

Chợ

Hà
Sơn
Lâm
Đông

Thị trấn

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 1: Anh Hùng Vẫn Là Mỹ Nhân?

"Thế phong suy bại, nhân tâm không có a. . ."

Hoàng hôn sẽ tới, thôn Ngưu Đầu tây bên ngoài ba mươi dặm núi Hắc Phong chân núi đường hẹp quanh co trên, truyền đến một tiếng dài lâu cảm thán.

Theo đường hẹp quanh co đi tới, chính là một cái mười một mười hai tuổi dáng dấp thiếu niên, hấn có được da mặt trắng nõn, quần áo trên người tuy rằng thô phá, nhưng cũng rửa đến sạch sẽ, mắt mắt tròn viên, biểu hiện lười biếng, cấp người thứ nhất mắt cảm giác, chính là thành thật ngại ngùng, thanh tú, lại có chút trời sinh để người yên lòng thành thật tướng. Chỉ là bây giờ công tay nhỏ, ở cái này cô thê thê hoang không một người trên đường nhỏ đi tới, lại có vẻ hơi quý dị. Dù sao bây giờ dưới trời chiều núi, núi trong lúc đó có mãnh thú qua lại, hấn một đứa bé, tựa như không nên xuất hiện ở đây.

Càng khiến người kinh ngạc, lại là hấn còn nhỏ tuổi, trên mặt lại dẫn theo chút vô cùng đau đớn vẻ mặt, vừa đi một bên thở dài.

"Nhớ ta Phương Quý Phương đại gia, đường đường tiên nhân đời sau, ba tuổi biết leo cây, năm tuổi biết bắt cá, bảy tuổi đánh khắp cả toàn thôn tiểu hài tử không có địch thủ, tám tuổi liền có thể cùng Hoa gia quả phụ mắng một ngày giá, thiên tư kinh diễm, từ nhỏ bắt phàm, anh hùng cô quạnh chưa bao giờ thua qua. . ."

"Không phải là trộm Vương lão thái nhà một con gà sao, dám kia chém ngàn đao liền dám tìm ta đòi bồi thường. . ."

". . . Điều này nói rõ cái gì?"

". . . Nói rõ ta ăn trộm gà thủ đoạn còn chưa đủ lão đạo a, lại bị trả!"

". . ."

". . ."

Tên gọi Phương Quý nhỏ tiểu nam đồng vừa đi vừa lắc đầu, nghiêm túc tự mình kiểm điểm.

Bây giờ hoàng hôn đang muốn thu lại cuối cùng một tia tịch quang, bên trong đất trời dần dần tối lại. Đặc biệt là ở cái này hoang sơn dã lĩnh, gió thu thổi qua, càng là cỏ dại lay động, trong rừng vang sào sạt, không khiến người cảm thấy sau lưng sinh lạnh. Phương Quý cũng là trong lòng hơi hoảng, âm thầm cô: "Cái này phá sơn nhưng là vẫn luôn truyền thuyết vô cùng quý quái, nói có yêu ma quỷ quái ra ăn thịt người, sẽ không thật gặp phải chứ?"

"Không được, không thể tự kiểm chế dọa chính mình!"

Càng nghĩ càng sợ, hắn liền quơ quơ đầu nhỏ, âm thầm cân nhắc: "Ta nhưng là tiên nhân đời sau, trời sinh ghê gớm, cái kia tiểu yêu tiểu quỷ coi như thật sự có, chẳng lẽ còn dám đến chọc ta? Ân núp ta mới là đạo lý! Ngược lại ta cũng không tiến vào trong núi sâu đi, liền ở ngay đây trốn một đêm, ngày mai trời vừa sáng ta liền trở về, nói tiên nhân lão tổ tông để ta đợi thêm mười năm, liền nhìn bọn họ ai dám bắt kính ta. . ."

Vừa nghĩ, mở rộng tâm, trái phải đánh giá.

Bây giờ đã ở trong núi thẳm, gió thu nhường người khó chịu, chỉ cần tìm cái chỗ khuất gió, đi chưa được mấy bước, vừa vặn thấy bên trái trên sườn núi, đứng thẳng một ngôi mộ hoang, đã phá huỷ hơn nửa, phía trước đứng thẳng một bi, trái phải đều là núi lồi, vừa vặn chắn gió. Liền vui vẻ lên, hai ba bước đi tới, ở phần mộ bên trên một tổ, hai tay đút trong tay áo, thư thư phục phục nằm xuống.

Hai chân một khiêu, nhìn bia đá kia, thấy làm như một vị họ Lục lão ông tên Hồi, nhân tiện nói: "Lục lão huynh, hôm nay cái gia môn gặp nạn, mượn người cái này giải lao một đêm, chờ ngày khác nhà ta tiên nhân lão tổ tông tới đón ta trở lại, phát đạt, ta nhất định trở về chuyên môn cho người đứng cái mới bi, buổi tối người liền giúp ta nhìn chăm chăm điếm bốn phía, cũng đừng làm cho cái nào mất không mở thú hoang lại đây đem ta giày ngậm đi rồi. . ."

Vừa niệm ngậm, vừa sờ sờ bộ ngực mình mang theo một viên tiền đồng, yên tâm.

. . .

. . .

Thiếu niên tâm lớn, thật là cuộn tròn ở phần mộ tổ bên trong bắt đầu ngủ, không lâu lắm liền đã mơ mơ màng màng, tiến vào mộng đẹp, trong mộng nhìn thấy tiên nhân Lão gia gia từ trên trời giáng xuống, thôn Nguu Đầu trên những thế lực kia mắt đám người tranh cướp giành giật ôm bắp đùi của chính mình, đem gà mập thịt thủ trắng bánh mỳ thầu hương về trong lòng ngực của mình nhét, tay trái mình ôm Hồng Bảo Nhi, tay phải ôm Tôn gia quả phụ, ăn miệng đầy nước mỡ, cười ha ha!

Âm phong lạnh rung, phát qua núi, lá cây ào ào vang vọng.

Xa xa tựa hồ mơ hồ có yêu ma gào thét tiếng truyền đến, đại địa đều ở mơ hồ chấn động.

Chẳng biết lúc nào, chu vi bỗng nhiên vang lên như có như không tiếng vang kỳ quái, như gió thổi không khiêu, lại tựa như chồn hoang khóc mộ phần.

Phương Quý bỗng nhiên tỉnh lại, lau một cái bên mép chảy nước miếng, trực giác cái bụng đói bụng lợi hại.

Ngày hôm qua trộm con gà kia sáng sớm liền ăn sạch, mà sáng sớm hôm nay ra ngoài, vì cái này thân cốt khí, cũng không không ngại ngừng đi Lý đồ tể nhà sượt điếm tâm, vì lẽ đó ngày hôm nay mãi đến tận hiện tại, còn không thêm qua một hạt gạo, ba mươi dặm đường núi, sớm đói bụng tàn nhẫn.

Trong lòng một cân nhắc, Phương Quý quyết định đi ra ngoài trước tìm điếm ăn đến, nhớ tới vào núi thời điếm, nhìn thấy phía nam có điều dòng suối nhỏ đi xuống, nói không chắc có thể nắm bắt mấy cái phi cá, liền bò lên, tập hợp ánh trăng, dài một bước ngắn một bước hướng về cánh rừng nơi sâu xa sờ soạng.

Hắn là ở sơn dã bên trong sóng quen rồi, cái bụng lại đói bụng, nghĩ đến cá nướng tư vị, liền càng có động lực, mò ở rừng núi bên trong tìm tòi ba, bốn dặm đường, liền đã nghe đến phía trước truyền đến ào ào ào tiếng nước chảy, trái tim nhất thời vui sướng, liền về phía trước nhanh đi mấy bước, nhưng cũng ngay khi vừa nãy quai qua một chỗ chân núi thì cả người chột ngẩn ra, không khỏi trợn to hai mắt.

Bây giờ trên trời ánh trăng chính rõ ràng, đem chu vi chụp một mảnh thảm sáng, một mảnh gió tanh xông vào mũi.

Phương Quý thấy rõ, ngay tại phía trước trên sườn núi, lại đang đứng một cái nhỏ nhỏ nữ hài, cô bé kia thoát nhìn khoảng sáu, bảy tuổi, so với Phương Quý lùn một chút cái đầu, mặc trên người dây cộm nặng nề mà tinh xảo áo trắng, tóc sơ thành lưới đánh cá cũng tựa như nhỏ biện, buông xuống vài món tinh mỹ trang sức, tựa như cùng từ tranh bên trong đi ra giống như, tuy rằng tuổi nhỏ, lại rất có vài phần ung dung hoa quý.

Chỉ là lúc này hoang sơn dã lĩnh trong, làm sao sẽ xuất hiện một tiểu nha đầu?

Máu chột nhất chính là, theo tiểu cô nương kia tầm mắt nhìn sang thì Phương Quý con người mãnh đến co rút lại lên.

Ngay khi tiểu cô nương kia trước người không đủ mười trượng chỗ, đang có hai con quái vật khổng lồ từ hắc sa sa rừng núi trong bóng tối đi ra, mỗi một con đều có hơn trượng cao, đầy miệng răng nanh, có huyết hồng nước dãi theo khoe miệng nhỏ xuống, này chân trước hầu như Phương Quý bắp đùi còn lớn hơn, móng vuốt tựa như giống như cương đao sắc bén, cầm lấy trên đất nham thạch, buông lỏng đuôi, chậm rãi về phía trước áp sát. . .

"Núi Hắc Phong bên trong lại thật sự có sói?"

Phương Quý khắp toàn thân như là bị điện giống như tê tê, mồ hôi lạnh ra một thân.

Không nghĩ tới núi Hắc Phong bên trong thật sự có sói, càng không có nghĩ tới, chính mình lại sẽ gặp phải như thế một cái tình cảnh!

Độc thân cô bé tao ngộ ác lang, ngàn cân treo sợi tóc, đây là cái gì?

. . . Đây là kể chuyện Chu người mù thường thường nhắc tới anh hùng cứu mỹ nhân tiểu thuyết a!

Nghe quen rồi người kể chuyện trong miệng hành hiệp trượng nghĩa anh hùng cố sự Phương Quý, vào lúc này tâm không khỏi khẽ nóng lên.

Nhìn tiểu nha đầu này một thân trang phục, rõ ràng là nhà ai tài chủ thiên kim a, Chu người mù giảng hiệp nghĩa cố sự bên trong, bao nhiêu hiệp khách đều là từ như thế một cái anh hùng cứu mỹ nhân việc nhỏ bắt đầu làm giàu, chiếu quy củ, chính mình gặp phải nguy nan bên trong tiểu mỹ nhân, hét lớn một tiếng gặp chuyện bất bình, đối phương làm sao cũng đến lấy thân báo đáp lại đáp lên bạc triệu gia tài mới là, đây chính là ngàn năm một thuở cơ hội tốt!

Ngược lại từ nhỏ vẫn muốn anh hùng cứu mỹ nhân Phương Quý ngoại trừ ở Hoa gia quả phụ bị người nhìn lên rửa ráy thời điểm hồng một cổ họng ở ngoài, còn xưa nay chưa bao giờ gặp cơ hội tốt như vậy đây, thực tại để từ nhỏ một bộ lòng hiệp nghĩa hẳn cảm giác mạnh mẽ không chỗ dùng a.

..

Bất quá kích động sau khi, rất nhanh lại cho mình rót một chậu nước lạnh!

Cái kia hai con sói thật là hung a, nhìn cái kia móng vuốt, cương đao như thế sắc bén. . .

. . . Tuy rằng không có tự mình trải qua những chuyện trước đó bên trong chuyện, nhưng anh hùng cứu mỹ nhân cùng chịu chết hẳn là không phải một chuyện chứ?

Nói thật sự, lúc này chính mình lão sao thực trốn đi, nhanh lên một chút về thôn Ngưu Đầu đi mới là đúng đắn!

Bỗng nhiên đụng tới chuyện như vậy Phương Quý, nhất thời trái tim oành oành nhảy lên!

Đến cùng nên mạo hiểm nhảy ra ngoài cứu người vẫn là làm bộ không nhìn thấy lén lút lưu về thôn Ngưu Đầu bên trong đi bảo đảm cái bình an?

Hiển nhiên cái kia hai con sói đói chỉ là nhìn chăm chăm bé gái kia, càng ngày càng gần, hấn cũng tâm như lửa giống như đốt lên, trong lúc nhất thời chính mình đầu nhỏ căn bản làm không hạ quyết định, liền trong lúc vội vã, hấn cởi xuống trên cổ mình tiền đồng, cong ngón tay búng một cái.

Tiền đồng bay đến giữa không trung, đón ánh trăng, tựa hồ tỏa ra một vệt quỹ dị tử quang.

Phương Quý đem tiền đồng đập ở trên mu bàn tay, chậm rãi yết mở ra lòng bàn tay.

Ánh trăng phía dưới, chỉ thấy được cái này cũ kỹ tiền đồng, hướng về phía trên, chính là "Càn Nguyên thông bảo" bốn chữ.

"Lão trời chú định, làm rồi!"

Mười mấy năm trải qua để Phương Quý vô cùng tín nhiệm tiền đồng giúp mình ra quyết định, trong lòng có quyết định, một bước đạp đi ra ngoài.

Cũng ngay khi cái này thời điểm, cái kia hai con thoát nhìn tuyệt không phải vật phạm ác lang đã đến cô bé ba, bốn trượng ở ngoài, chính chân sau hơi cong, ngưng tụ vô cùng lực lượng, liền muốn hướng về cái kia thoát nhìn ôn nhu yếu yếu tựa hồ một cơn gió liền có thể thổi ngã cô bé nhào ra.

Mà bé gái kia đón hai con yêu sói, trên mặt lại lộ ra cùng nàng tuổi tác không tương xứng bình tĩnh.

Ở hai con sói đói sắp hướng về nàng liền nhào tới một chốc, nàng bàn tay nho nhỏ ngón tay cái cùng ngón trỏ điểm cùng nhau, niết lên một cái

pháp ấn, quanh người bắt đầu có nhàn nhạt gió mát cạo lên, cái này gió mát thoát nhìn vô cùng không đáng chú ý, nhưng cũng ẩn chứa một loại nào đó làm người ta kinh ngạc khí cơ, một vòng một vòng, lực lượng càng ngày càng mạnh, dĩ nhiên đạt đến một cái nào đó cực hạn, đột nhiên về phía trước gào thét mà ra. . .

"Chạy mau a kẻ ngu si. . ."

Nhưng cũng ở cái này một chỗ, cách đó không xa nham thạch chỗ rẽ bỗng nhiên một đạo gầy gò thân ảnh nho nhỏ nhào tới, so với ác lang còn muốn mau lẹ mấy phần, đem cô bé ôm vào trong lòng, hai người như con thoi theo sườn núi mặt sau sườn dốc vội vã lăn xuống.

Vừa nãy toàn bộ sự chú ý đều đặt ở trước người cô bé một mặt mộng, hoàn toàn chưa kịp phản ứng.

Ào ào ào. . .

Phương Quý lựa chọn anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng cũng là nhiệt huyết cấp lên đầu liền mẫn đến cùng!

Ở nhào lúc đi ra hấn cũng đã nhìn đúng địa thế, đó là một cái đường dốc, sườn dốc thế rất gấp, phía dưới kỳ nham mọc như rừng, vừa vịn dựa vào nham thạch đến gần cản cái kia hai con hung ác tàn nhẫn truy kích, hấn cùng tiểu cô nương kia vóc người nhỏ gầy, có thể ở nham thạch trong lúc đó chạy trốn, lúc cần thiết còn có thể trốn vào một cái nào đó lỗ thủng bên trong thoát thân, mà cái kia hai con ác lang vóc người như vậy lớn, chắc chắn sẽ không như bọn họ giống như linh hoạt!

Bây giờ đã là như thế, hấn cùng cô bé chăm chú ôm ở một khối, lăn đến lằm nhằm, một trận đầu óc choáng váng, cũng không biết bị cây táo chua càn cùn mảnh vỡ ở trên người vẽ ra bao nhiêu vết máu, đợi đến lăn

xuống đến đáy vực, Phương Quý dùng sức quơ quơ đầu, trở mình một cái bò lên, lôi kéo nữ hài tay nhỏ liền hướng trước chạy, thân hình cũng tựa như con linh hoạt khi, ở nham thạch chui tới chui lui.

Nữ hài toàn bộ đều bối rối, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lau ra một chút vết máu, nàng ngu ngu ngơ ngơ, ngẩng đầu liếc mắt nhìn viên đầu viên não đàn độn lôi kéo chính mình chạy bé trai, nhỏ chân ngắn không đủ tự chủ bị hắn kéo nhanh chóng, bùm bùm cạch cạch ở nham thạch bên trong chạy vội.

Sau lưng chỉ nghe một tiếng sỏi hồng kinh thiên động địa, kinh phong gào thét, hung phong nhanh chóng áp sát.

"Ta đi, cái này hai con sỏi biết bay. . ."

Phương Quý quay đầu lại xem xét một chút, liền sợ hãi đến hồn bay lên trời, hắn vốn là muốn dựa vào mọc như rừng kỳ nham quái thạch đến ngăn cản ác lang truy kích, không nghĩ tới cái kia hai con ác lang lại trực tiếp từ sườn dốc trên bay đi xuống, một thân cương lông đón gió múa, xúc động quỹ dị quái phong xoay quanh tại xung quanh người, lại thật lâu không rơi xuống đất, liền như hai con điều lớn giống như hướng về bọn họ vị trí nhào tới. . .

"Xong, tìm đường chết. . ."

Phương Quý trong lòng vô cùng lo lắng, trong nháy mắt hồi hận tới cực điểm.

Nhất thời nhớ tới muốn hay không đem tiểu nha đầu này vứt ở chỗ này bên trong, ngược lại chính mình chạy nhanh hơn nàng!

Bất quá lại vừa nghĩ cứu người quyết định này là miếng đồng giúp mình làm ra, cái kia liền không nên dễ dàng buông tha mới là. . .

"Phốc" "Phốc "

Cũng là ở Phương Quý trong lòng vừa vội lại loạn, hoảng trái tim muốn nhảy ra lồng ngực thì bỗng nhiên sau lưng vang lên hai tiếng vật nặng rơi xuống đất tiếng, hần nhất thời cũng cảm thấy có chút không đúng, quay đầu liếc mắt nhìn, đột nhiên liền sửng sốt, từ hần cái góc độ này, vừa vặn có thể nhìn thấy cái kia hai con yêu sói thì thể máu thịt be bét treo ở toái nham trong lúc đó, đã là chết không thể chết lại. . .

"Chuyện gì thế này?"

Phương Quý sửng sốt một chút thần, sau đó mới sắc mặt quái lạ quay đầu, nhìn về phía cái kia dáng dấp ngoan ngoãn khả nhân cô bé.

Vừa nãy thoát nhìn còn ung dung hoa quý như cô công chúa nhỏ như thể tiểu nha đầu, lúc này búi tóc đã có chút lộn xộn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng cọ sát ra một điểm vết máu, đúng là trên người nàng áo bào trắng thật là quái lạ, từ trên sườn núi lăn xuống đến, lại không thay đổi dơ bẩn.

Càng then chốt chính là, từ trên sườn núi lăn đi xuống, lại bị quái sói đuổi nửa ngày, nàng lại còn là có vẻ vô cùng bình tĩnh.

Phương Quý con mắt dần dần biến tròn: "Người giết?"

Tiểu cô nương kia cũng là nột nột, tựa hồ vô cùng ngại ngùng, một lát sau, mới khẽ gật đầu một cái.

Phương Quý theo bản năng nói: "Khoác lác, người nào có lớn như vậy bản lĩnh?"

Cô bé lập tức ngẩn ngơ, rõ ràng nàng cũng không có từng đụng phải tình huống như thế, do dự một chút sau khi, nàng bỗng nhiên hơi ngòai xồm xuống, hướng về Phương Quý nhẹ nhàng vén áo thi lễ, làm một cái Phương

Quý chưa từng thấy lễ tiết, nhưng có thể thấy, như vậy lễ tiết vô cùng cao quý, cũng vô cùng chính thức, âm thanh dường như muỗi kêu: "Lý. . . Tiểu Lý cảm ơn ngài ân cứu mạng. . ."

Nàng tựa hồ biết như vậy lễ tiết, nhưng cũng là lần thứ nhất làm như vậy, khuôn mặt nhỏ trước tiên xấu hổ đỏ chót.

"A?"

Phương Quý run lên một lát, anh hùng cứu mỹ nhân thành công?

Chỉ bất quá, chính mình xem như là cứu người anh hùng vẫn bị cứu mỹ nhân?

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 2: Thần Bí Tiên Đồng

"Người cảm ơn ta đương nhiên là hẳn là, chỉ là vừa nãy cái kia yêu sói. .
."

Cục diện thật giống có chút ngoài ý muốn, Phương Quý bực này tâm lớn người cũng phản ứng nửa ngày, mới ngưng ngưng mở miệng.

"Tiểu thư ở bên kia. . ."

Nói còn chưa rơi xuống, chợt nghe nơi rất xa bìa rừng vang lên một tiếng lo lắng quát, sau đó Phương Quý con mắt liền tròn tròn, chỉ thấy được cái kia bìa rừng trên, lại có hai đám màu trắng mây khói bốc lên ở giữa không trung, thẳng hướng bọn họ đang bay tới, ở cái kia hai đám mây trên, lại là có một cái máu me khắp người, thân mặc áo xanh song búi tóc nữ hầu, còn có một người mặc áo bào đen, chống gậy đầu rồng lão bà!

"Thần. . . Thần tiên?"

Phương Quý trong nháy mắt con mắt đều tròn tròn.

Hắn vẫn tin tưởng chính mình là thần tiên đưa đến thôn Ngưu Đầu tới, từ trước đến giờ đem thần tiên xem là người trong nhà, chỉ bất quá ở thôn Ngưu Đầu trên ở lại mười năm, truyền thuyết trong người tu tiên hẳn cũng chưa từng thấy, cái này vẫn là hồi thứ nhất.

Nhất thời trong lòng không cách nào nén xuống kích động đứng lên, cũng không biết là hưng phấn vẫn là kích động.

Chỉ thấy cái kia áo xanh nữ hầu cùng áo đen bà tử rơi xuống bên người, vội vã hướng về bé gái trên người đánh giá vài lần, thấy trên mặt nàng xuất hiện một tia vết máu, nhất thời biểu hiện căng thẳng, ánh mắt nhìn thấy vài chục trượng ở ngoài hai con yêu xác sói đầu lúc, càng là sắc mặt biến đến cực kỳ trở nên khó coi.

Lão bà đem cô bé ôm lên, trên dưới mò toàn bộ, thấy trên người nàng không có gì khác thương mới yên tâm, giọng căm hận nói: "Nguyên lai Dã Lĩnh quật cái nhóm này yêu nhân cũng tới, quả thực chính là gan to bằng trời, nhìn bọn họ chết như thế nào!"

Áo xanh nữ hầu lạnh mặt nói: "Không dễ dàng giết lui những người kia, vẫn là rời khỏi nơi này trước là tốt nhất!"

Nói đôi mắt đẹp xoay một cái, rơi xuống Phương Quý trên người, nhú mày nói: "Tên tiểu tử này là ai?"

Phương Quý một thấy các nàng con mắt nhìn về phía chính mình, vội nói: "Cái gì gọi là tiểu tử này, vừa nãy là ta nhìn nàng suýt chút nữa bị sói ăn, chạy đến cứu nàng!" Mặc dù mình cũng không xác định đến tột cùng là ai cứu ai, nhưng trước tiên chiếm cái đạo lý khẳng định là không sai.

Lão bà nghe xong hơi kinh ngạc, đánh giá Phương Quý một chút, nói: "Người cứu nàng?"

Nói, ánh mắt nghi hoặc hướng về tiểu cô nương kia liếc mắt nhìn, ý lộ vẻ hỏi thăm.

Cô bé có chút ngại ngùng, hơi do dự sau khi, đúng là khẽ gật đầu một cái, càng là thừa nhận Phương Quý.

Áo đen bà lão cùng áo xanh tỷ nữ sắc mặt, nhất thời trở nên hơi đặc sắc.

Đôi với hai người bọn họ tới nói, cục diện ngược lại không khó hiểu rõ, chỉ là hỏi đến vài câu, liền dĩ nhiên trong lòng có đoán , ngược lại cũng có chút dở khóc dở cười, các nàng tự nhiên biết, cái kia hai con yêu sói, vẫn là không đả thương được tiểu thư nhà mình, chỉ là cái này không biết từ nơi nào chui ra ngoài hoang dã tiều tử, lại có lá gan ở hai con Hồng Bối yêu sói trước xuất thủ cứu người, lá gan đúng là thực sự là không nhỏ!

"Người là người ở nơi nào? Tại sao lại ở chỗ này?"

Áo xanh nữ hầu cau mày nhìn Phương Quý một chút, nghi hoặc hỏi.

Phương Quý trong lòng một cái kích lảng, giả ra một bộ thành thật dáng dấp, nhỏ giọng nói: "Ta. . . Ta là thôn Ngưu Đầu trên người, đói bụng, liền chạy đến trong ngọn núi đến bắt thỏ rừng, sau đó liền nhìn thấy có sói. . . Có sói nghĩ muốn ăn nàng. . ."

Lão bà khẽ cau mày: "Hoang sơn dã lĩnh bộ cái gì thỏ, cha mẹ ngươi đây?"

Phương Quý lắc lắc đầu, nói: "Ta không có cha mẹ!"

Áo xanh nữ hầu cùng áo đen lão bà nhìn nhau một chút, hai người bọn họ đều là có tu vị ở trên người, tự nhiên một chút liền có thể nhìn ra Phương Quý là cái không có tu vị phàm nhân, lại thêm vào Phương Quý trời sinh dài ra một cái trung thực mặt, quần áo trên người cũng keo kiệt, lúc này nghe xong hấn, lại xem trên người hấn có không ít lằn xuống sườn núi lúc cọ sát ra vết máu, trong bóng đêm đặc biệt là hiện ra đến tội nghiệp.

"Này ngược lại là cái có lòng hiệp nghĩa!"

Cái kia áo đen lão bà khẽ chau mày, nói: "Dã Lĩnh quật người còn chưa có chết sạch sẽ, cái này khắp núi đều là yêu vật, lưu lại hấn ở đây, sớm muộn là cái chết, không bằng trước tiên mang về!"

Áo xanh nữ hầu bị thương không nhẹ, nhưng nghe vậy vẫn là khễ chau mày, nói: "Bảo vệ tiểu thư mới là trọng yếu nhất!"

Áo đen lão bà nhìn nàng một cái, nói: "Ta trong lòng có đoán!"

Áo xanh nữ hầu bỗng nhiên rõ ràng cái gì, liền không cần phải nhiều lời nữa.

Hai người tính toán đã định, liền do lão bà ôm bé gái kia, áo xanh nữ hầu tiện tay đánh ra một đạo mây khói, đem Phương Quý cũng nâng ở bên trên, đám mây dựng lên, tại cái này trong màn đêm, phi độn đi, trong chớp mắt liền biến mất ở mảnh này núi hoang bên trong.

Mà nằm ở cái kia mềm nhũn mây trên, Phương Quý thân đầu đi ra ngoài nhìn, phía dưới cây cối nhanh chóng lướt qua, trong lòng cũng mơ hồ có chút kích động.

Ai có thể nghĩ tới, chỉ là hướng trên trần người thổi cái trâu, lại thật có thể gặp được thần tiên?

Lần này tốt, ôm thần tiên bắt đù, nếu như có thể học hai đạo pháp thuật trở lại, trên trần ai dám không đánh giá cao chính mình một chút?

Lý đồ tể nhà thịt thú, Trương bà tử nhà gà, vậy còn không là muốn làm sao ăn làm sao ăn?

...

...

Cái này còn nhỏ tuổi, liền ở núi hoang bên trong tán loạn chạy loạn thiếu niên Phương Quý Phương đại gia, đến từ ngoài ba mươi dặm thôn Ngưu Đầu, nhưng hẳn tuy rằng sinh trưởng ở thôn Ngưu Đầu, nhưng cũng không

phải thôn Nguu Đầu trên người sống, mà là mười năm trước, một vị tiên nhân ôm lấy. . .

. . . Thôn Nguu Đầu trên người vẫn luôn là như thế cho Phương Quý nói, hẳn chính là tiên nhân ôm đến.

Có người nói đó là mười năm trước một ngày nào đó, thôn Nguu Đầu trên người chính ăn uống no đủ theo thường lệ ở Đông gia nhà nhỏ tiêu khiến muện tử, chợt trần nhỏ trên không, mây đen kéo tới dày đặc, sấm sét nổ vang, ở cái kia mây đen bên trong, nhưng có một cái râu bạc lão tiên nhân bước trên mây mà hàng, trong lòng ngực ôm một cái nhỏ trẻ nít nhỏ.

Cái kia lão tiên nhân tựa hồ có việc gấp, có người nói trên người còn có chút vết máu, hẳn đi tới trần nhỏ, hướng về cái kia đã quỳ một chỗ bách tính dặn: "Thật tốt nuôi, ít thì ba ngày, nhiều thì nửa tháng, ta liền sẽ trở lại đón tiếp hẳn!"

Dứt lời, lão tiên nhân vội vã đem hài nhi thả xuống, lần thứ hai đằng vân mà đi.

Mãn trần người đều trợn mắt ngoác mồm, nhìn cái kia tã lót bên trong ngủ say như chết trẻ nít nhỏ.

Cái này trẻ nít nhỏ, đương nhiên chính là bây giờ Phương Quý Phương đại gia.

Lúc đó trần nhỏ trên bách tính, đến tiên nhân dặn dò, làm sao dám chậm trễ, dù sao cõi đời này liên quan tới tiên nhân truyền nói quá nhiều.

Những kia thần thông quảng đại, thông thiên triệt địa đại nhân vật người nào không phải có thủ đoạn thông thiên, bọn họ một câu nói, so với hoàng đế lão nhi cũng còn tốt sử dụng, tùy tiện ban cho viên tiên đan, nói không

chắc liền có thể trị hết chính mình nhiều năm lão thấp khớp, còn có cái kia đầy mặt mặt rỗ.

Mà bực này lão tiên nhân nếu là nóng giận. . .

. . . Truyền thuyết trong bởi vì làm tức giận tiên nhân mà bị diệt quốc, đó cũng không là một cái hai cái.

Vì lẽ đó thôn Ngưu Đầu bách tính lập tức đem Phương Quý Phương đại gia thật tốt cúng lên, đầy đủ tìm ba cái cao lớn vạm vỡ vú em còn có một con chính sinh sữa bò cái ban cho hầu hấn, nơm nớp lo sợ chỉ e tổn thương hấn một cọng lông măng, so với hầu hạ chính mình tổ tông đều bán sức.

Vốn tưởng rằng ba, năm ngày thời gian trôi qua, lão tiên nhân trở về, tiếp đi rồi vị đại gia này, nói không chắc liền một cao hứng, ban cho cho mình chút Tiên duyên, bằng không điểm mấy tảng đá thành vàng mọi người phân cũng được a, vì lẽ đó thôn Ngưu Đầu bách tính vừa bắt đầu vẫn là rất tình nguyện!

Nhưng ai có thể nghĩ tới, ba ngày thời gian trôi qua, lão tiên nhân không . . .

Thời gian nửa tháng đi qua, lão tiên nhân vẫn là không trở về. . .

. . . Tiên nhân nói chuyện, lại còn không đáng tin?

Thôn Ngưu Đầu bách tính lập tức làm khó, nhìn cái này mậ một vòng hài nhi không biết xử lý như thế nào!

Có người nghĩ đến, cái kia lão tiên nhân đến thời điểm, trên người tựa hồ mang theo vết máu, sẽ không là bị cừu nhân truy sát chứ?

Vạn nhất lão Tiên nhân đã chết rồi, cừu nhân tìm tới cửa, liên lụy chúng ta làm sao bây giờ?

Ôm có ý nghĩ này người, lập tức liền muốn đem Phương Quý ném vào trong chuồng heo!

Nhưng cũng có người không đồng ý, vạn nhất cái kia lão tiên nhân lại trở về đây, chẳng phải là chuyện tốt đã biến thành tai nạn?

trái phải xoắn xuýt phía dưới, vẫn là Lão tộc trưởng làm ra quyết định, đũa nhỏ này là đoạn không thể ném xuống, lão tiên nhân có thể cuời mây đạp gió, phỏng chừng nổi giận lên nho nhỏ này thôn Ngưu Đầu có thể không chịu đựng nổi, cũng không thể để cho hắn chết đói, thế nào cũng phải trước tiên nuôi hắn mới là, vạn nhất ngày nào đó lão tiên nhân thật trở về, đây chính là chúng ta hướng về lão tiên nhân đòi hỏi Tiên duyên tư bản a, vì lẽ đó nhất định phải thật tốt nuôi dưỡng ở thôn trên. . .

Có thể nói là nói như vậy, ai cũng không muốn nhận nuôi cái này trẻ nít nhỏ.

Vạn nhất thật giống người khác đoán như vậy, lão tiên nhân chết rồi, kẻ thù tìm tới cửa, ai nhận nuôi hắn, chẳng phải là theo số xui?

Cuối cùng vẫn là Lão tộc trưởng làm ra quyết định, luân nuôi!

Nho nhỏ này thôn Ngưu Đầu trên, mấy chục gia đình, giết lợn, tế trâu, dạy học, săn thú, ai cũng trốn không thoát!

Chính là một câu nói như vậy, Phương Quý liền như thế một nhà một ngày, cứng chống sống lại.

Lão tiên nhân vẫn chưa có trở về, hắn cũng chỉ đành vẫn sinh sống ở thôn Ngưu Đầu trên, dần dần lớn rồi, tổng không thể không có cái tên đi,

liền cái kia trên trán duy nhất có chút có học vấn tiên sinh, liền dựa vào Phương Quý lai lịch, thuận miệng lấy cái tên cho hắn.

Không biết đến từ phương nào, liền họ Phương, tiên nhân ôm đến tất nhiên là quý nhân, bởi vậy quý báu!

Tuy nói tên có chút chú ý, bất quá Phương Quý danh tự này nghe lên cũng thực là cùng thôn Ngưu Đầu bên trong người rất đáp!

Ở cái này thôn Ngưu Đầu trên, Phương Quý chậm rãi lớn đến chừng mười tuổi, ngay vừa bắt đầu, lão tiên nhân dư uy còn đang ở, hắn cũng coi như trải qua thoải mái, mặc kệ đến nhà ai, đều thiếu không được hắn một miếng ăn, còn đến chọn tốt ăn, có thể ai có thể nghĩ tới, lão tiên nhân mười năm chưa có trở về, dần dần trên trán người thái độ đối với Phương Quý cũng là sinh ra chút biến hóa, không nói cự tuyệt ở ngoài cửa, một chút ghét bỏ đều là có!

Ăn mặc vẫn là có, nhưng dần dần bắt đầu càng ngày càng kém.

Trước đây đến phiên nhà ai, ai liền ngoan ngoãn tiếp nhận đi, nhưng bây giờ, cũng bắt đầu ra sức khước từ, quái gở!

Mà Phương Quý, từ nhỏ liền nghe nói chính mình là lão tiên nhân ôm tới, vậy mình nhất định không phải nhân vật bình thường, nói không chắc sau đó còn có to lớn Tiên gia gia nghiệp chờ đợi mình kế thừa đây, như vậy ghê gớm người, có thể chịu được bực này ghét bỏ sao?

Vậy tuyệt đối không được!

Trong lòng ghét bỏ một thoáng cũng không đáng kể, người lộ ở trên mặt cái này cũng không phải cho Phương đại gia ngọt ngọt?

Vì lẽ đó Phương Quý liền động cái đầu óc, chờ trán nhỏ trên người là do vì chính mình trộm con gà mà đối với mình kỹ kỹ méo mó thì hẳn liền giận, ta đem các người cái này thôn Ngưu Đầu làm thành nhà, người trong nhà đói bụng nắm bắt con gà ăn, làm sao có thể gọi trộm đây?

Vỗ bàn một cái, hẳn quyết định rất có cốt khí thổi một cái trâu, liền nói mình đêm hôm qua mơ tới một cái lão tiên nhân, có được râu bạc lông mi trắng lông, điều khiển gió khu điện, vừa nhìn chính là rất có tiền lão tiên nhân, hẳn để cho mình ngày mai đi ngoài ba mươi dặm núi Hắc Phong gặp lại, có trọng yếu sự thực dặn chính mình, chính mình hôm nay cái trộm tới chỗ này con gà, chính là vì đến thời điểm coi như lương khô.

Thôn Ngưu Đầu trên bách tính, vừa nghe lời này, lập tức doạ không nhẹ, tuy không biết thực hư, nhưng cũng có chút kính nể, lúng túng không còn dám nói nhao nhao, Phương Quý thì lại vô cùng đắc ý, quyết định thật là hướng về núi Hắc Phong đi một chuyến, ngược lại chờ trở lại, liền nói với bọn họ chính mình gặp lão tiên nhân, nhưng lão tiên nhân để cho mình trở lại đợi thêm mười năm, ngược lại muốn xem cái này trên trán người ai dám không sợ chính mình. . .

Sở dĩ tuyền núi Hắc Phong, vậy cũng là có chú trọng, cái này núi Hắc Phong từ trước đến giờ nhiều quỷ thần truyền thuyết, còn có thú hoang qua lại, tuyền ở đây, vậy thì có thể miễn cho trên trán người lạng lẽ theo đuôi chính mình lại đây nhìn lén, Phương Quý đại gia nhưng là luôn luôn tâm tư kín đáo!

Chỉ bắt quá , liền ngay cả Phương Quý chính mình cũng không nghĩ tới, vận may của chính mình so với tưởng tượng cũng còn tốt.

Cố gắng là dính tiền đồng ánh sáng, chính mình lại thật là gặp phải thần tiên!

Ở ngực hấn đồng tiền kia, chính là Phương Quý trên người duy nhất tin vật, từ nhỏ liền treo ở hấn trước ngực, đồng tiền này ngoài tròn trong vuông, màu đồng cổ, phía trên có "Càn Nguyên Thông Bảo" bốn chữ, cũng không biết là cái nào một quốc gia chế tạo, liền ngay cả kiến thức rộng rãi Chu người mù cùng trưởng thôn đều không biết được lai lịch, bất quá Phương Quý lao thẳng đến cái đồng tiền này mang theo bên người, đúng là phát hiện nó điểm đặc biệt.

Mỗi một lần khi hấn không biết làm sao quyết định thì chỉ cần dùng đồng tiền này bóc một cái, vậy thì lập tức có thể làm ra đối với mình có lợi lựa chọn.

Tỷ như khi còn bé không biết đi núi nam hái cây táo chua hay là đi núi bắc mò tổ chim thì nắm tiền đồng bóc một cái, chính diện đi núi bắc, phản diện đi núi nam, theo tiền đồng kết quả đi tới núi bắc sau khi, liền sẽ phát hiện núi bắc ngoại trừ tổ chim, cây táo chua cũng như thế chín một đám lớn, không biết nên đi Trương đồ tể vẫn là Tôn tú tài trong nhà lúc ăn cơm, tiền đồng ném đi, mau mau hướng về Tôn tú tài trong nhà chạy, lúc này nhất định sẽ phát hiện mỗi ngày giết lợn Trương đồ tể trong nhà ăn trái lại là bắp nát cháo loãng, Tôn tú tài cái kia nghèo túng trái lại chính trốn đi hàm thịt ăn!

Lần này hấn muốn cứu người, cũng là dựa vào đồng tiền này làm quyết định, quả nhiên dụng vận khí lớn!

Đây chính là tiên nhân đây. . .

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 3: Tiên Đan Cùng Con Rết

Áo xanh nữ hầu cùng áo đen lão bà hai người, cũng không có bay lượn bao xa, Phương Quý chỉ cảm thấy hẫng theo các nàng ở mây trên, trước mắt cảnh vật chớp mắt liền qua, rất là mới mẻ, nhưng áo xanh nữ hầu trên người tựa hồ có thương tích, như vậy đằng vân, qua không được bao lâu, sắc mặt liền có chút tái nhợt, liền sau nửa canh giờ, liền ghìm xuống đám mây, ở một mảnh chân núi phía dưới vô cùng bí ẩn trang bên trong ngừng lại.

Các nàng tựa như đối với cái này trang rất quen, vào trang sau khi, áo xanh nữ hầu liền dẫn Phương Quý cùng cô bé tiến vào trang, mà áo đen lão bà, thì lại đến trang sau khi, từ eo túi trong lấy ra mấy đạo cổ quái trận kỳ, một đạo một đạo, bố trí ở trang chu vi.

Trong phòng bốc lên ngọn đèn, ánh đèn tối tăm, Phương Quý trợn to hai mắt trái phải đánh giá.

Áo xanh nữ hầu ngồi ở trên giường gỗ nhỏ, cô bé thì lại ngồi ở trên giường, trong đôi mắt hình như có tinh thần, hiếu kỳ đánh giá chu vi.

Nàng cùng Phương Quý bốn phía đánh giá ánh mắt đụng vào một chỗ, liền có chút nhát gan thu hồi ánh mắt.

Phương Quý trong lòng nghĩ: "Nha đầu này là cái thành thật đầu, có thể so với Hồng Bảo Nhi dễ ức hiếp nhiều. . ."

Trái qua chốc lát, áo đen lão bà đi vào, hướng về áo xanh nữ hầu nói: "Chu vi bố trí kỹ càng, lão bà ta bày xuống trận, bọn họ đừng hòng tìm tới

nơi này, chỉ là người bị thương, e sợ không thể thời gian dài chạy đi, chúng ta mang đến thị vệ cũng đều chết sạch, cái này Thái Châu cảnh bên trong, thực sự không biết có bao nhiêu người là lòng mang ác ý, gây bất lợi cho chúng ta, lại không tốt mạo muội rời đi!"

Áo xanh nữ hầu mở mắt ra, từ từ phun ra một hơi mang chút chút mùi máu tanh khí tức, nói: "Chúng ta cũng không quan trọng, lại là không thể mang theo tiểu thư mạo hiểm chạy đi, liền trước tiên trốn ở cái này nhỏ trang bên trong dưỡng thương, chờ người trong nhà tới đón đi!"

Áo đen lão bà trả lời trả lời một câu, sau đó vừa nhìn về phía ngò ở góc giường cô bé, sờ sờ đầu của nàng, than thở: "Tiểu khả liền đáng thương, đến tể bái chính mình mẹ ruột, đều sẽ gặp được những thứ này sai lang, Lý nhi tiểu tử a, người sau đó cũng không thể lại thành thật như thế rồi, người càng là thành thật, những người kia càng là bất nạt người, đến, trước tiên đem viên Linh Tức đan ăn, thật tốt điều trị một thoáng!"

Nói, từ eo túi trong lấy ra một cái nhỏ bình nhỏ, đổ một hạt trắng như tuyết mùi thơm ngát đan dược cho cô bé.

Phương Quý chính ở một bên nhìn không ngừng hâm mộ, chợt thấy này lão bà xoay người đưa cho hắn một viên, cười nói: "Người cũng là đứa trẻ tốt, cái kia yêu sói lợi hại như vậy, dám ra tay cứu tiểu thư nhà chúng ta, là cái có đảm khí, cái này viên đan dược liền cho người đi!"

"Người tốt a. . ."

Phương Quý hai cái tay nhỏ bé nâng cái kia đan dược, trợn cả mắt lên.

Hắn quả thật là có chút bất ngờ, không nghĩ tới cho bé gái kia đan dược, lại cũng sẽ phân cho mình một hạt.

Nghĩ hẳn bình thường ở thôn Ngưu Đầu trên, khi còn bé cũng còn tốt, lớn một điểm sau khi, nhà ai không chê hẳn, tuy rằng theo Lão tộc trưởng định ra đến quy củ, đến phiên hẳn đi nhà ai lúc ăn cơm, cũng không dám không cho hẳn ăn, nhưng trong nhà có một chút cái gì đùi gà bánh mì trắng cái gì, đều là tặng cường người trong nhà, sợ hẳn nhìn thấy, còn đều lén lút trốn đi ăn, chỉ là cung cấp hẳn chút bắp gốc rạ cháo cái gì.

Phương Quý kỳ thực đều nhìn thấy, có lúc còn cố ý nháo một cái, nhưng cũng không thể hồi hồi đều như thế nào, phần lớn thời gian đều không thể làm gì khác hơn là làm bộ không nhìn thấy.

Vì lẽ đó bà lão này, lại đem hai viên đan dược phân biệt cho cô bé cùng mình, cũng làm cho Phương Quý mở cờ trong bụng.

"Cám ơn. . . Cám ơn Lão bà bà!"

Cái này một tiếng cám ơn, đúng là nói tự đáy lòng.

Cái kia áo đen lão bà thuận lợi sờ sờ Phương Quý đầu, có thể nhìn ra được hẳn là từ đáy lòng cao hứng, cũng không khỏi vui vẻ chút.

Nàng cũng không phải không thông lí lẽ, tự nhiên biết Phương Quý cái gọi là "Cứu người", kỳ thực là chỉ do dư thừa, nhưng nhân gia ở nông thôn hoang dã tiểu tử một cái, đối mặt những kia dùng tà pháp nuôi đi ra hung ác yêu sói, dám ra tay cứu người, vốn là rất có can đảm, lại thêm vào Phương Quý có được ngoan ngoãn cơ linh, lại từ nhỏ nuôi ra một bộ không chút biến sắc nhưng có thể được người yêu thích bản lĩnh, cũng làm cho nàng càng xem càng yêu thích lên.

Phương Quý nhìn lén nhìn bé gái kia làm sao ăn đan dược này, thấy nàng chỉ là tùy tiện bỏ vào trong miệng, chính mình liền cũng học theo răm

rấp, vôi vàng bỏ vào vào trong miệng, hấn từ nhỏ không đến thứ gì tốt, tự nhiên biết có thứ tốt ăn trước tiên vào trong bụng trọng yếu.

Lão bà vốn là nghĩ căn dặn hấn hấn là ngâm ở trong nước chia làm mấy ngày qua uống, thấy hấn một hộp nuốt, cũng là có chút bất đắc dĩ.

Phương Quý nuốt vào đan dược, chỉ cảm thấy miệng mũi trong lúc đó, một trận mùi thơm ngát, nghĩ thầm nên nói chút lời nịnh nọt đến lại hồng mấy viên đi ra, nhưng nói còn không uẩn nhượng tốt, đột nhiên cảm thấy bụng dưới bên trong có cỗ hơi nóng bay lên vọt lên, ầm hồng hồng rất là thoải mái.

Trong lúc nhất thời sắc mặt ngược lại có chút quái lạ lên, chỉ là ngơ ngác cảm thụ, nhưng không ao ước, cái này ầm hồng hồng cảm giác, thật lâu không đi, trái lại càng ngày càng dồi dào lên, tới cuối cùng thì đã có mấy phần cảm giác nóng bỏng, như là nước sôi trực tiếp ở trong bụng vòng tới vòng lui.

Hấn toàn bộ có chút choáng váng, ôm bụng ngồi xồm xuống thân đi.

"Tiểu tử ngốc, đan dược nơi nào có như vậy ăn?"

Áo đen lão bà đã sớm ngờ tới, vừa cười mắng, vừa ở Phương Quý trên lưng nhẹ nhàng vỗ một cái.

Phương Quý cảm giác nóng bỏng dạ dày tràng bên trong, bỗng nhiên có một luồng khí mát mẽ thấu vào, đem dạ dày tràng bên trong hơi nóng áp chế lại, rồi sau đó kéo tơ bóc kén giống như dẫn đi ra, một tia một tia, phảng phất theo một loại nào đó con đường, ở thân thể mình bên trong đi khắp.

Hơi nóng đi qua sau khi, trong cơ thể thật giống có không ít với nhét tùy theo rộng rãi, lỗ chân lông khép mở, không nói ra được thoải mái.

"Tiểu tử ngọc, nghe ma ma, chuyên lục hợp, đi tám mạch, thông suốt âm dương phủ. . ."

Phương Quý ngây ngốc ngẩng đầu lên: "Vì sao kêu lục hợp?"

Áo đen lão bà không nhịn được cười, trực tiếp ở hấn eo điếm mấy lần: "Nơi này!"

Phương Quý gấp gấp vội vàng gạt đầu, theo ngôn ngữ của nàng, chính mình cũng bắt đầu thử dẫn cái kia vài sợi hơi nóng ở trong người đi khắp.

Như vậy trước trước sau sau, cũng được công một nén hương công phu, cái kia sợi hơi nóng mới dần dần phai nhạt, cũng không không phải hoàn toàn biến mất, mà là phần lớn bị áp chế, còn lại một tia một tia, mỏng manh đến khó có thể phát hiện, chính theo vừa nãy con đường, một tia một tia, cũng không cần Phương Quý chính mình dẫn dắt, chính mình liền chậm rãi theo một loại nào đó quy luật đi khắp lên, cái cảm giác này, phi thường thoải mái.

Nhìn Phương Quý bàn lên căng chân, ngồi dưới đất dáng dấp, áo đen lão bà chỉ cười cười, hướng về áo xanh nữ hầu nói: "Không nghĩ tới này ở nông thôn hoang dã tiểu tử, tố chất cũng không phải kém, nếu là thật tốt dạy dỗ, sợ cũng không thua với trong nhà những kia gia nhân đám người. . ."

Áo xanh nữ hầu cười nói: "Ma ma Thanh Hư Đạo Dẫn Pháp, liền như thế truyền?"

Áo đen lão bà cười nói: "Một chút bé nhỏ thuật, chỉ có thể duyên niên ích thế, lại không đáng cái gì!"

Áo xanh nữ hầu cười nói: "Cái kia ma ma dứt khoát đem Thanh Hư Chính Pháp truyền đi!"

Áo đen lão bà lắc lắc đầu, cười híp mắt nói: "Thanh Hư Chính Pháp nhưng là không thể như thế trò đùa rồi!"

Trải qua chốc lát, Phương Quý cũng đã hành công xong xuôi, trực giác tinh thần sáng khoái, cảm giác coi như là mấy ngày mấy đêm không ngủ, cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi, thân thể nho nhỏ bên trong, càng như là nhiều hơn mấy phần khí lực, một quyền có thể đánh chết yêu sói cũng tựa như, vội vàng từ trên mặt đất bò lên, nói: "Lão bà bà, vừa nãy ta ăn đan dược đầu tiên là khó chịu, lại trở nên hết sức thoải mái, chuyện gì thế này?"

Cái kia áo đen Lão ma ma cười nói: "Ngươi là cái tham ăn, cầm đan dược liền hưởng trong miệng liền, nhưng này tuy rằng không phải cái gì tốt đan dược, có thể cũng không phải ngươi thân thể nho nhỏ có thể chịu được, dược tính tan ra, ngươi sẽ không dẫn dắt, cái này cũng không phải tìm khó chịu sao? Nếu không là ta lão bà ở đây nhìn, cái này một chút ngươi đã thành một đồng thối rửa rồi!"

"Lẽ nào đó chính là truyền thuyết trong tiên đan?"

Phương Quý nghe được trở mắt ngoác mồm, vô cùng vui mừng, bỗng nhiên vừa chuyển động ý nghĩ, nhìn về phía cô bé, nói: "Nàng làm sao không có chuyện gì?"

Áo đen lão bà cười nhạo một tiếng, nói: "Tiểu thư có gia truyền chính pháp, so với chúng ta đều cao không biết bao nhiêu, năm Linh đan coi như ăn cơm đều không có chuyện gì, lại há là ngươi có thể so sánh?"

Phương Quý trong lòng chuyển động, lập tức đem lời này vững vàng nhớ kỹ.

Áo đen lão bà nhìn Phương Quý vài lần, đúng là càng xem càng cảm thấy hấn cơ linh, nhưng bây giờ còn có chuyện quan trọng tại người, cũng

không kịp hỏi hấn cái khác, chỉ là hướng về cái kia trên giường cô bé nói: "Tiểu thư, những kia yêu nhân đã bị chúng ta giết gần đủ rồi, chạy trốn mấy cái, mấy ngày nay lượng cũng không dám tìm lại đây, ta cũng đã ở trang bên ngoài bày xuống trận pháp, chỉ chờ đến nhà người đến, chúng ta liền có thể đi rồi, bất quá thừa dịp cái này chút thời gian, lão bà còn đến trước tiên giúp Thanh nhi cô nương chữa thương, mà lại xin mời tiểu thư trước tiên chờ mấy ngày khỏe không?"

Cô bé không có không từ, nghe xong chỉ là yên tĩnh gật gật đầu.

Áo đen lão bà liền từ eo túi trong lấy ra một cái màu bạc dây xích, chế tác cực kỳ tinh xảo, một khớp xương một khớp xương khớp cùng nhau, cũng như là một con rết màu bạc, phía trên ánh bạc tựa như vật còn sống, lờ lờ nhấp nháy, ở dưới ánh nến cực kỳ linh động.

Nàng đem cái này rết bạc đeo ở Phương Quý trên cánh tay, cũng như là một cái trang sức, cười sờ sờ Phương Quý đầu, nói: "Xem người biết điều như vậy, bà bà trước tiên đưa như thế cái trò chơi cho người, mấy ngày nay người mà lại không cần đi, bồi tiếp tiểu thư nhà ta, chỉ cần chăm nom tốt nàng, như có biến cố gì, tăng cường nhắc tới tình chúng ta, đợi đến chúng ta rời đi thời điểm, liền lại thưởng người chút Linh đan tiền bạc, được không?"

"Lại cho đan dược lại đưa bảo bối, bà bà. . . Thật là tốt!"

Phương Quý liếc mắt nhìn chính mình trên cánh tay rết bạc, gật gật đầu, có vẻ phi thường mừng rỡ.

Cái này áo đen lão bà chỉ cười cười, lại căn dặn cô bé cùng Phương Quý một phen, nhắc nhở bọn họ nhất định phải ở cái này trang bên trong ở lại, vạn không thể tùy tiện chạy ra ngoài các loại, sau đó cho bọn hấn một bình đan dược, căn dặn cô bé đói bụng thường phục một hạt, nhượng bọn họ ra phòng ngủ đến.

Cô bé làm như biết nàng phải giúp áo xanh nữ hầu chữa thương, tất cả chỉ là ngoan ngoãn đáp ứng.

Phương Quý tuổi tác không lớn, lại là thức thời vô cùng, cũng là một lời đáp ứng.

Để lại nội thất cho áo đen lão bà giúp áo xanh nữ hầu chữa thương, Phương Quý cùng cô bé đi tới trong thính đường, ngồi đằng hoàng.

Cô bé rất là thành thật chất phác, đi ra sau khi, liền chỉ là ngồi ở trong thính đường lão gõ lê trên ghế thái sư, tay nâng cầm đờ ra, chén trà nhỏ thời gian trôi qua, cũng là không nhúc nhích, còn nhỏ tuổi, cũng như là có thể vĩnh viễn như thế ngồi xuống.

Mà Phương Quý vào lúc này, thì lại cũng là thành thật ngồi, suy tư, không biết đang suy nghĩ gì.

Mà vào lúc này, thiên phòng trong ngôi áo xanh nữ hầu cùng áo đen lão bà, vẫn chưa bắt đầu chữa thương, cửa sổ vẫn cứ đóng, nhưng các nàng lại đem trong thính đường Phương Quý cùng cô bé một chút hơi động cũng rõ như lòng bàn tay, thấy hai người đều đằng hoàng, khôn ngoan yên tâm.

Áo xanh nữ hầu một lát sau, nói: "Rét bạc cho hoang dã tiểu tử, thỏa đáng sao?"

Áo đen lão bà nói: "Nếu không là không còn hộ vệ, ta cũng sẽ không lấy cái này tà vật đi ra, cái này rét bạc tuy là pháp bảo, nhưng mỗi tế lên một lần, đều muốn ăn người tinh huyết, dù sao chu vi hung hiểm, ta tuy rằng bày xuống trận pháp, cũng phải đề phòng vạn nhất, nếu có người kéo tới, cái kia rét bạc mượn tiểu tử kia tinh huyết, cũng giúp đỡ tiểu thư chống đối một, hai, ta đem đan dược cho hắn, trợ hắn luyện hóa, cũng là bởi vì này, sợ

hắn khí huyết không đủ để chống đỡ thôi , bất quá nếu là không người đột kích, chạy ta lại cho hắn lấy xuống liền được!"

Áo xanh nữ hầu gật gật đầu, nói: "Cũng là chuyện không có cách giải quyết, chạy nhiều cho hắn chút bồi thường đi, chúng ta dù sao không phải tà bói!"

Hai người trao đổi đã xong, mới xem như là thật là yên tâm, một cái ngòi xếp bằng, một cái vận công, giúp hóa độc chữa thương.

Mà vào lúc này, chính ở trong sảnh đường bồi tiếp cô bé ngồi Phương Quý, dần dần cảm thấy chu vi yên tĩnh lại, trong lòng liền có nắm: "Góc tường để cũng không dám kêu, phỏng chừng các nàng cái này sẽ mới thật là bắt đầu vận công chữa thương!"

Yên tâm, cười híp mắt nhìn về phía tiểu nha đầu: "Tiểu muội muội, ta vừa nhìn ngươi liền không phải người bình thường nha. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 4: Ý Xấu

Này nữ hầu cùng Lão ma ma trong mắt, Phương Quý chính là một cái cơ linh thành thật ở nông thôn hoang dã tiêu tử, bây giờ các nàng chưa rời xa hiểm cảnh, tự nhiên hẳn là nhiều làm đề phòng, lại thêm vào áo xanh nữ hầu thương độc không cách nào kéo dài, chỉ cần lập tức cứu trị, bằng không nhẹ thì tổn tu vị, nặng thì tổn thương tính mạng, nhưng lại không tốt đem tiểu thư ném qua một bên, lúc này mới thuận lợi đem Phương Quý bắt được tráng đinh, để cho hắn bồi tiếp tiểu Lý, nhưng thù không ngờ, khi các nàng hai người chuẩn bị thỏa đáng, một lòng chỉ để ý chữa thương đi tới, Phương Quý lại lộ bộ mặt thật.

Liếc mắt một cái trên cánh tay rét bạc, Phương Quý trong lòng là dẫn theo điềm tức giận.

"Nhà ai trang sức là mang theo sau khi liền lấy không xuống?"

Tiện tay rút lấy hai lần, Phương Quý tuy rằng còn không dám xác định, nhưng cũng mơ hồ có một loại nào đó suy đoán!

Chỉ sợ cái kia thoát nhìn lòng tốt áo đen lão bà, cũng không giống mặt ngoài tốt như vậy!

Bất quá hẳn đúng là nghĩ không được quá nhiều, chỉ cho rằng đây là một loại nào đó tương tự với còng như thế đồ vật, đề phòng chính mình trộm đồ vật.

Càng là như thế nghĩ, trong lòng lại là càng cảm giác bất mãn lên. . .

. . . Phương Quý lão gia ta đường đường tiên nhân đời sau, sẽ trộm người đồ vật sao?

. . . Có thể lừa gạt tình huống xuống ai sẽ đi trộm?

Lại như là có thể trộm tình huống xuống chắc chắn sẽ không đi cướp, đây là nguyên tắc!

Đặc biệt là có thể tức đến là, ta tốt xấu cũng là cứu tiểu thư nhà người người a, lại như thế không tin được ta, quá làm người tức giận!

Đương nhiên hắn cũng biết, đối mặt những thứ này phi thiên độn địa tiên nhân, mình coi như lại không hài lòng cũng vô dụng.

Duy nhất có thể làm, chính là mò điếm chỗ tốt trở về.

Đối mặt cười híp mắt hướng về mình nói chuyện Phương Quý, cô bé ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lại cúi đầu xuống.

Không biết là ngại ngùng, vẫn là trong lòng có việc, lại không chịu trả lời.

"Tiểu nha đầu này lớn lên dễ nhìn, kì thực là cái đồ ngọc hay sao?"

Phương Quý không nhịn được đứng lên, chấp tay sau lưng ở trong sân đường tìm tòi một vòng, bỗng nhiên quay đầu, hướng về cô bé cười hì hì.

Cô bé liếc mắt nhìn hắn, liền cúi đầu xuống.

"Tiểu nha đầu này lại không có bị ta mê đảo, nhìn dáng dấp ánh mắt không bằng tiểu Hồng bảo. . ."

Phương Quý trong lòng bị đè nén, lại tìm tòi một vòng, hướng về cô bé nói: "Ta mang ngươi ra ngoài chơi chứ?"

Vốn là thuận miệng vừa hỏi, không nghĩ tới cô bé liếc mắt nhìn hẳn, lại gật gật đầu, từ trên ghé tuột xuống.

Phương Quý vui sướng, liền lĩnh tiểu nha đầu đi ra cửa đi, liền ở trang bên trong trái phải đi dạo, thuận miệng hỏi nàng chút nói loại hình.

"Người tên là gì a?"

"Tiểu Lý. . ."

"Từ đâu tới?"

"Đông Thổ!"

"Qua tới làm chi?"

"Lạy tể mụ mụ!"

"Người mẹ chết rồi?"

". . ."

"Ta cũng không có mẹ, cha đều không có!"

"Ồ. . ."

"Ha ha lừa người, kỳ thực ta có mẹ, chỉ là còn chưa tới tiếp ta. . ."

". . ."

". . ."

Cô bé này thực tại ngoan ngoãn thành thật, hỏi gì đáp nấy, không nhiều lắm công phu, liền để Phương Quý hỏi hết sạch sành sanh.

Thế mới biết, nguyên lai cái này tiểu Lý cũng không là An Châu người, mà là đến từ xa xôi Đông Thổ, Đông Thổ cụ thể có bao xa, Phương Quý cũng nói không rõ ràng, chỉ là miễn cưỡng hiểu rõ, tiểu nha đầu này mẫu thân ruột táng ở An Châu, lần này đến tế mẫu, lại gặp phải một chút người xấu, một phen chém giết, những người xấu kia bị đánh lui, nhưng thị vệ tận vong, nàng áo xanh nữ hầu cũng ở trận chiến này bị thương.

Phương Quý gặp nàng thì chính là thị vệ của nàng đang bị người quán quít lấy ác đầu lúc.

Bất kể là ai nghe xong tiểu nha đầu này thân thế, cũng có thể đoán được nàng lai lịch bất phàm, nhưng Phương Quý lại cảm thấy không đáng kể, ngược lại chính mình cũng là tiên nhân hậu duệ, chỉ là chính mình râu bạc Lão gia gia cũng cũng không đến tiếp chính mình mà thôi, sao có thể so với tiểu nha đầu này chênh lệch?

Trên mặt cũng không hiển lộ cái gì, chỉ là hi hi ha ha dẫn theo tiểu nha đầu này chơi.

Hắn là ở thôn Ngưu Đầu trên một đường hoang dã lớn lên, đào trứng chim, đập cục đá, không có không tinh thông, cô bé này xuất thân lại là hiển quý, cũng là cái bầy, tám tuổi tiểu nha đầu mà thôi, chỉ là tính cách chất phác, nhưng tiểu hài nhi thiên tính vẫn còn, theo Phương Quý như vậy hài tử vương càn là cảm giác thú vị vô cùng, tuy rằng trò chơi đơn giản, nàng lại không bao lâu liền bị Phương Quý thu hút tới, theo cùng nhau chơi đùa.

Trong lúc áo xanh nữ hầu cùng áo đen lão bà vẫn không yên lòng, dừng lại chữa thương, quan sát vài lần.

Thấy hai cái tiểu hài tử chơi vui vẻ, áo xanh nữ hầu nở nụ cười, nói:
"Cái này hoang dã tiểu tử lại bắt đầu dạy tiểu thư leo cây, thực sự là không

hiểu quy củ, vạn nhất tiểu thư trở lại thì đã biến thành một cái hoang dã nha đầu, vậy cũng làm sao bây giờ?"

Áo đen lão bà cười nói: "Tiểu thư ở nhà quá bị đê nén, miễn cưỡng nuôi như căn đầu gỗ giống như, nhất gan, tâm lại thiện, vốn là thiên chi kiêu nữ mệnh, nhưng ở nhà lại là từng bước khó đi, người người bắt nạt nàng, đặc biệt là phu nhân đi rồi sau khi, càng chưa từng thấy khuôn mặt tươi cười của nàng, bây giờ có cái cùng tuổi người bồi tiếp nàng chơi đùa, dính chút hoang dã tiểu tử dũng khí, đối với nàng mà nói ngược lại cũng không phải chuyện xấu. . ."

"Tiểu tử này nếu thật có thể đến giúp tiểu thư, đúng là hấn một việc tạo hóa, quay đầu lại có thể nhiều thưởng hấn chút!"

Áo xanh nữ hầu cười nói: "Ngươi không phải vẫn nói mình một thân tu vị không người nào có thể truyền sao, tiểu tử này vẫn tính có chút tố chất!"

Áo đen lão bà chỉ cười cười, lắc đầu nói: "Ngươi không nên kích ta, tu hành chính pháp, không phải phúc duyên thâm hậu người không thể nhẹ truyền, tiểu tử này có thể ở sơn dã bên trong đánh bậy đánh bạ cứu chúng ta tiểu thư, nhìn dáng dấp có mấy phần tạo hóa, nhưng hấn nho nhỏ hài nhi, có thể có bao nhiêu khí vận? Không trải qua tam tai lục nạn, sợ còn thừa nhận không được ta cái này tu hành chính pháp, lúc gần đi cho hấn chút tiền bạc, để cho hấn ở cái này thế gian làm cái nho nhỏ nhà giàu mới nổi cũng chính là, cái kia tu hành đại đạo, lại há là người người có thể đi, lão bà ta cũng lười lại dạy đồ đệ rồi. . ."

Hai người nói giỡn vài câu, liền lần thứ hai bắt đầu chữa thương.

Nhưng các nàng nhưng lại không biết chính là, tai nghe trong góc tường để mèn lại không dám kêu, đã thăm dò cái này quy luật, hơn nữa cùng tiểu Lý pha trộn khá quen thuộc Phương Quý, chính một mặt trung hậu nhìn

dùng linh xảo tay nhỏ trao cục đá chơi tiêu Lý, nỗ lực lộ ra chính mình bình sinh đẹp mắt nhất khuôn mặt tươi cười, cười híp mắt hỏi: "Nghe nói, người học được rất lợi hại gia truyền Tiên pháp nha?"

Nói ra lời này thì trong lòng hẳn thực tại đặc ý.

Áo đen ma ma đại khái cũng không nghĩ tới, nàng cảm thấy Phương Quý còn chưa đủ tư cách đến truyền cho nàng Thanh Hư chính pháp, nhưng Phương Quý kỳ thực cũng không coi trọng nàng pháp môn. . .

"Trước các nàng còn tưởng rằng ta không nghe, cái kia Lão ma ma nhất định còn hiểu đến càng tốt Tiên pháp, chỉ là không chịu truyền cho ta, bất quá không có chuyện gì, hai người bọn họ thân phận, vừa nhìn liền không bằng cái tiêu nha đầu này, muốn các nàng Tiên pháp, không bằng muốn cái tiêu nha đầu này!"

Trong lòng hẳn chính phân tích: "Chủ yếu nhất là cái tiêu nha đầu này vừa nhìn liền ngốc!"

Mà đón Phương Quý cười híp mắt mặt, cô bé do dự một chút, mới nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Có!"

Phương Quý càng là đặc ý lên, nói nhỏ: "Người đem nó dạy cho ta!"

Cô bé lắc lắc đầu, nói: "Cha đã nói, tiên quyết không thể truyền ra ngoài!"

"Người. . ."

Phương Quý tức hồng rồi, vung lên tay đến: "Có tin ta hay không đánh người?"

Tiểu Lý nháy mắt một cái, cũng không biết có tin hay không, ngược lại không có lộ ra sợ sệt về mặt.

Phương Quý vừa giận, liền một cái tát đánh xuống đến.

Roi xuống nàng trên đầu thì lại là thuận lợi sò soạng một cái, cười ha ha, nói: "Người như thế ngoan, ta cái nào cam lòng đánh người?"

Nhãn cầu tử vôi vĩa xoay một cái, lại bắt đầu suy nghĩ biện pháp khác.

Nhìn dáng dấp áo xanh nữ hầu thương thực sự không nhẹ, cùng áo đen ma ma hai người ở cái này trang bên trong ở lại ba, bốn ngày, mỗi ngày bên trong một nửa thời gian đều là ở chữa thương, bất quá để hai người này bớt lo chính là, cái này tiện tay từ núi trong chộp tới hoang dã tiểu tử, đúng là so với các nàng tưởng tượng còn muốn cơ linh có khả năng, mỗi ngày bên trong dẫn theo tiểu Lý ở trang bên trong chơi đùa, cũng làm cho nàng so với bình thường còn hoạt bát chút.

Các nàng vừa bắt đầu vẫn chưa yên tâm, chung quy phải nhìn tới một chút, nhưng qua một hai ngày, thấy hai cái này tiểu nhân chơi như vậy hòa hợp, đúng là dần dần yên tâm, thậm chí ngẫm nói đến nói đến, đều cảm thấy để cho tiểu thư như vậy thả lỏng mấy ngày cũng không sai.

Lại thêm vào mấy ngày nay đi qua, đối đầu vẫn không có tìm tới cửa, liền cũng dần dần yên tâm.

Chờ đến trong gia tộc có người tới đón, liền có thể yên tâm trở lại.

Bất quá các nàng không nghĩ tới chính là, hai cái tiểu nhân hoà hợp êm thắm biểu tượng phía dưới, nhưng cũng cuộn cuộn sóng ngầm.

Phương Quý từ lâu quan sát thấu triệt, phát hiện áo xanh thị nữ cùng áo đen Lão ma ma mỗi ngày giờ Dậu đến giờ Tý, đều muốn cố định muốn ở

Thiên điện bên trong tán gẫu thương, trong khoảng thời gian này, hai người là không lo nổi cái gì khác đồ vật, lá gan liền cũng dần dần lớn lên.

"Tiểu nê thu muội muội, nhà ngươi Tiên pháp tên gọi là gì a?"

"Cửu Nguyên chính điện!"

"Rất lợi hại chứ?"

"Cha nói là rất lợi hại!"

"Ngươi nói cho ta nghe một chút, ta xem một chút có lợi hại hay không. . ."

"Không thể nói!"

"Ta xem ngươi chính là không học được. . ."

". . . Ừm!"

Như vậy như vậy nói chuyện, Phương Quý mỗi ngày đều muốn tìm cơ hội nói lên vài lần, nhưng làm sao, ở trong mắt hấn cái này trung thực nha đầu ngốc, bình thường nói cái gì không có không đáp ứng, hết lần này tới lần khác đang nói đến nhà các nàng truyền ra Tiên pháp lúc, đều là dầu muối đều không vào.

Doạ cũng dọa qua, kích cũng kích qua, hết lần này tới lần khác một điểm dùng cũng không có. . .

Điều này cũng làm cho Phương Quý đại gia trong lòng nổi lên chút ngọn lửa, càng là không lấy được, càng nói rõ đáng giá, chính mình làm sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Ngày hôm đó sau giờ Ngọ, Phương Quý chạy ra ngoài, bận việc vừa giữa trưa, lúc này mới chạy về nàng bình thường giải lao chính đường ngoài cửa sổ, thăm dò đầu nhìn lên, chỉ thấy tiểu nha đầu chính y theo dáng dấp ngồi xếp bằng ở trên giường nhỏ thổ tức, nho nhỏ hình dáng, bên người lại bay lượn đạo đạo như ẩn như hiện linh khí, một tia một tia, từ nàng quanh người quán quýt mà qua, như thần pháp hiện ra, thoát nhìn nhượng người cực kỳ mê tít mắt!

"Đây chính là Tiên pháp a. . ."

Phương Quý nhìn trở nên kích động, cái này nếu là chính mình học được, mỗi ngày diễn một lần, thôn Nguu Đầu bên trong ai dám không phục?

Chỉ là tiểu nha đầu này khó chơi, bức được bản thân không thể không tế đại chiêu!

Nhìn mình trong tay xách giỏ trúc, Phương Quý nhất thời có chút đắc ý lên. . .

"Bằng ta Phương Quý lão gia bản lãnh, còn ăn bất định ngươi cái tiểu nha đầu?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 5: Cửu Nguyên Chính Điển

"Phương Quý ca ca. . ."

Tiểu Lý phát hiện đến có người lại đây, liền thu rồi nội tức, nhìn ngoài cửa sổ, cực kì nhạt chỉ cười cười.

"Cá chạch, mau tới. . ."

Phương Quý thần thần bí bí, ở ngoài cửa sổ hướng nàng vẫy tay.

Tiểu Lý từ trên giường nhảy lên, chạy đến Phương Quý trước mặt:
"Ngày hôm nay muốn trao cục đá sao?"

Phương Quý khịt mũi coi thường: "Đó là kẻ ngu si mới chơi trò chơi, ta không chơi!"

Tiểu Lý nói: "Trước ngươi không phải vẫn ở mang theo ta chơi sao?"

Phương Quý nói: ". . . Bởi vì ngươi chính là kẻ ngu si mà!"

Vừa nói, vừa lôi kéo tiểu Lý, thần thần bí bí hướng về trang mặt sau chạy đi, đi tới phòng chứa củi trong, chỉ thấy một cái giỏ trúc bên trong chôn tràn đầy củi dại, Phương Quý đem giỏ trúc ôm lấy, có chút hiến vật quý tựa như phóng tới tiểu Lý trước, hì hì cười xấu xa đem giỏ trúc phía trên củi dại yết lên, tiểu Lý nhìn, hiếu kỳ về mặt lập tức trở nên vui mừng lên.

Chỉ thấy cỏ dại chông bên trong, chính chen chúc một đồng lông bù xù thỏ rừng, mới vừa rút đi lông tơ, từng cái từng cái run lập cập chen ở cùng nhau sưởi ấm, Phương Quý có chút đắc ý nói: "Ta nhưng là bỏ ra vừa giữa trưa thời gian sờ tới đây, người nhìn có được hay không chơi?"

Tiểu Lý cẩn thận từng li từng tí một thân ngón tay điểm một thoáng con thỏ nhỏ, đầy mặt đều là nụ cười: "Chơi vui!"

Phương Quý tóm một con nhét vào trong lòng nàng, nói: "Vậy người liền cẩn thận chơi!"

Nói liền ngồi xổm ở một bên, nhìn tiểu Lý ôm cái kia mấy con thỏ nhỏ, một hồi cho chúng nó làm ổ, một hồi cho chúng nó nhỏ cỏ một hồi cho chúng nó lần lượt từng cái đặt tên, chất phác khuôn mặt nhỏ linh hoạt lên, nụ cười sẽ không có biến mất qua, quả thật là yêu thích không buông tay.

Phương Quý cười híp mắt nhìn nàng, trong lòng cũng hết sức hài lòng.

Chờ một lát sau, cảm thấy canh giờ đến, áo xanh nữ hầu cùng Lão ma ma đã ở chữa thương, hẳn mới cười hì hì hỏi tiểu Lý: "Chơi vui sao?"

Tiểu Lý gật đầu lia lịa: "Chơi vui!"

Phương Quý cười nói: "Không riêng chơi vui, cũng còn tốt ăn đây, người nói là kho vẫn là bạo xào?"

". . ."

Tiểu Lý cả người đều bối rối, ngơ ngác nhìn Phương Quý.

Phương Quý cười híp mắt: "Nướng một thoáng cũng được, tung điểm hồ tiêu mặt, rất ngon!"

Tiểu Lý trên mặt dần dần lộ ra vẻ mặt sợ hãi: "Tại. . . tại sao muốn ăn thỏ thỏ?"

Phương Quý nói: "Ăn ngon a!"

Tiểu Lý khóc nói: "Thỏ thỏ rất đáng yêu. . ."

Phương Quý nói: "Vì lẽ đó ăn ngon a. . ."

Nói liền đưa tay lại đây tóm thỏ, tiểu Lý theo bản năng liền muốn hướng về sau lưng che giấu, Phương Quý cũng không cướp nằng, rất bất đắc dĩ gãi gãi đầu, nói: "Ồ, người che giấu cái gì nha, là Thanh Nhi tỷ tỷ cùng Lão ma ma để ta chăm sóc người nha, hai ngày trước ta cho người đốt châu châu thời điểm, người không phải là rất yêu thích mà, ta là vì muốn tốt cho người mới chuẩn bị làm ta sở trường nhất nướng thỏ cho người ăn. . ."

Tiểu Lý cũng không am hiểu mạnh mẽ chiếm lấy đồ vật, chỉ là liên tục nói: "Không. . . Không ăn thỏ thỏ có thể hay không?"

Phương Quý nghiêm mặt đến: "Trong thôn lão thái thái không nói lý, người tiểu nha đầu này cũng không nói lý a, cái này thỏ có phải là ta?"

Tiểu Lý do do dự dự gật gật đầu.

Phương Quý nói: "Nếu là ta thỏ, vậy ta nướng tại sao không được?"

Tiểu Lý cúi đầu, chỉ là không muốn buông tay.

"Không ăn thỏ cũng có thể. . ."

Phương Quý nheo mắt lại, cố ý kéo dài âm điệu nói.

Tiểu Lý có chút vui mừng ngẩng đầu lên.

Phương Quý giả vờ hào phóng nói: "Cái này thỏ là của ta, ta đương nhiên nghĩ ăn thì ăn, có thể như quả chúng nó là của ngươi, vậy ta liền không có cách nào ăn nó rồi, bắt quá đây, cái này thỏ nhưng là ta bắt đến, ngươi nếu mà muốn, phải nắm đồ vật lại đây đổi. . ."

Tiểu Lý lập tức đem bên hông mình một khối loan văn ngọc bội hái xuống, liền cánh tay nhỏ đưa cho Phương Quý.

Phương Quý tiện tay đón lấy, lắc đầu nói: "Khối này tảng đá vụn chỉ có thể đổi một con thỏ, còn có vài chỉ đây. . ."

Tiểu Lý do dự cúi đầu đến.

Phương Quý dương dương tự đắc, giảm thấp thanh âm nói: "Ta chịu thiệt một chút, ngươi đem ngươi nhà Tiên pháp dạy cho ta, ta đem những thứ này thỏ đều đưa cho ngươi, thế nào?"

Tiểu Lý nghe vậy lập tức do dự lên, thật lâu không chịu trả lời.

Phương Quý nhưng là dương dương tự đắc, cũng không vội vã, một bộ bình chân như vại dáng dấp.

Ai cũng không biết tiểu nha đầu trong lòng xoắn xuýt bao lâu, lại giống lên bao nhiêu dũng khí, nhìn trong lòng ngực đáng yêu con thỏ nhỏ, nàng rốt cục vẫn gật đầu một cái.

Phương Quý nhất thời hưng phấn lên, vươn ngón tay: "Một lời đã định, ngươi muốn đổi ý ngươi chính là cá chạch, nhớ tới a, này sự kiện chỉ có hai người chúng ta biết, liền Thanh tỷ tỷ cùng Hắc ma ma cũng không thể nói cho, nếu không. . . Ta liền mỗi ngày ăn thỏ!"

"Ta không dám. . ."

Tiểu Lý cúi đầu đến, nói: "Không phải vậy cha cũng sẽ mắng ta!"

"Cha người thật tốt!"

Phương Quý cảm thấy hưng phấn, ép buộc cái này tiểu Lý lời câu, sau đó cùng nhau cùng nàng cho thả làm ổ.

Tiểu Lý dù sao tuổi nhỏ, tuy rằng nàng cha ngàn dặn dò, vạn dặn, nói gia truyền chính pháp không thể gặp người, nhưng nàng cũng chỉ coi đây là cha cho mình đi xuống vô số điều quy củ một cái mà thôi, cũng không thật là hiểu được trong này tầm quan trọng.

Lại thêm vào Phương Quý nếu là thật nghĩ hồng người, cái kia quả thật là tri kỷ ghê gớm, thôn Ngưu Đầu Hoa quả phụ đều có thể bị hấn hồng từ đầu đến chân thoải mái, huống chi là tiểu Lý cái này không rành thế sự tiểu nha đầu, mấy ngày kế tiếp, đúng là đem Phương Quý coi như trên đời người thân cận nhất giống như, lúc trước là không bị vương bởi cha uy nghiêm, không dám đáp ứng, nhưng bây giờ đáp ứng rồi, liền cũng thật liền truyền.

Bất quá nhà nàng truyền ra khẩu quyết, cái kia là cái gì loại huyền ảo tối nghĩa, so với áo đen Lão ma ma dẫn dắt pháp quyết lại khó khăn gấp trăm lần, lúc đầu Phương Quý còn nghe tiểu Lý một câu câu cho mình giảng giải, sau đó lại không lo nổi, chỉ cầu trước tiên nhớ ở trong lòng lại nói.

Cũng may Phương Quý cũng theo thôn Ngưu Đầu Trương nghèo túng từng đọc sách nhận biết chữ, lại thêm vào đầu óc linh hoạt, lại biết lúc này học chính là thứ tốt, bởi vậy cũng bỏ thêm lần dụng công, ngược lại cũng vô dụng mấy ngày, liền đem cái kia dào dạt gần nghìn chữ Cửu nguyên Luyện Linh thiên ghi vào trong lòng, trong lúc tự nhiên cũng sinh qua nghi hoặc, đang suy nghĩ tiểu nha đầu nói những thứ đồ này càng nghe càng không hiểu, không biết đúng hay không là ở hồng chính mình.

Nhưng là khi hắn trực tiếp hỏi lúc đi ra, tiểu Lý một câu nói lại làm cho hắn bỏ đi những thứ này trong lòng nghi hoặc.

"Phương Quý ca ca tốt với ta, ta sẽ không lừa gạt Phương Quý ca ca!"

Tiểu Lý vừa cho lấy tên làm tiểu Hôi thỏ cho ăn hong khô nộn cỏ, vừa cũng không quay đầu lại trả lời.

Phương Quý cẩn thận suy nghĩ một chút chính mình làm ra chuyện, đúng là có chút ngượng ngùng, gãi gãi đầu: "Nơi nào tốt với ngươi rồi?"

Tiểu Lý nói: "Phương Quý ca ca nhìn thấy yêu sói, liền lôi kéo ta cùng nhau chạy!"

Phương Quý nhất thời hơi kinh ngạc, nói: "Những người khác liền không kéo ngươi chạy?"

Tiểu Lý dứt cở động tác ngừng một chút, thấp giọng nói: "Bọn họ chỉ có thể đem ta đẩy đi qua!"

Nghe tiểu Lý trả lời, Phương Quý bỗng nhiên nói không ra lời.

Trong lòng sinh ra chút cảm giác kỳ quái.

Một lát sau, hắn cười nói: "Có ngu hay không, cá chạch ngươi nhớ kỹ, gặp phải sói phải chạy, ai yêu ai chính mình tiến lên!"

...

...

Tần gia Cửu Linh chính pháp huyền ảo thâm thúy, nhưng nội dung nhưng cũng không nhiều, mấy ngày đi xuống, theo mấy con thỏ nhỏ dần dần trở nên hoạt bát, tiểu Lý chính mình hiểu nội dung cũng đã hết mấy

truyền xong, thậm chí đem tiền kỳ đồ thiết yếu cho tu luyện chú ý quan khiếu cùng phương pháp cũng tất cả truyền, chỉ là Phương Quý lo lắng áo đen bà lão cùng áo xanh tỳ nữ phát hiện đầu mối, cũng không dám ngay lập tức sẽ đi chụp đem tu luyện mà thôi.

Mà ở mấy ngày nay bên trong, áo đen bà lão cùng áo xanh tỳ nữ chữa thương thời gian cũng càng ngày càng ngắn, từ trước mỗi ngày cần bế quan ba canh giờ, đến bây giờ, mỗi ngày chỉ cần bế quan khoảng một canh giờ, bất quá các nàng cố gắng là nhìn hai cái này cậu bé chơi vui vẻ, liền cũng rất ít qua tới quấy rầy bọn họ, tựa hồ là có ý để vị này rất ít cơ hội rời nhà Lý nhi tiểu tử nhiều hưởng chút lạc thú. . .

Phương Quý vẫn đang âm thầm quan sát bà lão cùng tỳ nữ chữa thương thời gian, khi các nàng không chữa thương thì liền chỉ là mang theo tiểu Lý chơi chút hương dã kẻ ngu si đồ chơi nhỏ, chữa thương lúc, liền vừa chơi chút kẻ ngu si đồ chơi nhỏ vừa lặng lẽ hỏi thăm tu hành chuyện.

Tiểu Lý tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng căn cơ đánh rất tốt, đúng là quả thật có thể thuận miệng nói cho Phương Quý rất nhiều quý giá tu hành đạo lý, chỉ bất quá nàng cùng Phương Quý không giống, đối với nàng mà nói tu hành vốn là một cái chuyện thiên kinh địa nghĩa, sinh ra được bắt đầu liền tiếp xúc, cho nên nàng cũng không rõ ràng tự mình nói đi ra những thứ này chuyện trọng yếu bao nhiêu, bất quá là chút ăn cơm uống nước như thế thường thức thôi.

Nàng chẳng qua là cảm thấy vị này so với mình không lớn hơn mấy tuổi Phương Quý ca ca đối với mình quả thật là tốt, cùng trong nhà những kia nô bộc không giống, so với những kia bắt nạt chính mình cùng tộc con cháu càng tốt hơn rất nhiều.

Lại thú vị, cũng sẽ không xem thường chính mình, hơn nữa hẳn hiểu được nuôi thả, quả thật là lợi hại!

Ngược lại mình đã liên trọng yếu nhất Cửu Linh Luyện Túc quyết đều truyền, những thứ này vấn đề nhỏ lại tại sao có thể giấu hẩn?

Ngày hôm nay sau cơm trưa, áo xanh tỳ nữ cùng áo đen bà lão lần thứ hai bế quan chữa thương, tựa hồ áo xanh tỳ nữ chữa thương cũng đến máu chốt cuối cùng lúc, ngày hôm nay công phu lại so với dĩ vãng càng dài chút.

Mà Phương Quý cũng biết những thứ này người sợ là nhanh muốn rời khỏi, chính mình cơ hội không nhiều, bởi vậy liền càng thêm hăng say hỏi tiểu Lý một ít liên quan tới tu hành chuyện, chính hẩn lưng một cái nhỏ cái gùi, tiểu Lý thì lại nâng một cái nhỏ liềm đao, hai người vừa gánh lên mềm mại cỏ xanh hái cắt, vừa ở nho nhỏ này trang bên trong nói chuyện.

"Dưỡng Túc pháp không phải pháp thuật, chỉ là giúp người đánh căn cơ, Phương Quý ca ca người nói phi thiên độn địa, dời núi lấp biển bản lĩnh, kỳ thực đều là pháp thuật, thế nhưng nghĩ muốn triển khai pháp thuật, liền nhất định phải có đầy đủ pháp lực đây, cái này rồi cùng Dưỡng Túc pháp có quan hệ. . ."

Tiểu Lý vừa nhảy nhót nhót nhót cắt cỏ, vừa thuận miệng trả lời Phương Quý vấn đề.

Hai người vừa đi vừa nói, đã từ từ đến trang biên giới, nơi này đã là lúc trước áo đen bà lão bày xuống cấm trận, cũng nghiêm lệnh Phương Quý cùng tiểu Lý không giống vượt qua lới trì biên giới, nơi này cũng đã là hai người bọn họ bình thường đi xa nhất nơi. . .

Phương Quý chính lòng tràn đầy cân nhắc chính mình còn nên hỏi chút gì mới có thể trở về thôn Ngưu Đầu hù dọa những kia nhà quê đám người, nhưng cũng đã nghĩ nát óc cũng tìm không ra mới vấn đề đến, dù sau hẩn vẫn không có chính thức tiếp xúc tu hành, cũng không có nhiều như vậy nghi vấn, cũng ngay vào lúc này, hẩn bỗng nhiên cảm giác dưới chân đại

địa hơi rung động, trên người tóc gáy lại hơi dựng lên, theo bản năng ngẩng đầu hướng về phía tây nhìn lại.

Từ hần cái góc độ này nhìn lại, phía tây chính là vầng sáng ngời bầu trời, không có bất cứ dị thường nào.

Nhưng bỗng nhiên trong lúc đó, một tiếng vang thật lớn từ phía tây truyền đến, chỉ thấy được phía tây bầu trời bỗng nhiên nổi lên từng cơn sóng gợn, như là bầu trời như mặt băng xuất hiện đường đường kẽ nứt, lại một tức, bỗng có một tiếng vang thật lớn truyền đến, "Rắc rắc" một tiếng, bầu trời bị đánh vỡ.

Chu vi trên mặt đất, bỗng nhiên liên tiếp có mười mấy đạo trận kỳ bị sức mạnh khổng lồ rung động, từ trong bùn đất nhảy đến giữa không trung, sau đó mạnh mẽ bị xé rách, đen bươm giống như bốn phía tung bay, lại sau một khắc, không hề có thứ gì phía tây bầu trời, bỗng nhiên xuất hiện mấy vị màu đen bóng đen, đều là người mặc ô giáp nam tử cao lớn, trong những người này, còn có một người mặc áo lam trung niên đạo nhân.

Đạo nhân kia lúc này chính tiện tay một tay áo về phía trước vung đến, sức mạnh khổng lồ không chỉ xé rách áo đen bà lão bố trí ở bên ngoài trận pháp, càng là dư âm âm âm thẳng hướng trước tuôn ra mà đến, đang đứng ở cái này chỗ hồng phụ cận Phương Quý cùng tiểu Lý hai cái đứng mũi chịu sào!

"Không được, kẻ thù tới cửa. . ."

Phương Quý lập tức bị sợ hãi đến lạnh cả người, hai chân tê, xoay người liền muốn chạy.

Nhưng trên đỉnh đầu cái kia một cái tay áo lớn dường như Ô long giống như hướng phía dưới đánh tới, phạm vi bao phủ mười mấy trượng, dựa vào

hắn hai cái nhỏ chân ngắn, có thể chạy đi nơi đâu, lại thêm vào quay đầu nhìn lại, tiểu Lý lúc này kinh ngạc sững sờ giống như, lại đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Liên bỏ xuống miếng đồng công phu đều không có, Phương Quý trực tiếp xoay người ôm lấy tiểu Lý, đưa nàng bảo hộ ở thân thể phía dưới.

Không phải là không muốn chạy, thực sự là không kịp chạy a. . .

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 6: Một Chuyện Hiểu Lầm

"Bạch!"

Cái kia một cái tay áo lớn đánh tan ngoại vi đại trận, dư lực thu thế không được, trực tiếp hướng về phía dưới rơi đi xuống.

Cái này một tay áo tạo nên đến dư âm, liền đem chu vi nham thạch đánh trúng nát bấy, hướng chỉ là hai cái nho nhỏ hình dáng?

Đón cái này một tay áo, coi như là tiểu Lý, cũng cảm giác được một loại không cách nào hình dung ý sợ hãi!

Trên người nàng là có tu vi, thế nhưng cái kia một tay áo lực lượng, rõ ràng so với nàng có thể chống đỡ lực lượng kém đến quá xa, vì lẽ đó lần này nàng đúng là thật sự mộng ở , bất quá cũng là ở nàng chờ ra thời điểm, bỗng nhiên Phương Quý gầy gò thân thể đem nàng ôm lấy, ở nàng ngơ ngác trong ánh mắt, chỉ thấy được Phương Quý kêu to một tiếng, khuôn mặt nhỏ vặn vẹo, liền mạng đem cánh tay của chính mình đưa về phía giữa không trung!

Thoạt nhìn, liền dường như muốn một tay chống cái kia con Ô long!

"Bạch!"

Phương Quý cánh tay trái bên trên, chính bóp lấy cái kia một cái rết bạc dây xích, vào đúng lúc này, cái kia một cái rết bạc bên trên, bỗng nhiên sáng lên liên tiếp đỏ như màu máu phù vân, Phương Quý thân thể vào lúc

này trở nên đỏ chót một mảnh, tựa hồ mơ hồ có thể nghe thấy trong cơ thể hẳn truyền đến kinh phong gào thét giống như âm thanh, đó là vô tận huyết khí đều đang nhanh chóng lưu chuyển, sau đó bị rết bạc nhanh chóng rút lấy âm thanh.

Theo rết bạc trong nháy mắt rút lấy đầy đủ huyết khí, một đạo ngân ảnh bỗng nhiên từ Phương Quý cánh tay trái bên trên bay ra, hóa thành dài bảy, tám trượng con rết xông hướng giữa không trung.

"Xoẹt. . ."

Rết màu bạc cái bóng cùng cái kia áo lam đạo nhân ồng tay áo va một cái vang dội, sức mạnh khổng lồ khắp mọi nơi tập cuốn, đem chu vi càng nhiều trận kỳ đều cho lay động bay ra ngoài, trên mặt đất hình thành rồi một cái cực lớn hình tròn, từng tầng từng tầng bãi cỏ bị cạo ra.

Liên giữa không trung hắc giáp thị vệ đều chấn động đến mức lui về phía sau mấy bước, không động tới, chỉ có áo lam đạo nhân cùng Phương Quý, tiểu Lý.

"Phi Thiên Ngô Công? Đây là. . ."

Cái kia áo lam đạo nhân rõ ràng cũng không dự liệu đến như thế một chuyện, hẳn kỳ thực ở đánh vỡ chu vi đại trận sau khi, liền lập tức nhìn thấy đại trận biên giới Phương Quý cùng tiểu Lý, giật mình phía dưới, đã ở vội vã thu tay lại, chỉ là lo lắng thu thế không đủ nhanh, sẽ lan đến gần phía dưới tiểu thư mà thôi, nhưng lại không nghĩ rằng cái kia không đáng chú ý bé trai lại sẽ nhào tới dùng bực này tà bảo chống đối chính mình một kích.

Kinh ngạc phía dưới, hẳn chỉ có thể dựa thế thân hình lui nhanh, đồng thời hét lớn ra miệng.

Mắt thấy cái kia rét bạc còn nóng lòng muốn thử, muốn hương mình đập tới, hấn gấp vội vàng hai tay liền chèo, làm tốt lại ra tay chuẩn bị.

Mà vào lúc này Phương Quý càng là hoa mắt chóng mặt, nơi nào hiểu được xảy ra chuyện gì, căn bản đã không chế không được cái kia con rết, chỉ cảm thấy một thân khí huyết nhanh chóng trôi đi, đều bị con rết hút đi, tựa hồ liền một giọt máu cuối cùng cũng không để lại.

"Dừng tay!"

Nhưng cũng còn tốt ngay vào lúc này, trang ở chính giữa trong sương phòng, bỗng nhiên vang lên một tiếng phẫn nộ lệ quát, hai đạo thân hình phá tan đỉnh, ở một mảnh mái hiên ngói cỏ đại bay tán loạn trong, vọt tới giữa không trung.

Áo đen bà lão ánh mắt gấp quết, đã là sắc mặt đại biến, nhanh chóng hướng về không trung vẫy tay, đem cái kia một con rết bạc tiếp trở về trong tay mình, sau đó ánh mắt đảo qua trong sân, nổi giận ùng ùng hướng về cái kia áo lam đạo nhân nhìn sang, quát lên: "Phương nào yêu ma?"

Cái kia áo lam đạo nhân nhìn thấy áo đen bà lão cùng áo xanh tỷ nữ, lúc này mới trái tim an tâm một chút, lập tức trên không trung chấp tay, nói: "Vân Châu Vĩnh Chiêu sơn phong An Tử phụng mệnh đến đây tiếp Tàn gia tiểu thư trở về núi, đường đột phá trận, cũng suýt nữa gây nên hiểu lầm, thứ tội thứ tội. . ."

"Vĩnh Chiêu sơn người?"

Cái kia áo đen bà lão nghe được đối phương, hơi thoáng an tâm, biết đến không phải kẻ thù, trái lại là chính mình một mực chờ đợi người, nhưng chỉ chớp mắt nhìn thấy trên đất không rõ sống chết Phương Quý, trái tim lập tức hỏa khí càng nặng, quát lên: "Vừa là tới đón tiểu thư, chẳng lẽ không

biết thật tốt truyền âm gọi cửa đạo lý, nơi nào đến gan chó, lại vừa lên đến liền muốn cứng rắn phá tan ta đại trận?"

Cái kia áo lam đạo nhân nghe vậy, nhất thời sắc mặt có chút lúng túng, cười hì hì, không hề trả lời.

Đúng là ở áo lam đạo nhân sau lưng, bỗng nhiên vang lên một cái thanh âm lười biếng, cười nói: "Hồ bà bà không cần vội vã mắng người, là bản công tử lo lắng Lý nhi muội muội an nguy, lúc này mới để Phong An đạo trưởng trực tiếp phá trận, người chê ta lẽ số không đủ sao?"

Không trung áo đen bà lão cùng áo xanh tỳ nữ tuân cái kia tiếng nói truyền đến chỗ nhìn lại, hai người nhất thời thay đổi sắc mặt.

Chỉ thấy được áo lam đạo nhân sau lưng giữa không trung, còn có mấy tên hắc giáp thị vệ, mà những thị vệ này ở giữa, nhưng là chen chúc đỉnh đầu màu đen cổ kiệu, cổ kiệu hai bên có hai cái xinh đẹp tuổi trẻ thị nữ, kiệu đỉnh bên trên nạm châu khảm ngọc, không nói ra được hoa lệ, bây giờ màn kiệu đang bị chậm rãi xốc lên, lộ ra ngòi ngay ngắn ở trong kiệu một cái mặt như là bạch ngọc ôn hòa thiếu niên.

Thiếu niên này tuổi tác cũng không lớn lắm, mười bảy mười tám tuổi đáng đáp, có được cực kỳ tuấn mỹ, chỉ có một đôi mắt, dù là ở trên mặt mang theo cười thì cũng ẩn ẩn giấu đi một cỗ ý sơ cuồng, dưới mí mắt xem người, liền như là ai cũng sẽ không để ở trong mắt.

"Hóa ra là Giáp thiếu gia đến, kính xin thứ Lão thân chưa từng xa nghênh chi tội. . ."

Áo đen bà lão cùng áo xanh thị nữ liếc mắt nhìn nhau, đều quy hợp quy tắc cả, cùng nhau liếm nhắm hướng về thiếu niên kia hành lễ.

"Ta vừa vặn liền ở lân cận, nghe nói Lý nhi muội muội ở đây bị người bắt nạt, liền tiếp xuống nhiệm vụ này, đi tới này châu, trước tiên diệt những kia gan to bằng trời dám trêu chọc ta Tần gia môn phái, sau đó liền vội tới đón Lý nhi muội muội, một lần truyền âm sau khi, người chưa từng đáp lại, ta lo lắng Lý nhi muội muội có chuyện, lúc này mới nhượng người đánh vỡ người bày xuống trận pháp, nhìn dáng dấp người trách tội ta?"

Mặt trên người màu vàng nhạt áo choàng thiếu niên đứng lên, đập lên hư không từng bước một đi xuống, tựa như cười mà không phải cười nói.

"Hóa ra là như vậy. . ."

Áo đen bà lão trong lòng hơi chấn động, thế mới biết trước mắt vị này Giáp công tử vẫn là cho mình truyền qua âm.

Chỉ là vừa nãy nàng đang đứng ở cho áo xanh tỳ nữ chữa thương lúc máu chột, lại là chưa từng phát hiện.

Chỉ bất quá nghĩ lại ngẫm lại, vẫn là tâm trạng có chút bất mãn, nếu chu vi trận pháp hoàn hảo, liền nói rõ trong đại trận người sẽ không xảy ra chuyện, vị này Giáp công tử một lần truyền âm không chiếm được trả lời chắc chắn, liền không biết hơi hơi chờ thêm một thoáng sao?

Đặc biệt là nhìn thấy trên mặt đất không rõ sống chết Phương Quý một chút, càng là cảm thấy trong lòng hơi trầm xuống.

Cái này hương dã trên người thiếu niên rất bạc là nàng treo lên, vốn là vì ứng phó kẻ địch, nếu là thật có kẻ địch tới cửa, vì bảo vệ tiểu thư đưa tính mạng của hắn cũng chẳng có gì, nhưng lại không nghĩ rằng, kẻ địch không có tới, hắn đúng là thương ở người mình trong tay, bây giờ có thể cảm giác được hắn một thân huyết khí nhỏ bé không đáng kể, cũng không biết tổn thất bao nhiêu huyết khí, còn có cứu hay không về được.

Trong lòng tuy rằng bất mãn, nhưng đón cái kia kim bào thiếu niên lời nói, nàng tự nhiên không dám đem lời nói tự đáy lòng nói ra, chỉ là vội vàng hành lễ xin lỗi nói: "Vừa nãy Lão thân đang vì Thanh Nhi cô nương chữa thương, nhất thời sợ, kính xin Giáp thiếu gia không nên trách tội. . ."

Kim bào thiếu niên cũng không phản ứng nàng, cũng lười xem chu vi vị kia Thanh Nhi cô nương một chút, ánh mắt chỉ là nhìn về phía ngòi chòm hỏm trên mặt đất tiểu Lý, trên mặt nặn ra một vệt nụ cười, nói: "Lý nhi muội muội, vừa nãy sợ rồi người, cũng thật là đáng chết, bất quá người cũng không cần lại sợ hãi, Dã Long lĩnh, Tiêu Dao quật, Huyết Sát môn, Thượng Quan sơn bảy cái gan to bằng trời dám gây bất lợi cho người đạo thống, cũng đã bị ta thuận lợi diệt, bây giờ cái kia bảy phương môn phái tông chủ đều liền ở đây, Lý nhi muội muội nhìn có từng có rơi xuống?"

Ồ hửn vừa nói chuyện, sau lưng giáp sĩ đã nâng bảy cỗ vuông hộp đi lên phía trước, bên trong rõ ràng là bảy viên đẫm máu thủ cấp.

"Tất cả đều diệt?"

Áo đen bà lão cùng cái kia áo xanh tỷ nữ nghe xong Giáp công tử, trong lòng cùng nhau cả kinh.

Làm cái này Đông Thổ người nhà họ Tần, các nàng tự nhiên cũng không lọt mắt cái này mấy cái An Châu nhỏ môn phái nhỏ, nhưng nơi này dù sao không phải Đông Thổ, Tần gia thế lực không ở nơi đây, mấy môn phái này làm cái này địa đầu xà, cũng là có mấy phần lực tự bảo vệ.

Mấu chốt nhất chính là, bây giờ khoảng cách các nàng truyền tin mới mấy ngày, vị này Giáp công tử liền đã hời hợt đem cái này bảy cái môn phái tất cả diệt, ra tay nhanh chóng, thủ đoạn tàn nhẫn, cũng thực tại có chút làm người nghe kinh hãi, chỉ là không biết hửn có không có để lại người sống, tốt lắm hỏi bọn họ sau lưng hắc thủ. . .

. . . Nghĩ đến cái này vị Giáp công tử bình thường thủ đoạn, nghĩ đến là sẽ không lưu lại!

Giáp công tử hướng về đến nói chuyện giữ lời, hấn nói diệt, vậy thì nhất định đúng là ngay cả cọng cỏ cũng không có để lại.

Hai người bọn họ trái tim kinh hãi, nhưng đứng ở trên mặt đất Lý nhi tiểu tử lại không nói tiếng nào, cũng không ngẩng đầu lên.

Cái kia Giáp công tử trầm mặc một hồi, trên mặt lại chát lên khuôn mặt tươi cười, từ trong ngực lấy ra một cái tử kim hộp, cười nói: "Cái này An Châu cùng khổ nơi, đúng là ra mấy cái nhân tài, có cái tên gọi Cổ Thông lão nhi luyện đan không sai, đây là ta lệnh hấn bỏ ra bảy ngày bảy đêm công phu, dùng một thân bản lĩnh luyện ra Dưỡng Túc đan, đúng là đan phẩm không sai, vừa vặn có thể cho Lý nhi muội muội người đánh căn cơ. . ."

"Các ngươi. . ."

Cho đến lúc này thời điểm, cái kia Lý nhi tiểu nha đầu mới bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Mọi người lúc này mới nhìn thấy trên mặt nàng đã treo đầy nước mắt, con mắt đỏ ngầu, tay nhỏ chỉ là chăm chú nắm nằm trên đất sắc mặt vô cùng trắng bệch Phương Quý, lần thứ nhất có chút thất thố giống như gọi lên: "Các ngươi. . . Mau tới cứu cứu Phương Quý ca ca a. . ."

"Hả?"

Nghe được kêu một tiếng này, áo đen bà lão cùng áo xanh tỷ nữ cuối cùng cũng coi như nghĩ đến trên đất nằm Phương Quý, hơi thay đổi sắc mặt.

Mà vị kia Giáp công tử thì lại nhíu mày đến, một mặt không thích đánh giá một thoáng trên đất cái kia vải thô quần áo hoang dã tiểu tử.

"Cái này lại là nơi nào đến côn trùng?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 7: Vĩnh Viễn Không Bao Giờ Làm Nô

Phương Quý mơ mơ màng màng nằm rất lâu.

Cảm giác mình đã tiến vào một mảnh vĩnh hằng hắc ám, quanh người như nơi hầm băng, lạnh đáng sợ, liền ngay cả ý thức tựa hồ cũng đã hoàn toàn tắt, vĩnh viễn rơi vào tĩnh mịch trong, có thể ở cái này ý thức tuyệt diệt trong nháy mắt, hấn lại hoảng hoảng hốt hốt phảng phất nhìn thấy rất nhiều tồn tại. Hấn phảng phất nhìn thấy một cái đầu đầu cũng có tiên nhân quốc gia, ở hướng về chính mình làm lễ, lại phảng phất nhìn thấy một mảnh chiến trường, vô số ánh đao bóng kiếm, núi lở đất , liền ngay cả bầu trời đều phá mấy cái hang lớn, có vô tận tiên hỏa từ thiên ngoại âm âm đi xuống.

Trong mơ màng, hấn vừa giống như là trở lại thôn Ngưu Đầu.

Ở đây, hấn nhìn thấy mỗi ngày cười híp mắt mập mạp tộc trưởng, nhìn thấy ăn mặc một thân áo bào xanh sắc mặt đứng đắn lại luôn là nhìn lên Hoa quả phụ rửa ráy Trương nghèo túng, còn nhìn thấy lôi kéo một cây quái kỳ cấp người đoán mệnh hơn nữa đều là vừa lên tiếng liền giảng xuất vô số tiên nhân truyền thuyết đến Chu người mù, còn nhìn thấy trang phục trang điểm lộng lẫy chung quanh quyền rũ nam nhân Hoa quả phụ, cùng với buộc hai cái tóc sừng dê đều là gặm không có chín quả hạnh nước miếng lưu ào ào đổ bảo tiểu nha đầu. . .

Hấn ý thức ở cái này dạng tiếp cận chôn vùi trạng thái bên trong chìm nổi đã lâu, quay xe bắt đầu cảm giác dần dần ấm lên.

Phảng phất có mơ hồ dòng nước ấm từ bụng nhỏ bay lên, dần dần chảy về phía hần toàn thân, những thứ này dòng nước ấm bức lui hần quanh người lạnh lẽo, cũng làm cho hần dần dần từ cái kia bóng đêm vô tận bên trong dần dần phù đi ra, vô tận ảo giác bắt đầu một chút từ trong thức hải rút đi.

Mở mắt ra trước một chốc, hần nghe được khẽ than thở một tiếng: "Cái này hoang dã tiểu tử cũng thật là mạng lớn a. . ."

Mở mắt ra sau khi, Phương Quý liền phát hiện mình đang nằm ở trong sương phòng trên giường lớn, trên người che kín dày đặc chăn bông, trước mắt tầm kia mang theo chút áy náy mặt chính là áo đen Lão bà bà, ở bên người nàng, còn có một mặt băng sương áo xanh thị nữ, bên giường một cái tay nhỏ bé cầm lấy chính mình, chính là một mặt vui mừng Lý nhi tiểu nha đầu, càng xa một chút hơn địa phương, vẫn có thể nhìn thấy một cái áo xanh đạo nhân.

"Ha ha, không phải hần mạng lớn, mà là hần mệnh được!"

Vị kia áo xanh đạo nhân thấy hần mở mắt ra, liền yên tâm, cười lạnh nói: "Cổ Thông lão quái bỏ ra bảy ngày bảy đêm, không biết tiêu hao bao nhiêu tuyệt diệu dược liệu luyện chế ra đến Dưỡng Túc đan, liền như thế đút cho hần, người chết sợ cũng là có thể sống lại. . ."

Nghe khẩu khí này, lại như là có chút đồ kị ý tứ.

"Thằng nhóc này đã cứu tiểu thư, mệnh đương nhiên được!"

Áo xanh nữ tỳ mặt lạnh, nhàn nhạt nói một tiếng, cũng không cho đạo nhân này bộ mặt.

Đạo nhân kia cũng không dám phát tác, chỉ là chấp tay nói: "Nếu hần tỉnh lại, lão phu kia liền đi hồi bẩm công tử, nên khởi hành!"

"Chuyện này. . . Cái này lão khôn nạn. . ."

Phương Quý mơ mơ màng màng, mắt thấy cái kia áo xanh đạo nhân muốn đi ra ngoài, lúc này mới bỗng nhiên nhận ra hẳn đến.

Cái này không phải là trước suýt chút nữa một ống tay áo đem mình đập chết lão đầu sao?

Sinh tử đại thù a, làm sao có thể không tức giận?

Áo xanh đạo nhân nghe xong danh xưng này suýt nữa một giao té ngã, nhất thời một mặt tái nhợt, nếu là Tần gia tiểu thư như vậy chửi mình, thậm chí là cái kia áo đen bà lão cùng áo xanh tỷ nữ như vậy chửi mình, có thể chịu cũng là nhịn, nhưng trong khoảng thời gian này, hẳn đã nghe áo đen bà lão nói tiểu tử này lai lịch, một cái ở nông thôn hoang dã tiểu tử nơi nào đến lá gan như vậy xấu hổ khinh miệt chính mình, theo bản năng liền muốn nổi giận.

Bất quá nhìn thấy Lý nhi tiểu tử liền nằm ở bên giường, áo đen bà lão cùng áo xanh tỷ nữ cũng sắc mặt bất thiện, lại là đem mặt sau lời nói đều nuốt xuống, chỉ là mắt lạnh nhìn Phương Quý một chút, liền đi ra cửa hướng đi vị kia Giáp công tử bậm báo đi tới.

"Người không nên sốt ruột, chỉ là một chuyện hiểu lầm thôi!"

Cái kia áo đen bà lão nhưng là để lại Phương Quý, ôn ngôn hướng về hẳn giải thích một lần.

Phương Quý nghe xong, cũng chỉ là mơ mơ màng màng, hợp chính mình là bị người mình đả thương?

Bất quá nghĩ đến chính mình trên cánh tay con rết, lại nghĩ lại vừa nghĩ, chính mình đến tột cùng là bị đả thương vẫn bị hờ?

"Trước tiên đi bái kiến Giáp thiếu gia đi, cứu người mạng đan dược là hấn cho người!"

Áo xanh tỳ y mặt không hề cảm xúc nhắc nhở, nói liền dắt tiểu Lý tay, chuẩn bị đi ra ngoài.

Phương Quý tuy rằng trên người không có khí lực, cũng bị áo đen bà lão phù lên.

Trong lòng hấn dĩ nhiên nghĩ rõ ràng cái này chút đầu đuôi sự tình, nói không nén giận là giả, rõ ràng là những thứ này người hại chính mình suýt chút nữa làm mất mạng nhỏ, lại đem mình cứu trở về, kết quả còn muốn chính mình hướng đi nhân gia nói cảm ơn?

Bất quá người ở dưới mái hiên, không cúi đầu là không được, cũng chỉ có thể làm bộ ngoan ngoãn dáng dập bò lên.

Vốn đang ở suy nghĩ nếu như cho cái kia cái gì Giáp thiếu gia dập đầu đầu có phải là quá thiệt thòi, lại không nghĩ rằng đối phương căn bản không có cho mình dập đầu lay cơ hội, vị kia thân mặc áo bào vàng thiếu gia chính cười toe toét ngồi ở chủ tịch uống trà, nhìn thấy Phương Quý bị áo đen bà lão dẫn đi ra, liền thả xuống chén trà, không nhin được nói: "Nếu không còn chuyện gì, liền nên khởi hành, Lý nhi muội muội vẫn là mau mau trở lại được!"

Chu vi thị nữ cùng hắc giáp vệ sĩ nghe vậy, liền muốn lập tức đi chuẩn bị.

Áo đen bà lão cùng áo xanh tỳ nữ lúc này tự nhiên cũng không tốt nói cái gì, áo xanh tỳ nữ thương thế còn chưa toàn tốt, nhưng nếu Giáp công tử lên tiếng, chính là thương thế nặng hơn nữa gấp đôi nàng cũng không dám vi phạm, chỉ có thể ra tới đường lại chậm rãi dùng đan dược điều dưỡng.

Đúng là tiểu Lý vừa nghe lời này, chột kéo Phương Quý bàn tay, nói: "Phương Quý ca ca. . . Cùng nhau sao?"

"Cái gì?"

Lời vừa nói ra, không nói đến người khác , liền ngay cả Phương Quý đều sùng sốt một chút: "Ta còn phải về thôn Ngưu Đầu đây. . ."

Vị kia Giáp công tử cũng sắc mặt hơi lộ ra không thích, hấn thật lòng liếc mắt nhìn lồi kéo Phương Quý bàn tay, hai con mắt bên trong tràn đầy khẩn cầu về tiểu Lý, vừa liếc nhìn sắc mặt tái nhợt, một thân lam lũ, phảng phất đứng cũng đứng không vững ở nông thôn hoang dã tiểu tử, trong lòng tựa hồ có hơi bất mãn, nhưng lại mơ hồ cảm giác mình sẽ sinh ra loại này bất mãn cảm giác, thực sự là có chút kéo thấp chính mình thân phận.

"Quên đi!"

Hấn vẫn là chỉ cười cười, nói: "Nếu Lý nhi muội muội yêu thích, liền đem tiểu tử này mang về làm cái gã sai vặt tốt. . ."

Vừa nghe lời ấy, tiểu Lý đúng là không có phản ứng gì, chỉ là nghe có thể cùng Phương Quý cùng đi, lộ ra chờ phân phó ý tứ.

Mà áo đen bà lão cùng áo xanh tỳ nữ nhưng là mặt lộ vẻ vẻ vui mừng, tựa hồ cũng không nghĩ tới cái này hoang dã tiểu tử lại sẽ có bực này phúc khí, Đông Thổ Tàn gia gã sai vặt, vậy cũng so với cái này An Châu ở nông thôn khổ thiếu niên thân phận không biết cao bao nhiêu, đặc biệt là nghĩ đến thiếu niên này sau đó vận mệnh, cái kia quả thật có thể nói là một bước lên trời cũng không quá đáng, áo đen bà lão đã là lập tức đẩy Phương Quý một cái.

"Còn không mau cảm ơn Giáp thiếu gia?"

"Ta. . . Cảm ơn hẳn?"

Phương Quý lúc này mới phản ứng lại, khó có thể tin nhìn áo đen bà lão một chút.

"Tiểu tử ngốc, ngươi nào có biết vào Đông Thổ Tàn gia tốt. . ."

Áo đen bà lão không có há mồm, nhưng cũng có tinh tế tiếng nói ở Phương Quý bên tai vang lên: "Tàn gia nhưng là Thiên Thượng Thiên đại thế gia, dù là chỉ là Tàn gia hạ nhân, cũng có huyền diệu công pháp cùng đan dược ân thưởng, vừa vào Tàn gia, lại không phải phạm tục, so với bình thường đạo thống mạnh hơn đây, không biết bao nhiêu đạo thống xuất thân đệ tử cùng tán tu vọt đến nhọn cả đầu nghĩ nhập Tàn gia mà không được con đường, ngươi cũng dễ dàng mò tới cơ hội này, cái này có thể coi là ngươi lớn nhất phúc khí, Giáp thiếu gia một câu nói này, thay đổi ngươi đời đời vận mệnh đây!"

"Có thể tu hành?"

Phương Quý nghe nói như thế, thực tại sửng sốt một chút.

Lớn đến lớn như vậy, hẳn vẫn nhất mộng tưởng ba chuyện, một là tiên nhân Lão gia gia đến đón mình, hai là có thể như truyền thuyết trong tiên nhân như thế tu hành, ba là cưới Hồng Bảo cùng Hoa quả phụ, bây giờ nghe nói chính mình có thể tu hành, lại làm sao có thể không động lòng?

Huống hồ thôn Ngưu Đầu cùng khổ, cũng quả thật có không ít lạnh lẽo nhà thiếu niên vào thành đi bán mình gia đình giàu có làm nô, ở trong thôn người xem ra, cái này kỳ thực cũng vẫn có thể xem là một cái tốt lối thoát.

Nhưng là nghĩ lại vừa nghĩ. . .

. . . Chính mình nhưng là tiên nhân đời sau a!

Nói không chắc có một phương đường đường Tiên quốc chờ đợi mình đi kế thừa đây, làm sao có thể cấp người bán mình làm nô?

Huống hồ, cái tiểu nha đầu này nhưng là đi theo chính mình phía sau cái môn lãn lộn, lẽ nào sau đó muốn chính mình đi hầu hạ nàng?

Lúc này Phương Quý đương nhiên không biết, coi như hẳn thật đi tới Tần gia, cũng không tới phiên hẳn hầu hạ tiểu Lý, đường đường Tần thị tiểu thư bên người gần người nô bộc cũng không phải như vậy dễ dàng làm, hẳn cái này xuất thân, ít nhất muốn phấn đấu cái mấy chục năm mới có khả năng. . .

"Tiểu tử này hẳn là cao hứng điên rồi?"

Chu vi một đám người đều nhìn Phương Quý ở nơi đó choáng váng, ánh mắt âm thầm giục.

Nhưng lại không nghĩ rằng, trái tim một phen người trời giao chiến sau khi, lại nhìn thấy ánh mắt kia dần dần thanh minh tới Phương Quý không những không có mừng rỡ như điên quỳ gối Giáp thiếu gia trước mặt tạ ân, trái lại trên mặt dần dần lộ ra chút vẻ bức tức, nho nhỏ ngực đĩnh lên, ánh mắt của hẳn từ trên người Lý nhi tiểu tử quét đến vị kia Giáp thiếu gia trên mặt, sau đó như là nín vô tận buồn bức giống như lớn tiếng đã mở miệng:

"Ta không cho người làm nô tài!"

". . ."

". . ."

"Dát?"

Người ở chung quanh nghe lời này đều sững sốt, ánh mắt phức tạp nhìn Phương Quý.

Cái này hoang dã tiêu tử, cũng thật là hoang dã tiêu tử a. . .

Thoạt nhìn ven đường giun đé giống như người, từ đâu học được bực này tựa hồ rất có khí khái lời nói?

Đúng là tiểu Lý, nghe xong lời này sau khi hơi kinh ngạc, sau đó liền nhìn Phương Quý giận dữ mặt, có chút sững sờ.

Cái này vẻ mặt tựa hồ sâu sắc dấu ấn ở trong lòng nàng.

"Phương đại gia ta là cái đỉnh thiên lập địa, làm sao có khả năng đi cấp người làm thiếp tư?"

Phương Quý nói ra câu thứ nhất, câu thứ hai liền thuận miệng nói ra, lúc này trong lòng hẳn vốn là có lửa, cũng đã quên làm bộ đê thấp làm tiểu nhân dáng dấp, theo bản năng bên trong học nổi lên Chu người mù giảng cố sự bên trong những kia khí thôn sơn hà anh hùng hiệp khách. . .

Nhưng hẳn cảm thấy khí khái hơn người, nhưng người chung quanh lại chỉ cảm thấy trong lòng một trận hoang đường.

Trong lúc nhất thời, cũng không biết nên làm sao nói với hắn.

Vị kia Giáp công tử cũng là hơi sững sờ, lại là tức giận lại là buồn cười, trong lòng hơi sinh sát ý, nhưng xem ở tiểu Lý trên mặt, lại nghĩ tới chính mình thân phận, rồi lại ép xuống. Chỉ là tựa như cười mà không phải cười nhìn Phương Quý, nói: "Được lắm đỉnh thiên lập địa người, tiêu tử, hi vọng ngươi sau khi lớn lên còn nhớ chính mình cái này nói, Tần gia không thiếu người cái này quét tước đình viện, cũng không bắt buộc ngươi!"

Vừa nói chuyện, cũng đã đứng lên đến, nhanh chân đi ra ngoài.

Mọi người thấy, tự nhiên biết Giáp công tử đã từ bỏ mang cái này hoang dã tiểu tử đi ý nghĩ, trong lòng than nhỏ.

Đặc biệt là áo đen bà lão cùng áo xanh tỳ nữ, càng là có chút không thể làm gì.

Đúng là tiểu Lý, vào lúc này lại không lại nói cái gì, chỉ là rất chăm chú nhìn Phương Quý.

"Tiểu nhi, tuy rằng ngươi bảo vệ một cái mạng, nhưng gốc rễ đã phá huỷ, nếu là bắt đầu rồi tu hành, còn có chút hi vọng, nhưng ngươi lại. . . Ha ha, hi vọng ngươi qua tới mấy năm sau khi, liền có thể rõ ràng cái này cái gọi là cốt khí hại ngươi mất đi cái gì đi. . ."

Áo xanh đạo nhân cũng buồn cười thán, liền muốn theo mọi người đi ra cửa.

Hiển nhiên mọi người tựa hồ cũng phải đi, đem chính mình bỏ ở nơi này, Phương Quý trong lòng nhanh quay ngược trở lại, bỗng nhiên lại kêu lên: "Chậm đã!"

Chúng tu đều nghiêng đầu đến, bao quát cái kia Giáp công tử ở bên trong, tựa như cười mà không phải cười nhìn hắn.

Đón cái này rất nhiều ánh mắt, Phương Quý hít sâu một hơi, mặt không hề cảm xúc, một mặt ngạo nghễ, khí thôn sơn hà giống như đưa tay đưa ra ngoài, kêu lên: "Ta không với các ngươi trở lại làm thiếp tư, nhưng đều là cứu nhà các ngươi tiểu thư mệnh đi. . ."

Sau đó hắn lẽ thảng khí hùng nói: "Trả thù lao!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 8: Một Đạo Nhân Quả

Không thể không nói, Đông Thổ Tàn gia ở trả thù lao chuyện này, vẫn là rất hào phóng.

Nhìn Phương Quý cái kia thản nhiên bàn tay, Giáp công tử chỉ là khinh bỉ đánh giá hắn, sau đó gật gật đầu.

Bên cạnh hắn một cái hắc giáp vệ sĩ liền đem bên hông một cái nang túi tháo ra, từ bên trong lấy đi mấy thứ tín vật cùng pháp bảo, sau đó liền đem nặng trình trịch túi hướng về Phương Quý ném tới.

Rất rõ ràng, cái kia trong túi thực tại đựng không ít tiền bạc, Phương Quý hai cái tay ôm lấy, đúng là suýt nữa bung không được, vị kia Giáp công tử nhìn Phương Quý mừng tit mắt đáng đáp, nhẹ nhàng phun ra vài chữ "Thú vị", xoay người đi rồi.

Đám người còn lại cũng đều không nói một lời, theo Giáp công tử đi ra ngoài, bao quát áo xanh tỳ nữ cũng trở về phòng nhỏ thu thập ít thứ, cũng không chuẩn bị cùng Phương Quý nói lời từ biệt, liền trước tiên đi tới trong đình viện chờ, chỉ có áo đen bà lão cùng tiểu Lý còn ở lại trong phòng.

"Phương Quý ca ca, người sau đó sẽ tìm đến ta sao?"

Tiểu Lý nhìn Phương Quý, hai cái viên không lưu mắt to phi thường chăm chú.

Phương Quý chính sốt ruột muốn đánh ra cái kia túi xem bên trong có bao nhiêu bạc, nhưng khi áo đen bà lão cùng tiểu Lý đều là thật không tiện, lúc này nóng lòng khó nhịn, vẫn là qua loa vờ vờ tiểu Lý vai, nói: "Yên tâm đi, trong vòng mười năm nhất định đi!"

Trong lòng đúng là nghĩ, cái này người nhà họ Tần gốc nhiều tiền, có thể không được thường thường đi?

Cho tới nói mười năm, lại là do vì chính mình lừa gạt đến rồi nhân gia gia truyền chính pháp, vì thiếu gây mầm họa, vậy làm sao cũng đến cho mình lưu lại mười năm công phu tiêu hóa một thoáng lại nói, mười năm sau khi, hoặc là chính mình đã sớm thành phi thiên độn địa đại nhân vật, hoặc là tiên nhân Lão gia gia qua đến đón mình về nhà, bất kể là loại nào, chính mình cũng không cần sợ sệt, đường đường chính chính đi qua tìm nàng chính là!

Tiểu Lý được đến câu trả lời này, trong lòng cực kỳ thoả mãn, cười híp mắt gật gật đầu.

Áo đen bà lão nhìn tiểu thư trên mặt hiếm thấy nụ cười, vừa liếc nhìn Phương Quý, trong lòng đã hơi phát trầm.

Phương Quý bất quá mười mấy tuổi tuổi tác, còn rõ ràng là cái tiểu hài tử, nhưng trải qua cái này một phen đại nạn, nhưng cũng chôn xuống mầm tai họa, hấn suýt nữa khí huyết khô cạn mà chết, bây giờ tuy rằng cứu trở về, nhưng lấy nhãn lực của nàng, lại rõ ràng có thể thấy được người này biến hóa trên người.

Bây giờ Phương Quý, thoát nhìn tựa hồ tinh thần dồi dào, thân thể khỏe mạnh, nhưng cái kia chỉ là bởi vì dùng Dưỡng Túc đan sau khi, dược tính chuyển hóa phía dưới mang đến biểu tượng mà thôi, nhìn kỹ lại, lại có thể phát hiện cái này tiểu nhi tóc căn bên trong, đều đã hơi trắng bệch. . .

. . . Đều là do vì bốn nguyên thương quá nặng a!

Nói cái gì thời gian mười năm, cái này tiểu nhi vẫn có thể sống được mười năm sao?

"Ha ha, các ngươi đường xa, sớm một chút lên đường, ta liền không tiễn các ngươi rồi. . ."

Phương Quý vô cùng rộng lượng, khách khí cùng tiểu Lý cùng áo đen bà lão nói lời từ biệt, thậm chí có vẻ hơi lo lắng.

Tiểu Lý gật gật đầu, chỉ là có chút lưu luyến nhìn Phương Quý, nhưng áo đen bà lão trong lòng do dự một chút, chột đi tới trong phòng, đề bút viết một phong thư, ở cuối cùng đánh tới một đạo pháp ấn, sau đó trịnh trọng nhìn Phương Quý nói: "Tiểu nhi, ngươi cứu tiểu thư nhà ta, chính là người công đức lớn, Lão thân lấy kim ngân cảm ơn ngươi, đúng là tục, chỉ nghĩ hỏi ngươi, có thể nguyện tu hành sao?"

"Tu hành?"

Phương Quý ngẩn ra, hẳn đương nhiên là nghĩ tu hành, đây là cuộc đời hẳn bên trong xếp hạng thứ hai đại sự.

Bất quá vẫn lắc đầu một cái, nói: "Ta có thể không với các ngươi đi làm hạ nhân!"

Áo đen bà lão lắc đầu, nói: "Giáp công tử đã thu hồi thành lệnh, ngươi liền muốn đi vậy không đi được, bất quá ngươi nếu là nguyện ý tu hành, Lão thân cũng có thể chỉ điều rõ ràng đường cho ngươi, năm đó ta vốn là xuất thân An Châu Lĩnh Nam Hồ gia, đối với cái này An Châu tu hành tông phái cũng coi như hiểu khá rõ, còn có chút cố nhân ở đây, ngươi nếu là nguyện ý tu tâm dưỡng tính, bước lên con đường tu hành, ta có thể tiễn ngươi nhập tiên môn!"

"Nhập tiên môn?"

Phương Quý nghe xong lời ấy đúng là sợ nhảy lên.

Hắn là mỗi ngày theo Chu người mù nghe những kia Tiên nhân truyền kỳ cổ sự người, đối với tiên môn đương nhiên cũng không xa lạ gì, biết tất cả cổ sự bên trong những kia hành hiệp trượng nghĩa người đều là tiên môn bên trong đi ra, có thể nói, cái kia cái gọi là tiên môn, chính là người tu hành lớp học a!

Ở trong mắt chính mình, cái kia tiên môn chính là cao cao tại thượng, không thể chạm đến tồn tại, nghe nói thành Thanh Thạch thành chủ nhà công tử tiến vào tiên môn, còn đến trải qua nhiều mặt khảo hạch, lại dâng lên không biết bao nhiêu kim ngân châu báu đây, cái này các nơi, lại há là muốn vào liền có thể đi vào?

Trước mắt bà lão này bà không phải ở khoác lác chứ?

Nàng cũng chính là cái hạ nhân, lại có thể có mặt mũi lớn như vậy?

Áo đen bà lão đương nhiên không biết Phương Quý còn nhỏ tuổi, ý nghĩ liền như vậy phức tạp, còn tưởng rằng hắn là kinh ngạc đến ngây người, liền gật đầu, nói: "An Châu mặc dù là cái địa phương nhỏ, nhưng khí vận sở chung, đúng là nuôi ra mấy cái Tiềm long, trong đó có cái Thái Bạch sơn, vị kia sơn chủ từng cùng ta có duyên gặp mặt một lần, hắn liền là cái rất không sai, ngươi nếu như có thể bái hắn làm thầy, thì có thể học chút thật sự đồ vật!"

"Ta đáp ứng!"

Phương Quý không chút do dự liền đồng ý.

Bây giờ hẳn đúng là còn chưa nghĩ ra muốn hay không thật sự đi, nhưng có cơ hội này, đương nhiên trước tiên lấy xuống lại nói.

Năm sau khi đến, chính mình có thể lựa chọn đi hoặc không đi, không đáp ứng, nhưng là một điểm lựa chọn cũng không còn.

Nhìn thấy Phương Quý đáp ứng sáng khoái, áo đen bà lão ngược lại có chút bất ngờ, nhưng nàng không nói thêm gì, chỉ là đem trong tay thư đưa cho Phương Quý, nói: "Người như nghĩ kỹ, liền chấp này tin hướng về Thái Bạch sơn đi thôi, chỉ nói là Lĩnh Nam Hồ gia Hồ Tú bà bà tiến người đến, nghĩ đến cái kia Thái Bạch sơn chủ cũng sẽ xem ở trên mặt của ta, cho phép người nhập môn học ít thứ, chỉ là con đường tu hành từ từ, gian nan hiểm trở vô tận, lão bà ta có thể đến giúp người, cũng chỉ là giúp người dẫn tiến con đường, còn lại vẫn là chỉ có thể nhìn chính người!"

"Ta hiểu! Ta hiểu!"

Phương Quý một lời đáp ứng, áo đen bà lão nói, mỗi ngày tại Chu người mù nơi đó nghe mười mấy lần, đã sớm đủ rồi.

Đặc biệt là "Con đường tu hành từ từ, gian nan hiểm trở vô tận" mười hai chữ, càng là như lời đạo đầu giống như, tăng thanh thế, không có tác dụng.

Bên ngoài trang bên trong, một chiếc tinh mỹ mà rộng rãi pháp thuyền đã từ trên trời giáng xuống, Phương Quý liền cũng cùng áo đen bà lão cùng tiểu Lý nói lời từ biệt, sau đó nhìn theo cái này ôm cái kia lòng thổ tử tiểu nha đầu leo lên pháp thuyền, đứng ở boong thuyền bên trên hướng mình phát tay, pháp thuyền phía dưới, có phù văn dần dần sáng lên, theo linh quang bằng sinh, tường vân hội tụ, nâng pháp thuyền thẳng tắp thẳng lên giữa không trung, hướng về phía đông trực tiếp đi tới.

Phương Quý đứng ở cái này trang trong lúc đó, mãi đến tận pháp thuyền cùng những kia áo đen giáp sĩ tất cả đều mất bóng, mới trái phải đánh giá.

Chỉ cảm thấy chu vi cảnh sắc như trước, cái kia phi thiên độn địa tiên nhân cùng khổng lồ thần kỳ pháp thuyền, cũng cũng giống như là một giấc mộng giống như, đối với ở thôn Ngưu Đầu sinh trưởng mười mấy năm, tuy rằng mỗi ngày đều đang nghe chút tiên nhân truyền thuyết nhưng thủy chung qua người bình thường sinh hoạt hấn mà nói, dù sao cũng hơi cảm giác không thật. Đặc biệt là trong mấy ngày này trải qua, quay đầu lại ngắm lại, cũng có chút giống là tràng quái dị mộng cảnh. . .

Đương nhiên lúc này không kịp muốn những thứ này có không, Phương Quý xác định những người kia đã đi rồi, vội vàng như một làn khói chạy đến phòng nhỏ sau khi, nhìn một cái trái phải không người, lập tức cầm trong tay cái kia nang túi mở ra, sau đó hướng về trên đất ngã xuống. . .

Ào ào ào. . .

Nhất thời một đồng nhỏ tử quang chói mắt tinh thạch xuất hiện ở Phương Quý trước mắt.

Phương Quý nhất thời mộng ở, một lát sau khi phần nộ kêu một tiếng: "Bạc đây?"

Hấn cho rằng cái này nang trong túi đến có bao nhiêu kim ngân châu báu đây, không nghĩ tới đổ ra lại là một đồng màu tím tinh thạch, mỗi một khối đều có to bằng ngón cái, thoạt nhìn đúng là óng ánh long lanh, xa hoa, nhưng nơi nào có thể so với trắng toát bạc khiến người vui vẻ?

Bạc có thể mua rượu mua gà mập, món đồ này làm gì, đưa cho Hồng Bảo làm vòng cổ sao?

"Lẽ nào là cháu trai kia gạt ta?"

Phương Quý nhất thời có chút thất vọng, không nhịn được chính mình trề môi.

Bất quá Phương Quý dù sao cũng là có kiến thức, bình thường nghe nhiều từ Chu người mù nơi đó nói ra giới tu hành trật chuyện, đúng là cũng rất nhanh phản ứng lại, chép chép miệng, chậm rãi phản ứng lại: "Người mù thúc nói tu hành lộ trình người không cần kim ngân châu báu, nhân gia dùng đồ vật càng quý trọng hơn, thật giống là cái gì linh tặc linh thạch loại hình, chẳng lẽ nói, những thứ này đều là linh thạch một loại?"

Nghĩ đến nơi này, đúng là dần dần mừng rỡ.

Hắn nhưng là biết, nói món đồ này một khối có thể đổi vài khối vàng đây!

Vừa nghĩ vừa nhặt lên cái kia màu tím tinh thạch tinh tể đánh giá, lại cảm thấy có chút khó mà tin nổi, luôn cảm thấy những thứ này linh tặc linh thạch là đặc biệt quý trọng trò chơi, nếu là tiểu Lý hoặc là cái kia Giáp công tử bên người mang theo, cũng là thôi, cái này nang túi nhưng là từ một cái giáp sĩ trên người tiện tay lấy xuống, làm sao cũng sẽ có nhiều như vậy, liền hạ nhân đều có đồ này, như thế nào sẽ đáng giá?

Tỉ mỉ đếm một chút, cái này Tử Tinh lại có ba mươi hai khối, càng làm cho Phương Quý cảm thấy có chút khó mà tin nổi, hắn càng là ý thức được, cái này nang túi thoạt nhìn cũng không thế nào lớn, chỉ bất quá to bằng bàn tay, tựa hồ còn không bằng những thứ này Tử Tinh tính gộp lại thể tích càng to lớn hơn, như vậy những thứ này Tử Tinh lại là làm sao một đồng đồ toàn chứa ở bên trong, chẳng lẽ cái này một cái nho nhỏ nang túi cũng là cái bảo bối?

Phương Quý dần dần sắc mặt có chút sững sờ.

Hắn cũng ý thức được một cái phi thường vấn đề nghiêm trọng. . .

"Thật giống nhà bọn họ hạ nhân, xác thực so với chúng ta nơi này lão gia càng có tiền a. . ."

Có vẻ như chính mình thật bỏ qua một tràng đại tạo hóa?

Có lẽ vừa nảy nên dùng miếng đồng bốc lên một quẻ mới là!

Bất quá ý niệm này cũng chỉ là xoay một cái rồi biến mất, lại thầm nghĩ: "Phương Quý đại gia ta nhưng là tiên nhân đời sau, chờ tiên nhân Lão gia tới đón ta, trở lại không biết bao nhiêu vinh hoa phú quý đây, chủ nhà họ Tần ta đều không làm, hướng chi là làm cái có tiền nô tài. . ."

Nghĩ như thế, trong lòng thoải mái nhiều, từng khối từng khối đem Tử Tinh cất vào trong túi.

Trong lòng đặc ý nghĩ: "Liên năm số tiền này trở lại làm sính lễ, một hơi cưới Hồng Bảo cùng Hoa quả phụ, lại mua lên mười cái bình rượu cùng 100 con gà mập làm việc vui, sau đó chờ vào động phòng, lão gia ta liền cầm thư tiến cử đi tiên môn tu hành đi rồi. . ."

Eo nang hướng về trong lòng ngực bịt lại, cái này liền đi chậm chậm về thôn Ngưu Đầu cưới vợ đi tới.

Cũng vào lúc này, cái kia một chiếc chính tại trên chín tầng trời, chậm rãi đi tới Đông Thổ pháp thuyền bên trong, tinh xảo nhất thư thích một phương thuyền kho bên trong, Tần gia tiểu Lý chính đứng ở trên mặt đất đút một tổ thỏ ăn cỏ, áo xanh tỳ nữ cùng áo đen bà lão thì lại quy củ ở một bên đứng hầu, qua hồi lâu, đợi đến xác định chu vi không người dò xét sau khi, cái kia áo xanh nữ hầu mới chậm rãi quay đầu xem áo đen bà lão nhìn lại.

"Đến cùng vẫn là để lại một tia nhân quả?"

Áo xanh nữ hầu không có mở miệng, nhưng có một tia thần niệm đánh vào áo đen bà lão biến ý thức.

"Tiểu thư mệnh quá khổ!"

Áo đen bà lão trầm mặc một hồi, mới thấp giọng nói: "Nhiều một đạo nhân quả, tương lai liền thêm một phần biến số!"

Áo xanh nữ hầu tựa hồ có hơi yên lặng, nói: "Người từ nơi nào nhìn ra cái này ở nông thôn hoang dã tiểu tử có đến giúp tiểu thư khả năng?"

Áo đen bà lão do dự một hồi, nói: "Hay là hắc trì sinh liền gọi người nhìn yêu thích?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 9: Người Đều Không Còn

Phương Quý tuổi mới mười hai, thực tại có được được người yêu thích.

Ngược lại không phải nói hẳn còn nhiều tuấn tú, mỗi ngày hương đã bên trong tán loạn, khuôn mặt nhỏ sớm sái đến đen, chỉ là cái kia khoẻ mạnh kháu khỉnh đáng đáp, cùng với trời sinh gặp người nói tiếng người, gặp quý nói chuyện ma quỷ, nghĩ phần ngoan ngoãn liền ngoan ngoãn một điềm tạt xấu cũng chọn không ra, vừa nghĩ ý đồ xấu lại lập tức đầy mắt ý nghĩ xấu đáng vẽ, đều là cấp người một ít cảm giác không giống nhau.

Bình thường ở gõ cửa đến một cái dưa muối cũng phải chia làm hai bữa ăn thôn Ngưu Đầu trên, hẳn đều là có thể không đúng giờ hoặc quai hoặc trộm hoặc sượt ăn lại thịt, hơn nữa còn không có bị người đánh chết, trình độ nào đó trên liền được lợi từ hẳn cái này một tấm trời sinh được người yêu thích khuôn mặt nhỏ bé. . .

Bất quá lần này có thể không giống nhau!

Thôn Ngưu Đầu trên người ngoại trừ Hồng Bảo cùng Hoa quả phụ ở ngoài, những người khác đã đối với hẳn tấm kia được người yêu thích khuôn mặt nhỏ bé có độ cao miễn dịch lực, không còn lén lút nhét ăn ngon cho hẳn, nhưng là Phương Quý đại gia bây giờ đến vận chuyển, trong tay có bó bạc lớn!

Trước kia ở trang bên trong, Phương Quý cũng đã hướng về áo đen bà lão nghe qua cái này trang vị trí, biết khoảng cách thôn Ngưu Đầu cũng không xa, ước chừng bốn mươi, năm mươi dặm đường núi, lúc này dẫn

theo cái bọc kia mẫn Tử Tinh nang túi, càng là một đường bước chân nhẹ nhàng hướng về thôn Ngưu Đầu trên nhỏ chạy tới.

Cũng không biết tại sao, bây giờ hẳn tuy gặp cái này một phen khó, nhưng cũng cảm thấy trong thân thể có dùng mãi không hết khí lực, ở trong núi chạy càng nhanh, thân thể càng như là ấm hồng hồng thoải mái, cũng như là bụng nhỏ bên trong có cái khí lực nước suối tựa như, lúc nào cũng hô ra.

Bốn mươi, năm mươi dặm đường núi, chính là người trưởng thành cũng lấy đi hơn phân nửa ngày thời gian, nhưng Phương Quý cái này một đường chạy chậm trở về, lại là vẫn chưa tới bóng đêm hàng lâm, cũng đã đến rồi thôn Ngưu Đầu phụ cận.

Nhìn thấy cửa thôn cây hoè lớn, trong lòng càng thêm vui sướng, kêu to chạy về trong thôn, ha ha cười nói: "Một thôn nghèo túng đám người, Phương Quý đại gia ta phát đạt, các người biết ta gặp phải thập. . ."

"Ồ?"

Lời còn chưa nói hết, liền lập tức dừng lại.

Ngày hôm nay thôn Ngưu Đầu, thoạt nhìn cùng bình thường hoàn toàn không giống nhau.

Dĩ vãng đều là ở trong thôn kêu loạn loạn náo, hơn nữa bình quân đều bị chính mình đánh qua không ngừng một trận ngoan đồng đám người không gặp, đều là ngồi ở đầu thôn giếng nước xuôi theo trên khâu đế giày, hướng về phía qua lại cao lớn thanh niên quăng mị nhãn Hoa quả phụ cũng không gặp, liền ngay cả mỗi một lần nhìn thấy chính mình trở về, đều trước tiên chạy tới đón chính mình, quần quít lấy chính mình líu ra líu riu hỏi hết đông tới tây Hồng Bảo nha đầu cũng không gặp. . .

"Người a?"

Phương Quý sững sờ nhìn một lát, nghĩ thầm: "Lẽ nào đều trốn đi ăn thịt đi tới?"

Hắn ở trong thôn quay một vòng, trong lòng càng lạnh lạnh , bởi vì bình thường nhân khí ồn ào náo nhiệt thôn làng, bây giờ lại không có một người, yên tĩnh đáng sợ. Hắn từ đầu thôn bắt đầu, đẩy ra mỗi một nhà cửa, phát hiện bên trong cũng không có ai, có mấy người trong nội, còn có ngao tốt ngô cháo, trên bàn còn có dọn xong nhỏ dưa muối, nhưng một mực chính là không có một người.

Phương Quý sững sờ đi ở trong thôn trên đường nhỏ, đẩy ra nhà thôn trưởng cửa, trưởng thôn không tại.

Đẩy ra Hoa quả phụ nhà cửa, Hoa quả phụ không tại.

Lật qua lật lại Trương lão thái nhà gà ổ, phát hiện liền gà cũng đã không còn.

Cái này gặp quý, người đâu?

Gà đây?

...

...

Mãi đến tận Phương Quý đi tới Hồng Bảo nhà sân sau thì mới từ một mặt trên tường đất, nhìn thấy một loạt viết ngoáy chữ viết, tựa hồ là vôi vôi vàng vàng cắt xuống đến, chính là Hồng Bảo giọng điệu: "Phương Quý ca ca, người trong thôn muốn thừa dịp người không tại mau mau trốn rồi, ta không muốn cùng bọn họ đi, ta muốn cùng người kết hôn sinh em bé, thế

nhưng cha ta cầm dao mổ lợn ra ngoài rồi, Phương Quý ca ca người có thể ngàn vạn nhớ. . ."

Chỉ mới nói nửa câu, mặt sau rõ ràng còn có, nhưng cũng miễn cưỡng đánh gãy.

Lời nói này liền xem Phương Quý mắt ngây ra miệng ngốc: "Chính là vì trốn ta, người cả thôn đều chạy rồi?"

Một cỗ lạnh lẽo hơi lạnh nhắm trong đầu xuyên, sau đó đã biến thành núi lửa cũng tựa như lửa giận: "Các người. . ."

"Ta nhiều nhất cũng là trộm nhìn một chút Hoa quả phụ rửa ráy chiếm chiếm Hồng Bảo tiểu tiện nghi, đánh một chút trong thôn em bé hổ một chút trong thôn lão hán, trộm một chút Vương gia Lão thái gà, rút một chút Tôn gia lão đầu củ cải, nửa đêm bên trong giả quý sợ hãi đến Trương nghèo tưng rơi nhà xí bên trong té cũng không phải bản ý của ta a, hướng về nhà thôn trưởng nôi sắt bên trong đi tiểu vậy cũng chỉ là ẩn núp trộm thịt ăn biệt quá sốt ruột mà thôi. . ."

"Các người lại chạy. . ."

"Tại sao phải bỏ xuống chính ta chạy a. . ."

"Ta hiện tại đã có tiền. . ."

". . ."

". . ."

Phương Quý ở trong thôn cối xay trên đờ ra, trong lòng còn muốn có lẽ người trong thôn sẽ trở về, nhưng vẫn ngồi đến trăng lên đầy sao, toàn bộ trong thôn đều đen nhánh một mảnh, lại từ đầu đến cuối không có nửa bóng

người, hấn rút cục ngồi không yên, nhảy lên hoạt động một chút cánh tay chân, trong lòng oán hận nghĩ: "Những thứ này tên khốn kiếp chạy liên chạy đi, Phương Quý đại gia ta cái này liền đi tiên môn bên trong báisư tu tiên đi. . ."

Ngược lại trong thôn đã không ai, Phương Quý liền cũng quyết tâm, chạy đi Trương gia xới một chén ngô cháo, chạy đi Lý gia vợ vét một cái đĩa nhỏ dưa muối, Vương lão thái nhà trừ trong quày lấy ra nửa bồn hầm gà, nhà thôn trưởng dưới đáy giường lấy ra một vò thỏ rượu. . . Nghĩ là đi vội vàng, những thứ này trong ngày thường để Phương Quý trông mà thèm thứ tốt bọn họ lại đều không có mang đi, thỏa mãn hấn tùy tiện nắm nguyện vọng.

Liền ở cái này cối xay trên, Phương Quý mỹ mỹ ăn lớn một bữa, còn ra đáng uống hai hóp rượu.

Hiển nhiên trăng xuống Tây Sơn, đầu hấn chóng mặt , ngược lại cũng có chút hào khí bay lên lên.

"Đùng!"

Học Chu người mù giảng cổ sự bên trong những kia hành hiệp người đáng vẻ đem cái vò rượu quăng ngã, Phương Quý nhanh chân hướng về thôn đi ra ngoài.

"Phương Quý đại gia ta đi tu tiên rồi. . ."

Hấn hướng về trống rỗng thôn làng nói lời từ biệt, đi vô cùng tiêu sái.

. . .

. . .

Đôi với khắp cả người trong thôn vì trốn mình đột nhiên toàn bộ biến mất, lúc này Phương Quý cũng không nghĩ quá nhiều, cái đầu nhỏ của hắn bên trong cũng biết người trong thôn đúng là phiến thâu chính mình, nghĩ đến rồi đi cũng là bình thường, nhiều thứ hơn nhưng bởi vì kiến thức có hạn, không nghĩ tới, chỉ bất quá nếu trong thôn không còn người, như vậy mình có thể lựa chọn đường cũng xác thực không còn nhiều.

Trước từ Đông Thổ Tần gia áo đen bà lão Hồ bà bà cầm trong tay đến lá thư tiền cử, chỉ coi làm một con đường lùi, bây giờ lại phát huy được tác dụng.

Bình thường Phương Quý đông chạy tây đi dạo, lại cùng Hoa quả phụ học một thân thích hỏi thăm chuyện tạt xấu, ngược lại cũng biết không ít đồ vật, nói thí dụ như, hắn tuy rằng từ nhỏ không rời khỏi thôn Ngưu Đầu, nhưng cũng biết cái này An Châu truyền thuyết mấy đại Tiên môn, Hồ bà bà nhắc qua Thái Bạch sơn, hắn liền nghe Triệu Thiết Chủy đã nói, vị trí cụ thể không biết, nhưng lại biết cái này núi là ở thôn Ngưu Đầu phía tây vị trí.

Vừa bắt đầu đi ra, hắn là đánh cược một hơi muốn đi tiên môn tu hành, nhưng chậm rãi bình tĩnh lại, đã chạy ra mười mấy dặm, lại chuyên môn quay lại đi, ở cửa thôn cây hoè già khắc xuống "Ta đi Thái Bạch sơn tu hành —— Phương Quý đại gia" mười một cái chữ lớn, lại là vì nhắc nhở vị kia về trong thôn tìm chính mình tiên nhân Lão gia gia, đỡ phải hắn bỗng nhiên về đến đón mình, lại không tìm được chính mình.

Có hay không cái khác dụng ý, liền không tốt lắm nói.

Lưu lại hàng chữ này, hắn mới lần thứ hai lên đường, trước tiên đi tới hai mươi dặm ở ngoài một toà thành trấn, tìm người hỏi thăm hướng về Thái Bạch sơn đi con đường, thế mới biết hiểu cái kia Thái Bạch sơn lại

cách xa ở bên ngoài ngàn dặm, đối với hắn một đũa bé mà nói, đã là lại xa rất xa khoảng cách.

Nghĩ muốn chạy đi, cái kia đến có tiền.

Phương Quý có tiền, hơn nữa còn là các tiên nhân dùng tiền, có thể thế gian không tiếp thu cái này a!

Phương Quý còn nhớ Chu người mù đã nói tiên nhân dùng tiền so với kim ngân đều đáng giá, có thể ở bên trong tòa thành lớn tiền trang đi đổi, một khối linh tệ có thể đổi vài khối vàng, trong túi tiền của mình tiền kia Tử Tinh ứng nên có thể đổi không ít kim ngân đi, liền đến tiền trang cửa đi lặc lư.

Mới vừa đập vào cửa trước, rồi lại cắn ngón tay cân nhắc xuống.

Tựa hồ ẩn Chu người mù lời giải thích, chính mình như vậy tiểu tử vất mũi chưa sạch người mang khoản tiền kén sù rất dễ dàng gây rắc rối a!

Đương nhiên dựa vào bản thân Phương Quý đại gia bản lĩnh, cũng không lo lắng có người đến có ý đồ với chính mình, nhưng là then chốt ở chỗ những người kia không biết Phương Quý đại gia có bản lĩnh a, bọn họ đến trêu chọc chính mình, chính mình còn đến lại đi giáo huấn bọn họ, thường xuyên qua lại làm lỡ công phu, cái kia không phải trắng gây phiền phức sao?

Càng nghĩ càng giận, nhìn chăm chăm tiền trang kia bên trong ra ra vào vào phú thân đám người, đều do những thứ này người không biết mình lợi hại cho nên mới hại được bản thân không dám tùy tiện vào tiền trang đi đổi bạc a, nếu là làm lỡ ta Phương Quý đại gia tu tiên đại sự các người gánh gánh vác được sao?

Nếu chính mình đi đổi bạc nhất định sẽ bị bọn họ nhìn chăm chăm, nhất định sẽ cho mình rước lấy phiền phức, Phương Quý quyết định ra tay trước là dành được lợi thế!

mắt thấy đến tiền trang trong, đi ra một cái mập mạp người đàn ông trung niên, bên người còn dẫn theo cái gã sai vặt, nhìn hắn ăn bóng loáng đầy mặt, nhất định rất có tiền, Phương Quý liền ngậm nhánh cỏ lắc lư đi qua, đi tới trung niên nam tử này trước mặt lúc lão đảo một cái xuống tiến vào trong lòng ngực của hắn, trung niên kia mập mạp vô cùng ghét bỏ về phía sau nhẩy một cái, kêu lên: "Phun nước bọt, ăn mày nhỏ, bước đi không nhìn người sao?"

"Đại gia, cho hai tiền tiêu thôi?"

Phương Quý ngẩng đầu lên, đại gia cũng tựa như hướng về đối phương thân mở tay ra.

"Có tiền cũng không cho người, cút ngay!"

Trung niên kia mập mạp ghét bỏ vầy vầy ồng tay áo, nhanh chân đi ra.

Phương Quý đồng dạng ghét bỏ liếc mắt nhìn hắn, hướng về cùng hắn hướng ngược lại đi chậm chậm.

Trong tay nhặt nhặt mới vừa sờ tới túi tiền, lại cảm thấy nặng thùng thùng, hắn là có không ít phân lượng, Phương Quý lại cảm thấy vui vẻ, lại cảm thấy có chút vui mừng, trong thôn Lưu vô lại nói hành tẩu giang hồ thời điểm nhất định phải nắm giữ mấy môn tay nghề, chuẩn bị bất cứ tình huống nào, chính mình đương thời cũng chính là nhìn hắn rất có thành ý, theo hắn tùy tiện một chút học, không nghĩ tới lúc mấu chốt cũng vẫn rất tốt dùng. . .

Trong tay có tiền bạc, Phương Quý cũng yên tâm, bước nhanh hướng về Thái Bạch sơn phương hướng đi tới.

Cái này ngàn dặm con đường, tự nhiên rất nhiều khúc chiết, đặc biệt là đối với một cái hơn mười tuổi tiểu hài nhi mà nói, càng như là một cái hầu như đi không đến cùng xa xôi lộ trình, nhưng Phương Quý tuy rằng tuổi nhỏ, lại là đầu óc linh quang, lại có một thân bản lãnh, nên dẻo mềm lúc dẻo mềm, nên lòng dạ ác độc lúc lòng dạ ác độc, cái này một đường ngày đi đêm nghỉ, vừa đi vừa nghỉ, tuy rằng cực khổ rồi chút, một tháng sau, lại thật tìm tới địa phương.

"Đây chính là tiên môn sao?"

Nhìn cái kia cao vút trong mây, liên miên không ngừng quần sơn, Phương Quý đập đập giày vào cục đá.

"Phương Quý đại gia ta tới rồi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 10: Xin Mời Đại Gia Lên Núi

An Châu phía nam chính là nước Sở, có một đạo dãy núi Trường Phong, vắt ngang tại nước Sở phía tây, toàn thân dãy núi uốn lượn mấy vạn dặm bên trong.

Ở giữa rất nhiều kỳ phong trùng điệp, thâm sơn hoang dã miếu, có không chết kỳ nhân tại núi trong tu luyện đại đạo.

Mà Phương Quý một đường nghe qua đến tìm, chính là ở vào dãy núi Trường Phong giữa một mảnh kỳ phong, nơi đây có một toà linh sơn, cao vút trong mây, Tiên khí quanh quần, thế như Thái Bạch túy tửu, bởi vậy bị người gọi là Thái Bạch sơn, mà ở trong núi này, có một phương tiên môn đạo thống đặt, là do núi liền tên, liền làm Tiên hào Thái Bạch tông.

Này tông lập phái không lâu, nhưng cũng danh tiếng khá lớn, bị người gọi là nước Sở năm đại Tiên môn một trong.

Đối với cái này Thái Bạch tông gốc gác cùng danh tiếng, Phương Quý cũng không biết, hắn chỉ biết là đây là một toà đường đường chính chính tiên môn, có thể truyền thụ chính mình Tiên pháp, từ cái kia áo đen bà lão cầm trong tay đến thư tiên cử, cũng không biết có hay không dùng, nếu là hữu dụng, chính mình liền nhờ vào đó bái vào tiên môn chính là, nếu là vô dụng, cái kia cũng chỉ đành quay đầu lại lại muốn nghĩ biện pháp, đều là muốn đi vào thật tốt tu hành mới là!

Theo núi trong đường nhỏ, Phương Quý một đường hướng về trên núi đi tới, ven đường hái trái táo chua, đào cái trứng chim, từ bên dưới ngọn núi

trần nhỏ xuất phát, đi được có tới hơn nửa ngày công phu, liền phát hiện đường núi phần cuối có một phương giới bí, trên viết "Thái Bạch tông" ba chữ lớn, lại đi lên trước đi, liền có thể thấy một phương sơn môn cao cao cũng lên, sơn môn phía sau, tiên vụ mờ mịt, mơ hồ có thể nhìn thấy có vô tận kiến trúc thấp thoáng.

"Ồ, vẫn đúng là chút Chu người mù nói loại kia Tiên khí. . ."

Vừa thấy được cái kia sơn môn, Phương Quý trong lòng cũng cảm thấy có chút mừng rỡ, nhiều tháng ngày lang bạt, tựa hồ cũng đáng.

Dưới chân càng là nhiều chút khí lực, nhanh chân hướng về sơn môn đi tới, nhưng còn không chờ tới gần sơn môn, chợt nghe đến phía trước truyền đến một tiếng hét lớn: "Thái Bạch cấm địa, người không phận sự miễn tiến vào, nơi nào đến ăn mây nhỏ, không thể tự tiện xông vào tiên môn, mau chóng xuống núi đi thôi!"

Phương Quý ngạc nhiên ngẩng đầu nổi lên đầu đến, liền thấy phía trước sơn môn hai bên, chuyển ra hai vị áo bào xanh đạo nhân đến.

Hai người kia đều là hơn hai mươi tuổi, công ở sau lưng trường kiếm, tóc sơ thành đạo kế, có vẻ thon dài ưỡn cao, trên người nói là đạo bào, rồi lại cùng xem bói Chu người mù nói bát quái đạo bào không giống, cất mang vừa vắn, tính chất bất phàm, cất bước trong lúc đó, bị núi gió vừa thổi, trôi nổi bồng bềnh, dẫn theo chút phàm nhân trong lúc đó hiếm thấy oai hùng khí, thực sự là nhượng người vừa nhìn, liền có chút lòng sinh ngóng trông.

"A, ha ha, hai vị sư huynh tốt. . ."

Phương Quý cũng không phải không hiểu chuyện, biết đây là Thái Bạch tông thủ vệ người, tuy rằng bị mắng làm ăn mây, nhưng cũng không tức

giận, trái lại chắt lên khuôn mặt tươi cười, vội vàng hướng về hai người kia chấp tay, nói: "Ta là từ chỗ rất xa chạy tới, chuyên đến bái sư. . ."

"Bái sư?"

Hai cái thủ vệ người liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy có chút hoang đường.

Nhìn Phương Quý một thân lam lũ, khuôn mặt nhỏ đen nhánh, thực tại một bộ ăn mày đáng dấp, như vậy cùng khổ người, lại mơ tới bái vào tiên môn tốt một bước lên trời chuyện, bọn họ có thể nhìn nhiều lắm rồi, bình thường ở sơn môn thủ chính là những thứ này người, bây giờ tự nhiên cũng là đem Phương Quý xem là một cái trong đó, bên trái cái kia vóc người hơi phong chút liền giơ giơ ống tay áo, quát lên: "thiếu đến làm mộng ban ngày, mau mau xuống núi thôi!"

"Làm sao trực tiếp liền muốn đuổi người?"

Phương Quý ngẩn ngơ, vẫn là nại tính tình, nói: "Ta là thật muốn bái sư, có Lĩnh Nam Hồ gia lá thư tiến cử đây. . ."

Nói lập tức móc ra thư ở trong tay giương lên.

Trong lòng nghĩ, cái kia Lĩnh Nam Hồ bà bà cũng không biết mặt mũi có đủ hay không lớn, dù như thế nào, chính mình thế nào cũng phải trước đem nang thư tiến cử đưa vào tiên môn bên trong lại nói, nhưng lại không nghĩ rằng, cái kia hai cái thủ sơn người vừa nghe hẳn, trái lại càng là thấy buồn cười, phía bên phải vóc người hơi gầy người nói: "Không biết ngươi từ đâu nghe tới Lĩnh Nam Hồ gia, chớ đừng hồ huênh hoang, miễn cho rước họa vào thân!"

Nói, lại liên thông báo cũng không cho, tay áo lớn phát một cái, liền đem Phương Quý đẩy ra ngoài mấy trượng xa đi, đặt mộng ngồi dưới đất.

Đôi phương đúng là không xuống tay ác độc, một luồng xảo kinh đầy tới, cũng không thương người ý tứ.

Đối với hai cái này thủ vệ người đến nói, Lĩnh Nam Hồ gia danh tiếng, tự nhiên là nghe qua, chỉ là bọn hắn thấy Phương Quý bộ dáng này, lại không tin cái này ăn mày nhỏ thực sự là Lĩnh Nam Hồ gia đề cử tới.

Dù sao lấy Lĩnh Nam Hồ gia thân phận, nhận biết người không giàu sang thì cũng cao quý, lại làm sao có khả năng làm một cái không hề bắt mắt chút nào ăn mày nhỏ người bảo đảm, chỉ coi là cái một cái nào đó không biết từ đâu nghe qua Lĩnh Nam Hồ gia danh tiếng ăn mày nhỏ đến hồ huênh hoang, đặc biệt là trong tay hắn cái kia thư, nhãn nhúm, đen kịt tối om, cũng như là từ nơi nào nhặt được, Lĩnh Nam Hồ gia chính là viết lá thư tiến cử, lại sao như vậy trò đùa?

Làm cái này thủ tiên môn người, các loại ý nghĩ kỳ lạ nghĩ bái vào tiên môn, bọn họ nhưng là nhìn nhiều lắm rồi.

Cũng không thể tùy tiện đến cái cái gì ăn mày nhỏ, cầm trong tay tờ giấy rách, nói là Lĩnh Nam Hồ gia đề cử tới bọn họ liền muốn đi vào thông báo đi, một khi náo loạn Ô long, hai người bọn họ trắng một chuyến tay không chân không nói, quay đầu lại cũng tất nhiên liền thành tiên môn bên trong chuyện cười!

"Thậm chí ngay cả đưa cái thư cũng không chịu. . ."

Bất quá Phương Quý thấy đôi phương cái này thái độ, lại là một cỗ con giận dữ bay lên vọt lên, trong lòng một trận tức giận, con người liền muốn chuyển loạn, nghĩ muốn phát hỏa, lại nhịn xuống.

Dứt khoát cái gì cũng không nói, hừ hừ một tiếng, bò lên, xoay người rời đi.

Đôi phương cho mình bãi phỏ lớn như vậy, coi như còn có thể giải thích, cái kia cũng không giải thích.

"Nếu cầu không vào được, này Phương Quý gia ta còn không phải phải để hai người các người nghênh ta đi vào. . ."

Hai vị kia thủ vệ người thấy hấn lại đi rồi, càng là xác định chính mình suy đoán, nhìn nhau, không hề có một tiếng động bắt đầu cười lớn.

Phương Quý trong lòng quyết định chủ ý, liền sẽ không tiếp tục cùng hai cái này mắt chó coi thường người khác nhiều lời phí lời, mà là đi chậm chậm trở lại dưới chân núi trấn nhỏ trên, sờ sờ chính mình túi áo, chỉ cảm thấy nặng trình trịch, lúc này mới đem một trái tim để xuống.

Mới đi đến lúc, hấn từ cái kia không có mắt phú thân trên người sờ tới hơn ba trăm lượng bạc, bây giờ trải qua dọc theo đường đi tiêu tốn, còn lại chừng hai trăm lượng, trong lòng biết, như nghĩ đường đường chính chính đi vào Thái Bạch tông trong cửa chính, liền dựa cả vào những bạc này.

Phương Quý ở cái này trấn nhỏ trên chạy một vòng, đi tới thuê cửa hàng xe ngựa cửa hàng trước, quan sát một lát, đi vào, bày ra một bộ đại gia dáng dấp, gõ lên quây hàng nói: "Bản đại gia ta muốn thuê các người nơi này tốt đẹp nhất xe ngựa!"

Phía sau quây, gầy gò gầy gò vừa nhìn liền vô cùng khôn khéo chương quỹ vội vàng đi ra: "Nơi nào đến nhỏ. . ."

Hấn lời còn chưa nói hết, Phương Quý liền đem mấy chục lượng bạc vút tạt trên quây, nói: "Có vấn đề sao?"

Chương quỹ kia ngẩn ngơ, đầy mặt tươi cười nói: ". . . Nơi nào đến tiểu lão gia, muốn thuê cái gì xe ngựa?"

"Loại tốt nhất kia, trên núi tiên nhân ngồi loại kia!"

Phương Quý hết sức hài lòng chường quỹ trả lời, đại khái hơi nói một câu, đến trước liền đã lưu ý đến, cái này một thị trấn nhỏ rời xa chu vi thôn trấn, lại có vẻ vô cùng giàu có, không nghi ngờ chút nào, là cùng trên núi tiên môn làm ăn làm quen rồi, trong ngày thường chiều đãi, không phải trên núi tiên nhân, chính là đến bái sư người, tất nhiên là đối với trên núi cái kia một bộ vô cùng hiểu rõ, có bọn họ, liền không tính luống cuống.

Mà chường quỹ kia, tuy rằng xác thực trong ngày thường cùng núi người người tu hành giao thiệp với tương đối nhiều, nhưng một lần ném ra hơn ba mươi lượng bạc thuê xe ngựa, cũng quả thật hiếm thấy, mừng rỡ không ngậm mồm vào được, mới sẽ không quản tiền này nơi nào đến, cái này giàu nứt tường đổ vách thoát nhìn lại như cái ăn mày nhỏ cũng tựa như tiểu hài tử là ai, chỉ là đầy mặt tươi cười nói: "Tiểu lão gia còn có dặn dò gì?"

Phương Quý cân nhắc một lát, lại ném mấy chục lượng bạc đi ra ngoài: "Giúp bản tiểu lão gia đặt mua mấy thân xiêm y thật đẹp?"

Chường quỹ vung tay áo thu rồi bạc, cười nói: "Cái này đều việc nhỏ!"

Phương Quý lại ném mấy chục lượng bạc: "Lại thuê mấy cái lớn lên để nhìn nha hoàn đến?"

Chường quỹ cười con mắt chỉ còn một cái khe: "Không thành vấn đề!"

Phương Quý cẩn thận nghĩ chính mình đương thời gặp qua Giáp công tử đáng đáp, lại ném mấy chục hai: "Còn muốn mấy cái thể diện tùy tùng!"

Chường quỹ kia liên tục chấp tay: "Ngài liền nhìn được rồi!"

Phương Quý vàng ròng bạc trắng ném hơn trăm lạng đi ra ngoài, vẫn đúng là liền yên tâm, ngông nghênh ở bên cạnh bàn ngồi xuống!

Cái này tiên môn dưới trần nhỏ , bởi vì theo tiên môn sinh tồn, sợ hãi tiên môn lực lượng, đúng là so với chỗ khác quy củ chút, ở chỗ khác, chính mình một đũa bé lộ tài, không chừng sẽ chọc cho chút phiền phức, nhưng cái này trần nhỏ bên trên thấy nhiều tiên môn bên trong kỳ nhân dị sĩ, cũng thấy nhiều gia đình giàu có, đúng là ý đồ xấu thiếu rất nhiều, chính mình trắng toát bạc ném ra ngoài, cũng có thể yên tâm.

Chờ chừng một canh giờ, liền thấy được bên ngoài ngựa hí xe tiếng, đến cửa vừa nhìn, chỉ thấy mấy thớt cao đầu đại mã, hào hoa phú quý xe ngựa, ba, năm vị xinh đẹp người hầu, cao lớn thanh niên khỏe mạnh, đều đã ở cửa chờ đợi, vị kia gầy gò chường quỳ, càng là tự mình bung mấy bộ áo bào cười híp mắt đi vào, bên cạnh càng là có cái gã sai vặt, trong tay nâng một cái khay, phía trên thả các loại trang sức các loại.

Phương Quý vừa thấy, liền hết sức hài lòng.

Hắn cũng không phải hiểu rõ giá thị trường, dù là gia đình giàu có, tầm thường đặt mua những này xe ngựa tùy tùng, cũng bắt quá mấy chục lạng bạc, hắn lần này ra tay, chính là trên trăm lạng bạc ròng, lại thêm vào còn chỉ là một lần thuê, đưa vào sơn môn coi như, cái kia quả thật là ra tay hào phóng cực điểm, đương nhiên cái này chường quỳ cũng không phải lương thuận người , bắt quá coi như nuốt hết một nửa, còn lại cũng đầy đủ.

Nha hoàn kỳ thực là trần nhỏ khói liễu ngõ hẻm trong đầu bảng cô nương, tôi tớ hộ vệ, kỳ thực chính là xe ngựa chở hàng chường quỳ chính mình đường huynh biểu đệ, mà xe ngựa chở hàng chường quỳ nhưng là tự mình lên trận, làm Phương Quý lão gia quản gia, tuy rằng cái này một nhóm tử người bảy đánh tám tập hợp, nhưng khi Phương Quý bước lên xe

ngựa, ở một đám tôi tớ hộ vệ, dọc theo núi trong con đường nghênh ngang về phía trước chạy tới thời điểm, cũng thật là đại biến đáng dấp!

Lại nói hai vị kia Thái Bạch tông thủ vệ đệ tử, mới vừa đuổi đi một cái ý nghĩ kỳ lạ nghĩ muốn xông vào tiên môn ăn mày nhỏ, chính buồn bực ngăn ngấm ở nơi đó nói chuyện, bây giờ không phải Thái Bạch tông thu đồ đệ lúc, thăm khách cũng ít, bọn họ đúng là ung dung, chỉ nghĩ giữ chức qua đi, liền từ đi trấn nhỏ bên trên tìm địa phương uống rượu tiêu sái, nhưng không nghĩ đến, còn chưa tới đôi chức thời gian, liền thấy được phía dưới đường núi bên trên, có một xe xe ngựa ở nô bộc chen chúc phía dưới thành khăn đi lên.

Chỉ thấy này xe ngựa vô cùng tinh mỹ hào hoa phú quý, phía trước đầu ngựa ngựa lớn oai hùng phi thường, hai bên nô bộc cũng áo bào mới tinh, hung cao màu liệt, màn xe hơi hoành, có thể nhìn ra được trong buồng xe vài cái thị nữ phụng dưỡng một vị công tử gia, mặc dù đối với bọn họ tu hành bên trong người đến nói, những thứ này phạm tục bên trong phú quý giá thể không coi là cái gì, nhưng có thể điều động đến lần này chiến trận, tự nhiên cũng là không giàu sang thì cũng cao quý.

Cho dù là bình thường đến Thái Bạch tông bái phỏng một ít có đồ trang sức nhân gia, có thể lấy bực này chiến trận lên núi cũng không thường thấy.

Hai người trong lòng liền cũng đều thoáng coi trọng chút, xa xa tiến lên đón, cất cao giọng nói: "Thái Bạch môn hạ, người tới là người phương nào?"

Bên cạnh xe ngựa, một cái quản gia đáng dấp người liền lập tức nhảy xuống xe ngựa, tiến lên đón, nói: "Bổn gia công tử chính là thành Ngưu Đầu Phương gia thiếu gia, đến quý nhân tiến cử chuyên tới để Thái Bạch tông bái sư tới, có thư tiến cử ở đây, kính xin Tiên sư đưa nhập môn bên trong. . ."

Hiển nhiên đối phương nói khách khí, tuy rằng trong xe ngựa vị công tử kia ngay cả mặt mũi cũng không lộ, hai vị này thủ vệ người cũng cho là thân phận đối phương cao quý, bĩ nổi lên phổ, nhưng cũng không dám chậm trễ, phía bên phải thủ vệ người tiếp nhận lá thư tiến cử, nói: "Kính xin chờ một chút!"

Nói liền vội gấp nhập môn bên trong đưa thư đi tới, bên trái cái kia thủ sơn người thì lại khách khí nói: "Kính xin vào sơn môn bên trong chờ đợi đi!"

Theo xe ngựa lái vào trong cánh cửa, bên trong xe bỗng nhiên vang lên một tiếng cười khẽ, có vẻ cực kỳ đặc ý!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 11: Tiến Nhập Tiên Môn

"Lĩnh Nam Hồ gia tiễn qua người đến ở nơi nào?"

Thái Bạch tông hai vị thủ vệ làm nhiệm vụ đệ tử phán đoán không sai, cái này trong một chiếc xe ngựa ngồi, quả nhiên không phải người bình thường.

Ở cái kia một phong dùng quý báu hộp gỗ chứa thư tiễn cử đưa vào cửa bên trong chấp sự trong tay sau khi, tiên môn các đại nhân vật rất nhanh liền có phản ứng, ba bóng người tay áo lớn phiêu phiêu, từ trên núi bay lượn đi xuống, bọn họ thấy rõ, trong lòng cũng là hơi kinh.

Đến lại là hai vị chấp sự cùng với truyền công các đại trưởng lão Liễu Chân, người này là trong môn phái trừ tông chủ ở ngoài người số một, tu vị tinh thâm, hết sức quan trọng, đặc biệt là ở tông chủ bế quan tình huống, hẳn thay thế tông chủ tổng quản trong môn phái tất cả sự vụ, quyền thế lớn đến kinh người, vị này tiểu công tử lại do hấn tự mình xuống núi tới đón tiếp, có thể thấy được xe ngựa này bên trong công tử thân phận so với bọn họ tưởng tượng quan trọng hơn.

"Ở đây ở đây!"

Trong xe ngựa vang lên luôn miệng đáp ứng, màn kiệu xốc lên, từ bên trong nhảy ra một cái tiểu công tử.

Hai vị thủ vệ đệ tử, lúc này mới nhìn thấy vị công tử này ca bộ mặt thật.

Chỉ thấy hấn số tuổi còn nhỏ, mười một mười hai tuổi dáng dấp, viên đầu mặt tròn, mặc trên người một cái mới tinh áo choàng —— bên dưới ngọn núi trần nhỏ bên trong tốt đẹp nhất ba cái thợ may bỏ ra hai canh giờ sửa đi ra —— dưới chân mang một đôi Vân văn da trâu ủng —— trên trần phủ hộ công tử nhà họ Chu dính làm, bị Phương Quý bỏ ra gấp ba ngàn lượng đoạt lại —— tóc sơ chải tề, ô cây trâm gỗ cài —— ba vị khói liễu hẻm đầu bảng công lao —— trên người thượng vàng hạ cám dẫn theo rất nhiều ngọc sức châu báu —— đều là tiệm tạp hóa bên trong theo đánh gãy giá mua.

Mới nhìn đi, ngược lại có mấy phần nhà giàu mới nổi dáng dấp, nhìn ra thấy cái này Thái Bạch môn bên trong người đều cau mày, nhưng này vị từ trên núi đuổi đi xuống truyền công các đại trưởng lão lại là nhìn thấy thiếu niên này bên hông mang theo một khối Hồng Loan ngọc bội, lập tức thu hồi khinh thường tâm tư.

Khối ngọc bội kia to bằng bàn tay, trên có loan văn, rõ ràng không phải là vật phàm, sợ là An Châu đều vô cùng hiếm thấy.

Trang phục lại bạo phát hộ, có cái này một khối ngọc bội chuế, cái kia cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Hấn đương nhiên sẽ không nghĩ tới, ngọc bội kia vốn là treo ở Đông Thổ Tàn gia đứng dẫn đại tiêu thư trên người, bị Phương Quý lão gia dùng mấy con thỏ thay đổi lại đây. . . Hơn nữa còn chỉ là vật kèm theo, vì lẽ đó ở Phương Quý trong mắt giá cả nhiều nhất giống như là một con thỏ đuôi!

"Chính mình đến sao?"

Vị kia truyền công các đại trưởng lão đánh giá Phương Quý một chút, thấy hấn một thân một mình, cũng không đại nhân cùng đi, tâm trạng hơi cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng cũng không có nhiều lời, khách khí bắt chuyện Phương Quý lên núi, Phương Quý vừa thấy hấn dáng dấp kia, liền biết áo đen Lão bà bà lá thư tiến cử là có tác dụng, yên tâm, vung vung tay để xe ngựa xuống núi, chính mình thì lại vui rạo rục đi theo trưởng lão hướng về trên núi đi.

Trước khi đi, còn quay đầu lại nhìn cái kia hai cái thủ vệ đệ tử một chút, dáng dấp có chút đặc ý.

Đúng là cái nhìn này, để cái kia hai cái thủ vệ đệ tử trái tim ngờ vực, luôn cảm thấy cái này tiểu công tử từ nơi nào gặp qua tới?

...

...

"Tê tông tông chủ có việc ra ngoài, bây giờ không ở trong núi, bắt quá Lĩnh Nam Hồ gia cùng ta Thái Bạch tông rất có ngọn nguồn, đặc biệt là Hồ Tú tiên bối, càng là từng ở Đông Thổ đã giúp ta tông tông chủ, tiểu hữu do nàng tự mình viết lá thư tiến cử đưa tới, ta tông tự sẽ không chậm trễ, chỉ là trong thư này chỉ nói tiểu hữu chính là nàng một cái bạn cũ sau khi, vẫn chưa nhiều lời, cũng không biết vị tiểu hữu này đến từ phương nào cái gì tộc nha?"

Cái kia Truyền Công trưởng lão dẫn theo Phương Quý, dọc theo đường đi núi, đi tới sườn núi bên trong một phương cổ kính đạo điện trước, vào điện bên trong, liền để Phương Quý ngồi ở đối diện bồ đoàn bên trên, ngay trước mặt Phương Quý lại đem lá thư tiến cử nhìn một lần, lúc này mới hơi mở miệng cười.

Phương Quý nghe thấy hấn hỏi, liền gật đầu liên tục, nói: "Đúng, Hồ Tú bà bà để cho ta tới, ta tên Phương Quý, thôn Ngưu Đầu người!"

Cái kia Truyền Công trưởng lão nghe vậy, lại là cười khẽ một tiếng.

Đối với vị này Thái Bạch tông Truyền Công trưởng lão mà nói, Lĩnh Nam Hồ gia bất quá một phương hào môn thế gia, vẫn không tính là cái gì, nhưng Lĩnh Nam Hồ gia ra vị kia Hồ Tú bà bà, lại là không thể khinh thường, không nói nàng ở Đông Thổ Tần gia hầu hạ những kia quý nhân, coi như là nàng tu vi của chính mình cũng là không thể khinh thường, do nàng tự mình viết thư tiến cử đưa tới người, Thái Bạch môn đương nhiên muốn nhận lấy. . .

Bất quá theo tiên môn quy củ, thu đồ đệ lúc, đương nhiên cũng phải tinh tế hỏi một phen lai lịch.

Đặc biệt là thiếu niên này họ Phương, cái kia liền rõ ràng không phải Lĩnh Nam Hồ gia người, cái gì đáng giá nàng tự mình viết sách tiến đến?

Bất quá sau khi hỏi qua mấy câu, đã thấy thiếu niên này tựa hồ không hiểu chính mình ý tứ, chỉ nói chính mình tên, còn nói đến từ cái gì thôn Ngưu Đầu, để cho hắn có chút bất ngờ, thấy biểu hiện trên mặt bằng phẳng, liền biết thiếu niên này hoặc là biến mất chính mình thân phận không nói, hoặc là thật chính là lai lịch bằng phẳng, chỉ là do một số nhân quả, mới bị Hồ Tú bà bà đưa đến chính mình cái này Thái Bạch môn đến.

chuyện này đối với Thái Bạch môn tới nói, cũng không tính là đại sự gì, vừa đến Hồ Tú bà bà thân phận siêu nhiên, lại cùng tông chủ có giao tình, không đến mức đưa chút không sạch sẽ người lại đây, thứ hai một ít thế gia con cháu mai danh ẩn tích đến tiên môn bên trong tu hành, cũng là chuyện thường xảy ra.

Truyền Công trưởng lão lại thuận miệng hỏi Phương Quý vài câu, tựa như có từng đọc sách, có hay không đánh qua tu hành căn cơ các loại, Phương Quý có thể trả lời liền dàng hoàng trả lời đi ra, gặp phải chút hắn cũng không hiểu, liền cũng thản nhiên nói không biết, cũng may cái này Truyền Công trưởng lão cũng không hỏi nhiều, hắn tự mình tới đón Phương

Quý, một là vì cho Hồ Tú bà bà mặt mũi, hai cũng là nghĩ nhìn Phương Quý có hay không là có lớn lai lịch.

Hiện nay hỏi thêm mấy câu, đúng là nhìn ra Phương Quý không giống như là đại gia tộc xuất thân, trong lòng đúng là có tính toán.

"Ha ha, ta Thái Bạch tông do tông chủ bắt đầu, lập phái ba trăm năm, không tính cổ lão đạo thống, nhưng cũng có chính mình quy củ, tiểu hữu muốn bái vào ta Thái Bạch môn xuống, tuy có Hồ Tú tiên bối lá thư tiến cử, nhưng cũng là muốn cản thủ giới luật, không biết tiểu hữu có thể không chịu đựng?"

Nghe xong hẳn, Phương Quý gật đầu liên tục: "Có thể chịu có thể chịu!"

Trước đây nhưng là nghe Chu người mù đã nói, hành tẩu giang hồ, đến cái gì núi, liền lạy cái gì miếu, chính mình thật sự có thể bởi vì Hồ Tú bà bà một phong thư liền bái vào tiên môn, cũng đã là bất ngờ việc vui một cái, đương nhiên không thể lại ngày càng rắc rối. Mặc dù đối với chính mình tới nói, thủ quy củ tựa hồ là một cái so sánh chuyện khó khăn, nhưng dù như thế nào, tốt xấu trước tiên đồng ý lại nói mà. . .

Truyền Công trưởng lão chỉ cười cười, nói: "Mặt khác, Thái Bạch tông ba năm thu đồ đệ một lần, hiện nay khoảng cách lần trước thu đồ đệ đã qua đi tới một năm có thừa, chư đệ tử từ lâu tiến vào các cửa các cốc, bắt đầu tu hành luyện khí, không biết tiểu hữu muốn đi vào cái nào một cốc đi tu hành a?"

Phương Quý nghe xong lời này, lại là lại có chút mộng, liền cái kia Truyền Công trưởng lão nói chính là cái gì đều không nghe rõ.

Cái kia Truyền Công trưởng lão thấy hẳn dáng dấp kia, ngược lại cũng là hơi kinh ngạc, thiếu niên này có thể bị Hồ Tú bà bà tự mình viết lá thư

tiền cử đưa tới, trên người còn treo một khối giá trị vô lượng loan văn ngọc bội, đặc biệt là thấy mặt của mình sau khi, tuy rằng biểu hiện đàng hoàng, nhưng lầy hấn lảo lạt, lại rõ ràng nhìn ra được thiếu niên này tựa hồ cũng không có tầm thường phạm tục tiểu nhi nhìn thấy người tu hành loại kia kính nể?

Dù như thế nào xem, cũng giống như là thân phận không tầm thường, nhưng vì sao hết lần này tới lần khác đối với tu hành việc, hoàn toàn đầu óc mơ hồ?

"Thái Bạch môn hạ đệ tử, sơ vào sơn môn, đều cần tiến vào ba cốc tu hành, theo tu hành tiến cảnh quyết định ngày sau đi cái nào một mạch, tiểu hữu vừa là Hồ Tú tiên bối tiến đến, nói vậy tổ chất bất phạm, tiến vào Thanh Khê cốc đi tu luyện nói vậy không có vấn đề gì. . ."

Phương Quý nghe xong, chỉ là gật đầu liên tục, kỳ thực cái gì cũng không hiểu.

Cái kia Truyền Công trưởng lão ngược lại cũng không cần phải nhiều lời nữa, chỉ là cười vươn tay ra, tiện tay ở Phương Quý trên bả vai nhấn một cái.

Phương Quý chỉ cảm thấy một đạo nhu và khí ám từ bả vai chảy vào trong cơ thể, nhanh chóng xoay một cái, còn chưa phản ứng lại, liền đã rời khỏi người.

"Ồ. . ."

Truyền Công trưởng lão thăm dò một thoáng Phương Quý nội tình, vẻ mặt lại là hơi kinh ngạc, hơi kinh ngạc nhìn hấn.

Phương Quý cũng không biết hấn nhìn ra gì đó, sững sờ ngồi, này trưởng lão tựa hồ có hơi nổi niềm khó nói, nhưng qua một lát, lại là cũng

không nói gì, chỉ là khe khẽ lắc đầu, sau đó hướng về canh giữ ở cửa điện chấp sự nói: "Phương Quý chấp lá thư tiến cử mà đến, dòng dõi thanh bạch, nên nhập ta Thái Bạch môn xuống tu hành, người cái này liền kêu A Khổ lại đây, để cho hắn dẫn theo Phương Quý đi tạo sách nhập môn đi!"

Cửa chấp sự trưởng lão có chút không rõ, nhưng cũng chưa hỏi nhiều, vung tay áo đánh ra một đạo phi kiếm.

Chỉ một lúc sau, chỉ thấy được ngoài điện chân núi phía dưới, một đạo vòng vo kiếm quang bay lên núi đến.

Kiểm quang vốn là bay bất ổn, vẫn không có dừng lại, lại đột nhiên từ bên cạnh trong rừng lao ra một con chân kinh quạ đen, liền sợ hãi đến hấn suýt nữa va đầu vào trên cửa điện, luồng cuống tay chân dừng ở trước điện, từ phi kiếm bên trên lăn xuống dưới đến một cái vóc người tầm trung, mọc ra một đôi cũng tám mi nam tử, nhưng người nhìn chính là một mặt khổ tướng, hấn suýt nữa làm mất đại xâu, một mặt xâu hổ thu rồi phi kiếm.

Bước nhanh tiến vào đại điện đến, hướng về Truyền Công trưởng lão cùng hai vị chấp sự hành lễ, đầu cũng không dám giơ lên đến.

Truyền Công trưởng lão cùng hai vị chấp sự nhíu nhíu mày, tựa hồ là thấy được quen rồi, ngược lại cũng không có quở trách hấn thất lễ, liền chỉ vào Phương Quý, đơn giản nói rồi hai câu, liền để tên này kêu A Khổ đệ tử dẫn theo hắn đi tạo sách nhập môn, lĩnh tiên môn áo bào cùng tu hành điển tịch, còn nói để A Khổ cho Phương Quý giảng giải nhập môn quy củ, sắp xếp dừng chân các loại, Phương Quý tất nhiên là từng cái đáp ứng, sau đó cùng đệ tử kia đi tới.

chờ hai người bọn họ cách đạo điện, cửa chấp sự mới hiểu kỳ mở miệng: "Vừa là Lĩnh Nam Hồ gia đề cử tới, nghĩ là tố chất không kém, chính là

nhìn nàng mặt mũi, cũng nên đem cái này tiểu nhi sắp xếp ở Thanh Khê cốc tu hành mới là, trường lão vì sao phải đem hấn đặt ở Ô Sơn cốc?"

Truyền Công trưởng lão cũng là nhú mày, nói: "Ta bản ý cũng là đem hấn đặt ở Thanh Khê cốc, bất quá tra xét cái này tiểu nhi huyết mạch sau khi, mới thay đổi chủ ý. Thực sự là ngạc nhiên, ta lần đầu gặp gỡ cái này tiểu nhi, còn tưởng rằng hấn trời sinh nội tức cường thịnh, tố chất rất tốt, lại thêm vào lai lịch thân phận không tầm thường, nói vậy là khóa hạt giống tốt, nhưng không nghĩ một khi thăm dò, liền phát hiện hấn cái kia cường thịnh nội tức, chẳng qua là một luồng vẫn chưa hoàn toàn tan ra dục lực, tự thân huyết mạch, càng là khô cạn lợi hại, cũng như là cái tuổi già lão nhân cũng tựa như. . ."

Cái kia chấp sự hơi ngần người ra: "Tại sao lại như vậy?"

Truyền Công trưởng lão lắc lắc đầu, nói: "Cái này liền không biết, Hồ Tú tiên bối thư bên trong, cũng chỉ nói để chúng ta nhận lấy cái này tiểu nhi, dẫn hấn đi tới con đường tu hành, vẫn chưa nói đặc biệt chăm sóc, liền chỉ coi hấn là đệ tử bình thường tốt, nhìn hấn cái này người mang ấn tậ đáng dấp, chính là lại làm sao tu hành, có thể giống như phạm nhân sống mấy chục năm là tốt lắm rồi, đời này là nhất định Trúc Cơ vô vọng, đem hấn đặt ở Thanh Khê cốc, tuy rằng tài nguyên nhiều, tạo hóa nhiều, nhưng nguy hiểm cũng lớn, lấy hấn cái này nội tình, là đoạn không thể chống đỡ nổi!"

Chấp sự giờ mới hiểu được Truyền Công trưởng lão dụng ý, liền cũng không nói thêm gì nữa.

Chỉ là tâm trạng lại cảm thấy có chút ngạc nhiên, trong giới tu hành, một ít bạn cũ cũ biết phát hiện một chút hạt giống tốt, đề cử đến Tiên môn mặt trong đến tu hành, đúng là chuyện thường xảy ra, chỉ là vị này Hồ Tú tiên

bồi, vì sao ba ba đem một cái không tiền đồ đưa đến Thái Bạch môn đi xuống?

Dưỡng lão sao?

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 12: Thái Bạch Ba Cốc

Vị kia tên gọi A Khô Thái Bạch môn đệ tử dẫn Phương Quý từ đạo điện bên trong đi ra, dọc theo đường núi xuống núi, ở sau núi một phương tên gọi "Thanh Tĩnh ty" đạo điện bên trong, để Phương Quý ở đây báo lên họ tên, lai lịch, tuổi tác, ghi vào Thái Bạch tông môn đệ tử danh bộ bên trên, sau đó cái kia Thanh Tĩnh ty bên trong lại có người chế một khối mộc bài cho Phương Quý, cái này chính là Thái Bạch môn đệ tử hàng hiệu.

Ngoài ra còn có một bộ áo bào cùng hai quyển mỏng manh sách nhỏ, một quyển sách là Thái Bạch môn giới luật, một quyển là sơ giai Dưỡng Túc pháp!

"A Khô sư huynh, cái này liền xong rồi?"

"Xong!"

"Quá bất chính quy. . ."

Một bộ chương trình đi xuống, Phương Quý đúng là không nhìn được ngờ vực, hắn còn tưởng rằng mỗi một cái tiên môn đều sẽ như Chu người mù nói như vậy, chú ý lễ nghi, quy củ đa dạng, bái sư lúc lại là thấp hương lại là dập đầu lạy cúng tổ tiên, dẫn vật lên tốt thời gian vài ngày đây!

"Phương Quý sư đệ, đại trưởng lão lệnh ta dẫn ngươi nhập môn, kể cho ngươi chút quy củ, ta cũng sẽ không thoái thác rồi!"

Vị kia tên gọi A Khô đệ tử tuổi tác so Phương Quý lớn bảy, tám tuổi, rõ ràng nhập môn cũng sớm rất nhiều, nhưng cũng không có gì cái giá, hẳn sinh một mặt khô tướng, hơi một tí than thở, nhưng làm việc đúng là tận tâm, hướng về Phương Quý giải thích: "Chúng ta Thái Bạch môn có năm phong bốn viện, chín núi mười hai cốc, cái kia đều là môn chủ cùng một đám trưởng lão ba trăm năm sáng lập cơ nghiệp, bất quá cùng chúng ta đệ tử có quan hệ, chỉ có Ô Sơn, Hồng Diệp, Thanh Khê ba cốc mà thôi, trưởng lão lệnh ta dẫn người nhập môn, chính là muốn cho người ở Ô Sơn cốc tu hành!"

"Ô Sơn cốc?"

Phương Quý nghe được hiếu kỳ, trước hẳn rõ ràng nhớ tới vị kia Truyền Công trưởng lão từng nói nghĩ để cho mình nhập Thanh Khê cốc tu hành, vì sao cuối cùng lại định một cái Ô Sơn cốc?

Trái tim cảm thấy khẳng định có gì đó quái lạ, liền trực tiếp hỏi: "Cái này ba cốc có thể có khác biệt gì?"

"Kỳ thực ở đâu đều là tu hành, bất quá phân biệt mà. . . Vẫn có một ít!"

A Khô hít một hơi, nói: "Phương Quý sư đệ, người nhập môn so với chúng ta chậm một năm rưỡi, nghĩ là không biết, Trúc Cơ phía dưới đều môn đồ, chỉ cần còn đang ở Luyện Khí cảnh giới, liền vẫn luôn là đệ tử, chúng ta Thái Bạch môn, ba năm thu đồ đệ một lần, chu vi ba ngàn dặm vực các thế gia đệ tử, cầu tiên người, tầng tầng sàng lọc phía dưới, nhập môn không dưới ngàn người, ba năm qua đi, cái này hơn ngàn đệ tử bên trong, có người rời đi, cũng có người lưu lại, theo tu vi cảnh giới không giống, liền phân biệt ở lại Ô Sơn, Hồng Diệp, Thanh Khê ba cốc bên trong tu hành!"

"Thanh Khê cốc bên trong, đều là tiên môn thiên kiêu, có hi vọng Trúc Cơ tồn tại, những thứ này người hoặc là chính là tu vị đạt đến luyện khí đỉnh cao môn hạ đệ tử, hoặc là tu hành thế gia dòng chính hoặc đứng đầu môn Tiên, bọn họ có trưởng lão chuyên môn chỉ điểm tu hành, trong ngày thường các loại rèn luyện cơ hội cùng đan dược, cũng là nhiều nhất, những thứ này người tương lai đều là có hi vọng bốc lên tiên môn chức trách lớn, cũng có thể coi là đệ tử chân truyền!"

"Tiếp theo, chính là Hồng Diệp cốc, Hồng Diệp cốc cũng là Ô Sơn cốc bên trong chọn lựa ra kỳ tài môn Tiên, có lẽ tu vị cùng thiên tư, so với Thanh Khê cốc bên trong người kém một chút, nhưng cũng đều có chút khí hậu. Những thứ này người cũng đã đến truyền chân chính công pháp, hoặc là tiếp thu tiên môn phù chiếu, trăm yêu trừ ma, đổi lấy công đức, tích lũy tài nguyên, mưu đồ tu vị tiến nhanh, tiến vào Thanh Khê cốc, hoặc là học tập phù trận, luyện khí, trận thuật chi đạo, sau đó tiến vào tiên môn chư phong sản nghiệp, dù là tương lai rời núi, cũng đều là có nhất nghệ tinh. . ."

"Tiếp đó, chính là chúng ta Ô Sơn cốc. . ."

A Khô nói đến chỗ này, lại là một tiếng thở dài, nói: "Chúng ta Ô Sơn cốc bên trong, nhiều là một năm rưỡi trước đệ tử mới nhập môn, cũng có một chút thân phận đặc thù, vẫn ở lại Ô Sơn cốc người, phần lớn là mới vừa bước lên con đường tu hành không lâu, tu vị không cao, mỗi tháng có một khối linh thạch phân phát, trưởng lão một tháng giảng đạo hai lần, nếu là tu hành tiến độ không bị rơi xuống, trong vòng ba năm có thể đạt đến Dưỡng Túc cảnh trung giai, liền còn có hi vọng tiến vào mặt khác hai cốc tu hành, nếu là không đạt tới cảnh giới này, cái kia ba năm sau liền muốn xuống núi!"

"Đồng dạng đều là tiên môn đệ tử, lại còn phân cái ba bảy loại?"

Phương Quý nghe xong lời này, nhất thời tâm tắc lấy làm kỳ lạ, hẳn trước đây chỉ nói tiên môn đệ tử chính là tiên môn đệ tử, lại vẫn là lần thứ nhất biết tiên môn đệ tử bên trong cũng có nhiều như vậy không giống phân biệt, không nhìn được ta ta cao rằng: "Còn an bài cho ta cái kém cõi nhất!"

Ở hẳn nghĩ đến, chính mình là tiên nhân hậu duệ, cái này tố chất đương nhiên rất tốt, làm sao cũng nên tiến vào Thanh Khê cốc đi làm thành cái kỳ tài đến bồi dưỡng đi, ngẫm lại trước cái kia Truyền Công trưởng lão, tựa hồ cũng trước tiên nói ra một câu Thanh Khê cốc chuyện, làm sao cuối cùng lại ở lại Ô Sơn cốc?

Đây là xem thường Phương đại gia sao?

"Phương Quý sư đệ, mỗi cái có các tốt oa!"

A Khô tựa hồ đã sớm ngờ tới Phương Quý phản ứng này, cười khỏ khuyên lên: "Thanh Khê cốc địa vị cao, cái giá lớn, thế nhưng bọn họ cũng mệt mỏi nha, thường thường muốn xuống núi làm nhiệm vụ đây, chém yêu thú, xông bí cảnh, nghe nói thường xuyên người chết đây, mà Hồng Diệp cốc nhưng là mệt mỏi, lại muốn tu luyện, lại muốn học các loại đồ vật, tuy nói tiên môn tổng sẽ phân phát chút tài nguyên, nhưng cũng phải chính mình đi đến hái không ít tiền, nào có chúng ta Ô Sơn cốc tốt, không cần tiếp tiên môn phù chiếu, cũng không cần phải đi học đan triện trận khí, duy nhất mục tiêu chính là nuôi tức tu luyện, tuy rằng điều kiện khỏ chút, không ai quản cũng không ai hỏi, nhưng mỗi tháng bạch lĩnh một khối linh thạch, nếu không phải là có ba năm có hạn, thật đúng là dưỡng lão địa phương tốt. . ."

Phương Quý liếc A Khô sư huynh một chút, nói: "Rất không cốt khí một chuyện, để người nói còn rất giống chuyện tốt. . ."

Làm người nhất định là muốn hướng đỉnh, Phương Quý lão gia nếu vào tiên môn, đó là đương nhiên muốn đi tốt đẹp nhất Thanh Khê cốc mới là!

Không phải vậy chẳng phải là rơi tiên nhân đứng dẫn hậu duệ cùng thôn Ngưu Đầu đệ nhất Tiểu Bá Vương uy danh?

Bất quá mới đến, hấn cũng không nghĩ gây phiền toái, cho nên liền cũng trước tiên không phát biểu ý kiến!

Trước tiên ở lại Ô Sơn cốc bên trong, đem cái này tiên môn bên trong tình huống thăm dò rõ ràng lại nói.

Nghĩ đến nơi này, liền không cần phải nhiều lời nữa, trước tiên theo A Khổ sư huynh hướng về Ô Sơn cốc bước đi.

Đến lúc này, mới có cơ hội thật tốt đánh giá cái này Thái Bạch tiên môn, dọc theo đường đi chỉ thấy được cung điện che giấu, phi bộn lưu thoan, kỳ thạch hiểm phong, tử khí bốc hơi, trần cầm dị thú tại trong rừng qua lại, tiên phù đạo triện buông xuống tại từng trong rừng dưới, ngược lại thực để cho hấn mở ra một phen tầm mắt.

Trước hấn thấy Hồ Tú bà bà một lá thư tiến cử, liền có thể đưa chính mình tiến vào Thái Bạch môn hạ tu hành, trong lòng còn có chút nhỏ nhìn cái này Thái Bạch môn tới, nhưng bây giờ ở tiên môn bên trong vừa đi, mới phát hiện cái này tiên môn gốc gác phi thường, cũng không có mình nghĩ tới như vậy kém!

"Phương Quý sư đệ, cái kia một toà tung bay ở không trung đại điện, chính là Tông chủ đại nhân đạo điện!"

"Phía sau núi là cấm địa, nhiều Hung thú, người có thể cẩn thận, không thể xông loạn!"

"Tử Trúc lâm mặt sau, chính là tiên môn linh điền, nơi đó cây cỏ quý giá, hái một gốc cây muốn bị đũa giết nửa ngày. . ."

"Những kia ở rừng núi bên trong loạn xuyên lộn rừng, nhưng là Thái Bạch một bá chủ, người tuyệt đối không nên trêu chọc. . ."

"Cái kia mảnh rừng hạnh nơi sâu xa, có tầng tầng mây trắng bao phủ, chính là Tiểu Bích hồ, người có thể chiếm được nhớ kỹ, nơi đó chính là tiên môn hung hiểm nhất địa phương, ngược lại không phải nói có cái gì thủy quái, chỉ là nghe nói Tiểu Bích phong học đan pháp các nữ đệ tử thường thường ở nơi đó tắm rửa. . ."

Phương Quý: ". . . Đi, đi xem một chút!"

Đọc theo đường, A Khổ liền một đường cho Phương Quý giới thiệu, nói chút tiên môn phong cảnh, lai lịch, nghe được cuối cùng thì Phương Quý trước mắt nhất thời sáng ngời, A Khổ lại nhất thời hoảng hồn, kéo lấy Phương Quý nói: "Phương Quý sư đệ, ta có thể không có lừa người, Tiểu Bích hồ quả thật là hung hiểm nhất nơi, chúng ta Thái Bạch môn hạ đệ tử, hoàn toàn đem nơi đó coi là rắn rết, người có thể tuyệt đối không nên đi tới!"

Phương Quý không nói gì: "Có nữ nhân rửa ráy lại không nhìn, Thái Bạch môn hạ đều là cái gì tật xấu?"

A Khổ trên mặt sầu dung càng sâu, than thở nói: "Ai, sau đó người liền biết rồi!"

Hai người nói một chút đi một chút, một đường dần hướng về Ô Sơn cốc bên trong đến, cái này trong Tiên môn, núi cao đường hiểm, so với tầm thường thâm sơn còn muốn hiểm trở mấy phần, A Khổ trên người có tu vị,

bước chân nhẹ kiện, như giẫm trên đất bằng, Phương Quý cũng là ở trong núi hoang dã quen rồi, đúng là có thể thích ứng.

Mà khi bọn họ đi tới một chút hiểm đường đoạn nhai lúc, Phương Quý cũng không cách nào một xúc mà qua, A Khổ sư huynh liền xung phong nhận việc xin mời Phương Quý lên phi kiếm, mang hắn đi qua, bắt quả khi Phương Quý lần thứ nhất từ A Khổ sư huynh phi kiếm bên trên xuống tới thì sắc mặt đều trắng!

Thế này sao lại là phi kiếm a, rõ ràng chính là phi nhân!

Mới vừa mới để Phương Quý theo lĩnh hội một cái đặt chân phi kiếm, gió mát đập vào mặt cảm giác, liền bị trong cốc sương mù mê mắt, suýt nữa tròng vào phía dưới vách núi, vội vàng nhấc lên phi kiếm vọt vào trong rừng thì lại đã kinh động một cái đầu to nhỏ tổ ong vò vẽ, liền sợ hãi đến A Khổ quái bảy xoay tám trên dưới bốc lên, rút cục tránh thoát những kia ong vò vẽ truy sát, nhưng còn chưa kịp lấy hơi đây, vừa quay đầu va lên cây.

". . ."

". . ."

đi được ước chừng hơn nửa canh giờ, A Khổ mang Phương Quý đi tới một phương thanh u thung lũng, chỉ thấy thung lũng này ước chừng mười dặm phạm vi, rừng sâu lá rậm, khắp nơi là trúc, ở giữa tinh thần tự nhiên, đặt không ít lầu gỗ, từ xa nhìn lại, có thể nhìn thấy có không ít tiên môn đệ tử ở bên trong cốc này cất bước, hoặc là tại dưới tàng cây ngâm nga đọc sách, hoặc là ở sườn núi trong rừng luyện tập phi kiếm, một mảnh tường hòa yên tĩnh cảnh tượng!

"Phương Quý sư đệ, ta là Ô Sơn cốc cầu đá nhỏ nhất vực sư huynh, ngươi có việc cứ việc tìm ta là tốt rồi. . ."

A Khô ngồi xôm ở bên dòng suối, rửa một chút đầy mặt máu mũi, ô nghẹn ngào nuốt, nhìn ra thấy Phương Quý một trận tê cả da đầu, cũng còn tốt vừa nãy va lên cây thời điểm A Khô ở mặt trước lót, nếu không mình cái này vừa vào cửa liền phá tướng.

A Khô rõ ràng thói quen, cũng không để ý lắm, bung mũi liền cho Phương Quý sắp xếp dừng chân lâu nhỏ, sau đó lại đem tiên môn bên trong tất cả sự vật giao cho một phen.

"Ta vậy liền coi là vào tiên môn?"

Đi tới một chỗ đến gần rồi bìa rừng lâu nhỏ trong, Phương Quý trái phải đánh giá một vòng, còn cảm thấy vô cùng mới mẻ.

Luôn cảm thấy một ngày trong lúc đó, chính mình liền lắc mình biến hóa, trở thành đường đường tiên môn đệ tử, có chút cảm giác không chân thực.

Bất quá rất nhanh liền lại thâm mắng mình vô dụng, chính mình nhưng là đường đường tiên nhân đời sau, tương lai không chắc chắn bao lớn gia sản chờ kế thừa đây, làm sao có thể như vậy không cốt khí?

Nghi ngơi một phen, hấn lấy ra từ Thanh Tĩnh ty lĩnh đến hai quyển sách nhỏ, cái kia quyển giảng tiên môn quy củ trực tiếp ném tới một bên, chỉ đem cái kia giảng tu hành công pháp nâng ở trong tay, hơi có chút cấp thiết xem ra phía trên giảng Luyện khí chi pháp đến.

Trong lòng hấn nhưng là rõ ràng, chớ xem thường cái này mỏng manh sách, cái này nhưng lại là Tiên pháp a!

Có thể hay không trở thành thần tiên, liền xem có thể hay không học được cái này sách nhỏ trên nội dung!

Kỳ thực từ lúc núi Hắc Phong bên cái kia trang bên trong thì Hồ Tú bà cũng đã truyền thụ qua hẳn một đạo Thanh Hư Dẫn Đạo pháp, chỉ bất quá đó là dùng đến luyện hóa trong cơ thể đan dược tác dụng, không coi là chính pháp, mà bây giờ trong tay mình cái này mỏng manh sách nhỏ, nhưng là Thái Bạch môn hạ hoàn chỉnh công pháp bước thứ nhất, chỉ cần ấn cái này sách nhỏ phía trên ghi chép pháp môn tu luyện xuống, liền có thể chính thức trở thành người tu hành.

Vì lẽ đó đem cái này sách nhỏ nâng ở trong tay, Phương Quý quả thật là có chút tâm tình kích động!

"Ta nhưng là tiên nhân đời sau, tương lai nhất định phải làm đại sự. . ."

"Tiên nhân Lão gia gia không tới đón ta, không liên quan, ta học được Tiên pháp cũng có thể đi tìm hẳn!"

"Mà hết thấy này, đều muốn từ cái này bắt đầu. . ."

Tự tin tràn đầy Phương Quý mở ra sách nhỏ, tụ tinh hồi thần, thật lòng xem lên.

Bất quá vừa nhìn phía dưới, lại nhất thời có chút há hốc mồm, sách không dày, nội dung cũng ít, nhưng cái này một nhìn sang, lại đầy mắt đều là các loại kinh mạch huyết đạo, Huyền Hoàng đan phủ loại hình nội dung, mỗi một chữ chính mình cũng nhận biết, lại cứ tập hợp ở cùng nhau liên xa lạ vô cùng, đương thời Hồ Tú Lão bà bà dạy hẳn luyện hóa đan dược thì còn có thể chỉ cho hẳn một cái nào đó huyết vị vị trí, bây giờ lại muốn tới nơi nào để tìm?

"Ta nhưng là tiên nhân đời sau, làm sao có thể bị cái này sách nhỏ làm khó?"

Phương Quý quyết tâm, tròng lớn hai mắt, nỗ lực đến xem, rất nhiều không gặm xuyên sách này không bỏ qua lý lẽ.

Như vậy nỗ lực hơn nửa đêm, rốt cục thành công ngủ!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 13: Tiên Môn Linh Tuyền

"A Khổ sư huynh, cái gì là kỳ kinh bát mạch tử điền đan phủ?"

Nhập môn mấy ngày sau, Phương Quý rốt cục phát hiện con đường tu hành còn lâu mới có được hãn nghị đơn giản như vậy.

Những thứ này tiên môn bên trong tu hành pháp quyết, cũng không phải bắt đến sau khi là có thể tu luyện, ở giữa các loại quan khiêu, tu hành chí lý, không có chỗ nào mà không phải là huyền ảo phức tạp, liên lụy đến thân thể bên trên rất nhiều đạo lý, người bình thường lấy vào tay bên trong, căn bản ngay cả xem cũng xem không hiểu.

Liên hãn cũng chỉ có thể tạm thời thu rồi một bước lên trời tâm, đành hoàng lại đây cùng A Khổ sư huynh học tập tiên kỳ nguyên lý, cũng tức là con đường tu hành căn bản nhất trụ cột, những thứ này nguyên lý, kỳ thực từ lúc những này đệ tử mới vừa mới nhập môn lúc, cũng đã có trưởng lão chấp sự lại đây tinh tế giảng qua, bất quá Phương Quý thuộc về nửa đường nhập môn, tiên môn tự nhiên cũng sẽ không chuyên phái một cái trưởng lão mà nói cho hãn nghe.

Cũng may tiên môn cân nhắc cũng coi như chu toàn, trước để A Khổ tới đón đưa Phương Quý nhập Ô Sơn cốc, liền cũng có để A Khổ giúp đỡ Phương Quý nhập môn ý tứ, vị này A Khổ sư huynh suốt ngày chống một bộ sâu dung, ai xem ai phiền, bất quá tâm địa ngược lại không tệ, Phương Quý mấy ngày nay bên trong, mỗi ngày đến tìm hãn thỉnh giáo, hãn cũng

không cảm thấy quấy rối chính mình thời gian tu hành, trái lại kiên trì cho Phương Quý một chỉ điểm một chút!

"Phương Quý sư đệ, tu hành không phải đơn giản như vậy chuyện, nhất định phải vững vàng!"

"Thế gian này người tu hành, lấy cảnh giới phân chia, tổng cộng có Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Ván Thiên sáu cái đại cảnh giới, một tầng cảnh giới, một tầng trời, hóa phàm thành tiên, nhắm thẳng vào đại đạo, cầu được tiên quả!"

"Đương nhiên mặt sau cảnh giới, cùng chúng ta cách đến quá xa, bây giờ liền chỉ nói giảng Luyện Khí cảnh giới tốt!"

"Luyện Khí cảnh giới, chính là dưỡng tức, phun ra nuốt vào thiên địa linh khí, nuôi một hợp linh tức tại người, rèn luyện thân thể, mở ra kinh mạch, thì sẽ dần dần thoát ly phàm khiếu, có thể thi pháp, có thể ngự vật, dần dần đối với thiên địa sinh ra cảm ứng, từ đây cùng người phàm không giống. . ."

"Mà muốn dưỡng tức, liền cần phải hiểu thân người các loại quan khiếu, tạng phủ kinh mạch, người bình thường xem ra, người tu hành nhiều hiểu y lý, chính là đạo lý này, bởi vì người tu hành ở lúc tu luyện, sớm đem thân thể cân nhắc rõ ràng, lại so với phàm tục nhà đại phu còn muốn hiểu việc, tầm thường ôm vật tiểu tai, tự nhiên là điều chắc chắn, vì lẽ đó người ở tu hành trước, cũng cần bù đắp cái này một khối thiếu hụt!"

". . ."

". . ."

Thuộc lâu thân thể ba ngàn đại huyết, các loại kinh mạch, cái này chính là A Khở cho Phương Quý bố trí bài học thứ nhất.

Đối với từ trước đến giờ đem tu hành nghĩ tới tiêu dao khoái hoạt, nhiệt huyết tự tại Phương Quý tới nói, thực sự không nghĩ tới cái này tu hành bước thứ nhất, lại là như vậy khô khan vô vị . Bất quá hẳn ngược lại cũng có chỗ tốt, tuy rằng trong ngày thường tung bay nhảy ra, nhưng cũng nhận biết tốt xấu.

Hẳn biết mình một cái thôn Ngưu Đầu bên trong ra người đến, nhảy một cái mà trở thành Thái Bạch đệ tử thực tại không dễ dàng, lại thêm vào chính mình là tiên nhân hậu duệ, sớm muộn phải đi trên con đường này, như vậy những thứ này bắt buộc công khóa, đương nhiên cũng là không tránh khỏi, muốn học, vậy thì tốt rồi hiểu học thôi.

Liên, Ô Sơn cốc dòng suối nhỏ bên, liền nhiều một cái suốt ngày bên trong âm y cuốn khổ sở đọc bóng người, cái này thật không có ở Ô Sơn cốc bên trong nhắc lên bao nhiêu sóng gió.

Ô Sơn cốc đệ tử, có hùng tâm chí khí, chỉ nghĩ mau mau tăng cao tu vi cảnh giới, rất sớm tiến vào Hồng Diệp cốc đi tu hành, không có hùng tâm chí khí, cũng vẫn đang suy nghĩ ba năm sau khi xuống núi nên đi nơi nào mưu tiền đồ, đối với Phương Quý cái này giữa đường nhập môn tiểu sư đệ cũng không làm sao lưu ý, như vậy bầu không khí phía dưới, tự nhiên cũng toàn không có Chu người mù trong miệng tình đồng môn.

Như vậy khổ đọc hơn tháng, theo Phương Quý dần dần quen thuộc thích ứng cái này tiên môn sinh hoạt, những kia phiền phức những trần tu hành lý lẽ cũng thuộc đến gần đủ rồi, tuy không nói tiêm hơi tất sát, ít nhất có thể xem hiểu này một quyển mỏng manh Thái Bạch Dưỡng Túc pháp pháp môn.

Mà đến lúc này, hẳn lần thứ hai đến bãi phỏng A Khô, chính thức hỏi dò con đường tu luyện.

A Khô công một cái cắt cỏ khuông, mới từ dưới chân núi cho heo ăn trở về, nhìn thấy Phương Quý tới hỏi bực này đại sự, liền thả xuống khuông, rửa mặt, sau đó chăm chú giảng giải: "Phương Quý sư đệ không cần gấp gấp như vậy, các loại hành công mạch lạc có thể đều nhớ rõ?"

"Toàn nhớ ở trong lòng rồi!"

Phương Quý có chút lo lắng nói: "Không vội vã không thể được, cái này có thể chỉ còn một năm rưỡi. . ."

Nhập môn hơn tháng, Phương Quý cũng dần dần rõ ràng chính mình tình cảnh, đúng là bắt đầu có chút bận tâm.

Hắn nhập môn so với đệ tử khác chậm thời gian một năm rưỡi, bây giờ cái này Ô Sơn cốc bên trong các đệ tử phân lớn cũng đã tu hành đến Dưỡng Túc tầng hai, thậm chí có chút thiên tư hơn người, đã chạm tới Dưỡng Túc tầng ba cảnh giới, mà hắn chỉ là bù đắp trước đây công khóa, liền lại đi tìm hơn một tháng thời gian.

Mà Ô Sơn viện đệ tử đều có ba năm có hạn, nếu là một năm rưỡi sau khi chính mình không đạt tới Dưỡng Túc trung cảnh, cũng chính là đột phá Luyện Khí tầng bốn, cái kia liền nhập không được Hồng Diệp cốc, e sợ cũng bị cái này đường đường tiên môn cho đuổi ra khỏi cửa!

Đương nhiên , liền ngay cả Phương Quý cũng không nghĩ tới chính là, hắn ngược lại thật sự là cùng Ô Sơn cốc những đệ tử khác không giống nhau.

Ba năm trong lúc đó đem tu vị tăng lên tới Dưỡng Túc trung cảnh, vốn là một cái không thể nào chuyện dễ dàng, ở cái này tiên môn mỗi một năm nhận lấy trong các đệ tử, có thể làm đến một bước này, hoặc là nhập môn trước cũng đã đánh tốt căn cơ con cháu thế gia, hoặc là thiên tư quả thật

không tệ tốt lắm Tiên, hơn ngàn đệ tử bên trong, có thể đi ra một hai trăm người liền rất tốt, không nói đến cái khác?

Thái Bạch tông Truyền Công trưởng lão có thể không hi vọng Phương Quý có thể đủ dùng một nửa thời gian liền đạt đến những thứ này người cảnh giới tu hành, hẳn đem Phương Quý vớt tại cái này Ô Sơn cốc bên trong, quả thật có mấy phần để cho hắn ở đây dưỡng lão ý tứ, ba năm có hạn, cũng là đối với Phương Quý cũng không có tác dụng!

Bất quá điểm này, Phương Quý chính mình không biết, A Khô cũng không biết, nghe xong Phương Quý lời nói , ngược lại cũng gật đầu liên tục, nói: "Lời này nói không sai, người dùng một năm rưỡi tu luyện tới Dưỡng Tức trung cảnh, thực tại khó, quá khó, lúc trước ta đều dùng tốt mấy tháng ni , bất quá thế gian không có tuyệt đối việc, chỉ cần dụng tâm, rơi xuống công phu, tương lai thất bại cũng tốt nhận mệnh không phải. . ."

Phương Quý một lát không nói gì: "Người đây là đang an ủi ta sao?"

A Khô vẻ mặt buồn thiu: "Ai ai, cái này chuyện trên đời liền như vậy. . ."

Vừa nói đầu đầu, vừa dẫn Phương Quý hướng về Ô Sơn cốc biên giới núi đá nước chảy đi tới, nói: "Phương Quý sư đệ người bây giờ cũng rõ ràng, Luyện Khí cảnh giới tu hành chính là nuôi một hợp linh tức, cái này linh tức lại có thể xưng là pháp lực, càng tinh khiết càng đại càng tốt, mà nghĩ muốn nuôi linh tức, liền cần phun ra nuốt vào lượng lớn linh khí, ngoại trừ dùng đan dược ở ngoài, cũng chỉ có thể gửi hy vọng vào bên trong đất trời linh khí!"

"Linh khí tồn tại ở bên trong đất trời, ở khắp mọi nơi, đặc biệt là chúng ta Thái Bạch sơn sở hữu ba đạo linh mạch, càng là so với nơi khác linh khí

càng dày đặc, đương nhiên, coi như vậy, linh khí căn cứ địa vực không giống, cũng có độ dày có khác biệt!"

"Vì lẽ đó tiền kỳ tu hành, làm sao tìm kiếm một phương linh khí nồng nặc nơi nhất là trọng yếu!"

"Chúng ta Ô Sơn cốc tuy là tiên môn hạ viện, nhưng có Thái Bạch tông đại trận hộ sơn bao phủ, mỗi một đạo đến gần rồi mất trận địa phương, liền có linh khí quay về, bị người gọi là linh tuyền, linh tuyền tuy rằng không sánh được Tu linh pháp trận đưa tới thiên địa linh khí như vậy tinh khiết đầy đủ, nhưng cũng phải so với chỗ khác nồng nặc rất nhiều, ở lại linh tuyền trong tu hành, tiến độ cũng so với nơi khác phải nhanh. . ."

Hắn vừa nói chuyện, đã dẫn theo Phương Quý ở trong núi quay một vòng.

Lúc này Phương Quý cũng nhìn ra rồi, ở cái này Ô Sơn cốc chu vi trong rừng trúc, trên đá xanh, nước chảy bên cạnh, cỏ thụ phía dưới, tùy ý có thể nhìn thấy một ít bàn tức mà ngồi người, có chút tím năm tùm ba, có chút độc chiếm một vực.

Cảnh tượng này, hắn ở mới vừa vào Ô Sơn cốc thì liền dĩ nhiên từng thấy, còn tưởng rằng đây là tiên môn đệ tử trong lúc rảnh rỗi, tại núi trong tu dưỡng tâm tính, bây giờ mới biết cùng linh khí nồng nặc nhạt nhẽo có quan hệ, những thứ này người chiếm, đều là Ô Sơn cốc bên trong tới gần đại trận hộ sơn, linh khí tương đối nồng nặc "Linh tuyền" vị trí.

Thực lực mạnh người, chính mình chiếm một "Linh tuyền", thực lực người yếu, liền tím năm tùm ba, chiếm một linh tuyền, thay tu hành.

"Ai, Phương Quý sư đệ người nhập môn muộn, trong cốc này to to nhỏ nhỏ linh tuyền vị trí đều đã bị người chiếm rồi, người cũng không biết,

đương thời vì tranh cướp những thứ này linh tuyền, không biết bao nhiêu người đánh vỡ đầu ni , bắt quá người dù sao cũng là tiểu sư đệ, lại là mới vừa bắt đầu tu hành, đối với linh khí nhu cầu mấu chốt nhất, ta buông tha khuôn mặt già nua này, đi giúp người cầu cái linh tuyền vị trí ngồi lên mấy ngày, hẳn là không thành vấn đề!"

Vừa nói, A Khô vừa hướng về nào đó khối bên dưới vách đá đá xanh đi tới.

Chỉ thấy cái kia trên đá xanh ngồi xếp bằng một cái thân hình cao lớn, hai hàng lông mày đen nhánh nam tử, chính ngưng thần phun ra nuốt vào linh khí, chu vi mấy chỗ linh tuyền, bất luận linh khí độ dày, đều là ít thì hai, ba người, nhiều thì bốn, năm người chen chúc cùng nhau, chia sẻ một chỗ linh tuyền, chỉ có nam tử này lại chính mình một người chiếm rơi xuống một đạo linh tuyền, bởi vậy thỉnh thoảng có chút ước ao lại đồ kị ánh mắt, hướng về nam tử này nhìn lại.

"A Khô sư huynh thực sự là người tốt a . . ."

Phương Quý rất xa nhìn, thực sự là đối với vị này A Khô sư huynh cảm kích vô cùng.

"Ha ha, Lương Thông sư đệ, chính người chiếm một phương linh tuyền vị trí, bây giờ chúng ta có vị tiểu sư đệ. . ."

A Khô sư huynh đi tới đá xanh, chấp tay, khổ mặt trên lấy ra vẻ tươi cười.

"Cút!"

Cái kia thô mi nam tử cũng không ngẩng đầu lên, phun ra một cái chữ.

"Ồ!"

A Khô sư huynh xoay người đi trở về, hướng về Phương Quý lắc lắc đầu: "Lại nghĩ biện pháp khác đi!"

Phương Quý trở mắt ngoác mồm: "Cái này liền xong rồi?"

"Ai, kỳ thực linh tuyền vị trí, tuy rằng linh khí thật nhiều, nhưng lại không phải cái gì động thiên phúc địa, nhiều ngòi một hồi, thiếu ngòi một hồi, lại có quan hệ gì đây, coi như là vẫn ngòi ở linh tuyền bên trên, đối với tu vị tăng lên cũng không rõ ràng như vậy nha. . ."

A Khô sư huynh than thở, ánh mắt bốn dậm quét quét, an ủi Phương Quý nói: "Ta lại giúp ngươi hỏi một chút những người khác!"

Chu vi có người nghe được A Khô sư huynh, nhất thời mặt lộ vẻ vẻ cảnh giác, từng cái từng cái ánh mắt bất thiện tập trung bọn họ.

A Khô sư huynh cũng có thể cảm giác được những người này trên người bất hữu thiện khí tức, nhất thời sắc mặt có chút lúng túng.

"Ai, tính rồi. . ."

Phương Quý thấy người chung quanh bộ này chó dữ bảo hộ ăn giống như hẹp hòi đáng dấp, đúng là trước tiên so với A Khô sư huynh bỏ đi tâm tư, biết những thứ này người đều đem linh tuyền xem là chính mình đồ vật, kiên quyết sẽ không chia sẻ cho mình, đặc biệt là những thứ này người hẹp hòi đáng vẻ, càng làm cho Phương Quý nghĩ đến thôn Nguo Đầu bên trong cái nhóm này nghèo túng công lấy chính mình hàm thịt ăn đáng dấp, trong lòng càng là có chút khó chịu cảm giác bay lên đến.

Ngoác ngoác tay: "A Khô sư huynh, ngươi đến!"

A Khô đang muốn xệ mặt xuống đi cầu ai cho Phương Quý để cái vị trí, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc đi tới.

Phượng Quý ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ vài câu, A Khỏ sắc mặt nhất thời kinh ngạc: "Cái gì?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 14: Cẩm Y Sao Có Thể Dạ Hành

"Ha ha, một cái thay đổi giữa chừng tiểu hài tử, cũng nghĩ đến cướp chúng ta linh tuyền?"

"Cái kia tên rác rưởi A Khô cũng là, không nghĩ tới làm sao tu hành, mỗi ngày chỉ làm những thứ này xuất lực không có kết quả tốt chuyện!"

"Cũng không biết cái này họ Phương tiểu nhi lai lịch gì, lại có thể nửa đường nhập cốc. . ."

"Lai lịch gì không biết, nhưng hẳn chỉ là bị A Khô trực tiếp lĩnh đến Ô Sơn cốc đến, hơn nữa ở lại cầu đá nhỏ mảnh này linh tuyền ít nhất địa phương, nói rõ cũng không có gì căn nguyên, nhập môn hơn tháng, cũng không trong môn phái sư huynh trưởng bối sang đây xem hẳn, suốt ngày chỉ là cùng A Khô pha trộn, nói vậy ở cái này trong môn phái cũng không có quan hệ gì. . ."

"Áy, nói cho cùng, thật muốn có con đường, sợ là trực tiếp tiến vào Thanh Khê cốc, cần gì tới nơi này chịu khổ?"

Hiển nhiên A Khô sư huynh cùng tên kia kêu Phương Quý người mới đệ tử làng nhà làng hướng về núi bắc mà đi, chung quanh đây ngòi xếp bằng ở linh tuyền bên trong trong các đệ tử cũng vang lên vài tiếng lạnh lùng chế giễu, bất quá rất nhanh cũng đã hát qua, vẫn là các tự tu hành.

Đối với bọn họ tới nói, bực này việc nhỏ, cũng không đến nỗi để ở trong lòng, ở cái này Ô Sơn cốc gốc đủ rồi ba năm sau khi, chính là vận mệnh

lựa chọn lúc, hoặc là tiến vào Hồng Diệp cốc, tiến thêm một bước, hoặc là bị ép rời núi, mệnh tốt hơn một chút còn có thể thể tiên môn quản lý một thoáng chu vi làm ăn, vận mệnh không tốt cũng chỉ có thể tự mưu lối thoát, dựa vào một chút nông cạn tu vi căn cơ đi làm vì người bán mạng hiệu lực.

Đến một bước này, con đường tu hành hơn nửa đứt đoạn mất, không có tiên môn hoàn cảnh, nghĩ tăng cao tu vi quá khó.

Vì lẽ đó, trong mắt bọn họ nhìn chăm chăm cũng chỉ có có trợ giúp chính mình tu hành linh tuyền, đối với còn nhỏ tuổi, nửa đường nhập môn Phương Quý, còn có đã không biết ở Ô Sơn cốc ở lại bao lâu, cả ngày không có việc gì, thể chur vị chấp sự chân chạy A Khổ đều không có hứng thú.

Nghĩ để cho mình nhường ra linh tuyền đến, nằm mơ!

Hai người kia nói vậy cũng là nhận rõ điểm này, mới đi chỗ khác tìm vận may. . .

. . . Bất quá để những thứ này Ô Sơn cốc các đệ tử không nghĩ tới chính là, mới đi qua không tới nửa canh giờ, liền thấy xa xa đường núi bên trên, lại có một cao một thấp hai cái có hình người tìm tòi trở về, sau lưng còn cõng lấy khuông chính là A Khổ, phía trước cầm lấy một trái táo chua, một viên một viên hướng về trong miệng ném lại chính là cái kia nửa đường nhập môn nhỏ lông hầu, hai người lại quay lại đến bên này khu vực đến rồi.

"Chẳng lẽ là từ chỗ khác lại đụng vào cái đỉnh trở về?"

Những thứ này chiếm lấy linh tuyền tu hành đệ tử đều có chút cảnh giác lại căm ghét nhìn về phía bọn họ, dùng ánh mắt nói cho bọn họ biết, tuyệt đối không nên lại tới nói chuyện với ta, mặc cho là người nói toạc trời đi, ta

cũng sẽ không đem cái này linh tuyền nhường lại cho không liên hệ người. .

Đặc biệt là cái kia thô lông mày Lương Thông sư huynh, càng là lạnh lùng liếc cái kia chính hướng về cái phương hướng này đi tới bóng người một chút, lại hai mắt buông xuống, từ trong ngực lấy ra một khóa bình sứ màu nhũ bạch, cẩn thận từng li từng tí một đổ ra một viên đan dược, hơi do dự một chút, mới nhẫn tâm điền tiến vào trong miệng, sau đó thở dài một hơi, chuẩn bị tiếp tục triển khai luyện tức quyết, dẫn dắt nhiều linh khí hơn nhập thể.

Hắn bây giờ đã đến Luyện Khí tầng hai biên giới, chính là đột phá thời khắc, cái này một viên Bỏ Khí đan, chính là là cực kỳ quý giá đồ vật, hắn đã để lại rất lâu, bây giờ nhẫn tâm nuốt vào, chính là muốn mượn cái này đan dược chi lực, thừa thế xông lên, đột phá Luyện Khí tầng ba!

"Ào ào ào. . ."

"Ào ào ào. . ."

Cũng là ở một đám đệ tử mỗi người có tâm tư riêng, đều lười đến xem cái kia hai cái xoay chuyển về người đến thì bỗng nhiên nhẹ nhàng đồ sứ tiếng va chạm gây nên bọn họ chú ý, có chính ở bên cạnh chờ đồng bạn của chính mình rời đi linh tuyền vị trí để cho mình đi vào người tu hành cau mày nhìn sang, mới vừa muốn nói gì, bỗng nhiên ánh mắt liền rơi vào A Khổ sau lưng khuôn lớn trên, cả người như thấy quỷ.

"Trời ơi. . ."

Theo người thứ nhất bị dẫn đi tới ánh mắt, như bị sét đánh, tiếp theo là thứ hai.

Lại là cái thứ ba, thứ tư. . .

Bị người chung quanh phản ứng dị thường kinh động, trong sân chúng đệ tử rất nhanh đều nhìn về A Khổ sau lưng khuông lớn.

Sau đó bọn họ liền từng cái từng cái, đều lộ ra gặp quý giống như vẻ mặt.

Âm thanh truyền đến địa phương, chính là A Khổ sau lưng khuông lớn, chính là hấn bình thường dùng để cắt cỏ sau đó đi cho heo ăn khuông lớn.

Chỉ là bây giờ cái kia khuông bên trong không có cỏ, chỉ có một bình một bình nhét đến tràn đầy Bồ Khí đan, theo A Khổ ở trong đường núi đi lại, khuông lớn hơi rung nhẹ, bên trong một bình bình đan dược liền theo "Ào ào ào", "Ào ào ào" vang lên, âm thanh, êm tai cực kỳ. . .

"Cái kia. . . Đây cũng là Bồ Khí đan a!"

Rốt cục có một cái đệ tử không nhìn được, thất thanh kêu lên.

Một đám Ô Sơn cốc đệ tử ánh mắt, vào lúc này trở nên quả thực quái lạ đến cực điểm.

Đặc biệt là vậy vừa nãy mới đưa trên bảo giống như Bồ Khí đan nuốt xuống Lương sư huynh, càng là suýt nữa đạo tâm bất ổn.

Thân là Ô Sơn cốc đệ tử, không có không biết Bồ Khí đan tầm quan trọng.

Bực này đan dược, vốn là để cho tiện Dưỡng Túc cảnh tu sĩ điều dưỡng linh tức tác dụng, luyện chế lúc cần được chuẩn bị nhiều loại quý giá linh thảo, chọn một linh khí dồi dào nơi, lại do Đan sư từng bước từng bước, cẩn thận luyện chế, sau khi luyện thành, nội hàm dồi dào linh khí, mỗi nuốt một viên, đều muốn so ở tốt đẹp nhất linh tuyền bên trong ngòi xếp bằng mười

ngày nửa tháng phun ra nuốt vào linh khí còn nhiều hơn, còn tinh khiết hơn.

..

Bổ Khí đan tác dụng rất lớn, ai đều biết.

Nhưng là đan dược này cũng quý a!

Một viên Bổ Khí đan, liền cần ba lượng vàng, chính là tính làm linh tệ, vậy cũng đến một viên linh tệ mới đổi được một viên.

Vì lẽ đó bình thường tiên môn đệ tử, tuy rằng cũng đều sẽ mua một ít Bổ Khí đan, nhưng thường thường là ở tu hành đến lúc máu chốt, cần bứt lên trước lúc mới sẽ dùng, hay là lưu lại ở trên người, khi chính mình gặp phải nguy hiểm cần khôi phục nhanh chóng pháp lực lúc dùng. . .

Ai từng thấy một khuông một khuông mua Bổ Khí đan?

Người nếu có thể một hơi mua một khuông Bổ Khí đan, này còn đến cướp cái gì linh tuyến a?

Chậm đã. . .

Có người phản ứng lại, nhìn về mặt khỏ quay lưng tràn đầy một khuông Bổ Khí đan theo ở phía sau A Khỏ, nhìn lại một chút đi ở phía trước vênh vào tự đắc ăn táo chua Phương Quý, bọn họ hai người từ trên sườn núi đi xuống, liền từ mọi người trong lúc đó xuyên qua, thật giống cũng không có cái gì dừng lại ý tứ, liền trực tiếp vượt qua dòng suối nhỏ, hướng về bên trong sơn cốc đi tới, bỗng nhiên có người rõ ràng cái gì. . .

. . . Lẽ nào kẻ này chính là vì tự nói với mình những thứ này người hẳn không cần linh tuyến mới chuyên môn đi nơi này đi sao?

. . . Người đồ cái gì nha?

...

...

"Cái kia. . . Phương Quý sư đệ. . ."

Lại nói A Khổ sư huynh mặt mày ủ rũ theo dương dương tự đắc Phương Quý từ cái kia một đám Ô Sơn cốc đệ tử trong lúc đó xuyên qua lại đây, chỉ cảm thấy vô số đạo lợi kiếm giống như ánh mắt đem chính mình đâm như cái con nhím giống như, khi đã đi xa, dần dần không cảm giác được sau lưng mũi nhọn như thế ánh mắt, hẳn cũng cảm giác sắp hư nhược rồi giống như, cười khổ nói: "Ngươi. . . Tại sao muốn một lần mua nhiều như vậy đan dược a?"

Vừa nãy hẳn giúp Phương Quý mượn linh tuyến đựng vào cái đỉnh, liền nghe Phương Quý hỏi hẳn nơi nào có thể mua được Bỏ Khí đan, chỉ nói mượn không được linh tuyến, cái kia mua trước chút đan dược chống cũng được, đối với Ô Sơn viện đệ tử tới nói, mua mấy viên Bỏ Khí đan đúng là việc nhỏ, A Khổ liền đem Phương Quý mang đi tới thác nước màu bạc sườn núi bên kia đan phòng trong đi, nhưng ai có thể nghĩ tới, Phương Quý lại khí thôn sơn hà, một hơi mua nhiều như vậy?

"Bởi vì ta có tiền. . ."

Phương Quý cười hì hì, phảng phất chính mình mới vừa làm cái gì hãnh diện chuyện.

A Khổ vầng đầu đảo đảo, một lát sau mới cười khổ nói: "Cái kia vì sao càng muốn nhượng bọn họ nhìn thấy a. . ."

Phương Quý hì hì nở nụ cười, nói: "Bởi vì ta đến nhượng bọn họ biết ta có tiền!"

Lời này nói đến, quả thật là lẽ thẳng khí hùng.

Hắn cũng là mãi đến tận lần này đi tới tiên môn đan phòng, mới dự liệu đến chính mình lại có tiền như vậy.

Lúc trước cái kia Giáp công tử đem bên người một cái nào đó thị vệ trên người nang túi trực tiếp vứt cho mình, bên trong đều là một ít Tử Tinh như thế đồ vật, tổng cộng ba mươi hai khối, Phương Quý vốn còn cho là đó chính là Chu người mù nhắc qua linh tệ, có thể đến đan phòng nhượng người nhìn lên mới biết, cái kia lại không phải linh tệ, mà là so với linh tệ còn muốn quý trọng linh thạch, hơn nữa là phẩm chất thượng đẳng Tử Linh thạch. . .

. . . Đổi thành linh tệ, một viên Tử Linh thạch liền bù đắp được một trăm viên linh tệ!

Chuyện này quả thật chính là phát nhanh được chứ?

Toàn bộ thôn Nguu Đầu nghèo túng gộp lại có hay không chính mình có tiền?

A, cái nhóm này quý nghèo!

Một hiểu rõ đến chính mình có phần này tiền tài, Phương Quý quả thực cảm giác Bồ Khí đan cùng ven đường cục đá như thế được chứ?

Đặc biệt là vừa nãy đám kia chiếm linh tuyến người cái kia đề phòng ánh mắt, càng làm cho Phương Quý nghĩ đến trước ở thôn Nguu Đầu tao ngộ khinh thường tháng ngày, liền đem bọn họ coi như thôn Nguu Đầu cái nhóm này nghèo túng, liền dứt khoát một hơi mua một trăm viên Bồ Khí đan, hướng về A Khổ sư huynh cái gửi bên trong một thả, cố ý từ những thứ này người trước mắt lung lay lại đây, cũng coi như là bồi thường ở thôn Nguu Đầu bên trong bỏ qua uy phong đi!

"A Khô sư huynh, ngươi là người tốt, đến, cầm, đừng khách khí với ta!"

Như cái đắc thắng tướng quân như thế trở lại chính mình lâu nhỏ, Phương Quý cười toe toét hướng về ghé tre trên ngòi xuống, tiện tay từ khuông bên trong nắm một cái Bồ Khí đan hướng về A Khô trong tay nhét, đúng là A Khô mặt mày ủ rũ, đang nhìn mình trong tay đan dược, không biết nên không nên thu.

Bất quá đến cùng A Khô cũng không phải cấp độ kia hư đầu ba não người, vẫn là đem Bồ Khí đan ôm vào trong lòng ngực, sau đó nhìn ôm rông rã một khuông Bồ Khí đan đặc ý Phương Quý, nói: "Phương Quý sư đệ a, tuy rằng tiền kỳ dưỡng tức, linh khí càng tinh khiết hơn càng dày đặc càng tốt, mà lại cái này Bồ Khí đan bên trong ẩn chứa linh khí xác thực xa mạnh hơn xa bên trong đất trời linh khí, bất quá đan dược dù sao cũng là đan dược, vẫn có mấy phần dược tính ở bên trong, ngươi mượn đan dược chỉ lực tu luyện không có gì, nhưng nếu là toàn bằng đan dược đến tu hành, vẫn còn có chút không thích hợp. . ."

"Là thuốc ba phần độc, thôn chúng ta hoang dã lang trung người què đã sớm đã nói với ta rồi!"

Phương Quý đứng đưng như không trả lời, sau đó cười hì hì nhìn A Khô sư huynh, nói: "Quay lại sư huynh ngươi lại giúp ta hướng bên ngoài đưa cái nói chứ, ta Phương Quý đại gia đan dược nhiều ăn không hết, có lòng muốn cùng đồng môn sư huynh đệ chia sẻ một cái, lại không có gì bằng hữu, không biết bên ngoài những kia cái linh tuyến bên trong, có cái nào là linh khí dồi dào nhất tốt đẹp nhất, ta một viên đan dược đổi ba ngày, được không?"

A Khô nghe xong hơi ngần người ra, vẻ mặt đau khổ nói: "Vậy này cầu đá nhỏ chu vi linh tuyến tùy ngươi chọn!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 15: Tu Hành Đơn Giản Như Vậy

Tu hành việc, lại khó lại đơn giản!

Đối với bình thường Ô Sơn cốc đệ tử tới nói, từ bọn họ nhập môn bắt đầu, trên người liền có áp lực thực lớn.

Bọn họ muốn ở thời gian ba năm bên trong đem tu vi của chính mình tăng lên tới Dưỡng Túc trung cảnh, bởi vậy bọn họ không dám có nửa phần lỏng lẻo cùng lười biếng, lại tranh linh tuyền, lại suy tính nát óc tập hợp tiền đi mua Bỏ Khí đan.

Lúc trước mới vào sơn môn lúc, vô số đệ tử vì tranh cướp một phương linh khí đầy đủ chút linh tuyền, hầu như đều muốn đem mạng đánh lên, nguyên nhân cũng bất quá là cái này linh tuyền có thể làm cho bọn họ tu hành tốc độ nhanh hơn người khác trên một chút mà thôi!

Ở tu hành trong, linh tuyền cùng Bỏ Khí đan, vốn là thiếu một thứ cũng không được.

Chỉ có linh tuyền, cái kia khó tránh khỏi linh khí không đủ, mà chỉ có Bỏ Khí đan, lại sẽ ảnh hưởng đến chính mình đối với linh khí cảm ứng. . .

Đương nhiên đối với bây giờ Phương Quý Phương đại gia mà nói, những thứ này hoàn toàn không là vấn đề!

Hắn duy nhất cần làm, chính là dưỡng tức!

Bất kể là xếp bằng ở linh tuyến bên trong thổ nạp, vẫn là dùng Bỏ Khí đan, đều là tiếp dẫn linh khí nhập thể, nuôi một hợp chính mình nội tức, mà lại ở ôn dưỡng nội tức trong quá trình, rèn luyện cơ thể chính mình, lớn mạnh nội phủ, luyện đi tạp chất, lột đi thân thể phàm thai!

Thân thể mỗi lớn mạnh một lần, linh tức liền cũng có thể càng mạnh một phần, cái này chính là tăng lên một cái cảnh giới nhỏ!

Mà khi trong cơ thể có cái này một hợp linh tức sau khi, liền cũng không còn xem như là phàm nhân, mà là có cái chuyên môn xung hô: Luyện khí sĩ!

Bình thường tiên môn đệ tử nuôi cái này một tia linh tức, bình thường cũng phải cần thời gian dài thổ nạp tĩnh tọa, minh tưởng từ chụp, trải qua cảm ứng thiên địa linh khí tồn tại, thử phun ra nuốt vào thiên địa linh khí, dẫn dắt linh khí ở chính mình bên trong kinh mạch theo chu thiên con đường đi khắp các loại bước đi sau khi, cuối cùng nuôi ra một hợp linh tức, ở trong người bàn hằng đền đáp lại, vĩnh không tán đi, Dưỡng Tức tầng một mới đạt đến.

Bất quá Phương Quý lão gia giàu nứt tường đổ vách, bước thứ nhất đi đơn giản, hẳn trực tiếp ở chính mình lầu nhỏ bên trong, một viên Bỏ Khí đan nuốt xuống.

Rất nhanh liền cảm giác được bụng dưới phồng lên, linh khí phân tán cảm giác, hẳn từng ở núi Hắc Phong thì đến áo đen bà lão chỉ điểm, dẫn dắt qua dược tính lưu chuyên, bây giờ cũng coi như là có kinh nghiệm, lại thêm vào hẳn bắt đầu tu luyện trước, cũng làm đủ chuẩn bị, hiểu rõ Thái Bạch môn luyện tức công pháp, lúc này cũng không không sót sót, lập tức liền dẫn dắt cái kia phân tán linh khí ở kinh mạch trong lúc đó đi khắp lên.

Lần thứ nhất dẫn dắt linh khí đi khắp kinh mạch, tư vị quả thật khó chịu, linh khí lướt qua, các loại kinh mạch đều có loại cũng bị xé rách, liên tiếp đứt từng khúc cảm giác.

Phương Quý biết đây là một cái bình thường hiện tượng, liền cắn răng nhịn xuống, cái này viên thứ nhất bị hấn ăn BỔ Khí đan, làm cho hấn đầy đủ dẫn dắt linh khí ở trong người đi khắp ba cái chu thiên, thứ nhất cái chu thiên thống khổ không chịu nổi, mặt sau cũng dần dần tốt.

Một viên BỔ Khí đan dược lực tan hết, Phương Quý đã miễn cưỡng thích ứng linh khí đi khắp kinh mạch thống khổ, hấn lại không chút do dự, lần thứ hai ăn vào viên thứ hai BỔ Khí đan, bây giờ đối với dẫn dắt linh khí đi khắp kinh mạch, đúng là thành thạo rất nhiều, đầy đủ dẫn dắt linh khí ở trong người đi khắp bốn cái chu thiên, lại là dần dần cảm giác thư thích lên, khắp toàn thân ấm áp, như là ngâm ở ôn tuyền bên trong.

Viên thứ hai đan dược dược lực tan hết, Phương Quý vẫn cứ không có nuôi ra cái kia một tia linh tức, bất quá mặt ngoài thân thể, cũng đã chảy ra không ít bụi bần, lại đều là linh khí ở trong người đi khắp, rèn luyện thân thể kết quả.

Tâm thường tiên môn đệ tử, nghĩ muốn làm đến một bước này, ít nhất cũng cần trải qua lớn thời gian nửa tháng, cảm ứng linh khí cũng thích ứng linh khí đi khắp kinh mạch, hấn lại là hai viên đan dược liền làm được.

Nhảy vào từ A Khô sư huynh nơi đó mượn tới trong thùng gỗ to tắm rửa sạch sẽ, Phương Quý sạch sạch sẽ sẽ thay đổi một thân áo bào, lần thứ hai ngồi vào trên giường nhỏ, suy nghĩ luôn mãi, không có nghe A Khô sư huynh nói giải lao một ngày, mà là trực tiếp liền đem viên thứ ba BỔ Khí đan nuốt xuống.

"Àm!"

Đợi đến cái này một viên Bồ Khí đan dược tính tan hết, Phương Quý đã dẫn dắt linh khí từ chính mình bên trong kinh mạch đi khắp mười cái chu thiên, tất cả linh khí ở trong cơ thể tản đi lúc, hắn đã như là xuất hiện ảo thính, bên tai hình như có sấm sét nổ vang, cả người lỗ chân lông đều trương ra, rồi sau đó lại chăm chú khép kín, hắn tâm thần căng thẳng, cảm ứng tự thân, rất nhanh liền vui mừng phát hiện trong cơ thể có một số chỗ bất đồng.

Linh khí đã tan hết, nhưng hắn lại còn cảm thấy, tựa hồ có một luồng sức mạnh vô hình, ở lại kinh mạch trong lúc đó.

Nguồn sức mạnh kia cùng linh khí cực kỳ tương tự, nhưng cũng sẽ không từ trong cơ thể mình tản đi, mà là vẫn lưu giữ, hắn lấy thần niệm dẫn dắt, nguồn sức mạnh này hơi động, liền có thể cảm giác được chu vi trong thiên địa, tựa hồ khắp nơi đều có tương tự lực lượng, hắn thậm chí sản sinh một loại có thể dựa vào trong cơ thể mình cái này một nguồn sức mạnh, đi xúc động chu vi bên trong đất trời cái kia như đại dương chi hải sức mạnh bình thường ảo giác.

Chỉ bất quá, cái này dù sao chỉ là ảo giác, chính mình sức mạnh trong cơ thể vẫn là quá nhỏ yếu.

Tựa như hài nhi tay, có thể chạm đến núi lớn, lại không thể giơ lên núi lớn.

Chỉ là dù như thế nào, chính mình có cái này một cái tay.

Có chạm đến cái này sức mạnh đất trời năng lực. . .

Vào đúng lúc này, Phương Quý chậm rãi mở mắt ra đến, trắng đen rõ ràng đáy mắt, hiện lên một vẻ vui mừng ý cười.

"Xong rồi!"

"Ta trở thành Luyện khí sĩ, bước lên con đường tu hành!"

". . ."

". . ."

Đối với ở tình huống bình thường, thường thường cần một tháng thậm chí càng lâu, mới có thể nuôi ra luồng thứ nhất linh tức bình thường tiên môn đệ tử tới nói, Phương Quý bước đầu tiên này đi tự nhiên xem như là vững chãi , bất quá Phương Quý cũng biết, cái này vền vẹn chỉ là bắt đầu mà thôi, hẳn cần ở một năm rưỡi bên trong, đem tu vi của chính mình tăng lên tới Luyện Khí tầng bốn, mới có thể tiếp tục ở lại Thái Bạch tông bên trong tiếp tục tu hành. . .

. . . Tuy rằng thời gian eo hẹp chút, chỉ có người khác một nửa, nhưng mình có tiền a!

Đệ tử bình thường, mười ngày nửa tháng bên trong, có thể dùng một viên Bỏ Khí đan, chính là điều kiện tốt. Dù sao một viên Bỏ Khí đan, chính là một viên linh tệ, ba lượng vàng, trừ phi là tu hành thế gia, bằng không vẫn đúng là không có cách nào lập tức lấy ra nhiều tiền như vậy đến!

Nhưng Phương Quý tu hành, một ngày một viên Bỏ Khí đan, lại là phi thường bình thường.

Không phải hẳn không nghĩ ăn nhiều, mà là A Khổ sư huynh nói cho hẳn, Bỏ Khí đan là thứ tốt, nhưng cũng phải có cái độ, quá độ ý lại Bỏ Khí đan tâm bỏ linh khí, tuy rằng tiền kỳ tiến độ tất nhiên sẽ nhanh hơn người khác, nhưng lâu dần, cũng có thể ảnh hưởng đến chính mình đối với bên trong đất trời linh khí cảm giác, nếu là đối với thiên địa linh khí cảm giác trì độn, tương lai tu luyện pháp thuật triển khai thần thông đều sẽ chịu ảnh hưởng!

Vì lẽ đó dù là xuất thân giàu có con cháu thế gia, cũng sẽ không một muội dựa cả vào Linh đan đến chông chát tu vị.

Dùng Linh đan, có thể, thế nhưng phải có một cái độ!

Vốn là A Khổ sư huynh cho Phương Quý đề nghị là ba ngày dùng một viên Bỏ Khí đan, có thể Phương Quý nóng ruột, đổi thành một ngày một viên!

Ngoại trừ dùng Bỏ Khí đan ở ngoài, cái này Ô Sơn cốc bên trong linh tuyến, vậy cũng quả thật là tùy tiện Phương Quý đến chọn.

Linh tuyến là do vị trí không giống, cũng có lớn có nhỏ, linh khí có dày có bạc.

Chỉ bất quá, coi như là tốt đẹp nhất linh tuyến, Phương Quý đưa ra một viên Bỏ Khí đan đổi ba ngày giá cả cũng là đầy đủ.

Vì lẽ đó từ cái kia một ngày hẳn cũng lấy một khuôn Bỏ Khí đan trở về bắt đầu, hẳn thăm khách liền dần dần bắt đầu tăng lên.

Hoặc là mới lạ, hoặc là nhiệt tình, hoặc là trực tiếp, hoặc là uyển chuyển, nhưng những thứ này tiên môn đệ tử, đều hoặc nhiều hoặc ít biểu hiện ra đối với Phương Quý sư đệ hữu hảo, phi thường nhiệt tình mời Phương Quý rảnh rồi đi bọn họ linh tuyến bên trong ngồi một chút. . .

Đến lúc này, nên Phương Quý vui sướng hài lòng đi chọn phi nhật gày.

Linh tuyến quá nhỏ, không được!

Linh khí mỏng manh, không được!

Lúc trước đã từng lời lẽ vô tình một nói từ chối, càng là đừng hòng mơ tới. . .

Không thể không nói, Phương Quý cái này chọn ba nhật bốn dáng dấp, thực tại đem người tức đến không nhẹ, nhưng lại không có biện pháp.

Ai để người ta có nhiều như vậy Bỏ Khí đan đây?

Trong lòng có lẽ bất mãn, nhưng trên mặt vẫn phải là duy trì hữu hảo mỉm cười. . .

. . .

. . .

Linh đan sung túc, lại có thể tùy ý chọn tuyển tốt đẹp nhất linh tuyền, Phương Quý liền giống như là thu được Ô Sơn cốc tốt đẹp nhất tu hành điều kiện, mà hấn tu vị tự nhiên cũng tiến cảnh khá nhanh, mới thời gian một tháng không tới, hấn cũng đã hoàn thành Dưỡng Túc tầng một cần thiết làm tôi thể tiến trình, bước vào Luyện Khí tầng hai!

Nhưng đối với Phương Quý tới nói, lại cảm thấy cái tốc độ này vẫn còn có chút chậm.

Chu vi đồng môn, bây giờ nhiều là Luyện Khí tầng hai, thậm chí có chút lợi hại chút, đã đạt đến Luyện Khí tầng ba, vượt xa chính mình, cái này lại làm cho trước ở thôn Ngưu Đầu làm quen rồi Tiểu Bá Vương Phương Quý có chút bất mãn ý, luôn cảm giác mình so với người khác thấp một đầu.

Làm người muốn đỉnh cấp, đây là Phương Quý đại gia tín niệm, đặc biệt là chính mình vẫn là tiên nhân hậu duệ, làm sao có thể thua cho người khác?

"Nếu là có thể không có chừng mực dùng Bỏ Khí đan là tốt rồi, một trăm viên nuốt xuống, sợ không phải trực tiếp phá vào trung giai?"

Hắn không nhịn được nổi lên bực này ý chột nẩy ra.

Lại là do loại này ý chột nẩy ra, chột nhớ tới Đông Thổ Tần lý tiểu thư đến!

Lúc trước hắn liền đã từng tận mắt chứng kiến đồng dạng đan dược chính mình ăn sau khi khó chịu lăn lộn đầy đất, nhưng này cái ôn nhu yếu yếu tiểu nha đầu ăn so với mình nhiều hơn nhiều, lại toàn không coi là việc to tát, theo cái kia áo đen bà bà nói, tựa hồ là bởi vì này cái tiểu nha đầu tu luyện gia truyền chính pháp lợi hại, vì lẽ đó không có phương diện này lo lắng, có thể thoải thích dùng đan dược, cũng không lo lắng luyện hóa vấn đề?

Càng then chốt vấn đề ở chỗ, này gia truyền chính pháp, chính mình cũng biết a. . .

Vào đúng lúc này, Phương Quý nếu là chụp soi gương, cái kia thật sẽ phát hiện con mắt của chính mình là tinh tinh toả sáng!

"Cửu Linh thánh điển. . . Cửu Linh thánh điển. . ."

Trong đầu của hắn hiện lên tiểu Lý truyền thụ cho chính mình Tiên pháp khẩu quyết, trái tim đập bịch bịch: "Không biết lợi hại bao nhiêu!"

Ban đêm hôm ấy, đợi đến chu vi vạn vật im tiếng, Phương Quý liền yên lặng nhớ lại Cửu Linh thánh điển nội dung.

Cửu Linh thánh điển, huyền ảo khó lường, tuy rằng chữ không nhiều, lại những câu nhảm thẳng vào đại đạo.

Bất quá trang này chính pháp, chính là quy tắc chung, liền ngay cả tiểu Lý cũng không biết rất sâu.

Nàng tử mĩ học được, chỉ là Dưỡng Túc thiên nội dung, mà lúc trước truyền cho Phương Quý lúc, truyền ra cũng hơn nửa đều là có quan hệ dưỡng tức công pháp, ngay lúc đó Phương Quý, còn không quá lý giải cái này Dưỡng Túc pháp nội dung, bây giờ hẳn quen thuộc con đường tu hành, rồi hướng chiếu Thái Bạch môn truyền xuống dưỡng tức tâm pháp, mới chậm rãi phát hiện tiểu Lý truyền lại Dưỡng Túc pháp chỗ hơn người đến. .

"Đồng dạng đều là dưỡng tức công pháp, cá chạch nhà lại nhiều hơn rất nhiều chú ý. . ."

Dùng một đêm công phu đi so sánh tham chiếu, Phương Quý ngược lại có không ít lĩnh ngộ.

Hai cái xác thực đều là dưỡng tức công pháp, cũng đều là dạy người làm sao nuôi một hợp linh tức, lớn mạnh thân thể, nhưng so với Thái Bạch môn truyền lại Dưỡng Túc pháp đơn giản trực tiếp, tiểu Lý truyền lại Dưỡng Túc pháp lại phức tạp tinh tế rất nhiều, có càng nhiều chú ý cùng quan khiếu.

Cái này lại như là đồng dạng là xây nhà, Thái Bạch môn chỉ là chất lên tảng đá hướng về trên đất tầng 1, có thể đứng được không đến nổi phòng sụp người vong liền có thể, mà tiểu Lý truyền lại công pháp, lại là lại đánh nền đất, lại dựng lang trụ, còn treo nổi lên xà nhà, mà cuối cùng đem xây nhà lên sau khi, còn muốn ở nhà chu vi khắc xuống tinh mỹ điều vãn, cái kia đã không chỉ là vào đó ở liền có thể, quả thực là một toà Tiên cung. . .

Vui mừng lại bất ngờ phát hiện trong này thiên nhường khác biệt sau khi, Phương Quý tâm tình dâng trào, thật lâu không thể bình tĩnh.

Qua rất lâu, hẳn mới thở dài một tiếng: "Mấy con thỏ đồi lấy cái này lợi hại pháp môn, ta làm ăn này làm có thể a. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 16: Thân Thể Thần Tàng

Liên ngay cả lúc này Phương Quý chính mình cũng không ngờ tới, hẳn tại tu luyện Thái Bạch tông Dưỡng Túc tâm pháp đồng thời, lại tìm hiểu Đông Thổ Tàn gia Cửu Linh thánh điển, đồng thời bắt đầu theo Cửu Linh thánh điển bên trong ghi chép pháp môn chiếu theo tu luyện, kỳ thực là phi thường chuyện may mắn!

Dưỡng Túc công pháp, chính là thể gian vạn ngàn công pháp tu hành mới bắt đầu, cũng là căn bản bên trong căn bản.

Nhưng là do các môn các phái lý niệm không giống, Dưỡng Túc thuật cũng có to nhỏ sai biệt, đang không có cao nhân chỉ điểm tình huống xuống, bỗng nhiên gia nhập một đạo khác tu luyện công pháp, kỳ thực là một cái phi thường hung hiểm chuyện.

Một khi xảy ra bất trắc, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, linh tức tan rã, nặng thì kinh mạch nghịch loạn, bạo thân mà chết, nhưng Phương Quý lại là như vậy hữu kinh vô hiểm đi xuống, nguyên nhân cũng rất đơn giản, Cửu Linh thánh điển, thực sự quá mạnh mẽ.

Nếu là Phương Quý tại tu luyện Thái Bạch tông Dưỡng Túc tâm pháp đồng thời, lại bắt đầu lung tung tìm hiểu nước Sở mặt khác bốn đại Tiên môn, tựa như Bách Quỷ môn, Thần Tiêu tông các loại tiên môn Dưỡng Túc công pháp, cái kia tất nhiên sẽ cùng Thái Bạch tông Dưỡng Túc công pháp tương khắc, gọi ra nguy hiểm cực lớn, có thể Cửu Linh thánh điển nhưng

khác, nghĩa lý sâu, kinh nghĩa tuyệt diệu, hơn xa Thái Bạch tông Dưỡng Túc pháp, cao thấp cách xa, ngược lại là không có tương khắc.

. . . Căn bản liền khắc không đứng lên!

Thái Bạch tông Dưỡng Túc công pháp, trực tiếp liền bị Cửu Linh thánh điển Dưỡng Túc công pháp cho bao dung tiến vào.

Đương nhiên, còn có một cái nguyên nhân chính là, tiểu Lý đối với Cửu Linh thánh điển học quen thuộc nhất một phần, chính là Dưỡng Túc pháp.

Nàng truyền cho Phương Quý Tiên pháp lúc, liền cũng đem mình bình thường học được, ghi nhớ, tất cả cho hắn, không có mảy may để sót.

Dựa theo này thật nói đến, Phương Quý kỳ thực đối với Cửu Linh thánh điển bên trong Dưỡng Túc pháp, hiểu rõ sâu, còn vượt qua Thái Bạch tông Dưỡng Túc pháp, dù sao cái này Thái Bạch tông Dưỡng Túc pháp, hắn nhiều là chính mình cân nhắc, nhiều nhất đến A Khổ sư huynh một ít chỉ điểm, mà Cửu Linh thánh điển Dưỡng Túc pháp, cái kia lúc trước nhưng là mấy vị Đại tông sư, từng điểm từng điểm tỉ mỉ phân tích cho tiểu Lý nghe, lại bị nàng hoàn chỉnh thuật lại!

Trình độ nào đó trên, điều này cũng tương đương Phương Quý là đến mấy vị Đại tông sư ở truyền thụ cho hắn Dưỡng Túc pháp.

Trong này đạo lý, Phương Quý cũng không biết, chỉ là chiếu theo tu luyện đi xuống, rất nhanh liền phát hiện không giống.

Theo Thái Bạch tông Dưỡng Túc công pháp, hắn đã đạt đến Luyện Khí tầng một, nhưng gia nhập Cửu Linh thánh điển bên trong Dưỡng Túc pháp môn cùng quan khiêu sau khi, lại mạnh mẽ lại lần nữa đi một lượt Luyện Khí tầng một, hơn nữa tự giác thể phách dần dần dồi dào, một hợp

linh tức cũng so với trước tinh luyện thuần túy, bằng điểm này, hẳn là có thể cảm giác được, đều là Dưỡng Tức pháp, quả thật không ở một cấp bậc trên.

Bất quá vấn đề cũng biểu hiện ra không ít, Cửu Linh thánh điển đối với linh khí tiêu hao, hơn xa Thái Bạch tông Dưỡng Tức pháp, trước đây hẳn tu luyện Thái Bạch tông Dưỡng Tức pháp, một viên BỔ Khí đan, liền có thể cất bước bốn cái Đại chu thiên, nhưng là Cửu Linh thánh điển Dưỡng Tức pháp, lại liền một chu thiên đều được đi không được, một số thời khắc, hẳn thậm chí cần liền phục hai viên BỔ Khí đan, linh khí mới có thể miễn cưỡng đi qua một chu thiên. . .

Mà cái này, liền cũng làm cho hẳn tu hành tốc độ lập tức chậm lại, ít nhất so với trước chậm gấp ba trở lên.

Tuy rằng lúc này Phương Quý, cũng có thể không hề e dè lượng lớn dùng BỔ Khí đan, Cửu Linh thánh điển Dưỡng Tức pháp bên trong có tương tận liên quan tới làm sao luyện trừ dục tính, tăng lên linh khí cảm giác pháp môn, nhưng tốc độ này vẫn là kém xa hẳn ban đầu tháng thứ nhất.

"Một cái nhanh, một cái chậm, đến tột cùng cái nào tốt?"

Phương Quý đến lúc này, lại không nhịn được bắt đầu lung tung cân nhắc.

Tuy rằng hẳn bây giờ một lòng nghĩ ba năm kỳ hạn đến lúc tiến vào Hồng Diệp cốc, có chút đuôi tu hành tiến độ tâm, nhưng cũng mơ hồ cảm thấy, Cửu Linh thánh điển Dưỡng Tức pháp quả thật là lợi hại cực kỳ, có lẽ nó tương lai mang cho mình chỗ tốt nơi, xa so với hiện nay cái này chỉ là tu hành tốc độ phải lớn hơn, vì phần này chỗ tốt, chính mình hi sinh một ít tu hành tốc độ, hẳn là cũng đáng, hoặc nói phi thường đáng giá!

Bất quá phần này do dự, đúng là rất nhanh liền không cần cân nhắc.

Ở hẩn tu luyện Cửu Linh thánh điển Dưỡng Túc pháp sau mười ngày một ngày ban đêm, Phương Quý liền phục rồi ba viên BỔ Khí đan, dựa vào linh khí đầy đủ thời cơ, vội vã vận chuyển chu thiên, ôn dưỡng linh tức, hiển nhiên ba viên BỔ Khí đan mang đến linh khí, ở hẩn liền đi ba cái chu thiên sau khi, liền đã đem muốn tiêu hao đi tận, mà hẩn cũng chỉ có thể lựa chọn tạm thời đình chỉ tu luyện, trước tiên hướng về linh tuyến chỗ củng cố tự thân tu vị. . .

Ngay khi hẩn cái ý niệm này bốc lên lúc, bỗng nhiên ở trong người đi khắp linh tức, như là ngẫu nhiên xúc động đến cái gì, trong cơ thể phảng phát truyền đến "Ầm ầm" một tiếng vang trầm thấp, liền cảm thấy được chợt có một đạo trường giang đại hà cũng tựa như linh khí dòng lũ xuất hiện ở trong cơ thể hẩn.

Cái kia cỗ dòng lũ chi tinh chi thuần, mạnh cường thịnh, quả thực so với hẩn đồng thời ăn vào mười viên BỔ Khí đan đều lợi hại, lập tức liền làm cho Phương Quý có chút không ứng phó kịp, bây giờ còn ôn dưỡng không lâu, còn có vẻ so sánh suy yếu linh tức, càng suýt nữa bị này cỗ dòng lũ tách ra!

"Không tốt. . ."

Phương Quý phản ứng cũng là cực nhanh, nhanh chóng từ ban đầu kinh ngạc trong cảnh tỉnh lại, tuy rằng còn không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cũng lập tức liền theo Cửu Linh thánh điển Dưỡng Túc pháp bên trong ghi chép pháp môn đi vận chuyển nguồn sức mạnh này, mạnh mẽ câu ghì chúng nó ở trong cơ thể mình đi khắp, Cửu Linh thánh điển Dưỡng Túc pháp thực tại cường đại, này cỗ cường đại mà tinh khiết linh khí dòng lũ, chậm rãi ở trong cơ thể hẩn ẩn giấu đi.

Một lần một lần, Phương Quý đầy đủ vận chuyển nguồn sức mạnh này, ở trong cơ thể mình đi khắp ba mươi sáu chu thiên, cái này một nguồn sức

mạnh mới dần dần tản đi, cho đến lúc này thời điểm, vẫn còn có chút sợ hãi không thôi Phương Quý mới mở hai mắt ra, trên trán mồ hôi lạnh nhỏ xuống.

Nhưng hắn nhìn xem tự thân, rất nhanh liền phát hiện có khác biệt lớn.

Trải qua cái này một dòng lũ lớn vận chuyển, hắn linh tức, lại trong một đêm, cường thịnh mấy lần, quả thực như là trải qua mấy tháng khổ tu giống như , liền ngay cả cơ thể chính mình, vào lúc này cũng có vẻ bộ xương cường tráng, da thịt óng ánh, trước đây ở trong núi chạy loạn bị sái có chút biến thành màu đen khuôn mặt nhỏ, tựa hồ cũng trắng rất nhiều, cả người thoát nhìn lại có mấy phần thoát thai hoán cốt ý tứ. . .

"Nơi nào đến như thế một đạo sức mạnh thần bí?"

Phương Quý trước tiên kinh sợ sau mừng, không nhịn được tự nói: "Lẽ nào ta thực sự là tiên nhân hậu duệ, trong cơ thể có không biết bảo tàng?"

Hắn ngược lại không hiểu, thực sự là mình nghĩ nhiều chút.

Cái kia một cỗ linh khí dòng lũ, trên thực tế là đến từ chính nước Sở luyện đan đại sư Cổ Thông tử mĩ luyện chế cái viên này Cửu Bảo Dưỡng Túc đan.

Cái kia một viên đan dược, vốn là Tàn gia Giáp công tử cố ý buộc Cổ Thông đại sư lấy ra lớn nhất tinh lực cùng tâm huyết luyện chế, chuyên môn dùng để cho tiểu Lý Dưỡng Túc tác dụng, đan phẩm mạnh, dược tính chi giai, toàn bộ nước Sở đều không có mấy người có thể tưởng tượng. Mà hết lần này tới lần khác đương thời Phương Quý bị rét bạc cấp đi tới hơn nửa khí huyết, ngàn cân treo sợi tóc, tiểu Lý khổ sở cầu xin phía dưới, lại dùng để cứu tính mạng của hắn.

Chỉ là lấy Phương Quý thân thể, căn bản không cách nào tiêu hóa đến cái kia đan bên trong không lồ dược tính, ngoại trừ bộ phận dược tính bù đắp khí huyết ở ngoài, đúng là phần lớn đều lưu lại, mà cái kia đan dược lại lấy đặc thù thủ pháp từng tế luyện, dược tính đang không có luyện hóa tình huống xuống, cũng sẽ không dễ dàng tản đi, liền ở lại Phương Quý trong cơ thể, vẫn đến đây.

Trước Phương Quý tu luyện Thái Bạch tông Dưỡng Túc pháp, pháp môn thấp kém, lại là không cách nào xúc động cái kia dược tính, mãi đến tận hắn bắt đầu tu luyện Cửu Linh thánh điển Dưỡng Túc pháp, càng thuần thực sau khi, mới ngẫu nhiên trong lúc đó, tan ra cái kia dược tính một phần.

Cái kia một viên đan dược, vốn là có Giáp công tử theo Cửu Linh thánh điển mà làm một ít đặc biệt dặn, vừa vận cùng Cửu Linh Dưỡng Túc pháp kết hợp lại, có thể nói, nếu không phải Phương Quý tu luyện Cửu Linh thánh điển Dưỡng Túc pháp, coi như là những khác đồng dạng cao minh pháp môn, cũng chưa chắc có thể dễ dàng như thế luyện hóa cái này bộ phận dược tính, đồng thời thành công đưa chúng nó truyền vào chính mình kỳ kinh bát mạch trong. . .

Trong này các loại trùng hợp, chính là người thường nghe tới đều cảm thấy có chút khó mà tin nổi, Phương Quý đúng là trực tiếp không nghĩ nữa.

Hắn chỉ là xác định cái này dược tính là tốt, hơn nữa đối với mình tu hành trợ giúp rất lớn!

Từ lúc này bắt đầu, hắn liền mỗi ngày buổi chiều lúc tu luyện, đều cố ý đi xúc động cái kia "Thần bí bảo tàng", sau đó dẫn dắt ra cái kia cỡ không lồ mà tinh khiết linh khí dòng lũ, đồng thời nhờ vào đó ở trong cơ thể chính mình lưu chuyển, dùng để ôn nuôi mình linh tức!

Cái này một luồng linh khí dòng lũ, mang đến cho hấn chỗ tốt nơi, không cách nào hình dung nhiều lắm.

Đừng nói Ô Sơn cốc bên trong linh tuyến, hoặc là từ Thái Bạch tông đan phòng trong mua được cấp thấp Bồ Khí đan, coi như là Thanh Khê cốc bên trong đệ tử thiên tài đám người bình thường tu luyện sử dụng Tụ Linh trận cùng cao giai Bồ Khí đan, đều không thể cùng này cỡ linh khí dòng lũ so với, hai cái thậm chí có thể dùng một ngày một chỗ khác biệt để hình dung, mà Phương Quý ngày ngày lấy linh khí này dòng lũ tu luyện, tu vi tiến cảnh càng là cực kỳ khủng bố. . .

Chỉ dùng thời gian nửa tháng, hấn cũng đã từ Luyện Khí tầng một, bước vào Luyện Khí tầng hai.

Hơn nữa bất kể là linh tức tinh khiết cùng cường độ, đều vượt xa trước tu luyện Thái Bạch Dưỡng Túc pháp lúc trình độ.

Lại qua một tháng, chờ cái kia một cỡ dược tính rất cực chậm rãi tiêu hao sạch sẽ lúc, Phương Quý dĩ nhiên đạt đến Luyện Khí tầng ba, hướng về Luyện Khí tầng bốn xuất phát, trong lúc dễ dàng liền nhảy qua Luyện Khí tầng hai cùng tầng ba trong lúc đó bậc cửa, so với nhảy qua Hoa quả phụ nhà bậc cửa cũng dễ dàng, dù là Phương Quý chính mình, hồi tưởng lại cái này nửa tháng thời gian tu hành thuận lợi, đều cảm thấy có chút khó mà tin nổi!

Tâm thường tiên môn đệ tử, tu luyện tới Luyện Khí tầng ba, ít nhất cần thời gian hơn hai năm đi, chính mình tu luyện chính là Cửu Linh Dưỡng Túc pháp, càng là so với người khác muốn khó khăn nhiều lắm, có thể kết quả, chính mình trước sau chỉ dùng không tới thời gian năm tháng, liền làm đến?

Đôi với cái này thần kỳ trải qua, Phương Quý phi thường thản nhiên: Ta là tiên nhân đời sau, vì lẽ đó điều này cũng không khuếch đại chứ?

Tâm tình rất là khoan khoái dễ chịu hẳn, lập tức liền muốn đẩy cửa đi ra ngoài, tìm A Khổ sư huynh hảo hảo uống một chén, thổi trên thổi một hơi.

Bất quá mới vừa đứng dậy, liền nghe được lầu nhỏ ở ngoài có tiếng gõ cửa vang lên, thuận miệng nói: "Là ai?"

"Phương Quý sư đệ, mạo muội quấy rối, còn xin thứ tội. . ."

Ngoài cửa vang lên một cái khách khí tiếng nói, liền nghe được Phương Quý nhú mày.

"Chẳng lẽ lại là đến vay tiền?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 17: Lấy Ta Làm Kẻ Ngụ Si?

Hoặc là nói có được tất có mất, nhân sinh phúc họa thường đi cùng nhau.

Phương Quý lúc trước một hơi mua được một trăm viên Bỏ Khí đan, ở Ô Sơn cốc đám kia mưu mô đồng môn trước mặt đi qua, mạnh mẽ hãnh diện một hồi, sau đó càng là ỷ vào giàu nứt tường đổ vách, dùng Bỏ Khí đan đổi lấy vô số mượn linh tuyền tu luyện cơ hội, làm cho hắn ở quãng thời gian này tu luyện vô cùng thuận buồm xuôi gió, nhưng cũng bởi vậy gặp phải một chút đáng ghét chuyện.

Dù sau hắn tài đại khí phú Phương Quý tên ở cái này Ô Sơn cốc bên trong lưu truyền ra, dần dần liền nhà không ít người tới cửa.

Những thứ này người, có là cực lực hướng về Phương Quý đề cử chính mình linh tuyền, thật nhiều đổi mấy viên Bỏ Khí đan, cũng có chút người không có linh tuyền, chỉ là mặt dày tới cửa đến mượn, đầy nhiệt tình thấy sang bắt quàng làm họ, miệng đầy đồng ý sinh tử chi giao.

Phương Quý là cái thích nghe người nịnh hót, lại thêm vào hắn bây giờ trong tay thực tại có thừa tiền, nhất thời vui vẻ ngược lại cũng mượn vài lần, bất quá cái này gần nửa năm thời gian trôi qua, đến nhà người càng ngày càng nhiều, mượn con số càng lúc càng lớn, càng có người đã đăng đến mấy lần cửa, Phương Quý trong lòng cũng đã có chút phiền. . .

"Ngược lại muốn xem xem kẻ này nói cái gì. . ."

Phương Quý mở cửa vừa nhìn, đúng là vị ngoài ý muốn khách nhân, mười bảy mười tám tuổi, thân hình cao lớn tráng kiện, hai đạo lông mày vừa thô vừa đen, đang cố gắng ở trên mặt đẩy ra một cái hiện lạnh khuôn mặt tươi cười, chắp tay cười nói: "Phương Quý sư đệ có lẽ. . ."

"Là người?"

Phương Quý vừa nhìn hấn nộ cười kia liền cảm thấy không thoải mái, trước đây Lý đồ tể mỗi lần giết lợn trước đều như thế đối với heo cười.

Đến người này tên gọi Lương Thông, cũng là Phương Quý ở lại cái này cầu đá nhỏ phụ cận một cái danh nhân, cầu đá nhỏ phụ cận to to nhỏ nhỏ mấy chục linh tuyến, nhiều là mấy người liên thủ chiếm xuống, một là có thể đầy đủ lợi dụng, hai cũng là ít người dễ dàng bị những đệ tử khác cướp đi, chỉ có cái này Lương Thông một mình chiếm một phương linh tuyến, hơn nữa cực kỳ hung hoành bá đạo, chính mình linh tuyến tuyệt đối không cho người khác chia sẻ.

Bình thường chính hấn ở linh tuyến bên trong tu luyện lúc cũng là thôi, coi như hấn rời đi, cũng không để cho người khác đi vào, bằng không chính là một trận quyền cước hầu hạ, lại cứ người này nhập môn trước, đi học đến một thân võ nghệ, tu vị lại cao, người khác vẫn đúng là đánh không lại hấn.

Lúc trước A Khổ sư huynh muốn mượn một chỗ linh tuyến để Phương Quý nuôi ra luồng thứ nhất linh tức, chính là trước tiên cầu người này, bất quá bị hấn một tiếng "Cút" chữ trực trở về, từ khi đó bắt đầu, Phương Quý liền nhớ kỹ người này, đối với hấn rất không thích.

"Ha ha, Phương Quý sư đệ, ta này đến. . ."

Cái kia Lương Thông nhìn thấy Phương Quý, nỗ lực thu hồi trên mặt nét nham hiểm, chông khuôn mặt tươi cười mở miệng.

"Hóa ra là Lương sư huynh, mời tiến vào mời tiến vào. . ."

Phương Quý vội vàng cười so với Lương Thông còn muốn hiền lành khách khí, đem hẳn xin mời vào: "Muốn uống trà sao?"

Lương Thông há miệng, còn chưa nói, Phương Quý liền bắt được đem táo chua lại đây: "Không uống? Vậy thì ăn đem táo chua đi!"

Nâng một cái táo chua, Lương Thông có chút lúng túng ngồi xuống, áp ủ nửa ngày lời nói nhất thời đã quên một nửa.

"Lương Thông sư huynh không thủ chính mình linh tuyền, làm sao rảnh rỗi đến ta chỗ này tới rồi?"

Phương Quý ngồi xuống, chính mình rót chén trà uống, cười híp mắt hỏi.

"Ha ha, không có chuyện gì không lên điện tam bảo, ta chuyên đến bái phỏng Phương Quý sư đệ, đương nhiên là có chuyện tốt tìm người!"

Lương Thông cũng không biết nghe không nghe ra Phương Quý trong lời nói ý giễu cợt, cười gượng hai tiếng, chậm rãi đánh giá Phương Quý cái này lâu nhỏ bên trong các loại bố trí, đặc biệt là cái kia một đồng chất đồng ở góc tường vẫn không có dọn dẹp ra đi đan bình thuốc, càng là ánh mắt hơi ngưng lại.

"Phương Quý sư đệ của cái giàu có, phục đan tu luyện, thật là mạnh hơn chúng ta nhiều, bất quá tu hành việc, chỉ phục đan dược, thực sự không thích hợp, chung quy vẫn là muốn thổ nạp thiên địa linh khí mới là đứng đắn, đối với chúng ta Ô Sơn cốc đệ tử tới nói, linh tuyền mới là tu hành đường ngay a!"

"Linh tuyền?"

Phương Quý cũng không biết hẳn muốn nói cái gì, cười nói: "Ta gần nhất vẫn ở mượn anh em nhà họ Trương linh tuyền tu luyện!"

Lương Thông không thềm đề ý chỉ cười cười, nói: "Anh em nhà họ Trương chiếm cái kia nơi linh tuyền, linh khí phẩm chất cũng là bình thường, ta trước cũng từng sai người cho Phương Quý sư đệ mang nói, lại không có được đến hồi âm, lẽ nào Phương Quý sư đệ cảm thấy ta linh tuyền không tốt?"

"Nơi nào nơi nào. . ."

Phương Quý lập tức cười theo nói: "Chủ yếu là anh em nhà họ Trương người được!"

Một câu nói này nhất thời nói Lương Thông sắc mặt đều có chút không nhìn được, lời này làm sao nghe như thế không thoải mái?

Phương Quý nhìn ra hẳn không thoải mái, nhưng cũng không thềm đề ý, chính là cố ý nói như vậy.

Lần thứ nhất thấy Lương Thông liền không lưu lại ấn tượng tốt, sau đó hẳn dùng Bồ Khí đan trao đổi người khác linh tuyền tin tức truyền ra, Lương Thông cũng xác thực động lòng, tìm người hướng về Phương Quý lộ ra muốn trao đổi ý tứ, này ngược lại cũng thôi, thiên còn nói cái gì chính mình cái này linh tuyền chiếm ít người, phẩm chất cũng so với người khác cao, vì lẽ đó giá cả còn cao hơn người khác lên một ít, một bộ bắt bí làn điệu cao cao tại thượng ý tứ.

Linh đan đổi linh tuyền, cũng như là để Phương Quý chiếm tiện nghi.

Nhưng Phương Quý mới không đề ý tới hẳn cái kia một bộ, hết lần này tới lần khác chính là không đi tìm hẳn, chính là cẩn thận như vậy mắt.

Cái này Lương Thông vừa bắt đầu còn không cam lòng, dùng ngôn ngữ uy hiếp một chút đem linh tuyền cho Phương Quý người, không cho bọn họ cùng Phương Quý trao đổi, vốn định buộc Phương Quý đi tìm hấn, lại không nghĩ rằng, từ khi đó bắt đầu, Phương Quý tu luyện Cửu Linh chính điện, trái lại dùng linh tuyền số lần càng ngày càng ít, Lương Thông cũng không thể vẫn bá đạo như vậy, theo một hai tháng đi qua, việc này mới coi như yên tĩnh.

...

...

"Ha ha, Phương Quý sư đệ ra tay xa hoa, những người kia đương nhiên mừng rỡ cùng người thay đổi, bất quá mỗi ở linh tuyền bên trong tu luyện mấy ngày, liền đều muốn năm BỔ Khí đan trao đổi, như vậy lại há là kế hoạch lâu dài?"

Lương Thông cười gượng hai tiếng, hóa đi trên mặt lúng túng, sau đó mới làm lấy ra một bộ khổ sở khuyên nhủ đáng đáp, nói: "Phương Quý sư đệ tiền lại nhiều hơn, cũng không thể như thế lãng phí không phải, bây giờ khoảng cách ba năm lên cấp, còn có thời gian một năm, ta xem Phương Quý sư đệ còn muốn là thật tốt tìm cái linh tuyền mới là!"

Phương Quý nghe xong đúng là hơi ngẩn người ra, cười nói: "Sớm bị người phân hết, cái nào còn có linh tuyền?"

Lương Thông nhẹ nhàng vỗ tay một cái, nói: "Đây chính là ta tìm đến Phương Quý sư đệ bản ý, người cũng biết, ta Lương Thông nhập môn bắt đầu, liền ở cái này cầu đá nhỏ phụ cận chiếm rơi xuống cái kia một chỗ tốt nhất linh tuyền, bây giờ tu luyện nhanh thời gian hai năm, xưa nay không để người bên ngoài chạm qua, bất quá Phương Quý sư đệ từ cùng những

kia trong môn phái phé vật không giống, nếu ta nguyện đem cái kia nơi linh tuyền toàn bộ tặng cho ngươi, ngươi có thể nguyện ý a?"

"Tặng cho ta? Kẻ này sẽ có tốt bụng như vậy?"

Phương Quý trong lòng vừa nghe, nhất thời điềm khả nghi bộc phát, trên mặt lại cười híp mắt nói: "Có chuyện tốt như vậy?"

Lương Thông cười nhạt, nói: "Thực không dám giấu giếm, ta một tháng sau, chuẩn bị tham gia tiên môn bên trong một chỗ khảo hạch, đang cần một cái đắc thủ pháp bảo, cần chuẩn bị một bút tiền bạc, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Phương Quý sư đệ cầm được đi ra, vì lẽ đó chuyên tới để tìm ngươi thương nghị, lấy cái kia linh tuyền làm cái này trao đổi, một tháng sau, ta khảo hạch thông qua, liền trở thành Hồng Diệp Cốc đệ tử, cái kia nơi linh tuyền cũng không dùng tới!"

"Mà điều kiện. . ."

Hắn cười tùm tùm hướng về Phương Quý nhìn sang, nói: "Chỉ cần ngươi trả giá cho ta ba mươi viên linh thạch, ngươi xem coi thế nào?"

"Ba mươi viên linh thạch?"

Phương Quý nghe được ngẩn ngơ, nghĩ thầm kẻ này cũng thật là dám gọi giá a!

Trong lúc nhất thời lại cảm thấy có chút buồn cười!

Vị này Lương Thông sư huynh ở cầu đá nhỏ phụ cận cái này khoảng hơn trăm cái Ô Sơn cốc trong các đệ tử danh tiếng luôn luôn không tốt, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ tính toán đến trình độ như thế này, hắn nói tới khảo hạch không biết là cái gì, nhưng nắm cái này linh tuyền đến bán cho mình thật đúng là tràng chuyện cười!

Nghĩ cái này Ô Sơn cóc bên trong linh tuyến, đó cũng không là cá nhân tất cả, mặc dù mọi người đều là ai bản lãnh lớn ai chiếm đi, nhưng cũng chưa từng nghe nói có thể đưa cho người khác a, cái này Lương Thông hiện tại xác thực chiếm cái kia một chỗ linh tuyến, cũng không có người dám cùng hắn cướp, nhưng hắn nếu thật sự tiến vào Hồng Diệp cóc, linh tuyến cũng là thành vật vô chủ, không biết bao nhiêu người sẽ vì cái này linh tuyến đánh vỡ đầu đây. . .

Thiệt thòi hắn không ngại ngừng nói định giá ba mươi khối linh thạch đem cái này linh tuyến bán cho mình, coi mình là kẻ ngu si?

Tương lai người nắm tiền đi rồi, lưu lại ta vì bảo đảm chỗ này linh tuyến cùng người khác đánh vỡ đầu?

Ta nếu thật có thể bảo vệ, chờ người đi rồi đi cướp chính là, còn cần lúc này hoa ba mươi khối linh thạch mua người?

Nhìn Lương Thông cái kia khuôn mặt tươi cười, Phương Quý trong lòng dần dần sinh chán ghét!

Từ nhỏ đến lớn, Phương Quý tuy rằng ăn bữa trước không có bữa sau, nhưng cũng xưa nay không keo kiệt, trong tay phàm là có chút tiền bạc miếng đồng thì ra tay từ trước đến giờ hào phóng, tựa như trong tay hắn có Bồ Khí đan, liền hào phóng tiện nghi không ít người, không một chút nào đau lòng!

Chỉ là chính mình hào phóng là chuyện của chính mình, có thể nếu là có người đem chính mình xem là oan đại đầu, lại làm cho trong lòng hắn khó chịu!

Từ lúc thôn Ngưu Đầu thì Phương Quý chính là cái không ở không được chủ nhân, Tiểu Bá Vương tên nhưng là đánh ra đến.

Bây giờ vào Thái Bạch tông, một là mới tới sạ, đến sò sò nước sâu cạn, thứ hai hẳn mới vừa tiếp xúc con đường tu hành, một lòng ôn dưỡng linh tức, lúc này mới không lo được gây sự, nhưng chuyện này cũng không hề đại biểu Phương Quý đại gia thật liền biến thành người khác.

Vốn là khoảng thời gian này đến chiêm hẳn tiện nghi người liền càng ngày càng nhiều, đã để hẳn cảm giác cái này Ô Sơn cốc bên trong thật giống có không ít người đem chính mình xem là kẻ ngu si, trong lòng hờn dỗi, bây giờ lại tới nữa rồi như thế cái Lương Thông, vậy thì càng làm cho hẳn không nhịn được.

Mà Lương Thông lúc này cũng đang quan sát Phương Quý, trong lòng thâm nghĩ: "Cái này không biết từ nơi nào chui ra ngoài hoang dã tiểu tử, thân gia rất là phong phú, bất quá ta nghe qua, hẳn chỉ là cùng A Khô cái kia tên rác rưởi quen biết, nhập môn trước, trên người cũng không tu vị gì, cái kia liền không phải là bị cái gì thế gia bồi dưỡng được đến, nghĩ là cái địa chủ thôn quê xuất thân. . ."

"Cái này Ô Sơn cốc bên trong không biết có bao nhiêu người, đều từ trên người hẳn mò đi không ít chỗ tốt, hưởng chi là ta tự mình tới cửa?"

"Ta nếu có thể thông qua khảo hạch, cái kia linh tuyền rơi vào ai trong tay liền chuyện không liên quan đến ta, nếu là ta khảo hạch thất bại, cái kia liền trở về lại cướp một chỗ linh tuyền chính là, còn những kia bị cướp linh tuyền người, có phải là sẽ đi cướp hẳn linh tuyền, lại liên quan gì đến ta?"

Càng nghĩ càng cảm giác mình ăn chắc Phương Quý, trên mặt không tự kìm hãm được lộ ra mấy phần chắc chắn ý cười.

"Cái này Thái Bạch tông giống như thôn Ngưu Đầu, quá thành thật liền sẽ có người đến bắt nạt người, ta chính là đối với người quá khách khí, cũng để nhóm này hồn bóng đám người bò trên đầu ta đi tới, nhìn dáng dấp ta

phải tìm cơ hội để người biết biết ta thôn Ngưu Đầu Tiêu Bá Vương lợi hại a. . ."

"Trước mắt kẻ này, liền rất thích hợp đem ra lập uy. . ."

"Bất quá đánh nhau chuyện như vậy, không thể nhất thời nổi lên, đến an bài thật kỹ mới là. . ."

Phương Quý trong lòng cân nhắc, trên mặt cũng không tự kìm hãm được lộ ra mấy phần ôn hòa nụ cười.

Đồng thời ở trong lòng diễn một tràng vở kịch lớn, hai người tính toán đã định, bỗng nhiên đồng thời mở miệng.

"Phương sư đệ. . ."

"Lương sư huynh. . ."

Phương Quý nói nhanh, cướp tiếp tục nói, cười nói: "Lương sư huynh thật đúng là có chuyện tốt đã nghĩ ta a, thực sự cảm kích , bất quá ba mươi khối linh thạch, thực tại là cái không nhỏ con số, sư đệ ta còn phải thật tốt suy nghĩ một chút, mới có thể cho người đáp lời!"

Lương Thông thấy Phương Quý như là đã động tâm, liền cũng không vội vã, cười nói: "Không sao không sao, hẳn là , bất quá ta cần tiền gấp, Phương Quý sư đệ cũng đừng kéo quá lâu, không phải vậy ta cũng là cân nhắc đem linh tuyền để cho người khác, mấy ngày nay bên trong, Phương Quý sư đệ nếu có thì giờ rảnh, vậy cũng có thể tới trước ta nơi này linh tuyền bên trong đến tu hành mấy lần, thật tốt cảm thụ một chút, mới để cho người biết tiền này hoa không thiệt thòi!"

"Không thành vấn đề, nhất định đi!"

Lương Thông đứng dậy, chấp tay nói: "Vậy ta trước hết cáo từ!"

"Lương Thông sư huynh đi thông thả. . ."

"Phương Quý sư đệ mời về. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 18: Tiên Môn Một Bá Chủ

Cùng trước ở thôn Ngưu Đầu suốt ngày bên trong ăn no không có chuyện làm khắp nơi tìm tòi không giống, vào Thái Bạch tông sau khi, một lòng đem tu hành coi như hạng nhất đại sự Phương Quý rất ít xuất đầu lộ diện, nhập môn đã có gần nửa năm, nhưng cũng nhiều là ở Ô Sơn cốc mình bình thường ở lại cầu đá nhỏ phụ cận hoạt động, liền cái này Ô Sơn cốc đều không có chuyên qua toàn bộ, càng không cần phải nói lãnh địa rộng rãi Thái Bạch tông.

Thậm chí liền nói là cầu đá nhỏ chu vi ở Ô Sơn cốc đệ tử, cái này mấy tháng tới nay, cũng rất hiếm thấy đến hẳn.

Hiện nay Phương Quý trong thân thể phía kia "Thần bí bảo tàng" đã khai quật xong xuôi, một thân tu vị cũng đã ngoài ý muốn nhanh, đạt đến Luyện Khí tầng ba, nghĩ dù như thế nào, cũng có thể ở ba năm kỳ hạn đến trước, đạt đến Dưỡng Túc trung cảnh.

Trong lòng một tảng đá lớn rơi xuống, liền rốt cục có đi dạo tâm tư.

Sáng sớm ngày thứ hai, ở lầu nhỏ bên trong thật tốt trang phục một phen, đầu tóc gội sơ sạch sạch sẽ sẽ, đeo đỉnh đầu cắm vải bố viên mũ, mang vào da trâu nhỏ ủng, bên hông treo ngọc bội, hướng về phía gương đồng một chụp, thoả mãn gặt gù, cũng lấy nải nhỏ đi ra.

"Phương Quý sư đệ sớm a. . ."

"Mấy ngày không gặp Phương Quý sư đệ, tinh khí thần lại mạnh một đoạn, tu vị lại tinh tiến?"

"Phương Quý sư đệ khi nào rảnh rồi, ta chỗ này có vò rượu ngon, chờ người cùng nhau ra sức uống. . ."

Đi ở Ô Sơn cốc bên trong, đâu đâu cũng có thân thiết nhiệt tình cùng Phương Quý chào hỏi đồng môn sư huynh đệ.

Ở cái này Ô Sơn cốc bên trong ở lại gần nửa năm, Phương Quý xa hoa tên lưu truyền rộng rãi, cũng không biết có bao nhiêu sư huynh đệ ở trong tay hấn sượt qua chỗ tốt, trong này tự nhiên không thiếu một ít tự cho là thông minh, coi Phương Quý là thành kẻ ngu si, nhưng cũng sẽ không ở ngoài miệng nói ra, trên mặt biểu lộ, chỉ là một phái nhiệt tình, chột thoát nhìn, đúng là cho người một loại Phương Quý nhân duyên vô cùng tốt, bằng hữu đông đảo ẩn tượng.

"Ha ha, được được được. . ."

"Vương sư huynh thật giống lại gây đi trông thấy. . ."

"Mạnh sư huynh quá khách khí, quay đầu lại làm mấy cái thức ăn ngon cùng uống. . ."

Phương Quý đón nhiều như vậy chào hỏi, cũng đều cười ha ha từng cái đáp lại, rất là hưởng thụ cái cảm giác này.

Ở cái này Ô Sơn cốc bên trong, có thể cùng thôn Ngưu Đầu có khác biệt lớn, cái nhóm này đê nhũ, mỗi lần thấy Phương Quý đều là một bộ lại sợ lại phiền về mặt, giả bộ đều lười giả làm ra một bộ nhiệt tình dáng dấp, nơi nào như cái này bọn Ô Sơn cốc các đệ tử dẻo mồm a!

Trước tiên chạy đi A Khổ sư huynh lâu nhỏ bên trong quay một vòng, đã thấy trong lâu không người, vừa hỏi người bên cạnh mới biết, A Khổ sư huynh thật giống sáng sớm liền ra ngoài, cũng không biết là chạy đi cắt cỏ cho heo ăn, vẫn là lại bị Tiểu Bích phong các nữ đệ tử gọi đi chân chạy làm việc vặt, mặc kệ là cái gì đều không khiến người bất ngờ, A Khổ sư huynh ở cái này Ô Sơn cốc cũng là xưng tên nhân duyên tốt sự vụ nhiều, bận rộn nhất chính là hắn.

Trong lúc rảnh rỗi Phương Quý, liền ở cái này cầu đá nhỏ chu vi đi dạo, hoạt động một chút cánh tay chân, gặp người, liền tùy ý tán gẫu vài câu.

Nếu là ở trước đây, những thứ này một lòng chỉ biết là tu hành, chỉ ở chính mình trong vòng nhỏ hoạt động Ô Sơn cốc đệ tử, sợ là ai cũng không muốn cùng cái này rõ ràng tuổi tác so với bọn họ nhỏ không ít đồng môn tán gẫu, nhưng bây giờ Phương Quý đại gia cũng nhỏ là cái này Ô Sơn cốc bên trong một cái nhân vật, đúng là đều biểu đạt ra đầy đủ nhiệt tình, mỗi đến một chỗ, đều thân thiết xin mời Phương Quý ngồi xuống, cùng nhau uống trà nói chuyện.

Mà ở cùng bọn họ tán gẫu nói chuyện quá trình trong, Phương Quý nghĩ muốn hỏi thăm tin tức, liền dần dần đều hỏi thăm được.

Cái này Lương Thông, ở cầu đá nhỏ chu vi khu vực này bên trong, thực tại là cái danh nhân.

Từ nhập môn bắt đầu, người này chính là trong môn phái một bá chủ.

Có người nói hắn vốn là khoảng cách Thái Bạch tông 700 dặm ở ngoài một cái nào đó trong thành phú thân xuất thân, hắn cái kia cha, trẻ tuổi thời điểm là cái chiếm núi làm vua nhân vật hung ác, sau đó mò đủ rồi tiền, hỏi lộ quan phủ, mới ở thành chủ đặt chân, lặc mình biến hóa trở thành nhà giàu lão gia.

Sau đó sinh Lương Thông, coi là trân bảo, từ nhỏ bồi dưỡng, tập luyện võ nghệ, đặc biệt là đang tìm người xem qua, phát hiện Lương Thông có tu tiên chi tiền thì càng là tàn nhẫn tâm, ở hấn khi mười sáu tuổi, hầu như đào hết rồi của cải, chuẩn bị một phần quý trọng đồ vật dâng lên Thái Bạch tông, đem cái này Lương Thông đưa vào tiên môn, cầu trong nhà có thể ra cái bảo đảm đời đời bình an tiên nhân.

Mà cái này Lương Thông cũng là cái kẻ tàn nhẫn, vừa vào tiên môn, liền dựa vào từ nhỏ tập luyện võ nghệ vượt qua những đồng môn khác, một thân một mình cướp xuống một chỗ linh tuyến, hấn ở Ô Sơn bên trong tổ chất không phải tốt đẹp nhất, tài nguyên cũng không phải nhiều nhất, nhưng chính là dựa vào cái kia sơi hung ác cùng bá đạo, lại mạnh mẽ ở cái này một nhóm Ô Sơn cốc đệ tử bên trong bộc lộ tài năng, bây giờ đã là Luyện Khí tầng ba tu vị.

"Danh tiếng kém, người lại vừa cứng, còn không có gì bối cảnh, vừa vịn đem ra lập uy. . ."

Phương Quý loanh quanh lớn nửa ngày sau, trong lòng cũng đã có tính toán.

Mà có người thấy Phương Quý hỏi thăm Lương Thông, nhưng cũng nhất thời thiện tâm, nhắc nhở Phương Quý: "Phương Quý sư đệ, người cũng phải cẩn thận, cái kia Lương Thông rất là hung ác, vì đạt thành mục đích, hấn chuyện gì đều chịu làm, ta hai ngày nay nghe người ta ở truyền, nói giữa các người thật giống đạt thành một số giao dịch, ta lòng tốt lạng lẽ nhắc nhở người một câu, có thể chiếm được cẩn thận, nhiều sinh cái tâm nhãn, không nên bị lừa. . ."

"Yên tâm đi, ta không chọc người, người khác làm gì chọc ta?"

Đôi mắt người hảo tâm nhắc nhở, Phương Quý khoát tay áo một cái, cũng không ngại.

Trong lòng đúng là đang suy nghĩ: "Ta kỳ thực vẫn không có đáp ứng Lương Thông, chỉ nói suy tính một chút, hắn trước hết thả ra tiếng gió, đây là chỉ lo ta sẽ đổi ý, chuẩn bị bắt bí ta a, quả nhiên là cái nhân vật hung ác, trước tiên ở đồng môn trước mặt đem giao dịch này làm thực, nếu như ta cuối cùng không mua hấn linh tuyền, hấn liền sẽ nói ta lừa hấn, thuận lý thành chương đến gây sự với ta. . ."

Lại liền lại có chút đặc ý: "Không sao, ta cũng nhìn chăm chăm hấn. . ."

...

...

Hiểu rõ gần đủ rồi, liền đi Linh Thiện đường ăn lớn một bữa, ăn uống no đủ, liền lần thứ hai tìm tòi đi ra, mạo như vô sự đi dạo xung quanh, chỉ là vô tình hay cố ý lưu ý rừng trúc nhỏ bên kia động tĩnh.

Ngày thứ nhất không tìm được cơ hội, bình tĩnh đi qua, Phương Quý cũng không vội vã, buổi tối chiếu theo tu luyện, ngày thứ hai tiếp theo tìm tòi, cũng như là trước rất có kiên trì bộ thỏ.

Như vậy đi qua ba ngày, rốt cục đến buổi chiều thì nghe được rừng trúc nhỏ bên kia truyền đến một trận huyên náo, Phương Quý hưng phấn từ tiêu lâu bên trong chạy ra đi nhìn náo nhiệt, chỉ thấy lúc này rừng trúc nhỏ mấy chỗ linh tuyền phụ cận, đã tụ đầy người, trong phạm vi, đang có mấy vị Ô Sơn cốc đệ tử một mặt phần nộ cãi vã, ở chính giữa một cái, chính là trên mặt mang một nụ cười lạnh lùng, một mặt khinh bỉ Lương Thông.

Cùng hấn cãi vã ba vị Ô Sơn cốc trong các đệ tử, có người mặt trái bầm tím, đầy mặt phần nộ, kêu lên: "Lương Thông sư huynh, ngươi cái này cũng

thật quá mức, cái này linh tuyền chính là tiên môn tất cả, lại không phải người, bình thường người ở đây tu luyện, chúng ta cũng không ai dám cướp người, nhưng là người rõ ràng đã hai ngày chưa có tới, ta ở đây tu hành một hồi, có thể ít đi người cái gì, lại động thủ đánh người?"

"Ha ha, coi như ta không đến, cái này linh tuyền cũng không cho người bên ngoài chia sẻ, đây chính là ta định quy củ, làm sao?"

Lương Thông đôi mắt cái này chỉ trích, cũng không e ngại, ôm áp hai tay, biểu hiện kiên cường.

"Lẽ nào. . . Lẽ nào tương lai người rời đi Ô Sơn cốc, cái này linh tuyền vẫn cứ muốn người định đoạt sao?"

Một câu nói này lại lập tức nói trúng rồi rất nhiều Ô Sơn cốc đệ tử tiếng lòng, bọn họ cũng đều biết Ô Sơn cốc đệ tử sắp nghênh tới một lần khảo hạch, ở lần này khảo hạch trong, rất có thể sẽ có một ít tài năng xuất chúng đệ tử sớm tiến vào Hồng Diệp cốc, như vậy những thứ này người lưu lại linh tuyền, đương nhiên là rất nhiều người quan tâm nhất đối tượng, trong bóng tối, đã vì thế nổi lên không biết bao nhiêu tranh chấp.

Nhưng cái này Ô Sơn cốc đệ tử nhưng lại không biết, lời nói này còn vừa vặn nói trúng rồi Lương Thông trong lòng, hẩn thoáng nhìn mắt thấy, liền nhìn thấy ngoại vi có người nhảy nhảy nhót nhót hướng về trong vòng xem, không phải Phương Quý là ai?

Tuy rằng trong lòng đánh chủ ý là chờ mình tiến vào Hồng Diệp cốc, cái này linh tuyền ai thích cướp ai cướp đi, nhưng bây giờ lại cần phải đem lại nói tàn nhẫn một ít, tốt an Phương Quý tâm nắm tiền đi ra mới được!

Cười lạnh một tiếng, hẩn dứt khoát gật gật đầu, nói: "Không sai, coi như ta đi rồi, cái này linh tuyền vẫn là ta quyết định, ta nghĩ cho ai, liền cho ai,

nếu là có người không phục, vậy cũng không ngại đứng ra ra đấu ra đấu. . ."

Nghe xong cái này Lương Thông bá đạo thô bạo, chu vi tiên môn trong các đệ tử, không nhịn được nổi lên một trận rối loạn.

"Bình thường chiếm cũng là thôi, chính mình không cần cũng không tặng cho người khác?"

"Lại có như thế không nói lý người!"

"Bình thường nhẫn hấn quá mức, cũng làm cho hấn càng ngày càng hung hăng. . ."

". . ."

". . ."

Nhiều tiếng phẫn nộ nghị luận bên trong, này ba cái cùng Lương Thông xảy ra tranh chấp Ô Sơn cốc đệ tử cũng tức giận dần sinh.

Bọn họ đúng là hỏi thăm được Lương Thông có thể sẽ rời đi Ô Sơn cốc, lúc này mới đánh tới hấn linh tuyền chủ ý, bản ý cũng là thăm dò một thoáng, không nghĩ tới Lương Thông lại ngang ngược không biết lý lẽ, tới liền đánh hấn một cái tát, bây giờ lại ở trước mặt mọi người một trận la rầy, nói đuổi nói nói đến chỗ này, lại nhịn xuống mặt mũi nhưng là mất hết, lại thêm vào phía bên mình nhiều người, liền dừng khí dần trắng.

"Lương Thông, ngươi thật quá mức. . ."

Hướng về hai vị khác đồng môn liếc mắt ra hiệu, cái kia bị đánh một cái tát đệ tử nhô lên dừng khí, về phía trước bước ra một bước.

"Ha ha, chỉ bằng các ngươi, vẫn còn muốn tìm ta thử tay nghề?"

Lương Thông ban đầu chiếm xuống cái này linh tuyền, chính là dựa vào nắm đấm đánh ra đến, bây giờ ghi nhớ Phương Quý trong tay cái kia ba mươi khối linh thạch, càng là không chút khách khí, mắt thấy người kia đón nhận đến đây, liền bỗng một bước đuôi đi lên, vung quyền đánh về phía đối phương mặt, thừa dịp người kia đưa tay đón đỡ lúc, phía dưới một cước rần độc giống như trốn ra, chặt chẽ vững vàng đập ở hấn ngực bụng, đem hấn xa xa đá bay ra ngoài.

"Người. . . Lại động thủ. . ."

Mặt khác hai cái Ô Sơn cốc đệ tử giật nảy cả mình, tên đã lấp vào cung, gấp vội vàng nghênh đón.

Lương Thông cái này vừa ra tay, liền không dung tình chút nào, thân thể rung động, linh tức điều động, một quyền một cước lại khí lực lớn đến đáng sợ, phi thân vọt tới cái này hai tên tiên môn đệ tử bên người, quyền đánh trừa va , bất quá mấy hiệp trong lúc đó, liền lại đem hai người này đánh bay ra ngoài.

"Hấn. . . Hấn khí lực mạnh như vậy, đây chính là Luyện Khí tầng ba cùng chúng ta chênh lệch sao?"

"Hấn công phu quyền cước cực cực ngạnh, lại thêm vào tu vị vượt xa chúng ta, ai có thể là hấn đối thủ a?"

Hiển nhiên Lương Thông cái này vừa ra tay, ba quyền hai chân liền thu thập ba cái đồng môn, chu vi mới vừa nổi lên chút tức giận vậy xem tiên môn các đệ tử, cũng không khỏi dững khí một yếu, thực tại ý thức được mình và Lương Thông ở giữa chênh lệch, nhân gia không chỉ có tu vị cao hơn chính mình những thứ này người một tầng, quyền cước cũng là từ nhỏ liền luyện ra, lại có ai còn dám lại trêu chọc cái này Tiên môn mặt trong Bá Vương?

"Ha ha, một đám rác rưởi!"

Lương Thông nhìn thấy trong mắt mọi người co rúm lại vẻ, cười lạnh một tiếng, tâm trạng cũng có chút đặc ý, cố ý vòng nhìn bốn phía.

"Còn có ai muốn đánh ta linh tuyền chủ ý?"

Người chung quanh vắng vẻ không hề có một tiếng động, người người thấp mắt, lúc này ai dám tiếp lời?

Cũng liền vào lúc này, phía ngoài đoàn người mặt, bỗng nhiên vang lên một tiếng hung phấn kêu to: "Ta. . . Cái này linh tuyền là của ta!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 19: Bạo Đánh Bất Bình

Nghe cái kia rõ ràng còn có chút thanh âm non nớt, tất cả mọi người đều ngạc nhiên quay đầu lại.

Đoàn người tách ra hai bên, từ bên trong đi ra một cái người đến, thoát nhìn lại như là một cái thiếu gia nhà giàu, trên mặt tròn mang theo cười hề hề vẻ mặt, hồn không chú ý hướng về trong vòng đi tới.

Chu vi Ô Sơn cốc đệ tử nhìn thấy mở miệng nói chuyện lại là hắn, tâm trạng nhất thời đều có chút lo lắng, có mấy người cũng tốt bụng đưa tay lại đây dắt hắn, liền Trương Phong này ba cái Ô Sơn cốc bên trong cũng coi như bản lĩnh không kém người đều không phải là đối thủ của Lương Thông, người cái này rõ ràng so với người ta nhỏ sáu, bảy tuổi, hơn nữa nhập môn còn chậm một năm rưỡi tiểu hài tử lại đây xem náo nhiệt gì đây, thật sẽ mạnh mẽ đánh người!

Nhưng đợi chừng mấy ngày không dễ dàng đợi đến một cơ hội như vậy Phương Quý đại gia, đương nhiên sẽ không nhẹ ý lùi bước, hề hề cười tránh thoát hai cái kéo hướng về tay của chính mình, nghênh ngang đi vào vòng tròn, nhắc chân vượt qua nằm trên đất Trương Phong, hướng về Lương Thông nhìn sang, cười nói: "Lương sư huynh lời này nói không đúng, người đi rồi linh tuyến liền không phải người, người khác dựa vào cái gì không thể đánh chủ ý?"

Hắn lời này nói, lại để cho chu vi một ít Ô Sơn cốc đệ tử ngắt đem mồ hôi lạnh.

Nhưng ngoài dự đoán mọi người, Lương Thông nhưng không có sinh giận, nhìn từ trong đám người đi ra Phương Quý, đúng là lộ ra mấy phần ý cười, chậm rãi mở miệng nói: "Nếu là Phương Quý sư đệ đến rồi, vậy dĩ nhiên lại không giống nhau, người nghĩ đến mấy ngày, nghĩ rõ ràng?"

Mấy ngày nay bên trong hấn một mực chờ đợi Phương Quý trả lời chắc chắn, liền đợi ba ngày, đã có chút nóng lòng.

Chính cân nhắc Phương Quý lại không trả lời, liền dùng chút những khác thủ đoạn dọa hấn một dọa, không nghĩ tới lúc này hấn liền tới.

Nghĩ đến ba mươi khối linh thạch tới tay, một tháng sau khảo hạch nắm lại lớn mấy phần, tâm tình liền tốt hơn rất nhiều.

"Ta đến đều đến rồi, dĩ nhiên muốn rõ ràng, cái này linh tuyền ta muốn định!"

Phương Quý nói rất là có niềm tin, cũng làm cho chu vi người vây xem có chút mò không không rõ đầu óc.

"Vậy thì tốt!"

Càng khiến người không mò ra chính là Lương Thông phản ứng, hấn trái lại nở nụ cười, nói: "Chúng ta tìm một nơi yên tĩnh nói?"

Hấn cũng không muốn ở trước mặt người thu rồi Phương Quý linh thạch, dù sao lấy sau nếu là xảy ra chuyện ngoài ý muốn, liền không tốt phủ nhận.

Hấn làm việc cũng coi như kín đáo, nếu là mình một tháng sau thành công vào Hồng Diệp cốc, cái này linh tuyền cho Phương Quý cũng là cho hấn, có thể hay không lại bị người khác cướp đi mình mới mặc kệ, coi như hấn tương lai tìm tới trên đầu mình, chính mình cũng sẽ không trở về thế

hắn gây phiền toái, nhưng nếu là mình không có tiền vào Hồng Diệp cốc, này còn đến về tới đây, cái này linh tuyền có thể vẫn phải là đoạt lại!

"Họ Lương!"

Lương Thông trong lòng đánh tính toán mưu đồ, chính giác tất cả đều ở chính mình trong không chế, bất thành linh Phương Quý bỗng nhiên quát to một tiếng, nghĩa chính ngôn từ nói: "Mọi người đều là đồng môn huynh đệ, nên dùng chung tiên môn tài nguyên, ngươi bình thường chính mình một mình chiếm rơi xuống linh tuyền ăn một mình không nói, lại đều chuẩn bị phải đi, còn muốn đem cái này linh tuyền ba mươi viên linh thạch bán cho ta, hợp ngươi làm ta là oan đại đầu, cầm tiên môn chỗ tốt nơi tới chỗ của ta đổi bạc? Phương đại gia ta là có tiền, nhưng có thể không có nghĩa là ta sẽ xài tiền để ngươi mất ta chà gổ!"

"Hả?"

Cái này quát to một tiếng bên trong bao hàm quá nhiều tin tức, nhất thời để mọi người xung quanh hoãn không hồi thần lại.

Có người không nghĩ tới Phương Quý thật sự dám như thế cùng Lương Thông cứng đối cứng, trong lòng trực giác đến bội phục lòng can đảm của hắn.

Cũng có người nghe được Phương Quý nói Lương Thông trong âm thầm lại muốn lấy ba mươi khối linh thạch giá cả đem linh tuyền bán cho Phương Quý, nhất thời gấp bội cảm giác hoang đường, cái này mấy ngày đã có người nghe nói Phương Quý cùng Lương Thông ở làm chuyện giao dịch, nhưng lại không nghĩ rằng giao dịch này lại là linh tuyền, nhìn về phía Lương Thông ánh mắt không khỏi trở nên khinh bỉ lên, người đều đi rồi còn muốn đem linh tuyền giao dịch, cũng quá tinh minh rồi chứ?

"Nguoi!"

Lương Thông không nghĩ tới Phương Quý bỗng nhiên nói toạc việc này, nhất thời cũng tức đến trán nổi gân xanh, hấn đem linh tuyền bán cho Phương Quý chuyện, cũng không sợ người khác biết, có chính là lời giải thích, nhưng bây giờ chuyện còn không thành, liền bị Phương Quý trước mặt mọi người nói toạc, nhất thời xấu hổ lên!

Mãnh đến bước lên một bước, thấp giọng quát lên: "Thằng nhóc con, nguoi muốn chết!"

"Có lời nói, đừng mắng thỏ!"

Phương Quý đại nghĩa lắm liệt, nghiêm mặt nói: "Huống chi, nguoi làm ta Phương đại gia sợ nguoi?"

Lương Thông ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, tập trung Phương Quý, nếu không là Phương Quý tuổi tác so với hấn nhỏ đi rất nhiều, lúc này liền trực tiếp động thủ, nhưng dù là như vậy, cũng không có buông tha Phương Quý ý tứ, trong lòng nghĩ tốt xấu đến để tiểu tử này ăn chút đắng, lại dùng chút những khác thủ đoạn đem cái kia ba mươi khối linh thạch đem ra, trên mặt vẻ quyết tâm chất lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm Phương Quý, trầm giọng nói: "Phương tiểu sư đệ, cái này làm ăn nhưng là chúng ta đã sớm đàm luận tốt, một một lời nói ra, tứ mã nan truy, nguoi lật lọng, lẽ nào là nghĩ trêu chọc ta hay sao?"

Nói lời này thì ngón tay đã hơi câu lên.

Đây là hấn muốn triển khai tiểu cầm nã dấu hiệu, Phương Quý tuổi nhỏ, hấn cũng không tiện trực tiếp đem hấn đánh miệng phun máu tươi, nhưng cũng chuẩn bị để cho hấn ăn cái càng to lớn hơn vị đắng, trong lòng chuẩn

bị kỹ càng, ảo bẻ đi Phương Quý một cái cánh tay mới coi như giải chính mình con giặc.

Đến lúc này, người người nhìn ra Lương Thông tức trên đỉnh đầu, lập tức sẽ động thủ, tâm trạng đều run rẩy.

Nhưng Phương Quý lúc này lại tựa như làm như không thấy, trái lại liền đón Lương Thông đi tới, kêu lên: "Bình thường ngươi thô bạo bá đạo cũng coi như, lúc này đã trêu đến nhiều như vậy sư huynh đệ bất mãn, lại còn nghĩ sái uy phong? Ngươi dám ở trước mặt nhiều người như vậy động thủ với ta?"

Lương Thông lúc đầu nghe hắn, lại vừa bực mình vừa buồn cười, nghĩ thầm tiểu tử này rõ ràng đã sợ, lại còn nghĩ kéo lên chu vi đám này phế vật làm bia đỡ đạn, lẽ nào hắn thật sự cho rằng bình thường nhiều để cho người khác chiếm chút tiện nghi, những thứ này người thì sẽ ở quan trọng bước ngoặt trên giúp hắn sao?

Chu vi chúng đồng môn thấy bọn họ hai người càng cách càng gần, tâm trạng cũng tự lo sợ bất an.

Phương Quý bình thường dù sao hào phóng, với hắn hỗn qua chỗ tốt không ít, bao nhiêu trên mặt cũng có chút giao tình, lúc này hiển nhiên Phương Quý chọc Lương Thông cái này hung nhân, chính mình tựa hồ cũng nên giúp lên một tay, nhưng Lương Thông bực này bá đạo, ai lại dám trêu hắn?

Cũng là ở chúng đồng môn trái tim xoắn xuýt thời khắc, Phương Quý cùng Lương Thông đã bắt quá hơn trượng xa.

Lương Thông con mắt híp lại, năm ngón tay khẽ nhếch, đã tức sẽ ra tay.

Nhưng cũng đang lúc này, Phương Quý bỗng nhiên trừng mắt nhìn về phía Lương Thông sau lưng, kêu lên: "Các sư huynh đệ, động thủ!"

Lương Thông nghe vậy, nhất thời kinh hãi.

Nếu hắn đem Phương Quý xem là đối thủ, lúc này liền tuyệt đối sẽ không bị lời này phân sự chú ý.

Nhưng trong lòng hắn kỳ thực chỉ là coi Phương Quý là cái tiểu hài tử, lại theo bản năng xoay người hướng về sau lưng nhìn sang.

Lúc này hắn còn tưởng rằng đồng môn bên trong có ai lớn như vậy dám, dám cùng Phương Quý liên thủ đối phó chính mình.

Nhưng cái này vừa quay đầu, liền nhìn sau lưng trong vòng ba trượng, nào có nửa bóng người?

"Lương Thông, ăn Phương lão gia một quyền!"

Thừa dịp Lương Thông xoay người trống rỗng, Phương Quý bỗng nhiên lệ quát một tiếng, hai chân mãnh đến đạp, một quyền đánh ra ngoài.

Thân là thôn Ngưu Đầu hài tử vương, vua đánh nhau, Phương Quý đương nhiên biết đánh giá, hơn nữa là kéo bè kéo lũ đánh nhau xuất thân, hắn chưa từng luyện võ nghệ, nhưng lại biết đánh nhau phải xuất kỳ bất ý, hơn nữa muốn tàn nhẫn, tốt nhất chính là vừa lên đến trước tiên cho đối phương một cái tàn nhẫn, chiếm tiện nghi lại nói!

Đặc biệt là vừa nãy từng trải qua Lương Thông võ công, hắn càng là không có nửa phần khinh thường.

Tới chính là mình ác nhất một chiêu —— đánh mũi!

Chỉ là chính hắn đều không nghĩ tới chính là, theo hắn bước đi này đạp đi ra ngoài, trong cơ thể linh tức, cũng đột nhiên bay lên vọt lên, làm cho chung quanh hắn huyết khí cũng giống như là lập tức dôi dào gấp mười lần, ngưng tụ thành một loại không cách nào hình dung lực lượng trải rộng toàn thân!

"Đùng!"

Dưới chân bùn đất đều bị hắn đạp lộn ra ngoài, xuất hiện một cái hố, mà hắn thân thể nho nhỏ, thì lại như là như mũi tên rời cung "Vèo" một tiếng bay ra ngoài, Lương Thông đầu còn không chuyển lúc trở lại, cú đấm này đã đánh tới.

Phương Quý vóc dáng vẫn còn lùn, cú đấm này vừa nhanh, cũng không kịp đánh mũi, chỉ là chặt chẽ vững vàng đánh tới Lương Thông ngực bụng.

Lương Thông thậm chí còn chưa kịp phản ứng, liền đã cảm thấy một viên tuy rằng không lớn, lại dị thường rắn chắc nắm đấm đánh tới trên bụng mình, trong cơ thể linh tức một chốc sinh ra phản ứng, lưu chuyển đến bụng dưới bên trên chống đối.

Lấy hắn Luyện Khí tầng ba linh tức, đã phi thường mạnh mẽ, chính là thanh niên khỏe mạnh chấp búa liên tục kích bụng, sợ cũng không thể gây tổn thương cho hắn mấy may, nhưng vào lúc này, nhưng chưa từng nghĩ đến Phương Quý trên nắm tay ẩn chứa khí lực mạnh như vậy, trực tiếp liền đem hắn Luyện Khí tầng ba linh tức đánh bốn phía tan rã, một nguồn sức mạnh xuyên vào tạng phủ trong lúc đó.

"Oành. . ."

Lương Thông thay đổi sắc mặt, thân hình trực tiếp bay ra ngoài.

Cái này vừa bay, lại liền bay ra ngoài xa hai, ba trượng, trực tiếp ngã vào sau lưng người vây xem chông bên trong, cũng không biết va lăn đi bao nhiêu người, sau đó mới rơi xuống tới trên đất, thân thể trên đất lăn lộn, đem tràn đầy đá vụn bùn nhão mặt đất lê ra một đạo rãnh sâu.

"Thằng khốn, ngươi. . ."

Lương Thông vừa giận vừa sợ, giãy giụa nghĩ muốn đứng lên đến, nhưng trước ngực bộ xương đau nhức, lại như là đứt đoạn mất tận mấy cái.

Vùng vẫy một hồi, linh tức lại nhất thời không nhấc lên được đến, không có bò lên.

"Các sư huynh đệ, có thù báo thù, có oán báo oán a. . ."

Nhưng cũng đang lúc này, Phương Quý một chút nhìn thấy Lương Thông lại còn nghĩ muốn bò lên, mi mắt không khỏi nháy một cái, không nghĩ tới Lương Thông lại như thế kháng đánh, hấn làm sao biết Lương Thông trên thực tế đã bò không đứng lên, nghĩ thầm đánh rắn không chết bị cắn ngược lại một cái, lập tức liền xông lên tới, vừa hướng vừa kêu to, nhảy vào cái kia đám người hỗn loạn bên trong hướng về phía Lương Thông quyền đâm cước đá.

Thoạt nhìn vóc người tuy nhỏ, nhưng vào lúc này khí thế quả thật như hổ như sói cũng tựa như.

"Chuyện này. . . Chuyện gì thế này?"

Mà chu vi Ô Sơn cốc đệ tử, cho đến lúc này thời điểm mới phản ứng lại.

Có người dùng sức dụi dụi con mắt, mau đưa con ngươi vò đi ra, mới ý thức tới chính mình không phải hoa mắt!

Cái kia ở Ô Sơn cốc bên trong thô bạo quen rồi Lương Thông, lại thật sự bị Phương Quý một quyền đánh đổ?

Đây chính là Luyện Khí tầng ba, hơn nữa từ nhỏ đã học công phu quyền cước ngoan nhân a, ba cái cùng tuổi tiên môn đệ tử cũng không đủ hấn đánh, lại bị vóc người nho nhỏ, mới có mười hai tuổi Phương Quý cho một quyền thả lật, hơn nữa đánh bò nửa ngày đều bò không đứng lên. . .

Trong lúc nhất thời không biết có bao nhiêu ánh mắt tập trung đến Phương Quý trên người, như xem yêu ma giống như!

Nghe được Phương Quý tiếng gào to, bọn họ mới bỗng nhiên phản ứng lại, thấy Lương Thông tựa hồ còn có nghĩ bò lên lại đầu ý tứ, tâm tư không khỏi trở nên lung lay, ở cái này cầu đá nhỏ một vùng, ăn qua Lương Thông vị đắng thực tại có không ít, xa không nói, vậy vừa nãy mới bị Lương Thông đánh qua một trận Trương Phong ba vị Ô Sơn cốc đệ tử lại nhất thời không kiềm chế nổi tức giận, bỗng nhiên xông lên liền đập một cước. . .

Cái này một cước, không biết câu bao nhiêu nhân tâm ngứa.

Nếu là Lương Thông còn đứng ngược lại cũng thôi, lúc này đã bị người cho đánh đổ trên đất, hung khí hoàn toàn không có.

Một cái sau khi là hai cái, rất nhanh liền có một đám người một hồng mà lên, vây quanh Lương Thông ra sức đánh.

Hỗn loạn tung bừa bên trong, Phương Quý phản mà bị người ép ra ngoài, không thể làm gì khác hơn là nhún nhảy một cái phía bên ngoài hô to:

"Họ Lương, người bắt nạt đồng môn ăn một mình, cái này lại có biết sai rồi chứ?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 20: Thập Lý Cốc Vấn Đạo

Lương Thông biết không biết sai, cũng không ai biết, nhưng cái này một trận đánh đau thực tại lợi hại lại là thật sự.

Ở một đám quần tình kích phần tiến lên đánh kẻ sa cơ Ô Sơn cốc các đệ tử tản đi sau khi, hắn đã là ói ra mấy ngụm máu lớn, ngăn nắp áo bào bên trên, cũng không biết có bao nhiêu vết chân bùn đất, nhiều lần nghĩ muốn vươn mình bò lên, rồi lại thất bại, cuối cùng chỉ có thể một mặt tuyệt vọng nằm ở nơi đó, hai mắt vô thần ngơ ngác nhìn bầu trời.

Thấy từ trước đến giờ hung hăng bạt hổ Lương Thông đã biến thành bực này thảm trạng, chúng Ô Sơn cốc đồng môn xem Phương Quý ánh mắt đều có điềm hồi mạc như sâu mùi vị, tuy rằng cuối cùng là mọi người oanh một cái mà lên đem Lương Thông đau đánh cho một trận, nhưng then chốt vẫn là ở Phương Quý cú đấm kia. . .

Thoạt nhìn Phương Quý gầy gò nhỏ nhỏ, nhưng có thể một quyền đẩy ngã Lương Thông, cũng ít nhất nói rõ hắn tu vị không thua kém Luyện Khí tầng ba chứ?

Vị này Phương Quý tiểu sư đệ, không đơn giản a. . .

. . .

. . .

Nhìn người chung quanh ánh mắt, Phương Quý liền biết mình lần này lập uy thành công.

Sự thực cũng quả thế, sau lần đó mấy ngày bên trong, Lương Thông bị thương, cũng không có từ cái này linh tuyền phụ cận từng xuất hiện.

Mà cái này linh tuyền, lại cũng vẫn không ở đây, không người nào dám tiến vào bên trong tu luyện.

Bởi vì tất cả mọi người đều hiểu, cái này linh tuyền là của Phương Quý!

Trước Lương Thông dựa vào thô bạo võ lực, đem cái này linh tuyền chiếm đi xuống, không người dám chia sẻ, mà Phương Quý nhưng là một quyền đem Lương Thông đánh đổ người, vậy ai lại sẽ có lá gan lớn như vậy, nhất định phải đi trêu chọc cái này so với Lương Thông còn đáng sợ Phương Quý đại gia?

Không những cái này linh tuyền bị chúng Ô Sơn cốc đệ tử ngầm thừa nhận thành Phương Quý, mấy ngày nay Phương Quý thăm khách cũng bắt đầu tăng lên.

Trước Phương Quý nhân duyên là tốt rồi, thăm khách rất nhiều, bất quá đến nhà hơn nửa đều là đến vay tiền, hiện nay lại la ó, Phương Quý lão gia một câu nói cũng không phát, những thứ này người liền chủ động đến nhà đến trả tiền, còn nói không ít lại thân thiết lại êm tai. . .

Đi ở trên đường, cũng có thể cảm giác được chu vi đồng môn thái độ đối với chính mình không giống, trước đây hẳn đi ở cái này cầu đá nhỏ chu vi, bên người nhiều là chào hỏi, lẫn nhau trêu chọc, hiện nay chào hỏi người càng nhiều, nhưng cũng ít một chút trêu chọc, nhiều hơn một chút kính nể, nói chuyện cùng hẳn lúc, cũng thiếu rất nhiều trước loại kia đem hẳn coi như tiêu hài tử như thế cảm giác, mà là xuất phát từ nội tâm coi trọng!

Đối với cái cảm giác này, Phương Quý cảm ứng rõ ràng, cũng hết sức hài lòng.

Bất quá vừa bắt đầu, Phương Quý cũng lo lắng qua, chính mình đem Lương Thông đánh thành như vậy, tiên môn sẽ có hay không có người lại đây tra hỏi, nhưng lại không nghĩ rằng, hoàn toàn không ai phản ứng việc này, coi như là Ô Sơn cốc đệ tử cũng đều là một bộ chuyện đương nhiên đáng dấp, lúc này mới ý thức được, bình tĩnh tương hòa tiên môn biểu tượng xuống, kì thực vô cùng tàn khốc, chỉ cần không đánh chết người, trình độ này tranh chấp đều là việc nhỏ.

Coi như là Lương Thông, trước có thể như vậy thô bạo bá đạo, cũng cùng hoàn cảnh này dung túng có quan hệ.

Đúng là A Khô sư huynh trở về sau, nghe nói Phương Quý đánh Lương Thông, kinh hãi, không để ý Phương Quý ngăn cản, chính mình dẫn theo chút chữa thương thuốc đến xem Lương Thông một hồi, trở về sau khi liên tục thở dài: "Phương Quý sư đệ, tại sao phải vào lúc này gây sự đây?"

Phương Quý nói: "Hắn trước tiên tìm tới ta, ta không xuống tay trước, lẽ nào chờ hắn cho ta đào hầm?"

A Khô sư huynh ở tiên môn bên trong pha trộn lâu, cũng biết đây là lời nói thật, chỉ là bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Luôn có biện pháp khác mà, cần gì nhất định phải động thủ? Bất quá người có thể đánh thương Lương Thông, cũng thật là có chút bất ngờ, tuy rằng người đan dược so với người khác thật nhiều, có thể tu luyện nhanh như vậy, cũng nói tư chất người quả thật không tệ, đương nhiên, người tu hành tranh đấu, không chỉ có riêng là so với tu vị, coi như người tu vị cao, có thể đánh đổ Lương Thông cũng là may mắn, hẳn nếu là đối với người sớm có phòng bị, các người ai nằm còn chưa chắc chắn. . ."

"Cũng là Lương Thông số xui, người này kỳ thực thoát nhìn hung hoành, làm việc lại là rất có chừng mực, không nên trêu chọc vẫn không đi trêu chọc, không nghĩ tới cuối cùng té ngã đến trên tay người, nhưng đáng tiếc, lần này sớm tiến vào Hồng Diệp cốc cơ hội, hẳn không hi vọng, nói lớn chuyện ra, có thể ba năm sau khi, hẳn đều không có xông qua ba năm có hạn, tiến vào Hồng Diệp cốc tiếp tục tu hành cơ hội. . ."

Phương Quý nhíu nhíu mày: "Hẳn thương nào có nặng như vậy?"

A Khô sư huynh lắc đầu, nói: "Không riêng là thương vấn đề, ta đến xem hẳn, tính mạng tất nhiên là không ngại, thân thể cũng nuôi về được, nhưng không phải năm cái mười ngày nửa tháng không thể, đến lúc đó, liền hoàn toàn không đủ thời gian đi chuẩn bị ứng đối lần này khảo hạch, đã như thế, cũng chỉ có thể gửi hy vọng vào ba năm có hạn đến thì tu vị đạt đến Dưỡng Túc trung cảnh, nhưng là cái này Lương Thông không tính là cái gì kỳ tài ngút trời, lại không có bao nhiêu của cải, có thể ở trong vòng hai năm tu luyện tới Luyện Khí tầng ba, cũng đã rất hiếm có rồi!"

"Luyện Khí tầng ba cùng Luyện Khí tầng bốn trong lúc đó, chính là người tu hành gặp được cái thứ nhất đại bình cảnh, kẹt ở đây hai ba năm đều có khả năng, Lương Thông nghĩ ở trong vòng một năm đột phá cái này đại bình cảnh độ khả thi nhỏ bé không đáng kể, nói đi nói lại, hẳn bây giờ không tiếc lừa bịp, cũng muốn đi tham gia lần này Thập Lý cốc vấn đạo, nguyên nhân chính là hẳn đem lần khảo hạch này, coi như cơ hội cuối cùng!"

"Luyện Khí tầng bốn như thế khó làm?"

Phương Quý dù sao đối với tu hành thường thức kém chút, vẫn là lần đầu tiên nghe nói lời này, có chút trở mắt ngoác mồm.

A Khô sư huynh mặt mày ủ rũ nói: "Đâu chỉ khó, người cho rằng tiên môn tại sao lại định ra Ô Sơn cốc ba năm có hạn? Cũng là bởi vì cái này Luyện Khí tầng ba cùng tầng bốn trong lúc đó, vốn là một đạo ranh giới, không có trở ngại, mới có cơ hội tiếp tục vấn đạo, không qua được, cũng chỉ là một tâm thường Luyện khí sĩ mà thôi!"

Thấy Phương Quý không hiểu, liền tinh tế giải thích: "Luyện Khí sơ cảnh, chỉ là nuôi ra một đạo linh tức, phương pháp có rất nhiều, kiên trì thổ nạp cũng tốt, dùng đan dược cũng tốt, đơn giản là cái thời gian nhanh chậm vấn đề, tóm lại là có thể tu luyện tới Luyện Khí tầng ba đỉnh cao. . ."

"Nhưng nghĩ đột phá cái này Luyện Khí tầng ba đỉnh cao, lại là khó khăn, cái này một đạo môn khám, so sánh với tài nguyên, càng xem tổ chất, thậm chí là xem vận mệnh, chúng ta trong môn phái có người đã nói, đột phá cửa ải này độ khó, thậm chí so với từ phạm nhân thân tu luyện tới Luyện Khí tầng ba cũng khó khăn, cái này Lương Thông dùng thời gian hai năm mới miễn cưỡng tu luyện tới Luyện Khí tầng ba, có thể nắm chắc được bao nhiêu phần thời gian một năm bên trong lại đột phá tiếp?"

"Nguyên lai còn có như thế một giảng. . ."

Phương Quý nghe xong, trong lòng cũng bỗng nhiên nghĩ đến rất nhiều chính mình vấn đề.

Chính mình cái này Luyện Khí tầng một đến Luyện Khí tầng ba con đường tu hành, có thể nói là thuận buồm xuôi gió, hầu như không đụng tới cái gì nhấp nhô, nhưng hắn cũng có tự biết biết rõ ràng, biết đây là bằng Linh đan cùng với trong cơ thể mình "Thần bí bảo tàng" mới có tốc độ nhanh như vậy.

Mà bây giờ, Bồ Khí đan đối với hắn đã tác dụng không lớn, trong cơ thể mình "Thần bí bảo tàng", cũng tựa hồ đã tiêu hao sạch sẽ.

Khoảng thời gian này tới nay, hắn đã rõ ràng cảm giác được tốc độ tu luyện của mình ở mức độ lớn hạ xuống, ai biết mình tu luyện tới Luyện Khí tầng ba đỉnh cao còn cần thời gian bao lâu?

Đến thời điểm đột phá như thế một cái nhỏ cửa ải, lại cần thời gian bao lâu?

Thời gian một năm, vạn nhất không đủ dùng làm sao bây giờ?

Trong lòng càng nghĩ, càng cảm thấy không chắc chắn, đột nhiên hỏi: "A Khô sư huynh, người nói cái kia Thập Lý cốc vẫn đạo lại là cái gì?"

"Thập Lý vẫn đạo?"

A Khô nghe xong Phương Quý, liền nhìn ra dụng ý của hắn, cười khỏ nói: "Người không được!"

Phương Quý lật cái liếc mắt: "Nói!"

A Khô gật đầu, nói: "Thập Lý vẫn đạo, chính là chúng ta Ô Sơn cốc đệ tử một cơ hội, bình thường đều sẽ ở Ô Sơn cốc đệ tử nhập môn hai năm sau khi tổ chức, nơi đó là tiên môn một phương cấm địa, bên trong có cương phong, quý vụ, yêu ảnh, ma đàng, vô cùng hung hiểm, Ô Sơn cốc đệ tử bên trong, cũng có một chút người tài ba, cùng đạo tâm kiên định người, những giáo giáo giả kia, trong thời gian hai năm, cũng đã đánh tốt trụ cột, lại tại Ô Sơn cốc bên trong ở lâu thêm một năm không có ý nghĩa, bọn họ liền sẽ chọn đi xông Thập Lý cốc, một khi xông qua, là có thể sớm một năm tiến vào Hồng Diệp cốc, như vậy, cũng là vì để cho những thứ này kỳ tài đệ tử quý trọng thời gian, không cần nhiều phí thời gian một năm ý tứ!"

"Có người cảm thấy thời gian ba năm không đủ dùng, có người khác lại cảm thấy ở Ô Sơn cốc gốc ba năm là lãng phí thời gian?"

Phương Quý quơ quơ đầu, nghĩ thầm giữa người và người, còn thật không công bình.

A Khô tiếp theo tiếp tục nói, nói: "Ngoại trừ những giáo giáo giả kia ở ngoài, cái này cũng là rất nhiều đạo tâm kiên định đệ tử một cơ hội, kỳ thực Tiên môn mặt trong, có rất nhiều giống như Lương Thông đệ tử, bọn họ ở trong vòng ba năm, bị vướng bởi tài nguyên cùng tố chất, đột phá Dưỡng Túc trung cảnh vô cùng khó khăn, nhưng cũng một lòng hướng đạo, tâm tính cứng cỏi, bởi vậy bọn họ cũng sẽ đi xông Thập Lý cốc, chỉ cần có thể thành công, liền như thế có thể sớm tiến vào Hồng Diệp cốc, mà vào Hồng Diệp cốc sau khi, tiên môn ban thưởng cùng tài nguyên, đều sẽ nhiều hơn rất nhiều, đến lúc đó, lại đột phá Luyện Khí tầng bốn, liền càng chắc chắn!"

"Đương nhiên, Thập Lý cốc không phải tốt như vậy xông, trước sau mười dặm u cốc, hung hiểm tầng tầng, người bình thường đi vào, trong chớp mắt liền sẽ chết, vì lẽ đó dám lựa chọn xông Thập Lý cốc, ngoại trừ tu vị ít nhất đạt đến Luyện Khí tầng ba, cũng thường thường đều am hiểu võ đạo, pháp bảo, thậm chí có một ít gia truyền công pháp tại người, nói tóm lại, không có chút tài năng là không được, tựa như Lương Thông, chính là nghĩ ý vào một thân công phu quyền cước đi liều một phen, người như vậy, cũng đều là tiên môn sàng lọc nhân tài, cho nên mới phải cho bọn họ cơ hội này!"

Trước sau nghe xong A Khô sư huynh tinh tế một giải thích, Phương Quý mới hiểu rõ ra.

Cẩn thận suy nghĩ một chút tu vi của chính mình tiến cảnh, hẳn cũng thực tại có chút buồn rầu. . .

Mặc dù mình còn có thời gian một năm, nhưng một năm nay, có thể hay không tìm tới phương pháp gì, để cho mình duy trì trước đây tu hành tốc độ, đột phá Luyện Khí tầng bốn trung giai, hẳn cũng không có niềm tin

chắc chắn gì, nhưng muốn đi xông Thập Lý cốc, tựa hồ chính mình ngoài trừ cái này Luyện Khí tầng ba tu vị ở ngoài, lại cái gì cũng sẽ không. . .

Đến cùng nên tiếp tục ở cái này Ô Sơn cốc bên trong khi một năm đại gia, chậm rãi tìm cơ hội, hay là đi Thập Lý cốc xông một lần?

Phương Quý nâng cằm, từ từ suy nghĩ một thoáng.

"Người mà lại chờ ta một chút. . ."

Do dự khó quyết, Phương Quý bỗng nhiên hạ quyết tâm, chạy chậm ra cửa.

Ở ngoài cửa, hắn đem chính mình treo ở trước ngực "Càn Nguyên Thông Bảo" tiền đồng lấy xuống, ngưng thần nhắc tới vài câu, sau đó cong ngón tay búng một cái, mu bàn tay tiến ra đón, liền đem cái này miếng đồng cầm chặt, sau đó cẩn thận liếc mắt nhìn.

Hướng lên, chính là Càn Nguyên Thông Bảo bốn chữ!

"Lão trời chú định, làm rồi!"

Phương Quý trái tim đại định, làm ra quyết định đến, thầm nghĩ: "Không nói những khác, ta nhưng là tiên nhân đời sau, làm sao có thể so với những người kia chênh lệch, có thể sớm một năm tiến vào Hồng Diệp cốc, nói không chắc liền có thể trước thời gian một năm tìm tới ta tiên nhân Lão gia, lại nói, Lương Thông như vậy phé vật cũng dám đi liều một phen, ta nhưng là một quyền liền đem hắn cho ngã đổ, không đạo lý trái lại so với hắn càng kinh sợ a. . ."

Tính toán đã định, hắn trở về nhà nhìn về phía A Khổ sư huynh, nói: "Ta quyết định A Khổ sư huynh, ta cũng phải đi Thập Lý cốc!"

A Khô sư huynh nghe vậy ngẩn ngơ, nói: "Phương Quý sư đệ, người học được pháp thuật?"

Phương Quý nói: "Không có!"

A Khô sư huynh nói: "Vậy người học được võ đạo?"

Phương Quý nói: "Không có!"

A Khô trở mắt ngoác mồm nói: "Vậy người biết cái gì?"

Phương Quý kiêu ngạo nói: "Cãi nhau, chạy trốn, mò quả phụ cửa. . ."

A Khô bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: "Phương Quý sư đệ, sống sót có cái gì không tốt. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 21: Kiếm Như Mỹ Nhân

"Phương Quý sư đệ, người có lẽ không biết, cái kia Thập Lý cốc thử luyện xông qua, tự nhiên rất nhiều chỗ tốt, nhưng cũng quả thật vô cùng hung hiểm, từng bước chạp bầy, khắp nơi hung hiểm, đều cần tham gia thử luyện đệ tử từng bước từng bước đánh tới, vừa mới hơi mất tập trung, liền có thể giữa đường nộp mạng, coi như có chuyên môn tiên môn chấp sự cùng trưởng lão ở bên cạnh nhìn, cũng không nhất định tới kịp cứu viện, vì lẽ đó coi như là những kia kỳ tài, người tài ba, có đều tình nguyện ngao đủ rồi ba năm lại vào Hồng Diệp cốc, không đi trên chọc này phiền phức. . ."

"Người còn nhỏ, tu vi tiến cảnh cũng nhanh, cần gì đi nhạ cái này phiền phức đây?"

". . ."

". . ."

Đôi mắt A Khổ sư huynh tận tình khuyên nhủ khuyên can, Phương Quý có vẻ vô cùng kiên định: "Ta đã quyết định, nhất định phải đi!"

A Khổ sư huynh cũng không biết khuyên như thế nào, một đôi cũng bắt tự mi buông xuống lợi hại hơn.

Qua hồi lâu, mới nhú mày nói: "Vậy người dự định làm sao xông đây?"

Phương Quý nói: "Ta nào có biết, này không phải là phải hỏi người sao?"

A Khô sư huynh nhất thời có chút không nói gì nhìn hấn.

Phương Quý hì hì nở nụ cười, ôm lấy A Khô sư huynh cái cổ, nói:
"Người là đại sư huynh mà, nhất định có biện pháp có đúng hay không?
Người cũng nói, cái này Thập Lý cốc cũng không câu nệ thủ đoạn gì, chỉ
cần có thể xông qua được là được, võ công, pháp thuật, thậm chí là phù
triện cùng pháp khí, chỉ cần có thể dùng, là có thể triển khai, vậy thì một
chắc chắn có phương pháp gì, có thể để cho ta cũng xông qua được. . ."

A Khô sư huynh lắc lắc đầu, thở dài, lông mày sắp rủ xuống tới trên đất,
Phương Quý nhìn hấn dáng dấp kia, chỉ chuẩn bị cẩn thận chính mình suy
nghĩ triệt, chợt nghe thấy A Khô sư huynh lầm bầm lầu bầu mở miệng:
"Thật muốn nói biện pháp, kỳ thực cũng không phải hoàn toàn không có. .
."

"Cái gì?"

Phương Quý một thoáng con mắt liền sáng: "Người còn thật có biện
pháp?"

A Khô sư huynh mặt mày ủ rũ nói: "Năm không lớn!"

Phương Quý đã là mừng rỡ, luôn mồm nói: "Nói mau!"

A Khô sư huynh nhìn về phía Phương Quý, lại thở dài, nói: "Người mới
vừa nói ngược lại không tệ, xông Thập Lý cốc không câu nệ thủ đoạn, chỉ
cần có thể không có trở ngại là được, cứng đánh tới cố nhiên tốt nhất, nghĩ
biện pháp khác cũng là có thể, ngược lại tiên môn cuối cùng đánh giá xét
duyet kết quả, cũng chỉ là xem ai dùng thời gian ngắn nhất xông qua Thập
Lý cốc mà thôi, cũng không phải xem ai ở trong cốc giết chết quái vật nhiều
nhất. . ."

Nói bỗng nhiên xem xét Phương Quý một chút: "Người nói người am hiểu chạy trốn?"

Phương Quý đắc ý gật đầu: "Đúng, đúng, ta chạy đi ba cái đại nhân đều ngăn không được ta. . ."

A Khô sư huynh suy tư gật gật đầu, bỗng nhiên định xuống quyết định, nói: "Phương Quý sư đệ, người nghe nói qua phi kiếm chứ?"

Phương Quý nghe vậy, nhất thời ngân ngơ.

Phi kiếm hẳn đương nhiên nghe nói qua, còn ngồi qua, còn va qua cây đây. . .

. . .

. . .

A Khô sư huynh như là nghĩ đến một cái tuyệt diệu ý kiến hay, lông mày đều hơi chống lên, nói: "Phương Quý sư đệ, ta có một ý kiến hay a, nếu người có thể chọn một đạo phi kiếm, tốt luyện tập ngự kiếm, trong vòng một tháng luyện đến Thân Kiếm Hợp Nhất cảnh giới, liền có thể dựa vào phi kiếm tốc độ đi xông một lần Thập Lý cốc, đến thời điểm người cố nhiên đối phó không được cái kia Thập Lý cốc bên trong hung hiểm, nhưng người có thể trốn a, dầu gì cũng có thể ở gặp phải nguy hiểm thời điểm, hướng về nhiều người địa phương chạy, bảo đảm cái mạng nhỏ. . ."

Nói tầng tầng vỗ một cái nắm đấm, nói: "Đây là duy nhất phương pháp, ta vừa vặn có thể dạy người ngự kiếm!"

Phương Quý nghe, sầm mặt lại rồi mấy phần, một lát mới nói: "Chúng ta có thể thay cái phương pháp sao?"

A Khô sư huynh ngân ngơ, nói: "Vì sao?"

Phương Quý cẩn thận nói: "A Khô sư huynh, lỗ mũi của ngươi còn đau không?"

...

...

Tuy rằng trong lòng thực tại đối với A Khô sư huynh ngự kiếm không tin được, nhưng Phương Quý cũng không biện pháp khác, từ bất kỳ góc độ mà nói, A Khô sư huynh nói tới, đều là duy nhất một cái có thể làm đến thông phương pháp, dù sao bây giờ Phương Quý tuy rằng tu vị đạt đến Luyện Khí tầng ba, nhưng hẳn đối với võ đạo, pháp thuật, phù triện, đều là một chữ cũng không biết, pháp khí giao cho trên tay hắn, đều không nhất định sẽ dùng!

Hơn nữa những thứ đồ này, không có chỗ nào mà không phải là cần thời gian dài chăm học khổ luyện, thời gian một tháng, căn bản như muối bỏ biển.

Cũng chỉ có ngự kiếm, hơn nữa chỉ là đơn thuần học làm sao Ngự kiếm phi hành, mới có như vậy điểm hi vọng.

Đương nhiên, cái này kỳ thực cũng là rất khó.

"Phương Quý sư đệ, ta có thể cảm giác được, bên trong cơ thể ngươi linh tức so với cùng cấp người càng mạnh, cái này cũng là ngươi ngự kiếm ưu thế, linh tức càng mạnh, sức chịu đựng liền ngày càng lớn, điều khiển phi kiếm thời gian cũng càng lâu, toàn lực điều động xuống, tốc độ cũng sẽ càng nhanh hơn. . ."

"Chỉ bất quá, nghĩ muốn đem phi kiếm luyện tập đến Thân Kiếm Hợp Nhất, linh động như thường cảnh giới, còn là phi thường khó, có mấy người luyện tập ngự kiếm hơn nửa năm, bay lên đến trã sẽ rơi xuống trong sông đây, cho nên, nếu như một tháng sau người ngự kiếm trình độ xác thực đạt đến hỏa hầu, vậy thì đi tham gia Thập Lý cốc thử luyện, nếu như không đạt tới, này còn là đàng hoàng ở Ô Sơn cốc lại ở lại một năm đi. . ."

A Khô sư huynh nói rất là thành khẩn, Phương Quý cũng là sáng khoái đồng ý.

Hắn đối với mình thiên phú rất tin tưởng, chính là đối với A Khô sư huynh ngự kiếm không có lòng tin gì.

Nhưng dù như thế nào, cái này cũng là duy nhất một con đường, không đi một chút làm sao cam tâm?

...

...

Thời gian dĩ nhiên vô cùng gấp gáp, A Khô sư huynh cùng ngày liền dẫn Phương Quý đi Linh Binh phường lựa chọn chính hấn phi kiếm.

Đối với những thứ này Linh binh pháp khí, Thái Bạch tông cũng có chính mình quy củ, phạm là tiến vào Hồng Diệp cốc đệ tử, đều có thể tới nơi này miễn phí lựa chọn một cái chính mình pháp khí, nhưng nếu như vẫn không có tiến vào Hồng Diệp cốc, cũng có thể tiêu tốn một ít linh thạch linh tệ tới mua.

"Phương Quý sư đệ, ta từng nghe một cái sư trưởng đã nói, nhân sinh đạo thứ nhất phi kiếm phi thường trọng yếu, đặc biệt là người còn muốn dựa vào phi kiếm đi xông Thập Lý cốc, càng là đến tận trọng lại tận trọng, cắt không thể lung tung chọn tuyển. . ."

Nghe A Khô sư huynh nói liên miên cần nhân, Phương Quý không nhịn được nói: "Người nói cho ta làm sao chọn là được!"

A Khô sư huynh nghiêm túc nói: "Vị sư trưởng kia nói, chọn phi kiếm như chọn mỹ nhân, hoặc là chọn tốt đẹp nhất, hoặc là chọn có cảm giác nhất!"

Phương Quý nghe sững sờ, như thế nào cùng Hồng Bảo cùng Hoa quả phụ tựa như?

Hồng Bảo tốt nhất, Hoa quả phụ có cảm giác nhất. . .

A Khô sư huynh không biết hấn nghĩ tới rồi chạy đi đâu, tự mình tự nói: "Chọn tốt đẹp nhất tự không cần phải nói, chất liệu, phù văn, rèn đúc tay nghề, trọng lượng, to nhỏ, giá cả, đều là cân nhắc tiêu chuẩn, những thứ này đều vừa xem hiểu ngay, đúng là điểm thứ hai trọng yếu nhất!"

"Vị sư trưởng kia nói, chọn tuyển có cảm giác phi kiếm, là phi thường khó khăn, có lúc cần một hơi coi trọng ngàn hơn vạn đạo phi kiếm, mới có thể tìm được một thanh thích hợp chính mình, nghe nói, hơi lớn đạo thống hoặc là con em của đại thế gia, chỉ là vì tuyển một đạo phi kiếm thích hợp mình, liền cần tốt thời gian mấy năm đây, vậy thì thật là phải tìm tới một thanh có cảm giác nhất mới được. . ."

Vừa nói, vừa thở dài, nói: "Bất quá người là không công phu này, trước tiên tuyển một thanh tốt đẹp nhất đi!"

"Này không phải là phí lời sao?"

Phương Quý xem xét A Khô sư huynh một chút, nói: "Người chọn cái gì loại?"

A Khô lông mày buông xuống, than thở: "Ta chọn một thanh mình có thể mua được. . ."

Phương Quý: ". . ."

. . .

. . .

"Ha ha, hai vị đồng môn, chúng ta cái này Linh binh các bên trong, các loại pháp khí phi kiếm đều có, có chính là bên ngoài tán tu gửi ở đây bán, cũng có một chút là môn phái tiên bối ở lại nơi này chờ đợi truyền nhân, càng nhiều nhưng là chúng ta Thái Bạch tông luyện bảo phong các đệ tử chế tạo đi ra ở lại chỗ này gửi bán, các loại cái giá cùng phẩm chất cũng khác nhau, liền xem các người nghĩ muốn tuyền cái gì loại. . ."

Nhìn thấy A Khô cùng Phương Quý đến đây, Linh binh các bên trong các đệ tử rất là nhiệt tình.

Đối với bọn hắn tới nói, nhìn thấy Ô Sơn cốc đệ tử xuất hiện ở đây, vốn là chuyện hiếm.

Phần lớn Ô Sơn cốc đệ tử, thời gian ba năm bên trong, chỉ là một lòng dưỡng tức, cũng sẽ không tới nơi này, mà một ít Ô Sơn cốc bên trong người tài ba, bọn họ nhưng là đã sớm do gia tộc chuẩn bị tốt Linh binh cùng pháp khí, ngược lại cũng không cần chuyên môn chạy đến Linh Binh phường đến mua.

Đặc biệt là nhìn Phương Quý còn nhỏ tuổi, liền chạy tới chọn Linh binh, cái kia nhất định là của cải phong phú, nói không chắc có thể kiếm lời một bút.

"Chọn tốt đẹp nhất. . ."

Phương Quý ghi nhớ A Khổ sư huynh, tới liền hống một cỗ hống.

Cái kia Linh binh các phòng thủ đệ tử nghe xong trong lòng vui vẻ, đây nhất định có thể kiếm lời một bút. . .

Nếu Phương Quý có tiền, vậy thì tốt làm việc, cái này Linh binh các đệ tử rất nhanh liền đem mấy cái tinh mỹ hộp gỗ đều bung đi ra, từng cái đặt tại Phương Quý trước mặt, đánh mở một nửa hộp hộp, giới thiệu: "Trừ một chút cấp bậc quá cao, Luyện Khí cảnh đệ tử không cách nào điều khiển phi kiếm ở ngoài, cái khác tốt đẹp nhất mấy chuỗi đều ở nơi này, người xem cái này một đạo, tên gọi Hàn Nguyệt, chính là Thái Hồ Hàn kim chế tạo. . ."

"Cái này thanh tên gọi Khai Sơn, bách luyện tinh cương sắt tạo, lấy huyết tế văn, khai sơn liệt thạch. . ."

"Cái này thanh lợi hại, gọi là Quỷ Linh kiếm, chất liệu chủ thể chính là biển Cùng Kỳ bên Huyết Nham kim, bị chúng ta trong môn phái một cái chấp sự ngẫu nhiên được đến, sau đó do luyện bảo phong đại trưởng lão đệ tử thân truyền Mạc Phương sư huynh tự tay luyện chế, tục truyền trong quá trình luyện chế, luyện bảo phong đại trưởng lão còn chỉ điểm qua, vì lẽ đó trên danh nghĩa là đệ tử trong môn luyện chế, nhưng nói là vị đại trưởng lão kia kiệt tác cũng không quá đáng. . ."

". . ."

". . ."

Nghe cái kia Linh binh các đệ tử từng cái giảng giải, Phương Quý trong lòng cũng ở chiêm chước.

Đủ nhìn mười mấy đạo phi kiếm, đúng là cảm thấy cái này Quỷ Linh kiếm tốt nhất, vừa đến phẩm chất bất phàm, cả người đỏ thắm, sắc bén dị thường, một chút nhìn lại, liền rõ ràng cùng khác kiếm không giống, thứ hai

nhẹ, kiếm dài ba thước ba, ngự kiếm mà bay tốc độ nhanh nhất, thích hợp bản thân nhất dùng để đi xông Thập Lý cốc, quan trọng hơn chính là, những khác phi kiếm mới ba mươi khối, bốn mươi khối linh thạch, cái này kiếm lại muốn một trăm linh thạch đây. . .

. . . Quý đương nhiên chính là tốt!

"Không bằng liền tuyên nó đi!"

Phương Quý đem cái kia Quỷ Linh kiếm nắm ở trong tay, chậm rãi vung múa hai lần, lại cảm thấy không thể xoi mói.

Nhưng cũng ngay vào lúc này, hấn thân ở mấy hàng cái giá trong lúc đó, nhẹ nhàng vung lên Quỷ Linh kiếm, thử độ vào một tia linh tức, lại không nghĩ rằng gợi ra một trận cuồng phong, đúng là đem bên cạnh trên giá mấy chuỗi che mẫn tro bụi tán loạn phi kiếm đụng tới trên đất, một trận đình dương vang rền, người bên cạnh giật nảy mình, vội vàng tiến tới nhất, ở cái này chút trong phi kiếm, chợt có một thanh hấp dẫn Phương Quý sự chú ý.

Đó là một thanh màu sắc ngăm đen phi kiếm, có loại cũ nát cổ lão cảm giác, lại không giống như là tinh cương đúc ra, mà như là một thanh thạch kiếm, thoạt nhìn đen nhánh rất có phân lượng, mũi kiếm tựa như chưa khai nhận, cho người một loại phi thường cùn dày cồng kềnh cảm giác. . .

Nhìn thấy phi kiếm này, A Khổ sư huynh sắc mặt hơi ngưng lại.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 22: Ngự Kiếm Mà Bay

"Có ma, cái nào lười hàng đem những thứ này đồng nát sắt vụn chõng ở đây?"

Linh Bình phờng đê tử vò vàng chạy tới, hùng hùng hổ hổ, tuy rằng những thứ này phi kiếm là Phương Quý một đạo kiếm phong cho quét xuống đến, nhưng Phương Quý là đại chủ chiếu cố, đương nhiên phải tội không được, liền vừa mắng những kia bày ra phi kiếm người không cố gắng bày ra, vừa đem những thứ này phi kiếm lung tung chõng đến trên giá, chính đưa tay đi lấy chuôi này thoát nhìn vô cùng cũ nát phi kiếm thì chợt bị Phương Quý ngừng lại.

"Chậm đã, ta trước tiên nhìn một cái cái này kiếm. . ."

Phương Quý ngưng thần đánh giá cái này thanh màu đen trọng kiếm, càng xem vẻ mặt càng vi diệu.

Trái tim sinh ra một loại phi thường cảm giác quái dị!

Cái này màu đen trọng kiếm, bất luận từ góc độ nào giảng, đều không giống như là thích hợp hẳn phi kiếm, vừa đến vẻ ngoài không tốt, thứ hai quá mức dày cộm nặng nề, ảnh hưởng ngự kiếm tốc độ không nói, người liền cái mũi nhọn đều không mở, tương lai lẽ nào xem thành là cây gậy lớn nện người hay sao? Ba đến như vậy cũ nát, cũng có chút không xứng với Phương Quý lão gia thân phận, nhưng một mực, Phương Quý vừa thấy cái này kiếm, liền có chút không dờn nổi mắt hạt châu!

Thật giống như cùng thanh kiếm này vô cùng thân thiết, cảm giác nó từ nhỏ chính là mình. . .

"Vị sư đệ này, đối với thanh kiếm này cũng cảm thấy hứng thú?"

Linh Bình thường làm nhiệm vụ đệ tử hiếu kỳ nhìn Phương Quý, có chút không hiểu.

Mà vào lúc này, bên cạnh A Khổ sư huynh, cũng một mặt thân thiết nhìn Phương Quý, tựa hồ có hơi căng thẳng.

"Sẽ không như thế xảo chú?"

Phương Quý chính mình nhìn cái này màu đen trọng kiếm một lát, cũng không nhận được chà xát trơn cảm, hẳn mới vừa mới nghe A Khổ sư huynh đã nói chọn kiếm tiêu chuẩn, biết người như tuyển kiếm, hoặc là tuyển tốt đẹp nhất, hoặc là tuyển thích hợp nhất, nhưng là thích hợp kiếm cái kia đến tìm vận may, những kia đại đạo thống con em của đại thế gia, chọn tới đến mấy năm đều chưa chắc có thể tìm đến, chính mình lẽ nào vận may tốt như vậy?

Cái gọi là cảm giác, vốn là mờ mịt đến cực điểm, hẳn cũng không cách nào chắc chắn chính mình bây giờ trong lòng cảm giác này có chính xác không.

Sắc mặt dần dần trở nên nghiêm nghị, nhất thời trong lòng cũng do dự lên!

Một thanh là xác định phi thường thích hợp bản thân hảo kiếm, một thanh là mơ hồ cảm giác khác với tất cả mọi người trọng kiếm, nên tuyển cái nào đây?

"Vị sư đệ này, tuyển kiếm là đại sự, nói không chắc muốn cùng người đến mấy năm, thậm chí là cả đời đây, người có thể chiếm được nghĩ kỹ!"

Bên cạnh làm nhiệm vụ đệ tử nhìn ra Phương Quý đối với cái kia màu đen trọng kiếm cảm thấy hứng thú, không nhịn được khuyên nhủ.

"Ta nghĩ tốt!"

Phương Quý qua rất lâu, mới chậm rãi đứng dậy, ưỡn thẳng lưng đến.

Bên cạnh làm nhiệm vụ đệ tử cùng A Khổ sư huynh đều có chút nghiêm túc nhìn hẳn.

Phương Quý hít một hơi thật sâu, nói: "Hai thanh đều muốn!"

"Cái gì?"

Cái kia Linh Bình phường làm nhiệm vụ đệ tử nhất thời mắt choáng váng, A Khổ sư huynh cũng nhất thời sững sốt, một lát không phản ứng kịp.

Phương Quý kinh ngạc nhìn hai người bọn họ một chút: "Sao? Ta lại không phải mua không nổi!"

Hai người không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ gật đầu, được được, người có tiền, người là đại gia!

...

...

Không lâu lắm, hai thanh phi kiếm liền đều dùng đặc chế hộp gỗ chứa lên, cái kia Quỷ Linh kiếm định giá một trăm linh thạch, đá đen kiếm liền cái tên đều không có, thì lại chỉ định giá hai mươi linh thạch liền bán cho Phương Quý, hơn nữa nhìn cái kia làm nhiệm vụ đệ tử tặc tinh tặc tinh dáng

đáp, nói không chắc coi như là cái này hai mươi khối linh thạch, hẳn đều là từ bên trong vơ vét chỗ tốt, Phương Quý lão gia chỉ là lười cùng hẳn tính toán thôi.

"A Khô sư huynh, làm phiền!"

Phương Quý đại khái hơi mời A Khô sư huynh giúp đỡ tự mình công hai thanh phi kiếm xuống núi, đi ở phía trước, ngẩng đầu nhìn trời.

Đối với tu hành bên trong người đến nói, đặc biệt là Phương Quý loại này Dưỡng Túc sơ giai, bước lên con đường tu hành không lâu đệ tử, lựa chọn hai đạo phi kiếm chuyện có thể nói chưa từng nghe thấy, bình thường đều là lựa chọn một đạo chính mình thích hợp, cần tu khổ luyện, phải càng quen thuộc càng tốt, chỉ có như vậy, khi gặp phải nguy hiểm lúc, mới có thể phát huy ra sức mạnh mạnh nhất, miễn cho xuất hiện kẽ hở, chôn vùi cái mạng nhỏ của chính mình.

Nhưng Phương Quý lão gia không giống nhau a, hẳn muốn xông Thập Lý cốc, vì lẽ đó muốn chọn mềm mại sắc bén Quỷ Linh kiếm, nhưng này màu đen trọng kiếm cũng làm cho hẳn có loại không giống như cảm giác, tự nhiên cũng đến dẫn theo trở về, chờ sau này rảnh rồi chậm rãi nghiên cứu, cái này gọi là làm cân nhắc chu toàn. . .

A Khô sư huynh thế Phương Quý công lấy cái này hai thanh phi kiếm, một đường trầm mặc không nói, đến Ô Sơn cốc lâu nhỏ trong, liền đem hai thanh kiếm thả xuống, cùng Phương Quý tương đối, ngồi nghiêm chỉnh, Phương Quý vào lúc này đã không kiềm chế nổi học tập Ngự kiếm chi thuật nhảy nhót chi tâm, mạnh mẽ xoa xoa hai cái tay, nói: "Mau đem Quỷ Linh kiếm lấy ra, lại nói, ta có phải là muốn mau mau nhỏ máu nhận thân?"

"Được kêu là nhận chủ!"

A Khô sư huynh mặt mày ủ rũ cải chính Phương Quý lời giải thích, sau đó nói: "Bất quá cái kia đều là bên trong có cấm chế lợi hại cao giai pháp bảo, chúng ta hiện tại tiếp xúc phi kiếm lại là không cần, người chỉ cần đem linh tức độ nhập kiếm bên trong, làm quen một chút kiếm bên trong các đạo phù văn liền có thể. Phương Quý sư đệ, Ngự kiếm phi hành nghe tới lợi hại, kỳ thực chỉ là ngự kiếm bên trong cơ bản nhất thủ đoạn mà thôi, đương nhiên người hiện tại tu vị còn thấp, không tới học tập cao giai pháp môn thời điểm, ta cũng không cách nào dạy người!"

"Được được được!"

Phương Quý liền miệng đáp ứng, trong lòng lại thầm nghĩ: "Người liền cơ bản nhất phi kiếm đều sẽ va lên cây, lại biết cái gì thuật ngự kiếm?"

A Khô sư huynh tự nhiên không biết Phương Quý trong lòng ở oán thầm chính mình, đành hoàng truyền tụng khẩu quyết: "Một hớp linh tức nuôi phi kiếm, ba ngày du khắp cả vạn dặm núi. Phân quang lược ảnh bảo hộ chân nghã, phong mang bất tận chém hư cuồng. Ta từ ngự kiếm. . . Ồ, nói nhiều rồi!"

Nói thật lòng nhìn Phương Quý: "Người chỉ nhớ rõ linh tức nuôi phi kiếm, du khắp cả vạn dặm núi là tốt rồi!"

"Chúng ta Linh Tức cảnh đệ tử, nghĩ muốn đằng vân mà bay, thực sự quá khó, không Trúc Cơ căn bản không làm được, bởi vậy nghĩ muốn lược không mà đi, liền cần mượn pháp khí pháp bảo, mà phi kiếm này, chính là trong giới tu hành thuận tiện nhất cũng thường thấy nhất phi hành pháp khí, không chỉ có thể mượn kiếm độn không, còn có thể trừ ma vệ đạo, lợi hại nhất bất quá, nghe nói có chút Kim Đan đại tu, còn thói quen ngự kiếm xuất hành đây!"

". . ."

". . ."

Nghe A Khô một phen mạch lạc rõ ràng giảng giải, Phương Quý cũng dần dần rõ ràng ngự kiếm cơ bản nhất đạo lý.

Cái gọi là ngự kiếm, cơ bản nhất thủ đoạn, chính là hai loại.

Một loại là lẳng không ngự kiếm, bay ra ngoài đả thương địch thủ, cao minh người phi kiếm có thể từ ngoài ngàn dặm lấy người thủ cấp.

Đương nhiên dùng A Khô sư huynh lại nói, những thứ này đều không phải Phương Quý bây giờ cần học, hẳn muốn học chỉ có một cái, cái kia chính là Ngự kiếm phi hành, cái này lại là mượn phi kiếm đặc tính, người đứng kiếm trên, dựa vào phi kiếm tốc độ qua lại hư không, bay lượn thiên địa!

Xác thực như A Khô nói tới, học tập ngự kiếm mà bay, pháp môn rất là đơn giản.

Thống nhất mà nói, cũng là làm sao quán thâm linh tức tại phi kiếm bên trong, thì lại làm sao thông qua linh tức dẫn dắt không chế phi kiếm cao thấp phương hướng các loại, đơn giản đến làm người giận sôi , bất quá càng như vậy, liền càng đại biểu ngự kiếm mà bay gian nan, lại như là bước đi chạy bộ, nhảy nhảy nhót nhót người người đều biết, nhưng lại có mấy người có thể ở núi non trùng điệp trong lúc đó bước đi như bay mà không bị ngã chết?

Phương Quý rõ ràng đạo lý này, cũng biết mình cần làm chính là cái gì.

Hắn muốn lợi dụng cái này thời gian một tháng, đem ngự kiếm luyện tập đến phi thường thành thực trình độ, sau đó đi Thập Lý cốc xông vào một lần.

Cái này nghe tới như là có chút chuyện khó mà tin nổi, ngự kiếm là Tu hành giả kiến thức cơ bản một trong, nhưng thành thực nắm giữ ngự kiếm cũng có nhanh chậm phân chia cao thấp, tâm thường tiên môn đệ tử từ tiếp xúc phi kiếm bắt đầu, mãi đến tận Thân Kiếm Hợp Nhất, làm sao cũng đến mấy tháng công phu, càng là có như A Khổ sư huynh người như thế, nghe tới như là đã ngự kiếm đến mấy năm, vừa bay lên còn tổng hướng về trên cây va đây. . .

Bất quá Phương Quý rất có tự tin, ngự kiếm, quá dễ dàng.

Vốn là kiến thức cơ bản, chính mình lại là tiên nhân đời sau, không có gì không làm được!

Xác định chính mình nhớ quen ngự kiếm pháp môn sau khi, hấn liền tới đến Ô Sơn cốc mặt sau một mảnh đất trống trong.

Tay cầm cán kiếm, vận chuyển linh tức, đưa vào phi kiếm sau khi, sau lưng của hấn Quỷ Linh kiếm liền "Vèo" một tiếng từ cái hộp kiếm bên trong bay ra, xông lên giữa không trung, lại hạ xuống, chỉ là không có rơi xuống đất, mà là trôi nổi ở Phương Quý trước người, cách mặt đất ba thước xa.

Kiểm thân chu vi, có phù văn nước chảy giống như dần dần sáng lên, kiếm thân chu vi liền cuốn lên trện trện cuồng phong.

Chính là những thứ này cuồng phong, nâng phi kiếm bay đến giữa không trung, nhẹ nhàng chìm nổi.

"Cái này liền phải bay rồi a. . ."

Phương Quý tâm trạng vui vô cùng, cẩn thận từng li từng tí một bước lên phi kiếm, run rẩy ổn định thân hình.

Sâu sắc thở phào, hấn bỗng nhiên vận chuyển linh tức, nhất thời một đạo pháp lực thông qua bàn chân truyền vào thân kiếm trong.

"Vèo "

Quý Linh kiếm trong giây lát đó liền hóa thành một đạo huyết ảnh, bay thẳng ra xa mấy chục trượng đi.

Bất quá Quý Linh kiếm bay ra ngoài, Phương Quý nhưng không có cùng đi ra ngoài. . .

Phi kiếm bay quá nhanh, hấn trực tiếp từ kiếm trên té xuống đến rồi, hai chân hướng lên trời, bất đắc dĩ nhìn bầu trời.

"Thật giống. . . Không dễ dàng như vậy a!"

Phương Quý hoãn một hồi lâu thân, mới chậm rãi từ trên mặt đất ngồi dậy đến.

Tuy rằng đầu còn có chút ngậy dại, hết cách rồi, cũng đến mau mau đi đem phi kiếm tìm trở về. . .

Tìm về Quý Linh kiếm sau khi, Phương Quý lại một lần bước lên đi lên, sau đó cẩn thận từng li từng tí một độ một tia pháp lực đi qua.

Phi kiếm run lên một cái, lại không nhúc nhích.

Không riêng không nhúc nhích , liền ngay cả chu vi phù văn cuốn lên cuồng phong, đều theo pháp lực tiêu hao hết, có biến mất ý tứ.

"Pháp lực không đủ a. . ."

Phương Quý trong lòng tính toán, lại độ một đạo pháp lực đi vào.

"Vèo" một tiếng, phi kiếm lại không gặp. . .

Phuong Quý hai chân tiến vào trời, con mắt có chút thất thần nhìn bầu trời, đang suy tư nhân sinh.

Một lát sau, Phuong Quý mới bò lên, khập khểnh đem Quỷ Linh kiếm tìm trở về, chỉ là lần này, ở hất một lần nữa bước lên phi kiếm trước, chăm chú suy nghĩ một chút, trước đem chu vi trên đất đá vụn đều nhặt lên, rất xa ném ra ngoài. . .

"Cái này ngự kiếm, thật giống. . . Có chút khó a!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 23: Lãng Không Luyện Kiếm

Ngự kiếm mà bay tự nhiên tiêu sái phiêu dật, xê dịch yêu kiều, qua lại cửu thiên, nhưng xem người khác ngự kiếm dễ dàng, thật đến phiên mình mới phát hiện không nhẹ nhõm như vậy, vển vển là một cái không chế phi kiếm tốc độ kỹ xảo, liền làm cho Phương Quý không biết quăng ngã bao nhiêu té ngã.

Bất quá, mặc dù bỏ ra ròng rã một ngày, té sung mặt sung mũi, Phương Quý bây giờ cũng chỉ là có thể đạp ở phi kiếm bên trên chậm rãi về phía trước phiêu, mà không đến nỗi bị phi kiếm ném đến mà thôi, liền tùy tiện không chế phi kiếm gia tốc hoặc là toàn dừng lại đều không làm được, liền càng không cần phải nói những kia trùng thiên áp sát đất, xê dịch xuyên kích, trái phải lấp lóe cùng với gặp nạn chiết thân các loại độ khó cao động tác.

Mà hướng hồ, những thứ này còn đều chỉ là ngự kiếm động tác cơ bản nhất mà thôi, tương lai muốn học tại kiếm trên gần địch chiến thắng các loại chỗ huyền diệu cao hơn nhiều này!

"Dựa theo A Khổ sư huynh từng nói, đối với tu hành phi kiếm người tới nói, ngự kiếm phương pháp liền giống như là thân pháp, ta muốn xông qua Thập Lý cốc, liền nhất định phải đem ngự kiếm luyện vô cùng thuần thực, thân kiếm hợp nhất, muốn đến cái nào bay, liền hướng về cái nào bay, nhưng ta chỉ có thời gian một tháng, nơi nào đủ a, hai ngày đi qua cũng chỉ có thể chậm rì rì hướng về trước trượt, khi nào mới có thể làm đến thích làm gì thì làm?"

Phương Quý trong lòng âm thầm kêu khổ, trước tự tin tràn đầy sức lực bây giờ đã tiêu.

Thậm chí ở trong lòng nghĩ, A Khổ sư huynh sẽ không chính là vì bỏ đi ta xông Thập Lý cốc ý nghĩ, mới cố ý nói như vậy chứ?

Nhưng tuy rằng ý thức được cái này ngự kiếm luyện tập lên rất khó, có thể Phương Quý cũng không phải như vậy dễ dàng chịu thua tính tình.

Dẫn vật hai ngày, thấy tiến bộ thực tại chậm chậm, liền bắt đầu động nổi lên suy nghĩ: "Nếu là vẫn liền như thế ở trên đất bằng luyện tập, từng giọt nhỏ, trước tiên chậm rãi bay, lại tăng nhanh tốc độ, trước tiên từ tầng trời thấp bắt đầu, lại chậm rãi hướng về trời cao, luyện tốt đi thẳng tắt, lại học chuyên biến, lại học xê dịch né tránh. . . Thật không biết đến luyện tập bao lâu, nghĩ xông Thập Lý cốc, ta liền không thể lại như thế theo bước liền theo!"

Hắn càng nghĩ càng là chăm chú: "Luyện tập phi kiếm, cơ bản nhất chính là không thể từ trên phi kiếm rơi xuống, bây giờ ta ngược lại thật ra miễn cưỡng nắm giữ, lúc nào cũng duy trì chính mình linh tức cùng phi kiếm duy trì nhất định liên hệ, liền có thể bảo đảm hai chân của chính mình vẫn đứng ở kiếm trên, chỉ là thân thể cân bằng rất khó nắm giữ, bình địa bên trên, chướng ngại quá nhiều, không không cẩn thận liền quăng ngã, vì lẽ đó, nghĩ phải nhanh chóng nắm giữ phi kiếm kỹ xảo, phải làm hết sức tăng cường chính mình tại phi kiếm phía trên thời gian, hoặc nói, tăng cường luyện tập không gian. . ."

Vừa nói, hắn vừa khắp mọi nơi đánh giá.

Đột nhiên ánh mắt nhìn về phía Ô Sơn cốc bên trái một chỗ hiểm phong, không nhịn được nảy sinh ý nghĩ bất chợt: "Nếu ta đạp lên phi kiếm, từ hiểm phong bên trên bay xuống, vậy coi như như là con cá tiến vào trong

nước, chim nhỏ bay đến không trung? Phi kiếm coi như bất ổn, cũng sẽ không gặp phải cái gì chướng ngại, cũng là có đầy đủ thời gian cảm thụ người tại phi kiếm bên trên cảm giác, luyện tập điều khiển phi kiếm kỹ xảo. . ."

Trong lòng càng nghĩ càng kỳ, càng cảm giác mình ý đồ này hữu dụng.

Thiên trong vũng nước làm sao có thể học được bơi, tự nhiên phải là hồ lớn sông lớn bên trong mới học càng nhanh!

Bất quá hẳn chung quy không phải người ngu, rất nhanh liền ý thức được một vấn đề nghiêm trọng: "Sẽ ngã chết. . ."

Nhưng Phương Quý cũng không phải dễ dàng như vậy từ bỏ, một cái dòng suy nghĩ không đúng, cái kia liền khác tìm một cái dòng suy nghĩ.

"Từ trên vách núi cheo leo rơi xuống sẽ ngã chết, cái kia tìm cái quãng không chết không là được?"

Nghĩ đến nơi này, hẳn liền hứng thú bừng bừng đem cái hộp kiếm công ở trên người, lại chạy đi A Khổ sư huynh trong phòng lật một cái hồ lô, chứa vào tràn đầy một hồ lô nước trong, trong lồng ngực của mình sủy bầy, tám viên bồ khí Linh đan, còn có một con gà lớn chân, hát lên cười nhỏ tiến vào chu vi trong ngọn núi, tại tuần phong hiểm lĩnh trong lúc đó bốn phía loanh quanh lên, tìm kiếm trong lòng lý tưởng phi kiếm luyện tập nơi. . .

Hẳn rất may mắn, rất nhanh liền ở khoảng cách cầu đá nhỏ cách xa bảy, tám dặm địa phương, tìm tới một chỗ hồ nước, hồ nước này ước chừng phạm vi trăm trượng, hồ nước trong suốt, thiên nhất địa phương, cũng có hơn trượng sâu cạn, phía nam có một dòng nước chảy xiết thác nước, vuông góc rơi xuống, dài mười mấy trượng, chu vi chính là từng mảng từng mảng

rậm rạp rừng trúc, từ xa nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy lấm ta lấm tẩm mấy toà tháp thoáng ở trong rừng lương đình.

"Từ trên vách đá nhảy xuống, ở cái này trên mặt hồ luyện tập phi kiếm không thể tốt hơn!"

"Không gian rất lớn, lại không có chướng ngại, coi như từ trên phi kiếm rơi xuống, ngã vào trong hồ cũng không chết được người!"

". . ."

". . ."

Phương Quý càng nghĩ càng bắt đầu, rất là vì chính mình tuyệt diệu chủ ý mà tự đắc.

Lập tức liền hứng thú bưng bưng dọc theo vách núi bên cạnh đường nhỏ bò đến thác nước phía trên, trước tiên gặm cái chân gà, nuốt một viên Bồ Khí đan, sau đó liền giải áo bào, rút đi ủng vớ, chỉ đi chân đất, mặc một bộ thiếp thân tiết khổ, ngồi xổm ở trên vách núi cheo leo mặt, vẻ mặt nghiêm túc đem hộp gỗ mở ra, lấy ra lẳng lẳng nằm ở bên trong Quỷ Linh phi kiếm, thật dài thở ra một hơi.

Tế nổi lên phi kiếm, liền trôi nổi ở vách núi ở ngoài, khoảng cách mặt hồ ước chừng vài chục trượng cao, thoạt nhìn liền nhường người có chút choáng váng, Phương Quý trong lòng cũng có chút hư, nhưng vẫn là đánh bạo, cẩn thận từng li từng tí một nhấc chân, chậm rãi đứng ở trên phi kiếm mặt đi.

"Ồ, bên kia thác nước trên tiêu tử, đang làm gì?"

Phương Quý không biết chính là, ngay khi hấn lựa chọn cái này thác nước cách đó không xa, hồ nước phía tây, ước chừng hai, ba dặm địa

phương, có một toà nhỏ lương đình, ẩn nấp ở rừng trúc nơi sâu xa, bên ngoài rất khó phát hiện, nhưng cái này lương đình hướng về nhìn ra ngoài, lại đem hồ nước này phong cảnh thu hết ở đáy mắt, mà ở cái này trong lương đình, lại đang có mấy vị khí chất thoát tục người tuổi trẻ, ở đây uống trà đàm tiếu, thưởng núi trong phong cảnh.

Trong những người này, trong đó có hai nam một nữ, mặc chính là giống như Phương Quý Ô Sơn cốc đệ tử trang phục.

Hai người nam một cái đầu trên cắm ô trâm, sắc mặt trầm ổn, một cái khác sau lưng vác lấy cái hộp kiếm, khí vũ hiên ngang, mà này cái nữ tử, thì lại thoát nhìn mười lăm, mười sáu tuổi, vóc người linh lung, khuôn mặt xinh đẹp, nhìn có chút ngây thơ đáng đáp.

Bọn họ tuy là Ô Sơn cốc đệ tử, nhưng tu vị lại đều không yếu, trang phục tuy rằng đơn giản, nhưng cũng tính chất phi phàm, có giá trị không nhỏ.

Chỉ bất quá bọn hắn ba người cùng ở giữa ngòi hai người so với, thân phận rồi lại rõ ràng thấp một đoạn, ở trong lương đình, đầu gối trên nằm ngang một bộ đàn cổ, chính là một cái thoát nhìn hai mươi tuổi trên dưới cô gái, người này mặc vào một cái áo đỏ, khuôn mặt thanh tú, rất có một loại không dính khói bụi trần gian khí chất xuất trần, mà ở bên cạnh hắn, còn có một cái nam tử mặc áo bào trắng, tương tự tuần dật bất phàm.

Trước hết nhìn thấy Phương Quý, chính là cái kia khuôn mặt ngây thơ nữ hài tử, đương thời Phương Quý chính một kiện kiện bỏ đi trên người xiêm y, chỉ mặc vào một cái tiết khổ, nàng nhất thời sợ nhảy lên, đầy mặt đỏ chót, nói: "Nơi nào đến tiểu tử, lại không hiểu quy củ như thế, lẽ nào là nghĩ nhảy vào trong hồ rửa ráy? Không biết nơi này tới gần Nhan sư tử thanh tu địa phương sao, nhanh đi giáo huấn hắn. . ."

Những người khác nghe vậy, cũng đều hiếu kỳ nhìn sang, quả nhiên đều nhìn thấy như thế một cái gan to bằng trời, vẻ mặt yên lặng.

"Không nên thật bị hấn ô uế cái này Kính hồ trong nước, ta đi trực hấn rồi đi cũng chính là!"

Cái kia sắc mặt trầm ổn nam tử đứng dậy, liền muốn qua đi.

Nhưng cũng đang lúc này, bị người vây vào giữa, thân phận rõ ràng không tầm thường Nhan sư tử bỗng nhiên nói: "Hấn thật giống không phải rửa ráy!"

Mấy người khác cũng đều nhìn sang, lúc này mới phát hiện, tiểu tử kia lại té nổi lên một thanh phi kiếm, sau đó cẩn thận từng li từng tí một đứng ở phi kiếm bên trên, chậm rãi điều chỉnh tư thế của chính mình, ở thác nước trên bầu trời xuống di động, như là ở làm chuẩn bị.

Cái kia sau lưng cũng lấy cái hộp kiếm nam tử hơi ngần người ra, chột nói: "Nguyên lai hấn là muốn ở chỗ này luyện tập phi kiếm!"

Chu vi mấy người nhất thời đều nhìn về hấn: "Phi kiếm cũng có thể như thế luyện sao?"

Cái kia sau lưng cũng lấy cái hộp kiếm nam tử trên mặt lộ ra mấy phần quái lạ vẻ mặt, nói: "Hấn đại khái là cảm thấy, lãng không luyện kiếm, có thể tránh né chướng ngại, dễ dàng hơn nắm giữ phi kiếm cảm giác bình hành đi, ta từng nghe người đã nói loại này phương pháp luyện tập. . ."

Nghe xong cái này đeo kiếm nam tử lời nói, mọi người nhất thời đối với tiểu tử kia nhiều hơn mấy phần hiếu kỳ.

Nhưng cũng liền vào lúc này, cái kia thân mặc áo bào trắng tuấn dật nam tử bỗng nhiên cười gằn một tiếng, than thở: "Cõi đời này xưa nay không

thiếu một ít ý nghĩ kỳ lạ người, tu tập Ngự kiếm chi thuật, không chịu tiến lên dần dần, chỉ nghĩ một lần là xong, cũng không biết càng nghĩ nóng lòng cầu thành, liền lại là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, ha ha, như nói đến, có ý nghĩ như vậy người, ta trước đây cũng đã gặp một cái, người kia vì luyện tốt ngự kiếm phương pháp, liền thường thường chạy đến trên vách núi cheo leo mặt đi, một hơi ngự kiếm từ trên sườn núi bay ra, ở giữa không trung điều chỉnh cân bằng. . ."

Cái kia khuôn mặt ngây thơ cô gái vội vàng nói: "Lữ sư huynh, người kia hiện tại thế nào rồi?"

Áo bào trắng Lữ sư huynh nói: "Sợ cao!"

Mọi người xung quanh nhất thời một mặt mông nhìn hẩn.

Lữ sư huynh nói: "Mạnh mẽ quăng ngã mấy lần, lưu lại mầm bệnh, từ cái kia sau khi vừa đến chỗ cao liền run cầm cập. . ."

Mọi người: ". . ."

Cũng mọi người ở đây nói chuyện trong lúc đó, chỉ thấy xa xa cái kia trên vách đá tiểu tử, như là chuẩn bị làm đủ chuẩn bị, bỗng nhiên hét dài một tiếng, cả người từ trên sườn núi bay ra, dưới chân phi kiếm, trong nháy mắt vẽ ra một đạo ánh sáng đỏ, xông thẳng tiến vào vách núi ở dưới, trên mặt hồ, kiếm quang tán loạn, bay vút không ngớt, tiểu tử kia trong miệng gào thét, liều mạng tại phi kiếm trên nắm giữ thân thể cân bằng.

Nhưng chỉ tiếc, bay ra ngoài không tới mấy cái trong nháy mắt công phu, phi kiếm liền đột ngột đến lật lại, hẩn tại kiếm bên trên lập thân không được, cả người nhất thời từ cao mấy trượng địa phương ngã xuống đi xuống, như viên tảng đá lớn cũng tựa như, đầu dưới chân trên đồng một tiếng tiến vào hồ nước bên trong.

"Ha ha. . ."

Lương đình bên trong, mọi người thấy hấn cái này chật vật dáng dấp, đều là vỗ tay cười to.

Gánh vác cái hộp kiếm Ô Sơn cốc nam tử cười nói: "Cũng không phải dùng đi trực hấn, ăn đủ rồi vị đắng, dĩ nhiên là đi rồi!"

Thân mặc áo bào trắng Lữ sư huynh, càng là lộ ra một bộ quả nhiên biểu tình như vậy.

Chỉ là một cái ý nghĩ kỳ lạ người mang đến nhỏ khúc nhạc dạo ngắn mà thôi, bọn họ liền cũng không còn để ở trong lòng, vẫn là tiếp tục cùng ba vị này Ô Sơn bên trong nổi bật đệ tử nói chút liên quan tới Thập Lý cốc thử luyện chuyện quan trọng, chỉ điểm bọn họ hấn là chú ý một ít chuyện hạng.

..

Nhưng bọn họ không nghĩ tới chính là, cái kia rơi vào trong hồ tiểu tử, lẳng lẳng ở trên mặt hồ phiêu một hồi, bỗng nhiên vươn mình hướng về bên hồ bơi đi, một cái dòn sức đâm vào trong nước, đem mình phi kiếm vớt lên, sau đó liền ngậm lấy phi kiếm bơi tới bên hồ, không nói một lời, lại dọc theo bên cạnh đường nhỏ bò đến trên vách núi cheo leo mặt, thở ra dài mấy hơi thở sau, lần thứ hai đập lên phi kiếm vọt ra.

Lương đình bên trong người đều lấy làm kinh hãi, sắc mặt đều có chút quái lạ.

Cái kia trước người bày ra một bộ đàn ngọc Nhan sư tử trên mặt lộ ra một vết nụ cười, nhẹ giọng nói: "Thật can đảm a!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 24: Phi Kiếm Kỳ Tài

"Vừa nãy ta chỉ là phi kiếm bỗng nhiên đảo ngược thì trong lòng cả kinh, đã quên duy trì linh tức cùng linh hoạt tuần hoàn, rồi mới từ phi kiếm bên trên rớt xuống, nếu vào lúc đó, trong lòng không hoảng hốt, trên eo sử một luồng xảo kinh, thì có thể làm cho phi kiếm lật trở lại. . ."

Tổng kết lần thứ nhất kinh nghiệm Phương Quý, lập tức liền lại bắt đầu lần thứ hai thử nghiệm, lần trước hẳn chỉ ở hồ nước bên trên bay mấy tức công phu liền rơi vào trong hồ, nhưng lần này, lại mạnh mẽ nhiều ưỡn lên một hồi, sau đó hay bởi vì phi kiếm quay về lúc không chế không tốt lực đạo đem mình quăng bay ra ngoài , bất quá hẳn lập tức lại một lần bò lại trên vách đá, lần thứ ba từ trên sườn núi vọt xuống tới!

Bốn lần. . .

Năm lần. . .

Sáu lần. . .

. . .

. . .

"Đùng" "Đùng" "Đùng"

Trên mặt hồ, lúc nào cũng bắn lên bi thảm bọt nước.

Nhưng trên vách đá, lại luôn là sẽ có một đạo cố chấp kiếm quang, lần thứ hai cúi đầu lao ra.

Hai, ba dặm, rừng trúc trong lương đình mấy vị Thái Bạch tông đệ tử, đã không biết nên nói cái gì.

Bọn họ cũng hồn nhiên đã quên chính mình trước chính đang tại đàm luận chuyện, chỉ là không nói gì vừa thán phục nhìn cái kia lần lượt trôi vào trong nước, lại một lần nữa bò lên trên vách núi, điều khiển phi kiếm lao ra nho nhỏ bóng người, trong lòng trực giác đến tam quan đều có chút tan vỡ!

Thân là tiên môn đệ tử, bọn họ đương nhiên nghe nói qua rất nhiều ý nghĩ kỳ lạ ý nghĩ, như tên tiểu tử này như thế, mượn vách núi để luyện tập phi kiếm cũng không ít, trong những người này, hoặc là có bị té gãy chân, hoặc là có sợ vỡ mật, đại đa số đều trở thành tiên môn đệ tử bên trong trò cười, thoát nhìn tên tiểu tử này cùng những người kia cũng không có rất bất đồng.

Chỉ là khác nhau ở cái kia tại, những người kia ở hoặc nhiều hoặc ít ăn mấy lần vị đắng sau khi, liền đều dàng hoàng thu rồi những thứ này không thiết thực ý nghĩ, mà tên tiểu tử trước mắt này. . .

. . . Hắn đây là không sợ chết, vẫn là không sợ té?

Vừa bắt đầu đều ôm một cái chế giễu tâm tính mọi người, vào lúc này cũng cảm giác thấy hơi không cười nổi, trong lương đình bầu không khí cũng nhất thời có vẻ hơi vắng lặng, chỉ có xa xa cái kia trên mặt hồ tiểu tử gào thét tiếng thỉnh thoảng truyền đến, tựa hồ có hơi hưng phấn.

"Keng. . ."

Ở cái này trăm mặc bầu không khí bên trong, vị kia Nhan sư tử nhẹ nhàng rút lấy một thoáng đầu gối trên đàn ngọc, giòn nhẹ tiếng đàn đem mọi người từ trong trăm mặc kéo trở lại, Nhan sư tử nhẹ nhàng từ cái kia ba vị Ô Sơn cốc đệ tử trên mặt nhìn sang, hé miệng cười nói: "Trương Kinh sư đệ, Mạnh Lưu Hồn sư đệ, Hứa Nguyệt Nhi sư muội, các người ba người đều là Ô Sơn cốc bên trong người tài ba, muốn xông Thập Lý cốc, thông qua khảo hạch đối với các người tới nói không bao nhiêu độ khó, có thể hay không tiến vào mười vị trí đầu, tốt thu được tiên môn khen thưởng mới là các người nên tranh. . ."

"Bất quá đối với cái này mười vị trí đầu tranh đấu, chúng ta có thể chỉ điểm các người lại không nhiều, Thập Lý cốc bên trong các loại kỳ cấm, các người đều đã rõ ràng, còn lại liền cần chính mình nỗ lực, thời gian một tháng mặc dù ngắn, nhưng nhiều xuống chút công phu, cũng có thể nhiều mấy phần phần thắng, xem cái kia hồ trên tiêu nhi, tuổi so với các người còn nhỏ không ít, nhưng có như vậy dũng khí liều chết luyện kiếm, nói không chắc một tháng sau, các người đối thủ cạnh tranh lại nhiều một người đây!"

Ô Sơn cốc đệ tử Trương Kinh, Mạnh Lưu Hồn cùng Hứa Nguyệt Nhi ba người, nghe vậy đều có chút trăm mặc, bọn họ bây giờ đương nhiên không chịu tin tưởng cái kia rõ ràng mới vừa tiếp xúc phi kiếm không lâu tìm đường chết tiêu tử một tháng sau có tư cách thành vì bọn họ đối thủ, nhưng cũng biết vị này Nhan sư tử là đang nhắc nhở bọn họ, cùng với nghĩ trăm phương ngàn kế hỏi thăm Thập Lý cốc bên trong sẽ bố trí, chẳng bằng nỗ lực tăng cao thực lực quan trọng.

Liền đều đứng dậy, hướng về cái kia Nhan sư tử cùng Lữ sư huynh nói: "Đa tạ sư tử, sư huynh chỉ điểm!"

Trước khi rời đi, những người kia đều hướng về hồ trên luyện kiếm bóng người liếc mắt nhìn, Hứa Nguyệt Nhi khá không phục cau mũi một

cái.

"Có gì đặc biệt, ta phi kiếm có thể mạnh hơn ngươi nhiều. . ."

Đợi đến mấy người này đi rồi, vị kia thân mặc áo bào trắng Lữ sư huynh cũng bắt tiện ngồi lâu, hấn hướng về trên mặt hồ luyện kiếm bóng người liếc mắt nhìn, đáy mắt có chút không vui vẻ, tựa hồ chính mình mới vừa nói tiểu tử này như vậy luyện kiếm không đúng, kết quả hấn lại lần lượt tiếp tục kiên trì, để trên mặt hấn có chút không dễ nhìn. Trầm mặc chốc lát sau khi, nói: "Nhan Doanh sư muội, tiểu tử kia không biết quy củ, ở Kính hồ bên trên hồ to gọi nhỏ, quấy nhiễu người thanh tu, muốn hay không ta đi đem hấn đuổi đi, không cho hấn ở người thanh tu nơi hồ đồ?"

Cái kia Nhan sư tỷ khe khẽ lắc đầu, nói: "Đa tạ Lữ sư huynh ý tốt, nhưng không cần để ý tới hấn, ta chỉ là phụng mệnh ở đây thanh tu, nhưng cái này Kính hồ lại không là của ta, cũng không phải tiên môn cấm địa, hấn đồng ý ở đây luyện kiếm, ta lại có thể nào loạn người tu hành đây?"

". . ."

". . ."

Bây giờ Phương Quý là không biết bây giờ mình đã trở thành lương đình bên trong Nhan sư tỷ trong miệng chính diện điển hình, hấn thậm chí cũng không biết có người ở nhìn hấn luyện tập phi kiếm, hấn chỉ là ở một lần lại một lần ngã vào hồ nước trong quá trình, rõ ràng cảm nhận được một chút ngự kiếm lúc kỹ xảo.

Những kỹ xảo này vừa ý sẽ mà không thể nói bằng lời, chính mình không đi thân thân lĩnh hội, chính là người khác cùng chính mình lại nói lại nhiều hơn khắp cả cũng không thể nào hiểu được, mà ở cái này một lần lại

một lần lý giải trong, hấn ngự kiếm bay trên không trung thời gian càng lúc càng lâu.

Đương nhiên, mặc dù là lần lượt ngã vào trong hồ, nhưng từ cao như vậy địa phương té xuống, hấn cũng như thế tao ngộ không ít tội , bất quá Phương Quý tu luyện chính là Cửu Linh thánh điển, linh tức cường đại, máu ứ đọng cùng uể oải lại ở ngày thứ hai liền tốt, cũng không ảnh hưởng ngày thứ hai luyện kiếm, hơn nữa hấn linh tức cường đại, cuộn cuộn không dứt, cũng làm cho hấn so với bình thường Luyện Khí tầng ba nhiều rất nhiều luyện kiếm thời gian.

Những khác Luyện Khí tầng ba đệ tử, liên tục ngự kiếm một nén hương thời gian, pháp lực liền có thể hao hết, cần một lần nữa thổ tức, nhưng Phương Quý lại hoàn toàn không biết uể oải, cho dù hấn liên tục không ngừng ngự kiếm, cảm giác cũng có thể chống đỡ đến nửa canh giờ thời gian bên trên.

Như vậy một ngày một ngày, Phương Quý ở Kính hồ trên luyện bảy, tám ngày phi kiếm, dần dần có lĩnh hội, giá kiếm càng thuần thực.

Đến lúc này, hấn đã cùng ban đầu ở đây luyện kiếm lúc rất là không giống, thân hình ngự kiếm mà bay, một đạo linh quang xuyên toa ở trên mặt hồ, toàn dừng lại toàn tiến vào, xê dịch xoay người, thỉnh thoảng nâng kiếm xông hướng giữa không trung, mà lúc buông xuống sát mặt hồ xẹt qua, thoát nhìn nhẹ thành thạo, tốc độ nhanh thì thậm chí xem không thấy bóng người, chỉ thấy một đạo ánh kiếm màu đỏ tại trên mặt hồ bay vút, cực kỳ thần dị.

Lúc này, hấn thoát nhìn đã hoàn toàn không giống như là người mới học, đúng là từng hạ xuống rất nhiều công phu lão thủ.

"Ha ha ha ha, ta Phương Quý lão gia quả nhiên là tiên nhân đời sau, thiên tư bất phàm. . ."

Phương Quý chính mình cũng có thể cảm giác mình đang bay vào một đạo tiên cảnh, mỗi lần ngự kiếm mà bay, đều mở cờ trong bụng, tại Kính hồ bên trên lưu lại hấn dương dương tự đắc cười quái dị, trong lòng phần này khoan khoái dễ chịu, quả thật là không cách nào cùng người khác giảng giải, đẹp tới cực điểm. . .

"Lại thật luyện ra. . ."

Phương Quý không biết chính là, mình luyện kiếm trong khoảng thời gian này, rừng trúc nơi sâu xa, thường có một đôi ánh mắt nhìn về phía chính mình.

Cái kia đạo ánh mắt, từ vừa mới bắt đầu hiếu kỳ, muốn xem hấn có thể ăn mấy lần vị đắng mới bằng lòng từ bỏ, đến sau đó dần dần đối với hấn nổi lên chút ý kính phục, lại tới nhìn thấy hấn Ngự kiếm chi thuật tăng lên nhanh như vậy, mà sinh ra một chút thán phục, ánh mắt chủ nhân liên tưởng đến chính mình ban đầu tiếp xúc phi kiếm thì luyện đến Phương Quý bước đi này cần thời gian, liền càng là đối với hấn có mấy phần mong đợi.

"Tiểu tử này, cùng trong môn phái những đệ tử khác không giống nhau lắm a. . ."

Nàng không biết tên tiểu tử này đến tốt cùng là ai, thì tại sao bình thường liên tu luyện cũng không để ý, chỉ là một lòng đến luyện phi kiếm, dù sao Ô Sơn cốc đệ tử, Dưỡng Túc làm trọng, bây giờ ngoại trừ những kia chuẩn bị ở Thập Lý cốc thử luyện trong thông qua khảo hạch người ở ngoài, những người khác đều hấn là vẫn là chuyên tâm tu luyện mới là, mà tên tiểu tử này nếu là vì Thập Lý cốc thử luyện, phi kiếm trình độ lại rõ ràng không đủ. . .

"Hiện tại ta đang không có chướng ngại địa phương, đã bay rất khá. . ."

Mà vào lúc này, Kính hồ bên trên, Phương Quý khiêu hai lãng chân, ngồi ở Quỷ Linh kiếm trên, chính mình cũng đang suy nghĩ: "Nhưng đây chỉ là bước thứ nhất mà thôi, xông Thập Lý cốc thời điểm, cũng không có thoải mái như vậy, trái lại là muốn tránh né vô số chướng ngại cùng hung hiểm, vì lẽ đó ta còn hẳn là tiếp tục luyện tập làm sao né tránh chướng ngại cùng trốn tránh hung hiểm, tăng cường phản ứng của chính mình bản lãnh. . ."

Như vậy tinh tế cân nhắc, Phương Quý quay đầu, nhìn về phía bên cạnh rừng trúc.

Rừng trúc sâu thẳm, vô tận trúc tía hoặc cao hoặc thấp, hoặc thô hoặc nhỏ, cành lá sum xuê, lộn xộn, trúc cùng trúc trong lúc đó, khe hở có lớn có nhỏ, lớn khoảng cách vài thước, nhỏ bé bất quá quyền lớn trong lúc đó, từ xa nhìn lại, liền như một bức tường, gió thổi không lọt cũng tựa như.

"Nếu như ta có thể làm được ở trong rừng trúc ngự kiếm, tốc độ nhắc đến nhanh nhất mà không va vào mỗi một khóa cây trúc. . ."

Phương Quý con mắt dần dần toả sáng, chậm rãi từ kiếm trên bò lên.

"Xem hẳn tuổi tác không lớn, cố gắng chỉ là trong môn phái vị nào sư trưởng con cháu đi, không câu nệ tại ba năm có hạn, vì lẽ đó không cần sốt ruột tu luyện, đối với phi kiếm nổi lên hứng thú, liền ý nghĩ kỳ lạ chạy đến nơi đây để luyện tập phi kiếm, bây giờ nhìn hẳn trong mấy ngày ngắn ngủn, liền đem phi kiếm tu luyện tới trình độ này, thực tại như kỳ tích giống như, nói không chắc mấy năm sau khi, trong môn phái lại sẽ xuất hiện một cái kỳ tài. . ."

Hiện nay, vị kia trong lương đình Nhan sư tử, cũng chính đang âm thầm nghĩ.

Nàng cũng không nghĩ tới chính mình lại sẽ hiểu kỳ xem một cái người xa lạ luyện tập phi kiếm vài ngày, cũng không làm sao lo lắng chính mình thanh tu, bất quá bây giờ người này Ngự kiếm chi thuật đã có chút thành tựu, ở lại chỗ này vô dụng, nói vậy cũng có thể rời đi. . .

Sau đó đang lúc này, nàng con người đột nhiên co rụt lại: "Hắn muốn làm gì?"

Ở nàng kinh ngạc trong ánh mắt, chỉ thấy cái kia ngòi ở kiếm trên tiêu tử, đột nhiên đứng lên, một tiếng gào thét, "Vèo" một tiếng, dưới chân kiếm đã biến thành một vệt ánh sáng màu máu, thẳng tắp bay vào trong rừng trúc, sau đó liền nghe thấy trong rừng trúc một mảnh bùm bùm cách cách, cành lá bay tán loạn không dứt, mắt thường có thể thấy từ rừng trúc ngoại vi bắt đầu, một đạo hỗn độn tuyến thẳng hướng rừng trúc nơi sâu xa sụp tiến vào. . .

"Tốc độ nhanh như vậy hướng về trong rừng trúc xông, không cần mạng nữa?"

Vị kia Nhan sư tử khẽ cau mày, nhẹ nhàng vỗ một cái đàn ngọc, lại từ bên trong bay ra một đạo phi kiếm màu xanh bích, nàng đặt chân kiếm trên, thân hình như một đạo nhẹ nhàng thanh quang, liền từ lương đình bay ra, hướng về tiêu tử kia vọt vào rừng trúc phương hướng lao đi.

Tổng muốn nhìn một chút hắn chết hay chưa mới là. . .

Bất quá vị này Nhan sư tử còn không bay đến chỗ đó, đã thấy lạng lẽ trong rừng trúc, bỗng nhiên lại vang lên một trận hô to gọi nhỏ trúc lá nát

bay âm thanh, sau đó liền nhìn thấy một đạo quỷ dị ánh kiếm màu đỏ ngòm liền từ trong rừng trúc bay ra.

Ánh kiếm kia vòng vo, như là đang cố gắng tránh né chu vi cây trúc, nhưng rừng trúc như vậy dày đặc, lại làm sao có khả năng làm được đến, ven đường cũng không biết có bao nhiêu trúc tía bị sắc bén kiếm quang xé nát chặt đứt, một đường sụp đổ, cái kia kiếm trên tiêu tử chạy trời chết, sau lưng đã là khắp nơi bừa bộn. . .

Người thường ở tình huống như vậy, sợ là sớm đã từ trên phi kiếm ngã đi xuống, hẳn lại còn vững vàng đạp lên phi kiếm.

Cái này kiến thức cơ bản quả thật là tu luyện không sai.

Bất quá vọt tới rừng trúc biên giới lúc, hẳn rất cực vẫn là thu thế không được, bị một cây thô to trúc tía ngăn cản đường đi, nếu là xông thẳng trúc tía vọt tới cũng là thôi, hết lần này tới lần khác trong lòng hẳn lại còn nghĩ tránh né, nhất thời phi kiếm phiến diện, nghiêng xẹt qua trúc tía, cái này thô to trúc tía theo tiếng gãy vỡ, mà hẳn cũng bị trúc tía cành lá chặt chẽ vững vàng quét trúng, miễn cưỡng từ phi kiếm bên trên té xuống.

"Đùng!"

Đầu chặt chẽ vững vàng đánh vào bên hồ trên một khối nham thạch, hoàn toàn ngắt đi.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 25: Đương Nhiên Là Thiên Tài

"Xin chào gan lớn, cũng chưa từng thấy như thế không sợ chết. . ."

Nhan sư tử liếc mắt nhìn ngã chổng vó lên trời ngã trên mặt đất, trên trán xô ra một cái túi lớn Phương Quý, bắt đặc dĩ lắc lắc đầu.

Nàng bây giờ tự nhiên cũng nhìn ra thiếu niên này chính là đang luyện kiếm, hơn nữa dùng phương pháp không có chỗ nào mà không phải là ý nghĩ kỳ lạ, gan to bằng trời, nếu là bình thường có người đến đây hỏi nàng, nàng phỏng chừng cũng sẽ đau xích không phải, nhưng bây giờ nàng tận mắt Phương Quý từ vừa mới bắt đầu liền đập kiếm đều bất ổn, đã biến thành bây giờ có thể ở trên mặt hồ linh động phi hành còn như chim tước, tiến bộ nhanh chóng, lại làm cho nàng cũng không khỏi không bội phục.

Cúi đầu liếc mắt nhìn cái này người thiếu niên, chỉ thấy hấn hai mắt nhắm nghiền, nằm ở trên mặt đất không nhúc nhích, liền nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, thử một cái hấn linh tức, đúng là hơi ngẩn người ra, lại phát hiện thiếu niên này linh tức chất phác, vượt xa bình thường Ô Sơn cốc đệ tử, càng là sâu sắc thêm chính mình phán đoán, biết hấn tất là một vị tiên trưởng sau khi, bằng không nhất định sẽ không có tốt như vậy căn cơ.

Lại thấy hấn hô hấp nhẹ nhàng, yên lòng, biết hấn mạng lớn, chỉ là va ngã đi, nhưng không có lập tức té đứt đoạn mất cái cổ, bất quá nhìn cái kia cục u to trên đầu tím bên trong mang đỏ, rõ ràng cũng đựng phải rất nặng.

Vốn là lười lo chuyện bao đồng nàng, ngay cả xem thiếu niên này luyện kiếm bậy, tám ngày, cũng hơi sinh chút lòng trắc ẩn, liền lấy ra một cái bình

sứ nhỏ nhỏ, từ bên trong đổ ra một giọt óng ánh nước thuốc, ngón tay trở dính, nhẹ nhàng lau ở hấn cái trán bọc lớn bên trên.

Lại nói Phương Quý xác thực lập tức va ngất đi , bất quá hấn dù sao tu luyện Cửu Linh Dưỡng Tức pháp, linh tức hơn xa người thường cường đại, chỉ là ngây dại đến một thoáng, liền mơ mơ màng màng, xen vào thanh tỉnh cùng không phải thanh tỉnh trong lúc đó, chợt thấy đến trên trán nóng hừng hực chỗ đau, xuất hiện một vết mát mẻ, cảm giác đặc biệt thoải mái, con mắt liền cũng mông mông lung lung mở ra, nhìn thấy một tấm khuôn mặt.

Tấm kia khuôn mặt vô cùng đẹp, nhưng cũng không giống Hồng Bảo cùng tiêu Lý như vậy non nớt, theo bản năng tiện lợi thành là Hoa quả phụ.

"Các người rốt cục trở về tìm ta rồi?"

Hấn vui vẻ không thôi, cười híp mắt kêu một tiếng "Hoa tử", bàn tay chậm rãi về phía sau vươn ra ngoài.

Kỳ thực cũng không làm cái gì, lại như là lúc ở trong thôn như thế, cái này một rờ, lại tìm đến một chỗ đầy đà mềm mại nơi.

Cảm giác thật giống có chút không giống, nhưng cũng gần như!

"Bạch!"

Chính ngòi chòm hồm trên mặt đất cho tiêu tử này xúc thuốc Nhan sư tử, chợt đổi sắc mặt.

Nàng vạn vạn không nghĩ tới, tiêu tử này lại có cái này gan chó, thừa dịp chính mình cho hấn xúc thuốc, tới liền khinh bạc chính mình, đầy mặt kinh nộ phía dưới, khoát đến đứng dậy, nhấc chân chính là một cước, Phương Quý nhất thời hú lên một tiếng toàn bộ bay vào trong hồ đi!

"Oa. . . Ai dám đá. . ."

Bị hồ nước một kích, Phương Quý cũng mãnh đến tỉnh táo lại, cách mặt nước, lúc ẩn lúc hiện tựa hồ nhìn thấy một tấm trên mặt mang theo xanh giập khuôn mặt, chỉ là nhất thời không đề phòng, liền ở trong hồ giãy dựa một lát, mới rút cục miễn cưỡng nổi lên mặt nước, đang nghĩ muốn chửi ầm lên thì đã thấy vừa nãy ngời xôm ở bên cạnh mình "Hoa quả phụ" không gặp, cách mặt nước nhìn thấy tấm kia rõ ràng giập mặt, cũng không gặp.

"Lẽ nào là ảo giác?"

Phương Quý sững sốt nửa ngày thần, mới lấy lại sức đến, âm thầm cân nhắc: "Ta quá nhớ các nàng, không biết các nàng đi nơi nào. . ."

Một lát sau, mới bò lên bờ đến, chỉ cảm thấy trên đầu đau lợi hại, liền không có lại lập tức đi luyện kiếm, mà là trước tiên chạy lên bờ, tìm nửa ngày, mới đem chính mình Quỷ Linh kiếm tìm trở về, nhìn cái kia một mảnh bị chính mình cái này qua lại hai chuyển dần vật như là cắt qua lúa mạch giống như rừng trúc, tự mình tự tổng kết kinh nghiệm: "Nhìn dáng dấp vẫn chưa thể ngay lập tức sẽ ở trong rừng trúc luyện, không gian quá nhỏ. . ."

Nghĩ như vậy, hấn liền xoa trán đứng lên, bước lên Quỷ Linh kiếm, hứng thú bưng bưng đi rồi.

Ở hấn đi rồi một lúc lâu, rừng trúc nơi sâu xa, một mặt sương lạnh Nhan sư tử mới quay người sang đến, nhìn Phương Quý đi phương hướng, hận đến nghiến răng, vừa nãy nhất thời kinh nộ phía dưới, chỉ là đem hấn đá tiến vào trong hồ, bây giờ suy nghĩ một chút, thực sự cảm giác đá quá nhẹ.

Lại nói Phương Quý, cũng không biết chính mình trong lúc vô tình tức hồng rồi một người, hấn chỉ là vừa điều khiển Quỷ Linh bay khỏi Kính hồ,

vừa ở trong núi tìm, trong lòng còn đang suy nghĩ mình luyện kiếm chuyện.

Trải qua cái này một phen vị đắng, hẳn cũng ý thức được, rừng trúc nhỏ bé dày đặc, cành lá đa dạng, ở đây ngự kiếm là khó nhất, té cái này một thương nhưng là nhẹ, nghiêm trọng điểm bị nát trúc cắt cuống họng đều có khả năng.

Nhưng hẳn cũng không cảm giác mình cái này dòng suy nghĩ là sai, chỉ là nghĩ: "Ta phải đến tìm mảnh rừng tùng, cây thông trong lúc đó khoảng cách, có thể lớn hơn một chút, ta thì có càng nhiều phản ứng thời gian đến xu tránh các cây đại thụ, hoặc nói là rừng dương, không gian khoảng cách càng to lớn hơn. . ."

"Trước tiên rừng dương, lại rừng tùng, lại rừng trúc. . ."

"Tùng điểm từng điểm đến, đợi đến ta có thể ở trong rừng trúc tùy ý ngự kiếm, cái này ngự kiếm cũng là luyện xong rồi!"

". . ."

". . ."

Càng nghĩ càng là đắc ý, trên trán máu bao cũng không như thế đau, phi thân gãy chuyển, đi núi trong tìm thích hợp rừng cây.

Đáng thương Thái Bạch sơn, còn không biết lại có cái nào nơi phong cảnh sẽ gặp ương.

. . .

. . .

Núi trong năm tháng thanh u, thời gian thoáng qua liền qua.

Thời gian một tháng, ở cái này thanh tĩnh trong ngọn núi, thật là trong nháy mắt liền qua, không để lại nửa điểm vết tích.

Bất quá theo một tháng này dư lại thời gian đi qua, thanh tĩnh mà không khan Ô Sơn cốc bên trong, cũng cuối cùng tại có vẻ thoáng nào nhiệt chút, những kia bình thường ngoại trừ dưỡng khí tĩnh tọa, hai tai không nghe thấy ngoài cửa sổ việc Ô Sơn cốc các đệ tử, lúc này cũng đều đem sự chú ý phân một phần đi ra, trong miệng nói, ghi nhớ, thảo luận, đều là sắp ở trong Tiên môn tổ chức Thập Lý cốc khảo hạch việc!

"Ai, tương tự Ô Sơn cốc đệ tử, ở lần này khảo hạch sau khi, liền muốn phân cái ba bảy loại đi ra!"

"Đúng đấy, thời gian hai năm đi qua, chúng ta Luyện Khí tầng ba đều không đạt đến đây, nhân gia cũng đã không chỉ đạt đến Luyện Khí tầng ba, còn tu luyện pháp thuật, rèn luyện võ đạo, thậm chí nắm giữ pháp khí, sắp xông qua thử luyện, sớm tiến vào Hồng Diệp cốc. . ."

"Thật không biết lần này, lại sẽ có cái nào thiên tài nổi lên mặt nước. . ."

"Ha ha, số lượng sẽ không nhiều, một lần Thập Lý cốc khảo hạch, có thể thông qua, nhiều nhất cũng không hơn trăm người, mà đều là sớm có căn cơ, hay là thiên phú kỳ tài, theo ta thấy, ở tại Thập Lý cốc đông đầu Trương Kinh, Mạnh Lưu Hồn, Hứa Nguyệt Nhi mấy cái, đều là thế gia xuất thân, thiếu một chút liền trực tiếp tiến vào Thanh Khê cốc tu hành, bọn họ đương nhiên cũng không có vấn đề gì, tây đầu Trương Chí, Phùng Loan Tâm, Thiết Như Hội, Triệu Hiên mấy người, cũng đều sớm có danh tiếng, phỏng chừng cũng gần như, về phần những thứ khác người, liền xem đến thời điểm vận may!"

"Ha ha, chúng ta cầu đá nhỏ một vùng, lại là không cần nghĩ đến, vốn là còn một cái Lương Thông dự định đi thử vận may, kết quả bị Phương Quý

tiểu sư đệ một quyền đánh nằm trên giường nửa tháng, bây giờ cong đuôi làm người, toàn không có trước hung hoành bá đạo. . ."

"Cũng được, cầu đá nhỏ hai cái không dính, linh tuyến ít nhất, thiên tài chân chính ai hướng về nơi này đến a. . ."

". . ."

". . ."

Cũng là ở cầu đá nhỏ một vùng các đệ tử thương nghị, đến thời điểm tùy tiện tới xem xem náo nhiệt thời điểm, Phương Quý đã hứng thú bưng bưng tìm tới A Khô sư huynh, ôm hai tay, dương dương tự đắc nói: "Ta phi kiếm đã luyện được rồi, đi cho ta báo danh!"

A Khô sư huynh một mặt mặt mày ủ rũ, nói: "Phương Quý sư đệ, ngươi còn coi là thật rồi? Thật tốt ở lại đi, thật không sao rồi liền đi giúp ta cắt điếm rau lang, trong một tháng này ta cũng không thấy ngươi có vài lần thật tốt ở đây luyện kiếm, có phải là trốn ở lâu nhỏ bên trong lười biếng? Ai, ta gần nhất cũng là bận rộn lợi hại, không có công phu chỉ điếm ngươi, nhưng ta cũng nghĩ rồi, thời gian một tháng, quá ngắn. . ."

"Ai ngươi lão già này, ta không muốn sống giống như luyện kiếm, ngươi lại không coi là chuyện to tát?"

Phương Quý vừa nghe liền nổi lên cơn tức, lôi kéo A Khô sư huynh ống tay áo, nói: "Theo ta đi trong rừng trúc đi một chuyến!"

A Khô sư huynh nghe vậy ngẩn ngơ: "Ngươi muốn theo ta đánh nhau?"

Ô Sơn cốc bên trong tuy rằng cũng không nghiêm cấm đệ tử tranh chấp tư đấu, nhưng các đệ tử bẩm nhiên một chuyện không bằng bớt một chuyện nguyên tắc, tư đấu lúc cũng không muốn để cho sư trưởng biết, bởi vậy

thường thường đều hẹn đến rừng núi trong, cũng hình thành rồi một việc thông lệ cũng tựa như. . .

"Đi theo ta chính là!"

Phương Quý đặc ý lôi kéo A Khổ, đi tới trong rừng trúc, phát tay một chiêu, Quỷ Linh kiếm từ cái hộp kiếm trong bay ra.

Hướng về phía A Khổ sư huynh cười hì hì, hấn bỗng nhiên phi thân nhảy lên phi kiếm, từ trong rừng trúc bay một vòng đi ra, sau đó một lần nữa đứng ở A Khổ sư huynh trước mặt, nhảy xuống phi kiếm, đặc ý nói: "Thế nào?"

A Khổ sư huynh đã kinh sợ đến mức một đôi cũng bát tự lông mày đều chống lên, ánh mắt vừa kinh sợ mà lại nghi, một lúc lâu một lúc lâu không nói một lời.

Qua rất lâu, mới từ từ nói: "Phương Quý sư đệ, ngươi làm thế nào đến?"

Phương Quý đặc ý nói: "Luyện!"

"Chỉ đơn giản như vậy?"

"Ừm!"

Qua rất lâu, A Khổ mới nhẹ nhàng mở miệng nói: "Phương Quý sư đệ, ngươi là một thiên tài a. . ."

Phương Quý gãi gãi vai, trước ở trong rừng trúc vẽ ra đến rất nhiều vết thương còn chưa có khỏi hẳn, mới vừa kết vảy, bây giờ chính đang tại ngứa, nhưng nghe A Khổ, trong lòng lại như là ăn quả nhân sâm giống như thoải mái, đặc ý nói: "Đó là đương nhiên!"

". . ."

". . ."

Ra ngoài cầu đá nhỏ các đệ tử dự liệu, vốn tưởng rằng cái kia Thập Lý cốc thử luyện, chỉ có một ít trong môn phái sớm có danh tiếng, hoặc là xuất thân bất phàm con cháu thế gia, mới có tư cách đi tham dự, những người khác thì lại liền thử một lần tâm đều không có, dù sao mình bao nhiêu trình độ trong lòng có đoán, liền tham gia Thập Lý cốc thử luyện tiêu chuẩn thấp nhất Luyện Khí tầng ba đều không đạt tới, cần gì phải đi chỗ đó hung hiểm bên trong muốn chết?

Duy nhất cái lúc trước sinh ra tham gia Thập Lý cốc thử luyện ý muốn Lương Thông, này còn là cái này cầu đá nhỏ một bá chủ đây!

Có thể ngoài dự liệu của bọn họ chính là, ở Ô Sơn cốc đệ tử tham gia Thập Lý cốc thử luyện danh sách, bị A Khổ sư huynh dán đi ra thì bọn họ lại từ bên trong nhìn thấy một cái không tưởng tượng nổi tên, nhất thời một viên đá làm dấy lên sóng lớn ngập trời, không biết bao nhiêu người đến xem!

"Phương Quý sư đệ, lại có Phương Quý sư đệ. . ."

"Trời ạ, hắn mới bao lớn tuổi?"

"A Khổ sư huynh có phải là điên rồi, Phương Quý sư đệ không hiểu chuyện, hắn lại cũng dám giúp hắn báo danh?"

"Ha, các người cũng đừng quá buồn lo vô cớ, lúc trước Lương Thông như vậy nông cuồng tự đại, cũng là bị Phương Quý sư đệ một quyền đánh đổ, đừng xem Phương Quý sư đệ nhỏ tuổi, nhưng vừa nhìn chính là xuất thân bất phàm, nói không chắc, lần này cũng có thể cho chúng ta cầu đá nhỏ kiếm cái mặt mũi!"

". . ."

". . ."

Cầu đá nhỏ chu vi nhất thời nghị luận sôi nổi, cái gì cũng nói.

Bất quá đại đa số người, quả thật là có chút lo lắng Phương Quý, mặc dù nói trước có dự định muốn tham gia Thập Lý cốc thử luyện Lương Thông, chính là bị Phương Quý một quyền đánh nửa tháng không lên nổi giường, nhưng mọi người trong lòng đều rõ ràng, đó là Phương Quý khiến cho trá, cũng không phải thật bằng một quyền một cước bản lãnh thắng Lương Thông.

Trước xem Lương Thông tham gia thử luyện, mọi người còn có thể tiếp thu, Phương Quý tham gia thử luyện, lại thoát nhìn có chút hoang đường, nguyên nhân rất đơn giản, Phương Quý nhập môn lại chậm, tuổi tác lại nhỏ, coi như là hần tu vi so với mọi người tưởng tượng cao, vậy cũng chỉ là mới vừa đạt đến tiêu chuẩn a, không hiểu võ pháp cùng phù triệu pháp khí, lại làm sao có khả năng đi xông Thập Lý cốc, Phương Quý sư đệ hiểu những thứ đồ này sao?

Thật giống một tháng trước có người nhìn thấy hần luyện tập phi kiếm, nhưng điều này cũng mới thời gian một tháng a!

Mà ở một mảnh nghị luận sôi nổi bên trong, đang có một cái dị thường biết điều người mắt lạnh nhìn danh sách kia, không phải người bên ngoài, chính là khỏi bệnh không lâu Lương Thông, hần nhìn chòng chọc vào danh sách kia trên cuối cùng nhất một cái tên, qua một lúc lâu, chậm rãi đi ra đoàn người!

Qua rất lâu, hần mới nặng nề quát khê: "Dựa vào cái gì a. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 26: Lựa Chọn

"Nên đi tham gia Thập Lý cốc khảo hạch, được mọi người tôn sùng chính là ta. . ."

"Đáng ghét tiểu quỷ, giờ trò lừa bịp hại thảm ta, chính mình lại vào lúc này làm náo động. . ."

Rời đi đoàn người sau khi, Lương Thông trong lòng có vô số cái tiếng nói ở rống to, một nhớ tới Phương Quý, liền hận nghiên răng.

Một tháng trước hắn bị đả thương, đầy đủ nằm trên giường mười mấy ngày, tuy rằng bây giờ có thể lên rồi, nhưng gân cốt vẫn còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, nhưng cũng không có đầy đủ tự tin tham gia Thập Lý cốc thử luyện, hắn cũng rất rõ ràng, dựa vào bản thân một thân công phu quyền cước, tham gia Thập Lý cốc thử luyện, vốn là phi thường mạo hiểm, lúc này mới nhất định phải đủ tiền tài, dù như thế nào cũng muốn đi mua một cái pháp khí phòng thân.

Nhưng bây giờ, chính mình không những không có lừa gạt đến Phương Quý ba mươi khối linh thạch, trái lại vì trị thương, đem mình vốn có linh thạch tổn đi không ít, lại nghĩ mua một cái thích hợp pháp khí đã không thể, thêm vào thương thế chưa hồi phục, tham gia thử luyện càng là muốn chết!

Vừa nghĩ tới mình cùng sớm tiến vào Hồng Diệp cốc cơ hội gặp thoáng qua, cái kia giáo hoạt tiểu tặc lại mặt mày rạng rỡ đi tham gia Thập Lý cốc thử luyện, trong lòng hắn liền mãi cảm giác khó chịu, nguyên vốn còn muốn chờ mình thương thế tốt sau khi lại nói, nhưng nhìn thấy Phương Quý

muốn tham gia Thập Lý cốc thử luyện, lại không kiềm chế nổi, vạn nhất cái này tiêu nhi thật chó ngáp phải ruồi thông qua thử luyện, chính mình khẩu khí này làm sao ra?

Trở lại chính mình lâu nhỏ sau khi, hấn trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi từ gầm giường trong ngăn kéo, lấy ra một cái màu vàng bao quần áo.

Một tầng một tầng vạch trần bao quần áo, liền thấy bên trong bọc lại, chính là một cái dài bằng bàn tay ngắn lão sơn tham, cái này lão sơn tham cũng không biết dài ra bao nhiêu năm tuổi, lại cùng với những cái khác sơn tham không giống, phía trên lại mơ hồ xuất hiện một chút màu đỏ linh văn, hôm nay đã sớm khô héo, nhưng cũng còn như là có mơ hồ sinh cơ chất chứa, bảo tồn cũng cực kỳ hoàn hảo, từng cái từng cái râu sâm rử xuống đến, tựa như đạo đạo linh tía.

"Đây là cha không tiếc làm về lão nghề cũ, từ một đội ở xa tới khách thương trong tay cướp, chính là một cây ở trong núi sâu dài ra mấy trăm năm lão tham, dược tính so với bình thường linh dược còn tốt hơn, chính là trong tay ta thứ đáng giá nhất, cha vốn là muốn để ta mượn cái này lão tham lực lượng, một lần đột phá Luyện Khí tầng bốn, chỉ tiếc hấn cũng không hiểu, cái này Lão Sơn thế là tốt rồi, nhưng không hiểu cách chế thuốc, coi như ta đưa nó toàn bộ nuốt vào, cũng tăng lên không được ta bao nhiêu tu vi, cầm bán lấy tiền, càng là sẽ bị tiên môn cắt xén vô số. . ."

Vừa nghĩ, Lương Thông vừa rơi vào trầm tư trong.

Bây giờ hấn đối mặt hai cái lựa chọn, một là lưu lại cái này lão tham, chậm rãi tăng cao tu vi, thử trong vòng một năm đột phá Luyện Khí tầng bốn.

Một cái lựa chọn khác nhưng là. . .

. . . Ăn miếng trả miếng, mạnh mẽ giáo huấn tiểu quý kia một trận, hấn phá huỷ chính mình thử luyện, vậy mình liền cũng đến phá huỷ hấn thử luyện, để cho hấn đàng hoàng ở lại Hồng Diệp cốc, chờ mình thương thế hoàn toàn tốt lưu loát, lại nghĩ cách từ trong tay hấn mò hồi vốn đến!

. . .

. . .

Trước mắt chậm rãi hiện lên cái kia tên tiểu quý dương dương tự đắc vẻ mặt, Lương Thông con người căng lại.

Hấn vốn là cái kiêu căng tự mãn người, lại thêm vào một thân tốt quyền cước, bình thường làm việc cũng cẩn thận, từ nhỏ đến lớn, chưa từng ăn bực này dạng thiệt thòi, dù là tiến vào tiên môn, cũng là thuận buồm xuôi gió, nhưng là lần này, ở rõ ràng đã làm đủ chuẩn bị tình huống xuống, lại bị con thỏ nhỏ kia nhãi con hốt một lần, không chỉ trước mặt mọi người xấu hổ khinh miệt chính mình, còn hại được bản thân bỏ qua Thập Lý cốc thử luyện.

Đặc biệt là, ở mình bị đả thương sau khi, trước cầu đá nhỏ phụ cận, những kia bị chính mình đánh phục rồi Ô Sơn cốc đồng môn, cũng từng cái từng cái điều võ dương oai lên, không còn như trước như vậy đối với mình một mực cung kính, trái lại lúc nào cũng quăng tới khiêu khích ánh mắt!

Cái kia từng cái từng cái khinh thường, cùng trong lòng oán khí, làm cho Lương Thông làm ra lựa chọn thứ hai.

Hấn lặng lẽ đem lão sơn tham gói kỹ, ôm vào trong lòng, thừa dịp bóng đêm, rời đi cầu đá nhỏ, một đường đi nhanh, ước chừng sau nửa canh giờ, liền đã tới đến Ô Sơn cốc một bên khác, một chỗ trang sức cùng cảnh sắc đều vượt quá những khác lâu nhỏ chỗ, sau đó đánh bạo gõ vang cánh cửa, ở

bồ đoàn bên trên quỳ lạy đi xuống, hai tay đem lão sơn tham dâng lên, đầy bụng oan ức, nói ra chính mình dự định.

"Lương Thông sư đệ, một năm trước, ta thấy ngươi ở trong rừng luyện võ, nội tình không sai, từng nói để ngươi có việc có thể tới tìm ta, bất quá cố gắng ngươi là tu hành quá mức chăm chỉ, hay là sợ ta đòi ngươi hiểu kính tiền, vì lẽ đó vẫn chưa từng lại đây, không nghĩ đến lần này ngươi ở trên tay người khác bị thiệt lớn, đúng là nghĩ đến ta đến, muốn cho ta xem ở cái này lão tham mặt mũi trên, giúp ngươi hả giận sao?"

Ngồi ở Lương Thông đối diện, chính là một cái trên mặt mang theo cười nhạt ý cảm y người tuổi trẻ.

Hắn cũng tương tự ăn mặc Ô Sơn cốc đệ tử trang phục, nhưng bất kể là khí thế vẫn là biểu hiện, lại đều so với đệ tử khác có thể so với, Lương Thông ở cầu đá nhỏ chu vi, cũng coi như là Ô Sơn cốc trong các đệ tử người tài ba, có thể ở trước mặt hắn, lại như là cũng không dám thở mạnh!

"Cái kia. . . Tiểu nhi kia hủy ta tiền đồ, bắt nạt ta quá mức, còn. . . Kính xin Trương sư huynh vì ta. . ."

Nghe được cái kia cảm y người tuổi trẻ có chút trào phúng, Lương Thông càng là đầu cũng không dám nhấc, chỉ có thể luôn miệng nói.

Hắn bây giờ kỳ thực rất hối hận, nên sớm một chút tiếp thu người này lôi kéo.

"Ha ha, không có gì hủy không hủy tiền đồ, coi như ngươi thật là tham gia Thập Lý cốc thử luyện, cũng chưa chắc chắn thông qua!"

Đối mặt họ Trương cảm y người tuổi trẻ, Lương Thông không dám phản bác, hắn tự nhiên biết, đối phương là có tư cách nói câu nói này, mình quả thật không hoàn toàn chắc chắn thông qua Thập Lý cốc thử luyện, mà trước

mắt người tuổi trẻ này, lại là không chỉ có năm thông qua thử luyện, mà là đã sớm quyết định quyết định, muốn tranh thủ thử luyện mười vị trí đầu danh ngạch, bọn họ thực lực cùng địa vị, kém quá xa!

Trước đây chính mình kiêu căng tự mãn, không muốn tiếp thu hấn lùi kéo, bây giờ bị thiệt lớn, lại chỉ có thể tìm đến hấn.

"Cái này cây lão tham. . ."

Này họ Trương cảm y đệ tử nhìn một chút Lương Thông trong tay lão tham, có thể nhìn ra vật này xác thực tính cái vật hi hãn, chính mình sợ là cũng rất nhanh sẽ có thể dùng đến, bởi vậy ngược lại cũng có chút động lòng, nhưng không có lập tức đáp ứng, châm chước một phen, mới nói: "Người có thể trước tiên ở lại chỗ này, người ý tứ ta cũng rõ ràng, ta sẽ thật tốt điều tra một chút cái kia tiểu nhi, giúp người ra con giận này. . ."

Lương Thông trong lòng vui vẻ, vội vàng đem lão tham hiến tới.

Nhưng này họ Trương cảm y đệ tử, lại nhẹ nhàng khoát tay, nói: "Chậm đã! Nói rõ mắt lòng trước được lòng sau, nếu là cái này tiểu nhi thật giống người nói như vậy, chỉ là một cái không biết trời cao đất rộng nhà giàu tiểu nhi, chạy đến tiên môn bên trong đến hoành hành bá đạo, vậy ta cho hấn chút giáo huấn không sao cả, nhưng nếu là hấn có bối cảnh gì cùng ghê gớm lai lịch, vậy này lão tham, có thể cũng không đáng ta ra tay như thế một lần. . ."

"Vì lẽ đó, tất cả còn chờ đến ta hiểu rõ qua sau lại nói!"

Lương Thông nghe xong lời này, nhất thời hơi kinh ngạc, không biết nên làm sao tiếp theo.

Này họ Trương cảm y cười cợt, nói: "Người cũng không cần phải lo lắng, nếu là ta không nghĩ động hấn, cái này lão tham đương nhiên sẽ

không muốn lấy!"

Lương Thông lúc này mới vội vàng đáp ứng, lưu lại lão tham, lo lắng lui ra lầu nhỏ.

"Cầu đá nhỏ Phương Quý. . ."

Mà này họ Trương cảm y ở Lương Thông đi rồi, thì lại chậm rãi đọc thầm tên Phương Quý, ánh mắt rơi xuống lão sơn tham trên.

"Như thật là cái không căn nguyên tiểu nhi, cái này cây lão sơn tham ngược lại cũng kiếm lời chiếm tiện nghi. . ."

". . ."

". . ."

"Nam tử hán đại trượng phu, không đụng một cái sao được?"

Mà ở Lương Thông trong bóng tối làm ra chính mình lựa chọn thì Phương Quý cũng chính tự tin tràn đầy, chuẩn bị tham gia thử luyện!

Theo A Khổ sư huynh lời giải thích, hần phi kiểm xác thực luyện không sai, nhưng nếu là tham gia thử luyện, vẫn là sẽ gặp phải rất nhiều hung hiểm, không khác nào một đánh cược, nhưng Phương Quý lại không chút do dự quyết định tham gia thử luyện, khổ luyện lâu như vậy, không liều một lần sao được?

Hiển nhiên hai ngày sau, chính là thử luyện kỳ hạn đến, hần liền cũng thật tốt điều chỉnh một phen, mấy viên Bồ Khí đan ăn vào, dồi dào một thân linh khí, lại mua một chút đan dược chữa thương, đem mình bình thường luyện kiếm lúc cạo sát ra đến đây người vết thương chữa khỏi, sau đó lại ở

linh tuyền trong ngôi xếp bằng một ngày, đem chính mình linh tức nuôi đến trạng thái tốt nhất , chờ đợi khảo hạch ngày đến.

"Phương Quý sư đệ, ngày hôm nay chúng ta cùng đi cho người trợ uy nha!"

Đến khảo hạch ngày hôm đó, Phương Quý mới vừa mở cửa phòng ra, liền thấy bên ngoài đã vây quanh một đám người.

Đều là cầu đá nhỏ phụ cận tiên môn đệ tử, từng cái từng cái đầy mặt nụ cười, đầy nhiệt tình, như là chờ hấn hồi lâu.

"Ha ha, chư vị sư huynh đệ có như thế ý tứ, vậy thì cùng đi!"

Phương Quý ngẩn ngơ, lại vui sướng, trên lưng cái hộp kiếm, mang lên ngọc bội, chỉnh lý trang phục, liền ở một đám người chen chúc phía dưới, bước bát tự bộ liền hướng Thập Lý cốc mà đi, rất xa tập hợp tới người càng ngày càng nhiều, cầu đá nhỏ phụ cận tổng cộng mới chừng trăm vị đệ tử tu hành, đúng là tập hợp lại đây mười mấy cái, thoạt nhìn ô ương ô hoán một đám người, cười cười nói nói, liền đi về phía trước.

Nhìn cái kia bầu không khí, còn kém khoa chiêng gõ trống.

Mà ở bây giờ Ô Sơn cốc phía tây, bốn, năm dặm ở ngoài, một đạo u ám khe núi trước, đã có rất nhiều Thái Bạch tông đệ tử chờ ở nơi này, trong những người này, vừa có tham gia thử luyện Ô Sơn cốc thiên kiều, cũng có đến đây quan chiến bình thường đệ tử ngoại môn, còn có mấy vị chủ trì lần khảo hạch này tiên môn trưởng lão, chấp sự, cùng với cố ý bị người mời lại đây quan sát thử luyện nội môn đệ tử kiệt xuất các loại.

Những thứ này người đều đang lẳng lặng chờ đợi thử luyện bắt đầu, chợt nghe thấy trên đường núi một mảnh náo nhiệt, chỉ thấy một đám người chen chúc chạy tới, trong lòng nhất thời đều là hơi nghiêm nghị, nghĩ thầm: "Cái

này đến lại là vị nào trọng lượng cấp nhân vật, người hâm mộ nhiều như thế?"

Ô Sơn cốc đệ tử tuy lớn đều một lòng tu hành, không để ý tới ngoại vật, nhưng này chút nhất định thành tựu bất phàm người tài ba bên người, cũng thường thường đều đi theo một nhóm lớn người hâm mộ người, tuy không đến nổi hành động trong lúc đó tiền hô hậu ủng, nhưng ở tham gia bực này trọng yếu thử luyện lúc, cũng ít không được một nhóm a cảm giác trợ uy, bất quá như trước mắt vị này, bị nhiều người như vậy chen chúc mà đến, ngược lại cũng hiếm thấy.

Hầu ở Thập Lý cốc lối vào mọi người còn tưởng rằng là cái nào lợi hại thiên kiều đến rồi, tất cả đều đến xem.

Nhưng chờ những người kia tới ở gần, tất cả mọi người lại đều hơi ngần người ra.

Như vậy một đám vô cùng phấn khởi tiên môn đệ tử trong lúc đó, ôm lấy mà đến lại là một cái vóc người thấp bé thiếu niên, có được viên đầu mặt tròn, chỉ có mười một mười hai tuổi, cũng ở sau lưng một cái cái hộp kiếm, cũng hầu như so với hắn còn cao hơn, cùng những đệ tử khác so sánh, rõ ràng lùn một đoạn, lại cứ dương dương tự đắc, đi ở phía trước nhất, nhìn quanh hai bên, một phái thoả thuê mãn nguyện cao thủ đáng đáp.

"Lại là tiểu tử này. . ."

Bây giờ Thập Lý cốc nhập môn nơi, một toà cao nham bên trên, chính ngòi xếp bằng một cái thân mặc áo bào trắng trường lão, người này tên gọi Bạch Thạch, chính là Chính Đức điện ba vị trưởng lão một trong, hắn nhìn thấy tên tiểu tử này lại đây, lại là hơi ngần người ra, không nhìn được nhú mày.

Cô ý mở ra danh sách nhìn lướt qua, lại thật là nhìn thấy tên Phương Quý, không khỏi chân mày nhíu chặt hơn.

"Lĩnh Nam Hồ gia tiến đến vị này, không ở lại Ô Sơn cốc dưỡng lão, chạy tới đây xem nào nhiệt gì?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 27: Vấn Đạo Thí Luyện

Không chỉ có Bạch Thạch trưởng lão thấy Phương Quý cảm giác kinh ngạc, khác một sương, một cây đa lớn dưới, cũng chính có vài vị đệ tử ngồi xếp bằng chờ đợi, ở giữa trên đá xanh, chính là một cái thân phận rõ ràng bất phàm áo bào tím cô gái, nàng nhìn thấy bị một đám người chen chúc chạy tới Phương Quý, cũng là có chút bất ngờ, nhưng cũng không biết nhớ ra cái gì đó, lại chính là mặt như băng sương, nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất.

"Ồ, cái kia. . . Cái kia không phải trước ở Kính hồ luyện kiếm tiểu tử sao?"

Áo bào tím cô gái bên người, một cái trên người mặc bó sát người già giần ngấn bào, đôi mắt sáng chụp người nữ hài ánh mắt sáng lên, hưng phấn hướng về áo bào tím cô gái nói: "Nhan sư tử người mau nhìn, không nghĩ tới người thật sự đoán trúng, đứa trẻ này lại thật sự chạy tới tham gia thử luyện. . ."

Ở bên người nàng mấy vị nam tử, nghe thấy lời này, cũng đều kinh ngạc nhìn lại.

Cái kia Nhan sư tử nghe vậy, thù không nỡ điếm ý cười, chỉ là khẽ hừ một tiếng, tựa hồ tâm tình cũng không thể nào tốt.

"Chuyện này. . . Nhan sư tử, tiểu tử này quấy rối đến người?"

Bên cạnh mấy người thấy, nhất thời biết Nhan sư tử đối với tiểu tử này không thích, dò hỏi.

Nhan sư tử tựa hồ không muốn nghĩ lên những kia chuyện, chỉ là lắc lắc đầu, nói: "Không sao cả, các ngươi không cần hỏi!"

Đôi mắt sáng chụm người Hứa Nguyệt Nhi nói: "Nhất định là tiểu tử này mỗi ngày chạy Kính hồ luyện kiếm, đắc tội rồi Nhan sư tử, ta giúp ngươi hả giận!"

Nhan sư tử nhíu mày, nói: "Quản tốt chính ngươi thử luyện chính là!"

Hứa Nguyệt Nhi le lưỡi, không dám nói nữa.

Đúng là bên cạnh mấy vị Ô Sơn cốc đệ tử kiệt xuất bên trong, có người lộ ra kinh ngạc vẻ mặt, một cái đứng ở ngoại vi, thân mặc cẩm y trẻ tuổi đệ tử, nhàn nhạt nhìn chăm chú một chút chính ở phía dưới trái ô quyên phải nói giống, tự tin tràn đầy chờ đợi thử luyện bắt đầu Phương Quý, sau đó cười theo hướng về bên người một cái vóc người thon dài nam tử nói: "Mạnh sư huynh, lẽ nào tên tiểu tử này đắc tội qua Nhan sư tử?"

Cái kia vóc người thon dài nam tử lắc lắc đầu, nói: "Chúng ta từng ở Kính hồ hưởng về Nhan sư tử lĩnh giáo thì nhìn thấy tiểu tử này chạy đi Kính hồ tu luyện phi kiếm, đến không đắc tội, lại là không biết, nghĩ đến bằng thân phận của hắn, cũng không có tư cách đắc tội Nhan sư tử. . ."

Hắn hiển nhiên chỉ là thuận miệng nói, nhưng này cảm y nam tử lại âm thầm gật đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Hiển nhiên mặt trời pháo thăng thiên, gần rồi giờ Thìn, bây giờ Thập Lý cốc lồi vào, cũng đã tụ đầy người, tận cùng bên trong, chính là lần này chuẩn bị tham gia Thập Lý cốc thử luyện đệ tử, mà phía bên ngoài, nhưng là lại đây người xem cuộc chiến, bây giờ đều ở một mặt hưng phấn cùng

chờ mong nghị luận, trong ngoài đều là tiếng người huyền não, ở cái này từ trước đến giờ thanh tĩnh trong Tiên môn, đúng là hiếm thấy một màn.

"Yên lặng!"

Hiển nhiên canh giờ đã đến, vị kia ngồi xếp bằng ở Thập Lý cốc trên đầu Bạch Thạch trường lão, liền chậm rãi đứng lên tiếng đến, hần nhẹ nhàng mở miệng, lại ẩn chứa pháp lực, sấm rền cũng tựa như nặng nề đè ép xuống, nhất thời làm cho cái này phòng trong mặt, một mảnh yên lặng như tờ.

"Ba năm một lần Thập Lý cốc vấn đạo, là một lần khiêu chiến, cũng là một lần kỳ ngộ!"

Bạch Thạch trường lão chậm rãi đứng dậy, ánh mắt đảo qua một đám đệ tử, âm thanh chậm chậm nói: "Con đường tu hành từ từ, gian nan hiếm trở vô tận, đây là mỗi một cái tiên môn đệ tử đều nên rõ ràng đạo lý, nhưng tu hành vốn không phải phàm tục, được chút mài giũa khiêu chiến, cũng là nhất định việc, ta Thái Bạch tông lập phái ba trăm năm, liền không biết trải qua bao nhiêu mưa gió khiêu chiến. Lần này Thập Lý cốc vấn đạo, chắc chắn sẽ có một ít người bộc lộ tài năng, sớm tiến vào Hồng Diệp cốc tu hành, cũng chắc chắn sẽ có một ít người thể hiện xuất sắc, được đến trong Tiên môn khen thưởng!"

Hần hoãn tiếng nói, ánh mắt lại là nhìn thấy phía dưới bên trong đám người Phương Quý, liền lại không chút biến sắc bỏ thêm một câu: "Bất quá vừa có khen thưởng, cũng có khiêu chiến, Thập Lý cốc vấn đạo không phải đơn giản như vậy chuyện, bên trong hung hiểm vô số, bọn người đạo tâm kiên ổn, dám tới tham gia vấn đạo thử luyện, là chuyện tốt, nhưng nếu chuẩn bị không đủ, cũng không thể mạo muội hành hiểm, không bằng sớm lui ra, để tránh khỏi bị thương!"

Lúc đó Phương Quý nhập môn, hắn cũng xa xa xem qua một chút, lại nghe Liễu Chân trưởng lão đã nói, tự nhiên biết Phương Quý nội tình.

Bây giờ lời này, chính là chuyên môn nói cho Phương Quý nghe, nhưng lại không nghĩ rằng, phía dưới trong đám người Phương Quý, chính một mặt mới mẻ đánh giá chu vi mọi người, tựa hồ không hề có một chút nào đem hắn lời nói nghe vào, còn chính mục quang khinh bỉ nhìn về phía một chút khí cơ không mạnh đệ tử, cho rằng nói nhân gia đây!

Hắn hơi do dự, cũng không có trực tiếp chỉ ra, dù sao Thập Lý cốc vẫn đạo thử luyện, chính là Ô Sơn cốc đệ tử tự do tham dự, hắn cũng không tốt trước mặt mọi người đánh vỡ quy củ này, nhiều nhất chính là chăm sóc nhiều một chút cái này tiểu nhi, gặp phải hung hiểm đem hắn bắt tới chính là.

"Sau một nén hương, Thập Lý cốc mở ra, chư đệ tử chuẩn bị kỹ càng đi!"

Vị kia Bạch Thạch trưởng lão không cần phải nhiều lời nữa, chỉ là trước hết để cho phụ trách thử luyện trật tự đệ tử nội môn cùng chấp sự, sớm tiến vào thung lũng hai bờ sông, sau đó tay áo lớn bay lên, tiếp tục tuyên giảng khẩu hạch quy củ: "Nhập cốc sau khi, chư đệ tử mỗi người dựa vào bản lãnh, xông trong cốc cấm trận, nửa canh giờ có thể thông qua cốc này, liền coi như thông qua khẩu hạch, vị trí thứ mười thông qua khẩu hạch người, tiên môn đem có khác khen thưởng, trợ ngươi phá giai!"

Phía dưới Thập Lý cốc lối vào trước, chư đệ tử nghe xong, trái tim đều là một trận phấn chấn.

Tham gia Thập Lý cốc thử luyện, nhất làm cho người xúc động chỗ chính là ở đây.

Nếu là có thể ở quy định thời gian bên trong thông qua khảo hạch, liền không cần lại từ Ô Sơn cốc bên trong chờ một năm, có thể sớm tiến vào Hồng Diệp cốc, bất kể là tu hành tài nguyên vẫn là công pháp, đều so với Ô Sơn cốc nhiều hơn rất nhiều, có càng to lớn hơn năm đợt phá Dưỡng Tức trung cảnh.

Mà có thể thu được khảo hạch mười vị trí đầu, càng là có thể thu được tiên môn khen thưởng!

Mà cái này tiên môn khen thưởng, lệ đến quy củ, đều là cực kỳ phong phú.

Coi như là ít nhất khen thưởng, khả năng cũng là một hạt Phá Giai đan, giúp người trực tiếp đợt phá Dưỡng Tức trung cảnh!

Đương nhiên, đối với Ô Sơn cốc đệ tử bình thường mà nói, có thể thông qua khảo hạch, sớm tiến vào Hồng Diệp cốc, liền đã là tha thiết ước mơ chuyện, cũng không dám ham muốn phần thưởng này, có thể cướp cái này mười người đứng đầu khoản, có thể đều là căn cơ thâm hậu tiên môn thiên tài.

...

...

"Không biết ta có thể hay không cướp mười vị trí đầu. . ."

Phương Quý bây giờ trong lòng cũng đang suy nghĩ.

Bất quá coi như hấn bình thường nông cuồng, lúc này nhưng cũng biết ý nghĩ này không thiết thực.

Không đi tới cái này Thập Lý cốc trước, hẳn còn không biết cái này Ô Sơn cốc bên trong, kỳ thực cũng là nhân tài đông đúc.

Trước đây ở cầu đá nhỏ chu vi ở lại, chỉ cho rằng Lương Thông như vậy, cũng đã là rất nhân vật không tầm thường, bây giờ khắp cả mắt quét qua, mới phát hiện Lương Thông này điểm tu vị, thực tại không tính là gì.

Bây giờ ở cái này lối vào thung lũng chuẩn bị tham gia thử luyện Ô Sơn cốc đệ tử, ít nhất cũng có hai, ba trăm người, mà trong những người này, tuy nhiên đại bộ phận đều là khí cơ thâm hậu, tinh thần sung mãn hạng người, thoát nhìn tu vị sâu, không ít đều đạt đến Luyện Khí tầng ba đỉnh cao.

Hơn nữa trên người mình cũng lấy cái hộp kiếm, cũng là thôi, những thứ này chuẩn bị tham gia thử luyện trong các đệ tử, lại không chỉ có người cũng lấy cái hộp kiếm, còn có nhân thủ nắm pháp khí, eo buộc dị bảo, càng có một ít vóc người cao lớn hùng tráng người, trực tiếp vai kháng trầm trọng dị thường bình khí.

Phương Quý xưa nay có cái bản lĩnh, có thể một chút liền nhìn ra người khác có được hay không nhạ.

Bây giờ đi tới cái này Thập Lý cốc trước không lâu sau, trong lòng liền đã dứt định, trong những người này, phần lớn đều so với Lương Thông còn lợi hại hơn.

Nhìn dáng dấp A Khỏ sư huynh nói không sai, dám tới tham gia Thập Lý cốc thử luyện, đều là người mang tuyệt kỹ hạng người.

Chính mình tu hành lúc ngắn, vẫn là trước tiên đằng hoàng thông qua thử luyện nói sau đi!

"Này, tiểu hài tử. . ."

Ở Phương Quý đánh giá người chung quanh thì cũng có người chính đánh giá hẳn, bỗng nhiên khoảng cách hẳn cách đó không xa địa phương, một cái mười lăm, mười sáu tuổi, cười khanh khách cô gái đi tới, cười nói: "Tiểu tử, ngươi mới như thế điễm liền tới tham gia thử luyện, đừng dọa khóc nha!"

"Ta không đi nhạ người khác, ngược lại có người đến chọc ta?"

Phương Quý nhất thời cảm thấy có chút ngạc nhiên, lờm một cái nói: "Ta nhỏ, ngươi lớn?"

Trước tới tham gia cái này Thập Lý cốc thử luyện đệ tử, phần lớn đều là mười bảy mười tám tuổi, thậm chí còn có hơn hai mươi gần ba mươi tuổi, như Phương Quý như vậy nhỏ tuổi liền hẳn một cái, mà cô bé này mười lăm, mười sáu tuổi, ở trong đám người cũng coi như là khá là nhỏ.

Cô bé gái kia đắc ý nói: "Ít nhất ta lớn hơn ngươi!"

Phương Quý nghe ra cô bé này trong lời nói có ý xem thường, liền có chút không cao hứng, tuy rằng có thể thấy cô bé này thân phận không tầm thường, cũng không phải cái dễ chọc, nhưng then chốt là chính mình cũng không tốt nhạ a. . .

Tiểu nha đầu này đang yên đang lành đến trêu chọc chính mình, này Phương Quý lão gia nhưng là không thể cho nàng mặt mũi, liền ôm lấy hai tay, trên dưới đánh giá nàng một chút, cười lạnh nói: "Bình tầm ván gỗ như thế, nơi nào lớn?"

"Cái gì bình?"

Cô gái đang đắc ý, nghe nói lời này, nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Đúng là chu vi mấy cái lớn tuổi chút đệ tử nghe xong lời này, bỗng nhiên "Xi" một tiếng bật cười, vô số ánh mắt quăng tới.

Đón cái kia vô số đạo tập trung đến trước ngực mình đến ánh mắt, cô gái mới phản ứng được, nhất thời khuôn mặt đỏ hồng.

"Thằng nhóc, ngươi nợ giáo huấn. . ."

Nàng mạnh mẽ trừng Phương Quý một chút, cắn răng nói.

Phương Quý gạt gạt cằm: "Có bản lĩnh ngươi đến, cho là Phương lão gia sợ ngươi?"

Cô gái giận dữ, còn muốn nói nữa, bên cạnh một cái thân mặc áo bào vàng, sắc mặt trầm ổn nam tử quay người sang đến, cau mày trừng Phương Quý một chút, sau đó hướng về cô bé gái kia nói: "Nguyệt Nhi sư muội đừng cùng hắn hồ đồ, Thập Lý cốc lập tức sẽ mở ra!"

"Nàng trước tiên tìm ta cãi nhau, ngươi trừng ta làm gì?"

Phương Quý tâm trạng bất mãn, hẩn nhìn ra tên kia kêu Hứa Nguyệt Nhi cô gái cùng bên người mấy cái khí chất bất phàm Ô Sơn cốc đệ tử đều là một nhóm, quan hệ rất là thân cận, những thứ này người cũng rõ ràng so với chu vi Ô Sơn cốc đệ tử mạnh một đoạn, chính mình không chừng một cái đều đánh không lại, nhưng Phương lão gia từ trước đến giờ thua người không thua trận, bị người ta đánh tới cửa đến, chính mình lại há có thể ảo não nhận thua?

Tốt xấu trước tiên âm ỉ một chiếc lại nói!

Bất quá cũng liền vào lúc này, liền nghe được phía trước một trận "Khách" "Khách" vang vọng, đại địa hơi rung động.

Quay đầu đi, hấn liền kinh đến mức há hốc mồm.

Lại thấy trước mặt cái kia hai ngọn núi trong lúc đó kẹp khích, bên trong tuôn ra từng trận sương mù dày, hai bên vách núi, lại ở một loại thần dị lực lượng thúc đẩy xuống, chậm rãi hướng về hai bên lui lại, làm cho cái kia kẹp khích càng lúc càng rộng rãi, cuối cùng xuất hiện một cái hơn ba trượng rộng rãi lối vào, bên trong sương mù dày hùng hực bay lên, lại ngưng tụ không tan, sâu thẳm khó lường, như là mở ra một phiến cánh cửa địa phủ cũng tựa như. . .

Thập Lý cốc trái qua mở ra!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 28: Ma Đẳng Chi Địa

"Nhen lửa tin hương, chư đệ tử nhập cốc!"

Ở vào bên cạnh trên vách đá Bạch Thạch trường lão, một tiếng lãng thét, tay áo lớn phát qua.

Ở thung lũng bên cạnh, đã xuất hiện một cái đỉnh nhỏ màu đen, bên trong đỉnh chất đầy tàn hương, chính giữa cắm vào một chi hương lớn.

Theo hấn tay áo lớn phát qua, cái kia hương lớn đã bị dẫn đốt, hơi khói lượn lờ, bay đến giữa không trung.

"Nhanh, thử luyện bắt đầu rồi!"

Phương Quý còn đang tò mò đánh giá Thập Lý cốc, liền đột nhiên thấy chung quanh chúng đệ tử đều vội vội vàng vàng, về phía trước xông ra ngoài.

Giờ mới hiểu được, tin hương dấy lên, chính là thử luyện bắt đầu tín hiệu, tất cả vào Thập Lý cốc đệ tử, đều cần ở cái này tin hương cháy hết trước thông qua Thập Lý cốc, cái này mới xem như là thông qua khảo nghiệm, nếu là tin hương cháy hết, chính là thông qua, cũng coi như thất bại!

"Cái này mẹ kiếp, sao không gọi cái một, hai ba đây. . ."

Phương Quý vóc người thấp bé, chu vi đệ tử lại lộn rùng ra lòng giống như liều mạng hướng về trong thung lũng xông, đúng là hiện ra chút đem hẳn cho đẩy ngã trên mặt đất, trong lòng vừa oán thâm cái này tiên môn thử luyện cũng quá không quy củ, vừa quát to một tiếng, đưa tay ở sau lưng mình cái hộp kiếm bên trên vỗ một cái, một đạo linh tức truyền vào, cái hộp kiếm trong, Quỷ Linh kiếm gào thét mà ra, vững vàng dừng ở Phương Quý trước người giữa không trung.

Phương Quý thân như con báo, "Vèo" một tiếng bay lên phi kiếm, hóa thành một tia ánh sáng đỏ, liền trôn vào bên trong thung lũng.

"Hống. . ."

Xen lẫn trong trong đám người Phương Quý, vừa mới vào được thung lũng, liền nghe được bên tai có chói tai ma hống vang lên, chỉ thấy được chu vi vô số đoàn người bên trong, bỗng nhiên có đạo đạo thô như người eo giống như, phía trên mọc ra rất nhiều gai Ma Đẳng xuyên nát mặt đất, hướng về trong đám người liều mạng đánh tới, cái kia Ma Đẳng bản thân liền có thể đáng sợ đến cực điểm, quát lực lượng càng là hùng hồn kinh người, như khai sơn liệt thạch.

Như bị nó đánh một cái, sợ là một thân khớp xương cũng phải nát cái thất thất bát bát.

"Đây chính là thử luyện cửa thứ nhất sao?"

Phương Quý kinh hãi, tâm nói: "Làm sao như thế tàn nhẫn?"

...

...

"Hừ, nếu vào tu hành đường, liền sớm muộn muốn tiếp xúc những thứ này ma vật, trước tiên để cho các người làm quen một chút cũng được!"

Bây giờ Thập Lý cốc trên dưới phải trái, cũng đều đã là quan sát thử luyện người, những kia không có nhập cốc tham gia thử luyện các đệ tử, nhìn thấy cái này Ma Đăng oai, đều không khỏi sắc mặt tái nhợt, âm thầm may mắn chính mình không có tiến vào đi mạo hiểm, mà những kia đã đã tham gia thử luyện đệ tử nội môn các loại, thì lại nghĩ đến chính mình đã từng tham gia Thập Lý cốc thử luyện lúc tình cảnh, nghĩ thầm tiên môn càng ngày càng tàn nhẫn.

Đúng là cái kia chủ trì lần này thí luyện Bạch Thạch trưởng lão, nhận ra được người chung quanh trong lòng sợ hãi, vuốt màu xám râu ngắn, cười lạnh nói: "Con đường tu hành nào có dễ dàng như vậy, có cơ duyên cũng có hung hiểm, hiện tại bất quá là làm quen một chút, cái này Thập Lý cốc bên trong trò chơi, có thể đều là tiên môn phẳng đi ra, liền Chân Ma nửa thành cũng không đạt tới, chờ đến các người có một ngày thật là nhìn thấy Ma sơn thức tỉnh, mới sẽ biết những thứ này quý tà đồ vật còn nhiều đáng sợ. . ."

Bên cạnh bao quát Nhan sư tử ở bên trong, mấy vị đệ tử nội môn thì lại trầm giọng nói: "Tới cửa thứ nhất chính là Ma Đăng, sợ là mặt sau mấy quan cũng lợi hại hơn, ta xem lần này Thập Lý cốc thử luyện, kết quả sẽ không quá tốt, nói không chắc thật sẽ có người chết trong đó!"

Vừa nói chuyện, đều ngưng thần hướng về Thập Lý cốc bên trong nhìn sang.

Chỉ thấy lúc này, vọt vào Thập Lý cốc bên trong đệ tử, cũng đã cùng dùng tuyệt học, ứng đối Ma Đăng.

Có đệ tử đón che ngợp bầu trời quật tới Ma Đăng, một thân gầm dữ dội, vung múa đại đao vọt tới, loại này loại hình đệ tử, nhiều là tu hành võ pháp,

một thân linh tức vội vã vận chuyển, trong lúc vung tay nhắc chân lực lượng tăng mạnh, vượt xa phạm nhân, ánh đao tung hoành trong lúc đó, cái kia thô như người eo Ma Đằng, cũng bị bọn họ một đao chém thành hai đoạn, sau đó bọn họ liền thận trọng từng bước, miễn cưỡng xông về phía trước.

Cũng có đệ tử mắt thấy Ma Đằng đông đảo, liền té nôi lên mấy đạo kim quang thiểm thiểm phù triệu, những phù triệu này kẻ sát ở trán của hắn, trước ngực, chân sau các nơi, lại lập tức khiến cho quanh người hắn cứng như sắt thép, cúi đầu, giấu đi cánh tay chân liền hướng trước chạy, coi như là có Ma Đằng tránh né không ra, lập tức quật ở trên người hắn, lại cũng chỉ là đánh thân hình hắn lão đảo, đứng vững tiếp tục chạy.

Càng có một ít người tài ba, ngón tay lay động, niết lên pháp ấn, bên người liền có hỏa xà cùng cuồng phong xoay tròn, cái kia đến gần rồi bọn họ Ma Đằng, hoặc là bị hỏa xà thiêu thành tro tàn, hoặc là bị cuồng phong lôi kéo gần không được thân, không kinh không hiểm, từng bước ép tới đằng trước.

"Lần này thử luyện bên trong, đúng là xuất hiện không ít hạt giống tốt. .
."

Ngoài cốc quan chiến người thấy tình cảnh này, cũng đều âm thầm gật đầu.

Nhưng cũng là ở nhập cốc sau khi hỗn loạn tung bừa bên trong, bỗng nhiên có một đạo màu đỏ cái bóng hấp dẫn mọi người sự chú ý.

Nhìn chăm chú nhìn lại, tất cả mọi người đều là hơi kinh ngạc.

Đã thấy cái kia Ma Đằng trong lúc đó, xuất hiện một cái khác với tất cả mọi người.

Người khác hoặc là võ pháp, hoặc là phù triện, hoặc là pháp thuật, duy độc người kia cái gì cũng không có, chỉ là điều khiển một đạo đồ máu phi kiếm, xen lẫn trong đám người như ẩn như hiện, hết lần này tới lần khác hấn ngự kiếm hình ảnh, linh động đến cực điểm, nhanh chóng cực kỳ bay đến bên trong thung lũng, chỉ thấy có một đạo hồng ảnh chọt trái chọt phải, đột nhiên trên đột nhiên xuống, mỗi có Ma Đằng kéo tới, liền kiếm quang gãy chuyên, xảo chi lại xảo né qua.

Từ nhập cốc sau khi, hấn liền điều khiển phi kiếm, qua lại gãy chuyên, tìm kích mà qua, lại không có đụng phải bất kỳ một đạo Ma Đằng.

"Phi kiếm của hấn, lại luyện đến cái trình độ này?"

Ngoài cốc Nhan sư tử nhận ra ngự kiếm người, hơi có chút kinh ngạc.

Trong lòng không nhịn được nghĩ, tên tiểu tử này từ bắt đầu luyện phi kiếm đến hiện tại, cũng chỉ mới một cái đến tháng chứ?

"Nguyên lai tiểu tử này luyện được bực này thoát thân bản lãnh, chẳng trách dám đến Thập Lý cốc lang bạt. . ."

Mà khác một sương, Bạch Thạch trưởng lão cũng hơi ngưng mi, tựa hồ không nghĩ tới cái kia nửa năm trước vừa mới vừa nhập môn tiểu nhi, ngược lại có bực này bản lãnh, bất quá rất nhanh, hấn liền lại lắc đầu, bởi vì hấn nhìn ra cái kia tiểu nhi nhập cốc sau khi, toàn bằng phi kiếm linh động gãy chuyên tránh né Ma Đằng, nhưng không có triển lộ ra bất kỳ những thủ đoạn khác, càng như là ngoại trừ ngự kiếm ở ngoài, cái gì khác cũng sẽ không.

"Thực sự là to gan lớn mật, một cái né tránh không kịp, phải bị đánh gần chết!"

Hắn không nhịn được âm thầm hừ một tiếng: "Hơn nữa chỉ bằng ngự kiếm liền muốn xông Thập Lý cốc, cũng quá khinh thường cái này thử luyện!"

Thảo nào Bạch Thạch trưởng lão không coi trọng Phương Quý, thực sự là bây giờ Phương Quý làm việc gan to bằng trời, hắn một không có phòng thân chi phù, hai không có phương pháp ngăn địch, đối mặt những sức mạnh này cường đại lại tà dị Ma Đằng, chỉ có né tránh một đường, mà ở cái này Thập Lý cốc bên trong, Ma Đằng hầu như che ngợp bầu trời, ảnh ảnh lay động, hơi có một cái sơ xuất, mạng nhỏ khả năng liền giao cho, có thể nói hung hiểm vạn phần.

Chỉ bất quá, Phương Quý tự nhiên cũng có Phương Quý bản lĩnh, chung quanh hắn thoát nhìn hung hiểm vô số, hết lần này tới lần khác ngự kiếm mà bay, thân hình linh động tới cực điểm, cả người liền như là sinh trưởng ở trên phi kiếm giống như, thỉnh thoảng xê dịch, thỉnh thoảng xoay tròn, thỉnh thoảng ngay tại chỗ đi vòng vèo, không biết bao nhiêu thoát nhìn hiểm tới cực điểm cực diện, đều bị hắn dựa vào một luồng ánh kiếm trốn nhoáng tới.

Trong thời gian ngắn, liền nhìn ra thấy mọi người lau vệt mồ hôi, lại hoa mắt thần trì.

"Phương Quý sư đệ cái này ngự kiếm bản lĩnh. . . Thật là ghê gớm a!"

Cầu đá nhỏ một vùng đệ tử bây giờ ở ngoài cốc quan sát không ít, nhìn thấy Phương Quý kiếm quang như vậy linh động, cũng đều âm thầm than thở.

Bọn họ lúc đầu vẫn là bồi tiếp Phương Quý đến tập hợp thú ý tứ chiếm đa số, đã làm tốt đem Phương Quý nhắc về cầu đá nhỏ chuẩn bị, nhưng là

nhìn thấy Thập Lý cốc thử luyện vừa lên đến liền như thế hung hiểm, cái kia chơi náo tâm tư liền phai nhạt, không nhìn được bắt đầu lo lắng.

Mà bây giờ, nhìn thấy Phương Quý kẻ sát ở phi kiếm bên trên, như một cái bóng giống như, tách ra không biết bao nhiêu hung hiểm tình cảnh, lại càng là không nhìn được âm thầm bội phục.

Đây cũng là bản lãnh thật sự, không làm giả được!

Hiển nhiên tin hương dần dần thiêu đốt, canh giờ đã qua thời gian uống cạn chén trà, Thập Lý cốc bên trong đã có rõ ràng biến hóa.

Không biết bao nhiêu linh tức tiêu hao hết, hoặc là vừa mới hơi mất tập trung bị Ma Đăng cuốn trúng đệ tử, bị thương nặng, bị bên cạnh chấp sự chạy xộc trong cốc, giải cứu ra, cúi đầu ủ rũ tiếp thu chính mình thất bại vận mệnh.

Mà những kia vẫn cứ ở thử luyện trong khổ sở giãy dụa, bây giờ cũng đã trước trước sau sau kéo dài khoảng cách, dựng mắt hướng về Thập Lý cốc bên trong nhìn lại, chur đệ tử cao thấp, đã vừa xem hiểu ngay.

Trong đó các giáo giáo giả, đã có chút nhanh vọt qua đoạn thứ nhất thử luyện Ma Đăng nơi;

Mà một ít lạc hậu, còn ở Ma Đăng nơi ở giữa gian nan đi tới;

Càng có một ít người, rơi vào cuối cùng, tuy rằng còn chưa xuống bại, cũng đã bị càng ngày càng nhiều Ma Đăng cuốn lấy, nửa bước khó đi, người tinh tường cũng nhìn ra được, bọn họ bị thua chỉ là sớm muộn việc, đợi đến linh tức tiêu hao hết, cũng chỉ có thể chịu thua.

Nhượng người kinh ngạc chính là, bây giờ Phương Quý, lại tốc độ cũng không chậm, vẫn trà trộn ở cái kia nhóm đầu tiên sắp lao ra Ma Đăng nơi

trong đám người, hấn từ nhập cốc sau khi, liền toàn bằng phi kiếm né tránh, mượn kiếm mà đi, cũng trở thành gặp phải trở ngại ít nhất người.

"Ồ? Tiểu bại hoại, ngươi lại có thể đuổi tới nơi này, cũng không tệ lắm mà. . ."

Chính hết sức chăm chú tránh né tất cả Ma Đăng, Phương Quý bên tai bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười khẽ.

Giương mắt nhìn lại, đã thấy người nói chuyện, chính là cái kia ở lối vào thung lũng cùng chính mình cãi nhau Hứa Nguyệt Nhi, nàng dễ dàng xông vào chính mình bên trái đằng trước, bây giờ đang có chút cười xấu xa nhìn mình: "Ngươi phi kiếm luyện thật sự khá tốt, nhưng cái này Thập Lý cốc thử luyện có thể có tam quan, ngươi ý vào phi kiếm thông qua cửa thứ nhất, chỉ là gặp may, cửa ải thứ hai liền không dễ dàng như vậy rồi, ta xem ngươi vẫn phải là khóc. . ."

"Ta khóc ngươi lớn. . ."

Phương Quý hữu kinh vô hiểm vọt qua cửa thứ nhất, chính là đặc ý lúc, nghe vậy liền muốn châm biếm lại.

Nhưng cũng liền vào lúc này, bên tai chợt nghe được "Ong ong" không ngừng bên tai, hấn bỗng nhiên trong lòng chìm xuống, thay đổi sắc mặt.

Giương mắt nhìn lại, chính mình lao ra Ma Đăng nơi, cũng chính là thông qua cửa thứ nhất, chính thức tiến vào cửa ải thứ hai khu vực, ở cái này cửa ải thứ hai bên trong không có Ma Đăng, nhưng phía trước nhưng có tảng lớn mây đen, ô ép ép bao phủ tới. . .

Tiếp tục nghe cái kia khiến cả người sờn tóc gáy "Vù" "Vù" vang vọng tiếng, Phương Quý nhất thời rõ ràng phía trước đến chính là cái gì.

Lại là một con lại một con to bằng ngón cái yêu phong, bị nhân khí xúc động, từ hai bên vách đá bên trên bay ra, một con một con nhô ra sắc bén đuôi châm, về phía trước nhào tới, cái kia số lượng, lít nha lít nhít, cũng như là thành một mảnh biến hóa bất định mây đen, bọn họ những thứ này mới vừa từ Ma Đăng nơi vọt ra Ô Sơn cốc đệ tử, lập tức liền vọt vào đàn ong bao bọc trong!

"Đây chính là đồ máu a. . ."

Phương Quý trong lòng âm thầm kêu khổ, liền sợ hãi đến da đầu đều tê.

Giờ mới hiểu được Hứa Nguyệt Nhi cười cái cái gì kình, chính mình phi kiếm này xác thực luyện không sai, nói là thân kiếm hợp nhất cũng gần như, coi như là ở trong rừng trúc bay lên một vòng, đều có thể tìm kích xuyên không, không bị thương chút nào, nhưng phi kiếm lại nhanh hơn, cũng tránh không khỏi đàn ong a!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 29: Người Khác Ngự Bảo Ta Ngự Người

Mà ở Phương Quý sững sờ thời điểm, cái khác lao ra Ma Đằng nơi các tu sĩ, lại đều là đã sớm chuẩn bị, dồn dập thi pháp.

Có người triển khai ngự phong quyết, gió to ở bên người cạo lên, như là một đạo áo choàng, miễn cưỡng đem trước đang nghênh đón đàn ong cho tách ra, sau đó đi theo ở gió to sau khi, về phía trước vọt mạnh.

Cũng có người nắm một nhúm đất tung xuống trên người, áp sát đất mà đi, thân thể như là đã biến thành thổ địa một phần, không cho yêu phong phát hiện.

Càng có người đột nhiên, hai tay cầm đao, múa gió thổi không lọt, mạnh mẽ xông về phía trước, vô số yêu phong bị đao hoa tước thành một chỗ nát mảnh, thoạt nhìn quả thật là thể không thể đỡ, chỉ là không biết như vậy khoe khoang khí lực vung múa song đao, có thể chịu đựng đến bao lâu. . .

Hiển nhiên chúng đệ tử mỗi cái có pháp môn, duy độc chính mình trượng chuôi phi kiếm, Phương Quý đau đầu đến cực điểm.

Phi kiếm lại nhanh hơn, làm sao có thể từ đàn ong bên trong vọt qua?

"Ha ha, tiểu bại hoại, mau mau nhận thua đi, không phải vậy cũng bị yêu phong chích đến khóc rồi. . ."

Phương Quý bên cạnh, truyền đến một trận chuông bạc cũng tựa như cười duyên, lại là cái kia Hứa Nguyệt Nhi hướng về hẳn phần cái mặt quý,

đồng thời tay bắt pháp quyết, tay phải ngón giữa và ngón trỏ cùng nổi lên, ở trước người nhẹ nhàng chèo một cái vòng, có vô hình linh tức bị nàng xúc động, lại ở nàng trước hình thành rồi một đạo ngưng tụ không tan Hỏa hoàn, cái kia Hỏa hoàn linh diễm phiêu phiêu, tựa như một cái vòng tròn thuần, chông đỡ ở trước người, yêu phong lập tức bốn phía tránh tán.

Nàng chông hỏa thuần, đã thân hình phiêu phiêu, trực tiếp hướng về cửa ải thứ hai bên trong phóng đi.

"Bà nội cái chân. . ."

Vốn là nổi nóng Phương Quý, bỗng nhiên linh cơ hơi động, âm chửi một câu, thẳng hướng Hứa Nguyệt Nhi vọt tới.

Quý Linh kiếm vào lúc này đã biến thành một đạo huyết ảnh tử giống như, theo sát ở Hứa Nguyệt Nhi sau lưng, khoảng cách rất gần.

Cái kia Hứa Nguyệt Nhi chính chông hỏa thuần, xông tới mặt yêu phong tránh ra thật xa, chính là không có tách ra, cũng bị nàng hỏa thuần thiêu thành tro tàn, cũng như là nàng đẩy lên một cái dù, đem xông tới mặt mưa gió ngăn, mà ở sau lưng nàng, thì lại trở thành một phương an toàn nhất trống không khu vực, Phương Quý điều khiển phi kiếm, đi theo phía sau nàng, lập tức vọt vào cửa ải thứ hai khu vực trong.

"Nguoi. . ."

Hứa Nguyệt Nhi phát hiện sau lưng có người, trong lúc cấp thiết vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Phương Quý dương dương tự đắc khuôn mặt tươi cười.

Còn liên tục thúc nàng: "Chạy mau, chạy mau. . . Giá!"

"Nguoi chơi xấu. . ."

Hứa Nguyệt Nhi vừa tức vừa giận, dưới chân phi kiếm bỗng nhiên tăng nhanh, gấp về phía trước vọt tới, muốn bỏ qua Phương Quý.

Nhưng nàng tốc độ một nhanh, Phương Quý dưới chân Quỷ Linh kiếm liền cũng lập tức tăng nhanh, vẫn là chăm chú theo nàng, khoảng cách xa còn không được, liền như thế áp sát vào phía sau nàng, chỉ có không tới một quyền khoảng cách, Hứa Nguyệt Nhi trên cổ cũng có thể cảm giác được Phương Quý tiếng thổ tức, trong lòng vừa vội vừa giận, phi kiếm bỗng nhiên hướng về trái phiến diện, sau đó lại đột nhiên hướng lên trên bốc lên, triển khai một cái thân pháp quái dị.

"Ha ha, ta tránh không khỏi yêu phong, còn theo không kịp ngươi?"

Nhưng nàng hướng về trái một dòi thì Phương Quý cũng chăm chú theo trái lệch rồi lại đây, nàng hướng lên trên bốc lên thì Phương Quý cũng đuổi tới lên, mặc cho là nàng trong lúc vội vã, chuyển đổi vài cái phương hướng, Phương Quý đều chăm chú chúé nàng, khoảng cách hơi lồi kéo mở, liền lại theo sát lên.

Đây là quyết định chủ ý muốn coi nàng là thành một cái dù đến dùng.

Thiên vào lúc này, Hứa Nguyệt Nhi cũng không dám dừng lại , bởi vì nàng cũng chỉ có thể chống hỏa thuẫn, ngăn phía trước đàn ong, một khi ngừng lại, liền không bảo vệ được phía sau lưng, chính mình lọt vào quần phong trong vòng vây cũng sẽ gặp xui xẻo, chỉ có thể liều mạng điều khiển phi kiếm trái hướng phải hướng, nghĩ muốn bỏ qua cái này mặt dày mày dạn đi theo chính mình mặt sau hồn bóng, chỉ là nàng điều khiển phi kiếm bản lĩnh tuy rằng khá tốt, nhưng vào lúc này lại hoàn toàn bị Phương Quý cho cuốn lấy, liền tiếp biến hóa mấy lần tốc độ cùng phương hướng, đều không thể đem Phương Quý bỏ qua nửa phần.

Bực này đáng dấp, cũng như là phía sau nàng theo một cái bóng cũng tựa như.

Cốc ngoài quan chiến người, xa xa nhìn thấy màn này, tâm trạng cũng đều cảm thấy hơi kinh ngạc.

Có người sừng sốt một lát, hỏi Bạch Thạch trưởng lão nói: "Như vậy. . . Không tính phạm quy chứ?"

Bạch Thạch trưởng lão trầm mặc rất lâu, mới lắc lắc đầu.

Người kia cười khỏ nói: "Không nghĩ tới sẽ có người dùng bực này thủ xảo pháp môn?"

Bạch Thạch trưởng lão nói: "Không nghĩ tới có người sẽ vô si như vậy. . ."

Chu vi một đám Ô Sơn cốc trong các đệ tử, lúc này cũng đều nhìn ra thấy hưng phấn lên, đặc biệt là cầu đá nhỏ đệ tử chỗ tụ tập, thỉnh thoảng có tiếng ủng hộ vang lên, có người cười nói: "Phương Quý sư đệ thật là có bản lĩnh, người khác chống đỡ hỏa thuẫn làm vì dù, hấn lại nắm người khác làm dù. . ."

"Người khác ngự bảo, hấn trực tiếp ngự người. . ."

Đúng là ở trong đám người quan chiến Nhan sư tử, khẽ cau mày, sắc mặt không thích, nhưng trong lòng lại không thừa nhận cũng không được: "Nguyệt Nhi sư muội mười tuổi liền tiếp xúc phi kiếm, đối với phi kiếm điều khiển cũng so với người khác mạnh hơn, bây giờ nàng liều mạng muốn vùng thoát khỏi tiểu nhi kia, thiên không làm được, từ phi kiếm này điều khiển tới nói, tiểu tử kia đã mạnh hơn nàng. . ."

". . ."

". . ."

"Người vô liêm sỉ. . ."

"Người mới vô liêm sỉ. . ."

"Người cách ta xa một chút. . ."

"Có bản lĩnh người cách ta xa một chút a. . ."

"Người. . . Người bằng bản lĩnh của chính mình vượt ải. . ."

"Ta này không phải là ở bằng bản lĩnh của chính mình theo người vượt ải sao?"

". . ."

". . ."

Ngay khi ngoài cốc người đều nghị luận sôi nổi lúc, Phương Quý chỉ là dù bận vẫn ung dung, đi theo Hứa Nguyệt Nhi sau lưng, người khác đều ở một lòng căng thẳng triển khai các loại pháp thuật, để tránh khỏi bị đàn ong vây nhốt, hẳn lại là dễ dàng, chỉ cần lưu ý không bị Hứa Nguyệt Nhi bỏ qua, cũng không thể bay quá nhanh đụng vào trên người nàng chính là, chẳng những có công phu cùng Hứa Nguyệt Nhi cãi nhau, còn có lòng thanh thản sửa sang lại thái dương.

Mà Hứa Nguyệt Nhi thì lại hoàn toàn không nghĩ tới, mới vừa rồi còn bị chính mình chuyện cười vài câu Phương Quý, lại dùng cái này vô lại biện pháp theo chính mình vượt ải, quăng mấy lần, không cắt đuôi được hẳn, gấp đi mắng hẳn, thiên lại mắng bắt quá hẳn, nhất thời tức giận, viền mắt đều đỏ.

Không dễ dàng cái này cửa ải thứ hai ba dặm đường miền cường xông đi qua thì khóe mắt nàng bên trong đã có nước mắt.

Quyết định chủ ý, một đàn ong bên trong lao ra, liền quay đầu lại cùng tiểu tử này liều mạng.

"Ha ha, người mới vừa nói ai sẽ dọa khóc tới?"

Phương Quý mắt thấy cái này thứ hai quan sắp xông đến phân cuối, bụng mừng rỡ, người tại phi kiếm bên trên, lắc lư trái phải thò khắc, vừa lúc có thể nhìn thấy Hứa Nguyệt Nhi khóe mắt sáng lấp lánh, trong lòng càng là vui vẻ lên, trước nha đầu này vẫn cười cười chính mình sẽ khóc, kết quả bị dọa khóc lại là nàng. . .

"Hừ, vô liêm sỉ!"

Mà vào lúc này, phía trước vọt tới mau mau người, đã lao ra đàn ong, đang chuẩn bị vọt qua cửa thứ ba, trong những người này, liền có không ít là cùng Hứa Nguyệt Nhi quan hệ giao hảo, tựa như Trương Kinh, Mạnh Lưu Hồn mấy người.

Bọn họ vừa nãy ở cửa ải thứ hai bên trong, liền nhìn thấy Phương Quý dùng loại này vô lại phương pháp theo Hứa Nguyệt Nhi vượt ải, dồn dập nhíu mày, lúc này thấy hẳn lại thật sự muốn thành công, trong lòng càng là cảm thấy có chút trợ trên.

"Vô lại tiểu nhi, lại dùng loại này phương pháp bắt nạt Nguyệt Nhi sự muội, còn biết xấu hổ hay không?"

Cũng ngay tại phía trước tất cả mọi người dồn dập đại cau mày lúc, bỗng nhiên ngay khi Hứa Nguyệt Nhi trước người cách đó không xa, có một người mặc cẩm bào thế gia con cháu, tên gọi Trương Xung Sơn, hẳn lao ra đàn ong, xoay người nhìn lại, liền nhìn thấy Hứa Nguyệt Nhi nước

mắt như mưa dầm dấp, nhất thời giận dữ, đột nhiên từ phi kiếm bên trên nhảy xuống, mắt thấy Hứa Nguyệt Nhi lao ra đàn ong, liền lập tức một chưởng hướng về phía sau nàng đánh tới.

Hắn một chưởng này bất bí thời cơ chính là lúc, vừa lúc ở Hứa Nguyệt Nhi lao ra đàn ong, mà Phương Quý chỉ thiếu chút nữa liền muốn theo đi ra lúc, đón hắn một chưởng này, Phương Quý đứng mũi chịu sào, thân hình bị chưởng phong khuấy động, lập tức liền muốn ngã nhào một cái té xuống phi kiếm!

. . . Phương Quý bên người, chính là ô ép ép đàn ong, cái này một rơi xuống khỏi đi, lập tức liền muốn bị đàn ong bao vây!

"Trương huynh. . ."

"Làm sao đến mức này. . ."

Thấy cái này Trương Xung Sơn một chưởng vỗ hướng về phía Phương Quý, chu vi chúng Ô Sơn đệ tử đều là kinh hãi.

Chẳng ai nghĩ tới hắn sẽ vào lúc này ra tay.

Coi như là Trương Kinh, Mạnh Lưu Hồn các loại cùng Hứa Nguyệt Nhi giao hảo người, nhìn thấy Phương Quý theo Hứa Nguyệt Nhi vượt ải, cũng chỉ là trong lòng thầm mắng hắn vô liêm sỉ, nhưng sẽ không ở cái này thử luyện trong gặp trở ngại, không nghĩ tới Trương Xung Sơn cái này không thể nào quen, cũng lập tức đứng dậy.

Liền ngay cả Hứa Nguyệt Nhi, trên mặt còn mang theo giọt nước mắt, vào lúc này đều sững sốt.

"Người dám ám hại ta?"

Phương Quý đón bắt thình lình một chưởng, cũng là kinh hãi, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, hầu như muốn từ phi kiếm bên trên rơi xuống, ngã vào đám ong trong, nghĩ cái kia yêu phong đáng sợ như vậy, nếu là cùng nhau tiến lên, chính mình đừng nói thử luyện, sợ là nhỏ tính mạng còn không giữ nổi, trong lúc vội vã, hẳn cũng không kịp suy nghĩ nhiều, vội vã nhắc lên phi kiếm, cả người hướng về trái phía trên xông ra ngoài.

Cũng may nhờ hẳn linh tức thâm hậu, cái kia Trương Xung Sơn một chưởng, chỉ dựa vào chưởng phong, lại vẫn là hẳn có thể miễn cưỡng chịu đựng được, hơn nữa hẳn luyện phi kiếm thì vẫn là ở vách núi ở dưới luyện, sở trường nhất chính là bảo đảm chính mình làm sao không từ trên phi kiếm té xuống đến, bởi vậy tuy rằng một chưởng này lại đến hung hiểm, nhưng hẳn vẫn không có rơi xuống phi kiếm, chỉ là bị cái kia một chưởng ảnh hưởng, trực tiếp hướng về bên trái phóng đi.

"Oành" một tiếng, hẳn vòng vo, trực tiếp va vào vách đá, phi kiếm đem núi đá cắt rơi một khối, cả người hẳn cũng từ kiếm trên bay ra ngoài, thân thể từ nham thạch bên trên lau qua, nửa người bao quát trên mặt, đều cọ sát ra không ít vết máu.

"Lại còn là lao ra?"

Cái kia Trương Xung Sơn thấy cảnh ấy, cũng hơi có chút bất ngờ.

Nhưng việc đã đến nước này, lại cũng không tốt tiến lên bỏ khuyết thêm một chưởng, chỉ là trong lòng thầm nghĩ: "Ta tốt xấu kích thương hẳn, nhìn hẳn thương thế kia, thông qua thử luyện không có gì hi vọng, cái kia Lương Thông hiếu kính lão sơn tham, lại là không cần trả lại, hơn nữa lần này ra tay, cũng coi như là bán cho Hứa gia tiểu thư một cái tốt, nàng dù như thế nào đều muốn nhớ ta ân tình, quan trọng hơn, Nhan sư tử bên kia. . ."

". . . Tiểu tử này đắc tội người, vẫn đúng là không ít!"

Nghĩ đến nơi này, liền cười lạnh một tiếng, chiết thân hướng về cửa thứ ba bên trong vọt tới.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 30: Ta Còn Muốn Tiếp Tục

"Lại sẽ ra chuyện như thế?"

Thập Lý cốc bên trong đột phát một màn, lớn xuất chúng tu dự liệu, chẳng ai nghĩ tới ở vượt ải trong đám đệ tử, sẽ xuất hiện chuyện như thế. Tuy rằng thử luyện trong quá trình, tiên môn cũng không cấm chỉ môn hạ đệ tử lẫn nhau tranh đấu, thậm chí còn mơ hồ toát ra cổ vũ tranh đấu ý tứ, cố ý điềm ra chỉ có thông qua Thập Lý cốc thử luyện mười người đứng đầu mới có giải đặc biệt lệ, chính là ý này.

Nhưng môn hạ đệ tử coi như là tranh, cũng thường thường đều sẽ ở thử luyện cuối cùng một đoạn đường trong đi tranh, phía trước mấy quan nội, từng bước hung hiểm, tự lo không xong, đều chỉ nghĩ nhanh chóng vượt ải, ai lo lắng người khác?

Đặc biệt là cái kia Trương Xung Sơn ra tay với Phương Quý, thực sự đột ngột đến cực điểm, không có dấu hiệu nào.

Hiển nhiên Phương Quý tuy rằng chạy trốn bị cái kia một chưởng đánh vào đám yêu phong bên trong vận mệnh, nhưng phi kiếm mất không chế, ở vách đá bên trên va lằn này cũng rất nặng, cả người đều bò ở trên mặt đất, nửa điểm tiếng động cũng không có. Đứng ở lối vào thung lũng vị trí Bạch chấp sự cũng là hơi thay đổi sắc mặt, hơi nghiêng người đi, bỗng dưng mà lên, cả người bao bọc một tầng mây khói, trong giây lát đó đi tới Thập Lý cốc trên không.

Nhìn nửa người là máu Phương Quý, hấn ánh mắt cũng có chút phức tạp.

Cái này tiểu nhi có thể liên tiếp xông qua hai quan, tuy có thủ xảo hiểm nghi, bản lãnh cũng coi như không kém, nhưng bây giờ thương thế nặng như vậy, cửa ải tiếp theo lại là không có hi vọng, bởi vậy hấn trực tiếp đưa tay chộp tới, nghĩ trực tiếp mang Phương Quý xuất cốc đi chữa thương!

"Đừng nhúc nhích. . ."

Nhưng cũng là ở đầu ngón tay của hấn liền muốn đưa đến Phương Quý trên vai, chợt nghe một cái giọng buồn buồn.

Cái này Bạch Thạch trưởng lão hơi ngần người ra, sau đó liền nhìn thấy Phương Quý thân thể run rẩy, gian nan ngồi dậy đến.

Đến lúc này, càng có thể nhìn ra thương thế hấn không nhẹ, mặt mày be bét máu, trực tiếp lau đến trên vách đá nửa trái người, càng là trang phục đều nát, lộ ra mấy đạo trầy da, theo hấn chậm rãi ngồi dậy, máu tươi liền theo hấn thân thể nho nhỏ vết thương hướng bên ngoài rỉ ra, thoạt nhìn máu thịt be bét, có chút nhìn thấy mà giật mình.

"Chớ miễn cưỡng. . ."

Bạch Thạch trưởng lão khẽ cau mày, nhẹ nhàng mở miệng.

"Ta còn có thể!"

Phương Quý tiếng trầm mở miệng, trực tiếp đánh gãy trưởng lão, ánh mắt uy nghiêm đáng sợ, nhìn về phía cửa thứ ba phương hướng.

Hấn cắn chặt răng, mặt lộ vẻ tàn nhẫn sắc, từ trong ngực móc ra mấy viên Bồ Khí đan, một viên một viên ném vào trong miệng, mạnh miệng

nuốt xuống, sau đó liền đưa tay một chiêu, liền ở trước người cách đó không xa Quỷ Linh kiếm "Vù" một thanh âm vang lên, liền lại bay tới hấn trước người, sau đó Phương Quý dựa vào một khung vẽ quyết tâm, nhắm nhin quanh thân đau xót, chậm rãi đứng lên, mãnh đến nhảy lên phi kiếm.

Dùng sức lau đi bên khóe miệng máu tươi, hấn trầm thấp chửi bới một câu, kêu lên: "Ta còn muốn tiếp tục!"

Vừa nói chuyện, linh tức vận chuyển, Quỷ Linh kiếm đã hóa thành một tia ánh sáng đỏ xông về phía trước.

Bạch Thạch trưởng lão hơi kinh ngạc, nhìn Phương Quý đi xa bối cảnh, qua một lúc lâu, mới chỉ là khe khẽ lắc đầu.

"Hấn lại tiếp tục tham gia thử luyện. . ."

"Vừa nãy té cái kia một cái nhưng là đủ nặng, hấn còn có dư lực sao?"

"Không nhìn ra hấn còn nhỏ tuổi, lại có bực này sự dẻo dai. . ."

". . ."

". . ."

Một mảnh nghị luận sôi nổi bên trong, chính là cái kia Nhan sư tử, vào lúc này cũng nhiều hơn mấy phần vẻ kinh dị.

"Vèo. . ."

Phương Quý bước lên Quỷ Linh kiếm, đơn giản là như một đạo cái bóng màu đỏ, trực tiếp vọt vào cửa thứ ba bên trong.

Lúc này hấn lòng tràn đầy lửa giận, cái gì khác cũng không nghĩ, đều không có lo lắng qua cái này cửa thứ ba bên trong có cái gì.

Vừa nãy cái kia một thoáng hẳn tuy rằng xác thực té đủ nặng, nhưng hẳn dù sao linh tức cường đại, năng lực chịu đựng cũng so với người khác tưởng tượng mạnh, lại trực tiếp nuốt mấy viên Bồ Khí đan, nhanh chóng luyện hóa, linh tức đúng là dần dần trưởng lên, ngự kiếm tốc độ, cũng càng lúc càng nhanh!

Ở hẳn trước người, Trương Xung Sơn một nhóm người tài ba, từ lâu xa xa xông đi qua, liền cái cái bóng cũng không nhìn thấy, nhưng ở bên cạnh hẳn, lại cũng không có thiếu thừa dịp vừa nãy hẳn ném tới dưới kiếm sau khi, vượt qua hẳn đồng môn, những thứ này người vọt vào cửa thứ ba sau khi, biết đây là cửa ải khó khăn nhất, không có chỗ nào mà không phải là lo lắng đề phòng, tâm thần căng thẳng, thận trọng từng bước, cũng không dám thở mạnh.

Lại không nghĩ rằng Phương Quý lại như vậy trắng trợn không kiêng dè, trực tiếp liền toàn lực ngự kiếm từ bên cạnh bọn họ vọt tới, nhất thời đều có chút giật mình, ngẩng đầu nhìn hẳn bóng lưng!

"Hông. . ."

Bỗng nhiên phía trước nhận nhặt màu đen trong sương mù, có mơ hồ găm nhẹ truyền đến.

Cái này cửa thứ ba bên trong, không có Ma Đăng, cũng không có yêu phong, lại xuất hiện một cái tiếp theo một cái màu đen cái bóng, bọn họ hành động chậm chạp, như là con rối, thế nhưng ở có người tiếp cận sau, chợt nổi điên lên, bay nhào đến giữa không trung người tới bắt.

"Không lo nổi các ngươi, đều cho Phương lão gia ta nhường đường. . ."

Phương Quý cũng biết cái này cửa thứ ba là cửa ải khó khăn nhất, nhưng bây giờ hẳn lòng tràn đầy lửa giận, lại là cái gì đều quăng đến sau đầu, đón

cái kia vô số đạo quỷ ảnh, cũng hoàn toàn không sợ, ngược lại chỉ cần không phải yêu phong cấp độ kia trốn không chỗ trốn cục diện hẳn liền không sợ, dưới chân phi kiếm tốc độ lại tăng, liền như một đạo đỏ như màu máu cái bóng, "Vèo" "Vèo" vài tiếng, liền từ một đạo đạo bóng đen trong thoáng qua.

Những kia bóng đen không thể bảo là không tà dị, một khi người được người sống khí tức, động tác cũng sẽ lập tức trở nên phi thường hung mãnh mau lẹ, vội vã lên đến giữa không trung bên trong người tới bắt, một thân quỷ khí đầy ra, như quỷ dị sương mù, người thường cực khó chống đỡ.

Nhưng bây giờ Phương Quý, lại là hoàn toàn không sợ, một đạo kiếm ảnh điều động đến cực hạn, xông khắp trái phải, ở hắc vụ nhàn nhạt trong có vẻ yêu dị cực kỳ, những thứ này quỷ ảnh dồn dập tiến lên đón, nhưng cũng liền hấn góc áo đều chưa bắt được, liền bị hấn vọt tới.

"Còn nhỏ tuổi, Ngự kiếm chi thuật lại tốt như vậy. . ."

"Trời ạ, cái này cửa thứ ba rõ ràng hung hiểm nhất, đối với hẳn mà nói cũng như như giẫm trên đất bằng. . ."

Thập Lý cốc ở ngoài, lại lập tức nổi lên một trận náo động.

Vừa nãy bọn họ liền nhìn ra Phương Quý Ngự kiếm chi thuật không sai, có thể khi đó, Phương Quý vẫn là xen lẫn trong đám người, người bên ngoài cũng nhìn không rõ ràng, cho đến lúc này thời điểm, vượt ải nhanh nhất một đám người đều từ lâu đi qua, người phía sau lại không đuổi kịp đến, cái này cửa thứ ba bên trong, tổng cộng cũng là rất ít mấy người, cũng như là Phương Quý một mình biểu diễn giống như, một luồng ánh kiếm linh động phiêu, điều động đến cực hạn!

"Bạch sư thúc, cái kia tiểu nhi. . ."

Không chỉ có là bình thường quan chiến đệ tử , liền ngay cả một ít chấp sự thấy cảnh ấy, cũng đều hơi kinh ngạc.

Vị kia Bạch chấp sự lúc này cũng chính nhìn chăm chăm Phương Quý, qua một lúc lâu, mới nhíu nhíu mày, nói: "Cửa thứ ba là thử luyện trong cửa ải khó khăn nhất , bởi vì bọn họ đều cần đối mặt cái này chút Ma sơn núi tro nặn ra đến Tà linh, cái này tiểu nhi dựa vào một đạo phi kiếm, tránh thoát những thứ này tà linh truy sát cũng không phải làm sao lạ kỳ, chỉ là . . . Hẳn là làm sao làm được tâm thần toàn không bị những thứ này tà linh ảnh hưởng?"

...

...

Coi như là Phương Quý, cũng không biết chính mình bây giờ biểu hiện còn nhiều kinh diễm.

Dưới cái nhìn của hắn, cái này cửa thứ ba bên trong bóng đen, số lượng lại không nhiều, động tác cũng chưa chắc nhanh bao nhiêu, dựa vào chính mình cái này khổ luyện ra hơn người thuật ngự kiếm, tránh thoát bọn họ thực sự không khó, thậm chí độ khó còn không bằng cửa thứ nhất Ma Đẳng cùng cửa ải thứ hai yêu phong, nhưng hắn nhưng lại không biết, cái này cửa thứ ba, vốn là không chỉ là tránh né những hắc ảnh này vây đuổi chặn đường đơn giản như vậy. . .

Những hắc ảnh này, đều là một ít tà dị Ma linh, trên người ma ý khủng bố, có thể ảnh hưởng người tu hành tâm tính.

Tâm tính không kiên người, một được bọn họ ma tính ảnh hưởng, trước tiên liền hoảng rồi, một thân bản lãnh, trước tiên liền yếu đi ba phần mười, đừng nói vượt ải, thậm chí có thể trực tiếp điều khiển không được phi kiếm,

từ phía trên té xuống đến, càng không hăng hái người, đều có khả năng hoàn toàn quên phản kháng.

Phương Quý nhất làm cho Bạch Thạch trưởng lão mấy người kinh ngạc, ngược lại không phải hẳn tránh thoát các đạo bóng đen thân pháp, mà là điếm này.

Hẳn là làm thế nào đến hoàn toàn không bị ảnh hưởng?

Chỉ là bây giờ Phương Quý, cái nào còn quản những thứ này, chỉ là một lòng hận ý, nghĩ muốn đuổi tới cái kia vừa nãy đánh lên chính mình gia hỏa, bây giờ toàn ý ngự kiếm, không hề lo lắng, liền không hề liếc mắt nhìn những hắc ảnh này một chút, chỉ là đem bọn họ coi như trong rừng trúc cây trúc, gặp phải liền tránh thoát đi, cái gì ma tính không ma tính, căn bản liền không hề nghĩ ngợi qua, đừng cần ta đi báo thù là được. . .

Các loại nguyên nhân phía dưới, Phương Quý tốc độ càng lúc càng nhanh.

Một luồng ánh kiếm nhanh chóng cực kỳ, nhanh chóng xuyên qua Thập Lý cốc cửa thứ ba, thẳng hướng trước lao đi, không chỉ có rất nhiều vừa nãy thừa dịp hẳn bị thương thương vọt tới trước mặt hẳn đồng môn bị hẳn vượt quá, thậm chí trước tiến vào cửa thứ ba mấy người, cũng bị hẳn đuổi tới!

Rơi vào cốc ngoài quan chiến người trong mắt, cái này đã là làm người kinh ngạc một màn!

"Vèo "

Ước chừng ba dặm đường xá, Phương Quý đã lao ra cửa thứ ba phạm vi, trước mắt khối đen một nhạt, chỉ thấy được phía trước đã không có những kia yêu dị bóng đen, cũng không có cái khác cấm chế tồn tại, lại chỉ còn khoảng một dặm, bằng phẳng trống trải một đoạn đường.

Mà ở cái này một đoạn đường trong, chính có vài vị Ô Sơn đệ tử, một mặt xông về phía trước, một mặt tranh đấu không ngớt.

Giờ mới hiểu được, nguyên lai Thập Lý cốc thử luyện, trước sau tổng cộng có tam quan, mỗi một quan đều là khoảng ba dặm đường xá, nhưng vọt qua tam quan sau khi, cuối cùng một dặm đường, lại là không có cấm chế cùng tà vật, cửa ải này không còn khảo nghiệm những khác, chỉ là để chư đệ tử chính mình đi tranh, xem ai càng có bản lĩnh, có thể ở xông qua tam quan nhiều người như vậy bên trong, giành trước vọt tới lối vào thung lũng, đoạt được mười vị trí đầu vị trí!

"Cái kia thằng khốn. . ."

Phương Quý không muốn những thứ này, hấn lao ra khỏi đèn, liền lập tức giương mắt nhìn về phía trước.

Trải qua cửa thứ ba nhanh chóng truy đuổi, hấn rốt cục vào lúc này nhìn thấy vừa nãy đã thương hấn cái kia cầm y thanh niên bóng lưng, bây giờ người này liền ở hấn mấy chục trượng trước, chính vừa giá kiếm bay tới đằng trước, vừa cùng khoảng cách hấn so sánh gần hai ba tên đệ tử thảo phạt, ba người đều là triển khai các loại pháp thuật cùng pháp khí, làm hết sức cản trở đối thủ, chính mình lại không ngừng gia tốc!

"Khi người Phương lão gia ta. . ."

Phương Quý gắt gao tập trung hấn bóng lưng, bỗng nhiên oán hận mắng: ". . . Là dễ bắt nạt phải không?"

Lời còn chưa dứt thì dưới chân hấn Quỷ Linh kiếm "Hưu" một tiếng tăng lên tới cực điểm, thẳng tắp hướng về Trương Xung Sơn đuổi tới!

Quỷ Linh kiếm, nguyên bản liền kiếm đi nhẹ nhàng, lấy tốc độ tăng trưởng.

Mà Phương Quý linh tức cường đại, toàn lực rót vào phi kiếm, càng là làm cho tốc độ kia nhanh tới cực điểm.

Một tia ánh sáng đỏ còn như huyết ảnh vượt qua trời cao, mấy chục triệu khoảng cách, đang lấy một loại mắt thường tốc độ rõ rệt vội vã rút ngắn!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 31: Mười Vị Trí Đầu Chi Tịch

"Ha ha, chư vị đồng môn, vẫn là không nên theo ta cãi. . ."

Phương Quý vội vã về phía trước đuổi theo lúc, Ô Sơn cốc nổi bật đệ tử Trương Xung Sơn chính cùng mấy vị khác không đem xung quanh hạng người tranh lợi hại.

Thập Lý cốc thử luyện cuối cùng một dặm đường, không có cấm chế cùng chướng ngại, đối với những đệ tử khác mà nói, một đoạn này là dễ dàng nhất, toàn lực bút lên trước liền có thể, nhưng đối với bọn họ những thứ này xông vào phía trước nhất đệ tử, rồi lại là gian nan nhất, bởi vì bọn họ cần cùng người cạnh tranh cùng dùng thủ đoạn, mình tranh ám đấu, lấy cướp đoạt càng tốt hơn một chút thứ tự!

Đặc biệt là đối với Trương Xung Sơn tới nói, hấn xông qua tam quan tốc độ, không tính được là nhanh nhất, ở hấn lao ra Quỷ Ảnh trận sau khi, liền đã nhìn thấy phía trước có chút tài năng xuất chúng Ô Sơn cốc đệ tử rất sớm chạy tới trước, chính mình đã có chút lạc hậu, cũng không biết có bao nhiêu mười vị trí đầu danh ngạch bị bọn họ chiếm đi, bây giờ chính mình, đương nhiên muốn liều mạng tính mạng, cũng phải đem người chung quanh đều đè xuống.

"Bá" "Bá" "Bá "

Không chỉ có Trương Xung Sơn nghĩ như vậy, chung quanh hấn đồng thời lao ra thứ ba trận người cũng là như thế nghĩ, có tới bốn năm người vào lúc này chân đạp phi kiếm, vội vã về phía trước, trong tay lại không chút

khách khí, các loại pháp thuật cùng phù triện, liều mạng hướng về chu vi đánh tới.

Xa xa xem lên, ánh lửa ngút trời, linh khí lưu chuyển, phi kiếm kiếm mang tung hoành đan dệt, vô cùng rực rỡ náo nhiệt!

"Dù như thế nào, cũng đến chiếm lấy mười vị trí đầu một tịch. . ."

Trương Xung Sơn âm thầm cắn răng, trong lòng phát ra vẻ quyết tâm.

Tiên môn quy củ nghiêm ngặt, nói mười vị trí đầu có khen thưởng thêm, cái kia liền chỉ có mười vị trí đầu có khen thưởng.

Dù là người thứ mười cùng người thứ mười một trong lúc đó, chỉ kém chút xíu, cái kia giữa hai cái đãi ngộ, cũng như khác biệt một trời một vực!

Bởi vậy đến lúc này, hắn cũng liều mạng đem các loại ép đáy hòm thủ đoạn dùng ra đến, mấy đạo giá cao mua được phù triện, vào lúc này như là không cần tiền giấy vàng giống như tung đi ra ngoài, mà đã liên tiếp xông qua ba trận, bây giờ trở nên hơi khô cạn linh tức, cũng tại lúc này không để ý chút nào toàn lực điều động lên, hai tay liền động, không biết triển khai bao nhiêu đạo lợi hại pháp thuật. . .

"Hỏa Điều quyết. . ."

"Phong Nhận thuật. . ."

Là do liên lụy đến mười vị trí đầu tranh đấu, bây giờ Trương Xung Sơn mấy người vị trí chỗ ở, cũng có vô số ánh mắt nhìn, xa xa chỉ thấy được ở bốn, năm vị Ô Sơn cốc đệ tử dây dưa tranh chấp trong lúc đó, Trương Xung Sơn bóng người càng dễ thấy.

Người này tựa như phần nộ cuồng sư, cầm bào lay động lay động, đứng ở phi kiếm bên trên, bên người một con ưng tước to nhỏ Hỏa Điều xoay tròn, bay về phía bên trái, đem phía bên trái một cái cùng hấn đến giá ngang nhau Ô Sơn đệ tử đặt xuống phi kiếm, rồi sau đó tay phải gấp vung, đạo đạo kinh phong bão táp, đem hấn phía bên phải một cái đồng môn thổi đầy người là máu. . .

Mà ở hấn sau đó cùng hơi phía trước, hai vị đệ tử thấy hấn ra tay hung hấn, cũng đều giận dữ, bỗng nhiên bọn họ đồng thời ra tay, một trước một sau, hai đạo hùng hồn pháp lực hướng về Trương Xung Sơn giáp công lại đây, lại là phải đem lúc này nhất làm náo động hấn đặt xuống phi kiếm.

"Phân Thần Kiếm Quang. . ."

Nhưng Trương Xung Sơn cắn chết hàm răng, đón bực này cuồng bạo thể tiến công, lại không tránh không lùi, đột nhiên pháp thân toàn lực rút vào dưới chân một thanh phi kiếm màu đen, phi kiếm kia bên trên, vang lên ong ong, lại là phân ra mấy đạo ánh kiếm màu đen đến, còn như bay lượn trên không trung hắc xà, gào thét xoay tròn, phân biệt hướng về phía sau hấn cùng trước người hai vị kia đồng môn đánh tới, lại là lấy một địch hai!

"Khá lắm thể gia thiên kiêu. . ."

Hai tên đệ tử kia thấy Trương Xung Sơn hung ác, cũng đều không dám bắt cản, một cái vung mệnh triển khai, tại trước người đẩy lên một đạo màu xanh nhạt bình phong, một cái khác nhưng là liền lấy hai đạo kim quang phù, tế lên không trung, quanh người nhất thời xuất hiện nhàn nhạt hộ thể kim quang!

"Cút xuống cho ta!"

Trương Xung Sơn đay mắt lóe qua một vết tàn khốc, trăm tiếng gầm dữ dội, tay phải mãnh đến nắm lên, một thân linh tức điều động tới cực điểm.

"Oành" "Oành "

Chỉ nghe mấy tiếng vang rền, cái kia vài đạo chém đi ra ngoài kiếm đen quang mang, đột nhiên trên không trung bạo ra, hóa thành đạo đạo loạn lưu, ảnh hưởng đến phạm vi mấy trượng xa, hai vị kia đồng môn toàn không ngờ đến loại biến hóa này, nhất thời không quan sát, luồng cuống tay chân, một cái chính chính bị đánh trúng, thân hình lập tức lật lên, từ phi kiếm bên trên hạ rơi xuống, lại liên tục trên đất lăn mấy vòng mới dừng lại.

Một cái khác nhưng là thân hình một cái lão đảo, thu thế không được, phi kiếm dĩ nhiên lệch rồi, Trương Xung Sơn nhân cơ hội đem hấn vượt quá.

"Lần này mười vị trí đầu tên, tất có ta một tịch!"

Trương Xung Sơn xử lý mấy vị cường địch, tâm thần chấn động mạnh, gương mặt xem hướng phía trước, tốc độ trong nháy mắt tăng lên tới cực điểm.

Lờ mờ, hấn đã có thể nhìn thấy phần cuối bệ đá trên, đứng xuống rất nhiều người, cũng không biết đến tột cùng là tám cái vẫn là chín cái, nhưng không nghi ngờ chút nào, bệ đá trên đứng càng nhiều người, chính mình cơ hội liền càng nhỏ, bất quá cuối cùng cũng coi như vẫn là chạy tới.

Bàn về gia thế cùng nền tảng, chính mình đương nhiên không sánh được Lăng Hà Trương gia Trương Kinh, Vi Sơn Mạnh gia Mạnh Lưu Thần, Tiểu Thanh Hà Hứa gia Hứa Nguyệt Nhi mấy người này, nhưng mình xuống công phu, lại không so mấy người này ít, bây giờ chính mình ở lần này thử luyện trong, đem hết toàn lực, cuối cùng cũng coi như cũng trước ở trước

nhất đầu, chỉ cần có thể cùng những người kia đặt ngang hàng mười vị trí đầu vị trí, liền coi như là hãnh diện!

Cũng coi như là chân chính tiến vào tài năng xuất chúng nhất Ô Sơn cốc đệ tử kiệt xuất trong!

Thậm chí nói, phần này thành tích, so với cái kia Hứa gia đại tiểu thư Hứa Nguyệt Nhi còn đủ chiếm được ngạo, dù sao Hứa Nguyệt Nhi là dựa vào thân phận của nàng, lại có Trương Kinh, Mạnh Lưu Hồn cái này các cao thủ chăm sóc, không người dám cùng nàng tranh mà thôi, mới làm cho nàng tiến vào mười vị trí đầu hàng ngũ. . .

. . . Nhưng mình, nhưng là từ đám người bên trong giết ra đến!

Một niệm tức này, hấn hần như muốn ngựa mặt lên trời cười dài, hào khí tung hoành, vội vã xông hướng Thập Lý cốc phần cuối bệ đá.

. . .

. . .

"Mười vị trí đầu vị trí, sắp có cái rõ ràng sao?"

Bây giờ Thập Lý cốc ở ngoài, cũng đang có không biết bao nhiêu ánh mắt, tập trung ở bệ đá trước.

Mỗi ba năm một lần Thập Lý cốc thử luyện, mười vị trí đầu người, cũng đều là được đến tiên môn quan tâm cùng coi trọng kỳ tài!

. . .

. . .

Đến lúc này, Trương Xung Sơn đã khoảng cách bệ đá, chỉ vài trượng xa!

Nơi đó, chính là hấn trong thời gian hai năm ngày nhớ đêm mong theo đuổi!

Nhưng cũng là ở bệ đá đã gần ngay trước mắt lúc, Trương Xung Sơn chợt thấy sau lưng kính phong đập vào mặt.

"Bạch!"

Một đạo đỏ như màu máu cái bóng quý mị giống như ngang qua hư cốc, như chớp giật, thẳng hướng Trương Xung Sơn phía sau lưng đánh tới.

"Người nào đến nhanh như vậy?"

Trương Xung Sơn nhận ra được sau lưng ý đáng sợ, cũng là trong lòng thất kinh, nhưng hấn khoảng cách bệ đá đã là rất gần, đến lúc này căn bản không muốn quay đầu lại, chỉ là liều mạng nhào về phía bệ đá, chỉ cần leo lên bệ đá, liền bụi bậm lắng xuống, chính mình nguyện vọng đạt thành.

Hấn liền không tin, sau lưng người kia, thật sự dám vào lúc này hướng mình lạnh lùng hạ sát thủ.

Trong lòng như thế nghĩ tới, hấn cũng là làm như vậy, trực tiếp giơ tay hướng về bệ đá tóm tới.

Nhưng hấn không nghĩ tới chính là, sau lưng kéo tới cái kia một đạo kính phong, không những không có nửa điểm thu lại tư thế, trái lại thẳng tắp nhắm ngay phía sau lưng chính mình mãnh vọt tới, hấn thậm chí đều có thể cảm giác phi kiếm kia độc nhất sắc bén quang mang, uy nghiêm đáng sợ khủng bố, cực kỳ hung ác đâm về phía chính mình phía sau lưng, một thân linh tức đều bị sát khí kia dẫn dắt ra, trên người đạo đạo tóc gáy từng cây từng cây dựng lên lên.

"Đó là người nào? Lại thật muốn giết ta?"

Trương Xung Sơn vốn không muốn đề ý tới, để tâm thần lại mặc danh kỳ diệu căng thẳng.

Đối phương đến quá nhanh cũng quá hung, hơn nữa không có nửa điểm muốn với hắn tranh danh thứ hạng ý tứ, giống như là muốn giết người.

"Hắn đó là . . ."

Thập Lý cốc ở ngoài, cùng với bệ đá trên, cũng không biết có bao nhiêu người nhìn thấy màn này, vẻ mặt đều là kinh hãi.

Hiển nhiên Trương Xung Sơn giết ra khỏi trùng vây, sắp leo lên bệ đá, ai có thể nghĩ tới, bỗng nhiên từ phía sau vội vã chạy tới một đạo ánh kiếm màu đỏ, không phải không thừa nhận, ánh kiếm màu đỏ kia quả thật là lạ kỳ nhanh chóng, lại thêm vào Trương Xung Sơn vẫn đang cùng mấy vị đồng môn giao thủ, tốc độ chịu đến ảnh hưởng, mà ánh kiếm màu đỏ kia trường xu thẳng vào, lại mạnh mẽ ở trong thời gian ngắn như vậy chạy tới.

"Bà nội cái chân, ám hại người Phương lão gia?"

Quý Linh kiếm trên, Phương Quý đầy mặt vết máu, khuôn mặt nhỏ hung ác, như La Sát hàng lâm.

Thế này sao lại là đoạt thứ tự, rõ ràng là muốn mượn Quý Linh kiếm chi lợi, trực tiếp đem Trương Xung Sơn cho xuyên thủng. . .

Hắn là lại đây báo thù!

. . .

. . .

"Khôn kiếp. . ."

Lại nói Trương Xung Sơn, rõ ràng cách xa một bước liền có thể vọt tới bệ đá trên, nhưng phía sau lưng cái kia sợi uy nghiêm đáng sợ sát ý, lại chung quy để cho hắn run sợ, sắp tới đem một bước bước lên bệ đá trước, hắn vẫn còn là vội vã xoay người lại, song chương tề xuất, về phía sau vồ lại đây.

Hắn không dám đánh cược, sau lưng một kiếm này có thể hay không đem chính mình xuyên thủng.

Hơn nữa trong lòng hắn cũng có chính mình tính toán, muốn mượn cái này song chương tề xuất thời khắc, phản lực, đem chính mình đẩy tới bệ đá.

"Bạch!"

Phương Quý điều khiển Quỷ Linh kiếm, không dễ dàng đuổi tới Trương Xung Sơn, cũng buộc hắn về quay người sang đến, nhưng đón đối phương hùng hồn chương lực, lại quả thật không có gắng đón đỡ can đảm, người trong nhà biết chuyện nhà mình, cùng những thứ này người cứng đối cứng, chịu thiệt đều là chính mình, bởi vậy ngoài dự đoán mọi người, ngay khi Quỷ Linh kiếm miễn cưỡng cùng Trương Xung Sơn va vào thời khắc, hắn trong giây lát đem thân kiếm hướng về trời cao nâng lên!

Không cách nào hình dung cái kia một thoáng chuyển ngoặt linh động cùng đột ngột, Phương Quý thân thể nho nhỏ, tựa hồ cùng Quỷ Linh kiếm dài đến cùng một chỗ, đột ngột xông hướng trời cao, liền từ Trương Xung Sơn đỉnh đầu nhảy tới, người còn ở giữa không trung, đã là phát tay đánh rơi vô số điểm đen.

"Xem ám khí. . ."

Trương Xung Sơn xoay người sau khi, chỉ thấy trước người hồng quang hướng lên trên một chuỗi, mất đi đối thủ cái bóng, phản ứng không thể bảo

là không nhanh, chốc lát trong lúc đó xoay người, liền nhìn thấy vô số bóng đen hướng mình mặt đánh tới, hấn cũng không biết được đó là cái gì ám khí, chỉ được vội vã nhắc lên chuông lục, liều mạng hướng về trước người đánh tới, lại nghe "Đùng" "Đùng" "Đùng" vài tiếng, cái kia không trung bóng đen, tất cả đều bạo ra.

Vô số màu đỏ bột phấn, lập tức tán ở trong không gian, như là một đoàn sương mù, lâm Trương Xung Sơn khắp cả mặt mũi.

Trong đó càng là có chút sứ mảnh nát mảnh, từ trên mặt hấn xẹt qua, lưu xuống từng mảnh từng mảnh máu tươi.

"Đây là. . . Bồ Khí đan?"

Đầu tiên là lo lắng đối phương dùng độc, nhưng Trương Xung Sơn nghĩ được một mũi mùi thuốc, mới ý thức tới những kia điểm đen hóa ra là Bồ Khí đan, tâm trạng kinh sợ nã, liều mạng xóa đi trên mặt thuốc bột, vội vã ngẩng đầu nhìn thì liền thấy trước mắt bệ đá trên, đã nhiều hơn một người.

Ánh mắt gấp quét trong lúc đó, hấn một trái tim liền trong nháy mắt nguội nửa đoạn.

"Một, hai ba, bốn năm, sáu bảy, tám chín. . . Mười!"

Mười vị trí đầu chi tịch, không rồi!

"Hỗn trưởng. . ."

Không cách nào hình dung Trương Xung Sơn lúc này trong lòng tuyệt vọng cùng phần nộ, cái trán gân xanh lộ, lớn tiếng rít gào lên.

Nhưng chỉ là hô lên một nửa, hấn liền bỗng nhiên ngừng lại.

Hắn ở vốn nên là vị trí của mình, nhìn thấy một cái mặt mày be bét máu thiếu niên, bây giờ chính mạnh mẽ nhìn mình, số tuổi còn nhỏ, nhưng trong đôi mắt lại lộ ra giống như dã thú tàn nhẫn quang mang. . .

. . . Lại là hắn?

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 32: ChửA LợN LàNh ThàNh LợN Què

"Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!"

Bệ đá phía dưới, Trương Xung Sơn phần hận cực kỳ nhìn Phương Quý, hẳn dù như thế nào đều không nghĩ tới, thời khắc sống còn, cướp đi chính mình mười vị trí đầu chi tịch, lại sẽ là tên tiểu quỷ này, hẳn cũng dù như thế nào đều không nghĩ ra, tiểu quỷ này rõ ràng ở cửa ải thứ hai lúc liền bị đả thương, là làm sao làm được nhanh chóng thông qua cửa thứ ba, lại ở cuối cùng cái này một dặm giữa đường mạnh mẽ đuổi theo chính mình. . .

Hắn chỉ là trong lòng có vô tận hận ý, hận thấu tên tiểu quỷ này.

Hận không thể lập tức liền xông lên đài đi, đem cái kia đáng ghét tiểu quỷ phá nát thi thể vạn đoạn. . .

Bất quá hẳn không nghĩ tới chính là, bây giờ trên đài đá Phương Quý, lại cũng là một mặt phần nộ, hẳn còn chưa ý thức được mình đã làm được cái gì, vừa nãy vốn là một lòng lại đây báo thù, kết quả là né tránh Trương Xung Sơn xoay người lại một chưởng, thân hình tung bay, vừa mới hơi mất tập trung liền bay đến trên đài đá, lúc này chính tay cầm phi kiếm, lao xuống đài đến cùng Trương Xung Sơn liều mạng.

Đúng là bên cạnh Hứa Nguyệt Nhi cùng Trương Kinh mấy người, vội vàng kéo lấy hắn, cái kia tên tiểu quỷ dù là như vậy, còn đang không ngừng đập cánh tay đá căng chân, trong miệng kêu to: "Đừng lôi kéo ta, ngày hôm nay ta muốn chém chết hắn, ai khuyên đều không dễ sử dụng. . ."

Tình cảnh này cũng làm cho vô số người vây xem có chút kinh ngạc: "Người phía dưới nghĩ lên đến, người ở phía trên nghĩ xuống, chuyện gì xảy ra?"

Hỗn loạn tung bừng bên trong, đột nhiên có một cái tay khoát lên Phương Quý trên bả vai, chính là Bạch Thạch trưởng lão.

"Không cần nào nữa!"

Hắn ánh mắt có chút quái lạ nhìn Phương Quý, thấp giọng nói: "Thử luyện sau khi, người đến Chính Đức điện một chuyến!"

Vị trưởng lão này tiếng nói, cũng làm cho Phương Quý thanh tỉnh không ít, nhìn nhìn bốn phía, thành thật đi xuống.

Chỉ là một đôi mắt, vẫn là nhìn chòng chọc vào Trương Xung Sơn.

Tựa như lúc này hắn, cũng không biết chính mình từ Trương Xung Sơn trong tay cướp đi mười vị trí đầu chi tịch đại diện cho cái gì.

Mà Trương Xung Sơn, cũng không thể nào hiểu được Phương Quý đối với sự thù hận của chính mình mãnh liệt đến đâu.

Vì lẽ đó bọn họ hai người ở trên đài dưới đài, ánh mắt đan xen, đều là sát cơ một mảnh.

Việc này, vẫn chưa xong!

...

...

"Thập Lý cốc vẫn đạo mười vị trí đầu định ra đến rồi?"

Hiển nhiên bệ đá trên nhỏ nhỏ rồi loạn ngừng, trong cốc ngoài cốc chúng tu cũng tất cả đều đứng lên đến.

Thái Bạch tông ba năm thu đồ đệ một lần, tuy rằng mỗi một lần đều sẽ có chút đặc thù màm Tiên trực tiếp liền sắp xếp tiến vào Thanh Khê cốc hoặc là Hồng Diệp cốc, nhưng này chút dù sao cũng là số rất ít, thuộc về đặc biệt chăm sóc, phần lớn đệ tử, vẫn là cần từ Ô Sơn cốc ngao lên đến, trải qua tầng tầng sàng lọc, cũng nguyên nhân chính là này, mỗi một lần Thập Lý cốc vấn đạo trong triển lộ tài năng mười vị người tài ba, cũng thường thường liền đại diện cho khóa này trong các đệ tử kỳ tài, đáng giá đại lực bồi dưỡng nhân vật, chính là trưởng lão chấp sự, cũng đều phi thường trọng thị!

"Quý Động nhai Triệu Thái Hợp, Lăng Hà Trương Kinh, Vi Sơn Mạnh Lưu Hồn, Lam Nguyệt hồ Trịnh Nguyệt Quỳnh. . ."

Bây giờ thử luyện còn chưa kết thúc, nhưng trong cốc ngoài cốc chúng tu ánh mắt, liền đã từ mười người này trên mặt quét qua, đem dáng dấp của bọn họ cùng họ tên nhớ ở đáy lòng, từng cái xem qua sau, ngược lại có hơn nửa người đều lộ ra quả nhiên biểu tình như vậy, những giáo giáo giả này, từ lúc tham gia thử luyện trước, liền có rất nhiều người đã triển lộ đầu chân, bất kể là gia thế vẫn là tố chất, đều là cực giai.

Duy nhất khiến người bất ngờ, chính là xếp hạng cuối cùng một cái.

Hắn còn nhỏ tuổi, so với người chung quanh lùn không ít, còn như thằng bé con, nửa người nhuốm máu, dáng dấp cũng thâm trầm.

Chẳng ai nghĩ tới, mười vị trí đầu chi tịch, lại sẽ có hắn một cái.

Rất xa, Nhan sư tử nhìn đứa trẻ kia, sắc mặt hơi ngạc nhiên, không có phát hiện miệng đều nhẹ nhàng mở ra.

Càng xa một chút hơn địa phương, nhưng là một mảnh ngậy người như phồng cầu đá nhỏ đệ tử, bọn họ nhìn đứng ở bệ đá trên Phương Quý, sắc mặt đầu tiên là từ kinh ngạc trở nên sợ hãi, lại từ sợ hãi trở nên khó có thể tin, lại tới sau đó, cũng không biết từ ai bắt đầu, bỗng nhiên đã biến thành vẻ mừng rỡ như điên, âm âm một tiếng kêu lớn lên, dồn dập phát tay nhảy, lớn tiếng kêu: "Phương Quý sư đệ, khá lắm!"

Thập Lý cốc vẫn đạo biết bao khó khăn, ai có thể nghĩ tới Phương Quý lại thật sự thông qua?

Càng có ai có thể nghĩ tới, hẳn lại có bản lĩnh đoạt được mười vị trí đầu chi tịch?

Càng then chốt chính là, vị này Phương Quý Phương sư đệ, tính toán đâu ra đấy, nhập môn mới bắt quá thời gian nửa năm a!

...

...

Thử luyện vẫn còn tiếp tục, nhưng nhất tranh đoạt kịch liệt đã qua.

Bởi vì không có mười vị trí đầu chi tịch, vì lẽ đó mặt sau thông qua tam quan đệ tử, liền cũng không có như vậy tranh đấu kịch liệt, mà là làm hết sức hoa thời gian ngắn nhất vọt qua tam quan, leo lên bệ đá thô, tin hương cháy hết trước, hai, ba trăm tham gia thử luyện trong các đệ tử, ngược lại có năm mươi, sáu mươi người thành công leo lên bệ đá, những người còn lại hoặc là nửa đường bị thương lui ra, hoặc là ngóng nhìn bệ đá, lòng sinh tuyệt vọng. . .

Cái này năm mươi, sáu mươi người, chính là có thể sớm tiến vào Hồng Diệp cốc tu hành ngoại môn người tài ba.

"Lần này thử luyện kết quả cũng không tệ lắm, thông qua người so với ta tưởng tượng bên trong còn muốn nhiều hơn một chút!"

Bạch Thạch trưởng lão rút đi tới tin hương, trong tay áo lớn, một đạo trận kỳ bay ra, lọt vào Thập Lý cốc, liền đem cái này hai bên trong vách núi trận pháp khởi động, vách núi âm âm khép kín, Thập Lý cốc lần thứ hai hóa thành một đạo không đáng chú ý khe hở, chờ đợi lần sau mở ra.

Trong môn phái chư vị chấp sự cùng các phong đệ tử nội môn, cũng đều bận việc lên, cứu trị ở lần này thí luyện bên trong bị thương đệ tử.

Cái khác xem lễ các đệ tử, thì lại đều dồn dập tụ tập lại đây, đứng ở bệ đá phía dưới ngưỡng mộ những thứ này bộc lộ tài năng người.

"Ai, một bước lên trời, nhân gia đánh lần này mệnh, con đường tu hành liền so với chúng ta trông trải rất nhiều. . ."

"Sớm tiến vào Hồng Diệp cốc, lần sau gặp lại, mọi người liền thân phận có khác biệt. . ."

"Triệu Thái Hợp sư huynh, quả thật là tuyệt thế kỳ tài, có người nói lúc trước hẳn liền có tư cách trực tiếp tiến vào Thanh Khê cốc tu hành, nhưng là hẳn tình nguyện từ Ô Sơn cốc bắt đầu mài giũa, bây giờ quả nhiên không phụ kỳ vọng, trở thành lần này thử luyện đứng đầu, ghê gớm a. . ."

"Trương Kinh, Mạnh Lưu Hồn, Hứa Nguyệt Nhi ba người, nhân xưng Ngoại Môn Tam Kiệt, lần này cũng quả nhiên không có khiến người thất vọng, đồng thời chen người mười vị trí đầu hàng ngũ, phân biệt xếp hàng thứ ba, thứ năm, thứ tám, trước đây cũng không biết có bao nhiêu người trong bóng tối đổ kị, nói bọn họ chỉ là bằng gia thế mới có bực này tu vị, nhưng lần này nhân gia bằng thực lực đoạt được mười vị trí đầu, tổng không có ai lại nói lời dèm pha chứ?"

Vô số tiếng bao hàm đồ kị cùng ước ao tiếng bàn luận, truyền khắp cả đám người.

Có người than thở nói: "Cùng bọn họ so với, ta cũng càng xem trọng này Phương Quý Phương sư đệ, đừng xem hấn tuổi tác nhỏ, nghe đạo không có lớn nhỏ, đạt giả làm đầu, hấn ở lần này thử luyện trong, lại ngoại trừ ngự kiếm ở ngoài, không có hiển lộ bất luận là thủ đoạn gì, cái này liền đã đầy đủ kinh người, cuối cùng càng là thế ngàn cân treo sợi tóc, mạnh mẽ từ Trương Xung Sơn trong tay đoạt đến cuối cùng một tịch, quả thực kinh diễm. . ."

"Không sai, kiếm như quý ảnh, có thể nói xuất quỷ nhập thần. . ."

"Các người nhìn đi, quý ảnh Phương Quý tên, tương lai tất nhiên danh chấn tiên môn!"

". . ."

". . ."

Bệ đá trên, Bạch Thạch trưởng lão cũng chính thoả mãn đảo qua mọi người, nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Bọn người đạo tâm kiên ổn, không sợ hãi hung nguy, dũng xông ván đạo kiếp số, đều là có thể tạo chi tài, đặc biệt cho phép bọn người sớm tiến vào Hồng Diệp cốc, truyền thừa tiên môn đại đạo, đây là người thường cầu không chiếm được tạo hóa, duy nguyện bọn người bớt nóng vội, đón thêm lại lễ, không nên phụ tiên môn ưu ái, rơi Thái Bạch uy danh. . ."

"Đệ tử xin nghe pháp chỉ!"

Bệ đá trên, tất cả thông qua khảo hạch người đều khom mình hành lễ, cùng nhau đáp ứng.

Vào lúc này, những này đệ tử bên trong, cũng có một chút bị thương nặng, thậm chí không ngừng chảy máu, nhưng cũng là ai cũng không có sớm rời đi bệ đá đi chữa thương, dù sao đây chính là ba năm một lần Thập Lý cốc vận đạo, vinh dự nhất lúc, ai muốn bỏ qua?

"Cho các ngươi bảy ngày, chữa thương nghỉ ngơi, sau đó liền lĩnh khen thưởng, tạo sách tu tên, nhập Hồng Diệp cốc báo bị đi!"

Cái kia Bạch Thạch trưởng lão phân phó xong tất, liền hướng về Phương Quý liếc mắt nhìn, lệnh hắc theo chính mình rời đi.

Việc này cái đuôi, tự nhiên có người chuyên thu thập.

"Bạch Thạch chấp sự tại sao lại chuyên dẫn theo tiểu nhi kia rời đi?"

Trong đám người, Trương Xung Sơn mắt thấy Phương Quý bị Bạch Thạch trưởng lão mang đi, trong lòng cũng nhất thời có chút ngờ vực.

Từ lúc tham gia lần này thí luyện trước, hắc liền đã bí mật nghe qua, đoạt được kết quả cùng Lương Thông không sai biệt lắm, cái này nửa đường nhập môn tiểu nhi, tuy rằng rất có tiền tài, nhưng hắc là không phải bối cảnh gì thâm hậu người, đặc biệt là hắc ở thử luyện bắt đầu trước, biết được cái này tiểu nhi đã từng làm tức giận Hồng Diệp cốc kỳ tài Nhan sư tử, lúc này mới kiên định hắc ý muốn động thủ. . .

Dù như thế nào, cũng không nghĩ tới cuối cùng lại là cái này tiểu nhi cướp đi chính mình mười vị trí đầu chi tịch!

Việc đã đến nước này, cái này mối thù lại là chặt chẽ vững vàng kết lại.

"Có lẽ là cái này tiểu nhi tham gia thử luyện lúc, trên người có chút chỗ kỳ hoặc, vì lẽ đó trưởng lão muốn đích thân hỏi hắc?"

Trương Xung Sơn trong lòng suy đoán, cũng càng nghĩ càng thấy đến khả năng.

Ở thử luyện lúc, hắn đã nhìn đến rõ ràng, tiểu nhi kia rõ ràng phô trương thanh thế, ngoại trừ ngự kiếm ở ngoài, cái gì cũng sẽ không, nếu không phải hắn đầu cơ trục lợi, mượn Hứa Nguyệt Nhi thế, chính là liền cửa ải thứ hai đều không qua được, huống chi là cửa thứ ba?

Trước trái tim kinh sợ não, không có ngẫm nghĩ, bây giờ bình tĩnh lại, liền cảm thấy được cái này tiểu nhi có thể nhanh như vậy thông qua cửa thứ ba, thậm chí còn đuổi tới chính mình, đều lộ ra một cỗ quý quái sức lực, tuyệt không phải người thường có thể làm được, ngay cả mình đều nổi lên lòng nghi ngờ, càng không cần phải nói trưởng lão rồi, nói không chắc đơn độc thăm qua hắn sau khi, liền hắn khảo hạch này thành tích đều muốn thủ tiêu, còn đến đuổi về ngoại môn đi.

Đến khi đó, chính mình càng tốt bắt bí hắn!

Nghĩ đến nơi này, hắn cũng bình tĩnh lại, dù như thế nào, chính mình cũng sẽ không cùng cái này tiểu nhi chịu để yên.

Khi sự việc đến cực điểm, đúng là lôi kéo mấy cái tốt giúp đỡ.

Hiển nhiên bên cạnh chư vị đệ tử, thấy Bạch Thạch trưởng lão rời đi, liền cũng ở chúng đồng môn chen chúc dưới rời đi, Trương Xung Sơn vội vàng tiến lên vài bước, hướng về một cái vóc người xinh đẹp cô gái thi lễ nói: "Hứa Nguyệt Nhi sư muội, vừa nãy thử luyện trong, cái kia vô lễ tiểu nhi đầu cơ trục lợi, khinh người quá đáng, Nguyệt Nhi sư muội không có tức hồng chứ?"

"Trương sư huynh, người quá phận quá đáng!"

Nói còn chưa rơi xuống, Hứa Nguyệt Nhi bỗng nhiên nghiêng đầu đến, khí huu huu nói: "Tiểu quý kia cùng ngươi lại không có thâm cừ đại hận, ngươi đánh hắn làm gì?"

"Ân. . ."

Trương Xung Sơn nghe vậy, sắc mặt nhất thời kinh ngạc.

Hắn hướng về Phương Quý ra tay, chính là mượn tiểu quý này tức khóc Hứa Nguyệt Nhi tên, vốn tưởng rằng Hứa Nguyệt Nhi tốt xấu nhớ chính mình cái tốt, nơi nào nghĩ đến nàng sẽ là phản ứng này?

Hiển nhiên Hứa Nguyệt Nhi quay đầu không còn phản ứng chính mình, Trương Kinh cùng Mạnh Lưu Hồn hai người cũng đều lãnh đạm liếc mắt nhìn hắn, liền quay người sang đi, Trương Xung Sơn trong lòng nhất thời vừa tức vừa vội, nghĩ thầm những người này bởi vì ta không tiến vào mười vị trí đầu, vì lẽ đó xem thường ta?

"Ba người các ngươi, cuối cùng cũng coi như không khiến người thất vọng. . ."

Bên cạnh vang lên một cái giọng ôn hòa, một đạo hồng ảnh lướt tới, chính là Nhan sư tử.

Trương Xung Sơn giật mình, lập tức quay người sang đi, muốn hướng về Nhan sư tử hành lễ.

Cùng thù lời còn chưa nói ra, Nhan sư tử bỗng nhiên quay đầu liếc mắt nhìn hắn, khe khẽ lắc đầu, tiếng nói nhạt nhòa, lại hình như có chút thất vọng: "Trương Xung Sơn sư đệ, ngươi cũng là hai mươi mấy tuổi người, tuyệt học gia truyền, cần gì làm khó dễ một đứa bé?"

"Chuyện này. . ."

Trương Xung Sơn bỗng nhiên sửng sốt, một câu nói cũng không nói được.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 33: Minh Tâm Ngọc Bội

"Phương Quý tiểu đồ, ngươi mượn phi kiếm chi lợi, dũng xông Thập Lý vấn đạo chi cốc, ở đến mười vị trí đầu chi tịch, tâm cơ linh xảo, đáng giá một khen, bất quá Thập Lý vấn đạo chính là tiên môn đại sự, tự có quy tắc, thử luyện trước, liền hẳn là từng kể cho ngươi, pháp khí không thể thượng phẩm, như dùng phù triệu, liền cần được bản thân sớm viết liền, như phục đan dược, cũng chỉ có thể dùng ba viên bên trong Dưỡng Túc chi đan, càng không thể ăn cấm đan, bây giờ ta mà lại hỏi ngươi, ở thông qua Thập Lý cốc cửa thứ ba thì ngươi có từng mượn cái gì cấm pháp lực lượng?"

Thái Bạch tông Chính Đức điện bên trong, Bạch Thạch trưởng lão ngồi ở bờ đoàn bên trên, bên cạnh có đồng nhi hiến dâng trà đến, hẳn liền hợp một cái, liền đặt ở một bên, sau đó vẻ mặt uy nghiêm nhìn Phương Quý, ở bên cạnh hẳn, còn có hai vị chấp sự lẳng lặng chờ đợi.

Phương Quý chính mình hoặc là không biết, nhưng hẳn ở Thập Lý cốc thử luyện cửa thứ ba lúc biểu hiện, thực sự quá mức kinh người.

Cái kia rõ ràng chính là Thập Lý cốc thử luyện trong cửa ải khó khăn nhất, nhưng Phương Quý lại coi như không có gì, hoàn toàn không có chịu đến quỷ ảnh ma tính ảnh hưởng, đang bị Trương Xung Sơn đả thương, làm lỡ không ít công phu tình huống xuống, lấy tốc độ nhanh nhất thông qua cửa thứ ba, cũng chính là hẳn ở cái này cửa thứ ba bên trong tích góp ưu thế, mới làm cho hẳn thời khắc cuối cùng, đuổi theo Trương Xung Sơn, đoạt hẳn mười vị trí đầu chi tịch.

Ở chur tiên môn đệ tử xem ra, chỉ là tầm tắc lấy làm kỳ lạ, cho rằng Phương Quý bản lãnh lớn.

Nhưng tiên môn trưởng lão lại là rõ ràng, cùng cái này Phương Quý bản lãnh to nhỏ không quan hệ, cái kia cửa thứ ba bên trong quỹ ảnh, phỏng chính là Ma sơn trong Huyết yêu, coi như là Bạch Thạch trưởng lão bực này tu vị, đụng tới cùng cấp ma yêu, cũng không dám nói không bị ảnh hưởng, mà cái này Phương Quý chẳng qua là vừa mới vừa bước lên con đường tu hành không lâu, lại là làm sao làm được từ quỹ ảnh trong lúc đó xuyên qua mà không bị ảnh hưởng?

Bực này ngạc nhiên việc, tiên môn tự nhiên không thể không tra.

"Cái gì cảm pháp lực lượng?"

Nghe được trưởng lão hỏi dò, Phương Quý đúng là một mặt mờ mịt.

Cửa thứ ba, nội dung là cái gì tới?

...

...

"Hả?"

Bạch Thạch trưởng lão thấy Phương Quý sắc mặt không giống giả bộ, cũng là khẽ cau mày, bỗng nhiên vươn tay ở Phương Quý trên vai nhẹ nhàng một đập, pháp lực nhập vào cơ thể mà vào, lại nhanh chóng chuyển ra, đúng là sắc mặt ngưng lại, phát hiện Phương Quý một thân linh tức hơn xa người thường chất phác, nhưng khí tức hòa hoãn, lại là không có nửa điểm cảm pháp vết tích, trầm mặc chốc lát, nói: "Cái kia ngươi thành thật trả lời, xông cửa thứ ba thì ngươi có gì cảm thụ?"

"Cửa thứ ba thời điểm. . ."

Phương Quý nghĩ đến cái kia suýt nữa đem chính mình một chưởng đánh vào đám ong trong Trương Xung Sơn, giọng căm hận nói: "Liên cảm giác rất giận!"

". . ."

Bạch Thạch trưởng lão hơi có chút không nói gì.

Hắn đúng là biết ngay lúc đó Phương Quý là cái gì đáng vẽ, tên tiểu tử này tuổi tác không lớn, đúng là rất hung, đương thời hắn đều cho rằng Phương Quý khẳng định không còn hơi sức lại tham gia mặt sau thử luyện, lại không nghĩ rằng hắn một vết máu trên mặt, liền tiếp tục hướng phía trước xông ra ngoài, cuối cùng còn ngoài dự đoán mọi người đoạt được mùi vị trí đầu chi tịch, tựa hồ hắn một lần nữa bước lên phi kiếm thì đúng là một mặt giận dữ đáng dấp.

"Cõi đời này, tổng sẽ không có người hoàn toàn không sợ hãi ma tính chứ?"

Bạch Thạch trưởng lão lông mày ngưng lại, chậm rãi từ trên người Phương Quý đảo qua, tinh tế đánh giá.

Ma sơn tà khí, chấn động tâm hồn, từ trước đến giờ đều là những quái vật kia đám người khó dây dưa nhất đặc thù một trong, nếu thật là có người trời sinh không sợ hãi ma tính, vậy cũng sẽ là kinh động giới tu hành đại sự, dù như thế nào, hắn cũng phải đem cái này một cái đáp án tìm ra mới được.

. . .

Đúng là Phương Quý, ở hắn đánh giá phía dưới, dần dần có chút chột dạ lên.

Lúc đó xông cửa thứ ba thì hấn một lòng muốn báo thù, thực tại cái gì cũng không nghĩ, cũng là mãi đến tận cuối cùng dùng Bồ Khí đan đem Trương Xung Sơn đập phá cái đây mặt hoa sau khi, thoáng hả giận, mới ý thức tới mình đã thông qua thử luyện, hơn nữa còn tiến vào mười vị trí đầu tên, trong lòng cũng không khỏi có chút đắc ý, nhưng cái nào nghĩ đến kết quả đã định, vị trưởng lão này rồi lại nhất định phải dẫn theo chính mình đến hồi hết đông tới tây?

Hấn nói ma tính là cái cái gì?

Chỉ loại kia quý ảnh sao?

Phương lão gia ta ba tuổi liền dám xông vào bãi tha ma, sợ cái gì chim quý?

Hấn cũng không hiểu ý tứ gì, lại không dám hỏi, chỉ lão một mặt ngoan ngoãn ngồi ở chỗ đó, tùy vào Bạch Thạch trưởng lão đánh giá.

"Ồ?"

Bạch Thạch trưởng lão đánh giá Phương Quý một hồi, đúng là sắc mặt ngưng lại, ánh mắt rơi xuống Phương Quý bên hông ngọc bội trên.

"Người đem vật này cởi xuống đến ta xem!"

Phương Quý đành hoảng đem ngọc bội đưa tới, cũng không rõ nguyên do bên trong.

Ngọc bội kia chính là lúc trước ở núi Hắc Phong trang bên trong thì tiểu Lý cho hấn, hấn cảm thấy đẹp đẽ, vẫn treo ở bên hông.

"Hóa ra là nó. . ."

Cái kia Bạch Thạch trưởng lão xoa xoa ngọc bội, nhìn ra thấy chốc lát, ánh mắt dần dần có chút kinh ngạc, nhưng cũng dần dần trong sáng.

Lấy ánh mắt của hắn, lại là nhận ra được, cái này một khối loan văn ngọc bội, thực tại không phải vật phàm, chính là hiếm thấy thần ngọc, bội ở trên người, có áp chế tâm ma tác dụng, mà cái kia quý ảnh ma tính, vốn là cùng tâm ma phản phát, Phương Quý trên người dẫn theo như vậy một khối thần ngọc, áp chế đạo tâm, tự nhiên có thể là có thể miễn dịch bóng đen này ma tính ăn mòn tâm thần, chỉ là bực này trên vật, hắn nơi nào đến?

Lĩnh Nam Hồ gia Hồ Tú bà bà đề cử tới người, quả nhiên là có mấy phần sức lực.

Bất kể là Phương Quý cái kia hơn người chất phác linh tức, vẫn là cái này một khối ngọc bội, đều không phải người bình thường có thể làm được!

"Lão già này coi trọng ngọc của ta bội?"

Mà Phương Quý nhìn Bạch Thạch trưởng lão liên tục vuốt nhẹ ngọc bội, trong lòng cũng âm thầm bồn chồn.

Hắn cũng không biết ngọc bội kia cùng mình có quan hệ gì, vượt ải thời điểm chính mình cũng căn bản không nhúc nhích ngọc bội kia lực lượng a.

"Thôi!"

Bạch Thạch trưởng lão xem kỹ ngọc bội kia nửa ngày, rồi lại đưa cho trở về, than thở: "Người mượn cái này Minh Tâm ngọc bội vượt ải, kỳ thực cũng coi như là làm tế, chỉ bất quá tiên môn quy củ bên trong, ngược lại cũng không có không cho mang theo Minh Tâm ngọc bội điều, xem như là người gặp may mắn đi!" Nói lời này thì vị này Bạch Thạch trưởng lão cũng có chút bất đắc dĩ, chủ yếu là không nghĩ tới đệ tử ngoại môn lại mua được bực này thần vật a. . .

Phương Quý không biết nguyên do bên trong, nhưng nghe khẩu khí, cũng biết mình qua ải.

Mắt thấy Bạch Thạch trưởng lão đưa trở về ngọc bội, hấn lập tức cười ha ha nói: "Trưởng lão quá khách khí, nếu yêu thích, liền cầm chơi đi!"

Trong lòng là rõ ràng chuyện, nhân gia lớn như vậy trưởng lão, coi trọng chính mình ngọc bội, làm sao có thể thu hồi lại?

Trước tiên chụp cái nịnh nọt, sau đó luôn có mò hồi vốn đến thời điểm!

Bạch Thạch trưởng lão nghe xong Phương Quý, đúng là hơi kinh ngạc, dở khóc dở cười: "Ngươi cái này tiểu nhi, đúng là muốn hồi lộ ta?"

Phương Quý cười nói: "Nơi nào nơi nào, đây là hiều kính ngươi. . ."

Vừa nghe lời này, bên cạnh hai vị chấp sự cũng đều đình chỉ cười.

"Lăn ngươi trứng đi!"

Bạch Thạch trưởng lão đem ngọc bội ném vào Phương Quý trong lòng ngực, cười mắng: "Ta đường đường tiên môn trưởng lão, còn không đến mức ghi nhớ ngươi cái tiểu nhi đồ vật, thu hồi ngươi ngọc bội, xuống núi đi thôi, lần này Thập Lý cốc thử luyện, ngươi qua vô cùng may mắn, sau đó cần được chăm chỉ tu hành, miễn cho ở đồng môn trước mặt làm mất đại xấu. . . Đúng rồi, thử luyện là thử luyện, bên trong mâu thuẫn, không muốn nắm đi ra bên ngoài đến náo, ta cũng biết Trương Xung Sơn đánh ngươi một chưởng, ngươi ghi hận trong lòng, nhưng vẫn là thu rồi ý muốn báo thù đi, không phải vậy môn quy phía dưới, có thể không buông tha ngươi!"

"Được rồi tốt, đệ tử biết rồi!"

Phương Quý vội vàng đáp ứng, gặp trưởng lão thật không muốn chính mình ngọc bội, liền lập tức cất đi, xoay người ra điện.

"Trưởng lão, cái này tiểu nhi nếu không phải bằng bản lĩnh thật sự vượt ải, như vậy cái này mười vị trí đầu khen thưởng, còn muốn cho hấn sao?"

Chờ đến Phương Quý ra điện, hai vị chấp sự mới tiến lên, khom người hỏi dò.

"Cho hấn đi!"

Bạch Thạch trưởng lão bắt đắc dĩ giơ tay áo lớn, nói: "Ai bảo chúng ta trước đây không nghĩ tới sẽ có người mượn Minh Tâm ngọc bội đến vượt ải ni , bắt quá sau đó nhưng là phải đem điểm này viết ở quy củ bên trong!" Hấn nói, hơi trầm ngâm, lại nói: "Mười vị trí đầu khen thưởng, mỗi cái có không giống, nhưng tối thiểu cũng phải giúp mười vị trí đầu đệ tử thuận lợi đạt đến Dưỡng Túc trung cảnh, đây là tiên môn xưa nay quy củ, đợi đến phân phát Phá Giai đan thì nhiều cho cái này tiểu nhi chuẩn bị chút đi, hấn linh tức xa so với người thường chất phác, một viên Phá Giai đan, sợ là không đủ để để cho hấn đột phá. . ."

Hai vị chấp sự nghe vậy, gấp lập tức đồng ý.

Trong lòng cũng tám tắc lấy làm kỳ lạ, rõ ràng là tiểu nhi kia thủ xảo qua ải, trưởng lão không chỉ có không trừ hấn phần thưởng, còn phải tặng gấp bội?

Lẽ nào thật sự là bởi vì tiểu tử này tặng lễ, như trưởng lão ý?

...

...

"Ta đã thuận lợi qua cửa, trở thành Hồng Diệp cốc đệ tử nội môn?"

Chính Đức điện bên trong, Bạch Thạch trưởng lão cùng hai vị chấp sự thương lượng phần thưởng của hắn lúc điếm thì Phương Quý cũng chính ngự Quỷ Linh kiếm, dương dương tự đắc xuống núi, vừa nghĩ tới chính mình nhập môn nửa năm, liền lắc mình biến hóa, trở thành đệ tử nội môn, tâm trạng cũng không khỏi đắc ý!

"Ta quả nhiên không hổ là tiên môn hậu duệ!"

Nghĩ đến trở thành Hồng Diệp Cốc đệ tử sau khi uy phong, trong lòng không khỏi có chút lâng lâng.

Bất quá, rất nhanh liền lại nghĩ đến mặt khác một chuyện, khuôn mặt nhỏ không khỏi kéo xuống, một mặt âm trầm.

"Bà nội cái chân, họ Trương tên tiểu tử kia. . ."

Tuy rằng Bạch Thạch trưởng lão cố ý dận dò, không để cho mình hoành gây chuyện, nhưng Phương Quý sẽ nghe cái kia một bộ sao?

Trước đây thôn Ngưu Đầu lão thôn trưởng cũng nghĩ cho Phương Quý quy chế củ, cuối cùng kết cục gì?

Huống chi, vừa nãy chính mình nhưng là đã đưa hành lễ, tuy rằng người chưa tịch thu, nhưng ân tình người đến lĩnh a!

Nghĩ đến nơi này, Phương Quý linh tức vận chuyển, Quỷ Linh kiếm tăng nhanh tốc độ, thẳng hướng Ô Sơn cốc bên trong phóng đi.

"Ai nha, Phương Quý sư đệ, người rút cục trở về. . ."

Cầu đá nhỏ bên cạnh, A Khô sư huynh đã ở lâu nhỏ bên trong chuẩn bị xuống một bàn đồ nhắm rượu, cho Phương Quý ăn mừng, chỉ là không biết

vì sao Phương Quý bị trưởng lão mang đi, trái tim thấp thỏm, vẫn chờ đến hiện tại, hiển nhiên Phương Quý bình yên trở về, tâm trạng tất nhiên là mừng rỡ, lập tức lôi kéo Phương Quý ngồi xuống, biết được Phương Quý thông qua thử luyện, còn vào mười vị trí đầu, hẳn cũng so với mình đến này vinh quang càng vui vẻ hơn.

"A Khô sư huynh, trước tiên thông thả uống rượu, ta chỉ hỏi ngươi, nhận thức Trương Xung Sơn sao?"

Phương Quý tay nhỏ vung lên, thật lòng nhìn A Khô.

"Trương Xung Sơn. . ."

A Khô hơi ngần người ra: "Đúng là nghe nói qua. . ."

"Đi!"

Phương Quý lập tức đứng lên: "Theo ta đi đánh hắn một trận!"

"A?"

A Khô sư huynh lập tức sững sốt, hoảng vội vàng đứng dậy khuyên nhủ: "Ngươi có thể đánh không lại hắn!"

Phương Quý nói: "Vì lẽ đó ta tới gọi ngươi trợ quyền a, hai ta cùng nhau đi, đánh không chết hắn không họ Phương!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 34: Tính Khí Không Tốt

"Phương Quý sư đệ, ngươi dự định làm sao đánh a?"

"Nghỉ một lúc A Khổ sư huynh ngươi qua xem một chút, hấn có ở hay không lâu nhỏ bên trong, nếu như ở, ngươi liền đem hấn dẫn ra, đến kín địa phương, ngươi liền bắt thành linh xông lên, nhấn hai tay của hấn, che lên mắt của hấn, sau đó ta đi lên cho hấn một cơn!"

Ô Sơn cốc phía tây, trong rừng trúc một toà núi nhỏ phía sau sườn núi mặt, A Khổ sư huynh cùng Phương Quý hai người quý quý sùng sùng nhìn chăm chăm cách đó không xa một toà nhỏ hoa lệ lầu gỗ nhỏ, xì xào bàn tán thương lượng, đối với bực này phạm môn quy chuyện, A Khổ sư huynh trong lòng quả thật một trăm không vui, nhưng nại không được Phương Quý đầy ngập nhiệt tình, vẫn bị hấn lôi lại đây.

Chỉ là nghe Phương Quý kế hoạch sắp xếp, lại càng nghe càng cảm thấy không đúng, thậm chí nói: "Không phải nói tốt ta chỉ là trợ quyền sao? Làm sao có chuyện nguy hiểm toàn để ta làm?"

"Huynh đệ trong nhà phân như thế rõ ràng làm gì?"

Phương Quý chuyện đương nhiên trả lời, không đem A Khổ sư huynh coi như người ngoài.

Bây giờ trong lòng hấn quả thật là muốn báo thù, ngẫm lại Phương lão gia chính mình sống lớn như vậy, không tìm người khác phiền phức là tốt lắm rồi, còn không đụng tới tìm chính mình phiền phức đây, đặc biệt là

Trương Xung Sơn kẻ này, ra tay thật sự tàn nhẫn, đương thời nếu không phải là mình phản ứng rất nhanh, xoay một cái phi kiếm đánh vào trên vách đá, không chừng liền trực tiếp rơi vào yêu phong bầy bên trong, ai biết bây giờ còn có không có mạng nhỏ ở?

Không xả cơn giận này, Phương lão gia sau đó ở tiên môn bên trong làm sao hỗn?

Bây giờ thời gian còn sớm, trong cốc vẫn còn có không ít đệ tử vắng lai, Phương Quý liền kiên trì chờ bóng đêm sâu chút, sau đó để A Khổ sư huynh theo kế hoạch hành động, cái này Trương Xung Sơn thân phận không bình thường, tìm được như vậy một chỗ thanh tĩnh lâu nhỏ, chu vi hiểm người ở, đúng là thuận tiện bọn họ hành động, chờ đem Trương Xung Sơn gỡ ám côn, chỉ cần cẩn thận một ít, liền không cần lo lắng sẽ bị quá nhiều người gặp được. . .

"Ồ? Tiểu tử kia đi ra?"

Mới vừa kiên trì đợi một nén hương công phu, trời còn chưa tối thấu, chợt thấy đến tiểu lâu kia phòng cửa bị mở ra, Trương Xung Sơn lại từ bên trong đi ra, Phương Quý trong lòng nhất thời vui vẻ, liền lặng lẽ nằm ngoài trên sườn núi, hướng về A Khổ sư huynh liếc mắt ra hiệu.

A Khổ sư huynh vốn là thâm sắc mặt có vẻ càng khổ. . .

Chính mình lúc này vốn nên ở nhà uống rượu ăn thịt mới là, tại sao lại bị tiểu tử này kéo qua làm tay chân?

"Trương. . . Trương sư huynh. . ."

Trương Xung Sơn đến Phương Quý cùng A Khổ cất giấu dưới sườn núi mặt, liền thấy được cách đó không xa cũng đi tới một cái người, hai người ở

cái này sườn núi phía dưới gặp gỡ, tựa hồ cũng là vì công lấy người, người tới lo sợ tái mét mặt mày kêu một tiếng, tiếng nói cực kỳ căng thẳng.

"Là Lương Thông?"

Phương Quý nghe cái kia tiếng nói quen thuộc, lặng lẽ từ trên sườn núi ló đầu ra ngoài vừa nhìn, nhất thời cảm giác kinh ngạc.

Chính mình ở đây là vì ngăn Trương Xung Sơn, làm sao đúng là gặp Lương Thông?

"Người có thể tha mãn?"

Trương Xung Sơn nhìn chòng chọc vào Lương Thông, bỗng nhiên nhỏ giọng, trầm quát một tiếng.

Trong thanh âm tựa hồ chen lẫn vô tận oán khí cùng phẫn nộ.

"Ta. . . Trương sư huynh, điều này thực là ta không nghĩ tới a, ta làm sao biết, tiểu quỷ kia lại có tốt như vậy ngự kiếm thủ đoạn, lại như vậy xảo trá tai quái, liền người đều ở trên tay hắn bị thiệt thòi, liền một tháng trước, hắn rõ ràng liền phi kiếm đều không có a, huống hồ. . . Huống hồ ta đem cái kia một cây cực phẩm lão tham hiến cho Trương sư huynh thời điểm, ngài. . . Ngài cũng là chính mình đáp ứng. . ."

Lương Thông trong lời nói lộ ra sợi chột dạ sức lực, cực lực giải thích.

Đến lúc này, hắn cũng vô cùng bất đắc dĩ, trước hắn thực sự nuốt không trôi khẩu khí kia, mới đưa lão sơn tham hiến đi ra, xin mời Trương Xung Sơn ra tay đối phó cái kia tên tiểu quỷ, nhưng như thế nào có thể nghĩ đến, Trương Xung Sơn trắng có lớn như vậy danh tiếng, không những không có thể đối phó đến cái kia tên tiểu quỷ, trái lại bị hắn đoạt đi mười vị trí đầu,

bây giờ Trương Xung Sơn rõ ràng thiên nộ chính mình, thực sự không có đạo lý.

Người đối phó không được người khác, đó là chính người bản lãnh không đủ, lại quái được ta tại sao?

Chỉ bất quá, những thứ này lời nói tự đáy lòng hẳn vẫn là không dám ở Trương Xung Sơn trước mặt nói ra, chỉ có thể bồi không phải, cái kia một cây lão sơn tham khẳng định là không dự định phải quay về, chỉ là nghĩ cái này Trương Xung Sơn có thể giảng điếm đạo lý, không muốn quá mức làm khó dễ chính mình chính là. . .

"Nguyên lai, tất cả những thứ này đều là Lương Thông giở trò!"

Bọn họ hai người ở sườn dốc dưới nghe người nói chuyện, nhưng không nghĩ tất cả những thứ này đều bị sườn dốc trên Phương Quý nghe vào trong tai.

Cho đến lúc này thời điểm, Phương Quý mới rõ ràng Trương Xung Sơn là vì cái gì tới đối phó chính mình, nhất thời tức đến nghiến răng, thiết thời được bản thân lại đây ngăn Trương Xung Sơn gia tộc, bằng không cũng tiện nghi Lương Thông, bây giờ chân tướng rõ ràng, vừa vặn đem bọn họ hai cùng nhau thu thập!

Lập tức ngẩng đầu, hướng về A Khô sư huynh liếc mắt ra hiệu.

Ý kia rất rõ ràng, nghĩ một lúc cùng nhau lao xuống đi, người đánh Trương Xung Sơn, ta đánh Lương Thông!

A Khô sư huynh mặt mày ủ rũ, kỳ thực trong lòng rất có ý kiến, chỉ là không biết nói ra có hay không dùng.

Hai người cùng nhau lặng lẽ đứng lên, làm nóng người. . .

"Oành!"

Nhưng cũng liền vào lúc này, chợt nghe đến phía dưới một tiếng vang rền, lại là Trương Xung Sơn càng nghĩ càng giận, bỗng nhiên mạnh mẽ rút kiếm hướng về bên cạnh trên vách núi chém một nhát, một kiếm này chém ra, linh tức bạo phát, điều động phi kiếm oai, lực lượng cường dọa người, cuộn cuộn kiếm khí điều động, thậm chí ngay cả cái kia cứng rắn vách núi đều cho miễn cưỡng chém đứt một khối, lớn tiếng quát lên: "Tiểu quỷ kia. . . Sớm muộn chết ở dưới kiếm của ta!"

"Bạch!"

Mới vừa muốn xông ra đi Phương Quý cùng A Khổ sư huynh lập tức ngồi xổm xuống.

Sắc mặt tái nhợt, có chút há hốc mồm.

Một kiếm này, thật giống có chút cường a. . .

Quay đầu hướng về A Khổ sư huynh nhìn sang, đã thấy A Khổ sư huynh cũng là sắc mặt tái nhợt, chính quay đầu hướng về hắn nhìn lại.

Khẩu hình khê nhúc nhích, tựa hồ là đang nói: "Còn báo thù không?"

Phương Quý môi hơi run cầm cập, run rẩy mới nói: "Lần này trước tiên tha cho hắn một hồi. . ."

Nói chậm rãi lui về phía sau, e sợ cho phát ra động tĩnh gì, để sườn dốc dưới mặt Trương Xung Sơn nghe được.

Bà nội cái chân, bắt cần rồi. . .

Vốn là cho rằng Trương Xung Sơn coi như có chút bản lĩnh, cũng cùng chính mình kém không bao nhiêu, thêm vào A Khổ hẳn là có thể trừng trị

hắn.

Bây giờ nhìn, có vẻ như thêm vào A Khổ, bị chinh đốn cũng chỉ có thể là chính mình.

Hai người phải dừng lại, một đường lùi tới mấy chục trượng ở ngoài, mới tăng nhanh tốc độ, ảo não từ cánh rừng một đầu khác chui ra, A Khổ sư huynh có chút bất đắc dĩ vỗ Phương Quý đầu nói: "Phương Quý sư đệ, cái kia Trương Xung Sơn dù sao cũng là có thể bằng bản lãnh thật sự đoạt thủ luyện mười vị trí đầu nhân vật, nội tình dày lắm, ngươi hiện tại liền muốn thu thập hắn, cũng đúng là sớm điếm a. . ."

Phương Quý hừ hừ hai tiếng, nói: "Gọi ta A Quý là được!"

A Khổ sư huynh bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là khuyên nhủ: "Báo thù cũng không cần nóng lòng nhất thời, quân tử báo thù mười năm không muộn mà!"

"Quân tử dễ tính, ta không được!"

Phương Quý trong lòng càng nghĩ càng nén giận, càng nghĩ càng giận, nhưng lại biết mình tạm thời khẳng định là không báo được thù, đúng là đến đề phòng lão tiểu tử kia đến gây sự với chính mình, thế nhưng liền như thế nhìn, lại không cam lòng, con ngươi đảo một vòng, liền lại nghĩ một chiêu, hướng về A Khổ sư huynh nói: "Coi như hiện tại không thể đánh hắn, cũng đến thu điếm lợi tức, A Khổ sư huynh ngươi giúp đỡ nhìn bọn hắn chăm chăm hai cái điếm. . ."

A Khổ trực tiếp giật cả mình: "Ngươi lại muốn làm à?"

"Ta trước tiên mở miệng ác khí lại nói!"

Phương Quý cũng không giải thích thêm, chỉ là để A Khỏ rất xa nhìn chăm chăm hai người kia, chính mình lại là mèo eo, vòng qua một mảnh cánh rừng, nhắm Trương Xung Sơn lầu nhỏ bên trong sờ soạng lại đây, tới lầu trước, nhìn hai bên không người, lại biết Trương Xung Sơn chính đang tại dưới sườn núi mặt nói chuyện với Lương Thông, liền ác gan lớn bao thiên, tiến lên một cước, đem Trương Xung Sơn cửa phòng đập ra, nghênh ngang đi vào.

Chỉ thấy cái này lầu nhỏ bên trong, bố trí xa hoa, các loại đồ cổ cùng tranh chữ đúng là bám không ít, Phương Quý cũng không hiểu những thứ này, tiện tay cho hắn kéo xuống, xé nát vò đoàn, vút tại một bên, lại trái phải ở lầu bên trong cướp đoạt, nhìn thấy thứ tốt liền nhét vào eo túi trong, thực sự nhét không xuống, cũng trực tiếp cho hắn gõ nát, vừa dẫn vật vừa tìm, rất nhanh ở gầm giường tìm tới một cái rương lớn.

"Hừ, thứ tốt quả nhiên đều là nhét ở gầm giường dưới. . ."

Phương Quý hừ hừ hai tiếng, trực tiếp dùng Quỷ Linh kiếm chém đứt cái rương trên khóa, mở ra xem, đúng là hơi kinh hãi.

"Không thấy được cái này họ Trương có chút của cải a. . ."

Chỉ thấy cái kia trong rương, bên trái bày đặt đồ phùng phùng một đồng linh thạch, đủ có mấy chục khối, bên phải nhưng là một bình một bình không ghi rõ tên đan dược, trong đó có mấy cái chỉ từ vẻ ngoài đến xem, liền biết có giá trị không nhỏ, trọng yếu nhất chính là trong rương, lại còn thả mấy cái hộp, đem trên cao nhất mở ra vừa nhìn, liền phát hiện bên trong là một cây linh khí bức người lão sơn tham. . .

"Đây chính là Lương Thông dùng để mua được Trương Xung Sơn đổi phó ta thượng phẩm linh dược?"

Phương Quý nhìn cái này lão tham, trong lòng hỏa khí lại bay lên tới.

Dứt khoát đem hông của mình nang đầy một cái, trong rương linh thạch, đan dược, còn có cái này lão sơn tham, cùng với Trương Xung Sơn chính mình vài cây linh dược, hết thấy cướp đoạt sạch sành sanh, lúc này mới nghênh ngang buộc lên eo nang, chấp tay sau lưng đi ra ngoài cửa.

"Không đúng, kẻ này nếu là hướng về tiên môn cáo trạng, nói làm mất đồ vật, không chừng có phiền phức. . ."

Sắp khi ra cửa, trong lòng hấn lại cân nhắc một thoáng, liền lại đi tới Trương Xung Sơn trước bàn đọc sách, cầm hấn bút, dính hấn mực, ở hấn quen dùng tờ giấy bên trên viết xuống xiêu xiêu vẹo vẹo một hàng chữ: "Người cùng Lương Thông thông đồng hợp mưu hãm hại đồng môn chuyện ta đã hiểu, nếu không nghĩ tiên môn biết được, liền ngoan ngoãn chờ ta dẫn dò!" Sau đó cho hấn khóa tiến vào ngăn tủ, lại đẩy về dưới giường.

Suy nghĩ thêm còn chưa hết giận, lại quay đầu lại nhảy đến hấn trên giường tát nước đá, dùng chân che lại, lúc này mới hài lòng, khẽ hát chạy ra ngoài, nhiều cái lớn đi xa cùng A Khổ sư huynh hội hợp.

"Liền muốn để người tức giận đến chết, lại dám lộ ra. . ."

Nghĩ như vậy, đúng là cảm thấy so với đánh Trương Xung Sơn một trận đều vui vẻ.

A Khổ sư huynh chính lo lắng chờ hấn, nhìn thấy hấn đầy mặt đác ý trở về, vội hỏi hấn đã làm gì, Phương Quý cũng không đáp, chỉ là vô cùng phấn khởi lôi kéo A Khổ sư huynh đi uống rượu, vừa đi vừa đác ý hát nổi lên cười nhỏ: "Lão gia ta họ Phương gọi Phương Quý, lừa bịp ta cái gì đều sẽ, ăn đông gia ta uống tây gia, quả phụ giường đầu ta tùy tiện ngủ. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 35: Trương Sư Huynh RẤT HÀO PHÓNG

"Đùng!"

Trong phòng duy nhất còn hoàn hảo sứ cốc nhỏ, bị Trương Xung Sơn tầng tầng ném tới trên đất.

Lúc này hấn khắp nơi lửa giận, nhìn mình tàn tạ một mảnh gian phòng, ánh mắt quả thực muốn ăn thịt người.

Vốn là bởi vì mười vị trí đầu bị đoạt đi, hấn nín một bụng úc lửa, đem kẻ cầm đầu Lương Thông đánh cho một trận, lại doạ dẫm hấn một trăm khối linh thạch, mới thoáng giải chính mình mối hận trong lòng, kết quả một trở về phòng, liền phát hiện mình thu gom tranh chữ đồ cổ còn có pháp thuật bí quyết đều bị xé nát bậy, giấu ở dưới đáy giường thân gia bảo bối, cũng bị cướp đoạt hết sạch.

Thậm chí liên liền trên giường của chính mình, đều ướt nhẹp ngồi đều không ngồi được. . .

"Đến tội cùng là ai. . ."

Hai chỉ trong lúc đó, mang theo tám kia chữ viết viết ngoáy tờ giấy, Trương Xung Sơn trầm tiếng rống giận.

Hấn vô cùng phần nộ, lại không dám đem việc này lộ ra đi ra ngoài!

Dù như thế nào cũng không nghĩ tới, mình cùng Lương Thông trong lúc đó cái này nhỏ giao dịch, lại bị người biết.

Cùng người thông đồng, thu người lễ trọng, thừa dịp thử luyện lúc thương tổn đồng môn, việc này nếu là náo đến ở bề ngoài, to nhỏ cũng là cái tội lỗi, đặc biệt là danh tiếng trên không êm tai, coi như tiên môn đối với chuyện như vậy từ trước đến giờ mở một con mắt nhắm một con mắt, đặc biệt là ở điều tra nhưng không tìm được chứng cứ tình huống xuống, sẽ không bởi vậy trực chính mình rời đi, nhưng đồng môn bên trong vỡ lở ra, cũng sẽ cho người coi thường chính mình. . .

Vì lẽ đó dù là trong lòng lại tức giận, hấn cũng chỉ là đang nghĩ, đến tột cùng là ai, biết được chuyện này sau, đem ra uy hiếp chính mình?

Chẳng lẽ lại là Lương Thông đưa kia tiết lộ phong thanh?

Nhìn dáng dấp chính mình muốn hấn một trăm khối linh thạch, vẫn là tiện nghi hấn!

"Đối phương nếu đã lưu lại tờ giấy, liền nói rõ còn muốn tiếp tục năm này sự kiện uy hiếp ta. . ." Trương Xung Sơn trong lòng âm thầm nghĩ, lạnh lùng liếc tờ giấy một chút, trong lòng thầm nghĩ: "Cái này chữ viết cùng chó bò như thế, đối phương tất nhiên là sợ ta nhận ra bút tích của hấn, dùng tay trái viết, nói vậy là ta người quen, chỉ là đến tột cùng là ai gan to như vậy. . ."

Nắm linh kiếm tay chậm rãi nắm chặt, chỉ cần mình tra được người kia, nhất định phải làm cho hấn sống không bằng chết!

. . .

. . .

Ở Trương Xung Sơn phần nô như chỉ sư tử như thế ở trong phòng chuyên loạn thời điểm, Phương Quý chính đang tại thờ dài thờ ngắn.

Hắn lúc này đúng là hào không lo lắng trộm thuốc chuyện phát, chắc chắc Trương Xung Sơn nhìn tờ giấy kia trên nhấn lại sau khi, nhất định không dám lộ ra gian phòng của mình bị trộm chuyện, chỉ có thể trong bóng tối tra thăm đến tột cùng là ai ở năm này sự kiện uy hiếp chính mình, chờ hắn phản ứng lại thời điểm, lại chọc ra liền chậm.

Đương nhiên, cái này còn chỉ là tát khẩu khí mà thôi , còn chuyện báo thù. . .

"Ai, cái này bày chim thế gia con cháu, thật là có mấy phần bản lĩnh a. .
."

Phương Quý tay nâng cằm, mặt ủ mày chau, vừa nghĩ tới Trương Xung Sơn cái kia uy thế của một kiếm, trong lòng liền khó chịu hoảng!

Cái này tiên môn cùng thôn Ngưu Đầu quả nhiên là không giống nhau, ở thôn Ngưu Đầu hắn liền hung ác nhất Lý đồ tể cũng dám trêu chọc, nhưng Lý đồ tể lợi hại đến đâu, cũng nhiều nhất chính là giết cái heo tể cái dê cái gì a, làm sao giống như Trương Xung Sơn, một kiếm chém nát nam thạch?

Dựa vào bản lĩnh của chính mình, năm nào tháng nào mới có thể tìm hắn báo thù?

A Khô sư huynh vô cùng lý giải Phương Quý tâm tình, vỗ bờ vai của hắn khuyên nhủ: "Người cũng đừng nhụt chí, người với người là không giống nhau, Trương Xung Sơn hàng ngũ, tuy rằng thiên tư không đủ để kinh diễm đến trực tiếp tiến vào Thanh Khê cốc tu hành, nhưng cũng đều là những thứ kia tu hành thế gia bồi dưỡng được đến mầm Tiên, từ sinh ra bắt đầu, liền làm vì tu hành làm chuẩn bị, nếu như tính ra, người mới bắt quá tu

hành nửa năm, nhân gia nhưng là đã tu hành hai mươi năm, cái này có thể làm sao so với, bất kể là pháp thuật vẫn là trận khí phù triệu, người muốn học còn rất nhiều!"

Phương Quý lật cái liếc mắt, nói: "Vậy ta khi nào mới có thể trùng trị hấn?"

A Khô sư huynh bất đắc dĩ, nói: "Nghĩ muốn thu thập hấn, người ít nhất đến tu vi so với hấn cao chứ? Hơn nữa coi như không nói đem hấn từ nhỏ học những kia pháp thuật loại hình toàn bộ học được, luyện tốt, tối thiểu người cũng có mấy tay uy lực mạnh mẽ pháp thuật thần thông ở tay mới là!"

"Pháp thuật thần thông?"

Phương Quý ngẩng đầu lên: "Nơi nào có thể học?"

"Phương Quý sư đệ, người lập tức chính là Hồng Diệp Cốc đệ tử rồi!"

A Khô sư huynh nói: "Tu vị đột phá Dưỡng Túc trung cảnh, tiên môn liền sẽ truyền cho người công pháp truyền thừa, những thứ này truyền thừa đều là tiên môn bí truyền, có thể so với những kia Tiểu thế gia công pháp lợi hại nhiều, hơn nữa Bí Điển các cũng sẽ mở ra cho người, các loại pháp thuật đều có thể mượn đọc nghiên tập, chờ người ở những này công pháp truyền thừa bên trên đều có thành tựu, hấn là liền không cần sợ sệt Trương Xung Sơn. . ."

Phương Quý trừng mắt nhìn: "Vì sao kêu hấn là?"

A Khô sư huynh bất đắc dĩ nói: "Người có thể học, nhân gia cũng có thể học, học không bằng người ta, bị chính đôn vẫn là người!"

Phương Quý: ". . . Những ngày tháng này không có cách nào qua!"

"Ha ha, Phương Quý sư đệ cũng không cần quá mức bi quan!"

A Khô sư huynh thấy Phương Quý dáng dấp kia, hiếm thấy nở nụ cười hai tiếng, vỗ vỗ Phương Quý vai, nói: "Ngươi mới nhập môn nửa năm, liền có thể thông qua Thập Lý cốc vấn đạo, còn vào mười vị trí đầu, đã vô cùng hiếm thấy rồi, tiên môn sẽ đặc biệt chăm sóc cho ngươi, ban xuống Linh đan, giúp ngươi đột phá Dưỡng Túc trung cảnh bậc cửa, cái này đã là người thường không dám tưởng tượng hóa rồi, hơn nữa, bây giờ Quỷ Ảnh Tử Phương Quý ở chúng ta Ô Sơn cốc cái kia cũng coi như là cái danh nhân rồi, Trương Xung Sơn không dám mắt cao gan lớn đối với ngươi như vậy. . ."

"Quỷ Ảnh Tử Phương Quý?"

Phương Quý chép chép miệng, nói: "Nghe như là cố sự bên trong bị người tốt đánh bại hoại. . ."

". . ."

A Khô sư huynh than thở: "Vì lẽ đó ngươi hiện tại phải làm, chính là tập trung tất cả tinh lực, đem tu vị tăng lên tới Luyện Khí tầng ba đỉnh cao, lại mượn tiên môn Linh đan đột phá môn khảm, chính thức tiến vào Hồng Diệp cốc, lựa chọn thích hợp bản thân công pháp truyền thừa mới là, con đường đi thuận, đến thời điểm chính là ngươi thu thập Trương Xung Sơn, nếu là đi không thuận, vậy ngươi liền chỉ có chờ bị Trương Xung Sơn thu thập!"

"Phương đại gia đời ta chỉ có thu thập người, còn có thể bị người thu thập?"

Phương Quý vừa nghe lời này liền nổi lên cơn tức, eo nang hướng về trên bàn vỗ một cái, nói: "Không phải là tu hành mà, đơn giản!"

A Khô sư huynh cười khỏ nói: "Biết ngươi có tiền, nhưng đem tu vị tăng lên tới Luyện Khí tầng ba đỉnh cao, cũng không phải chuyện đơn giản như vậy, tu vị càng cao, đòi hỏi linh khí nhu cầu càng lớn, người nghĩ dựa vào bình thường Bồ Khí đan tăng cao tu vi, cũng không có như thế. . ."

Lời còn chưa nói hết, Phương Quý đem eo túi trong thượng phẩm linh thạch đổ ra một nửa, nói: "Vậy thì mua không bình thường!"

"Chuyện này. . ."

Nhìn trên bàn cái kia tử ý dụ dàng mấy khối thượng phẩm linh thạch, A Khô không khỏi nuốt ngụm nước miếng.

Trước hẳn liền biết Phương Quý thân gia khá dày, nhưng cũng không nghĩ tới lại dày đến cái trình độ này.

Ngừng lại một chút mới nói: "Người như muốn mua chút tốt nhất đan dược đến tu luyện, cái này tự nhiên cũng là đủ, bắt quá Dưỡng Túc sơ giai vốn là vì đánh căn cơ, căn cơ càng lao càng tốt, vì lẽ đó một lần vội vã tăng cao tu vi cũng không phải biện pháp, vẫn là cần chọn mua một ít thượng giai linh dược, sai người luyện mấy lô thích hợp bản thân đan dược mới tốt nhất. . ."

Phương Quý nghe, lại là trong lòng khẽ nhúc nhích, từ eo túi trong một trận bốc lên, lấy ra mấy cái hộp.

"Những linh dược này, để sử dụng sao?"

A Khô trực tiếp xem trọn cả mắt lên, sau đó một cái hộp một cái hộp mở ra xem, mỗi mở ra một cái hộp, ánh mắt liền càng thẳng một phần, đến cuối cùng thì đã ngây người như phỗng, xem quái vật nhìn Phương Quý: "Chuyện này. . . Cái này có thể đều là thích hợp nhất vững chắc căn cơ linh

được a, đừng nói phá giai trước, phá giai sau khi đều dùng tới, người từ nơi nào làm đến?"

Phương Quý: "Khà khà. . ."

A Khô sư huynh nhìn hấn dáng dấp kia, nhất thời liên nghĩ tới điều gì, vẻ mặt càng quái lạ lên.

Những linh dược này, chuẩn bị vô cùng đủ, cũng như là có người đã sớm vì đi qua một đoạn này con đường tu hành, khổ sở sưu tầm đến, sau đó giao cho Phương Quý trong tay giống như, coi như là một ít thế gia con cháu, thông qua chính mình gia tộc khắp nơi đi sưu tầm, cũng cần hoa một trận công phu cùng tâm huyết, Phương Quý lại như là cũng đường đậu giống như từ eo túi trong lấy ra, thực tại dạy người kinh ngạc hẳn.

Nhưng hấn cũng không có hỏi, chỉ là lắc lắc đầu, đem những thứ này hộp gỗ xếp ở cùng nhau, nói: "Có những thứ này, đúng là không cần phải lo lắng, Tiểu Bích phong Đan Hương cốc luyện đan sư tử các sư muội, ta cũng nhận ra mấy cái, liền thay người hướng về các nàng cầu trên một lò đan dược, được chứ?"

"Chỉ đề ý đi!"

Phương Quý đứng đứng như không phát phát tay, suy nghĩ một chút lại nói: "Biết điều chút, đừng lộ ra!"

A Khô một mặt tâm lĩnh thần hội: "Ta hiểu được!"

Tu hành việc liền như thế định đi xuống, Phương Quý cũng là tạm thời không nghĩ nhiều nữa.

Ngày thứ hai thì hấn cùng A Khô cùng nhau đi tới Thanh Tĩnh các, thay tên nhập sách, thay đổi danh bài, lĩnh trang phục cùng tiên môn khen

thường, đến lúc này, trên danh nghĩa cũng đã xem như là Thái Bạch tông Hồng Diệp cốc đệ tử.

Chỉ bất quá, bây giờ hấn tu vi còn chưa đạt đến Dưỡng Túc trung cảnh, cũng không cách nào trực tiếp tiếp thu Hồng Diệp cốc truyền thừa, vì lẽ đó theo thông lệ, bọn họ còn cần tiếp tục ở Ô Sơn cốc ngốc một quãng thời gian, dựa vào tiên môn khen thưởng tăng cao tu vi, đạt đến Dưỡng Túc trung cảnh sau khi, lại chính thức tiến vào Hồng Diệp cốc tu hành, đồng thời lựa chọn thích hợp chính mình công pháp.

Những kia tiên môn khen thưởng, đều là một ít không ít đồ vật, tỷ như tám khối ngọc phù luyện chế Tụ Linh trận, có thể so với linh tuyền muốn mạnh hơn nhiều, còn có ba mươi linh tệ một viên cao giai Bỏ Khí đan, đầy đủ phát ba viên, cực kỳ nhượng người mê tít mắt!

Bất quá Phương Quý đúng là không làm sao đem những kia tiên môn phân phát khen thưởng để ở trong mắt, bởi vì ở sau năm ngày, người tốt con đường rộng rãi A Khổ sư huynh, đã quý quý sùng sùng cho Phương Quý ôm đến rồi một hộp Linh đan, đầy mặt mừng rỡ nói: "Ta mời Đan Hương cốc đan pháp tốt đẹp nhất Nhiếp sư tỷ giúp ngươi luyện cái này một lò Nhưõng Linh đan, tương tự cũng là cao giai bỏ khí đan, có thể so với tiên môn phân phát đan dược còn khá hơn một chút, đan thành hai mươi một viên, Nhiếp sư tỷ y lệ muốn thu ba phần mười, liền làm cho nàng để lại bảy viên, còn lại mười bốn viên đều ở đây chỗ. . ."

Phương Quý nghe xong, cũng vui vô cùng, mở ra hộp vừa nhìn, chỉ thấy một viên một viên to bằng long nhãn đan dược đặt ở tím nhung áo lót trong hộp trong, đan quang khiến người vui vẻ, vừa mở ra hộp, liền ngửi được một cỗ linh khí nồng nặc.

"Tiên môn phân phát cao giai Bỏ Khí đan, mới ba mươi linh tệ một viên, cái này Nhưõng Linh đan, nhưng là phải năm mươi linh tệ đây. . ."

Phương Quý bụng mừng rỡ, có Tụ Linh trợn cùng Nhược Linh đan, tu vi của chính mình lo gì không thể lại tăng nhanh như gió?

Không khỏi than thở: "Trương Xung Sơn sư huynh kỳ thực là người tốt a, so với tiên môn hào phóng, tuy rằng ta vẫn phải là đánh hấn. . ."

Nhân sinh gặp gỡ, đều là vô thường.

Cũng là ở Phương Quý ôm Tụ Linh trợn trợn giận cùng Nhược Linh đan vui vô cùng lúc, cầu đá nhỏ chu vi, một cái nào đó cô tịch lạnh lạnh lâu nhỏ bên trong, Ô Sơn đệ tử Lương Thông ngồi ở trên giường, trên mặt bầm tím còn chưa đánh tan, hai mắt vô thần, ngơ ngác nhìn vách tường.

Lơ đãng một lựa chọn, thì sẽ dẫn ra tuyệt nhiên kết quả khác nhau.

Chính mình vốn là cầu đá nhỏ một vùng có hy vọng nhất tiến vào Hồng Diệp cốc người, nhưng liền bởi vì đánh tới cái kia tiểu nhi chủ ý, liền gọi ra nhiều như vậy sự cố, bây giờ được chứ, tiểu nhi kia phong quang tể nguyệt, sớm một năm trở thành Hồng Diệp Cốc đệ tử, có thể chính mình đây, không chỉ có không thể báo đến thù, cái kia một cây linh tham cũng là không cần lại nghĩ, đáng sợ hơn chính là, Trương Xung Sơn đưa kia rõ ràng là chính mình vô dụng, bây giờ rồi lại bởi vậy thiên nộ chính mình, lại giở công phu sư tử ngọam, tìm chính mình đòi hỏi một trăm khối linh thạch, lại nơi nào tìm đi?

Trong nhà vì cung cấp nuôi mình tu hành, đã đào hết rồi, một trăm khối linh thạch, càng là một cái con số trên trời. . .

Lương Thông tuyệt vọng phát hiện, chính mình con đường tu hành, đã đứt đoạn mất!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 36: Dưỡng Tức Trung Cảnh

Mọi việc đều đã sắp xếp thỏa đáng, Phương Quý cũng có động lực, liền bắt đầu rồi thu rồi tâm tính thiện lương tốt tu hành.

Ôm áp một đồng tài nguyên ngồi vào lâu nhỏ trong, sau đó Phương Quý lại đem tám khối cũ kỹ ngọc phù, theo một loại nào đó huyền diệu thứ tự bày ra, ngồi xếp bằng ở cái này tám khối ngọc phù ở giữa thì liền có thể cảm giác được linh khí chung quanh như thủy triều bị dẫn lại đây, hình thành vòng xoáy, ở cái này trong nước xoáy tu luyện, quả thật là linh khí dồi dào, so với tiên môn linh tuyền tới nói, mạnh hơn vô số!

Cái này tám khối ngọc phù, chính là Tụ Linh trận, Phương Quý thông qua thử luyện sau khi tiên môn khen thưởng một trong!

So sánh với linh tuyền, loại này Tụ Linh trận càng có thể khống chế, có thể bố trí ở bất luận một nơi nào, hơn nữa dẫn tới linh khí cũng chất phác rất nhiều, càng là bị trận pháp tinh luyện, linh khí thuần túy, ngồi ở trong trận tu luyện, tu vi tiến cảnh tự nhiên đại đại tăng nhanh!

Mà ngoại trừ Tụ Linh trận ở ngoài, cái kia mười bốn viên Nhưộng Linh đan, cũng là vô cùng đồ tốt.

Loại này cao giai Bồ Khí đan, ẩn chứa gấp mười tại sơ giai Bồ Khí đan linh khí, mỗi ăn vào một viên, dù là chỉ là luyện hóa một phần trong đó dược tính, cũng có thể làm cho bản thân tu vi trướng tiến vào không ít, người bình thường một cái nửa tháng dùng một viên, liền cảm thấy được đạt đến cực hạn, không dám qua dùng nhiều, lo lắng dược tính quá liệt sẽ

tôn chính mình căn cơ, không lợi cho mình tương lai đối với linh khí cảm ứng.

Nhưng Phương Quý lại hoàn toàn không có phương diện này lo lắng, hấn tu luyện Cửu Linh chính điện luyện tức quyết, bản thân liền cần đi thường khổng lồ linh khí, hơn nữa luyện tức quyết bên trong, cũng có một phần nội dung, chính là dùng để hóa giải dược tính tác dụng, vì lẽ đó hấn dứt khoát, đem chính mình dùng Nhược Linh đan tốc độ đổi thành bảy ngày một viên, hơn nữa ở giữa còn chen lẫn dùng một số bình thường Bồ Khí đan.

Cái tốc độ này, trên căn bản là đem Linh đan làm đường đậu.

Tự Linh trận lại thêm vào Nhược Linh đan, hấn tu hành tốc độ tự nhiên cực nhanh, một ngày một ngày, tu vị dần trưởng.

Khoảng chừng hai tháng sau, Phương Quý lười biếng đuổi người, chỉ cảm thấy trong cơ thể xương cốt đùng đùng vang vọng, khí tức từ trong cơ thể di động mà ra, như nửa trong suốt sợi tơ giống như quán quanh, cả người cũng là tinh thần sáng khoái, há mồm ngáp một cái, ngược lại có loại khí thôn sơn hà cảm giác.

Hấn thoả mãn cảm thụ trong cơ thể mình linh tức, biết mình đã đạt đến Luyện Khí tầng ba đỉnh cao.

Hai tháng bé quan, cuối cùng cũng coi như không hề uổng phí.

Quay đầu nhìn hộp bên trong, đã thấy mười bốn viên Nhược Linh đan, đã chỉ còn năm viên.

Tính toán thời gian, chính mình trong vòng hai tháng, lại ăn chín viên Nhược Linh đan, số lượng này đã là kinh người phá gia chi tử.

Nếu để cho ở ngoài người biết được, sợ là sẽ phải đau lòng nắm đầu va tường, Phương Quý cũng không cảm thấy làm sao, cái này Nhưõng Linh đan nhưng là đầu hóa thành tu vị sinh trưởng ở trên người mình, chỉ cần không ăn được người khác trong miệng, vậy thì không tính lãng phí!

"Nên đi lĩnh tiên môn chân chính khen thưởng. . ."

Phương Quý thở dài một hơi, đứng dậy tắm rửa, thay đổi thân sạch sẽ áo bào, ra được đến cửa.

Bây giờ lầu nhỏ ở ngoài, cầu đá nhỏ chu vi các đệ tử tất cả như trước, các từ tu hành, chỉ là nhìn thấy Phương Quý từ tiêu lâu trong đi ra thì lại cũng không nhìn được có chút ước ao, từ Phương Quý cái kia một thân no đủ khí huyết nhìn lên, bọn họ đều nhìn ra được bây giờ Phương Quý tu vị tiến nhanh, trong lòng không khỏi nghĩ, tiên môn ban xuống khen thưởng quả nhiên phi phàm.

Hiện nhiên Phương Quý cũng hai cái tay hướng về Ngọc Nữ phong phương hướng đi tới, cũng biết Phương Quý lần này xuất quan, hẳn là vì đi lĩnh tiên môn chân chính khen thưởng, không khỏi ước ao tình càng sâu, mỗi một cái đều nghĩ chân dừng lại, nhìn Phương Quý bóng lưng.

Đúng là Phương Quý vẫn như cũ hi hi ha ha, cùng những thứ này Ô Sơn cốc đồng môn chào hỏi, hồn nhiên không có thay đổi.

Đi tới Ngọc Nữ phong phía sau núi, có một toà Đạo Đức điện, này điện thật là cao to cổ lão, cửa có hai vị tiểu đồng trông coi, hỏi rõ Phương Quý lý do sau khi, liền có đồng nhi trực tiếp nhập điện đi bẩm báo, qua không bao nhiêu thời gian thì, lại đi ra kêu Phương Quý đi vào, dẫn hắn đi tới một phương Thiên điện, sau đó liền để Phương Quý ngồi xếp bằng ở một phương bồ đoàn bên trên, chờ bọn họ đi xin mời Thanh Cù tiên sư lại đây.

Cái này một chờ, chính là hơn nửa canh giờ, mới có một cái màu xám áo choàng lão đạo nhân vào Thiên điện, trong tay còn nâng cái khay, phía trên bày đặt ba cái màu xanh bình nhỏ, phong chặt chẽ, cũng không biết bên trong là đan dược gì.

"Tính ngươi cũng gần như muốn tới!"

Vị kia lão đạo nhân nói vậy chính là Thanh Cù tiên sư, hẳn đánh giá Phương Quý một chút, tuy rằng đã sớm biết cái này mười vị trí đầu chi vị cuối cùng, chính là một cái tuổi tác không lớn tiểu hài tử, tựa hồ cũng không nghĩ tới hẳn tuổi tác như thế còn nhỏ, cũng cùng mình dưới trưởng đồng nhi không sai biệt lắm, ở Phương Quý trước mặt bỏ đoàn bên trên ngồi xuống sau khi, mới nói: "Tiên môn xưa nay quy củ, chính là trợ giúp đoạt được thử luyện mười vị trí đầu đệ tử phá giai, trực tiếp trợ các ngươi đột phá Dưỡng Túc trung cảnh bình cảnh, cái kia chín người, đều đã tới, ngươi là cái cuối cùng!"

"Bọn họ đều so với mình sớm?"

Phương Quý cũng không nghĩ tới, nghĩ thâm chẳng lẽ mình tu hành vẫn là chậm?

Hắn lại làm sao biết, Ô Sơn cốc tuy là ngoại môn, nhưng trong các đệ tử cũng là ngoại hộ tàng long, trước đó mười đệ tử, thậm chí còn đến xem như là như Trương Xung Sơn giống như đứng hàng đầu đệ tử, không có chỗ nào mà không phải là nội tình chất phác, ở tham gia thử luyện thì phần lớn đều đã đạt đến Luyện Khí tầng ba cao giai thậm chí là đỉnh cao, nhân gia thông qua thử luyện sau khi, chỉ cần an dưỡng mấy ngày, liền có thể trực tiếp đến phá giai.

Cũng chỉ có Phương Quý, lại bỏ ra thời gian hai tháng tăng cao tu vi, mới lại đây lĩnh phần thưởng này.

Đương nhiên, hai tháng bên trong đem một thân tu vị từ mới vừa đột phá Luyện Khí tầng ba trình độ, tu luyện tới Luyện Khí tầng ba đỉnh cao, tốc độ này cũng đã vô cùng không chậm, cái này hay là bởi vì hần tu luyện Cửu Nguyên chính điển Dưỡng Túc pháp chuyên có, nếu không, còn sẽ càng nhanh hơn.

"Loại này Bích Chu đan, chính là dị thảo luyện chế, có thể trợ trưởng khí huyết, củng cố đạo cơ, dùng để đột phá Dưỡng Túc trung cảnh cái này môn khám lại thích hợp bất quá, chỉ là viên thuốc này tính cuồng mãnh, bởi vậy dùng lúc cần có sư trưởng ở bên hộ pháp, để phòng bất trắc, tiên môn cố ý dẫn ta đến giúp các người phá giai, chính là bởi vậy, chỉ bất quá phá giai trước, người chỉ cần nghĩ nghĩ rõ ràng, có thể hay không chuẩn bị kỹ càng?"

Vị kia Thanh Cù đạo nhân nhìn Phương Quý, vô cùng nghiêm túc nói.

Phương Quý suy nghĩ một chút, nói: "Vì sao kêu chuẩn bị kỹ càng?"

". . ."

Thanh Cù đạo nhân hơi ngẩn người ra, nói: "Chính là nói đã đạt đến Luyện Khí tầng ba điên phong?"

Phương Quý nói: "Không đạt đến đỉnh cao ta qua tới làm chi?"

Thanh Cù đạo nhân: ". . . Trục tiếp bắt đầu đi!"

Thật sự không cách nào giao lưu!

Phương Quý cùng Thanh Cù Đạo nhân trong lòng đều ở oán thầm đối phương, sau đó đạo nhân kia đem ba viên Bích Chu đan đặt ở Phương Quý trước người.

"Đan dược này làm sao phục dùng?"

Phương Quý cầm lấy một viên đan dược đến đánh giá, có loại như muốn nuốt vào kích động.

"Trước tiên thả xuống!"

Thanh Cù đạo nhân mí mắt cũng không nhấc, nói: "Người chỉ để ý ngưng thần thổ tức, đem một thân linh tức điều động đến mức tận cùng, đợi đến bên trong hư ở ngoài không, đến cực hạn thì liền có thể đem một viên Bích Chu đan ăn vào, chỉ là một viên đan dược, cũng chưa chắc liền có thể trợ người thuận lợi phá giai, như cảm giác dược tính không đủ, liền có thể ăn vào viên thứ hai, tiên môn ban xuống ba viên linh đan ở đây, chính là cho người ba lần cơ hội. . ."

Phương Quý nghe vậy ngẩng đầu lên nói: "Cái kia nếu ba lần cơ hội đều phá không được giai đây?"

Thanh Cù đạo nhân nói: "Cái kia chính là tư chất người quá kém, ai cũng giúp không được người, cái này Bích Chu đan chính là Ma sơn phụ cận dị thảo luyện, chỉ có Ma sơn phun trào lúc mới sẽ sinh trưởng, thế gian hiếm thấy, có tiền cũng không nơi mua, tiên môn cho người ba viên, đã là thiên đại ân đức!"

"Đó là chính ta liều mạng kiếm lời đến. . ."

Phương Quý nói thầm trong lòng, nhưng cũng không dám đem lời này nói ra.

Thở dài một hơi, hắn theo lời ngồi xếp bằng, sau đó đem một thân linh tức tột chuyển động, chu vi dần dần có linh tuyến quay quanh, như tơ như sợi, những linh khí này tuy là vô hình đồ vật, nhưng cũng ảnh hưởng hư không, làm cho hắn không khí chung quanh vẩn vọ, thân hình đều có chút

phiêu bất định, vị kia Thanh Cù đạo nhân thấy, đúng là không nhìn được trong lòng hơi khen: "Cái này tiểu nhi linh tức luyện không kém. . ."

Một thân linh tức hoàn toàn điều động ra sau khi, Phương Quý liền lại tâm thần ngưng lại, rồi sau đó bỗng nhiên bạo phát.

"Xi" một tiếng, chu vi như là có gió nhẹ hướng về bốn phía thổi ra.

Hắn một thân linh tức, dĩ nhiên đạt đến một cái trước nay chưa từng có cực hạn, liên tiếp tăng vọt.

"Gần đủ rồi. . ."

Cái kia Thanh Cù đạo nhân trong lòng than thở, chờ Phương Quý đem đan dược ăn vào.

Tâm thần của hắn, cũng tại lúc này dần dần căng thẳng, đợi đến Phương Quý ăn vào đan dược, hắn thì sẽ liên tục nhìn chăm chăm vào.

Nếu cái này tiểu nhi dược tính vận chuyển thông thuận, thành công phá giai thì thôi, nếu như nửa đường xuất hiện bất ngờ, cái kia liền cần hắn lập tức ra tay giúp hắn điều trị linh tức. So sánh với Bích Chu đan, có hắn tự mình hộ pháp, mới xem như là chân chính mười vị trí đầu khen thưởng.

Con đường tu hành hung hiểm vô số, có hay không sư trưởng đang đột phá quan khiếu lúc hộ pháp, vốn là có khác biệt một trời một vực.

Nhưng không nghĩ tới, Phương Quý đã đem linh tức điều động đến cực hạn, vừa định đưa tay lấy đan dược thì bỗng nhiên khẽ nhíu mày, cảm thấy còn có bộ phận linh tức không điều động lên, liền lại hơi ngưng thần, lần thứ hai gò lên tạng phủ, bỗng nhiên điều động linh tức, vừa nãy tựa hồ đã đạt đến cực hạn linh tức đột nhiên xoay quanh tụ tập, lại đạt đến một cái độ cao mới.

"Hả? Cái này tiểu nhi sao sinh luyện, tuổi tác không lớn, linh tức lại mạnh như thế?"

Thanh Cù đạo nhân vừa sợ lại kỳ, trên mặt vẻ mặt càng là nghiêm nghị mấy phần.

"E sợ cái này tiểu nhi không phải một viên Bích Chu đan liền có thể phá giải. . ."

Tu hành trong lẽ thường, linh tức càng dồi dào chất phác, phá giải liền càng mạnh, từ mới vừa rồi Phương Quý linh tức đến xem, còn có khả năng một viên Bích Chu đan giải quyết, nhưng bây giờ nhìn hấn linh tức chất phác đến cái trình độ này, cái kia phỏng chừng chỉ có hai viên mới được.

"Lại muốn thật lãng phí một viên. . ."

Cái này Thanh Cù đạo nhân thở dài, tựa hồ có hơi đau lòng.

Ý nghĩ còn chưa lóe qua, liền thấy đã đem linh tức lần thứ hai tòi phát Phương Quý, mi tâm nhú chặt, chống một thân linh tức, đình trệ một lát sau khi, hấn bỗng nhiên trầm tiếng quát khẽ, một thân linh tức thoát nhìn đã đến cực hạn, nhưng vào lúc này, lại đột nhiên một lần đột phá cực hạn, lần thứ hai tăng vọt ra, kinh phong bốn quét, cửa sổ đầu mâu đều ở ào ào vang lên.

"Còn chưa tới cực hạn?"

Thanh Cù đạo nhân tặc lưỡi, con mắt mãnh đến mở ra.

Nhìn Phương Quý một thân cuộn cuộn linh tức, hấn đã có chút đau lòng:
"Cái này tiểu nhi như vậy chi hung, ba viên linh đan đều tỉnh không được!"

"Kỳ quái, tổng còn cảm thấy có cỗ sức lực không sử dụng ra được. . ."

Nhưng cũng là ở Thanh Cù đạo nhân đau lòng cái kia ba viên Bích Chu đan thì bỗng nhiên Phương Quý chậm rãi cắn nổi lên răng, như là đang thăm dò, vừa giống như là một con sấp bắt mèo mèo hoang cung nổi lên lưng ở tích trữ lực lượng, hấn buông xuống ở thân thể hai bên bàn tay, chậm rãi nắm nổi lên nắm đấm, mãnh đến trầm quát một tiếng, đã như dây cung giống như căng thẳng đến cực hạn linh tức, lần thứ hai liều mạng điều động!

"Xoẹt " một tiếng, chu vi mãnh đến có cuồng phong tập cuốn.

Hấn một thân linh tức, rõ ràng vào lúc này trở nên như thực chất, đột phá thân thể ràng buộc, ở hấn quanh người bay lay động, như là hình thành rồi một cái vòng xoáy, quay chung quanh đỉnh đầu của hấn xoay tròn không ngớt , liền ngay cả hấn một thân khí huyết cũng bị xúc động, ở trong người ào ào ào vang vọng.

"Trực tiếp đột phá?"

Đôi diện Thanh Cù đạo nhân liền sợ nhảy lên, mãnh đến từ trên mặt đất nhảy lên, quát lên: "Tiểu quý, ngươi đã làm gì?"

Hấn lúc này quả thực như là gặp ma nhìn Phương Quý, đầy mặt khó có thể tin.

"Ân. . ."

Phương Quý chậm rãi mở mắt ra, cảm thụ chu vi linh tức không giống, có chút lúng túng nói: "Vận quá mức. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 37: Tu Hành Kỳ Tài

Vận quá mức?

Người làm ta sợ hết hồn, sau lại nói vận quá mức?

Thanh Cù đạo nhân xem yêu quái như thế nhìn Phương Quý, biểu hiện dù sao cũng hơi khiếp sợ, còn có chút oán giận.

Hắn cũng là tu hành mấy chục năm người, kiến thức không ít mầm Tiên quái tài, càng là đã giúp vô số tiên môn đệ tử trực tiếp phá giai Dưỡng Túc trung cảnh, nhưng như Phương Quý như vậy, một lần một lần tòi động linh tức, mỗi lần đều đột phá một cái cực hạn, đến cuối cùng bỗng nhiên một cái thu lại không được, trực tiếp liền Dưỡng Túc trung cảnh cũng đột phá quái thai, lại quả thật là lần thứ nhất thấy, sau đó sẽ cùng người uống rượu luận đạo, cũng không cần lo lắng không đề tài câu chuyện. . .

Trong giới tu hành, dựa vào chính mình đột phá Dưỡng Túc trung cảnh kỳ thực không ít.

Cũng không phải tất cả mọi người đều cần dựa vào đan dược đến đột phá!

Nhưng Dưỡng Túc trung cảnh mặc dù bị người gọi là môn khảm, liền là bởi vì hắn khó có thể đột phá, dĩ vãng những kia tu hành giới bên trong người, coi như là dựa vào chính mình đột phá, cũng thường thường đều là ở cái này một môn khảm bên trên kẹt rất nhiều năm, mới ngẫu nhiên đến một bước ngoặt, đột nhiên đột phá, hay là không biết bỏ ra bao nhiêu tâm huyết,

đem căn cơ đánh hồn hậu vô cùng, lại không có kẽ hở, sau đó một lần đột phá. . .

Nhưng như cái này tiểu nhi giống như, lập tức vận lực quá mức đột phá, nghe đều chưa từng nghe nói a!

Người nếu như có thể chính mình đột phá, còn chạy tới đòi muốn cái gì tưởng thưởng?

Cố ý làm sợ ta chơi sao?

. . .

. . .

"Người chuyện này. . . Cũng quá mức kinh người!"

Thanh Cù đạo nhân chân chờ một lát, mới ngoắc nói: "Người tới để ta xem một chút!"

Phương Quý không rõ, ngoan ngoãn nhích lại gần.

Thanh Cù đạo nhân lấy pháp lực dò xét, sắc mặt lại càng quái lạ vừa kinh ngạc, hẳn đã phát hiện, Phương Quý bây giờ đúng là đột phá, hơn nữa căn cơ vững chắc, hồn nhiên thiên thành, không có nửa điểm vấn đề, so với những kia dùng Bích Chu đan đột phá đệ tử còn muốn chắc chắn, ngẫm lại chính mình lúc trước mới vừa đột phá Dưỡng Túc trung cảnh thì đều chưa chắc so với cái này tiểu nhi càng mạnh, hoặc là nói. . . Cùng hẳn kém đến cực xa!

Chỉ là, cái này rõ ràng là một cái đáng đáp non nớt tiểu hài tử a, tại sao có thể có như thế chất phác căn cơ?

Lẽ nào là thiên phú dị bẩm?

Hướng về Phương Quý nhìn sang, hai người mắt to trừng mắt nhỏ!

Thanh Cù đạo nhân cố nhiên một mặt không rõ, Phương Quý cũng tương tự là một mặt vô tội.

Chính mình cái gì cũng không có làm a, chính là ẩn Thanh Cù đạo nhân chỉ điểm, đem linh tức điều động đến cực hạn mà thôi, chỉ là mỗi điều động một lần, đều cảm thấy vẫn không có đạt đến cực hạn, trong lòng liền kìm nén khẩu khí, chờ khẩu khí này xuất ra, liền lập tức đột phá. . .

Đan dược đều còn chưa kịp ăn đây. . .

Thanh Cù đạo nhân tự nhiên không biết, Phương Quý cái này một hợp linh tức, vốn là không phải Thái Bạch tông tâm pháp tu luyện được, hẳn tu luyện chính là Đông Thổ Tân gia Cửu Nguyên chính điển, Cửu Nguyên chính điển luyện tức công pháp, so với Thái Bạch tông tâm pháp không biết cao minh bao nhiêu lần, tuy rằng tiêu hao tài nguyên cũng nhiều, nhưng linh tức cường đại cùng thuần túy, lại hoàn toàn không phải Thái Bạch tông tâm pháp có thể so sánh với đến. . .

Quan trọng hơn một điểm là, tu luyện Cửu Nguyên chính điển luyện tức pháp, có lẽ bình thường tiêu hao Bồ Khí đan cùng linh khí càng nhiều, nhưng cũng tuyệt không cần cái gì phá giai chi đan , bởi vì Cửu Nguyên chính điển luyện tức pháp, vốn là vì thần chỉ đánh căn cơ, nuôi ra cái này một hợp linh tức, làm vì phải là đột phá tầng thứ càng cao hơn vô số lạch trời, nếu là liền cái nhỏ nhỏ Dưỡng Tức trung cảnh đều đột phá không được, này còn tu luyện cái quý?

Đương nhiên , làm cái này người ngoài, Thanh Cù đạo nhân có thể phát hiện Phương Quý linh tức cường đại, lại không rõ chân nghĩa.

Lại như có thể thấy được một người vóc người cường tráng, một thân thần lực, nhưng cũng không nhìn ra người này ăn cái gì lớn lên!

Hắn dù như thế nào cũng không nghĩ ra Phương Quý tu luyện Cửu Nguyên chính điện, cũng chỉ có thể đổ cho hắn thiên phú dị bẩm!

"Trưởng lão, phía dưới nên làm gì?"

Phương Quý nhìn cái này Thanh Cù cái mặt người sắc một hồi biến một cái màu sắc, không nhin được mở miệng hỏi.

"Ngươi đều đột phá còn làm cái gì?"

Thanh Cù đạo nhân không khỏi tức giận huân cái này dọa chính mình nhảy một cái tiêu tử một câu, mạnh mẽ đè xuống trái tim kinh ngạc đến, suy nghĩ nói: "Dù như thế nào, cái này cũng là một gốc cây hạt giống tốt a, đến hướng về tiên môn nói lên một tiếng mới là!"

Trái tim có tính toán, sắc mặt lúc này mới chuyển biến tốt, hướng về Phương Quý nói: "Ngươi nội tình không sai, tu hành cũng thuận lợi, đúng là dựa vào chính mình liền đột phá Dưỡng Túc trung cảnh, ta chỗ này đã không giúp được ngươi, ngươi mà lại trở lại, chờ chuyển nhập Hồng Diệp cốc, sau đó đi Truyền Công điện cầu lấy thích hợp truyền thừa của chính mình chính là. . ."

"Ồ!"

Phương Quý đang hoảng đồng ý, chậm rãi đứng dậy rời đi.

Đi tới nơi cửa phòng, bỗng nhiên lại đi trở về, nói: "Trưởng lão, ta còn có chuyện muốn nói!"

Thanh Cù đạo nhân cũng không dám khinh thường, nói: "Người chỉ đề ý nói đi!"

Phương Quý một tay tóm lấy khay trên Linh đan, trên mặt lộ ra lấy lòng nụ cười, cùng lão đạo nhân thương lượng nói: "Tuy rằng ta không phục Linh đan liền đột phá, nhưng cái này cũng là tiên môn thưởng cho ta đi, không bằng ta trước hết cầm cái này mấy viên trở lại?"

Thanh Cù đạo nhân ngẩn ra, quát lên: "Hồ đồ!"

Phương Quý bắt đắc dĩ, thả xuống một viên, nói: "Nếu không ta nắm hai viên, cái này một viên cho người?"

Thanh Cù đạo nhân nhất thời trừng mắt lên.

Phương Quý vung vung tay: "Ta chỉ lấy một viên tổng được chưa. . ."

Thanh Cù đạo nhân: "lăn ra ngoài!"

"Ai. . ."

Phương Quý vô cùng bất đắc dĩ rời đi đại điện, một đường nói thầm xuống núi, trong lòng thầm mắng lão đạo nhân quá hẹp hòi!

Mà ở hẳn một đường có vẻ không vui trở lại Ô Sơn cốc cầu đá nhỏ thì cái này Đạo Đức điện bên trong Thanh Cù đạo nhân, cũng đã đem Phương Quý trên người phát sinh một màn bẩm báo cho chấp chương tiên môn quyền to Liễu Chân trưởng lão, cái kia Liễu Chân trưởng lão, chính là lúc trước tiếp dẫn Phương Quý nhập môn người, đối với cái này tiểu nhi ngược lại cũng còn có ấn tượng, nghe được Thanh Cù đạo nhân bẩm báo, hẳn cũng khẽ nhíu mày, trở nên trầm tư.

"Người này ta còn nhớ, hắn có thể ngăn ngắt trong vòng nửa năm, đột phá Luyện Khí tầng ba, ngược lại cũng không tính ngoài dự đoán mọi người, dù sao ta đương thời đã điều tra biết được, trong cơ thể hắn có một cỗ phồn thịnh được tính, chờ cái kia được tính tan ra, hắn nhất định tu vi tăng nhanh như gió, bây giờ chỉ là một hơi tu luyện tới Luyện Khí tầng ba, đã là hắn tu luyện không đúng phương pháp, không biết lãng phí bao nhiêu được tính. . ."

"Bất quá, nếu là nói hắn có thể không mượn Phá Giai đan, trực tiếp đột phá Dưỡng Túc trung cảnh. . ."

Trầm ngâm một lát, hắn lắc lắc đầu, nói: "Quả thật có chút quái lạ! Bất quá hắn khí huyết khô cạn là thực, coi như Luyện Khí cảnh giới biểu hiện lại qua kinh diễm, cũng qua không được Trúc Cơ quan ải, ta cho tới hôm nay, đều còn không rõ Hồ Tú bà bà đưa hắn đến ta Thái Bạch tông là làm cái gì, cho Lĩnh Nam Hồ gia đi tin, Hồ gia cũng không biết cái này tiêu nghi lai lịch như thế nào, ai, thôi thôi. . ."

Cuối cùng, hắn cũng chỉ có thể khoát tay áo một cái, nói: "Hơn nửa năm trước, Dã Long lĩnh, Tiêu Dao quật, Huyết Sát môn các loại bảy cái tông phái bị tàn sát không còn, trêu đến nước Sở đại loạn, bọn họ lưu lại lãnh địa cùng linh mạch, đều thành vô chủ con đường, năm đại Tiên môn đều ở tranh cướp, tông chủ vì những việc này, vẫn không có trở về núi, ta cũng không cách nào làm chủ, chỉ có thể tùy theo hắn đi đi. . ."

Nói trầm ngâm một phen, nói: "Người đi cho Truyền Công điện đưa cái nói, cái này tiêu nghi tuyển chọn truyền thừa lúc, không cần áp đặt cho hắn, hắn muốn tu luyện cái nào một đạo truyền thừa, liền cho hắn cái nào một đạo chính là!"

Thanh Cù đạo nhân gật đầu đáp ứng, khom người lĩnh mệnh đi tới.

Liễu Chân trường lão thở dài một tiếng, thầm nói: "Chỉ tiếc qua không được sinh tử cửa ải lớn, bằng không ngược lại thật sự là khóa hạt giống tốt."
.."

...

...

Phương Quý bây giờ tự nhiên không biết được quay chung quanh chính mình thuận lợi đột phá Dưỡng Túc trung cảnh việc ở tiên môn gọi ra nghị luận, hẳn chỉ là có chút đau lòng những kia không thể ăn được chính mình trong bụng Bích Chu đan, một đường nói thầm trở lại Ô Sơn cốc, ở chúng đệ tử trước mặt vừa có mặt, đường đường chính chính Dưỡng Túc trung cảnh tu vị lập tức gọi ra một mảnh não động, không biết có bao nhiêu người đều kích động xông tới.

Ngay đêm đó, tự nhiên lại là rượu ngon thịt tốt, một tràng đại yến.

Nhưng là bây giờ, hẳn đã đột phá Dưỡng Túc trung cảnh, lại tức đem chân chính rời đi Ô Sơn cốc, tiến vào Hồng Diệp cốc đi tu hành, bởi vậy, lần này, cũng coi như là mọi người xin hẳn ly biệt yến hội.

Ban đêm, tự nhiên là một phen uống thả cửa, chúng đồng môn đều uống say hun hun.

Phương Quý trước đây kỳ thực sẽ không uống rượu, rời đi thôn Ngưu Đầu lần đó, là hẳn lần thứ nhất uống rượu, nhưng đi tới tiên môn sau khi, từ cái làm từ cái chủ, trên tay lại có tiền, đúng là dần dần thật là học được uống rượu, hơn nữa tửu lượng vẫn không tính là kém.

uống đến đêm khuya, chúng đồng môn mới ai đi đường nấy, Phương Quý cũng ở A Khô trên giường ngã đầu ngủ.

Ngày thứ hai tỉnh lại thì A Khổ sư huynh đã đi đem Phương Quý lâu nhỏ bên trong đồ vật thu thập xong, đợi đến Phương Quý tắt đi một mặt mông lung buồn ngủ, đôi màu đỏ Hồng Diệp cốc áo choàng, bám tốt ngọc bội, đeo viên mũ, đập trên da trâu nhỏ ủng, lợi lợi sáng khoái sáng khoái đi ra thì Ô Sơn cốc bên trong, cùng hần tư giao rất tốt chúng đồng môn đều đã ở chỗ này chờ.

"Cung tiễn Phương Quý tiểu sư huynh tiến vào Hồng Diệp cốc, tu hành đại đạo, tiên đồ vô lượng!"

Chúng đồng môn cùng nhau hành lễ, hướng về Phương Quý chấp tay.

Tuy rằng Ô Sơn cốc bên trong các đệ tử, từ trước đến giờ nhân tình lạnh lùng, nhưng đối với Phương Quý loại này rõ ràng tiên đồ vô lượng đệ tử, nhưng cũng người người đều mừng rỡ kết giao, bất luận chân tình hay là giả dối, cái này một phen tụ hội lại đây tổng biệt cảnh tượng, để Phương Quý tâm tình thật tốt.

"Ha ha, chư vị các sư huynh đệ khách khí, ta ở Hồng Diệp cốc chờ các người gặp lại!"

Hắn cũng học cố sự bên trong hào hiệp dáng dấp, hướng về chúng đồng môn ôm quyền, sau đó cười ha ha, xoay người rời đi.

A Khổ ở bên cạnh thế hắn cũng hành lý, hắn chấp tay sau lưng đi ở phía trước, rất nhanh biến mất không thấy.

"Ai có thể nghĩ tới a, còn nhỏ tuổi, nhưng có bực này phúc duyên. . ."

"Người với người quả thật là không sánh được a. . ."

Chúng đồng môn từng cái tản ra, trong miệng còn đều đang sôi nổi nghị luận: "Chỉ bất quá nửa năm công phu, tu vị liền tăng nhanh như gió, rùng

trúc nhỏ bên quỳen đánh Lương Thông, Thập Lý cốc bên trong ngự kiểm như ảnh, dũng đoạt mười vị trí đầu, hiện nay lại đột phá Dưỡng Túc trung cảnh, một bước lên mây. . ."

"Vị này Phương Quý tiểu sư huynh, không phải phạm nhân a!"

"Đúng rồi, nói đến Lương Thông, cái này hung nhân đi nơi nào?"

"Không biết được, đã rất lâu không thấy hấn, nghe người ta nói, thật giống tự giác Tiên đạo vô vọng, quy phạm đi tới!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 38: Tiên Môn Truyền Thừa

Hồng Diệp cốc, liền ở Thái Bạch sơn trung phong phía dưới, quần sơn thấp thoáng trong lúc đó, diện tích mấy chục mẫu, linh khí đầy đủ, cùng Ô Sơn cốc so với, nơi này mới thật được cho là tiên môn đệ tử chỗ tu hành.

Ô Sơn cốc đệ tử, chỉ là một lòng Dưỡng Túc tu hành, cùng với nói là cầu đạo, chẳng bằng nói là sàng lọc, mà Hồng Diệp cốc đệ tử, thì lại có thể học tập tiên môn công pháp, càng là có thể tham nghiên phù triện, đan thạch, trận khí chư đạo, coi như tương lai tổ chất có hạn, thành tựu không được Trúc Cơ thân, bọn họ cũng có nhất nghệ tinh, có thể ở giới tu hành đặt chân.

Một mảnh Hồng Diệp lửa cũng tựa như sinh trưởng ở hai bên trên sườn núi, trong cốc đệ tử nhiều mặc áo bào đỏ, đàm tiếu tiếng gió, chu vi suối nước róc rách, trần cầm dị thú vắng lai, cũng không sợ hãi người, thoạt nhìn quả thật là có mấy phần thoát tục phong thái. Phương Quý theo A Khổ sư huynh đến khu này thung lũng thì liền ánh mắt đều không khỏi thẳng mấy phần, nghĩ thầm cái này Hồng Diệp cốc sinh hoạt, nhưng là so với Ô Sơn cốc nào nhiệt nhiều.

"Phương Quý sư đệ, đến nơi này, theo thường lệ trước tiên cần phải đi Thanh Tĩnh ty tìm người báo bị, sắp xếp động phủ cho người tu hành!"

A Khổ sư huynh công lấy hành lý cùng với Phương Quý cùng nhau lại đây, hẳn đúng là đến cái nào đều quen, cũng không hỏi đường, liền trực tiếp dẫn theo Phương Quý hướng về Hồng Diệp cốc góc tây nam trên sườn núi

một toà đạo điện bên trong đi tới, Phương Quý đi theo bên cạnh hắn, là nhất bết lo, cái gì cũng không nghĩ không ghi nhớ, chỉ là đặt sau lưng hai cái tay nhỏ bé đánh giá cái này núi trong cảnh sắc, nghĩ sau này mình ở cái này Hồng Diệp cốc trong sinh hoạt sẽ là cái gì loại.

"Ồ? Cái kia không phải A Khô sao?"

"A Khô sư huynh, ngươi trở về Hồng Diệp cốc rồi?"

Cái này một đường theo theo núi đường nhỏ đi lên đi, ven đường lại đón mấy cái Hồng Diệp cốc đệ tử, bọn họ thấy A Khô, đúng là sáng mắt lên, dồn dập cười bắt chuyện lên, tiếng nói vang dội, lập tức đưa tới không ít ánh mắt.

"Ân. . . Khoản, hóa ra là Vương sư đệ, Tôn sư đệ. . ."

A Khô sắc mặt có chút lúng túng, lạo viết ngoáy cổ hướng về trong đó mấy người hành lễ, liền muốn tiếp tục hướng phía trước.

"A Khô sư huynh, ngươi rốt cục vẫn là nghĩ thông suốt, về Hồng Diệp cốc đến chọn truyền thừa rồi?"

"Ha ha, hay là A Khô sư huynh thân công luyện thành?"

Nhưng này chút Hồng Diệp cốc đệ tử nhưng không có lập tức tản đi, vây quanh ở cách đó không xa mở miệng cười, có chút ý nhạo báng.

"A Khô sư huynh lại nhận thức nhiều người như vậy?"

Phương Quý nghe xong, cũng tám tắc lấy làm kỳ lạ, hắn đã sớm biết A Khô tuy ở Ô Sơn cốc, nhưng cũng không phải hai năm trước cùng với những cái khác người cùng nhau nhập môn, hơn nữa ở cái này Tiên môn

mặt trong, nhân duyên rất rộng, nhưng cũng không hề nghĩ tới hẳn lại ở Hồng Diệp cốc cũng nhận thức nhiều người như vậy.

Mà lại nghe những thứ này người khẩu khí, A Khổ sư huynh không chỉ có biết bọn hắn, vẫn là từ Hồng Diệp cốc đi ra ngoài.

Người người đều vót đến nhọn cả đầu hướng về Hồng Diệp cốc bên trong xuyên, A Khổ làm sao ngược lại muốn chạy về Ô Sơn cốc đi?

Thấy chung quanh trêu ghẹo người càng ngày càng nhiều, Phương Quý cũng chính trừng mắt hai mắt hiếu kỳ nhìn mình, A Khổ sư huynh lại càng không đất dung thân, lập tức hướng về những kia chào hỏi người cuối người thi lễ, nói: "Chư vị sư huynh đệ có lễ, A Khổ này đến, là đưa ta Phương Quý tiểu sư đệ đến Hồng Diệp cốc bên trong thu xếp, vẫn còn có một đồng việc vặt vãnh muốn làm, quay đầu lại rảnh rồi, trở lại tiếp chư vị sư huynh đệ. . ."

Nói xong Phương Quý hành lý, lập tức lên núi.

Chư vị mọi người cũng không thêm đề ý, cười cợt một trận, ai đi đường nấy.

Phương Quý có chút ngạc nhiên, hai ba bước chạy tới, mở miệng muốn hỏi, A Khổ sư huynh chợt mở miệng nói: "Phương Quý sư đệ, trước tiên không cần vội vã hỏi ta, hiện nay là người vào Hồng Diệp cốc, tất cả đều là tiểu tiết, duy có một chút, người chỉ cần cẩn thận, người vào Hồng Diệp cốc, tu vị cũng phá Dưỡng Tức trung cảnh, nên truyền thừa tiên môn công pháp lúc, chúng ta Thái Bạch tông có công pháp vô số, cũng quyết định người tương lai con đường tu hành, nên lựa chọn như thế nào, người có thể chiếm được suy nghĩ tỉ mỉ rõ ràng!"

"Công pháp?"

Phương Quý nghe xong, không để ý lắm, nói: "Đương nhiên phải chọn lợi hại nhất, không phải vậy tương lai làm sao thu thập Trương Xung Sơn?"

"Ai. . ."

A Khô sư huynh nghe xong hẳn, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: "Vẫn là nhiều nghe một chút trưởng lão đề nghị đi!"

Hắn tựa hồ không muốn nhiều lời, Phương Quý liền cũng không hỏi, hai người vào đạo điện, báo bị Phương Quý danh hào, điện này bên trong chấp dịch đạo nhân, liền cho Phương Quý một khối thẻ số, phía trên tự nhiên có nhưng hắn tu hành động phủ các loại, lại là từ lúc hai tháng trước cũng đã chuẩn bị cho hắn tốt, ở những kia thông qua thử luyện người trong, Phương Quý bởi vì cần trước tiên tăng cao tu vi, cũng so với bọn họ càng chậm hơn chút.

Lĩnh xong thẻ số, còn chỉ là tiêu tiết, A Khô sư huynh chỉ là bồi tiếp Phương Quý đi đem hành lý thả xuống, lại giúp đỡ hắn bày sẵn đệm chăn, lúc này mới biểu hiện nghiêm túc, bồi tiếp Phương Quý hướng về mặt đông Ngọc Bộc nhai phía trên Truyền Công điện đi tới, sắc mặt càng nghiêm nghị.

"Phương Quý sư đệ người vào đi thôi, ta ở ngoài điện chờ người!"

Nhìn A Khô vẻ mặt thành thật đáng đáp, Phương Quý bỗng nhiên cười nói: "A Khô sư huynh, rõ ràng là ta lựa chọn truyền thừa, làm sao người lại so với ta còn căng thẳng?"

A Khô sư huynh sắc mặt hơi bối rối, cười khỏ nói: "Người là ta đem đưa vào môn, tự nhiên quan tâm!"

Phương Quý cười ha ha, khoát tay áo một cái, nói: "Ta đi xem một chút tiên môn bên trong có gì truyền thừa, làm ra quyết định, trước tiên nói cho

ngươi!"

Nói liền nhắc tiến bước Truyền Công điện, chỉ thấy điện bên trong thật là thanh tĩnh, liền cái bóng người cũng không có, nhập điện sau khi, liền có thể nhìn thấy điện bên trong bày ra rất nhiều cao to cái giá, phía trên bày đặt các loại điển tịch, vừa có giấy bộ, cũng có sách thẻ tre, còn có một chút trắng nõn như ngọc thẻ ngọc, làm cho người cảm giác trang trọng mạnh mẽ, có chút khó có thể dùng lời diễn tả được đạo uẩn ý huyền diệu.

"Hồng Diệp cốc đệ tử Phương Quý, đến đây cầu lấy truyền thừa. . ."

Phương Quý đến bực này địa phương, cũng không dám ngang ngược, liền ở cửa điện kêu một tiếng.

"Phương Quý? Thử luyện mười vị trí đầu vị cuối cùng sao?"

tiếng nói ở trong đại điện vang vọng, không lâu lắm, liền nghe bên trái Thiên điện bên trong truyền ra một tiếng nói già nua, một người có mái tóc hoa râm, sắc mặt chầy lười Lão đầu tử dò ra đầu, đánh giá một chút Phương Quý, nói: "Thử luyện mười vị trí đầu bên trong người, cũng đã lại đây cầu qua truyền thừa, liền ngay cả mười vị trí đầu sau khi người đều đến không ít, ngươi đúng là nhẫn nại không xung động, đến bây giờ mới lại đây!"

Nói vẫy tay: "Theo ta đến đây đi!"

Phương Quý vội vàng chạy chậm, cùng lão già này tiến vào Thiên điện, ở hần án thư trước bồ đoàn bên trên ngò, trái phải đánh giá, chỉ thấy cái này Thiên điện cũng cùng chính điện một mảnh, xếp đầy các loại thư tịch, đặc biệt là ở lão già này sau lưng, càng có rất nhiều hỗn độn điển tịch, xếp thành một đống.

"Nếu là người khác tới cầu pháp, chỉ cần cẩn thận hỏi dò hần am hiểu cái gì đạo, rồi hướng cái gì đạo cảm thấy hứng thú, còn đến tinh tế nhận biết

cảm thụ trên người hẳn linh tức mạnh yếu nhiều ít, tổ chất cùng thiên phú, lại cho đề nghị, để tránh khỏi bỏ lỡ đệ tử tiền đồ, bắt quá cái này tiểu nhi lại là Liễu Chân trưởng lão tự mình dặn dò, không cần nhiều để ý đến hẳn, hẳn thích học cái gì, liền học cái gì, những thứ này đều có thể bớt đi!"

Ở Phương Quý đánh giá Thiên điện lúc, lão già này cũng đang quan sát Phương Quý, trong lòng cân nhắc một phen, chợt mở miệng, nói: "Ngọt tiểu tử kia, ngươi nếu đến rồi Truyền Công điện, liền biết truyền pháp tầm quan trọng, chúng ta Thái Bạch tông lập phái thời gian không lâu, nhưng cũng có truyền thừa vô số, trong đó có năm đại chính pháp, mấy chục tiểu pháp, các có huyền cơ, không biết ngươi muốn học cái nào một đạo truyền thừa a?"

Phương Quý bị lão già này nhắc nhở, có chút vô tội, dừng một chút mới nói: "Đều có cái gì?"

Lão đầu tử cười cợt, đem một bộ màu đỏ sách thẻ tre ném tới trước mặt trên bàn, nói: "Đây là Tứ Linh Hỏa ngự pháp, nhờ vào đó có thể tu luyện tứ linh ngự hỏa, huyền diệu đến cực điểm, trong Tiên môn nghĩ muốn học tập thuật luyện đan đệ tử, nhiều tu phương pháp này, bổ sung lẫn nhau!"

Nhìn Phương Quý một chút, lại ném qua đến một bộ lam phong điển tịch, nói: "Đây là Thần Dẫn Phong Thổ quyết, tu luyện này pháp, có thể ngự Thổ hành chi lực, diệu dụng nhiều, trong môn phái nghiên tập trận đạo đệ tử nhiều tu này pháp!"

Nói lại lấy ra mấy bộ điển tịch, từng cái giới thiệu: "Đây là Linh Lung Dưỡng Thần quyết, có thể ôn dưỡng đạo tâm, tăng lên linh thức, trong môn phái nghiên tập phù triệu đệ tử, thường thường đều tu pháp quyết này, đây là Thất Bảo Hộ Thân quyết, có thể tu Thất Bảo thân, trăm yêu trừ ma. . ."

Hắn cũng coi như kiên trì không sai, từng cái cho Phương Quý giới thiệu một lượt, sau đó liền chờ Phương Quý trả lời.

Phương Quý trong lòng nhất thời xoắn xuýt lên, một lát sau sau khi, nghĩ đến đương thời Trương Xung Sơn một kiếm tước núi đá uy phong, liền kiên định chính mình ý nghĩ, nói: "Trưởng lão a, những thứ này đều rất lợi hại, bất quá ta muốn hỏi. . . Cái nào công pháp đánh nhau lợi hại nhất?"

"Đánh nhau?"

Lão già kia kỳ thực chỉ là cái chấp sự, cũng không phải là trưởng lão, nghe xong Phương Quý, lại không khỏi liếc mắt nhìn hắn, bình chân như vại nói: "Các loại công pháp, đều có huyền cơ, tu luyện tốt, đều có thể dùng để trảm yêu trừ ma, vận dụng tuyệt diệu, tồn một lòng thôi!"

"Này không phải là phí lời mà. . ."

Nghe xong hắn lời này, Phương Quý không khỏi buồn bực, lặng lẽ nhét vào hai khối linh thạch cực phẩm đi qua.

"Hả?"

Lão già kia cảm thấy khá bất ngờ, vừa nhìn Phương Quý đưa tới linh thạch, lại còn là thượng đẳng Tử Linh thạch, mí mắt đúng là nhảy nhảy, không dấu vết đem hai khối linh thạch thu vào trong tay áo.

Phương Quý hướng về hắn thu rồi, cười cợt nhan mở, nói: "Trưởng lão, những này công pháp bên trong, cái nào đánh nhau lợi hại nhất a?"

Lão già kia mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, nhàn nhạt nói: "Các loại công pháp, đều có huyền cơ, tu luyện tốt, đều có thể dùng để trảm yêu trừ ma, vận dụng tuyệt diệu, tồn một lòng thôi. . ."

Phương Quý không nhịn được nghĩ tức giận.

Lão già kia nói đến chỗ này, hơi dừng lại một chút, rồi nói tiếp: ". .. Bất quá nếu bàn về trăm yêu trừ ma uy lực, tự nhiên còn Chúc Kim Quang Thần Ngự Pháp mạnh nhất, này pháp tu ra hỏa hầu, một thân linh tức, điều động kim quang, bảo hộ chư tự thân, liền có thể trừ tà bất xâm, đao kiếm khó thương, gia trì ở phi kiếm pháp bảo, liền có thể uy lực tăng mạnh, vô kiên bất tồi, thật là ta Thái Bạch hộ đạo chí điền!"

Phương Quý nghe, con mắt không khỏi sáng lên, gật đầu liên tục: "Đi học cái này!"

"Người chắc chắn chứ?"

Lão đầu tử tà khiết Phương Quý một chút, cười nói: "này pháp uy lực tuy mạnh, lại là chỉ có chinh chiến ngăn địch năng lực, tại luyện đan chế phù bày trận cũng không giúp ích, tương lai cách tiên môn, kiếm cơm ăn cũng khó, cũng không thể trọng phương pháp này đi đánh cướp chứ? Ha ha, vì lẽ đó ngoại trừ Thanh Khê cốc bên trong những người kia, rất ít người chuyên học bực này khắc địch chế thắng pháp môn, các người lần này nhập cốc gần trăm vị đệ tử bên trong, cũng chỉ có rất ít mấy người tuyển chọn này pháp. . ."

"Đương nhiên xác định. . ."

Phương Quý thuận miệng đáp ứng, chợt nhớ tới một chuyện, nói: "Đều có ai học được?"

Lão đầu tử suy nghĩ một chút, nói: "Đều ai tới, ai, tuổi tác lớn, trí nhớ không được tốt. . ."

Phương Quý lập tức lại lấy ra một khối linh thạch, Lão đầu tử nở nụ cười, chậm từ tốn nói: "Ta nhớ tới có cái gọi Triệu Thái Hợp, còn có gọi Trương Kinh, họ Phùng cái kia, tựa hồ gọi Phùng Loan Tâm? Mười vị trí

đầu trong, lựa chọn này pháp ngược lại có hai, ba cái, a, đúng rồi, mười vị trí đầu sau khi, ta cũng nhớ tới có một cái, họ Trương, gọi Trương Xung Sơn vẫn là cái gì?"

"Họ Trương cái khôn kiếp?"

Phương Quý nghe vậy sắc mặt nhất thời biến đổi, đem linh thạch cất đi, ủ rũ cuối đầu nói: "Vậy ta lại suy nghĩ một chút. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 39: Phía Sau Núi Phế Nhân

"Phương Quý sư đệ, ngươi chọn cái nào đạo truyền thừa?"

Ở Truyền Công điện ở ngoài lo lắng chờ A Khổ sư huynh, vừa thấy được Phương Quý cúi đầu ủ rũ đi ra, lập tức vẻ mặt căng thẳng tới đặt câu hỏi, Phương Quý một mặt khổ não, khoát tay áo một cái, nói: "Khỏi nói, A Khổ sư huynh, ta cảm thấy ta sắp bị người thu thập, ta vốn định học cái kia Kim Quang Thần Ngự pháp, cùng người đánh nhau rất là lợi hại, không nghĩ tới Trương Xung Sơn lại sớm học được, lần này xong, tương lai nếu là cùng hắn đánh nhau, ta khẳng định đến thiệt thòi lớn. . ."

"Ân. . ."

A Khổ sư huynh một lát sau, mới rõ ràng Phương Quý lại là bởi vì Trương Xung Sơn sớm học Kim Quang Thần Ngự pháp mà lo lắng, dờ khóc dở cười, lấy lại bình tĩnh, nhỏ giọng hỏi: "Này trưởng lão không có bởi vì ngươi am hiểu phi kiếm, mà cho ngươi chút đề nghị sao?"

"Đề nghị?"

Phương Quý một mặt mông, nói: "Nào có đề nghị gì?"

"Người khác đều sẽ cho đề nghị a. . ."

A Khổ sư huynh không khỏi nhú mày, có chút.

"Kiến nghị gì không đề nghị, ta đều muốn bị thu thập còn bất kể hẳn là cái gì đề nghị?"

Phương Quý cũng không biết A Khô đang lo lắng cái gì, chỉ là vừa nghĩ tới vận mệnh của mình, liền bị từ bên trong đến, than thở: "Nghĩ ta Phương Quý Phương đại gia, đường đường tiên nhân đời sau, ba tuổi biết leo cây, năm tuổi biết bắt cá. . . Bảy tuổi liền có thể lật Hoa quả phụ nhà cửa sổ nhìn lên nàng rửa ráy, anh hùng cô quạnh chưa bao giờ thua qua, ai từng nghĩ tiến vào cái này phá tiên môn, lại bị người khác cho bắt nạt rồi?"

Vừa nặng nề thở dài, vừa chấp tay sau lưng hướng về chính mình động phủ đi tới, bóng lưng vô cùng cô đơn.

"Không đạo lý a, Phương Quý sư đệ thiên phú tốt như vậy. . ."

Đi theo Phương Quý sau lưng A Khô, cũng là vẻ mặt nghi hoặc, khổ sở cân nhắc một hồi, không được kỳ giải, nhưng hiển nhiên Phương Quý sắp đi xa, bỗng nhiên tàn nhẫn nhẫn tâm, chạy nhanh tới, nói: "Phương Quý sư đệ, ta có lời muốn nói với ngươi!"

Phương Quý cô đơn quay người sang đến, nói: "Nói đi, nếu không nói lần sau chỉ có thể đi ta mộ phần nói. . ."

"Cái này. . . Thật không đến nỗi. . ."

A Khô sư huynh điều chỉnh một thoáng tâm tình mới tiếp tục nghiêm túc nhìn Phương Quý, nói: "Ngươi quả thật muốn học công pháp mạnh nhất?"

Phương Quý bĩu môi, nói: "Công pháp mạnh nhất để Trương Xung Sơn đưa kia đoạt. . ."

A Khô sư huynh lắc đầu nói: "Thái Bạch môn hạ công pháp biết bao là nhiều, Kim Quang Thần Ngự pháp làm sao có thể nên phải mạnh nhất hai

chữ, năm vị trí đầu đều không chịu nổi, chỉ là có chút công pháp sẽ không dễ dàng truyền cho Hồng Diệp cốc đệ tử thôi, chỉ có Thanh Khê cốc đệ tử mới có thể tiếp xúc được, bất quá người nếu thật muốn học cái này mạnh nhất công pháp, ta cũng biết một người, hẳn hiểu được Thái Bạch môn hạ, mạnh nhất bản lĩnh. . ."

Phương Quý ngó ngẩn, bình tĩnh nhìn A Khô sư huynh, nói: "Quả thật là mạnh nhất?"

A Khô sư huynh nghiêm mặt nói: "Đương nhiên mạnh nhất, so với Thanh Khê cốc những người kia học còn lợi hại hơn!"

Phương Quý sắc mặt đứng đắn chút, thật lòng nhìn A Khô sư huynh.

A Khô sư huynh lúc này cũng vẻ mặt thành thật, rất ít có thể nhìn thấy hắn nghiêm túc như vậy thời điểm.

Phương Quý rất nhanh làm ra quyết định, nói: "Ta tin người, mang ta tới nhìn!"

A Khô sư huynh thấy được Phương Quý đáp ứng, vẻ mặt rất là vui mừng, nhưng trên mặt lại bỗng nhiên chút vẻ lo âu, do dự một chút, nói: "Phương Quý sư đệ, người có thể tin ta, ta rất là cảm kích, nhưng sư huynh ta vẫn là nhất định phải sớm nói cho người, đạo kia công pháp tuy rằng rất mạnh, nhưng cũng phi thường khó, người như tu luyện được tốt, liền có thể tài nghệ trấn áp đồng môn, nhưng nếu là tu luyện không tốt. . ."

"Khó sợ cái gì, ta chỉ là sợ không thật lợi hại!"

Phương Quý trong lòng tự tin lại lửa rùng giống như bay lên vọt lên, cười lớn một tiếng, nói: "Dẫn đường!"

A Khỏ sư huynh thấy hấn dáng dấp kia, sắc mặt vui mừng, thở phào nhẹ nhõm, nói: "Đi theo ta!"

Hai người rời Hồng Diệp cốc, lại hướng về Thái Bạch tông phía sau núi mà đến, đi được hơn nửa ngày công phu, dần dần đã rời xa núi trước cung điện cùng quần thể kiến trúc, hai bên cỏ dại um tùm, con đường khó đi, Phương Quý nghĩ muốn ngự kiếm mà đi, A Khỏ lại nói cho hấn lần này đi cầu pháp, nhất định phải tâm thành, không thể ngự kiếm, bởi vậy Phương Quý cũng chỉ đành nhẫn nhịn, chỉ nghĩ tốt nhất đạo pháp môn này không nên để cho chính mình thất vọng rồi. . .

Bọn họ đầy đủ đi một canh giờ, mới vòng qua khổng lồ Thái Bạch sơn mạch, đi tới phía sau núi một mảnh u cốc trong lúc đó, Phương Quý định thần nhìn lại, chỉ thấy thung lũng này cùng núi trước không giống, lại không có đạo điện lầu vũ, trái lại đặt vài mẫu ruộng tốt, ruộng một bên cây hạch đào dưới, trúc một gian nho nhỏ nhà tranh, rất xa nhìn lại, còn có thể nhìn thấy cách đó không xa trong rừng, có lợn rừng lúc ẩn lúc hiện.

Cái này nơi nào như là Thái Bạch tiên môn, cũng như là trở lại thôn Ngưu Đầu.

"Ngươi nói pháp, liền ở ngay đây?"

Phương Quý ánh mắt cũng không khỏi ngờ vực lên, nhìn A Khỏ một chút.

"Đúng, Phương Quý sư đệ không muốn lớn tiếng. . ."

A Khỏ sư huynh nhỏ giọng nói, trước tiên hướng về nhà tranh đi tới.

Hấn tựa hồ đối với nơi này thật là quen thuộc, rất xa lợn rừng nhìn thấy A Khỏ, liền dẫn một hàng heo rừng nhỏ cuồng chạy vội tới, thanh thế thật là kinh người, đặc biệt là đi đầu một con, cái kia vóc người lại so với A Khỏ

sư huynh còn cao lớn hơn, lông cứng như chàm, núi nhỏ cũng tựa như, kiên trì hai cây răng nanh, A Khổ sư huynh cũng không phải sợ, thuận lợi đem cái gùi bên trong ven đường cắt đến nộn cỏ đút cho nó ăn.

Phương Quý cũng là lúc này mới nghĩ đến, A Khổ sư huynh thường thường vào núi cắt cỏ, vừa đi hơn nửa ngày, lẽ nào chính là lại đây cho heo ăn?

Lợn rừng ăn xong nộn cỏ, liền dẫn một hàng heo rừng nhỏ nghênh ngang rời đi, không hề liếc mắt nhìn Phương Quý một chút.

A Khổ sư huynh nhưng là hướng về Phương Quý ra hiệu, để cho hắn lặng lẽ theo tới.

Tới nhà tranh trước mặt, A Khổ liền đã thả nhẹ bước chân, chỉ thấy gian nhà tranh này phía trước, trên ghé mây chính ngủ một cái nam tử, mũ rom che ở trên mặt, không thấy rõ dáng dấp của hắn, A Khổ cũng không chào hỏi, trước tiên rón rén tiến vào phòng cỏ trong, chỉ một lúc sau, lại là rót một bình trà nước đi ra, đặt ở nam tử này trong tay, lẳng lặng chờ hắn tỉnh lại.

Phương Quý không rõ ý gì, nhưng cũng chỉ có thể kiên trì chờ.

Lặng lẽ đánh giá, lại chỉ có thể nhìn đến ra nam tử kia vóc người thon dài, tuy là nông phu dáng dấp, nhưng hai tay tinh tế, không có trải qua việc nhà nông vết tích, hơn nữa trên người áo bào mặc dù có chút rách nát, lại rõ ràng nhìn ra được, đều là chút tính chất tinh xảo vải vóc.

Cái này một chờ, chính là một nén hương công phu, nam tử vẫn là lặng yên không một tiếng động, như là đang ngủ say.

A Khổ làm như thói quen, Phương Quý lại không nhịn được nghĩ, làm sao liền tiếng ngáy cũng không nghe thấy, đây là ngủ vẫn là chết?

Hiển nhiên nước trà đều đã nguội, A Khô sư huynh liền đứng lên, lặng lẽ đi đổi nước nóng.

Một bàn tay lớn, bỗng nhiên đặt tại ấm trà bên trên, A Khô sư huynh nhất thời vui mừng ngẩng đầu lên, chỉ thấy cái kia ghế mây bên trên nam tử đưa tay sờ qua ấm trà, chậm rãi ngồi dậy, trên mặt mũ rơm rơi xuống, đã thấy hấn là cái một mặt tịch liêu nam tử, hấn mò lên ấm trà, hướng về trong miệng quán lên, không có mảy may đáng vẻ, coi A Khô cùng Phương Quý hai người đều không tồn tại cũng tựa như.

A Khô thấy hấn tỉnh rồi, đã là mừng rỡ vạn phần, thật lòng nhìn hấn.

Nam tử kia quán đủ rồi nước trà, mới nhìn A Khô một chút, nói: "Người lại đến cho ta cái này kẻ tàn phế giới thiệu đệ tử?"

A Khô lập tức quỳ lạy đi xuống, nói: "Tiên sinh, ta không thiên phú, nhưng Phương Quý sư đệ rất lợi hại, có lẽ có thể kế thừa người kiếm đạo!"

Nam tử kia thả xuống ấm trà, nhìn A Khô một chút, sắc mặt càng có vẻ hơi tịch liêu, đưa tay sờ sờ đầu của hấn, nói: "Người như không có thiên phú, cái này Thái Bạch tông bên trong cũng không có mấy người tính có thiên phú, người chỉ là số khổ thôi. . ."

A Khô sư huynh lắc đầu, viền mắt tựa hồ có hơi ướt át.

Nam tử kia lúc này mới nhìn về phía Phương Quý, nói: "Người lại có năng lực gì, A Khô lại như vậy tôn sùng người?"

Phương Quý há miệng, nghĩ thầm ta năng lực nhiều như vậy, từ đâu cái bắt đầu nói tới a?

A Khô sư huynh vào lúc này đã vội vàng giúp hấn trả lời, nói: "Tiên sinh, Phương Quý sư đệ, nhân xung Quý Ảnh, hấn mới nhập môn nửa năm,

liền đã nhập Dưỡng Túc trung cảnh, trọng yếu nhất chính là, hấn ở ta dạy hấn ngự kiếm sau, trước sau chỉ dùng một tháng, liền có thể đem phi kiếm điều khiển thân kiếm hợp nhất, linh động dị thường, còn dựa vào cái này một tay ngự kiếm bản lãnh, ở Thập Lý cốc thử luyện trong, tài nghệ trấn áp đồng môn, đoạt được mười vị trí đầu. . ."

"Ồ?"

Nam tử kia nghe xong, cũng không biểu hiện cái gì, chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Cũng xem là tốt!"

Dứt lời lời này sau khi, hấn liền ngơ ngác xuất thần, không biết đang suy nghĩ gì, cả người thân du vật ngoại giống như, A Khổ đã quen thuộc từ lâu, nhưng Phương Quý lại là chờ có chút nôn nóng, qua hồi lâu, nam tử kia mới như là hoãn qua thân đến, quay đầu nhìn A Khổ một chút, nhàn nhạt nói: "Người đưa nhỏ này, một lòng nghĩ giúp ta cái này kẻ tàn phế, đã thất bại vài lần, còn không hết hi vọng?"

A Khổ mãnh đến ngẩng đầu lên, cắn răng nói: "Ngài không phải phế nhân, ta đã thấy. . ."

"Người gặp qua chỉ là trước đây ta thôi. . ."

Nam tử kia lắc lắc đầu, tựa hồ không muốn ở vấn đề này nói chuyện nhiều, quay đầu nhìn Phương Quý một chút.

Ánh mắt kia rất quái lạ, nam tử kia thoạt nhìn cũng rất bình thường, nhưng chính là như vậy một chút, Phương Quý trong lúc nhất thời, tựa hồ có loại hoàn toàn bị hấn nhìn thấu cảm giác, đón cái ánh mắt kia, hấn thật giống có như vậy nháy mắt, thành trong suốt. . .

Hiển nhiên nam tử này tựa hồ lại đang ngăn người, A Khổ cắn răng, bỗng nhiên từ cái gùi bên trong lấy ra một vật.

Phương Quý nhìn thấy, nhất thời hơi ngần người ra, đã thấy A Khỏ trong tay nâng, lại là chính mình lúc trước từ pháp khí các bên trong mua được màu đen thạch kiếm, từ khi mua về sau khi, chính mình liền vẫn đang khổ luyện Quỷ Linh kiếm, còn chưa từng có chạm qua thanh kiếm này, trước vẫn ở lâu nhỏ bên trong vút, nhưng lại không biết A Khỏ khi nào đem thanh kiếm này lấy đi ra, còn giấu ở cái gùi bên trong, một đường cũng đến.

"Tiên sinh. . ."

A Khỏ đem cái kia màu đen thạch kiếm hai tay nâng, giơ lên đỉnh đầu, nói: "Cái này chính là Phương Quý sư đệ lần thứ nhất nhập pháp khí các tuyền kiếm!"

Nam tử kia quay đầu nhìn về phía màu đen thạch kiếm, ánh mắt phảng phất sâu hơn rất nhiều.

Qua hồi lâu, hắn mới bỗng nhiên nhẹ nhàng hít một tiếng, nhìn về phía Phương Quý: "Đứa nhỏ này tố chất cũng không tệ lắm, chỉ là tương lai con đường tu hành. . ."

Nói tới chỗ này, hắn lắc lắc đầu, không có tiếp tục nói hết, mà là nhìn Phương Quý nói: "Ta cũng không biết ngươi là ai, bất quá nói vậy là cái có lai lịch, Thái Bạch tông truyền thừa đông đảo, ngươi lựa chọn cái nào đạo, đều so đến tìm ta tốt, A Khỏ phối hợp ta cái này kẻ tàn phế rất lâu, ta đến thừa hấn tình, hấn nếu giới thiệu ngươi tới, vậy ta thì sẽ dạy ngươi, chỉ là từ thô tục nói ở trước, ta pháp không tốt học, trước A Khỏ cũng giới thiệu qua mấy người lại đây, bọn họ đều không học được, cuối cùng ngược lại cho rằng A Khỏ hại bọn họ, cùng hấn trở mặt thành thù, không thể không trốn đến Ô Sơn cốc đi tới, vì lẽ đó ở truyền pháp trước ta cần hỏi ngươi, ngươi mình quả thật muốn học sao?"

Phương Quý lúc này còn mơ mơ màng màng, thật tốt suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn là ổn thỏa tốt hơn.

Hắn cẩn thận từng li từng tí một hỏi: "Truyền thừa của người lợi hại sao?"

"Ta kiếm đạo không có gì dùng. . ."

Nam tử kia tịch liêu mở miệng, nói: "Nhiều nhất cũng chính là ép ép một chút thiên hạ quần hùng, tranh một chuyện vô địch tên thôi!"

Phương Quý vừa nghe liền vui vẻ: "Trâu còn có thể như thế thôi?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 40: Thái Bạch Cửu Kiếm Ca

Ở trong mắt Phương Quý, cao thủ làm sao cũng đến như Chu người mù giăng cổ sự bên trong như vậy áo trắng như tuyết, ngự kiếm cửu thiên giống như tiên nhân vật a, dầu gì cũng phải là di thế độc lập, không dính khói bụi trần gian phong trần dị nhân, dù như thế nào đều cùng cái này thoát nhìn lồi thoi lếch thếch một mặt tịch liêu nam tử không đáp một bên, vây quanh hấn trái ba vòng phải ba vòng, đều không nhìn ra trên người hấn có cái gì điểm đặc biệt đến!

Đặc biệt là, thối cái trâu cũng là thối, then chốt người cái này khoác lác cũng thối quá khuếch đại chút. . .

Hấn nghe được A Khổ nói, cũng nghe được người đàn ông này nói, liền càng là rõ ràng rất nhiều chuyện, hợp A Khổ sư huynh đã không phải lần đầu tiên giới thiệu với hấn đồ đệ, chỉ là những kia người đều không có học được?

Cũng khó trách A Khổ sư huynh ở Hồng Diệp cốc nhận thức nhiều người như vậy, cũng là bởi vì trước hấn cho người đàn ông này giới thiệu đệ tử, hố rất nhiều người, mọi người đều căm thù hấn duyên cớ!

Tổng hợp so sánh, cái này liền không khỏi Phương Quý không thận trọng cân nhắc.

Hấn ở Hồng Diệp cốc Truyền Công điện không có tìm được tốt truyền thừa, đó là bởi vì hấn không tìm được một đạo có thể ỏn ếp Trương Xung Sơn một đầu công pháp, nhưng tu hành dù sao cũng là đại sự, coi như mình

không thể ỏn ép Trương Xung Sơn một đầu, cũng không thể nắm chính mình tu hành đường làm kịch a!

Tựa hồ nhìn ra Phương Quý tuy rằng chồng khuôn mặt tươi cười, nhưng chính là chân chờ không chịu đáp ứng, A Khổ đi tới đến đây.

Hắn đem Phương Quý kéo xa vài bước, thật lòng nhìn Phương Quý, nói: "Phương Quý sư đệ, ta biết ngươi đang lo lắng cái gì, nhưng xin ngươi yên tâm, ta sẽ không lừa ngươi, tiên sinh là cái người rất lợi hại, kiếm đạo của hắn cũng thiên hạ vô song, chỉ là kiếm đạo của hắn khó học, đối với thiên phú cùng cần khẩn yêu cầu cực cao, nếu như ta không phải nhìn thấy ngươi có thể trong vòng một tháng đem phi kiếm luyện đến trình độ đó, ta cũng sẽ không mang ngươi tới gặp tiên sinh, ban đầu ta không thể học được tiên sinh kiếm, nhưng bằng ngươi tố chất, nhất định so với người khác càng có hi vọng học được. . ."

Phương Quý nghe vậy, trầm thấp cười cợt, nói: "A Khổ sư huynh, từ tuyển phi kiếm bắt đầu ngươi thì có ý đồ này rồi?"

A Khổ sư huynh nghe vậy sắc mặt ửng đỏ, nhưng cũng thản nhiên thừa nhận, nói: "Ta vẫn luôn nghĩ thế tiên sinh tuyển cái đệ tử, đến truyền thừa kiếm đạo của hắn, trước dạy ngươi phi kiếm, quả thật có khảo nghiệm ý tứ ở bên trong, bất quá, ngươi học so với ta nghĩ tới còn nhanh hơn. . ."

Phương Quý cười híp mắt nói: "Vậy ngươi là lúc nào xem trọng ta?"

A Khổ sư huynh nhỏ giọng nói: "Muốn nghe lời nói thật?"

Phương Quý gật gật đầu: "Nói ra trong lòng thoải mái!"

A Khổ sư huynh nói: "Ngươi tuổi nhỏ, thật không học được còn có cơ hội lại đổi những khác. . ."

Phương Quý: ". . . Điều này cũng quá thực sự điếm!"

A Khô sư huynh đỏ mặt lên, nói: "Phương Quý sư đệ, cuối cùng quyết định còn đến ngươi tới làm, tiên sinh quả thật là cái người rất bất phàm, kiếm đạo của hấn, cũng cần một cái đồng dạng bất phàm người truyền thừa tiếp, ngươi muốn học Thái Bạch tông mạnh nhất pháp, cái này kiếm đạo chính là, nhưng tiên sinh kiếm đạo mạnh nhất, cũng khó nhất học, đã có rất nhiều người đã ném thử, cuối cùng thất bại, liền ngay cả ta cũng là trong đó một cái, vì lẽ đó, đến tột cùng có hay không muốn học này kiếm đạo, ngươi vẫn là muốn suy nghĩ thật kỹ. . ."

"Ta sẽ suy nghĩ thật kỹ!"

Phương Quý thật lòng nhìn A Khô một chút, gật đầu đồng ý.

Hấn có thể nhìn ra được, A Khô sư huynh xác thực là một mặt thành khẩn, nói chính là lời nói tụt đáy lòng.

Mà nam tử kia đang nói xong nói sau khi, liền cũng ngồi trở lại ghé mây bên trên xuất thần, tựa hồ hấn cũng không để ý Phương Quý đến tột cùng có theo hay không chính mình học kiếm đạo, Phương Quý đáp ứng rồi, hấn sẽ không cảm thấy cao hứng, Phương Quý không đáp ứng, hấn cũng không cảm thấy có cái gì tiếc nuối, người đàn ông này cho người khác cảm giác, thật giống như là cái gì đều ở không, ngồi xuống liền thần du thiên ngoại. . .

Như vậy, chính mình là tới nơi này bác một cái, vẫn là về Hồng Diệp cốc đi tùy ý chọn một đạo?

Phương Quý đem trên cổ mình mang theo tiền đồng lấy xuống, cong ngón tay búng một cái, sau đó đập ở trên mu bàn tay.

Vạch trần bàn tay nhìn lên, nhìn thấy là "Càn Nguyên Thông Bảo" bốn chữ hướng lên.

...

...

A Khô sư huynh nghe Phương Quý nói muốn suy nghĩ thật kỹ một thoáng, còn tưởng rằng hẳn sẽ trở lại nghĩ thêm mấy ngày, đang định hướng về cái kia cô đơn nam tử xin nghỉ, lại không nghĩ rằng mới vừa quay người sang đến, liền nhìn thấy Phương Quý nở nụ cười nhìn mình, ánh mặt trời xán lạn.

"Ta cần nhắc tốt A Khô sư huynh!"

Phương Quý cười nói: "Ta tin tưởng ngươi, vì lẽ đó ta nghĩ học!"

"Chuyện này. . ."

A Khô sư huynh choáng váng ở giữa sân, nhất thời tâm tình phức tạp đến cực điểm.

Hắn không có chú ý tới Phương Quý quăng tiền đồng một màn, tức liền chú ý đến, cũng sẽ không nghĩ tới cái khác, hẳn chỉ là chợt nghe Phương Quý lại dễ dàng, liền dựa vào "Ta tin tưởng ngươi" bốn chữ, làm ra trọng yếu như vậy một cái quyết định, nhất thời trong lòng đúng là mờ mịt, trước trước sau sau trải qua cái này nhiều lần chuyện, liền ngay cả hẳn cũng đã không có lúc trước kiên định như vậy tâm tư a!

Mà Phương Quý tiểu sư đệ, lại dễ dàng như vậy, liền đem tiền đồ áp lên?

Không chỉ là A Khô sư huynh choáng váng ở giữa sân, cách đó không xa trên ghé mây nam tử cũng chính quay đầu nhìn lại.

Chỗ trống trong đôi mắt, cũng như là có chút thần thái, nhẹ giọng nói: "Thú vị!"

"Hồng Diệp cốc đệ tử Phương Quý, cầu sư tôn truyền pháp. . ."

Một khi quyết định muốn học, Phương Quý có thể so với A Khổ biết đến chuyện, hai ba bước chạy tới, ở ghế mây trước quỳ xuống.

Trong lòng do dự, muốn hay không đem khối này loan văn ngọc bội dâng lên đến làm làm buộc tu?

"Ha ha, trước tiên không vội kêu ta làm sư tôn, người có thể học được ta pháp, mới xem như là ta đệ tử, học được ta pháp trước, liền cùng A Khổ như thế kêu ta làm tiên sinh đi, tên ta gọi là Mạc Cửu Ca, người nghĩ xưng ta làm Mạc trưởng lão hoặc tiên bối cũng có thể!"

Trên ghế mây nam tử lười biếng đứng lên đến, bàn tay nhẹ nhàng ở Phương Quý trên đầu nhấn một cái, nói: "A Khổ để người đến theo ta học, chính là ta kiếm đạo, tên gọi Thái Bạch Cửu Kiếm Ca, cái này kiếm đạo một nửa là truyền thừa từ tiên hiền bản thiếu, một nửa là ta tự ngộ, lúc trước ta cùng sư huynh hai người đồng thời ở cái kia bản thiếu trong lĩnh ngộ sở học, mỗi người mỗi vẻ, đi tới Thái Bạch sơn khai tông lập đạo thì chúng ta đều muốn dùng Thái Bạch hai chữ cho mình công pháp mệnh danh, liền tranh tài một tràng, hấn thua, cái này Thái Bạch hai chữ liền quy ta!"

Từ từ nói, hấn cũng xa xôi xuất thần, dừng lại một hồi, mới nói: "Ta cũng từng trượng kiếm này, du lịch thiên hạ, trăm yêu trừ ma, cùng thế hệ tranh đấu, xông ra không ít tên tuổi, bất quá bây giờ ta đã là phế nhân một cái, lưu lại ở bên trong trời đất chờ chết, như đề cái này kiếm đạo bồi tiếp ta suy sụp, cũng là đáng tiếc, chỉ mong người xác thực có thể lĩnh ngộ đạo này tinh túy, không phụ năm đó ta ngộ kiếm một phen tâm huyết. . ."

". . . Cũng không phụ người đối với A Khổ tín nhiệm đi!"

". . ."

". . ."

"Lấy Thái Bạch hai chữ mệnh danh kiếm đạo?"

Phương Quý nghe xong Mạc Cửu Ca lời nói này, vẻ mặt cũng thoáng nghiêm nghị chút, tuy rằng hấn nhập môn thời gian còn thiếu, nhưng cũng rõ ràng, chính mình tiên môn tên chính là Thái Bạch tông, có thể lấy Thái Bạch hai chữ mệnh danh kiếm đạo, nói vậy sẽ không quá kém, hơn nữa nam tử này nói tới những thứ này chuyện đến thời điểm, khẩu khí đều là nhàn nhạt, như nói bình thường việc nhỏ, cũng làm cho hấn không tên nhiều chút chờ mong.

"Tiên sinh, vậy ngươi lúc nào dạy ta?"

Trong lòng cảm giác đến có chút kích động, vội vàng ngẩng đầu lên hỏi.

Cái này vừa hỏi, lại nghe nam tử kia tựa hồ không còn tiếng nói, ngẩng đầu nhìn hấn, mới thấy hấn chính nhìn về phía xa xa, tựa hồ lại đang xuất thần, như là mất hồn cũng tựa như, một lát sau, mới hoãn qua thần đến, hướng về xa xa nhìn lại: "Nhìn thấy cái kia mảnh rừng hạch đào sao?"

Phương Quý gấp gấp vội vàng gật đầu: "Nhìn thấy!"

Mạc Cửu Ca nói: "Ngươi đi thứ tư cây trên, cho ta hái một viên hạch đào lại đây!"

Phương Quý không rõ, nhưng vẫn là đứng lên, chạy đi liền đi.

Mạc Cửu Ca rồi lại kêu lại hấn, nói: "Ngự kiếm đi!"

Phương Quý nhất thời tỉnh ngộ: "Đây là muốn khảo nghiệm ta tới. . ."

Hấn lại là không sợ khảo nghiệm, liền lập tức ở sau lưng mình cái hộp kiếm trên vỗ một cái, Quỷ Linh kiếm hóa thành một tia ánh sáng đỏ rơi vào

trước người của hắn.

Phương Quý hít sâu một hơi, nhảy lên phi kiếm, linh tức điều động, Quỷ Linh kiếm lập tức hóa thành một tia ánh sáng đỏ bay ra ngoài, thoáng qua trong lúc đó, liền đã đến mười mấy trượng ở ngoài, một đầu tiến vào rừng hạch đào bên trong, tuy rằng nơi này cành lá sum xuê, nhưng Phương Quý trước đây nhưng là ở trong rừng trúc luyện kiếm, cái này rừng hạch đào khe hở khá lớn, lại há có thể làm khó được hắn, tam chuyển hai nhiễu, liền né tránh tất cả chướng ngại.

Đi tới thứ tư khóa cây hạch đào trước thì hắn nhanh tay lẹ mắt, một cái tóm một trái da xanh hạch đào ở tay, rồi sau đó màu đỏ Quỷ Linh kiếm vẽ ra một cái đạo hình cung hồng quang, nhanh chóng trở lại Mạc Cửu Ca trước người, nhảy xuống phi kiếm, đem hạch đào hiến tới.

Mạc Cửu Ca đeo ở phía sau tay, chính chậm rãi bấm ngón tay, Phương Quý khi trở về, mới vừa khuất nổi lên ba cái.

Nhìn Phương Quý khó nén vẻ đắc ý khuôn mặt nhỏ, hắn chậm rãi gật gật đầu, nói: "A Khổ nói ngươi chỉ luyện một tháng phi kiếm, hắn sẽ không nói khoác, đây cũng thật là cái nói rõ ngươi ngự kiếm rất có vài phần thiên phú, bất quá hỏa hầu còn kém một chút, tiếp tục tu luyện đi, lúc nào có thể lại tiết kiệm một nửa thời gian, liền coi như ngươi đạt đến tu luyện ta cái này kiếm đạo tiêu chuẩn thấp nhất. . ."

"Lại tiết kiệm một nửa thời gian?"

Phương Quý trái tim âm thầm tính toán, có chút thay đổi sắc mặt: "Vậy cũng quá khó chứ?"

Mạc Cửu Ca vẻ mặt nhàn nhạt, nói: "Không đủ khó, liền nhất định không đủ cường!"

Phương Quý không khỏi cảm thấy lời này có đạo lý, như nói tiến vào chính mình tâm khảm, thật lòng gật gật đầu.

"Ngoại trừ luyện kiếm ở ngoài. . ."

Mạc Cửu Ca lại quay người sang đến, nhìn về phía Phương Quý:
"Người có thể hiểu phân quang huyễn ảnh pháp?"

Phương Quý gật gật đầu, phi kiếm bên trong, đều có phù văn, chỉ cần linh tức rót vào, liền có thể phân ra mấy ánh kiếm, gào thét bốn phương, hẳn tuy rằng vẫn không có ở cái này một khối trên dưới qua công phu, nhưng cơ bản nguyên lý vẫn là hiểu được, hẳn bây giờ quen thuộc nhất Quỷ Linh kiếm, nếu là được đến hẳn dồi dào linh tức rót vào, liền có thể trong nháy mắt phân ra chín đạo ánh kiếm màu đỏ ngòm, hết sức lợi hại!

"Luyện thật giỏi luyện đi!"

Mạc Cửu Ca chậm rãi giơ tay lên, trong lòng bàn tay cái viên này màu xanh hạch đào, liền như là bị một cỗ sức mạnh vô hình nâng bay ra ngoài, rơi xuống bên cạnh nông điền trong, một cái người rơm trên đỉnh đầu, vững vàng vàng, lực lượng tinh chuẩn dọa người.

"Trước tiên tại mười trượng ở ngoài, lấy kiếm quang cắt rơi cái này hạch đào bắt đầu, sau đó là hai mươi trượng ở ngoài, cắt rơi hai viên hạch đào. .
."

Mạc Cửu Ca chậm rãi dặn, không nhanh không chậm.

"Cũng chỉ là tước hạch đào?"

Phương Quý nghe, có chút há hốc mồm, không nhịn được theo một câu:
"Cái kia luyện tới khi nào mới thôi?"

Mạc Cửu Ca quay đầu nhìn Phương Quý một chút, tựa như cười mà không phải cười, đột nhiên hất gơ tay một chiêu, bị A Khổ nâng ở hai tay bên trên màu đen thạch kiếm bỗng nhiên bay đến trong tay hắn, rồi sau đó hắn cũng không quay đầu lại, tiện tay một kiếm, lại chỉ nghe "Vù" một thanh âm vang lên, một đạo ánh kiếm màu đen sáng đen giống như bay ra ngoài, rơi thẳng ở mười mấy trượng ở ngoài rừng hạch đào bên trong, cái kia một đạo kiếm ý cường thịnh, lại che sửa sang lại mảnh diện tích hơn mười mẫu rừng hạch đào, như nước thủy triều đen kịt một chốc lát từ rừng hạch đào xuyên qua, rồi sau đó trong nháy mắt biến mất không thấy.

Một lát sau khi, gió thổi rừng cây, rừng hạch đào bên trong, bỗng nhiên ào ào ào vang vọng.

Giống như rơi xuống một tràng mưa xối xả, tất cả trên cây hạch đào một viên tiếp nối một viên bùm bùm cạch cạch rơi xuống trên đất.

Dọa người hơn chính là, rơi xuống đất chỉ có hạch đào, liền nửa cái lá cây đều không có rơi xuống. . .

Phương Quý cùng A Khổ hai cái, đều đã liền con mắt.

Mạc Cửu Ca nhẹ nhàng thả xuống màu đen thạch kiếm, ngồi trở lại trên ghế mây, chậm rãi nói: "Tức xong những thứ này hạch đào mới thôi. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 41: Người Trước Hiển Quý, Người Sau Chịu Tội

Phương Quý ở tước hạch đào!

A Khô ở nhật hạch đào!

Mạc Cửu Ca ở ăn hạch đào!

Phương Quý xưa nay không nghĩ tới, truyền thừa tiên môn công pháp, lại hoàn toàn không có chính mình tương tượng bên trong thần bí cùng tiêu dao, trái lại như vậy khô khan vô vị, hơn nữa dẫn vật người, thế này sao lại là truyền thuyết trong tu tiên vẫn đạo a , căn bản chính là cùng hạch đào phạm hướng!

Từ khi hắn quyết định theo Mạc Cửu Ca luyện kiếm bắt đầu, liền đầy đầu đều là hạch đào!

Theo Mạc Cửu Ca vừa bắt đầu nói, cái này Thái Bạch Cửu Kiếm Ca, tổng cộng có chín thức kiếm quyết, mỗi một thức kiếm quyết, đều ẩn chứa vô cùng biến hóa, trăm yêu trừ ma, kiếm ép cùng thế hệ, nói thẳng Phương Quý đầy mắt tinh thần, nước miếng đều lưu đến ào ào ào, đầy đầu đều là phi thiên độn địa kiếm ngự cửu thiên hình ảnh, nhưng thật đến bắt đầu truyền kiếm lúc, mới phát hiện cái này luyện kiếm quá trình cùng nghĩ tới chênh lệch quá xa.

Mạc Cửu Ca chỉ là truyền hắn một ít khẩu quyết mà thôi, sau đó còn lại liền để cho hắn khổ luyện, một lần một lần, một ngày một ngày, liền chỉ là cầm trong tay phi kiếm, đi chém xuống những kia xa mười trượng ở ngoài

hạch đào, từ vừa mới bắt đầu căn bản điều khiển không được kiểm quang, lại đến lúc sau một kiểm một cái chuẩn, sau đó liền kéo dài khoảng cách, đồng thời điều khiển hai ánh kiểm đi tước hạch đào, lại sau đó là ba viên hạch đào. . .

Hơn nữa hấn ngự kiểm thân pháp cũng vẫn không có kéo xuống, mỗi ngày đều cũng bị buộc ở trong núi bay loạn, đồng thời lần lượt tăng lên tốc độ cùng thân pháp, liền ngay cả Phương Quý như vậy dồi dào linh tức, bây giờ đều phải bị mỗi ngày tiêu hao sạch sành sanh, còn cần ăn vào vài viên Bô Khí đan để đền bù pháp lực, có thể thấy được cái này cả ngày đi xuống, Phương Quý bị nghiền ép thành cái gì đáng vẻ, được bao nhiêu tội. . .

Nếu không là Mạc Cửu Ca chính thức truyền kiểm phía dưới, một kiểm chém xuống mãi rùng hạch đào, thực tại kinh diễm Phương Quý, hấn thực sự chống đỡ không xuống.

Mà ngoại trừ mỗi ngày phi kiểm ngự kiểm mài giữa ở ngoài, Phương Quý còn ngoài ngạch nhiều hơn rất nhiều công khóa.

Có trụ cột kiểm thức mài giữa, có vô tận kiểm đạo điển tịch nghiền ngẫm đọc, còn có vô cùng vô tận uy chiêu cùng so chiêu. . .

Đương nhiên, những thứ này đều không phải Mạc Cửu Ca dạy!

Cái này Mạc Cửu Ca là cái lừa hàng, mỗi ngày chỉ điếm vài câu, liền ngồi ở trên ghé mây thần du, thoát nhìn hấn bảo vệ vài mẫu ruộng tốt, như cái trung thực nông phu cũng tựa như, nhưng đi cùng với hấn ở lâu rồi Phương Quý mới phát hiện, hàng này vốn là giả bộ cái đáng vẻ a, liền không thấy hấn từng hạ xuống ruộng, lợn rừng chạy đến trong ruộng loạn củng, hấn đều lừa đi đuổi, quả thực chính là trong thôn tên du thủ du thực.

. .

Đã lười thành như vậy, tự nhiên không thể hi vọng hẳn dạy Phương Quý bao nhiêu đồ vật, vì lẽ đó những cơ sở này mài giũa, đều là A Khổ sư huynh bồi tiếp Phương Quý, bình thường Phương Quý phi kiếm tước hạch đào, A Khổ sư huynh liền đi nhặt hạch đào, Phương Quý học kiếm kiếm, chính là A Khổ sư huynh giúp đỡ hẳn giải thích thích khó, Phương Quý luyện tập phi kiếm, A Khổ sư huynh giúp hẳn tính giờ, Phương Quý luyện kiếm chiêu, A Khổ sư huynh hãy theo luyện. . .

Liên ngay cả Phương Quý chịu không nổi khổ, mấy độ nghĩ muốn lười biếng thời điểm, cũng là A Khổ sư huynh ở bên cạnh khuyên hẳn: "Phương Quý sư đệ, tiên sinh kiếm đạo lợi hại, nhưng cõi đời này không có bằng trắng chiếm được bản lãnh, càng là lợi hại bản lãnh, càng là cần hạ khổ công phu đi học, người trước hiền quý, người sau chịu tội, người hiện tại tao ngộ tội, có thể đều là đem người tới trước sai uy phong tiền vốn a. . ."

". . . Huống hồ người không muốn thu thập Trương Xung Sơn?"

". . ."

". . ."

Vẫn phải là nói A Khổ sư huynh hiểu rõ Phương Quý, mấy câu nói nói Phương Quý cắn răng nhắc lên sức mạnh.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, Phương Quý cũng dần dần thích ứng cái này luyện kiếm sức mạnh.

Ở trong quá trình này, đúng là đối với A Khổ sư huynh nổi lên chút bội phục tâm tư.

Dùng A Khổ sư huynh lời nói tới nói, hẳn cũng học được Mạc Cửu Ca kiếm đạo, chỉ là thất bại , bất quá có thể thấy, A Khổ là từng hạ xuống đại

công phu, những cơ sở này đồ vật, nắm giữ cực kỳ vững chắc, lúc này đến đây Phương Quý, đúng là thừa sức!

Chỉ bất quá có lúc Phương Quý cũng đang nghĩ, nếu là A Khổ sư huynh cũng truyền thừa qua kiếm đạo, làm sao phi kiếm còn có thể va cây?

Này sự kiện không thể nhắc tới, nhắc tới A Khổ sư huynh liền đỏ mặt: "Cái gì va cây? Phi kiếm chuyện này, mỗi cái có các tâm đắc, bay ở giữa không trung bên trong, chuyện gì đều là có thể phát sinh. . . Người chỉ biết là ta va cây ta còn va qua núi ni người biết không?"

Đánh cái kia sau khi, Phương Quý liền không hỏi nữa, sợ A Khổ tức giận.

Mà đối với mình vị này tiện nghi sư phụ Mạc Cửu Ca, Phương Quý cũng lên qua không ít lòng hiếu kỳ.

Hắn không chỉ một lần hỏi vị này chán nản kiếm sư ở tiên môn bên trong địa vị, cùng lai lịch của hắn, cùng với vì sao người này đã phế bỏ, lại vẫn là có thể một kiếm cắt rơi khắp núi hạch đào, nhưng A Khổ sư huynh lại không muốn nhiều lời, hắn đối với người này, tựa hồ từ đáy lòng kính trọng, chỉ là khuyên Phương Quý, không muốn hỏi thăm các sư trưởng chuyện, thật tốt đem kiếm đạo luyện tốt, so cái gì đều quan trọng hơn. . .

Xem ở hạch đào mặt mũi trên, Phương Quý cố hết sức đồng ý!

Hắn một là tin tưởng tiên đồng giúp mình giúp ra quyết định, hai là thực sự bị Mạc Cửu Ca lúc trước cái kia một kiếm cho mê đến.

Nếu chính mình học được lợi hại như vậy kiếm, tương lai trở lại thôn Ngưu Đầu. . .

. . . Ai, cũng không biết thôn Ngưu Đầu người trở lại không có!

...

...

Là do muốn thường xuyên lưu lại nơi này phía sau núi luyện kiếm, Phương Quý ngược lại rất ít về Hồng Diệp cốc đi tới, chỉ là ở mỗi mười ngày một lần, trong môn phái trưởng lão giảng đạo giải thích nghi hoặc lúc mới sẽ trở lại nghe đạo, hơn nữa hẳn cũng phát hiện mình kỳ thực không có bao nhiêu tốt hỏi, những trưởng lão này giảng đạo, thông thường đều là giải đáp một ít Hồng Diệp cốc bình thường truyền thừa công pháp nghi nan, liên quan tới kiếm đạo lý lẽ, lại rất ít người sẽ hỏi lên.

Còn đối với những thứ này Hồng Diệp cốc đệ tử tới nói, Phương Quý cũng thành một cái so sánh nhân vật thần bí, nguyên bản thông qua Thập Lý cốc vấn đạo tiến vào Hồng Diệp cốc đệ tử, đặc biệt là mười vị trí đầu, ít nhiều gì đều có chút danh vọng, nhập cốc sau khi, mọi người cũng dần dần đều có tiếp xúc, thi hội trà yến, tương giao thật vui, chỉ có cái này mười vị trí đầu ghé chót, mới vừa dòi vào Hồng Diệp cốc, cả người liền biến mất rồi.

Hắn truyền thừa công pháp gì, sư từ đâu người, lại cùng người phương nào quen biết, lại toàn không người hiểu rõ. . .

"Lẽ nào cái này còn là một có ngạo tính, độc lai độc vãng, không lọt mắt người khác?"

Có người âm thầm suy đoán.

Bất quá cũng cũng không lâu lắm, liền có mới đồn đại đi ra.

"Tiểu nhi kia cũng không phải ngạo tính, mà là bị A Khô cho lừa gạt đi tới phía sau núi, mỗi ngày ở cái kia tước hạch đào đây. . ."

Một viên đá làm dấy lên sóng lớn ngập trời, không biết ở Hồng Diệp cốc bên trong, gọi ra bao nhiêu nghị luận.

"A Khô người này, quá cũng vô liêm sỉ, từ Thanh Khê cốc lúi tới Hồng Diệp cốc, lại từ Hồng Diệp cốc trốn đi tới Ô Sơn cốc, lại còn không yên tĩnh, trước trước sau sau lừa bao nhiêu người đến hậu sơn làm hao mòn thời gian, tựa như Lữ Phi Nham sư huynh, lúc trước biết bao kinh diễm, nếu không là ở sau núi làm hao mòn hai năm, làm lỡ thời gian, không chừng bây giờ đã sớm tiến vào Thanh Khê cốc đi chuẩn bị xông Ma sơn Trúc Cơ chuyện đây. . ."

"Ai, vị kia mười vị trí đầu ghé chót họ Phương tiểu nhi, có người nói cũng là mầm mống tốt, tuổi còn trẻ liền có thể đoạt Thập Lý cốc thử luyện mười vị trí đầu, biết bao kinh diễm, lại không ao ước bị A Khô lừa gạt đi tới phía sau núi, như thế rất tốt, tất nhiên lại bị làm lỡ rồi. . ."

". . ."

". . ."

Đối với những nghị luận này, Phương Quý là hoàn toàn không biết, hẳn về Hồng Diệp cốc thời gian vốn là thiếu.

Chỉ là tình cờ phát hiện Hồng Diệp cốc đệ tử thường thường dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn mình, vừa như là xa lánh khách khí, vừa giống như là cười trên sự đau khổ của người khác, khiến cho hắn như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, trong lòng thầm nói: "Những thứ này tên khốn kiếp đám người làm chi mỗi ngày dùng ánh mắt như thế xem ta, lẽ nào là bởi vì ta từ phía sau núi học lợi hại kiếm pháp, bắt đầu đố kị ta?"

Mãi đến tận sau ba tháng có một ngày, Phương Quý về chính mình rất ít ở lại trong động phủ, lấy bộ tắm rửa áo bào, lại mua chút Bồ Khí đan loại

hình, dự định tiếp tục đến hậu sơn luyện kiếm thì mới bị một cái ngòi ở trên ngọn cây cô gái ngăn cản đường đi.

"Này, tiêu bại hoại!"

Cô bé kia cũng mặc vào áo đỏ, sơ hai cái nhỏ biện, ngòi ở trên ngọn cây, khuôn mặt nhỏ tròn tròn, dáng dấp xinh đẹp.

"Làm gì, tám ván gỗ!"

Phương Quý ngẩng đầu nhìn nàng một cái, dừng bước.

Cô bé này không phải người khác, chính là lúc trước ở Thập Lý cốc vắn đạo lúc, cùng Phương Quý âm ỉ một trận miệng Hứa Nguyệt Nhi, nàng lúc trước được đến thử luyện thứ tám thứ tự, bây giờ cũng cũng sớm đã tiến vào Hồng Diệp cốc, có người nói ở trong cốc chúng đồng môn bên trong khá thụ sủng ái, chỉ là Phương Quý ở Hồng Diệp cốc bên trong ngốc thời gian quá ngắn, nhưng cũng tổng cộng không có cùng với nàng đã gặp mặt mấy lần, vẫn còn không tính là quen biết. . .

"Tám ván gỗ? Ý tứ gì?"

Hứa Nguyệt Nhi suy nghĩ một chút, không rõ ràng, liền lờm một cái, nói: "Ta có lời muốn nói với ngươi!"

"Có rắc mau thả, ta vội vàng đây!"

Phương Quý xem xét Hứa Nguyệt Nhi một chút, nghĩ thầm: "Lẽ nào nàng coi trọng ta?"

Không được a, ta có Hồng Bảo Nhi. . .

. . . Còn có Hoa quả phụ!

. . . Tiêu Lý cũng mạnh hơn người a!

"Người. . ."

Hứa Nguyệt Nhi bình thường cái nào gặp được như thế nói chuyện với nàng, nhất thời tức đến muốn điên, bỏ ra thật lớn công phu, mới đem trái tim bên trong tức giận ép xuống, hừ một tiếng, nói: "Lần trước ở Thập Lý cốc vấn đạo thời điểm, ngươi bắt nạt ta, chiếm ta tiện nghi, bắt quá Bản tiểu thư từ trước đến giờ rộng lượng, tha thứ ngươi rồi, lần này lại đây, là bởi vì ta nghe nói một chuyện, cố ý lại đây đề điểm ngươi. . ."

Nhìn nàng dáng dấp cao cao tại thượng kia, Phương Quý tâm trạng bất mãn, ôm hai tay, nói: "Ngươi đề điểm ta cái gì?"

Hứa Nguyệt Nhi cau mũi một cái, nói: "Ta một mảnh lòng tốt, ngươi liền không thể khách khí một chút? Ta nghe người ta nói, ngươi gần nhất vẫn ở lui về phía sau núi chạy a? Ta có thể nói cho ngươi, cái này Tiên môn mặt trong nước sâu lắm, chỉ cần từng bước đề phòng mới được, ngươi cái kia A Khổ sư huynh, danh tiếng thật không tốt đây, quang chúng ta Hồng Diệp cốc bên trong, liền có mấy cái người đối với hắn bất mãn, ngươi nha, cũng đừng nghĩ một bước lên trời chuyện tốt, đang hoàng trở về tuyển một đạo truyền thừa, lại học mấy cái đơn giản pháp thuật, so cái gì đều thực dụng, tương lai lĩnh phù chiếu lúc cũng tốt. . ."

"Ngươi dám mắng ta A Khổ sư huynh?"

Phương Quý vừa nghe liền bắt nổi lên ống tay áo, xiên eo nói: "Muốn đánh đúng hay không?"

"Ngươi người này. . ."

Hứa Nguyệt Nhi nhất thời căm tức lên, kêu lên: "Ta một mảnh lòng tốt, ngươi làm sao không biết phân biệt?"

Phương Quý nói: "Người gỡ bỏ cổ tay để ta xem một chút. . ."

Hứa Nguyệt Nhi mãnh đến ôm lấy ngực, sốt ruột mắng: "Người cái hồn bóng!"

"Hừ, cũng không cho xem, làm sao biết người là lòng tốt?"

Phương Quý mới lười cùng loại này miệng ngốc người cãi nhau, dương dương tự đắc nhảy lên phi kiếm lược hướng sau núi.

Hứa Nguyệt Nhi nhìn một tia ánh sáng đỏ bay hướng sau núi, nhưng là tức đến cả người đều đang phát run, lằm bằm lằm bằm: "Đều là Nhan sư tử nói người bị người đánh một chưởng, cùng ta dù sao cũng hơi quan hệ, lại nhớ người là mười vị trí đầu mầm Tiên, mới lòng tốt lại đây nhắc nhở người một câu, không nghĩ tới như thế không giảng đạo lý, hừ, người ở sau núi lãng phí thời gian đi, chờ mọi người lĩnh phù chiếu thời điểm, xem người chịu thiệt!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 42: Cầm Kiếm Giang Hồ Đón Gió Mưa

Bây giờ Phương Quý mặc dù là Hồng Diệp cốc đệ tử, nhưng tổng cộng cũng không có ở Hồng Diệp cốc ở mấy ngày, tự nhiên không biết thân là một cái tiên môn đệ tử, muốn học tập đồ vật rất nhiều, tỷ như khu gió ngự nước, phù triệu trận khí, hắn cũng không biết thân là tiên môn đệ tử, cùng đồng môn kết giao, thành lập hữu nghị, để tương lai lĩnh tiên môn phù chiếu lúc có thể kê vai chiến đấu, liên thủ hợp tác.

Hắn bây giờ đem sự tình nghĩ tới quá đơn giản.

Đối với hắn mà nói, tiến vào tiên môn chính là học bản lĩnh, bản lĩnh là ở phía sau núi, vậy thì chỉ lo phía sau núi chính là. . .

Hơn nữa hắn còn nhớ, Thập Lý cốc vẫn đạo thì cái kia Trương Xung Sơn chính là đánh Hứa Nguyệt Nhi danh nghĩa cho mình một chương, thoát nhìn hắn cùng Hứa Nguyệt Nhi mấy người cũng quen biết thức, cá mè một lứa tự nhiên không an hảo tâm gì, tương tự cũng là không tin được loại hình!

Một đường điều khiển phi kiếm, trở lại phía sau núi, như trước vẫn là khổ cực luyện kiếm.

Hiện nay hắn nhập phía sau núi cũng đã có lớn thời gian nửa năm, ở Mạc Cửu Ca chỉ điểm cùng A Khổ sư huynh không chối từ lao khổ giám sát phía dưới, khắp mọi mặt tiên cảnh đều đã cực nhanh, ngự kiếm mà bay, so với nửa năm trước càng linh động, độn ở không trung hầu như không nhìn thấy người, chỉ thấy một đạo đỏ như màu máu cái bóng chung quanh phiêu

tránh, dựa vào ngón này ngự kiếm bản lãnh, Quỷ Ảnh Tử Phương Quý tên cũng càng xứng danh.

Mà phân thân kiếm quang, thì lại cũng phi thường thành thạo, kiếm quang vừa qua, liền có tới chín viên hạch đào bị mổ xẻ thành hai nửa.

Về phần những thứ khác kiếm thức mài giũa cùng kiếm điển tham học, cũng đều có chút tiến cảnh, chỉ là hai cái này đều không phải một ngày công lao, tuy rằng Phương Quý cũng coi như biết rồi chút kiếm đạo lý lẽ, nhưng theo Mạc Cửu Ca lời nói tới nói, hẳn chỉ là mới vừa sờ soạng bậc cửa, còn rất xa không đủ.

Ngày hôm nay Phương Quý chính theo thường lệ cái kia ở nơi đó tước hạch đào, A Khổ thì lại ôm hai cái khuông ở bên cạnh bảo vệ, Phương Quý tước một viên hạch đào, hẳn liền nắm một viên hoàn chỉnh hạch đào đôi, sau đó đem vót ra hạch đào bỏ vào một cái khác khuông bên trong, dù sao quay đầu lại vẫn là có thể ăn, vừa nhặt còn vừa nói với Phương Quý: "Su đề a, hạch đào muốn từ ở giữa xé ra, không phải vạy đào nhân liền nát, ăn không ngon. . ."

"Được. . ."

Phương Quý ngáp một cái, uể oải, lười biếng vung múa lấy kiếm quang.

Nhưng thoáng hồi thần, kiếm quang liền lại tinh chuẩn rất nhiều, mỗi một viên hạch đào, đều dọc theo ở chính giữa tuyến cắt thành hai nửa.

Ở cái này khô khan lại lặp lại động tác bên trong, chẳng biết lúc nào, từ trước đến giờ đều là nằm ở trên ghế mây ngủ hoặc là nhìn núi xa xuất thân Mạc Cửu Ca, chẳng biết lúc nào đứng lên, vác lấy tay đứng ở nhà tranh dưới xem Phương Quý tước hạch đào, cũng không biết đánh giá bao lâu,

hắn bỗng nhiên hướng về Phương Quý nói: "Người mà lại lại đây, không cần lại tước hạch đào. . ."

"Hả?"

Phương Quý bây giờ đã sớm làm được đối với cái này không cảm giác tồn tại tiên sinh làm như không thấy, lại không nghĩ rằng hắn hôm nay cái bỗng nhiên nói chuyện.

Kinh ngạc nói: "Không phải nói phải đem người lúc đó chém xuống hạch đào tước xong sao?"

Lúc trước Mạc Cửu Ca một kiếm chém xuống Thập Lý sơn lâm hạch đào, sợ không dưới trăm vạn viên, hiện nay chính mình chém một nửa cũng chưa tới.

Mạc Cửu Ca gãi gãi đầu, nói: "Đương thời cũng là thuận miệng vừa nói như thế, không nghĩ tới hai người các người đúng là thực sự, thật gọt đi lâu như vậy hạch đào, ta xem người cái này kiến thức cơ bản cũng đã khá là vững chắc, có thể chính thức học tập kiếm đạo. . ."

Phương Quý vừa có bất đắc dĩ, lại có chút vui mừng: "Ta hỏa hầu đến?"

Mạc Cửu Ca liếc mắt nhìn A Khô, nói: "Chủ yếu là ta không nghĩ lại dùng nhân hồ đào nhắm rọu. . ."

A Khô nhắc theo hai cái khuông lớn, nhất thời có chút lúng túng, nói: "Không ăn cũng lãng phí. . ."

. . .

. . .

"Bắt đầu từ hôm nay, ta chính thức truyền cho ngươi Thái Bạch Cửu Kiếm Ca đệ nhất kiếm!"

Mạc Cửu Ca kêu đến Phương Quý đi tới ghé mây trước, ánh mắt nhìn núi xa, cũng không tránh dạy ở một bên nhìn A Khô, trầm mặc rất lâu, mới xa xôi mở miệng nói: "Thái Bạch Cửu Kiếm Ca, một kiếm một tầng trời, một kiếm một thế giới, hôm nay có tám kiếm rươi, chính là ta suốt đời tâm huyết ngộ ra, cái này đệ nhất kiếm, liền gọi là Cầm Kiếm Giang Hồ Đón Gió Mưa, ta trước đem diễn trên một lần, ngươi cần phải xem cẩn thận. . ."

Vừa nói chuyện, hắn miễn cưỡng nổi thân, từ ghé mây phía dưới, lấy ra chuỗi này màu đen thạch kiếm.

Kiếm này nắm ở trong tay, hắn thật lâu bất động, như là tại tìm về nào đó loại cảm giác, qua hồi lâu, bên người dần dần có gió nổi lên, hắn mới bỗng nhiên thở dài một hơi, đột nhiên thân hình lưu chuyển, liên tục bước ra chín bước, trong tay màu đen thạch kiếm, như là bỗng nhiên trở nên nặng như vạn quân, khuấy động vô hình biển trời giống như, thân kiếm vang lên ong ong, như Thái cổ ngâm hát, đầy trời kiếm quang, bỗng nhiên rơi xuống bốn phương.

Phương Quý cùng A Khô hai người đều hoàn toàn biến sắc, chỉ cảm thấy như đối mặt mũi kiếm, hết lần này tới lần khác không dám động lên một bước.

Chỉ lo chuyển động, thì sẽ bị cái kia vô cùng không tại mũi kiếm thương tổn được.

Mãi đến tận một lúc lâu, cái kia uy thế của một kiếm mới dần dần rút đi, như là mưa rào mới hết, Mạc Cửu Ca đã trở tay cầm kiếm, đứng ở tại chỗ, chu vi tất cả như trước, như là hắn căn bản không từng ra cái kia một kiếm, nhưng là qua hồi lâu sau, bên cạnh hắn mạ hoa màu, mới đột nhiên dòn dập

roi xuống, như là thước đo cắt quần áo qua giống như, phạm vi trong vòng mười trượng, lại chém ra một cái tinh chuân tròn.

Phương Quý đã nhìn ra thấy sững sờ, lâm bảm nói: "Một kiếm này nếu là chém ở người thân trên. . ."

Đúng là A Khô vào lúc này sắc mặt càng khô, trái tim thâm nói: "Mỗi một lần xuất kiếm, tiên sinh đều mất mấy phần thần phách. . ."

Mạc Cửu Ca chính mình cũng đứng một hồi, mới lắc lắc đầu, nói: "Lần này vốn là ban đầu ta sơ nhập giang hồ, cất bước thiên hạ lúc tìm hiểu, khi đó một bầu máu nóng, đầy bụng hào hùng, chỉ nghĩ kiếm chém tám phương mưa gió, đánh bại một châu cường địch, tâm tính trọng yếu nhất, chỉ là bây giờ cảnh còn người mất, ta còn có thể triển khai kiếm này, nhưng này sơ tâm lại không tìm về được, bây giờ cũng chỉ có thể đem kiếm chiêu múa cho người xem, tâm pháp giảng cho người nghe, nhưng không cách nào trực tiếp để người ngộ đến chân đế, có thể không học được, vẫn là muốn xem chính người. . ."

"Tốt, tốt, ta học, ta học!"

Phương Quý không lo lắng đồng ý, cái gì tâm tính chân đế, hắn vẫn còn không hiểu, chỉ cảm thấy một kiếm này quả thật cường tới cực điểm.

Nếu là mình học được kiếm này, còn sợ một kiếm chém nát núi đá Trương Xung Sơn?

Mạc Cửu Ca nhìn Phương Quý một chút, thấy hắn đầy mặt hưng phấn, nóng lòng muốn thử đánh đáp, liền biết hắn không có nghe hiểu lời của mình, nhưng cũng lười nhiều lời, liền chậm rãi đem một kiếm này quan khiêu nói ra, có thể không học được đến, hắn là không suy nghĩ lại xen vào.

Bây giờ Phương Quý trải qua hơn nửa năm mài giũa, tại kiếm đạo sớm có nền tảng, học một kiếm này lại là không khó.

Trước sau bất quá lớn nửa canh giờ, liền đã nắm giữ một kiếm này bộ pháp cùng xuất kiếm bí quyết, hứng thú bừng bừng liền muốn đi luyện.

"Dùng kiếm này đến luyện!"

Nhưng cũng đang lúc này, Mạc Cửu Ca lại đem màu đen thạch kiếm đưa tới, ở Phương Quý tiếp nhận trước, hấn lại sâu sắc nhìn kiếm này một chút, tựa hồ có hơi không muốn, nhưng cũng rất nhanh liền phai nhạt, chỉ là nói: "Người có thể ở Linh binh các bên trong chọn được kiếm này, cũng là hữu duyên, dùng hấn đến triển khai Thái Bạch Cửu Kiếm Ca, lại là không thể thích hợp hơn, kiếm đi nhẹ nhàng, nhưng Thái Bạch Cửu Kiếm Ca đệ nhất kiếm, lại là cần đầy đủ lực lượng, kiếm này tuy rằng cùn chút, so với người cái kia Quỷ Linh kiếm thích hợp!"

"Thanh kiếm này. . ."

Phương Quý tiếp nhận nặng trình trịch màu đen thạch kiếm, sắc mặt cũng là ngưng lại.

Hắn cũng không biết lúc trước kiếm này vừa vụn rơi vào chính mình bên chân, có phải là A Khô sư huynh giới thiệu, nhưng khi chính mình nhìn thấy thanh kiếm này thì xác thực trong lòng nổi lên một chút khác cảm giác đúng là thật sự, chẳng lẽ nói chính mình thật cùng Thái Bạch Cửu Kiếm Ca hữu duyên?

"Một kiếm này sau khi luyện thành, so với Kim Quang Thần Ngự pháp làm sao?"

Kiếm chế lại kích động trong lòng, Phương Nguyên ngẩng đầu hướng về Mạc Cửu Ca hỏi.

Học cái này kiếm sau khi, có thể không có thể đánh được Trương Xung Sơn, lúc nào đánh qua Trương Xung Sơn, thực tại là vấn đề hấn quan tâm nhất.

"Pháp thuật cùng kiếm đạo, ai mạnh ai yếu, vẫn là muốn xem người. . ."

Mạc Cửu Ca vừa mở miệng, Phương Quý liền nhíu mày, phiền nhất loại này dầu cao vụn kim trả lời.

Bất quá cũng còn tốt Mạc Cửu Ca không có một bụi qua loa lấy lệ, cười cợt sau khi, nói: "Bất quá ngươi như hỏi ta Thái Bạch Cửu Kiếm Ca, có phải là so với Kim Quang Thần Ngự pháp yếu đi, cái này ngược lại cũng đúng trò cười, then chột vẫn là muốn xem ngươi có thể đem một kiếm này luyện tới trình độ nào, kiếm có nhập thân, nhập tâm, nhập thần ba loại cảnh giới, mỗi một loại cảnh giới phát huy được lực lượng đều không giống nhau!"

"Ngươi như đem một kiếm này tu luyện tới nhập thân cảnh giới, vậy ngươi liền tu pháp thuật người trước người ba trượng đều dựa vào gần không được, như tu luyện tới nhập tâm cảnh giới, liền miễn cưỡng còn có tranh tài, mà ngươi nếu là có thể tu luyện tới nhập thần cảnh giới, cùng cảnh giới xuống, giết chết như thái rau thôi!"

Chỉ tu luyện một kiếm này liền đủ rồi?

Phương Quý không khỏi trong lòng trở nên kích động, hỏi vội: "Này ba cái cảnh giới, lại là có ý gì?"

Mạc Cửu Ca miễn cưỡng nở nụ cười, lười trả lời, mà A Khổ lại thích tiến vào tiếp nhận câu nói cửa miệng, nói: "Phương Quý sư đệ, kiếm đạo nhập thân, chính là chỉ ngươi đem bộ pháp này cùng kiếm chiêu học được, có thể nhìn quả bầu mà vẽ ra chiếc gáo ra dầu đi ra; nhập tâm, chính là chỉ

ngươi đem cái này kiếm thức tu luyện thuần thực cực kỳ, khắc vào tâm, hiểu ra hung hiểm, liền một cách tự nhiên triển khai ra, tựa như theo bản năng phản ứng; "

"Mà nhập thần, nhưng là chỉ ngươi đã hoàn toàn lĩnh ngộ một kiếm này tinh túy, hoặc là chỉ một kiếm này chân đế, một kiếm chém ra, quỷ thần bên người. . ."

Nói đến chỗ này, hắn hơi dừng lại một chút, không nói tiếp nữa.

Trong lòng lại là vang lên hai câu, một là: "Liên ngay cả tiên sinh chính mình, bây giờ tìm không trở về sơ tâm, đều triển khai không ra cái kia nhập thần cảnh giới!" Một câu nói khác nhưng là: "Trước thất bại sư huynh đệ đám người, bao quát ta, đều là dừng lại ở nhập thần cái này nhất giai. . ."

Nói cho cùng, một kiếm này có thể không nhập thần, mới là có thể không tài nghệ trấn áp đồng môn chỗ máu chột.

Nếu không thì, cũng chỉ là một bộ hơi có chút uy lực kiếm pháp, còn không bằng tiên môn bên trong một ít lợi hại công pháp!

Phương Quý vẫn còn không biết những thứ này, chỉ là nghe lợi hại, trong lòng liền có chút kích động: "Nếu muốn luyện, đương nhiên muốn tu luyện tới lợi hại nhất cảnh giới mới được, có hay không cái gì bí quyết? Như thế nào mới có thể lấy tốc độ nhanh nhất, tu luyện tới nhập thần cảnh giới?"

Nghe xong cái vấn đề này, A Khô liền không biết làm sao tiếp lưá.

Đúng là Mạc Cửu Ca nghe xong, cười cợt, nói: "Kiếm làm vì quân tử khí, cũng là hung khí, nói cho dù tốt nghe, cũng là muốn lâm trận giết địch, vì lẽ đó ngươi nghĩ muốn học kiếm, đừng nói nhập thần cảnh giới, mặc dù là nhập tâm cảnh giới, cũng chỉ có một cái bí quyết, cái kia chính là đấu,

đánh đến càng tàn nhẫn, trải qua hung hiểm càng nhiều, một kiếm này liền nắm giữ càng nhanh, ban đầu ta ngộ một kiếm này, nhưng là từ kẻ địch chông bên trong giết ra đến, người nghĩ tìm hiểu kiếm này, chính là khổ luyện cả đời, cũng nhiều nhất chỉ là nhập tâm, nghĩ muốn nhập thần, liền muốn đi trải qua hung hiểm đau khổ!"

"Đây là muốn ta đi tìm người đánh nhau sao?"

Phương Quý liếc mắt nhìn Mạc Cửu Ca, thấy hắn không giống như là đang nói đùa, không khỏi bắt đầu cân nhắc.

A Khô sư huynh tựa hồ nhìn ra Phương Quý suy nghĩ, vội vàng lặng lẽ kéo hắn một cái, nói: "Phương Quý sư đệ, người có thể đừng nghĩ đi ra ngoài tìm khắp nơi người đánh nhau, trước đây có cái hướng tiên sinh học kiếm người, chính là dùng cái phương pháp này, tìm khắp nơi người phiền phức. . ."

Phương Quý vội hỏi: "Sau đó hắn thế nào?"

A Khô bất tự mi đều sụp xuống, lắc đầu than thở: "Chết quá thảm!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 43: Tiên Môn Hành Hiệp Phương Lão Gia

Không dễ dàng sống quá đánh cơ sở cửa ải này, đến truyền một kiếm, còn lại tự nhiên chính là luyện.

Thái Bạch Cửu Kiếm Ca thứ nhất kiếm, Cầm Kiếm Giang Hồ Đón Gió Mưa, tuy chỉ là một kiếm, nhưng cũng ứng có vô tận biến hóa, so với bình thường trọn bộ kiếm chiêu còn muốn phức tạp, nhưng Phương Quý biết một kiếm này lợi hại, liền cam lòng bỏ công sức đi học, hấn đầu óc không ngu ngốc, lại thêm vào căn cơ đánh không sai, linh tức cũng cường , bất quá dùng hai, ba ngày công phu, liền đã đem một kiếm này nhiều kiểu biến hóa đều rèn luyện.

Đến lúc này, hấn kỳ thực đã xem như là đạt đến một kiếm này tầng cảnh giới thứ nhất, nhập thân.

Cảnh giới này kỳ thực rất đơn giản, biết một kiếm này làm sao sử dụng, có thể xem mèo vẽ hổ, liền coi như là đạt đến.

Nhưng từ tầng cảnh giới thứ hai bắt đầu, liền vô cùng khó khăn.

Nhập tâm cảnh giới, liền muốn đem một kiếm này mỗi một phân biến hóa, đều nắm giữ toàn bộ, khắc vào tâm, muốn vẫn tu luyện tới, hiểu ra hung hiểm, liền có thể theo bản năng triển khai kiếm chiêu đến ngăn địch, thậm chí là trong giấc mộng, cũng có thể tiện tay triển khai, mới coi như thành công!

Đến lúc đó, mới có thể lấy kiếm này ngăn địch, bằng không chỉ là trò mèo mà thôi!

Bất quá nghĩ muốn tu luyện tới tầng này cảnh giới, lại hết sức khó khăn, Phương Quý cố nhiên cũng có thể từng lần từng lần mài giũa, lao thẳng đến một kiếm này nhiều kiểu biến hóa đều luyện đến thuộc nằm lòng, tiện tay có thể triển khai ra, nhưng cái tốc độ này lại thực sự quá chậm.

Màu đen thạch kiếm, vốn là liền có chút đặc thù, pháp lực rót vào càng nhiều, kiếm này càng là trầm trọng, Phương Quý dùng nó đến luyện kiếm, vốn là so với dùng Quỷ Linh kiếm muốn khó khăn, lại thêm vào mình luyện lên, khô khan không chịu nổi, buồn bực ngán ngẩm, tiến triển càng là chậm chạp.

Như vậy qua một quãng thời gian, hẳn liền không nhận được tâm tư phù chuyên động.

Mạc Cửu Ca nói, kỳ thực vẫn rất có đạo lý.

Nhắm mắt làm liều, vô dụng nhất!

Nghĩ phải nhanh chóng tăng lên kiếm cảnh tu vị, vẫn là muốn đấu, muốn nhiều trải qua hung hiểm. . .

Chỉ là, đây chính là ở đường đường trong Tiên môn, nơi nào như cái này sao nhiều trải qua hung hiểm cơ hội?

Mạc Cửu Ca sở chỉ đấu, là chỉ cùng người đao thật thương thật đấu, cũng không phải như cùng A Khô uy chiêu giống như chơi náo.

Không nói mỗi lần tính mạng vật lộn với nhau, nhưng cũng đến cần trải qua vô số chân chính hung hiểm áp lực mới được.

Phương pháp đơn giản nhất, đương nhiên lại như A Khổ sư huynh nói vị kia tìm khắp nơi người khiêu chiến sư huynh như thế, chỉ bất quá Phương Quý cũng rõ ràng, bây giờ chính mình một kiếm chưa thành, cũng thật là không mấy cái bàn chải, mạo muội khiêu chiến người khác, không chừng chết càng thảm hại hơn. . .

Vì lẽ đó thật nói đến, cái vấn đề này vẫn đúng là không dễ giải quyết.

Chủ yếu là mọi người tu luyện hoàn cảnh không giống nhau, tựa như Mạc Cửu Ca từng nói, hấn lúc trước tìm hiểu kiếm này thì chính là một cái mới ra đời tiểu bối, thậm chí ngay cả tu sĩ cũng không tính, chỉ là một giới giang hồ tộc nhân, không biết trải qua bao nhiêu sinh tử hung hiểm, mới dựa vào một khang thiếu niên tâm tính, ngộ ra một kiếm này, bây giờ Phương Quý không có hấn cái kia hoàn cảnh, lại lấy cái gì đi lĩnh ngộ cái này kiếm trong ý cảnh?

"Thế nào cũng phải suy nghĩ thật kỹ, giải quyết cái này biện pháp a. . ."

Phương Quý trong lòng ôm cái này tưởng niệm, liền trên lưng cái hộp kiếm, chung quanh tìm tòi một vòng.

Khoảng thời gian này, Hồng Diệp cốc đệ tử đều phát hiện tình cảnh quái quỷ, cái kia từ khi vào cốc, liền không hề lộ diện bao nhiêu lần họ Phương tiểu nhi, xuất hiện ở Hồng Diệp cốc thời gian nhiều hơn một chút, mỗi gặp một người, đều sẽ nhìn chăm chăm đối phương xem, trong mắt tựa hồ có hơi quý dị vẻ mặt, bất quá nhìn tới nhìn lui, cuối cùng rồi lại là thở dài một tiếng xoay người đi rồi, bóng lưng có vẻ hơi thất lạc. . .

Không tìm thấy người đấu đá, liền học không hảo kiếm. . .

Học không hảo kiếm, phải bị Trương Xung Sơn thu thập. . .

Nhưng nếu là mạnh mẽ tìm cớ, phỏng chừng sớm liền bị người thu thập.

..

... Phương Quý trong lòng khổ a!

Nhìn hai ngày nay, ý chí từ từ sa sút, mặt ủ mày chau Phương Quý, Mạc Cửu Ca mừng rỡ bên tai thanh tĩnh, cũng không đến dạy hấn, A Khổ sư huynh cũng không dám cùng Phương Quý nói nhiều, Phương Quý muốn đi Hồng Diệp cốc tìm người phiền phức chủ ý vẫn là hấn cho phủ quyết, nhưng mình cũng không nghĩ ra càng tốt phương pháp đến, theo tính tình của hấn, vẫn là đàng hoàng nhiều luyện mấy lần đáng tin nhất, không cần nóng lòng nhất thời, chỉ bất quá Phương Quý nóng ruột, khuyên lại khuyên không được, cũng chỉ có thể trước tiên thật tốt hầu hạ hai vị này gia, xem bản thân hấn có thể hay không nghĩ nghĩ kế đến rồi.

Cái này một ngày chạng vạng, Phương Quý cùng Mạc Cửu Ca, A Khổ, cùng nhau ăn cơm xong, cơm canh cũng đơn giản, chính là cơm tẻ lại thêm vào nỏ hạch đào, ướp hạch đào, dầu hạch đào, chiên hạch đào. . . Món ăn cũng không ít, ăn xong sau khi, Mạc Cửu Ca theo thường lệ ôm cái vò rượu nằm ở trên ghế mây nhìn tịch quang đờ ra, A Khổ thu thập chén đĩa, Phương Quý thì lại công cái hộp kiếm, tiếp tục suy nghĩ giải quyết thế nào cái vấn đề khó khăn này.

Hấn lững thững tùy ý đi tới, A Khổ quay đầu nhìn lại, lại vội vàng kéo lại hấn: "Sư đệ, nơi đó không thể đi. . ."

"Hả?"

Phương Quý quay đầu nhìn hấn: "Làm sao rồi?"

Ở sau núi ở lại hơn nửa năm công phu, Phương Quý cũng biết cái này phía sau núi có mấy cái cấm địa, phía tây là đám kia lộn rừng sào huyết,

không thể xông, không phải vậy sẽ bị đuổi theo cắn, mặt bắc là tiên môn linh điện, cũng không thể tự tiện xông vào, mà mặt đông cũng có một cái đường nhỏ, không biết uốn lượn thông tới đâu, Phương Quý không có nghe A Khổ nói về, cũng không biết đi qua sẽ có phiền toái gì. . .

"Nơi đó là. . ."

A Khổ do dự một chút, nói nhỏ: "Ngược lại không thể đi!"

"Được được được, không đi!"

Phương Quý thuận miệng đáp ứng, liền hướng sau núi mặt nam đường nhỏ đi tới, A Khổ thấy thế, lúc này mới yên tâm đi thu thập.

Nhưng Phương Quý nói không đi, lại là đi vòng một vòng sau khi, lại lặng yên hướng đông mặt sò soạng, trong lòng nghĩ: "Không nghe nói mặt đông có cái gì cấm địa a, A Khổ sư huynh như thế thần thần bí bí làm gì, không đi nhìn trên một chút, đều là có chút không yên lòng a. . ."

Hắn cũng không dám nự kiếm, lặng lẽ dọc theo mặt đông đường nhỏ đi rồi nửa ngày, đã thấy khắp nơi núi hoang hoang dã kính, không gặp đặc biệt gì phong cảnh, trong lòng chính phạm nói thầm, chợt phát hiện phía trước có tiếng xé gió vang lên, lại là mấy cái thân mặc áo bào đen người tuổi trẻ từ vách núi phía dưới nhảy xuống, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, nháy mắt, liền đều thu lại khí tức, lặng yên hướng đông sò soạng, quý quý sùng sùng làm tặc.

"Lẽ nào phía trước có bảo bối gì, những thứ này người là trộm đồ vật?"

Phương Quý trong lòng cả kinh, nghĩ thầm: "Vậy ta cũng đến theo đi trộm một điếm. . ."

Lúc này cũng thu lại khí tức, lặng yên đi theo đám người kia sau lưng, chỉ thấy mấy vị kia đệ tử càng đi về phía trước, càng là rón ra rón rén, một điềm âm thanh cũng không dám phát ra, Phương Quý trong lòng càng xác thực định bọn họ lòng mang ý đồ xấu, không khỏi hưng phấn lên.

Đi một chút thì phía trước đã xuất hiện một mảnh lùn lùn khe núi, màn đêm buông xuống, toàn bộ khe núi đều bao phủ ở trong bóng tối, mấy vị kia đệ tử rõ ràng bước chân nhanh nhẹn hơn, tựa hồ có hơi kích động, dồn dập giương ra thân hình, nhào vào khe núi trong, từng cái nằm ở trong bóng tối, dựa vào núi bóng đen giấu tức, lén lén lút lút ngẩng đầu, hướng về khe núi mặt sau nhìn lại. . .

"Cái kia bảo tàng ngay khi khe núi mặt sau. . ."

Phương Quý trong lòng có đoán, sợ bị những người kia phát hiện, cố ý đi vòng cái xa, cũng tìm đến khe núi biên giới, ngẩng đầu nhìn lại.

Cái này vừa nhìn phía dưới, cả người nhất thời sửng sốt.

. . . Cái này mẹ nó cái gì quý?

Phía sau núi mặt, không phải cái gì bảo tàng, mà là một toà sóng nước lấp lánh bích hồ.

Hồ nước trong suốt khiến người vui vẻ, mặt nước tô điềm sen trắng, hoàn cảnh đúng là thanh nhã, nhưng cũng không có gì đặc thù, mấu chốt nhất chính là, cái kia trong hồ nước, đang có cười cợt tiếng truyền đến, đã thấy mấy cái trên người chỉ khoác lên lụa trắng cô gái, chính ở trong hồ tắm rửa cười huyên náo, mà vừa nãy cái kia mấy cái lại đây "Trộm bảo" người, bây giờ thì lại chính từng cái từng cái trợn to hai mắt nhìn, nước miếng đều chảy ra một đám lớn. . .

"Nơi này là Tiểu Bích hồ. . ."

Phương Quý bỗng nhiên phản ứng lại, hấn đã sớm rất xa xem qua mảnh này hồ nước.

Mới vừa vào sơn môn thời điểm, A Khổ sư huynh liền đã nói với hấn, hồ này bên trong thường thường có nữ đệ tử tắm rửa.

Hợp đám kia người chim là lại đây nhìn lên người rửa ráy a. . .

Hứng thú bưng bưng mà đến Phương Quý cũng theo nhìn một thời gian uống cạn chén trà, cảm thấy khá là tẻ nhạt, những kia nữ đệ tử khoảng cách nơi này ít nhất có mấy chục trượng, không tu luyện chuyên môn đồng thuật đều nhìn không rõ ràng, hơn nữa quét mắt qua một cái đi, liền cảm thấy được khô cằn không có gì thứ đáng xem, so với Hoa quả phụ có thể kém xa, cái này quần không từng va chạm xã hội nhà quê a, liền cái này cũng đáng giá như vậy cẩn thận chặt chẽ. . .

"May nhờ A Khổ sư huynh như vậy đề điểm ta. . ."

Phương Quý cảm thấy rất vô vị, liền muốn xoay người rời đi, nhưng đột nhiên nhìn thấy xa xa chính xem chăm chú, con người đều sắp muốn rơi đi ra mấy cái áo bào đen đệ tử, trong lòng nổi lên xấu tâm, hít sâu một hơi, bỗng nhiên kêu to lên: "Trảo sắc lang a. . ."

Khe núi bên trong đen ngòm, lặng yên không một tiếng động.

Phương Quý cái này hô to một tiếng, lại tựa như bình địa lên một cái phích lịch. . .

"Mịa nó, là ai?"

Không đợi được Phương Quý xoay người đào tẩu, bỗng nhiên chu vi vang lên nhiều tiếng hô kinh ngạc.

Không biết bao nhiêu bóng đen tử tử khe núi biên giới bò lên, số lượng so Phương Quý nghĩ đến nhiều, hắn vừa nãy mò tới lúc, cũng không phát hiện bên cạnh mình hơn trượng ở ngoài còn có người, hợp vừa nãy người này cũng đã sớm phát hiện hắn lại đây, chỉ là khi hắn là cùng giống như mình một mục đích, bởi vậy không có cảnh giác, cho đến lúc này thời điểm mới sợ hãi đến nhảy lên, như là chấn động tới một hồ cóc.

"Cái nào thằng khốn ở đây quấy rối?"

"Đánh chết hắn!"

Chỉ nghe khe núi bên trong vang lên một mảnh lại vừa giận vừa sợ hét lớn, nhất thời linh quang tung hoành, phi kiếm vô số, ở giữa còn chen lẫn ám khí, tảng đá, như là trời mưa giống như hướng về Phương Quý nơi khu vực đánh rơi, trực tiếp liền đem cả người hắn đều bao phủ.

"Làm sao nhiều người như vậy. . ."

Phương Quý liền sợ hãi đến tóc gáy dựng lên, không chút nghĩ ngợi, gấp đem màu đen thạch kiếm tế lên.

"Đùng ùng ùng ùng. . ."

Cầm Kiếm Giang Hồ Đón Gió Mưa cái này một chiêu phát huy ra, màu đen thạch kiếm múa thành một đoàn.

Màu đen thạch kiếm rót vào linh tức sau khi, trầm trọng vô cùng, bình thường Phương Quý mình luyện kiếm, đều rất khó đem một kiếm này làm cho viên mãn, nhưng bây giờ tính mạng thúc quan phía dưới, lực lượng bắn ra, một kiếm này đúng là triển khai uy vũ sinh uy, ánh kiếm màu đen lập tức liền trở thành một cái vòng xoáy cũng tựa như, những kia xa xa bay tới phi kiếm cũng tốt, phù triện cũng tốt, tảng đá cũng tốt, đều bị một kiếm này quét bay ra ngoài.

Mà Phương Quý thoát được một mạng, nhưng là thân hình như quỷ, ôm đầu liền mau mau hướng về phía sau núi bỏ chạy. . .

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 44: Bảo Vệ Sư Tỷ

"Nắm lấy hắn. . ."

"Đánh chết hắn. . ."

"Còn sống lóc thọt cái này con sâu làm rầu nồi canh. . ."

Chạy ra rất xa sau khi, Phương Quý còn có thể nghe thấy phía sau có phần nộ mọi người dồn dập kêu to, hướng về chính mình đuổi theo.

Nhìn cái kia khe núi bên trong bốn phương tám hướng đều là bóng người lay động, thực tại đem Phương Quý sợ hãi đến không chịu nổi, cái này nếu là không trốn ra được, chẳng phải đến bị những thứ này phần nộ đệ tử đánh chết tươi? Hắn có thể còn nhớ lúc trước cùng nhau nhìn lên Hoa quả phụ rửa ráy thời điểm, hắn một cỗ họng đem Trương nghèo túng bán đi sau khi hậu quả, bình thường yếu đuối mong manh Trương nghèo túng, vẫn cứ đoạt một cây dao phay đuổi hắn ba dặm. . .

Vội vã ngự kiếm bay thời gian uống cạn chén trà, mới nghe thấy phía sau tiếng la giết yếu đi.

"Không dễ dàng a, suýt nữa mạng nhỏ làm mất. . ."

Lòng vẫn còn sợ hãi Phương Quý giá lên phi kiếm, tìm đường lui về phía sau núi bay đi, vừa đi vừa nghĩ mà sợ nghĩ.

Nhưng cũng ngay vào lúc này, hấn bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, cả người sùng sốt.

"Khô chiến, mài giũa, hung hiểm. . . Kích thích!"

Cái này không đúng là mình vẫn đang tìm cơ hội sao?

Trong đầu hiện ra vừa nãy chính mình một kiếm bảo mệnh cảm giác, Phương Quý dần dần kích động đứng lên.

". . ."

". . ."

"Phương Quý sư đệ, ngươi đang làm gì?"

A Khô sư huynh xuyên bát, dứt xong heo, rút trong ruộng cỏ, trở lại nhà tranh trước, thấy Phương Quý chính ngồi xỏm ở trên sườn núi tước xuống một khối cây hạch đào vỏ, sau đó cầm phi kiếm ở nơi đó cẩn thận điều điều khắc khắc, không khỏi có chút tò mò hỏi.

"Làm điếm đồ chơi nhỏ. . ."

Phương Quý cũng không ngẩng đầu lên trả lời, rất là chăm chú.

A Khô "Ồ" một tiếng đi trở về, bỗng nhiên như là nhớ ra cái gì đó, sốt sắng hỏi: "Tối ngày hôm qua ta nghe mặt đông não lên một tràng nhiễu loạn, sẽ không cùng ngươi có quan hệ chứ?"

"Làm sao có khả năng?"

Phương Quý khinh bỉ nói: "Đám kia nhìn lên các sư tử rửa ráy sắc phơi, ta cùng bọn hấn không đội trời chung, mới sẽ không hoà trộn trong đó!"

A Khô sư huynh rất là vui mừng: "Ta đây liền yên tâm. . ."

Mới vừa đi ra hai bước, bỗng nhiên phản ứng lại: "Không đúng, làm sao người biết bên kia là nhìn lên các sư tử rửa ráy địa phương?"

Bất quá lúc này Phương Quý đã không để ý tới hấn, đem điều tốt cây hạch đào vỏ hương về trên mặt bao một cái, lại là một cái mặt nạ, điều rất là thô ráp, chính là một khối vỏ cây mọc ra hai mắt động cùng một cái lỗ mũi, Phương Quý cũng rất là yêu thích, lại chạy về nhà tranh bên trong, lấy ra một bộ huyền sam, đó là Mạc Cửu Ca quần áo, mới vừa bị A Khô rửa sạch sẽ, trực tiếp hương về trên người như thế bao một cái, quần áo rộng lớn, Phương Quý liền đem cánh tay chân đều tết lên, lưu lưu loát loát, thoạt nhìn đúng là có mấy phần y phục dạ hành dáng dấp. . .

"Phương Quý sư đệ. . . Người đây là muốn đi làm tặc sao?"

A Khô nhìn một trận lo lắng.

Phương Quý dào dạt đắc ý lên, lắc đầu nói: "Không, ta muốn đi hành hiệp trượng nghĩa!"

Không để ý tới một mặt mộng A Khô, Phương Quý hứng thú bưng bưng rời đi phía sau núi, sợ A Khô phát giác, theo thường lệ là đi vòng cái vòng đi tới hồ Tiểu Kính, trước đem chu vi xoay chuyển mấy lần, các loại đường nhỏ, rừng cây, vách núi các loại địa hình đều mò toàn bộ, sau đó liền kiên trì chờ trời tối đi xuống, lạng lẽ tìm đến khe núi bên kia đi quan sát tình thế.

Có lẽ là trước một cổ họng sợ rồi không ít người duyên cớ, mặt sau hai ngày, chạy tới khe núi đến nhìn lên người ít, Phương Quý liền cũng kiểm chế lại không có động thủ, lại đợi mấy ngày, nhân số dần dần bắt đầu tăng lên, Phương Quý cũng đem tất cả xung quanh địa hình cùng những thứ này người đã từng ẩn núp địa phương mò phải hiểu, mới bắt đầu rồi kế hoạch.

Cái này một ngày buổi tối, trên trời mặt trăng chính viên, đem hồ Tiểu Kính chiếu lên một mảnh sáng ngời, khe núi bên trong, nằm ngoài người nơi này cũng so với bình thường càng nhiều, Phương Quý trốn ở một khối nham thạch mặt sau, còn có thể nghe được bên cạnh đang có người cẩn thận nghị luận: "Hai ngày trước không biết là cái nào hỗn bóng, xem liền xem đi, đột nhiên hô một cổ họng, thực sự đem các sư huynh đệ sợ hãi đến không nhẹ, hồ Tiểu Kính bên trong sư tử đám người đến cũng thiếu, hai ngày nay mặt trăng dần tròn, Kính hồ đáy nước linh mạch linh khí nồng nặc, các sư tử mới lại đến trong hồ đến tắm rửa đến rồi. . ."

"Đúng đúng, có thể ngộ con sâu làm rầu nồi canh, cái này hồ Tiểu Kính dưới có linh mạch, linh khí đầy đủ, dẫn tới một hồ nước cũng so với tràn ngập linh khí, ở đây trong hồ tắm rửa, liền có thể da thịt non mềm, thanh xuân bất lão, nhanh so với Trú Nhan đan công hiệu, lúc này mới đưa tới sư muội các sư tử thường thường ở đây tắm rửa, cũng mới có chúng ta những người này phúc được thấy, ai cho phá huỷ, chính là cùng Thái Bạch tông không qua được!"

"Mau mau, cảm tiếng, đến rồi!"

". . ."

". . ."

Chúng tu trầm thấp mắng chửi, bỗng nhiên có người lặng lẽ mở miệng.

Hồ Tiểu Kính bờ bên kia, chỉ thấy có một đám nữ đệ tử dắt tay nhau đến đây, khắp mọi nơi tìm nhìn, thậm chí còn có người té nổi lên một khối toả ra ánh sáng chói lọi bảo ngọc, hướng về phía bờ bên này quét một vòng, tất cả mọi người đều lập tức sâu sắc nằm sấp xuống thân đi, đợi đến đạo bạch quang kia thu hồi mới dám ngẩng đầu, mà hồ Tiểu Kính bờ bên kia các nữ

đệ tử khắp mọi nơi xem qua, lúc này mới yên tâm, hì hì cười giải áo bào nhập hồ.

Khe núi cái này một sương trong bóng tối, liền mơ hồ vang lên rất nhiều nuốt nước miếng âm thanh. . .

Phương Quý vào đúng lúc này, con mắt toả sáng, lặng lẽ đem màu đen thạch kiếm lấy đi ra, sau đó hít sâu một hơi!

"Thái, các ngươi cái này quần không biết xấu hổ cầu tặc. . ."

Quát to một tiếng, bỗng nhiên vang ở yên tĩnh khe núi bên trong, như thần lôi.

"Mịa nó, lại tới nữa rồi. . ."

"Cái kia con sâu làm rầu nồi canh ở đâu?"

"Năm lấy hấn, thiên hấn. . ."

". . ."

". . ."

Bốn phương tám hướng, hỗn loạn lung tung, chen lẫn vô số giận tiếng thét.

Nghĩ là chu vi chúng đồng môn sớm có chuẩn bị, lần này phản ứng so với lần trước còn nhanh hơn, Phương Quý vừa mới vừa hô, liền cảm thấy được trên đỉnh đầu, như mưa rơi xuống, vô số linh phù pháp khí gào thét mà đến, đem hấn phạm vi ba, bốn trượng bên trong đều bao phủ lại, liền sợ hãi đến Phương Quý tay chân run cầm cập, liền mạng đem màu đen thạch kiếm tế lên, đạo đạo ô quang xoay tròn tại xung quanh người, đem tất cả công kích cho ngăn.

"Ở nơi đó. . ."

"Lần này dù là làm sao, cũng phải bắt được này con con sâu làm rầu nòi canh. . ."

"Phía trước, ngăn chặn hấn, chém hấn! Chém hấn!"

Có người chú ý tới vội vã chạy trốn Phương Quý, liều mạng kêu to, khắp mọi nơi túi chuyên tới.

"Ta đi , còn như thế hung mà. . ."

Phương Quý trong lòng kêu khổ, tay múa màu đen thạch kiếm, trái chém cầm trong tay thanh luân gậy sào tre, phải chém chính tay trái kéo quần lên tay phải vung múa đại đao mập mập, hướng lên trên vẩy một cái, đánh bay không biết là ai đập tới tảng đá lớn, hướng phía dưới ép một chút, đem một đao đánh hướng mình đũng quần bên trong linh phù đánh thành mảnh vụn, mà lại chiến mà lại xông, dựa vào kinh người kiếm đạo, mạnh mẽ từ trong những người này giết đi ra ngoài.

Chu vi hãy còn hỗn loạn không chịu nổi, thỉnh thoảng có tràn ngập kích phần công tập từ chung quanh vọt tới, Phương Quý mà lại chiến mà lại trốn, vô cùng đặc ý, mà ở hồ Tiểu Kính mặt khác, bị quấy nhiễu đến sư tử đám người liền lập tức cầm kiếm xung phong tới, khe núi bên trong một đám tiên môn đệ tử vừa chạy trốn chết, vừa răng cắn chít chít vang lên, liều mạng truy sát Phương Quý, yên tĩnh khe núi bên trong, thực sự náo nhiệt tới cực điểm.

Cũng may Phương Quý sớm liền thăm dò địa thế, xung phong một trận sau khi, hiển nhiên các sư tử đuổi chạy tới, liền vội lập tức hướng về trên phi kiếm nhảy một cái, đen nhánh một cái bóng xông vào sâu trong rừng, đi vòng cái đường xa, chạy về phía sau núi nhà tranh giải lao đi tới.

"Ha ha ha ha. . ."

Đêm đó, mặc dù mệt chính mình chân đau cánh tay tê, Phương Quý lại đặc biệt hưng phấn, trong giấc mộng đều cười tỉnh rồi hai về.

Trải qua hai lần thành công thực tiễn, Phương Quý quả thật là có hứng thú.

Ở cái này dạng trong hỗn loạn luyện kiếm, hung hiểm lại kích thích, vậy cũng thật so với mình khô khan luyện kiếm cường nhiều hơn!

Ngay sau đó giải lao không tới hai ngày, hần liền lần thứ hai mò tiến vào cái kia mảnh khe núi. . .

. . .

. . .

Rất nhanh, Thái Bạch môn hạ liền xuất hiện một cái nhất làm cho người ta chán ghét tồn tại!

Hồ Tiểu Kính, từ trước đến giờ đều là Thái Bạch môn hạ đệ tử một đại phúc lợi, thanh tu trong núi sâu duy nhất một vệt sắc thái, trong môn phái mấy đời các nam đệ tử, từ trước đến giờ miệng miệng tương truyền, ngầm hiểu ý, cùng nhau yên lặng bảo vệ phong thuỷ bảo địa, bao nhiêu năm rồi đều là như vậy, có thể hết lần này tới lần khác chính là gần nhất, lại xuất hiện một thớt hại người xấu ngựa, nhiều lần chạy đến khe núi đến la to, quấy người hứng thú!

Đây là đáng ghét sao?

Quả thực chính là đáng trách!

Không biết có bao nhiêu người, xin thề phải đem cái này thốt hại người nắm lấy, vì dân trừ hại!

Nhưng một mực, đưa kia nhiều lần đến đây quấy rầy, không biết gọi ra bao nhiêu người ra tay bắt hấn, nhưng này kiếm đạo không yếu, người lại trơn trượt, lại thêm vào mỗi lần bị hấn nháo trò, cục diện đều vô cùng hỗn loạn, cũng làm cho hấn trước sau mấy lần đều hiểm mà lại hiểm chạy ra ngoài.

Rất nhiều người đều không biết, kẻ này đồ cái gì?

Mỗi lần hấn như thế một gọi, đều gây nên công phần, mọi người ra tay có thể không nhẹ, tuy rằng hấn đều có thể đào tẩu, nhưng cũng vô cùng hung hiểm, vạn nhất bị tóm lấy, chúng phần phía dưới, vậy cũng lập tức chính là oanh một cái mà lên đánh gần chết, liều lĩnh lớn như vậy nguy hiểm, mỗi lần ở mọi người xem đến vô cùng tận hứng thời điểm gọi một cổ họng, đối với người đến tột cùng có thể có ích lợi gì đây?

"Chỗ tốt quá nhiều. . ."

Phương Quý khoảng thời gian này tới nay, quả thực vui vẻ không được.

Mạc Cửu Ca tiên sinh quả nhiên không có lừa gạt mình, bực này trải qua hung hiểm phương pháp, thực tại quá có lợi tại luyện kiếm!

Nếu là theo A Khô ý kiến đi luyện kiếm, mỗi ngày chỉ là ở trong thung lũng từng lần từng lần một triển khai kiếm chiêu, Phương Quý nghĩ muốn đạt đến nhập tâm cảnh giới, ít nhất cũng đến một năm nửa năm, còn nhập thần, càng là xa xa khó vơi, thậm chí cả đời đều không nhìn thấy cái cái bóng.

Nhưng bây giờ hành hiệp nghĩa vài lần, Phương Quý lại là phát hiện, ở như thế hung hiểm cục diện hỗn loạn xuống, hấn mỗi một lần đều bị

bức ép ra cực hạn, đối với kiếm chiêu kiếm thức lĩnh ngộ, quả thực chính là tăng nhanh như gió, thậm chí nói, không riêng là đối với một kiếm này tìm hiểu cực nhanh, liền ngự kiếm thoát thân bản lãnh đều trên diện rộng tiến bộ, bây giờ hẳn điều khiển màu đen thạch kiếm, tốc độ đều sắp không thua tại Quỷ Linh kiếm!

Mà cái này, cũng làm cho Phương Quý hùng tâm tráng chí, quyết định đem chính mình phần này bảo vệ sư tử quang vinh hành động tiếp tục nữa. .

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 45: Chính Tà Cuộc Chiến

Thái Bạch tông hộ hoa sứ giả Phương Quý quyết định tiếp tục thực hiện chính mình thần thánh chức trách, Thái Bạch tông các đệ tử liền tiếp tục khổ không thể tả.

Từ cái kia sau khi, mỗi cách mấy ngày, Phương Quý liền tới náo một lần, một số thời khắc còn liên tục hai ngày qua náo, hảo hảo một mảnh khe núi, vốn là mỗi ngày thật vui vẻ, nhiệt nhiệt nháo nháo, bây giờ lại bị hấn khiến cho náo loạn, Phương Quý kiếm đạo tăng lên nhanh bao nhiêu, những thứ này tiên môn đệ tử trong lòng oán niệm liền lớn bao nhiêu, rốt cục có một ngày, cái này chính tà trong lúc đó không thể điều hòa mâu thuẫn, bạo phát.

"Trảo sắc. . ."

Một tháng sau một ngày, Phương Quý ăn uống no đủ, lại bồi dưỡng đủ tinh thần, theo thường lệ đến khu này khe núi bên trong, mới vừa hô một cổ họng, chuẩn bị một bên đánh một bên trốn, lại không nghĩ rằng, xa xa đen sì sì rừng núi bên trong, bỗng nhiên lao ra mười mấy đạo bóng đen, cùng truy binh phía sau hình thành rồi giáp công tư thế, đều lớn tiếng kêu lên: "Các sư huynh đệ cùng tiến lên, nắm lấy cái này con sâu làm rầu nồi canh!"

Trước sau không đường, Phương Quý mới giật mình phát hiện, nguyên lai những thứ này người lại chôn xuống phục binh, chuyên chờ trảo chính mình.

Bà nội cái chân, vì nhìn lên nữ nhân rửa ráy, liền binh pháp đều đã vận dụng!

Giật mình phía dưới Phương Quý, vội vàng một bên đánh một bên trốn bán sống bán chết, nhưng lần này có thể không so thường ngày, những này đệ tử vì bảo hộ chính mình phúc lợi, bỏ ra vốn lớn, khắp nơi đường chạy bên trên, nằm sấp xuống vài đường phục binh, chính là vì phải đem Phương Quý nắm lấy.

Tuy rằng Phương Quý kiếm đạo đã luyện không yếu, ngự kiếm bản lãnh càng nhanh, nhưng vẫn là dần dần bị người vây lại. . .

"Coong coong coong khi coong.. ."

Nhưng cũng đang lúc này, một bên khác đỉnh núi bỗng nhiên vang lên kinh thiên động địa gõ tiếng chiêng, đồng thời hô to: "Trảo sắc lang rồi. . ."

"Là ai ở nơi đó ồn ào?"

Cái này quần chính đang tại bao vây Phương Quý các đệ tử kinh hãi, mắt thấy cái kia tiếng chiêng càng vang lên, vội vàng phân ra một làn sóng người đi truy sát, Phương Quý thân chịu áp lực đột nhiên nhẹ, lúc này mới thừa dịp đại loạn, nhìn cái chỗ trống trốn bán sống bán chết, một đường trốn về nhà tranh mới yên tâm.

Mới vừa mới ngồi xuống không ấm nồng, liền thấy A Khổ sư huynh nâng một cái mặt chiêng thở hồng hộc trở về.

"Cũng còn tốt có ta, không phải vậy ngươi chắc là phải bị đánh gần chết. . ."

A Khổ sư huynh sợ không thôi, lo lắng khuyên nhủ: "Phương Quý sư đệ, ngươi có thể sửa lại chứ?"

"Hóa ra là A Khô sư huynh giúp ta. . ."

Phương Quý cười hì hì, thế mới biết A Khô sư huynh đã sớm biết chính mình mỗi ngày đi ra ngoài làm gì, còn ở lúc mấu chốt cứu mình, lại liền lại nghiêm mặt, chính khí ngang nhiên nói: "Không nghĩ tới cái này quần không biết xấu hổ lại còn dám bố trí cái tròng bắt ta, ha ha, ta Quỷ Ảnh Tử Phương Quý một thân chính khí, lại há là bọn họ điếm ấy nhỏ thủ đoạn có thể dọa đến?"

"Vì tiên môn sư tử các sư muội, ta với bọn hấn liều mạng!"

Từ lúc này bắt đầu, một tràng gian nan chiến tranh bắt đầu rồi.

Phương Quý vẫn là không biết sống chết —— hoặc nói đúng không biết hồi cải —— vùi đầu vào "Hành hiệp trọng nghĩa" bảo vệ các sư tử vận động bên trong đi, bất quá bây giờ hấn ngược lại không phải một thân một mình, bên người nhiều một cái A Khô sư huynh.

Theo Phương Quý hiện thân quấy rối số lần càng ngày càng nhiều, những kia làm vì bảo vệ chính mình phúc lợi các đồng môn cũng dần dần thăm dò rõ ràng Phương Quý xuất hiện tần suất cùng đường chạy trốn, cũng tỉ mỉ định ra ra vây, đuổi, ngăn, tiết các loại nhằm vào sách lược.

Mà Phương Quý thì lại vắt hết óc, triển khai các loại lưu, thoán, độn, che giấu các loại pháp môn thoát thân.

Giữa bọn họ chiến tranh lập tức kéo dài tốt mấy tháng, hơn nữa còn ở kịch liệt tiến hành. . .

Trong lúc tự nhiên cũng gặp phải mấy lần hung hiểm, có một lần Phương Quý trực tiếp bị vây quanh ở bên trong, hiển nhiên đào tẩu vô vọng, vội vàng xông vào trong rừng, thừa dịp không người chú ý vội vàng tháo mặt nạ xuống cởi trên người huyền bào, sau đó đem phi kiếm cũng đổi

thành Quỷ Linh kiếm, nổi giận đùng đùng ở trong rừng kêu to: "Cái kia con sâu làm rầu nổi canh đây? Các sư huynh đệ, nhanh, thật giống hướng về cái hướng kia chạy trốn. . ."

Nhưng Phương Quý có thể khổ giúp đỡ, những kia làm vì bảo vệ chính mình phúc lợi đồng môn các sư huynh đệ cũng rất nhanh thức thời, rút cục ở sau một tháng, một cái nào đó đêm đen gió cao đêm, lại một lần sắp xuất hiện tới quấy rối Phương Quý cho chặn ở rừng cây bên trong, xa xa trên đỉnh núi nằm ngoài nơi đó nhìn thế cuộc A Khổ sư huynh vừa thấy không ổn, lập tức nhảy ra ngoài cầm lấy một cái mặt chiêng dùng sức gõ.

"Nhanh, đưa kia là ở chỗ đó. . ."

A Khổ sư huynh không nghĩ tới, chỉ nghĩ giúp đỡ Phương Quý thoát thân chính mình cũng bị nhìn chăm chăm, liền sợ hãi đến bỏ xuống chiêng liền chạy, sau lưng một đám người gọi đánh gọi giết đuổi theo, A Khổ sư huynh giá kiếm bản lãnh có thể không bằng Phương Quý, cả người đều bối rối, một đầu tiến vào rừng núi bên trong xông khắp trái phải, mắt thấy bốn phương tám hướng đều là bóng người lay động, cũng không biết có bao nhiêu người vọt vào cánh rừng bao vây chính mình.

Mà vào lúc này hồ Tiểu Kính một bờ khác, thì lại chính có rất nhiều Đan Hương cốc sư tử các sư muội ngồi ở cao cao trên cây, rất xa nhìn cái này một mảnh khe núi bên trong gọi đánh gọi giết, hưng phấn thêm dầu: "Mau nhìn mau nhìn, bọn họ muốn bị tóm lấy. . ."

Có chút thành thật nữ đệ tử nói: "Muốn hay không đi hỗ trợ?"

Bên cạnh sư tử ít nhất nặng 300 cân, lưỡi biêng hít một tiếng, nói: "Giúp cái gì nha, hai cái này không hiểu chuyện, nguyên bản hảo hảo cục diện, vẫn cứ nhượng bọn họ quấy đục, trước đây nghĩ tắm rửa, trực tiếp xuống nước là được, nơi nào muốn cân nhắc nhiều như vậy, mà hiện tại đều biết có

người ở nhìn lên, người nói chúng ta là xuống hồ vẫn là không xuống hồ đây? Ai, vốn là tốt đẹp nhất niên hoa, tốt đẹp nhất thân thể, nhưng đáng tiếc liền cái thưởng thức người đều không có, không duyên có ở cái này trong ngọn núi đưa ra vô tình năm tháng rồi. . ."

Thành thật nữ đệ tử: ". . ."

Một phiến không biết cửa lớn dần dần bị mở ra!

. . .

. . .

"Bà nội cái chân, lúc này thật muốn chết. . ."

Phương Quý nghe thấy xa xa trên núi A Khô sư huynh tiếng chiêng đột nhiên biến mất, một đám người la to hướng về hấn đuổi tới, trong lòng âm thầm kêu khổ, lần này sau lưng của hấn truy binh cũng đuổi rất khẩn, để cho hấn tìm một chỗ tháo mặt nạ xuống thay đổi quần áo thời gian cũng không cho, chỉ có thể không còn mệnh trốn, cũng may hấn bây giờ kiếm đạo tiến cảnh hết sức kinh người, đá đen kiếm triển khai, lực lượng hùng hồn, đem trước người một cái lại một cái cường địch bức bước, một đường đào mạng, một đường huyết chiến, kiếm khí phân tán, hào hùng không thay đổi, rất có vài phần sục sôi ý chí. . .

Bất quá hiển nhiên chu vi truy binh càng ngày càng nhiều, Phương Quý trong lòng vẫn là một trận kêu rên.

Lúc này trốn là trốn không thoát, là lập tức quăng kiếm đầu hàng vẫn là bị người xúm đánh một trận lại đầu hàng đây?

"Coong coong coong coong coong"

Nhưng cũng ngay vào lúc này, bỗng nhiên xa xa khe núi trên, lại có người nhắc theo chiêng đồng lớn gõ lên, đồng thời kéo cổ họng hô to: "Trảo sắc lang rồi, tiên môn Giới luật đường đệ tử tới rồi. . ."

"Mịa nó, lại Giới luật đường đệ tử đều đã bị kinh động. . ."

"Giới luật đường đệ tử không phải đã sớm ngầm hiểu ý, xưa nay không hướng về bên này sao?"

"Cái này gõ chiêng là ai?"

"Mau mau trốn, bị Giới luật đường nắm lấy thị chúng, không ném nổi cái kia mặt. . ."

". . ."

". . ."

Chính vây quanh Phương Quý quần ẩu các đệ tử vừa nghe "Giới luật đường" ba chữ, liền sợ hãi đến mồ hôi lạnh ứa ra, dồn dập chạy trốn, liền ngay cả xa xa chính truy sát A Khổ người cũng không chú ý lên sắp bắt vào tay con sâu làm rầu nồi canh, dồn dập tan tác như chim muông, may mắn cực kỳ nhất đến một cái mạng nhỏ Phương Quý vội vàng thừa dịp loạn chạy trốn, tìm địa phương lấy xuống mặt nạ đổi trở về áo bào, lúc này mới đầu đầy mồ hôi lạnh trở về phía sau núi.

Trước mặt chính gặp được vô cùng chật vật trở về A Khổ, hai người lòng vẫn còn sợ hãi nhìn nhau một chút, nổi lên cái nghi vấn?

Lần này gõ chiêng cứu mạng chính là ai?

"Leng keng. . ."

Nhà tranh bên ngoài có chiêng đồng ném tới trên đất âm thanh, Mạc Cửu Ca một mặt bình tĩnh đi vào.

Phương Quý cùng A Khô hai cái nhất thời kinh ngạc đến ngây người. . .

"Lúc trước Thái Bạch tông xây sơn môn ở đây lúc, có người cố ý đem một cái linh mạch dẫn tới hồ Tiểu Kính đáy hồ, làm cho cái kia mảnh hồ nước thành linh hồ, lại ở bố trí sơn môn đại trận thời điểm, dời đi một đạo trận tuyến, làm cho bên hồ không cách nào bố trí cấm chế, lúc này mới có phía kia xem đẹp khe núi, cho Thái Bạch tông các đệ tử lưu lại một cái mấy trăm năm xem xét nơi. . ."

Mạc Cửu Ca ngồi trở lại trên ghế nằm, bung lên trà lạnh uống một hớp, nói: "Biết người kia là ai sao?"

Phương Quý cùng A Khô liếc mắt nhìn nhau: "Ai?"

Mạc Cửu Ca có chút đắc ý chỉ chỉ chính mình mũi: "Ta!"

Phương Quý cùng A Khô hai cái liền mắt choáng váng.

Mạc Cửu Ca thì lại như là hiếm thấy nhắc lên điểm hứng thú, không còn giống như trước nằm ở trên ghế mây mốc meo, nửa ngồi dậy, hướng về Phương Quý nói: "Người có thể nghĩ ra cái này biện pháp đến luyện kiếm, đầu cũng quả thật không tệ, tu luyện đến cái gì cảnh?"

Phương Quý phản ứng lại, vội hỏi: "Nhập tâm cảnh giới xấp xỉ!"

Đúng là có chút đắc ý, ngăn ngắn mấy tháng, tu luyện đến nhập tâm cảnh giới, thật là nhanh hơn người ngoài nhiều lắm.

"Còn chậm một điểm, thiếu đem củi mới!"

Mạc Cửu Ca cũng thoả mãn gật gật đầu, sau đó trầm ngâm nói: "Tới cửa một cước, cũng rất đơn giản, người hiện tại áp lực còn nhỏ một điêm, những kia nhìn lên đệ tử, trong lòng vốn là có quý, sợ trước sói, nghĩ mà sợ hổ, coi như muốn bắt người, cũng không dám đem hết toàn lực, chỉ lo đánh chết người, người cũng biết, đầu hàng là không sao, vì lẽ đó người áp lực không đủ, nhập tâm cảnh giới liền không có cách nào đạt đến mức tận cùng. . ."

Phương Quý ngơ ngác nghe Mạc Cửu Ca phân tích, cảm thấy rất có đạo lý: "Tiên sinh, vậy người nói nên làm gì?"

Mạc Cửu Ca cười đắc ý lên.

...

...

Lại là một lần trăng tròn lúc đến, cái kia núi Đan Hà trên nữ đệ tử, dù là bình thường không đến hồ Tiểu Kính, ở cái này một ngày cũng sẽ đến , bởi vì tiên môn bên trong vẫn có truyền thuyết, đêm trăng tròn, hồ nước trong nhất, có thể để người thanh xuân mãi mãi, vì lẽ đó thường thường trăng tròn cái này một ngày, cũng là hồ Tiểu Kính náo nhiệt nhất thời điểm, đương nhiên, tương ứng, cũng là khe núi bên trong náo nhiệt nhất thời điểm. . .

Chỉ bất quá, mỗi tháng một lần cuồng hoan, lại là do cái kia đáng ghét con sâu làm rầu nồi canh xuất hiện, làm đến lòng người bàng hoàng, thật nhiều lần hứng thú bùng bùng mà đến, thiên lại mất hứng mà về, đã nhượng người không có chút hứng thú nào, cái này khe núi bên trong người, cũng là càng ngày càng ít. . .

Núi Đan Hà bên trên xuống tới nữ đệ tử, tựa hồ cũng rõ ràng điêm này, vì lẽ đó lần này càng yên tâm hơn không ít.

Theo thường lệ đã kiểm tra sau, liền yên tâm rút đi la sam, vào hồ nước ngâm.

Các nàng vẫn ở lưu ý khe núi bên kia truyền đến tinh tinh sáng tặc quang, lại không đề phòng, lần này, đang có một cái thấp bé thân hình, lặng lẽ tìm đến phía bờ bên này, từ nham đầu mặt sau lấm la lấm lét ló đầu quan sát một lát, thấy không có người lưu ý chính mình, cái kia thấp bé thân hình liền đột nhiên vọt ra ngoài, chạy đến bên bờ đem các nữ đệ tử quần áo cuốn một cái, cười ha ha liền chạy. . .

"Đây là cái gì tình huống?"

Hồ nước bên trong các nữ đệ tử đều bồi rồi, một lát sau khi mới tức giận liên tục.

"Có người. . . Trộm đi chúng ta xiêm y. . ."

Ào ào ào tiếng vang, không dứt bên tai, không biết bao nhiêu trên người chỉ mặc vào vải the tiết quần cô gái giết lên bờ đến.

Nghe sau lưng gọi đánh tiếng la giết không dứt, Phương Quý da đầu đều hơi tê tê.

Hắn biết, lần này bị tóm lấy, thật sẽ chết người. . .

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 46: Tiên Môn Công Đức

Vốn là bởi vì cái kia đáng ghét hộ hoa sứ giả lúc nào cũng quấy rối mà trâu đến tâm tình hết sức hạ Thái Bạch tông môn xuống đám người, phần lớn đối với lần này đêm trăng tròn có thể không mở mang tầm mắt đã không ôm hi vọng, chỉ là thói quen gây ra mới đến nơi này, nhưng bọn họ lại không nghĩ rằng, cũng ở cái này một ngày, bọn họ nhìn thấy suốt đời khó quên, đến già sau khi đều từng lần từng lần một nhắc lên truyền kỳ. . .

Cái này một ngày, cái kia nhượng bọn họ cực kỳ thống hận, lại cực kỳ sợ sệt mặt quý hộ hoa sứ giả, lại một lần xuất hiện, chỉ bất quá, lần này đưa kia không có xuất hiện tại bọn hắn trong la to, mà là xuất hiện ở bờ bên kia, quý mị giống như đem những kia núi Đan Hà nữ đệ tử điệp ở trên bờ quần áo ôm lên liền chạy, vừa chạy còn vừa khiêu khích cười ha ha. . .

"Giết hắn. . ."

Đưa kia sau lưng, một đoàn trên người chỉ mặc vào vải the áo lót hoặc là cái gì cũng không mặc nữ đệ tử từ trong nước vọt ra, đằng đằng sát khí truy đuổi, tròn tròn mặt trăng phía dưới, giữa không trung trắng như tuyết chói mắt, đám bên này khe núi bên trong không người mở mở mắt.

. . .

. . .

Đối với Phương Quý tới nói, cái này một ngày cũng phi thường khó quên.

Qua rất lâu sau đó, hắn nhớ lại đến trả không nhịn được run lấy bầy:
"Ngày ấy, làm ta ôm lấy những kia các sư tử sư muội quần áo bắt đầu chạy
thời điểm, ta liền biết ta bị lão sư hãm hại, ta lấy vì các nàng không dám
đuổi ta, không nghĩ tới các nàng dám, không biết bao nhiêu người, cao lùn,
trắng đen, mặc quần áo không mặc quần áo, đều giá nổi lên pháp bảo ở phía
sau đuổi ta, bên trong còn có cái ít nhất nặng 300 cân, một bên đuổi còn
một bên hô 'Đưa ta thanh xuân' cái gì. . ."

"Cũng chính là ở một ngày kia, làm ta rơi vào trùng vây sau khi, ta biết
mình phải liều mạng, ta không biết bị những này các sư tử sư muội nắm lấy
là kết cục gì, nhưng ta biết mình nhất định sẽ so với chết còn muốn tham vô
số lần. . ."

"Vì lẽ đó ta liều mạng!"

"Ta dựa vào một người một kiếm, một bên đánh một bên trốn, nguy
hiểm nhất thời điểm, ta đồng thời tiếp xuống ít nhất bảy cái Luyện Khí tầng
bốn, còn có ba cái Luyện Khí tầng năm, lại thêm một cá thể nặng ba trăm
cân sư tử liên thủ vây công, cái kia không cách nào hình dung lực lượng,
hầu như phải đem ta toàn bộ xé nát, cái kia sát khí mãnh liệt, để ta tâm đều
muốn nhảy ra, máu chốt nhất chính là, cái kia bốn phương tám hướng trắng
toát thịt. . ."

". . . Liền ta nhắm hai mắt lại, toàn lực triển khai Cầm Kiếm Giang Hồ
Đón Gió Mưa cái này một chiêu!"

"Ta thành công. . ."

"Ta đương thời theo đuổi chỉ là mau mau đạt đến nhập tâm cảnh giới,
kết quả trực tiếp liền đến nửa bước nhập thần. . ."

"Cái kia vốn là ta khổ sở theo đuổi, nhưng ta lại chưa thành công vui sướng. . ."

"Ta chỉ là vui mừng, cuối cùng cũng coi như còn sống. . ."

". . ."

". . ."

Mà đối với Phương Quý cái kia một đêm tao ngộ, A Khổ sư huynh sau đó trả lời càng sinh động: "Một ngày kia, ta vượt qua bốn ngọn núi, vượt qua bảy toà thung lũng, suu tầm tám mảnh cánh rừng, mới rốt cuộc tìm được Phương Quý sư đệ, làm ta đem hấn từ hốc cây bên trong móc ra thì hấn thoát nhìn có thể thăm, đây người đều là máu, cả người đã chất phác, gọi cũng không trả lời, con người thỉnh thoảng trọn. . ."

". . ."

". . ."

Bất luận sau đó đối với đêm đó miêu tả cỡ nào truyền kỳ, Phương Quý đúng là đêm đó luyện thành thứ nhất kiếm.

Cầm Kiếm Giang Hồ Đón Gió Mưa một kiếm này, hấn không chỉ có nhập tâm, còn gần tại nhập thần.

Sau đó liền ngay cả A Khổ đều tán phục tại Phương Quý thiên phú cao, cái này mới bắt quá khoảng bảy tháng thời gian, Phương Quý liền đem Thái Bạch Cửu Kiếm Ca một kiếm này tu luyện tới cảnh giới cỡ này, đã là chưa bao giờ nghe thấy chuyện, lúc trước cái kia tìm khắp nơi người khiêu chiến cuối cùng bị người chôn ở phía sau núi sư huynh cũng không có loại này hiệu suất a, hơn nữa A Khổ sư huynh rất xác định, hấn thành công là không tốt phục chế. . .

. . . Cái này chỉ có thể nói rõ, Phương Quý sư đệ quả thật là một thiên tài a!

"Luyện kiếm mà, liền cần được tận dụng mọi thời cơ!"

Mà phát hiện Phương Quý tu luyện kiếm đạo tốc độ kinh người nhanh chóng sau, phía sau núi nhà tranh bên trong, Mạc Cửu Ca biểu hiện nghiêm túc, nói: "Người có thể nhanh như vậy thời gian trong năm giữ thứ nhất kiếm, thậm chí nửa bước nhập thần, thiên phú thực tại không sai, nhưng người nghĩ đạt đến thứ nhất kiếm chân chính nhập thần, vậy cần thời cơ, người cũng không có thể mỗi một kiếm đều đạt đến nhập thần cảnh giới sau khi, lại đi học xuống một kiếm, cái kia quá chậm!"

Trầm ngâm một lát, hắc mỉm cười nói: "Nghệ nhiều không ép thân, vì lẽ đó ta định đem ba vị trí đầu kiếm đều truyền cho người, chỉ là luyện kiếm. . ."

Phương Quý một cái kích lảng phản ứng lại, nghiêm túc nói: "Tuyệt đối không thể lại đi Tiểu Bích hồ!"

Mạc Cửu Ca nghe xong, sắc mặt nhất thời có chút mất mát.

Sau đó nghe A Khô giảng, Phương Quý bị một đám nữ đệ tử truy sát thì Mạc Cửu Ca ngồi xổm ở trên đỉnh núi nhìn ra thấy có thể đã nghiền. . .

Con đường tu hành từ từ, gian nan hiểm trở vô tận!

Phương Quý ở đêm đó không chỉ có học được thứ nhất kiếm, vẫn đúng là cắt rõ ràng câu nói này!

. . .

. . .

Phía trước khổ cực không hề uổng phí, Phương Quý đem Thái Bạch Cửu Kiếm Ca thứ nhất kiếm nắm giữ đến nửa bước nhập thần không nói, mặt khác hai kiếm cũng đã đến truyền, chỉ là bây giờ Phương Quý cũng không dám lại chạy đi Tiểu Bích hồ dùng như vậy đòi mạng phương pháp đến tu luyện, bất quá cũng may, Thái Bạch Cửu Kiếm Ca vốn là một mạch kế thừa, hẳn thứ nhất kiếm có hỏa hầu, lại học mặt khác hai kiếm cũng nhanh hơn rất nhiều. . .

Cái này liền cùng học tranh chữ là như thế đạo lý, có trụ cột cùng không trụ cột khác biệt rất lớn.

Có thứ nhất kiếm trụ cột, mặt sau hai kiếm mặc dù là chính mình khổ luyện, đạt đến nhập tâm cảnh giới cũng sẽ không quá khó.

Đương nhiên, nghĩ muốn đồng dạng đạt đến thứ nhất kiếm nửa bước nhập thần cảnh giới tất nhiên là xa xa khó vời, Mạc Cửu Ca ý tứ vẫn là muốn cho Phương Quý đi Tiểu Bích hồ, nhưng bị Phương Quý nghiêm từ từ chối. . .

Núi trong năm tháng thanh tĩnh lại bình tĩnh, tập trung vào tu hành trong, liền hoảng hốt không thấy thời gian đã qua.

Bây giờ Phương Quý, suốt ngày ngốc ở sau núi, liền Hồng Diệp cốc đều không thể nào trở về, nhưng Hồng Diệp cốc đúng là không có đã quên hẳn, ngày hôm nay đang luyện kiếm lúc, liền thấy đến bên hông mình danh bài bỗng nhiên sáng lên hồng quang, có thanh u âm thanh vang lên.

"Đây là cái gì quý?"

Phương Quý cúi đầu xem xét một chút, cảm thấy vương bận, liền đem danh bài vớt tại một bên.

Vừa vắn hầu hạ xong mấy con lợn rừng trở về A Khô sư huynh nhìn thấy, lại là cả kinh, vội vàng nhặt lên, nói: "Phương Quý sư đệ, đây là tiên môn ở triệu tập đệ tử đâu, nhanh đi nhanh đi!"

"Triệu tập đệ tử?"

Phương Quý cả người đều bối rối một thoáng: "Có cái gì chỗ tốt muốn triệu tập ta?"

A Khô sư huynh vô cùng không nói gì: "Người cho là ở tiên môn chỉ ăn cơm không làm việc đây, mau mau đi thôi, chậm phải bị phạt!"

Phương Quý lúc này mới hiểu được lợi hại, vội vàng lượm danh bài, bước lên phi kiếm, nhắm Hồng Diệp cốc bay đi, cái này cũng là hẳn không hiểu tiên môn quy củ duyên cớ, ở Ô Sơn cốc thì hầu như không có cái gì tiên môn quy củ quản bọn họ, tiên môn cũng không có rất cần phải Ô Sơn cốc đệ tử địa phương, nhưng ở Hồng Diệp cốc lại là nhiệm vụ rất nhiều, chỉ là Phương Quý vẫn ngốc ở sau núi, cũng không phải hiểu rõ những thứ này môn đạo.

Phi kiếm lượm không, Phương Quý rất nhanh liền tới đến Hồng Diệp cốc miệng, rất xa liền nhìn thấy ở Hồng Diệp cốc ở ngoài một mảnh vách núi bên trên, tụ tập rất nhiều người, dựng mắt thấy đi, cũng hơn nửa đều là chính mình nhận thức, Trương Kinh, Hứa Nguyệt Nhi, Mạnh Lưu Hồn mấy người đều ở trong đó, phần lớn là lúc trước cùng mình cùng nhau ở Thập Lý cốc thử luyện trong bộc lộ tài năng, tiến vào Hồng Diệp cốc, liền vội lập tức lướt tới.

"Tiểu bại hoại, người rốt cục tới rồi, trưởng lão mười tức vừa đếm xong, người lại chậm một bước, liền muốn bị phạt rồi!"

Vừa thấy được Phương Quý chạy tới, Hứa Nguyệt Nhi từ trong đám người quay người sang đến, hướng về Phương Quý hí hí mắt.

Phương Quý há mồm liền không chút khách khí đối: "tắm . . ."

Hứa Nguyệt Nhi giận dữ, nói: "Không được kêu ta tắm ván gỗ!"

Phương Quý nói: ". . . Tốt, ta cho ngươi cái mặt mũi nhỏ táo chua!"

Hứa Nguyệt Nhi nghe đều bồi rôi: "Táo chua lại là cái gì quý?"

. . .

. . .

"Mười tức đã tới, vẫn không có chạy tới đệ tử, trực tiếp đi Giới luật đường bị phạt tốt!"

Cũng đang lúc này, phía trên bệ đá trên, một cái trên người mặc cát bào trưởng lão chậm rãi mở mắt ra, nhìn quét một chút phía dưới, chúng đệ tử nhất thời đều cảm tiếng không dám nói, liền Hứa Nguyệt Nhi đều ngậm miệng lại, chỉ là cúi đầu nhìn mình trước ngực, khổ sở nghĩ "Nhỏ táo chua" hàm nghĩa, mà vị kia cát bào trưởng lão đối với chúng đệ tử phản ứng tựa hồ thật hài lòng, gật gật đầu, chậm rãi mở miệng.

"Bọn ngươi đều là thông qua Thập Lý cốc thử luyện sớm vào Hồng Diệp cốc, hiện nay đã gần đến một năm, là do các ngươi từng cái tu vị không đủ, pháp thuật không tinh, vì lẽ đó này một năm trong tiên môn vẫn luôn không có an bài cho các ngươi qua cái gì, nhưng nói vậy bọn ngươi cũng đều biết, Hồng Diệp cốc không so Ô Sơn cốc, vào Hồng Diệp cốc, vừa muốn tu hành, cũng phải kiếm lấy công đức, công đức, liền là các ngươi ở tiên môn trụ cột. . ."

Nghe hẳn, chu vi chúng đồng môn đều âm thầm gật đầu.

Chỉ có Phương Quý một mặt mộng: "Vì sao kêu công đức?"

Bệ đá trên, cái kia cát bào trưởng lão chính tiếp theo tiếp tục nói: "Nghĩ muốn kiếm lấy công đức, liền cần lĩnh tiên môn phù chiếu, Ô Sơn cốc có ba năm có hạn, thời gian ba năm bên trong, tu không tới Dưỡng Tức trung cảnh, liền muốn rời khỏi tiên môn, tự mưu sinh đường, mà Hồng Diệp cốc lại có công đức số lượng, bọn người đều cần hoàn thành nhất định phù chiếu, đạt đến nhất định công đức số lượng, mới có thể hưởng thụ tiên môn tài nguyên. . ."

Phương Quý nghe càng bối rối: "Vì sao kêu phù chiếu?"

"Thiện đan người luyện đan, thiện Phù giả chế phù, thiện khí người thì lại đi Thiết Hỏa sơn hỗ trợ, phù chiếu chủng loại rất nhiều, chỉ cần bọn người chăm chỉ, đều là có thể hoàn thành nên có công đức số lượng, mà chuyên tu chiến pháp người, thì lại chỉ có xuống núi chém yêu trừ quỷ, tra xét rõ nhân gian, lần này kêu các người những người này lại đây, liền là bởi vì các người những thứ này chuyên tu chiến pháp người, đến xuống núi mài giũa một phen thời điểm. . ."

Cát bào ông lão ánh mắt đảo qua phía dưới chư đệ tử trung cấp tu chiến pháp người, khẽ gật đầu một cái, nói: "Này sự kiện các người cũng tất cũng đã sớm biết, bây giờ thời cơ đã tới, các người cũng có thể đã sớm phân đội chọn xong nhiệm vụ tới làm chứ?"

Phương Quý nghe đến nơi này, đều sắp muốn khóc lên: "Cái này mẹ nó phân đội lại là cái gì?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 47: Ba Đạo Phù Chiếu

Cát bào trưởng lão triệu tập chúng đệ tử lại đây, một phen dặn sau khi, liền bông bênh rời đi.

Hắn lời nói này, cũng coi như là cho chúng mới lên cấp đệ tử định một cái chương trình, trong vòng một tháng, những thứ này mới lên cấp đệ tử, đều muốn chứng minh giá trị của chính mình, hoàn thành cơ bản nhất công đức số lượng, nếu không thì, liền không cách nào tiếp tục hưởng thụ tiên môn tài nguyên bồi dưỡng!

Cũng là đến lúc này, Phương Quý mới rõ ràng A Khô sư huynh đương thời đã nói.

Ô Sơn cốc ngoại trừ có ba năm có hạn ở ngoài, thật là ba cốc trong thoải mái nhất, quang mỗi tháng năm linh thạch là được.

Hồng Diệp cốc tài nguyên cùng tu hành điều kiện, tự nhiên cao hơn Ô Sơn cốc ra không ít, còn có thể truyền thừa công pháp, nhưng tương tự áp lực cũng lập tức lớn hơn rất nhiều, không chỉ cần muốn học nhiều thứ hơn, còn cần làm vì tiên môn hiệu lực, thành lập công đức, mà Hồng Diệp cốc cũng đã như vậy, cái kia ba cốc trong, nhất được tiên môn coi trọng Thanh Khê cốc lại cần gánh chịu bao nhiêu áp lực, thì lại càng không cần phải nói.

Tiên môn cho bọn hắn những thứ này mới lên cấp đệ tử gần một năm thời gian đến tăng cao tu vi, tìm hiểu công pháp, đã là hết lòng hết sức, mà bây giờ, cái này một lần nhiệm vụ kỳ hạn đến, kỳ thực chính là một lần

khảo nghiệm, khảo nghiệm bọn họ là có hay không có thể giữ lại được đến.

..

Phuong Quý vẫn là đầu tiên bắt đầu lý giải đến những việc này, trong lòng tự nhiên có chút hoảng hốt, đợi đến trưởng lão vừa đi, liền bước nhanh chạy đi công đức đại điện, hiểu rõ nội tình, tới nơi này, đã thấy đến công đức đại điện trong, bốn phương tám hướng đều là cái giá, bày đặt một bộ một bộ dày đặc điển tịch, mà ở đối diện của một bức cực lớn trên vách tường, còn treo vô số nhãn hiệu, một hàng một hàng, màu sắc khác nhau.

Phuong Quý đại để vừa nhìn, liền thấy những thứ này nhãn hiệu loại hình không giống, phía dưới cùng nhãn hiệu, có tiên môn chấp thủ, linh điền đào tạo, núi đá vận chuyển, đan tro vận chuyển các loại, lại đều là chút tiên môn bên trong việc vật, phía trên đều đánh dấu bao nhiêu công đức, chỉ là thật là ít ỏi.

Lại lên trên chút, nhưng là luyện đan chế khí trận văn các loại, nhiều là một ít trụ cột nhất cũng đơn giản nhất nhiệm vụ, nhưng cũng đánh dấu công đức, so với phía dưới cùng nhãn hiệu mạnh hơn một chút, công đức số lượng cũng không phải cố định, mà là căn cứ số lượng đến định.

Ánh mắt nhìn thẳng hướng lên trên xem, Phuong Quý đúng là sáng mắt lên.

Trên cao nhất nhãn hiệu cực nhỏ, chỉ có ba đạo, lại đều là màu đỏ, vừa nhìn mà biết, những thứ này nhãn hiệu đều là ra ngoài chém yêu phục ma, không có bao nhiêu nội dung cụ thể ở phía trên, nhưng công đức số lượng lại dị thường phong phú, tựa như phía dưới nhãn hiệu, công đức số lượng đều là một điểm hai điểm, nhiều nhất cũng là mười điểm, nhưng trên cao nhất ba tấm bảng bên trong, lại mỗi một tấm bảng công đức, đều là ba ngàn cao!

Phương Quý nhìn, có chút quáng mắt, trầm nghĩ: "Cái này tiên môn công đức, môn đạo lại nhiều như vậy?"

"Hi hi, tiểu bại hoại, ngươi có phải là nhìn ra thấy bối rối?"

Cũng là ở Phương Quý nghĩ làm sao tìm người hỏi thăm một chút thì bên cạnh vang lên một giọng bé gái, quay đầu nhìn lại, đã thấy Hứa Nguyệt Nhi chẳng biết lúc nào lại theo vào, đặc ý nói: "Trước ta liền từng nói với ngươi, không thể mỗi ngày ngốc ở sau núi đây. . ."

"Táo nhỏ. . ."

Phương Quý há mồm liền đến, bỗng nhiên nghĩ đến có việc hỏi nàng, lập tức sửa lại miệng: "Tiểu tiên tử, ngươi nhanh nói cho ta một chút!"

"Ngươi gọi ta tiểu tiên tử?"

Hứa Nguyệt Nhi nghe được ánh mắt sáng lên: "Lại gọi một lần nghe một chút!"

Phương Quý cười đáng yêu lại ôn hòa: "Lần thứ nhất thấy ngươi ta liền không hiểu, tại sao có thể có người lớn lên lại đẹp để tu vị lại cao đây?"

Hứa Nguyệt Nhi nhất thời mở cò trong bụng, như ở bình thường, người khác gọi nàng mười câu tiểu tiên tử, nàng đều không nhất định coi là chuyện to tát, nhưng trước mắt kẻ này hồi hồi thấy đều chưa từng nói lời hay, bây giờ bỗng nhiên sửa lại miệng, đúng là làm cho nàng có chút niềm vui bất ngờ, con mắt đều vui thành cong cong trăng lưỡi liềm cùng thái dương, cười nói: "Hiếm thấy ngươi dẻo mồm một hồi, nhưng là hiểu được lợi hại chứ? Lần trước ta tìm ngươi, chính là muốn nói cho ngươi, tiến vào tiên môn, nào có không cùng đồng môn đánh giao thiệp với, ngươi xem ngươi bình thường ở Hồng Diệp cốc liền cái mặt cũng không lộ, bây giờ được chứ, nước đã đến chân, luống cuống tay chân chứ?"

"Đúng đúng đúng, người nói đúng. . ."

Phương Quý gật đầu liên tục, cười theo: "Người nói một chút phù chiếu này là chuyện ra sao?"

"Phù chiếu chính là tiên môn nhiệm vụ, hoàn thành phù chiếu, liền có thể tích lũy công đức!"

Hứa Nguyệt Nhi cười híp mắt, đi tới Phương Quý bên người giảng giải: "Trước người cũng nghe Tiểu Thạch trưởng lão giảng qua rồi, Hồng Diệp cốc không phải trắng ngọc, chúng ta có thể nơi này lĩnh tài nguyên, học tập công pháp, nhưng tương tự, cũng phải tích lũy công đức, chỉ có hoàn thành nhất định công đức, mới có thể tiếp tục ở trong Tiên môn tu hành, thậm chí công đức hoàn thành nhiều, còn có thể đổi lấy rất nhiều ngoài ngạch tài nguyên đây. . ."

Nàng đếm trên đầu ngón tay cho Phương Quý tính lên, nói: "Cấp thấp Bồ Khí đan một linh tề một viên, nhưng một phần công đức liền có thể đổi được một viên, vì lẽ đó ở trong Tiên môn, công đức liền có thể làm tiên tài đến dùng, quan trọng hơn chính là, tiền có thể mua được, công đức cũng có thể đổi lấy, nhưng công đức có thể đổi lấy một vài thứ, tiền tài lại không nhất định có thể, vì lẽ đó thật muốn bàn về đến, công đức so với tiền tài còn trọng yếu hơn đây. . ."

Phương Quý nghe nghe chăm chú chút: "Muốn kiếm tiền, này cũng tương đối trọng yếu. . ."

Hắn ở sau núi ở lại cái này hồi lâu, bình thường tuy nhiên một lòng luyện kiếm, nhưng tu hành cũng không kéo xuống, trước kia từ Trương Xung Sơn trong tay chiếm được những kia linh dược luyện Linh đan, đã sớm ăn xong, lại đem chính mình trước linh thạch tổn đi hơn nửa, bây giờ chính là nghèo nhất thời điểm.

Hứa Nguyệt Nhi đứng là vui vẻ cho Phương Quý giới thiệu lên, chỉ vào phía dưới cùng phù chiếu, nói: "Phù chiếu chủng loại rất nhiều, đều là tiên môn cần thiết, Hồng Diệp cốc đệ tử, kiếm lấy công đức phương pháp cũng không giống nhau, thực tế một chút, làm làm tiên môn bên trong việc vất, liền có thể kiếm được cơ bản nhất công đức, cao minh hơn một ít, chính là tiên môn luyện đan chế khí, vẽ phù miêu trận, cái này lại là thoải mái nhất, những kia sở trường tại phù khí trận đan các đệ tử đều đi cái này một đường, từ bọn họ bắt đầu học tập bắt đầu, liền có thể kiếm lấy công đức, học phù chế phù, học trận chế tác trận giản, mỗi hoàn thành một đạo, chính là một phần công đức, tiên môn trụ cột tài nguyên, chính là do bọn họ cung cấp!"

"Thông qua cái phương pháp này, bọn họ công đức kiếm lấy tuy rằng chậm một chút, nhưng tích ít thành nhiều, đều là có thể hoàn thành!"

Phương Quý nghe đến nơi này, lông mày không nhịn được nhíu nhíu, nói: "Tiên môn cho chúng ta định bao nhiêu công đức?"

"Rất thiếu!"

Hứa Nguyệt Nhi nói: "Nhập cốc năm thứ nhất, bắt quá ba trăm công đức số lượng thôi!"

"Cái này còn thiếu?"

Phương Quý nhìn những kia nhãn hiệu, trong bóng tối vừa đêm, nói: "Nếu như ta đi đào nhà xí, cái kia chẳng phải là đến đào ba năm?"

Hứa Nguyệt Nhi nghe một trận phát tởm: "Ngươi lại không thể có điểm tiền đồ?"

Phương Quý không nói gì nói: "Những khác ta cũng không biết a. . ."

"Coi như ngươi biết cũng không kịp!"

Hứa Nguyệt Nhi cười đắc ý cười, chỉ về trên vách tường trên cao nhất màu đỏ nhân hiệu, vẻ mặt đứng đắn chút, nói: "Trong Tiên môn, công đức số lượng cao nhất, nhưng cũng hung hiểm nhất, lớn nhất tính khiêu chiến, liền những thứ này trăm yêu trừ ma phù chiếu. . ."

"Như vậy phù chiếu, hoàn thành một đạo, đủ để bù đắp được cái khác phù chiếu mấy trăm đạo!"

Nàng nói đến chỗ này, cũng không khỏi có chút vẻ ngạo nghễ, nói: "Vi lẽ đó, loại này phù chiếu, là thích hợp nhất tu luyện chiến pháp tu sĩ, chuyên tu chiến pháp tu sĩ, bình thường ở tiên môn tu luyện, chỉ có tiêu hao, không có nhập trưởng, hơn nữa bình thường cũng không có cơ hội tích lũy phù chiếu, nhưng mỗi một quãng thời gian, liền ra ngoài chém yêu phục ma một hồi, chỉ lần này thôi, công đức lại cao hơn những người khác!"

"Cũng không phải cao sao, ba ngàn đây. . ."

Phương Quý chỉ là nhìn lướt qua, liền đại lắc đầu, nói: "Ngươi coi ta là ngọc, như thế cao công đức, nào có dễ dàng như vậy làm?"

Hứa Nguyệt Nhi xem thường nhìn hắn, nói: "Nghĩ gì thế, ngươi cho rằng như thế cao công đức, một người ăn được?"

Tôn Phương Quý một câu sau khi, lúc này mới tiếp theo giải thích, nói: "Những thứ này ra ngoài trăm yêu trừ ma công đức, đều là mọi người cùng nhau đi ra ngoài hoàn thành, mỗi người quản lý chức vụ của mình, còn đến có bản lãnh cao cường sư huynh sư tỷ mang đội mới được, mọi người cùng nhau đem phù chiếu này lĩnh, chờ đến nhiệm vụ hoàn thành, trở về tiên môn, liền do dẫn đầu người, theo công phân phối, mỗi người chia lãi một phần công đức, cũng đủ số!"

"Nếu là như vậy vẫn được, chẳng trách vừa nãy ông lão kia hỏi chúng ta có hay không phân tốt đội. . ."

Nghĩ như vậy, liền đi xem cái kia ba đạo phù chiếu, chỉ thấy phân biệt có đuôi tà, trừ ma, phục yêu loại hình chữ nhỏ ở bên.

Bên cạnh Hứa Nguyệt Nhi, đã đem trên giá sách dày đặc một bộ sách lấy xuống, lật đến vài tờ, cho Phương Quý xem, nói: "Cái này ba đạo phù chiếu, có thể đều ghê gớm, một cái là núi Ô Áp bên trong, có Ma sơn tử khí tiết lộ, nảy sinh một nhóm ma yêu, bây giờ đã phá huỷ vài cái thôn trang, vì lẽ đó triều đình hướng về chúng ta tiên môn cầu viện, cần một đội tiên môn đệ tử đi càn quét đám kia ma yêu. . ."

"Một cái là Sở vực bên trong có Tư Phiến Ma sơn sản xuất Ma kim tán tu yêu nhân, lẫn trốn đến chúng ta Thái Bạch tông lãnh địa bên trong, cần chúng ta tiên môn đệ tử đi ra ngoài đem bọn họ truy tung chém yêu, sau đó đem Ma kim tất cả thu giáo đến tiên môn kho tàng bên trong đến!"

"Mà cái cuối cùng, nhưng là 300 dặm ở ngoài quận Quy Lâm, có núi trong thú loại, nuốt thổ tinh hoa nhật nguyệt, đã có thành tựu, ít nhất cũng có trung giai, vì lẽ đó tiên môn tuyên bố phù chiếu, để chúng ta tiên môn đệ tử đi ra ngoài đưa nó bắt giữ mang về, cái này ba cái nhiệm vụ đều không phải chuyện nhỏ, vừa mới hơi mất tập trung liền có thể làm mất mạng nhỏ, vì lẽ đó công đức số lượng, mới sẽ cao hơn cái khác nhiều như vậy!"

Hứa Nguyệt Nhi đem những thứ này tinh tế giảng cho Phương Quý nghe, sau đó khép lại sổ ghi chép, cười hì hì nói: "Cái này ba cái phù chiếu, nào có một mình người ăn được a, coi như là Thanh Khê cốc bên trong các sư huynh sư tỷ sợ cũng không làm được đây, vì lẽ đó đều là do một ít Hồng Diệp cốc các sư huynh sư tỷ nhận, chúng ta theo đi làm chính là, nơi hiện tại, cũng chỉ có gia nhập một cái nào đó đội ngũ mới được. . ."

Phương Quý tinh tế nghe, nói: "Hiện tại đều ai lĩnh phù chiếu?"

Hứa Nguyệt Nhi nói: "Cần quét ma yêu nhiệm vụ, bị Nhan sư tử lĩnh rồi, chúng ta liền muốn đi theo Nhan sư tử đi hoàn thành nhiệm vụ này, truy sát Tư Phiến Ma kim yêu nhân nhiệm vụ, bị Triệu Thái Hợp sư huynh lĩnh, ai, hấn mặc dù là cùng chúng ta cùng nhau vào Hồng Diệp cốc, nhưng nhân gia kiêu căng tự mãn, không muốn đi theo người bên ngoài, nhất định phải chính mình lĩnh phù chiếu, sau đó thu hút nhân thủ đi cùng hấn cùng nhau hoàn thành!"

Triệu Thái Hợp cái này tên, Phương Quý cũng cũng nghe qua, không nhận được có chút thay đổi sắc mặt.

Lúc trước cùng nhau thông qua Thập Lý cốc thử luyện, vào Hồng Diệp cốc người, lại sẽ có bực này quyết đoán?

"Bất quá đây, Triệu Thái Hợp sư huynh tính tình ngạo nhất, cũng cuồng nhất, người bình thường hấn có thể không lọt mắt, hơn nữa nghe nói hấn đã tìm đủ rồi nhân thủ, không còn tìm thêm, vì lẽ đó, người hiện tại vẫn còn muốn tìm một đội người gia nhập, lĩnh phù chiếu, vậy cũng chỉ có. . ."

Nói tới chỗ này, cố ý dừng lại một chút, dương dương tự đắc ôm lấy hai tay: "Mau tới van cầu ta!"

"Con mụ này muốn quyền rũ ta a. . ."

Phương Quý vừa nhìn nàng dáng dấp kia, liền biết nàng đang đợi mình cầu nàng.

Van cầu người đúng là không có gì, thực sự không được ngã nhào xuống đất ôm cái bắp đùi cũng không phải là không thể tiếp thu, nhưng Phương Quý vẫn nhớ kỹ Trương Xung Sơn vì nàng đánh chính mình một chưởng

chuyện, trong lòng cái này mỗi thù có thể không bỏ qua, theo bản năng bên trong liền cảm thấy được có chút đề phòng. . .

Trong lòng chính ở do dự, chợt nghe bên cạnh một người nói: "Ha ha, vị này nhưng là nhân xưng Quý Ảnh Tử Phương Quý Phương sư đệ?"

"Người biết ta?"

Phương Quý ngẩn ra, hướng về hắn nhìn sang, chỉ thấy người này thân mặc áo bào đỏ, eo đeo bội kiếm, một mặt hòa khí.

Hồng bào nam tử kia làm cái ấp, cười nói: "Ha ha, Thập Lý cốc thử luyện mười vị trí đầu, đều là tiên môn lương tài, lại có cái nào không nhận ra, vừa nãy hai người các người ở bên cạnh nói chuyện, ta đã nghe thấy, mạo vị quấy rối, xin hãy tha lỗi, ta chính là Hồng Diệp cốc Diệp Chân, thực không dám giấu giếm, cái kia ba đạo phù chiếu trong, thu phục yêu thú phù chiếu, chính là nhà ta Lữ Phi Nham sư huynh lĩnh, bây giờ chính đang tại xem xét nhân thủ, vẫn còn thiếu một cái am hiểu ngự kiếm đồng bạn, Phương Quý sư đệ từ trước đến giờ có quý ảnh tên, không biết đúng hay không có hứng thú cùng chúng ta cùng nhau a?"

tháng này có bình chọn – các bạn bỏ chút công sức cho mình 1 phiếu

[http://www.tangthuvien.vn/forum/showthread.php?
t=155638&fbclid=IwAR1Ov6zgXHMyMME44raiBYDF8nkuuzkHfmUbl
HcRxEtWQPUjM3weqfinPcM](http://www.tangthuvien.vn/forum/showthread.php?t=155638&fbclid=IwAR1Ov6zgXHMyMME44raiBYDF8nkuuzkHfmUblHcRxEtWQPUjM3weqfinPcM)

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 48: Kỳ Quái Lựa Chọn

"Hả?"

Nghe xong lời này, Phương Quý cùng Hứa Nguyệt Nhi hai cái, đều hơi ngẩn người ra.

Hứa Nguyệt Nhi bối rối một thoáng, không nghĩ tới Phương Quý còn rất được hoan nghênh!

Phương Quý nhưng là hơi ngẩn người ra, đánh giá người trước mắt này một chút, cảm giác thấy hơi không thích nét cười của người này, tuy rằng hẳn thoạt nhìn rất hòa thuận, nhưng cũng để cho mình không thoải mái, nhưng vẫn là lộ ra mừng rỡ khuôn mặt tươi cười, khách khí hướng về người này hỏi: "Vị này Diệp sư huynh, các người nơi đó có bao nhiêu người, bây giờ có từng chuẩn bị kỹ càng? Hàng phục yêu thú, nắm có lớn hay không?"

Cái kia Diệp Chân mỉm cười, nói: "Chúng ta dẫn đầu Lữ sư huynh, đã là Luyện Khí tầng sáu tu vị, pháp thuật tinh thâm, tài trí vô song, mà các đệ tử khác, cũng nhiều là lĩnh qua nhiều lần phù chiếu lão nhân, đều là có kinh nghiệm, nếu không phải lần này nhất định phải tìm vị am hiểu phi kiếm tốc độ người, sợ là đã sớm chiêu đủ rồi nhân thủ, ngược lại là không có đợi đến lúc này đến xin mời Phương sư đệ, hơn nữa nhân số chúng ta quý tinh không quý nhiều, chỉ có sáu người, nếu là hoàn thành phù chiếu này, mỗi người phân đến công đức, cũng sẽ nhiều lên một ít. . ."

Phương Quý nghe xong, trong lòng càng là khẽ động: "Chuyện tốt như vậy, sẽ chuyên môn tìm tới ta?"

Bên cạnh Hứa Nguyệt Nhi đã có chút không vui, hướng về Diệp Chân nói: "Này, người theo ta cướp người sao?"

Diệp Chân bất đắc dĩ nở nụ cười, nói: "Hứa sư muội nói quá lời, đều là muốn xem Phương Quý sư đệ mình lựa chọn phương nào!"

Nói hai người đều nghiêng đầu đến, đều là nhìn Phương Quý.

Hứa Nguyệt Nhi thờ phì phò, Diệp Chân nhưng là một mặt hòa khí.

"Bọn họ đều như thế muốn cho ta gia nhập? Có vấn đề!"

Phương Quý nói thầm trong lòng: "Cả môn phái trong, người nào không biết ta cái này mười vị trí đầu là hỗn đến a, giá trị cho bọn họ coi trọng như vậy?"

Mặc dù nói lên, bây giờ Phương Quý chính là mới lên cấp đệ tử bên trong người tài ba, Thập Lý cốc thử luyện trong ghi tên mười vị trí đầu, cũng là một phần rất có thể đem ra được tổ chất, nhưng Phương Quý lại biết mình cùng những người khác so với, cái này mười vị trí đầu rất có nước, cái này hai phe nhân mã nếu như thật sự chỉ là bởi vì chính mình bản lãnh lớn, mới lại đây cướp chính mình, vậy thật đúng là là trò cười. . .

Như không phải là bởi vì chính mình bản lãnh đại tài chuyên môn tìm đến mình, liền nhất định là có mục đích khác đi. . .

Trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt lại là lộ ra dào dạt vẻ đắc ý, cười nói: "Hai người các ngươi một bên đều có thành ý như vậy, thật đúng là để ta không dễ lựa chọn. . ."

Hứa Nguyệt Nhi nhìn thấy hần cái này cần ý đáng đáp, trong lòng thực tại bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nói: "Tiểu bại hoại, ta đã nói với người đi, là Nhan sư tỷ để cho ta tới tìm người, nàng cảm thấy người vẫn

tính là cái có thể tạo chi tài, có ý muốn đề điểm người, hướng hồ trước thử luyện trong, chúng ta cũng coi như náo động đến có chút không vui, Nhan sư tử cũng là hi vọng mượn cơ hội lần này, đối với người lúc đó tổn thất hơi làm bồi thường!"

Nàng lúc nói chuyện Phương Quý tử mỉa đánh giá, cũng phát hiện nha đầu này không giống giả bộ.

Hợp nàng nhìn như bung cái giá, kỳ thực là phụng mệnh mà tìm đến mình.

Đối với trong miệng nàng nhắc tới Nhan sư tử, Phương Quý cũng không phải làm sao quen thuộc, bất quá nhập môn lâu như vậy, nhưng cũng là nghe qua mấy tai, có người nói vị này Nhan sư tử, cũng là Hồng Diệp cốc bên trong người tài ba, có hy vọng nhất tiến vào Thanh Khê cốc mấy vị đệ tử thiên tài một trong, danh tiếng rất tốt, Phương Quý không biết nàng tại sao đối với mình cao liếc mắt nhìn, nhưng muốn hại chính mình độ khả thi cũng không phải lớn. . .

Cho tới bên cạnh Diệp Chân. . .

Phương Quý quay đầu đi, hướng về Diệp Chân mỉm cười.

Diệp Chân bị hấn cười mặt danh kỳ diệu, cũng theo mỉm cười.

Phương Quý trong lòng thầm nghĩ: "Cười cùng con hồ ly như thế, kẻ này không phải người tốt. . ."

Hai bên cướp chính mình, thực thiện thực ác, Phương Quý đã phân đến rõ rõ ràng ràng, đang muốn làm ra quyết định đến, nhưng thói quen gây ra, lại đột nhiên đem ngực miếng đồng hái xuống, cố ý cười nói: "Đây là ta lần thứ nhất lĩnh phù chiếu, có thể chiếm được suy nghĩ thật kỹ một thoáng. . ."

Vừa nói chuyện, cong ngón tay búng một cái, sau đó ô ở mu bàn tay bên trên.

"Chính diện tuyển táo chua, phản diện tuyển hồ ly. . ."

Phương Quý trong lòng âm thầm nghĩ, hất mở ra lòng bàn tay vừa nhìn, nhất thời choáng váng.

Lần này tiền đồng, chính là có nào đó toà mơ hồ Tiên điện đồ án một mặt hướng lên.

Tiền đồng lại chỉ dẫn mình lựa chọn Diệp Chân?

"Ngươi có thể đừng vờ ngờ ngẩn. . ."

Hứa Nguyệt Nhi thấy hấn lại vào lúc này quăng miếng đồng, không khỏi có chút nóng nảy, hừ một tiếng.

Mà Diệp Chân trên mặt thì lại lộ ra thâm ý khuôn mặt tươi cười.

"Ta hàng ngày vờ ngờ ngẩn!"

Phương Quý ngoài miệng nói, lần thứ hai cong ngón tay búng một cái, sau đó cầm chặt tiền đồng.

Hất mở ra lòng bàn tay vừa nhìn sau khi, hấn trong lòng nhất thời nổi lên một trận gợn sóng, hấn cũng là bởi vì cảm thấy lần này tiền đồng tuyển ra đến kết quả, cùng chính mình phán đoán không giống nhau lắm, vì lẽ đó nổi lên lòng nghi ngờ, chọn lần thứ hai, nhưng không nghĩ tới, lần này tuyển ra đến kết quả, lại vẫn là Diệp Chân, kết quả này đã chuẩn xác đến không thể lại chuẩn xác, để trong lòng hấn có lựa chọn.

"Trái qua ta thậm trọng cân nhắc. . ."

Phương Quý có chút đắc ý thu hồi miếng đồng, cười nói: "Ta tuyển Diệp sư huynh!"

Hứa Nguyệt Nhi nhất thời trợn to hai mắt: "Ngươi chắc chắn chứ?"

Nàng nhìn thấy Phương Quý lại dựa vào quặng miếng đồng quyết định, còn tưởng rằng hắn là cố ý hồ đồ, chế nhạo chính mình.

Phương Quý trả lời vô cùng khẳng định: "Đương nhiên xác định!"

"Phương Quý sư đệ làm ra lựa chọn rất sáng suốt. . ."

Diệp Chân nghe vậy hơi nở nụ cười.

"Ha ha. . ."

Đúng là Hứa Nguyệt Nhi, thấy Phương Quý đã làm ra quyết định, lại là khá có thâm ý nở nụ cười hai tiếng, nói: "Tiêu bại hoại, đây chính là chính ngươi tuyển, sau đó nếu như hối hận rồi, liền đến thật tốt năn nỉ năn nỉ ta, không chừng ta sẽ đáp ứng. . ."

Nói nhìn Diệp Chân một chút, xoay người đi tới.

"Ta sẽ cầu ngươi?"

Phương Quý tâm trạng khá không phục: "Nằm mơ ni đi!"

Nếu là chính hắn tuyển, trong lòng khả năng còn có thể không chắc chắn, nhưng miếng đồng bốc đi ra kết quả, lại hết sức đáng tin.

Đặc biệt là, chính mình lúc này liền dao động hai lần tiền đồng, đều là một kết quả, liền càng xác định chính mình lựa chọn.

"Phương Quý sư đệ, cái này liền lĩnh phù chiếu, theo ta cùng đi xem Lữ sư huynh đi. . ."

Diệp Chân cũng không cần phải nhiều lời nữa, cười mời Phương Quý.

. . .

. . .

"Cái gì?"

Chén trà nhỏ qua đi, Hồng Diệp cốc nơi sâu xa, một phương lưu vực phía dưới, đầu gối trên nằm ngang đàn ngọc Nhan sư tỷ, nghe nói Hứa Nguyệt Nhi thuật lại, lông mày không khỏi ngưng lại, nói: "Ta nhìn hấn là cái có thể dạy chi tài, không đành lòng nhìn hấn phế bỏ, lúc này mới cho người đi tìm hấn, cho hấn một cái cùng chúng ta cùng đi ra ngoài rèn luyện cơ hội, người có từng đem nói cho hấn nói rõ? Hấn sao sẽ chọn cùng Lữ Phi Nham cùng đi?"

Hứa Nguyệt Nhi bắt đắc dĩ khoát tay áo một cái, nói: "Ta đã đem nói cho hấn nói rất rõ rồi, còn kém trực tiếp cầu hấn gia nhập chúng ta, thế nhưng tiểu tử này cũng không biết làm sao, liền hỏi cũng không hỏi, thiên muốn tuyển chọn Lữ Phi Nham sư huynh cái kia một đội, cái này không muốn chết sao?"

Nhan sư tỷ sắc mặt trầm xuống, nói: "Người mà lại theo ta đi nhìn một cái. . ."

Nói đứng lên đến, giơ tay một chiếu, đàn ngọc dưới đáy, liền có một đạo phi kiếm bay ra.

. . .

...

Cũng là vào lúc này, Phương Quý cả người đều sửng sốt, hấn ở Hồng Diệp cốc bắc đầu, một cây cổ tùng phía dưới, nhìn thấy lần này ra ngoài lịch luyện gặt đầu Lữ sư huynh, cũng nhìn thấy lần này sẽ cùng hấn cùng nhau ra ngoài một đám đồng bạn, trong những người này, đa số đều là Hồng Diệp cốc tổ chất khá lão đệ tử, hấn vẫn còn chưa từng gặp, nhưng trong đó có một người, lại là vô số làm sao cũng không quên được!

Trương Xung Sơn!

Phương Quý thình lình từ cái này trong đám người, nhìn thấy Trương Xung Sơn, hấn liền đứng ở Lữ sư huynh sau lưng, chính cười tủm tỉm hướng về Phương Quý nhìn lại, nói: "Phương Quý sư đệ, đã lâu không gặp, lần này Lữ sư huynh đáp ứng ngươi gia nhập, vẫn là ta cầu đến tình đây!"

"Lúc này thú vị. . ."

Phương Quý trong lòng cũng gọi là một tiếng ai ya.

Lúc này, hấn còn có chút, cái này Trương Xung Sơn không phải cùng Hứa Nguyệt Nhi đám người kia đi càng gần sao?

Nhìn dáng dấp, chính mình như là tiến vào hang sói a. . .

Hiển nhiên bây giờ đám người kia đều trên mặt mang theo ý lạnh nhìn mình, liền ngay cả vừa nãy một đường nói cười liên thanh đem mình lĩnh tới Diệp Chân vào lúc này đều thu hồi cái kia nụ cười hiền hòa, Phương Quý trong lòng đã là vô cùng nắm chắc rồi, những thứ này người ba ba xin mời chính mình lại đây, nếu là an lòng tốt mới là lạ, bất quá tiền đồng lại cũng để mình lựa chọn bọn họ, cũng làm cho hấn cũng nhất thời không tìm được manh mối. . .

Trong lòng tuy rằng nhanh chóng nghĩ, trên mặt nhưng cũng làm bộ chột dạ dánh vể, cười ha ha, nói: "Phải không? Cái kia đa tạ , bất quá ta vừa nãy trên đường tới suy nghĩ một chút, vẫn là chém giết ma yêu nhiệm vụ càng thích hợp ta, ha ha, cáo từ. . ."

Đám người kia nghe xong hấn, nhất thời đều nhàn nhạt nở nụ cười.

Đặc biệt là Trương Xung Sơn, càng là trong nụ cười như là ẩn giấu đao, khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

"Người chính là được xưng Quý Ảnh Tử Phương Quý?"

Cũng đang lúc này, cổ tùng phía dưới, cái kia thân mặc áo bào trắng, mặt không hề cảm xúc Lữ Phi Nham nhàn nhạt mở miệng, ở trên cao nhìn xuống đánh giá Phương Quý một chút, nói: "Ta từng nghe người ta nói qua người, thủ xảo thông qua thử luyện, nhưng phi kiếm điều khiển không sai, nói vậy có thể ở hàng phục yêu thú thời điểm đưa đến một chút tác dụng, lúc này mới cố hết sức, đáp ứng để người đi theo ta đi ra ngoài, trước cũng là nhượng người thật tốt hỏi qua người, người đã lĩnh phù chiếu, bây giờ rồi lại bỗng nhiên đổi ý, lẽ nào cho rằng cái này tiên môn quy củ là đùa giỡn sao?"

Phương Quý nghe xong lời này, lập tức biểu hiện ra một bộ vẻ mặt sợ hãi.

Cũng tại lúc này, cái kia cười híp mắt Diệp Chân bỗng nhiên hướng về Trương Xung Sơn nói: "Trương sư đệ, lĩnh phù chiếu lại từ bỏ, là cái gì kết quả?"

Trương Xung Sơn cười cợt, nói: "Bỏ dở nửa chừng, coi là đào binh, lột bỏ công đức, trục xuất tiên môn!"

Phương Quý sắc mặt dần dần cứng ở trên mặt.

Nhìn về mặt của hắn, cái kia Lữ sư huynh sau lưng mọi người đều nở nụ cười, trong nụ cười tràn đầy vẻ hài hước.

"Lữ Phi Nham sư huynh, mời. . ."

Nhưng cũng đang lúc này, trên trời cao, bỗng nhiên có một cái thanh âm nhàn nhạt vang lên, mọi người đều ngẩng đầu nhìn lại, liền không khỏi ngẩn ra, đã thấy không trung hai ánh kiếm lướt tới, một cái ôm ấp đàn ngọc, hai mươi trên dưới, khí chất xuất trần, một cái khác đi theo phía sau nàng, mười lăm, mười sáu tuổi, trên đầu sơ hai cái nhỏ biện, chính là Hồng Diệp cô Nhan Chi Thanh cùng Hứa Nguyệt Nhi hai cái đến.

Nhìn thấy nàng đến, Lữ Phi Nham liền không nhịn được nhíu mày, phía sau hắn mọi người, thì lại dồn dập thi lễ, miệng nói: "Nhan sư tỷ!"

Lữ Phi Nham nhàn nhạt nói: "Nhan sư muội lại đây tìm ta, vì chuyện gì?"

Nhan Chi Thanh đứng ở phi kiếm bên trên, ánh mắt hướng phía dưới quét tới, ở lại Phương Quý trên mặt, nói: "Lữ sư huynh thứ tội, trước đây không lâu ta tiếp xuống tiên môn chém yêu phù chiếu, hiện nay chính đang tại chọn tuyển thích hợp nhân thủ, tên này kêu Phương Quý tiểu nhi, cũng từng cùng Nguyệt Nhi sư muội có giao tình, ta xem hắn tố chất không kém, người lại cơ linh, đúng là có thể giúp ta chút bận rộn, lần này, chính là đặc biệt lại đây hướng về người đòi cá nhân!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 49: Liền Lựa Chọn Cái Này

Nghe được Nhan Chi Thanh, Lữ Phi Nham mấy người đều là hơi thay đổi sắc mặt, đặc biệt là Trương Xung Sơn.

Lúc trước Thập Lý cốc thử luyện thì hẳn chính là phát hiện Phương Quý tựa hồ trên chọc qua Nhan Chi Thanh sư tỷ, lúc này mới quyết định muốn động thủ, vốn tưởng rằng đã thương Phương Quý sau khi, bất kể là Nhan sư tỷ vẫn là Hứa Nguyệt Nhi mấy người, đều muốn nhớ chính mình một ân tình, lại không nghĩ rằng, cái kia sau khi những thứ này người trái lại xa lánh chính mình, trên đến hẳn vô cùng mất mặt, nếu không là sau đó vừa khổ tâm kinh doanh, đi theo đến Lữ Phi Nham sư huynh bên người, ở cái này Hồng Diệp cốc bên trong, không nói nửa bước khó đi, tiến hành tu hành, cũng nhất định không như vậy lúc thuận lợi.

Mà bây giờ, hẳn càng không nghĩ ra, rõ ràng Nhan sư tỷ trước còn đối với cái này tiểu nhi không nể mặt mũi, vì sao thiên lại coi trọng hẳn như thế, rõ ràng đã cùng Lữ Phi Nham sư huynh náo bẽ, lại còn sẽ chuyên đến đây, đặc biệt đòi muốn cái này tìm đường chết tiểu tử?

Phương Quý bây giờ cũng là trong lòng khó chịu.

Hắn cũng không nghĩ tới, cái này họ Nhan sư tỷ lại sẽ chạy tới đòi hỏi chính mình.

Thật là bởi vì chính mình quá mức quý hiếm, vẫn là nói nàng không muốn để cho chính mình rơi vào Lữ Phi Nham mấy người trong tay?

Nếu thật sự là nghĩ giúp mình, đây là vì cái gì?

Chính mình thật giống cùng nữ nhân này cũng không đánh qua liên hệ gì đi. . .

. . . Chờ chút, tại sao lão cảm thấy nữ nhân này cùng Hoa quả phụ có chút tương tự, rõ ràng lớn lên không giống nhau a!

Chu vi một mảnh trong trăm mặc, mọi ánh mắt đều tập trung vào Lữ Phi Nham trên người.

Hắn đứng ở cổ tùng phía dưới, áo bào trắng phiêu phiêu, mặt không hề cảm xúc, chỉ là lạnh lùng nhìn Nhan Chi Thanh một chút, nghĩ đến nữ tử này đối với mình không nể mặt mũi, trong lòng liền lại càng không duyệt, nhàn nhạt nói: "Nhan sư muội quá đáng, ngươi nhận trừ ma phù chiếu, ta cũng đồng dạng nhận phục yêu phù chiếu, ngươi cần dùng người, lẽ nào ta liền không cần sao?"

Nhan Chi Thanh rõ ràng hắn ý tứ, hơi trăm mặc, bỗng nhiên mở miệng lần nữa: "Lữ sư huynh, ngươi pháp thuật tinh thâm, ở Hồng Diệp cốc bên trong, đứng hàng đầu, bên người người, cũng đều là trí dũng song toàn, cái kia một đạo phục yêu phù chiếu, đối với ngươi mà nói thực tại không có gì độ khó, ta không biết ngươi vì sao càng muốn đem cái này họ Phương tiểu nhi đưa tới, nhưng ta lại biết, chúng ta dù sao cũng là Tiên môn trong người, làm người làm việc, đều cần có chút nguyên tắc, có chút điểm máu chót, là không thể dễ dàng đụng vào. . ."

Lữ Phi Nham nghe được những câu nói này, sắc mặt hơi lạnh lẽo, nhàn nhạt nói: "Ta làm việc còn cần ngươi dạy?"

Hiển nhiên bầu không khí có chút cứng, mọi người xung quanh đều sắc mặt nghiêm nghị.

Hồng Diệp cốc Nhan Chi Thanh sư tử cùng Lữ Phi Nham sư huynh, đều là cái bên trong kiệt xuất, mà giữa bọn họ nhân quả dây dưa, ở Hồng Diệp cốc bên trong cũng là lưu truyền đến mức rất rộng, người người đều biết Lữ Phi Nham sư huynh đối với Nhan Chi Thanh sư tử vô cùng nghiêng mào, nhưng Nhan Chi Thanh sư tử trước sau không nể mặt mũi, ba phiên mấy lần sau khi, Lữ Phi Nham sư huynh liền kiếm chém tơ tình, giữa hai người quan hệ trái lại càng cương lên.

Lữ Phi Nham sẽ đem đã từng nỗ lực đầu nhập Nhan Chi Thanh sư tử môn hạ sau đó lại thất bại Trương Xung Sơn nhận lấy, cũng có cái này một mối liên hệ quấy phá, hiện nay Nhan sư tử đến đây muốn người, Lữ Phi Nham sư huynh tự nhiên cũng sẽ không như thế thuận ý của nàng.

Cũng đang lúc này, một cái âm thanh nói: "Nhan sư tử, không cần nói!"

Mọi người đều quay đầu đi, không nhìn được nhú mày.

Nói chuyện chính là Phương Quý, hắn vừa nãy vẫn ở bên cạnh nhìn, trong lòng đúng là có đoán, hắn từ trước đến giờ đều là nghe lời đoán ý hành gia, tuy rằng không biết cái này Nhan sư tử vì sao nhất định phải tới đòi hỏi chính mình, nhưng cũng có thể nhìn ra, nàng chính là không có cái gì xấu tâm, vừa nãy những kia làm người cần có điểm máu chốt, cùng với nói là cho Lữ Phi Nham nghe, chẳng bằng nói là giảng cho mình nghe!

Có thể then chốt là, mình không thể đi a. . .

Mặc dù mình cũng không rõ ràng tiền đồng tại sao lại giúp đỡ tự chọn Lữ Phi Nham mấy người, nhưng cũng biết rõ chính mình cái đồng tiền này bóc cát đoạn hung chuẩn xác cực kỳ, nếu làm ra lựa chọn, cái kia liền nhất định có đạo lý của nó, nhìn bề ngoài lại không hợp lý, kết quả cuối cùng cũng nhất định sẽ đối với mình có lợi, vì lẽ đó cái này thời điểm, chính

mình là đánh chết cũng không thể rời đi Lữ Phi Nham mấy người cái này một đội!

Không chỉ có không thể rời đi, vẫn chưa thể bị người nhìn ra kẽ hở!

Liên, hần liền làm ra một bộ khiếp đảm, uốn lượn, nhưng lại khó che giấu sợ hãi đáng đáp, nói: "Nhan sư tử, người một mảnh lòng tốt, ta ghi nhớ rời, nhưng làm sư đệ, thực sự không muốn để cho hai vị sư huynh sư tử là do ta mà trở mặt, huông hồ nam tử hán đại trượng phu, nói chuyện lại làm sao có thể không giữ lời đây? Ta đã ở Công Đức điện bên trong chọn phù chiếu, không đi tới nói, tiên môn cũng không buông tha ta a. . ."

Nhan sư tử nghe đến nơi này, đã không nhịn được nhíu mày, nghĩ thầm tiểu tử này đến lúc này, còn lo lắng bị phạt?

Cũng tại lúc này, Phương Quý đã lần thứ hai hướng về Lữ Phi Nham thi lễ một cái, nói: "Lại nói, ta cũng nghe nói, Lữ Phi Nham sư huynh từng ở phía sau núi học được kiếm, nói đến vẫn tính là chúng ta mạch này nửa cái sư huynh, nói thế nào đi ra ngoài cũng đến nhiều chăm sóc một chút ta mới là, đúng là Nhan sư tử, người nếu là. . . Nếu là tiếp tục tranh chấp xuống, sẽ chọc cho đến Lữ Phi Nham sư huynh không cao hứng. . ."

Hần lúc này đáng đáp rơi xuống trong mắt của mọi người, rất giống là một cái trong lòng sợ, chỉ lo thần tiên đánh nhau liên lụy đến chính mình đáng đáp, vừa giống như là dựa vào phía sau núi dòng dõi kia một chút giao tình, lấy lòng Lữ Phi Nham, làm cho hần đi ra ngoài nhiều chiếu cố một chút chính mình. . .

Lữ Phi Nham trên mặt lộ ra một vệt ý cười, có nhiều thú vị nhìn Phương Quý một chút.

Trong sân sắc mặt của mọi người đều trở nên hơi đặc sắc lên, có cười thầm, có chê cười, có bất đắc dĩ.

Trương Xung Sơn lúc này trong lòng hầu như muốn cười nở hoa, đầy mắt đều có là vẻ hài hước.

Nhan sư tử vào lúc này, thì lại sắc mặt hơi lạnh phai nhạt đi, nàng coi như còn có chút khác lời muốn nói, vào lúc này cũng không nói ra được đến rồi, chính mình lòng tốt đến giúp cái này tiểu nhi một cái, hẳn nếu là cái gan lớn, dám ngỗ nghịch Lữ Phi Nham thái độ, vậy mình đều là có thể dẫn hắn trở lại, chính là môn quy phạt người, chẳng lẽ còn có thể so sánh người đi ra ngoài ngơ ngơ ngác ngác làm mất mạng đáng sợ hơn?

Nhưng những thứ này đạo lý chính mình là không cách nào nói thẳng ra, chỉ có thể âm thầm điếm cho hắn.

Kết quả cái này tiểu nhi chính mình dĩ nhiên sợ, chỉ nghĩ lấy lòng Lữ Phi Nham, chính mình lại có thể làm sao đây?

Bình tĩnh nhìn Phương Quý một chút, nàng nhàn nhạt nói: "Là chính người tuyên, cái kia liền do người đi!"

Phương Quý gật đầu liên tục, cười nói: "Là đúng, Lữ sư huynh bên này ít người, ta cũng có thể nhiều phần chút công đức không phải. . ."

Nhan Chi Thanh đã lười lại nói những khác, dưới chân kiếm quang sáng lên, liền hướng về không trung lao đi.

"Người nha người, thật là cái kẻ ngu si!"

Hứa Nguyệt Nhi lúc này cũng một mặt bất đắc dĩ, nhìn Phương Quý một chút, chỉ tiếc mài sắt không nên kim nói một câu, theo Nhan sư tử mà đi.

"Người mới kẻ ngu si đây. . ."

Phương Quý trong lòng nhớ rồi các nàng ân tình, ngoài miệng lại lẩm bẩm một câu.

"Ha ha, chư vị sư huynh đệ, nam tử hán đại trượng phu, nói chuyện giữ lời, ta có thể không có để cho các người thất vọng chứ?"

Thấy được Nhan Chi Thanh cùng Hứa Nguyệt Nhi biến mất ở phía chân trời, Phương Quý xoay đầu lại, cười to hai tiếng.

"Ha ha, Phương Quý sư đệ tuổi tác không lớn, nhưng nói lời giữ lời, thực tại hiếm thấy!"

Trong đám người, Diệp Chân cười phụ họa một câu, những người khác thì lại đều lộ ra chê cười nụ cười.

"Đó là đương nhiên, thân là nam nhân, phải một ngụm nước bọt một cái đĩnh, lại nói, các nàng là đi trừ ma, chúng ta nhưng là hàng yêu, một cái muốn liều mạng, một cái đào đào cạm bẫy là tốt rồi, cái nào nguy hiểm hơn ta còn có thể không thấy được?"

Phương Quý cố ý cười nói, sau đó nhìn về phía Trương Xung Sơn:
"Đương nhiên, ta cùng Trương sư huynh trước đây từng có không vui, có thể mọi người đều là đồng môn sư huynh đệ, nào có cách đê thù a, lần này cùng đi ra nhiệm vụ, mọi người chính là huynh đệ, sau đó ta ở cái này trong Tiên môn, còn muốn dựa vào các sư huynh quan tâm đây. . ."

Trương Xung Sơn ngoài cười nhưng trong không cười gật gật đầu, nói:
"Yên tâm, ta nhất định sẽ chăm sóc người!"

"Vậy ta trước hết về phía sau núi chuẩn bị đi rồi!"

Phương Quý cười chấp tay, nói: "Mấy vị sư huynh lúc nào xuất phát, phái người lại đây kêu ta một tiếng chính là!"

Dứt lời, tế lên Quỷ Linh kiếm, hóa thành một tia ánh sáng đỏ lao đi.

Hắn cái này một phen biểu hiện, cũng khiến đến cái này cổ tùng phía dưới mọi người có chút bất ngờ, thật lâu không người mở miệng.

"Ha ha, hắn là thật sự quá ngu, vẫn là đem tiên môn nghĩ tới quá đơn giản?"

Qua một lát, trong đám người mới có một người cố ý nở nụ cười, chính là Trương Xung Sơn.

Bên cạnh Diệp Chân cười cợt, nói: "Trương sư đệ, người nghe trưởng lão huấn giới lúc, liền để ta đi chuế tiểu tử kia, nhất định đem hắn kéo đến chúng ta nơi này đến, hại ta trắng uổng phí rồi phiến miệng lưỡi không nói, bây giờ còn ác Hứa gia vị tiểu thư kia cùng Nhan sư tỷ, cuối cùng cũng coi như là như người ý, đem cái này tiểu nhi kéo vào đội chúng ta bên trong, chỉ hi vọng đến lúc máu chốt, đừng trắng thả phé bỏ công phu a!"

Trương Xung Sơn vội vàng nói: "Tuyệt kế sẽ không, ta đã tinh tế điều tra, cái kia Kim Sí Anh Xà, hoan hỷ nhất đồng nam, thêm vào cái này tiểu nhi điều khiến phi kiếm bản lãnh quả thật không tệ, đến nắm bắt yêu thú kia lúc, để cho hắn đi làm mồi dụ, nhất định có thể tinh chúng ta rất nhiều công phu!"

"Vậy thì tốt!"

Áo bào trắng Lữ Phi Nham sư huynh vào lúc này bỗng nhiên mở miệng, nhàn nhạt nói: "Ngược lại người này cái tốt không học, càng muốn đến hậu sơn, vốn là cũng đã phé bỏ, bây giờ coi như mồi nhử, cũng coi như có thể thể hiện chút giá trị, nếu định kế hoạch, cái kia liền rất sớm xuống núi, các

ngươi cố gắng theo dõi hắn, không nên bị hắn lâm thời đổi ý, để tránh đêm dài lẩm mông, chúng ta sau một ngày, lập tức xuất phát!"

Cổ tùng phía dưới, chúng đệ tử tất cả đều đồng ý.

"Phương Quý lão gia ta gian tựa như quý, Lữ Phi Nham uống ta nước rửa chân. . ."

Cũng là vào lúc này, giả vờ hào hùng vạn trượng rời đi Hồng Diệp cốc Phương Quý, đã đi tới phía sau núi, trong lòng hắn vui sướng hài lòng, còn rất chờ mong cái này một lần nhiệm vụ, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ: "Bất quá ta hiện tại là một bộ số xui tương, lại không thể biểu hiện thật là vui, đúng rồi, không nói ra đi sau khi làm sao, cái này sẽ cũng đến muốn nghĩ biện pháp, xem có thể hay không lừa gạt hai cái bảo bối đi ra. . ."

Liên nhập cốc sau khi, trên mặt liền cố ý giả ra một bộ sợ hãi lại tuyệt vọng dáng dấp, vừa mới từ trên phi kiếm nhảy xuống, liền vọt tới nhà tranh trước đi, kêu rên: "Tiên sinh sư huynh, xong xong, lúc này ta ra chuyện. . ."

Mạc Cửu Ca cùng A Khô hai cái, đều đầy mặt không rõ quay đầu lại nhìn hắn.

Phương Quý một cái nước mũi một cái lệ nói: "Ta để Trương Xung Sơn tên khốn kiếp kia cho tính toán. . ."

Nói đem chính mình lĩnh phù chiếu chuyện nói một lần, sau đó tội nghiệp nhìn trên ghế mây Mạc Cửu Ca.

"Người mà, tổng cần trải qua chút mưa gió mới là. . ."

Mạc Cửu Ca ôm bầu rượu sạp ở trên ghế mây, nghe xong lại không phản ứng gì, lười biếng nói một câu.

Phương Quý nhất thời một mặt u oán, nghĩ thâm tốt xấu là cái làm sư phụ, không nói truyền cho ta mấy chiêu tuyệt học, tốt xấu thường ta hai kiện pháp bảo phòng thân cũng được a, nào có như trước mắt cái này tựa như, biết ta gặp phải phiền toái lớn lại cũng không để ý tới?

Bất đắc dĩ, lại tội nghiệp hướng về A Khô sư huynh nhìn sang.

A Khô sư huynh cũng là một mặt bất đắc dĩ, do dự một chút, cầm trong tay không đưa tới Phương Quý trong tay.

"Sư đệ, không bận rộn đi uy uy heo đi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 50: Hung Ác Thô Bạo Người Một Nhà

"Quá không có lòng thông cảm. . ."

Phương Quý dựa vào cây hạch đào trên, bắt đắ dĩ nhìn cái kia một chuỗi lợn rừng ăn cỏ.

Chính mình biểu hiện ra hấn là phi thường đúng chỗ mới đúng, vốn tưởng rằng có thể từ tiên sinh Mạc Cửu Ca trên người mò điểm chỗ tốt đi ra đây, cũng tốt mượn cơ hội nhìn vị tiên sinh này có phải là có chút của cải, không nghĩ tới hấn toàn không để ý tới , liền ngay cả bình thường để nói chuyện nhất A Khổ sư huynh, cũng không có làm sao ra đối với mình lo lắng, lẽ nào bọn họ liền thật không sợ chính mình vừa ra núi liền bị Trương Xung Sơn hại?

Phương Quý tự mình đúng là không sợ, hấn tin tưởng tiền đồng làm ra quyết định.

Chỉ bắt quá , liền ngay cả chính hấn, cũng không biết lần này đi ra ngoài sau khi, sẽ đối mặt cái gì loại hung hiểm!

"Vậy thì giống như trước, nên làm chuẩn bị, vẫn phải là làm, làm hết sức mình, nghe mệnh trời đi!"

Trong lòng âm thầm chuẩn bị kỹ càng, ngược lại muốn ở trước khi lên đường, chuẩn bị thêm một ít chuyện, để ngừa có biến. Trước, hấn mỗi một lần dùng tiền đồng làm ra lựa chọn sau khi cũng đều là làm như vậy, tiền đồng có thể phán đoán hung cát, nhưng cũng sẽ không đem hết thảy đều

chuẩn bị cho hẳn tốt, làm ra lựa chọn sau khi, chính mình cũng muốn làm tốt ứng đối tất cả chuẩn bị, chỉ là tin tưởng kết quả nhất định sẽ là tốt thôi.

Vừa xơ xác bơ phờ hao hai cái cở ném cho trước mặt lợn rừng, Phương Quý vừa trong lòng tính toán: "Các loại đan dược chữa thương cùng bổ khí đan dược, còn có một chút sử dụng đến đơn giản nhất phù triệu, cũng đã mua không ít, khoảng thời gian này kiếm đạo tu hành cũng không có lười biếng, ba vị trí đầu kiếm chiêu, ngoại trừ thứ nhất kiếm nửa bước nhập thần ở ngoài, mặt khác hai kiếm cũng tu luyện không sai. . ."

"Chỉ bất quá, luôn cảm thấy trong lòng còn không chắc chắn, hẳn là làm thêm điểm chuẩn bị mới là. . ."

Chính cân nhắc, bên chân truyền đến hừ chít chít âm thanh, lại là một con heo rừng nhỏ chui vào hẳn bên chân cùng nha cùng, Phương Quý nhắc chân liền đá nó lăn mấy cái trứng, giáo huấn: "Cút sang một bên, không thấy Phương Quý lão gia ta đang nghĩ chính sự đó sao?"

"Gào. . ."

Heo rừng nhỏ tức rồi, hướng về Phương Quý hô hoán lên.

Phương Quý đang muốn lại đá một cước, chợt nghe đến đại địa rung động âm âm, quay đầu nhìn lại, nhất thời sợ hãi đến sờn cả tóc gáy, rất xa trong rừng, đầu kia núi lớn bằng lợn rừng vương chính hung thần ác sát hướng về Phương Quý vọt tới.

Phương Quý sợ hãi đến "Vèo" một tiếng bò đến trên cây, chăm chú ôm không dặt ra, hét lớn: "Đại ca, ta sai rồi. . ."

Lợn rừng vương hung hoành cực kỳ, dốc hết sức tông vào trên cây, Phương Quý suýt nữa bị hoảng xuống, chỉ đến ôm chặt, kêu to "Cứu mạng"
!

Xa xa nhà tranh trước, Mạc Cửu Ca mở nhìn một chút, lại ngủ tiếp.

A Khô sư huynh từ nhà tranh bên trong nhô đầu ra, liếc mắt nhìn, hướng về Phương Quý phát phát tay, liền lại rụt trở về.

"Ta xxxxx cái kia hai cái thằng khốn thấy chết mà không cứu a. . ."

Phương Quý tức đến muốn chửi ầm lên, mắt thấy đầu kia lợn rừng vương liên tục đụng phải cây, một bộ nhất định phải đem cây đụng gãy giết chết chính mình không thể dánh vể, trong lòng cũng âm thầm kêu khô, liền nói vài tiếng áy náy, lợn rừng vương lại không phản ứng, không thể làm gì khác hơn là từ eo túi trong lấy ra một viên Bô Khí đan ném xuống, kêu lên: "Heo đại ca, heo đại gia, ta nhận sai còn không được mà. . . Ta mời người ăn Bô Khí đan. . ."

"Cách cách "

Bô Khí đan rơi xuống đất, lợn rừng vương cùng cây động tác ngừng lại, nắm mũi người người, đem Bô Khí đan nuốt vào trong miệng, cọt kẹt vài tiếng, liền bình sứ mang đan đều nhai nát, nuốt vào, tựa hồ thật hài lòng, lại ngẩng đầu nhìn Phương Quý.

"Không rồi. . ."

Phương Quý vỗ vỗ eo nang, biểu hiện rất vô tội.

Lợn rừng vương không nói hai lời, lập tức lại bắt đầu va cây, người eo thô đại thụ bị nó va lay động không ngớt.

"Còn có. . ."

Phương Quý trong lòng kêu oan, lại cầm một viên Bô Khí đan ném xuống.

Lợn rừng vương lại cốt ca cốt két nhai nát, sau đó tiếp tục ngẩng đầu nhìn Phương Quý.

Không riêng là nó, bên cạnh vài con heo rừng nhỏ cũng đều tiến tới, cùng nhau rậm rì ngẩng đầu nhìn Phương Quý.

"Thật không rồi. . ."

Phương Quý thực sự là oan uổng cuống lên, không nói gì kêu to.

Lợn rừng vương không nói hai lời, bắt đầu cùng chu vi một đám heo rừng nhỏ cùng nhau va cây.

"Nhanh nhanh cho. . ."

Phương Quý thực tại không chiêu, ai để cho mình phi kiếm không đeo lên người đây, nghĩ độn kiếm đào tẩu đều không làm được, không thể làm gì khác hơn là nhẫn nhịn đau lòng, một viên một viên Bồ Khí đan ném xuống, lợn rừng vương cùng một đám heo rừng nhỏ liền một viên một viên nhặt ăn, liền chiếc lọ mang đan dược, nhai giòn, vô cùng hăng hái tình cảnh.

"Ta làm sao liền trêu chọc như thế không nói lý toàn gia. . ."

Phương Quý ôm cây không dám buông tay, đem đan dược đều sắp đào hết rồi, đám kia lợn rừng vẫn không buông tha hắn.

Một đại gia đình liền dưới tàng cây vây quanh, ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt hung ác đến cực điểm.

Trong lòng quả thật kêu khổ, bình thường cái này quần lợn rừng rất ít tới gần nhà tranh, chỉ là ở phụ cận rừng núi bên trong lác lác, mà hắn nhưng là vội vàng luyện kiếm, bình thường giao thiệp với không nhiều, đều là A Khô sư huynh ở đút, thoát nhìn rất hài hòa a, làm sao đến phiên chính mình đút,

liền nhạ lớn như vậy phiền phức, lẽ nào cái này quần lợn rừng còn có khiêu lừa người?

"Lão đại, lúc này ta thật không rồi. . ."

Phương Quý lại ném hai viên đan dược, uốn lượn kêu lên.

Lúc này chuẩn bị xuống núi làm nhiệm vụ lúc dùng đan dược, nhanh vút hết. . .

"Hừ hừ. . ."

Lợn rừng vương bắt mãi hừ hừ hai tiếng, mắt lộ ra hung quang.

Phương Quý không thể làm gì khác hơn là lại ném một viên đan dược ném xuống, kêu lên: "Thật không có rồi. . ."

Lợn rừng vương đem một viên cuối cùng đan dược củng cho bên cạnh một con nhỏ heo rừng ăn, hừ hừ hai tiếng, tựa hồ tại hỏi chu vi đám kia heo rừng nhỏ có hài lòng hay không, một đám heo rừng nhỏ lắc lắc đầu, ngẩng đầu nhìn Phương Quý, tựa hồ cảm thấy thực sự trá không ra đồ vật, chuẩn bị buông tha hẳn, nhưng cũng đang lúc này, vừa nãy đã trúng Phương Quý một cước heo rừng nhỏ bỗng nhiên kêu hai tiếng, nhìn về phía phía bắc. . .

Nhất thời, một đám lợn rừng như là nhớ ra cái gì đó, đồng thời quay đầu nhìn về phía phía bắc.

"Ta đi, đưa kia việc công trả thù riêng. . ."

Phương Quý mạnh mẽ trừng cái kia chịu đựng qua chính mình một cước heo rừng nhỏ một chút, nghĩ thầm: "Trên đầu có điều bạch giang, ta nhớ kỹ ngươi!"

"Hừ hừ. . ."

Lợn rừng vương ở phía dưới kêu hai tiếng, ánh mắt hướng về Phương Quý ra hiệu.

"Ta không đi xuống!"

Phương Quý chăm chú ôm cây, dùng sức lắc đầu.

Lợn rừng vương thấy hấn không nghe lời, hừ lạnh một tiếng, răng nanh giờ cao, dùng sức hướng về trên cây va chạm.

"Rầm" một tiếng, nài cái người eo thô đại thụ rốt cục không chịu nổi gánh nặng, chặt chẽ vững vàng ngã xuống, đem cái ôm cây không chịu buông tay Phương Quý té bảy lạc tám thường, đợi đến phục hồi tinh thần lại thời điểm, đã bị một đám lợn rừng cho bao vây.

"Gào gào. . ."

Một đám heo rừng nhỏ vây quanh Phương Quý kêu loạn, ra hiệu hướng về hấn phía bắc đi.

Phương Quý khóc tâm đều có, nhìn về phía nhà tranh, chỉ thấy Mạc Cửu Ca cùng A Khổ sư huynh vẫn là một bộ làm bộ không nhìn thấy chính mình đáng vẻ, trong lòng thực tại uồn lộn, không thể làm gì khác hơn là bị cái này một đám lợn rừng bao vây, như là bị bắt cóc như thế hướng về phía bắc đi tới, đi chậm, mặt sau heo rừng nhỏ liền nhảy lên đến va cái môn của hấn, đi không được một nén hương công phu, Phương Quý cảm giác mình cái môn đều sung lên.

"Hừ hừ. . ."

Đi tới núi cuối đường, cái này quần heo rừng nhỏ đều vui vẻ lên, hừ hừ cái liên tục.

"Nơi này là. . ."

Phương Quý mắt choáng váng, chỉ thấy phía trước một mảnh khe núi bên trong, linh khí đầy đủ, mùi thuốc tập người, từng mảnh từng mảnh, rõ ràng đều là cực kỳ quý giá linh dược, cái này mới phản ứng được, chính mình đã bị đuổi đến tiên môn vườn thuốc phụ cận đến rồi, vội vàng ở chân, chuyển tâm cẩn thận từng li từng tí một hướng về lọn rừng vương giải thích: "Đại. . . Đại ca, nơi này là tiên môn cấm địa, không thể lại đi, sẽ bị phạt. . ."

"Hừ hừ. . ."

Lọn rừng vương hừ hai tiếng, không hề bị lay động.

Bên cạnh heo rừng nhỏ thì lại tát nổi lên hoan, vài chỉ đồng thời nhảy lên đến va Phương Quý cái mông.

"Đừng đụng phải, đều đâm vài cái mắt. . ."

Phương Quý vừa vội vừa giận, nhưng lại không dám phát tác, cẩn thận từng li từng tí một nhìn lọn rừng vương: "Các người là muốn cho ta mở ra linh điền cấm chế?"

Lọn rừng vương chỉ là lạnh lùng nhìn hấn, bên cạnh heo rừng nhỏ nhất thời tát nổi lên hoan đến.

"Ta nào có bản lãnh này a. . ."

Phương Quý không khỏi kêu khổ, nói: "Ta lại không học được trận pháp. . ."

Lọn rừng vương tựa hồ có hơi bất mãn, chậm rãi lui về phía sau một bước, chân sau hơi cong, như là ở súc lục.

"Chờ đã. . ."

Phương Quý lạnh mồ hôi đều chảy ra, nghĩ thâm đây là một lời không hợp liền muốn đem chính mình xô ra đi chuyển đường a, mảnh này linh điền là tiên môn bảo bối, tuy rằng địa vực bao la, không cách nào mỗi một nơi đều sắp xếp người trông coi, nhưng cũng ở xung quanh biên giới đều bày xuống cấm chế, một khi đụng tới cấm chế, cái kia trực tiếp liền bị đẩy lùi, chu vi núi trong Linh thú đều ăn qua cái này thiết thời, cho nên mới không dám tới tai họa.

Cái này quần lợn rừng đem mình đuổi lại đây, là nghĩ để cho mình phá lời?

Trong lòng hấn thực tại bất đắc dĩ lên, cầu ông nội cáo bà nội, nhưng này lợn rừng vương lại như là ăn chắc chính mình.

"Cái này cũng thật là tiên môn một bá chủ a, ta không có chuyện gì chiêu chọc giận chúng nó làm gì. . ."

Mắt thấy cái này lợn rừng vương muốn hướng về tự mình động thủ, Phương Quý nghĩ thâm chết cũng chết sáng khoái điễm, vội vàng ngừng lại hấn, chậm rãi xoay người hướng về linh điền đi tới, hai cái chân đều dùng không được run lên, cái kia tiên môn bày xuống cấm chế, vô hình vô sắc, chỉ có tu hành đến cảnh giới nhất định sau khi, dùng thần thức mới có thể cảm ứng được, nhưng đối với hấn mà nói, căn bản liền không cách nào phát hiện, bước đi này xuống, là hung là cát thực tại khó liệu.

"Hả?"

Nghĩ đến nơi này, Phương Quý đúng là giật mình, có cái chủ ý.

Hấn đem tiền đồng kéo xuống, cầm trong tay dao động một lát, sau đó nhắm mắt lại về phía trước ném đi.

Tiền đồng cong cong nhiều nhiều, lão đảo về phía trước lăn đi, vòng vo, rẽ trái lượn phải, một đường lăn tiến vào trong linh điện.

Phương Quý lập tức mở mắt ra, đem tiền đồng lăn qua con đường ghi xuống, sau đó lo lắng đề phòng, từng bước từng bước, theo tiền đồng lăn qua địa phương đi tới, mỗi một bước đều cẩn thận, như băng mỏng trên giày, nhưng vô cùng may mắn, lại một đường đi tới tiền đồng trước, không có đụng tới vấn đề gì, Phương Quý trái tim vui sướng, vội vàng đem tiền đồng nhặt lên, như nhặt được chí bảo, vượt nhẹ cái liên tục.

Tại cái này trước đó, hắn cũng không biết loại này phương pháp có được hay không đến thông, chỉ là nhớ tới khi còn bé cùng trong thôn ngoan đồng đánh bi đất, chính mình vừa bắt đầu trình độ không phải đặc biệt cao, rất khó đem Đại Tráng trong tay bánh bao thịt thắng lại đây, nhưng sau đó có một lần, hắn lại phát hiện, đem tiền đồng quán ở bi đất bên trong, nhắm mắt lại ném ra ngoài, bi đất thì sẽ một đường lăn nhập trong động.

Bất quá loại này phương pháp không thể thường dùng, cần phải là phi thường tâm thành tâm tĩnh tình hướng xuống mới có thể tình cờ thành công một lần.

Hắn khi đó nghĩ mỗi ngày thắng Đại Tráng bánh bao thịt, thành công xác suất lại không cao.

Bây giờ bị lợn rừng ép rất gắt, cũng là bất đắc dĩ thử một lần, tựa hồ còn rất có dùng. . .

Sau lưng hắn, đám kia lợn rừng đã con mắt đều ở tỏa ánh sáng, tựa hồ không nghĩ tới Phương Quý thật có thể chuyển ra con đường đến.

Hiển nhiên Phương Quý đã an toàn đi vào trong linh điện, lợn rừng vương hừ hừ một tiếng, liền như là rơi xuống một cái mệnh lệnh, đám kia

heo rừng nhỏ hung phấn gào gào thét lên, nối liền thành một đường theo Phương Quý đi qua đường vọt vào trong linh điền, liền ủi mang gặm, lập tức liền có một mảnh linh dược gặp tai vạ , liền ngay cả lợn rừng vương đều vọt vào, bắt lấy một mảnh linh dược lớn nhai, ăn miệng đầy lưu dịch. . .

"Cái này mẹ nó chính là một đám giặc cướp a. . ."

Phương Quý nhìn đều thực tại không nói gì, nghĩ thầm nhiều như vậy linh dược chà đạp, đến bao nhiêu tiền?

Quyết tâm, chính mình cũng xông lên tới, liên tục rút thuốc hướng về chính mình eo túi trong nhét.

Nghĩ thầm: "Bị lợn rừng chà đạp, không bằng bị ta chà đạp. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 51: Xuống Núi Phục Yêu

"Hết thầy đều là mệnh a. . ."

Phương Quý trong lòng khổ, vốn định xuất hiện ở núi trước, làm thêm làm chuẩn bị, rất là bỏ ra một bút chi tiêu đi mua Bồ Khí đan cùng chữa thương giải độc loại đan dược, nhưng không nghĩ chuẩn bị xuất phát trước một ngày bị lợn rừng cho gặm, tuy rằng cuối cùng đến trong linh điền, hấn một không làm hai không ngớt, chính mình cũng vơ vét một đồng linh dược nhét vào eo túi trong, có thể những linh dược này vừa chưa qua gia công cũng không luyện qua, thậm chí ngay cả những linh dược này thuộc về cái nào một loại cũng không hiểu, căn bản liền không thể sử dụng đến a, mình cũng không thể như lợn rừng như thế mặc kệ là cái gì đều tơi trong miệng nhét chứ?

Hấn ngược lại có tâm lại đi mua một nhóm Linh đan, nhưng vừa đến tiền tài đã hết, thời gian cũng không kịp.

Ngày thứ hai vừa rạng sáng, vị kia nụ cười hiền lành khách khí Diệp Chân sư huynh liền tới đến phía sau núi, kêu hấn cùng nhau khởi hành, Phương Quý có chút bất đắc dĩ quay đầu lại liếc mắt nhìn, chỉ thấy A Khổ sư huynh chính đang tại nhỗ cỏ, Mạc Cửu Ca đang nằm ở trên ghế mây uống rượu, một đám lợn rừng ở trong núi vui sao xa xôi đẩy ra đất ăn cỏ rể, vui vẻ, toàn không ai quan tâm chính mình, không thể làm gì khác hơn là thở dài lên đường!

Hai người ngư kiếm, kính từ đi tới Hồng Diệp cốc, Phù Chiếu điện bên trong làm báo bị, rồi sau đó liền hướng về ngoài núi mà đến, tới sơn môn ở ngoài, một mảnh đất trống lớn bên trên, chỉ thấy nơi này đã đặt mấy chiếc pháp thuyền, có lớn có nhỏ, boong thuyền bên trên tràn đầy phù văn, vô cùng tinh mỹ hào hoa phú quý, chu vi cũng đã tụ lại không ít tiên môn đệ tử, ở đây qua lại vắng lai, tựa hồ cũng ở làm xuất phát chuẩn bị.

Diệp Chân chỉ vào trong đó lớn nhất một chiếc màu đen pháp thuyền nói: "Phương Quý sư đệ xem, cái kia chính là chúng ta Lữ sư huynh đặc biệt vì nhiệm vụ lần này bỏ ra nhiều tiền thuê đến pháp thuyền, chúng ta Lữ sư huynh xuất thân quận Thanh Hà Lữ thị bộ tộc, đây cũng là Sở vực cảnh nội xưng tên tu hành thế gia, so với Lĩnh Nam Hồ gia cũng không kém bao nhiêu, người lần thứ nhất lĩnh phù chiếu, liền đuổi tới Lữ sư huynh, đó là thiên đại phúc khí!"

"Vâng vâng vâng, đúng đúng đúng. . ."

Phương Quý gật đầu liên tục, nghĩ thầm: "Thật như vậy bản lĩnh lớn, làm gì không trực tiếp tiến vào Thanh Khê cốc?"

Đi tới pháp thuyền trước, chỉ thấy Trương Xung Sơn đã ôm hai cánh tay chờ ở chỗ này, nhìn thấy Phương Quý thật sự lại đây, hấn tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, ngoài cười nhưng trong không cười cùng Phương Quý lên tiếng chào hỏi, nói: "Lữ sư huynh đã ở thuyền trên chờ, người vừa đến liền xuất phát!"

Dứt lời, trước tiên đăng thuyền mà đi.

Phương Quý hướng về trên đất gặt một cái, liền muốn theo đăng thuyền.

"Tiểu bại hoại. . ."

Cũng đang lúc này, chợt nghe đến sau lưng có người kêu hấn, Phương Quý quay đầu nhìn lại, liền thấy cách đó không xa một chiếc màu trắng pháp thuyền bên trên, Hứa Nguyệt Nhi chính rất xa nhìn hấn, ở bên người nàng, Trương Kinh, Mạnh Lưu Hồn bọn người ở, lại nguyên lai các nàng cũng là tuyên ở ngày hôm nay xuất phát, Hứa Nguyệt Nhi nhìn Phương Quý sắp leo lên Lữ Phi Nham pháp thuyền, sắc mặt liền có chút phức tạp, muốn nói lại thôi đáng dấp.

"Người mạnh khỏe a nhỏ táo chua, làm xong nhiệm vụ gặp lại, xem ai công đức càng nhiều. . ."

Phương Quý hưng phấn hướng về Hứa Nguyệt Nhi phát phát tay, hí ha hí hửng chạy lên pháp thuyền.

"Sao lại thành táo chua?"

Hứa Nguyệt Nhi trề môi chu miệng, một mặt không cao hứng.

Bên cạnh Mạnh Lưu Hồn khuyên nhủ: "Nguyệt Nhi sư muội, người có chí riêng, không cần cường lưu lại, Thập Lý cốc thử luyện chuyện, là hấn chủ động trêu chọc người, người vốn là liền không nợ hấn, sau đó Nhan sư tử tự thân đi đòi hấn, phần này nhân quả liền đã thế người trả lại, là hấn mình lựa chọn đám người kia, đó là phúc là họa, chính là chính hấn công lấy, chúng ta chỉ để ý làm tốt chính mình chuyện cũng là thôi!"

"Hấn làm sao liền đàn như vậy chứ. . ."

Hứa Nguyệt Nhi cũng biết đây là lời nói thật, bất mãn trở lại thuyền trong khoang thuyền.

Pháp thuyền âm âm, Lữ gia thuê đến pháp thuyền dần dần bay lên, hướng về trên trời xa chạy tới, hai chiếc pháp thuyền khoảng cách càng ngày càng xa, màu trắng pháp thuyền bên trong, Nhan sư tử ngưng thần tĩnh

khí, nhưng cuối cùng vẫn là thông qua cửa sổ liếc mắt nhìn, trên mặt lộ ra nhàn nhạt vẻ thất vọng.

"Chính mình không hăng hái, vậy ai cũng giúp không được người!"
Nàng nhàn nhạt nói một câu.

". . ."

". . ."

"Ha ha, Phương Quý sư đệ ở sau núi ngân ngơ chính là một năm, có từng học cái gì ghê gớm bản lĩnh?"

Mà ở bây giờ Lữ thị pháp thuyền bên trong, Phương Quý đã nhìn thấy lần này cùng nhau lĩnh phù chiếu tất cả đồng hành người, ở giữa ngòi, chính là thân mặc áo bào trắng, mặt không hề cảm xúc Lữ Phi Nham, hấn tu vi cao nhất, cũng là cái này một đội dẫn đầu đội.

Mà ở bên cạnh hấn, còn có cả ngày cười híp mắt Diệp Chân, một mặt nham hiểm liên tục nhìn chăm chăm vào Phương Quý Trương Xung Sơn; một cái trên người khoác sắt tuyến Đằng giáp, vóc người cường tráng râu quai nón, nghe người ta kêu hấn là Nhạc sư huynh; còn một người khác bên hông mang theo bút lông, biểu hiện khá là chơi bụi người tuổi trẻ, tên gọi Chu Tử Do.

Bọn họ năm người, lại thêm vào Phương Quý, chính là lần này đi ra ngoài phục yêu tất cả mọi người.

Ngoại trừ Trương Xung Sơn cùng Phương Quý ở ngoài, mấy người khác, đều là Hồng Diệp cốc lão nhân, quen thuộc nhất một nhóm.

Leo lên pháp thuyền sau khi, là do Phương Quý ở, những thứ này người tựa hồ bất tiện nói cái gì, bầu không khí hơi chút ngột ngạt, cái kia Diệp

Chân liền ý cười dịu dàng hướng về Phương Quý đã mở miệng, nếu không là Phương Quý sớm gặp qua hắn bộ mặt thật, thật sẽ đem hắn coi như lòng tốt sư huynh đáng đáp.

"Ha ha, cũng không học cái gì, Mạc tiên sinh cũng chỉ là tùy tiện dạy ta Thái Bạch Cửu Kiếm Ca bên trong ba kiếm mà thôi. . ."

Phương Quý cười hì hì, tựa hồ không nhìn ra tâm cơ của những người này, thuận miệng trả lời.

"Mới không tới một năm, hắn liền truyền ngươi ba kiếm?"

Thuyền trong khoang thuyền, những người khác cũng không hiểu rất rõ Thái Bạch Cửu Kiếm Ca cái này tên, đúng là không có đặc biệt gì phản ứng, nhưng vẫn nhắm mắt dưỡng thần Lữ Phi Nham, chợt vào lúc này mở mắt ra đến, lạnh lùng hướng về Phương Quý hỏi một câu.

"Đúng vậy, ta đều không muốn học!"

Phương Quý thân nhiên trả lời, khoát tay áo một cái: "Hắn miễn cưỡng muốn dạy ta!"

"Hừ!"

Lữ Phi Nham trên mặt lóe qua một vết vẻ không vui, nhắm hai mắt lại, liền không cần phải nhiều lời nữa.

Thuyền trong khoang thuyền bầu không khí, lại cảm thấy ngọt ngọt đi xuống. Chúng tu đều biết, Lữ Phi Nham sư huynh mới vừa vào Hồng Diệp cốc thì cũng từng nghĩ đến hậu sơn học kiếm, nhưng phí thời gian hai năm, lại một kiếm chưa thành, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn cái khác truyền thừa, nếu không phải là có hai năm qua làm lỡ thời gian, nói không chắc đã

sớm tiến vào Thanh Khê cốc, từ cái kia sau khi, Lữ sư huynh liền không thể nào yêu thích nghe người ta nhắc lên phía sau núi.

Biết hẳn không thích, liền cũng không còn chuyên môn bốc lên cái đề tài này, Diệp Chân lấy ra một đạo quyền trục, ở trước mặt người kéo ra, chỉ là nói chút liên quan tới lần này muốn hàng phục yêu thú việc, Phương Quý cũng không xen mồm, chỉ là ở bên cạnh đàng hoàng nghe.

Chỉ một lúc sau, cũng đã xong giải, yêu thú này tên gọi Anh Đề, chính là núi trong Dị thú phun ra nuốt vào thiên địa linh khí mà sinh, bị một cái nhập thâm sơn hái thuốc tán tu trong lúc vô tình gặp được, vôi vàng truyền tin cho khoảng cách gần nhất Thái Bạch tông, bực này yêu thú, thiên sinh địa dưỡng, ngược lại cũng không đến nỗi làm hại bốn phương, chỉ là, nó sinh ra địa phương, khoảng cách Ma sơn gần quá, cái này lại hết sức không an toàn.

Vạn nhất nó bị Ma sơn tán dật khí tức ảnh hưởng, liền có thể hóa thành Ma thú, đến lúc đó, liền sẽ không lại như thế đàng hoàng ở tại trong núi sâu, mà là làm hại bốn phương, nuốt sinh linh, vì lẽ đó Thái Bạch tông mới chịu vôi vãi đưa nó hàng phục.

Nghe Diệp Chân giảng, yêu thú này thực lực cũng không phải tục, ứng thuộc về trung giai, bất quá bọn họ ngược lại cũng không cần phải lo lắng, tiên môn trong ngày thường ngoại trừ tu hành luyện đan, chính là bắt giữ những kia thâm sơn bên trong sinh ra Tinh linh, đối với những thứ này chuyện đã sớm làm được quen, lại thêm vào Lữ Phi Nham mấy người đều là bản lãnh không cạn, bọn họ nếu dám sáu người liền đi ra bắt giữ yêu thú này, nói vậy cũng sớm đã có tất cả kế hoạch.

"Đem cái này một con yêu thú mang về núi, liền có ba ngàn công đức."

Diệp Chân cho mọi người giảng qua yêu thú này đặc điểm, liền cười vỗ tay một cái, nói: "Lữ sư huynh là chúng ta dẫn đầu đội, vì lẽ đó hẳn độc chiếm một nửa công đức, còn lại 1,500 công đức, liền do chúng ta năm người đều phân, Trương Xung Sơn sư đệ, Phương Quý sư đệ, chúng ta lại nói ở trước, hai người các ngươi là người mới, vốn là không có tư cách phân đến ba trăm công đức, chỉ là các ngươi mới vào Hồng Diệp cốc, có ba trăm công đức làm hạn định, vì lẽ đó chúng ta làm sư huynh, mới để các ngươi một bước, nhưng hai người các ngươi chiếm tiện nghi, cũng không thể coi thường làm chuyện đương nhiên, đợi đến hàng phục yêu thú lúc, chỉ cần nhiều xuất lực mới được, vạn không thể lâm trận lùi bước, hỏng rồi đại sự!"

Phương Quý cùng Trương Xung Sơn nghe vậy, đều làm lấy ra một bộ cảm kích đáng vẻ, gật đầu liên tục.

Trương Xung Sơn trong lòng nghĩ: "Chờ diệt trừ Phương Quý cái này tiểu nhi, hẳn cái kia ba trăm công đức, tự nhiên là phải cho Diệp sư huynh. .. Bất quá ta cũng muốn, không biết có thể hay không với hẳn thương lượng, đem cái này ba trăm công đức bên trong phân ba phân, hẳn hai ta một?"

Phương Quý trong lòng nhưng là đang suy nghĩ: "Lại có chuyện tốt ập lên đầu, điều này nói rõ bọn họ không tồn lòng tốt a. . ."

Pháp thuyền bay ngang qua bầu trời, cuội gió mà đi, ngàn dặm nơi, nhưng cũng bất quá hơn nửa ngày công phu liền đến, rất nhanh pháp thuyền cũng đã ở một mảnh thâm sơn trước ngừng lại, lại đi đến đi, rừng sâu đường ít, mạo muội đi vào, thì sẽ đã kinh động bên trong yêu thú, lại là cần bọn họ đi bộ, cho nên bọn họ mấy người liền đem pháp thuyền ở lại ngoài núi, từng cái giá nổi lên kiếm quang, nhắm thâm sơn lao đi.

"Tiểu quý này nhân xưng Quý Ánh Tử, ngự kiếm quả nhiên không kém.
.."

Đuổi một đường, mọi người trong, đúng là đều đối với Phương Quý thoáng coi trọng chút.

Bọn họ ở chạy đi lúc, cũng không có cố ý trì hoãn bước chân, chỉ thấy Phương Quý còn nhỏ tuổi, chân đạp màu đỏ Quý Linh kiếm, hoàn toàn không có bị bọn họ bỏ rơi, hơn nữa dễ dàng chui ở phía sau bọn họ, còn có thừa lực đáng dấp, trong lòng đúng là âm thầm gật đầu.

"Ào ào ào. . ."

Theo bọn họ dần vào thâm sơn, chu vi chim kêu thú hống, bầu không khí u ám.

Cũng là ở bọn họ bay tới một mảnh rừng già lúc, bỗng nhiên trong rừng có chim tước bị kinh động, nhất thời một đám màu đen quạ đen vọt ra, cái kia một đám quạ đen, lại mỗi một con đều so với bình thường quạ đen lớn gấp ba, cũng như là từng con từng con màu đen dê con, trên người lông chim đen nhánh toả sáng, sắc bén như là lưỡi dao , liền ngay cả cái kia con người, cũng đều trở nên nâu bên trong thối đỏ, như là điểm điểm máu tanh.

"Trong vùng núi thẳm này Yêu khí rất thịnh, liền bình thường chim tước cũng chịu đến ảnh hưởng, chư vị sư huynh đệ cẩn thận rồi!"

Diệp Chân mắt thấy con kia quạ đen oanh một cái mà lên, hướng về bọn họ vọt tới, liền lập tức trầm giọng nhắc nhở.

Chu vi mọi người cùng kêu lên đáp ứng, ngoại trừ Lữ Phi Nham vẫn là hai tay chấp sau lưng, không chút hoang mang ở ngoài, râu quai nón Nhạc Xuyên đã từ sau hông cưỡi xuống song đao, nắm ở trong tay, uyên đình núi cao sừng sững; bên hông buộc bút lông Chu Tử Do nhưng là tay phải nhẹ

nhàng loáng một cái, bên người liền có mấy chục đạo lập loè kinh quang phù triện bay lên, vòng quanh hắn bay cái liên tục; Diệp Chân nhưng là tay nắm pháp ấn, trên đỉnh đầu, liền xuất hiện một đạo thể ngọc, bảo vệ toàn thân.

Liền ngay cả Trương Xung Sơn, vào lúc này cũng tay nắm pháp ấn, một luồng ánh kiếm xuất hiện ở hắn trước người, toàn bộ tinh thần đề phòng.

"Giết chết cái này quần tặc chim. . ."

Mà Phương Quý nhưng là hồ gầm một câu, vô cùng hung ác, sau đó không chút biến sắc trốn ở Lữ Phi Nham sau lưng.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 52: Một Kiếm Chém Yêu Nha

"Ào ào ào. . ."

Cái kia một đám quạ đen bay ở giữa không trung, đã sớm ngửi được Phương Quý mấy người khí tức, nhất thời oa oa kêu loạn, thẳng hướng bọn họ đập tới.

Những thứ này bị yêu khí ảnh hưởng, nhưng lại không coi là yêu thú quái vật, là khó dây dưa nhất, thật thành yêu thú, liền có linh tính, biết xu cát tị hung, nhưng những con này quạ đen lại xen vào bình thường thú loại cùng giữa yêu thú với nhau, thần thức hỗn loạn, chỉ biết là tự khiêu thành đàn, nhìn thấy sinh linh liền nhào, này cũng như là người uống rượu say giống như, không uống rượu còn biết sợ, uống rượu chính là đủ ai làm ai. . .

Bất quá quạ đen thoát nhìn hung mãnh, nhưng Phương Quý bên người, lại đều là Thái Bạch môn bồi dưỡng được đến Hồng Diệp cốc đệ tử tinh anh, đương nhiên sẽ không đem những thứ này yêu cầm để ở trong mắt, tuy rằng trước người ô ương ương một mảnh rất là dọa người, bọn họ lại trực tiếp tiến lên nghênh tiếp.

"Xoạt xoạt xoạt. . ."

Râu quai nón Nhạc Xuyên song đao vung múa, đao khí thành đoàn, như là trước người xuất hiện một mảnh tuyết quang, cái kia tất cả đến gần rồi hấn quạ đen, đều bị hấn chém đến vũ máu bay loạn, thành một đoàn thịt rữa quăng bay ra ngoài, cực kỳ thê thảm.

Mà cái kia am hiểu phù triệu Chu Tử Do, nhưng là phù quang đại thịnh, đâm vào trước người những kia quạ đen mắt không thể coi vật, trên không trung mất đi phương hướng, tranh đem đụng vào nhau, đồ rào rào trụ hướng về phía phía dưới, cũng như là xuống sỏi cỏ giống như, ngẫu có một ít đụng vào hấn trước người đến, hấn cũng chỉ là tiện tay cất đi, ẩn chứa cường thịnh linh tức tay áo lớn, liền như là một đạo cuồng phong, đem quạ đen đánh bay.

Diệp Chân vào lúc này càng ung dung, hấn chỉ là tay bất pháp quyết, nắm ở trước người, trên đỉnh đầu, thẻ ngọc lập loè ra đạo đạo huyền diệu hoa văn, tất cả vọt tới bên cạnh hấn quạ đen, đều bị một tầng sức mạnh vô hình đẩy ra, cánh gãy xương vỡ, rơi hướng về phía mặt đất, từ xa nhìn lại, bên cạnh hấn thỉnh thoảng có sóng gợn tạo nên, như là triệu đến rồi một tầng vô hình mặt nước, đem cả người hấn bảo vệ.

Trương Xung Sơn vào lúc này, lại là nóng lòng biểu hiện, hấn chân đạp phi kiếm, trong tay lại triệu ra mấy ánh kiếm, vây quanh hấn xoay tròn không ngớt, bây giờ hấn đã triển khai Kim Quang Ngự Thần quyết, cái kia mấy ánh kiếm bên trên, đều tỏa ra màu vàng kim nhàn nhạt hào quang, trực tiếp liền vọt vào bầy quạ đen bên trong, kiếm quang như mấy điều Giao long giống như xoay tròn, đem từng mảnh từng mảnh quạ đen đều cho xoắn thành máu thịt vụn.

Lần này từ bầy quạ trong vọt qua, mùi dưng lại quạ đen bên trong, ngược lại có gần nửa là bị hấn chém giết.

"Kẻ này quả nhiên lợi hại a. . ."

Phương Quý đằng hoàng trốn sau lưng Lữ Phi Nham, cũng không biết Lữ Phi Nham dùng cái gì pháp môn, hấn động cũng không động tới, nhưng không có một con quạ dám gần hấn thân, mà Phương Quý trốn sau lưng Lữ Phi Nham, vậy cũng là an toàn tàn nhẫn, nhìn qua đánh giá Trương Xung

Sơn, đã thấy cái này Trương Xung Sơn trong vòng một năm tiến cảnh không nhỏ, trước một kiếm chém xuống núi đá hấn, cũng không có bây giờ như thế hung.

Chính cân nhắc cùng hấn giao thủ chính mình có mấy thành phần thắng, lúc này che ở Phương Quý trước người Lữ Phi Nham lại hơi liếc mắt, hấn lưu ý đến Phương Quý nắm chính mình làm tám khiên, chỉ là do thân phận hạn chế, lười răn dạy mà thôi, để tâm nhưng cũng bỗng nhiên lên một ý nghĩ.

"Ban đầu ta ở sau núi ở lại hai năm, cũng mới đến hai kiếm, hơn nữa cái kia kẻ tàn phế không lọt mắt ta, chỉ truyền cho ta kiếm thức, căn bản không chỉ điểm ta Thái Bạch Cửu Kiếm ca chân nghĩa, người cái này tiểu nhi cái gì đến cái gì có thể, một năm liền đến truyền ba kiếm, ta ngược lại muốn xem xem người bản lĩnh!"

Động niệm, hấn trong bàn tay trái, một cái nho nhỏ còi xương, liền "Vèo" một tiếng thu về trong tay áo.

Từ bên cạnh bọn họ đồ rào rào bay qua, như là căn bản không nhìn thấy hấn giống như màu đen quạ đen, đột nhiên tụ khiếu thành đàn, thẳng hướng Lữ Phi Nham bay tới, Lữ Phi Nham khòe miệng cười gằn, thân hình nhẹ nhàng gập lại, đám kia quạ đen liền đều xông hướng Phương Quý.

"Bà nội cái chân, đều không nói một tiếng?"

Phương Quý trước mắt bỗng nhiên xuất hiện liên miên quạ đen, liền sợ hãi đến run lên một cái, trong lòng thầm mắng Lữ Phi Nham, nhưng mắt thấy trước mắt vô số quạ đen mở ra móng vuốt sắc nhọn cùng mỏ sắc chết đến trước người mình, nhưng cũng nhất thời không lo được những khác, thân hình linh hoạt trên không trung lật lại, liền đã điều động dưới chân phi

kiếm, một đạo ánh kiếm màu đỏ như máu xuất hiện ở trong tay hắn, không chút nghĩ ngợi, liền triển khai Thái Bạch Cửu Kiếm.

Cầm Kiếm Giang Hồ Đón Gió Mưa!

Phương Quý bình thường luyện một kiếm này, dùng đến đâu là màu đen thạch kiếm, trầm trọng vô cùng, bây giờ dùng Quỷ Linh kiếm kiếm quang đến triển khai, lại là có vẻ càng nhanh càng sắc bén, chỉ thấy được bên cạnh hắn trong chớp mắt, liền như là triển khai một tầng một tầng màn ánh sáng màu đỏ, như là một cái dù đỏ, nghĩ muốn mở ra tất cả mưa gió, hầu như một kiếm trong lúc đó, liền đã đem quanh người mỗi cái góc độ đều bảo hộ ở bên trong. . .

"Xoẹt " một tiếng!

Hắn một kiếm này đảo qua, tất cả vọt tới hắn trước mặt quạ đen đều thành một đám mưa máu, khắp mọi nơi nổ tung.

Chu vi mấy người nhận ra được bên này dị động, cũng tất cả giật mình, cùng nhau nhìn lại.

"Hả?"

Ngay khi cách đó không xa, Lữ Phi Nham con người bỗng nhiên thu nhỏ lại như châm.

Phương Quý một kiếm này phát huy ra, uy lực so với hắn tưởng tượng còn muốn lớn hơn.

Một kiếm này, hắn cũng hiểu, hơn nữa khổ luyện qua, nhưng hắn cũng tự nghĩ, nếu giống như Phương Quý phát huy ra, cũng chưa hẳn vậy có thể như Phương Quý giống như vận chuyển như ý, trong lòng không khỏi ám ghi hận: "Ban đầu ta vì luyện một kiếm này, bỏ ra nhiều tiền mời vô số

đồng môn đến cho ta uy chiêu, khổ luyện hai năm, cũng chưa chắc so với cái này tiểu nhi càng mạnh, điều này nói rõ cái kia kẻ tàn phế. . ."

". . . Quả thật chỉ đem Thái Bạch Cửu Kiếm chân đế truyền cho tên tiểu tử này!"

Rất khó hình dung lúc này trong lòng mình tư vị, vậy thì thật là lại không cam lòng, lại phần nộ.

"Đều xem ta làm gì?"

Lại nói Phương Quý một kiếm chém giết mười mấy con quạ đen, trong lòng cũng là nháy một cái, hấn một kiếm này đã luyện vô số lần, càng là ở không biết bao nhiêu người dưới sự đuổi giết từng lần từng lần một từng dùng tới, nhưng vẫn là lần thứ nhất dùng một kiếm này đến tru diệt sinh linh, mười mấy con quạ đen trong nháy mắt biến thành sương máu cảnh tượng, bao nhiêu cũng có chút nhìn thấy mà giật mình, lập tức vừa nói, vừa lại lạng lẽ trốn đến Nhạc Xuyên sau lưng.

"Mau mau rời đi nơi này đi!"

Diệp Chân thấy thế, liền nói một câu, tăng nhanh tốc độ.

Mấy người khác tất cả đều đáp ứng, toàn lực về phía trước lao đi, chỉ có Trương Xung Sơn vừa lái đường, vừa trong lòng thâm nghĩ: "Nhìn dáng dấp cái này tiểu nhi ở sau núi xác thực học được ít thứ, bất quá chỉ dựa vào một kiếm này, cũng không tính là gì, chém giết quạ đen, không coi là lợi hại, nếu như ta lấy Kim Quang Ngự Thần quyết cùng hấn đối đầu, vẫn có niềm tin trong vòng ba chiêu, liền đem đầu hấn cho cắt đi. . ."

Trải qua một phen xung phong, trong rừng này quạ đen đã ít đi hơn nửa, còn lại một ít, cũng cuối cùng tại ở mấy vị này tiên môn đệ tử dừng mãi

phía dưới sinh ra ý sợ hãi, như là hán tử say tỉnh rồi rượu, vừa oa oa kêu, vừa tứ tán bay vào trong rừng.

Nhìn dáng dấp, không có chuyện gì bất nạt bất nạt điều hâu cùng sói hoang có thể, loại này không cánh còn có thể bay thật không dễ chọc. . .

Phương Quý đoàn người, nhưng là tiếp tục hướng phía trước chạy đi, ở trong thâm sơn này, yêu khí chiếm giữ, thực tại đề cao ra không ít yêu loại, bất quá những thứ này yêu loại, phần lớn liền yêu thú cũng không tính là, tiện tay cũng là chém giết, gặp phải đám kia quạ đen, cũng được cho là bọn họ này một nhóm gặp phải lợi hại nhất, như vậy vừa đi vừa nghỉ, ước chừng một ngày công phu, rốt cục đến gần rồi một toà màu đen thung lũng.

"Đến!"

Diệp Chân cái thứ nhất ở ngoài thung lũng ngừng lại, trốn ở một khối nham thạch lớn sau khi, hấn lại một lần lấy ra quyền trục, quan trắc một phương, nói: "Vị kia tán tu lần thứ nhất phát hiện con kia Anh Đề yêu thú địa điểm, liền ở bên trong vùng thung lũng này, loại này yêu thú, trời sinh liền biết mình sinh ra nơi phúc trạch thâm hậu, vì lẽ đó dễ dàng sẽ không rời đi, lại nhìn cái này bên trong sơn cốc, yêu khí dồi dào, hơn nữa Anh Đề đi sẵn, nhiều ở ban đêm, hiện nay trời còn chưa đen, vì lẽ đó nó nhất định còn ở yêu huyết trong, chúng ta muốn chuẩn bị cẩn thận!"

Chu Tử Do ngẩng đầu nhìn trời, cau mày nói: "Bây giờ khoảng cách trời tối còn có chừng nửa canh giờ, thời gian đủ sao?"

Diệp Chân trầm ngâm một phen, nói: "Nếu kế hoạch thuận lợi, ngược lại cũng đủ rồi, nhưng nếu là có biến số. . . Lẽ nào chúng ta còn muốn đợi thêm một đêm? Bắt giữ Anh Đề yêu thú, tốt nhất chính là ở ban ngày, buổi tối nó càng hung cuồng, mà lại không tốt bố trí cạm bẫy. . ."

Tất cả mọi người không quyết định chắc chắn được, liền quay đầu hướng về Lữ Phi Nham nhìn sang.

Lữ Phi Nham không có trốn ở nham thạch phía sau, mà là thân thể như ngọc, mắt tỏa ra bốn phía, nhàn nhạt nói: "Bất quá là một con trung giai yêu thú mà thôi, lại không phải là không có nắm bắt qua, cần gì lại khổ chờ một đêm, huống hồ lần này, chúng ta vốn là làm đủ chuẩn bị, thật thất thủ đó mới là chuyện cười, vẫn là tất cả chụp kế hoạch làm việc, mau mau đem nó nắm, tốt về tiên môn thuật công đi thôi!"

Hắn là dẫn đầu đội, tự nhiên ai cũng không có ý kiến.

Diệp Chân liền trực tiếp lấy ra một đạo trận đồ, cùng với các loại trận kỳ, thẻ ngọc những vật này, lần lượt từng cái phân chia nhiệm vụ: "Nhạc Xuyên sư đệ, ngươi đi phía đông mười dặm chỗ, theo ta đưa cho ngươi thẻ ngọc, đem những thứ này trận kỳ bày xuống, sau đó canh giữ ở bên ngoài trăm trượng, tùy thời mà động, Tử Do sư đệ, ngươi đi phía tây bảy dặm chỗ, bày xuống những thứ này trận kỳ, lại đào một hố sâu, lấy phù triện che đậy đi vết tích!"

"Lữ sư huynh, cái này một phương vị trí liền do ngươi tự mình tọa trấn, mà ta, sẽ đi phía nam làm chút tương ứng bố trí trở về!"

Hắn am hiểu trận pháp, lại là Lữ Phi Nham tâm phúc, đối với hắn sắp xếp, lại là không ai đưa ra dị nghị, tất cả đều đồng ý, liền ngay cả Lữ Phi Nham, cũng khẽ gật đầu một cái, biểu hiện đối với hắn vô cùng tín nhiệm.

Nhưng vào lúc này, Phương Quý nhưng nhìn ra manh mối không đúng, cẩn thận nói: "Diệp sư huynh, cái kia. . . Chúng ta làm gì?"

Diệp Chân nghiêng đầu đến, cười híp mắt nhìn Phương Quý một chút, nói: "Phương Quý sư đệ, Trương Xung Sơn sư đệ, hai người các ngươi,

nhưng là lần này trong kế hoạch trọng điểm, ta từ lâu kế hoạch thỏa đáng, có thể thành công hay không, liền xem hai người các người biểu hiện làm sao!"

"Hả?"

Phương Quý trong lòng hơi nhảy một cái, từ trên mặt hắn nhìn thấy Lý đồ tể giết lợn trước nụ cười.

Mà sau lưng Phương Quý, Trương Xung Sơn thì lại cười khẽ, nói:
"Phương Quý sư đệ, kế hoạch ta cũng biết, đi theo ta đi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 53: Ta Muốn Thu Thập Ngươi

"Đám khốn kiếp này quả nhiên đều không có lòng tốt. . ."

Phương Quý trong lòng rõ ràng, trên mặt lại vẫn là một bộ hoàn toàn không có phòng bị hồ đồ đáng vẻ, rón ra rón rén theo Trương Xung Sơn rời đi. Bọn họ lo lắng đã kinh động trong sơn cốc này Anh Đề yêu thú, cũng không dám ngự kiếm, chỉ là bằng hai chân ở trong rừng qua lại, đi vòng cái này một phương màu đen thung lũng, đi đến một lát, lại chọn một cái đường nhỏ cắm xuống, từng bước từng bước, kính hướng về ở giữa thung lũng bước đi.

Trong cốc đen ngòm, liền tiếng côn trùng cũng không có, có loại ngột ngột tĩnh mịch.

Trương Xung Sơn cố ý ở lại Phương Quý mặt sau, liên tục nhìn chăm chăm vào hắn đi về phía trước, chỉ lo hắn chạy một bên, mỗi đi một đoạn, liền chỉ điểm Phương Quý nên đi nơi nào quải, không lâu lắm, hai người đã sâu nhập trong cốc bốn, năm dặm đường, lại đi tới một phương lùn sườn núi trước, trốn ở trên sườn núi nham thạch mặt sau, chỉ thấy đáy vực chính là một cái sâu không lường được hang lớn, không biết sâu mấy phần, cũng không nhìn thấy bất kỳ ánh sáng.

"Phương Quý sư đệ, đến ngươi lập đại công thời điểm!"

Trương Xung Sơn nhỏ giọng, hướng về Phương Quý hắc cười một cái, nói: "Ngươi cho rằng dựa vào ngươi hiện tại cái này điểm tu vị, làm sao có thể vào được Lữ sư huynh pháp nhãn? Kỳ thực cũng là bởi vì ngươi có

chúng ta không thể cùng ưu thế a, vừa nãy ngươi cũng đã thấy, Diệp Chân sư huynh đã ở phía đông cốc góc bày xuống mai phục, tất cả chuẩn bị liên tục, còn lại liên xem ngươi!"

Vừa nói, hắn vừa cười khoan khoái dễ chịu, ánh mắt khá cụ thâm ý nhìn chăm chăm Phương Quý, nói: "Vách núi này xuống động sâu, chính là cái kia Anh Đề yêu thú sào huyết, nghỉ một lúc ngươi cắt vỡ bàn tay, đem máu tươi chiếu đi, Anh Đề yêu thú hoan hỷ nhất đồng nam, nhất định sẽ bị ngươi dụ dỗ đi ra, sau đó ngươi liền trốn hướng phía tây, đem yêu thú này dẫn đi, ta ở phía sau tiếp ứng, chúng ta cùng nhau đưa nó hàng phục. . ."

"Tên khốn kiếp này, nghĩ muốn hại ta?"

Phương Quý nghe được trong lòng giận dữ, làm sao còn có thể không hiểu cái này Trương Xung Sơn là nghĩ nắm mình làm môi nhử?

Nghĩ thâm ngươi cùng ta có cừ oán, ta cũng cùng ngươi có cừ oán, nhưng ta nhiều nhất bất quá nghĩ đánh ngươi một trận, ngươi lại muốn giết ta?

Nhất thời tâm tư nhanh quay ngược trở lại, trên mặt lại giả ra căng thẳng đáng dấp, nói: "Trương sư huynh, yêu thú kia sẽ không đem ta nuốt chứ?"

Trương Xung Sơn trên mặt trêu tức vẻ mặt lóe lên một cái rồi biến mất, cố ý làm bộ thản nhiên đáng vẻ, nói: "Nơi nào sẽ, ngươi chỉ cần đem máu tươi tung đem đi vào, lập tức liền trốn, yêu thú này không đuổi kịp ngươi, Phương Quý sư đệ ngươi có Quỷ Ảnh Tử tên, phi kiếm năng lực từ trước đến giờ nghe tên không phải sao? Huống chi, còn ở ta ở đây giúp ngươi nhìn chăm chăm, một gặp nguy hiểm, ta liền lập tức cứu ngươi. . ."

"Cứu ta? Nhìn chăm chăm ta mới là thật sự!"

Phương Quý trong lòng gương sáng cũng tựa như, trái tim nhanh quay ngược trở lại.

Nhóm người này, sợ là từ vừa mới bắt đầu kéo chính mình nhập bọn thời điểm, cũng đã nghĩ kỹ ý định này, Trương Xung Sơn từ bên trong không thể nghi ngờ kể công thậm vĩ, cũng khó trách Lữ Phi Nham dám dẫn theo mấy người như vậy, liền đến hàng phục yêu thú, điều này là bởi vì bọn họ từ vừa mới bắt đầu liền dự định tốt muốn hi sinh rơi chính mình a, bây giờ Trương Xung Sơn đưa chính mình lại đây, sợ cũng là cố ý nhìn mình chăm chăm, để ngừa chính mình chạy.

Coi như mình không đi xuống, hẳn cũng sẽ đem chính mình bỏ xuống đi!

Nhiệm vụ lần này, từ vừa mới bắt đầu chính là một tràng tử cục, chỉ là kỳ quái, tiền đồng vì sao trái lại giúp mình chọn bọn họ?

Không kịp nghĩ nhiều!

Phương Quý lập tức làm bộ một bộ căng thẳng đáng vẻ, nói: "Trương sư huynh, ta có chuyện muốn cùng ngươi nói. . ."

Trương Xung Sơn nhíu nhíu mày, cười nói: "Ngươi nói!"

"Ngươi nói đồng dương máu mới hữu dụng đúng không. . ."

Phương Quý nuốt ngụm nước bọt, nói: "Nhưng ta ở rất nhiều năm trước một đêm Hắc Phong cao ban đêm, đã cùng sát vách quả phụ. . ."

Trương Xung Sơn ngẩn ra mới phản ứng lại, trên mặt lộ bên trong ra cân nhắc nụ cười, nói: "Phương Quý tiểu sư đệ, ngươi liền không nên nói đùa ta, một điểm nguyên dương đủ chưa đủ, khí cơ rõ ràng tốt nhận biết, ta cũng là tu hành nhiều năm như vậy, lẽ nào liền ngươi có phải là đồng tử thân đều

biện không ra sao, đừng vội lại trì hoãn thời gian, mấy vị sư huynh nhưng là cũng chờ lâu a. . ."

Phương Quý nhất thời không nói lời nào, con ngươi chuyển cái liên tục.

Lúc này Trương Xung Sơn đã đề lại eo bên cán kiếm, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn chằm chằm Phương Quý nói: "Phương Quý sư đệ, đừng nghĩ nhiều như vậy, nếu muốn kiếm lời công đức, không mạo hiểm sao được, ngươi có thể ngàn vạn nhớ tới, nhất định nhắm hướng đông chạy a, phía đông có mấy vị sư huynh tiếp ứng, ngươi mới có khả năng sống sót, không phải vậy chạy hướng về bất kỳ phương hướng, ngươi đều là một con đường chết. . ."

Vừa nói, vừa ám đã quyết định, chuẩn bị mạnh mẽ đem Phương Quý ném ra ngoài.

Phương Quý tất cả phản ứng, hẳn cũng đã tính toán qua, lại là làm cũng phải làm, không làm cũng phải làm.

"Ừ, ta biết!"

Bất quá ra ngoài hẳn dự liệu chính là, Phương Quý lại mãnh đến gật gật đầu, như là hạ quyết tâm, cẩn thận từng li từng tí một đem phi kiếm té lên, sau đó xoay đầu lại, biểu hiện nghiêm nghị hướng về Trương Xung Sơn nói: "Trương sư huynh, ngươi người cũng thực không tồi, sư đệ ta cảm thấy lấy trước có chút có lỗi với ngươi a, ở thử luyện thời điểm đoạt ngươi mười vị trí đầu tên. . ."

Trương Xung Sơn nghe vậy ngẩn ra, trên mặt lóe qua một vết âm sắc, nói: "Ha ha, không có chuyện gì!"

Phương Quý nói: "Ta không chỉ đoạt ngươi mười vị trí đầu, ta còn muốn tìm ngươi báo thù tới. . ."

Trương Xung Sơn ngoài cười nhưng trong không cười, nói: "Phải không? Người nhanh đi dụ dỗ Anh Đề đi. . ."

Phương Quý lắc lắc đầu, nói: "Không, ta còn chưa nói hết, ta đương thời muốn tìm người báo thù, nhưng phát hiện đánh không lại người, liền không dám động thủ, nhưng là trong lòng có tức giận khó tiêu, liền chạy tiến vào phòng người, đem người linh dược trộm, còn ở trên giường tát nước đá. . ."

"Không. . . Cái gì?"

Trương Xung Sơn bỗng nhiên phản ứng lại, một mặt kinh nộ, gắt gao tập trung Phương Quý.

Lúc trước hắn bị người trộm đi tới linh dược, xé ra công pháp điền tịch, quăng ngã một phòng lọ hoa bút nghiên, thực tại tức đến hắn không nhẹ, chỉ là do tờ giấy kia phía trên viết, mới không dám lộ ra, nhưng sau đó cũng vẫn trong bóng tối điều truy cứu kỹ càng là ai làm, đủ tra xét hơn nửa năm, không tìm được đầu mối gì, lúc này mới coi như thôi, vụn vụn không nghĩ tới, lại vào lúc này Phương Quý chính mình thừa nhận.

Trong lúc nhất thời trong lòng phần nộ không cách nào hình dung, cũng không muốn cho mượn Anh Đề tay, nghĩ tự tay bóp chết hắn!

Mà Phương Quý đón hắn đảo lên ánh mắt, nhưng là một mặt vô tội cùng thành thật, nói: "Trương sư huynh, người nói sẽ không trách ta, hơn nữa, cái này vẫn chưa xong, ta ngoài trừ trộm người linh dược ở ngoài, còn muốn. . ."

Trương Xung Sơn tức giận tăng lên đến, đã là đầy mặt hung ác, điềm nhiên nói: "Còn muốn thế nào?"

Phương Quý bỗng nhiên mạnh mẽ nở nụ cười, nói: "Còn muốn thu thập người đây. . ."

"Xoẹt " một tiếng, Phương Quý bỗng nhiên vội vã vận chuyển pháp lực, thân hình lóe lên vòng tới Trương Xung Sơn sau lưng, đỏ như màu máu Quỷ Linh kiếm vào lúc này như hóa thành một đạo quỷ ảnh, giơ tay chính là Cầm Kiếm Giang Hồ Đón Gió Mưa, mạnh mẽ hướng về Trương Xung Sơn bổ tới.

Lại là một lời không hợp, liền muốn đem Trương Xung Sơn ép về phía cái hang lớn kia.

"Người muốn chết!"

Trương Xung Sơn lòng tràn đầy thịnh nộ, nhất thời không quan sát, đã bị kiếm quang tới người, cực kỳ hung hiểm, nhưng hắn cũng sẽ có bản lĩnh, một giây trong lúc đó, đột nhiên bỗng dựng té nổi lên một mặt tấm khiên chặn tại bên người, cùng Phương Quý kiếm quang một chạm, hai người đều rút lui một bước.

"Muốn chết chính là người!"

Phương Quý cầm trong tay Quỷ Linh kiếm, mạnh mẽ tập trung Trương Xung Sơn, trên mặt là trước nay chưa từng có chăm chú: "Trước ở Thập Lý cốc, chính là người trước tiên trêu chọc ta, coi như là như vậy, ta cũng không nghĩ tới muốn mạng của người, chỉ là muốn đánh người một trận hả giận mà thôi, Phương Quý lão gia ta từ trước đến giờ giúp mọi người làm điều tốt, cũng không nghĩ tới đụng tới người như thế cái không rõ lão tiểu tử, hôm nay cái thật đến chăm chú điếm đối phó người. . ."

Thường ngày trong ấn tượng, Phương Quý xưa nay không cái chính hình, nhưng hiện nay hắn cũng tựa như thật sự nổi giận, đằng đằng sát khí cầm kiếm mà đứng, khuôn mặt nhỏ bị Quỷ Linh kiếm hồng quang ánh đến đỏ lên, loại khí thế này , ngược lại cũng làm cho Trương Xung Sơn hơi ngẩn người ra, trái tim hơi lạnh.

"Tiểu nhi, ngươi ngàn không nên, vạn không nên, đoạt ta mười vị trí đầu, hại ta mất đi gia tộc chống đỡ, càng ở Nhan sư tử các nàng trong mắt thành một chuyện cười, lần này từ ngươi đi ra bắt đầu, liền không có lựa chọn khác, ngươi cố nhiên có thể chủ động một điểm lựa chọn đi làm mỗi dụ, nếu là không muốn, vậy ta thả máu của ngươi, đem ngươi bỏ xuống đi cũng giống như vậy. . ."

Trương Xung Sơn cũng uy nghiêm đáng sợ quát khẽ, bên hông trường kiếm tuốt ra khỏi vỏ.

"Nói đến nói đi không phải là xem ai thu thập đến ai, hôm nay cái ta liền để ngươi nhìn ta một chút bản lãnh thật sự. . ."

Phương Quý lạnh tiếng hét lớn, một thân linh tức gào thét.

Trương Xung Sơn cũng không dám ở nơi này lúc coi thường Phương Quý, biểu hiện rùng mình, ngưng thần ứng địch.

Chỉ thấy Phương Quý một bước đạp tiến lên, đang muốn ra tay, bỗng nhiên ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Trương Xung Sơn sau lưng: "Yêu thú?"

Trương Xung Sơn trong lòng hơi kinh, nghiêng người vừa nhìn, đã thấy sau lưng rỗng tuếch.

Mà ở trước người, Phương Quý đã cười xấu một tiếng, sắc bén kiếm quang phá không mà đến, chém đến trước người.

"Không phải nói muốn bằng bản lãnh thật sự sao?"

Trương Xung Sơn giận dữ, cũng may phản ứng cực nhanh, sát na thời khắc, liền đã gấp xoay người, trên thân kiếm, tỏa ra đạo đạo kim quang, trong bóng chiều cực kỳ chói mắt, mạnh mẽ đón nhận Phương Quý trong

tay Quỷ Linh kiếm, hai người leng keng leng keng, thời khắc nguy cấp kiếm quang cũng không biết va chạm bao nhiêu lần.

Cái này vừa động thủ, hai người liền đều thật sự nổi giận.

Một cái mưu tính một lúc lâu, một cái giận mà giết người, đều là khoảng khắc nghĩ muốn đôi phương mệnh!

"Hai người bọn họ đang làm gì?"

Rất xa hắc cốc phía đông, đã mai phục tốt Lữ Phi Nham mấy người, thấy thế đều nhú mày.

Thực sự không biết, Trương Xung Sơn bực này bản lĩnh, làm sao còn xem không được Phương Quý tiểu tử này, lại còn muốn cùng hắn động thủ?

Vạn nhất kinh động Anh Đề, chẳng phải là phiền phức?

Nhạc Xuyên thấy thế, liền muốn chạy đi giúp đỡ, Lữ Phi Nham lại tâm tư nhanh quay ngược trở lại, ngừng lại hắn nói: "Chậm đã, lúc này đi qua, liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ, Trương Xung Sơn còn không đến mức không bắt được cái kia tiểu tử vất mũi chưa sạch, hắn luôn ước gì tiểu tử kia không đồng ý, tốt tự tay đem hắn ném vào yêu huyết bên trong đây, kẻ này cũng không có nhìn từ bề ngoài như thế nghe lời, là cái thù dai. . ."

Vừa nói thì chợt nhớ tới một chuyện, hướng về Diệp Chân nói: "Tế lên ảnh ngọc!"

Diệp Chân hơi ngăn người ra, lại rõ ràng Lữ Phi Nham ý tứ, đem một khối ô sắc ngọc bội tế ở giữa không trung trong.

Lữ Phi Nham thì lại mắt lạnh nhìn cái kia cái kia hai người chém giết, trong lòng thầm nghĩ: "Người không phải đến phía sau núi chân truyền sao,

ngược lại muốn xem xem có thể bị phía sau núi cái kia kẻ tàn phế vài phần kính trọng người, ở đó học được mấy phần bản lĩnh. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 54: Nói TrừNg Trị Ngươi, Liền TrừNg Trị Ngươi

"Bá" "Bá" "Bá "

Lùn sườn núi bên trên, Phương Quý cùng Trương Xung Sơn kiếm quang đan xen, liền đập bỏ mấy chiêu, cực kỳ kịch liệt.

Cái này một phen giao thủ, chính là Phương Quý lần thứ nhất chân chính cùng tính mạng người vật lộn với nhau, cũng cùng với trước ở Tiểu Bích hồ cùng các đồng môn so chiêu không giống, đôi mặt đối thủ tuy chỉ có một người, nhưng hung hiểm cùng áp lực lại không thể giống nhau, mấy chiêu phía dưới, hắn cũng mơ hồ có chút giật mình, bây giờ hắn đã sớm vượt xa quá khứ, nhưng lại không nghĩ rằng, Trương Xung Sơn thực lực lại thật mạnh như vậy, kiếm đạo của hắn cũng không làm sao tinh diệu, nhưng cũng vận chuyển Kim Quang Ngự Thần quyết, quanh người kim quang mãnh liệt, mỗi một kiếm đều sắc bén cực kỳ, mơ hồ áp chế lại kiếm đạo của chính mình.

Quả nhiên không hổ là từ nhỏ liền đánh căn cơ, bất kể là pháp thuật kinh nghiệm vẫn là chiến đấu ý thức, đều so với mình muốn mạnh hơn nhiều.

"Hả?"

Trương Xung Sơn vào lúc này, nhưng cũng vô cùng kinh ngạc: "Không đều nói phía sau núi là kẻ tàn phế truyền kiếm sao, cái này tiểu nhi làm sao cũng khó dây dưa như vậy?"

Hắn vốn coi chính mình cùng Phương Quý giao thủ, không ra ba hiệp liền có thể đem hắn hạn chế, lại không nghĩ rằng mười mấy hiệp đi qua, rõ ràng mình đã chiếm thượng phong, lại vẫn là không cách nào hoàn toàn đem Phương Quý bắt xuống, ở đây thời gian chống đỡ quá lâu, hắn cũng quá lo lắng đã kinh động phía dưới trong huyết động yêu thú, trong lòng không khỏi nôn nóng lên, một tiếng gầm nhẹ, vận dụng Kim Quang Ngự Thần quyết bí pháp!

"Tiểu nhi, bằng ngươi cái này mèo quào thủ đoạn, động thủ với ta, còn kém một chút. . ."

Sau lưng hắn, kim quang bỗng mãnh liệt, lại ngưng tụ ra một cái hư huyền bàn tay lớn, thẳng hướng Phương Quý vồ tới.

Một chốc trong lúc đó, Phương Quý chỉ cảm thấy quanh người trái phải, đều bị cái kia một bàn tay lớn bao phủ, cả người cũng lấy làm kinh hãi, dưới chân Quỷ Linh kiếm nhanh quay ngược trở lại, miễn cưỡng tránh thoát cái này bàn tay lớn vồ một cái, hiển nhiên bàn tay lớn trên không trung xoay một cái, lần thứ hai hướng mình vồ vét lại đây, dù là hắn phi kiếm linh động dị thường, nhưng ở cái này thước tắc trong lúc đó, kim quang bàn tay lớn mò đến mò đi, nhưng cũng đem hắn bức tới cực điểm. . .

"Nói ta là mèo quào?"

Phương Quý cũng biết một bụi ả núp không phải biện pháp, liền trong lòng xoay ngang, bỗng thu rồi Quỷ Linh kiếm kiếm kiếm quang, trở tay ở eo nang bên trên vồ một cái, một tia ô quang từ eo túi trong bay ra, hóa thành một thanh thạch kiếm rơi vào trong tay hắn. . .

"Thay đổi một thanh kiếm?"

Trương Xung Sơn thấy Phương Quý thay đổi kiếm, cũng là hơi kinh hãi.

Tu hành bên trong nhiều người là một đạo phi kiếm, cũng chưa từng thấy chuyên môn chuẩn bị hai thanh kiếm ở trên người.

"Mẹ Trương Xung Sơn, người biết đại gia ta vì trừng trị người, bị bao nhiêu tội sao?"

Phương Quý tay cầm đá đen kiếm, mạnh mẽ găm thét, đem một thân linh tức tất cả đều rót vào kiếm bên trong, thoát nhìn đen nhánh ngoan thạch như thế đá đen kiếm, trọng lượng trong nháy mắt đúng là gia tăng rồi mười mấy lần, Phương Quý dùng lấy hết tất cả lực lượng, mạnh mẽ vung lên cái này đá đen kiếm, đón đầu hướng về Trương Xung Sơn chém đi qua.

Cái này đá đen kiếm vốn là rót vào linh tức càng nhiều, lực lượng càng nặng, chính là lúc trước luyện kiếm thì Phương Quý cũng không dám rót vào quá nhiều linh tức, nhưng bây giờ sinh tử thúc quan, lại là không lo nỡ, Cửu Linh thánh điển nuôi đi ra linh tức, tất cả đều tòi chuyên động.

"Hắn lực lượng làm sao như thế cường?"

Trương Xung Sơn cảm giác được cái kia một kiếm lực lượng lớn đến kinh người, bàn tay màu vàng óng vội vàng tiến lên nghênh tiếp, "Oành" một tiếng, đá đen kiếm cùng bàn tay màu vàng óng chạm vào nhau, lại mạnh mẽ đem bàn tay màu vàng óng chém nứt ra, hóa thành đạo đạo kim quang rải rác bốn phương.

"Người bị 100 con con cộp đuổi qua sao?"

Phương Quý kéo lại đá đen kiếm, mạnh mẽ mắng chạy tới, lần thứ hai một kiếm đánh xuống.

"Tiểu quỷ này làm sao sẽ mạnh như vậy?"

Tất cả chỉ ở chớp mắt, đang nhìn đến Phương Quý lấy ra đá đen kiếm sau, Trương Xung Sơn nhất thời trái tim kinh hãi, cái kia đá đen kiếm trên ẩn chứa lực lượng vượt xa sự tưởng tượng của hắn, sợ hãi sau khi, hai tay liền bất pháp quyết, cái kia bị Phương Quý một kiếm đánh tan kim quang, lập tức liền hóa thành mấy đạo màu vàng tên lặc, đan dệt mà đến, thẳng hướng Phương Quý quanh thân bắn tới, hung hiểm đến cực điểm.

"Người bị ba trăm cân con cạp đuổi qua sao?"

Phương Quý hiển nhiên kim quang tập thân, khủng bố dị thường, nhưng hắn giận tím mặt mày, đầy đầu đều là lúc trước ở tiểu Cảnh hồ bị đám kia các sư tử sư muội truy sát lúc cảnh tượng, ngay lúc đó cực diện, có thể so với hiện tại còn đáng sợ.

Theo bản năng, đá đen kiếm từ từ múa ra, hóa thành tầng tầng ô quang bảo hộ ở chính mình quanh người, cái kia mấy đạo kim quang, đều bị hắn một kiếm này đỡ, lại đánh nát thành càn tán nát kim quang, rồi sau đó hắn một tiếng khó chịu hống, nhanh chân đuổi tiến lên, đá đen kiếm khuấy động lên vô tận cuồng phong, phảng phất ôm theo một núi lực lượng, trầm trọng vạn phần, hướng về một mặt sợ hãi Trương Xung Sơn ập lên đầu chém xuống.

"Cái này không thể nào. . ."

Trương Xung Sơn vội vã ngự lên một phương tám khiên chống đỡ, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy sợ hãi.

Dù là lần này ra khỏi núi sau, hắn cũng biết Phương Quý vẫn ở sau núi luyện kiếm, trong lòng cũng chưa thật là coi Phương Quý là thành đối thủ, ở hắn nghĩ đến, chính mình từ nhỏ tập luyện pháp thuật, căn cơ so với đệ tử bình thường mạnh hơn nhiều, chính là vào Hồng Diệp cốc, cũng chưa chắc

là Hồng Diệp cóc lột đáy tồn tại, mà Phương Quý thì lại bất quá là mới tu luyện hai ba năm tiểu hải tử, có thể có cái gì bản lãnh?

Nhưng bây giờ, hấn triển khai Kim Quang Thần Ngự pháp, lại liên tiếp ở Phương Quý dưới tay ăn quả đắng, mới có chút hoảng.

"Khà khà, Phương lão gia ta gặp nhiều như vậy tội, chính là vì ngày hôm nay cùng người nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt. . ."

Phương Quý nhìn thấy Trương Xung Sơn trên mặt mặt hoảng sợ, trong lòng cũng như là ăn quả nhân sâm giống như thoải mái, liền cảm giác mình trước đây vì luyện kiếm tao ngộ những kia tội đều có giá trị, lệ tiếng hét lớn bên trong, rớt vào đá đen kiếm trong linh tức càng nhiều, cái này thanh kiếm liền cũng có vẻ càng hơi trầm trọng, ô quang gào thét, một kiếm một kiếm liên tiếp chém xuống.

"Oành" "Oành" "Oành "

Trương Xung Sơn cầm trong tay tám khiên, liền cảm mấy cái, chỉ cảm thấy mỗi một xuống đều trầm trọng vạn phần, hai tay đều đã bị chấn động tê.

Liền ngay cả trên tay hấn huyền cương rèn đúc pháp khí tám khiên, vào lúc này cũng giống như là đã xuất hiện vết rách.

"Tiểu quỷ này tốt hung. . ."

Trương Xung Sơn trong lúc vội vã, rốt cục không lo được suy nghĩ nhiều, mãnh đến vung mở ra tám khiên, lắc mình liền trốn.

"Đi xuống cho ta!"

Phương Quý vào lúc này, hai tay xoay tròn đá đen kiếm, mạnh mẽ quét xuống!

"Phốc. . ."

Ở cái này một chốc, Trương Xung Sơn dù là liều mạng chống đối, nhưng chu vi hộ thể kim quang cũng bị Phương Quý đá đen kiếm quét trúng, nhất thời từng mảnh từng mảnh phá nát, thân hình vào lúc này đã hoàn toàn chững ngự không được, như là điều đứt dây giống như, thẳng hướng lùn nham dưới huyết động màu đen bên trong hạ xuống đi.

Cùng lúc đó, đen ngòm trong huyết động, bỗng nhiên có hai ngọn màu xanh đèn lồng sáng lên.

Chính là con kia Anh Đề yêu thú, đã sớm bị cửa động phía trên tiếng tranh đấu kinh động, lặng lẽ dò ra đầu đến, chỉ là nó tính cách cẩn thận, bây giờ tuy rằng nghe thấy bên ngoài động tĩnh rất lớn, cũng chỉ là dự định nhô đầu ra nhìn một cái, không nghĩ tới chính là, cái này vừa mới dò ra đầu, liền thấy một cái to lớn thật viên hướng về chính mình bên trong động rơi đến, theo bản năng liền mở ra cự lớn miệng.

"Không tốt. . ."

Trương Xung Sơn cảm giác được sau lưng mùi tanh nức mũi, kinh hãi, vội vàng té lên phi kiếm, lấy tay nắm lấy, nghĩ muốn trốn khỏi, thế nhưng phía dưới yêu thú đã mở ra răng nanh miệng lớn, cắn vào hai chân của hắn, mạnh mẽ hướng phía dưới kéo đi.

"Đây chính là đặc tội lão gia ta kết cục. . ."

Phương Quý nhìn thấy Trương Xung Sơn bị yêu thú mang xuống một màn, cũng là lấy làm kinh hãi, nhưng lại liền ý thức được, chính mình thì đã

chính diện giao phong giết chết Trương Xung Sơn, trong lòng cũng là một trận khoái ý, nâng lên đá đen kiếm, lại tàn nhẫn lại cao hứng!

"Ngột tiểu tặc kia, ngươi đang làm gì?"

Xa xôi hơn, Lữ Phi Nham mấy người thấy cảnh ấy, cũng đồng thời kinh hãi.

Phương Quý cùng Trương Xung Sơn giao thủ, nhìn như người tới ta đi, liền đập bỏ hơn mười chiêu, kì thực lấy mau đánh nhanh, trước sau bất quá mấy tức công phu, bọn họ vốn nghĩ sẽ thấy Trương Xung Sơn bắt Phương Quý, dùng hấn đến làm mỗi một màn, lại không nghĩ rằng kết quả lại là Trương Xung Sơn bị Phương Quý đánh vào trong huyết động, điều này thực lớn ra bọn họ dự liệu, lại không nghĩ ngại nhiều được, dồn dập từ chỗ ẩn thân nhảy ra ngoài.

Kích chỉ hét lớn, mấy ánh kiếm vội vã chạy tới.

Mà ở lùn nham phía trên Phương Quý, một thấy bọn họ hét lớn lên tiếng, đã sớm sợ nhảy lên, đập lên phi kiếm, liền hướng phía tây bỏ chạy.

"Nhanh cứu ta. . ."

Lữ Phi Nham mấy người vội vã chạy tới, chỉ là hướng về phía Phương Quý chạy đi, nhưng lại không nghĩ rằng, mới vừa mới hướng trước không vài bước, chợt nghe được phía trước lùn bên dưới vách núi trong huyết động, vang lên thê thảm đến cực điểm tiếng gào to, sau đó liền nhìn thấy Trương Xung Sơn đầy người là máu, một tay cầm lấy phi kiếm, mạnh mẽ từ yêu huyết bên trong bò đi ra, hai cái chân đều đã bị gặm tàn khuyết không đầy đủ, liều mạng kêu cứu.

"Hấn lại còn không chết. . ."

Ngự kiếm chạy tới mấy người thấy cảnh ấy, vừa mừng vừa sợ.

Đã bị bắt tiến vào yêu huyết bên trong, lại còn có thể trốn ra được, cái này Trương Xung Sơn cũng nên thật dũng mãnh đến cực điểm.

"Trước tiên cứu hãn đến. . ."

Lữ Phi Nham biểu hiện lạnh lùng, thấp tiếng hét lớn, mấy ánh kiếm lập tức buông tha Phương Quý, đồng thời hướng về yêu huyết phương hướng phóng đi.

"Tiểu quý kia. . ."

Chỉ là, mới vừa ở bọn họ lấy dũng khí vọt tới thì bỗng nhiên lại nhìn thấy nhượng người sợ hãi một màn.

Vốn là đã chạy ra một khoảng cách Phương Quý, mắt thấy Trương Xung Sơn bò ra hang động, lại kiếm quang xoay một cái triệu hồi đầu đến, lao nhanh đến yêu huyết trên không, kiếm trên tiểu quý mắt lộ ra hung quang, mạnh mẽ hướng về lộ ra một cái đầu Trương Xung Sơn một cước đạp rơi xuống.

"Tiểu quý, ngươi. . ."

Trương Xung Sơn lần thứ nhất rơi xuống yêu huyết, cũng đã bị phía dưới yêu thú cắn một cái, máu me khắp người, toàn bằng trên người đạo bào chính là kim văn dệt thành, lúc này mới bảo vệ mệnh, dùng lấy hết tất cả chạy ra hang động, nhưng không nghĩ tới, lâm chung nhìn thấy lại là Phương Quý cái kia mạnh mẽ giẫm tới một cước, quả thật là lòng sinh tuyệt vọng, đau thương kêu to một tiếng, lần thứ hai ngã vào yêu huyết trong.

Phía dưới, Anh Đề yêu thú đã há to miệng, trực tiếp đem hãn nuốt tiến vào.

Lần này, nói vậy nó sẽ không bỏ qua thịt tới miệng này.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 55: Anh Đê Yêu Thú

"Thật ác độc. . ."

Trông thấy tình cảnh này, Lữ Phi Nham bọn người cảm thấy có chút sớn cả tóc gáy.

Phương Quý cùng Trương Xung Sơn một đôi một, lại có thể đem Trương Xung Sơn đánh rơi yêu huyết, cũng đã nhượng bọn họ lớn ra dự liệu, càng nhượng bọn họ không nghĩ tới chính là, Phương Quý lại ác như vậy, tiểu quý này rõ ràng đã chạy trốn, nhưng thấy đến Trương Xung Sơn lại từ yêu huyết bên trong bò đi ra, còn cần phải chuyên môn xoay đầu lại đến, một cước đem Trương Xung Sơn đá nhập yêu huyết trong không thể. .

"Tiểu quý kia hại chết đồng môn, bắt xuống hấn. . ."

Lữ Phi Nham mấy người cũng đã vọt tới phụ cận, lại chỉ nghe được đên ngòm yêu huyết bên trong, truyền ra Trương Xung Sơn trước khi chết kêu thảm thiết, cùng một trận nhai tiếng, trực giác sợ nổi da gà, nhưng cùng lúc, cũng sinh ra vô tận tức giận, vội vã hét lớn.

Đối với bọn họ tới nói, Phương Quý chết cùng Trương Xung Sơn, chung quy là không giống nhau.

Phương Quý hoàn toàn không có căn nguyên, không người quan tâm, chết rồi cũng là chết rồi, ai sẽ quản hấn?

Nhưng Trương Xung Sơn lại là thế gia xuất thân, như thế không minh bạch chết rồi, hấn người nhà lại há chịu thôi?

Hiện nay kế sách, chỉ có bắt xuống Phương Quý, mới tốt hướng về Trương Xung Sơn người nhà giao cho.

"Hoặc là không làm, người muốn giết chết ta, vậy ta không xuống tay trước, làm ta là ngốc?"

Phương Quý một cước đem Trương Xung Sơn đạp xuống, trong lòng cũng vẫn bất chấp, vừa thấy Lữ Phi Nham mấy người chạy tới, trong lòng cũng là cả kinh, vội vàng bắn lên kiếm quang liền về phía tây bỏ chạy, hấn ở làm những thứ này chuyện trước, toàn không nghĩ tới hậu quả, chỉ biết là Trương Xung Sơn nhất định phải chết, nhưng bây giờ người đã giết, những thứ này đồng môn tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua chính mình, mau mau trước tiên chạy ra ngoài lại nói!

"Tiểu quý, đừng trốn. . ."

Mà Lữ Phi Nham mấy người, bây giờ đối với Phương Quý hận ý thậm chí đã vượt qua Anh Đề, tranh gấp từ phía sau chạy tới.

Có thể cũng liền vào lúc này, đột nhiên cái kia màu đen yêu huyết trong, truyền ra một tiếng kinh người gào thét, sau đó liền thấy được một vệt bóng đen từ bên trong động "Vèo" đến phóng ra, vừa vặn ngăn ở Lữ Phi Nham cùng Phương Quý mấy người ở giữa, dựa vào thung lũng ở ngoài, cuối cùng một tia tịch quang, vừa vặn có thể thấy rõ ràng con này yêu thú nguyên trạng, chỉ thấy nó thành linh chính là một con dài đến mười trượng cự xà, trên đỉnh đầu, mọc ra dường như rễ cây cũng tựa như bấu thịt, sau lưng lại còn sinh hai đôi cánh, khắp toàn thân, che trắng toát lân phiến.

Nó cái này vừa phóng ra, liền mở ra miệng lớn, phát ra hài nhi khóc nỉ non cũng tựa như tiếng kêu, cánh run lên, liền ở xung quanh trong vòng mấy chục trượng cuốn lên đao đao cuồng phong, bất kể là mới vừa vọt tới Lữ Phi Nham mấy người, vẫn là Phương Quý, đều bị thổi ngã trái ngã phải.

"Trước tiên hàng rồi cái này súc sinh. . ."

Lữ Phi Nham phán đoán hình thức, vội vã hét lớn.

Dưới chân bỗng nhiên có mấy đạo kiếm quang bay lên, thẳng hướng Anh Đề yêu thú chém tới, đồng thời trong tay hắn đã nhiều một cái khéo léo cốt địch, nằm ngang ở bên mép thổi lên, âm luật quý dị, chọt cao chọt thấp, bên trong liền như là ẩn chứa một loại nào đó thần dị lực lượng.

Liền ngay cả Anh Đề yêu thú gọi ra cuồng phong, đều bị hắn tiếng địch này áp chế xuống.

"Giết!"

Mà ở khác một sương bên trong, Nhạc Xuyên hai tay múa đao, Chu Tử Do té lên mấy chục đạo phù triện, cũng đều liều mạng hướng về Anh Đề vây công lại đây, bọn họ dù sao cũng là Hồng Diệp cốc đệ tử tinh anh, từng cái bản lĩnh không yếu, bất kể Anh Đề lúc, bố trí cạm bẫy, đây là vì bót việc, hạ thấp hung hiểm, nhưng nếu như thật muốn đánh nổi lên mệnh đến, chỉ có thể tính được là trung giai yêu thú Anh Đề, cũng chưa chắc có thể địch qua bọn họ liên thủ.

Ở ba người bọn họ vây nhốt Anh Đề lúc, Diệp Chân nhưng là sắc mặt âm trầm, thẳng hướng Phương Quý đuổi theo.

Hắn lại là muốn thừa cơ hội này, đem Phương Quý bắt được, tốt về tiên môn báo cáo kết quả.

"Bà nội cái chân, không để yên. . ."

Phương Quý vốn là muốn thừa dịp loạn đào mạng, nhưng vì cho Trương Xung Sơn bù đắp cuối cùng một đao, quay đầu lại trở về, lại nghĩ trốn lại bị Anh Đề giá lên cuồng phong cho nhốt lại, bây giờ mắt thấy Diệp Chân đuổi lại đây, trong lòng quỳnh lên, cũng là mạnh mẽ cố sức chửi, vội vàng theo phong thế, thay đổi phi kiếm, vòng quanh Anh Đề thân thể xoay chuyển nửa vòng, sau đó một kiếm hướng về Chu Tử Do mạnh mẽ chém đi qua.

"Tiểu nhi muốn chết!"

Chu Tử Do giọng căm hận mắng to, phân ra mấy tấm bùa chú chặn lại Phương Quý một kiếm này, vẫn vội vã xoay người đối phó Anh Đề.

Diệp Chân nhưng là vừa hận vừa vội, liều mạng chạy về Phương Quý.

"Các người không cho ta thoát thân, ta liền giúp Anh Đề đối phó các người!"

Phương Quý hiển nhiên thoát thân không được, đơn giản cũng khoát đi ra ngoài, theo Anh Đề khuấy lên cuồng phong điều khiển phi kiếm, cũng linh hoạt như là một con bướm, vòng quanh Anh Đề cùng Diệp Chân nắm bắt nổi lên mê tàng, đồng thời không ngừng xuất kiếm, một kiếm một kiếm hướng về Chu Tử Do cùng Nhạc Xuyên loạn chém, coi như là không đả thương được bọn họ, cũng không chịu để cho bọn họ có thể chuyên tâm đối phó Anh Đề.

Vốn là loạn cục diện, là do hấn cái này hơi chen vào, liền càng loạn lên thêm rối loạn.

Diệp Chân đã cực kỳ sốt ruột, chỉ nghĩ bắt xuống Phương Quý, lại cứ tiểu quỷ này phi kiếm luyện thực là không tồi, nhất thời không đuổi kịp hấn, mà Nhạc Xuyên cùng Chu Tử Do hai cái, nhưng là bị hấn trêu đến

phập phồng thấp thỏm , căn bản không cách nào chuyên tâm đối phó Anh Đề yêu thú.

"Gục xuống cho ta!"

Hiển nhiên tình cảnh càng ngày càng hỗn loạn, một bên Lữ Phi Nham cũng trái tim giận dữ, hết toàn lực lấy cốt địch áp chế Anh Đề hấn, vào lúc này cũng không thể không phân ra tâm đến, tay áo lớn vung lên, nhưng từ trong tay áo bay ra hai đạo kim luân, ô ô vang vọng , biên giới mọc ra răng, mạnh mẽ hướng về Phương Quý trên người chém tới, chính là hấn trừ phi kiếm cùng cốt địch ở ngoài tế luyện mặt khác hai đạo pháp khí.

"Tốt hung!"

Phương Quý đón cái kia hai đạo kim luân, cũng là lấy làm kinh hãi, tâm thần căng thẳng tới cực điểm, trong ngày thường khổ luyện phi kiếm tuyệt kỹ chiếm được bản lãnh vào lúc này hoàn toàn có đất dụng võ, tại sát na thời khắc, trong giây lát vạn người xoay tròn, hiềm chi lại đến tách ra ngay đầu một đạo kim luân, sau đó hai tay nắm đá đen kiếm, linh tức toàn bộ rót vào, mạnh mẽ đập bay một đạo khác kim luân.

"Hấn lực lượng làm sao như thế cường?"

Tình cảnh này không chỉ có là Lữ Phi Nham, liền sau đuổi theo Phương Quý Diệp Chân, đều lấy làm kinh hãi.

Lữ Phi Nham đã là Luyện Khí tầng sáu tu vị, hấn lấy ra pháp khí, biết bao mạnh, Phương Quý lại có thể đập bay?

Bất quá, thừa dịp Phương Quý đập bay kim luân, hai tay tê thời khắc, Diệp Chân cũng đã nhân cơ hội chạy tới Phương Quý sau lưng, bên người ba đạo thẻ ngọc, dẫn ra ba đạo như do văn giống như trận quang, hợp lại làm một, hướng về Phương Quý chu vi buộc xuống!

"Hồng. . ."

Trong sân hình thức nháy mắt vạn biến, hiển nhiên Phương Quý liền muốn bị Diệp Chân bắt giữ, chợt lúc này một cái khác, cái kia Anh Đề yêu thú, mới vừa hóa yêu không lâu, linh trí còn không là rất tiện dụng, nó chỉ biết mình còn chưa tỉnh ngủ, hang động ở ngoài liền vang lên kịch liệt tiếng đánh nhau, vừa muốn nhô đầu ra xem, trong miệng liền bỗng nhiên rơi vào đến một cái viên thịt lớn, điều này làm cho nó nhất thời cảm giác hưng phấn không thôi.

Mới vừa bò ra động đến, xem có còn hay không những khác thịt viên, liền đột nhiên bị người cho nhốt lại, các loại khó nghe âm thanh cùng đao đao kiếm kiếm cùng phù trận đều hướng về nó trên người bất chuyên, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng bị áp chế lại, một thân bản lãnh đều không xuất ra.

Sau đó ngay vào lúc này, Lữ Phi Nham phân thân đôi phó Phương Quý, lại làm cho nó có thể thừa dịp cơ hội.

Thân thể kịch liệt run lên, cả người vẩy màu vàng kim dần dần trương lên lại khép kín, trong cơ thể cuộn cuộn yêu khí cũng tại lúc này trở nên cường thịnh vạn phần, đột nhiên thân thể run lên, thô to đuôi rắn ngang qua hư không, liền đem Nhạc Xuyên cùng Chu Tử Do hai cái đánh bay ra ngoài, cùng lúc đó, đầu rắn vẩy một cái, răng nanh miệng lớn mở ra, một đạo rừng rực bích diễm thẳng hướng trong hư không Lữ Phi Nham phun tới.

"Không tốt. . ."

Lữ Phi Nham kinh hãi, vội vàng vung tay áo chống đỡ cái này bích diễm, thân hình gấp thốn, ống tay áo trên lửa, liền dập tắt.

Lại ngẩng đầu nhìn thì liền thấy cái này Anh Đê yêu thú ngửa mặt lên trời gào thét, phát ra chói tai hài nhi khóc nỉ non tiếng, cái này một mảnh đen cốc trong, mắt thường có thể thấy, có từng tia từng tia nửa trong suốt hắc khí chung vọt lên, rót vào trong cơ thể nó, làm cho nó khí cơ càng ngày càng mạnh , liền ngay cả nó trên đỉnh đầu brou thịt, vào lúc này cũng chậm rãi trán rách da thịt, bên trong có căn độc giác, đang chậm chậm chui ra.

"Rào. . ."

Nó đuôi rần loạn bãi, từng mảng từng mảng vách núi bị đánh nát, mảnh vụn như mưa, đem mới vừa bò lên Chu Tử Do đánh một thân là động.

"Cái này Anh Đê, nơi nào là trung giai yêu thú, rõ ràng là lập tức liền muốn lột xác thành yêu thú cấp cao. . ."

Lữ Phi Nham nhìn tình cảnh này, liền sợ hãi đến hồn phi phách tán, đồng thời trong lòng lại rất khó lý giải, theo sơn môn tình báo, yêu thú này một tháng trước bị phát hiện thì mới chỉ là mới vừa lột xác thành trung giai yêu thú không lâu, làm sao nhanh như vậy liền lại muốn lột xác?

Nhưng trong lòng hẳn hiểu rõ một chút, bực này yêu thú, tuyệt đối không phải mình có thể đối phó.

Mới vừa mới có thể áp chế yêu thú này , bất quá là nhất thời vừa vụn, thừa dịp nó không phản ứng lại chiếm tiện nghi thôi.

Bây giờ nó đã nổi giận, lại đối phó nó chính là muốn chết!

"Chạy!"

Lữ Phi Nham vừa thấy không ổn, lập tức té lên phi kiếm liền trốn, không có nửa phần do dự.

Mà sau lưng hắn, Diệp Chân cũng đã sớm kinh sợ chảy mồ hôi lạnh khắp cả người, té lên đạo đạo thể ngọc bảo hộ tại đỉnh đầu theo đào tẩu.

Sau lưng còn lại một cái trọng thương Nhạc Xuyên, Lữ Phi Nham cũng không chú ý lên, Nhạc Xuyên ở lại mặt sau, vừa vịn giúp mình kéo một thoáng Anh Đề yêu thú , bắt quá trong lòng đang nghĩ, chợt thấy mặt sau một tia ánh sáng đỏ trồn đến, chạy so với mình đều nhanh, không phải Phương Quý là ai, Lữ Phi Nham tâm trạng phần nộ, lập tức không chút nghĩ ngợi, thuận lợi một tay áo vồ trở về, đem Phương Quý đánh về phía Anh Đề phương hướng.

"Họ Lữ, ta không để yên cho ngươi. . ."

Phương Quý chửi ầm lên, khẩn cấp hướng về một hướng khác chạy trốn, lại chợt thấy sau lưng âm ảnh bao phủ.

Hắn thân thể cứng đờ, chậm rãi xoay người, liền nhìn thấy Anh Đề cái kia hai cái mắt xanh tròn mắt, toả ra u thâm quang mang.

"Đại. . . Đại ca, ngươi đói bụng không?"

Phương Quý trong lòng mạo khí lạnh, lấp ba lấp bắp chỉ về phía dưới giầy giữa Nhạc Xuyên: "Ta mời ngươi ăn cái đồng đội thể nào?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 56: Đường Chết Vẫn Là Đường Sống

"Ồ ồ ồ. . ."

Anh Đề âm thanh kêu, phát ra hài nhi như thể tiếng khóc nỉ non, hai cái màu xanh mắt đục trùng trùng nhìn chăm chăm Phương Quý.

Nó thật không có lập tức liền đem Phương Quý cho nuốt, dù sao cũng là yêu thú, sinh ra linh tính, so với bình thường thú loại thông minh nhiều lắm, vừa nãy nó chú ý tới ở người khác vậy công chính mình thì tên tiểu tử này nhưng vẫn đang giúp chính mình, hơn nữa thật giống sớm nhất cái kia một viên thịt viên, chính là hắc đưa cho mình ăn, bởi vậy trong lòng đối với Phương Quý địch ý, liền không giống đối với những người khác mãnh liệt như vậy.

Phương Quý làm sao biết Anh Đề ý nghĩ, đi phía trái hơi di chuyển, Anh Đề con người liền chuyển hướng về hai bên phải trái, hướng về phải chuyển chuyển, liền chuyển hướng bên phải, lưỡi bỗng nhiên ói ra một cái, lập tức không dám chuyển động, thân thể cương tại phi kiếm trên, vẻ mặt đã sắp khóc lên.

Vậy phải làm sao bây giờ, đòi mạng rồi a. . .

Mà ở phía dưới, mới vừa bị Anh Đề một đuôi rút trúng, cả người khớp xương đều đứt đoạn mất tận mấy cái Nhạc Xuyên, đã thừa dịp Anh Đề không có chú ý hấn, lặng lẽ từ trên mặt đất bò lên, cố nén một thân đau, rón ra rón rén hướng về xa xa bò tới, bây giờ sinh tử nguy cấp lúc, bò đến đúng

là rất nhanh, một hồi liền bò ra mấy trượng xa, hơn nữa cắn chặt hàm răng, một chút động tĩnh đều không có phát ra. . .

Anh Đề không có chú ý tới hắn, Phương Quý đúng là chú ý tới, Nhạc Xuyên thấy Phương Quý vẫn ước ao hướng về chính mình liếc nhìn lại đây, nhưng không có phát ra tiếng, trong lòng đúng là hơi buông lỏng, nghĩ thầm tên tiểu tử này bị dọa đến choáng váng, chính nhìn cho kỹ ta đào tẩu. . .

Cái này một ý nghĩ còn chưa lóe qua, Phương Quý bỗng nhiên chỉ vào Nhạc Xuyên hô to: "Đại ca, ta đồng đội muốn chạy trốn. . ."

Anh Đề "Bá" một tiếng nghiêng đầu đến, vừa thấy Nhạc Xuyên đã chạy trốn tới mười mấy trượng ở ngoài, lập tức đầu một bên, bay lưu đi qua, mở ra miệng rộng hướng về Nhạc Xuyên nuốt vào, mà mượn cơ hội này, Phương Quý nhưng là "Vèo" một tiếng giá nổi lên phi kiếm, thẳng hướng hướng ngược lại đào tẩu, trước khi chết Nhạc Xuyên giờ mới hiểu được, hợp đưa kia không phải dọa sợ, hắn là cố ý chờ mình trốn xa một chút lại kêu ra tiếng, để cho mình cho hắn sáng tạo cơ hội chạy trốn. . .

"Một năm khổ luyện, liền xem ngày hôm nay. . ."

Phương Quý liều mạng mạng nhỏ, chân đạp phi kiếm vội vã chạy trốn, bên tai kinh phong gào thét, phi kiếm gấp như lôi điện.

Nhưng mới vừa chạy đi không bao xa, chợt nghe đến bên cạnh một tiếng hài nhi khóc nỉ non thanh âm, cái kia Anh Đề thì đã chạy tới, cùng mình song song, là do Phương Quý lại nhân cơ hội chạy trốn, cũng tức giận, mọc ra non nớt độc giác đầu rắn bỗng nhiên trong lúc đó hướng về Phương Quý đánh tới, nhìn con kia rắn đầu tựa như núi đá nhỏ cũng tựa như, va vào như thế một cái, không chết cũng đến bị thương nặng.

Cũng may Phương Quý phi kiếm nội tình thực tại chất phác, hú lên một tiếng, phi kiếm mãnh đến một dừng, trên không trung gập lại, liền lại hướng về hướng ngược lại bỏ chạy, con kia rấn đầu vừa vặn đụng phải cái không, Anh Đề lập tức có chút nổi giận, lần thứ hai đi vòng vèo, hướng về Phương Quý chạy tới.

Không đầu không đuôi chạy mấy tức công phu, Phương Quý liền lại nhìn thấy bên cạnh một con rấn một sừng đầu cùng mình song song.

Lần này vừa tức vừa sợ, thực tại sắp khóc lên.

con này Anh Đề yêu thú là loài rấn thành yêu, trời sinh am hiểu cưỡi gió, tốc độ vốn là nhanh, Phương Quý tu vị không đủ, tốc độ lại còn không sánh được nó, theo một phương hướng chạy chỉ có bị nó nuốt đạo lý, chỉ có thể cắn chặt hàm răng, lần thứ hai gập lại.

Trong lúc nhất thời, màu đen trong thung lũng, đúng là xuất hiện quái lạ một màn, Anh Đề yêu thú khắp mọi nơi hướng chuyển, một tia ánh sáng đỏ lại vòng quanh nó liên tục xê dịch xoay tròn, đem cái Anh Đề yêu thú tức đến gào thét liên tục, như cái tức giận em bé đang kêu quái dị, hết lần này tới lần khác chính là trảo không được cái kia một tia ánh sáng đỏ, nhưng này một tia ánh sáng đỏ mỗi lần nghĩ muốn hướng về một phương hướng bỏ chạy thì lại dễ dàng bị nó cho đuổi theo.

Một kiếm một yêu, cũng thành giăng co tư thế, một cái trốn không thoát, quào một cái không được.

"Ồ ồ ồ. . ."

Anh Đề đi khắp một lát, màu đen trong thung lũng nham thạch vách núi cũng không biết va sập bao nhiêu, trước sau trảo không được Phương Quý, cũng không khỏi nổi giận, một tiếng cao vút đề gọi, trên người lân phiến

run lên, bỗng nhiên chu vi nhấc lên như đại cuồng phong, gào thét mà tới, Phương Quý người ở kiếm trên, liền bị cuồng phong quán lấy, nhất thời trở nên thân bất do kỉ lên, như là ở trong gió lãn lộn điều lớn.

"Con bà nó, liều mạng. . ."

Vừa thấy tình thế không ổn, Phương Quý trong lòng cũng sinh ra một cỗ vẻ quyết tâm, bỗng nhiên trong lúc đó, Quỷ Linh Kiếm linh động dị thường, dựa vào phong thế hướng về mặt đất quơ tới, nắm một cái cát đất ở tay, sau đó kiếm quang lập tức trên lược, vọt tới Anh Đề trên đỉnh đầu đến, trong tay đá đen kiếm vội vã nhấc lên, một thân linh tức tất cả rút vào trong đó, đá đen kiếm lập tức trở nên nặng mười mấy lần.

Sau đó Phương Quý dựa vào cuồng phong tư thế, cực lực nâng kiếm, mãnh đến lên đến Anh Đề trên đỉnh đầu, tay trái giương lên, một cái cát đất tung hướng về phía Anh Đề con mắt, sau đó hai tay nắm đá đen kiếm, mạnh mẽ hướng về Anh Đề yêu thú độc giác chém xuống.

"Oành. . ."

Anh Đề không ngờ bị cát đất hất tới con mắt bên trong, giật mình phía dưới, đầu rần gấp dương, đúng là vừa vặn tránh thoát Phương Quý một kiếm này, không có chém ở độc giác trên, lại chém tới đỉnh đầu của nó, cái này Anh Đề yêu thú một thân cứng rắn vảy trắng, cứng như giáp vàng, Phương Quý một kiếm này chém tới, lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, lại nhất thời chém nát vài miếng vảy giáp, thương tổn được da thịt của nó.

Anh Đề bị đau, bên trái con mắt lại có chút không thấy rõ, trong con giận dữ, bên người cuồng phong gào thét, đuôi rần mãnh đến quãng lại đây.

"Một kiếm này lại chỉ tổn thương nó vảy giáp. . ."

Phương Quý trong lòng kêu khổ không ngớt, đem hết toàn lực điều khiển kiếm quang, trên không trung một cái xoay chuyên, tránh thoát đuôi rắn kia một đòn, sau đó vội vã cướp hướng về phía Anh Đề bên trái, thân hình linh xảo, tựa như cùng kiếm quang hợp nhất, thẳng hướng mấy cây cứng cáp đại thụ phóng đi.

Vừa nãy ở trong sơn cốc này cùng Anh Đề chơi trốn tìm thì hẳn liền đã thấy cái này mấy gốc đại thụ, trong lòng sớm có kế hoạch, kiếm quang vọt một cái, liền từ hai gốc đại thụ ở giữa chọc tới, hướng về xa xa gấp trốn, mà cái kia Anh Đề dưới cơn thịnh nộ, vội vã chạy tới, lại không ngờ cái kia hai gốc đại thụ trong lúc đó, khoảng cách chật hẹp, nó đầu rắn vọt tới, thân thể lại lập tức kẹt ở hai cây cây ở giữa.

"Thoát thân quan trọng. . ."

Phương Quý trong lòng kêu to, biết đây là duy nhất cơ hội, điều khiển phi kiếm, toàn lực chạy trốn.

Sau lưng "Oanh" "Oanh" hai tiếng, lại là Anh Đề man lực phát tác, lại mạnh mẽ từ cái kia hai gốc đại thụ trong lúc đó xuyên qua, đem cái kia cứng cáp không rút đại thụ quấy nhiễu ngã trái ngã phải, hai mắt chỉ là nhìn chằm chằm Phương Quý, rất xa cười gió chạy tới.

Lúc này Phương Quý đã chạy ra xa mười mấy trượng, một đầu hướng về rừng sâu bên trong đâm tới.

Hắn biết Anh Đề tốc độ cực nhanh, rất khó thoát thoát, cũng chỉ có tiến vào cánh rừng, mượn cây cối chặn nó thân thể, mới có khả năng chạy thoát.

Cánh rừng càng lúc càng gần, mặt sau Anh Đề cũng càng đuổi càng gần.

Phương Quý theo bản năng nắm lấy trước ngực tiền đồng, tâm thần nhắc lên tới cực điểm: "Có thể chạy thoát, nhất định có thể chạy thoát. . ."

Cái này từ nhỏ cùng mình tới lớn tiền đồng, mỗi một lần đều sẽ giúp mình làm ra lựa chọn chính xác.

Tuy rằng không biết lần này vì sao như vậy lắm tai nạn, nhưng hẳn là sẽ không để cho mình chịu chết!

Cũng là ở hẳn tâm thần căng thẳng, một lòng chỉ muốn chui vào trong rừng thì đột nhiên phía trước rừng sâu trong, truyền ra một trận tiếng vang kinh thiên động địa, hiển nhiên một trận hung phong phả vào mặt, gương mặt liền nhìn thấy trong rừng một loạt bài cây cối ngã trái ngã phải, tựa hồ có một người to lớn đại thụ chính đánh ngã một cây một cây đại thụ, cấp tốc cực kỳ hướng về chính mình tới đón.

Phương Quý tâm lập tức nguội nửa đoạn: "Lẽ nào trong rừng này còn có yêu thú?"

Vội xoay người lại thì liền thấy Anh Đề đã đến phía sau mình, mở ra dữ tợn miệng lớn hướng mình nuốt đến.

"Xong. . ."

Phương Quý kêu rên, mở ra hai tay, chuẩn bị bày ra một cái chết so sánh tư thế thoải mái.

Nhìn dáng dấp tiền đồng quả thực giúp mình chọn một con đường chết!

Đáng trách chính là, biết rõ chính mình lần này đi ra hung hiểm cực kỳ, cái kia tiện nghi sư phụ cùng A Khổ sư huynh cũng không quản chính mình, bẻ ngón tay tính tính, đúng là vậy căn bản không nhận ra Nhan sư tỷ cùng Hứa Nguyệt Nhi, còn thử lôi kéo qua chính mình một cái đây. . .

Lại nói con kia Anh Đề bị Phương Quý chém một kiếm, cũng vô cùng phần nộ, trước một chút hiếu kỳ, đều đã biến thành yêu thú tàn bạo lệ khí,

không dễ dàng đuổi tới Phương Quý, liền lập tức một hớp nuốt đến, có thể cũng ngay vào lúc này, bỗng nhiên ý thức được cái gì, thân thể cứng đờ.

Phương Quý nhắm mắt chờ chết, một lát không gặp Anh Đề nuốt chính mình, liền mở một con mắt lạng lẽ quan sát.

Sau đó hắn liền nhìn thấy, Anh Đề chính há to miệng, mặt hướng chính mình, nhưng cũng không nhúc nhích, như là bùn điếu.

"Lẽ nào con này Anh Đề là mẫu, coi trọng ta?"

Phương Quý trong lòng giật mình, lại trầm tư nan giải, bỗng nghĩ tới một chuyện, lạng lẽ quay đầu nhìn sang.

Cái này vừa nhìn phía dưới, rồi lại nhất thời lấy làm kinh hãi, chỉ thấy phía sau mình, cái kia đen động động rừng núi bên trong, chính một trận đất rung núi chuyển, cây cối chậm rãi sụp đổ, một toà như ngọn núi nhỏ màu đen cũng tựa như thân hình, chậm rãi từ rừng núi bên trong đi ra, như hôm nay trên đã treo một vòng sáng loáng trắng tròn, chiếu lên trong ngọn núi một mảnh trắng bệch, cái kia ngọn núi nhỏ màu đen đi ra, hai đạo răng nanh lập loè bạch quang.

"Đó là . . ."

Phương Quý bỗng nhiên liền choáng váng, một lát nói không ra lời.

Lợn rừng vương!

Từ cái kia rừng núi bên trong đi ra, thân thể lớn mạnh, răng nanh sắc bén, ánh mắt lạnh lẽo, không phải phía sau núi lợn rừng vương là ai?

Nó làm sao sẽ xuất hiện tại nơi này?

Phương Quý nhất thời không rõ, lại nhất thời tâm niệm thay đổi thật nhanh, chợt nhớ tới A Khô sư huynh ở chính mình tổ khổ lúc nói.

"Không bận rộn đi cho heo ăn đi. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 57: Đại Gia Cấp

Anh Đề bị sau lưng lợn rừng vương khí tức làm sợ hãi, vừa giận vừa sợ, bỗng nhiên trong miệng phát ra bèn nhọn hài nhi khóc nỉ non tiếng, chu vi bắt đầu có mơ hồ cuồng phong tập cuốn, bên cạnh người hai chích nhục sí, cũng nhẹ nhàng kêu run, sắc bén như là lưỡi đao.

Nhưng sau lưng nó, lợn rừng vương bỗng nhiên "Hừ" một tiếng, về phía trước bước ra một bước.

Móng heo phía dưới, một khối cứng rắn nham thạch màu xanh, lập tức bị nó giẫm nát bấy.

Anh Đề tiếng kêu đột nhiên ngừng lại, sắc bén kia cánh cũng không dám chuyển động, như là tượng gỗ giống như cứng lại ở đó.

Lợn rừng vương vẫn là lạnh lùng nhìn chằm chằm nó, không nhúc nhích.

Anh Đề cứng một lát, thân thể mới mềm nhũn ra, bỗng nhiên lặng lẽ di chuyển chuyển động thân thể, nghĩ hướng về bên cạnh lưu đi.

Lợn rừng vương lại "Hừ" một tiếng, lần thứ hai bước về phía trước một bước.

Cả vùng thung lũng, đều mơ hồ lay động một chút.

Anh Đề lập tức lại không dám động.

Lợn rừng vương vẫn là lạnh lùng nhìn chăm chăm nó, ánh mắt u lãn, cực kỳ giống đại lão.

Đến một bước này, Phương Quý làm sao còn có thể không thấy được, con này Anh Đề thực lực mạnh mẽ, là cái đại ca vô cùng, nhưng này phía sau núi bên trong mỗi ngày dẫn theo một đám heo rừng nhỏ khắp mọi nơi lác lư lợn rừng vương, lại rõ ràng là cái đại gia cấp a, hẳn cũng không biết cái này lợn rừng vương bỗng nhiên xuất hiện ở nơi này, có phải là chuyên môn làm vì cứu mình đến, nhưng rất rõ ràng, chính mình cái kia heo không có trắng đút. . .

"Ồ ồ ồ. . ."

Anh Đề trong miệng lại vang lên hài nhi tiếng khóc, nhưng lần này cũng không phải thị uy, mà là yếu thế, nó chậm rãi quay người sang, bỗng nhiên cuống họng phun trào, ói ra hai cỗ thi thể đi ra, một cái là Trương Xung Sơn, một cái là Nhạc Xuyên, sau đó vô tội nhìn lợn rừng vương.

Lợn rừng vương "Hừ" một tiếng.

Anh Đề bất đắc dĩ, tựa hồ có hơi uôn lượn, cũng có chút xoắn xuýt, quay đầu nhìn Phương Quý một chút.

Cái nhìn này đem Phương Quý sợ hết hồn, kêu lên: "Người tròng ta làm cái gì, không nhìn thấy ta đại gia đã đến rồi?"

Anh Đề ánh mắt ở lợn rừng vương cùng Phương Quý trên người quét tới quét lui, trong lòng xoắn xuýt vạn phần, nhưng cuối cùng, nhìn lợn rừng vương cái kia vô cùng cường đại, sắc bén như đao ánh mắt, vẫn là khiếp, phát ra một tiếng nhẹ nhàng anh biểu đạt, cực lớn đầu rần chậm rãi cúi đầu xuống, nằm ngoài Phương Quý bên chân, con mắt chớp chớp nhìn một chút Phương Quý, chậm rãi nhắm lại, một bộ chết rần đáng dấp. . .

"Đây là làm gì?"

Phương Quý đánh bạo, tiến lên quát Anh Đề một cái tát: "Người không điên?"

Anh Đề bất động cũng không mở mắt, như là nhận mệnh.

Mà cái kia lợn rừng vương thấy thế, nhưng là hừ lạnh một tiếng, nhìn Phương Quý một chút, xoay người hướng về rừng núi bên trong đi tới.

"Này. . . Đại ca. . . Đại gia, mang theo ta a. . ."

Phương Quý vội vàng muốn theo sau, đã thấy lợn rừng vương hào không để ý tới mình, thân thể cao lớn nhìn chậm, nhưng trên thực tế tốc độ cực nhanh, bên người yêu phong từng trận, chỉ một cái chớp mắt trước, cũng đã ở trong rừng núi, lại một cái chớp mắt, đã không gặp cái bóng.

"Cứu người sao không cứu hết mình a. . ."

Phương Quý trong lòng âm thầm kêu khổ, nghe được sau lưng lại có "Xèo xèo" tiếng truyền tới.

Hắn cương thân thể quay đầu lại đi, liền thấy Anh Đề chính nhãn thân lấy lòng nhìn mình, sau lưng đuôi rắn dao động cực kỳ vui vẻ!

"Thật giống cùng trước không giống nhau. . ."

Phương Quý phát hiện Anh Đề biến hóa, chỉ là trong lòng còn có chút khiếp ý, thăm dò đưa tay ra đi, sờ sờ Anh Đề độc giác, cái kia Anh Đề vốn là có chút không muốn, nhưng chỉ là hơi do dự, liền nhận mệnh, trái lại nằm sấp xuống đầu đến để Phương Quý mò thuận tay hơn, Phương Quý tâm trạng nhất thời vui sướng, liền sờ soạng hai cái, từ trên mặt đất lượm cây côn gỗ hướng về xa xa ném đi, quát lên: "Đi!"

Anh Đề ánh mắt u oán nhìn Phương Quý, vẫn là bơi đi ra ngoài, đem côn gỗ cho ngậm trở về. . .

"Lợn rừng lão đại thật là lợi hại, đây là đem yêu thú cho dọa thành chó a. . ."

Phương Quý trong lòng nhất thời vui vô cùng, lúc này mới yên tâm.

Tình thế nghịch chuyển nhanh chóng, liền hắn cũng không nghĩ tới, nhưng khi đó A Khổ sư huynh vừa nghe chính mình gặp nạn, liền để cho mình đi cho heo ăn, này cũng nói rõ là có thâm ý, nơi đây khoảng cách Thái Bạch sơn có tới ngàn dặm xa, cái này lợn rừng vương lại có thể chạy tới đây cứu mình, hơn nữa chỉ là hừ hai tiếng, liền đem cái này cuồng bạo cực kỳ Anh Đề làm sợ hãi, có thể thấy được xác thực là vị đại lão. . .

"Sau khi về núi đúng là đến thật tốt nịnh bợ nịnh bợ. . ."

Phương Quý trong lòng nghĩ, bỗng nhiên lại là ngẩn ra, nghĩ đến một vấn đề: "Ta còn có thể trở về núi sao?"

Vừa nãy tình thế nguy cấp, nhất thời chưa kịp thật tốt suy nghĩ, bây giờ ngẫm nghĩ một phen, chính mình chiêu gây ra họa chuyện quả thật không nhỏ, tuy rằng đương thời Trương Xung Sơn muốn hại chính mình trước, nhưng cũng dù sao cũng là chính mình đem hắn đánh rơi yêu huyết, đút trước mắt con này Anh Đề.

Hắn vào tiên môn sau khi, tuy rằng môn quy học thuộc không thể nào chịu khó, nhưng cũng biết, đồng môn trong lúc đó tranh đấu đánh nhau, vẫn tính là việc nhỏ, dù là đá thương, chỉ cần không ra đại sự gì, tiên môn cũng thường thường sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng nếu xảy ra nhân mạng, cái này chính là phiền toái lớn, theo môn quy bên trong giới luật, hại chết người người, nhưng là phải lòi trên hình đài đi lên một vòng.

Nếu là không người nhìn thấy , ngược lại cũng thôi, bây giờ Lữ Phi Nham mấy người lại cũng đã chạy trốn, việc này tất nhiên không che giấu nổi.

"Không được, mạng người quan tòa quán quanh người, ta vẫn là mau mau thu thập đồ tể nhuyển chạy trốn. . ."

Phương Quý nghĩ đến nơi này, liền hạ quyết tâm đến, tiên môn là không thể quay về, cũng may chính mình có túi càn khôn, bình thường vật đáng tiền đều mang ở trên người, đúng là có chút lộ phí, lúc này lại chạy đến Trương Xung Sơn cùng Nhạc Xuyên, Chu Tử Do mấy người này thi thể bên cạnh, đem trên người bọn họ eo nang đều sờ soạn đến, cùng nhau đánh làm bao quần áo, nhảy lên phi kiếm, hướng về tiên môn đem phương hướng ngược lao đi.

Không lướt ra khỏi bao xa, liền nhìn thấy một viên cực lớn rắn đầu theo tới, cùng mình bình hành, hiếu kỳ nhìn mình.

"Hàng này luôn theo ta làm gì?"

Phương Quý trong lòng có chút nôn nóng, thuận lợi từ bên cạnh trên cây bẻ một chạc, về phía sau ném đi: "Đi!"

Anh Đề: ". . ."

Phương Quý tiếp tục hướng phía trước bay, không lâu lắm Anh Đề lại ngậm chạc đuổi theo.

Phương Quý: ". . ."

Hắn xem như là phát hiện, con này Anh Đề lại thật là quyết định chính mình, cũng không biết là không phải lợn rừng Vương lão đại quá hung, đem cái này con con rắn nhỏ dọa bối rối mật, ngược lại cái này sẽ nó là coi chính

mình là làm chủ nhân, đi cái nào theo cái nào, quăng đều quăng không thoát. . .

"Quái vật này tốc độ đúng là nhanh hơn ta, cười nó thoát thân trốn càng xa hơn , bất quá duy nhất vấn đề chính là, cũng không biết lợn rừng Vương lão đại uy phong có thể hù dọa nó bao lâu, vạn nhất khi nào tỉnh táo lại, lại muốn ăn ta, nhưng là phiền phức. . ."

Bất quá chuyện đến nước này, Phương Quý cũng không kịp nghĩ nhiều, dứt khoát liền thu rồi phi kiếm, ngồi xếp bằng ở Anh Đề phía bên trên đầu, hai tay ôm nó độc giác, chỉ về phía trước, kêu lên: "Đi thôi!"

Con này Anh Đề thấy thế, đúng là vui vô cùng, sau lưng đuôi rấn đung đưa "Loạch xoạch" vang vọng, bên cạnh người hai đạo cánh run lên, chu vi cuồng phong cạo lên, bơi lên ở giữa không trung trong, hướng về Phương Quý chỉ phương hướng lao đi.

Trên đường đi, Phương Quý đúng là càng cảm thấy tốt bắt đầu chơi, con này Anh Đề hung thời điểm rất hung, nhưng ngoan thời điểm lại xác thực rất ngoan, chính mình ngồi ở nó trên đầu, độc giác hướng về bên trái một bắm, nó liền hướng bên trái bay, hướng về bên phải một bắm, nó liền hướng bên phải bay, hướng lên trên nhấc lên, nó liền hướng trên không bay, hướng phía dưới nhấc một cái, liền hướng mặt đất trảm, lui về phía sau một bắm, tốc độ liền chậm lại.

So với điều khiển phi kiếm còn thú vị!

Hơn nữa Phương Quý cười Anh Đề chạy trốn hơn nửa ngày, thấy nó phi thường ngoan ngoãn, không có tạo phản tâm tư , ngược lại cũng yên tâm, một lòng chiếu cố chạy thoát cái này mạng người quan tòa hấn, liền để Anh Đề nhấc lên tốc độ nhanh nhất, liền hướng phía tây bỏ chạy, nửa đường lại nghĩ, không chừng sau đó tiên môn sẽ phái người tới bắt chính mình, không

thê để cho bọn họ thăm dò rõ ràng, liền lại chột trái chột phải, thay đổi mấy cái phương hướng.

Thoát được một ngày đêm công phu sau khi, đã đi tới một mảnh trong núi thẳm, liền Phương Quý chính mình cũng không biết đến cái nào, tính tính khoảng cách, khoảng cách tiên môn đã phi thường xa xôi, ngồi phía dưới con yêu thú này, cũng đã mệt mỏi lưỡi đều dựng đến miệng bên ngoài.

Đến lúc này, Phương Quý mới rơi đi xuống, ở trong hồ sờ soạng chỉ phì cóc nướng ăn.

Ngọn lửa rừng rực nướng bị không trung gió lạnh thổi ngược trước ngực, Phương Quý trong lòng than thở, thật lòng nghĩ: "Thôn Nguu Đầu nghèo túng đám người, đem ta ném đi, không biết chạy cái nào tiêu dao khoái hoạt đi tới, không dễ dàng ở tiên môn bên trong tìm cái đặt chân, lại chộc mạng người quan tòa, cái này trời đất bao la, có thể đi nơi nào a. . ."

Bên cạnh Anh Đề hiệu kỳ đánh giá hẳn, cũng không biết hẳn một mặt nghiêm túc đang suy nghĩ cái gì.

"Hông. . ."

Chính đang tại Phương Quý khổ tâm cân nhắc lúc, bỗng nhiên xa xa mơ hồ truyền đến một tiếng kinh thiên động địa gào thét tiếng, cực kỳ khủng bố, Phương Quý sợ hết hồn, vội vàng đứng lên đến, bên cạnh Anh Đề cũng "Bá" một tiếng ngẩng lên nửa người trên, cảnh giác đến cực điểm.

Một người một rấn nhìn nhau một chút, cùng nhau lướt đến bên cạnh đỉnh núi bên trên, nhìn xuống dưới, đã thấy ngọn núi phía tây bốn, năm dặm ở ngoài, chính là một toà thành trấn, bây giờ màn đêm sẽ tới, trong thành lại là một mảnh lửa rừng, không phải vậy bao nhiêu phòng ốc đang thiêu đốt trong, giữa không trung hình như có nhàn nhạt hắc khí bao phủ tới, bên

trong có thể thấy được yêu thú tung hoành nhào lượ, mà ở hắc khí trước, càng có mấy đạo kiếm quang đến đến.

"Nhan sư tử, ma yêu đến quá nhanh, chúng ta không chống đỡ được. . ."

"Ta để che ở lại những thứ này ma yêu, các ngươi nhanh tìm cơ hội rời đi. . ."

". . ."

". . ."

Rất xa, có vài tiếng lệ quát bị gió thổi thổi lại đây, chỉ nghe Phương Quý trong lòng cả kinh.

"Làm sao thiên ở đây gặp phải các nàng?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 58: Từ Trên Trời Giáng Xuống Phương Lão Gia

Bây giờ liền ngay cả Phương Quý chính mình cũng không biết tới nơi nào, lại không nghĩ rằng thiên xảo bất xảo, lại ở đây gặp phải người quen, bây giờ từ đỉnh núi bên trên xa xa nhìn xuống, liền thấy cái kia thành trấn trong hoàn toàn đại loạn, ma quái hoành hành, đầu tường chổ, có vài tên tề nổi lên tiên kiếm tiên môn đệ tử đang cùng ma quái khổ chiến, đã rơi vào tuyệt cảnh, cũng không phải Thái Bạch tông Nhan sư tử mấy người là ai?

"Đây chính là số xui thúc, ta trốn ra được chính là muốn rời xa tiên môn, không nghĩ tới hội ngộ các nàng. . ."

Phương Quý thay đổi sắc mặt, sợ hãi rụt rè liền muốn chạy trốn, bây giờ nhưng là công lấy mạng người quan tòa, gặp được đồng môn nói không rõ ràng.

Nhưng đi được vài bước, trong lòng lại có chút do dự, thầm nghĩ: "Ở ta lần này ra sơn môn trước, cái kia họ Nhan đẹp đẽ sư tử cùng nhỏ tảo chua còn đã từng thử từ Lữ Phi Nham trong tay đòi ta, mặc dù là bởi vì Phương Quý lão gia ta lớn lên anh tuấn, nhưng thoát nhìn các nàng tâm địa cũng không xấu, bây giờ thấy các nàng gặp khó, ta liền như thế đi rồi, có phải là có chút không coi nghĩa khí ra gì?"

Không nhịn được lại quay đầu liếc mắt nhìn, tuy rằng khoảng cách tuy xa, cũng có thể thấy Nhan sư tử mấy người chính bị một đám ma quái công lợi hại, các nàng đã là cung gương hết đà, chỉ là miễn cưỡng chống mà thôi, càng có mấy người xa xa nằm ở một bên, không biết là chết hay sống.

Có thể suy ra, như vậy tiêu hao tổn nữa, cái này đám người sợ là sẽ phải toàn quân bị diệt.

Trong lòng một do dự, liền đem tiền đồng lấy ra.

Nhưng nắm ở trong tay sau khi, hấn trầm ngâm một lát, rồi lại đem tiền đồng xuyên lên, một lần nữa bám trở về trên cổ.

"Trước cũng đã dao động qua, lại dao động một lần quá phiền phức!"

Trong lòng nghĩ, hấn nhìn về phía Anh Đề yêu thú, cười hì hì, nói: "Vượng Tài, lúc này có thể chiếm được muốn tốt cho người tốt biểu hiện một chút!"

Anh Đề "Ríu rít" một gọi, đuôi rắn dao động đến vui vẻ, một bộ lên núi đao xuống biển lửa đáng dấp!

Phương Quý nhảy đến Anh Đề trên đầu, trong miệng ngậm nướng chín cóc, đá đen kiếm chỉ về phía trước, quát lên: "Đi!"

...

...

"Nhan sư tử, những thứ này ma quái. . . So với chúng ta tưởng tượng lợi hại quá nhiều. . ."

Mà vào lúc này, cái kia một mảnh gần như thành phế tích trong trấn nhỏ, Nhan sư tử cùng Trương Kinh, Mạnh Lưu Hồn, Hứa Nguyệt Nhi bọn người ở đục huyết phần chiến, các nàng lúc này đều là một thân thương, nỗ lực chống đỡ mà thôi, càng làm cho các nàng hơn khó có thể chịu đựng chính là, cho tới hôm nay, các nàng cũng không biết chỗ nào có vấn đề, vốn là một lần vô cùng chắc chắn nhiệm vụ, lại rơi vào mức độ này.

Bây giờ ác chiến hai ngày có thừa, các nàng cũng không thể bảo vệ cái trần nhỏ này, trái lại bị ma quái tụ lại mà đến, tổn thương vô số, càng có hơn nửa người trúng độc, khó đoán sống chết, cái này quân ma quái cũng tựa hồ nhận ra được các nàng suy yếu, muốn đưa các nàng một lưới bắt hết.

Đến lúc này, các nàng chỉ có thể dựa lưng một đoạn tường thành, liều mạng chống đỡ, nhưng trước người ba mặt, đều có một con ánh mắt màu đỏ tươi ma quái xúm lại, những thứ này ma quái cùng bình thường yêu thú có khác biệt lớn, từng cái từng cái trên người toả ra tà dị khí tức, hoặc sinh huyết giác, hoặc trên người dấy lên huyết diễm, kỳ thực đều là yêu thú cấp thấp, nhưng cũng so với bình thường yêu thú cấp thấp hung tàn rất nhiều.

Đáng sợ hơn, nhưng là xa xa một cái ngủ đông ở trong bóng tối yêu sói, con kia yêu sói đã khắp toàn thân đều che màu đen cốt giáp, đưa nó chỗ yếu bảo vệ, nó không nóng lòng ra tay, chỉ là phía bên ngoài bắn khoãn, nhưng mỗi lần ra tay, đều hung tàn đến cực điểm.

Các nàng lần này đi ra, tổng cộng có mười một người, bây giờ liền ít nhất có ba, bốn người là thương ở nó dưới tay.

Liền ngay cả Nhan sư tử, cũng bị con này yêu sói phun ra ma tức thương tổn được.

"Tiên môn tình báo sai lầm. . ."

Nghe được Hứa Nguyệt Nhi mấy người tiếng kêu, ngồi xếp bằng ở một đoạn trên thành tường, đầu gối trên nằm ngang đàn ngọc Nhan Chi Thanh sư tử từ từ phun ra một khẩu huyết khí, nàng lúc này trên người tràn đầy máu tươi, ung dung vẻ hoàn toàn không tổn, giữa hai lông mày lại bay lên mấy vệt tàn khóc, trầm giọng nói: "Chúng ta được đến tình báo, chỉ là có một tia Ma sơn tà khí tiết lộ, đề cao một con trung giai ma yêu mà thôi,

nhưng lại không nghĩ rằng, Ma sơn tà khí so với chúng ta tưởng tượng càng nặng, đầy đủ đản sinh ra hai con trung giai ma yêu. . ."

Nói ra lời này thì nàng trái tim cũng là tuyệt vọng không ngót, lần này xuống núi, nàng đã trọn đủ thận trọng, nhưng vẫn là nói, các nàng trước đem hết toàn lực, chém giết một con trung giai ma yêu, nhưng cũng bị khác một con trung giai ma yêu ám hại, hơn nửa người trúng độc, lại bị cái này vô tận ma quái bao vây, nghĩ muốn chạy thoát quá khó, lại tiếp tục như thế, chỉ sợ sẽ toàn quân bị diệt!

Một niệm tức này, trong mắt nàng bỗng nhiên lóe qua một vệt tàn khốc, gầm thét nói: "Nguyệt Nhi sư muội, nghỉ một lúc ta sẽ dốc toàn lực ra tay, cuốn lấy cái kia một con Ma Lang vương, các người liền nắm lấy cơ hội chạy thoát, đem chúng ta gặp phải tất cả báo cho tiên môn. . ."

"Chúng ta. . . Tại sao có thể. . ."

Hứa Nguyệt Nhi liều mạng đem một con vọt tới trước người của nàng ma quái chém giết, sợ hãi kêu to, ánh mắt quay lại, nhìn thấy cả người đầm máu Nhan sư tỷ, còn có mấy vị đã thân nhiễm ma độc, bây giờ đều dựa vào tường thành biên giới hoặc nằm hoặc ngồi, sinh tử chưa biết đồng môn sư huynh đệ, nếu chính mình đào tẩu, cái kia Nhan sư tỷ còn có những kia đồng môn, chẳng phải là đều muốn. . .

"Không có gì không thể!"

Nhan sư tỷ khẽ quát: "Vào tiên môn, liền muốn có cái này chuẩn bị, liền tính ba người các người đều đi, cũng chưa chắc đều có thể chạy thoát được, nhưng dù là chỉ có một người sống đi ra ngoài, cũng phải đem hết toàn lực!"

Vừa nói chuyện, nàng dĩ nhiên cường đề một hộp linh tức, đem đầu gói trên đàn ngọc nâng lên.

Xa xôi hơn, cái kia một thớt Ma lang Yêu vương tựa hồ cũng nhận ra được các nàng có dị động, hay là cảm giác đưa các nàng lực lượng tiêu hao gần đủ rồi, trầm thấp một tiếng gầm thét, chu vi vây quanh bọn họ điên cuồng công kích ma yêu cũng đồng thời trên người huyết quang đại thịnh, hung tàn tư thế càng mạnh mấy lần, tựa như như ong vỡ tổ giống như hướng về bọn họ nhào giết tới, quỷ hỏa điểm điểm, như u minh hàng lâm.

"Lẽ nào thật sự đến muốn. . . Toàn quân bị diệt ở đây sao?"

Hứa Nguyệt Nhi cùng Trương Kinh, Mạnh Lưu Hồn mấy người ba người liên thủ, đến cái này vô tận ma yêu, dù cho các nàng cũng đều đã là cung giương hết đà, cũng không dám tránh ra , bởi vì bọn họ một né, mặt sau mấy vị trúng độc sư huynh đệ liền ngay lập tức sẽ bị xé thành mảnh vỡ.

Nhan sư tử tuy rằng nhượng bọn họ trốn, nhưng bọn họ thì lại làm sao có thể thật ném nhiều người như vậy?

Huống hồ, coi như là trốn, lại trốn đi nơi nào?

"Hống!"

Trong một ý nghĩ, bọn họ đã thấy nơi rất xa ngoài vi cái kia một thớt Ma Lang vương, bỗng nhiên rít lên một tiếng, bỗng nhiên trong lúc đó hướng về trong sân bay nhào tới, gió tanh gay mũi, huyết khí ngập trời, Nhan Chi Thanh thấy thế, cũng là đầy mặt tàn khốc, phi thân lên, hướng về Ma Lang vương tiến lên nghênh tiếp, mười ngón dùng sức rút lên dây đàn, đạo đạo thể thâm tiếng đàn tung hoành khắp nơi, cầm bên trong còn bay ra mấy ánh kiếm ngăn địch!

"Oành!"

Nàng cùng Ma Lang vương khí tức chạm vào nhau, trong miệng đã là phun ra một ngụm máu tươi.

Hứa Nguyệt Nhi ba người, bây giờ cũng sắp bị ma yêu bao phủ, nhất thời tâm trầm như chết, bị tuyệt vọng bao phủ.

...

...

"Ha ha, Phương Quý lão gia đến đây. . ."

Cũng là ở Hứa Nguyệt Nhi mấy người lòng sinh tuyệt vọng thời khắc, đột nhiên trên trời cao, một tiếng hung phấn kêu to truyền tới.

Hứa Nguyệt Nhi mấy người giật mình trợn to hai mắt, liền nhìn thấy giữa không trung, có một đạo dài đến ba trượng có thừa Thần long hàng lâm, mà tại đầu rồng bên trên, còn có một người cầm trong tay màu đen thạch kiếm, uy phong lẫm lẫm, phi thân nhào rơi đi xuống.

"Đùng" "Đùng" "Đùng" "Đùng" "Đùng"

Liên tiếp lạnh lạnh đến cực điểm tiếng vang, cái kia màu đen thạch kiếm trầm trọng vô cùng, lại chưa khai phong, liền đem chu vi nhào tới hai, ba con ma quái đánh bộ xương vỡ vụn, một con lại một con bay xuống bay ra ngoài, mà cái kia một cái bóng rồng, càng là sau khi rơi xuống đất, thân thể cuồng quyền, cuồng phong bốn quét, đem từng mảnh từng mảnh ma quái quét bay đến giữa không trung, chu vi hơn mười trượng bên trong, nhất thời sạch sành sanh.

"Tiểu. . . Tiểu bại hoại, ngươi làm sao đến rồi?"

Bất thành linh một màn, đem Hứa Nguyệt Nhi bọn người xem vừa mừng vừa sợ.

Lúc này mới phát hiện đến lại là cái kia không biết sống chết tiểu tử, mà cái kia một cái bóng rỗng, nhưng là một cái đầu mọc một sừng cánh vảy trắng quái mãng, nhất thời khó có thể lý giải được, tên tiểu quỷ này làm sao sẽ bỗng nhiên xuất hiện ở nơi này, lại từ đâu tới bực này bản lãnh?

"Ha ha, Phương Quý lão gia ta đến anh hùng cứu mỹ nhân, nhỏ táo chua ngươi cảm động không?"

Phương Quý cầm trong tay màu đen thạch kiếm, nằm ngang ở trước người, nhất thời chỉ cảm thấy dương dương tự đắc, vui vẻ cực kỳ.

Không lo nổi nhiều lời, xa xa bị hấn quét bay ra ngoài ma quái, ở một chỗ tham lam huyết khí bức bách xuống, cũng đã rục rà rục rịch, lần thứ hai bức tới, mà xa xôi hơn, Nhan sư tử đè ép một thân thương, cùng con kia Ma Lang vương giao thủ mấy hiệp, càng là bị Ma Lang vương miệng phun lửa đen, thân hình quét bay, dường như điều đứt dây cũng tựa như, trong lòng ngực đàn ngọc, càng là "Băng" "Băng" đứt đoạn mất vài gốc.

Ma Lang vương ngửa mặt lên trời gào thét, ma khí phân tán, chu vi cấp thấp ma quái cũng tựa như chịu đến cổ vũ, liên thanh khó chịu hồng.

"Vượng Tài, ngươi đi giúp cái kia đại mỹ nữ!"

Phương Quý thấy được tình cảnh đó, cũng sợ nhảy lên, vội vàng hướng về Nhan sư tử một chỉ.

Anh Đề tuân lệnh, ngoắc ngoắc cái đuôi nhọn, cánh giương ra, bên người cuồng phong bạo lên, đem chu vi ma quái thổi đến mức ngã trái ngã phải, chính mình thì lại điều khiển gió thổi hướng con kia Ma Lang vương tiến lên nghênh tiếp, đến lúc này, nó mới triển lộ ra chính mình yêu thú cấp

cao oai, bên người cuồng phong gào thét, miệng rắn mở ra, đầy miệng uy nghiêm đáng sợ răng nanh, thẳng tắp vọt tới Ma Lang vương trước mặt, cùng nó vô giết đến cùng một chỗ.

Một con là bị Ma sơn tà khí tập kích trung giai ma yêu, một con là mới vừa mới đột phá giới hạn yêu thú cấp cao, hai con cùng dùng hung phong, đúng là nhất thời chiến cái kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng không làm gì được ai.

Phương Quý hướng về cái hướng kia xem xét một chút, lúc này mới yên tâm: "May nhờ có Vương Tài, không phải vậy chính ta cũng không dám xuống tới cứu người. . ."

"Cẩn thận. . ."

Cũng đang lúc này, Mạnh Kinh ở phía sau thân hô to, lại là một con ma quái tùy thời hướng về Phương Quý nhào tới.

"Cầm Kiếm Giang Hồ Đón Gió Mưa. . ."

Phương Quý trong miệng kêu to, lại là hai tay luân kiếm, cây gậy lớn như thế đem con kia ma quái đánh bay ra ngoài.

Sau lưng truyền đến Hứa Nguyệt Nhi một tiếng than thở: "Thật là lợi hại!"

Phương Quý cười ha ha, đổi một tay nắm đá đen kiếm, nhất thời cảm giác mình hình tượng vĩ đại rất nhiều.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 59: Một Kiếm Đoạn Ma Đầu

Trong bóng tối, vô số ma quái "Hà hà" lên tiếng, mắt lộ ra huyết quang, hung tàn đến cực điểm về phía trước nhào tới.

Trương Kinh, Mạnh Lưu Hôn, Hứa Nguyệt Nhi ba người cũng gấp lập tức đuổi tiến lên cùng Phương Quý kè vai chiến đấu, chỉ là bọn hắn ba người đều đã ác chiến một lúc lâu, trên người bị thương nặng, Trương Kinh một cái cánh tay bị lôi kéo chỉ còn một điểm da thịt liền với vai, Mạnh Lưu Hôn nhưng là chân trái bị không biết tên ma quái gặm một cái, Hứa Nguyệt Nhi linh tức thấp hơn, đã tiêu hao hầu như không còn, bốn người bên trong, Phương Quý không nghi ngờ chút nào thành chủ lực!

Thật là bàn về tu vị, Phương Quý không chắc cao nhất, bàn về pháp thuật tinh xảo, hắn cũng so với mấy người này kém rất nhiều, nhưng bây giờ hắn chính là linh tức sung túc đỉnh cao lúc, lại thêm vào bình thường tu luyện chính là Cửu Linh thánh điển bực này lợi hại chính pháp, một hợp linh tức so với cùng cấp hạng người cường thịnh rất nhiều, bây giờ vùng múa nổi lên đá đen kiếm, trầm trọng vô cùng, khuấy động cuồng phong, cũng không biết đánh bay bao nhiêu ma quái.

"Không nghĩ tới tiêu bại hoại người lợi hại như vậy. . ."

Hứa Nguyệt Nhi đi theo Phương Quý bên người, thấy hắn dừng mãi đến cực điểm, sở hướng không địch, đã không biết khen bao nhiêu lần.

Mỗi nghe nàng khen một câu, Phương Quý liền hào hùng vạn trượng, ra tay mãnh liệt hơn mấy phần.

Đúng là bên cạnh Trương Kinh trong lòng không nhịn được cô: "Cái này nơi nào lợi hại?"

Hắn đã nhìn ra, Phương Quý bây giờ kỳ thực chính là xoay vòng màu đen thạch kiếm đánh lung tung, bất quá ra tay lúc, ngược lại cũng rất có kết cấu, càng then chốt chính là, Phương Quý một thân linh tức, cũng không biết làm sao luyện đến, lại như là cuộn cuộn không ngừng, cuồng phong cũng tựa như đánh một lát, không chỉ có không mảy may thấy vẻ mệt, trái lại càng chiến càng mãnh, đúng là đem ba người bọn họ đều bảo hộ ở sau lưng, một người kháng nổi lên hơn nửa áp lực.

"Đùng" "Đùng" "Đùng" "Đùng "

Không biết bao nhiêu ma yêu bị Phương Quý chụp bay ra ngoài, gãy xương đầu nát, nhưng còn lại ma quái lại không gặp ý sợ hãi, vẫn là một làn sóng một làn sóng vọt lên, đầu đầu cũng có huyết hồng điểm điểm con mắt, trong bóng tối truyền đến trầm trọng tham lam thở dốc tiếng.

"Những quái vật này làm sao không biết sợ sệt?"

Phương Quý đánh một hồi, cũng cảm thấy hơi kinh ngạc, vội vàng hỏi một câu.

"Những thứ này ma quái, bị Ma sơn tà khí xâm, không biết sợ hãi, chỉ có... Chỉ có giết sạch mới được!"

Ở bên cạnh hắn, Mạnh Lưu Hồn thở dốc liên tục, vội vàng giải thích.

Cái này một phen chém giết, tuy rằng bị Phương Quý phân đi tới hơn nửa áp lực, nhưng ba người bọn họ cũng áp lực không nhỏ, vây quanh ở bên cạnh bọn họ ma quái, chỉ là cấp thấp nhất mà thôi, ở bình thường, bọn họ những thứ này Dưỡng Tức trung cảnh tiên môn đệ tử chém giết lên vấn

đề không lớn, thế nhưng bây giờ bọn họ cũng đã chém giết quá lâu, linh tức đã tận, vền vền là như vậy áp lực, liền có chút gánh chịu không được.

"Các người lùi về sau!"

Phương Quý vừa thấy miết thấy bọn họ sắc mặt tái nhợt thở hồng hộc đáng vẻ, tay nhỏ vung lên, chặn lại rồi bọn họ.

Nhìn về phía trước, cũng không có thiếu ma quái, từng cái từng cái hung tàn đến cực điểm, nóng lòng muốn thử.

Phương Quý một tay cầm kiếm, trái tim hào khí dần trướng.

Trước người ma quái vô số, sau lưng lại là một đám thương tàn phụ nữ trẻ em, đây là cảm giác gì?

Hành hiệp trượng nghĩa cảm giác a!

Từ nhỏ nghe Chu người mù giảng giang hồ cổ sự Phương Quý, trong mộng nghĩ tới đều là sẽ có một ngày có thể trở thành là hành hiệp trượng nghĩa đại hiệp, trở thành đại hiệp liền có mỹ nữ cùng rượu, thành đại hiệp liền có vô số người đến ôm bấp đùi mình, thành đại hiệp liền muốn đánh ai đánh ai. . . Đương nhiên Phương Quý hành hiệp trượng nghĩa điểm xuất phát là lệch rồi một điểm, nhưng này không phải phòng ngại hành hiệp trượng nghĩa trở thành giấc mộng của hắn!

"Ma bọn nhãi, có ta Phương Quý lão gia ở, cũng đừng muốn thương tổn ta đồng môn!"

Lệ quát một tiếng, Phương Quý tay cầm đá đen kiếm, nhanh chân vọt tới.

Như ở bình thường, hấn vẫn là am hiểu hơn chân đạp Quỷ Linh kiếm, cùng người đi khắp, như vậy có thể mang hấn thoát thân ưu thế phát huy đến mức tận cùng, nhưng bây giờ, sau lưng nhưng có một đồng người che chở, không cách nào bước lên phi kiếm, chỉ có thể chặt chẽ vững vàng cùng những thứ này ma yêu chính diện thảo phạt!

"Oành" "Oành" "Oành" "Oành "

Một trận loạn tượng lại nổi lên, Phương Quý một người một kiếm, ngăn lại bảy, tám con ma quái, đá đen kiếm vào lúc này điều động tới cực điểm, bốn phía hung hiểm phía dưới, hấn theo bản năng liền đem Thái Bạch Cửu Kiếm phát huy ra, một chiêu một thức, vô cùng biến hóa, bên người cũng như là xuất hiện vô số đạo ô quang, tầng tầng đan dệt đem hấn quán ở trong đó, mặc cho là chu vi ma quái lại nhiều hơn, cũng không đả thương được hấn mấy may.

Sau lưng Trương Kinh, Mạnh Lưu Hồn, Hứa Nguyệt Nhi cùng với những kia trúng độc bị thương đệ tử, càng là bị hấn chặt chẽ vững vàng bảo hộ ở sau lưng, những thứ này ma quái lại qua hung mãnh, cũng không cách nào lướt qua hấn đi thương tổn được những người kia.

"Đây chính là hấn ở sau núi học kiếm đạo?"

Trương Kinh mấy người tuy rằng bị thương, ánh mắt vẫn còn, khá là ngạc nhiên nghi ngờ: "Quả nhiên thần uy khủng bố!"

Mạnh Lưu Hồn cau mày nói: "Cái kia chỉ là bởi vì Phương Quý sư đệ linh tức cường đại, màu đen thạch kiếm lại trầm trọng vạn phần duyên có, ta thế nào cảm giác hấn cái này kiếm đạo tuy rằng tinh diệu, nhưng cũng thủy chung ít đi chút thần uẩn. . ."

Cũng là ở bọn họ vừa nói chuyện, đột nhiên thấy Phương Quý sử dụng kiếm lúc, khí thế lại ở liên tiếp tăng vọt.

Trong lòng bàn tay đá đen kiếm, càng triển càng nhanh, chiêu thức cũng càng ngày càng tinh diệu.

Liên ngay cả Phương Quý chính mình, tựa hồ cũng không có cảm thấy được loại biến hóa này, chỉ là càng chiến càng hưng phấn.

Tuy rằng tu luyện Thái Bạch Cửu Kiếm đã một năm có thừa, Thái Bạch Kiếm Ca đệ nhất kiếm từ lâu nửa bước nhập thần, nhưng bây giờ lại còn chỉ tính là hần lần thứ nhất chân chính sử dụng tới một kiếm này đến ngăn địch, trước ở Tiểu Bích hồ bên cạnh cùng người giao thủ, tuy rằng hung hiểm, có bị đánh chết khả năng, nhưng dù sao song phương đều còn giữ tay, mà ở Anh Đề xà huyết một trận chiến, hần cũng là dựa vào Quỷ Linh kiếm chi lợi, cùng người trên không trung đọ sức, không có chính diện giao thủ, đem Trương Xung Sơn đánh vào xà huyết, cùng với nói dựa vào kiếm đạo, không bằng nói dựa vào chính mình lực lượng.

Càng then chốt chính là, tâm cảnh không giống!

Phương Quý chính mình cũng không biết, lúc trước Mạc Cửu Ca tìm hiểu ra cái này Thái Bạch Cửu Kiếm thức thứ nhất thì chính là hần mới ra đời, còn trẻ khí thịnh lúc, vô danh không có thể, chỉ có trong lòng bàn tay chi kiếm, mang theo đối với giang hồ thiên hạ hiếu kỳ, tiến vào gió nổi mây vần thời đại.

Tâm cảnh không hợp, Phương Quý liền rất khó lĩnh ngộ đến một kiếm này chân đế, vì lẽ đó hần trước sau không cách nào hoàn toàn nhập thần.

Thậm chí là Mạc Cửu Ca chính mình, cũng là do vì tìm không trở về đã từng là tâm cảnh, không cách nào lại triển khai một kiếm này thần uẩn.

Nhưng bây giờ, Phương Quý một kiếm bảo hộ đồng môn, liền cảm giác mình trọng yếu đến cực điểm, phóng khoáng đến cực điểm, đánh lâu phía dưới, khi vận may đến thì trong lòng cũng sáng ra, cũng dần dần sinh ra chút hương về lúc không có phóng khoáng đi ra, đột nhiên kiếm ý xoay một cái, từ trầm trọng vạn phần, cũng trở nên hơi nhẹ nhàng, trái tim vang lên Mạc Cửu Ca truyền lại kiếm quyết, liền thuận miệng nói ra: "Cầm kiếm giang hồ đón gió mưa, mà lại giết mà lại ca mà lại ngông cuồng!"

"Bạch!"

Ở cái này một chốc, hấn quanh người khí thể biến đổi, cái kia đá đen kiếm ở trong tay hấn, vốn là trầm trọng vô cùng, chỉ có thể làm thành gậy đến dùng, nhưng bây giờ chợt nhiều mấy vết thần uẩn, mũi kiếm lại trở nên sắc bén lên, hai con vọt tới hấn trước người đến ma quái, bị mũi kiếm nhẹ nhàng mang qua, lập tức liền lau thành hai đoạn, máu tung bốn phương.

Mà Phương Quý, nhưng là càng hưng phấn, tiếp tục cầm kiếm về phía trước giết tới, kiếm quang phiêu phiêu, bao phủ khắp nơi.

"Hấn làm sao, thật giống càng ngày càng mạnh?"

Hứa Nguyệt Nhi ở phía sau nhìn, cả người đã có chút đờ ra.

"Thần uẩn. . ."

Trương Kinh nhưng là kinh ngạc không ngớt: "Hấn thật giống ở trong lúc ác chiến, lĩnh ngộ chút gì. . ."

"Xi" "Xi" "Xi "

Ở phía sau mấy đạo than thở ánh mắt nhìn kỹ, không biết có bao nhiêu ma quái bị Phương Quý chém thành mảnh vỡ, mà hấn một thân thần uẩn, cũng đang dần dần tăng lên.

Hiển nhiên một thân thần uẩn, đã sắp muốn đạt đến đỉnh cao, Phương Quý bên người hết sạch, lại là mười mấy con ma quái đã bị hấn chém hết, liền như là cuối cùng có một hộp buồn bực phun không ra, Phương Quý trong giây lát quay đầu lại, hướng về Trương Kinh liếc mắt nhìn.

Trương Kinh sợ hãi đến run run một cái: "Người muốn làm gì?"

Phương Quý đáng tiếc lắc lắc đầu, cũng biết cái này không thể giết, quay đầu hướng tây vừa nhìn đi.

Chỉ thấy vào lúc này, con kia Anh Đề yêu thú đang cùng Ma lang chiến đến lãn lãn, da tróc thịt bong, chưa phân ra thắng bại, không chỉ có như vậy, liền ngay cả bị thương nặng Nhan sư tử, hiển nhiên có sinh cơ xuất hiện, cũng liền nuốt mấy viên linh đan, cường nhắc lên một hơi, tiến lên tham chiến, miễn cưỡng ở bên cạnh trợ giúp Anh Đề, áp chế con kia hung tàn cực kỳ Ma lang.

Bây giờ Ma lang, chính là gào thét liên thanh, nó trên thực tế còn so với Anh Đề muốn thấp nửa cấp, chỉ là bị Ma sơn tà khí xâm, hung tàn cực kỳ, lại thêm vào Anh Đề cũng là mới vừa phá giai, mới cùng nó dây dưa đến nay, khó phân thắng bại, bây giờ bên cạnh lại thêm vào Nhan sư tử giúp đỡ, nó đã rơi vào hạ phong, chỉ là quá mức cuồng bạo, lại lực lượng mạnh mẽ, bởi vậy không cách nào bị bắt xuống mà thôi.

"Vượng Tài, cho ta bắt được nó. . ."

Một chút nhìn chăm chăm Ma lang, Phương Quý bỗng nhiên hạ quyết tâm, nhanh chân chạy vội tới.

Anh Đề nghe thấy Phương Quý tiếng nói, đang muốn ngoắc ngoắc cái đuôi, lại bị Ma lang một móng vuốt nhấn lại đuôi, tâm trạng giận dữ, xoay người lại buộc đi, ở Ma lang trên người đi vòng vài vòng, ghì nó ngoài thân

màu đen bộ xương đều ở rung động đùng đùng, co kia Ma lang cũng là giận dữ, ngửa mặt gào thét, chu vi màu đen lửa đốt bỗng dung dấy lên, đem Anh Đề quanh thân vảy trắng đều thiêu đến đen.

Bên cạnh Nhan sư tử vừa thấy không ổn, trên mặt lóe qua vẻ tàn nhẫn, đột nhiên vung chưởng đập nát đàn ngọc, mấy đạo dây đàn bay lên, thẳng hướng Ma lang buộc đi, một đạo tiếp theo một đạo, ở trên người hắn buộc chặt chẽ vững vàng.

Ma lang mặc cho là lại hung cuồng, bị Anh Đề cùng dây đàn cuốn lấy, cũng nhất thời không thể động đậy.

Cũng đang lúc này, Phương Quý đã kéo lại màu đen thạch kiếm, nhanh chân cuồn chạy vội tới, sau lưng kéo lên một lưu tro bụi, vọt tới Ma Lang vương trước người, bỗng nhiên kêu to một tiếng, cả người nhảy đến giữa không trung, hai tay cầm kiếm, vô tận linh tức rót vào trong đó, chu vi linh tức gào thét, lại hình thành rồi đạo đạo ánh sáng, màu đen thạch kiếm bên trên, ánh ánh trắng, lóe qua một vệt sắc bén quang mang.

"Phương lão gia ta hôm nay hàng phục trừ ma cứu mỹ nhân. . ."

Phương Quý một tiếng gầm dữ dội, mạnh mẽ một kiếm hướng về Ma Lang vương cái cổ chém xuống.

"Bạch!"

Ma Lang vương giãy dựa thân hình bỗng nhiên cứng đờ, một viên cực lớn đầu sói nương theo dâng trào máu tươi lăn xuống.

Giữa không trung Nhan sư tử thấy được tình cảnh này, rốt cục thở phào nhẹ nhõm, muốn hôn mê.

Mà ở cách đó không xa, Hứa Nguyệt Nhi mấy người thấy được tình cảnh này, thì đã là đầy mặt khiếp sợ, vô tận vẻ khâm phục.

Ánh mắt mọi người bên trong, Phương Quý rơi xuống trên đất, một cước giẫm đầu sói, giơ tay sửa sang lại tóc mai, ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 60: Sâu Xa Thăm Thẳm Thiên Định

"Hắn lại một kiếm chém Ma lang?"

Lang ma thân thể cao lớn chậm rãi nghiêng đổ, trên đất nện nổi lên tầng lớn tro bụi, theo hắn chính dâng trào máu tươi đỏ bên trong, có một cỗ mắt thường khó có thể phát hiện hắc khí bay ra, phiêu hương xa xa phía chân trời.

Nhìn tình cảnh này, bất kể là Hứa Nguyệt Nhi, Trương Kinh mấy người, vẫn là một mặt khác, thoạt nhìn liền đứng cũng đã đứng không vững Nhan sư tử, đều thật dài thở phào nhẹ nhõm, đục giết chém giết một ngày một đêm, thần kinh vẫn căng thẳng bọn họ, rốt cục tâm thần an tâm một chút, ánh mắt khó có thể tin nhìn về phía Phương Quý. . .

Lúc này Phương Quý, chính rất vui mừng nhìn mình trong tay kiếm, liên tục hư phách, tựa hồ thật là đắc ý.

Cái này để trong lòng bọn họ lại kinh ngạc, lại phức tạp.

Từ lúc trong Tiên môn thì bọn họ liền đã nhận biết Phương Quý, nhưng cũng không có quá đem hắn để ở trong mắt, dù sao Phương Quý mười dặm thử luyện mười vị trí đầu chính là kiếm ra đến, dù là sau đó bọn họ dự định kéo Phương Quý một cái, cũng là bởi vì Phương Quý là do Hứa Nguyệt Nhi mà làm tức giận Trương Xung Sơn, lại thêm vào Nhan sư tử thiện tâm, lúc này mới tiện tay mà làm mà thôi.

Mà ở Phương Quý từ chối bọn họ sau khi, bọn họ tâm trạng, bao nhiêu cũng sinh ra chút ý xem thường, cảm thấy tên tiểu quý này ngốc đầu ngốc não, ánh mắt thiên cận, thực sự là tự tìm đường chết!

Nhưng ai có thể nghĩ tới, bây giờ lại là cái này tự tìm đường chết tiểu quý cứu tính mạng bọn họ?

Càng nhất thời không nghĩ ra chính là, tiểu quý này làm sao sẽ xuất hiện tại nơi này bên trong, hẳn mang cái kia lợi hại yêu thú lại là từ đâu tới?

...

...

Nhất thời không kịp hỏi kỹ, Hứa Nguyệt Nhi bọn người đã lẫn nhau nâng ngồi xuống, lấy ra chữa thương cùng giải độc đan nuốt vào, vội vã hóa giải thương thế, đặc biệt là Nhan sư tử, bây giờ thương thế rất nặng, gần như sắp muốn áp chế không nổi, bất quá dù là chữa thương, bọn họ cũng không có quá nhiều thời gian, chỉ là thoáng áp chế thương thế, liền rời lập tức đứng lên, kiểm tra đồng bạn thương thế.

Nhan sư tử thở phào, thì lại nỗ lực đứng dậy, hướng về Phương Quý cúi chào, nói: "Phương sư đệ, nếu không là người hiện thân cứu giúp, sợ là chúng ta ai cũng không sống sót được, người cho chúng ta có cứu mạng đại ân, xin nhận ta một lễ. . ."

"Ai nha, khách khí cái gì, không cần không cần. . ."

Phương Quý chưa từng thấy cái này chiến trận, cuống quít xoa tay, trong lòng lại có chút đắc ý, nói: "Hành hiệp trọng nghĩa mà. . ."

Trong lòng thầm nghĩ: Hai người bọn họ nếu là lấy thân báo đáp, ta chọn cái nào?

Nhan sư tử thi qua một lễ, mới hơi nghi hoặc một chút nói: "Bất quá, Phương sư đệ là làm sao sẽ đến nơi này?"

Phương Quý sắc mặt nhất thời cứng đờ, khà khà nở nụ cười tiếng, nói: "Ta kỳ thực là đi ngang qua. . ."

Nhan sư tử càng là có chút không rõ, hai người bọn họ rút người làm phương hướng đều không giống nhau, hẳn là làm sao đi ngang qua?

Cũng liền vào lúc này, chợt nghe đến Hứa Nguyệt Nhi kêu lên: "Nhan sư tử, Tôn sư huynh, Mạnh sư tử, Lý sư huynh ba người bọn họ đều đã là chết rồi, còn có Hứa sư huynh bốn người bọn họ, đều trúng ma yêu tà khí, độc tính đã sâu, cũng là tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc. . ."

Nhan sư tử nghe xong, sắc mặt càng lộ vẻ tái nhợt, thậm chí môi đều khẽ run: "Đi ra mười một người, lại. . ."

Nói đến chỗ này, dĩ nhiên có chút nói không được, biểu hiện ngọt ngào lợi hại.

"Các người. . . Đây là gặp phải chuyện gì a?"

Phương Quý thấy nàng dáng dấp kia, không nhịn được nhỏ giọng hỏi.

Nhan sư tử trên mặt tựa hồ che lên một lớp bụi ám, xoay người hướng về cái kia mấy cái trúng độc ngất đồng môn đi tới, thấp giọng nói: "Tiên môn tin tức sai lầm, chúng ta gặp phải ma yêu, so với tưởng tượng lợi hại, số lượng cũng nhiều gấp đôi, chúng ta chạy tới sau khi, liền phát hiện tình thế không đúng, nhưng vì bảo hộ này thành trì bách tính thoát đi, chỉ có thể liều mạng một trận chiến, cuối cùng lại thân bị vây bên trong. . ."

"Tin tức sai lầm?"

Phương Quý trong lòng khê động, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

Gặp phải bực này dị biến, tựa hồ không chỉ là Nhan sư tử mấy người.

Bọn họ đi hàng phục Anh Đề yêu thú , tương tự cũng gặp biến hóa cực lớn, vốn là trung giai yêu thú Anh Đề, bỗng nhiên lâm thời phá giai, hóa thành yêu thú cấp cao, nếu không phải lộn rừng vương bỗng nhiên xuất hiện cứu mình, e sợ chính mình cũng giống như các nàng kết cục.

"Kỳ quái, tiên môn xưa nay cực kỳ coi trọng những thứ này ma vật tin tức khởi nguồn, cực nhỏ phạm sai lầm, lần này lại là vì sao. . ."

Nhan sư tử trong miệng lẩm bảm nói, đề tâm tư cũng đã rối loạn, nàng nhìn cái kia bốn cái trúng độc ngất, ngàn cân treo sợi tóc đồng môn, sắc mặt đã trở nên cực kỳ khó coi, lần này nàng dẫn theo mười một cái đồng môn đi ra, cái này mười một cái đồng môn, lại đều là nàng bình thường quen thuộc nhất, quan hệ thân cận nhất, kết quả chết trận ba người, lại có bốn người trúng độc, nếu lập tức liền tổn bảy người này, cái kia. . .

"Trúng độc thì dứt giải độc đan a. . ."

Phương Quý thấy nàng mặt tang như chết, nhưng cũng chậm chạp không có động tác, không nhìn được lo lắng nhắc nhở.

Nhan sư tử trên mặt lại lộ ra bi thảm nở nụ cười, chậm rãi lắc đầu, nói: "Vô dụng, bọn họ trúng chính là Ma sơn tà khí độc, tầm thường giải độc đan căn bản vô dụng, chúng ta trước cũng không nghĩ tới sẽ có nhiều như vậy Ma sơn tà khí, mang theo đặc chế giải độc đan dứt cho bọn họ, chỉ là kéo dài đến hiện tại mà thôi, chỉ có bắt đến tiên môn bên trong chuyên môn đào tạo linh thảo Tử Linh hoa mới có thể áp chế độc tính, nhưng là tiên môn bây giờ cách xa ở mấy ngàn dặm ở ngoài, chúng ta lại mỗi cái bị thương, làm sao có khả năng chạy về được. . ."

Phương Quý ngơ ngác: "Cái kia lẽ nào chỉ có thể nhìn bọn họ đưa mạng hay sao?"

Nhan sư tử đau thương nở nụ cười, đối với nàng tới nói, khó chịu nhất, có thể bất tiện là nhìn những thứ này đồng môn đưa mạng?

Phương Quý nhìn mấy người kia mặt lộ vẻ tro ngụi vẻ, hôn mê bất tỉnh đáng dấp, tâm trạng cũng từ hơi chìm xuống.

Xuất hiện ở núi trước, hẳn còn tưởng rằng theo Nhan sư tử mấy người sẽ an toàn hơn một điểm, chỉ là liền quãng hai lần tiền đồng, đều chỉ về Lữ Phi Nham đoàn người, vì lẽ đó hẳn mới chọn bên kia, bây giờ ngẫm lại, nếu chính mình thật sự vừa bắt đầu liền cùng cái này Nhan sư tử đi ra, e sợ mình đã cùng cái này đám người cùng nhau, toàn quân bị diệt.

Bất quá, cũng thật tựa như từ nơi sâu xa, tự có thiên định, chính là bởi vì chính mình xuất hiện ở Lữ Phi Nham cái kia một đội, hàng phục Anh Đề yêu thú, phản lại mượn Anh Đề yêu thú tính mạng cứu giúp Nhan sư tử mấy người. . .

Trong lòng nghĩ những chuyện này, Phương Quý bỗng nhiên khẽ động, nghĩ tới điều gì.

Hắn mãnh đến ngừng đầu, nhìn về phía Nhan sư tử nói: "Lời người nói Tử Linh hoa, là đáng dấp ra sao?"

Nhan sư tử đang tự tâm thần uể oải, không muốn nhiều lời, nhưng thấy Phương Quý hỏi chăm chú, vẫn là thấp giọng đáp: "Tử Linh hoa, chính là tím cọng lá màu lam, nở ra hoa trắng, cái này vốn là tiên môn quý giá nhất thảo dược một trong, chỉ có Ma sơn dị động lúc mới có thể vận dụng, vô cùng quý giá, bực này linh dược, chính là chuyên môn dùng để nhằm vào Ma sơn tà khí, chỉ là Ma sơn tà khí bình thường cũng sẽ không gặp phải. . ."

Nàng đang lo khỏ, đột nhiên thấy Phương Quý ở eo túi trong lật đến mấy lật, móc đi ra một cây linh dược, nói: "Là loại này không?"

Một mặt thê oản Nhan sư tử, con mắt mãnh đến trợn lớn.

Nàng có chút khó có thể tin nhìn Phương Quý, run rẩy đem trong tay hấn Tử Linh hoa tiếp tới.

"Chuyện này. . . Chuyện này. . . Người làm sao sẽ có Tử Linh hoa?"

Nàng bỗng nhiên mặt lộ vẻ vui mừng, khẩn cấp hỏi: "Còn nữa không?"

Phương Quý hai tay từ eo túi trong đào lên, một cây một cây Tử Linh hoa ném xuống đất, có tới một đồng.

Nhan sư tử hầu như mừng đến phát khóc, nhìn Phương Quý ánh mắt như Cứu thế chủ.

Đúng là Phương Quý trái tim nói thắm may mắn, hấn lâm xuống núi thì bị lợn rừng vương bắt nạt, đem tất cả Bồ Khí đan đều dứt nó không nói, còn bị nó buộc đi xông linh điền cấm chế, sau đó hấn nhìn thấy một đám lợn rừng họa họa linh điền, trong lòng không cam lòng, đơn giản chính mình cũng rút một đồng, giấu ở eo túi trong, chỉ chờ rảnh rồi lấy ra đi bán đi, cái nào nghĩ đến lại vào lúc này giúp Nhan sư tử đại ân!

Mà Nhan sư tử, lúc này cũng căn bản không kịp hỏi Phương Quý Tử Linh hoa nơi nào đến, ngược lại vị này Phương tiểu sư đệ từ lựa chọn đi theo Lữ Phi Nham chấp hành nhiệm vụ, lại tới chính mình cái này đoàn người sắp toàn quân bị diệt lúc mang theo yêu thú mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống, lại cho tới bây giờ bỗng nhiên lấy ra một đồng có thể cứu mạng Tử Linh hoa, không một không ra thần bí quái lạ khí tức, hỏi cũng hỏi không rõ ràng.

Nàng chỉ là vôi vàng kêu Hứa Nguyệt Nhi mấy người cùng nhau, cầm Tử Linh thuốc, lấy xuống cánh hoa, đẩy ra chất lỏng, từng điềm từng điềm cho tiến vào mấy vị kia thân trúng tà độc, hôn mê bất tỉnh đệ tử trong miệng, rất nhanh, liền thấy được những kia trúng độc đệ tử tuy rằng vẫn không có tỉnh lại, nhưng trên mặt hắc khí nhưng dần dần tiêu tan, thương thế đã bị tạm thời áp chế, ít nhất có thể chạy về tiên môn đi giải độc.

Mà Phương Quý thấy cho các nàng bận rộn đến bận rộn đi cứu người, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ, nghĩ thầm chính mình vốn là thoát thân đi, những linh dược này có thể đều là tương lai đổi lộ phí a, bây giờ đúng là đều nộp ra cứu người.

Nhưng cũng tốt, giúp vị này Nhan sư tỷ, cũng coi như là trả lại ân tình của nàng, hiện nay vẫn là mau chóng rời đi tốt.

Nghĩ như vậy, liền lặng lẽ kêu Anh Đề Vương Tài lại đây, chuẩn bị thừa dịp các nàng không chú ý lặng lẽ rời đi, nhưng mới vừa đi ra không vài bước, sau lưng chợt nghe được từng tiếng hô hoán: "Tiêu bại hoại. . ."

"A. . . Làm gì?"

Phương Quý không thể làm gì khác hơn là xoay người lại, thuận lợi mím mím thái dương.

Hứa Nguyệt Nhi cười tươi rói đứng ở Phương Quý cách đó không xa, con mắt đỏ như cái quả đào, uốn uốn lượn lượn nói: "Ta cũng đến cảm tạ ngươi, nếu như không phải ngươi tới cứu chúng ta, e sợ mọi người chúng ta đều phải chết ở chỗ này rồi. . ."

"Ha ha, ha ha. . ."

Phương Quý cười gượng hai tiếng, nghĩ thầm: "Ngươi lấy thân báo đáp ta cũng không thể đáp ứng rồi, trốn mạng người quan tòa quan trọng. . ."

Nhưng trong lòng nghĩ đào tẩu, lại cảm thấy bị chính mình hành hiệp trượng nghĩa cứu người như vậy nước mắt như mưa cảm tạ, tư vị khi thật là tươi đẹp a, nhất thời không nở đi, máu chốt nhất chính là, vẫn bị Hứa Nguyệt Nhi như thế nhìn chăm chăm, chính mình cũng không tốt nhanh chân liền chạy a!

"Người mau đi cứu người đi, ta đến nơi khác nhìn, có còn hay không hạ xuống ma quái. . ."

Phương Quý vội vàng dặn hẩn, tìm cái lý do rời đi.

Hứa Nguyệt Nhi tiến lên hai bước: "Quá nguy hiểm, ta cùng người đi!"

"Không cần!"

Phương Quý nghĩa chính ngôn từ từ chối: "Chính là bởi vì quá nguy hiểm, vì lẽ đó không thể để cho người đi!"

Hứa Nguyệt Nhi lập tức choáng váng ở giữa sân, viên mắt lại muốn đỏ.

Phương Quý thì lại không lo nổi nàng, nhảy đến Anh Đề trên lưng, liền muốn mau mau trốn đi.

Nhưng cũng ngay vào lúc này, phía đông đã bắt đầu trở nên trắng bầu trời bên trong, đã có một chiếc cực lớn pháp thuyền chính âm âm chạy tới.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 61: Chân Chính Thiên Kiêu

"Tiên môn pháp thuyền đến rồi. . ."

Nhìn thấy cái kia bầu trời bên trên pháp thuyền, Hứa Nguyệt Nhi cùng Mạnh Lưu Hồn mấy người tất cả đều vui sướng, nhận ra pháp thuyền bên trên Thái Bạch tông pháp ấn, dùng sức chiêu nổi lên tay đến, đặc biệt là Hứa Nguyệt Nhi, còn hưng phấn kêu gọi Phương Quý, nhưng Phương Quý vừa nhìn lại là dọa phá nửa cái gan, vội vã vỗ Anh Đề cái cổ, liên tục gọi "Đi mau" "Đi mau" .

Nhưng cũng liền vào lúc này, còn không chờ pháp thuyền hàng lâm, liền thấy được thuyền trên có mấy bóng người cách thuyền mà ra, đáp mây bay rơi đi xuống, trước nhất đầu một cái, râu bạc trắng áo bào rộng, chính là Bạch Thạch trưởng lão, hấn hai mắt như điện, lạnh lùng nhìn lại, Anh Đề yêu thú vốn là nhất nghe Phương Quý, nhưng ở ánh mắt kia rơi xuống trên người mình thì lại nhất thời thân thể cứng đờ, như chó chết không dám động.

Phương Quý trong lòng nhất thời kêu khổ, nghĩ muốn ngự kiếm đào tẩu, lại cảm giác sau lưng đã có mấy đạo ánh mắt tới người, cũng không dám động.

"Thương vong làm sao?"

Bạch Thạch cũng mấy vị trưởng lão khác rơi xuống trên đất, lập tức ánh mắt quét qua, trầm tiếng quát hỏi.

"Bái kiến trưởng lão. . ."

Nhan Chi Thanh từ lâu đuổi tiến lên, hướng về Bạch Thạch trưởng lão quỳ lạy, trước vẫn căng thẳng biểu hiện nàng, vào lúc này cũng có chút giống là bị ủy khuất cô bé: "Lần này chúng ta một nhóm mười một người xuống núi chém yêu phục ma, có bốn vị sư đệ. . ."

Kỳ thực không đợi nàng nói, Bạch Thạch trưởng lão ánh mắt đảo qua, cũng đã xem thanh tràng thế cuộc, cái kia khắp nơi ma quái thi thể, cùng với cách đó không xa ngã trái ngã phải không rõ sống chết các đệ tử, cũng đã nói rõ vấn đề, liền gương mặt lạnh lùng, nhanh chân đuổi tới trước, đã kiểm tra mấy vị kia thân trúng kịch độc đệ tử, lại nhìn một chút Nhan Chi Thanh mấy người thương thế, cái này mới thoáng yên tâm.

"Một ngày trước, Hồng Diệp cốc Triệu Thái Hợp dẫn người chạy về tiên môn, báo cáo bắt giết tà đạo yêu nhân lúc phát hiện bọn họ có mưu đồ, gây nên tiên môn nhìn kỹ, lại biết được Lữ Phi Nham đoàn người bắt giữ yêu thú lâm trận phá giai, lớn có dị thường, tiên môn lúc này người đo lường, phát hiện Ma sơn khác thường, tà khí đại thịnh, liền biết được các người sẽ gặp phải phiền toái lớn, cố ý điều sai pháp thuyền, chạy tới kiểm tra hư thực. . ."

Nhan Chi Thanh sư tỷ giờ mới hiểu được vì sao tiên môn cứu viện vì sao đến nhanh như vậy, hồi bẩm nói: "Đệ tử cũng phát hiện ma yêu khác thường, chỉ là vì bảo hộ dân chúng trong thành rút đi, không thể không cùng ma yêu tử chiến, bản lãnh không ăn thua, cũng suýt nữa làm hại chư vị đồng môn cùng ta mất mạng tới đây. . ." Nói đến chỗ này, hơi dừng lại một chút, quay đầu hướng về Phương Quý nhìn sang, trên mặt lộ ra một vết nụ cười, nói: "Bất quá, may mắn được Phương Quý sư đệ từ trên trời giáng xuống, một người một kiếm chém ma yêu, còn nắm Tử Linh hoa áp chế chư vị sư đệ độc tính. . ."

"Tiểu tử này. . ."

Bạch Thạch trưởng lão quay đầu nhìn Phương Quý một chút, ánh mắt cũng hơi nghi hoặc một chút: "Hắn tại sao lại ở chỗ này?"

Nhìn xong một cái, lại liếc mắt nhìn: "Bên cạnh hắn yêu thú nơi nào đến?"

Lại nhìn xong một cái, lại liếc mắt nhìn: "Hắn nơi nào đến Tử Linh hoa?"

. . .

. . .

Cách đó không xa Phương Quý đón Bạch Thạch trưởng lão ánh mắt, chỉ là rụt lại đầu làm chim cú, một tiếng cũng không dám hàng.

"Trước về tiên môn chữa thương đi!"

Bạch Thạch trưởng lão tuy biết khác thường, nhưng cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, bây giờ tiên môn đã ý thức được Ma sơn hoặc có dị biến, chu vi yêu thú ma yêu dị biến, đều cùng Ma sơn có quan hệ, đối với tiên môn tới nói, khám tra Ma sơn dị động, phán đoán hung cát mới là trọng yếu nhất!

Những đệ tử này không chết là tốt rồi, còn đến tột cùng chuyện gì xảy ra, về tiên môn tự có thể chậm rãi tra hỏi.

Nhan Chi Thanh mấy người được đến tiên môn viện trợ, tự nhiên vui vô cùng, đúng là Phương Quý trong lòng âm thầm kêu khổ, mà khi chur vị trưởng lão trước mặt, cũng không dám tác quái, chỉ có thể nhắm mắt leo lên pháp thuyền, liền ngay cả Anh Đề yêu thú cũng theo hắn bò lên trên, thấy

ai cũng "Bá" "Bá" ngoắt ngoắt cái đuôi, chư vị trưởng lão chấp sự thấy con này Anh Đề yêu thú so với thuần dưỡng qua còn muốn ngoan, liền cũng không có người để ý tới.

Pháp thuyền trong tiên môn đệ tử, không biết Phương Quý trong lòng suy nghĩ, chỉ là nghe Nhan Chi Thanh mấy người nói Phương Quý từ trên trời giáng xuống, một thú một kiếm cứu cho các nàng miễn tại ngập đầu tai ương, tâm trạng kinh ngạc, đối với Phương Quý đều vô cùng khách khí, Phương Quý cũng nghĩ thâm là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi, đến đâu thì hay đến đó, bình thản như không hưởng thụ nổi lên tiên môn Linh đan cùng đồng môn khen tặng.

Pháp thuyền bên trên, phân ra một chiếc tiểu pháp thuyền, lại có hai vị chấp sự hộ tống những thú này tiên môn đệ tử trở về núi, mà Bạch Thạch trưởng lão mấy người thì lại tiếp tục chạy tới Ma sơn dò xét, trên đường đi không nói chuyện, hai ngày sau, pháp thuyền liền đã trở lại tiên môn, lúc này những kia trúng độc tiên môn đệ tử, đều đã lục tục tỉnh lại, nhưng độc tính chưa trừ, liền vẫn là thu xếp ở tiên môn trong u cốc dưỡng thương.

Bây giờ, trong Tiên môn vẫn là một mảnh ôn hòa, nhưng trong bóng tối cũng có lời đồn đãi truyền ra, có người nói có yêu nhân phá rối, hãm hại tiên môn đệ tử, cũng có người nói là Ma sơn dị động, gọi ra dãy núi Trường Phong ma yêu nổi lên bốn phía, nói tóm lại, các loại nguyên nhân phía dưới, lần này ra ngoài hàng yêu Lữ Phi Nham sư huynh, Nhan Chi Thanh sư tỷ bọn người rất được hại, đoàn người tử thương nặng nề.

Ở cục diện này xuống, đúng là quật khởi một cái nhân vật anh hùng, chính là nhập Hồng Diệp cốc chỉ một năm Triệu Thái Hợp.

Cái này Triệu Thái Hợp quả thật là vị kỳ tài, Thập Lý cốc thử luyện lúc, hấn dũng đoạt người đứng đầu, danh chấn tiên môn, mà ở Hồng Diệp cốc tu hành một năm sau khi, những thú này mới lên cấp trong các đệ tử, không

người dám to gan đi lĩnh chém yêu phù chiếu, nhiều nhất cũng chỉ là theo một ít Hồng Diệp cốc các sư huynh sư tỷ ra ngoài chém yêu phục ma, chỉ có Triệu Thái Hợp khí phách vô song, chính mình lĩnh chém yêu phù chiếu, dẫn theo mấy vị đồng môn ra ngoài.

Mà ở lần này dị biến lúc , liền ngay cả Lữ Phi Nham sư huynh cùng Nhan Chi Thanh sư tỷ, đều gặp khó mà về, lại cứ cái này Triệu Thái Hợp ở liên tục gặp hung hiểm phía dưới, vẫn là nhìn thấu những kia yêu nhân quỷ kế, đem bọn họ chém giết không nói, càng là đúng lúc trở lại tiên môn bẩm báo, lúc này mới gây nên tiên môn nhìn kỹ, do Bạch Thạch trưởng lão mang đội ra ngoài thăm dò, thuận thế cứu Nhan sư tỷ mấy người tính mạng.

Một thân hữu dũng hữu mưu, rực rỡ hào quang, nhất thời bị Tiên môn trong người khen là ca tụng.

Bất quá, cũng là ở Triệu Thái Hợp danh tiếng vô lượng lúc, theo Nhan sư tỷ mấy người trở về núi, một người khác danh tiếng cũng thuận theo truyền ra, cũng càng có sắc thái truyền kỳ, cái kia chính là Thập Lý cốc thử luyện trong đứng thứ mười, nhân xưng Quỷ Ảnh Tử Hồng Diệp cốc Phương Quý!

Có người nói, cái này Phương Quý tuổi tác không lớn, bản lĩnh quả thật là không nhỏ.

Hắn vốn cùng Lữ Phi Nham sư huynh mấy người ra ngoài phục yêu, kết quả yêu thú lợi hại, Lữ Phi Nham sư huynh mấy người không địch lại, trốn bán sống bán chết, chỉ chừa đến cái này Phương Quý một người đối mặt yêu thú, nhưng hắn dựa vào sức lực của một người, đem yêu thú hàng phục, hơn nữa còn dẫn theo yêu thú, đi tới cứu giúp Nhan sư tỷ, nếu không phải hắn kiếm chém quần ma, Nhan sư tỷ mấy người không chờ được đến tiên môn viện trợ, liền đã toàn quân bị diệt.

Triệu Thái Hợp cố nhiên nhường người thán phục, Phương Quý lại càng khiến người võ bàn lấy làm kỳ.

Ở chúng Tiên môn đệ tử trong mắt, Triệu Thái Hợp dù sao chỉ là ở thế yếu phía dưới, hoàn thành một đạo phù chiếu mà thôi, mà Phương Quý thì lại không chỉ dựa vào mượn sức lực của một người, một mình hoàn thành hàng phục yêu thú phù chiếu, thậm chí còn cứu giúp một đội khác đồng môn. . .

. . . Chuyện này quả thật chẳng khác nào hấn một thân một mình hoàn thành hai đạo phù chiếu a!

Mấu chốt nhất chính là, hấn mới bao lớn?

. . .

. . .

Theo những lời đồn đãi này truyền ra, Phương Quý nhất thời danh chấn Thái Bạch tông, danh vang mây trên.

"Bọn họ thật như vậy nói?"

Phương Quý cùng Nhan Chi Thanh mấy người cùng nhau trở về núi, tuy rằng không có bị thương, nhưng hấn vừa nhìn cái này trong u cốc đãi ngộ như vậy phong phú, các loại linh đan diệu dược mỹ hào rượu ngon tùy ý hưởng dụng, ngược lại không gấp đi rồi, làm bộ là bệnh nhân ở đây thật tốt ở lại mấy ngày.

"Không sai, trong môn phái đều ở truyền thuyết Phương Quý sư đệ anh dũng vĩ tích. . ."

Trương Kinh trên mặt mỉm cười, khách khí nói với Phương Quý.

Trước hấn đối với Phương Quý cũng không quá coi trọng, nhưng bây giờ bị Phương Quý cứu tính mạng, thái độ cũng đã sửa lớn.

"Tiên môn đồn đại, cũng không phải không có lý!"

Nhan sư tử từ khác một sương chân thành đi tới, bây giờ tu dưỡng mấy ngày, nàng thương thế tốt đẹp, khí sắc cũng tốt hơn rất nhiều, đi tới Phương Quý trước người, hướng về hấn nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: "Ta đã hỏi đến rõ ràng, cái kia Lữ Phi Nham vốn là trở lại tiên môn, bảm báo nói yêu thú lợi hại, Phương Quý sư đệ ngươi cùng mấy vị khác sư đệ đều đã mất mạng yêu thú miệng, chỉ có hấn cùng Diệp Chân trốn thoát, nhưng Phương Quý sư đệ nếu bằng sức một người, hàng phục Anh Đề yêu thú, vậy này đạo phù chiếu, liền tương đương là chính ngươi hoàn thành, ba ngàn công đức đã tại ngươi rồi!"

Nói đến chỗ này, nàng xem mắt dần dần toả sáng Phương Quý, lại là thấp giọng thở dài, nói: "Mà chúng ta bị ma yêu khó khăn, suýt nữa toàn quân bị diệt, toàn bằng ngươi mang Anh Đề Linh thú giải vây, mới lưu lại đến tính mạng, tuy rằng chém ma yêu, cũng coi như hoàn thành phù chiếu, nhưng cái này ba ngàn công đức, chúng ta lại nơi nào có thể có thể được, ta đã bảm báo tiên môn trưởng lão, đem cái này công đức cũng coi như ở ngươi trên đầu!"

"Cái kia chẳng phải là. . . Sáu ngàn công đức?"

Phương Quý nghe được, đã là mặt cười như hoa, con mắt tỏa ánh sáng.

Bỗng phản ứng lại, còn đến rụt rè chút, lập tức ngượng ngùng nói: "Vậy các ngươi chẳng phải là một điểm không có?"

Bên cạnh Hứa Nguyệt Nhi cười hì hì nói: "Sống sót liền không sai rồi, huống hồ chúng ta cũng không lọt mắt điểm ấy công đức a. . ."

Phương Quý nhất thời yên lặng, hoành Hứa Nguyệt Nhi một chút:
"Phương lão gia ta cũng giàu có qua. . ."

. . .

. . .

Tiên môn công đức, biết bao trọng yếu?

Một phần công đức, liền bù đắp được một phân tiền tài!

Trước đó, Phương Quý theo Lữ Phi Nham mấy người đi ra ngoài liều mạng, cũng bắt quá là đồ ba trăm công đức mà thôi, cái này ở trên danh nghĩa, vẫn là Lữ Phi Nham từ khe hở bên trong bố thí đi ra, hiện nay một hơi kiếm lời sáu ngàn công đức, chẳng phải để Phương Quý mừng rỡ?

Trước mới vừa trở về tiên môn, hắn còn nghĩ muốn không muốn nhân cơ hội chạy đi trốn xử phạt, chỉ là mỗi ngày có người nhìn không tìm được cơ hội lưu mà thôi, nhưng bây giờ biết được chính mình sắp có sáu ngàn công đức tại người, hắn cũng không phải sốt ruột, đếm trên đầu ngón tay tính toán một chút, coi như ta giết chết một cái đồng môn, này còn cứu tám cái đây, thật muốn tính sắp nổi lên đến, tiên môn còn đến đưa lại ta bảy cái mới là. . .

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 62: Tiên Môn Tân Quý

Trái tim có tính toán, lại dùng tiền đồng dao động một hồi, Phương Quý rốt cục chủ ý đại định, an tâm ở lại trong Tiên môn, chờ tiên môn phân phát công đức, bất quá trong lòng, ngược lại cũng cũng không phải vô tư, mà là đem khả năng xuất hiện cục diện trước sau nghĩ đến mấy lần!

Chính mình bây giờ đã trở về mấy ngày, tiên môn cũng từ đầu đến cuối không có tìm hấn câu hỏi, liền coi hấn là công thần đối xử, cái này liền nói rõ Lữ Phi Nham cùng lá thật không có đem chính mình giết chết Trương Xung Sơn chuyện nói ra, nói không chắc bọn họ là tự biết chính mình tính toán Phương Quý trước, trong lòng có quý, lúc này mới không có đem này sự kiện chọc ra đến, dù sao bọn họ mới vừa trở về núi thì cũng chỉ nói yêu thú phá giai, tổn thương mấy vị khác đồng môn tính mạng, bao quát Phương Quý ở bên trong, mà không có nói liên quan tới hấn, liền nói rõ bọn họ lúc đầu là nghĩ giấu qua việc này.

Bất quá Phương Quý cũng mơ hồ cảm thấy, Lữ Phi Nham hấn là sẽ không liền như vậy giảng hoà. . .

. . . Ngẫm lại còn có chút nhỏ chờ mong!

Bàn về cãi nhau, nhưng là thôn Ngưu Đầu quả phụ đều âm ỉ không qua chính mình!

Nam?

Ha ha!

...

...

Như vậy đi qua mấy ngày, tiên môn ra ngoài khám tra các trưởng lão đều đã trở về núi, môn trên dưới, vào lúc này đều có vẻ hơi căng thẳng, dù sao các trưởng lão ở bên ngoài thăm dò mấy ngày, cũng không biết tra ra cái gì kết quả, càng không biết đúng hay không sẽ ảnh hưởng đến chính mình.

Bất quá khiến người bất ngờ chính là, các trưởng lão về núi sau khi, nhưng không có hành động lớn gì, tất cả như cũ.

Môn đệ tử không gặp có gì động tĩnh, lúc này mới yên tâm.

Tiên môn vừa không có phản ứng đặc biệt, nói vậy khám tra được, cũng là việc nhỏ, liền không cần lại để ở trong lòng.

Ánh mắt của mọi người, liền đều vẫn là tập trung đến công đức đại điện đến.

Nếu các trưởng lão trở về, liền cũng đến nên phân phát phù chiếu lúc, nghĩ là có phiến não nhiệt có thể nhìn.

Ở tình huống bình thường, tiên môn phân phát phù chiếu, chỉ cần ra ngoài rèn luyện các đệ tử trở về nộp sau, trực tiếp tính toán liền có thể, vừa không có cái gì nghi thức, cũng không cần công khai tuyên kỳ, chúng đệ tử quan tâm, đều chỉ là công đức đại điện ở ngoài công đức bia đá, phía trên có đệ tử trong môn công đức số lượng, ghi tên bi đầu vị trí, không có chỗ nào mà không phải là tiên môn hào quang đoạt người người tài ba.

Nhưng lần này, là do ra rất nhiều bất ngờ, lại gây nên đệ tử trong môn đám người quan tâm, cũng thành một việc lớn, đợi đến ngày hôm nay công

đức đại diện triệu hoán Phương Quý mấy người đi tới đó lúc, không biết bao nhiêu người nghe tiếng hành động, chạy tới xem trò vui.

Công đức cửa đại điện nơi, Phương Quý cùng Nhan Chi Thanh sư tử, Hứa Nguyệt Nhi, Trương Kinh, Mạnh Lưu Hồn mấy người cùng nhau chạy tới, trước mặt va vào một cái thân thể như ngọc áo bào đen nam tử, hấn có được một mặt đôn hậu, mày rậm mắt to, trầm mặc ít lời, xa xa đi tới, liền có rất nhiều người hướng về hấn chấp tay vấn an, hấn từng cái đáp lễ, đúng là khách khí, chỉ là trên mặt lại từ đầu đến cuối không có cái gì nụ cười.

Phương Quý rất xa xem xét hấn một chút, biết hấn chính là Triệu Thái Hợp.

Lúc trước Thập Lý cốc thử luyện lúc, người này liền đoạt được đứng đầu, ở lần này nhiệm vụ tập luyện trong , liền ngay cả Nhan Chi Thanh cùng Lữ Phi Nham bực này tu hành nhiều năm lâu năm đệ tử đều thất bại, duy độc hấn một tân nhân, lại dẫn theo mấy cái khác người mới, không những nhìn thấu những kia yêu nhân quý di, hoàn thành phù chiếu nhiệm vụ, còn đúng lúc đem chính mình phát hiện mang về tiên môn, lập xuống đại công.

Vì lẽ đó bàn về đến, người này bản lĩnh tuy rằng so với mình kém chút, cũng xem là tốt.

"Nhan sư tử, Hứa sư muội, Trương sư đệ, Mạnh sư đệ. . ."

Triệu Thái Hợp đi tới phụ cận, liền khách khí, hướng về Nhan Chi Thanh mấy người từng cái bắt chuyện.

Nhan Chi Thanh mấy người thấy thế, cũng đều khách khí đáp lễ.

Tuy rằng Triệu Thái Hợp là cái văn bối, nhưng chính là Nhan Chi Thanh, cũng không dám khinh thường cho hấn.

"Phương Quý sư đệ, chào người!"

Triệu Thái Hợp cái cuối cùng, hướng về Phương Quý ôm quyền, gật đầu ra hiệu.

"Ha ha, người cũng tốt, người cũng được!"

Phương Quý cũng lộ ra nở nụ cười, khách khí hướng về hắn đáp lễ.

Chu vi chư đệ tử thấy, liền đều bắt đầu nghị luận, dù sao ở bây giờ tiên môn đệ tử trong mắt, hai người bọn họ, có thể đều là bây giờ mới lên cấp đệ tử bên trong tài năng xuất chúng nhân vật, chói mắt nhất chính là bọn họ, lúc trước hai người một cái mười vị trí đầu đứng đầu, một cái mười vị trí đầu cuối kỳ, bàn về thành tích, Phương Quý tự nhiên không bằng Triệu Thái Hợp, nhưng hắn tuổi tác nhỏ, nhập môn thời gian lại ngắn, nhưng cũng là khá được quan tâm.

Hiện nay, lần này hai người bọn họ đều lập xuống đại công, đến tốt cùng ai có thể được đến càng to lớn hơn công đức, thành là tối cường người mới, tiên môn con cưng, lại nhất thời thành mọi người quan tâm nhất đề tài, lần này đến rồi nhiều như vậy xem lễ người, đều là chạy kết quả này.

Triệu Thái Hợp cùng Phương Quý hai cái chào hỏi sau khi, vẫn chưa nhiều lời, công đức đại diện trong mắt, đã có một cái áo bào xám chấp sự đi ra, sau lưng đồng nhi nâng một cái khay, phía trên bày đặt hai đạo quyền trục, hắn thấy đại diện bên ngoài, thì đã tụ tập nhiều người như vậy, khẽ nhíu mày, nhưng cũng không nói thêm gì, nhẹ nhẹ cúi hống, liền đem bên trong một đạo quyền trục nắm lên.

"Hồng Diệp cốc đệ tử Triệu Thái Hợp ở đâu?"

Hắn cầm trong tay quyền trục, nhẹ giọng quát hỏi, đầu dưới Triệu Thái Hợp vội vàng tiến lên hành lễ.

Cái kia áo bào xám chấp sự nhìn Triệu Thái Hợp một chút, liền triển khai quyền trục, thì thầm: "Hồng Diệp cốc đệ tử Triệu Thái Hợp, lĩnh tiên môn chém yêu phù chiếu, mang theo đồng môn Phùng Loan Tâm, Trương Chí năm tên đệ tử, ra ngoài đuổi chém yêu nhân, xong chiếu về núi, vốn nên ghi công đức ba ngàn, nhưng nhớ tới Triệu Thái Hợp nhìn thấu yêu nhân quỷ kế, mà lại mang về Ma sơn tà khí tiết ra ngoài bí mật, bảm báo tiên môn, lập xuống đại công. . ."

"tính sau lĩnh phù chiếu công đức ba ngàn, lại có hiến tà khí tiết ra ngoài công lao, tiên môn đặc tứ Triệu Thái Hợp công đức ba ngàn!"

Chu vi chúng đệ tử vừa nghe đến áo bào xám chấp sự nói, lập tức gọi ra khắp nơi oanh động: "Quả không hổ là Thập Lý cốc đứng đầu Triệu Thái Hợp sư huynh a, mới vừa vào Hồng Diệp cốc, liền lập đến bực này đại công, bằng cái này một thân công đức, sợ là đủ để leo lên công đức bia đá chứ?"

"Đầy đủ, công đức bia đá chỉ ghi công đức số lượng một trăm vị trí đầu đệ tử, bây giờ bi trên có tên, thấp nhất công đức cũng bất quá bốn ngàn số lượng, Triệu Thái Hợp bằng lần này công đức, liền đến sáu ngàn công đức, coi như hấn còn muốn phân chút công đức cấp cho hấn cùng nhau lĩnh phù chiếu những người khác, ở lại hấn trên người mình công đức, hấn là cũng đã vượt qua bốn ngàn số lượng. . ."

"Quả nhiên không hổ là kỳ tài a. . ."

". . ."

". . ."

Một mảnh nghị luận sôi nổi bên trong, tiên môn chấp sự lại cảm lấy một đạo khác quyền trục, chu vi nhất thời yên tĩnh lại, không biết có bao nhiêu

ánh mắt đến loạch xoạch hướng về Phương Quý nhìn lại, Phương Quý cũng theo bản năng ưỡn một chút lồng ngực, trong lòng thầm nghĩ: "Triệu Thái Hợp chỉ lĩnh năm ngàn công đức, cũng không nhiều a, ta hàng phục yêu thú, nên cho ta ba ngàn công đức chứ? Nhan sư tử lại đem các nòng ba ngàn công đức cho ta, gộp lại vậy coi như sáu ngàn, đúng rồi, ta còn cứu vài cái đồng môn, một người lại thưởng ta một ngàn. . ."

Càng tính càng là vui vẻ: "Tiên sư nó, cái này cần phá vạn. . ."

Trong lòng nghĩ thì liền đã nghe đến cái kia chấp sự tuyên nói: "Hồng Diệp cốc đệ tử Phương Quý, đi lên phía trước!"

Phương Quý nghe vậy vui sướng, vội vàng tiến lên một đứng, nhìn quanh hai bên, vô cùng tự hào.

Chấp sự nhìn Phương Quý một chút, ánh mắt cũng khá bắt đặc dĩ.

Vào lần này công bố công đức tính trước, tiên môn đã tuyên triệu Phương Quý một lần, dù sau hần nhiệm vụ này trong điểm đáng ngờ quá nhiều, tiên môn từ không thể không tra đề hỏi cho rõ, Phương Quý đúng là thực thành, không có ở chuyện như vậy trên khoác lác, đem lợn rừng vương xuống núi chuyện rõ ràng mười mười nói ra, mà đối với Tử Linh hoa giải thích, cũng nói là heo ở bên trong phát hiện, tiên môn linh điền một vùng, vốn là có lợn rừng tai họa một góc linh điền chuyện, vì lẽ đó hần nói ra lời, tuy bất tận thực tế, nhưng cũng miễn cưỡng tròn qua được.

Tiên môn không có công bố chém phù chiếu cụ thể chi tiết nhỏ thói quen, bởi vậy vị chấp sự này cũng chỉ là thầm khen một tiếng cái này gặp may mắn tiểu tử, sau đó tuyên nói: "Hồng Diệp cốc đệ tử Phương Quý, lĩnh hàng phục yêu thú phù chiếu, vốn nên công đức ba ngàn, là do yêu thú lâm thời phá giai, hung hiểm tăng nhiều, thêm vào công đức một ngàn, lại là do

Phương Quý cứu giúp đồng môn, lập công thậm vĩ, Nhan Chi Thanh rất đem hàng yêu phù chiếu công đức đem tặng. . ."

Chu vi chúng đồng môn nghe đến nơi này, cũng nhất thời một mặt thán phục: "cái kia yêu thú phù chiếu thêm vào một ngàn công đức, chẳng phải chính là bốn ngàn công đức? Nếu Nhan sư tử lại đem cái kia ba ngàn công đức đem tặng, Phương Quý sư đệ chẳng phải là đủ đến bảy ngàn công đức?"

Tiếng bàn luận còn chưa xuống, liền đã nghe đến cái kia chấp sự tiếp tục nói: "Nhan Chi Thanh lĩnh chém yêu phù chiếu, bản vốn tính công đức ba ngàn, là do tiên môn tin tức sai lầm, trung giai ma yêu làm vì hai, độ khó tính tăng gấp đôi, là lấy tiên môn thêm vào công đức hai ngàn, đã đến Nhan Chi Thanh nhận lời, năm ngàn công đức tất cả quy về Phương Quý một thân, kẻ này, Phương Quý tổng lĩnh công đức chín ngàn. . ."

"Rào. . ."

Chu vi lập tức tất cả xông xáo, người người miệng trương như là có thể nuốt xuống một cái lớn trứng vịt.

Cái kia chấp sự là biết chi tiết nhỏ, những đệ tử này nhưng lại không biết, tâm trạng chỉ là khiếp sợ tại Phương Quý công đức đây.

Bất quá ngẫm nghĩ kỹ đến , ngược lại cũng hợp lý.

Ở lần này nhất được thấy mục đích ba chi trong tiểu đội, Nhan Chi Thanh mấy người gặp phải hung hiểm lớn nhất, vốn là chạy một con trung giai ma yêu đi, kết quả đến trước, mới phát hiện có hai con trung giai ma yêu, độ khó gia tăng rồi gần gấp đôi, bởi vậy thêm vào hai ngàn công đức vô cùng hợp lý, chỉ là Nhan Chi Thanh chịu đem những thứ này công đức

tất cả chuyên tặng Phương Quý , ngược lại cũng quả thật là hào phóng đến cực điểm!

Hiếm thấy chính là, Phương Quý số tuổi nhỏ nhỏ, chín ngàn công đức tại người, thực tại nhượng người lại ao ước lại đó.

Một mảnh ánh mắt hâm mộ bên trong, chỉ có Phương Quý đầy mặt nụ cười, trong lòng đang suy nghĩ: "Ai, lại không có phá vụn, tiên môn quả thật nhỏ mọn, cứu người không nên cho ta thưởng chút công đức sao? Thôi, Phương Quý lão gia ta rộng lượng, không cùng bọn họ tính toán. . ."

Dương dương tự đắc, đang chuẩn bị tiến lên cảm ơn trưởng lão, chợt nghe đến ngoại vi quát to một tiếng: "Chậm đã!"

Phương Quý quay đầu nhìn lại, liền thấy người phía sau trong đám, đang có một người đầy mặt ý lạnh, tách ra đoàn người đi hướng trước đến, một thân áo bào trắng, bên hông bội kiếm, cũng không phải Lữ Phi Nham là ai?

Chu vi trong các đệ tử, cũng không có thiếu người nhận ra hắn, đều cảm giác kỳ quái: "Hắn đến làm chi?"

Đúng là Phương Quý, nhìn thấy Lữ Phi Nham xuất hiện, thật dài thở phào nhẹ nhõm!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 63: Là Thật Hay Giả

Bây giờ Triệu Thái Hợp cùng Phương Quý hai người ở trong Tiên môn thanh danh tước lên, nhận hết tán thưởng, Nhan Chi Thanh cũng là do liều mạng bảo hộ đồng môn, khá đến tán dương, nhưng cùng bọn họ ngược lại, nhưng là cái này Lữ Phi Nham. Vốn là Lữ Phi Nham cũng ở trong Tiên môn cũng khá có danh tiếng, chỉ là ở cái này một lần nhiệm vụ trong, người người đều biết hẳn là do phát hiện muốn hàng phục yêu thú hóa thành cao giai, lập tức nhụt chí, kinh hoàng chạy trốn, còn đem Phương Quý một thân một mình vớt tại nơi đó, nếu là Phương Quý chết rồi, như vậy hẳn bộ mặt, ngược lại cũng miễn cưỡng giữ được.

Có thể kết quả cuối cùng, lại là Phương Quý dựa vào sức lực của một người, hàng phục con kia cao giai yêu thú, sau đó thậm chí lại dựa vào cái này cao giai yêu thú lực lượng, lại đi cứu giúp Nhan sư tỷ mấy người, lớn lo mặt mặt, cùng với một sản, liền để Lữ Phi Nham mất hết thể diện.

Bây giờ chính là Phương Quý làm náo động lớn lúc, hẳn sao được đi ra?

Đúng là Phương Quý ôm hai tay đứng ở nơi đó, một mặt bình chân như vại dưng dấp.

Áo bào xám chấp sự nhìn Lữ Phi Nham một chút, chậm rãi nói: "Người có lời gì nói?"

Lữ Phi Nham mặt không hề cảm xúc, nhanh chân đi ra đoàn người, ánh mắt ở Phương Quý trên mặt đảo qua, sau đó hướng về cái kia chấp sự thi lễ một cái, nói: "Phương Quý sư đệ tiên đồ, liền lập hai đạo đại công, người

người tán thưởng, ta cũng vốn có giúp người thành đạt ý, nhưng không cách nào khoan dung chí giao hảo hữu chết oan, bầm trướng lão, chư vị đồng môn, ta bây giờ muốn kiện cáo Phương Quý, ở hàng phục Anh Đề yêu thú lúc, hấn bất ngờ nổi lên ác ý, đem đồng môn Trương Xung Sơn đánh vào yêu thú huyết bên trong, đã phạm vào mưu hại đồng môn chi tội, ta cùng Diệp Chân sư đệ, đều có thể làm chứng. . ."

"Cái gì?"

Mọi người xung quanh trên là lần đầu tiên nghe được này sự kiện, người người đều lấy làm kinh hãi.

Thái Bạch tông bên trong, từ trước đến giờ cạnh tranh kịch liệt, chư đồng môn, minh tranh ám đấu rất nhiều, nhưng coi như đem người đã thương đều có thể, duy độc mạng người quý giá, một khi xảy ra nhân mạng, chính là đại sự, đặc biệt là Lữ Phi Nham kiện cáo Phương Quý mưu hại Trương Xung Sơn, càng là tội lỗi nghiêm trọng!

Một mảnh hỗn loạn nghị luận trong, Lữ Phi Nham hít sâu một hơi, bỗng nhiên lại vạch lên chính mình áo bào trắng, chỉ thấy trên người quần vải trắng, đang có máu tươi chảy ra, hấn trầm tiếng quát lên: "Không chỉ có như vậy, đương thời Anh Đề yêu thú bị kinh động, nhào ra đến ăn người, liền thương Nhạc Xuyên cùng Chu Tử Do hai vị sư đệ, ta làm vì bảo đảm đồng môn, không tiếc tính mạng vật lộn với nhau, trọng thương yêu thú sau khi, cũng bị thương nặng. . ."

"Mà này Phương Quý tiểu nhân, thẳng đến lúc này, còn muốn ám hại ta, bất đắc dĩ, ta không thể làm gì khác hơn là cùng đồng dạng bị thương nặng Diệp Chân sư đệ rời đi, vốn nghĩ là Phương Quý cũng mất mạng Anh Đề miệng, vừa vội chữa thương, vì lẽ đó vẫn chưa có nói ra việc này, đúng là không nghĩ tới, hấn lại nhật một cái tiện nghi, đem đã bị chúng ta đã thương yêu thú Anh Đề hàng phục, mạo hiểm lĩnh công lao. . ."

Chu vi chúng đồng môn nghe, đã là một mảnh yên lặng như tờ, khó có thể tin.

Mà Phương Quý vào lúc này, cũng đã trợn mắt ngoác mồm, nghĩ thầm: "Ai ya, chẳng trách kẻ này trở lại tiên môn sau khi, vẫn không có lộ ra, nguyên lai hẳn là trong biên chế cái này sao nói dối như cuội, không chỉ muốn cáo ta một hình, còn muốn đánh cắp ta công đức a. . ."

Trước hẳn liền vẫn đang suy nghĩ Lữ Phi Nham sẽ bây giờ dựa vào Trương Xung Sơn cái chết đến làm khó dễ chính mình, chỉ là kẻ này hẳn nại không xung động, lại vẫn lặng thinh không đề cập tới, một bụi chịu đựng đồng môn cười nhạo, cũng vụn vụn không nghĩ tới, hẳn là ở bố trí như thế một cái bẫy. . .

Sự thực cũng thực tại như vậy, Lữ Phi Nham trên mặt lòng căm phẫn không chịu nổi, trong lòng lại ở trong tối nghĩ: "Đương thời cho rằng tiểu tử này cũng đã mất mạng Anh Đề miệng, liền không cần sinh thêm nhiều sự cố, chỉ nói hẳn cùng Trương Xung Sơn cùng nhau bị Anh Đề nuốt, nhưng lại không nghĩ rằng, tiểu tử này lại có bực này bản lĩnh, một thân một mình hàng phục Anh Đề yêu thú, còn cứu giúp Nhan Chi Thanh đoàn người, liền danh mang lợi cũng phải cái mười phần mười, ta trái lại thành đồng môn trong miệng trò cười, đã như vậy, vậy ta liền nhất định phải đứng ra, không làm cũng không được. . ."

Nếu hẳn vào lúc này không đứng ra, như vậy hẳn sẽ chỉ là cái kia một khi đụng đến nguy hiểm liền bỏ quên đồng môn đào tẩu quý nhất gan, nhận hết người chế nhạo, thậm chí tiên môn đều sẽ bởi vì hẳn cái này chỗ bản, không còn bồi dưỡng hẳn, để cho hẳn tiền đồ hủy diệt sạch!

Trái lại là đứng dậy sau khi, còn có cơ hội xoay chuyển thế cuộc, để cho mình được cả danh và lợi!

Vì cái mục đích này, hấn ngay cả mình một thân thương đều lợi dụng lên.

Từ lúc hấn từ Anh Đề yêu huyết trốn thoát thì hấn liền đã nghĩ kỹ đối sách, nếu chính mình một thân không có thương trở về núi, tiên môn trưởng lão nhất định răn dạy chính mình gặp nguy hiểm liền trốn, không để ý đồng môn tính mạng, hấn tuy rằng không dám cùng Anh Đề liều mạng, nhưng xuống tay với chính mình lại cũng cam lòng, cùng Diệp Chân hai người cắn chặt hàm răng, đều ở trên người thêm không nhẹ thương, lúc này mới trở về tiên môn.

Đến bây giờ, cái này thân thương thế đúng là dùng tới.

...

...

"Việc này là thật hay giả?"

"Thực tại quá mức ly kỳ, Phương Quý sư đệ mới bao lớn, làm sao có khả năng có bực này xảo trá?"

"Đúng vậy, coi như hấn thật làm như vậy rồi, lại làm sao có khả năng người không liên quan như thế trở về núi, không sợ bị vạch trần sao?"

"Bất quá, nói đi nói lại, Phương Quý sư đệ còn nhỏ tuổi, liền có thể hàng phục Anh Đề yêu thú, cũng xác thực lộ ra kỳ lạ, lẽ nào thật sự như Lữ Phi Nham sư huynh nói, hấn là thừa dịp Anh Đề cùng Lữ sư huynh lưỡng bại câu thương thời khắc, nhặt một món hời lớn?"

"..."

"..."

Chu vi tiếng tiếng nghị luận bên trong, vị kia áo bào xám chấp sự cũng nhú chặt lông mày, hướng về Lữ Phi Nham quát lên: "Chuyện này can hệ trọng đại, ngươi có thể có bằng chứng? Nếu ngươi nói là giả, tiên môn cũng sẽ không tha cho ngươi!"

Lữ Phi Nham đón chu vi vô số ánh mắt, cất cao giọng nói: "Ta cùng Diệp sư đệ còn sống sót, chính là minh chứng!"

Nói, quay đầu hướng về Phương Quý nhìn sang, trên mặt một mảnh đau thương căm giận vẻ, quát lên: "Phương Quý sư đệ, ngươi cùng Trương Xung Sơn sư đệ có thù cũ, người người đều biết, ở ta khuyên bảo phía dưới, hấn cũng đã có cùng ngươi hóa giải cái này ân oán ý nghĩ, chúng ta sẽ cố ý mang đê lên ngươi đi hàng phục Anh Đê, chính là có ý muốn lấy lòng, nhưng ai có thể nghĩ tới, ngươi sẽ cùng hấn lại nổi tranh chấp, thậm chí hoặc là không làm, thừa dịp hấn chưa sẵn sàng, đem hấn đánh vào yêu huyết trong, mất mạng Anh Đê miệng?"

"Chư vị sư trưởng, đồng môn. . ."

Hấn bỗng nhiên quay người sang đến, đưa tay hướng thiên, quát lên: "Việc này là ta cùng Diệp Chân sư đệ tận mắt nhìn thấy, nếu có nửa câu hư ngôn, Phi Nham nguyện được trời đánh ngũ lôi nổi khổ, khiến ta hình thần đều diệt, không chết tử tế được. . ."

Lời nói này nói tới, quả thật lời nói nghiêm túc, không chút nào chột dạ, chu vi chúng đồng môn thấy, đã là tin hơn nửa.

Vị kia áo bào xám chấp sự nhú mày, quay đầu nhìn Phương Quý một chút, chỉ thấy Phương Quý chính ngơ ngác xuất thần, cũng không phản bác, cũng không thừa nhận, ngược lại không biết đang suy nghĩ gì, hấn nhất thời cũng không biết nên xử lý như thế nào, nghĩ thầm những thứ này chuyện đều nên giao do tiên môn Giới luật đường đi xử lý mới là, nhưng Lữ Phi

Nham nếu ở trước mặt mình nói ra, liền cũng không thể không hỏi: "Diệp Chân hiện nay ở nơi nào?"

"Ta ở đây. . ."

Bỗng nhiên xa xa vang lên một cái âm thanh, chỉ thấy xa xa giữa không trung bên trong, phiêu qua một đóa mây khói, ở cái kia mây trên, đứng thẳng mấy người, một cái chính là Diệp Chân, ở bên cạnh hẳn lại còn có mấy người, một cái là vị thân hình cao lớn, mặt đen eo gấu nam tử, sau lưng dẫn theo bốn vị Giới luật đường đệ tử, bên hông buộc Khổ Tiên Thằng, có người nhận biết cái kia mặt đen nam tử, chính là Thái Bạch tông Giới luật đường Hùng trưởng lão.

"Lữ sư huynh, ta đã đem trước sau sự tình, từ đầu chí cuối nói cho Hùng trưởng lão, chúng ta hôm nay nhất định phải làm vì Trương Xung Sơn sư đệ đòi lại một cái công đạo. . ." Diệp Chân từ mây trên nhảy xuống, nhìn Lữ Phi Nham nói, giữa hai lông mày, rất có ý đau thương căm giận.

Chu vi chúng đệ tử, thấy hiển nhiên Giới luật đường Hùng trưởng lão trực tiếp đến rồi, đều là hơi kinh hãi.

Đã kinh động một đường trưởng lão, có thể thấy được việc này nặng.

Đúng là Phương Quý, nhìn thấy Giới luật đường Hùng trưởng lão lại đây, trong lòng cũng không có gì sợ sệt ý tứ, chẳng qua là nhin không được nhúu nhúu mày, trong lòng thầm nghĩ: "Dám trực tiếp náo đến Giới luật đường đi, lẽ nào bọn họ có cái gì ta không biết dựa vào?"

"Yên lặng!"

Hùng trưởng lão tới Công Đức điện trước, mắt hồ quét qua, chu vi nhất thời yên lặng như tờ, ánh mắt của hắn chậm rãi chuyển tới Phương Quý trên mặt, âm thanh chìm xuống, quát lên: "Hồng Diệp cóc đệ tử Phương Quý,

hôm nay có Lữ Phi Nham, Diệp Chân đến đây bầm báo, nói người ở bên ngoài ra phục yêu lúc, là do nhỏ oán mà thất đại nghĩa, mưu hại đồng môn Trương Xung Sơn, người có thể nhận tội?"

Chu vi nhất thời có không ít ánh mắt, xoay xoay hướng về Phương Quý nhìn lại.

Liên ngay cả bên cạnh Nhan sư tử cùng Hứa Nguyệt Nhi mấy người, cũng đều có chút lo lắng nhìn về phía Phương Quý.

Cũng là cho đến lúc này, Phương Quý mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Đối với Lữ Phi Nham sẽ vạch trần Trương Xung Sơn là bị chính mình giết chết việc, hắn đã sớm chuẩn bị, sở liệu không kịp, chỉ là Lữ Phi Nham lại không chỉ nói ra này sự kiện, còn tiến thêm một bước, nghĩ muốn cướp đi chính mình công đức thôi.

Trước vừa thấy Lữ Phi Nham nói như vậy, trong lòng hắn liền ở vội vã nghĩ: "Kẻ này nghĩ muốn hại ta, vậy hắn sẽ lấy cái gì chiêu?"

"Nếu bàn về hại người, ta cũng là hành gia nha. . ."

"Đổi lại là ta, nhất định sẽ thật tốt trí một thoáng, làm cho đối phương biện không thể biện, một cơn đánh chết. . ."

"Trong lời nói của hắn có thật có giả, giả là hắn nghĩ muốn, thật sự mới là có thể bắt bí ta, hắn nghĩ muốn cướp ta công đức, đúng là muốn từ ta chân chính trải qua chuyện trên bắt tay, chỉ có như vậy, mới có thể dựa vào thật sự, đem giả giải quyết dứt khoát. . ."

"Vì lẽ đó hắn lời nói dối bịa vô số, nhưng chỉ là quay chung quanh ta giết Trương Xung Sơn một chuyện!"

"Dù như thế nào, hấn cũng có chứng minh Trương Xung Sơn là ta giết, điểm này là thật, cái khác sẽ theo liền hấn nói!"

"..."

"..."

Mà vào lúc này, Lữ Phi Nham cùng Diệp Chân hai người lặng lẽ nhìn nhau một chút, cũng đều mím chặt miệng.

Vào hôm nay đem sự tình vỡ lở ra trước, bọn họ cũng đã chuẩn bị chừng mấy ngày, đã sớm thương nghị thỏa đáng, làm vì Trương Xung Sơn báo thù, bọn họ là không hứng thú gì, bắt đến hàng phục Anh Đề yêu thú công đức, xoay chuyển Lữ Phi Nham danh dự, mới là trọng yếu nhất, vì lẽ đó bọn họ liền sớm nghĩ kỹ, lấy Trương Xung Sơn cái chết làm cái lời dẫn, bố trí ra cái này một loạt cố sự.

Chỉ cần tiêu quỷ này dám to gan phủ nhận Trương Xung Sơn là hấn giết, như vậy cái khác, liền đều tốt làm.

Bọn họ chỉ cần nắm ra chứng cứ, chứng minh Trương Xung Sơn là Phương Quý giết chết, cái khác lời nói liền tùy theo chính mình bịa.

Bây giờ, hiển nhiên Hùng trưởng lão tự mình hướng về Phương Quý đặt câu hỏi, bọn họ tâm thần cũng căng thẳng lên.

Chu vi hoàn toàn yên tĩnh, không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn Phương Quý.

Cũng ngay vào lúc này, Phương Quý chậm rãi ngẩng đầu lên, nói:
"Không sai, Trương Xung Sơn là ta giết!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 64: Giết Cùng Giết Ngược Lại

Chu vi "Xoẹt " một tiếng, không biết nổi lên bao nhiêu nghị luận.

Tiên môn mới lên cấp nhân vật huyền thoại, còn nhỏ tuổi liền một lần kiếm được chín ngàn công đức tiên môn con cung, có thể nói mạnh nhất người mới Quý Ảnh Tử Phương Quý, lại ở cái này làm náo động lớn thời điểm tình thế nghịch chuyển, trực tiếp chọc hãm hại đồng môn mạng người quan tòa?

Hùng trưởng lão lông mày chăm chú cau lên đến, bỗng nhiên hướng về bên người bốn vị Giới luật đường đệ tử gật gật đầu, nói: "Trối lại đến!"

Cái kia bốn vị Giới luật đường đệ tử, lập tức lấy ra Khôn Tiên Thăng, hướng về Phương Quý đi lên.

"Chậm đã. . ."

Phương Quý vội vàng ngẩng đầu lên, quát to một tiếng, hướng về Hùng trưởng lão nói: "Quang nghe bọn họ, liền không nghe ta?"

Hùng trưởng lão chậm rãi giơ tay, ngừng lại mấy vị kia Giới luật đường đệ tử, trầm giọng nói: "Người đã chính mồm thừa nhận, còn có cái gì tốt nói?"

"Trương Xung Sơn là ta giết, thế nhưng ta giết hắn, là bởi vì hắn trước hết nghĩ giết ta, từ vừa mới bắt đầu lĩnh cái này đạo phù chiếu, họ Trương

liền vẫn muốn hại ta, đến yêu cóc sau khi, hấn liền buộc ta đi làm Anh Đê mỗi nử, mưu hại tính mạng của ta. . ."

Nói, đem chính mình ở Anh Đê yêu cóc chuyện đều nói một lần, kêu lên: "Hấn đều nghĩ lấy mạng ta, lẽ nào ta liền tùy theo hấn muốn hay sao? Đương nhiên phải phản kháng , bắt quá con này Anh Đê yêu thú sẽ vào lúc đó nhảy ra một hóp nuốt hấn, ta cũng không nghĩ đến, vị này Lữ sư huynh, người luôn mồm luôn miệng ta nói là ta chủ động ra tay mưu hại Trương Xung Sơn, cũng quá buồn cười, nếu thật sự là ta mưu hại hấn, lại nào dám lại về tiên môn đến a, chớ nói chi là ta còn chạy đi cứu đồng môn. . . Ta còn lập tức cứu tám cái đây. . ."

Dứt lời lời này, liền giơ cao lồng ngực, liền đón Hùng trưởng lão ánh mắt nhìn sang.

Từ lúc vừa nãy xuất thần kể sách, Phương Quý liền đã nghĩ rõ ràng đối sách.

Bình thường hấn rất am hiểu thuận miệng nói bậy, nhưng lần này, lại phản muốn đàng hoàng, chỉ nói chân tướng.

Lữ Phi Nham nếu dám vào lúc này đứng ra, thì nhất định sẽ liều mạng chứng minh Trương Xung Sơn là chết ở trong tay chính mình, bây giờ chính mình phủ nhận, vạn nhất bị hấn vạch trần, đến thời điểm chính mình lại nói chút cái gì khác, liền không người sẽ tin tưởng chính mình.

Vì lẽ đó, chẳng bằng đơn giản thừa nhận, chỉ là một mực chắc chắn, là Trương Xung Sơn trước hết giết chính mình, mình mới phản kích,

Ngược lại, Trương Xung Sơn mặc dù là chính mình giết, nhưng mình hàng phục yêu thú là thật, cứu đồng môn cũng là thật, bây giờ hai bên tranh

chấp lên, tiên môn chẳng lẽ còn thật có thể dựa vào Lữ Phi Nham mấy người một mặt chi từ, nhất định phải trị chính mình tội hay sao?

...

...

"Tiểu tử này lại không có phủ nhận?"

Hiên nhiên Phương Quý một hớp thừa nhận chính mình chém giết Trương Xung Sơn việc, Lữ Phi Nham lông mày cũng không khỏi vừa nhíu.

Hắn trước đây cùng Diệp Chân hai người, mưu tính một lúc lâu, nghĩ đến các loại khả năng tính cùng đối sách.

Vốn là ở hắn dự đoán trong, khi chính mình bỗng nhiên đứng dậy, vạch trần Phương Quý sát hại Trương Xung Sơn một chuyện thì Phương Quý quá nửa là sẽ lập tức phủ nhận, dù sao ở trong Tiên môn, mưu hại đồng môn là tội lớn, mà Phương Quý tuổi tác lại nhỏ, hiểu ra chuyện như vậy, cái nào không phải theo bản năng liền một mực phủ nhận, mà chỉ cần hắn một phủ nhận, chính mình cái này kế hoạch liền hoàn toàn thành công.

Ở trong lòng bàn tay của hắn, bây giờ chính nắm một khối ảnh ngọc, là hắn ý trọng lớn nhất.

Vật này có thể chiếu rọi ảnh vật, ở lại ngọc bội trong, lấy linh tức điều động, liền có thể tái hiện đương thời nhân sự, từ lúc Anh Đề yêu cóc thì hắn liền để Diệp Chân lặng lẽ té nổi lên khối ngọc bội này, ngay lúc đó mục đích ngược lại không phải vì đối phó Phương Quý, mà là muốn đem Trương Xung Sơn đem Phương Quý ném đi một màn lưu giữ lại, sau đó dùng để bắt bí Trương Xung Sơn, dạy hắn trung tâm cho mình làm việc.

Lúc đó cũng không nghĩ tới, cái này phản thành Phương Quý giết Trương Xung Sơn chứng cứ.

Nếu Phương Quý trực tiếp phủ nhận hẳn giết Trương Xung Sơn việc, như vậy chính mình đem cái này ảnh ngọc nắm sắp xuất hiện đến, liền lập tức có thể giải quyết dứt khoát, quản dạy Phương Quý á khẩu không trả lời được cãi lại không được, những chuyện khác, cũng là theo chính mình tùy ý bố trí.

Nhưng bây giờ, Phương Quý lại một hớp thừa nhận, cái này ảnh ngọc ngược lại không tiện trực tiếp lấy ra, bởi vì ngọc bội trong ánh đi xuống, chính là Phương Quý cùng Trương Xung Sơn ác chiến một phen, sau đó đem đánh rơi yêu huyết một màn, nhượng người vừa nhìn, liền biết không giống như là Phương Quý trực tiếp ám hại Trương Xung Sơn, ngược lại cùng Phương Quý nói bị ép phản kích tương tự, lấy ra, đối với mình lại càng không lợi.

Nhớ tới nơi này, liền không chút biến sắc đem ảnh ngọc cất đi, hướng về Diệp Chân đầu đi một cái ánh mắt.

Diệp Chân cũng hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, Phương Quý trực tiếp thừa nhận giết người, khiến cho bọn họ vốn có kế hoạch không tốt triển khai, nhưng các loại lời nói, nhưng cũng đã sớm chuẩn bị, liền giả vờ đau thương căm giận thái độ, đi về phía trước ra một bước, quát lên: "Phương Quý, nói cái gì vô ý cử chỉ, quả thật là chuyện cười, ta cùng Lữ sư huynh tận mắt nhìn thấy, ngươi còn ngay trước mặt chúng ta ăn nói linh tinh? Đừng nói là ngươi tự tay đem Trương Xung Sơn sư đệ đánh rơi yêu huyết, thậm chí ở hẳn trải qua gian nan, đem trốn đi thì vẫn là ngươi một cước đem hẳn cho đá trở lại. . ."

Dứt lời, hướng về Hùng trưởng lão khom mình hành lễ, lại chuyển hướng Phương Quý, nói: "Cho tới cái gọi là cứu người các loại, a, cái này

có thể không phải là người lớn nhất kể hờ, Nhan Chi Thanh sư muội các nàng trăm ma nơi, cùng tiên môn vừa vặn là hai cái phương hướng, thử hỏi người hàng phục yêu thú sau khi, không trở về tiên môn, lại chạy đi nơi đó làm cái gì, người dám nói người không phải ở chạy án thời điểm va vào?"

Lời kia vừa thốt ra, tất cả mọi người đều lộ ra bỗng nhiên tỉnh ngộ vẻ mặt.

Trong Tiên môn, người người đều biết Phương Quý cứu Nhan sư tỷ đoàn người, nhưng bọn họ đến tột cùng là làm sao gặp gỡ, vẫn đúng là nhượng người không nghĩ ra, những vấn đề này bình thường sẽ không có người đi ngẫm nghĩ, nhưng trải qua lá thật vừa nói như thế, liền lập tức nói xuôi được. . .

"Trốn cái gì mệnh, ta đó là lạc đường, ai bảo người vừa thấy yêu thú lợi hại chạy như vậy nhanh. . ."

Phương Quý nghe vậy , tương tự cũng mặt lộ vẻ đau thương căm giận vẻ, cùng Diệp Chân giống nhau như đúc, ngoài ra càng nhiều hơn mấy phần tiểu nhi sợ hãi thất thố vẻ, kêu lên: "Đương thời yêu thú kia sinh ra độc giác, người cùng Lữ sư huynh vừa thấy liền chạy, còn kêu to cái gì các sư huynh đệ nhanh hơn, ta đi bố trí cạm bẫy bắt hấn cái gì, Nhạc Xuyên sư huynh cùng Chu Tử Do sư huynh hai cái xông lên tới ngăn Anh Đề, ta chính là muốn trốn, cũng bị yêu phong làm sợ hãi, trốn chi không xong, chúng ta khổ sở chờ các người trở về, nhưng chờ a chờ a, Nhạc Xuyên sư huynh cùng Chu Tử Do sư huynh hai cái đều bị yêu thú cho nuốt, mãi đến tận sắp chết cũng chưa thấy các người trở về, ta hỏi các người, xứng đáng bọn họ tín nhiệm sao?"

Lữ Phi Nham cùng Diệp Chân nghe được lông mày đều nhảy mấy cái, trong lòng thầm nói: "Chúng ta lúc đi Nhạc Xuyên cùng Chu Tử Do hai

người một cái chết một cái trọng thương, nào có cái gì tiến lên quán quít lấy yêu thú, tiểu quỷ này nói cùng thật sự như thế, ta đều nhanh tin. . ."

Phương Quý nói nói vào kịch, sắc mặt đã có chút bi thương: "Đương thời ta nhìn Nhạc Xuyên sư huynh cùng Chu Tử Do sư huynh hai cái bị yêu thú nuốt, liền đối với các người bỏ đi tâm tư, biết các người sẽ không trở về, sau đó tuy rằng ta gặp may đúng dịp hàng phục Anh Đề yêu thú, hãy còn sợ sệt, cũng không phân rõ được con đường, tìm người khắp nơi đám người không được, chỉ có thể ở thâm sơn tán loạn, mãi đến tận chợt nghe có người kêu cứu, liền thấy là Nhan sư tử bọn họ, nếu là đồng môn, thì lại làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn, đương nhiên muốn xuống đi cùng đồng môn kẻ vai chiến đấu. . ."

Nói đến chỗ này, chuyên hướng Nhan sư tử nói: "Nhan sư tử, người nói đương thời có phải là ta chủ động lao xuống đi, nếu ta thực sự là muốn chạy trốn mệnh, cũng không để ý tới các người, trực tiếp đi rồi, như vậy người có thể sẽ biết ta từng ở bên cạnh đi ngang qua?"

Nhan Chi Thanh thấy được cái này Công Đức điện trước một mảnh ồn ào, cũng có chút hồ đồ, nhưng nghe đến Phương Quý hỏi cái vấn đề này, liền lập tức nói: "Việc này ta có thể làm chứng, Phương Quý sư đệ thực tại vừa thấy chúng ta gặp nguy, lập tức hướng tướng đi xuống, Mệnh Anh đề yêu thú nhất lại trung giai ma yêu, lại chính mình một kiếm bảo vệ bảy vị đồng môn, một trận chiến phía dưới, chém giết ma quái mấy chục thớt, liền ngay cả cuối cùng trung giai Ma lang, cũng chết ở dưới kiếm của hắn, nếu như hắn không chủ động ra tay, chúng ta mãi đến tận toàn quân bị diệt, cũng sẽ không biết được hắn ở lân cận!"

Chu vi chúng đồng môn nghe được nàng nói thành khẩn, không khỏi có chút say mê, nghĩ Phương Quý từ trên trời giáng xuống một màn.

Phương Quý trong lòng cũng đối với Nhan sư tử nổi lên hảo cảm, không nhìn được giơ cao lồng ngực, hướng về chu vi chúng đồng môn cảm khái hỏi: "Mọi người đến ngẫm lại, nếu ta Phương Quý Phương lão. . . Nếu ta thực sự là nghĩ muốn chạy án, làm sao còn sẽ chủ động cứu người?"

"Chậm đã!"

Cũng ngay vào lúc này, Hùng trưởng lão bỗng nhiên chậm rãi mở miệng, nhú chặt lông mày, nói: "Người nói Lữ Phi Nham cùng Diệp Chân hai người, mắt thấy yêu thú sinh ra độc giác, xoay người liền trốn, chỉ chừa Nhạc Xuyên, Chu Tử Do cùng người ba người, nếu bọn họ hai người đều mất mạng yêu thú chi hôn, như vậy người còn nhỏ tuổi, lại là làm sao còn sống, đồng thời đem yêu thú hàng phục?"

Phương Quý nghe được Hùng trưởng lão hỏi ra hỏi, lập tức nói: "Bằng bản lĩnh!"

Hùng trưởng lão nói: "Bằng cái gì bản lĩnh?"

Phương Quý kêu lên: "Bằng nuôi heo bản lĩnh!"

Chu vi chúng đồng môn nghe xong, trong lòng đều bay lên một cái ý nghĩ: Hắn đã bắt đầu ăn nói linh tinh!

Đúng là bên cạnh chấp sự, nghe đến nơi này, liền bước nhanh đi tới Hùng trưởng lão bên người, thấp giọng nói vài câu, Hùng trưởng lão nghe được phía sau núi "Khai sơn Yêu vương" cái này tên, sắc mặt hơi ngưng lại, liền cúi đầu đến, trù trù không nói. . .

. . . Nói như vậy lên, tiểu tử kia lại thực sự là nuôi heo nuôi đi ra bản lĩnh!

Bên cạnh Lữ Phi Nham cũng không biết Hùng trưởng lão nghe được cái gì, nhưng hắn thấy tình thế không ổn, liền lập tức mở miệng: "Hồi bẩm trưởng lão, ta đương thời mắt thấy yêu thú lợi hại, không thể không cùng hắn liều mạng, trước sau triển khai Kim Quang Ngự Thần Pháp, Dịch Âm Không Thủ quyết, Đại Chuyển Thanh Tâm pháp các loại mấy đạo thần thông, còn tể nổi lên các loại phù triện cùng pháp khí, cuối cùng tuy rằng đem Anh Đề yêu thú đả thương, nhưng vẫn là không địch lại, lâm nguy thời khắc, vẫn là Diệp sư đệ không đành lòng xem ta mất mạng yêu thú miệng, mạnh mẽ kéo ta rời đi, còn chuyện sau đó, ta liền không biết. . ."

Nói, tựa hồ là tác động vết thương, nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, nói: "Ta cái này thân thương, có thể. . . Cũng không phải giả a!"

Chu vi chúng đồng môn nghe xong, đều khe khẽ nghị luận không ngớt.

Phương Quý nghe xong, tâm trạng cảm tức, mắng thầm: "Không biết xấu hổ, nói cùng thật sự như thế. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 65: Người Có Quan Hệ, Ta Có Chỗ Dựa

Theo Phương Quý, cái này Lữ Phi Nham ngược lại cũng thông minh, hắn không biết mình đến tột cùng là làm sao hàng phục yêu thú, bởi vậy đối với điểm này, cũng lặng thinh không đề cập tới, chỉ là một mực chắc chắn, chính mình là cùng yêu thú liều mạng cái lưỡng bại câu thương sau khi mới rút đi, chuyện về sau hoàn toàn không biết, đã như thế, không quản chính mình là dùng biện pháp gì hàng phục yêu thú, vậy cũng là lớn chiếm hắn tiện nghi.

Nếu là hắn trực tiếp liền cưỡng hàng phục yêu thú công lao, như vậy chính mình chỉ cần giảng ra lộn rùng vương chuyện, liền đem có thể đem hắn bác đến á khẩu không trả lời được, nhưng bây giờ hắn không có nói như vậy, cũng để cho mình không tiện biện bác, nói ra lộn rùng vương chuyện cũng vô dụng.

Lộn rùng vương cũng có khả năng là ở Anh Đề yêu thú trọng thương sau khi đem hàng phục a. . .

Một niệm đến đây, lập tức cười lạnh nói: "Luôn miệng nói chính mình một thân thương, ta làm sao nhớ tới người đào tẩu lúc đang yên đang lành, người có dám hướng về người xin thề cái này một thân thương là cùng Anh Đề chém giết lúc lưu lại, nếu có giả tạo liền chết rồi cả nhà người già trẻ sao?"

Lữ Phi Nham nghe được lời này, đã là giận tím mặt, hắn là thân phận gì, đường đường tiên môn đệ tử, nơi nào sẽ hơi một tí như thằng bé con cũng

tựa như liền thề xin thề, nhưng bây giờ chỉ thấy được chu vi nhiều người như vậy đều hướng mình nhìn lại, hơn nữa chính mình cái này một thân thương xác thực là mình cùng Diệp Chân lẫn nhau lưu lại, lại là mất mặt, quát lên: "Ta tâm bằng phẳng, làm sao sợ cái gì lời thề?"

"Ha ha, tìm người lấy mạng ngoại trừ Nhạc Xuyên cùng Chu Tử Do hai vị sư huynh, còn đến thêm vào người một chuỗi gia gia. . ."

Phương Quý lập tức cười gằn một tiếng, nói tiếp: "Bất quá Phương lão gia ta là cái giảng đạo lý người, người nếu nói người cùng yêu thú lưỡng bại câu thương, vậy hẳn là không chỉ trên người người có thương tích, Anh Đề trên người cũng có thương tích chứ?" Nói chuyển hướng Nhan Chi Thanh, nói: "Nhan sư tỷ người đến cho phân xử thử, đương thời ta dẫn theo Anh Đề đi cứu các người thời điểm, con kia Anh Đề trên người lại là có thương tích không có?"

Nhan Chi Thanh chậm rãi ngẩng đầu lên, đương thời Phương Quý dẫn theo Anh Đề từ trên trời giáng xuống, khi đó nàng đã bị thương nặng, thực tại biện không chân thực, nhưng nghĩ kỹ lại, Anh Đề một mình cuốn lấy Ma Lang vương chén trà nhỏ lâu dài, hung hãn không ngớt, thực tại không giống bị thương đáng vẻ, lại thêm vào nàng tin tưởng Phương Quý, liền chậm rãi gật gật đầu, nói: "Ta có thể làm vì Phương Quý sư đệ làm chứng, Anh Đề yêu thú đương thời vẫn chưa bị thương, bây giờ nó tuy rằng bị thương rất nặng, chính đang tại Dị thú phong chữa thương, lại là cùng Ma Lang vương chém giết lúc bị thương!"

"Tốt, lại như vậy giúp hắn, một điểm cũ tình cũng không niệm sao?"

Lữ Phi Nham oán hận nhìn Nhan Chi Thanh một chút, đáy mắt lóe qua mấy vệt tàn nhẫn ý.

Mà càng thông hận, nhưng là Phương Quý, vốn đến mình rất sớm thiết tưởng tốt cục diện, ôn thao thắng lợi, làm sao thiên bị cái này tiểu nhi mấy câu nói khiến cho cục diện hỗn loạn tung bùng, cái miệng đó như vậy lạnh lợi, ngược lại không như người đàn ông, trái lại như cái bà nương. . .

. . . Nếu chính mình không có lưu lại hậu chiêu, nói không chắc thật bị hấn hỗn đi qua!

Mà chu vi đồng môn, hiển nhiên Phương Quý cùng Lữ Phi Nham các chấp nhất từ, từng cái có lý, cũng mê man lên.

Bây giờ cục diện này bên trong, thật là khó phân biệt rất nhiều thật giả.

Nhưng có một chút rất xác định, Lữ Phi Nham trực tiếp kiện cáo Phương Quý mưu hại Trương Xung Sơn, tựa hồ cũng không thể nào nói tới phục người.

"Hùng sư huynh. . ."

Cũng là ở đây hỗn loạn tung bùng lúc, bỗng nhiên xa xa truyền đến một tiếng đau thương căm giận thanh âm già nua.

Mọi người đều quay đầu nhìn lại, liền thấy cách đó không xa có người nâng một cái trên người mặc áo vàng râu đen ông lão chạy tới, ông lão kia một mặt đau thương căm giận, lão lệ tung hoành, đi tới Công Đức điện trước, liền kéo lại Hùng trưởng lão cánh tay, rơi lệ nói: "Hùng sư huynh, ngươi phải làm chủ cho ta a, ta Trương Toàn Hà, xuất thân Thái Bạch tông, rời núi sau khi, lại giúp sư môn quản lý làm ăn, hiệu lực đầy đủ ba mươi năm, không dễ dàng mới đến một ấu tử, đưa vào tiên môn tu hành, ngóng trông hấn tương lai cũng vì tiên môn hiệu lực, ai thành nghĩ. . ."

Môi hấn run rẩy, ở trong đám người quét qua, rơi xuống Phương Quý trên người, ngón tay trở run rẩy chia sang, đáy mắt hầu như muốn chảy ra

hùng hực ngọn lửa đến: "Ai thành nghĩ lại bị như thế một cái tiểu nhi hồng rồi tính mạng của hấn a. . ."

"Lại là phụ thân của Trương Xung Sơn. . ."

"Hấn nghe nói chính mình hài tử chết, chạy đến tiên môn đòi lẽ phải đến rồi. . ."

"Nghe hấn xưng hô, lẽ nào cùng Hùng trưởng lão là người quen cũ?"

". . ."

". . ."

Chu vi chúng Tiên môn đệ tử thấy được này lão giả xuất hiện, nhất thời một mảnh kinh sợ loạn, dồn dập thấp tiếng nghị luận.

"Trương sư đệ, ngươi làm sao tự mình lại đây?"

Hùng trưởng lão bị Trương Xung Sơn cha kéo cánh tay, sắc mặt cũng tựa như có chút khó khăn, kéo hấn một cái, nhưng hấn nhất định phải quỳ, chính mình nhưng cũng không thể trực tiếp mạnh mẽ đem hấn bút lên, chỉ có thể thở dài một tiếng, nói: "Chỉ trách tiên môn không thể bảo vệ cẩn thận con trai của ngươi. . ."

"Con trai của ta nếu là hàng yêu phục ma lúc xảy ra chuyện, chỉ trách hấn mệnh không được, lão phu tuyệt không dám có hai lời. . ."

Trương Xung Sơn cha nghe vậy chăm chú nắm lấy Hùng trưởng lão ống tay áo, mắt hồ rung rung, đầy mặt đau thương căm giận, kêu lên: "Nhưng con trai của ta nhưng là bị người mưu hại a, Hùng sư huynh, ta làm vì tiên môn hiệu lực qua không ít năm, trung thành tuyệt đối, chỉ là phía dưới hài nhi không hăng hái, chỉ có như thế một cái có thể tu hành, bây giờ, lại bằng

trắng bị mất ở cái này tiểu nhi tay, sư huynh, người phải giúp ta giữ gìn lẽ phải a!"

Mà lúc này Trương Xung Sơn, thì lại cùng Diệp Chân lặng lẽ nhìn nhau một chút, che đậy đi đáy mắt vẻ đắc ý.

"Đại sự định rồi!"

Phương Quý giết người là thật, lại cứu đồng môn cũng là thật, có công cũng từng có, bằng trắng tranh chấp, cực kỳ khó quyết, nhưng vấn đề mấu chốt nhất là, Phương Quý chung quy là cái không bối cảnh, nếu có sư trưởng bảo vệ hẳn cũng còn tốt, nhưng hẳn không có, tuy rằng hẳn ở sau núi tu hành, nhưng là Lữ Phi Nham cũng cùng phía sau núi cái kia người tu hành qua, biết người kia tính tình, chính là trời sập xuống, hẳn đều lười quản.

Mà lén lút xin mời Trương Xung Sơn phụ thân lại đây, cũng là có nguyên nhân, Lữ Phi Nham biết, phụ thân của Trương Xung Sơn tuy rằng chỉ là tiên môn một cái ngoại môn chấp sự, tu vị cũng không cao, lại là đã từng cùng Hùng trưởng lão đồng môn tu hành, có người nói Hùng trưởng lão yếu ớt lúc, còn nợ qua ân tình của hẳn, có tầng này quan hệ ở, Hùng trưởng lão làm sao có thể ngồi xem Trương Xung Sơn bằng bạch thân chết?

Phương Quý chung quy vẫn là quá nhỏ, không hiểu tiên môn bên trong rắc rối quan hệ phức tạp!

Mặc người cường từ đoạt lý, nói toạc trời đi, cuối cùng đưa đến tính quyết định tác dụng, vẫn là một ít đạo lý ở ngoài đồ vật!

"Trương sư đệ, người không cần nói nữa!"

Nghe được Trương Xung Sơn cha, Hùng trưởng lão sắc mặt nhất thời khế biến, từ từ trầm tức, phảng phất ở làm một cái gian nan lựa chọn.

Chu vi ánh mắt của mọi người, lập tức đều hướng hẳn nhìn tới.

"Sự tình thật giả, cuối cùng khó bằng các ngươi một lời mà quyết!"

Chỉ thấy Hùng trưởng lão đây mặt ý lạnh, ánh mắt không đành lòng từ quỳ gối trước người mình ngày xưa đồng môn trên mặt đảo qua, trái tim làm ra quyết định, lạnh lùng nhìn về phía Phương Quý, quát lên: "Hùng Diệp cốc đệ tử Phương Quý, ngươi cùng Lữ Phi Nham các chấp nhất từ, thật giả khó phân biệt, nhưng dù như thế nào, ngươi mưu hại đồng môn là thật, bản tọa trước đem ngươi áp xuống, tổng có thể hỏi ra cái đến tốt cùng. . ."

"Cái gì?"

Chu vi chúng đồng môn, nghe được Hùng trưởng lão, đều là kinh hãi.

Hiển nhiên Phương Quý tức sắp trở thành tiên môn mạnh nhất người mới, chính là phong quang vô hạn thời điểm, hiện nay tình thế nhanh chóng nghịch chuyển, ngược lại muốn trở thành tù nhân hay sao?

Chân tướng của sự tình khó sát, nhưng Phương Quý dù sao cũng là lập xuống đại công, trực tiếp chụp xuống hẳn thật sự được không?

Hiển nhiên mấy vị kia Giới luật đường đệ tử mỗi người nắm Khổn Tiên Tác đi tới đến đây, Nhan Chi Thanh thay đổi sắc mặt, bỗng nhiên lên trước một bước, hướng về Hùng trưởng lão bái xuống, nói: "Hùng trưởng lão cân nhắc, đến tốt cùng là Phương Quý sư đệ có tâm hại người, vẫn bị người hãm hại bị ép phản kích, việc này vẫn là tra cái rõ ràng, rồi mới quyết định tốt. . ."

Ở sau lưng nàng, Hứa Nguyệt Nhi mấy người liếc mắt nhìn nhau, cũng đều không nói một lời, theo lạy đi xuống.

Đôi với Nhan Chi Thanh mà nói, đúng là càng tin Phương Quý thật nhiều.

Dù sao trước Lữ Phi Nham mấy người một lòng muốn dẫn Phương Quý đi ra ngoài, lòng mang ý đồ xấu, nàng chính là đã sớm biết.

Hiển nhiên Nhan Chi Thanh mấy người quỳ xuống cầu xin, chu vi chúng đồng môn bên trong, cũng không khỏi nổi lên rất nhiều nghị luận, xì xào bàn tán.

"Đúng vậy, song phương đều ăn nói suông, ai cũng không có bằng chứng, trực tiếp bắt xuống, có phải là qua?"

"Muốn bắt, cũng đến hai bên đều chụp xuống, cẩn thận thăm cái rõ ràng!"

Tiếng tiếng nghị luận bên trong, cũng có người nói: "Dù sao Phương Quý chính mình cũng thừa nhận đem Trương Xung Sơn đánh rơi yêu huyết, hấn cũng không oan!"

"Có tâm hại người cùng bị ép phản kích, há có thể đánh đồng với nhau?"

". . ."

". . ."

Hùng trưởng lão nhìn quỳ gối trước mặt mình Nhan Chi Thanh mấy người, đại cau mày, lại thấy chung quanh nghị luận sôi nổi, ánh mắt phức tạp, mà ở trước người mình, Trương Xung Sơn cha lão lệ tung hoành, quỳ mãi không đứng lên, trong lòng cũng vừa là phiền muộn, lại là nôn nóng, đơn giản lại hừ một tiếng, hướng về Nhan Chi Thanh nói: "Thị phi trắng đen, ta chẳng phải biết, còn dùng người tiểu bối này đến dạy ta? Ta đem hấn

áp tải Giới luật đường, vốn là vì thâm cái rõ ràng, là của hấn, sẽ không tha, không là của hấn, cũng sẽ không oan hấn!"

Nói tay áo lớn vung lên: "Đem người mang đi!"

Mấy vị kia Giới luật đường đệ tử đã đi tới Phương Quý bên người, liền muốn đem Phương Quý bắt xuống.

Nhan Chi Thanh mấy người sôt sáng, bọn họ đều biết Giới luật đường là cái cái gì nơi đi, đi vào còn có tốt?

Chỉ là trong lòng lại là lo lắng, nhất thời cũng thúc thủ vô sách.

Bằng các nàng đệ tử thân phận, nào dám làm tức giận Hùng trưởng lão, lại cứ trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết nên tìm ai đi nói!

"Đây là xét ở quan hệ a. . ."

Một mảnh hoảng loạn bên trong, đúng là Phương Quý còn có vẻ bình tĩnh, con người vội vã chuyển, đã ý thức được vấn đề chỗ ở.

"Nguyên lai Lữ Phi Nham đòn sát thủ chôn ở nơi này. . ."

Phương Quý trong lòng thâm nghĩ, thở dài ra một hơi, cũng còn tốt chính mình cũng chôn xuống đòn sát thủ: "Người có quan hệ, ta liền không chỗ dựa?"

Ánh mắt hướng về xa xa nhìn, trong lòng thâm nghĩ: "A Khổ sư huynh cũng nên đến rồi đi. . ."

. . .

. . .

"Hắn đã tu luyện tới một kiếm nhập thần, là thiên tài a, vì lẽ đó hắn nói cái gì đều là đúng . . ."

Công Đức điện trước, đã là hoàn toàn đại loạn thì Phương Quý chính chờ mong A Khô sư huynh, cũng chính đang tại trong rừng cây liên tục đi tới đi lui, trong miệng nói đầu đầu, phảng phất ở cho mình khuyến khích, sau một hồi lâu, rốt cục quyết tâm, nhanh chân hướng về Công Đức điện đi tới.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 66: Phía Sau Núi Vị Kia

"Chuyện còn chưa nói rõ ràng, các người liền muốn bắt ta?"

Bây giờ Công Đức điện trước, cũng chính là hoàn toàn đại loạn, Phương Quý đón cái kia bốn cái cầm trong tay Khôn Tiên Thăng hướng mình đi tới Giới luật đường đệ tử, trên mặt đều là phần nộ cùng bất khuất vẻ, một phái boong boong thiết cốt đáng dấp, lớn giận dữ nói: "Lữ Phi Nham nói ta giết Trương Xung Sơn, các người liền nghe hắn, ta nói Trương Xung Sơn trước tiên muốn hại ta, các người liền không nghe? Cái này tiên môn không đạo lý có thể nói sao?"

Vừa hô, vừa liên tục hướng về bên dưới ngọn núi nhìn xung quanh, thăm trách A Khô tốc độ quá chậm.

Cũng không thể hắn không dám tới chứ?

"Người như nghĩ giảng đạo lý, đến tiên môn lao bên trong, từ từ nói đi!"

Cái kia bốn vị Giới luật đường đệ tử, nhưng lại không biết hắn là đang trì hoãn thời gian, lạnh giọng cười, vây lên đến đây, tựa hồ là lo lắng Phương Quý phản kháng, bốn người cùng nhắc lên một thân pháp lực, đem hắn vây vào giữa, một khi động thủ, lập tức mạnh mẽ bắt xuống!

"Nhan sư tử, liền như thế nhìn hắn bị người oan uổng hay sao?"

Một bên Hứa Nguyệt Nhi từ lâu đầy mặt lo lắng, lôi kéo Nhan Chi Thanh ống tay áo, sắp khóc lên.

Các nàng đều là đối với tiên môn cực kỳ thấu hiểu, lại há có thể không biết tiên môn trong đại lao quy củ, một khi đi vào, cả người là miệng đều không nói được, huống chi Phương Quý giết Trương Xung Sơn là thật, càng khó phiết đến rõ ràng quan hệ, bây giờ ngoài miệng nói là trước đem Phương Quý nắm tiến vào, lại chậm rãi thăm vấn, nhưng ai cũng biết, Phương Quý cái này đi vào, này sự kiện e sợ cũng là liền như vậy quy định sẵn tính. . .

"Hùng trưởng lão. . ."

Nhan Chi Thanh không nhịn được lại mở miệng, kêu Hùng trưởng lão một tiếng.

Hùng trưởng lão lạnh lùng nghiêm nghị ánh mắt hướng về nàng nhìn lại, cực kỳ thiếu kiên nhẫn.

Nhan Chi Thanh phía dưới lời nói lập tức không nói ra được, liếc mắt nhìn Hùng trưởng lão bên người, chính mục lộ độc hỏa gắt gao nhìn chăm chăm Phương Quý Trương Xung Sơn cha, nàng cũng biết mình lúc này bất luận nói cái gì, Hùng trưởng lão đều sẽ không thay đổi lúc này chủ ý!

Có thể làm sao đây?

Nói cho cùng, vẫn là quái Phương Quý lạy ở phía sau núi vị kia môn hạ a. . .

Hắn nếu là lúc trước đang hoàng ở lại Hồng Diệp cốc, bất luận chọn tuyển cái nào đạo truyền thừa, đều sẽ có một cái trên danh nghĩa toà sư, dù là vị này toà sư bình thường sẽ không quá để tâm dạy hắn chút gì, nhưng cái này thầy trò danh phận là ở, mà có cái này thầy trò danh phận, Hùng trưởng lão làm việc thời điểm, liền sẽ không không thêm để ý trong này

nhân quả, làm việc thời điểm, cũng sẽ không như vậy không kiêng dè chút nào!

Có thể hết lần này tới lần khác, phía sau núi vị kia. . .

Hiển nhiên bốn vị Giới luật đường đệ tử, đã đem Phương Quý vây vào giữa, Khôn Tiên Thăng trực tiếp quán vào trên cánh tay, chu vi vây xem chúng đồng môn bên trong, cũng không có thiếu cảm thấy việc này quái lạ người, dù sao bất luận Lữ Phi Nham cùng Phương Quý nói thế nào, hai bên đều không có chứng cứ, trực tiếp đem Phương Quý hạ ngục, tựa hồ qua chút, nhưng đón Hùng trưởng lão một thân uy phong, ai lại dám to gan nhiều lời?

"Chậm đã!"

Cũng ngay vào lúc này, đường núi bên trên, bỗng nhiên có một tiếng hét cao vang lên.

Trong lòng mọi người đều là cả kinh, quay đầu nhìn lại, liền thấy đường núi bên trên, có một đạo phi kiếm kiếm quang vòng vo vọt lên, phi kiếm kia bay cực nhanh, nhưng chính xác nhưng có điểm kém, chuyển hướng lúc, suýt nữa đụng vào trên cây, kiếm trên người kia, vội vàng từ vươn mình nhảy xuống, thở hồng hộc hướng về Công Đức điện chạy vội tới, một mặt lo lắng, cũng không phải A Khổ sư huynh là ai?

Phương Quý mắt thấy A Khổ sư huynh đến rồi, trên mặt không nhịn được lộ ra nụ cười, nhưng lại vội vàng giả ra đau thương cảm giận đáng vẻ.

. . .

. . .

"Bái kiến Hùng trưởng lão. . ."

A Khô sư huynh đi tới gần, vội vàng hướng về Hùng trưởng lão quỳ gối.

Hùng trưởng lão lạnh lùng liếc hẳn một cái, nói: "Người lại có lời gì nói?"

A Khô sư huynh hít một hơi thật sâu, liền đứng lên đến, nói: "Đệ tử không dám, ta là thế Mạc tiên sinh đến nói chuyện!"

"Mạc tiên sinh?"

Nghe được danh xưng này, Hùng trưởng lão cùng vị kia Công Đức điện chấp sự mấy người, đều hơi thay đổi sắc mặt.

Mà ở cái này Công Đức điện trước đệ tử cấp thấp, lại đều mặt lộ vẻ vẻ mê man, cũng không biết Mạc tiên sinh là ai.

Chỉ có Lữ Phi Nham, nghe được danh xưng này, sắc mặt bỗng nhiên trở nên hơi đại ra.

Mạc tiên sinh. . .

Phía sau núi cái kia kẻ tàn phế, lại sẽ để A Khô lại đây truyền lời?

"Hắn. . ."

Hùng trưởng lão trong lòng cũng là làn sóng phập phồng, phần này ngạc nhiên nghi ngờ, cũng không so Lữ Phi Nham đến ít, thậm chí càng khiếp sợ hơn, nhưng hẳn chung quy dưỡng khí công phu không sai, hơi run sau, liền đã mạnh mẽ đè xuống trong lòng kinh ngạc, trên mặt khôi phục trước đây lạnh lùng nghiêm nghị vẻ, tay áo lớn hơi phe phẩy, như là run rơi cái gì, trong miệng chỉ nhàn nhạt nói: "Không ở phía sau núi ở lại uống rượu, lại muốn nói gì?"

A Khô sư huỳnh chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt một mảnh thành thật câu nệ, ánh mắt lại thật lòng nhìn Hùng trưởng lão, cất lực để chính mình tiếng nói có vẻ trấn định: "Màn. . . Mạc tiên sinh muốn ta tới hỏi một chút người, người cái này Giới luật đường trưởng lão, có còn muốn hay không làm rồi?"

. . .

. . .

"Bá. . ."

Nghe được câu nói này, Hùng trưởng lão sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

Mà mọi người xung quanh thì lại càng là kinh hãi, nghĩ thâm cái kia Mạc tiên sinh là ai, dám như vậy đối với Hùng trưởng lão nói chuyện?

Phải biết, Hùng trưởng lão chấp chương Giới luật đường, cái kia là cái gì loại thân phận, Thái Bạch tông bên trong, ngoại trừ tông chủ Khuất Trường Hà, cùng với ba đại trưởng lão Liễu Chân, Bạch Thạch, Hỏa Hậu Quân ở ngoài, thân phận cao quý nhất, quyền lực lớn nhất, chính là Hùng trưởng lão, đừng nói cái này cái gì Mạc tiên sinh, coi như là Bạch Thạch trưởng lão bọn họ, cũng sẽ không dùng loại này khẩu khí đối với Hùng trưởng lão nói chuyện chứ?

Ở mọi người xung quanh một mảnh ngây người như phỗng kinh ngạc bên trong, Hùng trưởng lão cũng là sắc mặt thay đổi trong nháy mắt, phần nộ, kinh ngạc, ngạc nhiên nghi ngờ các loại vẻ mặt, đều từ trên mặt hắt lóe qua, hầu kết trên dưới lặn, qua một lát, mới quát lên: "Ta. . . Lão phu. . . Chấp chương Giới luật đường, bầm môn quy làm việc, cái kia. . . Cái kia phía sau núi phé. . . Hấn, hấn làm sao dám như vậy chỉ trích ta?"

Đón Hùng trưởng lão lửa giận, A Khổ sư huynh thành thật liền cái cổ cũng rút lại lên, lúng túng nói: "Đệ tử cái này liền không hiểu, Mạc tiên sinh chỉ là. . . Chỉ là để đệ tử lại đây hỏi câu này, những khác. . . Cái gì khác cũng không giảng. . ."

Ngừng lại một chút, lại nói: "Đệ tử cũng là tin tưởng trưởng lão sẽ bảm công làm việc. . ."

Hùng trưởng lão hít một hơi thật sâu, mạnh mẽ đem trái tim lửa giận ép xuống, nỗ lực duy trì trái tim tỉnh táo, bất quá, cũng chỉ có chính hắn nói rõ được, cái này một cỗ ở trong lồng ngực thiêu đốt lửa giận, bên trong lại có nhiều ít là sợ hãi.

Hắn chỉ là trầm mặc rất lâu, mới nói: "Lão phu tự nhiên sẽ là bảm công làm việc, không cần người khác tới dạy ta. . ."

Nghe hắn nói lời này, bên cạnh Trương Xung Sơn lão phụ run rẩy liền muốn quỳ xuống, kêu lên: "Hùng sư huynh. . ."

"Người không cần nhiều lời!"

Hùng trưởng lão ngắt lời hắn, ánh mắt chậm rãi từ Phương Quý trên mặt quét qua, sau đó lại từ từ đảo qua bây giờ chính ngậy người như phỗng Lữ Phi Nham cùng Diệp Chân hai người, trái tim chậm chước một lúc lâu, mới trầm tiếng quát lên: "Các người bang này tiểu nhi, các chấp nhất từ, thật giả khó phân biệt, lại là đem tiên môn xem là kẻ ngu si hay sao? Đến tột cùng là Trương Xung Sơn ám hại Phương Quý trước, Phương Quý bị ép phản kích, vẫn là Phương Quý tiên sinh ác ý, ám hại Trương Xung Sơn, việc này nếu là các người thân thấy, liền không khó biện cái thật giả. . ."

Nói đến chỗ này, hắn chậm rãi từ trong hàm răng đẩy ra vài chữ: "Các người có người nào muốn ném thử sư hồn tư vị sao?"

"Bá. . ."

Người chung quanh sắc mặt tất cả đều đại biến, như nghe được cái gì quỷ quái truyền thuyết.

Sưu hồn thuật, người người đều biết, tuy là tiên môn bí pháp, so với yêu ma thuật còn ác độc hơn.

Sưu hồn lúc, cố nhiên có thể từ người thần hồn trong, tìm tới tự mình nghĩ biết đến đáp án, nhưng cũng sẽ cấp người thần hồn lưu lại nghiêm trọng hậu họa, sưu hồn sau khi, coi như không chết, cả người cũng gần như biến thành ngớ ngẩn.

Vì lẽ đó, đây căn bản không phải một cái bình thường có thể vận dụng thủ đoạn!

Hùng trưởng lão nếu đem lời này nói ra, vậy nói rõ trong lòng phần nộ, đã đạt tới cực điểm.

Diệp Chân sắc mặt trắng bệch, quay đầu nhìn Lữ Phi Nham một chút, chỉ thấy Lữ Phi Nham vào lúc này, ánh mắt chỉ là nhìn phía sau núi, biểu hiện ngây người như phỗng, đầy mặt đều là phần nộ cùng vẻ không cam lòng, tựa hồ không nghe thấy Hùng trưởng lão, nhưng Diệp Chân cũng không dám kéo dài thêm, tiểu quỷ kia có phía sau núi người bảo đảm, Lữ Phi Nham sư huynh lại có sư trưởng chăm sóc, muốn sưu hồn, cái kia lục soát ai hồn a?

Hắn bỗng nhiên quỳ trên mặt đất, kêu lên: "Hồi bẩm Hùng trưởng lão, đương thời chúng ta rất xa mai phục yêu thú, chỉ nhìn thấy Trương Xung Sơn sư đệ cùng Phương Quý sư đệ hai người bỗng nhiên đánh lên, đến tột cùng là ai trước tiên ra ủy, thật là không biết a. . ."

Hiên nhiên chu vi vô số ánh mắt đều hướng mình nhìn lại, hấn cũng nhất thời chột dạ, nuốt ngậm nước bọt, rồi nói tiếp: "Bất quá , bất quá. . . Xuất hiện ở núi trước, Trương Xung Sơn sư đệ xác thực đã từng tìm tới ta, để ta chủ động đi mời Phương Quý sư đệ cùng chúng ta cùng đi ra núi, này sự kiện Nhan sư tỷ cũng có thể làm chứng , còn. .. Còn trong lòng hấn muốn điều gì, ta thật không biết a. . ."

Hấn nói là không biết, lại hầu như tương đương đem tất cả chuyện nói hết ra.

Hùng trưởng lão lạnh lùng nhìn hấn, trong đôi mắt hầu như muốn phun ra lửa, trong kẽ răng đẩy ra vài chữ: "Người làm chuyện tốt!"

Diệp Chân trong lòng càng là sợ hãi lên, bỗng nhiên chỉ vào Lữ Phi Nham, kêu lên: "Lữ sư huynh trong tay, liền có một khối ảnh ngọc, bên trong ánh roi xuống Phương Quý cùng Trương Xung Sơn giao thủ cái bóng, là thật hay giả, vừa nhìn liền biết. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 67: Chân Chính Chỗ Dựa

Hùng trưởng lão nghe được lời ấy, trái tim càng là phẫn nộ, bỗng nhiên một đạo thần thức quét ra, ở Lữ Phi Nham trên người quay một vòng, rồi sau đó chau mày, nhắc chuông lẳng không chớp tới, Lữ Phi Nham trong lòng ngực, liền đã có một khối ngọc bội bay ra, Hùng trưởng lão đem ngọc bội chớp vào trong tay, một đạo pháp lực đánh vào, ngọc bội kia trong, lập tức tỏa ra rất nhiều quang mang, ánh ở trong hư không, lộ ra một bộ cảnh tượng.

Chỉ thấy cái kia cảnh tượng trong, chính là một mảnh sâu thẳm thung lũng, xa xa đang có hai bóng người ác chiến không ngớt, cái bóng cũng không rõ ràng, nhưng ngờ ngờ cũng có thể phân biệt ra được là Phương Quý cùng Trương Xung Sơn, chu vi chúng đồng môn thấy, liền đều ngưng thần quan sát lên.

Hình ảnh thật là ngắn gọn, chỉ vờ tới hai người tranh đấu một lát, lại là Phương Quý chiếm thượng phong, một kiếm đem Trương Xung Sơn Kim Quang Thần Ngự pháp thần thông đánh tan, miễn cưỡng đánh vào yêu huyết trong, mà vào lúc này, cảnh tượng chính nhanh chóng rút ngắn, nghĩ là cầm trong tay ảnh ngọc người cũng đang nhanh chóng tiếp cận, cuối cùng tránh đến mấy tránh, liền hoàn toàn biến mất, hẳn là pháp lực đoạn đi, không kịp đập xuống cái khác.

Nhìn thấy cái này cảnh tượng, tất cả mọi người sắc mặt đều trở nên hơi vi diệu lên.

Cái này cảnh tượng, vừa lúc có thể chứng thực Trương Xung Sơn là Phương Quý giết chết, ít nhất là hấn đẩy vào yêu huyết trong, thế nhưng, thiên lại võ tới hai người bọn họ đấu đá một lúc lâu, như vậy cái này liền lại không phải Phương Quý đánh lén mưu hại, ít nhất nói rõ, ở một đoạn này cảnh tượng trong, hai người đều là nghĩ muốn đối phương tính mạng, cuối cùng Trương Xung Sơn bỏ mình, cái kia chỉ là bởi vì Trương Xung Sơn bản lĩnh không bằng Phương Quý thôi.

"Hùng. . . Hùng sư huynh. . ."

Hoàn toàn yên tĩnh bên trong, Trương Xung Sơn cha bỗng nhiên cao giọng gọi lên: "Chuyện này. . . Cái này chẳng phải là tiểu tặc kia mưu hại Ngô nhi bằng chứng? Người thân là Giới luật đường trưởng lão, bầm công chấp pháp, cũng không thể ngồi xem Ngô nhi hàm oan mà chết a. . ."

Ở cái này một mảnh kêu rên trong, Hùng trưởng lão sắc mặt càng khó coi.

Nếu Phương Quý trước không có thừa nhận Trương Xung Sơn là hấn giết, vậy này ảnh ngọc vừa ra, tự nhiên chính là bằng chứng, coi như là phía sau núi người kia ngang ngược ngăn cản, hấn cũng có thể trực tiếp đem Phương Quý bắt xuống, hết lần này tới lần khác Phương Quý từ vừa mới bắt đầu sẽ không có phủ nhận qua điểm này, hấn giảng, chỉ là mình bị bách phản kích mà thôi, cái này ảnh ngọc bên trong lưu giữ cảnh tượng, trái lại không cách nào chứng minh cái gì.

Nhất thời tâm loạn như ma, phiền nhiễu không chịu nổi, trong lòng chỉ là nghĩ: "Vì sao phía sau núi cái kia phế nhân bình thường vạn sự không để ý tới, chỉ biết là thương xuân bi thu, chính là tiên môn tao ngộ gặp cường địch áp sát, hấn đều chưa chắc sẽ nhắc lên kiếm, bây giờ ngược lại muốn ra tay rồi? Chỉ là bởi vì cái này tiểu nhi là hấn đệ tử? Trước đây hấn cũng thu

qua mấy cái đệ tử, có người chết ở bên ngoài, hấn không hỏi một tiếng qua một tiếng. . ."

Như không có phía sau núi người làm dư, chuyện này đối với hấn tới nói cực kỳ đơn giản , bất quá là chuyện một câu nói thôi, hết lần này tới lần khác phía sau núi người kia để A Khổ lại đây hỏi hấn một câu, hấn liền lập tức lòng tràn đầy làm khó dễ, không biết nên làm như thế nào.

Nhưng hết cách rồi, chung quy phải bảm công chấp pháp chứ?

Hấn sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nhìn về phía Diệp Chân cùng Lữ Phi Nham, gằm thét nói: "Vừa có như thế chứng cứ, vì sao không sớm lấy ra? Huống hồ vừa là Trương Xung Sơn cố ý để người mời Phương Quý xuống núi, việc này người cũng nên sớm chút nói cho ta, ta không biết hai người các người trong lòng đang suy nghĩ gì, nhưng che che giấu giấu, bản thân liền không đạo lý, người đến a, tốc đem hai người này bắt xuống, áp ở Giới luật viện, lúc nào nhượng bọn họ mở miệng đem tất cả biết đến sự tình nói ra, lúc nào chân tướng nhất định rõ ràng khắp thiên hạ!"

Quy trên mặt đất Diệp Chân nhất thời đảm hãi, muốn nói cái gì, lại không dám nói.

Mà Lữ Phi Nham thì lại bỗng nhiên có chút tâm tình kích động, hướng về A Khổ kêu lớn lên: "A Khổ, người đi hỏi một chút hấn tại sao, ban đầu ta cũng là với hấn học được kiếm, ta còn dâng vô tận hậu lễ, dựa vào cái gì hấn liền đối với ta mặc kệ không hỏi, cũng không dạy ta thật đồ vật, lại ở ta gặp phải phiền toái lúc bỏ mặc, dựa vào cái gì cái này tiểu nhi có việc, hấn lại sẽ ra lời hỏi dò?"

Hiển nhiên hấn lúc này đã có chút điên cuồng thái độ, bên cạnh Giới luật đường đệ tử vội vàng đem hấn áp xuống, liền miệng đều lấp kín.

Lữ Phi Nham giã dựa không ngớt, trong mắt lại có chút nước mắt chảy xuống.

Mà ở Hùng trưởng lão bên cạnh, Trương Xung Sơn cha nhìn thấy Hùng trưởng lão lại bắt xuống Diệp Chân cùng Lữ Phi Nham, cũng là biểu hiện đại ra, cực kỳ phức tạp nhìn về phía Hùng trưởng lão.

Hùng trưởng lão đón ngày xưa đồng môn ánh mắt, sắc mặt một mảnh lạnh nhạt, chỉ là nói: "Trương sư đệ yên tâm, ta vừa là Giới luật đường trưởng lão, liền chắc chắn bảm công xử sự, nếu thật sự là cái này tiểu nhi lòng mang ác ý hại nhà người công tử, ta tuyệt không tha cho hắn, nhưng. . . Nếu như đúng là lệnh lang trước tiên nổi lên ác ý, vậy chúng ta dù có tình đồng môn, ta vậy. . ."

Nói đến chỗ này, lắc lắc đầu, lại không hề tiếp tục nói.

Trương Xung Sơn cha nghe được lời ấy, đã là đầy mặt đau thương căm giận, lại một câu nói cũng không nói được.

Vào lúc này, Diệp Chân cùng Lữ Phi Nham, cũng đã bị người bắt xuống, Khôn Tiên Tác chặt chẽ vũng vàng lên thân, đứng là bên cạnh Phương Quý một thân ung dung, xóa đi trên mặt nước mũi con mắt, khiêu mũi chân người không liên quan như thế ở cái kia xem trò vui, Hùng trưởng lão liếc hắn một cái, ở trước mặt nhiều người như vậy, hắn liền như thế buông tha tiểu tử này cũng không phải sự việc, trong lòng hơi do dự, không thể làm gì khác hơn là quát lên: "Phương Quý!"

"Ta ở!"

Phương Quý phản ứng lại, gấp vội vàng kêu lên: "Hùng trưởng lão xử sự công chính, đệ tử vô cùng cảm kích. . ."

"Lời ấy lời nói còn sớm!"

Hùng trưởng lão hừ lạnh một tiếng, gầm thét nói: "Sự tình ngọn nguồn tra đến rõ ràng trước, ngươi cũng không thể tách rời quan hệ, người đến a, đem hấn áp tải giới. . ." Nói đến chỗ này, bỗng nhiên khóe mắt miết qua A Khô, giọng nói liền không nhịn được một dừng, tiếp tục nói: "Áp tải phía sau núi, bất cứ lúc nào chờ đợi thâm vấn, không có tiên môn mệnh lệnh, không thể rời đi phía sau núi nửa bước!"

Chu vi chúng đệ tử nghe xong, nhất thời vang lên một mảnh trầm thấp ồ lên.

Một cái nhót vào tiên lao, một cái áp tiến vào phía sau núi, cái này khác biệt tựa hồ cũng quá hơi lớn đi. . .

Đúng là A Khô, nghe vậy vội vã tiến lên đáp ứng: "Đệ. . . Đệ tử rõ ràng!"

Hấn tựa hồ là bị Hùng trưởng lão nghiêm khắc thủ đoạn chấn nhiếp, cho đến lúc này, nói chuyện đều có chút run rẩy.

Tiến lên tính chất tượng trưng đứng ở Phương Quý sau lưng, cái này liền đại biểu chính mình là ở áp hấn về phía sau núi, Phương Quý hoạt động hoạt động cánh tay chân, cũng biểu hiện một bộ cam nguyện bị áp tải đi đáng dấp , bất quá sắp tới đem xuống núi lúc, hấn chợt lại nghĩ tới một chuyện, quay đầu nhìn vị kia Công Đức điện trước chấp sự, nói: "Tuy rằng muốn áp ta về phía sau núi, nhưng ta công đức vẫn là ở chứ?"

Chu vi không biết bao nhiêu người mặt lộ vẻ không nói gì về, liền Nhan Chi Thanh đều có chút bất đắc dĩ.

Cái kia chấp sự cũng miễn cưỡng phát phát tay, nói: "Ngươi hàng phục yêu thú là thật, cứu đến đồng môn là thật, nên có công đức tất nhiên là có ,

bất quá vụ án này thâm ra rồi kết quả lúc, tiên môn làm sao phạt người, cái kia không phải ta có thể quản được!"

"Có công đức liền được!"

Phương Quý yên tâm, bị A Khổ áp, một đường đi bộ xuống núi.

Mà ở một bên khác, Lữ Phi Nham nhìn phía sau núi phương hướng, ánh mắt cũng đã đại ra. . .

Chu vi chúng đệ tử thấy không có gì náo nhiệt có thể liếc nhìn, cũng đều ai đi đường nấy, chỉ là ngày hôm nay ở Công Đức điện trước nhìn thấy một màn một màn, thực tại náo nhiệt phi thường, trong vòng nửa năm, đều không lo không có đề tài câu chuyện, Hứa Nguyệt Nhi cũng là một mặt mừng rỡ, ôm Nhan Chi Thanh cánh tay, cười nói: "Quá tốt rồi, quá tốt rồi, không nghĩ tới phía sau núi vị kia lợi hại như vậy, một câu nói liền giải cái này phiền toái lớn. . ."

"Trọng điểm không ở phía sau núi vị kia có lợi hại hay không, mà ở chỗ. . ."

Nhan Chi Thanh trên mặt, cũng có chút thả lỏng, chỉ là càng nhiều chính là trong lòng nghi ngờ, lẩm bẫm nói: "Hắn lại thật gặp qua hỏi việc này. . ."

Hứa Nguyệt Nhi cười nói: "Mặc kệ nó, tiểu bại hoại có cái này cái núi dựa lớn, ai dám oan hắn?"

Cũng liền vào lúc này, bên cạnh đang có một người trải qua, lại là Hồng Diệp cốc đệ tử Triệu Thái Hợp, hắn vốn cũng là ngày hôm nay làm náo động lớn nhân vật, kết quả sau đó sự tình liên tiếp phập phồng, hấp dẫn đi tới ánh mắt của mọi người, hắn cũng thành một cái xem trò vui, bây giờ vừa vặn nghe được Hứa Nguyệt Nhi, hắn bỗng nhiên mỉm cười, nhàn nhạt mở miệng nói: "Hắn chỗ dựa, sợ không phải phía sau núi vị kia. . ."

Nhan sư tử hơi kinh hãi, ngẩng đầu nhìn thì Triệu Thái Hợp đã đi xa.

...

...

Cũng là vào lúc này, đã bị A Khô sư huynh áp lui về phía sau núi đi tới Phương Quý, xuyên qua một mảnh cánh rừng sau khi, liền quỳ quỳ sùng sùng quay đầu lại xem xét một chút, thấy khoảng cách Công Đức điện đã xa, yên tâm nói: "Bọn họ đã không nhìn thấy chúng ta chứ?"

A Khô sư huynh so với hắn còn muốn sốt sắng, vóc người cứng ngắc trở về quay đầu lại: "Hắn là không nhìn thấy. . ."

Phương Quý thở phào nhẹ nhõm, hi da khuôn mặt tươi cười nghiêng đầu đến, nói: "A Khô sư huynh đóng kịch không tệ lắm. . ."

A Khô sư huynh nghe vậy, hai cái lông mày đều buông xuống, vẻ mặt đau khổ nói: "Người còn nói sao, lá gan cũng quá hơi lớn, đương thời nhận được thư của người, ta liền lập tức chạy đi cầu tiên sinh, kết quả tiên sinh. . . . Hắn là từ trước đến giờ không để ý tới những thứ này chuyện, hắn cho rằng đây là chúng ta chính mình phiền phức, hắn hẳn là cho rằng đây là chúng ta chính mình phiền phức, nên do tự chúng ta giải quyết đi. . ."

"Người không cần thể hắn giải thích, hắn chính là mặc kệ. . ."

Phương Quý bĩu môi, lại lại đắc ý lên: "Nhưng lại như ta đã nói với người như thế, ta tìm hắn hỗ trợ, hắn lười giúp, nhưng chúng ta có thể làm bộ hắn hỗ trợ a. . ."

A Khô một mặt lo lắng: "Sư trưởng như núi, mượn danh nghĩa sư trưởng danh nghĩa nhưng là tội lớn a. . ."

"Yên tâm yên tâm. . ."

Phương Quý đắc ý cười nói: "Tiên sinh như vậy lười, chúng ta tìm hẩn hỗ trợ hẩn mặc kệ, cái kia có người tìm hẩn đi cầu chúng thì hẩn cũng lười phủ nhận a. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 68: Một Thanh Hủ Kiếm

"Quá không công bình. . ."

Thái Bạch tông phía sau núi, Phương Quý nằm ở thoải mái nhất một gốc cây cây cỏ thụ xuống, bên cạnh một tấm lá sen phía trên, bày một đồng táo chua còn có một con gà mập, hấn "Phốc" một tiếng đem một viên táo chua hạch phun ra mấy trượng xa, sau đó hướng về bên cạnh cắt rau lang A Khổ sư huynh nói: "Người nói tiên môn là không phải là đối ta quá không công bình, rõ ràng này sự kiện chính là Lữ Phi Nham hãm hại ta, kết quả còn muốn trừ ta hai ngàn công đức, phạt ta ở sau núi diện bích một năm, cõi đời này còn có công đạo sao? Còn có thiên lý sao? Còn có giới luật sao?"

A Khổ sư huynh bắt đắ dĩ đem một cái cỏ bỏ vào khuôn bên trong, nói: "Phương Quý sư đệ, kết quả này đã rất tốt rồi, dù sao Trương Xung Sơn là chết ở trong tay người, tuy rằng Diệp Chân đã thú nhận Trương Xung Sơn quả thật có mưu hại người ý nghĩ trước, nhưng mạng người quan trọng, tiên môn cũng đến làm cái dáng vẻ đi ra, chỉ là trừ người hai ngàn công đức, đã là tiên môn hạ thủ lưu tình xử phạt thủ đoạn rồi!"

Phương Quý lại ném một viên táo chua tiến vào trong miệng, nói: "Còn có diện bích một năm đây!"

A Khổ sư huynh nói: "Ai cũng biết, ý tứ ý tứ thôi!"

"Tiên môn thật tẻ nhạt. . ."

"Đừng nói như vậy, tiên môn cũng là sĩ diện a!"

"Hừ hừ. . ."

Phương Quý cân nhắc xuống, bỗng nhiên nói: "Sau đó cái kia Lữ Phi Nham cùng Diệp Chân trừng phạt kết quả làm sao?"

A Khô sư huynh nói: "Diệp Chân biết đến không báo, đã trúng mấy roi, lột bỏ ba ngàn công đức, mà Lữ Phi Nham nhưng là bị hấn sư tôn Thanh Lâm Chân Nhân bảo vệ, tội lỗi phần lớn do Diệp Chân đẩy xuống, Lữ Phi Nham đúng là không có đại sự, chỉ là lần này công đức, nửa phần không có đến, có người nói bây giờ đã bị Thanh Lâm Chân Nhân thật tốt giáo huấn qua, hiện nay chính đang tại Tư Quá nhai diện bích, thật tốt tiếp thu giáo huấn, cái kia Tư Quá nhai diện bích, có thể cùng người cái này diện bích không giống, lạnh lẽo nơi, lại không có nửa phần linh khí, cái kia quả thật là phải bị tội!"

"Ha ha, rõ ràng chính là hấn muốn hại ta, đúng là chỉ diện bích mấy ngày coi như xong, tiên môn cũng thật là công đạo!"

Phương Quý không nhịn được cười gằn một tiếng.

A Khô sư huynh hít một tiếng, nói: "Lữ Phi Nham dù sao cũng không phải người thường, xuất thân Ly thành Lữ thị bộ tộc, lại là Thanh Lâm Chân Nhân ái đồ, tương lai có hi vọng tiến vào Thanh Khê cốc, tiên môn đương nhiên cũng phải cho hấn sư tôn mấy phần mặt, ai, Phương Quý sư đệ, chuyện lần này kỳ thực đã rất may mắn rồi. . ." Nói hướng về nhà tranh liếc mắt một cái, giảm thấp thanh âm nói: "Trước ta vẫn đang lo lắng, cũng không nghĩ tới, Hùng trưởng lão lại thật không có tìm đến Mạc tiên sinh xác thực một cái câu nói kia, cũng làm cho ta thở phào nhẹ nhõm. . ."

"Điều này nói rõ Mạc lão cứu danh tiếng so với tượng tượng càng to lớn hơn a. . ."

Nghe lời này, Phương Quý cũng là ánh mắt sáng lên, có vẻ hơi hưng phấn.

Từ khi tiến vào phía sau núi, hắn liền phát hiện Mạc Cửu Ca cùng tiên môn tiên nhân tầm thường không giống, tuy rằng nhìn hắn trong ngày thường không có việc gì, suốt ngày đờ ra, nhưng bất kể là hắn cái kia lấy "Thái Bạch" hai chữ mệnh danh kiếm đạo, vẫn là hắn lúc trước nói tới từng ở tiên môn bố trí đại trận hộ sơn lúc có thể điều động linh mạch sự tình, đều nói rõ hắn thân phận cực cao, địa vị cực cao, vì lẽ đó lần này hắn cũng lấy mạng người quan tòa sau khi về núi, trái lo phải nghĩ, mới cho A Khổ sư huynh gửi phong thư, để cho hắn ở lúc máu chốt dùng ý đồ này tới cứu mình. . .

Không phải là không có lo lắng, dù sao Mạc Cửu Ca ở tiên môn bên trong cũng là xung tên, tuy rằng rất ít người ở bên ngoài nói, nhưng ngầm gọi hắn là phé nhân cũng không ít, nhưng nghĩ đến một điếm mặt mũi hay là nên có, lại không nghĩ rằng, hắn cái này kẻ tàn phé mặt mũi so với tướng tượng còn muốn lớn hơn, chỉ là xem đương thời Hùng trưởng lão nghe được tên hắn sau khi sắc mặt kia biến hóa, liền có thể rõ ràng!

Này ngược lại là điều thật lớn chân , nhưng đáng tiếc cái này chân có chút lười!

Trái tim cảm khái sau khi, lại không nhịn được than thở: "Cái này tiên sinh vẫn là không dựa dẫm được, tiên môn nước lại như thế sâu, như thế hèn, lần này ta cũng cùng Lữ Phi Nham kết tử thù, thậm chí ngay cả cái kia Hùng trưởng lão đều xem ta không quá vừa mắt, sau đó có thể dựa vào ai yêu. . ."

"Ở tiên môn bên trong, có thể dựa vào, chỉ có bản lãnh của chính mình!"

A Khô sư huynh đang nói ra câu nói này thì sắc mặt lại là ít có chăm chú.

Phương Quý gật gật đầu, đang muốn lại nói, chợt thấy xa xa hừ hừ hai tiếng, sau đó liền thấy lợn rừng vương dẫn một hàng heo rừng nhỏ chậm rãi lại đây, Phương Quý lập tức nhảy lên, cầm A Khô sư huynh khuông bên trong nộn cỏ, một mặt nhìn nọt tiến lên nghênh tiếp, vừa hòa ái dễ gần cho ăn đám kia heo rừng nhỏ, vừa chân chó cho lợn rừng vương gãi cái bụng, quay đầu hướng về A Khô sư huynh khuyên nhủ: "Chúng ta kỳ thực bao nhiêu vẫn có bắp đùi có thể ôm. . ."

Trước đây hẳn ở tiên môn bên trong, chỉ biết là lợn rừng vương là tiên môn một bá chủ, nhưng ở Anh Đề yêu cốc bị lợn rừng vương cứu giúp qua sau, mới rõ ràng cái này cũng thật là vị đại gia cấp, theo A Khô sư huynh nói, lợn rừng vương bản lĩnh lớn bao nhiêu, hẳn cũng không rõ ràng, chỉ biết là theo từng ở ở ngoài du lịch Mạc Cửu Ca trở lại Thái Bạch tông, trên danh nghĩa, nó chỉ là một con nuôi thả ở núi trong Linh thú, trên thực tế, ở tiên môn ghi chép Trân thú phổ trên, địa vị của nó còn cao hơn tại bình thường trưởng lão đây. . .

Có người nói có một lần, tông chủ đến phía sau núi thì nhìn thấy lợn rừng vương, còn chấp tay kêu một tiếng "Đạo hữu" !

Lợn rừng vương đều không phản ứng hẳn!

...

...

"Ngươi cái này Giới luật đường trưởng lão có còn muốn hay không làm rồi?"

Mà ở Phương Quý chính ân cần ôm lộn rừng vương bắt đui thì Mạc Cửu Ca đang nằm ở xa xa nhà tranh trước trên ghế mây, trong lòng ngực ôm một bình rượu, khóe miệng chẳng biết lúc nào, đúng là lộ ra một vết ý cười, tự lẩm bẩm: "Câu nói này nói không khỏi quá không có khí thế, nếu thực sự là phụng mạng của ta đi, liền nên trực tiếp cầm kiếm chỉ vào mũi hỏi một chút Hùng Bình: Ngươi có còn muốn hay không sống?"

Cái này một tia ý nghĩ đúng là để cho hấn hiềm thấy nổi lên điềm sung sướng tâm tư, phảng phất nghĩ đến chính mình lúc trước cầm kiếm cửu tiêu, quyết đoán mãnh liệt thánng ngày, nhưng một tia sung sướng rất nhanh liền bình thản trở lại, hấn nhìn trời xa ánh sáng, cả người lại rơi vào trầm mặc bên trong.

Một trái tim phảng phất không có chừng mực chìm vào bóng tối, ngọt ngào nhường người không thở nổi.

Mạc Cửu Ca rất bình tĩnh , bởi vì hấn đã quen!

...

...

Lần này phù chiếu rèn luyện việc, cuối cùng cũng coi như bụi bậm lắng xuống, Phương Quý ở trong tiên môn, cũng coi như là một trận chiến thành danh, tuy rằng là do Trương Xung Sơn cái chết, hấn bị tiên môn lột bỏ hai ngàn công đức, nhưng vẫn như cũ vững vàng ngòì ở tiên môn mạnh nhất người mới chổ ngòì, hơn nữa hấn còn nhỏ tuổi, liền giết ngược lại Trương Xung Sơn, một mình hàng phục Anh Đề yêu thú, cũng bị người lưu truyền đến mức càng lúc càng thần!

Mà liền ngay cả Phương Quý chính mình cũng không biết chính là, hấn gọi ra phong ba, còn hơn xa này!

"Phía sau núi vị kia, quả thật đã đem kiếm đạo chân đế, truyền cho cái kia họ Phương tiểu nhi?"

Bây giờ Thái Bạch tông một cái nào đó toà Thiên điện bên trong, liền đang có người thần tình nghiêm nghị, thấp giọng thương nghị: "Lúc trước chúng ta phái đi bao nhiêu người, bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, lại đánh lên bao nhiêu mầm Tiên tiền đồ, chỉ nghĩ học được kiếm đạo của hắn, làm sao người kia tình nguyện để kiếm đạo của chính mình theo chính mình cùng hủ đi, cũng không muốn truyền xuống chân pháp, vì sao ngược lại sẽ đối với cái này tiểu tử vắt mũi chưa sạch vài phần kính trọng?"

Có người khác nói: "Tiểu nhi kia đánh với Trương Xung Sơn một trận ảnh ngọc ta xem qua, tuy rằng hắn xác thực đem Thái Bạch Cửu Kiếm ca tu luyện không sai, nhưng còn chưa đến chân đế, chỉ là dựa vào linh tức mạnh mẽ, mới miễn cưỡng kéo đỡ Trương Xung Sơn, đúng là Nhan Chi Thanh đoàn người gặp nạn lúc, cái này tiểu nhi một kiếm chém giết mấy chục ma yêu, thậm chí trung giai ma yêu đều mất mạng dưới kiếm của hắn, có thể thấy được hắn hơn nửa đã đến chân truyền. . ."

"Thái Bạch Cửu Kiếm tái hiện hậu thế, lại rơi vào như thế một cái không căn nguyên người trong tay. . ."

"Ha ha, các người chỉ lo lắng Thái Bạch Cửu Kiếm truyền thừa sa sút sao, ta lo lắng lại là. . ."

". . . Kiếm này tái hiện, lại sẽ nhắc lên bao nhiêu gió tanh mưa máu a!"

"Tiên môn đem cái này tiểu nhi che giấu ở sau núi, kỳ thực cũng là vì bảo vệ hắn đi. . ."

"Lúc trước thanh kiếm kia, giết quá nhiều người. . ."

". . ."

". . ."

Từ ở sau núi, diện tích một năm, đối với Phương Quý tới nói cũng không tính là cái gì.

Không cho đi ra ngoài liền không đi ra ngoài chứ, vừa vặn ở lại phía sau núi tu hành luyện kiếm, hai không làm lỡ.

Lần này ra ngoài rèn luyện, hấn mượn Thái Bạch Cửu Kiếm ca đánh bại Trương Xung Sơn, lại cứu Nhan sư tử đoàn người, có thể nói toàn bộ thành danh, bất quá ngẫm lại mình bình thường luyện kiếm xuống khổ công phu, còn có mạo sinh tử nguy hiểm, lại lại cảm thấy chuyện đương nhiên, chỉ có ở thứ nhất kiếm trên lĩnh ngộ đến nhập thần, để cho hấn đối với cái này kiếm đạo huyền diệu, sinh ra một chút khác tư vị!

Chính hấn cũng có thể cảm giác được, ở lĩnh ngộ nhập thần cảnh giới trước, cùng lĩnh ngộ nhập thần cảnh giới sau, kiếm chiêu của chính mình pháp môn, linh tức pháp lực, cũng không có bất kỳ biến hóa nào, hết lần này tới lần khác lấy này thi kiếm, lại có thể phát huy ra tuyệt nhiên không giống uy lực đến, vô cùng huyền diệu!

Có thứ nhất kiếm, hấn tự nhiên cũng sẽ không tiếc khổ công, muốn tham nghiên cái khác mấy kiếm.

Chỉ tiếc, coi như cái kia mặt sau hai kiếm, hấn cũng đã tu luyện tới nhập tâm cảnh giới, nhưng nhập thần cảnh giới, lại xa xa khó vơi.

Đối với Thái Bạch Cửu Kiếm tới nói, cái này nhập thần cảnh giới, vốn là muốn xem cơ duyên cùng ngộ tính!

Đương nhiên kiếm đạo đuổi tới, tu vị cũng không thể hạ xuống, bây giờ bị tiên môn từ ở sau núi, vừa vặn vặn chuyên tâm tu hành.

"Phương Quý sư đệ, đối với người tăng cao tu vi chuyện, ta làm mấy cái sắp xếp. . ."

A Khô sư huynh rất chăm chú cho Phương Quý liệt một đại trương tờ khai, phía trên viết hẳn tổng kết ra các loại kế hoạch: "Lần này người công đức kiếm được lớn, vừa vặn có thể lợi dụng những thứ này công đức đổi lấy tiên môn tài nguyên, thật tốt tăng lên một thoáng tu vi, đây là ta cho người liệt ba cái kế hoạch, một trong số đó là đổi lấy một bộ thượng đẳng Tụ Linh trận, lại mua ba mươi hai viên cao giai Bồ Khí đan, tính cần công đức ba ngàn, ta đoán, thời gian một năm, chuyện này làm sao cũng có thể cho người đem tu vi tăng lên tới Luyện Khí tầng năm. . ."

"Thứ hai kế hoạch là thượng đẳng Tụ Linh trận, lại thêm mười sáu viên cao giai Bồ Khí đan, phối hợp bảy mươi hai viên Tiểu Hoàn đan dùng, như vậy dùng đan dược tần suất sẽ càng cao chút, nhưng đối với tu vi tăng lên càng cao hơn, chỉ là cần khoảng chừng bốn ngàn công đức. . ."

"Thứ ba là hướng về tiên môn đổi lấy Tỏa Linh Luyện Túc trận, phối hợp Bát Dương Hoàn Thần đan , bất quá cái này càng quý hơn. . ."

". . ."

". . ."

Bây giờ Mạc Cửu Ca ở trong phòng ngủ, Phương Quý liền ngồi ở hẳn bình thường ngồi trên ghế mây, khiêu hai chân, trong tay nâng ấm trà, nghe A Khô sư huynh nói liên miên cần nhàn nói một lát, chậm từ tốn nói: "Tiểu Khô a, bây giờ cùng trước không giống nhau, ta nhưng là công đức cao nhất mạnh nhất người mới, nơi nào còn cần như thế tính toán tỉ mỉ đây, đừng không phóng khoáng, ta muốn tốt đẹp nhất!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 69: Thôn Phệ Linh Khí

Tăng cao tu vi dựa vào cái gì?

Có người dựa vào thiên phú, có người dựa vào ngao thời gian, Phương Quý phải dựa vào tài nguyên!

Không gì khác, bớt việc!

Hắn rất nhanh liền từ A Khổ sư huynh định ra kế hoạch bên trong, lấy ra thích hợp bản thân nhất một loại, đó chính là đem tất cả tốt đẹp nhất tài nguyên thêm ở cùng nhau, mua một lần trở về cho mình dùng.

Cái gì Tỏa Linh Luyện Tức trận, Bát Dương Hoàn Thần đan, cao giai Bỏ Khí đan các loại, bất kể hắn là cái gì giá trị, chỉ cần có dùng, liền đều mua trở về, ngược lại hắn bây giờ có tới bảy ngàn công đức ở tay, có thể nói phú hào, bình thường Hồng Diệp cốc đệ tử, mặc dù ngao lên ba, bốn năm, đều chưa chắc có thể tích góp đến nhiều như vậy công đức số lượng!

"Ta ai ya, Tỏa Linh trận, Hoàn Thần đan, Cố Bản hoàn, Bách Hoa Thối Thể dịch. . ."

Bây giờ Phương Quý ra không được phía sau núi, cũng chỉ có thể do A Khổ sư huynh thế hắn đi ra ngoài chọn mua, nhìn cái này thật dài danh sách, liền ngay cả A Khổ sư huynh đều mắt choáng váng, than thở: "Phương Quý sư đệ, ngươi hiện tại cái này tu hành tài nguyên phong phú, ở Hồng Diệp cốc đều tính đứng đầu rồi, coi như là những kia thế gia con cháu, sợ

cũng không nỡ đem bảy ngàn công đức một hơi tống ra, chỉ là, xác định như vậy không tính lãng phí sao?"

"Tiêu vào trên người mình liền không lãng phí!"

Phương Quý đứng đưng như không khoát tay áo một cái: "Liền ta đây còn hiểm tốc độ quá chậm đây. . ."

A Khô sư huynh bất đắc dĩ nói: "Đã là rất tốt tài nguyên rồi, như nghĩ cao đến đâu, cái kia liền chỉ có tiến vào tiên môn linh quật. . ."

"Tiên môn linh quật?"

Phương Quý nghe xong lời này, hơi ngẩn người ra, có chút ngạc nhiên.

A Khô sư huynh cười khỏ nói: "Vậy ngươi tạm thời không nên nghĩ, tiên môn linh quật cũng không phải bình thường người có thể tưởng tượng, chỉ có Thanh Khê cốc đệ tử mới sẽ tình cờ đi vào một lần, củng cố tu vị, Hồng Diệp cốc đệ tử đừng có mơ, hưởng hồ người nhiều như vậy tài nguyên, ta đoán làm sao cũng đầy đủ để ngươi đem tu vị tăng lên tới Luyện Khí tầng sáu đỉnh núi trở lên. . ."

"Vậy thì sau này hãy nói!"

Phương Quý cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ là đem tâm tư phóng tới tầng cao tu vị trên.

Hắn hôm nay, tiến vào Hồng Diệp cốc đã một năm có thừa, đem trên người tích góp một điểm tài nguyên, cũng tất cả tiêu hao gần đủ rồi, hơn nữa trước một lòng luyện kiếm, ở tu vị trên cũng khó tránh khỏi có chút lười biếng, bởi vậy chỉ tu luyện đến Luyện Khí tầng bốn trung giai, hiện nay hắn kiếm đạo tiểu thành, chính là nên chuyên tâm tăng cao tu vị lúc.

Rất nhanh, hần liền ở A Khô sư huynh dưới sự giúp đỡ, đem tiên môn Tỏa Linh trận các loại tất cả bố trí đi xuống, cái này Tỏa Linh trận, kỳ thực cũng là Tụ Linh trận một loại, chỉ bất quá hiệu quả càng cao hơn, có thể đưa tới mấy lần tại bình thường Tụ Linh trận linh khí, đương nhiên, linh khí dồi dào đến trình độ như thế này, đối với ở bên trong người tu hành, cũng là một loại khảo nghiệm, có mấy người thể chất không tốt, liền không cách nào mượn dày đặc như vậy linh khí tu luyện, cái này chính là tu hành bên trong người vẫn đang giảng thiên tư.

Cũng may Phương Quý từ tiếp xúc tu hành bắt đầu, liền không có từng đụng phải vấn đề thế này, hoàn toàn không để ý.

Từ lúc quyết định muốn toàn lực tăng cao tu vi, hần liền suốt ngày ngồi xếp bằng ở Tỏa Linh trận bên trong thổ nạp, vận chuyển Cửu Linh chính điện Dưỡng tức quyết bên trong pháp môn, trong cơ thể như xuất hiện một con cự thú, suốt ngày cuộn cuộn không ngừng phun ra nuốt vào linh khí, cái này Tỏa Linh trận bên trong linh khí như vậy dồi dào, đối với hần mà nói lại như là mỏng manh đến khó có thể tưởng tượng, mỗi lần cần phối hợp lượng lớn Linh đan mới được.

Phương Quý chuẩn bị Linh đan không ít, đủ loại, lần lượt phối hợp, vô cùng phong phú, tiên môn đệ tử tu hành, đều là nước biếc chảy dài, có rất ít lập tức liền tập trung nhiều như vậy tài nguyên đến bút lên trước, điều này cũng cùng tiên môn đệ tử thu nhập có quan hệ, nghĩ cái kia bình thường tiên môn đệ tử, một năm kiếm được công đức, cũng bất quá khoảng mấy trăm, những thứ này công đức, đều muốn chen chúc dùng, hồi đoái một viên đan được đều muốn chiêm chước nửa ngày, lại có mấy người có thể giống như Phương Quý năm bảy ngàn công đức đến tiêu xài?

Nhưng để Phương Quý càng cảm thấy kinh ngạc chính là, hần lại cảm giác nhiều đan dược như vậy, cũng dần dần không đủ dùng.

Bây giờ hãn tu luyện Cửu Linh chính điên luyện tức quyết càng ngày càng sâu dày, trong cơ thể linh tức cuộn cuộn, xa khác hãn với người thường, nhưng tương ứng, đối với tài nguyên tiêu hao, cũng xa khác hãn với người thường, cả người liền giống như cái động không đáy, bao nhiêu đan dược nuốt xuống, đều thấy hiệu quả rất ít, so với A Khổ sư huynh vừa bắt đầu dự tính tiến độ đến, hãn ít nhất chậm gấp ba, đan dược tiêu hao, nhưng là nhanh hơn nhiều gấp ba!

Dù là như vậy, trong cơ thể hãn còn thường thường sẽ xuất hiện một loại trống rỗng cảm giác, tương tự với đói bụng, lại như là trong cơ thể cái kia con cự thú, ở nuốt chừng nhiều như thế tài nguyên sau, lại vẫn là không no, trái lại càng ngày càng nghĩ nuốt chừng nhiều linh khí hơn.

Bất quá cùng với tương ứng, nhưng là Phương Quý càng cảm giác mình linh tức mạnh, thậm chí nằm ngoài dự đoán của chính mình.

Bình thường hãn ở sau núi, ngoại trừ tăng cao tu vi, luyện tập kiếm đạo ở ngoài, cũng bắt đầu tiếp xúc đủ loại pháp thuật điển tịch.

Người tu hành, đều là cùng pháp thuật không thể rời bỏ can hệ, tuy rằng Phương Quý đã đến truyền Thái Bạch Cửu Kiếm Ca, nhưng các loại pháp thuật một chữ cũng không biết, tương tự cũng kỳ cục, mà những này pháp thuật các loại, những đệ tử khác đám người có rất nhiều đã sớm ở tiến vào tiên môn trước, cũng đã bị trong nhà đại nhân truyền thụ, cũng duy có Phương Quý như vậy quái thai, nội tình thực sự quá kém, mới kéo dài tới bây giờ đến học bù!

Mà ở Phương Quý bắt đầu tiếp xúc pháp thuật sau khi, liền phát hiện mình cùng người thường khác biệt lớn nhất.

Một trong số đó là uy lực, thứ hai là tiêu hao!

Đồng dạng một đạo Hỏa điều thuật, người bên ngoài phát huy ra, nhiều nhất tựa như quạ đen to nhỏ, mà Phương Quý lần thứ nhất triển khai, liền lập tức hóa ra một con có tới to bằng cái thớt Hỏa điều, hoàn toàn không bị khổng chế bay ra ngoài, đốt một đám lớn rừng cây.

Lúc đó chính có một con heo rừng nhỏ ở trong rừng cây kia, bị Phương Quý Hỏa điều thuật liệu một mảnh đỉnh ngọc nghé, kết quả tức đến lợn rừng vương lập tức kiên trì hai cây răng nanh vọt tới, sợ hãi đến Phương Quý bò đến trên cây một ngày một đêm mới dám xuống đến.

Không chỉ có là triển khai ra uy lực pháp thuật kinh người, cũng vô cùng cả kinh lên tiêu hao, người bên ngoài triển khai Hỏa điều thuật, cùng ở Luyện Khí tầng bốn cảnh giới phía dưới, toàn lực triển khai ba lần cũng là không sai biệt lắm đem linh tức tiêu hao sạch sẽ, mà Phương Quý có một lần thử một hồi, hần liền tiếp triển khai mười lần, đều không có cảm giác đến linh tức có sắp hao không cảm giác.

Như vậy xuân đi thu đến, Phương Quý ở sau núi đã ở lại lớn thời gian nửa năm, trước kia chuẩn bị tài nguyên, đã từ từ tiêu hao sạch sẽ.

A Khô sư huynh phát hiện điểm này, liên tục căn nhắc chừng mấy ngày: "Không nên a, nhiều như vậy tài nguyên, người bên ngoài làm sao cũng nên đạt đến Luyện Khí tầng sáu diên phong, thiên tư tốt một chút, cũng không thể dùng đến nhiều như vậy, Phương Quý sư đệ ngươi làm sao mới miễn cưỡng vượt Luyện Khí tầng sáu biên giới đây. . . Bảy ngàn công đức đổi lấy tài nguyên đây. . . Lại nói ngươi có phải là lười biếng?"

Đối với chuyện này Phương Quý chỉ là lật cái liếc mắt, ngược lại Cửu Linh chính điện chuyện hần là sẽ không nói cho người khác.

Đúng là Mạc Cửu Ca có một lần nhìn thấy Phương Quý tu luyện, miết đến vài lần sau khi, liền hỏi hần: "Ngươi Dưỡng tức quyết ai dạy?"

Phương Quý cười khan một tiếng: "Chính ta ngộ a. . ."

Mạc Cửu Ca không có vạch trần hẳn, chỉ là khe khẽ lắc đầu, nói: "Sau đó lại có thêm người hỏi nguoi, liền nói là ta truyền ra!"

Phương Quý trong lòng đúng là bay lên chút vẻ cảm kích.

Chính hẳn cũng nhìn ra rồi, lúc trước chính mình nắm mấy con thỏ từ cá chạch nhỏ nơi đó đổi lấy Cửu Linh chính điển, thực tại cùng bình thường tiên môn dưỡng tức công pháp không giống, một lúc mới bắt đầu, cái này khác biệt còn không hiểu rõ lắm hiện ra, nhưng theo chính mình tu vị càng ngày càng cao, loại biến hóa này đã rất khó giấu qua cao nhân tai mắt, Mạc Cửu Ca cho mình câu nói này, cũng coi như là thế tự mình giải quyết một nan đề.

Đương nhiên, Dưỡng tức quyết lai lịch lại không nói, lại bắt đầu có một vấn đề khác quấy nhiễu Phương Quý.

Bình thường tiên môn đệ tử tuyệt đối không có lớn thời gian nửa năm liền một hơi tiêu hao bảy ngàn công đức tài nguyên đạo lý, càng không có tiêu hao nhiều như vậy tài nguyên mới chỉ đem tu vị tăng lên tới Luyện Khí tầng năm cấp thấp đạo lý, chỉ là thời gian nửa năm, Phương Quý liền từ tiên môn tiểu phú gia lão gia, đã biến thành bây giờ hai tay trống trơn, liền không thể không bắt đầu cân nhắc càng nhiều tài nguyên từ đâu đến rồi. . .

Đặc biệt là, ngẫm lại chính mình đối với tài nguyên nhu cầu to lớn như thế, mà theo tu vị tăng lên, loại này nhu cầu còn có thể càng to lớn hơn, không khó tưởng tượng, e sợ chính mình nghĩ muốn như những người khác như thế đem tu vị tăng lên tới Luyện Khí cảnh cao giai, chính là một cái con số trên trời!

Khó a. . .

Trước đây Phương Quý luôn cảm thấy luyện kiếm khó nhất, tu hành tới nói dựa vào tài nguyên là được.

Bây giờ mới phát hiện, tu hành trái lại thành khó nhất. . .

"Nhìn dáng dấp ta còn thực sự không thể như thế đằng hoàng ở sau núi ở lại, thế nào cũng phải đi ra ngoài tìm mấy cái oan đại đầu mới được. . ."

Dần dần, Phương Quý tâm tư cũng lung lay lên, nghĩ đến không ít ý đồ xấu.

Cũng là ở hăn đang định làm thế nào càng đáng tin một điểm thời điểm, phía sau núi lại nghênh đón mấy cái thăm khách, cầm đầu, chính là một thân quần đỏ, khí chất xuất trần Nhan Chi Thanh Nhan sư tử, ở nàng mặt sau, nhưng là theo một thân quần trắng, buộc hai cái bím Hứa Nguyệt Nhi, cùng với cũng lấy cái hộp kiếm Trương Kinh, còn có thoạt nhìn trung thực Mạnh Kinh Hồn, cùng nhau đến phía sau núi tìm Phương Quý nói chuyện.

Từ khi Phương Quý cứu các nàng tính mạng sau khi, song phương đúng là có giao tình, ở Phương Quý bị tù ở phía sau núi diện tích khoảng thời gian này, các nàng cũng lục tục có người qua từng tới bái phỏng , bất quá như bây giờ như vậy giống trống khua chiêng cùng nhau đến, lại là vô cùng hiếm thấy.

"Ha ha, tới thì tới mà, mang vật gì a. . ."

Phương Quý xa xa một nhìn các nàng, liền lập tức nhiệt tình tiến lên nghênh tiếp, cười ha ha.

Mạnh Kinh Hồn vừa nghe đều bồi rôi: "Chúng ta không mang đồ vật a. . ."

Đúng là bên cạnh Nhan Chi Thanh sư tử nhìn Phương Quý đầy nhiệt tình mặt, có chút bất đắc dĩ nói: "Hắn đều nói như vậy, vậy thì nhìn trên người có cái gì đi. . ."

Chính mình tìm một viên trận đạo thể ngọc đi ra, Hứa Nguyệt Nhi cũng chỉ đành ngoan ngoãn theo lấy một tấm bùa chú, Trương Kinh thức thời, cầm hai khối linh thạch cho Phương Quý, nói: "Đến quá mau, không công phu đi mua, chính người mua ít đồ bồi bổ. . ."

Chỉ có Mạnh Kinh Hồn thành thật nhất, cho một viên Bồ Khí đan. . .

"Ha ha, nhanh ngồi, nhanh ngồi, các người khỏe lâu không đến xem ta rồi. . ."

Phương Quý nhiệt tình xin bọn họ ngồi xuống, cho Nhan sư tử, Hứa Nguyệt Nhi, Trương Kinh một người lên chén trà.

Chỉ có Mạnh Kinh Hồn trong tay trống trơn!

A, một viên Bồ Khí đan, thiết thời người đem ra được!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 70: Ma Sơn

"Phương Quý sư đệ, ngươi hiện nay là tu vị gì?"

Tất cả đều ngòai xuống sau khi, Nhan Chi Thanh vẫn chưa đi vòng, khách sáo vài câu, liền hỏi lên.

"Luyện Khí tầng năm rồi, làm sao rồi?"

Phương Quý cũng là thuận miệng trả lời, có chút không rõ nhìn Nhan Chi Thanh.

"Bực này tu hành tốc độ, lại là có chút chậm a. . ."

Nhan Chi Thanh nghe xong Phương Quý, liền hơi nhíu mày , liền ngay cả Hứa Nguyệt Nhi cũng bĩu môi, nói: "Tiểu bại hoại, ngươi có phải là lười biếng rồi? Trước không phải nghe nói ngươi mua rất nhiều đan dược sao, ta cho rằng ngươi hiện tại làm sao cũng đến đột phá Luyện Khí tầng sáu rồi, không nghĩ tới ngươi mới chỉ có Luyện Khí tầng năm, còn cấp thấp, lúc trước cùng nhau tiến vào Hồng Diệp cốc trong đám người, thật nhiều đều vượt quá ngươi rồi. . ."

"Ta liền thích lười biếng, ai cần ngươi lo?"

Phương Quý không khỏi lờm một cái, đúng là phát hiện, mấy người này tựa hồ xác thực tu vị còn cao hơn chính mình.

Nhan Chi Thanh lúc trước, tu vị liền đã đạt đến Luyện Khí tầng sáu đỉnh cao, hiện nay thì đã đột phá Luyện Khí bảy tầng ngưỡng cửa này, Hứa Nguyệt Nhi mấy người, bây giờ tu vị cũng đều đạt đến Luyện Khí tầng sáu cấp thấp.

Đối với bọn hắn những thứ này mới vừa tiến vào Hồng Diệp cốc không tới hai năm người tới nói, tốc độ này đã vô cùng nhanh!

Bất quá Phương Quý vốn là đối với tu vi cảnh giới không có khái niệm gì, huống hồ hắn tu luyện Cửu Linh chính điện, cũng biết cảnh giới của chính mình cùng những thứ này người là có chút khác nhau, mặc dù mình tu vị thấp, nhưng động lên tay đến, đó cũng không nhất định thua. . .

"Phương Quý sư đệ, ngươi đừng hiểu lầm, chúng ta lần này đến tìm ngươi, là có việc thương lượng!"

Nhan Chi Thanh giải thích một câu, sau đó ngưng thần nhìn Phương Quý, nói: "Không biết ngươi có nghe nói qua Ma sơn?"

"Ma sơn?"

Phương Quý nhất thời hơi ngần người ra.

Hiện nay hắn tiến vào tiên môn, cũng đã hai năm có thừa, tiếp xúc không ít điển tịch cùng tu hành lý lẽ, coi nhiều truyền thuyết, đối với "Ma sơn" hai chữ này, cũng mấy lần nghe thấy, chỉ là, cũng gần gần là biết mà thôi, mỗi một cái nhắc tới "Ma sơn" người, đều là một bộ thần bí khó lường đáng dấp, không muốn nói chuyện nhiều, mà hắn cùng người tiếp xúc lại ít, đúng là cho tới hôm nay, còn không hiểu rõ lắm!

Nhan Chi Thanh gật gật đầu, nói: "Ta lần này đến tìm ngươi, liền cùng Ma sơn có quan hệ!"

Nàng hơi dừng lại một chút, hỏi: "Người còn nhớ, hơn nửa năm trước, chúng ta đi ra ngoài hàng yêu phục ma, dị biến đột ngột sinh chuyện chứ?"

Phương Quý bây giờ liền là bởi vì những thứ này chuyện bị tù ở phía sau núi, tự nhiên không xa lạ gì, đương thời bọn họ các lĩnh một đạo phù chiếu, có chính là hàng yêu, có chính là trừ ma, có chính là truy sát yêu nhân, kết quả vào lúc đó nhiệm vụ bên trong, lại ba đội đều gặp phải vấn đề, hàng yêu, phát hiện yêu thú lâm thời phá giai, thực lực tăng mạnh, trừ ma, phát hiện trung giai ma vật, thêm một con, lợi hại rất nhiều, coi như là truy sát những kia yêu nhân, cũng phát hiện những kia yêu nhân gan to bằng trời, lại dám trực tiếp mai phục tiên môn đệ tử.

Bình thường tiên môn phân phát phù chiếu, một số thời khắc, cũng sẽ xuất hiện một ít tin tức sai lầm cục diện, nhưng như lần kia giống như, ba đạo phù chiếu đồng thời vấn đề xuất hiện, lại cực kỳ hiếm thấy, tiên môn vì thế còn chuyên môn có trưởng lão đi ra ngoài điều tra một phen.

Bất quá lần kia điều tra sau khi, tiên môn cũng không có công bố cái gì, sau đó liền sống chết mặc bay.

"Kỳ thực vào lúc đó, tiên môn Bạch Thạch trưởng lão tự mình đi ra ngoài điều tra, phát hiện một cái chuyện rất đáng sợ!"

Nhan Chi Thanh chậm rãi mở miệng, nói: "Nước Sở Ma sơn, đã có thức tỉnh dấu hiệu, chúng ta gặp phải yêu thú lâm thời phá giai, ma yêu thực lực tăng mạnh, đều cùng Ma sơn khí tức có quan hệ, thậm chí những kia yêu nhân, cũng là bị Ma sơn thức tỉnh cho dẫn tới!"

Phương Quý nghe được, lại bối rối một thoáng, nói: "Đến tột cùng Ma sơn ở đâu?"

Nhan Chi Thanh lúc này mới phát hiện Phương Quý là thật sự toàn không biết Ma sơn việc, ngừng lại một chút, tinh tế giải thích: "Ma sơn, liền ở ta nước Sở trung tâm, Thái Bạch tông phía tây, nói cách khác, ta nước Sở năm đại Tiên môn, liền đều là quay chung quanh Ma sơn xây lên. . ."

"Mà nguyên nhân, chính là phong tỏa Ma sơn, nhìn chăm chăm Ma sơn nhất cử nhất động!"

". . ."

". . ."

Nghe Nhan Chi Thanh tinh tế nói đi, Phương Quý ánh mắt, cũng không khỏi thẳng.

Trước nghe người ta nói Ma sơn, ma đạo núi, hiện nay hẳn mới biết, nguyên lai trên đời này còn có bực này tà dị nơi.

Thế gian dãy núi vô số, linh mạch tụ hợp, hoặc là kỳ phong đột ngột lên, hoặc là tạo hóa chung tú, mỗi cái có mỹ lệ phong thái, mà thường thường kỳ phong dị núi, cũng nhiều linh mạch, bởi vậy người tu hành, đều yêu thích ở trong núi tu hành, tựa như bây giờ Thái Bạch tông, chính là 300 năm trước, Thái Bạch tông tông chủ coi trọng nơi này phong thủy bảo địa, sau đó ở đông đảo thế lực tranh đoạt phía dưới, cứng đoạt tới.

Nhưng thế gian ngoại trừ linh sơn ở ngoài, lại còn có một loại Ma sơn!

Loại này Ma sơn, cũng không ai biết là từ khi nào thì bắt đầu xuất hiện trên thế gian, cũng không biết lúc nào sẽ có mới Ma sơn xuất hiện, nói tóm lại, mỗi một toà Ma sơn, đều là tu hành bên trong người ác mộng, cũng là bọn họ tranh cướp tạo hóa nơi.

Trừ một chút thể gian nghe tên, lịch sử lâu đời Ma sơn sau khi, đại đa số Ma sơn, đều là do bình thường dãy núi diễn hóa mà đến, có người nói là núi thành ma, cũng có người nói là linh sơn bị ma khí xâm, chuyển hóa thành yêu, nói tóm lại, hóa thành Ma sơn sau khi, bình thường dãy núi, liền như là trở thành mặt khác một loại tồn tại, chu vi ma khí lay động lay động, vạn phần quỷ dị, đủ để nảy sinh vô tận yêu thú Ma thú, kỳ hoa dị thảo, đem cả tòa núi chu vi, đều hóa thành một loại người thường không dám đặt chân kỳ dị nơi!

Như chỉ là như vậy còn cũng thôi, Ma sơn nhất là nhượng người chỗ kinh khủng, liền ở chỗ Ma sơn sẽ thức tỉnh.

Không có thức tỉnh Ma sơn, chỉ là một phương ma địa, đối với chu vi dù cho có ảnh hưởng, cũng còn tốt ứng phó, thế nhưng khi Ma sơn thức tỉnh lúc, lại sẽ như là núi lửa, dâng trào ra vô tận ma diễm, nương theo ma diễm mà ra, còn có vô tận tà quái, đến lúc đó, liền không chỉ có là ma trong núi, cái kia vô tận tà quái cùng bị Ma sơn khí ảnh hưởng ma yêu, đều sẽ trào đem đi ra, họa loạn bốn phương.

Bất quá, cùng với tương ứng, nhưng là Ma sơn chí bảo.

Ma sơn chu vi địa lý thù kỳ, quỷ dị rất nhiều, nhưng cũng tương ứng, lại sẽ sinh ra lượng lớn thiên tài địa bảo, linh tinh thần khoáng, đối với tu hành bên trong người đến nói có tác dụng lớn, vì lẽ đó, Ma sơn đối với tu hành giới, từ trước đến giờ là một cái hết sức phức tạp tồn tại.

Vừa là tạo hóa, lại là trách nhiệm!

Nước Sở trung vực, liền có một tòa Ma sơn, đã có mấy ngàn năm lịch sử, mỗi một quãng thời gian, thì sẽ phun trào một lần, lần trước phun trào, vẫn là ở trăm năm trước, mà Sở vực năm đại Tiên môn đặt vị trí, liền đều là mơ hồ vây quanh Ma sơn bố trí, làm vì, một là trong ngày thường cạo phân

Ma sơn chu vi trâm dị tài nguyên, hai chính là ở Ma sơn dâng trào lúc, đúng lúc phong sách Ma sơn yêu quái. . .

Phương Quý nghe được Nhan Chi Thanh giảng kỹ một phen, mới hiểu rõ ra, nói: "Ma sơn muốn thức tỉnh?"

Nhan Chi Thanh sư tử lắc lắc đầu, nói: "Chỉ là có thức tỉnh dấu hiệu, xuất hiện càng ngày càng nhiều kỳ dị việc, nhưng đến tốt cùng khi nào thức tỉnh, lại sẽ dâng trào ra bao nhiêu tai hoạ, lại là rất khó một câu nói nói rõ ràng, bất quá, có một chút là có thể xác định, Phương Quý sư đệ, nếu lần này Ma sơn thức tỉnh, đối với Sở vực tiên môn tới nói, đem sẽ là một cái áp lực rất lớn chuyện!"

Phương Quý chép chép miệng: "Vì sao?"

Nhan Chi Thanh bắt đầu lắc đầu, nói: "Phong sách Ma sơn, là nước Sở tất cả tiên môn trọng trách, không chỉ có là chúng ta Thái Bạch tông ở bên trong năm đại Tiên môn, còn có rất nhiều thực lực hơi yếu nhị lưu tiên môn, chỉ có nhiều như vậy tiên môn từng cái đặt, bình thường mới có thể đem Ma sơn chu vi tài nguyên chia cắt sạch sẽ, cũng duy có như thế, mới có thể ở Ma sơn thức tỉnh thì đem khắp nơi đều gặt gao bảo vệ, không cho những kia ma quái trốn thoát, tai hoạ thiên hạ bách tính. . ."

Nói đến chỗ này, Nhan Chi Thanh nhẹ nhàng thở dài, nói: "Hết lần này tới lần khác ở chúng ta Sở vực, hai năm trước, đã từng đã xảy ra một cái quái sự, đương thời có tới bảy phương Tiên đạo thế lực, không biết đắc tội với ai, bị người trong một đêm, giết sạch sành sanh, vì lẽ đó, Sở vực bây giờ tiên đạo lực lượng, là xuất hiện một lỗ hồng lớn. . ."

"Hai năm trước?"

Phương Quý bỗng nhiên nghĩ đến đương thời ở núi Hắc Phong nhìn thấy Tần gia Giáp công tử, trong lòng mơ hồ run lên.

Nhan Chi Thanh đúng là không có ở vấn đề này nhiều lời, mà là hít một tiếng, nói: "Vốn là cái này cùng chúng ta là không có quan hệ gì, nhưng một mực, Ma sơn vào lúc này có thức tỉnh dấu hiệu, lại là rút dây động rừng, theo tiên môn trước đây quy củ, Ma sơn dù là sinh ra dị biến, cũng không phải chúng ta Hồng Diệp cốc đệ tử có thể mó tay vào được, nhưng nguyên nhân chính là bây giờ tiên môn lực lượng không đủ, vì lẽ đó tiên môn làm ra một cái quyết định, sẽ chọn tuyển một nhóm Hồng Diệp cốc đệ tử, tiến vào Ma sơn lịch luyện. . ."

Phương Quý nghe đến nơi này, không nhịn được giật mình, nói: "Cái này lịch luyện là cái có ý gì?"

Nhan Chi Thanh nói: "Cái gọi là rèn luyện, kỳ thực chính là tập kết một nhóm tiên môn đệ tử, tiến vào Ma sơn biên giới, thu lấy các loại linh dược bảo khoáng, tru diệt Ma sơn chu vi sinh sôi ma yêu, để tránh khỏi Ma sơn thức tỉnh lúc, sẽ dẫn ra loạn gì, đương nhiên, một cái khác nguyên nhân chủ yếu, chính là luyện binh, sớm để chúng ta trải qua Ma sơn quỷ dị, để tránh khỏi ở Ma sơn thức tỉnh lúc, không người nào có thể dùng!"

"Lại còn có chuyện như thế?"

Phương Quý nghe đến nơi này, đã là không nhịn được động lòng, vội hỏi: "Vậy các ngươi lại đây là làm cái gì?"

"Chúng ta cũng đã báo qua tên!"

Hứa Nguyệt Nhi vào lúc này tiếp nhận nói lừa, nói: "Hồng Diệp cốc đệ tử, về mặt thực lực xuống không đều, lại thêm vào Ma sơn có rất nhiều hung hiểm, vì lẽ đó cũng không cưỡng ép lệnh cưỡng chế Hồng Diệp cốc đệ

tử tham gia, mà là tự nguyện báo danh, đương nhiên rồi, bậc cửa cũng là có, ít nhất cũng đến Luyện Khí tầng sáu trở lên mới được, chúng ta vốn là nghĩ hện người cùng nhau, nhưng là Phương Quý tiểu bại hoại, người tu vị quá thấp rồi. . ."

"Lại còn chê ta tu vị thấp?"

Phương Quý xem thường lườm một cái, đem Hứa Nguyệt Nhi trước mặt trà bưng trở về.

Trong lòng mình nhưng là cân nhắc, cái này Ma sơn nghe tới đúng là chơi rất vui , bất quá xem tiên môn Nhan Chi Thanh mấy người một bộ khoát đi ra ngoài dáng vẻ, nói không chắc bên trong hung hiểm cũng nhiều vô cùng, chính mình bây giờ cũng thực là thiếu tài nguyên , bất quá tựa hồ nghĩ biện pháp làm mấy cái oan đại đầu, lại so với chạy đến Ma sơn bên trong đi chơi mệnh muốn có lời nhiều lắm. . .

"Ai, ta cũng không nghĩ tới Phương Quý sư đệ tu vị còn không phá Luyện Khí tầng sáu, đúng là đường đột!"

Nhan Chi Thanh sư tỷ cũng hít một tiếng, nói: "Lần này cơ hội, cũng thực là không tồi, tiên môn sẽ không bằng tặng không Hồng Diệp cốc đệ tử tiến vào đi chịu chết, ta đã thu đến tiếng gió, phạm là đồng ý báo danh thử luyện đệ tử, xuất hiện ở núi trước, tiên môn đều sẽ vì đó mở ra một lần linh quật, để cho tăng cao tu vị đây. . ."

Vừa nói chuyện, đã có chút tiếc nuôi đứng lên.

"Chờ đã. . ."

Phương Quý chợt lại gọi lại nàng, đây mặt vẻ chờ mong: "Tiên môn linh quật. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 71: Tự Có Biện Pháp

"Người cũng muốn đi báo danh?"

Phương Quý bỗng nhiên làm ra đến quyết định này, cũng khiến đến Nhan sư tử mấy người có chút bất ngờ.

Phương Quý nhìn các nàng một chút, nói: "Các người tới tìm ta không phải là nghĩ lôi kéo ta một khối sao?"

Nhan sư tử mặt lộ vẻ chần chờ, nói: "Quả thật có mời người cùng nhau báo danh ý muốn, bất quá người tu vị. . ."

Phương Quý cười ha ha, nói: "Ta tu vị thấp sao rồi, lúc trước là ai cứu các người?"

Thốt ra lời này đi ra, Nhan Chi Thanh cùng với phía sau nàng mấy người, sắc mặt liền đều có chút khó coi.

Các nàng tự nhiên là tin tưởng Phương Quý thực lực.

Trên thực tế, lần này các nàng sẽ đặc biệt tìm đến Phương Quý, liền là bởi vì trước gặp qua Phương Quý ra tay, biết hắn một tay kiếm đạo, thực tại không yếu, lại thêm vào Phương Quý đương thời thấy các nàng gặp nguy nan, liều lĩnh, động thân cứu giúp, cùng thực lực so ra, phần này lòng hiệp nghĩa mới là hiếm thấy nhất, thuộc về có thể giao phó phía sau lưng người, so với thực lực càng hiếm có hơn.

Chỉ là vấn đề ở chỗ, các nàng không nghĩ tới Phương Quý tu vị sẽ như vậy thấp.

Trước đây các nàng liền biết Phương Quý đã từng một hơi tiêu hết bảy ngàn công đức đi mua tài nguyên chuyện, thán phục hẳn đại thủ bút ở ngoài, cũng đều cảm thấy hẳn trải qua khoảng thời gian này bút lên trước, nói vậy tu vị đã có tinh tiến, vượt qua Luyện Khí tầng sáu ngưỡng cửa là không thành vấn đề, nhưng không nghĩ tới, Phương Quý tiêu hao nhiều như vậy tài nguyên, lại vẫn là Luyện Khí tầng năm, thậm chí là cấp thấp.

"Chúng ta cũng không phải là hiềm Phương Quý sư đệ tu vị thấp, chỉ là tiên môn tự có tiên môn quy củ a. . ."

Làm người thành thật Mạnh Kinh Hồn vào lúc này mở miệng nói: "Tuy rằng tiên môn là do không đủ nhân lực, cho Hồng Diệp cốc đệ tử một cái cơ hội như vậy, nhưng dù sao không phải muốn cho Hồng Diệp cốc đệ tử đi chịu chết, vì lẽ đó nghĩ muốn báo danh, thấp nhất cũng đến Luyện Khí tầng sáu, trước chúng ta đều vội vã tăng cao tu vi, chính là nguyên nhân này, ngươi bây giờ tu vị không đủ, nghĩ muốn ghi danh, sợ là tiên môn không đồng ý. . ."

Hứa Nguyệt Nhi chen miệng nói: "Huống hồ ngươi hiện tại diện bích thời gian cũng không đạt đến đây. . ."

Phương Quý xoa xoa cằm trầm ngâm: "Nghĩ muốn ghi danh, đều là có biện pháp đi. . ."

Nhan Chi Thanh sư tử gật gật đầu, nói: "Nếu tìm đến ngươi, ta cũng nghĩ tới cái vấn đề này, diện bích chuyện dễ bàn, tuy rằng tiên môn quy củ nghiêm ngặt, nhưng đặc thù lúc, tông cũng có chút trường hợp đặc biệt, ngươi là tự nguyện báo danh, làm vì tiên môn giải quyết vấn đề, diện bích một chuyện, đúng là dễ bàn, cùng lắm thì bảm cái lấy công chuộc tội tên,

đừng nói là nguoi, coi như là Lữ Phi Nham, cũng có thể mượn lý do này rời đi Tu Quá nhai, chỉ là tu vị việc, lại khó nói. . ."

Phương Quý suy nghĩ một chút, nói: "Các nguoi đem báo danh chuyện nói cho ta, ta tự mình giải quyết!"

Nhan Chi Thanh mấy người cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì, không thể làm gì khác hơn là đem tất cả chuyện rõ ràng nói một lần, ngồi một lúc sau rời đi.

Phương Quý ở trong thung lũng thổ nạp một hồi, cho lợn rừng vương cắt điểm cỏ, đợi đến buổi chiều, A Khổ lại đây giặt quần áo làm cơm, liền lôi kéo A Khổ nói rồi một thoáng cái này Ma sơn thử luyện việc, A Khổ nghe xong, cũng khổ não vò đầu, nói: "Phương Quý sư đệ, Ma sơn xưa nay là hung hiểm nhất nơi, nguoi cũng từng tham gia Thập Lý cốc thử luyện, nhưng là biết Thập Lý cốc bên trong cỡ nào hung hiểm chứ? Nhưng Thập Lý cốc bên trong ma vật cùng cấm chế, đều là mô phỏng Ma sơn quanh thân đến, ở trong đó ma vật, so với Thập Lý cốc bên trong còn đáng sợ vạn phần!"

Nói khổ sở khuyên bảo: "Thật tốt lưu lại ở sau núi luyện kiếm, nguoi trong thời gian ngắn như vậy, liền đem tiên sinh Thái Bạch Cử Kiếm Ca luyện đến trình độ như thế này, thực sự trước nay chưa từng có, nếu như có thể nhiều tìm hiểu mấy kiếm, tiên sinh hẳn nói không chuẩn liền. . ."

"Lưu lại ở sau núi luyện là vô dụng, chính là đến đi ra ngoài nhiều hỗn mấy tao ngộ mới hữu dụng!"

Phương Quý hướng về A Khổ nói: "Nguoi không thấy ta đi ra ngoài một lần, trở về sau khi liền nắm giữ nhập thần một kiếm?"

A Khô nghe, run lên một lát, nói: "Cũng có đạo lý, nhưng việc này ta cũng không giúp được ngươi a. . ."

Phương Quý lắc lắc đầu, cười nói: "Ai muốn ngươi giúp, ta chỉ nghĩ hỏi ngươi một vấn đề. . ."

Nói, nụ cười trên mặt càng ngày càng thần bí, nói: "Chúng ta tiên sinh trước ở tiên môn, đến tốt cùng là cái gì loại địa vị a? Lại nói hấn mỗi ngày nói mình là phế nhân, ta sao không nhìn ra hấn nơi nào phế bỏ? . . . Chỉ là có chút lười!"

A Khô nghe xong lời này, cũng hơi xuất thần, qua một lát, mới nói: "Phương Quý sư đệ, tiên sinh chuyện không tốt giảng, hấn không thích người khác nói tới hấn chuyện trước kia, bắt quá ta có thể nói cho ngươi, trước đây tiên sinh tuyệt đối không là bộ dáng này, ngươi như hỏi hấn trước đây địa vị. . . Cái này Thái Bạch tông 300 năm trước khai sơn lập đạo, liền có tiên sinh một nửa công lao!"

"Nguyên lão cấp?"

Phương Quý nghe xong, cũng hơi xúc động, cười nói: "Vậy thì không thành vấn đề!"

A Khô tha thiết mong chờ nhìn Phương Quý tự tin tràn đầy, chạy về nhà tranh bên trong thay y phục bào, chải tóc, lại đội lên mũ tròn, mang lên hấn trân ái nhất da trâu nhỏ ủng, trang phục như cái nhà giàu tiểu thiếu gia giống như chạy ra ngoài.

"Ai, ngươi như thế nghênh ngang đi ra ngoài, người bên ngoài hỏi ngươi làm sao bây giờ?"

Mắt thấy Phương Quý muốn rời khỏi phía sau núi, A Khô vội vàng hỏi một câu.

"Yên tâm, ta có biện pháp!"

Chân đạp phi kiếm Phương Quý xa xa trả lời một câu, đã biến mất ở vách núi trong lúc đó.

"Vẫn là sơn môn bên trong núi nhiệt a . . ."

Ở sau núi bị giam hơn nửa năm, tuy rằng mỗi ngày đều đang luyện kiếm, tĩnh tọa, nhưng Phương Quý tình cờ cũng sẽ cảm thấy bức mình, bây giờ đi tới nhiệt nhiệt nháo nháo Hồng Diệp cốc, Phương Quý cuối cùng cũng coi như cảm thấy lòng dạ trống trải rất nhiều, dọc theo đường, nhìn thấy không ít thân mặc áo bào đỏ Hồng Diệp cốc đệ tử, cũng mặc kệ có nhận biết hay không thật, cười ha ha cùng đôi phương lên tiếng chào hỏi, đập lên phi kiếm liền đi qua.

"Vừa mới cái kia là . . ."

"Quý Ảnh Tử Phương Quý, hẳn không phải là bị tù ở sau núi sao?"

". . ."

". . ."

Trên đường cũng không có thiếu Hồng Diệp cốc đệ tử nhận ra hẳn đến, đều kinh ngạc lẫn nhau hỏi dò.

Phương Quý chân đạp Quỷ Linh kiếm, hóa thành một tia ánh sáng đỏ, từ Hồng Diệp cốc đi ngang qua mà qua, nhắm Công Đức điện mà đi, chỉ thấy bây giờ Công Đức điện tất cả như trước, chỉ là bên trái góc Thiên điện trước, chính có không ít Hồng Diệp cốc đệ tử bồi hồi, có hạ quyết tâm, liền hướng về Thiên điện bên trong đi đi, một mặt vẻ kiên nghị, cũng có người do dự một lúc lâu, lại vẫn là xoay người xuống núi, một thân ung dung.

Nói vậy, những thứ này liền đều là tham gia báo danh Hồng Diệp cốc đệ tử đi!

Tiên môn tự có tiên môn quy củ, Hồng Diệp cốc đệ tử chỉ cần có thể đạt đến Luyện Khí tám tầng, công đức số lượng đạt đến mười vạn, liền có thể tiến vào Thanh Khê cốc, tìm kiếm Trúc Cơ cơ duyên, bởi vậy trình độ nào đó trên nói, Thanh Khê cốc đệ tử, mới là tiên môn tinh anh, chân chính thiên kiêu, bên trong vừa có từ Ô Sơn cốc từng bước một bò lên trên người mũi nhọn, cũng có tiên môn trực tiếp đặt ở Thanh Khê cốc bồi dưỡng một ít thiên kiêu cùng quan hệ hộ.

Mà có quan hệ Ma sơn tất cả việc, trước đó, đều là do Thanh Khê cốc đệ tử đến giải quyết, bên trong hung hiểm, là Thanh Khê cốc đệ tử công, bên trong tạo hóa cùng kỳ ngộ, cũng là Thanh Khê cốc đệ tử đến, nếu không phải bây giờ không đủ nhân lực, tiên môn là sẽ không cho Hồng Diệp cốc đệ tử cơ hội này, nhưng cơ hội này, tương tự cũng là Hồng Diệp cốc đệ tử khiêu chiến.

Tham gia như thế một lần rèn luyện, cố nhiên có thể nhiều kiếm chút công đức, tăng thêm tu vị, cũng có khả năng trực tiếp chết.

Hồng Diệp cốc trong các đệ tử, tu vị phá Luyện Khí tầng sáu không ít, nhưng đến tột cùng lựa chọn thế nào, lại nhìn bọn họ nghĩ như thế nào. . .

"Ha ha, đều tránh ra cho ta, Phương Quý lão gia đến báo danh rồi. . ."

Phương Quý cười to một tiếng, cũng không rơi kiếm, liền hướng về Công Đức điện vọt tới.

Ở cái này Công Đức điện trước chúng đệ tử thấy kiếm quang bức người, vội vàng tránh ra ở một bên, dựng mắt thấy thấy kiếm phía trên chính là Phương Quý, trong lòng cũng đều thất kinh, không biết hấn là làm sao sớm

rời đi phía sau núi, lại có người nghĩ, lại là lúc trước nhất làm náo động hai cái người mới một trong, Triệu Thái Hợp đã ngay đầu tiên ghi danh, hẳn lại cũng chạy tới. . .

"Là người?"

Hiện nay công điện điện bên trong, có vị áo bào xám chấp sự nghe tiếng chạy tới, nhìn thấy Phương Quý đang từ phi kiếm bên trên nhảy xuống, cũng là hơi nhướng mày, hẳn chính là lúc trước tuyên bố Phương Quý công đức số lượng người, tự nhiên biết rõ Phương Quý bị áp ở phía sau núi chuyện, lập tức quát lên: "Ngột tiêu nhi kia, ngươi không phải chính ở sau núi điện bích bị phạt sao? Người phương nào cho phép ngươi tự mình rời đi phía sau núi?"

Phương Quý đem Quỷ Linh kiếm thu vào hộp bên trong, không thèm quan tâm hẳn, nói: "Mặc tiên sinh đề!"

Vị kia áo bào xám chấp sự nghe vậy ngân ra: "Phía sau núi vị kia?"

Trong lòng nín một bụng, khi nghe đến Phương Quý lời nói sau, mạnh mẽ không nói ra được.

Phương Quý thì lại trực tiếp xông vào Thiên điện, khoét lỗ quét qua, liền thấy trước điện bày một tấm bàn ngọc, án sau có vị áo bào xanh chấp sự ở chấp bút ký viết, bên cạnh đã thả một tờ danh sách, liền nhanh chân đi tới, ở án trước ngồi xuống, nghiêm túc nói: "Hồng Diệp cốc đệ tử Phương Quý, chuyên tới để báo danh tham gia Ma sơn thử luyện, làm vì tiên môn phân ưu giải nạn!"

Cái kia áo bào xanh chấp sự ngẩng đầu nhìn Phương Quý một chút, cau mày nói: "Ngươi bây giờ là tu vi bậc nào? Đan khí trận phù, am hiểu vật gì?"

Phương Quý lễ thẳng khí hùng nói: "Luyện Khí tầng năm, đan khí trận phù một mực không hiểu, chỉ có thể đánh nhau!"

Cái kia áo bào xanh chấp sự đem bút ném đi, giơ tay lên nói: "Đi đi đi, đã nói rõ ràng, báo danh người vừa muốn thấp nhất tu vị đạt đến Luyện Khí tầng sáu, lại ít nhất tinh thông đan khí trận phù trong đó một đạo, người Luyện Khí tầng năm, lại chỉ thiện chiến pháp, ai nói với người có thể báo danh?"

Phương Quý cười ha ha, cúi thấp người, đặc ý nói: "Mặc tiên sinh đề, người có ý kiến?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 72: Tiên Môn Linh Quật

"Phía sau núi vị kia để cho hấn đi tham gia Ma sơn thử luyện?"

Công Đức điện bên trong hai vị chấp sự nghe xong Phương Quý, đều không khỏi nhú mày.

Bất kể là giam cầm kỳ hạn chưa tới, vẫn là tu vị không đủ, Phương Quý cũng không thể tham gia lần này Ma sơn hành trình, nhưng một mực, nghe được đây là phía sau núi vị kia ý tứ, bọn họ lại không dám từ chối, không gì khác, phía sau núi vị kia mặc dù đã lâu không để ý tới chuyện, nhưng thân phận của hấn ở cái này chút Thái Bạch tông thế hệ trước trong mắt, vẫn là rất có phân lượng, hấn nói, ai dám không để vào mắt?

Chỉ là nhượng bọn họ không rõ chính là, phía sau núi vị kia không phải từ trước đến giờ không màn thế sự sao?

Hấn trước đây cũng không phải là không có thu qua đệ tử, thậm chí tiên môn vì không cho truyền thừa của hấn đoạn tuyệt, cũng tự mình chọn tuyển qua không ít thiên tư hơn người đệ tử đi học kiếm đạo của hấn, nhưng không có chỗ nào mà không phải là phí thời gian năm tháng, không duyên có lãng phí thời gian quý báu, lâu dần, tiên môn cũng không biết được là những này đệ tử tố chất quá kém, vẫn là phía sau núi vị kia không nghĩ truyền, bởi vậy mới tuyệt cái này tương niệm.

Đúng là không nghĩ tới, bây giờ cái này lay ở phía sau núi môn hạ tiểu tử vất mũi chưa sạch, đúng là rất được hấn quan tâm, không gần như chỉ ở

Hùng trưởng lão xử sự lúc, vị kia tự mình hỏi đến, thậm chí hôm nay thử luyện việc, hẳn cũng cố ý sắp xếp tiêu tử này lại đây. . .

. . . Ngược lại không phải những thứ này chấp sự quá dễ gạt gẫm, chủ yếu là không nghĩ tới Phương Quý dám giả mạo sư mệnh.

Huống hồ bọn họ một lộ nghi sắc, Phương Quý cũng là một câu nói: "Không tin các ngươi liền đến hậu sơn hỏi a. . ."

Trải qua Hùng trưởng lão sự kiện kia sau hẳn liền minh bạch, lấy cái kia Hùng trưởng lão tu vi và thân phận, địa vị, bị A Khổ trước mặt mọi người quát mắng, mất hết mặt mũi, cũng không dám chạy đến hậu sơn tìm chứng cứ một hồi, huống chi là trước mắt những thứ này chấp sự cùng bình thường trưởng lão đây?

Bất đắc dĩ, bọn họ cũng chỉ có thể cho Phương Quý ghi xuống, ở hẳn danh bài trên đánh một dấu ấn.

Có cái này đạo dấu ấn, Phương Quý liền có thể bằng này lĩnh tiên môn tất cả giúp đỡ.

Cầm danh bài ra Công Đức điện, Phương Quý trong lòng thật là mừng rỡ.

Cái khác giúp đỡ, hẳn cũng không nhìn ở trong mắt, nhưng một lần tiến vào linh quật cơ hội, lại là cực kỳ quý giá.

Tiên môn linh quật, chính là một ít đặc biệt động phủ.

Thái Bạch tông có đại trận hộ sơn, vừa có thể đề phòng bị ngoại địch đột kích, lại có thể điều động bên dưới ngọn núi chư đạo linh mạch, hội tụ các cấp linh huyết, cung cấp môn nhân tu hành, mà cái này linh quật, chính là linh mạch giao nhau chỗ đặc biệt động phủ, trong đó không chỉ có linh khí

nồng nặc đến khó có thể tưởng tượng trình độ, càng là thông qua các loại tinh diệu trận pháp, làm cho những thứ này linh quật nắm giữ các loại hữu ích tu hành dị nơi.

Có thể nói, những thứ này linh quật, chính là Tiên môn trong người tu hành tốt đẹp nhất tài nguyên, so với các loại Linh đan đều tốt dùng.

Lại tiến thêm một bước, những thứ này linh quật liền có thể được xưng là là động thiên phúc địa.

Ở cái này chút linh quật trong tu hành, bất kể là tăng cao tu vi, vẫn là củng cố căn cơ, đều rất nhiều diệu dụng, đã từng liền có tiên môn đệ tử, đã từng sáng lập qua ở cái này linh quật trong tu hành, một ngày liền tăng liên tục ba tầng Luyện Khí cảnh giới thần dị ghi chép.

Chỉ bất quá, cũng chính là bởi vì linh quật trân dị, vì lẽ đó bình thường đệ tử cầu cũng không được.

Ở thường ngày, cái này linh quật chính là Thanh Khê cốc đệ tử chuyên hưởng, hơn nữa coi như là Thanh Khê cốc đệ tử, cũng cần kính dâng nhất định công đức, hoặc là làm vì tiên môn lập xuống đại công, mới có thể đi vào một hồi, dù sao đối với tiên môn tới nói, linh quật bên trong linh khí cũng cần thời gian nhất định đi tích lũy, nếu thả ra để các đệ tử đi vào tu hành, cái kia tiêu hao cũng thực tại quá lớn. . .

"Ta bây giờ tu luyện Cửu Linh chính điện luyện tức quyết, đối với linh khí nhu cầu quá khổng lồ, bình thường đan dược tài nguyên đã rất khó thỏa mãn ta, bây giờ tiên môn vì Ma sơn hành trình, đối với Hồng Diệp cốc đệ tử mở ra linh quật, chính là ta hiếm thấy nhất một cơ hội. . ."

Trong lòng ôm định này niệm, Phương Quý một khắc cũng không dám trễ nải, một đường chạy chậm, liền hướng về Thanh Khê cốc phương hướng

đi tới.

Thái Bạch tông tổng cộng có tam đại linh quật, liền đều tọa lạc ở Thanh Khê cốc phụ cận, một mảnh chênh chéch vách núi bên trên.

Chu vi chư đạo ngọn núi mọc như rừng, phong trên có long bay gió múa phù văn, mọc như rừng bốn phương, dùng để trấn áp nơi đây linh khí.

Đọc theo một cái đường núi quanh co lên đường, liền có thể nhìn thấy một phương bệ đá, trong bệ đá, bày đặt ba cái bồ đoàn, phía trên ngồi xếp bằng mấy vị trưởng lão, mà ở cái này mấy vị trưởng lão mặt sau ba cánh cửa, chính là tam đại linh quật, bây giờ bệ đá trên, đã có mười mấy người chờ đợi, chờ tiến vào linh quật trong.

Phương Quý đã lên núi, trái phải quan sát một phen, liền vồ vồ sau này một cái áo lam tiêu mập mập vai, nói: "Huynh đệ, nơi này chính là tam đại linh quật đi, như thế nào mới có thể đi vào đi?"

Cái kia áo lam mập mập nghiêng đầu đến, thấy Phương Quý, đứng là ngần ra: "Ngươi là Quý Ảnh Tử Phương sư đệ? May gặp may gặp!"

"May gặp may gặp. . ."

Phương Quý cũng không nghĩ tới chính mình bây giờ cũng thành đến chỗ nào đều bị người nhận ra danh nhân rồi, khiêm tốn trở về cái lễ, nói: "Ta cũng báo danh Ma sơn hành trình, chính là đến linh quật tăng cao tu vi, cũng không biết nghĩ muốn đi vào, có cái gì chú ý?"

Cái kia áo lam mập mập cười nói: "Phương Quý sư đệ được xưng mạnh nhất người mới, ta liền đoán được ngươi sẽ đi tới Ma sơn, ngươi nhìn a, mấy vị trưởng lão sau lưng, chính là cái kia ba đạo linh quật, chúng ta ghi danh, đều có cơ hội tiến vào đi một chuyến, chỉ bất quá ba đạo linh quật

cũng mỗi cái có không giống, trong đó sai biệt rất nhiều, người đến trước, không có xem qua Thái Bạch tiên giám sao? Phía trên có tử mi ghi chép!"

"Thái Bạch tiên giám?"

Phương Quý cau mày, nói: "Nơi nào có a?"

"Ta chỗ này thì có, cho người mượn nhìn không sao cả!"

Cái kia áo lam mập mạp từ bên hông trong túi càn khôn lấy ra một đạo tiên giám đưa cho Phương Quý: "Đừng khách khí!"

"Ừm. . ."

Phương Quý tiếp nhận tiên giám, lật đến mấy lật, quả nhiên thấy bên trong có liên quan với linh quật các loại ghi chép, vô cùng tường tận.

"Thượng, trung, hạ tam giai?"

Vừa lật lên, Phương Quý nhíu mày, phát hiện linh quật so với chính mình tưởng tượng bên trong còn muốn phức tạp.

Linh quật vốn là tiên môn phúc địa, bên trong linh khí đầy đủ, đối với tăng cao tu vi có nhiều chỗ tốt.

Nhưng cái này phúc địa, nhưng cũng không phải người nào đều có phúc tiêu thụ.

Căn bản nhất địa phương, vẫn là muốn xem thể chất, cùng với bình thường chính mình tu hành.

Cái này lại như là bình thường ở chế tạo một cái thùng nước, bình thường chế tạo thùng đựng nước ngày càng lớn, tiến vào linh quật lúc, liền

có thể nhận được càng nhiều nước, đương nhiên, thùng đựng nước còn đến rần chắc, không có thiếu bản, nếu không sẽ rò nước.

Tam đại linh quật, mỗi cái có đặc điểm, thế nào cũng phải đến phân tích, chính là hạ cấp linh quật, thích hợp nhất những kia bình thường tu hành tuy rằng chăm chỉ, nhưng thiếu hụt tài nguyên đệ tử, tiến vào hạ cấp linh quật, trên căn bản là ở cho bọn họ bù đắp bình thường cần thiết linh khí.

Trung giai linh quật, nhưng là thích hợp tu vị cao hơn một chút đệ tử, thấp nhất cũng đến Luyện Khí tầng sáu, những thứ này người tu vị so với đệ tử bình thường cao, thân thể năng lực chịu đựng, cũng so với đệ tử bình thường mạnh hơn một chút, vì lẽ đó vừa vặn có thể mượn linh khí này, đến để cho mình tu vị cất cao một đoạn.

Mà thượng giai linh quật, nhưng là chỉ có tài năng xuất chúng tu hành thiên tài mới thích hợp, cái này các đệ tử, vốn là thân thể cường hãn, kinh mạch đối với linh khí dẫn dắt năng lực, cũng vượt xa người thường, cũng chỉ có bọn họ tiến vào thượng giai linh quật sau khi, mới có thể chịu đựng lập tức có nhiều như vậy linh khí mạnh mẽ truyền vào trong cơ thể, mà không mất đi thần trí, phá huỷ căn cơ, cũng có thể ở sau đó, chậm rãi dẫn dắt, đem tất cả hóa thành pháp lực của chính mình, đã giới càng giới hơn, tiến thêm một bước!

"Nói phức tạp như vậy, ở đâu là dễ dàng liền có thể phán đoán đến đi ra?"

Phương Quý nhíu mày: "Liền không cái đơn giản phương pháp?"

"Có a. . ."

Bên cạnh áo lam tiểu mập mập nói: "Trong tình huống bình thường, đều là do các trưởng lão giúp đỡ lựa chọn, nhưng chúng ta chính mình cũng có

thể đại thể kiểm trắc một phen, ba đạo linh quật phân chia, nói trắng ra chính là linh khí tinh khiết trình độ không giống, chúng ta cũng giống như vậy, cơ bản tới nói, linh khí càng tinh khiết, liền càng cần tiến vào cao cấp hơn linh quật mới có thể thu được đến đầy đủ tạo hóa, điều này cần đo lường. . ."

Phương Quý ngẩng đầu nhìn hướng về phía miệng lưỡi lưu loát hẳn: "Làm sao đo lường?"

Áo lam tiểu mập mập hiếu kỳ nhìn Phương Quý một chút: "Tiên môn liền có một loại chuyên môn ngọc bội đo lường linh khí, người không biết sao?"

Phương Quý lắc lắc đầu, hẳn còn thật không biết, hiếu kỳ nói: "Nơi nào có thể tìm tới?"

"Ta chỗ này thì có!"

Áo lam tiểu mập mập từ trong túi càn khôn lật một lát, lấy ra một khối ngọc bội đưa cho Phương Quý.

Phương Quý nhất thời có chút ngạc nhiên liếc mắt nhìn hẳn, vẫn là đem ngọc bội nhận lấy, một đạo linh tức đánh vào trong đó, lúc này tiểu mập mập ở bên cạnh giới thiệu: "Ngọc bội kia a, đối với linh khí dị thường nhạy bén, linh khí càng tinh khiết, ngọc bội màu sắc liền càng đỏ, nhạt màu thích hợp cấp thấp, nếu là thâm sắc, liền thích hợp trung giai linh quật. . ."

Vừa nói vừa lộ đầu lại đây nhìn, đột nhiên sợ hết hồn: "Huynh đệ, người cái này màu đen là chuyện ra sao?"

Lúc này Phương Quý cũng chính một mặt quái lạ nhìn ngọc bội kia, đang yên đang lành một khối ngọc bội, vừa bắt đầu hẳn truyền vào linh tức,

còn chỉ là cho thấy nhợt nhạt màu đỏ, ai nghĩ đến bỗng nhiên liền trở nên màu sắc càng ngày càng đậm, thành màu đen?

"Lẽ nào là ngọc của ta bội thả quá lâu, gặp sự cố?"

Áo lam tiểu mập mạp chính mình tiếp nhận ngọc bội, cũng là trái phải đánh giá, đây mặt nghi hoặc.

Phương Quý âm thầm suy nghĩ một chút, đúng là mơ hồ đoán được đáp án, hẳn là không phải cái này áo lam tiểu mập mạp ngọc bội xảy ra vấn đề, mà là chính mình linh tức quá mạnh mẽ, đã vượt xa bình thường đồng môn, cái này tiểu mập mạp ngọc bội phẩm chất quá thấp, còn chưa đủ đo lường chính mình linh tức. . .

"Quả nhiên không thể ép hàng quá lâu. . ."

Chính đang tại Phương Quý trong lòng nghĩ thì bên cạnh áo lam tiểu mập mạp tự mình phản tỉnh một phen, phản đồ tới khuyến Phương Quý nói: "Ngọc bội xảy ra vấn đề không sợ, còn có một loại đo lường phương pháp, chính là tìm một loại Minh Quang phù, loại này phù triệu, có thể phản ứng người tự thân linh khí mỏng manh, người đối với linh khí thiếu hụt càng nặng, cái này linh phù liền càng âm đậm, trong cơ thể linh khí càng no đủ, linh phù liền càng sáng ngời. . ."

"Thông qua loại này linh phù, cũng có thể phán đoán chính mình thích hợp cái nào một loại linh quật!"

Phương Quý nghe xong, giương mắt liếc mắt nhìn hẳn nói: "Cái này linh phù chạy đi đâu tìm?"

"Ta chỗ này thì có a. . ."

Áo lam tiểu mập mạp ào ào, từ trong túi càn khôn lấy ra một đạo linh phù đến cho Phương Quý: "Dán trên gáy là được!"

Phương Quý nhìn hấn ánh mắt nhất thời trở nên hơi quái lạ.

Áo lam tiểu mập mạp nói: "Sao rồi?"

Phương Quý nói: "Ta nghĩ ăn kẹo hồ lô người nơi đó có sao?"

"Người đùa gì thế?"

Áo lam tiểu mập mạp không nói gì nhìn Phương Quý, một lát mới lật qua lật lại túi càn khôn, lấy ra nửa xuyên biến thành màu đen kẹo hồ lô.

"Chỉ có ăn còn lại một nửa người lấy không?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 73: Tiên Môn Quan Hệ Hộ

"Tiên môn cũng thật là nhân tài lần ra a. . ."

Phương Quý tự đáy lòng than thở một câu, mới tiếp nhận áo lam tiểu mập mập trong tay linh phù, theo lời kê sát ở trên ót mình, hấn vốn tưởng rằng dựa vào chính mình linh tức mạnh, cái này linh phù tất nhiên toả ra ánh sáng chói lọi, lại không nghĩ rằng, áo lam tiểu mập mập nhìn Phương Quý một chút, lập tức đổi sắc mặt, nói: "Phương Quý sư đệ, người đây là từ khi tiến vào tiên môn sau khi liền chưa từng ăn Linh đan sao?"

"Ta. . . Chưa từng ăn Linh đan?"

Phương Quý đều bị hấn câu nói này kinh sợ đến: "Ta mỗi ngày năm Linh đan coi như ăn cơm được không?"

Áo lam tiểu mập mập vào lúc này đã lấy ra một chiếc gương, cho Phương Quý một chụp, lại làm cho Phương Quý cũng có chút bất ngờ, chỉ thấy kê sát ở chính mình chỗ mi tâm linh phù, lại quang mang âm đạm, thoạt nhìn quả thực như là bất cứ lúc nào cũng sẽ tắt. . .

Chuyện gì thế này?

Phương Quý chính mình bỏ đi linh phù, nhìn ra thấy vài lần, không khỏi rơi vào trầm tư.

Đo lường linh khí tinh khiết trình độ ngọc bội, trực tiếp đã biến thành màu đen, cái này kỳ thực là nói rõ chính mình linh tức tinh khiết, đã vượt

qua ngọc bội kia cực hạn, điểm này, Phương Quý đúng là nghĩ phải hiểu, nhưng cái này đo lường tự thân linh khí thiếu hụt trình độ linh phù, lại sẽ trở nên như vậy âm đạm, lại thực tại nhượng người kinh ngạc, trình độ nào đó trên, cái này vốn là phản lại kết quả.

Linh khí thiếu hụt, kỳ thực chính là chỉ người tu hành, bình thường chăm chỉ tu luyện, mở rộng kinh mạch, mài giũa thể phách, nhưng cũng không chiếm được sung túc linh khí bổ sung, cho nên thân thể khô cạn, đối với linh khí có cực cao khát vọng, tình huống như vậy, bình thường sẽ xuất hiện tại một cái tu sĩ trải qua một trận đại chiến, linh khí tiêu hao hết lúc mới phải xuất hiện, Phương Quý cái này các loại tình huống, thật là cực kỳ hiếm thấy.

Bất quá Phương Quý tinh tế cân nhắc một phen sau khi, ngược lại cũng mơ hồ có đáp án.

Có lẽ, cái này hai trường hợp, vốn là cũng là hợp lý.

Chính mình linh tức, đương nhiên phi thường tinh khiết, bởi vì chính mình vẫn tại tu luyện Cửu Linh chính điển Dưỡng tức quyết, ăn vào các loại linh đan diệu dược, còn suốt ngày ở Tụ Linh trận cùng Tỏa Linh trận trong thổ nạp, một thân linh tức, vốn là đạt đến vô cùng mức độ kinh người.

..

Nhưng ở tình huống như vậy, hẳn thiếu linh khí bổ sung sao?

Vẫn là thiếu!

Nguyên nhân hay là bởi vì hẳn tu luyện Cửu Linh chính điển!

Loại này thiếu hụt, còn cùng đệ tử bình thường không đến Linh đan ăn không giống nhau, hẳn có đầy đủ Linh đan ăn, chỉ là những linh đan này, thậm chí còn Tỏa Linh trận, đều không đủ để thỏa mãn hẳn đối với tu hành

nhu cầu, ở hẳn bình thường quá trình tu luyện bên trong, thoát nhìn linh khí đã nhiều lắm rồi, nhưng trên thực tế lại vẫn là lưu lại rất lớn chỗ hồng, hẳn cần to lớn hơn linh khí, đến cùng cố tu vi của chính mình. . .

Đơn giản tới nói, đi tới cái này linh quật trước đệ tử, người người đều nâng một cái thùng.

Nhưng mình nắm, hẳn là một cái vại. . .

"Nhìn dáng dấp, ta phải tiến vào thượng giai linh quật mới được. . ."

Phương Quý nhỏ suy nghĩ một chút, có thể thỏa mãn chính mình bây giờ tình huống, cũng chỉ có thượng giai linh quật.

"Đa tạ huynh đệ. . ."

Phương Quý bỏ đi linh phù, trả lại áo lam tiểu mập mập.

"Không cần cảm tạ, xin mời khỏi linh thạch. . ."

Phương Quý mãnh đến xoay người lại, nhìn trước mắt cái này một mặt thành khăn tiểu mập mập: "Người theo ta đòi tiền?"

Áo lam tiểu mập mập vẻ mặt bằng phẳng: "Mọi người cũng không dễ dàng mà. . ."

Phương Quý ánh mắt quái lạ nhìn chăm chú hẳn vài lần, bỗng nhiên cười nói: "Nhưng người cho ta đồ vật trên căn bản đều là xấu nha. . ."

Áo lam tiểu mập mập trừng mắt lên, nhưng rất nhanh liền lại thở phào nhẹ nhõm tựa như thua trận: "Nói cũng đúng!"

Biểu hiện sầu bi, tựa hồ rất vì mình không làm thành cái này mua ý mà thất lạc.

"Lần sau lấy chút thứ tốt đến lại nói, huynh đệ, nói cho ta biết trước làm sao mới có thể đi vào thượng giai linh quật?"

Phương Quý chủ ý đã định, liền vỗ bên cạnh áo lam mập mập bả vai nói.

"Thượng giai linh quật?"

Áo lam tiểu mập mập nghe xong, lại đầu lắc đến cái trống bỏi, nói: "Cái kia hầu như không thể, thượng giai linh quật đối với người tu hành tự thân yêu cầu quá cao, coi như là Thanh Khê cốc đệ tử, cũng chỉ có rất ít tinh anh hoặc là sắp phá giai lúc mới sẽ đi vào, chúng ta Hồng Diệp cốc đệ tử đừng có mơ, phần lớn đều là cấp thấp linh quật đi một lần, trung giai linh quật cũng là như vậy mấy người mà thôi!"

"Không thể cũng đến biến thành khả năng, cơ hội dù sao liền lần này. . ."

Phương Quý nghe áo lam tiểu mập mập, trong lòng lại đang âm thầm phỏng đoán.

Hắn đã vô cùng xác định, chính mình chỉ có ở thượng giai linh quật, mới có thể đạt đến tốt nhất tu vị tăng lên, hơn nữa linh quật tài nguyên, ở đâu là dễ dàng như vậy được đến, không thừa dịp cái này một cơ hội mò một cái, ai biết lần sau đến chờ tới khi nào?

"Chính là cái kia ba vị trưởng lão quyết định chúng ta tiến vào toà nào linh quật chứ?"

Phương Quý xoa xoa cằm, tự nhủ: "Cũng không biết bọn họ có thu hay không lẽ. . ."

Áo lam tiểu mập mập ánh mắt quái lạ nhìn Phương Quý một chút, bỗng nhiên cười nói: "Phương Quý sư đệ, ta khuyên ngươi vẫn là không cần nghĩ

nữa, tặng lễ việc không thể thực hiện được, người có biết cái kia ba vị trưởng lão bên trong, ngồi ở ở chính giữa vị kia là ai?"

Phương Quý xem xét một chút, lắc đầu nói: "Là ai?"

"Nói đến vẫn cùng người có chút uyên duyên. . ."

Áo lam mập mạp thần bí nở nụ cười, nói: "Hắn chính là Lữ Phi Nham sư huynh sư phụ Thanh Lâm trưởng lão a. . ."

Phương Quý vừa nghe con mắt hơi phát sáng: "Ta cùng Lữ Phi Nham nhưng là rất quen, như thế tính ra cùng hắn cũng coi như quan hệ họ a?"

Áo lam tiểu mập mạp nhất thời ngẩn ngơ: "Người có phải là đối với quan hệ họ ba chữ này có cái gì hiểu lầm?"

. . .

. . .

Ở áo lam tiểu mập mạp ánh mắt quái lạ đánh giá Phương Quý thì Phương Quý một phen suy nghĩ sâu sắc, đã vượt ra khỏi mọi người.

"Hồng Diệp cốc đệ tử Phương Quý, muốn vào linh quật trong tu hành. . ."

Nghe được "Phương Quý" hai chữ này, ba vị trưởng lão đều mở mắt ra đến, ngồi ở ở chính giữa ông lão, vóc người cao gầy, râu đen tóc xám, ánh mắt hẹp dài, chính là áo lam mập mạp trong miệng Lữ Phi Nham sư phụ, hắn ngồi ở ở giữa, cũng như là thân phận tới đây trong ba người cao nhất, chỉ là hắn con mắt như là tia chớp quét Phương Quý một chút, liền thu về, không có phản ứng hắn.

"Phương Quý? Cái tên này đúng là quen tai. . ."

Bên trái vị kia vóc người hơi mập trướng lão đúng là mỉm cười, nhìn Phương Quý nói: "Người là tu vị thể nào a?"

Người tu hành, mỗi tôi thể một lần, khí chất liền có một phần biến hóa, bởi vậy ánh mắt sắc bén tu sĩ, thường thường liền có thể từ người thân trên một ít bé nhỏ biến hóa đại để đoán ra đối phương tu vị, chỉ bất quá, cái này lại còn không là rất có thể làm đến chuẩn.

Phương Quý vào lúc này đúng là đang hoang, nói: "Luyện Khí tầng năm!"

"Hả?"

trái phải hai vị trưởng lão đều hơi ngẩn người ra, hơi kinh ngạc.

Ngồi ở ở giữa nhất Thanh Lâm trưởng lão nghe vậy bỗng nhiên nhíu mày, nói: "Người Luyện Khí tầng năm tới đây làm gì?"

Phương Quý vẫn ở theo dõi hẳn, lập tức giọng cao lồng ngực, kiêu ngạo nói: "Nhà ta tiên sinh nói, tiên môn cần ta!"

Nghe được Phương Quý trong miệng "Tiên sinh", ba vị này trưởng lão đúng là cùng Công Đức điện bên trong hai vị chấp sự phản ứng không sai biệt lắm, đều là nhíu nhíu mày, càng là không có lại tiếp tục hỏi cái vấn đề này, chỉ là thoáng trao đổi một thoáng ánh mắt, bên phải một bên hơi mập trướng lão liền cười híp mắt hướng về Phương Quý nói: "Vừa là Mạc tiên sinh đã mở miệng, vậy ngươi tiến lên, để ta nhìn ngươi một chút linh tức. . ."

Phương Quý theo lời tiến lên, này trưởng lão thì lại đưa tay ở Phương Quý trên vai một đáp.

Trong lòng bàn tay, một luồng nhu hòa pháp lực dò xét đi ra, dẫn tới Phương Quý trong cơ thể linh tức hơi động.

Cái này hơi mập trưởng lão đúng là hơi lộ ra kinh ngạc vẻ, nói: "Khá lắm, tuổi không lớn lắm, cái này một thân linh tức đúng là chất phác, quả không hổ là phía sau núi vị kia dạy dỗ đến, Thanh Lâm sư huynh, Bạch Chiêu sư huynh, y ta ý kiến, tên tiểu tử này pháp lực căn cơ mạnh như thế, liền để cho hắn tiến vào trung giai linh quật thử một chút đi!"

"Trung giai linh quật?"

Xa xa lân cận đứng một ít Hồng Diệp cốc đệ tử nghe vậy, cũng không nhìn được lấy làm kinh hãi.

Hồng Diệp cốc đệ tử báo danh Ma sơn hành trình không ít, đã đến linh quật tăng lên qua tu vị cũng không ít, nhưng khoảng thời gian này, tổng cộng cũng chỉ nghe nói Triệu Thái Hợp như thế một cái tiến vào trung giai linh quật, không nghĩ tới cái này phía sau núi Phương Quý cũng có cái này đãi ngộ, nhìn dáng dấp trước mọi người đều truyền thuyết Triệu Thái Hợp tranh mạnh nhất người mới tên thua Phương Quý, không chắc là không có lửa thì làm sao có khói a. . .

Chẳng lẽ nói phía sau núi vị kia, quả thật đã đem chân truyền cho hắn?

Liền ngay cả Phương Quý cũng có chút bất ngờ, không nghĩ tới cái này hơi mập trưởng lão trực tiếp muốn để cho mình tiến vào trung giai linh quật, chuyện này đối với đệ tử khác mà nói, đã là một phần thù vinh, có thể then chốt ở với mình vừa bắt đầu xem chuẩn chính là thượng giai linh quật a. . .

Vào lúc này, hắn ngược lại không phải không tin được cái này mấy vị trưởng lão phán đoán, chủ yếu là người trong nhà rõ ràng chuyện nhà mình.

Ở những trưởng lão này xem ra, hắc linh tức đã là cực kỳ tinh khiết, cực kỳ chất phác, lợi dụng này phán đoán hắc cần linh khí cùng với có thể chịu đựng áp lực, cho rằng hắc hắc là tiến vào trung giai linh quật, nhưng Phương Quý lại biết, theo Cửu Linh chính điển bên trong luyện tức quyết tới nói, chính mình linh khí còn cần tiến một bước ngưng luyện, cái này tinh khiết cùng chất phác, còn có thể tiến một bước tăng cường. . .

Vì lẽ đó, chính mình chân chính cần linh khí, so với cái này trưởng lão phán đoán, ít nhất còn nhiều hơn gấp ba!

Chỉ là, những câu nói này lại không tốt đối với những người này giải thích.

Những trưởng lão này, cũng sẽ không tin tưởng hắc đã như vậy chất phác cùng tinh khiết linh khí có thể tiến thêm một bước!

Phương Quý chính đang suy nghĩ nên nói như thế nào, liền chợt nghe đến Thanh Lâm trưởng lão nhàn nhạt nói: "Hắc chính là linh tức không sai, tu vị dù sao quá thấp, làm sao có thể vào được trung giai linh quật, thật xảy ra vấn đề người nào chịu trách nhiệm, chỉ để ý để cho hắc tiến vào cấp thấp linh quật chính là. . ."

Nghe được hắc, hai vị khác trưởng lão cũng có chút do dự, xác thực ở Thái Bạch tông bên trong, còn rất ít xuất hiện Luyện Khí tầng năm liền nhập trung giai linh quật ví dụ, trên thực tế, nếu không là lần này Ma sơn hành trình duyên cớ, Luyện Khí tầng năm trước đây liền cấp thấp linh quật cũng nhập không được, trước đây có thể tiến vào linh quật, đều là Thanh Khê cốc bên trong tiên môn hoa lớn tinh lực bồi dưỡng mầm Tiên cùng thiên tài.

"Hắc tuy là tu vị thấp chút, nhưng linh tức cực kỳ ngưng luyện, hắc là thừa chịu được trung giai linh quật áp lực. . ."

"Không sai, vừa là phía sau núi đến, hoặc có thể để cho hấn thử xem. . ."

Hai vị khác trưởng lão thương lượng vài câu, đúng là ý kiến nhất trí, Thanh Lâm trưởng lão nghe xong, liền cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Đến lúc này, Phương Quý lập tức mở miệng nói: "Trưởng lão, nhà ta tiên sinh nói để ta tiến vào thượng giai linh quật. . ."

"Thượng giai linh quật?"

Vừa nghe đến câu nói này, ba vị trưởng lão bỗng nhiên đều hướng về Phương Quý nhìn lại, sau đó đồng thời lắc đầu.

Thanh Lâm trưởng lão chỉ là thiếu kiên nhẫn nhìn Phương Quý một chút, không nói gì, hai vị khác mới vừa rồi còn rất dễ nói chuyện đáng về trưởng lão cũng đều nói: "Cái kia nhưng có chút hồ đồ, người linh tức tuy chất phác, lại còn không thích hợp tiến vào thượng giai linh quật. . ."

Phương Quý trong lòng hơi gấp, chỉ có thể nói: "Thực sự là tiên sinh đề!"

Bên phải Bạch Chiêu trưởng lão lắc lắc đầu, nói: "Chính là Mạc tiên sinh đề cũng không được, quá mức mạo hiểm, nếu hấn thực sự là một lòng muốn cho người tiến vào thượng giai linh quật, vậy ta cũng muốn đi tìm hấn nói một chút, có lẽ hấn ở sau núi ở lại quá lâu, đã không biết hiện nay cái này thượng giai linh quật linh khí so với trước đây càng mạnh cũng khó nói. . ."

Vừa nghe Bạch Chiêu trưởng lão muốn đi Mạc Cửu Ca thương lượng, Phương Quý lập tức không dám nói, cái này nếu như bị vạch trần liền phiền phức.

Nhất thời tâm tư nhanh quay ngược trở lại, chỉ cần nghĩ cái chủ ý!

Cuối cùng ánh mắt vẫn là xem ở Thanh Lâm trưởng lão trên mặt. . .

. . . Kết quả này, còn đến tin tức ở cái này quan hệ hộ trên người a!

Hai vị kia trưởng lão cũng mặc kệ Phương Quý làm sao, chỉ là thương lượng muốn định ra Phương Quý tiến vào trung giai linh quật, hiển nhiên việc này nhất định, lại không có khả năng chuyển biến tốt, Phương Quý liếc mắt nhìn ở giữa vị kia con mắt không phải con mắt mũi không phải mũi, không hề che giấu chút nào đối với mình căm ghét Thanh Lâm trưởng lão, bỗng nhiên trong lòng có chủ ý, không nói một lời đứng lên đến, quay đầu rời đi.

Hai vị kia trưởng lão lấy làm kinh hãi, nói: "Người muốn đi đâu?"

Phương Quý nghiêng đầu đến, tội nghiệp chịu uốn lượn dáng vẻ, nói: "Ta không tiến vào linh quật rồi, ta muốn đi cáo trạng!"

Hai vị kia trưởng lão kinh ngạc: "Cáo ai?"

"Cáo cho ta làm khó dễ. . ."

Phương Quý cố ý nhìn cái kia Thanh Lâm trưởng lão một chút, lại đưa mắt chuyển ra, nói: "Hừ, trước đồ đệ liền bắt nạt ta, vu ta giết người, cướp ta công đức, ta tuổi còn nhỏ, lại không có gì bối cảnh, chỉ có thể nhịn, không nghĩ tới làm sư phụ lại đến bắt nạt ta. . ."

Mọi người xung quanh nghe được lời này nhất thời một mặt kinh ngạc.

Thanh Lâm trưởng lão không nhịn được cái trán gân xanh lộ, gầm thét nói: "Tiểu nhi, ngươi nói ai?"

Phương Quý cũng không nhìn hắn, chỉ là uốn lượn nói: "Ta không dám nói, trong lòng có quỷ người tự nhiên sẽ biết. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 74: Linh Vụ Cuồn Cuộn

Ngươi cái này còn gọi không dám nói?

Ngươi cái này còn kếm chỉ vào lão phu mũi máng được không?

Thanh Lâm trưởng lão tức đến mãnh đến mở mắt ra đến, phần nộ nhìn chăm chăm Phương Quý, hận không thể một chưởng vỗ chết hẳn!

"Tiên môn mặt trong, không có thiên lý mà, không địa phương giảng công đạo sao?"

Mà nhìn thấy Thanh Lâm trưởng lão ánh mắt, Phương Quý càng là một mặt sấp sọ đến khóc lên đáng dấp.

Vừa nói chuyện đã mặt hướng cái khác tiên môn đệ tử, cất tiếng đau buồn nói: "Nghĩ ta Phương Quý, không bối cảnh không tài nguyên, bỏ ra bao nhiêu nỗ lực mới đi đến một bước này a, ta dễ dàng sao? Ta làm vì tiên môn lập công thời điểm, nói qua cái gì sao? Ta cứu đồng môn tính mạng thời điểm, nói qua cái gì sao? Ta bảo vệ sư tỷ. . . Cái này lại không nói, ta vẫn luôn là đem tiên môn xem là nhà mình a. . ."

Hắn càng nói càng uốn lượn, đau thương căm giận, xem hướng bốn phía: "Có thể tiên môn làm sao báo lại ta đây, lại cho ta làm khó dễ. . ."

"Chuyện này. . ."

Lời nói này nói chuyện, chu vi vây xem trong đám đệ tử, nhất thời tất cả xôn xao.

Mà Thanh Lâm trưởng lão, thì thôi không chỉ có là lửa giận ngút trời, thậm chí còn thật sự cảm giác thấy hơi lo lắng.

Chính mình trước đây không lâu, mới vừa mới đánh "Lấy công chuộc tội" danh nghĩa, đem chính mình con cháu Lữ Phi Nham từ Tư Quá nhai phóng ra, còn sắp xếp hẳn tiến vào trung giai linh quật tầng cao tu vi một lần, để cầu hẳn có thể tiến vào Ma sơn, xoay chuyển vận mạng mình!

Ở cái này thời điểm, nếu cái này tiểu nhi thật như vậy đi cáo chính mình một hình, không chừng thật sẽ cấp người lưu xuống một cái chính mình là ở cố ý chèn ép cùng mình đệ tử có thù cũ Phương Quý ẩn tượng, lại thêm vào, người khác hiểu lầm cũng là thôi, nếu phía sau núi vị kia thật hiểu lầm.

..

Trái tim mơ hồ nổi lên lo lắng, càng nhiều ít có chút xem trò vui tâm thái, liền cường chế tức giận, cười lạnh nói: "Tốt, tốt, tốt, lão phu một mảnh lòng tốt, ngược lại bị người nói bực này không chịu nổi, nếu người muốn vào thượng giai linh quật, vậy người tiến vào tốt. . ."

Phương Quý nghe vậy vui sướng: "Thật chứ?"

Bên cạnh hai vị trưởng lão thì lại kinh hãi, vội vàng khuyên nhủ: "Thanh Lâm trưởng lão, tuyệt đối không thể a. . ."

Thanh Lâm trưởng lão sắc mặt thâm trầm, cười lạnh nói: "Người không có nghe cái này tiểu nhi nói sao, đây là phía sau núi vị kia để cho hẳn đến, nhân gia đạo pháp tinh thâm, dạy dỗ đến đệ tử cũng xa so với chúng ta xuất sắc, hẳn làm sắp xếp tự có thâm ý, chúng ta lại nhiều chuyện gì?"

Hai vị kia trưởng lão nghe xong lời này, đúng là có chút do dự: "Muốn hay không đến hậu sơn hỏi một chút. . ."

"Phía sau núi người kia sẽ cho phép chúng ta nhúng tay hẳn dạy đồ đệ chuyện sao?"

Thanh Lâm trưởng lão trước vẫn không chịu nói nhiều, nhưng bây giờ mở miệng nói nói, rồi lại so với hai vị khác trưởng lão càng xúc động, đặc biệt là hẳn cũng biết trước Hùng trưởng lão gặp phải chuyện, chính mình tu vị cùng địa vị, đều còn không bằng Hùng trưởng lão, lại há chịu chạy đến phía sau núi đi tự tìm lúng túng, lạnh lùng vung lên tay áo lớn, nói: "Liên như thế định, tiểu nhi, vào linh quật, phúc họa tự thừa nhận!"

Phương Quý chỉ lo hẳn đổi ý, vội hỏi: "Được!"

Thanh Lâm trưởng lão vốn là thân phận so với hai vị khác trưởng lão còn cao hơn một chút, chính là lần này mở ra linh quật chủ sự người, hẳn nếu lên tiếng, hai vị khác trưởng lão liền không tốt lại nhiều lời, chỉ là trong lòng vẫn là không nhịn được lo lắng, cái kia vóc người hơi mập trưởng lão dặn dò: "Nếu người nhất định phải nhập thượng giai linh quật, cái kia ngược lại cũng thôi, nói vậy Mạc tiên sinh đúng là có cái gì chúng ta không rõ thâm ý, nhưng người ngàn vạn nhớ tới, thượng giai linh quật hung hiểm rất lớn, nếu người tu hành lúc cảm giác không khỏe, chỉ cần lập tức thông báo chúng ta. . ."

Phương Quý sáng khoái đồng ý: "Ta hiểu được rồi!"

Hạ cấp linh quật cần xếp hàng chờ đợi, trung giai cùng thượng giai linh quật lại là ít người, có thể trực tiếp đi vào.

Ở xung quanh một mảnh chúng đệ tử kinh ngạc trong ánh mắt, hơi mập trưởng lão đánh ra một đạo pháp lực, thượng giai linh quật trên cửa đá, có

đạo đạo phù văn nước chảy giống như khuếch tán mở ra, sau đó từ từ mở ra, dồi dào đến kinh người linh khí lập tức phủ vào mặt.

"Ha ha, cảm tạ trưởng lão. . ."

Phương Quý bụng mừng rỡ, hướng về ba vị trưởng lão thi lễ một cái, nói: "Đặc biệt là Thanh Lâm trưởng lão!"

Thanh Lâm trưởng lão lòng tràn đầy không thoải mái, hừ lạnh một tiếng.

Nghĩ thâm cái này tiểu nhi không tha thứ, đến lúc này còn dám khiêu khích lão phu, người ở bên trong phá hủy căn cơ, vậy cũng là tự tìm. . .

Hắn đúng là không biết, lúc này Phương Quý đối với hắn lòng biết ơn, cũng thật là thành tâm thành ý.

. . .

. . .

Tiến vào thượng giai linh quật sau khi, Phương Quý liền phát hiện trong này linh khí, thực vì chính mình bằng sinh ít thấy!

Tại cái này trước đó, hắn đã lĩnh hội qua linh khí nhiều ít, Ô Sơn cốc thì ở lầu nhỏ bên trong tu hành, liền kém xa ngồi xếp bằng ở linh tuyến bên trong tu hành, mà ở linh tuyến bên trong tu hành, lại kém xa ở tiên môn ban xuống Tụ Linh trận trong tu hành, ở Tụ Linh trận bên trong tu hành, thì lại lại không bằng ăn một viên cao giai Bồ Khí đan sau, dược tính hóa thành cuộn cuộn linh khí lúc như vậy chất phác cứng cáp. . .

Nhưng tiến vào thượng giai linh quật sau khi, trước đây tất cả cảm giác, liền cũng giống như là thành tiểu hài nhi chơi nhà chòi.

Linh quật cũng không lớn, thoạt nhìn chỉ có ba trượng phạm vi, theo một cái lối nhỏ về phía trước, liền tiến vào một cái hình tròn ao, ao ở giữa, lại có một phương hơn trượng to nhỏ hình tròn bệ đá, đài đá chung quanh, có thể nhìn thấy từng đạo từng đạo bia đá chằng chịt mà đứng, những bia đá này bên trên, đều có khắc phiến phức tạp tinh mỹ phù văn, theo một loại nào đó phức tạp trận thế mà đứng, có vẻ thần bí mà lại trang trọng.

Vào nơi đây, Phương Quý hô hút một ngụm, liền có thể cảm giác dồi dào linh khí bị dẫn vào trong cơ thể, tựa hồ toàn bộ linh quật trong, đều đây rẫy nồng nặc đến khó có thể tưởng tượng linh khí, mà kinh người chính là, Phương Quý đánh giá bốn phía, liền có thể nhìn thấy trên vách đá, có cuộn cuộn óng ánh bọt nước rơi xuống, rõ ràng đều là hoá lỏng linh khí, trực tiếp sưu tập lên, chính là tinh khiết Linh dịch.

Mà cái kia trên vách đá, lúc nào cũng có Linh dịch rơi xuống, hội tụ ở đài đá chung quanh ao bên trong, liền hình thành rồi ba chỉ sâu một trì nước ao, linh động màu đỏ sương mù, từ trong ao bốc hơi mà lên, hội tụ ở giữa không trung, như là mờ mịt sương mù.

"Ai ya, cái này Linh trì nếu như là nhà ta. . ."

Phương Quý vào nơi đây, cũng đã có chút há hốc mồm, mạnh mẽ nuốt hai cái nước miếng.

Liền như thế hai cái nước miếng, là do hô hấp lúc nuốt vào dồi dào linh khí, cũng giống như là phục rồi hai viên linh đan.

"Quý trọng thời gian đi!"

Phương Quý quơ quơ đầu, rất mất mát phát hiện, cái này Linh trì là không thể mang đi, cũng chỉ có thể quý trọng lần này tiến vào thượng giai linh quật cơ hội, mạnh mẽ duy trì bình tĩnh, theo cầu nhỏ đi tới linh giữa hồ

bệ đá trên, ngồi xếp bằng xuống, chậm rãi vận chuyển linh tức, sau đó theo Cửu Linh chính điển bên trong ghi chép pháp môn thổ tức lên, thích ứng nơi đây linh khí nồng nặc.

Cái cảm giác này rất kỳ diệu, linh tức khê nhúc nhích, liền như là vô số khát khao con cá há to miệng, nuốt chửng linh khí chung quanh, Phương Quý thậm chí có thể cảm giác được, thân thể của hắn, hoặc nói trong cơ thể linh tức, lần thứ nhất cảm giác đến ý hưng phấn. . .

Bình thường hắn tu luyện Cửu Linh chính điển luyện tức quyết, tuy rằng mỗi lần cũng tiêu hao mấy lần, thậm chí là gấp mười lần so với đồng môn tài nguyên, nhưng vẫn là cảm giác tiến triển chậm chậm, Phương Quý có lúc cũng cảm thấy bất đắc dĩ, cảm thấy cái này Tàn gia Cửu Linh chính điển cũng quá khó tu luyện, mình đã như thế giàu nứt tường đổ vách, như thế cam lòng đầu nhập tài nguyên, làm sao liền trước sau cảm giác tốc độ tiến triển không nhắc lên được đến đây?

Đương nhiên, Phương Quý chính mình cũng không biết được, hắn đã vô cùng gặp may mắn.

Tàn gia Cửu Linh chính điển bên trong ghi chép luyện tức pháp, lại há là người bình thường có thể tu luyện, nếu không phải hắn vừa bắt đầu thường phục dùng qua nước Sở Đại đan sư Cổ Thông lão quái tự mình luyện chế Dưỡng Tức đan, chính là trước tam giai cũng không biết khi nào mới có thể đi qua. . .

Đương nhiên, trong này dính đến rất nhiều đạo lý, Phương Quý cũng không hiểu, hắn tu luyện Cửu Linh chính điển luyện tức quyết đến nay, chẳng qua là cảm thấy trong cơ thể mình như là nuôi ra một con cự thú, có thể phun ra nuốt vào vô tận linh khí, nhưng hắn coi như là phé hết tâm tư, cũng chỉ có thể đem cái này một con Linh thú đút cái lưng dạ, hiện nay lần thứ nhất, con này cự thú cảm giác được một loại nào đó ăn no khả năng. . .

"Oanh. . . Oanh. . ."

Cuộn cuộn vô tận linh khí bị Phương Quý nhét vào trong cơ thể, linh tức cuộn cuộn, bắt đầu dọc theo kinh mạch đi khắp tự thân.

Liên đến giờ phút này rồi, hẳn mới có thể cảm giác được, chính mình đình trệ đã lâu, thậm chí bình thường không có sung túc đan dược dùng, mơ hồ có lùi về sau chi ngu tu vị, vào lúc này rốt cục dần hướng vững chắc, mà lại có khó có thể phát hiện chậm chậm tăng lên . .

"Tiểu nhi, có thể chuẩn bị sẵn sàng?"

Mãi đến tận Phương Quý ở cái này linh quật bên trong khoanh chân thô nạp một nén hương thời gian sau khi, bên ngoài động phủ, mới có trầm thấp tiếng nói truyền vào, Phương Quý mãnh đến mở mắt ra, có thể phân biệt ra được, cái kia tiếng nói chính là ba vị trưởng lão một trong hơi mập trưởng lão.

"Chuẩn bị sẵn sàng. . ."

Phương Quý mở mắt ra, chỉ cảm thấy trạng thái đạt đến tốt nhất, liền chăm chú trả lời.

Cái kia hơi mập trưởng lão tiếng nói từ bên ngoài truyền vào, vô cùng nghiêm nghị: "Chờ chốc lát, ta liền muốn bắt đầu điều động cái này linh quật bên trong trận pháp, người chỉ cần nhớ kỹ, trận pháp một khi khởi động, khó có thể hình dung linh khí đều sẽ đem mạnh mẽ rót vào trong cơ thể người, khóa ở trong cơ thể người, người nếu có thể dẫn ngự luyện hóa, thì sẽ tu vị tăng nhiều, nếu là luyện hóa không được, không chịu nổi, cái kia liền có thể sẽ pháp lực mất khống chế, phá huỷ tự thân kinh mạch, nhẹ thì trọng thương, nặng thì chết, vì lẽ đó lão phu trước tiên sớm cảnh giác người một câu, nghỉ một lúc trận pháp khởi động sau khi, người chớ đừng cường

chống đỡ, một khi cảm giác linh tức mất không chế, liền lập tức vang lên chu vi chuông đồng, ta sẽ đi vào cứu ngươi!"

Phương Quý liếc mắt nhìn thân thể bên trái, đang có một chiếc thanh đồng chuông nhỏ, vô cùng tinh xảo.

Tiên môn ngược lại cũng cân nhắc chu đáo, linh tức mất không chế lúc, tu hành các đệ tử có thể kinh mạch không khoái, liền nói cũng không nói ra được, vì lẽ đó bị một cái chuông nhỏ ở đây, coi như đến thời điểm hoàn toàn mất không chế, lệch đi đầu đánh ngã thanh đồng chuông nhỏ vẫn là có thể!

"Ta rõ ràng, trưởng lão xin mời!"

Phương Quý cô cô trái tim dừng khí, cười hướng về linh quật bên ngoài nói.

Bên ngoài hơi mập trưởng lão trầm giọng nói: "Vậy liền bắt đầu!"

Phương Quý liền lập tức ngậm miệng lại, một lát sau khi, hấn liền bỗng nhiên cảm giác chu vi phảng phát sinh ra một loại nào đó biến hóa, ngừng đầu nhìn lại, liền nhìn thấy dựng đứng ở Linh trì chu vi từng toà từng toà bia đá, từ phía ngoài xa nhất bắt đầu, phía trên phù văn dần dần sáng lên, một toà tiếp theo một toà, như là bị một loại nào đó linh tức liên tiếp, mà theo bia đá phù văn sáng lên đến càng ngày càng nhiều, linh quật trong cũng nhất thời đại biến.

vốn cũng đã nòng nặc đến cực điểm linh khí, vào lúc này bỗng nhiên vừa giống như là nòng nặc rất nhiều.

Chu vi trên vách đá ngưng tụ mà thành Linh dịch, vào lúc này biến mất rồi, một lần nữa hóa vào trong không khí.

Mà ở cái này chút Linh dịch sau khi, chính là Linh trì bên trong nước ao.

Những kia nước ao, lại cũng đang dần dần bốc hơi lên, hóa thành cuộn cuộn linh vụ vang vọng ở linh quật trong.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 75: Nuốt Linh Khí

"Ta mẹ nó. . ."

Cũng là ở xung quanh Linh dịch tất cả đều hóa thành linh vụ lúc, Phương Quý suýt nữa kêu rên lên tiếng đến!

Cái kia vốn là tại xung quanh người ngưng tụ không tiêu tan linh vụ, vào lúc này lại mạnh mẽ đánh vào trong cơ thể hắn. . .

Quá thô bạo, chuyện này quả thật chính là ăn không vô thời điểm cứng nhét như thế a. . .

Phương Quý trong nháy mắt liền cảm giác mình trong cơ thể nhiều gấp mấy lần với mình linh tức cuộn cuộn linh khí, những linh khí này không bị câu ghì, ở trong cơ thể hắn cuộn cuộn đi khắp, hầu như phải đem cơ thể hắn xé rách, ở hắn cảm giác bên trong, hắn như là đã bị chống đỡ thành một cái quả cầu lớn, lại như là thôn Đầu Trâu lúc Lý đồ tể giết lợn sau khi lưu lại phao ngâm giống như, đã chống đỡ tới cực điểm, thiếu một chút liền muốn bể mất. . .

"Lẽ nào ta thật không nên tới?"

Phương Quý vào lúc này hầu như đều muốn bay lên từ bỏ ý nghĩ.

Bất quá rất nhanh hắn liền cắn chặt hàm răng, trong lòng đọc thầm một câu nói: "Nếu muốn người trước hiên quý, liền biết dùng người sau chịu tội!"

Hắn lúc trước hướng về tiêu Lý học Cửu Linh chính điển luyện tức quyết thời điểm, tất cả chuyện lớn nhỏ, hỏi rất nhiều bí quyết cùng then chốt, hơn nữa chính mình bước lên con đường tu hành sau, cũng nhiều vô số kinh nghiệm, biết mình ở vừa bắt đầu phán đoán, là chính xác!

Vì lẽ đó hắn chỉ là cố nén loại đau khổ này, bình tĩnh tâm tính, vội vã vận chuyển Cửu Linh chính điển tâm pháp.

Trong cơ thể linh tức, bắt đầu gian nan vận chuyển.

Mà linh tức một khi vận chuyển, trong cơ thể cái kia vô tận linh khí, liền bắt đầu một chút hóa đi, tan vào hắn tu vị.

Tiền kỳ gian nan nhất, Phương Quý là dùng sức bú sữa sức lực vượt qua đi, nhưng là sống quá ban đầu một đoạn, Phương Quý liền cảm giác linh tức vận chuyển càng lúc càng nhanh, đã đạt đến chính mình trước chưa từng có trải qua tốc độ, liền giống như là trước hắn dù sao vẫn luôn nằm ở linh khí không đủ trạng thái, cũng không cách nào phát huy ra Cửu Linh chính điển chân chính huyền diệu đến, cho đến lúc này thời điểm. . .

Linh tức vận chuyển càng nhanh, càng như thường, trong cơ thể linh khí liền bị luyện hóa càng nhanh.

Đến lúc này, Phương Quý đã không cảm giác thống khổ, trái lại cả người ấm áp, như là thăng nhập đỉnh mây. . .

. . .

. . .

"Hắn lại thật sự sống quá một nén hương thời gian. . ."

Mà vào lúc này linh quật ở ngoài, hơi mập trưởng lão cũng mặt lộ vẻ kinh ngạc vẻ, không khỏi cảm thán: "Phía sau núi vị kia tu vị cùng kiến thức quả nhiên không phải chúng ta có khả năng phỏng đoán, hẳn tự mình dạy dỗ đến tiểu nhi, mới Luyện Khí tầng năm a, linh tức liền mạnh như thế!"

Bên trái Bạch Chiêu trưởng lão cũng là sắc mặt kinh ngạc, gật đầu liên tục.

Ngồi ở giữa Thanh Lâm trưởng lão, nhưng là sắc mặt càng phức tạp lên. . .

. . . Phía sau núi vị kia a, quả nhiên mỗi một bước đều có thâm ý!

. . . May mà chính mình lâm thời phản ứng lại, không có từ chối cái này tiểu nhi tiến vào thượng giai linh quật!

. . .

. . .

"Ào ào ào. . ."

Ngồi xếp bằng ở linh quật bệ đá trên Phương Quý, theo trong cơ thể linh tức vận chuyển càng lúc càng nhanh, thậm chí có thể nghe được một thân máu tươi cùng linh tức ở kinh mạch trong lúc đó nhanh chóng lưu động âm thanh, mà theo linh tức nhanh chóng vận chuyển, trong cơ thể hẳn cái kia dâng trào không ngớt linh khí cũng đang nhanh chóng bị luyện hóa, cùng với tương ứng, nhưng là hẳn linh tức càng ngày càng tinh khiết, tu vị cũng dần dần dâng cao lên. . .

"Năm tầng cao giai. . . Năm tầng đỉnh cao. . . Đột phá!"

Đối với bình thường dùng lượng lớn Linh đan tài nguyên, tu vị đều đã tăng lên thật chậm Phương Quý tới nói, lúc này cảm giác được tu vị tăng lên tốc độ tăng nhanh, thực tại là một cái không cách nào hình dung việc vui, càng cắn chặt hàm răng, thôi thúc nổi lên linh tức vận chuyển.

Chu vi trận pháp không dứt, linh khí thủy triều cuộn cuộn mà đến, đã trước còn muốn nồng nặc, mà vào lúc này, Phương Quý không những không có hiện lộ ra vượt qua cực hạn về mỗi mét, trái lại tinh thần dồi dào, dị thường no đủ.

Hắn thậm chí cảm giác được một loại lâu không gặp khoan khoái dễ chịu cùng hưng phấn!

Cái cảm giác này, liền giống như là hắn tu luyện Cửu Linh chính điện lâu như vậy, nhưng vẫn đều không có rõ ràng cảm nhận được Cửu Linh chính điện ảo diệu chỗ, cho tới hôm nay, trải qua linh khí thủy triều ban đầu thống khổ sau khi, trái lại mở ra Cửu Linh chính điện Dưỡng tức quyết huyền diệu cánh cửa, đem cái này một đạo pháp môn chân chính ưu thế phát huy đi ra. . .

"Ào ào ào. . ."

Chu vi bia đá phù văn còn đang ở toả sáng, đem cuộn cuộn vô tận linh khí, bức tiến Phương Quý trong cơ thể.

Bực này linh khí thủy triều, càng ngày càng mạnh, càng lúc càng mãnh liệt.

Nhưng bây giờ, Phương Quý lại không có cảm giác đến như trước như vậy thống khổ, trải qua cái này một thời gian uống cạn chén trà, hắn tu vị đã tăng lên tới Luyện Khí tầng sáu, năng lực chịu đựng mạnh hơn trước, hơn nữa có chuẩn bị tâm lý, linh khí nhập thể lúc, liền đã vội vã vận chuyển

Cửu Linh chính điển luyện tức pháp môn, linh khí nhanh chóng vận chuyển trong lúc đó, liền đã đem nhiều linh khí hơn, tất cả quy về pháp lực trong lúc đó.

"Ào ào ào. . ."

Khí huyết sôi trào, linh tức dồi dào.

Phương Quý một thân tu vị, lần thứ hai kéo lên cao.

Đếm mãi không hết linh khí, tràn vào Phương Quý trong cơ thể, sau đó bị Cửu Linh chính điển luyện tức quyết bên trong pháp môn luyện hóa, vận chuyển, bỏ khuyết đến hần thân thể trong, như là một cái lớn vô cùng thâm uyên, đang bị những linh khí này lấp kín, bất quá, đối mặt lượng lớn linh khí, Phương Quý thân thể, nhưng cũng hiện lộ ra hần kinh người chỗ, cái kia vô tận thâm uyên, dường như không nhìn thấy đáy. . .

"Ha ha, ta, đều là của ta. . ."

Phương Quý vào lúc này, đúng là hưng phấn cực kỳ, chính mình trước dự liệu quả nhiên không sai, cái này thượng giai linh quật đến đúng rồi.

Hắn có thể cảm giác được, trong cơ thể mình cái kia đối với linh khí khát vọng, chính khi chiếm được thỏa mãn.

Cái cảm giác này, phi thường khó có thể hình dung, nếu nói có người thuở nhỏ Luyện Khí, lại chỉ có thể ở một phương linh khí khô cạn nơi thổ tức, hơn nữa chưa từng có từng chiếm được Linh đan bổ sung, loại này khát vọng là một, như vậy bây giờ Phương Quý đối với linh khí khát vọng, chính là ba, thậm chí càng cao, hần tu luyện Cửu Linh chính điển luyện tức quyết thời gian càng lâu, loại này khát vọng liền càng mạnh, đã tích lũy đến nay. .

". . ."

". . ."

"Hai nén hương thời gian đã qua. . ."

Lúc này linh quật ở ngoài, Bạch Chiêu Thanh Lâm cùng Hồng Hưu ba vị trưởng lão, nhìn thấy Phương Quý vẫn cứ chưa hề đi ra, đã là sắc mặt quái lạ.

Ở trong mắt bọn họ, Phương Quý là phía sau núi vị kia dạy dỗ đến, hơn nữa linh tức so với cùng cấp đệ tử càng chất phác, thật là không có coi thường hẳn, nhưng bây giờ Phương Quý ở linh quật trong biểu hiện, vẫn là rất xa nằm ngoài dự đoán của bọn họ, chính là so với Thanh Khê cốc những kia từ nhỏ bồi dưỡng mấy cái quái thai, cũng chưa chắc chênh lệch đi. . .

Thời gian chậm rãi chuyển dời, ba vị trưởng lão trước người tin hương, chính từng điểm từng điểm thiêu đốt.

"Bây giờ, đã một canh giờ trôi qua. . ."

Đợi đến thứ tư cành hương cháy hết, Bạch Chiêu trưởng lão không nhịn được mở miệng.

Ba vị trưởng lão nhìn nhau một chút, đều nhìn thấy lẫn nhau đáy mắt vẻ kinh ngạc.

Lúc này linh quật trong, Phương Quý đã là mặt mày hồng hào, quanh người linh vụ quanh quẩn, xoay quanh ở hẳn quanh người không đi, theo hẳn thổ tức, linh vụ thỉnh thoảng co rút lại, thỉnh thoảng bành trướng, đoạn đến thần diệu vô biên, thậm chí ở hẳn thân vậy, đều đã xuất hiện đạo đạo mắt thường có thể thấy linh tia, một tia một tia xoay tròn không ngừng, cái này ở Luyện Khí cảnh giới tu sĩ trên người, đã là hiếm thấy điếm lạ.

Nếu như lúc này Phương Quý có thể nhìn thấy chính mình dáng dấp, thì sẽ nhớ tới, cái này chính là hấn từng ở núi Hắc Phong lúc từ đang tu luyện tiểu Lý thân nhìn thấy dị tượng, lúc trước tiểu Lý có thể làm được, bây giờ cũng ở trên người hấn tái hiện. . .

Nhập tiên môn gần ba năm, hấn rốt cục đuổi tới lúc trước núi Hắc Phong lúc tiểu Lý tu vị!

"Chuyện này. . . Đã bảy nén hương thời gian. . ."

Bây giờ linh quật ở ngoài, ba vị trưởng lão cũng đổi sắc mặt, Hồng Hưu trưởng lão sốt sắng nói: "Nếu là có thể trải qua một canh giờ linh khí thủy triều rửa luyện, chính là phóng tới Thanh Khê cốc, vậy cũng là cao cấp nhất, cái này tiểu nhi còn không ra, ở chờ cái gì?"

Bạch Chiêu trưởng lão cũng trầm giọng nói: "Hấn ở bên trong ở lại lâu như vậy, cần bám lên tiên môn. . ."

Liên ngay cả Thanh Lâm trưởng lão, tới đây lúc cũng trầm mặc lại, thật lâu không nói một lời.

"Ào ào ào. . ."

Linh quật trong, Phương Quý cảm giác chu vi bia đá lần thứ hai thần lực bất tận, trái tim cũng vui vô cùng.

Mênh mông cuộn cuộn linh khí, cuộn cuộn không ngừng hướng về hấn vọt tới, phảng phất trường giang đại hà giống như cuộn cuộn không ngừng.

Phương Quý hầu như có thể cảm giác được rõ rệt, chính mình tu vị, chính đang thông thả tăng lên.

tầng sáu cấp thấp. . . tầng sáu trung giai. . . tầng sáu cao giai. . .

Đến lúc này, Phương Quý phát hiện linh khí chung quanh, còn ở cuộn cuộn vọt tới.

Mà hẳn cũng cuối cùng tại lại một lần nữa cảm giác được trong cơ thể linh khí dồi dào cảm giác, đây là linh khí luyện hóa tốc độ chậm lại.

"Nhìn dáng dấp, cái này mới xem như là đến ta cực hạn. . ."

Phương Quý trong lòng có đoán, chỉ là nói thầm: "Chỉ là, cái này một cơ hội chiếm được như vậy hiếm thấy, nếu liền như vậy dừng lại, chẳng phải là thiệt thòi lớn rồi? Tiên sinh danh nghĩa cũng là mượn dùng như thế một hai hồi, lần sau liền không chắc dễ sử dụng, xem cái này linh quật bên trong linh khí như vậy khiến người vui vẻ, cũng như vậy yêu thích ta, nếu như ta liền dừng lại ở đây, kết thúc, cái kia chẳng phải là phụ lòng chúng nó yêu thích?"

Nhất thời suy nghĩ nhanh quay ngược trở lại, khổ sở suy nghĩ nổi lên đôi sách.

"Hồng rồi, làm sao còn không có động tĩnh?"

Lại nói lúc này linh quật ở ngoài, ba vị trưởng lão hiển nhiên Phương Quý ở linh quật trong ở lại lâu như vậy, từ đầu đến cuối không có mở miệng nói muốn dừng lại, trên gáy cũng đã xuất mồ hôi, còn tưởng rằng hẳn đã thân thể bạo liệt chết ở bên ngoài, nhưng mở miệng hỏi thì lại nghe thấy Phương Quý nói không có chuyện gì, còn muốn tiếp tục kiên trì một hồi, nhất thời bọn họ tâm loạn như ma, thật là không biết nên làm gì!

Lần này, thượng giai linh quật tiêu hao hết Linh dịch, đã vượt xa sự tưởng tượng của bọn họ.

Bọn họ vào lúc này, đã không nhịn được muốn phá cửa mà vào, lại sợ quấy rầy Phương Quý tu vị, làm hại hẳn tẩu hỏa nhập ma.

"Tiểu đồ Phương Quý, có chừng có mực đi, tiêu hao linh khí quá nhiều, chỉ sợ liền đối với người tai hại. . ."

Rốt cục, Hồng Hưu trưởng lão không nhịn được nhảy lên, hướng về linh quật bên trong hét lớn.

Thanh Lâm trưởng lão càng là bất chấp: "Nếu không ra, chúng ta liền muốn đi vào. . ."

Bạch Chiêu trưởng lão tận tình khuyên nhủ: "Nghe lời, người trước tiên đi ra lại nói. . ."

". . ."

". . ."

"Lại chờ một lát. . ."

Tai nghe đến bên ngoài trưởng lão một tiếng một tiếng, thúc đến gấp gáp, Phương Quý cũng có chút vô cùng lo lắng, hiển nhiên linh trong ao, Linh dịch còn có rất nhiều, nhưng trong cơ thể mình cũng đã không chứa được nhiều linh khí hơn, hấn bỗng nhiên cắn răng một cái, làm cái quyết định, từ chính mình trong túi càn khôn nhanh chóng một rờ, lại lấy ra một cái bình thường thịnh nước hồ lô, nhanh chóng nhảy vào linh ao trong.

"ực" "ực "

Hấn vừa quán Linh dịch, vừa lớn tiếng kêu: "Tốt tốt, cái này liền xong rồi. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 76: Mạc Cửu Ca Đạo Lý

"Khách khách. . ."

Phương Quý vừa nãy vẫn ở bên trong kìm nén không lên tiếng cũng còn tốt, cái này một hé răng, bên ngoài ba vị trưởng lão cuối cùng cũng coi như thoáng yên tâm, mạnh mẽ đem cái này linh quật cửa đá mở ra, ba đạo hình người sốt ruột lập tức hoảng vọt vào linh quật, thoát nhìn như là bị hỏa thiêu cái mộng con khi, không có nửa phần tiên môn trưởng lão phong nghi, đi vào sau khi, thứ nhất mắt nhìn về phía Phương Quý, chỉ thấy hấn hai mắt nhắm nghiền, chăm chú vận công, cả người đều đang yên đang lành, không cánh tay của thiếu niên chân, cũng không bạo thành một đồng thịt vụn, cái này mới thoáng thả yên tâm, hướng về chu vi nhìn lại. . .

"A yêu. . ."

Bỗng nhiên trong lúc đó, Hồng Hưu trưởng lão một tiếng kêu sợ hãi.

Cái khác hai vị trưởng lão gấp vội vàng xoay người nhìn lại, chỉ thấy Hồng Hưu trưởng lão ngơ ngác chỉ vào Linh trì.

Ba vị trưởng lão đồng thời hướng về Linh trì nhìn lại, liền thấy linh trì trong, Linh dịch đã hạ xuống thật lớn một đoạn, bây giờ đã chỉ còn nhọt nhạt một tầng đáy ao, trong lúc nhất thời ba vị trưởng lão đều hoàn toàn biến sắc, trong nội tâm cảm giác từng trận co giật. . .

"Cái này giờ ạ. . . Là trực tiếp cầm Linh dịch làm nước uống sao?"

Không cách nào hình dung tâm tình của bọn họ, cái này có thể đều là tiên môn trăm năm lại đây gốc gác a. . .

Cái này còn lại bao nhiêu?

"Bá" "Bá" "Bá "

Sáu con mắt đồng thời hướng về bệ đá trên Phương Quý nhìn sang.

Phương Quý chính chậm rãi thu rồi linh tức, từ từ phun ra một hợp màu đỏ sương mù, biểu hiện trang nghiêm chăm chú, chậm rãi hướng về ba vị trưởng lão gật gật đầu, nói: "Đệ tử Phương Quý, đa tạ tiên môn tác thành, trải qua đợt tu luyện này, đệ tử đã đại công cáo. . . Ôi. . ."

Lời còn chưa nói hết, bỗng nhiên bị Bạch Chiêu trưởng lão mang theo sau cổ tử tóm lên, vị này thoát nhìn thận trọng hờ hững trưởng lão một mặt đau thương căm giận, chỉ vào Linh trì nói: "Ngươi đây là đã làm gì, a? Nhập một lần linh quật, làm sao có thể tiêu hao nhiều như vậy Linh dịch, a? Ta nhìn ngươi một chút tu vị. . . Ngươi lại mới Luyện Khí tầng sáu, Luyện Khí tầng sáu làm sao có khả năng tiêu hao nhiều như vậy Linh dịch, a?"

Phương Quý trong lòng kêu rên, vội vàng kêu to: "Là ta tiên sinh để. . ."

Bạch Chiêu trưởng lão quát lên: "Coi như là phía sau núi Mạc tiên sinh, cũng không thể như thế lãng phí tiên môn tài nguyên a, ta dẫn ngươi đi tìm hấn. . ."

Vừa nghe muốn đi tìm Mạc Cửu Ca, Phương Quý dọa sợ, vội vàng kêu to: "Trưởng lão, có việc dễ thương lượng. . ."

Linh quật ở ngoài đệ tử, đã tụ tập càng ngày càng nhiều, đều biết mới vừa linh quật xuất hiện một cái ở đại trận uy áp phía dưới, đầy đủ tu luyện mười nén hương công phu tiêu quái vật, đang muốn đuổi đến xem náo

nhiệt, liền thấy Bạch Chiêu trưởng lão mang theo một con khỉ từ linh quật trong lược đi ra, một mặt cầm giận, trực tiếp nhắc theo Phương Quý liền hướng sau núi chạy đi, xa đường chỉ nghe được nhiều tiếng tê gọi. . .

"Trưởng lão nghe ta giải thích. . ."

"Ta làm vì tiên môn lập qua công. . ."

"Ta làm vì tiên môn chảy qua máu a. . ."

". . ."

". . ."

Hồng Hưu, Thanh Lâm, Bạch Chiêu ba vị trưởng lão, lập tức đáp mây bay hướng về phía sau núi chạy tới, lần này Linh dịch tiêu hao thực sự quá nghiêm trọng, bọn họ cũng không thể không tự mình tìm đến Mạc Cửu Ca nói một tiếng, lấy tu vi của bọn họ, phía sau núi tự nhiên thoáng qua mà tới, Thanh Lâm trưởng lão cao giọng kêu: "Cửu Ca tiên sinh có đó không? Lão phu Bạch Thạch, mang theo quý đồ lại đây, có việc hỏi dò tiên sinh một câu. . ."

Phía sau núi u cốc, vắng lặng không hề có một tiếng động, qua hồi lâu, nhà tranh bên trong mới truyền ra một cái miễn cưỡng tiếng nói: "Giảng!"

Nghe được vị này truyền kỳ người tiếng nói, ba vị trưởng lão cũng không dám khinh thường, cùng nhau thi lễ một cái, Thanh Lâm trưởng lão nói: "Tiên sinh cao túc Phương Quý, hôm nay đi tới linh quật, nói phụng tiên sinh mệnh lệnh đi tới linh quật tu hành, chúng ta không dám làm trái tiên sinh ý muốn, không thể làm gì khác hơn là cho phép hấn tiến vào linh quật, nhưng không nghĩ tới, hấn mượn linh quật đại trận tu hành ba canh giờ, tiêu hao tiên môn ba mươi năm gốc gác. . ."

Nói đến chỗ này, hấn chấp tay thi lễ: "Việc này lớn, chúng ta chỉ được hướng tiên sinh đòi cái nói trở lại báo cáo kết quả. . ."

"Tiên môn linh quật?"

Nhà tranh bên trong, qua hồi lâu, mới vang lên một cái có chút giọng nghi ngờ.

Phương Quý nhất thời trái tim nhỏ chăm chú nâng lên, trong bóng tối cầu nguyện.

Thanh Lâm trưởng lão cũng không khỏi trong lòng nhảy một cái, vội vàng nói: "Lẽ nào này sự kiện tiên sinh người. . ."

Mạc Cửu Ca miễn cưỡng hít một tiếng, nói: "Ta không biết a. . ."

. . .

. . .

"Bạch!"

Phương Quý khuôn mặt nhỏ lập tức trở nên trắng bệch, chuyện phát.

Không chỉ có là hấn, Thanh Lâm cùng Hồng Hưu, Bạch Chiêu ba vị trưởng lão, cũng trong nháy mắt thay đổi sắc mặt.

Nếu là Mạc Cửu Ca thừa nhận cũng còn tốt, coi như Linh dịch tiêu hao rất nhiều, nhưng bọn họ cũng may có thể báo cáo kết quả, nhưng không nghĩ tới, Mạc Cửu Ca lại hoàn toàn không biết việc này, tất cả đều là tiểu quý này ăn nói linh tinh, cái kia lại không nói tiểu quý này kết cục làm sao, chính mình ba người, liền đầu tiên phạm một cái giám tra không nghiêm chi tội a. . .

"Người cái này nhỏ thằng khôn, cỡ nào gan to bằng trời a. . ."

Ba vị trưởng lão gần như cùng lúc đó nhìn về phía Phương Quý, dáng dấp kia hận không thể muốn ăn thịt người!

Nhưng cũng là ở Phương Quý khẩn nhắm hai mắt, bãi lấy ra một bộ lộn chết không sợ bỏng nước sôi dáng dấp thì chợt nghe được nhà tranh trong, lại truyền tới khẽ than thở một tiếng, Mạc Cửu Ca nhàn nhạt nói: "Cũng bắt quá chính là linh quật, đi tới liền đi tới đi!"

Ba vị trưởng lão đồng thời kinh hãi, đến hướng về nhà tranh nhìn sang.

Nhà tranh bên trong truyền ra một câu nói: "Trở về bẩm báo tiên môn, coi như là ta để cho hấn đi tốt!"

"Ồ?"

Phương Quý mở mắt ra, nhất thời mở cờ trong bụng.

Mà ba vị trưởng lão nghe vậy, trên mặt cũng lần lượt lóe qua ngạc nhiên nghi ngờ, bất ngờ, do dự các loại vẻ mặt, nhưng ba người bọn họ đều là lão thành tinh nhân vật, rất nhanh liền ý thức được kết quả này đã là tốt đẹp nhất, chỉ cần Mạc Cửu Ca có thể đem việc này đưa xuống, như vậy tiên môn bên kia liền dễ nói chuyện, trong lòng một tảng đá lớn nhất thời tá đi xuống, đến hướng về nhà tranh chấp tay xưng "Vâng" !

Trước khi đi, bọn họ vừa liếc nhìn rất vui mừng Phương Quý, không khỏi đồng thời lắc lắc đầu.

Tuy rằng việc này có Mạc Cửu Ca chống đỡ, nhưng tiểu quý này, không khỏi quá gan lớn chứ?

Trước tiên ngồi dưới đất quen thuộc một thoáng tự thân linh tức vận chuyển, cảm thụ một thoáng cái kia hiếm thấy ý no đủ, Phương Quý mới thỏa mãn thở dài, từ trên mặt đất bò lên, chạy chậm đến nhà tranh trước, cười nói: "Tiên sinh, cảm ơn người giúp ta đeo oan ức rồi!"

Nhà tranh bên trong, có thể xuyên thấu qua cửa sổ lãng, nhìn thấy Mạc Cửu Ca đang ngồi ở bên cửa sổ, tựa như điêu khắc giống như nhìn trên trời xa ánh sáng, một lát sau, mới nhàn nhạt nói: "Kỳ thực người lần trước lĩnh phù chiếu trở về sau khi, cũng đã tu thành đệ nhất kiếm, không cần lại gọi ta tiên sinh, có thể gọi ta sư tôn, lần này chuyện cũng không lớn, đối với ta mà nói, vẫn còn không tính là là oan ức!"

Phương Quý nghe được hơi ngẩn người ra, kêu lên: "Sư. . . Sư tôn?"

Trước đây xưa nay không như thế kêu lên, cũng nhất thời cảm thấy có chút không quen.

Mạc Cửu Ca một lát sau, mới gật gật đầu, nói: "Làm cái này sư tôn của người, truyền cho người kiếm đạo sau khi, ta cũng nên quan tâm một thoáng người tu hành việc, chỉ là bây giờ ta, thực sự. . ." Hắn thăm thăm thờ dài, mới chậm rãi nói: "Vì lẽ đó chính người đi xông linh quật, tuy là mượn danh nghĩa ta danh nghĩa, ta cũng cần thể người đem chuyện nào đưa xuống, đỡ phải người gây phiền toái!"

Phương Quý ngơ ngác, cảm thấy Mạc Cửu Ca thái độ thật giống cùng với trước không giống, ngược lại không biết trả lời như thế nào.

Mạc Cửu Ca lại một lát sau, nói: "Kỳ thực tiên môn xưa nay giống như dùng tài nguyên bồi dưỡng đệ tử, người lần này hao tổn tài nguyên tuy rằng không ít, nhưng chỉ cần đối với người hữu dụng, chính là tông chủ biết rồi, cũng sẽ không làm khó người. . ."

"Ồ. . ."

Phương Quý không biết hẳn ý gì, chỉ có thể gật gật đầu.

"Nhưng làm cái này sư tôn của ngươi, ta ngày hôm nay cần dạy cho ngươi một vài thứ!"

Mạc Cửu Ca chậm rãi nói: "Không phải dạy ngươi kiếm đạo, cũng không phải chỉ điểm ngươi tu hành, mà là dạy ngươi một câu đạo lý!"

Từ khi nhận thức Mạc Cửu Ca tới nay, ngoại trừ hấn dao động chính mình đi trộm Tiểu Bích hồ các sư tử quần áo lúc ở ngoài, Phương Quý liền không có nghe Mạc Cửu Ca liên tục không ngừng đã nói nhiều lời như vậy, lúc này cảm giác tự nhiên cảm giác đến Mạc Cửu Ca tựa hồ cùng trước có chút không giống, nháy mắt một cái, vẻ mặt cũng chăm chú chút, đang hoang ở nhà tranh trước ngòi xuống, bày ra một bộ cung nghe giáo huấn dáng dấp!

"Tiên môn không phải phạm tục, nhưng có chút đạo lý là tương thông!"

Mạc Cửu Ca từ nhà tranh bên trong quay đầu, nhìn Phương Quý một chút, ánh mắt lúc này cũng không có vẻ như vậy ảm đạm, tiếng nói rõ ràng ràng truyền ra: "Tựa như tiên môn hưởng thụ triều đình cung phụng, liền phải trợ giúp triều đình trăm yêu trừ ma, tiên môn từ Ma sơn thu được tài nguyên, liền muốn ở Ma sơn thức tỉnh lúc phong ấn Ma sơn tà khí, trách nhiệm cùng lợi ích, đều là một thể!"

"Thả ở trên thân thể ngươi, cũng là cùng lý!"

Mạc Cửu Ca chậm rãi từ nhà tranh bên trong đi ra, bàn tay nhẹ nhàng đặt tại Phương Quý vai bên trên, nói: "Ngươi ở trong tiên môn học đạo, hưởng thụ tiên môn tài nguyên, những thứ này đều không sai, tiên môn thu đồ đệ, vốn sẽ phải chỉ điểm tu hành, ban tặng tài nguyên, nhưng tương tự,

ngươi học tiên môn truyền thừa, dùng tiên môn tài nguyên, liền muốn trăm yêu trừ ma, quét tung đình viện, làm vì tiên môn làm việc!"

"Hả?"

Phương Quý ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Cửu Ca con mắt.

Mạc Cửu Ca hướng về hắn mỉm cười, nói: "Vì lẽ đó lần này ngươi tiêu hao bao nhiêu tài nguyên đều không có chuyện gì, cũng không ai dám lại để ngươi phun ra, nhưng chúng ta dù sao không phải không giảng đạo lý người, nếu tiêu hao so với người khác nhiều tư nguyên hơn, nên so với người khác làm thêm một ít chuyện mới tốt, cho hắn ba phần chỗ tốt, liền về hắn ba phần báo lại, như vậy làm việc, mới có thể ngạo nghễ thiên địa, trái tim không thẹn!"

"Chính là . . . Ăn nhiều một bát cơm, liền muốn càng nhiều quật một bát cơm ruộng?"

Phương Quý ngơ ngác, thuận miệng đem thôn Đầu Trâu lão thôn trưởng thường thường đem ra mắng người lời nói nói ra.

"Đúng là như thế!"

Mạc Cửu Ca nở nụ cười, cái này vẫn là Phương Quý lần thứ nhất thấy hắn như thế cười, thiên địa đều phảng phát sáng ngời mấy phần.

Hắn vỗ vỗ Phương Quý đầu: "Chỉ cần nhớ kỹ đạo lý này, tương lai ngươi coi như náo lật trời, cũng sẽ không mất bản sắc!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 77: Tiên Môn Tiểu Đội

Linh quật việc có Mạc Cửu Ca một câu nói, liền coi như bụi bặm lắng xuống, Ma sơn hành trình, cũng sẽ định đi xuống.

Được đến tin tức Nhan Chi Thanh mấy người, vừa mừng vừa sợ, chuyên đến phía sau núi nhìn Phương Quý một lần, thấy hấn tu vị thì đã tăng lên tới Luyện Khí tầng sáu cao giai, cũng đều hơi xúc động, trước Phương Quý bất quá là Luyện Khí tầng năm, nhưng lúc này mới trong mấy ngày ngắn ngủn, hấn cũng đã tăng nhanh như gió, tu vị trái lại ở Trương Kinh cùng Mạnh Lưu Hồn mấy người bên trên, chỉ đứng sau bây giờ Nhan Chi Thanh sư tỷ.

Các nàng cũng nghe nói Phương Quý đại náo linh quật chuyện, kinh ngạc sau khi , ngược lại cũng không có sinh ra cái khác tâm tư, chỉ là liền ngay cả bọn họ cũng không biết, so sánh với Phương Quý ở linh quật bên trong tiêu hao tài nguyên, bây giờ chút tu vi ấy, thực sự là quá thấp.

Một phen sau khi thương nghị, các nàng liền cùng Phương Quý ước định Ma sơn hành trình lúc cùng tổ một đội, Phương Quý cũng không nghĩ nhiều, thuận miệng đồng ý, trước lần thứ nhất xuống núi lĩnh phù chiếu thì Nhan Chi Thanh liền đã nghĩ hẹn Phương Quý cùng nhau, chỉ là lần kia Phương Quý lựa chọn Lữ Phi Nham, bao nhiêu cũng coi như phụ lòng Nhan Chi Thanh ý tốt, lần này không có dư thừa bao nhiêu lựa chọn, tổng xem như là có thể cùng đi ra núi.

Đối với các nàng, Phương Quý ngược lại cũng yên tâm.

Cái này mấy cái, đương nhiên không phải một đám người hiền lành, các nàng đều là thế gia xuất thân, tự nhiên cũng có con cháu thế gia khôn khéo cùng lối đời, bất quá Phương Quý nhất thiện nghe lời đoán ý, lại là có thể thấy, mấy người này ít nhất làm việc đều là có giới hạn cùng nguyên tắc, cùng với bọn họ, cũng không cần lúc nào cũng lo lắng là do một số cực nhỏ tiểu lợi mà sau lưng trúng một đao, đương nhiên, nếu như lợi ích càng to lớn hơn. . .

. . . Không chừng bọn họ liền phải cẩn thận Phương Quý ở bọn họ sau lưng đến một đao!

"Phương Quý sư đệ, Ma sơn hành trình, đem ở sau mười ngày, thừa dịp khoảng thời gian này, chúng ta còn muốn lại đi tìm kiếm mấy cái nhân thủ, tiên môn đệ tử thâm nhập Ma sơn, lệ đến đều là mười người một đội, tốt nhất chính là chính mình đi tìm thích hợp nhân thủ, nếu như đến cuối cùng thì không đủ nhân lực, cũng có thể do tiên môn điều phối, đương nhiên, vẫn là chính mình tìm đến nhân thủ, càng biết gốc biết rễ một ít. . ."

Nhan Chi Thanh mấy người cũng không có nhiều chờ, chỉ là cùng Phương Quý nói một trận tiên môn đệ tử thâm nhập Ma sơn quy củ cùng thông lệ các loại, sau đó liền lại để cho Phương Quý một đao liên quan tới Ma sơn quanh thân địa thế hoàn cảnh giới thiệu quyễn trực, vội vã rời đi.

Đúng là Phương Quý, nghe nói Nhan Chi Thanh mấy người người vẫn không có tìm đủ, chợt nhớ tới một người.

Hắn ở cái này tiên môn bên trong, người đáng tin tưởng nhất là ai?

Đương nhiên chính là A Khổ sư huynh!

Tuy rằng A Khổ sư huynh người lại thành thật, lá gan lại nhỏ, phi kiếm còn có thể va cây, nhưng vẫn là. . . Rất tốt!

Chỉ là không biết A Khô sư huynh tu vị đến không đến Luyện Khí tầng sáu. . .

. . . Lại nói chỗ lâu như vậy, Phương Quý mới phát hiện mình lại không biết A Khô sư huynh tu vi cao bao nhiêu!

. . . Hắn thậm chí đều không thấy A Khô tu hành qua!

Liên đợt một ngày, đợt đến A Khô lại đi tới phía sau núi cắt rau lang thì Phương Quý liền đem cái này Ma sơn hành trình chuyện cho A Khô nói, lại không nghĩ rằng, bình thường nói cái gì cũng tốt hảo hảo A Khô sư huynh, lần này nhưng không có đáp ứng Phương Quý, mà là thận trọng suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Phương Quý sư đệ, ta tu vị đúng là đủ rồi, nhưng ta thật không thể cùng các ngươi cùng đi. . ."

Phương Quý hơi kinh ngạc: "Vì sao?"

"Cái này. . ."

A Khô sư huynh than thở, nói: "Ngược lại ta hay là không đi tốt. . ."

Lời này nói không đầu không đuôi, Phương Quý cũng là như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc , bất quá Phương Quý cũng hết cách rồi, A Khô sư huynh người này, bình thường nói cái gì cũng tốt, không có không đáp ứng, dễ tính như là căn bản không có tính khí, nhưng một khi một số chuyện hắn không muốn nói thời điểm, vậy thì hỏi cũng hỏi không ra đến, Phương Quý tuy rằng trong lòng hiếu kỳ, cũng chỉ có thể bỏ đi cái này tưởng niệm.

Cái này thời gian mười ngày bên trong, Phương Quý cùng Nhan Chi Thanh mấy người lại thấy mấy mặt, thương lượng cùng nhau thâm nhập Ma sơn các loại chi tiết nhỏ, chọn mua cần thiết tài nguyên các loại, ở mười ngày này bên trong, Nhan Chi Thanh đã lục tục tìm tới mấy người, một cái

là Tiểu Bích phong Đan Hương sơn luyện đan sư tử, kỳ danh Nhạc Lăng, Luyện Khí tầng sáu tu vị, tính khí táo bạo, nhưng có người nói đan pháp ở Đan Hương sơn trên là xếp hàng đầu.

Có khác một cái, chính là tu luyện khí đạo đệ tử, am hiểu sửa chữa pháp khí, kỳ danh Trần Nhạc, còn có một cái đối với yêu thú cùng với các loại ma yêu hiểu rõ cực sâu Ngự Thú viện đệ tử Ngô Tuân, tu tập trận đạo Sơn Hà viện đệ tử Trịnh Viễn, cái này luyện đan, luyện khí, ngự thú cùng với tu tập trận pháp, cũng chính là thâm nhập Ma sơn trong tiểu đội không thể thiếu vài loại nhân tài một trong.

Ma sơn chu vi hung hiểm cực kỳ, địa thế thù kỳ, vốn là không phải mấy cái cầm kiếm có thể một đường chém giết tới.

Những đệ tử này có lẽ tu vị không cao, nhưng những thứ này mới có thể lại khiến cho bọn họ địa vị không thấp, tựa như lúc trước Phương Quý tuyển chọn truyền thừa lúc vị kia lão chấp sự nói tới, như bọn họ như vậy có nhất nghệ tinh, tới nơi nào, cũng có thể kiếm cơm ăn.

Cho tới tu luyện chiến pháp. . .

. . . Ngoại trừ làm vì tiên môn kiến công lập nghiệp, liền chỉ có chạy đi cướp đường!

Chọn lựa những thứ này người sau khi, Nhan Chi Thanh lại còn đau đầu, mười người chi đội, bây giờ còn thiếu một người.

Có thanh danh của nàng ở đây, nghĩ muốn tùy tiện tìm cá nhân bổ sung tới, đương nhiên là vô cùng đơn giản, nhưng nàng cũng biết cái này Ma sơn hành trình không phải chuyện nhỏ, bởi vậy cái cuối cùng danh ngạch, lại không muốn tùy tiện tìm người đến trên đỉnh, không phải muốn tốt lựa chọn tốt không thể.

Hiển nhiên xuống núi kỳ hạn càng lúc càng gần, nàng cũng có chút đau đầu.

Vào lúc này, đúng là A Khổ tìm tới Phương Quý, đối với hắn nói: "Tuy rằng ta không thể đi theo ngươi, nhưng ta cũng có thể giới thiệu cho ngươi một người hữu dụng!" Phương Quý tất nhiên là tin tưởng A Khổ sư huynh, liền trực tiếp để cho hắn mang đến nhìn một cái, A Khổ sư huynh theo lời mà đi, xế chiều hôm đó, liền cho Phương Quý lĩnh đến một cái có được béo lùn chắc nịch, mặc một bộ áo lam, sắc mặt hiền lành trẻ tuổi đệ tử.

"Là ngươi?"

Phương Quý vừa nhìn liền kinh ngạc, lại còn là người quen.

Lúc đó ở linh quật trước, gặp phải cái kia không chỗ nào không biết áo lam tiểu mập mập. . .

"Ha ha, Phương Quý sư đệ, không nghĩ tới nhanh như vậy liền lại thấy, ngày đó ngươi linh quật truyền kỳ cử động, thực sự để sư huynh ta kính phục không ngớt a, nếu có thể cùng Phương Quý tiểu sư đệ cùng nhau tiến vào Ma sơn lịch luyện, thực sự là ta có phúc ba đời. . ."

Áo lam mập mập rất biết cách nói chuyện, tới liền trước tiên hát một cái nịnh nọt.

Phương Quý có chút ngờ vực, đem A Khổ sư huynh gọi tới một bên:
"Mập mập này am hiểu cái gì?"

A Khổ sư huynh thật lòng suy nghĩ một chút: "Hậu cần?"

Phương Quý thật lòng suy nghĩ một chút, nhìn áo lam tiểu mập mập nói:
"Ta muốn uống rượu. . ."

"Có. . ."

Áo lam tiểu mập mạp từ trong túi càn khôn lấy ra một vò rượu: "Ba mươi năm thuần dưỡng trúc điệp thanh có được hay không?"

Phương Quý tiếp nhận vò rượu, lại nói: "Còn muốn ăn bên dưới ngọn núi Phúc Thụy Hào bánh sơn trà. . ."

"Có. . ."

Áo lam tiểu mập mạp từ trong túi càn khôn lấy ra một bao bánh sơn trà cho Phương Quý.

Xem trên tay trúc điệp thanh cùng bánh sơn trà, Phương Quý lập tức hạ quyết tâm: "Liên hẩn!"

Dẫn áo lam tiểu mập mạp đi cùng Nhan Chi Thanh sư tử gặp mặt một lần, Nhan Chi Thanh sư tử thấy cái này áo lam tiểu mập mạp thường thường không có gì lạ, tu vị cũng không làm sao cao minh, đúng là có chút ngờ vực, nhưng thấy Phương Quý dốc hết sức đề cử, tuy rằng nghe có chút mơ hồ, vẫn là đồng ý, cùng nhau đi tới tiên môn báo bị, đến đây, bọn họ cái này Ma sơn hành trình mười người tiểu đội, cuối cùng cũng coi như là xác định ra.

Lại qua ba ngày, liền đã là tiên môn đệ tử xuất phát đi tới Ma sơn lúc.

Tới ngày hôm nay, Phương Quý liền rất sớm dậy, đem chính mình đồ vật thu thập xong, trên lưng hai đạo cái hộp kiếm, cùng sư tôn Mạc Cửu Ca cùng A Khổ sư huynh cáo biệt, hội hợp Nhan Chi Thanh mấy người, mệnh mông cuộn cuộn, hướng về tiên môn phía tây phi tiên đài chạy đi.

Đến nơi này, chỉ thấy rộng rãi bệ đá trên, đã tràn đầy, tụ tập mấy trăm người.

Những thứ này, lại đều là ở lần này chủ động báo danh Hồng Diệp cốc đệ tử cùng cái khác chư phong chư viện đệ tử, chủ tu chiến pháp Hồng Diệp cốc đệ tử, ước chừng khoảng trăm người, mà cái khác chư phong chư viện đệ tử cũng có khoảng chừng hai trăm, mười người một đội, liền không sai biệt lắm có ba mươi đội, bây giờ đồng thời tụ tập ở cái này trên quảng trường, đúng là có vẻ khí cơ không dứt, nhân tài đông đúc, vô cùng náo nhiệt!

"Là Nhan sư tỷ. . ."

"Đi theo Nhan sư tỷ bên người vị kia, chính là truyền thuyết trong Quý Ảnh Tử Phương Quý chứ?"

"Hắn tuổi không lớn lắm, nhưng cũng chuẩn bị nhập ma núi. . ."

Đội đến Phương Quý cùng Nhan Chi Thanh mấy người cùng nhau ngự kiếm mà đến, đúng là gây nên không ít chú ý, tránh ra một mảnh đất trống.

Nhan Chi Thanh vốn là Hồng Diệp cốc bên trong người tài ba, có hy vọng nhất tiến vào Thanh Khê cốc mũi nhọn một trong, tự nhiên có đầy đủ tiếng tăm, mà trừ nàng ở ngoài, bây giờ Phương Quý ở tiên môn cũng là một cái người tâm phúc, bất kể là trước lĩnh phù chiếu lúc xây xuống đại công, thành là tối cường người mới, còn là sau đó linh quật trong cốc gọi ra một tràng bàn tán sôi nổi, đều làm cho hắn đủ để hấp dẫn phần lớn người nhân cầu.

"Ha ha, chư vị sư huynh sư đệ có lẽ. . ."

Phương Quý rất hưởng thụ loại này bầu không khí, cười ha ha hướng về trái phải ôm quyền, vô cùng nhiệt tình.

"Mau nhìn, là Triệu Thái Hợp đến rồi. . ."

"Xuyt, quả thật là khí độ bất phàm, không hổ thiên kiêu tên. . ."

". . ."

". . ."

Mới vừa hưởng thụ loại này mọi người dùng than thở ngưỡng màn ánh mắt quay chung quanh không bao lâu, Phương Quý liền nhìn thấy trong đám người lại nổi lên gậy rôi, theo bọn họ ánh mắt nhìn sang, sắc mặt liền không khỏi không mấy vui vẻ, cảm thấy bị người cướp đoạt danh tiếng, sinh giận!

Hắn cùng Nhan Chi Thanh cái này một đội, tuy rằng cũng có chút danh tiếng, nhưng cũng chỉ có thể coi là không sai.

Ở cái này trên quảng trường, còn có mặt khác hai đội, càng hấp dẫn con mắt người khác.

Trong đó một đội, thành linh chính là Triệu Thái Hợp.

Vị này từng ở Thập Lý cốc thử luyện đoạt đứng đầu, lại ở xuống núi lĩnh phù chiếu lúc cùng Phương Quý tranh cướp qua mạnh nhất người mới đệ tử thiên tài, bây giờ lại một lần trở thành mọi người vây xem đối tượng, nghe được chu vi chúng đồng môn nghị luận, Phương Quý mới lấy làm kinh hãi. . .

Người này lại một lần trở thành dẫn đầu đội?

"Có người nói, Triệu Thái Hợp nhập Hồng Diệp cốc không lâu, không có tư cách coi như dẫn đầu đội, bởi vậy ban đầu cũng chỉ là đi theo một cái Hồng Diệp cốc lâu năm đệ tử, nhưng nhân số định ra sau khi, hắn lại trong bóng tối đi tìm vị kia dẫn đầu đội tranh tài một tràng, cuối cùng đối phương thua trận, tâm thua khẩu phục, trên danh nghĩa hắn vẫn là đi theo người

khác, trên thực tế cái này một đội lại lấy hấn dẫn đầu, cái này đã là công khai bí mật!"

"Người mới thân phận đoạt quyền lâu năm đệ tử, thật sự là tốt. . ."

". . ."

". . ."

Nghe được chu vi chúng đệ tử khe khẽ nghị luận, Phương Quý nhất thời mũi không phải mũi, con mắt không phải con mắt.

Triệu Thái Hợp kẻ này lại mạnh như vậy?

Không nhịn được quay đầu nhìn Nhan Chi Thanh một chút, nghĩ thầm ta có phải là cũng đến đoạt một lần quyền thừa xem?

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 78: Tắt Tranh Đệ Nhất

Xem xong Triệu Thái Hợp cái kia một đội, Phương Quý liền lại tìm kiếm một người khác bóng người.

Rất nhanh, hấn ánh mắt liền rơi vào trên người một người.

Cả tòa quảng trường chính vị trí trung ương, đang có mười người bóng người lẳng lẳng đứng ở trong sân, trên người phảng phất có một loại nào đó khí tràng, chu vi đệ tử đều hướng về bọn họ khách khí hành lễ, bất chuyện, lại không người dám dựa vào bọn họ gần quá, nhường ra một cái vòng nhỏ.

Mười người kia bên trong, cầm đầu một cái, chính là thân mặc áo bào đen, trên người điểm đầy Vân văn cô gái —— nói là cô gái, lại trang phục như cái nam tử cũng tựa như, trên người áo bào đen kiểu dáng chính là nam tử quần áo, chính là trên vai áo giáp, cũng lộ ra một cổ lạnh lùng nghiêm nghị hàn quang, Phương Quý vẫn là từ nàng không có hầu đoạn đặc điểm này nhìn ra nàng chính là cô gái đến —— ở cô gái kia bên người đứng thẳng mấy người, cũng đều là khí cơ phi thường, chính là cái kia ăn mặc Đan sư bào luyện đan đệ tử, tu vị cũng phi thường mạnh mẽ, hẳn là đã có Luyện Khí bảy tầng trên dưới.

Mà Lữ Phi Nham, liền ở trong bọn họ, cúi đầu, trên đầu đội nón rộng vành, dị thường biết điều.

"Hong Diệp cốc đệ nhất thiên tài, tu vị Luyện Khí tám tầng đỉnh cao, chỉ kém ba ngàn công đức cũng đã có thể tiến vào Thanh Khê cốc tu hành Họa Thủy Tiêu gia Tiêu Long Tước tiên tử, nàng lần này là khoát đủ sức mạnh

muốn lập xuống công lao lớn nhất a, lần này nàng chiêu mộ đến dưới tay nhân thủ, cũng không có chỗ nào mà không phải là Hồng Diệp cốc tinh anh, lần này Ma sơn hành trình, nàng xem như là thực lực mạnh nhất một tiểu đội. . ."

Nghe được bên cạnh chúng đệ tử giới thiệu, Phương Quý mới hiểu rõ cái này đội người lai lịch.

Hắn nơi Nhan sư tử tiểu đội này, thực lực chỉ tính là trung giai, có hẳn Quỷ Ảnh Tử ở, mới dẫn tới nhiều như vậy quan tâm.

Càng làm người khác chú ý, thì lại một là Triệu Thái Hợp chi tiểu đội kia, lại chính là cái này Tiêu Long Tước tiểu đội. . .

. . . Chỉ là, trưởng thành như vậy còn gọi tiên tử, người là cố ý nào sao?

Phương Quý cũng không thêm đề ý cái gì Tiêu Long Tước hoặc Triệu Thái Hợp loại hình, hai người này lợi hại đến đâu, lại nào có chính mình lợi hại?

Hắn chỉ là từ vừa mới bắt đầu biết Lữ Phi Nham sẽ ra núi, liền vẫn tìm kiếm hấn bóng người, tốt xấu biết hấn ở đâu tiểu đội, đỡ phải đến thời điểm hấn cho mình xuống ngáng chân, hơn nữa lúc máu chột, chính mình cũng tốt sớm cho hấn xuống ngáng chân. . .

Lúc này phát hiện Lữ Phi Nham bóng người, liền trừng mắt hai mắt thấy đi, vừa vặn nghênh đến Lữ Phi Nham cũng chính nhìn lên nhìn lại.

Chỉ là Lữ Phi Nham nón rộng vành xuống ánh mắt mới vừa đưa tới, liền nhìn thấy cách đó không xa Phương Quý hai tay xiên eo, một mặt tròn mắt trừng mắt hấn đáng dấp, trong lòng hơi kinh, liền đưa mắt thu về, đè thấp nón rộng vành, tựa như không muốn cùng Phương Quý nhìn nhau.

"A, kinh sợ?"

Phương Quý cười gằn một tiếng, so với cái ngón út, sau đó hai tay ôm vào trước ngực.

Lữ Phi Nham hẳn là nhìn thấy, chỉ là cũng không để ý tới, nhưng cơ thể hơi run rẩy, rõ ràng tức đến không nhẹ.

"Không cần nhiều gây chuyện!"

Bên cạnh Tiêu Long Tước lưu ý đến Lữ Phi Nham tâm tư phập phồng, lạnh lùng mở miệng.

Lữ Phi Nham thực tại có chút bất đắc dĩ, nói: "Ta không có a. . ."

Lấy tính tình của hắn, trước cũng là kiêu căng tự mãn, đoạn sẽ không ở trọng yếu như vậy thời điểm, khuất cư tại người khác thủ hạ, dù như thế nào cũng được bản thân mời chào một nhóm nhân thủ, làm cái dẫn đầu đội mới tốt, nhưng bây giờ nhưng bởi vì là chịu tội thân, không thể không vùi đầu vào Tiêu Long Tước thủ hạ hiệu lực, hơn nữa nhất cử nhất động, đều cẩn thận, trong lòng thực sự là uất ức lợi hại, mà hết thấy này. . . . Đều là do vì tên tiểu tử kia a!

Nghĩ như vậy, lại không nhịn được hướng về Phương Quý liếc mắt nhìn.

Vừa vặn nhìn thấy lúc này Phương Quý còn ở trừng mắt hắn, bàn tay ở cần cổ vạch một cái, làm một cái cắt cổ động tác!

Lữ Phi Nham lập tức run cầm cập lợi hại hơn, vội vàng chuyển qua ánh mắt không nhìn thẳng hắn!

"Ha ha, người cho rằng người kinh sợ ta liền. . ."

Phương Quý tâm trạng càng đắc ý, Lữ Phi Nham càng như vậy càng vui vẻ, đang muốn lại khiêu khích một thoáng, đầu bỗng nhiên bị vỗ một cái tát, đồng thời một cái âm thanh truyền tới: "Không nên chọc chuyện!"

"Cái nào. . ."

Phương Quý nhất thời giận dữ, quay đầu liền muốn mở mắt, đã thấy sau lưng một người mặc áo bào xám lão đầu, thành linh chính là tiên môn Bạch Thạch trưởng lão, vừa vịn từ phía sau đi tới, nhìn thấy Phương Quý đang gậy hấn với, tiện tay cho hấn một cái tát, Phương Quý vội vàng thay đổi khuôn mặt tươi cười, ngoan ngoãn gậy đầu: ". . . Cái nào khả năng mà, ta nhiều thành thật. . ."

"Thật là thành thật mới được!"

Bạch Thạch trưởng lão trừng Phương Quý một chút, nói: "Ta đã nghe nói Mạc tiên sinh dạy người đi tiên môn linh quật chuyện, nhìn dáng dấp hấn đối với người con đường tu hành cũng có sắp xếp, người có thể cũng muốn hiểu chút chuyện, chớ đừng phụ lòng hấn kỳ vọng cao mới là. . ."

Phương Quý gấp gấp vội vàng gậy đầu, bảo đảm nói: "Ta đã cùng Mạc lão. . . Mạc lão sư tôn nói cẩn thận, nhất định đoạt cái công đức đứng đầu!"

"Tiểu tử này cũng hiểu được tôn lão, gọi sư tôn cũng là thôi, còn muốn gọi Mạc lão sư tôn. . ."

Bạch Thạch trưởng lão khẽ gậy đầu, thoả mãn nhìn Phương Quý một chút, nói: "Có cái này tâm không sai, nhưng cũng phải lượng sức mà đi!"

Nói lời này, liền đi về phía trước, một bước đạp lên, nhẹ nhàng rơi vào quảng trường phân cuối bệ đá trên.

Nhìn thấy Bạch Thạch trưởng lão lên đài, chu vi nhất thời yên tĩnh lại.

Vô số ánh mắt, cùng nhau hướng về quảng trường phần cuối bệ đá trên nhìn lại, đều ngẫm có ý ý xúc động.

Chỉ thấy bây giờ tiên môn năm vị trưởng lão cùng mười bảy vị chấp sự đều đã ở trên đài, bồi phận cao nhất Bạch Thạch trưởng lão đứng ở trước nhất, ánh mắt thâm trầm, đảo qua trên quảng trường chúng đệ tử, nói: "Lần này Ma sơn hành trình, can hệ trọng đại, cụ thể nguyên nhân, các người đều đã sớm hiểu rõ ràng, ta cũng không cần nhiều lời, chỉ có thể nói cho các người, Ma sơn trong, có hung hiểm, càng có tạo hóa. . ."

"Lần này bọn người nhập Ma sơn, tất cả chém giết ma yêu, đều sẽ đưa vào công đức, tất cả thu hoạch linh dược thần khoáng, cũng sẽ theo tỉ lệ quay lại các người trong tay, trong tiên môn, từ trước đến giờ có người nói tu hành khó khăn, khó với lên trời xanh, không sai, tiên môn tu hành, một bước một tầng trời, Ô Sơn cốc nhập Hồng Diệp cốc khó, Hồng Diệp cốc nhập Thanh Khê cốc càng khó, Thanh Khê cốc tìm đạo Trúc Cơ, càng là khó càng thêm khó. . ."

"Nhưng khó cùng không khó, cũng xem thời cơ thích hợp, các người tu hành cần thiết tài nguyên cùng tạo hóa, mài giũa cùng công đức, ở cái này Ma sơn trong, liền đều dễ như trở bàn tay, bình thường phí thời gian vô số năm, có lẽ đều tích lũy không đủ tiền vào Thanh Khê cốc công đức, hiện nay nhập Ma sơn một chuyến, liền có hi vọng một lần đầy đủ, bình thường bớt ăn bớt mặc đều tích góp không xuống tài nguyên, nhập Ma sơn một chuyến, liền có thể thu hoạch khá dồi dào. . ."

"Thái Bạch tiên môn, từ trước đến giờ là có trả giá liền có báo lại, các người tận lực hiệu lực, tiên môn liền sẽ không phụ các người tiền đồ!"

". . ."

". . ."

Bạch Thạch trưởng lão nói chuyện đơn giản, thậm chí là trực tiếp, không có nhiều như vậy đường hoàng đạo lý, ngược lại càng giống là lời rõ ràng, nhưng những thứ này lời rõ ràng, lại thật là để những thứ này Hồng Diệp cốc đệ tử tâm động không ngừng, đã mơ hồ có không ít người mài quyền lau chưởng lên!

Lập phái bất quá ba trăm năm Thái Bạch tông, vẫn không có nhiều như vậy cổ lão tông môn cùng thế gia nặng nề mộ khí.

Tôn chỉ xác thực vẫn đơn giản, làm việc, ăn cơm!

Nhập Ma sơn, hung hiểm vô số, nhưng cũng công lao vô số, chỉ cần có can đảm liều mạng, thì nhất định sẽ có nhượng người thoả mãn báo lại!

"Nói liền đến đây, bọn người đều ta Thái Bạch môn đồ, cần tận tâm tận lực, lên đường đi!"

Bạch Thạch trưởng lão dứt tiếng, liền đã có bên cạnh chấp sự vung múa trận kỳ, xa xa bên trong thung lũng, sớm có mười chiếc pháp thuyền từ trên trời cao hàng lâm, thuyền đầu rơi vào dọc theo quảng trường, khoang cửa mở ra, mà ở trên quảng trường chúng đệ tử, thì lại đều ở dẫn đầu đội suất lĩnh phía dưới, một đội một đội, theo trước kia liền đã chọn tốt thế số, leo lên pháp thuyền, hướng về Ma sơn nơi đi tới!

"Nhan sư tử, người còn kém bao nhiêu công đức liền có thể tiến vào Thanh Khê cốc rồi?"

Leo lên pháp thuyền bên trên, Hứa Nguyệt Nhi bọn người khó nén vẻ hưng phấn, hướng về Nhan Chi Thanh hỏi.

Nhan Chi Thanh thoát nhìn khí sắc còn vô cùng trầm ổn, thở dài một hơi, nói: "Nhu muốn tiến vào Thanh Khê cốc, liền cần tu vị đạt đến Luyện Khí tám tầng, công đức đạt đến mười vạn số lượng, hiện nay ta tu vị tăng

lên cũng không phải khó, chỉ là ta nhập Hồng Diệp cốc ba năm, hiện nay cũng bắt quá tích góp lại 70 ngàn công đức số lượng, còn kém một nửa, cũng không biết lần này Ma sơn hành trình, có thể không đạt đến tiêu chuẩn này. . ."

"Còn kém ba vạn. . ."

Hứa Nguyệt Nhi bộn người trầm mặc lại, âm thầm tính toán.

Tiên môn công đức số lượng, có thể đổi lấy tài nguyên, đổi qua tài nguyên sau khi, cái này công đức số lượng liền không có, thế nhưng, ngoại trừ đổi lấy tài nguyên ở ngoài, tiên môn còn có thể tính toán mỗi người tổng cộng lập xuống công đức số lượng, nghĩ muốn tiến vào Thanh Khê cốc, liền cần để cho mình tổng công đức số đạt đến mười vạn, duy có như thế, mới có thể được đến tiến vào Thanh Khê cốc, tìm kiếm Trúc Cơ cơ duyên đại tạo hóa. . .

Như ở bình thường, cái này ba vạn công đức, thật là không biết phải bao lâu thời gian mới có thể tích góp đủ.

Nhưng ở Ma sơn trong, con số này, nhưng không phải xa không thể vời!

Nhan sư tử nhập Ma sơn, cũng có một hơi đem những thứ này công đức tất cả kiếm về chủ ý.

Mà ở Hồng Diệp cốc, ôm ấp giống như nàng ý nghĩ người còn rất nhiều!

"Hi hi, chuyện này với chúng ta tới nói cũng là cái cơ hội a, nếu như có thể kiếm lời cái mấy vạn công đức, vậy sau này áp lực liền ung dung rất nhiều, trở lại tiên môn sau khi, chỉ cần để tâm tăng cao tu vi, lại tùy tiện lĩnh chút đơn giản phù chiếu là có thể. . ."

Hứa Nguyệt Nhi đếm trên đầu ngón tay tính, cũng là mở cờ trong bụng, quay đầu nhìn về phía Phương Quý: "Tiểu bại hoại người nói đúng hay không?"

Phương Quý cũng không quay đầu lại liếc nàng một cái: "Thích, tận nghĩ kỹ chuyện, Ma sơn công đức tốt như vậy kiếm lời?"

Bên cạnh Nhan Chi Thanh thấy, âm thầm gật đầu, nghĩ thầm: Phương Quý sư đệ tuổi tác tuy nhỏ, nhưng cân nhắc sự tình lại rất thận trọng!

Không biết Phương Quý trong lòng thầm mắng Hứa Nguyệt Nhi trẻ con, trong lòng mình nhưng cũng đang suy nghĩ: "Ta đáp ứng rồi Mạc lão cửu muốn lập xuống công lao lớn nhất đến, cũng không biết lần này lập xuống bao nhiêu công đức mới thích hợp? Mười vạn? Hai mươi vạn? . . . Con bà nó, ai biết bao nhiêu công đức mới có thể ổn chiếm đệ nhất a, một con trung giai ma yêu mới bắt quá ba ngàn công đức, ta đến giết bao nhiêu mới được?"

Vừa nghĩ, vừa không nhịn được lo lắng lên: "Vạn nhất Ma sơn trong ma yêu không đủ làm sao bây giờ?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 79: Ma Sơn Hành Trình

Chính là ánh mặt trời bay lên thì ba mươi chiếc pháp thuyền phôi ở trong hư không, liền hướng về phía trước hư vô phiêu miểu to lớn tầng mây bay đi.

Ở pháp thuyền cái này độ cao nhìn về phía trước, có thể thấy phía trước mấy ngàn dặm xa, đều tràn ngập vô tận mây khói, ở mặt trời mới mọc quang mang chiếu rọi phía dưới, hiện ra một mảnh dày cộm nặng nề như núi thâm trầm, toàn bộ tầng mây bao phủ nơi, nhìn không rõ ràng phía dưới địa thế, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy chút thung lũng cùng quái lâm, chỉ ở toàn bộ biên mây nơi sâu xa nhất, có một đoạn quý dị đỉnh núi lộ ở trên tầng mây.

Cái kia một tầng đỉnh núi, như là một thanh trường thương, nhắm thẳng vào cửu thiên!

"Cái kia liền là Ma sơn chứ?"

Ở pháp thuyền tới gần cái này một mảnh biên mây biên giới lúc, đông đảo đệ tử đều tụ tập đến trên boong thuyền đến xem.

Mênh mông biên mây, một phong cô lập!

"Không sai, cái kia chính là chúng ta nước Sở Ma sơn đỉnh núi, cũng là toàn bộ nước Sở hung hiểm nhất nơi!"

Pháp thuyền bên trên, một cái áo bào xám chấp sự nhìn cái kia một mảnh Ma sơn, trầm giọng nói: "Như muốn nói đến, cái kia một ngọn núi, mới là Ma sơn, nhưng trên thực tế, là do cái kia một toà Ma sơn tồn tại, chu vi ba ngàn dặm, đều là Ma vực, mà cái này ba ngàn dặm nơi đông đầu, nam đến Lĩnh Nam quận Lâm Giang, bắc đến Thương Sơn Vân Cầu phong, đều là ta Thái Bạch tông hạt địa, Ma sơn chưa biến thì cái này một mảnh hạt địa, chính là ta Thái Bạch tông vô tận tài nguyên bảo địa, Ma sơn thức tỉnh thì cái này một mảnh hạt địa, chính là ta Thái Bạch đệ tử dục huyết phần chiến chiến trường!"

Quay đầu lại nhìn một tràng pháp thuyền bên trên, vẻ mặt khác nhau tiên môn đệ tử, hần trầm thán một tiếng, nói: "Xuống núi lúc, tiên môn đã đem vùng này, phân chia ba mươi một mảnh nơi thí luyện, mỗi vị dẫn đầu đội, đều đã bắt đến chính mình cần dò xét một vực, việc đã đến nước này, không cần nhiều lời, pháp thuyền đem sẽ từ Ma vực biên giới vòng qua, mỗi đến một vực, các người liền tự xuống tốt!"

"Ta cùng chư vị trưởng lão cùng chấp sự, sẽ ở trên trời tọa trấn, như gặp hung hiểm, các người có thể cầu cứu, nhưng địa vực quá rộng, Ma sơn bên trong biến số lại nhiều, liền là chúng ta cũng chưa chắc có thể chớp mắt đã áp sát, vì lẽ đó các người chỉ cần từ cảnh, tuyệt đối không thể bất cẩn!"

"Ngoài ra, Ma sơn nơi sâu xa, rất có thể sẽ đụng phải những tiên môn khác đệ tử, vạn nhất bởi vì cơ duyên tạo hóa bắt đầu tranh chấp, các người có thể ngàn vạn nhớ tới, chúng ta tu hành bên trong người, lấy lễ làm đầu, vì lẽ đó vừa thấy không ổn, vậy thì ra tay trước là dành được lợi thế. . ."

"Ai, nói tóm lại, Ma sơn nơi, có cơ duyên, có tạo hóa, có ma yêu, có hung hiểm, liền toàn xem các người!"

Pháp thuyền bên trên chúng Tiên môn đệ tử, nghe vậy đều cùng kêu lên đáp ứng.

Rất xa nhìn lại, xa xa một ít pháp thuyền trên, đã bắt đầu có đệ tử điều khiển kiếm quang từ pháp thuyền bên trên bay lượn xuống.

"Chư vị sư đệ sư muội, lập tức liền muốn đến chúng ta thăm dò nơi!"

Nhan Chi Thanh sư tử tay cầm một viên lệnh bài, đem Phương Quý mấy người kêu lại đây, dặn một phen: "Sau đó các người theo ta xuống, ta sẽ điều khiển kiếm quang, ở trước dẫn đường, các người theo sát ta, Ma sơn trong quá lạ rất nhiều, chúng ta có thể ngàn vạn lần đừng muốn thất tán!"

Chúng đệ tử đồng ý, liền gom lại pháp thuyền boong tàu.

Hiển nhiên phía dưới mây khói gào thét, mơ hồ nhìn bay qua một dãy núi, Nhan Chi Thanh lập tức bước lên kiếm quang, pháp thuyền bên trên, cái khác còn chưa tới địa phương Thái Bạch tông đệ tử, liền đều vào lúc này đứng dậy, hướng về Nhan Chi Thanh Phương Quý mấy người chấp tay nói: "Lần này đi hiểm trở vô tận, nguyện Nhan sư tử cũng một chúng sư huynh đệ đám người kỳ khai đắc thắng, chém hết ma yêu, bảo hộ ta Sở vực an nguy!"

"Chư vị sư huynh đệ, chờ bình định rồi Ma sơn, chúng ta tiên môn gặp lại!"

Nhan sư tử cũng trở về thân hướng về những kia đồng môn thi lễ một cái, kiếm quang độn lên, nhắm mây dưới qua lại mà tới.

Phương Quý cũng bước lên Quỷ Linh kiếm, cùng với những cái khác người cùng nhau đi theo Nhan sư tử mặt sau, chỉ thấy trước mặt mây khói mờ mịt, tầng tầng bất tận, phía trước chỉ có thể nhìn thấy Nhan sư tử ánh kiếm màu tím, bọn họ một đường xoay quanh mà xuống, đợi đến xuyên qua dày cộm nặng nề mây khói, liền thấy trước mắt hơi ám, hiển lộ ra một mảnh

khói đen bao phủ núi sông đại địa, vô tận quái phong, khắp núi quỳ lâm, như là đến một mảnh ác mộng thế giới.

Tuy rằng bây giờ chính là mặt trời mới mọc bay lên, bên trong đất trời một mảnh sáng choang thì nhưng đặc biệt là có dây cột nặng nề tầng mây cách trở, ở đây vẫn là có vẻ già nua lảm cẩm, như có như không khói đen từ bốn phương tám hướng bốc lên, khiến người ta tầm mắt vô cùng bị nghẹt ngại.

Nhan sư tử dẫn theo Phương Quý mấy người, ở một mảnh rộng lớn trên sườn núi rơi đi xuống, phát tay chính là mấy đạo thẻ ngọc đánh ra, bố trí ở chu vi, hình thành rồi một cái giản dị bảo vệ trận pháp, sau đó chờ bên người một đạo một luồng ánh kiếm tất cả rơi đi xuống.

"Chư vị sư huynh đệ, Ma sơn hung hiểm, vào được nơi đây, liền chỉ còn chúng ta giúp đỡ lẫn nhau, như gặp phải hung hiểm, cho dù chúng ta hướng về không trung tọa trấn trường lão cùng chấp sự cầu viện, bọn họ cũng không nhất định tới kịp cứu chúng ta, vì lẽ đó nhất định phải cẩn thận cẩn thận nữa, hiện tại chúng ta lợi dụng mảnh này sườn núi làm vì tâm, hai người một tổ, dò xét mỗi cái phương hướng, xa nhất ba trăm trượng, liền nhất định phải trở về!"

Nhan Chi Thanh xác thực không hổ là Hồng Diệp cốc lâu năm đệ tử, hoàn thành vô số phù chiếu, tuy là nữ lưu, nhưng gánh chặn cùng bài binh bày trận bản lĩnh lại không kém chút nào, đợi đến quanh người chúng đệ tử đều đã tập hợp, liền lập tức phát ra lệnh, bắt đầu thăm dò bốn phía.

"Tiểu bại hoại, hai người chúng ta một tổ đi!"

Hứa Nguyệt Nhi nghe vậy, liền lập tức tiến đến Phương Quý bên người đến, cười hì hì nói.

Phương Quý nhìn nàng một chút, nói: "Người phi kiếm luyện thế nào?"

Hứa Nguyệt Nhi ngược lại có chút thật không tiện, nói: "Người phi kiếm luyện tốt như vậy, ta so với người kém xa. . ."

Phương Quý gật đầu, nói: "Vậy người liền cùng ta đi!"

Hứa Nguyệt Nhi thấy hắn đáp ứng sáng khoái, có chút mừng rỡ, cười nói: "Lần này người làm sao tốt như vậy nói chuyện?"

Phương Quý nói: "Vạn một gặp phải nguy hiểm, ta chạy nhanh hơn người nha. . ."

Hứa Nguyệt Nhi: ". . ."

Miệng nhỏ đã quyết lên, nhưng vẫn là đi theo Phương Quý bên người, hai người bước lên phi kiếm, chọn lựa một phương hướng về phía trước lao đi, vừa đến bậc này hiểm địa, hai người cũng phi thường cẩn thận, không có nói nhiều, chỉ là quan sát tỉ mỉ hoàn cảnh chung quanh.

Bây giờ còn chỉ là Ma sơn phía ngoài xa nhất biên giới, nhưng đã có thể rõ ràng nhìn ra cùng cái khác dãy núi không giống, không nói kỳ nham quái lâm, chính là núi trong hoa hoa cỏ cỏ, cũng không tên có vẻ dữ tợn rất nhiều, dẫn theo chút yêu dị thái độ, như là có ma tính cũng tựa như.

Không lâu lắm, phân hướng về hai bên phải trái dò xét chúng đệ tử đều trở lại, mang về từng cái tin tức, đại đa số người mang về tin tức, đều là "An toàn" hai chữ, đúng là Trương Kinh cùng Mạnh Lưu Hồn cái kia một tổ, phát hiện bảy mươi trượng ở ngoài một mảnh vách núi cheo leo bên trên, như là sinh một chút linh dược, Nhan Chi Thanh làm rõ dòng suy nghĩ sau khi, liền lập tức mang theo chúng đệ tử hướng về cái kia một mảnh vách núi cheo leo đuổi tới.

Đi tới nơi này vách núi cheo leo trước, liền thấy cái này một mảnh vách núi, ước chừng cao ba mươi trượng, vô cùng chót vót, mà ở vách núi sườn núi khe trong, có thể xem đến rất nhiều lá đỏ như lửa cây cỏ sinh trưởng, sâu sắc cắm rễ tại nham kẽ hở trong lúc đó, từ xa nhìn lại như một con một con bướm.

"Không sai, là Hỏa Điệp lan!"

Am hiểu đan pháp Nhạc Lăng sư tử cẩn thận phân biệt qua đi, gật đầu nói: "Đây là luyện chế Huyết Ngưng đan tốt nhất linh dược, cũng ở chúng ta lần này thăm dò bên trong cần sưu tập danh sách bên trên, hái đến một cây trở lại, liền có thể hướng về tiên môn đổi được ba mươi công đức. . ."

"Ai ya. . ."

Phương Quý trong bóng tối tặc lưỡi: "Một cây cỏ đại mang về, liền sánh được đào nhà xí ba ngày. . ."

Càng cảm thấy cái này Ma sơn quả thật là một chỗ kiếm lời công đức địa phương tốt!

"Tất cả vật hái xuống đến!"

Nhan Chi Thanh sư tử làm ra quyết định, sắp xếp ba người đi hái thuốc, mấy người khác khắp nơi tuần tra.

Chúng đệ tử mặc dù nhiều là lần thứ nhất tiến vào Ma sơn, nhưng cũng có Nhan sư tử bực này hoàn thành vô số phù chiếu, rèn luyện hồi lâu đệ tử ở , ngược lại cũng đều đầu vào đây, vũng vàng, từng điểm từng điểm thăm dò mở ra, như vậy hơn nửa ngày thời gian đi qua, mọi người đều cảm giác thu hoạch khá dồi dào, các loại linh dược, đã vật hái bốn, năm loại, tổng cộng có trăm cây, trước sau tính ra, đã có mấy ngàn công đức ở tay.

Ở trong quá trình này, đúng là am hiểu đan pháp Nhạc Lăng đưa đến tác dụng lớn nhất, những người khác chính là chạy chân, cảnh giới một thoáng.

Như vậy tiến lên một hai ngày, Phương Quý cũng dần dần cảm giác có gì đó không đúng.

"Nếu là vẫn luôn như vậy, vậy coi như có chút chán. . ."

Phương Quý trong khoảng thời gian này, cũng là theo Hứa Nguyệt Nhi chạy tới chạy lui dò đường, đều có hay không chút hàn huyên.

Cũng chính ở trong lòng hấn âm thầm thầm nói thời điểm, bọn họ đột nhiên ở một mảnh quái lâm biên giới, phát hiện một con quái vật khổng lồ, nhìn chăm chú nhìn lại, thành linh chính là một con gấu quái, có được có tới hơn trượng cao to, quanh thân lông cứng tựa như kim thép cũng tựa như, trong mắt tựa hồ có ngọn lửa màu đỏ nhảy lên, bây giờ chính tựa ở một cây ôm hết trên cây to, vừa cọ vào ngứa, vừa phát ra gầm nhẹ tiếng. . .

"Ma yêu. . ."

Đoàn người phản ứng cực nhanh, lập tức liền nằm ở sườn núi phía sau, Trương Kinh lặng lẽ lộ đầu liếc mắt nhìn, giảm thấp thanh âm nói: "Là một con bị Ma sơn tà khí nhuộm dần Ma hùng, từ khí tức phán đoán, hấn là trung giai ma yêu, bất quá những thứ này chịu đến tà khí nhuộm dần ma vật, ma tính quá độ, lực lượng cũng tăng nhiều, như muốn đối phó lên, có thể so với bình thường cao giai yêu thú còn khó thu thập. . ."

Phương Quý cũng liếc mắt nhìn, mơ hồ có chút động lòng.

Trung giai ma yêu, hấn cũng đối phó qua một con, đương thời ở thành Quy Lâm thì hấn liền tự tay chém giết một con trung giai ma yêu Ma lang, bất quá khi đó, hấn là mượn Anh Đề lực lượng tới đối phó, dựa vào bản thân ngay lúc đó bản lĩnh, có thể đối phó không được, bây giờ cái này một

con Ma hùng, cũng chưa hẳn vậy so với Ma lang chênh lệch bao nhiêu, nhưng mình cũng vượt xa quá khứ, không biết có thể hay không xử lý đến nó?

"Cái này một con Ma hùng, dù là ở Ma sơn bên trong chém, công đức y lệ ít một chút, cũng ít nhất hai ngàn công đức a. . ."

Roi vào cái này một tiểu đội phần cuối nhất áo lam tiểu mập mạp, lúc này cũng không nhận được có chút ý động, nhỏ giọng nói.

Trong sân chúng Tiên môn đệ tử, gặp cái này con thứ nhất ma yêu, đúng là đều có chút ý động.

Bọn họ nhập Ma sơn, vốn là đến hái linh dược, quật thần khoáng, săn giết ma yêu đến, linh dược cùng thần khoáng đều có thể kiếm được công đức, nhưng dễ dàng nhất kiếm lấy công đức, lại vẫn là ma yêu, chỉ cần ra tay chém giết, cái kia chính là dễ dàng hai ngàn công đức ở tay!

Không biết bao nhiêu ánh mắt, đều rơi vào Nhan Chi Thanh sư tử trên mặt, chờ nàng hạ lệnh.

Nhưng lại không nghĩ rằng, Nhan sư tử trầm ngâm một phen, nói: "Cái này một con Ma hùng rất là lợi hại, so với chúng ta lúc trước gặp phải trung giai Ma lang đều muốn mạnh, hơn nữa nó khoảng cách quái lâm gần quá, không biết bên trong có hay không cái khác ma yêu, vẫn là tạm thời đi vòng qua đi!"

Chúng cùng đội đệ tử nghe vậy, đều có chút bất ngờ, không rõ nhìn Nhan sư tử.

Nhan Chi Thanh nói: "Chúng ta nhập Ma sơn, chủ yếu nhất chính là vật hái linh dược cùng thần khoáng, để tránh khỏi Ma sơn dị động, đem những tư nguyên này chôn vùi ở bên trong, tránh ma yêu chuyện, tuy rằng chúng ta

cũng có thể làm, nhưng chúng ta dù sao không phải Thanh Khê cốc đệ tử, liền coi như chúng ta có thể chém giết đến nó, cũng khó bảo toàn sẽ có người bị thương, ở cái này núi hoang quái lĩnh, chữa thương không kịp, mặt sau nhiệm vụ có thể làm thế nào?"

Nói liếc mắt nhìn chăm chăm mọi người, làm ra quyết định, nói: "Lần này, chúng ta tất phải cẩn thận làm chủ!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 80: Không Nên Cậy Mạnh

Cẩn thận. . .

Hay là không sai, nhưng cẩn thận quá mức, tựa hồ cũng sẽ có chút vấn đề!

Nhập Ma sơn sau khi, Phương Quý liền cảm thấy được Nhan Chi Thanh quả thật không tệ, làm việc trật tự, xử sự khôn khéo, đều đầu vào đấy, cùng nàng ở một chỗ, tự nhiên có thể mang hung hiểm rơi xuống thấp nhất, nhưng liền ở Ma sơn bên trong đi được mấy ngày sau, Phương Quý nhưng dần dần cảm thấy, vị này Nhan sư tử tựa hồ có hơi cẩn thận quá mức, tuy rằng tiên môn không có mạnh mẽ yêu cầu, nhưng bọn họ lần này Ma sơn hành trình, hái linh dược, quật thần khoáng, trăm ma yêu, vốn là ba đại hạt nhân, nhưng đến nàng nơi này, lại hầu như chỉ còn hái linh dược cùng khai quật thần khoáng!

Tiên môn cũng không cưỡng ép yêu cầu bọn họ những thứ này Hồng Diệp cốc xuất thân đệ tử chém giết bao nhiêu ma yêu, nhưng từ ma yêu có thể đổi lấy đến công đức số lượng như vậy phong phú đến xem, cũng là hi vọng bọn họ làm hết sức nhiều diệt trừ một ít ma yêu, đối với chuyện này Phương Quý vốn là cũng rất có chờ mong, nhưng hôm nay nhập Ma sơn hai, ba ngày, ngoại trừ không thể buông tha tránh né không xong ở ngoài, bọn họ lại không có chém giết bất kỳ ma yêu.

Hầu như gặp phải tất cả ma yêu, Nhan sư tử đều nhượng bọn họ tránh ra, làm tặc cũng tựa như có thể lưu bao xa lưu bao xa.

Mọi người đương nhiên đều biết nàng tính cách cẩn thận, này không phải là chuyện xấu, nhưng cũng mơ hồ bắt đầu cảm thấy nàng cẩn thận quá mức, đặc biệt là Phương Quý, đã không có sơ nhập Ma sơn cảm giác mới mẻ, đi theo cái này một chi trong tiêu đội, dần dần cảm thấy có chút tẻ nhạt.

Vật hái linh dược có thể đổi lấy công đức, tự nhiên cũng là có, nhưng số lượng nhưng sẽ không nhiều.

Nhập Ma sơn ba ngày, bọn họ cơ bản tính toán, chỉ là hái được hơn vạn công đức mấy linh dược mà thôi.

"Chúng ta nhập Ma sơn thăm dò thời gian, tổng cộng cũng là mười ngày, chụp tiếp tục như thế, thời gian mười ngày, cũng nhiều nhất đổi lấy ba, bốn vạn công đức mà thôi, phân đến mỗi người trên tay có thể còn lại bao nhiêu? Họ Nhan đại mỹ nữ còn muốn kiếm lời trên ba vạn công đức, nhưng cái này e sợ tất cả đều cho nàng cũng không đủ, còn ta đã đáp ứng rồi Mạc lão cửu muốn làm trên một món lớn, càng là không có hi vọng a. . ."

Trong lòng dần dần cảm giác thấy hơi vô vị!

Thăm dò đến ngày thứ tư thì bọn họ rốt cục ở một mảnh phía trên vùng bình nguyên, gặp phải một con lạc đàn ma yêu, cái kia lại là một con ma tích, tựa hồ tại cùng những khác ma yêu tranh lúc bị thương, chân trước đều đứt đoạn mất một cái, chính nằm ở hoang sườn dốc bên trên phun ra nuốt vào không trung mông lung khói đen, nơi này phóng tầm mắt nhìn, lại không có che lấp, rõ ràng nhất bất quá, chu vi tất nhiên sẽ không có con khác ma yêu tồn tại. . .

Lần này, ánh mắt của mọi người, đều lần thứ hai nhìn về phía Nhan Chi Thanh, rất có vẻ chờ mong.

Như thế nhuyển tử lại không nắm liền cũng quá đáng. . .

Nhan Chi Thanh cũng rõ ràng chúng cùng đội tâm tư, này con ma tích lại bị thương lại lạc đàn, như thế nhuyển tử lại không nắm liền quá đáng, không thể làm gì khác hơn là gật đầu nói: "Nếu đụng tới, vậy thì diệt trừ nó, chúng ta những người này bên trong, am hiểu lâm trận ngăn địch, chính là ta cùng Trương Kinh sư đệ, Mạnh Lưu Hồn sư đệ, Hứa Nguyệt Nhi sư muội, Phương Quý sư đệ, lần này liền do chúng ta ra tay, chỉ là cần được tốc chiến tốc thắng, Ma sơn nơi hung hiểm vạn phần, tuyệt đối không thể bất cẩn, vạn nhất động tĩnh quá lớn, đưa tới con khác ma yêu, vậy thì phiền phức. . ."

Nói nhẹ nhàng tính toán một lần, nói: "Nghĩ một lúc ta trước tiên lao ra, chính diện hấp dẫn con kia ma tích sự chú ý, Phương Quý sư đệ điều khiển phi kiếm, vòng tới sau lưng nó quấy rầy, Trương Kinh sư đệ từ bên trái xông lên, lấy Kim Quang Ngự Thần Pháp hạn chế hành động của nó, Mạnh Lưu Hồn sư đệ từ phía bên phải xông lên, té lên Bát Bảo thần liên đưa nó trôi lại, sau đó Nguyệt Nhi sư muội ra tay, giúp ta cùng nhau công chỗ yếu hại của nó!"

Chúng đồng đội nghe được vui sướng, cùng nhau đáp ứng, Nhan sư tỷ cuối cùng cũng coi như chăm chú một hồi.

Nhan Chi Thanh thở dài một hơi, vẫn là lại dặn một câu: "Ngăn địch lúc, nhất định phải thận trọng, lại thận trọng!"

Cái này một phen sắp xếp trước sau kín đáo, chúng tu cũng đều đồng ý.

Liền ngay cả Phương Quý, đều cảm thấy Nhan Chi Thanh chăm chú lên thì còn là phi thường đáng tin.

Tính toán đã định, Nhan Chi Thanh hít sâu một hơi, liền một bước nhảy đến giữa không trung, sau lưng cũng lấy cầm nang bên trên, bích ảnh lóe lên, đàn ngọc đã nằm ngang ở trước người, nhỏ và dài tổ chi, ở trên dây cung một rút, đạo đạo thần quang sóng lưu giống như về phía trước dâng trào ra ngoài, thoảng qua liền đã đánh tới con kia ma tích trước người, vì để tránh cho kinh động quá nhiều hung hiểm, nàng còn áp chế tiếng đàn, có thần uy mà không âm thanh.

"Hồng. . ."

Con kia ma tích bị tiếng đàn lay động, nhất thời gào thét liên tục, bốn trào lộn, hướng về Nhan Chi Thanh đập tới.

Cùng lúc đó, mấy người khác cũng tất cả đều nhảy ra khỏi núi sườn dốc, phân biệt hướng về ma tích bao vây.

Phương Quý muốn công kích ma tích phía sau lưng, khoảng cách so với người khác càng xa hơn một chút chút, nhưng hấn đạp lên Quỷ Linh kiếm, rồi lại nhanh hơn người khác, một đạo huyết sắc cái bóng bay ra khỏi núi sườn dốc, ở giữa không trung vòng một chút, liền đã nhanh như tia chớp đi tới ma tích sau lưng, thân hình chi linh động, nhìn vui tai vui mắt, đá đen kiếm trong nháy mắt chộp vào trong tay, mạnh mẽ rót vào vô tận linh tức, hướng về ma tích phía sau lưng chém xuống.

Mà vào lúc này, Nhan Chi Thanh đã chính diện tiếp xuống ma tích xung kích, Trương Kinh cùng Mạnh Lưu Hồn cũng đã vọt tới ma tích bên cạnh người.

Sau đó đang lúc này, Phương Quý "Xi" chém xuống một kiếm, ma tích đã biến thành hai nửa, chậm rãi phân hướng về hai bên.

"Bá" "Bá" "Bá "

Vô số ánh mắt kinh dị hướng về Phương Quý nhìn lại.

Phương Quý trong tay nhắc theo đá đen kiếm, vô tội đứng ở nơi đó, một lát mới nói: ". . . Ta không phải cố ý!"

Cái này liền không phải do đó không cố ý vấn đề a. . .

Cùng trong đội mọi người vào lúc này đều bối rối nửa ngày mới phản ứng được!

Nhìn trên đất đã chia làm hai nửa nghiêng trên đất ma tích, nhìn lại một chút tay cầm đá đen kiếm một mặt vô tội Phương Quý, trong lòng bao nhiêu đều có chút khó có thể tin a, đây chính là một con đường đường trung giai ma yêu a, khởi xướng cuông đến so với cao giai yêu thú còn khó đối phó, Nhan Chi Thanh làm ra nhiều như vậy sắp xếp không phải là không có đạo lý, chỉ có mỗi một bước đều tính tới, mới có khả năng thuận lợi đem chém giết. . .

Chỉ là, chính mình kế hoạch mới tiến hành đến bước thứ hai, con này ma tích liền bị Phương Quý một kiếm bô?

Vẫn là từ phía sau lưng, cái kia cứng rắn như sắt vảy giáp cùng đầu nơi bô ra?

Dù là Nhan sư tử xưa nay thận trọng rộng lượng, vào lúc này cũng không nhịn được dọa đổi sắc mặt. . .

Cẩn thận dò xét một phen, xác định con này ma tích chết không thể chết lại, Nhan sư tử mới ánh mắt quái lạ ngẩng đầu lên, trên dưới đánh giá Phương Quý vài lần, không nhịn được nói: "Phương Quý sư đệ, ngươi bây giờ. . . Đến tột cùng là tu vị gì?"

"Luyện Khí tầng sáu a. . ."

Phương Quý cẩn thận giải thích một câu, vốn là lời nói thật, lại không tên có điểm tâm hư.

"tầng sáu. . ."

Nhan sư tử nhú mày, càng không nghĩ ra.

Lúc trước, nàng lần thứ nhất đi mời Phương Quý báo danh Ma sơn hành trình thì Phương Quý mới chỉ có Luyện Khí tầng năm cấp thấp, sau đó hắn đi linh quật, một phen đại não việc, nàng tự nhiên cũng có nghe thấy, biết Phương Quý là mượn linh quật tạo hóa, một hơi đem tu vị tăng lên tới Luyện Khí tầng sáu cao giai, bàn về linh tức tu vị tới nói, Phương Quý so với tự bản thân đến, cách biệt đến kỳ thực cũng không xa.

Có thể chỗ máu chốt ở chỗ, bực này mượn linh quật tăng lên tu vị, thường thường cũng phải cần lượng lớn mài giũa cùng thích ứng, mới có thể dần dần phát huy ra tự thân cảnh giới thực lực chân chính đến, theo lý thuyết, lúc này Phương Quý thực lực hẳn là cùng mình kém đến rất xa mới là, nhưng mình cũng không có đem nắm trực tiếp dùng phi kiếm phá tan con này ma tích chu toàn phòng ngự, Phương Quý lại dễ dàng như thế làm được?

Tiểu tử này đến tốt cùng cái gì trình độ?

Đương nhiên, không riêng là hắn, Phương Quý chính mình cũng là mộng.

Hắn thật là không nghĩ làm não động, xác thực dự định liền từ phía sau đột kích gây rối ma tích vừa đưa ra. . .

. . . Đều do con này ma tích quá không rắn chắc!

. . .

. . .

"Trước tiên lấy Ma hạch nói sau đi. . ."

Nhan Chi Thanh lúc này cũng không có lại nói những khác, chỉ là để Trương Kinh đi đem con kia ma tích xé ra, lấy ra trong cơ thể nó Ma hạch thu thập lên, như vậy Ma hạch chính là bọn họ chém giết ma tích bằng chúng, tương lai trở lại tiên môn, nhờ vào đó đổi lấy hai ngàn công đức.

Bất quá, ở thu thập xong cái này tất cả mọi chuyện sau, nàng lại hãy tìm cái yên lặng chỗ, đem Phương Quý kêu đến bên người, nhẹ giọng nói: "Phương Quý sư đệ, ta biết được người ở sau núi đến chân truyền, một thân linh tức cũng phi thường mạnh mẽ, hầu như không thua ta, bây giờ Trương Kinh cùng Nguyệt Nhi sư muội những người kia, sợ là so với người càng kém xa lắm, nhưng lần này chúng ta nhập Ma sơn, quá mức hung hiểm. . ."

Nàng tiếng nhẹ nói nhẹ, nói rất nhiều, trọng điểm tư tưởng đơn giản chính là "Không nên cậy mạnh" bốn chữ.

"Ta còn thực sự không có cậy mạnh. . ."

Phương Quý trong lòng thực tại có chút bất đắc dĩ, thiên nhưng không có cách nói với Nhan Chi Thanh chút gì.

Nhan Chi Thanh cũng không biết Phương Quý bây giờ tu vị tăng nhiều, chính mình cũng có chút thu lại không được lực lượng ý tứ, chỉ coi là Phương Quý khó chịu hồi lâu, có ý ở chém giết cái này một con ma tích lúc làm náo động, dù sao mình cũng đã từng thấy tiểu tử này ở cảnh hồ bên trên luyện tập phi kiếm, biết hẳn là cái gan to bằng trời gia hỏa, lúc này còn sợ tổn thương lòng tự ái của hắn, có ý uyển chuyển nói.

"Nhan sư tỷ là người tốt a. . ."

Phương Quý cũng không giải thích thêm, chỉ là trong lòng thán: "Chính là quá mức nhát gan!"

Trong lòng dần dần có chút ý tứ: "Nếu không ta thật tạo nàng cái phản?"

Nhưng lại cảm thấy, cái này đại mỹ nữ xác thực đối với mình không sai, quá phạm quá đáng cũng không tốt!

Xử lý ma tích, đoàn người cũng lần thứ hai khởi hành, lần này trong lòng lại đều nhiều chút chờ mong.

Chém giết cái này một con ma tích, đúng là nhượng bọn họ phát hiện Nhan Chi Thanh sư tỷ cũng có chém giết ma yêu quyết đoán cùng với Phương Quý cái kia thực lực kinh người, bọn họ cái này một nhánh đội ngũ thực lực, dù như thế nào cũng đến nhắc lại một tầng, lấy này mà nói, sợ là cao giai ma yêu, chém giết lên cũng sẽ không quá khó, nếu là Nhan Chi Thanh có thể buông tay buông chân, như vậy bọn họ quả thật là rất có khả năng. . .

Từng bước từng bước sâu nhập Ma sơn, cảnh vật chung quanh cũng bắt đầu trở nên càng quý dị, ngoại giới rừng sâu núi thẳm bên trong cần tu hành nhiều năm mới có thể thành yêu Dị thú chim quý hiếm, ở mảnh này Ma sơn bên trong tùy ý có thể thấy được, mà đồng dạng, cũng có rất nhiều ngoại giới cần bao nhiêu mới có thể trưởng thành, thậm chí là không thể hình thành linh dược bảo dược, ở cái này Ma sơn bên trong cũng đồng dạng có đại khái tỉ lệ xuất hiện, chúng đệ tử đều ngạc nhiên không thôi.

Vào núi sau năm ngày, bọn họ đã vặt hái mấy trăm cây linh dược, lại phát quật một chỗ có thể rèn đúc thần binh linh quang, hái đến nghìn cân linh sắt, có thể nói thu hoạch khá dồi dào, đúng là Nhan Chi Thanh, đối với chém giết ma yêu việc, vẫn không có hứng thú quá lớn, tránh được nên tránh, thực sự không tránh khỏi, cũng tận lực lấy tự mình ra tay làm chủ,

gánh chịu phần lớn trách nhiệm, nhưng không có yên tâm giao cho Phương Quý.

Như vậy Phương Quý cũng có chút bất đắc dĩ, nhìn Nhan Chi Thanh, đều là sinh ra một loại ảo giác. . .

. . . Nhan Chi Thanh như chỉ gà mẹ như thế che chở bọn họ, không nhượng bọn họ bị lão ung bắt đi, có thể then chốt là mặt sau con gà con bên trong, lại từng cái từng cái mắt lộ ra hung quang, trông mà thèm nhìn chăm chăm đối diện đập tới điều hâu kê to: Có bản lĩnh ngươi tới a!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 81: Không Có Cách Nào

Nếu là tiếp tục như vậy, đừng nói cùng Mạc lão cửu ước định, Nhan sư tử chính mình cái kia ba vạn công đức đều không tin tức.

Phương Quý có chút bất đắc dĩ, chính mình không phải ăn cơm không làm việc người, có thể Nhan sư tử sợ mình mệt mỏi a!

Đúng là trong tiểu đội mấy người khác, cảm thấy vô cùng may mắn, Lam béo liền không chỉ một lần cảm thán: "Chúng ta vận may thật không tệ, cái này Ma sơn trong khắp nơi ma yêu, có người nói trước đây Thanh Khê cốc đệ tử vào nơi đây, có một ngày trong lúc đó, liền ngay cả gặp bảy, tám con ma yêu, luân phiên ác chiến mới còn sống, chúng ta loanh quanh ba, bốn ngày, chỉ gặp phải như thế vài con, thực sự là ông trời phù hộ!"

"Phù hộ cái rắm, lẽ nào liền hỗn thêm mấy ngày hỗn đi qua?"

Phương Quý trong lòng nổi lên điểm ý nghĩ, tìm một cơ hội tiến đến áo lam tiểu mập mập bên người, nói: "Người nơi đó có mê dược không có?"

Áo lam tiểu mập mập một mặt mê man: "Cái gì mê dược?"

Phương Quý nói: "Chính là trong truyền thuyết hái hoa đạo tặc dùng loại kia. . ."

Áo lam tiểu mập mập vừa nghe liền trừng mắt: "Phương Quý sư đệ, không phải ta nói người, quá đáng a, chúng ta tiên môn đệ tử trên người tại

sao có thể có món đồ kia? Lại nói, Nguyệt Nhi sư muội mỗi ngày theo người, người còn cần phải cái này?"

Phương Quý khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn: "Người tâm thật dơ bẩn, ta là muốn làm chính sự. . . Đến cùng có hay không?"

"Không có!"

Áo lam tiểu mập mập xoay người rời đi, không vài bước lại quay đầu lại nói: "Ngọc Phong châm có được hay không?"

Phương Quý ánh mắt sáng lên: "Dễ sử dụng?"

Áo lam tiểu mập mập khà khà nở nụ cười hai tiếng, nói: "Một đâm một cái chuẩn!"

...

...

Nhan Chi Thanh tự nhiên là không hiểu Phương Quý cùng áo lam tiểu mập mập nói thâm chút gì, vẫn là toàn lực khám tra.

Chỉ là , dù là nàng trên đường đi cẩn thận lại cẩn thận, lại theo sâu nhập Ma sơn chi vực, hung hiểm cũng càng ngày càng nhiều, Nhan Chi Thanh đã là đi một bước xem một bước, làm hết sức chọn chút an toàn con đường đến đi, nhưng quá nhiều hung hiểm khó lòng phòng bị, vẫn là khó tránh khỏi vào trong rối, liền ở ngày thứ năm thì bọn họ tiến vào một mảnh đầm lầy vật hái linh dược, rõ ràng tiến vào trước, trái phải cũng không động tĩnh, lại ở tiến vào đầm lầy một chút khoảng cách sau khi, đột nhiên một cái thô to như thân rắn dây leo hoành quét tới, ma khí um tùm.

Đi ở phía trước nhất Trương Kinh giật mình phía dưới, vôi vàng vung kiếm móc nghiêng, đem cái kia dây leo chém thành hai nửa, suýt nữa bị cuốn lấy.

"Là Ma đằng, cẩn thận. . ."

Không đợi hấn hô to lên tiếng, chu vi đã có vô số bóng đen quét tới, trước người sau người, như quần rắn múa tung.

Nơi này, rõ ràng là một mảnh Ma đằng sinh trưởng nơi.

Từ lúc tiên môn Thập Lý cốc, bọn họ liền đã từng gặp qua Ma đằng khủng bố, mà tiên môn bên trong Ma đằng, chỉ là tiên môn mô phỏng theo Ma sơn trong hoàn cảnh bồi sung đi ra, uy lực nhỏ hơn rất nhiều, cái này Ma sơn bên trong Ma đằng càng khủng bố, dây leo vung múa, bao phủ khắp nơi, dây leo bên trên, mắt thường có thể nhìn thấy vô số quái gai, còn có rất nhiều như cùng người mắt cũng tựa như màu đen hoa văn. . .

"Ngự kiếm, lên!"

Nhan Chi Thanh sư tử một tiếng quát, tiếng đàn nổi lên, đem chu vi Ma đằng chém tới một mảnh, đồng thời nhảy lên phi kiếm.

Chúng đệ tử cũng đều rõ ràng, cùng nhau ngự kiếm nhảy lên giữa không trung, cũng đem chu vi quần tới Ma đằng chặt đứt, đầy đủ bay đến mười mấy trượng trời cao, lúc này mới vượt quá Ma đằng có thể chạm được cực hạn của bọn họ, từ giữa không trung xem đem xuống, trong lòng không khỏi cả kinh.

Dưới chân một đám lớn Ma chiêu, khó có thể hình dung khủng bố, đầu đầu cũng có Ma đằng vung múa lấy xúc tu.

Một chút nhìn lại, hầu như nhìn không thấy bờ, như là tiến vào một chỗ hang rỗng.

May mà bọn họ mới vừa tiến vào mảnh này Ma chiếu, liền đã phát hiện, bằng không thâm nhập vào trong đó, thực không biết là kết cục gì.

"Nếu là mảnh này Ma chiếu cho ít, chúng ta liền nên tung xuống linh diễm, đem Ma đằng đốt sạch, làm sạch mảnh này ma địa, nhưng mảnh này Ma chiếu quá to lớn, bằng chúng ta những người này đốt hơn một tháng cũng đốt không xong, Trương Kinh sư đệ, người ở địa đồ bên trên, đem cái này một mảnh ma địa đánh dấu xuống, quay đầu lại hiến cho tiên môn, để sau đó đi vào các đệ tử chú ý, cái này bao nhiêu cũng có thể cho chúng ta tính lên một bút công đức. . ."

Nhan sư tỷ đề xuống trái tim sợ hãi, dặn Trương Kinh, liền dẫn mọi người ngự kiếm bay tới đằng trước.

Cái này vừa bay, đầy đủ bay ra hơn mười dặm, mới coi như qua mảnh này Ma chiếu, mọi người miễn cưỡng rơi xuống đất, khí đều không có thở đều một cái, đột nhiên phía trước chỉ nghe một tiếng gào thét, chỉ thấy lửa đen thiêu đốt, phía trước quái lâm bên cạnh, chính có một con khắp toàn thân thiêu đốt hắc sắc ma diễm quái ngu mắt nhìn chăm chăm nhìn bọn họ, liên tục đào móng, trong lỗ mũi lửa đen phun ra dài hơn một thước.

"Lại là một thốt trung giai ma yêu?"

Mọi người thấy, trong lòng đều là rùng mình.

Ngự thú uyển đệ tử Ngô Tuân nhỏ giọng nói: "Mọi người cẩn trọng một chút, đây là Hắc Diễm ma ngu, chỉ là trung giai ma yêu, thực lực không tính rất mạnh, nhưng lại hết sức táo bạo, ma yêu thù dai bằng xếp hạng bên

trong nó bài thứ tám, có người nói chọc giận nó, có thể một hơi đuổi người mấy trăm dặm. . ."

Bên cạnh Hứa Nguyệt Nhi đưa đầu, kêu lên: "Là lạc đàn sao? Muốn hay không chém nó?"

Theo Nhan Chi Thanh lâu như vậy, các nàng cũng đã quen thuộc từ lâu, không phải lạc đàn ma yêu, Nhan sư tử tuyệt không đi trêu chọc.

"Nhìn hấn cái kia xấu đáng vẽ, còn có thể tìm bà nương hay sao?"

Phương Quý vội vàng ở một bên gióng lên kinh, trong tay kiếm đã nắm lên, đi chậm chậm xông về phía trước.

Nhưng còn chưa dứt lời xuống, đột nhiên cái kia một con Ma ngưu sau lưng, khói đen tràn ngập quái lâm trong, một chiếc một chiếc đèn lồng sáng lên, thoáng qua liền đã hình thành rồi một đám lớn, sau đó nhiều tiếng gào thét vang lên, những kia đèn lồng càng ngày càng gần, từ trong khói đen hiện ra bóng người, lại là đếm mãi không hết Ma ngưu, từng cái từng cái trừng mắt hai con mắt, gắt gao tập trung bọn họ. . .

"Ân. . ."

Phương Quý không khỏi nuốt ngụm nước bọt, lại quay đầu lại trở về.

"Chúng ta phát tài. . ."

Hướng về chúng đồng môn lúng túng mỉm cười, nói: "Hấn tuy rằng không bà nương, nhưng huynh đệ lại là không ít!"

Phát người cái đại đầu quý nha. . .

Trong lúc nhất thời chúng đồng môn liền sợ hãi đến tê cả da đầu, không cần Nhan sư tử hạ lệnh, liền đến loạch xoạch ngựa kiếm bay lên.

Cái kia một đám Hỏa ma ngưu, số lượng sợ không phải đến có một hai trăm, lại há là mấy người bọn hắn có thể đối phó được, cũng còn tốt đám kia Hỏa ma ngưu tuy rằng thế hung cuồng, nhưng cũng không biết đập không phi hành, hiển nhiên mấy ánh kiếm vọt tới giữa không trung, đến loạch xoạch ngừng lại, từng cái từng cái ngẩng đầu lên, trong lỗ mũi phun ra đạo đạo ma diễm, hướng về giữa không trung đánh tới.

Giữa không trung, chúng Tiên môn đệ tử vội vàng lại cất cao thân hình, phòng ngừa bị ma diễm thiêu đốt, sau đó đồng thời tung kiếm hướng về trên trời xa bay đi, đủ chạy ra mùi mấy dặm, vòng qua mấy ngọn núi, lúc này mới hoàn toàn không nhìn thấy cái kia Hỏa ma ngưu cái bóng.

Ngừng lại lấy hơi, Nhan sư tử sắc nhìn Phương Quý một chút, phảng phất đang nói: "May nhờ nghe xong ta chứ?"

Phương Quý cúi đầu, chán nản nói: "Đều là tiền a. . ."

"Trương sư đệ, đem này một đám Hỏa ma ngưu hướng đi nhớ kỹ, báo cáo cho tiên môn!"

Nhan Chi Thanh không để ý tới Phương Quý, chỉ là dặn Trương Kinh, nói: "Số lượng nhiều như thế Hỏa ma ngưu, chúng ta khẳng định là đối phó không được, ở cái này Ma sơn trong, cũng là một luồng phi thường đáng sợ yêu quần, liền do tiên môn phái người giải quyết tốt. . ."

Phương Quý ở bên cạnh nghe trọn to hai mắt: "Nhiều như vậy công đức, thật liền như thế quên đi?"

Nhan Chi Thanh bất đắc dĩ nói: "Phương Quý sư đệ, bằng chúng ta những thứ này người, lại sao có thể đối phó đến nhiều như vậy ma yêu?"

Phương Quý tuy rằng tâm trạng bất mãn, nhưng cũng chỉ có thể thừa nhận, lần này Nhan Chi Thanh nói xác thực có đạo lý.

Bây giờ hấn vượt xa quá khứ, thực lực mạnh mẽ, bình thường trung giai ma yêu đối phó lên phi thường ung dung, nhưng số lượng nhiều như vậy, hấn thực lực lại mạnh, xông lên cũng là muốn chết, chỉ là nói lý quy đạo lý, vừa nghĩ cái kia Hỏa ma ngu nhiều như thế, số lượng ít nhất một trăm có thừa, một con chính là hai ngàn công đức, cái kia gộp lại, chẳng phải là đến hai mươi vạn công đức?

Trong lòng hấn bỗng nhiên nổi lên chút ý nghĩ, như dùng những thứ này công đức để báo đáp Nhan sư tử, tựa hồ cũng không sai!

Cái khác cùng đội cũng không phải hiểu rõ Phương Quý ý nghĩ lúc này, đều y theo Nhan Chi Thanh dặn dò, đem Hỏa ma ngu số lượng cùng cơ bản di động phương hướng ghi lại, giữ lại giao cho tiên môn, sau đó liền chuẩn bị một lần nữa lựa chọn cái khác phương hướng thăm dò.

Mà Phương Quý nhưng là khổ sở cân nhắc một phen, đúng là có cái chủ ý, thừa dịp mọi người hoặc là dò đường, hoặc là thăm dò, hấn lặng lẽ đem Nhan sư tử gọi tới một bên, thấp giọng cười nói: "Nhan sư tử, ngươi có muốn hay không một hơi kiếm lời trên hai mươi vạn công đức a?"

Nhan Chi Thanh sợ hết hồn, ngờ vực nhìn chằm chằm Phương Quý: "Ngươi nghĩ muốn cái gì?"

"Ta chắc chắn diệt sạch đám kia Hỏa ma ngu. . ."

Phương Quý nói, liền đem trong lòng mình nghĩ tới chủ ý nói một lần, con mắt tinh tinh toả sáng.

Nhan Chi Thanh nghe xong Phương Quý, cũng là hơi thay đổi sắc mặt, tựa hồ có hơi ý động, nhưng chung quy, nàng vẫn lắc đầu một cái, than nhẹ một tiếng, hướng về Phương Quý nói: "Phương Quý sư đệ, ngươi nghĩ tới chủ ý là tốt, thế nhưng hung hiểm quá nhiều, một không cẩn thận, mẫn bàn

đều thua, ai, người đừng nhìn như vậy ta, ta biết người tuổi trẻ khí thẳng, lập công sốt ruột, nhưng người dù sao còn nhỏ, không biết trong này hung hiểm, ta trước đây cũng là cái gan lớn, nhưng là trước ra khỏi thành hàng yêu, liền là bởi vì chính mình bất cẩn, làm hại mấy vị đồng môn. . ."

Nói đến chỗ này, nàng hơi trầm ngâm, dừng lại một chút, mới hướng về Phương Quý nói: "Lần này ta không chỉ là muốn kiếm lời công đức, còn muốn bảo đảm đem bọn người không còn một móng mang về, vì lẽ đó người loại này mạo hiểm biện pháp, sau đó liền không nên nhắc lại. . ."

Vừa nói chuyện, nàng đã chậm rãi xoay người đi rồi trở lại, bóng lưng có vẻ hơi tịch liêu.

"Nhan sư tử là người tốt a. . ."

Phương Quý nghe xong, cũng hơi hơi có chút cảm động, khe hở bên trong gắp căn màu lam châm dài, nhẹ nhàng ở Nhan sư tử sau lưng vỗ vỗ.

Nhan Chi Thanh nghiêng đầu đến, hơi nghi hoặc một chút nhìn Phương Quý: "Vừa nãy có đồ vật đâm ta một cái?"

Phương Quý ngây ngốc nhìn nàng: "Người có không có cảm giác gì?"

Nhan Chi Thanh lắc lắc đầu: "Không có a. . ."

"chết tiệt tiểu mập mập. . ."

Phương Quý âm thầm mắng một câu, bỗng nhiên nhìn Nhan Chi Thanh sau lưng, cười nói: "Nguyệt Nhi sư muội tới rồi. . ."

Nhan Chi Thanh quay đầu đi, không gặp có người đến, mà ở sau lưng nàng Phương Quý, đã lặng lẽ giơ lên đá đen kiếm!

"Đùng!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 82: Gan To Bằng Trời

"Người tới đây mau, không tốt rồi. . ."

Trương Kinh mấy người chung quanh thăm dò một phen, xác định chu vi không có những khác hung hiểm, lúc này mới yên tâm trở về, chuẩn bị thương nghị xuống một bước hành trình, nhưng cũng liền vào lúc này, đột nhiên góc núi mặt sau, vang lên kêu to một tiếng, bọn họ doạ đến mỗi một cái đều nhảy lên, liền nhìn thấy Phương Quý trong lòng ngực ôm Nhan Chi Thanh sư tử chạy trở về, đầy mặt vẻ lo âu, nói: "Vừa nãy ta cùng Nhan sư tử qua bên kia dò đường, không nghĩ tới bên cạnh chạy đến một con độc ong, ở Nhan sư tử trên lưng chập một cái, nàng liền ngất đi rồi. . ."

"Ngất đi?"

Mọi người đều là kinh hãi, vội vã tiến lên kiểm tra, chỉ thấy Nhan sư tử trên lưng quả thật có một loại nho nhỏ đỉnh miệng, nhưng cũng không giống như là ong độc lưu lại, trái tim vừa sợ vừa nghi, vội vàng điều tra, phát hiện Nhan sư tử không có nguy hiểm đến tính mạng, lúc này mới yên tâm.

Đan sư Nhạc Lăng vẫn là vì Nhan sư tử điều phối một viên giải độc đan, toàn thân kiểm tra một phen, sắc mặt có chút quái lạ.

"Đầu mặt sau làm sao nổi lên cái bao?"

Phương Quý mạnh mẽ trừng bên cạnh vô tội áo lam tiểu mập mập một chút, vội vàng phẫn mở ra đề tài: "Đáng tiếc, ta mới vừa cùng Nhan sư tử

thương lượng một cái kế hoạch, cái này có thể làm sao chấp hành?"

"Nhan sư tử lưu lại kế hoạch?"

Chúng đồng môn đều hồ đồ ngẩng đầu lên: "Làm sao kế hoạch?"

Phương Quý nhất thời một mặt vô cùng thần bí: "Có thể một hơi kiếm lời hai mươi vạn công đức kế hoạch!"

Chúng đồng môn nghe xong lời này, nhất thời ánh mắt có chút quái lạ nhìn Phương Quý, nghĩ thầm nơi nào nhặt cái này hai mươi vạn đi?

Bọn họ bận việc cái này bốn, năm ngày thời gian, cũng bắt quá tích lũy ba, bốn vạn công đức mà thôi.

Bọn họ ngưng ngưng, nhất thời không biết nói cái gì, đúng là Hứa Nguyệt Nhi hưng phấn nói: "Vây người nói nhanh lên a!"

Phương Quý thoả mãn nhìn Hứa Nguyệt Nhi một chút, để mọi người đầu tập hợp đến cùng một chỗ, nhỏ giọng đem cái kế hoạch này nói một lần, âm thanh rất thấp, cũng không biết là sợ ngất Nhan sư tử nghe được, vẫn là sợ cái này một ngọn núi bên kia đám Hỏa ma ngu nghe được.

Chúng cùng đội nghe sau khi xong, từng cái từng cái trở mắt ngoác mồm, khó có thể tin nhìn Phương Quý.

"Cái kế hoạch này. . . Quả thật là Nhan sư tử lưu lại?"

Mạnh Lưu Hồn trực tiếp liền đem câu nói này hỏi lên, không hề che giấu chút nào đáy mắt hoài nghi.

"Đương nhiên!"

Phương Quý lời thề son sắt bảo đảm, một mặt trung hậu thành thật.

"Quá mạo hiểm đi. . ."

Đan sư Nhạc Lăng không nhin được lắc lắc đầu.

Phương Quý vẻ mặt thành thật: "Không mạo hiểm, liền kiếm lời không tới công đức lớn!"

Chúng đồng môn hai mặt nhìn nhau, Mạnh Lưu Hồn nói: "Nếu không chờ Nhan sư tử tỉnh lại lại nói?"

Phương Quý nghe xong lời này, liền hơi không kiên nhẫn, nói: "Ai biết Nhan sư tử lúc nào mới có thể tỉnh lại, vạn nhất chờ nàng lúc tỉnh lại, đám Hỏa ma ngu đã chạy xa làm sao bây giờ, đây chính là hai mươi vạn công đức, người đến bồi cho chúng ta a?"

Mạnh Lưu Hồn lập tức không dám tiếp lời, hai mươi vạn công đức, bán hấn cũng không đền nổi a!

"Ta lại cảm thấy, ý đồ này cũng có thể. . ."

Vừa có người sợ hãi mở miệng, lại là cái kia chương quản hậu cần áo lam tiểu mập mập.

"Có tiền đồ, không hổ là ta giới thiệu đi vào!"

Phương Quý thoả mãn vỗ vỗ bờ vai của hấn, sau đó nhìn về phía những đồng môn khác: "Các người thì sao?"

Hứa Nguyệt Nhi giơ tay lên: "Ta cảm thấy cái này biện pháp được!"

Phương Quý nhìn nàng một cái: "Ta cảm thấy người cũng rất tốt!"

Chu vi chúng đồng đội đều là một mặt ngờ vực, có người chần chờ rất lâu, nghĩ đến hai mươi vạn công đức, lại cảm thấy Phương Quý cái này biện

pháp xác thực tính khả thi rất lớn, liền rút cục chậm chậm gật gật đầu, cũng có người trầm mặc, tuy rằng không gật đầu, nhưng cũng không có phản đối, rõ ràng cũng là động tâm, chỉ có Mạnh Lưu Hồn do do dự dự nói: "Ta cảm thấy vẫn là chờ Nhan sư tử tỉnh rồi khá là tốt. . ."

Phương Quý trực tiếp đem đá đen kiếm giá đến trên cổ của hắn, nói: "Người cảm thấy ta thanh kiếm này đẹp đẽ không dễ nhìn?"

Mạnh Lưu Hồn nhất thời không dám nói lời nào, cái này đã bắt đầu cường bức sao?

"Quên đi, nếu là Nhan sư tử ngắt trước ra lệnh, chúng ta liền chụp nòng ý tứ đến đây đi!"

Ở cái này khi miệng, đúng là Trương Kinh bỗng nhiên mãnh đến nắm chặt nắm đấm, nhìn về phía mọi người xung quanh, nói: "Cơ hội hiếm có a!"

Cũng không biết hắn nói cơ hội là cái gì, nhưng dần dần tất cả mọi người có chút tâm khế nóng lên.

"Làm rồi!"

Chúng đồng đội cùng nhau thấp giọng hoan hô, lập tức liền từng cái phân công, bận việc ra.

Trước tiên do Sơn Hà viện đệ tử Trịnh Viễn đến thiết kế trận pháp, sau đó để Trương Kinh cùng Phương Quý đi thăm dò địa thế, tìm kiếm thích hợp bày trận nơi, mấy người kia, lại có lặng lẽ sờ soạng quan sát Ma ngu hướng đi, có chuẩn bị đan dược, lấy chờ sắp đến một trận đại chiến, toàn bộ tiểu đội đúng là khí chất rực rỡ hẳn lên, phảng phất đến lúc này, mới đưa tất cả mọi người tiềm lực đều phát huy đi ra.

...

...

"Phương Quý sư đệ, người muốn ta bố trí trận pháp cũng không phải khó, chỉ là nhập Ma sơn trước, chúng ta chưa bao giờ nghĩ tới muốn bố trí xuống trận thế lớn như vậy, chuẩn bị thẻ ngọc lại là không đủ, ta cơ bản diễn tính toán một chốc, ít nhất còn thiếu ba đạo yểm tức phù triện!"

Không bao lâu, tu tập trận đạo Sơn Hà viện đệ tử Trịnh Viễn suy tính xong xuôi, chạy đến tìm Phương Quý thương nghị.

Phương Quý cũng không quay đầu lại: "Tìm tiểu mập mập!"

Trịnh Viễn lập tức đi qua hỏi: "Lam sư đệ, người nơi đó thừa bao nhiêu yểm tức phù?"

Áo lam tiểu mập mập ánh mắt sáng lên: "giá một trăm linh thạch. . ."

Trịnh Viễn quay đầu lại nói: "Phương Quý sư đệ, hấn đòi tiền. . ."

Phương Quý "Bá" một tiếng rút ra đá đen kiếm: "Lam sư đệ, người vừa này chuẩn bị cho ta đồ vật dùng rất tốt a. . ."

Áo lam tiểu mập mập lập tức hơi co lại đầu: "Khà khà, quay đầu lại lại tính, quay đầu lại lại tính. . ."

...

...

"Phương Quý sư đệ, người muốn dẫn thú pháp bảo ta chỗ này tuy rằng cũng có một đạo, nhưng cấp bậc thấp chút, sợ là không hợp người ý. . ."

Ngự Thú viện đệ tử Ngô Tuân trước sau tính toán nửa ngày, cũng đến tìm Phương Quý thương lượng.

Phương Quý lập tức lại đem áo lam tiểu mập mập tóm lại đây: "Cao giai dẫn thú pháp bảo ngươi có hay không?"

Áo lam tiểu mập mập nhất thời gọi lên: "Phương Quý sư đệ. . . Không, sư huynh, ngươi cũng quá coi trọng ta, cái này thật không có!"

Phương Quý nhất thời chiếp nổi lên cao rằng: "Cái kia có thể làm sao, người cũng đã đánh bất tỉnh. . ."

Bên cạnh Ngô Tuân mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, một bộ hoàn toàn không nghe hẳn đang nói cái gì đáng vẻ.

Phương Quý cân nhắc nửa ngày, đột nhiên hỏi áo lam tiểu mập mập: "Bột ớt ngươi nơi đó có hay không?"

Áo lam tiểu mập mập ánh mắt sáng lên: "Cái này thật sự có, một bao lớn, không cần tiền!"

Phương Quý nhận lấy: "Tàm tạm dùng đi!"

. . .

. . .

Hơn nửa ngày công phu, trận giã trận kỳ đều đã chuẩn bị thỏa đáng, mọi người liền lại từng cái phân công nhiệm vụ, do Trương Kinh cùng Sơn Hà viện đệ tử Trịnh Viễn dẫn người lạng lẽ đi đằm lầy bên kia bày trận, sau đó Phương Quý cùng Hứa Nguyệt Nhi mấy người thì lại ở lại một ngọn núi bên trên đợi lệnh.

"Tiểu bại hoại, nghỉ một lúc ta cùng ngươi cùng đi chứ?"

Hứa Nguyệt Nhi đi theo Phương Quý bên người, con mắt sáng lấp lánh, mười phần mong đợi.

"Không cần, người ở lại chỗ này!"

Phương Quý đắc ý cười nói: "Chuyện nguy hiểm như vậy, làm sao có thể cho người đi đây?"

Trong lòng nhưng là đang nghĩ, cái này nhỏ táo chua ngự kiếm bản lãnh bình thường, có thể đừng hòng rồi lão gia ta đại sự!

Hứa Nguyệt Nhi nghe xong có chút cảm động, lo lắng nói: "Cái kia. . . Vạn nhất người thất bại làm sao bây giờ?"

Phương Quý nói: "Miệng xui xẻo, nhanh hướng về trên đất phun nước bọt một cái, Phương lão gia ra tay, có thể có không thành sao?"

Hứa Nguyệt Nhi: ". . . Phi!"

Trong khi nói chuyện, xa xa Mạnh Lưu Hồn ngự kiếm bay tới, hung phấn hướng về Phương Quý nói: "Bố trí xong. . ."

"Còn lại liền giao cho ta đi!"

Phương Quý hung phấn không thôi, đã sớm ngự kiếm bay lên, hướng về mọi người khoát tay áo một cái, liền ngự lên kiếm quang liền vọt về phía chân núi, không trung một đạo đỏ như máu cái bóng, sau một hồi lâu, mới dần dần nhạt đi, đỉnh núi bên trên mọi người thấy hấn như thế không thể chờ đợi được nữa, cũng đều có chút bất đắc dĩ, trương thờ dài nói: "Lần này kế hoạch nếu là thành, chúng ta có thể lại nợ hấn một lần ân huệ lớn. . ."

Lại nói Phương Quý, vòng qua một mảnh quái lâm, rất nhanh liền nhìn thấy cái kia một đám chính đang tại trên sườn núi đầu đá lung tung Hỏa ngu, chúng nó mới vừa rồi bị Phương Quý trêu chọc, đuổi nửa ngày không đuổi kịp, tức giận còn không tiêu, chỉ là tìm không được địch nhân ở đâu, cũng chỉ có thể ở nơi đó sinh hờn dỗi, còn có dứt khoát hướng người mình va lên, vừa vặn ngay vào lúc này, một tia ánh sáng đỏ từ trên trời giáng xuống, đi tới trước mặt.

"Người rất cuồng a?"

Phương Quý xông thẳng đến cái này quần Hỏa ngu trước mặt, hướng phía trước nhất con kia Hỏa ngu trên mặt đánh một cái tát.

Cái này quần Hỏa ngu đều bối rối.

Chính mình hướng về đều là Ma sơn một bá chủ, cao giai ma yêu cũng không dám dễ dàng trêu chọc, ngày hôm nay lại đến rồi cái tàn nhẫn?

"Hông. . ."

Dẫn đầu con kia phản ứng lại, trong lỗ mũi phun ra hơi trắng ma diễm, đến lên song giác liền hướng về Phương Quý đánh tới.

Ầm ầm ầm. . .

Mặt sau một con tiếp theo một con, một đám lớn Hỏa ngu điên rồi cũng tựa như xông hướng đến đây.

"Ta đi, thật là có diễm dọa người. . ."

Phương Quý sợ nhảy lên, vội vàng ngự kiếm bay ở phía trước, một luồng ánh kiếm linh hoạt vòng tới vòng lui, sợ những thứ này Hỏa ngu theo mất rồi, còn lấy ra một đạo liệt diễm đại kỳ dao động đến dao động đi,

chính là từ Ngự Thú viện đệ tử nơi đó đem ra dẫn thú pháp khí, dẫn tới một đám Hỏa ngu ru lửa giận là tích góp một tầng lại một tầng, móng đem cứng rắn nham thạch đều đập đến nát bấy, chăm chú đuôi ở mặt sau.

Vòng qua hai mảnh chân núi, liền đã tiếp cận cái kia một mảnh đầm lầy, Phương Quý đã xa xa nhìn thấy càng phía trước có Mạnh Lưu Hồn mấy người lưu lại trận kỳ, đó là chuyên vì cho hắn chỉ đường sử dụng, trong lòng càng là vui vẻ, ra sức bay về phía trước lướt tới.

Nhưng cũng là đến lúc này, cái kia phía trước nhất Hỏa ngu ru tốc độ lại chậm lại, mắt ngu ru có chút ngạc nhiên nghi ngờ đánh giá bốn phía.

Tựa hồ là nhận ra hoàn cảnh chung quanh, để nó trong lòng có chút do dự.

Mà nó cái này một thả chậm tốc độ, sau lưng nó một đám Ma ngu ru, tốc độ liền cũng có chậm lại tư thế.

Phương Quý quay đầu nhìn lại, nói thầm không ổn, dao động hai lần Hỏa kỳ, những kia Hỏa ngu ru lại không chịu bị lừa, nhất thời trong lòng xoay ngang.

Phi kiếm linh động trên không trung xoay một cái, bỗng nhiên lại chạy trốn trở lại, như chớp giạt đi tới phía trước nhất cái kia hung ác nhất hùng tráng Ma ngu ru trước người, giơ tay một cái bột ớt, chỉ vào mũi trâu mắng: "Nguoi hiện tại làm sao kinh sợ?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 83: Hai Mươi Vạn Công Đức

"Hồng. . ."

Một cái bột ốt chiếu trong lỗ mũi, con này Hỏa ngu hoàn toàn nổi giận.

..

Nhất thời chỉ cảm thấy con mắt mũi cay độc cực kỳ, trong lỗ mũi dài hai trượng ma diễm phun ra ngoài, như là hai đạo trường thương.

"Hiện tại nó khẳng định thật muốn đánh chết ta. . ."

Phương Quý cũng sợ hết hồn, khoảng cách gần như vậy tới gần Ma ngu, thật là hung hiểm vạn phần, cái kia hai đạo ma diễm phun ra ngoài, quả thực còn mạnh hơn pháp thuật, vội vàng điều khiển, tránh thoát ma diễm, thẳng tắp xông về phía trước, ở giữa không trung, như là một đạo hồng tuyến, nhanh chóng vượt qua hư không, liền từ Mạnh Lưu Hồn mấy người lưu lại trận kỳ ở giữa chọc tới, lưu đến so với lửa thiêu mông còn nhanh hơn.

Ầm ầm ầm! Ầm ầm ầm!

Cái này bày Ma ngu cũng cuối cùng tại lại không có nửa diễm do dự, theo sát hấn vọt vào, hầu như là trong nháy mắt, liền đã vọt qua Mạnh Lưu Hồn mấy người bày xuống trận pháp, cầm đầu Hỏa ngu đỏ mắt lên, một lòng không định chết Phương Quý không bỏ qua đáng đáp, căn bản không quản chính mình vọt tới nơi nào, mà ở nó mặt sau, con khác Hỏa ngu thì lại chăm chú cùng trùm đầu lĩnh, không chút nghĩ ngợi xông về phía trước.

Dù là như vậy, Phương Quý còn sợ chúng nó không chịu thâm nhập, ý vào phi kiếm linh hoạt, một đường hướng bên trong thâm nhập mà đi.

"Bá" "Bá" "Bá "

Thâm nhập đầm lầy sau khi, chu vi bên trong đột nhiên có vô số điều thô to Ma đằng cuốn lên, hướng về chúng nó đánh tới.

Phương Quý hiển nhiên gần đủ rồi, kiếm quang liền mãnh đến hướng lên trên vẩy một cái, miễn cưỡng tránh thoát bốn, năm điều Ma đằng quật, xông thẳng đến giữa không trung, sau đó trên không trung xoay một cái, đi tới bên cạnh đỉnh núi bên trên, cùng Mạnh Lưu Hồn mấy người cùng nhau nhìn xuống dưới.

"Hông. . ."

Đám kia Hỏa ma ngưu, vào lúc này cũng phát hiện tình thế không đúng, hoảng loạn không ngớt.

Nhưng chúng nó hướng thế quá mau, thì lại làm sao có thể thu được chân, phía trước Hỏa ngưu đã là bị mặt sau Hỏa ngưu chen chúc xông về phía trước, căn bản không thể quay đầu lại trở lại, trong khoảng thời gian ngắn, chỉ có thể khắp mọi nơi chạy trốn, hoặc là theo bản năng phun ra ma diễm, đốt hướng về phía chu vi cái kia quỹ dị khung bố Ma đằng, trong khoảng thời gian ngắn, đầm lầy bên trong ánh lửa ngút trời, Ma đằng cùng Hỏa ngưu loạn tung tùm phèo, đáp mắt thấy đi, cũng không biết có bao nhiêu Hỏa ngưu bị Ma đằng cuốn lấy, lại càng không biết có bao nhiêu Ma đằng bị ma diễm thiêu đốt, hoặc bị sừng trâu va thành mấy đoạn. . .

"Xong rồi. . . Lại thật sự xong rồi. . ."

Đỉnh núi bên trên, người người đầy mặt vẻ vui mừng, Trương Kinh cũng không nhịn được nhảy lên: "Không chỉ có thể một lần tiêu diệt chết cái này

tất cả Ma ngư, thậm chí có thể mượn Ma ngư tay đem mảnh này đằm lầy cũng dọn dẹp ra một đám lớn đến, chuyện này . . . Cái này cần bao nhiêu công đức a?"

Người người trong vui mừng, Phương Quý hai tay ôm ngực, dương dương tự đắc, mở cò trong bụng!

Ý đồ này, chính là hấn nghĩ ra được diệu chiêu!

Trước trước tiên tránh được sinh mẫn Ma đăng đằm lầy, lại bị cái này quần tính khí hung hăng Ma ngư đũa nửa ngày, Phương Quý liền bắt đầu cân nhắc, có biện pháp nào hay không đem những thứ này Ma ngư cùng Ma đăng một lưới bắt hết, bằng chính bọn hấn thực lực, đương nhiên không thể nào làm được. . .

Thế nhưng, nếu để cho Ma đăng cùng Hỏa ngư tự giết lẫn nhau đây?

Lúc này liền gặp phải vấn đề thứ nhất, biết Ma sơn yêu vật trong lúc đó, tuy rằng cũng là sẽ công kích lẫn nhau, thậm chí tương hổ là con môi, có thể chỗ máu chốt ở chỗ, Hỏa ma ngư cũng không ngốc. . .

Chúng nó vẫn sinh tồn ở đây, cũng biết cái kia mảnh đằm lầy rất hung hiểm, theo bản năng liền sẽ rời xa.

Dù là dẫn chúng nó lại đây, nhưng chúng nó nghĩ được Ma đăng khí tức, liền cũng sẽ nghĩ chân không tiến, không có dễ dàng như vậy bị lừa.

Liền, Phương Quý liền lại nghĩ đến mượn dùng trận pháp, nếu Ma đăng khí tức sẽ để Hỏa ma ngư khủng hoảng, cái kia chẳng lẽ không có thể mượn yểm tức trận pháp che đậy đi một phần Ma đăng khí tức sao, lại như là cho mảnh này đằm lầy, mở ra một cánh cửa. . .

Trước tiên làm tức giận Ma ngưu, dẫn cho chúng nó chạy tới, từ cái kia trong trận pháp xuyên qua.

Đợi đến chúng nó phát hiện Ma đăng tồn tại thời điểm, chính là muốn lùi, cũng đã lùi không ra.

Đương nhiên, ở giữa vẫn là xuất hiện một điểm sai lầm nhỏ, đầu lĩnh kia Ma ngưu tuy rằng không có nghĩ được Ma đăng khí tức, lại phát hiện cái kia một mảnh đầm lầy hoàn cảnh có chút quen thuộc, cũng do dự một chút, dù là Phương Quý trong tay có dẫn thú pháp khí ở, cũng không có cách nào thuận lợi đưa chúng nó dẫn vào đầm lầy trong, nhưng cũng còn tốt Phương Quý đã sớm chuẩn bị, từ Lam béo nơi đó đem ra một bao bột ớt.

Liên, mặt sau tất cả cũng rất thuận lợi!

...

...

Hỏa ngưu quần vọt vào Ma chiếu nơi, chính là đại cục đã định.

Chuyện còn lại, căn bản không cần Phương Quý bọn họ lại làm cái gì, những thứ này Hỏa ngưu chính mình vì cầu sinh, cũng đã cùng Ma đăng chiến làm một đoàn, mê đầu va loạn phía dưới, phần lớn đều bị Ma đăng ghìm chết ở đầm lầy trong, nhắc lên từng mảnh từng mảnh bùn.

Mà những thứ này Ma đăng, nhưng cũng bị chúng nó đầu đá lung tung đánh chết vô số, từng mảnh từng mảnh ngã trái ngã phải, hoặc là bị đốt cháy khét, hoặc là cắt thành một đoạn một đoạn, dọn dẹp ra một phần lớn đất trống, tuy rằng cũng có một chút may mắn lại dừng mảnh Hỏa ngưu, mạnh mẽ từ Ma chiếu nơi bên trong vọt ra, cái kia nhưng cũng chỉ là số ít, phần lớn Ma ngưu, đều trở thành đợi làm thịt con mồi.

Cái này một trận đại chiến, đầy đủ tiến hành rồi hơn một canh giờ, mới coi như đình chỉ, đến lúc này, từ trên đỉnh núi nhìn xuống dưới, đầm lầy trong, từ lâu là khắp nơi bừa bộn, chúng đồng đội cũng sớm đã chờ vội vã không nhin nổi, hiển nhiên phía dưới thực sự không có bao nhiêu có thể sống động Ma đăng, lúc này mới cùng nhau một tiếng hoan hô, giá lên kiểm quang, vọt tới đầm lầy bên trong đi thu thập chiến trường.

Chỉ có Đan sư Nhạc Lăng còn ở lại trên đỉnh núi, bảo vệ Nhan sư tử.

Cùng đội đệ tử hưng phấn vui mừng điều khiển kiểm quang lược tiến vào đầm lầy, khắp cả mắt quét tới, liền thấy lúc này đầm lầy bên trong, đâu đâu cũng có Hỏa ngu thi thể, bọn họ chỉ cần từ những thứ này thi thể bên trên, lấy ra Ma hạch thu thập lên liền có thể, chu vi còn có một chút chịu tổn thương, nhưng vẫn cứ sẽ nghe tiếng tập người Ma đăng, bắt quá thừa thốt trông vắng, đôi phó lên cũng vô cùng ung dung!

Đơn giản tới nói, bọn họ lúc này chỉ còn dư lại nhật tiền.

Một khối lại một khối Ma hạch, bị bọn họ thu thập lại, sau đó thống nhất giao cho Phương Quý trong tay.

Một phen đại chiến chỉ dùng một canh giờ, thu thập những thứ này Ma hạch, cũng dùng hai canh giờ.

Chúng đệ tử rất vui mừng, liền ngay cả Hứa Nguyệt Nhi như vậy nữ đệ tử, lúc này đều gia nhập vào phễu trâu lấy hạch trong hành động, nhiệm đến mãn váy mãn máu, thoát nhìn cùng giết lợn bà nương cũng tựa như, lại cứ đầy mặt vui mừng, hưng phấn tình giấu không giấu được.

"108 khối, đầy đủ 108 khối a. . ."

Cuối cùng Ma hạch thống nhất kiểm kê qua đi, Trương Kinh đã là không nhin được vui mừng kêu lớn lên, hướng về Phương Quý nói: "Chúng ta

cộng lấy 108 khối Ma hạch, coi như có một ít Ma hạch không đủ số, không coi là hai ngàn công đức, còn lại giao về tiên môn, cũng có thể cho chúng ta đôi lấy hai mươi mấy vạn công đức, trời ạ, chỉ lần này, chúng ta liền phát tài, thực sự là phát tài. . ."

Mấy người khác, cũng đều hưng phấn không thôi, đến loạch xoạch nhìn về phía Phương Quý.

"Phương Quý sư đệ, lần này kế hoạch thành công, ngươi phải làm đến công đầu!"

Theo bọn họ lần này đi ra trước định tốt quy củ, Nhan Chi Thanh làm cái này dẫn đầu đội, sẽ phân đến cái này tất cả công đức bên trong ba phần mười, cái này nhưng lại là sáu vạn công đức, từ lâu vượt xa nàng lần này tiến vào Ma sơn mục tiêu, dù là bọn họ, đều phân còn lại công đức, cũng mỗi người đều có hơn một vạn công đức, lại thêm vào bọn họ trước thu hoạch, mỗi người công đức đã sắp có hai vạn số lượng!

Này không phải là phát tài lại là cái gì?

Mà hết thầy này, đương nhiên cũng phải quy công cho trước mắt cái này tiểu tử vất mũi chưa sạch.

Đón chúng cùng đội dẫn đầu đội kính phục mà lại kích động ánh mắt, Phương Quý theo bản năng ngẩng đầu, cười ha ha lau một cái thái dương.

Loại này mọi người vờn quanh tư vị, thực sự quá phù hợp Phương Quý lão gia khẩu vị.

Bất quá dù sao vẫn là muốn khiêm tốn một thoáng, khách khí nói: "Nơi nào nơi nào, đều là Nhan sư tỷ kế hoạch tốt. . ."

Vừa dứt lời, cách đó không xa truyền tới một giọng nghi ngờ: "Kế hoạch gì?"

Phương Quý vừa nghe đến âm thanh này, nhất thời run cầm cập một cái, nói: "Phía dưới còn giống như có con Hỏa ngư. . ."

Vừa nói chuyện, người đã nhanh chóng lưu tiên vào đầm lầy bên trong.

Mà khác một sương, chúng cùng đội thấy được Nhan sư tử chậm rãi tỉnh lại, cũng đều là vui sướng, vội vàng đều xông tới, hưng phấn cùng Nhan sư tử giảng một phen kế hoạch của bọn họ, còn đem cái kia một đồng lập loè ô quang Ma hạch cho Nhan sư tử xem, lại chỉ vào phía dưới bị dọn dẹp ra tốt một khối to Ma đằng đất trông đầm lầy, mồm năm miệng mười trong, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc Nhan sư tử dần dần lớn đôi sắc mặt!

"Phương Quý sư đệ. . ."

Nàng phi thân lên, đạp lên phi kiếm liền vọt vào đầm lầy trong, áo bào lay động lay động, rất có đại sư tử phong độ.

"Ai. . ."

Xa xa một cây không trọn vẹn Ma đằng mặt sau, Phương Quý vô cùng đáng thương dò ra một cái đầu.

Nhan sư tử lạnh lùng nhìn hẳn: "Ngươi tới!"

Phương Quý suy nghĩ một chút, thật lòng lắc lắc đầu.

Nhan sư tử hít một hơi thật sâu, tăng thêm âm thanh, nói: "Ngươi tới, ta không đánh ngươi!"

"Ngươi nói a. . ."

Phương Quý không thể làm gì khác hơn là đạp lên phi kiếm đi tới, một mặt cảnh giác, bất cứ lúc nào muốn chạy trốn.

"Ngươi quá to gan a. . ."

Nhan sư tử theo dõi hắn nhìn một lát, nhìn ra thấy Phương Quý sợ hãi trong lòng, lúc này mới nhẹ nhàng cắn răng, trong kẽ răng bức ra một câu: "Kế sách như thế, ngươi đều dám mạo muội thực thi, có bao giờ nghĩ tới vạn nhất thất bại, hậu quả này ai tới gánh chịu?"

"Này không phải là không ai bị thương mà. . ."

Phương Quý nhỏ giọng nói: "Chuyện phiền phức nhất ta đều chính mình đi làm. . ."

Nhan sư tử lạnh lùng nói: "Ngươi bị thương cũng không được!"

Phương Quý ngẩn ngơ, rụt cổ một cái, tựa hồ cảm thấy có chút không thoải mái, lại có chút vui vẻ.

"Tuy rằng ngươi lần này kế hoạch cuối cùng cũng coi như vẫn là thành công, nhưng dù sao quá mạo hiểm, vì lẽ đó. . ."

Nhan Chi Thanh lạnh lùng liếc Phương Quý một chút, qua một lát, mới nói: ". . . Ngươi sau đó cho ta làm trợ thủ tốt!"

Phương Quý nhất thời lấy làm kinh hãi: "A?"

Nhan Chi Thanh sắc mặt bỗng nhiên trở nên hơi phức tạp, hướng về chu vi mảnh này tàn tạ chiến trường liếc mắt nhìn, sau lưng đỉnh núi bên trên, còn thỉnh thoảng có hứng thú phẫn cùng đội âm thanh truyền đến, nàng nhìn Phương Quý một mặt đại ra dáng dấp, cười khở một tiếng, nói: "Liên ngay cả ta cũng đến thừa nhận, lần này những chuyện ngươi làm là đúng,

nếu là ta, lại cho ta hai tháng, ta cũng không kiếm được hai mươi vạn công đức, có lẽ, trước ta xác thực quá mức cẩn thận, vì lẽ đó chuyện về sau, ta sẽ nhiều nghe nghe lời người chủ ý. . ."

Phuong Quý trên mặt dần dần lộ ra vẻ vui mừng: "Thật sự?"

Nhan Chi Thanh gật gật đầu, Phuong Quý nhất thời cười to nói: "Ta đã nói với người Nhan sư tử, người sớm nên nghe ta. . ."

Lời còn chưa nói hết, đắc ý vênh vào đầu hấn trên bỗng nhiên bị đánh một cái, một mặt mọng nghiêng đầu đến.

Nhan sư tử mặt không hề cảm xúc, giảm thấp thanh âm nói: "Người đánh ta cái kia một cái, chung quy phải trả về đến!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 84: Sơn Quỷ

"Phía trước có một con Thiết Giáp ma hạt. . ."

"Chém chết nó!"

"Làm sao chém?"

"Lấy đao chém!"

". . ."

". . ."

"Phía trước có ba con Bích Hỏa ma hồ. . ."

"Chém chết chúng nó!"

". . ."

". . ."

"Ông trời của ta, phía trước có một con Ma Nham cự nhân, cao giai ma yêu!"

"Chém chết nó!"

"Cao giai đây. . ."

"Ta là đội phó đầu, nghe ta, giết chết nó!"

"Được rồi. . ."

". . ."

". . ."

Trải qua chém giết Hỏa ma ngu việc sau, Phương Quý bọn họ cái này một tiểu đội xem như là hoàn toàn thay đổi làm việc thói quen, hoàn toàn không còn như trước cẩn thận như vậy cẩn thận, mà là nhiều hơn mấy phần quăng bay tự mình phong thái.

Trên đường đi, hái linh dược, quạt thần khoáng tự nhiên nên làm cũng làm, nhưng đối với ma yêu thái độ lại là đại biến, trước đây là mỗi nhìn thấy ma yêu, liền có thể trốn thì lại trốn, có thể trốn thì lại trốn, nhưng bây giờ lại là một khi đụng đến ma yêu, Phương Quý trước hết mang theo đá đen kiếm xông lên tới, từng cái từng cái giết đầy người là máu, vô cùng phấn khởi.

Ở trong quá trình này, Nhan Chi Thanh sư tỷ vẫn như cũ duy trì chính mình cẩn thận thái độ, bình thường tận lực nhẫn nhịn, nếu quyết định muốn nhiều nghe một chút Phương Quý cái này đội phó đầu, cái kia liền tùy vào hắn đi dẫn vật, chính mình rất ít phát biểu ý kiến, chỉ là nên xuất lực thời điểm liền thêm ra mấy phần lực, nhưng mỗi khi thấy Phương Quý mấy người chơi càng lúc càng lớn thì liền lập tức đi ra ngăn cản, hạ thấp bọn họ nguy hiểm.

Hơn nữa nàng cũng đã phát hiện, theo bọn họ cái này đoàn người sâu nhập Ma sơn, Phương Quý đúng là dần dần đã biến thành nhân vật trọng yếu, vốn là Phương Quý thực lực tuy mạnh, nhưng tuổi tác dù sao nhỏ chút, ở cái này chút tiên môn đệ tử trong mắt chỉ là một cái tiểu sư đệ, nhưng hắn tuy nhỏ, lá gan lại lớn, mỗi lần lại đều có chút tư tưởng kỳ diệu điểm quan

trọng, từng bước từng bước, cũng làm cho những thứ này tiên môn đệ tử càng tín nhiệm lên!

Trên đường đi, chém giết ma yêu, Phương Quý cũng cuối cùng tại sinh ra một loại sáng khoái tràn trề cảm giác, ở lần này xuống núi trước, hẳn chính mình cũng không biết chính mình thực lực chân chính mạnh bao nhiêu, chỉ biết là thông qua tiên môn linh quật một phen rèn luyện, Cửu Linh chính điển rất cục có một chút thành tựu, một thân linh tức hẳn là mạnh hơn đồng môn không ít, nhưng cụ thể có thể có bao nhiêu khác biệt, không động thủ tranh tài, lại là không biết.

Mãi đến tận lần này nhập Ma sơn chém yêu, hẳn mới phát hiện chính mình cực hạn, phạm là gặp phải trung giai ma yêu, hầu như không có hẳn đấu quá một hiệp, đá đen kiếm rút vào vô tận linh tức sau khi, thế đại lực trầm, một kiếm phía dưới, ma yêu liền đã thành hai nửa, hẳn thậm chí đều không có triển khai kiếm đạo cơ hội, hoặc nói là cần thiết.

Sau đó gặp phải một chút cao giai Ma thú thì lý do an toàn, bọn họ cũng là nghe theo Nhan Chi Thanh đề nghị, định ra kế hoạch, cùng nhau tiến lên, liên thủ chém giết, nhưng Phương Quý cũng cảm thấy, chính mình một mình chém nó, vấn đề không lớn.

Thời gian lại dần dần có hai, ba ngày đi qua, bọn họ đã nhập Ma sơn bảy ngày lâu dài, còn có ba ngày, liền muốn đường về.

Mà bây giờ, bọn họ một đường chém giết vô tận ma yêu, công đức số lượng, cũng tăng trưởng so với trước đây càng nhanh, vốn là bọn họ trước hái linh dược, quật thần khoáng, liền đã tích lũy hai, ba vạn công đức, sau đó dùng kế chém giết Hỏa ngu quân, càng là một hơi kiếm lời hai mươi vạn công đức, bây giờ tuy rằng không có cơ hội lại làm như thế một món lớn, nhưng một con một con ma yêu giết xuống đến, cũng kiếm lời khoảng năm, sáu vạn.

Trước sau tổng số, bọn họ cái này đoàn người, đã kiếm lời gần ba mươi vạn công đức.

Này một chuyến, có thể nói hoàn toàn thắng lợi!

Trên mặt mỗi người, đều vui sướng, trong lòng hồi hộp.

Mà theo dần dần sâu nhập Ma sơn, bọn họ gặp phải ma yêu thực lực cũng càng ngày càng mạnh, ngày hôm nay theo thường lệ phái người đi phía trước dò đường, rất nhanh liền dẫn về một cái tin: "Phía trước khe núi bên trong, xuất hiện một con cao giai ma yêu, Ma Diễm hung viên. . ."

Chúng đệ tử vừa nghe, liền tâm động không ngừng, tại chỗ liền muốn đi chém nó.

Cao giai ma yêu, tuy rằng so với trung giai ma yêu cường không ít, nhưng bọn họ trước cũng ung dung chém giết qua, chính mình không sợ, mà cao giai ma yêu có thể đổi lấy công đức, càng là đại đại vượt quá trung giai ma yêu, đủ để bù đắp được một vạn công đức số lượng!

Vẫn là Nhan Chi Thanh thận trọng, vội vàng ngăn chặn bọn họ: "Trước tiên quan sát quan sát lại nói!"

Một đám đệ tử cẩn thận đề lên, rất nhanh liền nhìn thấy cái kia một con cao giai ma yêu, chỉ thấy là một con thân thể cường tráng dường như núi nhỏ, chu vi thiêu đốt ngọn lửa màu đen Ma viên, nó nhưng cũng không là ở tại một chỗ nào đó, mà là tứ chi, liên tục chạy vọt về phía trước được, tốc độ cực nhanh, nhảy một cái chính là vài chục trượng, thỉnh thoảng còn có thể ngừng lại, cảnh giác nhìn về phía bốn phía.

"Muốn động thủ sao?"

Hứa Nguyệt Nhi nhìn về phía Phương Quý, trong tay đã nắm phi kiếm.

Phương Quý nhưng là hiếu kỳ đánh giá một phen, nói: "Trước tiên theo nó qua xem một chút!"

Liền ngay cả Ngự Thú viện đệ tử Ngô Tuân cũng có chút ngạc nhiên, nhỏ giọng nói: "Những con này ma yêu rất ít rời đi chính mình lãnh địa a. . ."

Đoàn người che lại tiếng động, xa xa chụé ở mặt sau, chỉ thấy cái kia con Ma viên phương hướng sáng tỏ, lật núi xuyên rừng, chấn động tới chu vi vô số trung giai ma yêu, chung quanh tán loạn, chúng đệ tử kiềm chế lại tâm tư không đi động thủ, chỉ là muôn nhìn một chút con này Ma viên đến tột cùng đi nơi nào.

Liền theo chừng nửa canh giờ, con này Ma viên đã đến một mảnh bí ẩn đến cực điểm thung lũng trước, nó ngửa đầu gửi đến một chút, tựa hồ cuối cùng xác định ra, liền trầm thấp rống lên một tiếng, vịn núi đá, thẳng hướng bên trong sơn cốc nhào vào, Phương Quý mấy người lập tức cũng từ một bên khác phía trên ngọn núi leo lên đi, giấu ở đỉnh núi nham thạch sau khi, hướng về phía dưới bên trong sơn cốc nhìn tới.

Cái này vừa nhìn, lại là người người giật mình.

Chỉ thấy bên trong thung lũng này, thỉnh linh không chỉ một con Ma viên, mà là có vô số đủ loại cao giai ma yêu, vừa có Huyết Lân quái ưng, lại có Thiết Giáp ma ngạc, còn có ba con tích dịch, hai đuôi Ma hạt các loại, nhiều vô số, lại không dưới mấy chục chỉ, mỗi một con đều là khí tức khủng bố đến cực điểm, hùng cứ Ma sơn một phương tồn tại, bây giờ lại đều tụ tập ở nơi này, làm người lạnh lẽo tâm gan.

Mấu chốt nhất là, những con này ma yêu bình thường chính mình đối đầu, chỉ sợ cũng phải lập tức đánh nhau chết sống, nhưng vào lúc này, lại

đều một con một con yên lặng chiếm giữ ở nơi đó, lẫn nhau trong lúc đó, tựa hồ làm như không thấy, chỉ là nhìn sâu trong thung lũng.

Phương Quý theo những con này mà yêu tầm mắt nhìn lại, liền nhìn thấy ở sâu trong thung lũng, có một vũng hàn tuyến, nước suối trong, lại là sinh ra một gốc cây kỳ dị cây nhỏ, bất quá cao bảy, tám thước, hiện nay, cây nhỏ bên trên, đã kết ra bảy, tám viên màu xanh trái cây, óng ánh long lanh, vô cùng khiến người vui vẻ, ở cái kia cây nhỏ chu vi, nhưng có ba đạo màu đen cái bóng, vòng quanh cây nhỏ chậm rãi xoay tròn. . .

"Lần này, sợ là muốn kiếm lời lớn rồi. . ."

Phương Quý càng xem càng là động lòng, chính muốn quay đầu tới nói, bỗng nhiên hơi ngẩn người ra.

Chỉ thấy lúc này Nhan Chi Thanh mấy người, đều đã sắc mặt tái nhợt, một thân khí lạnh, đáy mắt có khó có thể che đậy đi vẻ sợ hãi, Nhan Chi Thanh cũng còn tốt, miễn cưỡng có thể duy trì trấn định, cuối cùng nhất áo lam tiểu mập mập, lúc này hai chân cũng đã run cầm cập lên, Nhan Chi Thanh lặng lẽ hướng về Phương Quý làm một cái cảm tiếng động tác, sai người lặng lẽ rời đi nơi này, Phương Quý chỉ có thể nại tính tình đuổi tới.

"Không phải là vài con cao giai ma yêu mà, còn sợ sệt thành dáng dấp như vậy mà, cùng lắm thì liền bên này hấp dẫn bọn họ sự chú ý, một bên khác ngự kiếm vọt vào, đoạt cái kia trên cây trái cây liền chạy, ha ha, ta phỏng chừng cái kia trái cây định có thể giá trị giá cao. . ."

Đi tới an toàn chỗ, Phương Quý rốt cục không nhịn được, hưng phấn đã mở miệng.

"Cái kia trái cây xác thực có thể giá trị giá cao. . ."

Đan Hương cốc Nhạc Lăng sư tử hoãn mấy hơi thở, mới trầm giọng nói: "Đó là Thanh La ngọc quả, đã không thuộc về linh dược phạm trù, mà là bảo dược, mỗi một viên đều có thể tăng lên người tu vị, thậm chí là thần thức, giá trị khó có thể đánh giá, nếu là mang về tiên môn, sợ là mỗi một viên đều có thể đổi lấy ba, năm vạn công đức, chỉ là, Phương Quý sư đệ a, người không thấy. . . Cái kia cây một bên bóng đen sao?"

Nhắc tới "Bóng đen" hai chữ, nàng không nhịn được rung mình một cái, tựa hồ vẫn là lòng vẫn còn sợ hãi.

"Nhìn thấy a, có vấn đề gì?"

Phương Quý một mặt không rõ, không nhịn được gãi gãi đầu.

Hứa Nguyệt Nhi vào lúc này đã mở miệng, run giọng nói: "Cái kia. . . Đây cũng là Sơn quý a, người không sợ sao?"

"Sơn quý?"

Phương Quý hơi ngần người ra, chợt nhớ tới Sơn quý là vật gì.

Từ lúc tiên môn Thập Lý cốc thử luyện lúc, hắn liền đã gặp tiên môn luyện chế ra đến Sơn quý, đó chính là cửa thứ ba màu đen con rôi, đương thời hắn một lòng muốn báo thù, qua cửa thứ ba lúc cực kỳ dễ dàng, nhưng đối với những tiên môn khác đệ tử tới nói, cái kia cửa thứ ba lại là khó nhất, nguyên nhân liền ở chỗ những kia màu đen con rôi, đều có Sơn quý đặc điểm, có thể nhiễu loạn người đạo tâm. . .

Nhìn thấy Sơn quý, thì sẽ theo bản năng cảm giác sợ sệt, một thân bản lĩnh, mười phần bên trong không phát huy ra ba phần mười!

"Phương Quý sư đệ. . ."

Vào lúc này, Nhan Chi Thanh cũng hơi nghi hoặc một chút mở miệng:
"Người thật giống như hoàn toàn không sợ Sơn quý?"

Phương Quý chính mình cũng ngần ngại, đúng là nghĩ đến một chuyện đến.

Lúc trước ở tiên môn Thập Lý cốc thử luyện thì đôi mắt cửa thứ ba bóng đen, hắn cũng không chút nào ý sợ hãi, sau đó Bạch Thạch trưởng lão chăm đối với vấn đề này, còn chuyên môn đem hắn kêu đi qua, một phen tra hỏi, cuối cùng dựa vào tiểu Lý đưa Hồng Loan ngọc bội mới qua cửa ải!

"Thực sự là khối ngọc bội này?"

Phương Quý đem vẫn treo ở bên hông ngọc bội lấy đi ra, đánh giá vài lần.

Hắn tuy rằng không hiểu rất rõ, nhưng cũng biết, loại này ngọc bội, hắn là đánh vào một ít pháp lực mới có thể lên hiệu quả chứ?

Vậy mình là dựa vào ngọc bội, vẫn là bản thân liền không sợ?

Ân. . .

Nói không chắc là những thứ này người lá gan quá nhỏ duyên có!

"Ta có bảo bối a. . ."

Phương Quý một câu qua loa lấy lệ qua Nhan Chi Thanh, chính mình tiếp tục con mắt toả sáng nhìn thung lũng kia phương hướng.

Nhan Chi Thanh vẻ mặt bỗng nhiên biến đến cực kỳ chăm chú, tay khoát lên Phương Quý bả vai, nhìn chăm chăm hắn con mắt nói: "Đừng hòng mơ tới!"

Phương Quý nhất thời có chút khó khăn lên.

Cái này một đường đi tới, Nhan Chi Thanh tuy rằng cho hắn rất lớn quyền lực, đối mặt hắn một ít lớn mật quyết định, tận lực không đi ngăn cản, chỉ là nhất làm bỏ khuyết, nhưng khi nàng chăm chú lên thì liền cũng đại diện cho này sự kiện tuyệt đối không thể làm, không có thương lượng.

Cái này liền có vẻ hơi làm khó dễ!

Chính mình là thật không cảm thấy những kia Sơn quý đáng sợ, chúng nó cho mình cảm giác nguy hiểm thậm chí còn không bằng bên cạnh ma yêu.

Nhưng Nhan sư tử rõ ràng là không tin, ý nghĩ của nàng cùng tiên môn như thế, không có ai sẽ không sợ Sơn quý. . .

Bất quá bọn hắn không biết chính là, ngay khi bọn họ thương lượng muốn hay không vòng qua vùng thung lũng này lúc, ở cái này một mảnh Ma sơn chi vực nơi sâu xa, nơi nào đó đến gần rồi Ma sơn ngọn núi Loạn Thạch cốc bên trong, đang có một cái sắc mặt cực kỳ tái nhợt, trên người áo bào cũng là áo bào trắng trắng ửng trắng vớ, quả thực như là giấy trắng quần ở trên người như thế người, đi từ từ tiến vào cốc tâm, ở bên cạnh hắn, mấy chục đạo bông bênh bất định Sơn quý đi theo hắn, liền phảng phất là sủng vật giống như đông du tây hoàng, khí thế khủng bố đối với hắn không có nửa phần ảnh hưởng.

"Năm đại Tiên môn đều rất cẩn thận đây, chỉ phái chút đệ tử nội môn đi vào dò đường. . ."

Hắn thấp giọng tự nói, cái cổ phảng phất đứt đoạn mắt giống như, đầu buông xuống, tiếng nói lại rất vắng lặng, vừa nói chuyện, liền chậm rãi mở

ra tay chưởng, có thể nhìn thấy, ở hấn toàn không có chút máu trong lòng bàn tay, bày đặt hai viên đen nhánh như mực quân cờ, cực kỳ rõ ràng.

"Thế nhưng cơ hội trời cho, cái này viên thứ hai quân cờ, vẫn là muốn hạ xuống. . ."

Hấn cân nhắc rất lâu, mới nhẹ nhàng bóc lên một con cờ, giơ tay hướng về trước mắt thung lũng ném xuống.

"Răng rắc. . ."

Cũng là ở quân cờ rơi xuống vào thung lũng một chốc, bỗng nhiên trong lúc đó, trời động đất lay, sâu trong thung lũng, một đạo kẽ nứt chậm rãi xuất hiện, bên trong vô tận gió đen tuôn ra, trong lúc nhất thời cạo đất trời tối tăm, phảng phất có ngàn vạn lệ quỷ bò ra thế gian, thê thảm kêu khóc. . .

"Không tốt. . ."

Cũng ở cái này một chốc, ngay khi Phương Quý mấy người đỉnh đầu, ô ép ép trên tầng mây, tọa trấn tại pháp thuyền bên trên chưởng khống toàn cục Bạch Thạch trường lão, đột nhiên thay đổi sắc mặt, mãnh đến mở mắt ra, gắt gao nhìn về phía tầng mây phần cuối Ma sơn đỉnh núi. . .

"Đúng như sở liệu, những kia yêu nhân quả nhiên vẫn là ra tay rồi. . ."

"Ma sơn dị biến, tốc triệu đệ tử trở về núi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 85: Ma Triều Phân Lên

Một đạo đạo hồng quang, đột nhiên trong lúc đó xuyên thấu dày đặc mây đen, ở tầng mây phía dưới pháo hoa giống như tỏa ra ra.

Tuy rằng ở tầng mây dưới mặt tỏa ra, nhưng này hồng quang cực kỳ chói mắt, lại có dồi dào thần niệm chất chứa, phạm vi trăm dặm bên trong mỗi một vị tiên môn đệ tử đều có thể thấy rõ ràng hoặc nhận biết được, mỗi vị dẫn đầu đội bên hồng ngọc phù, cũng tại lúc này nhấp nhoáng hồng quang.

"Đó là . . ."

Chính gắt gao nhân Phương Quý, chỉ lo hấn làm ra cái gì kinh người cử động đến Nhan sư tử, bỗng nhiên kinh hãi, rất nhanh phản ứng lại, gấp hướng về một đám cùng đội nói: "Tiên môn có mệnh, chúng ta muốn lập tức chạy đi hội họp, không được có nửa phần đến trễ!"

Còn lại đồng đội cũng là cả kinh, bây giờ cách bọn họ lần này thăm dò thời gian còn lại ba ngày, tiên môn lại khẩn cấp triệu tập chúng đệ tử, tất nhiên là có đại sự xảy ra, dồn dập đứng lên đến, đem sau lưng phi kiếm té lên ở trước người, nghe được Nhan sư tử ra lệnh một tiếng, liền đều nhảy lên phi kiếm, liền ngay cả Phương Quý, ở ngắn ngo sau khi, cũng theo nhảy lên phi kiếm, gấp hướng về hồng quang phương hướng lao đi.

"Hồng. . ."

Ở bọn họ té nổi lên phi kiếm không lâu, rất nhanh liền nhận ra được chu vi biến hóa.

Chu vi tựa hồ vang lên như có như không tiếng quỷ khóc, gió thổi lâm khiêu, khắp cả người sinh lạnh, bên trong đất trời, vẫn luôn đang tràn ngập hắc khí, vào lúc này tựa hồ dày đặc mấy phần, xa xa ở gần, đều chợt có nhiều tiếng ma yêu gào thét tiếng vang lên.

"Mau nhìn. . ."

Phi kiếm bên trên Hứa Nguyệt Nhi, bỗng nhiên giạt mình chỉ về một phương hướng.

Chúng đệ tử theo tiếng nhìn lại, liền thấy được ở phía dưới một chỗ hang cửa động, có một con cấp thấp ma quái Quỷ Nham tích, chính liêu mạng ngẩng lên đầu, phun ra nuốt vào trong thiên địa tràn ngập khói đen, phảng phất đó là cái gì thiên tài địa bảo giống như, mà theo nó phun ra nuốt vào, thân thể cũng bắt đầu sinh ra biến hoá kinh người, sau lưng sinh ra gai xương, trong mắt dấy lên lửa đen, khí cơ cũng thuận theo tăng vọt không ngớt.

Chốc lát trong lúc đó, nó lại bắt đầu rời lột xác, hóa thành một con trung giai ma yêu.

"Chuyện gì thế này?"

Nhan Chi Thanh kinh hãi, sắc mặt trở nên cực kỳ kinh hãi.

Ma quái quanh năm sinh tồn ở cái này Ma sơn cảnh giới, bản thân liền sẽ liên tục trưởng thành biến hóa, nhưng sẽ xuất hiện tốc độ cỡ này biến hoá kinh người, liền chỉ có một cái nguyên nhân, đó là trong nháy mắt nuốt chừng lượng lớn Ma sơn tà khí, mà cái này cũng liền đại diện cho, thời khắc

này, chính có vô tận Ma sơn tà khí tiết lộ, chuyện như thế rất ít xuất hiện, lẽ nào thật sự là Ma sơn thức tỉnh tốc độ lại tăng nhanh?

Tiên môn triệu tập bọn họ khẩn cấp hội họp, hẳn là duyên cớ này!

"Cẩn thận, phía trước tất nhiên có phiền phức!"

Cũng liền vào lúc này, Phương Quý kêu to một tiếng, thức tỉnh trong trầm tư Nhan Chi Thanh.

Nàng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy phía dưới một mảnh quái lâm trong, chính có vô số chim tước kinh sợ bay loạn, bị ma khí bao phủ, cũng lập tức ý thức được vấn đề chỗ ở, Ma sơn tà khí một tiết lộ, toàn bộ Ma sơn ma yêu đều điên cuồng lên, dồn dập ra khỏi tổ, mà bọn họ nghĩ muốn vào lúc này chạy đi tiên môn triệu tập hội họp nơi, e sợ trên đường đi sẽ không an bình, cũng không biết gặp đến bao nhiêu ma yêu chặn đường!

"Xuất kiếm, dọn đường!"

Nhập Ma sơn sau khi, Nhan Chi Thanh chưa bao giờ có một khắc như lúc này giống như quyết đoán mãnh liệt, trong tiếng quát chói tai, cầm phi kiếm sớm ra.

"Bạch!"

Phía trước một mảnh đen kịt chim tước, đều chính đang tại ma hóa quá trình trong, lại không ngờ bị kiếm quang quét tới, nhất thời tử thương rồi một đám lớn, còn lại chim tước bị kinh động, cũng là tà ý đại thịnh, lại không sợ kiếm quang, dồn dập hướng về bọn họ nhào tới, nếu là từ xa nhìn lại, cũng như là một đám mây đen đem bọn họ bao phủ ở bên trong, đen sì sì gió thổi không lọt, chỉ có kiếm quang tình cờ lóng lánh.

"Bà nội cái chân, tiểu gia tước cũng muốn tạo phản?"

Trong lúc ác chiến, Phương Quý kêu to, vung múa đá đen kiếm hướng về chu vi giáo đi, bên người ô quang tung hoành, từng mảng từng mảng chim tước dồn dập rơi rụng, nhưng chu vi chim tước thực sự quá nhiều, vừa giống như là giống như bị điên liên tục xông về phía trước, lại nhất thời giết chết bất tận, hẳn cũng vẫn không có chuyện gì, nhưng chu vi có mấy cái kiếm đạo và pháp thuật cũng không như vậy tinh xảo cùng đội đã có chút vướng trái vướng phải, phòng ngự không được.

Hứa Nguyệt Nhi giết đầy người là máu, rõ ràng có chút kinh hoàng, Lam béo cái mông trên đã bị mổ đến mấy lần.

Dưới sự tức giận, Phương Quý bỗng nhiên kiếm đạo biến đổi, tay trái niết lên một cái pháp ấn, quanh người nhất thời linh tức vờn quanh, bỗng nhiên một đám lớn ánh lửa xuất hiện, như là biển lửa giống như hướng về bốn phương tám hướng lan tràn đi ra ngoài, ít nhất có ba trượng rộng rãi, hóa thành một con cục lớn Hỏa điều, tất cả ánh lửa bao phủ bên trong yêu tước đều dồn dập hóa thành tro tàn, quanh người nhất thời xuất hiện một đám lớn trống không.

"Đó là cái gì?"

Chu vi tất cả cùng đội đều sợ nhảy lên, khó mà tin nổi nhìn về phía Phương Quý.

"Ta uy lực pháp thuật lại trở nên mạnh mẽ?"

Phương Quý chính mình cũng là lấy làm kinh hãi, bất quá lập tức phản ứng lại, điều động Hỏa điều nhào về phía trước.

Ven đường đến, tất cả yêu tước dồn dập lui tránh hoặc là bị đốt sạch!

Bàn về uy lực thật sự, cái này một đạo Hỏa điều thuật đương nhiên không sánh được Phương Quý kiếm đạo, nhưng ở trước mắt dưới cục diện,

rồi lại so kiếm đạo càng hữu dụng, ở Phương Quý dẫn đường phía dưới, phía trước đã xuất hiện một mảnh thảo nhiên đường lớn, lại không có yêu tước chặn đường.

Cái khác chúng đồng đội vội vàng đi theo Phương Quý sau lưng, đáy mắt ý giạt mình không cách nào che giấu, bọn họ đã nhìn ra, Phương Quý triển khai kỳ thực chính là một đạo cấp thấp pháp thuật Hỏa điều thuật, bọn họ rất nhiều người từ lúc Ô Sơn cốc lúc liền đã học được, nhưng bọn họ triển khai Hỏa điều thuật, dù là chống được cực hạn, cũng bất quá là vài thước to nhỏ, Phương Quý lại so với bọn họ lớn gấp mười lần còn nhiều?

Đặc biệt là Hứa Nguyệt Nhi, vừa nãy đã có sợ hãi thất thố, bây giờ lại bị Phương Quý giải vây, đi theo sau lưng hấn xông về phía trước thì trong đầu lại nghĩ đến lúc trước Thập Lý vấn đạo thì Phương Quý cùng ở chính mình sau lưng xông qua đàn ong chuyện, bây giờ cũng như là chuyện xưa tái diễn, chỉ là hai người thân phận lại điều quay lại, nhìn phía trước Phương Quý bóng lưng, trong lòng nhất thời phức tạp không ngớt.

Mặc dù là Nhan Chi Thanh, vào lúc này cũng trong lòng không khỏi thay đổi sắc mặt.

"Phương Quý sư đệ, so với ta nghĩ tới mạnh hơn. . ."

Cái này một đường đi tới, đặc biệt là hậu kỳ nàng đem rất nhiều chuyện quyền quyết định giao cho Phương Quý sau khi, cũng vẫn đang quan sát hấn trăm yêu trừ ma, đã sớm phát hiện thực lực của hấn so với cùng cảnh giới đệ tử cao hơn không biết bao nhiêu, nhưng cho tới hôm nay, mới ý thức tới Phương Quý e sợ so với mình suy đoán mạnh hơn, chỉ là đến tột cùng cường đến trình độ nào, nàng trong khoảng thời gian ngắn lại còn không dễ đoán trắc. . .

Hoặc nói, không dám suy đoán!

Điều động Hỏa điều ở trước mở đường, rất nhanh liền vọt qua này một đám yêu tước đại trận, chúng đệ tử tất cả đều vội vã chạy về phía trước, nhưng sau lưng những kia yêu tước hầy còn không sợ, còn ở phía sau truy đuổi không ngớt, chỉ là chúng nó tốc độ lại so Phương Quý muốn kém xa lắm.

"Tuy rằng tiên môn thúc giục quá gấp, nhưng những con này ma yêu tựa hồ cũng không thể nào đáng sợ. . ."

Phương Quý một đường tiến lên, trăm ma mở đường, trong lòng nhanh nhẹn hơn, bây giờ khắp núi yêu ma cùng xuất hiện, bọn họ cái này một đường có thể nói là giết tới, hấn đúng là qua đủ ần, bất kể là pháp thuật vẫn là kiếm đạo, đều phát huy ra thực lực kinh người, trước người chặn đường ma yêu tuy nhiều, nhưng lại nơi nào có hấn đấu quá một hiệp, kiếm quang pháp thuật lướt qua, con đường phía trước liền đã là một mảnh rộng rãi. . .

Này cũng làm cho Phương Quý phát hiện, cái này Ma sơn bên trong ma yêu, không hấn liền thật sự có đáng sợ như vậy.

Tiên môn nói vậy cũng chỉ là lo lắng đệ tử bình thường bị thương quá nhiều, lúc này mới khẩn cấp đem bọn họ triệu trở lại.

"Đáng tiếc bên trong vùng thung lũng kia linh quả a. . ."

Phương Quý trong lòng không khỏi âm thầm đau lòng lên, cảm giác mình đồ vật làm mất.

"Phương Quý sư đệ, mau nhìn phía nam. . ."

Bên tai bỗng nhiên vang lên Nhan sư tử tiếng kinh hô, đã thấy Nhan sư tử cũng là một mặt lo lắng, liền bản thân nàng đều không có ý thức được vì sao chính mình phát hiện cái vấn đề sau, trước tiên chính là gọi ra tên Phương Quý, mà nàng ánh mắt sở hướng chỗ, đang có một đám lớn vô biên

vô hạn bóng tối hồng triều rất xa cuốn tới, như là một cái cực lớn màu đen Yêu mãng, trên không trung gãy chuyển.

Cái kia rõ ràng là một đám lít nha lít nhít ma yêu, bên trong có mắt sinh lửa đen quạ đen, cũng có lấy kỳ làm cánh quái ngư, càng có sinh ra cánh thịt tích dịch, bình thường đụng vào nhau liền muốn chém giết cái một mắt một còn đám ma yêu, bây giờ lại đều hội tụ đến cùng một chỗ, theo một đạo quái phong cuốn lên khói đen, giống như là thủy triều trào lại đây.

Cái này có thể cùng với trước đụng tới yêu tước không giống nhau, những con này ma yêu thực lực cực kỳ đáng sợ, bên trong phần lớn đều là trung giai ma yêu, càng có một ít khí tức kinh người, như là cao giai ma yêu. . .

"Xong. . ."

Thấy cảnh ấy, mặt sau áo lam tiểu mập mập đã bắt đầu hai chân chiến chiến.

Trước yêu tước chặn đường, bọn họ còn có thể mạnh mẽ giết ra đến, nhưng cái này một mảnh ma triều, thì lại làm sao có thể xung phong qua được?

"Tìm cá nhân dẫn ra chúng nó, những người khác liền có thể từ phía dưới bỏ chạy. . ."

Phương Quý nhìn đám kia ma triều, bỗng nhiên con ngươi đảo một vòng, trong lòng đã có chủ ý.

Nhan Chi Thanh hơi ngẩn người ra, liền đã rõ ràng Phương Quý ý tứ, bây giờ đám ma yêu đều nằm ở nóng cuồng trong, một khi đụng đến công tập, thì sẽ lập tức đuổi đánh tới cùng, vì lẽ đó lúc này chỉ cần có người chủ động đi công tập cái này quần ma yêu, thì sẽ lập tức dẫn tới ma yêu truy

đuổi hướng về hắn, không để ý tới cái khác, lúc này những người khác liền có thể ghìm xuống kiếm quang, sát mặt đất lao ra cái này quần ma triều. . .

"Ta đi!"

Nhan sư tử bỗng nhiên hít sâu một hơi, đè lại chính mình đàn ngọc, quay đầu hướng về Phương Quý nói: "Phương sư đệ, người dẫn bọn họ. . ."

"Đùng!"

Nàng lời còn chưa nói hết, cả người liền bỗng nhiên cứng, thân hình đầu gối cũng tựa như ngã chổng vó.

Hiển nhiên nàng muốn từ phi kiếm bên trên té xuống, sau lưng trong tay còn mang theo đá đen kiếm Phương Quý đã đem nàng chặt ngang ôm lên, đẩy hướng về phía sau lưng Nhạc Lăng, cười ha ha, nói: "Cái này đàn bà dài dòng méo mó, bực này chuyện tốt, cái nào đến phiên nàng?"

Vừa nói chuyện, đã độn kiếm hướng về ma triều phóng đi, tiếng nói xa xa truyền đến: "Các người nhanh từ phía dưới đi!"

"Phương Quý sư đệ. . ."

Sau lưng mọi người đều là kinh hãi, dồn dập kêu to, tình cảnh này quá mức đột ngột, không ai từng nghĩ tới.

Đợi đến bọn họ khi phản ứng lại, Phương Quý đã vọt vào ma triều trong đại sát đồ sát, kiếm đạo phân lên, không biết chém xuống bao nhiêu ma yêu, Hứa Nguyệt Nhi rõ ràng tâm ý của hắn, lập tức kêu lớn lên: "Ta theo người đi!" tiếng nói đã dẫn theo khóc nức nở, may mắn được bị bên cạnh Trương Kinh một cái kéo lầy, mạnh mẽ lôi kéo nàng đè thấp kiếm quang, hướng về mặt đất bay xuống đi qua, đây mặt đều là nước mắt.

"Cái này gọi Phương Quý. . ."

Không nói sớm đã bị Phương Quý đã cứu một lần Trương Kinh mấy người làm sao , liền ngay cả lần này đi ra mới nhận thức Phương Quý Đan sư Nhạc Lăng, đều trong lòng nổi lên một loại khác ý vị, trong miệng tự lẩm bẩm: "Nguyên lai truyền thuyết trong hiệp nghĩa chí sĩ, thật sự tồn tại sao?"

Cúi đầu liếc mắt nhìn Nhan sư tử, lại nghĩ: "Nguyên lai Nhan sư tử đầu mặt sau sung cục là như thế đến. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 86: Thanh Khê Cốc Đệ Tử

"Các đệ tử, tốc nhập pháp thuyền, kiểm kê nhân số. . ."

Hồng quang tỏa ra nơi, Thái Bạch tông pháp thuyền đột phá tầng mây dày đặc hạ xuống, thuyền trong mấy vị chấp sự lộ tiếng hét lớn, để từ mỗi cái phương hướng chạy tới đệ tử tiến vào có trận pháp bảo vệ pháp thuyền, đồng thời lấy tốc độ nhanh nhất thanh tra tất cả ở cái này tràng đại nạn đến thời khắc lạc mất hoặc là chết đệ tử nhân số, trong sân nhất thời hò hét loạn lên, khắp mọi nơi đều là tà phong gào thét.

"Bẩm chấp sự, đội mười một lạc mất Mạc sư đệ, Quỳnh sư muội. . ."

"đội mười bảy lạc mất Triệu sư huynh. . ."

"đội ba chỉ trở về ba người chúng ta. . ."

Nhiều tiếng hoảng loạn bẩm báo bên trong, chen lẫn chấp sự tiếng rống giận dữ: "Báo lên phương vị!"

Rất nhanh, theo chư đội đệ tử trở về, liền đã có một tám lít nha lít nhít tụ tập các đội lạc mất nhân số danh sách giao cho chấp sự trên tay, cái kia chấp sự nhìn thấy những tên này cùng với cụ thể phương vị, trên trán, lại là một mảnh mồ hôi lạnh, sâu sắc hướng về bây giờ đã gió đen tập cuốn, như là địa ngục hàng lâm như thế Ma sơn liếc mắt nhìn, lẩm bẩm nói: "Ma sơn a Ma sơn. . ."

Cái nào sợ bọn họ là tu hành bên trong người, nắm giữ bình thường người không thể nào tưởng tượng được lực lượng, nhưng đang đối mặt Ma sơn hung uy lúc, cũng vẫn như cũ có loại giun để cảm giác, chỉ là một tia tà tức tiết lộ, liền làm cho tiên môn cái này vô số đệ tử hãm thân hung hiểm, sinh tử không biết!

Chỉ là. . .

. . . Chấp sự hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hướng về phía phía tây!

Bây giờ phía tây trong tầng mây, bỗng nhiên có một tiếng kèn lệnh vang lên, vượt qua cái này Ma sơn gió đen gào thét!

Chấp sự trên mặt lộ ra một vết nụ cười: "Tiên môn tồn tại, chính là khắc chế Ma sơn!"

. . .

. . .

"Đó là. . ."

Đã leo lên pháp thuyền chúng đệ tử, hãy còn chìm đắm ở Ma sơn dị biến, ma yêu hoành hành khủng bố trong, dù là tiến vào đại diện cho an toàn pháp thuyền, trong lòng vẫn là lòng vẫn còn sợ hãi, nhưng cũng liền vào lúc này, bọn họ cũng nghe được cái kia tiếng kèn lệnh!

Kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy phía tây có ba chiếc cực lớn màu đen pháp thuyền xa xa bay tới, chìm vào trong tầng mây.

Hai chiếc pháp thuyền phân biệt hướng về hai bên phải trái mà đi, ở chính giữa một chiếc pháp thuyền, lại đi tới cái phương hướng này.

Pháp thuyền còn chưa hạ xuống, liền thấy pháp thuyền bên trên, chợt có đạo đạo kiếm quang bay ra, lập tức tựa như tia chớp rơi đi xuống, phi kiếm bên trên, đều là thân mặc áo bào trắng, khí cơ kinh người người tuổi trẻ, thoát nhìn tuổi tác cũng đều không lớn lắm, có chút thậm chí có vẻ so với bọn họ còn nhỏ, nhưng này một thân cuộn cuộn khí cơ cùng trên mặt ngạo nghệ biểu hiện, lại làm cho những thứ này Hồng Diệp cốc đệ tử, đều sinh ra một loại ý kính ngưỡng.

"Bọn họ là. . . Thanh Khê cốc!"

"Thanh Khê cốc đệ tử cũng đều chạy tới. . ."

Tất cả Hồng Diệp cốc đệ tử đều vui mừng chào tới boong thuyền bên trên, nhìn những thứ này thiên chi kiêu tử.

Tuy rằng đều là tiên môn đệ tử, nhưng Thanh Khê cốc đệ tử lại cùng bọn họ tuyệt nhiên không giống, những người kia, là thiên tài bên trong thiên tài, bất kể là từ Hồng Diệp cốc tu hành đến Luyện Khí tám tầng, đồng thời hoàn thành mười vạn công đức lên cấp đi vào, vẫn là vừa bắt đầu liền bị tiên môn cho rằng là hiếm có nhân tài, từ nhỏ nuôi dưỡng ở Thanh Khê cốc bên trong bồi dưỡng, đều là xa không phải bọn họ có thể so với tiên môn con cưng. . .

Tốt sắt dùng ở lưỡi đao trên, vì lẽ đó Ma sơn dị động dấu hiệu lần đầu xuất hiện lúc, tiên môn cũng không có để những thứ này Thanh Khê cốc đệ tử xuống núi, mà là từ Hồng Diệp cốc trong các đệ tử điều động, những thứ này người đều ở lại trong tiên môn, có người nói là ở lấy bí pháp gia trì, tập luyện trận pháp, có phải là vì nhượng bọn họ ở Ma sơn chân chính thức tỉnh lúc sau xuất lực, nhưng bây giờ, Ma sơn dị động, bọn họ cũng sớm xuống núi.

"Thanh Khê cốc đệ tử Lý Hoàn Chân, phụng tiên môn mệnh lệnh đến cứu viện, không biết có bao nhiêu đồng môn sư đệ bị nhốt tại Ma sơn?"

Những kia Thanh Khê cốc trong các đệ tử, cầm đầu một cái có được khuôn mặt tuấn lãng, khí vũ bất phàm, đạp lên phi kiếm, trực tiếp đi tới vị kia chấp sự bên người, cao giọng mở miệng hỏi dò, chấp sự này liền cũng cả kinh, vội vàng cầm trong tay danh sách đưa tới.

Lý Hoàn Chân cúi đầu quét vài lần, sắc mặt hơi trầm xuống, hướng về phía sau hắt mấy vị đệ tử nói: "Chỉ cái này một chỗ, liền bị nhốt hơn ba mươi vị đồng môn, bọn họ không giống chúng ta, tu hành tiên môn bí pháp, có thể ứng phó Ma sơn tà khí, nhiều bị nhốt một hồi, sinh tử hung hiểm thì sẽ lớn hơn một phần, chỉ có chúng ta xông vào hỗn loạn Ma sơn đem bọn họ cứu ra mới được, từ phương vị nhìn lên, ở phương bắc bị nhốt đồng môn số lượng nhiều nhất, phía nam kém hơn, phía đông ít nhất, vậy chúng ta liền trước tiên chạy đi phương bắc, có thể nhiều cứu đến một cái, liền cứu một cái!"

Sau lưng hắt, chúng Thanh Khê cốc đệ tử cùng kêu lên đáp ứng, không hề ý sợ hãi.

Chỉ là nhìn bọn họ bực này khí độ, liền rõ ràng cùng những đệ tử khác không giống, Hồng Diệp cốc đệ tử, không khỏi lòng sinh ý sùng kính.

"Nhanh. . . Nhanh đi cứu giúp Phương Quý sư đệ. . ."

Cũng ở cái này chút Thanh Khê cốc đệ tử sắp độn kiếm mà đi thì đột nhiên pháp thuyền phía đông, lại có một đội đệ tử lão đảo mà đến, một người cầm đầu, liền giết đầy người máu tươi, lại chính là Hồng Diệp cốc Nhan Chi Thanh, ở sau lưng nàng, còn theo bảy, tám vị đồng môn, ở cái này các loại Ma sơn dị biến phía dưới, trốn về như vậy chi muộn, nhân số lại còn tề chỉnh như vậy, cũng là phi thường hiếm thấy.

Chỉ bất quá, các nàng cái này đoàn người, trên mặt vẻ mặt, lại đều hiện ra đến mức dị thường lo lắng, mặt sau còn theo một cái oa oa khóc lớn, chính là khí độ có vẻ rất là trầm ổn Nhan Chi Thanh, cũng là một mặt hoảng loạn vẻ, nhào tới pháp thuyền phụ cận, không đợi đứng vững, liền hướng về chấp sự gấp gấp nói: "Phương Quý sư đệ vì che chở chúng ta đào mạng, bị nhốt ở ma triều trong, nhanh. . . Nhanh cứu hẩn!"

"Phương Quý? Phía sau núi cái kia tên tiêu quỷ đầu Phương Quý?"

Vị kia chấp sự rõ ràng cũng là nghe qua Phương Quý tên, nghe vậy không khỏi kinh hãi.

Nhưng hẩn nhưng không có lên tiếng, mà là lập tức đảo mắt nhìn về phía Thanh Khê cốc đệ tử.

Pháp thuyền chu vi, cũng có nghe được tin tức này, lập tức không biết có bao nhiêu ánh mắt đều hướng về bọn họ nhìn tới.

"Hẩn bị nhốt ở phía đông?"

Cái kia Thanh Khê cốc đệ tử Lý Hoàn Chân hơi nhíu mày.

Sau lưng hẩn, một cái trẻ tuổi đệ tử nở nụ cười một tiếng, nói: "Không cần sốt ruột, gặp phải ma triều, coi như là chúng ta nghĩ muốn thoát thân cũng sẽ trải qua một phen phiền phức, huống chi là Hồng Diệp cốc đệ tử, chúng ta chính là chạy tới, cũng cứu không được người!"

Lý Hoàn Chân nghe vậy, gật gật đầu, nói: "Trước tiên đi phương bắc đi!"

Nói liền cùng chúng đồng môn đạp kiếm mà lên, nhưng không lại nhìn thêm Nhan Chi Thanh một chút.

Nhan Chi Thanh nhất thời sốt sắng, một đầu nhào lên trên đất, vội la lên: "Cầu các người, nhanh đi cứu Phương Quý sư đệ a. . ."

Lý Hoàn Chân nhú nhú mày, nói: "Không cần thiết!"

Nói liền muốn đi, nhưng cũng đang lúc này, sau lưng bọn họ, nhưng có một cái cuối cùng từ màu đen pháp thuyền bên trên xuống tới đệ tử, thân mặc áo bào xám, trên lưng cũng lấy một cái khung, không giống như là tiên môn đệ tử, cũng như là mới từ đồng ruộng bên trong đi ra nông phu, hắn không nói một lời, lại là vài bước vọt tới Nhan Chi Thanh trước, thấp giọng nói: "Phương Quý sư đệ bị nhốt ở nơi nào?"

"A Khô. . ."

Nhan Chi Thanh ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt đó, lại là hơi ngần người ra, có chút thất thần.

A Khô khẽ quát: "Mau nói cho ta biết!"

Lý Hoàn Chân thấy được tình cảnh này, đã là nhú chặt lông mày, bỗng nhiên quát lạnh: "A Khô, lần này tiên môn là do bởi vì chỉ có thể phái ra chúng ta những người này đến, mới lại đưa người triệu gọi về, người tuy đã không phải Thanh Khê cốc đệ tử, nhưng lần này lại là theo chúng ta đi ra, tiên môn pháp lệnh giảng rõ ràng, người cần y ta lời nói làm việc, không thể gặp trở ngại!"

A Khô lạnh lùng ngẩng đầu, liếc mắt nhìn hắn, nói: "Phương Quý là sư đệ ta, ta muốn đi cứu hắn!"

Lý Hoàn Chân giận dữ: "Ở cái này thời điểm, người nghĩ trái lệnh?"

A Khô bỗng nhiên thay đổi sắc dung, lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái: "Người muốn cùng ta so chiêu?"

Lý Hoàn Chân nhất thời một hơi dẫu ở trong bụng, một lát không hề trả lời.

Pháp thuyền chu vi, chúng Hồng Diệp cốc đệ tử đều đã là khắp nơi kinh ngạc.

A Khô ở tiên môn người bên trong duyên khá rộng rãi, biết hẳn người rất nhiều, cũng có một chút người biết A Khô từng ở Thanh Khê cốc trải qua một quãng thời gian, sau đó lại lui về Hồng Diệp cốc, lại sau đó thậm chí đi tới Ô Sơn cốc, trải qua phong phú, thiên lại vô cùng không đáng chú ý.

Ở trong mắt mọi người, hẳn chỉ là một cái xung tên người hiền lành, cho tới tiên môn trưởng lão, bên trong đến tiên môn chấp sự hoặc là Đan Hương cốc sư tử đám người, có việc đều thích gọi hẳn đi hỗ trợ, hẳn cũng chưa bao giờ từ chối, chính là một cái không có người nóng tính.

Ai có thể nghĩ tới, cái này không người nóng tính bây giờ lại thái độ khác thường, dám cùng Thanh Khê cốc đệ tử hò hét?

Càng khiến người kinh ngạc chính là, Lý Hoàn Chân nín một lát, lại không hề trả lời, chỉ là lạnh lùng nhìn A Khô một chút, đột nhiên dương tay một chiêu, liền cùng mặt sau những kia Thanh Khê cốc đệ tử cùng nhau đập lên kiếm quang, biến mất ở phương bắc mãnh liệt đen trong gió.

Mà A Khô nhưng là quay đầu lại, nhìn Nhan Chi Thanh một chút.

Nhan Chi Thanh mới vừa thức tỉnh không lâu, lại biết được Phương Quý lại một người dẫn đi tới ma triều, tâm thần đại loạn, đầu óc hãy còn không tốt lắm sử dụng, bên cạnh Hứa Nguyệt Nhi đã vội vã kêu lớn lên: "Tiểu bại hoại ở phía đông, không sai biệt lắm hơn hai mươi dặm chỗ. . ."

A Khô lạnh lùng gật gật đầu, liền giơ lên tể lên phi kiếm, bước lên đi lên, kiếm quang vội vã vọt tới trước.

"Oành. . ."

Hắn bỗng nhiên đánh vào một cây đại thụ bên trên, đem đại thụ đung gãy.

A Khô từ trên mặt đất bò lên, có chút tức giận, đơn giản không còn đập kiếm, bước nhanh chân liền hướng về phía đông vọt tới.

Tốc độ lại so với phi kiếm còn nhanh hơn, đã như một đạo cuồng phong, quét lên một đạo bụi mù. . .

. . .

. . .

"Ha ha, rốt cục thoát khỏi bọn họ, bên trong thung lũng kia linh quả đều là ta rồi. . ."

Cũng ngay vào lúc này, Ma sơn nơi sâu xa, Phương Quý từ một đồng ma yêu đồng xác phía dưới bò đi ra, tuy rằng đây người là máu, nhưng nhìn chu vi, lại là hung phấn dị thường, giữa không trung bên trong khuấy động cuồng phong, khắp mọi nơi đều có ma yêu gào thét, hắn lại trầm thấp hoan hô một tiếng, nhanh chóng bước lên phi kiếm, như một vệt ánh sáng màu máu, trực tiếp hướng về phương bắc nhào tới.

Người ở kiếm trên, đặc ý ngâm nga tiểu khúc.

"Lão gia ta nha gọi Phương Quý, lớn lên để nhìn lại thông tuệ, phát đại tài về tiên môn nha, đẹp để sư tử ta tùy tiện. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 87: Hành Hiệp Trọng Nghĩa Đứng Lúc

Từ lúc vừa nãy thoát thân lúc, Phương Quý liền đã nhớ phương hướng, điều khiển kiếm quang thẳng hướng thung lũng kia bay đi.

Ma sơn trong đã là hỗn loạn tung bừng, khắp nơi ma yêu hoành hành, từng mảnh từng mảnh ma triều lẫn lộn, nhưng Phương Quý một thân bản lãnh, nhưng cũng không sợ hãi, vừa nãy đều có thể dẫn theo Nhan Chi Thanh mấy người đào tẩu, bây giờ chính mình một thân một mình càng thuận tiện, ý vào chính mình phi kiếm linh động, có thể trốn thì lại trốn, có thể tránh thì lại tránh, rất xa đem ma yêu bỏ lại đằng sau, kiếm quang như quỷ ảnh, trái nhiễu phải lật, khoáng khắc mấy chục dặm.

Rất nhanh, hắc liền đã tới đến vùng thung lũng kia bên cạnh, rất sớm nhảy xuống phi kiếm, một đường sò lên, bây giờ Ma sơn dị động, ma yêu đều đang nhanh chóng sinh trưởng, cũng không biết bên trong sơn cốc ma yêu làm sao, nhưng cũng không dám đã kinh động chúng nó.

"Trong thung lũng ma yêu nhiều như thế, ta sợ cũng giết bất tận chúng nó, chỉ có thể nhìn đứng chỗ trống, đi vào đoạt linh quả liền chạy!"

Trong lòng cân nhắc, hắc đã tìm đến ven rìa sơn cốc, ló đầu nhìn lại.

Đã thấy bên trong thung lũng này, quả là một mảnh ma khí um tùm, ma yêu số lượng so với trước càng nhiều.

Lúc này Ma sơn bên trong, không biết có bao nhiêu cấp thấp ma quái dựa vào tà khí trưởng thành lên thành trung giai ma yêu, cũng không có

thiếu trung giai ma yêu dựa vào tà khí đột phá đến cao giai ma yêu, cũng may cao giai ma yêu đột phá liền cực điểm khó, bởi vậy trong thung lũng đúng là chưa từng xuất hiện sánh vai giai ma yêu nhân vật càng khủng bố hơn, Phương Quý tính toán tốc độ của chính mình cùng thực lực, đúng là cảm thấy năm không nhỏ. . .

Chỉ là, mới vừa mới nhìn đúng con đường, chuẩn bị lao ra thì Phương Quý bỗng nhiên ngẩn ra.

Ngẩng đầu nhìn lại, thành linh nhìn thấy thung lũng một đầu khác, có một cái bóng liền vọt vào, cái kia một cái bóng tốc độ cực nhanh, nhưng Phương Quý vẫn là nhìn ra, có được khuôn mặt đôn hậu, nhưng cũng một mặt ý lạnh, lại là cái kia vẫn đạo đứng đầu Triệu Thái Hợp!

"Kẻ này làm sao cũng tới?"

Phương Quý lập tức phục đi xuống, ngơ ngác nhìn.

Chỉ thấy Triệu Thái Hợp vọt vào bên trong thung lũng, dưới chân phi kiếm dị thường linh hoạt, khoảng khắc trong lúc đó, liền đã vòng qua mấy chục con cao giai ma yêu, vọt tới ở giữa thung lũng, bất quá cũng tại lúc này, chu vi ma yêu đã bị kinh động, nhất thời gào thét liên thanh, không biết có bao nhiêu nổi điên lên, thẳng hướng Triệu Thái Hợp vọt tới, ở cái này các loại số lượng phía dưới, lại nghĩ hoàn toàn tránh thoát đã không thể.

"Bạch!"

Cũng liền vào lúc này, Triệu Thái Hợp trong tay bỗng nhiên nhiều một thanh Tử Bối lam đao, cuộn cuộn hắc khí bên trong, lập loè yêu dị hồng quang, phân tiếng quát khê bên trong, hắc ánh đao đầy ngang đi ra ngoài, lập tức liền đem ngăn ở hắc trước người hai con trung giai ma yêu chém thành hai nửa, thân hình liền từ ma yêu phá nát thi thể trong chốc tới, nhiễm

đến một thân máu tươi, phi kiếm hãy còn chưa dừng lại, hướng về phía trước gấp lược.

Trên đường đi, hấn nổi điên lên, ánh đao bất tận, chém liên tục mười mấy con chặn đường trung giai ma yêu, tốc độ lại không có trì hoãn, càng không có rơi vào ma yêu trong vòng vây, thẳng tắp xông hướng cái này sâu trong thung lũng, cái kia sinh trưởng Thanh La cây ăn quả Linh trì.

"Hồng. . ."

Nhưng càng tới gần Linh trì, ma yêu thực lực càng mạnh, vào lúc này, đã có ba con cao giai ma yêu thẳng hướng Triệu Thái Hợp vọt tới, bất kể là hung uy còn là Ma khí, đều rõ ràng mạnh hơn con khác ma yêu quá nhiều, tiếng gào thét bên trong , liền ngay cả không khí đều vẩn vẹo lên, Triệu Thái Hợp thân hình cùng bọn họ so sánh có vẻ vô cùng nhỏ bé, mắt thấy liền muốn bị cái này ba con cao giai ma yêu chen ở chính giữa.

"Hoành Tảo Thiên Quân. . ."

Nhưng cũng liền vào lúc này, Triệu Thái Hợp trong miệng gầm nhẹ, gọi ra một cái cực kỳ tên bình thường, phảng phất là ở dựa vào âm thanh này cho mình tăng cường thanh thế, thân hình mãnh đến xoay tròn lên, chớp mắt liền vòng qua bên trái hai con ma yêu, đi tới phía bên phải nhất ma yêu trước người, trong tay tử đao tỏa ra tia sáng yêu dị, mạnh mẽ hướng về con kia ma yêu đỉnh đầu đánh xuống.

"Bá. . ."

Ma yêu đều bị Ma sơn tà khí luyện ra một thân cứng rắn thể xác, chính là trung giai ma yêu, đều có phi kiếm khó thương năng lực, mà cái này cao giai ma yêu, càng là cực kỳ cứng rắn, xương sọ nếu là dẫn theo trở lại, đều có thể dùng để chế tạo trung giai tám khiên pháp khí, nhưng Triệu Thái Hợp

cái này một đao, lại là ngưng tụ sức mạnh toàn thân, một đao chém xuống, con kia ma yêu kêu rên một tiếng, đầu đều bị cắt thành hai nửa. . .

"Có chút bản lĩnh. . ."

Phương Quý ở bên ngoài thung lũng xem con mắt toả sáng, không nhịn được khen: "Nhanh đuôi tới ta!"

Triệu Thái Hợp chém giết phía bên phải cao giai ma yêu sau khi, liền đã vọt tới Linh trì trước, bảo vệ Linh trì ba con Sơn quý, lập tức không hề có một tiếng động gào thét hướng về hấn vọt tới, ở trên người bọn họ, tựa hồ có khí tức quái dị, cách bọn họ càng gần, liền càng dễ dàng sinh ra một loại khó có thể hình dung ý sợ hãi, đôi lấy đao tâm không kiên định, thậm chí có thể trực tiếp liền mất đi ý thức.

Nhưng là Triệu Thái Hợp lại như là đã sớm chuẩn bị, đưa tay vỗ một cái eo nang, liền đã có mấy đạo linh phù bay lên, thành hình chữ phẩm bay đến hấn trên đỉnh đầu, cái này linh phù lập loè hào quang màu đỏ, lại là bảo vệ đao tâm của hấn, vội vã từ ba con Sơn quý ở giữa vọt tới, bàn tay lớn mở ra, bỗng nhiên chụp vào cái kia linh trì trong Thanh La cây ăn quả, đem phía trên trái cây tuốt xuống, xoay người liền trốn.

"Vẫn là so với ta suýt chút nữa. . ."

Phương Quý trầm tư một chút: "Tại sao không trực tiếp rút cây đây?"

Hiển nhiên Triệu Thái Hợp bực này dũng mãnh tron trượt, trốn ra khỏi sơn cốc không khó, Phương Quý liền cũng nhìn đúng phương hướng, hướng về một bên khác sờ lên, nếu đến rồi, vậy thì không thể tay không mà về, Triệu Thái Hợp thay mình cướp ra những thứ này linh quả, vậy mình đương nhiên. . .

Vừa sờ lên thì Phương Quý vừa kéo xuống một mảnh góc áo, che lên mặt, quỳ quỳ sùng sùng chúi Triệu Thái Hợp.

Chỉ thấy Triệu Thái Hợp hướng ra khỏi sơn cốc sau khi, vội vã về phía trước bỏ chạy, linh tức tựa hồ cũng có chút không đủ, nhìn dáng dấp vừa nẩy hấn hướng vào thung lũng trận chiến này, tuy rằng rất nhanh, nhưng cũng tiêu hao hấn lượng lớn linh tức, ở bỏ qua rồi sau lưng từ trong thung lũng đuổi tới ma yêu sau khi, tốc độ của hấn đã chậm lại, tìm được một chỗ nơi yên tĩnh, liền nhảy xuống phi kiếm, nuốt mấy viên linh đan.

Phương Quý thấy thế, liền giơ lên trong tay đá đen kiếm, chuẩn bị gõ hấn một ám côn!

"Ha ha, tuổi còn trẻ liền muốn độc chiếm Thanh La quả, dã tâm cũng lớn quá rồi đó?"

Không ngờ Phương Quý còn chưa kịp xông lên, không trung bỗng nhiên vang lên vài tiếng cười gằn, bỗng nhiên liền nhìn thấy ba, bốn mấy cái bóng gập từ trên trời hạ xuống, đều điều khiển phi kiếm, che mặt, đột ngột đến cực điểm hướng về Triệu Thái Hợp ra tay, người còn không xuất hiện thì bên trái một người liền đã té lên một cái màu vàng lờng, thẳng tắp hướng về Triệu Thái Hợp chụp rơi xuống, sau đó ba người khác cùng nhau đuổi theo!

"Lại bị cướp trước tiên?"

Phương Quý ngẩn ngơ, ngượng ngùng thả xuống phi kiếm.

"Người phương nào cướp ta công đức?"

Triệu Thái Hợp cũng là kinh hãi, thân hình lật lại, liền đã tránh thoát trên đỉnh đầu rơi xuống lờng, nhưng còn đến không kịp vươn mình mà lên, bên phải hai người, liền đều đã lấy ra pháp khí, Triệu Thái Hợp bên trái, một đạo Khổn Tiên Thăng linh xà giống như quần tới, hấn tạt sát na thời khắc,

thân hình xoay một cái, tránh thoát Khôn Tiên Thăng, lại không ngờ chân trái đã bị một cái dây xích cuốn lấy.

"Bạch!"

Thừa dịp hấn hành động bất tiện, trên đỉnh đầu, đã có một vệt bóng đen thẳng tắp đè xuống, cảm trong tay trường thương, hướng về ngực hấn đánh rơi.

"Đùng!"

Triệu Thái Hợp vội vã nhắc lên tử đao, hoành ở trước người rời ra trường thương.

Nhưng hấn mới vừa trải qua một trận chiến, linh tức còn chưa bỏ túc, khí lực không ăn thua, mà đối thủ kia lại là tu vị mạnh mẽ, đã là Luyện Khí tầng tám, mạnh hơn hấn ròn rã nhất giai, thương đao chạm vào nhau phía dưới, Triệu Thái Hợp đã bị chấn động đến mức sắc mặt trắng bệch.

Cùng lúc đó, bên cạnh hấn hai bên trái phải, mấy người khác cũng vọt tới, pháp thuật mạnh mẽ hướng về hấn phủ đầu đánh rơi.

"Cái này họ Triệu muốn số xui. . ."

Phương Quý nhìn, đại cau mày, trong lòng nhanh chóng tính toán.

Hấn cũng không biết cái kia ra tay tranh cướp Triệu Thái Hợp Thanh La quả chính là ai, nhưng rõ ràng đều là cao thủ hàng đầu, mà lại nhìn bọn họ che mặt, liền nói rõ bọn họ cũng là Thái Bạch tông đệ tử, sợ bị Triệu Thái Hợp nhận ra được, tuy rằng sau đó thật muốn tra lên, cũng có thể từ binh khí cùng trang phục phía trên tra tìm ra, nhưng tiên môn đã là như thế, che lên mặt, liền không cách nào trực tiếp bị chỉ nhận.

"Mấy người này đều là cao thủ, bọn họ đoạt Triệu Thái Hợp, ta không nhất định cướp được bọn họ a. . ."

Phương Quý trong lòng linh cơ hơi động, đột nhiên đi vòng vèo, lại hướng về thung lũng phóng đi.

"Ta mang bọn người trảo tặc đi. . ."

Không lao ra bao xa, liền nhìn thấy một mảnh loạn rầm rầm ma yêu, khắp nơi phát điên, ở giữa còn có ba con Sơn quỷ ở điều động, lại chính là những kia từ trong thung lũng đuổi tới ma yêu, chính khắp nơi tìm kiếm Triệu Thái Hợp tung tích, Phương Quý không nói hai lời, liền vọt tới đám kia ma yêu trước người, đá đen kiếm lóe qua, liền đã chém xuống một con trung giai ma yêu đầu, sau đó xoay người liền chạy.

Đám kia ma yêu chính tìm không được mục tiêu, lập tức phần nộ gào thét, hướng về Phương Quý vọt tới.

Phương Quý dẫn cái này quần ma yêu vội vã hướng về Triệu Thái Hợp chạy đi, mới vừa vòng tới cái kia mảnh trên sườn núi, liền thấy Triệu Thái Hợp đã ngất trên đất, trên người cũng phụ thương, mà bên hông eo nang đã không gặp, Phương Quý nhất thời nói thầm không được, ánh mắt nhanh quay ngược trở lại.

"Ở phía tây. . ."

Không trung tràn ngập trong hắc vụ, vẫn còn có mấy đạo nhàn nhạt cái bóng chưa từng biến mất, chính là phi kiếm xẹt qua vết tích.

Phương Quý lập tức xoay người, dẫn một đám ma yêu hướng tây một bên đuổi tới, cũng không lâu lắm, liền nghe phía trước một mảnh núi đá phía dưới, truyền đến một tiếng nhàn nhạt cười khế: "Đến bảo bối này,

chúng ta lần này Ma sơn hành trình mới cuối cùng cũng coi như không thiệt thòi. . ."

Xoẹt!

Phương Quý thân hình gấp lược, lại bỗng chuyển hướng bên trái.

Vẫn vô cùng phần nộ đuổi ở phía sau hấn ma yêu, nhất thời thu thế không được xông tới xuống.

"Không được, ma yêu tìm tới. . ."

Bây giờ núi đá phía dưới, đang có bốn người vây ở cùng nhau, trong đó một người trong tay chính cầm Triệu Thái Hợp eo nang, vừa muốn mở ra nhìn lên, liền nhìn thấy vô số ma yêu từ trên trời giáng xuống, bọn họ cũng sợ nhảy lên, vạn không nghĩ tới cái này quần ma yêu nhanh như vậy liền tìm đến nơi này, đặc biệt là cái này quần ma yêu trong, còn có ba con Sơn quý, bọn họ dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, tất cả đều chịu đến ảnh hưởng.

Cầm eo nang người , dù là thực lực mạnh mẽ, ở khắc chế Sơn quý khí tức Minh Tâm phù không cách nào đứng lúc tế lên tình huống xuống, cũng là thực lực hạ thấp lớn, trực tiếp bị một con trung giai ma yêu va bay ra ngoài, trong tay eo nang nhất thời tuột tay, bay về phía một bên.

Cái khác mấy cái người bị mặt cũng đều nhảy lên, một cái trong đó nhanh chóng cướp ở trong tay, kêu lên: "Bắt đến, chạy mau!"

"Hóa ra là Lữ Phi Nham. . ."

Phương Quý nghe cái kia tiếng nói, trong lòng nhất thời ngẩn ra, nhận ra được.

Thừa dịp cục diện hỗn loạn, hắn xách ngược đá đen kiếm, lặng lẽ hướng về ở ma yêu bên trong thoát thân Lữ Phi Nham phía sau lưng sờ soạng.

"Cướp người đồ vật có thể không được, lại đến phiên ta hành hiệp trượng nghĩa. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 88: Ma Sơn Nơi Sâu Xa

Đang nghe ra Lữ Phi Nham tiếng nói sau khi, Phương Quý cũng lập tức hiểu rõ ra, bốn người này nguyên lai đều là Hồng Diệp cốc Tiêu Long Tước mang vào Ma sơn đến cùng đội đệ tử.

Cái kia Tiêu Long Tước bản thân chính là Hồng Diệp cốc có khả năng nhất tiến vào Thanh Khê cốc người, thực lực tự nhiên mạnh mẽ, các nàng lại được gọi là mạnh nhất tiểu đội, dưới trướng đồng đội thực lực tự nhiên cũng sẽ không yếu, chỉ là Phương Quý không nghĩ tới chính là, Tiêu Long Tước dám ở lại Ma sơn cũng cũng thôi, Lữ Phi Nham lại cũng có lá gan ở Ma sơn dị biến xuất hiện lúc lưu lại, kẻ này không phải từ trước đến giờ kinh sợ lợi hại sao?

Bất quá, nếu đi vào, vậy thì tốt làm, mới thù nợ cũ cùng tính một lượt. . .

Bây giờ này một đám ma yêu vọt tới, bên trong lại có rất nhiều cao giai ma yêu, còn có ba con Sơn quý, bốn người này chính là thực lực lại mạnh, cũng không dám mạnh mẽ chống đỡ, lại thấy eo nang đã bị Lữ Phi Nham nắm lấy, lại là vội vội vàng vàng các tìm ra đường, trước tiên chạy đi lại nói, trong khoảng thời gian ngắn tình cảnh loạn rầm rầm, ai cũng không có lưu ý đến ma yêu trong đám, nhiều một đạo quý quý sùng sùng cái bóng màu đỏ. . .

"Vừa nãy đại chiến trong ta không ra bao nhiêu lực, nhưng lần này cướp được eo nang, cũng là một cái công lớn. . ."

Lữ Phi Nham cầm lấy eo nang, mắt mạng giống như trôn, sau lưng đám kia ma yêu lợi hại, nhưng may mà tốc độ không bằng tiên môn phi kiếm, bọn họ lại không có bị bao vây, chạy thoát lại là không khó, vừa trôn vừa thầm nghĩ: "Hướng về phía phần này công lao, nói không chắc Tiêu sư tử sẽ thưởng ta một viên Thanh La quả, bất kể là trở lại hiến cho tiên môn, vẫn là chính mình ăn, đều sẽ công lực đại tiến, chỗ tốt nhiều. . ."

Càng nghĩ càng là vui mừng, hấn đi ngang qua linh quật rèn luyện sau khi, lại đến sư tôn thưởng xuống phá giai chi đan, cũng đã phá Luyện Khí tầng bảy, vốn có một mình dẫn dắt một đội năng lực, chỉ là trước hấn danh tiếng đã hồng rồi, lại không có bao nhiêu đệ tử đi theo, bất đắc dĩ, chỉ có thể dẫn thân vào Tiêu Long Tước thủ hạ, hi vọng ở lần này Ma sơn hành trình bên trong có thể lập xuống đại công, lại đến tiên môn thưởng thức.

Lần này Ma sơn dị động sau khi, hấn dám theo Tiêu Long Tước lưu lại, cũng là lập công chi tâm bức thiết duyên cớ.

Chỉ là tiến vào nhập Ma sơn sau khi, cùng với vừa nãy vây chiến Triệu Thái Hợp thì hấn vẫn không có đưa đến quá mãnh liệt dùng, Tiêu Long Tước lại là cái ngạo tính người, nhìn hấn đã có chút không vừa mắt, để cho hấn cũng tâm trạng lo sợ, bây giờ cướp được eo nang, đúng là chuyện tốt một cái!

"Đội ta mượn cái này viên Thanh La quả làm tiếp đột phá, tiến vào Thanh Khê cốc, cái kia đáng ghét tiểu nhi. . ."

Trong lòng chính tốt đẹp nghĩ, sau lưng đã có một thanh màu đen thạch kiếm cao cao nhắc lên.

"Đùng!"

Lòng tràn đầy vui mừng Lữ Phi Nham mắt tối sầm lại, đầu gối giống như ngã xuống.

"Hừ hừ, hành hiệp trọng nghĩa cướp tiểu nhân cảm giác thật tốt. . ."

Phương Quý từ Lữ Phi Nham sau lưng nhảy ra ngoài, nhặt lên bên tay hấn eo nang, đầy mặt đắc ý, nhanh chóng chạy đi.

Mà vào lúc này, những phương hướng khác vội vã trốn tránh ma yêu Tiêu Long Tước mấy người, còn không biết gì cả.

Phương Quý vội vã ngự kiếm, chạy trốn một lát, lúc này mới né nơi yên lặng góc, hấp thụ Triệu Thái Hợp giáo huấn, trốn vào đến trước, còn chuyên môn khắp mọi nơi chuyên động, xem có hay không cái gì mai phục, sau đó mới yên tâm ngồi xỏm xuống, mở ra túi càn khôn vừa nhìn, bên trong bảy viên Thanh La quả đang yên đang lành nằm ở bên trong, Phương Quý nhất thời vui sướng, cầm lấy một viên nhét vào trong miệng, răng rắc chính là một nhai.

"Mùi vị ngược lại không tệ. . ."

Chỉ cảm thấy miệng đầy ngọt ngào, Phương Quý thoả mãn con mắt đều híp lại.

Đặc biệt là cái này một viên Thanh La quả rơi xuống vào trong bụng, càng là cảm thấy trong cơ thể có cuồn cuộn linh khí bay lên vọt lên, từng tia từng sợi hóa vào toàn thân, đúng là so với dùng cao giai Linh đan đều mạnh vô số, hấn tu vi vốn đến cũng đã rất khó tăng lên, nhưng bây giờ ăn cái này một viên Thanh La quả, lại là cảm giác cuồn cuộn linh khí tràn ngập phía dưới, pháp lực lại đã bắt đầu chậm chậm tăng trưởng. . .

Người bình thường đối với cái này Thanh La quả, sợ là thật không dám tùy tiện liền hướng trong miệng điền, tuy rằng trái cây kia tính chất mát mẻ,

nhưng linh khí hóa ra, cũng không phải đùa giỡn, nhưng Phương Quý tu hành Cửu Linh chính điện, cũng không phải sợ, xem là đồ ăn vật ăn cũng không có vấn đề gì!

"Mượn cái này một viên trái cây, ta mới có thể đột phá Luyện Khí tầng bảy. . ."

Người bên ngoài nghĩ muốn phá giai, liền cần Phá Giai đan, nhưng Phương Quý đã trải qua một lần Luyện Khí tầng bốn phá giai, lần đó hẳn đều không có mượn Phá Giai đan, bây giờ Luyện Khí tầng bảy ngưỡng cửa này, càng là đơn giản, đúng là cũng không cần Phá Giai đan trợ lực.

Trong lòng càng nghĩ càng là tâm mừng, Phương Quý từ trong hộc cây chui ra, nhìn nhìn bốn bề vắng lặng, giá lên phi kiếm đuổi.

Đang muốn tìm đường xuống núi, lại trong lúc vô tình nhìn thấy một người, chính là vừa nãy ở dưới sườn núi bị Tiêu Long Tước mấy người đánh bất tỉnh Triệu Thái Hợp, bây giờ hẳn còn không có tỉnh dậy, Tiêu Long Tước mấy người đứng là không có chân tâm nghĩ đòi mạng hẳn ý tứ, trước khi đi, còn đem hẳn nhét ở nham khe trong, để tránh khỏi bị ma yêu ăn đi, chỉ là vừa nãy các nàng ra tay cũng không nhẹ, Triệu Thái Hợp bây giờ vẫn không có tỉnh lại.

Phương Quý do dự một chút, đem Triệu Thái Hợp eo nang mở ra, đã thấy bên trong bảo bối thực tại không ít, nhiều nhất chính là Ma hạch, linh dược những vật này trái lại cực nhỏ, nghĩ đến kẻ này lần này ở Ma sơn trong cũng là đại sát đồ sát, chuẩn bị xây xuống công đức lớn đến.

"Có thể kiếm lời nhiều như vậy công đức, kẻ này cũng coi như rất có bản lĩnh. . ."

Phương Quý khen một tiếng, không chút khách khí đem hấn eo túi trong Ma hạch cùng linh dược toàn rót vào chính mình trong túi càn khôn, lúc này mới phi thân xông tới xuống, đá đen kiếm nhẹ nhàng vỗ vỗ gò má của hấn: "Triệu sư huynh. . . Triệu sư đệ. . . Tiểu Triệu. . . Tỉnh lại đi. . ."

"Bạch!"

Kêu đến vài tiếng, Triệu Thái Hợp mông lung mở mắt ra, bỗng nhiên phản ứng lại, nhanh chóng nhảy lên, rút đao nhìn chung quanh.

"Lão Triệu a, ngươi làm sao rồi?"

Phương Quý một mặt thành thật đem, lo lắng nói: "Vừa nãy xem ngươi ngất ở nơi này, suýt chút nữa bị ma yêu ăn. . ."

"Là ngươi?"

Triệu Thái Hợp nhận ra Phương Quý, sắc mặt đúng là khó coi mấy phần: "Ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

Phương Quý bất đắc dĩ hít một tiếng: "Ta cùng đồng đội đi tán rồi, khắp mọi nơi xông loạn, vừa vặn đụng tới ngươi. . ."

Triệu Thái Hợp cau mày, quan sát tỉ mỉ Phương Quý một phen, thấy hấn vóc người thực tại cùng vừa nãy đánh lén mình mấy người kia không giống nhau, lúc này mới chậm rãi thả xuống tay bên trong đao, nổi lòng bình phục đi xuống, trên mặt không lộ vẻ gì, trầm mặc một hồi, mới nói: "Không nghĩ tới sẽ là ngươi cứu ta, cái này cứu mạng ân tình ta nhớ rồi, sau đó ta sẽ tìm cơ hội trả lại ngươi. . ."

"Ai nha, đều là đồng môn, làm sao có khả năng thấy chết mà không cứu?"

Phương Quý khoát tay, một bộ lòng hiệp nghĩa: "Nói lời này người liền khách khí!"

Triệu Thái Hợp một mặt lạnh lùng, cũng không phản ứng gì.

Phương Quý thấy hắn không có bị chính mình cảm động, ngược lại có chút thất vọng, trong lòng khê nhúc nhích, nổi lên điềm dẫn họa đông lưu ý tứ, thừa dịp Triệu Thái Hợp không lưng, lặng lẽ đem hông của hắn nang vút tại một bên, bỗng nhiên nhấc tay chỉ hướng: "Đó là người túi càn khôn sao?"

Triệu Thái Hợp theo hắn chỉ phương hướng nhìn lại, cũng là cả kinh, lập tức đem eo nang nắm lên.

Mở ra xem , dù là hắn bực này trầm ổn lạnh lùng tính tình, lúc này trên trán cũng không khỏi gân xanh lộ: "Đám khốn kiếp này, ra tay quá tàn nhẫn, không chỉ có đoạt ta Thanh La quả, còn đem ta tất cả Ma hạch đều lấy đi. . ."

"Hóa ra là bị đánh cướp sao?"

Phương Quý một mặt đồng tình, gất một cái, nói: "Ai có thể làm ra chuyện như vậy đến?"

"Bọn họ tuy rằng che mặt, ta cũng có thể đem bọn họ nhận ra!"

Triệu Thái Hợp đem eo nang hệ trở về bên hông, một mặt lạnh lùng, lạnh giọng nói: "Tiêu Long Tước nữ nhân này, ta nhất định phải cho nàng đẹp đẽ!"

"Chà chà, thật thâm. . ."

Phương Quý hít hai tiếng, trong lòng nghĩ, nguyên lai hẳn nhận ra, cái kia cũng không cần ta đem Lữ Phi Nham nói ra.

Tâm tình thật tốt, cười nói: "Nếu đặng tới, chúng ta cùng nhau tìm đường xuống núi chứ?"

"Xuống núi?"

Triệu Thái Hợp trầm mặc lại, lại không nhìn được nhìn về phía bên hông mình rỗng tuếch eo nang, trong lòng một trận phẫn nộ.

Một phen tâm huyết bị người cướp đoạt hết sạch, bây giờ nếu là ra khỏi núi, chính mình chẳng phải là một điểm công đức cũng không có?

"Ta hiện tại vẫn chưa thể trở lại. . ."

Hắn trầm ngâm trả lời, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía phương xa Ma sơn nơi sâu xa.

"Người còn muốn lại tiếp tục lưu lại dưới chém giết ma yêu?"

Phương Quý nghe vậy, cũng không khỏi tắc lưỡi, bây giờ Ma sơn trong, đã là vạn phần hung hiểm, chính là hẳn lưu lại, cũng là vì cái kia Thanh La quả, vừa đã đắc thủ, liền nên đi ra ngoài, mà nhìn cái này Triệu Thái Hợp đáng đáp, chẳng lẽ còn muốn lưu lại tiếp tục chém giết ma yêu?

Cái này nhưng là có chút ngu xuẩn a!

Triệu Thái Hợp rõ ràng cũng có chút do dự, nhưng nhìn thấy Phương Quý sau khi, tâm tư lại là định đi xuống, bỗng nhiên thật lòng nhìn Phương Quý, nói: "Phương Quý sư đệ, kỳ thực ta lần này không phải cùng đồng môn đi tán, mà là cố ý lưu lại, chung quanh đây có một vùng thung lũng,

bên trong sinh một cây Thanh La cây ăn quả, phía trên kết ra trái cây, mỗi một viên đều là tuyệt thế kỳ trân, giá trị liên thành. . ."

"Hừm, ta trước cùng Nhan sư tử cũng nhìn thấy, chỉ là quá mức hung hiểm, Nhan sư tử không để chúng ta đi vào. . ."

Phương Quý gật đầu nói, trong lòng lại nghĩ: "Ta đến cùng vẫn là chưa tiến vào, bắt quả trái cây mùi vị không tệ. . ."

"Nhan Chi Thanh người phụ nữ kia lần trước thành Quy Lâm trừ ma sợ vỡ mật, quá cẩn thận!"

Triệu Thái Hợp lắc lắc đầu, lại bỗng nhiên mở miệng, tiếp tục nói: "Bất quá, cái này Thanh La quả mặc dù tốt, cũng không tính là gì. . ."

"Còn có càng tốt?"

Phương Quý trong lòng nhảy một cái, trừng trừng nhìn Triệu Thái Hợp.

Triệu Thái Hợp gật gật đầu, bỗng nhiên giơ tay chỉ về Ma sơn nơi sâu xa, nói: "Người lại có biết cái này Ma sơn vì sao dị động?"

Phương Quý trợn to hai mắt, không biết gì cả.

Triệu Thái Hợp trầm giọng nói: "Ma sơn dị động, yêu thú hoành hành, liền là bởi vì Ma sơn tất nhiên có một chỗ rạn nứt, tiết lộ tà khí, dẫn tới núi trong ma yêu điên cuồng, không biết hung hiểm gia tăng thật lớn, nhưng phúc họa thường đi cùng nhau, có sai lầm tất có, tà khí tiết lộ vốn là chuyện xấu, có thể tương ứng, tà khí tiết lộ chỗ, cũng tất có Ma sơn dị bảo xuất thế, như thích hợp ở trong tay, không dưới trăm vạn công đức. . ."

"Trăm vạn. . ."

Phương Quý đã kinh sợ đến mức liền miệng đều đóng không lên.

Triệu Thái Hợp chậm rãi nói: "Phương Quý sư đệ, ngươi cũng là tiên môn thiên kiêu, lúc trước hàng Anh Đề, cứu đồng môn, bản lãnh không kém. . ."

Hắn lời còn chưa nói hết, Phương Quý bỗng nhiên mở miệng, nói: "Đừng nói, ta đi!"

. . .

. . .

Cũng là ở Phương Quý cùng Triệu Thái Hợp nhìn tới mặt thì hồn bay phách lạc Lữ Phi Nham, cũng chính ôm đầu mặt sau bọc lớn cùng Tiêu Long Tước mấy người hội hợp, lo sợ tái mét mặt mày sẽ có người đánh bất tỉnh chính mình, lại đem Thanh La quả cướp đi chuyện nói một lần.

Tiêu Long Tước nhất thời giận dữ, mạnh mẽ nhìn chăm chú Lữ Phi Nham một chút, đúng là tin tưởng hắn không có nói dối, giấu xuống chính mình cái này Thanh La quả can đảm, sau đó nhú mày lên: "Ồ cái này Ma sơn dị biến lúc, còn có ai lớn mật như thế xông tới?"

"Cái kia. . . Chúng ta cái này liền rút đi sao?"

Qua một lát, mới có người chần chờ mở miệng.

"Thanh La quả không có tới tay, chúng ta liền không chắc có thể ổn đoạt người đứng đầu. . ."

Tiêu Long Tước trầm tư một lát, âm thầm làm ra quyết định, nhìn về phía Ma sơn nơi sâu xa, nói: "nơi đó còn có thứ tốt!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 89: Kỳ Cung Đệ Tử

Ma sơn vốn là hung hiểm tầng tầng, hiện nay tà khí tiết lộ, ma yêu hung hăng ngang ngược, càng là thành một phương tai nạn nơi, chúng Tiên môn đệ tử, hoàn toàn vội vã rời đi, tránh né hung hiểm, nhưng Phương Quý cùng Triệu Thái Hợp, lại là hai cái gan lớn, một cái không chịu hai tay trống trơn rời đi Ma sơn, một cái bị Triệu Thái Hợp trong miệng trăm vạn công đức hấp dẫn, lại liền như thế cầm kiếm hướng về Ma sơn nơi sâu xa chạy tới.

Bọn họ hai người, rất sớm trước cũng đã bị tiên môn đệ tử đem ra so sánh, Thập Lý cốc vấn đạo thì Triệu Thái Hợp là đứng đầu, Phương Quý nhưng là mười vị trí đầu ghé chót, vẫn là hỗn đến, đương nhiên là Triệu Thái Hợp thắng rồi một bậc, nhưng lĩnh phù chiếu xuống núi lúc, Triệu Thái Hợp tuy cũng xây xuống kỳ công, lại mạnh mẽ bị Phương Quý đè ép một đầu, bây giờ ẩn nhưng chính là lần thứ ba giao phong, trong lòng đều nổi lên phân cao thấp tâm ý.

Hai ánh kiếm gấp trồn tới trước, thế như chớp giạt, xuyên rừng độn cốc, gặp hung hiểm, chính là một kiếm chém tới.

"Bạch!"

Trước mặt đánh tới một con hung ác Ma hùng, nâng lên một khối núi nhỏ cũng tựa như tảng đá hướng về bọn họ đập tới, Triệu Thái Hợp một chút thoáng nhìn, ánh mắt lạnh lùng, trực tiếp trượng đao xông lên tới, tốc độ cực nhanh, thế dường như sét đánh, Ma hùng còn chưa đem tảng đá đập

ra, hấn cũng đã đến, tử quang lóe lên trong lúc đó, đã đem này tảng đá lớn liên đới Ma hùng đều chém thành hai nửa, nổ lên huyết vụ đầy trời.

"Bình thường giống như a. . ."

Nhìn hấn cái này uy phong, Phương Quý lắc lắc đầu, một mặt thất vọng.

"Vù. . ."

Tới một mảnh hẹp cốc, đã thấy bên trong dâng lên đầy khắp núi đồi ong độc, lít nha lít nhít, đều có to bằng nắm tay, so với lúc trước Thập Lý cốc thử luyện lúc gặp phải ong độc hung mãnh đâu chỉ gấp trăm lần, Phương Quý vừa thấy liền xông lên tới, bên người một con cự lớn Hỏa điều bay lên, xoay tròn tại xung quanh người quét xuống ong độc, tự mình cũng bắt tay đập lên kiếm liền từ hẹp cốc trong hoành chọc tới, cảm giác đặc biệt tiêu sái.

"Hừ, khoe khoang!"

Hẹp cốc trên không Triệu Thái Hợp thấy, bĩu môi, đầy mặt xem thường.

Ngươi một đao, ta một kiếm, cái này hung hiểm tầng tầng Ma sơn, cũng thành hai người âm thầm phân cao thấp võ đài.

Đánh đến cuối cùng, Phương Quý ngược lại cũng phát hiện, cái này Triệu Thái Hợp thực tại không yếu, đao pháp tinh xảo, người lại dũng mãnh, hơn nữa một thân đao pháp cũng cùng hấn bình thường gặp qua cái khác Hồng Diệp cốc đệ tử không giống, lại vô cùng cao minh, so với mình cũng không kém nơi nào.

Hơn nữa hấn nhìn ra được, Triệu Thái Hợp tựa hồ còn để lại tay, có một số lực lượng không có xuất ra.

Võ Pháp thần thông tranh tài, khó có thể áp đảo đối phương, liền ở những phương diện khác nổi lên tâm tư.

"Tiểu Triệu a, người tốc độ này quá chậm, tìm tới tà khí chỗ hồng thì Ma sơn dị bảo sớm bị người cướp đoạt rồi. . ."

Phương Quý lắc đầu thở dài, phi kiếm tốc độ càng lúc càng nhanh.

Quý Linh kiếm vốn là khéo tốc độ, ở hấn cuộn cuộn không dứt linh tức phía dưới, cũng như là hóa thành một tia ánh sáng đỏ, từ chu vi tràn ngập trong khối đen lóe qua, Triệu Thái Hợp rất nhanh liền bị rơi vào mặt sau, tuy là hấn cắn một hàm răng truy đuổi, nhưng hấn phi kiếm dưới chân, lại chỉ là bình thường dùng để chạy đi tác dụng, lại còn quả thật không bằng Phương Quý chơi đùa như thế lưu, rất nhanh bị rơi xuống không còn bóng.

"Ha ha, kẻ này nên phục rồi chứ?"

Phương Quý đắc ý phi thường, tiếp tục hướng phía trước bay đi, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lại vẻ mặt đau khổ xoay chuyển trở về.

"Tốc độ người cũng nhanh, có thể là vừa nãy đi nhầm phương hướng. . ."

Triệu Thái Hợp đang bị bỏ qua địa phương, cầm trong tay một mặt sa bàn, căn cứ không trung ma khí lưu chuyển phương vị thôi diễn cái gì, nhìn thấy Phương Quý trở về, liền hừ lạnh một tiếng, thu hồi sa bàn, tiện tay chỉ một phương hướng, trước tiên ngự kiếm bay đi.

Phương Quý vô cùng không nói gì: Thiên đã quên cái này lừa, chính mình có thể thôi diễn không ra cái kia chỗ hồng nơi. . .

Như vậy vừa đi vừa nghĩ, Phương Quý dần dần cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Triệu Thái Hợp lúc nào cũng căn cứ chu vi địa thế cùng ma khí đi tới, điều chỉnh phương hướng của bọn họ, này ngược lại cũng thôi, then chốt trên dọc theo con đường này, hấn dần dần hiển lộ cái khác các loại bản lãnh, khi nào nên dừng lại, khi nào nên đi, loại nào linh dược thích hợp, nơi nào thích hợp giải lao, hấn đều vô cùng rõ ràng, đến nơi này, cũng như là trở về nhà giống như, Phương Quý chỉ có thể như cái tùy tùng cũng tựa như theo.

Phương Quý ngược lại không phải loại kia dễ dàng chịu thua người, có thể then chốt là Triệu Thái Hợp hiểu được đồ vật thực tại nhiều chút, dọc theo con đường này, đã phân biệt thấy hấn hiển lộ ra đan, khí, trận, phù các loại bản lãnh, lại đều có không cạn trình độ, thực sự không sánh bằng hấn.

"Phương Quý sư đệ, cái này Ma sơn càng đi đến, càng hung hiểm, người có thể chiếm được theo sát ta, nghe lời!"

Triệu Thái Hợp nói ra lời này lúc vẻ mặt rất bình tĩnh, nhưng sắc mặt rõ ràng so với vừa nãy tốt xem nhiều.

"A, kẻ này đuôi vênh trời cao. . ."

Phương Quý trong lòng nghĩ, chỉ là không muốn chịu thua, đột nhiên ý thức được một chuyện, trong lòng nhất thời cảm thấy quái lạ: "Cái này Triệu Thái Hợp giống như ta, cũng là từ Ô Sơn cốc lên tới Hồng Diệp cốc, lúc này mới tu hành mấy năm, làm sao có khả năng có như thế cường bản lãnh? Hơn nữa Hồng Diệp cốc đệ tử, trước đều không có đã tiến vào Ma sơn, tất cả nhìn thấy, đều là từ tiên môn điện tịch chi bên trong chiếm được, coi như hấn có thể đọc xuống toàn bộ điện tịch, cũng không nên đối với Ma sơn quen thuộc như thế mới đúng a. . . Đặc biệt là hấn thông qua ma phong phân rõ phương hướng bản lãnh. . ."

Phương Quý nhớ tới rất rõ ràng, tiên môn cho bọn họ điện tịch bên trên, cũng không có ghi chép loại này phương pháp.

Đây là một loại phi thường cao minh bản lĩnh, lại xuất hiện ở Triệu Thái Hợp như vậy giống như chính mình tiên môn mới người thân trên.

"Người bình thường làm sao có khả năng so với ta?"

Phương Quý trong lòng dần dần nghiêm nghị lên, ngò vục nhìn hướng về phía trước: "Lẽ nào Triệu Thái Hợp khác có thân phận?"

Từ nhỏ nghe Chu người mù giảng cổ sự lớn lên, Phương Quý đối với tu hành giới các loại chuyện xấu xa cũng biết không ít, theo cái này dòng suy nghĩ nghĩ một hồi đi, lại liên tưởng đến Triệu Thái Hợp trước biểu hiện kinh người, dần dần có ý nghĩ: "Lẽ nào hắn là gian tế?"

Có tâm tư này, càng xem càng như, cái này Triệu Thái Hợp bản thân cũng có quá nhiều chỗ kỳ hoặc.

Phương Quý nhất thời nổi lên lòng hiệp nghĩa: "Hắn bắt nạt ta tuổi nhỏ không thấy được, ta lại đến cầm lấy hắn kẻ hở, làm vì tiên môn trừ hại!"

Vừa nghĩ, vừa tiến lên đuổi vài bước, cùng Triệu Thái Hợp sóng vai mà đi, cân nhắc một hồi, mở miệng nói: "Lão Triệu a, không thấy được người hiểu được còn rất nhiều, không ví như lão gia ta kém bao nhiêu, đương nhiên, ngoại trừ Thập Lý cốc vấn đạo lần kia ở ngoài, người mỗi một lần đều thua ở trong tay ta, đặc biệt là lần trước, người rõ ràng nhìn thấu yêu nhân mưu kế, lập xuống đây trời đại công đây. . ."

"A. . ."

Triệu Thái Hợp cho rằng hắn là so với không qua chính mình, cố ý nắm trước lời nói đến rơi xuống mặt mũi của chính mình, trong lòng có chút xem thường, cười gằn một tiếng, nói: "Lần kia chỉ bắt quá va xảo nhìn thấu mấy cái yêu nhân mưu kế, vốn là cũng không tính là cái gì đại công, chúng

ta tiên môn đệ tử đứng thế, bằng chính là bản lãnh thật sự, trăm yêu trừ ma, đây mới là bản lãnh thật sự, bằng vận may va vào, không tính là gì!"

Phương Quý coi như không nghe thấy hẳn trong lời nói ý giấu cợt, hiểu kỳ nói: "Người đánh võ chính là cái gì mưu kế?"

Triệu Thái Hợp nhàn nhạt liếc hẳn một cái, nói: "Việc nhỏ mà thôi, đương thời ta dẫn người truy sát những kia Ma đạo yêu nhân, vốn tưởng rằng chỉ là một nhóm buôn bán Ma sơn thần kim tán tu, kết quả phát hiện, bọn họ hóa ra là Kỳ cung yêu nhân, mượn danh nghĩa buôn bán thần kim, trên thực tế là lên nhập Ma sơn, thiết kế đại trận dẫn ra Ma sơn tà khí, họa loạn một phương, liền phá bọn họ trận, đem bọn họ giết sạch sành sanh!"

"Kỳ cung?"

Phương Quý đúng là nghe được ngẩn ra, đối với danh tự này vô cùng xa lạ.

Triệu Thái Hợp trầm mặc một hồi, nói: "Người nhập tiên môn thời gian còn thiếu, lại là không biết, Kỳ cung chính là thế gian này lớn nhất yêu nhân, chúng ta Tiên đạo đệ tử, đều lấy phong ấn Ma sơn, bảo hộ nhân gian làm vì trách, hết lần này tới lần khác Kỳ cung nghịch thiên hành sự, mỗi đến một chỗ, đều nỗ lực mở ra Ma sơn phong ấn, thả ra yêu ma họa loạn nhân gian, trong giới tu hành có cái đồn đại, tam tử loạn thiên hạ, liền là bởi vì Kỳ cung đệ tử, đều bên người mang theo ba viên quân cờ, mỗi đến một chỗ, lợi dụng tam tử làm vì cờ, gặp phải vô tận chuyện phiền toái đến. . ."

Phương Quý nghe được, than thở không ngớt: "Người như vậy người đều bắt được, lợi hại a. . ."

Triệu Thái Hợp nghe xong lời này, đúng là hơi trầm mặc, như là nổi lên cảnh giác, một lát sau, mới nói: "Ta bắt xuống kỳ thực cũng không phải thật

sự Kỳ cung đệ tử, chỉ là một đám được Kỳ cung chi phối nhanh vượt mà thôi, chân chính Kỳ cung đệ tử có hay không xuất hiện ở nước Sở, cũng không ai biết, cũng không phải chúng ta có thể quản được, nhưng bây giờ chuyện, cũng thực là do bọn họ mà lên. . ."

"A, ta nhìn ngươi lại như Kỳ cung đệ tử. . ."

Phương Quý trong lòng âm thầm nghĩ, càng xem Triệu Thái Hợp càng cảm thấy bộ dạng khả nghi.

Hắn triển lộ ra bản lĩnh, nói ra lời, không một như là tâm thường tiên môn đệ tử có khả năng hiểu được.

"Ta cũng phải cẩn thận một ít, hẳn như ở cái này Ma sơn nơi sâu xa nổi lên ác ý, tất nhiên sẽ ám hại ta. . ."

Phương Quý trong lòng đặt mưu đồ , ngược lại cũng không sợ, ngẩng đầu ngẩng đầu bay tới đằng trước.

Bây giờ bọn họ một đường tiến lên, ở giữa lại đến mức điều chỉnh phương hướng, cũng đã từ từ sâu nhập Ma sơn, tuy rằng khoảng cách cái kia một đạo cao vút trong mây Ma sơn ngọn núi chính còn có chút khoảng cách, nhưng cũng đã là bình thường tiên môn đệ tử nghĩ cũng không dám nghĩ nơi sâu xa rồi, chu vi các loại hung hiểm càng tăng nhiều, cũng càng quý dị, ven đường nhìn thấy ma yêu, trên căn bản đều là cao giai, Sơn quý cũng nhiều hơn không ít.

Bất quá cũng may, bọn họ vẫn tính may mắn, không có đụng tới sánh vai giai ma yêu càng mạnh tồn tại.

"Câm tiếng. . ."

Đi ở phía trước Triệu Thái Hợp, bỗng nhiên xoay người lại cho Phương Quý làm cái thủ thế, Phương Quý lập tức lĩnh ngộ, cũng thả nhẹ âm thanh, biết đã sắp đến cái kia chỗ hồng chỗ, cũng không còn dám đạp phi kiếm, chỉ là mèo eo, chậm rãi mò tiến vào một mảnh quái lâm trong, chu vi tà khí càng nồng nặc, khói đen tràn ngập bên trong đất trời, lại sinh đầy các loại màu sắc tươi đẹp kỳ hoa dị thảo, vô cùng quý dị.

Quái phong từ trong rừng xuyên qua, phảng phất quỷ khóc thần hào.

"Sát sát. . ."

Quái lâm nơi sâu xa, bỗng nhiên mấy bóng người lao ra, đờng đờng sát khí, thẳng hướng bọn họ kéo tới.

Phương Quý cùng Triệu Thái Hợp đã sớm chuẩn bị, hồ khiến một cái ánh mắt, phân trái phải hướng về đối phương tiến lên nghênh tiếp, lạnh lùng hạ sát thủ.

"Không đúng. . ."

Hiển nhiên song phương sắp giao phong thì bỗng nhiên đồng thời nhận ra mặt của đối phương, đồng thời hét lớn, gấp thu công tập!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 90: Ba Đội Đứng Đầu

"Lại là các người?"

Song phương từng cái rơi xuống đất, đồng thời mở miệng, ngạc nhiên nghi ngờ hướng về đối phương nhìn sang.

Phương Quý cái này cả kinh cũng là không nhỏ, chỉ thấy quái lâm bên kia đến có bốn người, đều thân mặc áo bào đỏ, người cầm đầu, chính là một cái cầm trong tay trường thương cô gái, oai hùng bất phàm, thành linh chính là trước đoạt lấy Triệu Thái Hợp Thanh La quả Tiêu Long Tước, mà ở sau lưng nàng mấy người trên mặt vẻ ngạc nhiên nghi ngờ chưa định, trên người cũng ít nhiều đều có chút vết thương, một cái trong đó chính là Phương Quý đối thủ cũ, Lữ Phi Nham. . .

Vạn không nghĩ tới, lại lại ở chỗ này đụng tới nữ nhân này!

"Đáng chết, đưa ta Thanh La quả đến. . ."

Triệu Thái Hợp trước ra tay lúc, nhận rõ đối phương là đồng môn, cho nên thu rồi chiêu, nhưng chợt nhớ tới cái này tiêu cuồng nhân cướp giật chính mình Thanh La quả việc, tức giận càng thêm, một bước bước lên, phần nộ tử đao một tiếng gào thét, thẳng hướng Tiêu Long Tước chém xuống.

"Cái kia Thanh La quả. . ."

Hắn là hàm chứa phần mà phát, lại không nghĩ rằng, vẫn cứ muốn báo thù, Tiêu Long Tước cũng biết hắn nhất định là nhận ra chính mình, tâm trạng bao nhiêu cảm thấy có chút đuối lý, đặc biệt là chính mình tuy rằng đoạt Thanh La quả, lại lại bị người cướp đi, tâm trạng càng là có chút buồn bực, một thương định trụ Triệu Thái Hợp đao, trong lòng chỉ là đang nhanh chóng nghĩ, đến tột cùng là giải thích cho hắn rõ ràng, vẫn là thề thốt phủ nhận?

Nhưng cũng là ở nàng định trụ Triệu Thái Hợp trong tay tử đao thì ánh mắt hơi đổi, bỗng nhiên choáng váng.

Nàng cái kia một chút, liền đã thấy Triệu Thái Hợp trong tay túi càn khôn, bối rối một thoáng, trong nháy mắt nghĩ rõ ràng rất nhiều.

"Hắn túi càn khôn tại sao lại trở lại trên người hắn?"

"Lẽ nào trước lại đem túi càn khôn đoạt trở lại, kỳ thực chính là hắn?"

"Hắn đương thời hắn là ngất mới đúng. . ."

"Không đúng, bằng họ Triệu này bản lĩnh, có thể chỉ là ngất chốc lát, liền lại lập tức đuối theo. . ."

"Thậm chí có thể, hắn đương thời chính là giả giả bộ hôn mê, sau đó lặng lẽ theo chúng ta. . ."

". . ."

". . ."

Vốn là nàng cái này một đường liền vẫn đang nghĩ, đến tột cùng là ai có bản lĩnh cao như vậy cùng can đảm, lại dám từ trong tay mình lại đem Thanh La quả đoạt trở lại, bây giờ lại một chút nhìn thấy Triệu Thái Hợp

bên hông túi càn khôn, liền trong nháy mắt nghĩ đến rất nhiều khả năng, liền có một loại bỗng nhiên tỉnh ngộ cảm giác, mà ngay sau đó, chính là trong lòng nổi lên một cỗ khó có thể dùng lời diễn tả được phần nộ. . .

"Quả nhiên là người lại đoạt trở lại, bây giờ còn muốn lại lừa bịp ta một hồi?"

Trong tay thiết thương mãnh đến vậy một cái, đem Triệu Thái Hợp làm cho lùi lại mấy bước, đầy mặt lửa giận quát lên: "Người nghĩ hay lắm!"

"Nữ nhân này lại ở nói những gì đó?"

Triệu Thái Hợp nghe được nàng nói như thế, nhất thời nổi trận lôi đình, sao đao liền vọt lên liễu mạng.

Mà Tiêu Long Tước nhưng là hoành thương lập tức, không mảy may sợ, trực tiếp cùng hắn chiến đến một chỗ, chỉ là đối với Triệu Thái Hợp, lại là căn bản liền không tiếp, trước nàng cướp Thanh La quả thời điểm, nhưng là che mặt, bây giờ mọi người đều không có che mặt, nàng lại làm sao có khả năng ngay trước mặt Triệu Thái Hợp thừa nhận này sự kiện, để tránh khỏi sau khi về núi, Triệu Thái Hợp cáo chính mình một hình, không tốt biện giải.

Hai người này hơi động nổi lên tay đến, cái kia quả thật là không chút lưu tình, hướng về chỗ yếu của đối phương bắt chuyện.

Tiêu Long Tước mấy người bên cạnh đều đã cùng nhau tiến lên, làm tốt giúp đỡ chuẩn bị, chỉ là nhất thời do dự.

Trước bọn họ che mặt cướp đồ vật, có thể vây công, nhưng bây giờ mọi người không có che mặt, lại không tốt lấy nhiều khi ít, huống hồ bọn họ cũng không biết bây giờ Tiêu Long Tước phát hỏa là thẹn quá thành giận,

vẫn là giết người diệt khẩu, thật không dám mạo muội dính líu đến bên trong đi.

"Ai. . ."

Cũng là ở Tiêu Long Tước cùng Triệu Thái Hợp đánh nổi nóng, hiển nhiên chính là máu phun năm bước lúc, đột nhiên bên cạnh vang lên khẽ than thở một tiếng, một đạo ánh kiếm màu đen, thẳng tắp vọt vào bọn họ hai người trong lúc đó, thế đại lực trầm, ở thương đao trong lúc đó vẩy một cái, Tiêu Long Tước cùng Triệu Thái Hợp hai người khó lòng phòng bị, đồng thời bị hấn làm cho lùi về sau hai bước, ánh mắt cảnh giác hướng về người kia nhìn lại.

Giữa tràng, Phương Quý chính chậm rãi thu rồi đá đen kiếm, trên mặt mang theo phi thường ôn hòa nụ cười.

"Mọi người đều là đồng môn, có lời gì không thể thật tốt nói sao?"

Hấn hướng về hai bên chấp tay, một mặt chân thành: "Đều cho ta cái mặt mũi, trước tiên binh khí thu hồi đến!"

. . .

. . .

"Ân. . ."

Trong lúc nhất thời, hai phe vô số ánh mắt đều tập trung vào Phương Quý trên người.

Đặc biệt là Tiêu Long Tước dưới tay Lữ Phi Nham, lúc này nhìn Phương Quý đã hoàn toàn bối rối. . .

Tiêu Long Tước sư tử là cái gì loại dạng người, cái này tiểu nhi lại hướng nàng sĩ diện?

Hắn theo bản năng cảm thấy, chính mình lúc này hẳn là nói quát mắng, để Phương Quý lui ra , bất quá hẳn dù sao cũng không phải thật ngốc, lâm mở miệng thời khắc, chợt ngênh đến Phương Quý ánh mắt, trong lòng nhất thời rùng mình, quyết định trước tiên không nói, yên lặng xem biến đổi!

Mà vào lúc này, Tiêu Long Tước cùng Triệu Thái Hợp lẫn nhau liếc mắt nhìn, lại thật không có lại ra tay.

"Người chính là tiên môn bên trong được xưng Quỷ Ảnh Tử Phương Quý sư đệ chứ?"

Tiêu Long Tước trải qua chốc lát, mới chậm rãi mở miệng, nhìn về phía Phương Quý: "Ta biết ngươi, bản lãnh bất phàm, chính là mấy năm gần đây bên trong Ô Sơn cốc đi ra đứng đầu nhất nhân vật, ngươi là thật sự có bản lãnh tại người, có thể không giống một số mua danh chuộc tiếng người. . ."

Nói tới chỗ này, cố ý nhìn Triệu Thái Hợp một chút, phảng phất có ý riêng.

Phương Quý trên mặt nụ cười liền càng lộ vẻ hòa khí, cười hướng về Tiêu Long Tước chấp tay, nói: "Tiêu sư tử thật tinh mắt a, đương nhiên tiểu Triệu sư đệ cũng không sai. . ." Nói nhìn bọn họ hai phương một chút, cười nói: "Kỳ thực ta cũng không biết các ngươi song phương có mâu thuẫn gì, nhưng mọi người đều là đồng môn, lại ở Ma sơn nơi sâu xa, vẫn phải là lấy đại cục làm trọng mà, mọi người đều đến nơi này, vì chuyện gì, không nói cũng hiểu, sao không trước tiên liên thủ lấy cái kia Ma sơn chỗ hồng nơi tạo hóa, trở lại lại phân cái rõ ràng đây?"

Hắn vẫy vẫy tay, nói: "Ngược lại cái này tạo hóa công đức trăm vạn, phương nào cũng không cách nào đơn độc nuốt vào không phải?"

"Cùng hắn (nàng) liên thủ? Nằm mơ!"

Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước, gần như cùng lúc đó mở miệng, một cái đầy mặt phần nộ, một cái một mặt xem thường.

"Người xem người xem, lại động khí. . ."

Phương Quý bất đắc dĩ hít một tiếng, nói: "Hợp lại thì mới có lợi, phân thì lại hai bại, đạo lý này các người không hiểu sao? Thực ở trong lòng tức giận bất bình. . ." Chi Lữ Phi Nham một cái, nói: "Liền đem Lữ sư huynh đánh một trận xả giận tốt. . ."

Lữ Phi Nham suýt chút nữa nghẹn chết: Mắc mớ gì đến ta?

Bất quá ngoài dự đoán mọi người, Tiêu Long Tước cùng Triệu Thái Hợp nghe xong Phương Quý, lại đều không có lại mở miệng.

Lại nói trở về, có thể có lá gan chạy đến cái này Ma sơn nơi sâu xa tới lấy tạo hóa, lại có cái nào là kẻ ngu si?

Tuy rằng bọn họ hai phương trong lòng đều hận thấu lẫn nhau, nhưng vẫn đúng là không đến nhất định phải liều lĩnh cùng đối phương đánh cái chết sống trình độ, chỉ là mối hận trong lòng ý khó tiêu, bây giờ cũng đều ở nổi nóng, không biết làm sao đi xuống cái này bậc thang mà thôi!

Tiến vào Ma sơn nơi sâu xa, vốn là hung hiểm tầng tầng, càng không biết cái kia Ma sơn dị bảo nơi đản sinh, sẽ gặp phải cái gì loại hung hiểm, bọn họ tự nhiên cũng biết lúc này kéo mấy cái cường viện tầm quan trọng, Triệu Thái Hợp bực này quái gở tính tình, trước sẽ chủ động mời Phương Quý vào núi, liền là bởi vì chính mình cũng không nắm chắc, Tiêu Long

Tước càng không cần phải nói, Lữ Phi Nham mấy người căn bản nhập không được pháp nhãn của nàng.

Đúng là Phương Quý vừa nẩy một kiếm đẩy ra binh khí của nàng, lực lớn thế trầm, làm cho nàng thoáng vài phần kính trọng.

Đương nhiên, hấp dẫn nhất nàng, vẫn là Triệu Thái Hợp, tuy rằng nàng đoạt lấy Triệu Thái Hợp Thanh La quả, nhưng cũng biết cái này Triệu Thái Hợp một thân bản lãnh, tuyệt đối bất phàm, chỉ là nàng cũng biết, chính mình tuyệt đối không thể đem Triệu Thái Hợp lôi kéo tới, càng không muốn chịu thua.

"Ha ha, Phương Quý sư đệ nói có lý!"

Tiêu Long Tước liếc Triệu Thái Hợp một chút, lạnh lùng mở miệng: "Đề ta cùng người này liên thủ, tuyệt đối không thể, nhưng ta đối với Phương Quý sư đệ lại rất có vài phần bội phục, nếu đụng tới, chúng ta ngược lại không ngại liên thủ, trước tiên lấy trong vùng núi thẳm này tạo hóa. . ."

"Hừ!"

Triệu Thái Hợp hừ lạnh một tiếng, không nói một lời.

Đúng là Phương Quý cười khở một tiếng, nói: "Cùng Tiêu sư tỷ liên thủ, ta cầu cũng không được, bất quá ta trước khi tới, nhưng cũng là cùng tiểu Triệu sư đệ liên thủ, đã đến nơi này, ta làm sao có thể bỏ xuống hấn mặc kệ đây, vẫn là cùng nhau liên thủ đi!"

"Tuyệt đối không thể!"

Triệu Thái Hợp lại một lần cùng Tiêu Long Tước đồng thời mở miệng, như chặt đinh chém sắt.

"Được thôi được thôi, vậy các người liền đồng thời cùng ta liên thủ tốt. .
."

Phương Quý bất đắc dĩ lắc đầu, đưa ra một yêu cầu.

Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước nhìn nhau một chút, sắc mặt phức tạp, nhưng lại đều không có từ chối.

...

...

Một cái có chút quỷ dị liên minh tạm thời hình thành rồi, Tiêu Long Tước một nhóm bốn người ở bên trái, Triệu Thái Hợp một người ở bên phải, Phương Quý đi ở chính giữa, trái phải đều liên thủ với hắn, xem như là một nhóm người, nhưng một mực trái phải lại là như nước với lửa, tuyệt đối không thể liên thủ.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trở nên so với cảnh vật chung quanh còn muốn quỷ dị lên!

"Đi bên trái!"

Đoàn người về phía trước sờ soạng bốn, năm dặm đường, liền đã nhìn thấy một toà quái hồ, trong hồ ma yêu du đãng, rất là khủng bố, hồ trái hồ phải, mỗi cái có một cái đường nhỏ kéo dài mở ra, bọn họ muốn đi phương hướng, rõ ràng liền ở đây hồ phía sau, khói đen tràn ngập chỗ, .

Tiêu Long Tước cùng Triệu Thái Hợp hai người đều không nói một lời, từng cái quan sát, một lát sau khi, Tiêu Long Tước chỉ về một phương hướng.

Phía bên phải Triệu Thái Hợp thì lại lạnh lùng nhìn nàng một cái: "Đi bên phải càng tốt!"

Tiêu Long Tước cả giận nói: "Ngươi biết cái gì!"

Triệu Thái Hợp hừ lạnh một tiếng nói: "Lấy lão bán lão, không chắc liền có đạo lý!"

Tiêu Long Tước giận quá: "Ngươi nói ai lão?"

Hiển nhiên hai người lại muốn tranh náo lên, Phương Quý bất đắc dĩ khoát tay áo một cái: "Được rồi được rồi, đều đừng âm ỉ!"

Tiêu Long Tước cùng Triệu Thái Hợp nghe thấy hấn mở miệng, liền đều ngừng miệng, cùng nhau hướng về hấn nhìn tới.

Phương Quý tiện tay về phía bên trái một chỉ, nói: "Đi nơi này!"

Tiêu Long Tước nghe vậy, nhất thời có chút khiêu khích nhìn Triệu Thái Hợp một chút.

Triệu Thái Hợp nhưng là mặt có vẻ tức giận, nhưng cũng chỉ có thể theo, cái này Ma sơn nơi sâu xa, tựa như gặp phải hung hiểm, chính hấn một người rất khó hóa giải, cho nên lúc ban đầu mới sẽ mời Phương Quý cùng nhau đi vào, bây giờ trong lòng lại tức giận, cũng không thể thoát thân mà đi.

Cũng còn tốt chính mình trên danh nghĩa là nghe xong Phương Quý, mà không phải Tiêu Long Tước, trong lòng thoải mái rất nhiều.

trái phải ý kiến không hợp, vậy cũng chỉ có nghe Phương Quý cái này cộng đồng đồng đội.

Đuổi đến đoạn đường đường, Phương Quý lại cảm thấy cái này hai phe như là thành thủ hạ của chính mình, trong lòng thực tại đắc ý.

Vừa đi vừa nghĩ, vòng qua cái này một toà quái hồ, trước người bọn họ, đã xuất hiện một mảnh màu đen núi nhỏ, ẩn giấu ở sương mù màu đen trong, chu vi quái phong gào thét, thể lương cực kỳ, tới nơi này, Tiêu Long Tước đã không nhận được thấp tiếng nhắc nhở: "Phương Quý sư đệ cẩn thận rồi, cái kia tà khí tiết lộ chỗ, nhất định ở mặt trước đám kia núi nhỏ trong lúc đó, nơi này tà khí nồng nặc đến cực điểm, tất nhiên sẽ dẫn tới rất nhiều ma yêu chạy tới nuốt chửng, chúng ta lúc nào cũng có thể bị ma yêu nuốt lại, chỉ cần từng bước đề phòng mới được. . ."

"Hiểu được. . ."

Phương Quý gật gật đầu, đem đá đen kiếm lấy ở trong tay: "Tiêu sư muội, Triệu sư đệ, đi rồi lâu như vậy, cuối cùng cũng coi như đến địa giới, các ngươi có thể chiếm được lên tinh thần đến a, như thế hung hiểm địa phương, lại nổi lên bên trong hồng, ta liền muốn huấn các ngươi. . ."

Tiêu Long Tước cùng Triệu Thái Hợp nghe lời này, đều là giận tím mặt.

Nhưng bọn họ đối mắt nhìn nhau một chút, lại đều cắn giận nghiêng đầu, lại ngầm thừa nhận Phương Quý xưng hô.

Phương Quý tâm trạng dĩ nhiên hồi hộp, bắt đầu vẽ mặt thành thật ra lệnh: "Lữ sư huynh đến phía trước dò đường!"

Lữ Phi Nham lập tức sắc mặt trắng bệch: "Lại mắc mớ gì đến ta?"

Cầu cứu cũng tựa như nhìn Tiêu Long Tước một chút, đã thấy Tiêu Long Tước cũng không ngẩng đầu lên: "Phương Quý sư đệ lời nói người không nghe sao?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 91: Đại Hung Nại

"Ban đầu ta đắc tội kẻ này làm cái gì. . ."

"Không đúng, lần này vào núi ta rõ ràng không có đắc tội hấn a. . ."

Lữ Phi Nham trong lòng hận thấu cái này nói rõ giả công tể tư tiểu quý, từng bước một đi ở phía trước, chân đều mềm nhũn.

Bất quá cũng không biết là hấn mạng lớn vẫn là cái gì, vốn tưởng rằng lần này thâm nhập, rất nhanh thì sẽ nghênh đón từng cuộc một ác chiến, nhưng ngoài ý muốn chính là, bọn họ liên tiếp đi về phía trước ba, bốn dặm đường, lại từ đầu đến cuối không có tình cờ gặp cái gì hung hiểm tồn tại.

Khắp cả mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy nơi này tà khí đã dồi dào cực kỳ, xa so với bọn họ trước trải qua khu vực càng dày đặc, nhưng bọn họ nơi đi qua, lại là tĩnh mịch một mảnh, không những không nhìn thấy nửa con ma yêu cái bóng, thậm chí ngay cả côn trùng kêu vang thú hồng tiếng đều không có.

Bốn phương tám hướng, chỉ có quái lâm thăm thăm, tà khí lạnh rung, một mảnh trống rỗng.

"Không đúng a. . ."

Trong lòng mọi người đều sinh ra một loại dị thường cảm giác quái dị.

Lại đi chốc lát sau khi, phía trước quái phong càng mãnh liệt, một vòng một vòng, vòng quanh một vùng thung lũng xoay tròn, ngẩng đầu nhìn lại, liền nhìn thấy phía trước cuộn cuộn khói đen, liền như là một vòng xoáy khổng lồ giống như, bao phủ ở một vùng thung lũng bên trên, quỷ tà khí mùi phân.

"Đó là cái gì?"

Liền ngay cả Tiêu Long Tước vào lúc này đều có chút mê man, không làm rõ được tình hình.

"Hồng rồi!"

Đúng là Triệu Thái Hợp, nhìn thấy cảnh tượng này sau khi, sắc mặt càng ngày càng khó coi, cũng không biết nhớ ra cái gì đó, đột nhiên hấn ngồi xổm người xuống, lấy đất làm bàn, thổi diễn một phen, lúc ngẩng đầu lên, trên mặt đã cực kỳ nghiêm nghị, trầm giọng nói: "Sự tình cùng chúng ta trước nghĩ tới lần này không giống với Ma sơn tà khí tiết lộ, sợ là muốn so với chúng ta trước suy đoán còn cường đại hơn. . ."

Tiêu Long Tước cùng Phương Quý đều quay đầu hướng về hấn nhìn lại.

Phương Quý nói: "Sau đó thì sao?"

Triệu Thái Hợp trầm mặc một hồi, nói: "Cái này cũng liền đại diện cho, cái này tà khí tiết lộ chỗ tài nguyên tạo hóa, bất kể là cái gì, đều sẽ so với chúng ta trước suy đoán còn tốt hơn, sợ là tốt hơn gấp ba. . . Không, tốt hơn không chỉ mười lần. . ."

Phương Quý nghe vậy con mắt đã có chút tỏa ánh sáng: "Vậy còn chờ gì?"

Triệu Thái Hợp hít một hơi thật sâu, nói: "Nhưng cũng chính là bởi vì tà khí quá thịnh, vì lẽ đó ở cái kia một mảnh loạn thạch cốc trên, hình thành rồi một cái cực lớn tà khí vòng xoáy, bên trong tràn đầy nồng nặc tà khí, bực này quỷ tà nơi, đối với ma yêu tới nói chính là một loại động thiên phúc địa, liền như là chúng ta tiên môn linh quật giống như, đối với chúng nó có trí mạng sức hấp dẫn, đối với chúng ta. . . Nhưng là đại hung nơi!"

Phương Quý hơi kinh: "Ngươi là nói bên ngoài ma yêu đều bị hấp dẫn đi vào?"

Triệu Thái Hợp lắc đầu, nói: "Nếu là bị hấp dẫn đi vào, như vậy bên ngoài cũng nhất định sẽ có một ít cấp thấp ma yêu tồn tại, thôn phệ cái này tán loạn tà khí, có thể là chúng ta chỗ đi qua, hơn mười dặm đường, nhưng không có nhìn thấy một con ma yêu, cái kia liền chỉ có thể nói rõ một vấn đề, cái này loạn thạch cốc đã hấp dẫn đến một chút kinh khủng hơn đồ vật, so với cao giai ma yêu còn kinh khủng hơn. . ."

"Chính là bởi vì những thứ đồ này đến rồi, cho nên mới đem chu vi ma yêu đều dọa chạy. . ."

Triệu Thái Hợp vào lúc này, tiếng nói đều tựa hồ có hơi khẽ run, hít sâu một hơi, nói: "Có thể là Ma sơn bên trên xuống tới!"

"Ma sơn bên trên xuống tới, so với cao giai ma yêu còn kinh khủng hơn đồ vật?"

Bất luận là Phương Quý vẫn là Tiêu Long Tước đoàn người, vào lúc này đều lấy làm kinh hãi, sắc mặt đặc biệt là quái lạ.

Ma sơn chu vi ba ngàn dặm, tà khí bàn cực nơi, đều bị trong giới tu hành nhân xưng chi làm vì Ma sơn, nhưng cái này dù sao chỉ là gọi chung, tất cả mọi người đều biết, chân chính Ma sơn, chỉ là Ma sơn sơn vực hạt nhân, cái

kia một toà liền đứng thẳng chín tầng mây trên ngọn núi, chu vi ba ngàn dặm quỹ dị, toàn đều là do sự tồn tại của nó mới xuất hiện, cũng chỉ có cái này một toà Ma sơn, mới sẽ dâng lên vô tận yêu tà. . .

Ma vực bên trong ma yêu vô số, tạo hóa vô số, nhưng chân chính nhân vật khủng bố, lại đều ở Ma sơn bên trên, chỉ là cái kia Ma sơn đáng sợ như vậy, đừng nói là Hồng Diệp cốc đệ tử, thậm chí là Thanh Khê cốc đệ tử, cũng không dám tới gần Ma sơn nửa bước, để tránh khỏi mất đi tính mạng!

Nếu suy đoán trở thành sự thật, thật là có Ma sơn bên trên ma vật bị hấp dẫn đi xuống, bọn họ thì lại làm sao có thể là đối thủ?

Trong sân mọi người nhất thời đều không dám nói chuyện, lời nói thật mà nói, bọn họ dám vào lúc này sâu nhập Ma sơn, liền không có một cái lá gan là nhỏ bé, nói là gan to bằng trời cũng không quá đáng, thế nhưng nghe được Triệu Thái Hợp lời nói sau khi, vẫn là không nhịn được trong lòng phát lạnh, coi như là một đám cao giai ma yêu, bọn họ cũng dám đoạt đồ ăn trước miệng hổ, nhưng so với cao giai ma yêu còn kinh khủng hơn đồ vật, cái kia lại sẽ là cái gì?

Ma linh?

Vẫn là Ma khô?

Cao giai ma yêu cũng đã vô cùng khủng bố, tiếp cận Nhân loại tu sĩ Luyện Khí cao giai, mà Ma linh, nhưng là cao giai ma yêu bên trên, lại tấn nhất giai, như cùng nhân loại tu sĩ Trúc Cơ giống như, độ khó rất lớn, chỉ khi nào tấn giai thành công, liền cũng hóa thành so với cao giai ma yêu nhân vật càng khủng bố hơn, bọn họ những thứ này người có thể chém giết cao giai ma yêu, nhưng gặp phải Ma linh, cũng chỉ có thể thoát thân. . .

Mà đáng sợ hơn chính là, vạn nhất bên trong bị hấp dẫn tới, là so với Ma linh đáng sợ hơn Ma khô đây?

Đây cũng là loại so với Nhân loại tu sĩ cảnh giới Kim Đan ma vật!

Vạn nhất đụng đến, bọn họ trốn cũng không thể trốn, chỉ có thể chờ đợi chết!

Nhọc nhân khổ sở đến nơi này, lại phát hiện bên trong rất có thể có bọn họ căn bản là không có cách địch nổi đại khủng bố!

Trong lúc nhất thời, Tiêu Long Tước cùng Triệu Thái Hợp đều trầm mặc lại, một hồi lâu sau, bọn họ không hẹn mà cùng nhìn về phía Phương Quý. .

Phương Quý có chút tức giận: "Lúc này xem ta làm gì?"

...

...

Đọc theo con đường này, không đều là người ở phát hiệu lệnh sao?

Tiêu Long Tước cùng Triệu Thái Hợp đều rất lễ thẳng khí hùng nhìn Phương Quý, bao quát Tiêu Long Tước dưới tay mấy người kia cũng chuyện đương nhiên.

Phương Quý cũng có chút bất đắc dĩ, quay đầu nhìn về phía Lữ Phi Nham: "Muốn không liền để Lữ sư huynh. . ."

Lời còn chưa nói hết, Lữ Phi Nham rầm một tiếng nhuyển ở trên mặt đất.

Lần này Tiêu Long Tước đúng là không có thật là để Lữ Phi Nham đi chịu chết, chết cau mày nhìn Lữ Phi Nham một chút, nói: "Hắn chính là cái vô dụng, trắng ở Hồng Diệp cốc bên trong tu hành nhiều năm như vậy, một điểm dũng cảm cũng không có, lại nghĩ những khác chủ ý đi!"

"Như vậy từ bỏ thực sự đáng tiếc. . ."

Triệu Thái Hợp hơi trầm ngâm, bỗng nhiên hướng về Phương Quý nói: "Duy nhất biện pháp, chính là trước tiên vòng quanh vùng thung lũng này lượn một vòng, nhìn có hay không tà khí vòng xoáy chỗ hồng, mượn cơ hội cảm ứng một thoáng bên trong khí cơ, nếu bên trong thật sự có Ma linh, thậm chí là so với Ma linh còn nhân vật khủng bố, cái kia chỉ cần tìm được chỗ hồng, chúng ta liền có thể ở bên ngoài cảm ứng được, phán đoán cảnh giới của hắn, thậm chí số lượng. . ."

Tiêu Long Tước cười gằn một tiếng: "A. . ."

Phương Quý gật gật đầu, nói: "Ta cảm thấy có đạo lý!"

Tiêu Long Tước nói: "Nghe Phương Quý sư đệ!"

Đoàn người thấy có chủ ý, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đặc biệt là Lữ Phi Nham, quả thực là cảm tạ mang ơn nhìn Triệu Thái Hợp một chút, chạy đi liền muốn chạy, nhưng Phương Quý mấy người, thì lại cũng đã đem phi kiếm tế lên, hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ, vội vàng nhảy lên phi kiếm.

Trước bọn họ sợ đã kinh động không biết hung hiểm, lúc này mới đi bộ, ần náu ần dẫu tung tích, nhưng bây giờ muốn dò xét thung lũng, lại chỉ có thể dùng hết toàn lực, để tránh khỏi làm lỡ quá nhiều thời gian, quan trọng hơn chính là, nếu như tìm được cái kia chỗ hồng, ở bọn họ cảm ứng được ma yêu tồn tại thì ma yêu cũng sẽ cảm ứng được bọn họ, đến lúc này, vậy cũng chỉ có thể mau chóng thoát thân, ngự kiếm liền dễ dàng hơn.

Mấy ánh kiếm hướng về thung lũng phía tây mà đi, chu vi cuồng phong rất nhanh liền đem dấu vết của bọn họ xóa đi.

Loạn thạch cốc trước, lần thứ hai khôi phục trước tĩnh mịch.

Chỉ là liền ngay cả Phương Quý mấy người cũng không nghĩ tới chính là, bọn họ mới vừa độn kiếm mà đi không lâu, mảnh này tĩnh mịch lần thứ hai bị đánh vỡ, phía nam có mấy đạo kiếm quang kéo tới, đứng ở phi kiếm bên trên, thân mặc áo bào trắng, khí vũ hiên ngang, chính là Thanh Khê cốc đệ tử Lý Hoàn Chân, sau lưng hắn, còn theo mấy vị tuổi tác so với hắn nhỏ chút, nhưng cũng khí cơ cường hoành phi thường Thanh Khê cốc đệ tử, tổng cộng có bốn người cùng đi.

"Ài, không nghĩ đến lần này tà khí mạnh như thế!"

Lý Hoàn Chân đến khu này thung lũng trước, thu lại kiếm quang, ngưng thần đánh giá bốn phía, khẽ nhíu mày.

Sau lưng hắn, một cái mọc ra mặt con nít nam tử nói: "Lý sư huynh, ta xem chung quanh đây liền chỉ cấp thấp ma yêu đều không có, nghĩ là đều bị ma uy nhiếp, rất xa chạy trốn, bên trong khả năng có cái tên to xác, chúng ta muốn đi vào sao?"

"Bên trong thung lũng này, không là Ma linh, chính là Ma khôi. . ."

Lý Hoàn Chân nhíu mày, trầm giọng nói: "Như chỉ là Ma linh, chúng ta bốn cái người còn có thể có mấy phần chắc chắn, nhưng nếu là thật đưa tới từ Ma sơn bên trên xuống tới Ma khôi, bằng chúng ta bốn cái người thực lực, e sợ cái này vừa đi. . ."

"Ha ha, Thái Bạch tông tạp chủng, các người cũng nghĩ đoạt lần này tạo hóa?"

Chính đang tại Lý Hoàn Chân do dự trong lúc đó, bỗng nhiên xa xa truyền đến cười to một tiếng, tiếng cười khuấy động bốn phương sơn dã!

Lý Hoàn Chân kinh ngạc ngẩng đầu, liền nhìn thấy phía đông phía chân trời, một mảnh mây đen cuộn cuộn mà đến, chính đang tại mây trên, lại là một cái đê trần hai chân, dáng dấp dường như dã nhân cũng tựa như một người thanh niên, hấn thoát nhìn hơn hai mươi tuổi, cần cổ mang một chuỗi bạch cốt dây chuyền, một thân hung hãn khí tức, ở cái này ma khí cuộn cuộn bên trong, hấn thoát nhìn cũng so với bình thường cao giai ma yêu còn muốn như là ma vật. . .

Mà sau lưng hấn, tương tự còn có ba người, cũng là bực này trang phục, chỉ là trên người sát khí lại không bằng hấn như vậy nặng, tu vị cũng nhiều là Luyện Khí bảy, tám tầng cảnh giới, bốn người đạp lên mây đen mà đến, càng khủng bố, tựa như Trúc Cơ tu sĩ đẳng vân mà bay cũng tựa như, bắt quá chờ bọn hấn đến trước mặt, mới có thể phát hiện, dưới chân hấn đạp lên, kỳ thực là một thanh toả ra cuộn cuộn khói đen to lớn trường đao. . .

"Khuyết Nguyệt tông Hạng Quý Vương. . ."

Lý Hoàn Chân đột nhiên thấy người này, không nhận được kinh hãi, phi kiếm đột nhiên đến trong tay, tiện tay kéo một cái kiếm hoa, lớn tiếng quát lên: "Họ Hạng, đây là ta Thái Bạch tông lãnh địa, các ngươi Khuyết Nguyệt tông làm sao dám đến, mò qua giới chứ?"

Sau lưng hấn, mặt khác ba vị Thanh Khê cốc đệ tử cũng đồng dạng cầm kiếm ở tay, trận địa sẵn sàng đón quân địch, biểu hiện kính sợ.

Chẳng ai nghĩ tới, cái này một mảnh tà núi, đưa tới không chỉ là bọn hấn Thái Bạch tông đệ tử, còn có Khuyết Nguyệt tông hung nhân.

Nhưng này mây đen bên trên chân trần người tuổi trẻ, nghe vậy lại là uy nghiêm đáng sợ nở nụ cười, mắng: "Đánh rắm, nơi này là đã từng là Dã Lĩnh quật lãnh địa, Dã Lĩnh quật bị người diệt sau khi, liền trở thành nơi vô chủ, khi nào thành các người Thái Bạch tông? Họ Lý, chỉ bằng người cái kia mèò quào thủ đoạn, liền không muốn đi ra đến khoe khoang, người nếu dám vào núi đoạt bảo, gia gia ta một cái liền bóp nát đầu của người!"

Dứt lời lời này, liền cười dài một tiếng, mặc kệ không để ý, thẳng hướng loạn thạch cốc bên trong phóng đi.

Ở cái kia mây đen trên, còn có Lý Hoàn Chân không nghe được tiếng nói vang lên: "Hạng sư huynh, chúng ta không nên trước tiên ở xung quanh nhìn sao?"

Hạng Quý Vương: "Ta thao, đã quên. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 92: Chư Môn Thiên Kiêu

"Sư huynh, cái kia Khuyết Nguyệt tông hung nhân trước ở chúng ta trước đi vào. . ."

Lý Hoàn Chân sau lưng mặt con nít sột sắng lên, vội kêu lên: "Cái kia chúng ta hiện tại. . ."

Lý Hoàn Chân cũng là đầy mặt lo lắng, cắn răng nói: "Sợ điều gì sẽ gặp điều đó, không nghĩ tới đây một chút mảnh tà khí tiết ra ngoài, cũng đem Khuyết Nguyệt tông đệ tử cũng hấp dẫn lại đây, a, ta đã từng cùng cái này họ Hạng giao thủ ba hồi, hai phe đều có thắng bại, hẳn nghĩ độc chiếm cái này loạn thạch cốc bên trong tạo hóa, đó là làm ban ngày đại mộng, chư vị sư đệ, chúng ta. . ."

Một tiếng hô quát, liền muốn xông vào cốc đi, chợt nghe được xa xa một con gió tiếng chuông truyền tới.

Bây giờ cái này loạn thạch cốc chu vi, ẩn có lực gió khê kêu, nhưng này tiếng chuông gió lại có vẻ rất là yêu dị, lại ở trong tiếng gió, rõ ràng có thể nghe, như là liền thiên địa cuồng phong đều ép tới, Lý Hoàn Chân lời nói lập tức ngừng lại, bỗng nhiên quay đầu.

Sau đó bọn họ liền nhìn thấy rất xa không trung, đang có một chiếc hồng nhật con diều cưỡi gió mà đến, cái kia con diều có tới rộng mười trượng rộng rãi, ở cuồng phong bên trong chợt cao chợt thấp, linh động phi thường, chính là một loại phi thường cơ xảo pháp khí, bất quá nhất làm cho Lý Hoàn Chân mấy người tâm trầm, lại là con diều ngồi ba vị kiêu mị cô gái.

Các nàng ba người đều là một loại trang phục, sinh đến mức dị thường xinh đẹp, hai mươi trên dưới tuổi, cái cổ, mắt cá chân trên, đều buộc vào một viên một viên nho nhỏ lục lạc, theo con điều rất xa bay tới, tiếng chuông đình đương vang vọng, rất là dễ nghe.

Chỉ là Lý Hoàn Chân nhìn thấy các nàng sau khi, lại là sắc mặt rất đáng sợ!

"Ồ? Các người Thái Bạch tông còn chưa tiến vào sao?"

Cái kia con điều bên trên, ngồi ở trước nhất đầu một cô gái, thoạt nhìn ở ba cái cô gái bên trong tuổi tác nhỏ nhất, tu vị cũng thấp nhất, những khác cô gái đều đã là Luyện Khí tầng tám tu vị, nàng cũng chỉ có Luyện Khí tầng bảy, nhưng ba người bên trong, lại mơ hồ lấy nàng làm chủ.

Nàng đôi mắt đẹp quét qua, liền nhìn thấy Lý Hoàn Chân, nũng nịu nở nụ cười: "Lý sư huynh, người có thể nhìn thấy họ Hạng cường nhân?"

"Linh Lung tông Họa Thủy cũng tới. . ."

Lý Hoàn Chân không đáp, chỉ là âm thầm cắn răng.

"Hi hi, Thái Bạch bốn đại chân truyền bên trong, nếu như chỉ đến rồi một mình người, vậy này tạo hóa có thể không các người phần rồi. . ."

Cái kia con điều bên trên nữ hài chỉ là thuận miệng vừa hỏi, cũng không chờ Lý Hoàn Chân trả lời, liền cười duyên một tiếng, trực tiếp điều động con điều về phía trước lao đi, tựa hồ coi cái kia loạn thạch cốc trên không tà khí vòng xoáy như không giống như, can đảm so với họ Hạng quý vương còn lớn hơn.

"Vân sư muội, chúng ta không cần trước tiên ở xung quanh nhìn sao?"

Con điều bên trên, có một cái lớn tuổi chút nữ đệ tử nhắc nhở, nhưng này họ Vân cô gái lại cười chỉ là cười hì hì liếc Lý Hoàn Chân một chút, kiêu nói: "Nếu đến rồi, đều là muốn đi vào, trắng lượn một vòng chẳng phải là phiền phức? Lại nói, Khuyết Nguyệt tông Hạng người điên cũng sớm đã đi vào, chúng ta lại giống như Thái Bạch tông đệ tử tựa như chỗ này rề rà, vậy coi như cái gì cũng mò không được. . ."

Vừa nói chuyện, con điều chìm chìm nổi nổi, đã phá tan rồi cái kia một đạo tà khí vòng xoáy, trực tiếp vào loạn thạch cốc bên trong đi tới.

"Sư huynh, vừa nãy cái kia Linh Lung tông đệ tử thật cuồng a. . ."

Lý Hoàn Chân sau lưng mặt con nít thấy Luyện Khí tầng bảy Linh Lung tông đệ tử đều đi vào, không khỏi cắn lên răng đến.

"Ngươi biết cái gì?"

Lý Hoàn Chân sắc mặt đã trở nên cực kỳ khó coi, khẽ quát: "Đó là Linh Lung tông tử mĩ bồi dưỡng chân truyền Vân Nữ Tiêu, tương lai thần nữ một trong những người được lựa chọn, đừng xem nàng tu vị thấp, lại như thế khó chơi, then chốt là, bốn đại Tiên môn đã tới thứ hai, chúng ta. . ."

Cái kia mặt con nít cùng với những cái khác hai vị đệ tử, lập tức không biết nên nói cái gì.

Như chỉ có một cái Hạng Quý Vương, Lý Hoàn Chân tự nhiên không sợ hãi cùng hấn một tranh, nhưng đến rồi hai đại Tiên môn chân truyền tới nói . . .

"Hồng. . ."

Cái này một ý nghĩ còn không đi qua, đột nhiên lại nghe được một tiếng tiếng sư hồng truyền đến.

Lý Hoàn Chân mấy người vội vàng quay đầu nhìn lên, liền nhìn thấy cách đó không xa một mảnh khe núi mặt sau, bỗng nhiên có một con hùng sư nhảy ra ngoài.

Con kia hùng sư có được ít nhất có cao một trượng, nói là hùng sư, chẳng bằng nói là một con voi lớn, cả người lông trắng, trảo như kim trụ, mắt như u tuyền, thỉnh linh chính là một con cao giai Linh thú, ở trên lưng hấn, thì lại ngồi xếp bằng một cái sắc mặt tái nhợt, người mặc hỏa vân áo khoác trẻ tuổi nam tử, một thân khí cơ tụ tán không ngớt, cả người cũng mặt không hề cảm xúc, con mắt đen nhánh, cũng như là không có tròng trắng mắt.

Khuyết Nguyệt tông cùng Linh Lung tông đệ tử thấy Lý Hoàn Chân, tốt xấu còn có thể lên tiếng chào hỏi, hấn lại chỉ là nhàn nhạt liếc mắt một cái, như là làm như không thấy, nhẹ nhàng vỗ vỗ hùng sư cổ, liền lão đảo, thẳng hướng loạn thạch cốc bên trong đi tới.

Thiên địa vắng vẻ, chỉ có phía sau hấn hỏa vân áo khoác lay động đến ánh lửa, biến mất ở tà khí trong nước xoáy.

"Hỏa Vân tông chân truyền Lăng Hoa Giáp. . ."

Lý Hoàn Chân trong lòng hồi hộp một tiếng: "Truyền thuyết trong hấn đã là nửa bước Trúc Cơ cảnh giới. . ."

Lý Hoàn Chân sau lưng mặt con nít, ở cái kia Hỏa Vân tông chân truyền hiện thân lúc, cũng bị hấn một thân khí cơ nhiếp, không có mở miệng, chờ hấn vào cốc, mới không nhịn được lo lắng nói: "Lý sư huynh, bốn đại Tiên môn chân truyền, đã tới thứ ba, chúng ta. . ."

"Câm miệng!"

Lý Hoàn Chân vào lúc này, đã là sắc mặt trắng bệch, vừa có phần nộ, lại có khó có thể phát hiện ý kiêu ky.

Hắn trầm ngâm một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Thật không nghĩ tới, Khuyết Nguyệt tông, Linh Lung tông, Hỏa Vân lĩnh người cũng đã bị nơi này tạo hóa hấp dẫn lại đây, thiếu duy nhất một cái Tổng gia Hàn Sơn tông, hắc, nói không chắc Hàn Sơn tông người không phải không có tới, mà là đã sớm đi vào, người nhập Thanh Khê cốc thời gian cũng không ngắn, chẳng lẽ không biết chúng ta Thái Bạch tông cùng mặt khác bốn đại Tiên môn quan hệ sao?"

Mặt con nít cùng hai vị khác Thanh Khê cốc chân truyền nhất thời đều không nói lời nào.

Thái Bạch tông chính là 300 năm trước lập đạo, không sánh được mặt khác bốn đại Tiên môn truyền thừa đã lâu, song phương mặt ngoài như thể chân tay, nhưng trong âm thầm gặp phải, lại phân tranh không ngớt, mà ở cái này tranh chấp trong, bốn đại Tiên môn từ trước đến giờ đều là liên thủ chèn ép Thái Bạch tông!

Vì lẽ đó chúng đệ tử nhập Ma sơn trước, tiên môn chấp sự đều sẽ dặn đệ tử gặp phiền phức ra tay trước là dành được lợi thế!

Nguyên nhân rất đơn giản, bốn đại Tiên môn người nhìn thấy Thái Bạch tông đệ tử, vốn là sẽ ra tay trước là dành được lợi thế!

Lý Hoàn Chân bây giờ kiêu ky, liền cũng là điểm này.

Cái kia mặt con nít cũng rõ ràng, lại không cam tâm: "Vậy chúng ta. . . Chỉ bằng trắng để hay sao?"

Lý Hoàn Chân trầm mặc không nói, đột nhiên lại cảm thấy một đạo hơi thở nhanh chóng áp sát, như kinh thao hải lãng, càng là đến từ phía sau bọn

họ.

"Lẽ nào là Hàn Sơn người của Tống gia?"

Trong lòng cả kinh, vội vàng quay đầu nhìn lại, mấy ánh kiếm xoay tròn ở quanh người, để tránh khỏi chịu đến người khác ám hại, nhưng nhìn thấy bóng người kia sau khi, lại là thoáng ngẩn ra, chỉ thấy người kia lại không có nự kiếm, mà là chạy như điên tới, một đường chấn động tới đầy đất bụi mù, như lang yên, trên người không biết dính bao nhiêu thú huyết cùng cây cỏ tro bụi, thoạt nhìn chật vật, nhưng cũng tự có một khang dững mãnh tâm ý.

Lý Hoàn Chân lập tức ngẩn ngơ: "A Khổ?"

Nhìn thấy A Khổ, Lý Hoàn Chân trong lòng mặc dù có chút bất ngờ, nhưng cũng yên tâm, thu hồi kiếm quang, cười lạnh nói: "A Khổ, người đánh tìm kiếm người sư đệ danh nghĩa cùng chúng ta tách ra tiến vào Ma sơn, vốn còn tưởng rằng người thực sự là sư huynh đệ tình thâm, lại không nghĩ rằng người cũng là chạy vội cái này tà khí tiết lộ nơi tạo hóa mà đến, chúng ta tốt xấu còn cứu chút đồng môn đi ra ngoài, sư đệ của người đây?"

"Ta là truy tung Phương Quý sư đệ vết chân đến!"

Người tới chính là vì cứu giúp Phương Quý mà vọt vào Ma sơn nơi sâu xa A Khổ, hấn nhìn thấy Lý Hoàn Chân, căn bản liền cũng không ngẩng đầu lên, chỉ là nhìn chăm chăm mặt đất, có thể nhìn thấy, có một đám vết chân, từ đằng xa mà đến, vừa lúc ở cái này núi đen trước biến mất rồi.

"Vết chân?"

Lý Hoàn Chân hơi ngẩn người ra, hấn cũng không nghi ngờ A Khổ nói dối, chỉ là cúi đầu quét qua hấn liền nhìn thấy, trên mặt đất quả thật có một nhóm nhọt nhạt vết chân, hấn là có năm người, một đường kéo dài đến nơi

này, sau đó biến mất rồi tung tích, đáy lòng đúng là hơi một kỳ: "Tên kia kêu Phương Quý, hẳn là chỉ là Hồng Diệp cóc đệ tử đi, lại cũng có bức này can đảm, chạy nơi này đến mưu cầu tạo hóa?"

A Khô nghe xong lời này, sắc mặt càng khô, cúi đầu nhìn biến mất vết chân, một mặt không thể làm gì.

Lý Hoàn Chân trầm ngâm một lát, lạnh lùng nói: "A Khô, mặc kệ ngươi là do tại sao tới, đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi, bên trong thung lũng này lớn lao hung hiểm không nói, vừa mới Khuyết Nguyệt tông, Linh Lung tông, Hỏa Vân lĩnh ba đại Tiên môn chân truyền cũng đều đã đi vào, coi như là hai người chúng ta liên thủ, sợ cũng không có chút tự tin nào, vì lẽ đó, vẫn là theo ta. . ."

"Khuyết Nguyệt tông, Linh Lung tông, Hỏa Vân lĩnh?"

Hắn không nói lời này cũng còn tốt, vừa nhắc tới cái này mấy cái tiên tên cửa, A Khô lại là đột nhiên thay đổi sắc mặt, thất thanh nói: "Gay go, nếu là bị cái này mấy đại Tiên môn người nhìn thấy Phương Quý sư đệ trong tay kiếm, bọn họ nhất định sẽ. . ."

Nói lại không có nửa phần do dự, bước nhanh chân liền hướng về Hắc Sơn trong chạy như điên.

"Ngươi. . ." Lý Hoàn Chân thấy thế kinh hãi.

"Đó là sư đệ ta. . ."

A Khô căn bản cũng không quay đầu lại, lưu lại một câu nói, thân hình đã biến mất ở tà loạn gió bão trong.

Mặt con nít thấy tình cảnh này, đều cả kinh sững sờ, kêu lên: "Lý sư huynh, chúng ta. . ."

"Hồ đồ, hồ đồ. . ."

Lý Hoàn Chân tức đến sầm mặt lại rồi: "Bực này người lỗ mãng, làm sao tu đến đại đạo?"

"Ai? Ai lại hồ đồ?"

Chính đang tại Lý Hoàn Chân gầm lên lúc, bên cạnh người phương bắc, lại truyền tới kêu to một tiếng, chính đem cái Lý Hoàn Chân sợ hết hồn, quay đầu nhìn lên, ánh mắt lại nhất thời liền, lần này đến cũng không phải bốn đại Tiên môn chân truyền, mà là năm cái trên người mặc Thái Bạch tông Hồng Diệp cốc áo choàng tiên môn đệ tử, bây giờ năm người chính đạp tiên kiếm, vội vã độn đến, nhìn thấy Lý Hoàn Chân mấy người, mới thu rồi độn thức.

Năm người bên trong, còn có cái vóc người thấp bé, dáng dấp thành thật, giống như người bên cạnh oán giận: "Người xem, liền tu vị như thế cao người đều không dám tùy tiện xông vào đi, các người còn không thấy ngại nói đem Lữ Phi Nham sư huynh vút vào xem xem là hồ đồ?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 93: Thượng Thượng Đại Cát

"Thái Bạch chân truyền Lý Hoàn Chân sư huynh ở đây, bọn người nhưng là Thái Bạch đệ tử?"

Nhìn thấy cái kia năm vị Hồng Diệp cốc đệ tử xuất hiện ở cái này loạn thạch cốc biên giới, Lý Hoàn Chân mấy người đều là hơi ngẩn người ra, rất nhanh liền giận tái mặt đến, Lý Hoàn Chân sau lưng mặt con nít nhưng là đúng lúc nhanh chân về phía trước, hướng về cái kia năm vị Hồng Diệp cốc đệ tử lạnh tiếng hét lớn.

"Bái kiến Thanh Khê cốc sư huynh. . ."

Bây giờ cái này chạy tới, tự nhiên chính là Phương Quý mấy người, bọn họ vòng quanh thung lũng quay một vòng, nhưng không có phát hiện tà khí vòng xoáy chỗ hồng, vào lúc này, mấy người ý kiến liền lại xảy ra tranh chấp, Triệu Thái Hợp nghĩ trực tiếp bắt chấp tất cả, hướng vào xem xem lại nói, Tiêu Long Tước nhưng là cảm thấy việc đã đến nước này, vẫn là ôn hòa để, bằng tu vi của bọn họ đi vào thực sự quá nguy hiểm. . .

Phương Quý đưa ra ý kiến ôn hòa nhất, trước tiên đem Lữ Phi Nham ném vào đi nhìn một cái!

Bất quá xem ở đồng môn mặt mũi trên, hắn cũng làm ra thoái nhượng, chủ động đề nghị có thể trước tiên ở Lữ Phi Nham trên người trói cái thùng, vạn nhất bên trong thực sự là hung hiểm quá lớn, như vậy bọn họ còn có thể đem Lữ Phi Nham lại kéo đi ra, thấy không rõ lắm liền lại ném một lần. . .

Ngược lại Lữ Phi Nham sư huynh trên người chỗ tốt nhiều, quả thực chính là vạn năng hình!

Bất quá liền ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, chính khi lẫn nhau ý kiến khó có thể thống nhất lúc, lần này đến ngược lại có niềm vui bất ngờ, lại ở cái này loạn thạch cốc ở ngoài gặp đến Thanh Khê cốc đệ tử, ba người bọn họ đều là Hồng Diệp cốc người tài ba, tự nhiên biết Thanh Khê cốc đệ tử bản lãnh lớn bao nhiêu, nếu là có thể cùng những thứ này Thanh Khê cốc đệ tử liên thủ xông vào loạn thạch cốc đi, cái kia chẳng phải là bằng trắng nhiều hơn rất nhiều bảo đảm?

Đặc biệt là Tiêu Long Tước cùng Triệu Thái Hợp hai người, càng là trên mặt lộ ra hơi sắc mặt vui mừng.

Thanh Khê cốc tên Lý Hoàn Chân, hai người bọn họ đều là nghe nói qua.

Thái Bạch tông công nhận có tiền đồ nhất bốn đại chân truyền một trong, địa vị trong môn phái thậm chí không thua tại chấp sự.

"Thật là to gan, mới bực này tu vị, liền dám xông vào đến sâu như vậy trong ngọn núi đến?"

Lý Hoàn Chân nhìn thấy bọn họ, lại là lông mày không nhịn được cau lên đến, trên mặt như là bao một tầng sương lạnh, trái phải đánh giá mấy người bọn họ một chút, thấy bọn họ tu vị không cao, chỉ có một cái Luyện Khí tầng tám ngưỡng cửa, càng là không thích, lạnh lùng nói: "Các người đều là người phương nào, chẳng lẽ không biết Ma sơn dị biến, tiên môn sớm có chiếu lệnh, tuyên các người nhanh đi pháp thuyền nơi tập kết sao?"

Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước, Phương Quý ba người nhìn nhau một chút, trong lòng đều có chút quỷ ý nghĩ.

Tiên môn chiếu làm bọn họ tự nhiên đều biết, chỉ là ai cũng không để ý đến, ý vào tài cao mật lớn, thiên thừa dịp cái này Ma sơn dị biến lúc chạy đến Ma sơn nơi sâu xa đến giành tạo hóa, bây giờ bị Thanh Khê cốc đệ tử ngay mặt quát mắng, chỉ cần tìm nguyên có tốt khuyên.

Một mảnh trong trăm mặc, vẫn là Tiêu Long Tước tiên lên thi lễ một cái, nói: "Hồi bẩm sư huynh, chúng ta năm người đều là Ma sơn dị biến lúc cùng đồng môn đi tán, không phân rõ được phương hướng, bị nhốt ở cái này Ma sơn trong, trên đường vừa vặn gặp phải, liền giúp đỡ lẫn nhau, không nghĩ tới ở trong núi trái hướng phải va, trong lúc vô tình chạy đến nơi này, Triệu Thái Hợp sư đệ suy tính ra cái này loạn thạch cốc bên trong định có dị bảo xuất thế, chúng ta năm người nghĩ nên vì tiên môn hiệu lực, đang định xông vào cái này loạn thạch cốc đi, đoạt đến dị bảo, trên hiến tiên môn, tráng ta Thái Bạch oai!"

"Nói hưu nói vượn!"

Lý Hoàn Chân nghe lời này, không nhịn được sắc mặt càng trầm.

Nếu thật sự là bị nhốt ở Ma sơn bên trong liền thôi, còn có không phân rõ được phương hướng xông loạn đến cái này loạn thạch cốc đến?

Hắn rõ ràng trong lòng, cái này mấy cái Hồng Diệp cốc đệ tử tất nhiên là chuyên môn tìm tới thung lũng này đến, trong tiên môn, xưa nay đều không thiếu bực này gan to bằng trời, chỉ biết là tà khí tiết lộ chỗ định có dị bảo, lại toàn không cân nhắc chính mình có bản lĩnh hay không bắt đến!

Tiêu Long Tước mấy người nghe xong răn dạy, đều lặng lẽ không nói.

Các nàng từ cũng biết lời này lừa gạt không được người, mọi người trên mặt không có trở ngại thôi.

Tuy rằng các nàng đều là Hồng Diệp cốc đệ tử, lại đều là Hồng Diệp cốc bên trong người tài ba, cho là mình có một ngày tất nhiên có thể tiến vào Thanh Khê cốc tu hành, bởi vậy đối với Thanh Khê cốc đệ tử tuy rằng tôn kính, nhưng cũng không đến nỗi quá đem bọn họ nhìn ra thấy cao cao tại thượng. . .

Hoàn toàn yên tĩnh bên trong, đúng là Lý Hoàn Chân sau lưng mặt con nít đánh giá bọn họ vài lần, ánh mắt rơi vào Phương Quý cùng với dưới chân hấn phi kiếm màu đỏ bên trên, bỗng nhiên lộ ra vết nụ cười, nói: "Ngọt tiêu tử kia, ngươi nhưng là phía sau núi Quỷ Ảnh Tử Phương Quý?"

"Ta là gọi Phương Quý a. . ."

Phương Quý ngạc nhiên ngẩng đầu, nghe ra hấn có ý nhạo báng, lại bất mãn nói: "Nhưng ta đã sửa lại bí danh gọi Ngọc Diện Tiểu Lang Quân rồi. . ."

Nói hỏi Lữ Phi Nham: "Lữ sư huynh ngươi nói đúng hay không?"

Lữ Phi Nham dọc theo con đường này bị hấn bắt nạt tàn nhẫn, ngay ở trước mặt Thanh Khê cốc đệ tử cũng không dám làm cuồng, luôn mồm nói: "Vâng!"

"Cái gì gặp quỷ Ngọc Diện Tiểu Lang Quân?"

Cái kia mặt con nít ngẩn ra, lắc lắc đầu, nói: "A Khỏ nói không sai, ngươi quả nhiên đến rồi nơi này!"

"A Khỏ sư huynh?"

Phương Quý nghe vậy đúng là ngẩn ngơ, ngây ngốc nói: "Hấn không ở phía sau núi cho heo ăn, cùng tới nơi này làm gì?"

"Hắn là đến tìm ngươi!"

Cái kia mặt con nít cười nói: "Một đường men theo hơi thở của ngươi truy tung lại đây, thấy ngươi vết chân ở thung lũng trước biến mất, nghĩ ngươi tiến vào thung lũng, liêu lĩnh vọt vào, ai từng nghĩ ngươi cũng chưa tiến vào, hắn chờ lâu sẽ liền gặp ngươi. . ."

"A Khô sư huynh vào thung lũng đi tới?"

Phương Quý nghe được lời ấy, cả người đều đã ngây người.

Này sự kiện thực tại quá ra ngoài dự liệu của hắn!

Lý Hoàn Chân hừ lạnh một tiếng, gật đầu nói: "Đó chính là một cái kẻ lỗ mãng, ta rõ ràng đã nói với hắn, bên trong sơn cốc không chỉ có lớn lao hung hiểm, càng có từ trước đến giờ căm thù chúng ta Thái Bạch tông mặt khác bốn đại Tiên môn chân truyền, liền coi như chúng ta đi vào, có thể đạt được tạo hóa, lại làm sao có khả năng ở bốn đại Tiên môn liên thủ xuống toàn thân trở ra? Hắn nhất định phải đi vào, lại là tự tìm đường chết!"

"Vậy còn chờ gì, tiến vào đi hỗ trợ a!"

Phương Quý "Vèo" một tiếng, đem đá đen kiếm rút ra, lo lắng hướng về những người khác nhìn sang.

"Hừ!"

Lý Hoàn Chân không để ý tới Phương Quý, chỉ là mắt lạnh hướng về Triệu Thái Hợp mấy người nhìn lại: "Các ngươi có từng tìm tới chỗ hồng?"

"Bốn đại Tiên môn chân truyền. . ."

Tiêu Long Tước cùng Triệu Thái Hợp lúc này cũng sắc mặt nghiêm túc, bọn họ tuy không phải Thanh Khê cốc đệ tử, nhưng kiến thức rộng rãi, từ

cũng biết Thái Bạch tông cùng mặt khác bốn đại Tiên môn quan hệ, lắc lắc đầu, Tiêu Long Tước nói: "Tà khí đại thịnh, bắt giữ không tới bên trong khí cơ. . ."

Lý Hoàn Chân nhất thời khẽ cau mày, trầm ngâm nói: "Nếu là như vậy, vậy chúng ta đi vào tất nhiên hung cát khó liệu. . ."

"Nói nhiều như vậy, các người không muốn vào?"

Phương Quý lúc này cũng có chút trở mắt ngoác mồm, trừng mắt nhìn Lý Hoàn Chân.

Lý Hoàn Chân lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, quát lên: "Tiến vào cùng không tiến vào, là người có thể định sao? Bọn người không nghe tiên môn tuyên chiếu, tự nhập Ma sơn nơi sâu xa, vốn là đã phạm vào lỗi lớn, ta lệnh bọn người lập tức theo ta trở lại, chờ đợi tiên môn trừng phạt!"

Phương Quý cả giận nói: "A Khổ sư huynh còn ở bên trong đây!"

Lý Hoàn Chân sắc mặt hơi lạnh lẽo, hướng về loạn thạch cốc liếc mắt nhìn, nói: "Ta đã khuyên qua hắn, là chính hắn tự tìm đường chết!"

"Đi người. . ."

Phương Quý bật thốt lên, lại bị bên cạnh Tiêu Long Tước kéo một cái.

Hắn nhìn Lý Hoàn Chân một chút, cũng tạm thời nhẫn nại, bỗng nhiên đem ngực một viên tiền đồng lấy xuống, cong ngón tay búng một cái bay lên giữa không trung, mu bàn tay tiếp được, cười lạnh nói: "Tiến vào cùng không tiến vào, há lại là người có thể định, Lão thiên lớn nhất, ta nghe hắn. . ."

"Ăn nói linh tinh!"

Lý Hoàn Chân cười lạnh một tiếng, quát lên: "Bọn ngươi Hồng Diệp cốc đệ tử, mau chóng theo ta về núi. . ."

Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước nghe vậy, nhất thời có chút thất vọng, bọn họ mới vừa gặp phải Thanh Khê cốc đệ tử, còn tưởng rằng đến rồi cường viện, dù như thế nào đều có thể đi vào núi đen đi lang bạt một phen, lại không nghĩ rằng vị này Thanh Khê cốc đệ tử hứng thú không lớn, hẳn tuy rằng cũng không quá sợ hãi cái này núi đen trong ma yêu quái vật, nhưng cũng đối với những kia bị tà khí hấp dẫn tới bốn đại Tiên môn chân truyền cực kỳ kiêng kỵ!

"Lẽ nào lần này thật muốn một chuyến tay không?"

Theo bản năng, bọn họ đều quay đầu hướng về Phương Quý nhìn lại.

Sau đó bọn họ liền nhìn thấy, lúc này Phương Quý sắc mặt trở nên phi thường âm trầm, khó coi tới cực điểm.

Hắn trên mu bàn tay tiền đồng, mặt trái hướng lên, đại hung!

Không đi được!

"Phương Quý sư đệ. . ."

Tiêu Long Tước mắt thấy trong sân cực diện ngột ngạt, đang muốn khuyên Phương Quý một tiếng, lại đột nhiên thấy Phương Quý bỗng nhiên bắt đầu cười lớn.

Trong tiếng cười, hắn đem tiền đồng lật một mặt, khiến "Càn Nguyên thông định" một mặt hướng lên.

Sau đó liếc mắt quét Lý Hoàn Chân một chút, đắc ý nói: "Lão trời chú định, thượng thượng đại cát, có thể nào không đi?"

Lý Hoàn Chân sắc mặt nhất thời âm trầm cực kỳ, gầm thét nói: "Người dám trái lệnh?"

Phương Quý bỗng nhiên ngo ngác nhìn về phía phía sau hẳn, run giọng nói: "Ma linh?"

Lý Hoàn Chân lấy làm kinh hãi, cùng mấy vị khác Thanh Khê cốc đệ tử đồng thời quay đầu nhìn lại, như gặp đại địch.

Mà Phương Quý thừa dịp này, từ lâu bắn lên kiếm quang, thẳng hướng bên trong sơn cốc phóng đi, Lý Hoàn Chân mấy người quay đầu lại thì chỉ thấy hẳn đã vọt tới cái kia tà khí vòng xoáy biên giới, tiếng cười xa xa truyền trở về: "Đây cũng là ta A Khô sư huynh. . ."

Lâm tiến vào vòng xoáy thì đột nhiên lại nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại hướng về Lý Hoàn Chân gất một cái: "Quý nhất gan, đi đại gia người!"

Dứt lời này, từ lâu đi vào tà khí trong nước xoáy.

Lý Hoàn Chân từ lâu tức đến sắc mặt tái xanh, gầm thét nói: "Tiểu nhi kia to gan lớn mật, không cần mạng nữa?"

Những người khác cũng đều ngo ngác, cảm nhận được Lý Hoàn Chân lửa giận, nào dám vào lúc này phát hơn một lời, một mảnh vắng lặng bên trong, lại chợt thấy đến Triệu Thái Hợp cũng đã biến sắc, gất gao nhìn về phía Lý Hoàn Chân sau lưng, kêu lên: "Không được, Hàn Sơn tông đệ tử. . ."

Lý Hoàn Chân lấy làm kinh hãi, liền muốn hướng sau nhìn lại.

Thừa cơ hội này, Triệu Thái Hợp thân hình như điện, bỗng nhiên thẳng hướng loạn thạch cốc bên trong trong nước xoáy vọt tới, tiếng cười xa xa

truyền trở về: "Tiểu tử kia so với ta một đường, không so qua ta, không đạo lý ở cuối cùng này, để cho hắn ở can đảm trên thắng ta!"

"Hai người kia. . ."

Tiêu Long Tước không nhịn được nhú chặt lông mày, hận cắn răng, mãnh đến đứng lên đến.

Nhưng lần này, chu vi nhất thời vô số ánh mắt đều rơi xuống trên người nàng, đặc biệt là Lý Hoàn Chân, hắn đường đường Thanh Khê cốc đệ tử, vẫn là tiên môn chân truyền, lại bị hai cái Hồng Diệp cốc tiểu nhi liên tục lừa hai lần, trên trán đã là gân xanh lộ, nếu Tiêu Long Tước còn dám khiến một chiêu như thế, hắn không nói hai lời trước hết đem Tiêu Long Tước mạnh mẽ chụp xuống, trao cũng phải đưa nàng trao trở về rồi hãy nói. . .

"Cái này. . ."

Tiêu Long Tước cũng biết mình dùng lại cái kia một chiêu không thể thực hiện được. . .

Nàng trầm mặc một hồi, bỗng nhiên một cước đem Lữ Phi Nham đạp hướng về phía Lý Hoàn Chân trong lòng ngực, chính mình bứt ra gấp độ.

Trong lòng than thở: "Phương Quý sư đệ nói không sai, Lữ Phi Nham thật dùng rất tốt. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 94: Ma Sơn Quỷ Dị

Lại không nói bị ba cái Hồng Diệp cốc đệ tử lừa Thanh Khê cốc chân truyền Lý Hoàn Chân là cái gì loại nổi giận, Phương Quý vọt vào vòng xoáy sau khi, liền cảm thấy được chu vi cuồng phong gào thét, tà khí bức người, hầu như có thể đem người từ phi kiếm phía dưới thổi rơi xuống, bất quá cũng còn tốt Phương Quý phi kiếm tu luyện vững chắc, theo phong thế về phía trước lao đi, rốt cục vẫn là phá tan rồi tầng tầng quái phong, vọt vào bên trong sơn cốc, ổn định thân hình.

Xuyên phá phía ngoài cùng tà phong sau khi, lại cảm thấy bên trong yên tĩnh rất nhiều.

đáp mắt nhìn lên, Phương Quý liền nhìn thấy cái này một mảnh núi đen cũng không lớn, phạm vi bất quá mấy chục dặm, chỉ là nơi này khói đen tràn ngập, lại là dị thường nồng nặc, để cho hắc đều sinh ra một chút không khỏe cảm giác, bên trong đất trời tràn ngập khói đen, có thể coi khoảng cách cũng không xa.

"A Khô sư huynh ở nơi nào?"

Phương Quý giương mắt nhìn về phía núi đen nơi sâu xa, nhất thời cũng không biết từ đâu tìm lên!

"Phương Quý sư đệ. . ."

Sau lưng bỗng nhiên vang lên một tiếng khẽ gọi, chỉ thấy Triệu Thái Hợp đạp lên kiếm đen, cầm trong tay tử đao bay tới.

Phương Quý trong lòng rùng mình, không nghĩ tới người này cũng theo chính mình tiến vào núi đen, nghĩ đến người này trong ngày thường đầy người điếm đáng ngờ, tâm trạng cũng không phải đến không đề phòng lên, chính mình là tìm đến A Khổ sư huynh, bằng không đều chưa chắc sẽ tiến vào thung lũng này đến, cái kia Triệu Thái Hợp đi vào lại là vì sao? Thực sự là vì cái kia công đức trăm vạn Ma sơn dị bảo, vẫn là khác có mục đích khác?

Bây giờ chính mình, có thể không công phu dây dưa với hắn, nếu là hắn nổi lên ác ý, cũng cần được ra tay trước là dành được lợi thế!

"Ha ha, hai người các ngươi lá gan không nhỏ, nhưng ta Tiêu cuồng nhân cũng không so với các ngươi kém!"

Phương Quý đang nghĩ, một bên khác có cái tiếng nói ngạo nghễ vang lên, đã thấy Tiêu Long Tước cũng kháng thiết thương chạy tới, Phương Quý đúng là thở phào nhẹ nhõm, có Tiêu Long Tước đi vào, vạn nhất Triệu Thái Hợp nổi lên cái gì lòng xấu xa, cái kia hai người mình, cũng trị được hắn!

Trong lòng nghĩ như vậy, vẫn là không cam lòng nhìn phía sau, hỏi: "Thanh Khê cốc đệ tử không có vào sao?"

Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước hai người cũng quay đầu nhìn sang, đã thấy khói đen yếu nhưng, lại không có động tĩnh.

Ba người đều đáy lòng hơi trầm xuống, rõ ràng Thanh Khê cốc đệ tử biết được trong cốc này hung hiểm, sẽ không mạo muội xông tới.

"Khà khà, cái gì chết tiệt Thanh Khê cốc đệ tử, bất quá là một đám kinh sợ bao!"

Phương Quý đợi một hồi, cười lạnh một tiếng, nói: "Liên tiến vào cũng không dám đi vào, có thể có cái gì tiền đồ, bằng trắng chiếm tiên môn nhiều

như vậy tài nguyên, chỉ ăn cơm không làm việc, nói cho cùng, vẫn là ba người chúng ta Hồng Diệp cóc nhất có gan, như các lão gia!"

Triệu Thái Hợp nghe xong lời này, trên mặt có chút vẻ ngạo nghễ.

Tiêu Long Tước vốn là cũng có chút vui vẻ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, mặc danh kỳ diệu mặt đen kịt lại. . .

. . .

. . .

"Nơi này tà khí dồi dào, không khó đến nhận biết, tà khí chỗ hồng, liền ở phương bắc. . ."

Triệu Thái Hợp hơi đẩy một cái diễn, tiện tay chỉ một phương hướng, ba người liền tại phi kiếm bên trên, về phía trước lao đi.

Đến cái này núi đen trong, biết rõ nơi đây có thực lực vượt xa bọn họ nhân vật khủng bố, lại là cũng không ai dám bắt cản, tâm thần đều banh chăm chú, đạp lên phi kiếm chậm rãi bay tới đằng trước, một khi phát hiện không ổn, lập tức liền muốn quay đầu lại đào tẩu. . .

. . . Nói tới đào tẩu, Phương Quý đúng là an tâm không ít!

. . . Hai người kia, tốc độ hẳn là không bằng chính mình nhanh!

Bọn họ bay về phía trước lướt bầy, tám dặm đường, đột nhiên phía trước nhất Triệu Thái Hợp sắc mặt đột nhiên biến đổi, Phương Quý cùng Tiêu Long Tước cũng phát hiện, đều cảm thấy có chút tê dại da đầu, ngưng thần nhìn về phía trước, liền thấy phía trước trên đất, lại sinh trưởng một đóa màu đen hoa sen, cực kỳ quỷ dị, có từng tia từng sợi hắc khí, đang từ hoa sen kia bên trên bay lên vọt lên, hóa thành các loại yêu dị hình dạng.

"Đây là món đồ quý quái gì?"

Phương Quý cùng Tiêu Long Tước hai người đều sửng sốt, trực giác tê cả da đầu.

Cái kia màu đen hoa sen khí tức, nhưng bọn họ cảm giác cực kỳ khủng bố.

"Ma linh. . ."

Bên cạnh Triệu Thái Hợp bỗng nhiên thấp giọng mở miệng, nhất thời đem Phương Quý cùng Tiêu Long Tước sợ hãi đến cả người tóc gáy dựng lên.

Đây chính là Ma linh?

Triệu Thái Hợp nhìn ra bọn họ đáy lòng sợ hãi, nói: "Không cần phải lo lắng, đây là đã chết qua Ma linh, Ma linh chết rồi, thì sẽ hóa thành một đóa màu đen hoa sen, hoặc là trải qua thời gian dài tà khí tâm bỗ, lần thứ hai phục sinh, hoặc là hủ hóa, một lần nữa hóa thành tà khí quy về cái này bên trong đất trời, chúng ta cũng không cần phải lo lắng, bây giờ xuất hiện ở trước mặt chúng ta, chỉ coi là một bộ Ma linh thi thể là được!"

"Ma linh thi thể?"

Tiêu Long Tước thoáng yên tâm, cũng có chút ngờ vực nhìn về phía Triệu Thái Hợp: "Người làm sao hiểu được nhiều như vậy?"

Triệu Thái Hợp cười nhạt hai tiếng, xem thường trả lời.

Phương Quý âm thầm nhìn Triệu Thái Hợp một chút, phần mở đề tài nói: "Vậy là ai giết cái này Ma linh?"

Một câu nói hỏi lên, trong sân ba người cũng đều rơi vào trầm mặc bên trong, đáy mắt đều là tràn đầy nghi sắc.

"Lẽ nào là vừa nãy sớm tiến vào núi đen bốn đại Tiên môn chân truyền?"

"Không đúng, coi như là bốn đại Tiên môn chân truyền, cũng không có năng lực chém xuống cái này con Ma linh đi. . ."

Ba người nhất thời trái tim hơi nhảy, có thể giết chết Ma linh, tự nhiên chính là so với Ma linh nhân vật càng khủng bố hơn.

Vậy này trong thung lũng đến tột cùng có cái gì?

"Mặc kệ, ở đây lãng phí thời gian đoán những thứ đồ này cũng không có tác dụng gì, ngược lại ba đại Tiên môn chân truyền sớm đi vào, bọn họ chẳng khác nào là thế chúng ta dò đường, chỉ cần không thấy thi thể của bọn họ, liền nói rõ vấn đề không lớn!"

Phương Quý trong lòng có chút lo lắng A Khô, trong lòng một phát tàn nhẫn, đơn giản tăng nhanh phi kiếm về phía trước gấp vút đi.

Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước thấy thế, lại cảm thấy hấn nói có đạo lý, cũng đều bắn lên phi kiếm, hăng hái về phía trước chạy tới.

Một đường về phía trước, bọn họ rất nhanh lại ở vách núi bên trên, hoang dã hồ một bên, nhìn thấy ba đóa màu đen hoa sen.

Không nghi ngờ chút nào, cái kia lại là ba con Ma linh hài cốt biến thành!

Ba người bọn họ trong lòng cũng sớm đã bắt đầu bồn chồn, nếu là sớm biết trong sơn cốc này có bốn con Ma linh tồn tại, bọn họ đều chưa chắc

dám đi vào, nhưng bây giờ, bọn họ lại nhìn thấy bốn con Ma linh đều bị một cái nào đó lợi hại tồn tại cho giết chết, nếu là bọn họ đụng tới cái này lợi hại tồn tại, cái kia chẳng phải là liên cơ hội chạy trốn đều không có, mạng nhỏ liền muốn trực tiếp giao cho ở nơi này?

Bất quá cũng liền vào lúc này, bọn họ đã dần dần thâm nhập vào núi đen, lại là ở mặt trước, nhìn thấy mấy bóng người, có đạp lên ma đao, có ngồi ở con diều bên trên, cũng có cưỡi ở một con hùng sư trên lưng, sau lưng khoác mây lửa áo khoác, ba người bọn họ lập tức ý thức được, cái kia chính là mặt khác bốn đại Tiên môn chân truyền, địa vị có thể so với Thái Bạch tông Thanh Khê cốc đệ tử, tu vị hết sức kinh người.

Ba người đều vội vàng thu lại bước chân, che đậy đi khí tức, ngưng thần nhìn về phía trước.

Chỉ thấy cái kia ba đại Tiên môn chân truyền, cũng chính ở một bên cướp tiến lên, vừa lẫn nhau ra tay, các loại thần thông dị thường kinh người, vừa đấu vừa về phía trước chạy đi, tựa hồ hồn không để ý đến chu vi hung hiểm, chỉ là nghĩ làm sao đi cướp trong cốc nơi sâu xa nhất tạo hóa, ba người cũng không khỏi hơi xúc động, có loại không chỉ có ba người bọn hắn, bốn đại Tiên môn bên trong cũng có cái này gan to bằng trời cuồng đồ!

"Bốn đại Tiên môn từ trước đến giờ cùng Thái Bạch tông bất hòa, đừng nhìn bọn họ bây giờ ra tay đánh nhau, chúng ta lộ mặt, chỉ sợ cũng là bọn họ vây công chúng ta, ta xem cái này thung lũng đen trong một trảng tạo hóa, ba người chúng ta không nhất định có thể cướp đến đi xuống. . ."

Triệu Thái Hợp trầm ngâm nói, đáy mắt hung quang di động.

"Nếu đến rồi, sợ hấn cái chim, trước tiên nhìn kỹ hăng nói!"

Phương Quý xem thường mở miệng, mắt thả tặc quang: "Tốt nhất là bọn họ xử lý hung hiểm, lại lưỡng bại câu thương, sau đó chúng ta. . ."

Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước nghe xong, cũng phân minh khá là ý động.

Tuy rằng việc này nói đến quá mỹ diệu chút, nhưng ngẫm lại vẫn cảm thấy rất tốt!

"Ha ha, cái này tạo hóa là của ta rồi, ai dám đến cướp?"

Cũng là ở Phương Quý ba người lặng lẽ đi theo sau, nghĩ tìm cơ hội kiếm lợi thì chỉ thấy được cái kia ba đại Tiên môn chân truyền một bên đấu vừa đi, rốt cục dần dần đến gần rồi cái này một mảnh loạn thạch cốc khu vực trung tâm, ở nơi đó, nhưng có một phương thiên nhiên vách đá, mà ở vách đá mặt sau, thì lại chính là cái kia vô tận tà khí bốc hơi nơi, mặc cho ai cũng có thể đoán được, Ma sơn dị bảo, liền ở cái kia vách đá mặt sau.

Mà ba đại Tiên môn chân truyền trong lúc đó tranh đấu, cũng tại lúc này phân ra một cái kết quả, cái kia Khuyết Nguyệt môn Hạng Quỷ Vương cuối cùng cũng coi như là cái thứ nhất tiến vào loạn thạch cốc, cũng xông vào phía trước nhất, bây giờ một tiếng cười lớn, tung hoành bốn phương đao khí bạo phát, lại là đem Linh Lung tông đệ tử cùng Hỏa Vân tông đệ tử đều làm cho lùi về sau một bước, hấn thì lại thừa cơ hội này, nhanh chóng hướng về vách đá vọt tới.

"Ha ha, Ma sơn dị bảo. . . ân. . ."

Nhưng cũng là ở hấn vọt qua vách đá một khắc, tình cảnh quái quỷ xuất hiện, cái kia Khuyết Nguyệt tông Hạng Quỷ Vương vốn là hung hăng vô hạn, lại ở vọt qua vách đá sau khi, cả người đều sững sốt, vẻ phách lối quét đi sạch sành sanh, trong tay đao khí tung hoành, lại cũng tại lúc này ngưng

ở trong tay, một lát đều không dám chém ra đi, ngó ngán ra đến sau khi, hấn bỗng nhiên thu rồi đao, ngoan ngoãn đi vào vách đá phía sau.

Không chỉ có là hấn, cùng hấn cùng đi vào ba vị Khuyết Nguyệt tông đệ tử đồng dạng cũng là như thế, chim cú giống như đi theo.

"Họ Hạng, người. . ."

Theo sát phía sau, chính là Linh Lung tông ba vị nữ tử, các nàng hầu như là theo sát phía sau, theo vọt qua vách đá, đồng thời lớn tiếng quát quát lên, bất quá nàng tiếng nói cũng là đột nhiên ngừng lại, một câu nói còn chưa dứt lời liền vọt qua vách đá, nhìn thấy mặt sau cảnh tượng, sau đó cả người đều ở con điều phía trên ngây người, ba người đều là bình thường đáng dấp, như là hồn bị rút đi.

Sau một khắc, các nàng bỗng nhiên đều dàng hoàng từ con điều trên nhảy xuống, đi vào vách đá mặt sau.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Rơi vào phía sau cùng chính là Hỏa Vân tông chân truyền Lăng Hoa Giáp, hấn vốn là ba đại Tiên môn chân truyền bên trong tu vi cao nhất một cái, nhưng ở vừa nãy tranh đấu trong, nhưng vẫn không có chân chính xuất lực, chỉ là chậm chậm rãi theo, tựa hồ không vội cái thứ nhất tìm tới cái kia Ma sơn dị bảo, chỉ là loại này hờ hững vẻ, đang nhìn đến Khuyết Nguyệt tông cùng Linh Lung tông đệ tử tình huống khác thường sau, lại nhất thời biến mất.

Sắc mặt hấn trở nên nghiêm nghị lên, bỗng nhiên bàn tay lớn giương lên, sau lưng mây lửa áo choàng phần phật lật tăng vọt ra, như là một mảnh mây lửa đem hấn cùng ngồi phía dưới hùng sư đều bảo hộ ở bên trong, không lộ mảy may kẽ hở, làm đủ chuẩn bị, lúc này mới xông về phía trước.

"Bạch!"

Một mảnh chói mắt mây lửa vọt tới vách đá sau khi, hấn lập tức xoay người lại nhìn lại, như gặp đại địch!

Nhưng cũng là ở hấn cái này liếc mắt tới thì cả người bỗng nhiên như là bị búa tạ đập một cái, trực tiếp ngã ra ở giữa không trung.

Trên người hấn mây lửa lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được thu lại, biến mất không thấy hình bóng.

Sau đó hấn cúi thấp đầu, hấn ngồi phía dưới hùng sư cũng cúi thấp đầu, đàng hoàng, đi vào vách đá mặt sau, biến mất không thấy.

"Bọn họ. . . Bọn họ đây là làm sao?"

Ba đại Tiên môn chân truyền kết cục, đều bị mặt sau chuế Phương Quý mấy người nhìn ở trong mắt, liền dọa hãi hùng khiếp vía.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 95: Nhân Vật Khủng Bô Nhất

Tuy rằng Phương Quý mấy người vẫn không có nhập Thanh Khê cốc, nhưng bọn họ cũng là biết đến, nước Sở năm đại Tiên môn, từng cái bồi dưỡng một phần thiên kiêu, truyền thừa tiên môn chính pháp, uy danh dương danh Sở vực, liền cùng Thái Bạch tông Thanh Khê cốc đệ tử giống như, những thứ này người một thân bản lãnh cùng dũng cảm, đều tuyệt không phải đệ tử tầm thường có thể so với, các loại thủ đoạn dị thường kinh người, bằng không cũng không có gan xông loạn thạch cốc, đoạt Ma bảo.

Có thể ai có thể nghĩ tới, cái này Ma sơn bên trong quý dị lại đáng sợ như thế?

Những kia bốn đại Tiên môn bồi dưỡng thiên kiêu hung nhân, lại trong chớp mắt, liền lập tức liền hồn đều bị rút đi?

Dù là thật gặp phải sống sót Ma linh, bọn họ tốt xấu cũng có thoát thân can đảm chứ?

Như vậy bọn họ đến tốt cùng gặp được cái gì nhân vật khủng bố?

"Nếu không. . ."

Một mảnh trong trầm mặc, Triệu Thái Hợp trái tim bất chấp, nói: "Chúng ta trước tiên rất xa nhìn một chút lại nói!"

Phương Quý suy nghĩ một chút, nói: "Tốt, người đi!"

Tiêu Long Tước lập tức nói: "Đồng ý!"

Triệu Thái Hợp mãnh đến quay đầu nhìn về phía hai người bọn họ, quát lên: "Dựa vào cái gì?"

Phương Quý liếc mắt nhìn Tiêu Long Tước, nói: "Bỏ phiếu!"

Tiêu Long Tước lập tức nhìn Triệu Thái Hợp "Ha ha" cười gần hai tiếng.

Triệu Thái Hợp tức đến một trận cắn răng, gắt gao trừng hai người bọn họ một chút, điều động dưới chân kiếm quang về phía trước lao đi, chỉ là cố ý nhiễu một vòng tròn lớn, ít nhất khoảng cách phía kia đoạn nhai mười trượng khoảng cách, Phương Quý rõ ràng dụng ý của hắn, cố gắng là cái kia mấy đại Tiên môn đệ tử cách quá gần, lúc này mới một chút nhìn lại, liền bị rút đi hồn, vì lẽ đó cách khá xa chút, cũng có thể an toàn chút.

Hiển nhiên hắn đã vòng tới vách đá phía sau, mãnh đến quay đầu nhìn lại, Phương Quý cùng Tiêu Long Tước cũng rất gấp gáp.

Sau đó đang lúc này, xuất hiện một màn kinh người, Triệu Thái Hợp cái kia vừa quay đầu, liền như là nhìn thấy gì ly kỳ dị thường cảnh tượng, cả người đều mộng ở, bỗng nhiên gấp tung kiếm quang hướng về vách đá mặt sau lao đi, không có mảy may vẻ do dự.

Phương Quý cùng Tiêu Long Tước kêu Triệu Thái Hợp vài tiếng, thấy hắn không thèm để ý, nhất thời sờn cả tóc gáy.

"Cái kia đến là cái gì loại lợi hại nguyên rửa a. . ."

Hai người bọn họ nhìn nhau một chút, đều nhìn ra lẫn nhau trái tim sợ hãi.

"Còn đi không?"

Tiêu Long Tước cổ họng nghe có chút khó khăn.

Phương Quý đồng dạng có vẻ tiếng nói làm ách: "Người đi. . ."

Tiêu Long Tước giận dữ: "Dựa vào cái gì?"

Phương Quý đem tiền đồng lấy ra, hỏi Tiêu Long Tước nói: "Người đoán là cái nào một mặt?"

Tiêu Long Tước nói: "Chính diện!"

Phương Quý cầm ở trong tay lung lay hai lần, sau đó sạp cho nàng xem: "A, phản diện!"

Tiêu Long Tước gắt gao trừng Phương Quý một chút, cũng là hận đến cắn răng, nhưng nếu thật liền như thế rút đi, trong lòng thực tại không cam lòng, nàng trầm tư một lát, quyết tâm, đem thiết thương chăm chú cầm ở trong tay, sau đó lại xa xa bay cao ra vài chục trượng, khoảng cách vách đá đã là cực xa, lúc này mới về phía trước ngự kiếm, vòng qua vách núi phía sau, sau đó đánh bạc mệnh giống như, mãnh đến quay đầu nhìn sang.

Cái này vừa nhìn phía dưới, nàng cũng nhất thời ngậy người, đàng hoàng tung kiếm hướng về đoạn nhai mặt sau đuổi tới.

"Này này này. . ."

Phương Quý liền kêu vài tiếng, Tiêu Long Tước đều không lên tiếng, chỉ là mặt không hề cảm xúc xoay đầu lại, liếc mắt nhìn hẳn.

Cái kia một chút bên trong, tựa như có thâm ý, Phương Quý lý giải là, đây là ở để cho mình không cần lo nàng, mau mau đào tẩu. . .

Nhưng nếu là chỉ có Tiêu Long Tước cùng Triệu Thái Hợp còn cũng thôi, có thể then chốt là còn có A Khô sư huynh a. . .

Tuy rằng Tiêu Long Tước cùng Triệu Thái Hợp đều là cam nguyện dò đường, bị nhốt ở cái kia thần bí nguyên rủa bên trong, cũng sẽ không tự trách mình, trái lại chân thành hi vọng chính mình không muốn vì bọn họ nhập thân hiểm cảnh, đem tin tức mang về tông môn mới là trọng yếu nhất, nhưng là chính mình. . .

. . . Là loại người như vậy sao?

Phương Quý biểu hiện trở nên lạnh lùng lên, hấn bỗng nhiên đem chính mình trong túi càn khôn tất cả bùa hộ mệnh triệu cùng pháp khí, tất cả đều té lên, một tầng một tầng như là vô số khôi giáp, sau đó lại đem đá đen kiếm lấy ra, một thân linh tức rót vào, lúc này mới mãnh đến điều động Quỷ Linh kiếm, một chốc trùng thiên bay cao gần trăm trượng, lúc này mới bỗng nhiên xông về phía trước, lấy tay che mắt, lộ điều kẽ hở nhìn xuống dưới. . .

. . . Cái này vừa nhìn phía dưới, hấn nhất thời mộng ở!

. . .

. . .

Không có cái gì tưởng tượng thần bí khó lường nguyên rủa, cũng không có cái gì không thể nào tưởng tượng được nhân vật khủng bố.

Bên dưới vách đá, chính là một mảnh kỳ thạch mọc như rừng nham lâm.

Tà khí chỗ hồng, liền ở cái kia một mảnh nham lâm ở giữa, đen ngòm như là một tấm miệng lớn, không biết sâu bao nhiêu thúy, mà quay chung quanh cái kia một đạo chỗ hồng, đang có năm người đứng ở nham răng bên trên.

Dù là ở cái này các loại trời cao, cũng có thể một chút nhìn thấy bọn họ năm người, không phải là bởi vì bọn họ năm người cao to đến mức nào, mà

là bởi vì bọn họ một thân khí cơ, mệnh mông cuộn cuộn, kinh người cao thâm. . .

Trước ba đại Tiên môn chân truyền, còn có Triệu Thái Hợp, Tiêu Long Tước mấy người, bây giờ thì lại phân biệt đứng ở bọn họ năm người sau lưng, đằng hoàng, không nhúc nhích, Tiêu Long Tước bên người, càng có một cái trung thực người, không phải A Khổ sư huynh là ai?

Phương Quý nhìn về phía phía dưới thì cái kia năm người cũng chính ngẩng đầu hướng về hắn nhìn lại.

Nhất thời cái kia năm người ánh mắt quái lạ, Phương Quý cũng cảm thấy rất là làm khó dễ, không biết nên xuống hay là nên chạy trốn. . .

Bầu không khí có vẻ có chút lúng túng!

Cũng còn tốt, phía dưới A Khổ sư huynh cũng nhìn thấy Phương Quý, nhất thời một mặt vui mừng, hướng về hắn dùng sức bái nổi lên tay đến, tiếng nói từ phía dưới rất xa truyền ra: "Phương Quý sư đệ, người không có chuyện gì quá tốt rồi, tông chủ ở đây, còn không mau tới bái kiến?"

"Tông chủ?"

Phương Quý nghe được A Khổ sư huynh một câu nói, nhất thời cả người đều bối rối.

Ngay sau đó không dám chậm trễ, lập tức lộ ra một bộ trung thực dáng dấp, nhẹ nhàng té kiếm độn xuống, đằng hoàng ở đoạn nhai dưới thu rồi kiếm, sau đó đi chậm chậm, chạy đến A Khổ sư huynh bên người, rụt lại đầu làm chim cút, cũng không ngẩng đầu lên.

Ai mẹ nó có thể nghĩ đến lại ở chỗ này đụng tới Thái Bạch tông tông chủ?

Mà nếu là người trước mắt này là Thái Bạch tông chủ, như vậy mặt khác bốn vị là ai?

Hắn lặng lẽ ngẩng đầu, nhanh chóng nhìn lướt qua.

Chỉ thấy trước người mình vị kia Thái Bạch tông chủ, chính là một cái vóc người ưỡn cao, mặc vào một thân áo lam, dưới hàm ba sợi dài râu, hiền lành lịch sự nam tử. Mà bốn người khác, thì lại một cái là trong tay nhắc theo gậy đầu rồng, mặc trên người đỏ như màu máu áo choàng ông lão; một cái trên người khoác màu vàng áo choàng, bên hông buông lỏng một thanh loan đao cự hán; một cái thành thật đôn hậu, dáng dấp trẻ tuổi nam tử.

Cái cuối cùng, nhưng là đi hai chân trần, dáng dấp yêu đẹp, vóc người kiêu mị, tai đeo buông lỏng hai cái con rắn nhỏ giống như vòng cổ cô gái.

Bọn họ năm người vây quanh ở giữa một phương kẽ nứt đứng thẳng, có thể nhìn thấy, cái kia kẽ nứt trong, sinh ra một cây quái lạ dây leo, đằng trên tựa hồ sinh trưởng một loại nào đó quái lạ đạo văn, mà bây giờ, đã kết ra một cái hồ lô màu xanh, cực kỳ quái lạ.

Một chốc lát, Phương Quý bỗng nhiên đoán được bốn người này thân phận. . .

Đồng thời, cũng cuối cùng đã rõ ràng rồi những thứ này tiên môn các đệ tử, đều gặp phải cái gì lợi hại "Nguyên rủa". . .

Vừa nãy vào núi đen sau khi, hắn còn đang cùng Triệu Thái Hợp mấy người suy đoán, đến tột cùng cái này núi đen bên trong bị hấp dẫn đến rồi cỡ nào nhân vật khủng bố, thậm chí ngay cả những kia khủng bố dị thường Ma linh đều chém giết đến không còn một móng, bây giờ đáp án này rõ ràng. . .

. . . Nước Sở cảnh nội, kinh khủng nhất năm cái tồn tại, không phải trước mắt mấy người này sao?

Vừa nghĩ tới vừa nãy chính mình mấy người này, một cái chạy so với một cái xa, hơn nữa bất cứ lúc nào chuẩn bị nhìn một chút liền trốn đi dáng vẻ, đều bị mấy người này xem ở trong mắt, Phương Quý liền không nhận được cảm giác mặt già đỏ ửng, đồng thời trong lòng thâm hận Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước hai cái này, rõ ràng đã nhận ra tông chủ, hết lần này tới lần khác không chịu nhắc nhở chính mình một câu, hại được bản thân làm mất lớn như vậy một cái mặt. . .

Tiêu Long Tước nhìn thấy Phương Quý trách cứ ánh mắt, trong lòng cảm thấy vô tội, vừa nãy ta rõ ràng cho người nháy mắt a. . .

Nàng làm sao biết, đương thời Phương Quý còn tưởng rằng nàng cái kia ánh mắt là để cho mình đào tẩu tới. . .

. . .

. . .

"Liền đến mấy người các ngươi người sao?"

Chính trong lòng nghĩ thời điểm, vị kia dáng vẻ đường đường Thái Bạch tông chủ, đã quay đầu nhìn Phương Quý mấy người một chút.

Phương Quý trong lòng mờ mịt thì Tiêu Long Tước đã tiến lên hành lễ: "Hồng Diệp cốc đệ tử Tiêu Long Tước, bái kiến tông chủ. . ."

Phương Quý đang muốn theo học theo răm rắp, liền thấy Triệu Thái Hợp đã nhắc chân hướng về tông chủ đi tới.

Bây giờ một tông chi chủ liền ở trước người, thân phận biết bao cao quý, bình thường tiên môn đệ tử thấy, sợ là liền nói cũng không dám nói một câu, tựa như cái khác bốn đại Tiên môn chân truyền, bây giờ ở mỗi người bọn họ tông chủ sau lưng, đều thành thật đầu cũng không dám nhắc.

Nhưng là Triệu Thái Hợp bây giờ lại trực tiếp hướng về Thái Bạch tông chủ đi tới, đao trong tay đều không có thả xuống.

Phương Quý trong lòng bỗng nhiên rung mình, nghĩ đến một cái đáng sợ kết quả. . .

Bất kể là Triệu Thái Hợp trước lĩnh phù chiếu lúc nhìn thấu yêu nhân mưu kế, vẫn là hắn ở cái này Ma sơn bên trong lộ ra vô số trái với lẽ thường kinh người chỗ, lại thêm vào kẻ này trước vẫn tâm tâm niệm niệm, dám mạo hiểm kỳ hiểm tiến vào cái này hung hiểm vạn phần loạn thạch cốc. . .

Nghĩ thôn Đầu Trâu Chu người mù cho mình giảng qua cố sự, Phương Quý trong lòng bỗng nhiên có chút lo lắng lên.

Hiển nhiên Triệu Thái Hợp đã đi tới Thái Bạch tông chủ sau lưng, đao trong tay dương lên.

Phương Quý lấy làm kinh hãi, mãnh đến ngẩng đầu, liền muốn hét lớn ra miêng. . .

Cũng đang lúc này, hắn liền thấy Triệu Thái Hợp đem đao trong tay gánh ở trên vai, hướng về Thái Bạch tông chủ kêu lên: "Cha!"

Sau đó xoay người lại chỉ chỉ Phương Quý: "Hai cái này đều là chúng ta Hồng Diệp cốc đệ tử, đó là Phương Quý Phương sư đệ, đó là Tiêu Long Tước. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 96: Trảm Thủ Huyết Phù Đồ

Ầm!

Có như vậy nháy mắt, Phương Quý cảm giác trời đều sụp. . .

Đồng dạng sinh ra cảm giác này đến, còn có Tiêu Long Tước!

Triệu Thái Hợp thuận miệng kêu một tiếng "Cha", ở bọn họ nghe tới lại như sấm sét giữa trời quang, nổ đến hai người kinh ngạc, thân thể đều kéo thẳng, gian nan nghiêng đầu, ánh mắt trừng trừng hướng về Triệu Thái Hợp nhìn sang, vẻ mặt đó không cách nào hình dung. . .

Mẹ kẻ này lại là Thái Bạch tông Tông chủ con trai?

Phương Quý trong lòng quả thực muốn chửi ầm lên lên, trước còn tưởng rằng kẻ này một thân bản lãnh đến kỳ lạ, coi hắn là thành Kỳ cung an chen vào gian tế đây, ai mẹ nó có thể nghĩ đến lại chính mình Tông chủ con trai, lại nói người đường đường một cái Tông chủ con trai, chạy đến Ô Sơn cốc bên trong hỗn cái cái gì kinh a, người trực tiếp tiến vào Thanh Khê cốc vậy còn không là chuyện một câu nói, người đây là lừa người biết không?

Vào đúng lúc này Tiêu Long Tước trong lòng vô cùng sợ hãi, nghĩ thầm chính mình nhưng là đoạt lấy hắn đồ đâu, sau đó làm sao bây giờ?

Phương Quý trong lòng càng sợ hãi, của trộm cướp còn ở trong tay chính mình đây. . .

Đón hai người bọn họ kinh ngạc mà đại ra ánh mắt, Triệu Thái Hợp đúng là vẻ mặt như thường, nhẹ nhàng hướng về hai người bọn họ gật gật đầu.

Tựa hồ là đang nói, ta đã hướng về phụ thân dẫn tiên qua các người, không cần đa tạ!

"Ha ha, ha ha. . ."

Phương Quý phản ứng không chậm, tâm tư nhanh quay ngược trở lại, rất nhanh liền lộ ra một cái trung thực lại ngoan ngoãn thân thiết khuôn mặt tươi cười, hướng về Triệu Thái Hợp chấp tay, khách khí cười nói: "Tiểu Triệu. . . Triệu sư huynh a, nguyên lai người là Tông chủ con trai, ta nói người từ nơi nào học được cái này một thân bản lĩnh, lại so với ta vậy. . . Cũng còn mạnh một điểm đây, huynh đệ chúng ta sau đó thân cận hơn một chút. . ."

Nghe xong Phương Quý, Tiêu Long Tước cũng gấp gấp nghĩ, nên nói chút gì.

Nhưng suy nghĩ hồi lâu, lại tìm không ra nói cái gì để bàn, hơi do dự, nằng nhẹ nhàng vuốt vuốt bên tai tóc, e thẹn cúi đầu.

. . .

. . .

"Ha ha, Thái Bạch tông lập phái bắt quá ba trăm năm, chọn đệ tử ánh mắt ngược lại không tệ, lúc này mới không lớn công phu, ngược lại có bốn vị đệ tử chạy tới, có thể thấy được bọn tiểu bối này cũng học được Thái Bạch tông gan to bằng trời diễn xuất, bất quá, thật muốn bàn về đến, các người Thái Bạch tông vẫn là tiểu môn tiểu hộ, không giống chúng ta trên có già dưới có trẻ, vì lẽ đó cái này Ma sơn dị bảo, vẫn để cho cho chúng ta đi!"

Phương Quý các loại mây tiêu bối phản ứng, ở cái kia năm đại Tiên môn chi chủ trong mắt cũng không tính là cái gì, bọn họ vẫn là ở tự mình tự nói lời của mình, cái kia cầm trong tay gây mây lửa Lão tổ liếc trong bọn họ vẫn sinh trưởng ở đằng trên da xanh hồ lô một chút, vẫn đục trong đôi mắt lại lóe cáo già ánh sáng, vừa cười tùm tùm mở miệng, vừa hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn lại.

"Chính là nha. . ."

Vóc người yêu mị Linh Lung chi chủ nghe vậy cũng cười nói: "Trước chúng ta cần quét những kia nhị lưu tiên môn lãnh địa thì cũng không có bắt nạt các người Thái Bạch tông, hết thảy đều là ấn quy củ đến, ai có thể nghĩ tới, cuối cùng này một phương Dĩ Lĩnh quật Ma sơn nơi không có định ra thuộc về, mà lần này Ma sơn dị bảo liền xuất hiện ở nơi này, nên làm gì phân chia, thật đúng là khiến người đau đầu đây. . ."

Bên hông buông lỏng một thanh kim đao Khuyết Nguyệt tông chủ cười lạnh một tiếng, giọng nói ồm ồm nói: "Có cái gì có thể đau đầu, chúng ta nước Sở năm đại Tiên môn, Thái Bạch tông, Linh Lung tông, Hỏa Vân tông, Khuyết Nguyệt tông, còn có Tống gia Hàn Sơn tông, cái nào không phải xây tông lập phái uyên viễn lưu trường, mấy ngàn năm lịch sử, duy độc Thái Bạch tông lập phái bất quá ba trăm năm, tư lịch nhỏ nhất công đức không hiện ra, bình thường mọi người khách khí, ai cũng không đến bắt nạt người, nhưng bây giờ vừa vặn gặp cái này Ma sơn dị bảo xuất thế, Thái Bạch tông không nên lễ nhượng một thoáng tiền bối sao?"

Nghe được lời nói này, Thái Bạch tông chủ sau lưng Phương Quý mấy người, đều hơi ngẩn người ra.

Từ mấy câu nói này bên trong, đã nghe ra rất nhiều nội dung.

Phương Quý bây giờ nhập Thái Bạch tông thời gian cũng không ngắn, lại từ trước tới nay chưa từng gặp qua Thái Bạch tông tông chủ, hẳn chỉ biết là, trước là do nước Sở có bảy đại Tiên môn bị diệt, bọn họ ở Ma sơn lãnh địa thành nơi vô chủ, bởi vậy năm đại Tiên môn chi chủ, đều vội vàng chia cắt những thứ này lãnh địa, cực nhỏ trở về núi, nhưng cũng không nghĩ tới, lần này Ma sơn hành trình, đuổi tới bọn họ phân địa bàn bước cuối cùng.

Đương nhiên, cũng là tạo hóa trêu người, năm đại Tiên môn duy nhất không có phân rõ ràng một khối địa bàn, thiên xuất hiện tà khí chỗ hồng.

Mà lần này tà khí chỗ hồng, so với hướng về trước càng lợi hại hơn, không chỉ có sinh sôi ra Ma sơn dị bảo, càng là sẽ ngưng tụ rất nhiều thần kim tài nguyên, vì lẽ đó mặc dù lấy bọn họ đứng đầu một phái thân phận, vào lúc này cũng cũng không chịu từ bỏ, chính ở đây lẫn nhau đấu sức.

Nhưng nếu chỉ là từng cái tranh chấp cũng là thôi, có thể xem thế cục này, rõ ràng là bốn đại Tiên môn khí thế hùng hổ, đều hướng về Thái Bạch tông làm khó dễ!

Nhìn dáng dấp, trước có đồn đại nói Thái Bạch tông cùng với những cái khác bốn đại Tiên môn không hợp, nhiều lần được xa lánh, lại là thật sự!

Thái Bạch tông chủ đón mặt khác bốn vị tông chủ cương bức, đúng là có vẻ gió yên sóng lặng, chờ bọn hắn đều nói xong, mới cười nói: "Thái Bạch tông lập phái thời gian ngắn nhất, nhưng cũng không phải không hiểu chuyện, trước thương nghị bên trong, cái này Dĩ Lĩnh quật lãnh địa, vốn là muốn cho chúng ta Thái Bạch tông, các người cũng là phát hiện nơi này xuất hiện đại tạo hóa, mới lại lâm thời đổi giọng, ta lại có thể nào đồng ý?"

"Không đồng ý thì thế nào, tà khí chỗ hồng xuất hiện ở nơi này, chính là thiên ý!"

Khuyết Nguyệt tông chủ bỗng nhiên trở mặt, trầm tiếng quát lên: "Nhiều như vậy tạo hóa, coi như cho các ngươi, có thể bảo vệ được sao?"

Đường đường một tông chi chủ bỗng nhiên trở mặt, nổi giận phùng phùng, Phương Quý mấy người giật nảy mình.

Mà đối mặt Khuyết Nguyệt tông chủ hung hăng tức giận, Thái Bạch tông chủ lại chỉ là khẽ cười cười, cũng không trả lời.

"Hi hi, Triệu tông chủ không nên cậy mạnh rồi. . ."

Linh Lung tông vị kia nữ tử yêu diễm bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: "Ta cũng biết các ngươi Thái Bạch tông từ trước đến giờ kiêu căng tự mãn, không chịu thoái nhượng, nhưng lần này chuyện cùng với trước không giống, làm chút thay đổi cũng hẳn là. . . Dù sao lúc này không so ngày xưa, Thái Bạch tông thanh kiếm kia đã phế bỏ, lẽ nào Triệu tông chủ ngươi còn muốn dựa vào sức một người, đồng thời đối kháng bốn đại Tiên môn áp lực hay sao?"

Nghe được Linh Lung tông chi chủ, cái khác tam tông chi chủ, trên mặt đều lộ ra mấy phần cười gằn, ánh mắt lạnh nhạt nhìn lại.

Phương Quý trong lòng rung mình, thâm nghĩ: "Bọn họ nói chính là Mạc lão cửu?"

Đối mặt bốn đại Tiên môn chi chủ áp lực, Phương Quý các loại tiêu bối, không một không cảm giác áp lực rất lớn, phảng phất có vô hình làn sóng, che ngợp bầu trời giống như xoắn tới, làm cho Phương Quý các loại tiêu đệ tử đám người, ngáng đầu đều khó khăn, như là bị một ngọn núi cho ngăn chặn.

"Ha ha, chư vị không cần phải nói chuyện cười!"

Cũng liền vào lúc này, Thái Bạch tông chủ nhẹ nhàng giơ giơ ống tay áo, các loại áp lực, tan thành mây khói.

Sau đó hắn mở miệng cười, tiếng nói có vẻ rất là ôn hòa, hiền lành lịch sự, nói: "Năm đó sư huynh đệ chúng ta vừa tới nước Sở, liền bị các người năm tông áp bức, chúng ta không nghĩ cúi đầu, liền hai người liên thủ, một chưởng một kiếm, giết được các người bốn tông cúi đầu, một môn hủy diệt, đoạt đến rồi Thái Bạch sơn linh mạch khai sơn lập đạo, cố gắng là khi đó tuổi trẻ, hỏa khí quá thịnh, đến nỗi tại giết đến quá nhiều người chết, cho tới hôm nay, các người bốn tông chi chủ đều là lão lão, tiểu nhân nhỏ, có chút thời kì giáp hạt chi ý. . ."

Nói đến chỗ này, trên mặt đúng là lộ ra mấy phần ý áy náy, hít một tiếng mới nói: "Lúc này không giống ngày xưa, Thái Bạch tông đã lập đạo ba trăm năm, chúng ta cũng không phải khi đó trẻ tuổi khí thịnh người, chỉ bất quá, nên giảng đạo lý vẫn là muốn giảng, trước ta Thái Bạch tông hào không có căn cơ, đều chưa từng biết sợ, không đạo lý bây giờ có đạo thống, lại muốn bắt đầu sợ các người bốn tông. . ."

"Bá. . ."

Nghe được cái này Thái Bạch tông chủ, Phương Quý, A Khổ, Tiêu Long Tước mấy người cùng nhau thay đổi sắc mặt.

Trong lòng bọn họ đều sinh ra một loại quý dị cực kỳ cảm giác.

Chính mình vị tông chủ này thoát nhìn hiền lành lịch sự, lại còn có như thế hung thời điềm?

Đặc biệt là Phương Quý, nghĩ đến phía sau núi vị kia suốt ngày sa sút sư tôn, càng là có chút trở mắt ngoác mồm. . .

Mà mặt khác bốn phái chi chủ, nghe được cái này Thái Bạch tông chủ nhắc lên chuyện xưa, càng là thay đổi sắc mặt, nhưng bọn họ lại không có người nào vào lúc này mở miệng phản bác, chỉ lộ ra sâu sắc cảm hận cừu thị tâm ý, có thể thấy được Thái Bạch tông chủ nói đều là sự thực!

"Huống chi, các người lẽ nào không có nghe nói, . . ."

Mà Thái Bạch tông chủ, thì lại đem hai tay chậm rãi cõng ở sau lưng, thân nhiên nói: "Su đệ ta bây giờ đã có chân chính truyền nhân sao? Nếu hắn đã có bắt đầu có tâm tư dạy đồ đệ, các người cảm thấy khoảng cách hắn một lần nữa nhắc lên kiếm đến một ngày còn xa sao?"

Bốn đại Tiên môn chi chủ, vào lúc này đều trầm mặc xuống.

Trước bọn họ bốn người liên thủ tư thế, biết bao hung mãnh, nhưng ở nghe xong Thái Bạch tông chủ lời nói này sau, trong đầu lại không khỏi hiện ra năm đó đôi kia sư huynh đệ ở nước Sở giết đến máu chảy thành sông cảnh tượng, trong khoảng thời gian ngắn, tâm thần vậy lại không thể tự tin, đừng nói tiếp tục liên thủ hướng về Thái Bạch tông tạo áp lực, coi như là nghĩ muốn duy trì chính mình ôn hòa tâm tính, đều muốn phé thật lớn một phen công phu.

"Truyền nhân của hắn, chính là cái kia tiểu nhi chứ?"

Đột nhiên Khuyết Nguyệt tông tông chủ gắt gao dán mắt vào Thái Bạch tông chủ sau lưng Phương Quý, âm thanh khàn giọng nói.

Thái Bạch tông chủ không tỏ rõ ý kiến, cũng không muốn trả lời.

"Ngoại trừ hắn còn có thể là ai?"

Khuyết Nguyệt tông tông chủ nhưng cũng không cần hắn trả lời, uy nghiêm đáng sợ liếc Phương Quý một chút, lạnh giọng nói: "Cái này tiểu

nhi vừa xuất hiện, ta liền nhìn thấy thanh kiếm kia, khà khà, Thái Bạch Cửu Kiếm Ca, Trảm Thủ Huyết Phù Đồ, lúc qua ba trăm năm, ta cũng không quên được thanh kiếm kia. . ."

"Một kiếm phong Thiên môn, đồ tiên như làm thịt chó. . ."

Cái kia tuổi tác lớn nhất, trang phục cũng quý dị nhất Hồng Vân Sơn lão tổ khà khà nở nụ cười hai tiếng, tiếng nói cũng như là địa ngục bên trong truyền tới, một đôi quái nhãn cũng nhìn chòng chọc vào Phương Quý trong tay kiếm, điềm nhiên nói: "Năm đó người kia, ý vào cái này Phù Đồ kiếm, giết nước Sở nhật nguyệt âm đạm, giết ra biển máu núi thây, Lão thân đạo lữ, con cháu, đệ tử, đồng môn, đều bị hấn giết không giữ lại ai, tuy rằng bây giờ đã ba trăm năm đi qua, nhưng Lão thân có lúc nằm mơ, còn có thể mơ tới hấn cầm kiếm giết tới chúng ta Hỏa Vân tông đến một khắc đó. . ."

Hàn Sơn chủ nhà họ Tống cũng là thở dài, nói: "Ta lần thứ nhất thấy thanh kiếm này, cũng đã nghe qua vô số lần. . ."

Đón nhiều như vậy đại nhân vật tàn nhẫn mà vừa đau hận ánh mắt, Phương Quý lấy làm kinh hãi, vội vàng đem đá đen kiếm giấu ở sau lưng.

Nhưng ngẫm lại đã vô dụng, liền lại đem cái này kiếm lấy ra, khiêu khích ôm vào trong lòng.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 97: Lấy Một Địch Bốn

Phương Quý cũng thật bất đắc dĩ, vừa thấy tông chủ, chính mình liền dự định lưu lại ở bên cạnh xem thật kỹ kịch.

Nhiều nhất lúc máu chột kêu cổ vũ là được!

Nhưng ai có thể nghĩ tới, cái này quần đại nhân vật nói nói, đề tài bỗng nhiên chuyển tới trong tay mình thanh kiếm này trên?

Càng không nghĩ tới chính là, vốn là tính cuộn cuộn sóng ngầm, ít nhất mặt ngoài ôn hòa bầu không khí, theo có người nhắc lên thanh kiếm này, lại lập tức liền trở nên vạn phần quý dị, trầm trọng vạn phần, đặc biệt là cái kia mấy đại Tiên môn tông chủ, nhìn thấy thanh kiếm này, ánh mắt lạnh lẽo, như là nhìn thấy giết cha cừu nhân. . . Hoặc nói không phải cừu nhân, mà là nhìn thấy một cái nào đó lái đi không được ác mộng!

Đây cũng là bốn đại Tiên môn chi chủ, đón bọn họ ánh mắt, Phương Quý một trái tim cũng không nhịn được oành oành nhảy lên!

Bọn họ nói chính là Mạc Cửu Ca sao?

Phía sau núi cái kia ngoại trừ uống rượu cùng xem nữ nhân rửa ráy lại không có bất cứ hứng thú gì Mạc lão cửu?

Không thấy được lúc tuổi còn trẻ rất cuồng a. . .

. . .

. . .

"Hi hi, 300 năm trước chuyện, cần gì lại cầm tới nói. . ."

Lúc này, một mảnh ngọc ngạt đến cực điểm trong hoàn cảnh, Linh Lung tông nữ tử yêu diễm bỗng nhiên nhẹ cười một cái, đánh vỡ ngọc ngạt: "Nếu là Cửu Ca tiên sinh thật sự có thể lại cầm lên kiếm đến, tái hiện năm đó Thái Bạch Cửu Kiếm uy phong, cái kia đối với chúng ta nước Sở tới nói, cũng là chuyện tốt một cái, ít nhất không cần lo lắng Ma sơn phun trào lúc không người nào có thể ngăn trở, chỉ là, nói chuyện quy nói chuyện, Cửu Ca tiên sinh đã quãng kiếm trăm năm, suốt ngày sa sút, hấn đến tột cùng có thể hay không lại cầm lên kiếm đến, ai cũng không nói chắc được, mà trước mắt việc này, lại vội vã chờ kết quả. . ."

Nghe xong lời của nàng, mấy vị khác tông chủ cũng đều ngẩng đầu lên.

Bọn họ đều là một tông chi chủ, đạo tâm âm ảnh đến nhanh, đi cũng nhanh, khoảng khắc trong lúc đó, liền đã gió nhạt mây xanh.

Chỉ là ai cũng biết, cái kia chỉ là bọn hấn đem cái kia sợ hãi cùng cừu hận đặt ở đáy lòng mà thôi!

Dáng dấp liền như cái đôn hậu thanh niên Hàn Sơn tông chủ nhân nhạt nói: "Lời này nói không sai, ba mươi năm trước, người sức một người địch mười yêu, như vậy hung hiểm một trận chiến, Thái Bạch tông cái kia một kiếm đều không có tái hiện thế, lẽ nào bây giờ người nắm miệng nói một chút, hấn liền tới?"

Mắt thấy bọn họ khí thế đã lần thứ hai nhấc lên, Thái Bạch tông chủ tâm bên trong cũng có chút bất đắc dĩ.

Dù sao cũng là chấp chương một phương đại Tiên môn người, đạo tâm kiên ổn, thật là không phải một đôi lời liền có thể dọa được ngã.

Vì lẽ đó Thái Bạch tông chủ đơn giản ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng thở dài, nhấc lên tay trái ồng tay áo, cười nói: "Nếu làm sao đàm luận đều không thể đồng ý, này còn là so tài xem hư thực đi, ta so với sư đệ ta kém xa lắm, nhưng cũng có thể lĩnh giáo một cái chư vị biện pháp hay!"

"Hả?"

Bốn đại Tiên môn chi chủ, nghe xong lời ấy, có người ý động, cũng có người do dự.

Bốn người bọn họ liên thủ, Thái Bạch tông chủ tự nhiên không phải là đối thủ.

Nhưng hẳn mặc dù nói khiêm tốn, lại là cũng không ai dám ở đáy lòng coi thường người này, dù sao 300 năm trước Thái Bạch tông hung danh, không phải chỉ dựa vào thanh kiếm kia đánh tới, một chưởng một kiếm, trấn áp nước Sở, vô tận huyết hải trong, cũng ít không được người này. . .

"Ha ha, Triệu tông chủ nói đùa rồi. . ."

Vẫn chưa từng nói qua nói Hỏa Vân lão tổ chợt cười to hai cái, đánh võ trong sân yên tĩnh, nói: "Chúng ta đều là một tông chi chủ, còn muốn liên thủ phong tỏa Ma sơn mới là, há có thể vì cái này một chút tài nguyên, liền ra tay đánh nhau, tổn thương hòa khí? Bằng vào ta góc nhìn, nếu chúng ta ngoài miệng không thể đồng ý, đánh lại đánh không thoải mái, cái kia liền để chúng ta dưới trướng đệ tử thế chúng ta ra tay được chứ?"

"Hay lắm! Hay lắm!"

Nghe xong lời này, Linh Lung tông nữ tử yêu diễm lập tức vui mừng chụp lên tay đến, cười nói: "Bây giờ tà khí tiết ra ngoài, Ma sơn bên trong, hung hiểm vạn phần, đặc biệt là cái này một vùng thung lũng, hết sức quái lạ, dám xông tiến vào đến đoạt tạo hóa, đều là gan to bằng trời hạng người,

tương lai nhất định rất nhiều tiền đồ, nói không chắc chúng ta truyền thừa đều sẽ rơi vào trong tay bọn họ, nhưng bọn họ thay chúng ta ra tay, thích hợp!"

Đề chúng ta ra tay?

Phương Quý nghe được tin tức này, lại là trong lòng không nhịn được hơi động.

Vừa nãy hẳn liền nhìn ra mặt khác bốn tông chi chủ, có liên thủ hướng về Thái Bạch tông chủ tạo áp lực ý tứ, dù sao cũng là chính mình tông chủ, trong lòng không khỏi có chút bận tâm, nhưng lại không nghĩ rằng, đối phương một phen châm chước, đúng là không có thật là hướng về Thái Bạch tông chủ ra tay, trái lại đưa mắt tìm đến phía bọn họ những thứ này trốn ở tông chủ sau lưng tiểu bối. . .

Thái Bạch tông chủ sau lưng A Khổ sư huynh, Tiêu Long Tước, Triệu Thái Hợp cùng Phương Quý bốn người, tất cả đều liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt phức tạp.

Bọn họ nhập cái này loạn thạch cốc, đều mỗi cái có mục đích, nhưng cũng không ngờ tới hội ngộ như thế sự kiện.

"Ha ha, ta cũng cảm thấy chủ ý này hay vô cùng, chỉ là không biết Thái Bạch tông có dám hay không tiếp xuống!"

Hàn Sơn Tông gia chi chủ cũng vào lúc này nhẹ cười một cái, nói: "Chậm, các ngươi sao không trước tiên đi ra báii kiến một thoáng Thái Bạch tông trưởng bối!"

Nghe được hẳn, sau lưng một cái thoạt nhìn trung thực thiếu niên mặc áo đen, liền chậm rãi đi ra.

Đến đến trong sân, hắn liền khom người hướng về Thái Bạch tông chủ hành lễ, theo vái chào đến cùng, quanh thân khí cơ chậm rãi tỏa ra, chu vi nhiệt độ, đều tựa hồ hạ xuống một đoạn dài, liền ngay cả dưới chân hắn toái nham, đều kết liễu một tầng thanh sương, mà hắn thì lại như là làm cái gì bé nhỏ không đáng kể việc nhỏ, cúi đầu cung kính nói: "Hàn Sơn tông Tổng Trì, bái kiến Thái Bạch Triệu sư bá. . ."

"Ha ha, người so với phụ thân người lúc còn trẻ cường chút, đứng lên đi!"

Thái Bạch tông chủ ôn hòa nở nụ cười, hai tay hơi nâng, liền để thiếu niên này đứng lên.

Mà hắn có thể cười được, Phương Quý các loại người trong lòng lại là hơi hồi hộp một chút, phát hiện cái kia Hàn Sơn Tông gia con cháu, tu vị xa mạnh mẽ hơn bọn họ, đã là Luyện Khí tầng tám tu vị, mà Triệu Thái Hợp Tiêu Long Tước mấy người thì lại nghĩ đến càng nhiều, nước Sở năm đại Tiên môn một trong Hàn Sơn tông, lại được người gọi là Hàn Sơn Tông gia, cùng với nói là tông chủ, không bằng nói là Tông gia tài sản riêng, mà tương ứng, Hàn Sơn trong tông, họ Tổng đệ tử đều là bị Hàn Sơn tông xem là chân truyền đến bồi dưỡng, người trước mắt này nếu họ Tổng, vậy thì nhất định khó đối phó. . .

Hơn nữa, trước bọn họ ở ngoài cốc, không nhìn thấy cái này Hàn Sơn Tông gia thiên kiêu, bên ngoài gặp phải Thanh Khê cốc Lý Hoàn Chân cũng không có nói tới hắn, nói rõ người này so với bọn họ đến càng sớm hơn, tương tự cũng nói, người này tìm được tà khí chỗ hồng tốc độ càng nhanh hơn.

"Các người cũng đi thôi!"

Thấy được Tổng gia tử đứng dậy, mấy vị khác tông chủ, liền cũng dồn dập mở miệng.

Sau lưng bọn họ, cũng ít nhiều đều có chút tiểu bối theo, ít thì một hai cái, nhiều thì ba bốn, lúc này nghe xong các trưởng bối, liền dồn dập đi vòng đi ra, hướng về Thái Bạch tông chủ hành lễ, từng cái từng cái triển lộ ra chính mình tu vị, báo ra chính mình tên tuổi.

Một cái sau lưng gánh vác ma đao, để trần hai chân, đày mắt hung khí cuồng bạo nam tử mặc áo đen, ánh mắt đảo qua Phương Quý cùng Triệu Thái Hợp mấy người mặt, uy nghiêm đáng sợ nở nụ cười, nói: "Ta chính là Khuyết Nguyệt tông Bá Thái Đao truyền nhân, Luyện Khí tầng tám Hạng Quý Vương, này xưng có lẽ, khả khả, ta biết các ngươi Thanh Khê cốc Lý Hoàn Chân là một nhân vật, vốn định lần này cùng hãn bốn độ giao thủ, không nghĩ tới hãn không dám vào đến!"

Một cái khác thoạt nhìn khuôn mặt non nớt, chính là Linh Lung tông vào loạn thạch cốc ba cái trong các đệ tử tuổi tác nhỏ nhất xinh đẹp nhỏ nhắn cô gái, thì lại cười khanh khách hướng về Thái Bạch tông chủ hành lễ: "Tiểu nữ tử là Linh Lung tông Hồng Nhan quật truyền nhân, Luyện Khí tầng bảy Vân Nữ Tiêu, nghe tiếng đã lâu Thái Bạch tông chủ vị sư huynh đại danh, cũng đã sớm muốn cùng các ngươi luận bàn một thoáng đây, hi vọng các sư huynh nghỉ một lúc hạ thủ lưu tình. . ."

Trên người khoác lên mây lửa áo choàng, ngồi phía dưới cười một con hung mãnh linh sư, một thân ngạo khí, chỉ ở nhìn về phía chính mình Lão tổ thời điểm mới sẽ lộ ra chút thành thật dáng dấp nam tử ngạo nghệ chấp tay, nói: "Hỏa Vân Sơn chân truyền, Luyện Khí tầng chín, Lăng Hoa Giáp!"

". . ."

". . ."

Theo mấy người này từ báo gia tộc cùng tu vị, Phương Quý mấy người cũng không nhìn được nhìn nhau một chút, âm thầm bĩu môi.

Rất rõ ràng, cái này bốn đại Tiên môn đến, đều là bọn họ tỉ mỉ bồi dưỡng chân truyền nhân vật, địa vị trong môn, tuyệt không thua tại Thái Bạch tông Thanh Khê cốc, bây giờ khoảng cách gần vừa nhìn, quả nhiên không có một cái là dễ ứng phó, tu vị thấp nhất cũng là Luyện Khí tầng bảy, mà cao nhất một người, thành linh cũng đã là Luyện Khí tầng chín, đã là Trúc Cơ phía dưới đứng đầu thiên kiêu, có thể làm sao đâu?

"Đạo đã cắt xuống đến rồi, Triệu tông chủ tiếp cùng không tiếp, cho cái nói đi!"

Khuyết Nguyệt tông chủ cười ha ha, một mảnh ôn hòa hướng về Thái Bạch tông chủ mở miệng, ăn chắc hần.

"Chúng ta thật muốn vì như thế cái hồ lô tranh đấu một tràng?"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, không chút biến sắc nhìn một chút bốn phía, nhẹ giọng nói.

"Ma sơn dị bảo xuất thế, há lại là bình thường, huống chi mảnh này Ma vực nên quy nhà ai, trọng yếu hơn, không đấu có thể làm sao?"

Khuyết Nguyệt tông chủ ha ha mỉm cười, tựa hồ cảm thấy Thái Bạch tông chủ lời này hỏi dư thừa.

"Trò đùa!"

Thái Bạch tông chủ than nhẹ một tiếng, cũng không biết là nói cái này để các đệ tử ra tay quyết định là trò đùa, vẫn là lấy đệ tử một trận chiến định này Ma vực quy ai là trò đùa, nhưng mắng câu này sau, đúng là thần thái ôn hòa, nói: "Chư vị cảm thấy nên làm sao đâu?"

"Các người Thái Bạch tông không phải từ trước đến giờ lấy một địch bốn sao?"

Bên cạnh trên người khoác kim vũ áo khoác Hỏa Vân lão tổ cười nói: "Vậy thì do các người bốn vị đệ tử từng cái đến chiến tốt!"

Lấy một địch bốn?

Nghe thấy đối phương, Phương Quý các loại người trong lòng cũng không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh.

Bây giờ cục diện, tuy không phải bốn đại Tiên môn có ý sắp xếp, nhưng đối với bọn họ có lợi nhưng cũng là thật sự, Phương Quý cũng không biết làm sao liền như thế xảo, năm đại tông chủ vừa vặn đang thương lượng cái này một mảnh đã từng thuộc về Dã Lĩnh quật Ma vực làm sao phân chia, kết quả cái này một đạo tà khí chỗ hồng hết lần này tới lần khác liền xuất hiện ở mảnh này địa vực, đang khi bọn họ tranh chấp không xuống thì lại có nhiều như vậy tiên môn đệ tử bị dẫn lại đây.

Tông chủ đám người bất tiện ra tay, tự nhiên liền muốn do bọn họ đến xuất thủ.

Có thể then chốt là, Thái Bạch tông đệ tử tới là đến rồi, nhưng không có Thanh Khê cốc đệ tử.

Mà mặt khác bốn đại Tiên môn một đường tìm tới, lại đều là chân chính các hoài chân truyền, trọng điểm bồi dưỡng thiên kiều hạt giống.

Vốn là Thái Bạch tông cũng đã rơi vào rồi xu hướng suy tàn, bây giờ lại muốn một môn chiến bốn môn?

Cái này bắt đầu đầu, cũng quá chịu thiệt chứ?

"Vừa có bốn môn? Làm sao phân thắng bại?"

Ngoài dự đoán mọi người, Thái Bạch tông chủ nghe xong cái này không hợp lý sắp xếp, biểu hiện lại hết sức hờ hững.

Hồng Vân sơn Lão đầu tử cười hì hì, trong mắt tinh quang lấp loé, nói: "Đương nhiên, chúng ta cũng không bắt nạt các ngươi, trước sau bốn tràng, các ngươi có thể thắng được hai tràng, liền coi như các ngươi thắng tốt, đến lúc đó, chúng ta xoay người rời đi, lại không nói thêm một câu!"

Rõ ràng là bốn đại Tiên môn chiếm hết tiện nghi, nhưng lời này nghe tới lại thực sự là đẹp đẽ đến cực điểm.

Bốn đại Tiên môn, chính là chiến đấu bốn tràng, Thái Bạch tông thắng lên hai tràng, chính là hoà nhau, cũng coi như là thắng.

Chỉ là chung quy, vẫn là muốn Thái Bạch tông lấy một địch bốn!

"Không phải rất công bằng. . ."

Thái Bạch tông chủ trầm ngâm mấy tức công phu, ngẩng đầu cười nói: "Nhưng liền như thế đi, ngược lại chúng ta cũng quen rồi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 98: Tông Chủ Con

Vốn là vô cùng không công bằng lấy một địch bốn cục diện, lại là do Thái Bạch tông chủ nhẹ nhàng một câu nói định đi xuống, Phương Quý đều không có phản đối cơ hội, bất quá chính là có cũng không dám nói, nhiều nhất chỉ là ở trong lòng oán thầm vài câu tông chủ thực sự quá ngu!

Mà đôi mắt bây giờ tình thế, Thái Bạch tông chủ cũng là trầm mặc một lúc lâu, hấn mặt không hề cảm xúc, tựa hồ tại trong lòng tính toán, cuối cùng vẫn là thờ dài, cũng không biết là không hài lòng tại Thái Bạch tông Thanh Khê cốc đệ tử lại một cái không có đi vào, vẫn là thờ dài chính mình vào loạn thạch cốc đệ tử thực lực quá yếu, trên mặt không có biểu hiện ra cái gì, thế nhưng hơi trầm ngâm, liền quay đầu hướng về Triệu Thái Hợp nhìn sang, nói: "Thái, trong sân cái này bốn đại Tiên môn cao túc, anh tài nhiều, người có thể có cái nào là chắc chắn chiến thắng?"

Triệu Thái Hợp nghe thấy phụ thân hỏi dò, liền thật lòng từ đối phương một loạt người trên mặt quét qua, một lát sau khi, ánh mắt tuyển chọn một người, lạnh lùng nói: "Tuy rằng tu vi của bọn họ đều ở trên ta, nhưng ta không có một cái sợ!"

Thái Bạch tông chủ gật gật đầu, nói: "Vậy người liền đi chọn một cái chắc chắn đi!"

Phương Quý ở bên cạnh nghe xong, trong lòng bất mãn: "Cái này tông chủ bất công a, chỉ hỏi con trai của hắn, sao không hỏi một chút chúng ta?"

Triệu Thái Hợp mặt không hề cảm xúc, cầm trong tay tử đao nhanh chân đi về phía trước, ở đối phương đứng thành một loạt bốn đại Tiên môn chân truyền trong lúc đó quét một lần, cuối cùng ánh mắt lại rơi vào vị kia Khuyết Nguyệt tông Bá Thái Đao truyền nhân Hạng Quỷ Vương trên người, xách ngược tử đao chấp tay, cất cao giọng nói: "Hạng sư huynh, người học đao, ta cũng học đao, ta xem cái này trận chiến đầu tiên, liền trước hết để cho hai người chúng ta phân cái thắng bại làm sao?"

Vị kia Khuyết Nguyệt tông chân truyền nghe vậy chậm rãi ngẩng đầu, nhếch miệng nở nụ cười, nói: "Được. . ."

Lời còn chưa nói hết, bỗng nhiên Thái Bạch tông chủ nhẹ giọng mở miệng nói: "Thái, người như đối đầu Linh Lung tông truyền nhân, nắm càng to lớn hơn chút!"

Trong sân mọi người đều trái tim thấy kỳ lạ, đây là làm phụ thân cố ý chỉ điểm con trai tuyển cái càng yếu hơn sao?

Phương Quý mấy người thì lại càng không nói gì.

Cái này tông chủ bắt công đã không hề che giấu sao?

Nhưng đón ánh mắt chung quanh, Thái Bạch tông chủ lại là vẻ mặt không đổi, thanh đạm đến cực điểm.

Đúng là Triệu Thái Hợp, nhìn cái kia Linh Lung tông chân truyền một chút, lắc đầu nói: "Ta không muốn bắt nạt nữ nhân, so sánh với chắc chắn nhất, ta vẫn là càng muốn cùng Khuyết Nguyệt tông sư huynh một trận chiến, phụ thân, khiêu chiến đã ra miệng, ta cũng không thể nuốt lời!"

Thái Bạch tông chủ nghe lời này, trên mặt cũng không vẻ mặt gì, chỉ là không cần phải nhiều lời nữa.

Đúng là Phương Quý âm thầm đem cái kia yếu nhất ghi vào trong lòng, nghĩ thầm đến phiên lời của mình, vậy thì nàng. . .

Đến lúc này, Triệu Thái Hợp đã cùng Khuyết Nguyệt tông Bá Thái Dao truyền nhân Hạng Quý Vương đi tới trong sân, hai người theo trong giới tu hành thông lệ, đều hướng về lẫn nhau cúi chào, rồi sau đó lại không khách khí, đồng thời quát lên một tiếng lớn, song song hướng về đối phương đoạt đi lên, một cái tử đao đao khí tăng vọt, như sương trắng phôi, một cái loan đao đao bao hàm lưu quang, tựa như Nguyệt Lạc cửu tiêu, đồng thời bạo chém tới trước người đối phương!

"Oành!"

Song phương ánh đao đụng vào nhau, hai người mãnh đến lui lại.

Triệu Thái Hợp lui hai bước, Hạng Quý Vương thì lại chỉ lui một bước.

Chỉ từ chênh lệch này xem ra, Triệu Thái Hợp tu vị, liền rõ ràng so với Hạng Quý Vương chênh lệch một đoạn.

Nhưng Triệu Thái Hợp lại là gặp mạnh thì lại mạnh, gào thét một tiếng, trái lại nhanh hơn Hạng Quý Vương một bước vọt lên, quanh thân linh tức tăng vọt, vòng quanh toàn thân lưu chuyển không thôi, trong tay tử đao thì lại như là bỗng nhiên biến ảo ra ngàn vạn đao cái bóng, che ngợp bầu trời, như là một cỗ cuộn cuộn ngân hà, thẳng hướng Hạng Quý Vương phủ đầu che phủ xuống, bốn phương tám hướng, trên dưới phải trái, không có chỗ nào mà không phải là ánh đao tập kích.

Mà Hạng Quý Vương vào lúc này, thì lại chỉ là loan đao vòng quanh người xoay tròn, quanh người bỗng nhiên xuất hiện bốn đạo màu đen cái bóng, mỗi một cái đều là cầm trong tay loan đao, niêm phong lại bốn phía,

quý khí âm trầm phía dưới, cũng đã vững vàng che chở quanh người, không để đao khí gần người.

Bên cạnh bốn vị tông chủ quan chiến, đều là không nhìn được khen: "Ai có thể nghĩ tới, Thái Bạch tông chủ dựa vào Đại La Từ Bi Thủ danh chấn thiên hạ, con trai của hắn lại đi học Đạo đạo, hơn nữa học như vậy tinh xảo, chính là so với Khuyết Nguyệt tông cao túc cũng không kém bao nhiêu. . ."

Hồng Vân sơn Lão tổ cười hì hì, nói: "Dù sao tu vị chênh lệch chút, đúng là dũng mãnh, miễn cưỡng có thể đề bù đắp!"

Mọi người xung quanh lại nói tới nói đi, chỉ là vây quanh trận chiến này.

Phương Quý ở bên cạnh góc không có việc gì, nhìn mấy lần, liền mất đi hưng phấn, buồn bực ngán ngẩm quay đầu hướng về Tiêu Long Tước nói: "Tiêu sư tử, hắn mới vừa nói chính mình không thích bắt nạt nữ nhân, vậy làm sao mỗi ngày thấy người liền như con chọi gà tựa như?"

Tiêu Long Tước mạnh mẽ lườm hắn một cái.

Trong khi nói chuyện, Triệu Thái Hợp đã lẫn lộn cùng Khuyết Nguyệt tông Hạng Quỷ Vương đấu hơn mười chiêu, liền đánh đến cát bay đá chạy.

Hai người đều là dùng đao, đi võ pháp một đường, nhưng phong cách lại khác biệt rất lớn.

Triệu Thái Hợp thoạt nhìn liền như cái phàm tục người cầm đao, linh tức nội liễm, đao khí vô tận, ra tay lúc một thức mạnh hơn một thức, dũng mãnh đến cực điểm, mà Hạng Quỷ Vương nhưng là quý khí âm trầm, một đao chém ra, chu vi quý ảnh tầng tầng, khó phân biệt thật giả, trong khoảng thời gian ngắn, hai người một cái thế đại lực trầm, một cái quý ảnh tấn công, đúng là miễn cưỡng đấu thành hoà nhau, ai cũng không cách nào chân chính gần rồi đối phương thân.

Chỉ bất quá, càng là đấu xuống, Triệu Thái Hợp cũng dần dần bắt đầu hiển lộ vẻ mỗi mệ.

Không nói chu vi bốn đại Tiên môn chi chủ, coi như là Phương Quý, cũng đã xem xảy ra vấn đề nơi.

Triệu Thái Hợp quả thật bàn về Đạo đạo, kỳ thực vẫn là so với chuyên tu Đạo đạo Khuyết Nguyệt tông chân truyền chênh lệch một chút, chỉ là dựa vào hấn dũng mãnh khí bù đắp phần này chênh lệch, thậm chí còn đè ép Hạng Quỷ Vương một đầu, nhưng hấn tu vi vốn liền so với Hạng Quỷ Vương chênh lệch nhất giai, lại thêm vào hung mãnh ra tay, đối với linh tức tiêu hao càng to lớn hơn, bây giờ đấu đến hơn mười chiêu có hơn, linh tức đã từ từ không đủ.

Như vậy tiếp tục nữa, sớm muộn hấn linh tức sớm tiêu hao hết lúc, Hạng Quỷ Vương liền có thể ung dung thủ thắng!

"Nhất Dao Khai Sơn. . ."

Triệu Thái Hợp chính mình tựa hồ cũng phát hiện cái vấn đề này, đấu đến chừng mực, đột nhiên trầm quát một tiếng, vốn nên sớm thoái nhượng, lại sức lực tiến lên hấn, không chỉ có không lùi, trái lại một bước bước lên, trong tay ánh đao phảng phất từ trên trời giáng xuống, thẳng tắp chém về phía Hạng Quỷ Vương.

Chốc lát trong lúc đó, đao khí triển khai, như là một đao dài mười trượng nửa trong suốt cự đao.

"Khà khà, Thái Bạch tông vị kế tiếp chân truyền chính là ngươi chứ?"

Đón cái này một đao, Hạng Quỷ Vương cũng là mi mắt co rụt lại, bỗng nhiên trầm thấp nở nụ cười một tiếng, một tay cầm đao, một tay kia lại âm thầm niết lên pháp ấn, trong chớp mắt, cái kia bỗng bễ ở hấn quanh

người bốn đao quỷ ảnh, bỗng nhiên đều đã biến thành hấn dáng dấp, nhanh chóng cực kỳ ở giữa không trung đi khắp, tách ra ở ánh đao của hấn hai bên, tại trái phải nhanh hướng về Triệu Thái Hợp vọt tới!

Đến lúc này, đừng nói lúc này chính diện hướng về phía Hạng Quỷ Vương Triệu Thái Hợp, coi như là ở một bên bàn quan Phương Quý mấy người, cũng căn bản không thể nào phát hiện cái kia bốn đao ánh đao là thật hay giả, coi như là nghĩ muốn né tránh, ở cái này thế ngàn cân treo sợi tóc, cũng không biết nên trốn hướng về nơi nào, Triệu Thái Hợp cũng như là mộng ở, cái kia một đao chém ra sau khi, lực lượng dùng hết, đã căn bản hoàn mỹ thu đao về phòng.

Vù. . .

Giữa không trung bên trong một mảnh đao âm tiếng rung, ba đao Hạng Quỷ Vương cái bóng trực tiếp bị đao khí chôn vùi, còn lại hai đao lại vọt tới Triệu Thái Hợp trước người, đối mặt bây giờ liền đao đều thu không trở lại Hạng Quỷ Vương, cái này hai đao cái bóng quả thực là tiến quân thần tốc, không trở ngại chút nào.

"Xi. . ."

Triệu Thái Hợp sườn trái bên trúng đao, máu tươi rỉ ra.

"Ha ha, Thái Bạch tông chủ con trai, hôm nay thua ở ta dưới đao. . ."

Hạng Quỷ Vương một đao đắc thủ, lập tức cười lớn, đồng thời bức trở ra, đã là thắng trận chiến này.

Nhưng lại không nghĩ rằng, Triệu Thái Hợp dưới sườn trúng đao, thậm chí ngay cả vẻ mặt cũng không có thay đổi hơn nửa phần, tuy rằng ở cái kia một đao đánh xuống lúc, hấn không biết Hạng Quỷ Vương cái nào một đao là thật sự, nhưng ở sườn trái trúng đao thì lại lập tức xác định Hạng Quỷ

Vương chân thân nơi, trong tay vô tận đao khí đột nhiên thu lại, dưới sườn bấp thịch căng lại, chậm chạp Hạng Quỷ Vương thu đao, tử đao nhân cơ hội chém xuống đi.

"Tranh. . ."

Trong sân vô tận đao khí cùng ảo ảnh, tất cả đều biến mất, lộ ra tình cảnh quái quỷ.

Hạng Quỷ Vương một đao chém ở Triệu Thái Hợp sườn trái, vẫn còn có máu tươi theo lưỡi đao lách tách rơi xuống, ân đỏ như lửa.

Mà Triệu Thái Hợp đao cũng đã gác ở Hạng Quỷ Vương trên cổ, lưỡi đao lóe hàn quang, tựa hồ bất cứ lúc nào có thể chém xuống đi.

Hạng Quỷ Vương chỉ có thể nghiêng đầu, nụ cười trên mặt đã đọng lại.

. . .

. . .

"Trận chiến này. . ."

Trong sân vắng lặng một lát, Khuyết Nguyệt tông chi chủ mới vẻ mặt quái lạ ho nhẹ một tiếng, nhân nhạ nói: "Chư vị, dù sao cũng là môn hạ ta Hạng Quỷ Vương trước tiên thương tổn được đối thủ, bàn về tỷ thí đến, dù sao cũng nên là ta môn hạ đệ tử thắng chứ?"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, cũng không mở miệng nói chuyện.

Đúng là cái khác ba đại Tiên môn chi chủ, đều nhìn ra Thái Bạch tông chủ ý tứ, cũng không tốt cường từ đoạt lý, Hỏa Vân lão tổ hít một tiếng, nói: "Không hồ là con trai của Triệu tông chủ, quả nhiên dũng mãnh, lão Dao ma, nếu thật sự là tỷ thí, vậy dĩ nhiên là học trò người thắng, nhưng

nếu là thật sự sinh tử chi bác, Thái Bạch tông vị công tử kia chỉ là bị thương, mà nhà ngươi đệ tử đầu đã rơi xuống đất!"

Khuyết Nguyệt tông chủ cười lạnh nói: "Nếu là cuộc chiến sinh tử, ta tông đệ tử cái kia một đao cũng sẽ không như vậy chi nhẹ. . ."

"Lời này đúng là , bất quá cục diện tóm lại như vậy!"

Linh Lung tông chủ cười nói: "Vì lẽ đó, trận chiến này chỉ có thể tính làm hoà nhau, các ngươi cảm thấy làm sao?"

Cái khác ba vị tông chủ nghe xong, đều yên lặng gật gật đầu.

Coi như là Thái Bạch tông chủ, vào lúc này cũng chỉ có thể ngậm thừa nhận cục diện này, không có nói nhiều.

Triệu Thái Hợp thẳng đến lúc này, mới lấy ra gác ở Hạng Quỷ Vương trên cổ đao, bung sườn trái vết thương chậm rãi đi trở về. Máu tươi theo hấn khe hở rỉ ra, tí tách tách tung một chỗ, thân hình cũng có chút lảo đảo, thoạt nhìn thương thế này thực tại không nhẹ, nhưng hấn mặt không hề cảm xúc, chỉ là buông xuống hai mắt, cũng không có ngẩng đầu nhìn cha của chính mình một chút, lặng lẽ ngồi trên mặt đất chữa thương.

Ngoài dự đoán mọi người chính là, con trai của chính mình dự huyết phản chiến, lấy Luyện Khí tầng bảy tu vị chiến bình Khuyết Nguyệt tông đệ tử thiên tài, vốn là một cái mở mày mở mặt đại sự, nhưng Thái Bạch tông chủ lại cũng mặt không hề cảm xúc, xem đều không có xem con trai của chính mình một chút.

"Triệu sư đệ, cái kia Hạng Quỷ Vương chính là Khuyết Nguyệt tông ba đại chân truyền một trong, có người nói vẫn là Đao đạo nhất là tinh thâm một cái, tuổi còn trẻ liền tu luyện ra bốn đạo Đao Quỷ, ngươi bây giờ còn

không tiến vào Thanh Khê cốc, liền có thể cùng hắn đánh hòa nhau, rất hiếm có rồi. . ."

Bên cạnh Tiêu Long Tước đứng là thấp giọng an ủi, vẻ mặt rất là dịu dàng.

"Cái này nam nhân bà bắt đầu phần người tốt. . ."

Phương Quý khinh bỉ nhìn Tiêu Long Tước một chút, lấy ra một viên linh đan đưa cho Triệu Thái Hợp: "Triệu sư huynh, cầm chữa thương!"

"Cảm tạ!"

Triệu Thái Hợp thấy mình chiến bình Hạng Quý Vương, phụ thân lại xem cũng không thấy chính mình một chút, tâm tình buồn bã, nhưng được đến Phương Quý cùng Tiêu Long Tước hai vị đồng môn an ủi, trong lòng đúng là dễ chịu một chút, thấp giọng nói cảm ơn, liền cúi đầu đến.

Phương Quý thì lại cùng Tiêu Long Tước nhìn nhau một chút, đều không tiếng động mắng: "Nịnh nọt tinh!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 99: Định Hải Thần Châm

"Trận chiến đầu tiên vừa là hoà nhau, cũng không biết cái này thứ hai chiến Thái Bạch tông do ai đến xuất thủ đây?"

Trận chiến đầu tiên do Thái Bạch tông chủ con chiến bình Khuyết Nguyệt môn Hạng Quỷ Vương, kết quả này đúng là nhượng người cảm thấy có chút bất ngờ, nhất thời xuất hiện chốc lát trầm mặc, trải qua một lát sau khi, vẫn là vị kia hình dung yêu diễm Linh Lung tông chủ cười túm túm mở miệng, đánh võ trong sân vắng lặng, nàng ánh mắt chậm rãi từ Phương Quý, Tiêu Long Tước, A Khổ ba người trên mặt quét qua, cuối cùng ánh mắt lại ở Phương Quý trên mặt để lại một hồi, sóng mắt dịu dàng, mặt lộ vẻ cười yếu ớt, cũng như là biết nói giống như, nhìn ra thấy Phương Quý trong lòng có chút ngứa.

Liên Phương Quý cũng ngẩng đầu lên, hướng về phía nàng mỉm cười, cực kỳ hàm hậu giản dị.

Trong lòng nghĩ: "Con mụ này đều sắp theo kịp Hoa quả phụ. . ."

Cái kia Linh Lung tông chủ nhưng là trong lòng thầm nghĩ: "Tiểu tử này thành thật, lớn lên còn rất ngoan. . ."

"Ngươi là Hồng Diệp cốc đệ tử?"

Mà vào lúc này, nghe được Linh Lung tông chủ giục, Thái Bạch tông chủ ánh mắt cũng đã ở Phương Quý mấy người trên thân quét một lần, thấy Phương Quý chính đang tại hướng về phía Linh Lung tông chủ cười khúc

khích, trong lòng nhất thời cảm thấy có chút bất đắc dĩ, liền đưa mắt rơi vào Tiêu Long Tước trên người, được đến Tiêu Long Tước trả lời sau khi, hẳn hơi trầm ngâm, nói: "Vậy ngươi đi chọn một cái đôi thủ đi, tốt nhất thận trọng chút!"

Tiêu Long Tước đến tông chủ mệnh lệnh, làm sao dám cãi lời, vội vàng đứng dậy.

Ánh mắt quét qua, liền đã mắt ở vị kia Linh Lung tông cô gái trên người, nói: "Ngươi đi ra đi!"

Phương Quý vừa nhìn, trong lòng có chút nóng nảy: "Con mụ này đoạt ta đôi thủ. . ."

Cái kia Linh Lung tông chân truyền, xem dáng dấp chỉ là một cái yếu điệu cô bé, nhiều nhất bất quá mười lăm, mười sáu tuổi, mặc áo bào đỏ, kiêu mị đáng yêu, ở bốn vị Linh Lung tông đệ tử bên trong, tuổi tác nhỏ nhất, tu vị cũng thấp nhất, nhưng ở Linh Lung tông chọn người xuất chiến lúc, lại không có bất kỳ người nào cướp nàng danh tiếng, nàng bị Tiêu Long Tước điểm danh, liền nhún nhảy một cái đi tới trong sân, trên mặt cũng không vẻ sợ hãi, cười hì hì hướng về Tiêu Long Tước cúi chào, nói: "Vị này tiểu ca ca, ta nhỏ tuổi, tu vị thấp, ngươi cũng không muốn. . ."

Tiêu Long Tước gất một cái, lớn tiếng nói: "Ai là ngươi tiểu ca ca?"

Tiểu cô nương kia Vân Nữ Tiêu ngẩn ngơ: "Ngươi là nữ?"

Tiêu Long Tước giận dữ, quát lên: "Ăn ta một thương!"

Trong tay thiết thương giống như Độc long xuất động, hô đến một tiếng vượt qua hư không, mạnh mẽ hướng về Vân Nữ Tiêu ngay ngực đánh rơi.

"Phi, mị nhãn rút cho người mù xem!"

Vân Nữ Tiêu giọng căm hận mắng một câu, bỗng nhiên miệng nhỏ khẽ nhếch, miệng phun một đạo màu phấn hồng sương mù.

Cái kia sương mù ra miệng, lập tức tràn ngập ở chu vi, làm cho chu vi cảnh sắc, đều tựa hồ trở nên hơi sai lệch lên, như là cách một tầng mặt nước đến xem, nửa thật nửa giả, Tiêu Long Tước nhất thương kia đã là thế đại lực trảm, nhưng ở đêm tới Vân Nữ Tiêu trước người thì lại nhất thời kích một cái không, rõ ràng không nhìn thấy Vân Nữ Tiêu nhúc nhích, nhưng nàng chân thân, cũng không biết đã đi nơi nào. . .

"Hả?"

Tiêu Long Tước cũng là lấy làm kinh hãi, về thương bảo hộ ở trước người.

Cũng liền vào lúc này, nàng sau đầu bỗng nhiên vang lên "Hi" nở nụ cười, Tiêu Long Tước gấp xoay người lại thì đã thấy sau lưng rỗng tuếch, nhưng sau đầu nhưng có duệ phong đột kích, lại là cái kia Linh Lung tông chân truyền chẳng biết lúc nào từ nàng sau đầu tập lại đây.

Tiêu Long Tước phản ứng cũng coi như cực nhanh, mãnh đến về phía trước bước ra một bước, hồi thương liền quét.

Nhưng một thương này giao đi, rồi lại là rỗng tuếch, không hề một vật.

Tình cảnh này rơi vào Phương Quý mấy người trong mắt, cũng đều cảm giác vô cùng quý dị, cái kia Linh Lung tông chân truyền, tu luyện lại là cực kỳ tà môn pháp thuật, cả người ở phấn hồng trong sương mù, lại xuất quỷ nhập thần, mà Tiêu Long Tước nhưng là thói quen đi mạnh mẽ thoải mái con đường, nàng am hiểu hơn như Triệu Thái Hợp cùng Hạng Quỷ Vương như vậy đối thủ chạm liêu, mà không phải ở trong sương mù cùng đối thủ chơi trốn tìm. . .

Trước sau đánh đến một lát, Tiêu Long Tước ra sức ra thương mấy lần, đem chu vi núi đá đánh trúng khắp mọi nơi bay tán loạn, nhưng thậm chí ngay cả đối thủ cái bóng đều không vượt một cái, trái lại nhiều lần bị tiểu cô nương kia xuất quỷ nhập thần tìm đến bên người, đưa nàng làm cho cực kỳ chật vật.

Như là vài lần, nàng đã lên cơn giận dữ, càng lo lắng cho mình dây dưa quá lâu, bị đối phương nắm lấy kẽ hở, lại là quyết tâm, bỗng nhiên trong lúc đó đem trong ngực thường gắng sức tu luyện qua Kim Quang Ngự Thân Pháp triển khai ra, trên đỉnh đầu, một vệt kim quang mãnh đến bay lên vọt lên, như là một vàng mặt trời nhỏ, kim quang xuyên thấu màu phấn hồng sương mù, đem khắp mọi nơi tất cả, chiếu lên sáng như ban ngày.

Mà dựa vào kim quang này soi sáng, nàng quả nhiên thấy ngay khi chính mình bên trái cách đó không xa, cái kia Linh Lung tông chân truyền chính sắc mặt trắng bệch, vội vã tránh né, trên mặt lại là lộ ra một vệt tàn nhẫn ý, xoẹt một tiếng trường thương quán đầy kim quang, thẳng tắp hướng về đối phương đánh tới.

Cái này chính là ngàn năm một thuở một cơ hội, Tiêu Long Tước lại nào dám có nửa phần lưu thủ, một thân tu vị đều gò lên đến, hầu như là khoảng khắc trong lúc đó, liền đã đem cái kia bóng người màu đỏ đậm cái xuyên thấu, sau đó vội vã xoay người lại, thu hồi thiết thương.

Hiện nay sinh tử chi đầu, nàng lại là lấy đối phương tính mạng cũng sẽ không tiếc.

Nhưng không nghĩ tới, một thương này thu hồi, nàng ánh mắt lại không khỏi cả kinh.

Bị nàng một thương đâm thủng, thành linh chỉ là một cái màu đỏ áo choàng, phía trên toả ra từng tia từng tia kim quang.

"Thật ác độc đây, nghĩ muốn đòi mạng. . ."

Cùng lúc đó, nàng sau đầu vang lên một cái cười hì hì âm thanh, thân thể nhất thời cứng đờ, một cử động cũng không dám.

Phương Quý bọn người xem phải hiểu, ngay khi Tiêu Long Tước triển khai Kim Quang Ngự Thần Pháp phá đôi phương pháp thuật, bắt giữ đối phương chân thân một chốc, cái kia Linh Lung tông chân truyền lại là cởi xuống áo bào, dẫn tới Tiêu Long Tước một thương đâm tới, chính mình chân thân lại vạn phần quý đi tới Tiêu Long Tước sau lưng, vọt thẳng đến trên người nàng, trong tay một chi bén nhọn đâm gài tóc, đã chỉ ở Tiêu Long Tước sau não bên trên.

Tiêu Long Tước cả người đều đại ra, sắc mặt trướng đến đỏ chót.

Mà ở đối diện, bốn đại Tiên môn bên trong mọi người, trên mặt đều lộ ra nụ cười.

Trận chiến này, Tiêu Long Tước tất nhiên là thua, thua không có lời gì để nói.

Thái Bạch tông vốn là muốn thắng trên hai tràng, mới có thể tính thắng, bây giờ một bình một phụ, tình thế đã là cực kỳ nghiêm trọng.

Nhìn hồn bay phách lạc đi trở về Tiêu Long Tước, Triệu Thái Hợp cũng không nhịn được mở mắt ra, thấp giọng nói: "Ồ ngươi lấy kim quang phá nàng tà pháp lúc, lại cần gì phải gấp gáp ra tay, chỉ cần một thương đảo qua quanh thân, nàng tất nhiên sẽ trúng chiêu. . ."

Tiêu Long Tước vào đúng lúc này ảo não đến cực điểm, liền nói cũng không muốn nhiều lời.

Nhưng cũng ngay vào lúc này, Thái Bạch tông chủ đột nhiên cúi đầu nhìn về phía Triệu Thái Hợp, cái này vẫn là hấn lần thứ nhất ở Triệu Thái Hợp bị thương sau khi nhìn về phía con trai của chính mình, giọng điệu lại là có vẻ cực kì nhạt, nói: "Bây giờ tình thế lớn nguy, vấn đề tất cả trên người người!"

Triệu Thái Hợp nghe vậy thay đổi sắc mặt, tuy không có mở miệng phản bác, nhưng rõ ràng đầy mặt đều là ý không phục.

Vừa nãy trận chiến đó, hấn trượng đao pháp khiêu chiến tu vị cao hơn hấn Khuyết Nguyệt tông chân truyền, thế hoà kết cuộc, cũng không mất mặt.

Thái Bạch tông chủ tựa hồ không muốn giải thích thêm, nhưng cái này dù sao cũng là con trai của chính mình, vì lẽ đó hấn vẫn còn là nhẹ giọng nói một câu: "Vừa nãy bất luận người tuyển cái nào người nào đối thủ, chỉ cần người cái kia một tràng có thể thắng xuống, như vậy chúng ta cũng đã thắng rồi. . ."

Thái Bạch tông chủ lời nói làm cho Triệu Thái Hợp hơi kinh hãi, trước hấn chưa hề nghĩ tới những vấn đề này, chỉ là tính tình gây ra, vừa muốn khiêu chiến, liền muốn khiêu chiến một cái cường, đương thời Thái Bạch tông chủ để cho hấn đi chọn chọn một cái yếu nhất, hấn từ bên trong tâm nhãn không đồng ý, đúng là nghĩ, chính mình nếu là chọn yếu nhất, chẳng phải là đem một vài càn mạnh tặng cho những người khác, ra vẻ mình cũng yếu đi?

Chính mình muốn làm Thái Bạch tông định hải thần châm, tự nhiên không thể yếu đi khí thế.

Mãi đến tận Thái Bạch tông chủ lời nói này nói ra, hấn mới bỗng nhiên ý thức được, phụ thân trong mắt định hải thần châm không phải là mình.

"Lẽ nào là. . ."

Trong lòng hắn có chút không cam lòng, quay đầu nhìn về phía chính đưa đầu, đánh giá cái kia Linh Lung tông nữ đệ tử Phương Quý.

Thái Bạch tông chủ ánh mắt có vẻ càng bất đắc dĩ, nói: "Không phải hắn!"

Sau đó hắn cũng không tiếp tục để ý Triệu Thái Hợp, chỉ là nhẹ nhàng nâng đầu, nói: "A Khô, ngươi trước tiên đi thắng được một trận đến!"

Một câu nói này nói Tiêu Long Tước cùng Triệu Thái Hợp hai người đều bối rối, liền ngay cả Phương Quý cũng mãnh đến phục hồi tinh thần, có chút khó có thể tin quay đầu lại nhìn về phía trốn ở tông chủ sau lưng, đàng hoàng A Khô sư huynh, đây mặt đều là cực kỳ thần sắc kinh ngạc.

Thái Bạch tông chủ lời nói bọn họ nghe được rất rõ ràng, là để A Khô đi thắng được một trận đến!

Này cũng không giống như là mệnh lệnh, mà như là ở làm một cái đơn giản giao cho.

Giật mình nhất chính là Triệu Thái Hợp, hắn đã bỗng nhiên rõ ràng cha mình ý tứ.

Nguyên lai trong mắt hắn định hải thần châm, là A Khô!

Là A Khô!

Nếu mình có thể thắng xuống một tràng, như vậy A Khô lại thắng xuống một tràng, Tiêu Long Tước cùng Phương Quý liền không cần lại ra tay.

Vì lẽ đó hắn mới để cho mình chọn một cái yếu nhất, bởi vì A Khô bất luận đón nhận đều tất nhiên sẽ thắng.

Chính mình chọn một cái cường, tuy rằng chiến thành hoà nhau, nhưng thế cuộc cũng vì vậy mà trở nên càng hỗn loạn, lại thêm vào Tiêu Long Tước thua một trận, thế cục hôm nay chính là một bình một phụ, dù là A Khổ thắng, bọn họ cũng không có thắng được năm!

"Vâng, tông chủ!"

Ở bọn họ một mặt mờ mịt nghĩ cái vấn đề này thì A Khổ sư huynh đã gật gật đầu, đành hoảng đi tới trong sân.

Nhìn hấn bao nhiêu có vẻ hơi đơn bạc bóng lưng, Phương Quý ba người đều có vẻ hơi mờ mịt.

Phương Quý tự không cần phải nói, cùng A Khổ sư huynh pha trộn chính là quen thuộc nhất, mà Tiêu Long Tước đối với A Khổ cũng không xa lạ gì, đã từng A Khổ ở Hồng Diệp cốc bên trong trải qua, nàng tự nhiên biết người này, hơn nữa xưa nay cũng không có đem người này để ở trong mắt qua. . .

Tông chủ đối với cái này thành thật đầu tự tin, từ đâu mà đến?

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 100: Thái Bạch Quái Thai

Không chỉ có là Phương Quý mấy người lòng tràn đầy kinh ngạc, bốn đại Tiên môn chi chủ cùng với dưới trưởng đệ tử cũng đều kinh ngạc nhìn về phía đi vào trong sơn cái kia mạo không đáng chú ý người tuổi trẻ, chỉ thấy hấn vóc người đơn bạc, một mặt khổ tương, trên người quần áo cũng có vẻ vô cùng keo kiệt, đi tới trong sơn đến, cũng buông lỏng cái đầu, tựa hồ không dám nhìn thẳng xem người dáng dấp, tùy tiện nhắc tay chỉ hướng, thấp giọng nói: "Xin chỉ giáo!"

Hấn thoát nhìn tiện tay một chỉ, lại chỉ về Hỏa Vân Sơn truyền nhân!

Nước Sở năm tông, Hỏa Vân Sơn đi vào đệ tử ít nhất, chỉ có một người, nhưng cái này một người, rồi lại là năm tông đệ tử bên trong tu vi cao nhất một người, cũng sớm đã danh chấn nước Sở, được xưng nửa bước Trúc Cơ cảnh giới Hỏa Vân Sơn thiên kiêu, Lăng Hoa Giáp!

Nhìn thấy A Khổ lựa chọn, trong sơn chúng tu, hoàn toàn sắc mặt thay đổi sắc mặt.

Lăng Hoa Giáp cũng không nghĩ tới sẽ có người chủ động chỉ hướng mình, hấn chậm rãi ngẩng đầu, mặt không hề cảm xúc trên mặt, cũng xuất hiện một chút thần sắc cổ quái, hấn thật lòng nhìn A Khổ một chút, mới chậm rì rì tiến lên, nói: "Người tên là gì?"

A Khổ nói: "Tiên môn mặt trong, các sư huynh đệ cũng gọi ta A Khổ!"

Lăng Hoa Giáp nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: "Thái Bạch Thanh Khê cốc bên trong mấy cái kiệt xuất thiên tài, ta đã thấy mấy cái, vượt qua mấy cái, chính là không có đánh qua đối mặt, cũng phần lớn có nghe thấy, bên trong thật giống không có gọi A Khô!"

A Khô cảm giác thấy hơi mất mặt, một lát sau mới nói: "Ta vốn là không phải Thanh Khê cốc bên trong thiên tài!"

Lăng Hoa Giáp không khỏi nhíu mày, nói: "Vậy ngươi nhận thua đi!"

"Ừm. . ."

A Khô theo thói quen đáp ứng, bỗng nhiên phản ứng lại: "Hả?"

Lăng Hoa Giáp đón A Khô ánh mắt kinh ngạc, kiên trì giải thích: "Ta không phải xem thường ngươi, chỉ là gần nhất ta đã bắt đầu xung kích Trúc Cơ cảnh giới, trong cơ thể linh tức tích uẩn phi thường mạnh mẽ, như muốn ra tay tới nói, e sợ sẽ thu lại không được pháp thuật lực lượng, có thể sẽ thương tới đến tính mạng của ngươi, không phải vạn bất đắc dĩ, ta cũng không muốn thương tổn tính mạng người, vì lẽ đó ta mới để ngươi chủ động chịu thua!"

A Khô nghe xong có chút bưng tỉnh, đúng là có chút cảm động, chăm chú hướng về hắn ôm quyền, nói: "Đa tạ ngươi!"

Lăng Hoa Giáp trên mặt cũng hiện ra một phần ý cười, nói: "Không cần!"

Vừa nói chuyện, liền đã xoay người phải đi, nhưng A Khô lời nói lại vang lên: "Bất quá chúng ta vẫn là muốn chiến một tràng!"

Lăng Hoa Giáp có chút tức giận nghiêng đầu đến: "Ta nói ta sợ chính mình sẽ thu lại không được tay. . ."

A Khô lập tức cười theo, giải thích: "Không có chuyện gì, ta thu được!"

Lăng Hoa Giáp trứ nhiên ngưng mi hướng về hắn nhìn lại, quanh người linh tức một thịnh, giống như nhàn nhạt mây lửa, những thứ này mây lửa ở hắn quanh người ngưng tụ không tan, như là một cái cực lớn áo choàng bao phủ ở phía sau hắn, theo gió phiêu lãng, bay khắp đi tới, dị thường đáng sợ. Cái này một mảnh rừng đá trong nhiệt độ, ở một chốc lát liền lên cao vô số, mọi người cảm giác cũng giống như là trực diện một ngọn núi lửa!

Đón bực này mạnh mẽ linh tức, Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước mấy người, đều trái tim rung mình, trợn to hai mắt.

Bọn họ đều không phải đệ tử bình thường, cảm thụ được cái này linh tức mạnh mẽ.

Lăng Hoa Giáp quả nhiên không có nói láo, hắn xác thực đã đang chuẩn bị xung kích Trúc Cơ cảnh giới.

Liền ngay cả Phương Quý, ánh mắt đều từ Linh Lung tông các nữ đệ tử trên người thu lại rồi, thật lòng nhìn một chút chính mình tông chủ, thấy tông chủ vẫn là một mảnh hồ hững đáng đáp, hắn cũng là yên tâm, lại hướng về Linh Lung tông nữ đệ tử nhìn lại, còn giả trang cái mặt quỷ.

"Rất lợi hại. . ."

Mà trực diện Lăng Hoa Giáp A Khô, vào lúc này cũng như là như gặp đại địch, hắn thật lòng nhìn Lăng Hoa Giáp một chút, sau đó liền cúi đầu, âm thầm nắm chặt nắm đấm, hắn hôm nay, thoát nhìn vẫn cứ như là một cái khí tức yếu ớt, lại phổ thông bất quá người, nhưng theo hắn nắm đấm nắm chặt, chu vi bỗng nhiên có nhàn nhạt gió nhẹ cạo lên, một tầng một tầng, từng tia từng sợi quán ở giữa không trung.

Cùng lúc đó, trán của hắn bên trên, cực kỳ quái lạ xuất hiện chín đạo hoành văn, hoành văn hiện màu đen, tựa hồ là do từng cái từng cái phù văn tạo thành, liền như là nếp nhăn giống như hiện lên ở hắn trên trán, cái này một mặt khổ tướng, càng rõ ràng.

Sau đó A Khổ trầm ngâm một lát, bỗng nhiên song quyền rung lên, trên trán, phía dưới cùng hoành văn, liền đột nhiên biến mất.

Cũng là ở cái này một chốc, A Khổ trên người khí cơ, bỗng nhiên cường thịnh mấy lần, chu vi cuồng phong gào thét, đem trên mặt đất tán loạn đá vụn đều thổi bay lên, ở cực đá vụn kia bay loạn trong lúc đó, phảng phất có vô tận lệ quỷ kêu khóc, muốn từ cõi âm bò nhập dương gian.

Lăng Hoa Giáp vào lúc này, sắc mặt đã là đại biến.

"Dừng tay!"

Cũng ngay vào lúc này, Hồng Vân sơn Lão tổ bỗng nhiên quát chói tai lên tiếng, hắn mãnh đến ngừng đầu nhìn hướng về phía Thái Bạch tông chủ, điềm nhiên nói: "100 năm trước, các ngươi sư huynh đệ hai người từ ngoại giới mang về một đứa bé, lẽ nào chính là trước mắt người này?"

Thái Bạch tông chủ chỉ là cúi đầu nhìn A Khổ, phảng phất nghĩ đến rất nhiều chuyện cũ, nhưng không hề trả lời.

"Không nghĩ tới các ngươi thật sự cứu sống hắn. . ."

Hồng Vân sơn Lão tổ gắt gao nhìn chăm chú A Khổ một chút, bỗng nhiên nói: "Hoa Giáp trở về, trận chiến này không cần đấu, chúng ta chịu thua. . ."

Lăng Hoa Giáp kinh hãi, khó có thể tin quay đầu nhìn chính mình Lão tổ.

Hắn rõ ràng là có chút không cam lòng, nhưng Hồng Vân sơn Lão tỏ lại điềm nhiên nói: "Ta hiểu được tâm ý của ngươi, chính là chiến tận chur sơn thiên kiêu, cũng sẽ không chịu thua, nhưng bé ngoan, ngươi nghe ta, chúng ta có thể cùng thiên kiêu đi tranh, lại không muốn cùng quái vật tranh, ngươi trở về đi, không chiến mà chịu thua, cũng phải nhìn đôi mắt ai, ta sẽ không trách ngươi, mặt khác mấy tông sư trưởng cũng sẽ không trách ngươi. . ."

Quả nhiên, nghe được hắn, Linh Lung tông, Khuyết Nguyệt tông, Hàn Sơn Triệu gia các loại một tông chi chủ, ai cũng không nói gì.

Bọn họ nhiều nhất cũng chỉ là tình cờ hướng về A Khô liếc mắt nhìn, mắt lộ ra suy nghĩ sâu sắc về.

"A Khô trở về đi!"

Thái Bạch tông chủ cũng không có nhiều lời, chỉ là nhẹ nhàng đem A Khô kêu trở về, đúng là Phương Quý một mặt hiếu kỳ, tới nặn nặn A Khô sư huynh cánh tay, sợ hãi nói: "A Khô sư huynh ngươi rất lợi hại a, trước đây ta làm sao không biết ngươi có khả năng này?"

A Khô có chút không quen, nhỏ giọng nói: "Cái này kỳ thực cũng không tính là gì. . ."

Phương Quý chợt nhớ tới một tiếng, cả giận nói: "Lúc trước ta gọi ngươi đi trợ quyền đánh Trương Xung Sơn, ngươi lại giả bộ kinh sợ. . ."

A Khô nhất thời lúng túng lên, nói: "Tiên môn bên trong không thể tùy tiện đánh người. . ."

"Mỗi thù này ta nhớ rồi. . ."

Phương Quý căm giận nhìn chăm chú A Khổ một chút, nhìn ra thấy A Khổ cúi đầu, không dám cùng hắn ánh mắt nhìn nhau.

Phương Quý ôm hai tay, tức giận bất bình, bỗng nhiên vừa quay đầu, sợ hết hồn, đôi tươi cười nói: "Tông chủ có gì phân phó?"

Đến lúc này, hắn mới phát hiện, không chỉ có là Thái Bạch tông chủ ở nhìn hắn, cái khác bốn đại Tiên môn gia chủ, cũng đều ở nhìn hắn, mà những kia tùy tùng bốn đại Tiên môn gia chủ lại đây, bây giờ còn chưa từng ra tay thiên kiều các đệ tử, cũng đều ở nhìn hắn, cái này nhưng không khỏi để hắn sợ hãi trong lòng lên, thu hồi ở A Khổ trước mặt bá đạo, chim cút tựa như rụt cổ một cái. . .

"Ha ha, Lão thái bạch, bây giờ các ngươi có thể chỉ còn một người. . ."

Khuyết Nguyệt tông môn chủ lãng cười một cái, nói: "Chúng ta trước nói cẩn thận, các ngươi Thái Bạch tông đệ tử một người khiêu chiến một môn, có thể thắng hai tràng liền coi như các ngươi thắng, nhưng hôm nay lại là một thua một thắng một bình, dù như thế nào đều không coi là hai tràng, cũng không biết ngươi cái này vị cuối cùng đệ tử còn chuẩn không chuẩn bị ra tay? Hắn như thắng, các ngươi liền thắng, hắn như chịu thua, cái kia liền mời các ngươi nhường ra đi bảo đi. . ."

Lời này nghe được Phương Quý trong lòng phát lạnh: "Cái này liền đem gánh nặng ép trên đầu ta rồi?"

"Ngươi muốn ra tay sao?"

Phương Quý bên tai, bỗng nhiên vang lên một cái âm thanh, chính là Thái Bạch tông chủ tiếng nói.

Bất quá kỳ dị chính là, hắn lại không nhìn thấy Thái Bạch tông chủ mở miệng.

"Người như ra tay, cái này mấy đại Tiên môn đệ tử, nhất định sẽ nghĩ tất cả biện pháp đưa người chém giết!"

Thái Bạch tông chủ tiếng nói, lần thứ hai từ Phương Quý bên tai vang lên, tiếng nói rất là bình thản: "Người cùng những người khác không giống nhau, vì lẽ đó ta vừa bắt đầu không có dự định để người ra tay, nhưng tạo hóa trêu người, cuối cùng này một trận chiến, lại vẫn là tin tức ở trên đầu người, nói vậy cái này cũng là cái kia mấy đại Tiên môn tình nguyện nhất nhìn thấy cục diện, kể từ khi biết Mạc sư đệ có truyền nhân sau khi, bọn họ liền nhất định sẽ không dễ dàng buông tha người, hôm nay người sẽ chủ động đưa tới cửa, đã làm cho bọn họ mừng rỡ một việc lớn. . ."

"Đối với bọn hắn tới nói, thậm chí ở đây lấy tính mạng của người, so được với đến cái này một mảnh Ma vực càng có lời!"

"Vì lẽ đó. . ."

". . . Người nếu không nguyện ra tay, ta sẽ không trách người!"

". . ."

". . ."

Nghe xong những câu nói này, Phương Quý mới biết mình trong lòng cái kia lạnh chiếc chiếc cảm giác từ đâu mà tới.

Chẳng trách cái kia bốn đại Tiên môn chi chủ ánh mắt, đều là lơ đãng từ trên người chính mình đảo qua, càng là nổi lên sát tâm. . .

. . . Thiệt thòi được bản thân còn tưởng rằng cái kia Linh Lung tông chủ là nhìn tới chính mình đây!

Cũng là bởi vì này, hắn nghĩ tới rồi một cái vấn đề khác.

Nhập này loạn thạch cốc trước, hấn cũng đã ném qua miếng đồng, kết quả đại hung, không thích hợp tiến vào!

Bởi vì biết được A Khô sư huynh đã vì tìm chính mình đi vào, vì lẽ đó hấn mới sẽ đi vào, chỉ là đi vào sau khi, hấn liền biết mình nhất định sẽ đối mặt rất lớn hung hiểm, chẳng lẽ, cái này hung hiểm liền ứng ở vì tiên môn cái này trận chiến cuối cùng phía trên?

Có lẽ trận chiến này chính mình tiếp xuống, thật sự sẽ chết. . .

Phương Quý mãnh đến ngẩng đầu lên, liền muốn theo chính mình bản tâm đến từ chối.

Nhưng cũng ngay vào lúc này, hấn chợt thấy Thái Bạch tông chủ vẻ mặt, đây là hấn lần thứ nhất nhìn thấy Thái Bạch tông chủ, cũng là lần thứ nhất chính diện nhìn thấy sắc mặt của hấn, dựa vào hấn am hiểu nhất quan sát sắc mặt cử chỉ bản lãnh, hấn cảm giác cái này tông chủ dị thường uể oải.

Loại này vẻ mặt mỗi, ở Mạc Cửu Ca trên người cũng có.

Nhưng lại có chút không giống, Mạc Cửu Ca cái kia uể oải, chính là tâm tang như chết, vạn sự không nghĩ để ý tới uể oải.

Mà vị tông chủ này, lại là quản rất nhiều chuyện, còn phải tiếp tục quản càng nhiều chuyện hơn uể oải.

Liền, hấn quý thần xui khiến hỏi một câu: "Nếu ta không ứng chiến, sẽ có kết quả gì?"

Thái Bạch tông chủ trầm mặc thời gian rất lâu, mới nói: "Ba trăm năm đến, Thái Bạch tông lần thứ nhất cúi đầu thoái nhượng!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 101: Ăn Cơm Của Người Đi, Liền Cho Người Làm Việc

Thái Bạch tông lần thứ nhất cúi đầu thoái nhượng?

Phương Quý kỳ thực cũng không nhiều rõ ràng một câu nói này bên trong trọng lượng, hẳn nhập Thái Bạch tông tuy rằng cũng có một quãng thời gian, nhưng đối với Thái Bạch tông cũng không vô cùng hiểu rõ, chỉ biết là Thái Bạch tông là nước Sở năm đại Tiên môn một trong, hơn nữa còn nhớ tới, lúc trước Đông Thổ Tàn gia Hồ Tú bà bà đề cử chính mình đến Thái Bạch tông lúc đã từng nói, An Châu là cái địa phương nhỏ, khó nhập cao nhân pháp nhãn, nhưng một mực cái này địa phương nhỏ, khí vận sở chung, ra mấy cái Tiềm long, một cái trong đó, chính là cái này Thái Bạch sơn, bàn về đến, cái này lời đã là phi thường có phân lượng.

Bởi vì Hồ Tú bà bà nói chính là An Châu, mà không phải nước Sở.

An Châu mặc dù là Bắc Vực bảy châu nhỏ nhất một châu, nhưng cũng có to nhỏ quốc gia mười mấy cái.

Mà chạp Hồ Tú bà bà lại nói, Thái Bạch tông ở toàn bộ An Châu to to nhỏ nhỏ vô số tiên môn bên trong, đều là tài năng xuất chúng.

Như vậy một cái đến người ngoài cao như thế đánh giá tiên môn, lần thứ nhất thoái nhượng đại diện cho cái gì?

Phương Quý trực giác cảm thấy, đây là một cái vô cùng nghiêm trọng chuyện.

Chỉ là, một mặt là tiên môn tôn thất, một mặt lại là chính mình tiên đồng báo trước điềm đại hung. . .

"Hi hi, tên tiểu quỷ này sợ sệt đây. . ."

"Đúng là có thể lý giải, dù sau hấn tuổi tác như thế còn nhỏ, cũng như là cái cho đủ số. . ."

Thấy Phương Quý thật lâu không nói một lời, mà Thái Bạch tông chủ vào lúc này cũng trầm mặc lại, cũng không nói ứng chiến, cũng không nói không ứng chiến, đối diện bốn đại Tiên môn chi chủ, lại đều nhàn nhạt nở nụ cười lạnh, môn hạ đệ tử, cũng đều ở xì xào bàn tán.

Khuyết Nguyệt Tông Đạo ma cười lạnh nói: "Mạc Cửu Ca năm đó cỡ nào anh hùng, làm sao chọn như thế cái truyền nhân?"

Hỏa Vân lão tổ điềm nhiên nói: "Nếu không nguyện ra tay, Triệu tông chủ sao không trực tiếp chịu thua?"

. . .

. . .

Nhiều tiếng cười gằn cùng vô số ánh mắt phức tạp đan xen bên trong, Phương Quý hít một hơi thật sâu, đè xuống trái tim phức tạp ý niệm.

Bình thường vào lúc này, hấn yêu thích quăng tiên đồng đến quyết định.

Nhưng lần này lại là không có cách nào quăng tiên đồng, bởi vì tiên đồng đã sớm đưa ra rồi kết quả.

Vì lẽ đó lần này hấn chỉ có thể chính mình quyết định!

Hắn thật lòng liếc mắt nhìn Thái Bạch tông chủ, nhỏ giọng nói: "Bốn đại Tiên môn chân truyền lợi hại sao?"

Thái Bạch tông chủ nhàn nhạt nói: "Mỗi một cái tiên môn đều có mấy cái trọng điểm bồi dưỡng thiên kiều đệ tử, đặc biệt là dám ở tà khí tiết ra ngoài lúc chạy tới cướp đoạt tài nguyên, càng không có một cái hạng đơn giản, thực lực, quyết đoán, sức lực, đều là thượng giai hạng người!"

Nghe được tông chủ đem bọn họ nói lợi hại như vậy, Phương Quý ngược lại yên tâm chút.

Điều này nói rõ tông chủ không có dao động chính mình!

Hắn cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: "Bọn họ pháp thuật, so với Thái Bạch Cửu Kiếm Ca đến làm sao?"

Thái Bạch tông chủ hơi trầm ngâm, nói: "Ta nghe nói người đã đến sư đệ chân truyền?"

Phương Quý có chút kiêu ngạo, nói: "Một kiếm nhập thần, hai kiếm nhập tâm!"

Thái Bạch tông chủ chậm rãi lắc đầu, nói: "Cái kia người nên không phải là đối thủ của bọn họ!"

Phương Quý nhất thời lấy làm kinh hãi, kinh ngạc nhìn Thái Bạch tông chủ.

Mà vào lúc này, Thái Bạch tông chủ nhưng cũng vẻ mặt kỳ dị hướng về Phương Quý nhìn lại, vẻ mặt vững vàng, đáy mắt nhưng có chút khác tâm tình chìm nổi, hắn khẽ trầm mặc một chút, nhàn nhạt nói: "Thái Bạch Cửu Kiếm, đệ nhất kiếm Cầm Kiếm Giang Hồ Đón Gió Mưa, kiếm thứ hai Chiến Thôi Mới Biết Ta Vô Địch, ta từng từng bước từng bước nhìn sư đệ

ngộ ra cái này tám kiếm rưỡi, ngươi có biết hấn cái này kiếm thứ hai làm sao ngộ ra đến?"

Phương Quý hơi ngần người ra, ngẩng đầu nhìn Thái Bạch tông chủ, quả thật có chút hiếu kỳ.

Thái Bạch tông chủ nhân nhật nói: "Khi đó sư đệ hấn sơ nhập giang hồ không lâu, chỉ là tán tu, thậm chí tán tu cũng không tính, chỉ là giang hồ nhân sĩ, không có sư thừa, cũng không có chỗ dựa, khắp mọi nơi bôn ba, như chó mất chủ, nào đó một lần sư đệ hấn lưu lạc thôn hoang vắng, đến trong thôn cô gái ban cho một cơm chi ân, ngủ đêm phòng chứa củi, nửa đêm chợt có tà phái yêu nhân hàng lâm, cướp giết người trong thôn, yêu nhân thế chúng, tu vị cũng cao, không phải sư đệ có thể địch, bằng hấn ngay lúc đó bản lãnh, vốn có thể lặng yên thoát đi, làm bộ không biết gì cả, ai cũng không biết hấn từng tới. . ."

Thái Bạch tông chủ nói rất bình thản, cũng rất đơn giản, lắc lắc đầu, nói: "Nhưng hấn không có!"

"Hấn mở ra phòng chứa củi đi ra, nâng kiếm giết người!"

Nói đến chỗ này thì Thái Bạch tông chủ cũng không khỏi say mê trông ngóng: "Đối phương ít nhất đến rồi bảy, tám vị cao thủ, mỗi một vị đều thành danh đã lâu, không phải sư đệ cái này tiêu tử vất mũi chưa sạch có thể so với, nhưng sư đệ hết lần này tới lần khác liền cầm kiếm xông lên tới, trận chiến đó, liền giết nhật nguyệt ảm đạm, máu chảy thành sông, nếu từ người ngoài trong mắt xem ra, thậm chí là ta sau đó biết được này sự kiện thì đều cảm thấy sư đệ hấn không có bất kỳ phần thắng nào, nhưng hấn trận chiến đó hấn thắng, một trận chiến mà tên, hơn nữa hấn cũng là ở trận chiến đó bên trong, ngộ ra Thái Bạch kiếm thứ hai. . ."

"Xem tận dưới kiếm đều là xấu, chiến thôi mới biết ta vô địch!"

Thái Bạch tông chủ nhân nhậm nói: "Cái này, chính là Thái Bạch Cửu Kiếm Ca kiếm thứ hai nguyên do!"

...

...

Phương Quý vào đúng lúc này, ánh mắt đều có chút thẳng.

Từ Thái Bạch tông chủ có vẻ bình thản đến cực điểm trong lời nói, hấn tưởng tượng ra Mạc Cửu Ca đương thời ngộ ra kiếm thứ hai lúc phong thái!

Dáng vẻ phóng khoáng giang hồ lang thang, đôi mắt thành danh đã lâu, thanh thế đều uy tà phái yêu nhân, chỉ vì một cơm ban cho, liền cầm kiếm mà chiến, lấy yếu chống mạnh, trong mắt ngoại nhân hấn không có bất kỳ phần thẳng nào một trận chiến, hết lần này tới lần khác liền một trận chiến mà thắng, một trận chiến thành danh. . .

Hóa ra là như vậy. . .

Thái Bạch Cửu Kiếm ba vị trí đầu kiếm, hấn từ lâu học được, đạt đến nhập tâm cảnh giới.

Nhưng kiếm thứ hai nhập thần, lại từ đầu đến cuối không có thời cơ!

Bây giờ, hấn từ Thái Bạch tông chủ trong lời nói rõ ràng một chút cái gì.

..

"Tông chủ. . ."

Trong lòng làm ra quyết định, Phương Quý bỗng nhiên có vẻ ung dung lên, hì hì nở nụ cười, hướng về Thái Bạch tông chủ nói: "Ta có chuyện phải nói cho người, người không tại tông môn thời điểm, ta mượn danh nghĩa sư tôn danh nghĩa chạy vào linh quật, tiêu hao lượng lớn Linh dịch. . ."

Thái Bạch tông chủ không biết hấn nói cái này làm gì, chỉ là khê gặt đầu, nói: "Không sao cả!"

Phương Quý nói: "Không chỉ có tiêu hao lượng lớn Linh dịch, lúc gần đi còn quán một hồ lô. . ."

Thái Bạch tông chủ lông mày run lên, vẫn là nói: "Việc nhỏ. . ."

"Ừm. . ."

Phương Quý thở phào nhẹ nhõm, chính phải đi ra ngoài, bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, quay đầu lại nói: "Đúng rồi, vào núi sau khi, ta còn đoạt con trai của người Thanh La quả, đương nhiên là từ ở trong tay người khác cướp. . . Đúng rồi, ta còn đem hấn Ma hạch tất cả đều đoạt. . ."

"Người nói cái gì?"

Lúc này không phải Thái Bạch tông chủ trả lời, mà là Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước.

Hai người kia đều mãnh đến ngẩng đầu hướng về Phương Quý nhìn lại, đầy mặt lửa giận bốc lên, vừa có rất nhiều nghi vấn bỗng nhiên tỉnh ngộ về mặt, lại tràn đầy đều là đem Phương Quý rút gân lột da sinh nuốt xuống phần nộ, đặc biệt là ngẫm lại cái này đường đi tới, Phương Quý chọn cho bọn họ ác chiến không ngớt, chính mình lại ở chính giữa đàn hoàng sung mấy ngày người tốt, liền càng cảm giác tiểu quỷ này như vậy đáng ghét. . .

Phương Quý vào lúc này, lại là không thèm quan tâm bọn họ, chỉ là một mặt bằng phẳng nhìn Thái Bạch tông chủ.

Thái Bạch tông chủ cũng bị tin tức này ghen nửa ngày không thờ nổi, không phải Phương Quý nhắc lên, hấn đều không biết con mình ăn lớn như vậy cái thiệt thòi, nhưng bây giờ nhân gia chính mình nói ra, lại là ở bây giờ

cái này lúc mấu chốt, huống hồ chính mình vẫn là đường đường một tông chi chủ, có thể nói cái gì đó? Nín một lát, hấn mới một mặt bất đắc dĩ nói: "Dù sao tiêu hài tử chuyện. . ."

"Ha ha, vậy ta liền yên tâm rồi!"

Phương Quý một thân ung dung lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đúng là ít có chăm chú, cười nói: "Lần này đi ra trước, Mạc lão cửu nói với ta rồi, làm người muốn giảng chút nguyên tắc, ăn cơm của người, phải cho người làm việc, ta ở Thái Bạch tông ăn cơm không ít, bây giờ đến phiên ta giúp Thái Bạch tông làm việc rồi!"

"Ăn cơm, làm việc?"

Thái Bạch tông chủ nghe xong Phương Quý, đáy mắt bỗng nhiên cũng xuất hiện mấy phần thần sắc khác thường.

Không chờ tông chủ lại nói cái gì, Phương Quý liền đã nhanh chân về phía trước đi ra, đá đen kiếm ôm vào trong ngực, dương dương tự đắc, hung hăng vô hạn, hướng về bốn đại Tiên môn kêu lên: "Hiện tại Thái Bạch tông liền còn lại chính ta không có ra tay rồi, các người đoán không lầm, ta chính là Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, bí danh quỷ. . . Bí danh Ngọc Diện Tiểu Lang Quân Phương Quý Phương lão gia, ai dám đánh với ta một trận?"

Nói ra lời này thì hấn linh tức điều động, khí thế tăng vọt.

Trong lúc nhất thời, tâm thần kích phấn, quả thật có loại bề nghệ bốn phương, ngạo thị quần hùng tâm ý!

Bốn đại Tiên môn bên trong, vẫn không có ra tay qua các đệ tử, vào lúc này đều trầm mặc lại, trái phải chung quanh.

Phương Quý thấy dáng dấp của bọn họ, nhất thời có chút đắc ý, mới vừa muốn nói chuyện. . .

"Ta. . ."

"Ta tới. . ."

"Tặng cho ta. . ."

Đột nhiên bốn đại Tiên môn tông chủ sau lưng, một trận liên tiếp, những kia cho tới nay mới thôi, còn chưa từng ra tay tiên môn các đệ tử, tranh nhau chen lấn nhảy ra ngoài, cao cao giơ tay, chỉ e không giành được cái này cái cuối cùng đối thủ cũng tựa như. . .

Phương Quý mặt nhất thời đen kịt lại: "Lại không có đè ép bọn họ. . ."

Thấy bọn họ tranh cướp giành giật muốn cùng chính mình đấu, cũng như là coi chính mình là thành quả hồng mêm giống như, Phương Quý trong lòng cũng là căm tức, mãnh đến bước lên một bước, phẫn nộ quát: "Đều đừng đoạt, các ngươi đã đều muốn tìm cái chết, vậy thì cùng nhau. . ."

Dừng một chút, quát lên: "Từng cái từng cái đến đây đi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 102: Tổng Gia Quái Thai

"Tiểu tử này thật cuồng, không phải muốn giáo huấn hẳn không thể. . ."

"Đều chó cùng ta tranh đoạt, tiểu tử này ta ngày hôm nay quyết định. . ."

Hiển nhiên Phương Quý kêu ngạo hung hăng, bốn đại Tiên môn của các đệ tử cũng từng cái từng cái tranh đem kêu lớn lên, tình cảnh cũng nhất thời hò hét loạn lên, nhượng người rất là bất đắc dĩ, trước đã đấu ba tràng, đều tốt, làm sao hàng này ra liền trận này lung ta lung tung?

"Đều không nên cãi. . ."

Hiển nhiên còn chưa bắt đầu đấu pháp, liền đã loạn đem lên, bốn đại Tiên môn chi chủ sắc mặt cũng có chút bất đắc dĩ, liếc mắt nhìn nhau, lại là Tổng gia Hàn Sơn tông vị kia trẻ tuổi tông chủ nhàn nhạt mở miệng, hẳn tiếng nói không lớn, lại đem chu vi tiếng huyền não đều ép xuống, sau đó ánh mắt của hắn chậm rãi ở Phương Quý trên mặt đảo qua, nói: "Bây giờ Khuyết Nguyệt tông, Linh Lung tông, Hỏa Vân tông chân truyền đều đã từng ra tay, cái này Thái Bạch tông người thứ tư đệ tử, liền để cho chúng ta Hàn Sơn tông đi, Trì nhi, ngươi đi lĩnh giáo Thái Bạch Cửu Kiếm. . ."

"Vâng, Thúc phụ!"

Hàn Sơn chủ nhà họ Tổng sau lưng, một cái trầm mặc người tuổi trẻ đi ra.

Người này thoạt nhìn rất không đáng chú ý, dáng dấp thành thật, chính là Tổng gia Hàn Sơn tông duy vừa tiến đến đệ tử, trước Phương Quý mới vừa vào núi đen thời điểm, đều chưa từng thấy hắn, nghĩ đến là bởi vì hắn so Phương Quý mấy người càng sớm hơn tiến vào núi đen, chỉ thấy hắn hơn hai mươi tuổi, trang phục bình thường, Luyện Khí tầng tám tu vị, bây giờ đứng ở Phương Quý trước người, vóc người tựa hồ cũng không có cao hơn Phương Quý ra quá nhiều.

"Hắn là ai?"

Trông thấy người này, liền ngay cả Linh Lung tông Vân Nữ Tiêu bọn người hơi kinh ngạc: "Có nắm chắc không?"

Khuyết Nguyệt tông Hạng Quỷ Vương cũng thềm nói: "Tổng gia ba vị công tử bên trong, có gọi Tổng Trì sao?"

"Thoạt nhìn có chút kinh sợ a. . ."

Phương Quý cũng hiểu kì đánh giá người trước mắt này một chút, đúng là hơi cảm thấy yên tâm chút, nếu là đối phương nhảy ra cái như Lăng Hoa Giáp như vậy Luyện Khí tầng chín cao thủ, mình còn có điểm lo lắng, nhưng người trước mắt này lại không đáng chú ý, hơn nữa chỉ là Luyện Khí tầng tám, không có cao hơn chính mình qua bao nhiêu, dựa vào chính mình tu luyện được một thân mạnh mẽ linh tức cùng Thái Bạch Cửu Kiếm, hắn là không có vấn đề gì. . .

Trong lòng nghĩ, vẫn là thăm dò hỏi một câu: "Phương lão gia dưới kiếm không chém hạng người vô danh, người hãy xưng tên ra. . ."

"Ta vốn là hạng người vô danh. . ."

Cái kia Tổng gia tử chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Phương Quý, bỗng nhiên nhếch miệng mỉm cười.

Cũng là vào lúc này nhìn nhau một chút, Phương Quý chợt phát hiện hấn hai mắt cùng người khác không giống nhau lắm, có vẻ phi thường đó.

Hơn nữa loại kia màu đỏ, chính đang dần dần tăng lên, trở nên càng lúc càng sâu, chẳng biết lúc nào bắt đầu, loại kia màu đỏ, lại từ hấn trong đôi mắt lan tràn đi ra, một đường sinh đầy hấn cả khuôn mặt, sau đó là toàn thân, mà trong thân thể của hấn, cũng bắt đầu truyền ra làm người răng đau "Khanh khách" tiếng, cả người lại cao lớn lên một đoạn, thoát nhìn liền như là một loại nào đó hung tàn thú loại. . .

"Lẽ nào là cái kia không ra mặt Tổng gia Lão tứ?"

Hòa Vân tông chân truyền Lăng Hoa Giáp bỗng nhiên lấy làm kinh hãi, lạnh giọng nói.

Vừa nghe đến lời này, bất kể là Hạng Quý Vương vẫn là Vân Nữ Tiêu đều vẻ mặt kinh sợ, gắt gao nhìn lại.

Liền ngay cả Thái Bạch tông chủ, sắc mặt cũng biến thành nghiêm nghị chút.

Hàn Sơn tông tên là tông phái, kỳ thực chính là Tổng gia tài sản riêng, bởi vậy người ngoài đều xưng là Hàn Sơn Tổng gia, mà cái này một đời Hàn Sơn tông truyền nhân bên trong, nổi danh nhất chính là Tổng gia Tam công tử, chính là Hàn Sơn tông lương đồng chi tài, này mấy lần trước Trúc Cơ tranh đấu bên trong, chính là cùng Thái Bạch tông chủ chân truyền cũng hai phe đều có thắng bại, nhưng ai có thể nghĩ tới, ở bây giờ, bỗng nhiên lại thêm ra một cái Tổng gia Lão tứ?

Lưu ý đến Thái Bạch tông chủ vẻ mặt, Hàn Sơn tông chủ trên mặt đột nhiên cũng lộ ra một vệt thân bí mỉm cười.

Nhàn nhật tự nói: "Chỉ có các người Thái Bạch tông nuôi ra quái vật sao?"

"Người chuyện này làm sao còn càng đòi càng khó nhìn?"

Phương Quý nhìn Tống gia Lão tứ trên người quỷ dị biến hóa, cũng hơi kinh hãi, trong lòng kinh hoàng mấy lần, nhưng trên mặt nhưng sẽ không biểu lộ ra, trái lại càng lộ vẻ dửng dưng như không, lại còn rảnh rỗi cười nhạo nổi lên Tống gia Lão tứ đáng đáp, chỉ là mới vừa miễn cưỡng nói một câu, đột nhiên biến sắc mặt, sắc mặt dị thường sợ hãi nhìn về phía Tống gia Lão tứ sau lưng, giật mình nói: "Ma linh. . ."

Tống gia Lão tứ ngẩn ra, theo bản năng nghiêng đầu đến xem.

Thừa dịp cái này một công phu, Phương Quý bỗng nhiên nhảy lên, húc đầu chính là một kiếm chém đi xuống.

"Bạch!"

Phương Quý chính mình cũng biết trận chiến này hung hiểm cực kỳ, vì lẽ đó một kiếm này chém ra, tuyệt không nửa phần lưu thủ.

Một kiếm chém xuống lúc, liền đã thôi thúc một thân linh tức, trong tay đá đen kiếm hóa thành một đạo sắc bén ô quang, trong nháy mắt tràn ngập nửa bầu trời, hướng về Tống gia Lão tứ mạnh mẽ chém xuống, mới nhìn đi, cũng như là một đám mây đen trực tiếp đem hấn bao phủ.

Mà vào lúc này, Tống gia Lão tứ còn ở theo bản năng quay đầu nhìn lại.

"Cái này một chiêu dễ sử dụng. . ."

Phương Quý trong lòng đã là mừng lớn, ánh kiếm màu đen tiến quân thần tốc, lại không nghĩ rằng, Tống gia Lão tứ tuy rằng nghiêng nửa cái

đầu, nhưng cũng ở một kiếm này hạ xuống thời khắc, đột nhiên thân hình hơi thiên, tránh thoát một kiếm này sức mạnh mẽ nhất, cùng lúc đó, thân hình hấn hơi góc, bỗng nhiên nhấc tay vờ một cái kéo tới, đang yên đang lành bàn tay, bây giờ lại trở nên như là một cái quỷ dị thú trao.

Trao khói đen mờ mịn, nổi lên hơn trượng dài, mạnh mẽ bắt được Phương Quý mặt.

"Như thế hung?"

Phương Quý bị quỷ dị này công kích sợ hết hồn, ở cái này một chỗ thậm chí cảm giác được cổ mình có loại bị lưỡi đao thổi qua cảm giác, thiếu một chút liền bị xé nát, ở hấn tiến vào tiên môn thời gian lâu như vậy bên trong, cho tới bây giờ không cùng tử vong như thế tiếp cận qua!

"Ào ào ào. . ."

Mồ hôi lạnh vào lúc này đều cơ hồ rỉ ra, cuối cùng không lo được tiếp tục tiến công, trong nháy mắt thu hồi đá đen kiếm, tầng tầng ô quang ở trước người bày xuống, cũng như là một mảnh màu đen làn sóng, cái kia quỷ dị trao quang tới hấn trước người, lập tức liền bị kiếm quang cắn nát, hóa thành quỷ dị hắc khí, như là vật còn sống giống như, cực kỳ linh hoạt hướng phía sau bơi trở lại, lần thứ hai bám vào đến Tổng gia Lão tứ bên người.

"Ha ha, Thái Bạch Cửu Kiếm. . ."

Tổng gia Lão tứ trong miệng phát ra một tiếng khàn giọng cười gằn, một trao chưa từng hiệu quả, thân hình đã lần thứ hai đập tới.

Tốc độ của hấn quỷ dị, nhất thời khó có thể hình dung, cả người cũng như là đồng thời xuất hiện ở Phương Quý trước người sau người, trên dưới phải trái, hắc trao sắc bén, ôm theo vô tận quỷ dị khói đen, hướng về

Phương Quý mỗi cái điếm yếu nơi vồ tới, nằm ở hấn cái này công tập phía dưới Phương Quý, trong lúc nhất thời thậm chí thấy không rõ lắm hấn đến tột cùng ở nơi nào, chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng đều là quái ảnh, chỉ có thể liều mạng che chở toàn thân!

"Cái kia Tổng gia Lão tứ làm sao có thể nắm giữ như thế quý dị thần thông?"

Chu vi sau lưng Thái Bạch tông chủ quan chiến Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước mấy người, đều đã thay đổi sắc mặt, khó có thể tưởng tượng bức này âm u độc ác mà lại không thể dự đoán thần thông lại là từ một cái Luyện Khí cảnh giới tu sĩ người trong tay triển khai ra, đem chính mình thay đến Phương Quý bây giờ vị trí, càng là trái tim trầm trọng vạn phần, không biết mình ở cái kia Tổng gia quái vật dưới tay có thể chống đỡ mấy hiệp.

"Hàn Sơn Tổng gia, mấy ngàn năm truyền thừa, quả nhiên vẫn còn có chút nội tình. . ."

Cho dù là Thái Bạch tông chủ, lúc này nhìn cái kia Tổng gia Lão tứ quanh người khói đen, đều khẽ gật đầu một cái.

"Bá" "Bá" "Bá "

Thoáng qua trong lúc đó, Phương Quý đã cùng cái kia Tổng gia Lão tứ đấu mấy chục hiệp.

Hai người bọn họ đều là ra tay cực nhanh, chỉ bất quá tình thế cũng đã thành nghiêng về một phía tư thế.

Tổng gia Lão tứ thần thông quý dị, bên người biến hoá thất thường, chu vi khói đen cuộn cuộn, như là hóa thân làm một con thay đổi khó lường cự thú, thỉnh thoảng dò ra lợi trảo hướng về Phương Quý trên dưới phải trái

tóm tới, đúng là Phương Quý, tuy có đá đen kiếm tại người, bây giờ lại cướp công bắt quá Tống gia Lão tứ, bị ép thành phòng thủ thức, chỉ có thể cắn chặt hàm răng một kiếm bảo hộ quanh thân, không đem chính mình lộ ra kẽ hở!

"Chết đi cho ta!"

Phương Quý kiếm đạo cao minh đến đâu, một bụi thủ thế cũng từ bất tiện, đấu đến thời gian càng dài, liền càng bó tay bó chân, kiếm đạo trên uy lực liền càng không phát huy ra được, mấy chục hiệp sau khi, quanh thân đều đã bị Tống gia Lão tứ quanh người khói đen tầng tầng cuốn lấy, thân hình cùng trong tay kiếm cũng như là rơi vào trong nước bùn, đã là càng ngày càng trầm trọng, ra tay lúc tốc độ chậm dần, cũng liền bắt đầu xuất hiện kẽ hở.

Mà Tống gia Lão tứ, nhưng là nhạy cảm phát hiện cái này kẽ hở, một thân khí cơ, cũng ở cái này một chỗ đạt tới cực điểm, ma ý um tùm, làm người ta kinh ngạc run rẩy, "Bá" một tiếng, sắc bén mà khô gầy móng vuốt trực tiếp hướng về Phương Quý ngay ngực vồ tới. . .

Khô trao chỗ đi qua, không khí đều bị bức ép đến một bên, như là xuất hiện một cái động.

Không cách nào hình dung cái kia một trao lực lượng, chính là pháp khí tâm khiên, đều có thể lập tức mọc ra một cái đến trong động.

Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước, vào lúc này đều đã không nhận được thấp kêu thành tiếng, ánh mắt sợ hãi.

Mà bên cạnh bọn họ A Khô sư huynh, nhưng là mãnh đến nắm chặt nắm đấm.

"Ta cái ai ya. . ."

Cũng là ở cái này một chốc, Phương Quý lập tức kết luận chính mình không nhất định có thể tiếp được Tổng gia Lão tứ cái này một trào, quả nhiên như Thái Bạch tông chủ nói, chính mình một kiếm nhập thân, vẫn không có cùng bốn đại Tiên môn thiên kiêu tranh đấu đấu pháp sức lực, càng không đấu lại Tổng gia quái vật này.

Lẽ nào liền như vậy liền muốn chịu thua?

Sát na thời khắc, Phương Quý trong lòng bỗng nhiên có tính toán, mãnh đến lùi về sau một bước, niết lên một cái pháp ấn.

Trong sân khói đen mờ mịt, tựa như ban đêm hàng lâm, nhưng cũng ở Phương Quý cái này pháp ấn bảm lên sau khi, đột nhiên ánh lửa mãnh liệt, một con cự lớn Hỏa điều từ hắc khí bên trong nhào đem đi ra, so với một cái cối xay còn lớn hơn, thẳng tắp vọt tới Tổng gia Lão tứ trước.

"Cái này cái gì quỷ?"

Cái kia khí thế kinh người Hỏa điều xông tới mặt, thực sự dọa người, Tổng gia Lão tứ giật nảy cả mình, không chút nghĩ ngợi, bứt ra lui nhanh.

Hắn động tác không thể nói là không nhanh, nhưng này một con hỏa điều lại là quá mức khủng bố, thân hình cự lớn, một trào liền nạo đến Tổng gia Lão tứ trước người, hắn né tránh không kịp, tóc lông mày cũng không biết bị đốt rơi xuống bao nhiêu, trên người áo bào đều dấy lên tia lửa, vôi vàng đánh diệt, mà con kia chim lửa hãy còn không chịu bỏ qua, mở ra Hỏa đực đuôi theo, liền đuổi Tổng gia Lão tứ toàn trường chạy loạn.

"Đó là thần thông nào?"

Không chỉ có Tổng gia Lão tứ, liền ngay cả bốn đại Tiên môn chi chủ cũng bị bất thành linh một màn sợ hết hồn, Khuyết Nguyệt tông chủ bật thốt lên.

Thái Bạch tông chủ sau lưng A Khô sư huynh lông mày hơi nhíu, nói:
"Thật giống là Hỏa điều thuật?"

Khuyết Nguyệt tông chủ mỉm cười: "Nói hưu nói vượn, nhà ai Hỏa điều lớn như vậy?"

A Khô sư huynh nhất thời không biết nói cái gì tốt, hắn thấy Phương Quý sử dụng tới qua càng to lớn hơn. . .

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 103: Phi Thường Đoạ Người

"Ha ha, nguyên lai ta pháp thuật cũng rất lợi hại. . ."

Không nói trong sân những người khác , liền ngay cả Phương Quý sử dụng tới cái này một đạo Hỏa Điều thuật sau khi, thấy Tống gia quái thai đều sợ hãi đến không dám chính diện tiếp chiêu, cũng là sững sờ một chút, tựa hồ không nghĩ tới tốt như vậy dùng , bất quá hẳn phản ứng cực nhanh, lập tức cười ha ha, vung múa nổi lên đá đen liền đuổi ở Hỏa điều mặt sau hướng về Tống gia Lão tứ đuổi tới, một người một chim, đuổi Tống gia Lão tứ như là ở đuổi thỏ.

"Bạch!"

Bất quá Tống gia Lão tứ vốn là Hàn Sơn Tống gia trong bóng tối bồi dưỡng đi ra quái thai, cũng không phải dễ dàng như vậy đối phó, thân hình quỷ dị tới cực điểm, lại ở Hỏa điều truy đuổi tình huống xuống, vẫn là đi ngang qua nham lâm, um tùm quái thảo, hướng về Phương Quý gấp tập.

"Nếu pháp thuật dùng tốt, vậy ta liền để người cẩn thận ném thử ta pháp thuật!"

Phương Quý còn nhớ tới Tống gia Lão tứ võ pháp quỷ dị, cũng không dám gắng đón đỡ, trong lòng âm thầm khởi xướng tàn nhẫn đến.

"Băng Tiễn thuật. . ."

Hắn một tiếng gầm thét, tay bắt pháp quyết, quanh thân nhiệt độ đột ngột hàng, sương khí đầy trời, quanh người một đạo băng trùy thành hình. .

. . . Bất quá có vẻ như sức lực khiến mãnh một điểm, cái kia băng trùy lại trở nên càng ngày càng thô, càng lúc càng lớn, cuối cùng trực tiếp hóa thành một cái dài đến hơn trượng, ít nhất cũng có người đầu thô to như vậy to lớn bằng côn, hết sức khó xử hoành ở giữa không trung trong.

Phương Quý chính mình cũng sửng sốt một chút, lại phản ứng lại, kêu to: "Băng Côn thuật. . ."

Hai tay ôm lấy băng côn, mạnh mẽ hướng về Tông gia Lão tứ đập tới.

Tông gia Lão tứ chật vật đến cực điểm, miễn cưỡng tránh thoát đòn đánh này, liền văng đến đầy người đều là băng lạnh.

Mà Phương Quý lại đã lại nắm pháp ấn, chân phải lại rơi xuống, mãnh giẫm mặt đất: "Phi Thạch thuật!"

Cái này Phi Thạch thuật cũng là cấp thấp pháp thuật bên trong một loại, một cước giẫm rơi xuống, mặt đất nhỏ vụn đá vụn tất cả đều bay lên, như che ngọc bầu trời mũi tên đánh về phía đối thủ, cũng không nghĩ đến Phương Quý phát huy ra, mặt đất đều trực tiếp nứt ra rồi, lập tức bay lên mười mấy khối như cự thốt lớn cũng tựa như nham thạch, tại giữa không trung đồ rào rào phui xuống vô tận bụi mù, mỗi một khối thoát nhìn đều mấy trăm cân.

Chính chật vật thoát thân Tông gia Lão tứ sợ hãi đến hồn đều bay nửa đoạn, người đem đồ chơi này gọi đá bay?

Cũng may nham thạch tuy lớn, tốc độ thông thả, Tông gia Lão tứ ỷ vào quý dị thân hình, vẫn là dễ dàng né qua, chỉ là ở cái này liên tục ba đạo

pháp thuật phía dưới, hắn đã vụn vụn không dám cùng Phương Quý cường chống, chỉ có thể ở đây liều mạng đi khắp, đúng là Phương Quý được tiện nghi, liên tiếp triển khai pháp thuật, sợ hãi đến Tổng gia Lão tứ hồn phi phách tán sau khi, còn thỉnh thoảng hô to gọi nhỏ từ phía sau truy đuổi hắn đánh.

"Không đạo lý a, tiểu quỷ kia linh tức làm sao mạnh như thế?"

Nhìn thấy trong sân quỷ dị này một màn , liền ngay cả bốn đại Tiên môn chi chủ đều đầy mặt kinh ngạc, bọn họ tự nhiên có thể thấy, vừa nãy Tổng gia Lão tứ cùng Phương Quý đánh phải là võ pháp, lấy trảo phá kiếm, mạnh mẽ đem Phương Quý đặt ở hạ phong, thậm chí dự định một lần chế địch, lại không nghĩ rằng Phương Quý bỗng nhiên sử dụng tới pháp thuật, mà lại mỗi một đạo pháp thuật đều hết sức kinh người , liền ngay cả bọn họ, cũng là bằng sinh ít thấy. . .

Tuy rằng Luyện Khí cảnh giới triển khai pháp thuật, thoát nhìn lại làm sao khủng bố, uy lực cũng có hạn, có thể then chốt là. . .

Rõ ràng Tổng gia Lão tứ đã là Luyện Khí tầng tám tu vị a. . .

Hơn nữa hắn có ma khí gia trì, lực lượng càng mạnh, làm sao ngược lại ở Phương Quý dưới tay bị thiệt thòi?

Đặc biệt là Phương Quý liên tục triển khai pháp thuật, vốn nên cực kỳ tiêu hao linh tức, nhưng hắn lại vẫn là sinh long hoạt hổ, không gặp nửa điểm vẻ mỏi mệt.

Cái này Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân thoát nhìn tuổi tác cũng không lớn, nơi nào tu đến cái này một thân mạnh mẽ linh tức?

"Hi hi, Tổng gia chủ, nhà các ngươi vị này quái thai giấu đi đúng là cực sâu, ngay cả chúng ta cũng chưa từng nghe tới , bất quá ngươi đem hắn giấu

đi quá sâu, lại làm cho hấn thiếu hụt rèn luyện cơ hội, lâm trận kinh nghiệm không đủ, đúng là bị tiểu quỷ này làm sợ vỡ mật. . ."

Cũng là ở một mảnh ngọc nhiên bên trong, Linh Lung tông chủ bỗng nhiên cười khẽ hướng về Hàn Sơn tông chủ nói một câu.

Hàn Sơn tông chủ sắc mặt trầm xuống, Linh Lung tông chủ có thể nhìn ra vấn đề, hấn đương nhiên cũng có thể nhìn ra.

Chỉ là chính mình dù sao cũng là một tông chi chủ, nếu là nhắc nhở. . .

"Thật muốn đem mảnh này Ma vực chấp tay nhường cho?"

Hỏa Vân lão tổ bỗng nhiên nhàn nhạt mở miệng, hướng về Hàn Sơn tông chủ liếc mắt nhìn.

Hàn Sơn tông chủ trầm mặc lại, một lát sau khi, bỗng nhiên nói: "Tri nhi, hấn có pháp thuật, người liền không có thần thông sao?"

"Hả?"

Nghe được lời này, Thái Bạch tông chủ ánh mắt, bỗng nhiên hướng về Hàn Sơn tông chủ nhìn lại.

Hàn Sơn tông chủ buông xuống hai mắt, tựa hồ không muốn cùng Thái Bạch tông chủ nhìn nhau.

. . .

. . .

"Thúc phụ đề ta dùng pháp thuật cùng hấn cứng đối cứng?"

Mà vào lúc này, trong sân Tống gia Lão tứ nghe xong Hàn Sơn tông chủ, cũng là ngẩn ra: "Nhưng ta làm sao có thể. . ."

Trong lòng nhất thời không nghĩ ra, nhưng hắn vẫn là quyết tâm, quyết định theo lời mà đi.

"Hông. . ."

Phảng phất đáy lòng sinh ra một loại nào đó không cách nào áp chế Ma niệm, Tống gia Lão tứ đột nhiên tăng vọt một tiếng, quanh người ma khí tăng vọt, biến hóa bất định, lại hóa thành một cái ba mắt bốn cánh tay quái lạ Ma tướng, cái kia Ma tướng tựa như chân thực, cao tới ba trượng, theo Tống gia Lão tứ động tác, đột nhiên vung tay lên, thẳng hướng Phương Quý bắt được xuống, sức mạnh không lồ, quét đến chu vi cát bay đá chạy.

"Rầm. . ."

Cái kia Ma tướng một tay đang cùng Phương Quý xông lên đến đây Hỏa điều chạm vào nhau, hai cái thoát nhìn đều là cực kỳ kinh người, nhưng lẫn nhau chạm vào nhau phía dưới, lại xuất hiện ngoài dự đoán mọi người một màn, Phương Quý ngưng tụ đi ra Hỏa điều, lại trực tiếp bị cái kia Ma tướng một chưởng đánh nát, hóa thành điểm điểm ánh lửa, rồi sau đó theo sát phía sau Địa Long cùng Phương Quý bên người to lớn băng trùy, cũng tất cả đều bị ma thủ xé rách. . .

"Lại. . . Lại. . ."

Tống gia Lão tứ cái này một chưởng trao ra, chính mình cũng bối rối nửa ngày: "Lại là xem được chứ không dùng được?"

Hắn vừa nãy thực sự là bị dọa sợ, Phương Quý triển khai ra pháp thuật, mỗi một đạo đều là oai phong凛冽, cực kỳ dọa người, để cho hắn không dám gắng đốn đỡ, nếu như không phải gia chủ mịt mờ nhắc nhở, hắn cũng

không dám ngưng tụ ra Ma tướng đến cùng cái kia cực lớn Hỏa điều cứng đối cứng, nhưng cũng là cái này đụng vào sau khi, hắn mới bỗng nhiên rõ ràng chính mình Thúc phụ vì sao phải nhắc nhở chính mình, hợp đũa kia là phô trương thanh thế. . .

Hắn pháp thuật thoát nhìn cực kỳ dọa người, nhưng trên thực tế tán mà không ngưng, đồ có biểu!

Cái này cũng quá đáng. . .

Tổng gia Lão tứ hầu như có loại tìm điều khe nứt chui vào cảm giác, mãnh đến điều động Ma tướng, thẳng hướng Phương Quý phóng đi

"Cha, chuyện gì thế này?"

Đến lúc này , liền ngay cả Triệu Thái Hợp đều mộng ở, không nhìn được mở miệng đặt câu hỏi.

Rõ ràng Phương Quý oai phong lẫm liệt, chiếm hết thượng phong, làm sao liền đột nhiên lại tình thế nghịch chuyển?

Thái Bạch tông chủ cũng chính yên lặng nhìn trong sân cái này một trận đại chiến, mãi đến tận Triệu Thái Hợp đặt câu hỏi, mới nhàn nhạt mở miệng: "Cửu Ca sư đệ truyền nhân, không biết từ nơi nào tu ra một thân mạnh mẽ linh tức, cùng thế hệ trong lúc đó, cực kỳ hiếm thấy, thậm chí có thể nói, tất cả Luyện Khí cảnh giới đệ tử bên trong, cũng rất hiếm thấy đến mạnh mẽ như vậy linh tức, vì lẽ đó hắn triển khai pháp thuật lúc, uy lực cực kỳ kinh người, chỉ là hắn bình thường không có ở pháp thuật một đạo từng hạ xuống khổ công, pháp thuật lại chỉ là nhìn lợi hại, cứng đối cứng thì liền làm lộ. . ."

Vừa nói, vừa không nhìn được lắc đầu: "Đáng tiếc , đáng tiếc. . ."

". . . Rõ ràng tốt như vậy căn cơ, làm sao liên tu luyện thành chỉ có thể doạ người trò chơi?"

Triệu Thái Hợp nghe xong lời của phụ thân, đúng là không nhịn được nuốt nước miếng một cái, theo bản năng cùng Tiêu Long Tước nhìn nhau một chút, đều từ lẫn nhau trong đôi mắt nhìn ra một cái hàm nghĩa: "Mặc dù nói chỉ là doạ người đi, nhưng. . . Xác thực rất doạ người. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 104: Kiểm Thứ Hai Nhập Thần

"Ta lau, ta pháp thuật lại khó dùng?"

Bốn đại Tiên môn chi chủ đều từ vừa mới bắt đầu liền nhìn ra Phương Quý pháp thuật nhìn dọa người, kì thực có hoa không quả, nhưng Phương Quý chính mình có thể thật không biết, hắn còn coi chính mình pháp thuật xác thực rất lợi hại, con kia chim lửa bao lớn a, trước đối phó những kia cấp thấp ma vật lúc cũng rất có dùng a, trong lòng đều sắp coi chính mình là thành pháp thuật thiên tài, mãi đến tận lập tức bị Tổng gia Lão tứ phá vỡ pháp thuật, chính mình giật nảy mình, hiển nhiên cái kia ma trảo đã tìm được trước mặt, trong lúc vội vã, vẫn là bình thường khổ tu kiếm đạo có tác dụng.

Đá đen kiếm mảnh đến chọc ra, đem cái kia ma chuông giáo thành khối đen, nhưng cái kia trên lòng bàn tay lực lượng lại quá lớn, mạnh mẽ đem cả người hắn va bay ra ngoài, phía sau lưng tựa ở một khối thạch nham bên trên, đem nham thạch đụng phải ra mấy đạo kẽ nứt, nham bụi bay xuống.

"Bạch!"

Phương Quý không kịp suy nghĩ nhiều, thân hình vội vã tránh ra.

Cũng ở cái này một chỗ, cái kia Ma tướng đã hóa thành một thanh ma đao, chém ở hắn vừa nãy vị trí, tuy rằng Phương Quý tránh thoát cái này một đao, ma đao lại là vung tay lên một chém, lần thứ hai hướng về Phương Quý chém tới, Phương Quý trong lúc cấp thiết chỉ chờ dựng thẳng lên đá đen kiếm, tiếp hướng về phía cái này một đao, lại không ngờ cái này một

đao lại lại như cũ hóa thành ma khí, để cho hấn chặn một cái không, sau lưng lại có một cái lợi trao chộp tới.

"Xi" một tiếng, Phương Quý sát na thời khắc về phía trước nhào đi ra, nhưng phía sau lưng cũng đã bị ma trao trao ra một cái động, liên đới da thịt đều trao ra vài đạo vết máu, trực giác đau rát, mà càng nhiều, lại là một loại khó tả khủng bố.

Chỉ kém mấy may!

Chỉ kém mấy may, chính mình liền bị hấn xuyên thủng thân thể, trái tim đều phải bị đào đi!

"Tông chủ, quá nguy hiểm. . ."

A Khô sư huynh vào lúc này, cũng không nhịn được đứng lên, run giọng nói với Thái Bạch tông chủ.

Thái Bạch tông chủ vào lúc này, lông mày cũng không nhịn được trứu thành một cái mụn nhọt, chậm rãi lắc lắc đầu.

Lấy hấn tu vị, từ không thể không nhìn ra Phương Quý đã rơi vào hạ phong, tình cảnh nguy hiểm, lại vẫn không có nói chuyện.

Mà nhìn thấy Thái Bạch tông chủ phản ứng, mặt khác bốn đại Tiên môn chi chủ lại vội vã liếc mắt nhìn nhau, làm ra một cái quyết ý đến, Hàn Sơn tông chủ trầm tiếng quát lên: "Trì nhi, không nên cho hấn chịu thua cơ hội, giết người này, người chính là Tổng gia Đạo tử. . ."

Cái kia Tổng gia Lão tứ nghe được lời ấy, cao giọng kêu to, lần thứ hai mạnh mẽ hướng về Phương Quý đập tới.

Ma tướng đuổi đánh tới cùng, hướng về Phương Quý liền hạ sát thủ, làm cho hắn vướng trái vướng phải, chỉ lo hắn nói ra chịu thua lời nói đến.

"Muốn giết ta?"

Phương Quý nghe được Hàn Sơn tông chủ, trong lòng nhất thời rung mình.

Hắn vẫn là lần thứ nhất bị bức ép đến như vậy tuyệt cảnh, bây giờ trong lòng chỉ có một loại dị dạng tư vị!

Lúc này, hắn chỉ cảm thấy trong cơ thể linh tức cuộn cuộn, một thân lực lượng, hết lần này tới lần khác vào lúc này không thi triển ra được!

Dùng pháp thuật đi, chỉ có thể có hoa không quả, cái đầu đúng là so với người khác lớn, liền là uy lực thật sự không làm sao mạnh, mà chính mình trong ngày thường khổ luyện qua Thái Bạch Cửu Kiếm, vào lúc này lại cũng không cách nào để cho mình thích làm gì thì làm phát huy lực lượng, như là gặp phải một loại nào đó hạn chế, thật giống như chính mình trở thành một cái đàn độn cự nhân, bị một con linh hoạt khí bắt nạt, vừa giận vừa hận vừa bất đắc dĩ!

Tại sao lại như vậy?

Hắn vừa toàn lực trốn tránh Tông gia Lão tứ vồ giết, vừa trong lòng oán hận nghĩ ra đến.

Rõ ràng ta còn có một thân khí lực chưa từng xuất ra, làm sao hết lần này tới lần khác liền bị quái vật kia truy sát lên trời không đường, nhập đất không cửa?

Hắn nghe được Hàn Sơn tông chủ, cũng biết đối phương nghĩ vào lúc này muốn mạng của mình. . .

Duy nhất biện pháp, đương nhiên chính là mau chóng chịu thua.

Tổng gia Lão tứ chính là chỉ lo chính mình vào lúc này nói ra chịu thua lời nói đến, lại không cho mình cơ hội thở lấy hơi.

Chỉ là Tổng gia Lão tứ cũng không biết, hẳn như cho Phương Quý cái này chịu thua cơ hội, ngược lại cũng thôi, nhưng hẳn không có cho, nhưng cũng làm cho Phương Quý vừa sợ lại giận sau khi, trong lòng hừng hực đến phát lên một cỗ khác hỏa khí đến. . .

Phương Quý lão gia từ nhỏ đến lớn, chịu đựng qua đói bụng, được qua khinh thường, đánh hơn người ta em bé cũng bị em bé nhà mọi người đuổi đến khắp núi chạy qua, giúp người ta trải qua việc nhà nông cũng được hơn người ta ân huệ, lão đảo mười mấy năm lớn lên, bị thiệt thòi cũng hưởng qua phúc, nhưng duy độc không có hướng về người thấp quá mức, hẳn từ trước đến giờ lấy tiên nhân đời sau tự xưng, trời đất bao la ta lớn nhất, ai có thể so với chính mình?

Coi như là ở thôn Đầu Trâu, những thế lực kia đám người lại ghét bỏ, trong lòng cũng là sợ chính mình!

Kết quả đến nơi này, lại có thể có người bắt nạt chính mình?

Lại còn nghĩ giết mình?

Phương Quý trong lòng thực tại cảm giác sợ sệt, sợ sệt sau khi, lại là vô tận phần nô.

"Nhận lấy cái chết!"

Tới đây một chốc, Tổng gia Lão tứ vừa vặn bắt lấy Phương Quý một chỗ kẽ hở, trái tim vui sướng, hai cái bị tơ máu che kín con mắt đều đầy rẫy vẻ vui thích, hẳn trên đỉnh đầu Ma tướng, cũng tại lúc này bỗng nhiên dò ra

hai cái cối xay cũng tựa như bàn tay lớn, một cái hướng về Phương Quý đón đầu vồ tới, một cái tay khác lại nắm ngón tay hóa thành đao thương kiếm kích, mạnh mẽ hướng về Phương Quý phủ đầu chết đi xuống!

"Đi đại gia ngươi, dám bắt nạt ta?"

Tổng gia Lão tứ một đòn, đã càng khủng bố, nhưng không nghĩ tới, trước vẫn bị ép chạy trốn Phương Quý, lại vào lúc này bỗng nhiên biểu hiện biến đổi, đúng là sinh ra một cỗ dũng mãnh vẻ, đón cái này một trào, hẳn không có né tránh, trái lại mãnh đến cắn răng, cả người cùng thân nhào đi ra ngoài, thân hình đập không như đập cầu thang, liền đập mấy bước, nhảy đến Tổng gia Lão tứ Ma tướng trên đỉnh đầu.

Gào thét một tiếng, trong tay đá đen kiếm ập lên đầu chém rơi đi xuống.

"Bạch!"

Ngưng tụ Phương Quý toàn thân linh tức đá đen kiếm, biết bao mạnh, trên thân kiếm vang lên ong ong, lại có đạo đạo khói đen mờ mịt.

Đạo kia đạo hắc khí, tựa như kiếm khí, lại tựa như nào đó loại thần thông, mỗi một tia mỗi một sợi, đều ẩn chứa rất lớn sát ý.

Tổng gia Lão tứ đón kiếm này, cũng là kinh hãi, trong lúc cấp thiết điều động Ma tướng, hoành cánh tay cản lại, lại chỉ nghe "Phốc" một tiếng vang trầm thấp, cái kia ma tí lại bị một kiếm này chém đến rách rách rưới rưới, ma khí tràn ngập, Tổng gia Lão tứ lão đảo lùi lại mấy bước.

"Ngươi. . ."

Tổng gia Lão tứ vừa tức vừa vội, mạnh mẽ nhìn về phía Phương Quý.

"Ừm. . . Nguyên lai người cũng không có nhìn từ bề ngoài như vậy lợi hại. . ."

Mà Phương Quý chém ra một kiếm này sau khi, trong lòng nhưng cũng là khê động, bỗng nhiên như là rõ ràng chút gì, một hơi nâng lên, liền không còn nuốt xuống, người trên không trung đạp bước, ở trên cao nhìn xuống, một kiếm một kiếm, đều hướng về Tổng gia Lão tứ chém ra.

Chính là Thái Bạch Cửu Kiếm Ca bên trong kiếm thứ hai, Bại Tận Quân Xấu Ta Vô Địch!

Phương Quý đã sớm đem Thái Bạch Cửu Kiếm Ca bên trong kiếm thứ ba toàn học được, chỉ là đôi địch thời khắc, dù sao mặt khác hai kiếm không có nhập thần, còn không cách nào phát huy ra thực lực chân chính đến, bởi vậy vẫn không dám sử dụng, cho tới hôm nay, chợt đánh bạc tất cả!

Đệ nhất kiếm Cầm Kiếm Giang Hồ Đón Gió Mưa, vẫn là lấy thủ thế làm chủ, chú ý dạ chiến bát phương.

Một kiếm chém ra, phân hoá vô số kiếm quang!

Nhưng cái này kiếm thứ hai, cũng đã ý cảnh biến đổi, muốn bại tận cường địch!

Liên liền chú ý cái ngưng tụ một thân linh tức tại một kiếm, mỗi một kiếm chém ra, đều là sức mạnh mạnh nhất.

Như vậy kiếm, đương nhiên không cách nào phòng thủ, vì lẽ đó chỉ có thể mạnh mẽ tấn công.

"Xoẹt. . ."

Tổng gia Lão tứ đón Phương Quý đột nhiên xuất hiện điên cuồng tấn công, cũng là kinh hãi, nhưng hắn vẫn không muốn từ bỏ vừa nảy ưu thế, Ma tướng điều động, giương nanh múa vuốt, cùng giữa không trung Phương Quý cứng đối cứng, các loại hung hiểm quỷ dị công pháp đều phát huy ra.

Nhưng hắn không nghĩ tới chính là, bây giờ Phương Quý vẫn là này Phương Quý, triển khai kiếm đạo cũng đã tuyệt nhiên không giống, phảng phất có loại thần uẩn chính đang tại ôn dưỡng đi ra, trong tay Phù Đồ kiếm từ vừa mới bắt đầu kín đáo phòng thủ, lại hóa thành bây giờ chiêu nào chiêu nấy cướp công, khí thế không cách nào có thể khống chế, tại cứng đối cứng trong, lại là miễn cưỡng chiếm trước thượng phong, đạo đạo ánh kiếm màu đen giống như mưa rào, từ trời nghiêng tiết mà tới.

"Nguyên lai Mạc lão cứu kiếm thứ hai, muốn như thế dùng. . ."

Tổng gia Lão tứ trong lòng vừa sợ lại giận, Phương Quý lại là càng đánh càng hăng, tâm thần dần dần thông suốt.

Xem tận dưới kiếm đều là xấu, chiến thôi mới biết ta vô địch!

Phương Quý một thân hung khí, dần dần tăng trưởng, trong lúc ác chiến, bỗng nhiên một tiếng quát chói tai, khí thế liên tiếp tăng vọt: "Ngọt nãi nãi của ngươi Tổng gia thằng hề, Phương lão gia ta là tiên nhân đời sau, chỉ có ta thu thập ngươi, khi nào đến phiên người khác trừng trị ta?"

Ầm ầm!

Vô tận kiếm quang nghiêng rơi xuống, giống như màu đen dòng lũ hướng về Tổng gia Lão tứ cuốn tới.

Vào đúng lúc này, Thái Bạch tông chủ trên mặt, bỗng nhiên lộ ra một vết ý cười: "Hắn quả nhiên là Cửu Ca truyền nhân!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 105: Sinh Tử Kinh Sợ

"Kiếm pháp của hấn làm sao thay đổi?"

Đón Phương Quý cái kia tựa hồ từ trời rơi xuống một kiếm, Tổng gia Lão tứ trong lòng quả thực nước đắng đều dâng lên.

Mà Phương Quý lại vào lúc này, trong nháy mắt rõ ràng một số đạo lý, một thân khí thể đột nhiên tăng vọt, thoát nhìn hấn vẫn là xem, nhưng rơi vào cao nhân trong mắt, lại rõ ràng cảm giác quanh người hấn tựa hồ bằng thêm ra mấy phần thần uẩn, làm cho hấn kiếm đạo tuyệt nhiên không giống.

Phương Quý trong lòng rõ ràng, nguyên lai cái này kiếm thứ hai, chính là phải có loại kia coi trời bằng vung, chiến lấy hết tất cả tâm cảnh!

Trước Phương Quý chính mình triển khai pháp thuật có hoa không quả, lại sợ hãi đến Tổng gia Lão tứ toàn trường chạy loạn, mà sau đó, Tổng gia Lão tứ ngưng tụ Ma tướng, cũng đồng dạng làm cho Phương Quý tuyệt cảnh liên tục, tình thế tuy rằng không giống, đạo lý lại là như thế, đều là do vì sợ.

Nhưng cái này Thái Bạch Cửu Kiếm Ca kiếm thứ hai, chính là không thể sợ, muốn coi trời bằng vung.

Tựa như năm đó Mạc Cửu Ca đối mặt những kia thanh danh cực lớn tà phái yêu nhân, thoát nhìn chính mình tuyệt không phải là đối thủ, nhưng hấn nếu là chạy trốn, liền vĩnh viễn sẽ không là những người kia đối thủ, nhưng là hấn cầm kiếm tiến lên nghênh tiếp, hấn tin tưởng chính mình

kiếm, cũng tin tưởng chính mình, vì lẽ đó những kia thanh danh vượt xa hấn yêu nhân, đều chết ở dưới kiếm của hấn, vì lẽ đó hấn mới biết, chính mình mạnh như thế!

Đứng ở Phương Quý chính mình góc độ tới nói, cái kia chính là ý sợ hãi diệt hết, lửa giận tràn ngập trái tim, ta tất nhiên là tiên nhân đời sau, ta vốn nên vô địch thiên hạ, mặc người thế gia thiên kiêu vẫn là hung tàn ma đầu, ở ta dưới kiếm chỉ là khuất khuất thằng hề!

"Xoẹt. . ."

Tổng gia Lão tứ đón một kiếm này, trong lòng tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn là quyết tâm, ngưng tụ một thân Ma tướng lực lượng, mạnh mẽ hướng lên trên tiến lên nghênh tiếp, hấn còn nhớ trước bị Phương Quý pháp thuật sợ hãi đến toàn trường chạy loạn chuyện, bởi vậy vào lúc này, dù là hấn cũng cảm thấy Phương Quý kiếm đạo đã xuất hiện một loại nào đó biến hóa, lại vẫn ôm một tia ảo tưởng, nghĩ muốn tiếp tục xoay chuyển bại cục. .

Nhưng lại không nghĩ rằng, lần này, thật sự không giống nhau!

Đón hấn trên đỉnh đầu, khí thế tăng vọt Ma tướng, Phương Quý không để ý chút nào, chỉ là thẳng tắp một kiếm chém ra.

Trong giây lát đó, chu vi cuồng phong tập cuốn, cát bay đá chạy, cái kia thoát nhìn dị thường khủng bố Ma tướng, lại trực tiếp bị Phương Quý cái kia một kiếm ẩn chứa sức mạnh khổng lồ chém nát ra, cuồn cuộn ma khí tán hướng về phía bốn phương, từ cái kia Ma tướng nâng ở đỉnh đầu song chưởng bắt đầu, lại tới đầu, lại tới thân người, lại một đường hướng phía dưới, toàn bộ Ma tướng, đều bị Phương Quý một kiếm này hoàn toàn chém thành hai nửa. . .

Cái này còn chưa xong, kiếm khí không dứt, mệnh môn cuộn cuộn nghiêng rơi đi xuống, thẳng hướng Tống gia Lão tứ chân thân chém đi qua.

"Người. . ."

Tống gia Lão tứ kinh hãi, thân hình quỷ dị xoay tròn, miễn cưỡng tách ra một kiếm này, thân hình vào lúc này đã có vẻ chật vật đến cực điểm, nhưng cũng vẫn là cắn chặt hàm răng liều chết, một thân không cam lòng không tình nguyện quay đầu lại liền chạy, vừa hai tay nhanh chóng bốc lên pháp quyết, trên đỉnh đầu, ma ý cuộn cuộn, bên trong có vô số quái lạ phù văn lấp loé, cái kia đã thành hai nửa Ma tướng lại có hợp lại tư thế.

Nhưng Phương Quý căn bản không cho hắn cơ hội, kéo lại đá đen kiếm liền chạy tới.

"Cảm thấy ta xem được chứ không dùng được, a?"

Tiếng rống to bên trong, mạnh mẽ một kiếm bổ về phía Tống gia Lão tứ phía sau lưng.

"Cảm thấy ta Thái Bạch Cửu Kiếm luyện không được, a?"

Tà đập vài bước, một kiếm niêm phong lại Tống gia Lão tứ đường lui.

"Người cảm thấy ta không xứng gọi Ngọc Diện Tiểu Lang Quân, a?"

Phương Quý càng mắng càng giận, kiếm thế càng mãnh, đã tích trữ tới cực điểm.

"Ta không có a. . ."

Tống gia Lão tứ đã cảm giác thấy hơi oan ức, đặc biệt là lúc này hắn cảm giác Phương Quý khí thế tăng lên tới cực điểm, coi như mình ý vào thân pháp quái dị, cũng không cách nào từ bên cạnh hắn chạy trốn, chỉ lát

nữa là phải bị ép vào góc chết, chính mình lại trón xuống cái kia liền thật sự phải thua không thể nghi ngờ, trong lòng cũng là mãnh đến xoay ngang, bỗng nhiên quay người sang đến, trên đỉnh đầu Ma tướng tăng vọt mấy lần.

Cái kia vẫn theo hần hành động, tựa hồ cùng hần hợp làm một thể Ma tướng, lại vào lúc này ly thể mà ra, phảng phất đã biến thành một cái đơn độc tồn tại, thân hình biến hóa bất định, như là hóa thành vô cùng vô tận ác quỷ, mạnh mẽ hướng về Phương Quý đập tới.

"Ta nói ngươi nói, vậy ngươi chính là nói!"

Mà Phương Quý đón Tổng gia Lão tứ đột nhiên triển khai đòn sát thủ, trong lòng cũng không nửa phần vẻ sợ hãi, trái lại càng thấy hưng phấn, trong miệng quát chói tai, đối mặt cái kia vô tận ma khí hóa thành lệ quỷ, nhưng không có mảy may do dự, thân hình đột nhiên trong lúc đó nhảy đến giữa không trung, phía dưới ác quỷ kết bè kết lũ, gào thét mà đến, như là một mảnh màu đen ma triều, sắp sửa đem hần bao phủ hoàn toàn trong đó.

Mà trong tay hần đá đen kiếm, thì lại vào lúc này vang lên ong ong, đột nhiên một kiếm quét ngang.

"Ào ào ào. . ."

Cũng là ở cái này một chỗ, trong tay hần đá đen kiếm trên, mơ hồ thôi thúc vô tận kiếm khí, loại kia kiếm khí tràn ngập ở trong hư không, vang lên vô số âm thanh, phảng phất là tiếng gió, lại phảng phất là tiếng phù, thậm chí như là vang lên từ bên trong đất trời, hình thành rồi một loại cực kỳ cổ lão ngâm hát, hoặc nói là thời cổ hào sảng chí sĩ cầm kiếm giết địch, mà lại giết mà lại ca, một hợp ngạo khí, kinh sợ nhiếp bốn phương.

Cái kia vô cùng vô số, biến hóa bất định lệ quỷ, ở một kiếm này phía dưới, đột nhiên như tuyết đọng đột nhiên tiêu.

Bên trong đất trời, vốn là cát bay đá chạy, hỗn loạn tung bừa, lại ở một kiếm này phía dưới, đột nhiên trở nên thanh minh yên tĩnh.

Giữa không trung, chỉ còn Phương Quý cầm trong tay đá đen kiếm nhỏ gầy thân hình.

Mà trong tay hắn kiếm, nhưng là thẳng tắp chỉ vào Tổng gia Lão tứ tám kia quỷ dị mà tràn đầy mặt hoảng sợ mặt.

"Quả nhiên là Thái Bạch Cửu Kiếm. . ."

Tới đây một chốc, Khuyết Nguyệt tông môn chủ cũng nhìn thấy Phương Quý một kiếm này, sắc mặt bỗng đại biến.

Hắn tựa hồ nghĩ đến một loại nào đó không tốt chuyện cũ, đáy mắt sát khí tràn ngập.

Ở bên cạnh hắn Hỏa Vân tông Lão tổ, càng là thở dài ra một hơi, gầm thét nói: "Thái Bạch Cửu Kiếm, quả nhiên có truyền nhân!"

Linh Lung tông chủ ngón tay cuốn lấy chính mình một chòm tóc, nhẹ nhàng kéo một cái, mãnh đến nảy lên, đáy mắt ở cái này một chốc hiện lên sát cơ, bỗng nhiên thấp giọng quát lên: "Lão thiên đem người này đưa đến chúng ta trước mặt, há có thể lại để Thái Bạch Cửu Kiếm tái hiện hậu thế?"

Hàn Sơn tông chủ càng là trực tiếp khẽ quát một tiếng: "Giết!"

Giao thủ trong lúc đó, hắn tay áo lớn cuốn lên, giống như giao long, thẳng hướng Phương Quý cuốn tới.

"Hả?"

Ở cái này một chốc, Phương Quý mới vừa mới cảm thấy hoàn toàn áp chế Tổng gia Lão tứ, đang muốn một kiếm đưa cái này nghĩ muốn chính

mình mệnh gia hỏa đầu chó chặt xuống đến, vạn vạn không nghĩ tới, chủ nhà họ Tống sẽ bỗng nhiên hướng về tự mình ra tay, con kia hắc mãng giống như tay áo lớn đã đến trước người.

Cùng lúc đó hàng lâm, còn có cái kia khó có thể hình dung khủng bố uy áp.

Đối với lúc này Phương Quý mà nói, đối phương cái này vừa ra tay, không khác nào trời sập đáng sợ!

Hắn thậm chí đều phản ứng không kịp nữa, đối phương cái kia một cái tay áo lớn, liền đã buộc đến trước người mình.

Đón khí thế kia, hắn thậm chí ngay cả khí cũng không kịp thở, như là một con sông lớn, trực tiếp đánh tới trước người mình.

Mà cùng lúc đó, bên cạnh Khuyết Nguyệt tông môn chủ giơ tay một vệt ánh đao, Linh Lung tông tông chủ nhưng là miệng phun một tia khói hồng, Hỏa Vân tông Lão tổ càng là phát tay đánh ra một đạo hỏa ý, thần thông đi đến chỗ, đều là cầm trong tay đá đen kiếm đứng ở trong sân Phương Quý, không có nhận là cái nào một đạo thần thông, đều xa hoàn toàn không phải lúc này Phương Quý có khả năng tiếp xuống, trong gang tấc, liền có thể lấy tính mạng của hắn.

Những thứ này thần thông, mỗi một đạo đều không phải Phương Quý có khả năng ngăn cản.

Một mảnh ác mộng cũng tựa như tuyệt vọng bên trong, hắn thậm chí chỉ có thể nhớ tới một cái hình ảnh: Cái viên này mặt trái hướng lên tiền đồng!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 106: Cùng Lúc Lên Đi

Àm ảm!

Chẳng ai nghĩ tới bốn đại Tiên môn chi chủ sẽ đột nhiên không để ý đến thân phận, đồng thời hướng về Phương Quý ra tay.

Chỉ là một cái chớp mắt, Hàn Sơn tông chủ tay áo lớn, đã như một đạo vát ngang tạt trong thiên địa sông dài, cuốn đến Phương Quý trước người, chỉ cần nhẹ nhàng xoắn một cái, Phương Quý chính là bị tiêu diệt thành tro kết cục;

Mà Khuyết Nguyệt tông chủ cái kia một vệt ánh đao, thì lại như là đột nhiên đem cái này một phương hư không chém thành hai nửa, trung tâm cái kia trên một sợi dây, đứng chính là không hề căn cứ Phương Quý.

Linh Lung tông chủ một hợp khói hồng phun ra, thiên địa liền như là đều đã biến thành màu phấn hồng, ở cái kia quỷ dị mà mờ mịt trong sương mù, có rất rất nhiều dữ tợn quỷ dị quái vật hướng về Phương Quý nhào tới.

Hỏa Vân lão tổ cái kia một tia không đáng chú ý ánh lửa, lại quỷ dị nhất, như là trực tiếp xuyên thủng hư không, đi tới Phương Quý trước mặt, có lẽ ở Phương Quý không cảm giác chút nào tình huống xuống, cái này một tia ánh lửa liền có thể xuyên thủng hắc mi tâm, đem hắc thần hồn đốt thành tro bụi!

Như vậy công tập, đừng nói là đột nhiên xuất hiện, coi như là Phương Quý đã sớm chuẩn bị, cũng không có một chút tác dụng nào.

Bởi vậy vào lúc này, hắn chỉ có thể cứng ngắc đứng ở tại chỗ, trong lòng nghĩ: Lẽ nào tiền đồng sở chỉ chính là thật sự?

Vào lúc này, liền ngay cả Thái Bạch tông chủ sợ cũng không kịp đồng thời ngăn cản bốn đại Tiên môn chi chủ!

Bốn người kia nếu muốn ra tay, chính là đề phòng hắn, coi như hắn có thể ngăn cản một cái hai cái, cũng ngăn cản không được ba cái hoặc là bốn cái, cái này bốn đại Tiên môn chi chủ nếu muốn giết Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, liền không thể không tính tới Thái Bạch tông chủ!

"A. . ."

Thiên địa vạn vật, tựa hồ cũng ở cái này chút thần thông tới người một chỗ, trở nên yên tĩnh cực kỳ.

Nhưng chợt có một tiếng cười khẽ, vang lên ở Phương Quý bên tai, lại là vào đúng lúc này, vẫn gió yên sóng lặng quan chiến Thái Bạch tông chủ, bỗng nhiên trong lúc đó nhẹ nhàng giơ lên bàn tay, bàn tay của hắn trắng nõn như ngọc, như là tinh mỹ nhất bạch ngọc thạch điêu liền, không có một tia tỳ vết, hắn giơ tay nhấn ra, nhưng không có công hướng về bốn đại Tiên môn chi chủ bất luận một ai, mà là hướng về Phương Quý tóm tới. . .

Hắn ra tay so với bốn đại Tiên môn chi chủ đều muốn chậm, nhưng đến so với bốn đại Tiên môn chi chủ đều muốn nhanh.

Trắng triết như ngọc bàn tay, thời khắc nguy cấp liền cướp ở bốn đại Tiên môn chi chủ phía trước, đi tới Phương Quý bên người, sau đó bàn tay hắn nhẹ nhàng nắm chặt, liền đem Phương Quý cả người đều nắm tại trong lòng bàn tay, như là nắm chặt rồi một viên nho nhỏ hạt táo cũng tựa như. . .

"Bá" "Bá" "Bá" "Bá"

Tới đây một chốc, bốn đại Tiên môn chi chủ thần thông đều đến, lại đều đánh vào trên tay của hắn.

Hàn Sơn tông chủ sông dài tay áo lớn, đánh vào Thái Bạch tông chủ trên mu bàn tay, đánh hắn có một khối nhỏ da thịt, hơi ửng hồng.

Khuyết Nguyệt tông chủ cái kia một đao, chém ở trên ngón tay của hắn, vẽ ra cực nhỏ một đạo vết máu, máu tươi đem thấm.

Linh Lung tông chủ hồng vụ bên trong những quái vật kia, tranh xung đột lẫn nhau đến bàn tay hắn trước, liều mạng tấp tới, lại chỉ để lại từng mảnh từng mảnh dơ bẩn nước miếng cùng máu răng, liền da cũng không từng phá đến nửa phần.

Cuối cùng là Hỏa Vân lão tổ cái kia một tia ánh lửa, trực tiếp điễm ở hắn ngón tay cái bên trên, như là sinh viên nốt ruồi son!

". . ."

". . ."

"Người. . ."

Bốn đại Tiên môn chi chủ cũng không ngờ tới có tình cảnh này, đồng thời kinh hãi, ngẩng đầu hướng về Thái Bạch tông chủ quát chói tai.

Mà Thái Bạch tông chủ, lại vẫn là trước sau như một gió nhạt mây nhẹ, đột nhiên một cái tay khác nhẹ nhàng nhấn một cái, đem dự định xông về phía trước A Khổ ngăn trở, lại sau một khắc, hắn nhẹ nhàng một bước đạp đi ra, nhẹ nhàng một chưởng, hướng về hư không đánh rơi.

Đạo âm từng trận, hư không vụn vụn.

Hắn cái kia một chưởng, như là không có đánh hướng về bất kỳ ai, nhưng bên trong đất trời, bỗng nhiên xuất hiện vô số chưởng ẩn, che ngợp bầu trời mà đến, bốn đại Tiên môn chi chủ trước mặt, hư không cũng giống như là bị xé rách, mạnh mẽ vô biên lực lượng đè ép thiên địa hư không, cũng giống như là muốn mạnh mẽ trấn áp thần hồn của bọn họ, mỗi người đều sinh ra một loại cảm giác, như là Thái Bạch tông chủ đến trước người, một chưởng đánh về phía chính mình.

"Họ Triệu, người nghĩ một người địch ta bốn người?"

Bốn đại Tiên môn tông chủ không nghĩ tới Thái Bạch tông chủ thứ nhất chưởng cứu người, thứ hai chưởng ngăn cản A Khổ ra tới cứu người, thứ ba chưởng chính là trực tiếp đồng thời hướng về chính mình những thứ này người ra tay, tâm thần kinh ngạc phía dưới, cũng đều sinh ra vô tận ý lẫn liệt, không người nào dám khinh thường Thái Bạch tông chủ, bởi vậy bọn họ vào lúc này, cũng chỉ có thể cắn răng hét lớn, đồng thời té nổ lên chính mình đặc ý nhất thần thông ngăn địch.

Àm âm âm!

Toàn bộ nham lâm, như là thiên lôi cuộn cuộn, đại địa vỡ toang, chấn động đến mức bốn đại Tiên môn đệ tử đứng cũng không vững.

Bốn đại Tiên môn chi chủ đồng thời cảm giác trước người như là nghênh đón kinh thao hải lãng giống như khí tức, bọn họ đột nhiên nhanh chóng nhìn nhau một chút, đồng thời bứt ra lùi về sau, như là hóa thành bốn đạo lưu quang, nhanh chóng cực kỳ hướng về mặt sau hư không bỏ chạy.

"Ta Thái Bạch tông am hiểu nhất chính là lấy một địch bốn, các người không biết sao?"

Thái Bạch tông chủ một thức Đại La Từ Bi Thủ, làm cho bốn đại Tiên môn chi chủ đồng thời lùi về sau, nhưng hấn nhưng cũng không dám chậm trễ, chỉ là ánh mắt nhẹ nhàng quét qua, liền đã nhắc bước tới cái kia bốn đại Tiên môn chi chủ đuổi tới, nhàn nhạt nói: "Còn lại giao cho các ngươi!"

Ở hấn tiếng nói tung bay ở xung quanh thì thân hình của hấn cũng đã biến mất.

Mà cái này một mảnh nham lâm phía sau giữa không trung bên trong, thì lại đột nhiên truyền đến vô tận thần thông khuấy động âm thanh.

Đúng là trong sân chúng Thái Bạch đệ tử nghe xong lời ấy, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Giao cho chúng ta có ý gì?

Đối phương người gộp lại có thể so với chúng ta nhiều a. . .

Toàn trường trong, Phương Quý là phản ứng đầu tiên, vừa nãy bốn đại Tiên môn chi chủ đồng thời hướng về hấn ra tay, thực tại để hấn cảm giác đến một loại mạng nhỏ đều hoàn toàn nắm ở trên tay người khác cảm giác, mồ hôi lạnh ra một thân, thẳng đến về sau bị Thái Bạch tông chủ ra tay bảo vệ, nhặt đến một cái mạng nhỏ, nhưng này sợi khủng hoảng còn hầy còn lưu lại ở trong lòng, để hấn cảm giác một trận lòng vẫn còn sợ hãi. . .

Bất quá rất nhanh, cái này khủng hoảng sức lực, liền hóa thành vô tận lửa giận!

"Mẹ các ngươi muốn đánh chết ta?"

Hấn hướng về giữa không trung mắng to, té lên Quý Linh kiếm, liền muốn hướng về Thái Bạch tông chủ cùng bốn đại Tiên môn chi chủ đầu pháp phương hướng phóng đi , bất quá xông tới vài bước, liền lại túi xoay

chuyển trở về, đầy mặt lửa giận hét lớn: "Vậy ta trước tiên giết chết đồ đệ của các ngươi!"

...

...

"Su tôn có mệnh, giết cái này tiêu nhi. . ."

Bốn đại Tiên môn đệ tử, vào lúc này cũng phản ứng lại, đồng thời lộ tiếng hét lớn.

Liên ngay cả bọn họ, cũng không nghĩ tới vừa nãy tại ở tình huống kia, chính mình tông chủ sẽ bỗng nhiên hướng về Phương Quý như thế một cái Luyện Khí cảnh giới tiêu đệ tử ra tay, nhưng rất nhanh liền cũng phản ứng lại, tông chủ nếu đều muốn ra tay rồi, vậy mình còn chờ cái gì?

Trong lúc nhất thời, các môn đệ tử đồng thời quát âm lên tiếng, từng cái triển khai pháp lực vọt tới.

Có công hướng về Phương Quý, có đi cứu Tông gia Lão tứ, trong lúc nhất thời, sát khí phân tán, loạn tung từng phèo.

"Bảo vệ Phương sư đệ. . ."

Cũng là ở cái này một chỗ, A Khổ sư huynh trầm quát một tiếng, gấp vọt ra.

Thân hình hần trầm trọng, nhanh chân chạy đạp, cái thứ nhất đón Hỏa Vân tông Lăng Hoa Giáp vọt tới, trước mặt cũng không có cái gì pháp thuật hoặc là chiêu số, chỉ là hướng về đối phương mũi chính là một quyền, thế đại lực trầm, quyền phong quét đến Lăng Hoa Giáp da mặt đều đang run.

Mà Tiêu Long Tước, thì lại vào lúc này cầm trong tay thiết thương, trực tiếp hướng về Linh Lung tông cái kia ba người nữ đệ tử vọt tới, phảng phất là vì báo vừa nãy một thất bại thù, không nói một lời liền hướng về đón một vị nữ đệ tử đâm xuống, trên mũi thương, đã là linh tức hội tụ, pháp lực bốn quét, khuấy động lên vô tận cuồng phong, nhìn cái kia vẻ quyết tâm, tựa hồ nhất định phải ở trên người đối phương liền chết ba cái lỗ thủng mới bằng lòng bỏ qua.

Đúng là Triệu Thái Hợp, vào lúc này cũng đã nhảy lên, cầm đao ở tay, nhưng dù sao dưới sườn bị thương nặng, hành động bất tiện.

Vừa nãy trận chiến đó bên trong, hắn lấy một thân dũng mãnh nghênh rơi xuống một trận chiến, nhưng tuy là hoà nhau, đối phương không có thương, hắn lại bị thương, bây giờ thật là động nổi lên tay đến, hắn liền nhất thời cảm thấy khí lực không ăn thua, đã không chắc chắn có thể ngăn lại Khuyết Nguyệt tông Hạng Quỷ Vương!

"Không cần bảo vệ ta, hôm nay ta muốn thu thập bọn họ!"

Mà ở cái này hỗn loạn tung bừng bên trong, Phương Quý nhưng là đầy mặt hung ác, chân đạp Quỷ Linh kiếm bay đến giữa không trung, hung phong lẫm lẫm ở trên cao nhìn xuống, một thân lửa giận còn như thực chất giống như, cầm trong tay đá đen kiếm, lệ tiếng hét lớn: "Đám khốn kiếp, có ai không phục, cùng lúc lên đi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 107: Hung Hoành Vô Địch

Vốn là vừa nãy cùng Tổng gia Lão tứ trận chiến này, Phương Quý liền cảm thấy được không lấm lạng, như là mới vừa nếm trái ngon ngọt sẽ không có cảm giác giống như, sau đó lại bốn đại Tiên môn chi chủ hung hãn ra tay sợ hết hồn, trái tim nhỏ đến hiện tại còn râm râm nháy, bây giờ thấy Thái Bạch tông cùng bốn đại Tiên môn đã hoàn toàn không để ý mặt mũi, vậy mình còn cần nhắc cái cái gì, đánh, còn muốn đánh sáng khoái!

Hung đề phòng lên, thu lại không được, hấn đạp lên Quỷ Linh kiếm từ trên trời giáng xuống, liền hướng về trong đám người loạn chém.

Đúng mũi chịu sào chính là Tổng gia quái thai, hấn vừa nãy tuy rằng bại trận, cũng chỉ là bị Phương Quý một kiếm chém ngưng tụ ra Ma tướng, tự thân lại là không có bị thương gì, bây giờ vừa định thừa dịp loạn quay đầu lại tái chiến, lại không ngờ nhìn thấy Phương Quý cũng chính hung tợn hướng chính mình vọt tới, lập tức mới vừa tránh lên đám lại khiếp, vội vã lùi về sau, đồng thời hai tay vẫy một cái, tế nổi lên một mặt màu đen tằm khiên.

Phương Quý nơi nào quản hấn, quát to một tiếng, hai tay cầm kiếm cứng bổ tới.

"Đùng" một tiếng, cái kia một mặt cao giai pháp khí lại bị Phương Quý một kiếm này mạnh mẽ chém nát, mảnh vỡ mũi tên nhọn giống như khắp mọi nơi bay tứ tung, tằm khiên mặt sau Tổng gia Lão tứ khó chịu hổng một

tiếng, thân hình liền con điều giống như bay ra ngoài, trong miệng máu phun phè phè.

"Đừng nghĩ chạy. . ."

Phương Quý cầm kiếm liền muốn truy sát đi lên đánh kẻ sa cơ, đột nhiên trước người đao đao ánh đao xoắn tới.

"Ngông cuồng tiểu nhi, trốn chỗ nào?"

Phương Quý dưới chân linh kiếm nhanh quay ngược trở lại, tránh thoát ánh đao, liền thấy đến chính là Khuyết Nguyệt tông ba vị đệ tử, ở giữa chính là cái kia mới vừa lúc lắc Triệu Thái Hợp dây dưa, tùy thời vọt tới hướng về Phương Quý xuất đao Hạng Quý Vương, ba người bọn họ đều tu luyện Khuyết Nguyệt tông điên cuồng chi đao, bây giờ liền thủ chém tới, một chốc tạo nên vô tận ma phong, trong sân đao quý đi khắp, liền đem Phương Quý tầng tầng vây ở bên trong.

"Cuồng đại gia ngươi!"

Phương Quý bản thân liền không có chiến cái đã nghiên, cảm giác phía sau lưng có sát khí kéo tới, lập tức cầm kiếm xoay người lại, lên tiếng mắng to, lại so với Hạng Quý Vương còn muốn cuồng, hiển nhiên quanh thân đao quý đột kích gây rối, lại toàn không để ý tới, thân hình như con quay giống như xoay tròn, quanh người đao đao kiếm quang rơi xuống bốn phương, đem quanh người đao quý toàn ép mở ra, chính mình cũng đã cùng thân hướng về Hạng Quý Vương vọt tới, mạnh mẽ một kiếm đánh xuống.

Hạng Quý Vương kinh hãi: "Làm sao tới liền muốn liều mạng?"

Thân hình huyễn đổi, liền trước tiên muốn lùi về sau nửa trượng né qua một kiếm này phong mang, chờ hấn kinh sử lão lại xông lên.

"Còn muốn chạy?"

Phương Quý trong giây lát hét lớn một tiếng, hai tay luân kiếm, trái phải một đòn.

Bây giờ hấn linh tức cái gì cường thịnh, toàn lực rót vào đá đen kiếm bên trong, lực lượng quả thực khủng bố, thêm vào tốc độ vừa nhanh, hai vị kia cùng Hạng Quỷ Vương cùng nhau giáp công hấn Khuyết Nguyệt tông đệ tử, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng hoành đao chặn lại, liền trực tiếp bị hấn đánh bay ra ngoài.

Mà Phương Quý nhưng là mạnh mẽ một bước bước lên, vẫn là một đao hướng về Hạng Quỷ Vương đỉnh đầu đánh xuống.

"Ai chạy trốn. . ."

Hạng Quỷ Vương không nghĩ tới hấn đến nhanh như vậy, nghĩ muốn điều động đao quý đi đột kích gây rối hấn cũng không kịp, chỉ có thể hàm răng một cắn, nâng đao nằm ngang ở trên đỉnh đầu, nghĩ trước tiên tiếp xuống Phương Quý một kiếm này sau khi, lại thoát thân, cùng hấn liều mạng đao pháp.

"Oành!"

Phương Quý chém xuống một kiếm, Hạng Quỷ Vương trong miệng điên cuồng hét lên liền bị đánh gãy, trong tay quý đao vang lên ong ong, cánh tay tê dại.

Liền liền hai lỗ tai của chính mình, đều cảm thấy vang lên ong ong, tâm trạng kinh sợ: "Hấn lực lượng làm sao như thế cường?"

"Yêu uống?"

Phương Quý thấy Hạng Quỷ Vương tiếp xuống một đao, cũng có chút bất ngờ, nhưng dưới tay liên tục, coong coong coong lại chém liên tục ba kiếm.

Thứ nhất kiếm, Hạng Quỷ Vương lại lùn nửa đoạn, sắc mặt đã vô cùng tái nhợt.

Kiếm thứ hai, Hạng Quỷ Vương cánh tay mất đi tri giác, đao trong tay đã hạ xuống ở trên mặt đất.

"Ha ha, nhận lấy cái chết!"

Phương Quý kiếm thứ ba trực tiếp hướng về hấn phía bên trên đầu chém đi xuống, cuồng phong đập vào mặt, Hạng Quỷ Vương đã sợ hãi đến hồn phi phách tán, nhưng cũng may mà đang lúc này, bên cạnh hấn bốn đao đao quý đồng thời hướng về hấn lược lại đây, nhưng hấn thậm chí cũng không dám để những thứ này đao quý đi đột kích gây rối Phương Quý, bởi vì coi như những thứ này đao quý có thể bị thương Phương Quý, chính mình ở Phương Quý một kiếm này phía dưới lại tất nhiên là đầu dọn nhà kết cục.

Khó chịu hồng một tiếng, liền mạng niết lên pháp ấn, bốn đao đao quý gấp lôi kéo thân thể của hấn về phía sau bay đi.

"Đùng!"

Mặt đất nham tiết bay tán loạn, xuất hiện một cái sâu đến mấy trít hổ đá, đem cái Hạng Quỷ Vương xem mặt cũng đã trắng.

"Ta vừa nãy đã làm gì. . ."

Hấn bị quý ảnh lôi kéo nhanh chóng lùi về sau, trong đầu hấn còn đang suy nghĩ: "Ta rõ ràng đao pháp tinh xảo, làm sao thành với hấn đấu khí lực?"

Ta rõ ràng có đao quý bên người, làm sao hết lần này tới lần khác đều còn chưa kịp ra tay cũng đã thua, vừa nảy đến tột cùng chuyện gì xảy ra?"

Nhất thời càng nghĩ càng uất ức, rõ ràng chính mình tu pháp vô số, lại thiên không nghĩ tới biện pháp đối phó Phương Quý.

"Không đỡ nổi một đòn. . ."

Phương Quý mũi chân vẩy một cái, Hạng Quý Vương ma đao liền nhảy vào hấn trong túi càn khôn, vôi vãi kéo kiếm lại xông về phía trước.

Hạng Quý Vương bị hấn câu này tức đến sắp thổ huyết: "Ta không như vậy yếu. . ."

"Tiểu ca ca. . ."

Chính nhiệt huyết cấp lên đầu lúc, bỗng nhiên bên cạnh vang lên ngọt ngào chán một tiếng khẽ gọi, Phương Quý ngạc nhiên quay đầu, liền thấy trước mắt một mảnh phấn hồng sương mù, đã thấy một cái cười tủm tủm cô gái hướng về hấn chân thành đi tới, vừa đi vừa kéo xuống trên vai quần áo, lộ ra trắng như tuyết trắng mịn bả vai, một đôi nước long lanh trong đôi mắt, cũng như là có nùng tình chảy ra, ha ha nói: "Ta đẹp mắt không?"

Phương Quý ngẩn ngơ, nói: "Mặc nhiều như vậy đẹp để cái quý. . ."

Cái kia Linh Lung tông nữ đệ tử nhất thời ngẩn ngơ: "A?"

Phương Quý bỗng nhiên cầm kiếm vọt ra, hung ác nói: "Cởi sạch, không phải vậy đánh chết ngươi!"

Linh Lung tông nữ đệ tử liền sợ hãi đến hồn phi phách tán, quay đầu rời đi, lại bị Phương Quý liền chạy tới, nàng vừa giận vừa sợ, xoay người lại chính là một luồng khói hồng, vừa độc mà lại cay, lại không ngờ Phương

Quý phi kiểm túi chuyển, lại vòng tới phía sau nàng, giơ tay liền nắm lấy nàng phía sau lưng quần áo, cái này Linh Lung tông nữ đệ tử kinh hô một tiếng, vội vàng muốn chạy trốn, trên người quần áo đã "Xẹt xẹt" một tiếng kéo xuống một đám lớn.

"Đồ lưu manh!"

Cái này Linh Lung tông nữ đệ tử vừa giận vừa sợ, ôm trên người xiêm y quay đầu liền trốn.

"Vân sư muội. . ."

Linh Lung tông ba vị đệ tử, vốn là có hai cái cuộn lấy Tiêu Long Tước, làm cho chính mình chân truyền đi đối phó Phương Quý, lại không nghĩ rằng chợt nghe chính mình chân truyền tiếng kêu thảm thiết, vội vã quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy tiểu quý kia đi theo chính mình chân truyền sau lưng, vừa đuổi vừa xé quần áo, hai người bọn họ nhất thời kinh hãi, vội vã buông tha Tiêu Long Tước không để ý, liền mạng hướng về một mặt cười xấu xa Phương Quý ngăn cản lại đây.

Liền ngay cả Tiêu Long Tước cái này sẽ đều sững sờ, ngây ngốc nhìn đuổi sau lưng Vân Nữ Tiêu Phương Quý.

Tiếng gào to bên trong, hai vị kia Linh Lung tông đệ tử thấy không cách nào đúng lúc ngăn lại Phương Quý, liền vội gấp lấy hai mặt bảo kính, mặt kính mịt mờ, chảy ra vô tận ánh sáng, nhất thời đem Phương Quý trước người sau người, đều chiếu lên lưu quang phân tán, ôn nhu hương lý, khó phân biệt phương hướng.

"Đều cắt cho ta xa một chút!"

Rõ ràng người trước tiên tìm việc, ngược lại muốn tự trách mình, Phương Quý phát lên khí, quát to một tiếng.

Một thân mạnh mẽ linh tức ưu thế vào lúc này hiển lộ ra, đôi lấy cái khác cùng cấp tu sĩ, vào lúc này e sợ ngay cả mình ở nơi nào đều thấy không rõ lắm, nhưng Phương Quý nhưng có thể lúc ẩn lúc hiện cảm giác được chu vi ba chiếc gương tồn tại, thậm chí có thể cảm giác được ở cái này vô tận lưu quang bên trong, phía sau mình, đang có một đạo nhỏ bé lại ác độc binh khí hướng về chỗ yếu hại của chính mình đâm lại đây.

Trong lúc nhất thời hẳn không lo được cái này rất nhiều, chỉ là xoay người lại một kiếm quét ngang đi ra ngoài, chỉ nghe "Đùng" "Đùng" hai tiếng, trước sau hai chiếc gương đã bị hẳn gõ nát nát, cầm trong tay bảo kính hai vị Linh Lung tông nữ đệ tử đều trực tiếp kinh sợ đến mức lùi về sau, liền còn lại trước mặt hẳn cái kia Linh Lung tông nữ chân truyền, cầm trong tay một kính bễ, ngơ ngác nhìn trước mắt Phương Quý, tiến cũng không được, thối cũng không xong. . .

"Lúc này xem người chạy đi đâu. . ."

Phương Quý hướng về phía nàng cười hì hì, khuôn mặt âm u.

"Cứu mạng a. . ."

Cái này Linh Lung tông chân truyền rất cục phản ứng lại, "Bá" một tiếng quay đầu liền chạy.

"Gọi rách cổ họng cũng vô dụng. . ."

Phương Quý sớm từ phía sau nàng chạy tới, một phát bắt được bờ vai của nàng, hung tợn cười nói: "Hôm nay cái đàn ông để người mạnh khỏe xem!"

Vừa nói chuyện, đã đem nàng nhấn đến cong eo, cái mông quệt lên.

Linh Lung tông chân truyền liền sợ hãi đến mặt đều trắng, gấp muốn tránh thoát thì lại nơi nào có thể so Phương Quý linh tức càng mạnh, liền phảng phất bị kim sắt tử chặt chẽ vững vàng đeo ở trên vai, liền sợ hãi đến thét to gọi lớn lên: "Chúng ta đều là tiên môn đệ tử, ngươi. . ."

"Đi ngươi đi. . ."

Phương Quý ác cười một cái, chuẩn bị tư thế, hai tay luân kiếm, mạnh mẽ hướng về nàng cái mônng đập tới.

"Vèo "

Cái này Linh Lung tông nữ đệ tử trực tiếp kêu thảm thiết bay ra ngoài, sau lưng là Phương Quý gánh kiếm dương dương tự đắc bóng người.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 108: Kỳ Cung Viên Thứ Ba

"Triệu Chân Hồ, ngươi thật cảm thấy có thể địch ta bốn người liên thủ?"

Cũng là ở Phương Quý tại nam thạch trong lúc đó đại sát tứ phương thời khắc, bây giờ loạn thạch cốc trên không, Thái Bạch tông chủ cũng đang cùng bốn đại Tiên môn chi chủ đấu pháp, năm đại cao thủ thần thông tung hoành, mây đen lẩn lộn, liền ngay cả cái kia loạn thạch cốc trên không là do tà khí tiết lộ mà hình thành cực lớn vòng xoáy, cũng đã bị bọn họ thần thông dư uy cho xé rách, hình thành rồi đạo đạo khủng bố cuồng phong, hướng về chu vi tập cuốn ra ngoài.

Trước đây bị tà khí vòng xoáy mật nhốt ở bên trong loạn thạch cốc, đã bại lộ ở trời xanh phía dưới.

"Cũng không một mình ta địch các ngươi bốn người, mà là các ngươi bốn người liên thủ địch ta mà thôi. . ."

Thái Bạch tông chủ đứng ở trong hư không, hai tay đặt ở sau lưng, áo bào lay động lay động, đón gió nhô lên, ở hắc đối diện, bốn đại Tiên môn chi chủ đều là như gặp đại địch, sát khí quán quanh người, nhưng hấn lại như là đối mặt mấy vị bạn cũ, một phách gió yên sóng lặng tư thế.

"Ha ha, chúng ta nếu là thật muốn liều mạng toàn lực, ngươi sẽ chết. . ."

Hỏa Vân lão tổ cười ha ha, phảng phất nói một cái cái gì bé nhỏ không đáng kể việc nhỏ.

Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Huyền lại như là chút nào cũng không để ở trong lòng, cười nói: "Dù sao vẫn là đấu thắng sau khi mới biết!"

"Người quá càn rỡ. . ."

Khuyết Nguyệt tông chủ lạnh giọng cười to: "300 năm trước, người Thái Bạch tông có một chưởng một kiếm, chúng ta còn kỵ người ba phần, hiện nay cái kia một kiếm đã thành phế nhân, ta bốn đại Tiên môn thì lại quyết chí tự cường, lần lượt tu thành chính pháp, chẳng lẽ còn thật cho phép người Thái Bạch tông tiếp tục bá đạo?"

Lời nói trong vang vọng, một vệt ánh đao phá tan mà đến, chém thẳng hướng về phía Thái Bạch tông chủ.

Thấy hấn ra tay, bên người Hỏa Vân lão tổ, cũng lập tức một mảnh mây lửa che ngợp bầu trời triển lại đây, che đây nửa bầu trời, bên cạnh Linh Lung tông chủ cười tủm tỉm, trong tay một khối la khăn cũng đã rất sớm té lên, chu vi ngọt ngào mùi thơm, tràn ngập hư không.

Mà đối mặt bọn họ liên thủ vây công, Thái Bạch tông chủ lại chỉ là biểu hiện nhàn nhạt, giơ tay chính là Đại La Từ Bi Chưởng, đầy trời trong, đều là Đại La thủ ấn, một ấn tiếp xuống Khuyết Nguyệt tông chủ ánh đao, khác một chưởng đẩy lên Hỏa Vân lão tổ liệt diễm, một chưởng bức lui Linh Lung tông chủ té lên la khăn, lại còn có thừa lực, đem chu vi không có lập tức liền ra tay chủ nhà họ Tông buộc vào.

Năm đại Tiên môn chi chủ thần thông đấu pháp, uy lực biết bao mạnh, toàn bộ loạn thạch núi, đã là khắp nơi thần thông tàn tức, tràn ngập một chỗ, hầu như đem thung lũng này trong lúc đó, mỗi một tảng đá, mỗi một tác đất đều cho lê một mảnh, nhỏ bé dày đặc như cái lược sơ qua.

"Lão thái bạch, trước thù hận cũ, nạp mạng đi a. . ."

Khuyết Nguyệt tông chủ dừng mãnh đến cực điểm, đánh đến một lát, mi tâm bên trong một thanh ma đao bay ra, mạnh mẽ chém về phía Thái Bạch tông chủ.

Thoạt nhìn hung thế vô lượng, liền tựa như muốn liêu mạng.

Thái Bạch tông chủ đón cái này một đao, thoạt nhìn vẫn là lớn như vậy tay áo phiêu phiêu, khí chất xuất trần, trên mặt không gặp nửa điểm hỏa khí, như là vị đạo đồ thứ thi thư Nho giả, nhưng nhìn lên không ăn đồ vật nửa điểm khói lửa hấn, ra tay lại là còn là tàn nhẫn, bàn tay phải hướng về không trung giơ lên, như ngọc giống như bàn tay liền đã chặt chẽ vững vàng nắm chặt rồi Khuyết Nguyệt tông chủ ma đao, một tay kia thuận thế theo rơi xuống.

Hư không rung động, mây khói lưu tán, cái kia một chưởng tựa hồ trấn áp thiên địa.

Khuyết Nguyệt tông chủ chỉ cảm thấy trước mắt một bàn tay càng lúc càng lớn, tựa hồ che khuất toàn bộ bầu trời, nghĩ muốn liêu mạng, trong lòng thực tại không nhắc lên được này cỗ tử dừng khí, nhưng nếu là đào tẩu, chính mình cái kia một thanh ma đao lại nhất định sẽ rơi vào Thái Bạch tông chủ trong tay, trong lúc nhất thời trong lòng cũng là hoảng gấp không ngớt, tâm tư thay đổi thật nhanh trong lúc đó, hấn bỗng nhiên thật dài hít một tiếng, hứng thú dần dần nói: "Quên đi thôi!"

Thái Bạch tông chủ cái kia một chưởng, đột ngột dừng lại, khoảng cách hấn mi tâm chỉ bất quá khoảng một tấc khoảng cách.

Trên mặt mang theo hòa khí mỉm cười, nhìn Khuyết Nguyệt tông chủ: "Không đánh?"

Khuyết Nguyệt tông chủ bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, trước một thân hung sát khí, lẫm lẫm sát cơ, vào lúc này biến mất sạch sành sanh, ánh mắt có chút bất đắc dĩ hướng về chu vi nhìn lướt qua, nói: "Nhìn đáng đáp dẫn không ra hấn đến rồi, còn đánh cái gì?"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, chậm rãi thu về bàn tay, nói: "Nói cũng đúng!"

"Ha ha, ngày hôm nay chúng ta nhưng là hiện một lần mắt. . ."

Hiển nhiên Thái Bạch tông chủ cùng Khuyết Nguyệt tông chủ bỗng nhiên ngừng tay, chu vi mặt khác ba đại tông chủ, lại cũng đồng thời sát khí vừa thu lại, hoàn toàn không có trước tàn nhẫn liều mạng thái độ, đúng là từng cái từng cái trên mặt có chút bất đắc dĩ lên, Hỏa Vân lão tổ làm cười nói một câu.

"Dựa vào vừa nãy đấu pháp, chúng ta đã đem toàn bộ loạn thạch cốc cũng đã lật tung rồi, liền một điểm còn lại khí tức cũng không phát hiện. . ."

Linh Lung tông chủ cũng thu hồi một thân thần thông, chậm rãi đạp lên hư không về phía trước đi tới, chau mày, nói: "Lần này những kia tà phái yêu nhân đến tột cùng đang đùa cái gì? Trước đây bọn họ bất quá là khắp mọi nơi chạy loạn, nơi này thêm một cái củi, nơi đó đốt một cây đuốc, mục đích sáng tỏ, chỉ vì cấp người ngọt ngọt, nhưng lúc này đây, rõ ràng đã đi tới nước Sở, hết lần này tới lần khác liền ném hai viên quân cờ, lại không có nửa phần động tĩnh, chúng ta ở đây đấu nửa ngày, hấn đều không nửa điểm động tĩnh, cũng như bắt chúng ta làm con khỉ!"

"Vốn còn muốn giả đấu một tràng, dẫn hấn hiện thân, kết quả lại bóng dáng cũng không thấy?"

Khuyết Nguyệt tông chủ gãi gãi đầu, nói: "Chuyện ngày hôm nay ai cũng chớ nói ra ngoài, năm đại tông chủ như là sai hầu cũng tựa như đầu nửa ngày, óc đều sắp đánh đi ra, nhân gia lại một chút phản ứng cũng không có, truyền đi quá mất mặt!"

Mấy vị khác tiên môn chi chủ lặng lẽ không nói, tuy rằng không có nói phụ họa, nhưng rõ ràng cực kỳ tán đồng.

Hỏa Vân lão tổ đi tới đến đây, trầm giọng nói: "Lẽ nào hãn đã bỏ chạy?"

"Liên thả ra một đạo Ma sơn tà khí, sau đó bỏ chạy?"

Hàn Sơn chủ nhà họ Tống đi lên, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Kỳ cung yêu nhân không có nhầm chán như vậy, bọn họ được xung ba viên cò loạn thiên hạ, trước có Kỳ cung nanh vuốt bày xuống dẫn dắt tà khí trận pháp, khi đó chúng ta còn không biết có phải là thật hay không có Kỳ cung người hạ xuống một viên cò, nhưng đang nhìn đến nơi này Ma sơn kẽ nứt lúc, cũng đã có thể xác định hãn hạ xuống một viên cò!"

"Nếu hãn đã ở nước Sở ném hai viên quân cò, cái kia liền nhất định còn có viên thứ ba. . ."

"Vậy hãn vừa không có thử mở ra Ma sơn phong ấn, cũng không có nhân cơ hội cắn giết ta năm tông đệ tử, lại đang làm gì?"

Đối mặt Linh Lung tông chủ, mấy vị khác tông chủ tất cả đều lắc đầu.

Thái Bạch tông chủ thẳng đến lúc này, mới lắc lắc đầu, nhàn nhạt mở miệng, nói: "Lần này chúng ta năm tông rất sớm phát hiện Kỳ cung đệ tử hiện thân nước Sở dấu hiệu, lập tức liên thủ tiến vào Ma sơn tìm hãn tung tích, cũng làm tốt ứng phó tất cả những thứ này biến số chuẩn bị, cho nên đối với chúng ta tới nói. . . Bất luận bọn họ làm cái gì, đều không đáng sợ, không biết bọn họ làm cái gì, mới đáng sợ!"

Hỏa Vân lão tổ lắc lắc đầu, thở dài nói: "Thôi, vừa tìm không được người, vậy chúng ta chỉ để ý bảo vệ Ma sơn phong ấn, lại nhìn chính mình hài nhi, không đến mức rất nhiều chịu chết chính là, Kỳ cung yêu nhân việc, vẫn là báo cáo cho tôn phủ đi!"

Thái Bạch tông chủ không tỏ rõ ý kiến, ánh mắt không khỏi hướng phía dưới nhìn sang.

Khuyết Nguyệt tông chủ tựa hồ là nhìn thấu hẩn ý tứ, cười nói: "Lão thái bạch, ngươi lo lắng cái gì, chúng ta chỉ là nghĩ giả đấu một tràng, dẫn cái kia Ma sơn yêu nhân đi ra mà thôi, lại không phải thật muốn cùng ngươi môn hạ đệ tử làm khó dễ, không thể coi là thật. . ."

"Đúng vậy đúng vậy. . ."

Hỏa Vân lão tổ ha ha cười nói: "Chúng ta bực này thân phận, sao có thể cùng tiểu bối làm khó dễ đây. . ."

Trong sân bầu không khí nhất thời trở nên quý dị lên, năm đại Tiên môn chi chủ vốn là đánh đến một mất một còn, chợt trong lúc đó đều thu rồi sát khí, phảng phất vừa nãy chỉ là mấy vị bạn cũ tùy tiện luận bàn một thoáng thần thông cũng tựa như, lẫn nhau thử một chút đấ, cũng là xong.

"Ít nhất hai việc là thật sự. . ."

Thái Bạch tông chủ nhìn bọn họ một chút, cũng chỉ là cười nhạt cười, liền trước tiên hướng phía dưới lao đi.

Mấy vị khác tông chủ liếc mắt nhìn nhau, đều đầy mặt ý cười, nhưng đấ mắt nhưng có chút ẩn giấu cực sâu vết tích.

Bọn họ tự nhiên cũng biết, giả đấu quy giả đấu, thật bên trong cũng giả bộ.

Ít nhất bốn tông đệ tử ác chiến, định cái này dị bảo thuộc về là thật sự.

Nghĩ muốn cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền tính mạng người, cũng là thật sự. . .

Đương nhiên, có thể hay không giết đến, vậy thì xem chính mình môn hạ đệ tử bản lãnh.

Ngẫm lại bọn họ bốn đại Tiên môn đệ tử, mỗi cái tu vị tinh xảo, số lượng lại nhiều, giết không được mới là quái sự. . .

. . .

. . .

"Bốn đại Tiên môn đệ tử, còn có cái nào không phục?"

Liên bại Hạng Quỷ Vương cùng Linh Lung tông chân truyền sau khi, Phương Quý cũng càng hào hùng vạn trượng, xách ngược đá đen kiếm ở đây đi khắp, xem ai không vừa mắt liền một kiếm chém tới, chiến ý chi ngang nhiên, thân hình chi dũng mãnh, làm cho Tiêu Long Tước cùng Triệu Thái Hợp hai người đều kinh ngạc đến ngây người, ngây ngốc nhìn cầm kiếm đi khắp Phương Quý, trực giác hẳn cái kia nhỏ gầy bóng người, vào lúc này cũng như là trở nên cao lớn lên. . .

Những thứ này tiên môn chân truyền, tu vị không thể bảo là không cao, pháp thuật không thể bảo là không tinh.

Nhưng nghĩ đến Phương Quý cái kia một thân mạnh mẽ tới cực điểm linh tức, còn có cái kia đánh đâu thắng đó không gì cản nổi một kiếm, liền lời đầu tiên không có tự tin, lại thêm vào lúc này Phương Quý đã liên bại Tổng gia Lão tứ, Hạng Quỷ Vương cùng Vân Nữ Tiêu ba người, những người khác còn ai dám khiêu chiến?

Mà Phương Quý ở đây quay một vòng, hiển nhiên đứng đã không mấy cái, trong lòng cũng bay lên khó tả hào khí.

Trực giác bên trong đất trời, quả nhiên là ta lớn nhất!

Đắc ý trong, ánh mắt mãnh đến quét qua, liền đã nhìn thấy cuối cùng kẻ địch, cũng là bốn đại Tiên môn mạnh nhất đệ tử.

Vào lúc này, A Khô sư huynh đang cùng Hỏa Vân tông chân truyền Lăng Hoa Giáp giằng co, hai người đều là đầy mặt nghiêm nghị, đặc biệt là Lăng Hoa Giáp, một khang sự chú ý toàn đặt ở A Khô sư huynh trên người, một thân linh tức cuồn cuộn bay lên vọt lên.

"Lão tổ nói để ta không nên chọc ngươi, nói vậy có lão nhân gia người đạo lý. . ."

Lăng Hoa Giáp chậm rãi mở miệng, thấp giọng nói: "Ta từ sinh ra được, tu pháp, tu đạo, đọc sách, tham trận, liền không có ở bất kỳ phương diện bại bởi qua người khác, Lão tổ cũng tin tưởng ta, hấn nói nước Sở cảnh giới, ta lại không có bất luận cái gì cùng thế hệ thiên kiêu không chịu nổi một trận chiến, chỉ có lần này, hấn nhận ra ngươi sau khi, để ta liền thử cũng không muốn thử, trực tiếp chịu thua, hấn có lẽ đúng, nhưng ta cũng không đồng ý. . ."

A Khô đứng ở hấn đối diện, có chút khó khăn, nói: "Kỳ thực chúng ta không phải đồng lứa, ta chỉ là ngu rất nhiều năm. . ."

"Ngươi tu vị cũng không cao bằng ta bao nhiêu, thậm chí còn so với ta thấp chút. . ."

Lăng Hoa Giáp ngắt lời hấn, nói: "Vì lẽ đó, ta vẫn là muốn cùng ngươi tranh đấu một tràng. . ."

Vừa nói chuyện, một thân linh tức, dần dần cường thịnh, thậm chí xúc động một loại nào đó thời cơ, liền phía sau hấn mây lửa áo choàng đều bay lên, như là hóa thành một mảnh chân chính mây lửa, tụ tán bất định, cách mấy trượng xa, đều có thể cảm giác mình mặt bị cái kia chích liệt khí tức nung đến nóng lên. A Khổ sư huynh đối mặt phần này uy thế, cũng không dám khinh thường, hai cái lông mày run lên run lên, ngưng thần chờ đợi.

"Ta chiêu thức này, chính là mười năm khổ tu, liền vì tìm một cái lực lượng ngang nhau. . ."

Lăng Hoa Giáp khí thế càng trướng, tiếng nói găm thét, đã sắp một bước bước ra, sau đó liền vang lên "Đùng" một tiếng.

Lăng Hoa Giáp biểu hiện bỗng nhiên trở nên quái lạ, thân hình quơ quơ, một đầu ngã chổng vó trên mặt đất.

Trên vai kháng đá đen kiếm Phương Quý xuất hiện ở Lăng Hoa Giáp sau lưng, chính một mặt trách cứ nhìn lại: "A Khổ sư huynh, cũng không phải ta nói ngươi, trước mắt đánh đổ một chỗ chân truyền, một thân đều là bảo bối, bên cạnh còn có cái Ma sơn dị bảo chờ hái đây, ngươi không mau tới đây giúp một tay, đứng ở nơi này làm gì đây?"

"A?"

A Khổ sư huynh ngẩn ngơ, lại phản ứng lại: "Ồ!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 109: Ma Sơn Hồ Lô

"Mau mau nhanh, đem bọn họ trong túi càn khôn Ma hạch cùng linh dược đều thu rồi, trên người pháp bảo, đoạt!"

Một kiếm phách ngã Lăng Hoa Giáp sau khi, bốn đại Tiên môn đệ tử cũng coi như là hoàn toàn toàn quân tiêu diệt, Phương Quý lập tức cảm thấy dương dương tự đắc, một bên đại gia tựa như dặn A Khổ sư huynh, vừa gánh đá đen kiếm bốn phía loanh quanh, đến lúc này, đừng nói A Khổ sư huynh, liền ngay cả Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước, cũng thành hấn dưới tay làm việc, một cái ở cái này chút bốn đại Tiên môn chân truyền trên người lật tìm bọn họ túi càn khôn, một cái đem bọn họ trong túi càn khôn Ma hạch cùng linh dược phân loại, sau đó thống nhất thu vào chính mình trong túi càn khôn.

"Ha ha, lần này trở về tiên môn, ta phỏng chừng muốn phát. . ."

Phương Quý nhìn thấy cái kia bốn đại Tiên môn đệ tử trong túi càn khôn đồ vật, liền hưng phấn cả người run, không hổ là bốn đại Tiên môn tử mĩ bồi dưỡng đệ tử, vào một chuyên Ma sơn, những thứ này người không có một cái nghèo, không chỉ có đều tích góp lượng lớn Ma hạch cùng linh dược, thậm chí còn bao quát chính bọn họ bản thân thì có phù triệu cùng dị bảo, đặc biệt là ở Hỏa Vân Sơn đệ tử Lăng Hoa Giáp trong túi càn khôn, Phương Quý còn phát hiện ba cây cấp bậc không thua tại Thanh La quả bảo dược, những thứ này cầm lại tiên môn, vậy cũng đều là giá trị liên thành a!

Có thể nói như vậy, coi như đem cái này tất cả thu hoạch cùng Triệu Thái Hợp, Tiêu Long Tước, A Khô sư huynh đều phân, rơi vào trong tay chính mình công đức cũng so với mình dọc theo con đường này chạy tới kiếm được nhiều lắm, có thể xác định, lần này tiên môn đứng đầu khẳng định là chính mình!

Nghĩ đến rời núi trước đối với Mạc lão cửu làm ra bảo đảm, Phương Quý trong lòng càng như là ăn quả nhân sâm giống như thoải mái!

Tuy rằng ăn nhà người cơm, nhưng cho người làm rồi nhiều như vậy việc, có thể đủ chứ?

Đắc ý sau khi, Phương Quý chỉ chớp mắt, lại vừa nhìn về phía mảnh này loạn thạch cốc hạt nhân vị trí, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Cái kia hạt nhân vị trí, liền là Ma sơn nứt phân, tà khí tiết lộ chỗ, bây giờ nhìn lại, có thể nhìn thấy cái kia trên mặt đất có vẻ phi thường quái lạ kẽ nứt, mới nhìn liền như là một cái con mắt giống như, ở cái này kẽ nứt bên trong, đang có âm u mà ngậm mẫn cảm giác mát mẻ khí tức dâng lên, mà ở kẽ nứt bên cạnh, lại mọc ra một cây quái đản, xanh tươi thơm ngon, mang theo một loại nào đó phi thường yêu dị sinh cơ. . .

Hấp dẫn người nhất sự chú ý, chính là ở cái kia quái đản bên trên, mang theo một cái hồ lô màu xanh.

Cũng không biết là bởi vì cái này hồ lô thành thực tốc độ, so với ngoại giới càng nhanh, hay là bởi vì cái gì khác, Phương Quý rõ ràng cảm giác, lúc này mới qua không đại công phu, cái này hồ lô màu xanh, liền đã mơ hồ đã biến thành màu vàng, như là đã tiếp cận thành thực.

"Đây chính là Ma sơn dị bảo sao?"

Phương Quý mơ hồ cảm thấy động lòng, nhẫn không lên ở lại tiến lên đánh giá.

Hắn lần này nhập Ma sơn, tuy rằng kiếm được không ít Ma hạch cùng linh dược, nhất định ở trở lại tiên môn sau khi sẽ nhận được không ít công đức, nhưng nếu nói có thể mang đến cho hắn lớn nhất công đức, lại vẫn là cái này cây quái đăng bên trên sinh trưởng Ma sơn dị bảo. . .

Bực này Ma sơn dị bảo, đều vật phi phạm, chính là trong giới tu hành giá trị liên thành dị bảo.

Trong giới tu hành, cũng không có thiếu Luyện bảo sư, có thể luyện ra uy lực kỳ tuyệt pháp bảo, nhưng bực này do tu hành bên trong người tự mình luyện ra pháp bảo, tuy rằng lại mạnh, trong mắt của mọi người, nhưng cũng không bằng những này trời sinh trưởng bảo bối, dù sao tu hành bên trong người chú ý cái Đạo pháp tự nhiên, trời sinh đất nuôi, chính là trời cho chí bảo, vậy cũng so với bấp lờ bên trong luyện ra đồ chơi càng có tiên ý. . .

Đặc biệt là bảo Ma sơn mấy đại Tiên môn, không có một hai kiện Ma sơn bảo dị trấn bãi, nói chuyện đều không có sức!

Mà bây giờ, chính mình cũng coi như là thế tiên môn kiếm trở về một cái Ma sơn dị bảo?

Phương Quý trợn to hai mắt nhìn hồ lô kia, lấy nhãn lực của hắn, còn không nhìn ra cái này hồ lô cấp bậc đến, Ma sơn dị bảo tuy đều là trời sinh đất nuôi, nhưng cũng có tác dụng cùng cấp bậc khác nhau, bình thường tới nói, cũng phải cần tiên môn bên trong trưởng giả dẫn theo sau khi trở về, cẩn thận tham nghiên, mới có thể xác định, bất quá Phương Quý tuy rằng không thấy được, nhưng không làm lỡ hắn đối với cái này hồ lô yêu thích a!

Vàng óng, như kim mà không phải kim, tựa như gỗ mà không phải gỗ, biểu hiện có trời sinh hoa văn, tựa như bao hàm đại đạo chi pháp. . .

Phương Quý càng xem, con mắt càng thẳng.

Mơ hồ, hẳn cũng như là cảm giác cái này hồ lô có một loại nào đó trí mạng sức hấp dẫn cũng tựa như!

Không giống như là một cái hồ lô, cũng như là một viên trứng. . .

Theo bản năng, Phương Quý chậm rãi đưa tay ra, hướng về hồ lô kia sờ soạng. . .

. . .

. . .

"Phương Quý sư đệ, đề tông chủ đến hái!"

Cũng là ở Phương Quý dưới ý thức đưa tay ra, sắp tìm đến hồ lô kia trên thì bên tai bỗng nhiên vang lên một cái âm thanh, đã thấy là vừa nãy giúp đỡ Phương Quý kiểm kê Ma hạch, để tránh khỏi bị Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước hai cái này không biết xấu hổ nắm nhiều A Khổ sư huynh, chẳng biết lúc nào đi tới Phương Quý bên người, thấy hẳn lại đánh bạo hướng về Ma sơn dị bảo ra tay, vội vã tiến lên nhắc tới tình rồi hẳn một câu.

"Ừm. . ."

Phương Quý lập tức phản ứng lại, lùi về sau hai bước, có chút tiếc nuối chà xát tay, hẳn nghiêng đầu đánh giá hồ lô một chút, bỗng nhiên nói: "A Khổ sư huynh, ta lần này nhưng là lập xuống đại công, ngươi nói tông chủ có thể hay không đem cái này hồ lô thưởng cho ta?"

A Khô sư huynh quay đầu liếc mắt nhìn, cười khỏ nói: "Đừng nghĩ, cái này Ma sơn dị bảo, chúng ta Thái Bạch tông mới có mấy cái?"

"Dù sao cũng coi như là ta kiếm lời đến a. . ."

Phương Quý bĩu môi, rốt cục vẫn là lưu luyến nghiêng đầu, dự định đi kiểm kê bảo bối của chính mình.

"Đùng!"

Cũng là ở Phương Quý quay người sang thì bỗng nhiên vang lên bên tai một tiếng cực kỳ rõ ràng vang động.

Cái kia động tĩnh rõ ràng sáng tỏ, liền như là quân cờ rơi vào bàn cờ âm thanh.

"Hả?"

Phương Quý hơi ngẩn người ra, quay người sang đi, liền nhìn thấy cái kia vàng óng khiến người vui vẻ dị thường hồ lô bên trên, nguyên bản liền có đạo văn càng thêm rõ ràng, tựa hồ có lực lượng nào đó chính đang tại bên trong hồ lô uẩn nướng, lại đem hồ lô mặt ngoài mở ra một cái khe.

Kẽ nứt trong, tựa hồ có tia sợi hắc khí, chính chậm rãi chảy ra. . .

. . . Đây quả thật là như là một viên trứng, ở áp món đồ gì!

"Không tốt. . ."

Ý thức được điểm này Phương Quý, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một loại cực kỳ cảm giác không ổn, hẳn chỉ cảm thấy da đầu tê dại một hồi, cả người tóc gáy đều đã thụ lên, trong giây lát đó phi thân vô cùng lùì, tốc vút qua bốn, năm trượng không nói, còn thuận lợi đem bên cạnh đã bị hấn đánh

ngã một cái Khuyết Nguyệt tông đệ tử nâng lên, coi như tám khiên, che ở mình cùng hồ lô trung gian.

Cũng ở cái này một chốc, hồ lô kia vết nứt bỗng nhiên trở nên càng to lớn hơn, tiếp theo toàn bộ hồ lô đều bị căng đến mức chia năm xẻ bảy, mảnh vỡ hướng về bốn phương tám hướng bay đi, cùng lúc đó, bên trong hồ lô khói đen cuộn cuộn, lại có vô số bóng đen từ bên trong đi ra, gương nanh múa vuốt, nhào về phía trong sân tiên môn đệ tử, toàn bộ nham lâm, liền như là trong nháy mắt bị trong hồ lô bay ra ngoài ban đêm bao phủ.

"Là Sơn quý. . ."

"Ma sơn dị bảo trong, tại sao có thể có Sơn quý?"

Rừng đá trong chúng tiểu bối trong lúc nhất thời đều bị bất thành linh một màn sợ hãi đến sững sờ, thất thanh kêu to bên trong, con mắt trừng trừng.

Sơn quý từ trước đến giờ là nhân vật đáng sợ nhất, không ở chỗ thực lực của bọn họ, mà ở chỗ khí tức của bọn nó.

Trong hồ lô trong nháy mắt bay ra nhiều như vậy Sơn quý, không người không cảm thấy đáng sợ, tâm hoảng ý loạn thời khắc, đừng nói quay đầu chạy trốn, thậm chí ngay cả Minh Tâm phù đều nhất thời té không đứng lên, hầu như tất cả mọi người, đều chỉ có thể trơ mắt nhìn Sơn quý nhào về phía chính mình. . .

. . .

. . .

"Nguyên lai viên thứ ba rơi xuống ở đây!"

Cũng là ở nham lâm trong lúc đó chúng tiêu bối, bị bất thành linh bóng tối bao trùm một khắc, đỉnh đầu chợt có hét lớn lên tiếng.

Vốn là giá trị liên thành Ma sơn dị bảo bên trong, sẽ bỗng nhiên lao ra nhiều như vậy Sơn quý, thực tại nhượng người đột nhiên không kịp chuẩn bị, coi như những thứ này đám Sơn quý thực lực không mạnh, nhưng ở những thứ này tiên môn đệ tử không hề phòng bị tình huống xuống, cũng là đủ để muốn đòi mạng. . .

Nhưng cũng còn tốt, năm đại Tiên môn chi chủ đứng lúc chạy tới.

Đại khái là bày xuống cái này một viên cờ Kỳ cung truyền nhân cũng không nghĩ tới, năm đại tông chủ đến nhanh như vậy, hầu như ngay khi đám Sơn quý oanh một cái mà ra, nhào về phía các đại Tiên môn đệ tử một chốc, năm đại tông chủ thần thông cũng đã bao phủ toàn bộ nham lâm.

Sơn quý khủng bố, chính là những tông chủ này đám người cảnh giới, đột nhiên không kịp chuẩn bị gặp phải Sơn quý, đạo tâm cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Bất quá đến bọn họ bức này tu vị, điểm ấy ảnh hưởng, hầu như có thể bỏ qua không tính, coi như là thực lực có suy yếu, nhưng thần thông kéo tới, nhưng cũng không phải những thứ này đám Sơn quý bản thân có thể chống đỡ, liền, phần phật lạt kinh phong gào thét bên trong, Đại La chuông ấn, núi lửa ma vân, Khuyết Nguyệt đao khí, Linh Lung chân ý, còn có Hàn Sơn Chân Băng, đồng thời đem cái này một mảnh nham lâm bao trùm ở bên trong.

"Khách" "Khách" "Khách "

Những kia Sơn quý, cũng đã nhào tới các đại Tiên môn đệ tử trước người, còn duy trì dữ tợn khủng bố tư thế.

Nhưng chúng nó thân hình, lại cũng đã cứng đờ.

Một lát sau khi, phát ra nhỏ bé vết rách vang động, sau đó một con một con, tan thành mây khói.

Trong sân chúng đệ tử, cũng bị cái này kinh thiên động địa thần thông ảnh hưởng, từng cái từng cái cứng lại rồi thân hình bất động , tương tự cũng duy trì vừa nãy tránh né đám Sơn quỷ tấn công tư thế, đặc biệt là Phương Quý, trong tay còn nhắc theo vị kia vô tội Khuyết Nguyệt tông đệ tử. . .

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 110: Kỳ Cung Viên Thứ Ba

"Đây chính là Kỳ cung đệ tử hạ xuống viên thứ ba?"

Hỏa Vân lão tổ từ trên trời giáng xuống, ánh mắt bốn quét, trông thấy hồ lô kia mảnh vỡ, nhú mào thành một cái mụn nhọt.

Ở hẳn trên mặt, cũng không có gì bất ngờ về, càng nhiều chỉ là không rõ.

Mấy vị khác tông chủ, cũng đều không có ngay trước mặt các đệ tử nhiều lời, chỉ là ánh mắt giao lưu trong lúc đó, liền đều nhìn ra lẫn nhau trong lòng nghi hoặc: Kỳ cung truyền nhân, danh chấn thiên hạ, ba viên quân cờ loạn thiên hạ, cái này cũng không phải nói chơi, bọn họ vừa ở nước Sở xuất hiện, cái kia nói vậy chính là có lớn mưu đồ, bất kể là nghĩ mở ra Ma sơn phong ấn, vẫn là nghĩ diệt năm đại Tiên môn, bọn họ đều chuẩn bị kỹ càng.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, bọn họ lâm quay đầu lại, lại chỉ là lưu lại một cái giả dị bảo, mấy con Sơn quỷ?

Bọn họ là muốn làm gì?

Chỉ là nghĩ mượn những thứ này Sơn quỷ giết mình môn hạ đệ tử hay sao?

Kỳ cung truyền nhân khi nào tầm mắt như thế thiên, những này đệ tử lại tranh cãi khí, thì lại làm sao vào được pháp nhãn bọn họ?

Nếu là đối phương một lòng nghĩ diệt trừ năm đại Tiên môn tông chủ, cũng vẫn miễn cưỡng nói còn nghe được. . .

Từ cái kia chút Kỳ cung nanh vuốt ở Ma sơn bày trận, dẫn dắt tà khí bắt đầu, năm đại Tiên môn tông chủ liền hoài nghi có Kỳ cung đệ tử xuất hiện ở nước Sở, đặc biệt là biết được Ma sơn nơi sâu xa, bỗng nhiên có tà khí tiết ra ngoài, càng làm cho bọn họ xác định, đây là Kỳ cung đệ tử hiện thân Ma sơn, hạ xuống viên thứ hai, cho nên bọn họ năm người liên thủ mà đến, như gặp đại địch, chỉ là muốn ứng đối cái kia viên thứ ba!

Bất luận xuất hiện nhiều hậu quả nghiêm trọng, bọn họ đều có chuẩn bị, nhưng lại không nghĩ rằng, hậu quả này như vậy chi nhẹ. . .

. . . Dù là trong sân những này đệ tử đều bị giết sạch rồi, cũng mới mười mấy cái Luyện Khí mà thôi.

Huống chi, một cái không giết chết?

. . .

. . .

"Chúng ta nước Sở đến vị này Kỳ cung đệ tử, không phải là giả sao?"

Tuy rằng mấy vị tông chủ đều không có nói rõ, nhưng lẫn nhau trong ánh mắt, rõ ràng lộ ra ý này.

"Không ra đại sự là tốt rồi!"

Mạnh mẽ đè xuống trái tim nghi ngờ, mấy vị tông chủ, cũng chỉ có thể coi làm không có chuyện phát sinh.

Có một chút là có thể xác định, Kỳ cung đệ tử ra tay, chỉ rơi xuống ba viên cò, ba viên cò sau khi, bỗng bành trồn xa.

Bây giờ nếu xác định cái này Kỳ cung truyền nhân xác thực xuất hiện, như vậy ban đầu yêu nhân thiết lập ra trận dẫn dắt tà khí, chính là hấn rơi xuống viên thứ nhất, ở cái này loạn thạch cốc bên trong mở ra tà khí chỗ hồng, chính là hấn rơi xuống viên thứ hai, bây giờ cái này dị bảo nổ tung, xuất hiện vô tận Sơn quý, chính là hấn rơi xuống viên thứ ba, bất luận hấn cái này viên thứ ba có hay không tạo thành phiền toái rất lớn, sự tình đều đã kết thúc.

Trong thời gian ngắn, liền có thể an tâm.

"Chư tiểu nhi không cần kinh hoảng, chỉ là chỉ là chỉ mấy Ma sơn Sơn quý mà thôi!"

Hỏa Vân lão tổ cười ha ha, trước tiên giải thích một câu, sau đó ánh mắt quét tới, hơi ngăn người ra.

Mấy vị khác tiên môn tông chủ đề xuống trái tim ngạc nhiên nghi ngờ, lưu ý đến trong sân cảnh tượng, đồng thời cũng đều là trong lòng hồi hộp một tiếng.

"Đây là cái gì tình huống?"

Bây giờ cái kia một đám Sơn quý xuất hiện đột ngột, nhưng tiêu tan cũng nhanh, mảnh này rừng đá trong, chúng Tiên môn đệ tử còn duy trì vừa nãy tư thế, chưa kịp động tới, liền cũng thì để cho bọn họ nhìn đến cực kỳ lúng túng một màn, trước bọn họ còn đang suy nghĩ, chính mình những này đệ tử, có thể hay không thật sự đã thừa dịp này, đem cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm tiểu nhi cho chém giết, nhưng hôm nay. . .

Tổng gia Lão tứ đang nằm ở bên trong góc, khí không còn lại mấy cái, Khuyết Nguyệt tông chân truyền Hạng Quý Vương dựa vào một cái trên cây cột, hai tay trống trơn, hai mắt vô thần, Hỏa Vân tông chân truyền Lăng

Hoa Giáp thẳng tắp nằm trên đất, trên đầu sừng một cái túi lớn, Linh Lung tông chân truyền Vân Nữ Tiêu quần áo xóc xếch, núp ở bên trong góc, hai tay ôm trước ngực, khóc con mắt đỏ chót, nước nỡ không ngớt. . .

Mà cái kia mấy cái Thái Bạch tông đệ tử, Triệu Thái Hợp, Tiêu Long Tước, A Khổ ba người đều đang yên đang lành, trên người một điềm thương cũng không có, chính đứng ở trên mặt đất, trước mặt chông một đồng một đồng Ma hạch, như là chính đang tại chia của, rõ ràng đã phân đến gần đủ rồi. . .

Đáng hận nhất chính là cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, bây giờ trong tay còn nhắc theo một cái Khuyết Nguyệt tông đệ tử, rõ ràng là vừa nãy Sơn quý lao ra lúc bắt tới coi như bia đỡ đạn, lúc này nhìn thấy năm đại Tiên môn tông chủ ánh mắt đều hướng về hắn nhìn lại, mới phản ứng được, vội vàng đem cái kia Khuyết Nguyệt tông đệ tử thả ở trên mặt đất, lấy lòng cũng tựa như cho đối phương chụp đánh một cái bụi đất trên người. . .

Không phải nói tốt muốn giết rơi Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân sao?

Cục diện có chút không đúng a. . .

"Su tôn, cái kia. . . Tiểu nhi kia đoạt pháp bảo của chúng ta cùng Ma hạch linh dược. . ."

Bốn đại Tiên môn đệ tử rất cục phản ứng lại, lập tức liền có mấy người ngẩng đầu, lớn tiếng gọi lên.

Gọi trong tiếng, lại có chút oan ức.

Mà Phương Quý vừa thấy bốn đại Tiên môn chi chủ hàng lâm, thì lại sợ hãi đến chảy mồ hôi ròng ròng, dữ dằn đáng dấp lập tức cất đi, hai ba bước

chạy đến A Khô sư huỳnh sau lưng đi, dò ra một cái đầu đến kêu to:
"Không thể trách ta, là bọn họ trước tiên muốn động thủ. . ."

"Tiểu quỷ này. . ."

Bốn đại Tiên môn chi chủ kinh ngạc sau khi, lại sinh ra nhưng là vô tận phần nộ, trên mặt gió yên sóng lặng về đều biến mất, thay vào đó chính là một mảnh tái nhợt, Khuyết Nguyệt tông chủ tính khí nóng nảy, càng là nặng nề quát khê: "Im miệng, còn hiềm không đủ mắt mặt sao?" Vừa nói chuyện, đã phi thân rơi đi xuống, vung tay áo một cái, liền đem những kia thẳng tắp quỳ đệ tử đều kéo trở về phía sau mình.

"Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân thật sự như thế cường?"

Linh Lung tông chủ đôi mắt đẹp chậm rãi hướng về Phương Quý cùng A Khô trên mặt quét qua: "Vẫn là nói cái kia quái thai hoàn toàn thức tỉnh huyết mạch?"

Tình cảnh này xuất hiện, nhượng bọn họ thực tại lớn ra dự liệu, trước còn muốn, cho dù những đệ tử này không có chém giết Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, cũng sẽ không để Thái Bạch tông chiếm đi tiện nghi, nhưng cũng dù như thế nào cũng không nghĩ tới, lại là chính mình đệ tử đại bại thua thiệt, cảnh này khiến trong lòng bọn họ vừa kinh ngạc lại trầm trọng, tuy không tốt hỏi kỹ, nhưng trong lòng lại đã bay lên vô tận ý nghĩ. . .

"Trước tiên có Thái Bạch bốn đại chân truyền, lại có trăm năm trước quái thai tỉnh lại, hiện nay thậm chí Thái Bạch Cửu Kiếm đều có truyền nhân. . ."

Hỏa Vân lão tổ trầm mặc thời gian rất lâu, mới bỗng nhiên nở nụ cười, lại thật lòng hướng về Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Huyền chấp tay, nói: "Triệu tông chủ, chúng ta vốn tưởng rằng cái kia một kiếm phế bỏ sau khi,

Thái Bạch tông ba trăm năm thịnh vượng liền đến đầu, nhưng bây giờ lại không phải không thừa nhận, người bày xuống thật lớn cục, chờ Thái Bạch tông đòi kế tiếp trưởng thành lên, nước Sở sợ là chưa không được Thái Bạch tông chứ?"

Thái Bạch tông chủ nghe vậy, cũng chỉ là mỉm cười, nói: "Chúng ta chỉ là dạy đệ tử thời điểm chăm chú chút!"

Phương Quý ở bên cạnh nghe bĩu môi, nghĩ thầm Mạc lão cứu dạy mình thời điểm có thể không chăm chú. . .

"Thái Bạch tông thịnh vượng sắp tới, đối với chúng ta nước Sở đúng là chuyện tốt, ngược lại biết lắm khổ nhiều, đợi đến Ma sơn thức tỉnh lúc, cũng cần Thái Bạch tông nhiều chọn chút trọng trách, cái này trước thuộc về Dã Lĩnh quật Ma vực, liền này cho Thái Bạch tông có thể làm sao? Chỉ hi vọng nửa năm sau Tôn phủ Tiên hội thì Thái Bạch tông các đệ tử hạ thủ lưu tình, có thể chớ để ta năm đại Tiên môn đệ tử về không mà về đi. . ."

Hàn Sơn tông chủ nhàn nhạt cười vài tiếng, cũng không biết là nói chuyện cười vẫn là thật lòng.

Bất quá cái khác mấy đại Tiên môn chi chủ nghe vào trong tai, lại từng cái từng cái sắc mặt đều có vẻ càng khó coi hơn chút.

"Nói không sai, đi thôi!"

Hỏa Vân lão tổ làm ra quyết định cực nhanh, cười ha ha, liền giơ tay áo lớn, dự định đằng vân mà đi.

"Tông chủ, ta. . . Ta Quỷ Diễm đao còn ở trong tay hấn. . ."

Đúng là Khuyết Nguyệt tông chân truyền Hạng Quỷ Vương do dự một chút, chỉ vào Phương Quý nói.

Không xa chính xem trò vui Phương Quý lập tức chuyển mở đầu, thản nhiên nhìn chu vi phong cảnh.

"Hừ, mất mặt!"

Khuyết Nguyệt tông chủ hừ lạnh một tiếng, hướng về Thái Bạch tông chủ liếc mắt nhìn.

"Vừa là nhân gia bình khí, liền trả lại hấn đi!"

Thái Bạch tông chủ cũng có chút bất đắc dĩ, nhìn Phương Quý, thấp giọng nói một câu.

Phương Quý có chút sợ cái này tông chủ, nhưng vẫn là nhỏ giọng thăm thì nói: "Đây là ta bằng bản lãnh của chính mình cướp đến. . ."

Thái Bạch tông chủ nhíu mày, một lát sau, mới bất đắc dĩ nói: "Coi như ngươi ba ngàn công đức. . ."

Phương Quý vui sướng, lập tức từ trong túi càn khôn lấy ra chuỗi này ma đao, cho Hạng Quỷ Vương ném tới.

Khuyết Nguyệt tông chủ tay áo lớn vung lên, mây khói đem Hạng Quỷ Vương kể cả đầu kia linh sư đều cuốn vào, đằng vân mà đi, cũng không quay đầu lại.

"Lão tổ, ta túi càn khôn. . ."

Hỏa Vân lĩnh chân truyền Lăng Hoa Giáp cũng do dự một chút, hướng về Hỏa Vân lão tổ nói.

Hỏa Vân lão tổ hừ lạnh một tiếng, cũng ngẩng đầu hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn lại.

Thái Bạch tông chủ thấy Phương Quý một mặt làm bộ không nghe thấy đáng dấp, chỉ có thể hít một tiếng, nói: "Coi như ngươi ba ngàn công đức!"

Phương Quý vui sướng, vội vàng từ trên mặt đất nhặt một cái túi càn khôn ném trở lại.

Lăng Hoa Giáp thấy túi càn khôn đã xẹp, nhưng cũng còn tốt máu chốt nhất vài đạo Hỏa phù vẫn còn, chỉ có thể cố nén nhận lấy.

"Ngột tiểu quỷ kia, ngươi. . . Ngươi đem ta cái yếm trả lại. . ."

Hiển nhiên Lăng Hoa Giáp cùng Hạng Quỷ Vương đều cầm lại chính mình đồ vật, Linh Lung tông chân truyền Tiêu Vân thật cũng cuối cùng tại không nhìn được, run giọng hướng về Phương Quý kêu lên, cái này tiếng nói run ngược lại không phải sợ sệt, một nửa là xấu hổ, nửa kia lại là cho tức giận.

"Bạch!"

Trong lúc nhất thời vô số ánh mắt đều hướng về Phương Quý nhìn lại, bao quát Thái Bạch tông chủ cùng Linh Lung tông chủ.

Phương Quý vừa nghe cũng nhất thời giận: "Quá mức a, ai cướp ngươi cái yếm?"

Tiêu Vân thật ôm trước ngực xiêm y lên trước một bước, cả giận nói: "Rõ ràng chính là ngươi vừa nãy. . ."

Phương Quý lông mày chăm chú cau lên đến, bỗng nhiên hướng về Thái Bạch tông chủ liếc mắt nhìn.

Thái Bạch tông chủ mặt có chút đen, nói: "Cái này không tính!"

Phương Quý lập tức lễ thẳng khí hùng hướng về Tiêu Vân thật kêu lên:
"Tông chủ nói, không trả!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 111: Anh Hùng Trở Về

"Đã như vậy, chúng ta cũng đi thôi!"

Hiển nhiên bốn đại Tiên môn chi chủ đều nín đầy bụng tức giận, dẫn theo chính mình chân truyền rời đi, Thái Bạch tông chủ cũng bắt đắc dĩ hít một tiếng, tâm tình đúng là vô cùng phức tạp, từ khi cái kia bảy cái nhị lưu tiên môn chịu khổ diệt môn, bọn họ năm đại tông chủ liền vẫn ở thương nghị những thứ này vô chủ Ma vực nên làm sao phân chia, lại đến lúc sau, nghi tựa như Kỳ cung đệ tử qua lại, bọn họ năm người càng là vẫn tâm thần căng thẳng.

Nhưng bây giờ, lại là tra khắp tất cả phong sơn đại trận chư nơi quan khiếu, lại là độn tà khí mà đến tra khắp tất cả cả vùng thung lũng, lại là giả ý đại chiến, dẫn cái kia Kỳ cung đệ tử qua lại, dùng hết các loại phương pháp cùng tâm huyết, cuối cùng cuối cùng, lại là một kết quả như thế. . .

. . . Chính mình vị kia trăm năm không còn nâng kiếm sư đệ, cũng thật là thu rồi cái đồ đệ tốt a!

Bây giờ, tuy rằng không có như ước nguyện của hắn, đem cái kia Kỳ cung đệ tử tìm ra, nhưng dù gì cũng nhìn thấy đối phương viên thứ ba rơi xuống ở nơi nào, hơn nữa không có gặp phải cái gì phiến toái lớn, cái này một mảnh Ma vực thuộc về cũng có một cái kết quả, quan trọng hơn chính là, Thái Bạch tông đệ tử lấy một địch bốn, lại hoàn toàn thắng lợi, đối với Thái Bạch tông tới nói, cái này cũng thật là một cái tốt đến không thể lại kết quả tốt.

Hắn thân là tông chủ, đối với kết quả này tự nhiên phi thường hài lòng.

Dù sao trước mắt bốn vị đệ tử, không có một cái là Thanh Khê cốc đệ tử, lại làm đẹp như thế!

"Tuân mệnh!"

Nghe được Thái Bạch tông chủ, Triệu Thái Hợp mấy người tất cả đều đáp ứng, liếc nhìn nhau, đúng là đều có chút vui sướng, cái này một chuyến loạn thạch cốc hành trình, xem như là không có đến không, vừa chiến bốn môn chân truyền, lại đoạt rất nhiều Ma hạch, xem như là được cả danh và lợi!

Thái Bạch tông chủ tiện tay ném ra một đạo trận kỳ, rơi vào loạn thạch cốc, cái này liền coi như là tuyên kỳ cái này một mảnh Ma vực quy Thái Bạch tông tất cả, sau đó tự nhiên sẽ có càng nhiều trưởng lão cùng chấp sự đi vào, ở cái này một mảnh Ma vực chu vi bày xuống càng sáng tỏ trận kỳ cùng cấm chế, tuyên kỳ Thái Bạch tông lãnh địa, mà làm xong những thứ này, hẳn nhưng là có chút tiếc nuối liếc mắt nhìn cái kia tà khí chỗ hồng phụ cận.

Hồ Lô đằng đã khô héo, cái kia một cái hồ lô cũng vỡ thành mảnh, cái này trời sinh dị bảo, xem như là phá hủy.

Theo Thái Bạch tông chủ cân nhắc, cái này một cái hồ lô, phỏng chừng cũng không phải thật sự trời sinh dị bảo, này trời sinh dị bảo, hẳn là đã bị Kỳ cung đệ tử lấy đi, ở lại nơi này, chỉ là một cái phong ấn vô số Sơn quý giả hồ lô mà thôi!

"Bạn việc hơn nửa năm lâu dài, kết quả chỉ là lấy đi một cái Ma sơn dị bảo, lại dọa tiên môn đệ tử nhảy một cái. . ."

Trước khi đi thời khắc, trong lòng hắn còn hơi nghi hoặc một chút: "Kỳ cung đệ tử vốn là xưng tên dã tâm bùng bùng, mỗi đến một chỗ, cần phải khuấy gió nổi mưa họa loạn nhân gian, làm điếm chuyện lớn đi ra không thể, khi nào làm việc trở nên như thế không phóng khoáng?"

"Cái kia đến tột cùng là hồ lô vẫn là viên trứng?"

Mà ở bước lên tông chủ triệu đến đằng vân trước, Phương Quý trong lòng cũng đang âm thầm suy tư, vừa nãy hắn là cái thứ nhất nghe được quân cờ hạ xuống âm thanh, lại nhìn thấy hồ lô kia bên trên nứt ra một lỗ hồng, lại chính là vô tận Sơn quý dâng lên, một mảnh hoảng loạn thời khắc, hắn lúc ẩn lúc hiện nhớ tới, thật giống có một tia hắc khí thừa dịp ngay lúc đó đại loạn chạy đến trên người mình. . .

Chỉ là đương thời quá loạn, chu vi đều là khói đen cuộn cuộn, hắn cũng không xác định có phải là thật hay không có như thế một màn.

Dù như thế nào, trước tiên trở về rồi hãy nói đi. . .

Một đóa đằng vân, chở Phương Quý, Triệu Thái Hợp, Tiêu Long Tước cùng A Khô cùng rời đi, cả vùng thung lũng, lần thứ hai tĩnh mịch một mảnh.

Mà ở vùng thung lũng này cách đó không xa, một phương quái lâm trong, chẳng biết lúc nào, nhưng cũng hiện thân ra một cái áo bào trắng trắng ửng trắng vớ, cả người phảng phất ăn mặc giấy xiêm y cũng tựa như nam tử, hắn rất xa nhìn hướng về chính đằng vân mà đi Thái Bạch tông chủ, trên mặt lộ ra một vết cực kỳ ung dung mỉm cười, nhàn nhạt tự nói: "Có cái này Thái Bạch tông ở, nước Sở vẫn đúng là không phải một cái tốt hạ cờ địa phương đây. . ."

Lời nói mặc dù có chút tiếu nuối, nhưng giọng nói lại rất là ung dung.

Hắn nhẹ nhàng quay người sang đi, nhất chân đi tiến vào quái lâm, thân hình mơ hồ, khoảng khắc đã ở bên ngoài trăm dặm.

Có trầm thấp tiếng cười, ven đường rơi xuống: "Nhưng ai nói ta Kỳ cung đệ tử ra tay, liền nhất định là phải mở ra Ma sơn phong ấn đây?"

"Lần này ta lại không phải đến làm chuyện, chỉ tính là đưa Tử Quan Âm mà thôi. . ."

"Kỳ cung đệ tử đời thứ chín đám người, đã sắp nên xuất hiện trên đời. . ."

". . ."

". . ."

"Lần này cùng Nhan sư tỷ các nàng vốn là kiếm lời không ít công đức, ta ứng nên có thể phân cái mấy vạn, lại chính mình đánh cướp. . . Chính mình sẵn thú, kiếm lời đến rồi nhiều như vậy Ma hạch cùng linh dược, sợ cũng không dưới mười vạn công đức, sau đó ta Ngọc Diện Tiểu Lang Quân kiếm bại Tổng gia quái thai, đánh bốn đại Tiên môn chân truyền cái mộng nở hoa, tiên môn làm sao cũng đến thưởng ta mười vạn công đức chứ? Lại thêm vào lại từ trong tay bọn họ cướp đến rồi nhiều như vậy Ma hạch cùng linh dược, tính tính cũng gần như mười vạn công đức, ha ha, ba mươi vạn công đức tới tay, ta lần này nhất định số một!"

Đặng vân mà bay, cùng ngự kiếm mà đi, tư vị tất nhiên là không giống, mềm nhũn, vô cùng thoải mái.

Mà Phương Quý ngồi ở mây trên, đem lần này chính mình đại để kiếm lời đến công đức đếm một lần, trong lòng lại càng là cao hứng.

Khuôn mặt nhỏ đã cười cùng đóa hoa mở cũng tựa như, không ngậm mồm vào được.

Bên cạnh Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước thì lại đều có chút sắc mặt khó coi nhìn hấn, đối với hấn là lại bội phục vừa đau hận, bội phục hấn là bởi vì Phương Quý cuối cùng lúc đại phát thần uy, không chỉ bại Tống gia quái thai, còn đánh Khuyết Nguyệt môn Hạng Quý Vương, đánh Linh Lung tông Vân Nữ Tiêu, thống hận nhưng là cuối cùng chia cắt bốn đại Tiên môn chân truyền tài nguyên, Phương Quý chiếm đầu to, bọn họ là không sánh được. . .

Lại thêm vào, trước thu hoạch, cũng không bằng Phương Quý nhiều, lần này đứng đầu, nhất định là cướp bắt quá hấn.

"Hóa ra là người đoạt ta Thanh La quả. . . Còn có ta trong túi càn khôn Ma hạch cùng linh dược!"

Triệu Thái Hợp nín rất lâu, rốt cục không nhịn được sắc mặt khó coi mở miệng.

Phương Quý quay đầu lại lườm hấn một cái: "Đừng mù lại, ta là từ Tiêu sư tử nơi đó cướp!"

Tiêu Long Tước nhất thời hừ lạnh một tiếng, sắc mặt càng đen.

Triệu Thái Hợp cắn răng, nói: "Ta bản lĩnh không ăn thua, ta nhận, nhưng người đem Thanh La quả chia cho ta phân nửa!"

"Nghĩ hay lắm!"

Phương Quý lập tức trở mặt, nói: "Ta lại không phải từ trong tay người cướp, cùng người khác muốn đi!"

Tiêu Long Tước nghe đến nơi này, rốt cục cũng không nhìn được, cắn răng nói: "Vậy ngươi đem Thanh La quả, phân ta. . . Ba viên!"

"Nghĩ hay lắm!"

Phương Quý như thường trở mặt: "Ngươi từ ở trong tay người khác cướp, lại không phải ngươi!"

Tiêu Long Tước giận dữ: "Ta đoạt tới coi như là ta!"

Phương Quý cũng giận: "Vậy ta lại đoạt tới liền là của ta, bằng cái gì cho ngươi?"

Tiêu Long Tước ghen khẩu khí, cùng Triệu Thái Hợp nhìn nhau một chút, bỗng nhiên thống nhất ý kiến, hai người vỗ đùi, hướng về Phương Quý làm khó dễ: "Tiên môn không có quy củ sao?"

Phương Quý lập tức chạy đến A Khổ sư huynh bên người, kêu lên: "Đây chính là tông chủ đáp ứng rồi!"

Tiêu Long Tước cùng Triệu Thái Hợp đồng thời không nói gì, nhìn về phía Thái Bạch tông chủ.

Hết lần này tới lần khác đến lúc này, Thái Bạch tông chủ chỉ là mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm bộ không nghe thấy bọn họ cãi vã.

Thân là tông chủ tâm cũng mệt mỏi a, đuổi tới việc này làm sao bây giờ?

Cuối cùng vẫn là ba người một phen giao thiệp, thành thật trung hậu A Khổ sư huynh ở bên cạnh phụ họa, nhẹ dạ thiện lương Phương Quý lùi nhường một bước, đem từ Triệu Thái Hợp trong tay cướp đến Ma hạch cùng linh dược, trả lại hẳn một nửa, sau đó lại nhìn đầu cắt thịt lấy ra ba viên Thanh La quả, phân cho Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước, A Khổ

sư huynh các một viên, đồng thời hẹn cẩn thận, này sự kiện liền như thế bỏ qua đi tới, đừng nhắc lại nữa. . .

"Ta có thể nói cho các người ngang, Phương Quý lão gia ta làm việc đỉnh thiên lập địa, chưa bao giờ đuối lý, những tư nguyên này cùng Thanh La quả, ta là từ Tiêu Long Tước sư tử. . . Không, Lữ Phi Nham nơi đó cướp đến, không liên quan người Triệu Thái Hợp lão đệ chuyện chứ? Vì lẽ đó ta có thể không đưa cho người, thế nhưng nể tình chúng ta cùng giết tiến vào Ma sơn, kè vai chiến đấu, đôi đầu bốn đại Tiên môn chân truyền mặt mũi trên mới trả người một nửa, người có thể chiếm được niềm tình ta tốt, còn có Tiêu sư tử, người bị Linh Lung tông chân truyền đánh bại, nhưng là ta giúp người báo thù chứ? Cái này Thanh La quả vốn là cũng không phần của người, ta cho người cái này một viên thuần túy là coi người là thành huynh đệ tốt, anh em tốt, chúng ta giảng cảm tình, có thể không phải giảng đạo lý. . ."

Nói liên miên cẩn nhẫn hơn nửa ngày, Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước tiếp nhận Thanh La quả lúc đều có chút cảm động:

"Cảm tạ. . ."

. . .

. . .

"Phương Quý sư đệ cùng Triệu Thái Hợp sư huynh bọn họ đã về rồi. . ."

Chỉ cần cái canh giờ, Phương Quý mấy người liền đã theo Thái Bạch tông chủ đi tới tiên môn pháp thuyền trước.

Bây giờ trước tiến vào nhập Ma sơn thăm dò các đệ tử cũng sớm đã hội tụ ở pháp thuyền bên cạnh, trước là do vì Ma sơn dị biến mà bị nhốt các đệ

tử, cũng đa số đã bị Thanh Khê cóc đệ tử dẫn theo trở về, thu xếp ở pháp thuyền bên cạnh, chờ đợi tiên môn mệnh lệnh.

Chúng đệ tử chính hoảng sợ không biết bước kế tiếp làm thế nào thì bỗng nhiên nhìn thấy Thái Bạch tông chủ pháp vân hàng lâm, từ phía trên nhảy xuống Phương Quý, Triệu Thái Hợp, Tiêu Long Tước, A Khô mấy người, nhất thời không biết có bao nhiêu người hung phấn lên, có người đuổi tiến lên bái kiến tông chủ, cũng có người vội vàng đi đem bốn người này đã trở về tin tức thông báo cho chính mong nhớ bọn họ an nguy tiên môn đệ tử mấy người.

"Ân. . . Ha ha, lần này Phương Quý sư đệ quả thật là đại hiển thần uy, hấn làm vì cứu đồng môn mà bị nhốt Ma sơn, người đứng ở hiểm cảnh trong, rồi lại không để ý tự thân, cứu đồng dạng bị Ma sơn ma yêu đả thương Triệu Thái Hợp sư đệ, hai người tâm tình lo lắng đồng môn, đi tới tà khí tiết lộ nơi cứu giúp đồng môn, lại trong lúc vô tình gặp được tông chủ và bốn đại Tiên môn người, song phương làm vì tranh Ma sơn dị bảo, đưa ra do tiên môn đệ tử tranh tài, Phương Quý sư đệ một kiếm bại Tống gia Lão tứ cái kia quái thai, lại đánh bốn đại Tiên môn chân truyền toi bời hoa lá. . ."

A Khô sư huynh bị người vây nhốt, lắp ba lắp bắp nói một lần, sau đó thấp giọng hướng về Phương Quý nói: "Nói như vậy được không?"

Phương Quý không chút biến sắc: "Lại nói chút ta đánh bại bốn đại Tiên môn chân truyền chi tiết nhỏ. . ."

A Khô sư huynh làm khó dễ gãi gãi đầu, cảm giác mình không nên thu Phương Quý cái kia viên Thanh La quả.

Nhưng hấn cố nhiên cảm thấy có chút khó khăn, nhưng những này chuyện nói ra, lại vẫn là cả kinh chu vi đệ tử không ngậm mồm vào được!

"Hàn Sơn Tông gia quái thai?"

"Khuyết Nguyệt môn chân truyền Hạng Quý Vương?"

"Ông trời của ta, bốn đại Tiên môn chân truyền đều có thể sánh vai Thanh Khê cốc đệ tử, lại bị Phương Quý một kiếm bại?"

". . ."

". . ."

Đặc biệt là xen lẫn trong đám người đến đây bá kiến tông chủ Thanh Khê cốc chân truyền Lý Hoàn Chân mấy người, nghe nói A Khổ giảng giải, từng cái từng cái thay đổi sắc mặt, phức tạp cực điểm, lúc trước bọn họ lựa chọn không tiến vào loạn thạch cốc, lại làm sao biết sẽ gặp phải nhiều chuyện như vậy?

Nếu đã sớm biết tông chủ liền ở trong cốc, đánh chết cũng là muốn đi vào a. . .

. . . Cũng không biết chính mình lâm trận bỏ chạy, tông chủ có thể hay không nhớ ở trong lòng!

"Chết tiệt Phương Quý. . ."

Chính một mảnh kinh ngạc cùng trong khiếp sợ, mấy bóng người từ đằng xa pháp thuyền lướt lại đây, chính là một mặt lo lắng Nhan Chi Thanh cùng Hứa Nguyệt Nhi mấy người, các nàng nghe nói Phương Quý bình yên trở về, từng cái từng cái gấp tới gấp, đặc biệt là phía trước nhất Nhan sư tỷ, nhìn thấy Phương Quý sau khi, càng là lại đau lòng vừa tức, không nhịn được tiến lên đánh hấn một quyền, mắng: "Người không sợ nguy hiểm không?"

"Ha ha, vì tiên môn, vì tông chủ, ta Ngọc Diện Tiêu Lang. . ."

Phương Quý trong lòng mơ hồ cảm thấy có chút không quá thoải mái, cái cảm giác này kỳ thực rời đi loạn thạch cốc lúc liền có.

Nhưng thấy đến Nhan Chi Thanh mấy người, vẫn là trái tim hưng phấn, bắt đầu cười lớn, chỉ là cười cười, khóe miệng lại chảy ra máu tươi.

Sau đó hắn một câu nói chưa kịp nói xong, cả người bỗng nhiên đầu gối tựa như, chậm rãi ngã xuống.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 112: Ma Sơn Đứng Đầu

"Ma sơn hành trình đã kết thúc, chúng đệ tử đều đã về núi, hiện tuyên công đức như sau. . ."

"Tiên môn ba mươi một tiểu đội, lấy Nhan Chi Thanh tiểu đội dẫn đầu, chém trung giai ma yêu 158 chỉ, cao giai ma yêu mười bảy con, hái linh dược, thần khoáng, càn quét đầm lầy ma vật, dò xét hiểm địa 300 dặm, tổng cộng công đức 375,000. . ."

"Tiêu Long Tước tiểu đội làm vì phó, chém trung giai ma yêu bảy mươi hai con, cao giai ma yêu ba mươi con, tổng cộng công đức mười bảy vạn. . ."

". . ."

". . ."

"Tiên môn đệ tử dừng trăm ma yêu, dò xét hiểm địa, hiện tuyên công đức như sau. . ."

"Hồng Diệp cốc đệ tử Phương Quý trung dừng hiệp nghĩa, đi theo Nhan Chi Thanh thu hoạch công đức ba vạn, lại dừng cứu đồng môn, sâu nhập Ma sơn, làm vì đoạt Ma sơn dị bảo, lực chiến Hàn Sơn Tổng gia, Khuyết Nguyệt môn, Linh Lung tông, Hỏa Vân Sơn bốn môn chân truyền, làm vì tiên môn lập xuống đại công, thưởng công đức 103,000, sau quy tiên môn, cộng hiến Ma hạch, linh dược, thần khoáng không tính, tổng cộng công đức số lượng ba mươi. . ."

"Tổng số 403,000, làm vì tiên môn đệ tử đứng đầu!"

". . ."

". . ."

Bây giờ tiên môn Công Đức điện trước, đã là trước nay chưa từng có náo nhiệt.

Lần này Ma sơn hành trình, đối với Thái Bạch tông rất là trọng yếu, tiên môn cũng là cực kỳ coi trọng, bởi vậy tuyên triệu chúng đệ tử đến đây, không chỉ đem ba mươi một tiểu đội hiến công đức số lượng bài bố đi xuống, thậm chí còn sắp xếp ra mỗi một vị tiên môn đệ tử cá nhân công đức.

Cũng là bởi vì lần này Ma sơn hành trình quá là quan trọng, vì lẽ đó lần này tuyên chiếu, không chỉ hấp dẫn đến rồi hầu như tất cả Hồng Diệp cốc đệ tử, còn có bộ phận Thanh Khê cốc đệ tử cùng Ô Sơn cốc đệ tử cũng tới nhìn náo nhiệt, nghe được Công Đức điện áo bào xám chấp sự cuối cùng tuyên bố kết quả sau khi, trong lúc nhất thời chúng đệ tử đều kinh sợ, nghị luận sôi nổi, lẫn nhau trong mắt kính ngạc giấu đều không che giấu nổi. . .

"Ông trời của ta, Nhan Chi Thanh ở Hồng Diệp cốc, cũng bất quá là trung thượng trình độ, đặc biệt là lần trước đi tới thành Quy Lâm chém yêu, làm hại mấy vị đồng môn bỏ mình, danh tiếng càng được liên lụy, ai có thể nghĩ tới, lần này nàng lại đại phát thần uy, đoạt tiểu đội đứng đầu?"

"Lần này nàng phân tới công đức, sợ là có thể để cho nàng thẳng vào Thanh Khê cốc chứ?"

Cũng có người trầm tiếng than thở: "Ta xem ngược lại không phải nàng cá nhân bản lĩnh mạnh bao nhiêu, toàn bằng vị thiên tài kia đệ tử Phương Quý đi, ta đã nghe người ta nói qua, lần này các nàng vào núi, Nhan sư tử

vốn là thận trọng từng bước, vững vàng, toàn bằng cái kia quý đầu Phương Quý hiển kế, dẫn tới Hỏa ma ngu tiến vào đầm lầy, không phể tí tẹo sức lực kiếm lời hai mươi vạn công đức, mới đặt vững cái này tiêu đội thứ nhất vị trí. . ."

"Ta cũng nghe nói, này Phương Quý tuy là người mới, quả thực chính là mạnh đến đáng sợ. . ."

Vô số người nghị luận bên trong, một cái áo lam tiểu mập mập đứng đây, thờ dài nói: "Ha ha, các ngươi nhìn hấn cuối cùng cá nhân công đức số lượng liền biết rồi, hấn một người đoạt được công đức, so mạnh nhất tiêu đội tổng số còn cao hơn, các ngươi là không biết a, vị này Phương Quý sư đệ quả thực chính là kỳ nhân, hấn bây giờ mới bao lớn tuổi, tu vị cũng vừa mới vừa bước qua Luyện Khí tầng bảy ngưỡng cửa, nhưng ở Ma sơn nơi sâu xa, làm vì tiên môn xuất chiến, lại là đối đầu bốn đại Tiên môn chân truyền, vì ta Thái Bạch tông thắng được cực kì trọng yếu một trận chiến, chỉ tiếc. . ."

Hấn nặng nề thờ dài, rơi lệ nói: "Hấn cũng bị thương nặng, đến nay chưa tỉnh lại. . ."

"Nguyên lai chúng ta Hồng Diệp cốc, ra bực này nhân vật anh hùng. . ."

Chu vi đệ tử nghe được say mê trông ngóng, cảm khái nói: "Chỉ hận ta trong ngày thường kiêu căng tự mãn, đúng là không thể kết giao đến bực này tiên môn kỳ tài, một kiếm bại tận bốn đại Tiên môn chân truyền, cỡ nào anh hùng hào sảng, chỉ hận không có rượu, bằng không ta tất nhiên muốn. . ."

Áo lam tiểu mập mập xóa đi nước mắt: "Rượu ta chỗ này có, mua cần mười khối linh thạch. . ."

"Ân. . ."

"Phương Quý sư huynh bực này nhân vật anh hùng, người mua cái rượu còn muốn đau lòng?"

". . ."

". . ."

Một mảnh nghị luận sôi nổi bên trong, có người dám khái, có người hung phấn, có người than thở, nhưng duy ở Công Đức điện một góc, lại có mấy người trầm mặc không nói gì, chính là Nhan Chi Thanh cùng Hứa Nguyệt Nhi, Trương Kinh, Mạnh Lưu Hồn mấy người, bọn họ bây giờ đã là Ma sơn hành trình tiểu đội đứng đầu, đều là được cả danh và lợi, nhưng trên mặt lại thù không nỡ điếm ý hung phấn, trái lại từng cái từng cái sắc mặt trầm trọng, trên mặt còn có nước mắt.

"Tất cả những thứ này, đều. . . Trách ta. . ."

Đã qua ba ngày, Nhan Chi Thanh sư tỷ vẫn là đầy mặt vẻ xấu hổ, lúc nói chuyện tiếng nói đều đang run rẩy, tràn ngập ý tự trách: "Phương Quý sư đệ thấy chúng ta thì kỳ thực đã bị thương nặng, chỉ là sợ chúng ta lo lắng, mới cố đè nén chống đỡ, nhưng một mực. . . Hết lần này tới lần khác chỉ trách ta dễ kích động, còn muốn đi lên đánh hấn một cái, liền lần này. . . Liền. . . Dẫn tới hấn ám thương phát tác. . ."

Người bên cạnh nghe được Nhan sư tỷ người, người người rơi lệ, im lặng không lên tiếng.

"Nhan sư tỷ. . ."

Bên cạnh Hứa Nguyệt Nhi vừa khóc ào ào, ngẩng đầu lên nói: "Đã ba ngày rồi, ta mỗi ngày đi qua hỏi thăm, canh giữ ở phong dưới chờ tin tức,

nhưng tiểu bại hoại vẫn không có tỉnh lại, ta thật lo lắng, ta sợ sệt, hấn vạn nhất vẫn chưa tỉnh lại. . ."

"Hết thầy đều trách ta. . ."

Nhan Chi Thanh mãnh đến ngẩng đầu lên, chán nản nói: "Hấn như vẫn chưa tỉnh lại, ta liền. . ."

"Cát nhân tự có thiên tướng!"

Trương Kinh đánh gãy Nhan Chi Thanh, kiên định nói: "Phương Quý sư đệ nhất định sẽ tỉnh lại!"

"Đúng vậy. . ."

Mạnh Lưu Hồn mờ mịt ngẩng đầu lên: "Phương Quý sư đệ là người tốt, là tiên môn thiên kiều, hấn nhất định sẽ tốt lên. . ."

. . .

. . .

Cũng là ở toàn bộ tiên môn đều đang bàn luận Phương Quý Truyền Kỳ sự tích thì Phương Quý không cảm giác chút nào.

Tại Ma sơn ngoại vực té xỉu sau khi, Thái Bạch tông chủ kinh hãi đến biến sắc, lập tức liền đem hấn ôm trở về tiên môn, thôi tại Thái Bạch tông chí cao đạo điện trong tự mình chăm sóc, chỉ là không có nghĩ đến, dù là lấy Thái Bạch tông chủ bậc này tu vị cùng kiến thức, cũng chỉ có thể nhìn ra, Phương Quý bây giờ chính là thần hồn rung chuyển, như là bị một loại nào đó dị thường quý dị lực lượng xung kích, dây dưa không rõ, cứ thế hôn mê bất tỉnh.

Nhưng đến tột cùng nên làm gì đi trị liệu, lại là một chút đầu mỗi đều không có!

"Xác định là Tổng gia quái thai để lại cho hấn ám thương sao?"

Bây giờ Phương Quý, đang nằm ở đạo điện trong một tấm bạch ngọc giường trên, ở bên cạnh hấn, đứng tay áo lớn phiêu phiêu Thái Bạch tông chủ, còn có đức cao vọng trọng Bạch Thạch trưởng lão, từ trước đến giờ nắm toàn bộ tiên môn khắp nơi đại sự Liễu Chân trưởng lão các loại. . .

Tiên môn ba đại trưởng lão, thỉnh linh đến rồi hai vị.

Liễu Chân trưởng lão lần thứ hai dò xét Phương Quý thân thể một lần, lại không thu hoạch được gì, chỉ có thể giận dữ suy đoán.

Thái Bạch tông chủ chậm rãi lắc đầu, nói: "Tổng gia cái kia quái thai, xác thực Ma chủng đâm sâu vào, tương lai trưởng thành, tất là cái vương tay chân nhân vật, nhưng hấn còn chưa có thành tựu, đương thời cùng Cửu Ca đệ tử đấu pháp, bị Cửu Ca đệ tử một kiếm áp chế, từ đầu đến cuối không có cơ hội triển khai ra tay ác độc, hưởng hồ, nếu thật sự là Tổng gia quái thai lưu lại ám thương, vậy tuyệt đối không có đạo lý giấu diếm được con mắt của ta. . ."

Bạch Thạch trưởng lão chậm rãi nói: "Những tiên môn khác đệ tử. . ."

Thái Bạch tông chủ nói: "Đều không bực này bản lĩnh, bốn đại Tiên môn chi chủ cũng không có!"

Giọng điệu của hấn rất xác định, nhưng cũng bởi vậy, có vẻ càng làm vương tay chân.

Trong đại điện trầm mặc lại, Liễu Chân trưởng lão một lát sau mới nói: "Ta đã dò xét cẩn thận, chưa từng gặp bực này quái tướng, cái này tiểu đồ

trong cơ thể, lại sinh ra hai khí tức tuyệt nhiên khác nhau, quán quýt lấy nhau, như là một đạo thần hồn, phân hai đạo, thiên lại thủy hỏa bất dung, thể lực ngang nhau, kỳ quái kỳ quái, hấn chỉ là Luyện Khí cảnh đệ tử, người phương nào sẽ xuống bực này tàn nhẫn tay?"

Bực này nghi vấn, ba người bọn họ đã suy đoán rất nhiều lần.

Cùng chúng Tiên môn đệ tử truyền lưu không giống, Phương Quý cũng không phải ở đời đầu bốn đại Tiên môn chân truyền lúc chịu ám thương.

Hấn là bởi vì trong cơ thể xuất hiện một cỗ khác khí tức quái dị, mới rơi vào ngủ say không tỉnh trong, nhưng để Thái Bạch tông chủ cùng hai vị trưởng lão không rõ chính là, đến tốt cùng là người phương nào xuống tay, mục đích lại là cái gì? Có thể bày xuống cái này đạo khí tức người, tuyệt đối không phải kẻ đầu đường xó chợ, tu vị sẽ không thấp hơn Thái Bạch tông chủ, nhưng bực này dạng nhân vật, nghĩ muốn giết Phương Quý, quá mức ung dung, làm sao đến mức như vậy phiền phức?

Thái Bạch tông chủ trầm mặc hồi lâu, mới nói: "Hỏa Hậu trưởng lão xuất quan sao?"

Liễu Chân trưởng lão gật gật đầu, nói: "Đã thông báo Hỏa Hậu trưởng lão, hấn bây giờ chính đang tại hành công then chốt thời khắc, nhưng đến tin tức, còn là chuẩn bị thu công xuất quan, hấn tuổi tác dài nhất, kiến thức rộng rãi, hoặc có thể nhận ra hơi thở này lai lịch. . ."

Thái Bạch tông chủ gật gật đầu, nói: "Cửu Ca đây?"

Bạch Thạch trưởng lão hơi do dự, nói: "Đã nói cho hấn!"

Thái Bạch tông chủ không có hỏi lại, giơ tay ở Phương Quý quanh người bày xuống cấm chế, chậm rãi đi trở về bờ đoàn trước.

Bạch Thạch trưởng lão trầm mặc thời gian rất lâu, cũng chầm chước rất lâu, bỗng nhiên quyết định đem trong lòng bọn họ cũng sớm đã hiện lên, lại cũng không ai dám cái thứ nhất nói ra suy đoán nói ra, nói: "Tông chủ, nếu thật sự cùng Kỳ cung viên thứ ba có quan hệ. . ."

"Không cần loạn đoán!"

Thái Bạch tông chủ trực tiếp lắc đầu, ngắt lời hắn.

Một lát sau, hắn mới chậm rãi mở miệng, nói: "chờ Hỏa Hậu trưởng lão xem qua nói sau đi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 113: Chim Cuốc Đọat Tổ

Hai ngày sau, Thái Bạch tông Đông Sơn động phủ, một đạo cửa đá từ từ mở ra, đi ra một cái thân hình cao lớn ông lão.

Hắn tóc trắng xoá, khớp xương thô to, từng sợi râu, tựa như xước mang rô giống như, chính là bệ quan tìm hiểu cảnh giới Nguyên Anh Thái Bạch tông đại trưởng lão Hỏa Hậu Quân, tuổi thọ tám trăm tuổi. Thái Bạch tông xây tông bất quá ba trăm năm, không có cái khác tiên môn gốc gác cùng lão quái, vị này Hỏa Hậu Quân, chính là hai trăm năm được Thái Bạch tông chủ cho mời đi tới Thái Bạch tông làm một cái trưởng lão, chính là Thái Bạch tông bên trong tuổi tác lớn nhất người.

Hắn sớm xuất quan, không có nói cho bất luận người nào, trực tiếp đi tới giữa không trung Thái Bạch đạo điện.

Đạo điện trong, Mạc Cửu Ca vẫn chưa hiện ra thân, Liễu Chân trưởng lão đi xử lý tiên môn ngoại vụ, chỉ có Thái Bạch tông chủ cùng Bạch Thạch trưởng lão còn ở trong điện, nhìn thấy Hỏa Hậu Quân tiến vào đạo điện, hai người liền đều đứng lên, xin hắn đi tới hôn mê bất tỉnh Phương Quý giường trước.

"Tông chủ quả thật không biết hắn là xảy ra vấn đề gì sao?"

Hỏa Hậu Quân chậm rãi đảo qua Phương Quý thân thể, một tia linh tức, thăm dò vào Phương Quý trong cơ thể, rất nhanh, cái kia một tia linh tức liền đã thu hồi, mà sắc mặt của hắn, thì lại trở nên càng ngày càng trầm trọng, như là âm sắp chảy ra nước đến vạn năm huyền băng nham.

"Tuy có suy đoán, lại không xác định!"

Thái Bạch tông chủ trên mặt cũng không có cái gì bất ngờ vẻ, chỉ là chậm rãi trả lời.

Bạch Thạch trưởng lão cũng có chút dễ kích động, chấp tay nói: "Hỏa Hậu đại trưởng lão, cái này tiểu nhi bây giờ. . ."

Hỏa Hậu Quân bỗng nhiên ngắt lời hắn, nói: "Đây chính là Kỳ cung viên thứ ba!"

Bạch Thạch trưởng lão lập tức sắc mặt hết sức khó coi, ở cái này loại khó coi bên trong, còn mang theo mơ hồ sợ hãi.

Nhưng càng nhiều, lại là không rõ, một lúc lâu mới chần chờ mở miệng: "Quân cò viên thứ ba, sao rơi xuống một cái tiểu nhi trên người?"

Thái Bạch tông chủ thở dài, không hề trả lời.

Hỏa Hậu Quân lại là chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt bỗng nhiên lộ ra một vết nụ cười trào phúng, nói: "Kỳ cung tên, truyền khắp thiên hạ, không người không biết, không người không hiểu, nhưng Bạch Thạch trưởng lão có từng nghe nói qua Kỳ cung thu đồ đệ chuyện sao?"

Bạch Thạch trưởng lão biểu hiện có chút ngạc nhiên, đối với cái này đảo loạn thiên hạ Kỳ cung, trong giới tu hành hầu như không người không biết, cũng đều biết bọn họ làm việc đặc điểm, nhưng tương tự, không người không biết, lại cũng không có người biết rõ, Kỳ cung làm việc quý bí, thấy đầu không thấy đuôi, trong giới tu hành vô cùng ít có người biết bọn họ từ đâu mà đến, ẩn thân nơi nào, thậm chí lại là vì cái gì mới nhất định phải làm thiên hạ loạn lạc. . .

Liên điều này cũng không biết, đối với Kỳ cung thu đồ đệ chuyện, liên càng không biết.

"Chim cuốc đoạt tổ điển cố, Bạch Thạch trưởng lão tổng biết chưa?"

Hỏa Hậu Quân trên mặt lộ ra một vết phức tạp nụ cười, chậm rãi nói: "Chim cuốc làm vì tà điều, tính cách ác độc, đẻ trứng sau khi, lại không ấp, mà là bỏ trứng tại chim khác chi tổ, đợi đến chim non xuất thế, liền đem tổ bên trong trứng từng cái đẩy ra tổ ở ngoài, độc chiếm môi ăn, chỉ thương chim nhỏ ngu ngốc, nhọc nhằn khổ sở, nuôi lớn lại là dã tâm sói tử, thí tử cừu nhân, thế gian yên có càng bị việc?"

Bạch Thạch trưởng lão liền nghe được choáng váng, chim cuốc đoạt tổ việc hẳn tự nhiên biết, lại không rõ Hỏa Hậu Quân nhắc tới có ý gì.

"Kỳ cung thu đồ đệ, cũng là như thế!"

Hỏa Hậu Quân vẻ mặt âm trầm, lạnh giọng nói: "Kỳ cung làm thiên hạ loạn lạc, đệ tử đông đảo, lại không có bao nhiêu là chính mình dạy dỗ đến, bọn họ thu đồ đệ, chính là lựa chọn những tiên môn khác đạo thống bên trong nội bật đệ tử, trong bóng tối gieo xuống Ma thai, tiên môn không biết, vẫn khổ tâm giáo dục, đợi đến những này đệ tử trưởng thành lên, hoặc tu hành có thành, hoặc ngồi ở vị trí cao, đến lúc đó Kỳ cung nhưng có sử dụng, thì sẽ lấy bí pháp triệu hoán, khiến cho bọn họ giấc mơ dài mới tỉnh, biết được chính mình thân phận chân chính, liền diệt môn đồ sư, đầu nhập Kỳ cung dưới trướng. . ."

"Gieo xuống Ma thai?"

Bạch Thạch trưởng lão nghe được lời ấy, thần sắc mặt đại biến, khó có thể tin nhìn trên giường nhỏ Phương Quý một chút.

Hỏa Hậu Quân giảng Kỳ cung bí sự, hấn vẫn còn lần đầu tiên nghe nói, nhưng gieo xuống Ma thai lời nói, lại tựa hồ như quả thật cùng Phương Quý vô cùng như!

"Điều này cũng chính là chỗ mà ta nghi hoặc. . ."

Cũng vào lúc này, Thái Bạch tông chủ chậm rãi miệng, nói: "Nếu Kỳ cung lần này bố trí, thật sự chỉ là vì trong bóng tối ở trong tiên môn che giấu một cái ma thai, như vậy lấy Kỳ cung thủ đoạn, chúng ta tuyệt đối không thể phát hiện, cố gắng mãi đến tận vô số năm sau, Kỳ cung ra tay, triệu hoán đệ tử lúc, chúng ta mới biết sớm có một người như thế ẩn núp ở trong tiên môn, nhưng bây giờ vấn đề lại là, cái này tiểu đồ Phương Quý, vừa mới vừa từ Ma sơn trở về, liền đã tà khí phát tác, hôn mê bất tỉnh, vừa nhìn liền biết là trúng Kỳ cung tà thuật. . ."

Hấn lông mày chăm chú cau lên đến: "Kỳ cung làm thiên hạ loạn lạc vô số năm, sao lại lưu lại bực này kẻ hở?"

. . .

. . .

Lần này đến phiên Hỏa Hậu Quân trầm mặc, hấn qua một lát, mới nói: "Việc này ta cũng không biết, nhưng có thể xác định chính là, cái kia lưu lại Ma thai người, tuyệt không nghĩ tới, cái này tiểu nhi trên người ma ý sẽ tiết lộ như vậy sớm, cố gắng, chỉ là bởi vì hấn thể chất đặc thù. . . Thậm chí là bởi vì hấn khí huyết quá mức khô cạn, không chịu nổi Ma thai phệ hồn lúc áp lực, lúc này mới lập tức ngất đi, phá kẻ hở. . . Nếu không thì, chúng ta cũng tuyệt đối sẽ không vào lúc này, liền phát hiện trên người hấn vấn đề!"

Thái Bạch tông chủ nghe đến nơi này, liền không có tiếp tục tiếp lời.

Tương tự suy đoán, hấn cũng từng có, mà Phương Quý bốn nguyên khí huyết thiếu hụt việc, hấn cũng là sớm đã có nghe thấy.

Ma thai phệ hồn, nguyên bản khả năng sẽ chỉ ở tất cả mọi người đều không thể phát hiện tình huống xuống tiên hành, hoặc là Phương Quý một giấc mơ bên trong, hoặc là ở Phương Quý tu luyện nào đó đạo pháp thuật lúc, chỉ là, đại khái Kỳ cung truyền nhân cũng không nghĩ tới, Phương Quý thoát nhìn thiên tư kinh người, tiền đồ vô hạn, nhưng trên thực tế lại còn nhỏ tuổi, bốn nguyên khí huyết như vậy thiếu hụt, quả thực so với một cái tuổi già lão nhân đều còn không bằng!

Cũng nguyên nhân chính là hấn căn cơ quá nông cạn, vì lẽ đó ở Ma thai phệ hồn lúc, là do thần hồn tranh chấp, áp lực tăng vọt, lập tức không chịu nổi, lúc này mới bỗng nhiên ngắt đi, do đó bị Thái Bạch tông chủ mấy người chú ý tới trên người hấn vấn đề. . .

Đây là gần nhất sự thực suy đoán!

Đúng là Bạch Thạch trưởng lão, lúc này trên mặt hoảng sợ chưa sắc chưa hết, trầm ngâm một lát sau khi, mới cau mày, thấp giọng nói: "Vừa có bực này kê hở, Hỏa Hậu trưởng lão làm sao xác định đây là Kỳ cung Tà đồ thủ đoạn? . . . Có thể hay không, có khác biệt khả năng?"

Hỏa Hậu trưởng lão trầm mặc rất lâu, trên mặt mới hiện lên một vết nụ cười cổ quái: "Ta làm sao xác định? Ha ha, từ nhỏ ta cũng có đạo lữ con cháu, cũng có một phương thế gia, chính là bởi vì ta con cháu trong, có người bị Kỳ cung gieo xuống Ma thai, cho nên mới tại gia tộc cường thịnh nhất lúc, chịu khổ diệt môn, người thân gần tang, người nói, ta chẳng lẽ còn không nhận ra cái này Ma thai?"

Hấn nói đến chỗ này, đã sắc mặt lạnh lẽo âm trầm, bỗng quay đầu nhìn về phía Thái Bạch tông chủ: "Người nhọc nhằn khổ sở kêu ta xuất quan,

không cũng là bởi vì biết chỉ có ta, mới có thể xác định cái này có phải là Kỳ cung thủ đoạn?"

Thái Bạch tông chủ trầm mặc không nói.

Mà Bạch Thạch trưởng lão nhất thời ngạc nhiên, không biết nên nói cái gì.

"Bất luận làm sao, hiểu được lai lịch liền tốt. . ."

Qua một lát, Bạch Thạch trưởng lão mới liếc mắt nhìn Phương Quý, nói: "Không biết nên dùng phương pháp gì giải quyết. . ."

"Đơn giản!"

Hỏa Hậu Quân nhìn Phương Quý một chút, bỗng nhiên giơ tay vỗ lại đây.

Hắn một chương này, ẩn chứa vô tận pháp lực, nếu là vỗ tới Phương Quý trên người, nơi nào còn có nửa phần thương tiếc?

Bạch Thạch trưởng lão sợ hết hồn, lại là căn bản không kịp ngăn cản.

Lúc mấu chốt, một cái trắng triết bàn tay dò xét lại đây, giá ở Hỏa Hậu Quân một chương, chính là Thái Bạch tông chủ.

"Đến lúc này, ngươi còn muốn cản ta?"

Hỏa Hậu Quân nhìn Thái Bạch tông chủ con mắt, tức giận dần trưởng, lạnh lùng nói: "Kỳ cung làm việc, biết bao nham hiểm ác độc, nếu không là xảy ra sự cố, sớm bị chúng ta phát hiện, như vậy chúng ta thì sẽ đem người này coi như tiên môn chân truyền bồi dưỡng, đợi đến hãn tu vị có thành, thì lại sẽ ở Kỳ cung sai khiến phía dưới, họa loạn cả nhà, đây là đạo thống đoạn tuyệt nguy hiểm, không đuổi khẩn giết, còn giữ làm gì?"

Thái Bạch tông chủ chậm rãi lắc đầu, nói: "Dù sao sớm phát hiện, nói không chắc còn có khả năng chuyên biến tốt. . ."

"Chỉ bằng ngươi, liền dựa vào chúng ta, cũng nghĩ giải Kỳ cung thủ đoạn?"

Hỏa Hậu Quân quát chói tai: "Vẫn là giết, một phần không để lại!"

Nói đến giải quyết Kỳ cung thủ đoạn câu nói này, Thái Bạch tông chủ cũng trầm mặc không nói, hiển nhiên hẳn cũng không có cái gì tự tin, nhưng nếu nói theo Hỏa Hậu Quân mà nói, trực tiếp liền đem cái này tiểu đồ giết, lại cảm thấy có chút không thích hợp, bởi vậy suy nghĩ một phen, nói: "Hắn là Cửu Ca truyền nhân, lại ở lần này Ma sơn hành trình trong lập xuống công lao, vì lẽ đó vẫn là hỏi trước qua Cửu Ca ý kiến lại nói!"

Hỏa Hậu Quân không lùi một phân, lạnh giọng nói: "Mặc Cửu Ca ở nơi nào?"

Thái Bạch tông chủ nhất thời trầm mặc, hẳn từ lâu người thông báo qua Mặc Cửu Ca, nhưng hẳn vẫn không hề lộ diện.

Hỏa Hậu Quân vừa nhìn Thái Bạch tông chủ sắc mặt, liền biết đáp án, cười lạnh nói: "Người kia chỉ biết là thương xuân bi thu, một trăm năm đều không nhắc lại nữa qua kiếm, thông báo hẳn có thể làm sao? Tông chủ cũng không muốn lại làm tiểu nhi thái độ, ngươi tu luyện chính là Đại La Từ Bi Chưởng, nhưng ta lại biết ngươi không phải một cái từ bi người, đặc biệt là cái này tiểu nhi Ma thai đã hiện, đoạn không lưu lại được, liền coi như chúng ta không giết hẳn, nếu là tin tức truyền ra ngoài, bốn đại Tiên môn, còn có phía trên những người kia, cũng như thế sẽ không chút lưu tình chém hẳn. . ."

Nói đến cuối cùng, hắn đã lời nói nghiêm túc, quát lên: "Kỳ cung Ma thai, cũng không ai dám lưu lại!"

"Chuyện này . . ."

Không nói Thái Bạch tông chủ, Bạch Thạch trưởng lão cũng đã hoảng hồn, không biết nên nói cái gì.

"Có dám hay không không trọng yếu, có nên hay không mới trọng yếu!"

Cũng ở cái này ba người giằng co không xong lúc, bỗng nhiên một cái miễn cưỡng tiếng nói, từ cửa điện truyền tới.

Ba người đồng thời quay đầu, liền nhìn thấy cửa điện xuất hiện một cái lười biếng thân hình, trên người hắn ăn mặc bản thủ áo bào, râu tóc cũng không biết bao lâu không có quản lý qua, trong tay còn mang theo một cái hồ lô rượu, tựa hồ đã uống nhanh say rồi, toàn bộ khắp người toàn thân lộ ra một cỗ đòi khí, trong đôi mắt che kín tơ máu, bị một cái đôn hậu thành thật người tuổi trẻ đẩy đi vào đại điện.

"Mạc Cửu Ca?"

Hỏa Hậu Quân nhìn thấy nam tử này, hơi ngẩn người ra, lại cười gằn: "Người rốt cục chịu rời đi phía sau núi!"

Thái Bạch tông chủ cũng thở phào nhẹ nhõm, cũng không nghĩ tới, Mạc Cửu Ca thật sẽ tới. . .

. . . Mạc dù coi như như là bị A Khổ mạnh mẽ đẩy tới, nhưng dù sao cũng là đến rồi!

"Đến, hay là nên đến, liền một cái như vậy học được kiếm, dễ dàng chết rồi, lại tính là gì chuyện gì xảy ra?"

Mạc Cửu Ca vào điện, đi tới Phương Quý giường trước, đánh giá một chút, chậm rãi lắc đầu.

Không nói được hẳn về mặt là cái gì loại dạng, hình như có chút tiếc hận, nhưng càng nhiều vẫn là một mặt ý tiêu điều.

Hỏa Hậu Quân nhìn chòng chọc vào Mạc Cửu Ca, trầm giọng nói: "Thái Bạch Cửu Kiếm, chỉ cần ngươi nghĩ truyền, dạy bao nhiêu người đều có thể, nhưng Kỳ cung Ma thai, cũng không lưu lại được, ngươi không đến, liền một chương vỡ chết rồi chuyện, ngươi đến rồi, tương tự cũng không giữ được hẳn. . ."

Mạc Cửu Ca vốn là chỉ là lừa biếng, nhưng bị Hỏa Hậu Quân lời nói này thét lên trên mặt, cũng như là đánh tới điếm tinh thần.

"Ngươi có thể giết hẳn!"

Hắn chăm chú nhìn Hỏa Hậu Quân một chút, mới bỗng nhiên nhàn nhạt mở miệng: "Sau đó ngươi giết hẳn, ta lại giết ngươi!"

Hỏa Hậu Quân hơi kinh ngạc, lại giận dữ: "Ngươi. . ."

"Ngươi dù sao còn không là Nguyên Anh, không phải là đối thủ của ta. . ."

Mạc Cửu Ca cười nói: "Huống hồ ngươi coi như phá cảnh giới Nguyên Anh, cũng chỉ có ba phần khả năng ở ta dưới kiếm thoát thân!"

"Ngươi. . . Các ngươi. . ."

Hỏa Hậu Quân nghe được lời này, cũng không biết là tức đến vẫn là sợ hãi đến, bàn tay đều bắt đầu run rẩy.

Mà Mạc Cửu Ca vào lúc này đã không nhìn hấn, hấn cúi đầu nhìn về phía trên giường nhỏ Phương Quý, một lát sau, mới nhàn nhạt nói: "Hấn nhập Ma sơn trước, ta dạy hấn một cái đạo lý, người sống trên đời, hiểu được tất có báo, hấn đến tiên môn bồi dưỡng, liền muốn làm vì tiên môn hiệu lực, tên tiểu tử này xảo trá tai quái, nhưng đạo lý này lại là nghe tiên vào trong lòng, nói ăn cơm, liền muốn làm việc. . ."

"Vì lẽ đó xuống núi trước, hấn liền đáp ứng ta muốn đoạt một cái đứng đầu trở về, sự tình chứng minh, hấn làm ra vẫn là rất tốt. . ."

Nói đến chỗ này, hấn ngẩng đầu nhìn hướng về phía Thái Bạch tông chủ, cười nói: "Hấn làm nên làm, còn lại liền xem chúng ta. . ."

". . . Hấn đã làm việc, tiên môn lại có thể nào không cho hấn cơm ăn?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 114: Không Quên Sơ Tâm

"Làm việc? Ăn cơm?"

Mạc Cửu Ca trong miệng nói ra hai câu lại phổ thông bất quá, thậm chí có vẻ hơi thô bỉ.

Nhưng cũng chính là một câu nói như vậy, lại làm cho đèn điện bên trong chur vị trưởng lão thậm chí Thái Bạch tông chủ đều trầm mặc lại.

Trong lúc nhất thời, cũng không biết là đang suy nghĩ lời này bên trong hàm nghĩa, vẫn là tính toán trong đó được mất, chur vị trưởng lão đều không có vội vã mở miệng.

"Nhìn dáng dấp, trong lòng các người sớm có quyết định. . ."

Qua một lát, đại trưởng lão Hỏa Hậu Quân trên mặt, mới bỗng nhiên lộ ra một vết kỳ dị nụ cười, hắn như là cuối cùng đã rõ ràng rồi cái gì, thật lòng nhìn Mạc Cửu Ca một chút, sau đó vừa nhìn về phía trầm mặc không nói Thái Bạch tông chủ, nhàn nhạt nói: "Cái này Thái Bạch tông nói cho cùng, còn là các người sư huynh đệ hai người, lão phu cũng bất quá là cái khách khanh, các người để cho ta tới xem cái này tiểu nhi, ta nhìn, hắn đến tột cùng xảy ra vấn đề gì, cũng nói cho các người, đề nghị càng là đã đề cập tới, nhưng nên làm như thế nào, còn là các người làm chủ đi. . ."

Dứt lời sau khi, hắn chậm rãi lùi về sau, mấy bước sau khi, trực tiếp xoay người hướng về đi ra ngoài điện.

"Kỳ cung làm thiên hạ loạn lạc, không phải chúng ta nước Sở nhỏ Tiên môn có thể đối phó đến. . ."

"Coi như là các người sư huynh đệ hai cái, cũng không được!"

Thân hình hắn đã ra điện, tiếng nói còn ở xa xa truyền trở về, hư không chấn động chấn động, làm người run sợ.

Bất kể là ai đều đã nghe ra Hỏa Hậu Quân trong lời nói bất mãn, trong đại điện, Thái Bạch tông chủ ba người, cũng đều lộ ra cười khổ, Thái Bạch tông chủ một lát sau, mới nhìn về phía Mạc Cửu Ca, than thở: "Người nghĩ bảo đảm cái này tiểu nhi tính mạng, nói thẳng chính là, cần gì phải trước mặt mọi người để cho hắn lúng túng, tuy rằng lúc trước hắn là thua ở người dưới kiếm mới vào Thái Bạch tông, nhưng hắn nhất muốn mặt mũi, người. . ."

"Bởi vì ta hiện tại kiếm cũng cầm không nổi, chỉ có thể khoác lác dọa dọa hắn. . ."

Mạc Cửu Ca phản đối, ngửa đầu quán miệng rượu, nói: "Thật muốn động thủ, ta không chừng liền hắn ba hiệp cũng đánh không lại!"

Thái Bạch tông chủ nghe xong lời này, sắc mặt lại là hơi đổi, hướng về ngoài điện liếc mắt nhìn, sau đó ánh mắt từ Bạch Thạch trưởng lão trên mặt quét qua, lúc này mới nhỏ giọng hướng về Mạc Cửu Ca nói: "Nếu như vậy, người sau đó vạn vạn đều không nên nói nữa đi ra!"

Mạc Cửu Ca mỉm cười, không tỏ rõ ý kiến, chỉ là nhìn về phía trên giường nhỏ Phương Quý, nói: "Cái này khi con người định xử lý như thế nào?"

Thái Bạch tông chủ nói: "Người không phải đã nói qua?"

"Ta chỉ là đem nên nói nói một lần mà thôi, dù sao ngươi là tông chủ!"

Mạc Cửu Ca cụt hứng mở miệng, một lát sau, mới nói: "Trước đây ta có lẽ có thể chém xuống cái này Ma thai, hiện tại. . ."

"Chính là trước đây, ta cũng sẽ không để ngươi trực tiếp xuất kiếm chém này Ma thai!"

Thái Bạch tông chủ đánh gãy Mạc Cửu Ca, ngưng thần nhìn về phía Phương Quý, một lát sau, mới nói: "Hắn chỉ là Luyện Khí cảnh giới, thần hồn quá yếu, ngươi kiếm đạo lại vô địch, trực tiếp giúp hắn chém tới Ma thai, hắn cũng không chịu nổi, một con đường chết!"

Mạc Cửu Ca bất đắc dĩ cười cười, nói: "Vậy ngươi nói nên làm gì?"

"Rất khó làm!"

Thái Bạch tông chủ trầm tư một lúc lâu, mới nói: "Kỳ cung thủ đoạn lại qua quý tà, phỏng chừng cũng không nghĩ tới cái này tiểu nhi khí huyết như vậy thiếu hụt, đến nỗi tại sớm lộ ra ngoài Ma thai tồn tại, theo lý thuyết, như thật là làm cho Kỳ cung thủ đoạn ẩn sâu ở cái này tiểu nhi thần hồn trong lúc đó, cái kia bằng chúng ta thủ đoạn, xác thực đối phó không được hắn, nhưng nếu cái vấn đề này sớm lộ ra ngoài, liền không hẳn không có cơ hội. . ."

Nghe lời này thì Bạch Thạch trưởng lão bồng cả kinh, vội vàng đi tới cửa đại điện, vẫy tay gọi lại một mảnh đại trận hộ sơn, đem cái này một toà đạo điện gắt gao bảo hộ ở bên trong, Mạc Cửu Ca cùng Thái Bạch tông chủ nhìn, đều không nói gì, biết Bạch Thạch trưởng lão lo lắng, nếu Kỳ cung biết bọn họ lưu lại Ma thai đã bại lộ, cũng không ai biết cái kia Kỳ cung đệ tử có thể hay không giết cái hồi mã thương!

Bây giờ trước mắt có thể làm, hoặc là chính là giết Phương Quý, hoặc là chính là mau mau phong tỏa bí mật.

Bởi vậy, hắn không chỉ đưa tới đại trận hộ sơn, thậm chí chính hắn cũng một bước bước ra ngoài điện, tự mình ở bên ngoài bảo vệ.

Đạo điện trong, liền chỉ còn dư lại điện bên trong Mạc Cửu Ca sư huynh đệ, cùng ngưỡng cửa bên ngoài A Khố.

Mạc Cửu Ca nhìn Thái Bạch tông chủ một chút, nói: "Ngươi có biện pháp?"

Thái Bạch tông chủ thấp giọng mở miệng: "Vốn là cái này ma đạo thai sẽ đem bản tính của hắn nuốt chửng, trở thành một viên mai phục tại tiên môn bên trong quân cờ, nhưng là từ biểu tượng trên xem, hắn cũng không có bị cái kia Ma thai thuận lợi nuốt chửng, cái này cũng liền nói rõ còn có hi vọng. . ."

Nói vẻ mặt lạnh lùng: "Kỳ cung Ma thai, tất nhiên tà quỷ ác độc, nhưng nhất định sẽ không quá mạnh, nếu không thì, vừa vào cái này tiểu nhi trong cơ thể, liền bị chúng ta phát hiện, vì lẽ đó cái kia Ma thai khả năng chỉ so với Luyện Khí cảnh giới đệ tử mạnh như vậy một đường, nếu chúng ta có thể mượn cơ hội này, trợ cái này tiểu nhi thần hồn tăng mạnh, không hẳn không có hi vọng trực tiếp trực xuất đạo kia Ma thai. . ."

Mạc Cửu Ca chậm rãi ngẩng đầu nhìn tông chủ một chút, nói: "Hắn tu vị quá thấp, không chịu nổi người thần thức!"

"Vì lẽ đó nên mau chóng để cho hắn lớn mạnh thần hồn của tự mình. . ."

Thái Bạch tông chủ chậm rãi trả lời, sau đó sắc mặt trở nên càng khó coi hơn chút: "Nhất làm cho người đầu đầu liền ở chỗ này, cái này tiểu nhi linh tức mạnh mẽ, vốn là một gốc cây rất tốt mầm Tiên, nhưng ai có thể ngờ tới,

hắn còn nhỏ tuổi, khí huyết bốn nguyên lại là như vậy khô cạn, như cái thương bước lão nhân, như vậy thân thể bốn nguyên, cũng có thể khả năng tầm bở ra có thể trực xuất ma tức thần thức mạnh mẽ đến?"

Mạc Cửu Ca không lên tiếng nữa, bỗng nhiên nhìn Thái Bạch tông chủ mỉm cười.

Thái Bạch tông chủ biết Mạc Cửu Ca đang ám chỉ chính mình cái gì, một lát sau mới nói: "Ta cũng không phải là không muốn, nhưng hữu dụng sao?"

Mạc Cửu Ca thở dài một tiếng, nói: "Hữu dụng vô dụng, cũng chỉ có cái biện pháp này, nếu người ngoài không giúp được hắn, vậy cũng chỉ có dựa vào chính hắn, ngoại trừ đem thiên thư tàn quyển bên trong công pháp cho hắn ở ngoài, cái nào còn có nửa điểm cơ hội đây?"

Nghe được "Thiên thư tàn quyển" bốn chữ, Thái Bạch tông chủ sắc mặt liền hơi phát chìm.

Mạc Cửu Ca đúng là có vẻ hào hiệp, mỉm cười, nói: "Người thực sự là tuổi tác càng lớn, càng keo kiệt hơn, lúc trước gặp phải ta thì cũng không có nói không nữa, thoải mái đem thiên thư tàn quyển cùng ta cùng nhau tìm hiểu, còn dựa vào thiên thư tàn quyển danh nghĩa, đem ta thu hoạch sư đệ, sau đó thu rồi Hỏa Hậu Quân, cũng như thế sáng khoái truyền hắn một pháp, làm sao bây giờ muốn cứu người thì lại không nữa?"

Thái Bạch tông chủ trầm mặc hồi lâu, nói: "Nếu là hữu dụng, tự vô bất xá. . ."

Mạc Cửu Ca cười nói: "Thiên thư tàn quyển, mệnh môn tinh thâm, lúc trước chúng ta cùng nhau tham nghiên, ta từ bên trong ngộ ra lấy tâm Luyện kiếm chi pháp, người mặt ngoài ngộ ra Đại La Từ Bi Chưởng, trên

thực tế ngộ ra Quy Nguyên Bất Diệt Thức , liền ngay cả Hỏa Hậu Quân bực này đồ ngu, đều mượn trong đó pháp môn, tìm được kết anh thời cơ, cái kia ai có thể bảo đảm tên tiểu quỷ này đâu, không cách nào học được đạo kia lớn mạnh thần hồn pháp môn đây? Chỉ cần hấn thần hồn lớn mạnh, tự nhiên có thể áp chế Ma thai, thậm chí là trực tiếp đem cái kia Ma thai đuổi ra ngoài. . ."

Thái Bạch tông chủ trầm mặc hồi lâu, mới nói: "Dù sao can hệ trọng đại!"

Mạc Cửu Ca trên mặt bại hoại nụ cười đột nhiên biến mất, nói: "Su huynh, ngươi còn nhớ lúc trước Thái Bạch lập đạo sơ tâm sao?"

Thái Bạch tông chủ trầm mặc không nói.

"Ăn cơm làm việc đạo lý, là ngươi truyền cho ta!"

Mạc Cửu Ca tiếng nói trầm thấp vang lên, nói: "Lúc trước ngươi liền không phải bất mãn những kia tiên môn đạo thống, già nua lắm lắm, mới chịu ở cái này Thái Bạch sơn trên, tự lập một phương đạo thống sao? Bây giờ, ta sơ tâm đã mất rồi, lẽ nào ngươi cũng phải ném mất?"

Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên có chút tức giận, lạnh lùng nhìn về phía Mạc Cửu Ca: "Ngươi cũng biết mình làm mất sơ tâm, lẽ nào liền. . ."

Mạc Cửu Ca bỗng nhiên có vẻ hơi uể oải, nói: "Su huynh, ngươi đã mắng qua ta thật nhiều lần!"

Thái Bạch tông chủ trong lời nói, vốn là có chút ý muốn trách cứ, nhưng nhìn thấy Mạc Cửu Ca tiêu điều vẻ mặt, lại lập tức liền trầm mặc lại, sắc mặt có vẻ hơi uể oải, một lát sau, hấn mới nhìn Mạc Cửu Ca một chút, nói: "Ngươi cũng chớ cho mình áp lực quá lớn, tổng sẽ chịu đựng được, hơn nữa ngươi nói đúng, ta dù sao cũng là sư huynh, vì lẽ đó ta cũng nên cho ngươi

làm cái dáng vẻ đi ra, người làm mất sơ tâm có thể, ta không thể ném, tựa như người nói, ta sẽ lấy hết tất cả biện pháp giúp cái này tiểu nhi, nhưng nếu như vô dụng. . ."

Mạc Cửu Ca khoát tay áo một cái, nói: "Còn lại không cần nói với ta, thực sự không có cách nào, lại giết lại không phiền phức!"

Cách đó không xa vẫn ở ngưỡng cửa cửa ngoài thăm dò đầu nghe trộm A Khổ, vào lúc này hẳn tại không nhịn được nhỏ giọng nói một câu: "Tốt nhất không nên giết nha. . ."

Thái Bạch tông chủ không để ý tới A Khổ, chỉ là than thở nhìn về phía Phương Quý, nói: "Trước đem hãn cứu tinh nói sau đi!"

Mạc Cửu Ca hướng về hãn vẫy vẫy tay, biểu thị thương mà không giúp được gì.

Thái Bạch tông chủ không hài lòng hừ lạnh một tiếng, cũng thực sự nắm Mạc Cửu Ca hết cách rồi, chính mình ngưng thân một lát, bỗng nhiên chậm rãi đưa bàn tay ra, trong lòng bàn tay, thành linh chậm rãi tụ tập nổi lên một đoàn khói tím mịt mờ, phảng phất bao la vạn tượng, dị thường huyền diệu, coi như là Thái Bạch tông chủ, ngưng tụ ra cái này đoàn tử khí, đều có vẻ sắc mặt nghiêm túc, tựa hồ đối với hãn mà nói, cũng không thoải mái.

Hãn vận chuyển cái này đoàn tử khí, chậm rãi ấn về phía Phương Quý mi tâm, nhẹ nhàng đánh vào trong đó, quát khẽ: "Tĩnh lại!"

Nhưng tử khí vào mi tâm, Phương Quý thân thể run rẩy, mí mắt giật giật, tựa như muốn mở, chỉ là rất nhanh lại ngủ thiếp đi.

Thái Bạch tông chủ sắc mặt khó coi, chậm rãi thu công, nói: "Ma thai so với ta tưởng tượng bên trong mạnh hơn. . ."

Mạc Cửu Ca bất đắc dĩ khoát tay áo một cái, nói: "Ta lấy kiếm thứ bảy thử xem!"

Thái Bạch tông chủ con mắt hơi phát sáng, gật gật đầu.

Mạc Cửu Ca một tay nhắc theo hồ lô, vừa đi lên phía trước, duỗi ra một ngón tay, nhẹ nhàng đến ở Phương Quý mi tâm, đầu ngón tay bên trên, có thanh quang lóe lên, lại là một đạo linh động kiếm khí, theo Mạc Cửu Ca ngón tay, nhẹ nhàng bay vào Phương Quý mi tâm, ở cái này một chỗ, chu vi trong hư không, cũng giống như là mơ hồ vang lên long ngâm, đó là kiếm âm cộng hưởng, đem toàn bộ hư không xúc động.

Liên ngay cả Phương Quý, trong cơ thể cũng có tương tự kiếm âm hưởng lên, cùng trong hư không kiếm âm liền thành một phiến.

Ngắt trong Phương Quý, bàn tay bỗng nhiên nắm thật chặt, nhưng sau một hồi lâu, kiếm âm biến mất, lại vẫn không có tỉnh lại.

"Cái này đã là ta cực hạn. . ."

Mạc Cửu Ca nhìn Thái Bạch tông chủ một chút, giơ lên hồ lô, uống một hớp rượu.

Thái Bạch tông chủ chau mày, tựa hồ nghe đến Mạc Cửu Ca câu nói này, so với nhìn thấy Phương Quý ngắt còn thất lạc.

Mạc Cửu Ca chính mình cũng không thể nào để ở trong lòng, uống say rượu, trong miệng cay độc, liền tiện tay đem Phương Quý bên hông túi càn khôn nắm lên, mở ra miệng túi, đúng là nở nụ cười, tiện tay từ bên trong cầm viên Thanh La quả đến ăn, cười nói: "Tiểu quỷ này hôn mê bất tỉnh, đúng là đáng tiếc cái này Thanh La quả. . ."

Trái cây còn không điền tiến vào trong miệng, Phương Quý bỗng nhiên ngồi dậy đến, trừng trừng nhìn Mạc Cửu Ca: "Cái gì Thanh La quả?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 115: Ra Sức Đánh Ma Thai

Phương Quý cảm giác mình làm một cái rất dài mơ tới!

Cái này mơ tới, bắt đầu từ hấn trở lại tiên môn pháp thuyền nơi, bỗng nhiên té xỉu lúc bắt đầu.

Hấn đương thời sờ dĩ té xỉu, liền là bởi vì cảm giác bị người cắn một cái!

Loại cảm giác đó rất quái lạ, như là có một loại nào đó tồn tại, hướng về hấn cắn một cái, hơn nữa nghĩ muốn đem hấn nuốt chửng, chỉ là hấn không có bị thôn phệ thành công, lại bị đẩy vào một nơi kỳ quái, nơi này như là một cái trong ác mộng, chu vi đều là bóng tối, khắp mọi nơi tràn ngập phun trào khói đen, chỉ là tình cờ, mới sẽ có như chớp giật tia sáng xuất hiện, rọi sáng phía thế giới này.

Mà hấn đi tới phía thế giới này sau khi, liền nhìn thấy một đạo u thâm cái bóng, ở nhìn chòng chọc vào hấn.

Cái bóng kia rất khó hình dung, không biết là thực sự là huyễn, nó thân hình cùng Phương Quý không sai biệt lắm, nhưng há to miệng thì lại như là có thể nuốt lấy nửa bầu trời, bằng cái kia miệng, nghĩ nuốt lấy Phương Quý quả thực như là nuốt lấy một viên táo chua đơn giản như vậy, Phương Quý đương thời dọa sợ, sợ hãi đến quay đầu liền chạy, hấn phát hiện mình ở trên cái thế giới này rất doanh, rất linh hoạt, chạy cũng đặc biệt nhanh!

"Lại không thể nuốt chửng đến hấn?"

Quái vật kia rõ ràng cũng hơi kinh ngạc, nhưng nó hung khí uy nghiêm đáng sợ, theo sát Phương Quý đuổi lại đây.

Hai người một cái trốn, một cái đuổi, cũng không ai biết trải qua bao lâu, nói chung Phương Quý đã sợ hãi đến hồn đều bay, lúc này chỉ có thể sử dụng tất cả khí lực đi trốn, mà quái vật kia thì lại cũng biết mình cần nuốt mất Phương Quý mới là duy nhất biện pháp, liền chỉ có thể liên tục đuổi, thật nhiều lần hấn cảm giác mình cũng đã gần muốn đuổi tới Phương Quý, nhưng một mực còn kém như vậy một điếm. . .

Rốt cục, liền đuổi mang đuổi phía dưới, bọn họ đi tới một nơi kỳ quái.

Đó là ẩn giấu ở cơn ác mộng này cũng tựa như thế giới nơi sâu xa bên trong một toà đại điện, cửa điện chính đang tại mở, Phương Quý hoang không chọn đường phía dưới, trực tiếp một bước xông vào bên trong đại điện kia, ngay sau đó ở phía sau hấn đuổi tận cùng không buông quái vật cũng theo vọt vào.

"Đây là cái gì quý?"

Phương Quý cũng là đến nơi này, mới nhìn rõ cùng mình xoay đánh quái vật đáng dấp.

Cái kia lại cũng là một người, thân hình cùng mình có chút giống, chỉ là khuôn mặt mơ hồ không rõ, tựa hồ có thể biến thành bất luận người nào, quanh người hấn cũng giống như là che kín mệnh mông cuộn cuộn ma tức, thoạt nhìn tà dị cực kỳ, cũng hung tàn cực kỳ, chỉ bất quá, tiến vào cái này quái lạ đạo điện bên trong sau khi, hấn cũng có vẻ hơi mê man, khắp mọi nơi đánh giá một chút, không nhìn ra chính mình ở nơi nào. . .

Bất quá sau một khắc nó liền phản ứng lại, hung tính lộ, mở ra tràn đầy răng nanh miệng hướng về Phương Quý nuốt đến.

Phương Quý sợ hết hồn, quay đầu muốn chạy trốn, lại phát hiện đôi phương tốc độ so với hắn thực sự nhanh hơn nhiều.

Tiến vào toà này đạo điện, chính mình tựa hồ càng là không thể trốn đi đâu được, cái này đạo điện thoát nhìn rất là rộng lớn, nhưng cũng trống rỗng, bốn phía chỉ có trống rỗng mấy bức tường, liền cửa cũng không biết ở nơi nào, liền Phương Quý hung ác tâm, xoay người lại liền lại là một quyền!

Nếu trốn không thoát, vậy thì đánh chết người!

Quái vật kia Phương Quý bị đánh một cái hốc mắt xanh, thích thích thích lui vài bước, đây mặt đều là vừa giận vừa sợ vẻ mặt, tựa hồ căn bản không nghĩ tới Phương Quý có thể đánh hắn, càng không có nghĩ tới Phương Quý có thể đánh tới hắn, kinh nộ phía dưới, hắn tức giận tuôn ra, lại một lần hướng về Phương Quý mạnh mẽ vọt tới, một thân ma khí cuộn cuộn, biến ảo vô tận, như là hóa thành một con cự thú, hướng về Phương Quý nuốt xuống.

"Bà nội cái chân, ở ta trong mộng còn có thể bị người bắt nạt?"

Phương Quý chỉ cho rằng đây là chính mình một con ác mộng, lại thêm vào thực tại bị hắn sợ hãi đến không nhẹ, trái lại càng ngày càng bạo, không lùi mà tiến tới, liền đón quái vật kia đánh trở lại, luân cánh tay đá cẳng chân, đầu va xuống miệng cắn, ra tay lúc hoàn toàn không có kết cấu, đúng là đem ở thôn Đầu Trâu lúc cùng người đánh nhau cái kia một bộ lấy ra, cùng đối phương lăn lộn buộc cùng nhau, ở đạo điện bên trong lăn qua lăn lại.

Đây thực sự là một trận đại chiến, tuy rằng đánh tới đến khó coi, nhưng hai bên đều liều mạng.

Phương Quý cũng không biết chính mình đánh bao lâu, chỉ cảm giác mình càng đánh càng tinh thần, càng đánh càng hăng hái, cũng không cảm giác bị mệt mỏi, chỉ là từng bước từng bước, từ rõ ràng bị đối phương áp chế, dần dần thành hai bên không sai biệt lắm, lại tới đối phương kiệt sức, lại tới chính mình sờ thấu lai lịch của đối phương, bắt đầu toàn diện chiếm cứ thượng phong, đem quái vật kia nhấn ở trên mặt đất, đánh không còn biết trời đâu đất đâu. . .

Cũng không biết đánh bao lâu, tổng cuối cùng quái vật kia khóc. . .

"Không nên a. . ."

Hắn mở ra thiếu hai răng cửa miệng kêu to, phảng phất chịu bao lớn uốn lượn: "Không nên là như vậy a. . ."

"Đây là ở Phương lão gia trong mộng, ngươi cảm thấy nên thế nào?"

Phương Quý bám chính mặt của hắn, hướng về mũi của hắn con mắt chính là một trận loạn đảo!

"Cái này không đúng, không đúng. . ."

Quái vật kia kêu rên không ngớt: "Vốn là ta hẳn là dễ như trở bàn tay đưa ngươi thần hồn nuốt chừng, kế thừa ngươi sở hữu trí nhớ cùng thiên phú, vốn là ta hẳn là trở thành ngươi, đây rất nhẹ nhàng, ung dung đến chính ngươi đều không thể phát hiện, mà không phải như bây giờ. . ."

"Nuốt chừng nãi nãi của ngươi cái chân. . ."

Phương Quý trái phải mở ra một trận loạn đánh đánh lung tung: "Nói, chạy ta trong mộng tới làm gì?"

"Này không phải là ngươi mộng. . ."

Cái kia ma vật khóc rống, lôi kéo cổ họng kêu to.

"Không phải ta mộng, lẽ nào là người mộng?"

Phương Quý vừa nghe càng tức giận, đánh càng hung, trực tiếp đứng lên nắm chân loạn giẫm.

"Không không không. . . Ta là nói, đây là người biên ý thức. . ."

Quái vật kia ôm đầu lăn lộn trên mặt đất, đồng thời liều mạng kêu to:
"Chỉ là người biên ý thức vì sao lại như vậy?"

"Thức nãi nãi của người cái chân. . ."

Phương Quý tiếp tục đánh, hẳn cảm giác con này quái vật còn không chịu phục.

Cái này một trận đánh đánh hẳn tinh thần sáng khoái, hai ngày trước thù đều cảm giác báo, thậm chí cảm giác mình chưa từng có thống khoái như vậy đánh qua một người, chuyện này quả thật chính là một cái hoàn mỹ chịu đòn đối tượng, lại đánh không qua chính mình, còn đánh không chết, càng then chốt chính là, chính mình đánh hẳn thời điểm, lại không cảm giác mệt mỏi, trái lại có loại càng đánh càng tinh thần cảm giác, thực sự là quá mức sáng khoái. . .

Vốn là cho rằng là cái ác mộng, bây giờ nhìn lại cũng còn không xấu mà!

. . . Bất quá cùng hẳn sáng khoái ngược lại, quái vật này cảm nhận được chính là thống khổ!

Đã trúng mấy ngày đánh, hẳn đã nhịn đau không được khóc xin tha lên.

Nhưng Phương Quý cảm thấy hấn còn không phục, liền vẫn là vẫn đánh, nhất định phải đánh tới nó từ trong lòng chịu phục.

"Phương Quý tiêu đồ, mau chóng tỉnh lại. . ."

Phương Quý đánh sắp quên thời gian, liền đến trên đỉnh đầu, truyền đến một tiếng nặng nề hét lớn.

Hấn có thể cảm giác được, một tia không cách nào có thể không chế tử khí, bỗng nhiên từ trên đỉnh đầu truyền xuống rồi, vậy thì như là một đạo khói tím, bỗng nhiên hàng lâm ở cái này một toà đạo điện ở ngoài hồn độn thế giới, theo cái này khói tím xuất hiện, chính mình lực lượng phảng phất lớn hơn không ít!

"Cho ta. . ."

Quái vật kia nhận ra được cái này tử khí, bỗng nhiên liền xông hướng đạo điện cửa, tựa hồ nghĩ muốn chụp vào cái kia tử khí.

Nhưng kết quả, chỉ là "Đùng" một tiếng, đạo điện cửa lớn mãnh đến đóng lại, hấn va đầu vào cửa lớn đóng chặt bên trên.

Ra là không thể đi ra ngoài, chính là va văng đầu đào đào.

Mà lúc này phản ứng lại Phương Quý lại là vài bước đuôi tới, đem hấn kéo trở về tiếp tục đánh!

"Tỉnh lại. . ."

Chưa qua bao lâu, Phương Quý lại cảm thấy đến một luồng ánh kiếm từ đạo điện ở ngoài sáng lên.

Này kiếm đạo không cách nào hình dung, phảng phất có thể xúc động trong ngoài hư không, ong ong rung động, như là hội tụ thành một dòng lũ

lớn, vừa giống như là hình thành rồi một loại không cách nào hình dung tiếng nói, cái kia tiếng nói, cực kỳ giống Mạc Cửu Ca, mà cái kia một luồng ánh kiếm, cũng ở cái này một toà đạo điện ở ngoài bóng tối trong hỗn độn bốn phía đi khắp, phảng phất là chớp giật, đem cái kia một mảnh hỗn độn, chiếu lên nhất thời sáng như ban ngày. . .

"Ta. . ."

Quái vật kia lại một lần liêu mạng từ Phương Quý trong tay tròn chạy đi ra, một đầu va về phía cánh cửa, chụp vào ánh kiếm kia.

Nhưng kết quả lại là "Đùng" một tiếng, cánh cửa đóng lại, hấn lại đụng phải ngậy đại đào đào.

Phương Quý vội vàng đuổi đi lên, một cái lôi kéo tóm trở lại, vung quyền hướng về trên lỗ mũi đánh mấy quyền.

"Đừng đánh, thật sự, đừng tiếp tục đánh. . ."

Quái vật kia rốt cục bắt đầu phục rồi, chấp tay xin tha không ngớt, mắt đi tất cả phản kháng tâm tư.

"Tốt, ngươi cho ta thành thật giao cho, ngươi đến tột cùng là ai, đến ta trong mộng tới làm cái gì?"

Phương Quý cũng cảm thấy đánh quá đã nghiền, quyết định lưu lại mấy phần cảm giác mới mẻ giữ lại sau đó không sao rồi lại đánh.

Uy phong lẫm lẫm ở đạo điện trên mặt đất ngòi xuống, lạnh lùng nhìn quái vật kia.

Mà quái vật kia lúc này đã hoàn toàn không nhìn ra như một người hình, trên người rách rách rưới rưới không có một khối tốt thịt, uồn uồn lượn

lượn ngòi xồm ở đạo điện góc, trong miệng hầy còn tu tu tu tu ồn ào:
"Không nên a, này không đúng a, tại sao sẽ như vậy chứ. . ."

Phương Quý nhảy lên: "Lại không thành thật còn đánh người. . ."

Quái vật kia vội vàng quỳ trên mặt đất, kêu lên: "Thành thật, thành thật, đừng đánh. . . Thật đừng đánh!"

Phương Quý lời nói nghiêm túc: "Nói!"

"Hay lắm. . . Ta nói, chỉ cần đừng đánh ta là được. . ."

Quái vật kia đã hoàn toàn sợ vỡ mật, thành thật không thể lại thành thật:
"Ta. . . Ta là bị cờ nô đưa tới, vốn. . . Vốn là nghĩ nuốt chửng người chân linh. . ." Nói đến chỗ này, chính hắn cũng cảm thấy có chút thật không tiện, thật giống chính mình bằng sinh biết Ma thai, sẽ không có một cái như chính mình mất mặt như vậy chứ? Nhưng đón Phương Quý một mặt hung ác, vẫn là chỉ có thể thành thật giao cho: "Nhưng ta không nghĩ tới a, lại đánh không lại người. . . Một mình người Luyện Khí cảnh giới làm sao sẽ đáng sợ như vậy, cái này không đạo lý a. . ."

Tự mình nói, chính mình cũng mê man lên.

"Ha ha. . ."

Phương Quý nở nụ cười hai tiếng, nặn nặn ngón tay, răng rắc a vang vọng.

"Ta nhận ngã xuống. . ."

Cái kia Ma thai mãnh đến phản ứng lại, khóc cầu nói: "Ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, ta không nên nghĩ muốn nuốt chửng người chân linh, ta đã hoàn

toàn biết được chính mình sai lầm, cầu người thả ta đi đi, ta bảo đảm lại cũng không dám có ý đồ với người. . ."

"Thả người đi?"

Phương Quý trầm ngâm xuống đến, nghĩ thầm con này quái vật thật giống đánh không chết, thả hẳn đi cũng không phải. . .

Chính không nghĩ ra cái phương pháp giải quyết khi đến, chợt nghe trên đỉnh đầu, cách vô tận biên ý thức, lại phảng phất là cách thiên sơn vạn thủy, một thế giới, nghe được Mạc Cửu Ca mơ mơ hồ hồ tiếng nói: "Hắn cái này Thanh La quả. . ." Một câu nói bỗng nhắc nhở Phương Quý, lúc này mới ý thức được, chính mình ở đây đánh thắng được ần, thật giống đã thời gian rất lâu đều không có từng đi ra ngoài. . .

Chính mình ở Ma sơn bên trong làm bảo bối còn không thu cần thận đây!

Chỉ là, chính mình nên làm sao đi ra ngoài?

Bất quá hẳn cái này một ý nghĩ còn chưa kết thúc, liền chợt thấy chính mình thân hình đang nhanh chóng nổi lên, phảng phất từ đáy nước xông hướng mặt nước.

Lâm rời đi mảnh này đạo điện trước, dưới chân truyền đến quái vật gào khóc: "Người trước tiên thả ta đi a. . ."

"Hô. . ."

Phương Quý chợt thấy sáng mắt lên, mình đã mở mắt ra, lại lần nữa trở lại thế giới hiện thực.

Sau đó hắn liền nhìn thấy Mạc Cửu Ca một mặt ngạc nhiên, chính cầm chính mình một viên Thanh La quả nhét vào trong miệng.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Phương Quý vội vàng đem Mạc Cửu Ca trong tay Thanh La quả cầm trở về, kinh ngạc đã mở miệng.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 116: Lớn Mạnh Thần Hồn Ăn Bảo Đan

"Tỉnh rồi?"

Chợt thấy ngất mấy ngày Phương Quý mãnh đến ngồi dậy, bất kể là vẫn trên mặt mang theo vẻ ưu lo Thái Bạch tông chủ, vẫn là vẫn canh giữ ở ngưỡng cửa bên cạnh không dám vào đến cũng xá không được rời A Khổ, hoặc là tay còn trống trơn nâng ở bên mép có vẻ hơi lúng túng Mạc Cửu Ca, đồng thời đều ngẩn ngơ, ánh mắt vội vã nhìn thấy Phương Quý trên mặt, nhất thời lại là mê man lại là vui mừng.

Thái Bạch tông chủ phản ứng nhanh nhất, vội vã thân tay đè lại Phương Quý vai, một mặt nghiêm nghị: "Người cảm giác mình thế nào? Có thể hay không cảm giác chịu đến một loại nào đó ma thức xung kích? Có thể còn nhớ chính mình họ tên cùng lai lịch? Một thêm một bậc bằng mấy?"

"Đây là cái gì quý vấn đề?"

Phương Quý ngược ngược: "Các người đều nhìn ta như vậy làm gì?"

Thái Bạch tông chủ sắc mặt lập tức trở nên hết sức khó coi, Mạc Cửu Ca biểu hiện cũng nghiêm nghị lên.

Ngưỡng cửa bên ngoài, A Khổ sư huynh "Bá" một tiếng con mắt tròn tròn.

"Ta. . . Chỉ là làm một cái ác mộng mà thôi a, trong mộng thật giống có con quái vật, nghĩ muốn ăn ta, bất quá may là ta chạy rất nhanh, nó vẫn

không thể ăn đi ta, lại sau đó. . . Thật giống đến một nơi kỳ quái, ta với hắn đánh lên. . . Khà khà. . ." Nói đến chỗ này, không khỏi có chút đắc ý, ôm lấy hai tay: "Ngược lại đánh nửa ngày, nó không đánh qua ta!"

"Đánh lên?"

"Còn không đánh qua người?"

Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca mấy người sắc mặt, đều trở nên vô cùng đặc sắc.

Thế nhưng hai người nhìn nhau nhìn đến một cái sau khi, lại cũng phải ra như thế kết quả.

Nhìn dáng dấp suy đoán của bọn họ là thật sự, cái kia Ma thai xác thực tiến vào Phương Quý trong cơ thể, còn muốn lặng yên không một tiếng động đem hắn cắn nuốt mất.

Chỉ bất quá, thần hồn bị thôn phệ quá trình, vốn là vô cùng quý dị mà phức tạp, đặc biệt là đối với Phương Quý tới nói, thần hồn bị trong quá trình thôn phệ, các loại kỳ quái lạ lùng cảm giác đều sẽ xuất hiện, lại thêm vào hắn tu vị quá thấp, e sợ căn bản nói không rõ ràng loại cảm giác đó, từ hắn có thể tỉnh lại, mà lại nói đi ra những thứ này trong miêu tả, có thể xác định, chỉ có hai điểm:

Một là, Ma thai nuốt chừng xác thực chưa thành công. . .

Hai là, cái kia Ma thai bây giờ còn ở trong cơ thể hắn!

Cho tới cái gì đánh thắng đánh không thắng, cái kia rất có thể chỉ là Phương Quý thoát khỏi Ma thai nuốt chừng hậu sinh ra ảo giác.

Tu hành bên trong người nội thủ tự chiêu, tu vị càng cao, xem tự thân biến ý thức xem càng rõ ràng.

Mà Phương Quý như vậy cảnh giới, xem tự thân biến ý thức, vốn là liền chỉ cảm thấy ngơ ngơ ngác ngác, tất cả mơ hồ không rõ.

Đương nhiên, liền coi như bọn họ cũng không nghĩ tới, Phương Quý lúc đó cảm giác, vẫn là rất rõ ràng, bọn họ cũng không có theo cái phương hướng này tiếp tục hỏi, khả năng hỏi cũng sẽ không tin tưởng, trừ phi Phương Quý đã là Trúc Cơ hoặc là Kim Đan tầng thứ!

"Phương Quý tiểu đồ, ngươi mà lại cẩn thận nghe ta nói. . ."

Thái Bạch tông chủ trầm ngâm một lúc lâu, mới sắc mặt nghiêm nghị mở miệng, nói: "Lần này Ma sơn hành trình, ngươi gặp phải chuyện phi thường đáng sợ, có yêu nhân đem một đạo ác độc Ma thai đánh vào trong cơ thể ngươi, vọng muốn dùng cái này nuốt chửng thần hồn của ngươi, đưa ngươi thay vào đó, bất quá may mắn, thân thể ngươi bản nguyên không đủ, trái lại làm cho cái này Ma thai xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bị chúng ta sớm xem xảy ra vấn đề nơi. . ."

"Ma thai?"

Phương Quý nghĩ đến trong ác mộng bị chính mình ra sức đánh quái vật, nghĩ thâm cũng không thể nào lợi hại a. . .

Bất quá thấy tông chủ nói nghiêm nghị, hắn cũng không dám lung tung xen mồm, chỉ là nột nột hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Duy hôm nay kế sách, nghĩ muốn cứu ngươi, chỉ có một cái biện pháp!"

Thái Bạch tông chủ vẻ mặt cực kỳ trầm trọng, thấp giọng nói: "Đó chính là truyền cho người thần thức tu hành bí pháp, cũng dựa vào các loại đan dược, linh đài, đợi đến người thần thức cường đại, không bị ngoại vật xâm, liền có thể thử đem cái kia Ma thai trực xuất đi ra. . ."

"Trực xuất đi ra. . ."

Phương Quý nghĩ đến cái kia khóc lóc hô muốn từ chính mình trong ác mộng thoát đi quái vật, rơi vào trầm tư.

Hắn tuy rằng vẫn không có thể hoàn toàn nghĩ phải hiểu cả sự kiện ngọn nguồn, lại mơ hồ cảm thấy, tông chủ thật giống hiểu lầm cái gì. . .

"Khó! Khó! Khó!"

Thái Bạch tông chủ thấp giọng than thở, nói: "Kỳ cung Ma thai, biết bao thâm độc, nó đến tột cùng có gì quý dị thủ đoạn, ngay cả chúng ta đều nói không rõ, nghĩ muốn trực xuất, cũng chỉ là nói lý trên hơi có có thể được cơ hội mà thôi, nhưng việc đã đến nước này, không còn thượng sách, người vừa là Thái Bạch tông đệ tử, chúng ta liền sẽ dốc toàn lực trợ người, mà lại làm hết sức mình nghe mệnh trời, có thể làm được một bước nào, liền coi như một bước nào đi. . ."

Phương Quý cảm thấy không đúng, không nhịn được nói: "Tông chủ, ta thật giống. . ."

Nói còn chưa rơi xuống, tông chủ đã hướng về Bạch Thạch trưởng lão dặn dò, nói: "Người đi đạo điện đan phòng trong, lấy chín viên Tiên Lộ Dưỡng Thần đan đến, hắn hiện tại thần hồn suy yếu đến cực điểm, chỉ có trước tiên phục rồi Bảo đan, mới có khả năng tìm hiểu thần thức lớn mạnh công pháp. . ."

Nói quay đầu hỏi Phương Quý: "Người muốn nói cái gì?"

Phương Quý vừa muốn nói mở miệng tới nói nuốt miệng đi, nói: "Ta cảm giác mình rất suy yếu. . ."

Thái Bạch tông chủ thờ dài một tiếng, nói: "Ta biết. . ."

Việc đã đến nước này, Thái Bạch tông chủ đã mơ hồ đoán được ngọn nguồn, trước bọn họ có lẽ cũng đã hiểu lầm Kỳ cung truyền nhân mục đích, vốn là Kỳ cung truyền nhân, đều là lấy làm thiên hạ loạn lạc nghe tên, mỗi đến một chỗ, đều muốn gặp phải vô tận phiền phức, vì lẽ đó lần này, hẳn cùng mặt khác bốn đại tông chủ, cũng đều chỉ là đề phòng Kỳ cung truyền nhân sẽ hướng về năm đại Tiên môn đối với Ma sơn phong ấn ra tay mà thôi.

Nhưng bọn họ lần này lại nghĩ sai rồi.

Kỳ cung truyền nhân lần này lại đây, không phải vì hiểu rõ mở Ma sơn phong ấn, mà là chọn tuyển mới truyền nhân.

Cái gì giả dị bảo, cái gì Sơn quý, đều chỉ là phép che mắt.

Hắn đương thời chỉ là dựa vào Sơn quý phá hồ lô mà ra lúc đại loạn, đem Ma thai trồng vào Phương Quý trong cơ thể mà thôi. . .

Mà ở ngay lúc đó năm đại Tiên môn đệ tử tới nói, Phương Quý tu vị không phải mạnh nhất, thiên tư cũng chưa chắc xem như là cao nhất, Kỳ cung truyền nhân vì sao lại tuyển chọn hắn? Nguyên nhân đơn giản là Phương Quý ở trận chiến đó bên trong làm náo động lớn, liền bại bốn đại Tiên môn chân truyền, lúc này mới bị Kỳ cung truyền nhân cho rằng có bồi dưỡng giá trị, vì lẽ đó đem cái này một đạo Ma thai trồng vào trong cơ thể hắn, nói đến, cái này liền cùng tiên môn có quan hệ!

Dù sao, đương thời Phương Quý là nghe xong chính mình lệnh mới ra tay!

Mà cái này, cũng là Thái Bạch tông chủ nghĩ cứu Phương Quý một lần nguyên nhân, ngược lại không toàn là bởi vì Mạc Cửu Ca.

...

...

Rất nhanh, liền có một hộp chín viên óng ánh long lanh đan dược đưa đến Phương Quý trước mặt.

Cái kia đan dược, mỗi một viên đều có ngón tay to nhỏ, toả ra bí người tim gan mùi thơm, mùi thơm này, rồi lại không phải bình thường mùi thuốc, mà có chút giống là hồ hải rừng rậm trong lúc đó thanh tâm ý, chỉ cần ngửi đến một cái, liền có thể khiến người cảm thấy tinh thần dồi dào, Phương Quý đã ngủ chùng mấy ngày, vốn là cảm giác đầu óc đều có chút mơ màng trướng trướng, ngửi được mùi thuốc sau khi, lại lập tức trở nên hoạt bát.

"Đây là dưỡng thần Bảo đan, vốn là ít nhất cũng được đến Trúc Cơ cảnh giới sau khi, mới có thể dùng, Luyện Khí cảnh đệ tử chính là phục rồi, cũng không chịu nổi, nhưng bây giờ, ta nhất định phải mau chóng tăng lên người thân thức, vì lẽ đó chỉ có thể cho người ăn vào, trợ người luyện hóa!"

Thái Bạch tông chủ thật lòng dặn Phương Quý: "Luyện hóa lúc, nhưng có không khỏe, lập tức cáo ta!"

Phương Quý con mắt trừng trừng nhìn chăm chăm cái kia chín viên Bảo đan, đàng hoàng gật gật đầu.

"Ngoại trừ tăng lên thân thức ở ngoài, không có những khác chỗ hỏng chứ?"

Trong lòng vẫn chưa yên tâm, lại hỏi một câu.

"Dáng dấp bây giờ của ngươi, nơi nào còn trải qua được những khác chỗ hổng?"

Thái Bạch tông chủ bắt đắ dĩ thờ dài, nói: "Bây giờ chỉ có thể trước tiên giúp ngươi tăng lên Thần hồn chi lực lại nói!"

"Vậ ta liền yên tâm!"

Phương Quý ngồi ngay ngắ người lại, nói: "Đến đây đi!"

Tông chủ mệnh hắ lấy một viên Bảo đắ, nạp vào trong miệng, rồi sau đó ngưng thần ngồi xếp bằng.

Một lát sau khi, Phương Quý dần dần cảm giắ mình trong cơ thể tựa hồ bay lên một chút biến hóa, có một loại nào đó nhu hòa lại sức mạnh hùng hậu bay lên vọt lên, loại sức mạnh này càng dồi dào, Phương Quý chỉ cảm thấy chính mình càng ngày càng tinh thần, tựa hồ mấy ngày mấy đêm không ngủ cũng không có chuyện gì, hắ thậm chí cảm giắ mình đầu óc tốt dùng rất nhiều, lúc này nếu là nắm quyền sách ở trước mặt, chính mình một lần là có thể ghi nhớ.

"Ngươi chỉ cần minh tâm tự thủ, ta đến giúp ngươi luyện hóa!"

Thái Bạch tông chủ bàn tay nhẹ nhàng đề tới, khoát lên Phương Quý trên đỉnh đầu.

Theo nhu hòa chất phác pháp lực tiến vào Phương Quý trong cơ thể, Phương Quý chợt thấy hỗn loạn, tiến vào mộng đẹp.

Chính mình tựa hồ là tắ chìm xuống, lần thứ hai trải qua cái kia một mảnh hỗn độn thế giới, chìm vào đến đạo điện trong, Phương Quý ngắng đầu nhìn lại, liền thấy mình đạo điện ở ngoài, tựa hồ có một mảnh cam lộ

roi xuống, cảnh này khiến mảnh này mông lung thế giới, càng có vẻ chân thực!

"Đại ca, không cần như thế làm rồi đi. . ."

Đột nhiên trong góc tường, truyền đến một cái vô cùng đáng thương tiếng nói.

Phương Quý mãnh đến quay đầu lại, liền nhìn thấy cái kia ngòi xỏm ở góc tường quái vật, đã là một mặt bầm tím, vẻ mặt đưa đám nói: "Ta vốn là đánh không lại ngươi a, ngươi còn cần nuốt cái gì dưỡng thân Bảo đan, lại nói nếu như ta thật có thể nuốt chừng ngươi, ngươi nuốt lại nhiều hơn dưỡng thân Bảo đan cũng vô dụng thôi, ta hiện tại thật không cái kia tâm tư, ta chỉ nghĩ cầu ngươi thả ta đi a, đòi ta cũng không dám trêu chọc ngươi. . ."

"Ngươi lại còn ở?"

Phương Quý trầm ngâm lên: "Lẽ nào ta không phải đang nằm mơ?"

"Mơ tới ngươi cái đại đầu quý nha. . ."

Quái vật kia vừa tức vừa vội, trực tiếp nhảy lên: "Đây là ngươi biên ý thức a, cái gì gặp quý mơ tới. . . Tuy rằng ta không biết ngươi cái này trong thức hải tại sao có thể có như thế một chỗ địa phương cổ quái, nhưng cái này xác thực thân hồn của là ngươi hiện ra a. . ."

Phương Quý mãnh đến ngẩng đầu lên, tà khiết quái vật kia: "Ngươi dám mắng ta?"

"Ta. . ."

Quái vật kia kinh hãi, vội vàng muốn chạy: "Ta không có!"

Phương Quý đã sớm xông lên phía trước, một cái lôi kéo cổ cổ tay cho hẳn lôi trở về, đi lên chính là một trận đấm đá, cố sức chửi nói: "Nếu không phải là mộng, vậy ngươi liền nói cho ta rõ, a, nơi này nếu là địa bàn của ta, vậy ngươi tiến vào tới làm cái gì? Tông chủ nói ngươi nghĩ nuốt chửng ta, đó chính là thật sự? Ngươi đến tột cùng là quái vật gì, lại còn đánh ý định quỷ quái gì, thành thật giao cho!"

...

...

Lúc này Thái Bạch tông đạo điện trong, Thái Bạch tông chủ cảm ứng Phương Quý trong cơ thể thần hồn kịch liệt biến hóa, không nhịn được đổi sắc mặt, trầm thán nói: "Quả không hổ là Kỳ cung thủ đoạn, một làn sóng chưa bình một làn sóng lại lên, cảm ứng được dưỡng thần Bảo đan lực lượng, lập tức liền lại nổi lên ý muốn nuốt chửng, nhìn bọn họ bây giờ đánh đến thật tốt kịch liệt, nhìn dáng dấp chín viên dưỡng thần Bảo đan, đều không nhất định đủ a. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 117: Tiên Thiên Chi Linh

"Còn nói cái gì a. . ."

Quái vật kia bị Phương Quý đánh hoàn toàn mất đi phản kháng hứng thú, trực tiếp ngã trên đất, cái mông quyết đến rất cao, khóc ròn nói: "Ta từ vừa mới bắt đầu liền cho người giao cho rõ ràng a, ta chính là một cái vô tội, bị Kỳ cung cho hãm hại Tiên thiên chi linh mà thôi, vốn là ta ở phía sau núi mặt trong bóng tối ngủ hảo hảo, là bọn họ tỉnh lại ta, mang ta đi ra, nói muốn chọn chọn một cái thích hợp nhất kí chủ cho ta, để ta sống lại làm người, nhưng ta sao có thể nghĩ đến a, bọn họ làm sao cho ta chọn như thế một con quái vật. . ."

"Ta nuốt chừng không được người, ai có bản lĩnh ai tới đi, ta hiện tại chỉ muốn về nhà. . ."

"Ta tốt hoài niệm ta trước ngủ qua quan tài. . ."

". . ."

". . ."

Nhìn đứa kia bị chính mình đánh như là một cái con sên giống như, Phương Quý cũng ngược ngược thu tay lại, trải qua vài ngày như vậy hỗn loạn, quái vật này chính mình khẩu cung, lại thêm vào tông chủ mấy người suy đoán, cũng làm cho hấn dần dần đem sự tình nghĩ phải hiểu. . .

Nhìn dáng dấp, chính mình hẳn là thực sự là trúng Kỳ cung chiêu, suýt nữa làm mất mạng nhỏ.

Hoặc là nói, không phải làm mất mạng nhỏ, chỉ là làm mất chính mình, sẽ có một người khác thay mình sống trên đời.

Chỉ là bất ngờ tình huống là, quái thai này đánh không qua chính mình!

Điểm này, đừng nói là Kỳ cung truyền nhân, liền ngay cả Thái Bạch tông chủ mấy người cũng hẳn là không nghĩ đến, vì lẽ đó bọn họ đều là từng cái từng cái như gặp đại địch, vội vã cuống cuồng, bất kể là giúp mình luyện hóa dưỡng thần Bảo đan cũng tốt, vẫn là nói truyền thụ chính mình thần thức tu luyện công pháp cũng tốt, đều là vì tăng lên chính mình thần hồn lực lượng, để ở làm đủ chuẩn bị sau, có thể mang cái này quái thai đuổi ra ngoài. . .

Đương nhiên tông chủ bọn họ cũng không biết, hiện tại không phải là mình muốn trục xuất quái thai này, là hẳn khóc lóc hô phải đi. . .

Trầm ngâm một phen sau, Phương Quý vẫn là quyết định phải cố gắng thăm thăm cái này quái thai, đi ra ngoài cũng tốt cùng tông chủ giải thích.

Liền vừa nghĩ vừa hỏi: "Người đến tột cùng là cái thứ gì? Từ đâu đến?"

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, con mắt toả sáng: "Nếu như người là Kỳ cung mời tới, vậy người chẳng phải là biết rất nhiều Kỳ cung bí mật?"

"Ta. . ."

Cái kia quái thai quả thật là bị Phương Quý đánh sợ, khóc khóc chít chít nói: "Ta nói thật, người có thể tuyệt đối đừng đánh ta. . ."

Phương Quý cười híp mắt nói: "Ngươi thành thật trả lời, ta sao đánh ngươi mà!"

Quái thai lúng túng một lát, mới nhỏ giọng nói: "Kỳ thực, ta chỉ có thể cơ bản nhớ tới, chính mình vẫn ở một cái rất hắc ám địa phương ngủ say, cũng không biết chính mình ngủ say bao lâu, mãi đến tận có cái gọi Kỳ cung địa phương tỉnh lại chúng ta, bọn họ. . . Cùng chúng ta ký kết một đạo khế ước, khế ước nội dung chính là bọn họ sẽ giúp chúng ta trên đời này sống lại, mà chúng ta sẽ ở đăm đến giúp đỡ Kỳ cung. . ."

Phương Quý nghe mơ mơ màng màng, mãnh đến trợn mắt: "Nói như thế hàm hồ, ngươi là nghĩ muốn ăn đòn!"

"Không có. . . Thật không có. . ."

Cái kia quái thai liền sợ hãi đến run run một cái, kêu lên: "Trí nhớ của ta vốn là không trọn vẹn, trên thực tế ta cũng biết, nếu như ta có thể thành công nuốt chửng ngươi, liền những thứ này ký ức không trọn vẹn, đều sẽ nhanh chóng biến mất, vào lúc đó, ta cũng chỉ cho là mình chính là ngươi, ta sẽ hoàn toàn đem trí nhớ lúc trước lãng quên, lấy ngươi thân phận sống tiếp, mãi đến tận Kỳ cung đem chúng ta tỉnh lại. . ."

"Cái này vốn là một loại thủ đoạn, một loại dự phòng người khác phát hiện chúng ta tồn tại thủ đoạn, chỉ có liền chúng ta chính mình cũng không biết chính mình là ai, mới có khả năng giấu giếm được tiên môn bên trong các đường cao thủ. . ."

"Trên thực tế, ta bây giờ có thể bảo lưu những thứ này ký ức không trọn vẹn, đều là do vì nuốt chửng ngươi thất bại duyên cớ!"

". . ."

". . ."

Phương Quý nghe được một trận thất vọng: "Vốn còn muốn hỏi người một chút có hay không cái gì Kỳ cung công pháp cái gì. . ."

Cái kia quái thai quả thực liền không nói gì: "Ta liền ghi nhớ đều là không trọn vẹn, hơn nữa cái này chỉ có ghi nhớ cũng sẽ từ từ biến mất, làm sao có khả năng nhớ tới công pháp gì a, lại nói chúng ta cũng không cần công pháp, chỉ cần ta có thể đưa người thay vào đó, thì sẽ lấy người thân phận sống trên đời, lấy người thân phận đi học tập công pháp mới, duy nhất còn lại, chỉ là Kỳ cung khế ước mà thôi a. . ."

Phương Quý đúng là dần dần nghe được rõ ràng, chẳng qua là nhịn không được đại cau mày.

Can hệ trọng đại, hắn cũng không dám trò đùa, nhiều lần hỏi mấy lần, hắn mặc dù tuổi tác không lớn, người lại cơ linh, am hiểu nhất phát hiện người khác trong lời nói không thật chỗ, nhưng nhiều lần hỏi mấy lần, cũng phát hiện cái này quái thai nói chính là thật sự, hắn tuy rằng đúng là Kỳ cung sắp xếp đến, nhưng mình nghĩ từ trên người nó hỏi ra chút gì liên quan tới Kỳ cung đồ vật đến, cái kia lại hầu như không thể. . .

Lông mày không khỏi cau lên đến, thậm chí nói: "Không nói Kỳ cung rất lợi hại sao, làm sao cái này Ma thai lại vô dụng như vậy?"

Cái kia Ma thai vừa nghe, nhanh uốn lượn khóc: "Cũng không phải ta vô dụng a, theo lý thuyết nuốt chứng người nên rất dễ dàng, bất quá là một trong nháy mắt chuyện, đối với người mà nói, chính là hoảng xuống thần, từ khi đó bắt đầu, người liền không phải người, mà là ta. . ."

Phương Quý nghe lời này, cũng không nhịn được run run một cái.

Không phải rất có thể hiểu được loại cảm giác đó, nhưng hơi suy nghĩ một chút, lại cảm thấy có chút sờn cả tóc gáy.

Hắn không nhịn được trừng cái kia Ma thai một chút, quát lên: "VẬY người cũng nói xem, tại sao không có nuốt chửng đến ta?"

Cái kia Ma thai nghe xong lời này, không nhịn được ghen một thoáng, tội nghiệp nhìn Phương Quý một lát, mới nói: "Nói thật?"

Phương Quý lạnh lùng nhìn hắn, nở nụ cười một tiếng.

"Ta nói, ta nói. . ."

Ma thai vội vàng giơ lên cao hai tay, nói: "Kỳ thực, ta cũng không rõ ràng, ta tuy rằng ghi nhớ không trọn vẹn, nhưng ta có thể cảm giác được, người bình thường thần hồn, đối với chúng ta tới nói. . . Lại như là đồ ăn như thế, nghĩ muốn nuốt chửng người, hắn là rất đơn giản, nhưng ta không nghĩ tới, thần hồn của người rất. . . Quái lạ, đúng, hắn là dùng quái lạ cái từ này, không thể nói thần hồn của người cường đại, bởi vì người thật giống như bốn nguyên không đủ, thần hồn trái lại rất suy yếu, nhưng liền là phi thường quái lạ, cảm giác kia. . . Người nên là thỏ, kết quả là con cọp. . ."

Nó nói đến chỗ này, thật lòng nhìn về phía Phương Quý, nói: "Người có thể hiểu chưa, vốn là ta là sói, mà người nên là thỏ, ta ăn đi người là rất chăm chú, nhưng ta sai rồi, người không phải thỏ, người là con cọp, mặc dù là rất suy yếu, hơn nữa rất nhỏ con cọp, nhưng cũng tuyệt đối không có thỏ như vậy thành thật, thật muốn nuốt chửng người, liền có vẻ phi thường phiền phức. . ."

Phương Quý hơi không kiên nhẫn nói: "Người đòi lời giải thích, ta không cho người xem thường thỏ!"

". . ."

Ma thai bị Phương Quý lời nói ghen một thoáng, không nhịn được vẫy vẫy tay, nói: "Ngược lại chính là chuyện như thế, vốn là coi như người là

con cạp, nhưng người nhỏ yếu như vậy, ta cũng có thể mang người nuốt chửng, nhưng ta cũng không nghĩ tới, trong biểu ý thức của người, lại có như thế một cái địa phương cổ quái, cái này phương đạo điện. . . Đến tột cùng là nơi nào, ta vừa tiến đến liền sợ sệt. . ."

"Sợ sệt?"

Phương Quý chính mình kinh ngạc liếc mắt nhìn cái này đạo điện, không nhịn được nói: "Cái gì đều không có, người sợ cái gì?"

Quái thai cũng không nhịn được nhìn lướt qua toà này đạo điện, một lát sau mới nói: "Ta cũng không biết chính mình đang sợ cái gì, nhưng luôn cảm giác, nơi này thật giống là cái gì ghê gớm địa phương. . . Lại như là, thò tiến vào. . . Con cạp đã từng ở qua địa phương!"

Phương Quý giơ tay chính là một cái tát quất tới: "Nói không cho người xem thường thỏ!"

Quái thai bị đánh đầu rụt lại, ngời chồm hồm trên mặt đất nhỏ giọng nói: "Ta sửa. . . Sửa lời giải thích, lại như là. . . Lão nông tiến vào hoàng đế đã từng ở qua cung điện, dù là nơi này đã không có hoàng đế, thái giám cung nữ một cái đều không có, nhưng vẫn là sẽ cảm thấy sợ sệt, thế nhưng. . . Thế nhưng cái này không đạo lý a, chúng ta Tiên thiên chi linh, vốn là nên nhìn xuống thế gian, như đế hoàng. . ."

"Nói như vậy Đạo cung không phải mỗi người đều có?"

Phương Quý chính mình cũng bị cái này Ma thai nói hơi nghi ngờ, bốn phía đánh giá một vòng: "Đến tột cùng là cái gì?"

Ma thai vừa nghe lời này, càng không nói gì: "Người chính mình cũng không biết sao?"

"Chẳng lẽ nói, cái này theo ta tiên nhân đời sau thân phận có quan hệ?"

Phương Quý trong lòng nghĩ, cũng có chút nóng căt lên, càng nghĩ càng cảm thấy vui mừng.

Khả năng chính mình vẫn đúng là không phải cái bình thường nhân vật!

Bây giờ liên quan tới cái này Ma thai lai lịch đã xem như là hỏi đến rõ ràng, Phương Quý cũng rõ ràng chính mình ở trải qua chính là cái gì sự tình, bất quá chính mình cũng không nghĩ tới, đúng là dẫn ra càng nhiều mê đoàn, chăm chú suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định đi về trước cùng tông chủ nói lên một tiếng, cái này Ma thai ở lại chỗ này tổng không phải cái biện pháp, đúng là Đạo cung việc, có nên hay không nói cho tông chủ, là cái vấn đề. . .

Trong lòng âm thầm làm ra quyết định, dặn cái kia quái thai nói: "Thành thật ở lại a, không phải vậy đánh chết ngươi!"

Quái thai lập tức khóc ra tiếng đến: "Không thành thật ở lại ta có thể đi đâu?"

"Hừ, kinh sợ hàng!"

Phương Quý xem thường mắng hấn một tiếng, nhắc chân hướng đạo cung cánh cửa đi tới, lần này hấn có kinh nghiệm, đúng là không chút hoang mang, đi tới cửa cung thì chỉ là hơi suy nghĩ, này đạo điện cửa lớn liền lặng yên không một tiếng động mở ra, Phương Quý nhắc bước đi ra ngoài, sau lưng bỗng nhiên truyền đến "Đùng" một tiếng, lại là cái kia quái thai muốn cùng đi ra, lại bị cửa lớn lập tức vỗ trở lại. . .

"A, ngươi quả nhiên còn không thành thật. . ."

Phương Quý cười gằn lên, lại trở về Đạo cung bên trong, đem cái kia quái thai đau đánh một trận, lúc này mới tinh thần sáng khoái đi ra.

Trở ra Đạo cung sau khi, tất cả liền đã trở nên đơn giản, Phương Quý chỉ là tâm ý động nơi, liền cảm giác mình đang không ngừng bay về phía trời cao, cuối cùng sáng mắt lên, đã mở mắt ra, vừa vịn nhìn đến Thái Bạch tông chủ tầm kia nghiêm nghị thật lòng mặt.

"Tông chủ, ta cảm giác được người nói cái kia cổ. . . Ma thai!"

Phương Quý lấy lại bình tĩnh, chăm chú hỏi: "Có phải là chỉ cần đem hẳn trục xuất đi ra, coi như không sao rồi?"

"Xác thực như vậy!"

Thái Bạch tông chủ gật đầu, nói: "Cái kia Ma thai chính là trên đời này tai họa ngầm lớn nhất, nhất định phải trục xuất đi ra mới được!"

Phương Quý suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Ta thật giống. . . Hiện tại là có thể đưa nó trục xuất!"

"Hồ đồ!"

Thái Bạch tông chủ nghe vậy, trên mặt hiện ra một vết vệt vẻ nghiêm túc, gằm thét nói: "Bây giờ cả tòa tiên môn, đều đang suy nghĩ làm sao cứu người, người tuyệt đối không nên lung tung thử nghiệm, để tránh khỏi chữa lợn lành thành lợn què, hiện tại, trước tiên thành thật luyện hóa những thứ này Bảo đan, lại nói cái khác!"

"Cái này. . ."

Phương Quý nhìn về phía cái kia mấy viên Bảo đan, sắc mặt vô cùng làm khó dễ, một lát sau, mới nói: "Được thôi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 118: Thiên Thư Tàn Quyển

"Nghe nói, vị kia phía sau núi học kiếm Quỷ Ảnh Tử Phương Quý, đã nửa tháng không hề lộ diện. . ."

"Đại đức điện đồng nhi nói, hắc thật giống vẫn ở chữa thương. . ."

"Xuyt, nghe nói hắc đã sửa lại bí danh gọi Ngọc Điện Tiểu Lang Quân!"

". . ."

". . ."

Từ khi Phương Quý về núi, liên quan tới hắc đồn đại liền một ngày không có biến mất qua.

Trước hắc ở Ma sơn nơi sâu xa, một kiếm bại tận bốn đại Tiên môn chân truyền, có thể nói ra tận danh tiếng, lại đoạt Ma sơn hành trình công đức đứng đầu, nhất định muốn ở tiên môn một bước lên trời, trực tiếp thu vào Thanh Khê cốc đều không quá đáng, nhưng một mực ở cái này mấu chốt trên, lại ám thương phát tác, sinh tử chưa biết, trong tiên môn cảm khái tiếc hận người có nhiều, cười trên sự đau khổ của người khác người có nhiều, các loại suy đoán, một ngày chưa tuyệt.

Đối với bình thường tiên môn đệ tử tới nói, điều này cũng chỉ là vì bọn họ bình tĩnh tu hành năm tháng, tăng thêm mấy phần say rượu đề tài câu chuyện trò cười mà thôi, nhưng đối với một ít quan tâm Phương Quý người

tới nói, cái này thời gian nửa tháng bên trong, lại thực tại trải qua lo lắng không ngớt. . .

"Làm sao còn chưa xong mà. . ."

Nhan Chi Thanh sư tử ngày đêm cầu nguyện, thậm chí đã vô tâm tu hành.

Nàng vốn có thể dựa vào lần này Ma sơn hành trình, tăng cao tu vi, tiến vào Thanh Khê cốc, nhưng vẫn không có đi làm qua.

Mà Hứa Nguyệt Nhi mấy người, cũng là mỗi ngày đi tìm hiểu tin tức, chỉ tiếc cái gì đều hỏi không ra đến.

Thời gian kéo càng lâu, các nàng càng lo lắng, trên đỉnh đầu, phảng phất có mây đen bao phủ, ngột ngạt không thở nổi.

. . .

. . .

"Tiếp tục như vậy, không hay lắm chứ. . ."

Ở Nhan sư tử cùng Hứa Nguyệt Nhi bọn người vì Phương Quý lo lắng không ngớt thì bây giờ Thượng Đức phong đạo điện trong, đã nuôi đến béo trắng Phương Quý, chính mình cũng cảm thấy có chút thật không tiện.

Nửa tháng này đến, hẳn thật là hưởng dụng không ít tiên môn Linh đan bảo dược, hơn nữa không riêng hưởng dụng, tốt lâu dài, vẫn là do tông chủ cùng Bạch Thạch trưởng lão tự mình giúp hắn luyện hóa, chỉ là những kia Linh đan bảo dược, cũng đã là tiên môn chân truyền đệ tử đều vô cùng làm khó đãi ngộ, lại thêm vào tông chủ cùng trưởng lão tự mình hộ pháp, có thể nói hẳn cái này đãi ngộ, đã vượt xa tiên môn đệ tử nên có điều kiện.

Nói là cả tòa tiên môn cục cung quý giá cũng không quá đáng!

Ở giữa Phương Quý cũng không phải không nghĩ tới đem thật tình nói ra, nhưng là mỗi lần vừa mở miệng, tông chủ liền răn dạy hấn, để cho hấn không thể hoảng sợ sợ sệt, càng không thể nóng ruột, hấn có thể không có lập tức bị ma ý nuốt chửng, liền đã là giới thiên đại tạo hóa, nếu chuẩn bị không đủ liền đi trực xuất Ma thai, tám chín phần mười sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, đến lúc đó, chính là Đại La Kim Tiên giáng thế, sợ đều cứu không được hấn!

Phương Quý đã trúng mấy lần răn dạy, cũng chỉ đành uồn uồn lượn lượn tiếp tục hưởng thụ tiên môn chăm sóc.

Đương nhiên, thật muốn nói uồn lượn, còn đến là trong biểu ý thức của hấn con quái vật kia. . .

"Khi nào thả ta đi a?"

"Coi như không thả ta đi, thiếu đánh hai trận có được hay không?"

"Ta thật phục rồi, thật sự phục rồi, đánh chết ta đều sẽ không lại nuốt chửng ngươi. . ."

"Ta chỉ nghĩ một lần nữa nằm về ta cái kia trong quan tài. . ."

". . ."

". . ."

Như vậy nửa tháng sau, Phương Quý đã đem Thái Bạch tông chủ ban cho cho mình các loại Linh đan bảo dược đều ăn một cái khắp cả, mặt đều tròn một vòng, béo ị, hấn cũng đã quyết định, tông chủ cưỡng bách nữa chính mình uống thuốc, chính mình nên tạo phản. . .

Rốt cục, Thái Bạch tông chủ cũng một lần nữa dò xét một lần hẩn tình huống, thoáng thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt đẹp đẽ chút, đối với Phương Quý nói: "Mấy ngày nay ngươi rốt cục tốt hơn một chút, mấy ngày trước thời gian, ngươi đều là động bất động liền rơi vào ngất, ta có thể cảm giác được mỗi lần ngươi rơi vào ngất, trong cơ thể thì sẽ khí cơ quán quýt, khó hoà giải, có thể thấy được cái kia một đạo Ma thai, vẫn luôn không hề từ bỏ nuốt chửng ngươi ý nghĩ, mãi đến tận mấy ngày nay, ngươi thần thức tăng lên cực nhanh, áp chế Ma thai, rơi vào ngất trong số lần, cuối cùng cũng coi như giảm thiểu!"

Phương Quý nghe được trở mắt ngoác mồm, cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Trước hẩn ngất chính là ngất, ngủ liền là ngủ, căn bản không biết biên ý thức chuyện này.

Nhưng là ở trải qua lần thứ nhất cùng Ma thai xoay đánh, cũng chìm vào biên ý thức sau khi, hẩn mới ý thức tới nguyên đến trong biên ý thức của chính mình, còn nắm giữ cái kia một toà quái lạ đạo điện, cũng là từ khi đó bắt đầu, hẩn chỉ nếu muốn tiến vào đạo điện, liền có thể ung dung đi vào.

Chỉ là Thái Bạch tông chủ cũng không biết cái này một trì, biết rồi cũng sẽ không tin.

Biên ý thức có giới, nhưng thường thường chỉ có tu vị cao thâm, ít nhất cũng ở Trúc Cơ sau khi tu sĩ, mới có thể bên trong xem chính mình biên ý thức.

Luyện Khí cảnh giới đệ tử, tu vị căn bản đạt không đến một bước này!

Vì lẽ đó dưới cái nhìn của hẩn, Phương Quý một khi chìm vào biên ý thức, cái kia chính là rơi vào ngất.

Phương Quý một khi bắt đầu đánh tới cái kia quái thai, chính là thần hồn bắt đầu gãy dựa, trình độ kích liệt, vẫn để cho hắn lo lắng.

"Vậy ta hiện tại có thể trục xuất cái kia ma ý?"

Phương Quý nghe được tông chủ lời nói cực kỳ hưng phấn, lập tức hỏi.

Hắn là quả thật có chút không thể chờ đợi được nữa, trong thức hải mỗi ngày giữ lại như thế cái trò chơi, cũng không phải sự việc a!

Xem ở Thái Bạch tông chủ trong mắt, lại cảm thấy Phương Quý là bởi vì nhỏ tuổi, gặp phải như thế cái sau đó trong lòng sợ sệt, bởi vậy mới nghĩ một lần là xong, mau mau trục xuất Ma thai xong việc, không nhìn được hít một tiếng, nói: "Trải qua khoảng thời gian này ôn dưỡng, người thần hồn đã phi thường mạnh mẽ, xa không phải cùng thể hệ tu sĩ có thể so với, chỉ là Kỳ cung Ma thai, mạnh mẽ biết bao, liền ngay cả chúng ta, cũng không dám khinh thường, vì lẽ đó người còn đến làm xong cuối cùng một việc chuẩn bị, mới có thể thử đi trục xuất Ma thai, thị phi thành bại, thì ở lần hành động này. . ."

Phương Quý vội hỏi: "Cái gì chuẩn bị?"

Thái Bạch tông chủ trầm mặc rất lâu, nói: "Cửu Ca sư đệ có thể từng nói cho người, kiếm đạo của hắn là từ đâu đến?"

Phương Quý nghe được lời này hơi ngẩn người ra: "Ta nhớ tới hắn đề cập tới đầy miệng, thật giống là cái gì bản thiếu. . ."

Thái Bạch tông chủ gật gật đầu, nói: "Không sai, cái kia bản thiếu tên gọi thiên thư tàn quyền, chính là ta khi còn trẻ tuổi trong lúc vô tình được đến một việc tạo hóa, nội hàm Thiên đạo chi lý, huyền sâu khó lường, ta từng từ đây cuốn trong, ngộ ra một thân tu vị căn cơ, Cửu Ca cũng từ cái này tàn quyền trong, ngộ ra Thái Bạch Cửu Kiếm lý lẽ, liền ngay cả Hỏa

Hậu trưởng lão, cũng từng nhờ vào đó cuốn pháp tông, tìm được kết anh thời cơ. . ."

"Đều không giống nhau?"

Phương Quý tuy rằng không rõ thiên thư là vật gì, nhưng lại nhạy cảm phát hiện một vấn đề.

"Không sai, mỗi cái có không giống!"

Thái Bạch tông chủ nhẹ nhàng gạt đầu, hẳn không có tí mỉ đối với Phương Quý giảng giải lúc trước bọn họ tìm hiểu thiên thư quá trình.

Tàn quyền thiên thư, vốn là huyền sâu khó lường, cũng không ai dám nói mình có thể hoàn toàn tìm hiểu thiên thư, thế nhưng phàm có trí khôn bền lòng hạng người, lại đều có thể từ bên trong tìm được vận mệnh của chính mình, lúc trước hẳn sơ đạp con đường tu hành, căn cơ bất ổn, bởi vậy tìm hiểu ra đến chính là Quy Nguyên Bất Diệt Thức, mà Mạc Cửu Ca kiếm đạo sơ thành, một lòng cầu kiếm, bởi vậy tìm hiểu ra đến chính là chí cao vô thượng kiếm đạo lý lẽ.

"Bước cuối cùng này chuẩn bị, chính là ta dự định đem chính mình từ bên trong ngộ ra Quy Nguyên Bất Diệt Thức truyền cho người, chỉ bất quá, pháp quyết này thần dị, chính là ta cũng là ở Trúc Cơ sau khi mới ngộ ra đến, mà người bây giờ bất quá Luyện Khí cảnh giới, càng là khí huyết khô cạn. . ."

Thái Bạch tông chủ nói tới chỗ này, hơi dừng lại một chút, than thở: "Vì lẽ đó ta sẽ trước hết để cho người quan sát tàn quyền thiên thư, thiên thư chi nghĩa, bác đạp tinh thâm, bản thân liền có lớn mạnh thần hồn, khiến tâm thần sáng rực tuyệt diệu, lấy người hiện tại căn cơ, muốn học ta Quy Nguyên Bất Diệt Thức, nhiều nhất chỉ có một, hai phần mười năm, nhưng

nếu là có thể từ tàn quyền thiên thư bên trong lĩnh ngộ đạo lý, liền có tỉ lệ thành công 50%. . ."

"Ta? Tìm hiểu thiên thư tàn quyền?"

Phương Quý cả người nghe được đều kinh ngạc, con mắt tròn lên tròn xoe.

Thái Bạch tông chủ gật gật đầu, thần thức vào lúc này có vẻ phi thường nghiêm túc.

Dù là ở Ma sơn loạn thạch cốc một người đối mặt bốn đại Tiên môn bốn vị tông chủ thì cũng không có bức này nghiêm nghị vẻ mặt.

"Tốt, cái kia ta xem một chút. . ."

Phương Quý dùng sức gật gật đầu, ngược lại nhìn cũng không thiết thòi.

Thái Bạch tông chủ thở dài ra một hơi, không có lại nói nhiều cái gì.

Hắn chỉ là hai tay hơi chấn, chậm rãi hướng lên trên giơ lên.

Ở cái này một toà phiêu ở giữa không trung trong đạo điện ở ngoài, Thái Bạch tông bên trên cái kia trong ngày thường căn bản không nhìn thấy hình dạng đại trận hộ sơn, bỗng nhiên như là một viên một viên tinh thần lấp loé lên, mà theo một cỗ vô cùng cường đại lực lượng dẫn dắt, cái kia vô hình đại trận hộ sơn bỗng nhiên dần dần giáng lâm xuống, một tầng một tầng, chặt chẽ vững vàng bảo hộ ở cái này một toà đạo điện ở ngoài!

Phía sau núi Mạc Cửu Ca rất xa nhìn thấy màn này, liền ôm hồ lô rượu, đi tới nhà tranh ở ngoài ghé mây bên trên.

Đông Sơn một chỗ thâm quan trong, Hỏa Hậu Quân cảm nhận được đại trận hộ sơn biến hóa, hừ lạnh một tiếng.

Mà Bạch Thạch trưởng lão, Liễu Chân trưởng lão hai vị, thấy cảnh ấy, liền đều yên lặng bay đến giữa không trung hộ pháp, miễn sinh bất ngờ.

...

...

"Cái này một quyển thiên thư, tên gọi Thái Huyền!"

Thái Bạch tông chủ làm đủ chuẩn bị, mới chậm rãi thở phào một cái, bàn tay nhẹ nhàng triển khai, liền ở cái này đạo điện khung đỉnh bên trên, bay xuống một đạo màu vàng nhạt quyển trục, quyển trục này không lớn, mặt ngoài bên trên, có hỏa thiêu vết tích, thoạt nhìn rất là cổ lão cũ nát, nhưng lại rõ ràng bị Thái Bạch tông chủ bảo tồn rất tốt, hắn đem quyển trục mở ra sau khi, cũng có thể thấy được quyển trục này phía trên có rất nhiều hỏa thiêu lỗ thủng.

"Này cuốn trong, đạo lý tinh thâm, nghĩa lý vô cùng, ta tham nghiên một đời, cũng cảm thấy ngộ đến trong đó một, hai, lần này, ta không cầu người có thể tìm hiểu ra bao nhiêu đạo lý, chỉ cần người đọc một lượt kinh nghĩa, nhiều lý giải, dễ sử dụng đạo tâm sáng rực một ít. . ."

Thái Bạch tông chủ chăm chú nhìn Phương Quý, nói: "Không nhiều lời nói, kinh nghĩa trong, tự có đạo lý, người mà lại đọc chậm đi!"

Tông chủ nghiêm túc như vậy, đem cái Phương Quý khiến cho cũng sốt sáng lên, nghiêm túc gật gật đầu.

Duỗi dài đầu nhìn lại, liền thấy cái này cũ kỹ thiên thư bên trên, chữ viết cổ điển, nhỏ nhìn sang, tựa hồ mỗi cái chữ đều kim quang mãnh liệt.

Phương Quý ngưng thần nhìn xuống, càng xem càng nhú mày, một mặt chăm chú.

Thái Bạch tông chủ thấy hấn dáng dấp kia, lại cũng hơi có chút sốt sắng.

Hấn chờ đợi Phương Quý nhìn một hồi, mới không nhịn được nói: "Tìm hiểu tào quyền thiên thư, xem hết ngộ tính của chính mình, có thể được đến cái gì, cũng phải nhìn tâm ý của chính mình, bất quá người dù sao tuổi nhỏ, nếu có cái gì chỗ không hiểu, có thể đi tới hỏi ta. . ."

"Chỗ không hiểu rất nhiều. . ."

Phương Quý chậm rãi gật gật đầu, trên mặt vẫn là nghiêm túc như vậy: "Chủ yếu nhất là cái này chữ ta không nhận ra. . ."

Thái Bạch tông chủ: ". . ."

Hấn không thể một cái tát đập chết Phương Quý: "Không biết chữ người không nói sớm?"

"Cái này chữ cùng những khác chữ không giống nhau. . ."

"Đây là chữ triện, tự nhiên cùng bình thường chữ không giống nhau!"

"Chữ cũng không tốt tốt viết, trách ta đi. . ."

". . ."

". . ."

Thái Bạch tông chủ chung quy vẫn là dưỡng khí công phu bất phạm, không có trong cơn tức giận đánh chết Phương Quý, mà là bắt đầu từ câu thứ nhất bắt đầu niệm cho Phương Quý nghe: "Thiên đạo có tận, kỳ số làm vì chín. Cùng về hướng cao, hỏi đây. Huy hoàng đại đạo, dùng cái gì căn cứ. . ."

Phương Quý đầu tiên là thật lòng nghe, sau đó dần dần há hốc mồm.

"Ý tứ gì?"

Mỗi một chữ đều nghe được rõ ràng, hợp lại cùng nhau chính là không hiểu.

Nhưng nhìn Thái Bạch tông chủ một mặt nghiêm túc đáng dấp, thiên lại không quá dám nói ra. . .

Nói phỏng chừng sẽ chịu đòn, làm sao bây giờ?

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 119: Tiên Thiên Chi Ngộ

Thái Bạch tông chủ vẫn rất có kiên trì, thấy Phương Quý xem không hiểu quyền trục này trên chữ triện, liền từng chữ từng chữ niệm cho hắn nghe, nhưng Phương Quý trong lòng cũng rõ ràng, tông chủ lại có thêm kiên trì, cũng không thể lại một câu một câu giải thích cho hắn những câu nói này bên trong ẩn chứa đạo lý, nếu không, Phương Quý từ quyền trục này phía trên được đến, đều là tông chủ chính mình lĩnh ngộ cùng lý giải, chỉ là lặp lại một lần, sau đó giảng cho Phương Quý nghe mà thôi, làm sao có thể lại hi vọng Phương Quý từ cái này tàn quyền thiên thư bên trên, ngộ ra bản thân đồ vật?

Là do tình huống này, Phương Quý cũng bối rối.

Nghe đều nghe không hiểu đây là ý tứ gì, này còn lĩnh ngộ cái gặp quý đạo lý?

Có lòng muốn cùng tông chủ nói người đừng niệm, niệm ta cũng nghe không hiểu, nhưng vừa nhìn thấy tông chủ cái kia đè ép lửa đáng đáp, Phương Quý trong lòng liền không chắc chắn, không khó tưởng tượng chính mình một câu nói này nói ra, then quá thành giận tông chủ sẽ khí thành cái gì đáng vẽ. . .

Liền hắn không thể làm gì khác hơn là làm bộ lắc lắc đầu đáng vẽ tiếp tục đi xuống nghe.

Càng nghe trong lòng càng không chắc chắn, càng không chắc chắn liền càng không dám đánh đoạn tông chủ nói mình hoàn toàn nghe không hiểu. .

Nhưng Thái Bạch tông chủ cũng không phải người ngu, cho Phương Quý niệm nửa ngày, miệng khô lưỡi khô, lại chỉ thấy được Phương Quý mí mắt chua xót, một bộ nghĩ ngủ gà ngủ gật đáng dấp, trong lòng dần dần căm tức, ở niệm xong một câu "Mượn Thiên chi đạo lấy dưỡng thần, mượn Nhân chi đạo mà luyện tâm, mượn pháp chi đạo mà thông tiên" lời nói sau, liền bỗng nhiên ngưng miệng lại, mắt lạnh nhìn Phương Quý, nói: "Người nói một chút đối với câu nói này lý giải!"

"Cái gì?"

Phương Quý mãnh đến tỉnh táo lại, ngơ ngác nhìn Phương Quý.

Thái Bạch tông chủ ánh mắt dần dần lạnh lùng nghiêm nghị, thân thể phảng phất càng ngày càng cao, âm ảnh bao phủ lại Phương Quý.

"Xong. . ."

Phương Quý trong lòng âm thầm kêu rên, tự giác tình cảnh không ổn.

"Nói mau!"

Phương Quý càng đáng dấp này, Thái Bạch tông chủ trong lòng càng có suy đoán.

Trái tim căm tức dần dần dôi dào lên, mình đã ở đây khô cạn niệm gần nửa canh giờ, liền nước miếng đều không uống, nếu tiểu tử này một câu nói đều chưa tiến vào, vậy mình là ở đây làm gì? Trêu chọc chính mình hay sao?

"Cái này. . . Cái này. . ."

Phương Quý cảm giác được tông chủ hỏa khí, trong lòng vèo vèo mạo khí lạnh.

Xong, lúc này thật là đại nạn ập lên đầu. . .

Nhưng cũng đang lúc này, hiển nhiên tông chủ đã tức đến tay đều run cầm cập nhắc lên, không chừng liền muốn một cái tát vỗ tới trên đầu mình, đột nhiên Phương Quý trong lòng vang lên một cái ủy ủy khuất khuất tiếng nói: "Ta nói. . . Có như vậy khó sao? Không phải là mượn thiên địa vạn vật nuôi tinh thần, mượn vạn tượng hồng trần luyện tâm cảnh, mượn thần thông pháp tắc ngộ Tiên đạo. . . Đây là dễ hiểu nhất đạo lý a. . ."

"Cái gì tình huống?"

Cái kia tiếng nói cực nhỏ cực thấp, nhưng Phương Quý lại nghe rõ rõ ràng ràng, hẳn vốn là lấy làm kinh hãi, nhưng vừa nhìn tông chủ sắc mặt đã âm trầm tới cực điểm, đây là ép không được lửa dầu hiệu, liền vội lập tức cao giọng gọi lên: "Thiên địa vạn vật nuôi tinh thần, vạn tượng hồng trần. . ."

"Hả?"

Thấy hắn bật thốt lên, vô cùng tinh chuẩn, Thái Bạch tông chủ đứng là ngẩn ra: "Không nghĩ tới ngươi thật nghe rõ ràng. . ."

Vừa nãy xem tiêu tử kia mắt buồn ngủ mông lung, còn tưởng rằng hắn ngủ.

Sắc mặt đứng là cùng chậm lại, nói: "Có thể rõ ràng đạo lý này, nói rõ ngươi ngộ tính không kém, vậy ta cũng có thể tiếp tục đọc cho ngươi xuống, đọc một lượt một lần sau khi, ngươi chọn muốn người, thật tốt nhớ nằm lòng, lĩnh ngộ bao nhiêu đạo lý, chính là ngươi chuyên!"

Phương Quý gấp gấp vội vàng gặt đầu: "Được rồi, tốt đẹp. . . Còn có bao nhiêu?"

Thái Bạch tông chủ nhìn một chút, nói: "Thiên thư tàn quyển nghĩa lý tinh thâm, số chữ lại không nhiều, còn lại gần một nửa. . ."

Phương Quý vội vàng ngồi ngay ngắn người lại, một lần nữa làm lấy ra một bộ chăm chú lắng nghe dáng dấp.

Trong lòng nghĩ, lại ngao một hồi liền đi qua.

Hắn hơi đóng lại hai mắt, biểu thị chính mình chính đang tại chăm chú nhớ năm lòng, để tâm niệm lại là khẽ nhúc nhích, đã lặng yên chìm vào biên ý thức, đi tới trong thức hải, phía kia quái lạ mà trống trải bên trong đại điện, chỉ thấy cái kia bị chính mình đánh sưng mặt sưng mũi quái vật chính buồn bực ngán ngẩm ngồi xồm ở góc tường, một thấy Phương Quý xuất hiện ở nơi này, lập tức liền đứng lên, cúi đầu khom lưng cười theo.

"Vừa nãy là người đang nói chuyện?"

Phương Quý trầm mặt, gắt gao nhìn chăm chăm quái vật kia.

Ánh mắt này nhìn ra thấy quái vật kia liên tiếp sợ hãi, bồi tiếp cẩn thận nói: "Vâng, vâng, ta mới vừa cảm giác được người tâm thần rất khẩn trương, liền đánh bạo trộm nghe xong một thoáng. . . Ta có thể thật không có học trộm ý tứ ha, chỉ là muốn nhìn người một chút vì sự tình gì sốt sắng như vậy mà thôi. . . Không nghĩ tới nước Sở tiểu Tiên môn, lại còn có bực này thứ tốt, bất quá đều là chút da lông đạo lý mà thôi, ta cảm thấy cũng không khó khăn lắm, vừa nghe liền minh bạch, lo lắng người bởi vậy bị phạt mà, lúc này mới không nhin được lắm miệng, nhắc nhở người một câu. . ."

"Ta đều nghe không hiểu, người có thể nghe hiểu?"

Phương Quý tà khiết hẳn, mười ngón giao nhau cùng nhau, nắm khách ùng ùng vang lên.

Quái vật kia dùng sức núp ở góc tường, run giọng nói: "Những thứ đồ này thật sự rất dễ hiểu a, chúng ta Tiên thiên chi linh vốn là liền thân cận đại đạo, phá hư cầu thật, thế gian các loại thần thông huyền lý, không nói một điểm tức thấu, nhưng cũng hầu như nhanh hơn người khác chút, dùng nhân loại lời nói giảng, chính là ngộ tính rất tốt, vừa nãy ngươi nghe được những thứ đó, đơn giản như vậy, ta thật không rõ ngươi làm sao sẽ nghe không hiểu đây. . ."

"Ngươi là ý nói ta ngộ đi. . ."

Phương Quý tiếng nói đã mang theo sợi khí lạnh, bỗng nhiên lạnh lùng hướng về quái vật kia nhìn sang.

"Ta không phải. . . Ta không có. . . Ta thực sự là lòng tốt a. . ."

Trống rỗng đạo điện bên trong, lại một lần vang lên quái vật kia kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng.

Mà vào lúc này ngoại giới, chính từng câu từng chữ niệm tụng tàn quyền thiên thư phía trên nội dung Thái Bạch tông chủ, bỗng nhiên cảm giác được Phương Quý trong cơ thể truyền đến một trận thần hồn khuấy động, trong lòng cũng là không nhịn được cả kinh, ngưng thần đánh giá Phương Quý, nghĩ thầm: "Không hổ là Cửu Ca chọn tuyển đệ tử, chỉ nghe như thế một phần thiên thư, liền dẫn tới hẳn cùng ma ý xông tới lên, điều này nói rõ hẳn đã từ bên trong lĩnh ngộ một số đạo lý a. . ."

Trong lòng càng chăm chú, từng chữ từng chữ niệm xuống.

. . .

...

"Những ngày tháng này không có cách nào qua. . ."

Đạo điện bên trong quái vật lại bị Phương Quý một trận ra sức đánh, khóc nằm trên mặt đất kéo đều kéo không đứng lên, nắm đấm một thoáng một thoáng, không còn hơi sức nện đánh mặt đất, gào khóc nói: "Người người này đến tột cùng còn có nói đạo lý hay không a, nói cẩn thận muốn thả ta đi, lại không tha ta, nhân gia lòng tốt giúp người khó khăn, người lại ngang ngược không biết lý lẽ muốn đánh người. . . Người mỗi ngày đánh ta hữu dụng sao? Người lại đánh không chết ta, không đúng. . ."

Hắn sùng sốt một chút, bỗng nhiên tiếng khóc càng lớn lên: "Người vẫn là đánh chết ta đi, đỡ phải ta tao ngộ phần này tội. . ."

"Ai bảo người nghĩ nuốt chửng ta tới. . ."

Phương Quý bệ vệ hướng về trên đất ngồi xuống, đầy mặt xem thường: "Lại nói, ta nào có biết người còn muốn giở trò quỷ gì?"

"Làm đại gia người quý a. . ."

Cái kia quái thai vừa nghe lời này, lại khởi xướng cuồng đến, hướng về Phương Quý kêu lên: "Người biết ta muốn làm sao mới có thể nuốt chửng người sao? Ta cần trực tiếp một hộp nuốt thần hồn của người, sau đó nắm giữ người vô tận biến ý thức mới được a, cái này vốn là nên chuyện rất đơn giản, nhưng ai biết người nơi này có như thế cái gặp quỷ địa phương a, đừng nói nắm giữ óc người, người xem ta hiện tại trở ra đi không?"

Hắn vừa nói, vừa bỗng nhiên hướng lên trên vọt tới, lực lượng cực kỳ dọa người, "Đùng" một tiếng đánh vào cái này đạo điện khung đỉnh bên trên, cái kia khung đỉnh đối với Phương Quý tới nói như không có gì, mỗi lần đi vào đi ra ngoài, đều không bị nửa điểm trở ngại, như là hư vô đồ vật,

nhưng đối với quái vật này tới nói, lại cực kỳ kiên cố, như là dốc hết sức một đầu đụng vào trên tường, động tĩnh nghe đều đau.

"Ngươi xem, ngươi xem, ta trở ra đi không?"

Đụng phải lần này, quái thai vẫn không tính là, một cái lại một cái hướng về đạo điện bốn phương tám hướng đâm đến, chỉ nghe một trận "Thùng thùng sặc sặc" vang rền, khung đỉnh không có nửa điểm dao động, hẳn lại đụng phải so với bị Phương Quý đánh qua còn thảm, một trận gào khóc thảm thiết.

"Ta ra đều không ra được, còn làm sao nuốt chửng ngươi?"

". . . Ta chính là một cái người bị hại a!"

". . ."

". . ."

Nhìn hẳn cái kia điên cuồng dấn dáp , liền ngay cả Phương Quý đều có chút không đành lòng, tốt được lắm Ma thai, thì đã điên đến liên tục va tường, để cho hẳn cũng ít nhiều cảm thấy có chút không đành lòng, không thể làm gì khác hơn là đi tới, khuyên nhủ: "Tốt tốt, đừng đụng phải. . ."

"Không, ta liền va, ngược lại ta không va ngươi cũng đến đánh ta, không bằng tự mình đánh mình. . ."

"Đừng đụng phải, ta không đánh ngươi. . ."

"Ta không tin, ngươi xin thề, ngươi viết biên nhận theo. . ."

"Nghe lời mà, ngoan. . ."

". . ."

". . ."

Hảo ngôn hảo ngữ khuyên nửa ngày, rốt cục mới làm cho cái này quái thai yên tĩnh lại, nước mắt không hề có một tiếng động chảy dài.

"Ngươi thật nuốt chửng không được ta?"

Phương Quý thật lòng nhìn về phía quái thai này, dò hỏi.

"Ta không nghĩ nuốt chửng ngươi, ta nghĩ về nhà. . ."

Cái kia quái thai vừa mở miệng liền mang theo tiếng khóc nức nở: "Ta nghĩ về trong quan tài ngủ tiếp cái mấy vạn năm. . ."

Phương Quý am hiểu nhất nghe lời đoán ý, đặc biệt là bây giờ cùng cái này quái thai chính là thần hồn đem chụp, càng là trực quan, đúng là trực giác đến cảm thấy cái này quái thai không có nói láo, không nói những khác, phàm là trong lòng còn cất giấu điểm độc kế người, phỏng chừng đều sẽ không dùng sức đánh đầu của chính mình va vào vách tường va đỉnh, Phương Quý cảm thấy, khả năng mấy ngày nay chính mình quá hung, thật sự đem cái này quái thai đánh có chút tan vỡ. . .

"Nếu ngươi có thành ý như vậy, vậy ta cũng không phải là không thể thật tha ngươi!"

Phương Quý vẻ mặt thành thật, hướng về cái kia quái thai nói.

Cái kia quái thai tiếng khóc lập tức ngừng lại, ngẩng đầu trừng trừng nhìn Phương Quý: "Thật sự?"

"Thật sự, nhưng ngươi cũng không thể đến không!"

Phương Quý ngồi xếp bằng trên mặt đất, mắt lạnh nhìn cái kia quái thai.

Quái thai lập tức lại trở nên hơi sợ hãi: "Nhưng ta hiện tại cái gì đều không có a, nếu không cho người viết trương giấy nợ?"

Nói lại có chút hưng phấn, xoa xoa tay nói: "Người nếu là đồng ý thả ta đi, vậy ta quay đầu lại nhất định đi nuốt chửng một cái đại thế gia đại đạo thống Đạo tử thần nữ cái gì, nói thật sự, như người vậy tiểu Tiên môn đệ tử ta bình thường cũng thật không lọt mắt. . . Nếu như người đáp ứng ta, chúng ta liền lập cái chứng từ, sau đó Kỳ cung mệnh lệnh ta đều không nghe, chỉ nghe người một người, đoạt xá thần nữ cùng người. . ."

"Đình chỉ!"

Phương Quý giơ tay ngăn cản nó tiếp tục nói, nghiêm túc nói: "Đó là chuyện sau này, hiện tại người muốn đi, phải trước tiên giúp ta đem tông chủ truyền ra cái kia cái gì đồ bỏ quỷ trong sách dung giải thích cho ta nghe, đỡ phải sau đó hấn kiểm tra điểm thời điểm ta nói không được. . ."

Cái kia quái thai lập tức bối rối: "Chỉ đơn giản như vậy?"

Phương Quý gật đầu: "Chỉ đơn giản như vậy!"

Cái kia quái thai con mắt đều sáng: "Giải thích xong người thả ta đi?"

Phương Quý nói: "Ừm!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 120: Quy Nguyên Bất Diệt Thức

Thái Bạch tông chủ rất vui mừng!

Ở hẳn từng câu từng chữ đem tàn quyền thiên thư bên trong nội dung giảng cho Phương Quý sau khi, liền phát hiện vị này Luyện Khí cảnh giới tiểu đệ tử ngộ tính quả thật bất phàm, chính mình thuận miệng khẩu thí mấy vấn đề, hẳn lại đối đáp trôi chảy, tuy rằng hẳn lý giải còn rất nông cạn, nhưng một số địa phương, lại rất có độc đạo chỗ, lại để cho mình như thế một cái cảnh giới Kim Đan Đại tu sĩ đều cảm giác mới mẻ. . .

Lúc đầu hẳn còn lo lắng, lấy Phương Quý bây giờ căn cơ, học không được đạo kia pháp môn, bây giờ lại lòng nghi ngờ diệt hết.

Tu luyện bậc này thần thức pháp môn, thứ nhất xem cảnh giới, cảnh giới càng cao, tìm hiểu lên, áp lực càng nhỏ; thứ hai, nhưng là xem thiên phú, mà thiên phú, chính là chỉ thần hồn cường đại cùng thanh trọc, thần hồn cường đại, ngoại tại biểu hiện, chính là thông tuệ mà giàu linh tính!

Lấy Phương Quý bây giờ tàn tạ căn cơ đến xem, hẳn nhất định phải có tương tự thiên phú, mới có khả năng tìm hiểu đạo kia pháp môn.

"Được chuyện thua chuyện, chỉ xem bước đi này!"

Thái Bạch tông chủ để Phương Quý một mình lĩnh ngộ tàn quyền thiên thư bên trong đạo lý ba ngày, sau đó liền ở sau ba ngày, đem cái kia một đạo pháp môn truyền cho Phương Quý, mà lại để Phương Quý chính mình

tìm hiểu mười ngày, sau mười ngày, liền chính thức bắt đầu tu luyện Quy Nguyên Bất Diệt Thức!

Cùng lúc đó, hắc ban xuống pháp chỉ, sau mười ngày, hắc đem cùng ba đại trưởng lão đến làm vì Phương Quý hộ pháp.

Hắc biết, Phương Quý chính thức ngưng luyện linh thức lúc, chính là cùng cái kia Ma thai phân cái thắng bại lúc!

Liền, mặt sau mười mấy ngày thời gian trong, cả tòa Thái Bạch sơn đều cảm thấy có chút ngọt ngào.

Bất kể là từ khi về núi sau khi, vẫn không có ra mặt Thái Bạch tông chủ, vẫn là mấy ngày nay bên trong xử lý lên trong môn phái sự vụ thì đều là theo bản năng thất thân Liễu Chân trưởng lão, hay là chỉ có mấy lần hiện thân, đều chỉ là từ tiên môn đan phòng trong điều lấy lượng lớn dưỡng thần Bảo đan linh hoàn một loại tài nguyên Bạch Thạch trưởng lão, cũng làm cho đệ tử trong môn cảm thấy, tựa hồ tiên môn bên trong có nào đó chuyện lớn phát sinh.

Đương nhiên, bọn họ đều không liên tưởng đến Phương Quý trên người.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Phương Quý coi như bị thương nặng, cũng chỉ là chỉ là Luyện Khí cảnh giới đệ tử, nào có lớn như vậy sức ảnh hưởng?

...

...

"Quy Nguyên Bất Diệt Thức?"

Phương Quý tiếp nhận Thái Bạch tông chủ mới tự truyện thụ cái kia một đạo pháp môn thì tâm thần cũng dị thường kích động.

Hắn biết Mạc lão cứu cùng tông chủ bản lĩnh, một cái đã từng giết bốn đại Tiên môn ba trăm năm sau, vu từ sợ hãi, một cái khác lại là có thể dựa vào sức một người, đối kháng bốn đại Tiên môn chi chủ, hai người này đều là có bản lĩnh thật sự, Mạc Cửu Ca bản lĩnh chính là Thái Bạch Cửu Kiếm Ca, mình đã học, mà bây giờ, tông chủ cũng phải đem tuyệt học của hắn truyền cho mình?

Chính mình nếu là đều học được, tương lai chẳng phải là so với hai người bọn họ còn lợi hại hơn?

"Ai, chuyện này là sao mà. . ."

Đường đường chính chính ngôi xếp bằng ở Thái Bạch tông chủ chuẩn bị cho hắn một đạo động phủ bên trong, Phương Quý còn vô cùng bất đắc dĩ than thở.

Rõ ràng trong biến ý thức của chính mình con quái vật kia, chính là một con tùy ý chính mình đánh thành tròn hoặc là vuông kẻ đáng thương, hết lần này tới lần khác rơi vào tông chủ các loại trong mắt người, lại thành một cái vô địch Ma thai, cái này lại là Linh đan bảo dược, lại là tiên môn tuyệt học, lập tức đều cho mình, áp lực rất lớn nha, thu rồi, bao nhiêu vẫn cảm thấy có chút thật không tiện, không thu đi. . .

. . . Quên đi, đưa đến tới trước mặt không thu cũng không tốt!

Liên quan tới cái kia Ma thai chuyện, Phương Quý cũng không phải không nghĩ tới thật tốt cùng tông chủ giải thích a, then chốt là nói vô dụng.

Tông chủ mấy người đối với quái thai này, rõ ràng có phán đoán của chính mình. . .

Mình có thể làm thế nào?

Thân là tiên môn đệ tử, liền vẫn là thành thật nghe tiên môn lời nói đi!

...

...

"Những khác lại nói, trước tiên đem cái này đạo linh thức tu luyện thành. . ."

Phương Quý quyết định không suy nghĩ thêm nữa những thứ ngổn ngang kia, hấn bế quan trước, tông chủ đã tỉ mỉ hướng về hấn giảng qua tu luyện Quy Nguyên Bất Diệt Thức quan khiếu, bây giờ hấn cũng là đã sớm chuẩn bị, đợi đến ngưng thần tĩnh khí, liền lập tức hướng về miệng bên trong nhét vào hai đại đem Dưỡng Thần đan thuốc, sau đó liền âm thầm bàn tức, ngưng thần tự thủ, theo pháp môn bên trong giảng giải, đem chính mình tinh thần hợp nhất, ngưng luyện ra linh thức.

Linh thức vốn là mỗi một vị người tu hành đều sẽ có tồn tại, chỉ bất quá, phần lớn tu hành bên trong người, đều là ở Trúc Cơ sau khi, thật tốt ôn dưỡng, lúc này mới có thể đem linh thức tu luyện được, có thể Phương Quý bây giờ, lại muốn lấy Luyện Khí cảnh giới, ngưng luyện linh thức.

Rất nhanh, trong cơ thể được lực cuộn cuộn tan ra, Phương Quý chỉ cảm thấy tinh thần càng ngày càng dồi dào.

Hấn phỏng phất có thể cảm giác được, chính mình toàn bộ tinh thần, vốn là không thể dự đoán đồ vật, nhưng bây giờ lại đang trở nên có thể chưởng khống cùng chạm đến, mà cái kia vô tận được lực, càng là làm cho tinh thần hấn cường tráng, dễ dàng hơn theo Bất Diệt Thức pháp môn đến ngưng luyện. . .

"Thật giống cũng không phải rất khó. . ."

Phương Quý trong lòng nghĩ, rất nhanh liền vận chuyển hơn nửa pháp môn, sau đó thử luyện ngưng luyện linh thức.

Nhưng rất nhanh, hần liền phát hiện một vấn đề.

Tinh thần cuộn cuộn mà lên, phảng phát cực kỳ dồi dào, nhưng thân thể hần chột cảm giác uể oải đến cực điểm, suy yếu đến cực điểm.

Cái cảm giác này, lại như là một cái đã ba ngày ba đêm không ngủ người, hết lần này tới lần khác mất ngủ.

"Tại sao lại như vậy?"

Phương Quý ngạc nhiên, cắn chặt hàm răng liền thử ba về, đều là như vậy.

Mỗi đến hần nghĩ ngưng luyện linh thức lúc, đều sẽ cảm giác thân thể mệt mỏi lợi hại, thậm chí có loại muốn tan vỡ cảm giác.

"Ai nha, chà chà. . ."

Phương Quý trong óc, bỗng nhiên truyền đến một tiếng cảm khái:
"Người vấn đề còn thật nghiêm trọng. . ."

"Hả?"

Phương Quý trái tim khẽ nhúc nhích, đột nhiên ý thức chìm xuống, đi tới cái kia một toà đạo cung trong, sau đó hần liền nhìn thấy, theo chính mình tu luyện Quy Nguyên Bất Diệt Thức, toàn bộ trong óc, đã xuất hiện biến hoá kinh người, nguyên bản từ Đạo cung nhìn lên, biến ý thức chính là một mảnh hỗn độn chi vực, rộng tuếch, nhưng bây giờ, lại ở biến ý thức dưới đáy, xuất hiện một cái máu tươi cuộn cuộn ao. . .

Ở trong đó máu tươi, quán quít lấy từng tia từng tia kim quang, rất là thần dị.

Bất quá quái lạ chính là, bên trong Thần huyết, lại phi thường ít, gần như sắp muốn gặp đáy ao.

"Người xem người xem, ta liền nói người không thích hợp ta đi, chúng ta nghĩ muốn mượn xác sống lại, tốt xấu cũng đến tìm một cái tiềm lực vô hạn đi, đương thời xem người đại sát tứ phương, còn tưởng rằng người là cây hạt giống tốt đây, bây giờ mới biết, người bản nguyên đều sắp hết rồi, cũng chỉ là tu luyện pháp môn lợi hại, thoát nhìn linh tức cường đại thôi, ai, thực sự là nhất thời trông nhầm, hối hận vạn cổ a, ta thật nên. . ."

Đạo cung trong, cái kia quái thai nằm nhoài trên cửa sổ hướng ra phía ngoài nhìn, liên tục lắc đầu thờ dài.

"Câm miệng, chuyện gì thế này?"

Phương Quý đang ở ao máu trên không, mạnh mẽ trừng quái vật kia một chút, quát lên: "Ta tu không được linh thức, có phải là người phá rối?"

"Này này này, đừng hiểu lầm ta. . ."

Cái kia quái thai vội vàng giơ lên cao hai tay, kêu lên: "Ta ước gì người mau mau tu luyện thành linh thức, đem ta đuổi ra ngoài đây. . . Đây là người vấn đề của chính mình a, người xem ao máu kia, bên trong có phải là có một tia sắp thành hình linh quang?"

Phương Quý cúi đầu liếc mắt nhìn, nói: "Là thì thế nào?"

Quái thai gấp lập tức giải thích: "Cái kia một tia linh quang, kỳ thực liền thần hồn của là người hiện ra, nếu người có thể ngưng tụ linh thức thành công, linh quang liền có thể hóa thành thực chất, từ đó về sau, người thần

hồn lớn mạnh, chỗ tốt nhiều, nhưng là người đờng quên, linh thức là cần thân thể điều dưỡng, nghĩ muốn tu luyện thành cường đại linh thức, nhất định phải đến có một cái thân thể mạnh mẽ vô cùng có thể, bằng không không chịu nổi!"

Nói hơi suy nghĩ một chút, cho Phương Quý giảng ví dụ: "Người biết thế gian này có loại người, trời sinh thông tuệ, trí kế như yêu, nhưng một mực từ nhỏ thân thể suy yếu, bách bệnh quán quanh người sao? Kỳ thực đây chính là tuệ vô cùng tất thương, đặt ở chúng ta trong giới tu hành, chính là nói bực này người trời sinh thần hồn cường đại, thân thể lại không chịu nổi, không nuôi nổi bực này thần hồn, cho nên dần dần tổn thương căn cơ, cũng tổn tuổi thọ!"

"Người nói ta là tay trời gà không chặt con mọt sách?"

Phương Quý nghe được có chút cảm tức, mạnh mẽ mắng: "Đánh rắm, ta có thể tăng lên!"

"Ta không phải nói người từ nhỏ như vậy, mà là hậu thiên tổn thương căn cơ!"

Cái kia quái thai lập tức khoát tay, nói: "Phía kia ao máu, chính là người căn cơ hiện ra, vốn là xem người ao máu rộng rãi, máu bên trong buộc kim, hẳn là hiếm thấy lợi hại tố chất, nhưng không biết tại sao, người trong ao khí huyết rất sớm trôi đi, tổn hơn nửa. . . Không, là tuyệt đại nửa, tuyệt tuyệt đại nửa mới đúng, cho nên mới trở nên huyết khí mỏng manh, liền như thế một tia linh thức đều nuôi không ra. . ."

Vừa nói vừa trầm ngâm lên: "Ta thậm chí hoài nghi, nguyên bản người bên trong ao máu, hẳn là đều là dòng máu vàng, dù là ta không có trí nhớ trước kia, cũng có thể cảm giác được người cái kia máu tươi phi thường lợi hại, nói không chắc người cũng là cái có lai lịch. . . Chỉ là đáng tiếc a,

ngươi nên đã từng gặp đại nạn, lập tức trôi đi quá nhiều khí huyết, suýt nữa chết, sau đó lại dùng một loại nào đó đan dược, bù về một chút khí huyết, chỉ bất quá, bù đắp lại, dù sao cũng chỉ là bình thường khí huyết, hơn nữa không phải ngươi bản nguyên tất cả. . ."

"Khí huyết trôi đi, căn cơ nông cạn?"

Phương Quý nghe được ngẩn ngơ, trước hần cũng nghe tông chủ đã nói lời tương tự.

Bây giờ nghe được cái kia quái thai suy đoán, hần chợt nhớ tới một việc chuyện cũ đến, chính là lúc trước ở núi Hắc Phong thì hần trên cánh tay bị Đông Thổ Tàn gia Hồ Tú bà bà ở trên cánh tay chụp cái kia một con rết bạc, lúc ấy có người mạnh mẽ công phá đại trận, con kia rết bạc lập tức rút lấy hần phần lớn khí huyết, phóng lên trời, mà hần thì lại lập tức hôn mê đi, tỉnh lại thì đã ở trên giường nhỏ.

Hần cũng biết, đương thời thật giống có người dùng một viên lợi hại đan dược cứu mình.

Chẳng lẽ nói, chính là con kia rết bạc rút đi tới chính mình bản nguyên khí huyết, sau đó lại có người dùng đan dược giúp mình bù đắp một phần?

Nguyên lai then chốt ở đây. . .

Vốn tưởng rằng núi Hắc Phong chuyện đã qua, không nghĩ tới còn để lại như thế một cái căn nguyên.

Hần không có nhiều lời này sự kiện, mà là trầm mặc một hồi, nói:
"Ngươi phí lời nhiều như vậy, có thể có biện pháp giúp ta?"

Cái kia quái thai lập tức bĩu môi, nói: "Ta hiện tại chỉ là làm mất ghi nhớ một đạo ma thức, nhiều nhất cũng là so với ngươi thông minh một ít, hiểu

được đạo lý thật nhiều, phản ứng cùng năng lực lĩnh ngộ đều mạnh hơn người chút mà thôi. . . Dù sao không có ma thức, giúp người ra sao?"

Phương Quý mặt chìm xuống, ngón tay nắm rung động đùng đùng, cúi đầu hướng phía dưới nhìn lại.

"Chờ đã. . ."

Cái kia quái thai trong lòng một trận sợ hãi, vội vàng kêu một tiếng: "Đề ta nghĩ nghĩ. . ."

"Ngẫm lại?"

Phương Quý vẫn là cười gằn đi xuống, một mặt hung ác: "Ta xem người là cố ý kéo không chịu nói. . ."

"Đừng. . . Người đừng tới đây. . ."

Cái kia quái thai kêu thảm thiết, liên tục lăn lộn lùi tới góc tường, bỗng nhiên linh cơ hơi động, kêu lên: "Có rồi, có biện pháp rồi. . ."

"Nói. . ."

"Người xác định tu luyện ra thần thức nhất định sẽ đem ta đuổi ra ngoài đúng không?"

"Ta chỉ xác định người muốn lại dài dòng ta liền sẽ đánh người. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 121: Chấp Niệm Không Thay Đổi

"Đừng đánh đừng đánh, ta thật nghĩ đến biện pháp rồi. . ."

Nhưng quái vật kia thực sự là sợ cực kỳ Phương Quý, hiển nhiên Phương Quý đã tiến vào Đạo cung, vội vàng hét lớn: "Tu luyện thần thức một đạo, cũng không nhất định phải thân thể mạnh mẽ, tâm bổ tinh thần, còn có mặt khác một loại biện pháp, ngươi cái này Quy Nguyên Bất Diệt Thức bên trong kỳ thực cũng nhắc tới, thần thức giả, bất diệt ý niệm vậy, một niệm không hủy, thần thức bất diệt. Đây chính là giảng loại thứ hai thần thức ngưng luyện phương pháp a. . ."

"Vẫn đúng là nghĩ đến?"

Lời này nói Phương Quý đều không khỏi ngẩn ra, nghĩ thầm rõ ràng chỉ là nghĩ kiếm có đánh một trận hả giận mà thôi.

Nhưng thấy hắn nói tới trình trọng, một tát này liền cũng không tốt tiếp tục đánh, chỉ là quát lên: "Nói rõ một chút!"

Quái thai thấy hắn không đánh người, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cười theo nói: "Kỳ thật cũng không khó rồi, thân thể tâm bổ, linh thức ngưng luyện, chỉ là thường thấy nhất biện pháp, lại không những một biện pháp, thế có ác quỷ, nhân gia liền thân thể đều không có, cũng là như thế có thể lưu lại hình với thế gian sao? Kỳ thực đều là một cái đạo lý, ta chỉ hỏi ngươi, tu hành đến nay, có thể có cái gì nguyên do chấp niệm, không thay đổi ý chí sao?"

Nói đến tu hành đạo lý, hấn cũng không khỏi trịnh trọng lên, lời này hỏi rất là nghiêm túc.

Phương Quý suy nghĩ một chút, lẽ thẳng khí hùng nói: "Không có!"

Quái vật kia suýt chút nữa một hớp nghẹn chết, không nói gì nhìn Phương Quý: "Tu hành bên trong người chú ý cái nghịch thiên hành sự, mặc hấn tiền đồ từ từ, gian nan vô tận, ta từ sơ tâm không thay đổi, đá mài tiến lên, cái nào Tu hành giả không có lớn lao nghị lực, không thay đổi tâm chí a?"

Phương Quý nói: "Ta sẽ không có a, nghịch thiên nhiều mệt mỏi, theo trời thoải mái!"

Trong lòng nghĩ, lúc trước nếu không là vi phạm tiền đồng trong cõi u minh chỉ dẫn, chính mình làm sao trên quây nhiều như vậy chuyện hư hỏng đây?

"Vậy ta thật không những khác chiêu rồi. . ."

Quái vật kia một câu nói bị Phương Quý nói nhanh khóc, bất đắc dĩ nói: "Thần thức nói trắng ra chính là tinh thần hiện ra, tu luyện pháp môn tuy nhiều, nhưng ngưng tụ thần thức bước đi này cũng là mấy chiêu như vậy, hoặc chính là thân thể tầm bổ, trời sinh tinh thần cường đại, hoặc chính là trong lòng có một loại nào đó chấp niệm, tuy chết không thay đổi, người bản nguyên khô cạn, tầm bổ không ra ý nghĩ đến, nghĩ muốn ngưng tụ thần thức, liền chỉ có tìm tới chấp niệm. . ."

Vừa nói vừa tận tình khuyên nhủ dẫn dắt: "Người suy nghĩ thật kỹ, thật không có cái gì từ nhỏ đến lớn chấp niệm sao?"

"Chấp niệm. . ."

Phương Quý nghe xong lời này, vẫn đúng là cái hơi ngẩn người ra, yên lặng xuất thần.

Trước hấn chưa bao giờ nghĩ tới cái này một khối chuyện, bây giờ bị cái này quái thai nhắc nhở, đúng là khởi xương mống đến.

Từ nhỏ đến lớn chấp niệm, chính mình có sao?

Trong đầu của hấn, dần hiện ra chính mình không nhiều lịch trình cuộc sống, từ thôn Đầu Trâu, đến núi Hắc Phong, lại tới Thái Bạch tông. . .

Hồi ức như tranh, từng hình ảnh lóe qua, vừa giống như là mây khói giống như tung bay.

Chấp niệm, chính là chính mình cho tới nay đều chưa từng thay đổi ý nghĩ, cho tới nay không thay đổi khát vọng. . .

Phương Quý sắc mặt, dần dần trở nên trầm thấp lên.

Có lẽ chính mình vẫn không muốn thừa nhận, nhưng ý niệm như vậy, chính mình có lẽ còn thật sự có. . .

Hấn trầm mặc không biết bao lâu, đột nhiên phi thân hướng về Đạo cung ở ngoài bay ra ngoài, sắc mặt đã có vẻ rất chăm chú.

Phía dưới đạo điện bên trong quái vật thấy cảnh này, lại là bất ngờ, lại cảm giác thấy hơi vui mừng, trong lòng không nhịn được thầm nghĩ: "Ta vốn là doạ hấn, nghĩ đến cấp độ kia chấp niệm, chỉ có trải qua thế sự tang thương thì mới hiểu được, mà hấn còn nhỏ tuổi, tổng cộng sống như thế mấy năm, nơi nào có thể có cái gì gặp quỷ chấp niệm nha. . ."

Nhất thời có chút cười trên sự đau khổ của người khác, tâm tư phù chuyển động.

Con mắt lộ ra tặc quang, lạng lẽ nhìn về phía chu vi, thầm nghĩ: "Hắn tuổi đời này, muốn mượn chấp niệm ngưng luyện thần thức, đoạn không khả năng, lại thêm vào hấn khí huyết như vậy khô cạn, mạnh mẽ ngưng luyện thần thức, chỉ có một con đường chết, mà chỉ cần hấn thần hồn bắt đầu tan vỡ, cái này một mảnh biến ý thức thậm chí Đạo cung liền đều thành vật vô chủ, vào lúc này, cũng hấn là ta duy nhất từ nơi này chạy trốn cơ hội. . ."

"Thậm chí, ta có thể dựa vào hấn thần hồn tan vỡ lúc cơ hội, đem hấn nuốt chửng. . ."

Càng nghĩ càng vui vẻ, một đôi tặc mắt, âm thầm thăm nhìn về phía đạo điện ở ngoài, ao máu trên không Phương Quý.

. . .

. . .

"Không biết cái này có tính hay không là chấp niệm, bất quá đúng là trong lòng ta vẫn muốn. . ."

Phương Quý yên lặng nghĩ trong lòng mình cái kia ý nghĩ, tâm tình có chút phức tạp.

Hấn rất ít sẽ chủ động dò xét chính mình nội tâm ý nghĩ, bình thường nghĩ tới điều gì, liền từ đi làm, tùy theo tính tình đến, nhưng bây giờ đang hoàng phỏng đoán một thoáng nội tâm của chính mình, đúng là đột nhiên sinh ra một loại cảm giác vô cùng kỳ quái. . .

"Trước tiên dùng cái này biện pháp đến thử xem đi!"

Hấn không có suy nghĩ nhiều, chăm chú hồi tưởng lại Quy Nguyên Bất Diệt Thức bên trong pháp môn, chậm rãi vận chuyển tâm pháp, chỉ là lần

này, hẳn không lại mạnh mẽ mượn những kia bảo được đến tăng lên tinh thần của chính mình, mà là thanh không tâm tư, trong đầu chỉ là nghĩ chính mình cái kia một đạo chấp niệm, hay hoặc là nói, hẳn căn bản không cần cố ý suy nghĩ, cái này một ý nghĩ bay lên lên, lập tức liền chiếm cứ tâm linh của hẳn.

"Một niệm hóa thân thức, sơ tâm vĩnh viễn không bao giờ sửa. . ."

Dần dần, cả người hẳn rơi vào một loại trầm mặc mà yên tĩnh trạng thái.

Mà ở trong biến ý thức của hẳn, lại nhắc lên một mảnh sóng to gió lớn, phía kia đã gần như khô cạn trong ao máu, đã có một tia nhàn nhạt linh thức xuất hiện, tựa thật như huyền, mờ mịt bất định, bây giờ theo Phương Quý lần thứ hai vận chuyển Quy Nguyên Bất Diệt Thức tâm pháp, cái kia một tia linh quang, bắt đầu sinh ra vô tận biến hóa, như là lúc nào cũng có thể sẽ chân chính thành hình, vừa tựa hồ bất cứ lúc nào có thể sẽ tan vỡ. . .

"Ta cơ hội tới. . ."

Đạo điện bên trong quái thai, bây giờ cũng chính vạn phần căng thẳng nhìn bên ngoài Phương Quý.

Nó biết Phương Quý đây là ở làm cuối cùng thử nghiệm, cũng là Phương Quý nguy hiểm nhất thời điểm, nếu là có thể vượt qua cửa ải này, như vậy Phương Quý thì sẽ ngưng luyện thành thân thức, đối với cái này một phương biến ý thức chừng không đạt đến một cái trước nay chưa từng có trình độ, nếu là không cách nào vượt qua cửa ải này, như vậy Phương Quý thì sẽ thân hồn tan vỡ, làm cho cái này một mảnh to lớn nhận thức thế giới, thậm chí Đạo cung, trở thành vật vô chủ. . .

Mà một khắc đó, chính là tự mình ra tay thời cơ tốt nhất!

Ầm ầm ầm!

Theo Phương Quý ngưng luyện thần thức, toàn bộ biên ý thức, cũng bắt đầu trở nên rung chuyển bất an, ở khắp mọi nơi sương mù màu đen, bốn phía phun trào, giống như lệ quỷ kêu khóc, liền ngay cả cái này một toà quái lạ đạo điện, tựa hồ cũng dần dần trở nên rung động bất an lên.

Quái thai con mắt cũng đã sáng.

Trước đây toà này đạo điện ở trong mắt nó, căn bản không hề kể hờ, muốn chạy trốn, một chút biện pháp cũng không có, nhưng bây giờ, theo thần hồn của Phương Quý trở nên vô cùng không ổn định, đạo điện lại bắt đầu như là xuất hiện đường đường kẽ nứt, nó đã căng thẳng tâm thần, nhìn chòng chọc vào Phương Quý, chờ hấn thần hồn tán loạn một chút, nắm lấy cái kia duy nhất một tia có thể để cho chính mình thành công cơ hội thoát đi. . .

"Thiên địa quy nguyên, một niệm bất diệt. . ."

Không biết qua bao lâu, ao máu trên không Phương Quý, bỗng nhiên mãnh đến mở hai mắt ra.

Hắn nhìn chòng chọc vào phía dưới bên trong ao máu cái kia một tia mờ mịt bất định linh thức, hai tay mãnh đến kết lên một cái ấn pháp, sau đó ở chính mình mi tâm một chạm, tầng tầng hướng phía dưới chỉ đi ra ngoài, phảng phất sức lực toàn thân, tất cả cái này một ấn trong!

"Vù!"

Cái kia một tia linh thức, vào lúc này như là bỗng nhiên chịu đựng áp lực thực lớn, lu mờ âm đạm, tựa như muốn tắt.

Cũng là vào đúng lúc này, đạo điện bên trong quái thai, đột nhiên nhạy cảm bắt lấy theo Phương Quý thần hồn bất ổn, mà xuất hiện ở đạo điện khung đỉnh bên trên một đạo kẽ nứt, hấn nhất thời mừng rỡ như điên, trong

nháy mắt hóa thành một đạo khói đen hướng về cái kia đạo kẽ nứt vọt tới, thần niệm rung động, hình thành tiếng nói: "Ha ha, mặc ngươi gian xảo tựa như quỷ, vẫn còn là giữ không nổi ta tiên thiên sinh linh. . ."

Đã trúng nhiều như vậy đánh, chịu đựng lâu như vậy tuyệt vọng, cái này quái thai rốt cục nhìn thấy một tia phản bại thành thắng hi vọng, hưng phấn trong lòng có thể tưởng tượng được, thân hình trong giây lát đó liền đã lao ra Đạo cung, có loại khắp toàn thân đỡ xuống ràng buộc tâm ý.

Cúi đầu nhìn lại, hẳn thậm chí có thể nhìn thấy cái kia biến ý thức giữa không trung Phương Quý, giống như là thất thần trí, hai mắt vô thần nhìn phía dưới ao máu, mà cái kia bên trong ao máu, đã là một mảnh hỗn độn, cái kia một tia nửa thành hình linh quang, vào lúc này âm đạm đến cực điểm, đã gần như hoàn toàn chôn vùi, biến mất không thấy hình bóng, rất rõ ràng, Phương Quý ngưng luyện linh thức thành công độ khả thi, đã gần như không tồn!

Vào đúng lúc này, nó rốt cục cảm giác được chính mình rốt cuộc tìm được một điểm Tiên thiên chi linh tại hậu thiên sinh linh trước mặt cái kia chuyện đương nhiên cảm giác mạnh mẽ, hẳn thậm chí cảm giác lúc này Phương Quý vận mệnh nắm giữ ở trong tay mình, bất luận nuốt chửng hẳn vẫn là đào tẩu. . .

Bất quá chỉ là xoay một cái niệm liền từ bỏ nuốt chửng Phương Quý ý nghĩ: "Cái này rách nát thân thể, nuốt chửng có ích lợi gì?"

Thế là nó làm ra quyết định, một hơi thẳng hướng biến ý thức ở ngoài phóng đi.

Chạy thoát, gần trong gang tấc!

Nhưng cũng đang lúc này, hẳn chợt nghe một cái thanh âm cổ quái.

"Không cần đi. . ."

. . .

. . .

Cái này tiếng nói vang lên đến cực kỳ đột ngột, quái thai bỗng nhiên nhận ra được bên trong đất trời một loại nào đó biến hóa, kinh hãi.

Theo bản năng nhìn xuống dưới, hắn liền xem đến phía dưới bên trong ao máu, đang có cuộn cuộn khói đen tản đi.

Một tia quang mang, rọi sáng chu vi bóng tối biến ý thức.

Bên trong ao máu linh quang, không có chôn vùi, vẫn cứ tồn tại.

Trước đây Phương Quý, vô số lần thử nghiệm ngưng tụ tinh thần, hóa thành linh quang, cuối cùng lại đều bởi vì ao máu khí huyết không đủ mà tản đi, nhưng bây giờ, cái này một tia linh thức lại hầu như đang không có chịu đến khí huyết tâm bồ tình hướng xuống cắm rễ ở nơi này, sau đó dùng hết cố gắng hết sức, rút lấy nội lên trong ao máu khí huyết, một tia một tia, phi thường chậm, phi thường khó, nhưng cũng chưa bao giờ biến mất.

Dần dần, Phương Quý bên trong ao máu, cái kia đỏ tươi trong máu từng tia từng tia kim quang, bỗng nhiên rần rờn giống như hương về cái kia một tia linh thức buộc đi qua, có luồng thứ nhất, liền có thứ hai sợi, sau đó từng tia từng tia đạo đạo, tất cả đều bơi hương về phía Phương Quý linh thức. . .

"Àm!"

Cũng không biết thứ mấy đạo kim quang ngưng tụ đến cái kia linh thức bên trên thì bỗng nhiên linh thức sinh ra chuyển biến.

Vốn là như thật như ảo một tia linh thức, lại vào lúc này biến thành chân thực!

Cái kia một tia linh thức, chỉ có dài mấy tấc ngắn, cực kỳ đáng thương, nhưng cũng kim quang lấp lóe, cực kỳ thần dị.

...

...

"Không thể. . . Cái này không thể nào. . ."

Quái thai bỗng nhiên ý thức được xảy ra vấn đề gì, liền kinh sợ đến mức kêu lớn lên, như là thấy quỷ giống như hướng về biên ý thức ở ngoài vọt tới, chỉ là ở cái kia một tia linh thức xuất hiện một chốc, toàn bộ biên ý thức, đều đã đại biến dáng dấp, bắt đầu tràn ngập một loại nhu hòa rồi lại cứng cõi cực kỳ lực lượng, nó như là rơi vào đầm lầy, tốc độ càng ngày càng chậm, cuối cùng đã ngưng trệ. . .

"Làm sao biết chứ. . ."

Nó dùng hết khí lực, cũng không cách nào chạm tới biên ý thức biên giới, cả người đều rơi vào một loại tuyệt vọng trong.

"Người còn nhỏ tuổi, lại cũng có như thế cường chấp niệm. . ."

"Buồn cười nhất chính là, người chấp niệm, lại chỉ là một cái ý niệm như vậy?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 122: Quá Khó Khăn

"Hắn thần thức thành?"

Cũng là ở Phương Quý thức hải trong, cái kia một tia linh quang hóa thành chân thực một chốc, lúc này ngoại giới động phủ ở ngoài, giúp đỡ Phương Quý hộ pháp Thái Bạch tông chủ mãnh đến mở mắt ra, mắt sáng như đuốc, gắt gao nhìn về phía động phủ, lấy hấn tu vi cao cường, cảm ứng nhạy bén, tự nhiên có thể phát giác được Phương Quý linh thức ngưng luyện thành công khí tức, nhất thời liền hấn cái này hồ hững tính tình, đều cảm thấy vừa mừng vừa sợ. . .

Trước Phương Quý thử nghiệm ngưng luyện linh thức, cho dù là cách động phủ cánh cửa, hấn cũng có thể cảm giác được Phương Quý có một quãng thời gian rất dài, thần hồn khí tức một lần yếu ớt đến tiếp cận tan vỡ, liền ngay cả hấn cũng không dám ôm ấp cái gì hi vọng, sâu trong nội tâm không phải không thừa nhận, Luyện Khí cảnh giới, đặc biệt là Phương Quý thân thể khí huyết không đủ tình huống xuống, để cho hấn tu luyện Quy Nguyên Bất Diệt Thức, thực sự là quá miễn cưỡng.

Vào lúc này, hấn thậm chí đã làm tốt tiếp thu Phương Quý thần hồn tan vỡ chuẩn bị, trong nội tâm đều ở đang nghĩ nên như thế nào khởi thảo, viết thư cho Đông Thổ Tàn gia Hồ Tú bà bà giải thích Phương Quý nguyên nhân cái chết. . .

Nhưng dù như thế nào cũng không nghĩ tới, quay đầu đến, Phương Quý lại cho mình lớn như vậy một niềm vui bất ngờ, tại thần hồn khí tức nhất là

suy yếu lúc, bỗng nhiên trong lúc đó xoay chuyển tình thế, lại thật sự ngưng luyện thành chính mình một đạo linh thức.

"Quả nhiên không hổ là Cửu Ca tuyển chọn đệ tử, thiên phú này. . ."

Trong lòng hắn vội vã nghĩ, đối với mình vị sư đệ kia chọn đồ đệ ánh mắt, bội phục tới cực điểm.

Bất quá, cũng là ở trong lòng hắn sinh ra cái ý niệm này sau một khắc, hắn liền bỗng thay đổi sắc mặt, nghiêm nghị đến cực điểm, bởi vì vào lúc này, hắn đã có thể rõ ràng cảm ứng được Phương Quý trong thức hải, tựa hồ xuất hiện hai đạo thần hồn.

"Kỳ cung Ma thai không kiềm chế nổi?"

Hắn tâm thần mãnh đến căng thẳng, lập tức ý thức được cái vấn đề này.

Theo Phương Quý ngưng luyện linh thức thành công, cái kia Kỳ cung lưu lại quái thai tự nhiên sẽ dị thường bất an, vì lẽ đó trực tiếp nhảy ra ngoài, nỗ lực làm cuối cùng giãy dụa, nuốt chửng thần hồn của Phương Quý, nói vậy, bây giờ hai người bọn họ chính đang tại thức hải trong đấu đến mức dị thường lợi hại, vì lẽ đó hơi thở này mới sẽ rõ ràng như thế bị chính mình cảm giác được, mà cái này, cũng làm cho Thái Bạch tông chủ đều sốt sắng lên!

"Thời điểm máu chốt nhất đến. . ."

Hắn gắt gao nhìn về phía Phương Quý bế quan động phủ cánh cửa, mạnh mẽ áp chế trong lòng mình lo lắng.

"Tông chủ. . ."

Cách đó không xa, chợt có hai đạo cái bóng vội vã lướt tới, chính là Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão, bọn họ đều là Thái Bạch tông chủ chuẩn bị ở Phương Quý chính thức trục xuất Kỳ cung Ma thai lúc hộ pháp người, lúc này phát hiện Phương Quý khí tức có biến, cũng đều chạy tới.

"Cuối cùng tranh chấp đã lên, chúng ta trước tiên không cần vội vã ra tay, để tránh khỏi đã kinh động hắn!"

Thái Bạch tông chủ trầm tiếng quát khẽ, hai vị trưởng lão cũng lập tức gật đầu, sau đó ngồi xếp bằng ở bên cạnh hắn.

Mà vào lúc này phía sau núi, bỗng nhiên cũng có một ánh mắt hướng về động phủ này nhìn lại.

Thái Bạch tông chủ nhận ra được ánh mắt kia, hơi tránh ra thân thể, làm cho người kia nhìn ra thấy rõ ràng hơn một ít.

Bây giờ toàn bộ Thái Bạch tông, đều đang chăm chú toà động phủ này.

Cái này không chỉ là quan hệ đến một cái tiên môn đệ tử tính mạng, mà là có càng ý nghĩa quan trọng.

Phương Quý tu luyện linh thức, trục xuất Ma thai quyết định, là Thái Bạch tông chủ định ra đến, mà từng bước bước đi, cũng là Thái Bạch tông chủ tay đem tay dẫn Phương Quý, vì lẽ đó ở một trình độ nào đó, cái này kỳ thực tương đương là Thái Bạch tông chủ cùng Kỳ cung giao thủ.

Kỳ cung thần bí, đáng sợ, ba viên cờ làm thiên hạ loạn lạc!

Mà Thái Bạch tông, lại chỉ là một phương lập đạo ba trăm năm tiểu tông chủ.

Nếu Phương Quý thật sự ần Thái Bạch tông chủ kế hoạch, đem Ma thai hoàn toàn trục xuất, cái kia liền tương đương là Thái Bạch tông thắng rồi Kỳ cung một trận!

...

...

Mỗi người đều hiểu này sự kiện tầm quan trọng, vì lẽ đó vào lúc này cũng không ai dám nói chuyện.

Toàn bộ Thái Bạch tông cao nhân, bây giờ tâm thần đều dẫn dắt ở Phương Quý trên người.

Bọn họ có thể cảm nhận được, Phương Quý thức hải trong, khí tức cực kỳ hỗn loạn, như là triển khai một tràng kinh thiên động địa ác chiến.

...

...

Trong óc, Phương Quý chính đem cái kia quái thai từ giữa không trung kéo xuống, nhấn ở trên mặt đất chính là đổ ập xuống một trận ra sức đánh: "Khốn kiếp, mới vừa tin tưởng ngươi một điểm, ngươi liền muốn chạy trốn, a, nhìn dáng dấp trước đánh ngươi đánh còn chưa đủ a. . ."

"Đừng đánh nữa, ta phục rồi. . ."

Quái thai ôm nhưc đầu khóc, đánh cũng không dám giãy dụa, ai gào khóc nói: "Ta chỉ là nghĩ rời đi mà thôi a, ngươi xem vừa nãy ta từ cái kia quái lạ trong cung điện đi ra sau khi, cũng chỉ là nghĩ lập tức đào tẩu, hoàn toàn không có ý đồ với ngươi a, ta thật sự chỉ là nghĩ về nhà, trước ngươi

cũng cũng là đáp ứng rồi ta tu luyện thành linh thức liền thả ta đi mà, chính ta đi là được, lại không dùng người đưa. . ."

...

...

Thái Bạch tông chủ mấy người cảm ứng bên trong, Phương Quý khí tức bỗng nhiên như là yếu đi một điểm, lập tức nhượng bọn họ tâm thần căng thẳng.

Lẽ nào vẫn còn là không đầu lại cái kia Kỳ cung Ma thai?

...

...

Trong óc, Phương Quý đánh mệt mỏi, tạm thời ngừng tay, một cước đạp lên Ma thai, hừ lạnh nói: "Lại nói đúng là êm tai, nhưng người coi Phương lão gia ta ngốc? Người làm sao sớm không chọn muộn không chọn thiên chọn lúc này muốn chạy trốn? Người làm sao bình thường từ này đạo điện bên trong trốn không thoát đến thiên lúc này có thể trốn ra được? Ha ha, nhìn dáng dấp người có chuyện gì gạt ta a, thành thật giao cho, từ vừa mới bắt đầu người nói cho ta cái kia pháp môn, chính là giả chứ? Người có phải là vừa bắt đầu nghĩ ta nhất định sẽ thất bại, vì lẽ đó sớm làm chuẩn bị?"

"Không có không có. . ."

"Người vẫn còn muốn tìm đánh?"

"Tốt, tốt, ta nói, kỳ thực ta thật không nghĩ tới người có thể thành công, ai có thể nghĩ tới người như thế nhỏ tuổi, trong lòng lại có như thế một đạo chấp niệm a. .. Bất quá nhìn thấy người cái này chấp niệm, ta còn rất

đồng tình với ngươi. . . Nhưng ta thật sự chỉ muốn bỏ chạy đi a, ta không lừa ngươi quá nhiều, ta chỉ là đoán được này đạo cùng ngươi thần hồn có quan hệ, ngươi thần hồn bất ổn thì đạo điện cũng sẽ xuất hiện kẽ hở mà thôi. . ."

"Ha ha, đã sớm đoán được, lại không nói cho ta, ngươi muốn ăn đòn!"

Lại là một trận đấm đá!

. . .

. . .

Biên ý thức ở ngoài, Thái Bạch tông chủ mấy người cảm giác được cái kia kịch liệt ác chiến lại bắt đầu, rốt cục yên tâm.

Nhìn dáng dấp, tu luyện thành linh thức Phương Quý quả nhiên không có dễ dàng như vậy chịu thua!

Thái Bạch tông chủ nghĩ đến tất cả những thứ này đều là chính mình an bài xuống, trong lòng cũng hơi cảm thấy ngạo nghễ.

Chỉ là một trái tim, vẫn là không dễ dàng như vậy buông ra, trận chiến này bất phân thắng bại, bọn họ cũng thả lỏng không được khẩu khí này.

Cho nên bọn họ đều chỉ có thể trầm mặc, lại căng thẳng tâm thần, tinh tế cảm ứng Phương Quý trong thức hải biến hóa, lĩnh hội cái kia thần hồn ác đấu mỗi một tia chi tiết nhỏ, phảng phất nhìn thấy một tràng chân thực ác chiến, Phương Quý máu me khắp người, cắn chặt hàm răng, cùng hung diễm ngập trời Kỳ cung Ma thai ác chiến, lần lượt ngàn cân treo sợi tóc, lần lượt bị Ma thai đẩy vào góc chết, nhưng vẫn là khổ sở chống đỡ. . .

. . .

. . .

"Đại ca, không, đại gia, ta thật sự đã đem tự mình biết toàn giao cho, không hề có một chút nào bảo lưu, ngươi hãy tha cho ta đi, trước không phải là nói cẩn thận ta đã giúp ngươi sau khi, ngươi liền thả ta rời đi sao? Cái kia tàn quyền thiên thư nội dung bên trong, ta cũng đã giúp ngươi lĩnh ngộ qua, bây giờ ngươi linh thức cũng đã luyện thành, tiếp tục giữ lại ta cũng không có tác dụng gì a. . ."

Bây giờ tông chủ đám người trong mắt hung hiểm ngập trời Ma thai, chính ôm Phương Quý bấp đùi khổ sở cầu xin.

"Giữ lại ngươi đương nhiên không còn tác dụng gì nữa, ta vốn là nghĩ thả ngươi đi!"

Phương Quý ôm hai tay, ở trên cao nhìn xuống nhìn quái thai, trong lòng thầm nghĩ: "Cái này quái gia hỏa kỳ thực cũng là có chút dùng, chính ta xem cái kia Quy Nguyên Bất Diệt Thức, nhìn ra thấy liền không như thế thấu triệt, bình thường ta phiên nhất chính là đọc sách, nếu như có thể đem kẻ này đánh phục rồi, để cho hắn sau đó đàng hoàng nghe lời của ta , ngược lại cũng không sai. . ."

Trong lòng nghĩ, nhìn về phía bây giờ cái kia đầy mặt đều là vẻ vui mừng quái thai, chuyển đề tài, cười lạnh nói: "Nhưng ngươi đàng hoàng chờ ta thả ngươi là được, ai nghĩ đến ngươi lại đào tẩu, có thể thấy được ngươi không thành thật, ta đến thật tốt giáo huấn ngươi. . ."

Quái thai thay đổi sắc mặt: "Làm sao giáo huấn a?"

Phương Quý hướng về đạo điện phương hướng liếc mắt nhìn, cười lạnh một tiếng.

Cái kia quái thai bỗng nhiên rùng mình một cái, vội kêu lên: "Ta không đi trở về, đánh chết cũng không đi trở về. . ."

Vừa nói chuyện, bỗng nhiên không muốn sống giống như nhảy lên, hướng về biên ý thức ở ngoài phóng đi.

...

...

"Đến lúc máu chột sao?"

Ngoại giới Thái Bạch tông chủ mấy người nhận ra được khí cơ kia biến hóa, tất cả đều thay đổi sắc mặt, bọn họ thậm chí có thể cảm giác được, ở Phương Quý trong óc, tựa hồ có một đạo hơi thở đại thịnh, chính không muốn sống giống như hướng về ngoài giới vọt tới, hầu như không cần suy nghĩ nhiều, cái này tất nhiên là thân hồn của Phương Quý cùng cái kia Kỳ cung Ma thai đấu đến chùng mực, giữa hai người thắng bại, e sợ lập tức sẽ ra một kết quả!

Bực này tâm thần căng thẳng phía dưới, bọn họ đều nắm chặt nắm đấm, hận không thể tự kiềm chế ra tay giúp đỡ.

...

...

"Trước đây ngươi đều chạy không được, hướng hồ hiện tại?"

Trong thức hải, Phương Quý đưa tay, liền đem quái thai từ giữa không trung kéo xuống, nhấn trên đất một trận đánh lung tung, cuối cùng đem cái quái thai đánh như là không có khớp xương như thế nào ở trên mặt đất khóc lớn, cũng lại không sinh được nửa điểm ý phản kháng, mà Phương

Quý nhưng là dương dương tự đắc, đưa tay lôi kéo hẳn một cổ chân, sau đó một mặt hung phấn hướng về Đạo cung đi tới, một bộ gian kế thực hiện được đáng dấp.

Mà bị hẳn lôi kéo quái thai thì lại như là như chó chết, đầy mặt đều là nhận mệnh về mặt.

"Kẹt kẹt. . ."

Này đạo cung xuất hiện ở Phương Quý trước mặt, từ từ mở ra cửa điện.

Phương Quý lôi kéo quái thai, một cái ném vào đạo điện, tự mình ôm hai tay, đắc ý ngửa mặt lên trời cười to.

Đạo điện cửa lớn đóng bé, cánh cửa vị trí xuất hiện quái thai tuyệt vọng mặt, hai tay nắm cửa sổ lãng, vô thần nhìn bầu trời.

. . .

. . .

"Thành sao?"

Ngoại giới, Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên liền đứng lên, trong mắt tinh quang mãnh liệt.

Trước hẳn rõ ràng cảm thấy, ở cái kia một đạo thân hồn khí tức tăng vọt sau khi, Phương Quý thức hải trong, lại lập tức xuất hiện một tràng phiến thiên phúc địa đại chiến, so với trước đều muốn kịch liệt, tất nhiên là hung hiểm vạn phần sinh tử đại chiến, mà ở cái này một tràng sinh tử đại chiến sau khi, Phương Quý thức hải trong, bỗng nhiên an định xuống, như là gió dừng lại mây dừng, cũng lại không còn cái kia hỗn loạn không chịu nổi . . .

Bạch Thạch trưởng lão cũng tinh tế cảm ứng khí cơ kia biến hóa, xác định Phương Quý thức hải trong, hai đạo thần hồn đã thiếu một đạo, hơn nữa thiếu chính là cái kia tràn ngập hỗn độn tà ý một đạo, kích động râu mép đều kiêu lên: "Thật giống. . . Thật giống xong rồi!"

Bên cạnh Liễu Chân trưởng lão cũng là đầy mặt cảm khái, thấp giọng than thở: "Quá khó khăn!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 123: Nào Có Tuyệt Lộ

"Đến, chiếu một cái này gương đồng!"

"Không nên động ý, ta sẽ lấy thần thức dò xét một phen ngươi biến ý thức. . ."

"Dán lên này phù, coi màu sắc. . ."

"Tiểu Phương Quý lên tinh thần, đem cái này đạo thuật tính làm được. .
."

". . ."

". . ."

Phương Quý mở mắt ra sau khi, liền nhìn thấy Thái Bạch tông chủ cùng các vị trưởng lão.

Sau đó chờ hẵn, chính là lật tới lật lui dần vật.

Dù là dựa vào chính mình thần thức cảm ứng, Thái Bạch tông chủ cùng chư vị trưởng lão, đều đã xác định Phương Quý xác thực thành công trục xuất Ma thai, nhưng việc quan hệ Kỳ cung, can hệ trọng đại, bọn họ vẫn là lựa chọn cẩn thận nhất cách làm, cái kia chính là hầu như đem Thái Bạch tông tất cả các loại đo lường thần hồn thủ đoạn đều lấy ra, một lần một lần xác thực định cuối cùng lưu lại chính là thần hồn của Phương Quý, mà không phải bị Kỳ cung Ma thai đoạt xá quái vật.

Vì việc này , liền ngay cả gương mặt lạnh lùng, người khác cũng giống như nợ hấn tiền tựa như Hỏa Hậu Quân đại trưởng lão đều đến rồi.

Phương Quý trong lòng cũng rất bất đắc dĩ a, nhưng vào lúc này, cũng chỉ có thể đành hoàng phối hợp.

Hắn cũng không lo lắng ở cái này đo lường trong xảy ra vấn đề gì, dù sao chỉ có chính hắn hiểu rõ nhất cái kia Kỳ cung quái thai bây giờ ở nơi nào, bất quá trong lòng hắn ngược lại cũng lo lắng một điểm, cái kia chính là trong biến ý thức của chính mình thần bí đạo cung, đến tốt cùng là lai lịch ra sao? Cũng không biết có thể hay không bị người phát hiện này đạo cung nơi, càng không biết có thể hay không bị người phát hiện nhất tại Đạo cung bên trong Kỳ cung Ma thai. . .

. . . Kết quả rất thuận lợi!

Từng lần từng lần một đo lường, đều chưa từng xuất hiện bất cứ vấn đề gì.

Ngoại trừ đề Phương Quý làm số học cái kia một việc, Bạch Thạch trưởng lão hoài nghi Phương Quý làm không được, khả năng là xảy ra vấn đề, nhưng Liễu Chân trưởng lão trong âm thầm biểu thị, Phương Quý làm không được mới xem như là không gặp sự cố. . .

Nói tóm lại, Phương Quý thông qua đo lường, này đạo cung như là hoàn toàn biến mất rồi, không có bị người vượt nửa điểm cái bóng.

Phát hiện không được Đạo cung tồn tại, tự nhiên cũng là phát hiện không được Ma thai tồn tại.

Vì lẽ đó ở Thái Bạch tông chủ mấy người dùng hết thủ đoạn dò xét sau khi, liền đến ra kết quả cuối cùng!

Ma thai bị trục xuất!

Tuy rằng bọn họ không có cảm ứng đến một số ma vật chạy trốn khí tức, nhưng nghĩ tới Kỳ cung thủ đoạn quỷ dị, nói không chắc có cái gì giấu diếm được bọn họ cảm ứng phương pháp cũng khó nói, lúc trước Ma thai tròng vào Phương Quý trong cơ thể thì năm đại tông chủ không phải đều không cảm ứng được sao?

...

...

Rất khó hình dung mấy vị này Thái Bạch tông cao người tâm tình, chỉ là có thể cảm nhận được bọn họ tâm tình kích động, không nói Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão, là làm sao lấy kính như người trời ánh mắt nhìn Thái Bạch tông chủ, liền ngay cả kiêu căng khó thuần, hơn nữa vừa bắt đầu nhất không ủng hộ Thái Bạch tông chủ muốn cứu Phương Quý quyết định đến Hỏa Hậu Quân trưởng lão, đều vào lúc này duy trì trầm mặc!

Làm thiên hạ loạn lạc, làm việc quỷ tà Kỳ cung, đại khái cũng sẽ không nghĩ tới, bọn họ lại trong tay Thái Bạch tông chủ thua một chiêu!

"Không phải là cái loại nhu nhược con sên mà, lại đem tông chủ mấy người dọa thành như vậy. . ."

Phương Quý kỳ thực đều có chút không hiểu, hẳn thực sự là không có quá đem cái kia Kỳ cung Ma thai coi là chuyện to tát, bất quá nhìn Thái Bạch tông chủ mấy người một mặt nghiêm nghị đáng vẻ, hẳn cũng thật không dám nói chuyện, chỉ có thể đành hoàng nhìn mấy lão già này dần vật.

"Vạn hạnh, vạn hạnh a!"

Thái Bạch tông chủ cảm khái sờ sờ Phương Quý đầu, trên mặt cũng có khó có thể che đậy đi nụ cười, cười nói: "Người tên tiểu tử này, cũng đủ để tự kiêu, từ Kỳ cung dưới tay nhặt trở về một cái mạng, đây chính là để người có thể thổi cả đời chuyện. . . Bất quá không muốn thật sự đi ra ngoài nói lung tung, xem như chưa từng sinh ra việc này tốt, để tránh khỏi để lộ tiếng gió, lại rước lấy phiền phức không tất yếu!"

"Tốt, ta biết rồi. . ."

Phương Quý sáng khoái đáp ứng, suy nghĩ một chút, lại bồi thêm một câu: "Vẫn là tông chủ lợi hại. . ."

"Ha ha. . ."

Thái Bạch tông chủ không giống như là cái dính chiêu này người, nhưng nghe đến Phương Quý, trên mặt vẫn là lộ ra mấy phần ý cười, nói: "Biện pháp là ta ra, bất quá trọng điểm vẫn là ở người, thật là nói, người lấy Luyện Khí cảnh giới tu luyện Quy Nguyên Bất Diệt Thức, mà lại bản thân khí huyết không đủ, thành công độ khả thi xác thực không cao, nhưng người không sai, rất tốt, lại thật sự thành công!"

Trong ánh mắt lộ ra mấy phần ý khen ngợi, nói: "Nếu người chưa thành công, ta nói lại nhiều hơn, cũng là nói suông!"

"Mạc tiên sinh chọn tuyển truyền nhân ánh mắt thực tại không sai. . ."

Liên ngay cả Liễu Chân trưởng lão, cũng không nhịn được mở miệng khen: "Cái này còn nhỏ tuổi, tu luyện ra một thân mạnh mẽ linh tức cũng là thôi, lại có thể ở khí huyết không đủ tình huống xuống, ngưng luyện linh thức thành công, bực này thiên tư, quả thật là vô cùng hiếm thấy. . ."

Mấy vị trưởng lão tất cả đều gật đầu, biểu hiện rất đồng ý.

Nhưng cũng liền vào lúc này, vẫn trầm mặc ít lời Hỏa Hậu Quân bỗng nhiên nói: "Nếu bàn về thiên tư, thực là không tồi, chỉ tiếc. . ."

Hắn lời kia vừa thốt ra, chu vi mấy vị trưởng lão bỗng nhiên đều trầm mặc lại.

Hỏa Hậu Quân cũng không hề tiếp tục nói, mà là lần thứ hai hướng về Thái Bạch tông chủ chấp tay, nói: "Có thể trợ hấn trục xuất Ma thai, thực tại là một việc lớn, chỉ bất quá, tiêu tốn nhiều như vậy tâm huyết, cuối cùng hấn lại thành phế nhân. . . Đáng giá sao?" Dứt lời lời này thì hấn đã thấp giọng thờ dài, lại không lại nói nhiều một câu, xoay người liền hướng về đạo điện ở ngoài đi tới.

Trong lúc nhất thời điện bên trong chỉ còn Thái Bạch tông chủ mấy người, tất cả đều trầm mặc, bầu không khí có vẻ rất là ngột ngạt.

Đặc biệt là Bạch Thạch trưởng lão, càng là quay đầu nhìn Phương Quý một chút, một lúc lâu mới hít một tiếng: "Xác thực đáng tiếc!"

"Nói người nào? Ai phế rồi?"

Phương Quý trong lòng hãy còn một hơi nuốt xuống, không nhịn được nhỏ giọng trề môi la hét.

Bây giờ chính mình nhưng là tự tin tràn đầy thời điểm, liền linh thức đều tu luyện thành công, để tông chủ bọn người kiên dè không thôi Ma thai cũng để cho mình thu thập gọn gàng ngăn nắp, vậy này trên đời còn có chuyện gì là mình làm không tới? Ông lão kia thiên vào lúc này cho mình ập lên đầu rót một chậu nước lạnh, thực sự là để Phương Quý trong lòng không phục, hận không thể trực tiếp nhảy lên đến với hấn va lên một phát!

Bất quá xem ông lão này tựa hồ rất lợi hại, tông chủ đều đối với hấn khách khách khí khí, chính mình phỏng chừng không quá đủ nhìn, không

thể làm gì khác hơn là trước tiên nhin khẩu khí này đi xuống, suy nghĩ quay đầu lại hỏi thăm một chút ông lão này đồ tử đồ tôn có cái nào, trước tiên đem tiểu nhân thu thập!

Hỏa Hậu Quân rời đi sau khi, Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão, cũng lần lượt hướng về tông chủ cáo từ, đợi đến đạo điện trong, chỉ còn tông chủ và chính mình, Phương Quý mới không nhin được hỏi lên: "Cái kia lão. . . Tiên bối vì sao nói ta phé bỏ?"

Thái Bạch tông chủ nhìn Phương Quý một chút, ánh mắt cũng có vẻ phi thường bình tĩnh, hấn chỉ là trầm mặc một hồi, mới nói: "Lần này luyện ra Quy Nguyên Bất Diệt Thức, ngươi có thể cảm giác mình có cái gì biến hóa?"

Phương Quý suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Tai mắt rõ ràng rất nhiều, thật giống nhắm mắt lại cũng có thể nhìn thấy một vài thứ!"

Thái Bạch tông chủ lắc lắc đầu, nói: "Ngươi lấy Phù Đồ kiếm đến!"

Phương Quý ngẩn ra, mới biết hấn nói chính là đá đen kiếm, vôi vàng lấy ở trong tay, sau đó theo Thái Bạch tông chủ chỉ điếm, quen cửa quen nẻo đem linh tức rót vào đá đen kiếm bên trong, kiếm này hấn đã luyện tập mấy năm, rất tinh tường, rót vào linh tức có thể nói quen cửa quen nẻo, nhưng hấn không nghĩ tới chính là, linh tức rót vào, đá đen kiếm lập tức trầm trọng vạn phần, hấn bỗng nhiên tay khang mềm nhũn, lại bắt không được.

Leng keng một tiếng, đá đen kiếm rơi xuống ở trên mặt đất, bắn lên từng điếm từng điếm đóm lửa nhỏ.

"Chuyện này . . . Cái này không đúng. . ."

Phương Quý kinh hãi, lại như cũ nhặt lên, lần thứ hai làm, vẫn cảm thấy như vậy.

Trước đây kiếm này nắm ở trong tay, chỉ cảm thấy nặng tuy nặng chút, lại cực kỳ dùng tốt.

Nhưng bây giờ hẳn lại cảm thấy cánh tay bủn rủn, nắm đều cầm không nổi.

Đây chính là binh khí của chính mình, liền binh khí đều cầm không nổi, cái này tính chuyện gì xảy ra?

Sắc mặt hẳn hơi trắng, ngẩng đầu nhìn Thái Bạch tông chủ, nói: "Ta mới vừa tu luyện hoàn tất, thân thể còn không nuôi trở về. . ."

Thái Bạch tông chủ nhẹ giọng nói: "Không phải tu hành chuyện, mà là trên người ngươi bệnh kín sớm phát tác, kỳ thực ở người mới vừa tới đến Thái Bạch tông thì Liễu Chân trưởng lão liền đã từng nói cho ta ngươi chuyện, biết ngươi bốn nguyên có thiệt thòi, khí huyết không đủ, nhưng cái này bệnh kín, vốn nên là ở ngươi xông Trúc Cơ cửa ải lớn lúc mới phải xuất hiện, nhưng hôm nay, thân thể ngươi dưỡng thần thức, đúng là càng sớm hơn xuất hiện vấn đề. . ."

Phương Quý nghe những câu nói này, đã cảm thấy có chút sờn cả tóc gáy.

Nghe tông chủ ý tứ là, chẳng lẽ mình liền vĩnh viễn cũng nắm không nổi thanh kiếm này đến rồi?

Đây chẳng phải là nói, chính mình trước khổ sở luyện kiếm, toàn uổng phí rồi?

Lẽ nào Hỏa Hậu Quân sẽ bỗng nhiên nói như vậy một câu chua xót, cũng khó trách Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão nhìn mình, đều là một bộ vẻ tiếc hận, nguyên lai bọn họ đều nhìn ra chính mình thân thể xảy ra vấn đề lớn, xem ra bản thân triển khai không được kiếm đạo, ở trong mắt bọn họ, có lẽ Thái Bạch tông chủ nhọc nhằn khổ sở, đáp lên vô tận tâm huyết cùng Linh đan bảo dược, chỉ là cứu lại một giới phế nhân.

Hỏa Hậu Quân câu kia "Đáng giá sao?", chính là chỉ này.

Phảng phất là nhìn ra Phương Quý tâm thần kinh sợ, vẻ mặt âm u, Thái Bạch tông chủ đứng là cười trấn an một tiếng, nói: "Người cũng không cần như vậy thất lạc, thế gian này tổng không có người vô dụng, cũng vô tuyệt nhìn đến chuyện, người nhắc lên không được kiếm, liền triển khai không được Cửu Ca kiếm đạo, nhưng người dù sao tu luyện ra linh thức, nhưng cũng đến khác một việc chỗ tốt, trước đây ở Ma sơn loạn thạch cốc, ta liền thấy người linh tức chất phác, pháp thuật kinh người, chỉ là thần hồn không mạnh, mới không phát huy ra pháp thuật uy lực thực sự, nhưng bây giờ có linh thức, liền không giống nhau!"

Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ Phương Quý vai, nói: "Mắt bên đông, được bên tây, bây giờ người nếu là quãng kiếm tu pháp, nhất định làm ít mà hiệu quả nhiều, pháp thuật một đạo, vốn là cùng linh thức cùng một nhịp thở, chỉ cần người bỏ công sức, một thân thực lực sẽ không thua tại từ trước!"

Phương Quý ngẩng đầu lên, vẻ mặt khó nén không cam lòng cùng uồn lượn: "Có thể kiếm đạo ta luyện đến mấy năm đây!"

"Kiếm đạo ở trên thân thể người, ai có thể cướp đi?"

Thái Bạch tông chủ nở nụ cười một tiếng, nói: "Đổi đãi người chữa khỏi cái này một thân ần tật, kiếm đạo nói không chắc càng tăng thêm một tầng lâu!"

"Có thể trị hết?"

Phương Quý nghe xong, tâm thần đúng là trở nên kích động, ngẩng đầu trừng trừng nhìn Thái Bạch tông chủ.

Thái Bạch tông chủ chậm rãi gật gật đầu, sắc mặt đúng là có vẻ chăm chú, nói: "Người đừng xem Hỏa Hậu trưởng lão bọn họ lo lắng, liền chính mình hù dọa chính mình, cái nhìn của ta cùng bọn họ không giống, lời nói thật nói đi, ta cảm thấy thương thể của người cũng không khó trị!"

"Vậy ta còn lo lắng cái gì?"

Phương Quý mãnh đến vỗ đùi, đầy mặt đều là chờ mong: "Làm sao chữa?"

"Trúc Cơ!"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Chỉ cần Trúc Cơ thành công, người liền có thể tái tạo thân thể, tái sinh tạo hóa!"

Phương Quý nghe, con mắt đều sáng lên.

Thái Bạch tông chủ lại rồi nói tiếp: "Khó liền khó ở người Trúc Cơ là thật không dễ dàng, hầu như không hề hi vọng. . ."

Phương Quý ánh mắt lập tức ảm đạm rồi, u oán nhìn Thái Bạch tông chủ, trong lòng nghĩ mắng người.

Nhưng đón lấy, Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên nở nụ cười: "Bất quá cũng còn tốt, ta đã sớm giúp người nghĩ biện pháp tốt. . ."

Phương Quý: ". . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 124: Ma Sơn Máu

"Tông chủ, ta có thể thật tốt nói hết lời sao?"

Phương Quý tội nghiệp nhìn Thái Bạch tông chủ, mắng người khí lực đều không có, cái này cả kinh một sạ, nửa ngày nói không lưu loát một câu nói, người cũng không sợ truyền ra ngoài ném người này cái tông chủ mặt mũi? Ngược lại ta là nhất định sẽ đi ra ngoài cho người truyền ra!

Đúng là Thái Bạch tông chủ, thấy Phương Quý sắc mặt bị chính mình trêu chọc như cái tắc kè hoa như thế, tâm tình vô cùng vui vẻ, cười nói: "Ta cũng không phải là trêu chọc người, chỉ là tình huống của người bản thân liền rất phức tạp, thân thể suy yếu đến vậy, không phải thuốc thạch có thể y, chỉ có thể thông qua Trúc Cơ đến tái tạo thân thể, nhưng hay bởi vì người bản nguyên thiếu hụt, nghĩ muốn Trúc Cơ tới nói vấn đề rất nhiều, vì lẽ đó Hỏa Hậu Quân cùng chư vị trưởng lão mới không coi trọng người bây giờ tình huống, nhưng thế gian nào có chân chính tuyệt lộ, chỉ cần đúng bệnh hốt thuốc, tổng còn có thể có một tuyến sinh cơ tồn tại!"

Phương Quý vẫn bị hấn làm nổi lên hứng thú, vội vàng nói: "Sinh cơ ở đâu?"

Thái Bạch tông chủ nói: "Đầu tiên, người phải hiểu như thế nào Trúc Cơ?"

Phương Quý nói: "Ta không hiểu!"

Lúc này đến phiên Thái Bạch tông chủ ghen một thoáng, trừng Phương Quý một chút, mới nói: "Không hiểu liền cẩn thận nghe!"

"Cái gọi là Trúc Cơ, chính là xây thành đạo cơ, siêu phàm nhập tiên bước thứ nhất, thế gian tiên lộ vô cùng, một bước một tầng trời, nhưng cao đến đâu người, lại xa đạo, hoàn toàn từ Trúc Cơ bước đi này bắt đầu, cái gọi là đạo cơ, chính là đại đạo căn cơ, vạn pháp khởi nguồn!"

"Tu hành bên trong người, từ vào tiên môn bắt đầu, liền Luyện Khí, tham pháp, ngộ đạo, tôi thân, dưỡng thần, làm vì nhân tiện là hiểu rõ vùng thế giới này, tiến tới mượn lực lượng thiên địa hiểu rõ tự thân, cải thiện tự thân, từng bước từng bước, ở tự thân căn cơ nuôi đến mức tận cùng thì liền theo đuổi cái kia bước cuối cùng, tam nguyên quy nhất, thành tựu đạo cơ, từ đây siêu phàm thoát tục, bước vào Tiên đạo ngưỡng cửa. . ."

Nói đến chỗ này, lại nhìn Phương Quý một chút: "Người lại có biết tam nguyên là cái nào tam nguyên?"

Phương Quý mới vừa muốn nói chuyện, Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên khoát tay áo một cái: "Người khẳng định không biết!"

Nói giải thích lên: "Tam nguyên, chính là linh tức, thân thể, thần hồn!"

"Mà tam nguyên hợp nhất, chính là phải đem một thân cân bằng linh tức, thân thể, thần hồn, mượn tự thân lĩnh ngộ hoặc là thiên tài địa bảo, hóa thành một phương đạo cơ, từ đó về sau, đánh vỡ bích chương, linh tức rèn thân thể, thân thể dưỡng thần hồn, thần hồn dẫn linh tức, cuộn cuộn không ngừng, sinh sôi liên tục, không chỉ có tu vi tiến vào một cái toàn cảnh giới mới, chính là tự thân tuổi thọ, cũng sẽ đột phá hạn chế, sống thêm trăm năm!"

Thái Bạch tông chủ nói đến chỗ này, mới quay đầu nhìn về phía Phương Quý, nói: "Cái này, chính là Trúc Cơ lý lẽ!"

Hơi dừng lại một chút, mới nói: "Mà cái này, cũng chính là người vấn đề lớn nhất nơi!"

". . ."

". . ."

Trải qua đến Thái Bạch tông chủ một phen giải thích, Phương Quý trên mặt rốt cục lộ ra bừng tỉnh vẻ mặt.

Hắn cũng cuối cùng đã rõ ràng rồi, chính mình bây giờ vấn đề lớn nhất ở nơi nào.

Trúc Cơ chú ý cái tam nguyên hợp nhất, liền muốn cân bằng, mà chính mình, lại kém quá xa.

Từ vào tiên môn bắt đầu, chính mình tu luyện Cửu Linh chính điển Dưỡng Túc pháp, cũng không biết tiêu hao bao nhiêu thiên tài địa bảo, quý giá tài nguyên, một thân mạnh mẽ linh tức, đã sớm vượt xa cùng thế hệ, rất là hiếm thấy, từ một điểm này trên nói, hắn là chân chính tiên môn thiên tài!

Mà trước đó, chính mình lại làm vì trục xuất Kỳ cung Ma thai, ở Luyện Khí cảnh giới liền được đến Thái Bạch tông chủ truyền thụ Quy Nguyên Bất Diệt Thức pháp môn, đồng thời còn tu luyện thành công, nắm giữ linh thức, càng không tầm thường Luyện Khí cảnh giới đệ tử có thể tượng tượng.

Có thể nói, ở hai cái này phương diện, Phương Quý cũng sớm đã đem cùng thế hệ người rất xa bỏ lại đằng sau, vẫn chưa tới Luyện Khí tầng tám

tu vị, ở hai phương diện này, có lẽ đã có thể cùng một số miễn cưỡng Trúc Cơ chấp sĩ đám người đánh đồng với nhau.

Nhưng Phương Quý cũng tương tự có một cái rất lớn thiếu hụt, cái kia chính là cơ thể hần!

Hần bây giờ thân thể suy yếu, đừng nói so với tiên môn đệ tử, coi như là so với phàm nhân, e sợ đều không mạnh hơn bao nhiêu.

Trúc cơ bản là cần linh tức, thân thể, thần hồn ba cái đều đạt đến cực hạn cùng cân bằng sau khi, mới có thể thuận lợi kết thành, Phương Quý bây giờ cường giả quá mạnh, người yếu quá yếu, trái lại đối mặt một cái cực kỳ cực diện lúng túng, hần như nghĩ mạnh mẽ Trúc Cơ, khó có thể khó hệ cân bằng, nghênh tiếp hần kết quả, không phải thân thể tan vỡ, thân tử đạo tiêu, chính là tẩu hỏa nhập ma, tu vị hoàn toàn biến mất.

Mà nếu là không cưỡng ép Trúc Cơ tới nói, tương tự cũng chết đường.

Lâu dần, hần sẽ bởi vì thân thể suy yếu, ảnh hưởng đến thần hồn, không chừng mới vừa ngưng tụ không lâu thần thức, đều có khả năng lần thứ hai tiêu tan, liền như là đại địa bản tích, cây cối sẽ chịu ảnh hưởng giống như, mà hần thần thức dần dần trở nên suy nhược sau khi, một thân linh tức cũng sẽ dần dần tiêu tan, lưu lại đều không được, từng bước từng bước, mất đi hiện nay ưu thế, trở thành hoàn toàn phế nhân!

Cũng là bởi vì này, Hỏa Hậu Quân mấy người nhìn thấy bây giờ Phương Quý, trong lòng đều là cảm thấy tiếc hận.

Bất quá Thái Bạch tông chủ cùng cái nhìn của bọn họ không giống nhau, Phương Quý càng là như vậy, hần càng cảm thấy Phương Quý nên mau chóng Trúc Cơ.

...

...

"Tông chủ a, cái này thật sự không là ta ngọc, ta chỉ là không hiểu. . ."

Phương Quý tóc đều sắp rút hết, mới đem tông chủ nói những thứ này đạo lý lĩnh ngộ rõ ràng, nhưng cũng vẫn là một mặt mờ mịt: "Người cái này nói nửa ngày, chính là đang nói ta Trúc Cơ không có hi vọng gì. . . Vậy sao người còn một mực chắc chắn ta nhất định phải đi Trúc Cơ?"

"Ai nói không có hi vọng?"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Thế gian Trúc Cơ phương pháp, không có một ngàn, cũng có tám trăm, nào có chân chính tuyệt đường?"

Phương Quý lập tức cau mày nhìn hắn: "Nói cũng làm cho người nói, ta còn có thể nói cái gì?"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, đúng là có vẻ hơi vui vẻ, tiếp tục nói: "Trúc Cơ hay không, đúng là việc nhỏ, trước đó, ta hỏi người một câu, tuy rằng thân thể người suy yếu, nhưng không đi Trúc Cơ, tổng còn có thể bình an sống chút năm tháng, Linh đan bảo dược ăn cũng đủ nhiều, nói không chắc còn có thể như cái người thường giống như sống được mấy chục năm nóng lạnh, nếu là Trúc Cơ, kỳ thực chính là đánh bạc một tràng sinh tử. . ."

"Chính người có thể đã nghĩ kỹ, muốn chọn con đường kia?"

"Ta?"

Phương Quý theo bản năng liền giơ cao lồng ngực, nói: "Ta. . . Tu hành!"

Trong lời nói không phải là không có do dự chút nào, nhưng còn là phi thường kiên định đem lời này nói ra.

Thái Bạch tông chủ nhìn về phía Phương Quý ánh mắt, đúng là thoáng có chút vẻ tán thưởng, cười nói: "Người có thể nói như vậy, ngược lại cũng không uổng phí tiên môn như vậy khổ tâm cứu người trở về, nói thật, người nếu thật sự lựa chọn cầu sống cả đời, ta ngược lại có chút thất vọng rồi!"

Hắn bắt đầu giải thích: "Tựa như trước nói, thế gian Trúc Cơ phương pháp tuy nhiều, nhưng cũng có mấy cái đại thể phân chia, trong đó một cái, chính là đan dược Trúc Cơ, đây là đơn giản nhất Trúc Cơ phương pháp, cũng là thường thấy nhất Trúc Cơ phương pháp, thế gian linh dược bảo dược vô số, có thể luyện chế Trúc Cơ đan, tu hành bên trong người mượn dược tính, liền có thể ngưng luyện đạo cơ, siêu phàm thoát tục, loại này đan dược ta Thái Bạch tông cũng không có thiếu, Thái Bạch tông đệ tử, chỉ cần công đức có thể đạt tới trăm vạn, liền có thể từ tiên môn trong tay, đổi được một viên Trúc Cơ đan!"

Phương Quý nghe được con mắt hơi phát sáng: "Ta hiện tại. . ."

Thái Bạch tông chủ nói: "Người không thích hợp, hơn nữa người công đức cũng không đủ, tiên môn lại không thể tặng không cho người!"

Phương Quý nhất thời không nói gì, tức giận nhìn tông chủ một chút.

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "là đan dược trúc cơ bên trên phương pháp, mới là ta muốn nói với người, cũng là người duy nhất hi vọng!"

Phương Quý nghe đến nơi này, liền không khỏi ngời đến càng thẳng chút, thật lòng nhìn tông chủ.

Thái Bạch tông chủ nhưng không có lập tức liền nói, mà là hỏi ngược lại Phương Quý: "Người nhập tiên môn thời gian không lâu, nhưng cũng gặp may đúng dịp, tiến vào Ma sơn, trước trước sau sau một phen dằn vặt, có

từng phát hiện, Ma sơn cùng với những cái khác đại xuyên sơn trạch không giống địa phương?"

"Cái kia không giống địa phương nhưng là nhiều. . ."

Cái vấn đề này quá tốt trả lời, Phương Quý nói thẳng: "Có bảo bối, có ma quái, còn có cái kia Ma sơn dị bảo. . ."

"Không sai!"

Thái Bạch tông chủ gật gù đầu, nói: "Bất quá những thứ này, đều chỉ là bên ngoài, kỳ thực Ma sơn nhất không giống, là nó có sinh mệnh!"

"Sinh mệnh?"

Phương Quý không nhịn được ngẩn ngơ, Ma sơn cũng là núi, có sinh mệnh là cái gì quý?

Thật giống một loại nào đó trong truyền thuyết nói như thế, thành yêu?

Thái Bạch tông chủ nói đến chỗ này, khẩu khí cũng hơi chút nghiêm nghị, trầm ngâm một chút, mới nói: "Ma sơn đến tột cùng lai lịch làm sao, vì sao xuất hiện, ngay cả ta đều nói không rõ, nhưng chúng ta lại đều có thể xác định một sự thật, Ma sơn là có sinh mệnh, hẳn không chỉ có là có sinh mệnh, hơn nữa có thân thể, có khí huyết, có bộ xương, thậm chí còn có một chút Ma sơn, có chính mình linh hồn cùng nguyên phách. . ."

Nghe tông chủ, Phương Quý chỉ là liên tiếp choáng váng, không hiểu nổi, lại không dám đánh gãy.

"Trúc Cơ loại phương pháp thứ hai, liền cùng Ma sơn máu có quan hệ!"

Thái Bạch tông chủ tiếng nói ép thấp chút, như là sợ kinh động một loại nào đó tồn tại, lạnh lùng nói: "Trong giới tu hành đã sớm phát hiện Ma sơn

khí huyết bí mật, cũng sớm liền bắt đầu lợi dụng, chúng ta nước Sở cũng không ngoại lệ, năm đại Tiên môn đã từng liên thủ tạo một bí cảnh, bí cảnh trong có đại trận cùng Ma sơn địa mạch liên kết, có thể lấy đến Ma sơn máu, ở bí cảnh trong, ngưng tụ ra Ma sơn huyết tinh!"

"Loại này huyết tinh, liền có thể trợ người thành tựu đạo cơ!"

"Loại này đạo cơ, tạo hóa vô cùng, bất kể là thần thông uy lực, vẫn là tu hành tiềm lực, đều vượt xa đan dược Trúc Cơ!"

Phương Quý nghe được, đã ánh mắt hơi liền: "Lẽ nào ta. . ."

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Người sinh cơ liền ở chỗ này, cái kia Ma sơn huyết tinh, thực sự là hiếm thấy báu vật, có thể cải tử hoàn sinh, thân thể người khí huyết thiếu hụt, thuốc thạch nan y, thần tiên khó cứu, nhưng Ma sơn huyết tinh, vốn là Ma sơn máu ngưng tụ, cái nào còn có so với cái này thích hợp hơn người bỏ tức khí huyết? Người thậm chí có thể nhờ vào đó trực tiếp thành tựu Trúc Cơ, có thể nói nhất cử lưỡng tiện!"

"Cứ như vậy, ta tất cả vấn đề đều giải quyết rồi?"

Phương Quý nghe xong Thái Bạch tông chủ những câu nói này, trên mặt đã khó nén vẻ hưng phấn.

"Đâu chỉ là giải quyết?"

Nói đến chỗ này, Thái Bạch tông chủ hơi dừng lại một chút, tựa hồ chính mình cũng có chút không tin, nhưng vẫn là nói ra: "Nói không chắc người tên tiểu tử này, có thể sẽ trở thành liền năm đại Tiên môn mấy chục năm chưa từng xuất hiện thần đạo Trúc Cơ cũng khó nói đây. . ."

Hắn nói cũng nở nụ cười, vỗ vỗ Phương Quý vai, nói: "Mà cái này, chính là ta cùng Hỏa Hậu trưởng lão bọn họ cái nhìn không giống nhau địa

phương, bọn họ vừa bắt đầu cho rằng người cái này một thân đạo thương, là người tai kiếp, đưa người tương lai đường đóng chặt hoàn toàn, mà ta từ vừa mới bắt đầu liền cảm thấy, cái này kỳ thực là người một tràng tạo hóa, sẽ để người đi tới một cái cùng người khác không giống nhau đường!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 125: Tâm Đen Tông Chủ

"Thần Đạo trúc cơ lại là cái gì?"

Thái Bạch tông chủ, thực tại để Phương Quý một viên trái tim nhỏ phù phù phù nhảy không ngừng, người khác mắt trong chính mình tai kiếp, đến tông chủ trong mắt lại trái lại là vận mệnh của chính mình, bằng hấn bây giờ kiến thức, vẫn chưa thể rất tốt lý giải, nhưng hấn nhưng cũng nhạy cảm phát hiện, tông chủ thật giống từ trên người chính mình phát hiện một chút cùng người khác không giống nhau địa phương, đồng thời nghĩ đến một số đối sách. . .

Thái Bạch tông chủ nhìn Phương Quý một chút, một bộ đã sớm biết người không hiểu dáng vẻ, mỉm cười mới giải thích: "Mượn Ma sơn huyết tinh thành tựu đạo cơ, tuy rằng bản chất như thế, nhưng tu sĩ khác nhau, là do tự thân có thể chịu đựng Ma sơn huyết tinh phân lượng nhiều ít, thành tựu đạo cơ cũng tự có khác nhau, bình thường tới nói, tu hành bên trong người căn cơ càng chất phác, có thể chịu đựng Ma sơn huyết tinh liền càng nhiều, mà chịu đựng Ma sơn huyết tinh phân lượng càng nhiều, thành tựu đạo cơ sau khi tiềm lực, liền cũng càng nhiều, trong đó có thể đại thể phân là tam phẩm!"

"nhất hạ phẩm, chính là chỉ cuối cùng luyện hóa huyết tinh phân lượng không đủ ba lượng ba, loại này Trúc Cơ, tuy rằng cùng tính Địa Mạch trúc cơ, nhưng kỳ thực cũng chỉ cao hơn Đan Phẩm trúc cơ một đường mà thôi, mà cuối cùng luyện hóa huyết tinh phân lượng vượt quá ba lượng ba, lại

không đủ chín lạng chín, nhưng là trung phẩm Địa Mạch trúc cơ, những thứ này người ở trong giới tu hành, đã là phi thường lợi hại người. . ."

Nói giờ cái ví dụ: "Liễu Chân trưởng lão, lúc trước chính là trung phẩm Địa Mạch trúc cơ!"

Phương Quý nghe được đã con mắt toả sáng: "Sau đó thì sao?"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Sau đó chính là cấp độ kia thiên tư kinh người, thế gian hiếm thấy, bọn họ có thể luyện hóa vượt quá chín lạng chín huyết tinh, cái này đã là thế gian hiếm thấy thiên tư, có thể làm đến một bước này người, bất kể là tu hành công pháp, còn là một người tiềm chất, hay là tâm chí của bọn họ, không có chỗ nào mà không phải là tốt nhất tuyển chọn, một khi thành tựu, chính là các đại Tiên môn trọng điểm bồi dưỡng kỳ tài, thậm chí Thượng Tôn phủ đều sẽ hoan nghênh người qua, mà loại này Trúc Cơ, liền bị người xưng là Thần Đạo trúc cơ. . ."

"Chín lạng chín. . ."

Phương Quý tử hơi suy nghĩ một chút, không hiểu cảm thấy rất lợi hại.

Thái Bạch tông chủ phảng phất nhìn ra tâm tư của hắn, cười nói: "Huyết tinh không phải vật phàm, mỗi luyện hóa một tia đều rất khó, có thể luyện hóa chín lạng chín huyết tinh, đã là thế gian hiếm thấy, bất quá đối với người mà nói, cái này chín lạng chín, hay là thấp nhất tiêu chuẩn. . ."

"Hả?"

Phương Quý lập tức ngẩng đầu lên, nháy mắt một cái.

Thái Bạch tông chủ nhìn Phương Quý một chút, nói: "Ta nói đây là người tạo hóa, liền ở chỗ này!"

"Người bốn nguyên không đủ, khí huyết khô cạn, thiên lại tu thành linh thức, một thân linh tức cũng dị thường mạnh mẽ, cái này liền khiến cho người có thể luyện hóa huyết tinh bù đắp tự thân khí huyết, mà ở bù đắp khí huyết sau khi, người tam nguyên cường đại, cân bằng, lại có thể lại mượn huyết tinh thành tựu Trúc Cơ, vì lẽ đó hai cái điệp gia, người nhất định có thể so với người khác tiêu hao càng nhiều huyết tinh, số lượng ấy, thậm chí là ta đều nói không rõ ràng. . ."

Vừa nói, Thái Bạch tông chủ vẻ mặt cũng có vẻ hơi chờ mong, cười nói: "Người khác luyện hóa huyết tinh, được tổ chất có hạn, cũng không không nghĩ, mà là không thể, nhưng người nhưng không như thế, người hầu như nhất định là muốn luyện hóa vượt xa người bên ngoài huyết tinh phân lượng. . ."

"Người nghĩ a, người khác luyện hóa ba lượng ba, chín lượng phân, người lại luyện hóa mười lượng hai mươi lượng, này nên là cái gì loại?"

"Cái này Thần Đạo trúc cơ, đối với người thậm chí cũng không tính là một ngưỡng cửa!"

". . ."

". . ."

Lời này nghe được Phương Quý con mắt toả sáng: "Vậy ta muốn cướp cái một trăm cân phân lượng, chẳng phải là vô địch thiên hạ?"

"Ân. . . Vẫn là nói lượng khá là tốt, đừng dùng cân, có vẻ không đáng giá. . ."

Thái Bạch tông chủ nghe xong lời này, cũng có chút bất đắc dĩ, cười khổ nói: "Dù sao huyết tinh cũng không phải rau cải trắng, mỗi một tiền một

hào đều là cực kỳ quý giá, đừng nói luyện hóa một trăm cân, e sợ toàn bộ bí cảnh bên trong, cũng không có một trăm cân nhiều như vậy!"

"Không có một trăm cân, năm mươi cân cũng được a. . ."

Tuy rằng bị tông chủ phủ quyết, Phương Quý vẫn là có vẻ rất là nóng lòng, đây mặt đều là vẻ chờ mong.

"Năm mươi cân đại khái cũng không có. . ."

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, phảng phất cũng bị Phương Quý dẫn tới nổi lên hứng thú, cười tiếp tục nói, nói: "Bất quá nói đi nói lại, coi như người thành tựu cuối cùng Thần Đạo trúc cơ, cái kia cũng không thể coi là vô địch thiên hạ, dù sao Thần Đạo trúc cơ bên trên, còn có Tiên Đạo trúc cơ!"

"Tiên Đạo trúc cơ lại là cái gì?"

Phương Quý mới vừa mới vừa rồi bị bốc lên hứng thú, bỗng nhiên một chậu nước lạnh giội đến trên đầu, nhất thời có chút bất mãn.

Thấy Phương Quý trở mắt ngoác mồm, tựa hồ còn có chút không phục ý tứ, Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Tiên Đạo trúc cơ chính là trong giới tu hành công nhận mạnh nhất Trúc Cơ, chí cao vô thượng, tiềm lực vô tận, truyền thuyết trong có thể nhờ vào đó đạo cơ, trực chỉ đại đạo, chỉ là kết thành bực này đạo cơ, cần Tiên đạo tài nguyên, mà loại này Tiên đạo tài nguyên, phần lớn tu hành bên trong người liền thấy cũng chưa từng thấy, ngoại trừ thế gian tốt nhất nhất đạo thống cùng đại thế gia bồi dưỡng Đạo tử cùng truyền thừa người ở ngoài, ai cũng không cách nào vọng tưởng Tiên Đạo trúc cơ. . ."

Hắn suy nghĩ một chút, cười giải thích: "Ta từng nghe người đã nói một cái phương pháp, bình thường Tu hành giả nghĩ cái kia Tiên Đạo trúc cơ,

vậy thì như trong thôn cùng tú tài thềm nhỏ dải trong hoàng cung công chúa là một cái đạo lý, chỉ là nghĩ nghĩ, chính là tội lỗi. . ."

"Nguyên lai đây mới là lợi hại nhất. . ."

Phương Quý nghe xong tông chủ cái này một phen giảng giải, chép chép miệng, có chút xuất thần.

Tông chủ nghe vậy lại là mỉm cười, nói: "Không muốn quá mức thật cao lộ xa, Tiên Đạo trúc cơ người liền không cần nghĩ, chúng ta Thái Bạch tông cũng không có Tiên đạo tài nguyên, hưởng hồ coi như là có, ta cũng trước tiên cần phải cho con trai của ta a, khi nào có thể đến phiên người?"

Phương Quý vừa nghe lời này, mặt đều chìm xuống: "Mọi người như thế quen, người nói chuyện cần như thế thực sự sao?"

Thái Bạch tông chủ đúng là không để ý lắm, cười nói: "Chỉ là để người thu hồi những thứ này kể vật đến thôi, đối với người mà nói, Trúc Cơ vốn chính là một tràng sinh tử lớn đánh cược, duy nhất có thể được phương pháp, liền là Ma sơn huyết mạch Trúc Cơ, kết quả tốt nhất, nhưng là đoạt được càng nhiều huyết tinh, thành tựu Thần Đạo trúc cơ, vừa vặn bây giờ Ma sơn dị động, bốn đại Tiên môn đều lo lắng Ma sơn dị biến, sẽ dẫn đến mười mấy năm thậm chí mấy chục năm trong lúc, đều không thể lại mở ra bí cảnh, liền thúc ta mau chóng đáp ứng tổ chức Ma sơn tế, điều này cũng vừa vặn là người cơ hội!"

Phương Quý bỗng nhiên hiểu rõ ra: "Nói cách khác, ta muốn chuẩn bị cùng bốn đại Tiên môn đệ tử tranh cướp? Nhưng ta kiếm đạo. . ."

Cho tới hôm nay, hẳn mới ý thức tới cái này lựa, tông chủ nói lời nói mặc dù rất mê người, cũng rất êm tai, có thể then chốt ở chỗ, chính mình bây giờ đúng là không tốt lại triển khai kiếm đạo a, mà vào bí cảnh sau khi,

vốn là muốn cùng bốn đại Tiên môn đệ tử tranh đấu, lại thêm vào chính mình ở loạn thạch cốc đánh lung tung một mạch, nhưng là đắc tội rồi không ít người, cái này nếu là tiến vào bí cảnh, cái kia chẳng phải là. . .

Vừa nghĩ tới một đám người đuổi theo chính mình đánh cảm giác, Phương Quý cũng không nhịn được rùng mình một cái!

"Người sẽ như vậy nghĩ, bọn họ cũng sẽ như vậy nghĩ. . ."

Thái Bạch tông chủ nhìn Phương Quý dáng dấp, liền biết hẳn ý thức được trọng yếu nhất một vấn đề, vẻ mặt trái lại vui vẻ lên, nói: "Vì lẽ đó ta mới để người mau chóng tham nghiên pháp thuật, bây giờ người tu thành linh thức, cái này chính là người ưu thế lớn nhất. . . Người nghĩ a, bọn họ cũng đều biết người kiếm đạo lợi hại, pháp thuật không được, kết quả người kiếm đạo phế bỏ, trái lại tu luyện thành lợi hại pháp thuật. . ."

Phương Quý nghe được lời này, đột nhiên bối rối một thoáng, cuối cùng đã rõ ràng rồi tông chủ từ vừa mới bắt đầu nghĩ biện pháp hay là cái gì, lại từ nơi này liên tưởng đến rất nhiều, ánh mắt dần dần liền lên, đến cuối cùng thì không nhịn được trừng trừng xem tông chủ nhìn sang.

Một lát mới nói: "Tông chủ, trái tim của người thật đen. . ."

"Vẫn tính có thể!"

Thái Bạch tông chủ lại cũng không để ý hẳn thuyết pháp này, bình tĩnh nói: "Một đại gia đình chờ ăn cơm, ta chung quy phải suy nghĩ nhiều chút, đúng rồi, muốn làm liền làm khá một chút, người tu luyện thành linh thức chuyện người ngoài cũng không biết, vẫn là không cần vội vã nói cho người khác biết!"

Thấy tông chủ cái này bình tĩnh dáng dấp, Phương Quý cảm thấy, hẳn khả năng từ vừa mới bắt đầu liền đem tất cả những thứ này đều nghĩ kỹ, mà

trong lòng mình mơ hồ suy nghĩ một chút đến thời điểm cảnh tượng, cũng mặc danh kỳ diệu cảm thấy hơi nhỏ hưng phấn , bất quá rất nhanh hẳn liền phản ứng lại, trên mặt nụ cười thu hồi, một mặt không cao hứng, than thở: "May nhờ ta mới vừa rồi còn cảm động đến không được chứ, tông chủ người lại hô ta. . ."

"Nói tới là chỉ cho ta một con đường sống, kỳ thực là để ta giúp tiên môn cướp đồ vật. . ."

"Nói tới là cho ta tiến vào bí cảnh cơ hội, kỳ thực là để ta đi vào thế người bầy người đi. . ."

". . ."

". . ."

Mặt đối với Phương Quý bất mãn, Thái Bạch tông chủ cũng không ngẩng đầu lên: "Tiên môn đương nhiên muốn chỗ tốt, không phải vậy mấy ngày nay là trắng cứu người?"

Hiển nhiên tông chủ nói như thế lẽ thẳng khí hùng, Phương Quý trái lại không tiện nói gì, con người chuyên động, bỗng nhiên nói: "Tông chủ đều nói, ta đương nhiên đến nghe lời, nhưng như thế làm, ta sẽ được rất nhiều oan ức. . ."

"Nam nhi trọng phụ, được chút uốn lượn lại tính là gì?"

Thái Bạch tông chủ không biết hẳn hồ lô bán thuốc gì, bất đắc dĩ nhìn lại.

Phương Quý lập tức nói: "Thôn chúng ta Hoa quả phụ nói, ta đến mười tám tuổi sau khi mới coi như nam nhi trọng phụ đây, hiện tại vẫn không tính là!"

"Hoa quả phụ là ai?"

Thái Bạch tông chủ có chút bất đắc dĩ: "Vậy ngươi muốn như thế nào?"

Phương Quý cười đến như đóa hoa: "Tiên môn có phải là nên cho ta ăn lót dạ thường?"

Thái Bạch tông chủ sắc mặt trầm xuống: "Không có!"

Phương Quý lập tức biến đến đáng thương lên, tha thiết mong chờ nhìn tông chủ, cũng không đi, cũng không nói lời nào.

Thái Bạch tông chủ lông mày một trận nhảy lên, qua một lát mới nói: ". . . Được thôi, ngươi như bị ủy khuất, tiên môn làm cho ngươi chủ!"

"Ha ha, vậy ta liền yên tâm rồi. . ."

Phương Quý nhất thời vui vẻ lên, từ trên bờ đoàn bò lên, xoay người hướng về đi ra ngoài điện.

Trước khi ra cửa thì bỗng nhiên lâm thời nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại hỏi nói: "Đúng rồi tông chủ, ngươi lúc trước là cái gì đạo cơ?"

Thái Bạch tông chủ hơi ngẩn người ra, thuận miệng nói: "Tiên Đạo trúc cơ!"

"Ồ!"

Phương Quý nghe xong quay đầu rời đi, bỗng nhiên phản ứng lại, há hốc mồm giống như nhìn tông chủ: "Cái gì?"

Thái Bạch tông chủ nói: "Ta là Tiên Đạo trúc cơ, sư đệ cũng là Tiên Đạo trúc cơ!"

"Đùa giỡn sao?"

Phương Quý càng kinh ngạc, suýt chút nữa nhảy lên: "Các người làm sao lợi hại như vậy?"

Lúc này, hắn còn thật sự cho rằng Thái Bạch tông chủ là ở nói đùa chính mình, mới vừa mới nói Tiên Đạo trúc cơ khó như thế, người bình thường ngẫm lại đều là tội lỗi, kết quả bên người liền bỗng nhiên nhảy ra hai cái Tiên Đạo trúc cơ người?

Có phải là người thật ẩn giấu cái gì Tiên đạo tài nguyên, muốn để cho chính mình con trai?

Nhìn Phương Quý cái kia như bị sét đánh cũng tựa như vẻ mặt, Thái Bạch tông chủ cũng cảm thấy thú vị, chỉ là hơi trầm ngâm, vẫn lắc đầu một cái, cười khổ nói: "Ta cùng sư đệ đúng là Tiên Đạo trúc cơ, chỉ bất quá cùng bình thường Tiên Đạo trúc cơ không giống, chúng ta đám người đi chính là một con đường khác, con đường này. . . Quá mệt mỏi, chúng ta đã đi qua, vì lẽ đó cảm thấy cũng không thích hợp các người. . ."

Phương Quý phiền phiền nhiều nhiều lại đi trở về, năn nỉ nói: "Nói một chút thôi?"

"Trúc Cơ đều chưa chắc có thể thành đây, nghĩ nhiều như vậy làm cái gì?"

Thái Bạch tông chủ cười chửi một câu, ở Phương Quý trên đầu vỗ một cái tát: "Đi thôi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 126: Người Dám Đánh Ta

Gần một tháng không thấy bóng người, Phương Quý vừa về tới Hồng Diệp cốc, tin tức liền truyền ra.

Khoảng khắc trong lúc đó, trước đây người quen, không quen người, mộ danh mà đến người, đều dồn dập tới nhà báỉ phòng, có người chỉ là quan tâm, có người nhưng là vì một chút cái này Ma sơn hành trình bên trong triển lộ tài năng tiên môn thiên kiều, cũng có người lại là nghe được một chút tin tức xấu, chuyên môn lại đây thám thính hư thực, Phương Quý ở Hồng Diệp cốc cái kia không ở lại qua mấy ngày động phủ, đúng là nhất thời người đông như mắc cửi. . .

"Người. . . Người làm sao biến thành như vậy rồi?"

Nhan Chi Thanh mấy người là sớm nhất chạy tới, vốn là mừng rỡ mà đến, vừa nhìn Phương Quý dáng dấp, lại sợ hết hồn.

Phương Quý tuổi tác không lớn, một tấm tiểu hài tử mặt, nhưng bây giờ nhượng người vừa nhìn, lại chỉ cảm thấy phi thường giạt mình, chỉ thấy hấn tóc căn bên trong, lại đều trắng, đầu đầy tóc đều là xám trắng đan xen, bên trong đôi mắt che kín tơ máu, liền ngay cả làn da của chính mình, đều hiện ra một loại vẻ tái nhợt, cái cảm giác này, chỉ sẽ xuất hiện tại xế chiều lão nhân, hoặc là thân nhiễm bệnh nặng người thân trên. . .

Loại kia ý suy yếu, một chút liền nhượng người nhìn ra, che giấu đều không giấu được!

"Ai, lưu lại ám thương rồi. . ."

Phương Quý cố ý làm bộ càng yếu đuối mong manh dáng dấp, đi một bước thõ hai bước, một cơn gió thổi tới đều muốn cũng dáng vẻ, duỗi ra cánh tay đến Hứa Nguyệt Nhi đỡ, trên mặt lại là một bộ tựa hồ không hề để tâm dáng dấp, khoát tay áo một cái, nói: "Tông chủ nói ta thương nhận được quá nặng, nuôi không trở lại rồi, có thể bước đi đều là hiếm thấy, sau đó e sợ liền con gà cũng giết không được rồi. . ."

"Ông trời của ta, sao lại thế. . . Nghiêm trọng như thế?"

Nhan Chi Thanh sử tử nghe vậy, trực giác trời đều sụp, gắt gao cắn ngừng miệng môi.

Nàng trước tự nhiên biết Phương Quý bị thương rất nặng, thậm chí một lần tự nhận lỗi với mình, nhưng nghe được Phương Quý đã thương tốt về cốc, trong lòng cũng là phấn chấn cực kỳ, cho rằng lại có thể nhìn thấy một cái nhảy nhót tung bừng Phương Quý, nơi nào nghĩ đến hẳn đã biến thành dáng dấp như vậy?

Cũng không biết nghĩ như thế nào, trong lòng nàng ý tự trách càng nặng, run giọng nói: "Đều do ta. . . Đều do ta. . ."

Phương Quý đứng là kinh ngạc nhìn nàng một cái: "Mắc mớ gì đến ngươi rồi?"

Nhan Chi Thanh con mắt đã có chút ướt át, nói: "Là ta dẫn theo các ngươi nhập Ma sơn, liền nên do ta đem bọn ngươi đang yên đang lành mang ra đến, nhưng khi đó cũng là bởi vì ta quá mức nhất gan, trái lại do một mình ngươi làm sư đệ đi dẫn ra ma triều, lúc này mới dẫn ra mặt sau tất cả mọi chuyện đến, Phương sư đệ, ngươi vốn là tiên đồ vô hạn tiên môn thiên tài, rơi vào bực này kết quả, toàn là bởi vì ta. . ."

"Ồ. . ."

Phương Quý vốn là nên mượn cơ hội gỡ hai tiền lại đây, nhưng thấy Nhan Chi Thanh như vậy tự trách, phản cũng không tiện nói ra đến rồi.

"Tiểu bại hoại. . ."

Hứa Nguyệt Nhi cũng khóc ào ào, lôi kéo Phương Quý ống tay áo nói: "Người yên tâm, ta quay đầu lại liền đi trong nhà cùng lão tổ tông cầu mấy viên đứng đầu thuốc trị thương lại đây, chúng ta Hứa gia thuốc trị thương là nhất nghe tên, thương thế của người nặng hơn nữa, cũng nhất định có thể trị đến tốt đẹp. . ."

Phương Quý gật gật đầu, nghiêm túc nói: "Nhiều cầu điếm quý!"

"Ai, Phương Quý sư huynh a. . ."

Áo lam tiểu mập mập từ trong đám người chen vào, nói: "Thuốc trị thương ta chỗ này có liền, người muốn tới nói đánh bẩy gậy. . ."

Phương Quý nhất thời giận dữ, hướng về áo lam tiểu mập mập trợn mắt nhìn.

Nhưng chỉ chớp mắt nghĩ đến chính mình trên vai trọng trách, rồi lại lâm thời thay đổi sắc mặt, thật dài ai thán một tiếng, nói: "Thôi thôi, đa tạ Lam sư đệ có ý tốt, nhưng là chỉ ta hiện tại cái này đáng vẻ, cái nào còn có mua thuốc trị thương cần thiết đây? Sau đó ta sợ là liền tiên môn phù chiếu đều không cách nào lĩnh rồi, cũng lại kiếm lời không được công đức, tốt thuốc trị thương, cũng mua không nổi, ai. . ."

Áo lam tiểu mập mập lập tức choáng váng: "Thật nghiêm trọng như thế?"

Nói còn chưa rơi xuống, ở bên cạnh hắn đã sớm trợn mắt nhìn Trương Kinh cùng Mạnh Lưu Hồn hai cái, cũng sớm đã vừa một cái đem áo lam tiểu mập mập cho giá đi ra ngoài, bên ngoài động phủ rất nhanh liền vang lên hai người bọn họ gầm lên: "Phương Quý sư đệ đã như vậy, ngươi còn muốn ở vết thương của hắn trên tung muối? Ngươi còn muốn nhân cơ hội làm ngươi cái kia gặp quý làm ăn? Ngày hôm nay không cố gắng giáo huấn ngươi có lỗi với Phương Quý sư đệ. . ."

"Oa. . . Ta không phải cô ý a, ta cho rằng không như vậy nặng. . ."

Bên ngoài động phủ rất nhanh liền vang lên một trận quyền đấm cước đá hô tiếng thét, chen lẫn áo lam tiểu mập mập kêu thảm thiết.

"Còn dùng rất tốt. . ."

Phương Quý trong lòng một trận đắc ý, tùy theo Hứa Nguyệt Nhi đem mình phù tiên vào động phủ, ở cán vải trên ngai xuống.

Miễn cưỡng nhắc tay chỉ hướng: "Nước. . ."

Nhan Chi Thanh sư tử vợ vã bung đến ấm trà, cẩn thận đút cho hắn uống.

Phương Quý uống thôi nước, thuận thế tựa ở Nhan sư tử trong lòng ngực, lại nhẹ nhàng khoát tay: "Đập cho ta cái hạch đào ăn. . ."

Nhan Chi Thanh đưa tay cầm một viên hạch đào, "Đùng" một tiếng bóp nát.

Phương Quý hài lòng ăn một khối hạch đào, than thở: "Nếu là có đem táo chua ăn là tốt rồi. . ."

Hứa Nguyệt Nhi gấp vội vàng xoay người đi ra phía ngoài: ". . . Ta đi cho người hái!"

"Ông trời của ta, đãi ngộ lại tốt như vậy?"

Phương Quý đã mở cờ trong bụng, đột nhiên cảm giác thấy tông chủ cho nhiệm vụ này cũng không tệ lắm.

Mà hiển nhiên Phương Quý vào động phủ, bây giờ một phát chạy tới chúng Hồng Diệp cốc các đồng môn cũng một trận nghị luận sôi nổi phân, tuy rằng đều không có cùng Phương Quý nói chuyện, nhưng Phương Quý bây giờ dáng dấp lại là đều xem ở trong mắt, đều là tâm trạng thấy kỳ lạ, không nghĩ tới Phương Quý cái này một thân ám thương nặng như vậy, nhất thời có người lo lắng, có người dám khải, tầng tầng tiếng nghị luận dồn dập không dứt, tầng lên bất tận.

"Ai có thể nghĩ tới, bây giờ tên mãn tiên môn thiên tài, lại rơi vào một thân ám thương?"

"Trời ạ, hắn là ở sau núi học kiếm, có thể hắn hiện tại dáng dấp như vậy, còn nhắc lên nổi kiếm sao?"

"Vốn là tuổi còn trẻ, tiền đồ vô lượng, lẽ nào bây giờ liền như thế. . ."

Những nghị luận này tiếng tuy rằng đều nhỏ giọng, nhưng cũng không có thiếu truyền vào Phương Quý lỗ tai trong mắt, Nhan Chi Thanh nghe được, đã là giận tím mặt, không nhìn được trọn mắt nhìn, liền muốn quát mắng, Phương Quý lại vội vàng kéo lại Nhan Chi Thanh ống tay áo, than thở: "Làm phiền chư vị sư huynh đệ quan tâm rồi, kỳ thực tông chủ cũng nói với ta, ta hiện tại cái này dáng vẻ, không thể lại dùng kiếm rồi. . ."

Nói uể oải, giơ tay lên: "Cái kia ai. . . Đừng làm cho các sư huynh đệ đứng bên ngoài a, để người ta trong tay đồ vật nhận lấy. . ."

Bên cạnh mới vừa trở lại động phủ Mạnh Lưu Hồn lập tức thành thật mở miệng: "Tốt, ta đi!"

Lúc này đến phiên động cửa phủ một đám Hồng Diệp cốc các đệ tử ò ra. . .

. . . Làm sao cái này liền muốn thu đồ vật?

Những này đệ tử, thật là có không ít là nâng đồ vật tới, dù sao vừa bắt đầu chỉ là coi Phương Quý là đoạt Ma sơn hành trình đầu bảng đệ tử thiên tài, tiền đồ vô lượng, bây giờ đương nhiên muốn đến thật tốt đánh một trận quan hệ, nhưng ai có thể nghĩ tới Phương Quý đã chịu một thân ám thương, đã biến thành như thế một bộ suy yếu đáng đáp a, cái này tỉ mỉ chuẩn bị đồ vật, đến tột cùng có còn muốn hay không đưa, là cái vấn đề. . .

Hiện tại cái này vấn đề cũng không cần cân nhắc, Mạnh Lưu Hồn đã đưa tay qua đây.

Thành thật trung hậu trên mặt rõ ràng đè ép lửa, đây là không cho đồ vật liền muốn đánh người nhíp điệu. . .

Vốn là nghĩ đưa cho Phương Quý đồ vật, lúc này bị người nhắc lên vào động phủ đi tới, lại có điểm tâm đau. . .

Bất quá trong động phủ ở ngoài, vẫn có phần lớn người chỉ là sang đây xem náo nhiệt, trong tay tự nhiên không nhắc theo cái gì, bây giờ cũng chỉ là hi hi ha ha một tiếng liền đi qua, vô số ánh mắt rơi vào cái kia nửa dựa vào Nhan sư tử trong lòng ngực Phương Quý trên người, có chứa tiếc hận, lại là một bộ cười trên sự đau khổ của người khác ánh mắt, có chỉ muốn như thế nào truyền bá cái này đại tin tức, cũng có đầy mặt đều là ước ao. . .

Nhan sư tử nhìn, chỉ cảm thấy bên trong rất nhiều người ánh mắt không để cho nàng mừng, càng là lo lắng nhiều người như vậy nhìn, biết đánh

quấy rầy Phương Quý giải lao, liền không nhịn được lệ quát một tiếng:
"Tâm ý của các người chúng ta lĩnh, liền không cần đều chen ở đây xem trò vui chứ?"

Đám kia Hồng Diệp cốc đê tử nhất thời một trận rối loạn, đều muốn đi ra ngoài.

Nhưng cũng liền vào lúc này, chợt nghe được một tiếng cười gằn: "Mới vừa vào Thanh Khê cốc, cái giá liền lớn như vậy?"

Trong động phủ ở ngoài đê tử nghe vậy, đều là kinh hãi, quay đầu nhìn lại, càng là sợ hãi, vội vã khom người hướng về đi vào động phủ đến người kia lạy xuống, trong lúc nhất thời trong động phủ quỳ xuống một mảnh, cùng kêu lên nói: "Xin chào Thanh Khê cốc Lý sư huynh. . ."

Phương Quý kinh ngạc quay đầu nhìn lại, đã thấy nhập động phủ đến, lại là Thanh Khê cốc đê tử Lý Hoàn Chân.

Lý Hoàn Chân cau mày, chấp tay đi vào, trước tiên nhìn Nhan Chi Thanh một chút, chính là Nhan Chi Thanh, vào lúc này cũng không thể không đứng dậy, hướng về hấn khom mình hành lễ, sau đó hấn ánh mắt mới rơi vào Phương Quý trên người, trên dưới quan sát qua, nở nụ cười lạnh, nói: "Lúc trước ta liền nói cho người không muốn không biết tự lượng sức mình, nhập loạn thạch cốc đi, người từ kiêu ngạo không nghe, hiện nay có thể chiếm được giáo huấn?"

Một câu nói này nói trong động phủ ở ngoài, mọi người đều yên lặng như tờ.

Chẳng ai nghĩ tới Thanh Khê cốc đê tử chân truyền lại sẽ thân cận đi tới Phương Quý động phủ, càng không có nghĩ tới hấn mở miệng câu thứ nhất chính là lời này, trong lúc nhất thời trong động phủ bầu không khí, có vẻ

hơi ngọt ngào, chúng đê tử hai mặt nhìn nhau, cũng không biết trả lời như thế nào.

"Phương Quý sư đê hấn dù sao cũng vậy. . ."

Một mảnh trong trăm mặc, lại vẫn là Nhan Chi Thanh ép không được hỏa khí, há mồm liền muốn bác bỏ.

"Cũng là cái gì?"

Lý Hoàn Chân bỗng nhiên quay đầu nhìn Nhan Chi Thanh một chút, mặt không hề cảm xúc, nhưng ánh mắt lại rất có áp lực!

Dù sau hấn thân phận cực cao, tu vị lại mạnh, Nhan Chi Thanh tuy rằng tức giận xông lên, nhưng bị hấn một chút nhìn lại, vẫn là trong lòng nhất thời rùng mình, mặt sau lời nói liền nuốt xuống, tuy rằng rõ ràng còn có chút không phục, nhưng cũng không dám nói nữa cái gì.

"Ai nha, Lý sư huynh cũng tới xem ta rồi?"

Cũng đang lúc này, Phương Quý thấy Lý Hoàn Chân trừng Nhan Chi Thanh một chút, trong lòng nhất thời bất mãn, nghĩ muốn phát hỏa, rồi lại cân nhắc đến chính mình bây giờ trạng thái, chậm rãi đem một khang hỏa khí ép xuống, hữu khí vô lực nói: "Ta đang muốn đi tiếp Lý sư huynh đây, thực sự là không nên không nghe Lý sư huynh a, lúc trước Lý sư huynh ở ngoài cốc liền nhắc nhở chúng ta, hấn là bo bo giữ mình, bất kể hấn là cái gì tiên môn không tiên môn, không vào thung lũng bên trong đi tổn thất lại không phải chúng ta, nhưng ta. . . Hết lần này tới lần khác không có nghe Lý sư huynh tới nói a. . ."

"Bởi vì ta tiến vào cốc, vì lẽ đó phát hiện tông chủ bị bốn đại Tiên môn người bắt nạt, bởi vì ta không muốn nhìn thấy tông chủ bị người bắt nạt, vì lẽ đó ta không thể làm gì khác hơn là cùng bốn đại Tiên môn đê tử liều

mạng một tràng , bởi vì ta làm vì tiên môn hiệu lực, vì lẽ đó rơi xuống cái này một thân thương. . ."

Càng nói càng lòng chua xót, thở dài một tiếng: "Vẫn là Lý sư huynh thông minh a. . ."

Lời này công khai là khen, Lý Hoàn Chân lại nghe thay đổi sắc mặt, phần nộ quát: "Ngươi. . ."

Phương Quý bỗng nhiên trở mặt, lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái: "Sao, ngươi còn dám đánh ta thế nào?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 127: Thanh Khê Cốc Đệ Tử

Xem Phương Quý cái này gây gò gió có thể thổi bay dáng dấp, Lý Hoàn Chân còn thật không dám đánh hấn.

Chỉ sợ gãy hấn một đầu ngón tay, hấn liền nằm trên đất không lên nổi.

Trong lòng không khỏi tức sôi ruột!

Trước ở loạn thạch cốc ở ngoài, hấn không cho phép Phương Quý mấy người đi vào, vốn cũng không có sai, lại cứ Phương Quý cùng Triệu Thái Hợp, Tiêu Long Tước ba cái gan to bằng trời, lại không có một cái nghe hấn, ở ngay trước mặt hấn xông vào thung lũng, làm cho hấn rất mất thể diện, đặc biệt là ba người này vào loạn thạch cốc sau, lại âm soa dương thác gặp được tông chủ, càng là đối đầu bốn đại Tiên môn, làm vì tiên môn lập xuống đại công, liền càng trêu đến hấn trái tim vô cùng không thoải mái, đặc biệt là đối với đương thời đi đầu vọt vào loạn thạch cốc Phương Quý, càng là không thích tới cực điểm. . .

Bây giờ đi tới Phương Quý động phủ, một câu nói này kỳ thực cũng là dẫn theo khí nói, lại không nghĩ rằng, cái kia bại hoại tiểu quỷ, một phen khen chê chưa nói, liền lập tức đem mình toàn bộ nói ý tứ đều điên đảo, nói được bản thân có chút mất mặt.

Lần này Ma sơn hành trình kết thúc, tiên môn bên trong vốn là liền có chút đồn đại, có người nói cái kia loạn thạch cốc chiến dịch, Lý Hoàn Chân cùng mặt khác ba vị Thanh Khê cốc đệ tử vốn là cũng đến lối vào thung lũng, nhưng là do sợ hãi những tiên môn khác chân truyền, không dám vào

đi, phản chẳng bằng Phương Quý mấy người, mà cũng là bởi vì Lý Hoàn Chân mấy người không có đi vào, cuối cùng chiến dịch này lại rơi vào Phương Quý các loại Hồng Diệp cốc đệ tử trên người.

Vì lẽ đó phải nghiêm khắc nói đến, trong trận chiến này danh chấn tiên môn Phương Quý, Triệu Thái Hợp, Tiêu Long Tước ba người, kỳ thực là ở thế Thanh Khê cốc xuất chiến, Phương Quý rơi vào cái này một thân ám thương, cũng cùng Thanh Khê cốc thoát ly không được can hệ, bây giờ Phương Quý chết bên trong lượm cái mạng, mới vừa mới về động phủ, Lý Hoàn Chân liền đến nói một câu nói như vậy, nghe vào trong tai mọi người, dĩ nhiên là có chút không thích hợp.

Liền ngay cả trước vẫn tính trung lập Hồng Diệp cốc đệ tử, lúc này trong lòng cũng không nhịn được oán thầm vài câu.

Phương Quý đúng là không chút nào để ý, thậm chí cũng không có lại nhìn Lý Hoàn Chân một chút, mà là quay đầu nhìn về phía Nhan Chi Thanh, vui vẻ nói: "Nhan sư tử, vừa nãy hẳn nói ngươi mới vừa vào Thanh Khê cốc cái giá liền trở nên lớn như vậy. . . Ngươi đã tiến vào Thanh Khê cốc rồi?"

Nhan Chi Thanh sắc mặt có vẻ hơi làm khó dễ, thấp giọng nói: "Lần này dựa cả vào ngươi, ở Ma sơn hành trình đến công đức đứng đầu, ta đã tích khen đủ rồi mười vạn công đức, vốn nên là chờ ta tu vị đạt đến Luyện Khí tầng tám mới có thể đi vào Thanh Khê cốc, nhưng là tiên môn nể tình ta công đức đầy đủ, lại một lòng vì tiên môn, bởi vì ngoài ngạch khai ân, cố ý cho phép ta lấy Luyện Khí tầng bảy nhập Thanh Khê cốc tu hành!"

Phương Quý cười nói: "Cái kia cũng là chuyện tốt a, ngươi không mời cái uống rượu?"

Nghe bọn họ nói chuyện, đứng ở bên cạnh Lý Hoàn Chân sắc mặt đã trở nên hơi khó coi, cảm giác cái này tiểu nhi là đang cố ý rơi xuống chính mình mặt mũi, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Phương Quý, quát lên: "Hồng Diệp cóc đê tử Phương Quý nghe lệnh!"

Phương Quý thiếu kiên nhẫn quay đầu lại liếc hắt một cái: "Ngươi xong chưa?"

Lý Hoàn Chân nhất thời cái trán gân xanh lộ, hắt nhập môn tu hành mấy chục năm, khi nào bị Hồng Diệp cóc đê tử như vậy xem thường qua, trong lòng lửa giận suýt nữa liền muốn không kiềm chế nổi, mà chu vi chúng đê tử, thậm chí bao gồm Hứa Nguyệt Nhi mấy người, vào lúc này cũng không nhận được trong lòng thất kinh, cái kia dù sao cũng là Thanh Khê cóc đê tử, vẫn là một đời chân truyền, Phương Quý như vậy chế nhạo cho hắt, thật không sợ nhạ phiền toái lớn?

Vẫn là nói, vị này Phương sư đệ tự giác con đường phía trước hủy diệt sạch, liền vò đã mở không sợ rơi?

Sâu sắc hô mấy cái trung khí, Lý Hoàn Chân đem tức giận ở đáy lòng ép xuống, sâu sắc nhìn Phương Quý một chút, lạnh lùng nói: "Tiên môn kiêu ngạo người rất nhiều, ta nhưng chưa từng thấy kiêu ngạo đến ngươi trình độ này, đặc biệt là ngươi hiện tại rõ ràng đã. . ."

Nói đến chỗ này, hơi dừng lại một chút, nhưng hắt phía dưới, ai cũng đoán được.

Phương Quý cười hì hì, cũng không tức giận, nói: "Không cuồng một điếm, nào dám tiến vào loạn thạch cóc a?"

Lý Hoàn Chân trên trán mới vừa vừa biến mất gân xanh lại xuất hiện. . .

Chu vi những đệ tử khác vào lúc này đều yên lặng như tờ, tuy rằng không dám nghị luận, nhưng ánh mắt đã trở nên phức tạp lên.

"Thôi, ngươi đã bị thiệt lớn, còn không biết hối cải, đặc chí, vậy cũng tùy vào ngươi!"

Cuối cùng, Lý Hoàn Chân vẫn là hít một hơi thật sâu, không có sẽ cùng Phương Quý nhiều lời, mà là cao giọng mở miệng: "Ta này đến, là thế tiên môn truyền lệnh, Hồng Diệp cốc đệ tử Phương Quý, ở Ma sơn lập xuống đại công, công đức vô số, tiên môn niệm tình ngươi tu hành không dễ, đặc biệt cho phép ngươi lấy Luyện Khí tầng bảy thân, tiến vào Thanh Khê cốc tu hành, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Thanh Khê cốc đệ tử, mau chóng chuyển tới đi!"

Dứt lời, lạnh lùng đem một đạo thẻ ngọc vút tại Phương Quý trên giường nhỏ, xoay người rời đi.

Mãi đến tận hẳn đi cái bóng cũng không thấy, trong động phủ ở ngoài Thanh Khê cốc đệ tử, mới nhất thời bừng tỉnh rõ ràng.

Nguyên lai, Lý Hoàn Chân này đến, lại là vì tuyên bố việc này!

Xem trong mắt của mọi người, đều biết Phương Quý hạ xuống một thân ám thương, tu vị gần phế, nhưng ai có thể nghĩ tới, tiên môn lại sẽ vào lúc này, đặc biệt cho phép hẳn tiến vào Thanh Khê cốc tu hành?

Cái này nơi nào vẫn là tiên đồ hủy diệt sạch phế nhân a, đây là cao cao tại thượng Thanh Khê cốc đệ tử!

Mọi người đều biết, Thanh Khê cốc bên trong tạo hóa vô cùng, ai có thể bảo đảm hẳn không có những khác cơ duyên dưỡng cho tốt ám thương?

Chỉ bất quá, cũng có số lượng không ít người trong lòng âm thầm nghĩ:
"Tiên môn cứu hấn nửa tháng có thừa, mới cuối cùng cũng coi như đem hấn cứu tỉnh, nếu là hấn cái này một thân ám thương tốt trị, sợ là đã sớm cho hấn chữa khỏi, bây giờ cho phép hấn tiến vào Thanh Khê cốc, vậy cũng bất quá là biểu lộ ra tiên môn có công tất thưởng, có tội tất phạt nguyên tắc mà thôi, hấn lần này đi Thanh Khê cốc, có lẽ qua không bao nhiêu năm, thì sẽ lặng yên rời đi. . ."

"Chúc mừng Phương sư đệ. . ."

"Kêu cái gì Phương sư đệ, nên gọi Phương sư huynh rồi. . ."

"Không tồi không tồi, chúc mừng Phương sư huynh tiến vào Thanh Khê cốc, từ đây một bước lên mây, nhắm thẳng vào đại đạo. . ."

Tuy rằng trong lòng ý nghĩ khác nhau, nhưng tiên môn đệ tử biết làm người không ít, đều mặt lộ vẻ vui mừng, cùng nhau tiến lên hành lễ.

Liên ngay cả vẫn tâm tình lo lắng Phương Quý, mặt ủ mày chau Nhan Chi Thanh, cũng vừa mừng vừa sợ, nói: "Không nghĩ tới Phương Quý sư đệ người cũng vào Thanh Khê cốc, quá tốt rồi, tiên môn đối với Thanh Khê cốc đệ tử từ trước đến giờ hào phóng, có hưởng chi bất tận thánh dược chữa thương cùng tu hành bảo điển, người vào Thanh Khê cốc sau khi, nhất định có thể dưỡng cho tốt cái này một thân thương. . ."

"Ha ha, ta cũng hi vọng như vậy. . ."

Phương Quý cười to đứng lên, suy nghĩ một chút, lại thu hồi nụ cười, nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, một mặt cảm giác mát mát khá đáng vẻ hướng về Hứa Nguyệt Nhi nhìn sang, nói: "Trong nhà của người chữa thương bảo dược vẫn phải là cho ta. . ."

"Cho, cho. . ."

Hứa Nguyệt Nhi liên thanh bảo đảm: "Ta coi như về nhà ở lão tổ tông trước mặt lẫn lộn, cũng đến cho ngươi cầu đến!"

"Ngươi là cái tốt cháu gái!"

Phương Quý đứng lên, lười biếng duỗi người, hướng về chu vi vừa chấp tay, nói: "Chư vị các sư huynh đệ, đa tạ các ngươi tới nhìn ta, Phương Quý sư huynh ta nhớ ở trong lòng rồi, tuy rằng. . . Ai, tuy rằng ta Phương Quý vì tiên môn hiệu lực, được cái này một thân thương, đã là tiền đồ hủy diệt sạch, bất quá tiên môn mệnh lệnh không thể trái, ta vẫn phải là trước tiên đi Thanh Khê cốc báo bị a, quay đầu lại lại mời các ngươi uống rượu đi!"

"Phương Quý sư huynh quá khách khí. . ."

"Cung tiễn Phương Quý sư huynh. . ."

Một đám người đứng ở động cửa phủ, khom người thành một mảnh, đến hướng về Phương Quý hành lễ.

Nhóm người này bên trong, ôm xem trò vui hoặc là cười trên sự đau khổ của người khác thái độ vốn là cũng không có thiếu, nhưng không nghĩ tới Phương Quý tự mình đứng là thản thản nhiên nói ra, mặc danh kỳ diệu, tâm tình đúng là chuyển biến không ít, coi như là còn có, bây giờ thấy chung quanh người phần lớn thái độ đều đã biến thành đối với Phương Quý đồng tình, nhưng cũng không dám ở trên mặt biểu lộ ra. . .

Cái này một tiếng chúc mừng, cũng có vẻ thực thành rất nhiều!

Ở Nhan Chi Thanh mấy người dưới sự giúp đỡ, cái này vốn là không ở lại qua mấy ngày động phủ, rất nhanh liền thu thập đi ra, sau đó Phương Quý liền ở như thế đoàn người dưới sự giúp đỡ hướng về phía sau núi chạy đi, lâm đến phía sau núi gần rồi, trong lòng đúng là dần dần cảm thấy hưng

phần lên, dù sau hấn tuy là Hồng Diệp cốc đệ tử, lại là phần lớn thời gian đều ngốc ở sau núi, vẫn cảm thấy nơi này càng khiến người thân cận chút!

"Ha ha, ta Phương Quý Phương lão gia đã về rồi. . ."

Vào phía sau núi, Phương Quý trước ám thương mặc danh kỳ diệu tốt hơn hơn nữa, dương dương tự đắc ôm hai tay tuyên bố.

Sau đó liền thấy phía sau núi một mảnh tường hòa, lộn rừng vương dẫn theo một hàng tiểu dã vương đang đi tuần, Mạc Cửu Ca ở nhà tranh trước ghé mây bên trong uống rượu, đừng nói đứng dậy hoan nghênh, không hề liếc mắt nhìn Phương Quý một chút, chỉ có trong ruộng A Khổ sư huynh, hưng phấn ngẩng đầu lên.

"Quá không có suy nghĩ, lại không đi nghênh ta?"

Phương Quý nghênh ngang đi tới, ôm lấy A Khổ sư huynh cái cổ oán giận.

Hấn vóc dáng lùn, cái này bao quát đi lên, A Khổ sư huynh còn đến nửa ngòi chòm hồm xuống mới có thể vơ tới, không phải vậy liền đem hấn treo đến giữa không trung.

Theo Phương Quý mấy người cùng nhau tới Nhan Chi Thanh mấy người thấy được tình cảnh này, tất cả đều sắc mặt phức tạp, các nàng trước đây cũng biết A Khổ một nhân vật như vậy, thế nhưng mãi đến tận ở Ma sơn trong, nhìn thấy A Khổ quát mắng Lý Hoàn Chân uy thế, mới biết người này tuyệt đối không phải đồng môn trong mắt cái kia thành thật đầu, hơi có chút sâu không lường được mùi vị, thái độ đối với A Khổ tự nhiên cũng nhiều chút kính nể.

Đúng là không nghĩ tới, Phương Quý cái này lẫm lẫm liệt liệt, đối với A Khổ vẫn là cái kia thái độ.

"Ta đã về rồi!"

Phương Quý cùng A Khô sư huynh đi tới Mạc Cửu Ca trước người, đặc ý mở miệng, như là ở tuyên bố đại sự gì.

Mạc Cửu Ca đem che ở trên mặt che nắng mũ rom dời một điềm, lộ ra một con mắt đánh giá một thoáng Phương Quý, lại đem mũ rom che lên, lười biếng nói: "Liên kiếm cũng đã nhắc lên không chuyển động, trả về tới làm chi, ta có thể không có thuốc chữa thương cho ngươi!"

"Ai hiểm có?"

Phương Quý nhỏ giọng lầm bầm một câu, vô cùng thần bí hướng về Mạc Cửu Ca nói: "Tông chủ để ta tiến vào Thanh Khê cốc!"

Mũ rom phía dưới, Mạc Cửu Ca "Ừ" một tiếng, nói: "Đây là cái biện pháp!"

Một lát sau, lại bỗng nhiên cười nhẹ một tiếng, nói: "Sư huynh tâm vẫn là như thế đen a. . ."

Vừa nghe hắn nói như vậy, Phương Quý liền biết Mạc Cửu Ca đã đoán được Thái Bạch tông chủ sắp xếp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng là một trận hưng phấn, sau đó lại ngồi xôm ở Mạc Cửu Ca trước người, ân cần cho hắn ngắt hai lần chân, nói: "Hắn còn nói. . . Các ngươi có biện pháp Tiên Đạo trúc cơ?"

Mạc Cửu Ca bỗng nhiên lấy xuống trên mặt mũ rom, thật lòng nhìn Phương Quý một chút, nói: "Này phương pháp không thích hợp ngươi!"

Phương Quý nhất thời mặt không cao hứng, suy nghĩ một chút, rất thành khẩn đem một viên Thanh La quả đưa tới.

Mạc Cửu Ca nhìn cái này viên Thanh La quả, nhất thời cảm khái vạn ngàn.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 128: Không Có Cũng Có

Từ phía sau núi lúc rời đi, Phương Quý quả thật là tinh thần sáng khoái, bước đi lúc, lồng ngực đều giờ cao mấy phần.

Đúng là Nhan Chi Thanh đám người sắc mặt đều không tốt lắm, các nàng trước trong lòng cũng đang nghĩ, Mạc Cửu Ca có thể hay không lưu lại Phương Quý, lại như trước, Phương Quý cũng chỉ là trên danh nghĩa Hồng Diệp cốc đệ tử mà thôi, một phần lớn thời gian đều ở sau núi tu luyện kiếm đạo, bây giờ tiên môn cho phép hẳn tiến vào Thanh Khê cốc, kỳ thực cũng chỉ là một cái thân phận trên chuyển biến, chân chính chỗ tu hành, vẫn là ở phía sau núi.

Nhưng khi các nàng nhìn thấy A Khô giúp Phương Quý ôm hành lý đi ra thì cái này trái tim nhất thời chìm xuống.

Mạc Cửu Ca cũng không lưu lại Phương Quý ở sau núi học kiếm, há không phải nói rõ, Phương Quý cái này một thân thương thật không trị hết?

Một nghĩ tới chỗ này, Nhan Chi Thanh mấy người liền khổ sở trong lòng, đúng là Phương Quý không hề có cảm giác, từ phía sau núi đi ra sau khi, trái lại tâm tình càng được rồi hơn chút, bước đi cũng không cần người giúp đỡ, vừa bắt đầu chỉ là cúi đầu, cũng không biết đang suy nghĩ gì, nhưng trên đường đi chậm rãi đi tới, vẻ mặt dần dần biến hóa, sắp đến rồi Thanh Khê cốc cửa thì hẳn bỗng nhiên đầy mặt nụ cười, khả khả trộm cười vài tiếng.

"Cái này sẽ không phải là bởi vì áp lực quá lớn, không bình thường chứ?"

Nghe xong Phương Quý tiếng cười, Nhan Chi Thanh sư tử có chút sờn cả tóc gáy, không nhìn được lo lắng liếc mắt nhìn hắn, nói: "Phương Quý sư đệ, người không cần phải lo lắng, Thanh Khê cốc tạo hóa nhiều, dị bảo vô số, nhất định có thể trị đến tốt người. . ."

"Lời này ngược lại không tệ, lần này đến Thanh Khê cốc, ta là nhất định muốn phát a. . ."

Phương Quý biểu hiện rất đồng ý gật gật đầu, hít sâu một hơi, giơ cao lồng ngực nhanh chân đi về phía trước.

Nhìn dáng dấp kia, không giống như là tiến vào Thanh Khê cốc, cũng như là đi tới một cái nào đó bảo tàng!

...

...

Đều là Thái Bạch tông đệ tử, cũng có rõ ràng phân chia cao thấp.

Như chỉ là ở Ô Sơn cốc tu hành qua, cái kia đại khái chỉ có thể dọa một thoáng không rõ quan hệ bên trong phạm tục tử, dù sao ở cái này chút phạm tục trong mắt người, chỉ cần ở tiên môn trải qua, cái kia chính là tu hành bên trong người, nhưng lại không biết, những thứ này tu hành bên trong người, so với bọn họ không mạnh hơn bao nhiêu.

Mà ở Hồng Diệp cốc tu hành qua, liền có thể được đến phạm tục quan to quý nhân cùng với gia tộc nhỏ thừa nhận, dù sao được đến truyền thừa, tu luyện pháp thuật, dù như thế nào, cũng coi như là bước lên con đường tu hành, triển khai cái pháp thuật vẫn là rất dọa người.

Bất quá, nếu là nghĩ muốn được đến giới tu hành thừa nhận, nhượng người thật là cảm thấy người là một cái chân chân chính chính tiên môn đệ tử, hoặc là nói bất kể là gặp phải ai, đều có thể đường đường chính chính báo ra Thái Bạch tông cái tên này đến, thì lại chỉ có Thanh Khê cốc!

Thanh Khê cốc, liền có cái này phân lượng!

Vì lẽ đó, khi Phương Quý ở Nhan Chi Thanh cùng A Khổ sư huynh cùng đi đi tới Thanh Khê cốc trước thì tâm tình cũng có chút phức tạp.

Hắn còn nhớ, lúc trước chính mình vốn là nên trực tiếp tiến vào Thanh Khê cốc tu hành, chỉ là bị Liễu Chân trưởng lão nhìn ra chính mình ám thương, bởi vậy mới một câu nói xử lý đến Ô Sơn cốc đi, càng không có nghĩ tới, chính mình chung quy vẫn là đi tới Thanh Khê cốc, chỉ bất quá, lại là ở cái này một thân ám thương đã hoàn toàn phát tác, thoát nhìn tình huống so với năm đó nghiêm trọng hơn tình huống xuống đến nơi này. . .

Một cái đường hẹp quanh co, quanh co khúc khuỷu, dẫn tới một phương kỳ phong đứng vững, khói tím quanh quần thung lũng, nơi đó chính là Thái Bạch môn hạ người người hy vọng tiến vào bên trong tu hành Thanh Khê cốc, chỉ là cốc trước lạng lẽ, lại liền cá nhân cũng không có. . .

"Những người kia. . . Lại làm như thế quá đáng?"

Nhan Chi Thanh đến nơi này, vẻ mặt đã có chút tức giận bất bình.

Hứa Nguyệt Nhi mấy người tuy rằng còn không là Thanh Khê cốc đệ tử, nhưng cũng đoán ra Nhan Chi Thanh tức giận như thế nguyên nhân.

Tiên môn đệ tử, tiến vào Thanh Khê cốc là đại sự.

Cũng chính là bởi vì là đại sự, vì lẽ đó nghi thức cùng lễ tiết vạn vạn không thể thiếu.

Tựa như Nhan Chi Thanh trước tiên vào Thanh Khê cốc, liền có vô số Hồng Diệp cốc đệ tử đến đây đưa tiễn, Thanh Khê cốc bên trong lại có người chuyên ra nghênh tiếp, trước hết nghe chấp sự tuyên đọc tứ đại giới luật, lại bị chen chúc đi bái kiến Thanh Khê cốc chân truyền Lý Hoàn Chân, nghe huấn đạo tu hành lời nói.

Trước trước sau sau, nghiêm đứng đắn, tuy rằng rườm rà một ít, lại thật có thể khiến người cảm nhận được loại kia thân phận chuyên biến.

Có thể bây giờ Phương Quý đến Thanh Khê cốc, đầu tiên là Hồng Diệp cốc những đệ tử kia, bởi vì nhìn ra Lý Hoàn Chân tâm tình không thích, vì lẽ đó chỉ là ở Hồng Diệp cốc bên trong đưa đưa tới, không dám đưa đến Thanh Khê cốc đến, sợ bị Lý Hoàn Chân nhìn thấy, mà càng then chốt chính là, Thanh Khê cốc đệ tử hẳn là cũng sớm lấy được đến thông báo, biết Phương Quý sẽ đến, nhưng lại cũng không có một người ra nghênh tiếp, cũng như là đã quên.

Như vậy vắng ngắt dáng dấp, lại há là một cái tức đem tiến vào Thanh Khê cốc đệ tử nên có?

A Khô sư huynh công hành lý theo ở phía sau, lúc này cũng hướng về Thanh Khê cốc bên trong nhìn lên, hẳn cũng từng ở Thanh Khê cốc trải qua, tự nhiên biết là chuyện gì xảy ra, nhỏ giọng nói: "Phương Quý sư đệ, nhìn dáng dấp người đem cái kia Lý Hoàn Chân đắc tội quá ác. . ."

Thanh Khê cốc bên trong, tuy rằng cũng có chấp sự trưởng lão, nhưng tất cả sự vụ, nhiều là do đệ tử chân truyền làm chủ.

Mà bây giờ Thanh Khê cốc cái này một đời bốn đại chân truyền, hai người đã sớm Trúc Cơ thành công, ở bên ngoài du lịch, có khác một người đang bế quan, bây giờ duy nhất chủ sự đệ tử chân truyền, chính là Lý Hoàn Chân.

Thanh Khê cốc đệ tử có phải là muốn ra nghênh tiếp, hay là đi ra mấy người nghênh tiếp, cũng là muốn trải qua hấn gặt đầu, bây giờ không có bất kỳ ai xuất hiện, cái này tự nhiên là bởi vì hấn duyên cớ, hấn thậm chí cái gì đều không cần làm, chỉ cần những kia Thanh Khê cốc đệ tử trước mặt, biểu hiện ra một chút đối với Phương Quý không thích, những kia các đệ tử tự nhiên cái gì đều hiểu.

"Khà khà, đây là chuyện tốt a . . ."

Phương Quý thấy, lại là con mắt tỏa ánh sáng, hướng về A Khổ sư huynh nói: "Ta để người chuẩn bị cho ta nhỏ sổ ghi chép đây?"

A Khổ sư huynh từ trong ngực móc ra một quyển mỏng manh sách nhỏ, kinh ngạc nói: "Sớm chuẩn bị kỹ càng. . . Người muốn cái này làm gì?"

Phương Quý không đáp, trước tiên tiếp nhận sách nhỏ, ở phía trên chèo lái một cái, sau đó mới một mặt nghiêm nghị ngẩng đầu lên, nhìn hướng về Thanh Khê cốc, nói: "Các người nói, ta hiện tại cái này đáng vẻ tiến vào Thanh Khê cốc, lại đặc tội rồi Lý đại chân truyền, những kia Thanh Khê cốc bên trong người có thể hay không vừa thấy được ta, liền há mồm phé vật, ngậm miệng phé nhân, cho ta khinh thường, bắt nạt ta, lại xa lánh ta?"

Lời nói này nói Nhan Chi Thanh bọn người sắc mặt hết sức khó coi.

Nhan Chi Thanh còn tưởng rằng Phương Quý tâm trạng thất lạc, có chút sợ, vội vàng khuyên nhủ: "Phương Quý sư đệ không muốn lo lắng, Thanh Khê cốc đệ tử đều là tài năng xuất chúng, một cái so với một cái ngạo khí là có, nhưng tu hành khí độ ở cái kia, người lo lắng những thứ này hấn là không. . ."

"Không có?"

Phương Quý bĩu môi: "Không có ta không đến không rồi?"

Nói cho mình tiếp sức: "Nhất định có!"

Nhan Chi Thanh đăm người đã không biết nên khuyên như thế nào, chỉ là trong lòng càng thêm lo lắng.

Cũng ngay vào lúc này, Thanh Khê cốc khói tím tràn ngập trên đường nhỏ, rột cục có một bóng người đi ra, đã thấy là một cái vóc người khô gầy áo bào xám chấp sự, trong lòng hấn cầm một đạo quyền trục, đi tới ngoài cốc, dựng mắt quét qua, nhàn nhạt quát hỏi: "Thanh Khê cốc ở ngoài không được náo động, ta phụng tiên môn mệnh lệnh, trước tới đón đưa một cái tên gọi Phương Quý đệ tử nhập cốc, không biết người này ở đâu?"

"Chính là ta!"

Phương Quý vượt ra khỏi mọi người, ưỡn một chút lồng ngực.

Cái kia áo bào xám chấp sự trên dưới đánh giá hấn một chút, thở dài, nói: "Đi theo ta!"

Cái kia một tiếng thở dài bao hàm vị rất là vi diệu, cũng không biết là thán Phương Quý mệnh không được, vẫn là thán Thanh Khê cốc lại sẽ thu hấn đi vào.

Ngược lại Phương Quý thấy cái kia chấp sự một mặt hồ hững dáng vẻ, lập tức lại mở ra sách nhỏ vạch hai bút.

"Đi rồi, nhập cốc!"

Sách nhỏ ôm vào trong lòng, Phương Quý đắc ý vung tay lên, nhanh chân đi về phía trước.

Bây giờ hành lý của hấn, hơn nửa ở A Khô sư huynh trên người, non nửa ở Mạnh Lưu Hồn cùng Trương Kinh trên người, Nhan Chi Thanh sư tỷ

ở bên trái che chở, Hứa Nguyệt Nhi sư muội ở bên phải bảo vệ, chính mình đạp da trâu nhỏ ủng, đầu chớ mái vòm mũ quả dưa, hai tay chấp ở sau lưng, nhìn quanh từ uy, cũng quả thật là tư thế không tầm thường, không biết, còn tưởng rằng nhà ai thiếu gia dẫn theo gia đình người hầu đi dạo đến rồi.

Vào Thanh Khê cốc, Phương Quý ngược lại cũng lập tức cảm giác được không giống, tuy rằng đều là tiên môn đệ tử chỗ tu hành, nhưng cũng cùng Ô Sơn cốc cùng Hồng Diệp cốc tuyệt nhiên không giống, linh khí độ dày đặc, quả thực có thể so với thượng giai Tụ Linh trận, đương nhiên, Phương Quý cũng là sau đó mới biết, Thanh Khê cốc chu vi vốn là liền có một cái cực lớn Tụ Linh trận, lúc nào cũng đem linh khí dẫn vào bên trong vùng thung lũng này đến.

Mà ngoại trừ linh khí đầy đủ ở ngoài, cốc này cũng có Ô Sơn cốc cùng Hồng Diệp cốc không có các giống như phong cảnh, suối chảy thác tuôn, kỳ hoa khắp nơi, rất rất nhiều trân cầm dị thú, liền như vậy biếng nhác chạy ở bên trong sơn cốc, hoặc là ngủ ở nào đó toà động phủ trước, Phương Quý đáp mắt thấy vài lần, đúng là cảm thấy có chút hoảng sợ, những thứ này trân cầm dị thú, lại phần lớn là cao giai Linh thú. . .

Lúc này cũng không nhìn được nghĩ đến lúc trước chính mình mang về sơn môn Anh Đề đến, theo tiên môn thông lệ, ở bên ngoài hàng phục yêu thú đều muốn trước tiên giao cho tiên môn ngự thú nuôi dưỡng trên ba năm, mãi đến tận xác định yêu thú đã bị thuần hóa, thành Linh thú, sau đó mới sẽ vì chọn chủ, Phương Quý sau khi về núi, liền cũng đem Anh Đề đưa đi tuần thú viện, sau đó liền vẫn không có lại tới con kia Anh Đề. . .

Thanh Khê cốc bên trong đệ tử không nhiều, nhạ lớn một vùng thung lũng, chỉ tình cờ mới có thể nhìn thấy mấy bóng người, từng gian đình dưới, hoặc là đánh cờ vây, hoặc là luận pháp, đúng là rất có không tầm thường khí, mà Phương Quý mỗi khi gặp phải Thanh Khê cốc đệ tử thì liền làm lấy ra một bộ yếu đuối mong manh dáng vẻ, bước đi đều chậm mấy phần, thỉnh

thoảng ho nhẹ vài tiếng, có vẻ thương thế rất nặng, đồng thời lỗ tai chi lẳng lên.

. . . Bất quá điều này cũng làm cho hắn rất thất vọng.

Những kia Thanh Khê cốc đệ tử, nhìn thấy chính mình sau khi, lại đều chỉ là nhàn nhạt thoáng nhìn, hoặc là cười khẽ hai tiếng, liền này quay đầu đi, tuy rằng không có cái gì hoan nghênh hắn ý tứ, nhưng cũng không có người nào tới chế nhạo chính mình, cảnh này khiến biểu diễn đến rất khó cực Phương Quý cảm thấy có chút bất mãn, ta cũng đã đem các người chân truyền đại đệ tử đặc tội rồi, các người lại không đến bắt nạt ta?

Không ai bắt nạt chính mình, cái này sách nhỏ liền lấy không.

Phương Quý quyết định trước tiên đi bắt nạt một cái người khác.

Vừa vặn lúc này, đằng trước đó không xa có cái dung mạo thanh tú, mọc ra một tấm mặt con nít trẻ tuổi tu sĩ trước mặt đi tới, nhìn thấy Phương Quý sau khi, hơi ngẩn người ra, tựa hồ nhận ra hắn, trên mặt lộ ra chút nụ cười, tiến lên hai bước đi tới Phương Quý trước người, cũng không hành lễ, cười nói: "Ai, người không phải cái kia ở Ma sơn loạn thạch cốc trước. . ."

"Người tại sao nhìn ta cười?"

Phương Quý bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía hắn, một mặt tức giận.

Cái kia mặt con nít ngẩn ra: "Cái gì?"

Phương Quý một mặt phẫn nộ: "Người có phải là đang cười ta thành phé nhân?"

Mặt con nít một mặt mộng: "Không có a. . ."

Phuong Quý giận quá: "Người có phải là cảm thấy ta như vậy phé nhân không nên tiến vào Thanh Khê cốc?"

Mặt con nít vội vàng xua tay: "Cái này thật không có. . ."

Phuong Quý thật lòng nhìn một chút hấn, lấy ra sách nhỏ, nói: "Không, người có!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 129: Thanh Khê Đệ Tử

"Cái này đều cái nào cùng cái nào a, ta chỉ là nghĩ chào hỏi mà thôi. . ."

Cái kia mặt con nít bị Phương Quý mấy câu nói nói dở khóc dở cười, chính mình chính là trước mặt gặp được, nhận ra tiểu tử này là Ma sơn lúc lừa gạt qua Lý Hoàn Chân sư huynh, tiến vào loạn thạch cốc người kia, nghĩ muốn lên tiếng chào hỏi thôi, làm sao liền để hấn hiểu lầm thành chính mình đang giễu cợt hấn, nói nói mình vẫn cảm thấy chính mình nụ cười rất thân thiết a, làm sao để vị tiểu sư đệ này hiểu lầm như thế sâu?

Cũng may Phương Quý như chặt đinh chém sắt định ra rồi chính mình trào phúng hấn sự thực sau khi , ngược lại cũng không tiếp tục nói điếm khác, chỉ là trịnh trọng ở một cái sách nhỏ vạch vài nét bút, sau đó liền đầy mặt nụ cười cất đi, chính phải đi về phía trước đi thì chỉ thấy được phía trước bỗng nhiên lướt tới hai bóng người, trong đó một người còn chưa tới, liền đã cười nói: "Phương Quý sư đệ, có thể để chúng ta mãi chờ mong. . ."

Trong sân mọi người xoay người, liền thấy đến hai người bên trong, một cái là trên người mặc áo đơn, mặt vuông chữ điền, nhìn không lắm bắt mắt, lại một mặt ngạo khí trẻ tuổi nam tử, một cái khác lại là vị thân hình cao lớn cô gái, khổ người thoát nhìn so với người tuổi trẻ kia đều lớn chút, mặc trên người một bộ hồng nhạt váy, trên mặt lung tung sát son, hai người trong tay đều ôm mấy cái giấy dầu bao, trên mặt mang theo cười.

"Tiểu Triệu sư đệ, tiểu Tiêu sư muội, các người tới rồi?"

Phương Quý nhìn thấy hai người kia, lại nhất thời một mặt vui mừng, nhiệt tình hỏi thăm một chút.

Người tới chính là Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước, bọn họ đều là cùng Phương Quý cùng nhau ở lần này Ma sơn hành trình bên trong bộc lộ tài năng thiên kiều nhân vật, tương tự cũng là bởi vì lần này ở Ma sơn trong lập xuống công đức, được đến sớm tiến vào Thanh Khê cốc cơ hội.

Nghe được Phương Quý cái kia một tiếng thân thiết xưng hô, Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước hai cái sắc mặt đều không thể nào đẹp đẽ, bất quá nhìn Phương Quý nhìn đến một cái sau khi, liền phát giác ra hấn thân thể suy yếu, sợ là tiên môn bên trong đồn đại không giả, trong lòng nổi lên chút có ý đồng tình, đúng là thật không tiện sẽ cùng hấn tranh xuống.

Triệu Thái Hợp chỉ là hừ một tiếng, nói: "Hai người chúng ta biết được ngươi muốn nhập Thanh Khê cốc tin tức, liền quyết định tới đón đón lấy ngươi, không nghĩ tới ở trong cốc đợi đã lâu, chậm chạp không gặp ngươi hình bóng, lúc này mới tìm đi ra, ngươi ở đây đông dài cái gì?"

"Còn có thể làm cái gì a. . ."

Phương Quý nghe vậy thở dài một tiếng, nói: "Ngươi xem ta đã thành dáng dấp như vậy rồi, tuy rằng tiên môn khai ân, để ta tiến vào Thanh Khê cốc tu hành, nhưng có mấy cái lọt nổi vào mắt xanh ta cái này phế nhân đây, đến rồi Thanh Khê cốc, chân truyền cái bóng là không thấy, càng là liền cái tiếp được người đều không có, đi vào mặc kệ là đụng tới ai, đều ở sau lưng cười ta, không chỉ có như vậy, còn có cái này. . ."

Nói hướng về cái kia còn một mặt mộng, chưa kịp rời đi mặt con nít một chỉ: "Lại ngay mặt cười nhạo ta!"

Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước hai cái nghe vậy, nhất thời một mặt tái nhợt, lạnh lùng nhìn cái kia mặt con nít một chút, Tiêu Long Tước không có mở miệng nói cái gì, Triệu Thái Hợp lại không mềm không cứng nói: "Trương sư huynh, Phương Quý sư đệ bây giờ xác thực chịu chút thương, nhưng này cũng là vì thể tiên môn hiệu lực mới nhận được thương, người là Thanh Khê cốc tiên bối, lại ở trước mặt hắn nói những thứ này, thích hợp sao?"

Cái kia mặt con nít đều sắp khóc lên: "Ta chính là nghĩ chào hỏi, người cho tới ngộ sẽ như vậy sâu sao?"

Trong lòng nghĩ mau mau về động phủ chụp soi gương, nhìn mình bình thường cười lên thật dễ dàng như vậy chọc người hiểu làm sao?

"Tính rồi tính rồi, ta làm người rất đại độ, sẽ không đem chuyện này để ở trong lòng!"

Phương Quý hào phóng khoát tay áo một cái, biểu thị không đáng kể, trước khi đi còn hướng về này họ Trương mặt con nít khách khí mỉm cười.

Trải qua đến chuyện này, hắn đúng là khai khiếu rồi, cái này một đường đi qua, bắt đầu liên tục ở sách nhỏ trên hồ viết viết linh tinh, ngược lại đi tới lúc nhìn chính mình, chính là không có ý tốt, không thấy chính mình, chính là không coi ai ra gì, đặc biệt là trải qua một cái nào đó động phủ thì bọn họ trước sắc sỡ mãnh hổ lại ngáp một cái, tốt, chuyện này thực sự quá đáng quá mức, chính mình không ra mặt, lại làm cho Linh thú đến cười ta. . .

Nói chung đi tới chính mình động phủ thì sách nhỏ trên đã sắp viết đầy.

"Nơi này chính là người động phủ!"

Vị kia lão chấp sự dẫn tới Phương Quý đi tới Thanh Khê cốc biên giới, một toà hơi chút cũ nát động phủ trước, lạnh nhạt giao cho, Phương Quý

vừa nhìn động phủ này như vậy chi thiên, thì lại làm sao cũ nát, càng là không chút khách khí ở sách nhỏ trên viết một bút.

"Vào được Thanh Khê cốc, liền cùng trước không giống, nơi này có tiên môn thẻ ngọc, Thanh Khê cốc đệ tử nên tuân thủ thanh quy giới luật cùng các loại quy củ, đều tại đây giản trong, người chỉ cần nhớ tới quen, phạm là phạm vào trong đó giáo điều, đều muốn được môn quy trừng phạt, mặt khác, Thanh Khê cốc xưa nay quy củ, người mới đệ tử vào cốc, đều phải nhanh một chút đi Lý đại chân truyền nơi đó, nghe giáo huấn. . ."

"Hiểu được rồi, ta rảnh rồi liền đi!"

Phương Quý hào phóng khoát tay áo một cái, liền nghe đều không muốn nghe nhiều.

Cho tới đi Lý Hoàn Chân nơi đó nghe huấn chuyện, càng là không có để ở trong lòng, chính mình lần này nhập cốc, đúng là xác thực không có chịu đến cái gì chèn ép, nhưng xem động phủ này, lại nhìn Thanh Khê cốc thái độ, liền biết Lý Hoàn Chân thái độ vẫn là ảnh hưởng đến Thanh Khê cốc, chính mình lúc này chạy hẩn trước mặt đi, cái kia không hiểu tự tìm phiền phức sao?

Cái kia lão chấp sự thấy hẩn đáp ứng qua loa, cũng không nói thêm cái gì, thả xuống quyền trục liền từ rời đi.

Trong lòng ít nhiều có chút khinh thường, trước đây tiến vào Thanh Khê cốc đệ tử, cái nào không phải như băng mỏng trên giày, mỗi lần đều là lôi kéo hẩn hỏi hết đông tới tây, chỉ lo chạm đến một số cấm kỵ, đi đệ tử chân truyền trước mặt nghe huấn, càng là nhập cốc sau khi thứ nhất kiện đại sự, như trước mắt cái này vô cùng không để ý đúng là hiếm thấy, bất quá ngẫm lại hẩn tình huống đặc thù, phỏng chừng vốn là cũng ở nơi đây ngọc không được mấy ngày.

"Ha ha, thả xuống đồ vật, chúng ta ra sức uống một tràng!"

Phương Quý hướng về trên giường nhỏ ngồi xuống, A Khổ sư huynh đã đem trong động phủ thạch án mang tới, mấy người vây quanh ngồi xuống, đem Triệu Thái Hợp đề cập với Tiêu Long Tước đến giấy dầu bao mở ra, bên trong lại là chút gà mập hun thịt, Triệu Thái Hợp lại từ trong túi càn khôn lấy ra hai cái bình rượu ngon, A Khổ sư huynh nâng lên mười mấy viên hạch đào, Hứa Nguyệt Nhi đem mới vừa hái đến táo chua cũng mang lên, chính là một bàn thức ăn ngon hào.

"Bất luận làm sao, vào Thanh Khê cốc, đều là một việc lớn, nên vì người chúc mừng một trận!"

Tiêu Long Tước đồ đầy rượu, hào khí can vân, hướng về Phương Quý hỏi thăm.

"Ha ha, đa tạ đa tạ. . ."

Phương Quý cũng vui vẻ lên, giơ lên ly rượu, nói: "Nếu là chuyện lớn, các người là không phải nên cho phân quà tặng?"

Lập tức đẩy bàn người đều trầm mặc lại.

Triệu Thái Hợp nói: "Ta cùng Tiêu sư muội, Nhan sư tử cũng đều vào Thanh Khê cốc, người không cho chúng ta quà tặng sao? Cái kia Thanh La quả. . ."

Phương Quý ngần ngại, cười nói: "Ha ha, Thanh La quả toàn hiếu kính ta phía sau núi sư tôn rồi, ta là thật không có, lại nói, cái gì quà tặng không quà tặng, đều là hư, đến đến đến, chúng ta cùng uống rượu!"

Liền, A Khổ sư huynh, Nhan Chi Thanh sư tử, Hứa Nguyệt Nhi, Mạnh Lưu Hồn, Trương Kinh mấy người tất cả đều nâng chén, liền ở Phương Quý

nho nhỏ này trong động phủ uống lên, bọn họ đều là tiên môn đệ tử, rất ít sẽ như vậy tụ chúng uống rượu, bất quá trong lòng lo lắng Phương Quý, có ý hồng hấn cao hứng, cái này một tràng rượu ngược lại cũng uống rất là náo nhiệt, mọi người người một lời ta một câu, tán gẫu chút tiên môn chuyện lý thú, thỉnh thoảng âm âm cười to.

"Phương Quý sư đệ, theo lý thuyết ta không nên nói lời này. . ."

Triệu Thái Hợp mấy bát rượu vào bụng, mặt đã là đỏ thang thang, không nhìn được bụng bát rượu nói: "Người ở Ma sơn bên trong bị thương chuyện ta nghe nói, nhưng không nghĩ tới sẽ như vậy nặng, cha ta. . . Tông chủ bọn họ nói thế nào, có hi vọng y đến được chứ?"

Vừa nghe cho hấn mở miệng, Nhan Chi Thanh cùng Tiêu Long Tước cũng đều theo bản năng dựng thẳng lên lỗ tai đến.

Phương Quý đem cái đùi gà ngâm tiến vào trong miệng, nói: "Nếu có thể y sớm chữa trị tốt rồi!"

"Hấn đại gia bốn đại Tiên môn. . ."

Tiêu Long Tước giận tím mặt mày, vỗ bàn một cái, chợt nhớ tới Triệu Thái Hợp ở bên người, liền lại ngược ngừng thu tay về, thấp giọng lời nói nhỏ nhẹ nói: "Ai, cái này có thể làm sao cho phải đây, chúng ta tiên môn đệ tử, vốn là muốn một đường tiến bộ dũng mãnh mới là, người vốn là kiếm đạo thiên tài, bản lãnh hơn người, nhưng hôm nay như trở nên tay trói gà không chặt, như thế nào đi kiếm công đức, chém yêu ma?"

Ý tứ không có nói ra, lẽ nào thật sự như đồn đại bên trong như vậy, chuẩn bị dưỡng lão?

"Nào có các người nói thảm như vậy?"

Phương Quý ở trước mặt người ngoài vẫn chưa quên biểu diễn, ở mấy người bọn họ trước mặt cũng không phải tiết, phi một cái đem xương gà thỏ đến một bên, đặc ý nói: "Coi như ta thân thể suy yếu, nhưng một thân pháp lực còn ở a, ta có thể tu luyện pháp thuật, chỉ cần ta có thể đem pháp thuật tu luyện phi thường lợi hại, Phương Quý lão gia ta vẫn là thủ hạ vô địch, lúc gặp mặt lại, như thế giáo huấn bốn đại Tiên môn chân truyền!"

"Tu luyện pháp thuật?"

Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước nghe xong, đều không khỏi lộ ra phức tạp vẻ mặt.

Bây giờ Phương Quý, cũng thật là bởi vì uống nhiều hai bát rượu, không sai biệt lắm đem lời nói thật nói ra, nhưng bọn họ nghe vào trong tai, trái lại càng đồng tình Phương Quý, chỉ coi là Phương Quý dùng không được kiếm sau khi, cố ý nói chút lời hung ác đến cho mình trống tức giận.

Dù sao, bọn họ gặp qua Phương Quý triển khai pháp thuật, cái kia trình độ. . .

"Tốt tốt, không cần tiếp tục nói cái này!"

Phương Quý nghĩ đến tông chủ căn dặn, cũng không dám nói quá nhiều, khoát tay áo một cái, liền phần mở ra đề tài, trong tay bung một chén rượu, cười híp mắt hướng về Tiêu Long Tước nhìn sang, khen: "Tiêu sư tỷ, không thể không nói, người cái này hồng nhạ váy rất đẹp a. . ."

Tiêu Long Tước e thẹn bên trong mang theo hào sảng, đặc ý nói: "Còn cần người nói?"

Triệu Thái Hợp ở bên cạnh yên lặng cúi đầu, đem một cái táo chua nhét vào trong miệng.

...

...

Mà ở Phương Quý mấy người sáng khoái uống rượu đàm tiếu lúc, lúc này Thanh Khê cốc trung tâm, một toà trang sức tinh xảo trong động phủ, Thái Bạch chân truyền Lý Hoàn Chân chính tay nâng thẻ ngọc, nhân nhả nhìn, ở bên cạnh hắn, đứng thẳng một cái cười tươi rói cô gái, nàng hiển nhiên canh giờ đã muộn, không nhìn được hướng về bên ngoài động phủ liếc mắt nhìn, nói: "Nhìn dáng dấp tiểu nhi kia ngày hôm nay sẽ không tới nghe huấn!"

Lý Hoàn Chân không chút biến sắc, nhân nhạ nói: "Ngược lại hắn nghe xong trong lòng cũng không phục, có tới hay không có cái gì khác nhau chớ?"

Cái kia cười tươi rói cô gái cau mày nói: "Thanh Khê cốc khi nào thành như vậy không quy củ địa phương?"

Lý Hoàn Chân ngẩng đầu nhìn nàng một cái, cười nói: "Ma sơn tế tức sắp mở ra, tiên môn cũng đã bắt đầu bồi dưỡng cái kia Triệu Thái Hợp trở thành người thứ năm chân truyền, Thanh Khê cốc sau đó như thế nào, còn cùng chúng ta có quan hệ gì đây? Nhiệm vụ đến gấp, là cân nhắc làm sao ở bí cảnh trong đoạt được huyết tinh Trúc Cơ mà thôi, danh sách kia, người có thể nghĩ tốt?"

Cô gái kia lập tức đưa cho một đạo thẻ ngọc lại đây, nói: "Đã chọn ra hai mươi người, bất luận tu vị vẫn là tố chất, đều là tốt nhất tuyển chọn!"

"Tố chất cùng tu vị, đều là phi thường trọng yếu!"

Lý Hoàn Chân tùy tiện nhìn qua hai lần, nhân nhạ nói: "Bất quá lần này tiến vào bí cảnh, nhất định sẽ chịu đến bốn đại Tiên môn vây công, tiên

môn đã ban cho ta một viên Hỏa Nguyên đan, giúp ta công pháp viên mãn, vì lẽ đó lần này bí cảnh đại chiến, vừa là chúng ta Trúc Cơ cơ duyên, cũng là ta thành danh lúc, ta không hy vọng ở lúc mấu chốt có người kéo ta chân sau, vì lẽ đó tuyên ra người đến. . ."

Hắn đem thẻ ngọc nhẹ nhàng đặt ở bên người, ngẩng đầu nhìn cô gái kia: "Nhất định phải nghe lời!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 130: Bốn Đại Chân Truyền

Hồng Diệp cóc đệ tử Phương Quý tiến vào Thanh Khê cốc chuyện, chỉ là ở Thái Bạch tông nổi lên một đóa nho nhỏ bọt nước, tuy rằng bây giờ Phương Quý một thân ám thương chuyện truyền khắp tiên môn, cũng không biết dẫn tới bao nhiêu người tiếc hận cảm khái, nhưng dù sao tiên môn vẫn là một cái chú trọng tu hành địa phương, mọi người quan tâm chính là một đường hát vang thiên kiêu, mà không phải phù dung chớp nở kỳ tài. . .

Cấp độ kia lúc đầu kinh tài tuyệt diệu, sau đó phai mờ mọi người nhân vật nổi tiếng, tiên môn bên trong không biết từng xuất hiện bao nhiêu, thật muốn bàn về đến, ở rất nhiều người trong mắt, đã biến thành như vậy Phương Quý, còn không bằng danh tiếng bị hấn ép xuống Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước càng bị người xem trọng, liền ngay cả làm việc bảo thủ, nhưng cũng mỗi một bước đều đi cực kỳ chắc chắn Nhan Chi Thanh, tiềm lực cũng so Phương Quý lớn.

Bởi vậy, đi ngang qua ban đầu mấy ngày nghị luận sau khi, tiên môn đệ tử sự chú ý liền bị một chuyện khác hút tới.

Có người nói, đi qua năm đại Tiên môn cùng Sở vương đình thương nghị, mười năm một lần Ma sơn tế, chuẩn bị bắt đầu rồi.

Ma sơn tế, chính là một tràng tế lễ, năm đại Tiên môn cùng đại biểu phạm tục Sở vương đình, đều muốn vào lúc này tế bái Ma sơn, ý là động viên Ma sơn chi hồn, không muốn làm loạn, tai họa bách tính tâm ý. Bất

quá, rất nhiều người trong lòng đều hiểu, cái này cái gọi là tế bái Ma sơn ,
bất quá là cái biểu tượng, Ma sơn tế chân chính mị lực ở chỗ, Thăng Tiên bí
cảnh, lại muốn mở ra. . .

Năm đại Tiên môn liên thủ, không tiếc tiêu hao lượng lớn tài nguyên,
chế tạo một phương Thăng Tiên bí cảnh, lấy Ma sơn máu, làm vì từng cái
môn hạ đệ tử sáng tạo Trúc Cơ thời cơ, trình độ nào đó tới giảng, đây là tiên
môn đệ tử lớn nhất cơ duyên tạo hóa!

Đương nhiên, cái này cơ duyên tạo hóa bên trong, cũng ẩn chứa vô tận
hung hiểm.

Phân chia như thế nào bí cảnh bên trong huyết tinh, từ vừa mới bắt đầu
chính là cái vấn đề lớn.

lấy Ma sơn máu, ngưng làm huyết tinh đề nghị, là Thái Bạch tông chủ
nói ra, chế tạo bí cảnh phương pháp, cũng là bọn họ sư huynh đệ tử Đông
Thổ mang tới, chỉ là chế tạo bí cảnh lúc, góc gác nông cạn Thái Bạch tông
có thể lấy ra tài nguyên rồi lại kém xa tít tắp bốn đại Tiên môn, vì lẽ đó bí
cảnh dựng thành sau khi, năm đại Tiên môn vẫn luôn đang vì huyết tinh
phân phối cãi nhau, cãi nhai.

Năm đại Tiên môn đều cho là mình xuất lực lớn nhất, hẳn là phân đến
càng nhiều huyết tinh, trước sau vài lần tranh chấp, trước sau không cách
nào để cho người tâm phục khẩu phục, liền, vô tận ồn ào, mấy lần trở mặt,
năm đại Tiên môn rốt cục phiến, đưa ra một cái phương pháp đơn giản nhất.

Ngược lại huyết tinh cũng không cách nào mang ra bí cảnh, cái kia đơn
giản chúng ta cũng không muốn thương lượng làm sao phân chia, để các đệ
tử quyết định đi!

Cũng là từ khi đó bắt đầu, truyền xuống một quy củ, mỗi lần bí cảnh mở ra, năm đại Tiên môn đều sẽ tùy ý môn hạ đệ tử đi vào tranh cướp, có bao nhiêu bản lĩnh, cướp bao nhiêu huyết tinh, như môn hạ đệ tử không hăng hái, vậy dĩ nhiên cũng là bằng trắng tiện nghi người bên ngoài!

Lại nói trắng, kỳ thực cũng chẳng khác nào là đánh cướp một tràng. . .

Còn đối với Thái Bạch tông tới nói, trận này thông lệ càng có chỗ đặc thù, nguyên nhân cũng rất đơn giản, lập phái bất quá ba trăm năm, gốc gác còn thấp Thái Bạch tông, từ trước đến giờ ở cái này tràng Tiên hội trong, đều là bị bốn đại Tiên môn liên thủ vây công, đã quen.

. . .

. . .

"Ha ha, mấy chục năm qua, chúng ta Thái Bạch tông ra bốn đại chân truyền, mỗi một vị đều là bất thể thiên kiêu, người thứ nhất chân truyền Mạc sư huynh, lúc trước suất hai mươi vị Thanh Khê cốc đệ tử nhập bí cảnh, ở bốn đại Tiên môn đệ tử vây công phía dưới, vẫn ngăn cơn sóng dữ, làm vì tiên môn đoạt đến bốn thành huyết tinh, trợ đến bốn vị đồng môn thành tựu Trúc Cơ thân, cho tới hôm nay, bốn người kia đều coi hấn làm vì phụ huynh. . ."

Trong tiên môn, khi Thăng Tiên hội sắp tổ chức tin tức truyền ra sau khi, liền dẫn vô số đệ tử thảo luận, nghĩ đến đã từng việc: "Người thứ hai chân truyền Cổ sư huynh, tương tự cũng là thiên tư cái thể, lần kia ta Thái Bạch đệ tử, vừa vào bí cảnh, liền bị bốn đại Tiên môn đệ tử vây công, trọng thương vô số, dựa cả vào vị này Cổ sư huynh, một người một đao, liền phá bốn đại Tiên môn bảy đạo đại trận, đả thương bốn đại Tiên môn ba vị chân truyền, lúc này mới làm cho Thái Bạch tông xoay chuyển càn khôn, tổng cuối cùng cướp được bí cảnh huyết tinh bên trong hai phần mười. . ."

"Tuy rằng trận chiến đó, cướp được tài nguyên ít nhất, nhưng Cổ sư huynh anh dũng không sợ, lại rất là đồng môn kính nể!"

"Ha ha, người thứ ba chân truyền Quách sư tỷ, nhất là truyền kỳ, có người nói nàng vốn là vô cùng ngưỡng mộ Cổ sư huynh, là do Cổ sư huynh lần trước bí cảnh cuộc chiến bên trong bị thiệt lớn, vì lẽ đó trái tim ghi hận, đợi đến nàng suất Thanh Khê cốc đệ tử tiến vào bí cảnh sau khi, lập tức liền cướp chiếm tiên cơ, cho bốn đại Tiên môn đệ tử đào hầm, cuối cùng một lần mai phục giết Khuyết Nguyệt tông chân truyền, trọng thương Linh Lung tông cùng Hàn Sơn tông chân truyền, cuối cùng ngang qua bí cảnh, truy sát Hỏa Vân sơn chân truyền, quả thực chính là nhất chi độc tú, giết đến bốn đại Tiên môn đệ tử toi bời hoa lá. . ."

"Lần đó Thăng Tiên hội, ta Thái Bạch tông đầy đủ đoạt đến rồi bảy thành bí cảnh huyết tinh, bốn đại Tiên môn tông cộng chia làm ba phần mười. . ."

"Đó là mấy chục năm qua, Thái Bạch tông cướp được huyết tinh bên trong nhiều nhất một lần!"

". . ."

". . ."

"Không sai a, Mạc sư huynh, Cổ sư huynh, Quách sư tỷ, ba người bọn họ đều là ta Thái Bạch tông kỳ tài, mỗi một vị đều đã từng làm vì Thái Bạch tông lập xuống đại công, mà bây giờ, lần này sợ là muốn đến phiên Lý Hoàn Chân sư huynh suất Thanh Khê cốc đệ tử xuất chiến chứ?"

"Lý Hoàn Chân sư huynh thiếu niên thiên tài, hấn tố chất rất tốt, từ nhỏ thân cận Hỏa nguyên, vì lẽ đó mười tuổi lúc, liền bị tiên môn Hỏa Hậu Quân đại trưởng lão vừa ý, truyền hấn Hỏa Ngự Luyện Thân quyết, càng là

ở mười bảy tuổi tuổi tác, liền bị tiên môn định làm chân truyền, bực này thế, nhưng là liền trước cái kia ba vị chân truyền cũng chưa từng có, lần này bí cảnh do hấn suất lĩnh, tất nhiên cũng sẽ không so với trước chênh lệch. .
."

"Chính là, ngoại giới vẫn có Thái Bạch bốn đại chân truyền danh hào, nói chính là Mạc, Cổ, Quách, Lý bốn vị, trước ba vị đều đã từng có bí cảnh cuộc chiến công lao ở cái kia, mà Lý sư huynh, lại là từ vừa mới bắt đầu, cũng đã bị người xem trọng. . ."

Tiếng tiếng nghị luận bên trong, cũng có một chút lo lắng tiếng nói vang lên: "Bất quá ta lại nghe nói , bởi vì lần trước bí cảnh cuộc chiến, Quách sư tỷ đánh bốn đại Tiên môn trên mặt quá không dễ nhìn, bốn đại Tiên môn chi chủ, người người biệt thở một hơi, muốn ở lần này bí cảnh cuộc chiến trong báo thù, có người nói bọn họ đã bắn tiếng, muốn cho ta Thái Bạch tông lần này ở bí cảnh bên trong không thu hoạch được một giọt nào đây. . ."

"Thật là bá đạo, bốn đại Tiên môn có bản lĩnh này sao?"

"Bất luận bọn họ có hay không bản lĩnh này, lần này bí cảnh cuộc chiến, tất nhiên so với lần trước càng gian nan hơn, phải biết coi như là Quách sư tỷ lần đó, cũng là trước tiên kỳ yếu, sau đó lại bày xuống cạm bẫy, cướp chiếm tiên cơ, mới có bực này chiến công. . ."

"Mà lần này, bốn đại Tiên môn tất nhiên sẽ không xem thường, chỉ có thể cứng đối cứng!"

". . ."

". . ."

Ở bí cảnh cuộc chiến lúc, tiến vào bí cảnh, suất lĩnh môn hạ đệ tử làm vì tiên môn tranh cướp huyết tinh, tự nhiên là đệ tử chân truyền trách nhiệm,

mà cái này một đời đệ tử chân truyền, chính là Thanh Khê cốc Lý Hoàn Chân, hẳn cũng là bây giờ Thái Bạch tông bốn đại chân truyền bên trong, duy nhất một cái vẫn không có nhập qua bí cảnh người, do hẳn suất lĩnh chúng đệ tử tiến vào bí cảnh tranh cướp huyết tinh, này sự kiện là đã sớm nhất định.

Nhưng trừ hẳn ra, mặt khác mười chín vị đệ tử, nên lựa chọn ai, lại là cũng là trong tiên môn, chúng đệ tử quan tâm nhất.

Dù sao, bí cảnh trong, cũng không phải là đơn đả độc đấu, mỗi một cái tiến vào bên trong người, đều phi thường trọng yếu.

Từ lúc tin tức ngay vừa bắt đầu truyền ra thì Thanh Khê cốc bên trong trên dưới hơn năm mươi vị đệ tử, liền cũng đã dồn dập hướng về tiên môn đầu xin mời chiến thư, hi vọng có thể bị tuyển chọn, đi theo Lý Hoàn Chân sư huynh nhập bí cảnh làm vì tiên môn chinh chiến, dù sao, chỉ có tiến vào bí cảnh, mới có hi vọng mượn huyết tinh Trúc Cơ, nếu không thì, cũng chỉ có thể ở Tiên môn mặt trong thật tốt kiếm lấy công đức, đôi được nhất hạ đẳng Đan Dược trúc cơ.

"Lý sư huynh, sư muội nguyện đi theo Lý sư huynh, nhập bí cảnh chinh chiến!"

"Lý sư huynh, sư đệ nguyện nhập bí cảnh, ra sức trâu ngựa!"

Không chỉ có là đưa xin mời chiến thư nhập tiên môn, liền ngay cả Lý Hoàn Chân động phủ trước, cũng tụ tập rất nhiều đồng ý xuất chiến Thanh Khê cốc đệ tử.

Mỗi một cái đều là một mặt hung hãn, cương nghị quả mãnh, hi vọng có thể được đến Lý Hoàn Chân tán thành.

Trong lòng bọn họ đều rất rõ ràng, tiến vào bí cảnh tiên môn đệ tử cuối cùng mặc dù là do tiên môn quyết định, nhưng Lý Hoàn Chân làm cái này chân truyền, cũng có tư cách lựa chọn càng có thể phối hợp ứng cử viên của chính mình, vì lẽ đó, hẳn vào lúc này cũng nắm giữ rất nặng quyền lên tiếng.

Thanh Khê cốc bên trong nhiều thiên kiêu, người người kiêu căng tự mãn.

Nhưng ở như vậy một đám kiêu ngạo người trong, đệ tử chân truyền vẫn cứ địa vị cao cả, liền là bởi vì hắn có quyền lực này!

Liền như thế thì một câu nói của hắn, khả năng liền quyết định một cái người là hay không có tư cách tiến vào bí cảnh đoạt cái kia Địa Mạch trúc cơ cơ hội!

...

...

"Ha ha, chư vị sư đệ sư muội, một lòng vì tiên môn hiệu lực, lập công lập đức, tâm ý ta là rõ ràng, chỉ bất quá a, cái kia bí cảnh tổng cộng mới có thể đi vào đi hai mươi người, chúng ta nghĩ muốn người người đi vào, vậy là không có biện pháp đi. . ."

Lý Hoàn Chân đối mặt những thứ này Thanh Khê cốc đồng môn, cười ha ha nói, sau đó vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm túc, hít một tiếng, nói: "Hơn nữa nói thực cho biết, lần này bốn đại Tiên môn thế tới hung hăng, bí cảnh một trận chiến, tất không đơn giản, Lý mỗ hiện làm chân truyền, vai gánh trách nhiệm nặng nề, nhất định phải làm vì tiên môn tranh chấp vô thượng vinh quang, vì lẽ đó, mỗi một vị theo ta tiến vào bí cảnh đệ tử, đều trải qua ta cẩn thận chăm chú, bây giờ, ta đã đem chính mình cẩn thận

tuyên qua danh sách giao cho tiên môn, sợ là rất nhanh liền muốn công bố ra. . ."

"Vì lẽ đó. . ."

Hắn hướng về Thanh Khê cốc chúng đệ tử, thật dài chấp tay, cười khổ nói: "Nguyện chư vị sư đệ sư muội hiểu rõ ta một phen khổ tâm a. . ."

"Ai, Lý sư huynh thực sự quá mức khiêm tốn, có thể đi theo Lý sư huynh, làm vì tiên môn chinh chiến, là vinh quang của chúng ta, nhưng Lý sư huynh làm vì tiên môn cân nhắc, chính là không chọn chúng ta, chúng ta cũng nên chân thành mong ước Lý sư huynh kỳ khai đắc thắng, há có oán giận lý lẽ?"

"Không sai, duy nguyện Lý sư huynh đắc thắng trở về, chúng ta làm vì Lý sư huynh chúc mừng. . ."

Động phủ trước, một đám đệ tử đều lớn tiếng mở miệng, chân thành mong ước, Lý Hoàn Chân trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

"Công bố. . ."

Cũng ở liền như vậy thì một cái mặt con nít Thanh Khê cốc đệ tử bước nhanh chạy tới, lớn tiếng kêu lên: "Tiên môn bảng danh sách định ra tới rồi. . ."

"Ồ?"

Lý Hoàn Chân trên mặt cũng lộ ra sắc mặt vui mừng, cười nói: "Nghe nói trước đây ít nhất muốn ba, bốn ngày, lần này cũng nhanh!"

Nói, liền dẫn đầu ngự kiếm, hướng về Thanh Khê cốc lối vào thung lũng lao đi, sau lưng hầu như tất cả Thanh Khê cốc đệ tử ngự kiếm đi theo, đứng

là thanh thế long trọng, rất nhanh liền tới đến lối vào thung lũng trước, chỉ thấy một đạo màu tím bảng danh sách, từ lâu treo ở trên sườn núi, phía trên chữ viết yển nhiên, chính là Thanh Khê cốc các vị thiên kiêu tên, nghĩ đến chính là tiên môn cuối cùng xác định hạ xuống bí cảnh cuộc chiến danh sách. . .

"Quả nhiên đều là ta chọn tuyển. . ."

Lý Hoàn Chân trên mặt cũng tràn đầy mỉm cười, chăm chú nhìn xuống đến, càng xem ý cười càng đậm.

Mãi đến tận hẳn nhìn thấy cái cuối cùng tên!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 131: Tiên Môn Quyết Định

Phương Quý!

Cái này danh sách bên trên, cái cuối cùng tên, rõ ràng là Phương Quý!

Cũng là đang nhìn đến cái này tên sau khi, không riêng là Lý Hoàn Chân, còn có có như bây giờ tụ tập sang đây xem phần này bảng danh sách Thanh Khê cốc đệ tử, đồng thời đều kinh ngạc đến ngây người, phía trước trên kích động, ước ao, sùng bái tình, tất cả đều trở nên cứng ngắc!

mặc cho là chúng Thanh Khê cốc đệ tử ngàn nghĩ vạn nghĩ, cũng sẽ không nghĩ tới, cái này cái cuối cùng danh ngạch lại là Phương Quý. . .

Bí cảnh cuộc chiến, biết bao trọng yếu?

Cái kia không chỉ có quyết định bí cảnh trong Trúc Cơ tài nguyên phân phối, càng là liên quan đến tiên môn tương lai, nói là Thái Bạch tông cái này thời gian mười năm bên trong máu chốt nhất đại sự cũng không quá đáng, vì lẽ đó xưa nay năm mỗi lần bí cảnh cuộc chiến, tham dự người đều là trải qua tiên môn tuyển chọn tỉ mỉ, có thâm hậu tu vị hoặc kinh người năng lực đệ tử, bọn họ bản thân, liền đại biểu các đại Tiên môn đệ tử cao nhất thực lực!

Tựa như bây giờ Thanh Khê cốc, cộng có đệ tử hơn năm mươi người.

Mà ở cái này hơn năm mươi người bên trong, có tiên môn từ nhỏ bắt đầu bồi dưỡng thiên kiều kỳ tài, cũng có từ Hồng Diệp cốc tích lũy tu vị

cùng công đức lên cấp tới đệ tử kiệt xuất, trong đó người trước số lượng cho ít, chỉ có mười mấy người, bọn họ tiềm lực cực cao, nhưng tu vị lại cao thấp không giống nhau, cường giả đã là Luyện Khí tầng chín, thậm chí tiếp cận đỉnh cao, người yếu vừa mới bắt đầu tu hành, bắt quá Luyện Khí hai, ba tầng mà thôi!

Những này đệ tử bên trong, tu vị không đủ, đương nhiên sẽ không tiến vào bí cảnh, chưa đạt đến Trúc Cơ yêu cầu.

Mà còn lại ba mươi, bốn mươi cái từ Hồng Diệp cốc bên trong lên cấp tới, thì lại phần lớn cũng đã là Luyện Khí tầng chín trở lên, có thể chuẩn bị Trúc Cơ, chỉ bắt quá bọn hãn cũng không phải người nào đều có tư cách tiến vào bí cảnh, một trong số đó muốn xem tổ chất, đều là Luyện Khí tầng chín, nhưng là do công pháp cùng tâm chí không giống, khác biệt cũng cực xa, có chút căn cơ không đủ, bắt đến huyết tinh, cũng luyện hóa không được.

Bực này căn cơ tiên môn đệ tử, căn bản không đòi hỏi Địa Mạch trúc cơ, có thể đến một viên Trúc Cơ đan liền đầy đủ.

Có hi vọng Địa Mạch trúc cơ thành công, đều là Luyện Khí tầng chín bên trong người tài ba.

Đương nhiên, coi như bài trừ rơi mất cái này tất cả không thích hợp, muốn đi vào bí cảnh đi Thanh Khê cốc đệ tử, vẫn là rất nhiều.

Mà vào lúc này, liền không thể không nhắc tới một chuyện khác, cái kia chính là tiến vào bí cảnh, cũng chưa chắc có thể Trúc Cơ thành công.

Dù sao bí cảnh bên trong, huyết tinh liền như vậy chút, mỗi một lần bí cảnh mở ra, tiến vào bên trong hai mươi vị tiên môn đệ tử, có thể có bốn, năm cái thành công Trúc Cơ là tốt lắm rồi, những người còn lại đúng là nhất

định làm làm nên, vì lẽ đó, tiên môn chọn tuyển tiến vào bí cảnh đệ tử thì cũng sẽ suy xét đến cái này một nhân tố, đặc biệt sai một ít không có đạt đến Trúc Cơ tư cách, thế nhưng là người mang tuyệt kỹ đệ tử.

Nhiệm vụ của bọn họ, không phải vì Trúc Cơ, mà là vì giúp đồng môn thu được ưu thế, chiến bại bốn đại Tiên môn.

Cũng là bởi vì này, lần này Thái Bạch tông chọn tuyển tiến vào bí cảnh đệ tử danh ngạch, rất là có một phen chú ý, trong đó làm cái này dẫn đầu đội đệ tử chân truyền Lý Hoàn Chân mà lại không cần phải nói, Hỏa Hậu Quân đệ tử thân truyền, công pháp cao minh, hơn nữa tiên môn còn sớm sớm ban cho hắn một viên Hỏa Nguyên đan, trợ hắn công pháp đại thành, đã là Luyện Khí cảnh giới bên trong, cực kỳ tài năng xuất chúng nhân vật, mà trừ hắn ra, mặt khác cũng có bảy người, là tổ chất hơn người, hơn nữa tu vị đạt đến Luyện Khí tầng chín bên trên, có thể ở bí cảnh mở ra đạt tới trước đỉnh cao.

Tiên môn tuy không nói rõ, nhưng ở chúng đệ tử trong lòng, Lý Hoàn Chân lại thêm vào bọn họ bảy người, chính là đệ tử nòng cốt.

Bọn họ là chân chính có cơ hội, mà lại có tư cách cướp giật huyết tinh, thành tựu Trúc Cơ thân.

Mà trừ bọn họ ra ở ngoài, những người còn lại thì lại đại đa số đều là thực lực kinh người, hoặc là có nhất nghệ tinh, những thứ này người nhiệm vụ liền rất rõ ràng, chỉ là vì đang cùng mặt khác bốn đại Tiên môn tranh đấu trong, làm hết sức giúp đỡ thu được đầy đủ ưu thế, trợ cái kia bảy vị đệ tử nòng cốt đoạt đến Trúc Cơ cơ hội, còn bọn họ bản thân có thể không tìm tới cơ hội này, liền xem vận mệnh của bọn họ.

Đệ tử như vậy, thì bị trong âm thầm xưng là phụ trợ đệ tử.

Chính là ở cái này dạng một cái nguyên tắc phía dưới, Thanh Khê cốc bên trong ít nhất còn có bốn năm người, rõ ràng tu vi đã đạt đến Luyện Khí tầng chín, nhưng cũng không có được đến tiến vào bí cảnh cơ hội, một là bởi vì tiên môn cảm giác đến bọn họ gốc gác cùng tố chất không đủ, tiến vào bí cảnh, đoạt đến huyết tinh, cũng thành tựu không được phẩm chất cao Trúc Cơ, vì lẽ đó không cách nào làm cái này đệ tử nòng cốt đến bồi dưỡng.

Thứ hai, lại bởi vì bọn họ tu vi tuy cao, nhưng cũng chưa hẳn vậy am hiểu đấu pháp, hoặc là không có nhất nghệ tinh, tiến vào bí cảnh sau khi, không cách nào cùng với những cái khác tiên môn đệ tử đạt thành rất tốt phối hợp, lấy làm cái này phụ trợ đệ tử cũng không có gì hi vọng.

Cao không được, thấp không phải, vì lẽ đó chỉ có thể lạc tuyển!

Nguyên nhân nói đến phức tạp, nhưng cũng có thể thấy được chọn tuyển điều kiện nghiêm khắc!

Có thể lại nói ngược lại, chính là như vậy trọng yếu một trận chiến, sao đến phiên cái kia họ Phương tiểu tử?

Luận tu vi, hẳn mới bắt đầu rồi tu hành bao nhiêu năm, bây giờ cũng bắt quá mới Luyện Khí tầng bảy chứ?

Khoảng cách Trúc Cơ còn xa lắm, từ không có thể trở thành đệ tử nòng cốt!

Mà nếu để cho hắn coi như phụ trợ nhân vật tiến vào bí cảnh, vậy thì càng hoang đường.

Nếu nói là trước đây. . .

. . . Dựa vào hắn ở Ma sơn loạn thạch cốc bên trong chiến dịch bên trong biểu hiện, hẳn hay là có tư cách!

Dù sao, coi như là lại cuồng ngạo Thanh Khê cốc đệ tử, cũng sẽ không cho là được đến Thái Bạch Cửu Kiếm Ca truyền thừa, hơn nữa có thể một kiếm chiến bại Hạng Quỷ Vương cùng Vân Nữ Tiêu, Tổng gia Lão tứ những quái vật này người không có bản lãnh, có thể then chốt là, bây giờ mọi người đều biết, còn từng tận mắt chứng kiến, Phương Quý lưu lại rơi vào một thân ám thương, bước đi đều nhẹ nhàng, thậm chí ngay cả kiếm cũng đã không nhắc lên được đến rồi. . .

Người như vậy, làm sao có thể vào được bí cảnh, làm vì đồng môn chinh chiến?

. . .

. . .

"Tiên môn. . . Đến tột cùng đang suy nghĩ gì?"

Ở xung quanh một đám đệ tử kinh ngạc lại ánh mắt khó hiểu bên trong, Lý Hoàn Chân cũng tương tự là đầu óc mơ hồ.

Hắn cũng không thể lộ ra cùng những đệ tử khác như thế rõ ràng phản đối về mặt, để tâm bên trong sinh ra càng nhiều nghi vấn: "Là do lần trước bí cảnh mở ra thì vị kia Quách sư tỷ làm thực sự quá đáng, vì lẽ đó lần này bí cảnh cuộc chiến, bốn đại Tiên môn phản công cường độ cũng nhất định mạnh hơn trước, ta muốn suất các sư đệ sư muội cướp đoạt Trúc Cơ tài nguyên, áp lực tự nhiên cũng sẽ trước nay chưa từng có lớn, ở tình huống như vậy, tiên môn không nghĩ tới để ta nhiều chọn mấy người thích hợp chia sẻ một ít áp lực, trái lại cứ điềm cho mình một cái. . ."

Lý Hoàn Chân sắc mặt còn mạnh mẽ duy trì bình tĩnh, nhưng ánh mắt cũng đã trở nên hơi bất mãn.

"Hắn tiểu nhi đã tàn phế, tiên môn vì sao nhất định phải đem hắn nhét vào đến?"

"A, đúng rồi, bí cảnh bên trong, có huyết tinh, mà huyết tinh vốn là Ma sơn máu biến thành, ừng có đủ loại thần hiệu, có thể cải tử hoàn sinh, vì lẽ đó ở phạm tục trong lúc đó, thậm chí có bất tử dược danh xưng, tiểu nhi kia rơi vào một thân ám thương, cũng lại nhắc lên không được kiếm, thuốc thạch nan y, lẽ nào tiên môn chính là vì để cái này tiểu nhi được đến Ma sơn máu, trị liệu một thân ám thương, cho nên mới. . ."

Trong lòng nghĩ các loại khả năng, Lý Hoàn Chân đúng là dần dần đoán đến chút chân tướng, trái tim không khỏi giận dữ.

"Ta nên vì tiên môn lập công, nhưng không nghĩ cho tiên môn xem hài tử!"

. . .

. . .

"Lý sư huynh, tiên môn tại sao lại để tiểu nhi kia tham gia bí cảnh cuộc chiến?"

"Đúng vậy, chúng ta Thanh Khê cốc, không biết có bao nhiêu người, hoặc là tu vị cao thâm, hoặc là thiên phú kỳ tài, mọi người vì lần này Ma sơn tể, bao nhiêu năm rồi khổ sở tu hành, chỉ vì giương ra phong thái, kết quả lại không bị tuyển chọn, mà cái này tiểu nhi, mới vào Thanh Khê cốc mấy ngày, đặc biệt là bây giờ thân thể suy yếu thành cái kia dáng vẻ, gió vừa thổi liền cũng ngã, hắn lại bằng cái gì có thể đi vào?"

Ở Lý Hoàn Chân trong lòng lóe qua các loại ý nghĩ thì chư Thanh Khê cốc đệ tử cũng ở vội vã hỏi.

Trong đó càng có một người, chính là một cái tuổi tác không lớn, mặc trên người màu trắng trù quần, đôi môi vô cùng bạc cô gái, càng là trực tiếp lên đến đây, quỳ rạp xuống Lý Hoàn Chân trước mặt, đậy mắt ngán lệ doanh động, kêu lên: "Lý sư huynh, làm sao. . . Sẽ như vậy?"

Lý Hoàn Chân nghe được lời của nàng, càng là trầm mặc không nói.

Trước mắt cô gái này, tên gọi Vương Hàn Quân, chính là Thanh Khê cốc một cái đệ tử thiên tài, không chỉ có pháp thuật tu luyện cực kỳ tốt, càng là am hiểu đan trận thuật, chính mình lần này từ Thanh Khê cốc bên trong chọn chọn hai mươi người, Vương Hàn Quân chính là trong đó một cái, nàng chính là chính mình tự mình chọn tuyển phụ trợ người, cũng là nghe lời của mình nhất người một trong, vào bí cảnh đối với mình có tác dụng lớn.

Không nghĩ tới, hai mươi người bên trong, mười chín cái tiên môn đều thỏa mãn chính mình nguyện, lại cứ cái này cái cuối cùng, lại bị tiên môn thay rơi mất.

Nghĩ đến chính mình trước đối với cái này Vương Hàn Quân làm ra bảo đảm cùng đồng ý, Lý Hoàn Chân cũng cảm thấy trên mặt không ánh sáng.

Có thể cảm giác được chu vi chính có vô số ánh mắt hướng mình nhìn lại, Lý Hoàn Chân trong lòng cũng là cơn giận dữ lên, nhưng hắn vẫn là duy trì tỉnh táo, biết mình không thể trực tiếp biểu đạt đối với tiên môn quyết định bất mãn, bởi vậy chỉ là trong lòng tính toán.

Trầm ngâm một phen sau, Lý Hoàn Chân bỗng nhiên cười khò một tiếng, chậm rãi giơ tay, hướng về giữa không trung cao cao tại thượng đạo điện cuối người thi lễ, sắc mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: "Chư vị sư đệ sư muội, Lý mỗ ba năm trước, đến tiên môn coi trọng, ban cho ta chân truyền tên, từ đó trở đi, ta liền vẫn ở vì lần này bí cảnh cuộc chiến làm chuẩn bị,

đến ngày hôm nay, Lý mỗ tại mọi thời khắc, trong lòng nghĩ, trong mộng cầu, cũng chỉ là muốn lấy hết tất cả lực, làm vì tiên môn làm vẻ vang, làm vì chư vị sư đệ sư muội, tranh chấp Trúc Cơ cơ hội mà thôi. . ."

"Vì lẽ đó, Lý mỗ trong lòng, tự nhiên cũng nghĩ nhiều tìm mấy vị cùng chung chí hướng người, cùng nhau nhập bí cảnh chinh chiến. . ."

Nói đến chỗ này thì hấn nhẹ nhàng thở dài, ánh mắt hình như có ý, tựa như vô ý từ trong đám người mấy khuôn mặt bên trên quét qua, bị hấn nhìn thấy người, đều cảm thấy ánh mắt kia là nhìn về phía chính mình, trong lòng đột nhiên liền nhiều chút hi vọng. . .

Lý Hoàn Chân rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, cười khỏ nói: "Thế nhưng a, tiên môn cũng có tiên môn suy tính, ngược lại không có thể mọi chuyện cũng như Lý mỗ chính mình ý, làm cái này tiên môn đệ tử, chúng ta tổng cũng cần lý giải tiên môn khó xử mới là. . ."

Nói tới chỗ này, hấn tiếng nói tăng cao lên: "Vì lẽ đó. . ."

"Bất luận tiên môn cuối cùng định ra người phương nào tiến vào bí cảnh cuộc chiến, bất luận đi theo Lý mỗ tiến vào bí cảnh cuộc chiến đến tột cùng có bản lĩnh vẫn là không có bản lĩnh, Lý mỗ đều sẽ dốc toàn lực ứng phó, không hỏi kết quả làm sao, chỉ cầu ta tâm không thẹn, lời ấy, có thể chứng ta tâm!"

". . ."

". . ."

Dứt lời lời này, hấn không chút biến sắc hướng về Vương Hàn Quân liếc mắt ra hiệu, sau đó hướng về trước người chư vị Thanh Khê cốc các đệ tử sâu sắc vái chào, cuối cùng nhìn này danh sách phía trên cái cuối cùng tên một chút, thở dài một tiếng, xoay người độn kiếm mà đi.

Vương Hàn Quân ở trong đám người, mãnh đến ngẩng đầu lên, dĩ nhiên rõ ràng Lý Hoàn Chân dụng ý.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 132: Từ Ng Người Mang Ý Xấu Riêng

Tiến vào bí cảnh danh sách vừa ra, toàn bộ Thái Bạch tông trên dưới lập tức gọi ra vô số nghị luận.

Thanh Khê cốc bên trong, nhân tài xuất hiện lớp lớp, Luyện Khí tầng chín bên trên đệ tử, cũng không biết có bao nhiêu không thể được đến tiến vào bí cảnh cơ hội, kết quả cái cuối cùng danh ngạch, hết lần này tới lần khác cho Phương Quý, thực sự khiến quá nhiều tiên môn đệ tử suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không thông.

Đừng nói bây giờ Phương Quý, đã là xưng tên tu vị tàn phế người, coi như là hãn không có được những thứ này thương, dựa vào hãn tư lịch cùng tu vị, cũng không nên có cơ hội lần này mới là, tựa như mới vừa vào Thanh Khê cốc Triệu Thái Hợp, đây cũng là tên tuổi bên trên không thua tại Phương Quý thiên kiều, còn có ở Hồng Diệp cốc hùng bá đầu bảng ba, bốn năm, thanh danh cực cao Tiêu Long Tước, ở rất nhiều người trong mắt cũng không so Phương Quý kém, coi như là hai người bọn họ, cũng chỉ là mới vừa vào Thanh Khê cốc, liền lần này bí cảnh một bên đều mò không được, Phương Quý lại bằng đến cái gì?

Lúc đầu sau khi khiếp sợ, chính là vô tận nghị luận cùng suy đoán.

Dần dần, cũng không biết là từ ai nơi đó, bắt đầu có đồn đại chảy ra: "Đừng nói là chúng ta, nghe nói Lý Hoàn Chân sư huynh chính mình đều không hiểu, hãn lần này áp lực vốn là lớn, thì lại làm sao chịu mang như thế một cái trời buộc? Có người nói hãn vừa bắt đầu định ra danh sách có thể

không phải như vậy, chỉ là tiên môn đem hấn xem trọng người cho đổi đi, hấn dù sao cũng là đệ tử, chỉ có thể nghe tiên môn!"

"Cái kia Lý sư huynh ban đầu định ra chính là ai?"

"Cái này ai có thể biết, có đồn đại nói là Luyện Khí tầng chín trung giai, Tứ Linh Hỏa ngự pháp tu luyện tới một niệm tứ linh trình độ Đồng Khôn Đồng sư huynh, cũng có đồn đại nói là tiến vào Thanh Khê cốc thời gian lâu nhất, ở Luyện Khí tầng chín góc thời gian cũng lâu nhất Vương Niên Vương sư huynh, còn có tu luyện Thần Dẫn Phong Thổ quyết tài năng xuất chúng, danh chấn tiên môn Kiều Tri Hồng kiều sư tỷ, cũng có nói là am hiểu đan trận, thiên tư hơn người Vương Hàn Quân sư tỷ. . . Phản nguyên nhân chính là vì người này đã bị đổi đi, vì lẽ đó Lý Hoàn Chân sư huynh cũng không nhắc lại nữa qua!"

"Trời ạ, bốn người này có thể đều là Thanh Khê cốc tài năng xuất chúng nhân vật, chính là làm cái này đệ tử nòng cốt tiến vào bí cảnh cũng không quá đáng, quả thật là không nghĩ ra, dựa vào bọn họ những thứ này người tu vị cùng danh tiếng, nơi nào không sánh được này họ phương tiểu nhi?"

"Các người còn không rõ sao?"

Ở vô tận ồn ào không ngớt nghị luận bên trong, có người thông minh đứng dậy, cười lạnh nói: "Tiên môn là không nỡ lòng bỏ từ bỏ tiểu nhi kia a!"

"Hấn dù sao ở sau núi học được Thái Bạch Cửu Kiếm truyền thừa, hơn nữa ở Ma sơn trong trận chiến ấy, đã chứng minh chính mình kiếm đạo thiên phú cực kỳ kinh người, tương lai trưởng thành lên, không thể đo lường, vì lẽ đó dù là hấn bây giờ đã phế bỏ, tiên môn cũng không muốn từ bỏ hấn, dù như thế nào, tiên môn đều muốn cho hấn một cơ hội, làm cho hấn có thể tái tạo thân thể, lần thứ hai nhật lên thanh kiếm kia đến a. . ."

"Sớm có tiên môn một vị sư huynh đoán được chân tướng, tiên môn lần này để cho hắn tiến vào bí cảnh, là vì Trúc Cơ, hoặc là giúp người khác đạt được Trúc Cơ cơ hội sao? Kỳ thực chỉ là vì để cho hắn có cơ hội tiếp cận Ma sơn máu, tốt trị một thân thương a!"

"Cứ như vậy, cái kia chẳng phải là hắn không chỉ có giúp không được Lý Hoàn Chân sư huynh, còn muốn Lý Hoàn Chân sư huynh chăm sóc hắn?"

"Ha ha, nói thật, có lẽ ở tiên môn trong mắt, một hai cái Địa Mạch trúc cơ, vẫn đúng là không sánh được một cái Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân!"

Loại này suy đoán vừa bị người nói ra, lập tức được đến phần lớn tiên môn đệ tử tán đồng.

Thái Bạch Cửu Kiếm truyền thừa trọng yếu bao nhiêu, trong lòng bọn họ rõ ràng, đối với chuyện này đúng là lý giải tiên môn quyết định.

Chỉ là, hướng về sâu bên trong ngẫm lại, vẫn cảm thấy rất không thoải mái: "Coi như vậy, tiên môn cũng quá mạo hiểm, lần này bí cảnh cuộc chiến, quyết định có thể không chỉ là một người hoặc hai người Trúc Cơ cơ hội, tiên môn cho hắn lần này chữa thương cơ hội, chúng ta có thể lý giải, nhưng nếu là bởi vì này mà bỏ lỡ càng nhiều đồng môn Trúc Cơ cơ hội, cái này đối với người bên ngoài mà nói, chẳng phải là quá không công bình sao?"

...

...

"Sự tình chính là như vậy!"

Mà ở các loại nghị luận lưu truyền đến mức âm ỉ lúc, Thanh Khê cốc nào đó toà động phủ bên trong, Thanh Khê cốc nữ thiên kiều Vương Hàn Quân cũng chính một mặt sương lạnh, hướng về trước người mấy vị đệ tử nói: "Tiên môn chính là vì cho cái kia tiểu nhi một lần chữa thương cơ hội, mới thay đổi trong chúng ta một cái nào đó người, theo lý thuyết, tiên môn đau lòng Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, không nỡ nhìn hấn phế bỏ, chúng ta cũng lý giải, nhưng là tiên môn như muốn lấy đến Ma sơn máu chữa thương cho hấn, tổng còn có cái khác biện pháp đi, có thể là chúng ta đây?"

Nàng nói, tâm tình đã có vẻ hơi kích động đứng lên: "Chúng ta những người này, khổ sở tu luyện nhiều năm như vậy, ai cam tâm cuối cùng chỉ được một cái Đan Dược trúc cơ? Lần này bí cảnh mở ra, vốn là chúng ta đi trên Địa Mạch trúc cơ con đường duy nhất hi vọng, nhưng bây giờ, lại bằng trắng bị hủy, dù sao, chúng ta tuổi tác cũng lớn, không thể đợi thêm mười năm, chờ lần sau Ma sơn tế. . ."

Ở trước người của nàng, ngồi ba người, đều là khí cơ thâm hậu, trên mặt mang theo sương lạnh tiên môn đệ tử, mỗi một cái đều là Luyện Khí tầng chín, lại chính là bây giờ tiên môn đồn đại bên trong có hy vọng nhất tiến vào bí cảnh ba người. Bọn họ nghe xong Vương Hàn Quân, sắc mặt cũng có vẻ phi thường khó coi, rất rõ ràng, lời này chính nói trúng rồi trong lòng bọn họ chỗ đau, cũng đúng là bọn họ lo lắng nhất xuất hiện cục diện.

"Vậy thì như thế nào?"

Một lát sau, cái kia thân mặc áo bào đen Đông Khôn mới hừ lạnh một tiếng, nói: "Chúng ta nhưng không có cách ảnh hưởng đến tiên môn quyết định!"

Vương Hàn Quân cười gằn một tiếng, nói: "Nếu là một đầu chỉ nghe tiên môn, chúng ta cũng không cần tụ ở đây nói chuyện, chuyện khác trên,

chúng ta thân là tiên môn đệ tử đương nhiên muốn nghe, nhưng bây giờ đây chính là quan hệ đến Trúc Cơ đại sự, hay là chúng ta đời này có thể sẽ tranh thủ đến duy nhất một lần Địa Mạch trúc cơ cơ hội, chẳng lẽ còn không đáng chúng ta vì thế làm liều một phen sao?"

Lời nói này, còn nói đến trong sân mọi người đều trầm mặc lại.

Qua một lúc lâu, chợt có một người mỉm cười, nhàn nhạt liếc Vương Hàn Quân một chút, nói: "Coi như có thể tìm tới phương pháp, đem danh sách kia đều đoạt tới, có thể như thế nào đây? Ha ha, Lý Hoàn Chân sư huynh vừa bắt đầu lựa chọn chúng ta bốn cái người trong cái nào, cũng không ai biết, coi như đoạt lại danh ngạch, chúng ta vẫn là nhất định có ba người muốn thất bại, trắng làm không công một tràng. . ."

Nói chuyện chính là đều là cô gái Kiều Tri Hồng, nàng cười tủm tỉm, tựa hồ có ý riêng.

Hai người khác cũng đều như vậy, đều đưa mắt tìm đến phía Vương Hàn Quân.

Tuy rằng trước Lý Hoàn Chân vẫn không chịu nói bị thế thân rơi người là ai, để bốn người bọn họ đều cảm giác mình có hi vọng, nhưng bọn họ có thể trở thành Thanh Khê cốc đứng đầu đệ tử, nhưng cũng đều không phải người ngu, bình thường cùng Lý Hoàn Chân đi gần nhất người, chính là Vương Hàn Quân, nếu ba người bọn họ khổ tâm đi đoạt lại danh sách kia đến, rồi lại tiện nghi Vương Hàn Quân, cái kia chẳng phải là làm không công?

Đón cái vấn đề này, Vương Hàn Quân mặt không hề cảm xúc, trầm mặc rất lâu.

Sau đó nàng mới chậm rãi mở miệng, nói: "Bị thế thân rơi danh sách kia, là ta!"

Kiều Tri Hồng, Đông Khôn, Vương Niên ba người ánh mắt đều là rùng mình, sắc mặt khó coi hướng về Vương Hàn Quân nhìn sang.

Lẽ nào nữ nhân này là nghĩ lừa gạt ba người chúng ta giúp nàng đoạt lại danh sách kia đến?

"Nhưng là, bây giờ cái này thì có ích lợi gì?"

Wang Han Quan không để ý tới bọn họ ánh mắt, tiếp theo tiếp tục nói, lạnh nhạt nói: "Chuyện đến nước này, Lý Hoàn Chân sư huynh vừa bắt đầu tuyển chính là ai, đã không trọng yếu, trọng yếu chính là bất luận chúng ta trong bốn người ai, tiến vào bí cảnh, đều so với này họ phương tiểu nhi hữu dụng, nói cách khác, đến một bước này, trọng điểm không ở chỗ trước danh ngạch kia là ai, mà là xem ai có thể đem danh ngạch này cầm về!"

Nàng hơi dừng lại một chút, từ từ mở miệng: "Ai đem danh ngạch cầm về, danh ngạch này chính là ai!"

Nghe được nàng lời nói này, Kiều Tri Hồng, Đông Khôn, Vương Niên ba người đồng thời trầm mặc lại, đáy mắt dần dần có hi vọng.

...

...

Cũng là ở Thanh Khê cốc, hoặc nói toàn bộ tiên môn đều ở bởi vì danh ngạch này việc nghị luận sôi nổi, cuộn cuộn sóng ngầm lúc, Phương Quý chính đang hoàng ở tại chính mình trong động phủ, phảng phất việc không liên quan tới mình, không đếm xỉa đến.

Đối với cái này danh sách, hẳn cũng không một chút bất ngờ.

Từ hẳn rời đi Thái Bạch tông đạo điện lúc, liền đã biết rồi này sự kiện, ngoại trừ nói một câu là tông chủ tâm đều đen, mặc kệ đến cái gì tình huống đều muốn tính toán người khác ở ngoài, chính mình lại còn có thể nói cái gì đó? Chăm chú tìm hiểu pháp thuật cũng chính là!

Nhìn trước người này một quyển cuốn một cái, sắp xếp thành núi nhỏ cũng tựa như pháp điển, Phương Quý thở dài.

Trong lòng mệt mỏi quá a!

Ở thôn Đầu Trâu lớn đến lớn như vậy, cũng chỉ là theo Trương nghèo túng học được biết chữ, không đến nỗi làm cái mở mắt mù mà thôi, hoàn chỉnh sách, đó là một quyển cũng chưa từng xem, vào tiên môn sau khi, hẳn có thể trầm xuống tính tình đến học tập dưỡng tức công pháp, đó là bởi vì hẳn biết rõ cái này dưỡng tức công pháp liên quan đến vận mệnh của mình, không thể không để tâm, nhưng là bây giờ, lại đối với cái này một đồng thư tịch nổi lên sợ hãi ý nghĩ!

Mẹ lúc nào có thể xem xong a!

Bất quá tông chủ nói rất đúng, học tập pháp thuật, đơn giản!

Nắm giữ linh tức vận chuyên pháp môn cùng tương ứng ấn pháp, ai cũng có thể triển khai ra.

Nhưng nếu muốn đem pháp thuật tham nghiên đến một cái cảnh giới cực cao, lại không chỉ là học tập pháp thuật liền có thể, còn muốn tham nghiên vô số cùng thiên địa linh khí, đạo uẩn quy củ, vạn vật tương sinh tương khắc Biến hóa chi đạo học vấn, nhất định phải hiểu rõ thậm chí thông suốt các loại tương quan điển tịch, liền như là học viết chữ, nhìn quả bầu mà vẽ

ra chiếc gáo ai cũng biết, nhưng muốn trở thành một đời thư pháp đại gia, vậy cần nắm giữ nhưng là nhiều!

Cái này thậm chí cùng kiếm đạo đều có khác biệt lớn, kiếm đạo càng trọng điểm tại khổ luyện, pháp thuật thì lại càng trọng điểm tại ngộ tính.

"Tông chủ nói, ta đã tu thành thần thức. . ."

". . . Tuy rằng ngắn chút, yếu đi chút, nhưng dù sao cũng là thần thức!"

"Có thần thức, nắm giữ pháp thuật vốn là sẽ nhanh hơn người khác chút, lại thêm vào ta linh tức cường đại, tiền vốn chất phác, nghĩ phải nhanh chóng rèn luyện pháp thuật, không phải một chuyện không thể nào, bất quá ta mục đích, cũng không thể giới hạn tới đây a. . ."

". . ."

". . ."

Phương Quý trong lòng có chính mình dự định, quyết định chủ ý sau khi, mắc đi câu thức chìm vào biển ý thức.

Vô cùng uy nghiêm bước bát tự bộ, đi tới sâu trong ý thức Đạo cung trước, trước tiên không đi vào, nằm ngoài cánh cửa đi đến liếc mắt nhìn, nhìn một cái cái này quái thai lão không thành thật, muốn hay không lại đánh một trận, không nghĩ tới đây một chút xem nhất thời sợ hết hồn, chỉ thấy Đạo cung trong, quái thai trên cổ buộc lại sợi dây treo ở xà nhà trên, cũng không biết đã trải qua treo mấy ngày, chính theo gió trôi nổi bồng bênh. . .

"Ai nha. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 133: Ngộ Pháp Quân Sư

Ở cánh cửa nhìn ra thấy cái nhìn này thực tại để Phương Quý sợ hết hồn, vội vàng chạy vào Đạo cung đem quái thai để xuống, chỉ thấy quái thai hai mắt nhắm nghiền, thoát nhìn đã treo cổ, lo lắng không thôi, lại ấn huyết nhân trung - giữa mũi và miệng lại đánh ngay ngực, cuối cùng dùng sức hướng trên mặt vỗ hai bạt tai, quái thai rớt cục một hơi chậm lại, thăm thăm mở hai mắt ra, sau đó liền nhìn thấy tiến đến chính mình trước mặt Phương Quý. . .

Tâm tình bỗng nhiên trở nên tuyệt vọng, miệng nhỏ xẹp xẹp, "Oa" một tiếng liền khóc lên.

"Học từ ai vậy, lại muốn thắt cổ?"

Phương Quý thấy hẳn không chết được, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt nhìn cái này quái thai.

"Những ngày tháng này làm sao mà qua nổi a. . ."

Quái thai lôi kéo cổ họng khóc, một mặt đau đến không muốn sống:
"Người lại không thả ta đi, ta tổng được bản thân tìm cái giải thoát phương pháp a, các loại phương pháp ta đều từng thử rồi, lại không chết được. . .
Cái này mẹ nó ở lương thắt cổ chừng mấy ngày, không dễ dàng cảm thấy thế giới bình tĩnh, tâm cũng tĩnh, kết quả lại bị người hai bạt tai tát trở về, mạng của ta làm sao liền như thế khổ a. . ."

Phương Quý không nói gì vô vô lỗ tai: "Người không phải đã sớm nói mình không chết được sao?"

Quái thai khóc thút thít: "Chúng quy phải thử một chút, vạn nhất có thể đây. . ."

"Ta để người thử nghiệm. . ."

Phương Quý giận dữ, giơ tay muốn đánh, nhưng bỗng nhiên nghĩ đến chính mình mục đích, rồi lại để xuống, mấy ngày nay hắn cũng đang suy nghĩ những việc này, chúng quy phải nghĩ đến chu toàn, vì lẽ đó cũng cố ý lạnh quái thai hai ngày, không có vào nhìn hắn, bây giờ nhìn, cái này quái thai thực sự là bị chính mình sợ mất mật, nghĩ muốn dùng nó, cũng không thể một chỉ dựa vào nắm đấm, thế nào cũng phải vừa đấm vừa xoa, mới có thể lừa gạt heo vào bàn mà!

"Người không cần thương tâm như vậy mà!"

Liên trên mặt tức giận vừa thu lại, cười híp mắt ngòl xỏm ở quái thai bên người, ôm lấy bờ vai của hắn, lời nói ý vị sâu xa nói: "Ta chỉ là bởi vì người lần trước không có nghe lời, cho nên mới muốn dạy cho người một bài học, cũng không thể lưu lại người cả đời chứ? Vì lẽ đó người hiện tại phải cố gắng biểu hiện, hướng về ta lấy công chuộc tội, không chừng ngày nào đó ta vừa bắt đầu, liền sẽ thả người rời đi đây, đúng không?"

"Có khả năng này sao?"

Quái thai ngẩng đầu nhìn Phương Quý, u oán nói: "Ta cảm thấy người căn bản không muốn thả ta đi. . ."

"Làm sao có khả năng?"

Phương Quý một mặt nghiêm túc, nhìn quái thai con mắt nói: "Ngươi là Kỳ cung Ma thai, muốn đối với mình có lòng tin, ngươi rất đáng sợ, ngay cả chúng ta tiên môn tông chủ và các trưởng lão đều sợ ngươi, lưu lại ngươi ở đây ta cũng sợ sệt, ta càng muốn sớm một chút thả ngươi đi đây!"

"Ta là ma thai, ta rất đáng sợ. . ."

Quái thai liên tục niệm mấy lần, cho mình nổi giận, rớt cục trắng nổi lên đảm: "Vậy ngươi khi nào thả ta?"

Phương Quý chăm chú suy nghĩ một chút, nói: "Cái này phải xem ngươi làm sao lấy công chuộc tội, ngươi xem ta trước đây ở tiên môn bên trong hảo hảo, thấy ai cũng là đại gia, hiện tại đây, bị ngươi làm hại một thân ám thương, liền kiếm cũng cầm không nổi rồi, Trúc Cơ càng là không có hi vọng, hoàn toàn đã biến thành phế nhân, ngươi muốn đi, làm sao cũng chờ đến đem ngươi nợ ta những thứ này đều trả lại ta mới được a. . ."

"Không. . . Không có. . . Ngươi đừng nghĩ lừa ta. . ."

Quái thai vừa nghe, sợ hãi đến mặt đều tái rồi, kêu lên: "Không phải ta hại ngươi, đây là ngươi vốn là có vấn đề!"

"Tốt tốt, không phải ngươi hại, ngươi trước tiên hãy nghe ta nói hết!"

Phương Quý khoát tay áo một cái, hòa khí nói: "Nhưng dù như thế nào, việc này ngươi đuổi tới, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn chứ? Lần này, tông chủ cho ta ra cái chủ ý, hẳn nghĩ bấy người, liền để ta phối hợp, mà bước đầu tiên này đây, chính là muốn cho ta dựa vào chính mình linh thức, tu luyện pháp thuật, sau đó giúp hắn làm một chuyện, nếu như này sự kiện làm thành, ta là có thể tái tạo đạo nguyên. . ."

Quái thai nghe được lời này rơi vào trong sương mù: "Liên quan ta chuyện gì a?"

"Quan hệ với người có thể lớn. . ."

Phương Quý nghiêm túc nói: "Ta tổng cộng liền thời gian ba tháng, tuy rằng ta tu luyện ra linh thức, nhưng muốn đem pháp thuật tu luyện tới cực hạn, cũng không có dễ dàng như vậy a. . . Ta nhớ tới người đã từng nói chính mình ngộ tính rất tốt, học cái gì liền có thể biết cái gì tới đúng không?"

"Là đúng là. . ."

Quái thai nghe đều mê man, ngây ngốc nói: "Nhưng vậy hẳn là ta nuốt chửng người chuyện sau đó a, ta nuốt chửng người sau khi, liền biến thành người, ta sẽ trở thành một cái thông minh tuyệt đỉnh người, học cái gì liền biết cái gì, làm cái gì đều làm ít mà hiệu quả nhiều, sau đó chờ Kỳ cung đệ tử đem ta tỉnh lại. . . Có thể hiện tại ta bị người giam ở đây, học những kia làm gì?"

tiếng nói bên trong đều dẫn theo khóc nức nở: "Ta hiện tại chỉ nghĩ về ta quan tài a. . ."

"Vấn đề liền ở ngay đây. . ."

Phương Quý vỗ nhẹ tay, một mặt thành khẩn nói: "Hiện tại đi, ta không học được pháp thuật, liền không có cách nào đi theo người cướp tài nguyên, không cướp tài nguyên, ta cái này một thân thương liền không tốt đẹp được, thương không tốt đẹp được, liền không có cách nào Trúc Cơ, ta không Trúc Cơ, liền tâm tình không tốt, càng không muốn thả người, vì lẽ đó, người hiện tại chỉ có thể trước tiên giúp ta tìm hiểu pháp thuật, chờ ta Trúc Cơ sau khi, thả người rời đi. . ."

Quái thai bị hẳn nói có gật đầu ngây dại, không khỏi cảm thấy hẳn còn giống như rất có thành ý dáng vẻ.

Khóc thút thít một trận, uồn uồn lượn lượn nói: "Lúc này người nói chính là có thật không?"

Phương Quý giơ tay lên nói: "Chính xác trăm phần trăm!"

Quái thai nói nhỏ giọng nói: "Nếu không. . . Nếu không lập cái chứng từ?"

"Đừng như thế không tiền đồ!"

Phương Quý nhất thời một mặt nghiêm túc, nói: "Chúng ta hiện tại là bạn tốt, muốn tin tưởng lẫn nhau!"

Quái thai nghe "Bạn tốt" ba chữ, nghĩ như thế nào thế nào cảm giác quái lạ, trong lòng trống nửa ngày sức lực, rốt cục đánh bạo đưa ra chính mình làm cái này bạn tốt yêu cầu thứ nhất: "Vậy người sau đó. . . Có thể không lại muốn đánh ta không?"

Phương Quý nghe được hơi ngẩn ngơ, nghiêm túc nói: "Ta sẽ cố gắng làm được!"

Quái thai nhìn Phương Quý tấm kia chân thành mặt, tin.

Rốt cục xem như là miễn cưỡng đánh tới một điểm tinh thần, hỏi Phương Quý nói: "Người muốn ngộ cái gì pháp?"

"Rất nhiều!"

Phương Quý đầy mặt nụ cười, nói: "Ta trước tiên nói cho người trong đó một đạo, người đến thử xem!"

Bây giờ Phương Quý, đã tu luyện thành linh thức, thừa dịp cái này mấy ngày thời gian, cũng hiếm thấy chịu khó một thoáng, nhiều đọc mấy bộ liên

quan tới biến ý thức linh thức một loại điện tịch, đúng là dần dần thăm dò rõ ràng mình cùng cái này Kỳ cung quái thai trong lúc đó quan hệ.

Trong biến ý thức của chính mình thần bí đạo cung, cũng không biết lai lịch làm sao, nhưng rõ ràng cùng thần hồn của tự mình tương quan, có thể mượn nhất lại Kỳ cung Ma thai, theo lý thuyết, dựa vào Kỳ cung Ma thai bản lãnh, coi như nuốt chửng không được chính mình, đào tẩu cũng là rất đơn giản, nhưng vây ở Đạo cung bên trong, hấn lại chấp cánh khó thoát, đặc biệt là chính mình tu luyện thành linh thức sau khi, càng là dễ dàng cảm giác đạo cung.

Mà mượn trong thức hải thần bí đạo cung nhất lại cái này Ma thai, cũng là có lợi dụng nó cái kia siêu phàm ngộ tính khả năng.

Loại ngộ tính này, vốn là chính là Ma thai tự thân tất cả, là bọn họ Tiên thiên chi linh thân cận đại đạo một loại nào đó thể hiện, vì lẽ đó cái này quái thai lúc trước mới sẽ nói, nếu như hấn lúc trước thành công lạng yên không một tiếng động nuốt chửng Phương Quý, như vậy ở Thái Bạch tông bên trong Phương Quý, sẽ lạng yên biến thành một cái thông minh tuyệt đỉnh, ngộ tính rất tốt tu hành thiên tài, loại này siêu phàm ngộ tính, vốn là chúng nó từ lúc sinh ra đã mang theo.

Mà cái này, chính là lúc trước tông chủ cho Phương Quý giảng giải thiên thư thì Phương Quý nghe được đầu óc mơ hồ, nhưng cái này quái thai lại là vừa nghe xong lập tức rõ ràng chân nghĩa nguyên nhân, những thứ đồ này, hấn không tiếp xúc ngược lại cũng thôi, chỉ cần vừa tiếp xúc, tự nhiên sẽ rõ ràng thâm ý trong đó.

Vì lẽ đó, bây giờ Phương Quý có khả năng nghĩ đến phương thức tu luyện chính là, trước tiên do chính mình đến lật xem những kia pháp thuật điện tịch, bất luận hiểu cùng không hiểu, đều sẽ đem nội dung nhớ kỹ, sau đó lại thuật lại cho cái này quái thai biết, tùy theo hấn đi cân nhắc cùng lĩnh

ngộ, chờ nó ngộ đến hiểu rõ, mới truyền cho chính mình chính là, chính mình chỉ cần cẩn thận xác minh mấy lần, đừng làm cho kẻ này đem mình cho hãm hại là được.

Ngược lại bọn họ trước giao lưu, vốn là thần niệm giao lưu, quái thai có thể rõ ràng, cũng có thể làm cho hắn rất nhanh rõ ràng.

Đối với Phương Quý tới nói, cái này chính là tu hành một cái đường tắt!

Chỉ bất quá, cái này quái thai ngộ tính, tựa hồ so với mình nghĩ tới còn cao như vậy một điểm. . .

"Người xem, cái này một chiêu Hỏa Điều thuật, đây cũng là ta sở trường trò hay. . ."

Phương Quý nói liên tục mang ra dấu, trước tiên nói một thức chính mình đã sớm học được pháp thuật đi ra, lần này hắn đối với cái này quái thai ôm ấp kỳ vọng cao, ngược lại thật sự là nói đặc biệt cẩn thận, liền vận chuyển pháp thuật pháp môn, lại tới linh tức tiêu hao, lại tới chính mình triển khai cái này Hỏa Điều thuật lúc học được một ít bí quyết, đầy đủ nói một nén hương thời gian mới coi như nói cái rõ ràng, sau đó đầy cõi lòng hi vọng nhìn về phía cái kia quái thai.

"Thế nào? Chính là cái này một chiêu pháp thuật, ta cũng coi như lợi hại, người khác triển khai ra như chỉ quạ đen lớn như vậy, ta triển khai ra ít nhất cũng là một con nuôi ba năm heo mập lớn như vậy, có thể lợi hại, chính là không trải qua đánh, đụng vào liền tản đi. . ."

Nói sắc mặt vô cùng thật lòng hỏi dò: "Người thời gian bao lâu có thể giúp ta tìm hiểu ra đến?"

Quái thai nghe, một mặt hồ đồ.

"Lẽ nào là cho hấn áp lực quá to lớn?"

Phương Quý cau mày suy nghĩ một chút, thăm dò hỏi: "Ba ngày có đủ hay không?"

Quái thai ánh mắt quái lạ nhìn Phương Quý, thật lâu không đáp.

Phương Quý thờ dài, nói: "Bảy ngày đều có thể chứ?"

Quái thai vẫn là không đáp.

Phương Quý có chút tức rỗi: "Nhiều nhất thời gian mười ngày, ngộ không ra, đánh chết ngươi!"

"Không. . . Không cần thời gian mười ngày. . ."

Quái thai vừa nghe "Đánh" cái chữ này, rốt cục run cầm cập một cái, phản ứng lại, ngập ngừng nói: "Cái này một đạo pháp thuật, bên trong có chín cái biến hóa đi, nắm giữ ba cái biến hóa, là có thể triển khai ra, sau đó mỗi nhiều một đạo biến hóa, uy lực liền có thể càng mạnh một phần, ngươi nói mình triển khai ra nhìn lợi hại, nhưng cũng không còn dùng được, cũng là bởi vì ngươi linh tức tuy mạnh, biến hóa quá ít. . ."

Phương Quý vừa nghe, cảm thấy như là có chút đạo lý, vội vàng hỏi: "Ngươi có thể ngộ ra bao nhiêu biến hóa?"

Quái thai nói: "Chín cái a, ngươi vừa mới nói ta liền minh bạch!"

Phương Quý trực tiếp có chút há hốc mồm: "Vậy ngươi phát cái quý ngọc?"

Quái thai ngây ngọc nói: "Trong này chín cái biến hóa đều rất đơn giản, chính là có một vấn đề nghĩ như thế nào cũng không hiểu. . ."

Phương Quý sắc mặt nghiêm túc lên: "Vấn đề gì?"

Quái thai nói: "Đơn giản như vậy pháp thuật, ngươi làm sao thì sẽ không đây?"

". . ."

Phương Quý sắc mặt nhất thời thay đổi, một lát sau, mới cười nói: "Cái vấn đề này rất tốt giải thích a, ngươi xem!"

Duỗi ra một cái tay, nói: "Đây là cái gì?"

Quái thai nói: "Tay a. . ."

Phương Quý lắc lắc đầu, cười nói: "Ngươi sai rồi, cái này gọi là bạt tai!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 134: Lấy Lớn Ép Nhỏ

"Người trước đem cái này chín cái biến hóa lĩnh ngộ truyền cho ta, ta xem một chút có hay không chỗ nào không đúng!"

Cổ nén đánh cái này quái thai một trận ý nghĩ, Phương Quý hai tay chấp ở sau lưng, mặt lạnh dạn dò.

"Ta ngộ ra đến, không thể có lỗi. . . Thật sự có sai người có thể nhìn ra?"

Quái thai trong miệng nhỏ giọng trề môi nói , bất quá bị Phương Quý trừng một cái, hắn cũng không dám chậm trễ, chậm rãi khoanh chân ngồi xuống, thần thức rung động.

Rất nhanh, ở bên cạnh hắn, liền xuất hiện đạo đạo mắt thường có thể thấy sóng gợn, loại này sóng gợn, như là gợn nước giống như, lại phức tạp hơn, càng huyền ảo hơn, mỗi một đạo sóng gợn cũng khác nhau, tổ hợp lên, liền hình thành rồi các loại không giống tin tức, hướng về chu vi khuếch tán mở ra, cuối cùng liền đựng cái này một toà Đạo cung vách tường, sau đó bị những kia nhìn như rất không đáng chú ý vách tường, chậm rãi hấp dẫn tiến vào.

Cũng ngay vào lúc này, Phương Quý chợt thấy trong đầu, một trận thông suốt, như là thêm ra rất nhiều thứ.

Cái cảm giác này, như là trong đầu nhiều hơn rất nhiều ý nghĩ, cẩn thận đi bắt giữ, liền phát hiện đều là một đạo một đạo đối với cái này Hỏa Điều thuật pháp vận chuyển lý lẽ lĩnh ngộ, rõ ràng sáng tỏ, quả thực lại như là

chính mình sinh ra đến cảm giác giống như, ở có những ý nghĩ này trước, nhớ tới những kia thần thông pháp thuật, chỉ cảm thấy ngắm hoa trong màn sương, mơ mơ hồ hồ, bây giờ lại như là ở nhìn mình vân tay!

"Lại thật sự lợi hại như vậy. . ."

Phương Quý chính mình cũng sửng sốt, nắm giữ những thứ này lĩnh ngộ sau khi, hấn hưng phân tay đều muốn run rẩy.

Hấn đột nhiên liền biết rồi cái này Hỏa Điều thuật nên làm sao vận chuyển, mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất, thậm chí bỗng nhiên rõ ràng những thứ này pháp thuật bên trong các loại biến hóa, cần làm sao phối hợp, cần ở đối mặt cái gì loại cường địch lúc làm ra cái gì lựa chọn. . .

Bây giờ hấn cần làm, chỉ là chăm chỉ luyện tập, mau chóng quen thuộc!

Nếu như nhất định phải hình dung cái cảm giác này, lại như là Thái Bạch Cửu Kiếm bên trong ba loại cảnh giới, nhập thân, nhập tâm, nhập thần!

Thái Bạch Cửu Kiếm, là cần Phương Quý trước tiên học được cũng khổ luyện, đạt đến nhập tâm, sau đó lĩnh ngộ chân đế, đạt đến nhập thần, mà bây giờ pháp thuật kia lại là phản lại đây, Phương Quý có quái thai giúp đỡ lĩnh ngộ, trước tiên đạt đến nhập thần cảnh giới, biết rồi bây giờ mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất đến, còn lại nhưng là khổ sở luyện tập, đem ở giữa thiếu hụt nhập tâm bước đi này đột nhiên cho bù đắp mà thôi. . .

"Tông chủ còn lo lắng ta trong vòng ba tháng, không cách nào đem pháp thuật luyện tốt, bây giờ nhìn lại, ta không chỉ có thể luyện tốt. . ."

Phương Quý trong lòng ám nghĩ ra đến: "Ta có thể luyện đến tốt vô cùng!"

Mà ở Phương Quý trầm tư không nói thì cái kia quái thai cũng chính tâm xuống lo sợ, nhìn lên nhìn Phương Quý.

Hắn cũng không lo lắng cho mình lĩnh ngộ không được, hắn lo lắng coi như mình lĩnh ngộ tốt, Phương Quý còn muốn kiếm cơ đánh chính mình.

Mà Phương Quý lúc này trong lòng xác thực đang suy nghĩ: "Muốn hay không trước tiên đánh một trận, đỡ phải hấn lần sau kiêu ngạo?"

...

...

"Phương Quý sư đệ ở đâu, đồng môn tiếp!"

May là cũng ngay vào lúc này, đột nhiên ngoại giới truyền đến một tiếng gầm thét, rõ ràng truyền vào đạo cung trong.

Phương Quý lấy làm kinh hãi, vội vàng phi thân trở lại thân thể, mở hai mắt ra, đứng dậy mở ra động phủ cửa, liền nhìn thấy một cái ngũ quan thanh tú cô gái ánh mắt lãnh đạm xem chính mình, trừ nàng ở ngoài, còn có một cái mặc áo bào đen, sắc mặt ngăm đen nam tử, vóc người không cao, nhưng ánh mắt vô cùng u lãnh chú lùn, một cái sắc mặt hòa khí, đều là mang theo điểm cân nhắc ý cười cô gái.

Bốn người này rõ ràng đều là Luyện Khí tầng chín cảnh giới, đồng thời đứng ở động phủ trước cửa, liền mơ hồ cấp người cực mạnh cảm giác ngọt ngào.

Phương Quý xem xét hai mắt, xác định chính mình không có đùa giỡn qua hai cái này nữ, yên lòng, nói: "Làm gì?"

"Người chính là Phương Quý?"

Cầm đầu cô gái trên dưới đánh giá Phương Quý vài lần, xác định một số nghe đồn bên trong lời giải thích, sắc mặt liền không thể nào đẹp đẽ, giơ tay hướng về Phương Quý một ủa, nói: "Ta chính là Thanh Khê cốc đệ tử Vương Hàn Quân, mấy vị này nhưng là Kiều Tri Hồng sư tử, Vương Niên sư huynh, Đổng Khôn sư huynh, tính ra đều là người sư huynh sư tử, ngày hôm nay chúng ta tìm đến người, là bởi vì có việc muốn thương lượng với người. . ."

Phương Quý ngờ vực đánh giá nàng vài lần, nói: "Thương lượng chuyện gì, đối với người nào có chỗ tốt?"

Wương Hàn Quân nhất thời ngẩn ra, lời này đề cho mình làm sao trả lời?

"Người nhập cốc trẻ nhất, là Thanh Khê cốc tiểu sư đệ, chúng ta là sư huynh sư tử, đương nhiên sẽ không hại người. . ."

Wương Hàn Quân sau lưng, cái kia cười yếu ớt cô gái nói một câu.

"Cái kia trước tiên vào đi. . ."

Phương Quý tránh ra nửa người, lại nói: "Ta cũng không phải tiểu sư đệ, Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước đều gọi ta sư huynh!"

Bốn người này nghe xong đều có chút mộng, cũng không biết là thật hay giả, cũng không biết làm sao tiếp cái này câu nói.

Phương Quý đem nhượng bọn họ để tiến vào động phủ đến, liền hướng về chính mình bàn nhỏ trước trên bờ đoàn ngồi xuống, nhìn ra được mấy người này lai giả bất thiện, tự nhiên cũng không có cái gì nước trà chiêu đãi, liền đem táo chua đều không có, chỉ là liếc mắt nhìn cái này mấy cái, bàn tính lai lịch của bọn họ.

Vương Hàn Quân dáng dấp là cái mềm mại cô gái, nhưng làm việc cũng rất là dứt khoát mạnh mẽ, ngồi xuống sau khi, lập tức đi thẳng vào vấn đề, nói: "Phương Quý sư đệ, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, chúng ta này đến, là vì bí cảnh cuộc chiến chuyện, bí cảnh cuộc chiến là tiên môn đại sự, liên lụy cực lớn, chúng ta hi vọng Phương Quý sư đệ có thể lấy đại cục làm trọng, chủ động lui ra, đem danh ngạch này nhường lại. ."

Phương Quý nghe được đều bối rối: "Cái gì?"

Vương Hàn Quân trầm mặc chốc lát, thay đổi một loại thuyết pháp, nói: "Phương Quý sư đệ, kỳ thực người không cần phải nói, chúng ta cũng biết, bởi vì người trước đây ở Ma sơn trong lập công lớn, lại bị thương, vì lẽ đó tiên môn yêu nhân tài, muốn đưa người vào nhập bí cảnh đi tìm một phần tạo hóa, ngóng trông người có thể thu được huyết tinh, chữa khỏi người một thân thương, cái này vốn cũng là có thể lý giải chuyện, thế nhưng. ."

Cẩn cẩn môi, nàng trầm giọng nói: "Thế nhưng, người bị thương, tổng có cái khác có thể y trị, nhưng bí cảnh cuộc chiến, lại liên lụy đến rất nhiều Thanh Khê cốc đệ tử duy nhất Trúc Cơ hi vọng, tiên môn không thể có công không thưởng, vì lẽ đó cho người cơ hội lần này, Lý Hoàn Chân sư huynh làm cái này chân truyền, cũng tự bất tiện nói cái gì, nhưng chúng ta còn là hi vọng người có thể hiểu chút chuyện, lấy đại cục làm trọng. ."

"Ta cái này một thân thương. ."

Phương Quý nghe, tâm trạng dĩ nhiên hiểu rõ ra.

Trong lúc nhất thời, lại cảm thấy có chút kích động, rốt cục đến rồi a. . .

Từ chính mình tiến vào Thanh Khê cốc, chính mình liền những cái này người tìm đến mình phiền phức, sau đó tốt đi tiên môn cáo trạng, không

nghe tới những thứ này Thanh Khê cốc đê tử từng cái từng cái tự tin thân phận, lại không đến bắt nạt chính mình, nhiều nhất chỉ là không nhìn chính mình thôi, sách nhỏ trên luôn ghi một ít có không, vậy cũng rất tế nhị a, không nghe tới chính mình cũng mau thả bỏ quên, bọn họ đúng là đến rồi. . .

Nguyên lai đám khốn kiếp này cũng thật là thực tế, không chỗ tốt chuyện liên không ló đầu ra a!

Đè xuống kích động trong lòng, Phương Quý lật cái liếc mắt nhìn về phía Vương Hàn Quân: "Vị sư tử này nói ta liền nghe không hiểu a, cái gì gọi là lấy đại cục làm trọng? Lẽ nào ta tiến vào bí cảnh liền không giúp được gì, nhất định phải kéo những người khác chân sau?"

Thấy Phương Quý cái này phản ứng, bốn người đều trầm mặc một chút, ánh mắt lẫn nhau trao đổi.

"Phương Quý sư đệ, người bây giờ tình huống, chúng ta cũng nhìn ra được. . ."

Thân mặc áo bào đen Đồng Khôn, vào lúc này chậm rãi đã mở miệng, nhàn nhạt nói: "Tiên môn vì sao sắp xếp người tiến vào bí cảnh, chúng ta cũng có thể đoán cái tám chín phần mười, bây giờ người mới bắt quá Luyện Khí tầng bảy đi, khoảng cách Trúc Cơ vẫn còn xa, tiên môn sắp xếp người tiến vào bí cảnh, chẳng lẽ không là muốn cho người mượn bí cảnh huyết tinh đến trị cái này một thân ám thương?"

"Những thứ này người ngược lại không ngu xuẩn, vẫn đúng là đoán được một tí tẹo như thế chân tướng. . ."

Phương Quý trong lòng âm thầm gật đầu, trong lòng nhưng là tính toán rất nhanh, sớm có chính mình dự định, cố ý trướng đồ mặt, hét lên: "Coi

như là thì thế nào, ta hướng về tiên môn cầu đã lâu đây, đây chính là tiên môn cho ta tạo hóa. . ."

"Quả nhiên là hấn cầu đến. . ."

Vương Hàn Quân bọn bốn người âm thầm gật đầu, xác định một cái nào đó sự thực.

Chẳng trách tiên môn sẽ đồng ý để cho hấn tiến vào bí cảnh, nghĩ đến chính là hấn khổ sở cầu xin mới có kết quả, nói không chắc còn không là hấn chính mồm đi cầu, mà là cầu mong gì khác phía sau núi Mạc Cửu Ca đi biện hộ cho, mới tranh thủ lại đây như thế một cái chữa thương cơ hội.

"Như chỉ là một cái trị thương, cũng cũng thôi. . ."

Nhú mảy một lát, Vương Hàn Quân chậm rãi mở miệng, nói: "Thế nhưng Phương Quý sư đệ a, lần này chuyện quá trọng yếu, nhiều người một người tiến vào bí cảnh, Lý sư huynh liền thiếu một cái giúp đỡ, còn muốn ngoài ngạch nhiều phối hợp người, chúng ta Thái Bạch tông tính gộp cả hai phía liền tương đương ít đi hai người, bốn đại Tiên môn đệ tử, lần này vốn là muốn hung hăng phản công, điểm này xu hướng suy tàn, liền có thể để ta Thái Bạch tông đệ tử đại bại thua thiệt, đoạt không đến đầy đủ bí cảnh huyết tinh, chư vị các sư huynh đệ thì sẽ Trúc Cơ thất bại, phần này trách nhiệm. . ."

Nàng ánh mắt nhàn nhạt, nhìn về phía Phương Quý: "Ai gánh nổi?"

"Cái này mũ mào chụp. . ."

Phương Quý nghe Vương Hàn Quân, đều cảm giác mình thật giống thật sự trở thành loại kia tội ác tà trời người, chỉ vì đòi lấy một cái chính mình chữa thương cơ hội, liền hại được bản thân vô số vô tội đồng môn đều mất đi Địa Mạch trúc cơ khả năng. . .

Trong lòng nghĩ, trên mặt lại cố ý giả ra một bộ xấu hổ đáng vẻ đến, vội la lên: "Coi như là hiện tại, ta tiến vào bí cảnh, cũng có thể hỗ trợ. . ."

Thân mặc áo bào đen Vương Niên nghe lời này, bỗng nhiên nở nụ cười một tiếng, nói: "Người còn có thể nhắc lên nỗi kiếm đến sao?"

Phương Quý mắt lạnh nhìn về phía hắn: "Người có ý gì?"

Vương Niên nhìn thấy Phương Quý xấu hổ đáng vẻ, liền biết hỏa hầu gần đủ rồi, quyết định lại thêm một cái cúi, cố ý cười nhạt nói: "Vào bí cảnh, chính là tiên môn đoạt danh, làm vì đồng môn đoạt tài nguyên, vì chính mình đoạt tạo hóa, mỗi người trên vai áp lực đều rất nặng, người bây giờ liền kiếm cũng không nhắc lên được đến, nhanh thành phế nhân một cái, vào bí cảnh, không phải chuyên kéo đồng môn chân sau sao?"

Ba người kia thấy Vương Niên trực tiếp đem lời này nói ra, trên mặt cũng đều lộ ra cười nhạt ý.

Nhưng lời nói này, lại là nói Phương Quý có chút không chịu nổi rồi.

Hắn kỳ thực cũng biết, Vương Niên là đang cố ý đem lời khích tướng chính mình, nhưng nghe lời này, vẫn còn có chút tức giận.

Nhưng càng là như vậy, hắn cũng càng là trong lòng nghĩ đến thông suốt, cố ý làm bộ nôn nóng đáng vẻ, lạnh lùng nói: "Các người cũng đừng quá coi thường người rồi, coi như ta hiện tại không nhắc lên được kiếm đến, nhưng vẫn là có thể triển khai pháp thuật, ai dám coi ta là phế nhân?"

"Pháp thuật?"

Cái khác bốn vị đệ tử nghe xong, bỗng nhiên trên mặt đều lộ ra chút nụ cười.

Trong lòng đột nhiên cảm giác thấy, dù sao tuổi tác quá nhỏ a, tiểu quý này đầu, so với bọn họ tưởng tượng còn tốt hơn đối phó. . .

Lấy chính mình tuổi tác cùng kiến thức, đối phó tiểu quý này, đúng là có chút lấy lớn ép nhỏ.

Thế nhưng vì tiến vào bí cảnh, không lo được!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 135: Luận Bàn Pháp Thuật

Đôi với Vương Hàn Quân cùng Kiều Tri Hồng mấy người mà nói, bọn họ vừa bắt đầu lo lắng nhất, chỉ là Phương Quý không nghe theo bọn họ câu nói cửa miệng đến đi, một mực chắc chắn đây là tiên môn quyết định, nhưng bọn họ đi tìm tiên môn nói, nếu là như vậy, bốn người bọn họ liền có gan to bằng trời cũng không dám, vì lẽ đó lần này vừa qua đến, liền trước tiên cho Phương Quý phân tích lợi và hại, chụp mũ, xác định Phương Quý lần này đi vào, chính là vì kéo đồng môn chân sau, chiếm đồng môn tiện nghi, đồng thời cố ý ngôn ngữ khắc bạc, chính là muốn Phương Quý nổi giận, theo bọn họ lời nói đi.

Chỉ cần Phương Quý chịu đến kích tướng, nói ra một số nói đến, bọn họ liền tốt tiến hành bước kế tiếp.

Mà bây giờ, bọn họ đúng là phát hiện, Phương Quý lại so với bọn họ tưởng tượng còn dễ dàng được kích, không chờ bọn họ đem lời đến dẫn dắt, liền đã chủ động nói đến pháp thuật cái này điểm quan trọng lên, như vậy chuyện còn lại, liền chỉ cần theo bước liền có thể xử lý. . .

Vương Hàn Quân cũng là cái đa mưu túc trí, nhạy cảm nắm chắc Phương Quý biến hóa trong lòng, trên mặt nhất thời lộ ra chút nụ cười, tựa như cười mà không phải cười nhìn về phía Phương Quý, nói: "Xem dáng đáp như vậy, đúng là ta hiểu lầm Phương Quý sư đệ, nói vậy người cũng là cái sĩ diện, vào bí cảnh, cũng chỉ nghĩ dựa vào bản lĩnh của chính mình đoạt đến huyết tinh, mà không phải chiếm đồng môn tiện nghi?"

Phương Quý ảo não đỏ mặt, kêu lên: "Đó là đương nhiên. . ."

"Nếu Phương Quý sư đệ tự tin như thế. . ."

Bên cạnh Kiều Tri Hồng cười tủm tỉm tiếp nhận câu nói của miệng:
"Vậy nếu không chúng ta luận bàn một thoáng?"

"Luận bàn cái gì?"

Nghe thấy Kiều Tri Hồng, Phương Quý như là bỗng nhiên cảnh giác lên, trừng hai mắt nhìn về phía nàng.

Kiều Tri Hồng nụ cười nhàn nhạt, chậm rãi đánh giá chính mình móng tay, nói: "Chúng ta cũng không phải không giảng đạo lý, bí cảnh người người muốn vào, nhưng danh ngạch lại là có hạn, chúng ta trước cũng chỉ là ngộ nhận là Phương Quý sư đệ tiến vào bí cảnh sẽ kéo người khác chân sau, mới lại đây khuyên người chủ động lui ra, nhưng nếu Phương Quý sư đệ có thể cùng chúng ta luận bàn một tràng, chứng minh người không phải phé. . . Ha ha, biểu hiện ra để chúng ta bội phục pháp thuật trình độ, vậy chúng ta liền chỉ có thu hồi trước lời nói, còn muốn trình trọng hướng về Phương Quý sư đệ xin lỗi. . ."

Lời nói này nói ra, trong sân mọi người, tất cả đều liếc mắt.

Nếu có thể dựa vào danh nghĩa tỷ thí, để Phương Quý chủ động từ bỏ, lại là một cái kết quả tốt nhất.

"Theo ta luận bàn pháp thuật?"

Phương Quý nghe xong lời này, trên mặt vẻ mặt có vẻ có chút không tự nhiên, do dự nói: "Các người tu vị như thế cao. . ."

"Mọi người bất luận tu vị, chỉ luận đối với pháp thuật lý giải tốt!"

Vương Niên cười nhạt một tiếng, tiếp nhận câu nói cửa miệng, nói: "Ta nguyện cùng Phương Quý sư đệ luận bàn một tràng, tùy tiện người nói cái nào đạo pháp thuật, chỉ cần người có thể biểu hiện ra cao hơn ta lĩnh ngộ, ta liền thừa nhận người mạnh hơn ta, tại chỗ hướng về người bồi lễ xin lỗi!"

Vừa nói chuyện, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Phương Quý, biểu hiện rất là thẳng thắn.

"Chỉ luận đối với pháp thuật lý giải?"

Phương Quý tựa hồ có hơi tâm chuyên động, ngẩng đầu lên nói: "Bất kỳ một đạo pháp thuật đều được sao?"

Vương trẻ măng gật đầu, cười nói: "Phàm là tiên môn tất cả, tận Phương Quý sư đệ đến chọn chính là!"

Hiển nhiên Phương Quý tựa hồ động tâm, trong sân không biết bao nhiêu người ánh mắt cùng nhau hướng về hắn nhìn lại, có chút lo lắng.

Như là trải qua một phen gian nan suy nghĩ, Phương Quý ngẩng đầu lên nói: "Thắng làm sao, thua thì đã có sao?"

Nghe được Phương Quý hỏi ra cái vấn đề này, Đông Khôn rất cục không nhịn được, trầm giọng nói: "Rất là đơn giản, Phương Quý sư đệ nếu là thắng, cái kia liền nói rõ chúng ta coi thường người, người quả thật có tư cách tiến vào bí cảnh, chúng ta xin lỗi người, nhưng nếu Phương Quý sư đệ thua. . . Nếu người cũng không nghĩ kéo đồng môn chân sau, tiên môn nơi đó, tự nhiên do người đi nói!"

Mục đích cuối cùng nói ra, vô số ánh mắt rơi vào Phương Quý trên mặt, đều có vẻ hơi lo lắng.

"Ha ha. . ."

Phương Quý thật lòng suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nở nụ cười lạnh:
"Các người coi ta là ngốc?"

Vương Hàn Quân, Kiều Tri Hồng, Vương Niên, Đông Khôn mấy người bỗng nhiên ngẩn ngơ, có chút bất ngờ phản ứng của hắn.

Phương Quý xem thường nhìn bọn họ một chút, nói: "Bây giờ nhưng là tiên môn đã đem danh sách kia cho ta rồi, kết quả các người liền ba ba chạy tới, dứt khoát mấy câu nói, liền buộc ta nắm danh ngạch này với các người đánh cược? Thắng ta không có gì chỗ tốt, thua nhưng là một tia hi vọng cũng không có, các người cảm thấy ta Phương Quý lão gia thoát nhìn là như thế ngốc người sao?"

Tràng bốn người hơi trầm mặc, một lát sau, Vương Hàn Quân mới nói:
"Chúng ta như thua, có thể cho người một ít bồi thường. . ."

"Đừng đi theo ta chơi cái trò này!"

Phương Quý đứng đưng như không khoát tay áo một cái, nói: "Phương Quý lão gia ta là sĩ diện người, các người muốn so tài cũng không phải là không thể, nhưng ta không có lợi có thể sẽ không xuất thủ, muốn so tài, có thể a, trước tiên cho ta một ít bồi thường lại nói, ta thắng, cái này bồi thường đương nhiên sẽ không còn cho các người, ta thua, cũng như thế không trả, thế nhưng. . . Ta liền thật hướng về tiên môn đi nói, tự nguyện lui ra!"

"Hả?"

Vốn là đã cảm thấy có chút vướng tay chân, Vương Hàn Quân mấy người lại đột nhiên lại sinh ra hi vọng.

Bọn họ còn tưởng rằng Phương Quý bỗng nhiên biến thông minh, đánh chết không lên bọn họ bộ, nếu như vậy, bọn họ vẫn đúng là nắm Phương

Quý hết cách rồi, cũng không thể cưỡng áp hấn đi tiên môn nơi đó lui ra đi, nhưng bây giờ Phương Quý câu nói cửa miệng thay đổi, thì lại nhượng bọn họ hiểu rõ ra. . .

Nguyên lai cái này tiêu nhi trong lòng mình cũng là không có niềm tin chắc chắn gì, chỉ là hấn không muốn không duyên có lui ra, nghĩ trước tiên muốn chút chỗ tốt!

Mà nếu để cho Phương Quý chút chỗ tốt, liền có thể để cho hấn đáp ứng luận bàn, trong lòng bọn họ không thể nghi ngờ là tình nguyện.

"Liên y Phương Quý sư đệ nói!"

Vương Hàn Quân phản ứng đầu tiên lại đây, gõ gạch đình chân nói: "Người cụ thể bị cái gì thương, ta cũng không biết, nhưng có thể cảm giác được bây giờ thân thể người suy yếu, khí huyết khô cạn, mà ta nhiều năm tu hành, vừa vặn đã từng tích góp lại linh thạch, mua một viên Đại Bảo Huyết đan, dự định ở trước trúc cơ ăn vào, vì chính mình đánh căn cơ, bây giờ, liền đem này đan cho người đi, như cái này một tràng luận bàn, người thắng, cái này tiện lợi làm là ta thua cho người tiền đặt cược, như người thua rồi, cũng coi như là ta cái này làm sư tỷ một điểm tâm ý đi!"

"Đại Bảo Huyết đan?"

Phương Quý nghe xong, đúng là sáng mắt lên, biết đây là thứ tốt.

Trước hấn vì mình cái này một thân thương, cũng từng nghe qua, biết được này đan là giá trị có thể so với ba viên Thanh La quả thứ tốt.

"Tốt, liền như thế định. . ."

Phương Quý đáp ứng một tiếng, trực tiếp đưa tay ra đến.

Vương Hàn Quân trực giác sự tình tiến triển thuận lợi, để cho mình mừng rỡ, vội vàng liền muốn lấy đan.

Mà ba người kia nghe xong lời này, lại nhất thời có chút nóng nảy, bọn họ cũng không nghĩ tới Phương Quý đáp ứng thông khoái như vậy, nếu hẳn trước tiên thu rồi Vương Hàn Quân Đại Bảo Huyết đan, sau đó cùng nàng luận bàn pháp thuật thua, danh ngạch này tự nhiên quy Vương Hàn Quân, chính mình làm sao bây giờ?

"Ta cũng cảm thấy biện pháp này được!"

Bên cạnh Kiều Tri Hồng nói chuyện tuy chậm, lại vừa đúng mở miệng, chậm từ tốn nói: "Ta tu hành nhiều năm, tương tự cũng từng giá cao mua ba viên Sinh Sinh Tạo Huyết đan, cũng là vì bảo đảm chính mình Trúc Cơ lúc khí huyết dồi dào, giá trị so với cái kia Đại Bảo Huyết đan còn cao hơn một chút, nếu Phương Quý sư đệ đồng ý, ta liền đem cái này ba viên huyết đan cho ngươi, đổi ngươi đến luận bàn một tràng làm sao?"

"Sinh Sinh Tạo Huyết đan?"

Phương Quý con mắt sáng một chút, quay đầu nhìn về phía Kiều Tri Hồng.

Vương Niên không chút biến sắc, bỗng nhiên mở miệng, nói: "Ta có Hung thú bảo huyết một bình, giá trị vượt qua tất cả Linh đan!"

Phương Quý đứng đi dạo hướng về phía hắn, sắc mặt cười híp mắt.

"Liền Hung thú bảo huyết đều lấy ra?"

Cuối cùng Đông Khôn âm thầm cắn răng, không nghĩ tới mấy người này như vậy dốc hết vốn liếng, rất rõ ràng, những thứ này người đều là đem chính mình ép đáy hòm thứ tốt lấy ra, nghĩ muốn mê hoặc Phương Quý,

trước tiên cùng bọn họ luận bàn, dù sao bọn họ ai cũng không đem Phương Quý pháp thuật để ở trong mắt, ai cái thứ nhất cùng Phương Quý tranh tài, ai liền cầm chắc danh sách kia, chỉ đáng trách chính mình trước không nghĩ tới đây một chút chuyện, trên người cũng chưa chuẩn bị xong giá trị cao hơn bọn họ đồ vật a, trong lòng quýnh lên, lạnh lùng nói: "Ta nguyện ra linh thạch một ngàn lạng. . ."

"Bá" "Bá" "Bá "

Tất cả ánh mắt đều hướng về hắn nhìn lại, nghĩ thầm rất hào phóng a, trực tiếp ra linh thạch. . .

Phương Quý thấy bốn người bọn họ âm thầm phân cao thấp, trong lòng thì lại có chút nóng nảy, mấy người này rõ ràng đều là nắm thứ tốt đến độ dễ chính mình, bọn họ lấy ra đồ vật, tùy tiện mỗi một dạng đều là vô cùng tốt. . .

Có thể chỗ mấu chốt ở chỗ, chính mình không dự định tùy ý chọn như thế, chính mình bốn loại đều nghĩ muốn!

"Ha ha, các sư huynh sư tỷ đều rất có thành ý a, ta nên trước tiên chọn cái nào?"

Phương Quý cười tủm tỉm đảo qua trong sân bốn người, ánh mắt lướt qua, cái kia bốn vị sư huynh sư tỷ đều có chút sốt sắng.

"Vẫn là cùng lúc lên đi!"

Nhìn vẻ mặt của bọn họ, Phương Quý chột vồ tay một cái, cười nói: "Trước tiên chờ ta sử dụng tới bốn đạo pháp thuật đến, các người bốn người mỗi người chọn một cái, ai có thể đem pháp thuật kia triển khai cao hơn ta rõ ràng, vậy thì xem như là ai thắng, làm sao?"

"Đồng thời luận bàn?"

Trong sân bốn người đều là ngẩn ra, không nghĩ tới Phương Quý sẽ nhắc lên đề nghị này.

Bọn họ đều chắc chắn vượt qua Phương Quý, vấn đề ở chỗ là ai trước tiên cái thứ nhất thắng Phương Quý mà thôi.

Nhưng bốn người trong lúc đó, ai cũng không chịu để cho ra cái này cơ hội đầu tiên, đúng là để cục diện này trở nên bắt đầu giằng co, Phương Quý nhắc tới đề nghị tuy rằng nghe có chút buồn cười, nhưng từ cục diện bây giờ nhìn lên, nhưng là đúng bốn người bọn họ công bình nhất. . .

Mặc dù nói, chính mình những thứ này giá trị vô lượng thứ tốt, cũng chỉ đòi tới một cái luận bàn cơ hội, có chút thiệt thòi. . .

Nhưng việc đã đến nước này, không bị thua lỗ, lẽ nào liền xem người khác bằng trắng chiếm tiện nghi?

Vương Hàn Quân tính tình dứt khoát mạnh mẽ, cái thứ nhất gật đầu đáp ứng: "Có thể!"

Vừa thấy nàng đồng ý, những người khác liền cũng không do dự nữa: "Ta cũng đồng ý!"

Đối mắt nhìn nhau một chút, bọn họ đều rất xác định, chính mình có thắng được hi vọng, hơn nữa cơ hội chỉ có như thế một lần, bỏ qua chính là đời này tiếc nuối, con đường tu hành, thà rằng ở suy tư tiến vào, đừng ở suy tư dừng lại, điểm ấy quyết đoán bọn họ vẫn có!

"Ha ha, cái kia đem đồ vật cho ta đi!"

Phương Quý lập tức cười to không ngớt, thập phần vui vẻ đưa tay sạp ra.

Nhìn hấn dáng dấp kia, bốn người này đều cảm giác có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn là chỉ có thể đem đồng ý bảo bối nộp ra.

Đồng thời trong lòng quyết định chủ ý, nhất định mượn cơ hội này, đem danh ngạch kia thắng tới tay bên trong.

Hiển nhiên Phương Quý vui sướng đem cái kia Đại Bảo Huyết đan, Sinh Sinh Tạo Huyết đan, Hung thú bảo huyết, một ngàn linh thạch, đều bỏ vào chính mình trong túi càn khôn, bốn người bọn họ sắc mặt cũng chăm chú lên, ánh mắt nghiêm nghị, đồng thời nhìn về phía Phương Quý.

"Bắt đầu đi!"

Bọn họ đều đang đợi, xem Phương Quý sử dụng tới cái nào bốn đạo pháp thuật đến!

Cái này một đạo pháp thuật, liền quyết định bọn họ ai có thể thắng qua Phương Quý, dù sao xem Phương Quý bức này tự tin tràn đầy dáng vẻ, nói không chắc hấn ở pháp thuật phía trên thật là có chút bí quyết, nhưng bốn người bọn họ nếu dám đến, liền có chính mình nắm, pháp thuật cùng kiếm đạo dù sao cũng là không giống, Phương Quý kiếm đạo, học từ phía sau núi, có chỗ độc đáo, mà pháp thuật, lại là trong tiên môn người người có thể học.

Thân là Thanh Khê cốc tu hành nhiều năm lâu năm đệ tử, bọn họ cũng không nhận ra chính mình thất bại cho Phương Quý!

Sau đó ở cái này vô cùng lo lắng bầu không khí bên trong, Phương Quý bỗng nhiên nở nụ cười: "Không cần so với rồi, ta chịu thua!"

Bốn vị đệ tử bỗng nhiên bối rối, ngơ ngác nhìn Phương Quý.

"Ha ha, không phải là hướng về tiên môn yêu cầu tự nguyện lui ra mà .
."

Phương Quý nhưng là đầy mặt vui mừng nhảy lên, nói: "Các người yên tâm, ta cái này liền đi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 136: Hai Đầu Kiếm Lời

Chịu thua?

Cái này lại là cái gì quý?

Phương Quý một câu nói này nói tứ đại Thanh Khê cốc đệ tử đều bối rối, cục diện phát triển cùng tự mình nghĩ không giống nhau a!

Không nên là một tràng tranh tài, sau đó đẹp đẽ thắng tiêu quý này, buộc hẳn tất cả bất đắc dĩ hướng đi tiên môn xin khước từ ra cái này danh ngạch tới sao?

Làm sao bây giờ thoát nhìn hẳn còn rất đáng vẻ cao hứng?

"Bốn người các ngươi liên thủ lại đây, lại là đem lời sỉ nhục ta, lại là muốn luận bàn, không phải là vì để cho ta chủ động lui ra sao? Nếu bàn về pháp thuật, ta nào có bốn người các ngươi lợi hại, đương nhiên liền trực tiếp lui ra rồi, sau đó cái này danh ngạch nên do các ngươi người nào đến đỉnh, ta cũng mặc kệ, thực đang quyết định không được các ngươi có thể chính mình luận bàn một thoáng, ngược lại ta trước tiên đi bảo đảm tiên môn lại nói!"

Phương Quý nói nói năng hùng hồn, lại làm cho Vương Hàn Quân bọn bốn người hoàn toàn bị hồ đồ rồi.

Luôn cảm thấy không đúng chỗ nào. . .

...

...

Nhưng Phương Quý biểu hiện có thể so với bọn họ tưởng tượng sáng khoái nhiều, thu rồi đồ vật sau khi, lập tức tinh thần sáng khoái ra động phủ, ở mặt trước điều khiển Quỷ Linh kiếm hướng về khoảng cách gần nhất Lập Đức điện lao đi. Vương Hàn Quân mấy người thấy, cũng không dám chậm trễ, bốn người cũng đều giá nổi lên phi kiếm, xa xa đi theo Phương Quý sau lưng.

Chỉ thấy Phương Quý đi tới Lập Đức điện trước, liền từ Quỷ Linh kiếm bên trên nhảy xuống, rất xa hướng về Lập Đức điện chấp tay hành lễ, lớn tiếng mở miệng, làm cho Lập Đức điện chu vi tất cả đệ tử tạp dịch đều có thể rõ ràng nghe được.

"Thanh Khê cốc đệ tử Phương Quý, cầu khẩn tiên môn thu hồi thành mệnh, khác chọn có bản lĩnh người tham gia bí cảnh cuộc chiến!"

"..."

"..."

"Hắn lại thật sự nói. . ."

Vương Hàn Quân mấy người lúc đầu ý lo lắng diệt hết, sắc mặt có vẻ hơi kích động.

Vốn là bọn họ thấy Phương Quý đáp ứng sáng khoái như vậy, còn tưởng rằng tiểu quỷ này đang giở trò quỷ gì chủ ý đây, không nghĩ tới hắn lại thật sự như thế thực sự, không kéo dài không giả dối, đi thẳng tới Lập Đức điện, ở trước mặt tất cả mọi người xin nghỉ bí cảnh cuộc chiến!

Nhất thời tâm tình có chút kích động đứng lên, cái này danh ngạch Phương Quý nhường ra, như vậy bọn họ. . .

. . . Liền có hi vọng!

Vào lúc này, bốn người bọn họ đã không nhìn được nhìn về phía lẫn nhau.

Có như thế một cái danh ngạch, như vậy bọn họ muốn làm, chính là làm sao đánh bại mặt khác ba vị đối thủ, cướp được danh ngạch này!

. . .

. . .

"Người lại hồ đồ cái gì đây?"

Cũng là ở bốn người đều kích động vạn phần lúc, Lập Đức điện bên trong, bỗng nhiên truyền ra Liễu Chân trưởng lão có chút bất đắc dĩ tiếng nói.

Vương Hàn Quân đám người nhất thời ngẩn ngơ, thật giống cục diện có chút không đúng.

Bí cảnh cuộc chiến tự nhiên phi thường trọng yếu, không biết có bao nhiêu người vót đến nhọn cả đầu cũng muốn đi vào liền một phen, nhưng liền bây giờ tình huống mà nói, tiên môn mặc dù đã định ra rồi danh sách, có thể Phương Quý chỉ cần nói ra, tiên môn liền không có không đồng ý đạo lý.

Đừng nói Phương Quý vốn là đã ám thương quán quanh người, dù là hẳn vẫn là thời điểm toàn thịnh, chỉ cần hẳn không muốn vào nhập bí cảnh, cái kia tiên môn cũng không có đạo lý ép buộc hẳn tiến vào a, dù sao ai

cũng biết bí cảnh trong hung hiểm cực kỳ, có thể được đến Địa Mạch trúc cơ cơ hội, cũng có khả năng sẽ làm mất mạng, tiên môn dù như thế nào, cũng không có ép buộc môn hạ đệ tử tiến vào đi chịu chết đạo lý chứ?

Mà cái này, cũng là Vương Hàn Quân mấy người thấy Phương Quý chủ động yêu cầu lui ra thì trong lòng sinh ra rất lớn chờ mong nguyên nhân nơi. . .

Chờ mong càng lớn, nàng nghe được Liễu Chân trưởng lão lời nói thì sắc mặt liền càng đặc sắc!

"Không hồ đồ a. . ."

Cũng ngay vào lúc này, Phương Quý quay đầu nhìn Vương Hàn Quân mấy người một chút, đầu cho nàng một cái "Người yên tâm ta sẽ không bỏ qua" ánh mắt, sau đó thật lòng quay đầu nhìn về phía Lập Đức điện, nói: "Bên trong nhưng là Liễu trưởng lão? Ta là thật lòng. . ."

Nói thử dài một tiếng, lớn tiếng nói: "Dù sao, ai, ta liền kiếm đều cảm không nổi rồi, tiến vào bí cảnh thì có ích lợi gì đây? Huống hồ cái này bí cảnh đại chiến, liên lụy đến tiên môn danh tiếng cùng nhiều như vậy đồng môn Trúc Cơ tài nguyên, ta làm sao có thể đi can? Vì lẽ đó ta chủ động lại đây, yêu cầu lui ra, không bằng đến lượt ta mặt sau mấy vị này các sư huynh sư tỷ vào đi thôi, người nhìn bọn họ, tu vi so với ta cao, pháp thuật đan phù càng là lợi hại, hơn nữa một lòng vì tiên môn hiệu lực, ai đi vào đều so với ta thích hợp a. . ."

Sau lưng Phương Quý, lời nói này nói Vương Hàn Quân mấy người nghe đều sắp cảm động.

Bọn họ khi thật không nghĩ tới Phương Quý lại thay mình nói đến trình độ như thế này, đáng trách chính mình trước còn đang hoài nghi Phương

Quý nhân phẩm, lo lắng hấn âm phụng dương vi, không chịu đàng hoàng hướng về tiên môn đưa ra muốn lui ra bí cảnh cuộc chiến thỉnh cầu đây, thật quá đáng!

Sau đó ở bọn họ cảm động trong, liền nghe được Liễu trưởng lão nổi giận quát: "Ít nói nhảm, nhanh đi về tu hành!"

Lần này, Vương Hàn Quân bọn bốn người hoàn toàn mộng ở.

Phương Quý cũng bối rối một thoáng, quay đầu lại nhìn một chút Vương Hàn Quân mấy người, lại nói: "Trưởng lão, ta là thật lòng. . ."

Lập Đức điện bên trong, Liễu Chân trưởng lão thở thật dài một cái, Phương Quý tiến vào bí cảnh cuộc chiến danh sách chuyện, chính là tông chủ khâm điểm, mà hấn từ trước đến giờ tông quản tiên môn bên trong sự vụ lớn nhỏ, này sự kiện tự nhiên cũng không có thể gạt hấn, lúc này nghe xong Phương Quý ở động cửa phủ quấy nhiễu, trong lòng nhất thời động khí, lại nghe hấn liên tục nhắc lên cái gì sư huynh sư tỷ đến, cái nào còn có không hiểu?

Khẽ trầm mặc một chút sau khi, bỗng nhiên trầm tiếng quát chói tai: "Tiên môn làm việc, tự có quy tắc, nếu danh sách đã định ra, liền nên bọn người làm vì tiên môn ra tay lúc, lẽ nào bực này đại sự, còn tùy vào các người từng cái từng cái chạy tới cò kè mặc cả hay sao?"

Trong lời nói này, Liễu Chân trưởng lão đã thật sự nổi giận, ngoài điện chư đệ tử, đều cảm giác được một đạo ánh sáng lạnh từ trên người đảo qua.

Wang Han Quan mấy người cảm giác được Liễu Chân trưởng lão ánh mắt, bỗng nhiên tâm trạng phát lạnh.

Đúng là Phương Quý không sợ, quay đầu lại nhìn Vương Hàn Quân một chút, như là ở cùng với nàng thương lượng, muốn hay không tiếp tục nói.

"Phương Quý sư đệ. . . Nhanh. . . Mau trở lại đi!"

Vương Hàn Quân vội vàng kéo lấy Phương Quý ống tay áo, sắc mặt ít nhiều có vẻ hơi sợ hãi, chỉ lo Phương Quý nói tiếp chọc giận Liễu Chân trưởng lão, giảm thấp thanh âm nói: "Tiên môn chủ ý đã định, chúng ta làm cái này đệ tử, chỉ để ý nghe tiên môn mệnh lệnh chính là. . ."

Phương Quý mặt lộ vẻ vẻ khó khăn, nói: "Chư vị sư tỷ, ta là thật cảm giác mình không bằng các người thích hợp. . ."

Kiều Tri Hồng lúc này đã rõ ràng cái gì, sắc mặt càng là khó coi, cười khổ nói: "Không nên lại nói rồi, đi về trước đi!"

Đổng Khôn cùng Vương Niên đều không có mở miệng, nhưng cũng đã thấy rõ thế cuộc.

Bọn họ trước đều cho rằng Phương Quý chủ động đưa ra lui ra bí cảnh cuộc chiến, vô cùng đơn giản, nhưng hiện tại xem ra, tự mình nghĩ sai rồi.

Liễu Chân trưởng lão tức giận, chính là chứng minh.

Nói không chắc Phương Quý cũng là đã sớm biết kết quả này, vì lẽ đó cố ý lừa gạt mình những thứ này người đến.

Bây giờ ở lại chỗ này nhiều lời vô ích, còn không bằng trở lại thương thảo.

Nhưng bọn họ nghĩ phải đi về, Phương Quý lại là không chịu, đứng lại bước chân, đại nghĩa lâm nhiên nói: "Phải về các người về, ta là không chịu trở lại, nếu ta luận bàn thua người đấm người, lại thu các người đồ vật, liền nhất định phải thế các người bênh vực lẽ phải, hừ, thật không biết tiên môn nghĩ như thế nào, Vương sư tỷ như vậy thiên chi kiêu tử, không cho người tiến vào bí cảnh, ta như vậy phế nhân, lại nhất định phải ta đi vào không

thê, chư vị sư huynh sư tỷ yên tâm, nơi này không đáp ứng, ta liền đi tìm tông chủ, nói chung nhất định phải lui ra mới được. . ."

Vương Hàn Quân mấy người nghe xong lời này đều sắp khóc lên: "Làm sao càng nghe càng cảm giác không đúng?"

"Đừng lại nói cái gì luận bàn không luận bàn. . ."

Vương Niên bất đắc dĩ hít một tiếng, nói: "Tiên môn quyết ý đã định, chúng ta lại nào có trái lệnh không tuân đạo lý?"

Phương Quý quay đầu nhìn về phía hắn, nói: "Thật sự không để ta đi rồi?"

Vương Niên cùng mấy người khác nhìn nhau một chút, gật đầu bất đắc dĩ.

Phương Quý nghiêm túc nói: "Đồ vật ta có thể không lười a. . ."

. . .

. . .

Trước mắt bốn vị này Thanh Khê cốc đệ tử vẻ mặt càng bất đắc dĩ, không cần nhiều lời cũng biết mình lần này là vào tròng, tuy rằng còn không giải Phương Quý là làm sao làm được để tiên môn như vậy nghĩa vô phản cố đem cái này danh ngạch cho hắn, nhưng cũng biết sự tình hắn là không giống chính mình những thứ này người nghĩ đến đơn giản như vậy, việc đã đến nước này, rõ ràng là bị hãm hại, nhưng một mực không biết nên nói cái gì. . .

Cuối cùng thì cũng chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi, chỉ là xem Vương Hàn Quân ánh mắt có chút bất thiện.

"Ha ha, đi thông thả ha, lần sau lại có chuyện gì, còn có thể tìm đến ta thương lượng. . ."

Phương Quý vô tội đứng ở Lập Đức điện trước, nhìn Vương Hàn Quân mấy người ngự kiếm đi xa, lúc này mới bỗng nhiên hì hì nở nụ cười, trực tiếp hướng về Lập Đức điện đi tới, tới cửa điện nơi, không dám trực tiếp đi vào, thăm dò đầu đi vào trong nhìn lên.

"Ngươi lại đang giở trò quỷ gì?"

Lập Đức điện bên trong, Liễu Chân trưởng lão đầy mặt tức giận, trừng Phương Quý một chút: "Tiến vào đến nói chuyện, lén lén lút lút cái gì đáng vẻ!"

"Trưởng lão, ta chịu ủy khuất!"

Phương Quý tiến vào đại điện, ở Liễu Chân trước mặt trưởng lão ngồi xuống, buông xuống đầu nói.

"Ngươi có thể chịu ủy khuất? Ai có thể cho ngươi uốn lượn?"

Liễu Chân trưởng lão trừng Phương Quý một chút , căn bản không nghe hần này một bộ.

"Là thật sự!"

Phương Quý một mặt chăm chú, nói: "Tiến vào bí cảnh chuyện, là tông chủ định, kết quả đây, Thanh Khê cốc bên trong từng cái từng cái nhìn ta không vừa mắt, bình thường sau lưng nói ta nói xấu, cười nhạo ta đã biến thành phế nhân cũng là thôi, bây giờ vừa nhìn cái này danh sách đi xuống, thậm chí chạy tới uy hiếp ta, để ta chủ động lui ra, ta nếu không đáp ứng, nói không chắc bọn họ còn muốn động thủ đánh ta. . ."

"Nói hưu nói vượn, Thanh Khê cốc đệ tử, sao lại bực này không quy củ?"

Liễu Chân trưởng lão răn dạy một câu, cũng không tin Phương Quý nói ra lời.

"Ta đều nhớ kỹ. . ."

Phương Quý lấy ra trong lòng ngực sách nhỏ, nói: "Không tin chính người xem. . ."

"Cái này đều cái gì a. . ."

Liễu Chân trưởng lão tùy tiện lật qua lật lại, chỉ thấy phía trên tràn đầy chó bò như thế chữ, chính mình nhìn hồi lâu, cũng chỉ có thể ngờ ngờ có thể phân biệt ra được, đều là chút mỗ mỗ người chế nhạo chính mình, mỗ mỗ người cười nhạo mình, mỗ mỗ người xa lánh chính mình loại hình chuyện. . .

Thoạt nhìn nhớ tràn đầy một quyển, cũng thật sự là không ít.

Cũng may mà Phương Quý chữ không dễ nhìn, bằng không Liễu Chân trưởng lão nhìn kỹ xuống, liền phát hiện vấn đề.

Liễu Chân trưởng lão vốn là không nghĩ quản những việc này, bắt quá nhìn thấy Phương Quý ngồi ở chính mình đối diện trên bờ đoàn, gầy gò tước tước, yếu đuối mong manh đáng đáp, trong lòng đúng là không tên thờ dài, người khác không biết, còn coi lần này tiến vào bí cảnh là Phương Quý tạo hóa, hẳn lại biết tông chủ sắp xếp Phương Quý đi vào có thâm ý khác, hẳn muốn chịu đựng áp lực, nói không chắc so với đệ tử chân truyền còn lớn chút. . .

Càng then chốt chính là, coi như bắt đến huyết tinh, Phương Quý có thể thành công hay không, cũng ở cái nào cũng được trong lúc đó, đối với bây giờ Phương Quý tới nói, tiến vào bí cảnh, vốn là đánh cược mạng đi, thắng, hẳn cùng tiên môn đều tốt, thua, thì lại chỉ có tiên môn được lợi. . .

Nghĩ như vậy, ngược lại có chút không đành lòng lên, hít một tiếng, nói: "Người muốn thế nào đây?"

"Tiên môn có mệnh, ta được oan ức cũng hẳn là, thế nhưng. . ."

Phương Quý thật lòng nhìn về phía Liễu Chân trưởng lão, nói: "Tốt xấu cho ăn lót dạ thường không quá mức chứ?"

"Còn muốn bồi thường?"

Liễu Chân trưởng lão mặt có vẻ hơi đen: "Người muốn cái gì?"

Phương Quý lập tức nở nụ cười, nói: "Trưởng lão lời này hỏi. . . Ta cái gì đều muốn!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 137: Thập Tự Pháp Loại

Là do cái cuối cùng danh ngạch gọi ra rồi loạn, lại liền như vậy dẹp loạn xuống.

Lấy Vương Hàn Quân, Vương Niên, Đồng Khôn, Kiều Tri Hồng bốn người cầm đầu Thanh Khê cốc đệ tử nguyên bản không thích nhất Phương Quý, từng thái độ kiên quyết cho thấy nhất định phải làm cho Phương Quý chủ động lui ra bí cảnh cuộc chiến, nhưng từ Lập Đức điện trở về sau khi, lại đều không ngoại lệ duy trì trầm mặc, cũng không có cùng bất luận người nào nhắc qua cái đề tài này.

Càng có người nhìn thấy bốn người bọn họ lặng lẽ lĩnh không ít phù chiếu, chuyện này thực sự nhượng người kinh ngạc, bốn người bọn họ còn có thể thiếu tiền không được, lĩnh nhiều như vậy phù chiếu?

Không chỉ là bọn hắn bốn cái, liền ngay cả Thanh Khê cốc chân truyền Lý Hoàn Chân cũng chuyên môn bị tiên môn Liễu Chân trưởng lão kêu lên một lần, cũng không biết lần này trưởng lão cùng hắn nói cái gì, nói chung Lý Hoàn Chân trở về trong cốc thời điểm vẻ mặt rất phức tạp, hắn cố ý truyền lời, để Thanh Khê cốc đệ tử không thể lại quấy rầy Phương Quý, đồng thời lại mệnh Thanh Khê cốc chấp sự cho Phương Quý lựa chọn cốc tâm mặt khác một toà động phủ.

Cùng với trước Phương Quý ở lại cái kia hẻm lánh động phủ so với, cái này mới động phủ quả thật là tinh xảo hoa lệ.

Cái này vài sự kiện xuất hiện, để Thanh Khê cốc các đệ tử đều nhạy cảm nghĩ được một vài vấn đề, biết hẳn là cùng Phương Quý có quan hệ, tiên môn đối với việc này, biểu hiện ra rất lớn kiên quyết, cũng liền khiến cho những đệ tử khác đám người, đều chỉ có thể bóp mũi lại nhận Phương Quý sắp đại biểu tiên môn tham gia bí cảnh cuộc chiến chuyện, bất luận trong lòng phục cùng không phục, ngoài miệng ít nhất nói không được cái gì khác.

Bất quá liên tiếp phản ứng bên trong, cũng có một chút nhượng người không hiểu.

Vài vị bình thường đều ở an tâm tu luyện, không trêu ai không chọc ai Thanh Khê cốc đệ tử đều đã trúng tiên môn quả trách, nhượng bọn họ sau đó chú ý mình tu dưỡng cùng thái độ, càng vô tội chính là một vị nuôi một con linh hồ Thanh Khê cốc đệ tử, mặc danh kỳ diệu đã trúng tiên môn chấp sự giữa cho một trận, để cho hẳn sau đó quản tốt chính mình Linh thú, đừng động một chút là ở bên ngoài động phủ mù hoảng, đỡ phải làm sợ người. . .

. . . Vị kia Thanh Khê cốc đệ tử vừa tức lại mặc danh kỳ diệu, chính ta Linh thú nuôi dưỡng ở bên ngoài động phủ làm sao rồi?

Nhà ta Đại Hoa có thể ngoan ngoãn, thấy ai cũng cười, làm sao sẽ làm sợ người?

. . .

. . .

Thanh Khê cốc ở trung tâm nhất động phủ, chính là cả tòa Thanh Khê cốc bên trong linh khí nhất là đầy đủ một toà, chu vi có tới ba đạo Tụ Linh trận đưa tới linh khí, không gian rộng rãi, còn có chuyên môn phòng luyện đan, trải qua giá, thử pháp đài các loại, đừng nói là một cái tiên môn đệ tử,

coi như là bình thường tiên môn chấp sự, sợ cũng không có như thế hậu đãi điều kiện, Phương Quý cũng coi như là một bước lên trời, quen sống trong nhung lụa. . .

Cũng là từ lúc này bắt đầu, Phương Quý bắt đầu rồi chuyên tâm tu tập pháp thuật sinh hoạt.

Bây giờ bí cảnh cuộc chiến một ngày so với một ngày càng gần, Lý Hoàn Chân trong lòng áp lực cũng càng lúc càng lớn, hẳn đem trừ Phương Quý ở ngoài mặt khác mười tám vị Thanh Khê cốc đệ tử đều chiêu đi qua, ngày đêm diễn luyện đại trận, chỉ mong đến bí cảnh cuộc chiến lúc có thể phối hợp càng tốt, đối đầu bốn đại Tiên môn, duy có Phương Quý, cũng như là bị bọn họ lãng quên giống như, trở thành một tồn tại đặc thù!

Bọn họ thương thảo tiến vào bí cảnh lúc các loại kế hoạch thì Phương Quý ở lại chính mình trong động phủ tu pháp.

Bọn họ diễn luyện đại trận thì Phương Quý vẫn là ở lại chính mình trong động phủ tu pháp.

Bọn họ làm vì tiến vào bí cảnh việc chuẩn bị các loại tài nguyên thì Phương Quý vẫn là một mình ở lại trong động phủ tu pháp.

Dần dần, tiên môn bên trong đã không biết gọi ra bao nhiêu nghị luận: "Vị kia Quỷ Ảnh Tử Phương Quý, vốn là dựa vào học từ phía sau núi kiếm đạo mới dương danh năm đại Tiên môn, bây giờ hẳn kiếm đạo đã phế bỏ, lại không chịu đi theo Lý Hoàn Chân sư huynh diễn luyện trận đạo, lẽ nào là nghĩ dựa vào quãng thời gian này khổ luyện, ở pháp thuật một đạo đạt được cái gì thành tựu, tốt ứng đối bí cảnh đại chiến hung hiểm cùng áp lực hay sao?"

"Cái này thì có chút hồ đồ đi, pháp thuật có thể không so kiếm đạo, đặc biệt là chúng ta Luyện Khí cảnh giới tu hành bên trong người tham ngộ pháp thuật, trên căn bản không có bí mật bất truyền nói chuyện, người có thể tiếp xúc được, người khác cũng có thể tiếp xúc được, đối địch thời khắc, toàn dựa vào chính mình lĩnh ngộ, khó nhất nhất chi độc tú, người khác đã tu luyện mười năm tám năm, hấn lại nghĩ mấy tháng liền vượt quá tất cả mọi người?"

"Ai, các người cũng đừng như thế cay nghiệt lời nói, vị này Phương Quý sư đệ là cái người đáng thương a, kiếm đạo thiên phú cao như thế, lại hết lần này tới lần khác bởi vì chịu ám thương từ bỏ kiếm đạo, bây giờ cái này pháp thuật một đạo, cũng là hấn có thể tóm lại cuối cùng rom rạ chứ?"

"Lý giải đúng là có thể lý giải, nhưng chuyện này . . . Chung quy chỉ là trò cười chứ?"

". . ."

". . ."

Mà ở tiên môn lời đồn đãi nổi lên bốn phía, mà lại trước sau quay chung quanh chính mình chuyện cái liên tục thì Phương Quý đúng là thoả thuê mãn nguyện!

"Kim mộc thủy hỏa thổ, nhật nguyệt phong lôi thần!"

Ngồi xếp bằng ở đá thử pháp thuật trước, Phương Quý nhăn cái lông mày, vẻ mặt thành thật nghĩ: "Cái này chính là bây giờ trong giới tu hành, giới nhất bao quát pháp thuật loại hình mười cái chủng loại, kim mộc thủy hỏa thổ tự không cần phải nói, đây là ngũ hành lý lẽ, cũng là sớm nhất pháp thuật bản nguyên, mà nhật nguyệt phong lôi thần, nhưng là hậu thế Tu hành giả từng điểm từng điểm lĩnh ngộ ra đến, trên đời này pháp thuật thần

thông, lại không có vượt qua cái này thập tự phạm vi , ta nghĩ đem pháp thuật tu luyện tới cực hạn, liền cần đem cái này thập tự bên trong trụ cột pháp thuật đều nắm giữ. . ."

"Chiếu tông chủ ý tứ, hẳn cảm thấy ta đã tu luyện ra thân thức, pháp thuật một đạo, nhất định tiến cảnh nhanh chóng , bất quá hẳn cũng không có đối với ta ôm lòng tin quá lớn, chỉ nghĩ để ta đem ngũ hành pháp thuật rèn luyện là được, nhưng ta Phương Quý Phương lão gia cũng không phải cái dễ dàng thỏa mãn người, nếu muốn luyện, đương nhiên phải tu luyện tới cực hạn, ít nhất nhiều năm giữ trên vài tự chứ?"

"Khà khà, tông chủ nghĩ để ta hổ bốn đại Tiên môn người, nhưng ta như tu luyện được lợi hại hơn, cái kia chẳng phải là. . ."

Một nhớ tới này, lập tức chìm vào biển ý thức đạo cung trong, tột xúc nổi lên cái kia quái thai: "Lĩnh ngộ như thế nào rồi?"

Cái kia quái thai bây giờ ngồi đằng hoàng ở Đạo cung góc tường, bên người chông núi nhỏ cũng tựa như điện tịch.

Những thứ này điện tịch cũng không phải chân thực tồn tại, mà là Phương Quý ở bên ngoài xem qua sau khi, hiện ra ở cái này đạo cung trong.

Nội dung bên trong cũng đều là chân thực, chỉ bất quá cũng cùng Phương Quý có quan hệ, Phương Quý ở thế giới hiện thực đọc sách thời điểm, nếu thiếu nhìn một cái, trong này điện tịch thì sẽ ít hơn một câu, nếu Phương Quý ở bên ngoài đọc sách lúc nhớ lầm một cái nào đó câu, trong này điện tịch, liền cũng sẽ biểu hiện thành sai.

Mà cái kia quái thai, bây giờ nhưng là đến Phương Quý mệnh lệnh, đằng hoàng tìm hiểu những thứ này điện tịch, sau đó đem hẳn tìm hiểu, không hề

bảo lưu truyền đạt cho Phương Quý, trình độ nào đó trên, cái này lại như là Phương Quý chính mình đọc sách, đồng thời lĩnh ngộ.

"Đại ca, đừng thúc rồi, ta có thể vẫn không có lười biếng. . ."

Cái kia quái thai vô cùng vô tội ngẩng đầu lên, có thể nhìn thấy hai cái cục lớn vành mắt đen.

Cầm trong tay điển tịch một thả, ủy khuất nói: "Người cho sắp xếp việc cũng quá khó làm rồi, thế gian này pháp thuật ngàn vạn, có thể nói vô cùng vô tận, không nói những khác, chỉ nước một đạo, liền lại có nước, băng, mây, sương mù nhiều kiểu biến hóa, mỗi loại biến hóa bên trong, lại có đủ loại pháp thuật, người nghĩ ba tháng bên trong, học được thập tự bên trong tất cả cấp thấp pháp thuật, cái này sao có thể à?"

"Chỉ là sưu tập, cũng không có thể tìm tới nhiều như vậy a. . ."

Phương Quý cũng sẽ là biết đạo lý này, bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, nói: "Toàn bộ học được, tự nhiên không được, bắt quá mỗi dạng đều học một hai đạo vẫn là có thể chứ? Tông chủ nhưng là nói với ta, pháp thuật ngăn địch, dễ dàng nhất lộ ra kẽ hở, ta như học được thiếu, đến thời điểm vạn nhất bị người gần rồi thân, vậy còn không là một con đường chết? . . . Ta nếu là chết rồi, người cảm thấy người có thể sống?"

Cái kia quái thai thở dài một tiếng, nói: "Nhà người tiên môn đưa tới cho người pháp thuật, liền có 172 cuốn, người nghĩ toàn bộ học được, cái kia cũng không có thể a, coi như ta có thể toàn bộ cho người tìm hiểu xong, người cũng không có thời gian đi luyện, dù sao người cũng nói, lần này là đi chơi mệnh, cùng với toàn bộ đều học, nửa bình tử giám, chẳng bằng tuyển vài đạo lợi hại, luyện được quen chút!"

Phương Quý tử hơi suy nghĩ một chút, lại cảm thấy cái này quái thai nói không phải là không có đạo lý, cau mày nói: "Vậy người nói thế nào?"

Quái thai nói: "Các người cái này tiên môn cũng không tệ lắm, thập tự pháp thuật bên trong, ngoại trừ thần bí nhất thần tự pháp ở ngoài, cái khác cửu tự pháp thuật trên căn bản đều có, ta đây, liền từ bên trong lựa chọn một đạo thực dụng nhất, tự kim thuật ngự kiếm, tự mộc Cảm Ứng thuật, tự thủy Băng Tiễn thuật, tự hỏa Hỏa Điều thuật, tự thổ Phi Thạch thuật, tự nhật Ân Thân thuật, tự nguyệt Sử Quỷ thuật, tự phong Phi Phong thuật, tự lôi Tiểu Lôi tiên, tổng cộng chín đại trụ cột pháp thuật, nếu người có thể toàn bộ đều luyện đến cực hạn, gặp phải Luyện Khí cảnh đệ tử, cũng sẽ không sợ đi?"

"Chín đại thuật pháp. . ."

Phương Quý tử hơi suy nghĩ một chút, rất nhanh làm ra lấy hay bỏ: "Ứng nên có thể học được đến!"

Liền vung tay lên: "Liền như thế định!"

Phương Quý là cái biết nặng nhẹ người, bình thường có lẽ yêu thích lười biếng, nhưng nếu là quyết định làm một chuyện, liền cũng cam lòng bỏ công sức.

Đợi đến xác định cái này chín đại thuật pháp, hắn liền cũng lập tức để cái này quái thai đem lĩnh ngộ hoàn toàn cho mình, sau đó khổ tâm tu luyện lên, thập tự pháp loại, mỗi một tự đều là bác đại tinh thâm, minh mông như khói, nhưng chỉ học trong đó một đạo, Phương Quý đúng là vô cùng thoả đáng, bây giờ hắn vừa có thần thức, linh tức lại mạnh, bất luận tu luyện pháp thuật thời gian, vẫn là nắm giữ, đều vượt xa người thường.

Có lẽ đệ tử khác, như muốn bên trong một đạo đơn giản nhất pháp thuật nắm giữ đến mức tận cùng, cái kia cần phải ngâm mấy chục năm nóng lạnh

công lao không thể, nhưng đối với Phương Quý tới nói, chính mình cần làm, cũng chỉ là từng lần từng lần một triển khai, đem biến hóa tất cả sò thấu mà thôi!

Mà ở cái này khổ luyện trong, hấn tu vị, cũng được đến nhảy vọt tiến triển.

Vốn là ngày đêm tu luyện pháp thuật, đem một thân linh tức tiêu hao hết, sau đó lại thông qua nuốt, phục đan các loại bổ tức linh tức, đây chính là một cái có thể nhanh chóng phương pháp tăng tu vị, lại thêm vào lúc này Phương Quý, ở lại chính là ba đạo Tụ Linh trận gia trì động phủ, ăn chính là linh khí dồi dào Thanh La quả, ngoài ra còn có tiên môn ban xuống các loại Linh đan cùng bảo dược, tu luyện vẫn là Đông Thổ Tàn gia chí cao vô thượng Cửu Linh chính điển, các loại điều kiện, quả thực chính là tu hành bên trong người tha thiết ước mơ hoàn mỹ cảnh giới. . .

Sớm rời đi Ma sơn lúc, hấn liền đã dựa vào Thanh La quả thuốc kinh, đột phá Luyện Khí tầng bảy, mà sau đó tông chủ vì giúp hấn trục xuất Kỳ cung Ma thai, càng là các loại linh dược không cần tiền tựa như hướng về trong miệng hấn nhét, trước sau hơn tháng, hấn tu vị cũng đã đạt đến Luyện Khí tầng bảy trung giai, bây giờ hấn mỗi ngày bên trong khổ sở mài giũa pháp thuật, lại tiếp tục ăn Thanh La quả cùng với các loại đứng đầu linh dược, thậm chí bảo dược, một thân tu vị liền lại chà xát tăng lên, dần dần đã đạt Luyện Khí tầng tám, thậm chí hướng về chín tầng xuất phát. . .

Mà cái này, cũng cuối cùng tại làm cho Phương Quý sinh ra một loại cảm khái:

Tu hành, thật dễ dàng nha. . .

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 138: Này Vừa Đi, Danh Chấn Tiên Môn

Núi trong năm tháng, từ trước đến giờ là thanh tĩnh mà chậm chậm, làm vì đến một ngưỡng cửa, một đạo thần thông mà hơi một tí bề quan mấy chục hơn trăm năm chuyện chẳng lạ lùng gì, dù là những kia xưng tên một đường hát vang, tiến bộ dừng mãnh hạng người, cũng thường thường sẽ lấy ra một năm thậm chí mấy năm đến củng cố chính mình tu vị, bởi vậy đối với tu hành bên trong người đến giảng, thời gian ba tháng, thực sự được cho là lóe lên mà liền qua.

Ma sơn tể đã gần ngay trước mắt.

Ở bề ngoài xem, các đại Tiên môn đều đang chuẩn bị tể lễ, cùng Sở vương đình bàn bạc, chuẩn bị tể bái Ma sơn, nhưng đối với tiên môn đệ tử mà nói, lần được chờ mong cũng không phải cái kia rườm rà mà phiền phức tể núi đại điển, mà là cái kia trong bóng tối tiến hành bí cảnh đại chiến, mười năm một lần Ma sơn tể, đến tột cùng lại sẽ hiện lên bao nhiêu thiên tài, lại có nhiều ít mạng người tang bí cảnh, thực sự là dẫn dắt chư phái tiên môn đệ tử trái tim.

Còn đối với những kia bị tiên môn tuyển chọn, chuẩn bị tiến vào bí cảnh các đệ tử mà nói, áp lực này cũng là một ngày lớn tựa như một ngày.

Tiến vào bí cảnh, bản thân chính là vận mệnh của bọn họ, chỉ bất quá, coi như là tiến vào bí cảnh, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ liền thật sự có hi vọng thành tựu Địa Mạch trúc cơ, năm đại Tiên môn, mỗi lần tiến vào bí cảnh hơn trăm đệ tử, nhưng có thể Trúc Cơ thành công đệ tử, cũng

bất quá rất ít mấy chục người mà thôi, trong đó ngược lại có phần lớn, chỉ là đi vào làm làm nền, thậm chí ở bên trong chết.

Nhưng trong lòng bọn họ nhưng cũng biết đủ.

Có thể tiến vào bí cảnh, bản thân liền là một cơ hội.

Coi như ở bên trong không giành được huyết tinh, không cách nào thành tựu Địa Mạch trúc cơ, đi ra sau khi tiên môn cũng sẽ ban xuống Trúc Cơ đan làm khen thưởng.

Nói tóm lại, chỉ cần không chết ở bí cảnh bên trong, Trúc Cơ, chính là chuyện chắc như đinh đóng cột.

...

...

"Phương Quý sư đệ, nhất định phải cẩn thận a. . ."

Thái Bạch tông chuẩn bị tiến vào bí cảnh hai mươi vị Thanh Khê cốc đệ tử bên trong, Phương Quý không thể nghi ngờ là đặc biệt nhất một cái, những người khác tiến vào bí cảnh, coi như không chiếm được huyết tinh, vậy cũng có thể chờ đi ra sau khi bắt đến Trúc Cơ đan đến Trúc Cơ, nhưng Phương Quý không lấy được huyết tinh, lại tương đương liền như vậy hoàn toàn đứt đoạn mất tất cả hi vọng, càng then chốt chính là, hấn lại là tỏ rõ các đệ tử bên trong yếu nhất một cái.

Bởi vậy, ở tiên môn triệu tập tất cả tiến vào bí cảnh các đệ tử tiến vào tiên môn đạo điện lúc, hầu như có Phương Quý người quen biết đều đến rồi, Nhan Chi Thanh sư tỷ trên mặt tràn đầy khó có thể che giấu ý lo lắng, dưới cái nhìn của nàng, Phương Quý tiến vào bí cảnh, đi bác cái kia nhỏ bé không đáng kể hi vọng, thực sự không bằng ở lại Tiên môn mặt trong từ từ

suy nghĩ biện pháp càng tốt, nhưng tiên môn quyết định, có thể nói cái gì đó?

"Đây là ta tự tay luyện chế mười đạo Kim Quang phù, ngươi mà lại thu cần thận, hi vọng có thể giúp đỡ người khó khăn!"

Nhan Chi Thanh một phen dặn sau khi, lấy ra một cái hộp gỗ tím, trịnh trọng giao cho Phương Quý, bên cạnh Hứa Nguyệt Nhi thấy, nhỏ giọng giải thích: "Tiểu bại hoại, Nhan sư tử vì luyện cái này mười đạo Kim Quang phù, nhưng là có tới một tháng không giải lao qua đây!"

"Ha ha, vậy ta đa tạ Nhan sư tử rồi, quay đầu lại trả ngươi hai mươi đạo!"

Phương Quý không chút khách khí đem hộp gỗ tím cất đi, quay đầu nhìn về phía những người khác: "Các ngươi thì sao?"

Người chung quanh nhất thời trở nên mặt có chút đen, ngươi cái này trực tiếp mở miệng muốn, có phải là không tốt lắm?

Bất quá lần này bọn họ cũng đều biết Phương Quý hung hiểm rất lớn, lại cũng thật là đều chuẩn bị lễ vật, Hứa Nguyệt Nhi trước đem một cái màu tím bình thuốc lấy đi ra, nhỏ giọng nói cho Phương Quý nói: "Trước ta đáp ứng về nhà giúp ngươi cầu trị thân thể bảo đan đây, năn nỉ Thái gia gia chừng mấy ngày, hẳn rốt cục đáp ứng rồi cho ta một viên, a, đây chính là Ngũ Khí Luyện Huyết bảo đan, phi thường đáng giá đây. . ."

Phương Quý con mắt hơi phát sáng, bình thuốc tiếp ở trong tay nhẹ nhàng rung một cái, nói: "Một viên sao?"

Hứa Nguyệt Nhi có chút thật không tiện, lặng lẽ nói: "Thái gia gia cho một viên, ta lại trộm hai viên, vì lẽ đó tổng cộng ba viên!"

Phương Quý đầy mặt nụ cười, cảm động vỗ vỗ Hứa Nguyệt Nhi vai:
"Thay ta cảm tạ gia gia ngươi!"

"Phương Quý sư. . . Huynh, đây là ta đưa cho ngươi Huyền Thiết kim tráo, pháp khí phòng ngự. . ."

"Đây là ta từ đan phòng chuyên môn mua được Thanh Tâm đan, có người nói có thể ứng đối Linh Lung tông Huyền pháp. . ."

Mạnh Lưu Hồn cùng Trương Kinh hai người cũng từng cái đưa lên chính mình đồ vật, bây giờ bọn họ vẫn là Hồng Diệp cốc đệ tử, theo lý thuyết thấy Thanh Khê cốc đệ tử, hẳn là gọi là sư huynh, chỉ bất quá hai người tuổi tác đều so Phương Quý lớn, lại là cùng nhau từ Ô Sơn cốc hỗn lên, vì lẽ đó gọi dậy đến đều là cảm thấy có chút không quen, không thể làm gì khác hơn là mơ hồ đi qua, sau đó đem các tự chuẩn bị lễ vật đưa lên.

"Ha ha, không sai, không sai, đặc biệt là lão Mạnh, ngươi khai khiếu. . ."

Phương Quý chiếu theo toàn thu, không một chút nào khách khí, còn khen vỗ vỗ Mạnh Lưu Hồn vai.

Cuối cùng lấp bắp đi tới áo lam tiêu mập mập, lén lén lút lút đem một cái túi càn khôn phóng tới Phương Quý trong tay.

Phương Quý vẫn là rất chờ mong, sờ trường vỗ vỗ, nhìn về phía tiêu mập mập: "Trong này có thứ tốt?"

Áo lam tiêu mập mập nói: "Một điểm đáng giá đều không có!"

Phương Quý nhất thời không nói gì nhìn về phía hắn, bên cạnh Mạnh Lưu Hồn cùng Trương Kinh cũng có động thủ dấu hiệu.

Áo lam tiểu mập mạp gấp lập tức giải thích: "Hãy nghe ta nói hết a, vật đáng tiền là không có, ta cũng mua không nổi, quý nhất chính là cái này cấp thấp trữ vật túi, giá trị ba khối linh thạch đây. .. Bất quá không đáng giá, ta nhưng là có thể nghĩ đến toàn nhét vào. . ."

"Nói thí dụ như?"

"Vôi, bột ớt, thuốc xô, thì là. . ."

Phương Quý nghe được ngẩn ngơ, như có điều suy nghĩ nói: "Không chừng thật có thể sử dụng đến!"

"Ha ha, tiểu Phương tử, người can đảm này xác thực so với chúng ta lớn, tuy rằng người tu hành tiến độ vẫn rất nhanh, nhưng bây giờ cũng còn chưa tới Luyện Khí tầng chín, lại liền dám vào bí cảnh đi xông, điếm này ta cũng không khỏi không bội phục người, lần này xem như là người thắng chúng ta một bước a , bất quá bí cảnh bên trong thực sự quá hung hiểm, ta đem ta tổ truyền thiết giáp cho người mượn, hi vọng ở bí cảnh bên trong có thể bảo đảm người một mạng!"

Tiêu Long Tước phóng khoáng cười to, vỗ vỗ Phương Quý vai, sau đó ầm một tiếng, đem một cái màu đen rương sắt ném tới Phương Quý trước người, đại địa tựa hồ run lên một cái, trên đất phiến đá đều nát hai khối, có thể thấy được cái rương này phân lượng nặng.

Phương Quý nghe vậy, sắc mặt cũng thật thay đổi mấy phần, mở ra cái rương vừa nhìn, chính là trước Tiêu Long Tước một thân mặc vào người thiết giáp, đen nhánh, có rất nhiều không nhìn kỹ liền phân biệt không được phù văn cùng chú ấn, nhìn qua có thể biết ngay tuyệt đối là đúng đầu nhất pháp khí phòng ngự, có thể thấy được Tiêu Long Tước là thật đầy nghĩa khí, đem mình quý giá nhất đồ vật cho mượn đến rồi, trong lòng có chút cảm động.

Nhưng do dự một chút, vẫn là nói: "Người khô người lớn như vậy, ta ăn mặc có thể thích hợp sao?"

Tiêu Long Tước lườm hắt một cái, nói: "Đây chính là Tiêu gia ta tổ truyền bảo giáp, thiên biến vạn hóa, ai mặc đều thích hợp!"

Phương Quý bỗng nhiên tỉnh ngộ, đem cái rương đóng chụp lên, chăm chú hướng về Tiêu Long Tước nói: "Ta sẽ trả lại!"

Tiêu Long Tước lườm hắt một cái: "Người đương nhiên đến trả, không phải vậy ta chém chết người!"

"Ta hướng về tông chủ cầu vài lần, hắt đều là không chịu để cho ta cũng vào lần này tiến vào bí cảnh, hết cách rồi, lần này thế nào cũng phải thừa nhận người xác thực đi nhanh hơn ta một bước, ta bình thường tu hành, chỉ nguyện mài giũa tự thân, không mượn vật ngoài, vì lẽ đó trên người cũng không có bao nhiêu pháp khí hoặc là phù triệu loại hình, chỉ có cái này một bình Phong Thần tửu. . . Ta đưa nó đưa cho người, nhưng hi vọng người không muốn dùng đến nó!"

Triệu Thái Hợp cái cuối cùng tới, lại là đem một cái màu bạc bầu rượu đặt ở Phương Quý trong tay, sau đó lặng lẽ nói nó tác dụng.

"Còn có vật này?"

Phương Quý nghe xong thật là thay đổi sắc mặt, trịnh trọng cất đi.

"Ha ha, đa tạ chư vị huynh đệ hảo ý, không nhiều lời nói, Phương lão gia ta cái này liền đi tới. . ."

Trước khi lên đường bỗng nhiên thu rồi nhiều như vậy đồ vật, Phương Quý cái này tâm tình nhất thời tốt hơn rất nhiều, ngông nghênh hướng về

mọi người ôm quyền, cảm thấy còn thiếu điểm nói, do dự một chút mới nói:
"Bí cảnh bên trong tìm thứ tốt, ta sẽ cho các người chừa chút!"

Mọi người nghe vậy lại là đều nở nụ cười, chính mình cái này mạng nhỏ không biết có thể không bảo vệ đây, cũng muốn chúng ta?

Đặc biệt là tính tình thành thật Mạnh Lưu Hồn cười lớn tiếng, luôn mồm nói: "Không cần không cần, khách khí cái gì mà. . ."

"Coong!"

Trên đỉnh đầu, vang lên một tiếng rõ ràng du tiếng chuông, rất xa truyền tới Thanh Khê cốc đến.

Mọi người nghe thấy, liền biết đây là Lập Đức phong ở thúc dục, liền cũng không cùng Phương Quý nhiều lời, giúp đỡ hắn đem các loại đồ vật cất đi, liền đều ở Thanh Khê cốc bên trong cùng hắn nói lời từ biệt, Phương Quý cũng là cười ha ha, nhảy lên Quỷ Linh kiếm, trong nháy mắt hóa thành một tia ánh sáng đỏ, thẳng hướng Lập Đức phong phương hướng lao đi, rất nhanh, cái kia một luồng ánh kiếm, đã biến mất ở núi trong mờ mịt sương trắng trong.

"Hắn cái này vừa đi, hoặc là danh chấn tiên môn, hoặc là. . ."

Triệu Thái Hợp thấy hắn bóng người đã hoàn toàn biến mất, mới bỗng nhiên thở dài một tiếng.

Trong sân mọi người, tâm tình đều bỗng nhiên có chút trầm trọng.

...

...

Phương Quý gấp độn kiếm quang, kính hướng về Lập Đức điện mà đi, rất xa lược đến Lập Đức điện trên không, liền nhìn thấy trước điện trên quảng trường, đã là khí cơ ngút trời, bao quát Lý Hoàn Chân ở bên trong mười chín vị Thanh Khê cốc đệ tử, từ lâu ngồi xếp bằng ở trên quảng trường chờ đợi.

Phương Quý đến trễ nhất, người đến giữa không trung, lập tức này đến vô số ánh mắt hướng về hắn nhìn lại.

"Ha ha, nên xuất phát chứ?"

Phương Quý đứng là đầy mặt hỉ khí, rất xa hướng về những thứ này đồng môn chào hỏi.

Nhưng ngồi ở tối thượng đầu Lý Hoàn Chân, lại chỉ là cau mày liếc mắt nhìn hắn, liền lại chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Chư vị trưởng lão cùng đồng môn, đã sớm đến, ngươi lại lững thững đến muộn, nhượng người chờ ngươi?"

Ở Lý Hoàn Chân bên người, một người mặc màu đỏ kẹp bào cô gái, lạnh nhạt mở miệng, bất mãn nhìn Phương Quý một chút.

"Ngươi có thể không chờ ta a. . ."

Phương Quý lờm nàng một cái, chính mình ở xung quanh xem xét nhìn, tùy tiện tìm địa phương ngồi xuống.

Vốn là nhân gia mười chín người, ngồi hảo hảo, hướng lên đứng thẳng, Phương Quý cái này ngồi xuống, lập tức liền có vẻ có chút rối loạn.

Lý Hoàn Chân không có mở mắt nhìn về phía Phương Quý, nhưng lông mày lại không khỏi vừa nhíu.

Hắn tự tin thân phận, vào lúc này sẽ không nói với Phương Quý chút gì, nhưng ở hắn trước người, nhưng có một cái người mặc da thú nam đệ tử nhú mày, hắn nhìn Lý Hoàn Chân bên phải cô gái áo choàng đỏ một chút, trong miệng nhẹ nhàng đánh hô lên, bên cạnh liền có một cái quái xà bơi tới, hắn ngồi xếp bằng ở quái xà đỉnh đầu, trực tiếp đi tới Phương Quý trước người, cao cao tại thượng, vãi một cái tay, nhàn nhạt nói: "Phương Quý sư đệ, ta chính là Thanh Khê cốc Liên Thanh, lần này chúng ta muốn đi vào bí cảnh, cộng tiến cộng lùi, vì lẽ đó ta có mấy lời muốn cùng ngươi. ."

"Hả?"

Ở tên này kêu Liên Thanh đệ tử nói chuyện lúc, Phương Quý lại không nhìn hắn, chỉ là trừng trừng nhìn quái xà kia.

Quái xà kia cũng nhận ra Phương Quý, sau lưng đuôi nhỏ loạch xoạch bắt đầu run rẩy lên.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 139: Tiểu Lô Tiên

"Ba tháng qua, chúng ta ở Lý Hoàn Chân sư huynh suất lĩnh xuống, khổ sở diễn luyện trận pháp, thương nghị bí cảnh cuộc chiến chuyện, người cũng là chúng ta bên trong một thành viên, nhưng ba tháng qua, lại không thấy người lộ diện một lần, thật là nói, chúng ta không biết tiên môn vì sao sắp xếp người cùng chúng ta cùng nhập bí cảnh, nhưng vừa là tiên môn mệnh lệnh, chúng ta cũng chỉ có thể mang theo người, chỉ bất quá, vào bí cảnh, liền muốn có vào bí cảnh quy củ, thực lực người không đủ, chúng ta có thể che chở người, nhưng người tốt nhất không nên nháo chuyện, cãi lời. . . Ai. . ."

Quái xà trên đỉnh đầu, Liên Thanh còn đang không ngừng nói, sắc mặt thâm trầm, có vẻ hết sức nghiêm túc.

Lần này hẳn lại đây, chính là đại biểu cái này mười chín vị Thanh Khê cốc đệ tử đề điểm Phương Quý một câu, từ khi tiên môn định ra rồi tiến vào bí cảnh danh ngạch, bọn họ liền không biết Phương Quý tại sao lại tiến vào bên trong, trong lòng tất nhiên là không muốn, thế nhưng Vương Hàn Quân mấy người muốn đi đem danh ngạch kia đòi lại, lại đụng vào một mũi tro, Lý Hoàn Chân lại bị sư môn huấn một trận, cái ý niệm này tự nhiên cũng bỏ đi.

Có thể coi là chỉ có thể bóp mũi lại mang Phương Quý tiến vào bí cảnh, cũng không có nghĩa là có thể dung Phương Quý làm bùa a!

Ba tháng bên trong, Phương Quý đều không có chủ động tới gặp qua bọn họ, cái này lại là cái gì loại một cái quá đáng thái độ?

Lý Hoàn Chân không tiện mở miệng, cái này Liên Thanh liền chủ động lại đây, lại là nghĩ giáo huấn Phương Quý hai câu, để tránh khỏi hấn quá mức cuồng ngạo, tiến vào bí cảnh sau khi hỏng rồi đại sự.

Bất quá hấn nói chăm chú, Phương Quý lại là hoàn toàn không nghe lọt tai!

Hấn ánh mắt chỉ là nhìn mình chăm chăm phía dưới quái xà, còn không chờ Liên Thanh nói hết lời, liền bỗng nhiên từ trên mặt đất lượm một tảng đá, hướng về phương xa ném đi, quát lên: "Đi!"

"Vèo!"

Quái xà kia ngoắt ngoắt cái đuôi liền một cơn gió tựa như đuôi tới, suýt nữa đem trên đỉnh đầu người cho hoảng đi xuống.

"Tuyết Lâm ngươi muốn đi đâu?"

"Dừng lại!"

"Mau trở về!"

". . ."

". . ."

Hồ to gọi nhỏ bên trong, quái xà đã liếm nổi lên tảng đá kia, vui vẻ chạy về Phương Quý trước mặt, đuôi rần loạch xoạch dao động cái liên tục.

"Hừm, Vượng Tài, ngươi rất tốt, còn không hãy quên ta!"

Phương Quý hết sức hài lòng, đưa tay ra đi, quái xà vội vàng cúi đầu xuống để cho hắn xoa xoa.

Cái này một con quái xà đầu mọc một sừng, lưng mọc hai cánh, ở Phương Quý xoa xoa dưới, chính vui vô cùng, hai cánh nhẹ nhàng rung động, lưỡi liên tục phun ra nuốt vào, lại không phải ai khác, chính là lúc trước bị Phương Quý thu phục, mang về tiên môn bên trong đến Anh Đề yêu thú.

Đem Anh Đề mang về tiên môn sau, Phương Quý liền y lệ đem giao cho tiên môn, dựa theo thông lệ, những thứ này yêu thú cũng phải cần do tiên môn thuần phục, hóa đi dã tính, sau đó mới sẽ chọn thích hợp môn hạ đệ tử kế thừa, cũng sẽ không trực tiếp cho Phương Quý, dù sao đối với Phương Quý tới nói, đem yêu thú hàng phục, mang về núi đến, công đức số lượng, chính là cho hắn bồi thường, yêu thú thuộc về không có quan hệ gì với hắn.

Mà tiên môn thuần phục yêu thú thời gian, thì lại bình thường đều là một năm đến thời gian ba năm, Phương Quý nộp ra sau khi, cũng là đem việc này quên đi, lại không nghĩ tới hôm nay ở cái này trên quảng trường, lại sẽ lần thứ hai nhìn thấy nó.

"Tuyết Lâm, ngẩng đầu. . ."

Liên Thanh thấy Anh Đề chủ động thấp đầu để Phương Quý xoa xoa, nhất thời giận dữ, lớn tiếng liền hét.

Con kia Anh Đề trong ngày thường cực kỳ nghe lời, cái này cũng là hắn quyết định dẫn nó tiến vào bí cảnh một trong những nguyên nhân, có thể ai có thể nghĩ tới, bây giờ thấy Phương Quý, lại toàn không để ý tới mình lời nói, liền hét hai, ba tiếng, con kia Anh Đề đều một chút phản ứng cũng không có.

Đuôi nhỏ dao động đến loạch xoạch, có thể thấy rất là hung phấn, liên tiếp lấy lòng Phương Quý.

"Tuyết Lâm, người. . . Nghĩ muốn tạo phản hay sao?"

Con kia Anh Đề trên đỉnh đầu nam tử Liên Thanh, vốn là Thanh Khê cốc thiên tài, hấn nhưng không biết con này Anh Đề yêu thú chính là lúc trước Phương Quý mang về trong tông môn đến, chỉ là Thanh Khê cốc đệ tử phân lớn nuôi dưỡng Linh thú, tăng cao thực lực, mà trước hấn một lòng tu hành, không có lo lắng, mãi đến tận định ra rồi muốn nhập bí cảnh một trận chiến, lúc này mới đi tới ngự Thú uyển, chọn tuyển một con Linh thú cho mình tăng cường thực lực!

Hấn cũng biết mình lâm thời nước tới chân mới nhảy, chỉ cần cẩn thận, bởi vậy ngàn chọn vạn tuyển, chọn cái này một con thoát nhìn nhất là ngoan ngoãn, bây giờ lại trải qua mấy tháng tế luyện cùng ôn dưỡng, càng quen thuộc, chỉ coi con này Linh thú đã cùng chính mình tâm ý tương thông.

Nhưng hấn nơi nào sẽ nghĩ đến, bây giờ đã tiến vào bí cảnh sắp tới, cái này bình thường cực kỳ ngoan ngoãn Anh Đề chợt mất khống chế, để cho hấn ở tất cả mọi người trước mặt mất hết mặt mũi, không khỏi vừa giận vừa sợ, liền hét vài tiếng, thấy quái xà này không để ý tới mình, trong lòng nhất thời giận dữ, "Bá" một tiếng đem ngự Thú uyển chuyên môn phối cho mình roi rút ra, giận dữ một roi quất xuống.

Muốn ở bình thường, con này Anh Đề khéo léo như thế, hấn cũng không nữ đánh, nhưng hôm nay, lại là không lo nổi.

"Đùng!"

Roi đánh ở Anh Đề trên người, nhất thời một cái màu đen vết roi.

Anh Đề đau cả người vừa kéo, sau lưng đuôi rần nhất thời không dám dao động, trong miệng tảng đá cũng rơi trên mặt đất, lớn con người lúc này đúng là có vẻ sóng nước lấp lánh, không có nghe chủ nhân lời nói lùi về sau, chỉ là vô cùng đáng thương nhìn trước mắt Phương Quý.

"Rốt cuộc là thuận hóa thời gian ngắn một điểm, người đến nhớ kỹ ai mới là chủ nhân của người!"

Đệ tử kia không tha thứ, lại là một roi kéo xuống.

Quất Linh thú, vốn là tu hành bên trong người thường thấy nhất ngự thú thủ đoạn, đặc biệt là ở bình thường nghe lời Linh thú bỗng nhiên biểu hiện ra ý phản kháng thì càng là không thể lưu tình, bằng không nuôi hoang dã tính tình, lúc mấu chốt sợ là sẽ phải đối với chủ nhân bất lợi. . .

Cái này Liên Thanh cách làm có lẽ không sai, nhưng vào lúc này, lại nhất thời chọc giận Phương Quý.

Phương Quý mới bắt đầu, đối với con này Anh Đề thực tại không tình cảm gì, vì lẽ đó trở lại tiên môn sau khi, tiên môn để cho hắn giao cho Ngự Thú viện đi, hắn cũng sáng khoái đáp ứng rồi, sau đó cũng không ghi nhớ qua, nhưng bây giờ cách lâu như vậy Anh Đề lại còn nhớ được bản thân, cũng làm cho trong lòng hắn có chút mừng rỡ, mà vào lúc này, Liên Thanh lại ở ngay trước mặt hắn quất Anh Đề, lại lập tức để trong lòng hắn nổi trận lôi đình.

"Bạch!"

Phương Quý mãnh đến niết lên một cái pháp ấn, trong tay đột nhiên ánh chớp ngưng tụ.

Tên kia kêu Liên Thanh Thanh Khê cốc đệ tử roi thứ hai còn chưa đánh vào Anh Đề trên người, liền nghe được bên người khách khách vang vọng,

một cái sáng loáng lôi roi bỗng nhiên quật trước người mình, liền đem hấn sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, vội vàng phi thân về phía sau lăn lộn ra ngoài.

"Người muốn làm gì?"

Hấn mãnh đến ngẩng đầu nhìn hướng về phía Phương Quý, biểu hiện giận dữ.

"Làm nãi nãi của người cái chân!"

Phương Quý một roi rút ra, chửi ầm lên, roi thứ hai theo sát đánh đi tới.

Cái này một đạo lôi roi, chính là đơn giản nhất pháp thuật, nhưng ở bình thường tiên môn đệ tử trong tay dùng đến, ít nhất cũng phải có kết ấn, ngưng tụ sấm sét một cái quá trình, Phương Quý đã vừa mới đánh qua một roi, Liên Thanh nơi nào sẽ nghĩ đến hấn roi thứ hai lại đến nhanh như vậy?

Đặc biệt là cái này một đạo lôi roi, trong tay Phương Quý dùng đến, linh xảo đến cực điểm, biến hóa tự dung, cũng như là chân chính roi cũng tựa như, Liên Thanh ngoài ý muốn phía dưới, trước mắt Lôi Ảnh lay động, roi thứ hai đã đến trước người, vội vàng phi thân về phía sau nhảy ra, nhưng vẫn bị roi cuốn lấy một điểm, ngực bị đánh trúng, lập tức một đạo cháy khét hồ dầu.

"Rú rít rít. . ."

Mà Anh Đề vào lúc này, càng là uốn lượn kêu một tiếng, bỗng nhiên "Vèo" một tiếng thu nhỏ lại, lại đã biến thành một cái con rắn nhỏ đáng dấp, nhanh chóng theo Phương Quý chân leo lên trên, sau đó quấn ở hấn trên cổ tay phải, rụt lại bất động.

"Ồ? Lại có thể nhỏ đi?"

Phương Quý đúng là ngạc nhiên không thôi, liếc mắt nhìn cổ tay, sau đó lại tập trung cái kia từ dưới đất bò dậy đến Liên Thanh.

"Đưa ta Linh thú. . ."

Liên Thanh đã trúng một roi, lại thấy Anh Đề bò đến Phương Quý trên tay, nhất thời kinh nộ không ngớt, trực tiếp một bước bước lên, liền muốn động thủ.

"Làm ta sợ người?"

Phương Quý lập tức lại ở tay trái ngưng tụ một đạo lôi roi, mạnh mẽ nhìn về phía Liên Thanh, đó là không một chút nào sợ hãi.

"Xảy ra chuyện gì?"

Sớm vào lúc này, mới vừa rồi còn yên lặng trên quảng trường, từ lâu là hoàn toàn đại loạn, chư vị Thanh Khê cốc đệ tử hoàn toàn không nghĩ tới sẽ có bức này biến số, từng cái từng cái cau mày đứng lên, nhìn trước mắt cái này chiến trận, đều là tức giận không thôi, chỉ là dù sao Lý Hoàn Chân ở bên người, nhưng cũng không dám nói lung tung, chỉ là vô số ánh mắt đều hướng về khoanh chân nhắm mắt Lý Hoàn Chân thân nhìn lại.

Lý Hoàn Chân đến lúc này, rốt cục cũng không thể lại không nhìn Phương Quý, chậm rãi mở mắt ra.

Hắn lạnh lùng đảo qua Phương Quý cùng Liên Thanh, sắc mặt tựa như có chút bất mãn.

"Ồ ồ ào cái gì?"

Nhưng còn không chờ Lý Hoàn Chân đem nói nói ra, bỗng nhiên không trung một tiếng gầm thét, chấn động đến mức quảng trường tiếng sấm rền

tiếng, chúng đệ tử nghe xong, đều là trong lòng rung mình, tất cả đều hướng về giữa không trung khom người, đã thấy là Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão từ trên trời giáng xuống, bọn họ ánh mắt uy nghiêm, mắt lạnh đảo qua Phương Quý cùng Liên Thanh, vẻ mặt rất là không thích, ở cái này trang trọng trường hợp, lại cũng sẽ có người gây sự?

"Bẩm trưởng lão, hán. . . Hán lấy yêu pháp cướp ta Linh thú. . ."

Liên Thanh vừa giận vừa sợ, chỉ vào Phương Quý cổ tay hét lớn.

"Ai cướp người Linh thú rồi?"

Phương Quý lập tức đem tay phải Anh Đề che giấu đến sau lưng, kêu lên: "Rõ ràng là người quất nó, nó mới chủ động tới tìm ta!"

"Hả?"

Sự tình trước sau trải qua ngược lại không khó làm phải hiểu, Bạch Thạch trưởng lão nghe xong, cũng cảm giác kinh ngạc, thét lệnh Phương Quý đem tay trái cổ tay lấy ra, chỉ thấy Anh Đề yêu thú chặt chẽ vững vàng quán ở cổ tay hán trên, chết sống không chịu đi xuống, kéo một cái nó đuôi liền run lập cập, tựa hồ quyết định Phương Quý giống như, lông mày không khỏi cau lên đến: "Đây là yêu thú tự chọn chủ nhân duyên có a. . ."

Bạch Thạch trưởng lão tu vị thâm hậu, ánh mắt sắc bén, một chút liền có thể thấy được yêu thú này thần thức không mạnh, tự nhiên cũng sẽ không có cái gì che giấu lên tâm cơ lời giải thích, bây giờ biểu hiện, chỉ có thể chứng minh hán so với cái kia Liên Thanh, quả thật càng thân cận hơn Phương Quý.

Đặc biệt là nhìn thấy bây giờ Phương Quý thân thể suy yếu, trong lòng càng là khê động, nghĩ thầm chẳng lẽ là thiên ý?

Lắc lắc đầu, hấn hướng về Liên Thanh nói: "Nhìn dáng dấp con này Linh thú không có duyên với ngươi, quay đầu lại ngươi khác đi chọn một con đi!"

"A?"

Liên Thanh dù như thế nào cũng không nghĩ tới Bạch Thạch trưởng lão sẽ là quyết định này, cả người đều choáng váng, ngơ ngác nói: "Vậy ta. . . Ban đầu ta từ Thú uyển bên trong chọn lựa nó, vì đạt được sự tin tưởng của nó, cùng nó ăn ngủ hơn ba tháng, cũng không biết dùng bao nhiêu linh đan diệu dược đi vào đút nó, thậm chí còn khổ sở dẫn dắt, mới dạy nó học được rụt lại thân phương pháp, chuyện này . . . Cái này sẽ làm thế nào?"

Phương Quý lạnh lùng xem xét hấn một chút, nói: "Ta thế nó cảm tạ ngươi?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 140: Vận Số Hoặc Kiếp Số

Hơn ba tháng khổ tâm cô nghệ, đáp tiến vào Linh đan vô số, người cảm ơn ta một tiếng coi như xong?

Thanh Khê cốc đệ tử Liên Thanh, ở cái này một chốc quả thực muốn tức điên!

Hắn là quả thật vận vận không nghĩ tới sẽ xuất hiện kết quả này, cái này một con Anh Đề yêu thú, thật là là hắn tỉ mỉ chọn tuyển một con Linh thú, tuy là yêu thú, nhưng đã tính nhưng không có tầm thường yêu thú mạnh như vậy, hắn là mới vừa sinh ra linh tính không lâu, liền bị mang về tiên môn duyên cớ, lại thêm vào tính cách tựa hồ có hơi nhát gan, bởi vậy tiên kỳ thuần hóa chỉ dùng một năm không tới thời gian, lại sau đó hắn bắt đầu thử cùng yêu thú này thân cận lúc, cũng phát hiện yêu thú này lại có chút thân cận người, làm cho toàn bộ thuần hóa giai đoạn vô cùng thuận lợi!

Bây giờ lần này bí cảnh cuộc chiến, hắn dám đem Anh Đề yêu thú mang theo, cũng là cảm thấy có đầy đủ tự tin, nhưng không nghĩ tới, tất cả những thứ này nắm, lại chỉ là xây dựng ở một cái yêu thú này không có nhìn thấy Phương Quý điều kiện tiên quyết, vừa thấy tiểu tử này, trước đối với mình kính nể cùng thân cận, lại hoàn toàn đã biến thành giả, trái lại đối với cái này lần thứ nhất dẫn nó về tiên môn Phương Quý thân cận không ngớt. . .

Càng làm cho hắn khó có thể tiếp thu chính là, Bạch Thạch trưởng lão lại dễ dàng làm ra quyết định này.

"Người bớt tranh cãi một tí!"

Bạch Thạch trưởng lão xem Phương Quý cái kia không có tội đáng về, cũng rất đau đầu.

Nghĩ thầm chính mình lần thứ nhất thấy tiểu tử này thì hẳn vẫn là rất ngoan ngoãn a, làm sao càng ngày càng có thể hồ đồ?

Nhận thức tông chủ sau khi cảm thấy có chỗ dựa?

Bất quá đối với trước mắt con yêu thú này thuộc về, trong lòng hẳn ngược lại cũng có phán đoán của chính mình.

Bực này yêu thú chính mình tìm chủ, cùng dùng tuần thú phương pháp bức ép tìm chủ, kết quả là không giống nhau, bây giờ yêu thú đã ở Ngự Thú viện đệ tử cùng Phương Quý trong lúc đó làm ra lựa chọn, cái kia ngoại trừ đem yêu thú này cho Phương Quý ở ngoài, liền chỉ có mặt khác một loại phương pháp có thể đi rồi.

Đó chính là dùng Ngự Thú viện pháp thuật, mạnh mẽ ở yêu thú trong thức hải đánh vào pháp ấn, bức ép chọn chủ.

Chỉ là, dùng cái kia loại phương pháp sau, yêu thú này cũng là mất đi lên cấp năng lực, chỉ có thể vẫn làm cái này cao giai Linh thú tồn tại, nói thật, đối với khắp cả Thái Bạch tiên môn tới nói, cái này một con cao giai Linh thú có thể đưa đến tác dụng nhỏ bé không đáng kể, còn không sánh được một cái Hồng Diệp cốc đệ tử tinh anh, Anh Đề yêu thú tiềm lực, đã xem như là mấy năm qua bên trong tìm tới rất tốt, cái kia liền đáng tiếc.

Như vậy Linh thú, cùng người không giống, chỉ cần có sung túc tài nguyên, liền có thể vẫn tăng lên, mãi đến tận gặp lôi kiếp, bởi vậy trong tình huống bình thường, chỉ nhiều hơn một chút thời gian, thường thường đều có thể tăng lên tới Trúc Cơ thậm chí cảnh giới càng cao hơn. . .

Bây giờ, yêu thú này nếu rơi vào tay mạnh mẽ đuổi về Ngự Thú viện, vậy thì nhất định chạy không thoát bị đánh vào pháp ấn mạnh mẽ nhận chủ kết cục, Ngự Thú viện tôn chỉ vẫn luôn rất rõ ràng, nguyên tắc thứ nhất, chính là yêu thú nhất định không thể phản kháng chủ nhân, thứ hai nguyên tắc, mới là yêu thú trưởng thành cùng tiềm lực, yêu thú này cho thấy đối với chủ nhân Liên Thanh phản kháng, cũng đã là chạm đến tối kỵ!

Đương nhiên, ảnh hưởng Bạch Thạch trưởng lão làm ra quyết định này nguyên nhân chủ yếu nhất, vẫn là Phương Quý!

Lần này, Phương Quý vốn là làm cái này tiên môn ám tử tiến vào bí cảnh, mà hấn bây giờ lớn nhất ngăn bản, liền ở chỗ sức mạnh thân thể không đủ, cận chiến vô cùng yếu, bây giờ bỗng nhiên nhiều như thế một con thân cận hấn Linh thú, cái này cũng không phải chính đúng dịp?

"Con này Linh thú, ngươi có thể nguyện giữ lại?"

Hơi trầm ngâm, Bạch Thạch trưởng lão nhìn về phía Phương Quý.

Phương Quý xem xét một chút chính bản ở chính mình trên cánh tay run lấy bầy Anh Đề, không tên liền cảm thấy được có chút không ổn, bất kể là người là yêu, như vậy thân cận chính mình, liền để cho hấn cũng cảm thấy có chút thân cận, vừa nghĩ tới kẻ này rơi vào tay người khác, khó tránh khỏi liền sẽ trúng roi, liền trong lòng có chút không muốn, gật gật đầu, cười nói: "Nó nếu nhất định phải theo ta, ta đương nhiên phải thu rồi nó!"

Bạch Thạch trưởng lão nói: "Đã như vậy, trước hấn thuận dưỡng yêu thú tiêu tổn tài nguyên, ngươi trả cho hấn chính là!"

"Cái gì?"

"Cái gì?"

Phương Quý cùng Liên Thanh đồng thời lấy làm kinh hãi.

Một cái là kinh sợ với mình kiếm một con Linh thú, lại còn đến ngoài ngạch dùng tiền?

Một cái là trưởng lão làm ra quyết định này, cái kia chẳng phải thật liền đem con này Linh thú tặng cho tiểu tử này?

"Đừng vội lại la tao, các ngươi nếu không nguyện, liền đưa nó giao về Ngự Thú viện đi tốt!"

Bạch Thạch trưởng lão cũng thực sự không muốn ở cái này các loại việc nhỏ trên tốn nhiều miệng lưỡi, bây giờ nếu không là hắn vừa vận dụng tới, bình thường bậc này việc nhỏ cũng không tìm được trên đầu hắn, lúc này tự nhiên không muốn nhiều lời, lạnh lùng phát tay áo, liền cho hai người này ném một câu.

"Vậy được đi. . ."

Phương Quý bắt đắc dĩ đồng ý, cùng lắm thì sau đó trả tiền lại lúc lại tính đánh chiếc khấu!

Liên Thanh trong lòng càng là một vạn cái không vui, nhưng lại không dám vi phạm Bạch Thạch trưởng lão, cũng chỉ có thể uốn lượn đáp ứng.

Phương Quý nhìn hắn một chút, nghĩ thầm ngươi còn không vui đây, Phương lão gia ta vốn là nghĩ chỉ nói tiếng cảm ơn liền xong!

. . .

. . .

Cái này một cái khúc nhạc dạo ngắn gây nên phong ba rất nhanh liền đã qua đi, chỉ là chúng đệ tử bao nhiêu đều có chút thán phục tại cái này tiểu

quý đầu Phương Quý gây sự năng lực mà thôi, cái này đều lâm xuất phát, lại còn có thể từ ở trong tay người khác lừa gạt đến một con cao giai Linh thú làm trợ lực?

Nhưng Bạch Thạch trưởng lão nếu như đã lên tiếng, liền cũng không ai dám nói thêm cái gì, tất cả mọi người tất cả đều đứng lên, ánh mắt đều là cực kỳ nghiêm nghị, nhìn về phía trên quảng trường đầu Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão, Bạch Thạch trưởng lão bối phận cao chút, ánh mắt lạnh lùng từ cái này hai mươi vị đệ tử trên mặt đảo qua, vắng lặng một lát, mới chậm rãi mở miệng: "Mười năm một lần Ma sơn tế, vừa là tạo hóa, lại là đảm đương!"

"Các người rất may mắn, ở thích hợp thời gian, gặp phải Ma sơn tế cơ hội này, nếu không thì, các người phí thời gian vô số năm, đều chưa chắc có thể đụng tới một lần Địa Mạch trúc cơ tài nguyên, nhưng nói vậy các người cũng rõ ràng, lần này tạo hóa, không phải như vậy dễ dàng nắm, bí cảnh bên trong, Trúc Cơ tài nguyên liền nhiều như vậy, năm đại Tiên môn đệ tử, người người đều muốn phân đến một phần. . ."

"Tựa như con đường tu hành, nhất định không thể người người đi được càng xa hơn, các người nghĩ muốn đi được so với người khác xa, liền muốn đi tranh!"

"Các người rất may mắn, có lần này tranh cơ hội!"

"Có lẽ các người cũng rất số xui, có thể không tranh được, càng có thể vì tranh cơ hội này, làm mất mạng!"

"Mà đến tột cùng là vận số, vẫn là kiếp số, liền xem các người bản lãnh của chính mình!"

". . ."

". . ."

Bạch Thạch trưởng lão thích nhất giảng đạo lý lớn, mỗi khi gặp có đệ tử sắp xuống núi đi làm chuyện quan trọng gì, những câu nói này đều do hắn tới nói, bây giờ cái này bí cảnh cuộc chiến, càng là đại sự bên trong đại sự, vì lẽ đó dù là hắn, cũng không nhịn được nói thêm vài câu, sau nửa canh giờ, vẻ mặt uy nghiêm hắn đột nhiên nói đuôi vừa thu lại, mãnh đến hướng về chúng đệ tử hét lớn: "Các ngươi có thể có lòng tin?"

Chúng đệ tử đã nghe đến tối tăm, nhất thời không phản ứng lại.

Trong đám người bỗng nhiên vang lên một thanh âm lớn vang lên kêu to: "Có!"

Bạch Thạch trưởng lão thoả mãn nhìn Phương Quý một chút, lại bất mãn nhìn về phía những người khác: "Các ngươi có thể có lòng tin?"

Những người khác lúc này mới phản ứng lại, theo kêu to: "Có!"

Trả lời xong sau khi, lại không nhịn được hướng về Phương Quý nhìn sang, nghĩ thầm kẻ này thật là biết giải quyết.

"Đã như vậy, cái kia liền lên đường đi!"

Bạch Thạch trưởng lão tay áo lớn phất một cái, lạnh giọng quát lên: "Đợi đến các ngươi ở bí cảnh trong hoàn toàn thắng lợi, khải hoàn trở về, lão phu sẽ ở trong tiên môn chờ các ngươi, cho các ngươi thiết yến khánh công, chúc mừng bọn ngươi từ đây bước vào Tiên đạo, thành tựu Trúc Cơ chi tu!"

Theo tiếng nói của hắn, giữa không trung, bóng đen hàng lâm, lại là một chiếc cực lớn pháp thuyền, đi thẳng tới cái này trên quảng trường, thuyền khoang cánh cửa mở ra, mấy vị chấp sự ở thuyền trên chờ đợi, cái này trên

quảng trường chúng Thanh Khê cốc đệ tử, liền đều dẫn theo chính mình Linh thú cùng một thân pháp khí, trong tiếng hít thở, tâm chí cương nghị, dần dần leo lên pháp thuyền, đón lấy cái kia cũng còn chưa biết vận mệnh. .

Ầm ầm!

Pháp thuyền phía dưới mây khói tràn ngập, chậm rãi bay đến giữa không trung, kính hướng về phía đông chạy tới.

Mà ở phía dưới, vô số tiên môn đệ tử ngẩng đầu, nhìn cái kia cao cao tại thượng pháp thuyền, có người vui mừng, có người dám khải.

Lần này đi tiên lộ làm sao?

Hoặc là tiên phạm cách xa nhau, hoặc là sinh tử cách xa nhau. . .

. . .

. . .

Mà ở pháp thuyền bên trên, mười chín vị Thanh Khê cốc đệ tử cũng đồng dạng là trầm mặc ít lời, ai cũng không có mở miệng, bọn họ đều là được đến tiến vào bí cảnh một kích cơ hội tiên môn đệ tử, nhưng trong lòng mỗi người, nhưng cũng đều có không giống buồn phiền. . .

Lý Hoàn Chân đang suy nghĩ, lần này bí cảnh cuộc chiến, chính mình ở bốn đại Tiên môn chân truyền liên thủ vây công phía dưới, có bao nhiêu phần thắng?

Những kia có hi vọng thành tựu Trúc Cơ đệ tử nòng cốt nhưng là đang nghĩ, không dễ dàng đoạt được lần này tiến vào bí cảnh cơ hội, cái kia có

không có hi vọng thành công đoạt đến huyệt tinh, đoạt sau khi đến, chính mình có thể luyện hóa bao nhiêu, thành tựu cỡ nào Trúc Cơ?

Đệ tử nòng cốt ở ngoài, làm cái này phụ trợ tồn tại đệ tử, thì lại đều tính toán, chính mình đến tột cùng là từ bỏ Trúc Cơ tâm tư, chỉ là toàn lực thể những đệ tử nòng cốt kia sáng tạo cơ hội, vẫn là nói mình cũng nghĩ biện pháp đoạt chút huyệt tinh, thành tựu chính mình Trúc Cơ đây? Nếu là từ bỏ Trúc Cơ cơ hội, như vậy rời đi bí cảnh sau khi, tiên môn liệu sẽ có ban cho cho mình một viên Trúc Cơ đan đây. . .

Cùng người khác không giống chính là, Phương Quý nhìn mình trên cổ tay Anh Đề, chính rơi vào đăm chiêu.

"Con này Linh thú nên làm sao nuôi đây?"

Lâm nhập bí cảnh trước, được đến con này Linh thú, đúng là chuyện tốt, có thể then chốt ở chỗ, chính mình không nuôi qua a!

Một phen suy nghĩ phía dưới, hắn quyết định tìm người hỏi một chút.

Ánh mắt quét một vòng, hắn nhìn thấy bây giờ chính vẻ mặt đau khổ, nhắm mắt ngưng thần Liên Thanh, liền ở trên mặt chồng cái cười, hướng về hắn tụ hợp tới, đưa tay đẩy hắn một cái, nói: "Vị này. . . Ta hỏi ngươi một chút, Linh thú làm sao nuôi? Ngươi bình thường đều dứt nó ăn cái gì?"

Liên Thanh mãnh đến mở mắt ra, tam quan đều có chút tan vỡ.

Ngươi mới vừa đem Linh thú từ trong tay của ta lừa gạt đi rồi, còn đánh ta một roi, bây giờ lại muốn tới hỏi ta Linh thú làm sao nuôi?

Phương Quý đúng là lễ thẳng khí hùng, ngươi đã nuôi Anh Đề một quãng thời gian, còn nuôi đến rất mập, không hỏi ngươi hỏi ai đây?

"Nuôi Linh thú rất đơn giản. . ."

Liên Thanh nói không ra lời, đứng là bên cạnh một cái mọc ra mặt con nít nam tử nghiêng đầu đến, lòng nhiệt tình nói: "Linh thú lại không bắt buộc làm, chỉ cần nuốt thổ tinh hoa nhật nguyệt, lớn mạnh khí huyết liền có thể, bởi vậy khí huyết càng đủ đan dược, đối với những linh thú này trưởng thành càng có lợi, tiên môn Ngự Thú uyển bên trong, liền có chuyên môn luyện chế tỳ thú Khí Huyết đan, tốt nhất, muốn một khối linh thạch một viên đây. . ."

"Khí Huyết đan?"

Phương Quý nghe được, không khỏi ngẩn ra.

Liên Thanh không nhịn được cười lạnh nói: "Tỷ nuôi Linh thú, nào có người nghĩ tới đơn giản như vậy, chỉ là Khí Huyết đan phối hợp nuôi nấng, liền có vô số chú ý, cái này Tuyệt Lân rơi vào trong tay người, thực sự không biết là nó may mắn vẫn là không. . ."

Lời còn chưa nói hết, hấn bỗng nhiên con mắt trợn tròn.

"Khí Huyết đan ta có a. . ."

Phương Quý đã từ trong túi càn khôn lấy ra một viên to bằng long nhãn huyết đan, đưa tới Anh Đề bên miệng: "Ném thử!"

Trông thấy cái kia một viên huyết đan, không chỉ có là Liên Thanh, chu vi tất cả tiên môn đệ tử đều sững sốt.

"Đại. . . Đại Huyết bảo đan?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 141: Thái Bạch Chân Truyền

Một viên Đại Bảo Huyết đan đứt xuống, thuyền trong khoang thuyền kinh sợ ở một mảnh. . .

Đây cũng là Đại Bảo Huyết đan a!

Luyện Khí cảnh giới đệ tử có thể tiếp xúc được tốt nhất Khí Huyết đan, thường thường đều là một ít tu vị đạt đến Luyện Khí tầng chín sau khi đệ tử, vì xung kích Trúc Cơ cảnh giới, mới sẽ bỏ ra nhiều tiền mua lại đây cho mình củng cố căn cơ dùng, giá trị cao , liền ngay cả bọn họ bực này Thanh Khê cốc đệ tử muốn mua một viên cũng cần đào không hơn một nửa cái của cải, mà kẻ này, lại dùng để đứt Linh thú?

"Xèo xèo. . ."

Phương Quý trên cổ tay Anh Đề vốn là lưỡi biếng, xem ra lại ngoan lại thành thật, nhưng ngửi được cái kia Đại Bảo Huyết đan mùi vị sau khi, cũng đột nhiên trở nên hoạt bát, đuôi nhỏ dao động đến liền cái cái bóng đều sắp không nhìn thấy, há to miệng, một hộp đem huyết đan nuốt xuống, nơi cổ nhất thời giống lên một cái túi lớn, chậm rãi một đường hương phía dưới, trượt tiến vào nó trong bụng. . .

"ực. . ."

Theo Anh Đề nuốt vào cái kia viên Đại Bảo Huyết đan, bên cạnh Liên Thanh cùng mấy vị khác đệ tử, trong cổ họng đồng thời vang lên một tiếng.

Nghe tới cũng như là nuốt vào Đại Bảo Huyết đan không phải Anh Đề, mà là bọn họ.

Nắm Đại Bảo Huyết đan đi dứt Linh thú, chuyện như vậy lại thật sự phát sinh. . .

Cõi đời này, lại thật sự có như vậy phá gia chi tử. . .

. . .

. . .

"Ha ha, ăn từ từ, ta còn có rất nhiều đây. . ."

Phương Quý thấy Anh Đề phi thường chân chó ngoắt ngoắt cái đuôi, hẳn cũng tâm tình thật tốt.

Vừa bắt đầu còn tưởng rằng nuôi dưỡng Linh thú có cái gì chú ý đây, nguyên lai dứt nó Khí Huyết đan là có thể, quá ung dung.

Món đồ này chính mình hiện ở trong tay quá nhiều!

Trước hẳn hạ xuống một thân ám thương, tiên môn vì để cho hẳn bù đắp khí huyết, vốn là ban cho hẳn không ít Khí Huyết đan, sau đó Nhan Chi Thanh, Hứa Nguyệt Nhi mấy người, lại phân biệt đưa hẳn không ít, lại đến lúc sau, hẳn cùng Vương Hàn Quân mấy người đánh cược, càng là liền các loại cực phẩm huyết đan, Hung thú thú huyết các loại đều hốt đến không ít, lại cứ quay đầu lại lại đi tiên môn nơi đó kêu thảm thiết, lại ngoài ngạch đến một phần bồi thường!

Là do hẳn bây giờ tình huống, vì lẽ đó tiên môn bồi thường cho hẳn, tương tự cũng là khí huyết loại đan dược chiếm đa số.

Nhưng Phương Quý chính mình rõ ràng, chính mình bây giờ tình huống, cũng không phải là những thứ này Khí Huyết đan có thể giải quyết, vì lẽ đó những đan dược này ở trong tay quá nhiều, xử lý như thế nào cũng thành một vấn đề, bán đi, giá trị mất giá rất nhiều, hơn nữa truyền ra ngoài, Phương Quý lão gia cũng không ném nỏ cái này mất, coi đường đậu ăn đi, cái kia một cỗ mùi máu tanh đỉnh người đầu, cũng thực sự không có gì ăn ngon!

Bây giờ đúng là tốt, trực tiếp dứt Anh Đề là được!

Mắt thấy Anh Đề đem cái kia một viên Đại Bảo Huyết đan nuốt xuống, có vẻ cực kỳ hăng hái, đối với Phương Quý càng thân mật hơn mấy phần, mặt ngoài thân thể lân phiến trong khe hở, lại cũng bắt đầu có từng tia từng tia sương máu rỉ ra, một thân khí huyết càng là liên tục tăng lên thoát nhìn cực kỳ thần dị, mà cái này, còn chỉ là cái kia Đại Bảo Huyết đan vừa mới bắt đầu tan ra mà thôi, ai biết toàn tan ra sẽ mạnh bao nhiêu?

Mọi người xung quanh, đã cứng một mảnh, chỉ là ngây ngốc nhìn Phương Quý.

Nếu thật sự là vẫn như thế dứt pháp, cái kia ai biết quái xà này có thể trưởng thành đến cái gì loại trình độ?

Có lẽ, rất nhanh liền có thể lột xác thành Hung thú cấp bậc chứ?

Hay là, rất nhanh sẽ chết no?

...

...

Phương Quý mới không để ý tới những người kia kinh ngạc ánh mắt, chỉ là lòng tràn đầy vui mừng nhìn quần ở tay mình cổ tay trên Anh Đề, âm

thâm tính con vật nhỏ này tiến vào bí cảnh sau khi, có thể mang đến cho mình trợ giúp, con này Anh Đề từ lúc bị chính mình mang về núi thì liền đã là cao giai yêu thú thực lực, đến cảnh giới cỡ này, chỉ cần nó có đầy đủ khí huyết, liền có thể một đường trưởng thành.

Ở Ngự Thú uyển khoảng thời gian này, Ngự Thú uyển đương nhiên sẽ không dứt cho nó quá nhiều trận dị huyết đan, vì lẽ đó thực lực đúng là không có quá to lớn tăng trưởng, vẫn không sai biệt lắm là Nhân loại tu sĩ khoảng Luyện Khí tầng bảy thực lực, thế nhưng bị Liên Thanh lĩnh sau khi trở về, lại là mạnh mẽ rơi xuống một bút tiền vốn, không chỉ có dạy nó một ít Biến hóa thuật, càng là đem một thân thực lực chôn chắt đến khoảng Luyện Khí tầng tám.

Mà bây giờ chính mình cái này một viên Đại Bảo Huyết đan dứt xuống, nói vậy lại có thể để nó tăng lên một đoạn thực lực, nếu là liên tục không ngừng dứt xuống nó những kia trận dị huyết đan, có thể suy ra, chỉ cần nó không bị chính mình chết no, thực lực kia tăng lên nhất định cực kỳ dọa người.

Bây giờ chính mình chỉ thiện pháp thuật, bất tiện cận chiến, nó cũng vừa vặn có thể giúp đỡ được việc.

"Núi Phù Vân đến. . ."

Cũng là ở Phương Quý trong lòng chính cân nhắc thì chỉ nghe pháp thuyên khê run lên, có một tiếng gầm thét từ phía trên truyền xuống rồi.

Pháp thuyên trong, một đám Thanh Khê cốc đệ tử nghe vậy, đều mãnh đến mở mắt ra, vẻ mặt đều có chút nghiêm nghị.

. . .

. . .

"Thái Bạch tông đệ tử rốt cục đến rồi sao?"

Ở vào Ma sơn phía tây, Thái Bạch tông cùng Khuyết Nguyệt môn hai đại Tiên môn trong lúc đó, có một mảnh phi thường bí mật núi nhỏ.

Ngọn núi này khoảng cách Ma sơn ước chừng cách xa trăm dặm gần, rất là không đáng chú ý, nhưng cũng bị năm đại Tiên môn liên thủ, ở đây bày xuống rất nhiều cấm chế cùng trận pháp, tầng tầng vờn quanh. Bây giờ ngoài ba mươi dặm, đã dựng lên cao cao Ma sơn tế đàn, Sở vương đình hoàng thất sứ giả năm đại Tiên môn tông chủ mấy người, đều ở nơi đó chuẩn bị Ma sơn tế lễ, nhưng chân chính tiên môn tinh anh, lại đều đi tới cái này núi nhỏ.

Bây giờ cái này núi nhỏ chu vi, bây giờ đã dừng lại bốn chiếc cực lớn pháp thuyền, hình thức khác nhau, phía trên có Khuyết Nguyệt tông, Linh Lung tông, Hỏa Vân tông cùng Hàn Sơn tông các loại các môn phù văn, mà ở pháp thuyền trước, thì lại sớm có rất nhiều đệ tử đứng ở nơi đây chờ đợi, mỗi một phe đều là một cái đại trưởng lão, hai vị chấp sự, suất lĩnh hai mươi vị tiên môn đệ tử, các chiếm một phương, thấp tiếng nghị luận.

Đợi đến Thái Bạch tông pháp thuyền xa xa bay tới, dừng ở núi nhỏ phía tây lúc, cái này tiếng bàn luận liền đột nhiên vang lên.

Bốn đại Tiên môn hơn tám mươi người, đồng thời đưa mắt quăng tới, sau đó nhìn Thái Bạch tông pháp thuyền cánh cửa mở ra, từng vị Thanh Khê cốc đệ tử từ thuyền trong khoang thuyền đi ra, trong ánh mắt kia có coi trọng, cũng có căm thù, còn không thiếu một ít khinh bỉ cùng lạnh lùng chế giễu.

"Ha ha, Thái Bạch tông đến quả nhiên là Lý Hoàn Chân, vậy ta liền yên tâm!"

Khuyết Nguyệt môn một phương, gật đầu chính là một cái trầm mặc ít lời áo bào đen nam tử, hấn chỉ ở trên đầu đơn giản buộc lên búi tóc, cái khác Khuyết Nguyệt môn đệ tử đều bên người đeo đao, nhưng hấn đao cũng không biết che giấu đến nơi nào, bất quá ở bên cạnh hấn, lại là một cái để trần lồng ngực, trong lồng ngực ôm một thanh màu đen ma đao nam tử, chính là Phương Quý lúc trước ở Ma sơn loạn thạch cốc từng giao thủ Hạng Quỷ Vương.

Nhìn thấy Lý Hoàn Chân đem người đi ra thuyền khoang, người khác còn không nói thế nào, Hạng Quỷ Vương lại là bắt đầu cười lớn, hướng về cái kia trầm mặc ít lời nam tử nói: "Khuất sư huynh, nếu Thái Bạch tông không có phái cái kia quái thai đi ra, vậy chúng ta liền không có gì đáng lo lắng rồi, ha ha, Thái Bạch tông được xưng bốn đại chân truyền, nhưng bây giờ cái họ này lý, cái nào có bản lĩnh cùng phía trước ba vị đánh đồng với nhau? Bất quá là có cái tốt sư phụ thôi, ta trước đây liền cùng hấn từng giao thủ, hấn thắng qua ta, ta cũng thắng qua hấn, thực sự không có gì đáng sợ!"

Vị kia trầm mặc ít lời nam tử, chính là lần này Khuyết Nguyệt tông thủ lĩnh chân truyền Khuất Chân Huyền, hấn bình thường ở bên ngoài danh tiếng, còn không bằng Hạng Quỷ Vương vang dội, nhưng bây giờ Hạng Quỷ Vương lại biểu hiện thật là bội phục hấn, thậm chí có chút sợ hãi, nghe được Hạng Quỷ Vương, hấn cũng không chút biến sắc, nhàn nhạt nói: "Đó là bởi vì trước hấn Hỏa nguyên công không có luyện thành mà thôi, cái kia môn công pháp, nhưng là Thái Bạch tông duy nhất có hi vọng thành tựu Nguyên Anh Hỏa Hậu Quân đại trưởng lão truyền xuống, tu luyện càng tinh thâm, thực lực của hấn liền càng cường. . ."

Hơi trầm ngâm, nói tiếp: "Bây giờ Thái Bạch tông dám phái hấn đi ra, mong rằng đối với hấn vô cùng chắc chắn, hơn nữa chúng ta trước cũng từng được đến tin tức, Thái Bạch tông trước đó, đã đem cái kia một viên Hỏa Nguyên đan ban cho hấn, làm cho thực lực của hấn lại tăng lên nữa,

trước người tuy rằng cũng được đến tiên môn không ít ban thưởng, nhưng bây giờ gặp phải hắn, sợ là cơ bản trên không có thắng được hi vọng!"

"Dựa vào công pháp cùng đan dược, có gì tài ba?"

Hạng Quỷ Vương thì thầm một tiếng, nói: "Khuất sư huynh người gặp gỡ hắn đây?"

"Bây thành!"

Khuất Chân Huyền nhàn nhạt nói: "Tiên môn hoa ba năm nay tinh lực bồi dưỡng ta, chính là để ta ở lần này bí cảnh khắc chế Thái Bạch tông!"

...

...

Mà một bên khác, Linh Lung tông pháp thuyền trước, tương tự tụ tập hai mươi vị cười tươi rói cô gái.

Đứng ở vị trí đầu não, chính là một cái thoát nhìn khuôn mặt có chút bình thường nữ hài, thoát nhìn mười tám mười chín tuổi tác.

Nàng có được ngược lại cũng không tính kém, chỉ là ở một đám hoa nhường nguyệt thẹn cùng trong môn phái, lại bị sấn vô cùng không đáng chú ý, nhưng một mực, chính là nàng đứng ở những thứ này người hạt nhân vị trí, mà cái khác là Linh Lung tông đệ tử thì lại đều theo bản năng cùng nàng duy trì chút khoảng cách.

Pháp thuyền trên không, Linh Lung tông Hồng Vân đại trưởng lão nhìn thấy Thái Bạch tông chân truyền Lý Hoàn Chân đi ra, liền nhàn nhạt hướng về dáng dấp kia bình thường nữ đệ tử nhìn lại, lộ ra chút ý cười, nói: "Chân Bình đồ nhi, người xem cái này Thái Bạch tông đệ tử chân truyền làm sao?"

Cái kia khuôn mặt bình thường Linh Lung tông chân truyền lục Chân Bình nhẹ nhàng mở miệng, nhỏ giọng lời nói nhỏ nhẹ, nói: "Ngoại giới vẫn có hai loại đồn đại, một loại nói Lý Hoàn Chân chỉ là giấu dốt, trước hấn thậm chí cố ý bại bởi Khuyết Nguyệt tông Hạng Quý Vương một tràng, làm vì đến liền để cho bốn đại Tiên môn khinh thường hấn, chờ tới bí cảnh cuộc chiến lúc một tiếng hét lên làm kinh người, một loại nói Lý Hoàn Chân xác thực không như trước ba vị chân truyền, dù sau hấn trở thành cái này một đời chân truyền, là bởi vì hấn được đến Thái Bạch tông Hỏa Hậu Quân ưu ái, mà không phải là bởi vì hấn tự thân có cái gì chiến tích. . ."

Cái kia Hồng Vân đại trưởng lão nghe vậy trên mặt lộ ra chút ý cười, nói: "Nếu là người gặp gỡ hấn, có thể có bao nhiêu phần thắng?"

"Nếu là người trước là thật, nói rõ hấn tâm cơ thâm trầm, bực này tâm tính, không phát huy ra Hỏa nguyên công pháp uy mãnh, nếu là người sau, liền nói rõ hấn thực tại không có Thái Bạch tông trước ba vị chân truyền cấp độ kia thực lực, vì lẽ đó, hấn nếu là gặp gỡ ta. . ."

Lục Chân Bình vẫn là không nhanh không chậm, nhỏ giọng lời nói nhỏ nhẹ, nhưng nội dung lại hết sức bá đạo: "Phải thua không thể nghi ngờ!"

Hỏa Vân tông một phương, đệ tử chân truyền Lăng Hoa Giáp nhìn thấy thuyền trong khoang thuyền cái thứ nhất đi ra chính là Lý Hoàn Chân, ánh mắt chỉ là lộ vẻ âm đạm, tựa hồ có hơi thất vọng, nghe được chu vi đệ tử đều đang bàn luận lần này Thái Bạch tông đệ tử thực lực, hấn chỉ là nhàn nhạt mở miệng, nói: "Không có gì có thể nói, Thái Bạch tông lần trước bí cảnh cuộc chiến bên trong chiếm đi tiện nghi, lần này nhất định sẽ trả về đến!"

Hàn Sơn tông một phương, thân mặc áo bào trắng, phong độ phiêu phiêu Tông gia Tam công tử Tông Khuyết, cũng chỉ là cười tủm tỉm quét Thái Bạch tông đệ tử một chút, cười nói: "Quả nhiên là Lý Hoàn Chân suất đội

tiến vào bí cảnh, cái kia liền không có gì hồi hộp, Thái Bạch tông trận chiến này phải thua không thể nghi ngờ, nhìn dáng dấp lần này chúng ta không cần coi Thái Bạch tông là thành chủ yếu nhất đối thủ, đối thủ chân chính là mặt khác ba đại Tiên môn!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 142: Ngọc Diện Lang Quân Phương Lão Gia

"Bốn đại Tiên môn đệ tử, sát khí thật mạnh. . ."

Một cái tiếp một cái Thái Bạch tông đệ tử từ pháp thuyền khoang thuyền trong đi ra, đều cảm giác được đến từ bốn đại Tiên môn phương hướng vô số ánh mắt, cũng có thể nghe được những kia mơ hồ gây rối nghị luận cùng cười gằn tiếng, cái này bản thân chính là một loại áp lực, làm cho những thứ này Thái Bạch tông đệ tử trong lòng cũng không tên bất an, nhưng ở loại này thời điểm máu chột, bọn họ cũng chỉ có thể từng cái từng cái thu hồi trên mặt vẻ mặt, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra đáng vẻ chậm rãi đi xuống, chỉ là không tự chủ được, liền động tác vào lúc này đều có vẻ hơi cương.

Mà ở cái này chúng mắt mục mục phía dưới, bọn họ mỗi một điểm nhỏ bé mờ ám, đều rơi vào rồi bốn đại Tiên môn đệ tử trong mắt, lập tức tiếng cười nhạt cùng gây rối tiếng càng vang lên, còn có nhiều chỗ bạo phát ra cười vang, bầu không khí như thế này, không thể nghi ngờ càng làm cho Thái Bạch tông đệ tử cả người không dễ chịu, tuy rằng trên mặt còn cố đè nén duy trì ổn định, để tâm bên trong đã hoảng, theo bản năng hướng về Lý Hoàn Chân nhìn sang.

Đệ tử chân truyền, vào lúc này không thể nghi ngờ là bọn họ người tâm phúc.

Lý Hoàn Chân bây giờ thoát nhìn cũng vẫn duy trì chính mình trấn định cùng phong độ, hẳn cùng với những cái khác Thái Bạch tông đệ tử không

giống, mới ra pháp thuyền lúc, liền biết đây là chính mình lần thứ nhất chân chính đại biểu Thái Bạch tông ở bốn đại Tiên môn trước mặt ló mặt, bởi vậy bất kể là cất bước vẫn là trên mặt vẻ mặt, đều sớm làm ra một phen suy nghĩ, nhất cử nhất động, đều muốn biểu lộ ra ra hẳn làm cái này đệ tử chân truyền phong độ.

Thế nhưng ra thuyền khoang sau khi, hẳn liền rõ ràng cảm nhận được mấy đạo không hề che giấu chút nào sát ý ánh mắt, theo những ánh mắt kia nhàn nhạt thoáng nhìn, liền nhìn thấy vài tấm khuôn mặt xa lạ, trong lòng không khỏi một đột, che ở trong tay áo bàn tay bóp thành nắm đấm.

"Đúng như dự đoán, lần trước bí cảnh cuộc chiến, bốn đại Tiên môn đệ tử ở Quách sư tử dưới tay bị thiệt lớn, vì lẽ đó đều trong bóng tối mưu tính, chuyên bồi dưỡng ra một chút tinh anh tới đối phó ta Thái Bạch tông, bây giờ cái kia bốn đại Tiên môn dẫn đầu trong, lại có hai vị là ta thấy đều chưa từng thấy, có thể thấy được bốn đại Tiên môn vì đối phó ta, nhọc lòng, trong bóng tối đem bọn họ bồi dưỡng đi ra. . ."

"Lần này bí cảnh cuộc chiến, ta trên vai trách nhiệm so với trước mấy vị chân truyền còn lớn a!"

Trái tim âm thầm than thở, mặt ngoài vẫn là hết sức trấn định, thông dong thông dong đi xuống pháp thuyền, đi tới núi nhỏ trước một khối viên đá bên trên ngòi xuống, ánh mắt lại cố ý thu lại rồi, cố nén không có đi cùng bốn đại Tiên môn đệ tử lẫn nhau nhìn nhau!

Mà cái khác Thái Bạch tông đệ tử xuống đến pháp thuyền, liền cũng đều ở Lý Hoàn Chân bên người vây làm một đoàn.

Bầu không khí vào lúc này, đúng là có vẻ vô cùng ngọt ngào!

Bốn đại Tiên môn đệ tử thái độ cùng xì xào bàn tán, phảng phất như thủy triều, liên tục hướng về Thái Bạch tông đánh tới.

Mà ở tình huống như vậy, Thái Bạch tông đệ tử, cũng chỉ có thể làm một khối trầm mặc đá ngầm.

Bọn họ trầm mặc chịu đựng bốn đại Tiên môn mang đến áp lực, nhưng không nói gì đối kháng, lại làm cho cái kia áp lực càng lúc càng lớn. . .

. . . Sau đó ngay vào lúc này, rơi vào vị cuối cùng Phương Quý ngó đảo gác từ pháp thuyền bên trong đi ra, trên đầu hấn đeo tròn mũ, dưới chân đạp da trâu nhỏ ủng, quý quý sùng sùng dò ra một cái đầu, như là đang quan sát hoàn cảnh chung quanh, sau đó lén lén lút lút lưu xuống pháp thuyền đi, lại không nghĩ rằng, bây giờ lại có nhiều như vậy ánh mắt, đều ở nhìn về phía pháp thuyền.

Cái này một thò đầu ra, lập tức liền bị vô số người nhìn thấy, chính nghị luận sôi nổi bốn đại Tiên môn đệ tử, bỗng nhiên yên tĩnh nháy mắt.

"Ho, nhiều người như vậy. . ."

Phương Quý nhất thời cảm thấy có chút lúng túng, nghĩ rúc đầu về đi cũng không kịp, không thể làm gì khác hơn là ho khan một tiếng, như không có chuyện gì xảy ra gơ cao lồng ngực, hai tay đeo ở phía sau, chậm chậm rãi từ pháp thuyền bên trên đi dạo đi xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, một phái đứng đắn dáng dấp.

Bốn đại Tiên môn trở nên càng ngày càng yên tĩnh, khe khẽ tiếng bàn luận đã hoàn toàn biến mất, gây rối lại càng ngày càng nhiều.

"Ha ha, cái kia. . ."

Phương Quý đi mấy bước, chỉ cảm thấy nhìn về phía chính mình ánh mắt càng ngày càng nhiều, đột nhiên cảm giác thấy chính mình nên nói cái gì.

"Ta thao, cái kia hồn bóng khôn kiếp lại thật sự đến rồi. . ."

Bỗng nhiên trong lúc đó, Khuyết Nguyệt môn phương hướng truyền ra quát to một tiếng, lại là cái kia Khuyết Nguyệt tông nổi bật đệ tử Hạng Quý Vương, hắn vừa thấy được Phương Quý thật là từ pháp thuyền bên trong đi ra, liền có chút khó có thể tin nhìn hắn, xác định là hắn sau khi, liền tức đến da mặt đỏ lên, bỗng nhiên nhảy đến một khối cao to trên nham thạch, rất xa chỉ vào Phương Quý kêu to: "Tiểu quý, lần này ta nhất định chém chết ngươi!"

Ầm!

Hắn kêu một tiếng này, lập tức gọi ra một mảnh cuồng triều.

"Hắn quả nhiên chính là Phương Quý?"

"Chính là trước ở loạn thạch cốc ra hết danh tiếng Thái Bạch tông đệ tử?"

"Làm sao tuổi tác như thế còn nhỏ?"

"Không nói bí danh là Ngọc Diện Tiểu Lang Quân sao, cái này lớn lên . . ."

". . ."

". . ."

Tiếng tiếng nghị luận bên trong , liền ngay cả Linh Lung tông một phương, đang đứng ở trong đám người Vân Nữ Tiêu cũng bỗng nhiên

trướng đỏ mặt, nhìn chòng chọc vào Phương Quý, mà ở phía trước, vị kia Linh Lung tông chân truyền lục Chân Bình ánh mắt nhàn nhạt hướng về nàng nhìn lại, tựa hồ có hơi hiếu kỳ, nói: "Trước ở loạn thạch cốc đem người cùng bốn đại Tiên môn đệ tử đều đánh bại Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, người chính là tên tiêu tử này?"

"Chính là hắn!"

Vân Nữ Tiêu âm thầm cắn răng, thấp giọng nói: "Hắn còn cướp ta. . . Không còn đây!"

...

...

"Chính là hắn đánh bại tứ đệ?"

Hàn Sơn tông phương hướng, Tổng gia Tam công tử Tổng Khuyết cũng thoáng có chút hứng thú, trên dưới đánh giá Phương Quý một chút, khoe miệng lộ ra một vết nụ cười, nói: "Nhìn dáng dấp đồn đại không sai, kiếm đạo của hắn quả nhiên phế bỏ, bằng không Thái Bạch tông nhất định không nở lòng bỏ hắn đến!"

...

...

Mà ở Hỏa Vân tông phương hướng, vẫn khí độ rất tốt Lăng Hoa Giáp, rất xa nhìn thấy Phương Quý, cũng nhất thời hơi thay đổi sắc mặt.

Sau gáy mơ hồ làm đau, hắn cố nén đi mò kích động.

...

...

"Tiên sư nó, vừa lên đến liền làm mạnh như vậy?"

Phương Quý cũng không nghĩ tới chính mình gây nên phản ứng lớn như vậy, hơi ngẩn người ra sau khi, trong lòng có chút phiền não lên, bị người chỉ chỉ chỗ chỗ mắng, chính mình lại ảo não xuống, vậy cũng kỳ cục a, ngược lại đã bị chú ý tới, hấn cũng dứt khoát giơ cao lồng ngực, hướng về bốn đại Tiên môn phương hướng cười ha ha, kêu lên: "Bốn đại Tiên môn đám khốn kiếp, chuẩn bị xong chưa?"

"Ta Thái Bạch tông thứ nhất Ngọc Diện Tiểu Lang Quân Phương Quý Phương lão gia, lại muốn đi qua thu thập các ngươi rồi!"

". . ."

". . ."

"Hông" một tiếng, bốn đại Tiên môn nhất thời lại sôi sùng sục.

Vừa nãy Lý Hoàn Chân mấy người xuất hiện lúc, tuy rằng trong sân bầu không khí có vẻ hơi ngọt ngào, nhưng cũng còn gấn bó mặt ngoài ôn hòa, sao có thể nghĩ đến Phương Quý một câu nói này thì có uy lực lớn như vậy a, trong khoảng thời gian ngắn, âm âm giận dữ người có nhiều, chửi âm lên người có nhiều, còn có bắt lên ống tay áo trực tiếp nghĩ xông lên động thủ. .

Phương Quý đứng là dương dương tự đắc, ôm hai tay đứng ở pháp thuyền nơi cửa khoang, một người liền đón bốn đại Tiên môn đệ tử lửa giận, mặc các ngươi âm ỉ phá trời đi, ta từ sắc mặt không đổi chân không run, lật lên khinh thường không nhìn người, đứng là rất có một phen anh hùng phái đoàn.

"Khục khục, Thái Bạch tông đệ tử, hiện tại đều là như vậy nông cuồng sao?"

Hiên nhiên Phương Quý ra thuyền khoang sau khi một câu nói, liền ở cái này núi nhỏ chu vi, gây nên hoàn toàn đại loạn, bây giờ cùng mới vừa chạy tới Bạch Thạch trưởng lão một mặt hòa khí nói chuyện bốn đại Tiên môn các trưởng lão sắc mặt cũng biến thành quái lạ lên, Khuyết Nguyệt tông Lăng Nguyệt Chân Nhân nhìn dào dạt đặc ý, một người liền tức đến bốn đại Tiên môn đệ tử náo loạn Phương Quý một chút, cười gằn mở miệng.

"Ha ha, nhỏ tuổi mà, trẻ tuổi nóng tính, cũng là có. . ."

Liền ngay cả Bạch Thạch trưởng lão đều có vẻ hơi bất đắc dĩ, lúng túng nở nụ cười hai tiếng, sau đó dùng sức ho một tiếng, xoay người hướng về Phương Quý quát lên: "Tiểu đồ Phương Quý, không cần náo nữa, mau mau chuẩn bị, Ma sơn tế bắt đầu, bí cảnh liền muốn mở ra. . ."

Một câu nói này bên trong, hấn vận chuyển pháp lực, nhất thời bên trong đất trời, gió nổi mây vần, cuộn cuộn âm sóng ép hồn phách người.

Khấp núi mãi cốc trong, tất cả tiên môn đệ tử đều cảm nhận được cái kia phân uy áp, theo bản năng thu rời tiếng.

"Tốt đến!"

Một câu nói này, thoạt nhìn là ở răn dạy Phương Quý, nhưng kỳ thực cũng là ở áp chế trận này loạn tượng, tất cả tiên môn đệ tử đều là tâm thần ngưng lại, không dám tiếp tục nói lung tung, Phương Quý cũng vội vàng mượn cơ hội xuống đài, cũng như là một cái đặc thắng trở về tướng quân, bước bát tự bộ, từ thuyền cửa khoang đi xuống, đi tới Thái Bạch tông đồng môn trong lúc đó, một bộ nhìn quanh từ uy đáng dấp.

"Bí cảnh lập tức liền muốn mở ra, người cần gì phải vào lúc này làm tức giận bốn đại Tiên môn đệ tử?"

Lý Hoàn Chân bên người, cái kia ăn mặc màu đỏ kẹp bào cô gái nhìn Phương Quý đặc ý dáng dấp, không nhịn được nói một câu.

Phương Quý rất là xem thường: "Người không làm tức giận bọn họ, bọn họ liền không đối phó người?"

Áo hai lớp đỏ cô gái nhất thời nghẹn lời, tiếp không nổi nói đến rồi.

Cũng đang lúc này, Lý Hoàn Chân bỗng nhiên mở miệng cười, nói: "Phương Quý sư đệ lời này nói cũng không sai. . ."

Mọi người xung quanh đều là tâm trạng thấy kỳ lạ, quay đầu hướng về hắn nhìn lại.

Lý Hoàn Chân vào lúc này, trên mặt đúng là lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhìn Phương Quý một chút, nói: "Dù như thế nào, bốn đại Tiên môn đều là sẽ liên thủ đối phó chúng ta Thái Bạch tông, bất luận chúng ta làm cái gì hoặc là không làm cái gì, đều là giống nhau kết quả, Phương Quý sư đệ lớn tiếng dọa người, ngược lại cũng không phải việc xấu, mọi người cần phải hiểu đạo lý này, đừng tích trữ may mắn tâm tư. . ."

Chẳng ai nghĩ tới Lý Hoàn Chân lại sẽ tán thành Phương Quý biểu hiện, biểu hiện nhất thời có chút kinh ngạc.

Nhưng dù sao cũng là Lý Hoàn Chân đã mở miệng, phản ứng lại sau khi, vẫn là vội vàng đều khom mình hành lễ, nói: "Tuân mệnh!"

"Phương Quý sư đệ, người mà lại đi theo ta!"

Lý Hoàn Chân hướng về bên cạnh đi rồi hai câu, nhẹ giọng kêu Phương Quý một câu.

"Làm gì?"

Phương Quý ôm hai tay, theo hẳn đi tới, cũng không che giấu chính mình trên mặt đề phòng về.

"Ha ha, Phương Quý sư đệ không cần như vậy!"

Lý Hoàn Chân xoay người nhìn Phương Quý, thấp giọng mỉm cười, nói: "Kỳ thực từ lúc ba tháng trước, tông chủ liền đã từng thấy ta một lần, đem hẳn dự định nói cho ta biết, từ vừa mới bắt đầu, ta liền biết Phương Quý sư đệ ngươi là tông chủ bày xuống ám kỳ, dùng tới đối phó bốn đại Tiên môn chân truyền, lần này vào bí cảnh, Thái Bạch môn hạ, sợ là đều muốn nhiều dựa vào Phương Quý sư đệ ngươi pháp thuật!"

"Tông chủ nói cho ngươi?"

Phương Quý liếc mắt xem xét Lý Hoàn Chân một chút, như là không thể nào quan tâm.

Lý Hoàn Chân gật gật đầu, nói: "Ta là đệ tử chân truyền, lại là dẫn đầu, tông chủ đương nhiên sẽ không đem kế hoạch của hẳn giấu ta, chỉ là chuyện như vậy, người biết càng ít càng tốt, vì lẽ đó ta mới không có ở bề ngoài biểu hiện ra, để tránh khỏi bị người nhìn thấu đầu mối, bất quá bây giờ tiến vào bí cảnh sắp tới, hai người chúng ta cũng cần chạm thử, xem bây giờ cục diện này, bốn đại Tiên môn quan tâm nhất người trong, ngoại trừ ta, chính là ngươi, tông chủ khổ tâm bày xuống cục diện, đúng là muốn xem hai người chúng ta, làm sao phát huy ra cái này tác dụng đến rồi. . ."

Phương Quý bỗng nhiên mỉm cười, hướng về Lý Hoàn Chân nói: "Ngươi muốn làm sao phối hợp a?"

Lý Hoàn Chân cười rất thẳng thắn, hướng về Phương Quý nói: "Đương nhiên là theo tông chủ bản ý đến đi, nhập bí cảnh sau, bốn đại Tiên môn nhất định sẽ đến nhằm vào ta Thái Bạch tông, đến lúc đó, liền cần oan ức một thoáng Phương Quý sư đệ, nhiều gánh mấy phần trách nhiệm!"

Phương Quý không tỏ rõ ý kiến, nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn.

Lý Hoàn Chân nở nụ cười, đột nhiên hướng về Phương Quý cuối người thi lễ, nói: "Ta trước tiên thay đồng môn, cảm tạ Phương Quý sư đệ. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 143: Tiên Điện Bí Cảnh

"Nhập bí cảnh sau khi, chúng ta nên làm như thế nào?"

Phương Quý cùng Lý Hoàn Chân trong bóng tối thương nghị lúc, bốn đại Tiên môn đệ tử, cũng ở làm cuối cùng bài binh bày trận.

Bất quá bọn hắn mục đích, hiển nhiên muốn đơn giản nhiều lắm.

"Bốn đại Tiên môn liên thủ, Thái Bạch tông lại mạnh cũng đánh không lại, chúng ta đã là tất thắng kết cục, chỉ là muốn đem Thái Bạch tông đệ tử toàn bộ giết chết, vậy cũng không thực tế, trên mặt càng không tốt xem, vì lẽ đó chúng ta cũng chỉ cần đem Thái Bạch tông mấy vị đệ tử nòng cốt chém xuống, hoặc là đánh thành trọng thương, đối với chúng ta không tạo thành được uy hiếp là được, đúng là cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, mới là trọng yếu nhất!"

Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu Khuất Chân Huyền nhàn nhạt mở miệng, nói ra chính mình dự định.

"Hả?"

Nghe được lời ấy, chu vi chúng đồng môn, cũng không nhin được hướng về Khuất Chân Huyền nhìn sang.

Khuất Chân Huyền như là tâm ý đã định, nhàn nhạt nói: "Tông chủ đã nói, Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, không thể tái hiện hậu thế!"

Vừa nãy Phương Quý hiện thân lúc, kêu la hung hăng nhất Hạng Quý Vương vào lúc này lại không nhin được nhú mày, nói: "Cần đem trọng tâm đặt ở trên người hấn sao? Ta nghe nói, tên tiểu tử này bây giờ đã phế bỏ một thân kiếm đạo a. . ."

"Thật phế bỏ giả phế bỏ, ai biết?"

Khuất Chân Huyền nhàn nhạt nói: "Chôn ở Thái Bạch tông bên trong ám tuyến truyền đến tin tức, nói cái này tiểu nhi ở loạn thạch cốc cái kia một trận đại chiến bên trong chịu ám thương, thân thể tàn phế, nhưng các người ngấm lại, đương thời cái kia một trận đại chiến bên trong, mấy người các người, ai từng cho hấn tạo thành lớn như vậy thương thế? Tin tức này, vốn là khó phân biệt thật giả, hưởng hồ tông chủ ý tứ rất rõ ràng, coi như hấn thật sự phế bỏ, vậy cũng không thể bắt cần, càng không thể cho hấn nửa phần chữa khỏi vết thương thế cơ hội, vẫn là trực tiếp ở cái này bí cảnh bên trong đem hấn chém, là nhất sạch sành sanh!"

"Không cần hoài nghi!"

Cùng lúc đó Hỏa Vân sơn một phương, Lăng Hoa Giáp cũng chính nhàn nhạt hướng về chính mình ngự dưới chúng đồng môn nói: "Lão tổ trước liền đã nói với ta, Thái Bạch tông chân truyền tự nhiên muốn chết ở nơi này bí cảnh trong trận chiến ấy, mà cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, cũng không thể sống đi ra!"

"Chém xuống Lý Hoàn Chân, là vì mười năm này một lần bí cảnh cuộc chiến!"

Linh Lung tông chân truyền lục Chân Bình cũng chính nhàn nhạt mở miệng: "Chém xuống Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, lại là vì tiên môn trăm năm khí vận!"

Cùng với trước bất kỳ lần nào bí cảnh cuộc chiến không giống chính là, bí cảnh còn chưa mở ra, năm đại Tiên môn trong lúc đó, liền đã đặng đặng sát khí, hơn nữa dĩ vãng mỗi một lần bí cảnh cuộc chiến, chân truyền dẫn đầu, đều là những tiên môn khác liền tất nhiên muốn chém mục tiêu thứ nhất, thế nhưng lần này, bốn đại Tiên môn lại đều chuyện đương nhiên đem dẫn đầu ở ngoài một người xem là mục tiêu, tầm quan trọng, thậm chí vượt qua dẫn đầu.

...

...

"Trời đản thần sơn, lấy phù hộ tiên vận. Sườn núi sinh linh bảo, khe suối hóa sinh thảo. Thiên địa muôn dân, không ai không cảm ơn. Nhưng nhân gian phúc thiên, khí vận cần cỗi, tung nghịch càn khôn chi tạo hóa, sinh tử người chi Linh bảo, cũng hoặc người lấy loạn mà làm hại. Trẫm thừa mệnh trời, mục thủ nhân gian, cảm tạ thần sơn đản Sở may mắn, ai tâm ma hiện ra nổi khổ. Hôm nay hiến tam sinh, tế lễ, lấy kính thần sơn chi linh, kỳ bách tính chi phúc. . ."

Cũng liền ở đó bí cảnh bên cạnh, năm đại Tiên môn đệ tử mỗi cái có dự định, mài quyền lau chưởng thời khắc, ngay khi khoảng cách cái kia mảnh núi nhỏ trăm dặm xa Ma sơn trước, từ lâu đáp lên cao cao tế đàn, năm đại Tiên môn tông chủ, đều ở vào quý vị khách quan, nước Sở hoàng thất, thì lại tại chủ vị, thấy được canh giờ đã đến, sớm có hoàng thất lão thần leo lên đài cao, quỳ lạy Ma sơn, cao giọng niệm tụng văn tế.

Văn tế tụng thôi, chính là hoàng thất người lần lượt tiến lên, lễ bái Ma sơn, dâng lên tế lễ.

Các loại cổ lễ văn đoạn, chịu không nổi rườm rà.

Rốt cục ở hiền bãi tế phẩm sau khi, năm đại Tiên môn tông chủ lúc này mới từng cái đứng dậy, rời đi chỗ ngồi, trước tiên xa xa hướng về phía Sở hoàng hành lễ, sau đó đồng thời triển khai thần thông, đem tầng tầng phong ấn Ma sơn các loại đại trận hiển hoá ra ngoài, xa xa nhìn lại, liền thấy được cao vút trong mây Ma sơn chu vi, đại trận trận quang còn như sóng nước, run rẩy không ngớt, trận văn lưu chuyển, chậm rãi tách ra một cái con đường.

Mà Sở hoàng cùng hoàng hậu, thì lại hai người nâng đỡ, chậm rãi hướng về Ma sơn trong đi tới.

Cái này cũng là xưa nay tế tự Ma sơn quy củ, Ma sơn tuy rằng được gọi là ma, nhưng tế tự lúc, lại muốn xưng là thần sơn, cảm tạ nó hạ xuống vô tận Linh bảo cùng tạo hóa, đồng thời để hậu hai người, đại biểu bách tính, tiến vào đại trận, ở lại một ngày, lấy đó phụng dưỡng.

Cũng không ai biết quy củ này là bao lâu trước lưu truyền tới nay, nhưng thế gian các nơi Ma sơn, đều là giống nhau tế lễ.

Bất quá đối với tiên môn đệ tử mà nói, cái này Ma sơn tế bước cuối cùng lúc bắt đầu, liền cũng là thời điểm trọng yếu nhất.

Bởi vì theo nơi này đem đại trận mở ra một cái khe, rất xa năm đại Tiên môn đệ tử tinh anh nơi tụ tập núi nhỏ, liền cũng đột nhiên xuất hiện biến hoá kinh người, bỗng nhiên như là địa chấn giống như, ngọn núi sụp đổ, đại địa rạn nứt, khói bụi nổi lên bốn phía.

Cái kia không đáng chú ý núi nhỏ, bỗng nhiên vào lúc này chậm rãi phân liệt ra.

Mà từ cái kia kẽ nứt trong, lại có một toà kim quang lấp lóe Tiên điện, chậm rãi từ dưới nền đất bay lên.

Vô tận ánh sáng làm bạn, không nói hết tiên phong đạo uẩn, làm cho tiên điện kia, thoát nhìn cực kỳ thần dị.

"Vân Phù bí cung đã xuất hiện. . ."

Núi nhỏ bên trên giữa không trung, đã sớm ở làm chuẩn bị năm đại Tiên môn đại trưởng lão, thấy được cái kia một mảnh Tiên điện xuất hiện, sắc mặt đều có vẻ hơi nghiêm nghị, bọn họ đồng thời ra tay, đạo đạo thần thông đánh về phía tiên điện kia chu vi, đem tiên điện kia phụ cận hỗn loạn trận văn cùng kỳ dị lực lượng trấn áp, làm cho cả tòa Tiên điện, đều duy trì ở cái kia chốc lát ổn định trong, chư đạo cửa điện đồng thời mở ra.

"Năm tông đệ tử, mau chóng nhập điện, hoặc sinh hoặc chết, hoặc quý hoặc tiên, liền ở đây một!"

"Bí cảnh liền ở cái này bên trong tiên điện?"

Phương Quý nhìn thấy cái này một phương Tiên điện, nhất thời có vẻ hơi kinh ngạc.

Bên cạnh Thái Bạch tông đệ tử nhất thời có chút không nói gì, tiểu quý này trước đến tốt cùng đã có làm hay không chuẩn bị công khóa a?

"Thái Bạch tông đệ tử, theo ta tiến vào bí cảnh, làm vì tiên môn chinh chiến!"

Mà vào lúc này, Lý Hoàn Chân nhưng là hét lớn một tiếng, ổng tay áo run lên, trước tiên phi thân ngự kiếm lược tiến vào giữa không trung, rồi sau đó thẳng tắp hướng về Tiên điện phía tây cửa điện phóng đi, sau lưng hắn, một chúng Tiên môn đệ tử cũng đều đi sát đằng sau, phân biệt ngự kiếm theo tới, trong lúc nhất thời hai mươi ánh kiếm đến loạch xoạch xẹt qua hư không, như là vô số đạo xán lạn ánh sáng, kính hướng về bên trong tiên điện đầu đi.

"Tiến vào bí cảnh, đi!"

Cùng lúc đó, mặt khác bốn đại Tiên môn đệ tử cũng đều nhún người nhảy lên, phân biệt từ cái khác mấy cái cửa điện vọt vào.

...

...

Điều khiển kiếm quang vào Tiên điện, Phương Quý vốn coi chính mình sẽ tiến vào điện bên trong, lại không nghĩ rằng, tiến vào Tiên điện một chỗ trong lúc đó, lại phảng phất thiên địa điên đảo, xuyên qua sương mù dày đặc, lại đi tới một cái kỳ quái thế giới, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy bầu trời buông xuống, có vẻ rất thấp, bầu trời xa xa tựa như cùng đại địa trực tiếp liền ở cùng nhau, mà ở gần, thì lại đâu đâu cũng có hào quang màu đỏ sậm.

Đại địa bên trên, cũng có ngọn núi dòng suối, sinh đầy đủ loại kỳ kỳ quái quái thực vật, thoạt nhìn không giống người.

"Mau chóng rơi xuống đất, ta có chuyện muốn nói!"

Lý Hoàn Chân tiếng hét lớn từ bên tai truyền đến, chư đệ tử đều dồn dập hướng về mặt đất phóng đi.

Đại địa vẫn là loại cảm giác đó, cát đất xộp, cùng ngoại giới không khác, nhưng cũng rõ ràng không phải một cái Tiên điện mặt đất nên có dáng vẻ, hơn nữa Phương Quý từ ngoại giới nhìn lên, tiên điện kia cũng bất quá mấy chục trượng phạm vi, nhưng là bây giờ vị trí, lại là một chút nhìn không thấy bờ, quả thực chính là một cái quái lạ thế giới, giờ mới hiểu được, tiên điện kia, bất quá là cái này một phương bí cảnh lối vào mà thôi!

"Chư vị sư đệ sư muội, cần phải cẩn thận nghe lời của ta!"

Lý Hoàn Chân sau khi rơi xuống đất, mắt lạnh hướng về chu vi nhìn lướt qua, liền lập tức quay người sang đến, nói: "Nơi này chính là Thăng Tiên bí cảnh, chính là lúc trước ta Thái Bạch tông cùng nước Sở bốn đại Tiên môn liên thủ kiến tạo Tiểu Thiên thế giới, tổng cộng có bốn cái lối vào, chúng ta từ tây điện cánh cửa đi vào, chính là này Tiểu Thiên thế giới phía tây, mà bốn đại Tiên môn đệ tử, bây giờ liền ở đông nam bắc ba phương hướng. . ."

"Bốn đại Tiên môn từ trước đến giờ coi ta Thái Bạch tông làm vì cái đình trong mắt, vì lẽ đó bọn họ tiến vào bí cảnh sau khi, nhất định sẽ trước tiên liên thủ đến căn giết chúng ta, cái này Tiểu Thiên thế giới cũng không lớn, bên trong không gian cũng chỉ có hơn trăm dặm lớn, bọn họ nghĩ muốn đi qua, không cần thời gian rất dài, ở bọn họ chạy tới trước, chúng ta liền cần trước tiên định ra lần này ứng địch kế sách, thắng bại sinh tử, ở đây một lần!"

"Vừa vào bí cảnh liền trước tiên hướng về chúng ta ra tay sao?"

Một đám Thái Bạch tông đệ tử nghe nói lời ấy, tâm trạng đều là chìm xuống.

Tuy rằng đã sớm biết vào bí cảnh, sẽ bị bốn đại Tiên môn vây công, bọn họ cũng không nghĩ tới sẽ nhanh như thế.

"Đây là tất nhiên!"

Lý Hoàn Chân trầm giọng nói: "Bốn đại Tiên môn sẽ không lưu lại cho chúng ta thời gian tìm kiếm địa mạch, xây xuống pháp trận phòng ngự, vì lẽ đó bọn họ nhất định sẽ ngay đầu tiên tập kết, cũng chạy tới căn giết chúng ta, không đem Thái Bạch tông đệ tử đánh đổ đánh cho tàn phế, bọn họ liền sẽ không yên tâm!"

Ở Lý Hoàn Chân bên người, cái kia mặt con nít đệ tử nói: "Lẽ nào bọn họ liền không vội đi tìm địa mạch?"

Lý Hoàn Chân cười gằn lắc lắc đầu, nói: "Sẽ tìm, y phán đoán của ta, bốn đại Tiên môn lẫn nhau cũng là có phòng bị, vì lẽ đó bọn họ tiến vào bí cảnh sau khi, thì sẽ lập tức chia, sai ra một nửa đệ tử đi bí cảnh chung quanh thăm dò, tìm kiếm huyết tinh phong phú địa mạch, cũng ở nơi đó vòng làm vì doanh, xây xuống trận pháp căn cơ, những người còn lại thì lại tập hợp lại với nhau, liên thủ công ta Thái Bạch tông, đã như thế, ở bọn họ đánh đổ chúng ta Thái Bạch tông sau, liền có thể lập tức thu binh, đi địa mạch nơi hoàn thiện đại trận, bảo đảm bọn họ Trúc Cơ!"

"Như mỗi một phái tới mười người, cái này cũng là bốn mươi người a. . ."

Có Thanh Khê cốc đệ tử lạnh giọng nói, coi như bốn đại Tiên môn chỉ đến một nửa người, vẫn như cũ là Thái Bạch tông gấp ba.

Bất quá rất nhanh liền cũng có người nói: "Chúng ta Thái Bạch tông đệ tử, khi nào sợ bốn đại Tiên môn? Liền ở chỗ này, nhanh chóng bày xuống pháp trận phòng ngự, chờ bọn hắn liên thủ tấn công tới lúc, liền cùng bọn họ liều mạng, hai mươi vị Thái Bạch đệ tử, không chắc thì sẽ thua!"

Những đệ tử khác cũng đều hít một hơi thật sâu, âm thầm nổi giận.

Bị bốn đại Tiên môn vây công, tự nhiên là rất không công bằng, nhưng thân là Thái Bạch đệ tử, không phải đã quen thuộc từ lâu?

Ngược lại tiến vào bí cảnh trước, liền biết sẽ như vậy!

"Lần này không giống nhau!"

Lý Hoàn Chân nghe xong, lại lắc lắc đầu, nói: "Lần trước bí cảnh đại chiến, Quách sư tử làm quá tuyệt, chọc giận bốn đại Tiên môn, lần này bọn họ đều làm đủ chuẩn bị, bố trí vô số hậu chiêu, sẽ không giống trước dễ dàng đối phó như thế, chúng ta nếu là trực tiếp ở chỗ này chờ cùng bọn họ đối kháng, hoặc là chính là bị bọn họ đánh đổ, hoặc là chính là bị bọn họ ngăn cản, hoàn mỹ đi tìm địa mạch, mà bọn họ phân ra đi người, nhưng có thể thông dong thăm dò địa mạch, xây xuống trận pháp căn cơ, đã như thế, chúng ta vẫn là thất bại. . ."

"Cái kia. . . Vậy phải làm thế nào?"

Đệ tử chân truyền là tất cả Thái Bạch tông đệ tử người tâm phúc, Lý Hoàn Chân vừa nói như thế, những người khác không khỏi có chút hoảng thần.

Lý Hoàn Chân đúng là đã sớm định liệu trước, quay đầu nhìn về phía Phương Quý, cười nhạt, nói: "Chúng ta chia!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 144: Phân Binh Mà Chiến

"Chia?"

Lý Hoàn Chân một câu nói nói chúng Thái Bạch tông đệ tử rất là kinh ngạc, còn tưởng rằng nghe lầm.

Cùng bốn đại Tiên môn so ra, chính mình vốn là người liền ít, còn muốn chia?

"Không sai!"

Lý Hoàn Chân nhẹ nhàng gật đầu, nhẹ giọng nói: "Này sự kiện, liền muốn tin tức ở Phương Quý sư đệ trên người!"

Vừa nghe đến "Phương Quý" hai chữ, tất cả Thái Bạch tông chủ đệ tử càng là giật mình, khó có thể tin nhìn hắn.

Phương Quý chính mình cũng có vẻ không một chút nào bất ngờ, chỉ là cười híp mắt nhìn về phía Lý Hoàn Chân, nói: "Người muốn làm sao phân a?"

"Rất đơn giản!"

Lý Hoàn Chân nghe vậy trên mặt lộ ra chút nụ cười, nói: "Hai người chúng ta, do ta suất đại bộ phận đệ tử, lưu lại ở chỗ này nghênh chiến bốn đại Tiên môn, người thì lại suất mấy vị đồng môn trước hướng về phía nam tra xét địa mạch, dụ mở bốn đại Tiên môn truy binh, nếu ta đoán không sai,

chúng ta phân công nhau hành động, bốn đại Tiên môn đệ tử cũng thì sẽ bị ép chia, ta đoán bọn họ ít nhất sẽ phân ra một phần ba người đuổi theo người, Phương Quý sư đệ cũng không cần cùng bọn họ mạnh mẽ chống đỡ, chỉ cần ngăn cản bọn họ liền có thể, những người còn lại đi tới ta chỗ này, tự nhiên có ta chờ bọn họ. . ."

Nói đến chỗ này, nhẹ cười một cái, nói: "Đợi ta ổn định tình thế, liền lập tức sẽ phái người đi tới đó cứu các người!"

"Hóa ra là cái này chia sẻ áp lực pháp a. . ."

Phương Quý nghe xong, đúng là thật lòng liếc mắt nhìn hắn, nói: "Người có nắm chắc không?"

Lý Hoàn Chân mỉm cười, nói: "Ta dù sao cũng là Thái Bạch tông chân truyền!"

Nói, đúng là nhìn lướt qua chu vi chúng Thái Bạch tông đệ tử, nói: "Có lẽ ta không bằng trước ba vị chân truyền sư huynh sư tỷ kinh điển như vậy, dốc hết sức đối kháng bốn đại Tiên môn, nhưng hai cái ba cái vẫn không có vấn đề, chỉ cần Phương Quý sư đệ có thể dẫn cho bọn họ chia, vậy ta liền chắc chắn đem bọn họ những người còn lại đánh đổ, chư vị sư huynh đệ, còn xin tin tưởng Lý mỗ nói lời này sức lực!"

Nhất thời chúng Thái Bạch tông đệ tử đúng là đều trầm mặc lại.

Dù sao cũng là Thái Bạch tông chân truyền a, như không có đối kháng bốn đại Tiên môn sức lực, làm sao dám xưng chân truyền?

"Ha ha, người đều nói như vậy rồi, vậy ta cũng phải tin người một hồi không phải!"

Phương Quý nghe vậy nở nụ cười, ánh mắt quét một vòng, nói: "Ai đi theo ta?"

Vừa nghe lời này, chúng đệ tử đều theo bản năng ngậm miệng lại, còn có người không nhịn được lui một bước.

Tuy rằng không biết Lý Hoàn Chân làm sao liền vừa vào bí cảnh, liền bỗng nhiên định ra rồi chia kẻ sách, cũng không biết Phương Quý tại sao đáp ứng sáng khoái như vậy, nhưng bây giờ cục diện vẫn là rất rõ ràng, chia đi ra ngoài người, nhưng là vì dẫn ra bốn đại Tiên môn bộ phận truy binh a, đó là rơi đầu sống, Phương Quý lại là xưng tên phé nhân, lúc này ai dám với hấn đi mạo hiểm?

Đây chính là bí cảnh, bốn đại Tiên môn đệ tử đều giết người không chớp mắt!

Lý Hoàn Chân thấy dáng dấp kia, cũng không khỏi nhú nhú mày, bỗng nhiên nói: "Cam sư đệ, Tiền sư đệ, Mạnh sư muội, các ngươi ba người một cái am hiểu trận đạo, một cái am hiểu cận chiến, một cái thân pháp hơn người, liền do các ngươi bồi Phương Quý sư đệ đi một lần đi. . ."

Bị hấn nhắc tới tên ba người sắc mặt nhất thời đại biến, không muốn ba chữ trực tiếp viết ở trên mặt.

Nhưng bây giờ là ở bí cảnh bên trong, chân truyền mệnh lệnh như núi, ai dám không từ?

"Còn thiếu một người, vậy thì. . ."

Lý Hoàn Chân vừa nói, vừa ánh mắt từ những người còn lại trên mặt quét qua, bị hấn nhìn thấy người, không có bất đại kinh cú đầu.

"Cũng đừng đều do ngươi tới chọn, ta chọn một cái thể nào?"

Phương Quý nhìn một chút này ba cái bị Lý Hoàn Chân lựa chọn đệ tử, bỗng nhiên mở miệng nói.

Lý Hoàn Chân nghe vậy, nhất thời khẽ cau mày, nhưng vẫn là mỉm cười, nói: "Tự nhiên có thể!"

Phương Quý liền cười hì hì từ cái kia chút Thanh Khê cốc đệ tử trên mặt quét qua, dáng dấp kia cũng không giống như là ở chọn người, mà như là ở chọn đọi làm thịt heo mập như thế, bị hắn nhìn thấy người hoàn toàn trong lòng run sợ, nom nớp lo sợ, đặc biệt là Phương Quý vừa xem, vừa nhỏ giọng nói thầm "Người này có phải là cười qua ta tới?" "Người này có phải là sau lưng đã nói ta nói xấu tới?"

Những này đệ tử nghe xong, trong lòng càng là sợ hãi, thầm nghĩ: "Hắn là tiểu tử này muốn đi chịu chết, cần phải kéo cái chịu tội thay?"

Cũng ngay vào lúc này, nhìn một vòng Phương Quý bỗng nhiên chỉ về Lý Hoàn Chân bên người một người, nói: "Liền hắn đi!"

Chu vi chúng đệ tử lập tức đến loạch xoạch hướng về người đệ tử kia nhìn sang, đã thấy bị Phương Quý chỉ vào người là cái mặt con nít đáng dấp, lại đều nhận ra được, người này tên gọi Trương Vô Thường, chính là Thanh Khê cốc rất sớm bộc lộ tài năng thiên kiêu đệ tử, cũng là Lý Hoàn Chân phụ tá đắc lực, càng là tiến vào bí cảnh một trong đệ tử hạch tâm, bây giờ hắn đã nhanh cả kinh sửng sờ: "Tại sao phải chọn ta a. . ."

Phương Quý lễ thẳng khí hùng nói: "Ai bảo người lúc đó ngay mặt cười ta tới?"

Trương Vô Thường đều sắp khóc lên: "Ta không có a. . ."

"Nếu Phương Quý sư đệ xem trọng, cái kia Trương sư đệ. . . Liền theo hắn đi một lần đi!"

Lý Hoàn Chân ánh mắt hơi trầm xuống, tựa hồ cũng có chút không muốn, nhưng cũng rất nhanh liền làm ra quyết đoán, quay đầu nhìn về phía phía đông bầu trời, chậm rãi mở miệng nói: "Tri hoãn đến lâu như vậy, bốn đại Tiên môn đệ tử cũng sắp đến rồi, chúng ta nên xuất phát. . ."

...

...

"Ha ha, Thái Bạch tông tạp chủng, đi ra lãnh cái chết rồi. . ."

"Đừng nói khó nghe như vậy, chúng ta chỉ là đến cùng Thái Bạch tông sư huynh đệ đám người luận bàn một tràng mà thôi. . ."

Trình độ nào đó trên giảng, Lý Hoàn Chân đối với bốn đại Tiên môn đệ tử suy đoán vô cùng chuẩn xác.

Quả như nói, bốn đại Tiên môn vào được bí cảnh sau khi, liền lập tức làm ra đồng dạng quyết nghị, một phần đệ tử bị phái đi ra ngoài, tiến vào bí cảnh các nơi, thăm dò địa mạch, tìm kiếm huyết tinh phong phú chỗ, một phần khác, thì lại nhanh chóng ở bí cảnh trong tập kết, sau đó hướng về Thái Bạch tông đệ tử vị trí chạy tới, mấy chục đạo kiếm quang mưa sao sa giống như bay lượn qua phía chân trời, liền có vẻ đặng đặng sát khí.

Bất quá nếu là Lý Hoàn Chân tận mắt nhìn thấy màn này, liền sẽ phát hiện suy đoán của chính mình chỉ đúng phân nửa.

Hắn đánh giá trong, bốn đại Tiên môn nên phân ra một nửa người đi thăm dò địa mạch, nửa kia người đến vây công Thái Bạch tông, bởi vậy bốn môn liên quân, hẳn là có bốn mươi người, nhưng bây giờ tung kiếm chạy tới bốn đại Tiên môn đệ tử, lại có tới sáu mươi người.

Bốn đại Tiên môn chỉ phái ra đi tới năm người khám tra địa mạch, những người còn lại tất cả đều chạy tới.

"Ha ha, chúng ta cũng coi như là phi thường trọng thị Thái Bạch tông, bốn đại Tiên môn dẫn đầu các mang mười lăm người đến đây gây sự với hấn, đây chính là Thái Bạch tông trước cái kia ba vị chân truyền đều chưa từng có đái ngộ a, Lý Hoàn Chân nếu là không chết, ngược lại có đến khoác lác. . ."

"Lớn như vậy chiến trận, hấn coi như trực tiếp chịu thua, cũng coi như không quá mất mặt!"

Có người cười gằn, vừa ngự kiếm chạy đi, vừa mở miệng cười.

"Kỳ thực đối với bốn đại Tiên môn tới nói, lần này cũng thực tại là có chút chuyện bé xé ra to!"

Có người khác mở miệng cười: "Thái Bạch tông tuy rằng xưa nay nông cuồng, nhưng cũng không đến nỗi thật là lấy một địch bốn, đối phó những thứ này Thái Bạch tông đệ tử, ba mươi người liền đã đủ rồi, nhưng hôm nay, chúng ta lại là trực tiếp phái tới sáu mươi người, bốn đại Tiên môn dẫn đầu cũng tất cả chạy tới, như không phải là bởi vì mấy lần trước bí cảnh cuộc chiến, Thái Bạch tông làm thực sự quá mức, chúng ta cũng không cần bày ra tình cảnh lớn như vậy!"

Mà ở chúng tu nghị luận sôi nổi bên trong, nhóm người này phía trước nhất, Hòa Vân tông dẫn đầu Lăng Hoa Giáp, Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu Khuất Chân Huyền, Linh Lung tông dẫn đầu Lục Chân Bình, Hàn Sơn tông dẫn đầu Tống Khuyết bốn người cũng đang thấp giọng thương nghị, bây giờ tốc độ của bọn họ cũng không có nhấc lên đến rất nhanh, mà là hướng về mỗi cái phương hướng phái ra thám tử, tìm kiếm Thái Bạch tông đệ tử tung tích, bất cứ lúc nào trở về báo cáo tin tức.

"Hồi bẩm sư huynh, phía trước phát hiện Thái Bạch tông đệ tử tung tích!"

Đang lúc suy tư, phía trước có một luồng ánh kiếm vội vã lướt tới, kiếm trên lại là một cái Hỏa Vân tông đệ tử, hấn đi tới phụ cận, liền ở kiếm leo lên lễ, kêu lên: "Ta thấy phía trước có trận quang trùng thiên, hẳn là Thái Bạch tông đệ tử ở thiết lập ra pháp trận phòng ngự!"

"Ha ha, lẽ nào Lý Hoàn Chân nghĩ cùng chúng ta liều mạng một tràng?"

Hàn Sơn tông dẫn đầu Tống Khuyết nghe vậy cười nói: "Đừng nói trong thời gian ngắn như vậy, hẳn cũng thiết lập ra không xuống cái gì loại cỡ lớn trận pháp, coi như là hấn bố trí, chúng ta bốn người liên thủ đến công, cũng có thể cho hấn mạnh mẽ phá tan, cái này Lý Hoàn Chân a, cũng thật là số xui, ta bốn đại Tiên môn thật sự nổi giận, chính là Thái Bạch tông trước ba vị chân truyền đến rồi, cũng ứng phó không được, huống chi là hấn?"

Nói liền muốn hạ lệnh, các cửa đệ tử liên thủ xuất phát, trực đảo hoàng long.

"Hồi bẩm sư tỷ, phía tây nam hướng về, phát hiện Thái Bạch tông đệ tử tung tích. . ."

Cũng liền vào lúc này, bỗng nhiên một bên khác lại có một cái Linh Lung tông đệ tử vội vã lướt tới, báo cáo tin tức.

"Còn có Thái Bạch tông đệ tử?"

Bốn đại Tiên môn dẫn đầu lại đều là ngẩn ra, cau mày hỏi: "Có thể thấy rõ là ai?"

"Là cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm chân truyền!"

Cái kia Linh Lung tông đệ tử rất xác định nói: "Ta thấy hấn thì hấn cũng nhìn thấy ta, còn đuổi ta nửa ngày tới , bắt quá không có đuổi theo ta, liền tức đến ở sau lưng mắng bà nội ta, ta không để ý đến hấn, chỉ là vội vã về tới báo tin!"

"Là hấn?"

Bốn đại Tiên môn dẫn đầu nhất thời nhíu mày, nhất thời không có vội vã hạ lệnh.

"Lý Hoàn Chân nghĩ như thế nào, vào lúc này lại còn nghĩ cùng cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân tách ra?"

"Lẽ nào là nghi binh kế sách?"

Bốn vị tiên môn dẫn đầu đều nhíu mày, có chút đoán không ra Thái Bạch tông đệ tử ý nghĩ.

Bất quá rất nhanh, Khuất Nguyệt tông dẫn đầu Khuất Chân Huyền liền lạnh giọng mở miệng, nói: "Quản hấn có âm mưu quỷ kế gì, nên chém người liền không thể bị hấn chạy trốn, Lý Hoàn Chân muốn chết, cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân càng không thể lưu lại, phân một đội người đi qua, giết hấn!"

Ba đại Tiên môn dẫn đầu đều biết đây là tất nhiên việc, liền cũng không nói thêm gì, chỉ là hỏi: "Cái kia do ai mang đội?"

Khuất Chân Huyền hướng về chu vi liếc mắt nhìn, chỉ thấy chính mình sư đệ Hạng Quý Vương chính liên tục hướng về hấn nháy mắt, liền sang sang nở nụ cười, nói: "Ta tông Hạng sư đệ đã từng cùng tiểu quỷ kia từng giao thủ, hiểu rõ kiếm đạo của hấn, liền do ta dẫn người tới tốt, chém tiểu quỷ kia sau khi, ta lập tức đi qua cùng các người hội hợp, lại chém Lý Hoàn

Chân, sau đó liền do cho chúng ta bốn môn đều phân cái này bí cảnh Trúc Cơ tài nguyên!"

Cái khác ba vị tiên môn chân truyền nghe xong, cũng đều không có phản đối.

Hàn Sơn tông Tổng Khuyết nói: "Vậy ngươi mang bao nhiêu người đi qua?"

Khuất Chân Huyền mỉm cười, hướng về cái kia Linh Lung tông báo tin đệ tử hỏi: "Cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân bên người có bao nhiêu người?"

Linh Lung tông đệ tử vội hỏi: "Ta xa xa liếc mắt nhìn, nhiều nhất bất quá năm người!"

Khuất Chân Huyền gật gật đầu, nói: "Hắn nếu là năm người, vậy ta liền dẫn mười người đi qua tốt!"

Bên cạnh mọi người nghe xong, cũng đều âm thầm gật đầu, dựa vào Khuất Chân Huyền tiên môn dẫn đầu thân, lại là nửa bước Trúc Cơ tu vị, đối phó một cái truyền thuyết trong đã phế bỏ Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, còn muốn bảo đảm chính mình nhân số là đối phương gấp ba, trình độ nào đó trên, cái này đã là đối với cái kia Ngọc Diện Tiểu Lang Quân phi thường coi trọng, thân là tiên môn dẫn đầu, quả nhiên không có tham công liệu lĩnh người.

"Còn muốn càng ôn hòa một ít!"

Nhưng hơi suy tư, Hỏa Vân tông Lăng Hoa Giáp vẫn lắc đầu một cái, nói: "Chúng ta cũng phải đề phòng Thái Bạch tông giờ trò lừa bịp, khuất sư huynh không thể bất cẩn, ta xem ngươi vẫn là mang hai mươi người đi qua tốt, cấp tốc xử lý tiểu quỷ kia, chạy tới cùng chúng ta hội hợp!"

Khuất Chân Huyền nghe xong lời này, đều không khỏi hơi ngẩn người ra, lại cười nói: "Thực sự có chút chuyện bé xé ra to!"

Nhưng hắn cũng không phải một cái nông cuồng người, rất nhanh liền gật đầu nói: "Cái kia liền như thế đến đây đi!"

Nói điếm ra hai mươi người, trực tiếp hướng về phía tây nam hướng về nhà tới.

"Một cái Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu, lại thêm vào mười chín vị đệ tử tinh anh, chỉ vì bắt giết cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân. . ."

Linh Lung tông dẫn đầu Lục Chân Bình nhìn cái kia lướt về phía phía tây nam hướng về kiếm quang, không nhịn được mỉm cười, nói: "Ta ngược lại có chút đồng tình cái kia tiêu quý đầu. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 145: Bắt Ba Ba Trong Rọ

"Ha ha, ngồi!"

"Hỏa Vân lão hữu, mà lại tới bên này ngồi, nơi này gió mát. . ."

"Các vị đạo hữu, ta có năm nay mới hái Ma sơn mưa xuân chè búp, có thể có người nghĩ đến một chiếc nha. . ."

"Ha ha, bực này lúc uống trà, nào có rượu lại đến sáng khoái?"

Bí cảnh bên trong, đặng đặng sát khí, chư môn đệ tử đều muốn vật lộn sống mái thời khắc, bây giờ Ma sơn tế đại điển bên trên, lại chính là một phái hài hòa, hiện nay Ma sơn tế các loại tế lễ, đã có một kết thúc, năm đại Tiên môn tông chủ, cũng đều thanh nhàn, bọn họ liền ở bên cạnh phía trên ngọn núi ngồi xếp bằng xuống, hô bằng dẫn bạn, phân trà để rượu, cũng như là năm vị bạn cũ ngồi xuống nói chuyện phiếm.

Khách sáo một phen sau khi, bọn họ năm người liền đều từ trong tay áo, lấy ra một mặt bảo kính, mà sau bàn tay lật lại, đặt tại mặt kính bên trên, cái kia bảo kính trong, liền có mịt mờ ánh sáng lóe qua, kính quang phóng lên trời, ở giữa không trung bên trong trải ra ra một bức tranh.

Hình ảnh kia trông rất sống động, liền như là từ trời cao nhìn xuống dưới, chính là bây giờ bí cảnh trong cảnh tượng.

Cái kia bí cảnh tuy rằng tự thành một phương tiểu thiên thế giới, nhưng cái này phương tiểu thiên thế giới, vốn là chính là do năm đại Tiên môn liền

thủ chế tạo, bọn họ tự nhiên cũng có nhìn thấy bên trong đã phát sinh việc thủ đoạn, thân là tông chủ, đều biết cái này bí cảnh một trận chiến tầm quan trọng, vì lẽ đó cái này cũng thành truyền thống, mỗi một lần bí cảnh bên trong triển khai ác chiến, cái này năm đại Tiên môn tông chủ liền đều tụ tập cùng một chỗ quan sát.

Uống trà uống rượu, thuận miệng đàm luận bọn tiểu bối biểu hiện, trên căn bản cùng xem cuộc vui một cái dáng dấp.

Cũng chính bởi vì có cái này bảo kính tồn tại, vì lẽ đó bí cảnh bên trong chuyện đã xảy ra, bất kể là Thái Bạch tông đệ tử chia cũng tốt, vẫn là bốn đại Tiên môn đệ tử liên thủ đến công cũng tốt, đều rõ rõ ràng ràng xem ở trong mắt bọn họ, thế cuộc vừa xem hiểu ngay.

"Ha ha, bọn tiểu bối này dám người đứng là nóng ruột, cái này vừa mới đi vào, liền muốn tranh đấu!"

Thấy cho tới bây giờ bốn đại Tiên môn đệ tử binh chia làm hai đường, phân biệt hướng về Lý Hoàn Chân cùng Phương Quý giết đi, hình thức tốt đẹp, bốn đại Tiên môn tông chủ đều tâm tình khoái trá, Hỏa Vân sơn Lão tổ quay đầu nhìn Thái Bạch tông chủ một chút, ha ha cười nói: "Trước đây các đệ tử coi như muốn đánh, cũng là tìm được trước huyết tinh lại nói đây, hiện tại bọn nhỏ ngược lại tốt, mới vừa vào đến liền muốn hô đánh gọi giết. . ."

"Chính là nha. . ."

Linh Lung tông chủ ha ha cười, nói: "Vừa lên đến liền phá tan Thái Bạch tông đệ tử, cái kia nhiều thật không tiện a?"

Khuyết Nguyệt tông chủ cười nói: "Lão thái bạch phỏng chừng là muốn đau lòng. . ."

Từng cái từng cái nói nói mát, bọn họ cũng không có cái gì thật không tiện.

Bí cảnh cuộc chiến, từ trước đến giờ đều là như thế hung tàn máu tanh, lần trước bí cảnh đại chiến bên trong, Thái Bạch tông chân truyền Quách gia nữ như vậy dũng mãnh, một người đem bốn đại Tiên môn đều sắp đánh cho tàn phế, bốn đại Tiên môn còn không là đều bóp mũi lại đem kết quả kia nhận?

Như vậy lần này, bốn đại Tiên môn đệ tử, liên thủ diệt người Thái Bạch tông, vậy người cũng không lời để nói!

Đúng là Thái Bạch tông chủ vẫn có vẻ một mặt bình tĩnh, nghe bốn đại tông chủ bốn cột nói, cũng chỉ là nhẹ nhàng nở nụ cười: "Ha ha!"

...

...

"Ai nha, ta làm sao liền như thế số xui, không phải theo người đi ra đây?"

So sánh với bí cảnh ở ngoài cùng bốn đại tông chủ uống trà uống rượu một thân ung dung Thái Bạch tông chủ, bí cảnh bên trong Thái Bạch tông các đệ tử nhưng là khóc không ra nước mắt, đặc biệt là theo Phương Quý chạy đến bốn vị đệ tử, càng là đã không ngừng kêu khổ, vị kia bị Phương Quý mạnh mẽ đòi hỏi tới mặt con nít Trương Vô Thường, dọc theo đường đi đã không biết hướng về Phương Quý giải thích bao nhiêu lần: "Ta đương thời thật không cười người!"

Lúc này, trong lòng hắn oan ức, quả thật không biết nên với ai nói.

Rõ ràng chính mình là Thái Bạch tông đệ tử nòng cốt, cũng là lần này vào bí cảnh có hy vọng nhất Trúc Cơ thành công người một trong, làm sao liền bởi vì lúc trước ở Thanh Khê cốc bên trong một cái bản ý thiện lương mỉm cười, làm ra phiền toái lớn như vậy đây? Chính mình theo tiêu quy này, còn có hi vọng đoạt được huyết tinh sao? Có lẽ hẳn là hỏi như vậy, rõ ràng là mỗi như bọn họ, còn có hi vọng sống sót đi ra ngoài sao?

"Ít nói nhảm, ngươi có phải là cười ta ta trong lòng không rõ sao?"

Phương Quý quay đầu lại mắng một câu, không một chút nào cho Trương Vô Thường cơ hội giải thích.

Trương Vô Thường cả người là miệng cũng giải thích không rõ ràng, chỉ có thể một câu nói biệt trở về trong bụng, vừa ngụ kiếm, vừa không hề có một tiếng động rơi lệ.

"Lý sư huynh nếu để chúng ta cùng ngươi đi ra, cái kia ngươi tốt xấu cũng muốn nói cho chúng ta nên làm như thế nào a?"

Lúc này, bên cạnh một cái cũng tương tự là rất bất đắc dĩ bị ép theo Phương Quý đi ra Thanh Khê cốc đệ tử không nhịn được đã mở miệng, vào lúc này, bốn người bọn họ trong lòng thực sự là tuyệt vọng, liền như thế năm người, có thể làm gì a, đừng nói vị này Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân là cái phé, coi như hẳn không phải, như thế chỉ là mấy người đối mặt số lượng đông đảo bốn đại Tiên môn đệ tử, có thể lên tác dụng gì?

Ở cái này bí cảnh bên trong, một mình tiên môn đệ tử lực lượng dù sao cũng là yếu ớt, coi như là chân truyền sư huynh Lý Hoàn Chân bực này bản lãnh, đối mặt tiên môn đệ tử vây công, cũng không có cấp độ kia nghịch chuyển càn khôn bản lĩnh a, đệ tử chân truyền lại mạnh, có lẽ có thể đồng thời đối phó được bốn cái năm cái hoặc là bảy, tám cái đệ tử bình thường

vây công, nhưng nếu là đôi phương mười mấy người cùng tiến lên, cũng đến quay đầu liền chạy.

Dù sao bây giờ vẫn là ở Luyện Khí cảnh giới, mọi người lực lượng kém đến không xa như vậy, hơn nữa có thể tiến vào bí cảnh đệ tử, đều là tuyển chọn tỉ mỉ, phần lớn đều là Luyện Khí tầng chín trở lên, mỗi một cái đều người mang tuyệt kỹ, lại có cái nào là dễ đối phó?

"Nghĩ nhiều như thế làm gì?"

Mặt đối với vấn đề này, Phương Quý không chút nghĩ ngợi: "Trước tiên tìm một nơi nghỉ ngơi . . ."

Cái này lời vừa nói ra, mặt khác ba tên đệ tử cũng theo Trương Vô Thường khóc lên, lúc này còn nghỉ ngơi?

Nhưng còn chưa kịp nói thêm cái gì, bỗng nhiên đã nghe đến trên trời xa bên trong đạo đạo khí lưu xẹt qua hư không rung động tiếng vang lên.

Bọn họ kinh ngạc quay đầu lại, trong nháy mắt tâm đều nguội đi.

Mắt thường có thể thấy, trên trời xa đã có vô số kiếm quang cùng nhau cắt vỡ mây khói, thẳng hướng bọn họ cái phương hướng này lướt tới.

"Ông trời của ta, làm sao đến rồi nhiều như vậy. . ."

"Cái kia e sợ. . . Có tới hai mươi người chứ?"

Cái này cả kinh thực tại không nhỏ, ở bọn họ trước tính toán bên trong, bốn đại Tiên môn sẽ phân ra đến đuổi giết bọn họ, nhiều nhất bất quá mười mấy người, thậm chí bảy, tám cái bốn, năm cái đều có khả năng, sao có thể nghĩ đến bốn đại Tiên môn lại đối với bọn họ coi trọng như vậy?

Hai mươi người, đã là ròng rã một phương tiên môn các đệ tử tổng số!

Bọn họ năm người, muốn đối kháng ròng rã một đại Tiên môn?

...

...

"Ta nói, ngươi. . . Đến tột cùng có kế hoạch gì không có?"

Mặt con nít Trương Vô Thường ánh mắt đã có chút tuyệt vọng, đại ra quay đầu lại nhìn Phương Quý một chút.

Hỏi câu này, thuần túy là hẳn cảm thấy Phương Quý không giống như là cái đồng ý vì tiên môn chủ động đi tìm chết người, vì lẽ đó, bị nhiều người như vậy truy sát hẳn là cũng nằm trong dự liệu đi, vì lẽ đó, hẳn sớm hẳn là cũng nghĩ tới cái gì phòng bị biện pháp chứ?

"Có a. . ."

Phương Quý nhìn xa xa cái kia gào thét mà đến kiếm quang, khả khả nở nụ cười hai tiếng, ánh mắt vào lúc này có vẻ hơi tàn nhẫn, nói: "Rất đơn giản, chúng ta trước tiên chờ bọn hắn lại đây, sau đó giết bọn họ đầu lĩnh, lại đem còn lại tùy tùng diệt trừ. . ."

Mặt con nít ngẩn ngơ, lại khóc tang mặt: "Ngươi lại thực sự là tiến vào đi tìm cái chết!"

"Thiệt thòi ngươi cũng là cái Thanh Khê cốc bên trong nổi danh, làm sao như thế kinh sợ?"

Phương Quý xem thường gắt một cái, ánh mắt vội vã ở xung quanh nhìn một vòng, trong lòng đã có tính toán, chỉ về đằng trước nói: "Hiện tại đều nghe ta, cùng nhau tiến vào phía trước thung lũng kia, đi vào sau khi, liền lập tức hướng về phương hướng khác nhau chạy, có thể che giấu liền che

giấu có thể trốn liền trốn, chỉ cần đừng bị người giết chết, cái kia làm cái gì đều có thể, có thể sống bao lâu, vậy thì xem các người bản lãnh của chính mình rồi. . ."

Nói suy nghĩ một chút, lại nói: "Cũng đừng chạy quá xa, đỡ phải nghỉ một lúc khó tìm các người!"

"Vào thung lũng?"

Một cái tiên môn đệ tử nghe xong đã là kinh hãi: "Cái kia chẳng phải là dễ dàng hơn bị người bực đánh rồi?"

Hắn nói đúng là rất có đạo lý, nhưng Phương Quý cái nào nghe hắn, đã sớm xông lên trước hướng về trong thung lũng phóng đi, mấy vị này tiên môn đệ tử trong lòng nhất thời không ngừng kêu khổ, nhưng cũng không có biện pháp, chỉ có thể cắn chặt hàm răng, theo hắn hướng về trong thung lũng chui vào.

...

...

"Nhìn thấy bọn họ. . ."

Mà vào lúc này, xa xa giữa không trung Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu Khuất Chân Huyền cùng Hạng Quỷ Vương mấy người cũng đã nhìn thấy đến Phương Quý mấy người bóng người, còn không chờ hạ lệnh đuổi tới, liền nhìn thấy bọn họ bỗng nhiên hoảng không chọn đường, vọt vào một mảnh sinh mẫn quái cây cỏ dại bên trong thung lũng, đặc biệt là tiến vào thung lũng sau khi, càng là không đầu con ruồi giống như, một người tuyền một phương hướng, khắp mọi nơi lung tung bỏ chạy.

Hạng Quỷ Vương nhất thời cười nói: "Những kia Thái Bạch tông đệ tử choáng váng không được, đường khác không chọn, thiên vào thung lũng?"

"Không thể bất cần, đề phòng tiểu nhi kia giờ trò lừa bịp!"

Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu Khuất Chân Huyền lạnh lùng nhìn trong thung lũng cái kia mấy đạo khắp mọi nơi bay loạn kiếm quang, bây giờ khoảng cách vẫn còn xa, cũng phân không rõ được cái nào một đạo là Phương Quý, liền lạnh giọng hạ lệnh: "Chúng ta này đến, là vì chém giết cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, những người còn lại đều không đủ lo lắng, tiểu nhi kia có lẽ chính là muốn như vậy làm loạn thế cuộc, để chúng ta tìm không được hấn, chur đệ tử nghe lệnh, các ngươi đều phân tán ra đến, vòng quanh thung lũng phóng đi, nhất định phải bảo đảm không để cho chạy bất luận một ai, chúng ta ngày hôm nay bắt ba ba trong rọ, phải bắt được tiểu nhi kia!"

"Tuân mệnh!"

Bên người mười tám vị bốn đại Tiên môn đệ tử liền đều tung kiếm, phân hướng về thung lũng chu vi phóng đi, Thái Bạch tông đệ tử chạy tứ tán, bọc đánh lên tự nhiên không dễ dàng, nhưng tốt xấu bọn họ nhiều người, ba, bốn người hướng về một cái đuổi theo, đều là có thể mang đối phương tất cả nhốt lại.

"Ta cũng đi!"

Hạng Quỷ Vương nghe vậy, cũng cao tiếng quát chói tai, liền muốn động kiếm mà đi.

Nhưng Khuất Chân Huyền lại kêu ở hấn, nói: "Ngươi cùng ở bên cạnh ta, chờ tìm tới tiểu nhi kia, chúng ta trực tiếp đi qua chém hấn!"

Dứt lời, liền đã trực tiếp ngự kiếm, kính hướng về phía trước thung lũng bay lượn lại đây.

"Được!"

Hạng Quỷ Vương cũng chỉ có thể đáp ứng, đi theo Khuất Chân Huyền bên người lướt tới, ánh mắt quét về phía bốn phương, liền nhìn thấy cái kia mười tám vị tiên môn đệ tử đã vòng quanh ven rìa sơn cốc, tứ tán bọc đánh, mỗi một đạo trong thung lũng kiếm quang lóe nơi, đều có ít nhất ba, bốn người nhìn chăm chăm, bọc đánh chặn đường, bị tóm lấy chỉ là sớm muộn việc, bất luận người nào là Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, đều không có bị hấn chạy thoát đạo lý. . .

Chỉ là, điều này cũng làm cho trong lòng hấn có chút nói thầm lên.

Cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, thật phải là nghĩ làm loạn cục diện, sau đó nhân cơ hội đào tẩu sao?

Cái kia hung hăng gia hỏa, hấn là không như thế thứ ngu xuẩn là. . .

Vừa nghĩ như vậy, vừa trong lòng đã chú ý, ánh mắt liên tục khắp mọi nơi bần khoản, không buông tha bất luận cái nào chi tiết nhỏ.

Hấn muốn bảo đảm, tiểu quý kia không có những khác ý đồ xấu, lặng lẽ chuồn mất mới được.

Sau đó cũng là ở hấn nghĩ cái vấn đề này thì hấn cùng Khuất Chân Huyền hai cái, đã nhanh chóng áp sát thung lũng, hiển nhiên liền muốn trực tiếp tiến vào thung lũng bên trong đi, lại chợt nghe được phía trước truyền đến ha ha một tiếng cười, một bóng người từ hồng nham mặt sau nhảy ra ngoài.

Hai tay ôm ngực ngăn cản đường đi, biểu hiện cực kỳ hung hăng: "Đứng lại, đánh cướp!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 146: Đại Hỏa Điều Thuật

"Là người?"

Hạng Quỷ Vương cùng Khuất Chân Huyền hai cái, đều bị bất thành linh tiếng nói sợ hết hồn, vội vàng thu lại phi kiếm, nhìn chăm chú nhìn lại thì chỉ thấy phía trước hồng nham mặt sau xoay chuyển ra người đến, vóc người không cao, tóc khô vàng, tròn tròn trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo cười đắc ý, ngòi xếp bằng ở khối này nham thạch bên trên, hai tay ôm ngực nhìn bọn họ, bên người còn cuộn tròn một con quái xà, quỷ quỷ sùng sùng đánh giá bốn phía.

Cái này không đúng là bọn họ cái này khổ sở bôn tập, nhất định phải tìm tới Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân sao?

Hạng Quỷ Vương con người đều suýt chút nữa rơi đi ra, theo bản năng trái phải quay đầu, hướng về chu vi nhìn một chút.

Không gặp có cái gì mai phục a. . .

Sau đó hắn thì càng bị hồ đồ rồi, chính mình những thứ này người vội vã chạy tới, chính là vì giết tiểu tử này, vừa nãy vừa thấy Thái Bạch tông đệ tử chạy tứ tán, liền đem tất cả mọi người đều phái đi ra ngoài bọc đánh, cũng là vì phòng ngừa hắn hỗn ở chính giữa chạy thoát. . .

Ai có thể nghĩ tới, người này lại liền như thế công khai xuất hiện ở trước mặt mình?

"Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân lá gan, đúng là quả nhiên không nhỏ!"

Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu Khuất Chân Huyền nhìn thấy Phương Quý, cũng là hơi ngẩn người ra, sau đó hấn không chút biến sắc, ngưng thần cảm ứng một xuống chu vi, xác thực đã định chưa cái gì mai phục cùng trận pháp, liền chậm rãi giương mắt hướng về Phương Quý nhìn lại, nhàn nhạt nói: "Cái khác Thái Bạch tông đệ tử một thấy chúng ta lại đây, liền đều không đầu con ruồi cũng tựa như thoát thân, người kiếm đạo đã phé, còn dám trực tiếp xuất hiện ở trước mặt chúng ta?"

"Ha ha, bọn họ không chạy, làm sao dẫn đi các người người ở bên cạnh a?"

Phương Quý dương dương tự đắc, nghiêng người dựa vào ở đầu kia quái xà trên người, nhìn Khuất Chân Huyền cùng Hạng Quỷ Vương, như là xem hai cái tiểu hài tử cũng tựa như, cười hì hì nói: "Không đem các người người ở bên cạnh dẫn đi, ta như thế nào tốt liền tiếp qua đến tìm hai người các người a?"

Nói biến sắc mặt, hung hăng nói: "Trên người đồ vật giao ra đây, không phải vậy trực tiếp đánh chết!"

"Lại lớn lối như vậy?"

Hạng Quỷ Vương sắc mặt không nhịn được biến đổi: "Lẽ nào hấn kiếm đạo bị phé tin tức là giả?"

Không chỉ có là hấn như thế nghĩ, liền ngay cả bây giờ bí cảnh ở ngoài, chính thông qua một mặt gương đồng hình chiếu nhìn tình cảnh này bốn đại Tiên môn tông chủ, cũng đều ở trong lòng sinh ra một loại cực kỳ kinh ngạc cảm giác, tất sát Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân mệnh lệnh, là bọn họ

truyền xuống, bây giờ nhìn thấy Khuất Chân Huyền cùng Hạng Quý Vương hai cái trực tiếp tìm tới Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, trong lòng bọn họ cũng nhất thời yên tâm không ít.

Chỉ là, cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân làm sao lớn lối như vậy?

Chẳng lẽ còn có cái gì vấn đề?

Theo bản năng, bọn họ đều quay đầu hướng về Thái Bạch tông chủ liếc mắt một cái, sắc mặt ngờ vực.

Mà đón những ánh mắt này, Thái Bạch tông chủ chỉ là bình tĩnh nâng chén trà lên xuyết một cái, tựa như rất hài lòng, gật gật đầu.

"Hắn kiếm đạo bị phé tin tức, trước vẫn không biết là thật hay giả, nhưng bây giờ khoảng cách gần nhìn thấy, liền biết tin tức này tất nhiên là thật sự, bằng cơ thể hắn, coi như còn có thể nhắc lên nỗi kiếm đến, có thể vung ra bao nhiêu lực lượng?"

Đôi mắt Phương Quý hành động kinh người, đúng là Khuất Chân Huyền biểu hiện so với Hạng Quý Vương còn bình tĩnh một ít, ánh mắt sâu sắc đánh giá Phương Quý một chút, liền có thể nhìn ra hắn sức mạnh thân thể khô cạn, đây là không giả được, đồng thời trong lòng tính toán một trận, xác định chính mình không có lưu lại bất kì cái gì kẽ hở, liền yên lòng, chậm rãi nhất chân đi đến, nói: "Không cần thiết nói quá nhiều phí lời, giết đi!"

"Ta bị phé rơi mất, các người liền cao hứng như thế?"

Mà Phương Quý nghe xong Khuất Chân Huyền, ánh mắt lại chậm rãi híp lại, bỗng nhiên mạnh mẽ nở nụ cười, nói: "Ăn Thái Bạch tông cơm, liền cho Thái Bạch tông làm việc, tính hai người các người khôn kiếp số xui,

hôm nay cái Phương lão gia ta không đánh cướp rồi, ta trực tiếp giết người!"

Tiếng nói vừa xong thì thân hình mãnh đến nhảy lên, hai tay bắt ấn, kêu lên: "Xem ta Đại Hỏa Điều thuật!"

Ầm ầm!

Theo hấn pháp ấn bấm lên, chu vi đột nhiên ánh lửa ngút trời, sóng nhiệt cuộn cuộn, một con có tới hơn trượng to nhỏ Hỏa điều bỗng dung hiện ra ở giữa không trung trong, thoát nhìn quả thực lại như là một mảnh mây lửa trực tiếp bao phủ hư không, theo hấn nhắc tay chỉ hướng, con hỏa điều kia hai con mắt bên trong đều phun ra ngọn lửa đến, hai cánh trên không trung một giảo, liệt diễm cuộn cuộn, xông thẳng đến Khuất, Hạng hai người trước người.

"Lớn như vậy Hỏa điều?"

Khuất Chân Huyền thấy, cũng nhất thời sợ hãi đến lông mày nhảy một cái, theo bản năng liền lui một bước.

Tuy rằng hấn đã sớm nghe nói qua Phương Quý pháp thuật thoát nhìn hết sức lợi hại, nhưng tận mắt nhìn thấy, vẫn còn có chút khiếp sợ.

"Ha ha, để cho ta tới!"

Đúng là bên cạnh hấn Hạng Quý Vương thấy con hỏa điều kia, nhất thời cười to lên, hấn hết sức kiêng kỵ Phương Quý kiếm đạo, vì lẽ đó nếu Phương Quý tới liền dùng kiếm, cái kia bất kể là thật hay giả, hấn đều sẽ không cướp Khuất Chân Huyền danh tiếng, nhưng một thấy Phương Quý triển khai chính là pháp thuật, lại nhất thời yên tâm, dù sao cùng kiếm đạo như thế, Phương Quý pháp thuật ở bốn đại Tiên môn cũng là rất nổi danh.

Bất quá một cái là dọa người, một cái là dọa người thôi.

"Bạch!"

Hạng Quỷ Vương bên hông ma đao đột nhiên ra khỏi vỏ, mạnh mẽ xẹt qua hư không, nhất thời đầy trời ma diễm, thanh thế kinh người.

Chỉ dựa vào cái này một đao oai, liền có thể kết luận hắn bây giờ tu vi so với loạn thạch cốc thì lại tinh tiến không ít, có thể thấy được ở trong ba tháng này, Khuyết Nguyệt tông vì để cho hắn tiến vào bí cảnh lập công, cũng đã bí mật cho hắn không ít tạo hóa tăng cao thực lực!

Mà hắn ra cái này một đao, cũng coi như là tự tin tràn đầy, muốn ở Khuất Chân Huyền trước mặt ra cái danh tiếng lớn.

Hắn biết Phương Quý pháp thuật dọa người, trên thực tế lại là xem được chứ không dùng được, vì lẽ đó cái này một đao gào thét mà đến, liền muốn trực tiếp đem Phương Quý Hỏa điều chém thành hai nửa, đao ý cuộn cuộn, hàm mà không phát, còn muốn thuận thế đem Phương Quý cũng trực tiếp chém thành hai nửa.

Nhưng không nghĩ tới, cái kia đao ý cùng Phương Quý Hỏa điều một chạm, liền bỗng nhiên để cho hắn trái tim hơi sinh kinh ngạc, cái kia cự lớn Hỏa điều không những không có như hắn tưởng tượng bên trong như vậy trực tiếp tán loạn, như là thật sự một con chim lớn cũng tựa như, Hỏa dục mãnh đến giương ra, liền đem ánh đao đánh về một bên, đồng thời cuộn cuộn nội vận hỏa ý phảng phất bị hắn cái này một đao xúc động, khoảng khắc trong lúc đó lực lượng tăng vọt đâu chỉ gấp ba?

Một chốc trong lúc đó, liền nhìn thấy cái kia một đoàn liệt diễm, thẳng hướng Hạng Quỷ Vương nuốt chửng lại đây.

"Không tốt. . ."

Khuất Chân Huyền ở một bên lược chiến, trái lại lại là cực nhanh, trước hấn ở tông môn trong lúc đó, cũng nghe Hạng Quỷ Vương nói về Phương Quý pháp thuật không tinh vi, nhưng bây giờ chính diện cùng Phương Quý đối đầu, lại tận mắt chứng kiến cái kia tiện tay sử dụng tới một con như vậy dọa người Hỏa điều, trong lòng lại có chút không yên lòng, hiển nhiên Hạng Quỷ Vương cái kia đao ý cùng Hỏa điều tiếp xúc, hấn cũng mãnh đến trong lòng rùng mình, trong giây lát đó ra tay.

"Bạch!"

Một đạo kinh người ánh đao từ trong tay hấn tỏa ra, giống như từ trên trời giáng xuống, liền đem hư không chém thành hai nửa.

Cùng lúc đó, Phương Quý triển khai ra cái kia một con hỏa điều, cũng đã hóa thành cuộn cuộn liệt diễm, sắp hoàn toàn đem Hạng Quỷ Vương bao bọc ở bên trong, may mà cái này một đao lại đến rất là đúng lúc, lại là khoảng khắc trong lúc đó đem cái kia cực lớn Hỏa điều chém thành hai nửa, cùng lúc đó, hấn cũng gấp gấp giương tay vờ một cái, lẳng không lôi kéo Hạng Quỷ Vương thân thể, chốc lát liên tục gấp hướng về phía sau bay vút đi.

Ầm ầm ầm!

Sau lưng chỉ nghe một trận bạo liệt tiếng, khắp toàn thân, tựa hồ đều là cuộn cuộn liệt diễm.

Bọn họ đầy đủ chạy ra xa mấy chục trượng, lúc này mới mãnh đến quay người sang đến, chỉ thấy hai người bọn họ đều đã là khắp toàn thân treo đầy hỏa tinh cùng ngọn lửa, râu tóc đều bị đốt cong lên lên, mà đáng sợ hơn sau lưng bọn họ, phạm vi trong vòng mười trượng, tất cả quái cỏ cùng mộc thảo thực vật, đều đã bị đốt thành tiêu than, liền ngay cả bên trong tảng đá, cũng đã bị thiêu đến rạn nứt, tầng tầng bong ra.

"Chuyện này . . . Làm sao có khả năng?"

Hạng Quý Vương nhìn thấy màn này, liền sợ hãi đến hồn đều làm mất nửa đoạn, đầy mặt khó có thể tin.

Hắn vừa nãy tự mình cảm nhận được cái kia một đạo Hỏa Điều thuật bên trong uy lực, hồn đều doạ làm mất nửa đoạn, hắn rất xác định, nếu không phải Khuất Chân Huyền sư huynh tại sát na phía dưới một đao ngăn cái kia đạo pháp thuật hơn nửa uy lực, lại đem chính mình gỡ bỏ, chính mình bây giờ cũng đã bị cái kia một đạo Hỏa Điều thuật cắn nuốt mất rồi, mà bị thôn phệ kết cục, tất nhiên so với cái kia bãi bên trong tảng đá không mạnh hơn bao nhiêu.

Then chốt là, chính mình ở loạn thạch cốc lúc từng tận mắt chứng kiến Phương Quý pháp thuật bị người nhẹ nhàng một chạm tức nát, vừa mới qua đi bao lâu?

Hắn pháp thuật kia là làm sao tu luyện được?

Chuyện này . . . Nói không thông a!

. . .

. . .

Không chỉ là bọn hắn, coi như là ở bên ngoài, chính uống trà uống rượu quan sát trận chiến này năm đại tiên tông chủ, đều không khỏi lấy làm kinh hãi, đặc biệt là Khuyết Nguyệt tông chủ, đã làm tốt ở Phương Quý bị chém xuống sau khi, kính Thái Bạch tông chủ một chén, nói chút đều là bất ngờ, không phải cố ý xin lỗi nói, rượu đến miệng một bên, lại bỗng nhiên nhìn thấy màn này, suýt chút nữa liền một ngụm rượu uống đi ra.

"Hắn pháp thuật, làm sao tăng lên nhanh như vậy?"

Hắn mạnh mẽ đem trong miệng rượu nuốt xuống, mãnh đến nhìn về phía Thái Bạch tông chủ.

Thái Bạch tông chủ nhìn cái kia gương đồng chiếu đi ra một màn, chỉ là khễ gật đầu một cái, lại một câu nói cũng không nói.

...

...

"Lại né tránh?"

Phương Quý chính mình triển khai cái này một đạo Hỏa Điều thuật sau khi, cũng hơi ngẩn người ra, không nghĩ tới làm cho đối phương còn sống, nhất thời cảm thấy đối với cái này một đạo Hỏa Điều thuật có chút thất vọng, trong lòng âm thầm nhớ Kỳ cung quái thai một bút, chuẩn bị trở về đầu lại đi thu thập hắn, nhưng trên mặt lại là cười lớn lên, kêu lên: "Hai người các ngươi Khuyết Nguyệt tông khôn kiếp, lại đến thử xem Phương lão gia ta những pháp thuật khác. . ."

Lời còn chưa dứt lúc, trong tay phải, sấm sét lấp loé, một đạo dài đến bốn, năm trượng lôi roi trong nháy mắt xuất hiện,

"Đùng" một tiếng, lôi roi vượt qua hư không, đón đầu hướng về Khuất Chân Huyền cùng Hạng Quỷ Vương hai người đón đầu quật xuống.

"Tránh mau!"

Khuất Chân Huyền kinh hãi, dùng sức đẩy Hạng Quỷ Vương một cái, hai người phân hướng về phương hướng khác nhau lăn ra ngoài, ở giữa trên mặt đất lập tức liền nhiều một đạo thâm nhập mặt đất mấy tấc cháy khét rãnh sâu, chính là bị cái kia một đạo lôi roi quật đi ra.

"Còn muốn chạy?"

Phương Quý một bước đuổi đi lên, trong tay nắm lôi roi, đổ ập xuống chính là một trận loạn đánh.

Trong lúc nhất thời đầy trời đầy đất, đều là lôi ảnh, liền đem Khuất Chân Huyền cùng Hạng Quý Vương hai cái đánh xông khắp trái phải, vô cùng chật vật.

Mà nhìn tình cảnh này, ngoại giới bốn đại Tiên môn tông chủ, nụ cười trên mặt đều đã hoàn toàn biến mất, sắc mặt nghiêm túc đến cực điểm nhìn về phía Phương Quý trong tay lôi roi, qua một lúc lâu, Hỏa Vân lão tổ mới lạnh giọng cười nói: "Thái Bạch tông thực sự là sẽ dạy đồ đệ a, lúc này mới mấy ngày, một cái liền pháp thuật cũng sẽ không biết dùng Tiểu quý đầu liền điều luyện thành như thế hai đạo lợi hại pháp thuật, Lão thái bạch. . ."

Hắn ánh mắt nhàn nhạt, nhìn về phía Thái Bạch tông chủ: "Đây chính là người sắp xếp đòn sát thủ?"

Thái Bạch tông chủ nhìn về phía gương đồng trong hình, cầm trong tay lôi roi uy phong lẫm lẫm Phương Quý, trên mặt lộ ra mấy phần ý cười.

Nhưng hắn vẫn không có nói chuyện, chỉ là trầm thấp nở nụ cười một tiếng: "Ha ha!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 147: Lấy Pháp Địch Võ

"Tiểu quỷ này pháp thuật lợi hại, không thể lại để cho hắn. . ."

Bí cảnh trong, đón Phương Quý cái kia đổ ập xuống đánh đem đi xuống lôi roi, Hạng Quỷ Vương cùng Khuất Chân Huyền hai người đều là căng thẳng thần kinh, toàn lực triển khai thân pháp, ở cái này bóng roi trong chạy trốn tránh né, chỉ e bị dính một điểm, bọn họ có thể cảm nhận được trong này ẩn chứa khủng bố lực lượng, nếu là bị chính diện rút trúng một cái, sợ là so với trúng vào một đao còn muốn tàn nhẫn, hộ thân linh tức tuyệt không đỡ nổi.

Bất quá, tuy rằng Phương Quý pháp thuật kinh người, nhưng hai người bọn họ cũng đều là khổ tu qua võ pháp, thân pháp hơn người, Phương Quý lôi roi lại dài, vung múa lên kẽ hở rất nhiều, đúng là bị bọn họ né tránh mấy roi, sau đó hai bên trái phải, rất xa tránh ra.

Nhưng vẫn như thế trốn ở đó, tự nhiên không phải biện pháp, Khuất Chân Huyền tránh đến mấy tránh sau khi, lập tức làm ra quyết định.

"Gần hắn thân đi, bắt xuống hắn!"

Khuất Chân Huyền trước đây không có tận mắt chứng kiến Phương Quý ở loạn thạch cốc trận chiến đó, cũng không biết ngay lúc đó Phương Quý triển khai pháp thuật là cái gì đáng sợ, nhưng bây giờ nhưng có thể rõ ràng cảm ứng được, Phương Quý tuyệt đối không phải người khác nói như vậy không chịu nổi, uy lực pháp thuật cực kỳ kinh người, nhưng hắn dù sao

cũng là Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu người, tu vị đạt đến Luyện Khí đỉnh cao, nửa bước Trúc Cơ tồn tại, ngược lại cũng lập tức có phán đoán.

Phương Quý pháp thuật cố nhiên kinh người, nhưng Khuất Chân Huyền cũng không cho là hẳn là có thể chiếm chính mình tiện nghi.

Dù là mới vừa rồi bị Phương Quý hai đạo pháp thuật đánh cực kỳ chặt vật, vậy cũng chỉ là bởi vì bọn họ có chút xuất kỳ bất ý mà thôi!

Quyết định chủ ý sau khi, hắn lập tức hướng về Hạng Quý Vương rơi xuống lệnh, đồng thời thân hình xoay một cái, trong tay nhiều một thanh nửa trong suốt giống như thủy tinh giống như đao, rung cổ tay, cái kia thân đao bên trên, nhất thời vang lên vang vọng toàn trường tiếng rung, cùng lúc đó, không trung đao ý lưu chuyển, có tới bảy con đao quý hiện ra, sau đó hắn thả người mà lên, cách hơn mười trượng khoảng cách, mạnh mẽ hướng về Phương Quý chém xuống.

"Ào ào!"

Đao khí như sông lớn, dài bám phía chân trời, treo ngược mà tới.

"Hả?"

Phương Quý đón cái này một đao, trong lòng cũng nhất thời có chút bất mãn: "Trước đây là giả dọa không được các người, hiện tại là thật sự cũng không được?"

Thấy cái kia đao khí cuộn cuộn mà đến, hắn cũng không dám khinh thường, tay trái gấp năm pháp ấn.

Trong tay lôi roi tăng vọt, như một mảnh mưa to, hướng về Khuất Chân Huyền trước mặt đánh đem đi qua.

Răng rắc sát.

Nhất thời ánh đao cùng lôi roi chính diện đụng vào nhau, dồn dập cuộn cuộn, lôi roi dù cho khùng bố, nhưng Khuất Chân Huyền đao khí cũng không thể khinh thường, miễn cưỡng đem đao đao lôi roi chém nát, đao khí vỡ phát, hình thành rồi đao đao khùng bố cuồng phong, chính diện tiếp xuống Phương Quý pháp thuật.

Hắn dù sao cũng là Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu, Đao đao kinh người, toàn lực làm phía dưới, đã là gắng gượng chống đỡ ở cái này đạo pháp thuật uy lực.

Mà nhân cơ hội này, Hạng Quý Vương nhưng là khó chịu hồng một tiếng, đột nhiên trong lúc đó, cầm đao dục gần, đao khí cuộn cuộn, hướng về Phương Quý phía sau lưng hoành cuốn tới, bây giờ Phương Quý bị Khuất Chân Huyền chính diện tiếp xuống pháp thuật thế tiến công, chính là phân tâm thiếu phương pháp, phía sau lưng kẽ hở mở ra thời khắc, dựa vào Hạng Quý Vương thực lực, bực này cơ hội có thể nói trao quen tay làm nhanh, thoáng qua liền đánh tới Phương Quý áo lót nơi.

Chỉ một chốc, Phương Quý liền từ mới vừa rồi lớn chiếm thượng phong, đã biến thành tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc.

Tu luyện pháp thuật, vốn là liền có đủ loại điểm yếu.

Một cái trong đó điểm yếu, chính là một khi bị đối thủ gần người, liền kẽ hở mở ra, cực kỳ hung hiểm.

Mà Khuất Chân Huyền cùng Hạng Quý Vương hai người phối hợp cùng ứng đối, cũng được cho vừa vặn khắp nơi, Khuất Chân Huyền dựa vào một thân tu vi mạnh mẽ, chính diện gắng đón đỡ Phương Quý một đạo pháp

thuật, Hạng Quỷ Vương thì lại tùy thời gàn người chém ngang, đã là gắt gao khắc chế lúc này Phương Quý.

...

...

"Dù sao cũng là Khuyết Nguyệt tông hai đại đệ tử kiệt xuất, quả nhiên không thể dễ dàng như thế đối phó. . ."

Bí cảnh ở ngoài, chính đang tại ngưng thần quan chiến năm đại Tiên môn tông chủ, trong lòng cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ vừa bắt đầu, cũng hơi kinh ngạc tại Phương Quý pháp thuật tiến cảnh nhanh chóng, nhưng chỉ tiếc, bí cảnh trong sinh tử ác chiến, cũng không phải một hai đạo pháp thuật liền có thể xoay chuyển vận mệnh, pháp thuật đột nhiên phát huy ra, chốc lát trong lúc đó bộc phát ra uy lực, thực tại kinh người, nhưng biến ảo trong lúc đó, vấn đề cũng như thế rất nhiều, rất dễ dàng liền lộ ra kẽ hở, bị người gàn người, một đao chém chết.

Hiển nhiên Hạng Quỷ Vương đã tiếp cận Phương Quý bên người, bọn họ cũng không khỏi ngưng thần nhìn lại.

Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân đến tột cùng có phải là thật hay không như đồn đại trong nói như vậy phé bỏ, lúc này liền có thể nghiệm chứng.

Đến lúc này, Phương Quý trừ phi triển khai kiếm đạo hộ thân, bằng không cực điểm khó tránh thoát cái này một đao.

...

...

"Vượng Tài!"

Sau lưng lưỡi đao tới gần, Phương Quý nhưng không có triển khai kiếm đao ý tứ, mà là đột nhiên quát to một tiếng.

"Xoẹt" một tiếng, Hạng Quỷ Vương bên cạnh người, đột nhiên kinh phong đập vào mặt, hung khí bức người, lại là cái kia một con theo Phương Quý cùng nhau xuất hiện quái xà bỗng nhiên nhào tới, liều lĩnh không sợ chết, đỉnh đầu độc giác thẳng tắp va về phía Hạng Quỷ Vương, cái này va chạm đến cực kỳ kinh người, chính là Hạng Quỷ Vương, cũng không thể không xoay người lại một đao, chém ở nó độc giác bên trên, đồng thời thân hình lùi lại, tránh ra chút khoảng cách.

"Tốt súc sinh, ngươi cũng tới quấy rối?"

Nhưng Hạng Quỷ Vương chỉ là lùi đến một bước, liền lại bay trốn tiến lên, đao khí vội vã trải ra.

Bực này cao giai Linh thú, đều có không tầm thường thực lực, có thể so với tầm thường tiên môn Luyện Khí cao giai đệ tử, nhưng cũng chỉ là đệ tử tầm thường mà thôi, Linh thú dù sao cũng là Linh thú, dù là lực lượng cường đại, lại có thiên phú thần thông, nhưng chiến đấu lúc, nhưng cũng không có linh tính, bởi vậy đối mặt Hạng Quỷ Vương bực này kiệt xuất tiên môn đệ tử, không nói không đỡ nổi một đòn, nhưng cũng là lên không được bao nhiêu tác dụng.

Hạng Quỷ Vương hoàn toàn có thể mấy đao trong lúc đó chém quái xà này, sau đó lại tiếp tục chém về phía Phương Quý.

Dù sao đối với hắn mà nói, quái xà này trên người kẻ hở thực sự là quá nhiều, tùy tiện một chút đao, liền có thể cho nó mở bụng phá dạ dày.

"Cho ta nhìn chăm chú chết rồi hắn, đừng làm cho hắn quấy rối Phương lão gia ta thử pháp!"

Nhưng Hạng Quỷ Vương cũng không nghĩ tới chính là, Phương Quý triệu hoán quái xà lại đây, lập tức lại là một tiếng gầm dữ dội, đột nhiên tay ở túi càn khôn trên võ một cái, lại từ bên trong bay ra một cái đen sì sì cái rương, cái kia cái rương còn ở giữa không trung, liền đã bị Phương Quý phân thân mở ra, bên trong rương, liền bỗng nhiên bay ra một bộ màu đen giáp xám, phân biệt gắn vào Anh Đề trên đầu, ngực bụng bên trên.

Chỉ trong nháy mắt, quái xà này lại phủ thêm một thân quái lạ thiết giáp, hơn nữa rõ ràng phẩm chất cực cao.

"Coong.. ."

Hạng Quỷ Vương một đao chém ở cái này thiết giáp trên, bắn lên một vết lửa, lại không lưu lại nửa điểm vết thương, nhất thời cũng là ngân ngo.

"Đây là cái gì quỷ?"

"Ha ha. . ."

Cùng hấn kinh ngạc ngược lại, Phương Quý nhưng là bụng mừng rỡ.

Hấn mới vừa cho Anh Đề khoác lên đi lên, chính là Tiêu Long Tước trước cho mượn chính mình gia truyền bảo giáp, cái này một thân bảo giáp, đương nhiên là thứ tốt, không phải vậy Tiêu Long Tước cũng sẽ không như thế chăm chú, bất quá đương thời Tiêu Long Tước tuy là lòng tốt, lại là không nghĩ tới như thế một vấn đề, chính mình bây giờ thân thể suy yếu như vậy, đá đen kiếm đều nhắc lên bất động, như thế nào ăn mặc trên như vậy một thân trầm trọng thiết giáp?

Cũng còn tốt, chính mình không mặc, có thể cho Anh Đề mặc mà!

Ngược lại cái này thiết giáp có thể biến hóa, người mặc rắn mặc, đều giống nhau vừa vặn.

Duy nhất không biết chính là, sau đó Tiêu Long Tước biết mình đưa nàng gia truyền bảo giáp mặc ở Anh Đề trên người, có thể hay không chạy tới cùng chính mình liều mạng. . . Liều mạng cũng không sợ, nàng nếu dám đánh, chính mình liền đi Triệu Thái Hợp trước mặt nói nàng nói xấu. . .

"Ríu rít. . ."

Anh Đề mặc vào thiết giáp, nhất thời dũng khí tăng nhiều, mộng đầu mộng não liền hướng về Hạng Quỷ Vương vọt tới, không nói có nuốt lấy Hạng Quỷ Vương thực lực, ít nhất mặc vào cái này một thân thiết giáp, liền có thể cuốn lấy Hạng Quỷ Vương thời gian càng dài chút, trong thời gian ngắn, Phương Quý không cần phải lo lắng nó bị Hạng Quỷ Vương làm thịt, cũng không cần lo lắng Hạng Quỷ Vương ở nó mạnh mẽ tiến công xuống, rảnh tay đánh lên mình.

"Người là ở bắt ta thử pháp?"

Mà sau lưng nguy cơ tạm giải, chính diện Khuất Chân Huyền nhưng cũng mặt chìm xuống, hắn nghe được Phương Quý câu nói mới vừa rồi kia, trong lòng nhưng cũng có chút tức giận, chính mình đường đường Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu, khi nào lưu lạc tới bị người dùng tới thử pháp mức độ?

Quát lạnh trong, hắc đạo khí xoay tròn, như quạt xay gió, từng bước từng bước về phía trước giảo lại đây.

Mà vào lúc này, Phương Quý lôi roi đã đỏ nát chôn vùi, trước người càng không thể ngăn trở hắn lực lượng.

Cái này cũng là pháp thuật một vấn đề, pháp thuật lực lượng, ở trong nháy mắt bạo phát, nhưng cũng không giống võ pháp bộc này cuộn cuộn không ngừng, thu phát tùy ý, Khuất Chân Huyền vừa bắt đầu chống lại rồi

Phương Quý lôi roi, như vậy tại đến tiếp sau quá trình trong, lôi roi lực lượng thì sẽ càng ngày càng yếu, mãi đến tận tan vỡ, nhưng Khuất Chân Huyền đao khí, lại là càng ngày càng mạnh, chính diện hướng về Phương Quý chém tới.

"Chỉ tu võ pháp, có thể thành cao thủ, nhưng chỉ tu pháp thuật cao thủ. . ."

Khuất Chân Huyền trên đao ma diễm tăng mạnh, hai tay cầm đao, thời khắc nguy cấp áp sát đến Phương Quý trước mặt, gầm thét: "Chưa từng nghe nói!"

"Không có kiến thức còn nói như thế lẽ thảng khí hùng?"

Phương Quý đón cái kia đem mặt đất đều xé ra đao đường vết nứt một đao, đúng là sắc mặt hung ác, trầm tiếng quát khê.

Cùng lúc đó, hắn đã khác nắm một đao ấn pháp.

Ở hắn quanh người, phạm vi trong vòng mấy chục trượng, bỗng nhiên trở nên làm nóng lên, như là đại địa bị liệt nhật sái ba năm, lại không từng hạ xuống một giọt mưa, làm nóng đến nhượng người buồn bực, nhưng cùng lúc đó, bên cạnh hắn chợt hiển hóa ra vô số bé nhỏ Băng tiễn, một đao tiếp theo một đao, lít nha lít nhít, sợ không dưới mấy trăm cành, theo hắn chỉ về phía trước, đến loạch xoạch đàn ong giống như hướng về Khuất Chân Huyền đâm tới.

"Nhiều như vậy Băng tiễn?"

Khuất Chân Huyền thấy tình cảnh này, trong lòng cũng là kinh hãi, đột nhiên đao trong tay liền vung múa thành đoàn, tầng tầng đao khí quán ở hắn quanh người, cuộn cuộn ma diễm hộ thể, hoàn toàn không có một chút kẽ hở. Cũng như là một cái thiên nhiên phòng ngự, cái kia vô số Băng tiễn đều

bay về phía hấn, lại đều bị hấn đao kinh đánh nát, hóa thành óng ánh băng tiết bay về phía bốn phương, lại lần nữa hòa tan, quy về bên trong đất trời.

Cùng lúc đó, hấn thì lại bỗng nhiên thân như con quay, nhanh chóng lao ra Băng tiền sở chỉ phạm vi, một đao hướng về Phương Quý chém xuống.

"Ba đạo pháp thuật đều đã vô công, ngươi còn có thể có đạo thứ tư?"

Gầm thét vang vọng, hấn sát cơ lộ, cuộn cuộn đao khí như ngân hà nghiêng rơi xuống.

Phương Quý liền thi ba đạo uy lực kinh người pháp thuật, đã làm cho người cực kỳ khó có thể tin, nhưng cái này ba đạo pháp thuật đều không có thể làm sao được chính mình, nhưng cũng làm cho bản thân đặt vững thảng cục, vừa đến, chính mình đã vọt tới Phương Quý trước người, chuyện này đối với am hiểu pháp thuật chi tu tới nói, vốn là hung hiểm vô cùng cục diện, thứ hai, hấn còn thật không tin Phương Quý còn nhỏ tuổi, còn có thể tu ra pháp thuật gì đến. . .

Tu luyện pháp thuật người, đều cần vô số cảm ngộ cùng khổ tu, còn cần mạnh mẽ linh tức làm cái này chống đỡ.

Cũng nguyên nhân chính là này, có thể đem một đạo hoặc là hai đạo pháp thuật tu luyện đến mức tận cùng, cũng đã có thể coi như ép đáy hòm tuyệt sống.

Phương Quý bây giờ tuổi tác mới bao lớn?

Có thể tu luyện ra ba đạo kinh người pháp thuật, liền đã làm cho người khiếp sợ đến cực điểm, lại nhiều hơn, liền nói mơ giữa ban ngày. . .

. . .

...

Đao khí tới người, sát khí lạnh lẽo!

Mắt thoát nhìn, Phương Quý trên người dài rộng trang phục, đều bị Khuất Chân Huyền đao phong thổi đến mức bay phần phật, thân thể càng là yếu đuối mong manh, phảng phất lúc nào cũng có thể bị đao khí của hắn xé nát giống như, vọt tới Phương Quý trước người đến hắn, như là một vệt bóng đen bao phủ đi xuống.

Mà vào lúc này, bị hắn âm ảnh bao phủ lại Phương Quý, bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Lại hướng về hắn cười hì hì, khắp khuôn mặt là vẻ đắc ý, luôn mồm nói: "Phi Phong thuật, thuật ngự kiếm. . . Phi Đại Thạch thuật!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 148: Ra Tay Quá Không Nặng Nhẹ

"Hả?"

Đã nghiêng người cướp được Phương Quý trước người, hướng về hấn một đao chém xuống Khuất Chân Huyền, vốn là đáy lòng cũng cảm giác ngạo nghễ.

Lần này cùng Phương Quý động thủ, tuy rằng động tác mau lẹ, đều ở trong chớp mắt, nhưng Phương Quý phát huy ra cái này mấy đạo pháp thuật, uy lực lại thật là kinh người, bất kể là Hòa Điều thuật, vẫn là Tiểu Lô tiên, hay là hấn sau đó triển khai ra Băng Tiến thuật, uy lực mạnh, đều là Khuất Chân Huyền chưa bao giờ ở Luyện Khí cảnh giới tu sĩ trong gặp qua, chỉ bất quá, tuy là những này pháp thuật lại mạnh, cũng bù đắp không được Phương Quý thân thể suy yếu sự thực, vẫn bị hấn từng bước từng bước, mạnh mẽ phá tan pháp thuật, vọt tới hấn trước người đến. . .

Cái này nên tính là Phương Quý chính mình sai lầm.

Theo lý thuyết, hấn hấn là trốn ở một đám đồng môn ở giữa, ở mọi người bảo vệ trong, một đao một đao pháp thuật đánh ra đến thương người, như vậy mới không có nỗi lo về sau, nhưng một mực cái này tiêu nhi chỉ dẫn theo một con quái xà, liền dám đến trực tiếp cứng cản mình cùng Hạng Quý Vương con đường, cái này lại là lấy mình ngăn, tấn công địch dài, bằng bản lĩnh của chính mình, như không bắt được hấn, mới là trò cười!

Hiện nay, quái xà bị Hạng Quý Vương tiếp tới, chính mình lại đến hấn trước người, Phương Quý làm sao đều là một chữ chết.

Gần người phía dưới, hết trò, hấn còn có thể làm thế nào?

Có thể dù là như vậy, Khuất Chân Huyền nhìn thấy Phương Quý phản ứng, vẫn là không nhin được ngân ngơ.

Hướng về phía gần rồi thân Khuất Chân Huyền, Phương Quý không chỉ có mặt không sợ hãi, trái lại có chút cười đắc ý lên!

...

...

"Phản phạt lạt. . ."

Đón Khuất Chân Huyền một đao, Phương Quý tựa hồ không hề né tránh lực lượng, thân pháp chuyển thoáng cái, cùng sức mạnh thân thể tương quan, Phương Quý bây giờ thân thể suy yếu , căn bản không có như vậy nhanh tốc độ lóe qua cái này một đao, nhưng cũng đang lúc này, Phương Quý bỗng nhiên mãnh đến niết lên pháp ấn, theo một thân linh tức tuôn ra, ở bên cạnh hấn, bỗng nhiên xuất hiện một đạo cuồng phong, đột ngột xoay tròn ở quanh người của hấn. . .

Thập tự pháp loại bên trong Phong tự quyết, Đại Phi Phong!

Cái này một đạo pháp thuật, chính là bỗng dựng triệu hoán một đạo cuồng phong xoay tròn tại xung quanh người, như là một cái áo choàng cũng tựa như, lực lượng cường, có thể mang công gần rồi trước người phi kiếm đều thổi bay ra ngoài, chính là một đạo Phong tự pháp quyết bên trong phương pháp phòng ngự, chỉ là Khuất Chân Huyền dù sao cũng là Luyện Khí cảnh giới đỉnh cao, Đạo đạo tu vị lại rất mạnh, cái này một đạo Đại Phi Phong thuật, tuyệt đối không thể cản đến xuống hấn cái này một đao. . .

Khuất Chân Huyền vừa bắt đầu còn cảm thấy hơi kinh ngạc tới, không biết Phương Quý triển khai cái này đạo pháp thuật làm cái gì.

Nhưng rất nhanh hẳn liền hiểu rõ ra.

Cuồng phong cùng nhau, Phương Quý liền bị thân bắt do kĩ cuốn lên, cả người vội vã hướng về giữa không trung bay ra ngoài.

Hắn không phải ở mượn Đại Phi Phong thuật chống đối đao kinh, mà là mượn cái này đạo pháp thuật mang theo chính mình né tránh, đáng sợ hơn chính là, hẳn bay đến giữa không trung, cuồng phong còn đang ở bên cạnh hẳn liên tục xoay tròn, lại làm cho hẳn vững vàng dừng lại ở giữa không trung trong, cũng không rơi xuống đất.

Liên ngay cả Khuất Chân Huyền, nhìn thấy màn này, trợn tròn cả mắt.

Làm sao có khả năng có người đem Đại Phi Phong thuật triển khai đến như vậy tinh diệu, để cho mình dựa vào phong kinh lãng không hư độ?

Sau đó còn không chờ hẳn phản ứng lại, Phương Quý bỗng nhiên trong lúc đó, lại liền bấm mấy đạo pháp ấn, bên hông hẳn trong túi càn khôn, đột nhiên liền xuất hiện một đạo sắc bén hồng quang, cái kia thành linh chính là một đạo phi kiếm, mà ở phi kiếm này xuất hiện chóc lát, kiếm trên đã là quang ảnh lay động, thậm chí ngay cả hiện chín ánh kiếm, như chín đạo đỏ như màu máu cái bóng, tại giữa không trung đan dệt, thẳng hướng Khuất Chân Huyền bay tới.

Kim tự quyết, thuật ngự kiếm!

Nơi này ngự kiếm, cũng không ý phải đạp kiếm phi hành, mà là chân chính ngự phi kiếm giết người.

Phương Quý trước học được là kiếm đạo, thuộc về võ pháp, chú ý kiếm không rời tay, gần người ác chiến, dù là Quỷ Linh kiếm bực này tốc độ kinh người phi kiếm, cũng là nắm ở trong tay, mới có thể ngăn địch, nhưng bây giờ học pháp thuật, đối với phi kiếm vận dụng lại lập tức điều quay lại, bàn tay của hắn chạm đều không có chạm Quỷ Linh kiếm một cái, mà là trực tiếp lấy pháp thuật điều động kiếm bên trong trận pháp, hóa xuất kiếm ảnh thương người.

Bây giờ hắn ở giữa không trung, ở trên cao nhìn xuống, chín ánh kiếm thời khắc nguy cấp liền đến Khuất Chân Huyền trước mặt.

Nhanh như chớp, khí lạnh bức người, chín ánh kiếm, phảng phất mỗi một đạo đều có nút kim nát đá lực lượng.

Gần như vậy khoảng cách xuống, phi kiếm tốc độ vừa nhanh đến kinh người, Khuất Chân Huyền hầu như thời khắc nguy cấp liền bị kiếm quang bao phủ ở bên trong.

Đón cái kia sắc bén kiếm khí, Khuất Chân Huyền cũng là kinh hãi, vừa nãy vốn là hắn từng bước cướp công vọt tới Phương Quý trước người, nỗ lực đem Phương Quý một đạo chém giết, nhưng lại không nghĩ rằng, cái này mới vừa gần rồi thân, Phương Quý liền mượn Đại Phi Phong thuật chạy trốn mở ra, sau đó trong nháy mắt phi kiếm ngăn địch, cũng như là hắn cố ý bán cái kẽ hở, dẫn được bản thân vọt tới hắn trước người, rơi vào bẫy rập của hắn trong. . .

Nhà ai tu luyện pháp thuật sẽ dùng bực này hành hiểm biện pháp?

Càng then chốt chính là, hắn cái này liên tục hai đạo pháp thuật, tại sao lại là tinh diệu đến trình độ này?

Cái này chết tiệt đến tột cùng biết bao nhiêu pháp thuật?

...

...

"Bát Môn Quỷ Dao!"

Khuất Chân Huyền trái tim kinh hãi, nhưng sinh tử thời khắc, hấn vẫn là bỗng nhiên cắn chặt hàm răng, chớp mắt, huy động liên tục chín đao.

Thời khắc nguy cấp, trên dưới phải trái tám đao bát phương, đồng thời xuất hiện một đao mơ hồ quỷ môn, có ánh đao nổi lên.

Cái này một đạo pháp thuật, chính là Khuyết Nguyệt tông một đạo tuyệt học, mượn quỷ đao lực lượng, chém liên tục tám đao.

Mà Khuất Chân Huyền ở cái này sinh tử thời khắc, đem hấn vô số năm khổ luyện tinh túy đều phát huy đi ra, thần kinh căng thẳng, tâm chí thông huyền, căn bản không kịp dùng con mắt đến xem, chỉ là dựa vào cảm giác được đao, không chỉ chém ra dị thường tinh chuẩn tám đao, đem tám đao gần người kiếm quang chém phá, thậm chí ở chém ra cuối cùng một đao sau khi, đã giỏi càng giỏi hơn càng gần một bước, đột ngột lại ra một đao. . .

Bát Môn Quỷ Dao, lại bị hấn chém ra chín đao!

"Keng!"

Cuối cùng một luồng ánh kiếm bị hấn chém phá!

Ở chém ra cái này một đao sau, hấn thậm chí trái tim sinh ra vô tận xúc động, cảm giác mình tìm đến một cái nào đó Dao đạo cảnh giới ngưỡng cửa.

Bây giờ Ma sơn bên cạnh, nhìn trận chiến này Khuyết Nguyệt tông chủ, đều nghĩ muốn làm vì Khuất Chân Huyền kêu một tiếng tốt, hấn trực giác

phát hiện, vị này vẫn bị chính mình trong bóng tối bồi dưỡng đệ tử thiên tài, ở phi kiếm kia dưới áp lực, thật giống lại sắp đột phá rồi. . .

. . . Thật tốt lắm a!

. . .

. . .

"Pháp thuật tu luyện đến cảnh giới cỡ này, người thực sự là bất phàm, thế nhưng hiện tại người. . ."

Khuất Chân Huyền tới đây sát na trong lúc đó chém bay chín đạo phi kiếm, trái tim cũng cảm thấy vui sướng, đồng thời chiến ý vang dội, mạnh mẽ ngẩng đầu hướng về giữa không trung Phương Quý nhìn sang, một thân khí huyết, đều ở ào ào ào lưu động, sắp ngưng tụ ra mạnh nhất một đạo. . .

Sau đó cũng đang lúc này, hấn bỗng nhiên sững sốt.

Trên đỉnh đầu, đã truyền đến một cái âm thanh: "Phi. . . Đại Thạch thuật!"

Sau đó hấn liền cảm giác mình bị một góc tối bao phủ.

Lúc này, trên đỉnh đầu dựa vào Đại Phi Phong thuật bay đến giữa không trung Phương Quý, chính tay nắm pháp ấn, triển khai một đạo khác pháp thuật.

Chu vi trên mặt đất, chính có vô số nham thạch mảnh vỡ hướng về giữa không trung bay đi, càng tụ càng nhiều, hóa thành một khối phạm vi bốn, năm trượng to nhỏ nham thạch, hơn nữa cái tốc độ này, còn đang không ngừng tăng cường, thoáng qua trong lúc đó, cũng đã có mùi trượng phạm vi. . .

Cái này mẹ nó cũng thật là một khối đá lớn!

Không đúng, đây là một ngọn núi nhỏ mới đúng. . .

Vốn là dự định trực tiếp hướng thiên vung ra một đao, đem Phương Quý chém xuống đến Khuất Chân Huyền, bỗng nhiên đáy lòng trở nên lạnh lẽo.

Lại đến rồi một đao pháp thuật?

Hơn nữa cái này một đao pháp thuật, rõ ràng so với trước những kia đáng sợ hơn. . . Cái đầu liền nhìn ra rồi!

Khuất Chân Huyền không chút nghĩ ngợi, bỗng nhiên quay đầu chạy liền.

"Ha ha, người có thể chạy đi đâu?"

Nhưng vào lúc này, sau lưng giữa không trung bên trong, đã truyền đến cười to một tiếng, sau đó chính là bóng đen từ trên trời giáng xuống.

Ầm ầm!

Khuất Chân Huyền vào thời khắc ấy, như là bị một ngọn núi cho nện trúng.

Lớn như vậy một khối đá bay, lại là khoảng cách gần như thế, lập tức từ trên trời rớt xuống, làm sao trốn?

Liền hắn rất uất ức, trực tiếp liền bị cái này một khối cực lớn quả cầu đá cho nện ở phía dưới, quả cầu đá đổ nát, hóa thành vô tận bùn cát cùng mảnh vụn chất đồng trên mặt đất, phía trên nhọn, phía dưới lớn, thỏa thỏa một cái lớn đồng đất, như là một ngôi mộ. . .

"Khuất sư huynh. . ."

Cách đó không xa chính bắt lấy Anh Đề chém lung tung Hạng Quỷ Vương đã sợ đến sững sờ, thất thanh kêu to.

Không chỉ có là hấn, bí cảnh ở ngoài, bốn đại Tiên môn chi chủ cũng kinh ngạc đến ngây người.

Lớn như vậy một khối đá bay. . . Phi, là đỉnh núi nhỏ, chặt chẽ vững vàng nện xuống, đến có bao lớn lực lượng?

"Tốt pháp thuật, tốt pháp thuật. . ."

Khuyết Nguyệt tông chủ bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, điềm nhiên nói: "Bực này pháp thuật, liền là bình thường Trúc Cơ tu sĩ cũng không thi triển ra được đi, mà tiểu quỷ này ba tháng trước, cũng chỉ là một không còn dùng được gói thêu hoa, Lão thái bạch, ngươi làm sao dạy?"

Thái Bạch tông chủ đón bốn đại Tiên môn chi chủ ánh mắt, không chút biến sắc mỉm cười: "Ha ha!"

. . .

. . .

"Ào ào ào. . ."

Cũng là ở bí cảnh trong ngoài, đều là hoàn toàn tĩnh mịch lúc, cái kia trên đất nhỏ nắm mồ đỉnh trên, bỗng nhiên có núi đá lăn xuống, lập tức dẫn tới chúng tu kinh hãi, ngưng thần nhìn lại, sau đó liền nhìn thấy, cái kia nhỏ nắm mồ lại chính đang không ngừng lay động, như là có sức mạnh từ phía dưới cổ động, hoảng rơi xuống phía trên núi đá, tình cảnh như vậy, lại lập tức làm cho mọi người tâm thần đều căng thẳng lên.

"Ta. . . Ta chính là Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu chân truyền. . ."

Phản mộ trong bao, bỗng nhiên vang lên một cái trầm thấp tiếng nói, như là ngâm đầy phần nộ.

Bí cảnh ở ngoài, Khuyết Nguyệt tông chủ chợt cười to: "Tốt, khá lắm khuất tiêu tử, quả nhiên không hổ là lão phu tự tay lấy ra đến. . ."

Ầm!

Ở một khắc tiếp theo, bỗng nhiên trong lúc đó một vệt ánh đao, từ cái kia vô tận đá vụn phía dưới bay ra, chém thẳng đến đá vụn loạn bay, rồi sau đó Khuất Chân Huyền máu me khắp người bóng người, từ cái kia vỡ nát đá trong chui ra, bị như vậy một gò núi nhỏ đập trúng, hấn lại còn chưa chết, tuy rằng đây người là thương, thoát nhìn bị thương nặng đến cực điểm, lại vẫn là thân hình thẳng tắp, giận dữ cầm đao hướng về giữa không trung hét lớn. . .

"Ta làm sao có khả năng bị như ngươi vậy một tên tiêu quý đầu cho. . ."

Hấn lời còn chưa nói hết, liền bỗng nhiên nuốt xuống, con mắt trừng trừng nhìn giữa không trung.

Bí cảnh ở ngoài Khuyết Nguyệt tông chủ, tiếng nói cũng đột nhiên ngừng lại, như là bị người bóp lấy cái cổ.

. . .

. . .

Phương Quý bây giờ còn bay đến giữa không trung, vẫn cứ đang sử dụng pháp thuật.

Vẫn cứ vẫn là Phi Thạch thuật!

Bất quá lần này, hấn chuẩn bị thời gian thật nhiều, vì lẽ đó trực tiếp ngưng tụ ra hai tòa núi nhỏ!

"Nhìn dáng dấp vừa nãy cho người tạo phần mộ không đủ lớn, lại cho người thêm điểm đất. . ."

Phương Quý nhìn mới vừa từ đá nát trong chui ra Khuất Chân Huyền, chăm chú nói một câu, sau đó giơ tay hai tòa núi ném xuống rồi.

Àm! Âm!

"Ta. . ."

Khuất Chân Huyền chỉ kịp gọi ra một cái "Ta" chữ, liền trực tiếp bị cái kia hai tòa núi nhỏ cho đặt ở bên trong, từng trận khói bụi nổi lên bốn phía, âm âm âm như sấm nổ, lại làm cho hấn cuối cùng lời nói trực tiếp cho đặt ở phía dưới tảng đá, đợi đến khói bụi tản đi, chu vi trở nên vắng lặng, một toà còn hơn hồi nãy nữa lớn gấp ba nắm mồ xuất hiện lần nữa, chỉ là phía dưới, lại thực sự không động tĩnh gì.

Phần mộ đầy trên, vẫn còn có một cây nhu nhược cỏ xanh, theo gió lay động, nhẹ nhàng đung đưa.

"Khà khà, ba cái mộ phần, người lại nổ thi cho ta nhìn một chút?"

Phương Quý ở giữa không trung vỗ tay một cái, cười to lên, có vẻ phi thường đắc ý.

"Đường đường một tông dẫn đầu, cái này liền. . . Chết rồi?"

Mà ở bí cảnh ở ngoài, bốn đại Tiên môn tông chủ cũng đều trầm mặc lại, thật lâu không một người mở miệng.

Trong giây lát này, bọn họ không chỉ có kinh ngạc tại Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu chân truyền cái chết, càng là cảm giác cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân triển lộ ra pháp thuật mạnh, chuyện này quả thật đã vượt qua thường thức, nhượng người dù như thế nào đều không nghĩ ra. . .

Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân tố chất, không người hoài nghi, bằng không cũng sẽ không được đến Thái Bạch Cửu Kiếm chân truyền. . .

Nhưng là hắn còn nhỏ tuổi, trước đây lại là tu luyện kiếm đạo, bây giờ mới ba tháng đi qua, làm sao đem nhiều như vậy pháp thuật tu luyện đến loại cảnh giới này?

Từ trận chiến này bắt đầu, hắn đã trước sau triển khai Hỏa Điều thuật, Tiểu Lôi tiên, Băng Tiễn thuật, Phi Phong thuật, thuật ngự kiếm, Phi Thạch thuật các loại sáu đạo pháp thuật, hơn nữa mỗi một đạo đều hiển lộ ra phi phàm trình độ, hoặc là uy lực vô cùng lớn, hoặc là tinh diệu tới cực điểm, hắn là làm thế nào đến?

Đặc biệt là Khuyết Nguyệt tông chủ, cầm bầu rượu tay, vào lúc này đều bắt đầu run rẩy, cũng không biết nội tâm nghĩ cái gì.

Đúng là Thái Bạch tông chủ, vào lúc này rốt cục không nhịn được bắt đắc dĩ hít một tiếng, ánh mắt như là có chút trách cứ giống như nhìn về phía giữa không trung hình chiếu bên trong Phương Quý, nhẫn tại nói một câu, than thở: "Đứa nhỏ này a, ra tay cũng quá không nặng nhẹ. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 149: Chính Là Lớn Như Vậy

"Ngọt tiểu quý kia, ngươi lại. . . Giết khuất sư huynh?"

Cũng là ở Phương Quý liên tục ba tòa núi nhỏ đầu, trực tiếp đem Khuất Chân Huyền cho chôn ở bên trong thì bên cạnh Hạng Quỷ Vương cũng trực tiếp sợ hãi đến sắc mặt thảm biến thành màu trắng, tất cả những thứ này kỳ thực đều phát sinh cực nhanh, hẳn vốn là đang cùng cùng Anh Đề triển đấu, cảm thấy nhiều nhất lại có thêm thời gian uống cạn nửa chén trà, là có thể bắt xuống con này Anh Đề, sau đó tiến lên giúp công Phương Quý, sao có thể nghĩ đến, liền nửa chén trà nhỏ công phu đều không có, chỉ là mấy đạo pháp thuật phát huy ra, Khuất Chân Huyền như vậy Khuyết Nguyệt tông đứng đầu Luyện Khí cảnh giới cao thủ, cũng đã bị Phương Quý cho chôn?

Cảnh này khiến hắn vừa giận vừa sợ, vừa thương tâm tại Khuất Chân Huyền cái chết, mạnh mẽ nhìn về phía Phương Quý.

"Đúng vậy. . ."

Phương Quý cũng tại lúc này quay đầu nhìn về phía hắn, cười nói: "Cái kế tiếp nên là ngươi. . ."

"Ngươi. . ."

Hạng Quỷ Vương tâm trạng đại hận, gắt gao nắm chặt rồi trong tay ma đao, đột nhiên thôi thúc một thân linh tức, trên người khí cơ mạnh mẽ vô số lần, trên đao ma diễm, cường thịnh mấy lần, Phương Quý cũng là tâm trạng rùng mình, niết lên pháp ấn, trận địa sẵn sàng đón quân địch, sau đó hắn

liền nhìn thấy Hạng Quỷ Vương quát lạnh một tiếng sau khi, đột nhiên quay đầu liền chạy, trong miệng lôi kéo cổ họng kêu lớn lên: "Ngươi chờ ta!"

Vừa mới hơi mất tập trung, Hạng Quỷ Vương đã chạy ra vài chục trượng.

"Tên khốn kiếp này, quái cơ linh. . ."

Phương Quý ngẩn ngơ, lại giận dữ, phi thân nhảy đến Anh Đề trên đầu, chỉ huy nó về phía trước đuổi theo.

Nếu bàn về phi kiếm tốc độ, Phương Quý trong thời gian ngắn còn có thể nhanh hơn Anh Đề lên một ít, chỉ bất quá hẳn bây giờ dựa cả vào pháp thuật ngăn địch, cái này một thân linh tức liền không thể tùy tiện lãng phí, cũng may Anh Đề là loài rắn yêu thú, thói quen biết cưỡi gió, tốc độ lại cũng không chậm.

Đương nhiên, so với lúc này sợ vỡ mật, một lòng thoát thân Hạng Quỷ Vương tới nói, Anh Đề tốc độ vẫn là kém một chút, chỉ thấy cái kia Hạng Quỷ Vương hầu như đem trong bụng mẹ tích góp sức lực đều dùng được, ma đao hóa thành một ánh lửa gấp hướng phía trước bỏ chạy, sau lưng một hàng bụi mù, toàn thời tới Phương Quý trên mặt, vừa chạy hẳn còn vừa kêu to: "Chư vị sư huynh đệ, mau mau trở về. . ."

Vừa nãy trận chiến đó, tiến hành vô cùng nhanh, lại thêm vào Khuất Chân Huyền cùng Hạng Quỷ Vương hai người liên thủ, có rất lớn nắm bắt xuống Phương Quý, vì lẽ đó bọn họ cũng không có nỗ lực đem phân đi ra ngoài bực đánh những kia Thái Bạch tông đệ tử đồng môn triệu hồi đến, nhưng bây giờ, Hạng Quỷ Vương lại không có biện pháp khác, Phương Quý pháp thuật mạnh, chi quái, đã làm cho hắn liền đơn độc đối mặt dũng khí đều không có.

Duy nhất phương pháp, chính là triệu tập những kia đồng môn, liên thủ đến vây giết Phương Quý.

Vẫn là câu nói kia, Phương Quý lại mạnh, chẳng lẽ còn có thể địch nổi mười mấy cái tiên môn đệ tử liên thủ vây công?

Luyện Khí cảnh giới, sợ là vẫn không có như vậy tài năng xuất chúng thiên kiêu nhân vật!

...

...

"Hả?"

"Là Hạng sư huynh ở gọi. . ."

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Xa xa thung lũng hai bên, viễn viễn cận cận, đều có không ít Khuyết Nguyệt tông đệ tử ở khắp mọi nơi truy sát Thái Bạch tông đệ tử, có còn không đuổi kịp, cũng có đã giao thủ, bọn họ trước, cũng có người lưu ý đến rơi xuống ở phía sau Khuất Chân Huyền cùng Hạng Quý Vương tựa hồ tại cùng người giao thủ, chỉ là không cảm thấy bằng hai người kia thực lực, còn có ai là không bắt được, bọn họ không triệu hoán, liền cũng không đi qua.

Nhưng hôm nay chợt nghe Hạng Quý Vương kêu gào, trong lòng lại đều là cả kinh, mấy ánh kiếm lập tức xoay chuyển trở về.

"Ồ?"

Phương Quý hiển nhiên trong thời gian ngắn không đuổi kịp Hạng Quý Vương, mà phía trước cũng đã có mấy đạo kiếm quang bọc đánh trở về,

trong lòng lại cũng là cả kinh, về phía sau một bóm Anh Đề trên đầu độc giác, để tốc độ nó chậm lại, chính hẳn cũng rõ ràng, chính mình hiện tại có thể không có niềm tin chắc chắn gì đồng thời đối phó số lượng quá nhiều tiên môn đệ tử, dù sau hẳn bây giờ chỉ dựa vào pháp thuật ngăn địch, sợ nhất vậy công.

Lại như vừa nãy, nếu hẳn không có Anh Đề ở bên cạnh hỗ trợ quán quát lấy Hạng Quỷ Vương, sớm đã bị bọn họ hai người tiền hậu giáp kích mà chết rồi.

Bây giờ cũng giống như vậy, nếu rơi vào tay mấy người vậy công, Phương Quý liền hung hiểm đến cực điểm.

Hẳn có thể một đối một giết Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu Khuất Chân Huyền, lại không nhất định có thể tiếp được ba vị Khuyết Nguyệt tông đệ tử bình thường vậy công!

Trong lòng nghĩ như thế, liền lập tức bóm một thoáng Anh Đề độc giác, để nó quay đầu lại, hướng về thung lũng phía tây một phương hướng nhìn lại, bây giờ từ cái này giữa không trung, chính có thể nhìn thấy một đoàn kiếm quang giáo ở một chỗ, hẳn là Thái Bạch tông đệ tử đang cùng người giao chiến!

"Tiểu tử kia, lại. . . Chạy?"

Mà phía trước Hạng Quỷ Vương, mới vừa rồi bị đuổi tận cùng không buông, sợ hãi đến liền đầu cũng không dám quay, không dễ dàng cùng tới tiếp ứng chính mình tiên môn đệ tử hội hợp, vừa quay đầu, lại thấy Phương Quý cũng sớm đã thay đổi phương hướng, đi ra ngoài cách xa bốn, năm dặm, tâm trạng cũng nhất thời sốt sắng, nhất thời cũng không kịp cho mấy vị này đồng môn giao cho vừa nãy chuyện đã xảy ra, liền kêu to nhượng bọn họ cùng mình đuổi theo Phương Quý.

Phương Quý vội vã hướng về thung lũng phía tây phóng đi, theo nhanh chóng bay gần, rất nhanh liền đã thấy rõ, ở nơi đó đang bị năm, sáu vị Nguyệt Nguyệt tông đệ tử vây quanh ác đấu, lại là mặt con nít Trương Vô Thường, hẳn một thân bản lãnh, ngược lại cũng không yếu, sử dụng tới Kim Quang Ngự Thần Pháp, thân hình nhanh chóng ở trong đám người xen kẽ, lấy một địch bốn, lại còn chịu đựng thời gian dài như vậy, hơn nữa không có bị thua.

Bất quá thoát nhìn, hẳn cũng đã vô cùng chật vật, trên người đã sớm thêm rất nhiều vết thương.

"Lúc này mới có chút Thanh Khê cốc đệ tử đáng đáp mà. . ."

Phương Quý khen một tiếng, cười ha ha, kêu lên: "Tiểu Trương sư đệ đừng sợ, Phương Quý sư huynh đến đây. . ."

ngồi phía dưới Anh Đề nghe xong Phương Quý kêu gào, cũng thập phần hưng phấn, đuôi rắn loạn bãi, cánh cưỡi gió, thẳng tắp nhào đem đi qua.

. . .

. . .

"Xong, lần này thật muốn chết. . ."

"Còn chết như thế oan. . ."

"Mẹ Phương tiểu quý, ta đương thời thật không có cười nhạo ngươi. . ."

Lúc này mặt con nít Trương Vô Thường trong lòng cũng đang kêu khổ không ngớt, hẳn đây đủ bị bốn cái Nguyệt Nguyệt tông đệ tử nhốt lại, trong đó ba cái đều là Luyện Khí tầng chín, còn có một người rõ ràng chính là đệ tử nòng cốt thực lực, thực tại để cho hắn áp lực không nhỏ, nhưng cũng

may hấn cũng biết lúc này không liều mạng không được, bởi vậy cắn chặt hàm răng cùng bọn họ đánh bắt đầu đầu, bình thường khổ luyện cũng vào lúc này có tác dụng.

Nhưng coi như hấn tái xuất sắc, cũng không có thể lấy một địch bốn còn thủ thắng a!

Đều nói Thái Bạch tông đệ tử am hiểu lấy một địch bốn, vậy cũng không phải nói Thái Bạch tông đệ tử đều có một cái đỉnh bốn cái năng lực.

Vẫn là câu nói kia, Luyện Khí cảnh giới, mọi người thực lực đều không kém nhiều, lại mạnh cũng không cách nào bỏ xa cùng thể hệ.

Theo thời gian chuyển dời, trên người hấn bằng thêm vô số vết thương, áp lực cũng càng lúc càng lớn.

Hiển nhiên chắc chắn phải chết, trong lòng không khỏi thảm mắng nổi lên Phương Quý.

Cũng đang lúc này, hấn chợt nghe trên đỉnh đầu, truyền đến Phương Quý tiếng cười lớn.

Kinh ngạc ngẩng đầu, liền nhìn thấy Phương Quý ngồi ở độ giác quái xà trên đầu, cười ha ha, từ trên trời giáng xuống, người còn chưa tới, liền đã cho gọi ra một con cự lớn Hỏa điều, xòe hai cánh, như là một đoàn tù trên trời rớt xuống mây lửa, trực tiếp liền đem ba vị Khuyết Nguyệt tông đệ tử cho bao phủ ở bên trong, Trương Vô Thường nhất thời vừa mừng vừa sợ, nhanh chóng từ trong đám người trốn ra. . .

Nhất thời đều không kịp ngẫm nghĩ nữa, Phương Quý bây giờ làm sao bỗng nhiên xuất hiện ở nơi này.

"Đây là cái gì?"

"Chạy mau. . ."

Lại nói những kia xung quanh Trương Vô Thường ác chiến Khuyết Nguyệt tông đệ tử, cũng bị cái này một con cự lớn Hỏa điều sợ hết hồn, trong sân nhất thời đại loạn, tất cả mọi người đều bốn phía chạy trốn, nhưng con kia chim lửa quá lớn, lại là xuất kỳ bất ý xuất hiện, vẫn có một vị đệ tử bị bao phủ ở bên trong, khủng bố lửa uy trong nháy mắt bộc phát ra, phạm vi hai, ba trượng bên trong, nhất thời đã biến thành một tòa thật to lò lớn. . .

Cái kia vị đệ tử thậm chí tiếng kêu thảm thiết đều không có phát ra, liền đã trở thành nằm trên đất tiêu thi.

Còn lại Khuyết Nguyệt tông đệ tử, cũng đều bị ngọn lửa lan đến, liền mạng đánh trên người ngọn lửa, ánh mắt sợ hãi nhìn sang.

Không nói là bọn họ , liền ngay cả Trương Vô Thường cũng bị Hỏa điều dư âm thiêu đến tóc đều cuộn lên, nhìn trong sân cái kia hai cỗ tiêu thi, ánh mắt cũng đã liền, cứng đờ quay người sang, lấp ba lấp bấp hướng về Phương Quý kêu lên: "Người. . . Người đây là Hỏa Điều thuật sao?"

"Ta đây là Đại Hỏa Điều thuật!"

Phương Quý quay đầu liếc mắt nhìn hắn, ra dấu một cái, nói: "Người thấy, ta Hỏa điều khá lớn!"

"Người không cần giải thích cái này!"

Trương Vô Thường đều sắp nhảy lên, kêu lên: "Ta là hỏi người, người đây là Hỏa Điều thuật sao?"

"Đều nói là Đại Hỏa Điều thuật mà!"

Phương Quý lườm hẩn một cái, thuận lợi ra dấu: "Người khác đều là lớn như vậy, nhưng ta chính là như thế. . . Lớn!"

"Tùng sư đệ. . ."

Cũng là ở Phương Quý cho Trương Vô Thường giải thích chính mình cái này Hỏa Điều thuật thì trong sân may mắn còn sống sót ba vị Khuyết Nguyệt tông đệ tử cũng từ trong khiếp sợ phản ứng lại, bọn họ nhìn trên đất bộ kia tiêu thi, trực giác vừa sợ lại lại, dồn dập té lên pháp khí phi kiếm, hướng về Phương Quý vọt tới, kêu một tiếng này , ngược lại cũng nhắc nhở Phương Quý, mạnh mẽ quay người sang, kêu lên: "Mau đưa mấy tên này cũng thu thập. . ."

"Bạch!"

Nghe được hẩn hạ lệnh, bên người Anh Đề trực tiếp xông ra ngoài, đỉnh đầu độc giác thẳng tắp va về phía một người trong đó.

Trương Vô Thường cũng phản ứng lại, trong nháy mắt xoay người lại, lần thứ hai triển khai Kim Quang Ngự Thần Pháp, liền đem một cái đệ tử nòng cốt vây ở trong đó.

Phương Quý đối mặt cái kia duy nhất một cái hướng mình vọt tới Khuyết Nguyệt tông đệ tử, lộ ra một cái bắt nạt người nụ cười.

Trận chiến này lại là kết thúc dị thường ung dung, Trương Vô Thường vừa nãy ở bốn người này vây công phía dưới, đều có thể chống đỡ hồi lâu mà không bị thua, bây giờ chỉ là đối phó một cái, lại nhất thời có vẻ thừa sức, rất nhanh liền đem chém giết, mà Anh Đề ý vào một thân bảo giáp, cuốn lấy ai cũng không có vấn đề gì, thân thể hoành cuốn, sớm đem mình đối thủ chặt chẽ vững vàng cuốn lấy, hơi một dùng sức, liền ghì mắt trợn trắng.

Nhưng kinh người nhất, vẫn là Phương Quý, hồn chiến trong, Trương Vô Thường nhìn thấy một tên tiên môn đệ tử xông hướng Phương Quý, biết Phương Quý thân thể bị phế, chỉ lo hấn bị người gần rồi thân, liền vội gấp đem đối thủ xử lý rồi, xoay người xông tới giúp Phương Quý, nhưng lại không nghĩ rằng, vừa mới xoay đầu lại, liền nhìn thấy cái kia Khuyết Nguyệt tông đệ tử bị một đạo dài ba, bốn trượng lôi roi rất xa cho đánh bay ra ngoài.

"Người. . . Người đây là. . ."

Trương Vô Thường nhìn cái kia một đạo dường như cự mãng cũng tựa như lôi roi, kinh sợ đến mức một lát đều nói không ra lời.

"Đại Lôi Tiên thuật. . ."

Phương Quý cười híp mắt quay đầu liếc mắt nhìn hấn, giải thích:
"Người cũng nhìn thấy, ta lôi roi. . ."

"Ta biết, khá lớn. . ."

Trương Vô Thường một hơi dẫu ở trong lòng, trực giác ghen khó chịu:
"Nhưng vấn đề mấu chốt là. . . Làm sao luyện?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 150: Pháp Thuật Quái Thai

"Nhanh, bọn họ ở nơi đó. . ."

"Họ Phương, người không nên trốn, xoay người lại một trận chiến. . ."

Bất quá trong vài hơi thở, Khuyết Nguyệt tông bốn tên đệ tử, liền đã là ba chết một trọng thương, lại không nửa điểm chiến lược, mà vào lúc này, phía sau Hạng Quỷ Vương lại cũng đã dẫn người chạy tới, bên người đã gắn kết bảy vị đệ tử, tám ánh kiếm cấp tốc ngang qua hư không!

"Đi mau!"

Phương Quý lần thứ hai nhảy đến Anh Đề trên đầu, Anh Đề cũng biết lợi hại, cánh rung động, bay đến giữa không trung.

Trương Vô Thường cũng biết không phải nghĩ Phương Quý pháp thuật thời điểm, vội vàng nhảy đến phi kiếm bên trên, vừa nuốt đan dược, vừa vội vã xông về phía trước, bất quá Anh Đề dù sao trên người khoác lên bảo giáp, lại thêm vào nó cuội gió, chính là lược không mà đi, tốc độ chậm một chút, Trương Vô Thường cũng vừa mới vừa trải qua một tràng ác chiến, linh tức không đủ, vào lúc này, vẫn bị Hạng Quỷ Vương mấy người nhanh chóng áp sát.

"Họ Phương tiểu nhi, người trốn không thoát. . ."

Hạng Quỷ Vương phần nộ tiếng rống thảm, đã như là vang ở bên tai như thế.

"Không được liên với bọn hấn liều mạng chứ?"

Trương Vô Thường mạnh mẽ cắn răng, hướng về Phương Quý kêu lên.

Hắn cũng biết, dựa vào hấn cùng Phương Quý hiện tại trạng thái, đồng thời đối đầu bảy, tám vị Khuyết Nguyệt tông đệ tử, sợ vẫn là số xui khả năng chiếm đa số, nhưng hiển nhiên Hạng Quý Vương mấy người tốc độ càng lúc càng nhanh, bọn họ đã rất khó thoát thoát bọn họ truy tung. . .

"Ha ha, muốn đuổi theo ta?"

Phương Quý ngồi ở Anh Đề trên đầu, lại là quay đầu lại liếc mắt nhìn Hạng Quý Vương, nở nụ cười lạnh: "Không cửa!"

Vừa nói chuyện, đặc ý liếc Trương Vô Thường một chút, kêu lên: "Đại Phi Phong thuật!"

Có tâm muốn khoe khoang, hai tay sờ một cái pháp ấn, bên người liền có cuồng phong đột nhiên nổi lên, như một đạo cực lớn áo choàng bao phủ ở Anh Đề cùng Trương Vô Thường trên người, cái này cuồng phong cùng nhau, liền như là một đạo thảm bay, Anh Đề cùng Trương Vô Thường hai cái, đều ở dựa vào cái này thảm bay ở chạy đi, tốc độ lại là vô hình trong, tăng lên hơn nửa, lập tức bù đắp tốc độ bọn họ không đủ, liền hướng phía trước lao đi.

"Chuyện này . . . Quả nhiên là Đại Phi Phong a. . ."

Trương Vô Thường tự nhiên cũng nhận được Phi Phong thuật cái này đạo pháp thuật đến, nhưng bây giờ một thấy Phương Quý phát huy ra, cuồng phong lại thật sự như là một đạo áo choàng đem hấn cùng Anh Đề đều bao phủ ở bên trong, đem tốc độ của bọn họ tăng lên nhiều như vậy, tâm trạng vẫn là không nhận được kịch liệt bắt đầu nhảy lên, người khác Phi

Phong thuật, chẳng qua là cái tên, làm sao như Phương Quý như vậy đúng như một đạo áo choàng cũng tựa như?

Người khác Phi Phong thuật, bất quá là lúc mấu chốt dùng để đón đỡ bộ phận công tập, dù là Phương Quý, trực tiếp dùng để chạy đi?

Trong lòng nhất thời lóe qua vô số ý nghĩ, cảm giác thấy hơi bị đè nén lên.

Hắn không nhìn được nhớ tới ở lần này bí cảnh bắt đầu trước, tiên môn đều biết Phương Quý kiếm đạo đã phế, mỗi ngày trốn ở trong động phủ tham nghiên pháp thuật, đương thời tất cả mọi người cũng không coi trọng, cảm thấy một mình người tu luyện kiếm đạo người quay đầu đi tu pháp thuật, hầu như chính là một chuyện cười, nhưng bây giờ, chính mình tận mắt chứng kiến Phương Quý triển khai ra pháp thuật, cái này mẹ nó. . . Ai dám nói đây là chuyện cười?

May nhờ lúc trước Vương Hàn Quân mấy người còn đã từng đi cùng Phương Quý đánh cược đấu pháp thuật, ép hắn lui ra bí cảnh cuộc chiến, sau đó nghe nói là Phương Quý dựa vào tiên môn thái độ chơi xấu, hãm hại bốn người bọn họ một cái, bốn người này ngoài miệng không nói gì, trong lòng cũng rất có oán giận, Hồng Diệp cốc bên trong, càng là do việc này gây ra không ít lời đồn đãi phong ngữ, nhưng Trương Vô Thường bây giờ chỉ cảm thấy, cái kia tràng đánh cược, là thật lòng sao?

. . .

. . .

"Chúng ta làm sao bây giờ, chạy đi cùng Lý Hoàn Chân sư huynh hội hợp vẫn là. . ."

Trong đầu nhanh chóng lóe qua rất nhiều ý nghĩ, Trương Vô Thường lại nhìn Phương Quý thì liền đã cảm thấy tiểu quỷ này có chút sâu không lường được mùi vị, trong lúc cấp thiết quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mượn Đại Phi Phong thuật gia trì, bọn họ đã đem Hạng Quỷ Vương mấy người bỏ qua rồi mấy trăm trượng khoảng cách, liền cũng gấp gấp hướng về Phương Quý hỏi lên, dù sao Đại Phi Phong thuật là pháp thuật, uy lực mạnh, nhưng cũng không làm sao kéo dài.

Bọn họ được đến gia trì tốc độ, sẽ dần dần giảm thiểu, bây giờ tự nhiên vẫn là muốn sớm làm dự định.

"Cái khác lại nói, trước tiên đem mấy người kia tìm trở lại hẵng nói. . ."

Phương Quý không chút nghĩ ngợi, thuận miệng trả lời, ánh mắt chỉ là ở cái này một vùng thung lũng bên trong đi tuần tra.

"Đi tìm mấy người kia?"

Trương Vô Thường có chút ngạc nhiên, quay đầu nhìn một chút, chỉ thấy cái này một vùng thung lũng càng hướng về nơi sâu xa đi, càng chót vót thâm thúy, rẽ trái lượn phải, quái mọc từng sinh, căn bản thấy không rõ lắm động tĩnh bên trong, trong lòng lại không nhìn được có chút phát trầm, cũng không ai biết cùng bọn họ cùng đi ra đến cái kia ba vị Thái Bạch tông đồng môn bây giờ ở nơi nào, nhưng rất rõ ràng, bọn họ đều bị bức ép tiến vào cái này sâu trong thung lũng đi tới.

Bây giờ dựa vào hấn cùng Phương Quý tốc độ, lại là nghĩ nhảy ra khỏi sơn cốc, hướng trời xa bỏ chạy, này còn có rất lớn hi vọng thoát khỏi Hạng Quỷ Vương mấy người truy tung, nhưng nếu là tiếp tục thâm nhập sâu thung lũng, lại có thể càng lún càng sâu, cuối cùng bị Khuyết Nguyệt tông đệ tử trước sau ngăn chặn.

"Xác định sao?"

Trong lòng lóe qua cái ý niệm này Trương Vô Thường, theo bản năng hỏi.

"Đó là đương nhiên, đều là theo ta đi ra, lẽ nào ném qua một bên mặc kệ?"

Phương Quý trả lời chuyện đương nhiên, tiện tay móc viên Sinh Sinh Tạo Huyết đan ném vào Anh Đề miệng bên trong, Anh Đề cảm giác được cái kia cuồn cuộn khí huyết lực lượng, nhất thời hưng phấn lên, hai cái nhỏ cánh dùng sức phiến chuyển động, tốc độ lại nhanh không ít.

Trương Vô Thường nghe xong lời này, ngược lại có chút nói không ra lời.

Trong lòng còn có chút không hiểu, vừa nãy yêu cầu một vào thung lũng liền phân công nhau đào tẩu chính là người, bây giờ lại muốn chạy vào thung lũng tới cứu người tìm tới bọn họ cũng là người, cái này trước sau bất quá thời gian uống cạn chén trà, người dẫn vật như thế một chuyến có ý nghĩa gì đây?

Nhưng bây giờ hắn cũng không dám hoài nghi Phương Quý quyết định, chỉ có thể trước hết nghe hắn, tìm tới những người kia lại nói.

Hai người một rần phi độn, rất nhanh thâm nhập vào thung lũng, đúng là rất nhanh liền tìm được trước phân công nhau đào tẩu ba cái đồng môn tung tích.

Tuy rằng Phương Quý nói là nhượng bọn họ đào tẩu, nhưng Khuất Chân Huyền một chạy tới, liền để Khuyết Nguyệt tông đệ tử liên thủ bực đánh cả tòa thung lũng, lại là không có bất luận cái nào tới kịp trốn ra khỏi sơn cốc,

đều bị bức ép tiến vào cái này một vùng thung lũng nơi sâu xa, từng cái chạy trốn.

Rất nhanh, Phương Quý mấy người liền đã nhìn thấy phía trước ba vị Khuyết Nguyệt tông đệ tử một người đón đầu bay tới.

Cái này lại là vị kia am hiểu trận đạo họ Cam đệ tử, nhìn dáng dấp hẳn so sánh số xui, đã bị Khuyết Nguyệt tông đệ tử bắt giữ, bất quá đúng là không có bị giết, cái này cũng là năm đại Tiên môn bí cảnh cuộc chiến bên trong một cái bất thành văn hiểu ngầm, năm đại Tiên môn đệ tử ở bí cảnh trong tranh cướp Trúc Cơ tài nguyên, lẫn nhau ra tay lúc đương nhiên sẽ không khách khí, nhưng cũng sẽ không thật là muốn đem phương nào trực tiếp giết sạch sành sanh.

Nhất định phải xuống nặng tay phế bỏ hoặc là giết chết, chỉ là lẫn nhau đệ tử nòng cốt cùng chân truyền, những thứ này người chính là những tiên môn khác chủ lực, giết chết bọn họ, liền tương đương phá huỷ cái này tiên môn tranh cướp Trúc Cơ tài nguyên lực lượng, tương đương với đem cái này tiên môn phế bỏ.

Nhưng đối với đệ tử bình thường, lại là có thể cầm thì lại cầm, có thể gây tổn thương cho thì lại thương, nhưng giống như sẽ không trực tiếp lạnh lùng hạ sát thủ.

Nói cho cùng cũng là vì lưu lại chút mặt mũi, tất không ngờ là thật sự cái nào một môn bị giết tuyệt hậu, trên mặt cũng quá khó coi, liền ngay cả lần trước bí cảnh mở ra lúc Thái Bạch tông vị kia danh chấn nước Sở Quách sư tử, đều chỉ là đem bốn đại Tiên môn đệ tử giết một nửa mà thôi. . .

"Phía trước cái kia. . . Là Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân?"

Lại nói cái kia ba vị Khuyết Nguyệt tông đệ tử cột họ Cam đệ tử lướt tới, đón đầu nhìn thấy Phương Quý mấy người, cũng là lấy làm kinh hãi, lại mặt lộ vẻ vui mừng, bọn họ phụng Khuất Chân Huyền mệnh nhập cốc, không phải là vì tìm tới Phương Quý tung tích sao? Vừa nãy cùng cái này Thái Bạch tông đệ tử độ sức nửa ngày, tuy rằng đem bắt giữ hẳn, nhưng cũng không phải Phương Quý, bọn họ đang muốn tìm khắp nơi tìm đây, lại trực tiếp gặp gỡ.

"Cùng tiến lên, giết. . ."

Cái kia ba vị Khuyết Nguyệt tông đệ tử bên trong một người, lập tức há mồm hét lớn.

Nhưng hẳn lời còn chưa nói hết, Phương Quý đã ở Anh Đề trên đầu nhảy lên, quát lên: "Hết thầy đây ngã!"

Vừa nói chuyện, càng không khách khí, giơ tay chính là một đạo Băng Tiên thuật.

"Ào ào ào. . ."

Đầy trời đầy đất, trong nháy mắt ngưng tụ mấy trăm đạo sáng lấp lánh Băng tiên, lại sau một khắc, đến loạch xoạch hướng về cái kia ba vị Khuyết Nguyệt tông đệ tử bay đi, trong lúc nhất thời bên trong đất trời vèo vèo không ngừng, khí lạnh tràn ngập, ngược lại có một loại vạn mũi tên cùng phát cảm giác!

Tình cảnh này lại đến đột ngột, lại rất có lực trùng kích, Phương Quý bên người Trương Vô Thường lại là một mặt bình tĩnh.

"Đại Hỏa Điều thuật, Đại Lôi Tiên thuật, Đại Phi Phong thuật ta đều gặp, còn kém cái này một đạo vạn mũi tên cùng phát sao?"

Ôm loại không cảm thấy kinh ngạc thái độ, phản ứng cũng là cực nhanh, Băng tiễn hạ xuống lúc, hấn cũng đã rút kiếm xông lên tới.

Cái kia ba vị Khuyết Nguyệt tông đệ tử đột nhiên bị nhiều như vậy Băng tiễn bao phủ, cũng nhất thời luống cuống tay chân, vội vã té lên các loại pháp khí bảo vệ tự thân, nhưng Phương Quý triển khai Băng Tiễn thuật, lại há là dễ dàng đối phó như vậy, Băng tiễn đánh vào bọn họ té lên tám khiên bên trên, lập tức đổ nát, nhưng bắn tung toé băng vụn, lại trực tiếp đem bọn họ tám khiên cũng đóng băng, trong nháy mắt chu vi ngưng kết dày đặc sương.

không kịp chuẩn bị dưới, bọn họ bất kể là phản ứng vẫn là tốc độ xuất thủ, đều đã chịu đến nghiêm trọng ảnh hưởng.

Mà Trương Vô Thường nhưng là tùy thời vọt tới trước người bọn họ, giơ tay liền đem vị kia bị Khôn Tiên thăng trối bánh chung giống như đồng môn cho vợ vét trở về, rồi sau đó xoay người lại chính là một kiếm, mũi kiếm bên trên, kim quang lấp loé, đem cái kia ba vị Khuyết Nguyệt tông đệ tử bao phủ ở bên trong.

"Bát Môn Quỷ Dao!"

Cái kia ba vị Khuyết Nguyệt tông đệ tử kinh hãi, một người trong đó bản lĩnh rất là bất phàm, dù là chu vi đều đã che kín thanh sương, cũng trong nháy mắt quát khê một tiếng, qua tay đem ma đao rút ra, tại trước người triển khai, đao đao ma diễm lại ngưng kết thành tám đạo lò mờ môn hộ, mà quanh người hấn, nhưng là đao ý đại thịnh, hóa đi phạm vi mây trượng bên trong thanh sương, rồi ra Trương Vô Thường kiếm.

"Có thể đi vào bí cảnh, quả nhiên không có một cái yếu. . ."

Phương Quý một chút thoáng nhìn người này, trong lòng cũng không nhìn được nhảy một cái.

Vị này Khuyết Nguyệt môn đệ tử, chỉ dựa vào cái này một tay công phu, liền hiển lộ ra không thua tại Hạng Quỷ Vương thực lực.

Có thể thấy được hẳn ở Khuyết Nguyệt trong tông, cũng tất nhiên là địa vị không thua tại Hạng Quỷ Vương một cái đệ tử nòng cốt.

Nếu thật sự là muốn cùng bọn họ giao thủ, hẳn cùng Trương Vô Thường, Anh Đề liên thủ, không chắc liền sẽ thua, nhưng như vậy giao thủ một cái, tốc độ liền trì hoãn đi xuống, xa xa Hạng Quỷ Vương đám người đã vội vã chạy tới, hiển nhiên liền muốn vọt tới trước người bọn họ, bởi vậy Phương Quý cũng không kịp nghĩ nhiều, tiện tay niết lên pháp ấn, nhất thời một khối núi nhỏ cũng tựa như tảng đá hướng về cái kia ba vị Khuyết Nguyệt tông đệ tử đập xuống.

Cái kia ba vị đệ tử chợt thấy đến một khối núi nhỏ hạ xuống, cùng nhau kinh hãi, phân hướng về hai bên phải trái bỏ chạy, dù là như vậy, vẫn có một người bị núi nhỏ nện ở phía dưới, miệng phun máu tươi, bị thương nặng, những người còn lại hai người cũng không kịp ngăn cản Phương Quý cùng Trương Vô Thường mấy người.

"Đi mau. . ."

Phương Quý kêu to một tiếng, ôm Anh Đề sừng thừa dịp loạn đào tẩu, hoảng loạn bên trong còn chưa quên nhìn về phía Trương Vô Thường một chút.

Trương Vô Thường than thở: "Người không cần phải nói, đây là Đại Phi Thạch thuật chứ?"

"Sai!"

Phương Quý suy nghĩ một chút, lâm thời sửa lời nói: "Cái này gọi là Bàn Sơn thuật!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 151: Thung Lũng Tuyệt Cảnh

"Ta mẹ nó quản người đá bay vẫn là chuyên núi đây. . ."

Trương Vô Thường đã sắp muốn thổ huyết, thực sự không công phu nghiên cứu Phương Quý cái này mấy đạo tên pháp thuật là làm sao lấy ra, hoàn toàn không có quy luật mà , bất quá lấy ánh mắt của hắn, cũng không khó có thể thấy, kỳ thực Phương Quý triển khai, đều chỉ là một ít tiên môn người bên trong người có thể tiếp xúc pháp thuật, chỉ là không biết hắn đến tột cùng là làm sao luyện, mỗi một đạo pháp thuật đều cùng người khác không giống nhau. . .

Đầu tiên chính là cái lớn, người khác Phi Thạch thuật đều là xúc động trên đất loạn thạch bay ra ngoài đá thương địch thủ, như bạo vũ lê hoa, nhưng Phương Quý đá bay cái kia trực tiếp là hóa ra một đỉnh núi nhỏ đến nện người, quả thực chính là Thái sơn áp đỉnh.

Tiếp theo chính là uy lực cực kỳ kinh người, tựa như con kia chim lửa thuật, không chỉ có cái lớn, hơn nữa bên trong ẩn chứa hỏa uy cuồng bạo tới cực điểm, có ai có thể chính diện chịu đựng a?

Lại như cái kia Băng Tiễn thuật, người khác Băng Tiễn thuật chặn rơi cũng là chặn rơi mát, Phương Quý Băng Tiễn thuật, lại là do làm vì bên trong ẩn chứa quá nhiều băng hàn lực lượng, bị đánh nát sau khi, lại còn sẽ thuận thế bám vào ở trên người kẻ địch, hình thành khung bố thanh sương. .

Đây là đã đem những này pháp thuật nhiều kiểu biến hóa đều tham nghiên đến cực hạn biểu hiện!

Hắn là làm sao luyện ra?

Đương nhiên, lúc này một bụng nghi vấn, Trương Vô Thường cũng không kịp hỏi, hiển nhiên tuy rằng đem họ Cam đồng môn cướp được trong tay, nhưng cũng bởi vậy trì hoãn một thoáng, sau lưng Hạng Quỷ Vương đám người đã nhân cơ hội chạy tới, bao quát cái kia triển khai Bát Môn Quỷ Dao Khuyết Nguyệt tông đệ tử nòng cốt cùng một vị khác không bị thương đồng môn, cũng chăm chú đuổi ở phía sau bọn họ, cắn chặt không chịu từ bỏ.

Trong một ý nghĩ, chính là cũng bị người đuổi tới bao vây nhíp điệu, chỉ có thể trước tiên khó chịu đầu chạy.

"Nơi đó, là Tiên Vô Lượng sư đệ. . ."

Lại xông tới thời gian uống cạn chén trà, Trương Vô Thường mắt sắc, chợt thấy trái phía dưới một mảnh bụi cây sau, đang có một người ác chiến hai người, chính là vị kia họ Tiên đệ tử, chỉ thấy hắn lúc này đã giết như là máu hồ lô giống như, trên người cũng không biết có bao nhiêu vết thương, bất quá hắn đối thủ cũng tốt không đi đâu, cái kia hai cái Khuyết Nguyệt tông đệ tử, một cái bị chém cánh tay, một cái khác phía sau lưng cũng mở vết thương.

Không cần Phương Quý nhiều lời, Trương Vô Thường lập tức cầm kiếm xông tới xuống, tiện tay liền đem đồng thời cung giương hết đà hai vị Khuyết Nguyệt tông đệ tử giết, sau đó đưa tay hướng về họ Tiên đệ tử kéo tới, đúng là không nghĩ tới, cái này họ Tiên đệ tử đã chiến đến có chút điên cuồng, lại không xem ra người là ai, tiện tay chính là một kiếm bổ tới, Trương Vô Thường sợ hết hồn, xa xa nhảy ra, kêu to: "Tiên sư đệ. . ."

"Giết. . . Giết các ngươi. . ."

Này họ Tiền đệ tử đã điên cuồng, liền nói cũng nghe không lọt, chỉ là một kiếm một kiếm đuổi theo Trương Vô Thường chém.

Trương Vô Thường nhưng không có cách xuống nặng tay, lại không gọi tỉnh hẳn, lại nhìn mặt sau, cái kia Bát Môn Quỷ Dao đã cùng Hạng Quỷ Vương mấy người hội hợp, cách bọn họ không hơn trăm trượng, sợ là trong vài hơi thở liền có thể đuổi theo bọn họ, tâm trạng nhất thời lo lắng không ngớt, cũng may đang lúc này, Phương Quý thấy không ổn, trực tiếp triệu lên rồi một khối cực lớn nham thạch, hướng về họ Tiền đệ tử trên đầu liền đập xuống.

"Đùng"

Cái kia đã chiến đến điên cuồng, lục thân không nhận họ Tiền đệ tử liếc mắt ngã xuống.

Phương Quý vỗ tay một cái, thẳng thắn dứt khoát nói: "Khiêng lên, đi!"

Trương Vô Thường bị Phương Quý cái này thẳng thắn dứt khoát diễn xuất cả kinh ngẩn ngơ, bị hấn nhắc nhở, mới vội vàng đem người kháng lên chạy.

"Bí cảnh bên trong quả nhiên hung hiểm a. . ."

Ngồi xếp bằng ở Anh Đề trên đầu Phương Quý, lúc này trong lòng cũng ít nhiều có chút xúc động.

Từ hấn giết Khuất Chân Huyền, lại tới cứu Trương Vô Thường, cái này tổng cộng mới bao nhiêu thời gian, Thái Bạch tông đồng môn cũng đã có kết quả khác nhau, cái kia am hiểu trận đạo họ Cam đệ tử cũng còn tốt, tuy rằng bị bắt, nhưng cũng chỉ là khổ lại đánh, nhưng cái này họ Tiền đệ tử

cũng đã bị thương nặng, bây giờ không cách nào tinh tế kiểm tra, không biết thương nặng bao nhiêu, nhưng chỉ nhìn cái này một thân máu, liền đã nhìn thấy mà giật mình.

Một niệm tức này, liền ánh mắt gấp quét, tìm cái kia người thứ ba đệ tử tung tích.

Lý Hoàn Chân sai khiến cho hẳn ba người này, họ Cam đệ tử tên gọi Cam Vân Hoán, am hiệu trận pháp, họ Tiền đệ tử tên gọi Tiền Vô Lượng, lại là am hiệu cận chiến, còn lại một cái còn không tìm được, tên gọi Mạnh Tiểu Nga, lại là cái am hiệu thân pháp tốc độ.

Tuy rằng Phương Quý cùng ba người này đều không có gì giao tình, nhưng dù sao cũng là theo chính mình đi ra, cũng coi như là người mình, bây giờ là sống hay chết, tốt xấu cũng đến trong lòng có số lượng mới được, tùy tiện đem người ném, luôn cảm thấy trong lòng không được sức lực.

Vội vã về phía trước lao đi, rất nhanh liền đã nơi sâu xa rồi thung lũng, thung lũng này lại là trước rộng sau hẹp, càng ngày càng sâu, bây giờ đã thấy đến hai bên vách đá cao cao dựng lên, trên đỉnh đầu chỉ chừa nhất tuyến thiên không, phía dưới đúng là rộng rãi, có vô số đỉnh núi đá dựng lên, như nanh sói, rất cục ở sắp vọt tới cái này một vùng thung lũng phần cuối lúc, nhìn thấy cái kia vị cuối cùng Thái Bạch tông đệ tử. . .

Phương Quý khởi đầu còn lo lắng kéo thời gian quá lâu, vị này Thái Bạch tông đệ tử đã bị người làm thịt, cái này vừa nhìn đúng là yên lòng, chỉ thấy phía trước thung lũng phần cuối, vị kia tên gọi Mạnh Tiểu Nga Thái Bạch tông đệ tử chính chạy nhanh chóng, dẫn theo ba vị Khuyết Nguyệt tông đệ tử vòng quanh một toà đá vực bất ngờ nổi lên ngọn núi nhiều vòng đây, nhìn nàng tuy rằng thoát thân trốn vô cùng chật vật, nhưng cũng một điểm thương cũng không có.

"Vị này cũng thật là am hiểu tốc độ a. . ."

Phương Quý vừa nhìn cũng có chút bất đắc dĩ: "Lý Hoàn Chân đến tột cùng cho ta phải mấy cái cái gì hàng?"

"Nhanh. . . Nhanh tới cứu ta. . ."

Mạnh Tiểu Nga một chút thoáng nhìn Phương Quý mấy người, cũng lập tức như là nắm lấy nhánh cỏ cứu mạng cũng tựa như, trong miệng vội vã kêu to, liềm mạng hướng về bọn họ chạy tới, dáng dấp kia quả thật là so với thấy ai cũng thân, một cái chớp mắt nàng liền vọt tới Phương Quý mấy người bên người, lại một cái chớp mắt, cũng đã lướt qua Phương Quý mấy người, thẳng hướng chạy ngược phương hướng, khiến cho Phương Quý đều không phản ứng lại.

"Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân?"

Mà vào lúc này, cái kia đuổi theo Mạnh Tiểu Nga ba vị Khuyết Nguyệt tông đệ tử cũng nhìn thấy Phương Quý, nhất thời mặt lộ vẻ vui mừng.

Thành thật mà nói, lúc này tâm tình của bọn họ thực sự là vui vẻ, vừa nãy liền nhìn thấy cái kia chạy so với thỏ còn trơn trượt Thái Bạch tông đệ tử, đuổi nửa ngày, cũng không cầm lấy nàng, buông tha đi, không nỡ, không buông tha đi, nàng lại không phải mục tiêu chủ yếu. . .

Đang nghĩ muốn không dứt khoát theo nàng đi thời điểm, trong lòng năm mộng cũng muốn chính chủ nhân lại xuất hiện?

Không chút nghĩ ngợi, ba người liền đồng thời cầm kiếm về phía trước vọt lên.

"Làm sao các người mặt sau cũng có người a. . ."

Cùng lúc đó, mới vừa chạy ra ngoài Mạnh Tiểu Nga lại chạy về đến rồi, nàng không dễ dàng thoát khỏi cái này ba cái đuổi nàng nửa ngày Khuyết Nguyệt tông đệ tử, cho rằng chạy ra sinh thiên, không nghĩ tới đuổi ở Phương Quý mấy người người phía sau càng nhiều, lập tức bị tiên hậu giáp kích, chuyện này nhất thời làm cho nàng sinh ra một loại tuyệt vọng tâm tình, mặt sau có người, người trước mặt càng nhiều, cái này có thể chạy trốn nơi đâu a?

"Người. . . Người ra ý kiến hay. . ."

Mới vừa chạy về Mạnh Tiểu Nga không lo được xóa đi trên mặt tro bụi, liền không nhìn được hướng về Phương Quý gọi lên.

Mà Trương Vô Thường cùng với vẫn cứ bị Khôn Tiên thẳng cột Cam Vân Hoán hai cái, tuy rằng trên miệng không nói, trong lòng cũng có chút tuyệt vọng, từ khi bọn họ bị Lý Hoàn Chân hạ lệnh, theo Phương Quý chia đi ra, liền vẫn có loại đại nạn ập lên đầu cảm giác, cũng may tiến vào thung lũng sau khi, bọn họ cũng coi như biểu hiện không tầm thường, năm người đều còn có mệnh ở, nhưng trước sau cũng đã chém giết bốn, năm vị Khuyết Nguyệt tông đệ tử, kiếm lời.

Nhưng coi như kiếm lời, có thể như thế nào đây?

Vẫn bị chặn ở bên trong thung lũng này, lên trời không đường, nhập đất không cửa.

Trong lòng thực tại có chút khóc không ra nước mắt, rơi vào cục diện này, không phải là Phương Quý không phải muốn hạ lệnh nhượng bọn họ vào thung lũng?

Mãi đến tận hiện tại, bọn họ đều còn không rõ Phương Quý vừa này xuống cái này lệnh là vì làm cái gì.

Trước tiên để bọn hấn mấy cái tiến vào thung lũng, tách ra chạy trốn, lại đột nhiên chạy trở về, đem bọn họ từng cái từng cái cứu lên, tuy rằng ở cái này ở giữa giết mấy cái Khuyết Nguyệt tông đệ tử, nhưng mình nhưng cũng bị bức tiến tử lộ, bất luận nhìn thế nào cũng giống như là ở hồ đồ. . .

Mấy vị này Thái Bạch tông đồng môn trong lòng oán niệm, chính là vì vậy mà đến.

Cũng đang lúc này, đối diện Hạng Quý Vương dĩ nhiên vượt ra khỏi mọi người, đầy mặt sắc mặt giận dữ, quát lên: "Họ Phương, đưa ta Khuất sư huynh mệnh đến. . ."

"Hả?"

Bất kể là Trương Vô Thường, vẫn là mới vừa thoát thân thoát được đầu óc choáng váng Mạnh Tiểu Nga, hay là bị trói đến như cái bánh chưng, nhưng vẫn cứ có thể nghe thấy bên ngoài tiếng nói Cam Vân Hoán, nghe được Hạng Quý Vương lời nói đều là ngẩn ra, sau đó phản ứng lại, đột nhiên hai con mắt trừng lên, trừng trừng nhìn về phía Phương Quý, về mặt đó, liền như là nhìn thấy gì đại quái vật một dạng. . .

"Hấn nói. . . Người giết hấn Khuất sư huynh?"

Trương Vô Thường ngơ ngác ngây ngốc, thẳng tắp hỏi một câu.

Mạnh Tiểu Nga cũng ngơ ngác nói: "Hấn nói Khuất sư huynh, nhưng là Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu Khuất Chân Huyền?"

Cam Vân Hoán miệng cũng bị ngăn chặn, liền tiếng kêu to: "A a a?"

Phương Quý nhất thời cảm giác trên mặt rất nhiều mặt mũi, không nhìn được ở Anh Đề trên đầu liền đứng lên đến, hai tay ôm ở trước ngực, nghĩ ngửa mặt lên trời cười ha ha ba tiếng, nhưng suy nghĩ một chút, lại cảm

thấy vẫn là biết điều một điểm càng có phong độ, liền lại bản nôi lên gương mặt, chậm rãi gật gật đầu, nhàn nhạt nói: "Không sai, vừa nãy mượn các ngươi dẫn ra truy binh, chính là muốn đi tìm cái cơ hội đem hấn giết!"

Trương Vô Thường cùng Mạnh Tiểu Nga mấy người vừa nghe lời này, trực tiếp mắt choáng váng.

Cái này khoảng cách các nàng bị đuổi giết trốn vào thung lũng mới bao nhiêu thời gian, hơn nữa vào cốc sau khi, các nàng liền đánh bạc tính mạng khắp mọi nơi chạy trốn, chỉ e bị Khuyết Nguyệt tông đệ tử đuổi theo, đầu đều còn không tỉnh lại đây, chỉ cảm thấy từ các nàng cùng Phương Quý tách ra, lại tới Phương Quý cùng Trương Vô Thường liền thủ chạy tới cứu các nàng, bất quá mới đi qua khoảng một nén hương thời gian, mà kết quả. . .

. . . Phương Quý đã ở cái này chút thời gian bên trong, giết Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu chân truyền?

. . . Đùa gì thế, đây cũng là cùng Lý Hoàn Chân sư huynh tồn tại cùng một cấp bậc a!

Nếu là Phương Quý tự mình nói đi ra, đại khái bọn họ còn sẽ không tin tưởng, nhưng lời này lại là Khuyết Nguyệt tông Hạng Quý Vương nói ra, hơn nữa nhìn Hạng Quý Vương trên mặt phần hặn vẻ mặt, cũng tất nhiên không phải giả, chuyện này nhất thời khiến cho bọn họ mỗi một cái đều ngốc ở đương trường!

Chân truyền dẫn đầu cái kia là cái gì loại thân phận, tương đương với Thái Bạch tông Lý Hoàn Chân sư huynh a!

Liền như thế hời hợt giết?

. . .

. . .

"Hắn giết Khuất sư huynh?"

"Làm sao có khả năng. . . Khuất sư huynh làm sao sẽ chết ở cái này loại tiểu quỷ trong tay?"

Kinh sợ không chỉ có là Thái Bạch tông cái này năm vị đệ tử, còn có chu vi cái khác Khuyết Nguyệt tông đệ tử.

Bọn họ cũng là mới vừa mới biết Khuất Chân Huyền bị giết việc, lập tức như tao ngộ lôi đình phích lịch, choáng váng một nửa, trong lòng cũng không phải đồng ý tin tưởng chiêm đa số, bất quá nhìn thấy Hạng Quỷ Vương trên mặt phần hận vẻ mặt, liền biết đây là thật sự, trong khoảng thời gian ngắn, không biết bao nhiêu lửa giận cùng sợ hãi từ đáy lòng bay lên vọt lên, ngược lại hóa thành sát khí, dào dạt lay động lay động, thẳng hướng Phương Quý mấy người xoắn tới.

Sát khí cùng nhau, phảng phất có một đám mây đen, phát lên ở chân trời, đem thiên địa che khuất, tia sáng đều trở nên tối sầm mấy phần.

Đường đường một tông dẫn đầu, lại liền như thế không minh bạch bị như thế một tên tiểu quỷ cho giết, nói ra ai tin? Lại còn Khuất Chân Huyền vừa chết, bọn họ liền cũng rần mắt đầu, lần này tiến vào bí cảnh tạo hóa, thực sự không biết có thể không bắt đến!

Hiện nay thời khắc, ngoại trừ chém giết Phương Quý cho hả giận, còn có thể làm thế nào?

"Chuyện này . . ."

Mới vừa còn làm vì Phương Quý giết Khuất Chân Huyền mà kinh ngạc không ngớt mấy vị Thái Bạch tông đệ tử, vào lúc này rất nhanh phản ứng

lại.

Đều ý thức được một cái càng nghiêm túc vấn đề!

Phương Quý giết Khuất Chân Huyền, bọn họ cũng phân biệt trọng thương hoặc đánh chết bốn, năm vị Khuyết Nguyệt tông đệ tử, thoát nhìn quả thật là hoàn toàn thắng lợi, có thể vấn đề máu chốt ở chỗ, chính mình những thứ này người, bây giờ vẫn là ở vào đáng sợ nhất trong tuyệt cảnh a.

..

"Cái này Phương Quý sư. . . Ngọc Diện Tiểu Lang Quân a, người đem Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu giết, ta thực sự bội phục người. . ."

Phương Quý giết Khuất Chân Huyền chuyện đối với Trương Vô Thường khiếp sợ thực sự quá lớn, theo bản năng liền thật không tiện lại xưng là sư đệ, nhưng muốn gọi sư huynh, lại có chút không gọi được, dừng một chút, cứ gọi nổi lên bí danh, sau đó đầy mặt chờ mong nhìn về phía Phương Quý, nói: "Nhưng người ở khoảnh khắc giết này Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu chân truyền thời điểm, có nghĩ tới. . . chúng ta sau đó làm sao trốn sao?"

"Hả?"

Phương Quý vừa nghe danh xưng này, đầy mặt kinh ngạc nhìn Trương Vô Thường một chút, hảo cảm vèo một tiếng liền thẳng lên đến rồi.

Sau đó cười ha ha, dừng dừng như không nói: "Hoàn toàn không nghĩ tới!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 152: Chôn Các Ngươi

Không nghĩ tới liền không nghĩ tới, nói như thế lẽ chẳng khí hùng làm gì?

Trương Vô Thường các loại Thái Bạch tông đệ tử đã triệt để không lời, nhìn hai bên một chút, áp lực như núi.

Bây giờ bọn họ chính vị tại mảnh này đất đỏ thung lũng phần cuối, hai bên tất cả đều là đất đỏ đỉnh cao, chót vót chật hẹp, đủ có mấy chục trượng cao, ngọn núi hướng vào phía trong nghiêng, thoạt nhìn liền như là hai cái hướng trùng điệp bàn tay, chỉ còn lại một đạo rộng bất quá mấy trượng lỗ hổng, chính là tiêu chuẩn nhất tuyến thiên địa thế, muốn từ trên không cướp đường rất khó, mà bây giờ bọn họ bị Khuyết Nguyệt tông đệ tử trước sau ngăn chặn, chính là có chạy đằng trời!

Nếu muốn chạy trốn không đường, vậy cũng chỉ có đánh đi. . .

Có thể một nghĩ tới chỗ này, Trương Vô Thường mấy người một trái tim liền không nhìn được chiến lên.

"Họ Phương, nói đến ta cùng ngươi không thù, Ma sơn loạn thạch cốc một trận chiến, ta tuy thua ở trong tay ngươi, nhưng cũng đối với ngươi có mấy phần thương thức, nhưng bây giờ lâm trận đối địch, lại chỉ có thể rút dao đối mặt, ngươi trước hết giết ta Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu Khuất sư huynh, một đường chạy tới, lại liền giết ta năm vị đồng môn, hôm nay, bất luận Khuyết Nguyệt tông trả giá bao nhiêu đại giới, đều muốn đem đầu ngươi lưu lại. . ."

Khuyết Nguyệt tông một phương, Hạng Quỷ Vương chậm rãi đi lên phía trước, ma đao bên trên tầng tầng ma diễm nhảy lên, phảng phất là trong lòng hấn sát cơ hiện ra.

"Bá" "Bá" "Bá!"

Chu vi cái khác Khuyết Nguyệt tông đệ tử, cũng tất cả đều rút đao, sát khí bốc lên tới cực điểm.

Vừa nãy bọn họ còn chỉ là vì truy sát mà truy sát, phụng mệnh truy sát, cũng chưa hấn vậy nhất định phải lấy tính mạng người, nhưng khi nghe đến Khuất Chân Huyền bị giết tin tức sau khi, nhưng trong nháy mắt lại bằng thêm rất nhiều tâm tình, sát khí lần nữa tăng vọt, từ truy binh đã biến thành ai binh.

Truy binh dưới tay, có lẽ còn có thể lưu lại cái tính mạng, ai binh dưới tay, phỏng chừng chỉ có một con đường chết.

...

...

"Ha ha, tiểu Hạng sư đệ, tiến vào bí cảnh chính là ngươi giết ta, ta giết ngươi, mọi người đều là vì tiên môn làm việc, nào có cái gì đạo lý tốt giảng, ta giết ngươi nhà Khuất sư huynh trước, hấn còn muốn giết ta đây, ngươi đem mình nói như thế uổng lộn làm gì?"

Mọi người một mảnh kinh ngạc bên trong, Phương Quý lại là cười to một tiếng, lười biếng liếc mắt nhìn Hạng Quỷ Vương, thuận thế ở những kia khí cơ bốc lên Khuyết Nguyệt tông các đệ tử trên người quét một vòng, bĩu môi: "Huống hồ, bằng các ngươi những người này cũng muốn thu thập ta?"

"Hả?"

Đột nhiên nghe tới đến lời này, Hạng Quỷ Vương cũng thật là trong lòng hơi kinh, gắt gao tập trung Phương Quý.

Vừa nãy một đường truy đuổi, chỉ hận không thể lập tức đem Phương Quý chém tại dưới đao, nhưng bây giờ không dễ dàng đuổi tới, tâm trạng lại sinh ra sâu sắc kiêng kỵ, thực sự là trước ở Ma sơn loạn thạch cốc một trận chiến, lại thêm vào vừa nãy tận mắt chứng kiến hấn đánh với Khuất Chân Huyền một trận, làm cho trong lòng hấn sâu sắc gieo xuống ý sợ hãi, lại thêm vào Phương Quý biểu hiện dễ dàng như vậy, cũng khiến cho hấn không dám manh động.

Cái khác Khuyết Nguyệt tông đệ tử cũng là bình thường đáng dấp, đối với cái này giết chính mình chân truyền dẫn đầu Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, thực tại kiêng kỵ lợi hại, nhưng nội tâm lại cực kỳ kiên định, đề phòng sau khi, lại cũng càng thêm cẩn thận, chậm rãi bức tới. . .

Còn bên cạnh Trương Vô Thường cùng Mạnh Tiểu Nga nghe xong Phương Quý, trong lòng thì lại bỗng nhiên bay lên chút hi vọng.

Dù sao vị này nhưng là có thể lặng yên không một tiếng động liền làm thịt Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu chân truyền chủ nhân a, lẽ nào hấn còn có cái gì tuyệt chiêu?

"Nếu không thể chạy trốn, lẽ nào là nghĩ liều mạng?"

Trương Vô Thường trong lòng ý động, âm thầm đánh giá song phương nhân số.

Trước đây Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu chân truyền Khuất Chân Huyền, dẫn theo bốn đại Tiên môn liên quân trong hai mươi người đến đuổi giết bọn họ, bây giờ kể cả Khuất Chân Huyền ở bên trong, đã bị giết sáu người,

trọng thương hai người, nhưng còn lại còn có sức đánh một trận, vẫn cứ có mười hai người.

Hơn nữa cái này mười hai người bên trong, còn nhiều là thực lực kinh người đệ tử nòng cốt, không thể khinh thường.

Thái Bạch tông cái này một phương, tuy rằng năm người đều còn sống sót, nhưng Cam Vân Hoán bị người trói đến như cái bánh chưng giống như, mà lại tu trận đạo, chính diện trong lúc ác chiến chiếm không tới bao nhiêu tiện nghi, Tiền Vô Lượng nhưng là trải qua vừa này một trận đại chiến, từ lâu là không còn hơi sức tái chiến.

Còn có thực lực động thủ, cũng chỉ còn Phương Quý, Trương Vô Thường, Mạnh Tiểu Nga ba người.

Bằng ba người bọn họ, chính diện trong lúc ác chiến có thể đấu thắng Khuyết Nguyệt tông mười hai cái đệ tử?

Mạnh Tiểu Nga thực lực, Trương Vô Thường rõ ràng, ở Thanh Khê cốc bên trong không tính là tài năng xuất chúng, chỉ là am hiểu du đấu thân pháp, nàng nếu là đối đầu một cái Khuyết Nguyệt tông đệ tử, hẳn là có thể dựa vào thân pháp thắng lợi, nhưng hai cái liền không chịu nổi, mà chính mình trước cũng là trải qua một phen khổ chiến, bây giờ linh tức chưa nuôi trở về, bực này chính diện ác chiến phía dưới, nhiều nhất chỉ có thể đối phó hai người. . .

Đã như thế tới nói. . .

Trương Vô Thường bỗng nhiên có chút hưng phấn, lặng lẽ hướng về Phương Quý nói: "Người chỉ cần đối phó chín người là được. . ."

"Cái gì?"

Phương Quý bị Trương Vô Thường lời nói sợ hết hồn, đầy mặt không nói gì nhìn hấn.

Trương Vô Thường cũng bị Phương Quý phản ứng sợ hết hồn, ngo ngác nói: "Người đánh không được chín cái?"

"Đương nhiên đánh không lại!"

Phương Quý xem thường nhìn Trương Vô Thường: "Ta mới Luyện Khí tầng tám, người đề ta đánh chín cái Luyện Khí tầng chín?"

"Chuyện này . . ."

Trương Vô Thường lập tức liền bị hồ đồ rồi.

Đánh lại đánh không lại, trốn lại trốn không thoát, người cái này không tên tự tin từ đâu đến?

Không chỉ có là hấn , liền ngay cả bây giờ bí cảnh ở ngoài, chính mặt thiết quan tâm trận chiến này năm đại Tiên môn tông chủ, sắc mặt đều trở nên hơi nghiêm nghị lên, lấy bọn họ cảnh giới Kim Đan nhân lực cùng kinh nghiệm, tự nhiên có thể chuẩn xác nhìn ra Phương Quý thực lực nơi, dù là Phương Quý bây giờ biểu hiện ra pháp thuật trình độ, đã nhượng bọn họ cảm thấy bất ngờ, nhưng bọn họ vẫn là có thể xác định một vấn đề.

Phương Quý tuyệt đối không thể ở loại này hình thức dưới nghịch chuyển càn khôn!

Hấn tu pháp thuật, chính là pháp thuật lực lượng lại mạnh, cũng không có thể ứng phó mấy vị tiên môn đệ tử vậy công!

Vì lẽ đó cái này năm vị Thái Bạch tông đệ tử, ở Khuyết Nguyệt tông chân truyền Hạng Quý Vương suất lĩnh mọi người trước mặt, thực sự là

không có phần thắng. . .

Chỉ là tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Phương Quý ung dung biểu hiện, vẫn để cho trong lòng bọn họ ngờ vực.

Bởi vậy bốn vị tiên môn tông chủ, vào lúc này cũng không nhận được liếc mắt một cái Thái Bạch tông chủ vẻ mặt, lại phát hiện vị này Thái Bạch tông chủ, bây giờ vẫn là một mặt bình tĩnh, như là hết thảy đều ở trong lòng bàn tay tựa như, gió yên sóng lặng, vạn sự không bám tại tâm. . .

Cảnh này khiến bốn vị tiên môn tông chủ trong lòng đều có chút ẩn chứa lo lắng lên!

. . .

. . .

"Chư vị đồng môn, không cần lo tiểu quỷ này cố làm ra vẻ bí ẩn, bắt xuống bọn họ, thế Khuất sư huynh báo thù!"

Mà vào lúc này bí cảnh trong, Hạng Quý Vương cũng cuối cùng tại quyết định muốn ra tay, cao giọng hạ lệnh.

Trong lòng hẳn thực sự đối với Phương Quý kiêng kỵ, bởi vậy mỗi một cử động đều cẩn thận, liên tục thôi diễn nhiều lần, thực sự không nghĩ tới mình còn có cái gì kẽ hở lưu lại, lúc này mới đánh bạo, thôi thúc một thân linh tức, quyết định xuất thủ trước lại nói. . .

Không thể không động thủ, bí cảnh ở ngoài, tông chủ nói vậy ở nhìn.

Bí cảnh trong, chư vị đồng môn cũng ở nhìn.

Người mình nhiều, lại làm ra nhiều như vậy bố trí, lại làm sao cũng không nên sợ tiểu quỷ này mới là!

"Nói ta cố làm ra vẻ bí ẩn?"

Mà ở song phương giảng co giai đoạn, Phương Quý cũng vẫn không chút biến sắc đánh giá hoàn cảnh chung quanh, Hạng Quỷ Vương không mò ra hấn hư thực, chân chờ không có lập tức động thủ, hấn liền cũng không vội vã, cho đến lúc này Hạng Quỷ Vương đã không nhận được hạ lệnh, hấn cũng bỗng nhiên nghiêng đầu đến nhìn về phía những kia Khuyết Nguyệt tông đệ tử, giọng điệu cũng có vẻ hơi cuồng ngạo lên, hai tay ôm ở trước ngực, lạnh lùng nói: "Lẽ nào ngươi không nghĩ tới, vừa nãy ta có thể chôn các ngươi Khuyết Nguyệt tông chân truyền dẫn đầu, hiện tại cũng là có thể chôn các ngươi sao?"

"Hả?"

Hạng Quỷ Vương nghe được lời này, trong lòng nhất thời run lên, trước bức tư thế ngưng lại, lòng tràn đầy đề phòng.

"Bàn Sơn thuật. . ."

Sau đó ngay khi hấn một mặt ngạc nhiên bên trong, Phương Quý bỗng nhiên hai tay đồng thời niết lên pháp ấn, phân hướng về hai bên phải trái đề tới.

"Ầm ầm ầm. . ."

Theo hấn linh tức tăng vọt, nhất thời gọi ra vô tận Thổ hành chi lực, kẹp cốc hai bên đất đỏ ngọn núi bên trong, một mảnh ầm ầm vang vọng, mấy chi không rõ đá vụn nham khối, cùng với cực lớn mộc thảm thực vật dây leo, đều dồn dập từ hai bên trong vách đá bị hút ra đi ra.

"Hấn muốn làm gì?"

Phương Quý bất thành linh động tác, làm cho Khuyết Nguyệt tông cùng Thái Bạch tông đệ tử đều choáng váng.

Bây giờ Phương Quý chính đang sử dụng, chính là Phi Thạch thuật, cái này vốn là một loại cực kỳ đơn giản ngũ hành pháp thuật, nhưng ở Phương Quý cái kia gần như cuộn cuộn không dứt linh tức phía dưới, cái này một đạo Phi Thạch thuật, lại xuất hiện như người trợn mắt ngoác mồm hiệu quả, hai bên vách đá bên trong, vô tận đá vụn nham khối như là hóa thành hai đạo Thổ long, liên tục từ ngọn núi dưới đáy bị hút ra đi ra, giảo ở bên trong thung lũng.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ trong cốc, đều là bụi mù cuộn cuộn, sương lớn tràn ngập, mỗi người đều bị thổi làm mặt mày xám xịt. . .

Mấu chốt nhất chính là, theo càng ngày càng nhiều đá vụn nham khối bị móc đi ra, hai bên vách đá phía dưới đã không, trầm trọng ngọn núi liền đã bắt đầu loạng choạng loạng choạng, trầm trọng vụn phân phong thể, đều bắt đầu hoảng chuyên động, khẽ nghiêng, nghiêng hướng về phía thung lũng. . .

"Không được!"

Hạng Quỷ Vương cái thứ nhất phát hiện không đúng, bỗng nhiên trong lúc đó quát to một tiếng: "Nhanh ngăn cản hẳn!"

Trong tiếng hét vang, thân hình đã vội vã về phía trước vọt tới, ma đao chém vụt, đón đầu hướng về Phương Quý chém xuống.

Mà ở cái này lúc mấu chốt, Phương Quý căn bản không thềm quan tâm biết cái này ma đao, chỉ là ngưng thần triển khai pháp thuật, bên cạnh Trương Vô Thường thấy thế, liền cắn chặt răng một cái, tiến lên đón đến, triển khai Kim Quang Ngự Thần quyết, làm ra một đạo màu vàng Pháp tướng, mạnh mẽ tiếp xuống Hạng Quỷ Vương cái này một đao, thế Phương

Quý tranh thủ chút thời gian, nhưng Khuyết Nguyệt tông những đệ tử khác cũng phản ứng lại, dồn dập hướng về Phương Quý vọt tới.

"Khách khách khách. . ."

Nhưng cũng vào lúc này, hai bên vách đá bên trên, đều bỗng nhiên vang lên nặng nề nham thạch vỡ vụn tiếng, tất cả mọi người đồng thời ngẩng đầu, liền không khỏi sợ đến hồn phi phách tán, chỉ thấy cái kia hai bên đất đỏ nham phong, dĩ nhiên bắt đầu nghiêng, bị tự thân lực lượng đè ép xuất hiện đường đường kẽ nứt, rồi sau đó đột nhiên gãy vỡ, vô tận núi đá tán loạn như mưa, hoàn toàn hướng về mảnh này đáy vực sụp đổ lại đây.

. . .

. . .

"Tiểu quý này, lại muốn ra ý đồ này. . ."

Bí cảnh ở ngoài, bốn đại Tiên môn chi chủ cũng đoán ra điều này, toàn kinh sợ đến mức ngồi ngay ngắn người lại, hầu như có chút khó có thể tin hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn sang, chẳng trách lão già này nhìn thấy bọn họ tiến vào tuyệt cảnh còn bình tĩnh như thế a, nguyên lai còn có chiêu này?

Thật mù nội nó Thái Bạch tông, bực này lưu tron đệ tử làm sao dạy dỗ đến?

Mà đón bốn đại Tiên môn tông chủ vừa giận vừa sợ ánh mắt, Thái Bạch tông chủ cười không nói, chậm rãi thưởng thức trà.

Trong lòng thâm nghĩ: "Ngọa tào. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 153: Chỗ An Toàn Nhất

"Không được, chạy mau. . ."

Một mảnh núi lở đất nứt trong, tất cả Khuyết Nguyệt tông đệ tử đều có một loại tai nạn hàng lâm cảm giác.

Cái nào sợ bọn họ là tu hành bên trong người, đối mặt cái này loại ngọn núi khuyh đảo, đất đá phân rơi xuống tình cảnh, cũng như thế cảm giác trong lòng run sợ.

Vốn là bọn họ còn muốn xông lại ngăn cản Phương Quý triển khai cái này đạo pháp thuật, nhưng ở hai bên ngọn núi đã bắt đầu tự động nghiêng lúc, bọn họ liền biết, cái này tràng tai nạn ai cũng không cách nào ngăn cản, Phương Quý chính mình cũng không làm được, dù sao đây là núi nghiêng tư thế, vượt xa khỏi bọn họ lực lượng giới hạn, đừng nói là bọn họ, coi như là Trúc Cơ cao thủ đến rồi, cũng chỉ có chạy trốn chết phần. . .

Cũng may Khuyết Nguyệt tông các đệ tử phần lớn canh giữ ở ngoại vi, lúc này vừa thấy không ổn, gấp độn kiếm quang, cũng còn có khả năng ở cái này một vùng thung lũng hoàn toàn bị mai táng lúc chạy ra nơi đây, nhưng cũng chỉ là có thể mà thôi, đến tốt cùng có thể không chạy thoát, có thể chạy thoát mấy cái, vậy thì xem vận may của chính mình, số xui nhất là này ba cái trước chặn ở Phương Quý mấy người sau lưng đệ tử, đã chắc chắn phải chết.

Ầm ầm ầm!

Hầu như là thoáng qua trong lúc đó, hai ngọn núi liền âm âm đập xuống, ngọn núi nát bấy, hóa thành cuộn cuộn thổ lưu đá vụn phôi rơi vào trên mặt đất, tro bụi cuộn cuộn, thẳng tới cửa tiêu, vừa nãy vùng thung lũng kia dĩ nhiên không nhìn thấy, bị điền thành một toà mới núi nhỏ.

Tất cả Thái Bạch tông đệ tử cùng Khuyết Nguyệt tông đệ tử, vào lúc này đều không nhìn thấy.

Giữa không trung, chỉ có tràn ngập bụi đất, thật lâu không tiêu tan.

...

...

"Chôn, tiểu tử này lại đem mình chôn?"

Bí cảnh ở ngoài, năm đại Tiên môn tông chủ nhìn gương đồng phóng ở giữa không trung bên trong cuộn cuộn tro bụi, cũng từng cái từng cái bị kinh sợ đến mức trợn mắt ngoác mồm, đủ qua một lúc lâu, mới có một cái khó tin tưởng tiếng nói vang lên: "Lẽ nào những này đệ tử, thật sự song song cùng chết?"

Lúc này bọn họ, cũng nên thật sự có chút tâm thần không yên.

Cái kia bí cảnh đất đỏ ngọn núi, đối với bọn họ tới nói, thực sự là không đáng nhắc tới, trong bọn họ bất cứ người nào, đều có thể dễ dàng đem ngọn núi kia đẩy ngã, có thể then chốt là, bây giờ làm ra này sự kiện đến, lại chỉ là một cái Thái Bạch tông Luyện Khí cảnh giới đệ tử a, đương nhiên, đệ tử kia là lấy xảo, hãn pháp thuật lại mạnh, cũng đẩy không ngã hai ngọn núi, hãn chỉ là nhìn ra cái kia hai đạo đất đỏ ngọn núi thổ chất toi, bởi vậy đào hết rồi ngọn núi gốc rễ núi đá, do ngọn núi kia dựa vào chính mình lực lượng khuynh đảo mà thôi. . .

Nhưng coi như là như vậy, dững cảm, nhạy bén, ánh mắt, cũng đã thực tại bất phạm.

Chỉ là hậu quả nhượng người có chút khó có thể chịu đựng. . .

"Không thể!"

Bên cạnh Linh Lung tông chủ cũng nhìn chăm chú cái kia giữa không trung bên trong tro bụi một chút, lạnh lùng nói: "Nếu là người bình thường, ở cái này núi nghiêng tư thế xuống, tất nhiên chắc chắn phải chết, nhưng bọn họ lại là tiên môn bên trong tỉ mỉ bồi dưỡng thiên kiều đệ tử, dù là tu vị còn thiên, không cách nào đối kháng cái này núi nghiêng lực lượng, nhưng một chút thủ đoạn bảo mệnh, hẳn là vẫn có, chỉ là không biết cuối cùng có thể sống sót mấy cái thôi. . ."

Nói đến chỗ này, nàng bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, lạnh cười một cái, nói: "Thái Bạch Triệu đạo huynh, ta thật là có chút bội phục các ngươi Thái Bạch tông, bực này tâm lại tàn nhẫn, gan lại lớn, ý đồ xấu còn nhiều đệ tử, làm sao dạy dỗ đến?"

Thái Bạch tông chủ đón bốn đại Tiên môn tông chủ ánh mắt, vẻ mặt rất là bình tĩnh, nhẹ nhàng nâng chén, thiên xuyên một cái trà.

Chỉ là không người lưu ý đến hẳn một cái tay khác đều đang nhẹ nhàng run cầm cập, trong lòng đang suy nghĩ: "Ta mẹ nó cái nào dạy đến đi ra?"

. . .

. . .

"Chúng ta. . . Đã chết rồi sao?"

Một mảnh bóng tối vô tận bên trong, qua rất lâu, mới vang lên một cái run rẩy tiếng nói.

"Nơi này lẽ nào là địa ngục?"

"Câu hồn sứ giả ở đâu?"

Rất nhanh lại cùng vang lên từng cái từng cái tiếng nói, đều mê man bên trong lộ ra khung hoảng.

"Câu hồn tới rồi. . ."

Bất thành linh, một cái run rẩy lại âm u âm tiếng nói bỗng nhiên vang lên, mang theo điểm để nhân tâm bên trong hốt hoảng quái lạ: "Mấy người các ngươi tội ác tày trời, đến địa phủ, diêm vương muốn câu các ngươi đi thăm rồi, mau đưa trên người vật đáng tiền giao ra đây, miễn cho khỏi chết. . ."

"Mịa nó. . . Phương tiểu lang quân?"

Rất nhanh liền có người nhận ra Phương Quý tiếng nói, nhất thời vừa mừng vừa sợ, sau đó trong bóng tối, bỗng nhiên sáng lên một đóa ánh lửa, cho cái này một vùng tăm tối mang đến chút ánh sáng, lại là có người triển khai một đạo Hỏa Điều thuật, coi như đèn lồng đến dùng, sau đó chúng Thái Bạch tông đệ tử cái này mới nhìn rõ chu vi đáng dấp, lại phát hiện những thứ này Thái Bạch tông đồng môn một cái không ít, đều chen ở cùng nhau.

Mà bọn họ vị trí, lại là một cái không gian thu hẹp, trên đỉnh đầu là bóng tối vô tận, loé lên một cái nhàn nhạt kim quang lồng đem bọn họ gắn vào bên trong, có thể cảm giác được, cái này lồng là kiện phẩm chất cực kỳ bất phàm pháp khí.

"Ha ha, một đám hàm hóa, thật sự coi Phương lão gia ta muốn chôn chính mình?"

Phương Quý ngồi ngay ngắn người lại, cười to nói: "Các người có thể đều nhớ, hiện tại một người nợ ta một cái mạng. . ."

"Người. . . Đây là từ đâu tới đây pháp khí phòng ngự?"

Trương Vô Thường hãy còn lòng vẫn còn sợ hãi, nhẹ nhàng nâng tay, chạm đến một cái cái này bảo vệ tính mạng bọn họ lỏng.

Bọn họ đều là Thanh Khê cốc đệ tử, kiến thức bất phàm, đương nhiên sẽ không không nhận ra cái này lỏng, cái này chính là một loại tiên môn bên trong thường thấy pháp khí phòng ngự, tên gọi Huyền Thiết kim tráo, cấp bậc không coi là nhiều cao, nhưng cũng rất là rắn chắc, gặp phải hung hiểm lúc tráo tại đỉnh đầu, cái kia liền hết sức an toàn, có người nói có thể chịu đựng được Trúc Cơ cao thủ toàn lực nhất kích.

Bây giờ, chính là như thế một cái lỏng, đem bọn họ bảo hộ ở bên trong, miễn đi bị chôn sống vận mệnh.

"Bằng hữu đưa đến a. . ."

Phương Quý đánh giá một chút bốn phía, cũng cảm thấy có chút đặc ý.

Cái này lỏng, chính là trước khi lên đường Mạnh Lưu Hồn đưa cho hắn pháp khí phòng ngự, cái kia lão Mạnh là cái người tốt, tặng lễ cũng thực sự, chỉ là nghĩ Phương Quý lần này nhập bí cảnh là muốn chết tới, bởi vậy liền dàng hoàng chọn một cái rất rắn chắc pháp khí cho hắn.

Từ vừa mới bắt đầu đào không núi đá, dẫn tới đất đỏ sườn núi phong sụp đổ, Phương Quý liền đã nghĩ đến ý đồ này.

Nghi ngọn núi kia sụp đổ, xác thực khí thế dọa người, lực lượng khó đến, nhưng hấn ở ngọn núi sụp đổ một khắc, lại rất sớm té nổi lên cái này Huyền Thiết kim tráo, ngọn núi sụp đổ lực lượng tuy mạnh, nhưng phân tán ra đến lại là mềm mại nhu hòa, hơn nữa cái này đất đỏ sườn núi phong bên trong, phần lớn đều là xốp đất đỏ, bên trong chen lẫn một ít nham thạch, số lượng lại không rất nhiều, ngã sụp xuống lúc lực đạo, càng sẽ không quá mạnh mẽ.

Cái này một cái Huyền Thiết kim tráo, nghĩ đến hấn là có thể bảo vệ được chính mình.

Ở giữa tự nhiên có chút mạo hiểm , bất quá như thế thử thử một lần, hiệu quả lại tốt đến kì lạ!

"May mắn, lại còn sống. . ."

Mạnh Tiểu Nga sửng sờ một lát, mới không nhận được kính phục nhìn Phương Quý một chút.

Trương Vô Thường cũng xóa đi mồ hôi lạnh trên trán, nhỏ giọng nói: "Mới vừa rồi còn thật sự coi chính mình chết chắc rồi. . ."

Trón trên đất bị trói đến như cái bánh chưng như thế Cam Vân Hoán ô ô kêu hai tiếng.

Mạnh Tiểu Nga bỗng nhiên phản ứng lại, nói: "Đúng vậy, những kia Khuyết Nguyệt tông đệ tử chết sạch hay chưa?"

Phương Quý đứng đưng như không nói: "Chết nhất định sẽ chết mấy cái , bất quá chết hết hết cũng không thực tế, thân là tiên môn đệ tử, ai còn không điếm thủ đoạn bảo mệnh a, nói không chắc núi đỏ trước bọn họ cũng đã chạy đi, ở bên ngoài bảo vệ đây. . ."

Mạnh Tiểu Nga ngờ ngác nói: "Vậ vạn nhất bọn họ đoán được chúng ta không chết, đi tìm đến làm sao bây giờ?"

"Tâm đặt ở trong bụng tốt, nên chữa thương chữa thương, nên giải lao giải lao!"

Phương Quý lại là một mặt không để ý đáng đáp, hướng về bị trói thành bánh chưng Cam Vân Hoán trên người một dựa vào, khiêu nổi lên hai chân, nói: "Chúng ta hiện tại nhưng là bị chôn ở bên dưới ngọn núi mặt, coi như hẳn nghĩ đào chúng ta đi ra, cái kia đến đào đến khi nào?"

Mạnh Tiểu Nga tinh tế một cân nhắc, con mắt dần dần sáng lên, nhìn về phía Phương Quý ánh mắt càng kính phục.

"Ô ô. . ."

Nằm trên đất bị Phương Quý xem là gỏi Cam Vân Hoán lại gọi hai tiếng.

"Cam sư huynh nói rất đúng. . ."

Mạnh Tiểu Nga không nhịn được nhú mày: "Chúng ta tổng muốn đi ra ngoài, bọn họ nếu là ở bên ngoài ôm cây đợi thỏ làm sao bây giờ?"

"Này ngược lại là không cần lo lắng!"

Bên cạnh Lý Hoàn Chân bỗng nhiên cười tiếp nhận câu nói cửa miệng, nói: "Lý Hoàn Chân sư huynh để chúng ta giúp đỡ dẫn ra bốn đại Tiên môn bộ phận truy binh, chúng ta đã rất tốt hoàn thành, hơn nữa đây đủ dẫn ra hai mươi người, còn có một cái tiên môn dẫn đầu, nói vậy Lý Hoàn Chân sư huynh nơi đó áp lực lớn giảm, đợi đến hẳn cùng những người kia phân ra được thắng bại, liền cũng nên phái người lại đây tiếp ứng chúng ta. . ."

Mạnh Tiểu Nga cùng Trương Vô Thường nghe được lời ấy, trong lòng đều thoáng yên tâm!

Nếu là như thế muốn, bọn họ bị đặt ở bên dưới ngọn núi mặt, cũng thành chỗ an toàn nhất.

Lần này bọn họ chia đi ra, năm người đôi mặt hai mươi vị tiên môn đệ tử, áp lực quả thật rất lớn, bất quá tương ứng, bọn họ bên này áp lực lớn, Lý Hoàn Chân nơi đó áp lực liền nhỏ, vốn là chính mình Lý sư huynh, chính là có đôi kháng bốn đại Tiên môn quyết đoán, bây giờ chỉ cần đối phó ba đại Tiên môn, tự nhiên bắt vào tay, nói vậy hiện tại hấn cũng nhanh ổn định cục diện chứ?

Nói như thế, chính mình những thứ này người, xác thực chỉ cần ở đây an tâm dưỡng thương, chờ tiên môn sai người đến tiếp chính là.

"Chờ các người vị kia Lý đại chân truyền sao?"

Phương Quý hì hì mỉm cười, nói: "Cũng được, trước tiên sáng khoái ngủ một giấc lại nói!"

"Ô ô. . ."

Bị hấn gói lên đầu phía dưới Cam Vân Hoán nghĩ đến một hồi, lại gọi hai tiếng.

"Đều nói không cần lo lắng mà. . ."

Phương Quý nở nụ cười, nhẹ nhàng vỗ Cam Vân Hoán hai lần, để cho hấn nằm thẳng một điềm.

Cam Vân Hoán đã sắp muốn tức nổ, trong lòng liên tục gọi: "Mẹ ta là nói để cho các người cho ta mở ra, vẫn luôn là. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 154: Thái Bạch Chân Truyền

Xác thực như Phương Quý mấy người sở liệu, bọn họ cùng Khuyết Nguyệt tông đệ tử dây dưa lúc, do Linh Lung tông dẫn đầu Lục Chân Bình, Hỏa Vân tông dẫn đầu Lăng Hoa Giáp, Hàn Sơn tông dẫn đầu Tống Khuyết ba người suất lĩnh bốn đại Tiên môn đại bộ phận đệ tử, cũng đã cùng Thái Bạch tông dẫn đầu chân truyền Lý Hoàn Chân suất lĩnh Thái Bạch tông đệ tử giao thủ, nếu bàn về đến, bọn họ giao thủ trình độ, cũng so Phương Quý mấy người kịch liệt hơn một chút.

Từ lúc Lý Hoàn Chân sai Phương Quý mấy người đi ra, dẫn bốn đại Tiên môn chia sau khi, hắn liền đã lập tức để còn lại Thái Bạch tông đệ tử, ngay tại chỗ tìm kiếm một toà dễ dàng cho phòng thủ gò núi, cấp tốc lấy ra các loại trận kỳ cùng cấm chế thẻ ngọc, xuôi theo núi bố phòng lên.

Không thể không nói, Lý Hoàn Chân vì cái này bí cảnh một trận chiến, thực tại làm rất nhiều chuẩn bị.

Từ nhập bí cảnh trước ba tháng bên trong, ngày đêm diễn luyện phương pháp ngăn địch, lại tới lâm nhập bí cảnh trước, phân tích các loại Thái Bạch tông đệ tử có thể gặp phải hung hiểm cục diện, trước trước sau sau, không biết an bài xuống bao nhiêu kế sách ứng đối, mà những thứ này trận kỳ cùng thẻ ngọc, cũng đều là bọn họ sớm chọn mua đi xuống, ở tiên môn ngầm đồng ý tình huống xuống, những thứ này vật tư, đã đạt đến rất mức độ kinh người.

Mà những thứ này tiền kỳ sung túc sắp xếp, liền làm cho Thái Bạch tông đệ tử ở thời gian ngắn nhất bên trong làm ra bố trí.

Linh Lung, Hỏa Vân, Hàn Sơn tam tông dẫn đầu suất đại bộ phận đệ tử chạy tới lúc, đôi mắt đã là một phương nho nhỏ hộ sơn trận!

Từ dưới đi lên nhìn lại, trận kỳ đạo đạo, phù quang mơ hồ, cả tòa núi nhỏ, đều đã bị một loại nào đó nhàn nhạt hơi khói bao phủ, hư không cũng giống như là xuất hiện vô hình nào đó vụn vụn, đó là che kín cấm chế sau khi, linh tức tung hoành ảnh hưởng đến hư không biểu hiện, mà vào lúc này lúc vụn vụn hư không phía dưới, mơ hồ có thể thấy được từng cái từng cái Thái Bạch tông đệ tử, thân hình nghiêm ngặt, liệt tại núi nhỏ các nơi.

Núi nhỏ trên đỉnh ngọn núi, có một người ngồi khoanh chân, ngưng thần nhắm mắt, chính là Thái Bạch tông chân truyền Lý Hoàn Chân!

"Ha ha, đây là đem Thái Bạch tông đều chuyển hết rồi sao, lại làm ra lớn như vậy chiến trận?"

Cao giọng cười to bên trong, trong hư không đạo đạo kiếm quang đột ngột mà tới, rực rỡ đến cực điểm, tỏa ra ánh sáng lung linh, tựa như một mảnh kiếm vân, phong mang chỉ nơi, đều là ngọn núi nhỏ này, cấp tốc cực kỳ đi tới núi nhỏ trước, cái kia vô số đạo kiếm quang liền phân tán ra, đột ngột lơ lửng ở giữa không trung trong, phi kiếm bên trên, chính là một cái lại một cái sát khí lạnh lẽo bốn đại Tiên môn đệ tử, sắp xếp thành trận.

Rồi sau đó, đạo đạo kiếm quang bảo vệ trong, ba người chậm rãi tung kiếm mà ra, xa xa nhìn hướng về phía trên ngọn núi nhỏ Lý Hoàn Chân, chính là ba đại Tiên môn dẫn đầu, bọn họ nhìn bố trí nghiêm ngặt khủng bố núi nhỏ, tựa hồ cũng không cảm giác bất ngờ, cười gằn đã mở miệng.

"Lại đến rồi nhiều người như vậy?"

Lúc này ở núi nhỏ trận pháp bên trong bố trí Thái Bạch tông đệ tử, vừa thấy cái này đầy trời kiếm quang, nhưng cũng sợ hết hồn.

Vốn là trải qua Lý Hoàn Chân phân tích, bọn họ coi chính mình lần này đối mặt bốn đại Tiên môn đệ tử, nhiều nhất cũng bất quá là hơn hai mươi người, lại không nghĩ rằng lập tức đến rồi bốn mươi người, đặc biệt là ba đại Tiên môn dẫn đầu chân truyền hiện thân, lại thêm vào bọn họ sau lưng những kia khí cơ cũng không so với bọn họ yếu đi bao nhiêu đệ tử nòng cốt, lập tức liền làm cho Thái Bạch tông đệ tử thân chịu áp lực lớn hơn rất nhiều.

"Không phải đã phái này họ Phương tiểu quý đi dẫn bốn đại Tiên môn chia sao?"

"Làm sao vẫn là đến rồi nhiều như vậy?"

Tùng cái từng cái trái tim bồn chồn, biểu hiện căng thẳng, chờ trận chiến này triển khai.

"Ba vị đạo hữu, rốt cục đến rồi!"

Lý Hoàn Chân nghe được ba đại Tiên môn dẫn đầu mở miệng, mới chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt đảo qua giữa không trung kiếm quang, cũng nhìn ra số lượng này so với chính mình tưởng tượng bên trong càng nhiều hơn một chút, nhưng không có lộ ra cái gì ý sợ hãi, nhàn nhạt nói: "Đã sớm biết bốn đại Tiên môn sẽ đến tiếp, Lý mỗ đương nhiên muốn sớm làm đãi khách chuẩn bị, hiện nay, Thái Bạch tông đệ tử đã ai về chỗ nấy, không biết ba vị là trực tiếp đánh tới đến đây, vẫn là trước tiên nói vài câu lời hay?"

"Ha ha, cái giá đúng là bãi không sai!"

Hàn Sơn tông Tổng Khuyết liếc mắt nhìn Lý Hoàn Chân, ngược lại có chút bội phục hấn khí độ, cười nói: "Bất quá cần gì phiền toái như vậy, cùng

với đầu đến đầu đi, làm lỡ thời gian, không bằng chúng ta dẫn đầu đệ tử trực tiếp giao thủ một lần, phân cái thắng bại làm sao?"

Linh Lung tông dẫn đầu Lục Chân Bình cũng nói: "Lời ấy nói có lý, ta nghe nói Thái Bạch Lý Hoàn Chân tâm có chí lớn, muốn vượt qua Thái Bạch tông trước ba vị chân truyền, ngày hôm nay chúng ta cho người cơ hội, chỉ cần người đánh bại chúng ta bốn người, liền nhất định danh dương nước Sở!"

Hỏa Vân tông dẫn đầu Lăng Hoa Giáp mỉm cười, nói: "Hắn dám sao?"

Ba đại Tiên môn dẫn đầu đều là lời nói đem kích, muốn cho Lý Hoàn Chân ra tay động thủ, nhưng Lý Hoàn Chân lại không hề bị lay động, chậm rãi nhắm hai mắt lại, liền trả lời cũng không đáp, rất rõ ràng chính là không thể nào quan tâm bức này khích tướng, không duyên cớ chạy ra trận đến cùng bọn họ giao thủ.

"Nhìn dáng dấp, chung quy vẫn là muốn động thủ mới được!"

Hỏa Vân tông Lăng Hoa Giáp mỉm cười, hướng về hai vị khác dẫn đầu nói: "Hai vị đạo huynh nhận ra hắn trận pháp này đến rồi?"

Linh Lung tông Lục Chân Bình gật gật đầu, lên trước một bước, nói: "Lý Hoàn Chân, bất quá là chỉ là Tứ Phương Hư Môn trận mà thôi, người cần gì phải giả thần giả quỷ, nói vậy người là trong lòng sợ, cho nên mới liệt ra trận này, bốn cửa đều là hư cửa, liền không tốt từ bên ngoài phá tan, chỉ có thể đồng thời đánh vào bốn cửa, mạnh mẽ phá trận, người là muốn mượn này khảo thí mấy người chúng ta bản lãnh sao?"

Lý Hoàn Chân không nhịn được mở mắt ra, nhìn Lục Chân Bình một chút, cười nhạt nói: "Ta Thái Bạch tông lấy một địch bốn tên, nguyên do đã

lâu, bây giờ tự nhiên cũng không thể ngoại lệ, các người đã bốn môn cùng đến, cái kia cái gì không vào trận đến tranh tài?"

Hàn Sơn tông Tổng Khuyết nở nụ cười, nói: "Ha ha, Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu Khuất sư huynh, suất hai mươi người đi truy sát cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, không tại nơi đây, nói vậy người cũng là đã sớm đánh ý đồ này, mới để cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân đi ra ngoài làm mồi dụ chứ? Chỉ bất quá, coi như chỉ đến rồi ba người chúng ta, lẽ nào liền phá không được người cái này giả thần giả quỷ tiểu trận?"

"Hai mươi người?"

Lời nói này, đúng là nói tới trong trận Thái Bạch tông đệ tử, trong lòng đều là cả kinh.

Bọn họ vừa nảy bốn đại Tiên môn người đến rất nhiều, còn tưởng rằng Phương Quý không có dẫn đi mấy cái, lại không nghĩ rằng, bốn đại Tiên môn lại phân ra hai mươi người, lại thêm một cái tiên môn dẫn đầu đi truy sát hắn, như vậy lực lượng cách xa, mấy vị kia đồng môn chẳng phải là. . .

Liền ngay cả Lý Hoàn Chân, cũng là không nhịn được ngân ra: "Đã như thế, cái kia bốn đại Tiên môn chẳng phải là phát động rồi sáu mươi người?"

Trong lòng ngược lại có chút vui mừng, may nhờ dùng cái này chia phương pháp!

"Cái này họ Lý thực lực bình thường, tâm tư cũng không ít!"

Hàn Sơn tông Tổng Khuyết vào lúc này chính mở miệng cười, nói: "Hai vị đạo hữu, các người thấy thế nào phá trận?"

Lục Chân Bình hơi suy nghĩ, liền thấp giọng nở nụ cười, nói: "Nhu công trận này, nguyên cũng không khó, chúng ta vốn là đến rồi bốn mươi người,

liền mười người một môn, cứng công lên đi tốt, chỉ cần nhớ tới, bốn cửa đến công, mới có thể chia sẻ trận thế, miễn tại áp lực!"

Hàn Sơn tông Tống Khuyết cũng vỗ tay một cái, nói: "Cái kia liền việc này không nên chậm trễ, thu thập Thái Bạch tông, còn phải đi về chuẩn bị Trúc Cơ!"

Ba đại Tiên môn dẫn đầu, nhưng cũng đều chẳng nhiều các loại nhân nô chần chờ hạng người, phá trận công việc, ăn nhip với nhau.

Hàn Sơn tông Tống Khuyết cái thứ nhất nhảy ra ngoài, đứng ở phi kiếm bên trên, hướng về trong trận cười nói: "Lý Hoàn Chân, ngươi cũng chính là con rùa đen rúc đầu mệnh, chỉ là tiểu trận, làm sao có thể ngăn trở ta bốn đại Tiên môn, mà lại xem ta đến phá trận!"

Vừa nói chuyện, giơ tay chính là mấy chục đạo màu vàng nhạt phù triệu hướng về trên đất tung đi, những kia phù triệu rơi xuống đất, đều vào đất không gặp, nhưng này không hề có thứ gì trên mặt đất, lại chợt có nham thạch cổ động lên, một lát sau khi, thỉnh linh có mấy chục cái bùn đất hóa thành bùn khô từ mặt đất phía dưới chui ra, sau lưng đều dán vào một đạo màu vàng phù triệu, không có tiếng kêu to, hướng về núi nhỏ phóng đi.

Cái này thỉnh linh chính là Hàn Sơn tông Tống gia am hiểu nhất Thổ khô chi phù, nhìn dáng dấp không chỉ có Thái Bạch tông bỏ ra vốn lớn, Hàn Sơn tông cũng không yếu, quý giá như vậy Thổ Khô phù, cũng không biết cho tổng thiếu bao nhiêu, cùng cái phá gia chi tử cũng tựa như, một tung chính là mấy chục tấm.

"Thái Bạch tông đệ tử, ngăn địch!"

Trận pháp bên trong, có người cao tiếng hét lớn, trận quang đạo đạo, đón lấy tấn công vào phía tây trận môn Thổ khô lỗi.

Cùng lúc đó, cái này một phương núi nhỏ mặt khác ba đạo trận môn, cũng đồng dạng có người đánh vào, công hướng đông góc trận môn, chính là Linh Lung tông chân truyền Lục Chân Bình, nàng giơ tay tế lên bảy, tám cái chuông bạc, trên không trung cùng nhau chấn động, phát ra cực kỳ chói tai tiếng chuông, Thái Bạch tông các đệ tử nghe xong, liền thẳng cảm giác trán đều muốn nổ tung, Linh Lung tông đệ tử lại không bị quấy nhiễu, theo sát phía sau công tiến vào.

Mà công hướng về phía phía nam trận môn, lại là Hỏa Vân tông dẫn đầu Lăng Hoa Giáp, hai tay hấn rung lên, sau lưng lửa áo choàng bên trong, liền bay ra vô số uy lực kinh người Hỏa Nha, từng mảnh từng mảnh, hướng về trận môn bên trong phóng đi, cũng không biết hấn có phải là chịu đến Phương Quý ảnh hưởng, lúc này bay ra ngoài Hỏa Nha, rõ ràng cái đầu so với bình thường Hỏa Nha lớn hơn không ít, từ xa nhìn lại, như từng cái từng cái quả cầu thịt.

Mà là do đến Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu Khuất Chân Huyền đã đi truy sát Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, vì lẽ đó công hướng về phía cửa phía bắc không phải tiên môn dẫn đầu, lại là một cái Hỏa Vân tông đệ tử, nhưng người này tuy không có dẫn đầu tên, nhưng rõ ràng cũng là tiên môn tử mĩ bồi dưỡng đi ra, trong lòng ngực ôm một cái Hỏa hồ lô, miệng hồ lô hướng về pháp trận trong, vừa xông hướng cửa phía bắc, vừa phun ra đạo đạo kinh người ngọn lửa.

...

...

"Lý sư huynh, cái này hư môn trận, có thể làm cho bốn đại Tiên môn bỏ ra cái giá khổng lồ, thế nhưng. . ."

Lúc này, đỉnh núi bên trên, bảo vệ Lý Hoàn Chân trái phải hai cánh , làm cái này hộ pháp hai vị Thái Bạch tông trong các đệ tử, cái kia trên người mặc màu đỏ kẹp bảo cô gái Mạc Hồng Xảo, không nhìn được mở miệng nói: "Chúng ta dù sao nhân số quá ít, rất khó cản bọn họ lại. . ."

"Ta vốn là không nghĩ bằng trận pháp này cản bọn họ lại!"

Lý Hoàn Chân lúc này cũng hờ hững mở hai mắt ra, lạnh trợn nhìn lướt qua bên dưới ngọn núi, nhàn nhạt nói: "Ta bố trí trận này, chỉ là muốn ngăn cản bọn họ, không nhượng bọn họ có vây kín tư thế mà thôi, trận chiến này thắng bại, không ở chỗ bọn họ có thể không phá trận, cũng không tại trận lực mạnh yếu, mà ở chỗ ta. . ." Hắn chậm rãi đứng lên đến, lãnh ngạo nói: ". . . Có thể không đem bọn họ một kiếm chém giết!"

Dứt lời câu nói này thì hắn bỗng nhiên trong lúc đó trở tay rút kiếm, khoảng khắc trong lúc đó, liền đã hướng về bên dưới ngọn núi tung vút đi, thân hình nhanh tới cực điểm, người còn ở giữa sườn núi bên trong, liền đã thân kiếm run lên, đột nhiên đạo đạo mây lửa từ bên người ngưng tụ lên. . .

"Bạch!"

Cái kia vô tận mây lửa, theo hắn thân kiếm một chỉ, liền bỗng nhiên hướng về Hàn Sơn tông dẫn đầu Tống Khuyết tráo đi qua.

"Ta là Thái Bạch chân truyền, nhất định Sở vực vô địch!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 155: Thực Sự Đáng Trách

Lý Hoàn Chân từ vừa mới bắt đầu, liền đã hiểu rất rõ ràng.

Hắn thân là Thái Bạch tông đệ tử, đương nhiên sẽ không sợ bốn đại Tiên môn dẫn đầu chân truyền!

Hắn sợ chỉ là bốn đại Tiên môn dẫn đầu chân truyền liên thủ vây công hắn mà thôi!

Vì lẽ đó hắn bày xuống cái này một phương đại trận , ngược lại cũng không phải thật là hi vọng nhờ vào đó đại trận ngăn địch, chỉ là nghĩ nhờ vào đó trận ngăn cản bốn đại Tiên môn dẫn đầu chân truyền bước chân, khiến cho bọn họ không cách nào vây kín, sau đó chính mình đem bọn họ từng cái đánh bại hoặc là chém giết!

Bây giờ, hắn cảm thấy cơ hội dĩ nhiên đến!

Khoảng khắc trong lúc đó, lao xuống núi đến, một thân Hỏa Nguyên công pháp minh mông cuộn cuộn, ngưng tụ kinh người liệt diễm, lửa mượn kiếm thế, kiếm mượn hỏa uy, ở hắn vọt tới Hàn Sơn tông dẫn đầu Tổng Khuyết trước người lúc, hắn bất kể là kiếm thế vẫn là hỏa ý, đều đã mạnh mẽ tới cực điểm, trong tiếng hít thở, một kiếm này rơi xuống Tổng Khuyết trên đỉnh đầu, thời khắc nguy cấp liền đã đem Tổng Khuyết toàn bộ bao phủ ở bên trong!

Cái này chính là Lý Hoàn Chân kế hoạch, mà cái kế hoạch này, tiến hành rất thuận lợi!

"Người rốt cục chịu ra tay?"

Hàn Sơn tông Tống Khuyết mới vừa mới đánh vào bên trong đại trận, còn ở ứng phó chu vi trận văn, đề phòng ở khắp mọi nơi cấm chế, liền chợt thấy trên đỉnh đầu, khung bố dị thường một mảnh mây lửa bao phủ đi xuống, trong lòng cũng là hơi kinh, nhưng hắn tựa hồ đã sớm chuẩn bị, nhưng cũng không làm sao hoảng loạn, cười gằn thấp hét lên một tiếng, đồng thời trên người liền đã có bảy, tám đạo Thổ Khôi phù bay ra ngoài. . .

Ở cái này Thổ Khôi phù bay ra một chốc, chu vi trên mặt đất, bỗng nhiên liền có tám tôn Thổ khôi lỗi phá đất chui lên, mỗi một tôn đều có hơn ba trượng cao, vòng quanh Tống Khuyết đứng một vòng, vừa vặn đem hắn bảo hộ ở bên trong, thạch chường giờ lên cao, đến hướng về phía cái kia mảnh mây lửa!

Ầm!

Một tiếng hung hăng vang động, rung động khắp nơi, cái kia tám tôn Thổ khôi lỗi, tất cả đều bị mây lửa đánh tan, hủy hoại trong một ngày.

Mà ở mây lửa phía sau, Lý Hoàn Chân từ trên trời giáng xuống, kiếm đạo sắc bén đến cực điểm, vượt qua hư không, chém thẳng đến Tống Khuyết trước mặt.

Coong!

Tới đây thế ngàn cân treo sợi tóc, Tống Khuyết sắc mặt ngưng nặng tới cực điểm, trong nháy mắt, hai tay hợp ở trước người.

Theo hắn cái này một cái động tác đơn giản, hắn trên đỉnh đầu, lại bỗng nhiên xuất hiện một cái cùng hắn dáng dấp tương tự, lại mặt xanh nanh vàng thần tướng, cái kia thần tướng lực đại vô cùng, ngưng tụ thành hình

một chóc, liền hô đến một quyền liền đập ra ngoài, ngay khi Lý Hoàn Chân một kiếm này sắp chém tới Lý Hoàn Chân trước mặt thời khắc, cái kia thần tướng một quyền, cũng đã mạnh mẽ đánh tới Lý Hoàn Chân trước.

"Đáng trách. . ."

Lý Hoàn Chân cắn răng.

Hắn cực kỳ nghĩ muốn một kiếm lấy Tống Khuyết tính mạng, nhưng cũng không muốn trúng cái này thần tướng một quyền, cùng Tống Khuyết lưỡng bại câu thương, bởi vậy tại sát na thời khắc, hắn cũng chỉ có thể mãnh đến về kiếm, uẩn nhượng đã lâu kiếm lực, liền cùng thần tướng một quyền chém ở cùng nhau!

Ầm!

Tống Khuyết trên đỉnh đầu thần tướng, bị một kiếm này chém nát hơn nửa thân thể, chính hắn cũng lão đảo lùi về sau, sắc mặt tái nhợt.

Mà Lý Hoàn Chân cũng bị cái kia thần tướng lực lượng khổng lồ, va chạm đến thu thể không được, sau khi rơi xuống đất, lùi về sau một bước, lại đứng vững.

Bàn về cục diện này, vẫn là Lý Hoàn Chân thắng được một bậc, nhưng đòn đánh này qua đi, lại là Hàn Sơn Tống Khuyết bắt đầu cười lớn, hắn đơn giản lại xoay người lại lui hai bước, tay nắm pháp ấn, một thân linh tức cô động, hóa thành cuồn cuộn thanh quang, làm cho trên đỉnh đầu, cái kia thần tướng lần thứ hai ngưng tụ, sau đó hướng về Lý Hoàn Chân cười nói: "Nghĩ muốn một kiếm chém ta? Lý sư huynh, ngươi tựa hồ quá đề cao chính mình. . ."

Lý Hoàn Chân sắc mặt đã là tái nhợt một mảnh, so với Tống Khuyết ngưng tụ ra Thần Ma hình ảnh còn xanh, cắn chặt hàm răng, cũng không

đáp lời, thuận thế một bước bước lên, bên người hỏa ý lại nổi lên, cái kia cháy hừng hực ngọn lửa, phảng phất có chính mình sinh mệnh giống như, hừng hực thoán chuyển động, liền ngay cả cơ thể hắn, vào lúc này cũng như là hóa thành một đám lửa, sáng loáng chích liệt bức người.

Cái này, chính là Thái Bạch tông Hỏa Hậu Quân trưởng lão truyền thừa bí pháp, Hỏa Ngự Luyện Thân quyết!

Nóng lòng kết thúc cuộc chiến đấu này Lý Hoàn Chân, lấy Hỏa nguyên chân thân cầm kiếm, hung tợn một bước bước lên, liên tiếp không ngừng kiếm chiêu hướng về Tống Khuyết đưa tới, mỗi một kiếm đều có vô tận ác diễm đi theo, làm cho hắn quanh người, giống như hóa thành một cái biển lửa.

Ở cái này các loại hung mãnh đến cực điểm thế tiến công phía dưới, Tống Khuyết đã là từng bước lùi về sau, trong nháy mắt rơi xuống hạ phong.

Có thể then chốt là, Tống Khuyết tuy rằng rơi vào rồi hạ phong, lại vẫn nhưng chưa bại, vẫn là ở khổ sở chống đỡ lấy, mà chính hắn cũng hồn nhiên không có nửa phần bị người áp chế giác ngộ, trái lại hung phấn cùng nhau, vừa tiếp xuống Lý Hoàn Chân kiếm chiêu, vừa lớn mở miệng cười.

"Đây chính là Hỏa Hậu Quân trưởng lão truyền thừa sao?"

"Lý sư huynh, ngươi tựa hồ vẫn không có tu luyện đến nơi đến chốn a. . ."

"Há, ta suýt chút nữa đã quên, ngươi là mượn Hỏa Nguyên đan mới công pháp đại thành, vận chuyển lúc, tự có khuyết diễm. . ."

Nhiều tiếng kêu to bên trong, Lý Hoàn Chân trái tim thịnh nộ, ra tay càng ngày càng mãnh.

Mà Tống Khuyết lại như là quyết định chủ ý muốn làm một cái miệng tiện con rùa, vừa trong miệng châm chọc nói, vừa có thể trốn thì lại trốn, có thể lùi thì lùi, chính là không chịu gồng đón đỡ, không chỉ có như vậy, ở bên cạnh hắn, càng là có rất nhiều Hàn Sơn tông đệ tử vọt lên, một kiện kiện pháp khí, từng đạo từng đạo phù triệu, không cần tiền tựa như đánh về phía Lý Hoàn Chân, trong lúc nhất thời liền quấy nhiễu đến Lý Hoàn Chân vừa giận vừa vội.

Một kiếm, hai kiếm, ba kiếm!

Một tức, hai tức, ba tức!

Thoáng qua thời gian uống cạn chén trà đã qua, Lý Hoàn Chân lớn chiếm thượng phong, một người một kiếm, ép tới bao quát Hàn Sơn Tống Khuyết ở bên trong bốn, năm vị Hàn Sơn tông đệ tử không nhắc nổi đầu lên, thực sự là phong thái kinh người, nhưng đáng tiếc chính là, một kiếm cũng không chém ở Tống Khuyết trên người. . .

Mà cùng lúc đó, đại trận mặt khác ba cửa, thì thôi áp lực càng lúc càng lớn.

"Đáng trách, Hàn Sơn tông chuyên môn nhằm vào ta công pháp, lập ra đấu pháp, không cầu thắng, chỉ cầu có thể ngăn cản ta. . ."

Lý Hoàn Chân cũng biết thời gian quý giá, nhất thời cắn răng, ở lại là hung mãnh đến cực điểm một kiếm, lại bị Tống Khuyết tránh thoát sau khi, hắn cũng trong nháy mắt làm ra quyết định, trong miệng đột nhiên một tiếng hô lên, thân hình lần thứ hai phóng lên trời, dựa vào cái này che kín cả tòa núi nhỏ trận thế, hắn như là ở lảng không hư độ, hầu như là tại giữa không trung, đập lên hư không, hoành chuyển mấy trăm trượng, xông hướng người còn lại.

Ở nơi đó, đang có một người dũng mãnh thiện chiến, làm cho Thái Bạch tông thủ trận đệ tử từng bước lùi về sau.

Chính là Hỏa Vân tông dẫn đầu chân truyền, Lăng Hoa Giáp!

Lý Hoàn Chân đã xác định chính mình rất khó trong thời gian ngắn toại nguyện bắt xuống Hàn Sơn tông chân truyền, bởi vậy ở thời khắc mấu chốt, dứt khoát làm ra một cái quyết định, hấn dựa vào trận thể lực lượng, đi tới một cái khác trận môn nơi, đối đối thủ, muốn trước tiên chém Hỏa Vân tông chân truyền!

"Người quả nhiên đến rồi. . ."

Lý Hoàn Chân vọt tới nơi này trận môn, lập tức lẳng không ngự hỏa, đáp xuống.

Nhưng ngoài dự đoán mọi người, cái kia Hỏa Vân tông dẫn đầu Lăng Hoa Giáp đối mặt Lý Hoàn Chân thế tiến công, lại như là không một chút nào cảm thấy bất ngờ, trái lại ngẩng đầu nhìn hấn mỉm cười, sau lưng áo choàng run lên, phía dưới lập tức hóa thành một cái biển lửa, mà cả người hấn, thì lại thuận thế đạp lên cái này một cái biển lửa, phi thân mà lên, tại giữa không trung, liền đã liền đầy ba chưởng, hóa thành ba đạo tường lửa.

Đối thủ này tốt, lại dám cùng mình cứng đối cứng?

Lý Hoàn Chân tâm trạng, thậm chí nổi lên một vệt sắc mặt vui mừng, một thân Hỏa Nguyên công, bỗng nhiên điều động ra.

Ầm! Ầm! Ầm!

Thân hình hấn chưa rơi xuống đất, liền cùng Lăng Hoa Giáp liền ở giữa không trung liền đối ba lần, mỗi một đều là cứng đối cứng.

"Oành!"

Lăng Hoa Giáp ba chiêu vừa qua, liền bị Lý Hoàn Chân mạnh mẽ bức đến mặt đất, trong lồng ngực bức mình, phun ra một ngụm máu tươi.

Lý Hoàn Chân vui sướng, đang muốn tiến một bước đuổi tới, lạnh lùng hạ sát thủ, liền thấy Lăng Hoa Giáp lại mặt không biến sắc, ngửa mặt há mồm, liền có một ít thiêu đốt sáng loáng ngọn lửa hạt châu, từ trong miệng hắn phun ra ngoài, cái kia bóng bay đến giữa không trung, liên tục chuyển động, mỗi lượn một vòng, liền có một mảnh sáng loáng liệt diễm ở xung quanh dấy lên, thoáng qua trong lúc đó, phạm vi mười mấy trượng hóa thành biển lửa.

"Đó là . . . Hỏa Hành châu?"

Lý Hoàn Chân một chút thoáng nhìn hạt châu kia, nhất thời kinh hãi.

"Đáng trách, Hỏa Vân tông vì đối phó ta, thậm chí ngay cả bọn họ trong môn phái dị bảo đều lấy ra. . ."

Hắn cảm giác đến phía dưới biển lửa khí cơ cường thịnh, tâm trạng không có quá nhiều nắm, chỉ có thể âm thầm cắn răng, dưới chân liệt diễm đột nhiên nổi lên, nâng hắn lần thứ hai cất cao ba, bốn trượng, thân hình như một con hỏa điều, kính hướng về phía đông đạo thứ ba trận môn vọt tới. . .

Ở phía đông cái kia một bên trận môn nơi, xông trận chính là Linh Lung tông dẫn đầu Lục Chân Bình.

Thoạt nhìn, bất kể là khí cơ vẫn là uy thế, nàng đều là ba môn chân truyền dẫn đầu bên trong yếu nhất một cái, Lý Hoàn Chân cũng biết, đây là chính mình cái cuối cùng có thể đánh vỡ chỗ hồng cơ hội, bởi vậy ra tay lúc, lại không nửa điểm do dự, người ở giữa không trung, Hỏa Nguyên công

liền đã thôi thúc tới cực điểm, cả người cũng giống như là đã biến thành một cái đại hỏa cầu, tầng tầng từ giữa không trung vọt tới.

"Cút ngay!"

Nhưng hắn không nghĩ tới, đón cái này đạo uy thế, cái kia Linh Lung tông dẫn đầu Lục Chân Bình, lại toàn không nửa điểm vẻ sợ hãi, bên người nàng bay lên vô số chuông bạc, tới đây một khắc, đồng thời chấn động chuyển động, hình thành rồi đạo đạo chói tai đến cực điểm linh âm, liền ngay cả chu vi hư không, đều tựa hồ bị cái này tiếng chuông ảnh hưởng, hóa thành một đạo một đạo sóng gợn giống như hình dạng, một vòng một vòng hướng về giữa không trung khuếch tán đi ra ngoài.

Hạ xuống từ trên trời Lý Hoàn Chân, nghênh đến cái này tiếng chuông, liền như là đụng tới chân chính làn sóng, xuống hướng tư thế, càng lúc càng chậm.

Sau đó Lục Chân Bình liền ở cái này một chỗ, đột nhiên trong lúc đó đón lấy giữa không trung, bên người tám cái chuông bạc, kết thành một phương tiểu trận, từ xa nhìn lại, liền giống như trong tay nàng, nắm chặt rồi một mặt tám khiên, mạnh mẽ hướng lên trên đẩy một cái, cùng Lý Hoàn Chân đụng vào nhau!

Ầm!

Lý Hoàn Chân cùng cái này lực lượng không lồ chạm vào nhau, lại trực tiếp bị va ngược đỉnh núi rơi đi, chu vi liệt diễm, tắt hơn nửa.

Mà giữa không trung Lục Chân Bình, thì lại ngạo nghễ đứng thẳng, bên người tám cái chuông bạc bay lượn, thoạt nhìn phảng phất nữ tiên giống như, lạnh giọng quát lên: "May nhờ ngươi khổ tâm bày xuống trận này, chỉ vì ngăn cản chúng ta, sinh sợ chúng ta liền thủ chiến ngươi, nhưng ngươi lại

không nghĩ rằng, chúng ta căn bản cũng không có liên thủ vây công người dự định, nghĩ muốn giết người, một mình ta là đủ, thì lại làm sao cần phải vây công?"

Lời còn chưa dứt, nàng đã lần thứ hai tay nhỏ thi triển, chuông bạc lay động lay động, chu vi trận văn, bị quét ra hơn nửa.

Tất cả bốn đại Tiên môn đệ tử thấy được Lý Hoàn Chân bị đánh lui, cũng đều là hưng phấn dị thường, thuận thế hướng về trong trận tấn công tới, mà thủ trận Thái Bạch tông đệ tử, thì lại khí thế thấp đi rất nhiều, chỉ có thể cắn chặt hàm răng tiến ra đón, ác chiến bốn đại Tiên môn đệ tử.

Một tràng hỗn chiến, nhất thời lật lật cuộn cuộn triển khai.

"Lý sư huynh. . ."

Mà bây giờ đỉnh núi bên trên, Lý Hoàn Chân tả hữu hộ pháp, Mạc Hồng Xảo cùng Tiết Hoa hai người tiến lên đỡ lấy Lý Hoàn Chân, sắc mặt đều hiện ra đến cực kỳ lo lắng, hiển nhiên bốn đại Tiên môn thế càng mãnh, Thái Bạch tông đệ tử dù là mượn đại trận lực lượng, lúc này cũng chỉ có thể khổ sở chống đỡ mà thôi, song phương dù sao nhân số chênh lệch cách xa, Thái Bạch tông đệ tử dù cho lại qua dũng mãnh, có thể chịu đựng đến bao lâu?

"Đáng trách. . . Đáng trách. . ."

Lý Hoàn Chân vẫn chưa được quá nhiều thương, nhưng cũng hầu như muốn miệng phun máu tươi, uy nghiêm đáng sợ hét lớn: "Ai có thể nghĩ tới, bốn đại Tiên môn như vậy ác độc, vì nhằm vào ta, lại làm ra nhiều như vậy bố trí. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 156: Thái Bạch Tông Đệ Tử

"Ha ha, Lão thái bạch, người Thái Bạch tông quả nhiên sẽ dạy đồ đệ, vị này họ Lý chân truyền tuổi không lớn lắm, một thân Hòa Nguyên công pháp đúng là tu luyện không sai, nếu thật sự là một mình tranh tài, chúng ta bốn đại Tiên môn đệ tử, sợ là không có lượng quá lớn nắm thắng hẳn. . ."

Bí cảnh ở ngoài, năm đại Tiên môn tông chủ lấy gương đồng hình chiếu quan sát bí cảnh bên trong chư vị đệ tử đám người hướng đi, tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua Lý Hoàn Chân cùng ba đại Tiên môn dẫn đầu chân truyền trận chiến này. Trên thực tế, đương thời trận chiến này vốn là cùng Phương Quý cùng Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu Khuất Chân Huyền trận chiến đó đồng bộ tiến hành. Phương Quý phía bên kia kết quả, làm cho bốn đại Tiên môn tông chủ trong lòng đều biệt thở một hơi, đúng là cái này chiến trường chính một trận chiến, nhìn ra thấy bốn đại Tiên môn tông chủ tâm tình vô cùng vui vẻ, vô cùng khách khí hướng về Thái Bạch tông chủ tán thưởng Lý Hoàn Chân!

Đương nhiên, lời này nghe tới là ở khen ngợi Lý Hoàn Chân, nhưng cũng không hề che giấu chút nào chính mình ý tự đắc, ai cũng không muốn thừa nhận chính mình đệ tử không bằng nhà khác, nhưng sự thực vẫn như vậy, Thái Bạch tông đòi trước một đòi dạy dỗ đến đệ tử, biểu hiện liền vẫn so với bốn đại Tiên môn cường chút, ba lần trước bí cảnh cuộc chiến, càng là xuôi theo tục lấy một địch bốn truyền thống, đây là người nào đều không thể phủ nhận sự thực.

Nhưng hôm nay đây?

Bốn đại Tiên môn tông chủ nói Lý Hoàn Chân cùng bốn đại Tiên môn dẫn đầu một mình tranh tài, có chút phần thắng, nhưng ý tứ nói cách khác Lý Hoàn Chân đồng thời đối đầu hai cái hoặc ba cái tiên môn dẫn đầu, cái kia chính là chắc chắn là thất bại không thể nghi ngờ, mà bây giờ bí cảnh trong cục diện cũng là xác thực như vậy, Lý Hoàn Chân đã phân biệt hướng về ba đại Tiên môn dẫn đầu ra tay, nhưng cũng một cái cũng không bắt xuống, rất là nói rõ vấn đề.

Trình độ nào đó trên, điều này cũng làm cho ba đại Tiên môn tông chủ trong lòng thoáng thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu Khuất Chân Huyền đối đầu cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, bị thiệt lớn, nhưng phía bên kia hình thức nhìn lên, Khuyết Nguyệt tông nhân số trên vẫn là chiếm ưu thế, không chắc liền thua, bên này chiến trường chính nhìn lên, lại là ba đại Tiên môn thắng định, Thái Bạch tông, chung quy vẫn là muốn thua lớn một lần!

Duy nhất trong lòng lo lắng, nhưng là Khuyết Nguyệt tông chủ, hẳn cái này một môn dẫn đầu đã chết, còn lại trong các đệ tử, cũng không biết có hay không có thể diễn chính, nếu như không có người đứng ra, tại đến tiếp sau cùng mặt khác ba đại Tiên môn tranh cướp lúc, Khuyết Nguyệt tông sợ là muốn ăn thiệt thòi!

Thái Bạch tông chủ hiển nhiên đã quen bốn đại Tiên môn lời lẽ vô tình, trong lời nói che giấu châm, đã sớm luyện thành một bộ nói lại khó nghe mặt cũng không đổi sắc bản lãnh, bây giờ dù là chính mình cũng nhìn thấy Thái Bạch tông đệ tử dĩ nhiên thế nguy, thậm chí sắp bị diệt tới nơi đều có khả năng, cũng chỉ là cười nhạt cười, nói: "Thái Bạch tông đệ tử, hẳn là không đến nỗi sẽ dễ dàng như vậy chịu thua. . ."

Bốn đại Tiên môn tông chủ liền đều liếc mắt nhìn hẳn, vẻ mặt phức tạp.

Bọn họ cũng rõ ràng Thái Bạch tông chủ, hẳn là không phải bản tên không đích, chỉ là tinh tế suy nghĩ một phen, lại lại cảm thấy không tìm được manh mối, việc đã đến nước này, Thái Bạch tông còn có thể làm thế nào, chẳng lẽ còn có thể hi vọng Lý Hoàn Chân dẫn người nghịch chuyển càn khôn hay sao?

Bọn họ không thể nghi ngờ xem người vô cùng chuẩn, Lý Hoàn Chân xác thực nghịch chuyển không được càn khôn!

...

...

Mà lúc này bí cảnh bên trong, hiển nhiên Thái Bạch tông chân truyền Lý Hoàn Chân ra tay, lại tao ngộ thất lợi, bốn đại Tiên môn đệ tử, khí thế nhất thời liên tiếp tăng vọt, mênh mông cuộn cuộn, thẳng hướng trong trận Thái Bạch tông đệ tử nhào tới, chiến thế đã tới cực điểm.

Thái Bạch tông đệ tử cũng đều tâm trạng kinh hãi, vội vã điều động đại trận, ôm theo trận thế đối kháng bốn đại Tiên môn đệ tử.

Chỉ bất quá, bọn họ dù sao nhân số quá ít, lưu lại, chỉ có mười lăm người, lại trừ Lý Hoàn Chân coi là phụ tá đắc lực hai người ở ngoài, lại chỉ còn mười hai người, mười hai người phân thủ bốn cửa, mỗi một cửa liền chỉ có ba vị đệ tử.

Trình độ nào đó trên, cái này liền giống như là ba người nghênh chiến bốn đại Tiên môn mười người.

Tuy rằng bọn họ đều có trận pháp gia trì, còn có chu vi rất sớm bày xuống cấm chế đến ngăn địch, hơn nữa Thái Bạch tông Thanh Khê cốc đệ tử, cũng đều là có thật tài thực học, nhưng đối mặt khổng lồ như thế nhân số ưu thế, vẫn là vừa bắt đầu liền chịu đến áp lực thực lớn, cục diện trên xem,

tất cả mọi người đều cho rằng cái nào sợ bọn họ có trận thế gia trì, cũng chống đỡ không được quá lâu.

Nhưng không nghĩ tới, ở Lý Hoàn Chân ra tay thất lợi tình huống xuống, Thái Bạch tông đệ tử lại từng cái từng cái cắn răng không lùi, ba người một tổ, các thủ một cửa, các loại trận thế, tất cả đều đẩy lên, vô số cấm chế, đầy khắp núi đồi, lại miễn cưỡng đem bốn đại Tiên môn đệ tử chặn ở giữa sườn núi phía dưới, mặc cho bọn họ dường như thủy triều cũng tựa như pháp khí cùng pháp thuật điên cuồng tấn công lại đây, vẫn cứ cứng bảo vệ nửa bước không lùi.

"Oanh" "Oanh" "Oanh "

Hỏa Vân tông dẫn đầu Lăng Hoa Giáp, chỉ nghĩ nhanh chóng phá chính mình cái này một phương trận môn, cho nên một vào trong trận, liền nhìn chăm chăm một cái thân mặc áo bào trắng Thái Bạch tông đệ tử, trong bóng tối dạn dò bên người đồng môn che chở chính mình trái phải hai cánh, chính mình thì lại nghiêng người liền tiến vào, hướng về cái kia áo bào trắng đệ tử liền oanh ba chương, mỗi một chương đều ngưng tụ hấn suốt đời sở học, uy phong hiển hách, khí thế mạnh mẽ tới cực điểm.

Hắn vốn nghĩ trực tiếp đem đệ tử này đánh chết, thật là nhanh chóng phá trận, nhưng lại không nghĩ rằng, cái kia áo bào trắng đệ tử, lại không nói một lời, gắt gao đặt chân ở trận môn trước, hai tay nhắc lên, nhanh chóng niết lên pháp ấn, quanh thân nhất thời kim quang mãnh liệt , liền tiếp hấn ba chương, sắc mặt rõ ràng đã kinh biến đến mức cực kỳ thảm biến thành màu trắng, tựa hồ là bị nội thương, nhưng không có lùi về sau nửa bước. . .

"Người. . . Người là người phương nào?"

Lăng Hoa Giáp sắc mặt dĩ nhiên đại biến, hướng về cái kia áo bào trắng đệ tử lạnh tiếng hét lớn.

"Thanh Khê cốc đệ tử, Lương Tứ Kỳ!"

Cái kia áo bào trắng đệ tử chậm rãi mở miệng, phun ra một khẩu huyết khí, mắt lạnh nhìn về phía Lăng Hoa Giáp.

Lăng Hoa Giáp hơi run, cái này tên hắn lại chưa từng nghe nói.

"Ngươi nên chưa từng nghe nói tên của ta. . ."

Tên kia kêu Lương Tứ Kỳ đệ tử tựa hồ nhìn ra Lăng Hoa Giáp ý nghĩ, nhàn nhạt nói: "Ta vốn là cũng không phải một cái rất nổi danh người, bất quá ngươi chỉ cần biết, Thái Bạch tông Thanh Khê cốc bên trong, vốn là không có bất kỳ người nào là quả hồng mềm. . ."

"Ngươi. . ."

Lăng Hoa Giáp giận dữ, lần thứ hai công lên.

Nhưng này Lương Tứ Kỳ mang trận thế, liền đón hắn mạnh mẽ tấn công, ra tay tàn nhẫn, vẫn là nửa điểm không lùi.

Đúng là mặt khác hai vị Thái Bạch tông đệ tử, từng cái điều động trận thế cùng cấm chế, hướng về Lăng Hoa Giáp bên người đồng môn trấn ép tới, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, những kia Hỏa Vân tông đồng môn nhân số tuy nhiều, lại ứng đối không ngừng, dĩ nhiên tổn thương hai, ba người.

Mà cục diện như thế, ở mặt khác ba cửa nơi, cũng đồng thời trình diễn.

Hàn Sơn tông Tổng Khuyết bức lui Lý Hoàn Chân, liền muốn đại khai sát giới, nhưng hắn đột nhiên cảm giác thấy, dưới cái nhìn của hắn vốn nên bắt vào tay Thái Bạch tông đệ tử, lại so với hắn tưởng tượng bên trong càng khó ứng đối, hắn liền hạ sát thủ, lại đều bị ba người kia liên thủ hóa giải, mà

hắn Hàn Sơn tông đồng môn xông tới, nghĩ muốn đem ba người kia tách ra, lại không nghĩ rằng trúng liền đối phương cấm chế, ngược lại chết rồi một người.

Tông Khuyết cau mày, chỉ có thể thét lệnh chu vi đồng môn lùi về sau, chính mình công về phía trước đến.

Nhưng này ba vị Thái Bạch tông đệ tử liên thủ công hắn, lại để cho hắn tìm không được nửa điểm kẽ hở, trái lại mơ hồ áp chế hắn.

Linh Lung tông dẫn đầu Lục Chân Bình, đúng là kiêu ngạo hung hăng, vọt một cái tiến vào trận môn, liền đã làm một cái bị thương nặng Thái Bạch tông đệ tử, đập vỡ hơn nửa trận văn, nhưng rất nhanh đỉnh núi bên trên, liền có hai bóng người vọt xuống tới, chính là Lý Hoàn Chân tả hữu hộ pháp, bọn họ hai người liên thủ công hướng về Lục Chân Bình, nhưng cũng miễn cưỡng chặn lại nàng, cái khác Thái Bạch tông đệ tử, lại dồn dập hướng về Linh Lung tông đệ tử lạnh lùng hạ sát thủ.

Cục diện, ở chẳng ai nghĩ tới tình huống xuống bắt đầu giằng co.

Nếu thật sự là như vậy tiếp tục kéo dài, bốn đại Tiên môn cũng là có lợi cục diện, nhưng chẳng ai nghĩ tới chính là, cũng ở cái này kịch liệt trong lúc ác chiến, Tứ Phương Hư Môn trận phương bắc trận môn nơi, bỗng nhiên truyền đến tiếng tiếng hô to, sinh ra chẳng ai nghĩ tới dị biến.

Trước suất bốn đại Tiên môn đệ tử tấn công cửa phía bắc, chính là Hỏa Vân tông một cái đệ tử nòng cốt, tên gọi Bành Việt, người này tuy không phải dẫn đầu, nhưng cũng tu vị tinh thâm, trong lòng ngực ôm một cái hồ lô, thỉnh thoảng phun ra liệt điểm, uy lực hết sức kinh người.

Bây giờ Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu không tại, cái này Bành Việt tu vị tuy kém chút, nhưng cũng miễn cưỡng có thể chống đỡ, mà hắn cũng không

phụ kỳ vọng, nhảy vào trận môn trong, lập tức liền thể như chẻ tre giống như chạy xôc, một lòng muốn mượn pháp khí cùng nhân số đem cái này trận môn công phá, nhưng lại không nghĩ rằng, mắt thấy liền muốn đắc thủ, đột nhiên ba vị ẩn ở trong trận Thái Bạch tông đệ tử, có một người hướng về hấn vọt tới.

"Muôn chết!"

Bành Việt cười gằn, trực tiếp cầm trong tay hồ lô nhắm ngay hấn, liệt diễm liền muốn âm âm mà ra, mà Bành Việt bên người chín vị đồng môn, thì lại rất sớm ứng lên, biết người kia như vậy bất cần, tất nhiên sẽ bị hồ lô kích thương, đến lúc đó, chính là bắt giữ hấn thời điểm.

Cũng không nghĩ đến, vị kia Thái Bạch tông đệ tử, đối mặt cái này pháp bảo lợi hại, lại không né không tránh, hung hãn đâm ra một thương.

"Xoẹt. . ."

Ngay khi liệt diễm sắp phun ra thời khắc, hấn một thương đâm vào miệng hồ lô bên trong.

Cái kia một cái có thể phun liệt diễm dị bảo hồ lô, nhất thời bị nổ thành chia năm xẻ bảy, vô tận liệt diễm tán hướng về bốn phương, phạm vi trong vòng mười trượng, trong nháy mắt hóa thành một cái biển lửa, vị kia Thái Bạch tông đệ tử trực tiếp bị nổ thành trọng thương, không rõ sống chết, nhưng Bành Việt cùng với bên cạnh hấn bốn, năm vị tiên môn đệ tử, tương tự cũng bị liệt diễm bao phủ, liền thiêu đến đây người cháy khét, có tiếng kêu thảm thiết một truyền ba, bốn dặm.

"Giết!"

Ở cái này một mảnh hoảng loạn thời khắc, hai vị khác Thái Bạch tông đệ tử lại vọt ra, ôm theo trận thể mạnh mẽ tấn công.

Bành Việt ở cái này trong hỗn loạn, rất nhanh liền bị một đao chém chết, mà mặt khác bốn đại Tiên môn đệ tử, có bị trận thế trấn áp, có đụng vào cấm chế, có bị liệt diễm đốt thành trọng thương, chỉ còn lại hai, ba người, vô cùng chật vật từ trong trận lùì ra!

Cửa phía bắc thế tiến công, lại liền như vậy bị đánh lui.

Trong lúc nhất thời, Thái Bạch tông đệ tử nhất thời sĩ khí đại thế, càng chiến càng mạnh.

Mà là do một phương trận môn không đi xuống, đại trận trận vẫn lưu chuyển, gia trì đến cái khác trận môn đệ tử trên người lực lượng cũng càng ngày càng mạnh, Thái Bạch tông đệ tử càng chiến càng mãnh, bốn đại Tiên môn đệ tử tinh thần thì lại nhanh chóng hạ thấp, thế tiến công đã ngưng trệ đi xuống.

Ưu khuyết tư thế cũng như là vào lúc này xuất hiện nghịch chuyển, cây cân dần dần nghiêng hướng về phía Thái Bạch tông một phương.

"Lão thái bạch, cần làm đến một bước này sao?"

Bí cảnh ở ngoài, bốn đại Tiên môn tông chủ cũng không nghĩ tới thế cuộc sẽ có biến hóa như thế, tất cả đều trở nên hơi trầm mặc, Thái Bạch tông đệ tử dũng mãnh, ra ngoài dự liệu của bọn họ, mà vốn là thoát nhìn hẳn là phi thường thuận lợi thế tiến công, cũng tựa hồ vì vậy mà trở nên gian nan lên, bọn họ không biết nên làm sao bình luận, một lát sau, mới quay đầu nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, thấp giọng than nhẹ.

"Ta mới vừa nói Thái Bạch tông đệ tử, vốn là không đơn thuần chỉ chân truyền. . ."

Thái Bạch tông chủ chậm rãi mở miệng, nói: "Mỗi một vị Thái Bạch tông đệ tử, đều sẽ không dễ dàng chịu thua!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 157: Nhi Nữ Tình Trường Không Được

"Thái Bạch tông đệ tử, đều là một đám người điên!"

vốn nghĩ thuận lợi đánh bại Lý Hoàn Chân, sau đó bắt xuống Thái Bạch tông ba đại Tiên môn dẫn đầu, vào lúc này đều nhận ra được tình thế biến hóa.

Bọn họ từ vừa mới bắt đầu, liền vẫn ở nhìn chăm chăm Lý Hoàn Chân, làm ra rất nhiều ứng đối, mà sự thực chứng minh, bọn họ làm rất đúng, Lý Hoàn Chân kế hoạch cùng công pháp, đều bị bọn họ khắc chế chết rồi, vị này bị Thái Bạch tông mang nhiều kỳ vọng đệ tử chân truyền, ở trước mặt bọn họ, hầu như thành một con tùy ý trêu chọc khi, tất cả thế cuộc, đều bị bọn họ nắm giữ, mắt thấy liền muốn lấy được cơ hội thắng!

Nhưng ai có thể nghĩ tới, ở trong tình hình này, lại là những thứ này bình thường Thái Bạch tông đệ tử, xoay chuyển tình thế?

Theo cửa phía bắc cường địch bị đánh lui, còn lại Thái Bạch tông đệ tử, cũng đều lấy ra dũng mãnh khí, có người gia trì trận thế, điên cuồng tiến công, có người liều mạng té nổi lên các loại pháp khí, càng có người lấy ra vô số lôi hoàn, người dám lại đây ta liền bẻ mất!

"Việc lớn không tốt. . ."

Nhận ra được tình thế biến hóa, ba đại Tiên môn dẫn đầu đều là thay đổi sắc mặt, hiển nhiên Thái Bạch tông đệ tử như vậy không muốn sống đáng

dấp, bọn họ rất nhanh liền suy tính ra tiếp tục như vậy kết quả, một trái tim nhất thời dừng không được chìm xuống phía dưới lên. . .

Cửa phía bắc công trận thất bại, mặt khác ba cửa thì lại đồng thời tăng mạnh áp lực.

Ở tình huống như vậy, nếu muốn mạnh mẽ công trận, hay là còn có phần thắng, nhưng bốn đại Tiên môn đệ tử, sợ là muốn chôn vùi hơn nửa!

Bọn họ nghĩ muốn nhằm vào Thái Bạch tông, cũng không phải muốn cùng Thái Bạch tông song song cùng chết!

Bọn họ suất bốn mươi vị tiên môn đệ tử đi tới nơi này, nếu có thể ở tồn thất mười người trong vòng tình huống xuống, đem Thái Bạch tông bắt xuống, như vậy tồn thất này vẫn tính ở chịu đựng phạm vi trong vòng, nhưng nếu là tồn thất vượt quá hai mươi người, cái này kêu là lưỡng bại câu thương!

Mà hiển nhiên Thái Bạch tông đệ tử điên cuồng như thế, tồn thất này sợ còn không hết hai mươi người. . .

"Tạm lùi!"

Rất nhanh, đón Thái Bạch tông đệ tử hung thế, Linh Lung tông dẫn đầu Lục Chân Bình không chút do dự hạ lệnh.

"Quả thực muốn lùi?"

Hỏa Vân tông cùng Hàn Sơn tông dẫn đầu đều là ngần ra, nhưng cũng rất nhanh làm ra quyết định.

Thái Bạch tông canh giữ ở cái này trong đại trận đệ tử cũng không nhiều, nhưng cũng mỗi một cái đều đã mặt lộ vẻ vẻ điên cuồng, lại không

nói sĩ khí cao thấp, cũng bất luận thương vong bao nhiêu, bọn họ nếu là tiếp tục mạnh mẽ tấn công, thậm chí có thể lộ ra kẽ hở, cống ngằm bên trong lật thuyền.

Vì lẽ đó, chỉ có thể lùi. . .

"Lui ra đại trận!"

Ở bọn họ hạ lệnh sau khi, bốn đại Tiên môn đệ tử, cũng như trút được gánh nặng, như thủy triều lui trở lại.

Trong lúc nhất thời chỉ để lại cái này đầy mặt thương di núi nhỏ, cùng với đại trận bên trong, bị thương hoặc nhẹ hoặc nặng Thái Bạch tông đệ tử.

Liên ngay cả Lý Hoàn Chân, cũng không nghĩ tới cục diện sẽ có biến hóa như thế, có chút mừng rỡ ngẩng đầu lên.

Trong lòng hẳn thậm chí có chút vui mừng , bởi vì vừa nãy ở một cái nào đó khác, hẳn vẫn đúng là cho rằng Thái Bạch tông liền muốn bại. . .

"Mau chóng tu sửa trận thế, phân đan chữa thương!"

Không lo được suy nghĩ nhiều, Lý Hoàn Chân mau chóng hạ lệnh, để đệ tử trong môn nhanh chóng nghỉ ngơi, đồng thời chính mình cũng ở trong lòng vội vã suy nghĩ phá địch kế sách, thông qua vừa nãy Thái Bạch tông đồng môn hung hãn phản kích, ba đại Tiên môn dẫn đầu bị bức ép bất đắc dĩ, dẫn người lui ra đại trận, hẳn cảm giác mình bỗng nhiên nghĩ đến một cái nào đó kế sách, mà cái này, có lẽ chính là Thái Bạch tông đệ tử ở cái này bí cảnh một tuyến sinh cơ!

Hết cách rồi, bốn đại Tiên môn quá mạnh mẽ!

Bọn họ bởi vì lần trước bí cảnh thất lợi, đã tức sôi ruột, vì lẽ đó lần này nhất định phải từ Thái Bạch tông đệ tử trên người tìm bù đắp lại, lại thêm vào bọn họ âm thầm ra tay với mình, làm ra nhiều như vậy bố trí, Thái Bạch tông muốn thắng, rất khó. . .

Mà chính mình có thể làm, liền để cho Thái Bạch tông, không muốn thua!

. . .

. . .

"Lục sư muội, chúng ta như vậy lui binh, chẳng phải là tiện nghi cái kia Lý Hoàn Chân?"

Mà ở ba đại Tiên môn đệ tử đều lui ra đại trận sau khi, ba đại Tiên môn dẫn đầu, cũng nhanh chóng tụ tập chung một chỗ, cau mày thương nghị, Hỏa Vân tông dẫn đầu cùng Hàn Sơn tông dẫn đầu, rõ ràng đều đối với trước mắt cục diện này từ bỏ cảm thấy có chút đáng tiếc.

"Thái Bạch tông đệ tử, quả nhiên không một khiếp đảm người!"

Đúng là Linh Lung tông Lục Chân Bình thần sắc bình tĩnh, nói: "Vừa nãy cửa phía bắc dĩ nhiên thất lợi, lại càng công xuống, chúng ta tổn thất liền quá nhiều, nói cho cùng, chúng ta đến tiến công Thái Bạch tông, cũng chỉ là vì nhiều kiếm lời một ít Trúc Cơ tài nguyên, mà không phải cùng bọn họ đánh nhau chết sống, nếu chúng ta đồng môn đều chôn vùi ở cái này bí cảnh bên trong, cái kia đoạt được lại nhiều hơn tài nguyên, thì có ích lợi gì?"

"Nhưng xem dáng dấp như vậy, Thái Bạch tông không phải dễ dàng như vậy chịu thua!"

Hỏa Vân tông dẫn đầu Lăng Hoa Giáp nói: "Chúng ta nghĩ muốn bắt xuống bọn họ, không trả giá chút đánh đổi, sợ là rất khó!"

"Vậy cũng đến làm hết sức giảm thiểu đồng môn thương vong!"

Linh Lung tông Lục Chân Bình nhú mày thành một cái mụn nhọt, trầm ngâm một lát, mới nói: "Thái Bạch tông đệ tử trốn ở trong đại trận, liền là chúng ta ra tay, cũng sẽ bó tay bó chân, không sợ bọn họ công hướng về chúng ta, lại sợ bọn họ lôi kéo chúng ta đồng môn đi chết, ha ha, vừa nãy công trận thất lợi, nói cho cùng, hay là chúng ta thiếu một vị cao thủ suất đội nguyên nhân, nếu Khuyết Nguyệt tông Khuất sư huynh ở đây, tất nhiên có thể dẫn người đánh vào cửa phía bắc, bốn cửa đến phá, Thái Bạch tông đệ tử coi như lại nghĩ liều mạng, lại nơi nào có cơ hội liều mạng?"

Lăng Hoa Giáp cùng Tống Khuyết nghe xong, cũng đều trầm mặc, tán thành lời của nàng.

Vừa nãy công trận lúc , liền ngay cả bọn họ cũng cảm giác được một loại áp lực, cái kia chính là, Thái Bạch tông đệ tử quá mức dũng mãnh, liền tính ba người bọn họ đối đầu bình thường Thái Bạch tông đệ tử, cũng đều cảm thấy vô cùng vướng tay chân, dù sao, công trận không phải bình địa đấu pháp, bên trong đại trận, khắp nơi hung hiểm, bọn họ chính là thực lực lại mạnh, cũng không nắm ở loạn bên trong cục, bảo hộ đến đồng môn chu toàn!

"Nếu là như vậy, vậy chúng ta chỉ có thể chờ đợi Khuất sư huynh trở về?"

Trầm mặc một hồi, Hỏa Vân tông dẫn đầu Lăng Hoa Giáp mới trầm tiếng mở miệng, cau mày nhìn phía nam một chút.

"Như vậy là ổn thỏa nhất!"

Hàn Sơn tông Tổng Khuyết cũng gật gật đầu, nói: "Khuất sư huynh xuất phát cũng có chút thời gian, hẳn bắt quá là truy sát một cái phế bỏ kiếm đạo Tiểu quý đầu mà thôi, nói vậy lúc này đã đắc thủ, nói không chắc lúc này chính đang tại chạy tới cùng chúng ta hội hợp. . ."

"Nói tới chỗ này, ta lại cảm thấy có chút kỳ lạ. . ."

Lục Chân Bình cau mày nói: "Bắt quá là truy sát một tên tiểu quý đầu mà thôi, tại sao lâu như thế còn chưa có trở lại?"

Lăng Hoa Giáp khẽ cau mày, nói: "Không bằng truyền tin hỏi một chút?"

Lục Chân Bình do dự một chút, nói: "Khuất sư huynh tự mình dẫn hai mươi vị tiên môn đệ tử đi qua, hẳn là sẽ không. . ."

Nói còn chưa rơi xuống, nàng bên hông lơ lửng chuông bạc bỗng nhiên nhẹ nhàng vang lên chuyển động, Lục Chân Bình tiếng nói thu lại, đem chuông bạc lấy lên, tinh tế nghe cái kia tiếng chuông vang động, dần dần đổi sắc mặt, một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, trên mặt tựa hồ có hơi vẻ khó tin, đón Lăng Hoa Giáp cùng Tổng Khuyết hai người hỏi dò ánh mắt, nàng chậm rãi mở miệng: "Khuyết Nguyệt tông gặp khó, đang cùng đối thủ dây dưa!"

...

...

"Dẫn tới bốn đại Tiên môn chia, nhìn dáng dấp là đúng!"

Mà ở ba đại Tiên môn dẫn đầu thương nghị lúc, Lý Hoàn Chân cũng đã lui trở về trận tâm, ngồi xếp bằng xuống, phục rồi hai viên đan dược, mới hướng về Mạc Hồng Xảo cùng Tiết Hoa hai người nói: "Nếu bốn đại Tiên

môn tinh anh cùng đến, chúng ta không nhất định có thể thủ được, nhưng bây giờ phân tán binh lực của bọn họ, liền ít nhất hạn chế ở bọn họ, bọn họ phá không được trận, liền chỉ có cùng chúng ta hao ở đây, bí cảnh mở ra, là có nhất định thời hạn, chúng ta không kéo nổi, bọn họ cũng như thế không kéo nổi, vì lẽ đó, chỉ cần bảo vệ. . ."

Hắn ánh mắt lạnh lùng, ngẩng đầu lên nói: "Bốn đại Tiên môn thì nhất định sẽ làm ra nhượng bộ, cái này chính là Thái Bạch tông duy nhất sinh cơ!"

"Lý sư huynh nói đúng lắm, chỉ là, nếu bọn họ chuyển này thối lui, là vì chờ cứu viện tới nói . . ."

Mạc Hồng Xảo do dự một chút, thấp giọng mở miệng, chỉ là nói phân nửa liền đình chỉ.

Lý Hoàn Chân lông mày đã cau lên đến, có vẻ hơi không thích, một lát mới nói: "Trước ta có chút khinh địch, không nghĩ tới bốn đại Tiên môn vì đối phó ta, như vậy nhọc lòng, chỉ là bây giờ trong lòng ta có chuẩn bị, bọn họ liền không chắc có thể chiếm được chỗ tốt, các người chỉ cần dặn dò chư vị sư huynh đệ, thật tốt bảo vệ đại trận, còn lại chuyện, tự có ta đến xử lý!"

Mạc Hồng Xảo cùng Tiết Hoa hai người nghe xong, tất cả đều gật đầu, đồng ý, chỉ là trái tim còn nghi vấn: "Cũng không biết bây giờ cái kia phía sau núi truyền nhân cùng trương Vô Thường sư đệ bây giờ thế nào rồi, Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu tự mình dẫn người đuổi giết bọn họ, thực sự là. . ."

Cũng liền vào lúc này, Mạc Hồng Xảo bỗng nhiên cảm ứng được cái gì, vội vàng đưa tay từ trong túi càn khôn lấy ra một mặt to bằng bàn tay khay bạc đến, đã thấy cái kia khay bạc bên trên, đã hơi loé lên hào quang màu vàng, vô cùng xảo diệu ở khay bạc mặt ngoài lưu động.

Mạc Hồng Xảo tinh tế đánh giá cái kia khay bạc trên kim quang vết tích, một lát sau khi, trên mặt lộ ra một chút vẻ vui mừng, ngẩng đầu hướng về Lý Hoàn Chân nói: "Trương Vô Thường sư đệ truyền tin, bọn họ đã trọng thương đối thủ, thế nhưng, bị vây ở trong tuyệt cảnh!"

"Trọng thương đối thủ?"

Một câu nói này nói ra, Lý Hoàn Chân cùng Tiết Hoa sắc mặt đều hơi đỏ.

Bọn họ mới vừa còn đang lo lắng, Trương Vô Thường mấy người ở Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu dưới sự đuổi giết, sợ là đã gặp bất hạnh, mà thế cục hôm nay, đáng sợ nhất, chính là cái kia Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu chém giết Trương Vô Thường mấy người sau khi, liền chạy về cùng mặt khác ba đại Tiên môn dẫn đầu hội hợp, lại hợp lực tấn công Thái Bạch tông, nếu nói như thế, Thái Bạch tông thật liền trực tiếp rơi vào vạn kiếp bất phục cảnh giới.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, Trương Vô Thường lại truyền quay lại tin tức như thế?

Nhập bí cảnh lúc, bọn họ đều có chứa tiên môn bí bảo, có thể truyền tin, chỉ bất quá dù sao bọn họ tu vị quá thấp, lại chỉ có thể truyền một ít cực kỳ đơn giản tin tức, tỷ như bị nguy, cầu viện, tiếp ứng các loại, nhưng càng đơn giản, càng không thể phạm sai lầm, Trương Vô Thường nếu truyền đến trọng thương đối thủ tin tức, cái kia liền nói rõ bọn họ nhất định cùng truy binh trong khi giao thủ, chiếm đại tiện nghi.

Dù là giết đôi phương một hai cái, đều không coi là trọng thương.

Đương nhiên, lại nghe nói bọn họ vây ở trong tuyệt cảnh, liền nói rõ bọn họ vẫn là ở thế yếu.

Đương nhiên, dựa vào bọn họ năm người, nghĩ ở bao quát Khuất Chân Huyền ở bên trong hai mươi vị tiên môn đệ tử trước mặt hoàn toàn thắng lợi, vốn là cũng không có thể, trên thực tế, bọn họ có thể ngăn cản đối thủ đến hiện tại, đồng thời trọng thương đối thủ, đã là niềm vui bất ngờ.

"Rất tốt, trời giúp ta Thái Bạch tông, lần này còn có một tuyển sinh cơ. .
."

Lý Hoàn Chân sắc mặt vài lần biến ảo, rốt cục từ từ mở miệng, phảng phất là thật dài thở phào nhẹ nhõm.

"Cái kia. . ."

Tiết Hoa do dự một chút, nói: "Bọn họ đã bị vây tuyệt cảnh, muốn hay không phái người tiếp ứng bọn họ?"

"Tiếp bọn họ?"

Lý Hoàn Chân chậm rãi đã mở miệng, nhìn về phía Mạc Hồng Xảo cùng Tiết Hoa, trầm mặc một chút, mới than thở: "Sao có thể phân đến ra nhân thù a?"

"Hả?"

Mạc Hồng Xảo cùng Tiết Hoa hai người, nhất thời thay đổi sắc mặt.

"Lý sư huynh. . ."

Tiết Hoa không nhịn được nói: "Nếu chúng ta không muốn nghĩ biện pháp, chỉ sợ bọn họ chắc chắn phải chết. . ."

"Chắc chắn phải chết?"

Lý Hoàn Chân nghe xong lời này, vẻ mặt bỗng nhiên lạnh phai nhạt đi, trải qua thời gian rất lâu, hắn mới thở dài một tiếng, nói: "Vừa vào bí cảnh đoạt này Trúc Cơ tạo hóa, chúng ta những thứ này tiên môn đệ tử, lại có cái nào không phải ôm hận phải chết ý nghĩ?"

Thấy Mạc Hồng Xảo cùng Tiết Hoa sắc mặt đều có vẻ hơi ngạc nhiên nghi ngờ, Lý Hoàn Chân cũng chậm rãi hít một tiếng, sắc mặt trầm trọng.

"Ta cùng Vô Thường sư đệ từ trước đến giờ giao hảo, làm sao ném nhân tâm nhìn hắn gặp nạn?"

Sắc mặt hắn tựa hồ cũng có chút đau buồn, nhưng sau một hồi lâu, vẫn là thở dài nói: "Chỉ là, ta dù sao gánh vác tất cả đồng môn an nguy, liên tính mạng của chính mình đều có thể bất cứ lúc nào không muốn, thì lại làm sao có thể làm loại kia nhi nữ tình trường cử chỉ đây?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 158: Ta Lưu Lại, Các Người Đi

Liên ở ba đại Tiên môn đệ tử cùng Thái Bạch tông đệ tử đánh một mất một còn thời điểm, đất đỏ bên dưới thung lũng mặt, Phương Quý mấy người lại là chính chờ buồn bực ngán ngẩm, bây giờ bọn họ nên phục thuốc trị thương cũng đã nuốt vào, nên bù linh tức cũng bù đắp lại, dù là thương thế nặng nhất Tiên Vô Lượng, trải qua một phen cứu trị, cũng dĩ nhiên khôi phục thần trí, mà đây bụng oán niệm Cam Vân Hoán, cũng cuối cùng tại được cởi ra Khôn Tiên thăng, chỉ là mấy người ở tại lòng dưới đáy, mắt to trừng mắt mắt nhỏ, trong lòng lại luôn cảm thấy có chút không thoải mái địa phương. . .

Sớm đang bị nhốt ở cái này bên dưới ngọn núi lúc, Trương Vô Thường liền đã thông qua tiên môn bí bảo, cho Lý Hoàn Chân mấy người lan truyền tin tức, trong đó tự nhiên bao quát bọn họ cùng Khuyết Nguyệt tông đệ tử giao thủ cụ thể tình hình, cùng với bọn họ bị vây ở bên dưới ngọn núi việc, chỉ đáng trách cái này tiên môn bí bảo, vẫn chưa thể nhượng bọn họ lan truyền cụ thể tin tức, vì lẽ đó Trương Vô Thường chỉ có thể cường điệu miêu tả "Trọng thương" hai chữ.

Theo lý thuyết, Lý Hoàn Chân thu đến truyền tin, liền nên có phản ứng, hoặc là như trước từng nói, phái người tới tiếp ứng, đến không ăn thua cũng nên cho bọn họ hạ lệnh để chính bọn họ trở lại, nhưng trên thực tế lại là, cho tới hôm nay, một chút động tĩnh cũng không có.

Thật giống như là, bên kia đã đem bọn họ hoàn toàn cho lãng quên. . .

...

...

"Lẽ nào bọn họ vẫn không có phân ra thắng bại?"

Rốt cục vẫn là Mạnh Tiểu Nga không nhịn được mở miệng trước, sắc mặt dần dần lo lắng: "Hay là, đã. . ."

"Yên tâm đi, bọn họ vẫn không có thua!"

Vào lúc này, vẫn cùng với những cái khác người lo lắng có vẻ tuyệt nhiên không giống Phương Quý bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đứng đưng như không mím cười, nói: "Nếu bọn họ đã thua, bốn đại Tiên môn đệ tử đại cục đã định, cũng tất nhiên sẽ phái người tới tìm chúng ta, đào núi đào núi, cứu người cứu người, nhưng người nghe một chút, bên ngoài một chút động tĩnh cũng không có, như là đem chúng ta đã quên. . ."

"Nhưng là, thời gian đã qua lâu như vậy, vì sao một chút tin tức cũng không có?"

Mạnh Tiểu Nga sắc mặt không nhịn được hơi đổi một chút, tiếng nói có chút lo lắng.

"Đây còn phải nói?"

Phương Quý cười tủm tỉm, hoàn toàn thất vọng: "Chúng ta nhưng là ngăn cản ròng rã hai mươi người đây, mỗi nhiều chống đỡ một hồi, bọn họ liền ung dung một chút, để chúng ta trở lại, liền tương đương những thứ này đuổi theo chúng ta người cũng theo đi qua, người cảm giác được các người vị kia chân truyền đại sư huynh, sẽ làm như thế thâm hụt tiền buôn bán sao?"

"Người là nói. . ."

Cam Vân Hoán mấy người đều hoàn toàn biến sắc, thậm chí có chút tức giận: "Lý sư huynh hẳn. . . Có thể từ bỏ chúng ta?"

"Không phải có thể!"

Phương Quý bĩu môi, nói: "Từ đêm chúng ta phải lúc đi ra lên, cũng đã từ bỏ rồi!"

Trong sân bầu không khí nhất thời trở nên ngột ngạt đến cực điểm, tất cả mọi người đều không nói gì.

Rất khó hình dung bọn họ lúc này tâm tình, vừa cảm thấy phần nộ, nghĩ quát mắng Phương Quý, nói cho hẳn Lý Hoàn Chân sư huynh không phải là người như thế, để tâm bên trong lại càng nghĩ càng thấy đến tiểu quỷ này nói khả năng là thật sự, cuối cùng há miệng, lại nói không ra lời.

"Bất quá các người cũng không cần phải lo lắng a. . ."

Phương Quý đem bọn hắn mấy cái vẻ mặt đều xem ở trong mắt, trong lòng mình vốn cũng có chút oán khí, vẫn đang suy nghĩ nên làm như thế nào, bây giờ đúng là bỗng nhiên có chủ ý, liền than nhẹ một tiếng, hướng về Mạnh Tiểu Nga mấy người quý quý nở nụ cười, nói: "Hắn không tới tìm các người, các người có thể đi tìm hắn a, nói không chắc chạy trở về chính là lúc, còn có thể giúp đỡ Lý đại chân truyền khó khăn đây!"

"Chúng ta trở lại. . ."

Mạnh Tiểu Nga mấy người nghe vậy, đều là hơi ngẩn người ra, do dự không quyết định.

Phương Quý đứng là nở nụ cười, nói: "Các người không cần phải lo lắng, trước hấn để chúng ta đi ra, là vì dẫn tới bốn đại Tiên môn chia, chúng ta nhưng là làm khá tốt, không chỉ dẫn ra hai mươi cái tiên môn đệ tử, một cái trong đó vẫn là dẫn đầu, hơn nữa cái này đám người cũng bị chúng ta giết giết, trọng thương trọng thương, nhiệm vụ này đã đẹp đẽ hoàn thành, các người chạy trở về cũng không tính trái lệnh!"

Mạnh Tiểu Nga bọn người bị hấn nói có chút động lòng, nhưng cũng không khỏi cảm thấy đáy lòng không vững vàng.

"Phương Quý sư đệ, người vẫn nói chúng ta, vậy còn người?"

Vẫn là Cam Vân Hoán nghe ra không đúng, bỗng nhiên nhìn Phương Quý nhỏ giọng hỏi.

"Ta không thể trở về đi, còn có việc muốn làm!"

Phương Quý đứng dưng như không mở miệng, mấy người khác lại nghe bồi rối.

Bây giờ nhưng là ở bí cảnh trong, khắp nơi hung hiểm, hấn thể đơn lực bạc, còn có thể có chuyện gì muốn làm?

"Cái kia. . . Người muốn chính mình lưu lại nơi này bí cảnh nơi sâu xa?"

Một lát sau, vẫn là Trương Vô Thường có chút lo lắng, không nhịn được mở miệng hỏi Phương Quý một câu.

"Người muốn lo lắng ta vậy thì lưu lại được rồi. . ."

Phương Quý cười híp mắt nhìn về phía Trương Vô Thường, sắc mặt có vẻ rất hòa thuận.

Trương Vô Thường nhất thời chảy mồ hôi lạnh khắp cả người, liên tục khoát tay nói: "Ta. . ."

Mạnh mẽ không biết nên nói như thế nào đi ra, nói không lo lắng đi, trên mặt không dễ nhìn, nhưng nói lo lắng đi. . .

Cũng may Phương Quý hiểu ý người nhất, biết hẳn làm khó dễ, căn bản liền không cho hắn cơ hội, ngoắc nói: "Đến đến đến, tiểu Mạnh sư muội, tiểu Cam sư đệ, tiểu Tiền sư đệ, các người khỏe ở theo ta đi ra một chuyến, làm sao cũng phải cố gắng đem các người đưa trở về mới là, nếu là Lý đại chân truyền đến thời điểm trách trách các người, các người liền nói là ta xuồng lệnh tốt, hơn nữa. . ."

Hắn trầm ngâm nhìn Mạnh Tiểu Nga mấy người một chút, nói: "Xem các người một thân thương, e sợ muốn từ Khuyết Nguyệt tông đệ tử dưới tay chạy trốn cũng không dễ dàng, bất quá cũng còn tốt, ta chỗ này đã sớm chuẩn bị, các người tới xem một chút, ta chỗ này có vài thứ. . ."

Nói từ chính mình trong túi càn khôn lật qua lật lại, đổ ra một đồng đồ ngỗng ngang đến.

Trước tiên cầm một xấp Kim Quang phù, cho Mạnh Tiểu Nga ba người một người phân ba tấm, nói: "Kim Quang phù món đồ này các người đều biết đi, nghỉ một lúc vừa ra đi, trước hết tế lên, vạn nhất có người đánh lén, cũng có thể đề phòng một, hai, sau đó nơi này là Lưu Quang phù, đây chính là tiên môn cất giấu thứ tốt, dùng để chạy trốn hữu dụng nhất, ta thật vất vả mới từ Liễu Chân trưởng lão nơi đó lừa gạt. . . Muốn tới đây!"

Mạnh Tiểu Nga mấy người từng cái từng cái nắm ở trong tay, đều có vẻ hơi trở mắt ngoác mồm.

Kim Quang phù cũng còn tốt, các nàng trên người cũng đều bị một chút, nhưng cái này Lưu Quang phù, lại là một cái cao giai phù triệu, giá trị đắt đỏ, hơn nữa là dùng để lặn lội đường xa dùng, vị này Phương Quý tiểu sư huynh làm sao sẽ lập tức liền chuẩn bị nhiều như vậy?

Để tâm bên trong còn nghi vấn, lại cũng không tốt nói ra.

Dù sao những thứ này xác thực đều là hiếm thấy thứ tốt, cũng đều là thoát thân lúc thiết yếu đồ vật, quả thật có dùng.

"Mấu chốt nhất chính là cái này. . ."

Đến cuối cùng, Phương Quý rồi lại lấy ra một đan Sinh Sinh Tạo Huyết đan, hướng về Tiền Vô Lượng nói: "Vấn đề lớn nhất chính là người, tiểu Tiền sư đệ, người bị thương quá nặng, trong thời gian ngắn cũng không trị hết, coi như là chạy trốn, sợ cũng lực bất tòng tâm, bất quá ta đem cái này một viên Sinh Sinh Tạo Huyết đan đưa cho người, sau khi ăn vào, ít nhất có thể để cho người khí huyết sung túc, một đường trốn về đi hẳn là không có vấn đề gì. . ."

Tiền Vô Lượng tiếp nhận đan dược thì rõ ràng có chút cảm động.

"Phương Quý. . . Tiểu sư huynh, người trước sau hai lần cứu tính mạng của ta, ta Tiền Vô Lượng quả thật là. . ."

"Không cần khách khí, gọi ta Ngọc Diện Tiểu Lang Quân là được rồi!"

Phương Quý khoát tay áo một cái, cười nói: "Nếu đem các người mang ra đến rồi, làm sao cũng đến thật tốt đưa trở về mới đúng không?"

Nghe được cái này bình thường một câu nói, Mạnh Tiểu Nga mấy người ngược lại có chút thay đổi sắc mặt.

"Phương tiểu sư huynh, vừa nãy người cứu chúng ta tính mạng, chúng ta trong lòng đều hiểu, có thể sát thương nhiều như vậy Khuyết Nguyệt tông đệ tử, cũng là toàn bởi vì người, chúng ta trong lòng thực tại là vô cùng cảm kích, bất quá. . . Bất quá chúng ta thật sự không biết rõ, nếu nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, này còn ở lại chỗ này làm cái gì, không bằng. . . Không bằng người liền theo chúng ta cùng nhau trở về đi thôi?"

Mấy người thương lượng một chút, vẫn là Mạnh Tiểu Nga do dự đã mở miệng.

Cho tới hôm nay, các nàng đều còn không biết Phương Quý có chuyện gì muốn làm, nhưng ở các nàng tưởng tượng, đã có đầy đủ lý do trở về cùng đồng môn hội họp, đương nhiên muốn nắm lấy cơ hội mới được, dù sao trở lại sau khi, liền ở Lý Hoàn Chân sư huynh che chở phía dưới, hơn nữa cùng người khác đồng môn sống chung một chỗ, dù là đối mặt cường địch, cũng sẽ an toàn rất nhiều.

Nâng cái đơn giản nhất ví dụ, nếu bọn họ một mình ở bí cảnh bên trong, tao ngộ bốn đại Tiên môn đệ tử, như vậy đối thủ rất có thể một lời không hợp liền lạnh lùng hạ sát thủ, nhưng nếu là cùng những đồng môn khác cùng nhau, dù là bị đối phương đánh bại, đối phương cũng không có thể tất cả đem bọn họ giết chết, nhiều nhất chỉ là tù binh, dù sao năm đại Tiên môn trong lúc đó, mặt ngoài trên hòa khí vẫn là muốn, dù là ở bí cảnh, cũng chỉ là lấy phá hủy đối phương tranh cướp Trúc Cơ tài nguyên năng lực làm chủ, mà không phải nghĩ đem lẫn nhau người toàn bộ giết sạch. . .

"Ta lưu lại là có chính sự muốn làm!"

Phương Quý nói: "Các người không cần phải lo lắng ta, chỉ hi vọng các người mấy cái có thể hảo hảo trở lại, tuyệt đối không nên bị thương, cũng tuyệt đối đừng bị truy binh đuổi theo, đợi đến trở lại, liền đem chúng ta lập công lao nói cho Lý đại chân truyền!"

Mạnh Tiểu Nga mấy người nghe xong, cũng không nhìn được gật gật đầu.

Tuy rằng cho đến bây giờ, còn không biết Phương Quý là muốn lưu lại làm cái gì, nhưng dám một thân một mình ở lại chỗ này, bản thân chính là dũng cảm kinh người chuyện, liền đều chấp tay nói: "Phương Quý sư huynh xin yên tâm, chúng ta nhất định sẽ đem những câu nói này mang tới, a a, nói đến đào tẩu, cũng không có gì có thể lo lắng, chúng ta Thái Bạch tông đệ tử, thật là luận lên, bản thân liền không so bốn đại Tiên môn đệ tử kém, nếu là lấy một địch bốn, bị bọn họ vây công, có lẽ không địch lại, nhưng nghĩ trốn bán sống bán chết, bọn họ cũng chưa chắc có thể cản đến xuống. ."

Phương Quý thoả mãn gật gật đầu, vỗ tay nói: "Nhu vậy ta liền yên tâm!"

Trương Vô Thường ở bên cạnh đợi một lát, rốt cục không nhìn được mở miệng: "Nhưng là ta. . ."

Phương Quý bỗng nhiên quay đầu nhìn hắn, kinh ngạc nói: "Người không phải nói muốn lưu lại bảo vệ ta sao?"

Trương Vô Thường toàn bộ đều choáng váng: "Lúc nào nói cẩn thận?"

"Người lưu lại bảo vệ ta, lấy công chuộc tội!"

Phương Quý khoát tay áo một cái, lười cùng hắn tranh luận: "Ai bảo người khi đó cười nhạo ta tới?"

Trương Vô Thường nhanh phát điên: "Ta thật không đã cười nhạo người. . ."

"Cười không cười nhạo, lẽ nào trong lòng ta còn không rõ?"

Phương Quý trực tiếp liền không phản ứng hẳn, chuyển hướng Mạnh Tiểu Nga mấy người nói: "Sự tình liền như thế định, mấy người các người trở lại, ta cùng tiểu Trương sư đệ lưu lại, đương nhiên, các người trốn lúc đi đi, vẫn là muốn giúp ta làm một chuyện. . ."

Hắn cười phi thường hòa khí, ngón tay ra dấu một cái, nói: "Thật rất nhỏ một chuyện!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 159: Nhượng Bọn Họ Dẫn Vật Đi Thôi

"Hạng sư huynh, chúng ta nhất định phải thủ tại chỗ này sao?"

Sớm ở dưới chân núi mặt, Phương Quý giúp đỡ mấy vị kia đồng môn làm đào tẩu vẹn toàn chuẩn bị thì bây giờ cái này núi đất trên không, Hạng Quý Vương cũng chính một mặt âm giận, yên lặng ngồi xếp bằng ở một khối trên nham thạch lớn, hai mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm trước mặt cái kia một gò núi nhỏ, ánh mắt lom lom nhìn, như là không muốn buông tha bất kỳ chi tiết nhỏ. Hắn hôm nay, đây người là bần, trên người càng nhiều có trầy da, thoát nhìn vô cùng chật vật, nhưng cũng hồn nhiên không lo nỗi chính mình, chỉ là tử thủ ở đây, khắp nơi bị thương cùng quyết tuyệt về, đến làm người ta kinh ngạc!

Bên cạnh, còn có năm, sáu vị đồng dạng từ cái kia núi nghiêng tư thế xuống may mắn còn sống sót đi xuống Khuyết Nguyệt tông đệ tử, bọn họ cũng đã chia làm mấy đội, lúc nào cũng ở chung quanh đây tuần tra, nhưng xoay chuyển vài vòng sau khi, vẫn là không nhìn được trở về bẩm báo: "Chúng ta đã giữ hơn nửa ngày, một chút động tĩnh cũng không có, nói không chắc cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, thật sự đã chết ở toà này bên dưới ngọn núi đi, chúng ta. . ."

"Hắn không thể chết!"

Hạng Quý Vương mãnh đến mở hai mắt ra, lạnh giọng nói: "Cái kia tên tiểu quỷ tuyệt đối sẽ không làm chôn sống chính mình chuyện, nói không chắc chúng ta ở đây bảo vệ thời điểm, hắn lại ở dưới chân núi thành thoi

giải lao, nhưng dù như thế nào, hấn cũng không thể vẫn trốn ở dưới chân núi, sớm muộn còn sẽ ra tới, mà chỉ cần hấn dám lộ diện, vậy thì nhất định phải giết hấn vì chúng ta sư huynh đệ báo thù. . ."

Chu vi những người khác nghe xong, cũng đều sắc mặt âm u.

Lần nhau nhìn, trong lòng đều có chút bi thương, trước đây bọn họ ở Khuất Chân Huyền suất lĩnh đi xuống truy sát cái này Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, vốn tưởng rằng là bắt vào tay, lại không nghĩ rằng, tiểu quý kia trước hết giết Khuất Chân Huyền, lại làm sụp ngọn núi, hoàn toàn đại loạn phía dưới, bọn họ hai mươi người, bây giờ lại chỉ còn bảy cái, đây đủ tiêu diệt hai phần ba a, đây là biết bao nặng nề tổn thất?

Cái này cũng khó trách bây giờ Hạng Quý Vương cắn chặt hàm răng, nhất định phải giết tiểu quý kia.

"Chỉ là, cứ như vậy, Trúc Cơ chuyện. . ."

Có người chần chờ, không nhin được đã mở miệng.

Bọn họ đều vẫn không có hồ đồ, nói trắng ra, lần này nhập bí cảnh, là vì Trúc Cơ đến.

Dù là đối phó Thái Bạch tông, cũng chỉ là vì bảo đảm chính mình có thể đoạt được càng nhiều Trúc Cơ tài nguyên mà thôi, giết người cũng tốt, bị giết cũng tốt, đều là hành động bất đắc dĩ, cuối cùng đoạt đến bao nhiêu Trúc Cơ tài nguyên, mới là bọn họ quan tâm nhất chuyện. . .

Hạng Quý Vương lạnh giọng mở miệng: "Không làm vì Khuất sư huynh báo thù, nào có mặt mũi đi đoạt Trúc Cơ tài nguyên?"

Chu vi đệ tử nghe vậy, nhất thời im lặng không lên tiếng.

Khuất Chân Huyền chết rồi, Hạng Quý Vương tu vị cùng thực lực, không chắc là còn lại Khuyết Nguyệt tông đệ tử bên trong cao nhất, nhưng hẳn chính là Khuyết Nguyệt tông chủ trực truyền đệ tử, địa vị lại là cao nhất, những thứ này Khuyết Nguyệt tông đệ tử, cũng chỉ có thể đều theo hẳn mệnh lệnh làm việc.

Hắn nếu hạ quyết tâm, những người khác cũng chỉ có thể cùng hắn ở chỗ này chờ!

Hiển nhiên mấy vị này Khuyết Nguyệt tông đệ tử lần thứ hai đi chu vi tuần thú đi tới, Hạng Quý Vương trong lòng, lại không nhìn được nặng nề thờ dài.

Vừa nãy hắn cũng đã cùng Linh Lung tông dẫn đầu Lục Chân Bình truyền tin, từ nàng trả lời chắc chắn đến xem, các nàng hiện tại cũng đang cùng Thái Bạch tông Lý Hoàn Chân giảng co, hi vọng chính mình những thứ này người chạy tới trợ một chút sức lực, nhưng mình thì lại làm sao có thể nói đi là đi?

Khuyết Nguyệt tông lần này thiệt thòi ăn quá to lớn, dẫn đầu đệ tử bị giết, đồng môn lại tổn hơn nửa, tương đương với mặt ném đến mỗ mỗ nhà, nếu là không đem cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân chém giết, vậy cho dù cuối cùng bốn đại Tiên môn đến thắng lợi, cuối cùng phân phối Trúc Cơ tài nguyên thì Khuyết Nguyệt tông thốn công chưa lập, nhân số lại ít, thì lại làm sao có thể ở mặt khác ba đại Tiên môn cầm trong tay đến chính mình nên đến một phần?

Dù sao, bốn đại Tiên môn tuy rằng liên thủ, nhưng lẫn nhau trong lúc đó, cũng có cạnh tranh ở.

Mà cùng với ngược lại, nếu là mình có thể thành công chém cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, lại trở về giúp bọn họ khó khăn, Khuyết

Nguyệt tông liền lại lập công lớn, đến khi đó, dù như thế nào, mặt khác ba môn dẫn đầu, cũng không dám hà khắc rồi Khuyết Nguyệt tông!

Bởi vậy, hấn hạ quyết tâm, chính là ôm cây đợi thỏ, cũng phải chờ tiểu quý kia.

Chỉ là không làm sao được, đợi lâu như vậy, tiểu quý kia làm sao vẫn không xuất hiện?

"Lẽ nào hấn thật đè chết ở bên trong?"

Thái độ lại kiên quyết, trong lòng lại cũng không nhịn được có chút nôn nóng lên.

Hấn đã ở đây giữ hơn nửa ngày công phu, mà ở cái này phía trên ngọn núi nhỏ, bày xuống trận pháp, bên người may mắn còn sống sót Khuyết Nguyệt tông đệ tử, càng là vẫn ở xung quanh tuần tra, phàm là Phương Quý lộ ra một điểm cái bóng, tất nhiên lập tức bị hấn phát hiện, nhưng đợi lâu như vậy, lại một chút động tĩnh cũng không có, cái này liền nói rõ, hoặc là Phương Quý thật sự đã đè chết, hoặc là hấn trốn dưới đất ngủ ngon. . .

. . . Thiết thời người ngủ đến!

Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hạng Quý Vương quả thật là có chút đứng ngồi không yên.

"Ha ha ha ha, Khuyết Nguyệt tông đệ tử lại nhiều hơn, còn không phải là bị ta toàn giết chết?"

Cũng liền vào lúc này, đột nhiên nghe được bên ngoài trăm trượng, vang lên một tiếng dương dương tự đắc cười to.

Tiếng cười kia quả thực quá quen thuộc, Hạng Quỷ Vương mãnh đến mở mắt ra, bàn tay đều đang run rẩy, không biết là cao hứng vẫn là cười, sau đó hắn liền nhìn thấy, ở tiếng cười kia truyền đến ở ngoài, một cái nhỏ đồng đất mãnh đến nổ ra, mấy bóng người từ dưới đáy thoát ra, phảng phất là sợ chịu đến người khác tập kích, bởi vậy những người kia ở nhảy ra một chốc trong lúc đó, liền té nổi lên Kim Quang phù, bảo vệ quanh thân.

Kim quang chói mắt, nhất thời cũng khó có thể thấy rõ bên trong đến tột cùng có bao nhiêu người, đáng vẻ lại là đáng đáp ra sao.

Bất quá, trước cái kia tiếng cười lại thực sự để Hạng Quỷ Vương khắc sâu ấn tượng, cả đời đều không quên được. . .

"Tiểu quỷ kia. . . Quả nhiên không chết!"

Hạng Quỷ Vương nhất thời chỉ cảm thấy đầu óc nhiệt huyết dâng lên, con mắt đỏ lên. . .

"Không được, có người ở bên ngoài bảo vệ. . ."

Cũng là ở Hạng Quỷ Vương cầm đao mà lên một chốc, chu vi chúng Khuyết Nguyệt tông đệ tử, liền lập tức chạy tới , bất quá cũng tại lúc này, những kia mới vừa từ trong đất chui ra người cũng đã phát hiện bọn họ, tựa hồ có hơi giật mình, không chút nghĩ ngợi, liền dồn dập nhảy đến giữa không trung, vội vã hướng về phương bắc lao đi, quanh thân Kim Quang phù mãnh liệt, chói mắt quả thực như là một vàng mặt trời nhỏ.

"Chư vị sư huynh đệ, bắt hắn!"

"Bá" "Bá" "Bá "

Không đợi Hạng Quỷ Vương dặn dò, chu vi chung quanh tuần tra Khuyết Nguyệt tông đệ tử, từ lâu dồn dập chạy tới.

"Chạy mau, chạy mau. . ."

Mà những kia trốn thoát Thái Bạch tông đệ tử, nhưng là giống như bị điên, ngự kiếm gấp độn, không chỉ có như vậy, bọn họ còn nhanh chóng té nổi lên bốn, năm đạo Lưu Quang phù, trong lúc nhất thời giữa không trung quang mang lưu chuyển, chiếu rọi người hai mắt, cấp độ kia cao giai phù triển té đem lên, khoảng khắc trong lúc đó, liền khiến đến tốc độ bọn họ tăng nhiều, một cái nháy mắt trong lúc đó, bọn họ liền đã bay đến mười mấy trượng ở ngoài đi tới. . .

Nhìn cái kia đào tẩu phương hướng, chính là chạy đi cùng Thái Bạch tông đại bộ phận đệ tử hội hợp phương hướng!

"Chính là chạy tới chân trời góc biển, cũng phải đem tiểu quỷ kia lột da tróc thịt. . ."

Mà Hạng Quỷ Vương cùng chư vị Khuyết Nguyệt tông đồng môn, nhưng là vẻ mặt giận dữ, cắn chặt hàm răng liền đuổi theo.

Trong lúc nhất thời, núi nhỏ phụ cận, trở nên trống rỗng, lặng lẽ.

Qua một lát, mới có một cái nhỏ đồng đất bị đội lên đi ra, lộ ra Anh Đề đầu to, khắp mọi nơi xem xét nhìn.

"Thật đem Khuyết Nguyệt tông đệ tử dẫn đi rồi?"

Phía dưới truyền ra Trương Vô Thường tiếng nói, có vẻ hơi lo lắng.

"Ha ha, Hạng Quỷ Vương vẫn là chơi rất vui. . ."

Phương Quý có chút mất công sức từ trong đất bò đi ra, ôm lấy Anh Đề đầu.

"Nhưng là, đồ cái gì a. . ."

Trương Vô Thường cũng theo bò đi ra, vẻ mặt đờ đẫn, nói: "Lúc này không phải nên cùng đồng môn sống chung một chỗ ôm đờn sưởi ấm mới được không? Người khỏ tâm nhượng bọn họ đào tẩu, chính mình lại muốn lưu lại nơi này sao hung hiểm địa phương, đến tột cùng muốn làm gì?"

"Không phải nói cho người mà, ta có đại sự muốn làm!"

Phương Quý nghiêm túc liếc mắt nhìn hấn, nói: "Đây chính là tông chủ tự mình dặn dò!"

"Tông chủ. . ."

Trương Vô Thường nhìn Phương Quý một chút, đầy mặt không tin.

"Là thật sự!"

Phương Quý nói: "Tông chủ trước liền nói với ta, ta ở Ma sơn loạn thạch cốc quá làm nao động, bốn đại Tiên môn nhất định nghĩ lấy mạng ta, mà vừa vặn ta kiếm đạo phế bỏ, bọn họ lại sẽ coi thường ta, vì lẽ đó để ta tu luyện tốt pháp thuật đi vào bầy người. . ."

"Bầy người. . ."

Trương Vô Thường nghe vậy vẫn đúng là sửng sốt một chút, Phương Quý lần này vào bí cảnh biểu hiện, cũng thật là rất là ngoài dự đoán mọi người.

Vốn cho là hấn kiếm đạo phế bỏ, ai có thể nghĩ tới hấn pháp thuật lại lợi hại như vậy?

Có thể dễ dàng diệt trừ Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu đệ tử, sợ cũng có liên quan với đó chứ?

Nhưng còn có chút không rõ: "Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu người cũng đã giết, cái này còn không được? Hiện tại nếu như chúng ta chạy trở về cùng Lý Hoàn Chân sư huynh hội hợp, dựa vào người pháp thuật trình độ, tất nhiên có thể đưa đến tác dụng lớn, Lý Hoàn Chân sư huynh áp lực cũng sẽ nhỏ chút. . ."

"Dựa vào cái gì?"

Phương Quý một câu hỏi ngược lại, đem Trương Vô Thường hỏi như hòa thượng sò mãi không thấy tóc.

Cái gì dựa vào cái gì?

"Lý Hoàn Chân có thể làm cho ta làm mỗi, ta tại sao không thể để cho hắn làm mỗi?"

Phương Quý nở nụ cười lạnh, nói: "Tên khốn kiếp kia, bản lĩnh không lớn, quỷ tâm tư lại không ít, rõ ràng tông chủ là để cho hắn quan tâm ta, kết quả hắn vừa tiến đến liền phái ta ra đi tìm cái chết, nói cái gì chia không chia, mạch lạc rõ ràng, ta chụp hắn lời nói đi làm, kết quả lại là thế nào? Hiện tại cái này hỗn loạn cũng không phải ta làm ra đến, vậy ta tại sao còn phải đi về giúp hắn?"

Nói khuôn mặt nhỏ đúng là một trận bất chấp, còn có chút đắc ý, nói: "Vừa vặn hiện tại bốn đại Tiên môn người đều ở theo dõi hắn đây, nhượng bọn họ chậm rãi dần vật đi, chúng ta thừa dịp hiện tại bí cảnh nơi sâu xa ít người, đi vào trước cướp lên một nhóm huyết tinh lại nói. . ."

"Đoạt. . . Đoạt huyết tinh?"

Trương Vô Thường nghe lời này, con mắt đều tròn tròn, như là nói mơ giữa ban ngày.

...

...

"Những thứ này quả nhiên là người sắp xếp?"

Phương Quý cùng Trương Vô Thường ám độ trần thương để lại chuyện kể tiếp, Khuyết Nguyệt tông đệ tử tự nhiên không biết, còn đang liêu mạng truy sát Mạnh Tiểu Nga mấy người một đường đi xa, nhưng bí cảnh ở ngoài, chính lúc nào cũng lấy gương đồng quan sát bên trong động tĩnh năm đại Tiên môn tông chủ lại nhìn ra thấy rõ rõ ràng ràng, liền Phương Quý lời nói đều nghe xong cái cẩn thận, nhất thời cái này mấy cái đại nhân vật sắc mặt cũng đều chìm xuống, nhìn về phía Thái Bạch tông chủ.

Từ Ma sơn loạn thạch cốc tiểu quý kia làm náo động lớn, đến hấn kiếm đạo bất ngờ phế bỏ bắt đầu, Thái Bạch tông chủ liền đánh ý đồ này?

Cẩn thận ngẫm lại, cũng thật là lão hồ ly này phong cách a. . .

Mà đón bốn đại Tiên môn chi chủ ánh mắt, Thái Bạch tông chủ cũng chỉ có thể tiếp tục gió yên sóng lặng.

"Để đồng môn hấp dẫn đối thủ, chính mình chạy đi mò chỗ tốt?"

Chỉ là trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ: "Ta phái người đi vào hồ bốn đại Tiên môn, ai có thể nghĩ tới người liền người trong nhà đều hỏ?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 160: Pháp Thuật Chân Đế

"Tiểu gia ta nha gọi Phương Quý, người lại anh tuấn đến gan lớn lại phì. . ."

Ngồi xếp bằng ở Anh Đề trên đầu, khí thế vang dội hướng về bí cảnh nơi sâu xa xuất phát, Phương Quý có thể nói là đường làm quan rộng mở, tâm tình thật tốt, vừa ôm hồ lô uống Linh tửu, vừa đắc ý hát lên cười nhỏ. Rượu này nhưng là năm tiên môn bên trong Linh dịch sấm tiến vào tốt nhất đồ tô rượu đoái đi ra, rượu sức lực lại không nói, chỉ là cái kia linh khí liền dồi dào đến dị thường, người bình thường uống một hớp không chỉ có riêng là lên đầu, phỏng chừng linh khí đều có thể từ lỗ chân lông bên trong thâm lộ ra , bất quá Phương Quý linh tức chất phác, đúng là vừa vặn có thể uống cái này rượu.

Nói đến cái này vẫn là A Khổ sư huynh dạy cho hắn bí phương, biết hắn vào bí cảnh, chỉ có thể dựa vào pháp thuật ngăn địch, linh tức tiêu hao cực nhanh, bởi vậy để cho hắn đoái như thế một hồ lô rượu, không có chuyện gì uống một hớp, liền có thể bổ sung linh tức, chỉ đáng thương cái này trong hồ lô Linh dịch, vốn là tiên môn mấy chục năm tích lũy, có thể để người tu vị tăng lên trên diện rộng, đến Phương Quý nơi này, lại xem là Bỏ Khí đan.

"Người này, đến tột cùng có biết hay không cái gì gọi là sợ a. . ."

Nhất là bất đắc dĩ, chính là theo ở phía sau Trương Vô Thường.

Hiển nhiên Phương Quý tràn đầy phấn khởi, hắn lại một trái tim chưa từng có buông ra qua, bây giờ nhưng là ở bí cảnh nơi sâu xa a, tùy tiện đụng

cái người nào, đều có khả năng xông lại lạnh lùng hạ sát thủ, cái này hàng lại còn ở hát cười nhỏ, thật không sợ chết sao?

"Coi như bây giờ bốn đại Tiên môn, đều sẽ đem phần lớn người điều đi tới vây công Lý Hoàn Chân sư huynh bọn họ, nhưng ở lại bí cảnh nơi sâu xa cũng không ít a, hơn nữa lưu lại bảo vệ Trúc Cơ tài nguyên, cũng tất nhiên đều là tiên môn bên trong nhân vật tinh anh, các loại trận pháp cùng phù triện cũng tuyệt đối sẽ không ít, liền bằng hai người chúng ta thêm điều quái xà, thật có thể từ nhân gia trong tay chiếm tiện nghi?"

Hắn càng nghĩ càng thấy đến trong lòng không chắc chắn, đều có chút không rõ chính mình làm sao liền ngờ ngờ ngác ngác với hắn đi theo.

Thế nhưng trong lòng hắn càng lo lắng, liền càng ước ao nổi lên Phương Quý cái kia không có tim không có phổi đáng vẽ.

Đồng dạng không có tim không có phổi còn có Anh Đề, nó một đường đà Phương Quý về phía trước bay đi, nghe Phương Quý tâm tình thật tốt, nó cũng cao hứng theo, mà Phương Quý trừ mình ra uống rượu, còn thỉnh thoảng hướng về nó trong miệng nhét một viên Khí Huyết đan, trêu đến quái xà này càng là hưng phấn, hai cái nhỏ cánh cách cách cách cách chụp cái liên tục, đến hưng nơi tận cùng, còn vung lên cái cổ ra sức cho Phương Quý cười nhỏ đánh nhịp.

"Dẫn theo Vượng Tài đi phát tài nha. . ."

"Ríu rít rít. . ."

"Bốn đại Tiên môn cũng phải quỳ. . ."

"Ríu rít rít. . ."

". . ."

"..."

"Đừng như thế gọi, cùng đàn bà tựa như, không một chút nào uy phong.
..."

Phương Quý bất mãn ở Anh Đề trên đầu vỗ một cái tát, sợ hãi đến Anh Đề không dám mở miệng, nhưng đuôi nhỏ lại dao động đến càng hăng say.

Cái này đường đi tới, Trương Vô Thường đã đếm không hết Phương Quý đến tột cùng đứt nó bao nhiêu đan dược, chỉ là nhớ tới, mỗi một viên đều là thượng giai Khí Huyết đan, giá trị cực cao, toàn đổi thành linh thạch, sợ là muốn xếp thành một ngọn núi nhỏ, liền như thế điền tiến vào nó trong miệng?

Hiển nhiên đầu kia quái xà đã từ lân phiến trong khe hở bắt đầu hướng bên ngoài chảy ra huyết khí, Trương Vô Thường trong lòng cũng âm thầm kinh hãi, cái này một con quái xà có thể nói được trời cao chiếu cố, Thái Bạch tông bên trong những kia Linh thú cấp bậc thú sủng, sợ là mười con gộp lại một năm ăn vào Khí Huyết đan, cũng không bằng nó cái này trong thời gian ngắn ngủi ăn vào a, hiển nhiên quái xà kia khí huyết chất phác, đều sắp có thể so với thú hung. . .

Trương Vô Thường rất xác định, nếu quái xà này không bị chết no, cái kia trong thời gian ngắn tất có thể trở thành Thái Bạch tông mạnh nhất Linh thú. . .

Nói không chắc, còn có khả năng lên cấp Hung thú. . .

. . . Đương nhiên, cái này vẫn là không có khả năng lắm, lên cấp Hung thú, vậy cần thời cơ!

...

. . .

"Phương tiểu lang quân, cẩn thận. . ."

Đuổi hơn một canh giờ đường sau, vẫn cẩn thận đánh giá cảnh vật chung quanh Trương Vô Thường, bỗng nhiên thấp tiếng nhắc nhở.

"Sao rồi?"

Phía trước Phương Quý đã uống say say say, từ đầu rấn trên chuyền lại đây liếc mắt nhìn Trương Vô Thường, ngồi phía dưới quái xà Anh Đề đồng dạng uống Khí Huyết đan ăn có chút quá, hai đại hai nhỏ bốn con đỏ ngầu con mắt liền như thế trừng trừng nhìn lại.

"Nhanh đến nơi rồi!"

Trương Vô Thường phi thường bất đắc dĩ, đập lên phi kiếm rơi xuống đất, đi tới một phương đất đỏ núi nhỏ bên cạnh, nơi đó đang có một dòng suối nhỏ, rất xa từ phía đông mà đến, không biết uốn lượn chảy về phía nơi nào, dòng suối nhỏ hai bên, có thể nhìn thấy sinh ra rất nhiều kì dị quái đản thực vật, mỗi một cây thực vật đều rất khác nhau, nhưng có thể cảm ứng, chính là những thực vật này tinh khí đều cực kỳ dồi dào, không thua linh dược.

Chuyện này thực sự là một loại rất hiện tượng kỳ quái, rõ ràng chỉ là bình thường cỏ dại, so với linh dược còn muốn tinh khí dồi dào.

Trương Vô Thường hướng về Phương Quý làm cái cảm tiếng dẫu tay, giảm thấp thanh âm nói: "Loại này suối máu, chính là bí cảnh bên trong địa mạch hiện ra, nói trắng ra, cái này bí cảnh bên trong địa mạch, chính là lấy bí cảnh trận pháp dẫn dắt, từ Ma sơn trong trộm đi ra Ma sơn máu, bên trong ẩn chứa vô tận sinh khí, có thể tầm bổ vạn vật, những thứ này cỏ dại liền là bởi vì đến gần rồi dòng suối nhỏ, mới sinh trưởng như vậy yêu tà!"

"Người là nói, cái này suối nước liền là Ma sơn máu?"

Phương Quý vừa nghe hứng thú, từ đầu rấn trên nhảy xuống, tìm kiếm món đồ gì quán một điếm.

"Vô dụng, những thứ này không thể đựng vào. . ."

Trương Vô Thường nhất thời nở nụ cười khổ, không nghĩ tới Phương Quý một điếm thường thức cũng không có, chịu tính tình giải thích: "Ma sơn máu thần dị cực kỳ, có diệu dụng, lại tuyệt không phải người thường có thể luyện hóa, lực lượng bạo ngược, một tia một tia, liền có thể nhượng người kinh mạch tan vỡ, cho nên đối với người thường mà nói, Ma sơn máu cùng kịch độc không khác, chỉ có mượn bí cảnh đại trận, tầng tầng tinh luyện, từng tia từng tia làm sạch, từ bên trong tinh luyện ra huyết tinh, mới là có thể để cho chúng ta an toàn luyện hóa chí bảo, cũng là chúng ta dùng để Trúc Cơ tạo hóa nơi. . ."

"Không có cách nào trực tiếp luyện hóa?"

Phương Quý bất mãn thu hồi trong tay mấy cái bình bình, nói: "Vậy người nói cái cái gì kinh?"

Trong lòng đúng là cảm thấy có chút quái lạ, nhìn cái kia dòng suối nhỏ bên trong Ma sơn máu, cũng cảm giác không có dọa người như vậy a!

Trương Vô Thường bất đắc dĩ nói: "Chúng ta tìm tới địa mạch, liền có thể tìm hiểu nguồn gốc tìm tới huyết tinh a, suối máu tụ hợp chỗ, liền xung địa nhãn, mà địa nhãn trong, thì lại tất có huyết tinh ngưng tụ đi ra, chỉ bất quá, bây giờ cái này bí cảnh nơi sâu xa mấy chỗ địa nhãn, hơn nửa đã có bốn đại Tiên môn đệ tử tồn tại, chúng ta đúng là phải cẩn thận một ít, chớ bị bọn họ phát hiện ra. . ."

"Như vậy. . . Đó là phải cẩn thận một chút. . ."

Phương Quý phản ứng lại, quay đầu lại dặn Anh Đề một câu, sau đó lễ thẳng khí hùng để Trương Vô Thường ở phía trước dẫn đường.

Trương Vô Thường trong lòng hít một tiếng, đã lên thuyền giặc, có thể làm thế nào đây?

Ngay sau đó chỉ có thể miễn cưỡng lên tinh thần, dọc theo cái này con suối máu từng bước một hướng về bí cảnh nơi sâu xa chạy đi, chỉ thấy càng là thâm nhập bí cảnh, càng nhiều kỳ núi quái lâm, như là tiến vào một phương huyết sắc thâm sơn giống như, các loại kỳ hoa dị thảo, thoạt nhìn tuyệt không giống như là nhân gian, bọn họ cũng không có lại ngự kiếm phi hành, sợ bị người phát giác, chỉ là lặng lẽ theo cái này con suối máu hướng chảy, rón ra rón rén đi tới.

Rất nhanh, bọn họ liền đã phát hiện chu vi suối máu càng ngày càng nhiều, như là toàn bộ bí cảnh bên trong suối máu, đều theo một loại nào đó quái lạ hướng chảy, bầy xoay tám nghiêng hội tụ đến cái này bí cảnh ở trung tâm nhất quái núi trong lúc đó, Phương Quý không biết vì lẽ gì, Trương Vô Thường lại là rõ ràng, những thứ này suối máu, kỳ thực từ trời cao nhìn xuống đến, đều là một đạo một đạo phù văn đi tới, cuối cùng hội tại quái vùng núi mắt.

Những thứ này suối máu đi tới, nhìn như hỗn độn, kỳ thực đều là một loại đối với Ma sơn máu tinh luyện quá trình, vì lẽ đó từ Ma sơn trong dẫn ra ma huyết, ở chảy qua những thứ này phù hoa văn kính sau khi, liền trải qua tinh luyện, ở cuối cùng tại quái núi trong địa nhãn trong, hóa thành huyết tinh thì cũng đã là tinh khiết nhất Thần đạo tài nguyên, liền như là trí mạng độc thảo, luyện thành cứu mạng thần đan.

Nghĩ đến xây xuống một tòa bí cảnh, lấy Ma sơn máu, thành tựu Địa Mạch trúc cơ, cái này là cái gì loại thủ bút?

Nếu không là Thái Bạch tông hai vị kia sư huynh đệ đem loại này bí pháp từ Đông Thổ dẫn theo lại đây, An Châu tu sĩ, chính là lại qua mấy ngàn năm, sợ là cũng nghiên cứu không ra bực này diệu dụng, bên trong các loại trận đạo cùng đan đạo lý lẽ, phức tạp đến nhường người đau đầu. . .

Trương Vô Thường tự nhiên cũng biết cho Phương Quý giảng những thứ này, cần phê miện lưỡi quá nhiều, đơn giản không nói.

"Phía trước có trận quang. . ."

Đọc theo suối máu đi được nửa canh giờ, Trương Vô Thường đã có thể xác định cái này đạo suối máu càng tinh khiết, sắp đến ngưng tụ huyết tinh trình độ, nhưng cũng liền vào lúc này, hấn bỗng nhiên trong lòng hơi kinh, nhắc nhở Phương Quý, hai người một rấn đều ở một khối đại hồng nham mặt sau bắt đầu tròn, ngẩng đầu dòm ngó một chút, thấp giọng nói: "Phía trước tất nhiên có địa nhãn, nhưng đã bị một cái nào đó tiên môn chiếm lấy rồi!"

Phương Quý lộ ra đầu đi liếc mắt nhìn, hấn đã tu luyện thành Quy Nguyên Bất Diệt Thức, tự nhiên cũng có thể nhìn ra được, phía trước lâm sao trong lúc đó, có nhân nhạt trận quang chợt lóe lên, có thể thấy phía trước đã bị người bày xuống đại trận, bọn họ nhìn thấy, còn chỉ là phía ngoài xa nhất trận quang mà thôi, hơn nữa chu vi quái lâm thâm trầm, lúc đó có thú hồng vang lên, như là tồn tại rất nhiều yêu thú lợi hại. . .

"Địa phương tìm tới, nhưng đối phương tất nhiên phòng bị cực nghiêm, chúng ta. . . Nên làm như thế nào a?"

Trương Vô Thường vào lúc này, đã quay đầu nhìn Phương Quý, trung thực nháy mắt một cái.

Nếu xác định phía trước có huyết tinh, cái kia còn lại đương nhiên chính là cướp huyết tinh!

Chỉ là không biết đối phương hư thực, mạnh mẽ tấn công lại không phải là đối thủ, vẫn là như thế nhượng người đầu đầu a!

"Trước tiên thăm dò tình huống của nơi này lại nói. . ."

Phương Quý vào lúc này, đúng là bình tĩnh lại, chăm chú cân nhắc một thoáng.

Trương Vô Thường bất đắc dĩ nói: "Mạo muội đi qua dò đường, quá dễ dàng bị người phát hiện, bốn đại Tiên môn ở lại nơi này, tất nhiên là tiên môn tinh anh, bọn họ còn có trận pháp gia trì, một khi giao thủ, hai chúng ta có thể không đủ nhân gia nhìn đến a. . ."

"Khà khà, chết suy nghĩ, ai nói nhất định phải chính mình đi dò đường?"

Phương Quý nói đến cái vấn đề này thì liền cảm thấy được có chút đặc ý, chỉ là làm người phải khiêm tốn, vì lẽ đó không tốt biểu hiện quá kiêu ngạo, miễn cưỡng biểu hiện ra một loại bình tĩnh cao nhân phạm, hướng về Trương Vô Thường nói: "Người không biết ta rất am hiểu pháp thuật sao?"

"Pháp thuật. . ."

Trương Vô Thường hơi ngẩn ngơ, có chút không rõ hẳn lúc này thuyết pháp thuật là làm cái gì.

"Pháp thuật là thứ tốt a. . ."

Phương Quý sắc mặt có chút cao thâm, nói: "Ta vừa bắt đầu học pháp thuật, cảm thấy dùng nó đến đánh nhau không được sức lực, lại học đến sâu hơn một điểm, lại cảm thấy kỳ thực uy lực cũng rất lớn, nhưng mãi đến tận

ta đem pháp thuật học được cao thâm nhất cảnh giới sau khi, mới phát hiện.
.."

Ánh mắt hắn hơi phát sáng, nhỏ giọng, như là đang nói cái gì ghê gớm bí mật.

"Pháp thuật tác dụng to lớn nhất, kỳ thực không phải đánh nhau, mà là bẫy người a. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 161: Khấp Núi Tai Mắt

"Pháp thuật? Bấy người?"

Trương Vô Thường bị Phương Quý một câu nói nói bối rối nửa ngày, thực sự có lòng muốn hỏi một câu, liền người cái này số tuổi nho nhỏ, từ đâu tới sức lực như ông cụ non nói mình đã đem pháp thuật tu luyện đến cao thâm nhất cảnh giới, bất quá liền tưởng đến Phương Quý trên con đường này triển khai ra pháp thuật, thoát nhìn xác thực rất đáng sợ, chính mình là không làm được, cho nên liền đình chỉ lời này, không đi tự rước lấy nhục.

Nhưng đối với Phương Quý đem pháp thuật cùng bấy người hai chữ liên hệ tới lời giải thích, vẫn là thực sự không biết rõ.

Chỉ có thể ở trong lòng nghĩ, xem người làm sao biểu diễn!

Phương Quý ngược lại cũng không làm thêm giải thích, rất có cảm xúc nói ra chính mình đối với pháp thuật lý giải sau khi, liền khoanh chân ngồi xuống, tay nắm pháp ấn, linh tức chậm rãi vận chuyển, cả người vào lúc này, phảng phất rơi vào một loại vắng lặng cực kỳ trạng thái bên trong.

Trương Vô Thường nhìn, sắc mặt đúng là có thêm điểm vẻ ngưng trọng.

Hắn biết, đây là tu hành bên trong người sắp đem hết toàn lực triển khai pháp thuật dấu hiệu.

Vừa nghĩ tới Phương Quý trước triển khai pháp thuật lúc cái kia uy lực kinh người tình cảnh, liền theo bản năng cân nhắc muốn hay không cách Phương Quý xa một chút.

Bất quá còn không chờ hắn làm ra quyết định, Phương Quý đã đem pháp thuật phát huy ra.

Tay phải hắn vẫn nắm bắt pháp thuật bất động, tay trái lại nhẹ nhàng nâng lên, hai ngón tay, kẹp hướng về phía bên cạnh bọn họ một cây cỏ dại, mà ở hắn hai chỉ kẹp lấy cỏ dại sau khi, rõ ràng có thể thấy được, một tia nhàn nhạt tia sáng, nhanh chóng từ ngón tay đầu ngón tay tiến vào cỏ dại trong, rồi sau đó, từ cái này một cây cỏ dại làm trung tâm, có nhàn nhạt một vòng hào quang, trong thời gian ngắn hướng về xa xa khuếch tán đi.

"Đây là. . . Mộc hành pháp thuật bên trong cấp thấp pháp thuật, Cảm Ứng thuật?"

Trương Vô Thường rất nhanh liền nhận ra được, trong lòng nhất thời cảm thấy hơi kinh ngạc.

Đọc theo con đường này, hắn đã thấy Phương Quý từng dùng tới Đại Hỏa Điều thuật, Bàn Sơn thuật, Băng Tiễn thuật, thuật ngự kiếm, chính là ngũ hành pháp thuật bên trong hỏa, thổ, thủy, kim tứ hành chi pháp, mà lại đều là cái này tứ hành pháp thuật bên trong đơn giản nhất pháp thuật, chỉ là bị Phương Quý triển khai ra uy lực rất là kinh người, ngoài ra, còn có phong, lôi hai tự pháp thuật, nhưng ngũ hành bên trong Mộc hành pháp, nhưng vẫn không thấy.

Đối với cái này Trương Vô Thường cũng tỏ ra là đã hiểu, bởi vì ngũ hành pháp thuật trong, Mộc hành pháp thuật rất là hiếm thấy.

Cái này ngược lại không phải Mộc hành pháp thuật khó nhất tu luyện, chỉ là khó nhất dùng ở đối địch cuộc chiến mà thôi.

Tu hành Mộc hành pháp thuật cao nhân tiền bối, có khối người, thậm chí đem Mộc hành thần thông tu luyện tới cực hạn, còn có thể có phi thường khủng bố uy lực, nói thí dụ như có chút Mộc hành thần thông tu luyện tới cực hạn người, có thể trực tiếp đem pháp lực của chính mình cùng một cánh rừng hòa làm một thể, rừng rậm bất diệt, hấn liền thân thể không chết, cả cánh rừng sinh khí, đều có thể hóa thành hấn chữa thương chi nguyên.

Cũng có người có thể trực tiếp lấy pháp thuật điều khiển cây cỏ, hóa thành binh khí của chính mình, nhượng người khó lòng phòng bị.

Nhưng những thứ này, cũng đã là tương đối cao sâu pháp thuật thần thông, Mộc hành pháp thuật bên trong, đơn giản nhất pháp thuật, thoạt nhìn lại hết sức vô bổ, tựa như cái này trụ cột nhất Cảm Ứng thuật, kỳ thực chính là trước tiên cùng cây cỏ thành lập cảm ứng, nắm giữ cây cỏ bên trong sinh khí cùng kinh lạc đi tới, cẩn thận khó phân, cực kỳ khảo thí người tâm huyết không nói, cùng người động thủ thời điểm, hoàn toàn liền không có gì dùng a. . .

Ngẫm lại xem, cùng người ngăn địch lúc, đối phương tu Hỏa hành pháp thuật, một con hỏa điều bay đến, lúc này người nói cho đối phương biết, bên cạnh ta cây đại thụ này sắp chết héo, cái kia không vừa vặn là nói cho đối phương biết có thể đem cây to này chém làm cho người quan tài?

Cũng nguyên nhân chính là này, đệ tử bình thường bên trong, vì tương lai đánh cơ sở, mà đi tu hành Mộc hành pháp thuật cũng không ít, nhưng rất ít sẽ có ở trên mặt này xuống rất đại công phu, đối địch thời khắc sẽ dùng ra Mộc hành pháp thuật đến, càng là vô cùng hiếm thấy, trừ phi là đã tu tập cao giai Mộc hành pháp thuật, có thể ở một trình độ nào đó điều khiển chu vi dây leo, cái này còn có thể thử ràng buộc đối thủ.

Mà bây giờ, cái này liền đề cho Trương Vô Thường không hiểu, hẳn thực sự không biết Phương Quý lúc này muốn làm gì.

Chỉ là vì hướng mình biểu thị hẳn Mộc hành pháp thuật cũng tu luyện qua?

Một cái nghi vấn dấu ở trong bụng, Trương Vô Thường lại không dám dễ dàng hỏi ra lời đến.

Thực sự là trước Phương Quý triển khai pháp thuật cho hẳn lưu lại ấn tượng cực sâu, vạn nhất cái này Mộc hành pháp cũng có cái gì vấn đề đây?

Cũng liền vào lúc này, Trương Vô Thường bỗng nhiên cảm giác được có cái gì không đúng.

Hắn tuy rằng còn không tu luyện thành linh thức, nhưng căn cơ vững chắc, ngũ giác cũng dị thường nhạy bén, lúc này có thể rõ ràng cảm giác được, theo Phương Quý triển khai Mộc hành pháp thuật, chu vi cây cỏ trong lúc đó, đều nhiều hơn một loại vô hình liên hệ, liền giống như có lực lượng nào đó, chính lấy Phương Quý mang theo cái kia cây cỏ làm trung tâm, liên tục hướng về chu vi khuếch tán đi ra ngoài, sau một hồi lâu, lại lần nữa độ vang vọng lại đây.

"Phía trước, có một đạo bao phủ ba trăm trượng phạm vi đại trận. . . Là cái gì trận không rõ ràng, nhưng có thể cảm ứng được trận thế lưu chuyển. . . Trong đại trận, có. . . Một, hai ba, bốn. . . Năm người, phân tán rất mở, không biết đang bận cái gì. . . Đại trận ở ngoài, thật nhiều Linh thú đang đi tuần, không biết là cái gì Linh thú, nhưng số lượng tới nói. . . Khá lắm, có tới mười bảy con!"

Trương Vô Thường một mảnh đại ra bên trong, Phương Quý đã chậm rãi mở miệng, nói ra rất nhiều kinh người nội dung đến.

"Người. . . Người đây là. . ."

Trương Vô Thường ở bên cạnh nhìn, con mắt đều sắp tròn tròn.

Hắn mơ hồ đoán được Phương Quý đang làm gì, chỉ là nhất thời khó có thể tin.

"Cảm Ứng thuật a, người không học được?"

Phương Quý lúc này đã mở mắt ra đến, chậm rãi thu rồi pháp thuật.

Chỉ như thế một đạo Cảm Ứng thuật, linh tức lại hao tổn hơn nửa, có thể thấy được cái này đạo pháp thuật triển khai khó khăn.

Bất quá sắc mặt của hắn lại có vẻ rất là hưng phấn, cầm lấy hồ lô quán một miệng lớn Linh tửu, sau đó hướng về Trương Vô Thường giải thích: "Thông qua cái này đạo pháp thuật cảm ứng cây cỏ, lại thông qua cây cỏ cảm ứng bốn phương, tu luyện tới hỏa hầu, chu vi cây cỏ, đều là tai mắt. . ."

"Học là học được, thế nhưng người. . ."

Trương Vô Thường muốn nói gì đến biểu hiện mình kinh ngạc là có đạo lý, hết lần này tới lần khác không nói ra được.

Triển khai Mộc pháp, xác thực có thể làm được bước đi này, vì lẽ đó cùng tu luyện Mộc hành thần thông cao thủ, ở sơn dã trong giao thủ nhưc đầu nhất, bởi vì khắp núi khắp nơi, đều là hắn con mắt, thậm chí có thể xem như là một phần của thân thể hắn, hơi suy nghĩ, khắp núi cây cỏ đều sẽ hóa thành mặc cho điều động yêu ma, liền trốn đều không cách nào trốn, có thể then chốt là, đây là rất cao thâm pháp môn a. . .

Bây giờ Phương Quý mới bao lớn, hắn làm sao liền có thể triển khai đến một bước này?

...

...

"Ha ha, thật thòi người cũng là Thanh Khê cốc thiên kiêu, lại như thế không có kiến thức, sau đó thật nhiều lắm xuống điểm công phu a. . ."

Phương Quý vỗ vỗ Trương Vô Thường vai, như là đối với hắn có chút thất vọng.

Một câu nói nói Trương Vô Thường trong lòng uất ức!

Nếu như không phải có trước Đại Hỏa Điều thuật, Bàn Sơn thuật cái gì ăn mỗi, lúc này Trương Vô Thường quả thực muốn coi Phương Quý là thành quái thai, ta là chưa từng thấy Mộc hành pháp thuật sao? Ta chỉ là không nghĩ tới người sẽ đem như thế thiên môn pháp thuật tu luyện thành công mà thôi!

Bất quá nhìn Phương Quý cái kia một mặt chuyện đương nhiên đáng đáp, hắn lại cảm thấy thật giống chính mình thực sự là kiến thức quá nông. .

Lẽ nào hiện tại Luyện Khí cảnh giới, thật phải đem pháp thuật tu luyện đến trình độ như thế này mới hợp lệ sao?

...

...

"Quên đi, ta cùng một cái đem Phi Thạch thuật luyện thành Bàn Sơn thuật người giảng đạo lý gì a. . ."

Trương Vô Thường trong lòng âm thầm trấn an chính mình, mạnh mẽ đem trong lòng mình phạm phùng tâm tình vững vàng đi xuống, coi như

không có ý tốt gì ở ngoài dáng vẻ, tùy việc mà xét nói: "Nhìn dáng dấp phía trước cái kia tiên môn cũng phi thường cẩn thận, trước tiên bày trận bảo vệ cái kia địa mạch chi huyết, sau đó lại đem tiên môn Linh thú bố trí ở ngoại vi, chuyện này quả thật chính là không lọt cả giọt nước a, chúng ta. . . Còn muốn đi vào sao?"

Lời nói này nói ra thì trong lòng cũng thực tại không chắc chắn.

Năm đại Tiên môn tiến vào bí cảnh đệ tử có hạn, mỗi một lần chỉ có hai mươi người có này tạo hóa, nhưng vì tăng lên các đệ tử thực lực, bọn họ nhưng cũng thường thường nuôi dưỡng Linh thú, để cầu chiến lực tăng lên, bây giờ đã là như thế, phía trước còn không biết là người nào tiên môn, nhưng bọn họ đại bộ phận đệ tử đi tấn công Thái Bạch tông, lưu thủ ở đây người cũng không dám chậm trễ, đúng là đều sẽ đem Linh thú bố trí ở chu vi.

Những linh thú này, đối với chủ nhân tới nói, được kêu là Linh thú, đối với người xa lạ tới nói, so với yêu thú còn hung.

Một khi có người tới gần, cái kia e sợ lập tức liền sẽ nhào tới ăn thịt người.

Mà Phương Quý cùng Trương Vô Thường bản lãnh lại to lớn hơn, cũng không có thể địch nổi ngoại vi mười bảy con Linh thú a?

Huống chi, lại đi đến đi, còn có một đạo pháp trận phòng ngự, pháp trận trong, còn có năm vị tiên môn đệ tử tinh anh?

Vừa nãy không biết phía trước tình hình, áp lực còn không lớn như vậy.

Bây giờ biết thực lực của đối phương, mới phát hiện Phương Quý cùng hấn hai người, nghĩ muốn thâm nhập bí cảnh đến từ bốn đại Tiên môn trong

tay đoạt huyết tinh, là một cái thoát nhìn cỡ nào hoang đường chuyện, lực lượng này trên chên lệch, đã có thể dùng bộ ngựa đầu xe để hình dung.

"Đến đều đến rồi, còn có thể không đi vào?"

Phương Quý rất không thích Trương Vô Thường động bất động rút lui có trật tự hành vi, cái này nơi nào có cái Thanh Khê cốc đệ tử dạng mà. . .

Trương Vô Thường nói: "Cái kia trước tiên không nói bên trong năm cái tiên môn đệ tử, cái này bên ngoài Linh thú làm sao bây giờ?"

"Ngươi làm sao đều là hỏi làm sao bây giờ?"

Phương Quý một câu nói đem Trương Vô Thường nói á khẩu không trả lời được, thực sự cảm giác tâm hơi mệt chút.

"Linh thú dù sao cũng là thú, chẳng lẽ còn đòi phó không được?"

Phương Quý thì lại dứt khoát không để ý tới Trương Vô Thường, đứng ở trên mặt đất, từ trong túi càn khôn lấy ra một viên đan dược đến.

"Sinh Sinh Tạo Huyết đan. . ."

Trương Vô Thường vừa thấy cái kia đan dược, trong lòng liền có chút nghiêm nghị.

Đọc theo con đường này, hẳn đã không biết thấy Phương Quý dứt quái xà kia bao nhiêu cao giai Khí Huyết đan, không nghĩ tới hôm nay còn có!

Mà Anh Đề vừa thấy Khí Huyết đan, càng là đuôi nhỏ dao động nhanh chóng, thân mật dính vào.

"Cái này cũng không phải đưa cho ngươi!"

Phương Quý một cái tát mở ra Anh Đề đầu, sau đó liền thấy hấn tinh tế đem cái kia một viên Khí Huyết đan cho tách ra, mỗi một phần đều sạ ở một cái lá cây phía trên, phân đến vô cùng cân xứng, sau đó lại lấy mười mấy viên Bồ Khí đan, hỗn ở cùng nhau.

Bồ Khí đan linh khí lại thêm vào cái kia gay mũi khí huyết mùi vị, đem cái Anh Đề thêm nước miếng đều chảy ra.

Trương Vô Thường ở bên cạnh nhìn ra thấy đều sừng sốt: "Người đây là đang làm gì?"

"Xin mời những kia Linh thú đám người ăn bữa cơm. . ."

Phương Quý đầu nói, sau đó lại lấy ra một cái túi càn khôn, móc ra lượng lớn thuốc mặt tát tiến vào.

Trương Vô Thường con mắt đều tròn tròn: "Cái này lại là cái gì?"

Phương Quý cũng không ngẩng đầu lên nói: "Thuốc xô. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 162: Ẩn Thân Thuật

Tại sao muốn thả thuốc xổ?

Nhà ai tiên môn đệ tử sẽ bên người mang thuốc xổ ở trên người?

Người đến tột cùng muốn làm cái gì?

Trương Vô Thường đã bị Phương Quý cái này một loạt chuẩn bị khiến cho đầu đều hôn mê, mặc danh kỳ diệu không dám nói lời nào, chỉ là đàng hoàng ở bên cạnh nhìn, nhìn Phương Quý đem những đan dược kia vô cùng tinh tế chuẩn bị, sau đó trân trọng mà thu thập lên.

Thở dài thậm thọt, sau đó ngay trước mặt Trương Vô Thường, triển khai đạo thứ hai pháp thuật.

Trương Vô Thường đúng là rất nhẹ nhàng nhận ra được, đây là Nhật tỵ quyết pháp loại.

Cái gọi là Nhật tỵ quyết pháp loại, chính là mượn dùng nhật nguyệt lực lượng triển khai ra pháp thuật, cái này hai loại pháp quyết, tự nhiên cũng là phần phong phú vô tận, tác dụng nhiều, có người thông qua Kim Ô hỏa diễm, tu luyện Thần Diễm thuật, thần uy liền cùng bình thường Hỏa tỵ quyết thần thông, liền lớn có khoảng cách, đã từng có trong giới tu hành nhân xưng Hỏa tỵ quyết tu luyện được thần thông, chính là là Địa Hỏa thuật, mà mượn Kim Ô lực lượng tu luyện được thần diễm, chính là Thiên Hỏa thuật, trong đó thiên địa này hai chữ, liền đã đem cái này hai loại thần thông ở giữa chênh lệch, miêu tả rõ rõ ràng ràng.

Đương nhiên, thần diễm lực lượng, cũng không phải tùy tiện cái nào cảnh giới Tu hành giả đều có thể mơ ước, coi như là cảnh giới Kim Đan, có thể tu luyện có thành, cũng rất ít không có mấy, Nhật tự quyết pháp loại trụ cột pháp thuật, chính là một đạo phạm tục trong lúc đó, người người đều biết pháp thuật.

Ẩn Thân thuật!

Cái gọi là Ẩn Thân thuật, chính là lấy linh tức xúc động quang mang lưu chuyển, làm cho người khác nhìn không rõ ràng chính mình.

Cái này một đạo trụ cột pháp thuật, tuy tên là ẩn thân, nhưng cũng tác dụng nhiều.

Có người có thể triển khai cái này đạo pháp thuật, làm cho người khác nhìn thấy chính mình, chính là hư, chân thân giấu ở một nơi khác, cũng có người có thể mượn tia sáng lưu chuyển, làm cho bản thân đồng thời xuất hiện tốt mấy bóng người, nhiễu loạn đối thủ phán đoán.

Bất quá những thứ này, Nhật tự quyết pháp loại, vốn là trong giới tu hành so sánh hiếm thấy bí pháp, mà những thứ này cao giai pháp thuật, càng là chỉ có chuyên tu Nhật tự quyết pháp loại tiên môn, hoặc là một ít gốc gác thâm hậu đạo thống bên trong mới có, bình thường Luyện Khí cảnh giới tu sĩ là rất khó tiếp xúc được, coi như là Thái Bạch tông, cũng chỉ có cái này nhật quyết pháp loại bên trong trụ cột nhất một đạo "Ẩn Thân thuật" mà thôi.

Coi như là như vậy, cũng rất thiên môn, đệ tử tầm thường rất ít đi tu luyện.

Không gì khác, Nhật tự quyết pháp loại quá mức tinh thâm, tiêu tốn tâm huyết quá nhiều, tựa như cái này đạo Ẩn Thân thuật, nếu không hạ khổ

công phu, thực sự rất khó tu luyện thành công, mấu chốt nhất chính là, tu luyện thành công thì đã có sao? Thái Bạch tông thậm chí nước Sở năm đại Tiên môn, đều không có cái này một pháp loại cao thâm hơn truyền thừa, tu luyện xong Ân Thân thuật, cũng là đến cùng, bước kế tiếp nên làm như thế nào cũng không biết. . .

Mà bây giờ, ở trong mắt Trương Vô Thường, theo Phương Quý chậm rãi niết lên pháp ấn, liền thấy được hần một thân linh tức, bắt đầu vòng quanh người mà đi, một vòng một vòng xoay tròn, dần dần, một cái cực kỳ quái lạ cảnh tượng xuất hiện, tốt ngồi ngay ngắn ở đó Phương Quý, thân hình lại bắt đầu trở nên mơ hồ, thật giống như là trong nước hình chiếu, nhẹ nhàng một chạm vào sau, cái kia cái bóng liền bắt đầu vụn vụn phân tán.

Trương Vô Thường tự nhiên biết, này không phải là Phương Quý thân hình thật sự thay đổi, mà là tia sáng vụn vụn.

"Như thế thiên môn pháp loại, hần cũng từng hạ xuống khổ công phu?"

Trương Vô Thường nhìn, đã hoàn toàn ngạc nhiên.

Chờ đến lại qua một lát, Phương Quý bóng người, đã chỉ còn một đạo nhàn nhạt cái bóng, nếu không cẩn thận đến xem, căn bản liền thấy không rõ lắm, đây giống như là hần quanh người tráo lên một đạo âm ảnh, làm cho cả người hần đều biến mất ở thế gian.

Trương Vô Thường đã không biết nên nói cái gì cho phải.

Giới tu hành đệ tử, đặc biệt là An Châu như vậy tích xa nơi, thường thường chỉ tu ngũ hành.

Đây là cơ bản nhất pháp loại, cũng là con đường tu hành căn cơ.

Nhưng coi như là như vậy, Luyện Khí cảnh giới đệ tử, cũng rất ít có đem ngũ hành hoàn toàn tu luyện tới rất cao thâm trình độ.

Đối với tu hành bên trong người đến nói, pháp không tại nhiều, đủ dùng là được, máu chốt nhất vẫn là ở tăng lên chính mình tu vị, nhưng là Phương Quý đây, chữ hỏa Đại Hỏa Điều thuật, chữ thổ Bàn Sơn thuật, chữ thủy Băng Tiễn thuật, chữ mộc Cẩm Ứng thuật, chữ kim thuật ngự kiếm, chữ lôi Đại Lôi roi, chữ phong Đại Phi Phong, chữ nhật Ân Thân thuật, cái này kim mộc thủy hỏa thổ, nhật nguyệt phong lôi thân thập tự pháp loại, đã nắm giữ tám loại a. . .

Như ở bên người, cái này tất nhiên là ham nhiều nhai không nát điển phạm!

Có thể Phương Quý lại là mỗi một đạo đều tìm hiểu vô cùng diệu, cái này liền để người khó có thể lý giải được!

Trương Vô Thường vẫn cảm thấy mình làm cũng rất tốt, tố chất không kém, tu hành cũng rất cố gắng, từ trước đến giờ đều cực kỳ được tiên môn coi trọng, nhưng hắn bây giờ đột nhiên cảm giác thấy, nếu là tiên môn đệ tử đều cần làm được cái trình độ này mới nói ra được, chính mình tựa hồ. . .

. . . Tốt tự ti a!

Phương Quý chính mình cũng không cảm thấy có cái gì, triển khai cái này đạo pháp thuật sau khi, lập tức hưng phấn nói: "Còn có thể nhìn thấy ta sao?"

Trương Vô Thường nhìn cái kia một vệt chính đang tại động âm ảnh, nói: "Nhanh không nhìn thấy!"

"Xúi quẩy, vẫn không có thể hoàn toàn biến mất. . ."

Phương Quý trong lòng có hơi thất vọng, lại muốn quay đầu lại muốn đi giáo huấn cái kia quái thai.

Chỉ là Trương Vô Thường trong lòng thực tại bất đắc dĩ, chữ nhật pháp quyết lại há là dễ dàng như vậy tu luyện, có thể làm được như Phương Quý như vậy hầu như đem chính mình cả người hoàn toàn giấu ở rất không đáng chú ý cái bóng bên trong, cũng đã rất đáng gờm, nghĩ muốn tu luyện tới trực tiếp nhượng người hoàn toàn nhìn không thấy mình, cái kia e sợ cần vô cùng là cao thâm tu vị mới được, đừng nói Luyện Khí, Trúc Cơ cảnh giới lại có mấy người có thể làm được?

"Trước tiên tạm tạm đi!"

Phương Quý cũng không nói nhiều, cầm chính mình điều chế tốt đan dược, như một làn khói chạy ra ngoài.

Theo Trương Vô Thường, cũng chỉ có thể nhìn thấy một vệt nhàn nhạt cái bóng, không biết, còn tưởng rằng là ảo giác của chính mình.

Quái lâm trong, sâu thẳm quái lạ, vốn là có nhàn nhạt màu máu cùng mờ hồ sương mù, Phương Quý hóa thành một đạo nhàn nhạt cái bóng, càng làm cho người rất khó phát hiện, bất quá chỗ hấn đi qua, vẫn có nhọt nhạt vết chân cùng tất nát tiếng vang, dù sao Nhật tự quyết pháp loại cũng chỉ là để tia sáng vụn vụn, người khác nhìn không rõ ràng chính mình, nên có cái khác vết tích, lại vẫn là sẽ tồn tại.

"Hông. . ."

Phương Quý một đường về phía trước sờ soạng, rất nhanh liền nhìn thấy một con Thiết Bối thương lang tung tích, cái kia chính là ở đây đóng quân thiết lập ra trận tiên môn đệ tử phóng ra Linh sủng một trong, cũng là một con cao giai Linh thú, vốn là nó chính ngủ ở dưới một gốc cây cổ thụ mặt,

buồn bực ngán ngẩm đánh ngủ gật, nhưng ở Phương Quý tới gần sau khi, chợt cảnh giác lên, cái mũi ngửi đến mấy ngửi, nghe răng gặm nhẹ lên.

Tuy rằng nó không có trực tiếp nhìn thấy Phương Quý, nhưng cũng ngửi được người sống mùi.

Nói trắng ra, cái này cũng là chữ nhật pháp loại vô bổ một trong những nguyên nhân, tuy rằng người khác không thấy mình, nhưng tu hành bên trong người pháp môn vô số, nhưng có thể thông qua âm thanh, mùi, thậm chí là chiều gió lưu động các loại bắt nhào tới hành tung của chính mình, không cách nào tránh khỏi. . .

Hết cách rồi, dù sao cũng là cấp thấp pháp thuật!

"Ngoan. . ."

Phương Quý trong lòng đọc thầm một tiếng, lại không dám lên tiếng, chỉ là lặng lẽ lấy ra một viên đan dược, ném đi ra ngoài.

Đan cây ở bên cạnh trên cây bắn ra, lăn xuống đến cái kia Thiết Bối thương lang trước mặt.

"Hà hà. . ."

Cái kia Thiết Bối thương lang nghe được động tĩnh này, lập tức càn cảnh giác, nửa người ngang lên, trên cổ lông đều thẳng tắp dựng thẳng lên, gắt gao nhìn chu vi, bắt quá cái này thời điểm, Phương Quý lại là bình ở hô tức, không nhúc nhích, cái kia Thiết Bối thương lang cũng rõ ràng có chút nghi hoặc, dần dần, sự chú ý của nó liền bị cái kia viên ném đến trước mặt nó đan dược thu hút tới, ánh mắt nghi hoặc.

Cái kia một viên đan dược, vốn là cao giai Bồ Khí đan, đối với những linh thú này tới nói, đã là bình thường rất ít ăn được thứ tốt, quan trọng hơn

chính là, bên ngoài còn quán lấy một tầng giá trị cực kỳ đắt giá Sinh Sinh Tạo Huyết đan, đây cũng là bình thường tiên môn đệ tử đều không nỡ ăn ngon đồ vật, hưởng chi là những linh thú này, thường ngày ăn, đều là một ít cấp thấp Khí Huyết đan luyện tỷ Thú đan mà thôi.

Bây giờ, cái kia một viên đan dược toả ra gay mũi khí huyết mùi vị, nhưng chúng nó xem ra lại là mãnh liệt mê hoặc, con kia Thiết Bối thương lang đã xem như là cảnh giác, nhưng nhìn chăm chú chu vi rất lâu, đều không có nửa điểm hung hiểm, nó liền cũng cuối cùng tại không nhìn được.

..

Rốt cục vẫn là cúi đầu một hàm, đem viên đan dược kia nuốt xuống.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ sói sinh đều chìm đắm ở khó tả hạnh phúc trong. . .

Thừa cơ hội này, Phương Quý lạng lẽ triệu hoán một trận cuồng phong, dựa vào phong thế chạy đi.

Như cái u linh giống như, hấn ở cái này quái lâm chu vi khắp mọi nơi túi chuyển, tìm kiếm những kia tiên môn Linh thú tung tích, gặp phải sau khi, liền trực tiếp một viên đan dược ném tới, mà những linh thú này, vốn là không có chủ nhân ở bên cạnh nhìn, tự nhiên đều là theo bản tính làm việc, gặp phải như vậy toả ra nồng nặc khí huyết mùi vị đan dược, lại có mấy cái có thể nhìn được không đi xuống miệng?

Linh thú dù sao cũng là thú, mà không phải yêu!

Nếu là bình thường đan dược, chúng nó có lẽ còn có thể nhìn được, nhưng cao giai Khí Huyết đan mùi. . .

Không có chủ nhân la rầy tình huống xuống, muốn cho chúng nó nhìn xuống, quá khó.

Cái này các loại tình huống dưới, Phương Quý trong tay đan dược, rất nhanh cũng đã thanh không, trở lại trước chỗ ẩn thân.

"Làm sao?"

Trương Vô Thường từ lâu chờ tâm tiêu, vội vàng hỏi.

Phương Quý cười ha ha, nói: "Chờ xem!"

...

...

Nhìn dáng dấp áo lam tiểu mập mạp kín đáo đưa cho Phương Quý thuốc xỏ cũng vật phi phạm, động tĩnh rất nhanh sẽ đến rồi, cái này một mảnh quái lâm trong, vốn là vô cùng yên tĩnh, dù cho có đầy đủ mười bảy con Linh thú canh giữ ở chu vi, nhưng những thứ này nghiêm chỉnh huấn luyện Linh thú, cũng chỉ là từng cái tuần thú một chỗ, miễn cưỡng đến đang nằm mà thôi, nếu không phải phát hiện dị tình, chúng nó chắc chắn sẽ không như bình thường thú loại giống như loạn hồng.

Nhưng cũng là ở Phương Quý trở về sau khi không tới thời gian uống cạn chén trà, hướng tây bắc, bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm rú, ở cái này quái lâm trong, có vẻ cực kỳ đột ngột, hơn nữa phi thường vang dội, đem cái này quái lâm trong yên tĩnh đánh vỡ, nghe cái kia thú hồng trong, mơ hồ còn chen lẫn chút kéo dài tính ý thống khổ, loại đau khổ này rõ ràng, vền vẹn là âm thanh, liền có thể khiến người tràn đầy linh hội, cảm động lây. . .

Liền ngay cả Phương Quý bên cạnh Anh Đề, cũng không nhịn được ngẩng lên đầu đến, ánh mắt có chút đồng tình.

Cái này còn chỉ là vừa bắt đầu, theo cái kia tiếng thú gào vang lên, xa xa gần gần, đều có tiếng thú gào hưởng ứng, cũng như là trong thôn tiếng chó sủa liên thanh một mảnh, chen lẫn ở thú hồng trong, nhưng là liên tiếp nghe tới không thể nào lịch sự động tĩnh. . .

"Ha ha, cơ hội tới. . ."

Phương Quý vừa nghe động tĩnh này, nhất thời đầy mặt vui mừng, vội vàng đem Trương Vô Thường cùng Anh Đề gọi lên. Ngẫm lại nghĩ một lúc có thể sẽ có một cuộc ác chiến, liền tiện tay sờ soạn một viên Khí Huyết đan, đưa tới Anh Đề bên mép, để nó ăn no tốt làm việc, nhưng không nghĩ tới chính là, vốn là vừa thấy Khí Huyết đan liền hưng phấn dị thường Anh Đề, bỗng nhiên chăm chú nhìn Phương Quý một chút, mạnh mẽ xoay mở ra đầu.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 163: Cường Đoạt Địa Nhân

"Vạn sự đã chuẩn bị, giết. . ."

Tự tin tràn đầy Phương Quý mang theo Anh Đề cùng Trương Vô Thường, trực tiếp từ ẩn thân nham thạch mặt sau vọt ra.

Đến lúc này, lại không ẩn giấu thân hình, trực tiếp liền hướng về phía kia trận pháp chỗ vọt tới.

Hai người một rần, đi ngang qua quái lâm, thế như chớp giạt, chiến ý nổi lên!

Ven đường có thể thấy được, xa xa ở gần, đều co quắp to to nhỏ nhỏ tiên môn Linh thú, từng con từng con uể oải, cũng lăn lộn trên mặt đất, trong ngày thường bị chủ nhân của bọn họ quen sống trong nhung lụa hầu hạ, đã có một chút liêm sỉ chi tâm, trong ngày thường sừ chìm đều muốn tìm cái kín địa phương giải quyết chúng nó, lúc này lại cái gì cũng không chú ý lên, một trận bùm bùm cách cách, xem đều không có xem Phương Quý mấy người một chút.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Bên ngoài dĩ nhiên thú hồng một mảnh, như vậy hỗn loạn tiếng, tự nhiên đã sớm động tĩnh cái kia trận pháp trong tiên môn đệ tử, vội vã đi ra quan sát. Vừa nhìn bên ngoài cái này kinh người cảnh tượng, liền lập tức kinh sợ, nhìn một đám Linh thú thê thảm đáng dấp, quả thực chính là nhìn thấy mà

giật mình, còn không chờ bọn họ phân biệt cảnh báo lên tiếng, liền chột thấy ngay phía trước có Phương Quý mấy người trực tiếp vọt tới.

"Người phương nào tập ta Hỏa Vân tông?"

"Giết bọn họ!"

Cái này một mảnh địa nhãn, lại là Hỏa Vân tông lãnh địa, hai vị kia đi ra kiểm tra Hỏa Vân tông đệ tử vừa thấy có người kéo tới, nhất thời kinh hãi, vừa cao giọng cảnh báo, vừa vung múa nổi lên ngự thú kỳ, điều động những linh thú này nhào về phía kẻ địch.

Nhưng bình thường cực kỳ ngoan ngoãn, toàn nghe cái này ngự thú kỳ chỉ huy Linh thú, nơi nào còn có phản ứng bọn họ, có hai con nghe lời, vốn là đã kiên trì bò lên, kết quả trong bụng một trận quặn đau, lại lập tức bò ở trên mặt đất không động đậy. . .

"Đáng ghét, kẻ địch dùng thủ đoạn gì?"

Trước mắt cục diện này, thực tại đem hai cái này đi ra kiểm tra tiên môn đệ tử dọa cho phát sợ, những linh thú này bình thường ngự thú kỳ vừa ra, đều là cực kỳ hung hãn, chính là bị thương nặng, đều sẽ chết cắn kẻ địch không tha, nhưng bây giờ, ai biết đối thủ làm quái chiêu gì, rõ ràng những linh thú này còn có sức đánh một trận, nhưng một mực từng cái từng cái co quắp ngã xuống đất, ngự thú kỳ đều chỉ huy bất động. . .

Kẻ địch cái này đến tột cùng là triển khai cái gì tà pháp a?

Bọn họ hai người vừa giận vừa sợ, những thứ này bố trí ở chu vi đến phòng ngự Linh thú, vốn là bọn họ những thứ này ở lại bí cảnh nơi sâu xa bảo vệ địa nhãn các đệ tử sức mạnh mạnh mẽ nhất, nhưng ai có thể nghĩ tới, lại lặng yên không một tiếng động liền để tất cả Linh thú đều trúng chiêu?

Nhìn dáng dấp kia, hẳn là trúng độc chứ?

Chỉ là thực sự không biết, kẻ địch đến tột cùng dùng cái gì thâm độc chiêu số, mới làm thành dáng dấp như vậy!

"Các sư huynh đệ cẩn thận. . ."

Nhưng thân là bảo vệ địa nhân tiên môn đệ tử tinh anh, bọn họ cũng không chú ý lên cái khác, vừa thấy Linh thú điều động bất động, liền lập tức tự mình tiến lên đón, hai người đều là bình thường động tác, đồng thời một bước bước lên, tay nắm pháp ấn, quát chói tai: "Hỏa Điều thuật!"

Hỏa Vân tông tên bên trong có cái chữ hỏa, đối với hỏa đạo thần thông tham nghiên tự nhiên cũng là năm đại Tiên môn đứng đầu.

Mà môn hạ đệ tử, đối với Hỏa tự quyết pháp thuật tham nghiên, cũng từ trước đến giờ là đứng đầu.

Hai vị này Hỏa Vân tông đệ tử đã là như thế, hai tay chèo tròn, trong nháy mắt bốc lên mấy cái pháp ấn, lập tức liền thấy đến trước người bọn họ, một đám mây lửa ngưng tụ, chốc lát sau khi, mây lửa bên trong có chói tai tiếng chim hót vang lên, hai cái liệt diễm ngưng tụ Hỏa Nha phân biệt hướng về Trương Vô Thường cùng ngồi ở Anh Đề trên đầu Phương Quý vọt tới, khoảng cách còn xa, liền đã hỏa ý đập vào mặt, uy lực vô cùng không tầm thường.

"Điều này cũng phối gọi Hỏa điều?"

Ngồi xếp bằng ở Anh Đề trên đầu Phương Quý vừa thấy, nhất thời kêu to một tiếng: "Xem ta Đại Hỏa Điều thuật!"

Ầm!

Trước người một đoàn liệt diễm lên không, trong nháy mắt liền có một con to bằng cái thớt Hỏa điều bỗng dung bay ra, hai cánh giương ra, có tới dài hơn một trượng ngắn, so với cái kia hai cái Hỏa Vân tông đệ tử ngưng tụ ra Hỏa điều gộp lại còn tốt đẹp hơn vài lần, thời khắc nguy cấp ba con hỏa điều đụng vào nhau, ngọn lửa bay tán loạn bên trong, cái kia hai con tiểu hỏa điều trực tiếp chôn vùi, Phương Quý Hỏa điều còn lại hơn nửa, liền dâng tới trước.

"Ha ha. . ."

Phương Quý nhìn ra thấy vô cùng vui vẻ, kêu lên: "Sau đó ở trước mặt ta, năm đại Tiên môn Hỏa Điều thuật đều muốn đổi tên là tiểu hỏa kê!"

"Đây là cái gì quý. . ."

Hai vị kia Hỏa Vân tông đệ tử thấy tình cảnh này, cũng đều kinh hãi.

Đối phương Hỏa điều thực sự quá to lớn, bọn họ hoảng sợ phía dưới, lại không lo được xông lên trước, vừa lùi về sau, vừa vội vã phát tay áo chống đối phá vào mặt hỏa ý, chỉ là bây giờ vốn là trong chớp mắt, bọn họ cái này lùi lại, liền đã kết cấu đại loạn, lại thêm vào Phương Quý triển khai Hỏa Điều thuật lực lượng cực kỳ tinh khiết, uy thế khủng bố, hai người bọn họ tuy đối với Hỏa hành pháp thuật tham nghiên cực sâu, tay áo lớn liền bãi phía dưới, đem gần thân ngọn lửa tất cả đều cho vung quét đi ra ngoài, nhưng Trương Vô Thường cùng Anh Đề, nhưng cũng vọt thẳng đến trước mặt.

Đến giờ phút này rồi, Trương Vô Thường rốt cục không hỏi nữa Phương Quý nên làm gì, chính mình trực tiếp cắn chặt hàm răng, trong nháy mắt, liền đã rút kiếm ở tay, trên thân kiếm kim quang ngưng tụ, trực tiếp liền triển khai chính mình lực lượng mạnh nhất một chiêu, một kiếm xuyên vào bên trái vị kia tiên môn đệ tử ngực bụng, liền đem hấn quán ra hai, ba

trượng khoảng cách, rồi sau đó thuận thế rút ra, lại một kiếm chém về phía phía bên phải đệ tử.

"Khách" "Khách "

Phía bên phải cái kia vị đệ tử bị Anh Đề ngay ngực một góc đỉnh tới, dựa cả vào một thân hộ thể pháp lực, mới miễn cưỡng chống đỡ lại, chỉ là thân hình cũng không khỏi đập ra khoảng một trượng, hẳn đã ý thức được người tới thực lực cực mạnh, lại không lo được cường chống, dự định xoay người lại liền trước tiên trốn vào trận pháp, lại không ngờ bị Trương Vô Thường từ phía sau lưng một kiếm chém tới, một tiếng hét thảm, thân hình đã bị chém thành hai nửa!

"Lớn mật, người phương nào tập ta Hỏa Vân tông. . ."

"Nhanh, bọn họ ở cửa phía nam nơi. . ."

Trong nháy mắt, liền đã chém hai vị Hỏa Vân tông đệ tử, có thể nói thẳng thắn dứt khoát, nhưng Hỏa Vân tông đệ tử phản ứng cũng cực nhanh, sớm ở chỗ này chiến thế bất ngờ nổi lên lúc, liền nghe được pháp trận trong có người cao tiếng hét lớn, lại có hai người vội vã chạy ra . . .

"Các ngươi chống!"

Phương Quý cùng Trương Vô Thường hai người, lại thêm vào Anh Đề, đối phó đối với Hỏa Vân tông hai vị này đệ tử, tất nhiên rất nhiều phần thắng, nhưng Phương Quý lại biết then chốt không ở chỗ vị này hai vị Hỏa Vân tông đệ tử, một chút miết thấy bọn họ sắp sửa từ pháp trận trong lao ra, thân hình đã sớm hướng về giữa không trung nhảy một cái, người ở giữa không trung thì liền đã niết lên pháp ấn, rất nhanh liền có một đạo âm ảnh đem hẳn bao phủ.

Cả người nhất thời chỉ còn một đạo nhàn nhạt cái bóng, lặng yên không một tiếng động, thẳng hướng trận pháp phương hướng sờ lên!

"Bạch!"

Hầu như là một chốc trong lúc đó, liền lại có hai vị Hỏa Vân tông đệ tử vọt ra, bọn họ ngẩng đầu một chút, liền nhìn thấy mãn kiếm là máu Trương Vô Thường cùng với cả người bảo giáp, hung phong hiển hách Anh Đề hai cái, lại sau đó, liền nhìn thấy đã bị chém hai vị đồng môn thi thể, vẻ mặt đồng thời đại biến, mạnh mẽ cắn răng, các lấy binh khí, thẳng tắp hướng về Trương Vô Thường cùng Anh Đề vọt lên.

Ở cái này một chốc, đúng là không lưu ý đến, bọn họ xuất trận chốc lát, có đạo nhàn nhạt cái bóng từ bên người lướt tới.

Dựa vào Ân Thân Thuật, Phương Quý thừa dịp đối phương xuất trận khe hở, cũng lặng yên mò tiến vào cái này pháp trận trong, cũng may bây giờ cái này năm vị Hỏa Vân tông lưu thủ đệ tử, bây giờ bố trí chỉ là trận pháp căn cơ, từ bọn họ nhập bí cảnh cho đến bây giờ, thời gian còn thiếu, căn bản không kịp đem tất cả đại trận hoàn toàn cũng thành lập thỏa đáng, bằng không Phương Quý nghĩ muốn đi vào, còn đến phí rất lớn công phu!

Mà hắn vừa vào bí cảnh, liền lập tức nhanh chân liền chạy, ở cái này pháp trận trong vội vã kiểm tra, rất nhanh liền ở trận pháp vị trí trung tâm, một phương suối máu hội tụ quái tuyền bên trên, nhìn thấy một cái người mặc hỏa bào Hỏa Vân tông đệ tử ngồi xếp bằng, đối phương cũng một mặt ngạc nhiên nghi ngờ, gắt gao nhìn về phía ác chiến phương hướng âm thanh truyền tới, chính giờ tay trao đứng lên một bên một đạo trận kỳ, vội vã niệm nổi lên chú ngữ.

"Nam cực chân diễm, tứ xảo chi môn!"

"Cùng thiên dã hỏa, tấn quy ngô trận. . ."

Trong miệng niệm tụng thời khắc, trong tay hấn cờ nhỏ bên trên, ngọn lửa dần thịnh, hóa thành một con xinh xắn Chu Tước.

Cùng lúc đó, cái này phạm vi ba trăm trượng bên trong, cũng mơ hồ bắt đầu có chích liệt khí tức bay lên vọt lên.

Hấn rõ ràng là ở thôi thúc trận pháp.

Dù là bực này dị biến đột ngột sinh thời khắc, năm vị Hỏa Vân tông đệ tử, cũng không có đồng thời dần dần rời đi trận pháp, mà là để lại một người ở bên trong tọa trấn, vừa thấy bên ngoài ác chiến không ngớt, vị này đệ tử thủ trận, liền lập tức làm ra quyết định chính xác.

Trước bọn họ năm người nhiệm vụ, là bố trí đại trận căn cơ, lưu lại làm Hỏa Vân tông đại bộ phận đệ tử trở về lúc Trúc Cơ tác dụng, mà bây giờ, đại trận vẫn còn chưa hoàn toàn thành hình, tự nhiên không có thể hoàn toàn thôi thúc, chỉ là vận chuyển một chút cảnh báo năng lực mà thôi.

Nhưng bây giờ, cường địch đột nhiên đến, lại muốn trước tiên vận chuyển lên lại nói.

Đại trận thôi thúc lên sau khi, tuy tiêu hao không ít linh thạch, nhưng mặc kệ đến địch bao nhiêu, hấn có thể trước tiên ngăn cản một hồi, làm ứng đối.

Nhưng cũng còn tốt, Phương Quý đã sớm chạy vào.

"Không tốt. . ."

Như một làn khói vọt vào Phương Quý, vốn là lo lắng có cái gì bất ngờ phát sinh, vừa nhìn cái này Hỏa Vân tông đệ tử động tác, làm sao còn có thể

không hiểu đôi phương là đang làm gì, trong lòng nhất thời kinh hãi, suy nghĩ vội vã bay lộn, lúc này hẳn nếu là triển khai pháp thuật, khoảng cách gần rồi, đôi phương nhất định có thể thông qua linh tức cảm ứng được chính mình, sớm xu tránh, khoảng cách xa, lại không chắc hữu dụng. . .

Hết cách rồi, dù sao cũng là cấp thấp pháp thuật, đều là có quá nhiều kẽ hở.

Cái này cũng là rất ít sẽ có người ở như thế nhiều cấp thấp pháp thuật phía trên hạ khổ công phu nguyên nhân nơi.

Nếu là Phương Quý kiếm đạo chưa phệ, còn có thể trong chớp mắt, cho đôi phương trọng thương, nhưng bây giờ, lại hết sức vương tay chân!

. . .

. . .

"Này, người xem đây là cái gì?"

Trong lúc vội vã, Phương Quý bỗng nhiên liêu lĩnh xông lên tới, không có triển khai pháp thuật, giờ tay chính là một tràng.

"Ai?"

Vị này thủ trận đệ tử, không cần Phương Quý mở miệng quát hỏi, cũng cảm giác được trước người có kinh phong tập cuốn, biết có người gần gũi thân đến, tuy rằng giật mình, nhưng cũng phản ứng cực nhanh, gấp mở mắt ra thì thân hình cũng đã ở thuận thế lùi về sau, gấp tìm trước người địch nhân bóng người.

Nhưng người không thấy, lại chỉ nhìn thấy một mảnh trắng xóa bột phấn, trong nháy mắt hai mắt đau nhức, nước mắt chảy đầm đìa.

Trong miệng phát ra tiếng kêu thảm: "Vôi?"

"Ha ha, đáp đúng!"

Phương Quý nhất thời cao giọng cười to, thừa dịp đối phương đại loạn, nhẹ xảo lấy tay ở hấn vai trái vỗ một cái, rồi sau đó tay phải thuận thế đem trong tay hấn liệt diễm trận kỳ đoạt đi qua, càng là một cái kẻ trộm mò người túi tiền thủ đoạn nhỏ, cùng lúc đó, thân hình vôi vĩa lướt về đằng sau, lúc này mới ung dung không vôi triển khai một đạo pháp thuật, giữa không trung hiện ra vô tận băng nhọn, gào thét hướng về đối phương bay đi.

"Vô liêm sỉ. . ."

Vị kia Hỏa Vân tông thủ trận đệ tử tâm hoảng ý loạn, vừa vôi vừa sợ, tuy rằng cảm ứng được chu vi Băng tiễn vô số, hung hiểm vạn phần, nhưng cặp mắt không thể coi, liền trốn đều không thể trốn, tuyệt vọng trong, chỉ có thể giận dữ rống to, đồng thời bóp nát một đạo linh phù.

"Vẫn là Lam sư đệ cho đồ vật dễ sử dụng a. . ."

Phương Quý cầm trong tay trận kỳ, lúc này mới trái tim đại định, đánh giá chu vi, thoải mái bắt đầu cười lớn.

Trận kỳ ở tay, cái này chính gốc mắt, liền quy chính mình!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 164: Tiến Thối Lương Nan

"Hắn đây là đang tìm cái chết!"

Bí cảnh bên trong khiến cho não nhiệt, bí cảnh ở ngoài liền không phải một chuyện, Hỏa Vân tông chủ liền như thế trơ mắt nhìn Phương Quý tiểu mò lưu tiến vào chính mình đệ tử ở bí cảnh bên trong chiếm xuống địa nhãn, sau đó trơ mắt nhìn bọn họ dùng cái kia vô liêm sỉ mà bỉ ổi thủ đoạn cướp xuống trận pháp đầu mỗi trận kỳ, công khai tước chiếm cư tử, tâm tình có thể tưởng tượng được.

Thuốc xô. . .

Vôi. . .

Còn có các người Thái Bạch tông đệ tử không làm được chuyện sao?

Đón Hỏa Vân lão tổ phần nộ ánh mắt muốn giết người, đạo tâm mạnh mẽ như vậy Thái Bạch tông chủ đều có chút thật không tiện.

Hắn chỉ có thể yên lặng ngồi ở chỗ đó ----- này, uống chính mình trà, uống chính mình rượu.

Mà ngoại trừ Thái Bạch tông chủ cùng Hỏa Vân lão tổ ở ngoài, mặt khác ba đại Tiên môn tông chủ, lúc này cũng đều là một mặt quái lạ.

Không thể không nói, bọn họ dọc theo con đường này nhìn Phương Quý tiểu mò tiến vào bí cảnh nơi sâu xa, dựa vào hai người một thú, miễn cưỡng

đem Hỏa Vân tông địa nhãn đoạt tới, trong lòng cũng là có chút bội phục, đồng thời ở trong lòng tính toán rất nhiều thứ ----- lần, hai cái này Thái Bạch tông đệ tử mạo lớn như vậy hiềm tiến vào bí cảnh nơi sâu xa, cướp giết bốn đại Tiên môn địa nhãn cùng trận pháp, đến tốt cùng là ở đánh cái gì khôn khéo chủ ý. . .

Là nghĩ chiếm xuống chỗ này địa nhãn , làm cái này Thái Bạch tông căn cơ, cùng Lý Hoàn Chân phối hợp?

Vẫn là làm cái này uy hiếp, bức bốn đại Tiên môn cúi đầu?

Có chút ngoài dự đoán mọi người a, bốn đại Tiên môn vì ở lần này bí cảnh mở ra thời khắc, phá tan Thái Bạch tông, báo trước một mũi tên mỗi thù, làm nhiều như vậy sắp xếp, ai có thể nghĩ tới Thái Bạch tông chủ chỉ là phái như thế tên tiểu quỷ, liền quấy rầy tất cả kế hoạch?

. . .

. . .

"Lại liền như thế đem Hỏa Vân tông lãnh địa bắt xuống?"

Bây giờ bí cảnh trong, đại cục đã định, năm vị Hỏa Vân tông lưu thủ đệ tử, ở Phương Quý cướp được bọn họ trận pháp Liệt Diễm kỳ sau, liền hoàn toàn mất đi trở mình hi vọng, từng cái từng cái chết chết, trói đến trói, lại không có nửa phần sức lực chống đỡ lại, bên ngoài Linh thú đám người nhưng là vẫn chương trôi chảy, thống khổ không chịu nổi, Hỏa Vân sào huyệt, liền như thế dễ như trở bàn tay rơi vào hai người bọn họ trong tay.

Không chỉ có Trương Vô Thường đều cảm thấy có chút không chân thực, Anh Đề đều hưng phấn "Ríu rít rít" gọi lên.

"Đừng như thế gọi, một chút cũng không khí thế!"

Phương Quý tiện tay vỗ Anh Đề một cái tát, chấp tay sau lưng ở đây dò xét lên, dáng dấp rất là đặc ý.

Hoàn toàn thắng lợi. . .

Bên ngoài người còn đang bận đánh võ đầu chảy máu đây, chính mình liền đã chiếm rơi xuống một chỗ địa nhãn, quả nhiên chỉ cần gan lớn, không có khó khăn gì không bắt được a, ngẫm lại đối phương liều cái mạng già, kết quả đi vào vừa nhìn, mình đã Trúc Cơ thành công, cái kia lại sẽ là lấy cái gì dạng ánh mắt nhìn mình? Phương Quý càng nghĩ càng vui vẻ, đi chậm chậm hướng về trận pháp trung tâm đuổi tới.

Hỏa Vân tông bày xuống cả tòa trận pháp, đều là quay chung quanh một toà địa nhãn, mà cái này địa nhãn, lại là một chút quái tuyền.

Cái kia một chút quái tuyền, chính vị tại ba cái suối máu hội tụ chỗ, chu vi đều là đỏ như màu máu quái nham, ba cái suối máu nước chảy qua nơi này, suối nước giao hòa, thì lại sinh ra từng tia từng sợi kim quang, mà kim quang này ngưng tụ lên, lại thành một cây như là san hô giống như quái lạ cây nhỏ, ước chừng hơn trượng đến cao, từ quái tuyền trong sinh ra, phía trên kết một loại như kim mà không phải kim, đá cũng không phải đá trái cây.

Cái kia trái cây óng ánh long lanh, tựa hồ mơ hồ tỏa ra màu đỏ thần quang, có lớn có nhỏ, đúng là bọn họ tha thiết ước mơ huyết tinh.

Ma sơn khí huyết biến thành, lại xưng Huyết Bồ Đề, bất tử dược, huyết đan, có thể cải tử hoàn sinh, khiến tu hành bên trong người siêu phàm nhập thánh, kết thành Địa Mạch trúc cơ, một bước bước vào Trúc Cơ cảnh giới, khẩu mở tu hành cánh cửa, chân chính thiên tài địa bảo. . .

Phương Quý biết huyết tinh là cái gì dáng vẻ, tông chủ đã nói.

Nhưng coi như là hấn, cũng không biết, cái này huyết tinh hóa ra là từ như thế một loại quái cây bên trên mọc ra.

Liếc mắt tới, liền thấy cái kia quái cây bên trên, đây rầy chuế chuế, sinh đầy đủ hai mươi, ba mươi viên kinh sắc trái cây, lớn như nắm đấm, tiểu nhân ----- nhỏ bé như quả vải, nhìn phân lượng không nhẹ, cả cây trên cây trái cây tính được, sợ không phải đến hai, ba cân?

"Phát ra ----- tài!"

Phương Quý ánh mắt lập tức liền sáng, đi chậm chậm đến cái kia địa nhãn bên cạnh, mắt thấy những kia sinh trưởng ở quái mộc bên trên, như là một trề môi -----2----- tu tu lỗ óng ánh long lanh màu đỏ cây nho ----2---- - quả nho cũng tựa như huyết tinh, trong lòng quả thực ở hưng phấn run, không bị không chế đưa tay ra đi, đem phía trên lớn lên ---2-1--- cao ----- sinh --- dài ----- trưởng xinh đẹp nhất một viên hái xuống, trái phải đánh giá mấy lần, liền muốn hướng về trong miệng nhét. . .

"Người làm gì?"

Đột nhiên bên cạnh một cái tay đánh tới, Trương Vô Thường một mặt sợ hãi đáng vẻ.

"Ném thử mạn nhạt a. . ."

Phương Quý đầy mặt không hiểu nhìn Trương Vô Thường.

"Ta ông trời a. . ."

Trương Vô Thường đã bị Phương Quý bức đến nện ngực giậm chân, vẻ mặt đưa đám nói: "Người đi vào trước đến tột cùng đã có làm hay không công khóa? Những thứ này huyết tinh tự nhiên là có thể Trúc Cơ dị bảo, nhưng nghĩ muốn luyện hóa chúng nó nói nghe thì dễ? Đồ chơi này ẩn chứa

quá nhiều thần uy, mạnh hơn ----2---- tốt hơn bảo dược, một khi ăn vào, liền cần người hoàn toàn nhập định, ngưng thần luyện hóa, đưa về đạo nguyên, mãi đến tận Trúc Cơ thành công, mà hôm nay chúng ta đại cục chưa định, hung hiểm tứ phía, lại không có người giúp người hộ pháp, người cái này một viên huyết tinh nuốt xuống, cái kia chẳng phải là muốn chết?"

"Còn có cái này?"

Phương Quý ngẩn ngơ, nói: "Cái kia trước tiên thu hồi đến!"

Nhưng cũng là ở hẩn nghĩ muốn đem cái này một viên huyết tinh nhét vào trong túi càn khôn thì lại bất ngờ phát hiện, cái kia một viên huyết tinh, lại dần dần trở nên càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hoàn toàn hóa thành một đạo khí huyết, tiêu tan ở bên trong đất trời, Phương Quý kinh ngạc ngẩng đầu, liền xem cái kia một cây quái thụ trên mặt, mới vừa bị chính mình lấy xuống huyết tinh vị trí, lại sinh một viên giống nhau như đúc huyết tinh đến.

Đã hái xuống -----2----- lấy xuống huyết tinh, lại trở lại. . .

"Cái này huyết tinh nếu là có thể dễ dàng đưa nó lấy xuống thu hồi đến, năm đại Tiên môn cần gì phải phiền toái như vậy?"

Trương Vô Thường nghe xong Phương Quý, càng là bất đắc dĩ: "Lẽ nào người không biết, cái này huyết tinh vốn là Ma sơn tinh thuần nhất khí huyết biến thành, dựa vào địa nhãn trong cái này cây Thần mộc mới thành hình, lấy xuống sau khi, liền cùng bí cảnh đại trận mất liên hệ, không tới mấy tức công phu, liền sẽ lần thứ hai hóa thành vô hình khí huyết, trở về tại địa nhãn Thần mộc bên trên, căn bản không cách nào dùng cái khác phương pháp bảo tồn lại a. . ."

Đón Phương Quý khó có thể lý giải được ánh mắt, Trương Vô Thường vẻ mặt so với bên ngoài những kia Linh thú còn muốn xoắn xuýt, chịu tính tình giải thích lên: "Nghĩ luyện hóa huyết tinh, chỉ có một cái biện pháp, chính là hái xuống -----2----- lấy xuống sau khi, lập tức nạp vào trong miệng -----3----- lồi vào trong, sau đó dùng một thân linh tức đem luyện hóa mới được, cái này cũng là năm đại Tiên môn nhất định phải mỗi mười năm một lần phải đệ tử đi vào bí cảnh đến Trúc Cơ nguyên nhân. . ."

Phương Quý lập tức cũng nói không ra lời.

Hắn bỗng nhiên ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, chính mình vẫn luôn biết huyết tinh là thứ tốt, cũng biết mình cần huyết tinh, cũng biết bí cảnh nơi sâu xa có huyết tinh, cho nên mới liều lĩnh chạy vào, nhưng mình thật giống quên một điểm, đó chính là cái này huyết tinh vật này tuy rằng thân dị, lại không giống như là cái khác bảo bối, có thể tiện tay ôm vào trong túi mang đi a!

Nhìn dáng dấp cái này bí cảnh bên trong quý giá nhất tài nguyên, nghĩ bắt đến tay cũng không dễ dàng a!

Nhìn chằm chằm cái kia một cây màu đỏ huyết tinh nhú mào, bỗng nhiên nói: "Nếu là trực tiếp đem địa nhãn Thần mộc chém, sẽ như thế nào?"

"Chém địa nhãn Thần mộc?"

Trương Vô Thường sợ hết hồn, rất nhanh lại lắc đầu nói: "Ta xưa nay chưa từng nghe nói làm như vậy, bắt quá địa nhãn Thần mộc, chém cũng không dùng, người còn không rõ sao, địa nhãn Thần mộc không trọng yếu, trọng yếu chính là cái này bí cảnh bên trong Chu Thiên đại trận, những thứ này Ma sơn khí huyết, trải qua tầng tầng sau khi luyện hóa, còn sót lại chỉ là tinh túy nhất thân lực bản nguyên, vốn là vô hình đồ vật, chỉ có mượn địa nhãn Thần mộc mới có thể ngưng tụ, nhưng địa nhãn Thần mộc một khi bị

chặt xuống đến rồi, liền cùng Chu Thiên đại trận mắt đi liên hệ, cũng chính là bình thường thân cây, phía trên huyết tinh như thế sẽ biến mất, lớn nhất khả năng, chính là sẽ bị cái khác địa nhãn Thần mộc hấp dẫn tới, lần thứ hai ngưng tụ!"

Nói vầy vầy tay, nói: "Nói cách khác, ngươi chém cái này địa nhãn Thần mộc, đúng là tiện nghi cái khác địa nhãn người!"

"Còn có bực này chuyện cổ quái?"

Phương Quý nghe, không khỏi nôn nóng lên, không nhịn được oán giận: "Trọng yếu như vậy chuyện ngươi lại không nhắc nhở ta?"

"Ta làm sao dám nhắc nhở ngươi a. . ."

Trương Vô Thường đều sắp khóc lên: "Dọc theo con đường này, chỉ cần ta hỏi tại sao, ngươi là ở chỗ đó cười ta, khiến cho ta đều cảm giác mình như cái kẻ ngu si, chỉ có thể nhắm mắt cùng ngươi đi vào trong xông, ngay khi vừa nãy, ta còn tưởng rằng ngươi sớm đều nghĩ kỹ đây. . ."

"Ân. . ."

Nhìn Trương Vô Thường đáng thương đáng đáp, Phương Quý đều cảm thấy có chút không đành lòng trách cứ hắn.

Dù sao cũng là cái người đang hoàng, phạm chút ít sai vẫn phải là tha thứ!

Nhất thời bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu ủ rũ trên đất mắt bên cạnh ngồi xuống, ngơ ngác nói: "Lẽ nào chỉ có thể ở đây bảo vệ?"

"Thủ? Các ngươi thủ được sao?"

Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng phẫn hận tiếng cười, nghe tới lại phẫn nộ lại cười trên sự đau khổ của người khác.

Quay đầu nhìn lại, đã thấy là vị kia Hỏa Vân tông thủ trận đệ tử, trước hẳn bị Phương Quý một cái vô chiêu vào -----2----- tung xuống trong mắt, sau đó liền đông thành đóng băng, bây giờ vừa mới vừa tan ra một cái đầu, một đôi mắt còn sưng như là quả đào, lại nỗ lực híp lại, trừng mắt Trương Vô Thường cùng Phương Quý hai người, quát lên: "Các người Thái Bạch tông thật lớn mật, hai người liền dám cướp ta Hỏa Vân tông địa nhãn, chỉ là các người đem ta bốn đại Tiên môn nghĩ tới quá đơn giản, chúng ta cùng Linh Lung, Hàn Sơn, Khuyết Nguyệt ba cửa ----- môn, mỗi cách một thời gian liền truyền tin một lần, bọn họ chẳng mấy chốc sẽ phát hiện Hỏa Vân tông tình huống khác thường, đến thời điểm tam tông đệ tử cùng nhau tấn công tới, ta xem hai người các người làm sao chống đối. . ."

"Cái gì?"

Phương Quý cùng Trương Vô Thường hai người thêm một con rắn, đồng thời kinh hãi, mắt to trừng mắt nhỏ.

"Ha ha, còn không mau mau chóng thả chúng ta, quỳ xuống đất xin tha, bằng không. . ."

Cái kia Hỏa Vân tông thủ trận đệ tử điên cuồng cười to, hướng về Phương Quý cùng Trương Vô Thường lộ tiếng hét lớn, chỉ là lời còn chưa nói hết, Phương Quý đã tiện tay vẫy một cái, sau đó một đạo Băng tiễn đánh tới, vừa vắn lần thứ hai đem hắn miệng nhốt lại, ô ô kêu loạn.

"Lúc này thật hơi rắc rối rồi. . ."

Phương Quý sững sờ một lát mới nói: "Luyện lại luyện hóa không kịp, mang lại mang không đi, vậy chúng ta khổ tâm cướp địa nhãn làm gì?"

Trương Vô Thường dùng sức gõ gõ gáy của chính mình: "Cái vấn đề này không nên ta tới hỏi người sao?"

Trong lúc nhất thời, mới vừa bắt xuống địa nhãn hưng phấn đã biến thành bất đắc dĩ, hai người một rắn đều có chút cúi đầu ủ rũ.

...

...

Mà vào lúc này bí cảnh ở ngoài, bốn đại Tiên môn tông chủ vẻ mặt trong nháy mắt đặc sắc. . .

Ánh mắt đến loạch xoạch nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, nếu như nói vừa nãy bọn họ xem Thái Bạch tông chủ ánh mắt vẫn là cảm thấy phi thường ngạc nhiên nghi ngờ kính nể, như vậy hiện tại bọn hắn xem Thái Bạch tông chủ ánh mắt, liền ít nhiều gì đều cùng xem kẻ ngu si không khác biệt gì. . .

"Lão thái bạch, người ở đệ tử trong môn tiến vào bí cảnh trước, đều không có giảng kỹ qua huyết tinh công dụng?"

Hàn Sơn tông chủ đã có chút nhịn không được nở nụ cười, ánh mắt đặc sắc nhìn Thái Bạch tông chủ.

Thái Bạch tông chủ chỉ có thể trầm thấp hít một tiếng, cũng không mở miệng.

Trước hắn là không dám hồ mở miệng lung tung, nhưng lúc này lại là thật là không nghĩ mở miệng.

Ta có thể nói thế nào?

Ta có thể nói cái gì?

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 165: Ra Tay Trước Là Dành Được Lợi Thế

Đi, huyết tinh đang ở trước mắt, không nở.

Không đi, vạn nhất ba đại Tiên môn lưu thủ đệ tử đánh tới, vậy cũng làm sao chống đối?

Cái vấn đề này lập tức liền quấy nhiễu ở Phương Quý cùng Trương Vô Thường hai người, một người ngồi ở một bên suy nghĩ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Trương Vô Thường một trái tim tự nhiên cũng biến thành càng ngày càng nôn nóng.

Hiện nay từ cục diện dưới mắt đến xem, tự nhiên là trước tiên mau chóng rời đi nơi này bên trong tốt nhất, dù sao thời gian kéo càng lâu, ba đại Tiên môn lưu thủ đệ tử phát hiện nơi này xảy ra vấn đề độ khả thi càng lớn, hiện tại đi rồi, cũng chỉ là đã trảng xe cát biển Đông mà thôi, đợi đến ba đại Tiên môn lưu thủ đệ tử đều công lại đây, đến thời điểm nhưng lại là hai người bọn họ mạng nhỏ có thể hay không giữ được vấn đề. . .

Hắn nhìn Phương Quý cái kia cúi đầu ủ rũ dáng dấp, đúng là có lòng muốn khuyên, nhưng há miệng, lại không nói ra.

Phương Quý tính khí hẳn hiểu rất rõ, kẻ này há lại là có thể nghe tiến vào khuyên loại người như vậy?

Ở tiến vào bí cảnh nơi sâu xa trước, hắn cũng đã khuyên rất nhiều lần, nói đoạt huyết tinh không đơn giản như vậy, cũng nói bốn đại Tiên môn lưu

thủ đệ tử không dễ dàng đối phó như thế, nhưng Phương Quý cũng chỉ là liếc mắt cười nhạo hấn nhất gan mà thôi!

Khi đó, trong lòng hấn vẫn đúng là đơn thuần cho rằng Phương Quý đã sớm nghĩ kỹ cái gì nắm rất lớn biện pháp, tiến vào bí cảnh liền có thể tất cả thuận buồm xuôi gió, vì lẽ đó tuy rằng trong lòng vẫn đang lo lắng, nhưng vẫn là âm thầm căn rặng, theo hấn đi vào, mãi đến tận bắt xuống nơi này địa nhãn, mới biết hấn ở đâu là nắm lớn a , căn bản chính là đem này sự kiện nghĩ tới quá đơn giản mới đúng. . .

...

...

"Ha ha, cái này có thể nói là mua dây buộc mình. . ."

Mà ở bí cảnh ở ngoài, bốn đại Tiên môn chi chủ thấy Phương Quý cùng Trương Vô Thường dáng dấp, thì lại không nhận được mặt lộ vẻ ý cười.

Theo lý thuyết, lấy bọn họ thân phận, thực sự không nên bởi vì như vậy một tên tiểu bối làm chuyện vui vẻ hoặc phần nô, cái kia bị hư hỏng bọn họ dưỡng khí công phu, có thể hết lần này tới lần khác, dọc theo con đường này nhìn Phương Quý làm mưa làm gió, bọn họ cũng tức đến giận sôi lên, bất kể là Khuyết Nguyệt tông chủ vẫn là Hỏa Vân lão tổ, đều ức đến đầy bụng sát khí, lúc này thấy bọn họ ăn quả đắng, tâm tình liền không khỏi tốt hơn rất nhiều.

"Lão thái bạch, ngươi trăm phương ngàn kế bày xuống như thế một viên ám tử tiến vào bí cảnh, nhìn dáng dấp hiệu quả không tốt nha. . ."

Hàn Sơn tông chủ đã không nhận được nở nụ cười, nhẹ nhàng vượt dưới hàm râu dài.

Giương mắt nhìn lại, có thể thấy đỉnh đầu bọn họ bên trên, đang có hai đạo gương đồng chiếu đi ra cảnh tượng.

Trong đó một loại, chính là chính đang đối đầu Lý Hoàn Chân cùng ba đại Tiên môn dẫn đầu, hiện nay bọn họ bên này đã sắp có kết quả, tuy không hoàn toàn như tâm ý của bọn họ, nhưng cũng có thể để cho bọn họ tiếp thu, một phương khác, nhưng là mặt mày ủ rũ Phương Quý cùng Trương Vô Thường, vốn là bọn họ còn lo lắng hai người này cách làm sẽ rối loạn đại cục, bây giờ xem ra, chính mình thực sự là cao nhìn bọn họ.

"Âm mưu tính toán, tinh xảo tâm tư, dù sao chỉ là đường nhỏ. . ."

Linh Lung tông chủ cũng cười tủm tỉm nhìn Thái Bạch tông chủ một chút, nói: "Bí cảnh bên trong tất cả, cuối cùng vẫn là muốn bằng thực lực, lần này, các ngươi Thái Bạch tông không có bồi dưỡng được lấy một địch bốn chân chính thiên kiêu, tự nhiên cũng nhất định nên ăn như thế một lần thiệt thòi!"

"Lấy một địch bốn. . ."

Thái Bạch tông chủ chậm rãi ngẩng đầu lên, lại là nhìn về phía bây giờ canh giữ ở địa nhãn bên cạnh sào trắng đầu Phương Quý, cũng không biết đang suy nghĩ gì, một lát sau, mới cười nhạt, nói: "Chân chính lấy một địch bốn, không phải bộ dáng này. . ."

Lời nói này, làm như cảm khái, lại làm như thuận miệng cứ vẫn mặt mũi, bốn đại Tiên môn tông chủ lại đều lười ngẫm nghĩ.

Đối với bọn hắn mà nói, càng coi trọng, tự nhiên vẫn là Lý Hoàn Chân cùng ba môn dẫn đầu bên kia giằng co, chỉ cần bên kia ra rồi kết quả, liền có thể xác định lần này bí cảnh tranh đấu thế cuộc, mà bây giờ thoát nhìn, bên kia thế cuộc, đã có kết quả.

Đại cục đã định, liền không phải hai cái này Thái Bạch tông đệ tử có thể xác định!

Trong lòng bọn họ, cũng là hi vọng Phương Quý không nên rời đi, chờ ba đại Tiên môn đệ tử đem bọn họ bao vây mới đặc sắc.

Vào lúc này, đúng là Thái Bạch tông chủ, vẫn không chút biến sắc nhìn bí cảnh bên trong Phương Quý.

Hắn tựa hồ là nghĩ tới điều gì, chỉ là khổ nỗi không có cách nào truyền âm đi vào nhắc nhở hắn.

...

...

"Có cánh tay có chân vẫn đứng là có thể chết đói?"

Mà ở bí cảnh trong, Phương Quý hiển nhiên không như thế nghĩ.

Trương Vô Thường sàu liên tiếp vò đầu lúc, hắn lại ở nhú chặt lông mày, thật lòng nghĩ: "Thôn Đầu Trâu Lão tộc trưởng mỗi ngày nói a, cõi đời này sẽ không có không làm nổi chuyện, nếu như có, đó chỉ có thể nói lá gan không đủ lớn. . ."

"Lại như ta trước đây mỗi ngày trông mà thèm Trương đồ tể nhà thịt thú, hết lần này tới lần khác ăn không được, nhân gia vụng trộm hầm a. . ."

"Sau đó cảm dỗ Hồng Bảo Nhi, thì có người chuyên môn tới báo tin. . ."

". . ."

". . ."

Ôm cái này dòng suy nghĩ nghĩ một hồi đi, hấn ánh mắt dần dần kiên định: "Trước mắt cục diện này cũng giống như vậy. . ."

"Huyết tinh là không có cách nào hiện tại liền luyện hóa, cũng không cách nào mang đi, càng không thủ được. . ."

"Không thủ được là bởi vì ba đại Tiên môn đệ tử rất có thể sẽ đánh tới. . ."

"Vì lẽ đó ta. . ."

". . ."

". . ."

Ngay khi Phương Quý trong lòng tinh tế cân nhắc thời điểm, Trương Vô Thường thở dài ra một hơi, biết không có thể lại như thế mang xuống, không nhìn được quay người sang đến, quyết định vẫn là muốn khuyên Phương Quý một khuyên, liền chân chờ mở miệng: "Cái kia Phương Quý sư đệ a. . ."

"Cũng không phải là không có biện pháp!"

Cũng ngay vào lúc này, không biết khổ sở cân nhắc bao lâu Phương Quý, bỗng nhiên thấp giọng bất chấp.

Trương Vô Thường mãnh đến ngẩng đầu lên: "Biện pháp gì?"

Phương Quý híp mắt lại, hung hăng nói: "Nếu sợ ba đại Tiên môn người đi tìm đến, vậy chúng ta liền ra tay trước là dành được lợi thế!"

Trương Vô Thường nghe được cả người đều sửng sốt: "Làm sao cái ra tay trước là dành được lợi thế?"

"Ba đại Tiên môn đều làm!"

Phương Quý làm cái thái rau dẫu tay, nói: "Đem bọn họ địa nhãn toàn đoạt tới!"

Trương Vô Thường nghe, vốn là còn chút hứng thú, lúc này mới phát hiện Phương Quý hóa ra là nói đùa tới, hữu khí vô lực nói: "Đừng nói chúng ta có thể hay không đoạt mặt khác ba đại Tiên môn địa nhãn, coi như là đoạt thì thế nào, nhân gia đại bộ phận tiên môn đệ tử còn không lập tức chạy về theo chúng ta liều mạng, một chỗ địa nhãn chúng ta đều không thủ được, huống chi là lập tức thủ nhiều như vậy. . ."

"Không cần thủ tất cả địa nhãn, thủ một chỗ là được!"

Phương Quý tiếp tục bất chấp, nói: "Cái khác địa nhãn Thần mộc toàn chém, đều tập trung vào một cây Thần mộc tới!"

"Cái gì?"

Trương Vô Thường cái này cả kinh không nhỏ, suýt chút nữa nhảy lên.

Gắt gao nhìn chăm chú Phương Quý một lát, thấy hắn không phải nói giỡn, hắn mới kêu lên: "Người không nên làm loạn sự tình a, liền coi như chúng ta có thể làm được, cái này một cây Thần mộc cũng không phải chúng ta thủ được a, bốn đại Tiên môn đệ tử cùng nhau tấn công tới, người cho là đùa giỡn?"

"Đến lúc đó, liền không khỏi bọn họ. . ."

Phương Quý đứng là ung dung lên, gió yên sóng lặng nói: "Bọn họ dám tìm chuyện, ta liền đem cuối cùng một cây Thần mộc cũng chém!"

. . .

...

Phương Quý câu nói đó, làm cho Trương Vô Thường mộng ở đương trường, nửa ngày không phản ứng kịp, lúc này trong lòng hắn, quả thật là khiếp sợ, khủng hoảng, lo lắng, các loại tâm tình tràn đầy tràn ra ngoài, nhưng một mực lại không biết nói cái gì cho phải, nếu là đối được bất luận cái nào người ngoài mà nói những thứ này, hắn cũng có cảm thấy đây là đang nói đùa, nhưng Phương Quý vẻ mặt, lại có vẻ hết sức chăm chú.

Phương Quý căn bản không để ý tới Trương Vô Thường phản ứng, chính mình trước sau nghĩ đến mấy lần, càng nghĩ càng là vui vẻ, cười nói: "Quả nhiên chỉ cần dám đi làm, sẽ không có không làm được chuyện, nghĩ như vậy, cái vấn đề này vẫn là rất dễ dàng giải quyết mà. . ."

Thấy chính hắn rất nhẹ nhàng liền đem mình thuyết phục, Trương Vô Thường liền gấp đến độ ra một trán mồ hôi, như thế một chút thời gian bên trong, trong lòng hắn cũng không biết nín bao nhiêu vấn đề, nói thí dụ như ngươi liền một câu nói dễ dàng muốn đem ba đại Tiên môn đều thu thập? Phát cái gì mơ tới đây? Tỷ như ngươi nếu là đem địa nhãn Thần mộc đều cho chém, cái kia rồi đi bí cảnh các vị tông chủ đám người còn không đến bóp chết ngươi?

Nhưng nhiều như vậy vấn đề cùng nhau vọt tới cuống họng, cuối cùng hỏi lên lại là: "Làm sao trừng trị bọn họ a?"

Trong lòng nghĩ, nếu tiểu quỷ này lại nói dứt thuốc xỏ, ta liền bóp chết hắn!

"Cùng với những cái khác so ra, thu thập ba đại Tiên môn là đơn giản nhất!"

Phương Quý thì lại trực tiếp bắt đầu hành động, từ Hỏa Vân tông lưu lại các loại trận kỳ bên trong lật lại, tìm ra một đạo màu Bích lục cờ, phía trên có rất nhiều giống như Man thú phù văn, chính là Hỏa Vân tông ngự thú kỳ, ném cho Trương Vô Thường: "Mang ba con Linh thú lại đây!"

Xong còn dặn một câu: "Muốn chọn phi!"

Trương Vô Thường tuy rằng trong lòng một vạn nỗi nghi hoặc, nhưng đã lên thuyền giặc, còn có thể làm sao?

Theo lời chạy đi trận pháp biên giới, dựa vào ngự thú kỳ dẫn ba con Linh thú đi vào, mệnh chúng nó nằm ở bên cạnh.

Bây giờ cái này Hỏa Vân tông Linh thú, cũng đã khôi phục một chút tinh thần, dù sao cái kia thuốc xô lợi hại đến đâu, cũng không phải thật sự độc dược, dẫu vật không được chúng nó quá lâu, chỉ bất quá bây giờ Hỏa Vân tông đệ tử đều đã bị trói, chúng nó chủ nhân cũ lại không tại nơi đây, mà có thể thống nhất điều sai chúng nó ngự thú kỳ lại rơi vào Phương Quý trong tay, vì lẽ đó coi như khôi phục lại, chúng nó cũng không có tái tạo phản!

Đưa tới cái này ba con Linh thú, lại là một con Thiết Vĩ ngựa, một con Phi Vân sư tử, một con Đạp Tuyết lân mã, cũng thật là chọn phi, cái này ba con Linh thú rõ ràng chính là tất cả Hỏa Vân tông Linh thú bên trong cái đầu lớn nhất, Trương Vô Thường có ngự thú kỳ ở tay, những linh thú này cũng rất kính nể, đang hoàng bò ở trên mặt đất, chỉ là ánh mắt không ngừng liếc hướng về phía Phương Quý cùng bên cạnh hắn Anh Đề, có vẻ rất có địch ý.

"Làm sao bây giờ?"

Trương Vô Thường lấy ngự thú kỳ làm sợ hãi cái này ba con Linh thú, ngơ ngác nhìn Phương Quý.

"Làm thịt!"

Phương Quý cũng không ngẩng đầu lên, lại từ chính mình trong túi càn khôn lấy ra rất nhiều đồ ngôn ngang đến, Trương Vô Thường cái nhìn này nhìn sang, liền nhìn thấy bên trong có Khí Huyết đan, có Bách Dịch thảo, có Hỏa Túc phù, quan trọng hơn, lại còn có quả ớt cùng thì là. . .

"Người đây là muốn làm gì?"

Trương Vô Thường cũng không phát hiện, chính mình tiếng nói đã bắt đầu run rẩy.

Phương Quý ngẩng đầu nhìn hắn, nghiêm túc nói: "Thịt nướng!"

". . ."

Trương Vô Thường đã không biết nên đối phương hành vi làm cái gì đánh giá, chỉ có thể ngây ngốc nhìn hắn, sau đó liền nhìn thấy Phương Quý đem nhiều như vậy tài liệu lật đi ra sau khi, như thế như thế xếp đặt đến mức rõ ràng, đến cuối cùng thì lại trân trọng mà chỉ lấy ra một cái bầu rượu, thoát nhìn vô cùng tinh xảo, hắn đem rượu ấm nâng ở trong tay, một lúc lâu một lúc lâu, mới nở nụ cười một tiếng, đặt ở ở chính giữa.

"Cái này lại là cái gì?"

Trương Vô Thường thực sự là không nhận được, lại hỏi một câu.

Phương Quý có chút cười đắc ý cười, nói: "Nhập bí cảnh trước bằng hữu đưa một bình rượu!"

"Rượu?"

Trương Vô Thường nghe xong hận vô đôi, nói: "Đều lúc nào người còn muốn ăn cơm?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 166: Mời Rượu Mời Thịt Mời Điên Cuồng

"Ta nói, liền ngươi cái này hàm hóa, trước đây là làm sao theo Lý đại sư huynh lẫn lộn?"

Trương Vô Thường một câu nói, đòi lấy Phương Quý một cái liếc mắt, quay đầu không để ý tới hắn, chính mình vui đùa bận rộn tới.

Mà Trương Vô Thường cũng bị Phương Quý khiến cho rơi vào trong sương mù, cuối cùng một phát tàn nhẫn, ngươi nói cái gì chính là cái đó đi, ngược lại muốn xem xem ngươi đến tột cùng trong hồ lô bán thuốc gì, liền liền theo Phương Quý nói, lưu loát đem cái kia ba con Linh thú làm thịt rồi đi ra, ngược lại hắn thực lực không yếu, lại có ngự thú kỳ ở tay, có thể chấn nhiếp cái kia ba con Linh thú, giết lên cũng không phải phiền phức, thuận lợi mà làm vì chuyện.

Vốn tưởng rằng Phương Quý nói thịt nướng chỉ là chuyện cười, nhưng hắn cũng không nghĩ tới, Phương Quý lại là thật lòng, vừa nhìn hắn giết, vừa còn dặn hắn không thể thả máu, sau đó chính mình đem giết tốt Linh thú lột da rút gân, phân cách thành mấy khối lớn, sau đó lại đào hầm chôn lửa, nhắc lên đến nướng, nhìn lên động tác này đúng là thành thạo tàn nhẫn, không biết còn tưởng rằng trước hắn là giết lợn đây!

Lửa là mượn Hỏa phù, không lâu lắm liền nướng thơm nức nức mũi, bất quá cùng tầm thường thịt nướng không giống chính là, người khác giết, đều muốn trước tiên lấy máu, Phương Quý nhưng không có, trực tiếp lên giá nướng, hơn nữa nướng thời điểm, hỏa lực rõ ràng quá vượng, thịt giá đi

lên, bị ngọn lửa liệu đến mấy lần, bên ngoài liền đã cháy, nhưng mà bên trong lại còn tất cả đều là sống, mà lại đem rất nhiều huyết dịch trực tiếp khóa ở thịt bên trong.

Hảo hảo thịt nướng thành như vậy, trên căn bản liền không có cách nào ăn, nhưng Phương Quý lại còn thật lòng hướng về trên mặt lau bột ớt cùng thì là, không lâu sau liền nghe đến từng trận cháy hương vị truyền ra, người thấy đứng lên đúng là vô cùng mê người, mà Phương Quý vẫn không tính là xong, lại tỉ mỉ ở nướng thịt mặt ngoài một tầng lại một tầng lau Khí Huyết đan hóa đi ra dòng máu, nhất thời khiến cho mùi máu tanh gay mũi.

"Cái này thịt không có cách nào ăn!"

Trương Vô Thường trong lòng than thở, có chút khinh bỉ Phương Quý trình độ.

Bất quá bên cạnh Anh Đề lại là đã nhiều lần đem đầu đuôi tới, thềm lưỡi đều không thu về được!

Trận pháp bên ngoài, những kia mới vừa mới trải qua một tràng đau triệt dạ dày dần vật Hỏa Vân tông Linh thú, cũng đã bị mùi hấp dẫn lại đây, từng cái từng cái ngó dáo dác, ở trận pháp ngoại vi chen chúc, này cũng không thể trách những linh thú này không hấp thụ giáo huấn, thực sự là những thứ này trải qua nướng quay, mùi thơm tràn đầy, lại có mê người mùi máu tanh Linh thú thịt, quá hợp chúng nó khẩu vị.

Đối với Linh thú mà nói, bình thường ở trong tông môn, ăn chính là lấy cấp thấp Khí Huyết đan luyện chế mà đến Tý Thú đan, nhưng những thứ này Tý Thú đan, cũng chỉ là thỏa mãn chúng nó đối với khí huyết cơ bản nhất nhu cầu thôi, tốt nhất hấp dẫn chúng nó đồ ăn là cái gì?

Đều nói yêu thú thích ăn người, trên thực tế chúng nó rất không thích ăn thịt người, trừ phi là có tu vị tại người.

Chúng nó thích nhất, chính là cái khác yêu thú.

Như vậy yêu thú, không chỉ có lượng lớn khí huyết, hơn nữa đồng dạng phun ra nuốt vào thiên địa linh khí, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, đối với chúng nó mà nói chính là vật đại bổ, có rất nhiều ở rừng núi bên trong bộc lộ tài năng, trở thành yêu thú vương giả tồn tại, bình thường đều dựa vào bắt giết những yêu thú khác mà trưởng thành, đương nhiên, loại này rừng núi bên trong thói quen, theo chúng nó tiến vào tiên môn, đều cho mạnh mẽ sửa lại.

Vào tiên môn đều là Linh thú, tại tiên môn có tác dụng lớn, tự nhiên không thể do cho chúng nó lẫn nhau săn mồi.

Chỉ là loại này dã tính, vẫn cứ tồn tại ở chúng nó huyết mạch nơi sâu xa, vĩnh viễn sửa không xong.

Trương Vô Thường nhận ra được các Linh thú phản ứng, cũng đã phản ứng lại.

Hắn chính là lại ngốc, cũng nhìn ra Phương Quý những thứ này thịt nướng không phải vì mình ăn, cẩn thận cân nhắc một thoáng, liền rõ ràng Phương Quý bất kể là trên lửa mạnh nướng là vì khóa lại phần lớn thú thịt bên trong dòng máu, lại tới quả ớt lại lau thì là, sau đó lại ở thú thịt mặt ngoài bôi lên rất nhiều máu đan, nhưng là vì để những thứ này thú thịt mùi càng càng liệt hơn, càng có thể hấp dẫn các Linh thú chú ý. . .

Chỉ là trong lòng vẫn là có chút không rõ, lẽ nào hắn lại muốn lại xuống một lần thuốc xổ?

Đối với điểm ấy, hắn là không báo cái gì hi vọng.

Thuốc xổ có thể sử dụng một lần, liền rất gặp may mắn, làm sao còn có thể sử dụng lần thứ hai?

Huống hồ lần thứ nhất, bọn họ chỉ là dựa vào thuốc xổ bắt xuống Hỏa Vân tông địa nhân mà thôi, bây giờ lại là muốn đổi mặt ba đại Tiên môn, coi như đem ba đại Tiên môn tất cả Linh thú đều đẩy ngã, người kia nhà còn có mười mấy cái tiên môn đệ tử đâu, làm sao đổi phó?

Cũng là ở hẳn nghĩ cái vấn đề này thì Phương Quý đem cái kia bầu rượu nắm lên.

"Người vẫn đúng là muốn uống rượu?"

Trương Vô Thường ngẩn ra, có chút không hiểu mở miệng.

"Có thể hay không đổi phó ba đại Tiên môn đệ tử, liền dựa cả vào chỗ rượu này!"

Phương Quý thấp giọng cười, kéo ra nút, trong không khí lập tức bay lên một loại thơm ngọt ngào ngạt mùi vị.

Loại này mùi vị rất quái lạ, chỉ là ngửi đến một tia, liền thẳng cảm giác ngâm nhập tâm tỳ, sau một khắc thậm chí cảm giác mùi vị này trực tiếp liền ngâm vào huyết mạch, chu vi khí huyết, tựa hồ cũng là do cái này một tia hương vị, mà trong nháy mắt, lưu nhanh hơn vô số lần.

"Đây là Phong Thần tửu?"

Trương Vô Thường không phải không có kiến thức, một ngửi được mùi vị đó, sắc mặt nhất thời đại biến.

Đối với loại rượu này, hẳn có thể không xa lạ gì, trên thực tế, bất kỳ tiên môn đệ tử, đều không xa lạ gì.

Bởi vì món đồ này tuy rằng danh tửu, nhưng cũng là một loại cấm kỵ đan dược, tác dụng, liền để cho người rơi vào điên cuồng cảnh giới, thực lực trong thời gian ngắn tăng lên trên diện rộng, vật này, chỉ có tiên môn bên trong một ít đệ tử, đang chuẩn bị đi hoàn thành một loại nào đó vượt qua năng lực chính mình phạm vi phù chiếu nhiệm vụ thì mới sẽ chút ít mua một ít, dùng để ở lúc máu chốt uống vào liều mạng.

Ai có thể nghĩ tới, Phương Quý lại dẫn theo như thế một đại ẩm?

Máu chốt nhất chính là, cái này Phong Thần tửu, ở tiên môn cũng cơ bản thuộc về cấm vật, hẳn từ nơi nào kiếm đến?

"Phương Quý tiểu sư huynh, mà lại đừng kích động a. . ."

Trương Vô Thường vội vàng mở miệng ngăn cản, nói: "Người lại có biết cái này Phong Thần tửu uống nhiều lắm, sẽ thương tổn tới mình căn cơ? Hai người chúng ta, đương nhiên không phải cái kia ba đại Tiên môn đệ tử đối thủ, nhưng cùng lắm thì chúng ta rút đi, cùng Lý Hoàn Chân sư huynh đi hội họp chính là, cái nào cho tới uống xong món đồ này đi với bọn hắn liều mạng a. . ."

Trong lòng quyết định chủ ý, Phương Quý nhất định phải chính mình cũng uống, chính mình quay đầu liền chạy.

"Ai nói ta muốn chính mình uống?"

Phương Quý xem kẻ ngu si giống như nhìn Trương Vô Thường một chút, cười lạnh nói: "Ta là muốn dùng đến mời khách. . ."

"Xin mời. . . Xin mời ai?"

Trương Vô Thường lúc này quả thật là choáng tại chỗ.

"Xin mời cái kia mấy đại Tiên môn Linh thú a. . ."

Phương Quý thì lại trực tiếp nở nụ cười lạnh, vận chuyển Băng tiễn thuật, đem rượu kia ấm bên trong rượu đều bắt được đi ra, hóa thành một chi một chi bé nhỏ Băng tiễn, rồi sau đó năm ngón tay gảy liên tục, những thứ này Băng tiễn, liền đều cùng nhau một đạo, tiến vào hắc đã nướng kỹ thịt thú trong, Băng tiễn vào thịt nướng bên trong, liền chậm rãi tan ra, rượu cùng thú thịt bên trong vốn có thú huyết hỗn đến một chỗ, khó phân lẫn nhau.

"Nguyên lai ngươi là nghĩ. . ."

Trương Vô Thường ngậy ngốc nhìn Phương Quý động tác, sắc mặt thay đổi dần, cuối cùng đã rõ ràng rồi tâm tư của hắn, đột nhiên có chút sợ hãi lên, gấp vội vàng nắm được cánh tay của hắn, kêu lên: "Không được không được, làm ra đại loạn, hai chúng ta cũng không sống nổi. . ."

"Ngươi yên tâm, ta đã nghĩ kỹ biện pháp!"

Phương Quý quay đầu hướng về hắn mỉm cười, vỗ vỗ bên cạnh Anh Đề đầu.

Trương Vô Thường trực tiếp ngậy người, dù là nghe xong Phương Quý giải thích, trong ánh mắt thậm chí có chút thần sắc khủng hoảng. . .

. . .

. . .

"Hỏa Vân tông bảo vệ địa nhãn đệ tử đã rất lâu không có truyền tin lại đây!"

Cũng là ở Phương Quý cùng Trương Vô Thường làm đầy đủ chuẩn bị thì bây giờ Hàn Sơn tông địa nhãn nơi, cũng đang có thủ trận đệ tử ngưng thần thương nghị, trong đó một cái thân mặc áo bào đen đệ tử nòng cốt nói: "Bốn đại Tiên môn như thể chân tay, làm vì phòng Thái Bạch tông kỳ tập đi vào, chúng ta thương nghị tốt mỗi nửa canh giờ, liền hồ truyền tin tức một lần, nhưng bây giờ, Hỏa Vân tông cũng đã đầy đủ qua một khắc còn không có tin tức lại đây, rất có thể đã xảy ra vấn đề, chúng ta cũng nên cùng Linh Lung, Khuyết Nguyệt hai môn liên thủ, lại đây tra nhìn một chút đến tột cùng. . ."

"Bây giờ Thái Bạch tông đệ tử đều bị vây ở bí cảnh biên giới, ngàn cân treo sợi tóc, nào có thời gian đi vào gây phiền phức?"

Bên cạnh có một vị khác Hàn Sơn tông đệ tử cười nói: "Nói không chắc là Hỏa Vân tông đệ tử quá mức bất cẩn, đã quên truyền tin mà thôi, hay là cái này bí cảnh bên trong, linh tức hỗn loạn, khiến cho bọn họ đưa tới tin tức không có thu đến, thực sự không được, liền trước tiên cử đi một cái đồng môn tới xem xem chính là, ba đại Tiên môn cùng nhau chạy tới, hơi bị quá mức giống trông khoa chiêm. . ."

"Bí cảnh Trúc Cơ, biết bao trọng yếu, không thể có nửa điểm bất cẩn!"

Vị kia đệ tử nòng cốt lắc đầu, nói: "Thà rằng làm thêm chút vô dụng việc, cũng không thể cấp người nửa điểm có thể thừa dịp cơ hội, Thái Bạch tông từ trước đến giờ giả dối, nói không chắc liền có người mò vào, vẫn là phái người qua xem một chút đi, chỉ là chúng ta địa nhãn cũng không thể đề phòng sơ suất, vậy trước hết mời hai vị đồng môn, suất một nửa Linh thú qua xem một chút đến tột cùng tốt, những người còn lại vẫn là thủ ở chỗ này!"

Hiển nhiên vị này đệ tử nòng cốt lên tiếng, những người khác cũng chỉ có thể đồng ý.

Chỉ là cười nói: "Đúng là cực khổ rồi nhà chúng ta Linh thú, lại muốn chạy lên một chuyến, quay đầu lại muốn Hỏa Vân tông bồi chút Tý Thú đan đến!"

Chính nói chuyện cười thì xa xa nghe được trận pháp bên ngoài, bỗng nhiên truyền đến một trận Linh thú gào thét tiếng, cực kỳ kinh sợ loạn.

Mấy vị này Hỏa Vân tông đệ tử lấy làm kinh hãi, vội vàng phái người đi ra ngoài kiểm tra, một lát sau khi, kiểm tra người trở lại, bẩm: "Kỳ lạ, vừa nãy tựa hồ có ngoại địch tới gần, bị thủ trận các bảo bối phát hiện, gây nên một tràng rối loạn, chỉ bất quá lúc ta chạy ra tới, khắp cả chu vi trăm trượng phạm vi, lại không có thấy người nào cái bóng, hay là xem thời cơ không ổn, liền đã chạy trốn!"

"Lẽ nào thật sự có Thái Bạch tông đệ tử mò tiến vào bí cảnh nơi sâu xa tới quấy rối?"

Vị kia Hàn Sơn tông đệ tử nòng cốt đệ tử nghe vậy, lông mày không khỏi cau lên đến, sắc mặt rất là trịnh trọng.

Mấy vị khác Hàn Sơn tông đệ tử nghe vậy nhìn nhau một chút, lại là nở nụ cười, một người nói: "Chung sư huynh không khỏi quá cẩn thận rồi, như hôm nay chúng ta bốn đại Tiên môn đều chiếm hết ưu thế, các thủ một phương địa nhãn, bên trong có chúng ta bảo vệ, ở ngoài có Linh thú bố phòng, coi như thật sự có mấy cái không có mắt Thái Bạch tông đệ tử mò vào, vậy cũng chỉ là để chúng ta Linh thú ăn no nê kết cục a. . ."

Bên cạnh một người cũng cười nói: "Nói đúng lắm, lại không nói Thái Bạch tông đệ tử có phải là đều có cái kia truyền thuyết trong lấy một địch bốn bản lãnh, coi như thật sự có, vậy cũng đánh không lại chúng ta bố trí ở bên ngoài Linh thú a, lần này chúng ta bốn đại Tiên môn kế hoạch vốn là kín kẽ không một lỗ hổng, có những linh thú này thủ ở bên ngoài, chính là

Lý Hoàn Chân tự mình đến rồi, cũng không có thể tới gần chúng ta địa nhãn nửa bước!"

Bọn họ nói cũng không phải kém, phần lớn bốn đại Tiên môn đệ tử, cũng đều là nghĩ như vậy.

Nhưng này vị đệ tử nòng cốt suy nghĩ một chút, vẫn là nói: "Dù như thế nào, trước tiên triệu tập Linh thú, đi Hỏa Vân tông nhìn kỹ hẵng nói!"

"Hống. . ."

Phảng phát là nghênh hợp hấn ra lệnh, trận pháp ngoại vi, bỗng nhiên lại là một trận Linh thú gào thét tiếng.

Lần này Linh thú gào thét tiếng, so với vừa nãy đến càng hỗn loạn, càng thêm cuồng bạo.

"Hả?"

Mấy vị này Hàn Sơn tông đệ tử trong lòng đều là hơi kinh hãi, không còn dám bất cẩn, bước nhanh hướng về trận pháp ở ngoài chạy tới, kiểm tra đến tột cùng, lần này , liền ngay cả vị kia đệ tử nòng cốt cũng theo lại đây, vội vã chạy vội tới trận pháp ngoại vi, nhất thời đều kinh sợ đến mức mặt như màu đất.

"Không được, các Linh thú làm sao. . . Làm sao phát điên?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 167: Hoàn Toàn Đại Loạn

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Không chỉ là ở Hàn Sơn tông, bây giờ ở bí cảnh nơi sâu xa bảo vệ địa nhãn Linh Lung, Khuyết Nguyệt hai tông, cũng đồng dạng chợt phát hiện một cái phi thường đáng sợ vấn đề, bọn họ ở lại trận pháp ở ngoài cảnh giới Linh thú, vào lúc này đều điên cuồng lên.

Bốn đại Tiên môn ở lưu thủ địa nhãn chuyện này, làm được lựa chọn trên căn bản đều là nhất trí, cái kia chính là đại bộ phận đệ tử công hương về Thái Bạch tông, chỉ chừa mấy vị đệ tử ở bí cảnh nơi sâu xa tìm kiếm huyết tinh nhiều nhất địa nhãn, cũng bố trí trận pháp căn cơ, chờ những đệ tử khác trở về, lại thống nhất phân phối huyết tinh đến Trúc Cơ, chỉ là lưu lại đệ tử ít như vậy, lực lượng không khỏi không đủ, vì phòng ngừa cái gì bất ngờ phát sinh, vì lẽ đó đều sẽ đem phần lớn Linh thú ở lại địa nhãn phụ cận, làm cái này những thứ này lưu thủ đệ tử ngăn địch dựa vào.

Mà nguyên nhân, cũng rất đơn giản, bọn họ đã sớm đoán được đi tiến công Thái Bạch tông thì nhất định sẽ đối mặt công trận phá trận cục diện, mà Linh thú dù sao cũng là thú, tiếp tục nghe nói cũng không bằng nhân loại nhạy bén, dùng chúng nó đang tầm thường đối chiến trong xuất lực còn có thể, nhưng nếu là điều động chúng nó xông vào bên trong đại trận, rất dễ dàng liền đụng vào cấm chế, cái kia trên căn bản chính là cùng để chúng nó chịu chết không khác. . .

Một góc độ khác mà nói, Linh thú dùng để cảnh giới, cũng là nhất hợp dùng.

Nông gia còn biết dùng chó đến trông cửa đây, huống hồ là trong giới tu hành?

Linh thú chỉ nhận chủ người cùng với tiên môn ngự thú kỳ, đưa chúng nó đặt ở trận pháp ở ngoài, thì sẽ nghiêm cấm tất cả sinh linh tới gần, coi như là bốn đại Tiên môn minh hữu, nếu không sớm truyền tin liền đến gần rồi địa nhãn, cũng sẽ bị những linh thú này xé thành mảnh vỡ.

Điểm này, tự nhiên cũng có bốn đại Tiên môn hồ không tín nhiệm, lẫn nhau đề phòng ý nghĩ làm sùng.

Mà cũng chính là do bọn họ sắp xếp, mới đột nhiên gọi ra một cái nhượng người không tưởng tượng nổi kết quả.

Những kia Linh thú, đều điên rồi.

Khởi đầu đầu tiên là nghe được Linh thú một trận rối loạn, ba đại Tiên môn đều vội vàng phái đệ tử đi ra ngoài kiểm tra, nhưng cũng cái gì cũng không thấy, nhiều nhất cũng chỉ có Khuyết Nguyệt tông đệ tử, đi ra kiểm tra so sánh đúng lúc, bởi vậy nhìn thấy chính mình Linh thú đều ở liều mạng tê cần nào đó khối đẫm máu thịt, tựa hồ cái kia một miếng thịt đối với chúng nó rất có sức hấp dẫn, vì tranh đoạt khối này thịt, những thứ này tiên môn bên trong bình thường ở chung hòa thuận Linh thú, thậm chí đều lẫn nhau tê bắt đầu cần.

Đương nhiên đây chỉ là việc nhỏ, tuy rằng khiến cho bọn họ nổi lên chút cảnh giác, nhưng còn không đến mức long trời lở đất.

Chỉ là rất nhanh, việc nhỏ liền biến lớn.

Từ Hàn Sơn tông bắt đầu, bọn họ chột nghe được bên ngoài Linh thú gào thét, liền vội để đồng môn cầm trong tay ngựa thú kỳ đi quát bảo ngưng lại, nhưng kết quả cái này vừa ra đi, lại phát hiện một cái làm người ta kinh ngạc run rẩy hiện tượng, tất cả Linh thú cũng giống như là điên cuồng. . .

Chúng nó từng cái từng cái đỏ mắt lên, bộ lông dựng lên, lẫn nhau mạnh mẽ giằng co, như là một giây sau liền muốn phát động công kích, cái kia đi ra Hàn Sơn tông đệ tử vừa thấy không ổn, vội vàng lớn tiếng quát dừng, vung múa lấy ngựa thú kỳ để chúng nó đều thành thật một ít, cũng không nghĩ đến, bình thường vừa thấy ngựa thú kỳ, liền nằm rạp trên mặt đất không dám lỡ mắng Linh thú, vào lúc này như là lá gan bỗng nhiên lớn gấp mấy chục lần.

Hắn vừa múa may ngựa thú kỳ, những linh thú này không những không có yên tĩnh lại, trái lại như là mỡ bên trong rã một nắm muối, lập tức liền nhen lửa chúng nó điên cuồng, có gào thét một tiếng, liền hướng về lẫn nhau nhào giết tới, cũng có lại trực tiếp liền gầm rú hướng về cái kia cầm trong tay ngựa thú kỳ đệ tử vọt tới, không để ý hắn quát mắng cùng kêu thảm thiết, tới một hộp liền xé rơi mất một cái cánh tay.

Cái này loạn tượng cùng nhau, liền có mùi máu tanh, mà cái này mùi máu tanh, càng kích thích những linh thú này đám người dã tính.

"Phản phật lạt. . ."

Một con một con Linh thú, vào lúc này như là trở về đến ở lại sơn dã lúc, thậm chí so với chúng nó trước ở lại sơn dã lúc còn muốn hung cuồng, mạnh mẽ lẫn nhau xông về phía trước tê cần, mà vào lúc này, bên ngoài nào loạn gây nên pháp trận trong tiên môn đệ tử chú ý, vội vàng vọt ra kiểm tra hư thực, lại nhất thời lại gây nên bên ngoài Linh thú chú ý, thẳng hướng bọn họ nhào tới.

Những thứ này tiên môn đệ tử, người mang tu vị, vốn là so với cái khác Linh thú càng có sức mê hoặc.

Liền, đại loạn đột nhiên lan tràn lên.

Mới vừa mới bày xuống trận pháp căn cơ, bị những thứ này không muốn sống Linh thú xé bỏ.

Trong ngày thường nắm giữ Linh thú vận mệnh tiên môn đệ tử, cũng nhất thời thành các Linh thú bắt giết con mồi. . .

. . .

. . .

"Xong, ngươi xem ngươi đến tột cùng làm cái gì a. . ."

Mà ở các đại Tiên môn Linh thú, đều bắt đầu điên cuồng tạo phản thời điểm, Phương Quý cùng Trương Vô Thường hai cái, cũng chính ngồi xổm ở cách đó không xa nhìn tình cảnh này, ở trong bọn họ, Anh Đề cũng giống như bị những kia phát điên Linh thú sợ rồi, nằm trên mặt đất run lẩy bẩy.

Nhìn những kia điên thú đầu đá lung tung, lung tung công kích một màn, Trương Vô Thường đã có chút tuyệt vọng: "Phong Thần tửu món đồ kia, coi như là người uống vào, đều sẽ điên tính quá độ, thậm chí lục thân không nhận, huống chi là Linh thú? Cái này lại la ó, hiện tại cái này tất cả Linh thú trên căn bản đều điên rồi, loạn tung lên, cái này mấy chỗ địa nhãn thành cấm địa, ai cũng không cách nào đến gần rồi a. . ."

Từ lúc đoán được Phương Quý cách làm thì hẳn liền có chút lo lắng, bây giờ, lo lắng trở thành sự thật.

Vốn là hấn cùng Phương Quý thương lượng kế hoạch là, từ ba đại Tiên môn bên trong trong tay đoạt đến địa nhãn, sau đó phá huỷ bọn họ địa nhãn Thần mộc, đem tất cả huyết tinh tập trung đến Hỏa Vân tông địa nhãn trong, mà bây giờ, cục diện trên xem đúng là một mảnh tốt đẹp, ba đại Tiên môn đều loạn tung tung phèo nát, có thể then chốt là nhiều như vậy phát rồ Hung thú khắp mọi nơi xông loạn, hấn cùng Phương Quý cũng không dám tới gần địa nhãn a!

Người đều dựa vào gần không được, làm sao đi phá huỷ bọn họ địa nhãn Thần mộc?

...

...

"Xác thực đều phát điên. . ."

Lúc này Phương Quý, nhưng là xa xa nhìn mình một tay tạo thành cục diện, rất là thoả mãn.

Những kia tiên môn Linh thú, cũng không phải mỗi một con đều ăn hấn tử mĩ điều chế thú thịt, cũng sẽ không khả năng mỗi một con đều nổi cơn điên, chỉ bất quá, những kia không có phát điên, trước tiên liền bị nổi cơn điên, hơn nữa sức mạnh lớn trưởng Linh thú cho xé nát, vì lẽ đó bây giờ còn sót lại, đều chỉ là nổi cơn điên Linh thú mà thôi, bây giờ cũng thực là nổi điên lên, lục thân không nhận, ai cũng tới gần không được!

"Nhưng đây chính là chúng ta cơ hội a!"

Phương Quý bắt đầu cười lớn, bỗng nhiên đưa tay một câu: "Vượng Tài lại đây!"

Anh Đề run run rẩy rẩy bò tới, nhìn Phương Quý ánh mắt khá là cẩn thận từng li từng tí một.

"Hiện tại phải dựa vào người, đề ép bọn họ!"

Phương Quý vặn lấy Anh Đề đầu, hướng về nó miệng bên trong nhét vào một viên Khí Huyết đan, hết cách rồi, hiện tại chỉ có thể mạnh mẽ đút, bằng không Anh Đề là đánh chết không dám ăn hấn nuôi đồ vật, còn bên cạnh Trương Vô Thường nghe xong Phương Quý, thì lại nhất thời một mặt cười khò, nói: "Dựa vào nó? Người này con Anh Đề, cấp bậc cũng xem là tốt, nhưng những thứ này nổi cơn điên Linh thú, làm sao có khả năng đưa nó để ở trong mắt?"

Anh Đề gập lập tức gật gật đầu, như là rất tán thành Trương Vô Thường, sau đó tội nghiệp nhìn Phương Quý.

"Vượng Tài là không được, nhưng nếu như là Hung thú đây?"

Phương Quý nhưng là bình chân như vại, vô cùng chắc chắn.

Trương Vô Thường nghe được ngăn ra: "Hung thú hay là có thể, nhưng cái này bí cảnh bên trong, làm sao có khả năng có Hung thú?"

Nước Sở năm đại Tiên môn, mỗi một phe tiên môn đều nuôi dưỡng một chút Hung thú, nhưng bí cảnh cuộc chiến, chính là Luyện Khí cảnh giới đệ tử cầu Trúc Cơ tài nguyên, tự nhiên không thể cho phép bọn họ dẫn theo Hung thú đi vào đại sát tứ phương, vì lẽ đó, bí cảnh bên trong mạnh nhất, chính là Linh thú, hoặc là nói cách khác, bây giờ bí cảnh bên trong, mạnh nhất chính là những kia bây giờ nổi cơn điên, lực lượng tăng mạnh Linh thú.

"Không có Hung thú, liền tạo một con Hung thú đi ra. . ."

Phương Quý hiển nhiên sớm có chủ ý, không có nhiều lời, trực tiếp lấy ra một cái màu đen bình đến.

Hắn mở ra bình, đã thấy bên trong lại là một bình đen sì sì thú huyết, mùi gay mũi, hắn cũng không giải thích thêm, trực tiếp liền đem cái này một bình thú huyết lâm đến Anh Đề trên đầu, Anh Đề cũng không dám trốn, chỉ là đàng hoàng buồn thiu lên.

"Đây là cái gì?"

Trương không có nghĩ cái kia thú mùi máu, giật mình hỏi.

"Ồ ta mới vừa định ra đến muốn đi vào bí cảnh làm vì chúng ta Thái Bạch tông lập công trước, Thanh Khê cốc có mấy người tìm tới ta, cùng ta đánh cược, muốn cho ta chủ động lui ra, bọn họ lấy ra tiền đặt cược cũng không hề giống nhau, có cho ta Đại Bảo Huyết đan, có cho ta Sinh Sinh Tạo Huyết đan, cũng có trực tiếp cho ta linh thạch, còn có một cái, đã quên tên, hắn cho ta một bình Hung thú thú huyết. . ."

Phương Quý cười giải thích, vỗ vỗ Anh Đề đầu, nói: "Ít nhất hiện tại Vượng Tài nghĩ thấy đứng lên, như con Hung thú!"

"Có thể. . . Có thể làm đến thông sao?"

Trương Vô Thường lập tức rõ ràng Phương Quý dụng ý, vừa sợ.

"Thử xem chẳng phải sẽ biết!"

Phương Quý dừng dừng như không, hướng về Anh Đề nói: "Này sự kiện có thể thành công hay không phải dựa vào ngươi, biểu hiện uy phong điem!"

Vừa nói chuyện, liền đã ngồi xếp bằng ở Anh Đề trên đầu, ôm nó độc giác, mệnh lệnh nó lập tức lao ra, Anh Đề cũng giống như nghe rõ ràng Phương Quý, đầu to ngẩng lên thật cao, chậm rãi từ chỗ ẩn thân bơi đi ra ngoài, trái trưng phải nhìn.

"Hống. . ."

Anh Đề vừa mới vừa hiện thân, cũng đã bị Hàn Sơn tông lãnh địa trong đầu đá lung tung các Linh thú phát hiện, nhất thời thú hống liên thanh, có tới ba, bốn con điên cuồng Linh thú nhào tới, hai mắt màu đỏ tươi, làm dáng muốn lao vào, chỉ là đột nhiên ngửi được Anh Đề trên người mùi, nhất thời có chút khiếp đảm, miễn cưỡng thu lại thế tiến công, liền ở cách đó không xa nhìn chòng chọc vào Anh Đề nhiều nôi lên vòng tròn đến.

Hung thú mùi, trời sinh liền đối với yêu thú có ý áp chế.

Chỉ bất quá chúng nó dù sao uống xong Phong Thần tửu, lại thấy Anh Đề trên người mùi chẳng phải đúng, vì lẽ đó trù trù không tiến.

"Chúng nó đều sợ ngươi, dọa chạy chúng nó. . ."

Phương Quý vắn lấy Anh Đề độc giác, lặng lẽ dặn nó.

Liền Anh Đề đánh bạo, chậm rãi lao về đằng trước tập hợp, há mồm kêu to: "Rúu rít rít. . ."

"Hống hống. . ."

Bản ý là hù dọa một cái chúng nó, không nghĩ tới cái này mấy con điên thú nghe xong nó kêu to, trái lại càng tiến lên hơn vài bước, thân thể dĩ nhiên đề thấp, huyết hồng trong mắt sát ý di động, nóng lòng muốn thử, nơi cổ họng gào nhẹ, tựa hồ sau một khắc liền muốn nhào lên.

Phương Quý giận dữ, đưa tay ở Anh Đề trên đầu tầng tầng vỗ một cái tát: "Đều nói như thế gọi không khí thế mà!"

Anh Đề lại là uốn lượn, lại là phần nộ, lui về phía sau rút lại, hiển nhiên trước người những kia điên thú lá gan càng lúc càng lớn, tựa hồ lập tức liền muốn hướng chính mình nhào lên, nó cũng quyết tâm, bỗng nhiên nén đủ lực, lạnh lùng lớn tiếng lên: "Uông uông uông. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 168: Kiểm Trảm Thần Mộc Thu Huyết Tinh

"Ào ào ào. . ."

Đột nhiên xuất hiện tiếng kêu vang vọng khắp nơi, nhất thời đem chu vi làm dáng muốn lao vào cuồng thú đám người sợ hết hồn.

Cũng không biết cái này sẽ là trong lòng sinh ra một loại nào đó mê man, vẫn là lập tức liền bị cái này thanh âm điếc tai nhức óc bị dọa cho phát sợ, vốn là người Anh Đề trên người Hung thú khí tức mà theo bản năng sợ hãi chúng nó, vào lúc này đều không khỏi về phía sau hơi co lại.

"Uông, uông uông uông, uông uông. . ."

Mà Anh Đề thấy chúng nó sợ hãi, chính mình nhưng là lá gan càng lúc càng lớn, nhất thời khoát đi ra ngoài, đưa đầu một trận chó sủa inh ỏi, tiếng thét này đúng là càng ngày càng thông thạo, khí thế cũng càng ngày càng đủ, đầu xông hướng con nào cuồng thú, con đó cuồng thú liền vội lập tức lùi về sau, một bộ không dám trêu chọc nó dáng dấp, càng như vậy, Anh Đề tự tin muốn đủ, ý nhất gan diệt hết, vừa kêu to vừa xông về phía trước, qua sau, nhất thời tất cả Linh thú tất cả đều tứ tán né tránh, liền tiếng thú gào đều thiếu rất nhiều, chỉ có tiếng tiếng chó sủa rung khắp bốn phương.

"Ha ha, làm ra đẹp đẽ!"

Phương Quý nhìn Anh Đề điên cuồng giống như bốn phía chó sủa inh ỏi dáng dấp, đều lấy làm kinh hãi, nhưng lại chính là thoải mái cười to, khen ngợi vỗ vỗ Anh Đề đầu, đồng thời đem một viên Khí Huyết đan ném vào nó

trong miệng, Anh Đề trên đường đi bị Phương Quý mắng vô số lần tiếng kêu không êm tai, cũng không dám mở miệng, bây giờ bỗng nhiên được đến khen ngợi, nhất thời cực kỳ hưng phấn, kêu to đến càng hăng say.

Một đường kêu to, uy phong lẫm lẫm, chu vi Linh thú lại nhiều hơn lại điên, lại có cái nào dám tới gần nó nửa điểm?

"Cái này cái gì quý?"

Hai người bọn họ hưng phấn không thôi, lại đem cái Trương Vô Thường đều nhìn ra thấy sững sốt.

Cái này mẹ nó cũng coi như là thượng bất chính hạ tắc loạn sao?

Tu hành bên trong người trong lúc rảnh rỗi điều dạy mình Linh thú đó là chuyện thường xảy ra, tỷ như Thanh Khê cốc bên trong thì có vị sư huynh không có chuyện gì sẽ dạy hấn nuôi dưỡng Linh hồ làm sao đi thông qua nụ cười cùng người rút ngắn quan hệ, khiến cho hấn con cọt kia mỗi ngày nằm ngoài động cửa phủ, thấy ai cũng lộ lấy ra một bộ kẻ ngu si khuôn mặt tươi cười đến, này còn có dạy dỗ chính mình Linh hầu mỗi ngày đội cái mũ rom đi trong ruộng thuốc nhỏ cỏ, dạy dỗ chính mình Thanh Lân ưng mỗi nhìn thấy cái nào bên ngoài động phủ có phơi nắng cái yếm liền ngậm trở về, mỗi ngày chạy đi Tiểu Bích phong nhõng nhẽo lừa gạt đan dược. . .

Nhưng đem một con rắn dạy dỗ sửa lại tiếng kêu, cũng thật là lần thứ nhất thấy a!

Bất quá lúc này cũng không chú ý lên ngẫm nghĩ, mắt thấy Phương Quý cùng quái xà đã xông hướng địa nhãn, hấn cũng lập tức ngự kiếm theo tới.

Toàn không ngăn cản phía dưới, tốc độ của bọn họ cũng là phi thường nhanh, rất nhanh liền đã vọt tới Hàn Sơn tông lãnh địa, chỉ thấy bên ngoài vây quanh địa nhãn bày xuống trận pháp, bây giờ sớm đã bị nổi cơn điên

Linh thú vọt tới lật ngã tan hoang, toàn không thành hình, bọn họ không phé khí lực gì liền đã tiến nhanh xông thẳng, vọt thẳng đến cái này trận pháp ở trung tâm nhất địa nhãn nơi, nhìn thấy cái kia một cây đỏ hồng hồng địa nhãn Thần mộc.

"Người nào?"

"Người nào dám xông ta Hàn Sơn tông đại trận?"

Chu vi lập tức vang lên hai tiếng hét lớn, đã thấy là hai vị Hàn Sơn tông đệ tử, bây giờ trận pháp đã hủy, Linh thú điên cuồng, bọn họ lại cũng không có đào tẩu, vẫn là ở khổ sở chống đỡ, tránh né Linh thú vô giết, chỉ bất quá, Hàn Sơn tông năm vị đệ tử bên trong, nhưng cũng chỉ còn hai người bọn họ, cả người đẫm máu thương thế không nhẹ, nhưng thấy đến Phương Quý mấy người, vẫn là kêu to vọt tới.

"Lão gia ta chính là Thái Bạch tông Ngọc Diện Tiểu Lang Quân Phương Quý, ngày hôm nay chuyên môn đến các ngươi Hàn Sơn môn xuyên cái cửa!"

Phương Quý ngồi xếp bằng ở Anh Đề trên đầu, cất tiếng cười to, đồng thời gấp nắm pháp ấn.

"Bá "

Giữa không trung, một đạo lôi roi xuất hiện, thuận thế một roi, đem cái kia vọt tới trước mặt mình Hàn Sơn tông đệ tử đánh bay ra ngoài, mà một cái khác Hàn Sơn tông đệ tử, thì lại căn bản liền không có thể dựa vào gần, liền bị một con nôi cơn điên Linh thú cho nửa đường húc bay.

Mà Phương Quý vào đúng lúc này, nhưng là khí thế bộc phát, quét bay vị kia Hàn Sơn tông đệ tử sau khi, liền đã thuận thế bốc lên một đạo khác pháp quyết, ở bên hông hấn trong túi càn khôn, hồng ảnh lay động, một đạo

phi kiếm kiếm quang bay lên, thuận thế chém về phía địa nhãn trong Thần mộc, chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng, cái kia cây địa nhãn Thần mộc bị hấn một kiếm cắt đứt, vòng vo, đổ ở nước suối trong.

"Xi. . ."

Mà ở Thần mộc ngã xuống đất mấy tức sau khi, phía trên huyết tinh, đột nhiên liền nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành từng tia từng sợi màu đỏ sương khói, bốc lên đến giữa không trung, trong lúc nhất thời, cái này địa nhãn bên cạnh, đúng là hình thành rồi một đóa mây hồng, nhanh chóng tràn ngập ra.

"Không được, chúng ta huyết tinh. . ."

Hai vị kia Hàn Sơn tông đệ tử thất thanh kêu to, ánh mắt sợ hãi tới cực điểm.

Đây cũng là huyết tinh a. . .

Đó là tất cả đồng môn vào bí cảnh cuối cùng theo đuổi, bây giờ lại bị người một kiếm cho chém?

"Hà?"

Mà Phương Quý ở chém cái này Thần mộc lúc, cũng không nghĩ tới phía trên huyết tinh hóa như vậy nhanh, nhất thời không quan sát, đúng là ngửi được một tia màu đỏ sương máu mùi, ở cái này trong chớp mắt, hấn chỉ cảm thấy có một loại nào đó mát mẻ mà thần dị sương mù ngấm vào chính mình phế phủ, sau đó nhanh chóng hóa vào chính mình trong kinh mạch, lại làm cho hấn nhất thời tinh thần đại chấn, suy yếu thân thể đều nhiều hơn mấy phần khí lực.

"Món đồ này thực sự là thứ tốt a. . ."

Trong lòng hấn thâm nghĩ, đồng thời bay lên một cái nào đó ý nghĩ.

"Đi, đi Linh Lung tông!"

Bây giờ thời gian khẩn cấp, hấn tự nhiên cũng không dám nhiều làm trì hoãn, lập tức đem Anh Đề đầu bám hướng về phía một hướng khác.

"Uông uông uông!"

Anh Đề kêu to hô ứng, cánh thịt run lên, trực tiếp lược đến giữa không trung, tốc độ nhanh mấy lần.

Bây giờ chính đang tại bí cảnh nơi sâu xa, to to nhỏ nhỏ có bảy, tám cái địa nhãn, bất quá địa nhãn cũng có lớn có nhỏ, bốn cái khá lớn địa nhãn lại cũng đã bị bốn đại Tiên môn chiếm rơi xuống, cái khác so sánh nhỏ hơn một chút địa nhãn, bên trong ngưng luyện ra huyết tinh cũng vô cùng có hạn, bất quá cái này tất cả địa nhãn vị trí, phân bố so sánh tập trung, vì lẽ đó bốn đại Tiên môn bố trí trận pháp địa phương cũng không xa xôi.

Anh Đề một đường uông uông kêu to, toàn lực về phía trước du đi, rất nhanh liền đã chạy tới Linh Lung tông tiên môn bảo vệ địa nhãn chỗ, chỉ thấy nơi này cùng Hàn Sơn tông không khác nhau chút nào, tương tự là khắp nơi bừa bộn, đầy đất máu tươi, trận pháp sớm đã bị điên cuồng Linh thú phá tan.

"Tiểu Hồng, bé ngoan, các người không nhận ra chúng ta sao?"

Mà trên đất mắt chu vi, bây giờ thì lại còn có ba cái Linh Lung tông đệ tử, chính phân biệt chiếm lấy địa nhãn Thần mộc một góc, mỗi người trên đỉnh đầu đều bay ba cái chuông bạc, ngân tiếng nổ lớn, lay động ra một loại nào đó âm thanh lạnh lạnh, đem chu vi đầy mắt huyết hồng, găm dữ dội liên tục điên cuồng Linh thú miễn cưỡng áp chế lại, trong miệng đều đang nóng nảy hô hoán, nghĩ tình lại những thứ này điên cuồng Linh thú linh trí.

"Ồ? Linh Lung tông đệ tử cũng còn có chút thủ đoạn. . ."

Phương Quý xa xa nhìn thấy, đúng là có chút kinh ngạc khen một câu.

Cùng Hàn Sơn so với, Linh Lung tông cục diện xem như là tốt đẹp nhất, nghĩ đến điều này cũng cùng các nàng ngự thú thủ đoạn tương quan, Linh Lung tông am hiểu luyện linh lung pháp khí, cũng đem những pháp khí này công dụng thối triển tới cực điểm, bình thường các nàng ngự thú, chính là thông qua những thứ này chuông bạc, mà bây giờ, tuy rằng Linh thú đều đã phát điên, nhưng những thứ này ngân tiếng, lại vẫn là có thể ở một trình độ nào đó áp chế Linh thú sát ý.

"Đều như vậy còn không chịu đào tẩu, cái kia ta giúp các ngươi một tay. . ."

Phương Quý cười to, khởi động Anh Đề liền vọt tới, khoảng cách còn xa, liền đột nhiên tay nắm pháp ấn, lẳng không một trảo, bên người nhất thời một khối núi nhỏ cũng tựa như tảng đá bay lên, kinh phong ầm ầm, thẳng hướng cái kia ba vị Linh Lung tông nữ đệ tử đập tới.

"Không được, người phương nào tập tày Linh Lung tông?"

Cái kia ba vị Linh Lung tông đệ tử, áp chế chu vi phát điên Linh thú, vốn là cực điểm làm vì gian nan, bỗng nhiên một khối đỉnh núi nhỏ cũng tựa như tảng đá lớn đè ép xuống, nhất thời để ba người kinh hãi, không chút nghĩ ngợi, liền hướng về bên cạnh lăn lộn đi qua, miễn cưỡng tách ra bị tảng đá lớn đè ở phía dưới kết cục, bất quá như thế thứ nhất, tiếng chuông đã loạn, chu vi cuồng thú nhất thời nhào đem tới.

"Thái Bạch tông Ngọc Diện Tiểu Lang Quân Phương Quý lão gia đến đây. . ."

Vừa liền vọt tới Phương Quý nhưng là hung phấn kêu to, thuận thế một đao phi kiếm đi qua, chém ở địa nhãn Thần mộc bên trên.

"Huyết tinh. . ."

Ba vị Linh Lung tông nữ đệ tử trước người có Linh thú mắt nhìn chăm chăm, lại thêm vào vạn vạn không nghĩ tới Phương Quý vừa đến liền chém địa nhãn Thần mộc, lại chưa kịp ngăn cản, nhìn thấy địa nhãn trong hồng vụ bay lên, mới phản ứng lại, nhất thời đầy mặt kinh hãi, vội vã quay đầu nhìn lại thì lại thấy Phương Quý đã sớm điều khiển cái kia uông uông kêu to quái xà, như một làn khói giống như chạy ra xa mấy chục trượng.

"Ha ha, lúc này tất nhiên muốn giàu to. . ."

Mà một kiếm chém Linh Lung tông địa nhãn Thần mộc nghênh ngang rời đi Phương Quý, lúc này nhưng là lòng tràn đầy hung phấn, vừa nãy hẳn chém cái kia một cây địa nhãn Thần mộc sau khi, cố ý không có tránh né, đem tràn ngập ra hồng vụ nuốt một cái, lúc này càng là cảm giác khí huyết dồi dào, trong lòng cũng rõ ràng cái gì, mừng vui gấp bội, tâm tình càng là vô cùng vui vẻ, tràn đầy phấn khởi, thẳng hướng Khuyết Nguyệt tông lãnh địa mà đi.

"Giết, giết những thứ này tạo phản súc sinh. . ."

Đi tới Khuyết Nguyệt tông lãnh địa thì đã thấy lại là khác một phen cảnh tượng, Khuyết Nguyệt tông đệ tử dũng mãnh, không giống Hàn Sơn tông đệ tử như vậy chạy trốn tứ phía, cũng không giống như Linh Lung tông đem hết toàn lực áp chế nội cơn điên Linh thú, mà là từng cái từng cái nâng đao, cùng chính mình nội cơn điên Linh thú giết ở cùng nhau, thường xuyên qua lại, đúng là khiến phát tính tình, từng cái từng cái giết đến đầy người máu hồ lô cũng tựa như.

"Uông uông uông. . ."

Chính chém giết, lại chợt nghe đến một trận tiếng chó sủa từ xa đến gần, chu vi nổi cơn điên Linh thú, cũng như là người được cái gì đáng sợ mùi, cuồng ý giảm xuống, hướng về chu vi bỏ chạy, Khuyết Nguyệt tông các đệ tử mảnh vừa quay đầu, liền nhìn thấy xa xa một đạo lang yên kéo tới, lang yên bên trong, lại là một cái uông uông kêu to quái xà, quái xà trên đầu, thì lại ngồi xếp bằng một cái dương dương tự đắc bóng người.

"Bạch!"

Đối phương vọt vào, đối với chu vi Khuyết Nguyệt tông đệ tử làm như không thấy, trực tiếp mấy ánh kiếm bay lên, đem ở trong mắt Thần mộc một chém, liền tức cười ha ha rời đi, nhìn cái này tới lui tự nhiên sức lực, quả thực so với về nhà mình đều muốn ung dung. . .

"Phong sư huynh, chuyện gì thế này?"

Phương Quý đến đi mau cũng nhanh, chu vi Khuyết Nguyệt tông đệ tử lại giết đầu óc choáng váng, lại nhất thời không phản ứng lại.

"Mịa nó. . ."

Một cái lớn tuổi chút Khuyết Nguyệt tông đệ tử đem đao của mình từ dưới chân chết thảm Linh thú trong cổ rút ra, ngậy ngốc nhìn Phương Quý rời đi bối cảnh, bỗng nhiên phản ứng lại: "Người kia là Thái Bạch tông Quỷ Ảnh Tử Phương Quý, hấn lại chém chúng ta Thần mộc. . ."

"Địa nhãn Thần mộc bị chặt ngã, huyết tinh đều đã biến mất, chuyện này . . . Vậy phải làm sao bây giờ?"

Cái khác mấy cái Khuyết Nguyệt tông đệ tử cũng không chú ý lên cùng chính mình Linh thú liều mạng, thất kinh kêu lớn lên.

"Sự tình làm lớn!"

Vị kia lớn tuổi chút Khuyết Nguyệt tông đệ tử giận dữ kêu to: "Mau chóng rút đi, xin mời Khuất sư huynh đến chủ trì đại cục. . ."

. . .

. . .

"Ha ha, lúc này có thể coi là được mùa lớn chứ?"

Mà ở Hàn Sơn, Linh Lung, Khuyết Nguyệt tam tông đều đã loạn thành một đoàn, cũng hoảng làm một đoàn lúc, Phương Quý nhưng là vui sướng, cùng Trương Vô Thường tiện đường trở về trên đường, lại đem chu vi mấy cái nhỏ địa nhãn bên trong Thần mộc cũng tất cả chém, lúc này mới yên tâm, cười một đường "uông uông" kêu to uy phong lẫm lẫm Anh Đề trở lại Hỏa Vân tông lãnh địa, vừa nhìn phía dưới, nhất thời mừng rỡ.

Bây giờ cái này Hỏa Vân tông địa nhãn trong, cái kia một cây Thần mộc, lại cao hơn trước nhiều gấp ba, hơn nữa phía trên huyết tinh một viên tiếp theo một viên, ở Thần mộc bên trên chen đến tràn đầy, một chút nhìn sang, đỏ hồng hồng một mảnh, màu sắc khiến người vui vẻ đến cực điểm!

"Cái này mẹ nó, đến có hơn hai mươi cân chứ?"

Trương Vô Thường nhìn đều đã mắt choáng váng, đồng thời trong lòng có vui mừng.

Cũng còn tốt cũng còn tốt, nguyên lai chém cái khác Thần mộc, huyết tinh quả nhiên tụ tập bên trong đến cùng nhau!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 169: Đàm Phán

"Hò đồ! Hò đồ!"

Bí cảnh bên trong loạn tung tung phèo, mà bí cảnh bên ngoài, bốn đại Tiên môn tông chủ thì lại đều đã không kiềm chế nổi trái tim hưng hực lửa giận, đồng thời vỗ bàn đứng dậy, tiếng nói vang, liền xa xa ở gần, chen chúc ở bên cạnh ngọn núi năm đại Tiên môn các đệ tử giật nảy mình, cái này ngược lại không phải bốn đại Tiên môn tông chủ dưỡng khí công phu quá kém, thực sự là bí cảnh bên trong chuyện đã xảy ra nhượng bọn họ nhẫn không được.

Vừa bắt đầu nhìn thấy Lý Hoàn Chân cùng ba đại Tiên môn dẫn đầu tình huống bên kia thì bọn họ còn cảm thấy đại cục đã định, nhìn thấy Phương Quý bị vây ở Hỏa Vân tông địa nhãn nơi, đi lại đi không được, ngóc lại ngóc không được, càng là tâm trạng vô cùng vui vẻ, nhưng vạn vạn không nghĩ tới, đón lấy cục diện, lại trong nháy mắt thành một cái khác xu thế, bọn họ có thể biết đến lúc này lại vỗ bàn, đã là hàm dưỡng vô cùng tốt.

Chém địa nhãn Thần mộc?

Đem ba đại Tiên môn coi như trân bảo Linh thú đều làm thành cuồng thú?

Cái này các loại thủ đoạn vừa ra, bọn họ hiện tại đều có loại mãnh liệt muốn bóp chết Phương Quý kích động!

Mầu chột nhất chính là, bọn họ không muốn nhất nhìn thấy chính là, Phương Quý không riêng là như thế làm rồi, vẫn đúng là làm thành công!

Mà đón cái này bốn đại Tiên môn tông chủ lửa giận, Thái Bạch tông chủ thì lại sắc mặt đều có chút không tự nhiên, hấn ngồi ở thịnh nộ không ngớt bốn đại Tiên môn tông chủ trong lúc đó, luôn cảm thấy cười cũng không được, giận cũng không phải, mặt không hề cảm xúc ngòi, càng là không quá thích hợp. . .

"Khục khục. . ."

Lần này hấn chỉ có thể sớm mở miệng, nghĩa chính ngôn từ nói: "Mấy vị đạo huynh yên tâm, không riêng các người sinh giận, ta cũng sinh giận, tiểu tử này phá huỷ bí cảnh bên trong địa nhãn Thần mộc, quả thực là gan to bằng trời, tội ác tày trời, quay đầu lại chữa trị lên, cũng không biết muốn nhiều phiền phức, lại tiêu hao bao nhiêu tài nguyên, đây là một việc tội nặng, yên tâm, chờ hấn rời đi bí cảnh, ta nhất định thật tốt giáo huấn hấn!"

"Bạch!"

Nói chưa dứt lời, cái này nói chuyện, bốn đại Tiên môn tông chủ ánh mắt đồng thời tập trung đến trên mặt của hấn.

Có thể tưởng tượng, nếu không phải bốn người bọn họ không hoàn toàn chắc chắn bắt xuống Thái Bạch tông chủ, cái này sẽ đã động thủ.

"Không phải có dạy huấn vấn đề. . ."

Khuyết Nguyệt tông chủ qua rất lâu, mới lạnh giọng mở miệng: "Người thật cảm thấy hấn còn có thể sống đi ra?"

"Hấn sống sót ra khả năng tới tính xác thực không lớn!"

Linh Lung tông chủ trên mặt cũng thu hồi nụ cười, lạnh giọng nói: "Ta ngược lại muốn nhìn hấn ứng đối như thế nào bốn đại Tiên môn đệ tử lửa giận!"

...

...

"Lăng Hoa Giáp sư huynh, Tống Khuyết sư huynh, Lục Chân Bình sư muội, Hạng Quỷ Vương sư đệ, thế cục bây giờ đã là như thế!"

Mà ở Phương Quý đại náo bốn đại Tiên môn địa nhãn lãnh địa thì bí cảnh biên giới, Thái Bạch tông đệ tử còn chính đang tại Lý Hoàn Chân suất lĩnh xuống, cùng bốn đại Tiên môn đệ tử giằng co, trải qua lúc đầu ba đại Tiên môn tấn công Tứ Phương Hư Môn trận thất lợi sau, bọn họ trước sau lại giao thủ mấy lần, các bị tổn thương, nhưng ở Thái Bạch tông đệ tử dũng mãnh chém giết phía dưới, ba đại Tiên môn lại từ đầu đến cuối không có bắt xuống Thái Bạch tông.

Thường xuyên qua lại, liền đã kéo dài tới hiện tại.

Đang ở trước đây không lâu, Hạng Quỷ Vương suất môn hạ đệ tử, truy sát Mạnh Tiểu Nga, Tiền Vô Lượng, Cam Vân Hoán ba cái Thái Bạch tông đệ tử đi tới nơi đây, tự nhiên cũng mang đến trước bọn họ cùng Phương Quý đoàn người đại chiến một trận cuối cùng tin tức, cái này lại lập tức chấn kinh rồi Thái Bạch tông cùng ba đại Tiên môn, ai có thể nghĩ tới, Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu Khuất Chân Huyền, thì đã bị Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân cho giết?

Tin tức này vừa ra tới, Linh Lung tông dẫn đầu Lục Chân Bình mấy người đều là vô cùng thất vọng.

Các nàng vốn đang hi vọng Khuất Chân Huyền thành công sau khi, trở về phối hợp bọn họ tấn công Thái Bạch tông Tứ Phương Hư Môn trận đây, lại không ao ước, vốn là không có nửa điểm thất bại lý do Khuất Chân Huyền hết lần này tới lần khác thất bại, hơn nữa chết rồi, cùng hẳn đồng hành bốn đại Tiên môn đệ tử cũng tử thương nặng nề, rõ ràng đi tới hai mươi người, bây giờ lại chỉ trở về bảy cái, hơn nữa còn có hai, ba người bị trọng thương.

Kể từ lúc này hình thức đến xem, những thứ này người coi như trở về, đối với toàn thân thế cuộc cũng đã trợ giúp không lớn.

Mà có vẻ mừng rỡ, nhưng là Thái Bạch tông một đám đệ tử, bọn họ trước cũng vẫn lo lắng Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu chạy tới, sẽ vượt quá bọn họ cực hạn chịu đựng, cuối cùng đại trận bị công phá, trở thành bốn đại Tiên môn tù nhân, nhưng bây giờ ngược lại tốt, không chỉ có Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu chết rồi, liền bọn họ đồng môn cũng tử thương nặng như vậy, bằng những người còn lại, làm sao có thể công phá chính mình đại trận?

Cái tin này, có thể nói để Thái Bạch tông đệ tử ăn một viên thuốc an thần, bốn đại Tiên môn đệ tử thì lại có chút bối rối.

"Công phá Thái Bạch tông đại trận, làm vì Khuất sư huynh báo thù!"

Ở trong tình hình này, Lục Chân Bình rất nhanh liền cùng Tống Khuyết cùng Lăng Hoa Giáp làm ra một cái khác quyết nghị, một lần nữa phát động một lần đối với Thái Bạch tông Tứ Phương Hư Môn trận thế tiến công, lần này, lại là do Hạng Quý Vương dẫn người tấn công cửa phía bắc, giống như lần gắng sức cuối cùng.

Chỉ bất quá, lần này kết quả, vẫn là để cho bọn họ thất vọng.

Thái Bạch tông đệ tử mới vừa được đến như thế một tin tức tốt, chính là sĩ khí đại chấn lúc, lại thêm Mạnh Tiểu Nga cùng Cam Vân Hoán, Tiền Vô Lượng ba người trở về, cũng coi như là bằng thêm một luồng trợ lực, đại trận thủ đến càng ôn hòa, bốn đại Tiên môn thế tiến công tuy mãnh, lại vẫn là ở Thái Bạch tông đệ tử cẩn răng giữ gìn phía dưới, rơi vào lấy mệnh thay đổi cương cục, cuối cùng chỉ có thể oán hận rút đi.

Ở lần này đại chiến bên trong, liền ngay cả Lý Hoàn Chân cũng lại ra tay, phân biệt cùng Lục Chân Bình, Lăng Hoa Giáp, Tống Khuyết ba người đại chiến một tràng, Tống Khuyết cùng Lăng Hoa Giáp chịu chút thương, nhưng Lý Hoàn Chân nhưng cũng bị Lục Chân Bình từ phía sau lưng cho đánh một chưởng, ói ra máu tươi.

Liên, cục diện liền lần thứ hai thành cương cục, ai cũng không vào được một bước, lại không dám lùi lại một bước.

Mà đến lúc này, Lý Hoàn Chân liền biết hỏa hầu đã đến, chậm rãi từ trên núi đi xuống, cách trận pháp cùng Lục Chân Bình mấy người giao thiệp: "Các người bốn đại Tiên môn tuy rằng chuẩn bị sung túc, người đông thế mạnh, chúng ta Thái Bạch tông nhưng cũng không phải dễ dàng như vậy chịu thua, các người lại công lên mười lần tám lần, vẫn là như vậy, chẳng lẽ nói, chúng ta liền ở ngay đây vẫn giằng co nữa hay sao?"

"Bất quá là trượng đồng môn dũng mãnh, có người công lao gì?"

Linh Lung tông dẫn đầu Lục Chân Bình lạnh giọng đáp lại: "Lý Hoàn Chân sư huynh, người cảm thấy nếu chúng ta cũng như người giống như, không để ý tiếc đồng môn tính mạng, bất kể thương vong, chỉ là một đầu mạnh mẽ công trận, sẽ không đánh tan được người cái này chỉ là Tứ Phương Hư Môn trận sao?"

"Ha ha. . ."

Lý Hoàn Chân nghe xong lời này, cười nhạt một tiếng, sau đó liền tiếng nói xoay một cái, nhìn Lục Chân Bình nói: "Việc đã đến nước này, tranh cãi vô ích, chúng ta vẫn là nói chút hữu dụng lời nói khá là tốt, các người không đánh tan được ta cái này Tứ Phương Hư Môn trận, đã là sự thực, song phương cũng không chịu phục đầu chịu thua, cũng là sự thực, lẽ nào chúng ta song phương, liền thật là nhất định phải liều lĩnh, giết cái biển máu ngập trời sao?"

Nói đến chỗ này, hắn hơi dừng lại một chút, than thở: "Chư vị, nói vậy các người cũng rõ ràng, đừng nói bây giờ các người không đánh tan được chúng ta đại trận, trên thực tế, liền coi như các người có thể đánh vỡ, nhưng ta Thái Bạch tông đệ tử nếu là thà chết không chịu thua, cùng các người đổ máu tới cùng, bốn đại Tiên môn đệ tử, cũng nhất định sẽ trả giá đánh đổi nặng nề, thậm chí là các người ba người, cũng có khả năng khó giữ được tính mạng. . ."

Lý Hoàn Chân, làm cho trong sân bầu không khí ngưng lại, liền ngay cả ba đại Tiên môn dẫn đầu, cũng không có vào lúc này phản bác.

Bọn họ cũng thừa nhận, Lý Hoàn Chân thực sự nói thật.

"Đương nhiên, chúng ta không tất muốn làm như thế. . ."

Lý Hoàn Chân tiếp theo tiếp tục nói, bắt đầu dĩ nở nụ cười, nói: "Dù sao chúng ta đều là nhập bí cảnh đến tìm kiếm Trúc Cơ tạo hóa, không phải vì quyết đấu sinh tử, các người ba người như không cam lòng, đợi đến rồi đi bí cảnh, chúng ta rất có thể lấy tìm địa phương một lần nữa đấu thắng, nhưng bây giờ, lại vẫn là muốn làm vì đại cục cân nhắc, như hôm nay chúng ta tiến vào bí cảnh, đã nhanh hai ngày, mà chúng ta sau đó luyện hóa huyết tinh, còn cần thời gian dài, các người cũng biết, bí cảnh mở ra, mỗi một tức đều muốn tiêu hao lượng lớn tài nguyên, chúng ta ở đây mỗi giảng

co một phần, chính là đối với tiên môn tài nguyên thêm một phần lãng phí a!"

Nghe Lý Hoàn Chân êm tai nói, năm đại Tiên môn đệ tử, sắc mặt đều có vẻ càng lúc càng nghiêm nghị.

Kỳ thực hẳn nói không sai, bí cảnh mở ra, là có thời gian nhất định, mở ra cái này phương bí cảnh thời gian càng dài, thì sẽ tiêu hao năm đại Tiên môn càng nhiều linh thạch, mặc dù là lần này bí cảnh mở ra, năm đại Tiên môn nhất định chuẩn bị có đủ nhiều tài nguyên, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không là vô cùng vô tận, vì lẽ đó bọn họ ở tại bí cảnh bên trong thời gian, vốn là muốn càng ngắn càng tốt. . .

Bây giờ ở đây giằng co nữa, đúng là ai cũng không muốn nhìn thấy cục diện.

Đương nhiên, bất kể là bốn đại Tiên môn cũng tốt, Thái Bạch tông cũng tốt, cũng đều không nghĩ tới hôm nay sẽ là cục diện này.

"Nghe Lý sư huynh nói như vậy rõ ràng, nói vậy trong lòng người đã có chủ ý đi?"

Trải qua một lát, đúng là Hỏa Vân tông dẫn đầu Lăng Hoa Giáp chậm rãi mở miệng, hỏi một câu.

"Đâu chỉ là ta, kỳ thực mấy người các ngươi, trong lòng cũng biết nên làm như thế nào chứ?"

Lý Hoàn Chân đứng mực, nhàn nhạt nói: "Lại nói trắng, nếu phân không ra thắng bại đến, cái kia liền chỉ có nói chuyện, ngược lại chúng ta đều là vì Trúc Cơ đi vào, vốn là không cần nhất định phải quyết đấu sinh tử, cái này bí cảnh bên trong Trúc Cơ tài nguyên, vẫn là đủ chúng ta năm đại Tiên môn

phân một thoáng, cái gì không dùng tay như vậy, trực tiếp thỏa thuận tài nguyên thuộc về, sau đó từng cái đi tìm từng cái tạo hóa?"

"Muốn đàm phán?"

Năm đại Tiên môn đệ tử nghe xong lời ấy, đều là hơi ngẩn người ra.

Mỗi một lần bí cảnh mở ra, năm đại Tiên môn đều là một mảnh gió tanh mưa máu, giết máu chảy thành sông, từng cái có thể đoạt được bao nhiêu tài nguyên, đều là bằng thực lực cứng đoạt đến, như loại này không có phân ra thắng bại, liền muốn bắt đầu đàm phán cục diện, ngược lại thật sự là không nhiều.

Đương nhiên, như như vậy thế cục như vậy giằng co, cười hồ khó xuống cục diện, cũng là lần thứ nhất xuất hiện.

"Người nói cũng không phải là không có đạo lý!"

Hàn Sơn tông dẫn đầu Tông Khuyết bỗng nhiên nở nụ cười một tiếng, nói: "Bất quá muốn nói, người Thái Bạch tông nghĩ muốn mấy phần mười huyết tinh?"

Hắn lại trực tiếp như thế hỏi lên, ngược lại cũng để Lý Hoàn Chân có chút bất ngờ.

Trầm ngâm một lát, Lý Hoàn Chân chậm rãi ngẩng đầu, nói: "Ba. . ."

Lục Chân Bình vào lúc này bỗng nhiên mở miệng: "Lý Hoàn Chân, người nếu là dám nói chính mình nghĩ muốn ba phần mười, vậy chúng ta chính là thật đánh bạc đi tới tính mạng của chính mình, cũng nhất định phải công phá người Tứ Môn Hư Môn trận, đem bọn người Thái Bạch tông đệ tử giết sạch sành sanh!"

Lý Hoàn Chân hơi kinh ngạc, trầm mặc lại, một lát sau khi, hắn mới bỗng nhiên mỉm cười, nói: "Cái gì ba thành bốn thành , bất quá chỉ là chuyện cười thôi, kỳ thực huyết tinh phân chia, vốn là rất đơn giản, nếu muốn đàm phán, cái kia liền không có cố ý chiếm ai tiện nghi đạo lý, chúng ta là năm đại Tiên môn, đều phân huyết tinh, vậy dĩ nhiên là một phương tiên môn đến hai phần mười tài nguyên công bằng nhất. . ."

"Hai phần mười?"

Không biết bốn đại Tiên môn đệ tử trong lòng cỡ nào ý nghĩ, nhưng Thái Bạch tông đệ tử nghe xong, lại đều là hơi thay đổi sắc mặt.

Hai phần mười tài nguyên, đối với Thái Bạch tông đệ tử tới nói, là một cái đặc thù con số.

Con số này, đại diện cho ít nhất!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 170: Một Thành Rười

Thái Bạch tông bốn đại chân truyền, đều từng suất đồng môn nhập bí cảnh tranh cướp huyết tinh, ngoại trừ người thứ hai chân truyền Cổ sư huynh lần đó bị bốn đại Tiên môn vây công phía dưới, nằm ở khuyết điểm cực lớn trong, mới chỉ đoạt hai phần mười tài nguyên ở ngoài, mỗi một lần đều so với cái này muốn nhiều!

Bây giờ, Lý Hoàn Chân sư huynh vừa lên đến, cũng chỉ nghĩ bắt đến hai phần mười tài nguyên?

Ý nghĩ thế này, không riêng là bình thường Thái Bạch tông đệ tử, liền ngay cả Lý Hoàn Chân tâm phúc, cũng đều quay đầu hướng về hẩn nhìn sang.

Mà Lý Hoàn Chân vào lúc này, lại là bằng phẳng, vẻ mặt bất động, chỉ là ở trong lòng thầm nghĩ: "Ta vừa làm chân truyền, cũng không thể yếu hơn những kia các sư huynh sư tỷ, nếu là giữ được Thái Bạch tông bắt xuống hai phần mười tài nguyên, cũng coi như là không có bại bởi vị kia Cổ sư huynh, dù sau hẩn đương thời được bốn cửa vây công, ta cũng là được bốn môn vây công, mà hẩn lần đó, Thái Bạch tông đệ tử cũng theo tổn thương vô số, ta lần này, ít nhất là bảo đảm phần lớn đệ tử đều không có thương vong tình huống xuống, bắt đến cái này hai phần mười tài nguyên. .
."

Trong lòng nghĩ như vậy, hẩn thần thái liền càng tự nhiên, có vẻ vô cùng bình tĩnh.

Mà vào lúc này, phần lớn Thái Bạch tông đệ tử, trong lòng tuy rằng vẫn cảm thấy có chút ý muốn không cam lòng, nhưng nghĩ lại ngẫm lại, tựa hồ cũng có thể hiểu được, năm đại Tiên môn đệ tử cộng nhập bí cảnh, kỳ thực vốn là nên một môn phân đến hai thành tài nguyên mới là, chỉ là bởi vì huyết tinh quá mức trân dị, người người ngại ít, đều không chê nhiều, lúc này mới lâu dần, thành các môn đệ tử nắm mệnh đi đánh cục diện.

Bây giờ Thái Bạch tông tao ngộ bốn đại Tiên môn vây nhốt, dựa vào đại trận mới có thể chống đối, đã là tuyệt đối thế yếu, ở tình huống như vậy, có thể bắt đến hai phần mười tài nguyên, trình độ nào đó trên , ngược lại cũng không phải một cái không thể tiếp thu chuyện, ít nhất tính mạng không lo.

"Hai phần mười người cũng đừng nghĩ đến. . ."

Nhưng cũng là ở các đại Tiên môn đệ tử đều muốn theo ý Lý Hoàn Chân, chu vi hoàn toàn yên tĩnh lúc, đột nhiên Linh Lung tông dẫn đầu Lục Chân Bình nở nụ cười một tiếng, ánh mắt tựa như có thâm ý nhìn Lý Hoàn Chân, nhàn nhạt nói: "Ta cho người tối đa là một thành rưỡi tài nguyên!"

"Một thành rưỡi?"

Lý Hoàn Chân nghe được lời này, đáy lòng nhất thời hơi giận.

Một đám Thái Bạch tông đệ tử, sắc mặt cũng nhất thời trở nên phi thường khó coi.

Hai phần mười cùng một thành rưỡi, nhìn như chỉ kém nửa thành, nhưng trong này hàm nghĩa, thật là đơn giản như vậy sao?

Nếu là phân đến hai phần mười, liền đại biểu Thái Bạch tông cùng bốn đại Tiên môn đều bằng nhau, ai cũng không có chiếm tiện nghi, ai cũng không có chịu thiệt.

Mà một thành rưỡi, chỉ là nửa thành cách biệt, liền đại biểu một loại nào đó thái độ.

Lý Hoàn Chân vào lúc này, ánh mắt cũng lạnh lẽo lên, nặng nề nhìn về phía Lục Chân Bình, nói: "Lời ấy ý gì?"

Linh Lung tông dẫn đầu Lục Chân Bình nhưng là cười khẽ một tiếng, nhàn nhạt nói: "Rất đơn giản a, hiện tại Thái Bạch tông vốn là nằm ở yếu thế, chúng ta chỉ là không muốn thương tổn vong quá nhiều, mới không muốn đi đánh người mà thôi, cũng không phải thật thu thập không được người, vừa là yếu thế, liền vậy phải có yếu thế chuẩn bị tâm lý, chúng ta chịu cùng người đàm phán, cũng đã rất tốt, người lại còn muốn cùng chúng ta đều phân?"

Thái Bạch tông đệ tử nghe được lời này, đều là đầy mặt tức giận, mà Lý Hoàn Chân càng là sắc mặt âm trầm.

Như chỉ được đến rồi một thành rưỡi tài nguyên, vậy mình chẳng phải thành Thái Bạch tông từ trước tới nay yếu nhất chân truyền?

Hắn bỗng nhiên vung lên tay áo lớn, quát lạnh: "Lục sư muội, người còn nhỏ tuổi, làm việc lại có chút quá nóng, ta vì đại cục suy nghĩ, mới cùng người đàm luận, nếu người không có thành ý, vậy chúng ta liền tắt cả câm miệng, ở đây giảng co nữa tốt. . ."

Dứt lời lời này, đã nghĩ muốn xoay người rời đi.

Mà ở bên cạnh hắn, một đám Thái Bạch tông đệ tử, cũng đều cảm thật chặt trong tay pháp khí.

"Tiếp tục giảng co?"

Hiển nhiên Lý Hoàn Chân thái độ đại biến, bốn đại Tiên môn đệ tử cũng đều tâm trạng lo sợ, có chút bất an, thật là nói, bọn họ quả thật là không nghĩ lại tiếp tục đấu nữa, dù sao mạnh mẽ bắt xuống Thái Bạch tông, bọn họ cũng sẽ tử vong rất nhiều người, nói không chắc liền muốn đến phiên chính mình, hơn nữa phần lớn người đều là phụ tá đệ tử, vốn là phân không được huyết tinh, vì lẽ đó vào lúc này, cũng muốn đàm phán cho thỏa đáng.

Cũng không nghĩ đến, một mảnh vắng lặng bên trong, Lục Chân Bình lại là thái độ dị thường cứng rắn, lạnh lùng nói: "Người nghĩ giăng co, cái kia liền giăng co tốt, Lăng sư huynh, Tống sư huynh, ba người chúng ta liền thủ tại chỗ này, sau đó mỗi môn các sai đệ tử truyền tin, đem bảo vệ địa nhãn Linh thú điều đến, mạnh mẽ tấn công Thái Bạch tông, tuy rằng chúng ta không nỡ lòng bỏ tổn đồng môn tính mạng, nhưng Linh thú chết đến một nhóm, lại còn có thể chịu đựng!"

"Ha ha, được!"

Lăng Hoa Giáp cùng Tống Khuyết hai người, trong lòng làm sao nghĩ tới không biết, trên mặt lại đều cười to lên, cùng kêu lên đáp ứng.

"Lý Hoàn Chân a Lý Hoàn Chân, phân người một thành rưỡi tài nguyên, đã rất tốt, cũng không biết đủ?"

"Người có biết, lần này nhập bí cảnh, chúng ta vốn là muốn cho người Thái Bạch tông tay không mà về?"

"Nếu ta nói, chỉ phân hấn nửa thành tài nguyên, liền đầy đủ!"

". . ."

". . ."

Hi hi ha ha, liên thanh trào phúng trong, Thái Bạch tông các đệ tử sắc mặt, cũng càng lúc càng khó coi.

Đặc biệt là ở cái này quần Thái Bạch tông đệ tử bên trong, còn có Tiên Vô Lượng cùng Mạnh Tiểu Nga, Cam Vân Hoán ba cái đặc thù người.

Bọn họ trước liều mạng cũng phải chạy về cùng Lý Hoàn Chân hội hợp, liền là bởi vì Lý Hoàn Chân là chân truyền dẫn đầu, ở cùng với hắn, mới sẽ cảm thấy an toàn, nhưng lại không nghĩ rằng, trở về sau khi, gặp phải chính là bốn đại Tiên môn cuồng mãnh tiến công, mà bây giờ, càng là phảng phất thành bốn đại Tiên môn trong miệng trò cười, tùy ý bọn họ chế nhạo lên, trong lòng như là đè ép một tảng đá lớn giống như khó chịu.

Lúc này, cũng không khỏi nghĩ đến Phương Quý.

Tên kia mặc dù coi như làm việc vô cùng không đáng tin cậy, đi cùng với hắn bất cứ lúc nào có thể làm mất mạng nhỏ, nhưng ít nhất không có cảm thấy như thế uất ức a, thật giống lại khó tuyệt cảnh, cũng bị hắn hi hi ha ha liền giải quyết, trong lòng lại cảm thấy vui sướng!

Trong lúc nhất thời, nhưng không biết trốn về là đúng là sai.

"Một thành rủi. . ."

Mà lúc này Lý Hoàn Chân, trong lòng cũng chính một mảnh giận dữ, hắn tự nhiên biết cái này một thành rủi con số, đại diện cho đối với mình nhục nhã, chỉ là, coi như hắn ngoài miệng nói thật dễ nghe, trong lòng nhưng cũng vẫn không chắc chắn, hắn không biết, bốn đại Tiên môn có thể hay không thật sự liều lĩnh công đem tới, mà bây giờ bọn họ lại công tới, chính mình những thứ này đồng môn, thật có thể ngăn cản được sao?

Nếu là bốn đại Tiên môn thật sự nổi giận, không tiếc thương vong, cái kia Thái Bạch tông chính là kết quả toàn quân chết hết.

Minh nhất định sẽ chết, Thái Bạch tông cũng một điểm tài nguyên đều mò không được. . .

Mà bây giờ, nếu là đáp ứng rồi điều kiện của bọn họ, ít nhất Trúc Cơ có tin tức, càng không có nỗi lo về sau. . .

Nghĩ như vậy nghĩ, tuy rằng lúc trước Cổ sư huynh cũng cướp được hai thành tài nguyên, nhưng hẳn dù sao liên lụy đến rất nhiều đồng môn làm mất mạng, mà bây giờ ta chỉ lấy đến một thành rủi tài nguyên, nhưng ít nhất ta bảo vệ phần lớn đồng môn tính mạng a, nói như thế lên, cái này vẫn như cũ là một phần đem ra được thành tích, có lẽ ta sẽ gặp một ít người chế nhạo, nhưng cái này, cũng là ta chịu nhục một phần a!

"Ai. . ."

Trong lòng không biết chuyển qua bao nhiêu ý nghĩ, hẳn rốt cục vẫn là thở dài một tiếng.

"Lý sư huynh. . ."

Chu vi đồng môn nghe xong trong lòng run lên, không biết bao nhiêu người cũng không nhịn được đã mở miệng, đầy mắt đều là lo lắng.

"Không cần nói tiếp!"

Lý Hoàn Chân khoát tay áo một cái, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Lục Chân Bình, một lát mới nói: "Lãng sư huynh, Tông sư huynh, Lục sư muội, nếu hiện nay chỉ có Lý mỗ một người ở đây, chính là đánh bạc cái mạng này không muốn, cũng sẽ không dung được các ngươi như vậy bắt nạt ta!"

Hắn lời nói này, đúng là nói như chặt đinh chém sắt, khí phách bất phàm, chu vi tiếng cười lập tức thiếu rất nhiều.

Mà Lý Hoàn Chân dừng một chút, mới lại tiếp theo tiếp tục nói, nặng nề thở dài, nói: "Chỉ bất quá, các người quan tâm đồng môn tính mạng, lẽ nào ta liền nhẫn tâm xem đồng môn chịu chết? Chúng ta đều là tu hành bên trong người, thiên tâm vạn khổ, mới tới mức độ này, mỗi người, đều hi vọng chính mình có thể Trúc Cơ, một bước lên trời, lãnh hội càng nhiều tu hành trên đường phong cảnh, mà không phải vì một cái khí phách, chết ở đây, hóa thành bí cảnh bên trong xương khô, chỉ tiếc a, làm sao làm sao, tu hành đường hẹp, tổng có một số việc khó có thể toại nguyện. . ."

Năm đại Tiên môn đệ tử, nghe xong lời này, cũng đều có chút khác tâm tình.

Không thể không nói, Lý Hoàn Chân lời nói này, vẫn đúng là cái nói đến chúng Tiên môn đệ tử tâm khảm bên trong.

"Thôi, thôi!"

Lý Hoàn Chân tiếng nói có vẻ hơi uể oải, một lúc lâu mới giờ giờ tay áo lớn, nói: "Các người có thể cười ta, cũng có thể phúng ta, nhưng Lý mỗi tự nghĩ không thẹn với lương tâm, vì đồng môn tính mạng, ta chính là gánh chút tiếng cười lại có làm sao? Một thành rười, liền một thành rười đi!"

"Cái gì?"

Một đám Thái Bạch tông đệ tử nghe vậy, đều thay đổi sắc mặt, trái tim cực kỳ khó chịu.

Trong lòng mỗi người đều có chút không cam lòng, nhưng một mực nghe xong Lý Hoàn Chân trước cái kia lời nói sau, lại cảm thấy không tiện nói gì.

Lý sư huynh, đều là vì chúng ta suy nghĩ mới chịu đáp ứng a. . .

...

...

"Ha ha, Lý Hoàn Chân, ngươi là một người thông minh!"

Mà nghe thấy Lý Hoàn Chân đáp ứng, Lục Chân Bình cùng Lăng Hoa Giáp, Tống Khuyết ba người, nhưng là liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt đều hòa hoãn rất nhiều, có thể không trả giá quá đại thương vong, làm cho Thái Bạch tông cúi đầu, đối với bọn họ tới nói, cũng coi như là viên mãn hoàn thành nhiệm vụ lần này, duy nhất có chút không cam lòng, lại là Khuyết Nguyệt tông Hạng Quỷ Vương, bọn họ Khuyết Nguyệt tông thương vong nhiều nhất, không cam lòng nhất tâm tự nhiên cũng là hắn.

Chỉ bất quá, còn không chờ hắn mở miệng, Linh Lung tông dẫn đầu Lục Chân Bình đã quay đầu nhìn về phía hắn, nói: "Chúng ta bốn đại Tiên môn nếu như thể chân tay, cái kia liền cùng tiến cùng lùi đi, thêm ra đến cái kia nửa thành tài nguyên, liền cho Khuyết Nguyệt tông, làm cái này bồi thường!"

"Chuyện này . . ."

Hạng Quỷ Vương nghe được lời này, cảm thấy bất ngờ, trong lòng trở nên kích động, có ý phản đối, liền cũng tiêu hơn nửa.

Liền, Lục Chân Bình, Lăng Hoa Giáp, Tống Khuyết cùng Hạng Quỷ Vương bốn người liền đều vượt ra khỏi mọi người, Lý Hoàn Chân cũng từ Tứ Phương Hư Môn trận bên trong đi ra, năm người ở chiến trường trong lúc đó gặp lại, ký kết khế ước, làm vì lần này bí cảnh đại chiến vẽ lên phần cuối.

Hiển nhiên cuối cùng lấy kết quả này kết cuộc, năm đại Tiên môn đệ tử có người vui mừng có người sầu.

Bất quá đối với phần lớn đệ tử tới nói, nhưng cũng đều cảm thấy, kết quả này ít nhất không cần liều mạng, cũng còn không tệ lắm.

Bất quá, cũng là ở tất cả mọi người đều lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm thì bỗng nhiên trên trời xa bên trong có mấy đạo kiếm quang, vội vã độn lại đây.

"Lục sư tỷ. . ."

"Lăng sư huynh. . ."

"Không tốt, Thái Bạch tông đệ tử Phương Quý, chém địa nhãn Thần mộc, đem tất cả huyết tinh đều đoạt đi rồi. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 171: Luyện Hóa Khí Huyết Bù Bản Nguyên

"Mau chóng vây giết Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân. . ."

"Hủy ta địa nhãn, đoạt ta huyết tinh, bọn ngươi gan biết bao lớn. . ."

Bí cảnh bên trong xơ xác sát khí bầu không khí, vốn là theo Lý Hoàn Chân cùng ba đại Tiên môn dẫn đầu đàm phán, sắp có một kết thúc, nhưng lại không nghĩ rằng, theo một cái đột ngột tin tức truyền đến, trong nháy mắt liền mãnh liệt tới cực điểm, bốn đại Tiên môn người đối với bí cảnh nơi sâu xa tin tức truyền đến, phản ứng đầu tiên là kinh ngạc, trực giác đến chuyện như vậy là không thể phát sinh, tiểu quý kia có thể nào có bản lĩnh cao như vậy?

Dù sao bí cảnh nơi sâu xa, mỗi cái tiên môn đều lưu lại năm vị đệ tử cùng mười mấy con Linh thú a!

Sức mạnh như vậy ở bí cảnh bên trong đã là mạnh mẽ đến cực điểm, ai đấu thắng?

Nhưng một mực, bọn họ biết được chuyện như vậy chính là phát sinh, bí cảnh nơi sâu xa tất cả, đều bị tiểu quý kia cho phá hủy!

Mà thứ hai phản ứng, chính là phần nộ!

Bọn họ vào bí cảnh, đều là lòng tràn đầy bá đạo, phải đem Thái Bạch tông một lưới bắt hết, mà ở bọn họ bốn đại Tiên môn liên thủ quét ngang phía dưới, tuy rằng không có thật sự đem Thái Bạch tông tất cả mọi người

đều đánh làm tù nhân, nhưng cũng ép buộc bọn họ cúi đầu, bốn đại Tiên môn đạt được bí cảnh mở ra tới nay lớn nhất một lần thắng quả, kết quả còn chưa kịp cao hứng, liền bỗng nhiên truyền đến như thế một cái tin?

Lại là tiểu quỷ kia!

Hắn làm như thế, thật không sợ hoàn toàn chọc giận bốn đại Tiên môn, đem hắn phá nát thi thể vạn đoạn sao?

Bốn đại Tiên môn không biết đáp án này, nhưng bọn họ lại đều làm ra như thế phản ứng, không nói hai lời giết trở về!

Trong hư không, kiếm quang đạo đạo, xé rách mây trôi, nhắm thẳng vào bí cảnh nơi sâu xa!

...

...

"Huyết tinh tới tay, e sợ bốn đại Tiên môn người cũng chẳng mấy chốc sẽ đến rồi. . ."

Bốn đại Tiên môn đại bộ phận đệ tử vẫn không có chạy về, nhưng Trương Vô Thường liền phảng phất đã cảm nhận được bọn họ xa xa chỉ đến sát ý, tuy rằng bảo vệ bây giờ toàn bộ bí cảnh bên trong tất cả huyết tinh, nhưng cũng như là như có gai ở sau lưng, làm sao đều không cao hứng nổi.

Vào lúc này, hắn cùng Phương Quý, cũng đã đem mảnh này vốn có Hỏa Vân tông lãnh địa, trước sau bố trí một trận.

Hỏa Vân tông trước bày xuống đại trận, đương nhiên vẫn còn, bây giờ cái này trận kỳ đã rơi vào Phương Quý trong tay, đại trận này liền trở thành hắn, mà Hỏa Vân tông Linh thú, thì bị Phương Quý dựa vào ngự thú kỳ, rất

xa xa đuổi đến xa xa đi, những linh thú này không có đứt xuống Phong Thần tửu, cũng vẫn được ngự thú kỳ kiềm chế, bây giờ Phương Quý đưa chúng nó bố trí ở ngoại vi, đề phòng điên cuồng Linh thú xông lại.

Làm thôi những thứ này sau khi, hấn lại trước sau bố trí một trận, đem chính mình trong túi càn khôn các loại pháp khí cùng phù triệu hết thầy lấy đi ra, đều bố trí ở chu vi, muốn nói đến, cũng là đa dạng, phạm là có thể làm được, liền tất cả đều bố trí xuống.

"Nếu như bốn đại Tiên môn toàn lực đột kích, những thứ này, hữu dụng không?"

Trương Vô Thường nhìn ra hấn là đang chuẩn bị nghênh chiến, chỉ là tâm trạng vẫn cứ trầm trọng.

Bốn đại Tiên môn bây giờ tất nhiên là giận tím mặt, đặng đặng sát khí, nhiều người như vậy cùng nhau đánh tới, ai có thể bù đắp được ở lại?

"Huyết tinh a huyết tinh. . ."

Đúng là Phương Quý, vào lúc này như là vẫn cứ không có ý thức cho tới bây giờ xông ra tai họa lớn lao, hấn làm xong có thể làm bố trí sau khi, liền tới đến Địa Nhân thần mộc bên cạnh, vây quanh địa nhân trái đi vòng ba vòng, lại phải nhiều ba vòng, ánh mắt có vẻ rất là kỳ dị: "Ngược lại bọn họ trong thời gian ngắn cũng tới không được, liền như thế bảo vệ huyết tinh cái gì cũng không làm, luôn cảm thấy cùng thái giám cưới vợ như thế a. . ."

"Này, ngươi có thể đừng kích động a, bốn đại Tiên môn từ bên ngoài chạy về, xác thực còn cần một chút thời gian, nhưng lúc này tuyệt đối không đủ để để ngươi luyện hóa huyết tinh, thành tựu Trúc Cơ a. . ."

Trương Vô Thường vội vàng nhắc nhở: "Ta tiến vào bí cảnh trước, nhìn kỹ điển tịch, nghĩ muốn thành tựu Địa Mạch trúc cơ, chính là chuẩn bị lại

đầy đủ, vậy cũng ít nhất cần cả ngày thời gian, càng có một ít người, cần hai ngày, thậm chí ba ngày, Trúc Cơ cấp bậc càng cao, luyện hóa huyết tinh càng nhiều, cái này cần thời gian cũng càng nhiều, ở giữa tuyệt đối không thể bị quấy rầy, bằng không liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ. . ."

Phương Quý tựa hồ không nghe thấy hắn nói, vẫn là si mê nhìn cái kia một cây Địa Nhân thần mộc phía trên huyết tinh, một lát sau, hắn đột nhiên giơ tay vung một cái, tám khối thẻ ngọc bay xuống ở quanh người, lại là ở cái này địa nhân bên cạnh, bố trí thành một phương Tụ Linh trận, sau đó hắn ngồi xếp bằng ở cái này Tụ Linh trận bên trong, đưa tay lấy xuống một viên huyết tinh, hai cái tay che, chậm rãi vượt nhẹ lên.

"Người đây là. . ."

Trương Vô Thường nhìn ra thấy hơi ngẩn người ra, đem mặt sau nghĩ muốn khuyên hắn lời nói nuốt xuống bụng bên trong.

Phương Quý không có trực tiếp nuốt vào huyết tinh, liền nói rõ hắn không có trực tiếp mượn huyết tinh lực lượng đến Trúc Cơ dự định.

Huyết tinh hợp ở Phương Quý trong lòng bàn tay, không lâu lắm liền đã một lần nữa hóa thành vô hình huyết khí, phiêu phiêu tán tán, như màu đỏ sương mù giống như, một lần nữa hướng về Địa Nhân thần mộc bên trên phiêu đi, nhưng cũng đang lúc này, Phương Quý bỗng nhiên linh tức tuần hoàn vận chuyển, chu vi Tụ Linh trận vận chuyển ra, tạm thời tính đem những thứ này màu đỏ sương mù vòng ở chung quanh thân thể hắn, xoay tròn không ngớt, như là vòng xoáy cũng tựa như.

Mà Phương Quý thì lại ngưng thần thổ nạp, đem cái này một tia một tia màu đỏ sương mù nhét vào trong cơ thể.

Ầm ầm ầm!

Cái này vẫn là Phương Quý lần thứ nhất phun ra nuốt vào nhiều như thế vô hình huyết khí, ở đây một chốc trong lúc đó, hắn chỉ cảm thấy đạo đạo mát mẻ đến cực điểm khí tức tràn vào phế phủ, lại lần sau, những khí tức này đều rất nhanh liền đưa về chính mình trong huyết mạch, ở trong cơ thể hắn, cái kia là do khí huyết khô cạn, đến nỗi tại bình thường lưu động chậm chạp, hầu như không cảm ứng được khí huyết lực lượng, đột nhiên liền tăng nhanh mấy chục lần.

Sắc mặt hắn da thịt, vào lúc này đều hiện lên đạo đạo đỏ ửng, hai mắt tinh tinh toả sáng.

"Quả thế!"

Phương Quý trong lòng nhất thời hiểu rõ ra, kiên định một ý nghĩ.

Trước đó, Thái Bạch tông chủ phát hiện hắn bồn nguyên bị hao tổn, khí huyết khô cạn, liền đã từng nói cho hắn, hắn tình huống, ở toàn bộ trong giới tu hành, đều bị cho rằng là tuyệt đường, chỉ có thể nhận mệnh, nếu nói là còn có một loại phương pháp có thể cứu hắn, cái kia liền là Ma sơn máu.

Lấy phân biệt người dùng để Trúc Cơ tạo hóa tài nguyên, chữa trị hắn bồn nguyên không đủ chỉ chứng, lấy Ma sơn tinh túy khí huyết, bù hắn tự thân bồn nguyên.

Chỉ bất quá, Thái Bạch tông chủ chưa nói cho hắn biết nên làm như thế nào.

Bởi vì Thái Bạch tông chủ cũng chỉ là suy đoán con đường này có thể được, chính hắn nhưng không có làm như vậy qua.

Vì lẽ đó Phương Quý vừa bắt đầu cũng không biết nên làm gì đi luyện hóa huyết tinh, bù đắp tự thân khí huyết, chỉ là chuẩn bị ở bí cảnh đại cục đã định sau khi, lại từ từ đi tham nghiên, mãi đến tận hắn ở chặt đứt Hàn

Sơn tông Địa Nhân thân mộc thì trong lúc vô tình hút vào một tia huyết khí, đồng thời cảm nhận được cái kia một tia huyết khí thần diệu, mới lập tức động tâm, nghĩ đến một cái đề cho hắn động lòng phương pháp. . .

Chỉ là tình cờ hút vào một tia, liền có thần hiệu như thế, nếu là mình trực tiếp lấy bình thường tu hành công pháp, trực tiếp đem cái này vô hình khí huyết coi như linh khí nhét vào tự thân đây, như vậy chính mình khí huyết có hay không cũng sẽ tùy theo tăng vọt?

Vừa có ý nghĩ này, Phương Quý liền quyết định thử một chút.

Ngược lại bây giờ trong tay mình nắm tất cả bí cảnh huyết tinh, cũng không sợ lãng phí. . .

Lúc này, hắn đánh bạo bắt đầu thổ nạp luyện hóa, liền phát hiện cái phương pháp này quả nhiên là làm đến thông, từng tia từng sợi khí huyết nhét vào tự thân, sau đó vận chuyển Cửu Linh chính điện bên trong pháp môn luyện hóa, rất nhanh liền cảm thấy được suy yếu đã lâu thân thể, trở nên khí huyết từ từ sung túc lên, cái kia lâu không gặp cảm giác mạnh mẽ, cũng ở từng điểm từng điểm khôi phục lại trên người mình, tinh thần đều dồi dào rất nhiều.

Vào lúc này, hắn thậm chí có thể cảm nhận được, trong biểu ý thức của chính mình, vốn đã khô cạn ao máu trên không, bỗng nhiên sấm vang chớp giạt, mây đen bao phủ, một lát sau khi, rầm, vô tận như trút nước mưa to rơi đi xuống, thoải mái hắn biểu ý thức đại địa. . .

"Hắn là ở mượn huyết tinh chữa thương?"

Trương Vô Thường tự nhiên không phải cái không ánh mắt, thậm chí nói , làm cái này Thanh Khê cốc đệ tử kiệt xuất, hắn vốn là một cái xa gần nghe tên tiểu thiên tài, kiến thức rộng rãi, căn cơ vững chắc, phản ứng cũng

là cực nhanh, bây giờ vừa thấy Phương Quý cách làm, liền lập tức đoán được dụng ý của hắn, đồng thời nghĩ đến ở Phương Quý tiến vào bí cảnh trước, tiên môn bên trong liền vẫn ở truyền lưu một cái thuyết pháp đến.

Vào lúc đó, Phương Quý người bị ám thương, thân thể tàn phế đòn đại đã chảy khắp toàn bộ tiên môn, tất cả mọi người đều ở đoán, tiên môn để Phương Quý tiến vào bí cảnh, kỳ thực không phải vì để cho hắn Trúc Cơ, mà là vì để cho hắn bắt đến huyết tinh, dùng để trị hắn một thân ám thương, chỉ là đến tột cùng nên làm gì cách chữa, vậy thì không ai nói rõ được, nghĩ đến cùng dùng huyết tinh Trúc Cơ phương pháp là không giống nhau!

Chỉ là vấn đề ở chỗ, cái này trị thương phương pháp quá lớn mật chứ?

Ma sơn huyết tinh, nhưng là có bắt tử dược tên, nhưng vừa xung bắt tử dược, liền cũng đại diện cho nó dược tính chi mãnh, một tia một tia, đều có vô tận thần năng, một cái ứng đối không đúng phương pháp, cái kia liền không phải không chết, mà là đòi mạng, đặc biệt là đối với phạm nhân gây yếu thân thể mà nói, có lẽ chỉ là nuốt vào thoáng một tia, thì sẽ không chịu nổi, khí huyết bão táp, cho đến kinh mạch xé rách mà chết!

Mà bây giờ, Phương Quý thân thể suy yếu, kỳ thực mạnh hơn phạm nhân không được bao nhiêu, thậm chí còn không bằng một ít cường tráng phạm nhân, nhưng hắn phảng phất không một chút nào biết chết giống như, mạnh mẽ đem cái này Ma sơn huyết khí, trực tiếp luyện vào trong cơ thể mình. . .

Hắn là làm sao chịu đựng cái này khủng bố thần năng?

. . .

. . .

"Nguyên lai Thái Bạch Cửu Kiếm truyền vào bí cảnh mượn huyết tinh chữa trị ám thương đồn đại là thật sự. . ."

Bí cảnh ở ngoài, bốn đại Tiên môn chi chủ nhìn thấy lần này cảnh tượng, sắc mặt đều chìm xuống, trước tin tức này ở Thái Bạch tông truyền ra có mũi có mắt, bọn họ bốn đại Tiên môn chi chủ ở Thái Bạch tông đều có ám tử, tự nhiên cũng không có thể không biết, mà bây giờ tận mắt chứng kiến Phương Quý ở thử luyện hóa huyết tinh, bốn viên tâm cũng không khỏi đều chìm xuống, cái phương pháp này, thật sự có thể được sao?

Trên lý thuyết, lấy Ma sơn máu bù tự thân máu, tựa hồ làm đến thông.

Nhưng Ma sơn máu thân dị, nhất định nghĩ muốn luyện hóa nó định là một cái cực kỳ gian nan mà lại hung hiểm chuyện.

Thái Bạch tông chủ, là làm sao liền lá gan lớn như vậy, lỗ mãng liền để cái này tiêu nhi đi?

Đương nhiên bọn họ cũng cũng không biết, lúc này Thái Bạch tông trong lòng nghĩ, chính là bọn họ cái kia vấn đề đáp án. . .

"Lấy Ma sơn máu bù bốn nguyên, nói trắng ra chính là lấy Ma sơn máu hóa thành hấn bốn nguyên máu, tái tạo một thân đạo cơ, trên lý thuyết rất là đơn giản, nhưng muốn làm đến, liền cần luyện hóa Ma sơn máu, hòa vào tự thân trong huyết mạch, phương pháp này chỗ khó, một ở chỗ luyện hóa Ma sơn máu pháp môn, hai ở tự thân tiên thiên căn cơ, bất luận điểm nào không đủ, đều sẽ dẫn đến kiếm củi ba năm thiêu một giờ. . ."

"Chính là ta, cũng không nghĩ ra cái gì sách lược vẹn toàn, chỉ có thể để cho hấn đi chính mình thử nghiệm. . ."

" chính. . ."

"Chết rồi liền chết, sống liền kiếm lời mà. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 172: Kỳ Thực Rất Đơn Giản

"Sức lực rất đủ a, có chút lên đầu. . ."

Ngay khi bí cảnh trong ngoài, đều có người kinh ngạc lại lo lắng nhìn mình thì Phương Quý trong lòng cũng chính âm thầm tặc lưỡi.

Ma sơn huyết tinh, không hồ là cao cấp nhất thiên tài địa bảo!

Trước hẳn chỉ là ở thuận thế chặt ngã Địa Nhân thần mộc thì trong lúc vô tình hút vào một tia sương máu, liền cảm giác một thân khí huyết, dồi dào bảy tám lần cũng tựa như, bây giờ bỗng nhiên liên miên không ngừng nuốt vào khí huyết, cái kia lại là kiểu gì cuồng bạo kinh mãnh tình huống?

Cảm giác này lại như là một cái không quen rượu người, nghe được một tia mùi rượu, liền muốn say rồi.

Nhưng bây giờ, lại là ôm lấy một cái cái bình, từng ngậm từng ngậm hương về trong miệng đồ.

Cái này liền không phải say không say chuyện, một cái không được, cái kia tươi sống say chết đều là có thể.

Phương Quý lúc đầu đối mặt, chính là tình huống như thế, bây giờ hẳn triển khai chính là dưỡng tức công pháp, đem cái này Ma sơn khí huyết biến thành sương máu coi như linh khí nhét vào tự thân, cái này vốn là một loại cực kỳ to gan phương pháp , bởi vì dưỡng tức công pháp, liền đem thiên địa

linh khí, luyện làm tự thân linh tức, mà linh khí vốn là một loại cùng thân thể kết hợp lại, nhu hòa mà lại dễ dàng dẫn dắt thiên địa nguyên lực.

Vì lẽ đó dẫn dắt linh khí, vốn là vô cùng đơn giản.

Nhưng là cái này sương máu, lại là một loại sức mạnh cuồng bạo, cực dễ mất không chế thân dị tồn tại.

Cùng linh khí so với, một người như là ôn thuận nai con, có lẽ thỉnh thoảng sẽ nghịch ngợm, nhưng cũng sẽ không có ý thương tích người.

Một cái khác, lại như là điên cuồng mãnh hổ, hơi một tí liền muốn vồ giết người sống.

Nguyên nhân chính là cái này khác nhau ở, theo Phương Quý nhét vào trong cơ thể sương máu càng ngày càng nhiều, hắn cũng cảm giác được trong cơ thể ẩn chứa một loại dị thường sức mạnh cuồng bạo, những kia lực lượng như là không bị trói buộc, ở trong cơ thể hắn xông khắp trái phải, lúc nào cũng có thể sẽ phá thể bay ra.

Vào lúc này, hắn cũng chỉ có thể mạnh mẽ bình tĩnh lại tâm tình, vận chuyển Cửu Linh chính điện bên trong pháp môn.

Cũng may nhờ có cái này loại pháp môn!

Lấy Phương Quý bây giờ kiến thức cùng tu vị, vẫn đề ý giải không được Cửu Linh chính điện chỗ cao minh, hắn chỉ là cảm giác, dù là Ma sơn khí huyết biến thành cuồng bạo sương máu, ở Cửu Linh chính điện ẩn chứa pháp môn bên trong, cũng như thế có hàng phục cùng phương pháp ứng đối.

Hắn trước đây vận chuyển Cửu Linh chính điện, nhiều nhất chỉ là phát huy ra cái này Dưỡng Tức pháp môn bên trong tinh diệu chỗ ba phần mười

mà thôi, càng tinh diệu pháp môn không phải là không có, mà là không có cơ hội dùng đến, cho tới hôm nay, đối mặt khó có thể hàng phục Ma sơn sương máu, mới rốt cục có dùng võ lực lượng!

Liên, hẳn đối với Cửu Linh chính điện luyện tức pháp lý giải, càng lúc càng tinh thâm, cũng càng thuận buồm xuôi gió, cái kia cuồng bạo sương máu, ở cái này luyện tức pháp môn vận chuyển phía dưới, lại rất nhanh liền đã tan rã, luyện hóa, mạnh mẽ nhét vào kinh mạch của chính mình.

Không chỉ có ung dung luyện hóa, thậm chí còn còn có thừa lực, Phương Quý cảm thấy, dù là Ma sơn sương máu lại mạnh gấp ba, vẫn như cũ có thể luyện hóa.

Mà tình cảnh như vậy, thậm chí cho Trương Vô Thường cùng với bí cảnh ở ngoài năm đại Tiên môn tông chủ tạo thành một loại ảo giác.

Cảm thấy cái này Ma sơn huyết khí, thật giống cũng không có như vậy khó luyện hóa đáng vẻ.

Sương máu luyện hóa, đưa về kinh mạch, từng tia từng sợi, đều hòa vào Phương Quý một thân khí huyết trong.

Mà cái này, cũng làm cho Phương Quý khí huyết càng dồi dào, như sông lớn hạ xuống từ trên trời, chạy chồm chảy xuôi, thậm chí mơ hồ có thể nghe được dưới da mặt truyền đến tiếng gào thét, đây là khí huyết đã dồi dào tới cực điểm biểu hiện, nếu là thân thể tiên thiên căn cơ phàm là yếu hơn một điểm, lúc này e sợ đều là một loại khí huyết trực tiếp phá tan huyết mạch da thịt, phun đến đầy trời đều là khung bố hình ảnh. . .

Chỉ là Phương Quý không có, chính hẳn thậm chí đều không có cảm giác đến điểm này.

Hắn không chỉ có không có cảm giác đến loại áp lực này, thậm chí cảm thấy cả người thư thái, thật giống vốn là nên như vậy. . .

. . . Không đúng, không phải vốn là nên như vậy, mà là vốn là nên mạnh hơn này.

Trình độ này khí huyết lực lượng, thậm chí còn là có vẻ quá yếu, hắn nên có càng mạnh huyết khí mới là!

. . .

. . .

Trong này biến hóa, không chỉ có Phương Quý tự mình nói không ra cái nguyên do đến , liền ngay cả bí cảnh bên ngoài năm đại Tiên môn tông chủ cũng xem không hiểu, bọn họ chỉ là lúc đầu kinh ngạc, lại có chút ngạc nhiên, không biết Phương Quý lấy Ma sơn máu bù bổn nguyên, là cái kết quả gì.

Theo lý thuyết, đây chỉ là một loại trên lý thuyết phương pháp, thực tiễn lên phi thường cường.

Nhưng một mực, ở trong mắt bọn họ, loại này trên lý thuyết phương pháp, thật là liền như thế xuất hiện ở Phương Quý trên người.

Thậm chí có vẻ một điểm khúc chiết cũng không có.

Một tia một tia, cuồn cuộn không dứt nhét vào hắn tự thân huyết mạch, làm cho hắn một thân khí huyết, càng ngày càng mạnh, tái nhợt màu da, bắt đầu trở nên hồng hào, ẩm đạm con ngươi, vào lúc này tinh quang toả sáng , liền ngay cả một thân linh tức, cũng bắt đầu hùng hồn tăng vọt!

Dù sau hần là lấy dưỡng tức công pháp luyện hóa sương máu, vì lẽ đó so với hần khí huyết dồi dào, đúng là tu vị tăng lên càng mau một chút, vốn là bởi vì tài nguyên sung túc, dĩ nhiên đạt đến Luyện Khí tầng tám cao giai hần, vào lúc này một thân linh tức cũng càng ngày càng mạnh, đã nhanh chóng tăng lên tới Luyện Khí tầng chín biên giới, hơn nữa không phé tí tạo sức lực, liền đã đột phá, tiếp tục hướng lên trên tăng lên. . .

Hần như là một cây sắp chết héo cây liễu, vào lúc này toả sáng mới sinh cơ!

"Có lẽ, sau đó có thể thử dùng những thứ này huyết tinh, bồi dưỡng một ít tu hành hạt giống tốt?"

Năm đại Tiên môn tông chủ trong lòng, thậm chí đều sinh ra như vậy một loại ý nghĩ: "Như từ vừa mới bắt đầu, liền chọn tuyển một ít đệ tử thích hợp tiếp xúc huyết tinh, cải thiện huyết mạch, đã như thế, những thứ này người không chỉ sẽ căn cơ càng vững chắc, pháp lực cũng sẽ càng hùng hồn, tu hành tốc độ thì sẽ nhanh tại đệ tử tầm thường, trọng yếu nhất chính là, bọn họ xây thành Thần Đạo trúc cơ độ khả thi, có lẽ sẽ vượt xa người thường. . ."

"Duy nhất vấn đề, khả năng chính là đối với huyết tinh tiêu hao có chút lớn. . ."

. . .

. . .

Một viên, hai viên, ba viên. . .

Theo Phương Quý khí huyết một tia một tia tăng lên, hần lấy xuống huyết tinh cũng càng ngày càng nhiều.

Mỗi lấy xuống một viên huyết tinh, để xuống Tụ Linh trận bên trong, thì sẽ hóa thành từng tia từng sợi sương máu, những huyết vụ này là do tự thân đặc tính cùng bí cảnh đại trận dẫn dắt, rất nhanh thì sẽ một lần nữa bám vào tại Địa Nhân thân mộc bên trên, ngưng làm huyết tinh, liền ngay cả Tụ Linh trận cũng không cách nào đưa chúng nó khóa lại, bất quá, Tụ Linh trận tồn tại, tốt xấu có thể chậm chạp một thoáng sương máu trở về tại Địa Nhân thân mộc bên trên thời gian.

Mà cái này thời gian, liền làm cho Phương Quý có luyện hóa khí huyết hoà vào tự thân cơ hội.

Mỗi khi Tụ Linh trận bên trong khí huyết tan hết, liền lại hái một viên huyết tinh chính là.

Việc này không vội vàng được, dù sao cũng là đánh cắp ma huyết, tái tạo đạo nguyên.

Lại như một miếng không thể ăn thành người mập mạp, bị thương sau khi phải từ từ dưỡng, mượn Ma sơn khí huyết tái tạo bản nguyên, cũng không phải trong thời gian ngắn liền có thể kết thúc, những thứ này khí huyết mỗi ở trong cơ thể hần vận chuyển một chu, cũng chỉ có trong đó nhất là tinh túy một phần, sẽ quy về hần tự thân đạo nguyên, cái này vẫn là do Cửu Linh chính điện cao minh, nếu không thì, liền cái này hơi thiếu tia sợi, đều không để lại.

Bất quá theo một chút thích ứng luyện hóa sương máu cảm giác, Phương Quý ngược lại có điểm hiềm chậm.

"Cái này biện pháp đúng là hữu dụng, chỉ là như thế một tia một tia bổ túc tự thân khí huyết, trời mới biết đến có bao lâu thời gian a, bây giờ luyện hóa nửa ngày, cái kia khí huyết tăng lên, còn không bằng tu vị tăng lên nhanh, nếu nói là trong ao máu, cần mười phần khí huyết, bây giờ ta cũng

chỉ bỏ tức khoảng một phần mười mà thôi, nghĩ muốn hoàn toàn bù đắp, sợ là ít nhất cũng đến mười ngày nửa tháng mới được. . ."

Vừa nghĩ tới bây giờ chính mình thời gian cũng không làm sao sung túc, liền cắn răng một cái, quyết định thêm mau một chút.

Ngược lại hiện tại hẳn cũng cảm giác hiện tại cường độ, xa còn lâu mới có được đạt đến tột thân cực hạn.

Liền, hẳn dứt khoát đồng thời lấy xuống ba viên huyết tinh, để chúng nó đồng thời toả ra sương máu lực lượng, lại một lát sau sau khi, phát hiện cái này còn chưa tới cực hạn, liền lại dứt khoát lấy xuống bảy, tám viên, đá cuội giống như tung xuống chu vi, lần này, vô tận sương máu tung bay lên, trực tiếp đem cả người hẳn đều bao phủ ở bên trong, có vẻ lại là yêu di, lại có chút không tên thần tính!

"Ông trời của ta, huyết tinh không đáng giá sao?"

Cách đó không xa Trương Vô Thường đã nhìn ra thấy có chút đau lòng.

Hẳn cũng biết, cũng không phải nói Phương Quý lấy xuống bao nhiêu huyết tinh, liền tiêu hao bao nhiêu huyết tinh, trên thực tế phần lớn huyết tinh biến thành khí huyết, vẫn là một lần nữa quy về Địa Nhân thân mộc, ngưng làm mới huyết tinh, Phương Quý luyện hóa, chỉ là một bộ phận rất nhỏ.

Nhưng coi như là như vậy, nhìn hẳn một viên tiếp nối một viên liên tục hái huyết tinh, cũng cảm giác trái tim chảy máu a!

Cái kia dù sao cũng là huyết tinh, không phải quả nho!

"Thôi thôi, dù sao cũng là tông chủ đã sớm an bài xong, ta con mắt không gặp tâm không phiền chính là. . ."

Trương Vô Thường ép buộc chính mình nghiêng đầu, lo lắng nhìn về phía xa xa, bây giờ thực sự không phải đau lòng Phương Quý luyện hóa khí huyết thời điểm, đợi đến bốn đại Tiên môn đệ tử đều chạy tới, cái này một mảnh địa nhãn chu vi, không biết sẽ không máu chảy thành sông đây. . .

. . .

. . .

"Mau chóng vây giết Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân. . ."

"Hủy ta địa nhãn, đoạt ta huyết tinh, bọn ngươi gan biết bao lớn. . ."

Bốn đại Tiên môn đệ tử chạy tới thời gian, so với Trương Vô Thường tưởng tượng còn nhanh hơn, chỉ qua không tới hai canh giờ, phương xa bầu trời bên trong, liền bỗng nhiên vang lên mấy tiếng sấm rền cũng tựa như hét lớn, liền sợ hãi đến hấn một cái kích lãng, nhảy người lên, bên cạnh nằm trên mặt đất đánh ngũ gật Anh Đề, cũng mãnh đến ngẩng lên đầu, trên cổ lân phiến từng mảnh từng mảnh dựng thẳng lên, một chốc như gặp đại địch. . .

"Xèo xèo xèo. . ."

Trương Vô Thường theo tiếng nhìn lại, liền xa xa nhìn thấy giữa không trung vô số kiếm quang gào thét như mưa, đem giữa không trung quanh năm tràn ngập mây khói xé rách, như chớp giạt vọt tới bí cảnh trên không, rồi sau đó túi chuyển một vòng, liền hướng về Hỏa Vân tông lãnh địa vọt tới.

"Gay go, bọn họ chạy tới. . ."

Trương Vô Thường theo bản năng kêu to một tiếng, quay đầu nhìn về phía Phương Quý.

Hắn có thể cảm giác được lúc này Phương Quý một thân khí huyết, mạnh hơn trước rất nhiều, nhưng rõ ràng còn chưa kết thúc.

Trong nội tâm vẫn chờ mong bốn đại Tiên môn người đến chậm một chút, nhiều cho hắn một chút thời gian, không nghĩ tới đối phương lại lại đến nhanh như vậy!

"Là rất gay go. . ."

Mà vào lúc này, Phương Quý vẫn cứ còn ngồi xếp bằng ở địa nhãn bên cạnh, thân hình bị vô tận sương máu bao phủ, quanh thân linh tức vận chuyển không ngớt, không bị nửa điểm ảnh hưởng, nghe được Trương Vô Thường, hắn cũng chỉ là chậm rãi mở mắt ra, chậm rãi cầm nắm đấm, sau đó trên mặt liền lộ ra cười híp mắt vẻ mặt, nói: "Bất quá gay go không nhất định là của chúng ta. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 173: Một Lần Nữa Đàm Phán

Bốn đại Tiên môn nhìn qua có thể biết ngay tức đến không nhẹ , bởi vì bọn họ trở về so với trước lúc còn nhanh hơn!

"Âm âm âm!"

Mây đen tụ tán, kinh phong cuồng quét, yên tĩnh âm u bí cảnh, trong nháy mắt liền bị vô số kiếm quang rọi sáng bốn phương.

Phía tây, có sấm rền cũng tựa như âm thanh vang lên, Trương Vô Thường quay đầu nhìn lại, liền thấy phía tây đến chính là một mảnh ma vân, Vân Trung Khuyết Nguyệt tông đệ tử hoành đao tại trước, đờng đờng sát khí, một người cầm đầu trên vai gánh ma diễm bốc lên đại đao, chính là Hạng Quý Vương.

Lại sau một khắc, phía đông có lạnh lạnh tiếng chuông reo lên, liên tác một mảnh, ở cái này tiếng chuông bao phủ phía dưới, phạm vi trăm trượng bên trong cây cối hoa cỏ đều chặt ngang mà đứt, như là bị vô hình kiếm khí đảo qua, phô tung một chỗ, rồi sau đó Linh Lung tông các đệ tử ở đây trời lá rụng trong lảng lảng từ trên trời giáng xuống, dẫn đầu một người, dáng dấp bình thường, lại mi mắt đều lạnh lẽo, chính là Linh Lung tông dẫn đầu đệ tử Lục Chân Bình.

Lại sau một khắc, phía nam Hỏa Vân di động, liên miên mà đến, bức đến ở gần, một người cầm đầu người mặc mây lửa áo choàng, đón gió tung bay, sau lưng chúng đệ tử thì lại đều là bên người ngọn lửa di động, mắt lộ

sát cơ, chính là Hỏa Vân tông dẫn đầu Lăng Hoa Giáp suất đồng môn đến rồi.

Cuối cùng từ phương bắc mà đến, là Hàn Sơn tông, nơi bọn họ đi qua, thanh sương khắp nơi, Hàn Sơn tông dẫn đầu Tống Khuyết đi ở chúng đồng môn phía trước, trên mặt cười tủm tỉm, tựa hồ hẳn vào lúc này cũng không tức giận, cũng như là ở trải qua cái gì chuyện thú vị cũng tựa như, nhìn về phía cái này một đạo Hỏa Vân đại trận bên trong ánh mắt, cũng chỉ giống là nhìn hai cái không biết sống chết Thái Bạch tông tiểu đệ tử.

"Bốn đại Tiên môn đều đến rồi. . ."

Bốn phương thế tới, mãnh liệt như nước thủy triều, mỗi một phe thế, đều có thể dễ dàng đem chính mình cùng Phương Quý cuốn liền cái cái bóng đều không nhìn thấy, nhưng bây giờ lại là bốn phương đồng thời kéo tới, Trương Vô Thường không phải người nhát gan, còn là tâm đều chiến lên, hẳn nỗ lực hướng về xa xôi hơn nhìn lại, có thể nhìn đến phía sau còn có một đám kiếm quang kéo tới, chỉ là những kia kiếm quang đều rơi vào nơi cực xa, tâm liền càng trầm.

"Khà khà, vị kia Lý đại chân truyền lá gan, vẫn là như thế còn nhỏ a. . ."

Sau lưng truyền đến Phương Quý tiếng cười, Trương Vô Thường nhất thời thờ dài một tiếng, trong lòng tâm tình rất phức tạp.

...

...

Bốn đại Tiên môn đệ tử chạy tới, cái kia sát ý ngập trời, hầu như có thể mang nho nhỏ này một phương đại trận hoàn toàn nuốt mất, nhưng bốn đại Tiên môn đệ tử lại đều không có lập tức ra tay, mà là ngừng lại, khí thế hàm mà không phát, có thể nhìn thấy những thứ này kiếm quang có không ít đều

tứ tán phân bay ra ngoài, như là khắp mọi nơi tuần tra, thăm dò rõ ràng bây giờ cái này bí cảnh bên trong đến tột cùng là cái gì loại tình huống.

Mà theo bọn họ tứ tán rời đi, chu vi quái lâm bên trong liên tiếp Linh thú điên cuồng tiếng hô cũng rất nhanh yên tĩnh lại, như là đã bị bí pháp nào đó chế phục, thậm chí có thể là trực tiếp giết chết, lại không lâu nữa, liền có mấy đạo kiếm quang từ bốn phương tám hướng bay ra, đều từng cái hướng về chính mình dẫn đầu đệ tử báo cáo: "Ta tông đại trận đều đã bị phát điên Linh thú phá tan. . ."

"Linh thú lẫn nhau vô giết, đã chết hơn nửa, những người còn lại cũng nhiều bị thương nặng!"

"Địa Nhân thần mộc bị chặt, huyết tinh đã đều hóa thành vô hình!"

"Không chỉ có là chúng ta chiếm lấy địa nhân, cái khác mấy nơi nhỏ hơn một chút địa nhân cũng không buông tha. . ."

". . ."

". . ."

"Quả nhiên đều bị hắn đem chuyện làm tuyệt. . ."

Được đến những thứ này bảm báo, cái kia bốn đại Tiên môn dẫn đầu đệ tử sắc mặt nhất thời càng khó coi hơn rất nhiều, trên mặt sát ý càng nồng.

"Hủy ta đại trận, chặt ta Thần mộc, hại ta Linh thú, thương ta đồng môn. . ."

Liếc nhìn nhau, bốn đại Tiên môn dẫn đầu liền đều rõ ràng thế cục hôm nay, lạnh giọng mở miệng, vượt ra khỏi mọi người, nói chuyện chính là Linh Lung tông dẫn đầu Lục Chân Bình, nàng ánh mắt lãnh đạm hướng về

Hỏa Vân đại trận nhìn lại, mặt không hề cảm xúc mở miệng: "Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, ngươi đã đem sự tình làm tuyệt, nói đi, là chính ngươi đi ra nhận lấy cái chết, hay là chúng ta đi vào bắt ngươi?"

"Đây là thật động sát tâm. . ."

Trương Vô Thường nghe cái kia Lục Chân Bình, liền cảm giác phía sau lưng lạnh chiếc chiếc.

"Hù dọa ai đó?"

Cũng may, sau lưng đúng lúc có một cái thanh âm lười biếng vang lên, Trương Vô Thường quay đầu nhìn lại, liền thấy Phương Quý một mặt trào phúng, vẫn là ngồi xếp bằng ở Tụ Linh trận bên trong, bên người huyết khí tụ tán, vẫn cứ không có dừng lại sương máu luyện hóa, nhưng hai mắt lại từ lâu mở, tinh quang bắn ra bốn phía, cách đại trận hướng về Lục Chân Bình kêu lên: "Ra ta là chắc chắn sẽ không đi ra ngoài, nhưng ngươi cái sừ bà nương dám vào nhập đại trận một bước thử xem? Có tin hay không ngươi chân trước đi vào, ta chân sau lập tức đem cuối cùng này một cây Địa Nhân thần mộc cũng chém?"

"Chuyện này . . ."

Trương Vô Thường nhất thời một mặt bất đắc dĩ, nghĩ thầm ngươi vẫn đúng là nắm cái này uy hiếp bốn đại Tiên môn a?

Tuy rằng đã sớm nghe Phương Quý đã nói cái này dụng ý, nhưng hẳn vẫn còn có chút khó có thể tin tưởng được, luôn cảm thấy quá không đáng tin cậy!

"Rào. . ."

Mà nghe xong Phương Quý, mới vừa đờ đờ sát khí mà đến bốn đại Tiên môn đệ tử, lại nhất thời tất cả xôn xao.

Bọn họ nghĩ tới ít, chỉ biết là Phương Quý đã chiếm bí cảnh nơi sâu xa, cũng đem Linh Lung, Khuyết Nguyệt, Hàn Sơn tam tông Địa Nhân thân mộc đều cho chặt, chỉ chừa Hỏa Vân tông một cây, nhưng còn không nghĩ rõ ràng Phương Quý là cái gì dụng ý, bây giờ nghe xong hắn, mới biết hắn lại là đánh ý đồ này, nhất thời vừa giận vừa sợ, nhưng lại thật sự cảm giác được một chút vẻ lo âu, khí thế vì đó một yếu.

Bây giờ cái này Hỏa Vân tông địa nhân bên trong Thần mộc, đã là cuối cùng một cây chứ?

Nếu thật sự chặt, này còn làm sao Trúc Cơ?

Tức giận nhất chính là Linh Lung tông đệ tử, đều cảm giận không ngớt: "Lại mắng Lục sư tỷ là sừu bà nương? Người rất anh tuấn sao?"

...

...

"Hắn quả nhiên là đánh ý đồ này. . ."

Bốn đại Tiên môn dẫn đầu đệ tử thì lại không giống nhau, các nàng trước liền đang suy đoán Phương Quý làm ra lớn như vậy nhiễu loạn tới là làm gì, cũng mơ hồ đoán được Phương Quý có thể sẽ dùng cái này biện pháp đến uy hiếp bốn đại Tiên môn, bây giờ cũng không phải cảm thấy phi thường bất ngờ.

"Người có thể nghĩ đến cái này cái biện pháp, lá gan không nhỏ, nhưng người có biết chặt cuối cùng này một cây Thần mộc kết quả?"

Hàn Sơn tông Tổng Khuyết hừ lạnh một tiếng, lên trước một bước, quát lên: "Cái này bí cảnh là năm đại Tiên môn cộng xây, bên trong tài nguyên cũng là năm đại Tiên môn tổng cộng có, người chặt cuối cùng một cây Thần mộc, chính là tuyệt năm đại Tiên môn đệ tử khổ sở chờ đợi mười năm Địa Mạch trúc cơ cơ hội, đến lúc đó, đừng nói là ta bốn đại Tiên môn, coi như là Thái Bạch tông cũng không nhất định có thể chứa được người. . ."

Hắn lời nói này lập tức nói tiến vào rất nhiều tiên môn đệ tử tâm khảm bên trong, bao quát Trương Vô Thương.

Phương Quý vừa nãy thuận miệng liền nói muốn phá huỷ bí cảnh bên trong cuối cùng này một cây Địa Nhân thần mộc, nghe tới xác thực dọa người, nhưng hướng về hơi ngẫm lại, kỳ thực lại không có mấy người tin tưởng lời này, dù sao bí cảnh quá trọng yếu, bên trong huyết tinh lại quan hệ đến vô số người vận mệnh, người đem Địa Nhân thần mộc chém, không nói những thứ này thất vọng mà về tiên môn đệ tử, chính là tiên môn, thì lại làm sao có thể dễ dàng tha cho người?

Nhưng Phương Quý nghe xong không hề để tâm, nói: "Ngược lại các người hiện tại liền muốn giết ta, ai quản sau đó làm sao bây giờ?"

Bốn đại Tiên môn dẫn đầu tất cả đều nhíu mày.

Không nghĩ tới hắn còn có như thế hỗn vui lòng một mặt, cái này cũng thực là nhượng bọn họ có chút đau đầu.

Bọn họ đúng là muốn giết cái này Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, liền một thân sát ý đều không có thử đi che giấu, nhưng nếu như cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân thật sự bởi vì phát hiện mình không có đường sống, trước khi chết dẫn theo Địa Nhân thần mộc cùng đi, nhưng cũng phiền phức!

Linh Lung tông dẫn đầu Lục Chân Bình vào lúc này chậm rãi đi về phía trước ra vài bước, ánh mắt nhàn nhạt nhìn Hỏa Vân tông dẫn đầu Lăng Hoa Giáp một chút, tựa hồ có ý riêng, nhưng trên mặt lại không chút biến sắc, nói: "Người nếu dám làm xuống bực này gan to bằng trời chuyện, liền nên nghĩ tới những thứ này hậu quả, nếu là sợ chết, trước cần gì phải đem sự tình làm như thế tuyệt? Bất quá, bây giờ dù sao cũng là ở bí cảnh bên trong, không có cái gì là không thể thương lượng, vừa vặn mấy người chúng ta đều có thể thay thế tiên môn làm ra quyết định, người liền nói một chút người dự định làm sao?"

"Ha ha, người cái này bà nương lớn lên xấu chút, đúng là hiểu mấy phần đạo lý. . ."

Phương Quý nghe vậy cười ha ha, khen ngợi nhìn Lục Chân Bình một chút, nói: "Có thể sống ai muốn chết a, ta còn muốn ở chỗ này mặt Trúc Cơ thành công, đi ra bên ngoài tiêu dao khoái hoạt đây, kỳ thực ta hiện tại như thế làm, cũng là bị các người bức nha, ai để cho các người khí thế hùng hổ vừa tiến đến liền muốn giết người? Ta không muốn giết người, cũng không nghĩ bị người bắt nạt, chỉ có làm như vậy rồi. . ."

Nói nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, nói: "Hiện tại tốt, tất cả huyết tinh đều ở trong tay ta, các người không nghĩ làm mất huyết tinh, ta cũng không nghĩ làm mất mạng nhỏ, đánh đánh giết giết vô vị, mọi người ngồi xuống thật tốt nói chuyện thế nào?"

"Đàm phán?"

Mấy vị tiên môn dẫn đầu nghe đến nơi này, đúng là nhìn nhau một chút, cảm thấy đã thăm dò cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân ý nghĩ, trên mặt cũng đều lộ ra một chút ý cười, theo bản năng hướng về Thái Bạch tông đệ tử chạy tới phương hướng liếc mắt nhìn, nghĩ thầm Thái Bạch tông ý nghĩ quả nhiên là như thế, Lý Hoàn Chân cảm động môn tính mạng làm

tiền đặt cược buộc chúng ta đàm luận, tiểu quý này lại cầm huyết tinh buộc chúng ta đàm luận. . .

"Nói chuyện đúng là không sao cả!"

Linh Lung tông dẫn đầu Lục Chân Bình mỉm cười, nhẹ nhàng bước lên một bước, nói: "Chỉ bất quá, mới vừa chúng ta đã cùng người Thái Bạch tông chân truyền Lý Hoàn Chân sư huynh nói qua, cũng đã định ra rồi tài nguyên phân chia số lượng, người lúc này lại nói, đã chậm. . ."

"Hắn nói chuyện?"

Phương Quý nghe xong Lục Chân Bình, hơi ngẩn người ra, lắc đầu nói: "Nói thế nào?"

"Một thành rưỡi!"

Lục Chân Bình nhàn nhạt nói: "Một thành rưỡi quy Thái Bạch tông, những người còn lại quy bốn đại Tiên môn!"

"Thậm chí ngay cả hai phần mười cũng chưa tới?"

Phương Quý nghe được vô cùng kinh ngạc, một lát sau khi, hắn bỗng nhiên dùng sức vỗ vỗ bắp đùi, kêu lên: "Ta không hài lòng, một lần nữa đàm luận!"

Đã do tiên môn chân truyền định ra đến khế ước, lại tùy tiện tiện một câu nói lật đổ, lời này nhất thời trâu đến bốn đại Tiên môn vô số đệ tử bất mãn, nhưng không nghĩ tới, vị kia Linh Lung tông nữ dẫn đầu Lục Chân Bình đúng là cũng không để ý, nàng tiện tay tiếp nhận Hỏa Vân tông Lăng Hoa Giáp đưa tới một đạo thẻ ngọc, chậm rãi tìm đọc, thuận miệng hỏi đáp: "Vậy người muốn làm sao phân mới hài lòng đây?"

"Hai phần mười!"

Hỏa Vân trận bên trong Phương Quý như là đã sớm nghĩ kỹ, há mồm liền nói ra.

Lục Chân Bình cười gằn một tiếng, ngẩng đầu nhìn hướng về phía Hỏa Vân trận phương hướng, nói: "Ngươi một câu nói, liền muốn lại nâng lên nửa thành đi lên?"

"Không có không có, ngươi lý giải sai rồi. . ."

Phương Quý dương dương tự đắc tiếng nói từ Hỏa Vân đại trận bên trong truyền ra, nói: "Ta là nói phân cho các ngươi bốn đại Tiên môn hai phần mười!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 174: Ý Nghĩ Kỳ Lạ

"Cái gì trò chơi?"

Vừa nghe đến Phương Quý mở miệng, năm đại Tiên môn đệ tử, đồng thời ngẩn ngơ.

Một lát sau khi, bọn họ mới phản ứng lại, sau đó trong nháy mắt liền thành hai loại không giống phản ứng.

Bốn đại Tiên môn đệ tử là phần nộ, cái này mẹ nó, trước Lý Hoàn Chân ôm mang theo tất cả Thái Bạch tông đệ tử liều mạng tư thế cùng bọn họ đàm luận thì cũng chỉ dám mở miệng muốn hai phần mười, sau đó còn bị Lục Chân Bình sư tử mạnh mẽ đè ép nửa thành xuống, hiện nay tiêu quý này chỉ là đột thi quý kế, nói phải đem Địa Nhân thần mộc chém đứt, liền dám giở công phu sư tử ngoạm muốn tám thành, nơi nào đến sức lực?

Mà ở Thái Bạch tông đệ tử một phương, nhưng là nhất thời vừa mừng vừa sợ, không biết bao nhiêu ánh mắt lén lút nhìn về phía Lý Hoàn Chân.

Trước Lý Hoàn Chân sư huynh cũng từng cùng bốn đại Tiên môn đàm phán, bất quá khi đó hắn vừa mở miệng liền chỉ cần hai phần mười, bây giờ vị này phía sau núi truyền nhân đàm phán, lại là vừa mở miệng liền muốn để cho đối phương hai phần mười, trong này khác biệt thật giống có chút lớn a. . .

Ôm loại này vi diệu tâm tư, có không ít người ánh mắt, đều theo bản năng nhìn về phía Lý Hoàn Chân.

Mà Thái Bạch tông chân truyền Lý Hoàn Chân, vào lúc này nhưng là một mặt âm trầm.

Phương Quý cái này mở miệng chính là hai phần mười, làm cho tâm tình của hắn lập tức liền trở nên không thích lên!

Có thể cảm ứng được chu vi vô số ánh mắt nhìn về phía chính mình, hắn chậm rãi mở miệng, nói: "Vị này phía sau núi truyền nhân, làm việc quá nhậy ra, chúng ta lực kháng bốn đại Tiên môn thì hắn bắt đầu trốn, như hôm nay chúng ta cùng bốn đại Tiên môn bàn xong xuôi một cái kết quả, hắn lại nhậy ra ngoài làm náo động, chỉ là, hắn không khỏi đem bốn đại Tiên môn nghĩ tới quá đơn giản, thật sự cho rằng mấy người kia sẽ chăm chú cùng hắn đàm luận?"

Chu vi chúng Thái Bạch tông đồng môn nghe xong, trong lòng đều không tên có chút không ngay thẳng.

Lý Hoàn Chân cũng nhìn ra chúng đồng môn sắc mặt biến hóa, trầm mặc một hồi sau khi, mới nhẹ nhàng thở dài, nói: "Chư vị sư huynh đệ, ta không phải ở trách cứ cái này phía sau núi tiểu quý, hắn bây giờ có thể thể tiên môn suy nghĩ, nghĩ nhiều vì chúng ta tranh chút tài nguyên, cái này tất nhiên là chuyện tốt, ta chỉ là lo lắng hắn sẽ chữa lợn lành thành lợn què, trái lại đem bây giờ không dễ dàng mới ổn đi xuống cục diện cho hoàn toàn phá đổ a. . ."

Chu vi chư đồng môn nghe xong, có người phụ họa hai tiếng, nhưng phần lớn người vẫn là trầm mặc.

Ở cái này trong trầm mặc, có một cái đồng môn mở miệng nói: "Cái kia, chúng ta muốn hay không nghĩ biện pháp giúp một chút hắn?"

Lý Hoàn Chân trầm mặc chốc lát, nói: "Trước tiên quan sát một chút lại nói. . ."

"Quan sát cái gì đây?"

Thái Bạch tông chúng đệ tử cũng không biết, nhưng cũng chỉ có thể nghe Lý Hoàn Chân.

. . .

. . .

Nghe được Phương Quý giờ công phu sư tử ngoạm, bây giờ bốn đại Tiên môn dẫn đầu, cũng đều là thay đổi sắc mặt, Linh Lung tông Lục Chân Bình trầm mặc một lát, mới lạnh giọng mở miệng: "Quý Ảnh Tử Phương Quý, ta là ở chăm chú cùng ngươi đàm luận, ngươi lại mở miệng liền nói một chuyện cười. . ."

Phương Quý nghe vậy giận tím mặt: "Gọi ta Ngọc Diện Tiểu Lang Quân!"

". . ."

Lục Chân Bình suy nghĩ chút nữa tâm tình đều không nổi lên, hít sâu một hơi, mới đưa trong lòng loại kia ý hoang đường đè ép xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Hỏa Vân bao phủ địa nhãn, lạnh giọng nói: "Há mồm muốn đi tám thành tài nguyên, thiệt thòi ngươi mở miệng được, ngươi như chăm chú đến đàm luận, ta cũng tin tưởng ngươi có thể sẽ phá hủy Địa Nhãn thần mộc, nhưng ngươi đã như vậy hồ đồ, ta ngược lại không tin chuyện hoang đường của ngươi. . ."

Vừa nói chuyện, nàng lại thật sự một bước bước ra, hướng về cái kia mảnh Hỏa Vân đi rồi một bước.

"Bá. . ."

Nhất thời năm đại Tiên môn đệ tử tìm đều nhảy đến chỗ rồi.

Vị này Linh Lung tông dẫn đầu không khỏi cũng quá cường ngạnh, vạn nhất thật làm tức giận hẳn, đem Địa Nhãn thần mộc phá huỷ làm sao bây giờ?

"Ha ha, người đây là đang thăm dò Phương lão gia ta đây?"

Phương Quý tiếng nói, vào lúc này đúng lúc vang lên, cười nói: "Người có biết hay không, kỳ thực ta rất thảm?"

"Hả?"

Mạc danh kỳ diệu một vấn đề, cũng khiến đến cái kia Linh Lung tông Lục Chân Bình hơi ngẩn người ra.

Phương Quý hít một tiếng, nói: "Phương lão gia ta trước đây có thể thể diện, thiên tư lại tốt, lớn lên lại anh tuấn, đi ở tiên môn bên trong, ai không đánh giá cao ta một chút a? Có thể là sau đó đây, ta ở Ma sơn loạn thạch cốc bên trong một kiếm bại tận các người bốn đại Tiên môn tinh anh, làm náo động lớn, vốn là nên dương danh lập vạn thời điểm, có thể hết lần này tới lần khác liền lập tức chịu ám thương, dùng không được kiếm, thành phế nhân, cái này lại la ó, cả môn người đều trong âm thầm cười ta, cười trên sự đau khổ của người khác, thậm chí đi trên đường, đều có người ngay trước mặt cười nhạo ta. . ."

Hỏa Vân bên trong vang lên Trương Vô Thường oán hận tiếng nói: "Ta không có. . ."

"Như vậy tư vị, các người hiểu không?"

Phương Quý tiếng nói lập tức nâng lên, lạnh giọng quát lên: "Đổi lại là các người, các người chịu được sao?"

Hắn như thế đột nhiên xuất hiện một vấn đề, vẫn đúng là làm cho Lục Chân Bình đám người sắc mặt khẽ biến, tuy rằng đều không có làm ra cái gì rõ ràng phản ứng, nhưng trong lòng lại âm thầm suy nghĩ một chút, bọn họ bản thân liền đều là tiên môn bên trong tài năng xuất chúng tồn tại, nhận hết đồng môn kính ngưỡng, nhưng nếu như bọn họ cũng biết, chứ vị đồng môn khuôn mặt tươi cười sau lưng, không hẳn không có một ít đố kỵ âm u ánh mắt tồn tại.

Đổi lại chính mình rơi xuống Phương Quý mức này, vậy này tư vị mình có thể chịu được sao?

"Vì lẽ đó. . ."

Hỏa Vân bên trong Phương Quý tiếng nói lần thứ hai tăng lên một cái độ cao, gằn thét nói: "Lần này nhập bí cảnh Trúc Cơ, là ta duy nhất một cơ hội, hoặc là, ta liền Trúc Cơ thành công, một lần nữa về tiên môn bên trong đi làm đại gia, hoặc là, ta liền phải tiếp tục làm phế nhân, mùi vị đó có thể so với chết rồi còn khó chịu hơn, các người đúng là nói một chút, cảm thấy ta là đồng ý trở lại được người chê cười, vẫn là chơi đăm lớn?"

Bị cái này tiếng nói hết một tiếng, Lục Chân Bình mấy người, sắc mặt bỗng nhiên đều thay đổi.

Các nàng trước, vẫn đúng là không quá lo lắng Phương Quý dám phá hủy Địa Nhân thần mộ, dù sao cái kia quá ảnh hưởng quá to lớn.

Tựa như hôm nay bọn họ bỗng nhiên nghĩ đến, nếu người này thật sự bởi vì thân phận chênh lệch bị ép điên, vậy hắn có làm hay không đến đi ra?

Vốn là một cái như là cười nói giống như uy hiếp, vào lúc này phảng phất thật sự có chút cường độ.

"Lẽ nào hẳn thật sự dám phá huỷ Địa Nhãn thần mộ?"

Liên ngay cả Thái Bạch tông một phương Lý Hoàn Chân, cũng không nhìn được chăm chú cau mày: "Cái kia lại trí đồng môn lợi ích tại cái gì chiểu cố?"

...

...

Một mảnh trong trăm mặc, Hỏa Vân tông Lăng Hoa Giáp bỗng nhiên đi ra, quát lên: "Quý Ảnh Tử Phương Quý, ngươi. . ."

"Gọi ta Ngọc Diện Tiểu Lang Quân!"

". . . Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, ngươi ta từng ở Ma sơn loạn thạch cốc giao thủ, tuy rằng ngươi thủ đoạn không lớn hào quang. . ."

"Ngươi nói ai không vẻ vang đây?"

"Ngươi đánh lén ta. . . Nhưng ta cũng thừa nhận, ngươi xác thực kiếm đạo bất phạm, sau đó nghe nói ngươi chịu ám thương, kiếm đạo bị phế, ta cũng thay ngươi tiếc hận, cũng hi vọng ngươi có thể khôi phục kiếm đạo, tùy ý một trận chiến, chỉ bất quá, bây giờ đang ở bí cảnh trong, chữa khỏi ám thương tạo hóa liền ở trước mắt, ta còn là hi vọng ngươi có thể tỉnh táo chút cân nhắc, ta bốn đại Tiên môn cũng không phải là đối gạt người hạng người. . ."

"Không đối gạt người trước phái nhiều người như vậy truy sát ta?"

"Một mã quy nhất mã. . . Nói tóm lại, người có thể một thân một mình đến đoạt chúng ta địa nhãn, cũng coi như người bản lĩnh. . ."

"Cái gì một thân một mình, đem ta để chỗ nào?" Lời này là Trương Vô Thường nói.

". . . Vì lẽ đó, nếu là nghĩ đàm luận, chúng ta có thể đàm luận, chỉ là, mọi người đều nhiều báo chút thành ý chính là, người không nên giờ công phu sư tử ngoạm, chúng ta bốn đại Tiên môn cũng sẽ không hùng hổ dọa người, luôn có một cái phân giới, là chúng ta đều có thể tiếp nhận rồi. . ."

Mấy câu nói nói ra đến, Lăng Hoa Giáp thật là biệt khó chịu.

May nhờ hấn cái này trầm ổn tính tình, mới ở bị đánh gãy nhiều lần như vậy tình huống xuống lại nhận trở về.

"Cái gì giờ công phu sư tử ngoạm, ta chính là muốn tám thành, không được liền chặt cây!"

Bất quá Phương Quý theo sát một câu nói, liền lại để cho Lăng Hoa Giáp nín nửa ngày khí, hợp vừa nãy nói vô ích.

"Ha ha, Lăng sư huynh nói rất có lý. . ."

Cũng đang lúc này, Hàn Sơn tông Tông Khuyết bỗng nhiên lạnh mở miệng cười: "Không bằng chúng ta liền phân cho Thái Bạch tông hai phần mười. . ."

"Ta thật chặt a. . ."

Mấy đại Tiên môn dẫn đầu đã là khí trong lòng khó chịu, Khuyết Nguyệt tông Hạng Quý Vương bỗng nhiên vượt ra khỏi mọi người, quát lên: "Họ Phương, người giết ta Khuất sư huynh, hại ta mười ba vị đồng môn

tính mạng, món nợ này vẫn không có tính với ngươi đây, người khác sợ ngươi, ta. . ."

"Ta cái rìu đây?"

". . ."

". . ."

"Ha ha, nhìn dáng dấp vị này. . . Ngọc Diện Tiểu Lang Quân, là thật sự không chịu thật tốt nói chuyện!"

Cũng đang lúc này, mấy vị khác tiên môn dẫn đầu đều đã tức đến sôi lên, biệt cái trán bốc lửa, Linh Lung tông nữ dẫn đầu Lục Chân Bình chột nở nụ cười, quay đầu nhìn về phía xa xa Thái Bạch tông trong các đệ tử Lý Hoàn Chân, cười tủm tỉm nói: "Chỉ bất quá, dù sao vẫn là có cái có thể giảng đạo lý người ở, Lý Hoàn Chân sư huynh, ngươi là Thái Bạch tông chân truyền, tiên môn đệ tử dẫn đầu, vị này Ngọc Diện Tiểu Lang Quân, tổng cũng là nghe ngươi điều sai đi, vì lẽ đó không bằng ngươi tới, chúng ta năm cái lại cẩn thận đàm luận lần trước làm sao?"

"Hả?"

Lời vừa nói ra, nhất thời vô số ánh mắt, đều hướng về Lý Hoàn Chân nhìn sang.

"Ta?"

Mà ở Thái Bạch tông đệ tử quần bên trong Lý Hoàn Chân, đón cái này vô số ánh mắt, cũng nhất thời hơi kinh ngạc, hấn nhú mày lên, hơi suy nghĩ một chút, mới hai tay phụ ở trên người, chậm rãi từ trong đám người đi ra, cười nhạt nói: "Nếu muốn nói. . ."

Tất cả mọi người sự chú ý đều tập trung vào trên người hắn, bao quát Hỏa Vân đại trận bên trong Phương Quý cùng Trương Vô Thường.

Nhưng cũng ở cái này một chốc, Lục Chân Bình bỗng nhiên biến sắc mặt, thân hình giao thủ trong lúc đó hướng về Hỏa Vân tông trong đại trận vọt tới, lần này đột ngột đến cực điểm, nàng tốc độ lại cực nhanh, bên người chuông bạc đều không có phát ra nửa điểm động tĩnh, thoạt nhìn chỉ là thân hình hơi động, liền đã vọt tới đại trận bên cạnh, mà đón Hỏa Vân tông đại trận, nàng chỉ là thân hình xoay đến uốn một cái, liền xông vào trong trận.

Cái kia ngập trời Hỏa Vân, lại không có thể ngăn ở lại nàng nửa phần, rõ ràng là đã sớm bắt đến Hỏa Vân tông trận đồ.

Chỉ là, coi như nàng tốc độ vừa nhanh, xông trận lúc cũng diệu đến đỉnh cao, nhưng hành động này, lại vẫn là dẫn được vô số tiên môn đệ tử kinh hãi: "Lục Chân Bình sư tỷ lại một lời không hàng, bỗng nhiên liền xông vào trong đại trận đi, liền không sợ cái kia Thái Bạch tông đệ tử thật sự. . ."

"Hắn không biết. . ."

Mà vào lúc này, Lục Chân Bình nhưng là ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị tới cực điểm.

"Trước hết giết Khuyết Nguyệt tông Khuất sư huynh, lại lấy sức lực của một người phá huỷ bốn đại Tiên môn ở bí cảnh nơi sâu xa bố trí. . ."

"Người như vậy nếu là phế nhân, cái kia những người khác lại thành cái gì?"

"Nếu hắn vốn là không có biến thành qua phế nhân, lại làm sao có khả năng thật sự có ngọc đá cùng võ dũng khí?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 175: Làm Sao Còn Không Tiến Vào

"Bạch!"

Thế cuộc khoảng khắc trong lúc đó đại biến, năm đại Tiên môn đệ tử, đều không nghĩ tới Lục Chân Bình thoát nhìn ở chăm chú cân nhắc cùng Phương Quý đàm phán, chợt trong lúc đó ra tay, Hỏa Vân đại trận bên trong Phương Quý mấy người, tự nhiên cũng không nghĩ tới, chỉ một chốc, Lục Chân Bình liền đã vọt vào bên trong đại trận, tốc độ cực nhanh, khí thế mạnh, đem Hỏa Vân đại trận đều lao ra một lỗ hổng, lộ ra tình cảnh bên trong.

Tất cả mọi người vào lúc này đều nhìn thấy Phương Quý cái bóng, thấy hẳn lại là ngòi xếp bằng ở địa nhãn bên cạnh, chu vi đều là quỷ dị sương máu, tâm trạng liền lập tức kinh hãi: "Chẳng trách hẳn vừa nãy vẫn kéo dài thời gian, lẽ nào chính đang tại thừa cơ hội này Trúc Cơ?"

". . ."

". . ."

"Bất đến huyết tinh, liền muốn uy hiếp bốn đại Tiên môn, người không khỏi nghĩ tới quá đơn giản. . ."

Mà ở cái này một chốc, vọt vào Hỏa Vân tông bên trong đại trận Lục Chân Bình, ánh mắt quét qua, liền đã tập trung Phương Quý, nàng lúc này cũng không biết Phương Quý là ở Trúc Cơ, vẫn là ở làm cái gì khác, nhưng nàng cũng không thêm để ý, tiến vào Hỏa Vân trận một chốc, nàng liền đã

sát cơ lộ, đột nhiên nhỏ và dài tay trắng giơ tay, trong hư không đột nhiên xuất hiện mấy đạo sáng gọn, thẳng hướng Phương Quý đánh tới.

Đối với các nàng tới nói, giải quyết vấn đề phương pháp quá đơn giản, giết Phương Quý, tự nhiên tỉ lệ một phần trăm.

"Ta lau, cái này sừu bà nương thật sự cho rằng ta không dám chém Địa Nhân thần mộc?"

Phương Quý chợt thấy Lục Chân Bình vọt vào, nhất thời mạnh mẽ quay đầu hướng về bên cạnh Địa Nhân thần mộc nhìn sang.

Sau đó có chút nhụt chí: "Ta còn thực sự không dám. . ."

Nhất thời có chút não xấu hổ thành giận, mãnh vỗ đùi, kêu lên: "Giết chết nàng!"

"Bá. . ."

Cũng là vào đúng lúc này, nhìn thấy Lục Chân Bình chợt xông vào Hỏa Vân đại trận bên trong đến Trương Vô Thường cùng Anh Đề cũng là kinh hãi, không cần Phương Quý nhắc nhở, bọn họ liền đã vọt vĩa vọt lên, Trương Vô Thường cắn chặt hàm răng, trong thời gian ngắn liền đạp ba bước, hoành đến Phương Quý trước người, một thân linh tức gồ lên, sử dụng tới Kim Quang Ngự Thần Pháp, trên thân kiếm nhất thời tạo nên tầng tầng ánh vàng.

"Boong boong boong!"

Kiếm trên ánh vàng, mạnh mẽ đem cái kia đánh về phía Phương Quý ba đạo sáng gọn cho tiệt đi xuống, rồi sau đó Trương Vô Thường thuận thế một bước bước ra, ánh vàng liên miên, bên trong ẩn giấu đi hấn sắc bén

kiếm quang, ôm theo khó có thể hình dung tinh diệu chém tới Lục Chân Bình trước người.

Đón Trương Vô Thường cái này xảo diệu một đòn, Lục Chân Bình lại là hừ lạnh một tiếng, thân hình tà đẽ, thoát nhìn động tác rất nhẹ rất nhỏ, cũng đã như là tính toán tốt giống như, nhẹ xảo đem Trương Vô Thường một kiếm này để đi qua, rồi sau đó tay trái tà vung, đánh về Trương Vô Thường phía sau lưng, làm cho hắn chỉ có thể lui ra, đồng thời chân ngọc một bước bước ra, vẫn là nghĩ muốn hướng về địa nhãn bên cạnh Phương Quý phóng đi.

"Uông uông uông!"

Nhưng cũng liền vào lúc này, sau lưng bỗng nhiên liên tiếp hung mãnh kêu to, đem cái Lục Chân Bình sợ hết hồn: "Nơi nào đến Cầu yêu?"

Vội vàng quay người lại, lại là khê nhú mào, chính đại làm chó sủa lại là con kia quái xà, cái này quả thật là làm cho nàng ngoài ý muốn, mắt thấy quái xà kia giống như thét lên âm ỉ, vừa vọt tới trước người, chỉ có thể giơ tay nhấn một cái, bên người vô tận khí lưu xoay tròn, không chỉ có đem Anh Đề cái này va chạm tránh ra, còn thuận thế đưa nó dẫn tới thu thế không được, đúng là thẳng hướng Trương Vô Thường đâm đến.

Chỉ là cái này mấy lần giao phong, liền đã hiển lộ nàng kinh người tu vị cùng thực lực, một người một rắn, lại cản nàng không được.

Bất quá cũng đang lúc này, đã sớm nhìn chăm chăm nàng tìm cơ hội Phương Quý đã là kêu to một tiếng: "Đại Hỏa Điều thuật!"

Ầm ầm!

Một con to bằng cái thốt Hỏa điều một tiếng vang ầm ầm, thẳng hướng Lục Chân Bình ngay mặt nhào tới.

"Lớn như vậy Hỏa điều?"

Liên Lục Chân Bình đón cái này một đạo pháp thuật, cũng không nhìn được lấy làm kinh hãi, tay trắng tiêm dương, bên người ba cái chuông bạc bay lên, xoay tròn xoay tròn, liền đem cái kia một con hỏa điều đánh nát bấy, vô tận liệt diễm như là trên không trung bạo mở, hóa thành một mảnh mây lửa.

Chỉ bất quá được cái này Hỏa Điều thuật một ngăn trở, nàng lại lại bị bức ép đến lùi về sau một bước, Trương Vô Thường cùng Anh Đề lại công tới.

"Ha ha, hai người các ngươi cuốn lấy nàng, ta đến đánh nàng!"

Phương Quý vừa thấy cái kia Lục Chân Bình lại lấy ba cái chuông bạc làm pháp khí, trực tiếp đánh vỡ chính mình Hỏa Điều thuật, trong lòng cũng lấy làm kinh hãi, bất quá đúng là cũng không lo lắng, hiển nhiên Trương Vô Thường cùng Anh Đề hai cái hai bên trái phải cuốn lấy nàng, liền lập tức liền nắm pháp ấn, chốc lát trong lúc đó, giữa không trung Băng tiễn cùng phát, tinh lóng lánh, che ngập bầu trời hướng về Lục Chân Bình đón đầu đánh rơi xuống.

Lại sau một khắc, ánh chớp roi mắt, xà phiến măng cởn, lại là một cái khung bố lôi roi cuốn về Lục Chân Bình bên hông.

Cái này liền tiếp khoét lỗ, đều ở trong chớp mắt.

Lục Chân Bình một cái không quan sát, lại là suýt chút nữa bị Phương Quý triển khai Đại Lôi Tiên thuật cuốn trúng, tâm trạng nhất thời hơi kinh.

Mà đối Phương Quý tới nói, cái này lại là nhất làm cho hắn thoải mái đấu pháp phương thức, đối thủ bị đồng bạn cuốn lấy, không cách nào gần

chính mình thân, chính mình vô tư phía dưới, từng đạo từng đạo pháp thuật thoả thích phát huy ra, quả thực chính là đứng ở nơi không thất bại. . .

Loại này đấu pháp, đừng nói đến chính là Lục Chân Bình, coi như là Trúc Cơ tu sĩ, cũng dám đấu một trận!

"Lớn mật tiểu nhi, nhận lấy cái chết!"

"Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, ngươi hôm nay nên mất mạng tới đây. . ."

Nhưng Phương Quý còn không cao hứng quá lâu, Hỏa Vân đại trận ở ngoài, bỗng nhiên lại theo hai tiếng hét lớn, hai bóng người vọt vào trong trận.

Thình lình chính là Hỏa Vân tông Lăng Hoa Giáp, Hàn Sơn tông Tổng Khuyết.

Bọn họ trước còn ở do dự, thật là lo lắng Phương Quý sẽ phá huỷ Địa Nhân thần mộc, không dám mạo muội vào trận, nhưng thấy Lục Chân Bình đã trước tiên vọt vào, lại cẩn thận như vậy cẩn thận, liền không có cần thiết, vì lẽ đó quyết định thật nhanh, theo sát Lục Chân Bình vọt vào, bây giờ chính là cướp một đường tiên cơ lúc, không động thủ thì thôi, nếu động thủ, đương nhiên muốn đem hết toàn lực trước tiên bắt xuống Phương Quý lại nói!

Vừa vào đại trận, bọn họ liền lập tức thấy rõ tình thế, bên trái một mảnh mây lửa, bên phải một mảnh thanh sương, phủ đầu bao phủ đi xuống.

"Không được!"

Mà một chút thoáng nhìn lại có hai vị tiên môn dẫn đầu vọt vào, Trương Vô Thường nhất thời trong lòng âm thầm khổ.

Hắn biết Phương Quý pháp thuật lợi hại, lại không thể cùng người gần người mà chiến, vì lẽ đó dù như thế nào, đều muốn cuốn lấy đối thủ, để Phương Quý có cơ hội ở phía xa thi pháp, nhưng chỉ là Lục Chân Bình một người cũng còn tốt, Tống Khuyết cùng Lăng Hoa Giáp đều đi vào, lại áp lực tăng gấp bội!

Ba vị này có thể đều là tiên môn dẫn đầu, vạn dặm không một nhân vật, dựa vào bản thân cùng con kia quái xà, làm sao ngăn cản được?

Trong lúc nhất thời trong lòng như có lửa đốt, vội vã hướng về phía đông liếc mắt nhìn.

...

...

"Bọn họ lại trực tiếp động thủ. . ."

Mà bất thành linh một màn, cũng làm cho năm đại Tiên môn đệ tử đồng thời kinh hãi.

Linh Lung, Khuyết Nguyệt, Hàn Sơn, Hỏa Vân bốn tông đệ tử, là không nghĩ tới chính mình dẫn đầu cường ngạnh như vậy, từ bọn họ vọt vào Hỏa Vân đại trận trong nháy mắt, một trái tim liền nhắc tới cuống họng, quả thật sợ sệt sau một khắc liền nghe được cuối cùng một cây Thần mộc bị chặt tin tức, chỉ là đợi một hồi không gặp có tin tức truyền đến, một trái tim thả lại trong bụng, tiếp theo vui sướng, dòn dập cao tiếng kêu to.

"Bắt xuống tiểu nhi kia. . ."

"Lục sư tỷ uy vũ. . ."

Mà cùng với ngược lại, nhưng là Thái Bạch tông đệ tử, vừa thấy ba vị tiên môn dẫn đầu trước sau vọt vào Hỏa Vân đại trận đi, nhất thời đều thay đổi sắc mặt, hướng về Lý Hoàn Chân kêu lên: "Lý sư huynh, ba đại Tiên môn dẫn đầu vây công Phương sư đệ, chúng ta muốn hay không ra tay?"

Trước bọn họ liền đối với một thành rươi phân pháp không hài lòng, bây giờ Phương Quý tay cầm tất cả huyết tinh, đúng là bọn họ một lần nữa cùng bốn đại Tiên môn đàm phán hi vọng, lúc này mắt thấy ba đại Tiên môn dẫn đầu đồng thời vọt vào đại trận, vây công Phương Quý, bọn họ tự nhiên cũng sốt sắng lên, có chút tính tình gấp, vào lúc này đã trực tiếp đem pháp khí lấy đi ra, một thân chiến ý hùng hực, vội vã muốn ra tay.

Càng có một ít người, vào lúc này ánh mắt cấp thiết nhìn về phía Lý Hoàn Chân.

Tuy rằng chưa nói ra khỏi miệng, dụng ý lại cực kỳ rõ ràng.

Bọn họ những thứ này người, thực lực thấp chút, rất khó vọt thẳng tiến vào Hỏa Vân đại trận bên trong đi, nhưng Lý Hoàn Chân không giống, hẳn là có đủ thực lực tiến vào Hỏa Vân đại trận, ở cái này lúc máu chốt, lẽ nào hẳn không nên mau mau xông tới giúp Phương Quý chống đỡ cường địch sao?

Thật đến Phương Quý bị bắt xuống, như vậy cái này một lần nữa đàm luận hi vọng liền phá diệt!

...

...

"Đáng ghét, ta sớm nói bốn đại Tiên môn không thể thật tốt với hắn đàm luận. . ."

Lý Hoàn Chân vào đúng lúc này, cũng là cái trán gân xanh lộ, trái tim vừa hận vừa giận, hấn tự nhiên cũng biết chu vi đệ tử nhìn mình dụng ý, nhưng trong lòng lại nhanh chóng tính toán một trận, rất nhanh liền ý thức được một cái rất đáng sợ vấn đề!

Hỏa Vân đại trận bị bốn đại Tiên môn đệ tử bao quanh vây nhốt, vào Hỏa Vân trận, chính là thâm nhập trùng vây.

Bằng bản lĩnh của chính mình, quả thật có nắm trực tiếp đột phá bốn đại Tiên môn đệ tử ngăn cản, vọt vào Hỏa Vân trận bên trong đi, nhưng đi vào sau khi, lại sẽ trực tiếp đối mặt ba đại Tiên môn dẫn đầu vây công, càng có thể bốn đại Tiên môn bên trong đệ tử nòng cốt đều sẽ xông lên, ở cái này vô số đệ tử tinh anh vây nhốt phía dưới, chính mình lại thêm vào cái kia mấy tên tiêu quý, lại có mấy phần thắng?

Một cái sơ sẩy, chẳng lẽ muốn bồi tiếp bọn họ ở bên trong cùng chết?

Đương nhiên, dù cho trong lòng nghĩ rõ ràng, Lý Hoàn Chân cũng biết lúc này chính mình không hề làm gì cũng không được, hấn biết rõ bí cảnh mở ra quy củ, biết lúc này tông chủ rất có thể chính nhìn mình, liền trong lúc vội vã, cũng chỉ có thể quyết tâm, trầm tiếng quát chói tai nói: "Bất luận Phương Quý sư đệ có hay không là quá mức hồ đồ, rơi vào hiểm cảnh, chúng ta cũng không thể ngồi yên không để ý đến. . ."

Vừa nói chuyện, liền đã cao cao giơ tay, nghĩ khiến Thái Bạch tông đệ tử cùng nhau đề lên.

"Lý Hoàn Chân, Lục sư tử có lệnh, trước chúng ta cùng người đã định ra rồi khế ước, lẫn nhau theo như nhu cầu mỗi bên, nước giếng không phạm nước sông, nhưng nếu người lúc này nghĩ xé rách khế ước, lại nổi lên chiến ý, vậy chúng ta bốn đại Tiên môn, liền đối với người không khách khí!"

Nhưng cũng liền vào lúc này, đột nhiên Linh Lung tông một phương bên trong, có người vượt ra khỏi mọi người, lệ tiếng hét lớn.

Chính là Linh Lung tông địa vị chỉ đứng sau Lục Chân Bình đệ tử chân truyền, Vân Nữ Tiêu, không chỉ có là nàng, Khuyết Nguyệt tông Hạng Quý Vương cũng cầm đao tiến lên đón, bốn đại Tiên môn đệ tử càng là từng cái từng cái đằng đằng sát khí, xoay người mặt hướng Thái Bạch tông đệ tử, uy nghiêm đáng sợ chiến ý lên nơi, rõ ràng chính là một lời không hợp liền sao đao liền mạng cục diện, bức này sát khí, nhất thời làm cho Lý Hoàn Chân tâm thần ngưng lại. . .

Trước bọn họ ở bí cảnh biên giới, còn có thể ý vào trận pháp lực lượng, cùng bốn đại Tiên môn đệ tử chống lại, nhưng bây giờ có thể đã không có trận pháp gia trì, nếu động lên tay đến, Thái Bạch tông đệ tử tất nhiên hai quyền khó địch bốn tay, chiếm không tới nửa phần tiện nghi.

Bởi vậy, Lý Hoàn Chân trong lòng, nhất thời cũng xoắn xuýt lên.

Bỏ mặc Hỏa Vân đại trận bên trong Phương Quý mặc kệ, hắn cũng sẽ rất mất mặt.

Nhưng nghĩ quản, lại nơi nào có cái gì ổn thỏa phương pháp?

Trong lòng nhất thời đều trở nên cực kỳ nôn nóng lên!

Nói rất dài dòng, Lý Hoàn Chân trong lòng ý nghĩ kỳ thực chỉ là xoay một cái mà qua, mà Hỏa Vân đại trận trong , tương tự cũng là tình thế vạn biến, ở Lăng Hoa Giáp cùng Tống Khuyết hai người vọt vào đại trận sau khi, lập tức liền trở thành ba đôi ba cục diện, Lăng Hoa Giáp rất nhanh liền triển khai tám đạo hỏa liên, nhẹ xảo đem Trương Vô Thường cho cuốn lấy, Tống Khuyết càng là không phể tí tẹo sức lực, liền đem Anh Đề chế trụ.

Mà Lục Chân Bình vào lúc này, thì lại trực tiếp lại không có áp lực, trực tiếp nghiêng người công hướng về phía Phương Quý.

Vào lúc này, Trương Vô Thường hầu như muốn tuyệt vọng kêu ra tiếng: "Lý sư huynh hử. . . Làm sao còn không ra tay?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 176: Kiểm Quang Lại Nổi Lên

Các người Thái Bạch tông, cuối cùng muốn thua!"

Kỳ thực trước sau đều chỉ là chớp mắt công phu, Hỏa Vân tông bên trong đại trận, liền đã là tình thế vạn biến.

Đầu tiên là Lục Chân Bình vọt vào đại trận đến, bị Trương Vô Thường cùng Anh Đề cuốn lấy, Phương Quý dựa thế rất xa triển khai pháp thuật đánh tới, đem cái Lục Chân Bình suýt nữa áp chế, nhưng ngay sau đó, chính là Tống Khuyết cùng Lăng Hoa Giáp vào Hỏa Vân trận, rồi lại áp chế lại Trương Vô Thường cùng Anh Đề, Lục Chân Bình lại lập tức đến tự do, lạnh giọng quát khê bên trong, trực tiếp hướng về Phương Quý vọt tới. . .

Mà vào lúc này, Phương Quý cũng hơi liếc mắt, theo bản năng hướng về phía đông liếc mắt nhìn, không nhìn thấy có người lại đây giúp đỡ ý tứ, không biết trong lòng có hay không thất lạc, trên mặt đúng là rất nhanh liền treo lên một bộ khuôn mặt tươi cười, kêu lên: "Thua đại gia người sừ bà nương!"

Tiếng nói vừa xong thì quanh người đã là linh tức tăng vọt, quát lên: "Coi ta là giấy?"

"Àm!"

Hắn lúc này cùng Lục Chân Bình, bất quá là bốn, năm trượng khoảng cách, đối với Luyện Khí tầng chín đỉnh cao Lục Chân Bình tới nói, cái tốc độ này có thể nói là khoảng khắc tới gần, nhưng cũng là ở nàng mới vừa

thân hình khẽ nhúc nhích thời khắc, đột nhiên liền thấy được theo Phương Quý một đạo pháp ấn ngưng tụ lại, nàng cùng Phương Quý ở giữa, liền có một ánh lửa bùng bùng mà ra, hóa thành một con cục lớn Hỏa điều, giương cánh hướng về nàng vọt tới.

"Thật nhanh!"

Liền ngay cả Lục Chân Bình bực này tu vị, không thừa nhận cũng không được Phương Quý thi pháp nhanh chóng, khó có thể tưởng tượng.

Triển khai pháp thuật, ít nhất cũng cần ba cái cơ bản quá trình, vận chuyển linh tức, niết lên pháp ấn, thần thức dẫn dắt hóa thành cuối cùng pháp thuật, bởi vậy nắm như thế một đạo Hỏa Điều thuật tới nói, rất nhiều tiên môn đệ tử triển khai lên cũng không phải khó, nhưng từ vận chuyển linh tức đến pháp thuật thành hình, ít nhất cần hai, ba tức công phu, nghe tới tựa hồ không chậm, nhưng ở trong lúc ác chiến, chết đến mười hồi đều đã đủ rồi.

Nhưng là Phương Quý lại hầu như là niết lên pháp ấn một chốc lát, pháp thuật liền đã thành hình.

Chỉ tốc độ này, liền đã làm cho phần lớn tiên môn đệ tử kinh sợ rơi mất cảm đáng sợ!

Mà hướng hồ, còn lớn như vậy?

...

...

"Hừ!"

Nhưng đón phả vào mặt Hỏa điều, Lục Chân Bình lại là mặt mày lạnh lẽo, trong nháy mắt thân hình nhào ra, thân hình của nàng dị thường quỷ dị, cũng không phải thường nhanh, hành động trong lúc đó, thậm chí đều dẫn ra mấy đạo ảo ảnh, nhìn bề ngoài, bóng người của nàng tựa hồ đã bị Phương Quý đánh ra Hỏa điều trực tiếp nuốt chửng, nhưng trên thực tế, lại là sát na thời khắc né qua, nghiêng người lao nhanh.

Bốn, năm trượng khoảng cách, ở nàng tránh thoát cái này một đạo Hỏa điều thuật, lập tức rút ngắn hai trượng.

Mà mắt thấy nàng thân pháp như vậy tinh diệu, lại đem chính mình Hỏa Điều thuật né qua, Phương Quý cũng không nhịn được lấy làm kinh hãi, chỉ có thể vội vã bốc lên đạo thứ hai pháp thuật, cái này cũng là chuyện không có cách giải quyết, dù sao pháp thuật một chiêu chính là một chiêu, không giống như là võ pháp như vậy có thể linh hoạt biến chiêu, một thức pháp thuật đánh tới, đánh trúng chính là đánh trúng, nếu là đánh không trúng, liền rất khó lại tiếp tục.

Hắn lúc này, cố nhiên cũng có thể thông qua linh thức dẫn dắt, làm cho Hỏa điều quay đầu lại, nhưng là chuyển quay lại Hỏa điều, liền căn bản không thể đuổi được tới chính nhanh tựa như tia chớp hướng về chính mình vọt tới Lục Chân Bình, vì lẽ đó, ở cái này lúc mấu chốt, hắn liền dứt khoát một lần nữa bấm lên một đạo pháp ấn, hai tay trong lúc đó, một đạo khung bố lôi roi hình thành, thuận thế về phía trước đánh tới.

"Hô!"

Đón Phương Quý cái này một đạo hoành quét tới lôi roi, Lục Chân Bình cũng đột nhiên há mồm phun ra một đạo màu phấn hồng sương mù, cái này sương mù ra miệng, lập tức liền tràn ngập ở giữa không trung trong, Phương Quý lôi roi đánh tới, vừa lúc đem đến Lục Chân Bình bóng người trực tiếp chặn ngang đánh thành hai nửa, chỉ bất quá, lại sau một khắc, liền

thấy được bóng người kia, trực tiếp hóa thành vô hình sương mù, càng là giả!

Như vậy pháp thuật, Phương Quý kỳ thực cũng đã gặp.

Lúc trước ở Ma sơn loạn thạch cốc, Tiêu Long Tước nghênh chiến Linh Lung tông Vân Nữ Tiêu, Vân Nữ Tiêu chính là mượn như vậy pháp thuật lừa gạt qua Tiêu Long Tước, cuối cùng lấy Luyện Khí tầng bảy tu vi, vượt qua Luyện Khí tầng tám Tiêu Long Tước, nhưng bây giờ Lục Chân Bình sử dụng tới cái này đạo pháp thuật, bất kể là tốc độ vẫn là xảo diệu trình độ, so với Vân Nữ Tiêu đến, đều chỉ có hơn chứ không kém, tinh diệu tới cực điểm. . .

"Không tốt. . ."

Vừa thấy đến Lục Chân Bình tránh thoát lôi roi, Phương Quý cũng lập tức thay đổi sắc mặt.

Dựa vào Lục Chân Bình tốc độ, liên tục hai đạo pháp thuật không ngăn được nàng, đã trọn lấy nàng tiếp cận bên cạnh mình.

Quả nhiên, màu phấn hồng sương mù vội vã tung bay thời khắc, Lục Chân Bình thân hình lần thứ hai hiển lộ, dĩ nhiên đã đến Phương Quý trước người một trượng nơi, bình thường mà lãnh đạm trên mặt, lộ ra một nụ cười gằn, lòng bàn tay chợt có ngân quang sáng lên, vội vã hướng về Phương Quý húc đầu chém xuống.

Phương Quý kinh hãi, gấp năm pháp thuật, cũng đã không kịp.

Hắn thi pháp tốc độ lại nhanh hơn, cũng cần một cái quá trình, nhưng Lục Chân Bình cũng đã đi tới trước người.

Mắt thấy hấn liền pháp ấn cũng không kịp bốc lên đến, Lục Chân Bình trong lòng bàn tay cái kia một đạo ngân quang liền rơi xuống đỉnh đầu của mình, Phương Quý ngơ ngác trợn to hai mắt, phảng phất là không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, sau đó Lục Chân Bình ở hấn tròng lớn trong đôi mắt, nhìn thấy chính mình cái này một đạo ngân quang rơi xuống nơi, đột nhiên kim quang lấp loé, bốn, năm đạo màu vàng phù triệu bỗng nhiên phiêu ở giữa không trung.

Sức mạnh vô hình mãnh đến bắn lên, không chỉ đỡ nằng cái này một đạo ngân quang, càng đưa nằng thân hình bắn ra ngoài.

"Ha ha ha. . ."

Phương Quý cười to lên, chỉ vào Lục Chân Bình cười to: "Sửu bà nương, thật sự coi ta một điểm cũng không có chuẩn bị?"

"Lại còn chôn xuống cắm ché?"

Nàng bị ép lùi về sau, sắc mặt đã là tái nhợt.

Nàng đem một thân bản lãnh triển khai tới cực điểm, thời khắc nguy cấp nhào tới Phương Quý trước người, lại suýt chút nữa trúng cắm ché?

Nhất thời không quan sát phía dưới, cũng suýt nữa bị thiệt lớn.

"Ha ha, đã sớm chờ các ngươi lại đây, còn có thể không điểm chuẩn bị?"

Phương Quý cười ha ha, hung hăng gọi lên: "Ngươi tới a, lại đây liền giết chết ngươi!"

"Hừ!"

Đón Phương Quý dào dạt đắc ý, Lục Chân Bình sắc mặt trở nên âm trầm, nằng đột nhiên không nói một lời, tay trắng nhấn một cái, bên người

đột nhiên có ba cái chuông bạc bay lên, tựa như cùng ba viên ngân bóng giống như, ở bên người nàng xoay tròn không ngừng, cái kia ngân bóng chuyển động tư thế, thậm chí tạo nên tầng tầng kính phong, có thể thấy được lực lượng nặng, rồi sau đó nàng hơi cắn răng một cái, thân hình vội vã hướng về Phương Quý liền vọt tới.

Theo nàng thân hình xông tới gần, bên người ngân bóng liền bùm bùm cách cách, ở xung quanh trong hư không đánh lung tung.

Ầm ầm ầm!

Cái này một chốc lập tức trở nên náo nhiệt lên.

Phương Quý đã sớm ở bố trí dưới Tụ Linh trận thì đem chính mình tất cả mang theo vào cấm chế cùng phù triệu ẩn giấu ở chu vi, chính là đề phòng có người sẽ xuất kỳ bất ý, đi tới bên cạnh mình, Lục Chân Bình không thể nghi ngờ cũng là nghĩ đến điểm này, nhưng nàng lại không có thử đi đoán Phương Quý bày xuống cái gì cấm chế, mà là dứt khoát té nổi lên ba cái chuông bạc, như bẻ cành khô giống như đánh lên.

Lập tức, chu vi tất cả cấm chế đều bị nàng xúc động đi ra, đánh hỗn loạn tung bùm.

Mà thân hình của nàng, thì lại bao phủ ở cái này một mảnh hỗn loạn phù quang trong, mạnh mẽ dựa vào một thân tu vị vọt qua mảnh này dư âm.

"Cái này sừ bà nương tốt mãnh. . ."

Phương Quý thấy được tình cảnh này, cũng không nhìn được lấy làm kinh hãi, lần thứ hai căng thẳng lập tức hoảng hốt lên pháp thuật.

Cái này sừ bà nương thực sự quá không nói đạo lý, nào có như vậy đánh nhau?

"Đùng!"

Chuông bạc bay lượn, đem Phương Quý trước người mây đạo Kim Quang phù mạnh mẽ đánh tắt, thân hình vọt tới Phương Quý trước người.

Nàng cứng đối cứng, một tầng một tầng đem Phương Quý bày xuống phòng ngự cùng pháp thuật đều đánh vỡ, sau đó vọt tới hẳn trước người đi, thoát nhìn dững mãnh đến cực điểm, nhưng cái phương pháp này, lại cũng cực kỳ hữu hiệu, nàng vọt tới tốc độ, lại còn hơn hồi nãy nữa nhanh!

Chỉ dựa vào tốc độ này cùng khí thế, Phương Quý liền có thể kết luận, cái này sừ bà nương so với Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu Khuất Chân Huyền còn mạnh hơn.

Hơn nữa còn cường không ít!

"Bạch!"

Lục Chân Bình thuận thế trở bàn tay, chốc lát trong lúc đó, một đạo sáng trắng trường kiếm, thẳng hướng Phương Quý trong lòng đâm rơi xuống.

Gần trong gang tấc, không thể tránh khỏi!

Phương Quý trong tay pháp ấn đã nắm lên, quanh thân linh tức cũng ở điên cuồng vận chuyển, nhưng căn bản không kịp triển khai bất kỳ pháp thuật.

Võ pháp cùng pháp thuật, một nhanh một chậm, lúc này sai biệt hiển lộ hết!

Mà Phương Quý chỉ thiện pháp thuật, thân thể suy yếu điểm yếu, vào lúc này cũng lại rõ ràng bất quá!

...

...

"Lục sư tử. . ."

Xa xa ngoài vi bốn đại Tiên môn các đệ tử, nhìn thấy tình cảnh này, đã là không nhìn được kêu lên sợ hãi.

Trước Lục Chân Bình cùng Phương Quý đấu pháp, cố nhiên đặc sắc, nhưng nào có lúc này Lục Chân Bình trực tiếp cứng đối cứng nhượng người xem hoa mắt thần trì, hiển nhiên Phương Quý cố nhiên uy lực pháp thuật kinh người, các loại bố trí lại nham hiểm cực kỳ, lại vẫn là mạnh mẽ bị Lục Chân Bình một đánh phá, trực tiếp đến hấn trước người đi, những thứ này tiên môn đệ tử cũng nhất thời trong lòng vui sướng, không biết có bao nhiêu người kêu lớn lên.

"Vậy cũng hận tiểu quý, rốt cục vẫn là muốn chết ở Lục sư tử trong tay. . ."

Kích động nhất, lại là Hạng Quỷ Vương cùng Linh Lung tông Vân Nữ Tiêu, ở hai người bọn họ trong lòng, Phương Quý tuổi tác không lớn, lại quả thật là một cái đáng sợ đối thủ, nhưng bây giờ, hiển nhiên hấn bị Lục Chân Bình gần rời thân, trong lòng nhưng cũng nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Đương nhiên, cũng có một chút vi diệu cảm giác mát mát, cái này cùng mình cùng thế hệ Thái Bạch tông đệ tử, cuối cùng không phải là mình đánh bại.

Đặc biệt là Vân Nữ Tiêu, càng là hít một tiếng: "Ta cái yếm còn không phải quay về đây. . ."

...

...

"Ta đã sớm nói tiêu nhi kia là đang tự tìm đường chết. . ."

Mà vào lúc này, Thái Bạch tông một phương, Lý Hoàn Chân thì lại chăm chú nhíu mày đến.

Trong lòng thầm nghĩ: "Cái kia Lục Chân Bình thực lực không tầm thường, nhanh như vậy liền đem tiêu nhi kia đánh không còn sức đánh trả chút nào, coi như ta vừa nãy ra tay rồi, cũng tất nhiên không cản được nàng, ai, vấn đề không tại ta, thực sự là hấn quá ý nghĩ kỳ lạ, bốn đại Tiên môn dẫn đầu đệ tử, lại há là dễ dàng như vậy liền được hấn áp chế? Chỉ là không biết sẽ dẫn ra bao nhiêu phiền phức, vẫn là muốn ta đến cho hấn khắc phục hậu quả. . ."

...

...

"Người chỉ hiểu pháp thuật, cuối cùng vô dụng. . ."

Mà vào lúc này, một kiếm hướng về Phương Quý trong lòng đâm rơi xuống Linh Lung tông dẫn đầu Lục Chân Bình, cũng cuối cùng tại thờ phào nhẹ nhõm.

Nàng trước một thất lợi, liền lập tức liều lĩnh, mạnh mẽ tấn công mãnh đánh vọt tới Phương Quý trước người đến, cũng là bởi vì tâm trạng đang lo lắng, nàng lo lắng Lý Hoàn Chân sẽ thừa dịp cái này thời điểm ra tay, tạo thành không có cần thiết phiền phức, cho nên nàng chỉ có thể lấy tốc độ nhanh nhất đem Phương Quý bắt xuống, chỉ có bắt xuống Phương Quý, bốn đại Tiên môn mới có thể lần thứ hai nắm giữ ưu thế tuyệt đối, không cho tình thế lại nổi lên khúc chiết.

Bây giờ, theo một kiếm này đâm rơi xuống, rốt cục đại cục đã định.

"Khà khà. . ."

Nhưng nàng cũng không nghĩ tới, chết ở khoảng khắc Phương Quý, lại không có thất kinh, trái lại xấu nở nụ cười.

Hắn ngẩng đầu nhìn hướng về phía Lục Chân Bình, nói: "Người không biết ta là Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân sao?"

Cùng lúc đó, hắn eo bên bỗng nhiên bay lên một tia ô quang.

Đó là kiếm quang!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 177: Lấy Một Dịch Ba

"Hả?"

Lục Chân Bình đón Phương Quý nhìn về phía chính mình ánh mắt, trong lòng bỗng nhiên khẽ run lên.

Một loại nào đó trực giác, làm cho nàng cảm thấy có chút không ổn.

Cũng ở cái này chớp mắt trong nháy mắt, Phương Quý bên hông, chợt có một tia ô quang liền lóe lên!

Cái kia một tia ô quang lên cực kỳ đột ngột, càng đều chiếm được lực lượng cuồng bạo, tựa hồ chỗ đi qua, hư không đều đã bị xé rách, khoảng khắc trong lúc đó liền đã chém tới Lục Chân Bình trước mặt, kinh phong đập vào mặt, thổi đến Lục Chân Bình đau cả da mặt, con mắt đều đã không mở ra được.

Cuồng bạo kinh phong, thổi đến nàng đau cả da mặt, liền con mắt đều không mở ra được.

"Không được!"

Lục Chân Bình phản ứng cũng là cực nhanh, đang nhìn đến cái kia một tia ô quang chói lát, nàng liền đã phán đoán chuẩn xác đi ra, dựa vào một kiếm này tốc độ, chính mình tuyệt đối không thể ở một kiếm này chém giết chính mình trước thương tổn được Phương Quý, liền nàng không chút do dự, xoay tay lại cất kiếm, cùng lúc đó, một thân linh tức cuộn cuộn tạo nên,

thân hình tựa như cùng chớp giạt cũng tựa như về phía sau vội vã lui trở về.

..

Mãi đến tận làm xong những động tác này, nàng tư duy lại đều vẫn là cứng ngắc, nhất thời khó có thể lý giải được.

Tiểu quý này làm sao dùng đến kiếm?

Hắn không phải đã kiếm đạo bị phế, chỉ có thể triển khai pháp thuật sao?

Mà nếu là hắn có thể sử dụng kiếm, như vậy vừa nãy thì tại sao vẫn ngồi bất động?

Những vấn đề này không người nào có thể cho nàng giải đáp, mà chính nàng cũng biết, này không phải là đòi hỏi một cái giải đáp thời điểm.

Bởi vì Phương Quý cái kia một kiếm, không biết tích góp bao nhiêu lực lượng, càng là không biết đợi chính mình bao lâu, mới đợi đến như thế một cái xuất kiếm cơ hội, kiếm ý mạnh, kiếm thế nhanh chóng, như giòi trong xương, căn bản không cách nào dựa vào thân pháp né tránh. . .

Nhưng cũng may, Lục Chân Bình một thân tu vị, nhưng cũng không phải đùa giỡn, ở nàng nhanh chóng khi lui về phía sau, con mắt đều không có mở, cũng đã nhanh chóng bấm lên một đạo pháp ấn, bên người ba viên chuông bạc, liền vào lúc này nhanh chóng xoay tròn lên, gào thét về phía trước, ôm theo mở núi phá thạch lực lượng về phía trước đập ra ngoài, không cầu đòn đánh này thương tổn được Phương Quý, chỉ cầu làm cho hắn cùng mình kéo dài khoảng cách.

Bất kể là cái kia lui lại, vẫn là bây giờ té lên ba viên chuông bạc, đều hiển lộ Lục Chân Bình thực lực kinh người.

Vị này bình thường không lộ ra trước mắt người đời, thậm chí toàn bộ nước Sở trong giới tu hành, đều không có mấy người nghe nói qua nàng tên tuổi Linh Lung tông dẫn đầu, toàn lực ra tay phía dưới, thực lực xác thực bất phàm, nàng hiện thân tại năm đại Tiên môn đệ tử trước người, còn chỉ là từ tiến vào cái này bí cảnh bắt đầu, nhưng chỉ là trước sau mấy lần đại chiến, cũng đã hiển lộ thực lực kinh người, ở bây giờ tất cả tiến vào bí cảnh tiên môn đệ tử trong mắt, năm đại Tiên môn dẫn đầu bên trong, mạnh nhất không phải Khuất Chân Huyền, cũng không phải Lý Hoàn Chân, mà là nàng, Linh Lung tông Lục Chân Bình!

"Muôn chạy?"

Chỉ bất quá, Lục Chân Bình lùi đến nhanh, phản ứng cũng nhạy bén, nhưng cũng vẫn là chậm.

Phương Quý ở chém ra một kiếm này sau, đã là một mặt hung ác, thân hình sớm theo kiếm thế mà thôi, linh động dị thường, nào có nửa điểm thân thể suy yếu thái độ, đón Lục Chân Bình trước mặt đánh tới ba viên chuông bạc, hấn mạnh mẽ cản rặng, thuận thế đẩy kiếm, một luồng ánh kiếm lập tức tán thành một mảnh mặt quạt, kiếm âm rung động trong, ba viên chuông bạc liền đột nhiên bị hấn tăng vọt kiếm khí bao phủ ở bên trong.

"Keng. . ."

Lại sau một khắc, ba viên chuông bạc đồng thời bay ra, nhưng cũng chỉ vang lên một tiếng.

Đó là bởi vì kiếm thế quá nhanh, đến nỗi tại ba viên chuông bạc đồng thời phát ra tiếng vang lên, như là đồng thời bị chém trúng.

Lại sau đó, Phương Quý thân hình so với mới vừa bị chém bay ba cái chuông bạc còn nhanh hơn, vèo một tiếng nhào đem tới, thân hình gãy

chuyên, hai tay cầm kiếm, mạnh mẽ vẽ ra một nửa hình tròn hồ, sau đó ngưng tụ vô tận linh tức một kiếm liền chém tới Lục Chân Bình trước người.

Mà vào lúc này, Lục Chân Bình cũng chỉ là mới vừa mới mở hai mắt ra mà thôi.

Nàng cái này vừa mở mắt, liền chỉ nhìn thấy cái kia ôm theo cuồng phong, miễn cưỡng chém tới trước người một kiếm!

"Xi!"

Dù là nàng tu vị lại mạnh, phản ứng lại nhanh hơn, đôi mắt một kiếm này, cũng đã buộc không có sách, trên mặt hiện ra một loại kinh hãi lại phần nộ vẻ mặt, nhưng vẫn là chỉ có thể trở mắt nhìn một kiếm này rơi vào trên người mình, lại sau một khắc, máu tươi bay tện, trong cơ thể xương cốt đều đã khách khách vang vọng, thân hình càng như là điều đứt dây giống như, trực tiếp liền bị một kiếm này chém ra bốn, năm trượng khoảng cách.

"Phốc!"

Nàng rơi xuống trên đất thì cả người đã như là vải rách túi giống như, máu tươi phun mạnh, giãy giụa muốn bò lên.

"Hả?"

Nhìn tình cảnh này, Phương Quý nhưng cũng cảm giác bất ngờ, rất giật mình tại một kiếm này lại không có trực tiếp đưa nàng giết chết, ngẫm nghĩ lên, vừa nãy chính mình cái kia một kiếm chém tới trên người nàng thì tựa hồ trên người nàng có một đạo quỷ dị thanh quang lóe lên một cái, lại là đem chính mình cái kia một kiếm lực lượng tiết ra hơn nửa, tuy rằng một kiếm này đủ mạnh, vẫn là chém tổn thương nàng, chung quy vẫn để cho nàng bảo vệ mệnh.

Bất quá phòng rơi xuống một kiếm này cũng không có gì, Phương Quý hoặc là không làm, nâng kiếm liền chạy tới, lại là một kiếm chém xuống.

Kiếm quang lưu chuyển, một kiếm này trực tiếp chém đầu của nàng.

...

...

"Không tốt. . ."

Hỏa Vân trận ở ngoài, tất cả mọi người đều kinh hãi, thậm chí nhất thời không phản ứng kịp.

Không đều nói cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân phế bỏ, dùng không được kiếm sao?

Lẽ nào đó là Thái Bạch tông cố ý thả ra tin tức giả lừa gạt người hay sao?

Càng sợ hãi, nhưng là bây giờ bí cảnh ở ngoài, vị kia kiêu diễm động lòng người Linh Lung tông chủ, nàng đang nhìn đến Lục Chân Bình bị Phương Quý một kiếm chém bay lúc, liền dĩ nhiên thay đổi sắc mặt, chờ nàng nhìn thấy Lục Chân Bình có thanh quang hộ thể, không có thật là bị một kiếm này chém giết lúc, trong lòng rồi lại nhẹ nhõm, nhưng sau một khắc, nàng liền nhìn thấy Phương Quý một bước đuổi tới, chém thẳng Lục Chân Bình đầu.

Cái này một chốc, nàng đã không chỉ có là kinh hoảng, thậm chí còn có vẻ hơi sợ hãi!

...

...

"Hắn lại có thể sử dụng kiếm. . ."

"Ríu rít rít. . ."

Tất cả mọi người đều là kinh hãi, chỉ có Trương Vô Thường cùng Anh Đề hai cái ánh mắt có hiểu.

Từ bốn đại Tiên môn đệ tử chạy tới trước, Trương Vô Thường liền đã biết Phương Quý ở mượn huyết tinh chữa thương, bù đắp bốn nguyên, chỉ là, vậy cần một cái thời gian rất dài, đến bây giờ, hắn là cũng không có kết thúc, thế nhưng, chữa thương tuy rằng không có kết thúc, có thể Phương Quý lại rõ ràng đã có thể sử dụng kiếm, nhìn cái kia một kiếm cuồng bạo tu thế, ở đâu là một cái bốn nguyên khô cạn người có thể sử dụng đến?

Hắn không biết Phương Quý ám thương đến tột cùng xong chưa, nhưng bây giờ rõ ràng cùng người thường không khác.

Thậm chí nói, so với người thường càng mạnh mẽ hơn!

"Xoẹt. . ."

Mà ở mọi người thất kinh trong ánh mắt, Phương Quý dĩ nhiên một kiếm lược đến Lục Chân Bình trước người, mạnh mẽ chém xuống.

Từ mới vừa rồi cùng nữ nhân này giao thủ đến xem, hắn cũng biết nữ nhân này thực lực mạnh mẽ, thực sự là bốn đại Tiên môn đệ tử bên trong ít có cường giả, bởi vậy bây giờ nếu đến cơ hội, cái kia liền không thể lưu xuống cái gì hậu hoạn, trước tiên đem nàng làm thịt lại nói!

"Lui lại!"

Nhưng cũng là ở hắn một kiếm này chém xuống thời khắc, đột nhiên thân hình trái phải, đều có kinh phong kéo tới.

Bên trái đến, chính là tám đạo như Hỏa long cũng tựa như trường liên, dồn dập giảo giảo, bao phủ chính mình trước sau trái phải thân hình, mà bên phải thì lại, lại một đạo thanh sương ngưng tụ mà thành băng thương, mạnh mẽ hướng mình phía sau lưng đâm tới, lại là Lăng Hoa Giáp cùng Tống Khuyết hai cái, vừa thấy Lục Chân Bình ngàn cân treo sợi tóc, liền liền lập tức buông tha trước người mình Trương Vô Thường cùng Anh Đề, vội vàng chạy tới cứu giúp.

"Thích ăn đòn. . ."

Phương Quý đón hai vị tiên môn dẫn đầu giáp công, nhưng cũng không có may mắn ý sợ hãi, bỗng nhiên trong lúc đó lên tiếng quát lạnh, tay trái niết lên pháp ấn, một con cự lớn Hỏa điều hướng về Lăng Hoa Giáp bay qua, cùng hấn trước người tám đạo hỏa liên đụng vào nhau, nhất thời điểm nổi lên đầy trời mây lửa, ở cái này mây lửa cách trở phía dưới, chính là Lăng Hoa Giáp tu vị như thế thực lực, cũng trong khoảng thời gian ngắn, không được đến gần.

Mà dựa vào cơ hội này, Phương Quý chiết thân hồi kiếm, chém về phía Tống Khuyết.

"Khách!"

Hấn kiếm kia trên, ẩn chứa vô cùng lực đạo, cùng sương thương tiếp xúc thời khắc, liền đã đem sương thương đồ nát, rồi sau đó hấn kiếm thế giảo động, thuận thế hướng về Tống Khuyết trước ngực ép tới, liền đem Tống Khuyết sợ đến chảy mồ hôi lạnh khắp cả người, giơ tay bóp nát trước ngực một đạo ngọc trụ, trước người liền thời khắc nguy cấp hóa ra một khối dày đến ba thước màu xanh băng thuần, cái kia một kiếm chém ở thuần trên, bảo vệ hấn một cái mạng.

Thế nhưng băng thuẫn bị cái kia một kiếm chém đến tầng tầng lui về phía sau đến, vẫn là đánh vào ngực hấn bên trong, liền đem cả người hấn đều va bay ra ngoài, thân thể còn trên không trung đây, liền đã phun ra một ngụm máu tươi, nhìn về phía Phương Quý ánh mắt, đã như là nhìn quái vật.

"Ong ong. . ."

"Ầm ầm. . ."

Cũng ở cái này một chốc, Lục Chân Bình cuối cùng cũng coi như là thoát được một mạng, Lăng Hoa Giáp cũng cuối cùng tại thoát khỏi cái kia mảnh Hỏa Vân ngăn cản, liền lĩnh, liền miệng phun một viên Hỏa Hành châu, quanh thân lập tức biến lửa phập phồng, làn sóng cũng tựa như hướng về Phương Quý tập cuốn tới.

"Chỉ là một kiếm trong lúc đó, liền làm cho ta bóp nát Huyền Băng ngọc bội, cái này tiểu nhi. . ."

Mà bị băng thuẫn đụng phải miệng phun máu tươi Tống Khuyết, như thế đầy mặt không cam lòng phẫn nộ, cường nhắc lên một hơi nhảy lên, chu vi linh tức tăng vọt, phạm vi bốn, năm trượng đều bị thanh sương bao trùm, trên đỉnh đầu, đã có một bộ mặt xanh nanh vàng Ma tướng bay nhào mà ra.

Liền ngay cả cái kia bị Phương Quý một kiếm chém thành trọng thương Lục Chân Bình, vào lúc này đều cắn chặt hàm răng ngời dậy đến, đầy mặt đều là sóng biển cũng tựa như sắc mặt giận dữ, trước ngực nàng vết thương nặng như vậy, không dễ dàng mới ở Tống Khuyết cùng Lăng Hoa Giáp hai người liên thủ xuống nhật trở về cái mạng, nhưng vào lúc này, lại không nghĩ tới lui về sau, tìm địa phương chữa thương, lại lại một lần té nỏ lên chuông bạc, mạnh mẽ về phía trước đánh tới.

Trong lúc nhất thời, ba vị dẫn đầu, ai nấy dùng kỳ kỹ, đồng thời đánh tới Phương Quý trước người.

...

...

"Ha ha, các người ba người gộp lại cũng không được a. . ."

Nhưng đón ba người bọn họ hàm chứa phần mà tập thể, bị vây vào giữa Phương Quý thành linh không có nửa phần vẻ sợ hãi, trái lại bắt đầu cười lớn, tay phải hấn cầm kiếm, tay trái thi pháp, một thân linh tức liền như là hóa thành vật chất, sợi tơ giống như tại xung quanh người xoay tròn, mà ở cái này sợi tơ trong, còn chen lẫn chất phác huyết khí, làm cho hấn một thân khí cơ, vào lúc này cuồng bạo tới cực điểm.

"Xem ta. . ."

Hấn lạnh lùng lớn tiếng, bỗng nhiên dừng lại, tựa hồ không biết kêu cái gì càng có khí thế một điểm.

Bất quá tài hoa cũng xem là tốt, lập tức liền nhận xuống: "Đại Sát Cầu thuật!"

"Xoẹt!"

Phù Đồ kiếm rút vào vô tận linh tức, trọng lượng cực điểm làm vì khủng bố, mà ở Phương Quý phảng phát sức mạnh vô cùng vô tận triển khai xuống, càng là nắm giữ tốc độ kinh người cùng biến hóa, trong nháy mắt liền hóa thành một mảnh mây đen, liền đem ba vị tiên môn dẫn đầu đều bao phủ ở bên trong.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 178: Bắt Nạt Chính Là Các Người

"Cái này tiểu nhi nghĩ muốn lấy một địch ba?"

Tổng Khuyết, Lăng Hoa Giáp mấy người, thậm chí còn đến muốn thêm vào đã bị trọng thương Lục Chân Bình, lúc này thấy Phương Quý một thân hung hãn khí, cũng đều hơi lấy làm kinh hãi.

Bọn họ trước đây thực sự không có nghĩ đến, đồn đại đã lâu liên quan tới Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân đã phé tin tức, lại là giả, tên tiểu quý này không chỉ có thể sử dụng kiếm, mà kiếm thế tựa hồ so với truyền nói đến còn cường hãn hơn, bất quá, coi như hắn có thể sử dụng kiếm, nhưng bây giờ lại dám đón ba đại Tiên môn dẫn đầu vọt lên, cũng thực sự là cái gan to bằng trời người!

Bọn họ mặc dù có thể trở thành một môn dẫn đầu, liền là bởi vì bọn họ ở toàn bộ trong tiên môn, đều là tài năng xuất chúng tồn tại.

Tuy rằng từ tu vị trên đến xem, các nàng cùng với những cái khác tiên môn đệ tử nòng cốt giống như, đều là Luyện Khí tầng chín, nhưng hoặc là truyền thừa tiên môn bí pháp, hoặc là người mang dị bảo, hay là tâm chí hơn người bọn họ, cùng bình thường Luyện Khí tầng chín đệ tử thực lực cũng không giống nhau, thậm chí có thể nói, hai cái căn bản liền không ở một cái phương diện trên!

Tiểu quý kia nổi lên xuất kiếm, trước tiên thương Lục Chân Bình, lại bức lui Tổng Khuyết cùng Lăng Hoa Giáp hai người, kiếm thế chi mãnh, thực tại khủng bố.

Nhưng muốn lấy một chọi ba, vẫn là một cái chuyện cười lớn. . .

"Ào ào ào. . ."

Phương Quý cầm kiếm hướng về ba người bọn họ tiến lên đón, kiếm thế vẫn là nhắm thẳng vào Lục Chân Bình, chém liên tục ba kiếm, kiếm kiếm nghĩ muốn đòi mạng, nhìn dáng dấp hấn đung là nhìn chăm chăm Lục Chân Bình, cũng không biết là bởi vì Lục Chân Bình vừa nẩy người đầu tiên xông vào Hỏa Vân trận, chọc hấn sinh giận, hay là bởi vì hấn phát hiện Lục Chân Bình thực lực không tầm thường, không nghĩ cho nàng lấy lại sức đến cơ hội, liền thừa dịp bệnh muốn nó mệnh!

Kiếm thế như rồng, khuấy động hư không.

Đón Phương Quý cái kia đáng sợ ba kiếm, Lục Chân Bình âm thầm cắn răng, vốn định liền nghênh đón, nhưng nghĩ tới chính mình bây giờ bị trọng thương, lại vẫn là cường chịu tính tình lùi về sau, chỉ té lên chuông bạc ngăn địch, nhưng Phương Quý kìm nén một hơi, vốn muốn tiếp tục xông lên tới đưa nàng chém giết, lại không ngờ sau lưng Hàn Sơn tông Tổng Khuyết cùng Lăng Hoa Giáp hoa đều tùy thời công tới, trái phải kích kẹp.

"Hắc Nha. . ."

Phương Quý giận dữ, bứt ra về kiếm, lại hướng về Lăng Hoa Giáp một trận chém lung tung, Lăng Hoa Giáp đón cái kia đáng sợ kiếm thế, cũng là hơi thay đổi sắc mặt, nhưng cũng không hoảng loạn, hai tay kết ra mấy đạo Hỏa pháp, chống đối Phương Quý công tập, cùng lúc đó, Phương Quý sau lưng Lục Chân Bình cùng Tổng Khuyết lại đồng thời công tới, chuông bạc cùng thanh sương kết thành hỗn loạn tung bừng trận thế, suýt nữa liền đem Phương Quý che chụp vào trong.

Phương Quý vội vã tại không trung đạp bước, thân hình linh động dị thường, tránh thoát bọn họ hai người thế tiến công, rồi lại không ngờ bị Lăng Hoa Giáp giơ tay khuấy lên một đạo Hỏa long, tại không trung uốn lượn vận vẹo đánh tới, chỉ có thể lần thứ hai thu chiêu, chuyển động thân hình tránh thoát lại nói.

"Ha ha, Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, người không khỏi quá coi thường chúng ta. . ."

Mà trải qua đến mấy hiệp, Lăng Hoa Giáp, Tống Khuyết, Lục Chân Bình ba người tâm trạng nhẹ nhõm, thế tiến công càng hiện ra trương trì có độ.

"Tiểu quỷ này nguy rồi. . ."

Mà vào lúc này Hỏa Vân trận ở ngoài, cũng không biết có bao nhiêu người nhìn thấy màn này, tâm trạng cùng nhau kêu to.

Đôi với đệ tử bình thường tới nói, đương nhiên sẽ không nghĩ nhiều như vậy, nếu ba vị tiên môn dẫn đầu đệ tử ra tay, tiểu quỷ kia đương nhiên muốn hỏng việc, tuy rằng hắn vừa lên đến liền hãm hại Lục Chân Bình sư tỷ, kiếm đạo cũng không phớt bỏ, nhưng làm sao có khả năng địch nổi Lục sư tỷ ba người liên thủ?

Mà vào lúc này Thái Bạch tông một đám trong các đệ tử, đệ tử chân truyền Lý Hoàn Chân nhưng là một chút phía dưới, liền xem xảy ra vấn đề nơi, trong lòng sợ hãi không ngớt: "Lục Chân Bình các nàng ba người ra tay, thực lực quả thực khủng bố, Lăng Hoa Giáp dùng Hỏa thuật, Tống Khuyết thiện sương pháp, hai người chính là tương khắc chi đạo, lại tùy vào Lục Chân Bình người phụ nữ kia từ bên trong dẫn dắt, liền khiến cho bọn họ thân thông thiên biến vạn hóa, khó có thể chống đối, chẳng lẽ nói, ba

người bọn họ là sớm liền định tốt như vậy tấn công địch thuật, nguyên bản giữ lại đối phó ta sao?"

Càng nghĩ càng thấy đến khả năng, trong lòng đã cảm giác sợ không thôi!

Lấy một địch ba, vốn là một cái giới hạn, cùng lấy một địch hai, đều có khác biệt lớn.

Ba là trụ cột nhất trận tuyến con số, ba người liên thủ, liền thường thường có thể vung ra cực kỳ sức mạnh kinh người đến.

Lục Chân Bình các loại ba người liên thủ, đã là một thêm hai lớn hơn ba cục diện, tương đương với một cái nhỏ nhỏ trận thế, thực lực cực kỳ đáng sợ, mà cái này, có lẽ chính là Lục Chân Bình dù là bị thương, cũng muốn mạnh mẽ cùng Tống Khuyết Lăng Hoa Giáp hai người liên thủ nguyên nhân!

...

...

"Phương lão gia ta nhưng là tiên nhân đời sau, chẳng lẽ còn đối phó không được ba cái tiên môn dẫn đầu?"

Mà vào lúc này, trong vòng chiến Phương Quý Phương Quý, trong lòng cũng chính sinh ra một loại phi thường phức tạp cảm giác.

Hắn vừa cùng ba người này ác chiến, vừa cảm giác mình tựa hồ còn rất xa không có đem tự thân lực lượng phát huy đến mức tận cùng. . .

Lúc này hắn, mới vừa luyện hóa vô tận sương máu, không chỉ có tu vi tăng mạnh, đột phá Luyện Khí tầng chín, càng là một thân huyết khí nhanh

chóng vận chuyển, trên người tựa hồ có dùng không xong sức lực, mà ở trong đầu, càng là có đối với vô số pháp thuật lĩnh ngộ, cũng có đối với lần thứ hai thoả thích triển khai kiếm đạo mừng rỡ, những thứ này, cũng làm cho trong lòng hắn có loại phi thường nghĩ muốn phát tiết dục vọng. . .

Cái này một trận đại chiến, tới đúng lúc.

Vốn là Lục Chân Bình ba người liên thủ, bất kể là kiếm đạo, vẫn là pháp thuật, đều rất khó trực tiếp cứng ép ba người bọn họ.

Nhưng nếu là thêm một khối đây?

Phương Quý tâm tư càng lúc càng nhạy bén, dần dần nghĩ đến một khả năng.

Ở Ma sơn loạn thạch cốc một trận chiến sau khi, Phương Quý đến Thái Bạch tông chủ truyền thụ Quy Nguyên Bất Diệt Thức, cái này linh thức vừa thành, thoạt nhìn đối với thực lực tăng lên không rõ ràng như vậy, nhưng bất kể là ý thức, cảm ngộ, vẫn là đối với cảnh vật chung quanh phát hiện, đều có thay đổi cực lớn, tuy rằng Phương Quý linh thức nhỏ yếu một điểm, bình thường không lộ ra trước mắt người đời, nhưng ở cái này lúc mấu chốt, nhưng dần dần nổi lên tác dụng lớn.

Dựa vào cái này linh thức, Phương Quý bắt đầu đem tự thân ưu thế, dung hợp thông suốt!

Cũng chính là bởi vậy, hắn ở cái này một tràng trong lúc ác chiến, càng chiến càng thuần thực, càng chiến càng thuận buồm xuôi gió.

Kiểm đạo, pháp thuật, linh thức, dần xu hợp nhất.

Dần dần, Phương Quý bỗng nhiên cảm giác tiến vào một loại khác cảnh giới.

"Ha ha ha, tiên môn dẫn đầu có gì đặc biệt?"

Lại đánh đến mấy hiệp, Phương Quý bỗng nhiên tâm thần sáng rực, không nhịn được cười to: "Không biết ta là tiên nhân đời sau sao?"

Trong tiếng cười lớn, hắn bỗng nhiên đá đen kiếm chênh chếch một chỉ, lay động ở hư không.

Ào ào ào!

Thân kiếm run lên, đao đao kiếm khí màu đen như đậm mực giống như rung động ra, như là tràn ngập bóng đêm, mà cái này dày đặc bóng đêm, lại như thực chất, phảng phất màu đen tơ lụa giống như, Lục Chân Bình ba viên chuông bạc, vừa vặn hướng về Phương Quý đánh tới, lại vừa lúc bị cái này một mảnh kiếm khí cho ngăn trở, như là bị thủy triều cuốn trúng, thời khắc nguy cấp đàn hồi đi ra ngoài, liền đánh về phía Lục Chân Bình trái tim.

Lục Chân Bình vốn là có thương tích tại người, chỉ là cưỡng chế ám thương triền đấu Phương Quý, không nghĩ tới hắn bỗng nhiên sử dụng tới cái này một chiêu, vội vàng ngưng tụ toàn lực nghĩ muốn thu lại cái này ba viên gấp lay động trở về chuông bạc, thân hình đã là không nhịn được lao đảo lui vài bước.

Phân phật lạt!

Cũng ở cái này một chốc, Lăng Hoa Giáp vội vã thúc đẩy mây lửa mà đến, hiển nhiên một mảnh mây lửa sắp đem hắn bao phủ ở bên trong, Phương Quý nhưng cũng không né không tránh, tay phải cầm kiếm, tay trái cũng đã nhanh chóng bấm lên một đạo pháp ấn, chính là đem Đại Phi Phong thuật phát huy ra, trong lúc nhất thời chu vi cuồng phong đột nhiên

nổi lên, như gió cuốn làn sóng, cái kia một cái biển lửa càng bị phong thế ngăn trở, không cách nào dâng tới đến đây.

Ba người bọn họ liên thủ thế tiến công, vào lúc này đã bị xé ra một lỗ hổng, Phương Quý trong tiếng cười lớn, thân như sao băng, thời khắc nguy cấp liền ở giữa không trung bên trong xoay một cái, dựa vào phong thế trên không trung đạp bước, cầm kiếm chạy tới Hàn Sơn tông Tổng Khuyết trước người, một kiếm chém xuống.

"Vạn Lý Thanh Sương!"

Thấy hấn thế tới hung mãnh, Tổng Khuyết cũng là sợ hết hồn, trong miệng kêu to, vội vàng điều động mặt xanh Thần Ma về phía trước vồ tới, bây giờ hấn đã đem trong môn phái bí pháp triển khai tới cực điểm, mặt xanh Ma tướng xẹt qua chỗ, đại địa đều kết nổi lên một tầng dày đặc thanh sương, mặt xanh Ma tướng cánh tay, cũng tại lúc này bị thanh sương bao bọc, mạnh mẽ nhắc lên, đem Phương Quý một kiếm đón lấy.

Coong!

Một tiếng vang thật lớn, chu vi quấy nhiễu cuồng phong bay cuộn, thanh sương đổ rào rào rơi xuống.

"Người lại tiếp xuống ta một kiếm?"

Phương Quý sắc mặt tựa hồ cũng có chút bất ngờ, kinh ngạc mở miệng.

Tổng Khuyết gắng đón đỡ một kiếm này, sắc mặt cũng có chút khó coi, nhưng nghe Phương Quý, vẫn là lạnh cười một cái, liền muốn mở miệng.

Nhưng Phương Quý tiếp theo chính là lần thứ hai nâng kiếm: "Người đón thêm ta hai mươi kiếm thử xem!"

"Cái gì?"

Tổng Khuyết sắc mặt nhất thời đại biến, còn chưa phản ứng lại, cái kia vô tận kiếm quang liền đã nghiêng rơi xuống mà xuống.

Xoạt xoạt xoạt!

Phù Đồ kiếm kiếm rơi xuống như mưa, mỗi một kiếm đều mạnh mẽ đến cực điểm, Tổng Khuyết cắn chặt hàm răng, điều động mặt xanh Ma tướng liền tiến lên nghênh tiếp.

Kiếm thứ hai thì tiếp xuống. . .

Kiếm thứ ba thì cái kia mặt xanh Ma tướng cánh tay cũng đã đang phát run. . .

Kiếm thứ tư thì mặt xanh Ma tướng đã có tan vỡ hình ảnh. . .

Sau đó thứ năm sáu, bảy tám, chín. . .

Một cái nháy mắt, cái kia mặt xanh Ma tướng trực tiếp bị chặt thành sủi cỏ nhân bánh, Tổng Khuyết lúc này càng là bị chấn động đến mức cả người linh tức đều đã hoàn toàn mất khống chế, sắc mặt tái nhợt, hai chân chiến chiến, không đợi được Phương Quý chém tới kiếm thứ mười, đã là một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

"Chúng ta là ba môn dẫn đầu, tiểu quý người dám khinh người quá mức?"

Hiển nhiên Tổng Khuyết gặp nạn, mới vừa bị đánh lui Lục Chân Bình cùng Lăng Hoa Giáp cũng đều là kinh hãi, liền lĩnh về phía trước vọt tới, một cái cắn chặt hàm răng, đem chu vi linh tức tăng lên, chuông bạc gào thét, chiếu Phương Quý phía sau lưng đánh tới, một cái liền mạng điều

động Hỏa Hành châu, trong giây lát đó biển lửa ngập trời, một làn sóng tiếp theo một làn sóng hướng về Phương Quý chụp đánh tới, thế hung mãnh vô cùng!

"Ha ha. . ."

Mà đón sau lưng hai người này thế tiến công, Phương Quý bỗng nhiên cất tiếng cười to, giơ tay chính là một đạo Đại Lô Tiên thuật đánh ra ngoài, đem ở hấn dưới kiếm khổ sở chống đỡ, mắt thấy liền muốn chết Tổng Khuyết cuốn lấy, sau đó run tay ném về sau lưng Lục Chân Bình cùng Lăng Hoa Giáp hai cái, bọn họ hai người dù sao không muốn thương tổn Tổng Khuyết tính mạng, nhất thời thay đổi sắc mặt, đồng thời thế tiến công gấp thu, chuẩn bị biến chiêu.

Nhưng cũng liền vào lúc này, Phương Quý đã thành linh xoay người, âm âm một kiếm liền bổ xuống.

Khó đến ba người bọn họ lúc này tập hợp đến cùng một chỗ, Phương Quý một kiếm này cũng là trước nay chưa từng có hung hăng, không chỉ kiếm đạo triển khai đến vô cùng nhuần nhuyễn, một thân linh tức cũng trước nay chưa từng có hùng hồn, hiển nhiên trong tay hấn đá đen kiếm trên, lại có đạo đạo ngưng luyện đến cực điểm kiếm khí bắt đầu bay lên, phảng phất một đạo ban đêm hóa thành giống như dải lụa, trong nháy mắt từ trái đến phải, chém tới ba người kia trước người. . .

"Rào!"

Lục Chân Bình cùng Lăng Hoa Giáp, thậm chí còn bị thương nặng Tổng Khuyết, đều đã liều mạng triển khai pháp thuật chống đối.

Nhưng cái này cuồng bạo đến cực điểm một kiếm, lại như bẻ cành khô giống như chém tới.

Leng keng!

Lục Chân Bình ba viên chuông bạc, tất cả đều bị chém thành hai nửa, vô tận kiếm khí vọt tới trước người của nàng, dường như điều đứt dây, mà ở bên người nàng, Lăng Hoa Giáp mượn Hỏa hành châu ở trước người chặn đến chặn lại, nhưng cũng bị kiếm khí dư âm quét trúng, cả người đều bay đến giữa không trung, phù một tiếng miệng phun máu tươi, còn vốn là thương thế rất nặng Tống Khuyết, lúc này càng là trực tiếp vút qua mấy trượng, động tĩnh đều không còn.

"Khinh người quá đáng?"

Mà chém ra một kiếm này Phương Quý, nhưng là hung phong vô lượng, nhanh chân về phía trước ép tới, quanh thân huyết khí tràn ngập, vẫn là một bộ muốn đuổi tận giết tuyệt dáng dấp, lệ tiếng hét lớn: "Bất nạt chính là các ngươi tiên môn dẫn đầu, có vấn đề gì không?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 179: Vây Người Giúp A

"Hắn. . . Lại một người chiến bại ba vị dẫn đầu?"

Hỏa Vân trận bên trong, Phương Quý một kiếm đánh bay ba vị tiên môn dẫn đầu đệ tử một màn, không biết dọa sợ bao nhiêu tiên môn đệ tử.

Từ ba vị dẫn đầu vào trận, lại tới Linh Lung tông dẫn đầu Lục Chân Bình liền đem Phương Quý bức đến tuyệt cảnh, lại tới Phương Quý bỗng nhiên rút kiếm mà lên, xuất kỳ bất ý tổn thương Lục Chân Bình, lại tới Lục Chân Bình, Tống Khuyết, Lăng Hoa Giáp ba người liên thủ vây kín, hướng về phía Phương Quý từng bước ép sát, cuối cùng Phương Quý biểu hiện ra trước nay chưa từng có cường hãn, một người chiến bại ba vị dẫn đầu đệ tử, kỳ thực chỉ qua thời gian cực ngắn.

Mà cái này thời gian vô cùng ngắn trong phát sinh tất cả, lại làm cho bốn đại Tiên môn đệ tử khó có thể tin.

Cái này sao có thể?

Đây cũng là ba đại Tiên môn dẫn đầu đệ tử, bọn họ làm sao có khả năng liên thủ còn không bắt được cái kia Thái Bạch tông tiểu quỷ?

"Giết! Đi vào giết hắn!"

Mà cái này kinh hãi sau khi, ba đại Tiên môn đệ tử nhưng là bay nhanh phản ứng lại, hiển nhiên tiểu quỷ kia còn chính nâng kiếm, chung quanh

truy sát chính mình dẫn đầu đệ tử, bọn họ cũng lập tức ý thức được này không phải là chờ ra thời điểm, vội vội vàng vàng vọt lên.

Vừa nãy có Hỏa Vân đại trận bao phủ phía kia địa nhãn, ba đại Tiên môn dẫn đầu, đó là bởi vì trong bóng tối bắt đến Lăng Hoa Giáp đưa ra đến Hỏa Vân đại trận trận đồ, cân nhắc qua đi, biết rồi làm sao xông vào trong trận đi phương pháp, các đệ tử khác không có bắt đến trận đồ, tự nhiên không biết, mà cái kia ba vị dẫn đầu đệ tử, cũng không nghĩ tới chính mình ba người còn không bắt được Phương Quý, bởi vậy không nghĩ tới muốn triệu tập những đồng môn khác đi vào, những thứ này người dĩ nhiên là mừng rỡ thành thật ở lại trận pháp bên ngoài, nhìn chăm chăm Thái Bạch tông đệ tử nhất cử nhất động.

Nhưng đến lúc này, bọn họ lại ngốc không được.

Lại ngốc xuống, ba vị dẫn đầu đệ tử, sợ là tính mạng khó bảo toàn.

"Xoạt xoạt xoạt!"

Khoảng khắc trong lúc đó, bóng người phân động, các trong môn phái, đều có đệ tử nòng cốt hướng về Hỏa Vân đại trận vọt tới.

"Theo chúng ta đi!"

Linh Lung, Khuyết Nguyệt, Hàn Sơn tam tông đệ tử, tuy rằng vọt lên, nhưng trong lúc cấp thiết nhưng cũng căn bản nhập không được đại trận, đúng là Hỏa Vân tông đệ tử, tốt xấu đối với Hỏa Vân đại trận hiểu khá rõ, lập tức lớn tiếng la lên lên, xông vào phía trước phá trận thẳng vào, bắt chuyện người khác theo bọn họ đi vào, một đám người trái mặc phải gãy, rất nhanh liền thông qua chư đạo trận môn, vọt vào Hỏa Vân đại trận bên trong.

"Chuyện này . . ."

Đón đầu gặp được, lại là Trương Vô Thường cùng Anh Đề hai cái.

Vốn là bọn họ còn ở phân biệt quán quít lấy Lăng Hoa Giáp cùng Tống Khuyết, nhưng vừa nãy Phương Quý bỗng nhiên đại phát thần uy, một người đầu nổi lên ba vị dẫn đầu, hai người bọn họ đứng là nhân rồi, bây giờ đang muốn muốn hay không ra tay hỗ trợ, liền nhìn thấy một đám lớn đệ tử xông tới tiến vào Hỏa Vân trận, sau đó một người một rấn liền nhìn nhau một chút, bỗng nhiên đồng thời làm ra quyết định, quay đầu chạy, việc này là không chịu giúp.

Lúc này xông tới, trên căn bản đều là bốn đại Tiên môn đệ tử nòng cốt, có tới mười mấy người.

Lọt vào nhiều người như vậy trong tay, sẽ bị đánh chết!

"Giết!"

Bốn đại Tiên môn đệ tử vọt vào, lại cũng không có người để ý tới cái này hai hàng, bọn họ là chạy Phương Quý đến, vừa vào đến trong trận, lập tức liền dồn dập từ bốn phương tám hướng xông lên tới, các loại pháp thuật cùng phù triện, như sau mưa giống như rơi vào Phương Quý.

"Hả?"

Phương Quý chính đang đuổi giết Linh Lung tông Lục Chân Bình, bỗng nhiên vừa quay đầu lại nhìn thấy một đám lớn người đằng đằng sát khí hướng mình vọt tới, nhưng cũng là sợ hết hồn, theo bản năng nghĩ lưu, rồi lại nghĩ lại vừa nghĩ: "Ta chính trang đại gia a. . ."

Nếu ở giả bộ đại gia, vậy làm sao có thể vào lúc này chạy?

Trái lại mãnh quay người lại, hướng về những kia bốn đại Tiên môn đệ tử vọt tới, quát lên: "Cùng lúc lên đi!"

"Ồ?"

"Như thế cuông?"

Bốn đại Tiên môn đệ tử cũng không nghĩ tới, chính mình cái này vừa vọt vào, tiểu quý kia lại không sợ, còn tiến lên đón.

Nhất thời đứng là hơi run, nhưng lại chính là quần tình kích phấn: "Đánh chết hần!"

"Rào!"

Phía bên trái là bao quát Hạng Quý Vương ở bên trong bốn vị Khuyết Nguyệt tông đệ tử, bọn họ đồng thời quát âm, vung múa ma đao chém tới, trong lúc nhất thời đầy trời khắp nơi, đều là nhảy chập chờn ma diễm cùng uy nghiêm đáng sợ đao khí, bốn đạo đao khí hợp lại cùng nhau, cái kia lực lượng lại là khó có thể hình dung đáng sợ, bất kể là năm đại Tiên môn cái nào một môn dẫn đầu, e sợ cũng không thể một đao chém ra như vậy đao khí.

Mà bên phải, nhưng là cùng nhau tiến lên năm, sáu vị Hàn Sơn tông đệ tử, bọn họ đồng thời hét lớn, lấy tay để địa, pháp lực tuôn ra trong lúc đó, trên mặt đất có một tầng dày đặc thanh sương ngưng kết ra, rõ ràng là băng sương, lúc này lại như là linh động đến cực điểm thủy triều, dọc theo mặt đất liên tục về phía trước lan tràn, trong giây lát đó chu vi vài chục trượng phạm vi bên trong đều là thanh sương, nhưng lại không có đất đặt chân.

"Tiểu quý, nhận lấy cái chết!"

Mà ngay sau đó, lại là giữa không trung bên trong quát to một tiếng, đó là Hỏa Vân tông đệ tử vọt tới giữa không trung, đồng thời triển khai Hỏa pháp, từng mảnh từng mảnh hỏa ý ngưng kết thành một mảnh mây lửa, từ

giữa không trung hướng về Phương Quý phủ đầu quét tới, thế che ngợp bầu trời.

"Ta đi, quá dọa người. . ."

Phương Quý cũng không nghĩ tới bốn đại Tiên môn đệ tử quần tình kích phần phía dưới, thế mạnh như thế, kéo lại đá đen kiếm liền chạy.

"Đừng làm cho hấn chạy. . ."

Sau lưng một đám Linh Lung tông nữ đệ tử kiêu tiếng hét lớn, té lên chuông bạc, truy sát tới.

"Bọn họ quá phạm quá đáng, làm ta Thái Bạch tông không người hay sao?"

Mà hiển nhiên bốn đại Tiên môn đệ tử bỗng nhiên dòn dập ra tay, xa xa một bên Thái Bạch tông đệ tử nhất thời quần tình kích phần.

Trước bọn họ nhìn thấy Phương Quý một người bị ba đại Tiên môn dẫn đầu vây công, liền đã lo lắng không ngớt, cái này cùng bọn họ cùng Phương Quý giao tình sâu cạn không liên quan, dù sao bọn họ đều là đồng môn, ba đại Tiên môn dẫn đầu vây công Phương Quý, trong lòng bọn họ liền cũng cảm thấy bất công, mà vào lúc đó, Lý Hoàn Chân vẫn không có hạ lệnh, càng không có ra tay, đã để những thứ này Thái Bạch tông đệ tử tức sôi ruột.

Lại sau đó, bọn họ chợt thấy Phương Quý đại phát thần uy, lại một người bại tam đại tiên dẫn đầu, tâm tình trong nháy mắt liền trở nên kích động đứng lên, nhất thời coi như người trời, cũng thấy cùng có vinh yên, chỉ là cái này tâm tình còn không xuất hiện bao lâu, liền nhìn thấy bốn đại Tiên môn đệ tử vọt vào Hỏa Vân trận bên trong đi vây công Phương Quý

một màn, trong nội tâm cuối cùng một phần kiên trì, rốt cục bị tiêu hao sạch sẽ.

"Nhìn dáng dấp, không thể lại bàng quan. . ."

Mà vào lúc này, Lý Hoàn Chân nhìn ra thấy thế cuộc rõ ràng, cũng biết mình nên làm ra cái gì quyết định đến rồi.

Hắn hít sâu một hơi, chính muốn hạ lệnh, bỗng nhiên lại nín trở lại.

Bởi vì vào lúc này, căn bản không đợi được hắn hạ lệnh, trong đám người bỗng nhiên có cái gọi là Tiên Vô Lượng đệ tử, bỗng nhiên liền mạnh mẽ chém ra một kiếm, bổ về phía trước người vẫn ngăn trở bọn họ đường đi bốn đại Tiên môn đệ tử, cái này một luồng ánh kiếm, lại lập tức gây nên tất cả mọi người phản ứng, hầu như tất cả Thái Bạch tông đệ tử, đều theo bản năng rút kiếm mà ra, dồn dập về phía trước chém đi qua.

"Xoẹt " một tiếng, bên ngoài náo loạn phân lên.

Bốn đại Tiên môn đệ tử bên trong đệ tử nòng cốt, lúc này đều vọt vào Hỏa Vân trận đi vây giết Phương Quý, nhưng lưu lại ở bên ngoài nhìn chăm chăm Thái Bạch tông đệ tử bình thường, cũng ít nhất còn có khoảng ba mươi người, vừa thấy Thái Bạch tông ra tay, bọn họ cũng lập tức sốt sắng lên, dồn dập té lên đao kiếm pháp khí chém giết, thường xuyên qua lại, bên ngoài cái này trận đại chiến, lập tức liền trở thành một tràng khó phân địch ta hỗn chiến.

Quá trình này, lại đến cực kỳ đột ngột, lại cực kỳ tự nhiên.

Lý Hoàn Chân từ đầu tới đuôi, lại đều chưa kịp xuống cái gì mệnh lệnh.

Bất quá hắn cũng biết tình thế nghiêm trọng, mạnh mẽ dè xuống thở một hơi, không có biểu hiện bất mãn, mà là thân hình mãnh đến vọt ra ngoài.

...

...

"Các đồng môn rút cục ra tay rồi. . ."

Mà vào lúc này Hỏa Vân đại trận trong, Trương Vô Thường xem đến bên ngoài rối loạn, nhất thời kích động đứng lên, cũng không biết sao, hấn vẫn theo Phương Quý ở cái này bí cảnh bên trong chạy tới chạy lui, tuy rằng không có ăn cái gì thiệt lớn, nhưng một trái tim lại chăm chú treo, hiện nay, rút cục nhìn thấy Thái Bạch tông đệ tử ra tay, trong lòng lại xuất hiện một loại phức tạp tâm tình, lệ đều sắp chảy xuống.

"Nếu như đã rối loạn, vậy thì loạn đến cùng đi!"

Vừa quay đầu nhìn thấy Phương Quý đang bị một đoàn tiên môn đệ tử truy sát, hấn cũng mạnh mẽ cắn răng một cái, vung múa một đạo trận kỳ.

Đó là Hỏa Vân đại trận đầu mỗi trận kỳ.

Theo hấn cái này trận kỳ đung đưa, cả toà đại trận đều âm âm vang vọng, mây lửa hướng về bốn phương tám hướng tản đi.

Trước hấn cùng Phương Quý đoạt cái này đạo trận kỳ, là bởi vì muốn mượn đại trận này ngăn địch, nhưng kết quả hấn cùng Phương Quý hai cái, đối với trận pháp nghiên cứu đều không sâu lắm, mà trước tiên có ba đại Tiên môn dẫn đầu, sau có bốn đại Tiên môn đệ tử nòng cốt, dồn dập vọt vào đại trận, đại trận này đúng là thành vô bổ giống như, liền hấn cũng đơn giản trực tiếp tản đi đại trận, trực tiếp làm cho hai mảnh chiến trường thành một mảnh.

"Giết. . ."

Đã như thế càng hỗn loạn, năm đại Tiên môn tất cả đệ tử đều đao qua kiếm lại, chiến thành một đoàn.

"Đem Thái Bạch tông đệ tử cản ở bên ngoài, trước hết giết Quỷ Ảnh Tử Phương Quý!"

Mà bốn đại Tiên môn trong các đệ tử, tự nhiên cũng không thiếu có thức hạng người, bọn họ vừa thấy bên ngoài loạn đem lên, liền biết Thái Bạch tông đệ tử đã ra tay, dồn dập mở miệng hét lớn, không muốn để cho Thái Bạch tông đệ tử vọt vào chiến trường hạt nhân đến, miễn cho cứu đi Phương Quý.

"Là Ngọc Diện Tiểu Lang Quân!"

Nghe được lời này, hỗn loạn trong đám người bỗng nhiên vang lên một tiếng bất mãn kêu to.

"Ở nơi đó. . ."

Một đám người lập tức hô to, hướng về cái kia tiếng nói truyền ra chỗ vọt tới.

"Mẹ ư. . ."

Phương Quý sợ hết hồn, không còn dám gọi, quay đầu tiếp tục hướng về trong đám người chui vào.

"Ngăn chặn hắn. . ."

"Trốn chỗ nào. . ."

Bốn đại Tiên môn đệ tử liền mạng chạy tới, trước ngăn sau đuổi, bốn phương tám hướng đều là bóng người.

Hiển nhiên trước sau đều là người, loạn tung tung phèo, Phương Quý trái tim khẽ nhúc nhích, bỗng nhiên nghĩ đến một ý kiến.

"Giết. . ."

Mà bốn đại Tiên môn đệ tử nơi nào quản hấn nghĩ cái gì, lệ tiếng hét lớn bên trong, liền muốn vẩy lên đến động thủ.

"Phương Quý sư đệ, ta đến trợ ngươi. . ."

Nhưng cũng đúng vào lúc này, bỗng nhiên hét to một tiếng, rồi sau đó một đạo bóng trắng, từ trên trời giáng xuống, người còn chưa đến, liền đã chu vi kiếm khí tăng mạnh, lẳng không chèo một cái vòng, đem bốn đại Tiên môn xúm lại đệ tử làm cho cùng nhau lui về phía sau một bước.

Mà bóng người kia, thì lại rơi vào Phương Quý bên người, một mặt ngạo ý, chính là Lý Hoàn Chân.

"Ngươi đến giúp ta?"

Phương Quý đều có chút bất ngờ, hướng về Lý Hoàn Chân liếc mắt nhìn.

Lý Hoàn Chân gật gật đầu, ngạo nghễ nói: "Tuy là bốn đại Tiên môn cao thủ cùng xuất hiện, chúng ta. . ."

Lời còn chưa nói hết, Phương Quý bỗng nhiên cười nói: "Vậy ngươi giúp đi!"

Vừa nói chuyện, đã vội vã tay bắt pháp quyết, triển khai Ân Thân thuật, chu vi nhất thời có một góc tối bao phủ tới, cả người hấn hóa thành nhàn nhạt cái bóng, "Vèo" một tiếng, liền đã thừa dịp xông loạn tiến vào đám người chung quanh bên trong, hướng ra phía ngoài lưu đi qua.

Bốn đại Tiên môn đệ tử bao vây trong lúc đó, thì lại chỉ còn Lý Hoàn Chân một cái, ngơ ngác đứng, có chút không biết làm sao!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 180: Một Kiếm Định Càn Khôn

"Giết. . ."

Bốn đại Tiên môn đệ tử phần tiếng rống giận về phía trước vọt lên, chỉ là bởi vậy, chịu đến những thứ này thế tiến công lại chỉ còn Lý Hoàn Chân chính mình, hấn vào lúc này, căn bản làm không ra phản ứng gì, chỉ có thể cắn chặt hàm răng chặn lại bốn phương tám hướng mà đến thế tiến công, mà người chung quanh vừa thấy hấn vọt vào, còn xuất thủ chống đối, liền cũng lập tức đem hấn coi như Phương Quý giúp đỡ, giận không nhịn nổi hướng thế từng cơn sóng liên tiếp, trong một mảnh hỗn loạn, thậm chí không ai chú ý tới Phương Quý đã lưu hướng về phía nơi nào. . .

"Cái kia đáng ghét tiểu quỷ. . ."

Mà Lý Hoàn Chân vào lúc này, nhưng là phần nộ tới cực điểm.

Chính mình vốn là xem tiểu quỷ kia bị bốn đại Tiên môn đệ tử vây nhốt, không đành lòng nhìn hấn bị mọi người đánh chết, lúc này mới vọt vào giúp đỡ, ai có thể nghĩ tới tiểu quỷ kia ngược lại triển khai pháp thuật chạy trốn, chỉ đem chính mình ở lại cái này quần điên cuồng đệ tử ở giữa?

Vậy làm sao có thể chịu đựng, người không cảm kích ta liền thôi, lại còn muốn hốt ta?

Lúc này hấn đối với Phương Quý thống hận, thậm chí còn vượt quá bốn đại Tiên môn, chỉ là đối mặt bốn đại Tiên môn vô số đệ tử nòng cốt điên cuồng tấn công, hấn cũng chỉ có thể trước tiên liều mạng bảo vệ lại nói,

nghĩ muốn một lần nữa thoát vây đi ra ngoài cũng khó khăn, vừa vội vã vận chuyển Hỏa Nguyên công pháp, đem chu vi gần rồi thân bốn đại Tiên môn đệ tử ép ra, vừa nhân cơ hội hướng về chu vi liếc mắt nhìn, tâm trạng đã là kinh hãi.

Cái này một trận đại chiến, rốt cục vẫn là đến rồi!

Bây giờ, Hỏa Vân đại trận đã bị rút đi, liền trong ngoài hai mảnh chiến trường hỗn ở cùng nhau, xa xa nhìn sang, liền chỉ thấy bốn đại Tiên môn đệ tử đều đã điên cuồng hướng về Thái Bạch tông đệ tử triển khai thế tiến công, chính mình mà lại không cần phải nói, ít nhất có không dưới mười cái đệ tử nòng cốt vây quanh ở bên người, mà càng ngoài vi, cái khác Thái Bạch tông đệ tử cũng đã rơi vào bốn đại Tiên môn đệ tử tầng tầng trong vòng vây!

Thật đáng sợ, tuyệt vọng nhất tình cảnh đã là như thế!

Thái Bạch tông đệ tử vốn là ít người, bốn đại Tiên môn đệ tử gộp lại ít nhất là bọn họ gấp bốn lần.

Mà trước sau trải qua đến cái này vài lần đại chiến, song phương cũng các bị tổn thương, bốn đại Tiên môn đệ tử bị Phương Quý một người hồ giết không dưới hai mươi cái, đang tấn công Thái Bạch tông Tứ Phương Hư Môn trận thì cũng thương vong bảy, tám người, bây giờ vẫn có thể ra tay, còn có khoảng năm mươi người, nhưng là Thái Bạch tông đệ tử trước thủ Tứ Phương Hư Môn trận thì thương vong càng nặng, có thể động thủ, cũng bất quá mười hai mươi ba người mà thôi.

Mà ở cái này khoảng năm mươi người bên trong, Lý Hoàn Chân chính mình dặt khoảng mười người bốn đại Tiên môn đệ tử nòng cốt, nhưng bên ngoài bốn đại Tiên môn đệ tử, còn có hơn bốn mươi a, lúc này đại chiến

cùng nhau, mỗi một vị Thái Bạch tông đệ tử, đều muốn đồng thời đối phó ba bốn!

Cái này có thể làm sao đâu?

Nhân số cách biệt, quá cách xa.

Ở bí cảnh biên giới thì bọn họ còn có đại trận có thể dựa vào, nhưng bây giờ nhưng là toàn dựa vào bản thân ở liều mạng a!

Lý Hoàn Chân một trái tim đều muốn nguội đi.

Hắn từ vừa mới bắt đầu, liền biết nếu như là ở chính diện trên chiến trường đối kháng bốn đại Tiên môn, Thái Bạch tông nhất định không có phần thắng, cho nên mới làm nhiều như vậy chuẩn bị, nhưng lại không nghĩ rằng, cuối cùng cuối cùng, lại vẫn là rơi vào rồi cái này đối kháng chính diện kết quả trong!

Nghĩ như thế, đối với Phương Quý thống hận liền càng tăng vọt lên.

Đều là tên tiểu quỷ này a, sai khôn vật ý nghĩ kỳ lạ, cuối cùng đem Thái Bạch tông đẩy vào tuyệt lộ. . .

Hắn tự mình đúng là ra hết danh tiếng, trước hết giết Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu Khuất Chân Huyền, lại một người đánh bại tam đại tiên môn dẫn đầu, còn ở Thái Bạch tông bị bốn đại Tiên môn áp chế lúc, lạng lẽ lên vào bí cảnh chữa khỏi một thân ám thương, hiện tại rất nhiều Thái Bạch tông đệ tử trong lòng, hẳn đại khái đã là cái nhân vật anh hùng đi, vì lẽ đó vừa nhìn hắn bị người vây công, Thái Bạch tông các đồng môn liền đều ra tay. . .

Nhưng trên thực tế đây, hẳn là xông ra đại họa, hơn nữa còn muốn để cho mình đến lưng nổi oan ức này!

...

...

"Hà?"

Là do đối với Phương Quý thống hận, Lý Hoàn Chân thậm chí trong lòng đều không còn cái gì chiến ý, đối với bây giờ vây quanh chính mình bốn đại Tiên môn đệ tử nòng cốt, càng là không dám hạ sát thủ, sợ đến cuối cùng giết đỏ cả mắt rồi, càng là không có cùng với hòa đàm cơ hội, mà chủ vi vây công hấn người trong, có người phát hiện Phương Quý đã mất đi hình bóng, liền cũng buông tha hấn đi nơi khác truy tìm, hấn càng là không có ngăn cản.

Vào lúc này, hấn ước gì nhiều hơn chút người rời đi chính mình, chạy đi truy sát Phương Quý.

Bất quá, cũng là ở trong lòng hấn cái này bất mãn cùng thống hận đạt tới cực điểm lúc, trong lúc vô tình hướng ra phía ngoài vừa nhìn, bỗng nhiên choáng váng. . .

Bây giờ ngoại vi, Thái Bạch tông đệ tử tự nhiên là gian nan đến cực điểm.

Mỗi người đều gần như cùng lúc đó đối mặt ba, bốn người vây công, thời khắc nguy cấp liền đã rơi vào hạ phong, mắt thấy không thể cứu vãn, rất nhanh liền muốn bị thua, lại lạnh không ngại chợt có một bóng người, quỷ dị mà lại đột ngột xuất hiện ở giữa bọn họ. . .

"Các sư đệ sư muội đừng sợ, Ngọc Diện Tiểu Lang Quân Phương Quý sư huynh tới rồi. . ."

Kêu to một tiếng vang vọng ở giữa không trung, có hai cái chính liêu mạng hướng về một cái Thái Bạch tông đệ tử hạ sát thủ Hàn Sơn tông đệ tử, trong nháy mắt liền bị một đạo kiếm khí quét trúng, thân hình như vải rách túi giống như bay ra ngoài, lại sau một khắc, Phương Quý thân hình rơi vào Thái Bạch tông đệ tử trước người, trong tay đá đen kiếm nhanh chóng múa lên, đạo đạo ô quang tung hoành, rất nhanh liền giúp đỡ vị này Thái Bạch tông đệ tử quét sạch đối thủ.

"Hắn lại ở đây?"

"Giết hắn!"

Chu vi bốn đại Tiên môn đệ tử cũng không biết Phương Quý là khi nào chạy ra, lúc này cũng đều là kinh hãi, nhưng rất nhanh liền có người hô to lên, tranh đem bỏ xuống chính mình đối thủ, hướng về Phương Quý giết đem lại đây, pháp khí trên không trung bay loạn.

Bất luận Phương Quý xuất hiện ở nơi nào, bốn đại Tiên môn đệ tử muốn giết hắn tâm là không đổi.

"Muôn giết ta?"

Phương Quý đón cái này điên cuồng thế tiến công, tâm trạng lại không sợ chút nào, trong tiếng cười lớn, vội vã niết lên pháp ấn.

"Vèo "

Hắn lần thứ hai triển khai Ân Thân thuật, thân hình bị một cái bóng che khuất, chính là bình thường, nghĩ muốn phát hiện hắn cũng không dễ dàng, huống chi là ở bây giờ hỗn loạn thế cuộc trong, nhanh chóng vọt vào trong đám người, ý vào chính mình thân pháp linh hoạt, nhanh chóng ở bên trong chiến trường xen kẽ lên, thân hình chỗ đi qua, một cái tiếp theo một cái bốn đại Tiên môn đệ tử, bay lên cao cao, gãy tay gãy chân.

Thái Bạch tông đệ tử vốn là đã bị bốn đại Tiên môn đệ tử tách ra, từng cái bị nguy tại một vực, bị bốn đại Tiên môn đệ tử vây quanh xung phong, không biết có bao nhiêu người rơi vào hiểm cảnh, nhưng bây giờ Phương Quý ra tay, lại lập tức thay đổi rất nhiều hung hiểm thế cuộc.

Có năm cái bốn đại Tiên môn đệ tử nhốt lại hai vị Thái Bạch tông đệ tử, đang muốn cật lực đem hai người bọn họ chém giết, Phương Quý liền bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau bọn họ, một đạo Hỏa Điều thuật bay ra, tách ra bọn họ trận hình, lại theo sát cầm kiếm xông lên tới, tay lên kiếm rơi xuống, ô quang tung hoành, cái kia năm người rất nhanh liền chết chết, bị thương thương, hai vị Thái Bạch tông đệ tử nhất thời thoát vây mà ra.

Có ba cái bốn đại Tiên môn đệ tử đang đuổi giết một cái phụ thương Thái Bạch tông đệ tử, trước mặt chính là một mảnh sáng lấp lánh Băng tiễn hướng về bọn họ mặt đánh tới, ba người này hơi sơ suất không đề phòng, liền bị đông thành tượng băng, cái kia bị đuổi giết Thái Bạch tông đệ tử vui mừng khôn xiết, lập tức quay đầu lại hướng về cái này ba cái bốn đại Tiên môn đệ tử vọt tới, một kiếm một cái, thu hồi tàn cục so với cắt cỏ còn muốn dễ dàng!

Có thể một kiếm đánh bại ba đại Tiên môn dẫn đầu Phương Quý, lúc này thực lực thật là so với những thứ này bình thường tiên môn đệ tử mạnh quá nhiều, thân hình hấn chỗ đi qua, không người là đối thủ của hấn, mà quan trọng hơn chính là, hấn căn bản liền không phải là đường đường chính chính vọt tới, mà là mượn Ân Thân thuật lén lén lút lút khắp mọi nơi đánh lén, vào tình huống này, ai có thể chống lại hấn một kiếm này?

Từng mảnh từng mảnh bốn đại Tiên môn đệ tử, thực sự là thương vong quá nhanh, nhân số kịch liệt hạ xuống!

"Tập trung lực lượng, vây nhốt hấn, giết hấn. . ."

Có bốn đại Tiên môn đệ tử phát hiện tình huống này, liều mạng kêu to, nghĩ tập trung lực lượng vây giết Phương Quý, ít nhất ngăn cản hắn, nhưng lúc này Phương Quý, vốn là kiếm đạo khủng bố, lại pháp thuật tinh thông, càng then chốt chính là, kẻ này căn bản không cùng bọn họ đối kháng chính diện, ý vào tốc độ của chính mình kinh người, nơi nào hỗn loạn liền hướng về nơi đó xuyên, bọn họ lại làm sao có khả năng đuổi được tới hắn?

Liền, ngoại vi chiến trường này, rất nhanh liền xuất hiện nghịch chuyển!

Vốn là bị mấy lần với mình đối thủ vây công, vướng trái vướng phải Thái Bạch tông đệ tử tựa như quả cầu tuyết cũng tựa như một chút đoạt lại ưu thế, mỗi có Thái Bạch tông đệ tử bị người vây công, hoặc ở hạ phong, Phương Quý liền lưu đi qua một trận phong vũ lôi điện, lúc rời đi cũng nắm vật xuống một mảnh người, thoát vây đi ra Thái Bạch tông đệ tử lại đi trợ giúp cái khác đồng môn, ưu thế liền rõ ràng hơn!

Liền, theo Phương Quý ở đây đi khắp một vòng, Thái Bạch tông đệ tử đã chiếm hoàn toàn thượng phong, thế hung mãnh ở toàn bộ bên trong chiến trường xung phong, đúng là bốn đại Tiên môn đệ tử càng chiến càng khiếp đảm, không chỉ có bởi vì nhân số càng ngày càng ít, bắt đầu bị dừng mãnh Thái Bạch tông đệ tử toàn diện áp chế, càng có người bị xuất quỷ nhập thần Phương Quý sợ vỡ mật, không còn tiếp tục đấu nữa dừng khí. . .

...

...

"Hắn lại dựa vào một người một kiếm, thay đổi toàn bộ chiến trường thế cuộc?"

Mà trước, trên đất mắt phụ cận bị bốn đại Tiên môn các đệ tử trọng yếu vây công Lý Hoàn Chân, cũng là bởi vì phát hiện điểm này, mới không nhịn

được một trái tim cuồng nhảy lên, hẳn bỗng nhiên ý thức được cục diện cũng không phải như tự mình nghĩ như vậy tuyệt vọng, trái lại có rất lớn phần thắng, hiển nhiên bây giờ ngoại vi chiến trường, Thái Bạch tông đệ tử đã chiếm trước ưu thế tuyệt đối, sắp hoàn toàn thắng lợi. . .

Như vậy, chính mình chỉ cần lại chống đỡ chút thời điểm, Thái Bạch tông chẳng phải ôn thao thắng lợi?

"Không tốt, lại không giết tiêu quý kia, sợ là chúng ta bốn đại Tiên môn. . ."

Mà vào lúc này, Lý Hoàn Chân phát hiện biến hóa ở bên ngoài, những thứ này vây công hẳn bốn đại Tiên môn đệ tử nòng cốt tự nhiên cũng sẽ không không có lưu ý đến, trên thực tế, từ lúc Phương Quý lưu đến bên ngoài, dựa vào pháp thuật ẩn thân, vọt vào bên trong chiến trường đại sát tứ phương thì bọn họ liền đã lưu ý đến, cũng không biết có bao nhiêu người vừa giận vừa sợ, trong lúc cấp thiết vùng thoát khỏi Lý Hoàn Chân, đuổi ra ngoài vây giết Phương Quý.

Trước đó, đối mặt tình huống này, Lý Hoàn Chân tuyệt đối sẽ không đi ngăn cản, vì lẽ đó vừa bắt đầu vây công hẳn trong mười ba người, đã trước sau có bốn người đều đuổi tới, chỉ tiếc ở như vậy một mảnh bên trong chiến trường hỗn loạn, bốn người này cũng không nổi tác dụng gì.

Những thứ này đệ tử nòng cốt thực lực, đương nhiên so với đệ tử bình thường mạnh hơn, nhưng so với Phương Quý, còn kém không ít, trước sau bốn người vọt vào chiến trường kia, kết quả lại liền cái Phương Quý cái bóng cũng không vượt, trái lại bị Thái Bạch tông đệ tử vây hãm lên.

Thực lực lại mạnh, lại tinh xảo pháp thuật Phương Quý, trốn ở loạn bên trong cục , căn bản chính là khó giải!

"Ha ha, bốn đại Tiên môn bắt nạt ta Thái Bạch tông, có từng nghĩ đến có hôm nay?"

Mà nghĩ rõ ràng cái vấn đề này Lý Hoàn Chân, tự nhiên cũng lập tức biết rồi nên làm sao đi làm.

Thấy có người vẫn cứ nghĩ muốn buông tha hẳn đi truy sát Phương Quý, hẳn thì lại bỗng nhiên cao giọng cười to, trong tiếng cười điều động Hỏa Nguyên công pháp, quanh người nhất thời hỏa ý tăng mạnh, uy hiếp bốn phương, thân chu vi hẳn chín vị cao thủ, nhất thời đều bị hẳn mạnh mẽ lưu lại.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 181: Tôn Phủ Huyết Mạch

"Thái Bạch tông chủ, giỏi tính toán a. . ."

Bí cảnh bên trong thế cuộc, mắt thấy liền đã xuất hiện kinh thiên nghịch chuyển, lúc này Ma sơn phụ cận, trên đài cao, bốn đại Tiên môn tông chủ trong lòng cũng đều như là đè ép một tảng đá lớn, trước sau ở bí cảnh bên trong phát sinh tất cả, khiến cho bọn họ bây giờ thậm chí ngay cả tức giận đều không có bao nhiêu, duy nhất còn lại, liền chỉ còn không muốn đi che giấu sát ý, cùng với sâu trong nội tâm một vết bất đắc dĩ.

Lần này, thật sự không thể cứu vãn!

Trước đây Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu Khuất Chân Huyền bị giết cũng tốt, Địa Nhân thân mộc bị chém cũng tốt, thậm chí là ba đại Tiên môn dẫn đầu bị Phương Quý một người đánh bại cũng tốt, sự tình đều không đến nỗi tuyệt vọng, dù sao vẫn là có cơ hội phản kích, dù sao bốn đại Tiên môn liên thủ, nhiều người, thế lớn, Thái Bạch tông đệ tử lại dũng mãnh thiện chiến, nếu là đối kháng chính diện lên, như vậy vẫn là bốn đại Tiên môn chiếm càng nhiều phần thắng!

Nhưng bây giờ, lại thật là không thể cứu vãn!

Ai có thể nghĩ tới, bốn đại Tiên môn làm nhiều như thế bố trí, cuối cùng tất cả lại đều hủy ở như thế một tên tiểu quỷ trong tay?

Một người một kiếm, xoay chuyển chiến cuộc, cũng thật là oai phong凛冽 a. . .

Mà cái này, chính là bốn đại Tiên môn tông chủ nói Thái Bạch tông chủ giỏi tính toán nguyên nhân.

Một viên liên châu truyền đều không phải ám kỳ, liền đem bốn đại Tiên môn tốt đẹp cục diện đánh cho lật ngửa tan hoang, không phải giỏi tính toán là cái gì?

Mà đối mặt bốn đại Tiên môn chủ ánh mắt, Thái Bạch tông chủ vào lúc này nhưng không có vội vã trả lời, hần thật giống cũng ở rất chăm chú cân nhắc một vấn đề, trước mắt cục diện đúng là đối với Thái Bạch tông có lợi, mà chính mình trước cũng nghĩ tới mượn Phương Quý làm một ít chuyện, bất quá vốn là chỉ là nghĩ để Phương Quý giúp Thái Bạch tông nhiều tranh thủ điểm ưu thế liền thôi, cũng không định lập tức làm mạnh như vậy a. . .

Hần lập tức không biết làm sao trả lời.

Nói không phải là mình sắp xếp đi, Phương Quý là chính mình cố ý đưa vào đi.

Nếu nói là chính mình sắp xếp đi, bây giờ bí cảnh bên trong phát sinh tất cả những thứ này chính mình cũng là mộng. . .

"Thái Bạch tông còn không thắng đây!"

Cũng còn tốt, không đợi được Thái Bạch tông chủ trả lời, bên cạnh chợt có một cái âm thanh nhàn nhạt vang lên.

Chu vi mấy vị tông chủ nghe vậy đều là ngẩn ra, đồng thời quay đầu, hướng về chỗ nói chuyện nhìn sang.

Chỉ thấy lúc này nói chuyện, chính là Linh Lung tông chủ, nàng vào lúc này, sắc mặt lạ kỳ bình tĩnh, không có Khuyết Nguyệt, Hàn Sơn, Hỏa Vân

tam tông tông chủ phần nô, trái lại có vẻ hơi lạnh lùng, nếu thật sự muốn nói, lạnh lùng phía dưới, còn ẩn giấu chút lo lắng.

Lúc này, nàng ánh mắt, thẳng tắp nhìn về phía trong hư không.

Bây giờ nàng cũng đem gương đồng tế lên, nhìn bí cảnh bên trong một chỗ, chỉ bất quá, nàng vẫn luôn chỉ nhìn một người.

Đó là các nàng Linh Lung tông dẫn đầu đệ tử.

...

...

Bây giờ bí cảnh trong, Lý Hoàn Chân đại phát thần uy, bỗng nhiên đem vây quanh ở bên cạnh mình bốn đại Tiên môn cao nhân tất cả đều cuốn lấy, hỏa ý ngập trời, kiếm khí bức người, liền như thiên thần hạ phàm, lấy một địch chín, vẫn không rơi bại tượng, mà ở một bên khác, Phương Quý nhưng là suất lĩnh tất cả Thái Bạch tông đệ tử, đầu đá lung tung, đem những kia dựa vào nơi hiểm yếu chống lại bốn đại Tiên môn đệ tử đều thu dọn một chút đến.

Dù như thế nào, Thái Bạch tông cũng giống như là chiếm hết ưu thế.

Nhưng một mực, vào lúc này, bốn đại Tiên môn trong các đệ tử, còn có một người, chính mặt không hề cảm xúc ngồi xếp bằng ở một bên.

Đó là Linh Lung tông dẫn đầu đệ tử Lục Chân Bình.

Nàng trước bị Phương Quý đánh lén, một không cẩn thận, bị trọng thương, sau đó cùng Tống Khuyết cùng Lăng Hoa Giáp hai người vây công Phương Quý, lần thứ hai bị thua, thương càng thêm thương, mà vào lúc đó bất đầu, nàng liền không có lại ra tay, mà là đành hoàng ngồi xếp bằng ở

một bên, nhưng trên mặt của nàng, cũng không có loại kia chịu thua ai tướng, trái lại là vô cùng tức giận, cùng với một vết liềm lĩnh tuyệt quyết. . .

Nàng từ chính mình trong túi càn khôn, lấy ra một viên khắp cả người đỏ chót đan dược ăn vào, sau đó liền vận chuyển linh tức.

Ở đan dược này ảnh hưởng, thương thế của nàng nhanh chóng trở lại bình thường.

Mà kinh khủng hơn chính là, nàng như là trong bóng tối làm ra một cái quyết định, hai tay ở trước ngực kết ấn, quanh người linh tức nhất thời xuất hiện biến hóa, dần dần hóa thành một loại quái lạ màu xanh, như là một cái màu xanh dòng suối nhỏ, vòng quanh thân thể của nàng xoay tròn, hơn nữa mỗi toàn lượn một vòng, cái kia màu xanh linh tức liền có vẻ càng ngưng luyện một phần, như thực chất cũng tựa như, ẩn chứa kinh người thần uy.

"Bạch!"

Ở cái này linh tức đạt tới cực điểm lúc, nàng bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Có thể nhìn thấy, nàng lúc này hai con mắt, lại đều đã biến thành sâu thẳm màu xanh, khiếp người đến cực điểm.

Cũng là vào lúc này, chính một kiếm áp chế chín vị bốn đại Tiên môn cao thủ Lý Hoàn Chân, đột nhiên cảm giác thấy phía sau lưng lạnh cả người!

. . .

. . .

"Không đúng. . ."

Mà vào lúc này, bí cảnh ở ngoài, bốn đại Tiên môn tông chủ nhìn thấy Lục Chân Bình linh tức biến hóa, cũng đột nhiên đều đổi sắc mặt, Hỏa Vân lão tổ trầm giọng nói: "Con bé kia tu luyện không là các người Linh Lung tông pháp môn, nàng đến tột cùng là ai?"

Dựa vào nhãn lực của bọn họ, tự nhiên có thể nhìn thấy thật giả, đồng thời trong lòng nổi lên vô tận nghi hoặc.

Linh Lung tông dẫn đầu Lục Chân Bình, ở lần này bí cảnh mở ra trước, vốn là một cái tạ tạ vô danh người, liền Hỏa Vân lão tổ bọn người chưa từng nghe nói, vốn là bọn họ còn tưởng rằng đây là Linh Lung tông trong bóng tối bồi dưỡng ra tới đối phó Thái Bạch tông chân truyền thiên tài, liền cũng không có để ý, bởi vì chuyện như vậy, bọn họ cũng ở làm, Linh Lung tông nhiều nhất chính là giấu đi sâu hơn chút thôi.

Nhưng là theo bí cảnh bên trong tình thế tiến triển, trong lòng bọn họ liền đã sinh ra chút nghi vấn.

Bởi vì vị kia Linh Lung tông dẫn đầu, bất kể là thực lực, vẫn là tính tình, tâm chí, đều mơ hồ vượt quá bọn họ mấy đại Tiên môn dẫn đầu, coi như là vị kia Thái Bạch tông chân truyền, đang cùng vị này họ Lục nữ oa giao thủ thời điểm, đều trước sau ăn mấy lần thiệt lớn.

Cái này liền khiến cho bọn họ có chút khó có thể lý giải được, Linh Lung tông nơi nào đến bản lĩnh, có thể bồi dưỡng được cái này đẳng đệ tử?

Đến lúc này, còn chỉ là suy đoán, nhưng ở bây giờ, nhìn thấy cái kia họ Lục nữ oa một thân linh tức đại biến, bọn họ liền đều bỗng nhiên ý thức được chân chính vấn đề chỗ ở, cái kia họ Lục nữ oa tu luyện, căn bản liền không phải là Linh Lung tông truyền thừa, nàng chỉ là vừa bắt đầu lợi dụng bí pháp che giấu nổi lên chính mình chân chính truyền thừa mà thôi, cho

đến lúc này thời điểm, nàng đại bại thua thiệt, mới dưới cơn nóng giận, mở ra phong ấn.

Nếu không là Linh Lung tông người, như vậy nàng chính là ai?

...

...

"Nàng chính là con gái của ta!"

Linh Lung tông chủ đón bốn đại Tiên môn tông chủ ánh mắt khó hiểu, nhàn nhạt mở miệng nói.

"Con gái người?"

Mấy vị khác tiên môn tông chủ nghe xong câu trả lời này, hoàn toàn không có nửa phần được cười ra nghi hoặc cảm giác.

Khuyết Nguyệt tông chủ nghe xong đáp án này, là trực tiếp giật mình đến mức há hốc mồm, nhưng đại đa số người lại là đang nghĩ, là con gái người lại làm sao, năm đại Tiên môn tông chủ, đều có con cháu đời sau ở chính mình tiên môn bên trong tu hành, tuy rằng cũng đều không ít tài năng xuất chúng, nhưng cũng không có lợi hại đến như cái này họ Lục nữ oa như thế đi, đáp án này có thể giải thích cái gì?

Một mảnh ánh mắt cổ quái bên trong, Linh Lung tông chủ Liễu Cơ, hơi buông xuống hai mắt, không có lên tiếng.

Cũng ngay vào lúc này, Thái Bạch tông chủ đột nhiên hỏi ra một cái vấn đề khác: "Cái này hài tử phụ thân là ai?"

Cái khác mấy đại Tiên môn tông chủ trong nháy mắt phản ứng lại, có lẽ, chủ yếu vấn đề ở đây?

Linh Lung tông chủ Liễu Cơ, chính là bọn họ cái kia một đời người trong nước Sở đệ nhất mỹ nhân, quyến rũ động lòng người, kinh diễm tuyệt đại, nhưng làm người cũng là mắt cao hơn đầu, từ trước đến giờ không lọt mắt chu vi phạm phụ tục tử, bây giờ Hàn Sơn tông Tống gia nhị gia, Hỏa Vân tông đại trưởng lão, thậm chí hôm nay liền ở bên cạnh ngồi Khuyết Nguyệt tông chủ, đều đã từng tâm hướng với nàng, nhưng cũng liền vị này đại mỹ nhân một cái tốt ánh mắt đều không đến qua, cũng chỉ có Thái Bạch tông cái kia sử dụng kiếm người, đã từng bị nàng khen qua một, hai, chỉ là song phương dù sao huyết cừu quá sâu. . .

Vì lẽ đó, mọi người đều biết, Linh Lung tông chủ Liễu Cơ là chưa bao giờ gả qua người.

Vừa chưa gả người, như thế nào sinh cái nữ nhi?

Vì lẽ đó nói, Thái Bạch tông chủ câu nói này đã hỏi tới điểm mấu chốt, phụ thân của Lục Chân Bình là ai?

"Hắn rất xấu!"

Linh Lung tông chủ Liễu Cơ nhìn bí cảnh bên trong Lục Chân Bình, trong mắt cũng không một cái mẩu thân nên có ý từ ái, càng nhiều đúng là chút căm ghét cùng sợ hãi, một lát sau, mới nhân nhạ mở miệng nói: "Từ ta cái này trên người nữ nhi, các ngươi cũng nên nhìn ra rồi, ta vốn là nước Sở đệ nhất mỹ nhân, đến hiện tại đều là, nếu không là cha nàng quá xấu, ta sinh nữ nhi, sao như vậy bình thường?"

Cái vấn đề này, như là hoàn toàn không hề trả lời Lục Chân Bình phụ thân vấn đề thân phận.

Nhưng bốn đại Tiên môn tông chủ, vào lúc này lại như là rõ ràng cái gì, bỗng nhiên trong lúc đó liền đều trầm mặc xuống.

Cuối cùng, vẫn là Thái Bạch tông chủ nói ra: "Vì lẽ đó, cha của nàng là Tôn phủ bên trong người?"

"Tôn phủ?"

Vừa nghe đến hai chữ này, chu vi ba vị tiên môn tông chủ bỗng nhiên đều đổi sắc mặt.

Phảng phất hai chữ này nắm giữ ma lực giống như, khiến đến vẻ mặt bọn họ biến hoá thất thường, lần lượt xuất hiện như là sợ hãi, kiêng kỵ, sợ hãi, phần hận, cùng với một loại nào đó không cách nào che giấu ước ao các loại, không khí chung quanh, càng như là bỗng nhiên rơi xuống thả hầm băng bên trong.

Thái Bạch tông chủ vẫn là gan lớn, trực tiếp liền đem hai chữ này nói ra.

Mặt khác ba vị tiên môn tông chủ, kỳ thực nghe xong Linh Lung tông chủ lời nói sau khi, cũng là trước tiên nghĩ đến điểm này, bởi vì bọn họ cùng vị này Linh Lung tông chủ giao thiệp với hơn trăm năm, thực sự hiểu quá rõ tính tình của nàng, mắt cao hơn đầu, tự cho mình siêu phàm, đối với nước Sở cái này mấy trăm năm qua xuất hiện tuần tú nhân vật từ trước đến giờ không lọt nổi mắt xanh, luôn cảm thấy tương lai có thể trở thành là chính mình đạo lữ, ít nhất cũng nên là cái đệ dàng sẵn sóc, chức cao thân quý, tuần mỹ bất phàm, vô địch thiên hạ, nói đơn giản, thiên thần hạ phàm cũng tựa như xong mỹ nhân. . .

Nữ nhân như vậy, làm sao sẽ dễ dàng ủy thân tại một cái dưới cái nhìn của nàng đáng đáp rất xấu nam tử?

Như vậy đoán nghĩ ra đến, liền không khó tìm tới chân tướng.

Toàn bộ An Châu, hoặc nói Bắc Vực mười chín châu, có ai có thể có như vậy bản lãnh cùng thủ đoạn?

Cụ thể là người nào không biết, nhưng người này, nhất định là đến từ Tôn phủ!

Chỉ có Tôn phủ người, là Linh Lung tông chủ chống lại không được, cũng chỉ có Tôn phủ người, sẽ làm cho Linh Lung tông chủ vì hấn sinh ra hài tử, hơn nữa còn có thể phong tỏa tất cả tin tức, làm cho nước Sở trong giới tu hành, không có nửa điểm tiếng gió tiết lộ ra ngoài!

Quan trọng hơn, là chỉ có Tôn phủ huyết mạch, mới có thể sinh ra Lục Chân Bình cấp độ kia khủng bố thiên tư!

"Vì lẽ đó. . ."

Ở một mảnh ngọt ngào trong yên tĩnh, Khuyết Nguyệt tông chủ hồ hồ gió to bỗng nhiên quái mắt lật lại, oán hận nhìn về phía Linh Lung tông chủ, chê cười nói: "Năm đó ngươi không chỉ một lần nói, bất luận thế nào, đều sẽ tìm một cái chính mình toàn tâm toàn ý yêu thích nam nhi mới bằng lòng giao phó đời này, nếu không phải như vậy, chính là chết rồi cũng không muốn chấp nhận, nhưng ngươi chọn tới chọn lui, cuối cùng lại vẫn bị Tôn phủ người cho đắc thủ?"

Linh Lung tông chủ ánh mắt dị thường lãnh đạm nhìn Khuyết Nguyệt tông chủ một chút, nhàn nhạt trả lời: "Đúng nha!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 182: Tránh Ra, Hoặc Là Chết

"Người. . . Người cái thủy tính dương hoa tiện. . ."

Khuyết Nguyệt tông chủ nghe Linh Lung tông chủ cái kia nhàn nhạt trả lời, như là một con sư tử bị chọc giận, giận dữ kêu lớn lên, hai mắt tựa như muốn phun ra lửa, trên mặt vẻ mặt càng là có hay không vô tận phần nộ cùng uất ức, liền tiếng nói đều thay đổi giai điệu.

Mà Linh Lung tông chủ lại chỉ là cười gằn liếc mắt nhìn hắn, nhàn nhạt nói: "Thủy tính dương hoa tiện nhân phải không? Vẫn là người muốn nói ta là ai cũng có thể làm chồng đăng phụ? Tham mộ quyền thế vô liêm sỉ nữ nhân? Hồ Đại Phong, người muốn nói cái gì liền nói ra tốt, muốn mắng cái gì liền thẳng thắn mắng, ta quả thật bị người kia đắc thủ, xác thực vì hắn sinh một đứa bé, thì thế nào đây?"

"Người. . ."

Khuyết Nguyệt tông chủ giận dữ kích chỉ, nói đều không nói ra được, bàn tay lại chiến run rẩy không ngừng.

"Hồ đạo hữu, người quá không hiểu lòng dạ nữ nhân!"

Cũng liền vào lúc này, Thái Bạch tông chủ rốt cục không nhìn nổi, nhàn nhạt mở miệng nói một câu.

Khuyết Nguyệt tông chủ nghe Thái Bạch tông chủ nói chen vào, lập tức liền muốn đem một bồn lửa giận phát tiết đến trên người hắn, nhưng khóe

mắt chợt thoáng nhìn Linh Lung tông chủ đang nghe Thái Bạch tông chủ lời nói sau, trên mặt lại lộ ra một chút buồn bã ủ rũ về mặt, tuy rằng chỉ là một cái thoáng rồi biến mất, nhưng vẫn làm cho trong lòng hắn chìm xuống, chỉ trích lời nói không có nói ra, trái lại lại lập tức quay đầu nhìn về phía Linh Lung tông chủ.

Thái Bạch tông chủ thờ dài một tiếng, hướng về Linh Lung tông chủ nói: "Nếu là Tôn phủ huyết mạch, vì sao lại ở lại Linh Lung tông?"

Linh Lung tông chủ Liễu Cơ mặt không hề cảm xúc, một lát sau, mới nói: "Ta là Linh Lung tông xuất thân cô gái, mà chúng ta Linh Lung tông lại là xưng tên không đứng đắn, nơi nào có tư cách gả vào Tôn phủ? Ha ha, liền cái cơ thiệp danh phận cũng là không lấy được, ta sinh nữ nhi, tự nhiên cũng không tư cách đi làm nữ nhi của người ta, chính là nuôi dưỡng ở Tôn phủ, cũng chẳng qua là cái hạ nhân thân phận thôi!"

Nghe nàng nói những câu nói này, Khuyết Nguyệt tông chủ sắc mặt, lại bỗng nhiên trở nên phức tạp lên.

Có xấu hổ khinh miệt, có thống hận, cũng có chút không đành lòng.

Linh Lung tông chủ Liễu Cơ mặt không hề cảm xúc, hai mắt cũng không nhìn người, chỉ là nhìn chăm chăm hư vô nơi nào đó, nhàn nhạt nói: "Hắn đối với nữ nhi này vẫn tính là có mấy phần yêu thích, không chỉ có tiếp đi Tôn phủ nuôi mấy năm, còn truyền thụ nàng một ít Tôn phủ huyết mạch bí pháp, chỉ bất quá, nha đầu này dù sao không có danh phận, ở lại Tôn phủ cũng không có cái gì tốt tiền đồ, cho nên mới đuổi về chúng ta Linh Lung tông đến tìm kiếm lối thoát, ta Linh Lung tông, lại sao có thể cung phụng nổi bậc này cao quý hình dáng? Chỉ có bí cảnh bên trong, mới có thể làm cho nàng đến chút chỗ tốt!"

"Vô danh vô phận, còn muốn nhận hết xấu hổ khinh miệt, rõ ràng là chính mình nuôi nữ nhi, lại phải làm thành đại nhân vật gì thờ cúng, đây chính là đường đường Linh Lung nữ tiên, đã từng mắt cao hơn đầu nước Sở đệ nhất mỹ nhân a, khi nào thành cái này đều không có cốt khí. . ."

Khuyết Nguyệt tông chủ ép không được trong lòng tức giận, không nhịn được liền lại muốn nói châm chọc.

Nhưng vẫn mặt không hề cảm xúc, như là ở tự thuật một chuyện nhỏ Linh Lung tông chủ, bỗng nhiên sinh ra một phen tức giận, lạnh lùng liếc Khuyết Nguyệt tông chủ một chút, cười nói: "Không chỉ có cấp người sinh nữ nhi, còn muốn đem nữ nhi làm chủ nhân thờ cúng, vì lẽ đó các người cảm thấy ta và các người trong mắt Linh Lung nữ tiên không giống nhau phải không? Ha ha, vậy ta cũng muốn hỏi, các người lại tốt tới nơi nào đi?"

Nàng lúc này, đầy mặt đều là ý chê cười, cười lạnh nói: "Hỏa Vân tông lão tổ tông dựa vào cái kia một đạo tổ truyền linh mạch, hoa tận tâm máu tế luyện ra đến Hỏa Hành châu, một năm mới có thể có mấy viên? Kết quả đây, còn không là phần lớn đều hiến cho Tôn phủ? Cho tới Hàn Sơn tông, ha ha, người nào không biết các người chính là Tôn phủ một con chó, chủ nhân chỉ về nơi nào, các người liền cắn về phía nơi nào, càng đáng thương chính là, các người còn chỉ là một cái không được sủng ái chó, cắn người thời điểm đi ở mặt trước, phân khớp xương thời điểm có thể không chuyện của các người rồi. . ."

Một câu nói nói ra, Hỏa Vân tông cùng Hàn Sơn tông hai vị tông chủ, sắc mặt đồng thời biến đến mức dị thường khó coi.

Nhưng lạ kỳ, bọn họ lại đều không có phản bác.

"Coi như là Thái Bạch tông, các người sư huynh đệ hai cái kiêu ngạo ngông cuồng tên chấn động to lớn An Châu, nhưng là. . ."

Mà Linh Lung tông chủ nói lên, ánh mắt đã nhàn nhạt nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, tràn đầy đều là vẻ khinh bỉ: "Các ngươi hoa tận tâm máu bồi dưỡng đi ra đệ tử chân truyền, bị Tôn phủ triệu đi qua làm trâu ngựa sai khiến, các ngươi có thể từng nói cái gì?"

Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên trở nên trầm mặc lại, nhưng cũng không có lộ ra bất kỳ phản ứng nào.

Mà bị Linh Lung tông chủ nhắc tới tên Hỏa Vân cùng Hàn Sơn hai vị tông chủ, càng là mặt không hề cảm xúc, không nói tiếng nào, như không nghe.

Chỉ có Khuyết Nguyệt tông chủ cái trán gân xanh lộ, khàn cả giọng nói: "Tôn phủ từ khi hàng lâm Bắc Vực, liền định ra rồi cái này vô tận quy củ, chúng ta nghĩ phải cầu được một tịch an ổn nơi, đương nhiên muốn thủ Tôn phủ quy củ, nhưng điều này cũng không có nghĩa là ngươi muốn. . ."

"Không có nghĩa là ta muốn bắt thân thể đi phụng dưỡng người?"

Linh Lung tông chủ bỗng nhiên xì một tiếng bật cười, nhìn về phía Khuyết Nguyệt tông chủ ánh mắt có chút nhu hòa, nói: "Hồ Đại Phong, năm đó ngươi mỗi ngày vu vạ chúng ta Linh Lung tông không đi, đều là nói với ta cái gì đao này đồng ý một đời bảo hộ ta, ta nhìn ngươi không rõ phong tình, thực sự không thèm để ý ngươi, bất quá bây giờ ta cũng không phải là không thể cho ngươi cái cơ hội, ta bị người bắt nạt, ngươi lấy thanh đao kia đi đem người kia giết đi, ta đáp ứng ngươi rồi, chỉ cần ngươi có thể nhắc lên người kia đầu lại đây làm sinh lễ, ta liền gả cho ngươi được chứ?"

"Ta. . ."

Lời nói này nói Khuyết Nguyệt tông chủ cả người đều mộng ở đương trường, bàn tay kịch liệt chiến chuyển động.

Hắn hầu kết lẩn động, tựa hồ có vô tận lời muốn nói, nhưng một mực một chữ cũng không nói ra được, mồ hôi lạnh trên trán như mưa.

"Ha ha, đến lúc này, Liễu đạo hữu liền không cần nói chuyện cười, cái này ma đao bây giờ dù sao cũng là Khuyết Nguyệt tông chi chủ, chính là không vì mình cân nhắc, cũng phải vì Khuyết Nguyệt tông trên dưới hơn ngàn môn nhân tính mạng cân nhắc, những câu nói này truyền đi, sẽ muốn đòi mạng!"

Vào lúc này, đúng là Thái Bạch tông chủ nhìn ra Khuyết Nguyệt tông chủ quần bách, cười nói một câu.

Lời nói này nói Khuyết Nguyệt tông chủ đúng là như được đại xá, thật dài thở phào nhẹ nhõm, chỉ là không dám nhìn nữa Linh Lung tông con mắt.

"Nước Sở cũng thật là một cái đàn ông đều không có a. . ."

Linh Lung tông chủ cười nhạt cười, sau đó nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, sắc mặt trở nên hơi không đáng kể, nói: "Lão thái bạch, ta không phải đang nói đùa, chỉ là ở nói cho người một sự thật, ta nữ nhi này, tuy rằng không có danh phận, nhưng dù sao cũng là Tôn phủ huyết mạch, cho nên nàng lần này lại đây, tất nhiên là muốn thắng, từ nàng quyết định muốn đi vào bí cảnh bắt đầu, các người Thái Bạch tông cũng đã thua chắc rồi, ta không biết người kia truyền nàng bao nhiêu Tôn phủ bí pháp, nhưng nói vậy không phải bốn đại Tiên môn có thể chống lại!"

Nói đến chỗ này, nàng nhẹ nhàng một dừng, tựa như cười mà không phải cười nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, nói: "Đương nhiên, người cũng nhất thật hy vọng nàng có thể thắng, nếu không thì, vạn nhất nàng có cái gì sơ xuất, cái kia ngay cả ta cũng không biết cha nàng sẽ làm ra cái gì đến a. . ."

Khuyết Nguyệt, Hỏa Vân, Hàn Sơn tam tông tông chủ, vào lúc này bỗng nhiên đều hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn lại.

Thái Bạch tông chủ vào lúc này, sắc mặt đúng là có vẻ phi thường thông dong, chỉ là nhẹ nhàng mỉm cười.

...

...

"Ha ha, pháp thuật chỗ dùng lớn nhất, quả nhiên vẫn là bấy người. . ."

Mà vào lúc này, bí cảnh trong chiến trường cũng đã sắp đến hồi kết thúc, Phương Quý đã suất lĩnh Thái Bạch tông đệ tử, lặn lên một cái vực lớn tuyệt cầu, tại toàn bộ phía trên chiến trường xung phong, bốn đại Tiên môn hơn bốn mươi vị đệ tử, sợ là không một người yếu, nhưng ở Phương Quý vừa nãy một trận đi khắp thêm đánh lên phía dưới, bây giờ lại từ lâu quân lính tan rã, rất nhanh liền bị Thái Bạch tông đệ tử phân biệt đánh đổ.

Hiển nhiên khắp cả mắt đi tới, bốn đại Tiên môn đệ tử một mảnh trọng thương, lại không một cái đứng bóng người, Phương Quý cũng là tâm tình vô cùng vui vẻ, lập tức liền vung múa nổi lên đá đen kiếm, dẫn người hướng về Hỏa Vân đại trận phương hướng vọt tới, thanh thế cường thịnh không người có thể chặn.

Vào lúc này, Hỏa Vân trận bên trong, Lý Hoàn Chân còn đang cùng chín vị đệ tử nòng cốt triển đấu tại một chỗ.

Mà chín người này, chính là bây giờ bốn đại Tiên môn cuối cùng lực lượng.

Vào lúc này, Lý Hoàn Chân chỉ dựa vào sức lực của một người, liền có thể tại chín người này vây công phía dưới chống đỡ hồi lâu mà không bị

thua, lại thêm vào Phương Quý suất lĩnh mười mấy vị Thái Bạch tông đệ tử cường đề lên, toàn bộ thế cuộc, lại cái nào còn có nửa điểm hồi hộp?

"Bốn đại Tiên môn đệ tử, hoặc là chịu thua, hoặc là chết. . ."

Không chỉ có là Phương Quý , liền ngay cả một đám Thái Bạch tông đệ tử, lúc này đều đã gào thét liên tục, vênh váo hung hăng.

Có thể mắt thấy bọn họ liền muốn xông hướng Hỏa Vân đại trận trợ giúp, chợt dị biến đột ngột sinh, đang cùng chín vị bốn đại Tiên môn đệ tử nòng cốt đấu pháp, hơn nữa khí định thần nhàn, danh tiếng vô tận Lý Hoàn Chân, hiển nhiên đồng môn xông lại, trái lại như là bỗng nhiên khùng hoảng lên, "Bá" một tiếng, hấn bỗng nhiên liều mạng quét ra một kiếm, sau đó cực lực từ trong vòng vây rút người ra.

Hành động này như vậy đột ngột cùng cấp bách, thậm chí suýt nữa làm cho hấn bị đối thủ binh khí quét trúng.

Lui ra vòng chiến sau khi, hấn lại lão đảo lùi lại mấy bước, mới gắt gao nhìn về phía trước, tập trung nào đó một người.

"Không đúng. . ."

Vừa thấy Lý Hoàn Chân sốt sắng như vậy, chính vô cùng phần khởi dẫn theo người tới Phương Quý, liền lập tức nhắc tay, ngừng lại bên người đồng môn.

"Các ngươi Thái Bạch tông người, cũng thật là chán ghét a. . ."

Hỏa Vân trận bên trong, chính vậy công Lý Hoàn Chân cái kia chín vị bốn đại Tiên môn đệ tử nòng cốt cũng cảm thấy bất ngờ, đang lo lắng muốn hay không đuổi tiến lên tiếp tục truy sát thời điểm, liền chợt nghe phía sau bọn họ vang lên một cái âm thanh, sau đó, chín người này cùng cảm giác

được một loại áp lực vô hình, thân hình theo bản năng cứng đờ, dồn dập quay đầu về phía sau nhìn sang, vẻ mặt trở nên vô cùng ngạc nhiên nghi ngờ.

"Lục sư tỷ, người. . ."

Nói trước chính là Linh Lung tông đệ tử Vân Nữ Tiêu, sắc mặt nàng vô cùng vui mừng.

Lúc này Hỏa Vân trận nơi sâu xa, đã có một người đứng lên, chính là vừa nãy liền đã bị thương nặng dẫn đầu Lục Chân Bình, nàng trước sau hai lần bị trọng thương, vốn nên là ba vị dẫn đầu bên trong, bị thương nặng nhất người, nhưng vào lúc này, hết lần này tới lần khác chỉ có nàng một lần nữa đứng lên, hơn nữa một thân thương thể đều phảng phát biến mất rồi, chỉ là sắc mặt âm trầm như trước, quanh người quán quanh một loại nào đó quái lạ thanh khí.

Loại này thanh khí quán quanh, làm cho nàng cả người đều trở nên quái lạ lên, chu vi hư không đều chịu ảnh hưởng, vặn vẹo thành sóng gợn như thể hình dạng, nhẹ nhàng một bước bước ra, đạp chân chỗ mặt đất, liền xuất hiện vô số nhỏ bé dày đặc vết rách.

"Người. . ."

Đón hấn ánh mắt, Lý Hoàn Chân phảng phát bị nàng một thân khí cơ nhiếp, nói chuyện đều có chút bắt đầu run rẩy.

Lục Chân Bình chậm rãi đi về phía trước, nhàn nhạt nói: "Tránh ra, hoặc là chết!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 183: Chính Mình Gánh Chịu

"Bà nội cái chân, cái này sừ bà nương bại tướng dưới tay, nói chuyện vẫn như thế hươg?"

Phương Quý mới vừa vọt tới Hỏa Vân đại trận bên cạnh, liền nhìn thấy Lục Chân Bình đứng dậy một màn, trong lòng cũng hơi ngẩn người ra.

Hắn từ vừa mới bắt đầu, liền cảm giác được cái này Lục Chân Bình cùng với những cái khác tiên môn đệ tử không giống nhau, có chút khó lầy đối phó, vì lẽ đó trước tiên một kiếm đưa nàng chém thành trọng thương, tuy sau đó tới bị người cùng nhau tiến lên, đều là không thể chém giết nàng, lườm trước lầy nàng thương thế nặng, cũng nên lại không có sức đánh một trận, lại không nghĩ rằng, nàng lại thật sự đè xuống thương thế, còn đứng lên, ăn nói ngông cuồng.

Trong lòng nhất thời có chút phản đối, coi như thương tốt thì thế nào, bốn đại Tiên môn đệ tử đã chết chết, bị thương thương, thoát nhìn lại không có cùng Thái Bạch tông lực đối kháng, cái này sừ bà nương nơi nào đến can đảm, cũng vào lúc này giả bộ nổi lên đầu to củ tỏi?

"Không nên nói chuyện lung tung!"

Cũng là ở Phương Quý câu nói này bật thốt lên thì Lý Hoàn Chân bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, xoay người mạnh mẽ răn dạy Phương Quý một câu, sau đó hắn liền vội gấp quay người sang, một đôi mắt, chỉ là gắt gao nhìn Lục Chân Bình, ngược lại không phải nhìn nàng người này, mà là nhìn

nàng quanh thân linh tức, hấn phảng phất nghĩ tới điều gì, tuy còn không dám xác định, nhưng đã có vẻ đầy mặt sợ hãi.

"Lục. . . Lục sư muội. . ."

Lý Hoàn Chân mở miệng, cổ họng phảng phất có vẻ đều có chút khó khăn, có chút gian nan nói: "Người. . . Người hiện tại. . ."

Hấn nói rất chậm, hay là bởi vì hấn hiện tại không biết nên nói cái gì nói.

Lục Chân Bình lãnh đạm liếc mắt nhìn hấn, đánh gãy hấn làm khó dễ, nói: "Lý Hoàn Chân, người có phải là Thái Bạch chân truyền?"

Lý Hoàn Chân ngẩn ngơ, vẫn là chậm rãi gật gật đầu.

Lục Chân Bình nhàn nhạt nói: "Như vậy nói cách khác người có thể thể Thái Bạch tông làm chủ?"

Lý Hoàn Chân hơi chần chừ, vẫn gật đầu một cái.

Lục Chân Bình trên mặt bỗng nhiên lộ ra mấy phần châm chọc nụ cười, nói: "Nếu người có thể làm vì Thái Bạch tông làm chủ, cái kia vì sao trước chúng ta rõ ràng đã vỗ tay làm vì thề, định tốt cái này bí cảnh bên trong tài nguyên phân chia, quay đầu lại người rồi lại muốn đổi ý?"

Lý Hoàn Chân cả người đều sùng sốt, có chút á khẩu không trả lời được.

Hấn đương thời định ra cái kia khế ước thì vốn là rất có thành ý, nhưng tình thế không bằng biến hóa nhanh a, hấn làm sao biết, chính mình chân trước định ra rồi khế ước, chân sau liền truyền đến Phương Quý ở bí cảnh nơi sâu xa đem tất cả huyết tinh một lưới bắt hết tin tức?

Lại đến lúc sau, Phương Quý cảm huyệt tinh làm cái này uy hiếp, bức bốn đại Tiên môn đàm phán, chẳng lẽ mình làm bộ không nhìn thấy?

Phương Quý một kiếm đánh bại ba đại Tiên môn dẫn đầu, như thế rõ ràng ưu thế, chẳng lẽ mình không đi bắt ở lại?

Coi như mình không đi bắt lại, Phương Quý chính mình cũng có thể đem chuyện này giải quyết a, chính mình cái này đệ tử chân truyền, lại đặt mình trong nơi nào?

Lý Hoàn Chân là thật không cảm giác đến chuyện của mình làm có vấn đề, nhưng một mực lúc này một chữ cũng không nói ra được.

"Định ra rồi khế ước, lại không tuân thủ, chính là bất tín, mặt ngoài cùng chúng ta vỗ tay làm vì thế, rồi lại trong bóng tối sai người tiến vào bí cảnh nơi sâu xa đánh lén, chính là bất nghĩa, nếu người Thái Bạch tông bất tín bất nghĩa, vậy ta cần gì phải lại tha tính mạng của các người?"

Lục Chân Bình nói những câu nói này thì đột nhiên khẩu khí tăng một tầng, hai tay ở trước ngực kết lên một cái quái lạ pháp ấn, rõ ràng cùng nước Sở năm đại Tiên môn bình thường triển khai pháp ấn không giống, mang theo một loại không tên quái lạ, mà lại thần thánh ẩn nhiên ý vị!

Theo nàng pháp ấn này kết lên, nàng quanh người quái lạ linh tức, cũng một tiếng vang âm âm tăng vọt ra, trở nên càng ngưng luyện, như là bay múa đầy trời dải lụa màu, bất kể là Lý Hoàn Chân vẫn là chu vi bốn đại Tiên môn đệ tử nòng cốt, vào lúc này đều kinh hãi, phảng phất bị cái kia vô hình khí cơ chấn nhiếp, dồn dập lui về phía sau một bước, nhìn về phía Lục Chân Bình ánh mắt, đã có chút sợ hãi.

"Lục sư tỷ nàng. . ."

Liền ngay cả Linh Lung tông đệ tử Vân Nữ Tiêu, vào lúc này đều ý thức được có chút không đúng.

Nàng xưa nay cũng không biết, chính mình Linh Lung tông, lại có loại này bí pháp, có thể tu luyện ra bực này khủng bố linh tức.

"Lục sư muội, ngưng dừng. . . Chớ nên hiểu lầm. . ."

Mà cũng tại lúc này, Lý Hoàn Chân cũng trong nháy mắt xác định cái gì, sắc mặt kinh hãi khủng bố.

Hắn vốn là thể gia xuất thân, lại lạy Hỏa Hậu Quân cảnh giới cỡ này cao thâm, kiến thức rộng rãi đại trưởng lão sư phụ, một thân kiến thức, tự nhiên cũng so với người khác thật nhiều, nếu là trước đây hắn nhìn thấy Lục Chân Bình một thân linh tức, còn chỉ là đoán được vật gì đó, như vậy đang nhìn đến Lục Chân Bình bốc lên đến cái kia quái lạ pháp ấn lúc, liền lập tức xác định trong lòng suy đoán. . .

Vào lúc này, hắn tự nhiên tâm hoảng ý loạn, nghĩ muốn giải thích, nhưng lại cảm thấy lời nói cực kỳ tái nhợt.

"Ú a ú ớ, không giống người đàn ông!"

May là Lục Chân Bình vào lúc này, dĩ nhiên không cho hắn giải thích cái gì cơ hội, khí cơ một thịnh, liền đã nhanh chân đi về phía trước.

"Lục. . . Lục tôn chớ nên hiểu lầm, việc này không liên quan gì đến chúng ta. . ."

Đón cái kia đáng sợ khí cơ, Lý Hoàn Chân rốt cục thất thần, gập tiếng kêu lớn lên.

"Lý sư huynh. . ."

Mà vào lúc này, Lý Hoàn Chân sau lưng Thái Bạch tông đệ tử, thì thôi mặt lộ vẻ khó có thể lý giải được về.

Lục Chân Bình lúc này tự nhiên khí cơ kinh người, nhượng người đảm hãi, nhưng ở Thái Bạch tông đệ tử xem ra, nhưng cũng không đến nỗi nhượng người sợ thành bộ dáng này đi, dù sao nữ nhân này trước đây không lâu, còn đã từng thua ở Phương Quý dưới tay, dù là nàng hiện tại có cái gì ép đáy hòm pháp bảo phát huy ra, hợp chính mình Ngọc Diện Tiểu Lang Quân Phương Quý cùng Thái Bạch tông chân truyền lực lượng, chẳng lẽ còn không bắt được nàng?

Rõ ràng lúc này Thái Bạch tông đã chiếm hết ưu thế, Lý sư huynh sợ hấn cái cái gì quý?

"Xoẹt!"

Cũng là ở trong lòng bọn họ bay lên cái nghi vấn này thì đi về phía trước ra hai bước Lục Chân Bình, đã đột nhiên giơ tay bỏ ra một chưởng, nàng một chưởng này, thoạt nhìn cực kỳ đơn giản, chính là đơn thuần giơ tay xuất chưởng mà thôi, chỉ là nàng một thân linh tức, thực sự quá mức khủng bố, cái này nhắc chưởng vung lên, liền có thể thấy không trung một đạo màu xanh làn sóng, âm âm vang vọng, bài sơn đảo hải giống như dâng lên tới.

Nàng căn bản không có để ý tới che ở hấn trước người, đầy mặt chân chờ Lý Hoàn Chân, hoặc nói đúng không quan tâm.

Bất luận Lý Hoàn Chân nhường còn là không nhường, nàng đều muốn ra tay, càng không thêm để ý thêm một cái hoặc là thiếu một cái đối thủ.

Mà Lý Hoàn Chân đón một chưởng này, trong lòng sợ hãi cùng xoắn xuýt, cũng cuối cùng tại đạt tới cực điểm, thậm chí ngay cả bàn tay đều run

lên, hẳn biết mình cái này một tránh ra hậu quả, nhưng là vào lúc này, bị trong lòng đoán được cái kia khả năng sợ hãi đến không thể tự khống chế hẳn, vẫn là ở cái kia một chưởng lực lượng đạt đến trước người mình thì theo bản năng phi thân trở ra, vội vã tránh ra ở một bên.

"Lớn mật!"

Mà hẳn cái này một nhường, cái kia một chưởng lực lượng liền trực tiếp quét ngang hướng về phía phía sau hẳn Thái Bạch tông đệ tử, bây giờ chưa phản ứng lại Thái Bạch tông các đệ tử đều vừa giận vừa sợ, không biết bao nhiêu người lệ tiếng hét lớn, đồng thời về phía trước đạp bước, vung chưởng đánh tới.

Bọn họ liên thủ công ra, lực lượng này có thể so với cái kia một chưởng đồ sộ nhiều.

"Không muốn ra tay. . ."

Nhưng một chút nhìn thấy chúng Thái Bạch tông đệ tử liên thủ đánh ra một màn, Lý Hoàn Chân kinh sợ đến mức con ngươi đều chăm chú rụt lại lên, thân hình mới vừa lược mở, liền lại đột nhiên gãy xoay chuyển trở về, chênh chéch một chưởng đánh ra, một chưởng này vận chuyển chân chính Hỏa Nguyên công pháp, theo chưởng lực đẩy ra, đạo đạo kinh người liệt diễm bùng bùng mà lên, chênh chéch va chạm, liền đem một đám Thái Bạch tông đệ tử chưởng lực dẫn hướng về phía một bên.

Đúng lúc gặp Lục Chân Bình một chưởng này đánh tới, ba loại sức mạnh đánh vào một chỗ, đúng là bùng bùng nổ tan ra, không có thương đến bất kỳ người.

Một đám Thái Bạch tông đệ tử vừa sợ lại không rõ, dồn dập mở miệng hét lớn: "Lý sư huynh, ngươi tại sao. . ."

"Ta chính là Thái Bạch chân truyền, bọn ngươi đều cần nghe ta hiệu lệnh, lùi về sau!"

Lý Hoàn Chân vào lúc này, đầy mặt đều là không cách nào hình dung sợ hãi, giảm thấp thanh âm nói: "Nàng. . . Là Tôn phủ người!"

"Tôn phủ. . ."

Vừa nghe đến hai chữ này, Thái Bạch tông trong các đệ tử, rõ ràng xuất hiện hai loại biến hóa.

Một loại là khiếp sợ, như là trực tiếp bị sợ rồi, khó có thể tin hướng về Lục Chân Bình nhìn sang, sau đó càng lúc càng sợ hãi.

Một loại khác nhưng là mê man, tuy rằng cũng đã từng nghe nói tên Tôn phủ, nhưng thật giống, cũng không có gì đi. . .

. . . Thân là tiên môn đệ tử cấp thấp, rất nhiều người cũng không biết được Tôn phủ đáng sợ.

"Lùi về sau, đều lùi về sau!"

Lý Hoàn Chân hai vị tâm phúc Mạc Hồng Xảo cùng Tiết Hoa, vào lúc này cũng đã rõ ràng Lý Hoàn Chân thái độ, bỗng nhiên dùng sức hét lớn lên, hai tay mở ra, ngăn một đám Thái Bạch tông đệ tử lui về phía sau, bọn họ ánh mắt, thậm chí cũng không dám nhìn Lục Chân Bình!

"Ha ha. . ."

Mà lúc này đâm đầu đi tới Lục Chân Bình, xem đều không có xem cái khác Thái Bạch tông đệ tử một chút, chỉ là thẳng tắp hướng về Phương Quý đi rồi đi, tiếng nói uy nghiêm đáng sợ: "Ngươi rất tốt, bất kể là pháp thuật vẫn là kiếm đạo, đều rất tốt, coi như là ở Tôn phủ, ta cũng chưa từng thấy

so với người xuất sắc hơn bạn cùng lứa tuổi, bất quá, người vừa này dù sao cũng là giỏi trò lừa bịp, không coi là bản lĩnh thật sự. . ."

"Vì lẽ đó, ta mới không tiếc vận dụng chân chính bí pháp, thử xem người cân lượng!"

". . ."

". . ."

Thái Bạch tông đệ tử lui lại thì chỉ có Phương Quý chưa động, như thủy triều bên trong lộ ra đá ngầm, lúc này liền cùng Lục Chân Bình chính diện đối mặt.

"Lý sư huynh, chúng ta như không ra tay, khó tùy vào nữ nhân này gây bất lợi cho Phương Quý sư đệ?"

Có không ít Thái Bạch tông đệ tử vào lúc này thay đổi sắc mặt, không nhin được hỏi lên.

Bọn họ lúc này còn có chút không rõ, Lý Hoàn Chân để cho mình những thứ này người lui lại, nhưng là Phương Quý đây?

Có thể ở Thái Bạch tông Ô Sơn, Hồng Diệp hai cốc trong bộc lộ tài năng, sau đó càng là từ Thanh Khê cốc nhiều người như vậy bên trong bị tuyển chọn, tiến vào bí cảnh đệ tử, không có ai là kẻ ngu si, bọn họ tự nhiên biết, bây giờ Thái Bạch tông tốt đẹp cục diện, có thể đều là Phương Quý một người tranh thủ lại đây, bây giờ hiển nhiên cái kia Linh Lung tông quái nhân muốn hướng về Phương Quý ra tay, chính mình lẽ nào liền không thêm đề ý tới?

Mà Lý Hoàn Chân ở như thế nhiều đồng môn ánh mắt phía dưới, cũng biết mình nhất định phải nói cái gì, hoặc là làm những gì.

Bởi vì hắn cũng biết, lúc này nhìn mình, không chỉ có những thứ này đồng môn, còn có bí cảnh ở ngoài người.

Liên trong lòng hắn một phen xoắn xuýt, rốt cục vẫn là hướng về Phương Quý nhìn sang, lạnh lùng nói: "Phương Quý sư đệ, Thái Bạch tông đệ tử vào bí cảnh, chính là bằng vào ta làm chủ, tất cả mọi người đều cần nghe ta hiệu lệnh, ở người làm ra những chuyện này trước, ta cũng đã cùng bốn đại Tiên môn dẫn đầu định ra rồi kế ước, người lại vẫn muốn lật đổ một lần nữa đàm phán, lại lại đem ta cái này tiên môn dẫn đầu đặt nơi nào?"

Lúc này Phương Quý, sắc mặt có chút quái lạ quay đầu liếc mắt nhìn hắn, không nói gì.

Liên ngay cả Lục Chân Bình, cũng như là nghe được cái gì chuyện thú vị, một thân khí cơ hơi hoãn, cười gằn nhìn về phía Lý Hoàn Chân.

"Bí cảnh bên trong, vốn đã thế cuộc đại định, bây giờ chuyện, đều là người gây ra!"

Lý Hoàn Chân lời này cũng không biết là nói cho Phương Quý nghe, vẫn là Lục Chân Bình nghe, hắn chỉ là cắn chặt hàm răng, chậm rãi đem chính mình quyết định nói ra: "Vì lẽ đó, gây ra hậu quả, liên cũng do chính người gánh chịu đi. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 184: Không Nên Ép Ta Nổi Nóng

"Đều là chính ta gây ra. . ."

Nghe Lý Hoàn Chân cái kia một lời nói, không chỉ có một đám Thái Bạch tông đệ tử phát ngây ra, coi như là Phương Quý chính mình cũng là sắc mặt quái lạ.

Nhưng vào lúc này, hắn lại không nói thêm gì, chỉ là quay đầu nhìn Lục Chân Bình một chút, sau đó vừa nhìn về phía Lý Hoàn Chân, cùng với bị Lý Hoàn Chân cản ở phía sau, biểu hiện khác nhau, ngơ ngác nhìn mình Thái Bạch tông các đồng môn, cảm giác bên trong như là trải qua thời gian rất lâu, hắn mới bỗng nhiên lắc lắc đầu, hì hì nở nụ cười, nói: "Lời này cũng không phải giả, đều là ta chính mình gây ra. . ."

Nghe hắn cái này như là có chút tự giễu, Thái Bạch tông các đệ tử từng cái từng cái sắc mặt nhất thời càng khó coi hơn, có người há miệng, tựa hồ nghĩ muốn nói cái gì, nhưng Lý Hoàn Chân một mặt nghiêm nghị, cùng với Lục Chân Bình trên người cái kia quái lạ mà khủng bố khí cơ, lại vẫn để cho bọn họ đều trầm mặc lại, chu vi có gió mát chậm rãi thổi qua, không tên liền nhượng người cảm thấy một trái tim ngọt ngào lợi hại.

"Ha ha, đây chính là Thái Bạch tông sao?"

Đúng là Lục Chân Bình nghe xong lời này, bỗng nhiên cười nhạt cười, như là rất hài lòng Lý Hoàn Chân quyết định, vừa giống như là tràn đầy chê cười, sau đó nàng liền ngẩng đầu nhìn hướng về phía Phương Quý, vừa về phía trước đi tới, vừa nhẹ nhàng mở miệng, nói: "Từ nhỏ đến lớn, ta đều

biết muốn làm cái hiểu quy củ người, nhưng người không hiểu, người như là một cái nông thôn đến hoang dã tiêu tử, nên chịu đến giáo huấn. . ."

Nói những câu nói này thì nàng tốc độ càng lúc càng nhanh, một thân linh cơ cũng biến thành càng ngày càng ngưng luyện khủng bố, như là bên người ngưng tụ ra một đám lớn sóng to gió lớn, đặc biệt là đối với chính diện đối mặt Lục Chân Bình Phương Quý tới nói, quả thực như là mây đen ngập đầu giống như, đợi đến nàng khoảng cách Phương Quý chỉ có hai, ba trượng thì cái kia vô tận linh tức liền bỗng nhiên ngưng tụ thành một bàn tay lớn, mạnh mẽ phủ đầu vồ tới.

Ầm!

Bàn tay lớn màu xanh thăm dò qua trong sân, đột nhiên liền dẫn nổi lên vô tận cuồng phong.

Một chỗ cát bay đá chạy, cuồng liệt kinh phong quét đến mọi người xung quanh đều thân hình lùi về sau, sắc mặt càng là hoảng hốt.

Trước đây liền gắt gao ngăn cản một đám Thái Bạch tông đệ tử không nhượng bọn họ tiến lên Lý Hoàn Chân, vào lúc này càng là sắc mặt đều trở nên tái nhợt lên, trong lòng càng thêm xác định chính mình tách ra nữ nhân này chính xác tính, thậm chí những kia bị hấn ngăn cản Thái Bạch tông đệ tử, cũng có tương đương một phần rõ ràng Lý Hoàn Chân không nhượng bọn họ ra tay dụng ý, trong lòng có chút cảm kích lên.

Như vậy cuồng bạo linh tức, ai có thể ngăn cản được?

Như vậy khủng bố nữ nhân, thì có ai dám đi trêu chọc?

"Ầm!"

Cái kia cái bàn tay lớn màu xanh hạ xuống, liền đem đại địa chụp đá vụn vỡ liệt, bùn cát tung toé.

Tất cả mọi người đều sắc mặt kinh hãi, trợn to hai mắt nhìn sang.

Chỉ thấy ở cái kia một cái bàn tay lớn màu xanh hạ xuống nơi, đại địa đều bị móc ra một cái hố to, sâu đến hơn trượng, mặt đất bằng phẳng.

Từ cái này một cái hố to, liền có thể thấy được cái kia bàn tay lớn màu xanh ẩn chứa thần uy cường thịnh.

Bất quá càng nhiều ánh mắt, nhưng là đồng tình nhìn về phía Phương Quý.

Ở bàn tay to kia chớp tới thời khắc, Phương Quý lại lách mình tránh ra, hấn tại trong chớp mắt, nhảy đến Quỷ Linh kiếm trên, miễn cưỡng ở cái này một bàn tay lớn bắt được trên người mình lúc tránh ra sơ qua, bất quá có chút nhãn lực kinh người người đều nhìn ra, hấn cái này trốn một chút, thực sự hiểm chi lại hiểm, chỉ kém may mắn, thì sẽ bị bàn tay lớn kia chụp vào trong tay, rơi vào cái tan xương nát thịt kết quả bi thảm.

"Lợi hại như vậy a?"

Phương Quý ngồi xổm ở Quỷ Linh kiếm trên, quay đầu lại hướng mình vừa nãy đứng thẳng địa phương liếc mắt nhìn, nhìn cái rãnh to kia, hấn cũng như là có chút lòng vẫn còn sợ hãi, vỗ vỗ trong lòng, hướng về Lục Chân Bình nói: "Đây chính là cái kia cái gì Tôn phủ đưa cho ngươi pháp thuật?"

"Là thần thông!"

Lục Chân Bình lạnh giọng trả lời, đồng thời thân hình khẽ biến, quanh thân vô tận màu xanh linh tức lần thứ hai biến hóa, đột nhiên liền hóa thành

mấy chục đạo bén nhọn trường thương màu xanh, trận bão giống như hướng về Phương Quý đâm xuống đi qua, mắt thấy Phương Quý cái kia thân ảnh nho nhỏ, tựa hồ liền muốn bị cái kia trường thương màu xanh đâm thành con nhím, mà nàng tiếng nói, cũng tại lúc này lạnh nhạt đến cực điểm vang lên: "Phàm là lấy Tôn phủ bí pháp thúc đẩy pháp thuật, đều có thể coi là thần thông, thế nhân đều nói Thái Bạch Cửu Kiếm thiên hạ vô song, người cũng tới đón ta thần thông thử xem. . ."

"Xi" "Xi" "Xi" "Xi "

Lại là liên tiếp cực kỳ dày đặc vang trầm, Phương Quý trước nơi trên mặt đất, đột nhiên liền nhiều vô số hố sâu, bao quát chung quanh hấn cái kia một mảnh nham thạch cùng quái mộc, tất cả đều bị cái này trường thương màu xanh xuyên thủng, không chút nào phể lực, như là đậu hũ.

"Là rất lợi hại a. . ."

Nhưng ngoài dự đoán mọi người chính là, Phương Quý lại một lần né qua, hấn dựa vào Quỷ Linh kiếm phiêu cùng linh động, tại sát na trong lúc đó lần thứ hai tránh thoát cái này mấy chục đạo trường thương màu xanh kích đâm, chỉ là thân hình đã có vẻ khá là chật vật , liền ngay cả trên cánh tay ống tay áo, đều bị một đạo trường thương lau qua, xé rách một đám lớn, trên mặt của hấn, tựa hồ cũng có một ít kinh ngạc.

Hấn trọn to hai mắt nhìn mình sau lưng khắp nơi bừa bộn, hướng về Lục Chân Bình kêu lên: "Bọn họ sợ chính là người Tôn phủ thân phận vẫn là thần thông?"

"Bọn họ sợ chính là ta!"

Lục Chân Bình hiển nhiên Phương Quý lại một lần tách ra chính mình thần thông, sắc mặt đã là đột nhiên biến, đột nhiên vội vã bước lên một

bước, chu vi linh tức phun trào, lại làm cho nàng thân lơ lửng giữa trời, tựa như cùng Trúc Cơ cảnh giới tu sĩ lẳng không hư độ giống như, tốc độ nhanh vô số, sau đó đạo đạo màu xanh linh tức tránh động không ngừng, hóa thành các loại hình dạng, ánh đao bóng kiếm giống như hướng về Phương Quý giết tới.

Lúc này, nàng cũng như là thật sự nổi giận, linh tức lấp lóe trong lúc đó, các loại sát chiêu ra hết.

Mà Phương Quý ở nàng cái này điên cuồng công kích phía dưới, liền đã chỉ còn né tránh lực lượng, ai cũng nhìn ra cái kia linh tức mạnh, không cách nào gắng đón đỡ, Phương Quý tự nhiên cũng nhìn ra, liền hẳn cũng chỉ có thể dựa vào chính mình ngự kiếm chi có thể trái phải né tránh.

Cũng may hẳn Quỷ Ảnh Tử tên không phải nói không, một thanh phi kiếm, vẫn cứ bị hẳn chơi ra hoa đến, bất kể là tốc độ vẫn là biến hóa, đều đã nhanh đến mức cực hạn, cả người hư không đều là hẳn phi kiếm cái bóng, thời khắc nguy cấp không biết tránh thoát bao nhiêu sát chiêu.

Chỉ là, xem ở trong mắt mọi người, như vậy trốn tránh né tránh, chung quy không phải biện pháp.

Không người quan tâm hẳn lúc này đã tránh thoát bao nhiêu sát chiêu, nhìn thấy chỉ là hẳn lại thoát được một mạng, nhưng mỗi thoát được một mạng, liền bị Lục Chân Bình linh tức áp bức không gian càng ít đi một phần, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, đều có khả năng trực tiếp làm mất mạng!

Hẳn căn bản đã không có sức lực chống đỡ lại, chỉ có thể tránh đến một khắc là một khắc!

Vào lúc này bí cảnh trong ngoài đã không có người nói chuyện, mỗi người tim đều nhảy đến cổ rồi.

Cũng không ai biết, ở cái này cuồng bạo mà mạnh mẽ công tập phía dưới, Phương Quý có phải là sau một khắc thì sẽ đầu một nơi thân một nẻo.

Từ khi tiến vào bí cảnh, Phương Quý liền không có bị người bức đến như vậy hiểm cảnh qua.

Mà vào lúc này bí cảnh ở ngoài, năm đại Tiên môn tông chủ, lúc này cũng đều đã trầm mặc lại.

Trên thực tế, bọn họ đã trầm mặc rất lâu.

Từ khi Linh Lung tông chủ Liễu Cơ nói ra Lục Chân Bình thân phận sau khi, trên mặt bọn họ liền cũng đã không có vẻ mặt, dù là nhìn thấy sau đó Lý Hoàn Chân bỗng nhiên cúi đầu trước Lục Chân Bình, cùng Phương Quý phân rõ quan hệ, bọn họ cũng không có người nói chuyện.

Bởi vì dưới cái nhìn của bọn họ, Lý Hoàn Chân làm không gì đáng trách.

Nếu là đổi thành chính mình, cũng chưa chắc có thể so với vị này Thái Bạch chân truyền cường bao nhiêu.

Thậm chí nói, Lý Hoàn Chân biểu hiện còn rất xuất sắc, hẳn nhận ra Lục Chân Bình thân phận thực sự, cũng làm ra lựa chọn chính xác.

Mà ở bây giờ, nhìn thấy Phương Quý bị Lục Chân Bình mấy chiêu trong lúc đó, liền làm cho chỉ có thể toàn trường chật vật chạy trốn, bất cứ lúc nào có thể chết, bọn họ vẫn là mặt không hề cảm xúc, đang ở trước đây không lâu, bọn họ vừa nhìn thấy Phương Quý ăn quả đắng, còn có thể cao hứng cười to, có thể vào lúc này, bọn họ bỗng nhiên liền trở nên tiêu điều lên,

như là lập tức liền đối với bí cảnh bên trong thế cuộc chẳng phải quan tâm. .

"Lão thái bạch, ngươi biết không?"

Một mảnh vắng lặng bên trong, vẫn là Linh Lung tông chủ Liễu Cơ bỗng nhiên mở miệng, nàng cũng tương tự là mặt không hề cảm xúc, nhìn Thái Bạch tông chủ nói: "Nếu là ta bốn đại Tiên môn đệ tử có thể dựa vào bản lãnh của chính mình áp đảo ngươi Thái Bạch tông, trị ở cái kia tên tiểu quý, ta tâm tình nhất định sẽ cực kì tốt, nhưng hiện tại, coi như ta nữ nhi này có thể một kiếm đem bí cảnh trời cho bỏ ra, ta cũng sẽ không cảm thấy vui vẻ!"

Thái Bạch tông chủ không nói gì, mặt khác ba đại Tiên môn tông chủ cũng không nói gì, bởi vì tâm tình của bọn họ đều không khác mấy.

"Này này. . ."

Mà vào lúc này, bí cảnh bên trong bị Lục Chân Bình điên cuồng đuổi giết Phương Quý, lại miễn cưỡng tránh thoát từ đỉnh đầu của mình bên trên đảo qua một mảnh thanh khí, liền sợi tóc đều cắt rơi mấy cây, thiếu một chút chính là ít đi nửa cái đầu kết cục, hẳn cũng cuối cùng tại có chút sợ hãi.

Lại thêm vào, lúc này Lục Chân Bình từng bước ép sát, cũng đã đem hắn dồn đến chỗ chết trong, mắt thấy không thể trốn đi đâu được, liền hắn cũng dứt khoát ngừng lại, hướng về Lục Chân Bình liên tục làm mấy cái ấp, cười theo nói: "Tiểu tiên tử, ngươi là Tôn phủ, vừa nghe liền không phải người bình thường, hơn nữa ngươi cũng xác thực lợi hại, ta sợ ngươi rồi, ta không đánh có được hay không?"

Lời này rõ ràng chính là xin khoan dung.

Thế nhưng Lục Chân Bình truy sát Phương Quý một lát, vẫn không có thể chân chính bắt xuống hắn, lúc này không dễ dàng mới đưa hắn bức tiền góc chết, tức giận vẫn là nửa phần chưa giảm, dưới tay cũng không hề do dự chút nào, cả người linh tức trước nay chưa từng có tăng vọt, tiêm chưởng đánh ra, xúc động vô tận linh tức, làm cho nàng một chưởng này, liền như sơn nhạc nặng như, mạnh mẽ hướng về Phương Quý trấn áp lại đây: "Người cần trả giá thật lớn!"

Nàng trước đây vẫn không có so với hiện tại càng cơ hội tốt hướng về Phương Quý ra tay, vì lẽ đó lúc này linh tức cũng trước nay chưa từng có tăng vọt.

Mắt thấy cái kia một chưởng đánh tới, linh tức cuộn cuộn, liền hư không đều chen đến xuất hiện vô tận nửa sóng gợn trong suốt.

Chưởng lực lướt qua, đại địa đều giống như là muốn bị quất đi một tầng đất!

Chu vi bất kể là Thái Bạch tông đệ tử, vẫn là bốn đại Tiên môn đệ tử, đều chỉ cảm thấy kinh phong đập vào mặt, không nhìn được lại lùi lại mấy bước.

Tâm trạng cực kỳ kinh hãi: "Bị đòn đánh này đánh trúng, tiểu quỷ kia sợ không phải muốn hài cốt không còn?"

"Uông uông. . ."

Một mảnh tiếng gió rít gào bên trong vang lên hai tiếng căng thẳng chó sủa, bên cạnh né hồi lâu Anh Đề theo bản năng liền muốn muốn xông lên hỗ trợ, nhưng cũng bị sau lưng nó Trương Vô Thường gắt gao kéo lấy đuôi, không cho nó xông lên chịu chết.

"Ai. . ."

Cũng mọi người ở đây đều tránh mở rộng tầm mắt thần, không đành lòng hướng bên này nhìn lại thì một tiếng bất đắc dĩ thờ dài vang lên.

Trực diện cái kia màu xanh làn sóng Phương Quý, có chút bất đắc dĩ cúi đầu, như là phi thường ảo não, sau đó hấn lại lúc ngẩng đầu lên, đã âm thầm cắn chặt hàm răng, lại sau một khắc, hấn cũng đột nhiên niết lên một cái pháp ấn, quanh người linh tức điên cuồng tăng đứng lên.

Cái kia linh tức bốc lên cực kỳ nhanh chóng, hầu như là trong nháy mắt trong lúc đó, liền đã đem chu vi hư không vô tận vụn vụn.

"Nói không đánh không đánh, ngươi lại nhất định phải. . ."

". . . Không phải mẹ kiếp muốn buộc ta nổi nóng a!"

Tiếng gầm gừ bên trong, hấn đột nhiên hai chân hơi cong, mãnh đến về phía trước nhào đi ra ngoài, động tác đơn giản tới cực điểm, giờ tay chính là một quyền, cùng Lục Chân Bình đánh ra cái kia một chương đánh vào một chỗ.

Oành!

Vô tận linh tức va chạm, hóa thành cuồng phong quét xuống bốn phương, một đạo thân hình như điều đứt dây giống như bay ra ngoài.

Là Lục Chân Bình!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 185: Cao Thấp Rõ Ràng

"Cái gì?"

Bí cảnh trong ngoài, không biết có bao nhiêu người đều là giống nhau động tác, đầu tiên là không đành lòng, lặng lẽ đem con mắt mở một cái khe, sau đó liền bỗng nhiên trợn tròn hai con mắt, con ngươi đều muốn rơi đi ra tựa như, lại sau đó chính là giờ tay đem con mắt dùng sức vò, giống như là muốn đem rơi ra đến con ngươi lại an trở lại, sau đó sẽ lần nữa trợn to hai mắt liếc mạng xem, tượng đất sét cũng tựa như nháy cũng không nháy mắt, như là rút cục từ bỏ tròng mắt của chính mình, rơi ra đến liền rơi đi ra đi, phản coi thấy chỉ còn ảo giác. . .

Đây là cái gì quý?

Vẫn bị đuổi giết cực kỳ chặt vật Phương Quý bỗng nhiên hoàn thủ, lại cùng Lục Chân Bình chính diện một đòn?

Sau đó bị đánh bay ra ngoài lại là Lục Chân Bình?

Không đúng!

Hoặc nói quá hoang đường. . .

Lục Chân Bình kinh người nhất chính là cái gì, ngoại trừ nàng cái này Tôn phủ thân phận ở ngoài, chính là nàng cái kia một thân lấy Tôn phủ bí pháp tu luyện được linh tức, loại kia linh tức cường hoành cùng ngưng luyện, tuyệt đối không phải nước Sở năm đại Tiên môn Dưỡng tức quyết có

thể tu luyện thành công, mà năm đại Tiên môn đệ tử, cũng chính là từ cái kia linh tức bên trên, mới một chút liền nhìn ra mình cùng nàng ở giữa chênh lệch, đối với nàng càng kính nể!

Vấn đề liền ở đây, Lục Chân Bình linh tức vừa là lấy Tôn phủ bí pháp tu thành, đó là biết bao mạnh, nhưng là ở nàng cùng Phương Quý quyền chưởng tương giao lúc, cái kia vì sao không phải Phương Quý bị đánh thành thịt vụn, trái lại là Lục Chân Bình bỗng nhiên lập tức bay ra ngoài?

Phải biết hai người này vừa nảy nhưng là cứng đối cứng, tuyệt không nửa điểm thích hợp xảo chỗ a. . .

Lẽ nào Phương Quý linh tức, so với nàng mạnh hơn?

. . .

. . .

"A!"

Bí cảnh bên ngoài, mới vừa rồi còn đều là một mặt hồ hững, làm ngọt ngọt hình bốn đại Tiên môn tông chủ, bỗng nhiên lại trở nên một mặt sợ hãi, đến loạch xoạch hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn sang, quát lên: "Lão thái bạch, các ngươi Thái Bạch tông khi nào có bực này cao thâm dưỡng tức bí pháp?"

Đến lúc này, bọn họ là quả thật có chút ngồi không yên.

Trước đây bọn họ liền đều đã phát hiện, vị kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, linh tức mạnh mẽ, thực lực bất phàm, nhưng không có so sánh liền không có rõ ràng chênh lệch, khi đó bọn họ còn chỉ coi là Phương Quý thiên phú dị bẩm, cũng cảm thấy hắn linh tức tuy mạnh, lại cũng chưa chắc liền đến mức độ nghịch thiên, cho đến lúc này, bọn họ nhìn thấy liền Lục

Chân Bình đều bị một quyền đánh bay, mới bỗng nhiên ý thức được một số vấn đề.

Không thể a!

Lục Chân Bình linh tức, dù sao cũng là lấy Tôn phủ bí pháp thành tựu, bên trong ẩn chứa Tôn phủ huyết mạch lực lượng.

Cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, làm sao còn mạnh hơn Tôn phủ huyết mạch?

"Ta cũng không biết a. . ."

Thái Bạch tông chủ vào lúc này đều một mặt mộng, suýt chút nữa không kèm được.

Hắn cũng là đã sớm biết Phương Quý linh tức rất mạnh, nhưng không nghĩ tới có thể cường đến một bước này a. . .

Hiển nhiên vô số ánh mắt lúc này đều nhìn đến chính mình trên mặt, hắn biết mình nếu là ăn ngay nói thật, khẳng định là không ai tin, liền hắn cũng chỉ có thể duy trì rất lâu trầm mặc, sau đó nụ cười nhạt nhòa nở nụ cười, liền không lại nói thêm gì.

Cái này thần bí khó lường nụ cười rơi vào bốn đại Tiên môn tông chủ trong mắt, bỗng nhiên đều cảm thấy có chút sờn cả tóc gáy.

Thái Bạch tông a Thái Bạch tông, cái này đến tột cùng còn ẩn giấu bao nhiêu bí mật?

. . .

. . .

"Mụ nội nó sừ bà nương, không giáo huấn người một lần người vẫn đúng là muốn lên trời . . ."

Mà ở bí cảnh trong ngoài mọi người vẫn là một mảnh hồ đồ thì Phương Quý đã hung tợn xông lên tới, đầy mặt hung ác.

Hắn lúc này trong lòng cũng nén giận vô cùng, vừa thấy Lục Chân Bình đứng dậy, hơn nữa đem Lý Hoàn Chân dọa thành cái kia quỷ đáng sợ, hắn liền biết nữ nhân này nhất định không thể nào dễ chọc, tiên môn trong các đệ tử, không biết Tôn phủ lợi hại có rất nhiều, nhưng không biết Tôn phủ tên cũng rất ít, Phương Quý vừa vặn là cái này rất ít người bên trong một phần, vì lẽ đó hắn vừa bắt đầu, kỳ thực là có chút mòng. . .

Tôn phủ là cái gì?

Xem người khác đều như thế sợ nàng, thật giống rất lợi hại đáng sợ!

Vậy ta cũng có thể sợ lên một thoáng?

Liền vừa bắt đầu hắn chung quanh né tránh, thậm chí càng mở miệng xin khoan dung, thực sự là không muốn không có chuyện gì trên chọc cường địch.

Nhưng nữ nhân này lại không tha thứ?

Này Phương Quý trong lòng cái này ổ lửa liền lập tức hùng hực xông lên!

Thực sự tránh không khỏi, vậy thì đánh nàng!

Những khác tiên môn đệ tử, đều có chút bị Lục Chân Bình cái kia một thân mạnh mẽ linh tức sợ vỡ mật, có thể Phương Quý vẫn đúng là không cảm thấy có cái gì.

Hắn bình thường tu luyện Cửu Linh chính điển , tương tự cũng luyện thành một thân mạnh mẽ linh tức, chỉ bất quá Cửu Linh chính điển pháp môn cao thâm, linh tức tu luyện được sau khi, liền nội hàm thần uy, phong mang không hiện ra, có chút phản phác quy chân, như không nhờ vả tại võ pháp cùng pháp thuật đến triển khai, người ngoài liền rất khó nhận ra được hắn linh tức chân chính cường đại, chỉ có Phương Quý chính mình, là biết mình linh tức ngưng luyện trình độ.

Vì lẽ đó, từ ánh mắt của hắn đến xem, Lục Chân Bình linh tức, vẫn đúng là không ra sao. . .

Ngược lại đã động thủ, vậy dứt khoát trước tiên qua đem ẩn lại nói, liền một quyền chiếm trước tiên cơ hắn, liền cũng lập tức xông lên tới, liền muốn đem Lục Chân Bình chế vào chỗ chết, hồn nhiên không biết liền mới vừa đánh bay Lục Chân Bình một màn, dọa sợ bao nhiêu người!

. . .

. . .

"Không thể. . ."

"Người chỉ là một cái hoang dã tiểu tử, làm sao có khả năng. . ."

Tuy rằng bí cảnh trong ngoài, tất cả mọi người đều bị Phương Quý mạnh mẽ linh tức cả kinh ngây người, nhưng nếu nói trong lòng kinh hãi, tự nhiên vẫn là Lục Chân Bình thịnh nhất, nàng mãi đến tận bị Phương Quý một quyền đánh bay ra ngoài, đều còn không thể tin được đây là thật sự, hoặc nói là không thể nào hiểu được vì sao lại xuất hiện tình cảnh này, người trên không trung lúc, nàng đã chiến tiếng kêu to, đồng thời hai tay nhanh nhấc, lại mạnh nhấc lên linh tức.

"Ta là Ngọc Điện Tiểu Lang Quân!"

Nàng mới vừa mới lần thứ hai nhắc lên linh khí, Phương Quý đã chính diện chạy tới, giơ tay chính là một quyền, sau đó Lục Chân Bình liền chỉ cảm thấy hai tay rung bần bật, nàng bình thường vẫn lấy làm kiêu ngạo ngưng luyện linh tức, ở Phương Quý cái kia một thân cuồng bạo linh tức xung kích trước mặt, lại như là băng tuyết giống như tan rã mở ra, thân hình còn chưa rơi xuống đất, liền đã lần thứ hai bị Phương Quý cho một quyền đánh bay ra ngoài, hoàn toàn thân bất do kỷ.

Hai đem so sánh, thậm chí làm cho nàng sinh ra một loại cảm giác.

Chính mình linh tức, truyền từ Tôn phủ, có sức mạnh huyết thống, hung cuồng vô tận, chấn động tâm hồn!

Mà Phương Quý linh tức lại là tinh khiết đến cực điểm, ngưng luyện đến cực điểm, đường đường chính chính, không quan hệ huyết mạch, có quân lâm thiên hạ Vương giả chi khí!

Hai cái chênh lệch, thực sự quá rõ ràng.

...

...

"Không thể, ta làm sao có khả năng bại bởi hắn?"

"Ta có Tôn phủ huyết mạch!"

Phương Quý bây giờ một thân linh tức cô động, như có bài sơn đảo hải tư thế, một quyền lực lượng, càng cao hơn hơn một quyền, hầu như đem Lục Chân Bình ép tới khí cũng không kịp thở, nhưng cũng ở trong quá trình này, Lục Chân Bình trong lòng, nhưng cũng âm thầm sinh ra một loại kinh sợ cuồng ý.

Thân hình vôi vã về phía sau hạ xuống bay ra ngoài Lục Chân Bình, bỗng nhiên cắn chặt hàm răng, song quyền nhanh nắm trong, thân hình lại ở giữa không trung nắm xoay chuyển trở về, hai chân hướng về sau lưng nham thạch một điểm, liền đã dựa thế chênh chếch xông lên giữa không trung, đúng là tránh thoát Phương Quý theo sát mà đến một quyền, lại sau đó, nàng đang ở giữa không trung, bỗng nhiên trong lúc đó hai tay pháp ấn biến ảo, trên đỉnh đầu thanh khí ngưng tụ.

Cái kia màu xanh linh tức ngưng tụ tại trên đỉnh đầu, liền như là một phương thâm thúy bầu trời đêm.

Trong bầu trời đêm, thì lại bỗng nhiên xuất hiện mấy ngôi sao, hào quang rực rỡ, như kim cương, do đó mà rơi.

Bí cảnh chính là tiểu thiên thể giới, không có mặt trời không có mặt trăng, cũng sẽ không có sao.

Những thứ này ánh sao, đương nhiên cũng không phải thật, chỉ là theo cái này ánh sao xuất hiện, Lục Chân Bình quanh thân lực lượng, chợt trở nên quý dị lên, những kia ánh sao, mỗi một sợi cũng giống như là như thực chất, lại mang theo kiếm quang giống như sắc bén, chém nát tất cả.

"Thiên ngoại bí pháp. . ."

Đang sử dụng ra cái này đạo pháp thuật lúc, sắc mặt của nàng, cũng có chút nghiêm nghị.

Nàng biết mình sử dụng tới những này pháp thuật, sẽ có hậu họa vô cùng.

Nàng vừa bắt đầu, chỉ lấy Tôn phủ bí pháp tu luyện linh tức ngăn địch, cũng là có nguyên nhân, tuy rằng cha của nàng trong bóng tối truyền thụ nàng không ít Tôn phủ thần thông phép thuật, nhưng nàng dù sao không có

Tôn phủ huyết mạch danh phận, vì lẽ đó đối địch thời khắc, không thể toàn không kiêng dè triển khai, để tránh khỏi phạm vào Tôn phủ nghi kỵ, đơn giản tới nói, những thứ này chân chính cường đại thân thông phép thuật, chủ yếu là cho nàng bảo mệnh dùng.

Chỉ là, tính tình của nàng vốn là cuồng ngạo, không phải vậy cũng sẽ không ở cái này chỉ là nước Sở bí cảnh trong, chỉ vì bị Phương Quý đã thương, liền không tiếc hiển lộ Tôn phủ huyết mạch, chỉ là nàng không nghĩ tới chính là, coi như mình vận dụng Tôn phủ huyết mạch bí pháp, lại còn là ở Phương Quý trước mặt bị thiệt thòi, trong lòng cái kia phần nộ cùng không cam lòng sức lực, liền có thể tưởng tượng được, quy củ đều không lo nổi.

Chỉ nghĩ trước hết giết Phương Quý lại nói!

"Hà?"

Phương Quý giương mắt nhìn thấy Lục Chân Bình trên đỉnh đầu cái kia một vùng sao trời, cũng là hơi ngẩn người ra.

Hắn tu luyện thành linh thức, cảm ứng cực kỳ nhạy cảm, bây giờ vừa nhìn cái kia tinh không, liền biết ẩn chứa trong đó khủng bố thần uy.

Liền thân hình hắn gấp lược, thời khắc nguy cấp liền tốc độ tăng lên tới cực hạn, chiết thân trong lúc đó, đá đen kiếm liền đã rút ở trong tay, linh tức gia trì phía dưới, đá đen kiếm kiếm khí vút qua mây trượng, như sông dài chạy chồm giống như chém tới Lục Chân Bình trước người.

Lần này liền không phải muốn đã thương người, mà là muốn giết người!

Lục Chân Bình trải qua một cái muốn hay không triển lộ chính mình Tôn phủ huyết mạch, lại nếu không muốn triển khai Tôn phủ bí pháp trong lòng quá trình, Phương Quý cũng tương tự trải qua một cái muốn hay

không hướng về Lục Chân Bình xin khoan dung, cùng với muốn hay không hướng về nàng hoàn thủ trong lòng quá trình. . .

Bây giờ này cái tâm lý quá trình đi xong, phản mà đã động thủ, cái kia còn khách khí làm gì?

Giết chết nàng!

"Ngươi dám. . ."

Lục Chân Bình đón cái kia đặng đặng sát khí một kiếm, cũng là kinh hãi, chỉ có thể thân hình vội vàng thối lui.

Triển khai pháp thuật thời gian, đều là muốn so với võ pháp lâu hơn một chút, trước Phương Quý lấy pháp thuật ngăn địch lúc như vậy, lúc này nàng triển khai Tôn phủ bí pháp cũng giống như thế, bây giờ nàng pháp thuật sắp thành chưa thành, Phương Quý kiếm cũng đã đến, nàng cũng chỉ có thể trước tiên bức trở ra, không phải vậy bí pháp uy lực còn không phát huy lúc đi ra, có lẽ chính mình cũng đã bị Phương Quý một kiếm giết. . .

"Ta có cái gì không dám?"

Mà Phương Quý vừa thấy Lục Chân Bình lùi về sau, cũng là lập tức tàn nhẫn dị thường chạy tới, kiếm kiếm không rời chỗ yếu.

"Trời ạ, cái kia. . . Đây cũng là Tôn phủ người a. . ."

Mà vào lúc này, bất kể là bốn đại Tiên môn đệ tử nòng cốt vẫn là Thái Bạch tông các đệ tử, lúc này nhìn thấy Lục Chân Bình bị Phương Quý truy đuổi giết, đầy người máu tươi bắn tung một màn, từ lâu kinh sợ đến mức cả người cũng giống như là hóa đá, miệng đều hợp không lên.

Đều biết Lục Chân Bình là Tôn phủ đến, tiểu quý này lại còn dám lạnh lùng hạ sát thủ?

"Tôn phủ đến thì thế nào?"

Mà ở mọi người kinh ngạc trong, Phương Quý chém liên tục bảy, tám kiếm, cũng cuối cùng miễn cưỡng đuổi tới Lục Chân Bình, hắn cũng biết mình bây giờ bất cần không được, bằng không hoãn đến vừa chậm, Lục Chân Bình cái kia một đạo pháp thuật liền muốn rơi xuống tướng đi xuống, liền hắn mạnh mẽ cản rặng, trực tiếp liền vận chuyển vô cùng kiếm thế, hướng về Lục Chân Bình phách rơi xuống, trong lòng lại không nửa điểm khiếp ý, có chỉ là tràn đầy không phục.

"Đại gia ta thôn Đầu Trâu đến, so với ngươi lại kém ở nơi nào?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 186: Vây Công

"Bạch!"

Phương Quý áp sát tới Lục Chân Bình trước người, mạnh mẽ một kiếm chém xuống, không có nửa phần do dự cùng chần chờ!

Nhưng tình cảnh này rơi vào bí cảnh trong ngoài trong mắt người, lại trong nháy mắt đồng thời nắm thật chặt nắm đấm, đánh bại nắm giữ Tôn phủ huyết mạch Lục Chân Bình cũng là thôi, lại còn dám không chút do dự hạ sát thủ, tiểu quỷ này thật không có lòng kính nể sao?

Cho tới Phương Quý, lại không để ý chút nào cái vấn đề này, hoặc nói là căn bản liền không nghĩ.

Một kiếm hạ xuống, liền không chút lưu tình, không thể cho Lục Chân Bình đem cái kia một đạo bí pháp triển khai hoàn thành thời gian.

"Lớn mật. . ."

Bất quá cũng đang lúc này, chu vi bỗng nhiên có người tiếng hét lớn vang lên, lại Phương Quý sau lưng, liền có vô tận ánh đao cùng pháp thuật quang mang tuôn ra lại đây, cuồn cuộn đến cực điểm, nghiền ép tất cả, cái này lực lượng mạnh mẽ, chính là Phương Quý bây giờ tu vị, cũng căn bản không thể dựa vào thân thể chống lại, nếu hấn một kiếm này tiếp tục chém xuống, kết quả chỉ có thể là cùng Lục Chân Bình song song cùng chết!

"Xoẹt. . ."

Tới đây một chốc, Phương Quý cũng chỉ có thể thừa cơ thu kiếm, thân hình như cây, trong nháy mắt vọt ra bốn, năm trượng, xoay người lại nhìn lên, liền nhìn thấy không có mấy bóng người hướng mình vọt tới, thành linh chính là bốn đại Tiên môn cái kia chín vị đệ tử nòng cốt.

Bọn họ trước cũng vẫn ở bên xem, cũng đồng dạng kinh ngạc tại Lục Chân Bình Tôn phủ thân phận, đồng thời có vô số suy đoán cùng bên trong ý nghĩ trong lòng, chỉ bất quá, bọn họ dù sao vẫn là biết, Lục Chân Bình cùng bọn họ là cùng nhau, đương nhiên cũng sẽ không thể nhìn Phương Quý thật là một kiếm đem Lục Chân Bình chém, thấy nàng ngàn cân treo sợi tóc, lập tức vọt lên cứu giúp, liền thủ công hướng về phía Phương Quý.

Nếu không là bọn họ đồng loạt ra tay, lúc này Luyện Khí cảnh đệ tử sợ là không có ai có thể cho Phương Quý tạo thành áp lực lớn như vậy!

"Giết hẳn. . ."

"Thái Bạch tông đệ tử, đến hiện tại còn không nghĩ chịu thua?"

"Tôn phủ huyết mạch, biết bao cao quý, ngươi dám lạnh lùng hạ sát thủ?"

Ở vô số tiếng hét lớn trong, những người kia liền thủ hướng về Phương Quý công tới, mỗi một lần ra tay, đều là mấy đạo ánh đao cùng nổi lên, mỗi một đạo pháp thuật, đều là do ba, bốn người pháp thuật hợp lại cùng nhau tấn công tới, uy lực cuồng bạo đến khó có thể tưởng tượng, trong lúc nhất thời Phương Quý quanh người trái phải trước sau, đều là cuồng bạo thế tiến công kéo tới, liền như lôi đình mưa xối xả, lập tức liền đem hẳn bao phủ ở bên trong.

"Khôn kiếp, vậy công ta?"

Phương Quý vào lúc này, nhưng cũng là thịnh nộ không ngớt, trong tay đá đen kiếm thoả thích tùy ý ra, chính là Thái Bạch Cửu Kiếm bên trong Đấu Giang Hồ Đón Gió Mưa chiêu thức này, đạo đạo ô quang tung hoành tại xung quanh người, đem tất cả đánh về phía chính mình thế tiến công tiếp xuống.

Chỉ tiếc, bây giờ bọn họ dù sao còn chỉ là Luyện Khí cảnh giới.

Bất kể là Phương Quý, vẫn là Lục Chân Bình, tu vi của bọn họ cùng thực lực, đã vượt xa bình thường tiên môn đệ tử, nhưng vẫn là không làm được đang bị nhiều như vậy cùng cảnh giới tu sĩ vây công phía dưới nghiền ép mọi người, Phương Quý Thái Bạch Cửu Kiếm cực điểm cụ hỏa hầu, nhưng vào lúc này vẫn cứ không cách nào dễ dàng từ chín cái đối thủ trong vòng vây bộc lộ tài năng, nhất thời bị bọn họ cuốn lấy, cũng không phải dễ dàng có thể thoát thân.

"Người làm sao dám, người làm sao dám?"

Mà lúc này Lục Chân Bình, rốt cục được đến một tia cơ hội thở lấy hơi, đầy mặt đều là thịnh nộ, nàng vừa nghĩ tới vừa nãy Phương Quý cái kia một kiếm, liền cảm thấy được vừa kinh lại sợ, ngoài ra càng nhiều, nhưng là cái kia không cách nào hình dung ý xấu hổ, nàng không hiểu, cũng không muốn tin tưởng, chính mình nhưng là Tôn phủ huyết mạch, sao bị một cái nho nhỏ Tiên môn đệ tử bắt nạt đến trình độ như thế này? Sao bị hấn suýt nữa một kiếm giết?

"Người chắc chắn phải chết!"

Sắc mặt nàng vào lúc này, cũng giống như là có chút vắn vẹo lên, lệ tiếng hét lớn.

Cùng lúc đó, nàng hai tay ấn pháp nhanh chóng kết lên, trên đỉnh đầu, cái kia một mảnh thanh trong vắt tinh không càng thêm chân thực, trong tinh không óng ánh ánh sao cũng càng rõ ràng, một lát sau khi, những thứ này ánh sao bỗng nhiên hoà lẫn, liền từ giữa không trung giáng lâm xuống.

Tinh mang như kiếm, trong nháy mắt tràn ngập hư không.

Nàng do dự rất lâu Tôn phủ bí pháp, vào lúc này rốt cục phát huy ra.

"Xoạt xoạt xoạt. . ."

Mà vào lúc này, Phương Quý dựa vào Thái Bạch Cửu Kiếm oai, rốt cục ở cái kia chín vị đối thủ trong vòng vây xé ra một lỗ hổng, lập tức liền muốn từ bên trong đem trốn đi, lại không ngờ, trên đỉnh đầu bỗng nhiên có một đạo tinh mang hàng lâm, cái kia ý đáng sợ, làm cho hắn có loại tóc gáy dựng lên cảm giác, không chút nghĩ ngợi, liền một kiếm hướng về trên đỉnh đầu giảo đi, ô quang đạo đạo đón lấy giữa không trung tinh mang.

Keng. . .

Một loại âm thanh lạnh lạnh dày đặc vang lên, cái kia một đạo tinh mang, lại như là thật sự nắm giữ thực chất kiếm quang, cùng Phương Quý đá đen kiếm va chạm, lập tức liền từng mảnh từng mảnh vỡ nát, nhưng Phương Quý nhưng cũng bị cái này một đạo tinh mang, bức trở về trong vòng vây, cánh tay run rẩy.

"Lưu lại hắn. . ."

Mà cái kia một đạo tinh mang, cũng làm cho bốn đại Tiên môn đệ tử lấy làm kinh hãi, đến loạch xoạch lùi về sau một bước, bắt quá rất nhanh liền phản ứng lại, lần thứ hai hướng về Phương Quý vây tới, các loại pháp thuật cùng ánh đao, nhằng nhịt khắp nơi hướng về Phương Quý cuồn dâng tới, chỉ bắt quá cũng như là kiêng kỵ cái kia một đạo tinh mang khủng bố, vào

lúc này lại mơ hồ cách đến Phương Quý xa chút, chỉ là quán quít lấy hấn làm chủ.

Mà Phương Quý vào lúc này, nhưng là cắn chặt hàm răng, đá đen kiếm quét ngang, đem bên người Hạng Quý Vương chấn động đến mức lùi lại mấy bước, sau đó thân hình gấp tránh, muốn từ trong vòng vây của bọn họ trốn ra được, nhưng cũng liền vào lúc này, trên đỉnh đầu nguy cơ tái hiện.

Ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy giữa không trung một mảnh ánh sáng lưu chuyển, đã không biết có bao nhiêu tinh mang dồn dập hàng lâm, như kiếm khí đan xen.

Giật mình phía dưới, hấn chỉ có thể cắn chặt răng, lần thứ hai lui về trong sân, đá đen kiếm gấp quét.

"Leng keng keng. . ."

Cái kia tinh mang cùng đá đen kiếm va chạm, phát ra tiếng vang lạnh lạnh, Phương Quý ngăn lại phần lớn tinh mang, lại vẫn bị trong đó mấy đạo sượt qua người, trên đùi, trên cánh tay, bả vai, phía sau lưng, nhất thời liền thêm ra mấy đạo vết máu, đau rát.

"Nãi nãi của ngươi. . ."

Phương Quý giận dữ, cắn răng liền muốn hướng về Lục Chân Bình phóng đi, nhưng vào lúc này, cũng đã lần thứ hai bị bốn đại Tiên môn đệ tử cuốn lấy.

Trong sân tình thế, nhất thời trở nên gian nan cực kỳ.

Lục Chân Bình triển khai ra cái này một đạo pháp thuật, vừa đã thành hình, tinh mang dường như vô cùng vô tận, có mặt khắp nơi, hơn nữa uy nghiêm đáng sợ khủng bố, lại thêm vào Phương Quý quanh người lại vây

lên bốn đại Tiên môn đệ tử nòng cốt, càng là muốn chạy trốn đều không chỗ có thể trốn, nghĩ muốn xông ra vòng tròn đi chém giết Lục Chân Bình, càng là không thể nào làm được, cả người hoàn toàn bị đẩy vào tuyệt cảnh, chỉ có thể một bụi phòng thủ, khô sở chống đỡ.

Đáng sợ hơn chính là, ở liên tục ác chiến như thế nửa ngày thời gian sau khi, hần chợt phát hiện một cái cực kỳ khủng bố vấn đề.

Quanh người hần khí huyết, đang nhanh chóng yếu bớt.

Vung múa đá đen lực lượng, tựa hồ đã không có trước như vậy sung túc.

Phương Quý trong lòng rõ ràng, điều này là bởi vì hần bốn nguyên cũng không có bị sung túc nguyên nhân, vừa nãy hần, chỉ là bởi vì luyện hóa lượng lớn khí huyết, cho nên mới có sử dụng kiếm lực lượng, thế nhưng những kia khí huyết, cũng có thể khóa ở trong cơ thể mình, chính nhanh chóng trôi đi, có thể ác chiến một lát, mới xuất hiện loại cực diện này, đã là bởi vì hần công pháp hơn người, luyện hóa sương máu nhiều vô cùng duyên cớ.

Đã như thế, chẳng phải là chỉ có thể miễn cưỡng bị bắt đến chết?

"Bốn đại Tiên môn đệ tử ở vây công phía sau núi truyền nhân, lẽ nào chúng ta chỉ có thể như thế nhìn?"

Mà ở Phương Quý bị người vây công lúc, chu vi Thái Bạch tông đệ tử, cũng bỗng nhiên có người run giọng gọi lên.

Bọn họ trợ mắt nhìn rõ ràng lập tức liền muốn đem Lục Chân Bình chém giết Phương Quý, bỗng nhiên bị bốn đại Tiên môn đệ tử nòng cốt liên thủ vây giết, nghĩ muốn đột xuất vòng vây, lại lại một lần nữa bị Lục Chân Bình tinh mang bức về trong vòng chiến, trong lòng cũng nhất thời chằm

chú tóm lên, có người không đành lòng, trong tay đã chết chết nắm lấy pháp khí, hai chân không nghe sai khiến giống như bước ra một bước.

"Người muốn như thế nào?"

Nhưng bên cạnh Lý Hoàn Chân, lập tức liền nhận ra được ý đồ của bọn họ, lớn tiếng quát khê: "Người phụ nữ kia, rõ ràng là Tôn phủ huyết mạch, các người có biết. . . Tôn phủ, đó là biết bao địa phương đáng sợ? Ta không để cho các người ra tay, cũng là vì bảo vệ các người, nếu làm tức giận Tôn phủ, chính là trở về tiên môn, cũng không có người có thể bảo hộ đến các người, trốn tới chỗ nào, đều là chết a. . ."

Sắc mặt hấn dị thường lãnh khốc, thậm chí kiên định: "Coi như là tông chủ, cũng sẽ đồng ý ta lúc này cách làm!"

Chu vi đồng môn, bị Lý Hoàn Chân lời nói chấn nhiếp, nhất thời cũng không ai dám lên tiếng.

Mà vào lúc này bí cảnh ở ngoài, Thái Bạch tông chủ mặt không hề cảm xúc, chậm rãi lắc lắc đầu.

"Ngột tiểu quý kia, người còn không thấp đầu chịu thua?"

"Mau chóng quăng kiếm quý xuống, phục đầu chịu thua!"

Cũng tại lúc này, bốn đại Tiên môn đệ tử trong vòng vây, Phương Quý đã người bị vài nơi thương, cả người càng như là đã đến cung giương hết đà, ở bốn đại Tiên môn đệ tử vây nhốt cùng Lục Chân Bình bí pháp dưới áp chế, từ lâu sắp không chống đỡ nổi nữa, mà ở chung quanh hấn, thì lại có vô số quát chói tai vang lên, một người trong đó, chính là Hạng Quý Vương, hấn đầy mặt phẫn hận, liên tục hướng về Phương Quý quát mắng.

"Phi!"

Nhưng Phương Quý vào lúc này, cũng quyết tâm, không chút nào để ý tới hấn, trái lại hướng về hấn đánh mạnh một kiếm.

Hạng Quỷ Vương suýt nữa bị thương tổn được, cũng nhất thời đầy mặt tức giận, hét lớn một tiếng, liền lại một lần đem người hướng về Phương Quý vọt lên.

Dù như thế nào, thoát nhìn đã khí thế thấp mỹ Phương Quý, vào lúc này đều là lại cũng nhịn không được cục diện.

Bí cảnh trong ngoài, đã có người không nhịn được đem con mắt nhắm lại!

"Uông uông uông. . ."

Nhưng chẳng ai nghĩ tới chính là, cũng ở cái này cuối cùng một chốc, bỗng nhiên có phần nộ tiếng chó sủa vang lên, theo này tiếng kêu, lại là một con quái xà hung mãnh cực kỳ nhào tới, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, độc giác vẫy một cái, liền đem một cái bốn đại Tiên môn đệ tử đâm bay ra ngoài, rồi sau đó nhiễu ở Phương Quý bên người, thân thể quét ngang, hung phong chấn động mạnh, hiện ra đến cực kỳ có khí thế.

"Chuyện này . . . Giết nó!"

Những thứ này bốn đại Tiên môn đệ tử, tựa như cũng không nghĩ tới sẽ xuất hiện như thế một màn, ngẩn ngơ, các loại pháp thuật lần thứ hai cuồn đánh tới.

Trên đỉnh đầu, vô tận tinh mang cũng lần thứ hai hội tụ, như là uy nghiêm đáng sợ kiếm khí giống như giáng lâm xuống.

Quái xà kia tức giận không thôi, hướng về bốn phương kêu loạn, nhưng lại làm sao có khả năng ở cái này chút tiên môn cao thủ cùng Tôn phủ bí

pháp xuống chông đỡ đi xuống?

"Tranh. . ."

Nhưng cũng đang lúc này, trong vòng chiến, bỗng nhiên lại nhiều một người, người kia vọt tới Phương Quý bên cạnh người, trong tay cầm kiếm, pháp độ ần nhiên, một thân linh tức điên cuồng vận chuyển, kiếm trên lập tức liền xuất hiện kim mang chói mắt, những thứ này ánh vàng như là một vàng mặt trời nhỏ giống như bốc lên, chu vi bốn đại Tiên môn đệ tử lập tức bị bức ép đến lui một bước, sau đó liền mạng tiếp xuống cái kia từ trên trời giáng xuống tinh mang.

"Phốc. . ."

Tinh mang hàng lâm, cùng kim quang đan dệt bính nát, lập tức trở nên ảm đạm không ngớt, người kia cũng nhất thời phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng hấn một tay cầm kiếm, chi ở thân thể, ánh mắt nhưng có chút hung ác hướng về chu vi quét qua, cắn răng nói: "Như thế trắng trợn không kiêng dè bắt nạt ta đồng môn, thật coi chúng ta Thái Bạch tông không người sao?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 187: Bắt Nạt Ta Thái Bạch Không Người?

"Lại còn có Thái Bạch tông đệ tử không sợ chết?"

Cái kia một con uông uông kêu loạn quái xà vọt lên cũng là thôi, dù sao nuôi dưỡng Linh thú nuôi đến tốt tu sĩ, cũng thường thường đều sẽ nhận được Linh thú trung thành, nguyện ý theo chủ nhân cùng nhau chinh chiến đến chết, thậm chí thế chủ nhân mà chết cũng không hiếm thấy, nhưng là ở bọn họ nhìn thấy lại sẽ có Thái Bạch tông đệ tử vào lúc này vọt lên, giúp đỡ Phương Quý chống đối cái kia mãnh tinh mang thì lại đều cảm thấy có chút bất ngờ.

Phải biết ở phát hiện Lục Chân Bình thân phận sau khi, liền ngay cả vị kia Thái Bạch tông chân truyền Lý Hoàn Chân, cũng đã thông minh lựa chọn nhượng bộ lui binh a, hẳn thậm chí còn tìm tới đầy đủ lý do, đến cùng vị kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân phân rõ giới hạn!

Vào lúc này, là ai gan to như vậy, nhất định phải nhảy ra dẫn lửa thiêu thân?

"Bá" "Bá" "Bá"

Trong lòng như vậy nghĩ thời điểm, bọn họ dưới tay động tác lại không chậm, vẫn là mưa to gió lớn giống như đánh đẽm đi qua.

"Trương sư đệ. . ."

Ở bốn đại Tiên môn các đệ tử trọng yếu bất ngờ không ngớt thì Thái Bạch tông đệ tử một phương, cũng có gầm lên giận dữ bỗng nhiên vang lên, mở miệng chính là Thái Bạch tông chân truyền Lý Hoàn Chân, hắn nhìn thấy Trương Vô Thường xuất hiện ở Phương Quý trước người, cũng cảm thấy bất ngờ, đầy mặt tức giận kêu lớn lên: "Ngươi điên rồi phải không, nhanh mau trở lại!"

Vọt vào trong sân chính là Trương Vô Thường, hắn vào lúc này, thoát nhìn cũng có chút chật vật, nhìn dáng dấp vừa nãy gắng đón đỡ Lục Chân Bình cái kia một mảnh tinh mang, dĩ nhiên chịu ám thương, bây giờ đôi mắt bốn đại Tiên môn đệ tử nòng cốt mưa to gió lớn giống như thế tiến công, càng là có vẻ hơi vướng trái vướng phải, chịu đựng đến vô cùng miễn cưỡng, dù là như vậy, nghe được Lý Hoàn Chân lời nói thì vẫn là động tác hơi vừa chậm.

Trong tay kiếm quang bắn lên đạo đạo kim quang, tiếp xuống khác biệt binh khí, hắn khẽ lắc đầu một cái, thấp giọng nói: "Lý sư huynh, chúng ta Thái Bạch tông đệ tử, không nên là như vậy a. . ."

"Ngươi căn bản không biết mình đang làm gì, nhanh mau trở lại, đừng gây ra đại họa!"

Lý Hoàn Chân sắc mặt giận quá, quát lên: "Ta là chân truyền dẫn đầu, ta lệnh ngươi trở về!"

Trương Vô Thường không hề trả lời, chỉ là hướng về trên đất phun một ngụm máu, liền lần thứ hai cắn răng về phía trước vọt tới.

Đơn bạc thân thể, vào lúc này cũng giống như là muốn bị bốn đại Tiên môn đệ tử nòng cốt cho trong nháy mắt bao phủ tựa như.

"Ai nha nha, ngươi lại dám vào lúc này ra mặt, không nghĩ tới a. . ."

Mà phía sau hẳn Phương Quý, nhìn thấy Trương Vô Thường vọt tới, cũng tựa hồ có vẻ hơi bất đắc dĩ, sắc mặt vào lúc này có vẻ hơi phức tạp, cuối cùng hì hì nở nụ cười, phát tay giá mở ra quanh người mấy đạo binh khí, nhanh chóng xoay người vồ vồ Trương Vô Thường vai, một bộ rất là tán thưởng dáng vẻ, cười nói: "Đương thời ngươi cười nhạo ta món nợ, liền như thế thanh toán đi, sau đó hai ta hòa nhau rồi!"

"Ta đương thời thật không có. . ."

Trương Vô Thường có chút tức giận, cuối cùng lại là bất đắc dĩ, than thở: "Quên đi, coi như ta đương thời cười ngươi đi. . ."

. . .

. . .

"Nếu muốn tìm chết, cái kia sẽ giúp đỡ các ngươi. . ."

Mà mắt thấy Phương Quý nhiều hai người trợ giúp, cách đó không xa Lục Chân Bình cũng là hơi thay đổi sắc mặt, như là căm ghét cực kỳ cảnh tượng như vậy, đột nhiên ngón tay nhỏ bé hơi gầy, ở nàng trên đỉnh đầu, cái kia một mảnh màu xanh tinh không liền càng thâm trầm, bên trong ánh sao thì lại càng rõ ràng, đột nhiên trong lúc đó, vô cùng tinh mang hóa thành kiếm quang, thẳng tắp hướng về bọn họ đón đầu đánh rơi đi xuống, so với trước càng mãnh liệt.

Cái này tinh mang, không chỉ có uy lực cực mạnh, còn tinh chuẩn cực kỳ, như là có chính mình linh tính, thẳng hướng trong vòng vây Phương Quý cùng Trương Vô Thường, Anh Đề rơi đi, nhưng không có ảnh hưởng đến bốn đại Tiên môn đệ tử.

Mà bốn đại Tiên môn đệ tử, vào lúc này cũng liền mạng hướng đem tới, cật lực đem Trương Vô Thường cũng vây ở bên trong.

Ở trong tình hình này, dù là Phương Quý bỗng nhiên nhiều hai vị giúp đỡ, đối với cục diện chiến đấu vẫn không có bao nhiêu trợ giúp, Trương Vô Thường tu vị cùng thực lực đã xem như là tiên môn trong các đệ tử rất tốt, sợ là sẽ không thua tại bất kỳ tiên môn đệ tử nòng cốt, nhưng là bây giờ tình thế cách biệt to lớn như thế, vẫn là không được nửa phần tác dụng, mắt thấy liền bị vây ở bên trong, tính mạng đều đã ngàn cân treo sợi tóc. . .

"Ngu xuẩn, chính mình muốn chết!"

Cách đó không xa Lý Hoàn Chân nhìn tình cảnh này, đã là phần nộ đến tột đỉnh, liền thanh quát mắng.

Mà vào lúc này, chu vi Thái Bạch tông đồng môn bên trong, cũng chính có vô số ánh mắt phức tạp hướng về hắn nhìn lại.

Một loại có chút bầu không khí ngột ngạt, xuất hiện ở Thái Bạch tông đệ tử trong lúc đó.

Không có người nói chuyện, nhưng những ánh mắt kia bên trong ý vị lại làm cho Lý Hoàn Chân càng khó chịu hơn, bởi vì Thái Bạch tông Thanh Khê cốc bên trong, hầu như không người không biết, Trương Vô Thường luôn luôn là nhất nghe Lý Hoàn Chân lời nói, từ hắn tiến vào Thanh Khê cốc bắt đầu, chính là Lý Hoàn Chân theo đuôi, trình độ nào đó tới nói, Trương Vô Thường thậm chí so với Lý Hoàn Chân tâm phúc Tiết Hoa cùng Mạc Hồng Xảo hai cái, còn muốn thân cận hơn một ít.

Lĩnh phù chiếu, nhập Ma sơn, thử bí pháp, thậm chí bình thường thơ tiệc rượu xin mời, Trương Vô Thường đều vẫn theo Lý Hoàn Chân!

Nhưng vào lúc này, Trương Vô Thường lại không nghe Lý Hoàn Chân lời nói?

"Người căn bản không biết Tôn phủ là cái gì, người ra tay rồi thì có ích lợi gì, chỉ là bằng tặng không chết. . ."

Lý Hoàn Chân còn ở giận tiếng hét lớn, có chút ý chỉ tiếc mài sắt không nên kim, nhưng bỗng nhiên có một cái âm thanh đánh gãy hẳn.

"Lý sư huynh, trương Vô Thường sư đệ nói rất đúng!"

Lý Hoàn Chân vừa giận vừa sợ, bỗng nhiên xoay người, nhìn về phía người nói chuyện.

Người kia trên người mặc một thân kinh bào, trong tay nắm đoản đao, sắc mặt thoạt nhìn có chút tái nhợt, như là trọng thương chưa lành, chính là Thanh Khê cốc đệ tử Tiền Vô Lượng, trước hẳn cùng Phương Quý đi ra ngoài, bị trọng thương, tuy rằng ăn vào một viên Khí Huyết đan, nhưng cũng chỉ là đề xuống thương thế mà thôi, huống hồ hẳn ở cái này chút Thái Bạch tông trong các đệ tử, thân phận cũng chỉ bình thường, chỉ là phụ trợ đệ tử mà thôi, không nghĩ tới vào lúc này lại đã mở miệng: "Trơ mắt nhìn người khác vây công ta đồng môn, lại bỏ mặc, này không phải nên là chúng ta Thái Bạch tông đệ tử diễn xuất!"

Lý Hoàn Chân nhất thời giận dữ, quát lên: "Lẽ nào người cũng muốn đi ra ngoài muốn chết?"

"Hiện nay ta Thái Bạch tông chiếm hết ưu thế, thắng cục dĩ nhiên nắm chắc, làm sao có khả năng là muốn chết?"

Lại có một người bỗng nhiên mở miệng, chính là một cái nam tử mặc áo bào lam, người này tên gọi Trình Phi Hồng, cũng là một cái Thanh Khê cốc bên trong người tài ba, càng là lần này Thái Bạch tông đi vào một trong đệ tử hạch tâm, từ trước đến giờ làm việc thận trọng, vô cùng được đồng môn tín nhiệm.

Nhìn thấy hấn cũng đã mở miệng, Lý Hoàn Chân cái trán đã là gân xanh lộ: "Đây cũng là Tôn phủ người. . ."

"Tôn phủ người thì lại làm sao?"

Bỗng nhiên trong lúc đó, trong đám người vọt thẳng ra một người, sang sảng một tiếng rút kiếm ở tay, lạnh giọng quát lên: "Chúng ta là tiên môn đệ tử, nào có cùng Tôn phủ đánh tư cách liên hệ, đối với chúng ta tới nói, nghe tiên môn lời nói chính là, vào bí cảnh, liền muốn lực đoạt huyết tinh, quân đối thủ của hấn là ai, thật gây phiền toái, chúng ta mặt trên còn có tông chủ, lão nhân gia người tự nhiên sẽ xử lý rõ ràng!"

Hấn vừa nói, vừa nhìn Lý Hoàn Chân một chút, bỗng nhiên trực tiếp cầm kiếm xông lên tới.

"Người. . ."

Lý Hoàn Chân vừa giận vừa sợ, nghĩ muốn ra tay cản hấn, bên người lại có người xông ra ngoài.

"Không sai, chúng ta là Thái Bạch tông đệ tử, từ trước đến giờ lực kháng bốn đại Tiên môn, khi nào thành bực này nhất gan nhất gan hạng người?"

"Cái gì Tôn phủ không Tôn phủ, ta không thấy, ta chỉ nhìn thấy một cái Linh Lung tông đệ tử. . . Lớn lên còn không rất xấu!"

tiếng tiếng hét lớn bên trong, nhất thời bóng người như sao băng, như là mở ra miệng cống, không biết bao nhiêu người xông ra ngoài.

". . ."

". . ."

Thấy tình cảnh này, Lý Hoàn Chân cả người đều đã kinh nộ đã quên nói chuyện.

Hắn không nghĩ tới, những thứ này trong ngày thường đối với mình nói gì nghe vậy Thái Bạch tông đồng môn, bây giờ lại như là giống như bị điên, nghe bọn họ những kia ngông cuồng cực kỳ, lại có chút không biết sống chết, hắn trên trán, gân xanh quả thực giống như là muốn bạo ra.

Trong lòng hắn có vô số lời nói muốn nói, nhưng vào lúc này, lại nơi nào có nói cơ hội?

Nhưng nếu chỉ là một hai cái người, hắn còn có thể mạnh mẽ ngăn lại, nhiều người như vậy đồng thời xông ra ngoài, có thể làm sao cản?

"Các người, đều là kẻ ngu si hay sao?"

Lý Hoàn Chân khí đến phát điên, không nhịn được rít gào lên, nhưng gương ra mắt, chợt thấy ở bên cạnh hắn, liền ngay cả Mạc Hồng Xảo cùng Tiết Hoa hai người, vào lúc này lại cũng ánh mắt biến ảo, nhìn hướng về phía trước chiến trường, tựa hồ có hơi ý động.

"Liền hai người các người đều muốn làm bực này việc ngốc sao?"

Hắn lạnh lùng hướng về hai người này nhìn lại, tiếng nói như là trong hàn đàm mò đi ra.

"Chúng ta. . . Chúng ta. . ."

Tiết Hoa tiếng nói có chút chần chờ: "Dù sao cũng là Thái Bạch tông đệ tử a, như thật như vậy nhìn, trở lại sẽ gặp đồng môn chế nhạo. . ."

. . .

. . .

"Bá" "Bá" "Bá "

Hình thức biến hóa rất nhanh, bây giờ trong sân, Phương Quý cùng Trương Vô Thường, Anh Đề ba cái, vốn là liền ở khổ sở chống đỡ, tìm kiếm đột phá cái này bốn đại Tiên môn đệ tử nòng cốt vây công, vọt tới Lục Chân Bình bên người giết cơ hội, chỉ tiếc, ở Lục Chân Bình liên tục đánh tới đạo đạo khủng bố tinh mang, bốn đại Tiên môn đệ tử nòng cốt lại chỉ cầu đem bọn họ nhốt lại tình huống xuống, bọn họ rất khó vọt tới đi ra ngoài.

Đặc biệt là Phương Quý, vào lúc này một thân huyết khí, đã đang nhanh chóng yếu bớt.

Hắn thậm chí đều đã không dám quá mức liều mạng triển khai kiếm đạo, bởi vì như vậy sẽ làm cho hắn huyết khí quá nhanh trôi đi sạch sẽ.

Trước nay chưa từng có cục diện, làm cho Phương Quý trong lòng đều có chút căm tức lên, trong tay kiếm cũng như là trở nên càng lúc càng trầm trọng, hết lửa giận, vào lúc này xông khắp trái phải, cái này thanh kiếm, đã không cách nào trở thành hấn phát tiết cái này lửa giận lối ra!

Sau đó cũng đang lúc này, bỗng nhiên một cái âm thanh lạnh lùng vang lên.

"Nhiều người như vậy vây công ta Thái Bạch tông đồng môn, còn muốn mặt không muốn?"

"Xoẹt!"

Theo cái kia tiếng nói, trong nháy mắt một luồng ánh kiếm rất xa chém tới, thẳng hướng vây công Phương Quý Hạng Quý Vương chém đi qua.

Hạng Quý Vương vừa giận vừa sợ, vội vã xoay người lại, ngăn lại một kiếm này, vừa định quát mắng, bỗng nhiên đổi sắc mặt.

Đến không chỉ một luồng ánh kiếm!

"Bá" "Bá" "Bá" "Bá "

Ở hăn vừa giận vừa sợ trong ánh mắt, chỉ thấy được trước những kia còn đang quan chiến Thái Bạch tông đệ tử, bỗng nhiên trong lúc đó như là giống như bị điên vọt lên, hiển nhiên kiếm quang gào thét, đầy trời đầy đất, bằng hăn một người, thì lại làm sao chống đỡ, thay đổi sắc mặt phía dưới, hăn hầu như không chút nghĩ ngợi, liền phi thân lùi ở một bên, sau đó liền thấy đến vô số bóng người núi lở đất nứt giống như vọt tới phụ cận.

"Không được, mau lui. . ."

"Thái Bạch tông đệ tử thật tốt lớn mật. . ."

Phương Quý cùng Trương Vô Thường, Anh Đề ba cái, dù như thế nào cũng xé không phá vòng vây, hầu như khoảng khắc trong lúc đó liền đã bị tách ra, mà trong vòng chiến, vốn đã phần nộ tới cực điểm, hàm răng cắn cọt kẹt vang vọng Phương Quý, thì lại sắc mặt bỗng nhiên có chút vui mừng.

"Chuyện này . . ."

Mà bí cảnh ở ngoài, bốn đại Tiên môn tông chủ nhìn thấy màn này, đồng thời ngồi ngay ngắn người lại, sắc mặt biến đổi liên tục.

"Lão thái bạch, nên nói người Thái Bạch tông đệ tử gan lớn, vẫn là nói bọn họ không biết sống chết?"

Hỏa Vân lão tổ nặng nề mở miệng, nhưng lạ kỳ, lúc này trong lời nói của hắn, lại không có ý châm chọc.

"Bọn họ không ngu!"

Mà Thái Bạch tông chủ nghe xong, nhưng là cười nhạt cười, nói: "Chỉ là có chút kiêu ngạo mà thôi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 188: Kiểm Thứ Ba Nhập Thần

"Ha ha, Thái Bạch tông người, vẫn có chút lương tâm mà. . ."

Chợt thấy đến có nhiều như vậy Thái Bạch tông đệ tử vọt tới, không chỉ có bốn đại Tiên môn đệ tử vừa giận vừa sợ, Phương Quý cũng nhất thời mở cờ trong bụng, tâm tình tốt hơn rất nhiều. Theo Thái Bạch tông các đệ tử nhập tràng, trước vây lại đến mức tường đồng vách sắt cũng tựa như bốn đại Tiên môn đệ tử nòng cốt trận thế lập tức bị tách ra, hấn hầu như không phé tí tẹo sức lực liền từ bên trong phá vây rồi đi ra. Đứng ở bên ngoài cười lớn một tiếng, sau đó một chút quét qua, đem những thứ này ra tay Thái Bạch tông đệ tử ghi vào trong lòng, lúc này mới bỗng nhiên quay đầu hướng về một hướng khác nhìn sang.

Rơi xuống Lục Chân Bình trên mặt thì nụ cười liền trong nháy mắt biến mất, thay vào đó chính là một bộ tàn nhẫn dạng.

"Thái Bạch tông cũng bắt quá nước Sở nhỏ Tiên môn, làm sao dám coi thường ta?"

Lục Chân Bình lúc này cũng có chút bất ngờ, nhìn những kia Thái Bạch tông các đệ tử một cái tiếp một cái vọt lên, trên mặt nàng tất cả đều là loại kia bị người mạo phạm ý phẫn nộ, từ vừa mới bắt đầu tiến vào bí cảnh, nàng còn có vẻ trầm ổn mà lý trí, nhưng cũng không biết tại sao, ở nàng hiển lộ chính mình Tôn phủ huyết mạch sau khi, cả người liền như là tiến vào một loại điên trạng thái bên trong. . .

"Ta nhưng là Tôn phủ huyết mạch a, các người không nên sợ ta mới đúng không?"

"Cái kia nhảy ra Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân không sợ cũng liền thôi, dựa vào cái gì các người những người bình thường này cũng không sợ?"

Các loại ly kỳ mà lại quái lạ ý nghĩ trong lòng nàng lên cao, những ý niệm này, coi như nàng nói ra, sợ là cũng rất ít người sẽ lý giải, nhưng vào lúc này, những ý niệm này lại làm cho trong lòng nàng ý phần nộ cùng kinh sợ cuồng càng ngày càng mãnh liệt, khàn giọng tiếng rống thảm bên trong, nàng đột nhiên liền lĩnh căn phá lưỡi, sau đó một thân linh tức đột phá miệng công giống như điên trưởng lên.

Trên đỉnh đầu, cái kia một mảnh màu xanh bầu trời đêm, bao phủ khu vực càng lúc càng rộng rãi.

Mà trong đó tinh mang, cũng càng lúc càng dày đặc!

Lần này, đã trở nên điên cuồng nàng, đã không chỉ là để tinh mang hướng Phương Quý, mà là hướng tất cả mọi người.

"Sử bà nương. . ."

Nhưng cũng là ở Lục Chân Bình đem một thân linh tức liền mạng tòi chuyển động một khắc, Phương Quý cũng đã hít sâu một hơi, bỗng nhiên thả người thẳng hướng nàng vọt tới, một thân linh tức cuộn cuộn lưu động, trong cơ thể còn lại không nhiều khí huyết, cũng tại lúc này điên trưởng lên.

..

"Người sẽ không là ta đối thủ, người cũng không nên là ta đối thủ. . ."

Lục Chân Bình cái kia một đôi thanh trong vắt con người cũng rơi vào Phương Quý trên người, trong ánh mắt dâng lên quá nhiều tâm tình rất phức tạp.

Chính mình cái này một chuyến về Linh Lung tông, hết thấy tất cả, đều cùng chính mình tưởng tượng bên trong không giống nhau a, điều này làm cho nàng không thể nào tiếp thu được, thậm chí không muốn suy nghĩ, ở Tôn phủ cái loại địa phương đó, chính mình thấp người một đầu cũng là thôi, dù sao mình không thấy được ánh sáng, chính mình chỉ có một nửa Tôn phủ huyết mạch, đương nhiên không bằng người khác, nhưng hôm nay trở lại nước Sở cái này địa phương nho nhỏ, làm sao cũng sẽ bị người đề lên một đầu?

Sự tình không nên là như vậy, nhất định là chỗ nào có vấn đề!

...

...

Những ý niệm này ở trong lòng điên cuồng chuyển động, nàng bỗng nhiên trong lúc đó, biến ảo pháp ấn.

Đỉnh đầu trong bầu trời đêm, vô tận tinh mang ngưng tụ lên, những thứ này tinh mang hầu như lấy sạch nàng một thân linh tức, thậm chí sẽ bởi vì đối với bí pháp này từng dùng tới độ, cho mình lưu lại vĩnh viễn ám thương, nhưng vào lúc này, nàng cũng không chú ý lên, nàng chỉ là cắn răng, chỉ mình lớn nhất khả năng đem cái kia vô tận tinh mang dẫn tới trước người mình, rồi sau đó từ từ sinh ra đủ loại biến hóa.

Có tinh mang, hóa thành phi kiếm, có hóa thành trường thương, cũng có hóa thành các loại Linh thú cùng phù triện hình dạng. . .

Trong lúc nhất thời, nàng quanh người trong vòng mười trượng, đều là tinh mang chói mắt, tràn ngập một phương hư không.

Lại sau một khắc, nàng vội vã nhấc tay chỉ hướng, sau đó cái này vô tận tinh mang liền che ngợp bầu trời xông về phía trước lại đây.

Không chỉ có là Phương Quý, coi như là những kia chính đang mạnh mẽ chém giết đến cùng một chỗ Thái Bạch tông cùng bốn đại Tiên môn đệ tử, đều cảm nhận được cái kia vô tận tinh mang áp bức, nhất thời sợ hãi dừng lại đánh nhau chết sống, ánh mắt sợ hãi hướng về Lục Chân Bình phương hướng nhìn lại.

Bây giờ Lục Chân Bình đối diện, chính là Phương Quý, Phương Quý sau lưng, chính là bọn họ.

Những kia tinh mang, không chỉ có muốn nuốt chửng Phương Quý, tựa hồ cũng phải đem bọn họ cùng nhau nuốt chửng ở bên trong.

"Đây chính là Tôn phủ bí pháp uy lực thật sự?"

Đón cái kia vô tận tinh mang, Phương Quý trong lòng cũng là hơi chìm xuống.

Hắn đã tu thành linh thức, đương nhiên sẽ không không cảm ứng được những thứ này tinh mang khủng bố.

Hắn tuy rằng tu luyện Cửu Linh chính điện, một thân linh tức mạnh mẽ cùng ngưng luyện, còn xa hơn ở Lục Chân Bình bên trên, nhưng là hắn tu luyện, chỉ là trong đó dưỡng tức luyện khí pháp môn, lại chưa từng học qua bọn họ thần thông bí pháp, ở về điểm này, hắn không bằng Lục Chân Bình.

Lục Chân Bình Tôn phủ bí pháp phát huy ra, uy lực đúng là vượt xa Phương Quý tưởng tượng lớn.

Đặc biệt là lúc này gần như điên nạng, càng là phát huy ra vượt xa nạng bình thường cực hạn uy lực!

Dù là như vậy, Phương Quý lúc này vẫn là chỉ có thể chính diện cứng xông lên tới.

Bởi vì lúc này Thái Bạch tông các đệ tử dù là đã ra tay, nhưng cũng chỉ là hướng hướng về phía bốn đại Tiên môn đệ tử nòng cốt chém giết, mà không người dám hướng về Lục Chân Bình ra tay, nguyên nhân rất đơn giản, bọn họ đối với Lục Chân Bình Tôn phủ thân phận, vẫn còn có chút kiêng kỵ. . .

Ra tay giúp đỡ đồng môn, cùng trực tiếp hướng về Tôn phủ huyết mạch ra tay, tính chất trên là hoàn toàn khác nhau.

. . .

. . .

"Bạch!"

Thân hình nổi lên, đá đen kiếm tung hoành, Phương Quý liền đón cái kia mảnh tinh mang vọt tới, trong nháy mắt liền cảm giác mình như là vọt vào một mảnh tinh vân trong, đâu đâu cũng có óng ánh ánh sáng, vô tận ánh sao, thậm chí không biết ở nơi nào, chỉ thấy bốn phía mờ mịt.

Tôn phủ bí pháp so Phương Quý tưởng tượng còn cường đại hơn, liền đối phương tinh mang xu thế đều thấy không rõ lắm, làm sao chống đối?

Đối mặt những thứ này tinh mang, Phương Quý bình thường tu luyện những kia pháp thuật, e sợ đều là không chống đỡ được, dù sao những kia đều chỉ là cấp thấp nhất pháp thuật, Phương Quý tu luyện lại tinh xảo, cũng không có thể so với Tôn phủ bí pháp, mà hấn am hiểu nhất kiếm đạo trong,

Thái Bạch Cửu Kiếm trước hai kiếm, Cầm Kiếm Giang Hồ Đón Gió Mưa, cùng Xem Tận Dưới Kiếm Đều Là Xấu hai thức, cũng như thế không đủ để ngăn chặn.

Như ở bình thường, cái này hai kiếm hay là có thể để Phương Quý bảo vệ quanh thân, trước tiên tránh né mũi nhọn, lại từ từ tìm kẽ hở.

Nhưng bây giờ không được, hãn khí huyết không đủ, không cách nào đánh lâu.

Liền, Phương Quý liền đem tất cả hi vọng, đều ký thác ở Thái Bạch Cửu Kiếm kiếm thứ ba trên.

Con đường phía trước mênh mông cần xuất kiếm, tâm từ không thay đổi đường tự biết.

Đệ nhất kiếm là Phong Vũ kiếm, xích tử chi tâm, mưa gió không thể bắt nạt thân.

Kiếm thứ hai là Khinh Địch kiếm, dưới kiếm đều là thằng hề, chiến thôi mới biết đối thủ chỉ thường thôi!

Kiếm thứ ba, chính là Thương Mang kiếm, con đường phía trước không rõ thì một kiếm chém ra, tự biết kết quả!

Lại như lúc này Phương Quý, hãn cũng không biết chính mình một kiếm này chém ra sau khi, sẽ đối mặt kết quả như thế nào.

Có lẽ chính là khí huyết tiêu hao hết, chỉ có thể bó tay chờ chết, hay là trâu ra đại họa, đại nạn ập lên đầu. . .

Lại hoặc là, một kiếm này chém ra , căn bản thắng không được đối thủ, sẽ chết thê thảm cực kỳ!

Nhưng có thể làm sao a, trước tiên chém một kiếm này lại nói!

Dù sao kiếm thứ ba là Thương Mang kiếm mà, mặt chữ ý tứ cũng có thể lý giải là mãng kiếm!

Quản hấn ai ai, yêu hấn ai ai, chém lại nói

. . . Kỳ thực Phương Quý cũng không biết hiểu như vậy kiếm thứ ba có đúng hay không, nhưng hấn cảm giác hiểu như vậy rất thoải mái!

. . .

. . .

"Bạch!"

Khoảng khắc trong lúc đó, kiếm mang đột nhiên nổi lên.

Nội tâm vào đúng lúc này, trước nay chưa từng có kiên định cùng sáng rực, là do tâm vô tạp niệm, vì lẽ đó một kiếm này cũng thuần túy đến cực điểm, cảm ứng bốn phương linh thức, cuồng bạo mạnh mẽ linh tức, thậm chí là còn lại không nhiều khí huyết, đều là do một kiếm này mà vô tạp đến cùng một chỗ.

Liên trong tay hấn đá đen kiếm, ở cái này một chốc bỗng nhiên sinh ra biến hoá kinh người.

Có một loại nào đó quý dị mà huyền diệu ánh sáng màu đen, trong nháy mắt từ trên thân kiếm sinh ra, hình thành rồi một cái vòng xoáy.

Phương Quý chỉ là chém ra một kiếm, một kiếm này đương nhiên không cách nào chống đối cái kia che ngợp bầu trời tinh mang, nhưng theo thân kiếm kia chu vi vòng xoáy xuất hiện, chu vi lại như là bỗng nhiên cạo nổi lên mưa to gió lớn, lấy cái kia một kiếm làm trung tâm, chu vi hư không tùy

theo vận vẹo, tiện thể, liền cái kia từng mảnh từng mảnh tinh mang cũng bị tập cuốn, như là một tấm bị nếp nhăn giấy, lẫn nhau trong lúc đó hỗn loạn hướng đụng vào nhau.

Cạch cạch cạch. . .

Vô tận tinh mang lẫn nhau va chạm, loạn làm tán loạn mảnh vỡ, trong hư không, âm ỉ khắp chốn lo lắng tiếng.

Phương Quý sau lưng, những kia bị Lục Chân Bình triển khai tinh mang làm sợ hãi năm đại Tiên môn đệ tử, vào lúc này thậm chí cũng không biết phát sinh cái gì, bọn họ chỉ nhìn thấy Phương Quý trượng một kiếm, thẳng tắp hướng về Lục Chân Bình bên người đầy trời tinh mang vọt tới, thấy thế nào đều là một bộ muốn chết đáng dấp, nhưng một mực, theo hấn cái kia một kiếm chém ra, tất cả xung quanh đột nhiên đều thay đổi.

Đầy trời tinh mang, đều bị một kiếm này quét bay, hỗn loạn không ngớt, lung tung không có mục đích hướng về bốn phương tám hướng trải ra ra.

Trong hỗn loạn, chỉ có Phương Quý cái kia một kiếm, thẳng tắp chém tới Lục Chân Bình trước người.

Một chốc lát, Lục Chân Bình bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đầy mặt vẻ tái nhợt.

Nhìn chém tới trước người đến một kiếm, trong mắt nàng vừa có kinh hãi, cũng có một chút vẻ mê man.

Nàng vào lúc này, thậm chí còn có chút không rõ Phương Quý một kiếm này là như thế nào phá chính mình Tôn phủ bí pháp, chỉ là đối với vấn đề này, cũng không chút nào để ý, chỉ là ngơ ngác nhìn chém về phía chính mình cái kia một kiếm, trong lòng nổi lên một nghi vấn!

"Hắn thật sự dám giết ta?"

Bí cảnh bên trong, không có ra tay Lý Hoàn Chân cùng mấy vị Thái Bạch tông đệ tử, sợ hãi trốn to hai mắt.

Đồng dạng lòng tràn đầy sợ hãi còn có bốn đại Tiên môn đệ tử.

Lẽ nào cái này phía sau núi truyền nhân, thật sự dám hướng về vị này Tôn phủ huyết mạch lạnh lùng hạ sát thủ?

Lại như Thái Bạch tông đệ tử dám đứng ra trợ giúp Phương Quý, cùng hướng về Lục Chân Bình ra tay, là hai cái không giống tính chất.

Lúc này Phương Quý dám ở Lục Chân Bình bí pháp phía dưới phản kháng, cùng trực tiếp hướng về nàng xuất kiếm, cũng đồng dạng là không giống nhau tính chất!

Lẽ nào hắn thật sự dám hạ sát thủ?

...

...

"Há mồm ngậm miệng cái gì Tôn phủ cái gì huyết mạch, lẽ nào Tôn phủ người lớn lên xấu không không cho gọi xấu sao?"

Đôi mặt nghi vấn của mọi người, Phương Quý trả lời chỉ có cái kia một kiếm.

Thẳng thắn dứt khoát, cọt kẹt giòn chém xuống.

"Xi!"

Lục Chân Bình trước ngực bộc nổi lên một mảnh sương máu, cả người như vải rách túi giống như bay ra ngoài.

Tầng tầng đánh vào bốn, năm trượng ở ngoài một khối màu đỏ nham thạch bên trên, sau đó lại từ từ từ nham thạch bên trên tuột xuống.

Nham thạch bên trên, chậm rãi nứt ra rồi mạng nhện giống như hoa văn, có mảnh vụn đỏ rào rào hạ xuống.

Bí cảnh bên trong, bỗng nhiên trở nên yên lặng như tờ.

Mà vào lúc này bí cảnh ở ngoài, Linh Lung tông chủ Liễu Cơ nhìn con gái của chính mình bị chém bay một màn, trên mặt lại xuất hiện một loại phi thường kỳ quái vẻ mặt, bên trong vừa có sợ hãi, lo lắng, nhưng cũng có không cách nào che giấu sướng nhiên, thậm chí là. . . Ung dung?

Nàng rất lâu đều không nói gì, mở miệng thì nói rồi lại có vẻ phi thường kỳ quái: "Nước Sở vẫn có nam nhân!"

Nàng hít một tiếng, nói: "Tuy rằng người đàn ông này vẫn không có lớn lên!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 189: Hoàn Toàn Thắng Lợi

"Hắn lại thật sự đem cái này phủ huyết mạch cho chém?"

"Sự tình thật giống làm lớn a. . ."

Bí cảnh bên trong, bây giờ cũng bỗng nhiên xuất hiện yên tĩnh quái dị.

Nhìn thấy Phương Quý một kiếm chém bay Lục Chân Bình một màn, tất cả mọi người đều mộng ở, nguyên bản chính kịch liệt giao thủ Thái Bạch tông đệ tử cùng bốn đại Tiên môn đệ tử, vào lúc này cũng hồn nhiên đã quên lẫn nhau, từng cái từng cái chỉ là ánh mắt ngơ ngác hướng về Lục Chân Bình nhìn lại.

Chỉ thấy lúc này Lục Chân Bình, so với bị nàng va tràn đầy vết rạn nứt màu đỏ nham thạch còn muốn thảm, không nhúc nhích ngã quấp ở nham thạch phía dưới, khắp toàn thân đều tuôn ra vô tận sương máu, chu vi ba trượng bên trong mặt đất phun đến tràn đầy máu tươi, cả người thân thể hầu như như là nứt vỡ ra giống như, đâu đâu cũng có vết thương cùng xương gãy, thoát nhìn như là trải qua một tràng lãng trì. . .

Này không phải chỉ là kiếm thương, còn có nàng trước áp chế vết thương cũ, cùng với nàng mạnh mẽ triển khai Tôn phủ bí pháp mà gây nên phản phê.

Liên tất cả mọi người đều không dám nói chuyện, chỉ là theo bản năng hướng về Phương Quý nhìn lại.

"Đã chết rồi sao?"

Phương Quý chém ra một kiếm này sau khi, cũng ấn đầu gối đầu thờ hỏn hên hai cái, thấy được nữ nhân này bị thương nặng như vậy, trong lòng cái kia nguy cơ cuối cùng cũng coi như là tiêu trừ đi xuống, thờ chút khí, lúc này mới ba bước cũng hai bước đi tới, cầm đá đen kiếm bồi thêm.

Nằm ở trên mặt đất, không nhúc nhích Lục Chân Bình, bỗng nhiên thân thể run rẩy, chậm rãi mở mắt ra.

"Hả?"

Phương Quý lập tức sợ hãi đến về phía sau nhảy một bước.

Nàng lại còn chưa chết, nhìn chăm chú nhìn lại, chỉ thấy nàng chảy ra dòng máu bên trong, lẫn lộn từng tia từng sợi thanh khí, những thứ này thanh khí, lại làm cho nàng một thân máu tươi vô cùng sền sệt, khiến nàng quanh thân máu vết thương càng lưu càng chậm, liền ngay cả một ít đã chảy ra dòng máu, lại cũng có một phần nhỏ, chậm rãi thu hồi trong thân thể, sau đó niêm phong ở chính chậm rãi khép lại trong vết thương.

Quý đệ này một màn, nhất thời làm cho Phương Quý âm thầm cắn răng, mãnh đến đem đá đen kiếm nhắc lên.

Diệt cỏ tận gốc, nếu muốn giết, đó là đương nhiên đến giết chết.

Chỉ bất quá một kiếm này cao cao nhắc lên, hạ xuống lúc, chợt hơi chậm lại.

Ngông cuồng mà ngạo khí Lục Chân Bình, đón một kiếm này, trong đôi mắt bỗng nhiên chảy xuống hai hàng nước mắt.

"Khóc?"

Phương Quý ngẩn ngơ, một kiếm này cũng không biết nên không nên chém hạ xuống.

"Người làm sao. . . Không sợ ta đây?"

Lục Chân Bình tiếng nói hết sức yếu ớt, dùng hết còn lại khí lực, mới đem câu nói này nói ra.

"Lời này nói, người tuy rằng lớn lên không dễ nhìn, cũng không đến nỗi để ta sợ sệt a. . ."

Phương Quý cảm giác nàng lời này nói không đầu không đuôi, hơn nữa hơi nhỏ nhìn chính mình can đảm.

"Tôn phủ huyết mạch, không phải là nhượng người sợ sệt sao?"

Lục Chân Bình cắn chặt hàm răng, nuốt xuống dâng lên nơi cổ họng một khẩu huyết khí, cường chống nói: "Ta ở Tôn phủ thời điểm chính là như vậy, bọn họ đều là cao cao tại thượng, mỗi người tựa hồ cũng hẳn là sợ bọn họ, bởi vì bọn họ là Tôn phủ huyết mạch, vì lẽ đó sợ bọn họ là chuyện thiên kinh địa nghĩa. . . Mà ta, ta cũng có một nửa Tôn phủ huyết mạch, các người không nên sợ ta mới có đúng không?"

"Bằng cái gì?"

Phương Quý bĩu môi, nói: "Ta vẫn là tiên nhân đời sau đây, cũng không yêu cầu các người cướp đem bảo bối đưa cho ta a!"

Lục Chân Bình bỗng nhiên nở nụ cười, nụ cười cực kỳ thâm đậm.

"Cái này nữ nhân đã điên rồi, vừa khóc vừa cười giống kiêu gì, tiền người châu trời nhé!"

Phương Quý lắc lắc đầu, lần thứ hai cái này đá đen kiếm nhắc lên, lần này không do dự, trực tiếp chém xuống.

Xa xa, bốn đại Tiên môn đệ tử đều đã ngã người, lại cũng không có ai xông lại ngăn cản, vừa đến bọn họ khoảng cách vẫn còn xa, thứ hai bọn họ cũng không nghĩ tới, trận chiến này rõ ràng đã phân ra được thắng bại, Phương Quý lại vẫn là có ý định vung kiếm giết người.

Đón cái kia một kiếm, Lục Chân Bình lại có vẻ dị thường bình tĩnh.

Trong lòng nàng bỗng nhiên sinh ra một loại ý niệm kỳ quái: "Nguyên lai cũng không phải tất cả mọi người đều sợ Tôn phủ. . ."

"Nguyên lai sợ nhất Tôn phủ người là ta. . ."

Nàng nghĩ đến chính mình ở Tôn phủ lúc trải qua, được những kia ức hiếp cùng khinh thường, chỉ cảm thấy trong lòng ngọt nhạt khó chịu, mình trước kia, không dám đi oán hận Tôn phủ, liền chỉ có thể vẫn lấy làm kiêu ngạo, bởi vì Tôn phủ huyết mạch chính là như vậy, chính mình chỉ có một nửa Tôn phủ huyết mạch, vì lẽ đó những kia có tiếng phân người, đương nhiên xem thường chính mình, ai để cho mình chỉ có một nửa Tôn phủ huyết mạch đây?

Nhưng mặc dù mình chỉ có một nửa Tôn phủ huyết mạch, cũng so với những người khác mạnh.

Dù sao những người kia, liền một điểm Tôn phủ huyết mạch đều không có, vì lẽ đó bọn họ thua cho mình, sợ chính mình, đều là chuyện đương nhiên.

Nhưng thẳng đến lúc này, nàng mới ý thức tới, có lẽ tự mình nghĩ sai rồi.

Cái kia một nửa huyết mạch đại biểu, không hẳn là kiêu ngạo!

Liên nàng đón Phương Quý bỏ xuống dưới một kiếm, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nhắm mắt chờ chết.

"Động thủ đi!"

Cũng đang lúc này, theo bí cảnh bên trong Phương Quý một kiếm đánh xuống, bí cảnh ở ngoài năm đại Tiên môn tông chủ, bỗng nhiên đồng thời nhìn nhau một chút, Linh Lung tông chủ cái thứ nhất cầm trong tay gương đồng xoay chuyển, tìm đến phía bí cảnh trong Lục Chân Bình phương hướng, mà theo động tác của nàng, mặt khác bốn vị tiên môn tông chủ, cũng tất cả đều nhanh chóng đuổi tới, đều lật lại trong tay gương đồng, chụp hướng về phía bí cảnh trong.

"Àm!"

Năm đạo kính quang, từ trên trời giáng xuống, đan dệt chiếu vào Lục Chân Bình trên người.

Tới đây một chốc trong lúc đó, lục chân thân thân hình, bỗng nhiên trở nên trở nên mờ ảo, trong nháy mắt đã biến thành kỳ dị điểm sáng.

"Leng keng!"

Phương Quý một kiếm chém tới trên đất, bắn lên từng điểm từng điểm đốm lửa nhỏ, Lục Chân Bình dĩ nhiên hoàn toàn biến mất.

Mà ở bí cảnh ở ngoài, trọng thương Lục Chân Bình thì lại bỗng nhiên xuất hiện ở Linh Lung tông chủ Liễu Cơ trong lòng ngực, nàng ôm Lục Chân Bình đứng lên, ánh mắt đảo qua bốn đại Tiên môn tông chủ, cái cuối cùng là nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, nhẹ giọng nói: "Chúng ta Linh Lung tông lần này chịu thua, bí cảnh bên trong tài nguyên chúng ta không lại tranh đoạt, chỉ là chuyện sau này. . . Liên cũng không phải ta có thể không chế!"

Dứt lời lời này thì nàng đã bay lơ lửng lên trời, đập không mà đi, điệu ảnh lay động, rất nhanh liền đã biến mất.

Mà còn lại Khuyết Nguyệt, Hỏa Vân, Hàn Sơn tam tông tông chủ, vào lúc này thì lại đều nhìn về Thái Bạch tông chủ, tuy rằng đến cuối cùng thì bọn họ ý nghĩ như thế, đồng thời vận chuyển gương đồng thần thông, đem Lục Chân Bình cứu ra, để tránh khỏi nàng chết tại bí cảnh trong, cho năm đại Tiên môn mang đến tai nạn, nhưng dù sao, nàng vẫn bị đánh thành trọng thương, ai biết phía sau sẽ có kết quả gì đây?

Đón bọn họ ánh mắt, Thái Bạch tông chủ phản đối, chỉ là nhàn nhạt nói: "Tiếp tục đi!"

...

...

"Cái gì quý?"

Bí cảnh bên trong Phương Quý, một kiếm chém xuống, lại chém một cái không, cũng nhất thời bị cái kia năm đạo đến đột ngột, biến mất cũng đột ngột năm đạo kính quang sợ hết hồn, vội vàng lui về phía sau một bước, giờ kiếm tại trước người, cảnh giác cực kỳ đánh giá chu vi.

"Thông Huyền bảo kính?"

Mà nhìn thấy cái kia năm đạo kính quang, năm đại Tiên môn trong, có chút kiến thức đệ tử, cũng tất cả đều thay đổi sắc mặt, Trương Vô Thường vội vàng hướng về Phương Quý đi lên, trầm giọng nói: "Cái kia năm đạo kính chỉ là năm đại Tiên môn tông chủ đánh đi vào, bọn họ thông qua trong tay Thông Huyền bảo kính, có thể nhìn thấy bí cảnh bên trong phát sinh tất cả, mà đến lúc máu chốt, năm đạo bảo kính đồng thời vận chuyển, cũng có thể mang bí cảnh bên trong mấy người tiếp ứng đi ra ngoài, vừa nãy hẳn là

năm đại Tiên môn tông chủ đồng thời vận chuyển bảo kính, đưa nàng cứu ra ngoài!"

"Còn có cái này?"

Phương Quý nghe được sững sờ một lát, lại tức giận không ngớt: "Này không phải là chơi xấu sao?"

Trương Vô Thường hận không thể tới che cái miệng của hắn, hiện tại tông chủ bọn họ nhất định ở nhìn nơi này đây, người nói lời này thích hợp?

Mấu chốt nhất chính là, năm đạo Thông Huyền bảo kính cùng nhau triển khai, mới có thể mang bí cảnh bên trong người kia tiếp ứng đi ra ngoài, nếu Lục Chân Bình bị tiếp đi ra ngoài, liền nói rõ chính mình tông chủ cũng là đồng ý, đều không muốn để cho người giết người phụ nữ kia a. . .

Người cái này nói chuyện, nhưng là liền chính mình tông chủ cũng đắc tội rồi!

"Thông Huyền bảo kính. . ."

Mà nhìn thấy cái kia năm đạo kính quang, tiếp ra Lục Chân Bình, vẫn giữ ở bí cảnh bên trong Linh Lung tông đệ tử, thì lại nhất thời trở nên mặt như màu đất, Linh Lung tông chân truyền Vân Nữ Tiêu lẩm bẩm nói: "Tông chủ vận dụng Thông Huyền bảo kính, cái kia liền nói rõ. . . Chúng ta Linh Lung tông lui ra a, cái này bí cảnh bên trong tài nguyên, không có chúng ta phần, cái kia chúng ta những người này liệu sống liệu chết, lại rơi vào cái gì?"

Nàng nhất thời lòng tràn đầy mê man, không biết làm sao.

Mà cái này, cũng chính là bí cảnh bên trong một cái khác quy củ.

Năm đại Tiên môn tông chủ, đều có một ít nghĩ đưa bọn họ đi vào cướp đoạt Trúc Cơ tài nguyên, rồi lại không muốn để cho bọn họ chết tới đây đệ tử, nói thí dụ như bọn họ trực hệ huyết mạch, hoặc là bọn họ đệ tử thân truyền, thế nhưng bí cảnh bên trong thay đổi trong nháy mắt, ai cũng không cách nào bảo đảm sẽ xảy ra chuyện gì, vì lẽ đó năm đại Tiên môn tông chủ liền liên thủ định như thế một quy củ, năm mặt Thông Huyền bảo kính hợp nhất, có thể đúng lúc đem bí cảnh bên trong mấy người tiếp ứng đi ra ngoài, chỉ bất quá, có được tất có mất, vận dụng cái này năm mặt bảo kính, cũng cần trả giá thật lớn.

Một trong số đó, cần phải năm vị tông chủ đồng thời vận dụng bảo kính, mới có thể đem người tiếp ứng ra bí cảnh, còn nên làm gì để năm vị tông chủ đồng ý, vậy sẽ phải xem làm sao thuyết phục bọn họ. Thứ hai, một khi dùng loại này phương pháp, cái này một cũng chẳng khác nào lui ra.

Vận dụng năm mặt Thông Huyền bảo kính sau khi, cái này một tông phái, đem sẽ không lại tranh đoạt bí cảnh bên trong tài nguyên.

"Linh Lung tông không có tư cách, vậy cũng liền còn lại bốn môn. . ."

Phương Quý nghe Trương Vô Thường nói quy củ này sau khi, sắc mặt mới thoáng đẹp đẽ một chút, nói: "Cái kia cái khác mấy môn đây?"

Đón hấn ánh mắt, Khuyết Nguyệt tông, Hàn Sơn tông, Hỏa Vân tông ba môn đệ tử, tất cả đều thay đổi sắc mặt.

"Chúng ta chịu thua!"

Đột nhiên, Khuyết Nguyệt tông đệ tử Hạng Quỷ Vương ngẩng đầu lên, trong tay ma đao ném ở trên mặt đất, thấp giọng trả lời.

Cái khác Khuyết Nguyệt tông đệ tử nghe thấy, cũng đều biến sắc mặt, nhưng nhìn chu vi, chung quy chỉ có thể thở dài một tiếng, cũng đều đi theo

đem đao trong tay cùng pháp khí ném ở trên mặt đất, chỉ nghe một mảnh leng keng tiếng, mỗi một tiếng cũng giống như là rút người tâm khảm!

"Chúng ta. . . Cũng chịu thua!"

Hỏa Vân tông một phương, dĩ nhiên bị thương nặng, lại không có sức đánh một trận Lăng Hoa Giáp, bỗng nhiên cũng cường chống nói.

Hỏa Vân tông một phương đệ tử, cũng đều trở nên sắc mặt tái nhợt, một mảnh vắng lặng.

"Chúng ta. . . Cũng chịu thua!"

Mà một bên khác Hàn Sơn tông đệ tử, lúc này đều canh giữ ở không rõ sống chết Hàn Sơn dẫn đầu Tống Khuyết bên người, lúc này Tống Khuyết chưa tỉnh lại, Hàn Sơn tông không người làm chủ, nhưng thấy Khuyết Nguyệt cùng Hỏa Vân hai tông đều đã chịu thua, bọn họ cũng chỉ có thể theo làm ra quyết định!

Chu vi Thái Bạch tông các đệ tử, sắc mặt nhất thời trở nên hơi kinh dị lên.

Một tông lui ra, tam tông chịu thua, Thái Bạch tông, đây là trước nay chưa từng có hoàn toàn thắng lợi sao?

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 190: Bọn Họ Đều Chịu Thua, Các Ngươi Thì Sao?

Liên như thế thắng?

Trong sân Thái Bạch tông các đệ tử nhìn nhau một chút, đều có thể nhìn thấy lẫn nhau trong mắt khó có thể tin về mặt.

Dù là bây giờ dĩ nhiên có thể xác định Thái Bạch tông hoàn toàn thắng lợi, bọn họ vẫn cảm thấy có chút khó mà tin nổi, ngẫm lại lần này bí cảnh cuộc chiến, từ vừa mới bắt đầu, khí thế hùng hổ bốn đại Tiên môn, các hiền thần thông tiên môn dẫn đầu, chí ở liều mạng đệ tử nòng cốt, lại tới Tôn phủ huyết mạch hiện thân, Thái Bạch tông lần lượt bị áp chế, không chỉ có bị ép ký kết khế ước, càng là suýt nữa bị hoàn toàn ép vỡ.

Nhưng chính là ở cái này dạng thế yếu phía dưới, lại một chút lại nghịch chuyển trở về?

Bây giờ, bốn đại Tiên môn đệ tử, tất cả đều cúi đầu, bốn vị dẫn đầu, một cái bị giết, một cái bị thương nặng, một cái hôn mê bất tỉnh, liên vị kia Tôn phủ huyết mạch, cũng đang bị một kiếm chém thành trọng thương sau khi, bị năm đại Tiên môn tông chủ liên thủ cứu đi ra ngoài. . .

Vừa nghĩ tới cái này khó mà tin nổi kết quả, Thái Bạch tông đệ tử liền thoáng như trong mộng.

Liên thủ bốn đại Tiên môn, trong bóng tối bồi dưỡng thiên kiều chân truyền, lại tới Tôn phủ huyết mạch. . .

Mỗi một cái, đều có khả năng ép tới Thái Bạch tông chịu thua.

Nhưng bọn họ, lại mạnh mẽ đem những thứ này người từng cái đánh bại, được đến cuối cùng thắng cục?

Mà càng then chốt chính là, đạt được cục này thắng cục sau khi, Thái Bạch tông các đệ tử lẫn nhau nhìn lại, mới phát hiện mình đồng môn tuy nhiên đại bộ phận đều ở, thương vong lại lạ kỳ ít, cái này thì càng khiến cho bọn họ cảm giác dị thường kinh ngạc, thậm chí là có chút vui mừng.

Dù như thế nào, cái này đều là bí cảnh lần thứ nhất mở ra tới nay, Thái Bạch tông chiến tích huy hoàng nhất một lần chứ?

Nghĩ đến điểm này thời điểm, liền có không ít người đều nhìn về cái khác bốn đại Tiên môn đệ tử nhìn sang, trải qua cái này từng cuộc một đại chiến, bốn đại Tiên môn thương vong rất nặng, tử vong người, ít nhất chiếm một phần ba, còn lại hai phần ba, cũng đều bị thương nặng, lại không có sức đánh một trận, không có bị thương, hoặc nói bị thương nhẹ, còn có sức đánh một trận, bất quá bảy, tám người mà thôi!

Dưới tình huống như vậy, thêm vào bọn họ đã chịu thua, cái kia tài nguyên phân chia, liền đã hoàn toàn do Thái Bạch tông định đoạt.

Kết quả này, đương nhiên không khó phán đoán!

Hướng về trước đếm xem, Thái Bạch tông đã từng là ba vị chân truyền, người thứ nhất chân truyền Mạc Cầu, từng đối đầu bốn đại Tiên môn, làm vì Thái Bạch tông đoạt đến rồi bốn thành Trúc Cơ tài nguyên, từ trận chiến đó bên trong, xem như là mở ra năm đại Tiên môn bằng thực lực tranh cướp Trúc Cơ tài nguyên mở màn.

Người thứ hai chân truyền Cổ Mặc Phong, nhưng là đoạt đến rồi hai phần mười Trúc Cơ tài nguyên.

Người thứ ba chân truyền Quách Thanh Quách sư tử, nhất là truyền kỳ, truyền đến bảy thành Trúc Cơ tài nguyên.

...

...

Quách Thanh sư tử lần đó, đã là một phần rất là truyền kỳ chiến tích, bị Thái Bạch tông đệ tử nói chuyện say sưa mười năm lâu dài, vốn là ai cũng không nghĩ tới lại lần nữa tái hiện cái kia một phần chiến tích khả năng, nhưng bây giờ, phần này chiến tích, thật giống cũng bị vượt qua.

Đầu tiên là tài nguyên số lượng!

Linh Lung tông cứu đi Lục Chân Bình, cũng là đại diện cho các nàng lui ra bí cảnh tranh đấu, không phân nửa điểm tài nguyên.

Mà Khuyết Nguyệt, Hỏa Vân, Hàn Sơn tam tông cúi đầu chịu thua, cũng là đại diện cho bọn họ từ bỏ quyền lên tiếng, có thể bắt đến bao nhiêu tài nguyên, toàn do Thái Bạch tông định đoạt, điểm này ở năm đại Tiên môn tới nói, cũng là có một cái ngầm hiểu ý quy định, cái kia chính là nửa thành!

Năm đại Tiên môn đệ tử, tuy rằng luôn mồm luôn miệng đều sẽ nói làm cho đối phương tay không mà về, nhưng cũng sẽ không đem sự tình thật làm như thế tuyệt, tựa như đương thời ở bí cảnh biên giới, nếu Thái Bạch tông trận thế bị bốn đại Tiên môn công phá, tất cả Thái Bạch tông đệ tử tính mạng đều nắm tại tay người khác, cũng sẽ phục đầu đầu hàng, đến lúc đó, bọn họ liền chỉ có thể bắt đến nửa thành tài nguyên, có chút ít còn hơn không!

Lúc này nếu Thái Bạch tông thắng, như vậy ba đại Tiên môn, đương nhiên cũng chỉ có thể bắt đến cái này thấp nhất mấy.

Nửa thành!

Đã như thế, xóa trực tiếp lui ra Linh Lung tông, Thái Bạch tông rơi xuống ở trong tay Trúc Cơ tài nguyên, chính là tám thành rưỡi!

Trước nay chưa từng có một lần chiến tích!

Hơn nữa, phần này chiến tích, hẳn là vĩnh viễn cũng sẽ không bị vượt qua.

Sau đó bí cảnh cuộc chiến bên trong, dù là bốn đại Tiên môn vừa vào bí cảnh, lập tức chịu thua, cũng sẽ phân đi hai phần mười tài nguyên.

Chỉ có lần này, nhờ số trời run rủi, Thái Bạch tông bắt đến tám thành rưỡi tài nguyên.

Mà càng then chốt chính là, Quách sư tử lần đó bí cảnh đại chiến, tuy rằng đoạt đến bảy thành tài nguyên, nhưng kết quả cũng là đồng môn đệ tử thương vong quá nửa, thắng được thê thảm, nhưng lúc này đây đây, Thái Bạch tông tổng cộng đi vào hai mươi người, ngoại trừ bí cảnh biên giới nơi dựa vào Tứ Phương Hư Môn trận đối kháng bốn đại Tiên môn thì chết rồi ba người ở ngoài, cái khác mấy trận đại chiến, lại đều chỉ là có người bị thương, mà không người chết.

Trải qua mấy trận đại chiến, còn đầy đủ sống sót mười bảy người, bản thân liền đã phi thường khó mà tin nổi.

Trải qua cái này từng cuộc một khó mà tin nổi đại chiến, lại còn có thể sống sót mười bảy người, cái này bản thân liền đã phi thường khó mà tin nổi.

Phân đến tài nguyên nhiều nhất, mà thương vong, rồi lại ít nhất, này không phải là truyền kỳ lại là cái gì?

...

...

Là do lần này kết quả ở quá mức kinh người, vì lẽ đó Thái Bạch tông đệ tử tính toán qua đi, liền đều đem ánh mắt nhìn về phía Phương Quý.

Bọn họ đều không phải người ngu, tự nhiên rõ ràng bây giờ cái này thoát nhìn có chút khó mà tin nổi kết quả là làm sao đến, ngẫm lại xem cái này sáng tạo kỳ tích phía sau núi truyền nhân, vừa bắt đầu vẫn là tất cả mọi người đều ở bài xích, lo lắng hấn cản phế nhân, trong lòng cái cảm giác này liền càng mãnh liệt lên, nếu vừa bắt đầu, thật sự theo Thanh Khê cốc đệ tử mong muốn, đem vị này phía sau núi "Phế nhân" bài trừ ở bên ngoài, lần này bí cảnh đại chiến, Thái Bạch tông muốn đổi mặt, lại sẽ là một cái khác kết quả chứ?

"Các người trêu ra đại họa!"

Cũng là ở ánh mắt của mọi người đều nhìn về Phương Quý, cảm khái vạn ngàn thời điểm, chợt có một thanh âm khác lạnh lùng vang lên.

Mọi người đều quay đầu nhìn lại, liền thấy nói chuyện chính là Lý Hoàn Chân.

Lúc này, hấn chính dẫn theo mấy người chậm rãi đi về phía trước, chính là tâm phúc của hấn Mạc Hồng Xảo cùng Tiết Hoa mấy người, trước Thái Bạch tông đệ tử, có rất nhiều người không nhìn nổi bốn đại Tiên môn đệ tử nòng cốt vây công Phương Quý một màn, liền liền liền lĩnh vọt lên, cùng bốn đại Tiên môn đệ tử nòng cốt chiến làm một đoàn, nhưng đã có người lao ra, tự nhiên cũng có người vẫn trầm mặc xuống.

Lý Hoàn Chân lúc này sắc mặt, có vẻ lạnh lùng mà lại trầm trọng, lông mày chăm chú nhắm lại, ánh mắt đảo qua Phương Quý cùng với những cái

khác Thái Bạch tông đệ tử, chậm rãi lắc đầu, nói: "Vừa nãy Lục Chân Bình bị năm đạo kính quang tiếp tới, liền nói rõ liền chúng ta Thái Bạch tông tông chủ đều không muốn nhìn thấy nàng chết ở chỗ này mặt, từ chuyện này, lẽ nào các ngươi còn không nhìn ra Tôn phủ huyết mạch cùng chúng ta khác nhau sao?"

Tất cả Thái Bạch tông đệ tử nghe xong lời này, sắc mặt đều có vẻ hơi trầm trọng.

Tuy rằng bây giờ Thái Bạch tông hoàn toàn thắng lợi, nhưng bọn họ đương nhiên đều biết sự tình cũng không có dễ dàng như vậy kết thúc, Lục Chân Bình không có chết, mà là bị năm đại Tiên môn tông chủ liên thủ cứu đi ra ngoài, cái này cũng liền đại diện cho sự tình khả năng còn không kết thúc, Phương Quý làm vì Thái Bạch tông lập xuống đại công, nhưng cũng dù sao đem Tôn phủ huyết mạch đánh thành một cái vãi nát túi, ai biết Tôn phủ có thể hay không làm những gì?

Lý Hoàn Chân, vẫn rất có đạo lý.

Bất quá, tuy rằng rõ ràng điểm này, nhưng cũng có rất nhiều người cũng không để ý lắm, bọn họ nghĩ thâm, nếu là Tôn phủ sẽ làm những gì, phía trên tự nhiên có chính mình tông chủ và chư vị trưởng lão ngăn, cũng chưa chắc liền sẽ nhượng bọn họ như vậy dễ dàng tổn thương phía sau núi truyền nhân.

Thái Bạch tông phần lớn đệ tử, đối với chính mình tông chủ cùng các trưởng lão còn là phi thường tín nhiệm.

Đương nhiên, loại này tín nhiệm ở trong mắt một số người xem ra, kỳ thực cũng giống như là suy nghĩ ấu trí.

Nhận ra được chu vi chúng đồng môn trong lòng ngọt ngào, cũng cảm giác được trong lòng bọn họ không phục, Lý Hoàn Chân ánh mắt hơi lạnh lẽo, nhưng vào lúc này, hắn cũng không có nhiều ở vấn đề này dây dưa, vừa nói vừa đi đến trong sân, quay đầu đánh giá một chút bốn phương đồng môn, liền trầm thấp hít một tiếng, nói: "Bất quá việc đã đến nước này, đến tột cùng nên xử lý như thế nào, cũng chỉ có thể chờ đợi đến Trúc Cơ sau khi, lại xin mời tông chủ cùng trong môn phái các trưởng lão định đoạt, chúng ta nếu đang ở bí cảnh trong, liền vẫn là muốn đem bí cảnh bên trong làm xong chuyện!"

Nói, hắn quay đầu hướng về cái kia bí cảnh trong duy nhất Địa Nhãn thần mộc liếc mắt nhìn, sau đó hướng về chu vi Thái Bạch tông đồng môn phân phó nói: "Đi thôi, trước tiên trắc lượng huyết tinh tông số, sẽ cùng ba đại Tiên môn phân phối tài nguyên, sau đó sắp xếp chư vị đồng môn Trúc Cơ trình tự. . ."

Hắn những câu nói này nói rất tự nhiên, cũng rất chuyện đương nhiên.

Bởi vì hắn vốn là Thái Bạch tông dẫn đầu chân truyền, Thái Bạch tông thắng, tự nhiên nên do hắn đến phân phối Trúc Cơ tài nguyên.

Chỉ là nghe hắn những câu nói này, rất nhiều Thái Bạch tông đệ tử, lại khó hiểu cảm giác trong lòng có chút không thoải mái.

Nhưng cũng đang lúc này, Phương Quý bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, nói: "Người đây?"

Lý Hoàn Chân ngẩn ngơ: "Cái gì?"

Phương Quý tựa như cười mà không phải cười, chậm rãi hướng về cái kia một cây Địa Nhãn thần mộc đi tới, ánh mắt rất là yêu thích ở phía trên đánh giá, sau đó ngẩng đầu nhìn Lý Hoàn Chân, nói: "Linh Lung tông lui

ra, Khuyết Nguyệt, Hỏa Vân, Hàn Sơn tam tông chịu thua, vậy các người Thái Bạch tông đây?"

Lý Hoàn Chân sắc mặt hơi đổi một chút, nhàn nhạt nói: "Phương Quý sư đệ, người lời này là có ý gì?"

Ánh mắt nhìn về phía Phương Quý, mặt của hắn cũng bản lên, chu vi bầu không khí, bỗng nhiên trở nên hơi ngột ngạt.

Liên ngay cả bên cạnh hắn Mạc Hồng Xảo cùng Tiết Hoa hai người, cũng đều là thay đổi sắc mặt, lớn tiếng quát mắng lên: "Phương Quý sư đệ, người mà lại nói cẩn thận, nói lại há là có thể nói lung tung, lẽ nào người không phải Thái Bạch tông đệ tử, muốn cùng Thái Bạch tông phân rõ giới hạn hay sao?"

Theo bọn họ quát mắng, liên ngay cả chu vi cái khác Thái Bạch tông đồng môn, cũng đều có chút bối rối lên.

Bọn họ lúc này cũng có chút không rõ Phương Quý lời nói!

"Ta là Thái Bạch tông đệ tử a. . ."

Phương Quý cười to một tiếng, tiện tay hái được một viên huyết tinh ở trong tay thưởng thức, sau đó quay đầu nhìn về phía Lý Hoàn Chân, sắc mặt dần dần thay đổi: "Nhưng ta nơi Thái Bạch tông, cùng người Thái Bạch tông có thể không giống nhau, ta Thái Bạch tông, là cái làm rồi việc cho cơm ăn, ăn cơm liền muốn làm việc Thái Bạch tông, người loại này chỉ có thể đứng ở bên cạnh xem trò vui, cái nào giống chúng ta Thái Bạch tông người?"

Vừa nói, hắn vừa quay người sang đến, đá đen kiếm chậm rãi nâng lên, về phía trước vạch ra.

Sắc mặt bỗng nhiên trở nên hơi chăm chú, lạnh lùng nói: "Vì lẽ đó ta mới hỏi ngươi, bọn họ đều chịu thua, ngươi đây?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 191: Trước Tiên Chém Ba Kiếm

"Tiểu quỷ này, ra hết danh tiếng không tính, còn muốn đến xấu hổ khinh miệt ta!"

Phương Quý nói đã nói đến một bước này, Lý Hoàn Chân làm sao còn có thể không hiểu hấn ý tứ, nhất thời tâm trạng căm tức đến cực điểm, trên mặt càng là cảm giác thấy hơi nóng lên, chu vi chúng Thái Bạch tông đồng môn nhìn về phía hấn ánh mắt, cũng giống như trở nên nhượng người khó có thể chịu đựng lên.

Kỳ thực bây giờ hình thức, hấn vốn là so với ai khác đều hiểu.

Bây giờ Phương Quý đại bại Lục Chân Bình, ép tới bốn đại Tiên môn một phương lui ra, ba bên chịu thua, có thể nói làm náo động lớn.

Mà hấn làm náo động lớn, cái kia khó chịu nhất người có thể là ai?

Đương nhiên chính là mình.

Chính mình ở bí cảnh biên giới lúc cùng bốn đại Tiên môn đàm phán, chỉ lấy đến một thành rủi tài nguyên, thế nhưng bây giờ Phương Quý lại hoàn toàn nghịch chuyển tình thế, đúng là chỉ cho bốn đại Tiên môn một thành rủi.

Trước chính mình cũng từng cùng ba đại Tiên môn dẫn đầu giao thủ, kết quả bại bởi các nàng, còn bị Lục Chân Bình đánh một chương, mà Phương

Quý đây, hết lần này tới lần khác cũng ở trước mặt mọi người cùng ba đại Tiên môn dẫn đầu giao thủ, trái lại đem ba người bọn họ đánh bại.

Rõ ràng nhất chính là Lục Chân Bình hiển lộ nàng Tôn phủ thân phận lúc, mình quả thật sợ nàng, lựa chọn thoái nhượng!

Nhưng cũng chính là ở mình lựa chọn thoái nhượng sau khi, tiểu quý này gan to bằng trời, đưa nàng đánh thành trọng thương.

Hết thảy tất cả, phảng phất đều là ở cùng chính mình đối nghịch.

Lý Hoàn Chân trong lòng, kỳ thực cũng không cho là mình làm được sai rồi, ban đầu đàm phán, chỉ lấy đến một thành rủi ro tai nguyên, đó là bởi vì tình thế như vậy, chính mình lại có thể làm sao?

Cùng ba đại Tiên môn dẫn đầu giao thủ, cũng không phải chiến lược lượng, dù sao mình đương thời đối mặt chính là thời điểm toàn thịnh ba vị tiên môn dẫn đầu, mà tiểu quý kia lại là vừa lên đến liền đánh lén Linh Lung tông dẫn đầu, đối mặt ba vị tiên môn dẫn đầu thì Lục Chân Bình cũng sớm đã bị thương.

Cho tới ở Lục Chân Bình hiển lộ chính mình Tôn phủ thân phận sau khi vẫn cứ hướng về nàng ra tay, càng là trò cười!

Tiểu quý kia không biết sống chết, cùng Tôn phủ người là địch, trêu ra đại họa còn không tự biết, cũng vẫn muốn vẫn cho rằng vinh?

Trải qua nhiều như vậy chuyện, Lý Hoàn Chân trong lòng cũng sớm đã đối với Phương Quý bất mãn, thế nhưng hắn biết tông chủ liền ở bên ngoài nhìn, mình không thể đem những câu nói này nói ra, cũng không tốt hiện tại liền đối với hắn làm những gì, chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn hắn, đem chính mình tiên môn dẫn đầu trách nhiệm thực hiện tốt, đem bí cảnh bên trong

chuyện xử lý sau khi xong, quay đầu lại lại đem hết thảy đều giao cho tông chủ đi xử lý. . .

Nhưng ở chính mình cũng đã nhin xuống tiểu quý kia tình huống xuống, hẳn cũng không phải bám không tha?

Đặc biệt là ngay ở trước mặt Thái Bạch tông chúng đồng môn trước nói ra những câu nói này đến, càng làm cho Lý Hoàn Chân có chút trên mặt không nhin được.

Trên mặt tức giận nổi lên, bỗng nhiên bước lên một bước, điềm nhiên nói: "Ta chính là Thái Bạch chân truyền, tiên môn dẫn đầu, tông chủ có lệnh, bí cảnh bên trong tất cả đều do ta làm chủ, tất cả đồng môn nghe ta hiệu lệnh, ngươi tiểu quý này, nhiều lần đem ta lời nói làm gió bên tai cũng là thôi, bây giờ càng là miệng ra đại nghịch bất đạo lời nói, thật coi mình là Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, ta thanh kiếm này liền chém không được ngươi sao?"

Theo lời này nói ra, không khí chung quanh trong nháy mắt trở nên ngột ngạt đến cực điểm.

Tất cả Thái Bạch tông đệ tử, vào lúc này đều đã là thay đổi sắc mặt, nghĩ muốn tiến lên khuyên bảo, lại cũng không biết nên nói cái gì.

Trên thực tế, bây giờ tình thế, vốn là để những thứ này Thái Bạch tông đệ tử cũng dị thường làm khó dễ.

Lý Hoàn Chân đúng là Thái Bạch tông chân truyền, không những là chân truyền, hơn nữa ở tiên môn lúc, danh vọng cũng phi thường tốt, bất kể là Trương Vô Thường, vẫn là cái khác Thanh Khê cốc đệ tử, ở tiên môn bên trong thì đối với Lý Hoàn Chân đều là phi thường kính trọng.

Nhưng lần này bí cảnh mở ra, nhưng nếu không có Phương Quý , ngược lại cũng thôi, Lý Hoàn Chân làm việc, không gì đáng trách!

Nhưng có Phương Quý. . .

. . . Trước sau so sánh phía dưới, vị này Lý đại chân truyền làm được chuyện, liền để rất nhiều người tâm trạng không hài lòng.

"Chân truyền?"

Mà vào lúc này, Phương Quý nghe xong Lý Hoàn Chân, cũng đột nhiên cười gằn một tiếng, tựa như cười mà không phải cười hướng về Lý Hoàn Chân nhìn sang, cười nói: "Ta nhập tiên môn thời gian còn không dài, nhưng cũng biết chân truyền chính là đại biểu tiên môn người, liền người cái này kinh sợ dạng, đến Thái Bạch tông cái gì chân truyền? Mà vào bí cảnh, bảo là muốn nghe dẫn đầu, cũng là bởi vì dẫn đầu muốn dẫn mọi người ăn cơm, mà người đây, ngoài miệng nói tới so với ai khác đều tốt nghe, làm lên chuyện đến lá gan so với cút chuột còn nhỏ, nghe lời người, để Thái Bạch tông đệ tử xin cơm đi không?"

"Cho tới nói chém ta. . ."

Nói đến chỗ này thì hấn bỗng nhiên biến sắc mặt, trong tay khối này huyết tinh "Đùng" một tiếng bóp nát, cái kia huyết tinh bị hấn hái xuống, vốn là đang không ngừng hóa thành từng tia từng sợi huyết khí tung bay, lúc này bị hấn bóp nát, càng là trực tiếp nổ tung thành một mảnh sương máu, tràn ngập ở hấn quanh người, làm cho cả người hấn liền như là ẩn giấu ở trong huyết vụ, nhiều chút ý quỷ dị.

tiếng nói từ trong huyết vụ truyền ra: "Người làm tình hình, lúc này cũng không phải người cái này chân truyền có dám hay không chém ta cái này Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân chuyện, mà là ta cái này Thái Bạch

Cửu Kiếm truyền nhân, có dám hay không chém người cái này không hợp cách Thái Bạch tông chân truyền. . ."

"Bạch!"

Dứt tiếng lúc, Phương Quý bỗng nhiên bước ra một bước, trong tay đá đen kiếm trong nháy mắt khuấy lên vô tận cuồng phong.

"Hắn lại dám cướp động thủ trước?"

Lý Hoàn Chân đang tự giận dữ, nhưng vào lúc này, lại trong lòng không khỏi cả kinh, thực sự có chút bất ngờ.

Chính mình nhưng là Thái Bạch tông chân truyền, hắn hướng về tự mình ra tay, thật muốn tạo phản?

Nhưng vừa sừng sốt, hắn liền cũng phản ứng lại, hiển nhiên Phương Quý kiếm thế cùng nhau, tựa như sóng to gió lớn, trong thời gian ngắn liền đã vọt tới trước người mình, Lý Hoàn Chân liền cũng gằm thét một thân, quanh thân hỏa ý bộc phát, chu vi như là nổi lên một cái biển lửa, ẩn chứa vô tận thần uy, tới đây trong biển lửa, hắn cũng có một luồng ánh kiếm bay ra, dựa vào hỏa thế, thẳng tắp hướng về Phương Quý tiến lên nghênh tiếp.

Chính mình dù sao cũng là Thái Bạch tông chân truyền, tiểu quỷ này nghĩ đại nghịch bất đạo, liền muốn cho hắn biết lợi hại!

Nhưng hắn không nghĩ tới chính là, Phương Quý chém ra một kiếm này lúc, thế lại như sóng to gió lớn, chu vi linh tức điên cuồng vận chuyển lên, thân hình lướt qua, liền như mang theo đạo đạo cuồng phong, ở một kiếm này chém tới Lý Hoàn Chân trước người thì cái kia vô cùng vô tận, cuồng bạo cực kỳ linh tức cũng theo đến, trong nháy mắt liền hóa thành khủng bố cuồng phong, hướng về Lý Hoàn Chân tập cuốn tới.

"Phân phật lạt. . ."

Lý Hoàn Chân bên người hỏa ý, đều bị cái này cuồng phong thổi, lại ngược hẳn tự thân cuốn ngược.

"Sặc. . ."

Hỏa ý cuốn ngược phía dưới, Lý Hoàn Chân không khỏi tâm thần đại loạn, vôi vàng trong lúc đó cùng Phương Quý đá đen kiếm tương giao, lập tức liền cảm thấy được lực lượng không đủ, bị chấn động đến mức cánh tay tê, không cách nào mạnh mẽ chống đối vậy kể tiếp mãnh liệt khủng bố lực đạo, theo bản năng lui một bước.

Cái này bước lùi lại, hẳn tâm trạng càng là tức giận cực kỳ, ngẩng đầu lên liền muốn nói chuyện.

Nhưng cũng đang lúc này, đột nhiên Phương Quý không nói một lời, kiếm thứ hai đã chém rơi đi xuống.

Một kiếm này bên trong, đã là vận chuyển Thái Bạch Cửu Kiếm bên trong kiếm thứ ba, con đường phía trước minh mông cần xuất kiếm, tâm từ không thay đổi đường tự biết, một kiếm chém ra, chu vi khí huyết gào thét như chạy chồm sông dài, chu vi linh tức càng là cùng một kiếm này hoàn toàn dung hợp lại cùng nhau, đá đen kiếm chỉ nơi, liền hư không cũng giống như là xuất hiện một cơn lốc xoáy, lực lượng so sánh với một kiếm càng thêm gấp đôi, thẳng tắp chém tới Lý Hoàn Chân trước người.

"Thái Bạch Cửu Kiếm thật như vậy cường?"

Lý Hoàn Chân giận dữ phục hoàng hốt, vôi vãi vận chuyển, quanh thân hỏa ý vờn quanh tại quanh người, trường kiếm trong tay cũng lấy thủ thế.

"Coong!"

Song kiếm giao kích tiếng, còn như rống gầm, réo rắt đến cực điểm, vang vọng ở trong sân.

Như vậy dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, Lý Hoàn Chân càng là không chống đỡ được, dưới chân thịch thịch thịch liền lùi lại hai bước.

Bất quá lui ra cái này hai bước sau khi, hấn tâm trạng cũng đã không cách nào hình dung nào nữa, hấn dù sao cũng là Thái Bạch tông chân truyền, được đến Hỏa Hậu Quân đại trưởng lão công pháp truyền thừa, càng là ở tiền vào bí cảnh trước, ăn vào tiên môn ban tặng Hỏa Nguyên đan, làm cho Hỏa pháp tiểu thành, có thể nói tài năng xuất chúng, ở tình huống như vậy, liền bị Phương Quý hai kiếm bức lui, trong lòng làm sao có thể chịu đựng đến?

Sát na trong lúc đó, hấn không còn lấy thủ thế, giơ tay một tia hỏa ý, còn như long xà, liền về phía trước vọt tới.

Liên tiếp hai kiếm chịu thiệt, như vậy trong một kiếm này, hấn liền muốn làm cho Phương Quý lùi về sau.

Nhưng hấn không nghĩ tới phải là, Phương Quý đối với cái kia một tia hỏa ý, lại làm như không thấy, hấn một bước bước lên, quanh thân linh tức, vẫn là cuồng bạo tới cực điểm, phảng phất vĩnh viễn không biết mệt mỏi cũng tựa như, một thân khí huyết, càng như là vô cùng vô tận, không những như vậy, tay phải hấn cầm kiếm, vận chuyển Thái Bạch Cửu Kiếm, tay trái cũng đã đồng thời bấm lên một đạo pháp ấn, chu vi cuồng phong đột nhiên nổi lên, chính là Đại Phi Phong thuật.

"Bạch!"

Kiếm thứ ba đón đầu hướng về Lý Hoàn Chân chém rơi đi xuống, đối với tập hướng mình ngực bụng hỏa ý, lại làm như không thấy.

"Hắn muốn tìm chết không được?"

Lý Hoàn Chân trái tim giận dữ, lại có chút khó có thể lý giải được.

Hắn với hỏa pháp vận chuyển cực kỳ tinh diệu, vừa nãy cái kia một tia hỏa ý, nhìn như yếu ớt, lại ngầm có ý sát chiêu.

Nếu như Phương Quý không muốn tìm chết, vậy cũng chỉ có trước sau thoái nhượng mở cái này một đạo hỏa ý mới được, có thể ai có thể nghĩ tới, Phương Quý lại toàn không thèm để ý, vẫn là đàn độn vọt lên, coi như mình cái kia một đạo hỏa ý không có trực tiếp giết hắn ý nghĩ, bị hắn miễn cưỡng ăn đi xuống, vậy cũng là ngực bụng trong lúc đó, trực tiếp phá ra một cái động lớn kết cục a, hắn thực sự là muốn tìm chết?

Nhưng cũng ở cái này ý nghĩ sinh ra chớp mắt, cái kia một đạo hỏa ý dĩ nhiên vọt tới Phương Quý ngực bụng trong lúc đó.

Lý Hoàn Chân con mắt trong nháy mắt tròn tròn.

Cái kia một tia hỏa ý chặt chẽ vững vàng đánh tới Phương Quý ngực bụng trong lúc đó, nhưng Phương Quý lại như là như không có chuyện gì xảy ra giống như, thân hình đều không lay động nửa phần, trong tay kiếm cũng đã thẳng tắp chém tới Lý Hoàn Chân trước người, kiếm thế ngập trời, tựa như mây đen ngập đầu.

"Oành. . ."

Lý Hoàn Chân kinh ngạc trong, miễn cưỡng tiếp xuống một kiếm này, cả người trong nháy mắt bay ra ngoài.

Lần này hắn thẳng tắp bay ra xa ba, bốn trượng, lùi về sau đụng vào vách đá bên trên, chỉ cảm thấy trong lồng ngực bực mình, linh tức không khoái, cánh tay càng là tê dại cực kỳ, phảng phất nhấc lên cũng không nhấc

lên được đến, gương mặt càng là toàn không có chút máu, cả người biểu hiện đều đã đại ra.

Nhưng cái này sắc mặt, cùng với nói là thương, chẳng bằng nói là sợ hãi đến.

Hắn lòng tràn đầy bên trong chỉ có cái kia cuối cùng một kiếm ý nghĩ: "Làm sao có khả năng, hắn lại có thể như không có chuyện gì xảy ra gắng đón đỡ ta hóa ý?"

"Hắn mới Luyện Khí cảnh giới, vẫn không có pháp lực thành cương khả năng, lẽ nào hắn linh tức thật như vậy cường?"

"Vẫn là nói, phía sau núi người kia, truyền cho hắn cái gì tinh diệu cao thâm pháp môn?"

". . ."

". . ."

Là do những ý niệm này, lại liên tưởng đến Phương Quý một kiếm bại ba đại Tiên môn dẫn đầu, lại đường đường chính chính đem Tôn phủ huyết mạch đánh gần chết chuyện, trong lòng hắn bỗng nhiên sinh ra một loại không cách nào hình dung về sợ hãi, đã hoàn toàn nhìn không thấu lúc này Phương Quý.

Cũng ở hắn như vậy tâm loạn như ma thời khắc, Phương Quý cầm kiếm chỉ về hắn: "Nói đi, muốn chết vẫn là muốn lẩn?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 192: Đoạt Chân Truyền

"Tiểu quỷ này đến tột cùng mạnh bao nhiêu?"

Nhìn Phương Quý chỉ đến lỗ mũi mình trên đá đen kiếm, Lý Hoàn Chân cả người đều mộng ở đương trường.

Từ lúc ban đầu, hắc kỳ thực cũng không e ngại Phương Quý, dù là biết Phương Quý giết Khuyết Nguyệt tông dẫn đầu, lại đánh bại ba đại Tiên môn dẫn đầu liên thủ, thậm chí là nhìn thấy hắc đem Tôn phủ huyết mạch đánh thành trọng thương, hắc vẫn cứ không sợ, chính mình Hỏa Nguyên công dĩ nhiên tiêu thành, kiếm đạo cùng các loại pháp thuật tu luyện đồng dạng không yếu, có thể nói Trúc Cơ phía dưới, bất luận đối phương là ai, chính mình cũng có thể một trận chiến!

Có thể ở bây giờ, liên tiếp Phương Quý ba kiếm, hắc chợt cảm nhận được áp lực thực lớn.

Thực sự là Phương Quý chém ra ba kiếm này, thật đáng sợ. . .

Đệ nhất kiếm cũng cũng thôi, chính mình chuẩn bị không đủ, ăn cái thiệt ngằm không thể tránh được.

Kiếm thứ hai cũng không sao cả, dù sao đương thời chính mình lấy thủ thế, tiểu quỷ kia vừa tức thế đang thịnh lúc.

Nhưng kiếm thứ ba thì hắc lại chợt phát hiện chính mình có chút không thấy rõ Phương Quý sâu cạn.

Không nghi ngờ chút nào, tiểu quỷ kia linh tức so với mình mạnh hơn, cái này từ hấn có thể chính diện đánh tan Tôn phủ huyết mạch liền có thể thấy, đương nhiên, linh tức mạnh yếu, không chắc liền có thể định người thắng thua, có thể then chốt là, tiểu quỷ này thì đã mạnh đến chính diện chịu chính mình một đạo hỏa ý, lại vẫn hồn nhiên không có chuyện gì trình độ sao?

Trong lòng đối với Phương Quý thực lực, trong nháy mắt có vô số suy đoán, Lý Hoàn Chân chỉ cảm thấy càng nghĩ càng là kinh hãi, lúc này hấn tuy rằng ở Phương Quý dưới kiếm bị thiệt lớn, nhưng cũng không bị thương tích gì, vẫn có sức đánh một trận, nhưng lúc này lại không còn dũng khí xuất thủ!

"Người. . . Người lại dám tổn thương Lý Hoàn Chân sư huynh?"

Lý Hoàn Chân không có ra tay, như là bị Phương Quý khí thế chấn động rồi, nhưng Lý Hoàn Chân bên cạnh hai vị tâm phúc lại nhất thời không nhịn được, dồn dập nhảy tới kêu to, Mạc Hồng Xảo lạnh lùng nói: "Lý sư huynh là ta Thái Bạch tông chân truyền, bí cảnh bên trong, tất cả đồng môn đều nghe hấn hiệu lệnh, người cái này phía sau núi truyền nhân dám hướng về hấn xuất kiếm, chẳng lẽ là muốn phản lại tông môn?"

Tiết Hoa càng là vội vã té nổi lên một đạo pháp khí, quát lên: "Chư vị đồng môn, đồng loạt ra tay, đem hấn bắt xuống!"

Bọn họ hai người ngay khi Phương Quý bên người, đều là nổi giận đùng đùng, pháp khí té ở giữa không trung, như là bất cứ lúc nào có thể hướng về Phương Quý nện xuống.

Nhưng Phương Quý chỉ là quay lưng bọn họ, trong tay kiếm vẫn là chỉ ở Lý Hoàn Chân trên mặt, cũng không nhúc nhích.

Như là căn bản không đem hai người bọn họ để ở trong mắt.

Mà Phương Quý bày ra thái độ này, hai người bọn họ vẫn đúng là liên đình chỉ thở một hơi, không dám ra tay.

Đương nhiên, hai người bọn họ không có ra tay nguyên nhân chủ yếu nhất, cũng là bởi vì chu vi chúng Thái Bạch tông đồng môn, đối với bọn họ hai người lời nói lại không có nửa điểm phản ứng, nhìn thấy Phương Quý hướng về Lý Hoàn Chân xuất kiếm một màn, cũng nghe được bọn họ hét lớn, nhưng mỗi cái Thái Bạch tông đệ tử, đều vẫn là đàng hoàng đứng ở nguyên mà nhìn, không một người nói chuyện, cũng không ai động thủ. . .

Mạc Hồng Xảo cùng Tiết Hoa trong lòng nhất thời rõ ràng cái gì, tiếng nói dần dần thấp xuống.

Mà Lý Hoàn Chân sắc mặt, lúc này thì lại càng lộ vẻ tái nhợt.

Bọn họ đều nhìn ra rồi, những thứ này Thái Bạch tông đồng môn, tuy rằng không chắc đều tán đồng Phương Quý kiếm chỉ Lý Hoàn Chân cách làm, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không có người vào lúc này nhảy ra thế Lý Hoàn Chân bắt xuống cái kia "Phản đồ".

Nếu là bốn đại Tiên môn đệ tử đến công, những thứ này Thái Bạch tông đệ tử đừng nói ra tay giúp đỡ, coi như là thế Lý Hoàn Chân đỡ kiếm cũng là rất bình thường, nhưng lúc này, lại là Thái Bạch tông đệ tử tranh đấu a, một cái là chân truyền, một cái là Đại công thần. . .

Bọn họ vẫn cứ sẽ không công khai chống đỡ Phương Quý khiêu chiến Lý Hoàn Chân, nhưng cũng tuyệt đối không người đứng ra giúp đỡ Lý Hoàn Chân áp chế Phương Quý!

Nguyên nhân tự nhiên cũng rất đơn giản.

Lý Hoàn Chân trong lòng mình đều rất rõ ràng, vừa nãy đôi mắt mình Tôn phủ huyết mạch lúc cách làm, thực sự là quá mất nhân tâm.

Hắn cũng không cho là mình đương thời làm được sai rồi, lại tới một lần nữa, hắn vẫn là sẽ làm như vậy , bởi vì Tôn phủ huyết mạch, vốn là không thể xúc phạm, tiểu quý kia cách làm kỳ thực là tự tìm đường chết, mình mới là làm ra một cái quyết định chính xác!

Thế nhưng, coi như hắn không sai, vẫn cứ là không được lòng người!

Các đồng môn không thích, không ủng hộ!

Cái này cũng là Thái Bạch tông ba trăm năm dạy dỗ kết quả, đem những đệ tử này đều dạy quá kiêu ngạo.

Nếu không thể hi vọng đồng môn ra tay bắt xuống tiểu quý kia, vậy chỉ có thể dựa vào chính mình. . .

Chỉ là, như dựa vào chính mình tới nói, như vậy. . .

. . .

. . .

"Chuyện này . . . Tiểu quý này thật sự dám giết ta!"

Lý Hoàn Chân nhìn thấy Phương Quý cặp kia trắng đen rõ ràng con mắt thì liền ý thức được điểm này.

Ngẫm lại cũng là, tiểu quý này liền Tôn phủ huyết mạch cũng dám giết, huống hồ là chính mình?

Ngược lại chính hắn cũng biết, đã tổn thương Tôn phủ người, trêu ra đại họa, như vậy lại giết một cái chính mình tiên môn chân truyền e sợ cũng

tính là gì đi, dù sao cũng là con rận quá nhiều rồi không sợ cắn, e sợ tên tiểu quý này hiện tại đánh chủ ý, chính là muốn thừa dịp chính mình không được Thái Bạch tông đồng môn tâm, buộc chính mình nổi lên phản kháng, sau đó ở giao thủ quá trình trong giết mình đi!

Dù sao, chính mình vừa bắt đầu đúng là muốn dùng cái mạng nhỏ của hần đôi lấy bốn đại Tiên môn phân binh tới!

Tiểu quý này là muốn báo thù!

Trong lòng hầu như là trong nháy mắt liền nghĩ rõ ràng tất cả then chốt, Lý Hoàn Chân bàn tay cũng nhẹ nhàng bắt đầu run rẩy.

Trong lòng hần nhất thời rất khó lựa chọn!

Nếu là mình lúc này có thể giết Phương Quý, đó là đương nhiên là tốt, không những mình làm cái này Thái Bạch tông dẫn đầu, có thể thuận lý thành chương đem cái này bí cảnh bên trong tám thành rười tài nguyên nắm với mình tay, quay đầu lại vẫn là hướng về Tôn phủ bán cái tốt, chính mình hay là có thể mượn cơ hội này, rời đi tiên môn, tiến vào Tôn phủ hiệu lực, mưu cầu càng nhiều tài nguyên tu luyện cùng với càng tốt tiền cảnh. . .

Có thể then chốt là, vạn nhất chính mình bại cơ chứ?

Thắng, chỗ tốt nhiều, nhưng nếu là thua, sẽ chết!

Ra tay vẫn là chịu thua, liền trong một ý nghĩ!

Kiểm đã chỉ ở trên mặt, Lý Hoàn Chân cũng chẳng có bao nhiêu cân nhắc thời gian!

. . .

. . .

"Tiên vào bí cảnh trước, tông chủ kỳ thực liền nói với ta rồi, cái này Lý Hoàn Chân là gói thêu hoa, thoát nhìn đẹp đẽ, trên thực tế ăn cơm không làm việc, vì lẽ đó để ta làm cái này một vị khác chân truyền tiên vào bí cảnh, một khi nhìn tình thế không đúng, Thái Bạch tông đệ tử bị bắt nạt, vậy liền đem hấn một kiếm cho giết, sau đó thay thế được hấn dẫn đầu vị trí, ta đương thời còn thế hấn nói tốt đến đây, kết quả vừa nhìn, vẫn là tông chủ thông minh, đã sớm nhìn thấu người rồi, hiện tại, ta liền thế tông chủ hỏi người một câu, người đến cùng có tức giận hay không?"

Phương Quý kiếm chỉ ở Lý Hoàn Chân trên mặt, sát khí càng ngày càng nặng, bỗng nhiên bước lên một bước, lạnh giọng đặt câu hỏi.

Chu vi chúng Thái Bạch tông đệ tử nghe vậy, đều là trong lòng cả kinh.

Bọn họ chợt nhớ tới, lúc trước Phương Quý tiên vào bí cảnh chuyện, đúng là tiên môn cố ý sắp xếp, khi đó còn có vài vị đồng môn muốn đi tìm trưởng lão cầu xin, để tiên môn thu hồi thành mệnh, kết quả bị trưởng lão huấn một trận, có thể thấy được tiên môn chủ ý kiên định.

Chẳng lẽ nói, đây thực sự là bởi vì tiên môn sắp xếp hấn đi vào, là bởi vì có như vậy thâm ý ở bên trong?

Bây giờ suy nghĩ một chút, hấn cái này vào bí cảnh sau khi, chuyện làm, không có chỗ nào mà không phải là không thể tưởng tượng nổi, hết lần này tới lần khác lại thật sự giúp đỡ Thái Bạch tông xoay chuyển xu hướng suy tàn, dựa vào hấn còn nhỏ tuổi, làm sao có thể có bực này bản lĩnh, chẳng lẽ thực sự là chính mình tông chủ sắp xếp?

...

...

"Ta chưa từng nói lời này. . ."

Mà vào lúc này bí cảnh ở ngoài, Thái Bạch tông chủ sắc mặt cũng biến thành quái lạ lên, trong lòng thầm nghĩ.

Nhưng nhìn đến chu vi ba vị tông chủ đều hướng mình nhìn lại, hấn cũng chỉ đành nụ cười nhạt nhòa cười, không nói lời nào.

Dù sao không thể tại cái khác tông chủ trước mặt lộ khiếp!

"Cáo già a. . ."

Ba vị tiên môn tông chủ nhìn thấy hấn thần bí khó lường nụ cười, đều cảm khái lên: "Chính mình đệ tử đều đề phòng. . ."

. . .

. . .

"Nguyên lai, thực sự là tông chủ cố ý sắp xếp hấn tới đối phó ta. . ."

Lý Hoàn Chân nghe xong Phương Quý, sắc mặt bỗng nhiên liền trở nên trắng bệch cực kỳ.

Hấn cuối cùng đã rõ ràng rồi Phương Quý tại sao ở bí cảnh bên trong biểu hiện tốt như vậy, nguyên lai sớm đã có tông chủ thụ ý!

Nghĩ đến cũng là, nếu là không có tông chủ lén lút truyền thụ, cái này tiểu nhi lại làm sao có khả năng có như bây giờ bực này kinh người bản lĩnh?

Cho tới để cho hấn đề phòng chính mình, cái kia hay là bởi vì tông chủ đã sớm nhìn chính mình không vừa mắt đi!

Dù sao, chính mình Hỏa Hậu sư tôn đã nói, hấn cùng Thái Bạch tông đôi kia sư huynh đệ cũng không phải là một lòng, bọn họ làm việc quá mức

cứng rắn, cũng quá mức lớn mật, sớm muộn đều sẽ trêu ra đại họa, vì lẽ đó sư tôn hẳn dự định kết thành Nguyên Anh sau khi, liền rời đi.

Nếu là tông chủ thụ ý hẳn đối phó chính mình, vậy mình còn khổ chống đỡ cái gì?

Lý Hoàn Chân trong lòng bỗng nhiên ung dung rất nhiều, đón Phương Quý hùng hổ dọa người, sắc mặt hẳn thâm đạm, nở nụ cười khổ, chậm rãi lắc lắc đầu, nói: "Lý mỗ làm việc, là đúng là sai, tự có công luận, cần gì ở đây cùng người làm vô vị miệng lưỡi tranh đấu, miễn cho bị người khác chê cười đi, thôi, thôi, người để ta đi, ta liền đi tốt, ngày sau trở về tiên môn, tự có người giữ gìn lẽ phải!"

Nói lời này thì hẳn chậm rãi đứng lên, phảng phất đối với Phương Quý chỉ về chính mình đá đen kiếm làm như không thấy.

"Lý sư huynh. . ."

Mạc Hồng Xảo cùng Tiết Hoa cũng không nghĩ tới hẳn sẽ dễ dàng như vậy chịu thua, còn tưởng rằng hẳn ở cái kia ba kiếm phía dưới bị thương rất nặng, vội vàng muốn lên đến nâng hẳn, nhưng Lý Hoàn Chân lại khoát tay áo một cái, chính mình che ngực, chậm rãi hướng về xa xa đi tới, bóng lưng có chút chán nản.

"A. . ."

Nhìn Lý Hoàn Chân chậm rãi đi xa bóng lưng, Phương Quý cười gằn một tiếng, xoay người hướng về Địa Nhãn thần mộc đi tới.

Không người lưu ý đến, hẳn lúc này hai chân đều hơi có chút run cầm cập.

"Phương tiểu sư huynh, người làm như vậy. . ."

Đón Phương Quý, Trương Vô Thường đi lên, nhìn về phía Lý Hoàn Chân bóng lưng, hấn cũng về mặt chân chò, có chút không đành lòng.

"Doạ chết ta rồi!"

Phương Quý một nắm chắc cánh tay của hấn, để cho hấn sam chính mình, sau đó quay đầu lại liếc mắt nhìn Lý Hoàn Chân, nói: "Cháu trai kia kỳ thực không bị thương tích gì, chỉ là giả làm ra một bộ bị trọng thương đáng về để cho mình có cái xuống bậc thang thôi, mẹ ta vừa nãy khí huyết đã tiêu hao hết, chỉ là giả ra cái tư thế đến mà thôi, hấn nếu là thật dám hoàn thủ, ta nhất định sẽ thua lớn một lần. . ."

"Cái gì?"

Trương Vô Thường sừng sốt một chút, lúc này mới phát hiện, Phương Quý lúc này khí huyết khô cạn, so với mới vừa vào bí cảnh lúc còn lợi hại hơn.

Giờ mới hiểu được, trải qua cùng Lục Chân Bình một trận đại chiến, trước hấn bù đắp lại khí huyết, từ lâu trôi đi sạch sẽ, có thể chém ra ba kiếm này, đều là do vì hấn vừa bắt đầu bóp nát một viên huyết tinh, mượn cơ hội nhét vào một chút khí huyết, mạnh mẽ chống đỡ đi xuống.

Lúc này hấn chỉ còn một cái xác không, bước đi đều không chắc chắn.

Lý Hoàn Chân là giả ra một bộ bị thương đáng về, bác người đồng tình, Phương Quý nhưng là giả ra một bộ không có thương đáng về hù dọa người.

"Người cũng quá lớn mật, nếu là Lý Hoàn Chân sư huynh không chịu chịu thua, vậy người chẳng phải là. . ."

Trương Vô Thường nghiên ngẫm một phen, trong lòng cũng nên thật sự có chút nghĩ mà sợ, nhìn dào dạt đắc ý Phương Quý không biết nên nói cái gì cho phải.

"Hắn ở trước mặt người khác đều kinh sợ, dựa vào cái gì ở trước mặt ta không kinh sợ?"

Phương Quý trả lời chuyện đương nhiên, như là đã sớm liệu định Lý Hoàn Chân cuối cùng không dám cùng chính mình liều mạng.

Trương Vô Thường lắc lắc đầu, không biết nên nói cái gì cho phải, đưa tay đỡ lấy Phương Quý, miễn cho hắn làm lộ, nhưng vào lúc này, đúng là chợt nhớ tới một cái vấn đề khác: "Nếu là cứng rắn chống đỡ, người vừa nãy lại là làm sao miễn cưỡng ăn Lý sư huynh một đạo hỏa ý?"

Cái nghi vấn này đúng là thật sự.

Lý Hoàn Chân cuối cùng mặc dù bị Phương Quý làm cho khiếp sợ, thực sự là bởi vì Phương Quý miễn cưỡng ăn hắn một đạo hỏa ý, vẫn cứ như không có chuyện gì xảy ra đáng vẻ quá dọa người, cái này thành áp đảo Lý Hoàn Chân phán đoán cuối cùng một cọng cỏ, hắn không biết Phương Quý bây giờ đến tốt cùng mạnh bao nhiêu, lại thêm vào tin Phương Quý phụng tông chủ mệnh lệnh thay thế được hắn chuyện ma quỷ, lại lo lắng Phương Quý là muốn thừa cơ diệt trừ chính mình, lúc này mới lựa chọn cúi đầu.

Nhưng Phương Quý nếu một thân khí huyết từ lâu khô cạn, thân thể nhất định suy yếu lợi hại, lại là làm sao chống đỡ đi xuống?

Lúc đó chúng mắt mục mục, có thể đều không thấy hắn té lên cái gì pháp khí, hoặc là vận chuyển linh tức để ngăn cản!

"Ta có bảo bối phòng thân đây, đây chính là ta cuối cùng một đạo phòng tuyến. . ."

Phương Quý nghe vậy có chút đắc ý, lặng lẽ vạch lên một mảnh góc áo để Trương Vô Thường xem, Trương Vô Thường liếc mắt một cái, nhất thời kinh đến mức há hốc mồm, chỉ thấy hần áo bào bên trong, lại đeo một khối sắt tinh xảo vải đỏ, phía trên còn thêu uyên ương nghịch nước. . .

"Đây là cái gì quý?"

Trương Vô Thường cả người đều choáng váng.

Đúng là cách đó không xa, lúc này dĩ nhiên tiếp nhận rồi Linh Lung tông lui ra vận mệnh, chuẩn bị suất đồng môn rời đi bí cảnh Linh Lung tông đệ tử Vân Nữ Tiêu, trong lòng còn chính hơi xúc động than tiếc, vốn đến mình còn muốn thừa dịp lần này bí cảnh mở ra, Trúc Cơ sau khi, lại đem chính mình Linh Lung tông ban thưởng cho chân truyền pháp bảo đòi lại đây, không nghĩ tới a, cuối cùng lại cái gì cũng đều không có làm được. . .

Trong lòng thâm trách Phương Quý, chúng ta Linh Lung tông pháp bảo chỉ có nữ nhân ăn mặc, người đoạt lấy đi không trả có ích lợi gì?

"Hừ!"

Mà vào lúc này, Phương Quý cũng đã ngồi vào Địa Nhãn thần mộ bên cạnh, không để ý tới trọn mắt ngoác mồm Trương Vô Thường cùng chính thất lạc rời đi Linh Lung tông đệ tử, mà là oai phong lẫm liệt ở địa nhãn bên cạnh ngồi xuống, vẻ mặt uy nghiêm quét về phía mọi người xung quanh, ho một tiếng, nói: "Năm đại Tiên môn dẫn đầu, cũng đã phục rồi, hiện tại, chúng ta liền bắt đầu ấn quy củ phân huyết tinh đi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 193: Chà Đạp Đồ Vật

Năm đại Tiên môn dẫn đầu đều thua. . .

Lời này nói đến đúng là không sai, chính là nghe khó tránh khỏi có chút khó chịu!

Trước đây người, lại mạnh cũng chỉ là đôi đầu bốn đại Tiên môn, hợp người đem Thái Bạch tông cũng tính ra có đúng không?

Bất quá, bây giờ Lý Hoàn Chân đã bị bức đi, bốn đại Tiên môn một môn lui ra, ba môn chịu thua, còn lại tự nhiên là Phương Quý lớn nhất, dù sau hấn đã nói, chính mình là phụng tông chủ mệnh đi vào mà, lại thêm vào bây giờ Thái Bạch tông tốt đẹp cục diện, cũng đúng là hấn một tay đánh xuống, như vậy hiện tại theo hấn lời nói đến phân phối huyết tinh tài nguyên, cũng đúng là hợp tình lý chuyện.

Liên, rất nhanh liền có Thái Bạch tông đệ tử đi lên, trắc lượng cái kia một cây Địa Nhãn thần mộc bên trên huyết tinh.

Bây giờ tất cả huyết tinh đều tụ tập đến nơi này, trắc lượng lên đúng là đơn giản, bọn họ đều học được tương ứng tiên môn bí pháp, rất nhanh liền đã đến có kết luận, cái này một cây Địa Nhãn thần mộc bên trên, huyết tinh tổng sản lượng tổng cộng có 120 lượng, so với trước cái kia mấy lần bí cảnh mở ra, còn muốn nhiều hơn không ít, đại khái cái này cũng là do bí cảnh đại trận càng lúc càng thành thực, sản lượng dần trưởng nguyên nhân!

Tổng sản lượng có số, lại phân phối lên tự nhiên càng đơn giản.

120 lượng huyết tinh, Thái Bạch tông độc chiếm tám thành rưỡi, chính là một trăm lượng còn nhiều hơn một điểm, nghe tới không có gì, kỳ thực đã là một cái cực kỳ đáng sợ con số, đúng là Khuyết Nguyệt, Hỏa Vân, Hàn Sơn tam tông, thêm lên cũng chỉ được mười tám lượng . . .

Nhưng hết cách rồi, ba đại Tiên môn đều đã chịu thua, đến cái này nửa thành, cũng đã là Thái Bạch tông ân huệ!

"Một trăm lượng, vậy cũng liền mới mười cân a. . ."

Phương Quý trong lòng bàn tính toán một chốc, đối với số lượng ấy cũng không vô cùng cảm mạo.

Bên cạnh vôi vàng đo lường đồng môn nghe không nhịn được ngẩn ra, "Cân" chữ này, tựa hồ không thể nào thích hợp chứ?

Bất quá bây giờ tự nhiên cũng không phải hấn cân nhắc những chuyện này thời điểm, nên cân nhắc phân chia như thế nào những thứ này huyết tinh mới là đúng đắn, mà quan hệ đến huyết tinh phân phối thì trọng yếu nhất chính là những thứ này tiên môn các đệ tử luyện hóa huyết tinh trước sau thứ tự.

Thái Bạch tông hai mươi đệ tử vào bí cảnh, có đệ tử nòng cốt tên, chỉ có bảy người, mặt khác mười ba cái, thì lại đều là làm cái này phụ trợ đệ tử đi vào, theo lẽ thường tới nói, tự nhiên là đệ tử nòng cốt mới có tiếp xúc huyết tinh cơ hội, nhưng trên thực tế, dù là phụ trợ đệ tử, nếu là tài nguyên đầy đủ, kỳ thực cũng là có cơ hội thử nghiệm huyết tinh Trúc Cơ, chỉ là khả năng tính khá là nhỏ thôi.

Dù sao, bình thường huyết tinh phân chia, khả năng liền đệ tử nòng cốt cũng không đủ phân, làm sao có thể đến phiên bọn họ?

Chỉ là lần này không giống, đầy đủ trăm lạng huyết tinh, mười vị Thần Đạo trúc cơ đều dùng mãi không hết, nói cách khác, có thể có được lần này Trúc Cơ cơ hội, sẽ so với bảy người càng nhiều, thậm chí có thể nói, có lẽ mười bảy vị Thái Bạch tông đệ tử đều có hi vọng.

Đương nhiên, điều này cũng phải là ở mặt trước đồng môn không có đem huyết tinh tiêu hao sạch sẽ tình huống xuống.

Cũng không ai biết những thứ này huyết tinh có đủ hay không tất cả mọi người luyện hóa, như vậy thử nghiệm Trúc Cơ thứ tự, liền có vẻ trọng yếu hơn.

Này sự kiện vốn là nên Lý Hoàn Chân tới làm, nhưng Lý Hoàn Chân đã đi, Phương Quý tự nhiên bắt đầu nắm quyền lớn.

"Phương . . . Phương Quý sư huynh, đây là Lý sư huynh trước định ra đến đệ tử danh ngạch. . ."

Mạc Hồng Xảo do dự một chút, trả lại trước, đem một cái lụa là quyền trục, hai tay hiện cho Phương Quý.

Phương Quý hắng giọng một cái, đẩy bên cạnh chính dờ ra Trương Vô Thường một cái, ra hiệu hắn đem quyền trục này cho mình nhận lấy, chẳng lẽ còn do Phương đại sư huynh chính mình tự thân đi đi lấy hay sao? Không ao ước Trương Vô Thường chính ngay người, lại nhất thời không rõ ràng, đúng là bên cạnh Anh Đề một trận vui vẻ, nhanh chóng bơi tới, ngậm quyền trục trở về, đưa tới Phương Quý trong tay, nhất thời để Phương Quý tâm tình vô cùng vui vẻ.

"Lý Hoàn Chân, Mạc Hồng Xảo, Tiết Hoa, Trương Vô Thường, Lương Cháp Ngọc. . ."

Phương Quý nhìn quyển trục này phía trên danh sách, không nhìn được nhú mày lên.

Quyển trục phía trên, ghi chép bảy cái đệ tử nòng cốt danh ngạch, phân biệt là Lý Hoàn Chân, Trình Phi Hồng, Trương Vô Thường, Mạc Hồng Xảo, Tiết Hoa, Lương Chấp Ngọc, Trình Phi Hồng, cái này danh ngạch, tự nhiên cũng là đại biểu tiên môn đệ tử bắt đến huyết tinh sau khi, phân biệt thử nghiệm tiến hành Trúc Cơ thứ tự, Lý Hoàn Chân đến tốt cùng là làm sao sắp xếp cái này thứ tự, Phương Quý không biết, nhưng hắn lại phát hiện một điểm. . .

Lại không có chính mình!

Cái này liền không biết là tông chủ không có dặn, vẫn là Lý Hoàn Chân không có thêm vào.

"Phương Quý sư huynh, cái này danh sách, là trước Lý Hoàn Chân sư huynh căn cứ chư vị đồng môn căn cơ cùng tiềm lực phé hết tâm huyết mới bài bố đi ra, cũng đã cho tiên môn trưởng lão xem qua qua, chụp trước đây quy củ, tuy rằng lúc đầu định ra đến danh sách, đến cuối cùng chân chính bắt đầu Trúc Cơ thì cũng sẽ có tương ứng điều chỉnh, nhưng phần lớn sắp xếp, bình thường đều sẽ không thay đổi. . ."

Tiết Hoa đánh bạo, hướng về Phương Quý mở miệng nói rõ tình huống.

"Danh sách không phải đặc biệt hợp lý, tự nhiên cần điều chỉnh một chút, các người có ý kiến gì không?"

Phương Quý đem này danh sách lật qua lật lại, liền vút sang một bên không để ý tới, cười tủm tỉm ở chúng đồng môn trên mặt nhìn lướt qua.

Chúng đồng môn hai mặt nhìn nhau, không biết hắn phải như thế nào điều chỉnh, nhưng ai có thể biểu thị phản đối?

"Y Phương Quý tiểu sư huynh ý tứ. . ."

"Cái thứ nhất Trúc Cơ, chính là ta!"

Phương Quý chỉ về chính mình, nói: "Ta Trúc Cơ sau khi xong, mới sẽ đến phiên các ngươi!"

Chúng Thái Bạch tông đồng môn đối mắt nhìn nhau một chút, đối mặt cái này hung hăng đến cực điểm, lại không có người phản đối cái gì.

Cục diện vốn là hãn nghịch quay lại, hãn muốn chiếm cái này vị trí đầu não, đương nhiên không ai có ý kiến.

"Thứ hai là tiểu Trương sư đệ, hãn công lao so với ta suýt chút nữa, cũng rất lớn!"

Phương Quý thứ hai, lại là bỗng nhiên chỉ về Trương Vô Thường.

Trong đám người Trương Vô Thường nghe vậy, nhất thời ngẩn ngơ, về mặt có chút phức tạp.

Trước hãn chính là ở đệ tử nòng cốt danh sách bên trong, hơn nữa xếp hạng còn không thấp, ở vị trí thứ tư, chỉ bất quá, dù sau hãn nhỏ tuổi chút, lại cùng Lý Hoàn Chân quan hệ thân cận, vì lẽ đó Thanh Khê cốc bên trong, cũng không phải là không có người nói hãn là dựa vào Lý Hoàn Chân thưởng thức mới có cơ hội này, những câu nói này truyền vào trong lỗ tai của hãn, tự nhiên cũng làm cho hãn cảm thấy có chút không thoải mái.

Không nghĩ tới hôm nay Phương Quý một lần nữa bài bố danh sách, lại cũng có chính mình, hơn nữa xếp hạng sớm hai cái vị, chỉ là lần này, chu vi chúng đồng môn, lại không người lại nói thêm gì, hãn xếp hạng nơi này, là dựa vào công lao của chính mình đến.

Loại này yên tâm thoải mái xếp hạng, cũng nhất thời để Trương Vô Thường tâm tình có chút kích động đứng lên.

Đúng là trong đám người Tiền Vô Lượng cùng Mạnh Tiểu Nga mấy người, vào lúc này sắc mặt bỗng nhiên trở nên hơi phức tạp lên, nếu lúc trước bị Khuyết Nguyệt tông đệ tử vây ở Hồng sơn cốc bên trong thì bọn họ cũng lựa chọn ở lại Phương Quý bên người, như vậy hiện tại. . .

. . . Đáng tiếc không có nếu như!

"Người thứ ba, chính là Trình Phi Hồng. . . Cái chữ này là niệm hồng chứ? Viết như thế nào khó nhìn như vậy?"

Phương Quý cau mày đọc lên cái thứ ba tên, trong đám người nhất thời lại có người lấy làm kinh hãi, cùng nhau nhìn về phía một cái người.

Người kia là cái vóc người cao gầy thanh niên, thân mặc áo bào lam, bình thường rất là trầm mặc ít lời, hấn vốn là cũng là Thái Bạch tông một trong đệ tử hạch tâm, hơn nữa rất có uy vọng, trên căn bản có thể tính làm là Thanh Khê cốc bên trong, trừ Lý Hoàn Chân ở ngoài nhân vật số hai.

Lúc trước nếu không phải Lý Hoàn Chân vào Hỏa Hậu Quân trưởng lão pháp nhãn, đến công pháp truyền thừa, cái này Thanh Khê cốc chân truyền vị trí, khả năng còn cần hấn cùng Lý Hoàn Chân hai người thật tốt tranh cướp một phen, mà ở Lý Hoàn Chân xếp hạng bên trong, hấn lại là xếp hạng người thứ bảy, nhưng không nghĩ tới, Phương Quý bây giờ rút chính phản loạn, đúng là một câu nói đem hấn sắp xếp ở người thứ ba, đầy đủ nâng bốn cái vị trí.

Trình Phi Hồng chính mình tựa hồ cũng có chút bất ngờ, ngẩng đầu nhìn hướng về phía Phương Quý, vẻ mặt tựa hồ có hơi không rõ.

Phương Quý nở nụ cười một tiếng, nhìn hấn, nói: "Vừa nãy ta nhìn thấy, người là người thứ nhất xông lại hỗ trợ!"

Trình Phi Hồng nhất thời rõ ràng hấn sắp xếp chính mình nguyên nhân, cũng mặt không hề cảm xúc, gật gật đầu, nói: "Đa tạ!"

Ngừng lại một chút, lại bổ sung: "Chữ kia xác thực niệm hồng!"

Phương Quý cười khoát tay áo một cái, biểu thị cái này không trọng yếu, sau đó lại đọc lên mấy cái tên.

Chu vi chúng đồng môn nghe, sắc mặt lại càng kinh dị lên, nếu nói là vừa bắt đầu Trương Vô Thường cùng Trình Phi Hồng ngược lại cũng thôi, dù sao bọn họ hai người vốn là đệ tử nòng cốt, nhiều nhất chỉ là xếp hạng điều chỉnh một chút, ngược lại cũng không sao cả, nhưng khi Tiên Vô Lượng cùng Hà Phương Ngọc mấy cái tên xuất hiện thì lại làm cho trên mặt mọi người đều lộ ra chút không rõ vẻ mặt.

Bởi vì hai người này, thậm chí đều không phải đệ tử nòng cốt, vừa bắt đầu chính là ở Trúc Cơ tạo hóa ở ngoài, mà bọn họ hai người, lại phân biệt đều xếp hạng thứ năm, cùng thứ sáu vị trí, đúng là đệ tử nòng cốt Mạc Hồng Xảo, Tiết Hoa mấy người, chậm chạp không có bị niệm đến.

Bọn họ lúc này, cũng nhìn ra Phương Quý là làm sao sắp xếp cái này danh sách, kỳ thực rất đơn giản, xếp hạng phía trước, đều là trước trước tiên vọt lên trợ giúp hấn chống đối bốn đại Tiên môn đệ tử nòng cốt, có mấy người hấn thậm chí ngay cả tên cũng không biết, chỉ là nhận ra gương mặt đó, hỏi qua sau khi mới đưa những thứ này người tên thêm tiến vào, như vậy tùy hứng, tự nhiên khiến người cảm thấy hoang đường.

"Ta bài những thứ này người, đều là ta vừa nãy nhìn thấy, những người khác biểu hiện làm sao, ta liền không biết!"

Phương Quý đem tự mình biết sắp xếp sau khi xong, liền đem danh sách đưa cho Trình Phi Hồng, nói: "Các người trước ở bí cảnh biên giới, là làm sao chống đỡ bốn đại Tiên môn, ta không nhìn thấy, cũng không mù chỉ huy, liền do chính các người đến định tốt, ta xem người người này quái thành thật, liền đưa cái này việc giao cho người đi, trước các người vẫn ở bên ngoài chống đỡ bốn đại Tiên môn, ai ra lực ai không xuất lực, trong lòng người cũng nên rõ ràng, nói tóm lại một câu nói, làm rồi việc mới có thể ăn cơm, đạo lý này người hiểu chứ?"

Trình Phi Hồng nghe xong Phương Quý, cũng là hơi ngẩn người ra, một lát sau khi, hấn nở nụ cười, gật đầu nói: "Hiểu!"

Vừa nói chuyện, liền rất tự nhiên tiếp nhận danh sách, tựa hồ tại âm thầm châm chước.

"Phương Quý tiểu sư huynh, như vậy sắp xếp không ổn đâu. . ."

Nhưng đến lúc này, nhìn thấy Phương Quý chính mình lung ta lung tung sắp xếp một trận không nói, cuối cùng càng là đem danh sách giao cho Trình Phi Hồng, một bên Tiết Hoa rút cục không nhịn được đã mở miệng, chần chờ nói: "Tiên môn trong các đệ tử, đến tốt cùng ai nên được đến Trúc Cơ cơ hội, nhưng là từ tố chất, tiềm lực, công pháp, căn cơ các loại khắp mọi mặt sàng lọc đi ra, bảy vị trí đầu người sở dĩ là đệ tử nòng cốt, liền là bởi vì bọn họ luyện hóa huyết tinh độ khả thi lớn nhất, nhưng bây giờ người lại đem danh sách hoàn toàn quấy rầy, lẽ nào liền không sợ. . ."

"Ta sợ cái gì?"

Phương Quý trực tiếp đưa mắt hướng về hấn nhìn sang, nói: "Người cảm thấy ta làm như vậy không công bằng?"

Tiết Hoa nhất thời do dự một chút, không nghĩ ở vấn đề này cùng hẳn biện giải, đúng là bên cạnh Mạc Hồng Xảo tiếp nhận câu nói của miệng, nghiêm túc nói: "Phương Quý tiểu sư huynh, đây cũng không phải là có công bình hay không vấn đề, người đem một ít phụ trợ đệ tử sắp xếp ở phía trước, chỉ cần nhắc bọn họ công lao, lại không cần nhắc đến bọn họ có cũng không đủ gốc gác để hoàn thành Địa Mạch trúc cơ a, nếu là bọn họ thử nghiệm Địa Mạch trúc cơ, nhưng kết quả rồi lại thất bại, như vậy bị bọn họ luyện hóa huyết tinh, lại đều. . . Uổng phí hết rơi mất. . ."

Lời nói này, nói mọi người xung quanh đều trầm mặc không nói, liền ngay cả những kia phụ trợ đệ tử, cũng đều không có thay mình nói cái gì.

Đây quả thật là là một cái không cách nào tránh khỏi vấn đề, tiên môn tại sao muốn định ra đệ tử nòng cốt tên, liền là bởi vì bọn họ Trúc Cơ thành công độ khả thi càng cao, nhượng bọn họ trước tiên Trúc Cơ, có thể để tránh cho huyết tinh lãng phí, mà nếu là sắp xếp một nhóm phụ trợ đệ tử ở mặt trước, Trúc Cơ thành công cũng còn tốt, nếu là Trúc Cơ thất bại, như vậy huyết tinh, có thể liền tương đương chặt chẽ vững vàng trôi theo nước.

"Lãng phí cũng không liên quan, chúng ta huyết tinh cũng đủ nhiều!"

Phương Quý trả lời miễn cưỡng, lại có chút khác chăm chú ở bên trong, cười hì hì nói: "Quan trọng hơn vấn đề là, làm rồi việc người, đem huyết tinh lãng phí, cũng không có gì, không làm việc người, coi như Trúc Cơ thành công, cũng là chà đạp thứ tốt a!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 194: Khí Huyết Bù Bổn Nguyên

"Bại bốn môn thiên kiều, chém Tôn phủ huyết mạch, trục chính mình chân truyền. . ."

Bí cảnh bên trong, luân phiên đại chiến, thế cuộc mây độ biến hóa, hiện nay cũng cuối cùng tại nghênh đón một cái kết quả.

Lúc này bí cảnh ở ngoài, Khuyết Nguyệt, Hỏa Vân, Hàn Sơn ba đại Tiên môn tông chủ, sắc mặt tự nhiên đều không thể nào đẹp đẽ.

Lần này bí cảnh cuộc chiến, bọn họ vốn là mài quyền lau chường, muốn cho Thái Bạch tông ăn lên một cái thiệt lớn, nhưng kết quả lại là bốn đại Tiên môn ăn một cái trước nay chưa từng có thiệt thòi, tuy rằng là do trước Tôn phủ sự kiện ảnh hưởng, khiến cho bọn họ lúc này tâm tình phức tạp rất nhiều, không còn là rất cừu thị Thái Bạch tông, để tâm bên trong cái kia lật cảm khái dù sao vẫn là ở, lúc này liền không nhin được đã mở miệng.

"Lão thái bạch, các ngươi dạy dỗ vị này Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, quả nhiên không phải cái bình thường nhân vật a, có thể có bực này bản lĩnh, nói không chắc là ngươi cùng Thái Bạch tông phía sau núi cái kia kẻ tàn phế liên thủ dạy dỗ đến đi, chẳng lẽ hẳn mới là các ngươi chân chính đệ tử chân truyền?"

Thái Bạch tông chủ đối mặt những thứ này trả lời, không tỏ rõ ý kiến, lại là khẽ gật đầu một cái.

Hỏa Vân lão tổ than thở: "Người này tuổi tác không lớn, đúng là cái có thể thành sự, bất quá có thể thành sự, cũng có thể gây sự, lúc này mới vừa muốn Trúc Cơ, liền đã làm tức giận Tôn phủ, Lão thái bạch, nếu sau đó Tôn phủ gây phiền phức cho các người, các người lại ứng đối ra sao?"

Nghe xong lời này, Khuyết Nguyệt cùng Hàn Sơn hai tông chủ, cũng đều nghiêng đầu đến nhìn về phía hắn.

Thái Bạch tông chủ nghe vậy, lại chỉ là khẽ gật đầu một cái, hắn tựa hồ đối với chuyện này cũng không thể nào để ở trong lòng, chỉ là nở nụ cười, nói: "Không chắc, Tôn phủ biết bao cao quý, sao vì tiểu hài tử chuyện tìm chúng ta một phương tiên môn phiền phức?"

"Không chắc sao?"

Khuyết Nguyệt, Hỏa Vân, Hàn Sơn tam tông đều không tỏ rõ ý kiến.

"Vẫn là nhìn hắn lần này Trúc Cơ, đến tột cùng có thể đi tới một bước nào đi!"

Hỏa Vân lão tổ chậm rãi đưa mắt nhìn sang bí cảnh trong, nhẹ nhàng thở dài, nói: "Có lẽ điều này cũng sẽ ảnh hưởng đến Tôn phủ quyết định!"

Thái Bạch tông chủ gật gật đầu, không có mở miệng, nhưng cũng xác thực ôm ấp rất lớn chờ mong.

Luyện Khí cảnh giới đệ tử, biểu hiện cho dù tốt, cũng chỉ là Luyện Khí cảnh giới, thành không được đến đại sự.

Cuối cùng có bao nhiêu tiềm lực, còn phải xem hắn Trúc Cơ làm sao!

...

...

"Trước tiên bù bốn nguyên, lại trúc đạo cơ!"

Mà vào lúc này bí cảnh trong, mọi việc đã định, Phương Quý tự nhiên cũng liền bắt đầu chính mình Trúc Cơ tiến trình, một phen trắc lượng sau khi, liền trên đất mặt bên cạnh một lần nữa bày xuống Tụ Linh trận, cấm chế cũng không phải dùng, lúc này không cần hẳn nhiều lời, Thái Bạch tông các đệ tử liền đã tự phát canh giữ ở chu vi, làm hộ pháp cho hắn, để tránh khỏi Trúc Cơ lúc bị quấy rầy.

Lấy xuống huyết tinh, tán làm sương máu, vận chuyển Cửu Linh chính điển dưỡng tức công pháp, nhét vào trong cơ thể luyện hóa.

Có trước kinh nghiệm, Phương Quý lúc này đối với sương máu luyện hóa càng nhanh, càng quen thuộc, thậm chí tốc độ cũng tăng lên rất nhiều, rất nhanh liền lần thứ hai có loại kia quen thuộc đến cực điểm huyết mạch bành trướng sinh đi ra, lưu chuyển toàn thân, làm cho hắn gần như khô cạn bốn nguyên, thu được dồi dào sinh cơ, cả người cũng từ mới vừa rồi khô tàn, dần dần trở nên khí huyết doanh thịnh, mặt mày hồng hào lên.

Nhưng trải qua trước một phen đại chiến, Phương Quý lần này cũng không nóng lòng, hẳn biết, bây giờ chính mình khí huyết dồi dào cảm giác, kỳ thực chỉ là một loại biểu tượng, trên thực tế hắn bốn nguyên vẫn là hết sức khô cạn, không có chân chính bù đắp lại.

"Ào ào ào. . ."

Sương máu nhập thể, hắn chỉ cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, tại trong kinh mạch, nhanh chóng lưu chuyển, dường như sông lớn.

Cùng lúc đó, theo sương máu luyện hóa, liền ngay cả hắn một thân tu vị, cũng tại lúc này nhanh chóng tăng đứng lên.

Vốn là trải qua ban đầu lần đó sương máu luyện hóa, hấn tu vị, liền đã đột phá Luyện Khí tầng chín, mà bây giờ, càng là dần dần tăng trưởng, đã rõ ràng đến phóng qua Luyện Khí tầng chín trung giai, hơn nữa nhanh chóng hướng về Luyện Khí tầng chín đỉnh cao tăng lên. . .

Ở Phương Quý trong lòng, đúng là càng ngày càng cảm thấy Thái Bạch tông chủ cao thâm khó dò lên.

Chính mình vị tông chủ này thực sự là thông minh a, hấn đương thời đem chỉ có Luyện Khí tầng tám, khoảng cách Trúc Cơ còn xa, hơn nữa khí huyết khô cạn chính mình phải tiến vào bí cảnh, bất luận người nào thoát nhìn, cũng giống như là hồ đồ, nhưng trên thực tế đây, chính mình tiến vào bí cảnh, đoạt đến rồi huyết tinh, vừa có thể dựa vào huyết tinh bù đắp bổn nguyên khí huyết, một mặt hay bởi vì luyện hóa huyết tinh tăng lên chính mình tu vị. . .

Liền, ở chính mình bổn nguyên khí huyết bù đắp hoàn thành sau khi, tu vị cũng vừa vắn đến Luyện Khí tầng chín đỉnh cao.

Vừa vắn vào lúc này, thừa thế xông lên, kết thành Trúc Cơ!

Hết thảy tất cả, đều có thể gọi là viên mãn không chút tì vết, vừa đúng, kín kẽ không một lỗ hổng.

Đại nhân vật chính là đại nhân vật, đem tất cả những thứ này đều sớm tính toán thỏa đáng, thực lại lợi hại a. . .

Đương nhiên, Phương Quý cũng không biết, chính mình tông chủ kỳ thực cũng không nghĩ nhiều như thế. . .

. . .

. . .

"Tuy rằng tông chủ sớm đem tất cả những thứ này đều tính toán ở bên trong, nhưng thật giống vẫn còn có chút coi thường ta a. . ."

Bất quá theo bước liền ban luyện hóa chốc lát sau khi, Phương Quý trong lòng cũng dần dần cảm thấy đã có tự tin, trong lòng dần lên một cái tâm tư, hẳn bây giờ luyện hóa những huyết vụ này phương pháp, chắc chắn, nhưng cũng chậm chậm, trước sau để cho hẳn có chủng vô pháp đạt đến cực hạn cảm giác.

Hắn biết, nếu chính mình tiếp tục như vậy luyện hóa xuống đi, có lẽ phải có vài ngày thời gian mới có thể bỏ tức bốn nguyên.

Chính mình tựa hồ không có cần thiết cẩn thận như vậy cẩn thận. . .

Trong lòng nghĩ ôm cái ý niệm này, Phương Quý bỗng nhiên lá gan lớn hơn rất nhiều, trực tiếp đưa tay lấy xuống một viên huyết tinh.

Lần này hẳn không có thả ở xung quanh, chờ nó tản ra thành khí huyết, càng là trực tiếp bỏ vào trong miệng, như nuốt một trái nho.

"Hả?"

Chu vi chúng Thái Bạch tông đồng môn, thấy tình cảnh này, nhất thời kinh hãi.

Trước Phương Quý chỉ là luyện hóa sương máu, bọn họ tự nhiên có thể thấy, Phương Quý đó là ở trị liệu ám thương, mà bây giờ, hẳn trực tiếp nuốt vào huyết tinh, lẽ nào là muốn bắt đầu Trúc Cơ sao? Nhưng rõ ràng hẳn tu vị vẫn không có đạt đến Luyện Khí tầng chín đỉnh cao a. . .

Luyện hóa huyết tinh khuếch tán đi ra sương máu, cùng trực tiếp nuốt vào huyết tinh, có thể hoàn toàn khác nhau.

Sương máu lực lượng, dù sao chỉ là khuếch tán ở xung quanh, nhưng nuốt vào huyết tinh, tất cả lực lượng, liền đều tán ở trong cơ thể!

Ầm ầm!

Ở bọn họ ánh mắt kinh ngạc bên trong, Phương Quý một viên huyết tinh vào miệng, trong cơ thể rất nhanh bành trướng nổi lên vô tận huyết khí.

Mênh mông cuộn cuộn, còn như núi lửa bạo phát!

Đôi lại bất luận người nào, chuẩn bị không đủ tình huống xuống, đều có khả năng trực tiếp bị xé rách thân thể.

Nhưng Phương Quý, nhưng cũng là thừa dịp thời khắc này, đem Cửu Linh chính điện bên trong Dưỡng Túc pháp cửa, thoả thích tối chuyên động.

"Ầm ầm ầm. . ."

Huyết tinh vào bụng một chốc, huyết khí bạo phát, như là Hoàng Hà nổi sóng, hải triều xâm bờ, không cách nào ngăn chặn, nhưng theo Cửu Linh chính điện dưỡng túc công pháp vận chuyển, cái kia vô tận huyết khí, chợt như là bị một loại càn sức mạnh mẽ chế trụ, lại sau đó, loại sức mạnh này, mạnh mẽ đem cái này điên cuồng huyết khí, hóa thành chảy nhỏ giọt chảy xuôi dòng suối, lặng yên dẫn vào kinh mạch của hắn trong lúc đó!

Chung quanh hắn linh tức, trong nháy mắt này liền tăng vọt một đoạn, quanh thân huyết khí, càng là tăng lên điên cuồng.

"Cá chạch nhỏ cho pháp môn này, cũng thật là lợi hại a. . ."

Đối với lúc trước ở núi Hắc Phong gặp phải Đông Thổ Tàn gia đám người kia, Phương Quý trong lòng cảm giác vẫn luôn là rất kỳ quái.

Hắn không phải người ngu, biết mình cái này liền Thái Bạch tông chủ bọn người đầu đầu khí huyết khô cạn chi chứng, liền cùng người nhà họ Tần có quan hệ, nói như vậy lên, người nhà họ Tần hẳn là đem mình làm hại không cạn, có thể hết lần này tới lần khác, chính mình lại lừa gạt đến rồi tiểu Lý gia truyền chính pháp, mà cái này chính pháp, lại là như vậy thần dị, giúp đỡ mình làm đến rất nhiều người không làm được chuyện, hai bên vừa tựa hồ hòa nhau rồi. . .

Tính rồi. . .

Trong lòng nghĩ như vậy, Phương Quý quyết định hay là không đi muốn những thứ này.

Ngược lại chính mình cũng không phải chán ghét như vậy cá chạch nhỏ, cùng lắm thì sau đó lại đi Tần gia mò điếm chỗ tốt chính là!

Đè xuống trong lòng tạp niệm, hắn bỗng nhiên lại đưa tay, lấy xuống hai viên huyết tinh ném vào trong miệng, cái cổ cứng lên nuốt xuống.

Hắn cảm giác mình còn chưa tới cực hạn!

Mênh mông cuộn cuộn huyết khí, trong nháy mắt lại dồi dào gấp ba.

Phương Quý một thân linh tức, ở tầng tầng sau khi luyện hóa, cũng đã không thể ngăn cản tăng lên tới Luyện Khí tầng chín đỉnh cao.

Hắn có thể cảm giác được, chính mình một thân linh tức, dĩ nhiên đạt đến mức tận cùng, không thể tăng lên!

Thế nhưng hắn bỗng nhiên, vào lúc này lại vẫn không có bị bù đắp lại, thậm chí có thể nói, còn kém đến cực xa!

"Hà?"

Phương Quý không nhin được nhieu nhieu mà, lại lấy xuống một viên, ném vào trong miệng.

Táp xuống một cái, còn chưa đủ, liền lại hái một viên.

Sau đó lại là một viên!

Lại một lần liền nuốt ba viên huyết tinh, trong cơ thể hấn hùng hồn huyết khí, đã là dồi dào đến đáng sợ, cả người cũng giống như là bị một đoàn dày đặc đến cực điểm huyết khí bao vây, hơn nữa cái kia huyết khí tràn ngập ra, liền chu vi ba, bốn trượng phạm vi đều che chụp vào trong, người khác đã không cách nào nhìn rõ ràng Phương Quý thân hình, chỉ là có thể cảm nhận được bên trong cái kia không cách nào hình dung cuồng bạo huyết khí mãnh liệt như mây đen.

"Ông trời của ta, sẽ không hết thấy huyết tinh đều bị hấn luyện hóa chứ?"

Lúc này bên cạnh quay chung quanh Thái Bạch tông đệ tử, cùng với càng ngoài vi ba đại Tiên môn đệ tử, đều đã hoàn toàn giật cả mình.

Bọn họ chưa từng thấy những tiên môn khác đệ tử Địa Mạch trúc cơ lúc tình cảnh, nhưng cũng có thể cảm giác được lúc này Phương Quý biểu hiện không bình thường, hấn đối với huyết tinh tiêu hao, thực sự quá nhanh, vừa nãy liền nhìn hấn liền nuốt bốn, năm viên huyết tinh, cái kia đến nặng bao nhiêu?

Một viên huyết tinh xem như là bảy, tám chỉ (đơn vị trọng lượng, mười chỉ là một lượng) như vậy nặng, hấn lúc này cũng nuốt có tới bốn lượng chứ?

Hơn nữa nhìn hấn không giống như là lập tức kết thúc đáng dấp, ai biết hấn tổng cộng muốn tiêu hao bao nhiêu huyết tinh mới có thể?

"Không đúng, hấn là làm sao chịu đựng không lồ như vậy Huyết khí lực lượng?"

Mà bí cảnh ở ngoài, ba đại Tiên môn tông chủ cũng mãnh đến ngồi ngay ngắn người lại, đầy mắt đều là vẻ kinh ngạc.

Ở đây vững như Thái Sơn, chỉ có Thái Bạch tông chủ, thần sắc hấn bình thản, như là hết thảy đều ở trong lòng bàn tay, trong lòng lại ở trong tối nghĩ: "Đây là cái gì quý? Huyết tinh chính là là Ma sơn máu bên trong, nhất là tinh tụy huyết khí biến thành, đừng nói vì hấn bỏ hao tổn bốn nguyên khí huyết, coi như là đem hấn cả người khí huyết đều thay toàn bộ, hai lượng huyết tinh cũng nên đầy đủ, nhưng hấn hôm nay. . ."

"Không đúng, không phải công pháp tu hành vấn đề. . ."

Tất cả mọi người đều lòng tràn đầy kinh ngạc, dồn dập suy đoán lúc, bị sương máu bao phủ Phương Quý, bỗng nhiên cũng phát hiện một vấn đề.

"Ta trước sau cảm giác những thứ này khí huyết luyện hóa, không có đạt đến ta cực hạn, có thể vẫn tăng nhanh tốc độ, có thể không chỉ là bởi vì Cửu Linh chính điện Dưỡng Tức pháp cửa cao minh, mà là bởi vì tự ta. . ."

"Là bởi vì tự ta thân thể bốn nguyên, cần cái này vô tận khí huyết đến bổ sung. . ."

"Ta cần khí huyết quá khổng lồ, có thể tất cả huyết tinh đều cho ta, vậy cũng không đủ. . ."

"Trước đây không phát hiện mình lượng cơm ăn lớn như vậy a. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 195: Thôn Phệ Suối Máu Luyện Bản Nguyên

lấy Ma sơn máu bổ túc tự thân, yếu điểm liền ở chỗ công pháp tu hành cùng tự thân năng lực chịu đựng!

Bàn về công pháp, Phương Quý tu luyện chính là Cửu Linh chính điển Dưỡng Túc pháp, đây là một loại tinh thâm đến cực điểm pháp môn, lại cuồng bạo huyết khí, cũng có thể bị pháp môn này thuần phục, vì lẽ đó vừa bắt đầu Phương Quý, cũng chẳng qua là cảm thấy pháp môn này quá mức cao thâm, xa còn lâu mới có được đạt đến cực hạn vì lẽ đó mình mới có thể liên tục gia nhập càng nhiều huyết tinh đến luyện hóa, trái lại lại cuộn trào khí huyết, cũng có thể mượn công pháp này thuần phục, nhưng cũng là ở hần liền nuốt bảy, tám viên huyết tinh sau khi, hần mới bỗng nhiên ý thức được, còn có một cái vấn đề khác.

Chính mình công pháp tu luyện cố nhiên cao minh, nhưng cơ thể chính mình năng lực chịu đựng, cũng như thể cường đại.

Lấy Ma sơn huyết tinh bổ sung khí huyết, kỳ thực chính là lấy Ma sơn máu, đem Phương Quý khô cạn thân thể bản nguyên bổ túc trở về!

Cái này cũng không phải đơn giản uống nước ăn cơm đơn giản như vậy, mà là liên lụy đến khí huyết tinh tụy lực lượng độ dày vấn đề.

Nói đơn giản, phạm nhân huyết mạch, khí huyết mỏng manh, một tia Ma sơn khí huyết, liền có thể lập kín bọn họ tất cả bản nguyên, bước lên con đường tu hành người, khí huyết càng chất phác không lồ, bọn họ thì cần muốn càng nhiều khí huyết mới có thể lập kín chính mình bản nguyên!

Mà bây giờ Phương Quý, thân thể thì lại như là một cái động không đáy giống như, đừng nói một tia, coi như là vô cùng vô tận huyết tinh đều lấp vào, lại còn không đủ, như dùng một loại hình dung phương pháp, cái kia chính là rỗng rã một hồ nước chờ tới, lại lấp không đầy một cái nho nhỏ ao, nguyên nhân liền là bởi vì cái kia một hồ nước, bên trong ẩn chứa thần tính, cũng không bằng cái này một cái ao đến nhiều lắm.

"Cơ hội hiếm có, lần này không bỏ tức khí huyết, sau đó vẫn là phiền phức!"

Phương Quý trong lòng nghĩ, luyện hóa huyết tinh tốc độ cũng càng lúc càng nhanh.

Bất quá đến lúc này, đã không chỉ là cầu nhanh mà thôi, hẳn phải nghĩ biện pháp giải quyết cái này huyết tinh không đủ vấn đề.

Cái vấn đề này, hầu như như là khó giải.

Toàn bộ bí cảnh trong, tất cả Địa Nhãn thần mộc, đều bị chính mình chém, tất cả huyết tinh, cũng đều ở nơi này, nếu là những thứ này huyết tinh đều còn chưa đủ, vậy mình còn có thể đi nơi nào tìm đi? Huống chi, cái này tất cả huyết tinh, cũng không có thể toàn do chính mình một người luyện hóa, dù sao bên trong còn có Thái Bạch tông những đồng môn khác cùng ba đại Tiên môn đây, chẳng lẽ mình thật sự không quản bọn họ?

Trong lòng nghĩ cái vấn đề này thì Phương Quý trong lòng bỗng nhiên ám làm một cái quyết định.

"Có lẽ, có thể bỏ tức ta tự thân khí huyết, không chỉ là huyết tinh. . ."

Trong lòng nổi lên cái ý niệm này thì hẳn liền đột nhiên pháp chuyển hơi đổi, một tia linh thức, thăm dò vào địa nhãn trong.

Địa Nhân thần mộc, từ địa nhân trong sinh trường mà lên, phía trên ngưng kết thành nhất là tinh tụy huyết tinh, mà ở Địa Nhân thần mộc phía dưới, nhưng là từ bốn phương tám hướng hội tụ đến suối máu, suối máu bên trong, chính là từ Ma sơn trong đưa tới Ma sơn máu, tất cả huyết tinh, đều là Ma sơn máu trải qua tầng tầng tinh luyện sau khi, cuối cùng tinh tụy thần vật dựa vào Địa Nhân thần mộc ngưng tụ đi ra.

Đơn giản tới nói, cũng chính là Địa Nhân thần mộc phía trên huyết tinh, cùng suối máu bên trong Ma sơn máu, kỳ thực vốn là đồng nguyên, chỉ là suối máu bên trong Ma sơn máu, càng cuồng bạo, không có trải qua bí cảnh đại trận chuyên hóa, không dễ bị người luyện hóa mà thôi.

Trương Vô Thường đã từng nói với Phương Quý qua, suối máu đối với người mà nói, giống như là kịch độc.

Nhưng Phương Quý lại đã từng tiếp xúc được qua suối máu bên trong suối nước, cảm giác cái này suối nước cũng chẳng phải đáng sợ cho lắm.

Liên, lúc này hấn liên đánh bạo, bỗng nhiên dẫn một tia suối nước lại đây, trực tiếp nhét vào trong cơ thể.

Ở cái này một chốc, hấn bỗng nhiên cảm giác từ trong cơ thể kinh mạch, như là bỗng nhiên bành trướng gấp đôi, cái kia trực tiếp từ suối máu trong đưa tới Ma sơn máu, lại so với huyết tinh bên trong ẩn chứa huyết khí, còn muốn nồng nặc vô số lần, mạnh mẽ vô số lần. . .

Liên ngay cả Phương Quý, lúc này đều đã cái trán gân xanh lộ, cảm giác được cái kia cuồn cuộn khí huyết lực lượng.

"Có thể được!"

Nhưng ở thông khổ này luyện hóa quá trình bên trong, Phương Quý chợt xác định cái vấn đề này.

Trực tiếp dẫn nạp suối máu nước tiến vào trong cơ thể, sau đó lại mượn Cửu Linh chính điển bên trong pháp môn đến luyện hóa, cái này con đường là có thể được, hẳn thậm chí có thể cảm giác được theo suối máu hàng ngũ tiến vào trong cơ thể, hẳn bốn nguyên khí huyết bù đắp càng nhanh hơn rất nhiều, cái kia đối với bất kỳ người nào tới nói đều là kịch độc Ma sơn khí huyết, đối với hẳn mà nói, lại như là một loại cực kỳ bình thường tài nguyên, có thể trực tiếp luyện hóa.

Không kịp trong suy tư nguyên nhân, Phương Quý chỉ là vì chính mình tìm tới cái phương pháp này mà hưng phấn.

Có ăn là tốt lắm rồi, chọn cái gì ăn đây. . .

"Ha ha. . ."

Trong tiếng cười lớn, hẳn toàn lực vận chuyển linh tức.

Trong khoảng thời gian ngắn, như cá voi hút nước, mênh mông cuộn cuộn suối máu hàng ngũ, đều bị hẳn dẫn nạp lại đây, nuốt vào vào trong miệng.

. . .

. . .

"Hắn. . . Hẳn lẽ nào thật sự phải đem tất cả huyết tinh đều luyện hóa hay sao?"

Bây giờ Phương Quý, cả người nơi ba, bốn trọng phạm vi, đều đã bị dày đặc sương máu bao phủ, vì lẽ đó người bên ngoài cũng căn bản thấy không rõ lắm hẳn lúc này dẫn nạp suối máu nước nhập thể cảnh tượng, bọn họ chỉ là nhìn cái kia phồn thịnh sương máu, cảm nhận được huyết tinh chính đang nhanh chóng bị luyện hóa, trong lúc nhất thời, ngoại trừ kinh

ngạc cùng chấn động kinh ngạc, cũng có người dùng không được đau lòng lên.

Trong này, tự nhiên bao quát Mạc Hồng Xảo cùng Tiết Hoa mấy người.

Bọn họ vốn là Thái Bạch tông đệ tử nòng cốt, nên xếp hạng Lý Hoàn Chân sau khi, thứ hai cùng cái thứ ba tiến hành Địa Mạch trúc cơ.

Nhưng là bởi vì Phương Quý sửa lại danh sách, vì lẽ đó bọn họ đều xếp tới mười tên có hơn.

Trong lòng tuy rằng không phục, nhưng bọn họ còn ở an ủi mình, dù sao một lần Thái Bạch tông đoạt đến huyết tinh cũng đủ nhiều, coi như xếp tới mười tên có hơn, chính mình như thế có cơ hội tiến hành Trúc Cơ, nhưng nhìn thấy bây giờ Phương Quý luyện hóa huyết tinh tốc độ, bọn họ lại không nhìn được lo lắng lên, thiên toán vạn toán, chỉ tính đến huyết tinh cũng đủ nhiều, lại không nghĩ rằng Phương Quý luyện hóa huyết tinh cũng rất nhiều a!

Nếu hắn lập tức đem tất cả huyết tinh luyện đi tới hơn nửa, cái kia đến phiên chính mình thì còn có thể còn lại sao?

"Không cần sốt ruột!"

Nhưng cũng là ở bọn họ đầy mặt sợ hãi trong, có một cái âm thanh nhàn nhạt vang lên.

Nói chuyện chính là Trình Phi Hồng, vị này ở Thanh Khê cốc bên trong, vẫn bị Lý Hoàn Chân áp chế Thanh Khê cốc nhân vật số hai, bỗng nhiên nhẹ nhàng ngồi vào bọn họ hai người trước người, ánh mắt cũng ở nhìn cái kia mảnh sương máu, nói: "Những thứ này huyết tinh là hắn đoạt đến, đương nhiên hắn là do hắn luyện hóa, hắn còn lại, mới sẽ đến phiên chúng

ta, cái này cũng là vừa bắt đầu muốn làm ra cái kia xếp hạng nguyên nhân nơi!"

Tiết Hoa không nhịn được nuốt ngụm nước bọt, tiếng nói khô khốc nói: "Cái kia nếu hấn một hơi đem tất cả huyết tinh đều luyện hóa cơ chứ?"

Trình Phi Hồng nhàn nhạt nói: "Vậy chúng ta cũng chỉ đành đợi thêm mười năm!"

Tiết Hoa cùng Mạc Hồng Xảo đều lấy làm kinh hãi, trong lòng bỗng nhiên rõ ràng Trình Phi Hồng ngồi vào hai người mình bên cạnh người nguyên nhân.

Người này là lo lắng cho mình nôn nóng phía dưới, sẽ mạo muội ra tay, ảnh hưởng đến Phương Quý Trúc Cơ sao?

"Người cùng hấn cũng vô thân vô cố, cần gì như vậy ân cần?"

Tiết Hoa trong lòng oán hận nghĩ, chỉ là trên mặt không muốn nói ra.

Đúng là Trình Phi Hồng tựa hồ nhìn thấu bọn họ ý nghĩ trong lòng, cười nhạt một tiếng, hấn không có giải thích, nói mình lúc trước bị xếp hạng đệ tử nòng cốt người thứ bảy thì cho tới nay tâm tình, cùng lúc này Mạc Hồng Xảo cùng Tiết Hoa đều là giống nhau.

...

...

"Trước tiên bù bổn nguyên, lại kết đạo cơ. . ."

Bây giờ, bị Phương Quý khí thôn sông dài giống như thôn phệ vô tận khí huyết một màn kinh sợ đến, không chỉ là bí cảnh bên trong bốn đại Tiên môn đệ tử, còn có bí cảnh ở ngoài thời khắc quan tâm bên trong tình thế

bốn đại Tiên môn tông chủ, lúc này, sương máu bao phủ bên trong, bọn họ cũng không nhìn thấy Phương Quý dẫn nạp suối máu hàng ngũ bù đắp tự thân một màn, nhưng có thể đại khái phán đoán Phương Quý luyện hóa sương máu tiến trình.

"Tiểu quỷ kia bây giờ hẳn là còn chỉ là ở dẫn Ma sơn khí huyết, trị liệu chính mình ám thương, không có bắt đầu Trúc Cơ, chỉ là không nghĩ tới, trị liệu mà thôi, hẳn lại cần nhiều như vậy huyết tinh, từ hẳn quanh người tràn ngập khí huyết đến xem, hẳn đã thôn phệ bao nhiêu?"

"Năm lượng?"

"Vẫn là sáu lượng?"

Hỏa Vân lão tổ kinh nghiệm phong phú nhất, ánh mắt nhìn chòng chọc vào gương đồng ở trong hư không hình chiếu.

"Ta thế nào cảm giác, cái này đã cần dùng cân đến tính?"

Khuyết Nguyệt tông chủ cũng không nhịn được đã mở miệng, lẩm bầm nói: "Như đây chỉ là chữa thương, như vậy hẳn Trúc Cơ, lại sẽ cần bao nhiêu?"

Hàn Sơn tông chủ vào lúc này, cũng vẫn lý trí, trầm giọng nói: " chờ hẳn chữa thương xong xuôi, liếc mắt nhìn liền biết rồi!"

...

...

Tựa hồ trải qua trải qua thời gian rất lâu, nhưng kì thực thời gian rất ngắn.

Phương Quý dẫn nạp suối máu hàng ngũ, rót vào tự thân sau khi, được đến khí huyết trong nháy mắt không biết cuồn bao nhiêu lần, bổ túc tự thân bốn nguyên khí huyết quá trình, tự nhiên cũng là tăng nhanh vô số lần!

Đến lúc này, hẳn chính mình cũng không biết chính mình tổng cộng dẫn nạp bao nhiêu suối máu hàng ngũ, nhưng cũng phi thường rõ ràng, đây đã không cách nào dùng trọng lượng đến tính toán, dù sao huyết tinh là ở chỗ đó, có thể ước lượng, nhưng suối nước đây, chuyện này làm sao xưng?

Ai có thể nói rõ một cái dòng suối có bao nhiêu trọng lượng?

Lúc này hẳn, có thể rõ ràng cảm giác được, địa nhãn phụ cận bốn, năm đạo suối máu, đều sắp bị hẳn rút lấy khô cạn.

Cuồn cuộn không ngừng khí huyết rót vào trong cơ thể hẳn, cũng cuối cùng tại gọi ra một loạt biến hóa.

Hẳn dần dần cảm giác, chính mình quanh thân lực lượng, tựa hồ dần xu viên mãn.

Có loại cả người đều từ trong ác mộng tỉnh lại, phảng phất thấy rõ ràng thế giới này như thế cảm giác.

Cái cảm giác này, lại như là đói bụng cả đời người, rốt cục có một đoạn com nước no nê tháng ngày, liền, tinh thần đầu nuôi trở về, thân thể cũng dần dần dồi dào, lại nhìn thế giới này thì trước đây loại kia đều là đầu vầng mắt hoa trạng thái, một đi không trở lại.

Đương nhiên, đây chỉ là Phương Quý cảm giác của chính mình, mà vào lúc này biến ý thức trong thế giới, phía kia thần bí Đạo cung bên trong, Kỳ cung Ma thai chính hai cái tay cầm lấy trên cửa sổ lan can, nằm ngoài bên cửa sổ, thưởng thức bên ngoài mưa lớn tầm tã một màn.

Bên ngoài chính là Phương Quý biến ý thức thế giới hiện ra, nơi đó nguyên bản là khô cạn một mảnh, như là hoang mạc giống như , liền ngay cả hần bốn nguyên ao máu, cũng đã không dư thừa một tia khí huyết, có thể vào lúc này, mảnh này biến ý thức thế giới, chính đang tại xuống nổi lên như trút nước mưa to, cái kia vô tận nước mưa, hóa thành cuộn cuộn vô tận tinh khiết lực lượng, tràn ngập ở thế giới này, làm cho mảnh này khô cạn đã lâu thế giới khôi phục bình thường.

Phía kia trong ao máu, không chỉ có từng tia từng sợi ánh vàng lấp lánh dòng máu, thậm chí sắp tràn ra tới. . .

Cũng không biết nhìn bao lâu, hiển nhiên chu vi dĩ nhiên như cùng một cái biển máu, nước đều sắp lấp kín đến cửa sổ lảng tới, cái này thường thức mưa cảnh chính hăng say Kỳ cung Ma thai rốt cục không nhịn được kêu lớn lên: "Không sai biệt lắm được rồi, người muốn trở thành Ma sơn hóa thân sao?"

". . ."

". . ."

"Rào!"

Cũng vào đúng lúc này, toàn bộ biến ý thức thế giới, bỗng nhiên trong lúc đó lồi thềm biển máu, mây đen đột nhiên tán, thay vào đó, một mảnh sáng sủa.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 196: Linh Tức Hóa Đạo Đài, Phàm Nhân Thành Trúc Cơ

"Hô. . ."

Bí cảnh trong ngoài người, vào lúc này đều nhìn thấy một màn kinh người, vô tận tràn ngập sương máu bao phủ trong, bỗng nhiên vang lên khí thôn sơn hà giống như âm thanh, che kín bọn họ tầm mắt sương máu, đang lấy một loại mắt thường tốc độ rõ rệt giảm thiểu, sau đó mọi người liền dần dần thấy rõ lúc này chính xếp bằng trên mặt đất mắt bên cạnh Phương Quý, hấn chính hai tay ở bụng dưới trước kết ấn, một hơi phun ra nuốt vào thiên địa, đem chu vi tràn ngập khổng lồ sương máu, một hơi toàn bộ nhét vào vào trong miệng, giọt nước không dư thừa, như kinh hấp nước, uống thả cửa rượu mạnh.

Cái kia trong huyết vụ, ẩn chứa không cách nào hình dung sức mạnh kinh khủng, mà Phương Quý thân hình lại đơn bạc nhỏ gầy, giữa hai cái, độ tương phản mãnh liệt, nhưng một mực chính là như vậy đơn bạc nhỏ gầy Phương Quý, một hơi đem tất cả sương máu đều nuốt xuống, tình cảnh này quả thực khiến người khó có thể tưởng tượng, cái kia mạnh mẽ vô biên sương máu lực lượng, lẽ nào đều che giấu tiến vào hấn cái kia thân thể nhỏ nhỏ trong, làm sao giấu đi xuống?

Nhưng một mực, quý dị như vậy một màn, liền như thế phát sinh ở trước mắt của bọn họ!

"Hấn thương. . . Đã tốt?"

"Vẫn là nói. . . Trúc Cơ đều đã hoàn thành?"

Hiện lên vẻ kinh sợ trong trâm mặc, có người lẩm bẩm mở miệng.

Chu vi có rất nhiều người, nhưng vào lúc này, đều không phải rất có thể xác định đáp án của vấn đề này.

Bọn họ nhìn thấy lúc này Phương Quý, tuy rằng chỉ là ngòi xếp bằng ở nơi đó, thân thể nhỏ nhỏ, lại cho người một loại như là núi lửa giống như cảm giác, nhìn như trâm mặc mà bình thường, nhẹ nhàng một chạm, liền có thể phun trào khỏi rung động thiên địa lực lượng.

Bất quá cũng còn tốt, loại này khủng bố khí cơ, chính đang chậm chậm biến mất.

Tất cả mọi người trong lòng đều hiểu, cái kia lực lượng cũng không phải rút đi, mà là ẩn đi.

Giấu ở cơ thể hẩn nơi sâu xa, bốn nguyên trong!

"Ha ha. . ."

"Cảm giác này, sáng khoái a, đã lâu không thông khoái như vậy. . ."

Phương Quý cũng chậm chậm mở mắt ra, thật dài thở một hơi, rất khó hình dung bây giờ cảm giác, tinh thần sung mãn, một thân khí lực, cảm giác so với hẩn bốn nguyên khí huyết khô cạn tật xấu xuất hiện trước còn tốt hơn, ở hẩn ghi nhớ nơi sâu xa, thật giống cũng đã từng có cảm giác như vậy, bất quá cái kia đã rất lâu, lâu đến hẩn hầu như không xác định cảm giác như vậy đến tột cùng là chân thực vẫn là ảo giác. . .

Bất quá có thể xác định chính là, trước quấy nhiễu hẩn cùng với Thái Bạch tông chủ cùng các trưởng lão hồi lâu vấn đề, rốt cục giải quyết.

Chậm rãi đưa ra hai tay, chậm rãi xoay người, hắn đem ánh mắt nhìn về phía Địa Nhãn thần mộc.

Hắn biết, chính mình bây giờ khí huyết sung mãn, trước nay chưa từng có, ám thương diệt hết, nhưng chuyện này cũng không hề là kết thúc, bây giờ chính mình, khí huyết coi như là lại no đủ, cũng sẽ giống như trước, chậm rãi trôi đi sạch sẽ, vì lẽ đó hắn nhất định phải Trúc Cơ, chỉ có kết thành đạo cơ, tái tạo thân thể, lúc này mới có thể khóa lại một thân khí huyết, sau đó vĩnh viễn tiêu tán rơi cái này khí huyết thiếu hụt mang đến quấy nhiễu.

"Khá lắm, đúng là dọa người nhảy một cái!"

Mà vào lúc này bí cảnh ở ngoài, bốn đại Tiên môn tông chủ nhìn thấy màn này, cũng đều là cả kinh.

Thực sự là Phương Quý mới vừa phun ra nuốt vào chu thiên sương máu một màn quá mức kinh người, hầu như nhượng người cho rằng là nhìn thấy một con quái vật, bất quá ở Phương Quý nuốt lấy tất cả sương máu sau khi, bọn họ liền cũng nhìn thấy cái kia một cây Địa Nhãn thần mộc, lấy nhãn lực của bọn họ cùng tu vị, lại là đáp mắt vừa nhìn, liền có thể xác định, Địa Nhãn thần mộc bên trên huyết tinh đã ít đi bao nhiêu, tâm tình thoáng thả lỏng.

"Hắn là sáu, bảy lạng trên dưới. . ."

"Khá lắm tiểu nhi, chỉ là vì chữa thương, liền luyện hóa sáu, bảy lạng huyết tinh, gần như so được với một cái Thần Đạo trúc cơ!"

"Cũng còn tốt, cũng còn tốt chỉ là những thứ này, không phải vậy ta còn coi chính mình lại nhìn thấy một cái Tôn phủ Thiếu chủ nhân đây. . ."

Mấy vị tông chủ nhìn nhau một chút, đều nhìn ra lẫn nhau trong mắt khoan khoái.

Địa Nhân thần mộc phía trên huyết tinh, khoảng chừng ít đi chừng mười viên, lấy một viên huyết tinh nặng ước chừng bảy chỉ đến tám chỉ trọng lượng, liền có thể suy tính ra Phương Quý lần này chữa thương, tiêu hao khoảng sáu, bảy lượng huyết tinh, số lượng ấy tự nhiên cũng là phi thường kinh người, dù sao người bình thường coi như là Trúc Cơ, cũng không nhất định dùng đến cái này rất nhiều, nhưng số lượng ấy, cũng may vẫn là có thể nhượng người tiếp thu. . .

Vừa nãy có như vậy một hồi, bọn họ còn tưởng rằng Phương Quý thật sẽ luyện hóa đi tất cả huyết tinh đây!

Đương nhiên, coi như là lấy nhân lực của bọn họ, cũng không lưu ý đến, Địa Nhân thần mộc phía trên ngưng tụ đi ra huyết tinh, chỉ là ít đi khoảng sáu, bảy lượng, nhưng lúc này địa nhân phụ cận, cái kia mấy cái tụ hợp mà đến suối máu, lại cũng đã gần khô cạn.

"Ha ha, chỉ là chữa thương, liền luyện hóa sáu, bảy lượng huyết tinh, như vậy hẳn muốn Trúc Cơ, lại sẽ đi tới một bước nào?"

Lòng nghi ngờ diệt hết ba vị tiên môn tông chủ, vào lúc này đều nổi lên chút cảm thấy hiếu kỳ.

"Coi như chỉ là sáu, bảy lượng, cũng nên vượt qua hẳn cực hạn mới đúng đấy. . ."

Chỉ có bên cạnh vẫn ngồi, giả ra một bộ cái gì đều hiểu dáng đáp Thái Bạch tông chủ, trong lòng nghi ngờ lại càng ngày càng nhiều.

Chỉ bất quá đến lúc này, hẳn cũng chỉ có thể chịu tính tình nhìn xuống.

"Nên Trúc Cơ. . ."

Mà lúc này bí cảnh bên trong, Phương Quý chính mình cũng cảm giác được một loại dị thường no đủ cảm giác.

Hắn tu vi, đã đạt đến Luyện Khí tầng chín đỉnh cao, tinh khiết hơn nữa cường đại, mà cơ thể hắn, là do cái này vô tận khí huyết, càng là trước nay chưa từng có mạnh mẽ, liền ngay cả hắn bởi vì tu luyện Quy Nguyên Bất Diệt Thức mà thành tựu linh thức, cũng là do bây giờ có khí huyết tâm bồ, mà trở nên mạnh mẽ hơn không ít, nói đơn giản, về mặt tu vi, hắn đã đi tới Luyện Khí cảnh giới đỉnh cao.

Nếu đi tới đỉnh cao, bước đi kia, tự nhiên chính là muốn một bước vượt qua!

Liền, hắn chỉ là trong lòng thoáng tỉnh táo chút, sau đó liền trực tiếp đưa tay, lần thứ hai lấy xuống một viên huyết tinh.

Mượn huyết tinh lực lượng, tái tạo thân thể, kết thành đạo cơ, đập phá tiên phàm có hạn.

"Vừa nãy đều chỉ là ở trị thương, hiện tại mới bắt đầu Trúc Cơ sao?"

Bí cảnh bên trong đệ tử, tuy rằng ánh mắt kiến thức không bằng bên ngoài bốn đại tông chủ, nhưng cũng có thể nhìn ra một vài vấn đề.

Bây giờ một thấy Phương Quý động tác, một trái tim liền không nhịn được huyền lên.

Địa Nhân thần mặc phía trên huyết tinh, vừa nhìn lại có biết, đã ít đi vài viên, nhưng cũng còn tốt, Phương Quý không có như bọn họ nghĩ tới như thế, lập tức đem tất cả huyết tinh đều luyện hóa, điều này cũng làm cho trước lo lắng không cách nào Trúc Cơ người thở phào nhẹ nhõm, bất quá

lại cũng là sinh ra một nghi vấn, vị này Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, làm việc không một không ngoài dự đoán mọi người, bây giờ hẳn muốn Trúc Cơ, lại sẽ chơi ra trò gian gì?

...

...

So với trước chữa thương lúc thanh thể long trọng, Phương Quý lúc này Trúc Cơ, đúng là có vẻ chắc chắn rất nhiều.

Hắn chỉ là một viên huyết tinh nuốt vào, sau đó liền đem luyện hóa nhét vào linh tức trong.

Linh tức vốn cũng đã cường đại đến đỉnh cao, hiện nay đến một viên huyết tinh lực lượng, lập tức liền đột phá cực hạn, liền như là mãnh liệt sóng biển, đánh ra yếu ớt đê, Phương Quý thân thể, ở một trong siếp, liền chịu đến cực kỳ khủng bố áp lực, nếu là trước bốn nguyên khô cạn, thân thể suy yếu hẳn, vào lúc này lập tức thì sẽ thân thể vỡ vụn, trở thành một chồng thịt rữa, mà cái này, cũng là trước phát hiện hắn khí huyết khô cạn sau khi, Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão, đều cảm thấy hắn đời này nhất định đạp không qua Trúc Cơ cửa ải lớn nguyên nhân!

Trúc Cơ chú ý linh tức, thân thể, thần hồn, tam nguyên hợp nhất!

Trước Phương Quý thân thể bốn nguyên khô cạn, tam nguyên thiếu một, nhất định là tử lộ!

Bất quá bây giờ lại không giống nhau, Phương Quý linh tức mạnh mẽ không nói, thân thể cũng đã được đến Ma sơn khí huyết bù đắp, mạnh mẽ vô biên, thần hồn càng là tu luyện thành Quy Nguyên Bất Diệt Thức, tương tự đạt đến đỉnh cao, chính là thân thể tam nguyên, cân bằng mà lại mạnh mẽ lúc!

Liên, cái kia mệnh môn cuộn cuộn linh tức, ở Phương Quý thân thể dưới áp lực, mạnh mẽ khóa ở trong cơ thể, sau đó lại ở Phương Quý linh thức dưới sự hướng dẫn, nhanh chóng ở trong người vận chuyển, cuối cùng thì bị chậm rãi dẫn vào đan điền trong lúc đó, hóa thành một vòng xoáy khổng lồ, liên tục xoay tròn, mỗi lượt một vòng, cái kia vòng xoáy liên nhỏ một phần, mà vòng xoáy áp lực, thì lại càng to lớn hơn một phần!

Cái này còn rất xa không có kết thúc, Phương Quý rất nhanh liền lại nuốt vào viên thứ hai huyết tinh.

Sau đó là viên thứ ba, viên thứ tư. . .

Mỗi nuốt vào một viên huyết tinh, linh tức liền lớn mạnh một phần, mà thêm ra đến những thứ này linh tức, liền đều bị Phương Quý dẫn dắt, tiến vào hẳn trong đan điền, gia nhập vào cái kia trong nước xoáy, làm cho cái kia vòng xoáy cũng lần thứ hai trở nên khổng lồ, như là một cơn bão. . .

Dù là ngưng tụ thành vòng xoáy, cũng như thế có cực hạn.

Cực hạn này đến thì Phương Quý luyện hóa huyết tinh, mới vừa đạt đến ba lượng ba phân lượng!

Vòng xoáy đạt đến cực hạn, liền có hai kết quả, hoặc là hướng ra phía ngoài khuếch tán, phản phệ Phương Quý thân thể, hoặc là chính là ở vòng xoáy tận cùng bên trong, trải qua cường đại đến cực hạn áp lực, làm cho tất cả linh tức, sinh ra một loại cực kỳ huyền diệu biến hóa, có một khối nhỏ nhỏ đạo đài xuất hiện ở vòng xoáy trung ương nhất, cũng đem chu vi càng nhiều linh tức đều dẫn nạp tiến vào, khóa tiến vào trong đạo đài.

Tam nguyên hợp nhất, hóa thành đạo đài, từ đây bước vào Trúc Cơ cảnh giới!

Chỉ bất quá, còn chưa kết thúc!

Luyện hóa huyết tinh ba lạng ba, là Trúc Cơ thành công một cái nho nhỏ đánh dấu, nhưng cũng chỉ là một cái nho nhỏ bậc cửa!

Mà luyện hóa huyết tinh, thành tựu Trúc Cơ, vốn là có ba cái giới hạn.

Cái thứ nhất giới hạn, chính là ba lạng ba!

Bước đi này, Phương Quý đi vững vững vàng vàng, không có chút hồi hộp nào.

Liên, Phương Quý liên tiếp xuống nuốt vào càng nhiều huyết tinh, tiếp tục hóa thành mạnh mẽ vô biên linh tức, sau đó liên tục gia trì đến trong đan điền mới vừa mới ngưng luyện thành hình trong đạo đài, làm cho cái kia màu xám trắng nho nhỏ đạo đài, càng lúc càng rộng rãi, cũng càng lúc càng nắm giữ chút linh động sắc thái, đợi đến Phương Quý ăn vào huyết tinh, đạt đến sáu lạng sáu thời điểm, đạo đài đã thoát thai hoá cốt.

Ban đầu thành hình đạo đài, làm cho người cảm giác vừa nhỏ, lại xám, nhỏ bé mà yếu ớt.

Nhưng bây giờ, đạo đài cũng đã biến lớn hơn không ít, hơn nữa hiện ra một loại đỏ thẫm vẻ, rất có sinh khí.

Thứ hai giới hạn, Phương Quý cũng không có chút hồi hộp nào vượt qua, hết thấy đều như là nước chảy thành sông giống như thuận lý thành chương.

Liên, Phương Quý liên tiếp xuống nuốt vào càng nhiều huyết tinh, tiếp tục dẫn Nạp Linh tức tiến vào đạo đài.

Bí cảnh trong ngoài, lúc này đều có vô số con mắt nhìn Phương Quý, nhìn hẳn lần này Trúc Cơ, có thể đi tới một bước nào.

Mượn huyết tinh Trúc Cơ, bị người xưng là Địa Mạch trúc cơ.

Địa Mạch trúc cơ có thượng trung hạ tam phẩm, luyện hóa huyết tinh ba lượng ba, chính là hạ phẩm Trúc Cơ, luyện hóa huyết tinh sáu lượng sáu, chính là trung phẩm Trúc Cơ, nhưng Địa Mạch trúc cơ cao giai nhất, chính là luyện hóa huyết tinh vượt quá chín lượng chín, cái kia chính là thượng phẩm Trúc Cơ. . .

Mà thượng phẩm Địa Mạch trúc cơ, lại bị người xưng là Thần Đạo trúc cơ!

Vốn là trung phẩm Địa Mạch trúc cơ, cũng đã rất lợi hại!

Thái Bạch tông Liễu Chân trưởng lão, như vậy cao cao tại thượng đại nhân vật, lúc trước Trúc Cơ lúc, cũng chỉ là trung phẩm Trúc Cơ mà thôi, nhưng cũng không biết tại sao, lúc này Phương Quý nếu cũng chỉ là dừng bước tới đây, mọi người đều có chút xem thường hắn. . .

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 197: Thần Đạo Trúc Cơ

Sáu lạng sáu trung phẩm Trúc Cơ, tự nhiên không phải Phương Quý theo đuổi mục tiêu cuối cùng.

Hắn ở luyện hóa sáu lạng sáu huyết tinh, ý thức được đạo đài của chính mình dĩ nhiên do xám chuyển đỏ sau khi, thậm chí đều không lo lắng tự hào một phen, liền tiếp theo lại bắt đầu càng nhiều huyết tinh luyện hóa, từng tia từng sợi linh tức, lần thứ hai hướng về đạo đài tuôn tới.

Tu hành giả mượn huyết tinh Trúc Cơ lúc, cũng không phải có thể thích làm gì thì làm.

Trong đó đáng thương nhất, tự nhiên chính là muốn mượn huyết tinh Trúc Cơ, nhưng một mực không lấy được huyết tinh.

Càng có một ít người, có thể tiếp xúc được huyết tinh, nhưng cũng không thể nào đủ dùng, vì lẽ đó cũng chỉ có thể tạm tạm đến cái nào tính cái nào.

Nhưng ở huyết tinh sung túc tình huống xuống, thì lại lại chia làm mấy trường hợp.

Trong đó một loại, là tự thân tiềm chất cùng căn cơ thực tại không tốt, bọn họ coi như có sung túc huyết tinh, cũng chỉ có thể luyện hóa một bộ phận rất nhỏ, có lẽ còn không đạt tới ba lạng ba thời điểm, liền cảm giác đã vượt qua tự thân cực hạn, chỉ có thể nửa đường từ bỏ.

Như vậy, chẳng khác nào là Trúc Cơ thất bại, bọn họ không trách người bên ngoài, chỉ có thể trách mình làm không tới.

Một loại khác tình huống, nhưng là có thể luyện hóa vượt quá ba lạng ba huyết tinh, sau đó có tự biết biết rõ ràng, tới nơi nào coi như nơi nào!

Đương nhiên, nghiêm trọng nhất một loại, nhưng là lòng tham không đáy, rõ ràng cảm giác mình đã đến cực hạn, nhưng vì theo đuổi càng phẩm chất cao đạo cơ, vẫn là muốn mạnh mẽ luyện hóa càng nhiều huyết tinh, kết quả hại được bản thân đạo cơ phá nát, tiền đồ hủy diệt sạch!

Cái này các loại kết quả, đều cùng tự thân tiềm lực cùng tài nguyên, còn có Luyện Khí cảnh giới căn cơ có quan hệ.

Mỗi người đối với huyết tinh năng lực chịu đựng, đều là có hạn.

Bất luận ba lạng ba vẫn là sáu lạng sáu, mỗi khi tu hành bên trong người cảm giác mình đạt đến cực hạn thì liền nói rõ đường đã hết.

Nhưng Phương Quý bây giờ thì lại không phải vậy, cực hạn là cái gì?

Hắn căn bản không có cảm giác được thứ này tồn tại, vì lẽ đó hắn một viên tiếp theo một viên, tiếp tục luyện hóa.

Bảy lạng, tám lạng, tám lạng nửa. . .

Ở Phương Quý một viên tiếp theo một viên huyết tinh luyện hóa thì bất luận bí cảnh trong ngoài, tiên môn đệ tử vẫn là bốn đại tông chủ, thân hình liền đều không khỏi ngời sáng chút, bọn họ ánh mắt cũng bắt đầu trở nên nghiêm nghị lên, mọi người đều biết, luyện hóa huyết tinh càng nhiều, Trúc Cơ sau khi, tiềm lực liền càng lớn, đối đầu cùng cấp tu sĩ sau khi, ưu thế cũng càng lớn, đây là một loại phi thường trực quan cân nhắc tiêu chuẩn. . .

Càng tiếp cận chín lạng chín, liền càng được người tôn trọng.

Nhưng đến tột cùng có thể hay không phá chín lạng chín, lại là một cái hoàn toàn khác nhau vấn đề.

Chín lạng chín, đại diện cho cực hạn!

Nước Sở chỗ này, đối với Ma sơn huyết tinh thấy được ít, biết đến cũng không nhiều, nhưng đã từng có Tôn phủ Đại tu sĩ giảng đạo thì nhắc qua cái vấn đề này, thế gian con số cực hạn làm vì chín, chín lạng chín, chính là đại diện cho chí cao vô thượng, phạm nhân huyết mạch, ở Luyện Khí cảnh giới dù như thế nào tu hành, cũng không thể đạt đến chín lạng chín phân lượng, điều này là bởi vì huyết mạch của bọn họ cực hạn ở đây, không thể vượt qua lô trì.

Đương nhiên, đây chỉ là một thuyết pháp, trên thực tế, bọn họ trong miệng phạm nhân huyết mạch, mỗi cách mười năm hai mươi năm, cũng hầu như sẽ xuất hiện như vậy mấy cái có thể đi đến một bước này, chỉ bất quá người như vậy đối với to lớn Bắc Vực vô số tu sĩ mà nói, quả thực như hiếm như lá mùa thu, đều bị người coi như là thiên kiều kỳ tài, vì lẽ đó theo bản năng bên trong liền cũng không đem bọn họ coi như phạm nhân huyết mạch thôi. . .

Từ cái này đại chúng yên lặng tiếp thu nhận thức bên trong, cũng có thể nhìn ra được luyện hóa huyết tinh vượt quá chín lạng chín, biết bao bị người coi trọng.

Nhưng bây giờ, Phương Quý chính đang nhanh chóng tiếp cận cực hạn này.

Từng khối từng khối huyết tinh luyện hóa, tự thân linh tức liền cũng thuận theo liên tiếp tăng vọt, sau đó bị hấn dẫn vào đan phủ trong, đạo cơ

bên trên, làm cho vậy hấn vốn hiện màu đỏ đạo cơ, bây giờ tiên sắc càng tươi, nùng nặng tới cực điểm lúc, đột nhiên sinh ra một loại nào đó biến hóa kỳ dị, lại từ màu đỏ trong, sinh ra một tia ánh vàng, quan sát bên trong thân thể thoát nhìn, quả thật là dị thường thần dị.

Cái này một tia ánh vàng, chính là thần quang.

Cả tòa đạo đài đều hóa thành kim quang lấp lóe lúc, chính là Thần Đạo trúc cơ đã thành!

"Lẽ nào Thái Bạch tông lại muốn dạy ra một cái Thần Đạo trúc cơ tiêu thiên tài?"

Bí cảnh bên ngoài, ba đại Tiên môn tông chủ đều đã ngồi ngay ngắn người lại, Khuyết Nguyệt tông chủ không nhịn được lẩm bầm mở miệng, lẩm bầm lâu bầu, mà Hỏa Vân cùng Hàn Sơn hai tông tông chủ, lúc này nhìn Thái Bạch tông chủ ánh mắt, tương tự có vẻ hơi phức tạp, lại là hận, vừa là hâm mộ: "Tiên sư nó, mười năm trước, cái kia Quách gia nữ oa oa, liền kết thành Thần Đạo trúc cơ, khiếp sợ Sở vực, bây giờ lại tới một cái?"

"Đồng dạng đều rất cam lòng dùng tiền bồi dưỡng đệ tử, thậm chí chúng ta bốn đại Tiên môn góc gác còn càng sâu một ít, làm sao hết lần này tới lần khác cái này liên tục hai cái Thần Đạo trúc cơ, đều tái hiện ở Thái Bạch tông bên trong?" Bọn họ không nhịn được nghĩ: "Lẽ nào Thái Bạch tông phong thủy khá là tốt?"

Mà Thái Bạch tông chủ, vào lúc này trên mặt cũng xuất hiện ít có nghiêm nghị, ánh mắt nháy cũng không nháy mắt nhìn giữa không trung hình ảnh.

Lúc này Phương Quý, vẫn cứ xếp bằng trên mặt đất mát bên cạnh, ngồi ngay ngắn bất động, chu vi linh tức vờn quanh, nhưng từ cái kia quanh thân

linh tức trong, lại nổi lên một vệt kim quang, có vẻ cực kỳ dễ thấy, hấn chu vi, không biết có bao nhiêu người nhìn thấy cái kia một tia kim quang, ước ao nước miếng đều muốn chảy ra, mà càng nhượng bọn họ trái tim không ngừng hâm mộ chính là, Phương Quý còn ở tiếp theo nuốt vào càng nhiều huyết tinh. . .

Càng nhiều linh tức bù vào đạo đài, cũng liền khiến cho hấn trong đạo đài, ánh vàng càng lúc càng trắng. . .

Chín lạng. . . Chín lạng rưỡi. . .

Hấn luyện hóa huyết tinh, cũng càng ngày càng tiếp cận chín lạng chín số lượng!

Mà đạo cơ của hấn bên trên, ánh vàng cũng càng ngày càng nhiều, đã thay thế được trước hồng quang, trở thành đạo đài tự thân màu sắc!

Cả tòa trong đạo đài, chỉ có một vệt yếu ớt hồng quang, đã cơ hồ bị bao phủ ở lấp lánh kim mang bên trong.

Vào lúc này, Phương Quý bỗng nhiên ngừng lại.

Không biết có bao nhiêu người, bỗng nhiên liền cảm thấy có chút lo lắng, dĩ nhiên chỉ thiếu chút nữa, lẽ nào liền như vậy đạt đến cực hạn?

Cái nào sợ bọn họ cùng Phương Quý là đối thủ, thậm chí cừu thị hấn, lúc này cũng cảm thấy có chút tiếc nuối.

Dù sao, chỉ kém mấy may, là được liền truyền thuyết trong Thần Đạo trúc cơ!

Sau đó ngay khi bọn họ ánh mắt của mọi người, Phương Quý ngừng chốc lát linh tức vận chuyển, như là đang suy tư một cái nào đó vấn đề, hấn

không có suy tư quá lâu, rất nhanh liền lại lần nữa ngồi ngay ngắn người lại, sau đó đem một viên Linh Tinh lấy xuống, ăn nho cũng tựa như điền tiến vào trong miệng, lại quanh người hần linh tức, trong nháy mắt tăng vọt, cả người chu vi, có vô hình cuồng phong cạo lên.

"Bạch!"

Chung quanh hần một chốc ánh vàng đại thịnh, chói lọi bốn phương!

Luyện hóa huyết tinh chín lạng chín, Thần Đạo trúc cơ đã thành, kim quang lấp lóe, viên mãn không thiếu sót!

"Trời ạ, thật thành Thần Đạo trúc cơ?"

Thái Bạch tông các đệ tử, lúc này đã từng cái từng cái hoa mắt thần trì, có mấy người nói chuyện đều bắt đầu run rẩy, càng có một ít người, gắt gao trợn to hai mắt nhìn kim quang bao bọc trong Phương Quý, hận không thể đem hần bắt tới, chính mình ngồi vào kim quang bên trong đi.

Đây chính là Thần Đạo trúc cơ a!

Viên mãn Địa Mạch trúc cơ, tương lai thành thần căn cơ!

Viên mãn không thiếu sót, tiên phạm vĩnh cách!

...

...

"Tốt, rất tốt, Thái Bạch tông mười năm trong lúc đó, lại xuất hiện hai vị Thần Đạo trúc cơ!"

Mà ở bí cảnh ở ngoài, Khuyết Nguyệt, Hỏa Vân, Hàn Sơn tam tông tông chủ, vào lúc này sắc mặt lại đều đã trở nên yên lặng.

Nói không rõ ràng bọn họ lúc này là ước ao, vẫn là đồ kị, chỉ là mỗi người ánh mắt, đều có chút nghiêm nghị.

Hỏa Vân lão tổ nhìn giữa không trung bên trong Phương Quý, thở dài một tiếng, nói: "Từ khi nhà các người phía sau núi vị kia cũng lại năm không được kiếm thì chúng ta vốn tưởng rằng Thái Bạch tông khí số đã hết, sau đó các người bồi dưỡng được một cái Thần Đạo trúc cơ, rồi lại là như vậy một kết quả, càng làm cho chúng ta cảm thấy Thái Bạch tông đường đi sai rồi, sợ là đại kiếp nạn ập lên đầu, sắp bị diệt tới nơi, không nghĩ tới, các người lại. . ."

Hắn tiếng nói cao lên, nhưng nói sắp xuất hiện miệng thì rồi lại thấp xuống, dẫn theo điểm khí, còn hơi buồn bực: "Lại đến bồi dưỡng được đến một cái, dựa vào cái gì đây, hợp Sở vực tất cả khí vận, đều bị các người Thái Bạch tông cho chiếm đi hay sao?"

Khuyết Nguyệt tông tông chủ, cũng đều là vẻ mặt giống như nhau, không biết là tức vẫn là bất đắc dĩ.

Bất quá cũng ngay vào lúc này, Hàn Sơn tông tông chủ bỗng nhiên nói: "chuyện này đối với Thái Bạch tông tới nói, không chắc là chuyện tốt!"

"Hà?"

Hỏa Vân cùng Khuyết Nguyệt hai tông tông chủ, đều quay đầu hướng về hắn nhìn sang.

Hàn Sơn tông tông chủ nhìn Thái Bạch tông chủ một chút, mặt không hề cảm xúc nói: "Mười năm trước, các người đem Quách gia nữ oa bồi dưỡng thành Thần Đạo trúc cơ, kết quả làm sao? Tôn phủ một chỉ điều lệnh, liền đem Quách gia nữ oa triệu đi tới Tôn phủ hiệu lực, mười năm lại đây, lại về qua Thái Bạch mấy chuyến? Ha ha, Tôn phủ là không thể ngồi xem phía

dưới tiên môn xuất hiện Thần Đạo trúc cơ mầm Tiên, đặc biệt là nhà các người vị này Thần Đạo trúc cơ đệ tử, mới vừa mới suýt nữa đánh giết Tôn phủ huyết mạch, bây giờ lại thành Thần Đạo trúc cơ, người cảm thấy Tôn phủ sẽ không để ý tới?"

Thái Bạch tông chủ không hề trả lời, chỉ là trầm mặc xuống.

Hắn bình thường bất luận nói đến cái gì, đều là gió yên sóng lặng, cười tủm tỉm, nhưng mỗi khi có người nhắc tới "Quách gia nữ oa" bốn chữ thì sắc mặt của hắn thì sẽ trầm mặc lại, sẽ không lộ ra cái gì vẻ không vui, nhưng cũng nhượng người nhìn đáy lòng phát lạnh. . .

Hỏa Vân cùng Khuyết Nguyệt hai tông tông chủ, vào lúc này cũng đều không nói lời nào, chỉ là nhìn lên nhìn Thái Bạch tông chủ.

Không sai a!

Cây cao đón gió, dễ đổ!

Ở trên có Tôn phủ quản thúc thiên hạ tiên môn tình huống xuống, bồi dưỡng được đệ tử xuất sắc, có lẽ không bằng không đi bồi dưỡng!

Có thể bọn họ trước nhìn ra thấy không sai, Thái Bạch tông xác thực khí số đã hết.

Trước mắt cái này người thứ hai Thần Đạo trúc cơ đệ tử xuất hiện, lại có thể là Thái Bạch tông tai kiếp hàng lâm lời dẫn!

"Ồ, tiểu nhi kia làm sao còn chưa thu công?"

Nhưng cũng là ở bọn họ mỗi người một ý lúc, đột nhiên Khuyết Nguyệt tông chủ trong lúc vô tình liếc mắt một cái, nhất thời có vẻ hơi giật mình, một câu nói nhắc nhở Hỏa Vân tông chủ cùng Hàn Sơn, Thái Bạch tông

chủ, đồng thời ánh mắt kinh ngạc quay đầu xem giữa không trung bên trong nhìn lại.

Sau đó bọn họ liền nhìn thấy, dĩ nhiên thành tựu Thần Đạo trúc cơ Phương Quý, vào lúc này hoàn toàn không có thu lại linh tức, củng cố tu vị ý tứ, mà là tiếp tục đem linh tức tột chuyển động, quanh thân một mảnh vàng rực rỡ thân quang, liền ngay cả hắc đan phủ trong đạo cơ, vào lúc này đều mơ hồ hiện ra ở giữa không trung trong, thân quang lưu chuyển, tựa hồ là hướng về bốn phương chiêu cáo chính mình hoàn mỹ không một tí vết!

Mà Phương Quý, nhưng là hơi nhướng mày, chậm rãi giơ tay, bên người Phù Đồ kiếm, chậm rãi bay lên vọt lên, tung bay ở giữa không trung.

"Tông chủ nói, cái này còn không là tốt đẹp nhất!"

Hắn giương mắt đang nhìn mình cái kia hoàn mỹ không một tí vết đạo cơ, đột nhiên bốc lên một đạo pháp quyết.

"Bạch!"

Đá đen kiếm hóa thành một vệt sáng, thẳng tắp chém về phía chính mình mi tâm.

...

...

"Lẽ nào tiểu tử này tự biết đại nạn ập lên đầu, muốn sợ tội tự chém?"

Khuyết Nguyệt, Hỏa Vân, Hàn Sơn tam tông tông chủ nhìn thấy màn này, bỗng nhiên đều kinh sợ đến mức kêu lớn lên.

Mà Thái Bạch tông chủ nhưng là ở nhìn thấy màn này sau, cũng đầu tiên là ngẩn ra, lại rõ ràng Phương Quý chuyển cần làm, trên mặt bỗng nhiên

che kín tức giận, mạnh mẽ vỗ đùi: "Mẹ nó thằng khốn sư đệ, vẫn là đem biện pháp này dạy cho cái này thằng khốn tiểu tử. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 198: Trục Tiên Chi Lộ

"Đã thành Thần Đạo trúc cơ, vì sao còn không thu công?"

Bí cảnh trong ngoài, nhìn thấy Phương Quý đón lấy một màn đều cả kinh nói không ra lời, bọn họ có chút xem không hiểu, lúc này Phương Quý, ám thương đã trị, mà lại thành tựu Thần Đạo trúc cơ, có thể nói là viên mãn không thiếu sót, hẳn đã là Địa Mạch trúc cơ trong tốt đẹp nhất đạo cơ, phóng tầm mắt Sở vực thậm chí là toàn bộ An Châu, ngoại trừ Tôn phủ huyết mạch ở ngoài, sợ cũng không có người có thể so với hắn!

Ở tình huống như vậy, không đuổi khẩn thu công, củng cố tu vị, lại còn chờ cái gì?"

Sau đó liền ở bọn họ vạn phần ánh mắt khó hiểu bên trong, Phương Quý cái kia một kiếm tế lên, mạnh mẽ hướng về chính mình chém xuống.

Một kiếm này, so với trước hắn chém về phía Lục Chân Bình lúc còn muốn tàn nhẫn, còn muốn mãnh!

...

...

Tất cả mọi người ánh mắt đều cả kinh liền, duy có Phương Quý, khoe miệng mím chặt, lạ kỳ kiên định!

Thần Đạo trúc cơ chính là tốt đẹp nhất sao?

Từ vừa mới bắt đầu ở Thái Bạch tông chủ hướng về Phương Quý giảng giải làm sao Trúc Cơ lúc, Phương Quý liền hỏi qua cái vấn đề này, vào lúc đó, Thái Bạch tông chủ liền nói cho hắn, Thần Đạo trúc cơ, tự nhiên là vô cùng tốt đạo cơ phẩm chất, nhưng cũng không phải thế gian này tốt đẹp nhất.

Thế gian tốt đẹp nhất đạo cơ, chính là Tiên Đạo trúc cơ!

Chỉ bất quá, Tiên Đạo trúc cơ, cần có Tiên đạo tài nguyên, mà Tiên đạo tài nguyên, Phương Quý không thể tiếp xúc được đến!

vốn tới tiếp xúc không tới, cũng là thôi, nhưng Phương Quý thuận miệng hỏi một câu tông chủ là cái gì đạo cơ sau khi, liền sững sốt. . .

Tiên Đạo trúc cơ!

Chính mình tông chủ lại là Tiên Đạo trúc cơ, phía sau núi Mạc lão cửu lại cũng là Tiên Đạo trúc cơ!

Hai cái này Lão đông tây là làm sao kết thành Tiên Đạo trúc cơ?

Phương Quý hỏi Thái Bạch tông chủ thời điểm, Thái Bạch tông chủ chưa nói cho hắn biết, chỉ là nói con đường này rất khó, không đề nghị hắn đi!

Nhưng Phương Quý nơi nào là dễ dàng như vậy hết hy vọng, quay đầu lại liền lập tức đi hỏi Mạc lão cửu.

Sau đó từ Mạc lão cửu nơi đó, hắn được đến đáp án!

Cũng là bởi vì này, lúc này Phương Quý té nổi lên một kiếm, chém về phía chính mình!

. . .

...

"Bạch!"

Kiểm ý ngấp trời, ôm theo một loại vô kiên bất tời kinh ý, thẳng tắp chém về phía chính mình mi tâm, đối mặt cái này khủng bố một kiếm, Phương Quý lại thu lại tất cả linh tức, mặc cho cái kia đáng sợ kiếm ý chém vào, thản nhiên chịu đựng!

Một kiếm này, hẳn là chém về phía đạo đài của chính mình!

Bây giờ hẳn linh tức điều động đến cực hạn, ở hẳn trước người, thậm chí hiển hóa ra đạo đài của chính mình bóng mờ, đó là một phương thoát nhìn vuông vức, trên có ám hợp thiên địa bốn phương cùng chu thiên tam nguyên tứ giác tam văn một phương đạo đài, lúc này, phía kia đạo đài chính quanh thân tỏa ra kim quang, thoát nhìn cực kỳ thần dị, tựa hồ có thể để người cảm nhận được một loại mười phân vẹn mười ý cảnh!

Mười phân vẹn mười tồn tại, đều là sẽ cho người sinh ra một loại không đành lòng phá hư cảm giác.

Dù là đối thủ đạo đài, cũng hi vọng nó có thể tiếp tục hoàn mỹ xuống.

Nhưng bây giờ, Phương Quý lại là không chút do dự tế lên phi kiếm, chém về phía đạo đài của chính mình!

"Khách!"

Cái kia một kiếm rơi vào đạo đài trên, nhất thời đem đạo đài chém ra một vết nứt.

Hoàn mỹ không một tí vết kim quang lưu chuyển trong, bỗng nhiên liền thêm ra một đạo hào quang màu đỏ ngòm.

Cái kia một tia huyết sắc, ở vô tận kim quang bên trong, có vẻ như vậy chói mắt.

Điều này đại biểu không hoàn mỹ. . .

. . .

. . .

"Đó là. . ."

Bí cảnh trong ngoài, bỗng nhiên đều yên tĩnh lại.

Cái kia một kiếm phảng phất là chém tới mọi người tiếng nói trên, đem chu vi chém đến hoàn toàn tĩnh mịch.

Thậm chí có mấy người liên tâm tư đều bị chém đứt, trong đầu trống rỗng.

Làm sao có khả năng?

Tại sao có thể có người làm ra chuyện như vậy?

Ở mỗi người đều ở không tiếc tất cả theo đuổi đạo cơ của chính mình hoàn mỹ lúc, lại sẽ có người ở mình đã kết thành hoàn mỹ đạo cơ sau khi, chợt hướng về trên đạo đài của chính mình chém ra một kiếm, miễn cưỡng đem cái này hoàn mỹ đã biến thành không hoàn mỹ?

. . .

. . .

"Lão thái bạch, cái này cũng là người sắp xếp sao?"

Bí cảnh ở ngoài, vẫn là ba đại Tiên môn tông chủ phản ứng mau mau, Khuyết Nguyệt tông chủ bỗng nhiên quay đầu hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn sang, trên mặt lại mang theo chút tức giận, hấn mắt lạnh nhìn Thái Bạch tông chủ, lạnh lùng nói: "Lẽ nào cũng là bởi vì ngươi lo lắng cái này tiểu nhi Thần Đạo trúc cơ, quá mức tài năng xuất chúng, cho nên mới dặn hấn tự chém đạo cơ một kiếm, để tránh khỏi gây nên tương lai Tôn phủ phương diện kiêng kỵ?"

"Cái này tiểu nhi nhập bí cảnh trước, sợ là Lão thái bạch cũng không biết hấn sẽ kết thành Thần Đạo trúc cơ chứ?"

Hàn Sơn tông tông chủ nhàn nhạt mở miệng, mắt lộ ra nghi sắc: "Đương nhiên, ta cũng thật tò mò hấn vì sao lại hướng mình chém ra một kiếm này!"

Khuyết Nguyệt tông chủ được hấn nhắc nhở, cũng phản ứng lại, một kiếm này, đương nhiên không thể là Lão thái bạch dặn dò, dù sao khi đó, bọn họ cũng không biết bí cảnh bên trong sẽ xuất hiện Tôn phủ huyết mạch, cũng sẽ không nghĩ đến cái này cái tiểu nhi sẽ làm tức giận Tôn phủ, đương nhiên cũng không có thể nghĩ đến dặn Phương Quý cái gì, chỉ bất quá, bọn họ vẫn là muốn hỏi một chút, cái kia Thái Bạch tông đệ tử, tại sao lại chém một kiếm này?

Tu hành bên trong người trọng tài yêu nhân tài, dù là cái này tiểu nhi không phải chính mình đệ tử, thậm chí cùng chính mình đệ tử có cừ oán, thậm chí nói hấn tương lai trưởng thành lên, có thể sẽ trở thành chính mình đại địch, nhưng bọn họ nhìn thấy viên mãn đạo cơ bị chém, vẫn còn có chút tiếc hận.

"Hấn một kiếm này. . ."

Thái Bạch tông chủ đầy mặt sắc mặt giận dữ, nhưng lại có chút bất đắc dĩ.

Đón ba đại Tiên môn tông chủ vấn đề, hấn vốn định lắc đầu, nhưng phủ nhận chỉ mới nói nửa câu, liền ngừng lại, hấn bỗng nhiên nghĩ đến, nếu là sư đệ của chính mình đem cái này biện pháp truyền cho tiểu quỷ kia, cái kia cùng mình truyền ra có khác biệt gì?

Liền hấn trên mặt bất đắc dĩ vẻ càng nồng, chỉ có thể gật gật đầu, than thở: "Nhưng đây cũng không phải là vì hướng về Tôn phủ yếu thế!"

"Không phải vì hướng về Tôn phủ yếu thế. . ."

Hàn Sơn tông cùng Khuyết Nguyệt tông chủ nhìn nhau một chút, phảng phất nghĩ tới điều gì, chỉ là không dám xác định.

Vào lúc này, cũng vẫn là tuổi tác lớn nhất, kiến thức cũng nhiều nhất Hỏa Vân lão tổ, mặt không hề cảm xúc quay đầu hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn lại, nói: "Nói như thế, vậy các ngươi Thái Bạch tông là nghĩ lại bồi dưỡng được một cái cùng các ngươi sư huynh đệ như thế truyền nhân đến rồi? Nhưng không biết các ngươi nghĩ không nghĩ tới, bây giờ cái này một cái Trục Tiên đại đạo, còn có hi vọng đi được thông sao?"

"Trục Tiên?"

Nghe được hai chữ này, Hàn Sơn cùng Khuyết Nguyệt hai vị tông chủ, sắc mặt bỗng nhiên đều trở nên hết sức phức tạp.

"Làm vì một cái tiên chữ, liền nắm tiền đồ đi đánh cá không?"

Hàn Sơn tông chủ chậm rãi mở miệng, sau đó chậm rãi lắc đầu, nói: "Người điên!"

...

...

"Trúc Cơ có Đan Dược trúc cơ, Địa Mạch trúc cơ, Tiên Đạo trúc cơ. . ."

"Nhưng có thể thành tiên, từng bước từng bước, bước chậm trên chín tầng trời người, chỉ có Tiên Đạo trúc cơ!"

"Mà muốn trở thành liền Tiên Đạo trúc cơ, chỉ có một cái biện pháp!"

Mà ở bí cảnh ở ngoài, bốn đại Tiên môn tông chủ đều ít nhiều gì lộ ra chút ý tiếc hận thì bí cảnh bên trong Phương Quý, trên mặt nhưng không có nửa phần vẻ tiếc nuối, hấn trái lại lộ ra chút chờ mong nụ cười, giơ tay một cái kiếm quyết, đem đá đen kiếm dẫn vào cái hộp kiếm, sau đó hấn liền chậm rãi vận chuyển linh tức, làm cho tự thân đạo cơ quy về đan phủ nơi sâu xa, quanh thân linh tức, từng tia từng sợi, quay chung quanh đạo đài xoay tròn, thần quang chấn động, xúc động quanh thân huyết khí, rồi sau đó một tia linh thức, sinh ở đạo đài trung ương, phiêu phiêu lung lay.

Trúc Cơ, chính là tam nguyên hợp nhất!

Mà cái này một phương đạo đài, ở ngoài lay động huyết khí, bên trong dẫn linh tức, trên nuôi linh thức, chính là tam nguyên hợp nhất kết quả!

Ở phía này đạo đài ảnh hưởng, chung quanh hấn linh tức, phảng phất vào lúc này đều trở nên nồng nặc rất nhiều, cũng ngưng luyện rất nhiều, mỗi một sợi từ từ đạo đài trên bốc lên đi ra linh tức, đều so với Luyện Khí cảnh giới lúc càng tinh tụy, bao hàm vô tận thần uy.

Mà hấn chu vi huyết mạch, cũng bị cái này đạo cơ dần dần ảnh hưởng, tầm bổ tạng phủ thân thể, đổi kỳ kinh bát mạch, tái tạo tự thân.

Cái kia một tia thoát nhìn vô cùng yếu ớt linh thức càng không cần nói.

Ở đạo đài tâm bồ phía dưới, hấn sẽ trở nên càng ngày càng lớn mạnh, cuối cùng hóa thành thần thức!

Mà cái này, chính là ngưng kết thành như thế một phương đạo cơ sau khi, mang đến cảnh giới phương diện trên biến hóa.

Phương Quý bây giờ thu lại công pháp, củng cố tu vị, Trúc Cơ dĩ nhiên kết thúc.

Nhưng chu vi chúng đệ tử rất xa nhìn hấn, trong khoảng thời gian ngắn, nhưng không có người tiến lên chúc mừng.

Bởi vì bọn họ không biết cái này đối với Phương Quý tới nói là chuyện tốt hay là chuyện xấu. . .

Vốn là Phương Quý đã thành tựu Thần Đạo trúc cơ a, nhưng lúc này hấn tự chém đạo cơ một kiếm, lại làm cho đạo cơ xuất hiện khuyết điểm, vì lẽ đó lúc này hấn, đã không còn là Thần Đạo trúc cơ, đạo cơ phẩm chất trên mà nói, hấn chỉ là trung giai Địa Mạch trúc cơ!

Vì lẽ đó những thứ này người đều không hiểu, người vì sao muốn chém một kiếm này?

Vào lúc này, chỉ có Phương Quý chính mình là thoả mãn, thậm chí là phi thường vui vẻ.

Hấn nhớ tới lúc trước chính mình hỏi dò Mạc Cửu Ca làm sao thành tựu Tiên Đạo trúc cơ pháp môn thì hấn đối với tự mình nói lời nói.

"Nghĩ muốn thành tựu Tiên Đạo trúc cơ, liền cần bắt đến Tiên đạo tài nguyên, đây là sắt luật, ai cũng không có thể từ không sinh có!"

Lúc đó Mạc Cửu Ca chính là như vậy lười biếng nằm ở trên ghế mây, chậm rãi nói: "Chỉ là Tiên đạo tài nguyên, cái kia đều là nhân gia truyền thừa xa xưa cổ thể gia cùng thể lực khổng lồ đại đạo thống mới có đồ vật, người chẳng qua là một cái nho nhỏ Tiên môn bên trong một cái đệ tử nho nhỏ, đương nhiên không thể tiếp xúc được đến, cái này liền cùng tiểu khát cái nghĩ hoàng đế nữ nhân như thế không thực tế. . ."

"Các người đương thời Trúc Cơ thời điểm, cũng không mạnh bằng ta bao nhiêu chứ?"

Nghe Mạc Cửu Ca, Phương Quý đứng đưng như không nói.

Hắn nghe nói qua một ít chính mình sư tôn cùng Thái Bạch tông chủ hai vị này sư huynh đệ cố sự, tuy rằng không hiểu nhiều, nhưng cũng biết bọn họ cũng không phải là cái gì thể gia xuất thân, nói trắng ra cũng chỉ là hai cái ngẫu nhiên trong lúc đó bước lên tiên lộ tiểu tử nghèo mà thôi. . .

"Người lời này sư huynh nghe xong, là sẽ không đồng ý, mới vừa bước lên tiên lộ thì ta đúng là một cái người không có đồng nào tiểu tử nghèo, nhưng sư huynh hắn cũng không phải, hắn không chỉ một lần nhắc tới, trong nhà nhưng là có mười tám nhà cửa hàng, mấy trăm mẫu ruộng nước đây. . ."

Mạc Cửu Ca cười tủm tỉm nói: "Đương nhiên, đối với tiên lộ mà nói, vậy cũng không đáng cái gì, tất cả đều bán, cũng không đổi được bao nhiêu linh thạch, vì lẽ đó như thế bàn về đến, chúng ta đương thời xác thực so với người cũng không bằng, người tốt xấu còn là một tiên môn đệ tử, mà chúng ta đương thời lại chỉ là một giới tán tu, đừng nói Tiên đạo tài nguyên, chúng ta liền địa mạch tài nguyên đều không có, Trúc Cơ đan đều luyện không nổi. . ."

Phương Quý con mắt nhất thời sáng: "Vậy các ngươi là làm sao thành tựu Tiên Đạo trúc cơ?"

"Chúng ta đi trên một con đường, con đường này, có người xưng là Trúc Tiên con đường, cũng có người xưng là vô yếm chi lộ!"

Mạc Cửu Ca sắc mặt bình tĩnh nói, nói: "Vừa bắt đầu Trúc Cơ thời điểm, hai chúng ta chỉ có thể nắm mệnh đi đánh, từ một cái khu quốc làm nô tiên môn trong tay, cướp được một điểm địa mạch tài nguyên, sau đó kết thành Địa Mạch trúc cơ, còn đều chỉ là hạ phẩm. . ."

Phương Quý nghe được sững sờ, đầy mặt đều là nghi vấn.

"Hai chúng ta đương thời lòng dạ đều rất cao, đương nhiên sẽ không tình nguyện hạ phẩm Địa Mạch trúc cơ!"

Cũng may Mạc Cửu Ca lập tức liền nói trở về, giọng điệu rất là ung dung: "Tại là chúng ta ở kết thành đạo cơ thời khắc, hồi kiểm tự chém, khiến đến đạo cơ của chính mình trở nên không còn viên mãn, đạo cơ không viên mãn, liền nhất định chúng ta không cách nào thành tựu Kim Đan, nhưng cũng là do này không phải viên mãn, khiến cho chúng ta có một cái tại tương lai bắt đến Tiên đạo tài nguyên, sau đó một lần nữa bù đắp chính mình đạo cơ cơ hội. . ."

"Liền, hai người chúng ta đi tới Đông Thổ, ở nơi đó bắt đến Tiên đạo tài nguyên!"

"Liền, hai chúng ta liền trở thành Tiên Đạo trúc cơ!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 199: Càng Cao Địa Phương

Đạo cơ là có thể ở Trúc Cơ sau khi, tiếp tục tăng lên cấp bậc, nhưng tiền đề là trước tiên cho mình một kiếm.

Trình độ nào đó trên, chuyện này quả thật là ở nghịch thiên hành sự.

Kết thành đạo cơ, chính là theo đuổi viên mãn, đạo cơ viên mãn, liền đại biểu căn cơ vững chắc, hoàn mỹ không có lộ, nhưng hoàn mỹ đồ vật liền cũng định hình, tương lai coi như sẽ có một ngày được đến Tiên đạo tài nguyên, cũng không có thể lại thay đổi đạo cơ của chính mình, thậm chí có thể nói từ đây liền cùng Tiên đạo tài nguyên cách biệt, vì lẽ đó, không cam lòng người, liền cần để cho đạo cơ trở nên không viên mãn, dùng cái này không trọn vẹn, đối tương lai tiến thêm một bước khả năng, mà cái này, chính là Thái Bạch tông chủ sư huynh đệ hai người, có thể kết thành Tiên Đạo trúc cơ nguyên nhân!

Đây là một cái phi thường đặc thù đường!

Đi đường này người, tự xưng là Trúc Tiên chi tu.

Nhưng càng nhiều người, kỳ thực đều là xưng đi đường này người là vô yếm chi tu!

Đã thành Trúc Cơ còn chưa đủ, còn nhất định phải theo đuổi cao nhất Tiên Đạo trúc cơ, cái này chính là lòng tham không đáy, không biết trời cao đất rộng!

...

...

"Đáng giá sao?"

Bí cảnh ở ngoài, ý thức được Phương Quý chính đang tại làm việc sau khi, Khuyết Nguyệt, Hỏa Vân, Hàn Sơn tam tông tông chủ, vào lúc này sắc mặt đều trở nên phi thường quái lạ, không nói được là trào phúng hoặc là căm ghét, kính phục hoặc là tiếc hận, Hỏa Vân lão tổ nhìn Thái Bạch tông chủ, một lát sau, mới nói: "Các người lựa chọn con đường này, là thật sự coi chính mình có thể một đường đi đem xuống, bước vào Tiên đạo?"

Thái Bạch tông chủ nghe xong lời này, không có lập tức trả lời, cũng không biết đúng hay không nhận, vẫn là biết trả lời cũng vô dụng.

Trúc Tiên chi tu, chỉ chính là những kia mỗi một cảnh giới, đều muốn làm được tốt đẹp nhất tu sĩ.

Trúc Cơ cảnh giới, liền muốn theo đuổi Tiên Đạo trúc cơ, cảnh giới Kim Đan, liền muốn theo đuổi Cửu nguyên chi đan. . .

Dù là vừa bắt đầu, bọn họ tiếp xúc không tới Tiên đạo tài nguyên, thành tựu không được Tiên Đạo trúc cơ, cũng phải tự chém đạo cơ một kiếm, khiến đến đạo cơ của chính mình còn có tăng lên hi vọng, tạm gác lại sau đó đi tìm Tiên đạo tài nguyên, không thành Tiên Đạo trúc cơ, tình nguyện không kết Kim Đan!

Mà nguyên nhân, chính là theo đuổi cái kia chí cao vô thượng cảnh giới:

Tiên đạo!

Khác nhau đạo cơ, tiềm lực không giống, tương lai có thể đi tới đường cũng không giống, tựa như Thái Bạch tông Liễu Chân trưởng lão, hẳn vốn là trung giai Địa Mạch trúc cơ, bây giờ tu thành Kim Đan, liền đã tiềm lực tiêu hao hết, nhất định không cách nào kết anh.

Thần Đạo trúc cơ đây, hay là có thể đi được càng lâu, nhưng chung quy, sợ là cũng qua không được vãn thiên địa cửa ải kia!

Chỉ có Tiên Đạo trúc cơ, tiềm lực vô tận, có thể để người đi thẳng xuống!

Vì lẽ đó nói, bọn họ đều là một nhóm dã tâm bùng bùng người, từ mới vừa bước vào tu hành đường bắt đầu, lợi dụng thành tiên làm vì mục tiêu, cái này điều thành tiên đường bước thứ nhất, chính là Tiên Đạo trúc cơ, mà ở sau đó mỗi cái cảnh giới, cũng đều có tương ứng cấp bậc, một bước đi không qua đi, đường liền đứt đoạn mất, trừ phi có thể vẫn ngẩng đầu tiến mạnh, mới có khả năng một đường hát vang, cuối cùng hóa trời, cùng trời đều bằng nhau.

"Vô yếm chi tu, ta đã thấy rất nhiều. . ."

Hỏa Vân lão tổ thở dài một tiếng, nói: "Mỗi người đều có trẻ tuổi không biết chuyện thời điểm, tự nhiên cũng sẽ bởi vì kích động mà làm ra rất nhiều không lý trí lựa chọn, dưới cái nhìn của ta, vô yếm chi tu, chính là loại này, một khi lựa chọn con đường này, cái kia cũng chỉ có thể mỗi một cảnh giới, đều theo đuổi cái kia chí cao vô thượng thành tựu, có thể trên thực tế, đạo lý là đạo lý này, lại có mấy cái thành công?"

Hắn nhìn Thái Bạch tông chủ, cười khở nói: "Ta trẻ tuổi thời điểm, liền có một cái sư đệ, thiên tư tuyệt diệu, hơn xa ta, nhưng ở Trúc Cơ lúc, lại không chịu cam lòng bình thường, lựa chọn Trúc Tiên con đường, kết quả, cả một đời, cũng không có bắt đến Tiên đạo tài nguyên, lão phu thành tựu

Kim Đan lúc, hấn lại còn ở Trúc Cơ cảnh giới khổ sở giã dũa, từ đây đến tuổi thọ tiêu hao hết, cũng chỉ là Trúc Cơ!"

Bên cạnh Khuyết Nguyệt tông chủ cùng Hàn Sơn tông chủ đều trầm mặc lại, ánh mắt chỉ là nhìn Thái Bạch tông chủ.

"Trên thực tế, vền vẹn là Trúc Cơ cảnh giới, ta nhìn thấy qua thành công người, cũng chỉ có các người sư huynh đệ hai cái!"

Hỏa Vân lão tổ tiếp theo tiếp tục nói, con mắt có vẻ hơi tiếc hận, thấp giọng nói: "Không sai, hiện tại các người sư huynh đệ hai cái, xác thực thực lực kinh người, hơn xa chúng ta, nhưng kết quả đây, các người Trúc Cơ cảnh giới, đạt được mong muốn, thành tựu Tiên Đạo trúc cơ, nhưng là ở kết thành Kim Đan sau khi, rồi lại được Tiên đạo tài nguyên khó khăn, đến nay không cách nào tìm hiểu cảnh giới Nguyên Anh, con đường này, có phải là cũng đứt đoạn mất?"

Thái Bạch tông chủ trầm mặc không nói, đối với vấn đề này, hấn từ vừa mới bắt đầu, lại như là không muốn trả lời.

"Vô yếm chi tu cũng được, Trục Tiên con đường cũng tốt, ta càng thấy, đây là một cái không có quay đầu con đường, một khi lựa chọn con đường này, cũng chỉ có thể đi tới thành tiên con đường, mỗi một bước đều muốn đi so với người khác càng tốt, nhưng trên thực tế, ai có thể làm được đến đây?"

Hỏa Vân lão tổ thở dài lên, lắc lắc đầu: "Nhìn dáng dấp, các người sư huynh đệ hai người, chịu khổ đầu còn chưa đủ a. . ."

Hỏa Vân lão tổ ở về mặt thực lực, không mạnh bằng Thái Bạch tông chủ, mà bây giờ Hỏa Vân tông, cũng tuyệt không dám nói có thể vượt qua Thái Bạch tông một đầu đi, nhưng là hấn tuổi tác ở đây, thấy được nhiều

chuyện, lúc này nói với Thái Bạch tông chủ chút trường bồi thân phận đề điếm cũng không quá mức.

Chính là Khuyết Nguyệt cùng Hàn Sơn hai tông tông chủ, lúc này cũng đều sâu biểu tán thành, lựa chọn con đường này người, hầu như đều không có kết quả tốt a, chính là cái này Thái Bạch tông hai cái sư huynh đệ, công cuồng cùng thiên tư, đều là Sở vực phân độc nhất, nhưng bọn họ cũng không tính là thành công, chính là bởi vì đi tới con đường này, vì lẽ đó theo thiên tư của bọn họ, đến hiện tại đều không có thành tựu Nguyên Anh hi vọng.

Đúng là bọn họ mời trở lại vị kia Hỏa Hậu Quân, tuy rằng thực lực thường thường, nhưng nhân gia lại đã bắt đầu tìm hiểu Nguyên Anh. . .

Trong này cao thấp, chẳng lẽ còn không nổi bật?

Mà để ba đại Tiên môn tông chủ cảm thấy hoang đường địa phương liền ở chỗ này. . .

Chính mình dĩ nhiên ném nhiều nhức đầu, lại vẫn là muốn đem con đường này truyền cho môn hạ của chính mình đệ tử, không va nam tường không quay đầu lại sao?

"Một số thời khắc, truyền nhân không phải dạy dỗ đến a. . ."

Đối mặt ba vị tiên môn tông chủ, Thái Bạch tông chủ thẳng đến lúc này, mới nhẹ nhàng hít một tiếng.

Nói lời này thì hần giờ tay hướng về bí cảnh bên trong đánh ra một đạo kính quang, rồi sau đó chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng đi.

Hần không có thử hướng về ba đại tông chủ giải thích cái gì.

Từ vừa mới bắt đầu Phương Quý hỏi hấn làm sao thành tựu Tiên Đạo trúc cơ lúc, hấn kỳ thực cũng không muốn đem con đường này nói cho hấn, tuy rằng Thái Bạch tông chủ chính mình, không hấn liền cảm thấy con đường này đi nhầm, nhưng hấn biết con đường này xác thực khó đi, vì lẽ đó không nghĩ nói cho Phương Quý.

Nhưng Phương Quý nếu tự mình đi hỏi, cũng không chút do dự đi rồi, chính mình còn có thể nói cái gì?

...

...

"Phương lão gia ta nhưng là tiên nhân đời sau, đương nhiên phải đi Trúc Tiên con đường!"

Phương Quý đối với vấn đề này nghĩ tới vô cùng đơn giản, hơn nữa dừng dừng như không, cảm thấy chuyện đương nhiên.

Người khác xem ra, hấn Thần Đạo trúc cơ đã rất tốt, như vậy tiềm lực, sau đó thậm chí có cơ hội đặt chân Nguyên Anh, nhưng là cái này thì có ích lợi gì đây, Nguyên Anh mới đến cái nào, cách thành tiên còn xa lắm, không thể thành tiên con đường chính mình đi tới làm chi, tương lai vạn nhất bị tiên nhân lão tổ tông nhận trở lại, liền cái tiên nhân đều thành không được, tương lai nào có mặt đi kế thừa cái kia to lớn Tiên đạo gia nghiệp a. . .

Hiện tại mới coi như thích hợp bản thân!

Phương Quý chậm rãi đứng dậy, cảm thụ một thoáng kết thành đạo cơ không giống, trong lòng hết sức hài lòng.

Đạo cơ đã thành, rõ ràng có thể cảm giác được cùng với trước không giống, lại về tiên môn, nhưng lại là tiêu chuẩn đại gia!

Quan trọng hơn chính là, còn có thể lưu lại cái lỗ hồng, theo đuổi càng cao Tiên Đạo trúc cơ, chẳng phải là càng đẹp?

Không phải là Tiên đạo tài nguyên mà, hỏi thăm một chút nơi nào có chính là!

"Chúc mừng Phương Quý sư huynh. . ."

Nhìn thấy Phương Quý rời đi địa mạch, một đám Thái Bạch tông đệ tử đều phản ứng lại, dồn dập tự nhiên hướng về hấn hành lễ.

Mặc kệ Phương Quý chính mình chém chính mình cái kia một kiếm là vì cái gì, nhưng hấn dù sao đều đã Trúc Cơ thành công, đây là tiên môn đệ tử bên trong chuyện quan trọng nhất, đương nhiên muốn chúc mừng một thoáng, trước đây, dù sao Phương Quý nhỏ tuổi, bọn họ gọi ra sư huynh hai chữ này, vẫn còn có chút thẹn thùng, nhưng hôm nay, đối mặt Trúc Cơ cùng Luyện Khí cảnh giới khác biệt, cái này tiếng sư huynh ngược lại cũng thuận miệng rất nhiều.

"Ha ha, không khách khí không khách khí, hiện tại đến phiên các ngươi, phải cố gắng bỏ công sức a!"

Phương Quý thấy nhiều người như vậy đến gọi sư huynh, nhất thời mở cò trong bụng, giả vờ rụt rè, hai tay hướng phía dưới đè ép ép.

Mặt sau Thái Bạch tông các đệ tử nhất thời hai mặt nhìn nhau, đối mặt cái này trường bối giống như cố gắng giọng điệu, chính mình nên làm sao tiếp a?

Cũng may, cũng ngay vào lúc này, bí cảnh bên trong bầu trời bên trên, bỗng nhiên xuất hiện một đạo kính quang, cái kia kính quang xẹt qua thiên địa, cuối cùng chụp đến Phương Quý trước, kính quang vốn là hư vô đồ vật, nhưng ở kính quang bên trong, lại xuất hiện Thái Bạch tông chủ bóng

người, hắn lẳng lặng nhìn về phía Phương Quý, trên dưới đánh giá hồi lâu, mới chỉ nhàn nhạt mở miệng, nói: "Người trước tiên theo ta đi ra đi. . ."

"Ồ. . ."

Mới vừa còn ở lấy trường bối thân phận diễn Thái Bạch tông đồng môn Phương Quý, lập tức lại đã biến thành một cái đàng hoàng văn bối, liếc mắt nhìn bí cảnh bên trong, cũng đã biết tông chủ để cho mình đi ra ngoài nguyên nhân, lúc này bí cảnh bên trong, đại cục đã định, không cần lại có thêm người chuyên môn tọa trấn, miễn sinh bất ngờ, mà chính mình lại đã Trúc Cơ thành công, xác thực không có cần thiết lại tiếp tục ở lại chỗ này.

"Thật tốt cố gắng lên!"

Không làm sao được phía dưới, hắn chỉ đầu quay đầu lại hướng về Trương Vô Thường mấy người nói một tiếng, liền vẫy tay, đem Anh Đề kêu lại đây, bệ vệ ngồi ở Anh Đề phía bên trên đầu, liền trực cái này một đạo kính quang mà đi, sau đó ở bí cảnh biên giới rời đi bí cảnh.

Thái Bạch tông chủ, bây giờ đã ở bí cảnh biên giới chờ hắn.

Bất quá hắn không có nhìn về phía Phương Quý, mà là đặt chéo hai tay, đứng ở một chỗ đỉnh núi nhìn trời xa.

Nhìn hắn áo bào bị gió núi phát động, trên đỉnh đầu là vạn ngàn ánh sáng, Phương Quý cảm thấy rất oai phong, lẳng lẽ đem động tác này ghi vào trong lòng, sau đó mới háng giọng một cái, bước bát tự bộ đi tới, cười hì hì kêu một tiếng: "Tông chủ!"

"Con đường này là Mạc sư đệ nói cho ngươi?"

Thái Bạch tông chủ không quay đầu lại, tiếng nói cũng có vẻ hơi trầm trọng.

"Không phải a. . ."

Phương Quý cảm giác được một điểm áp lực, rụt cổ một cái, nói: "Ta nắm một viên Thanh La quả đổi lấy. . ."

". . ."

Thái Bạch tông chủ mới vừa uẩn nhượng tốt tâm tình bị đánh gãy, trầm mặt một chút, mới nhàn nhạt nói: "Con đường này rất khó!"

Phương Quý cười hì hì nói: "Không đủ khó, liền không thật lợi hại mà!"

Thái Bạch tông chủ lại nói không ra lời, hấn quay đầu đi, thật lòng nhìn Phương Quý một chút.

Chỉ thấy lúc này Phương Quý, đầy mặt đắc ý, tự tin tràn đầy, vốn lời muốn nói bỗng nhiên liền không nói ra được đến rồi.

Một số thời khắc, truyền nhân xác thực không phải dạy dỗ đến a!

Tên tiêu tử này trời sinh chính là cùng mình cùng sư đệ như thế lý niệm người.

Đã như vậy, này còn nói cái gì?

Trong lòng có chút thoải mái, hấn liền cũng nở nụ cười, nói: "Rất tốt, chúng ta con đường này, rất khó, nhưng lại có thể đi tới cao nhất địa phương!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 200: Làm Người Muốn Thủ Nguyên Tắc

Kỳ thực cho rằng bị tông chủ kêu lại đây, sẽ chịu một trận mắng, không nghĩ tới Thái Bạch tông chủ đầy mặt không cao hứng, nhưng cuối cùng lại chỉ là tự nhủ một câu cổ vũ, dáng dấp kia cũng như là nhìn chính mình cô nương lớn cái bụng lĩnh nam nhân về nhà cha vợ, dù cho trong lòng nghĩ chém chết hẳn ý nghĩ đều có, nhưng ván đã đóng thuyền có thể làm sao đây, vẫn phải là lời nói: "Thật tốt qua đi!"

Phương Quý nhất thời lo lắng diệt hết, vênh vang đắc ý đi theo Thái Bạch tông chủ sau lưng, Trúc Cơ sau khi, ngưng luyện đạo đài, từ đây bước vào một cái toàn cảnh giới mới, cảm giác lại nhìn cái gì đều không giống nhau, tỷ như tông chủ, trước đây không phát hiện hẳn cái đầu không cao mà!

Mà tông chủ ngược lại cũng dứt khoát, nếu như đã đem Phương Quý kêu lại đây, đơn giản liền dẫn hẳn đi ba đại tông chủ trước mặt lộ cái mặt, mà ở lộ mặt trước, thì lại đối với Phương Quý định ra rồi ba cái nguyên tắc: Một trong số đó, chính là đối với Linh Lung tông Lục Chân Bình chuyện lặng thinh không đề cập tới, người khác lại làm sao hỏi hẳn, cũng không muốn đàm luận cái đề tài này, xem như là bí cảnh bên trong một trò chơi, kết thúc, cũng là bỏ qua.

Thứ hai, chính là không cần lộ ra chính mình phải đi Trúc Tiên con đường chuyện, chỉ coi mình là trung phẩm Địa Mạch trúc cơ chính là.

Thứ ba, có quan hệ hần ở bí cảnh bên trong luyện hóa huyết tinh tất cả, cũng không muốn hướng về bất kỳ ai nói tới chi tiết nhỏ, huyết tinh làm sao luyện hóa, ám thương làm sao bù đắp, lại đến tột cùng luyện hóa bao nhiêu huyết tinh, những thứ này chuyện đều một mực không đề cập tới, chỉ đây tới tiên môn trên người chính là.

Phương Quý còn không là hiểu rất rõ Thái Bạch tông chủ đề cho hần nói như vậy nguyên nhân, nhưng thấy Thái Bạch tông chủ một mặt nghiêm nghị nói ra cái vấn đề này, vẫn là đang hoang đồng ý, không cho nói liền không cho nói chứ, ngược lại có thể khoác lác nhiều, cũng không cần thiết không phải bắt lấy cái này thôi, đúng là Thái Bạch tông chủ, thấy hần đáp ứng sáng khoái, nhưng cũng có chút chần chờ hỏi hần một vấn đề: "Luyện hóa huyết tinh, không phải chuyện nhỏ, ngươi là làm sao lấy Luyện Khí cảnh giới dẫn dắt khổng lồ như vậy huyết khí?"

"Ta?"

Phương Quý đối mặt cái vấn đề này, cảm thấy có chút khó mà tin nổi: "Ngươi lúc đó nói như vậy, ta liền như thế luyện a. . ."

Thái Bạch tông chủ nhất thời ghen ở lại, tâm nghĩ đương thời chính mình cũng chỉ là thuận miệng nói, bây giờ ngược lại không tiện hỏi. . .

Không thể làm gì khác hơn là làm bộ lơ đãng dáng vẻ, nhàn nhạt nói: "Đi thôi, nghỉ một lúc còn có việc đây!"

Dẫn theo Phương Quý, trở về trước bọn họ lấy gương đồng giám thị bí cảnh cái kia nơi đỉnh núi, Khuyết Nguyệt cùng Hàn Sơn, Hỏa Vân tam tông tông chủ thấy Phương Quý, thái độ quả nhiên cùng với trước không giống, trước đây dù là Phương Quý là chỉ là Luyện Khí cảnh giới, nhưng là do hần Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân thân phận, ba vị này tông chủ đối với hần

cũng không lăm tiếp đãi, thậm chí cũng không ngại trực tiếp lộ ra đối với Phương Quý cái kia một tia sát ý.

Nhưng bây giờ Phương Quý dĩ nhiên thành tựu Trúc Cơ cảnh giới, bọn họ chợt nhìn ra thấy phai nhạt.

Nhìn thấy Phương Quý lại đây, cũng chỉ là liếc mắt một cái, liền không còn lưu ý hẳn, vẫn là quan tâm bí cảnh tình huống bên trong.

Bây giờ Phương Quý đã Trúc Cơ thành công, những người khác lại đều còn ở thử nghiệm Trúc Cơ trong.

Quá trình này, phỏng chừng còn cần rất lâu.

Bây giờ chính đang tại Trúc Cơ, chính là Trương Vô Thường cùng Trình Phi Hồng, hai người bọn họ không có giống như Phương Quý một thân một mình Trúc Cơ, mà là đồng thời bắt đầu luyện hóa huyết tinh, hai người thiên tư đều rất tốt, trải qua một ngày một đêm vận công, rất nhanh liền nghênh đón một cái song song Trúc Cơ thành công kết quả, không chỉ có như vậy, hai người này lại cũng đều là trung phẩm Địa Mạch trúc cơ, một cái sáu lạng chín, một cái bảy lạng bốn!

"Tính cả tiểu quý này, Thái Bạch tông chính là ba vị trung phẩm Địa Mạch trúc cơ. . ."

Ba đại Tiên môn tông chủ thấy tình cảnh này, nhất thời đều hơi xúc động, không nhìn sau đó, chỉ là trước mắt, Thái Bạch tông liền đã ổn kiểm lời.

Trung phẩm Địa Mạch trúc cơ, đặt ở Sở vực mà nói, đã là hết sức xuất sắc hạt giống tốt.

Chỉ cần hai người này ở Trúc Cơ cảnh giới thận trọng tu hành, không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai đều là có hi vọng đặt chân cảnh giới Kim Đan.

Mà nhất làm cho người bất đắc dĩ chính là, Thái Bạch tông dĩ nhiên ra ba vị trung phẩm Địa Mạch trúc cơ, còn lại huyết tinh, lại còn có đầy đủ hơn bảy mươi lượng, cái này có thể quả thật là một cái nhượng người phi thường ước ao chuyện, ai biết bọn họ mặt sau, còn có thể có bao nhiêu người Trúc Cơ thành công?

Thân là một môn tông chủ, bọn họ đều rất có tính nhẫn nại, ngồi thêm mấy ngày cũng không chê phiền, vẫn là kiên trì chờ kết quả này.

Rất nhanh, Thái Bạch tông các đệ tử khác, cũng lục tục lên trước, thử nghiệm Trúc Cơ.

Vào lúc này, các vị tiên môn đệ tử bình thường thiên tư cùng tích lũy liền cũng phân ra cao thấp, mặt sau Thái Bạch tông đệ tử, lại lục tục có bốn người thành công, bất quá lại đều là hạ phẩm đạo cơ, trong đó cao nhất một cái, cũng chỉ luyện hóa năm lượng huyết tinh, liền đã đạt đến cực hạn, mà thấp nhất một cái, thì lại chỉ luyện hóa ba lượng bốn, chỉ kém may mắn, liền muốn Trúc Cơ thất bại.

Mà thành công chính là bốn người, thất bại lại càng nhiều, ở Phương Quý, Trương Vô Thường, Trình Phi Hồng sau khi, mười cái thử nghiệm Trúc Cơ tiên môn trong các đệ tử, ngược lại có đầy đủ sáu người thất bại, bọn họ đều là dùng hết toàn lực, vẫn như cũ không cách nào ngưng luyện đạo cơ thành công, trong đó còn có một cái, bởi vì nghĩ mạnh mẽ đột phá ba lượng ba cái này hạn chế, đúng là làm cho bản thân linh tức hỗn loạn, kinh mạch đều nát hơn nửa.

Đương nhiên, đối với những thứ này thất bại tiên môn đệ tử mà nói, ngược lại cũng không phải hoàn toàn không có chỗ tốt, ngoại trừ cái này

mạnh mẽ đột phá hạn chế, mà chịu đến phản phệ người ở ngoài, cái khác luyện hóa huyết tinh, tuy rằng không có Trúc Cơ thành công, nhưng cũng đến đến lớn lao chỗ tốt, bất kể là linh tức chất phác, vẫn là thân thể mạnh mẽ, đều sẽ bởi vậy mà tăng lên một nấc thang, sau đó Đan Dược trúc cơ, năm càng to lớn hơn!

Đồng dạng là Đan Dược trúc cơ, sau đó bọn họ cùng bình thường Đan Dược trúc cơ tu sĩ so với, căn cơ cũng sẽ càng mạnh!

Lại sau đó, Thái Bạch tông đệ tử còn chỉ còn bốn người chưa từng thử nghiệm Trúc Cơ, bốn vị này đệ tử bên trong, Lý Hoàn Chân đã bị Phương Quý trực đi ra, còn lại ba vị, thì lại còn có hai vị bị thương nặng, hơn nữa bọn họ bản thân liền cũng là am hiểu đan trận, làm cái này phụ trợ bên trong phụ trợ tiến vào bí cảnh, thành công độ khả thi nhỏ bé không đáng kể, đối với huyết tinh tiêu hao, cũng chắc chắn sẽ không quá nhiều.

Mà bây giờ Thái Bạch tông huyết tinh số lượng, thì lại còn sót lại tiếp cận bốn mươi lượng. . .

"Quả nhiên sẽ còn lại. . ."

Vào lúc này, ba đại Tiên môn tông chủ nhất thời ngồi ngay ngắn người lại, ánh mắt nháy cũng không nháy mắt nhìn bí cảnh bên trong Địa Nhân thần mộ.

Hàn Sơn tông chủ phán đoán tinh chuẩn hơn: "Ít nhất có thể còn lại khoảng ba mươi lượng!"

Nhất thời trong sân bầu không khí có chút quái lạ lên, đây chính là bí cảnh, mỗi một cái tiến vào bí cảnh người, đều sẽ vì tranh cướp huyết tinh đánh vỡ đầu chảy máu, thiên toán vạn toán, cũng chỉ là gánh trong lòng huyết tinh không đủ, nhưng bây giờ, Thái Bạch tông lại sáng tạo một cái kỳ

tích, trong môn phái mỗi một vị đệ tử đều thử nghiệm huyết tinh Trúc Cơ, mà cuối cùng, lại còn còn lại hơn ba mươi lượng. . .

Lần này bí cảnh tranh đấu bên trong, ba đại Tiên môn, tổng cộng cũng chỉ được mười tám lượng.

Thái Bạch tông còn lại, so với bọn họ tam tông gộp lại còn nhiều hơn. . .

...

...

"Lão thái bạch, người môn hạ đệ tử rất tiết kiệm a, còn lại nhiều như vậy huyết tinh, không biết các người nên xử lý như thế nào?"

Khuyết Nguyệt tông chủ tiếng nói, dẫn theo một cỗ oán khí, trong sân mỗi người đều hiểu, Thái Bạch tông lại sẽ có huyết tinh còn lại, còn sót lại nhiều như vậy, cái này cũng không phải tiết kiệm vấn đề, nhưng dù như thế nào, cũng đúng là còn lại nhiều như vậy. . .

Liên ba đại Tiên môn tông chủ, liền đều đưa mắt tìm đến phía Thái Bạch tông chủ.

Kỳ thực từ vừa mới bắt đầu, bọn họ liền đã đoán được Thái Bạch tông sẽ còn lại không ít huyết tinh, một mực chờ đợi cái vấn đề này xuất hiện.

Tiết kiệm cũng tốt, xa xỉ cũng được, ngược lại là còn lại nhiều như vậy, tông phải xử lý chứ?

Ba vị tiên môn tông chủ sắc mặt khác nhau, nhưng ánh mắt lại đều là giống nhau, ám chỉ ý vị rõ ràng.

Phương Quý đứng ở Thái Bạch tông chủ sau lưng, đều không khỏi rung mình một cái, cảm thấy cả người đều có chút không dễ chịu.

"Tiểu Phương Quý. . ."

Đón ba vị tông chủ ánh mắt, Thái Bạch tông chủ đứng là bình tĩnh thông dong, bỗng nhiên kêu Phương Quý một tiếng.

"Làm gì?"

Phương Quý một cái kích lẳng phản ứng lại.

Thái Bạch tông chủ nhàn nhạt nói: "Ta Thái Bạch tông hẳn là còn có thể còn lại huyết tinh hơn ba mươi lượng, ngươi nói nên làm gì?"

Lập tức, ba đại Tiên môn tông chủ ánh mắt, liền đồng loạt chuyển hướng Phương Quý!

Đón những ánh mắt này, Phương Quý nhất thời cảm thấy trên người như là đè ép ba hòn núi lớn cũng tựa như, trước đây xưa nay không nghĩ tới, lại sẽ có người từ đơn giản như vậy trong ánh mắt liền lộ ra nhiều như thế tin tức, quả thực như là thanh đao gác ở trên cổ họng. . .

Huyết tinh ngược lại không thể lẳng phí, Thái Bạch tông ngược lại đã ăn không vô, còn lại ngươi lại nên xử lý như thế nào?

Liền đón ba vị tông chủ ánh mắt, Phương Quý run lập cập nói: "Không phải còn có Linh thú sao?"

Ba vị tông chủ trong ánh mắt, lập tức liền có vô tận sát khí.

"Ha ha, Linh thú tự có lên cấp phương pháp, huyết tinh cũng không thích hợp chúng nó, vẫn là nghĩ những khác xử lý phương pháp đi!"

Thái Bạch tông chủ cười khẽ một tiếng, cổ vũ Phương Quý.

Ba vị tông chủ nhưng là trầm mặc nhìn Phương Quý, không nói câu nào, chính là như thế nhìn.

"Nguyên lai tông chủ gọi ta tới là vì cái này. . ."

Phương Quý đã cảm giác phía sau lưng phát lạnh, giờ mới hiểu được Thái Bạch tông chủ đem mình kêu đến dụng ý, hợp chính người thật không tiện nói đúng không là, mà đón ba vị tông chủ ánh mắt, hẳn cũng cảm giác áp lực như núi, đây chính là ba vị Kim Đan đại tu, dù là chính mình trải qua Trúc Cơ thành công, bọn họ cũng có thể một đầu ngón tay đem chính mình ép chết đi, đôi mắt bọn họ hầu như công khai ánh mắt. . .

Phương Quý cuối cùng vẫn là ngạnh ngạnh cái cổ, thân thể cứng ngắt nói: "Bán đi!"

Khuyết Nguyệt, Hỏa Vân, Hàn Sơn tam tông tông chủ, sắc mặt nhất thời trở nên càng khó coi hơn, ánh mắt tựa hồ có thể giết người.

Hết lần này tới lần khác Thái Bạch tông chủ lại hỏi một câu: "Bán thế nào?"

Hẳn như thế cái thái độ, vậy thì thật là đem tất cả áp lực đều ép đến Phương Quý trên đầu, Phương Quý cảm thụ ba vị tông chủ giết người giống như ánh mắt, cũng rất muốn nhận cái kinh sợ, tại chỗ biểu thị đem còn lại huyết tinh đưa cho ba đại Tiên môn a, không chỉ có rơi xuống cái tốt tên, cũng có thể hướng về ba đại Tiên môn kỳ cái tốt, bù đắp một thoáng trước cừu hận, chỉ là trong lòng luôn có cái khám, không làm được chuyện như vậy a. . .

Liên hẳn cắn chặt hàm răng, bảo vệ nguyên tắc, kiên trì nói: "Càng quý càng tốt!"

"Ha ha. . ."

Thái Bạch tông chủ nở nụ cười, thật là trấn an.

Mà ba đại Tiên môn tông chủ nhưng là cùng nhau hừ lạnh một tiếng, đực Phương Quý một chút.

Phương Quý nhưng là khóc không ra nước mắt, cũng không biết vì sao muốn ở ba đại Tiên môn tông chủ trước mặt sính cái này có thể , bất quá cũng ngay vào lúc này, bên tai đúng là truyền đến Thái Bạch tông chủ một câu truyền âm nhập mật: "Làm rất tốt, bán xong sẽ có chỗ tốt của ngươi. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 201: Cam Tâm Làm Cái Con Khi

Thực sự là không doạ dẫm cái kia Thái Bạch tông tiểu quý đầu, nghĩ muốn Thái Bạch tông tặng không còn lại huyết tinh tới nói còn nói ra đến, cái kia ba đại Tiên môn cũng là không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đến mua cuối cùng này ba mươi lượng huyết tinh, chỉ là nói tới giá cả thì lại cũng đau đầu lên. . .

Đây chính là huyết tinh a, làm sao mua?

Huyết tinh, Ma sơn máu tinh luyện mà thành, lại tên máu bò dê, bắt tử dược, chính là một loại có thể nghịch thiên địa tạo hóa thần vật, không chỉ có thể nhượng người Trúc Cơ, càng có chữa thương, luyện khí, tăng cao tu vi các loại thần hiệu, có người nói Tôn phủ như vậy địa phương, còn có một chút Tôn phủ nhân lưu hành dùng huyết tinh hóa dịch, sau đó tắm rửa, người đều nói các nàng dùng qua sau khi, thanh xuân mãi mãi, da thịt trơn mềm, so với Trúc Nhan đan hiệu quả đều tốt, hơn nữa để nhân tâm đều biến trẻ tuổi, tám trăm tuổi lão thái thái đều có thể giả cho hai mươi tuổi không tới tiểu hỏa!

Bực này thần vật, bắt luận tới nơi nào, đều là có tiền cũng không thể mua được, cái kia nếu là nghĩ bán, lại nên bán giá cả bao nhiêu?

Liên ba đại Tiên môn tông chủ, vào lúc này đều trầm mặc không nói lời nào.

Hết cách rồi, nếu là nhắc tới tiền, con số này không khỏi thật đáng sợ, đối với huyết tinh giá trị, Thái Bạch tông dù là gọi ra một lượng huyết tinh

bán mười vạn lượng linh thạch đến đều không quá mức, thậm chí còn sẽ có người nói cái giá này công đạo, thế nhưng bọn họ lại làm sao có khả năng thật sự lập tức lấy ra nhiều như vậy linh thạch đi mua Thái Bạch tông điểm ấy còn lại huyết tinh?

Nói thật sự, như không phải là bởi vì đối đầu Thái Bạch tông chủ không chắc chắn, lúc này bọn họ trực tiếp buộc Thái Bạch tông đem còn lại huyết tinh giao ra đây tâm đều có, nhưng nếu đánh lại đánh không lại, mua lại mua không nổi, lúc này cũng chỉ có thể lấy trăm mặc biểu thị phản đối.

Ngược lại huyết tinh mặc dù là thứ tốt, nhưng cũng chỉ có thể bán cho ta ba nhà.

Cái giá này chúng ta là không chịu ra, có bản lĩnh người đem huyết tinh lấy ra bán cho người khác đi a. . .

Bảo tồn huyết tinh phương pháp, là một loại phi thường cao thâm pháp môn, lúc trước Thái Bạch tông hai vị này sư huynh đệ, từ Đông Thổ học được đánh cắp Ma sơn máu ngưng luyện huyết tinh phương pháp, nhưng không có học được nên làm gì bảo tồn, bây giờ đương nhiên cũng không có biện pháp đem mang ra đến, vì lẽ đó bọn họ cũng là đối mặt như thế một vấn đề, những thứ này huyết tinh vẫn đúng là cũng chỉ có thể bán cho ba đại Tiên môn, không còn con đường!

Liên tục ở cái này lúng túng trong trăm mặc, Thái Bạch tông chủ thấp giọng mỉm cười, nói: "Nếu thật sự là theo Tôn phủ bên kia quy củ, cái này ba mươi vạn huyết tinh sợ là chúng ta cũng không mua nổi, bất quá, bí cảnh vốn là chúng ta năm đại Tiên môn chế tạo, chúng ta lại cầm huyết tinh giải quyết việc chung, liền vô vị, không bằng làm chút trao đổi đi, năm đại Tiên môn đều thủ Ma sơn qua không ít năm, nói vậy tích lũy không ít Ma sơn dị bảo, nếu là ba đại Tiên môn không ngại, liền mỗi một môn lấy ra như thế Ma sơn dị bảo, đến trả chúng ta cái này còn lại huyết tinh làm sao?"

"Ma sơn dị bảo?"

Ba đại Tiên môn tông chủ nghe xong lời này, đều là hơi ngẩn người ra, thay đổi sắc mặt.

Không phải là bởi vì Thái Bạch tông chủ giở công phu sư tử ngoạm, mà là cái này chào giá, thật là quá tiện nghi chút!

Ma sơn thần dị, vừa có thể lấy kỳ sơn máu, luyện làm huyết tinh, lại có tà khí tiết lộ, có thể sinh sôi ra một ít thiên tài địa bảo, những thứ này thiên tài địa bảo, từ nhỏ liền có các loại thần dị chỗ, hơi thêm luyện chế, liền có thể trở thành pháp bảo lợi hại, mà loại pháp bảo này, đều là tiên môn thực lực cùng gốc gác tượng trưng, không có chỗ nào mà không phải là bị năm đại Tiên môn coi như ép đáy hòm bảo bối, cất giấu ở trong tiên môn.

Bất quá có sao nói vậy, Ma sơn dị bảo, tuy rằng cũng giá trị liên thành, nhưng cùng huyết tinh so với, vẫn là kém xa lắm.

Thái Bạch tông còn lại hơn ba mươi lượng huyết tinh, liền đại biểu ba đại Tiên môn mỗi một môn có thể phân đến mười lượng trở lên, mà chỉ dùng một cái Ma sơn dị bảo, liền có thể đổi lấy mười lượng huyết tinh, vô luận nói như thế nào, ba đại Tiên môn đều là chiếm lớn lao tiện nghi.

Này cũng làm cho, vẫn cùng Thái Bạch môn minh tranh ám đấu ba đại Tiên môn tông chủ, có chút không quen lên.

Cái này Lão thái bạch xưng tên nham hiểm, sẽ có tốt bụng như vậy?

Đúng là Phương Quý, cũng không biết trong này cụ thể giá trị, chỉ là vừa nghe có thể đổi lấy ba cái dị bảo, nhất thời con mắt toả sáng.

"Ba mươi lượng huyết tinh, là có thể đổi lấy ba cái dị bảo. . ."

Hắn than thở: "Tông chủ lợi hại a. . ."

Sau đó lại tính toán một chốc: "Ba cái dị bảo làm sao cũng đến cho ta hai chứ?"

Không nhịn được lại khen: "Tông chủ hào phóng a!"

. . .

. . .

"Chỉ là một cái Ma sơn dị bảo là có thể?"

Khuyết Nguyệt, Hỏa Vân, Hàn Sơn tam tông tông chủ nhìn nhau một chút, trên mặt không có chiếm được tiện nghi ý cười, trái lại có chút nghiêm nghị.

"Đương nhiên, muốn chọn tốt dị bảo mới được!"

Thái Bạch tông chủ cười nhạt trả lời, thái độ không có một chút nào miễn cưỡng.

Ba vị tông chủ nhất thời lại trầm mặc lại, liếc mắt nhìn nhau, lại không có vội vã đồng ý.

"Ba vị bạn cũ, các người cảm giác đến chúng ta còn tất yếu vẫn như thế tranh xuống sao?"

Ở cái này một mảnh trong trầm mặc, đúng là Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên nhìn về phía bọn họ, chủ động mở miệng nói.

Ba vị tông chủ không có người nói chuyện, đều chỉ là trầm mặc nhìn về phía Thái Bạch tông chủ.

"Lần này bí cảnh mở ra, ta Thái Bạch tông có bảy người Trúc Cơ thành công, nhưng có ba người chết oan chết uổng, bốn đại Tiên môn đây, Khuyết Nguyệt tông hai mươi vị đệ tử, bỏ đi mười một người, chỉ còn lại chín người, Hỏa Vân tông chết rồi bảy người, Hàn Sơn tông chết rồi năm người, Linh Lung tông tổn hại nhân thủ dù ít, nhưng cũng bỏ đi ba người, như vậy tính ra, năm đại Tiên môn bên trong, chết đệ tử, có thể so với Trúc Cơ thành công còn nhiều a. . ."

"Hà?"

Khuyết Nguyệt, Hỏa Vân, Hàn Sơn tam tông tông chủ, bỗng nhiên đều trầm mặc lại, mặt sắc mặt có chút khó coi.

Mỗi một lần bí cảnh mở ra, đều là một lần tiên môn đệ tử máu chảy thành sông ngày, năm đại Tiên môn, đã quen thuộc từ lâu.

Môn hạ đệ tử đám người, vì tranh cướp Trúc Cơ tạo hóa, liều mình đi bác, không nhiều bình thường sao?

Mà mỗi mười năm một lần, nhìn thấy những thứ này tiên môn đệ tử hi sinh, bọn họ làm cái này tông chủ, cũng sớm đã quen.

Đối với bọn họ mà nói, thân là một tông chi chủ, cao cao tại thượng, nắm giữ đại cục, cái này một chút đệ tử chảy máu hi sinh, vốn là thái độ bình thường, thậm chí sẽ không quá mức ảnh hưởng đến tâm tình của bọn họ, cho nên nhìn thấy bí cảnh trong, các đệ tử giết đến một mất một còn, bọn họ ở bên ngoài, vẫn cứ có thể đàm tiếu tiếng gió, chỉ mưu tính tiên môn lợi ích, không một chút nào đem những đệ tử kia mệnh đề ở trong lòng.

Nhưng đây là bọn họ ngầm hiểu ý kết quả, mọi người đều không nhắc việc này, cũng là không coi là việc to tát, mà bây giờ, Thái Bạch tông chủ

chợt nghiêm túc cẩn thận, ngay mặt nói tới này sự kiện, bọn họ thì lại làm sao còn có thể tiếp tục làm bộ dửng dưng như không đáng đáp?

Cho tới bên cạnh Phương Quý, nghe được những câu nói này, càng là không nhịn được hơi co lại đầu.

Trong những người này, có thể có một phần là công lao của hắn a. . .

Tuy rằng Phương Quý không phải cái yêu thích giết người người, nhưng đối phương bức được bản thân quá gấp thì ra tay cũng sẽ không chần chờ!

Vì lẽ đó trong lòng hắn cũng bay lên một nghi vấn, chính thật vui vẻ nói chuyện làm ăn đây, người nói những thứ này mắt húng lời nói tới làm gì đó?

Khuyết Nguyệt tông chủ sắc mặt trở nên âm trầm, trầm giọng nói: "Lão thái bạch, người nói chuyện này để làm gì?"

"Lẽ nào các người sẽ không có cảm thấy, những đệ tử này chết không đáng sao?"

Thái Bạch tông chủ vẻ mặt như thường, chỉ là ánh mắt nhìn về phía ba đại Tiên môn tông chủ, tựa hồ nhiều chút phức tạp ý vị.

Ba đại Tiên môn tông chủ nghe vậy, lần thứ hai trầm mặc lại, không nói một lời.

"Chúng ta năm tông, đã đấu quá lâu. . ."

Thái Bạch tông chủ cười khỏ một tiếng, nói: "Chừng ba trăm năm, người giết ta, ta giết người, không biết bẻ đi bao nhiêu mạng người đi vào, đặc biệt là bí cảnh dựng thành tới nay, càng là phảng phất thành các đệ tử chốn Tu La, mỗi một lần bí cảnh mở ra, năm đại Tiên môn đều muốn chính

mình có bao nhiêu đệ tử Trúc Cơ thành công, nhưng lại có mấy người tính qua, chết ở bí cảnh tranh đấu bên trong người lại có nhiều ít đây?"

Nghe hẳn, ba đại Tiên môn tông chủ sắc mặt, càng khó coi hơn.

Qua một lát, Hàn Sơn tông chủ bỗng nhiên nói: "Người biết, chúng ta chuyện không có đơn giản như vậy!"

Khuyết Nguyệt cùng Hỏa Vân hai tông tông chủ, vào lúc này cũng đều hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn lại, ánh mắt ý vị rõ ràng.

Năm đại Tiên môn đã cãi ba trăm năm, có lẽ còn có thể lại tranh cãi ba trăm năm, mỗi một môn dặt đi ra, đều có một cái đấm máu danh sách, nói những thứ này còn có cái gì tác dụng đâu, thân là tông chủ, đều không phải người ngu, tại sao muốn tranh, trong lòng đều rất rõ ràng!

"Ha ha, đương nhiên không có đơn giản như vậy!"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, không có phản bác lời này, đúng là vẻ mặt càng lộ vẻ thản nhiên, cười nói: "1,500 năm trước, vị kia trong truyền thuyết Tôn đế đạp lên con ba ba lớn từ trên biển đến, bằng trong tay một thanh yêu đao, giết hết Bắc Vực đại tu, phá huỷ ba đại đạo thống, trục U cốc chi đế, từ đây đặt chân Bắc Vực, xây xuống Thái Tôn chi phủ, Bắc Vực mười chín châu vạn ngàn tiên môn, đều quy Tôn phủ ngự dưới, ngàn tỉ bách tính, đều lạy Tôn đế, hẳn là từ khi đó bắt đầu, chúng ta Bắc Vực tiên môn vận mệnh, liền nhất định đi. . ."

"Tôn phủ nghĩ muốn linh mạch thần khoáng, chúng ta cũng chỉ có thể hàng năm dâng lên, Tôn phủ nghĩ muốn đạo điển bí pháp, chúng ta cũng chỉ có thể mở rộng tàng kinh đại điện, đem bí pháp dâng lên, Tôn phủ nghĩ muốn mỹ nhân, chúng ta mỹ nhân cũng chỉ có thể giải la thường. . . Ha ha, Tôn phủ không muốn nhìn thấy chúng ta quá mức hòa khí, vì lẽ đó chúng ta

chỉ có thể đấu đến đâu đi, lẫn nhau giết cái khí thể ngát trời, để tránh khỏi gây nên Tôn phủ kiêng kỵ. . ."

"Đơn giản tới nói, Tôn phủ muốn nhìn khí biểu diễn, chúng ta những thứ này tiên môn, liền phải phối hợp bọn họ diễn thôi. . ."

Hắn mỗi nói ra một câu, ba đại Tiên môn tông chủ, sắc mặt liền khó có thể một phần.

Bọn họ nhìn về phía Thái Bạch tông chủ ánh mắt, đã phức tạp đến cực điểm, có sợ hãi, cũng có phẫn nộ, càng có chút thống hận.

Nhưng vào lúc này, Thái Bạch tông chủ vẫn là như thế bình tĩnh, vẫn là cười hỏi bọn họ một câu.

"Nhưng các ngươi liền không lo lắng, chúng ta diễn khí biểu diễn diễn quá lâu, sẽ có một ngày thật sự đã biến thành con khỉ sao?"

Ba đại Tiên môn tông chủ sắc mặt, vào lúc này bỗng nhiên trở nên cực kỳ tái nhợt!

. . .

. . .

"Ha ha, các ngươi không cần vội vã trả lời, ta biết các ngươi tuy rằng đều là một tông chi chủ, nhưng truyền thừa quá xa xưa, vì lẽ đó mỗi một môn bên trong, đều có mấy cái thông thái rởm Lão gia hỏa, không gặp được sự đồng ý của bọn họ, các ngươi cũng làm không được cái gì quyết định!"

Thái Bạch tông chủ vừa nói, vừa chậm rãi đứng lên, cười hướng về ba vị tông chủ nói: "Đương nhiên, các ngươi cũng có thể đi Tôn phủ nơi đó mật báo, nói ta Thái Bạch tông đại nghịch bất đạo, ngược lại miệng ở trên người

các người, nói ta cũng sẽ không thừa nhận, chỉ bất quá ta ngày hôm nay nói những câu nói này, còn là hi vọng các người suy nghĩ thật kỹ cân nhắc, dù sao, chúng ta đều là người tu tiên a. . ."

"Tự xưng là nghịch thiên hành sự người tu hành, làm sao có thể cam tâm làm cái con khi?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 202: Ưu Khuyết Điểm Không Thể Xóa

"Cái này đến tột cùng là làm sao cái tình huống a?"

Phương Quý vừa bắt đầu còn tưởng rằng tông chủ là làm bút tốt buôn bán, thế nhưng khi nghe đến tông chủ cuối cùng nói, cùng với Khuyết Nguyệt, Hỏa Vân, Hàn Sơn tam tông tông chủ trầm mặc mà giấu diếm ngạc nhiên nghi ngờ biểu hiện sau khi, liền nhìn ra tông chủ cái này buôn bán, phải làm không phải đơn giản như vậy, ở cái kia ba vị tông chủ trước mặt, hẩn nhẹn xuống không có hỏi, chờ theo tông chủ rời đi, lại không nhẹn được hỏi lên.

"Là kiện thoát nhìn đơn giản, trên thực tế rất phức tạp việc!"

Tông chủ vỗ vỗ Phương Quý vai, không có giải thích nhiều, chỉ là cười nói: "Người sớm muộn cũng sẽ gặp phải cái vấn đề này!"

Ma sơn tế tiên đài trên, bây giờ đã có Thái Bạch tông không ít đệ tử cùng trưởng lão, chấp sự đang chờ đợi, Phương Quý theo tông chủ đi tới cái này tiên đài thì liền nhìn thấy trước đây bí cảnh bên trong Thái Bạch tông đệ tử đều đã đi ra, đang bị chu vi đồng môn cùng chấp sự vây quanh nói chuyện, đặc biệt là cái kia bảy vị Trúc Cơ thành công, càng là đầy mặt kích động, chính là lại tính tình trầm ổn, cũng không che giấu được nụ cười trên mặt.

"Phương Quý tiểu sư huynh lại đây!"

Rất xa nhìn thấy Phương Quý theo tông chủ đáp mây bay mà đến, trong đám người nhất thời có người hô một tiếng, nhất thời dòng người như nước thủy triều, đều hướng về Phương Quý tiến lên đón, trước tiên hướng về tông chủ cúi chào, sau đó lợi dụng Trương Vô Thường, Trình Phi Hồng hai người dẫn đầu, một đám từ bí cảnh bên trong đi ra đồng môn đều đi lên, sáu vị Trúc Cơ thành công tu sĩ ở trước, mặt khác chín vị tuy rằng cũng luyện hóa huyết tinh, nhưng không có Trúc Cơ người ở phía sau, chính tề cả đứng thành hai hàng, nghiêm túc cẩn thận hướng về Phương Quý hành lễ, cung kính chấp lễ, đầy mặt cảm kích.

"Ha ha, sư huynh liền sư huynh đi, tại sao muốn thêm cái chữ tiêu?"

Phương Quý nhất thời đầy mặt là cười, chạy chậm tiến lên đỡ những thứ này người lên.

Mà Trương Vô Thường cùng Trình Phi Hồng mấy người, vào lúc này lại biểu hiện thật là trịnh trọng, vẫn cứ làm xong ba lễ, thì mới đứng dậy.

Chu vi chư trưởng lão cùng chấp sự đám người ở bên cạnh nhìn, cũng là cảm khái không thôi.

Làm cái này thi lễ, từ trước đến giờ là trong tiên môn thông lệ.

Trúc Cơ thành công, biết đây là Phương Quý cho mình cơ hội, tự nhiên cảm kích cực kỳ, cả đời chỗ tốt nơi, từ con đường chủ yếu cảm ơn.

Không có Trúc Cơ thành công, cũng đến đến lớn lao chỗ tốt, trái tim đồng dạng cảm ơn.

Chỉ bất quá, rất xa nhìn thấy cái này một sương bên trong náo nhiệt, bên cạnh cũng cũng không có thiếu không có tiến vào bí cảnh Thái Bạch tông đệ tử, cùng với không biết nghiên do bên trong chấp sự cùng các trưởng lão lòng sinh nghi hoặc, bởi vì vào lúc này, tiên đài bên cạnh có thể không chỉ

có Phương Quý cùng những thứ này mới từ bí cảnh bên trong đi ra tiên môn đệ tử, còn có một cái đặc thù người tồn tại, hẳn vẫn xa xa đứng ở một bên, chưa hề nói chuyện.

Thái Bạch tông chân truyền Lý Hoàn Chân!

Hắn rời đi bí cảnh, so với cái gì người đều muốn sớm, mà ở đi tới cái này tiên đài sau khi, liền một câu nói cũng chưa từng nói.

Bây giờ, hắn liền trầm mặc đứng ở tiên đài bên cạnh, xem những kia đồng môn hướng về Phương Quý hành lễ một màn, sắc mặt càng là âm trầm tới cực điểm, chỉ là không có đứng ra nói chuyện, mãi đến tận những thứ này người hành lễ xong xuôi, vậy nhất Phương Quý lúc nói chuyện, hắn mới đột nhiên đi về phía trước, hơi vén lên áo bào trước bả, thẳng tắp ở Thái Bạch tông chủ trước mặt quỳ xuống, đầy mặt đều là ý đau thương căm giận.

"Đệ tử một lòng vì tiên môn hiệu lực, tự giác chưa từng làm kém đạp bước nửa bước, lại bị người bắt nạt, trục xuất bí cảnh, liền Trúc Cơ cơ hội cũng mất rồi, chỉ là vì đại cục, không muốn cùng đồng môn bên trong có loạn, lúc này mới ảm nhẫn đến nay, mong rằng tông chủ đưa ta công đạo!"

Lý Hoàn Chân thanh âm không nhỏ, lập tức liền hấp dẫn đi tới chu vi ánh mắt của mọi người.

Bao quát vẫn còn không biết bí cảnh bên trong xảy ra chuyện gì trường lão cùng chấp sự, đệ tử, còn có Phương Quý cùng những kia mới từ bí cảnh bên trong ra người đến chờ, mỗi người đều đưa mắt tìm đến phía Thái Bạch tông cùng với hắn trước người quỳ Lý Hoàn Chân, có người buồn bực, có người tiếc hận.

Đầy đủ bảy vị Trúc Cơ thành công người, nhưng cũng hết lần này tới lần khác không có Lý Hoàn Chân?

Hắn nhưng là chân truyền, đứng đầu chúng đệ tử, làm sao sẽ xuất hiện tình huống như vậy?

Càng then chốt chính là, mỗi một lần bí cảnh mở ra, những kia ở bí cảnh bên trong được đến Trúc Cơ cơ hội người, đều sẽ cùng đệ tử chân truyền kết làm thâm hậu tình nghĩa, trình độ nào đó trên nói, phần này tình nghĩa, thậm chí có thể được cho là nửa sư nửa hữu, cho nên mới phải có những người kia rời đi bí cảnh sau khi cúi đầu, nhưng vì sao cái này cúi đầu, lại lại chính là Phương Quý, lại đem Lý Hoàn Chân cho ném tới một bên?

"Người không cần uốn lượn, giữa các người chuyện, tiên môn thì sẽ có quyết nghị!"

Thái Bạch tông chủ vào lúc này, nhìn đầy mặt đau thương căm giận Lý Hoàn Chân, gật gật đầu, nhẹ nhàng trả lời.

"Tông chủ, ta. . ."

Lý Hoàn Chân không nghĩ tới Thái Bạch tông chủ là như thế một cái bình thân phản ứng, nhất thời không cam tâm, không nhịn được mở miệng lần nữa.

"Các người ở bí cảnh bên trong làm tất cả, ta đều xem ở trong mắt!"

Thái Bạch tông chủ nhẹ giọng trả lời, rồi sau đó vỗ một cái Lý Hoàn Chân vai, nói: "Về tiên môn nói sau đi!"

"Chuyện này. . ."

Lý Hoàn Chân sắc mặt, lập tức cứng lại rồi, lại phẫn nộ, nhưng lại không dám lại nói thêm gì.

Trầm mặc một lúc lâu, chỉ có thể chấp tay nói: "Vâng, đệ tử sẽ chờ tiên môn đưa ta công đạo!"

Mà người chung quanh vào lúc này xem hấn ánh mắt, cũng nhất thời thay đổi, đặc biệt là những kia từ bí cảnh bên trong đi ra đệ tử, bọn họ tự nhiên biết lúc này Lý Hoàn Chân hướng về tông chủ cáo trạng, là vì nói cái gì, mà bây giờ, tông chủ phản ứng bên trong, tuy rằng không có nói rõ là thiên hướng tại hấn cùng Phương Quý phương nào, nhưng cái này tạm thời đem sự tình đề xuống phản ứng, vốn là chính là một loại thái độ.

Đúng là ở bên cạnh, đã vừa mới nghe một cái từ bí cảnh bên trong đi ra đệ tử giảng qua sự tình nguyên do Bạch Thạch trưởng lão, nhìn chúng đệ tử không biết vì lẽ gì vẻ mặt, không nhin được hít một tiếng, cái này một tiếng thở dài, liền gây nên bên cạnh đệ tử hiếu kỳ, vội vàng lại đây hỏi dò, Bạch Thạch trưởng lão liền ca thán nói: "Lý Hoàn Chân làm việc, chính là tông chủ cũng không thể nói là sai, nhưng tông chủ không thích!"

Bên cạnh đệ tử nhất thời đầy mặt kinh ngạc: "Này Phương Quý tiểu sư huynh hấn. . ."

Bạch Thạch trưởng lão nói: "Phương Quý tiểu quý kia đầu làm việc, tông chủ yêu thích, nhưng lại không thể nói là đúng!"

...

...

Thái Bạch tông chúng đệ tử, lại ở cái này tiên đài đợi ba ngày, bí cảnh bên trong mặt khác ba đại Tiên môn đệ tử liền cũng đều đã đi ra.

Kết quả cuối cùng, Khuyết Nguyệt tông một môn bên trong, Trúc Cơ thành công đệ tử có ba người, trong đó chỉ có Hạng Quỷ Vương là trung phẩm Địa Mạch trúc cơ, luyện hóa huyết tinh tám lượng hai, hai vị khác là hạ phẩm Địa Mạch trúc cơ, mà Hỏa Vân tông, nhưng là chỉ có hai người, trong đó Lăng Hoa Giáp là trung phẩm Địa Mạch trúc cơ, bàn về số lượng, đúng là Hàn Sơn tông nhiều nhất, tổng cộng có bốn người, nhưng bốn người, lại đều là hạ phẩm đạo cơ.

Nhất là số xui, nhưng là Hàn Sơn tông dẫn đầu Tông Khuyết, hấn ở đánh với Phương Quý một trận trong, bị thương quá nặng, dù là ăn vào lượng lớn thuốc chữa thương vật, cuối cùng cũng không thể nuôi phục thương thể, kết quả bắt đến huyết tinh, nhưng cũng dẫn đến Trúc Cơ thất bại.

Cho tới Linh Lung tông chủ, thì lại là do vì nửa đường lui ra, một cái Trúc Cơ thành công người cũng không có.

Kết quả này, có thể nói lại một lần đã kinh động Sở vực.

Thái Bạch tông lần trước bí cảnh cuộc chiến thì liền đã hoàn toàn thắng lợi, chiếm đi bảy thành tài nguyên, lần này lại càng nhiều?

Mà lần này bí cảnh bên trong, lấy sức lực của một người xoay chuyển càn khôn Phương Quý, tự nhiên cũng lập tức hấp dẫn chú ý của mọi người, có thể suy ra, theo lần này bí cảnh cuộc chiến kết quả truyền lưu ra, Phương Quý suất Thái Bạch tông đồng môn lập tức đoạt đi toàn bộ bí cảnh tám thành rưỡi tài nguyên sự tích, tất nhiên sẽ trở thành Sở vực một đại truyền kỳ, bị nước Sở người tu hành truyền lưu mấy chục năm.

Thái Bạch tông đệ tử Phương Quý tên, xem như là ở cái này bí cảnh một trận chiến vang lên sáng lên, phóng tầm mắt toàn bộ Sở vực, đều có chút danh tiếng.

Chỉ bất quá, hấn ở bí cảnh trong, bại bốn môn dẫn đầu, lại đem một kiếm nghịch chuyên Thái Bạch tông xu hướng suy tàn sự tích, cố nhiên nhượng người thán phục, nhưng hấn lâm trận trở mặt, đem chính mình chân truyền dẫn đầu trực đi ra chuyện, nhưng cũng ở các đại Tiên môn trong lúc đó gọi ra sóng lớn mênh mông, nhất thời tán thưởng người có nhiều, xem thường người có nhiều, toàn bộ ngấn nắp phía dưới, cũng được cho là cuộn sóng ngầm.

Cuối cùng một ngày, Ma sơn tế kết thúc, các đại Tiên môn phân biệt trở lại, Ma sơn tế một chuyện, xem như là có một kết thúc.

Thái Bạch tông đệ tử này dịch hoàn toàn thắng lợi, trở lại tiên môn lúc, tự nhiên cũng được đến Thái Bạch tông trên dưới long trọng nghênh tiếp, trong ngày thường thanh tĩnh làm chủ tiên môn, tuy không đến nổi treo đèn kết hoa, nhưng cũng là một mảnh đầy nhiệt tình, lưu thủ Thái Bạch tông Liễu Chân trưởng lão cùng với chư viện chư phong đệ tử, đều đến núi trước đến nghênh, nhìn hướng về ánh mắt của mọi người, lại là kính phục, vừa là hâm mộ.

Rất xa, Phương Quý liền nhìn thấy bên trong đám người Nhan Chi Thanh, Hứa Nguyệt Nhi, Trương Kinh, Mạnh Lưu Hồn mấy người, khuôn mặt nhỏ nhất thời cười thành một đóa hoa, vừa dùng sức lắc tay, vừa ở Trương Vô Thường mấy người chen chúc dưới, kính hướng về Công Đức điện trước tiên đài đi tới.

Hấn nhưng là ở trở về núi trước liền biết rồi, bí cảnh việc kết thúc, tiên môn bên trong cũng sẽ có một tràng ưu khuyết điểm thưởng phạt.

Đầu tiên là Bạch Thạch trưởng lão leo lên tiên đài, cầm trong tay quyền trục, một phen trầm bổng lại sai, nghe đến nhân tâm thần khuấy động tuyên đọc, đơn giản là chút "Thái Bạch đệ tử, thừa thiên chi ý, gặp bốn môn vây công mà không cúi đầu, cuối cùng bại tận cường địch, tráng ta Thái Bạch

tiên uy" loại hình, sau đó chính là theo mỗi người ở bí cảnh bên trong biểu hiện, dành cho tiên môn ban thưởng loại hình, này cũng đều là dị thường phong phú.

Đã Trúc Cơ thành công, như Trương Vô Thường, Trình Phi Hồng loại hình, đều thu được tiên môn truyền thừa cùng với các loại có thể để người củng cố Trúc Cơ cảnh giới tu vị đan dược, cũng phong chấp sự vị trí, từ đây ở trong tiên môn, có thể lĩnh cung phụng, thăng nhất giai.

Không có Trúc Cơ thành công đệ tử, thì lại cũng đều đem được đến Trúc Cơ đan thưởng lệ, để cho được đến Trúc Cơ cơ hội.

Mà ở lần này bí cảnh cuộc chiến bên trong chết đi ba vị đệ tử, thì lại trừ một chút danh dự tế điện ở ngoài, còn có thể dành cho bọn họ nơi gia tộc một ít linh đan cùng bảo dược bồi thường, cùng với một cái có thể trực tiếp tiến vào tiên môn Thanh cốc tu hành danh ngạch, người chết đã chết rồi, lại không biết sau lưng việc, nhưng gia tộc của bọn họ cùng người thân, bi thiết sau khi, nhưng cũng biết Thái Bạch tông cái này cách làm đã vô cùng tận tâm.

Một đường tuyên đọc xuống , liền ngay cả ở bí cảnh bên trong biểu hiện rất tốt Linh thú, tựa như Anh Đề các loại, cũng phải phi thường phong phú tưởng thưởng, nhưng một mực, mãi môn trên dưới đều đang chăm chú Phương Quý, đặt ở cái cuối cùng, dẫn tới mọi người chờ mong không ngớt!

"Thái Bạch tông đệ tử Phương Quý. . ."

Ở Bạch Thạch trường lão rốt cục niệm đến cái này tên thì mãi môn trên dưới, nhất thời hoàn toàn yên tĩnh.

Bất kể là tiến vào bí cảnh, vẫn là không tiến vào bí cảnh, đều là ánh mắt phức tạp hướng về Phương Quý nhìn lại.

Mà Phương Quý vào lúc này, cũng theo bản năng ưỡn một chút lồng ngực, trên mặt lộ ra nụ cười.

Sau đó đang lúc này, Bạch Thạch trưởng lão nhìn Thái Bạch tông chủ một chút, đầy mặt nghiêm nghị nói: "Người tại bí cảnh bên trong, nhiều lần thi kỳ kế, cứu đồng môn tại nguy nan, kéo sóng to lại không ngã, nhưng tuy có công trước, lại lại không nhìn môn quy, ngỗ nghịch dẫn đầu, có thể nói lỗi lớn, ưu khuyết điểm không thể giàng co, là lấy, trước tiên phạt Phương Quý công đức số lượng ba vạn, nhốt tại Tư Quá nhai diện bích, chờ đợi tiên môn xử lý!"

"Cái gì?"

cả môn trên dưới, nhất thời tất cả xôn xao.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 203: Trên Có Tôn Phủ

Ai nha, Phương Quý sư đệ, xin bớt giận đi, nghe lời, đem thịt ăn một miếng. . ."

Thái Bạch tông Sơn Tây hẻo lánh sau sườn núi, một chỗ quanh năm không gặp ánh mặt trời, âm lãnh ẩm ướt bên trong hang núi, Phương Quý chính tức giận ngồi xếp bằng ở một cái phá bỏ đoàn cũ bên trên, hai tay ôm ngực, không nói câu nào, trước người xếp đặt phong phú đồ nhắm rượu, đều lấy lá sen bọc lại phô ở trên mặt đất, ở hẵn trước người, thì lại quay chung quanh Nhan Chi Thanh, Hứa Nguyệt Nhi, Trương Kinh, Mạnh Lưu Hồn, áo lam tiểu mập mạp mấy người.

Càng xa hơn một chút chút địa phương, Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước hai người dính cùng nhau, rất xa nhìn hẩn cười.

Mà ở Phương Quý trước người, A Khổ sư huynh cầm một cái bắp đùi chân, ân cần đưa tới Phương Quý bên mép, tận tình khuyên nhủ khuyên hẩn ăn một miếng, nhưng đùi gà đưa tới bên trái, Phương Quý liền đem đầu chuyên tới bên phải, một bộ khí hư hư dáng dấp, kêu lên: "Không ăn, chết đói ta đến rồi, không chết đói cũng đến tức chết, bằng cái gì, ta lập công lớn đây, bằng cái gì đem ta giam ở sau núi, ta không phục!"

Càng nghĩ càng giận, trừng xa xa Triệu Thái Hợp một chút: "Ngươi còn có mặt mũi cười, về đi hỏi một chút cha ngươi còn giảng không nói lý?"

"Cha ta chính là nói lý mới giam ngươi nha!"

Triệu Thái Hợp một bộ không thèm để ý Phương Quý dáng dấp, chỉ chỉ bên cạnh cái vò rượu, Tiêu Long Tước liền đi cho hắn ôm lại đây, miễn cưỡng ực một hớp, nói: "Lần này tiến vào bí cảnh, người xác thực lập xuống đại công, cả môn trên dưới đều biết, lúc này đem người khen thành cái gì loại đây, nhưng lập công quy lập công, người ở bí cảnh bên trong làm ra những kia chuyện, muốn nói một điểm vấn đề không có cũng không đúng sao, Địa Nhân thân mộc có phải là người chém? Vậy cũng quan hệ đến bí cảnh đại trận, người biết người chém cái kia một cây, chữa trị lên muốn bao nhiêu tiền?"

Nói một tiếng thở dài, hướng về Nhan Chi Thanh mấy người nhìn sang, nói: "Mấu chốt nhất chính là, hắn xác thực đem Lý Hoàn Chân sư huynh cho trực đi ra đi?"

"Nhân gia nhưng là tiên môn chân truyền, lại là Hỏa Hậu Quân đại trưởng lão truyền nhân, nói trực xuất đến liền trực xuất đến rồi? Nếu là bình thường cũng vẫn thôi, cái này có thể quan hệ đến hắn Trúc Cơ đại sự, một khi bỏ qua, ít nhất đợi thêm mười năm, hắn có thể chờ đến? Ha ha, không nói hắn ngộ nghịch dẫn đầu, bản thân liền là một cái môn quy không cho chuyện, coi như là vì chăm sóc Hỏa Hậu Quân đại trưởng lão mặt mũi, cũng đến ý tứ một thoáng a, có đúng hay không?"

Nhan Chi Thanh mấy người đều theo bản năng gật gật đầu, Phương Quý nhất thời giận dữ: "Các người đứng bên nào?"

A Khô sư huynh thả xuống đùi gà, lại nắm hồ lô rượu hướng về Phương Quý trong tay nhét, khuyên nhủ: "Không phải đứng bên nào vấn đề, Triệu sư đệ nói vẫn có đạo lý, tiên môn dù sao cũng là muốn giảng quy củ, bắt quá, tông chủ kỳ thực vẫn là hướng về người, tuy rằng đem người giam lại, nên nếu nói ưu khuyết điểm không thể giảng co, đó chính là nói, người nên đến ban thưởng không một chút nào sẽ ít, cái này kỳ thực là cao cao giờ lên,

nhẹ nhàng thả xuống, nghe nói Hỏa Hậu Quân liền đối với người xử lý phương pháp không hài lòng, còn tìm tông chủ lớn âm ỉ một trận đây!"

Triệu Thái Hợp ở bên cạnh gật đầu, nói: "Đúng, âm ỉ rất hung, ta thấy!"

"Hừ!"

Phương Quý hừ lạnh một tiếng, khí nói: "Hắn còn có mặt mũi cãi nhau, dạy dỗ đến đệ tử như vậy kinh sợ!"

Thái Bạch tông chủ cho Phương Quý dặn dò là, Tôn phủ huyết mạch chuyện, để cho hắn không thể hướng bên ngoài nói, bất quá Tôn phủ huyết mạch xuất hiện ở Sở vực bí cảnh bên trong chuyện, vốn là không phải một bí mật, Phương Quý không nói, Lý Hoàn Chân hoặc là những tiên môn khác đệ tử cũng sẽ lấy ra nói, vì lẽ đó bây giờ những thứ này người đứng là đều biết Phương Quý cùng Lý Hoàn Chân cuối cùng mâu thuẫn là làm sao xuất hiện.

Đối mặt bốn đại Tiên môn đệ tử thời điểm làm sao, mà lại không cần phải nói, mấu chốt nhất chính là đối mặt Tôn phủ huyết mạch lúc thái độ!

Lúc này nghe Phương Quý đề cập điểm này, trong sân chur tu, bầu không khí liền thoáng ngột ngạt.

Tiêu Long Tước vào lúc này mở miệng nói: "Cái này thời điểm người liền không muốn lại oán giận rồi, theo ta xem, tiên môn đem người nhốt lại, chăm sóc Hỏa Hậu Quân đại trưởng lão mặt mũi đúng là thứ yếu, chủ yếu nhất, chính là ở làm cho Tôn phủ xem đây, người ở bí cảnh bên trong, đem Tôn phủ huyết mạch đánh thành trọng thương, có người nói còn kém điểm một kiếm cho giết, người có biết cái này cộc tai họa, trêu đến lớn bao nhiêu?"

"Cái gì tai họa?"

Phương Quý đầy mặt không phục: "Nàng muốn giết ta, ta không thể giết nàng?"

"Ồ Bắc Vực tới nói, vẫn đúng là chính là như vậy!"

Tiêu Long Tước sắc mặt trở nên nghiêm nghị chút, nói: "Ta trước đây nghe trong nhà Thái gia gia đã nói, Tôn phủ vừa xưng Tôn phủ, liền là bởi vì cùng Bắc Vực tu sĩ mà nói, tôn ti có khác biệt, nhân gia có thể đều là Đế Tôn huyết mạch, chương Bắc Vực quyền binh, ngự vạn ngàn tu sĩ, từ nhỏ liền cao cao tại thượng, Tôn phủ người giết người, người muốn tự nhận số xui, nhưng người giết Tôn phủ người, cái kia chính là đại nghịch bất đạo!"

Phương Quý nghe lời này, cũng nhíu nhíu mày, nói: "Bất quá chính là cái con nhóc con, thật sự có nghiêm trọng như thế?"

Tiêu Long Tước cùng Triệu Thái Hợp nhìn nhau một chút, lắc lắc đầu, nói: "Nói không chuẩn, có người nói vị kia Linh Lung tông huyết mạch, ở Tôn phủ cũng là cái không có danh phận, lại thêm vào nàng chính là tự nguyện vào Sở vực bí cảnh, Tôn phủ nghĩ đến cũng không có thể vì nàng giống trống khua chiêng, nhưng sợ là sợ nàng người phía sau sẽ tức không nhịn nổi, ra tay đến làm khó người hoặc Thái Bạch tông, đến thời điểm liền rất phiền phức. . ."

Nói thờ dài, theo bản năng nhỏ giọng, nói: "Mà cái này, cũng là tiên môn đưa người nhốt lại nguyên nhân, đối phương nếu là thấy người rời bí cảnh, làm náo động lớn, nói không chắc thì sẽ tức không nhịn nổi, ra tay làm khó dễ người lập tức, nhân gia là Tôn phủ người, dù là chỉ là tiện tay cho người vút cái ngang chân, liền không phải người có thể trốn được, nhưng bây giờ đây, tiên môn trực tiếp đưa người giam lại, cũng coi như là ở cho thấy một loại thái độ, đối phương thấy tiên môn làm thấp tư thái, cũng khó nói liền như thế nở nụ cười bỏ qua. . ."

"Hợp là đem ta nhốt lại tránh đầu sóng ngọn gió?"

Phương Quý trong miệng lâm bâm, lông mày vẫn là chăm chú nhẩn.

Hắn ngược lại không phải thật không rõ đạo lý này, kỳ thực từ vừa mới bắt đầu tông chủ phải đem hắn giam giữ ở sau núi, hắn liền mơ hồ đoán được nguyên nhân này, trước đây nói chuyện bên trong, tông chủ đã từng nói với hắn, hắn đi tới Trục Tiên con đường, thành tựu trung phẩm Địa Mạch trúc cơ, kỳ thực cũng không phải chuyện xấu, bởi vì hắn nếu là Thần Đạo trúc cơ, lại trở về tiên môn, làm náo động lớn, cái kia gây nên Tôn phủ chú ý liền hầu như là nhất định, nhưng hôm nay, hắn chỉ thành trung phẩm Địa Mạch trúc cơ, lại bị tiên môn giam lên, Tiên Tôn liền có thể bỏ qua cho hắn một lần.

Dù sao, Tôn phủ người đến làm khó dễ một cái bị tiên môn nhốt lại trung phẩm đạo cơ, cũng có chút không đáng.

Chỉ là hiểu thì hiểu, trong lòng lại còn không nguyện đi tin tưởng a, dù sao đây chính là Thái Bạch tông, ở trong mắt hắn vẫn luôn là rất lợi hại tồn tại, còn bởi vì một cái cái gì gặp quý Tôn phủ, liền làm ra bực này cẩn thận từng li từng tí một thái độ tới sao?

Mấu chốt nhất chính là, những người khác còn đều cảm thấy đây là chuyện đương nhiên đáng vẻ?

Hắn là sinh ở thôn Đầu Trâu, chỉ biết là có tiên môn, không biết có Tôn phủ, nhưng không nghĩ tới, những này thế gia xuất thân người, lại đều đối với Tôn phủ hiểu rõ rất sâu, hơn nữa đã quen Tôn phủ cao cao tại thượng, ngông cuồng tự đại loại thái độ đó.

Từ nơi này mặt, Phương Quý còn có thể phát hiện, tựa hồ là gia tộc nội tình càng dày, càng là tán thành điểm này.

Tỷ như Hứa Nguyệt Nhi, Trương Kinh, Mạnh Lưu Hồn ba cái, đối với Tôn phủ cái này tên, cũng chỉ là biết mà thôi, nhưng gia tộc gốc gác so với các nàng mạnh hơn mấy phần Nhan Chi Thanh, lại là vừa nghe đến Tôn phủ tên, liền nhất thời đổi sắc mặt, lúc này tuy rằng không có xen mồm, nhưng một cái tay lại chăm chú cầm lấy Phương Quý cổ tay, lúc này cũng đã bấm ra một cái dấu đi ra.

"Tôn phủ, đến cùng là cái cái gì?"

Trong lòng cân nhắc nửa ngày, Phương Quý vẫn còn do dự hỏi một câu.

Nghe xong cái vấn đề này, Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước, Nhan Chi Thanh ba người đều trầm mặc một chút.

Một lát sau khi, bọn họ đồng thời nói ra chính mình đáp án.

Triệu Thái Hợp nói: "Bọn cướp!"

Tiêu Long Tước nói: "Cao quý!"

Nhan Chi Thanh nói: ". . . Hoàng đế!"

Nghe cái này ba cái tuyệt nhiên không giống đáp án, Phương Quý về mặt nhất thời trở nên hơi quái lạ.

Một lát sau, mới hỏi: "Bọn họ rất có tiền?"

Triệu Thái Hợp cười gằn một tiếng, nói: "Tôn phủ từ trên biển đến, chiếm ta Bắc Vực mười chín châu, bắt đi vô tận linh tinh thần khoáng, tự nhiên có tiền, nói là phú giáp thiên hạ, đều là không thích hợp, bởi vì hiện tại Tôn phủ, vốn là đem thiên hạ này xem là nhà mình!"

Tiêu Long Tước cũng nói tới đây: "Tôn phủ huyết mạch, hơn xa Bắc Vực Tiên đạo, tự nhiên hưởng hết thiên hạ dị bảo!"

Nhan Chi Thanh đối với vấn đề này không hề trả lời.

Nàng không thể nào tưởng tượng được làm cái này Bắc Vực đế hoàng, Tôn phủ sẽ có bao nhiêu tiền?

Đúng là Phương Quý, nghe xong bọn họ trả lời, bỗng nhiên đến rồi hứng thú, cười nói: "Nói như vậy, Tiên đạo tài nguyên bọn họ cũng có?"

Vừa nghe cái vấn đề này, Tiêu Long Tước cùng Triệu Thái Hợp đều trầm mặc chốc lát, qua một lát, Triệu Thái Hợp mới nói: "Từ khi vị kia trong truyền thuyết Đế Tôn từ trên biển đến, bại tận Bắc Vực đại tu, xây xuống mười chín Tôn phủ quản thúc thiên hạ tới nay, toàn bộ Bắc Vực vận mệnh liền đều nắm giữ ở Tôn phủ trong tay, Tiên đạo tài nguyên tình huống, ai cũng không biết, nhưng Tôn phủ một đời một đời, sinh ra nhiều như vậy thiên kiêu Đạo tử, nói vậy Tiên đạo tài nguyên, bọn họ là sẽ không thiếu, chỉ bất quá, nói vậy vậy cũng chỉ có thể là để cho Tôn phủ huyết mạch đi. . ."

Lời vừa nói ra, nho nhỏ này trong động phủ, bầu không khí càng lộ vẻ ngọt ngào một chút.

"Thực sự là cuồng a. . ."

Phương Quý chép chép miệng, lắc đầu nói: "Ta cái này tiên nhân đời sau đều không nói gì thế, cái này Tôn phủ đúng là bãi lên phổ đến rồi. . ."

"Chuyện đều nói rõ rồi, ngươi vẫn là ăn chút chứ?"

Thấy mọi người đều trầm mặc lại, A Khổ sư huynh liền đem vò rượu tử thả xuống, nắm một cái táo chua hướng về Phương Quý trong tay nhét, Phương Quý vẫn là cố chấp lắc lắc đầu, đem táo chua đẩy sang một bên, cầm đũa gà bắt đầu gặm, trong miệng hừ hừ nói: "Ta người này rộng lượng,

trước tiên tha thứ tiên môn một lần, đến đến đến, trước tiên đem tiên môn thưởng cho ta thứ tốt đều lấy ra để ta nhìn một chút lại nói!"

Mấy người thấy hẳn không giận hờn, lúc này mới yên tâm, A Khổ sư huynh càng là vui vẻ, cười lấy ra bên cạnh một cái kim tuyến đường viên hộp gỗ đàn hương, nói: "Trong này là Bạch Thạch trưởng lão nhượng người đưa tới Cửu Bảo Ngọc Tủy đan, chính là trợ người củng cố tu vị, ổn định đạo cơ tác dụng, chính là người hiện tại cần, tiên môn nhưng là hào phóng, bình thường tu sĩ, ba, năm viên cũng là đủ rồi, tiên môn trực tiếp đưa tới mười hai viên, còn có nhượng người thanh tịnh tâm thần Thanh Hồn hương, điều chỉnh linh tức vận công tâm pháp, Trúc Cơ đạo điển các loại. . ."

"Tất cả củng cố tu vị tác dụng, đều ở đây chỗ!"

Nói vừa chỉ chỉ bên ngoài, chỉ thấy cái này đơn sơ bên ngoài động phủ, cũng đã chất lên núi nhỏ cũng tựa như một đống Linh đan bảo dược, kim sợi dị bảo các loại, cười nói: "Những kia đây, đều là lần này cùng người vào bí cảnh, cũng được đến Trúc Cơ tạo hóa đồng môn đưa tới quà tặng, tuy rằng người bị Tiên môn giam lên, nhưng bọn họ lại còn biết lễ số, đều sửa soạn hậu lễ đưa tới, cảm ơn người ở bí cảnh cho tạo hóa. . ."

Bên cạnh Hứa Nguyệt Nhi nở nụ cười một tiếng, nói: "Không riêng là người nơi này, liền ngay cả người cái kia một con uông uông gọi quái xà, cũng là do vì lập xuống đại công, bị mang đi Ngự Thú uyển, có người nói ở tầm bổ khí huyết, chuẩn bị để nó lột xác thành Hung thú đây. . ."

Phương Quý nghe những câu nói này, đúng là không nhịn được mặt mày hớn hở lên, quơ quơ đầu, quay đầu hướng về Triệu Thái Hợp nói: "Trở về nói cho cha người, ta tạm thời tha thứ hẳn!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 204: Tôn Phủ Tuyên Chiêu

Trúc Cơ sau khi, phần lớn tu sĩ đều cần bế quan.

Điều này là bởi vì, trúc cơ bản là bước vào mặt khác một loại cảnh giới, trong cơ thể linh tức, thân thể, thần hồn tam nguyên hợp nhất, ngưng tụ ra đạo đài, mà cái này đạo đài, lại sẽ từng điểm cải thiện tu sĩ tự thân biến hóa, mà cái này, nhưng là cần đầy đủ thời gian.

Trước tiên lấy mạnh mẽ không lồ linh tức, dựa vào huyết tinh ngưng luyện, hóa thành đạo đài, mà đạo đài xuất hiện, lại sẽ rửa luyện một thân máu tươi, khiến cho nắm giữ càng cao thần tính, loại này nắm giữ thần tính dòng máu, lại lưu chuyển toàn thân, tẩm bổ tạng phủ vân da, dần dần làm cho cả người đều phẳng phát là thoát thai hoán cốt giống như, thân thể trở nên cường đại hơn, mà thân thể cường đại, liền cũng có thể càng tốt ôn dưỡng thần hồn.

Chương ngưng đạo đài, vận chuyển linh tức, đây là Trúc Cơ sau khi bước thứ nhất.

Vận chuyển khí huyết, tái tạo thân thể, cái này chính là Trúc Cơ sau khi bước thứ hai.

Mượn thân thể mạnh, ôn dưỡng linh thức, khiến cho hóa thành càng ngưng luyện thân thức, cái này chính là Trúc Cơ bước thứ ba.

Ba bước sau khi, Phương Quý mới có thể được cho chân chính Trúc Cơ Tu hành giả, có thể tham nghiên Trúc Cơ cảnh giới công pháp cùng thần

thông.

Đương nhiên, đối với cái này Trúc Cơ sau khi ôn dưỡng, các tiên môn cũng đều có chính mình không giống phương pháp, nhét vào các phái pháp môn trong.

Thái Bạch tông có chính mình phương pháp, mà Phương Quý từ tiểu Lý nơi đó lừa gạt đến Cửu Linh chính điển bên trong, tương tự cũng có tương tự phương pháp, thậm chí còn bao quát toàn bộ Trúc Cơ cảnh giới tu luyện pháp môn, chỉ bất quá, lúc trước Phương Quý cùng tiểu Lý đều còn nhỏ, bởi vậy một cái dạy, một cái học, đều chỉ giới hạn ở Luyện Khí cảnh giới, Trúc Cơ sau khi pháp môn, thì lại chỉ nhớ quy tắc chung, không có nội dung cụ thể.

Đối với chuyện này, Phương Quý cũng không còn thượng sách, đúng là có tâm tiến vào biên ý thức hỏi một chút Kỳ cung Ma thai có biện pháp nào hay không, bất quá hiện tại không thể đi.

Hắn lúc trước đáp ứng rồi Kỳ cung Ma thai, Trúc Cơ sau khi liền thả hắn đi, bây giờ còn chưa nghĩ ra làm sao chơi xấu.

Cũng may, Trúc Cơ cảnh giới tu hành, là chuyện về sau, bây giờ Phương Quý cũng không vội vã, chỉ là trước tiên đằng hoàng, ở lại Tư Quá nhai củng cố tu vị chính là, lúc trước tiên môn vừa đem hắn giam ở đây, vừa lại cho hắn như vậy dồi dào tu hành tài nguyên, nói vậy cũng là ôn tâm tư này, vừa để cho hắn tránh họa, vừa cũng là để cho hắn mượn cơ hội Trúc Cơ sau khi tu vị vững chắc xuống!

Nghĩ rõ ràng điểm ấy, Phương Quý liền cũng thu lại tâm tư, ngược lại tuy rằng tiên môn là lấy hắn phạm vào sai lầm lớn danh nghĩa đem hắn nhốt tại nơi này, đối với hắn đãi ngộ ngược lại không tệ, bình thường cũng không cấm chỉ đồng môn đến nhìn hắn, mỗi ngày sành ăn không có từng đứt đoạn,

tiên môn bên trong phát sinh các loại chuyện, cũng không che giấu nỗi tai mắt của hắn, ngược lại thật sự là như là đem cái này Tu Quá nhai xem là chữa thương thánh địa.

Mà bây giờ trong tiên môn, hắn cũng biết mình đã thành nhân vật huyền thoại.

Theo A Khô sư huynh giảng, từ khi bọn họ trở về tiên môn sau khi, cả môn trên dưới, liền đều ở thịnh truyền hắn tại bí cảnh trong đại chiến bốn đại Tiên môn sự tích, người truyền người truyền truyền miệng, đã đem hắn truyền thành có thể một kiếm áp chế bốn đại Tiên môn đệ tử thiên tài đám người bất thể thiên kiêu, ở Thái Bạch tông tới nói, thanh danh của hắn, không chỉ có che lại bây giờ các đệ tử, thậm chí đã tên ép các đời chân truyền.

Đương nhiên, ở có chút đồng môn trong mắt, Phương Quý lần này bí cảnh cuộc chiến, tuy rằng chiến tích hiển hách, nhưng so với lần trước bí cảnh mở ra lúc chân truyền Quách Thanh Quách sư tử, lại còn kém một đoạn, nguyên nhân rất đơn giản, vị kia Quách Thanh sư tử, không gần như chỉ ở bí cảnh bên trong đại sát tứ phương, tài nghệ trấn áp bốn đại Tiên môn, càng là ở phía sau đến Trúc Cơ trong quá trình, nhảy một cái mà trở thành Thần Đạo trúc cơ, danh chấn Sở vực.

Mà ở cái kia sau khi, thanh danh của nàng, thậm chí đã kinh động Tôn phủ, lấy yêu nhân tài làm vì lý do, một đạo tiên chỉ hàng lâm Thái Bạch tông, đem Quách Thanh sư tử điều đi tới Tôn phủ hiệu lực, thật có thể nói là cá chép nhảy long môn, một bước lên trời, bị rất nhiều người coi là thiên kiêu điển phạm.

Mà Phương Quý, bất luận ở bí cảnh bên trong biểu hiện nay, cuối cùng dù sao chỉ là trung phẩm Địa Mạch trúc cơ.

Đối với này sự kiện, tiên môn bên trong cũng không có thiếu truyền thuyết, có người nói Phương Quý đương thời đã luyện hóa chín lạng tám huyết tinh, chỉ tiếc chỉ kém bước cuối cùng thì tiềm lực tiêu hao hết, khuất cư trung phẩm, cũng có người nói Phương Quý vốn là có thể thành tựu Thần Đạo trúc cơ, chỉ là bởi vì Trúc Cơ lúc, người mang ám thương, chịu đến ảnh hưởng, lúc này mới đã tràng xe cát, lại có người nói Phương Quý kỳ thực đã thành tựu Thần Đạo trúc cơ, chỉ tiếc không biết là do vì căn cơ bất ổn vẫn là cái gì, ập lên đầu thời khắc, chung quy ngã xuống, ở lại trung phẩm.

Đương nhiên, đối với Phương Quý rơi xuống Thần Đạo trúc cơ nguyên nhân thực sự, nhưng là rất ít người nói tới rõ ràng, đương thời bí cảnh bên trong tiên môn đệ tử, kiến thức tuy rằng cũng cũng không tệ, nhưng Trục Tiên con đường như vậy bí pháp, vốn là có rất ít người biết.

Nói tóm lại, bất kể là loại nào thuyết pháp, đều không hện mà cùng đối với Phương Quý biểu hiện nhất định tiếc hận.

Phần lớn tiên môn đệ tử, thậm chí nói là toàn bộ Sở vực, hoặc nói An Châu tu sĩ, đều sẽ không có Thái Bạch tông chủ như vậy ý nghĩ, cũng không cảm thấy tiên môn đệ tử tiến vào Tôn phủ là việc xấu, chính ngược lại chính là, dưới cái nhìn của bọn họ, một cái bình thường tu hành bên trong người, có thể từ trong tiên môn bộc lộ tài năng, được đến tiến vào Tôn phủ cơ hội, trái lại là kiện cá vượt long môn chuyện thật tốt!

Nếu là Phương Quý cũng thành tựu Thần Đạo trúc cơ, nói không chắc cũng sẽ khiến cho Tôn phủ chú ý, cho bước vào Long môn cơ hội, nhưng bây giờ, hẳn chỉ là trung phẩm Trúc Cơ, vậy cũng trên căn bản chỉ có thể ở lại tiên môn bên trong tu hành, nếu là tu hành cần cù, có lẽ sẽ có một ngày cũng có thể một hạt Kim Đan nuốt vào bụng, trở thành tiên môn một đại trưởng lão, nhưng như vậy tiền đồ, so với nhập Tôn phủ, vẫn là kém xa lắm!

...

...

"Chờ ta rời đi phía sau núi, tiên môn làm sao cũng đến cho ta một cái chân truyền tên chứ?"

Ở tiên môn bên trong vô số người nghị luận Phương Quý tiền đồ cùng thành tựu thì Phương Quý chính mình nhưng là trong lúc rảnh rỗi, bẻ ngón tay tính toán sau này mình rơi xuống Tư Quá nhai phong quang, bây giờ Thanh Khê cốc chân truyền, bị chính mình đánh mũi không phải mũi, mắt không phải mắt, có người nói đã rất lâu không ở trước mặt người lộ diện, nơi nào còn có mặt mũi làm tiếp chân truyền, vị trí này nên để cho mình chứ?

Mà trở thành chân truyền sau khi, chính mình hẳn là cũng sẽ không lại ở lại Thanh Khê cốc, dù sao mình đã là Trúc Cơ Đại tu sĩ a, lẽ nào sẽ như cái khác Trúc Cơ tu sĩ như thế, điều đi đâu một phong cái nào một cốc, làm cái cao cao tại thượng chấp sự đại gia?

Cái này liền có chút đau đầu a!

Đi nơi nào khá là tốt đây?

Mỡ nhiều nhất, hẳn là Đoán Linh cốc, qua tay nhiều như vậy pháp bảo, chỗ tốt mò bắt tận a!

Bất quá Tiên môn mặt trong càng được người yêu thích, nhưng là Tiểu Bích ngọn núi, nơi đó các sư tử sư muội nhiều a, hơn nữa sẽ qua tay rất nhiều đan dược, mỡ như thế không cạn, nói không chắc một cái đôi mắt, còn có thể cho A Khổ sư huynh tìm cái bà nương đây, chẳng phải vẹn toàn đôi bên?

Quan trọng hơn một chuyện là, chính mình bây giờ đã thành phong quang tiên môn chấp sự, muốn hay không về thôn Đầu Trâu đi xem một chút?

Cũng không biết những người kia trở lại không có, lâu như vậy rồi, cũng không người đến nhìn một cái chính mình!

Cũng may Phương Quý lão gia mạnh mẽ, không chấp nhặt với bọn họ, các người không đến, ta liền trở về, trước tiên nắm một cái linh thạch nên hôn bọn họ, nhượng bọn họ ngoan ngoãn đem gà mập thịt thủ dâng lên đến, thật tốt cho ta bồi cái không phải, lại đem Hồng Bảo Nhi cùng Hoa quả phụ cưới trở về, ha ha, đến lúc đó, chính mình ở tiên môn bên trong cái này cuộc sống hàng ngày nhưng là thoải mái, cho cái thần tiên vậy cũng không đổi a. . .

. . .

. . .

"Hắn đi rồi con đường này, đời này liền nhất định thanh nhàn không được. . ."

Đem Phương Quý áp ở Tư Quá nhai khoảng thời gian này, tiên môn bên trong nhưng cũng không như trong tưởng tượng như vậy thanh tĩnh, Thái Bạch tông chủ cũng không có tránh thoát Tư Quá nhai trên Phương Quý như vậy ung dung tự tại, trải qua mấy ngày suy nghĩ, đã sàu trắng vài cọng tóc.

Lúc này Đạo Đức đại diện bên trong, hắn chính chậm rãi đứng dậy, chấp tay đứng ở bên cửa sổ, nhìn bên ngoài giữa không trung mây bay, cùng với cái kia mây bay phía dưới Thái Bạch tông chư sơn cảnh sắc, nhẹ giọng than thở: "Hắn có thể đi đường này, là hắn may mắn, ít nhất tránh thoát Tôn phủ

này một kiếp, nhưng đi rồi con đường này, lại đồng dạng sẽ không ung dung, không có Tiên đạo tài nguyên, đường này liền coi như là đứt đoạn mất!"

"Đã rất tốt rồi, có mấy người tổn thương Tôn phủ huyết mạch, còn có thể bình yên không có chuyện gì?"

Cùng ở tại Đạo Đức điện bên trong, lại là Bạch Thạch trưởng lão, hẳn chính nấu trà, nghe vậy cười nói: "Lúc trước nghe nói hẳn đem Tôn phủ huyết mạch đánh gần chết, quả thật làm ta giật cả mình, bất quá cũng còn tốt, hẳn đi tới con đường này, chỉ tính là trung phẩm Địa Mạch trúc cơ, vừa về núi lại cho giam lại, nghĩ là Tôn phủ cũng không đến nỗi cùng cái tiêu hải tử không qua được, việc này cũng như là liền như thế bỏ qua. . ."

Bất quá nói, chính mình nhưng cũng lắc lắc đầu, nói: "Chỉ bất quá, Trục Tiên con đường, vốn là khó đi, Tiên đạo tài nguyên lại há là chúng ta những thứ này tiêu Tiên môn có thể hy vọng xa vời, tiêu tử này thực sự quá mức lớn mật, lẽ nào thật sự muốn đưa hẳn đi Đông Thổ đi một chuyến?"

"Đông Thổ?"

Thái Bạch tông chủ nghe vậy, lại là cười khở một tiếng, nói: "Thế nhân nhắc tới Đông Thổ, liền đều nói là toàn bộ cơ duyên, tạo hóa vô song thánh địa, dường như trợn to hai mắt đi ở con đường, liền có thể bất cứ lúc nào nhặt được linh thạch giống như, nhưng thế gian tu hành, nơi nào như cái này sao đơn giản, Đông Thổ là tiên chi tổ địa, phồn hoa chi hương, người ở đó luận đạo giảng pháp, trọng tư chất, mà nhẹ xuất thân, cơ hội cũng thực là so với Bắc Vực nhiều chút, nhưng tu hành tạo hóa nhưng cũng không phải như vậy dễ dàng bắt đến, khi sư huynh đệ chúng ta hai người, liền rất là ăn một phen vị đắng, tên tiêu quý này, bây giờ căn cơ còn thiếu, tính tình lại cuồng, đi tới cũng là chịu chết, vẫn là chờ tới mấy năm nói sau đi!"

"Dù như thế nào, có cơ hội, dù sao cũng hơn không có cơ hội cường a. .
."

Bạch Thạch trưởng lão nghe, cũng rất là hiếu kỳ.

Đối với bọn hắn những thứ này một đời chưa từng rời qua Bắc Vực tu sĩ tới nói, Đông Thổ vốn là một cái tràn ngập sắc thái truyền kỳ địa phương, mà đã từng đi Đông Thổ lang bạt qua Thái Bạch tông chủ sư huynh đệ hai cái, ở Sở vực tu sĩ bên trong, cũng có vẻ rất là đặc thù!

Huống chi, cái này hai sư huynh đệ, cũng không chỉ là đi qua Đông Thổ mà thôi, có người nói còn xông ra qua không nhỏ tên tuổi đến đây!

"Ngược lại trong thời gian ngắn cũng không có biện pháp, cái kia bây giờ cũng trước tiên làm sao thu xếp hắn?"

Bạch Thạch trưởng lão suy nghĩ một chút, thực sự không nghĩ đối với chuyện như thế này lãng phí suy nghĩ, liền cười hỏi.

"Làm sao thu xếp?"

Thái Bạch tông chủ suy nghĩ một chút, nói: "chờ hắn tu vị vững chắc, đưa đi Ngự Thú viện đi, thật tốt mài mài tính tình, hắn trước đây nhưng là từng có trộm tiên môn linh dược ghi chép, không phải cái người đàng hoàng, đưa đến chỗ khác, thực sự không khiến người yên tâm!"

"Đâu chỉ trộm linh dược?"

Bạch Thạch trưởng lão nở nụ cười một tiếng, nói: "Hắn nhập môn thời gian không lâu, nhưng làm chuyện có thể so với người suy nghĩ nhiều đây!"

Hai người chính cười sắp xếp Phương Quý tất cả thân phận cùng đãi ngộ, lại chưa lưu ý đến, bây giờ Đạo Đức điện ở ngoài, đang có một tia thần

quang từ chân trời mà đến, nhanh chóng đi tới Thái Bạch tông trên không, tại đại trận hộ sơn ở ngoài dừng lại, cái kia một tia thần quang, nhất thời hiện ra, hóa thành một cái đầu đội khăn quan âm nhu nam tử dáng dấp, cầm trong tay quyển trục, lập thân giữa không trung, mặt không hề cảm xúc tuyên đọc:

"Thái Bạch tông đệ tử Phương Quý, thiên tư tuyệt hảo, người đều tán thưởng, hóa long chi giao, không thể ẩn nấp tại bản thủ, thành tiên chi miếu, không thể gãy tại nham dưới, An Châu Tôn phủ chi chủ, thường có tâm yêu nhân tài, đặc tuyên nhập Tôn phủ nghe sai, ban tặng tạo hóa, mưu đồ Tiên đạo!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 205: Chuyện Vui

"Tôn phủ tuyên chi?"

Cái kia một tia thần quang hóa thành nam tử, chỉ là mặt không hề cảm xúc đọc xong trong tay tuyên chiếu, sau đó liền lần thứ hai hóa thành thần quang biến mất không còn tăm tích, trước sau xuất hiện cũng bất quá mấy tức thời gian, nhưng hắc tuyên chiếu tiếng nói lại hạ xuống từ trên trời, lại vững vàng truyền vào toàn bộ Thái Bạch tông bên trong, tiếng nói không lớn, lại như là dòng nước giống như không chỗ nào không lọt, bất kể là thân ở bế quan động phủ, vẫn là Thái Bạch tông biên giới hoang vắng góc, đều sẽ đem âm thanh này nghe được rõ rõ ràng ràng, phảng phất vừa nãy người kia liền ở bên tai của chính mình tuyên chiếu.

Lại sau đó, liền như là đầu đá vào nước, lập tức ở thanh tĩnh an hòa Thái Bạch tông kích khởi ngàn tầng sóng lớn.

"Đây là cái gì tình huống?"

Khoảng cách bí cảnh kết thúc đã qua sắp hai tháng, Tôn phủ lại bỗng nhiên đến rồi ý chỉ, muốn triệu Phương Quý đi tới đó?

Một cái tin, lại ở Thái Bạch tông gợi ra hai loại tuyệt nhiên không giống phản ứng.

Phần lớn Thái Bạch tông đệ tử, bọn họ không biết được bí cảnh bên trong đến tột cùng xảy ra chuyện gì, cũng không có Thái Bạch tông chủ mấy người suy nghĩ nhiều như vậy, vì lẽ đó bọn họ nghe được tin tức này

thì nhất thời lại kích động lại ước ao, trên mặt mang theo khó tin tưởng về mặt bên ba cho biết: Trời ạ, lại trong vòng mười năm, lại có một cái Thái Bạch tông đệ tử được đến tuyên chiếu, có thể đi tới Tôn phủ tu hành!

Cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, lại tốt như vậy mệnh?

Đặc biệt là cái này thời gian hàng lâm tuyên chiếu, càng khiến người cảm thấy như là vui như lên trời!

Nói như vậy, Tôn phủ tuyên chiếu, đều sẽ là ở bí cảnh kết thúc sau khi trong vòng nửa tháng hàng lâm, bởi vì bí cảnh cuộc chiến, cũng là một lần kiểm nghiệm cơ hội, trong tiên môn, ai là thiên kiêu, ai là kỳ tài, ở bí cảnh lúc kết thúc thì sẽ vừa xem hiểu ngay, kỳ tài bộc lộ tài năng, hạng xoàng xĩnh phai mờ tại chúng, Tôn phủ nếu có chọn trúng người, tự nhiên sẽ vào lúc này hạ xuống tuyên chiếu, đem trực tiếp phải đi.

Mà Phương Quý lại là ở kết thúc bí cảnh sau khi gần hai tháng, đều lặng yên không một tiếng động, không có động tĩnh gì, đã nhượng người cảm thấy hẳn không có số may như vậy, kết quả lại ở hết thấy đều an định xuống sau khi, bỗng nhiên đến rồi như thế cái tin tức tốt. . .

Lại còn, Tôn phủ giống như mắt cao hơn đây, bình thường tiên môn đệ tử, thì lại làm sao có thể vào được pháp nhãn bọn họ?

Tựa như Thái Bạch tông trước vị kia Quách Thanh Quách sư tỷ, không cũng là bởi vì Thần Đạo trúc cơ, mới được đến tiến vào Tôn phủ cơ hội sao?

Mà Phương Quý, tuy rằng lần này ở bí cảnh cuộc chiến bên trong, bại bốn môn thiên kiêu, dốc hết sức nghịch chuyên càn khôn, ra hết danh tiếng, nhưng hẳn biểu hiện cho dù tốt, cũng chỉ là trung phẩm Địa Mạch trúc cơ a, lấy Tôn phủ cái kia cao cao tại thượng ánh mắt, làm sao cũng sẽ ưu ái hẳn?

Nói tóm lại, loại này đệ tử, đều là đồ mất tại Tôn phủ phong ốc tài nguyên cùng cao quý địa vị.

Nghĩ này Tôn phủ, sở hữu vô tận tiên điển pháp môn, trân dị tài nguyên, vào Tôn phủ, chỉ cần tận tâm làm việc, loại kia loại ban thưởng cùng cung phụng, cái gì loại tài nguyên không lấy được, tu hành tiền đồ, lại há là phía dưới những thứ này nhỏ nhỏ Tiên môn người có thể so sánh?

Càng then chốt chính là, Tôn phủ tay cầm vô song quyền bính, cao cao tại thượng, vào Tôn phủ, liền giống như là một bước lên trời, bất kể là thân phận còn là địa vị, vậy cũng đều cùng với trước tuyệt nhiên không giống, trước đây nhưng là không ít nghe nói, mỗ mỗ tiểu Tiên môn đệ tử bởi vì thiên tư hơn người, được vọt tiến vào Tôn phủ, sau đó về tiên môn lúc , liền ngay cả đã từng là tiên môn tông chủ, cũng phải bố trí hương án, đem người tới đón đây. . .

Từ cái này góc độ mà nói, vị kia phía sau núi truyền nhân, thật đúng là gặp may!

Còn đối với một phần khác người đến nói, nghe được tin tức này phản ứng liền tuyệt nhiên không giống.

"Làm sao sẽ?"

Thái Bạch tông Đạo Đức đại diện bên trong, Bạch Thạch trưởng lão một mặt kinh ngạc, mới vừa nấu trà ngon đều đánh đổ ở trên bàn, một lát mới nói ra được: "Bây giờ đều đã qua nhanh hai tháng, làm sao bỗng nhiên lại tới nữa rồi như thế một giây chiếu lệnh, lẽ nào Tôn phủ vẫn không chịu buông tha cái này tiểu nhi? Vẫn là nói. . ." Hắn ngừng lại một chút, nói: "Tông Phủ biết rồi hẳn Thần Đạo trúc cơ việc?"

"Mỗi một cái đều có khả năng!"

Thái Bạch tông chủ qua rất lâu mới nói.

Ngẩng đầu lên thì sắc mặt của hắn đã là vô cùng lo lắng, như là âm trầm muốn mưa trời.

Phương Quý Trúc Cơ lúc, trước tiên thành Thần Đạo trúc cơ, lại tự chém một kiếm, phá huỷ viên mãn, lấy từ trụ nhất giai phương thức, đổi lấy tương lai bù đắp Tiên Đạo trúc cơ hi vọng, quá trình này, quý dị mà hiếm thấy, phần lớn người không rõ chân nghĩa, nhưng khi đó bí cảnh trong ngoài, ít nhất có bốn người là thấy rõ, một cái là chính mình, mặt khác ba cái nhưng là Khuyết Nguyệt, Hàn Sơn, Hỏa Vân tam tông tông chủ.

Thái Bạch tông chủ không nghĩ nhiều chuyện, lại thêm vào thời cơ đã tới, vì lẽ đó hắn ở bí cảnh cuộc chiến sắp kết thúc thì đem Thái Bạch tông còn lại huyết tinh, nửa đưa nửa bán cho ba đại Tiên môn, cái này ngược lại không phải vì dùng những thứ này huyết tinh lại cầu bọn họ làm vì Phương Quý bảo mật, mà là ở hướng về bọn họ thả ra một loại Thái Bạch tông không muốn sẽ cùng bọn họ đấu nữa tín hiệu, ba đại Tiên môn tông chủ tất nhiên rõ ràng Thái Bạch tông ý tứ, cũng nhận lấy huyết tinh, không có nói chút những khác, dựa vào này mà đến, liên quan tới Phương Quý chuyện, bọn họ cũng hẳn phải biết nên làm như thế nào.

Tin tức này, hẳn là không đến nỗi có người ba ba vội vàng cho Tôn phủ cáo bí.

Cũng không nghĩ đến, Tôn phủ ý chỉ vẫn là đến rồi, như vậy, là bởi vì chung quy còn có là có người tiết lộ Phương Quý Thần Đạo trúc cơ tin tức, gây nên Tôn phủ kiêng kỵ, cho nên mới phải đem Phương Quý mang đi, hay là Tôn phủ tuyên chiếu Phương Quý, không phải là bởi vì hắn tố chất, mà là bởi vì hắn ở bí cảnh bên trong đối với Lục Chân Bình hạ sát thủ chuyện, rốt cục đưa tới Tôn phủ một vài đại nhân vật động tác?

Thái Bạch tông chủ không muốn nghĩ tiếp nữa!

Bởi vì bất kể là loại nào nguyên nhân, Tôn phủ ý chỉ, đều đã đến.

Tôn phủ ý chỉ một đến, tiên môn cũng chỉ có thể làm theo.

Tựa như mười năm trước, Thái Bạch tông chủ coi là mình ra cái kia nữ đồ đệ như thế, Thái Bạch tông lại coi trọng nàng, lại không nở nàng, Tôn phủ ý chỉ đến rồi, liền cũng chỉ có thể đưa nàng đưa đi Tôn phủ hiệu lực, từ đây mười năm trôi qua, cũng lại chưa từng nhìn thấy nàng.

Thái Bạch tông chủ không nói một lời, trực tiếp đứng lên đến, một bước bước ra Đạo Đức điện, mây khói tung bay, nhắm phía sau núi mà đi.

Đạo Đức điện bên trong, chỉ còn Bạch Thạch trưởng lão cùng một cái đồng nhi hai mặt nhìn nhau.

Cái kia đồng nhi đánh bạo nói: "Cái kia. . . Làm sao bây giờ đây?"

"Còn có thể làm sao?"

Bạch Thạch trưởng lão lạnh giọng nói một câu, mắt thấy cái kia đồng nhi sợ hãi đến như là chim cú như thế, liền không nhịn được hít một tiếng, nói: "Thông báo Tiên Tàng điện, nhượng bọn họ lấy ra chút quý giá dị bảo đến đây đi, nhiều bị trên vài phần hậu lễ, để tiểu quý này đầu tùy thân mang theo, đi tới Tôn phủ, hẳn có quá nhiều muốn chuẩn bị địa phương, bằng không căn bản đứng không vững chân, mặt khác, còn muốn chuẩn bị một chút lễ mừng, phần này tuyên chiếu tin tức một truyền ra ngoài, e sợ đến đây chúc mừng mấy đại Tiên môn liền muốn đến. . . Quên đi, viết vài phần thiệp mời, trực tiếp xin bọn họ đến!"

Đồng nhi nháy mắt, bị Bạch Thạch trưởng lão phản ứng khiến cho có chút bị hồ đồ rồi.

Chỉ có Bạch Thạch trưởng lão trong lòng rõ ràng, Tôn phủ ý chỉ đến, Phương Quý đương nhiên muốn đi qua.

Không chỉ muốn đưa hắn tới, còn muốn xem là một cái chuyện vui, bố trí tiên yển, xin mời bốn phương đồng đạo, ăn mừng Thái Bạch tông lại ra một cái tiền đồ đệ tử, nếu không thì, rơi vào rất nhiều người trong mắt, Thái Bạch tông chính là đại nghịch bất đạo, muốn gây phiền toái!

...

...

Rời đi Đạo Đức điện Thái Bạch tông chủ, đập lên tường vân, đi tới phía sau núi.

Phía sau núi yên lặng, chỉ có xa xa lợn rừng vương dẫn theo một chuỗi heo rừng nhỏ ở trong rừng tán loạn, râm rì.

Thái Bạch tông chủ không có ghìm xuống đám mây, chỉ là ở giữa không trung nhìn xuống phía dưới đến, ánh mắt rơi xuống chính đang tại nhà tranh trước trên ghé mây, mũ rơm che mặt, ôm bầu rượu ngủ nhiều Mạc Cửu Ca trên người, qua rất lâu, mới bình tĩnh mở miệng: "Người nghe được?"

Mũ rơm che mặt Mạc Cửu Ca không biết tỉnh không tỉnh, nhưng hồi lâu đều không có nửa điểm động tĩnh.

"Thứ hai!"

Thái Bạch tông chủ nói: "Cái thứ nhất là ta đệ tử thân truyền, bây giờ đến phiên ngươi!"

Mạc Cửu Ca vẫn là hồi lâu không có mở miệng, động không có nhúc nhích một cái.

Đúng là xa xa trong rừng lộn rừng vương dựng thẳng lỗ tai lắng nghe, sau đó quơ quơ đầu to, tiếp tục đi dạo đi tới.

"Người đệ tử này cùng ta đệ tử kia tình huống còn không giống nhau!"

Thái Bạch tông chủ tiếp tục nói: "Ta đệ tử kia, chỉ là bị Tôn phủ coi trọng, triệu đi qua hiệu lực mà thôi, mà người dạy tên tiểu quý đầu này, trước đây không lâu ở bí cảnh, mới vừa tôn thương Tôn phủ huyết mạch, vì lẽ đó Tôn phủ triệu hắn, có thể có ẩn tình khác, hắn đi Tôn phủ sau khi, bị người nhằm vào là chuyện tất nhiên, nếu là đối phương ra tay tàn nhẫn chút, nói không chắc liền mạng nhỏ cũng không giữ được!"

Mạc Cửu Ca vẫn không trả lời, chỉ là yết đi tới che nắng mũ rom, cầm bầu rượu lên ực một hớp.

Hắn giương mắt nhìn Thái Bạch tông chủ một chút, liền lại buông xuống mi mắt, dùng sức nắm tay chưởng, lại cảm thấy bàn tay đang phát run.

Thái Bạch tông chủ nhìn Mạc Cửu Ca cái kia trầm mặc dáng dấp, trên mặt bỗng nhiên nhiều chút tức giận, tiếng nói cũng nặng chút, trầm giọng nói: "Người nếu là có thể rút kiếm, chính là An Châu Tôn phủ, cũng không dám quá mức trắng trợn không kiêng dè, trong vòng mười năm, liền cướp ta Thái Bạch tông hai vị đệ tử. . ."

Mạc Cửu Ca trên người bỗng nhiên nhiều hơn một loại ý sa sút, phảng phất hoảng hốt lập tức hàng lâm đến trên người hắn.

Hắn cúi đầu, ngồi ngay ngắn người lại, nhưng vẫn cứ không nói gì.

"Sư đệ a. . ."

Thái Bạch tông chủ hít một tiếng, không nói gì nữa, phát tay áo cuốn một cái, dưới chân mây khói tản ra, bao lấy thân hình của hắn, kéo hướng

về Tur Quá nhai mà đi, đi tới Tur Quá nhai thì chỉ thấy Phương Quý chính khiêu mũi chân hướng về phía dưới vách núi xem, vừa thấy được Thái Bạch tông chủ bước trên mây mà đến, liền vội vội vàng vàng nghênh đón, nói: "Tông chủ sư bá, ta vừa nãy nghe đi ra bên ngoài có người gọi tên ta a, nói cái gì. ."

"Đi theo ta đi!"

Thái Bạch tông chủ nhàn nhạt nói một câu, giơ tay đem Phương Quý kéo tới bên người, liền trên sườn núi đồ vật cũng không thu thập.

Trở lại Đạo Đức điện thì chỉ thấy không chỉ có Bạch Thạch trưởng lão, Liễu Chân trưởng lão cũng đã chạy tới, hai người sắc mặt đều có chút không vui, nhưng vẫn là ở thấp giọng thương nghị cái gì, tựa hồ là đang nói cái kia thiệp mời hẳn là viết như thế nào, mà đang nhìn đến Phương Quý theo Thái Bạch tông chủ lúc đi vào, bọn họ liền không khỏi đứng thẳng người, sắc mặt đều có chút phức tạp, môi khẽ nhúc nhích, lại nói không ra lời.

"Chuẩn bị một chút đi!"

Thái Bạch tông chủ tiến vào đại điện, thấp giọng dặn dò.

Bạch Thạch trưởng lão gật gật đầu, nói: "Liên cùng mười năm trước như thế, bị xuống một phần hậu lễ, theo hẳn cùng đi tới Tôn phủ. ."

"Không giống nhau!"

Thái Bạch tông chủ xa xa hướng về phía nam nhìn một chút, chậm rãi lắc đầu, nói: "Lần này chúng ta không tuân mệnh!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 206: Tông Môn Trách Nhiệm

"Không tuân mệnh?"

Thái Bạch tông chủ một câu nói, suýt nữa kinh sợ đến mức Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão kêu lên sợ hãi, mất phong nghi.

Bọn họ theo bản năng nhìn nhau một chút, đều nhìn ra lẫn nhau trong mắt vẻ ngạc nhiên nghi ngờ, còn coi chính mình nghe được sai rồi, bất quá bọn họ rất nhanh liền lại nghe được Thái Bạch tông chủ nói với Phương Quý: "Người không cần phải đi Tôn phủ, ta sẽ an bài người hướng về Đông Thổ đi!"

Nghe đến đó, Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão rất cực sợ hãi phát hiện, nguyên lai mình không có nghe lầm.

Tông chủ lại thật sự dự định trái lệnh, không tiễn Phương Quý đi Tôn phủ?

Cái vấn đề này nhưng lớn rồi, đây là tỏ rõ kháng mệnh không tuân a, hậu quả này. . .

Sở vực tu sĩ, hoặc nói to lớn An Châu, lại nói lớn chuyện ra, toàn bộ Bắc Vực, đều biết Tôn phủ phía dưới cực nghiêm.

Cãi lời Tôn phủ vận mệnh kết cục, còn cần nói sao?

An Châu đã từng có qua tiên môn cãi lời Tôn phủ ý chỉ tiền lệ, đó là ở Lãng Châu, so với Thái Bạch tông gốc gác càng thâm hậu hơn tiên môn, truyền thừa mấy ngàn năm, so với Đế Tôn làm chủ Bắc Vực thời gian còn muốn lâu, trong môn phái có vài vị Nguyên Anh lão tổ tọa trấn, mà tông chi chủ, càng là yêu thích giảng đạo luận pháp, tiếp tế chúng tu, có thể nói rộng rãi kết đồng đạo, rất có danh vọng, chính là chấp chương một châu chi sừng trâu tồn tại.

Nhưng chính là như thế một phương quái vật khổng lồ, là do trong môn phái có một tổ truyền dị bảo, được đến Tôn phủ quý nhân ưu ái, điểm danh muốn dâng lên, này tông không muốn, thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành, đem bảo vật này phá huỷ, lấy kháng Tôn phủ mệnh lệnh, lại sau đó, không tới thời gian một tháng bên trong, cái này tiên môn liền tao ngộ vô số trong bóng tối đả kích, liền như vậy tan thành mây khói, đệ tử trưởng lão không một may mắn còn sống sót.

Ở trước đó, không có người tin tưởng như vậy một phương mặt đại Tiên môn, có thể liền như vậy dễ dàng biến mất.

Dù sao, Tôn phủ cũng cần giảng đạo lý không phải?

Nhưng này một chuyện hướng Bắc Vực tu sĩ chứng minh, Tôn phủ kỳ thực có thể không giảng đạo lý.

Hắn đương nhiên sẽ không bởi vì như thế một chuyện nhỏ, liền điều động đại quân, tấn công tiêu diệt này tông, nhưng hắn chỉ cần một đạo ám chỉ hạ xuống, như vậy cái này tiên môn chu vi các đại tông phái, một cách tự nhiên thì sẽ chen chúc mà lên, đối với chuyện này tiên môn tranh đem từng bước xâm chiếm, những thứ này vọt lên từng bước xâm chiếm tông máu thịt, thậm chí cũng không có thiếu là được qua cái này một tông phái ân huệ, mà lên có Tôn phủ thần chúng áp chế, xuống có đồng đạo phản bội,

ở cái kia không cách nào hình dung dưới áp lực, mấy ngàn năm truyền thừa đại tông phái có thể xem như là cái gì, bất quá là đợi làm thịt thịt cá thôi.

Có này tiền lệ ở trước, Thái Bạch tông chủ, lại muốn kháng mệnh không tuân?

Thái Bạch tông cường sao?

300 năm trước lập đạo đến nay, lợi dụng một tông lực lượng, đối kháng bốn đại Tiên môn, chưa bao giờ thoái nhượng nửa bước, tự nhiên là cường.

Nhưng lại mạnh, sợ cũng cường bất quá cái kia Lăng Châu tiên môn đi.

Mà Thái Bạch tông nếu là cũng muốn bắt chước cái kia Lăng Châu tiên môn, đối kháng Tôn phủ, lại sẽ là kết cục gì?

Tôn phủ cường đại, căn bản liền không phải là bình thường tiên môn có khả năng tưởng tượng, không nói vị kia từ trên biển đạp lên con ba ba lớn mà đến, trượng một thanh yêu đao giết đến Bắc Vực tu sĩ tận cúi đầu, giương đao cưỡi ngựa, xây xuống Tôn phủ bực này quái vật khổng lồ Đệ Tôn, coi như là bây giờ Tôn phủ bây giờ thu nạp ở bên cao thủ, còn có trong truyền thuyết cung cấp bọn họ điều động tám trăm thần chúng, liền không phải những thứ này tiên môn có thể tưởng tượng a!

Cái kia Lăng Châu tiên môn tốt xấu còn chống đỡ một tháng, Thái Bạch tông đây?

Vừa nghĩ tới cái này đáng sợ hậu quả, Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão bực này tu vi cảnh giới, cũng nhất thời sắc mặt tái nhợt lên.

"Cái này, tông chủ sư bá a, sao bỗng nhiên lại muốn đi Đông Thổ?"

Hoàn toàn tỉnh mịch cũng tựa như trong sự ngột ngạt, Phương Quý sắc mặt trở nên hơi không dễ chịu, không nhìn được mở miệng.

Đây cũng quá đột nhiên, vốn đến mình chính đang tại Tu Quá nhai trên nghĩ mình làm Tiểu Bích phong chấp sự sau khi, có thể mò cái gì mờ, lại cho A Khô sư huynh tìm cái cái gì loại bà nương thì đột nhiên liền đến cá nhân, nói để cho mình đi Tôn phủ, sau đó chính mình còn không hiểu rõ chuyện gì thế này thời điểm, tông chủ lại đột nhiên muốn đưa chính mình đi Đông Thổ, đây rốt cuộc là cái nào cùng cái nào a?

"Người không cần nhiều lời, không cần hỏi nhiều!"

Tông chủ cũng không quay đầu lại, liền đánh gãy Phương Quý, nói: "Người đã kiếm Trảm Đạo cơ, đi tới Trục Tiên con đường, nếu như không có Tiên đạo tài nguyên, đời này nửa bước khó đi, mà Đông Thổ tạo hóa vô song, cơ duyên khắp nơi, vừa lúc có thể để cho người đạt được mong muốn, thành tựu Tiên Cơ!"

"Tông chủ cần nhắc. . ."

Không đợi Phương Quý lại nói ra lời, bên cạnh Liễu Chân trưởng lão bỗng nhiên hướng về Thái Bạch tông chủ khom người thi lễ một cái, hấn ánh mắt đảo qua đứng ở một bên Phương Quý, tựa hồ cũng có chút không đành lòng, nhưng vẫn là nói: "Tôn phủ ý chỉ đã đến, chúng ta lại đưa tiễn hấn đi, e sợ. . ."

Hấn nói nói đến chỗ này, liền không cần thiết nói thêm gì nữa.

Bởi vì kháng chỉ không tuân kết quả, kỳ thực ở đây mỗi người đều biết.

Hấn lúc này thậm chí có chút, mười năm trước, Tôn phủ xuống chỉ đòi đi rồi Quách gia nữ oa thì tông chủ tuy rằng cũng khó chịu ở trong phòng uống một đêm rượu, nhưng cũng không có nói nhiều cái gì nói, nên chuẩn

bị hậu lễ, chuẩn bị, nên mời tiệc Sở vực các đại Tiên môn sứ giả, cũng mời tiệc, vì sao lần này, tông chủ chột liền cái này ẩn nhẫn cũng không kịp nhớ, muốn trực tiếp kháng chỉ?

"Trực tiếp cho Tôn phủ hồi âm tốt!"

Thái Bạch tông chủ lạnh nhạt nói: "Bọn họ ý chỉ tới chậm, ta tông đệ tử Phương Quý, từ bí cảnh bên trong Trúc Cơ thành công sau khi, liền lập tức chạy đi Đông Thổ tìm kiếm cơ duyên, bây giờ núi cao nước xa, truyền tin bất tiện, ta tông cũng không phải là có ý kháng chỉ, chỉ là thực sự không cách nào tìm hắn trở về, nếu là Tôn phủ thực sự ái tài, không ngại trực tiếp phái người đi Đông Thổ tìm hắn, ta bản thân là không có ý kiến gì!"

Liễu Chân trưởng lão nghe vậy, nhất thời có chút yên lặng.

Nếu như vậy, lẽ nào thật sự có thể lừa gạt được Tôn phủ sao?

Then chột là, coi như Thái Bạch tông trên dưới quả thật chúng tâm nhất trí, tròn cái này hoang, nhưng Tôn phủ, lại là giảng đạo lý sao?

"Này cái tông chủ sư bá a, đi Đông Thổ chuyện này. . ."

Hiển nhiên Liễu Chân trưởng lão cùng Bạch Thạch trưởng lão đều sừng sốt, Phương Quý lại không nhịn được cười theo tiến lên.

"Việc đã đến nước này, không cần nhiều lời!"

Thái Bạch tông chủ xoay người vỗ một cái Phương Quý vai, nói: "Người lúc này đi Đông Thổ, xác thực hơi sớm, Đông Thổ một đời một đời, kỳ tài xuất hiện lớp lớp, đừng nói là bây giờ người, coi như là Thần Đạo trúc cơ đỉnh cao, sợ cũng không cách nào cùng bọn họ tranh đấu, bất quá, ta cùng người sư tôn ở Đông Thổ lang bạt xuống, cũng kết làm mấy vị bạn tốt, bọn họ sẽ phối hợp người, người chỉ cần chuyên tâm tu hành chính là!"

Nói liền lại quay người sang, hướng về Bạch Thạch trưởng lão dặn dò: "Đem cái này hai tháng bên trong đi qua Tư Quá nhai các đệ tử gọi, nhắc nhở bọn họ, chỉ nói Phương Quý đã sớm rời núi, Thái Bạch tông là lo lắng hấn ở bí cảnh bên trong cùng Sở vực bốn đại Tiên môn kết liễu thâm cừu, một khi rời núi, liền sẽ có người nửa đường chặn giết, gây bất lợi cho hấn, lúc này mới ám độ trầm thương, vẫn nói hấn nhốt tại phía sau núi!"

Bạch Thạch trưởng lão nghe xong lời ấy, cả người đều cả kinh ngạc.

Chính mình vị tông chủ này, thật sự muốn khư khư cố chấp, đưa tiêu quý này đâu chạy sao?

Hấn là trưởng lão, đối mặt tông chủ, không cách nào vi phạm, trên mặt nhất thời một mảnh đau thương.

"Ngươi đây là ở nắm Thái Bạch tông trên dưới hơn ngàn đệ tử tính mạng đến mạo hiểm!"

Nhưng cũng liền vào lúc này, đột nhiên Đạo Đức phong ở ngoài, một tiếng gầm thét vang lên, Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão cùng nhau quay đầu, liền nhìn thấy một vị khuôn mặt già nua, râu đỏ tóc đỏ ông lão, chính đại bước đạp lên hư không, hướng về Đạo Đức điện bên trong đi tới, lại là trước đây vẫn ở Đông Sơn động phủ bế quan Hỏa Hậu Quân đại trưởng lão.

Trước đây không lâu, Hỏa Hậu Quân còn từng bởi vì truyền nhân của hấn Lý Hoàn Chân việc, cùng Thái Bạch tông chủ đại náo một tràng, bất mãn hết sức Thái Bạch tông đối với Phương Quý cuối cùng trừng phạt, bây giờ hỏa khí chưa đi qua, cũng không hề nghĩ rằng, lại sẽ phá thiên hoang đi tới cái này Đạo Đức điện!

"Hỏa Hậu trưởng lão, có gì chỉ giáo?"

Thái Bạch tông chủ quay đầu nhìn về phía Hỏa Hậu Quân, trên mặt tức giận che đậy đi rất nhiều, nhưng vẫn không có chút nào ý cười.

Hỏa Hậu Quân nhìn Phương Quý một chút, Phương Quý lập tức trốn đến Thái Bạch tông chủ sau lưng.

Lúc trước chính mình ở bí cảnh bên trong, đem Lý Hoàn Chân trực đi ra, Trúc Cơ cơ hội đều không được đến, có thể nói là vô cùng tàn nhẫn, mà Lý Hoàn Chân đây, lại là vị này Hỏa Hậu Quân chọn lựa truyền nhân, vì lẽ đó chính mình trực Lý Hoàn Chân, liền tương đương là liền vị này đại trưởng lão cũng đắc tội rồi, trước hắn cùng tông chủ âm ỉ một trận, chính là cảm thấy tông chủ quá mức thiên hướng, cho mình trừng phạt thực sự là quá nhẹ.

Mà hắn cái này diễn xuất, cũng làm cho Phương Quý tâm trạng bất mãn, chính mình đem Lý Hoàn Chân trực xuất đến, đó là bởi vì hắn ăn com không làm việc, cũng coi như là giải quyết việc chung, xem người giận thành như vậy, cho rằng ta là bởi vì Lý Hoàn Chân là truyền nhân của người mới đối phó hắn sao?

Ân, quả thật có phương diện này nguyên nhân!

...

...

"Tôn phủ vừa ý tên tiểu quỷ này, phải đem hắn chiêu đi, vốn là vận mệnh của hắn, tông chủ làm sao không giúp người thành đạt?"

Hỏa Hậu Quân vào Đạo Đức điện, chỉ là ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn Phương Quý một chút, liền chuyển hướng Thái Bạch tông chủ.

"Liên ngay cả Hỏa Hậu trưởng lão, cũng cảm thấy Tôn phủ đòi đi chúng ta những này đệ tử, là vì cho bọn họ tạo hóa hay sao?"

Thái Bạch tông chủ mặt không hề cảm xúc, nhàn nhạt trả lời Hỏa Hậu Quân lời nói.

Hỏa Hậu Quân lạnh lùng nói: "Tôn phủ bí pháp truyền thừa, dị bảo tài nguyên, chẳng lẽ không vượt xa nho nhỏ Thái Bạch tông sao?"

Thái Bạch tông chủ nghe xong lời này, chỉ là nhìn Hỏa Hậu Quân một chút, lại trầm mặc không hề trả lời.

"Hỏa Hậu Quân nói rất hay!"

Cũng đang lúc này, Đạo Đức điện ở ngoài, bỗng nhiên lại có một giọng nói vang lên, cười nói: "Đừng nói những thứ này Bắc Vực tu hành bên trong người, coi như là phạm tục trẻ ăn mày, đều biết Tôn phủ quyền thế vô lượng, tài nguyên đông đảo, vượt xa chúng ta nho nhỏ này Thái Bạch tông, Hỏa Hậu Quân tu hành ngàn năm, đã nửa bước bước vào Nguyên Anh nhân vật, lại hiểu được đạo lý này, thật đáng mừng!"

Hỏa Hậu Quân nghe vậy đã là giận dữ, lạnh lùng hướng về nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy lúc này ngoài điện, đã có một luồng ánh kiếm độn đến, ánh kiếm kia bay lượn đến Đạo Đức điện trước, nhưng không có biến mất, mà là hóa thành một bóng người, chính là Mạc Cửu Ca dáng dấp, hần cười tùm tùm bước vào điện bên trong, chỉ là nhìn Hỏa Hậu Quân.

"Hừ"

Mà Hỏa Hậu Quân cảm thụ cái kia một đạo kiếm ảnh, lại lạ kỳ trầm mặc xuống, không có cùng hần châm biếm lại, chỉ là vẫn cứ quay đầu nhìn về

phía Thái Bạch tông chủ, lạnh lùng nói: "Tông chủ đau lòng truyền nhân của chính mình, sợ hấn ở Tôn phủ ăn vị đắng, vậy cũng là có , bất quá bọn tiểu bối tự có tạo hóa, Tôn phủ cũng không phải cái không có quy củ, công khai đánh giết người địa phương, ngươi cần gì phải cưỡng cầu?"

Nói lạnh lùng xoay người, lạnh giọng nói: "Cũng là chúng ta, nếu là một trâu đến Tôn phủ giận dữ, có bao giờ nghĩ tới hậu quả gì?"

Trong sân bầu không khí, nhất thời lại trở nên ngọt ngào lên.

Cũng ở cái này một mảnh đề cho lòng người phát trăm bầu không khí bên trong, Phương Quý lần thứ hai cẩn thận mở miệng: "Tông chủ sư bá. . ."

"Ngươi không cần phải nói!"

Thái Bạch tông chủ liếc mắt một cái Mạc Cửu Ca kiếm ảnh, vừa liếc nhìn bây giờ chính lạnh lùng nhìn mình Hỏa Hậu Quân, chậm rãi đứng dậy, tay đề ở bàn ngọc bên trên, trầm giọng nói: "Ta hiểu rõ Tôn phủ, cũng biết được chư vị lo lắng, nhưng mỗi vừa là Thái Bạch tông chủ, lập đạo thụ đồ, liền dù sao cũng nên phụ chút trách nhiệm mới là, vì lẽ đó, chuyện lần này liền như thế định đi, đêm nay liền đưa hấn đi. . ."

Lời vừa nói ra, Hỏa Hậu Quân, Bạch Thạch trưởng lão, Liễu Chân trưởng lão, đồng thời thay đổi sắc mặt.

Nói đều đã nói đến phần này trên, tông chủ lại còn muốn khư khư có chấp?

Hỏa Hậu Quân vẻ mặt đã trở nên vô cùng lạnh lùng nghiêm nghị lên, Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão nhưng là đầy mặt bất đắc dĩ.

"Có thể then chốt là. . ."

Sau đó cũng ở cái này vắng lặng bầu không khí bên trong, Phương Quý nhỏ giọng nói: "Ta nghĩ đi Tôn phủ a!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 207: Tôn Phủ Là Chỗ Tốt

"Cái gì?"

Phương Quý nhỏ giọng thăm thì một câu nói, lúc đầu không có bị người lưu ý đến, nhưng ở phản ứng lại hẳn nói cái gì thì trong sân chư vị trưởng lão cùng tông chủ chợt đều lấy làm kinh hãi, ánh mắt đến loạch xoạch hướng về Phương Quý nhìn lại, nhiều như vậy Kim Đan đại tu ánh mắt rơi xuống trên mặt chính mình, nhất thời để Phương Quý có điểm tâm hư, lạng lẽ lui hai bước, trốn đến Mạc Cửu Ca kiếm ảnh sau lưng.

"Tiểu quỷ đầu, ngươi có thể biết mình đang nói cái gì?"

Hoàn toàn yên tĩnh bên trong, Bạch Thạch trưởng lão có chút bất đắc dĩ huấn hẳn một tiếng.

"Đương nhiên biết a, ta trải qua đấng đo suy nghĩ. . ."

Phương Quý vội vàng nói: "Ta tìm người hỏi qua, Tôn phủ không phải có Tiên đạo tài nguyên sao? Cái kia cần gì phải không phải đi Đông Thổ?"

"Tiên đạo tài nguyên?"

Bạch Thạch trưởng lão nghe xong lời này, nhất thời càng bất đắc dĩ, Tôn phủ đương nhiên là có Tiên đạo tài nguyên, có thể nói, bây giờ Bắc Vực tiên môn không có Tiên đạo tài nguyên, liền là bởi vì tất cả Tiên đạo tài nguyên, đều đã rơi vào Tôn phủ trong lòng bàn tay, nhưng tên tiểu quỷ này

đầu, thật sự cho rằng chỉ cần mình vào Tôn phủ sau khi, thì sẽ có vô tận Tiên đạo tài nguyên chờ hấn, có thể tiện tay đi lấy sao?

Hấn lúc này còn thật không biết, Phương Quý chính là như thế nghĩ tới!

Lấy Bạch Thạch trưởng lão bực này thân phận, tự nhiên cũng sẽ không đem lời nói như vậy nói thẳng ra, chỉ là hơi nhíu mày, nói: "Người chưa nghe biết dùng người nói, Tôn phủ quyền thế vô song, chiếm hết thiên hạ tài nguyên, lợi dụng làm vì Tôn phủ khắp nơi tạo hóa, trên thực tế, Tôn phủ tuy rằng thường thường sẽ triệu tập chư môn thiên kiêu đi tới đó hiệu lực, tất cả ban thưởng cung phụng, thoát nhìn cũng xác thực phong phú, nhưng nghĩ bắt đến tay. . ."

Hấn lắc lắc đầu, lấy tính tình của hấn, nói tới cái này mức, đã rất không dễ dàng.

Liễu Chân trưởng lão cũng ở một bên nói: "Trọng yếu nhất chính là, người ở bí cảnh bên trong, dù sao tôn thượng Tôn phủ huyết mạch, lần này Tôn phủ chiêu người qua, đến tốt cùng là dụng ý gì, không ai nói rõ được, coi như là Tôn phủ quả thật là coi trọng thiên tư của người, muốn đòi người qua thuyên chuyển, nhưng này bên trong đấu đá nghiêm trọng, tôn ti nghiêm ngặt, một mình người nhỏ nhỏ hài nhi, nghĩ muốn vũng vàng ngọc đi xuống, lại nói nghe thì dễ?"

Hai vị này trưởng lão vừa mở miệng, cũng nói Phương Quý có chút không biết nên trả lời như thế nào.

Hấn bây giờ cũng thật là nghĩ muốn hướng về Tôn phủ đi.

Ở cái này Tôn phủ thần nhân đến trước, Phương Quý liền cũng đã từ cùng Triệu Thái Hợp mấy người đàm luận trong, hiểu rõ đến Tiên đạo tài nguyên tình huống, bây giờ hấn đã đi tới Trục Tiên con đường, không được

Tiên đạo tài nguyên, con đường này đều là không hoàn chỉnh, mà muốn có được Tiên đạo tài nguyên, cái kia lưu lại nơi này Thái Bạch tông bên trong qua thoải mái cuộc sống hàng ngày là không thể, nhìn thiên hạ lớn lao, nào có sẽ có Tiên đạo tài nguyên?

Đông Thổ, tự nhiên là kể đến hàng đầu địa phương.

Thiên Nguyên đại lục, Đông Thổ Tây Hoang, Bắc Vực Nam Cương, lại có thêm cái kia thất hải bát di cửu bất tri, vực rộng rãi, thế chi tạp, quả thật không phải Phương Quý bây giờ tuổi tác cùng tu vị liền có thể giải thích rõ được thấu, nhưng Phương Quý ít nhất biết, Tây Hoang là bản xương sống nơi, chỉ có một ít để lại Ma chủng kéo dài hơi tàn, đừng nói Tiên đạo tài nguyên, những kia Ma chủng thấy chưa từng thấy linh thạch đều là chưa biết đây. . .

Mà Nam Cương, nhưng là đại yêu hoành hành nơi, Nhân tộc tu sĩ đi qua, tám chín phần mười sẽ trở thành khẩu phần lương thực, còn thất hải bát di cửu bất tri, cái kia càng là thế gian hiếm thấy kỳ dị nơi, đừng nói là hấn, coi như là Nguyên Anh đại tu, có mấy cái dám đặt chân?

Vì lẽ đó tính ra tính đi, Phương Quý nghĩ muốn kiếm đến Tiên đạo tài nguyên, cũng chỉ có cái này hai cái lựa chọn. . .

Tôn phủ, hoặc là Đông Thổ!

Cũng là bởi vì Phương Quý từ vừa mới bắt đầu liền biết mình sớm muộn cũng sẽ bởi vì Tiên đạo tài nguyên chuyện rời đi, vì lẽ đó hấn cũng là rất sớm cân nhắc một phen, quyết định ở Thái Bạch tông thật tốt qua tới mấy năm cuộc sống hàng ngày sau khi, liền chọn lên một cái đi qua, lại là không nghĩ tới, còn không chờ chính mình qua mấy năm qua cuộc sống hàng ngày, Tôn phủ ý chỉ liền đến, lập tức liền đem sự lựa chọn này đẩy tới trước mặt.

Phương Quý biết, tông chủ kỳ thực là có ý để cho mình đi Đông Thổ, thế nhưng hẳn lại cảm thấy Đông Thổ có chút xa, về nhà không tiện, vì lẽ đó buồn bực ngán ngẩm thời khắc, liền quăng một thoáng miếng đồng, lại nhìn thấy một cái để cho hẳn có chút bất ngờ kết quả!

Miếng đồng chỉ dẫn hẳn đi Tôn phủ!

Lần trước mình làm cùng miếng đồng chỉ dẫn ngược lại quyết định thì là kết cục gì tới?

Đó là ở Ma sơn loạn thạch cốc a, đi vào liền bị bức ép cùng bốn đại Tiên môn đệ tử đối đầu, cuối cùng còn bị người vây công, tuy rằng dựa vào bản lĩnh của chính mình giết ra khỏi trùng vây đi, kết quả sau đó thì sao, Ma sơn dị bảo, là không được đến, trái lại trúng Kỳ cung ám hại, một thân khí huyết khô cạn ám thương cũng bộc lộ ra, trước trước sau sau trải qua bao nhiêu chuyện, mới rốt cục bù đắp?

Phương Quý cũng không muốn trở lại như vậy một hồi, vì lẽ đó lần này hẳn quyết định muốn nghe miếng đồng lời nói.

Đương nhiên, chính mình dao động miếng đồng chuyện, cũng không thể nói cho tông chủ bọn họ, mà bây giờ nghe xong hai vị trưởng lão, cũng biết bọn họ ở lo lắng cái gì, một là lo lắng sẽ có người ở nơi đó gây bất lợi cho chính mình, hai cũng là lo lắng cho mình đi tới Tôn phủ sau khi, sẽ được đấu đá, bị người bắt nạt, trong lòng cảm động sau khi, liền bắt đầu đang nghĩ nên như thế nào thuyết phục tông chủ bọn họ. . .

"Nơi có người liền có quy tắc, ngay cả chúng ta thôn Đầu Trâu vẫn chưa thể rút nhà thôn trưởng củ cái đây, Tôn phủ lớn như vậy địa phương, cũng không thể không điểm quy củ, tới liền đánh giết người chứ? Bọn họ nếu là muốn đối phó ta, bí cảnh mới vừa vừa kết thúc phỏng chừng liền đến!"

Phương Quý chăm chú phân tích, nói: "Vì lẽ đó Tôn phủ triệu ta đi qua, hẳn là không phải vì đối phó ta!"

Lời này nói Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão, không nhận được đại lặc đầu.

Dưới cái nhìn của bọn họ, Phương Quý thực sự là đem này sự kiện nghĩ tới quá đơn giản, Tôn phủ đương nhiên là cái có quy tắc địa phương, thậm chí là cái này Bắc Vực quy củ nhất nghiêm một trong, xa không phải những thứ này thanh nhàn tự tại, lỏng lỏng lẻo lẻo tiên môn có thể so với, nhưng Tôn phủ coi như có quy tắc, sợ là cũng bảo hộ không được người, bọn họ đương nhiên sẽ không công khai đánh giết người, nhưng trong bóng tối dùng chút thủ đoạn gì, người làm sao chịu đựng được?

Chỉ là lời này, bây giờ cũng không tốt nói ra, dù sao lúc này, bọn họ liền Tôn phủ triệu Phương Quý đi qua, đến tột cùng là bởi vì vị kia Linh Lung tông huyết mạch chuyện, hay là thật bởi vì Phương Quý ở bí cảnh trong biểu hiện quá tốt, bị Tôn phủ coi trọng đều nói không chuẩn!

"Lại nói nơi đó mình tranh ám đấu, yêu thích bắt nạt người đi. . ."

Phương Quý cười nói: "Nói như vậy, có chỗ tốt địa phương mới có người bắt nạt người a , bởi vì bắt nạt người có thể lấy chỗ tốt a, người khác nếu là bắt nạt ta liền có chỗ tốt, vậy ta bắt nạt bọn họ cũng là như thế có chỗ tốt à? Trưởng thôn trước đây đã nói, gan lớn lớn bao nhiêu, thì có nhiều phi, Tôn phủ trong không tốt hẳn, nhưng chỗ tốt cũng nhất định nhiều, không đi làm sao có khả năng mò đến cái kia chút chỗ tốt?"

Lời này nói, Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão càng bắt đắc dĩ, chỉ coi làm là tiêu hài tử lời nói.

Tôn phủ đương nhiên được nơi nhiều, không phải vậy cũng sẽ không có nhiều như vậy Bắc Vực tu sĩ lấy tiến vào Tôn phủ làm vinh, thế nhưng, người thật cảm giác mình còn nhỏ tuổi, liền vô địch thiên hạ, đến cái nào đều có thể đem tất cả chỗ tốt nơi mò tiến vào trong tay chính mình?

Có thể theo bản năng, lời này bọn họ cũng không có nói ra đến.

Vừa đến tu hành bên trong người, nghịch thiên hành sự, nghênh khó thẳng tới, bọn họ lo lắng Phương Quý có thể, nhưng nếu trực tiếp nói cho Phương Quý có hung hiểm địa phương liền nhất định phải tránh ra thật xa, cũng không phải một cái tu hành bên trong người nên có thái độ, thứ hai ở bình thường tu hành bên trong trong mắt người, nhập Tôn phủ vốn là kiện một bước lên trời chuyện, nếu Phương Quý quyết định đi Tôn phủ là chuyện tốt, bọn họ lại khuyên, liền không dễ nhìn.

Dù sao, đi tới Tôn phủ sau khi, là tốt hay xấu, bản thân liền là kiện nhân giả thấy nhân, trí giả thấy trí chuyện.

Phương Quý như hiểu, bọn họ có thể khuyên, Phương Quý nếu không hiểu, bọn họ khuyên, ngược lại không thích hợp.

Bởi vậy ở Phương Quý nói đến chỗ này lúc , liền ngay cả một bên Thái Bạch tông chủ, Mạc Cửu Ca, Hỏa Hậu Quân mấy người, đều lập tức trầm mặt xuống, có người suy tư, có người cúi đầu không nói, cũng không biết trong lòng bọn họ đều đang suy nghĩ gì.

"Mà mấu chốt nhất chính là. . ."

Phương Quý đem mỗi người đều đánh giá một thoáng, biết Hỏa Hậu gần đủ rồi, trong giây lát ưỡn một cái lồng ngực, nghiêm mặt nói: "Ta tuổi tác tuy nhỏ, nhưng cũng biết mình gây ra họa chính mình gánh chịu đạo lý, cái kia Tôn phủ sừ bà nương là ta đã thương, nếu như nàng muốn tìm ta báo

thù, vậy ta liền đuổi tới Tôn phủ đi lại đánh nàng một trận, không đạo lý trốn đến mặt sau để tiên môn công lấy a, vì lẽ đó các ngươi cũng không cần sâu rồi, cũng không cần âm ỉ, Tôn phủ muốn ta đi, vậy ta liền đi, có cái gì cùng lắm thì, không đi còn tưởng rằng ta sợ nàng đây. . ."

Thốt ra lời này đi ra, tựa hồ trên người vàng sáng đều nhiều hơn mấy phần, lồng ngực cũng ưỡn đến mức càng cao.

Mà ở bên cạnh hẳn, Bạch Thạch trưởng lão, Liễu Chân trưởng lão hai người, nhất thời thay đổi sắc mặt, theo bản năng ngồi ngay ngắn người lại, nhìn Phương Quý ánh mắt đều vô cùng thương tiếc phức tạp, phảng phất là lần thứ nhất thấy rõ tên tiểu quý này đầu giống như, mà Thái Bạch tông chủ, nhưng là chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt rơi vào Phương Quý trên người, hẳn thật lâu không nói gì, nhưng trên mặt vẻ ngưng trọng, lại trước đây chưa từng thấy.

Liên ngay cả Hỏa Hậu Quân trưởng lão, vào lúc này đều bỗng nhiên đổi sắc mặt, trên mặt tựa hồ nhiều một tia vẻ xấu hổ.

Đúng là chỉ có Mạc Cửu Ca, kiếm quang biến thành phân thân phía trên, nhìn Phương Quý một mặt chăm chú, bỗng nhiên như là nổi lên chút hứng thú!

Phương Quý ưỡn lên nửa ngày lồng ngực, thấy không có người nói chuyện, nhất thời có chút không dễ chịu.

Lén lút liếc mắt nhìn mọi người phản ứng, trong lòng không khỏi âm thầm bồn chồn: "Lời này nói ra, hỏa hầu không qua chứ?"

Trong lòng có chút thấp thỏm, lại có chút chờ mong: "Không biết tông chủ có thể hay không nhiều thương ta điểm thứ tốt?"

"Ngươi có cái này tâm rất tốt!"

Thái Bạch tông chủ trầm mặc rất lâu, mới chậm rãi mở miệng, vẻ mặt có chút vui mừng, càng nhiều lại là nghiêm nghị, than thở: "Bất quá tiên môn trách nhiệm, còn chưa tới người gánh thời điểm, lúc trước nhập bí cảnh, là ta sắp xếp người đi vào, ăn cơm làm việc đạo lý, cũng là tiên môn dạy cho người, vì lẽ đó có tai họa, tiên môn che chở người là hẳn là, còn không cần người cân nhắc những thứ này!"

"Dù sao. . ."

Vừa nói chuyện, hắn chậm rãi đứng lên đến, ánh mắt nhìn Mạc Cửu Ca một chút, hai cái sư huynh đệ trong lúc đó, tựa hồ dùng ánh mắt giao lưu một chút cái gì, sau đó hắn lạnh nhạt nói: "Tôn phủ lại quyền thế xông trời, cũng chưa chắc thật có thể diệt Thái Bạch tông!"

"Hồng rồi, quả nhiên quá mức. . ."

Phương Quý thấy tông chủ phản ứng, nói thầm không ổn, vội hỏi: "Nói là như vậy nói, bất quá ta đúng là muốn đi Tôn phủ. . ."

Hắng giọng, hắn đi lên trước vài bước, đè lại tông chủ hai tay, biểu hiện có vẻ hơi nghiêm túc, cũng có vẻ phi thường thành khẩn, nghiêm túc cẩn thận nói: "Tông chủ đây, ngài nếu như thực sự bản khoản, liền nhiều cho ta vài món bảo bối phòng thân là được. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 208: Thái Bạch Lựa Chọn

"Hắn lại đúng là muốn đi Tôn phủ?"

Phương Quý thái độ, cũng khiến đến tông chủ cùng mấy vị trưởng lão có chút chần chờ lên.

Bất luận Phương Quý đối với Tôn phủ lý do dựa vào không đáng tin cậy, nhưng hắn muốn đi Tôn phủ này sự kiện cũng không phải giả ra đến, nhìn hắn khuôn mặt nhỏ chăm chú, nóng lòng muốn thử đáng đáp, tông chủ cùng mấy vị trưởng lão nhất thời đều có chút chần chờ lên, thật lâu không người mở miệng nói chuyện nữa.

"Ha ha, tông chủ hay là buồn lo vô cớ, Tôn phủ vốn là cái góc gác vô tận, cao quý vô song nơi, người thường đi chỗ cao, nước hương về nơi thấp chảy, trong tiên môn, vọt đến nhọn cả đầu muốn tiến vào Tôn phủ có thể không không ít, cái này tiểu nhi muốn đến Tôn phủ đi, vậy cũng là có thể lý giải, người có chí riêng, đến lúc này, tông chủ còn muốn mạnh mẽ đưa hắn đi Đông Thổ, phá hủy nhân gia chuyện tốt sao?"

Hỏa Hậu Quân trưởng lão phản ứng đầu tiên lại đây, cười nhạt hai tiếng, nhìn Thái Bạch tông chủ liếc mắt nhìn.

Lời nói này nhất thời nói Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão đều hơi thay đổi sắc mặt, bởi vì bọn họ cũng biết, Hỏa Hậu Quân nói, kỳ thực là trong tiên môn thái độ bình thường, bây giờ đã sớm không phải thượng cổ này hạt giống không chê mẩu xấu, chớ không chê nhà nghèo thời

điểm, thiên tư hơn người đệ tử, đều muốn một bước lên trời, vì cầu cái tốt tiền đồ, vứt bỏ tiên môn đầu nhập Tôn phủ, lẽ nào ít đi?

Tiên môn là lo lắng Phương Quý đi tới Tôn phủ sẽ được áp chế, tiên lộ gặp khó, nhưng nếu Phương Quý chính mình trái lại ước ao Tôn phủ cao cao tại thượng, mà một lòng muốn đi leo cái cao càn, như vậy Thái Bạch tông mạnh mẽ lưu lại hẳn ở đây, chẳng phải thành một cái chuyện cười lớn?

Xa không nói, chỉ nói ở gần, mười năm trước Thái Bạch tông vị kia được vùi vào Tôn phủ họ Quách nữ đồ, ở Thái Bạch tông lúc cũng là sâu thụ sủng ái, bị người coi là Thái Bạch tông đời kế tiếp chân truyền đến bồi dưỡng, đi Tôn phủ trước, cũng là ngàn không muốn, vạn không muốn, kết quả sau đó vừa đi Tôn phủ, mười năm trong lúc, cũng không có về qua núi, bây giờ ai biết nàng còn có nhận biết hay không Thái Bạch tông cái này sư môn?

Hỏa Hậu Quân lời nói rất khó nghe, nhưng trình độ nào đó trên lại vừa vặn đánh trúng rồi Thái Bạch tông chủ 7 tấc.

Thái Bạch tông, có lẽ một ít An Châu có kiến thức người, từ lâu nhìn thấu Tôn phủ một ít chuyện, nhưng phần lớn đệ tử lại không như thế nghĩ, bọn họ đã quen thuộc từ lâu Tôn phủ cao cao tại thượng, cũng nhìn quen tiên môn cùng Tôn phủ trong lúc đó thân phận khác biệt, không biết ở bao nhiêu người trong mắt, có thể tiến vào Tôn phủ hiệu lực, kỳ thực là một cái có thể quang tông diệu tổ chuyện, nằm mộng cũng muốn việc này đây. . .

Nói hay là lời nói thật, nhưng vào lúc này, nghe lên đều là không có để nghe như vậy.

Thái Bạch tông chủ nghe xong lời này, nhất thời trầm mặc lại, một lúc lâu đều không hề trả lời Hỏa Hậu Quân, đúng là Mạc Cửu Ca cái kia một đạo kiếm ảnh, vào lúc này bỗng nhiên quay đầu hướng về Hỏa Hậu Quân

liếc mắt nhìn, cười nói: "Hỏa Hậu trưởng lão đã bước vào cảnh giới Nguyên Anh?"

Hỏa Hậu Quân hơi ngẩn người ra, có chút không vui, Nguyên Anh cùng Kim Đan tuyệt nhiên không giống, chính mình như thành Nguyên Anh, người sẽ không thấy được?

Cái vấn đề này dưới cái nhìn của hắn hình đồng diệu khả, đều lười trả lời.

Mạc Cửu Ca cũng không cần hắn trả lời, chỉ là cười nói: "Người như chưa bước vào Nguyên Anh, nơi này lại cái nào có phần của người nói chuyện?"

"Người. . ."

Hỏa Hậu Quân nhất thời giận tím mặt, mạnh mẽ nhìn Mạc Cửu Ca một chút.

Rốt cục vẫn là không có nói cái gì, mà là tay áo lớn phất một cái, nổi giận đùng đùng, ra điện mà đi.

Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão hai mặt nhìn nhau, đều có chút thẹn thùng, đối mặt Hỏa Hậu Quân bức này nửa bước Nguyên Anh, hết sức quan trọng đại tu, dám như thế không lưu tình chút nào nguyên hướng về trên mặt hắn đối, đại khái cũng chỉ có phía sau núi cái này một cái đi. . .

"Hắn tính tình vốn là như vậy, người cần gì phải cùng hắn nói những thứ này?"

Thái Bạch tông chủ đến lúc này, mới nhẹ nhàng hít một tiếng, bất đắc dĩ nhìn Mạc Cửu Ca nói.

"Hắn sẽ nói ra nói như vậy, liền nói rõ hắn chính là người như vậy, nếu tâm đều không tại Thái Bạch tông, lưu lại hắn người này ở đây thì có ích lợi gì?" Mạc Cửu Ca lười biếng nói, quay đầu nhìn Phương Quý một chút, sau đó mới lại hướng về Thái Bạch tông chủ nói: "Không phải Thái Bạch tông người, ở lại Thái Bạch tông, cũng chỉ là cho là một tràng giao dịch thôi, nếu là Thái Bạch tông người, hà tất sợ hắn đi?"

Dứt lời nói thì thân hình của hắn đã từ từ mơ hồ, cuối cùng hóa thành kiếm đạo, tiêu tan ở trong hư không.

Đạo Đức điện bên trong, nhất thời chỉ còn Thái Bạch tông chủ, Bạch Thạch cùng Liễu Chân, Phương Quý bốn người, bầu không khí có vẻ nặng nề mà ngột ngạt.

Thái Bạch tông chủ như là đang suy nghĩ Mạc Cửu Ca, một lát sau, mới khẽ gật đầu một cái, sau đó quay đầu hướng về Phương Quý nhìn lại, nói: "Người tuổi tác không lớn, lại là cái có chủ ý, ta chỉ hỏi ngươi, ngươi là thật sự muốn đi Tôn phủ?"

Phương Quý gập gáp vội vàng gật đầu, nói: "Đương nhiên là thật sự!"

Thái Bạch tông chủ gật gật đầu, lại hỏi: "Ngươi có biết đi tới Tôn phủ sau khi, có một số việc sẽ không giống ngươi nghĩ tới như vậy!"

Phương Quý nở nụ cười, nói: "Nghe các ngươi nói cái này nửa ngày, không biết cũng biết!"

"Vậy ngươi còn muốn đi?"

Thái Bạch tông chủ hít một tiếng, nói: "So sánh với nhau, Đông Thổ vẫn là muốn càng ôn hòa chút!"

"Đông Thổ cùng Tôn phủ, đều có Tiên đạo tài nguyên. . ."

Phương Quý không nhịn được ngẩng đầu lên, nói: "Thế nhưng Tôn phủ ròi nhà gần a!"

Thái Bạch tông chủ hơi ngẩn người ra, trên mặt đúng là xuất hiện chút phức tạp nụ cười, như là có chút bất đắc dĩ, cũng như là có chút vui mừng, chậm rãi, vẻ mặt của hắn trở nên hòa hoãn, nhẹ nhàng vỗ vỗ Phương Quý vai, nói: "Tốt, nhiều về tới xem một chút!"

...

...

Liền, như vậy một cái đột nhiên xuất hiện phiến toái lớn, liền bỗng nhiên liền như vậy tiêu tán trong vô hình.

Phương Quý vừa nghĩ tới có thể đi Tôn phủ, giành Tiên đạo tài nguyên, rất vui vẻ.

Còn đối với Thái Bạch tông mấy vị trưởng lão tới nói, nhìn thấy không cần cãi lời Tôn phủ ý chỉ, cũng đều lén lút thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhanh, to lớn Thái Bạch tông trên dưới, liền nhất thời trở nên náo nhiệt lên.

Thái Bạch tông phần lớn các đệ tử, khi nghe đến này Tôn phủ thần sứ tuyên chiếu sau khi, liền đã kích động không tên, chỉ là mấy vị trưởng lão cùng tông chủ đều không hề lộ diện, lại nhượng bọn họ cảm giác bầu không khí có chút ngột ngạt, cũng không tốt trắng trợn thảo luận, cho tới hôm nay, Bạch Thạch trưởng lão bỗng nhiên hiện thân, tuyên bố nói sau ba ngày, liền muốn đưa Phương Quý đi tới Tôn phủ, lập tức làm thực tin tức này, mới nhượng bọn họ yên tâm, vô cùng phấn khởi bắt đầu bàn luận: Đây chính là chúng ta Thái Bạch tông trong vòng mười năm, người thứ hai được vờ nhập Tôn phủ người a!

Có hai vị này kỳ tài ở Tôn phủ trong, xem sau đó ai dám không thừa nhận Thái Bạch tông Sở vực thứ nhất đại tông địa vị?

Đừng nói Sở vực, phóng tầm mắt An Châu, sợ là cũng tài năng xuất chúng chứ?

Liên, cái này một phen náo nhiệt bay lên, có người bên ba cho biết, lan truyền cái này tốt đẹp tin tức.

Có người bị xuống hậu lễ, đi tới Phương Quý nơi đó bái phỏng, thừa dịp vị này Long môn chi lý còn ở Thái Bạch, mau mau đánh đánh quan hệ.

Có người giúp đỡ Bạch Thạch trưởng lão, đi đem Thái Bạch tiên tàng trong các loại dị bảo, Linh đan, bảo dược chuyên đem đi ra, đóng gói xe chở, chuẩn bị cho Phương Quý mang đi tới Tôn phủ trên dưới chuẩn bị quan hệ, còn có người tiên môn dựng tiên đài, thu thập linh trân bảo nhưỡng, chuẩn bị tiên yến, nói vậy, Phương Quý nhập Tôn phủ sau khi tin tức truyền ra, Sở vực to to nhỏ nhỏ các đại Tiên môn ăn mừng sứ giả lập tức sẽ đến. . .

Mà ở Thái Bạch tông một mảnh náo nhiệt lúc, Sở vực trong, Ma sơn phía bắc, nơi nào đó khoảng cách Thái Bạch tông không xa không biết tên núi hoang bên trên, đang có mấy vị đại tu thân hình cuộn ở mây khói trong, xa xa nhìn Thái Bạch tông, ánh mắt nghiêm nghị mà lạnh lùng nghiêm nghị.

Những thứ này không phải người khác, chính là Hỏa Vân, Hàn Sơn, Khuyết Nguyệt tam tông tông chủ.

Bọn họ từ lúc biết rồi Tôn phủ sứ giả tuyên chiếu việc sau, liền đã tụ ở cùng nhau, phảng phất lo lắng cái gì, cũng không biết hướng về Thái Bạch

tông phương hướng nhìn bao lâu, Khuyết Nguyệt tông chủ không nhìn được nói: "Các ngươi cảm thấy, Lão thái bạch lần này sẽ làm thế nào?"

Nghe xong lời này, Hàn Sơn cùng Hỏa Vân hai vị tông chủ, đều là không tự nhiên nở nụ cười một tiếng.

Hàn Sơn tông chủ nhân nhật nói: "Nếu là những khác tiểu Tiên môn, biết được chính mình đệ tử có người bị tuyên nhập Tôn phủ, sợ là thật sự sẽ coi như một cái quang tông diệu tổ chuyện thật tốt, nhưng là Thái Bạch tông dù sao cũng là Thái Bạch tông, đôi kia sư huynh đệ hai cái vốn là như vậy nông cuồng, trước bị Tôn phủ đòi đi rồi một người, liền vẫn canh cánh trong lòng, cho tới hôm nay trong lòng đều còn có oán khí, mà bây giờ Tôn phủ một giấy tuyên chiếu, liền muốn đòi đi bọn họ người thứ hai đệ tử, ta cũng muốn biết, bọn họ đến tột cùng sẽ làm ra sao phản ứng đến rồi. . ."

"Tôn phủ ý chỉ, ở Bắc Vực chính là thánh chỉ, Thái Bạch tông vẫn đúng là dám kháng mệnh hay sao?"

Hỏa Vân lão tổ sắc mặt âm trầm, nhìn sang bốn phía, mới thấp giọng nói: "Ở bí cảnh thì Thái Bạch tông chủ cái kia lời nói, quả thật nói gan to bằng trời, nhưng lão phu niệm tình hấn có cốt khí, cũng sẽ không cho hấn chọc vào đi ra ngoài, nói vậy các ngươi cũng là như thế nghĩ tới đi, nhưng nếu là bây giờ Thái Bạch tông, thật sự dám công khai cãi lời Tôn phủ ý chỉ, chúng ta Sở vực năm đại Tiên môn, nhưng là náo nhiệt lên. . ."

Nghe xong hấn, Khuyết Nguyệt tông chủ cùng Hàn Sơn tông chủ đều trầm mặc lại.

Ở bọn họ đáy mắt nơi sâu xa, cũng đều có chút quang mang di động.

Hỏa Vân lão tổ, giống như là nói ra tiếng lòng của bọn họ, đi tới nơi này, đều là chạy cái mục đích này.

Thái Bạch tông chủ ở bí cảnh ở ngoài nói, thực sự là quá mức làm người ta kinh ngạc, đối với bọn họ ảnh hưởng rất lớn, nhưng bọn họ không thể, cũng không dám trong khoảng thời gian ngắn, liền đối với lời nói này làm ra phản ứng, để tâm bên trong, dù sao vẫn là gieo xuống một hạt giống, vì lẽ đó bọn họ mới vừa nghe tin tức này, liền lập tức chạy tới, thực sự là lo lắng Thái Bạch tông sẽ làm ra cái gì quá khác người chuyện đến.

"Nếu như. . ."

Khuyết Nguyệt tông chủ trầm mặc một hồi, nói: "Lão thái bạch thật là cãi lời Tôn phủ mệnh lệnh, muốn trong bóng tối đem hắc đệ tử đưa đi, hoặc là lại nghĩ cái khác hi kỳ cổ quái gì biện pháp, vậy chúng ta. . . Là nên giúp hắc đệ tử một tay, vẫn là sớm ra tay?"

Lời này một hồi lên, ba người trong lúc đó, lại là một mảnh trầm mặc.

Theo lý thuyết, cái vấn đề này là không cần cân nhắc, bọn họ tam tông, còn đến lại thêm vào Linh Lung tông, mỗi một tông đều đối với Thái Bạch tông chủ hận thấu xương, bình thường không có chuyện còn đến suy nghĩ một chút làm sao đem Thái Bạch tông diệt đây, huống chi bây giờ là Thái Bạch tông chính mình gây ra đại họa? Quan trọng hơn chính là, lúc này nếu là ra tay đối phó Thái Bạch tông, nhất định sẽ được đến Tôn phủ thưởng thức a. . .

Nhưng một mực, lúc này ba đại tông chủ, đều không có vội vã đem đáp án này nói ra.

"Nhìn kỹ hẵng nói đi!"

Đủ qua rất lâu, Hàn Sơn tông chủ mới nhàn nhạt trả lời cái vấn đề này.

Sau đó, bọn họ không có chờ quá lâu, bỗng nhiên xa xa trong hư không, có ba đạo linh quang vội vã độn lại đây, ba người bọn họ, mỗi người giơ

tay, tiếp xuống một đạo linh quang, sau đó liền nhìn thấy linh quang bên trong tin tức: "Thái Bạch tông đã phát thiệp mời, mời Sở vực các đại Tiên môn sứ giả đi tới Thái Bạch dự tiệc, ăn mừng Thái Bạch tông lại có một vị đệ tử cá vượt long môn, được đến Tôn phủ thưởng thức. . ."

Giờ tay đánh diệt linh quang, ba vị tông chủ đều trầm mặc lại, sắc mặt không nói được ung dung vẫn là thất lạc.

Hỏa Vân lão tổ sau một hồi lâu, mới bỗng nhiên cười nhạt một tiếng, nói: "Quả nhiên, chung quy vẫn là không người có gan phản kháng Tôn phủ. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 209: Tiên Môn Quý Nhân

"Chúc mừng Phương Quý sư huynh, chúc mừng Phương Quý, từ đây vừa vào Tôn phủ, một bước lên mây!"

"Kính Phương Quý tiểu sư huynh một chén rượu, duy nguyện Phương Quý tiểu sư huynh tương lai tiền đồ rộng lớn, đừng quên hôm nay tình đồng môn. . ."

Thái Bạch tông các đệ tử ước ao là chân thực, một lần sóng một lần sóng đến kính Phương Quý rượu thời điểm, cái kia kích rạo sức cũng là chân thực.

Bọn họ cùng Thái Bạch tông chủ mấy người nghĩ tới không giống nhau, dưới cái nhìn của bọn họ, bị chiêu nhập Tôn phủ, vốn là một cái đáng giá rất vui quá vui chuyện, mà lấy sau tiến vào Tôn phủ Phương Quý, cũng từ đây lắc mình biến hóa, không còn là giống như bọn họ bình thường tiên môn đệ tử, dù là chỉ là nhập Tôn phủ làm cái nho nhỏ ngân giáp, về mặt thân phận cũng so với những thứ này tiểu Tiên môn các trưởng lão cường a. . .

Thậm chí ở trong mắt một số người, Tôn phủ nho nhỏ ngân giáp, có lẽ so với tiên môn tông chủ đều muốn cường đây!

Đi ở Bắc Vực lãnh địa, một nói mình là Tôn phủ người, cái kia phân uy phong cùng tôn vinh, lại há là nho nhỏ Tiên môn chi chủ có thể so với?

Vì lẽ đó, trong mấy ngày này Thái Bạch tông thật đúng là náo nhiệt cực kỳ.

Sở vực bốn đại Tiên môn, đều sai đến rồi sứ giả, dâng quà tặng, Khuyết Nguyệt, Hỏa Vân, Hàn Sơn tam tông, càng là tông chủ tự mình đến rồi, còn những kia tiểu Tiên môn, tự nhiên cũng không dám lạc hậu, dồn dập nâng lên bình thường không nỡ nhìn một chút tiên môn chí bảo, đến cho Thái Bạch tông thêm gấm thêm hoa, nghe áo lam tiểu mập mập giảng, các tông chủ đưa tới quà tặng, đã ở Đông Sơn nơi đó xếp thành núi.

Mà Thái Bạch tông bên trong đại yến không ngừng, Phương Quý nơi này nhưng cũng là tiểu yến không ngừng.

Tự nhiên quyết định muốn đưa hấn nhập Tôn phủ, tự nhiên không thể lại đem hấn nhốt tại Tư Quá nhai, vì lẽ đó hấn liền vẫn là trở lại trước ở Thanh Khê cốc bên trong trong động phủ, mà theo hấn muốn nhập Tôn phủ tin tức truyền ra, cái này Thanh Khê cốc lập tức liền náo nhiệt lên rồi. . .

Chư sơn chư phong đệ tử, các loại đến tặng lễ, mời tiệc, thấy sang bắt quàng làm họ khen tặng hàn huyền, nổi liền không dứt, người liền không từng dứt đoạn.

Cho tới Phương Quý đây, ai đến cũng không cự tuyệt!

"Ha ha, cảm tạ chư vị sư huynh đệ hảo ý, yên tâm yên tâm, tâm ý của các người ta đều ghi tạc trong lòng, tỷ như vậy ai, người đưa sen xanh bảo y liền rất tốt, còn có vậy ai, người đưa Thất Tinh hợp khí đan ta cũng rất hài lòng, còn có vậy ai. . ."

Bên cạnh tặng lễ người nghe được đều choáng váng, hợp người chỉ nhớ đưa đồ vật a?

Lúc này Phương Quý, cũng thật là có chút không nhìn rõ người, bây giờ hấn động phủ trước, cũng đã quà tặng thành núi, Ô Sơn cốc, Hồng Diệp cốc, Thanh Khê cốc, lại thêm vào những kia luyện đan, đúc khí, chế phù, tỷ thú, tham trận bốn phong ngũ cốc, các loại đệ tử, trưởng lão, chấp sự các loại, trước trước sau sau, đưa quà tặng quả thực để Phương Quý mắt không kịp nhìn, cái nào còn có công phu đi nhớ ai đưa a. . .

Vừa bắt đầu Phương Quý chỉ lôi A Khô sư huynh qua đến giúp đỡ nhập khổ, sau đó phát hiện quá nhiều, thu thập đều thu thập không xong, liền tự đem Nhan Chi Thanh, Hứa Nguyệt Nhi mấy người cũng kêu lại đây, Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước, Trương Vô Thường cũng kéo qua làm lao động, thống nhất phân loại, thứ tốt liền lưu lại, không tốt trực tiếp liền để áo lam tiểu mập mập cho xử lý, quay đầu lại đổi thành linh thạch, chính mình một phát mang đi. . .

Mà chính hấn, thì lại trực tiếp bố trí lưu thủy yến, ai tới tặng lễ, đều xin mời nhân gia ngồi xuống uống rượu, uống xong rượu sau khi, liền cười hi hi tổng nhân gia đi, hết cách rồi, mặt sau tặng lễ còn có rất nhiều, người chút ít đồ này, cũng không thể vẫn chiếm địa phương a!

"Hừ, quả thực là tiểu nhân đắc chí!"

Hiển nhiên đoàn người tập nập lui tới, làm cho trong ngày thường thanh u yên tĩnh Thanh Khê cốc đã biến thành chợ bán thức ăn giống như, rất xa trong một góc khác, Thanh Khê cốc đệ tử chân truyền Lý Hoàn Chân đã là đầy mắt đỏ sắc, lạnh lùng nói: "Người khác không biết, ta còn không biết sao, hấn tổn thương Tôn phủ huyết mạch, cái này vừa đi không biết là tốt hay xấu đây, hiện tại như vậy vui vẻ, không chừng liền đầu đầu sắp không gánh nổi!"

Ở bên cạnh hấn, là mấy cái run run rẩy rẩy tiểu đệ tử, trước đây tâm phúc bây giờ đã là Trúc Cơ cảnh giới, cùng Lý Hoàn Chân đi xa, cái này

mấy cái lại là gần đây quen thuộc lên, nghe được Lý Hoàn Chân nói những thứ này không êm tai, lo lắng bị Phương Quý nghe được, từng cái từng cái sợ hãi đến run lập cập, nhỏ giọng hỏi: "Vậy ngài chuẩn bị phần này quà tặng, đến tốt cùng có còn muốn hay không đưa tới a?"

"Đưa, đương nhiên phải đưa!"

Lý Hoàn Chân hừ lạnh một tiếng, đầy mặt không thích, tức giận nói: "Hắn đã là Tôn phủ người, vạn nhất đi tới Tôn phủ không bị người giết chết, trái lại đứng vững chân tay, vậy ta lúc này không tặng lễ, hắn quay đầu lại chẳng phải là còn muốn gây sự với ta?"

Ôm ý tưởng này, còn có Hồng Diệp cốc Lữ Phi Nham mấy người, phàm là trước đây cùng Phương Quý từng có không khích cử chỉ, lúc này đều mau mau luống cuống tay chân chuẩn bị quà tặng, dù là chính mình không dám lộ diện, cũng đến tìm người hỗ trợ đưa tới, không vì cái gì khác, liền lo lắng kẻ này lập tức leo cao cảnh, quay đầu lại tìm chính mình phiền phức a, nhân gia là Tôn phủ người, có thể không trêu chọc nổi. . .

"Uông uông uông. . ."

Phương Quý đang bẽ bộn xã giao, bỗng nhiên vang dội tiếng chó sủa rung khắp toàn bộ Thanh Khê cốc.

"Nơi nào đến Cầu yêu?"

Tất cả mọi người đều giật mình ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Thanh Khê cốc mặt đông, một con dài đến ba trượng vẩy trắng quái xà, một đường thét lên âm ỉ, vui chơi lắc đuôi nhỏ cuời gió bay tới, chỉ thấy nó một thân vẩy trắng không dính hạt bụi, dưới ánh mặt trời phản quang, đỉnh đầu độc giác, dài ra gần gấp đôi, đen nhánh tỏa sáng, như trường thương, cuời gió mà đến, bên người lại có như có như không mây khói hiện lên.

Theo hẳn tiếng thét này vang vọng Thanh Khê cốc, một thân hung khí chấn nhiếp bốn phương, đem Thanh Khê cốc các đệ tử nuôi dưỡng Linh thú đều sợ hãi đến khắp mọi nơi tán loạn, đặc biệt là con kia thấy ai cũng cười con cọt, lúc này chỉ là gấp lên đuôi, đầu nằm trên mặt đất ô ô vang vọng.

"Vượng Tài, ngươi biến thành Hung thú rồi?"

Phương Quý quay đầu nhìn lại, nhất thời vui sướng, giơ tay vẫy vẫy, con kia Anh Đề đã nhanh chóng bò tới hẳn trước người, đầu to ở trên đuôi hẳn liên tục sượt, Phương Quý cười ha ha, gấp một cái đuôi gà ném đi, bị Vượng Tài nhanh chóng một hớp ngậm ở trong miệng.

"Chuyện này . . . Đây là Hung thú nên có dáng vẻ sao?"

Bên cạnh Thanh Khê cốc các đệ tử, đã nhìn ra thấy sững sờ.

Còn có một đám càng ngốc tự lảm bảm: "Cái này vẫn là một con rắn nên có dáng vẻ sao?"

. . .

. . .

"Chúc mừng Phương Quý sư đệ. . ."

Đi theo Anh Đề sau lưng đến, còn có một cái áo bào xám trẻ tuổi chấp sự, bên người theo mấy vị Tỷ Thú uyển đệ tử, hẳn đập lên tường vân mà đến, xa xa ghìm xuống đám mây, hướng về Phương Quý ôm quyền, nói: "Cái này con Linh thú, từng ở bí cảnh trong đi theo Phương Quý sư đệ, lập xuống đại công, về đến sơn môn phía sau, tông chủ liền mệnh ta thật tốt điều dưỡng, trợ nó thoái hoá, ta Tỷ Thú uyển trên dưới đệ tử không dám chậm trễ, trước sau lấy Thanh long trì trợ nó thay máu, Bạch Hồ cọt vì nó luyện xương, Chu Tước đài trợ nó ngưng thần, Huyền Vũ động trợ nó thăng

linh, bây giờ may mắn không sai mệnh, rốt cục thành công trợ nó thuê hóa thành Hung thú, vừa vận bồi tiếp Phương Quý sư đệ đi Tôn phủ lại lập đại công!"

"Đa tạ đa tạ, nhanh mời ngồi xuống uống rượu!"

Phương Quý cảm giác Anh Đề biến hóa trên người, tâm trạng cũng là vui sướng, Linh thú không giống tu sĩ giống như hiểu được tu hành, bởi vậy nghĩ muốn tiến giai, hoặc là chính là gặp may đúng dịp, hoặc là liền cần chuyên gia đi trợ nó lên cấp, mà Thái Bạch tông Tý Thú viện, lại chính là chuyên ty đạo này, hai tháng bên trong, liền thành công trợ Anh Đề lên cấp, thứ nhất là bản lãnh đến nhà, thứ hai, nói vậy cũng là tiên môn cố ý chăm sóc.

"Phương Quý. . . Phương Quý tiểu sư thúc!"

Mới vừa mới ngồi xuống, lại có một cái thờ hồng học tiểu đồng chạy tới, chính là Bạch Thạch trưởng lão bên người đồng tử, trong lòng ngực của hắn ôm một quyển sách đỏ chạy đến Phương Quý trước mặt, thờ hôn hển mấy hơi thờ, liền đem sách đỏ đưa cho Phương Quý, nói: "Đây là ta gia sư phó chuẩn bị hậu lễ lễ đơn, ngươi cần phải xem cho rõ ràng rồi, sư phụ nói rồi, đến Tôn phủ, đều phải cẩn thận đưa đi, trên dưới chuẩn bị!"

"Ta đi, nhiều như vậy?"

Phương Quý lật mấy lật, lại là sợ hết hồn, Thái Bạch tông như thế hào phóng đây?

Chính mình cân nhắc một thoáng, nói: "Những thứ đồ này, không được chứa đầy một chiếc pháp thuyền a?"

Cái kia đồng nhi lắc lắc đầu, duỗi ra hai ngón tay nói: "Hai pháp thuyền đây!"

"Tốt biết rồi!"

Phương Quý giơ tay đem hân nhân ở bên cạnh bàn: "Người cũng uống rượu!"

Cái kia đồng nhi vẻ mặt đau khổ nói: "Ta mới mười tuổi, không thể uống rượu!"

Phương Quý khinh thường nói: "Nói hưu nói vượn, ta năm tuổi liền uống, không có chuyện gì!"

"Phương Quý sư đệ. . ."

Mới vừa mới cho cái kia tiểu đồng quán hai cái liệ, giữa không trung bên trong liền nghe được lại có người đang gọi, Phương Quý ngẩng đầu, liền thấy lại đến là tiên môn Chiêu Nghi điện một cái chấp sự, hân tại giữa không trung, hướng về Phương Quý chấp tay, nói: "Bốn phương tiên môn sứ giả đều đến ta Thái Bạch tông ăn mừng, tông chủ chính cùng bọn họ ở Công Đức điện trước chào, lệnh ta đến kêu người qua!"

"Thật tốt, cái này liền đi!"

Phương Quý vội vàng đáp ứng, nhảy đến vị kia chấp sự đằng vân bên trên, bây giờ hân cũng là Trúc Cơ cảnh giới, tương tự có thể điều khiển mây khói, chỉ là căn cơ bất ổn, còn không thuần thực, chỉ có thể trước tiên sượt một thoáng người khác, mà ở hân bước lên đằng vân sau khi, vị kia chấp sự liền nhỏ giọng nói với hân: "Khuyết Nguyệt, Hàn Sơn, Hỏa Vân ba vị tông chủ, đều mang đến một cái Ma sơn dị bảo, tông chủ giúp người chọn hai cái, đã để tốt, người mời rượu xong sau khi, liền có thể dẫn theo cái kia hai cái dị bảo trở về, nhưng chớ có lộ ra a. . ."

"Tốt, được!"

Phương Quý nghe được lại còn thật sự có Ma sơn dị bảo có thể nắm, nhất thời vui mừng khôn xiết.

Một mảnh đằng vân, kính hướng về Công Đức điện mà đi, rất xa, liền đã nhìn thấy Công Đức điện trước, chính là người tập nập, khắp nơi tiên môn sứ giả đã đứng đầy trước điện quang trường, mà Thái Bạch tông chủ cùng các vị trưởng lão mấy người, thì lại đều chính đang tại từng cái tiếp ứng bọn họ.

Đợi đến Phương Quý cùng vị kia chấp sự ghìm xuống đám mây thì chính nghe được một tiếng thanh tâm chung vang lên, bốn phương bầu không khí vì đó nghiêm nghị, Liễu Chân trưởng lão cầm trong tay quyển trục, đứng ở Công Đức điện trước tuyên kỳ: "Thanh Khê cốc đệ tử Phương Quý, tại bí cảnh trong, bảo hộ đồng môn, đoạt được tạo hóa, tiên môn niệm công đức, đặc tứ công đức mười vạn, liệt vào Thái Bạch đệ tử chân truyền, quy về Thái Bạch Đạo Đức điện một mạch. . ."

"Liệt làm chân truyền, nhập Đạo Đức điện?"

Phần này tuyên chiếu vừa ra, Phương Quý cả người nhất thời ngẩn ngơ.

Vị kia kêu Phương Quý đến đây chấp sự nghe xong, thì lại vội vàng quay đầu chấp tay, cười nói: "Phương Quý sư đệ đưa về Đạo Đức điện một mạch, chính là ta Thái Bạch tông chân chính đệ tử đời thứ hai, tên này vĩnh ở Thái Bạch tông, thực sự thật đáng mừng a. . ."

Nói nhẹ nhàng đẩy Phương Quý: "Còn không mau tiến lên hành lễ?"

Phương Quý mơ mơ màng màng về phía trước đi lên, tâm tình cũng nhất thời cảm thấy có chút phức tạp.

Liệt làm chân truyền, đưa về Đạo Đức điện, cái này có thể đều là Thái Bạch tông đệ tử có khả năng đến cao nhất địa vị a. . .

Chính mình mới vừa rời đi bí cảnh lúc, liền muốn qua tông chủ có thể hay không cho mình phần này vinh quang, nhưng tiên môn vì để cho hắn tránh họa, không những không có cho, trái lại đem hắn nhốt tại Tư Quá nhai, không nghĩ tới hôm nay lập tức sẽ đi Tôn phủ, lại nên cho điều cho!

Cái này vốn là chuyện tốt, nhưng cũng không biết sao, lại làm cho vẫn vô cùng phẫn khởi Phương Quý, tâm tình bỗng nhiên có điểm trầm trọng.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 210: Lần Này Đi Tôn Phủ

Lần này đi Tôn phủ, núi cao nước sâu, ghi nhớ kỹ sau đó làm việc, ổn thỏa làm đầu!"

Tôn phủ ý chỉ đến sau, Phương Quý ở lại Thái Bạch tông bên trong thời gian, cũng chỉ có ba ngày, đây là Tôn phủ quy củ.

Bây giờ ba ngày đã qua, Phương Quý nên uống rượu đều đã uống qua, nên thu quà tặng cũng thu rồi cái mùi phần mùi, pháp thuyền đã ở lại ở Đạo Đức điện ở ngoài, chỉ đợi trời vừa sáng thì liền muốn khởi hành lên đường, Thái Bạch tông chủ mấy người, đương nhiên muốn mau mau đổi với hắn giao cho một phen.

Đạo Đức điện bên trong, Thái Bạch tông chủ ngồi ở bàn ngọc đối diện, tận tình khuyên nhủ nói với Phương Quý đi tới Tôn phủ sau khi phải chú ý địa phương: "Tôn phủ coi trọng tôn ti, nhưng cũng tôn sùng cường giả, người căn cơ không kém, làm việc cũng lớn mật, vì lẽ đó ngược lại không có thể ở trước mặt người khác lộ khiếp, nên ra tay lúc, cũng nên chứng minh một phen chính mình, bắt quá đây, Tôn phủ cũng không phải tiên môn, không có ai sẽ dung túng người, vì lẽ đó khác người chuyện vụn vụn không làm được, người có thể triển lộ bản lãnh, nhượng người tán thành người, nhưng cũng phải có cái độ, không thể quá làm náo động. . ."

"Lời này sao nói?"

Phương Quý nghe được không còn gì để nói: "Lại để cho ta chứng minh chính mình, lại không thể quá làm náo động?"

"Người dù sao không phải Tôn phủ huyết mạch, quá làm não động, sẽ gặp người đó ky. . ."

Thái Bạch tông chủ bất đắc dĩ nói, lắc lắc đầu, nói: "Quên đi, nói cho người những thứ này người cũng không hiểu, chỉ cần nhớ kỹ ta lời nói chính là, mặt khác ba đại Tiên môn đưa tới ba cái Ma sơn dị bảo, ta chọn hai cái cho người, người có thể phải cố gắng thu, ở Tôn phủ trong hiệu lực, trên tay liền cái Ma sơn dị bảo đều không có, đó là muốn bị người xem thường, thế nhưng người có hai cái dị bảo, cũng đừng đều lấy ra ở trước mặt người khoe khoang, làm người vẫn là muốn giấu dốt, miễn cho bị người khác sờ soạng nội tình, lâm nguy thời khắc liền cái hậu chiêu đều không có. . ."

"Vậy ta nên cấp người xem thứ nào a. . ."

Phương Quý cân nhắc một thoáng, từ bên cạnh một cái vải thô túi vải bên trong lấy ra cái kia khác biệt Ma sơn dị bảo, lại là một cái da xanh hồ lô, một cái hào quang màu tím, phía trên che kín khe hoa văn, ước chừng đứa bé nắm tay to nhỏ hạt châu.

Lúc trước ở bí cảnh ở ngoài, Khuyết Nguyệt, Hàn Sơn, Hỏa Vân ba vị tông chủ đáp ứng rồi lấy ba loại Ma sơn dị bảo để đổi Thái Bạch tông còn lại huyết tinh, sau đó đúng là đều nói chuyện giữ lời, trước sau đem cái này dị bảo đưa tới, mà Thái Bạch tông chủ cũng nói giữ lời, lúc trước đáp ứng rồi đem huyết tinh bán đi sau khi cho Phương Quý chỗ tốt, bây giờ liền đem ba loại dị bảo lấy khác biệt cho hắn.

Cái kia đỏ da hồ lô, chính là một phương Thủy hành dị bảo, có thể rót vào nửa hồ nước, thật là thần dị, mà cái kia hạt châu màu tím, kỳ thực là một viên hạch đào, trên có Hỏa hành đạo văn, đã qua tế luyện, có thể tế lên không trung đánh người, uy lực rất tốt.

"Vẫn là cấp người xem hồ lô đi, Hỏa long châu lúc máu chột có thể dùng đến đánh lén, không gặp người tốt hơn!"

Thái Bạch tông chủ lại thật sự chăm chú suy nghĩ một chút, cho Phương Quý một cái đề nghị.

"Cũng đúng, hồ lô thắt ở trên eo, khá là đẹp đẽ!"

Phương Quý cân nhắc một thoáng, tán đồng rồi Thái Bạch tông chủ lời giải thích, liền đem cái kia da xanh hồ lô thắt ở bên hông, nhìn hai bên một chút, thật là thoả mãn, mà cái kia một viên màu tím hạch đào, lại là nhét ở trong lòng ngực, hữu dụng thời điểm có thể bất cứ lúc nào móc ra, làm xong những thứ này sau khi, lại không nhìn được nhìn Thái Bạch tông chủ một chút, nói: "Không phải đưa tới ba cái dị bảo sao, còn có một cái là cái gì?"

"Đó là một cái trời long đằng, ngươi liền không muốn lại ghi nhớ, ta đã cho Thái nhi!"

Thái Bạch tông chủ thuận miệng nói, nhất thời để Phương Quý lờm một cái. . .

Chính mình này cái tông chủ địa phương nào đều tốt, chính là có lúc thiên vị lên con trai của chính mình đến không có chút nào biết che giấu, Phương Quý hoài nghi bị hấn tiết xuống cho Triệu Thái Hợp cái kia dị bảo, không chừng chính là ba cái Ma sơn dị bảo bên trong tốt đẹp nhất cái kia một cái. . .

"Ngoài ra, còn có người tu hành vấn đề, tuy rằng người đã đi tới Trục Tiên con đường, không được Tiên đạo tài nguyên, liền nhất định không cách nào thành tựu Kim Đan, nhưng Trúc Cơ cảnh giới tu hành, cũng không thể làm lỡ, ta Thái Bạch tông Thượng Thanh huyền quyết, cũng là một môn

không sai Trúc Cơ công pháp, ta đã tất cả viết ở trong ngọc giản, ngươi không sao rồi, có thể lúc nào cũng tìm hiểu, mà ngươi đi tới Tôn phủ sau khi, Tôn phủ cũng sẽ cho ngươi Trúc Cơ cảnh giới công pháp, ngươi có thể lựa chọn thích hợp bản thân đến tu hành!"

Thái Bạch tông chủ đem một đạo thẻ ngọc phóng tới Phương Quý trước mặt, căn dặn rõ ràng, sau đó lại nhìn Phương Quý, nghiêm túc nói: "Bất quá chủ yếu nhất, vẫn là ta truyền cho ngươi Quy Nguyên Bất Diệt Thức, này pháp chính là ta từ thiên thư tàn quyển chi bên trong chiếm được, cũng là ta một đời tu hành trong đặc ý nhất pháp môn, ngươi cần chăm chỉ tu luyện, chờ thân thức đại thành sau khi, ngươi từ sẽ biết trong đó diệu dụng. . ."

"Được rồi, biết rồi, ta đã tu luyện ra linh thức, mặt sau lại không khó. . ."

Phương Quý đứng đờ đờ như không đáp ứng, đúng là Thái Bạch tông chủ giao cho việc này sau khi, sắc mặt lại là chần chờ chút, ngừng lại một chút, mới nói: "Tôn phủ trong, còn có ngươi một cái họ Quách sư tỷ, tên gọi Quách Thanh, ngươi nếu là gây phiền toái. . ."

Sau khi suy nghĩ một chút, lại lắc đầu, cười khổ nói: "Quên đi, gây phiền toái đừng đi tìm nàng, nàng tính tình quá ngạo, một tìm nàng nói không chắc sẽ làm thành phiền toái lớn hơn nữa, chỉ bất quá, có thời gian ngươi vẫn là đi qua cùng nàng thấy một mặt, đem cái này Quy Nguyên Bất Diệt Thức pháp môn truyền cho nàng đi, tu hành bên trong chuyện nếu có cái gì không hiểu, nói vậy nàng cũng sẽ thật tốt cho ngươi chỉ điểm!"

"Chính là vị kia mười năm không về tiên môn sư tỷ?"

Phương Quý xem xét Thái Bạch tông chủ một chút, lắc đầu, không nói thêm gì.

Thái Bạch tông chủ nhíu mày, tựa hồ còn có rất nhiều chuyện muốn giao cho, nhưng một phen suy nghĩ, lại cảm thấy giao cho gần đủ rồi, chính chân chờ, Đạo Đức điện nơi cửa, truyền đến A Khổ cẩn thận từng li từng tí một tiếng nói: "Tông chủ, Mạc tiên sinh chờ Phương Quý sư đệ đây. . ."

"A. . ."

Thái Bạch tông chủ lúc này mới phản ứng lại, lập tức gật gật đầu, nói: "Nghĩ là người sư tôn cũng phải bàn giao, mau tới thôi!"

Phương Quý lúc này mới đứng lên, cũng lấy bao lớn bao nhỏ đồ vật ra Đạo Đức điện, tiện tay một chiêu, cách đó không xa Anh Đề liền cúi đầu khom lưng tiến tới gần, Phương Quý cùng A Khổ sư huynh cùng nhau ngồi ở Anh Đề trên lưng, do nó điều khiển gió lui về phía sau núi mà đến, tới phía sau núi thì chỉ thấy lợn rừng vương chính dẫn một chuỗi heo rừng nhỏ ngồi xồm ở phía sau núi miệng núi, một loạt cao thấp chằng chịt, dưới ánh trăng rất có uy nghiêm.

"Ríu rít rít. . ."

Anh Đề vừa thấy lợn rừng vương, liền lập tức rơi đi xuống, hạ thấp xuống đầu to, nhỏ giọng kêu, không dám ngẩng đầu nhìn nó.

"Thật kinh sợ a. . ."

Phương Quý vỗ Anh Đề đầu một cái, không thể làm gì khác hơn là cùng A Khổ sư huynh từ Anh Đề trên lưng nhảy xuống, đi bộ nhập cốc, đi ra không xa sau khi quay đầu lại, chỉ thấy lợn rừng vương chính ở trên cao nhìn xuống nhìn Anh Đề, một thân hung khí, cũng không biết là không phải đang dạy dỗ nó cái gì, ngược lại nó mỗi hừ hừ một tiếng, Anh Đề đầu liền đi xuống buông lỏng trên một phần, đến sau đó, đã sắp tiến vào trong đi.

"Đây là Thái Bạch Cửu Kiếm Ca mặt sau năm kiếm rươi kiếm điên, ta lâm thời viết ra, ngươi tạm tạm xem đi!"

Mạc Cửu Ca không có ngồi ở nhà tranh ở ngoài trên ghế mây, mà là ôm bình rượu, nằm ở nhà tranh bên trong cỏ giường bên trên, thấy Phương Quý đến rồi, cũng lười đứng dậy đi ra, chỉ là tiện tay vớt một cái quỳên trực đi ra, Phương Quý tiếp ở trong tay, mở ra xem, nhất thời bĩu môi, nói: "Su phụ a, ngươi vẽ cái này tiểu nhân cũng quá đơn giản rồi, ta sẽ không luyện sinh ra sai lầm chứ?"

"Thái Bạch Cửu Kiếm vốn là Tâm kiếm, kiếm chiêu cái gì đều là lung tung tập hợp lên đi, ngươi như thiên phú đủ cao, không luyện cũng là có thể!"

Mạc Cửu Ca tiếng nói lười biếng truyền ra, nói: "Người với người không giống, tâm cảnh không giống, kiếm ý cũng không giống, nguyên bản dưới cái nhìn của ta, ngươi đã đến ba vị trí đầu kiếm, liền cũng coi như là có kiếm đạo căn cơ, mặt sau có thể chính mình chậm rãi tìm tòi, chỉ bất quá hiếm thấy có thể thu cái đồ đệ, nếu dạy ngươi, liền đơn giản tập hợp cái đủ đi, ngươi nếu là không muốn học, liền giữ lại làm cái kỷ niệm cũng rất tốt!"

Phương Quý suy nghĩ một chút, vẫn là đem cái này kiếm điên sủy lên, nói: "Không có gì có thể giao cho rồi?"

Mạc Cửu Ca suy nghĩ một chút, nói: "Lúc đi giúp ta đóng cửa lại!"

Phương Quý nhất thời có chút không nói gì, Thái Bạch tông chủ là đông dài lên không cái xong, cái này Mạc lão cửu lại liền câu lời thừa thãi đều chẳng thêm nói, tương tự sư huynh đệ hai người, khác biệt cũng không tránh khỏi quá hơi lớn, mà chính hắn cân nhắc một thoáng, cũng cảm thấy không có cái gì dễ bàn, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, phát tay nói: "Đi rồi!" Nói quay đầu ra nhà tranh, thuận lợi cài cửa lại.

Không trung một vầng minh nguyệt treo cao, Phương Quý đi ra vài bước, lại quay đầu lại cười nói: "Chờ ta mang Tôn phủ rượu ngon trở về xem ngươi nha!"

Mạc Cửu Ca tiếng nói một lát sau mới vang lên, nói: "Bọn họ trúc nhượng không sai!"

"Nhớ kỹ rồi!"

Phương Quý hì hì nở nụ cười, chính mình gánh một cái túi, A Khô sư huynh gánh một cái lớn túi vải, hai người hướng về cốc đi ra ngoài, đến lối vào thung lũng thì chỉ thấy lợn rừng vương đã dẫn một chuỗi heo rừng nhỏ nghênh ngang rời đi, chỉ có Anh Đề một cái đàn hoàng bản ở nơi đó, nhìn thấy Phương Quý lại đây, lập tức uốn lượn tiến tới, chà xát cánh tay của hắn, trong lỗ mũi hừ hừ hai tiếng.

"Đây là bị mắng?"

Phương Quý hơi kinh ngạc, vỗ vỗ đầu của nó.

Anh Đề lại hừ hừ một tiếng.

Phương Quý đột nhiên cảm giác thấy không đúng lắm: "Tại sao gọi tiếng lại thay đổi?"

"Coong.. ."

Rất xa, Chiêu Nghi điện tiếng chuông vang lên, ở trong màn đêm Thái Bạch tông chư phong trong lúc đó vang vọng.

Phương Quý cùng A Khô biết, đây là biểu thị xuất phát thời gian sắp đến rồi, liền lập tức nhảy đến Anh Đề trên lưng, một đường cười gió hướng về Công Đức điện mà đi, chỉ thấy lúc này phương đông mặt trời mới mọc

đem bay lên, đã nổi lên màu trắng bạc, Công Đức điện trước trên quảng trường, đã đứng không ít người, chính là trong tông môn chư vị trưởng lão cùng chấp sự, còn có đến đây đưa tiễn Nhan Chi Thanh, Hứa Nguyệt Nhi, Triệu Thái Hợp, Trương Vô Thường mấy người.

"Đi tới Tôn phủ, cần phải thu thu tính tình, không thể lại hồ đồ!"

Nhan Chi Thanh nghĩ đến rất lâu, mới nói một câu như vậy.

"Sau đó có thể chiếm được thường thường trở về xem chúng ta a, nếu là không rảnh, ta đến xem ngươi cũng thành. . ."

Hứa Nguyệt Nhi cũng tiến tới gần, bất mãn nói.

"Phương Quý sư đệ, ngươi cái này vừa đi Tôn phủ, thân phận địa vị nhưng là cao!"

Triệu Thái Hợp ôm hai tay đứng ở cách đó không xa, hừ lạnh một tiếng, nói: "Bất quá ngươi có thể chiếm được nhớ tới một cái đạo lý, làm người tuy rằng chú ý cái ăn cơm làm việc, nhưng cũng đến xem là ai cơm, làm gì việc, làm người không thể ngã theo chiều gió a!"

"Ta đường đường Trúc Cơ, còn dùng ngươi cái nhỏ nhỏ Luyện Khí cảnh giới người đến dạy?"

Phương Quý xem thường liếc mắt nhìn Triệu Thái Hợp, sau đó lại đưa mắt từ trong sân mặt người trên nhanh chóng từng cái đảo qua, trong lòng có chút không thoải mái, nghĩ thầm chính mình chính là đi Tôn phủ làm điểm Tiên đạo tài nguyên liền trở lại, những thứ này xác khô mà như là cùng đưa ma tựa như?

"Đi rồi!"

Hắn không muốn nhiều lời, liền trực tiếp dừng dừng như không phát phát tay, xoay người hướng về pháp thuyền đi tới, cười nói: "Chờ, ta Ngọc Diện Tiểu Lang Quân Phương lão gia ở Tôn phủ bên trong kiếm ra cái thành tựu khi đến, nhất định cho thêm các ngươi mang chút thứ tốt trở về. ."

...

...

"Tiên môn đệ tử, đi tới Tôn phủ, thường thường chỉ có hai kết quả, hoặc là chính là bị người áp chế, từ đây âu sâu thất bại, hoặc là chính là bị Tôn phủ cường đại thuyết phục, lại cũng khó có thể tán đồng chính mình tiên môn đệ tử thân phận. ."

Rất xa một chỗ vách núi bên trên, Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão hai người nhìn Công Đức điện trước pháp thuyền chậm rãi lên không, thẳng hướng nam đi, trái tim nhưng cũng không khỏi hơi xúc động, Liễu Chân trưởng lão nhíu mày, lại là không nhìn được than thở: "Tên tiểu quỷ này ở chúng ta Thái Bạch tông, cũng trên căn bản xem như là cái không lợi không dậy nổi, thêm vào hắn tuổi tác nhỏ, không hiểu gì chuyện, bị Tôn phủ thuyết phục độ khả thi cũng vẫn lớn chút, vì sao tông chủ vẫn là đem Thái Bạch tông của cái hầu như móc sạch sành sanh cho hắn, liền không sợ rỗ trúc mức nước sao?"

Tuy rằng mỗi một vị tiên môn đệ tử tiến vào Tôn phủ, sau lưng tiên môn đều sẽ gióng trống khua chiêng, vẫn cho rằng vinh, hay là dựa vào cái này vị đệ tử thân phận, nhiều chuẩn bị tốt lễ, để đệ tử mang đi Tôn phủ chuẩn bị quý nhân, nhưng Thái Bạch tông lại ở Phương Quý khởi hành trước, trước tiên ban tặng chân truyền tên, lại đem trong môn phái truyền thừa tận trả giá, đúng là so với bồi dưỡng chính mình chân truyền đều muốn bỏ công sức, lại làm cho hắn có chút không rõ.

Vào Tôn phủ, liền tương đương là Tôn phủ người, tông chủ cần làm đến một bước này sao?

"Nguyên bản ta cũng có chút không rõ!"

Bạch Thạch trưởng lão nghe xong Liễu Chân trưởng lão, lại là nở nụ cười một tiếng, nói: "Nhưng sau đó ta hỏi qua tông chủ, đúng là yên tâm!"

Liễu Chân trưởng lão hơi ngần người ra: "Tông chủ nói thế nào?"

Bạch Thạch trưởng lão cười nói: "Hắn học được tông chủ Quy Nguyên Bất Diệt Thức, bởi vậy tông chủ cũng từng mượn thần thức nhìn thấy hắn đáy lòng chấp niệm, từ khi đó bắt đầu, tông chủ liền yên tâm, tiểu quỷ này bất luận tương lai chạy tới chỗ nào, đều nhất định sẽ trở về!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 211: Áo Gấm Về Nhà?

Một nhóm ba người, liền như thế bước lên đi tới Tôn phủ con đường, Phương Quý dù sao nhỏ tuổi, sợ hãi xử sự không đúng, liền tiên môn sai khiến hai vị lão luyện thành thực chấp sự hộ tống hắn đi tới đó. Phía trước một chiếc pháp thuyền, quy mô bao la, khí thế rộng lớn, mặt sau thì lại lại cùng hai chiếc nhỏ hơn một chút pháp thuyền, phía trên nguy trang đến mức lại đều là chút đi tới Tôn phủ sau khi muốn lên xuống chuẩn bị, tặng người hậu lễ.

Pháp thuyền âm âm, tầng tầng phá tan rồi mây khói, liền hướng trời xa bay đi, muốn nói đến, kỳ thực cũng chỉ là tiên môn xuất hành bình thường quy mô thôi, nhưng Phương Quý lại là lần thứ nhất trải qua, hắn ôm hai tay ngồi ở phía trước nhất một chiếc pháp thuyền bên trên, đón cái kia phả vào mặt cuồng phong, trực giác vô cùng phong quang, khí thế đến cực điểm, trong lòng thầm nghĩ, lúc này mới thời gian bao lâu a, ở trong thôn liền con gà đều ăn không nổi Phương Quý đại lão gia, bây giờ cũng đã trở thành tiên môn bên trong phong quang nhân vật, cái này vừa ra khỏi cửa, đều mang ba chiếc pháp thuyền rồi?

Trong lòng phần này đắc ý không biết nên giáng cho ai nghe, liền liền vung tay lên: "Quay đầu, trước tiên đi một nơi!"

Pháp thuyền bên trong hai vị chấp sự không rõ vì sao, lập tức đi ra nhắc nhở: "Không vội chạy đi, lúc này lại muốn chạy đi nơi nào?"

Phương Quý chỉ là cười nói: "Ta tự có sắp xếp, làm lỡ không được công phu!"

Hai vị chấp sự cũng đều là Trúc Cơ tu vị, mà lại là bởi vì bọn họ làm việc thận trọng mới bị phái đi ra, ở bây giờ Phương Quý trước mặt, mặc dù tuổi tác lớn chút, nhưng cũng không có Bạch Thạch trưởng lão mấy người uy nghiêm, không dám quản dạy Phương Quý, thấy hắn một lòng muốn nhiều đường, cũng chỉ có thể dặn dò lực sĩ thay đổi thuyền đầu, thẳng hướng phương đông một nơi nào đó chạy tới, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên, không biết Phương Quý muốn đi đâu.

Cái này một đường bước đi, lại là dần đi dần thiên, Sở vực tiên môn, phần lớn là quay chung quanh Ma sơn mà thiết lập sơn môn, bởi vậy khoảng cách Ma sơn càng xa, tiên môn càng ít, đối với giới tu hành tới nói, cũng chẳng khác nào càng lệch tích, nhiều là một ít bình thường rất hiếm thấy đến tu hành bên trong người quận trấn thôn xóm, rất xa nhìn thấy pháp thuyền từ giữa không trung bên trong chạy qua, phía dưới liền không biết có bao nhiêu phạm phu người trong thôn kích động đến quỳ xuống lễ bái.

Lần này quay đầu, Phương Quý đi chính là thôn Đầu Trâu!

Bây giờ đúng là mình nổi bật nhất đặc ý thời điểm, không đi thôn Đầu Trâu lượn một vòng sao được?

Nghĩ đến chính mình rời đi lâu như vậy, thôn Đầu Trâu cái nhóm này nghèo túng cũng quay về rồi chứ?

Trong lòng ôm cái ý niệm này, trong lòng hắn càng kích động đứng lên, không ngừng thôi xúc lực sĩ gia tốc.

Lúc trước hắn từ thôn Đầu Trâu chạy đến Thái Bạch tông, hơn ngàn dặm đường, đủ dùng hơn một tháng thời gian, nhưng bây giờ ngồi lên pháp

thuyền, lại là nhanh như chớp , bắt quá mấy canh giờ, liền đã tới đến núi Hắc Phong trên, Phương Quý đã gấp đến độ không được, tay đập mái che nắng nhìn xuống dưới, hai vị chấp sự ở trên đường này, đã biết hẳn là phải về sinh dưỡng trong thôn nhìn, thấy thế cũng không khỏi nở nụ cười.

"Gặp qua áo gấm về nhà, cũng chưa từng thấy như vậy hầu gặp!"

Nhưng nếu biết Phương Quý tâm tư, bọn họ ngược lại cũng không vội vã, tu hành bên trong người cuối cùng không thể ngoại lệ, lại thêm vào Phương Quý tuổi tác vốn là nhỏ, bây giờ phong quang, nghĩ ở cổ hương mặt người trước ra làm náo động, đúng là một cái có thể lý giải chuyện.

Liền, bọn họ cũng thả lỏng tâm tư, cũng có chút ngạc nhiên, nhà ai thôn làng có thể nuôi ra bực này cơ linh người?

Chỉ là bọn hắn không chú ý tới chính là, theo pháp thuyền tiếp tục hướng phía trước, Phương Quý sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

"Phương Quý sư đệ, còn chưa tới sao?"

Chính giữa các hàng, Phương Quý bỗng nhiên để pháp thuyền ngừng lại, hai mắt thẳng tắp nhìn phía dưới.

Hai vị lão chấp sự cũng hướng phía dưới liếc mắt nhìn, liền có chút ngờ vực hỏi một câu.

Sau đó bọn họ liền thấy Phương Quý ngơ ngác nói: "Đến, nhưng thôn làng. . . Không gặp. . ."

. . .

. . .

"Cái gì?"

Hai vị chấp sự nhất thời bị Phương Quý trả lời kinh sợ.

"Thôn làng không gặp?"

Hai người bọn họ nhìn Phương Quý, đầy mắt đều là khó có thể lý giải được đáng đáp.

Phương Quý mặt chợt đỏ bừng, chỉ chỉ phía dưới trong ngọn núi: "Đúng vậy, như trước kia không giống nhau a. . ."

Hắn lúc này cũng lòng tràn đầy nghi hoặc, đã để pháp thuyền hạ đến giữa không trung, hầu như là dán vào trong ngọn núi cây cối đỉnh sao qua lại đi rồi mây chuyển, nhưng không cách nào tin tưởng hai mắt của chính mình, thôn Đầu Trâu vị trí, hẳn chính là nhắm mắt lại cũng có thể tìm tới, nhưng bây giờ, pháp thuyền qua lại đi rồi mây chuyển, rõ ràng chính là trái qua thôn Đầu Trâu trên không, nhưng hướng về phía dưới nhìn lại, lại không nhìn thấy thôn Đầu Trâu cái kia quen thuộc nhà tranh ống khói, chỉ có một mảnh không biết sinh trưởng bao nhiêu năm cổ thụ chọc trời cùng um tùm cỏ dại, trải rộng ở nguyên lai thôn làng vị trí.

Thôn làng đây?

Phương Quý trong lòng sinh ra một loại không cách nào hình dung cảm giác cổ quái, thậm chí có chút khủng hoảng.

Ở giữa không trung bên trong chuyển loạn vài vòng sau khi, hắn trực tiếp để pháp thuyền hạ xuống, phi thân độn kiếm, đi tới thôn Đầu Trâu vị trí, bây giờ ở phía dưới nhìn lại, trong lòng loại kia cảm giác quái dị càng sâu, xa xa ở gần, thế núi đi tới, đều là Phương Quý rất tinh tường, từ nhỏ liền xem ở trong mắt, nhưng là hết lần này tới lần khác, nên thuộc về thôn Đầu Trâu vị trí, chỉ có một mảnh hoang sơn dã lĩnh.

Hắn đứng ở nguyên lai thôn làng vị trí, nhớ tới nơi này nên có một cái cối xay, trước đây Hoa quả phụ liền yêu thích ngồi ở đây cối xay trên, nhìn cửa thôn lui tới nam nhân quăng mị nhãn, nhưng bây giờ, Hoa quả phụ không còn, liền cối xay cũng không có.

"Phương Quý tiểu sư đệ, ngươi xác định ngươi là ở đây lớn lên?"

Hai vị lão chấp sự cũng theo rơi xuống pháp thuyền, trái phải nhìn sang, lại đều đầy mặt kinh ngạc.

Nhìn hướng về Phương Quý ánh mắt, dù sao cũng hơi ngờ vực.

Bọn họ thực sự không tin có người sẽ liền nhà của chính mình cũng không nhận ra, có thể chỗ máu chốt ở chỗ, cái này một mảnh Phương Quý nói là nên có một mảnh thôn xóm địa phương, thực tại chỉ là một mảnh hoang sơn dã lĩnh a, cái này đều không giống như là thôn làng hoang phế sau khi đáng dấp , bởi vì nơi này cây cối cỏ thảm thực vật, cùng hoang dã núi nơi khác cũng không khác nhau, tuyệt đối không phải trong thời gian ngắn mọc ra, sợ là trăm nghìn năm cũng chưa từng thay đổi.

Đặc biệt là trong đó một cái chấp sự, nhìn Phương Quý đứng ở nguyên lai thôn trung tâm, một bộ hoang mang lo sợ đáng dấp, càng là khẽ cau mày, đột nhiên té lên mấy đạo ngọc phù, hướng về chu vi đánh ra ngoài, không lâu lắm sau, ngọc phù bay trở về trong tay hắn, sau đó hắn lông mày liền càng cau lên đến, nói: "Không có bất kỳ trận thế lưu lại, chỉ có thể nói, nơi này vốn là một mảnh núi hoang!"

Đã như thế, bọn họ liền đều có chút không rõ nhìn về phía Phương Quý.

Nếu nơi này trước thật sự có một cái thôn làng, như vậy bất kể là có cao nhân đem cái kia thôn làng mang đi, sau đó đem nơi này bố trí thành hoang sơn dã lĩnh đáng dấp, vẫn là nói trước thôn kia, vốn là trận thế biến ảo ra

đến, đều tất nhiên sẽ có một ít lưu lại trận ý lưu lại, ít nhất linh khí chung quanh lưu động, là sẽ xuất hiện hỗn loạn, nhưng bọn họ tra xét kết quả, lại là không có.

Cái này liền chỉ có thể nói rõ, Phương Quý nói cái kia thôn làng, không tồn tại!

Lúc này Phương Quý không có đi để ý tới hai người bọn họ ánh mắt nghi hoặc, chỉ là ngây ngốc đứng ở nguyên lai thôn làng vị trí, hấn hướng về chu vi nhìn lại, chỉ cảm thấy chu vi tất cả những thứ này đều quá chân thực, chân thực đến để cho hấn cũng không sinh được chút nào ý hoài nghi.

Nhưng nếu là trước mắt tình cảnh này là chân thực, cái kia thôn Đầu Trâu đây?

Chính mình nhưng là từ thôn Đầu Trâu, một đường từ nhỏ đến lớn a, từng cái cây cọng cỏ không có chính mình không quen, mãi đến tận hiện tại, mỗi một nhà cửa lớn cùng phòng bếp, chính mình cũng biết ở nơi nào, chính mình thậm chí có thể nói ra từ nơi nào có thể trộm Vương gia Lão thái gà, từ nơi nào có thể lật tiến vào hoa quả sân sau đến xem nòng rửa ráy, nhưng là trong đầu nhớ tới càng rõ ràng, trước mắt nhìn thấy liền càng hoang đường.

Cái này bên trong căn bản cũng không có thôn Đầu Trâu!

Vậy nói rõ chính mình trước trong trí nhớ, đều là giả?

Hấn lông mày chăm chú cau lên đến, vừa tức lại khó chịu, còn có chút uồn lượn.

Lúc này thấy hấn dáng dấp kia, hai vị chấp sự cũng liếc mắt nhìn nhau, đều không có mở miệng nói chuyện, chỉ là nghĩ việc này thực sự quá mức

ly kỳ, chính mình vị này đệ tử chân truyền, đến tột cùng là thật sự điên rồi đây, vẫn là có chuyện gì không muốn để cho bọn họ biết?

"Hừ, ta liền không tin!"

Phương Quý tại chỗ xoay chuyển hai vòng, bỗng nhiên cười gằn một tiếng, bước nhanh ở xung quanh chuyển lên.

Hắn tin tưởng thôn Đầu Trâu nhất định ở đây, nhất định có thể tìm tới chính mình quen thuộc đồ vật.

Trong lòng kìm nén này cỗ tử khí, hắn nhanh chóng ở rừng núi bên trong nhiễu lên, không lâu sau, hắn liền đã đi khắp nguyên lai thôn làng góc, theo hắn ghi nhớ, chính mình hắn là từ thôn đông đầu đi tới thôn tây đầu, nhưng là bây giờ, hoàn toàn không có thôn làng vết tích, vì lẽ đó thoạt nhìn hắn cũng chỉ là ở rừng núi bên trong chuyển loạn mà thôi, hai vị lão chấp sự nhìn hắn dáng dấp kia, đã không biết nên nói cái gì.

Mà quay một vòng Phương Quý , tương tự là tâm trạng mờ mịt.

Hắn không có tìm được thôn làng vết tích, thậm chí trước đây thôn làng hai điều, bị người trong thôn đập ra đến đường nhỏ đều không có, tất cả dấu hiệu, đều cho thấy cái này bên trong vốn là trăm nghìn năm núi hoang , căn bản liền không thể từng tồn tại cái gì thôn Đầu Trâu. . .

Mà thôn Đầu Trâu không tồn tại, cái kia lão thôn trưởng, Hoa quả phụ, Hồng Bảo Nhi. . .

"Ho, Phương Quý sư đệ, nên khởi hành, không nên bỏ lỡ Tôn phủ giờ mảo. . ."

Hai vị lão chấp sự ở bên cạnh nhìn một lát, rốt cục vẫn là liếc mắt nhìn nhau, hắng giọng, nhắc nhở nổi lên Phương Quý.

"Ừm. . ."

Phương Quý đáp ứng, để tâm bên trong vẫn còn có chút không cam lòng, còn đang ở rừng núi bên trong đi từ từ, chỉ cảm thấy tâm loạn như ma, toàn không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng đang lúc này, đã trong đầu trống rỗng hẳn, đột nhiên sáng mắt lên.

Hắn như là bị điện đánh một cái tựa như, nhanh chóng về phía trước nhảy ra hai bước, đi tới một thân cây trước, chỉ thấy đây là một cây hòe lớn, chu vi cỡ đại um tùm, cùng những khác cây cối cũng không có cái gì không giống, nhưng cái này cây cây hòe lớn phía trên, lại thiếu một khối vỏ cây, như là bị người lột bỏ, lưu lại một cái hoàn chỉnh sọc, lột bỏ thời gian hẳn là không lâu, cái này sọc còn có vẻ rất mới mẻ.

Phương Quý lập tức liền kích động đứng lên, chính mình lúc trước rời đi thôn lúc, ở cửa thôn cây hòe lớn trên, khắc xuống chính mình muốn đi Thái Bạch tông tu hành chuyện, để tránh khỏi tương lai thần tiên Lão gia gia không tìm được chính mình, cái kia cây hòe lớn, chính là trước mắt cái này một gốc cây.

Phía trên chính mình khắc xuống chữ viết, đã bị người lột bỏ, lưu lại cái này sọc.

"Thôn Đầu Trâu là có!"

Phương Quý bỗng nhiên liền bắt đầu cười lớn, đầu thôn cây hòe đã tìm tới, thôn kia còn có thể là giả?

"Mẹ nó, cái này quần thú hổn trưởng, dọa Phương lão gia ta nhảy một cái!"

Hắn nhìn cây kia cây hòe lớn, trên mặt vẻ mặt dần dần trở nên thả lỏng lên, cười mắng: "Vì trốn ta Phương lão gia, các ngươi người chạy coi như

xong, đem thôn làng cũng mang đi rồi? Nghĩ hay lắm, Phương lão gia ta há lại là dễ dàng như vậy bị các người trốn rơi? Hừ hừ, chờ ta học tốt bản lĩnh lớn, liền coi như các người trốn đến chuột ổ bên trong, ta cũng đến đem các người từng cái từng cái cho móc ra. . ."

Dứt lời, bỗng nhiên giơ tay, ở trên cây viết xuống: "Phương lão gia ta đi Tôn phủ rồi!"

Nói, xoay người nhảy lên pháp thuyền, dương dương tự đắc một chỉ phía nam, kêu lên: "Đi tới!"

Rừng núi vắng vẻ, chỉ có hắc tiếng cười đắc ý đang vang vọng.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 212: Tôn Phủ Thần Thành

Thôn Đầu Trâu chuyện, Phương Quý liền này ở lại đáy lòng, không có lại nghĩ, cũng không có nhắc tới, mà là lòng tràn đầy cân nhắc đi tới Tôn phủ sau khi nên làm gì, ngược lại hấn tin tưởng, chỉ cần mình thành Tiên Đạo trúc cơ, bản lĩnh rất lớn, liền chuyện gì đều có thể làm cái rõ ràng!

Thôn Đầu Trâu đám kia nghèo túng, coi như trốn đi lại có thể nào, coi như đem thôn làng làm không còn thì thế nào?

Lẽ nào có thể lừa gạt được chính mình?

Ha ha, cái này đám người nhìn đáng dấp là đã quên bị chính mình khiến cho náo loạn thời điểm.

Trong lòng có đoán, liền cũng không chút hoang mang, chậm chậm rãi, kính hướng về An Châu Tôn phủ mà đi.

An Châu Tôn phủ, ở vào nguyên lai Tiêu quốc quốc đô, tọa trấn An Châu nơi.

An Châu chính là Bắc Vực mười chín châu một trong, địa vực rộng mênh mông, linh mạch vô số, mà An Châu trong, thì lại lại có Vân, Sở, Tiêu, Việt, Tề, Phong, Triều bảy nước, như từ phàm tục đến xem, cái này bảy nước mỗi cái có biên giới, hồ không liên hệ, nhưng đối với bảy nước tu hành tiên môn tới nói, rồi lại đều biết đỉnh đầu của mình bên trên có một cái có thể quyết định vận mệnh bọn họ quái vật khổng lồ, cái kia chính là An Châu Tôn phủ.

1,500 năm trước, đến từ Nam Hải trên hòn đảo nhỏ người kia từ Bắc Vực kính châu đồ bộ, rồi sau đó trưng một thanh yêu đao, giết hết Bắc Vực không có địch thủ, liền đã từng là Bắc Vực đại tu U Đế đều bị thua mà đi, cũng là vào lúc này, người này tự xưng Đế Tôn, xây xuống Tôn phủ, sau đó, càng là đem chính mình tộc nhân dời đến Bắc Vực, từ đó về sau, liền trở thành Bắc Vực trong giới tu hành Vương tộc!

Cũng là ở Tôn phủ huyết mạch đều dời đến Bắc Vực sau khi, Tôn phủ chia ra làm mười chín, phân biệt đứng ở Bắc Vực mười chín châu, mười chín châu tất cả tiên môn, trên danh nghĩa đều ở bọn họ ngự dưới, mượn này phương thức, đem to lớn Bắc Vực vận mệnh vững vàng chương không ở trong tay.

Bây giờ Phương Quý muốn đi, tự nhiên không phải vị kia Đế Tôn đã từng tự tay xây xuống Tôn phủ, mà là sau đó phân ra đến mười chín Tôn phủ một trong, nguyên lai Tôn phủ, bây giờ đã bị người tôn thành Thái Tôn đế phủ, lúc này lại không tại Bắc Vực, vị kia Đế Tôn xây xuống Tôn phủ tên, đem chính mình tộc nhân dời đến Bắc Vực sau khi, chính mình lại công thành lui thân, lại trở lại Nam Hải bên trên hòn đảo nhỏ kia.

Bây giờ hòn đảo nhỏ kia, liền bị người xưng là Thái Tôn đế phủ!

...

...

Từ nước Sở chạy đi Tiêu quốc, ở giữa muôn ngàn qua Việt, Phong hai nước, trước sau mấy ngàn dặm lộ trình, Phương Quý mấy người tuy rằng cưỡi pháp thuyền, nhưng cũng ở trên đường đầy đủ tổn đi bốn, năm ngày thời gian, đối với trước đây xa nhất cũng chỉ là từ thôn Đầu Trâu đến Thái Bạch tông Phương Quý tới nói, vậy cũng là trong đời lần thứ nhất xa

đường, trên đường đi , ngược lại cũng xem hết các nước phong quang, tăng trưởng không ít kiến thức.

Đường xá trong, hẳn nhìn thấy tất cả, đều cảm thấy mới mẻ, thậm chí còn từng mấy lần từ pháp thuyền bên trên trượt xuống, chạy đến phía dưới thành trấn chợ bên trong đi mua địa phương ăn vặt ăn, đem hai vị chấp sự nhìn ra thấy vô cùng bất đắc dĩ, đường đường tiên môn chân truyền, Tôn phủ triệu kiến thiên kiều nhân vật, chạy chợ trên cùng ăn mày chen ở một chỗ mua cháo, có phải là có chút không phù hợp thân phận a?

Như là sau năm ngày, pháp thuyền lái vào Tiêu quốc nguyên quốc đô Thần Huyền thành địa giới, Phương Quý cũng cuối cùng tại nhìn thấy truyền thuyết trong Tôn phủ.

Cảm giác đầu tiên, chính là lớn!

Nguyên lai Tôn phủ là bộ dáng này, thực sự quá to lớn!

Bây giờ pháp thuyền vẫn còn giữa không trung, mà bày ra ở Phương Quý trước mặt, chính là một toà Thần thành!

Xa xa nhìn tới, chỉ thấy phía trước một đạo cực lớn dãy núi, từ đông đến tây, từ nam đến bắc, rất xa trải ra mở ra.

Toàn bộ phía trên dãy núi, có ánh sáng giống như trận văn, ở phía đông sơ sinh mặt trời mới mọc phía dưới, tỏa ra mỹ lệ mà xán lạn sắc thái, ở cái kia thần quang phía dưới, thì lại có thể nhìn thấy từng mảng từng mảng tinh xảo mà trang nhã lầu cung điện, dựa thế núi xây lên, cao thấp chằng chịt, rộng lớn mà mạnh mẽ, từ xa nhìn lại, liền như là có chính mình sinh mệnh giống như, mà ở Thần thành đông nam tây bắc bốn phương cửa thành trước, càng là có thể nhìn thấy vô số pháp thuyền cùng kiếm quang, hoặc từ trong thành đi ra, hoặc vào thành mà đi, tấp nập như lưu, ngay ngắn có trật.

"Trước đây vừa tới Thái Bạch tông thời điểm, liền cảm giác Thái Bạch tông rất lớn. . ."

Phương Quý đứng ở pháp thuyền thuyền đầu, không nhịn được tặc lưỡi: "Hiện tại thấy Tôn phủ, mới cảm thấy Thái Bạch tông cũng là nhân gia nhà vệ sinh lớn như vậy!"

Hai vị chấp sự cũng không nhịn được liếc mắt, đây là cái gì gặp quỷ tử dụ?

Bất quá Thần Huyền thành xác thực muốn so với Thái Bạch tông cực kỳ lớn, dù sao Thái Bạch tông chỉ là một phương tiên môn a, bên trong tất cả môn nhân trưởng lão gộp lại, cũng bất quá hơn hai ngàn người, mà lại lấy thanh tu làm chủ, muốn lớn như vậy lãnh địa làm cái gì?

Mà Thần Huyền thành đây, vốn là trước đây Tiêu quốc quốc đô, cũng là An Châu có tiếng thành lớn, sau đó An Châu Tôn phủ xây ở chỗ này, càng là trở thành một châu trung tâm, không chỉ có Tôn phủ quý nhân ở đây sinh hoạt, tu hành, hưởng thụ nhân gian cực lạc, mỗi ngày mỗi ngày, lại càng không biết có bao nhiêu chư châu chư địa tiên môn, đội buôn, tán tu vãng lai việc chung, vận chuyển hàng hóa, há có thể nhỏ đến?

Trong lòng khinh bỉ xong Phương Quý ngạc nhiên, bọn họ hai người cũng tiếp theo quay đầu đi, nhìn Thần thành cảm khái lên.

Đạo lý là đạo lý này, nhưng cái này Tôn phủ nơi Thần Huyền thành, vẫn đúng là mẹ nó lớn a. . .

. . .

. . .

"Nhanh, hạ xuống đi, từ cửa phía tây nhập đi!"

Hiện nhiên khoảng cách tòa thần thành kia càng ngày càng gần, hai vị chấp sự, cũng mau mau dặn dò điều động pháp thuyền lực sĩ.

Hai người bọn họ đều là lão luyện thành thực hạng người, đã sớm phát hiện bốn phương tám hướng chạy tới tu sĩ, đều là cách cửa thành mấy chục dặm xa thì liền từ giữa không trung rơi đi xuống, chỉ ở tầng trời thấp bay lượn, nói vậy cái này cũng là lo lắng sẽ mạo phạm Tôn phủ.

Này cũng không chỉ là Tôn phủ quy củ, trên thực tế toàn bộ trong giới tu hành đều có như vậy quy củ, trong giới tu hành người có thể ngự kiếm phi hành, càng có rất nhiều ngự không pháp bảo, nghe lên thật giống có thể ở giữa không trung bên trong tự do tự tại, muốn đến cái nào bay đi cái nào bay, nhưng cũng không phải có chuyện như vậy, bình thường tới nói, mỗi khi trải qua mỗ mỗ đạo thống hoặc là Thần thành thì liền muốn sao đi vòng qua, hoặc là bay xuống.

Nhân gia tu hành hảo hảo, người bỗng nhiên từ nhân gia trên đỉnh đầu bay qua, này không phải là tìm việc sao?

Lại nói chạy đi người, cũng không nghĩ bay bay, phía dưới bỗng nhiên bay lên một thanh phi kiếm chém hướng mình chứ?

Vì lẽ đó lâu dần, ngược lại cũng thành ngầm thừa nhận quy củ, ngoại trừ cố ý gây phiền phức, không có cái nào chạy đi tu sĩ sẽ chuyên môn từ nhân gia tiên môn trên đỉnh đầu bay qua, đến bậc này quy mô thành lớn, càng là rất sớm liền rơi đi xuống, để tránh khỏi phạm vào nghi kỵ.

"Mau mau vào thành đi!"

Phương Quý ngồi xổm ở pháp thuyền boong thuyền trên, hứng thú bưng bưng nhìn phía trước tòa thần thành kia, cười nói: "Dọc theo con đường này lại đây, chỉ thấy phàm là lớn điếm trong thành đều có tốt ăn ngon chơi, chỉ

là các người vẫn thúc ta chạy đi, cũng không thể chơi tận hứng, thực sự không biết cái này so với những kia thành trì lại không chỉ lớn hơn gấp trăm lần bên trong tòa thành thành có cái gì thú vị a, đừng chậm trễ, mau mau đi vào!"

"Cho là tới chơi sao?"

Hai vị chấp sự đều khá là bất đắc dĩ, giục lực sĩ, ba chiếc pháp thuyền liền đến hướng về cửa thành chạy tới.

Bọn họ đi tới chính là thành tây cửa thành, chỉ thấy phía trước mở ra ba cánh cửa, ở giữa cửa thành cao tới mười trượng, hai bên cửa nhỏ thì lại ước chừng khoảng ba trượng, thỉnh thoảng có tu sĩ hoặc ngự kiếm quang, như ky Linh thú, lần lượt tới trước cửa, đưa ra lệnh bài, tiến vào thành trong, Phương Quý đoàn người áp ba chiếc pháp thuyền, lại là không cách nào đi cửa hông, liền kính hướng về ở giữa cửa lớn đi tới, áp pháp thuyền vào thành.

Phương Quý vào lúc này, đã là lòng tràn đầy chờ mong, hưng phấn ngồi xếp bằng ở pháp đầu thuyền trên, đưa đầu muốn đến xem bên trong tòa thành thành cảnh sắc, nhưng mới vừa mới đến cửa thành, lại không ngờ cửa thành hai bên, đột nhiên có vài vị người mặc giáp bạc tướng sĩ đồng đi xuống, trong tay trường mâu xiên ở pháp thuyền trước, từng cái từng cái đầy mặt ý lạnh, quát lên: "Không hiểu quy củ hỗn trưởng, lại dám tự tiện xông vào Thần thành?"

"Người suýt chút nữa chết ta. . ."

Phương Quý mắt thấy một đạo mâu quang từ trước mắt lau qua, nhất thời giận dữ.

Cái kia thủ thành giáp bạc lạnh lùng liếc Phương Quý một chút, quát lạnh: "Tự tiện xông vào Thần thành, giết người cũng là cho không, mau cút đi xuống!"

"Yêu uống. . ."

Phương Quý nhất thời cũng nổi giận, hai cái tay đem ống tay áo kéo lên.

"đừng âm ỉ đừng âm ỉ. . ."

Bên cạnh hai vị chấp sự sợ nhảy lên, vội vàng đuổi tới trước, dâng lên chiếu thư, chấp tay nói: "Thủ thành đại nhân bớt giận, chúng ta chính là từ Sở vực Thái Bạch tông mà đến, ta tông đệ tử Phương Quý, đến Tôn phủ bên trong quý nhân thương thức, tuyên nhập thần thành hiệu lực, chúng ta chính là cố ý đưa hấn đến đây, nhập thần thành giờ mao, mong rằng thủ thành đại nhân giờ cao đánh khế, thả chúng ta vào trong thành đi. . ."

"Lại là một cái trò cao càn?"

Nghe xong hai vị kia chấp sự, thành phía sau cửa, lại chuyển đi ra một cái mọc ra một mặt dữ tợn, trên người khoác kim sợi giáp bạc nam tử, hấn quét mấy người một chút, đặc biệt là nhìn thấy sắc mặt non nớt Phương Quý sau khi, càng là có chút bất ngờ, lười biếng lật qua lật lại chiếu thư, liền ném về cho chấp sự, cười lạnh nói: "Dù là Tôn phủ quý nhân tuyên chiếu, cũng không thể rối loạn quy củ, vừa là hấn được đến Tôn phủ tuyên chiếu, cái kia liền để cho hấn vào thành đi tốt, hai người các người là thân phận gì, cũng dám cười toe toét đi vào trong xông?"

"Huống chi, còn có những thứ đồ này. . ."

Trong tay roi gõ gõ pháp thuyền, quát lên: "Không biết là chút gì lung ta lung tung, cũng dám hướng về bên trong tòa thần thành đưa?"

"Không cho vào sao?"

Hai vị chấp sự đều nhất thời mặt lộ vẻ khó xử, hai người bọn họ vốn là bởi vì Phương Quý nhỏ tuổi, lúc này mới phụng tông chủ mệnh lệnh, chuyên tới để đưa hấn nhập Tôn phủ báo bị, không nghĩ tới Tôn phủ lại chỉ thả Phương Quý một người đi vào, cái này lại có chút khó khăn, lại nghe cái kia thủ thành đem hỏi cái kia pháp thuyền bên trên đồ vật, liền vội lập tức nói: "Đều chỉ là chút vật tùy thân thôi, đại nhân. . ."

Không đợi hấn lời nói xong, bên cạnh thủ thành ngân tướng, sớm đã có người lấy trường thương đẩy ra pháp thuyền mảnh, hướng bên trong trưng đến một tấm, lại đều ánh mắt sáng lên, thấy được cái kia pháp thuyền trong, rõ ràng đều là chút phẩm chất không ít Linh đan bảo dược, hiếm quý trò chơi, ngược lại có chút ngoài ý muốn, tựa hồ không nghĩ tới cái này mấy cái xa xôi tông môn người đến, lại sẽ bên người dẫn theo nhiều như vậy thứ tốt!

Hai vị chấp sự thấy bọn họ mạnh mẽ đẩy ra mảnh kiểm tra, cũng đều mặt lộ vẻ khó xử, chỉ là không dám ngăn cản bọn họ, đợi bọn hấn kiểm tra xong, lúc này mới chấp tay nói: "Chúng ta này đến, chỉ vì đưa chính mình đệ tử nhập Tôn phủ, kính xin thủ thành đại nhân. . ."

"Đều muốn nhập Tôn phủ hiệu lực, còn muốn đại nhân bồi tiếp, lại không phải. . ."

Cái kia thủ thành tướng quân cười gằn liếc Phương Quý một chút, thuận miệng răn dạy, bắt quá chỉ nói phân nửa, liền thu ngưng miệng lại, hấn vốn muốn nói lại không phải tiểu hài tử, nhưng cái này nhìn Phương Quý một chút, có thể không phải là tiểu hài tử đáng đáp sao, liền liền góc góc đầu, nói: "Vẫn là câu nói kia, Tôn phủ triệu ai, ai liền đi vào, không được đến tuyên chiếu người, liền ở ngoài thành chờ được rồi, Thần thành cũng không phải ai cũng có thể đi vào, xông tới Tôn phủ quý nhân người nào chịu chứ?"

Cho tới cái này pháp thuyền phía trên đồ vật, cũng đến thật tốt kiểm tra một chút. . ."

Hai vị lão chấp sự nhất thời đầy mặt lúng túng, cần phải lại nói: "Thủ thành đại nhân. . ."

"Câm miệng, thành này cửa trọng địa, là cho phép người cò kè mặc cả?"

Thủ thành tướng quân hư vung một cái tay ra bên trong roi, cười gằn xoay người, nói: "Tiểu Tiên môn đến, quả nhiên không hiểu quy củ!"

Thấy hấn cái này hung hình, hai vị lão chấp sự thực tại không dám nói nữa, đúng là bên cạnh Phương Quý, nhất thời ngồi xổm ở pháp thuyền trên mắt lạnh nhìn, lúc này trong lòng liền có chút bất mãn ý, bỗng nhiên đứng thẳng người, giơ tay chỉ vào cái kia thủ tướng kêu lên: "Người, trở lại cho ta!"

"Hả?"

Chu vi một đám giáp bạc lập tức đều sắc mặt bất thiện hướng về hấn nhìn lại.

Vị kia thủ thành tướng quân, càng là một mặt âm lãnh, âm trầm quay người sang đến, đè lại bên hông bội kiếm.

Hai vị lão chấp sự càng là ngẩn ngơ, vị này tiểu gia muốn làm gì?

"Ha ha ha. . ."

Ở bọn họ ánh mắt bất thiện bên trong, Phương Quý bỗng nhiên đầy mặt đều chồng lên cười, một đầu tiến vào pháp thuyền, ôm vài loại trân chơi đi ra, còn cố ý chọn dạng tốt đẹp nhất, ân cần chạy đến cái kia thủ thành tướng quân trước người, cười nói: "Chúng ta chính là địa phương nhỏ đến mà, cái

nào hiểu địa phương lớn quy củ, vừa vận thỉnh giáo đại ca đâu, mới đầu tới đến, trên người cũng không vật gì tốt, đại ca có thể đừng ghét bỏ. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 213: Bằng Cái Gì Tặng Lễ

"Cái gì tình huống?"

Một thầy Phương Quý cười tươi như hoa dáng dấp, thủ thành tướng quân cùng hai vị lão chấp sự đều kinh sợ đến mức sững sờ.

Sau đó bọn họ khi phản ứng lại, lại là hai loại tuyệt nhiên không giống về mặt.

Cái kia thủ thành tướng quân là vừa mừng vừa sợ, nhìn cười đến cùng đóa hoa như thế Phương Quý, nhìn lại một chút hấn bụng đến trước mặt mình đến cái kia chông đồ vật, đặc biệt là trên cao nhất đôi kia hồng ngọc sư tử, vừa nhìn liền có giá trị không nhỏ, quả thực đều kinh sợ đến mức nhanh muốn nói không ra lời, trong lòng thầm nghĩ: "Cái này tiểu môn tiểu hộ đi ra tiên môn đệ tử, không thấy được là cái như thế hiểu chuyện người a. . ."

Hấn vừa nãy lại là không cho vào thành, lại là muốn kiểm tra pháp thuyền, đương nhiên là vì mò điểm mỡ.

Như bọn họ như vậy thủ thành quan, lại không có gì tốt phát tài con đường, bình thường nhiều nhất cũng là từ cái kia chút nhập thần thành đội buôn trên người mò điểm chỗ tốt, lại hoặc là, chính là cầm lấy Tôn phủ thủ thành đem cái giá, từ cái kia chút xa xôi tiên môn nhập thần thành việc chung người thân trên gõ điểm chỗ tốt rồi, bình thường tới nói, những kia tiểu Tiên môn người đến, vừa đến sợ hãi Tôn phủ, thứ hai không biết Thần

thành sâu cạn, thường thường cũng đều rất biết điều, chỉ cần lời nói gõ trên hai lần, cũng là ngoan ngoãn đem linh tinh bảo dược cái gì đưa tới. . .

Vừa nãy vừa nghe Phương Quý lai lịch, lại nhìn hấn nắm nhiều như vậy bảo bối, hấn liền biết mình lại có mỡ có thể vơ vét, Tôn phủ bao năm qua đến quy củ, đều là yêu thích từ phía dưới Tiên môn mặt trong chọn người tới, những thứ này nhà quê, nhất gan nhất, cũng dễ dàng nhất hưởng bên ngoài thổ đồ vật, nghĩ đến thừa dịp kiểm tra pháp thuyền thời điểm, thuận đi chút linh tinh bảo dược cái gì, hấn cũng tất nhiên không dám lộ ra.

Nhưng là dù như thế nào, hấn cũng không nghĩ tới Phương Quý lại chủ động tặng đồ a, còn thủ bút lớn như vậy?

Không nói những khác, chỉ là cái kia một đôi hồng ngọc sư tử, toàn bộ đều là lấy óng ánh nhất long lanh linh tinh Hồng Ngọc điêu liền, cái này giá trị có thể không thấp a, rõ ràng chính là những kia quý nhân các lão gia mới có thể chơi được lên thứ tốt, tiểu quý này liền như thế cho mình?

"Ông trời của ta, vị này tiêu tổ tông làm gì đây?"

Hai vị kia Thái Bạch tông lão chấp sự phản ứng lại sau khi, nhưng là trong nháy mắt đầu lớn.

Hai người bọn họ lão luyện thành thực, đương nhiên sẽ không không hiểu được Diêm Vương dễ chịu, tiểu quý khó chơi đạo lý, vừa thấy thành này cửa quan làm khó dễ như vậy, cũng động muốn hay không cho chút thuận tiện tiền ý tứ, chỉ là bọn hấn trước cũng chưa từng tới Tôn phủ, không biết Tôn phủ quy củ, cho ít đi đi, sợ người ghét bỏ, cho nhiều đi, lại sợ thật sự xúc phạm Tôn phủ quy củ, bằng trắng chọc phiền toái lớn.

Sau đó đang lúc này, bọn họ nhìn Phương Quý ôm một đồng đồ vật đi lên.

Người điều này cũng quá hào phóng chứ?

Đôi kia hồng ngọc sư tử, nhưng là chuyên môn đưa cho Tôn phủ một cái thích nhất thu thập cái này Hồng Ngọc điều quý nhân, cũng là Thái Bạch tông lần này mang đến dị bảo bên trong, đáng giá tiền nhất trò chơi một trong, còn hi vọng nó có thể đánh động vị quý nhân kia, sau đó chiếu ứng nhiều hơn người đây, kết quả người liền trực tiếp như vậy cho cái kia cửa thành quan?

Hai người bọn họ lập tức liền đau đầu lên, khóc không ra nước mắt.

Vốn là hai người bọn họ lại đây, chính là giúp đỡ Phương Quý trên dưới chuẩn bị khắp mọi mặt quan hệ, sợ Phương Quý không hiểu cái này trong phủ quan hệ sâu thẳm, chính là đồ vật ở trên tay, cũng không biết nên làm gì đưa mới có tốt đẹp nhất hiệu quả, bây giờ lại la ó, tiểu tử này ngay ở trước mặt chính mình hai người liền bắt đầu ở đây lung tung tặng người. . .

Nói thật sự, cái này sẽ bọn họ đi lên đem cái kia hồng ngọc sư tử đoạt tới tâm đều có, có thể quả thật không dám a, không tặng cũng còn tốt, đã đưa đi đồ vật, người lại đoạt lại, vậy cũng thật liền đắc tội chết rồi cái này bảo vệ Thần thành tiểu thần quan. . .

"Cái này. . ."

Liền ngay cả vị kia thủ thành quan, nhìn Phương Quý chông đến trước mặt mình đến "Hiếu kính", cũng không nhịn được ngẩn ngơ, nuốt ngụm nước bọt, do dự nói: "Chúng ta cho Tôn phủ quý nhân thủ thành cửa, cái kia, là có quy tắc, người làm cái gì vậy. . ."

"Đại ca, người đây là lấy ta làm người ngoài!"

Phương Quý khoát tay đem đồ vật, kể cả cái kia hồng ngọc sư tử, đều nhét vào trong lòng ngực của hắn, không vui nói: "Cầm!"

Dứt lời, lại liếc mắt nhìn chu vi mấy vị thủ thành giáp bạc, cười nói: "Gặp mặt chính là duyên, mấy vị Lão ca cũng không thể tay không!"

Nói lại đi chậm chậm bay lên pháp thuyền, lại như cũ ôm một đồng đồ vật đi xuống, lại có linh tinh, lại có bảo đan, còn có vài món trân xảo pháp khí các loại, cũng bất luận là ai, liền hướng mấy vị kia thủ thành giáp bạc trong lòng ngực nhét, cười nói: "Sau đó ta Ngọc Điện Tiểu Lang Quân Phương Quý vào Tôn phủ, mọi người chính là mình người, thật đúng tới vài việc gì đó, này còn đến chiếu ứng lẫn nhau đây!"

Mấy vị thủ vệ giáp bạc cũng đều sững sốt, đáy lòng thậm chí có chút cảm động. . .

Bình thường bọn họ đều là theo thủ tướng kiếm cơm ăn, chính là có chút mỡ, cũng không được chia bọn họ trên tay bao nhiêu, bây giờ vẫn là hồi thứ nhất thấy cảm lượng lớn thứ tốt hướng về trong lòng ngực của mình nhét, nhất thời đều cảm thấy cảm giác hạnh phúc đến quá đột nhiên, quá không chân thực.

"Lẽ nào đây thực sự là cái nào tiên môn đến tiểu tử ngọc, mới đến, thấy ai cũng cảm thấy như là cái đại nhân vật, vì lẽ đó bị chúng ta làm cho khiếp sợ, liền muốn dâng lên điểm thứ tốt đến kết bạn? Thoạt nhìn ngược lại thật sự là khá giống, đàn độn, hơn nữa trên người hần khí cơ đến xem, hẳn là không phải Thần Đạo trúc cơ, Tôn phủ triệu đến, hoặc là chính là Thần Đạo trúc cơ kỳ tài, hoặc là chính là dựa vào quan hệ đi cửa sau mới vào Tôn phủ đến ứng đầu trùng, như vậy chỗ tốt nơi, thật đúng là trên trời rơi xuống đến, ngu sao không cảm a. . ."

Liền, ở Phương Quý nóng bỏng trong nụ cười, bọn họ rất nhanh liền sống đến mức quen, thủ thành tướng quân vỗ ngực nói: "Phương Quý huynh đệ, người yên tâm, ta Tiết lão thất ở chúng ta cái này bên trong tòa thần thành, cũng là cái vang dội, làm người là nhất giảng nghĩa khí, người

cái này huynh đệ phóng khoáng, ta giao định, ngươi trước tiên vào thành điếm mã, quay đầu lại rảnh rồi, tới tìm ta uống rượu, huynh đệ nhất định thật tốt nói với ngươi nói tòa thần thành này bên trong quy củ, mọi người đều là ở Tôn phủ quý nhân dưới tay kiếm cơm ăn mà, chiếu ứng lẫn nhau còn có thể làm gì được chứ không phải?"

Ba chiếc pháp thuyền bị những thứ này nhiệt tình thủ thành giáp bạc đâm người ba chân bốn cẳng giúp đỡ đẩy mạnh trong cửa thành, hai vị lão chấp sự tự nhiên cũng ngơ ngơ ngác ngác đi vào, mới vừa rồi còn bị người ghét bỏ không hiểu quy củ đây, cái này sẽ cũng không cần bọn họ tự mình động thủ đẩy pháp thuyền.

Còn có mấy vị nhiệt tình giáp bạc cho bọn họ giảng Thần thành quy củ: "Ta kể cho ngươi nha, tòa thần thành này quy củ là rất nhiều rồi, bình thường ra vào, cũng là muốn đi bên trong tòa thần thành tạo sách lĩnh lệnh bài, các ngươi không có lệnh bài, ra vào là không tiện, bất quá không liên quan rồi, chúng ta đều sống đến mức quen, là huynh đệ tốt, sau đó hai người các ngươi nghĩ muốn ra vào, liền từ chúng ta cửa phía tây đi tốt. . ."

Liền hai vị lão chấp sự đều mơ hồ, đi ra rất xa sau khi, còn xem những kia cửa thành quan nhiệt tình cùng Phương Quý vẫy tay.

"Người tốt a. . ."

Chờ đến Phương Quý mấy người pháp thuyền đều đi không nhìn thấy cái bóng, thủ thành Tiết lão thất còn cảm khái, hướng về bên cạnh chư vị huynh đệ nói: "Hắn gọi Phương Quý, Thái Bạch tông đến chính là chú? Có thể chiếm được nhớ kỹ hắn, như vậy có tiền kẻ ngu si có thể khó tìm, quay đầu lại nhất định phải giao hắn người huynh đệ này, quang hắn bên người mang đến những kia linh tinh, chúng ta ca mấy cái hơn nửa năm tiền thưởng liền không kém. . ."

"Ha ha, nói chính là nói đúng lắm. . ."

"Thật là cái kẻ ngu si yêu, lại còn thật đem chúng ta nhỏ nhỏ cửa thành quan coi là chuyện to tát. . ."

". . ."

". . ."

"Tiểu tổ tông yêu, đó chính là mấy cái cửa thành quan, ngươi cũng quá coi bọn họ là sự việc chứ?"

Mà ở những kia thủ thành cửa thành quan đám người vô cùng phấn khởi thời điểm, hai vị lấy lại sức đến lão chấp sự, lại chính một mặt khóc không ra nước mắt, nói: "Tiên môn bên trong bị đồ tốt, cái kia đều là hiếm có, trước kia ngươi Quách sư tử đến thời điểm, cũng là bởi vì không có chuẩn bị tốt, nghe nói rất là bị khinh bỉ đây, lần này tông chủ để chúng ta dẫn theo nhiều như vậy đồ vật, chính là vì để ngươi ngày tháng sau đó dễ chịu chút, ngươi ngược lại tốt, lập tức cho cửa thành quan nhiều như vậy, cái kia mặt sau những kia nên đánh điểm người, có thể lại đưa chút gì?"

"Bằng cái gì muốn chuẩn bị cho bọn họ?"

Phương Quý liếc mắt, nói câu để hai vị lão chấp sự không tưởng tượng nổi lời nói: "Đây chính là Tôn phủ người cầu ta đến, ta đến rồi chính là cho bọn họ mặt mũi, bằng cái gì còn muốn chính ta lại mang theo đồ vật lại đây đưa cái này đưa cái kia?"

"Ngươi chuyện này . . ."

Hai vị lão chấp sự đều sừng sốt một chút thần, sau đó dờ khóc dờ cười, nhìn hai bên không người chú ý, lúc này mới giảm thấp thanh âm nói: "Sau đó Tôn phủ cầu ngươi tới lời nói, có thể ngàn vạn không thể lại nói, còn

trên dưới chuẩn bị, cái kia không phải là muốn tốt cho ngươi, Tôn phủ ngoại hồ tàng long, quy củ nghiêm ngặt, như ngươi vậy một tên tiểu quý đầu, không ai chăm sóc, làm sao ngốc đến xuống? Lại nói, trước ngươi không phải còn từng ở bí cảnh bên trong thương qua Tôn phủ huyết mạch sao, này không phải cũng đến đề phòng sau đó có người tìm ngươi phiền phức thì không ai thể ngươi nói chuyện?"

"Các ngươi cái này đầu cơ trục lợi đi cửa sau tâm tư liền không đúng a. .
."

Phương Quý hồn không coi là việc to tát, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Có thể hay không ở Tôn phủ ngốc đến xuống, sống đến mức thoải mái, là xem cá nhân ta bản lĩnh, cùng tặng hay không tặng lễ không quan hệ gì, chuẩn bị người lại nhiều hơn, ta mình là một uất ức hàng, cũng là như thế không sống được nữa? Bí cảnh chuyện thì càng không cần nghĩ, nếu như thật sự có đại nhân vật tìm đến ta phiền phức, ngươi đưa chút ít đồ này, đáng giá người khác hoa đại công phu bảo đảm ta? Nếu là tìm đến ta phiền phức không lợi hại như vậy, chính ta liền thu thập, ngươi đưa những thứ đồ này vẫn là tặng không. . ."

Nói khoát tay áo một cái, nói: "Vi lễ đó ta đôi đầu xuống chuẩn bị chuyện này, vừa bắt đầu liền không đồng ý!"

Hai vị lão chấp sự nghe hẳn nói mạch lạc rõ ràng, đều ngây người, một lát mới nói: "Lời này ngươi ở tiên môn lúc sao không nói?"

Phương Quý nói: "Ta ở tiên môn nói, vật này còn có thể làm cho ta mang tới sao?"

Nói có chút dào dạt đặc ý, nói: "Nhưng nếu mang tới, liền là của ta, tặng hay không tặng liền chưa biết!"

"Người chuyện này . . ."

". . . Hồ đồ a!"

Hai vị lão chấp sự là hoàn toàn bị hấn cái này nghiêng đạo lý làm cho hồ đồ rồi, thực sự không nghĩ tới tiểu tử này lại còn đánh những thứ đồ này chủ ý, càng không có nghĩ tới, người đưa cửa thành quan đều hào phóng như vậy, đợi đến nên đưa người thì trái lại không nữa.

Nhất thời cũng không biết nên làm sao nói cho hấn trong này đạo lý, chỉ có thể khổ sở khuyên: "Những thứ này nguy hiểm trước tiên thu hồi đến, nên đánh điểm vẫn là muốn chuẩn bị, tiên môn vận đến rồi nhiều như vậy đồ vật, cũng không phải vì để cho người chạy đến Thần thành đến vùng khoáng, người đừng nhúc nhích ý đồ xấu, không phải vậy trở về tiên môn sau khi, chúng ta liền đi nói cho tông chủ, xem chờ người về tông thời điểm, hấn làm sao trừng trị người. . ."

"Đưa. . . Liền xem làm sao đưa. . ."

Phương Quý lười biếng đáp ứng, quay đầu lại phỉ hướng cửa thành một chút: "Phương lão gia ta đồ vật, là dễ nắm như thế?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 214: Chỉ Là Lễ Mọn, Không Thành Kính Ý

Vào được Thần thành sau khi, Phương Quý liền nhìn thấy Thần thành phong quang, lại chỉ thấy cái này Thần Huyền thành không hồ là An Châu thứ nhất thành lớn, phong thổ, kiến trúc cảnh vật, đều cùng khác thành không giống. Vừa vào đến nơi đây, liền thấy lầu cao lầu thấp, ngõ phố thông đạt, ở đây tu hành bên trong người không còn là giấu ở sơn dã mây, mà là ra lầu nhập điện, tựa như phàm tục người, tuy ít chút xuất trần hàm ý, lại nhiều hơn mấy phần náo nhiệt.

Phương Quý trước đây trước tiên ở thôn Đầu Trâu, sau lại đi tới Thái Bạch tông, đừng nói bực này Thần thành, chính là bình thường thành trì, cũng không đi qua bao nhiêu, bây giờ đến bực này phong quang nơi, tự nhiên cảm thấy hưng phấn lên, bất luận nhìn cái gì, đều gấp bội cảm giác mới mẻ.

Trên đường đi, đường xào hạt dẻ, xâu kẹo hồ lô, mút, quả dưa hồng, thấy cái gì đều muốn đi mua, đúng là thu hoạch không ít Thần thành lái buôn khinh thường, bất quá khi Phương Quý đại lão gia rất khí thế đem mấy khối bạc ném đến trên quầy sau khi, lại rất nhanh liền thu hoạch vô số khuôn mặt tươi cười, liền Phương Quý tự mình ôm một đồng ăn vặt đi ở phía trước, hồ bước sinh phong, khí thế đến cực điểm, như cái đặc thắng tướng quân.

Hai vị lão chấp sự ở phía sau khổ cực áp ba chiếc pháp thuyền, nhìn chỉ là bất đắc dĩ cười khổ, thật không thể nào tưởng tượng được, trước mắt cái này mua mấy cái ăn vặt liền dương dương tự đắc tiểu quý đầu, chính là ở

cái kia bí cảnh bên trong làm vì Thái Bạch tông đoạt đến tám thành rưỡi tài nguyên, bây giờ càng là tu vị trên đã cùng bọn họ cùng ở tại Trúc Cơ cảnh giới tiên môn chân truyền, cái tên này, thoát nhìn rõ ràng liền còn là một tiểu hài tử mà. . .

Vào được Thần thành sau khi, liền nên đi Tôn phủ ngự dưới Thần Vệ cung báo bị điểm mào, nhưng hai vị lão chấp sự đến trước liền muốn tốt tất cả quy trình, lại là không vội đi, mà là trước tiên cùng Phương Quý cùng nhau, tìm một chỗ khách sạn an giấc đi xuống, thương lượng một chút hành trình.

"Ồ người đi Thần Vệ cung báo bị trước, chỉ cần trước tiên đi báo phòng một cái lão tiên bối!"

Hai vị lão chấp sự trù tính một phen, liền hướng về Phương Quý nói: "Người này tên gọi Triệu Nguyên Thông, cũng là xuất thân từ nước Sở, vốn là một cái nho nhỏ Tiên môn chi chủ, sau đó lại bỏ quên tiên môn, đầu hiệu An Châu Tôn phủ, đúng là dần dần ngao ra thành tựu. . ."

"Bây giờ này lão ở Tôn phủ quyền cao chức trọng, rất được Tôn phủ quý nhân thưởng thức, vì lẽ đó phàm là nước Sở đến Tôn phủ người, có việc điều cầu đến trên đầu hấn, tông chủ trước đây cũng cùng hấn từng có chút giao tình, vì lẽ đó để chúng ta cái thứ nhất tìm đến hấn, sau đó nên đánh điểm cái nào, ai có thể nhiều phối hợp người, cũng dựa cả vào hấn đến chỉ điểm, vì lẽ đó nghĩ một lúc thấy hấn sau khi, người có thể nhất định phải quy củ một chút chút. . ."

Vừa nói chuyện, liền đã từ pháp thuyền trên chọn tuyền nổi lên các loại muốn đưa đi trân bảo, vừa chọn vừa còn cảm khái: "Đáng tiếc, Triệu Nguyên Thông xưng tên yêu thích hồng linh ngọc điêu, đôi kia hồng ngọc sư tử, vốn là chuẩn bị cho hấn, đáng tiếc. . ."

"Biết rồi!"

Phương Quý vung vung tay, đúng là cảm thấy có chút mới mẻ: "Tông chủ ở Tôn phủ, lại còn có người quen?"

Chuẩn bị tốt tất cả, một nhóm ba người liền đem Anh Đề ở lại pháp thuyền bên trên nhìn, sau đó cùng đi ra cửa đi.

Vài lần hỏi thăm phía dưới, dần dần đi tới thành nam một mảnh linh sơn trước, ở đây tu hành, lại nhiều đều là Tôn phủ quý nhân, tuy là ở bên trong tòa thần thành, nhưng cũng là xây dựa lưng vào núi, trên có Tụ linh đại trận, xuống có linh mạch hội tụ, phong cảnh như hóa, thật là thanh nhã, cái kia Triệu Nguyên Thông có thể ở nơi này, cũng có thể gặp người ngoài truyền thuyết hẳn ở Tôn phủ ăn sung mặc sướng, không phải giả.

"Cảm giác nơi này so với Thái Bạch tông cũng còn tốt, nếu như có thể ở nơi này là tốt rồi. . ."

Phương Quý đánh giá chu vi sơn thủy thấp thoáng trong, tùy ý có thể thấy được tinh xảo lầu, trong lòng có chút ước ao, hai vị lão chấp sự cũng chỉ là cười cười, Thần thành bên trong, tìm được như thế một chỗ thanh u nơi, có thể cùng sơn dã trong lúc đó rất khác nhau, Phương Quý đây là đang nằm mơ đây!

"Nước Sở Thái Bạch tông đệ tử, trước đến bái phỏng Triệu Nguyên Thông tiên bối. . ."

Rất nhanh, bọn họ liền đã tới đến một phương động phủ trước, hai vị lão chấp sự cười theo, khẩu mở ra cửa viện, chỉ thấy đến quản môn chính là cái mặt không hề cảm xúc lão bộc, hẳn nhìn lướt qua Phương Quý cùng hai vị lão chấp sự, liền nhận lấy bái thiếp, liền đóng cửa lại đi vào, trước sau

chỉ nói một câu "Chờ", dư thừa ánh mắt đều không có một cái, khí thế đúng là mười phần mười lớn.

Ở cửa viện đợi thời gian uống cạn chén trà, lão bộc lần thứ hai đi ra, nói chủ nhân nhượng bọn họ đi vào.

Vào được viện này, chỉ thấy bên ngoài nhìn thanh u, bên trong đúng là đường hoàng, khắp nơi đều có thể thấy nạm vàng soan ngọc lang trụ cùng phù điêu, nuôi chim quý hiếm Linh thú, mặc dù là bố trí thành động phủ dáng dấp, nhưng có viện có hành lang uốn khúc, còn có núi giả bể nước, cũng như cái cung điện giống như, Phương Quý mấy người đi vào sau khi, liền cũng một bước không dám đạp sai, chỉ do lão bộc dẫn, đến động phủ cái khác thiên sương trong.

"Ha ha, các ngươi chờ chút đã!"

Triệu Nguyên Thông chính là một cái vóc người hơi mập lão đầu nhi, trên đỉnh đầu không có vài cọng tóc, mặc trên người rộng rãi áo bào, da thịt trắng mịn, bảo dưỡng thật là không sai, chỉ là thoát nhìn không giống cái tu hành bên trong người, cũng như là phạm tục thương nhân hàng ngũ.

Phương Quý mấy người lại đây thì hẳn chính đang tại cầm một phương mềm mại trắng nõn khăn mùi soa, lau sức trong tay một phương Hồng Ngọc điêu, nghe thấy Phương Quý cùng hai vị chấp sự đi vào, hẳn cũng không ngẩng đầu lên, chỉ là cười nói: "Ha ha, mặt trời mọc ở hướng tây sao, Thái Bạch tông Triệu Chân Hồ, đây cũng là xưng tên ngông cuồng ngạo khí, người như hẳn, cũng sẽ nhờ ta đến phối hợp đệ tử học tập theo hẳn?"

Hai vị lão chấp sự rất là hiểu chuyện, lập tức lôi kéo Phương Quý hướng về hẳn hành lễ, một cái trong đó chấp tay nói: "Triệu tiên bối nói đùa rồi, tông chủ ở Thái Bạch tông thì cũng thường xuyên đề cập tiên bối, đặc biệt là tiên bối mười năm trước trượng ý nói, vì ta Thái Bạch tông đệ tử giải

nạn, càng làm cho ta Thái Bạch tông trên dưới vô cùng cảm kích, lần này hai chúng ta lại đây, chính là chuyên vì thế tông chủ hướng ngài nói cảm ơn. . ."

"Ha ha, nói cảm ơn liền miễn, đương thời cũng chỉ là đuổi tới, thuận miệng nói một câu mà thôi!"

Triệu Nguyên Thông nở nụ cười một tiếng, khoát tay áo một cái, cũng như là nghĩ đến chút chuyện cũ, than thở: "Bất quá biết để cho các người đến, cũng coi như là Thái Bạch tông có lòng, 300 năm trước, cái này anh em hai tính khí nhưng là vọt tới rất a, bọn họ ở nước Sở đại khai sát giới, tạo bao nhiêu sát nghiệt? Lão phu đi tới đó khuyên bọn họ thì cái kia họ Mạc tiểu tử còn hướng lão phu thổi râu mép trừng mắt, nếu không phải lão phu dưỡng khí công phu tốt, lấy hòa là quý, cùng bọn họ động lên tay đến, hiện tại nước Sở có hay không Thái Bạch tông cái này tên cửa hiệu, này còn đến chưa biết đây!"

Vừa nghe đến lời này, hai vị lão chấp sự, nhất thời đem đầu thấp đến mức càng sâu chút.

Đúng là Phương Quý có chút ngạc nhiên, nhìn ông lão này một chút, lại quay đầu nhìn về phía hai vị lão chấp sự, trong lòng thầm cảm thấy đến quái lạ: "Ông lão này khẩu khí lớn như vậy? Nhìn hấn dáng dấp kia, còn không bằng Khuyết Nguyệt tông chủ Hồ Đại Phong có cao thủ uy nghiêm đây. . ."

Hai vị lão chấp sự nhận ra được Phương Quý ánh mắt, chỉ là không dám có đáp lại.

Trong lòng bọn họ cũng là bất đắc dĩ, 300 năm trước chuyện xưa thật đúng là khó nói, khi đó Triệu Nguyên Thông vẫn không có nhập Tôn phủ, chỉ là nước Sở một cái nho nhỏ Tiên môn thế gia con cháu mà thôi, Thái

Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca hai cái, nơi nào lọt nổi vào mắt xanh hẳn nha. . .

Chỉ bất quá, bây giờ nhân gia ở Tôn phủ lẫn lộn như cá gặp nước, những câu nói này là vụn vụn không còn dám nói ra.

Mà thấy được Thái Bạch tông hai vị lão chấp sự một bộ khiêm cung đáng dấp, đối với tự mình nói lời nói cũng không dám có nửa phần hoài nghi, Triệu Nguyên Thông tâm tình tựa hồ cũng tốt hơn một chút, đặc biệt là nghĩ đến, lúc trước danh tiếng nhất thời có một không hai Thái Bạch tông đôi kia sư huynh đệ, bây giờ đều muốn cầu đến chính mình trên cửa đến rồi, tâm tình liền càng tốt, bưng lên nắp bát ném hớp trà, cười nói: "Thôi thôi, lão phu là cái hoài cự tình người, tuy rằng ở Thần thành ngàn ngọ chính là hơn 200 năm, nhưng cũng vẫn không có đã quên bản, nước Sở đến rồi người, đều là muốn nhiều phối hợp chút!"

Nói, liền giương mắt đánh giá Phương Quý vài lần, nói: "Nhìn người tuổi tác không lớn, có thể được đến Tôn phủ quý nhân vừa ý, đúng là hiếm thấy, chỉ là sau đó cần nhớ tới, đến Tôn phủ, nhưng là không phải tiên môn nơi đó các loại phân tán địa phương, phạm Tôn phủ có mệnh, chỉ cần tận tâm tận lực mới là, chỉ cần người thủ quy củ, không trêu chọc quý nhân, lão phu liền đảm bảo người không có chuyện gì, bất quá người nếu là không tuân quy củ, phạm vào sai lầm lớn, lão phu kia không những không thể bảo đảm người, còn đến cái thứ nhất liền ra tay giáo huấn người, miễn cho người làm mất nước Sở người mặt!"

"Cái gì?"

Phương Quý nghe lời này, nhất thời một trận phạm ngây dại: "Cái này mẹ nó là muốn chăm sóc ta lời nói sao?"

Đúng là hai vị lão chấp sự nghe vậy, liền vội vã tiến lên nói: "Tiểu hài tử không hiểu chuyện, đang muốn Triệu trưởng lão nhiều dẫn, sau đó hẳn ở lại Tôn phủ bên trong, nên làm cái gì không nên làm cái gì, nói vậy cũng là thiếu không được Triệu lão tiên bối ân cần dạy bảo. . ."

Nói hướng về Phương Quý liếc mắt ra hiệu, nói: "Còn không mau tiến lên cảm ơn Triệu lão tiên bối?"

Phương Quý vừa nhìn, đây là muốn để cho mình hiến đồ vật, liền bắt mạch đi lật bên hông túi càn khôn.

Triệu Nguyên liếc hẳn một cái, cười nhạt nói: "Tâm ý đến liền có thể, lễ số thì miễn đi, ta phối hợp nước Sở tiểu bối, cũng là hoài cựu tình, không phải ham muốn các ngươi điểm ấy tử đồ vật, ngươi ở Tôn phủ thật tốt hiệu lực, đừng gây phiền toái liền đủ rồi. . ."

"Không thể miễn không thể miễn. . ."

Phương Quý lập tức cười nói: "Mang đều mang tới, đều là tâm ý, sao có thể lấy về đây, ngược lại cũng không đáng giá. . ."

Vừa nói, vừa đi tiến lên vài bước, từ chính mình trong túi càn khôn hướng bên ngoài lấy trân bảo.

Triệu Nguyên nghe hẳn lại nói cơ linh, đúng là khen ngợi liếc mắt nhìn hẳn, cũng không ngăn cản hẳn, sau đó hẳn liền thấy Phương Quý từ trong túi càn khôn lấy ra một cái thanh hộp gỗ chứa bảo đan, một vò linh phù cấm khẩu trần nhường, bốn phong thần đạo phù, lại sau đó. . .

Lại sau đó hẳn lại liền như thế lui về!

Trên mặt mang theo chút thật không tiện nụ cười nhìn lại, phảng phất đang nói, chỉ là lễ mọn, không cần chú ý. . .

Triệu Nguyên sắc mặt dần dần thay đổi, nguyên lai người nói cái này không đáng giá, không phải lời khách sáo a?

Bên cạnh hai vị lão chấp sự cũng đều run lên, ngây ngốc nhìn trên bàn cái kia mấy thứ đồ, đây là làm sao cái tình huống?

...

...

"Ha ha, lão phu nói, không cần quá mức giữ lễ tiết, đồ vật các người làm sao đem ra, làm sao lấy về đều là!"

Triệu Nguyên Thông sắc mặt trở nên nhàn nhạt, chậm rãi cầm lấy trong tay Hồng Ngọc điều sát, xem cũng không thấy Phương Quý phóng tới trên bàn cái kia mấy thứ đồ, thậm chí thân thể đều hơi về phía sau nhích lại gần, phảng phất sợ dính lên cái gì vật bản thủ tựa như, còn bên cạnh lão quản gia thấy tình cảnh này, cũng đã đi tới đến đây, tuy không nói chuyện, nhưng tiền khách ý tứ, cũng đã viết ở trên mặt.

"Ngài đây là ngại ít rồi?"

Phương Quý vẻ mặt thay đổi, ngượng ngùng hỏi.

Mà hần cái này vừa hỏi, Triệu Nguyên Thông sắc mặt cũng thay đổi, lóe qua một vết tức giận.

Hai vị lão chấp sự sắc mặt càng là đại biến, hận không được đi lên trước hét đem Phương Quý nhấn ở nơi đó đánh một trận.

"Người xem ta liền nói đưa những thứ đồ này không được chứ?"

Phương Quý một mặt uôn lượn, quay đầu hướng về hai vị lão chấp sự oán giận một câu, lại hướng về Triệu Nguyên Thông nói: "Kỳ thực tông chủ

chuẩn bị không phải những thứ đồ này a, hẳn biết người yêu thích chạm ngọc, cố ý để ta mang đến rồi một đôi hồng ngọc sư tử đây, đây cũng là hẳn cất giấu thật nhiều năm, bình thường xem đều không nỡ lòng bỏ nhượng người xem, lần này lấy ra đều đau lòng chừng mấy ngày ngủ không yên đây, ngoại trừ cái này còn có rất nhiều những khác thứ tốt, tiên môn đều sắp chuyên không rồi, nhưng là ở vào thành thời điểm, cũng làm cho thủ thành đám người kia đoạt đi rồi. . ."

Càng nói âm thanh càng thấp xuống: "Chúng ta mới đến, cũng không dám cản trở bọn họ. . ."

"Hả?"

Triệu Nguyên Thông sắc mặt dần dần thay đổi, ánh mắt nhàn nhạt nhìn thấy Phương Quý trên mặt: "Thật chứ?"

Phương Quý uốn lượn gật gật đầu.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 215: Vào Cung Báo Bị

vốn đi tới nơi này cái Tôn phủ đến, liền là do người này nói một câu người kia nói một câu, khiến cho Phương Quý lão gia trong lòng có chút buồn bực, ta là cái có bản sự người, đường đường tiên nhân đời sau, tới chỗ nào không phổ biến a, kết quả hết lần này tới lần khác tông chủ mấy người từng cái từng cái đều như lâm đại địch, nói rõ không tin mình, vì lẽ đó tiến vào Thần thành thời điểm, Phương Quý chính là thoả thuê mãn nguyện thời điểm đây, kết quả mới vừa đến cửa thành, liền bị mấy cái nho nhỏ Thần thành thủ thành quan bắt nạt một cái, không báo thù trở lại sao được?

Vừa vặn đối với tặng lễ này sự kiện, Phương Quý trong lòng cũng là vô cùng mâu thuẫn, như vậy vật đáng tiền, ngay cả mình đều không bao nhiêu đây, bằng tặng không người rất đáng tiếc?

Liền, dứt khoát hai việc một khối giải quyết.

Lúc này hẳn, quả thật là có vẻ vô tội đáng thương, đáng đáp vô cùng đáng thương nhìn Triệu Nguyên Thông, ý tứ rất rõ ràng, đồ vật chúng ta cũng không phải không nỡ lòng bỏ đưa a, để cửa thành quan cướp đi có biện pháp gì, liền trước mắt những thứ này, người xem đó mà làm. . .

Bất quá Triệu Nguyên Thông phản ứng, ngược lại không như Phương Quý nghĩ tới như thế vỡ bàn đứng dậy.

Cái này lão mập chỉ là lẳng lẳng đánh giá Phương Quý một chút, cũng không lộ ra cái gì hỏa khí, chỉ là chậm rãi bung lên bát trà đến xuyết một

cái, sau đó chậm từ tốn nói: "Người mới đến, biết thoái nhượng, không tùy tiện gây phiền toái, cũng là đúng!"

Phương Quý có chút ngoài ý muốn, trên mặt lại không lộ ra đến, chỉ là nhỏ giọng nói: "Chỉ là đáng tiếc đôi kia hồng ngọc sư tử a, ta nói đây là hiểu kính trong thành quý nhân, kết quả cái kia thủ thành nói hẳn chính là quý nhân, hiểu kính hẳn liền rất tốt. . ."

Nói tựa hồ có hơi sợ sệt tựa như, nói: "Đồ vật bị cướp, trở lại tông chủ không biết làm sao mắng người đây!"

Hai vị lão chấp sự ở bên cạnh nghe được cũng đã sửng sốt, nghĩ thầm tông chủ cũng không phải đến mắng người, chỉ đến khả năng còn muốn càng ác hơn chút, cái kia hồng ngọc sư tử, không phải là người trang đầu to đưa đi sao? Huống hồ Thái Bạch tông chuẩn bị nhiều như vậy trên bảo, không có cái kia hồng ngọc sư tử cũng không đến nỗi đưa không ra đồ vật đến a, mới vừa ở khách sạn cho người chọn nhiều như vậy, người đúng là mau mau lấy ra a. . .

Chỉ bất quá hiện tại bọn hắn lời này cũng chỉ có thể ở trong lòng nói, dù sao Phương Quý phía trước lời đã lớt lên, lúc này lại để Phương Quý lấy ra, cũng như là cố ý trêu chọc Triệu Nguyên Thông như thế, trái cũng không phải, phải cũng không phải, hai vị lão chấp sự nhất thời biệt khó chịu.

"Cho dù tốt trên bảo, cũng là ngoại vật, không đáng đau lòng, ta cũng không thiếu như vậy ít đồ!"

Triệu Nguyên Thông nhàn nhạt nói, chỉ là trên mặt đã không có ý cười, nói: "Người mới tới Tôn phủ, sợ là vẫn không có đi báo bị đi, Tôn phủ bên trong quy củ không thể phé, người trước tiên đi điếm mã, lĩnh cái lệnh bài, chuyện sau này, sau này hãy nói đi!"

"Vâng, vâng. . ."

Phương Quý gật đầu liên tục, đầy mặt vui mừng cáo từ.

Chỉ là hai vị lão chấp sự, lúc này trong lòng đã là có khổ không gọi ra, nghĩ thầm bọn họ mang theo Phương Quý đến, kỳ thực cũng là vì để cho cái này Triệu Nguyên Thông cho chỉ điểm một chút, thậm chí là đáp đáp quan hệ, xem còn có người nào tương lai có thể chăm sóc đến Phương Quý, nên đánh điểm chuẩn bị a, kết quả bây giờ Triệu Nguyên Thông trực tiếp trực khách, cái kia mặt sau lời nói bọn họ thì lại làm sao còn có thể nói ra được đến?

Đúng là Triệu Nguyên Thông, chờ Phương Quý chờ người đi rồi sau khi, sắc mặt liền càng trở nên âm trầm, đầu ngón tay gõ lên bàn ngọc, một lát sau, mới hướng về lão bộc nói: "Người đi thành tây nhìn một cái, xem cái nhóm này con hoang là có hay không đoạt Thái Bạch tông chủ muốn hiến cho ta trân bảo!"

Người lão bộc kia người thấp giọng ứng chuyện, nhẹ nhàng ra cửa đi tới.

Ước chừng nửa canh giờ, hắn liền trở lại Triệu Nguyên Thông trước mặt, cúi đầu nói: "Lão nô qua đi tìm hiểu một phen, biết được thành tây thủ thành quan Tiết lão thất xác thực đến một đôi hồng ngọc sư tử, còn ở tửu lâu bên cạnh bên trong khoe khoang tới, nhìn hắn là trân phẩm, không chỉ có là hắn, liền ngay cả cái khác thủ thành giáp bạc cũng đều đến không ít chỗ tốt, âm ồn ào nườm, người tranh ta cướp, rất là náo nhiệt!"

Triệu Nguyên Thông sắc mặt nhất thời thay đổi, một lát mới lạnh lùng nói: "Tốt một đám vô lại, càng ngày càng quá mức, trước đây chỉ biết là bọn họ từ đội buôn nơi đó mò điểm mỡ, cũng là mở một con mắt nhắm một con mắt, không nghĩ tới hôm nay vô pháp vô thiên!"

Người lão nô kia nói: "Lão gia ý tứ là?"

Triệu Nguyên Thông nhắm hai mắt lại, một lát sau mới nói: "Đem ta hồng ngọc sư tử cầm về , còn Tiết lão thất, đưa đi Giám Tạo viện chuyển tảng đá đi thôi, ha ha, làm sạch sẽ chút, không chừng Thái Bạch tông còn muốn nhìn, ta lão Triệu ở Tôn phủ có phải là thật hay không có bao nhiêu cân lượng ni , bắt quá, cái nhóm này thủ thành quan không phải ta lòng bàn tay dưới người, vì lẽ đó người làm cẩn thận chút, không muốn bằng vào ta danh nghĩa làm việc!"

Lão nô đồng ý, ngừng lại một chút, lại hỏi: "Cái kia Thái Bạch tông đệ tử. . ."

"Ha ha, bọn họ Thái Bạch tông trước đây không phải cuồng tàn nhẫn sao, ngay cả ta đều không để vào mắt, hiện tại để ý đến hấn làm gì?"

Triệu Nguyên Thông trả lời rất là tự nhiên, đúng là để lão bộc hơi ngẩn người ra.

Người lão bộc này người theo Triệu Nguyên Thông rất lâu, tự nhiên hiểu rõ Triệu Nguyên Thông nội tình, chính mình chủ nhân lúc trước ở Sở vực thì có thể cùng Thái Bạch tông quan hệ không ra sao, đã từng cùng bọn họ từng có hiềm khích, chỉ là không có động thủ mà thôi, theo lý thuyết, Thái Bạch tông dù như thế nào, cũng là không thể cầu đến lão gia trên đầu, chỉ là mười năm trước, vị kia Thái Bạch tông nữ đồ mới vào Tôn phủ, tình cảnh gian nan, lại là chính mình lão gia chủ động giúp nàng nói vài câu lời hay, làm cho nàng dễ chịu chút, lúc này mới cùng Thái Bạch tông quan hệ dần dần hòa hoãn lên.

Để cho hấn không hiểu địa phương cũng ở nơi đây, mười năm trước, Thái Bạch tông cũng không đến cầu xin, lão gia đều sẽ chủ động giúp Thái

Bạch tông đệ tử, hiện nay Thái Bạch tông bày ra thái độ khiêm nhường, mang theo lễ vật cầu đến trên cửa đến, vì sao ngược lại không chịu quản?

Hắn đúng là rõ ràng chính mình lão gia tâm tư, kỳ thực hồng ngọc sư tử tuy rằng được người yêu thích, nhưng lão gia càng lưu ý, lại là lúc trước ở Sở vực thì đôi kia cuồng đến không coi ai ra gì sư huynh đệ đồng ý cúi đầu trước hắn này sự kiện, cái cảm giác này, so với bao nhiêu hồng ngọc sư tử đều quý giá, mà vừa nãy lão gia để cho mình đi cửa thành hỏi thăm, cũng là vì xác định Thái Bạch tông là có hay không chuẩn bị đôi kia hồng ngọc sư tử, chỉ cần khẳng định Thái Bạch tông lần này lại đây cầu người, đúng là mang theo thành ý đến, hắn liền thoả mãn.

"Người làm tốt chính mình phần bên trong chuyện là được, cái khác không phải nghĩ nhiều!"

Triệu Nguyên Thông nhìn thấu lão bộc tâm tư, mỉm cười, nói: "Bằng người cái kia đầu, sợ là cũng nghĩ không thông, mười năm trước ta giúp nữ oa kia, là bởi vì cảm thấy nữ oa kia tố chất không sai, không chừng sau đó có thể Thần thành kiếm ra thành tựu, lúc này mới cùng nàng kết một thiện duyên, kết quả không nghĩ tới, nữ oa kia tố chất tuy rất tốt, tính tình so với Thái Bạch tông cái kia hai cái cuồng đồ mạnh hơn, thành tựu không kiếm ra đến, đúng là đắc tội rồi không ít người, bây giờ nàng chán nản đến nay, đường đã đứt đoạn mất, ta cùng nàng rũ sạch quan hệ còn đến không kịp đây, ngược lại muốn giúp nàng?"

Lão bộc bỗng nhiên tỉnh ngộ, lập tức gật gật đầu.

Triệu Nguyên Thông nói xong những câu nói này, cũng lại trầm ngâm nói: "Bất quá Thái Bạch tông thời gian mười năm bên trong, liền dạy dỗ hai vị có thể vào Tôn phủ đệ tử, ngược lại cũng không thể khinh thường, vì lẽ đó, tuy không giúp hắn, cũng không muốn làm khó hắn, tùy vào hắn tự sinh tự diệt là tốt rồi!"

Lão bộc đồng ý, ngồi yên lui ra ngoài điện.

...

...

"Người nói một chút, người nói một chút người, chuyện này là sao?"

Mà ở Triệu Nguyên Thông hướng về lão bộc nói rõ chính mình tâm tư thì trong khách sạn, Phương Quý cũng chính sát bên hai vị lão chấp sự huấn, đã huấn nửa canh giờ, đầu ngón tay hầu như muốn chọc vào hấn đầu trên: "Chuẩn bị muốn đưa người đồ vật, người cũng phải cắt xén xuống? Lần này lại la ó, bạch đái đến rồi nhiều như vậy trên bảo, muốn giúp người chuẩn bị xuống quan hệ, cũng không biết nên đi đưa cho ai. . ."

"Đều nói không cần thiết đưa, ở Tôn phủ hỗn, dựa vào chính là bản lĩnh, người đưa mấy thứ trên bảo, người khác liền đánh giá cao người một chút rồi?"

Phương Quý cũng cuối cùng tại thiếu kiên nhẫn, cãi lại nói: "Người xem họ Triệu kia sắc mặt, một bộ kẻ già đời đáng đáp, đừng nói là Lão thái âm cùng Mạc lão cửu, ngay cả ta đều không lọt mắt hấn!" Nói đứng lên đến, cười nói: "Các người yên tâm, đến Tôn phủ lãn lộn là ta, không là các người, ta so với các người còn lưu ý đây, ta chỉ là tin tưởng, coi như không cho bọn họ tặng đồ, qua tới mấy năm, ta Ngọc Điện Tiểu Lang Quân như thế sẽ là Tôn phủ bên trong tiếng tăm lừng lẫy đại nhân vật. . ."

Thấy hấn vênh váo tự đắc đáng đáp, hai vị lão chấp sự đúng là có chút nói không ra lời.

Nghe lên có lẽ buồn cười, nhưng nghĩ đến, tiểu quý này ở tiên môn thì có thể cũng xác thực làm được rất nhiều người khác không nghĩ tới chuyện a!

Bọn họ còn thật không dám quá coi thường Phương Quý lời nói.

Bất đắc dĩ, bọn họ không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ nói: "Cái kia. . . Vật này đều đưa tới, có thể làm sao bây giờ?"

Phương Quý vừa nghe lời này, lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, nói: "Ba người chúng ta đem nó phân chứ?"

Hai vị lão chấp sự nghe vậy nhất thời mắt choáng váng: "Cái gì?"

Phương Quý thản nhiên nói: "Ta cũng không phải ham muốn những thứ đồ này, chủ nếu như các người lại chờ về đi phiền phức. . ."

Hai vị lão chấp sự càng nghe càng không đúng, hợp hãn quả thật vừa bắt đầu liền định đem những thứ đồ này nuốt?

. . .

. . .

"Người trước tiên đi điếm mào, hai người chúng ta tính toán một thoáng lại nói!"

Hai vị lão chấp sự thực sự nhìn hãn có chút không vừa mắt, lúc này trước tiên đem hãn đánh phát ra.

"Nhớ tới a, muốn phân tới nói ta trước tiên chọn!"

Phương Quý vui sướng, đối với hãn mà nói chỉ cần không đem những thứ đồ này tặng người, vậy thì thuộc về tự mình, nghĩ chờ về đi là không của, ngược lại cũng không sợ hai vị lão chấp sự chạy, liền thổi tiếng huýt sáo, đem Anh Đề kêu lại đây, ngồi ở trên cổ của nó, một đường hướng về Thần Vệ cung đi tới, đây là đúng đắn báo bị, cũng không phải dùng hai vị lão chấp sự theo, theo bọn họ cũng không vào được Thần Vệ cung.

Trên đường đi đi khắp hang cùng ngõ hẻm, Phương Quý đứng là hứng thú tốt đẹp, nghĩ thầm cái kia nhanh chứa đầy ba chiếc pháp thuyền trân bảo, đều rơi vào trong tay mình, vậy mình trong thời gian ngắn nhưng là không lo tiêu dùng, lượng lớn bạc nước chảy giống như dùng a!

Tuy rằng hấn từ vào Thái Bạch tông sau khi, liền vẫn không có trong tay quá thiếu qua, ở giữa còn phát vài lần hoành tài, bất quá hấn tu luyện Cửu Linh chính điển, đi con đường tu hành cùng người khác không giống, thực sự là quá tiêu hao tài nguyên, khiến cho hấn trong tay vẫn rất căng, bây giờ bước vào Trúc Cơ cảnh giới, có thể tưởng tượng được, cái này tài nguyên lỗ hổng chỉ có thể càng to lớn hơn, nói không chắc là cái con số trên trời.

Chỉ là tuy rằng biết rõ tài nguyên chỗ hổng lớn, nhưng Phương Quý lại thật không tiện trực tiếp đưa tay hướng về Thái Bạch tông đòi hỏi, bất quá đuổi tới cơ hội như vậy sau khi, nên chụp xuống thì cái kia cũng sẽ không có nửa điểm nhẹ dạ, dù sao những thứ này trân bảo vốn là chuẩn bị dùng ở trên người mình mà, còn nên dùng như thế nào, cái kia chính là chính mình chuyện.

"Sau đó vào Tôn phủ, hấn là cũng có chút cung phụng, chỉ là không biết Tôn phủ có lớn hay không cho nhiều. . ."

Trong lòng vừa nghĩ, đã đi tới Thần thành thành tây Thần Vệ cung trước, ngẩng đầu nhìn cái kia cao to nguy nga cung thành, Phương Quý lúc này mới âm thầm thu thập tâm tình, nghĩ đến điểm mấu chốt chuyện, thầm nói: "Tông chủ đã nói, đến Tôn phủ, không thể quá mức biết điều, muốn lộ ra bản lĩnh đến mới sẽ cho người chịu phục, vậy ta mới đến ngày thứ nhất, có phải là đến cho bọn họ đến cái hạ mã uy a?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 216: Thử Xem Cân Lượng

Thần Vệ cung cực kỳ bao la, không giống Phương Quý tưởng tượng loại kia Tiên đạo tu hành, cũng như là một phương nhỏ triều đình, từng toà từng toà cung điện, liền thành một phiến, nhỏ bé dày đặc hợp quy tắc, ăn mặc các dạng không giống trang phục tu sĩ vắng lai tại các điện trong lúc đó, ngay ngắn có thứ tự.

Mà Phương Quý đi tới Thần Vệ cung trước, đưa lên hai vị lão chấp sự giúp hắn viết xong chấp thiếp sau khi, liền do Thần Vệ cung thủ vệ người gọi một ông lão, lĩnh đến Thần Vệ cung phía tây một lưu Thiên điện trước, ở đây nhìn thấy một cái lão chấp sự, cũng không cùng Phương Quý nhiều dông dài chút gì, chỉ là thành thực hỏi rõ Phương Quý thân phận, lai lịch, nghiệm rõ ràng chính bản thân, liền đem một mảnh lệnh bài đưa cho hắn.

"Đi Núi phía tây thần điện đi, sau lần này ngươi liền ở nơi đó tu hành, có người sẽ an bài cho ngươi!"

Hết thấy đều đơn giản, như là đi cái qua tràng giống như, đúng là để Phương Quý đều cảm thấy có chút bất ngờ, đây cũng quá đơn giản chứ?

Xem tông chủ bọn họ đều vừa thấy Tôn phủ tuyên chiếu, liền dáng dấp như lâm đại địch, còn tưởng rằng cái này người trong phủ coi trọng cỡ nào chính mình đây, kết quả lâm chiếm được, cũng chỉ là cho khối lệnh bài, ghi vào danh sách, sau đó liền phái chính mình hướng về trong Thần điện đi tới?

Mãi cho đến hẳn từ Thần Vệ cung bên trong đi ra, còn cảm thấy mơ mơ màng màng.

Nhưng cũng hết cách rồi, nếu lĩnh lệnh bài, liền dù như thế nào, đều muốn hướng về cái kia cái gọi là Núi phía tây thần miếu đi tới một vòng, Phương Quý liền cưới Anh Đề, một đường hỏi thăm hướng về Núi phía tây thần miếu đến rồi, chi đúng là tốt hỏi thăm, Tôn phủ người, từ trước đến giờ có cung phụng quý thần truyền thống, cùng cái này Bắc Vực tu sĩ rất khác nhau, thậm chí có chút Tôn phủ huyết mạch, còn có thể lấy Thần tộc hậu duệ tự cho là.

Mà ở Tôn phủ nhập trú Bắc Vực sau khi, liền cũng khắp nơi xây xuống vô số thần điện, tọa trấn một phương, coi như là ở thành Thần Huyền bên trong, cũng bảo lưu cái này truyền thống, có xây bốn phương thần điện, đông nam tây bắc các một phương, Tôn phủ ngân giáp, lại xung thần thị, kỳ thực chính là làm cái này bảo vệ quanh thành Thần Huyền tồn tại mà thiết lập xuống, tất cả tuyên chiếu vào Tôn phủ người, đều muốn đi tới khắp nơi thần điện tu hành.

Phía tây thần điện rất tốt hỏi thăm, Phương Quý rất nhanh liền đã đến.

Chỉ thấy được cái này cái gọi là thần điện, lại là xây ở Thần thành phía tây phía trên dãy núi, từ xa nhìn lại, chỉ thấy núi trong lâm ta lâm tẩm, đặt rất nhiều lầu các, là do là cung phụng quý thần, cho nên cùng Bắc Vực tu hành bên trong người Đạo cung đạo điện có chút không giống, có vẻ tinh mỹ mà âm nhu, nhiều chút quý dị biến hóa, vào được cái này một phương thần điện phạm vi sau khi, liền khiến người cảm thấy âm lãnh mà yên tĩnh.

Dựa vào ở Thần Vệ cung lĩnh lệnh bài, Phương Quý thuận lợi tiến vào nhập thần điện, cũng có người chuyên chỉ điểm, dẫn hẳn đi tới thần điện giữa sườn núi bên trong một chỗ thung lũng, lại chỉ thấy cái này một vùng thung lũng, ước chừng bên trong to nhỏ, dọc theo khe núi, xây xuống rất

nhiều lâu các, giấy trắng làm vì cửa sổ, mới mộc làm vì lương, rất là nhã tĩnh, mà đối diện lối vào thung lũng một ngôi lâu các trước, bây giờ đã có người đang đợi.

"Người chính là Thần Vệ cung triệu đi vào tiên môn đệ tử?"

Lâu các trước đài gỗ trên, ngồi sáu người, đều ăn mặc trắng noãn rộng rãi trang phục, ngồi nghiêm chỉnh, hướng về Phương Quý nhìn lại.

"Ha ha, là ta, là ta, Thái Bạch tông chân truyền Ngọc Điện Tiểu Lang Quân Phương Quý có lễ, không biết mấy vị đồng đạo xung hô như thế nào?"

Phương Quý lập tức chắt lên một cái khuôn mặt tươi cười, hai tay chăm chú ủ ủ, cười theo nói.

"Vào được Tôn phủ, liền không muốn lại cái kia trong thôn ở nông thôn thô khí lễ tiết, muốn khom người làm lễ!"

Ngồi xếp bằng ở đám người kia ở trung tâm nhất, chính là một cái vóc người cao to, ngũ quan cứng rắn nam tử, hấn mặt không hề cảm xúc, hướng về Phương Quý thoáng cúi đầu, sau đó nói: "Ta ở bảy ngày trước, liền đã nhận được Thần Vệ cung truyền tin, biết người muốn tới, chỉ là không nghĩ tới người đến so với ta chậm chút, sau đó chỉ cần ghi nhớ, muốn đúng giờ thủ lễ, mọi việc cẩn thận mà đi, bằng không liền muốn nghiêm trị!"

Nghe hấn nói như vậy, Phương Quý trong lòng lờm một cái, trên mặt lại cười nói: "Ghi nhớ rồi!"

Cái kia nam tử cao lớn sắc mặt lãnh đạm gật gật đầu, nói: "Ta tên Lục Đạo Duẫn, vốn là Tiêu quốc con cháu, bây giờ vào Tôn phủ chấp dịch, hiện là Kim Lũ ngân giáp, cũng cốc này đứng đầu, thống lĩnh nơi đây tất cả các vật, sau đó người vào Tôn phủ, liền cũng ở đây cốc tu hành, cùng bọn ta

cộng vệ thần điện, có việc có thể tìm ta, nếu có phái đi, cũng là từ ta chỗ này lĩnh, có thể hiểu được?

"Hiểu được hiểu được!"

Phương Quý đầy miệng tử đáp ứng, chỉ là bí mật quan sát.

Hắn thấy cái này Lục Đạo Dẫn khí tức chất phác, linh tức nội liễm, hắn là Trúc Cơ trung cảnh tu vị, chính mình có thể đánh không lại hắn.

Cái kia Lục Đạo Dẫn gật gật đầu, liền đề chu vi mọi người tự giới thiệu.

Hắn là một bộ nghiêm túc thận trọng dáng dấp, ở chung quanh hắn mấy người, cũng đều có vẻ rất khách khí, từ hắn trái vừa bắt đầu, liền lần lượt hướng về Phương Quý gật đầu, cười giải thích: "Ta chính là Trương Minh Quân, nguyên là Vân quốc người, đi tới Tôn phủ đã có bảy năm, hiện là ngân giáp!"

"Ta chính là Ngụy Giang Long, nguyên là Phong quốc người, ở Tôn phủ hiệu lực năm năm, hiện là ngân giáp!"

"Triệu Hồng, Triều quốc người, đến Tôn phủ sáu năm, ngân giáp!"

"Ta tên Tề Viễn Đồ, cũng là Triều quốc người, đến Tôn phủ ba năm, bây giờ cũng là ngân giáp!"

". . ."

". . ."

Bọn họ mỗi tự giới thiệu một cái, Phương Quý liền cười híp mắt nhìn bọn họ gật gù, biểu thị nhớ rồi.

Một phen đánh giá phía dưới, đúng là trong lòng thâm giật mình, đã thấy nho nhỏ này trong cốc, tổng cộng có sáu người, đều là Trúc Cơ tu vị, này ngược lại cũng thôi, then chột là cái kia Lục Đạo Duẫn lại thêm vào Phong quốc Ngụy Giang Long, Triều quốc Tề Viễn Đồ, rõ ràng đều là đày mắt con người ám ẩn kim quang, một thân khí cơ nhìn như trầm ổn, nhưng cũng ẩn hàm làn sóng giống như sức mạnh mạnh mẽ, lại là Thần Đạo trúc cơ biểu hiện!

Cái này có thể chỉ là An Châu Tôn phủ thành Thần Huyền phía tây thần điện ngự dưới một cái nho nhỏ chi nhánh a, lại liền có ba vị Thần Đạo trúc cơ?

Nhìn dáng dấp trước ở tiên môn bên trong nghe nói truyền thuyết là thật sự, Tôn phủ từ trước đến giờ yêu thích ở phía dưới Tiên môn mặt trong chọn thiên tài, mỗi ra một cái, liền một đạo ý chỉ đòi hỏi lại đây, nhượng bọn họ ở Tôn phủ hiệu lực, mà cứ như vậy, Tôn phủ thực lực, càng ngày càng lớn mạnh, mà phía dưới tiên môn, thì sẽ từ từ suy vi, cũng khó trách lúc này nước Sở, liền cái Thần Đạo trúc cơ đều không tìm ra được.

Nước Sở giới tu hành, đều cảm thấy Thần Đạo trúc cơ ngạc nhiên, đó là bởi vì bọn họ không thấy được, nhưng là ở Tôn phủ, lại nhân tài đông đúc!

...

...

Xem thôi cái kia ba vị Thần Đạo trúc cơ sau khi, rồi lại có hai người gây nên Phương Quý sự chú ý.

Một cái trong đó, chính là cái kia Triều quốc đến Triệu Hồng.

Người này thoát nhìn mặt không hề cảm xúc, tựa hồ so với Lục Đạo Duẫn còn muốn có vẻ càng kiêu căng một ít, khí cơ cũng rất là thâm hậu,

nhưng Phương Quý lại có thể nhìn ra, hấn khí cơ cũng không vô cùng ngưng luyện, lại chỉ là Địa Mạch trúc cơ, này ngược lại cũng xác minh một cái khác thuyết pháp, có thể nhập Tôn phủ, hoặc là chính là các nơi bộc lộ tài năng thiên kiều kỳ tài, hoặc là chính là đi cửa sau tìm quan hệ đi vào quan hệ.

Như vậy thoát nhìn, Lục Đạo Duẫn, Ngụy Giang Long, đến Nguyên Đồ ba người, chính là bị Tôn phủ lấy ra đến thiên kiều, một giấy tuyên chiếu trực tiếp kiểm được đi qua, mà cái này Triệu Hồng, tám chín phần mười chính là mưu cái tốt tiền đồ, nhờ bao che quan hệ chui vào.

Này ngược lại cũng không hiếm thấy, không phải mỗi cái tiên môn thế gia, đều giống như Thái Bạch tông đối với Tôn phủ như vậy mâu thuẫn, rất nhiều người trong mắt, Tôn phủ tiền đồ rộng lớn, cơ duyên đông đảo, không biết bao nhiêu người vót đến nhọn cả đầu, đều muốn đem trong nhà con cháu đưa vào đây!

Phương Quý thiện trường nghe lời đoán ý, cũng có thể nhìn ra được, Triệu Hồng ở trong mấy người này, có vẻ là nhất lạnh lòng kiều căng, nói cũng không chịu nhiều lời, nhưng hấn cái kia ngạo khí, lại là cường chống đỡ đi ra, trên thực tế hấn hấn là nhất là chốt dạ một cái mới là.

Bất quá xem qua Triệu Hồng, nhưng cũng để Phương Quý hiếu kỳ nổi lên người cuối cùng, chỉ thấy người kia cũng là trên người mặc rộng rãi áo bào trắng, khoảng chừng mười tám mười chín tuổi tuổi tác, thoát nhìn cùng Triệu Hồng như thế, cũng không phải Thần Đạo trúc cơ, nhưng hấn lại có vẻ so với Lục Đạo Duẫn mấy người còn muốn bình tĩnh, trên người phảng phất toả ra một loại phát ra từ trong xương đầu tự tin, hấn không có giả vờ nghiêm túc, nhưng cũng không người dám coi thường cùng lơ là hấn.

Cũng là ở Phương Quý trong lòng hiếu kỳ thì chỉ thấy người kia lúc này đã nhẹ nhàng hướng về Phương Quý cúi đầu, sau đó mặt mỉm cười, nhẹ

giọng mở miệng: "Phương Quý có lẽ, tại hạ Thanh Vân Gian, từ nhỏ sinh ở Thần thành, nếu bàn về tổ tiên. . . Ha ha, là từ Nam Hải đến!"

"Thanh Vân Gian?"

Phương Quý nhất thời cảm thấy có chút ngạc nhiên, cảm thấy cái này tên không lớn như Bắc Vực họ tên, tiếp tục nghe cho hắn còn nói từ nhỏ sinh ở Thần thành, tổ tiên lại là Nam Hải đến, trong lòng đột nhiên đánh một cái đột, phản ứng lại, kinh ngạc hướng về người kia nhìn sang.

Hợp cái này người cuối cùng, lại là Tôn phủ huyết mạch?

Cái này lại làm cho Phương Quý có chút bất ngờ, đến trước hắn ở còn nghĩ, Tôn phủ huyết mạch, đến cùng là cái thứ đồ gì, đến cuồng thành cái gì loại, mới có thể đem Sở vực các đại tu giữa các hàng người doạ thành cái kia phó quý đáng vẻ, không nghĩ tới cái này liền gặp phải. . .

Quan trọng hơn chính là, Tôn phủ huyết mạch, lại sẽ cùng hắn cùng nhau chấp dịch?

"Rất kỳ quái sao?"

Nhìn thấy Phương Quý phản ứng, Lục Đạo Dẫn nhíu nhíu mày, tựa hồ đã sớm ngờ tới Phương Quý ý nghĩ, nhàn nhạt mở miệng nói: "Tôn phủ chính là Thần tộc hậu duệ xây, là công bằng nhất, chúng ta bị tuyên vào Tôn phủ, liền cùng Tôn phủ huyết mạch giống như, không có cao thấp, chỉ bằng công lao, mà Tôn phủ trẻ tuổi đồng lứa, cũng đều cùng chúng ta cùng nhau làm đầu phủ kiến công lập nghiệp, bắt đầu lại từ đầu làm lên!"

"Còn có cái này nói chuyện?"

Lục Đạo Dẫn, cũng làm cho Phương Quý có chút ngoài ý muốn, bất quá xác định cái này Tôn phủ huyết mạch thân phận, hắn liền cũng không

hề che giấu chút nào chính mình ánh mắt tò mò, trên dưới đánh giá vài lần, cười hì hì hướng về hắn phát phát tay, nói: "Chào ngươi!"

Thanh Vân Gian mỉm cười gật đầu: "Phương Quân cũng được!"

Thấy Phương Quý tốt lắm kỳ đáng đáp, Lục Đạo Dẫn sắc mặt có chút không thích, nhìn Phương Quý một chút, nói: "Ngươi không phải Thần Đạo trúc cơ?"

"Đúng vậy!"

Phương Quý gật đầu, thản nhiên nói: "Ta là địa mạch trung phẩm Trúc Cơ!"

Lục Đạo Dẫn nhíu mày, tựa hồ vô tình hay cố ý ở bên cạnh hắn Triệu Hồng trên người nhìn lướt qua, lạnh lùng nói: "Chúng ta những thứ này bảo vệ quanh thân điện ngân giáp, đều là bằng thực lực tiến vào Tôn phủ, thứ ta nói thẳng, ngươi không phải Thần Đạo trúc cơ, vốn không có tư cách đi tới nơi này, nhưng nếu có thể lại đây, nói vậy là dựa vào quan hệ, điều này cũng không sao cả, ta mặc kệ ngươi là làm sao đến, chỉ là Tôn phủ là cái dựa vào thực lực đặt chân địa phương, ngươi nghĩ ở ta dưới tay đòi phần com ăn, liền tốt xấu phải có chút bản lĩnh thật sự mới được. . ."

Nói ánh mắt quét bên cạnh Triệu Hồng một chút, nói: "Cũng không bắt nạt ngươi, chúng ta nơi này, tương tự cũng có một cái không phải Thần Đạo trúc cơ, nhưng hắn đến rồi Tôn phủ sau khi, cần cù tu hành, thực lực tăng mạnh, bây giờ đã xây xuống không ít công lao, ngươi mới đến, liền để cho hắn thử xem ngươi đi, nếu ngươi có thể ở hắn dưới tay sống quá thời gian uống cạn chén trà, cái kia liền nói rõ ngươi có lưu lại tư cách!"

"Thời gian uống cạn chén trà?"

Bên cạnh hấn Triệu Hồng nghe vậy, liền đứng lên, đánh giá Phương Quý một chút, nhàn nhạt nói: "Ta đánh cược ba chiêu hấn đều sống không qua!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 217: Ma Sơn Khí Huyết

"Vốn còn muốn cho bọn họ cái hạ mã uy, không nghĩ tới bọn họ ngược lại muốn cho ta hạ mã uy. . ." "

Phương Quý nghe thấy Lục Đạo Dẫn, liền biết trận chiến này không cách nào tránh khỏi.

Nhìn dáng dấp trước tông chủ nói không sai, Tôn phủ đúng là cái cường giả vi tôn địa phương, nói đến ngược lại cũng không khó lý giải, dù sao Tôn phủ bây giờ ở Bắc Vực cao quý địa vị, cũng là bởi vì người kia tồn tại mà đến, vì lẽ đó những thứ này Tôn phủ người, từ trong xương liền tôn trọng cường giả, nói vậy ở Thái Bạch tông lúc tông chủ liền đã biết, chính mình đến rồi Tôn phủ sau khi, sớm muộn cũng sẽ có như thế một trận chiến.

Liền hấn cũng không dài dòng, lạnh lẽo đứng lên, tựa như cười mà không phải cười nhìn Triệu Hồng, nói: "Người muốn ba chiêu bại ta?"

"Cố gắng còn dùng không được ba chiêu!"

Triệu Hồng xa xa nhìn Phương Quý một chút, cười nói: "Người như cảm thấy không lành, có thể rất sớm chịu thua, ta người này mạnh tay, vạn vừa động thủ lúc thu lại không được lực, đưa người đã thương, thậm chí là đánh chết, nhưng là xin lỗi. . ."

"Kẻ này muốn theo ta quyết tâm. . ."

Phương Quý vừa nhìn ánh mắt của hắn, liền biết cái này Triệu Hồng nói không ngoa.

Người này hơi động lên tay đến, thì sẽ đem hết toàn lực, hướng mình xuống trọng chiêu, nghĩ đến mình cùng hắn trong lúc đó, cũng không có thù oán gì, như vậy hắn làm như vậy, hắn là nghĩ ở cái này chút đồng đạo trước mặt kiếm về chút mặt mũi trở về.

Nhìn dáng dấp, hắn không phải Thần Đạo trúc cơ, lại chen lẫn ở những thứ này Thần Đạo trúc cơ trong, bình thường chịu đến lạnh nhạt tất nhiên không ít. . .

"Yên tâm yên tâm, ta có thể không giả đại đầu quý, nếu như đánh không lại, khẳng định rất sớm chịu thua!"

Phương Quý cười híp mắt đáp ứng, một điềm cốt khí cũng không có.

"Vậy ngươi rất thông minh!"

Triệu Hồng gật đầu cười, quay đầu nhìn Lục Đạo Dẫn một chút, thấy hắn chậm rãi gật đầu, biểu thị có thể bắt đầu rồi, chính mình liền cũng chậm chậm về phía trước đi tới, đang cùng Phương Quý tương đối ba trượng nơi đứng lại, nhẹ nhàng khom người, cúi chào.

Phương Quý theo bản năng hướng về hắn chấp tay, lại phản ứng lại, nơi này không thể chấp tay, muốn thi khom người lễ. . .

"Cẩn thận rồi!"

Nhưng cũng là ở Phương Quý xoắn xuýt muốn hay không thay cái lễ tiết thời điểm, đột nhiên Triệu Hồng quát khẽ một tiếng, cũng vào thời khắc ấy, mãnh đến lót bước về phía trước vọt tới, đứng ở tại chỗ hướng về Phương Quý hành lễ thì trên người hắn vẫn không có nửa phần linh tức lưu chuyển

dấu hiệu, nhưng ở bước đi này đạp đi ra thì một thân linh tức liền phảng phất là núi lửa giống như bạo phát ra, nhuộm đỏ hấn đầu hạng bên trên nửa bên hư không.

Phản phật!

Linh tức gào thét mà ra, thuận thế hóa thành hai bàn tay lớn, vượt qua trái phải, phân hướng về Phương Quý vô tới, thế cực điểm, mang ra đạo đạo cuồng phong, mà hấn hai tay của chính mình, thì lại chính tại trước người âm thầm bốc lên một đạo pháp ấn, hóa thành một tia kiếm ý.

Con ngươi của hấn, vào lúc này cũng đã co rút nhanh lên.

Phương Quý đối với hấn thứ nhất ánh tượng không sai, hấn vốn không phải Tôn phủ tuyên chiếu mà đến, mà là gia tộc bỏ ra lớn đánh đổi, mới đem hấn đưa vào Tôn phủ đến, mà hấn bình thường cùng Lục Đạo Dẫn mấy người cùng nhau, cũng thực tại cảm thấy có chút không nhắc nổi đầu lên, chỉ bất quá, hấn là cái không muốn chịu thua tính tình, mỗi lần có cơ hội, liền muốn chứng minh một phen, chứng minh chính mình kỳ thực cũng là có tư cách ở Tôn phủ tu hành.

Hấn không phải Thần Đạo trúc cơ, căn cơ không bằng người bên ngoài, lại luôn là nghĩ chứng minh chính mình không so Thần Đạo trúc cơ kém, liền hấn trong bóng tối tham nghiên, đem chính mình một thân linh tức tu luyện vận chuyển như ý, động thủ trước, không có dấu hiệu nào, động lên tay đến, lại là linh tức cuồng bạo, trong nháy mắt đạt đến đỉnh cao.

Mà hấn ra tay chiêu thức, cũng là trải qua trong lòng tinh tế cân nhắc, trước tiên triển khai một đạo huyền pháp, linh tức hóa thành hai bàn tay lớn chụp vào Phương Quý, đem hấn trái phải đều niêm phong lại, lén lút rồi lại bốc lên một đạo kiếm quyết, chuẩn bị lấy trung lộ thương người.

Trong miệng hắn nói muốn cho Phương Quý sống không qua ba chiêu, nhưng trên thực tế lại chính chuân bị lấy hai chiêu bại hắn.

Trong lòng có một ý tưởng, nghĩ chứng minh cho đồng liêu xem:
"Không phải mỗi cái dựa vào quan hệ người tiến vào đều giống như ta. . ."

"Ta mặc dù là dựa vào quan hệ, nhưng ta lại là có thực lực chân chính tại người!"

...

...

Sau đó ngay khi Triệu Hồng trong lòng ôm ý nghĩ này áp sát Phương Quý thì hắn đột nhiên "Oành" một tiếng bay ra ngoài.

Thân thể đánh vào mặt sau một phương lầu các trên, đem cái kia chất gỗ lầu nhỏ va sụp nửa bên, người đã hoàn toàn nhìn không gặp.

Mà ở hắn vừa nãy vị trí, Phương Quý chính chậm rãi thu hồi nắm đấm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc vẻ.

"Làm sao sẽ?"

Ngồi ở bên cạnh đài gỗ trên, chính nhìn trận chiến này Lục Đạo Duẫn mấy người, bỗng nhiên trong lúc đó ngồi ngay ngắn người lại.

Nhìn đứng tại chỗ, chính chậm rãi thu hồi nắm đấm Phương Quý, bọn họ sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, mới vừa còn tự tin tràn đầy nói, để Phương Quý đi bắt quá ba chiêu Triệu Hồng, lại trong vòng một chiêu, liền bị tên tiểu quỷ này đầu cho một quyền đánh bay ra ngoài?

Cái này không đúng sao?

Triệu Hồng tuy rằng không phải Thần Đạo trúc cơ, nhưng một thân bản lĩnh, bọn họ là biết đến, Lục Đạo Duẫn trước nói, ngược lại không phải ở khen hắn, người này mới vào Tôn phủ lúc, một thân thực lực thực tại bình thường, nhưng hắn từ lúc vào Tôn phủ, liền bỏ bao công sức, mài giũa tu vị, bây giờ đã sẽ không để cho người khinh thường, chính là ba vị Thần Đạo trúc cơ, cũng không dám cất nói có thể một chiêu liền bại hắn. . .

Trên thực tế, bọn họ muốn thật cùng Triệu Hồng đấu, làm sao cũng đến định ra thời gian uống cạn chén trà trong khi.

Nhưng hôm nay, Triệu Hồng lại bị cái này mới tới cho một chiêu bại?

Cái kia rõ ràng cũng không phải Thần Đạo trúc cơ a. . .

. . .

. . .

"Tiên sư nó, ta cú đấm này làm sao như thế đủ kinh?"

Lục Đạo Duẫn mấy người trái tim các loại ngạc nhiên nghi ngờ lúc, Phương Quý chính mình, nhưng cũng là lòng tràn đầy kinh ngạc.

Từ lúc Trúc Cơ thành công sau khi, hắn liền không có cùng người động thủ một lần, bởi vậy chính mình kỳ thực cũng không biết chính mình như hôm nay sức mạnh làm sao, chỉ là ở hai tháng này củng cố tu vị giai đoạn bên trong, hắn cũng có thể cảm giác được, theo đạo đài xuất hiện, cơ thể chính mình, thần thức, linh tức, đều trải qua một phen biến hóa long trời lở đất, so với Luyện Khí cảnh giới thì mạnh không biết bao nhiêu lần.

Hắn vừa nãy kỳ thực đều không nghĩ quá nhiều, chỉ là vừa thấy Triệu Hồng bỗng nhiên ra tay như vậy cuồng bạo, tâm trạng liền lấy làm kinh hãi, hơn nữa hắn tu luyện thành Quy Nguyên Bất Diệt Thức, tuy chỉ là tiểu

thành, nhưng cũng phản ứng đầy đủ nhạy bén, nhận ra được Triệu Hồng vừa ra tay, chính mình bất luận tránh tới đâu, đều sẽ bị hấn áp chế, liên liên đơn giản không né không tránh, thẳng đến trung lộ, cho hấn ngay ngực đến rồi một quyền.

Sau đó Triệu Hồng liền bay ra ngoài.

Phương Quý lực lượng quá mạnh, cú đấm này cũng quá nhanh.

Khi hấn đánh tới Triệu Hồng trước người thì Triệu Hồng trong bóng tối bốc lên kiếm quyết còn không thành hình đây. . .

"Nhìn dáng dấp không phải ta cá nhân tu vi chuyện, mà là Ma sơn máu nguyên nhân. . ."

Phương Quý ngạc nhiên nghi ngờ sau khi, cũng rất nhanh phản ứng lại.

Lúc đó ở bí cảnh trong, hấn ngoại trừ kết thành đạo cơ ở ngoài, quan trọng hơn chính là, hấn vì di bản huyết nguyên, luyện hóa huyết tinh, vì thế thậm chí một hơi nuốt chửng bốn đạo suối máu bên trong Ma sơn máu, nào đó trình độ trên nói, giống như là một thân khí huyết, đều bị Ma sơn khí huyết thay đổi, cũng nguyên nhân chính là này, chính mình một khi điều động khí huyết lực lượng, cái kia lực lượng mạnh mẽ, thực sự khó có thể hình dung.

Cái này là Ma sơn máu mang đến cho mình biến hóa!

Loại biến hóa này, thậm chí so với hấn tu thành Trúc Cơ cảnh giới mang đến biến hóa cũng phải lớn hơn, đều muốn rõ ràng.

Trong lòng nghĩ rõ ràng cái này một đoạn, liền vội lập tức đem mặt trên kinh ngạc vẻ mặt cất đi, học Thái Bạch tông chủ dáng dấp, chậm rãi đem

hai cái tay đặt ở sau lưng, lúc này có thể nhất định phải căng thẳng về mặt a, nở nụ cười sẽ không có cao nhân phong độ. . .

. . .

. . .

"Ngắt đi, linh tức đã loạn, chỉ cần mau chóng điều trị, bằng không thương thế sẽ rồi tinh rồi mù!"

Tề Viễn Đồ lúc này đã phi thân lên, vọt vào cái kia sụp nửa bên lầu nhỏ, sẽ bị chôn ở một đồng ngôi mộ phía dưới Triệu Hồng đào lên, ôm trở về đài gỗ trên, thử một cái thương thế của hắn, sắc mặt lại có vẻ hơi nghiêm nghị, nói với Lục Đạo Duẫn một tiếng sau khi, liền khoanh chân trên đất, chậm rãi hướng về Triệu Hồng trong cơ thể đánh vào linh tức, giúp đỡ hắn tan ra trong cơ thể tụ huyết.

Mà Lục Đạo Duẫn nghe xong lời này, thì lại sắc mặt càng khó coi hơn chút.

Nếu Triệu Hồng vừa nãy cái kia một thoáng, chỉ là xuất kỳ bất ý, như vậy hắn hộ thân linh tức vẫn còn, đoạn không có bị Phương Quý một quyền liền đánh thành trọng thương đạo lý, cái này chỉ có thể nói rõ, Phương Quý lực lượng xác thực hơn xa Triệu Hồng, Triệu Hồng thua không oan!

Chỉ là cái này lại làm cho hắn có chút khó khăn lên!

Triệu Hồng là phụng mạng của mình đi thăm dò Phương Quý cân lượng, bây giờ lại thua khó nhìn như vậy, ngay cả mình cũng bị mất mặt.

Phương Quý nếu đến bọn họ nơi này, vậy sau này liền thiếu không được muốn cùng nhau tu hành, ban sai, hắn muốn làm rõ Phương Quý thực lực, cũng là vì sau đó thuận tiện sắp xếp, nhưng không nghĩ tới, Phương Quý

biểu hiện quá mức kinh người, Triệu Hồng lưu lưu loát loát ngắt đi, nhưng bọn họ đối với Phương Quý bản lĩnh, lại hầu như vẫn là không biết gì cả, vậy hấn cái này cân lượng, có còn muốn hay không lại tiếp tục thử một chút?

Đương nhiên, chủ yếu hơn một vấn đề chính là, Phương Quý cái này danh tiếng cũng không tránh khỏi quá thắng rồi.

Hấn mới đến, có thể nào để cho hấn ra cái này danh tiếng?

Trong lòng chần chờ, hấn hướng về bên cạnh Ngụy Giang Long liếc mắt nhìn, Ngụy Giang Long nhất thời hiểu ý, đứng dậy.

"Phương Quý đạo hữu thực lực hơn người, bội phục bội phục, chỉ tiếc Triệu Hồng đạo hữu trước đây không lâu mới vừa được qua thương, bây giờ thương thế chưa lành, sợ là không thể để cho Phương Quý đạo hữu tận hứng, vì lẽ đó Phương đạo hữu nếu không chê, liền do ta đến thế hấn, cùng Phương đạo hữu qua so chiêu làm sao?"

Hấn vừa nói chuyện, chỗ sâu trong con ngươi, đã loé lên hơi ánh vàng.

Không chỉ có như vậy, liền ngay cả chung quanh hấn linh tức, cũng hình như có kim mang lấp loé, như là tại xung quanh người nạm một lớp viền vàng.

Không khí chung quanh, bỗng nhiên trở nên hơi ngọt ngào.

Đây chính là Thần Đạo trúc cơ a. . .

Mặt sau nhìn Ngụy Giang Long chậm rãi đi tới Phương Quý trước người đi Thanh Vân Gian, trên mặt bỗng nhiên lộ ra chút ý cười.

"Ngươi cũng phải thử ta cân lượng?"

Phương Quý quay đầu nhìn Ngụy Giang Long một chút, như là cân nhắc một thoáng, sau đó gật đầu cười, nói: "Điểm đến liền thôi?"

"Tự nhiên là điểm đến liền thôi!"

Ngụy Giang Long nghe xong, khẽ mỉm cười, một cái tay đặt ở sau lưng, nói: "Phương đạo hữu, người không cần sợ sệt, ta. . ."

Lời còn chưa nói hết thì Phương Quý bỗng nhiên có chút giật mình nhìn về phía phía sau hắn: "Đế Tôn?"

Ngụy Giang Long ngẩn ngơ, hơi liếc mắt.

Nhưng sau xuống một khắc hắn cũng bay ra ngoài, đem tiểu lâu kia còn lại nửa bên va sụp.

Mới vừa hắn đứng địa phương, Phương Quý chậm rãi thu hồi nắm đấm, hai cái tay đặt ở sau lưng, áo bào tung bay.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 218: Lại Thắng

"rầm" một tiếng, trong sân bỗng nhiên đại loạn.

Lục Đạo Duẫn mãnh đến đứng lên, liền ngay cả cái kia chính đang vì Triệu Hồng chữa thương Tề Viễn Đồ cũng mãnh đến mở mắt ra, hướng về Phương Quý nhìn lại, thực sự không có nghĩ đến cái này thứ hai chiến đến kết quả nhanh như vậy, càng không có nghĩ tới Ngụy Giang Long lại cũng giống như Triệu Hồng kết cục, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều ánh mắt kinh ngạc hướng về phía kia hoàn toàn phá hủy lầu nhỏ nhìn đi, một lúc lâu một lúc lâu, không người phát ra tiếng.

Àm!

Cũng ngay vào lúc này, đột nhiên tiêu lâu kia gỗ vụn bùn ngói bị đánh bay đến giữa không trung bên trong, một đoàn kim quang vờn quanh phía dưới, Ngụy Giang Long bay đến giữa không trung, chỉ thấy hấn lúc này cũng là sắc mặt tái nhợt, đầy mặt căm tức, trên người còn có một chút trầy da, vừa nãy Phương Quý cú đấm kia đến quá nhanh, lại cố ý dẫn hấn phân thân, cũng làm cho hấn nhất thời không quan sát bị Phương Quý đánh lên đánh trúng một quyền.

Chỉ bất quá, hấn dù sao không phải Triệu Hồng, ở Phương Quý cú đấm kia đánh tới thời khắc, vẫn là miễn cưỡng nhắc lên hai tay, giao nhau che ở trước người, chỉ là Phương Quý cú đấm kia quá mạnh, hấn dù cho đỡ, vẫn bị đánh vào lầu nhỏ bên trong, bị thương nhẹ.

"Người dám đùa ta?"

Hắn dù sao Thần Đạo trúc cơ, linh tức hùng hồn, cú đấm này lại còn không đến mức để cho hắn mất đi sức tái chiến, chỉ bắt quá ở trước mặt tất cả mọi người, làm mất lớn như vậy một cái mặt, trong lòng lửa giận, lại muốn so với thương thể của chính mình mạnh hơn, quanh thân linh tức điên cuồng vận chuyển lên, một đoàn kim quang vòng quanh thân thể mà sinh, tựa như một viên kiêu dương, thần uy phun trào, sau một khắc liền muốn hướng đem lại đây.

"Này. . ."

Phương Quý đón Ngụy Giang Long lửa giận, lại là đầy mặt vô tội, cũng không có vận chuyển linh tức, thoạt nhìn một bộ đã kết thúc cái này một tràng đấu pháp, không hề phòng bị đáng đáp, hai cái tay đeo ở phía sau, hướng về Ngụy Giang Long nói: "Không phải nói điếm đến liền thôi sao?"

"Điếm đến liền thôi?"

Ngụy Giang Long cả người đều sắp muốn tức nổ.

Đây là điếm đến liền thôi?

Thừa dịp ta chưa sẵn sàng liền đột thi đánh lén, chiếm tiện nghi liền rồi lập tức thu tay lại, cái này gọi là cái gì điếm đến liền thôi?

"Ít nói nhảm, trước tiên tiếp ta thần thông!"

Hắn không muốn cùng Phương Quý nhiều dông dài, hét lớn một tiếng, liền đã giơ tay niết lên pháp ấn.

Chính mình dù sao cũng là Thần Đạo trúc cơ, hơn nữa tuổi tác so Phương Quý lớn hơn nhiều, làm sao có thể chịu đựng chính mình ở dưới con mắt mọi người bị thua trong tay Phương Quý? Bởi vậy mới không để ý

tới Phương Quý ở nói cái gì, chỉ là một lòng phải đem hấn đau đánh một trận, bảo hộ chính mình bộ mặt.

Chỉ bất quá, lúc này Phương Quý thoát nhìn hoàn toàn không có phòng bị, như là thật sự đã không dự định lại ra tay giống như, chính mình như mạnh mẽ triển khai huyền pháp hướng về hấn đánh tới, liền bao nhiêu đều có chút đánh lên ý vị, điều này cũng làm cho hấn hơi hơi do dự một chút, chỉ bất quá lúc này chính lửa giận nóng ruột, cũng chỉ là hơi chần chờ, liền vẫn là đem một thân huyền pháp vận chuyển lên, từ trên xuống dưới trấn áp lại đây.

"Đây chính là ngươi nói!"

Chỉ là Ngụy Giang Long cũng không nghĩ tới chính là, cũng là ở hấn mới vừa nói "Tiếp ta thần thông" câu nói kia sau, thoát nhìn dễ dàng đứng ở nơi đó, không hề chuẩn bị Phương Quý, đột nhiên biến sắc mặt, thân hình đột ngột biến mất ở tại chỗ, lại sau một khắc, Ngụy Giang Long liền đã cảm giác được một đạo trầm trọng đến cực điểm kiếm quang, gào thét như sóng, cuộn cuộn mà đến, mạnh mẽ chém tới sau lưng của hấn.

"Ngươi chuyện này . . ."

Ngụy Giang Long vừa tức vừa vội: "Mới vừa rồi còn nói không đánh, kết quả vừa động thủ, rồi lại so với ta còn sốt ruột?"

Tức giận hùng hực phía dưới, hấn vội vã xoay người lại, trong giây lát hai tay hợp lại, linh tức như thuận, chặt chẽ vững vàng che ở cái kia một kiếm trước, chỉ bất quá, dù sao vẫn còn có chút vội vàng, lại thêm vào mới vừa mới vừa rồi bị Phương Quý đánh một quyền, linh tức không khoái, bởi vậy cái này một phong chặn lại, dùng đến lực đạo, nhiều nhất cũng chỉ có bình thường một nửa, trực tiếp liền bị Phương Quý một kiếm phách đến hướng về mặt đất ngã lại đây.

"Người muốn chết. . ."

Lần thứ hai ăn một cái thiết ngâm Ngụy Giang Long, tức giận găm thét, người trên không trung, liền cực điểm lực xoay chuyển thân hình, niết lên pháp ấn.

Quanh thân thần quang tăng mạnh, một thân khủng bố thần thông, liền muốn sắc bén phản kích.

"Cái nhìn bảo. . ."

Nhưng hắn không nghĩ tới chính là, vừa mới vừa niết lên pháp ấn, liền đột nhiên cảm thấy hoa mắt, Phương Quý chân đạp phi kiếm màu đỏ, liền đã vọt tới hắn trước người đến, không nói hai lời, giơ tay liền lấy ra một hạt châu, vội vã tể đến giữa không trung đến.

Hỏa long châu!

Hạt châu này, chính là Thái Bạch tông chủ trước khi đi đưa cho Phương Quý hai cái Ma sơn dị bảo một trong, đương thời hắn nói cho Phương Quý, để cho hắn không muốn đem khác biệt Ma sơn dị bảo gặp người, để tránh khỏi bị người sờ soạng nội tình, bởi vậy cái kia hồ lô, có thể mang ở bên hông, mà cái này Hỏa long châu, nhưng là che giấu ở trên người, đợi đến lúc máu chốt lấy thêm ra đến, có thể coi như là hắn đòn sát thủ. . .

. . . Liền hiện tại Phương Quý liền lấy ra, trước mắt không phải là lúc máu chốt sao?

. . .

. . .

Phản phạt!

Cái kia Ma sơn dị bảo tể ở giữa không trung, trong nháy mắt liền đã một hóa hai, hai hóa ba, ba hóa chín, không trung hùng hực ngọn lửa, hóa thành một cái một cái Thần long dáng dấp vòng quanh Hỏa long châu bay lượn, trong lúc nhất thời đầy mắt đều là ánh lửa, đầy trời đều là Hỏa long, chín hạt châu cùng nhau hướng về Ngụy Giang Long bay tới, kinh người liệt diễm nường quay hư không, trong lúc nhất thời cũng không biết cái nào viên là thật sự, cái nào viên là giả. . .

"Trời ạ, tiểu quý này lại trực tiếp lấy ra Ma sơn dị bảo?"

Thấy tình cảnh này, Ngụy Giang Long một trái tim đã nguội nửa đoạn, Lục Đạo Dẫn mấy người cũng mãnh đến đứng lên: "Bao lớn thù?"

"Không đúng. . ."

Chính là Phương Quý, cũng không nghĩ tới cái này Hỏa long châu rõ ràng chính là một viên hạch đào, lại lớn như vậy uy lực?

Hắn cũng không muốn thật liền muốn Ngụy Giang Long mạng nhỏ, vội vã đem Hỏa long châu thu lại rồi, nhưng coi như hắn thu đến nhanh, vẫn có vô tận ánh lửa nghiêng trời mà rơi, trực tiếp nện ở Ngụy Giang Long trên người, bất quá cái này còn lại thần uy, cũng chỉ có một hai phần mười mà thôi!

"rầm!"

Ngụy Giang Long bản lãnh không yếu, tay áo lớn quét ngang, mạnh mẽ đem ngọn lửa này còn lại khí tức đón lấy, nhưng thân hình cũng bị chấn động đến mức nhanh chóng hướng về mặt đất rơi đi, rơi xuống trên đất lúc, hắn miễn cưỡng đứng vững bước chân, hãy còn lòng vẫn còn sợ hãi, đầy mặt lửa giận, thực sự là Phương Quý lại một lời không hợp, liền đem Ma

son dị bảo tể đi ra cử chỉ, quá đẽ cho hấn bất ngờ, lẽ nào ta sẽ không có Ma son dị bảo sao?

Bất quá cái này một ý nghĩ còn không lóe qua lúc, đầu mặt sau bỗng nhiên "Đùng" một tiếng.

Ngụy Giang Long cả người mộng ở đương trường, cứng ngắc xoay chuyển nửa người, sau đó chặt chẽ vững vàng ngã rầm trên mặt đất.

Sau lưng hấn, Phương Quý hai tay cầm kiếm, còn nâng trên không trung.

Hai mắt nhìn chằm chằm Ngụy Giang Long, tựa hồ là chuẩn bị hấn như không ngắt đi, liền lại hướng về đầu hấn tới một gờ.

"Chuyện này . . ."

Mà ở trên đầu, Lục Đạo Dẫn bọn người mãnh đến ngồi ngay ngắn người lại, đầy mặt đều là ý kinh nộ.

Ngụy Giang Long lại thật sự thua?

Dù là tình cảnh này thật sự phát sinh ở trước mắt, trong lòng bọn họ vẫn là khó có thể tin tưởng được, một là thế Ngụy Giang Long cảm thấy uất ức, cái này không khỏi cũng thua quá khó nhìn, hơn nữa quá uồn lượn, đầu tiên là bị đánh lén, đã trúng một quyền, linh tức vận chuyển không khoái, sau đó lại bị tiểu quỷ kia tể lên Ma son dị bảo dọa đến, còn không tỉnh táo lại đây, cũng đã bị đưa kia tìm đến sau lưng gờ một kiếm. . .

Cái này gọi là luận bàn sao?

Ngụy Giang Long am hiểu nhất, chính là hấn khổ tu Cổ Hà thần pháp, có thể từ đầu tới đuôi, hấn triển khai sao?

Chưa kịp, tịnh chịu đòn!

Trong lúc nhất thời, Lục Đạo Dẫn cũng cảm thấy lại là tức giận, lại là không cam lòng.

Hắn cùng Phương Quý không thù, vốn là muốn phái người thăm dò một thoáng Phương Quý nội tình, cũng coi như là cho người mới này đến cái hạ mã uy, lại không nghĩ rằng Phương Quý liền bại hai người, đúng là để trên mặt hắn không ánh sáng, đặc biệt là, dưới cái nhìn của hắn, Phương Quý liên tiếp hai trận, đều có đầu cơ trục lợi hiểm nghi, không phải bằng bản lĩnh thật sự thắng, trong lòng liền càng là căm tức, lúc này thậm chí hận không thể tự mình tham gia.

Mà ở khác một sương, Tề Viễn Đồ cùng mới vừa tỉnh lại Triệu Hồng, cũng đều là tâm tư giống nhau.

Nhìn về phía Phương Quý ánh mắt, đều là lạnh như băng.

"Ha ha, Phương Quân thắng!"

Cũng ngay vào lúc này, bỗng nhiên một cái tiếng cười nhẹ nhàng vang lên, trong sân mọi người làm vì rùng mình, quay đầu nhìn lại, liền thấy nói chuyện lại là vị kia Tôn phủ huyết mạch Thanh Vân Gian, hắn lúc này đây mặt mỉm cười, đứng lên, nhẹ nhàng vỗ tay.

Hắn vừa mở miệng, trong sân chúng tu liền đều trầm mặc lại, sắc mặt có chút lúng túng.

Tuy nói ở Tôn phủ quy củ bên trong, Thanh Vân Gian cùng bọn họ giống như, thậm chí ở trên danh nghĩa, Lục Đạo Dẫn địa vị còn so với Thanh Vân Gian cao nhất giai, nhưng hắn dù sao cũng là Tôn phủ huyết mạch, bây giờ một mở miệng nói chuyện, chu vi mọi người, sắp dâng lên mà ra lửa giận liền đè ép trở lại, mà Lục Đạo Dẫn cũng là lông mày chăm

chú cau lên đến, sắc mặt biến ảo không ngừng, rơi vào Phương Quý trên mặt, không biết đang suy nghĩ gì.

"Bất luận Phương Quân thủ xảo cũng tốt, giở trò lừa bịp cũng được, cái này hai trận, đều là thắng rất đẹp!"

Thanh Vân Gian chậm rãi đứng lên, nhẹ nhàng hướng về Phương Quý khom người, nói: "Tôn phủ đến người trợ lực, là Tôn phủ vinh hạnh!"

"Ha ha, khách khí như vậy sao?"

Cái này Thanh Vân Gian nói, cũng làm cho Phương Quý cảm giác thấy hơi bất ngờ, ngược ngừng thu hồi đá đen kiếm, gãi đầu nở nụ cười một tiếng.

"Cũng không phải là khách khí, Phương Quân một thân căn cơ, ứng biến, đều là tốt nhất tuyển chọn, nên phải này dự!"

Thanh Vân Gian nho nhã lễ độ, ngẩng đầu lên nói: "Chính là ta, cũng nghĩ hướng về Phương Quân thỉnh giáo!"

"Hả?"

Phương Quý trong lòng run lên, không nghĩ tới cái này Tôn phủ huyết mạch lại sẽ vào lúc này đứng ra khiêu chiến.

Kỳ thực trải qua vừa nãy giao thủ, hắn liền đã rõ ràng, chính mình nếu là chân chân chính chính đối đầu Thần Đạo trúc cơ, kỳ thực không có quá nhiều niềm tin tất thắng, mà vị này đường đường chính chính Tôn phủ huyết mạch, một thân thực lực, e sợ cũng sẽ không yếu hơn Thần Đạo trúc cơ chứ?

Chỉ bất quá, việc đã đến nước này, không có cúi đầu đạo lý, lại thêm vào hẳn mỗi ngày nghe người ta nói cái gì Tôn phủ huyết mạch, bây giờ ngược lại cũng muốn nhìn một chút cái này chân chính Tôn phủ huyết mạch bản lĩnh, liền hẳn cũng chỉ là nghĩ nghĩ, liền sáng khoái mỉm cười, nói: "Tốt, người tới đi!"

Ở cách đó không xa, liền ngay cả Lục Đạo Dẫn bọn người đã sững sốt, tựa hồ không ngờ rằng, cái này Thanh Vân Gian càng sẽ tự thân ra tay.

Trong lòng càng là không hiểu, cái này xem như là chuyện tốt hay là chuyện xấu!

"Không phải ngày hôm nay!"

Hiển nhiên Phương Quý đã chuẩn bị kỹ càng, lại không nghĩ rằng Thanh Vân Gian lại lắc lắc đầu, nói: "Hôm nay Phương Quân đã liền chiến hai người, khí lực không tốt, lại thêm vào, nếu như ta nhìn ra thấy không sai, Phương Quân hẳn là Trúc Cơ không lâu, mới vừa mới củng cố tu vị, sợ là còn chưa kịp tu luyện Trúc Cơ cảnh giới công pháp, lúc này hướng về xin mời ngài thỉnh giáo, thực sự vô lễ, ta sẽ lại chờ một quãng thời gian!"

"Chuyện này . . ."

Phương Quý nghe được lời này, cũng không phải tùy vào hơi ngẩn người ra, không nghĩ tới cái này Thanh Vân Gian còn rất rộng lượng.

Mà ở một mặt khác, Lục Đạo Dẫn đám người trên mặt nhưng là càng không tốt nhìn.

Một hơi dẫu ở trong lòng, nhượng bọn họ thật là khó chịu.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 219: Tôn Phủ Ngân Giáp

"Người hôm nay ngày thứ nhất đến Tôn phủ báo bị, có thuận lợi hay không a?"

"Thuận lợi a, tổng cộng thấy sáu người, liền đánh hai cái, một cái hôn mê bất tỉnh một cái thổ huyết không ngừng, đầu lĩnh dẫn đầu đội nghĩ cho ta hạ mã uy, kết quả ta cho hắn một hạ mã uy, cái này cũng gần như là hoàn toàn đắc tội rồi, còn cùng cùng đội Tôn phủ huyết mạch hện cẩn thận sau đó tìm thời gian đánh một trận, ngược lại ta là không làm mất mặt mũi cũng không chịu thiệt, ngày mai là có thể dời vào phía tây thần điện!"

Sáng sớm liền ra cửa đi Phương Quý, đến buổi tối mới trở lại khách sạn, hai vị lão chấp sự lập tức thân thiết tiến lên hỏi, chỉ lo hắn chịu người khác bắt nạt, kết quả vừa nghe Phương Quý trả lời hai cái Lão đầu tử lại nhất thời mắt choáng váng. . .

Cái này như nói sao?

Báo bị ngày thứ nhất liền đắc tội thủ trưởng, còn đánh hai vị đồng liêu?

Còn cùng Tôn phủ huyết mạch hện đấu?

Người bình thường cái nào có thể ngày thứ nhất liền đem mình tình cảnh làm thành như thế cái gấu đáng vẽ?

Nhìn Phương Quý cái kia chuyện đương nhiên, thậm chí còn có chút đáng dấp dấp ý, hai người bọn họ cảm thấy tam quan đều có chút rối loạn.

Nặng nề hít một tiếng, bọn họ bỗng nhiên cũng cảm thấy có chút tâm mệt mỏi, liền ca thán tiếc hươg về Phương Quý nói: "Ngày hôm nay hai chúng ta cũng tìm hiểu một phen, nghĩ lại đi Triệu Nguyên Thông nơi đó bái phỏng , nhưng đáng tiếc nhân gia cửa cũng không để tiến vào, phỏng chừng hi vọng hấn giúp đỡ chuẩn bị quan hệ là không thể, lại một đường hỏi thăm đi tìm người Quách sư tử, biết được nàng ra ngoài ban sai, còn không biết lúc nào trở về, vì lẽ đó chúng ta hai cái cũng thương lượng một phen, nếu ở lại chỗ này cũng dù sao cũng rảnh rồi, cái kia chẳng bằng về núi trước đi gặp tông chủ tốt. . ."

"Như vậy cũng được!"

Phương Quý thuận miệng đáp ứng, ân cần nói: "Vậy các người mang đến bảo bối làm sao bây giờ? Trước tiên phân chứ?"

"Cái gì gọi là phân bảo bối, giặc cướp cũng tựa như, như nói sao?"

Thấy hấn hai mắt tỏa ánh sáng đáng dấp, hai vị lão chấp sự thật là bất đắc dĩ: "Cái này chúng ta cũng cân nhắc, ngược lại những thứ đồ này, vốn là vì cho người chuẩn bị quan hệ dùng, nếu hiện tại đưa không đi ra ngoài, cái kia liền cho người lưu lên một chiếc pháp thuyền ở đây, chờ người đứng vững bước chân. . . Nếu như người không bị người đánh chết tới nói. . . Vậy sau này người thấy ai có thể giúp đỡ người, chính mình chuẩn bị một thoáng chính là!"

"Một chiếc pháp thuyền?"

Phương Quý nghe xong, có chút bất mãn, nói: "Vậy không được, để cho ta hai chiếc!"

Lão chấp sự trừng mắt lên: "Như vậy sao được, chuyện không làm tốt, đồ vật cũng không còn, chúng ta trở lại làm sao cùng tông chủ báo cáo kết

quả?"

"Còn nói cho tông chủ làm gì?"

Phương Quý cười nói: "Hai chiếc pháp thuyền quy ta, còn lại một chiếc pháp thuyền đồ vật, hai người các ngươi phân chính là, chỉ muốn các ngươi trở lại không nói, ta cũng không nói, tông chủ lại làm sao biết đi?"

"Không nói cho tông chủ?"

Hai vị lão chấp sự ánh mắt quái lạ, đây là đem tông chủ làm kẻ ngu si đây?

Đồng thời lại có chút dở khóc dở cười, suy nghĩ: Một câu nói liền đem một chiếc pháp thuyền đồ vật hứa cho chúng ta, rất hào phóng a. . .

"Cái này. . ."

Hai người bọn họ nhìn nhau một chút, đều có chút bất đắc dĩ, biết là khuyển không tốt Phương Quý, liền cười khổ nói: "Cái này để sau lại tính, ngày hôm nay dù sao chậm, chờ sáng sớm ngày mai lại phân chứ?"

"Vậy cũng có thể!"

Phương Quý ở bên trong tòa thần thành đi dạo một ngày, cũng mệt mỏi, không có nghi ngờ, lúc này trở về chính mình khách giường, một phen theo thường lệ vận chuyển linh tức sau khi, ngủ say sưa, cái này một giấc, đúng là ngủ thẳng ngày thứ hai sáng sớm, còn chính mơ mơ màng màng, liền nghe được bên tai "uông uông" kêu to, mở mắt vừa nhìn, liền thấy Anh Đề một viên đầu to chính tập hợp ở trước mắt xem mắt, đầy mắt đều là thần sắc lo lắng. . .

"Làm sao?"

Phương Quý hỏi một câu, liền thấy Anh Đề độc giác, liên tục chỉ hướng hậu viện.

Hắn bỗng nhiên ý thức được cái gì, một cái kích lẳng liền nhảy mau chạy tới, nhanh chóng chạy đến khách sạn sau, nhất thời mắt choáng váng.

Chỗ này rộng rãi, trước bọn họ pháp thuyền chính là bạc ở nơi này, nhưng là bây giờ nơi này, lại chỉ còn lại một chiếc pháp thuyền, mặt khác hai chiếc chẳng biết đi đâu, hắn nhất thời kinh hãi, chạy đi hai vị lão chấp sự trong khách phòng vừa nhìn, rỗng tuếch, lại chạy đi trên quây vừa hỏi, mới biết hai vị lão chấp sự lại sáng sớm liền lui phòng, vội vội vàng vàng áp pháp thuyền ra khỏi thành đi tới.

"Hai cái này lão già , còn hẹp hòi như vậy sao?"

Phương Quý chân trần đứng ở trước quây, toàn bộ người cũng đã tức bổi rồi.

Trong lòng lại nhớ rồi một chiêu, Phương Quý cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lại lần nữa trở lại sân sau, ở cái kia pháp thuyền trên nhìn lên, chỉ thấy hai vị lão chấp sự cho mình lưu lại, chính là ba chiếc pháp thuyền bên trong ít nhất một chiếc, nhưng cái này một chiếc pháp thuyền, đúng là tinh xảo, phẩm chất cũng là cao nhất, nghĩ là giữ lại cho mình dùng thay đi bộ, chỉ tiếc nhìn khoang thuyền trong, thực sự không còn lại bao nhiêu thứ tốt a. . .

...

...

Việc đã đến nước này, Phương Quý dứt khoát lại về phòng khách ngủ một giấc, đến lúc xế trưa mới dậy, trước tiên cùng Anh Đề hai cái ở trong khách sạn ăn lớn một bữa, sau đó mới điều khiển cái này một chiếc pháp

thuyền, kính nhắm hướng tây thần điện mà đến, chính thức báo vụ, vào ở thần điện.

Bọn họ những thứ này mới vào Tôn phủ tiên môn đệ tử, nơi ở cũng là cơ bản trên đều giống nhau, mỗi người đều là một đồng lâu gỗ, bên trong từ cũng có chút đơn giản bố trí, có thể cung cấp thường ngày sinh hoạt thường ngày, nhưng nếu nghĩ lại thu xếp chút những khác, lại muốn toàn bằng chính mình dùng tiền đi mua, có chút của cải phong phú, không chỉ có đem chính mình lâu nhỏ bố trí trang lệ, còn có thể nuôi tới mấy cái đồng nhi ở bên người hầu hạ đây!

Ngược lại chỉ cần mình bỏ tiền, Tôn phủ đối với những chuyện này là không thể nào phản ứng!

Cũng là vào lúc này bắt đầu, Phương Quý liền chính thức ở thần điện ở lại, dùng mấy ngày hiểu rõ Tôn phủ quy củ.

Đúng là dần dần rõ ràng, bọn họ những thứ này người, ở Tôn phủ đều xem như là cấp bậc thấp nhất tồn tại, chỉ là nho nhỏ ngân giáp, lại lên trên, còn có Kim Lũ ngân giáp, kim giáp, Tử Lũ kim giáp, Tử Giáp thần vương các loại, cấp bậc nghiêm ngặt, mà bọn họ vừa bắt đầu, cũng thực tại không có chuyện quan trọng gì muốn làm, trong ngày thường chỉ là ở lại từng cái nơi ở tu hành, tăng lên chính mình thực lực tu vi chính là.

Vào lúc này, cái nào sợ bọn họ không hề làm gì, mỗi tháng cũng có thể lĩnh đến trăm lượng linh tinh làm cái này cung phụng.

Mà vạn nhất Tôn phủ phía trên sai biệt chuyện giao cho xuống, liền cần bọn họ đi ra ngoài ban sai, nếu là công việc hoàn thành đẹp đẽ, thì sẽ có rất nhiều ngoài ngạch ban thưởng xuống đến, có thể nói, bất kể là Phương Quý vẫn là Lục Đạo Duẫn các loại Thần Đạo trúc cơ, đối với cái này trăm lượng linh tinh cung phụng, đều không thể nào sẽ nhìn ở trong mắt, đúng là mỗi

một lần hoàn thành nhiệm vụ sau khi ban thưởng, thường thường đều đầy đủ nhượng bọn họ động tâm.

Người ngoài đều nói Tôn phủ tạo hóa nhiều cơ duyên nhiều, kỳ thực những thứ này tạo hóa cơ duyên, thường thường chính là lấy loại này hình thức ban thưởng xuống đến.

Mà ở mấy ngày nay thời gian trong, Lục Đạo Dẫn mấy người cũng đều chưa từng có đến phản ứng Phương Quý, dù sao Phương Quý đương thời ngày thứ nhất đến, liền ngay cả tôn thượng Triệu Hồng cùng Ngụy Giang Long hai cái, càng là rơi xuống Lục Đạo Dẫn mặt mũi, nói vậy trong lòng bọn họ cũng đang có tức, muốn cố ý lạnh nhạt Phương Quý mấy ngày, Phương Quý đối với chuyện này nhưng cũng không thêm để ý, chính mình có Anh Đề bồi tiếp đây, cần gì phải chạy đi xem mấy người này khinh thường?

Nhưng không nghĩ tới chính là, chính mình cái này lâu nhỏ, đúng là ngày thứ ba thì nghênh đón một cái không tưởng tượng nổi khách nhân.

Thanh Vân Gian!

Vị này Tôn phủ huyết mạch, đi tới Phương Quý lâu nhỏ trước, cung kính hành lễ, sau đó hai tay dâng một khối màu tím ngọc bài, đã thấy là thượng đẳng nhất Tử Ngọc điêu, phía trên có một ít quái lạ phù văn, có thể cảm ứng được hơi thở của hắn.

"Đây là làm gì? Cho ta tặng lễ?"

Phương Quý nhìn cái này ngọc bài, sắc mặt có chút quái lạ hỏi.

Nghĩ thâm cái này Tôn phủ người còn thật khách khí, Lục Đạo Dẫn bọn họ đều không cho ta tặng lễ, ngươi cũng đưa tới?

Chỉ là tặng lễ cũng đưa quá kỳ quái, ngươi không nói nắm chút gì Ma sơn dị bảo, tu hành thần đan cái gì cũng là thôi, nắm cái bình rượu hoặc là xách chỉ heo chân sau đến cũng được đó, tốt xấu có thể ăn có thể uống, đưa như thế khối quái lạ ngọc bội là làm được việc gì?

"Phương Quân nói đùa rồi!"

Thanh Vân Gian khách khí, lại cười nói: "Phương Quân mới tới, ta liền nhìn ra Phương Quân mới vừa Trúc Cơ không lâu, e sợ còn chưa có bắt đầu tu luyện Trúc Cơ cảnh giới công pháp, nói vậy chính là muốn tìm chính mình con đường thời điểm, hẳn là chính cần Trúc Cơ cảnh giới công pháp tìm hiểu, chỉ bất quá Phương Quân mới tới Tôn phủ, e sợ đối với Tôn phủ trả lại giải không sâu, chuẩn bị không đủ, ta lo lắng Phương Quân làm lỡ tu hành, vì lẽ đó mạo muội tới chơi, trước tiên đem chính mình tiến vào tàng kinh điện ngọc phù cho ngươi mượn, như vậy ngươi là có thể sớm tiến vào tàng kinh điện xem thêm công pháp!"

"Đem ngọc phù cho ta mượn?"

Phương Quý nghe xong lời này, đúng là thật sự ngần ra.

Hắn ở đến Tôn phủ trước, cũng từng nghe người ta nói qua Tôn phủ các loại cơ duyên tạo hóa, nếu không chen lẫn một ít cái khác ánh mắt, bằng tâm mà nói, Tôn phủ bên trong một số tu hành điều kiện, xác thực không phải nhỏ Tiên môn có thể so với, một trong số đó, chính là Tôn phủ nắm giữ các loại tài nguyên, các loại dị bảo, thứ hai, chính là Tôn phủ thu gom thiên hạ tu hành pháp môn, công pháp tiên quyết.

Tôn phủ tàng kinh điện, bên trong bao la vạn tượng, che giấu điển chỉ chúng, xa không phải tiên môn có thể so với.

Nhưng Phương Quý mới đến, cũng biết muốn vào Tôn phủ tàng kinh điện, không phải dễ dàng như vậy, có người nói bình thường đều muốn lập xuống một ít công lao sau khi, mới sẽ bị Tôn phủ ban xuống lệnh bài, lúc này mới có tiến vào tàng kinh điện tư cách, bây giờ chính mình mới đến, đều không suy nghĩ qua những việc này, lại không nghĩ rằng, Thanh Vân Gian lại chủ động tìm tới cửa đến, phải đem hấn yêu bài mượn cho mình.

"Dù sao mọi người đều là tu hành trên đường, chung quy phải giúp đỡ lẫn nhau, mới có khả năng đi càng xa hơn. . ."

Phảng phất là nhìn ra Phương Quý kinh ngạc, Thanh Vân Gian mỉm cười giải thích: "Ta cũng là bởi vì biết Phương Quân chính là định ra chính mình một thân tu hành lúc máu chột, không thể bị dở dang, cho nên mới mạo muội tới chơi, nếu có đường đột chỗ, kính xin Phương Quân thứ lỗi!"

"Ha ha, không có chuyện gì không có chuyện gì. . ."

Thấy Thanh Vân Gian khách khí như thế, Phương Quý ngược lại có chút thật không tiện lên: "Người tới đúng lúc, ta đang muốn đi tàng kinh điện bên trong nhìn đây!"

"Ồ?"

Thanh Vân Gian nghe xong, cũng có chút vui vẻ, mỉm cười nói: "Nói như vậy, Phương Quân quả nhiên chính là đang tìm kiếm thích hợp công pháp thời điểm, ta đến đúng rồi, vậy không bằng hai người chúng ta cùng đi, cũng làm cho ta cho Phương Quân giới thiệu một chút thần điện cảnh vật, làm sao?"

"Tốt, rất tốt!"

Phương Quý tự nhiên vui đến đồng ý, chính mình trở về phòng thay đổi một thân mới tinh áo bào, mang theo chính mình nhất yêu tha thiết nhỏ tròn

mũ, mặc vào da trâu nhỏ ủng, sau đó liền để Anh Đề ở tại lầu nhỏ bên trong giữ nhà, mình cùng Thanh Vân Gian cùng nhau ra tới cửa.

"Phương Quân, xin mời!"

Thanh Vân Gian đã ở lầu trước chờ đợi, xin mời Phương Quý lên hẳn cái kia một chiếc do thanh dương lôi kéo bảo xe, đăng vân mà đi.

Thấy hẳn nho nhã lễ độ, lời nói hữu hảo, cũng làm cho Phương Quý đối với Tôn phủ đổi mới chút: "Những thứ này Tôn phủ huyết mạch, thoạt nhìn cũng không tệ lắm mà!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 220: Tàng Kinh Đại Điện

"Phương quân mời xem, ta tộc từ trên biển đến, xây xuống Tôn phủ, đến nay 1,500 năm rồi! Ta tộc cùng quý thần thân dày, tục truyền ta tổ Đế Tôn đại nhân nhất thống Bắc Vực lúc, liền có tám trăm quý thần giúp đỡ, bởi vậy các nơi Tôn phủ, đều cung phụng quý thần, mà Bắc Vực người, có rất nhiều xung ta Tôn phủ huyết mạch là Thần tộc hậu duệ người, cũng là bởi vì ta Tôn phủ có quý thần giúp đỡ, là lấy thiên mệnh sở quy!"

"Chúng ta An Châu Tôn phủ phía tây thần điện, cung phụng chính là Hồng Bào Quý Nữ, nghe đồn nàng có ba trăm cái đầu, nhất thiên biến hóa, vì lẽ đó này điện cung phụng tượng thần, nữ có nam có, trẻ có già có, không giống nhau, nhưng trên thực tế, tất cả tượng thần, kỳ thực đều là Hồng Bào Quý Nữ đại nhân, mà đông nam bắc ba phương hướng, thì lại phân biệt cung phụng Thanh Diện Xà Vương thần, Huyền U Kiếm Quý, cùng Kiêu Bà Bà. . ."

"Quý thần có linh, chỉ cần mang trong lòng kính ý, chúng nó thì sẽ thường xuyên hiện ra, chỉ điểm chúng ta tu hành!"

". . ."

". . ."

Trên đường đi, Thanh Vân Gian ngồi lên xe dê lôi Phương Quý cất bước tại cái này phía tây thần điện bên trong, vì hấn giảng giải phía tây thần điện cung phụng quý thần nguyên do, khiến Phương Quý mở mang tầm mắt.

Tôn phủ cùng Bắc Vực không giống, Bắc Vực truyền thừa, đến từ Đông Thổ, bởi vậy kính thần mà ác quỷ, có thể nói thần quý rõ ràng, vì lẽ đó ở Bắc Vực người trong miệng, nói là nhân thần, đó là tán thưởng, nói người là quý, nhưng là mắng người, nhưng Tôn phủ nhưng không như thế, ở bọn họ trong miệng, quý thần đều là giống nhau khả kính, chính là phụng ở thần điện, cũng có thể xưng là quý.

Mà đối với Thanh Vân Gian nói những thứ này thần thần đạo đạo, Phương Quý cũng không biết thực hư, chỉ toàn coi cố sự tới nghe chính là.

Hai người ngồi lên xe dê, một đường bất chuyện, dần dần đi tới phía tây thần điện nam góc, chỉ thấy nơi này, đặt một toà đại điện, lầy đá đen thể liền, cao to nguy nga, cổ điển trang nghiêm, phía trước điện miệng bậc thang bên trên, có vô số tu sĩ vãng lai, nhiều gặp người người trong lòng ngực ôm chút thư tịch văn điển, suy tư, gặp phải người, liền nghỉ chân hành lễ, cũng không cao giọng, đúng là Nho khí đạt dào.

"Nơi này chính là tàng kinh điện?"

Phương Quý thấy được, trong lòng cũng hơi kinh ngạc, cái này một phương đại điện, có thể so với Thái Bạch tông tàng kinh điện lớn hơn nhiều.

"Ha ha, này điện bên trong, tàng kinh trăm vạn, không xây đến lớn chút, làm sao chứa đủ?"

Thanh Vân Gian mỉm cười giải thích, xin mời Phương Quý đi vào, chỉ thấy điện này trước, cũng đang có ngân giáp bảo vệ phòng thủ, đưa ra chính mình lệnh bài, mới có thể đi vào, Phương Quý bây giờ cầm trong tay Thanh Vân Gian lệnh bài, hai vị ngân giáp tự nhiên không dám ngăn trở, mà Thanh Vân Gian đi tới trước điện thì hai vị kia ngân giáp lại nhận ra hấn,

liền lệnh bài cũng không nhìn, càng là trực tiếp khom mình hành lễ, cung kính xin hấn đi vào.

Phương Quý giờ mới hiểu được Thanh Vân Gian vì sao có thể mang hấn lệnh bài mượn cho mình, theo lý thuyết như tiến vào tàng kinh điện, liền nhất định phải có lệnh bài mới được, tựa như hấn lúc này, công lao không đủ, ở Tôn phủ ngốc thời gian cũng không đủ lâu, làm không tới lệnh bài, liền không tư cách vào đến, thế nhưng Thanh Vân Gian dù sao cũng là Tôn phủ huyết mạch, Thần tộc hậu duệ, hấn tuy rằng cũng làm lệnh bài, kỳ thực lại là không dùng tới.

Hấn đem chính mình lệnh bài cho Phương Quý mượn sau khi, vẫn cứ có thể tự do ra vào tàng kinh điện, ngược lại cũng không ai dám cản hấn.

"Nhiều như vậy điện tịch?"

Mà tiến vào đại điện phía sau, Phương Quý lăm lét nhìn trái phải, cũng nhất thời kinh hãi.

Phần này kinh ngạc, cũng không phải giả, chỉ thấy được cái này trong đại điện, lại phân năm điện, phân biệt là đan, khí, trận, phù, pháp, mà mỗi điện bên trong, lại có càng nhỏ phân chia, tựa như Pháp Tà điện, liền lại có võ pháp, pháp thuật, pháp huyền loại hình, một môn một môn phân được rõ ràng, điện bên trong phát triển bề ngang dài cái giá, mỗi một mặt cái giá, đều dài đến mấy trăm trượng, trên dưới bảy, tám tầng, tràn đầy đều là thư tịch.

Phương Quý chỉ là ở cái giá đi được vừa đi, liền nhìn thấy trên giá tên mấy bộ điện tịch, chỉ thấy viết "Tiêu quốc Bách Hoa Đạo Văn chú thuật", "Vân quốc Lâm Giang tông Phân Thủy đại pháp", "Phong quốc Quỷ Vương tông Bách Quỷ Triệu Hồn thuật" các loại, cái này quả thật để cho hấn giật mình không nhỏ.

Những thứ này điện tịch, rõ ràng đều là An Châu các quốc gia các đại Tiên môn pháp thuật bí điển, có chút thậm chí là những thứ này tiên môn sống yên phận bảo hộ đạo truyền thừa, nhưng bây giờ lại đều thoải mái đặt tại cái này tàng kinh điện bên trong, do người tùy tiện mượn đọc.

"Phương quân thật bất ngờ sao?"

Thanh Vân Gian cười giải thích: "Kỳ thực trước đây Bắc Vực tiên môn, rất là ích kỷ, tuy có truyền thừa đạo pháp, lại chỉ phía sau cánh cửa đóng kín chính mình tu luyện, tề quét từ trên, người khác nhìn một chút, đều muốn truy sát đến chết, đã như thế, lại tại sao có thể có tiên cảnh? Mãi đến tận ta Thần tộc làm chủ Bắc Vực, lệnh đến các đại Tiên môn đem pháp điển dâng lên, toàn hội ở đây, mới có bây giờ thần điện này tàng thư thịnh cảnh, các môn pháp điển, mặc cho mượn đọc, lẫn nhau tham nghiên giao lưu, như vậy mới có thể làm cho mọi người đều có sở tiện ích a. . ."

Nghe Thanh Vân Gian, Phương Quý nhất thời trong lòng cảm giác có chút khó chịu.

Đạo lý trên hẳn là tán đồng cái này Thanh Vân Gian, cảm giác hẳn nói rất tốt, nhưng lại lại cảm thấy nơi nào không đúng lắm.

"Ha ha, cứ như vậy, ta ngược lại thật ra không lo công pháp. . ."

Nhưng trong lòng hẳn không hiểu rõ, ngoài miệng liền cũng không nói, chỉ là đầy mặt nụ cười, thuận miệng phụ họa.

"Thân là người tu hành, vốn là liền không nên có sâu công pháp nói chuyện. . ."

Thanh Vân Gian cười nói: "Trước đây ta xem Phương quân một trận chiến, căn cơ thật là cao minh, tuy không giống như là Thần Đạo trúc cơ, nhưng một thân khí huyết, lại không thua tại Thần Đạo trúc cơ, càng như

vậy, Trúc Cơ cảnh giới lựa chọn công pháp liền càng trọng yếu, Phương quân xuất thân Sở vực tiểu Tiên môn, nói vậy cũng có sư môn truyền xuống công pháp, chỉ là bực này công pháp, dù sao hạn chế quá nhiều chút, đúng là ở cái này tàng kinh điện bên trong, Bắc Vực mười chín châu, vô tận tiên môn công pháp truyền thừa, tận hồi ở đây, Phương quân có thể yên tâm chọn tuyển thích hợp chính mình đến tìm hiểu!"

"Đa tạ đa tạ, người giúp ta đại ân!"

Phương Quý hướng về Thanh Vân Gian chấp tay, cái này tiếng cảm ơn đúng là nói tự đáy lòng.

Mà Thanh Vân Gian, cũng mỉm cười khom người, nói: "Ta cũng là kính phục Phương quân một thân bản lãnh, chân thành hi vọng có thể đến giúp Phương quân mà thôi, tu hành trên đường, bằng hữu tốt hiếm thấy, chung quy phải lẫn nhau luận bàn giao lưu, mới có tiến bộ!" Nói, liền lần thứ hai khom người, cười nói: "nói nhiều bất kính, ta không quấy rầy Phương quân tìm đạo, Phương quân nếu có nghi nan, đều có thể tìm ta thảo luận, tuyệt đối không nên khách khí!"

"Dễ bàn dễ bàn!"

Phương Quý hướng về hắn ôm quyền hành lễ, trong lòng thâm nghĩ, người này thật tốt!

Hai người tách ra, Phương Quý liền ở một mình ở cái này tàng kinh trong đại điện bắt đầu đi dạo, ánh mắt khắp mọi nơi bần khoản, đúng là bình sinh lần thứ nhất sinh ra một loại nhà quê vào thành cảm giác, thực sự là cái này tàng kinh điện bên trong các loại công pháp, quá để cho hắn kinh ngạc.

Hắn đến Tôn phủ trước, Thái Bạch tông chủ lo lắng hẳn Trúc Cơ sau khi tu hành, liền đem Thái Bạch Thượng Thanh huyền quyết truyền cho hắn, để cho hắn có thời gian tìm hiểu, đối với Thái Bạch tông nói đến nói, vậy cũng là đối với Phương Quý hoàn toàn không có giấu làm của riêng, dù sao đối với một phương tiên môn tới nói, chủ yếu nhất, có thể không phải là chính mình truyền thừa sao? Thái Bạch tông đem Thượng Thanh huyền quyết truyền cho Phương Quý, chính là thật coi hắn là thành chân truyền!

Nhưng ở cái này tàng kinh điện bên trong, lại khắp nơi đều có thể nhìn thấy các đại Tiên môn truyền thừa điển tịch. . .

Đây chẳng phải là nói, chính mình tương đương lập tức thành vô số tiên môn chân truyền?

Loại cảm giác đó, thực tại rất khó hướng về người khác phân trần. . .

. . .

. . .

"Không có công pháp, nửa bước khó đi, công pháp quá nhiều, cũng rất khó được a. . ."

Phương Quý loanh quanh một vòng, tâm đều cảm thấy hơi mệt chút.

Trúc Cơ sau khi tu hành pháp quyết vô cùng trọng yếu, cái này quan hệ đến có thể không đem chính mình một thân tiềm lực phát huy được, cũng quan hệ đến tương lai Kết Đan vấn đề, Phương Quý mới vừa Trúc Cơ, cũng xác thực như Thanh Vân Gian trước nói, chính là cần lựa chọn công pháp tu hành thời điểm, có thể cần quy cần, nhưng cái này Tôn phủ tàng kinh điện bên trong công pháp nhiều như vậy, tuyển một đạo tốt?

"Nếu là như vậy, cái kia không ngại nhìn một chút có hay không Đông Thổ đại tông truyền thừa công pháp. . ."

Phương Quý trong lòng khẽ nhúc nhích, liền ở thần điện này bên trong tìm lên.

Hắn ở Luyện Khí cảnh giới, tu luyện đều là chiếm được Đông Thổ Tân gia cá chạch nhỏ tay Cửu Linh chính điện, cũng là bởi vì tu luyện này pháp, làm cho hắn Luyện Khí cảnh giới nền móng chắc cố, hơn xa cùng thể hệ, chỉ tiếc, cái này Cửu Linh chính điện cụ thể tu luyện pháp môn, hắn chỉ biết là Luyện Khí cảnh giới, mà Trúc Cơ cảnh giới công pháp, thì lại chỉ có mấy đạo khẩu quyết, nên làm gì tu hành, một chút đầu mối cũng không có.

Nếu là có thể ở đây tìm tới, cái này ngược lại cũng đúng tình một phen tâm tư.

Bất quá tìm một vòng lớn sau khi, hắn rất nhanh liền thất vọng rồi, cái này tàng kinh điện tuy lớn, điển tịch vô số, nhưng cũng chỉ là có Bắc Vực các đại Tiên môn truyền thừa điển tịch mà thôi, liền cái tên Đông Thổ cũng không thấy, lại càng không nói Cửu Linh chính điện như vậy đại tông truyền thừa.

Có thể chọn tuyển, cũng chỉ có cái kia vô số tiểu Tiên môn công pháp bí điển mà thôi!

"Nếu ta là thật sự địa mạch trung phẩm đạo cơ cũng là thôi, nhưng ta đi chính là Trúc Tiên con đường a. . ."

Phương Quý trong lòng thầm nghĩ: "Trúc Tiên con đường, chính là cái gì đều muốn tốt, tạm thời không có, dù là chờ thêm một thoáng cũng đến muốn tốt đẹp nhất, vậy ta tu luyện bình thường tiên môn truyền thừa, chẳng

phải là mù làm lỡ công phu, nhìn dáng dấp ta không thể tùy tiện làm ra lựa chọn. . ."

Như vậy cần nhắc một phen, đã có chủ ý, nên tìm người thảo luận một phen.

Liên Phương Quý liền trước tiên tùy ý chọn chút điền tịch, tận chọn những kia thoát nhìn tàn tạ cổ lão, trước đây nghe thôn Đầu Trâu Chu người mù đã nói, càng như vậy điền tịch, càng dễ dàng có bảo bối, bất quá ôm những thứ này điền tịch đi tới một cái nơi hẻo lánh sau khi, nhưng cũng không vội vã đến xem, mà là nhắm hai mắt lại, không lâu lắm liền đã thần du vật ngoại, thoát nhìn như là ngủ. . .

Hắn rốt cục quyết định, đi tìm cái kia Kỳ cung Ma thai, cùng hắn hảo hảo tán gẫu lên một tán gẫu.

Chính mình Trúc Cơ cảnh giới công pháp truyền thừa, nói không chắc còn đến tin tức ở cái này Ma thai trên người.

Từ lúc Phương Quý Trúc Cơ sau khi, liền vẫn không có đi biểu ý thức gặp qua Ma thai, bởi vì hắn lúc trước đáp ứng rồi cái này Ma thai, Trúc Cơ sau khi liền tiễn hắn rời đi, nhưng lại không nghĩ như thế thả hắn đi, gặp mặt khó tránh khỏi có chút thật không tiện, liền dù là tình cờ một số thời khắc, hắn cũng có thể cảm giác được cái kia Ma thai rất mãnh liệt muốn gặp mình ý nghĩ, cũng chỉ làm không gặp, trước tiên thả hắn một quãng thời gian lại nói. . .

Bây giờ không thể lại trì hoãn, Phương Quý cũng cuối cùng tại nghĩ đến biện pháp đối phó hắn.

Thần thức nội liễm, rất nhanh liền tới đến thức hải trong, phía kia cổ lão mà dây cột nặng nề Đạo cung trước, Phương Quý nhẹ nhàng đẩy cửa ra,

trước tiên dò xét cái đầu đi vào, ánh mắt khắp mọi nơi nhìn, cười hì hì nói:
"Huynh đệ tốt, gần nhất có hay không nghĩ. . ."

Một câu lời còn chưa nói hết, bỗng nhiên sợ hết hồn.

Chỉ thấy Đạo cung xà nhà bên trên, Ma thai nắm sợi dây treo ở nơi đó, trôi nổi bồng bênh đã không biết bao nhiêu ngày.

"Tại sao lại thất cổ?"

Phương Quý có chút há hốc mồm, tốt xấu có kinh nghiệm, đi lên một cái lôi kéo Kỳ cung Ma thai chân bắt hấn cho lôi đi xuống.

"Đau. . ."

Ma thai té xuống đất, đầu tiên là kêu một tiếng, sau đó mới một bộ chậm rãi tỉnh lại dáng vẻ, mở mắt nhìn thấy Phương Quý, nhất thời nước mắt chảy dài, uốn uốn lượn lượn nói: "Ngươi. . . Ngươi chịu tới rồi, ngươi nói chuyện không đáng tin, còn không bằng để ta chết rồi. . ."

Vừa nói vừa áp ủ tâm tình, hiển nhiên liền muốn gào khóc, nhưng tâm tình còn không áp ủ tốt, đột nhiên Phương Quý trước tiên khóc rống lên, âm thanh lập tức liền bắt hấn cho đề tới, khóc được kêu là một cái thương tâm, được kêu là một cái gần chết, đem cái Kỳ cung Ma thai đều khóc bối rối, sưng sờ một lát, mới cẩn thận từng li từng tí một đẩy Phương Quý một cái, nói: "Đừng khóc rồi, ngươi làm sao?"

"Ta thua lớn một lần, e sợ không sống nổi mấy ngày. . ."

Phương Quý khóc rất là thương tâm, dừng lại đều dừng không được đến, vừa khóc vừa nhìn lên nhìn Kỳ cung Ma thai.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 221: Bạn Tốt

"Trước tiên đừng khóc mà, nói cho ta là chuyện ra sao. . ."

Thấy Phương Quý khóc ào ào, Kỳ cung Ma thai đem mình thất cổ chuyện đều quên đi.

"Ta số xui a, đương thời vì nhanh lên một chút thả người đi, ở tiên môn bí cảnh bên trong, ta được kêu là một cái đánh a, chỉ nghĩ nhanh lên một chút Trúc Cơ, kết quả đây, rồi cùng một cái Tôn phủ huyết mạch đối đầu, nàng muốn cướp ta Trúc Cơ tài nguyên a, ta có thể đáp ứng không? Ta không Trúc Cơ, còn làm sao thả người đi? Liền ta nhất thời kích động, suýt chút nữa đem nàng làm thịt rồi, cái này có thể đến tốt, đắc tội người a, này không phải, mới vừa Trúc Cơ thành công không bao lâu, liền bị Tôn phủ cho kéo lại đây, nghĩ báo thù ta đây, từng cái từng cái đứng xếp hàng muốn đánh ta giết ta a. . ."

Nhìn Kỳ cung Ma thai tấm kia hiểu kỳ mặt, Phương Quý nói được kêu là một cái đại nghĩa lẫm liệt, bi thảm tuyệt vọng.

"Tại sao lại đuổi tới như thế số xui chuyện cơ chứ?"

Kỳ cung Ma thai nhất thời không biết nên nói cái gì, chỉ có thể lẫm bẫm phụ họa.

"Ai, đúng vậy, làm sao liền đuổi tới như thế số xui chuyện cơ chứ?"

Phương Quý theo hẳn thở dài, bỗng nhiên hai mắt tập trung Kỳ cung Ma thai: "Chẳng lẽ không là người theo ta trêu chọc đến phiền phức?"

Kỳ cung Ma thai nhất thời sợ hết hồn, liên tục xua tay: "Không có quan hệ gì với ta, người đừng lừa ta. . ."

"Làm sao không liên quan?"

Phương Quý thở phì phò theo dõi hẳn: "Nếu không là người nghĩ đoạt xá ta, ta bản nguyên khô cạn tật xấu liền sẽ không như thế nhanh hiển lộ ra, không nhanh như vậy hiển lộ ra, liền không cần như thế vội vã tiến vào bí cảnh, không tiến vào bí cảnh, thì sẽ không gặp phải cái kia Tôn phủ huyết mạch, không gặp được nàng, thì sẽ không đánh nàng, không đánh nàng, hiện tại cũng sẽ không gặp phải phiền toái lớn như vậy. . . Cái này toàn đều là do vì người a!"

Kỳ cung Ma thai nghe được đều sững sờ, bỗng nhiên lửa thiêu mông giống như nhảy lên: "Người đến cùng muốn làm cái gì?"

"Làm gì?"

Phương Quý bỗng nhiên biểu hiện đau xót gần chết, than thở: "Ta còn có thể nghĩ làm gì vậy, ta là cái nói chuyện giữ lời người, nếu đáp ứng rồi Trúc Cơ sau khi muốn thả người đi, vậy thì nhất định phải thả người đi a, lần này lại đây, chính là thương lượng với người chuyện này. . ."

Kỳ cung Ma thai lập tức hưng phấn lên, hai mắt sáng lên nói: "Thật chứ?"

"Ừm!"

Phương Quý gật gật đầu, lại thật lòng nhìn Ma thai một chút, nói: "Nhìn dáng dấp người còn không giải ta, ta người này kỳ thực là phi thường giảng

nghĩa khí, nói chuyện giữ lời, nghĩa khí so với trời lớn, một ngụm nước bọt một cái đing, thà rằng để cho mình bị khổ, cũng không cho bằng hữu chịu thiệt, đương nhiên, cũng là do vì ta giảng nghĩa khí, vì lẽ đó ta bằng hữu bên cạnh cũng đều rất giảng nghĩa khí, từ thôn Đầu Trâu đến Thái Bạch tông, liền không có cái nào bằng hữu là ở ta gặp nạn thời điểm sẽ chủ động cách ta mà đi, giữa người và người, nói cảm tình không phải sao?"

"Cái này. . ."

Kỳ cung Ma thai vốn là nghe rất vui vẻ, nhưng chậm rãi cảm thấy có món đồ gì không đúng lắm vị, ánh mắt có chút tránh né, một lát sau, mới lại cố lấy dũng khí, cẩn thận từng li từng tí một hỏi: "Cái kia. . . Nếu như người gặp nạn thời điểm muốn rời bỏ người đây?"

"Người như vậy, còn có thể tính bằng hữu?"

Phương Quý vỗ vỗ Kỳ cung Ma thai vai, thuận thế dùng sức ngắt một cái, uy nghiêm đáng sợ cười nói: "Đối phó người như vậy, còn với hấn giảng cảm tình, giảng nghĩa khí? Ha ha, một ngày đánh hấn ba mươi lần cũng không đủ, còn đến đem hấn treo lên nắm roi đánh. . ."

Ma thai Kỳ cung bỗng nhiên đánh cái kích lẳng, ánh mắt có chút sợ hãi.

"Ha ha, không nói rồi, người hiện tại có phải là phải đi rồi?"

Phương Quý như là rốt cục hoãn qua thần đến, cười híp mắt nhìn Kỳ cung Ma thai.

"Ta. . ."

Kỳ cung Ma thai môi run rẩy, do do dự dự hỏi: "Ta. . . Ta đi rồi, chính người có thể ứng phó cục diện bây giờ chứ?"

"Đương nhiên ứng phó không được!"

Phương Quý trả lời đơn giản lưu loát, nhìn Kỳ cung Ma thai ánh mắt rất có thâm ý.

Kỳ cung Ma thai đón hấn thành khăn ánh mắt, bỗng nhiên run cầm cập một cái, xoắn xuýt, thông khổ, rốt cục vẫn là lấy dũng khí hỏi một câu: "Cái kia. . . Cái kia cái gì. . . Người hiện tại cái này tình cảnh, ta còn có cái gì có thể giúp đỡ được người sao?"

"Có a!"

Phương Quý vui sướng, thuận miệng trả lời: "Ta hiện tại đây, kỳ thực chính là thực lực cá nhân còn không đột xuất, vì lẽ đó Tôn phủ trong, ai cũng có thể bắt nạt ta, hiện tại đây, nếu như có người có thể giúp ta sửa sang một chút Trúc Cơ cảnh giới công pháp tu hành, cái kia thực lực ta tăng lên, liền ai cũng không sợ. . . Ồ? Người vì sao lại hỏi cái vấn đề này, lẽ nào người nghĩ chủ động lưu lại giúp ta sao?"

Kỳ cung Ma thai thay đổi sắc mặt, liên tục xoa tay: "Ta còn không. . ."

Phương Quý đã đầy mặt vẻ đại hỉ, nắm ở Kỳ cung Ma thai vai, cảm động nói: "Người thật là cái bạn tốt a!"

"Làm sao cảm giác như là bị lừa rồi?"

Kỳ cung Ma thai nhất thời nước mắt chảy dài, luôn cảm giác có chỗ nào không đúng.

"Tốt, ít nói nhảm, nhanh lên một chút làm việc đi, sớm một chút giúp ta chỉnh lý ra công pháp, cũng sớm một chút thả người đi không phải?"

Phương Quý một mặt ai tuyệt lập tức thu lên rồi, phóng khoáng cười vỗ vỗ Kỳ cung Ma thai vai, nói: "Ta tình huống, ngươi cũng hiểu rõ, nhanh lên một chút giúp ta ngẫm lại, ta đến tột cùng nên tìm tìm cái gì dạng công pháp, mới có thể ở Trúc Cơ cảnh giới đi càng cao!"

Kỳ cung Ma thai nhanh muốn khóc lên: "Lúc này nói cẩn thận, giúp ngươi chỉnh lý tốt, có thể nhất định phải thả ta rời đi a!"

Phương Quý chăm chú nhìn hấn con mắt nói: "Ngươi yên tâm, đối với bạn tốt ta luôn luôn nói chuyện giữ lời!"

"Ngươi sau đó cũng không thể làm sao hô hoán ngươi đều không để ý ta. . ."

"Được rồi!"

"Càng không thể không có chuyện gì liên động thủ đánh người. . ."

"Sao có thể chứ. . ."

"Ngươi còn nhiều hơn tìm một ít dưỡng thần thức Linh đan bảo dược. . ."

"Ta nói ngươi xong chưa. . ."

". . ."

". . ."

Một phen thương thảo phía dưới, Kỳ cung Ma thai cuối cùng cũng coi như là tự do, cam tâm tình nguyện, ở lại Phương Quý biểu ý thức Đạo cung trong, sau đó hấn cũng là thật lòng thương lượng với Phương Quý nổi lên Trúc Cơ cảnh giới công pháp tu hành chuyện, ở tất cả chuyện lớn nhỏ hiểu rõ đến Phương Quý bây giờ dưới tình huống, cái này Kỳ cung Ma thai ,

ngược lại cũng ít có lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Muốn chụp người nói như vậy lên, tình huống của người cũng thật là phi thường hiếm thấy, nếu như không có đứng đầu nhất công pháp tu hành, e sợ tiềm lực của người liền không cách nào phát huy được!"

"Đứng đầu nhất công pháp tu hành. . ."

Phương Quý trầm ngâm, nói: "Ta hiện tại có thể ở Tôn phủ tàng kinh điện bên trong, xem đến rất nhiều tiên môn Trúc Cơ công pháp, không thiếu gì cả!"

"Những thứ này là không đủ!"

Kỳ cung Ma thai lắc đầu nói: "Những thứ này tiểu Tiên môn công pháp, cũng có rất nhiều chính mình độc đạo chỗ, nhưng cũng không hẳn có thể cho người đi được càng xa hơn, trên thực tế, những này công pháp, coi như là đối với bình thường Địa Mạch trúc cơ tới nói, đều không đủ để phát huy ra bọn họ đủ thực lực, càng không cần phải nói là như người vậy Thần Đạo trúc cơ, tuy rằng người ở đạo cơ bên trên, tự chém một kiếm, cho mình lưu lại tương lai Tiên Đạo trúc cơ vết thương, nhưng ở trên bản chất, người kỳ thực vẫn cứ là Thần Đạo trúc cơ, chỉ là thoát nhìn như trung phẩm Địa Mạch trúc cơ thôi!"

"Nếu là những thứ này tiểu Tiên môn công pháp không được. . ."

Phương Quý cân nhắc hẳn, ngẩng đầu hỏi: "Cái kia tông chủ truyền cho ta Thái Bạch tông Thượng Thanh huyền pháp làm sao?"

Kỳ cung Ma thai cẩn thận tìm hiểu một phen Thượng Thanh huyền pháp, nói: "Cái này một đạo Thượng Thanh huyền pháp ngược lại không tệ, so với bình thường tiểu Tiên môn công pháp cường không ít, có thể nói như vậy, những tiên môn khác những kia công pháp, là người tầm thường sáng

ché, mà các người Thái Bạch tông chủ truyền ra cái này một đạo huyền pháp, lại là người thông minh sáng chế!"

Phương Quý vừa nghe, cũng đến rồi chút hứng thú, hỏi vợ: "Cái kia Cửu Linh chính điện đây?"

Kỳ cung Ma thai thở dài, một lát sau, mới nói: "Thái Bạch tông Thượng Thanh huyền pháp, là người thông minh sáng chế, mà cái kia Cửu Linh chính điện, nhưng là vô số một người thông minh, một đời một đời trước sau thôi diễn tu chỉnh đi ra, chính là là chân chính chí cao vô thượng, bao la vạn tượng Tiên đạo công pháp, không nói là người, liền là chúng ta những thứ này Tiên thiên chi linh, cũng có thể mượn công pháp này, tu hành đến cảnh giới cực cao!"

Nghe lời này, Phương Quý con mắt nhất thời sáng.

Trước hẳn phán đoán không sai, cá chạch nhỏ nhà công pháp, quả nhiên mới là tốt đẹp nhất.

Liền Tôn phủ những này công pháp cũng không sánh nổi!

Bất quá Kỳ cung Ma thai rất nhanh liền lại một chậu nước lạnh dội đến trên đầu hắn: "Nhưng vấn đề ở chỗ, cái này Cửu Linh chính điện Trúc Cơ sau khi pháp môn, người chỉ biết là một ít tâm pháp khẩu quyết, lại không biết được cụ thể tu luyện pháp môn, căn bản liền không cách nào tu hành a. . ."

"Cũng không phải đây?"

Phương Quý vỗ đùi, than thở: "Đương thời hỏi nhiều hỏi cá chạch nhỏ là tốt rồi!"

Hắn lúc này tiếc hận đúng là thật sự, chỉ bất quá có chút buồn cười, cái kia Đông Thổ Tần gia Cửu Linh chính điện, mệnh mông tinh thâm, không biết có bao nhiêu kỳ diệu pháp môn, hắn đương nhiên liền như vậy mấy ngày, chính là muốn học, cũng căn bản không thể học được đến a, có thể học được Luyện Khí cảnh giới pháp môn, đã nói rõ hắn tố chất không sai, đương nhiên, cũng là tiểu Lý dạy tỉ mỉ duyên cớ.

Cho tới mặt sau Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh. . . Mỗi một cảnh giới, đều có vô tận pháp môn, đừng nói ngay lúc đó cá chạch nhỏ cũng không hiểu, coi như nàng hiểu vậy cũng căn bản không phải trong thời gian ngắn liền có thể học được a.

"Dù như thế nào, chung quy phải tu hành tốt đẹp nhất mới đúng đấy. . ."

Phương Quý nhú hơn nửa ngày lông mày, lúc này mới lẩm bảm mở miệng, biết rồi tốt đẹp nhất, lại đi tu hành những khác, tổng không quá cam tâm.

"Người thực sự là như thế nghĩ tới?"

Kỳ cung Ma thai cũng do dự, qua một lúc lâu, mới bỗng nhiên hỏi một câu.

"Đương nhiên!"

Phương Quý lập tức quay đầu nhìn hắn, nói: "Người có biện pháp?"

"Ta dù sao cũng là Tiên thiên chi linh nha. . ."

Kỳ cung Ma thai có chút tự kiêu, nhưng chú ý tới Phương Quý cái kia ánh mắt bất thiện, liền làm cái khuôn mặt tươi cười, nói: "Cái kia Cửu Linh chính điện, người chỉ nhớ rõ Trúc Cơ cảnh giới khẩu quyết, không có cụ thể tu hành pháp môn, chỉ bất quá, có bọn họ Luyện Khí cảnh giới tu luyện

pháp môn, lại có Trúc Cơ cảnh giới khẩu quyết, vậy bọn họ đại phương hướng cùng tu hành lý niệm ta vẫn là có thể thôi diễn đến đi ra, lại thêm vào người hiện tại có thể tiếp xúc được nhiều như vậy tiên môn Trúc Cơ huyền pháp. . ."

Hắn nói dừng một chút, nghiêm túc nói: "Cái kia có lẽ ta có thể lấy Cửu Linh chính điện làm vì cương, lấy các loại tiểu Tiên môn công pháp làm vì dùn, dung hợp thông suốt, giúp người thôi diễn ra một đạo mới Trúc Cơ cảnh giới tu luyện pháp môn đi ra. . ."

"Được! Được! Được!"

Phương Quý đều không nghĩ tới hắn còn có thể có biện pháp này, sắc mặt nhất thời có chút chờ mong.

Nhưng Kỳ cung Ma thai nói xong, chính mình nhưng cũng có chút do dự, nói: "Bất quá nếu là thất bại tới nói. . ."

"Ha ha, đừng lo lắng!"

Phương Quý vội vàng vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười nói: "Nếu là thất bại, người không phải ta bằng hữu!"

Kỳ cung Ma thai nhất thời rùng mình một cái, chính mình thật giống thật sự rơi vào hố bên trong. . .

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 222: Nhất Pháp Cửu Huyền Quyết

Phương Quý cùng Kỳ cung Ma thai hai cái một cái là Tiên thiên chi linh, trời sinh gần đạo, một cái vào Tôn phủ, có Tôn phủ cái kia mệnh mông như khói vô cùng điển tịch đến xem thêm, liền tự thật là gan to bằng trời, định ra rồi cùng người thường không giống con đường tu luyện, cái kia chính là lấy Cửu Linh chính điển Trúc Cơ tâm pháp cùng khẩu quyết làm vì cương, sau đó lại dung hợp các tiên môn đạo thông tu luyện pháp môn, chính mình đẩy ra một con đường đến. . .

Như vậy công pháp, đã không phải nguyên lai Cửu Linh chính điển, nhưng cũng không phải một đạo hoàn toàn mới công pháp, cụ thể có thể tu luyện tới cái gì loại trình độ, vậy thì không phải hiện tại Phương Quý cùng Kỳ cung Ma thai có thể dự đoán đến, chỉ có thể trước một bước bước tiếp tục đi lại nói.

"Từ người nhớ tới khẩu quyết cùng tâm pháp lại có biết, cái kia Cửu Linh chính điển nguyên sơ tu luyện pháp môn, chính là chia ra làm chín, cửu cửu quy nhất, thực sự là nhượng người thán phục ý nghĩ cùng quyết đoán. Đơn giản tới nói, người khác Trúc Cơ cảnh giới, chỉ con đường tu luyện huyền pháp liền có thể, nhưng cái này Cửu Linh chính điển, lại là muốn tu đủ chín đạo, bởi vậy liền có thể tương tượng, cái này Cửu Linh chính điển tu luyện tới cực điểm sau khi, nên có cỡ nào dạng thần uy, mà quan trọng hơn chính là, các nàng cái này chín đạo huyền pháp, hẳn là mỗi một đạo, cũng là muốn xa mạnh hơn nhiều bình thường tiên môn. . ."

Kỳ cung Ma thai bắt đến Đông Thổ Tàn gia Cửu Linh chính điển tu luyện khẩu quyết sau khi, càng tham nghiên, liền càng khen không dứt miệng, rồi sau đó cũng như là bị kích khởi hùng tâm tráng chí, nói: "Chúng ta không biết nguyên lai Cửu Linh chính điển là làm sao tu luyện, nhưng chúng ta nhưng có thể từ cái kia tàng kinh điện mệnh mông tiên môn huyền pháp bên trong, sàng lọc ra chín đạo tốt đẹp nhất huyền pháp đến tu luyện, thay thế Cửu Linh chi pháp!"

"Cái này chín đạo huyền pháp, lại muốn không giống nhau, lại muốn lẫn nhau tương sinh, còn muốn cân nhắc đến uy lực cùng tương lai con đường, thực sự là cọc nan đề, bất quá, bây giờ người nếu có thể tiếp xúc được nhiều như vậy tiên môn truyền thừa, đúng là có thành công độ khả thi, ta dù sao cũng là Tiên thiên chi linh, trời sinh gần đạo, xa so với các người những thứ này hậu thiên chi linh thông. . . Khà khà, ngược lại ta hẳn là có thể làm được!"

Từ phong phú tiên môn truyền thừa bên trong, lựa chọn ra chín đạo huyền pháp, bổ túc Cửu Linh chính điển thiếu hụt pháp môn.

Cái này, chính là Kỳ cung Ma thai cho Phương Quý định đến kế hoạch.

Liền, Phương Quý liền cũng từ cái này một ngày bắt đầu, có chính mình chuyện muốn làm, hẳn theo Kỳ cung Ma thai dặn, cũng không có việc gì liền tới đến cái này tàng kinh điện, sau đó không câu nệ tốt xấu, liền đem các đại Tiên môn công pháp tu hành ôm vào trước người, từng chữ từng câu lật đọc, ngược lại cũng không cầu lý giải bao nhiêu, chỉ là đem mỗi một chữ mỗi một câu đều coi trọng một lần, không thiếu chữ lộ câu liền có thể.

Mà chỉ cần hẳn hai mắt nhìn thấy, hẳn biểu ý thức Đạo cung bên trong, liền cũng sẽ có tương ứng điển tịch hiện ra, Kỳ cung Ma thai liền cũng có thể từ hẳn Đạo cung bên trong được biết công pháp này nội dung, sau đó thông qua những này công pháp pháp môn, đến thôi diễn sàng lọc, dung

hợp thông suốt, từ bên trong lựa chọn thích hợp Phương Quý tu luyện pháp môn, cho nên đối Phương Quý tới nói, xem, cũng gần gần chỉ là đơn giản xem mà thôi.

"Chúng ta muốn chọn cái này chín đạo huyền pháp, không chỉ là xem bản thân uy lực mà thôi, còn muốn cân nhắc đến cái này chín đạo huyền pháp lẫn nhau trong lúc đó tương sinh tương khắc vấn đề, vì lẽ đó người hiện tại cũng không thể chỉ chạy những kia tiếng tăm đại Tiên môn huyền pháp đi, mà là muốn không bám vào một khuôn mẫu, liềm mạng nhìn thêm, người thấy càng nhiều, ta có thể cơ hội lựa chọn càng nhiều, hơn nữa ta nuôi ra đầy đủ gốc gác, thậm chí có thể giúp người một lần nữa thôi diễn, dù là một ít cũng không mạnh mẽ như vậy huyền pháp, cũng có thể để giúp nó một lần nữa thôi diễn ra uy lực mạnh mẽ đến!"

Kỳ cung Ma thai nói đạo lý rất đơn giản, Phương Quý cũng vui vẻ đồng ý, không phải là đọc sách mà, đơn giản!

Nếu để cho hắn đem một quyển sách đọc một lượt, hiểu rõ, hắn phỏng chừng sẽ cảm thấy tê nhạt cực độ, nhưng nếu chỉ là đem sách chăm chú lật lên một lần, cái này việc tuy rằng khô khan, nhưng dù gì cũng là có thể làm được đến, cổ nhân nói đọc sách qua loa đại khái, hắn nhưng là liên cụ thể nhìn thấy gì nội dung cũng mặc kệ, xem như là đem đôi mắt này cho Ma thai mượn, không có chuyện gì liên lật sách chứ. . .

Ngược lại con mắt nhìn trang sách thời điểm, cả người từ lâu thân du vật ngoại!

Ngày ngày đến, mỗi ngày đến, vừa đến liền ôm một đống lớn sách ngồi xôm ở góc tường, đọc nhanh như gió, xem qua coi như, hoàn toàn không giống những người khác giống như ôm một đạo điển tịch cần phải trái phải nghiền ngẫm đọc, cân nhắc, hoàn toàn hiểu rõ mới thôi, Phương Quý cái này đọc sách tốc độ kinh người, cùng ngày xem xong một đống, ngày thứ

hai đến liền lại mượn lên một đồng , ngược lại cũng dần dần thành cái này tàng kinh điện một đạo kỳ cảnh.

"Ha ha, nhà quê. . ."

Lục Đạo Dẫn mấy người cũng ở cái này tàng kinh điện gặp phải Phương Quý vài lần, không khỏi trái tim cười thâm, nghĩ thâm: "Năm rồi đi tới Tôn phủ tiên môn đệ tử, chắc chắn sẽ phạm tội xấu này, trong ngày thường thấy công pháp điện tịch quá ít, mỗi một bộ cũng làm thành thứ tốt, vì lẽ đó vừa vào Tôn phủ tàng kinh điện, liền như là chuột rơi vào vại gạo bên trong, hận không thể một hơi liền đem tất cả điện tịch đều xem xong, vội vàng từ bên trong lấy ra một vốn có thể để cho mình vô địch khắp thiên hạ công pháp mới được, trên thực tế đây, chỉ là trò cười thôi. . ."

"Bất kể là cái nào một môn cái nào một phái công pháp, đều có chính mình chỗ hơn người, nhìn ra thấy điện tịch lại nói, cũng đến mình có thể ăn được thâu, lý giải đến mới được, như vậy cười ngựa xem hoa giống như cái nhìn, sẽ chỉ làm chính mình đạo tâm mê man, mất phương hướng thôi!"

Nhưng bọn họ tuy rằng đang cùng Phương Quý quy về một cốc, có thể Phương Quý chính thức nhập thần điện sau khi, nhưng vẫn không có chủ động cùng bọn họ thân cận qua, bởi vậy bọn họ tự nhiên cũng lười lại đây nhắc nhở cái gì, chỉ là ở người khác trêu chọc trêu ghẹo lúc, cũng theo cười lên vài tiếng thôi, trong lòng đúng là nghĩ, có lẽ cái này tiểu tử cuồng vọng ở làm lỡ đủ rồi thời gian sau khi, sẽ chút hiểu chuyện cũng khó nói.

Bất quá Phương Quý tự mình đúng là không để ý tới những thứ này, hẳn cũng có thể cảm giác được chút châm chọc ánh mắt, trong lòng lại không thèm để ý, bây giờ hẳn nhưng là vội vàng đây, cái này một phương tàng kinh điện, hầu như có thể nói là thu gom Bắc Vực to to nhỏ nhỏ gần vạn tiên môn ít nhất bảy thành trở lên điện tịch, cụ thể số lượng có thể có bao

nhieu quý mới biết, chính mình cần phải đem tất cả điển tịch đều xem một lần đây, thời gian câu nào a?

Hiện tại mình đã không có lười biếng, Kỳ cung Ma thai còn mỗi ngày thúc chính mình đây!

...

...

"Lẽ nào trước tôn thương ngươi, chính là như thế một cái cái gì cũng không hiểu nhà quê?"

Chỉ là liền ngay cả Phương Quý cũng không chú ý tới chính là, khi hẳn là do đọc sách nhanh chóng gọi ra một chút người chú ý thời điểm, cái này tàng kinh điện bên trong, liền cũng thường xuyên qua lại mấy bóng người, các nàng lúc đầu cũng không có quấy rầy, chỉ là rất xa nhìn Phương Quý, qua bảy, tám ngày sau, một người trong đó mới cười tủm tỉm nhìn về phía giữa các nàng, một cái dáng dấp bình thường cô gái, tựa như cười mà không phải cười hỏi.

Dáng dấp kia bình thường cô gái nghe xong lời của nàng, sắc mặt liền có vẻ hơi không tự nhiên, một lát sau, mới gật gật đầu, suy nghĩ một chút, lại thấp giọng nói: "Người này thoát nhìn không cái chính hình, nhưng một thân bản lĩnh lại là không giả, ta không phải là đối thủ của hắn!"

"Ngươi không phải là đối thủ của hắn, vậy cũng chỉ là ngươi vô dụng mà thôi!"

Bên cạnh sinh song treo sừng mắt cô gái nở nụ cười một tiếng, nói: "Ngươi dù sao cũng có một nửa Thần tộc huyết mạch, có thể thua, lại không thể mất ngạo khí, ta cũng thực sự hiếu kỳ, đến tột cùng là hạng người

gì mới có thể làm cho người đã biến thành như thế không hăng hái đáng
đáp. . ."

Vừa nói chuyện, đã chân thành đứng lên đến, hướng về Phương Quý đi
tới.

Cái kia diện mạo bình thường cô gái gấp vội vàng đứng dậy, ánh cầu
đạo: "Anh tử tử không nên đi, ta còn chưa nghĩ ra. . ."

"Không sao. . ."

Bên người nàng một cô gái khác ngăn cản nàng, nhàn nhạt nói: "Nàng
cũng không phải vì người mà đi!"

Khuôn mặt bình thường cô gái, nhất thời hơi thay đổi sắc mặt, một câu
nói cũng không dám nói nữa.

Mà vào lúc này, cái kia mọc ra một đôi treo sừng mắt cô gái, cũng chính
rất xa hướng về cái kia chính buồn bực ngán ngẩm lật lên sách, trên thực tế
đã thần du vật ngoại Phương Quý đi tới, khoảng cách càng gần, nàng lông
mày cũng hơi nhíu lại, bắt quá đi tới Phương Quý trước người thì trên mặt
cũng đã lộ ra một cái dịu dàng khách khí nụ cười, hướng về Phương Quý
đứng thân là lễ, thanh âm êm dịu nói: "Đạo huynh có lễ!"

Phương Quý chính lật sách lật sắp ngủ, chợt thấy trước mắt xuất hiện
một đôi treo sừng mắt, nằm ở một tấm trắng bệch trắng bệch trên mặt, lại
nhất thời sợ hết hồn, buồn ngủ đều làm mất bảy, tám phân, bắt quá thấy đôi
phương thật khách khí đáng vẻ, liền cũng nhìn xuống không kêu ra tiếng,
thực sự không muốn đứng dậy, liền lười biếng khoát tay áo một cái, nói:
"Có lễ có lễ, vị này đại cô nương tìm ta có việc?"

"Đại cô nương?"

Cô gái này xì nở nụ cười một tiếng, thanh âm êm dịu nói: "Xin mời các hạ thứ ta vô lễ đến đây, ta trước từng có một vị bằng hữu, thua ở các hạ trong tay, nghe nàng đối với các hạ rất nhiều tán dương, là bằng vào ta muốn mời các hạ nể mặt, cùng ta luận bàn một phen. . ."

"Cùng ta luận bàn?"

Phương Quý nghe xong lời này, nhất thời có chút ngạc nhiên đánh giá nữ nhân này một chút.

Chỉ thấy nàng ăn mặc cắt vừa vặn xiêm y màu trắng, lộ ra trắng triết cổ cùng cẳng chân, cử chỉ dịu dàng có lễ, rõ ràng là từ nhỏ nuôi đi ra thói quen, nếu không là cặp kia treo sừng mắt cùng trắng bệch trắng bệch mặt , ngược lại cũng không phải là không có thứ đáng xem, chỉ là đây là ngoại tại, như hướng về nhỏ xem, Phương Quý liền có thể nhận ra được nàng nhìn như dự yếu trong thân thể, ẩn chứa sức mạnh cực kỳ đáng sợ.

Người này rõ ràng đã là ở Trúc Cơ cảnh giới đắm chìm nhiều năm một cái Trúc Cơ tu sĩ.

Nàng làm sao sẽ chạy tới cùng mình luận bàn?

Nghĩ đến nàng nói nào đó vị bằng hữu đã từng thua ở trong tay chính mình, Phương Quý nhất thời nghĩ đến cùng mình cùng ở tại một cốc Ngụy Giang Long cùng Triệu Hồng hai người, tâm trạng nhất thời nổi lên cảnh giác, lúc trước chính mình đã thương cái kia hai người sau khi, là do có Thanh Vân Gian, bọn họ liền cũng cảm thấy ở chính mình tu luyện Trúc Cơ cảnh giới công pháp trước cùng mình tranh tài, là có chút quá bắt nạt người, bởi vậy từ cái kia sau khi, liền cũng không có đề cập tới này sự kiện, chỉ là nhìn bọn họ bình thường ánh mắt, rõ ràng vẫn không có tiêu đối với chính mình địch ý.

Lẽ nào trước mắt cái này treo sừng chân, chính là bọn họ mời tới cùng chính mình làm khó dễ?

Chính mình liền Trúc Cơ cảnh giới công pháp đều không có định ra, lúc này tìm người luận bàn, cái kia không phải tự mình chuốc lấy cực khổ sao?

Liên Phương Quý dứt khoát lắc đầu, nói: "Không luận bàn!"

Cái kia treo sừng mắt hơi ngăn người ra, nói: "Tại sao?"

Phương Quý ngạo nghễ nói: "Bởi vì ta xưa nay không đánh nữ nhân!"

Nói, liền tiện tay bỏ qua một quyển mới vừa xem xong đạo quyển, lại lấy mới một quyển, chăm chú nghiên ngẫm đọc lên.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 223: Trục Xuất Thần Điện

Phương Quý trả lời, đúng là để cái kia treo sừng mắt sừng sốt, nhìn hấn ngòi nghiêm chỉnh, chăm chú đọc sách đáng dấp, thật là có mấy phần ngạo khí ở ngực, ẩn sâu không ra cao thủ khí phách, nếu không phải là mình sớm liền hiểu nội tình, khả năng liền coi lời đó là thật. . .

Chỉ là nàng cũng không nghĩ tới, Phương Quý như thế liền thẳng thắn dứt khoát từ chối nàng muốn luận bàn đề nghị, nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải, nhưng nàng cũng không vội vã, càng không hề rời đi, chỉ là mỉm cười đứng ở Phương Quý bên cạnh, lẳng lặng nhìn Phương Quý đọc nhanh như gió xem trong tay đạo quyển, ào ào ào lật trang, sau một hồi lâu, bỗng nhiên nhẹ giọng cười nói: "Các hạ đang làm gì?"

"Đọc sách a. . ."

Phương Quý liếc nhìn nàng một chút, nghĩ thầm này không phải là trọn tròn mắt giả bộ hồ đồ sao?

Chính mình rõ ràng đã nói không đánh nữ nhân, nàng lại còn lại ở đây không đi, lẽ nào là coi trọng ta?

Coi trọng ta cũng không được, coi như không có Hồng Bảo Nhi ta cũng không thể muốn người a. . .

"Sách là như vậy xem sao?"

Cái kia treo sừng mắt nở nụ cười một tiếng, nói: "Ta nghe nói các hạ tài danh, trước đây còn nói là cái gì kinh tài tuyệt diệu bất thể nhân vật, chỉ là trong mấy ngày này, đã thấy các hạ mỗi ngày tới đây, đều ôm một đồng đạo quyển, lung tung lật lên một lần, liền ném đến một bên, đừng nói tinh tế lĩnh ngộ sách trong đạo lý, tìm hiểu trong đó pháp môn, nghĩ là liền sách trên có vài chữ đều không thấy rõ chứ? Cái này các loại hành vi, rồi lại cùng các hạ loại kia tài danh không phù hợp, cũng làm cho người cảm thấy như là một cái tham lam ngu ngốc hạng người, hiển lộ hết ngu ngốc trò hề. ."

"Hả?"

Phương Quý quay đầu nhìn nàng một cái, chỉ thấy cô gái này cười tủm tỉm, dáng vẻ không thay đổi, nói chuyện nhưng có chút khó nghe.

Liền hần quyết định cùng nữ nhân này giảng giảng đạo lý: "Mắc mớ gì tới người?"

"Người. . ."

Cô gái này cười tủm tỉm sắc mặt nhất thời cứng đờ, sắc mặt âm trầm chút, nhàn nhạt nói: "Các hạ nói vậy rõ ràng, thần điện này bên trong đạo quyển, tất cả đều là tiên nhân tâm huyết, ta tộc tiên bối nhọc nhằn khổ sở sưu tập mà đến, chúng ta có thể nhờ vào đó tìm đạo, liền nên lòng mang kính ý mới là, tựa như các hạ bực này lung tung lật xem, không hề cảm ơn, đã là bất kính sách trong đạo lý. . ."

Phương Quý nghe được nàng khẩu khí bất thiện, ngẩng đầu lên nói: "Người tiên nhân sinh giận rồi?"

Cô gái kia sắc mặt âm trầm muốn chảy ra nước, một lát sau, nàng mới bỗng nhiên lạnh nhạt mở miệng, nói: "Ta khổ tâm khuyên cáo các hạ, các

hạ cũng không biết lễ, cái kia liền xin mời các hạ rời đi đi, cái này tàng kinh điện bên trong sách, không phải cho người bực này người xem!"

Phương Quý lúc này có chút chăm chú, bỗng nhiên nghiêng đầu đến.

Mà ở cô gái này lại đây nói chuyện với Phương Quý lúc, cũng gây nên chu vi mấy người chú ý, trong đó liền có cùng Phương Quý cùng ở tại một cốc Triệu Hồng, hẳn một thấy Phương Quý bị người hỏi trách, nhất thời đầy mặt cười gằn, mà khi nhìn rõ nói chuyện với Phương Quý cô gái dáng dấp thì trong lòng càng là lấy làm kinh hãi, lặng lẽ lui sang một bên, truyền âm cho Ngụy Giang Long, chỉ nói cái này tàng kinh điện bên trong, có nào nhiệt có thể liếc nhìn.

Trước đây vẫn bí mật quan sát Phương Quý cô gái, vào lúc này vẻ mặt cũng lộ vẻ nghiêm nghị.

"Người mới vừa nói cái gì?"

Phương Quý quan sát tỉ mỉ cô gái này một chút, mới lại từ từ hỏi.

Cô gái kia chậm rãi giơ tay, triển hướng về phía cửa điện phương hướng, nói: "Ta xin mời các hạ rời đi!"

Phương Quý hướng về trên ghế dựa nhích lại gần, nói: "Bằng cái gì?"

Cô gái kia mặt không chút thay đổi nói: "Ta đã nói qua, trong Thần điện điện tịch, đều là ta tộc tiền bối nhọc nhằn khổ sở sưu tập mà tới. . ."

"Cái kia hay là chúng ta Bắc Vực tu sĩ viết đây. . ."

Phương Quý trực tiếp đánh gãy lời của nàng, tà khiết nói: "Người sao không rời đi?"

"Bạch!"

Nghe được lời ấy, cô gái kia sắc mặt nhất thời thay đổi.

Không chỉ có là nàng, cách đó không xa Triệu Hồng, cùng với chính đang tại cái này tàng kinh điện bên trong xem thêm đạo diễn An Châu tu sĩ, khi nghe đến Phương Quý thuận miệng nói ra câu nói này thì đều đã trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, Phương Quý nói đương nhiên là lời nói thật, Tôn phủ thân điện trăm vạn tàng thư, khắp cả mắt đi tới, đều là Bắc Vực chư đại Tiên môn bí pháp truyền thừa, chỉ là như vậy lời nói thật, có mấy người dám ở Tôn phủ nói?

Trong bọn họ, thậm chí đã có người hoài nghi Phương Quý có phải hay là không nhận ra thân phận của cô gái kia, cho nên mới dám ở ngay trước mặt nàng nói những thứ này dễ dàng nhất phạm húy tới lời nói.

Phương Quý đương nhiên đã nhận ra thân phận của cô gái kia, lời này vốn cũng là cố ý nói, lâm đến Tôn phủ trước, hẳn cũng nghĩ tới Tôn phủ huyết mạch đến tột cùng là cái gì loại , bất quá đến rồi Tôn phủ sau khi , ngược lại cũng phát hiện, những thứ này Tôn phủ huyết mạch tùy ý có thể thấy được, cũng không thấy bao dài hai cái đầu, bây giờ chính mình hảo hảo xem sách đây, bằng cái gì người nói một câu luận bàn ta liền đi ra ngoài cùng người so chân a?

Hiện tại ta còn chưa bắt đầu tu luyện Trúc Cơ cảnh giới công pháp đây, bằng cái gì để người chiếm cái này tiện nghi?

Mà cô gái này một thấy mình không đáp ứng, liền đơn giản cố ý tìm cớ, thì càng để cho hắn bất mãn, người coi mình là ai đó, tùy tiện để ta đi ra ngoài?

Then chốt là người còn lớn lên khó nhìn!

Bởi vậy hắn cũng nổi lên cơn tức, không chỉ nói câu nói này, còn có chút khiêu khích nhìn đối phương!

"Thô tục, vô lễ!"

Mà cái kia treo sừng mắt cô gái lạnh lùng nhìn Phương Quý một chút, lúc này cũng thật là động khí đến, nhớ nàng bình thường ở Tôn phủ, nhìn thấy Bắc Vực tu sĩ đều là một mực cung kính, tùy tiện nói câu nói, liền không biết bao nhiêu người lĩnh ngộ trong đó ý tứ, bây giờ chính mình khách khí muốn mời người này luận bàn một thoáng, không ngờ rằng cũng đụng tới như thế cái hàng, không chỉ có không đuôi khẩn lĩnh mệnh, ngược lại sỉ nhục nổi lên chính mình?

Hết lần này tới lần khác những câu nói này nàng còn thật không biết làm sao phản bác, trái tim liền tức giận càng tăng lên.

Lạnh lùng quát mắng một câu, nàng đúng là không có tiếp tục ở vừa mới cái kia đề tài trên dây dưa, chỉ là mặt như băng sương, lạnh giọng mở miệng, nói: "Ta vốn định thật tốt cùng các hạ giảng đạo lý, nhưng các hạ nếu quá nhiều, ta cũng chỉ có trực người đi ra ngoài!"

Vừa nói chuyện, khí huyết hơi trào, nhưng có nhân nhạt ánh sao, ở nàng quanh người hiện ra, loại biến hóa này, làm cho nàng như thế một cái thoát nhìn yếu điệu cô gái, đột nhiên liền nhiều một tầng vô hình sát khí, như là đem hư không đều ngưng lại, chu vi khí cơ tràn ngập chỗ, phảng phất đã biến thành một mảnh sao đêm, tựa hồ có thể nhìn thấy cái này trong bầu trời đêm, có điểm điểm tinh thần hiện ra.

"Này, người đừng quá đáng quá mức a, chớ ép ta đánh nữ nhân. . ."

Thấy cô gái này vận chuyển bí pháp, Phương Quý cũng biến sắc mặt, liền đón nàng đứng lên.

Trong lòng âm thầm suy nghĩ, không biết nên dùng thủ đoạn gì!

"Thật muốn động thủ?"

Mà ở cách đó không xa Triệu Hồng mấy người, thấy tình cảnh này, càng là cùng nhau trầm mặc xuống, không nói được là cái gì loại vẻ mặt, mà ở càng xa một chút hơn địa phương, vị kia dung mạo bình thường cô gái, càng là sắc mặt trở nên càng có chút khó coi, bất quá ở khó coi sau khi, nhưng cũng tựa hồ nhiều hơn một chút sâu khổ, trong lòng thầm nghĩ, cũng tốt, người cũng ăn một chút chút thiệt thòi, xem còn có thể không công cuồng nổi đến?

"Dừng tay!"

Bất quá cũng đang lúc này, bỗng nhiên cách đó không xa một tiếng quát lạnh vang lên.

Tiếng hét này, làm cho Phương Quý cùng cái kia treo sừng mắt hai cái đồng thời liếc mắt, sau đó liền thấy một đạo trên người mặc huyền bào bóng người, chính bước nhanh đi về phía trước, này nhân sinh đến thân thể như ngọc, mặt lạnh như sương, trên người tự có một vô hình khí thế, chỗ đi qua, trước người người liền không tự chủ được tránh ở hai bên, hấn vài bước đi tới Phương Quý mấy người trước người, ánh mắt lạnh lùng đảo qua cái kia treo sừng mắt cô gái trên mặt, có vẻ vô cùng không thích, quát lên: "Bạch Thiên Anh, người quá vô lễ, vì sao phải hướng về Phương quân ra tay?"

"Thanh Vân quân?"

Người tới chính là Thanh Vân Gian, nhìn thấy hấn lại đây, cái kia treo sừng mắt cô gái lập tức thu hồi một thân khí tức, hướng về Thanh Vân Gian hành lễ.

Đúng là Phương Quý vừa thấy cái kia treo sừng mắt hướng về Thanh Vân Gian hành lễ, trong lòng nhất thời đoán được cái gì, lập tức cướp cười nói: "Ta cái này xem thật kỹ sách đây, nữ nhân này liền ta chạy tới tìm ta luận bàn, ta không nghĩ bắt nạt nữ nhân, liền không phản ứng nằng, không nghĩ tới nằng ngược lại muốn tìm ta phiền phức, nói cái gì không cho ta ở thần điện này bên trong đọc sách, nghĩ muốn trục ta đi ra ngoài. . ."

"Đây chính là thật sự?"

Thanh Vân Gian nghe vậy, nhất thời đầy mặt không thích, lạnh lùng nhìn Bạch Thiên Anh một chút, nói: "Người đã Trúc Cơ có tới một năm lâu dài, Phương quân lại là mới vừa Trúc Cơ, liền công pháp đều không có bắt đầu tu hành, người cùng hắn luận bàn, chẳng phải là ý tu vị hiệp người?"

"Cho tới trục xuất thần điện. . ."

Hắn nói, sắc mặt càng âm trầm chút, lạnh lùng nói: "Phương quân lệnh bài, là ta cho hắn mượn, cũng là ta lĩnh hắn đến rồi cái này tàng kinh điện, người không duyên cớ không có chuyện gì, liền muốn trục Phương quân đi ra ngoài, lẽ nào là cảm thấy ngay cả ta cũng không có tư cách ở đây tìm đạo sao?"

"Bạch Thiên Anh, không có thực sự vô lễ, ta muốn người hướng về Phương quân xin lỗi!"

". . ."

". . ."

Nghe được Thanh Vân Gian nói đến cuối cùng, đã là cả vẻ mặt và giọng nói đều nghiêm túc, chu vi chúng tu, nhất thời tất cả xông xáo.

Cách đó không xa, vẫn xa xa nhìn nơi này phát sinh náo nhiệt tàng kinh điện đám tu sĩ, cũng đều đã có chút ngạc nhiên, Tề Viễn Đồ mấy người, lại là không nghĩ tới, thường ngày ở trong cốc cái kia xưa nay độc lai độc vãng, thấy ai cũng khách khí, nhưng cũng thấy ai cũng tránh xa người ngàn dặm Thanh Vân Gian, lại sẽ đối với cái này mới tới hữu hảo như vậy, thậm chí còn sẽ ra mặt giúp hấn giải vây.

Mà cái kia dung mạo bình thường cô gái, thì lại càng là không nghĩ tới, ngay khi Bạch Thiên gia tử muội hướng về tiểu quý kia gây khó, chính mình cũng đang muốn nhìn tên tiểu quý này đầu là có hay không có thể vẫn cuồng xuống thời điểm, nhưng có Tôn phủ người đến thế hấn chỗ dựa.

Mà ở xung quanh chúng tu một mảnh kinh ngạc trong, Bạch Thiên Anh lại là sắc mặt phát khổ, đầy mặt làm khó dễ.

Cái này Thanh Vân Gian ở bọn họ Tôn phủ huyết mạch tiểu bối bên trong, khá có tài danh, hơn nữa Tôn phủ trọng tôn ti, nàng so với Thanh Vân Gian nhỏ đi một chút, địa vị thấp hơn, lúc này được hấn răn dạy, trong lòng càng là khó chịu, trên mặt cũng lúng túng, nhất thời gắp mặt đều trắng.

"Luận bàn việc, chỉ là lời nói đùa mà thôi, mà trực hấn xuất thân điện. .
."

Nàng trái tim ấp ủ hồi lâu, mới hướng về Thanh Vân Gian cúi chào, cái này mới chậm rãi nói: "Thanh Vân quân minh giám, ta tổ Đế Tôn, từng truyền ba đạo miệng huấn, một kính nhật nguyệt, hai kính quý thần, ba kính truyền thừa, ta trực hấn đi ra ngoài, thực sự không phải là bởi vì coi thường hấn, chỉ là bởi vì hấn ở tàng kinh điện bên trong lung tung lật sách, coi tiền bối tâm huyết dường như đồ chơi, vì lẽ đó ta mới tức không nhìn nổi, qua đến giáo huấn hấn. . ."

Phương Quý lại nghe nàng luôn miệng nói chính mình lung tung lật sách, nhất thời căm tức, hét lên: "Ta từ xem ta sách, lại liên quan người cái gì quý chuyện? Sách viết ra chính là cấp người xem, xem hiểu là được, làm nhiều như vậy hoa lý hồ tiểu làm gì? Nói cái gì kính quý thần kính truyền thừa, người nhìn chúng ta Bắc Vực tu sĩ viết sách, sao không gặp người vừa tiến đến một đập đầu hai đập đầu?"

Bạch Thiên Anh nghe được lời ấy, đã là sắc mặt trắng bệch, nhìn Phương Quý ánh mắt như là hận không thể trước tiên cắn hẳn hai cái.

Đúng là Phương Quý đón nàng ánh mắt, thật là đắc ý.

Nghĩ thầm nếu không là Phương lão gia ta không đánh nữ nhân, sớm đánh người, cái nào còn có công phu cùng người cãi nhau?

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 224: Khiêm Tôn Biết Điều

"Ha ha, người nói tiểu quỷ kia thực lực hơn người, chính là là chân chính thiên kiều kỳ tài, ta cũng không từ trên người hấn nhìn ra bao nhiêu thiên kiều phong độ đến, chỉ bất quá cái này gan to bằng trời, nói năng bậy bạ bản lĩnh, cũng thực là không phải người bình thường có thể so với!"

Mắt thấy là do Phương Quý phía bên kia, là do Thanh Vân Gian xuất hiện, trong sân bầu không khí đều trở nên hơi ngột ngạt lên, Bạch Thiên Anh đã bị nghẹn á khẩu không trả lời được, mặt cười phát lạnh, ở cách đó không xa vẫn quan sát bên kia thế cuộc bình thường cô gái bên người, cũng là một tiếng thở dài vang lên, sau đó liền thấy nàng một cái khác bạn gái khe khẽ lắc đầu, chậm rãi đứng dậy, hướng về này phương đi tới.

"Thanh Vân quân giảng rất có đạo lý!"

Lại nói Phương Quý chính mắt lạnh nhìn bị tức đến nói cũng không nói ra được Bạch Thiên Anh, trái tim âm thầm đắc ý, bỗng nhiên có một cái khác thanh âm ôn nhu vang lên, nàng quay đầu nhìn sang, đã thấy đến chính là một cái khí chất ôn oản, dáng dấp kiều mị cô gái, nhắc tới cũng kỳ, nàng cùng cái kia treo sừng mắt lớn lên khá giống nhau đến mấy phần, nhưng một mực một cái dung mạo xinh đẹp, một cái liền góc cạnh rõ ràng.

Chỉ thấy cô gái này đi tới trong sân, trước tiên hướng về Thanh Vân Gian chân thành thi lễ một cái, sau đó mới ngẩng đầu lên, hướng về Phương Quý nhẹ khẽ cười nói: "Nếu các hạ chưa bắt đầu tu luyện, cái kia muội muội tìm người luận bàn, quả thật có chút thất lễ, chỉ bất quá, ta Tôn phủ

huyết mạch cần thủ tổ huấn, đều kính truyền thừa, kính sách trong đạo lý, kính tiên bối tâm huyết, nằng vừa nãy cũng chỉ là bởi vì vừa nãy nhìn thấy các hạ lật sách như lật giấy, đọc nhanh như gió đều không đủ hình dung nhanh, còn tưởng rằng các hạ không tôn trọng tiên bối tâm huyết, lúc này mới nhất thời không kiềm chế nổi, xin hãy tha lỗi!"

Nói hướng về chu vi chúng tu thì lễ một cái, dịu dàng chân thành cười nói: "Cũng xin mời chư vị đồng đạo lý giải, năm đó cũng là bởi vì Bắc Vực tu sĩ tệ quét từ trần, mang kỹ làm trọng, lại tranh phong đấu tàn nhẫn, trục lợi mà quên đạo, lúc này mới ngọn lửa chiến tranh nhiều năm liên tục, dẫn đến vô số quý giá truyền thừa hủy hoại trong một ngày, là lấy ta Thần tộc huyết mạch làm chủ Bắc Vực sau khi, liền vợ vét thiên hạ truyền thừa bí pháp, giấu tại thân điện, mặc người nghiền ngẫm đọc, càng là đem vô số lần giáo dục hậu bối, tất nhiên trọng truyền thừa, kính đạo lý, chính là bảo tồn những thứ này truyền thừa, để hậu nhân có nhìn thấy những thứ này tiên nhân tâm huyết một ngày, chư vị đều là An Châu thiên kiêu, vào được Tôn phủ, liền cũng nên rõ ràng đạo lý này mới là. . ."

Lúc này chu vi chư tu nghe xong, liền đều là một mảnh trầm mặc, nhìn lẫn nhau, ánh mắt quái lạ.

"Cái này. . . Bạch Thiên Tuyết tiên tử lời ấy, rất có đạo lý. . ."

"Không sai, nhờ có Tôn phủ, mới có để chư môn truyền thừa tập trung vào một đường, mặc cho chúng ta xem thêm nghiền ngẫm đọc cơ hội. . ."

"Thụ giáo, thụ giáo. . ."

"Ai, đâu chỉ là trước đây, chính là hiện ở phía dưới những kia tiên môn, đều vẫn là mỗi nơi đứng đỉnh núi, phân tranh không ngừng, chính mình truyền thừa nhìn ra thấy so với mạng còn nặng, dễ dàng không chịu truyền

nhân, đây là tập tục xấu, bất kính truyền thừa cử chỉ, chúng ta muốn lấy làm trả giá a. . ."

"Bất kính sách trong đạo lý, quả thật lỗi lớn, chúng ta đều cần thận. . ."

"Vị đạo hữu này, ngươi hôm nay đến Tôn phủ giáo huấn, nên rõ ràng chút đạo lý, mau mau nói xin lỗi đi!"

"Không sai, biết sai để sửa, chẳng phải việc thiện sao. . ."

". . ."

". . ."

Sau một hồi lâu, cũng có không ít người mở miệng phụ họa lên, hoặc là vỗ tay mà khen, hoặc là mở miệng nghênh hợp.

Mà ở cái này một mảnh tiếng gầm bên trong, tự nhiên cũng có rất nhiều bất mãn ánh mắt hướng về Phương Quý nhìn lại, đầy mặt trách cứ vẻ khinh bỉ, càng có mấy vị trên chút tuổi, không nhịn được vuốt râu đứng dậy, đầy mặt thành khẩn hướng về Phương Quý khỏ sở khuyên, vốn là Thanh Vân Gian muốn Bạch Thiên Anh hướng về Phương Quý xin lỗi, bây giờ lại thành tất cả mọi người đều muốn Phương Quý hướng về Bạch Thiên Anh xin lỗi, hơn nữa chuyện đương nhiên đáng đáp.

Ở cái này ánh mắt của mọi người cùng tiếng nói bên trong, Bạch Thiên Tuyết nhẹ nhàng mỉm cười, nhìn Phương Quý một chút.

Mà Phương Quý, sắc mặt đã thay đổi.

Hắn đang nghe Bạch Thiên Tuyết lời nói sau, kỳ thực trong lòng cũng có chút tán đồng nàng lời giải thích, nhưng không biết tại sao, dù là trong lòng mơ hồ tán đồng, nhưng cũng vẫn cứ cảm giác vô cùng không thoải

mái, đặc biệt là nghe chu vi tu sĩ, cái này cảm giác không thoải mái liền càng càng liệt hơn.

Hắn còn không rõ trái tim đạo, cũng nói không rõ ràng bên trong nguyên nhân, nhưng hắn chính là cảm giác không thoải mái.

Không thoải mái, liền muốn nổi nóng!

...

...

"Các người đọc sách, gọi tôn trọng truyền thừa, chúng ta đọc sách, liền gọi chà đạp đồ vật?"

Nhìn cô gái kia khiến người cảm thấy nụ cười thân thiết, Phương Quý bỗng nhiên cười nói: "100 người liền có một trăm đọc sách phương pháp, có người ngốc, đương nhiên phải một quyển sách coi trọng một trăm lần, hận không thể mở ra đến nghiên cứu mới được, không làm như vậy, liền cảm thấy không đủ tôn trọng tiền nhân tâm huyết, nhưng có người thông minh a, ta nhìn trúng một lần, liền minh bạch trong sách viết cái gì, cái này chẳng lẽ không được?"

Cái kia ôn oản cô gái nghe xong Phương Quý, trên mặt lộ ra nhọt nhạt nụ cười, nói: "Vậy các hạ nhìn dáng dấp là người thông minh?"

Phương Quý gật gật đầu, nói: "Đương nhiên!"

Cô gái kia mỉm cười, nói: "Đó là chúng ta thô ngu, coi thường các hạ!"

Phương Quý nghe ra nàng trong lời nói ý chê cười, tâm trạng càng là đến khí, bỗng nhiên tiện tay từ trên bàn rút một quyển đi ra, hướng về trên

bàn ném đi, nói: "Quyển sách này chính là ta vừa nãy chỉ lật một lần liền ném ở một bên, theo các người rất không có kính ý đúng không?"

Bạch Thiên Anh liếc mắt nhìn, cười lạnh nói: "Không sai, người xem rất nhanh, nhưng lại xem hiểu vài chữ?"

Phương Quý không đáp, nhắm hai mắt lại, như là đang nhắm mắt dưỡng thần.

Người bên ngoài thấy Phương Quý dáng dấp như vậy, nhất thời có chút ngạc nhiên, nghĩ thầm người xin mời thần đây?

...

...

Phương Quý vẫn là ở xin mời thần, hoặc nói là xin mời Ma thai.

Khép hờ hai mắt, thần thức sớm đi tới biên ý thức Đạo cung trước, lật ở trên cửa sổ kêu lên: "Bạn tốt, Ma thai huynh đệ. . ."

Đạo cung trong, Ma thai đầy mặt thiếu kiên nhẫn: "Làm gì? Không thấy ta đang bẽ bộn lắm?"

"Khà khà. . ."

Phương Quý vội vàng cười theo, không dám trêu chọc hấn, cẩn thận hỏi: "Ta vừa nãy có phải là nhìn một quyển gọi Thần Đạo Huyền Quang sách?"

"Có a, cái này còn xa xa không đủ, lại đi tìm đồng dạng, coi trọng mấy trăm quyển!"

Kỳ cung Ma thai cũng không quay đầu lại, lãnh khốc vô tình dặn.

"Cái kia cái gì. . ."

Phương Quý có chút lúng túng, cười theo nói: "Người nói cho ta biết trước sách này bên trong viết cái gì, ta có chút việc. . ."

Kỳ cung Ma thai nghe xong giận dữ: "Ta như thế bận rộn, người lại muốn ta giúp người hồi ức trong sách viết cái gì?"

Phương Quý vội hỏi: "Điều này rất trọng yếu, quan hệ đến một vấn đề nghiêm trọng!"

"Vấn đề gì?"

". . . Vấn đề mặt mũi!"

. . .

. . .

"Các hạ đến tột cùng nghĩ làm cái gì?"

Mà vào lúc này tàng kinh điện bên trong, cái kia Bạch Thiên Anh thấy Phương Quý trước sau chỉ là nhắm mắt lại không nói lời nào, như là thần du giống như, liền càng là không nhịn được mở miệng quát mắng, đến lúc này, nàng cũng không nghĩ nữa cái gì luận bàn không luận bàn, chỉ nghĩ việc này mau mau có kết quả, ít nhất không muốn ở Thanh Vân Gian đang bức bách xuống hướng về Phương Quý xin lỗi, bởi vậy liền có chút nhẫn không được Phương Quý giả thần giả quỷ.

Mà cái kia khuôn mặt bình thường cô gái, vào lúc này cũng không nhịn được âm thầm lắc đầu, nghĩ thầm, người nếu cũng không trêu chọc nổi những thứ này người, cái kia cần gì phải vừa bắt đầu liền khiến cho nông

cuồng như vậy, nơi này dù sao cũng là Tôn phủ, người cũng không biết đúng mực, chẳng phải là tự mình chuốc lấy cực khổ?

"Quyển sách này ta xem quá nhanh, cũng không thể nào thuộc. . ."

Cũng đang lúc này, Phương Quý đã mắt mở rộng tầm mắt, học thôn Đầu Trâu bên trong yêu nhất khoe khoang học thức Chu người mù đáng đáp, cười nhạt, bình chân như vại nói: "Bắt quá chăm chú hồi ức một thoáng, trong quyển sách này viết nội dung cũng còn nhớ, bắt quá là giảng chút dưỡng thần hóa ý bí quyết mà thôi, Thần Đạo Huyền Quang, chính là lấy ý dưỡng thần, phân thân hóa đạo, dẫn linh tức nhập bần khiêu, động thần thức mà lĩnh bốn phương, ngăn địch thời khắc, ý đến tĩnh mạch, đã thương địch thủ tại ba trượng ở ngoài. . . Như vậy đạo lý đơn giản, coi trọng một lần chẳng lẽ còn không đủ sao?"

"Hả?"

Nghe hẳn mấy câu nói nói ra, chu vi chúng tu bỗng nhiên đều sừng sốt thân.

Cái kia Thần Đạo Huyền Quang, vốn là Trúc Cơ cảnh giới ôn dưỡng thần thức một đạo pháp môn, biết người nhiều, chúng tu chỉ cần như thế vừa nghe, liền biết Phương Quý tất nhiên là xem qua này đạo quyển, thậm chí đã từng hạ xuống khổ công phu, đem bên trong thâm ý đều ngộ rõ ràng.

Cái này nơi nào như là Bạch Thiên Anh từng nói, lung tung lật sách đáng đáp?

Bạch Thiên Tuyết vào lúc này đã hơi nhú mày, mà Bạch Thiên Anh thì thôi đầy mặt nghi sắc, biểu hiện có chút khó coi.

Nàng dừng một chút, bỗng nhiên cướp nói: "Người nói không đúng, cái này đạo quyển ta cũng xem qua, chỉ nói dưỡng thần luyện ý chi đạo, nơi

nào nói đến cái gì tĩnh mịch ngăn địch, càng không cần phải nói cái gì đã thương địch thủ tại ba trượng ở ngoài, tu luyện thần thức, nơi nào cần tĩnh mịch?"

Người bên cạnh nghe xong lời này, liền không nhìn được hướng về nàng liếc mắt.

Kỳ thực vừa bắt đầu, nàng chỉ là muốn chứng minh Phương Quý không có thấy rõ này đạo quyền mà thôi, bây giờ Phương Quý giảng, liền đã chứng minh nhân gia chăm chú xem qua, lúc này lại đi mạnh mẽ cãi lại, liền đã có không có chút vô lễ, chỉ bất quá Phương Quý lại ước gì nàng hỏi ra lời này đến, cười lạnh một tiếng, trách móc nói: "Thần thức có thể không riêng là tu luyện mà thôi, vừa tu luyện, liền muốn cân nhắc đến làm sao ngăn địch, không đến tĩnh mịch, ngươi làm sao ngăn địch? Theo giống như thần thức pháp môn trực tiếp biến ý thức ra Thiên môn? Vậy ngươi tu luyện cái này Thần Đạo Huyền Quang làm cái gì?"

Nói lạnh cười một cái, ngạo nghễ nói: "Không phải mỗi người đều có thể đọc sách không động não, ít nhất ngươi không được!"

Bạch Thiên Anh nghe xong lời này, nhất thời sắc mặt lúng túng, nhìn tỷ tỷ của chính mình một chút, chỉ thấy Bạch Thiên Tuyết lúc này cũng chính sắc mặt nghiêm túc, liền nhất thời biết Phương Quý nói không kém, hẳn lĩnh ngộ so với mình còn sâu hơn một tầng, nhất thời càng có chút thẹn thùng.

"Diệu tai, diệu tai!"

Cũng liền vào lúc này, bên cạnh Thanh Vân Gian bỗng nhiên liên thanh tán thưởng, cười nói: "Từ lần thứ nhất nhìn thấy Phương quân, ta liền biết Phương quân định không phải người tầm thường, hiện nay thấy được Phương quân trí tuệ hơn người, thiên tư hơn người, cái này ý đến tĩnh mịch,

chính là ta cũng là trước đây không lâu mới ngẫu nhiên lĩnh ngộ, Phương quân chỉ nhìn ra thấy một lần đạo quyên, liền đã ngộ đến này khiêu, ngộ tính mạnh, Thanh Vân Gian thực sự bội phục. . ."

Phương Quý nghe xong lời này, đúng là khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, khoát tay một cái nói: "Đừng nói như vậy, kỳ thực ta phương diện này cũng là bình thường thôi. . ."

Thanh Vân Gian nghe xong càng khen, nói: "Thế gian thông tuệ hơn người người, có rất nhiều viên cuồng ngạo bất kham chi tâm, Phương quân tài trí vô song, rồi lại tính tình đôn hậu, bực này khiêm tốn lời nói, người khác nói đến hơn nửa miệng không khỏi tâm, ngoài miệng càng khiêm tốn, đáy lòng càng cuồng, nhưng Phương quân cái này khiêm tốn lời nói, lại như là phát ra từ phế phủ, mới cao mà không kiêu, đức dày mà không hiện ra, thực sự là để Thanh Vân Gian mặc cảm không bằng. . ."

Nói, lại hướng về Phương Quý thật dài cuối người thi lễ, tự đáy lòng than thở: "Lời nói thật nói đi, ta chính là loại kia ngoài miệng khiêm tốn, đáy lòng cuồng ngạo hạng người, Phương quân, Thanh Vân Gian bình sinh, rất ít phục người, nhưng người, thật là làm cho ta từ đáy lòng cảm thấy kính phục. . ."

Nói chuyện lời này, Phương Quý càng có chút mặt đỏ, chỉ là đáy lòng lại hồi hộp.

Mà ở hướng về Phương Quý áp đến thi lễ sau khi, Thanh Vân Gian thì thôi nhìn về phía Bạch Thiên Anh, biến sắc mặt, lạnh lùng nói: "Bạch Thiên sư muội, ngươi bây giờ có thể biết được cùng Phương quân ở giữa chênh lệch chứ? Si ngu dốt mãng, còn không mau hướng về Phương quân xin lỗi!"

Bạch Thiên Anh sắc mặt nhất thời càng khó coi hơn, làm cho nàng hướng Bắc Vực tu sĩ nói áy náy?

"Không cần nói xin lỗi. . ."

Bất quá cũng đang lúc này, Phương Quý bỗng nhiên liên tục xua tay, đầy mặt nụ cười nói: "Ta là loại kia chiếm tiện nghi liền bức người người nói xin lỗi sao?"

Bên cạnh mọi người nghe xong, nhất thời tâm tình hơi buông lỏng, càng có người nhìn Phương Quý nghĩ đến, người này thoát nhìn công cuồng tự dung, trên thực tế rất là biết đúng mực, cứu vãn lại mặt mũi của chính mình sau khi, liền lập tức biết hẳn là lấy lòng Tôn phủ huyết mạch. . .

Xa xa cái kia dung mạo bình thường cô gái, trong lòng cũng là như thế nghĩ, âm thầm lắc đầu.

Nhưng cũng là ở trong lòng bọn họ nghĩ như thế thì bọn họ chỉ thấy Phương Quý ngẩng đầu nhìn hướng về phía Bạch Thiên Anh, nói: "Quyển sách này người nói người cũng xem qua, vì sao không hiểu?"

Bạch Thiên Anh chính tâm loạn như ma, nghe vậy nhẹ nhàng lắc đầu.

Phương Quý sắc mặt bỗng nhiên trở nên rất nghiêm túc, nói: "Xem không hiểu trong sách đạo lý, chính là đối với tiền nhân bất kính!"

Nói một chỉ cửa điện, nói: "Cút ra ngoài!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 225: Tài Trí Hơn Người

"Một cái tiên môn đệ tử, lại để Tôn phủ huyết mạch cút ra ngoài ?"

Phương Quý, lập tức ở cái này tàng kinh điện bên trong gây nên tất cả xông xáo, chu vi Bắc Vực tu sĩ, hầu như không thể tin vào tai của mình, ánh mắt sợ hãi lại quái lạ nhìn về phía Phương Quý, cũng không biết kinh sợ tại lòng can đảm của hắn, vẫn là chần động vì hắn hoang đường.

Mà càng khó có thể tin tưởng được, chính là Bạch Thiên Anh, nàng khó có thể tin nhìn Phương Quý một chút, chỉ thấy hắn trên mặt mang một nụ cười lạnh lùng, hiển nhiên không phải ở nói chuyện cùng chính mình, trái tim nhất thời một trận xấu hổ, mà càng then chốt chính là, ở nàng nhìn về phía Thanh Vân Gian thì hắn lại cũng chỉ là cau mày, không thích nhìn mình, mà tỷ tỷ của chính mình Bạch Thiên Tuyết, cũng một lúc lâu đều không có thay mình nói một câu.

Liền nàng rốt cục vẫn là thất vọng rồi, xấu hổ phía dưới, hầu như muốn khóc lên, mạnh mẽ giậm chân một cái, chạy ra tàng kinh điện đi.

"Hừ!"

Phương Quý thấy nàng thật sự cút ra ngoài, nhất thời cảm thấy đắc ý, cười gằn ôm lấy hai tay.

Tuy rằng vừa nãy sái đi ra cái kia uy phong, bằng đến không phải bản lĩnh của chính mình, để tâm bên trong vẫn là rất sáng khoái.

"Các hạ trí tuệ hơn người, chỉ xem một lần, liền có thể đem sách trong đạo lý lĩnh ngộ như vậy thông suốt, Bạch Thiên Tuyết thực sự chưa bao giờ nghe thấy!"

Cũng liền vào lúc này, em gái của chính mình nổi giận chạy ra tàng kinh đại điện, đều không có nhìn một chút Bạch Thiên Tuyết, bỗng nhiên hướng về Phương Quý chậm rãi mở miệng, nàng từ Phương Quý trước người lượm một quyển đạo quyển đi ra, vẻ mặt nghiêm túc nhắc lên, nói: "Cái này một quyển Thái U Thanh Nguyệt quyết, chính là đã từng là Bắc Vực U Đế một mạch truyền thừa, chỉ tiếc U Đế một mạch, rút đi thời khắc, hủy diệt rồi phần lớn đạo điển, hiện nay chỉ còn lại tàn quyển, ta từng cẩn thận nghiên ngẫm đọc này cuốn, nhưng có quá nhiều nghi vấn không rõ, không biết các hạ có thể hay không giúp ta giải thích nghi hoặc?"

Nói ra lời này thì trên mặt của nàng đúng là không có nửa điểm khiêu khích vẻ, như là thật sự ở thỉnh giáo.

Kỳ thực bây giờ nàng còn không quá tin tưởng Phương Quý chỉ xem một lần Thần Đạo Huyền Quang, liền có thể lĩnh ngộ ra nhiều như vậy đạo lý đến, bởi vậy hoài nghi Phương Quý trước khả năng vốn là ở cái này một quyển huyền pháp phía trên từng hạ xuống khổ công phu,, vì lẽ đó lại chọn một cuốn, trước tới thăm dò Phương Quý, chỉ bất quá, dù sao nàng cũng có chút không nắm chắc được, vì lẽ đó về mặt thái độ, đúng là có vẻ kính cẩn rất nhiều, không còn dám như vậy bất cần.

"Thái U Thanh Nguyệt quyết?"

Phương Quý liếc mắt nhìn này đạo quyển tên gọi, sau đó cười toe toét nói: "Người muốn hỏi cái gì?"

Bạch Thiên Tuyết nghiêm túc nói: "này pháp chính là tu luyện Nguyệt hồn chi pháp, chú ý thần thức biến ảo, như trăng bám giữa trời, có thể nhiếp

đôi thủ tâm hồn, chỉ tiếc, sách bên trong giảng đến nên tu luyện như thế nào Nguyệt Hồn, nhưng thần thức nên làm gì biến ảo, lại nói không tỉ mỉ. . ."

"Đó là người ngốc!"

Phương Quý theo thường lệ khép hờ hai mắt, chốc lát sau khi mở mắt ra, nói: "Kỳ thực trong sách đã sớm nói đến, tu luyện Nguyệt Hồn lúc, liền muốn người phân hoá linh tức, ý tồn trung cung, như liệt nhật, đây là nguyệt pháp, người cho là nhân gia nhân đến không có chuyện gì nhìn xem kiêu dương là tu luyện chơi sao? Huyền pháp vốn là thiên địa đạo pháp, lấy kiêu dương hình chiếu tại ở ngoài, chính là biến ảo Nguyệt hồn chi pháp, người cái này đều không nghĩ ra?"

Bạch Thiên Tuyết nhất thời cả người đều ngây người, nâng này đạo quyền, một lúc lâu không nói một lời.

Nàng ngờ ngác nhìn Phương Quý, đáy mắt khiếp sợ căn bản là không có cách che giấu: Chẳng lẽ nói trước mắt cái này Bắc Vực tu sĩ, thật giống mới từ Sở vực trở về không lâu Lục Chân Bình nói như vậy, xem ra không có cái chính hình, trên thực tế thiên tư hơn người?

Mà ở bên người nàng Thanh Vân Gian, thì lại càng là đầy mặt vui mừng, chính mình yên lặng cân nhắc chốc lát, mới không nhịn được vỗ tay, nói: "Diệu, thực sự là diệu, Phương quân học một biết mười, từ bản thiếu thôi diễn chính pháp, di thiếu bù lộ, thiên tư cao, thực sự chưa bao giờ nghe thấy. . ."

"Ha ha, khách khí, khách khí. . ."

Phương Quý cười hướng về hấn chấp tay, trong lòng thầm nghĩ: "Chẳng trách Kỳ cung Ma thai mỗi ngày khoe khoang thông minh. . ."

Bạch Thiên Tuyết đủ qua một lúc lâu, mới hoãn qua thân đến, nhẹ nhàng hướng về Phương Quý đứng thân thi lễ, nói: "Trước đây chúng ta nghe người nói Phương quân chính là bất thế thiên kiêu, nhưng tâm còn nghi vấn, ta muội lúc này mới không biết tự lượng sức mình, đến đây tìm Phương quân luận bàn, nhưng hôm nay nghe được Phương quân một lời, Bạch Thiên Tuyết đã biết Phương quân tài danh, thực sự xứng danh, luận bàn việc, chẳng qua là một tràng chuyện cười thôi. . ."

Nói, chăm chú nhìn Phương Quý, nói: "Ta thay thế ngu muội, hướng về Phương quân xin lỗi!"

Phương Quý cũng không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, cau mày, nói: "Miễn rồi, hiện tại có thể để cho ta an tâm đọc sách?"

Bạch Thiên Tuyết lần thứ hai dịu dàng cúi chào, nói: "Không còn dám nhiều làm quấy rối!"

Vừa nói chuyện, nhẹ nhàng đem cái kia Thái U Thanh Nguyệt quyết phóng tới Phương Quý trước người trên bàn, chậm rãi lùi về sau rời đi.

Mà Thanh Vân Gian, thì lại cũng trước tiên hướng về Phương Quý thi lễ một cái, lúc này mới ngồi xuống, cùng Phương Quý nói hội thoại, lời nói trong lúc đó, đối với Phương Quý kính người thiên tư rất là kính phục, đầy mặt sắc mặt vui mừng, đúng là có thể thấy là xuất phát từ nội tâm, than thở sau một hồi lâu, thì mới cáo từ.

Phương Quý tâm trạng hết sức hài lòng, còn hơi chút kiêu ngạo, cười toe toét ngồi xuống lại, tiếp tục đọc sách.

Chỉ bất quá, thoát nhìn lần này sóng gió nho nhỏ tán trong vô hình, nhưng gợi ra huyền não lại còn rất xa không có đình chỉ.

Rất nhanh, Phương Quý cùng Bạch Thiên gia tử muội so pháp, thuyết phục một cái, mắng đi một cái chuyện liền đã rất xa truyền ra, dẫn ra vô tận nghị luận đến, thực sự là một cái Bắc Vực tu sĩ, ở Tôn phủ huyết mạch trước mặt như vậy cuồng ngạo, cái này quá hiếm thấy.

Có người thán phục tại Phương Quý lá gan lớn lao, cũng có người trong bóng tối lo lắng, nói hấn làm chuyện như thế, Tôn phủ há chịu ngừng lại?

Hấn nhìn như ra cái danh tiếng lớn, sợ là rất nhanh muốn té một cái.

Đúng như dự đoán, Phương Quý ngày thứ hai theo thường lệ ở tàng kinh điện buồn bực ngán ngẫm xem sách thì đột nhiên trước người nhiều một người.

Chỉ thấy người này trên người mặc huyền bào, cái đầu không cao, sắc mặt hơi chút tái nhợt, trong lòng ngực ôm một cuốn sách, hướng về Phương Quý cúi người hành lễ, khách khí nói: "Phương quân, mà lại thứ tại hạ đường đột, ta chính là Huyền Nhai Chu, nghe nói Phương quân trí tuệ hơn người, thiên tư vô song, Bạch Thiên gia tử muội, đều đối phương quân khen không dứt miệng, tâm thành ý phục, tại hạ trái tim vô cùng ngưỡng mộ, chuyên tới để hướng về Phương quân thỉnh giáo. . ."

"Lại tới nữa rồi một cái khiêu chiến?"

Xa xa ở gần, thấy được cái này Huyền Nhai Chu đến đây, nhất thời rất là vui mừng, vội vàng hô bằng hữu dẫn bạn, nói tàng kinh điện lại có trò hay nhìn, chu vi rất nhanh liền nhiều rất nhiều người, rất xa nhìn, không biết Phương Quý lần này kết cục đến tột cùng làm sao. . .

"Ngươi muốn thỉnh giáo cái gì?"

Phương Quý cười toe toét, cũng không cảm thấy đối phương nói thỉnh giáo là lời khách khí.

Cái kia Huyền Nhai Chu sắc mặt lộ vẻ do dự, nói: "Tại hạ bước vào Trúc Cơ cảnh giới sau khi, chuyên tu U Minh quỷ kiếm chi đạo, không biết Phương quân có hay không hiểu rõ qua, nếu là không có, cái kia chính là tại hạ đường đột, có thể do Phương quân nói ra mình am hiểu, lại lĩnh giáo!"

"U Minh quỷ kiếm?"

Phương Quý suy nghĩ một chút, chính mình thật giống xem qua quyển sách này. . .

Nhân tiện nói: "Vậy thì nói chút U Minh quỷ kiếm đi!"

Cái kia Huyền Nhai Chu nhất thời vui sướng, nói: "Phương quân khí phách, quả nhiên vô song!"

Dứt lời, liền nghiêm túc cẩn thận mở ra máy hát, thao thao bất tuyệt nói về chính mình đối với U Minh quỷ kiếm lĩnh ngộ, còn thỉnh thoảng ném ra mấy vấn đề cho Phương Quý, nói là vì thỉnh giáo, kì thực khiêu chiến, mà Phương Quý nhưng là tay nâng cằm, buồn bực ngán ngẩm nghe, còn giống như đánh mấy cái buồn ngủ, chờ hẳn nói gần đủ rồi, mới bỗng nhiên tinh thần tỉnh táo, nói: "U Minh quỷ kiếm, cũng là kiếm đạo, chẳng qua là đi ngự kiếm một đạo, người cái này nói nửa ngày, tất cả đều là giảng tu luyện như thế nào U minh chi pháp, liền căn bản cũng đã quên, còn nói thí?"

Một câu nói nhất thời nói Huyền Nhai Chu mặt đều đỏ, một lát mới nói: "Tại hạ cảm thấy, U minh chi pháp mới là căn bản. . ."

"Không muốn người cảm thấy, ta muốn ta cảm thấy!"

Phương Quý vỗ một cái bàn ngọc, nói: "Người trở lại lại suy nghĩ thật kỹ, nếu như người sau đó đem trọng tâm đặt ở kiếm đạo trong, thật tốt nuôi kiếm, lấy kiếm xúc động U minh chi pháp vận chuyển, vậy người mới vừa nói đi ra này ba cái vấn đề đến tột cùng còn là không là vấn đề!"

Tiếng hét này, liền như lôi đình, chấn động đến mức Huyền Nhai Chu một câu nói cũng không nói được.

Một lát sau khi, hấn mới vui lòng phục tùng, đứng dậy hành lễ, khen: "Đồn đại không giả, Phương quân quả nhiên ngộ tính vô song!"

Lại một người hài lòng đi rồi. . .

Bên cạnh vây quanh chúng tu, đều đã trở mắt ngoác mồm, nghĩ thầm cái này Sở vực tiểu tu sĩ, làm sao liền to gan như vậy quấy cuồng, vậy cũng đều là Tôn phủ huyết mạch a, hấn lại không chút khách khí, muốn mắng cứ mắng, nghĩ võ bàn liền võ bàn?

Mấu chốt nhất chính là, hấn vô lễ như thế, làm sao hết lần này tới lần khác sẽ không có như chính mình tưởng tượng bên trong như vậy té một cái đây?

Trái lại bị hấn mắng qua sau khi, những thứ này Tôn phủ huyết mạch lại so với lên trước, đối với hấn càng khách khí.

Trái tim vô tận nghi vấn, lại vẫn là không cam lòng, vẫn lại tiếp tục chờ.

Bọn họ đều trực giác cảm thấy, này sự kiện hấn là còn chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Quả nhiên, ngày thứ ba lúc không có chuyện gì, ngày thứ tư thì rồi lại bỗng nhiên đến rồi hai người, hai người này cũng là Tôn phủ huyết mạch, càng là Tôn phủ tứ đại họ Thanh Vân, Bạch Thiên, Huyền Nhai, Thương Nhật trong Thương Nhật nhà hai vị con cháu, xưa nay bên trong ở Tôn phủ Trúc Cơ tiểu bối trong cũng là khá có danh vọng, bọn họ khách khí chạy tới, một cái muốn hướng về Phương Quý thỉnh giáo Thái Dịch Chân Thủy Pháp, một cái muốn thỉnh giáo Đạo đạo.

"Người cái này Thái Dịch Chân Thủy Pháp tu luyện không đến nơi đến chốn, tổng cộng mới mười cái biến hóa, quá ít!"

Phương Quý chỉ là nghe cái kia Thương Nhật nhà huynh trưởng nói một cái mới đầu, liền vỗ bàn một cái, cấp người định tính.

Cái kia Thương Nhật nhà huynh trưởng đây mặt đỏ bừng, nói: "Này cuốn bên trên, cũng chỉ thôi diễn ra mười cái biến hóa. . ."

"Câm miệng!"

Phương Quý không chút khách khí răn dạy: "Người đừng xem cái này Phủ châu Thái Dịch tông trong truyền thừa nói mười cái biến hóa liền đủ rồi, có thể nhân gia là lúc nào tiên môn? 1,500 năm, đây là các người nhà Đế Tôn lão tổ tông vừa tới Bắc Vực thời điểm cướp đến chứ? Ha ha, thật tốt một đạo huyền pháp, lưu lại trong tay các người 1,500 năm cũng không biết cải thiện, còn tìm ta lại đây thỉnh giáo cái gì?"

Còn đối với một người khác thuyết phục càng nhanh: "Ta mẹ nó lại không tu đạo pháp, người tìm ta làm gì? Cút!"

Tuy rằng một cái bị khinh bỉ, một cái bị mắng, nhưng cái này Thương Nhật nhà hai huynh đệ, cũng đều cố nén lửa giận rời đi, không có phát tác tính khí, trái lại càng cẩn thủ lễ số, tuy rằng trên mặt đã tức giận bất bình, lúc đi còn chưa quên hành lễ.

"Hừ hừ. . ."

Phương Quý ánh mắt ngạo nghễ, hướng về bốn phương nhìn lướt qua, chậm rãi ngồi xuống, ám bảm một đạo Phi Phong thuật khiến tóc mình tung bay.

Mới cao khó lường, khí thôn sơn hà, một phái cao thủ cô quạnh đáng
dấp!

Mà chu vi những kia vẫn nhìn hấn An Châu các tu sĩ thì lại càng mê
man: Tình huống này cùng chính mình tưởng tượng bên trong không đúng
a!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 226: Biện Pháp Ăn Trộm

Dần dần, An Châu Tôn phủ thành Thần Huyền phía tây thần điện, tựa như cùng với trước có chút không giống.

Dĩ vãng tàng kinh điện, đều là Tôn phủ huyết mạch thiên hạ, An Châu tu sĩ, tự nhiên cũng sẽ lúc nào cũng lại đây, nhưng cũng đều cẩn thận, lấy hơi cũng không dám quá lớn tiếng, nhưng hôm nay, lại là do Phương Quý xuất hiện, toàn thân bầu không khí nghiêm nghị thay đổi. Tàng kinh điện bên trong như là đến rồi một cái đại gia, cả ngày lấm lấm liệt liệt ngồi ở nơi đó, ào ào ào lật sách, một bộ trắng trợn không kiêng dè dáng dấp, trái lại là Tôn phủ huyết mạch thấy hấn, đều một bộ cẩn thận chặt chẽ dáng dấp, dễ dàng không dám lên đến đây trêu chọc hấn, sợ bị hấn chửi mắng một trận. . .

Không thể không nói, bây giờ Phương Quý Phương lão gia, đã không phải mới vừa vào Tôn phủ lúc Sở vực tiêu tu sĩ.

Theo hấn luân phiên mấy lần, không chút khách khí đuổi đến đây "Thỉnh giáo" Tôn phủ huyết mạch, cũng khiến cho hấn vô hình trong, địa vị tăng lên không ít, An Châu tu sĩ cố nhiên không dám chiêu hấn chọc giận hấn, những kia Tôn phủ huyết mạch, ở trước mặt hấn như thế đàng hoàng!

Liên ngay cả chính hấn đều phát hiện, mượn đọc các môn truyền thừa pháp quyết thì thần điện này bên trong chấp sự đều đối với hấn vô cùng khách khí, vốn là cái này tàng kinh điện bên trong, có một ít bí pháp truyền thừa, không phải có thể tùy tiện mượn đọc, cần có nhất định công đức mới có thể, nhưng Phương Quý lúc đầu không biết, chỉ coi làm bình thường điễn

tịch đến mượn thì cái kia thủ điện chấp sự lại cũng không có từ chối, còn đầy mặt tươi cười cho hắn mượn.

Mà mượn điển tịch sau khi, Phương Quý bất luận ngồi tới nơi nào, cũng đều có người khách khí nhường chỗ ngồi, mỗi lần bên người đều sẽ ngồi một vòng người, lại không mấy cái dám lên trước cùng hắn tiếp lời, chỉ là ước ao nhìn hắn ở nơi đó ào ào ào lật sách!

Lấy "Thỉnh giáo" làm tên đến đây cùng Phương Quý biện luận người, cũng bắt đầu càng ngày càng nhiều.

Dù là rất nhiều biện luận thời điểm, đều là Phương Quý phát tính khí, đem người mắng đi rồi, những người kia lại cũng không hề tức giận qua, ít nhất rất nhiều An Châu tu sĩ tưởng tượng, Tôn phủ huyết mạch bởi vì tức giận mà đem Phương Quý ra sức đánh một phen tình huống không có phát sinh.

Cái nào sợ bọn họ bị Phương Quý mắng, lại cũng đều là một bộ xấu hổ đáng dấp, thành tâm xin lỗi sau khi, vừa mới rời khỏi.

Như vậy kỳ cảnh, nhất thời làm cho chúng An Châu tu sĩ tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Có người sâu sắc cảm giác vị này Sở vực đến tiêu tu sĩ bất phàm, lại cứng rắn dựa vào chính mình hơn người thiên tu, thu được Tôn phủ huyết mạch tôn trọng, trình độ nào đó trên, cũng tương đương là cho Bắc Vực tu sĩ xả được cơn giận, nhưng càng nhiều người, lại còn cảm thấy Phương Quý như vậy là ở tìm đường chết, tuy rằng nho nhỏ ra danh tiếng, nhưng cũng cho mình chiêu gây ra đại họa, sớm muộn cũng sẽ vì vậy mà nuốt xuống quả đắng. . .

. . .

...

"Không thể lại tiếp tục như thế. . ."

Mà ở chúng tu dòn dập suy đoán trong, Phương Quý trong lòng mình kỳ thực cũng có chút thấp thỏm.

Hắn hiện tại tên tuổi không nhỏ, nhưng cũng không phải dựa vào bản lĩnh của chính mình, mà là toàn bằng Đạo cung bên trong cái kia Ma thai, có thể then chốt là, Kỳ cung Ma thai bây giờ cũng vội vàng đây, mỗi ngày đều ở một khắc liên tục giúp đỡ chính mình thôi diễn công pháp, tính khí cũng thuận theo thầy trưởng, chính mình mỗi lần đi quấy rối hắn, không phải quát lớn chính là nhả mặt, khiến cho Phương Quý đều đến cận thận từng li từng tí một dụ dỗ, để tránh khỏi đã trúng thóa mạ.

Có thể hết lần này tới lần khác, mỗi khi có người tìm đến mình "Thỉnh giáo", chính mình phải đi quấy rối hắn một hồi, tiếp tục như vậy sao được?

Vì lẽ đó Phương Quý chính mình, cũng đang suy nghĩ muốn hay không tránh một chút. . .

Nhưng hắn không nghĩ tới chính là, đúng là Kỳ cung Ma thai vào lúc này chủ động tìm hắn: "Như vậy rất tốt, ngươi phải tiếp tục!"

"Tiếp tục cái gì?"

Phương Quý cả người đều sửng sốt.

Kỳ cung Ma thai nói: "Ta là Tiên thiên chi linh, trời sinh gần đạo, ngộ tính vô song, nhưng cũng cần có một cái quá trình học tập, bị ngươi nhốt tại cái này Đạo cung bên trong, mỗi ngày nhắm mắt làm liều cũng không phải biện pháp, không chỉ có tốc độ chậm, thậm chí khả năng xảy ra vấn đề cũng không biết, vì lẽ đó ngươi trong mấy ngày này cùng người biện luận ,

ngược lại cũng để ta sinh ra không ít linh cảm, phát hiện một chút chỗ thiếu sót!"

Kỳ cung Ma thai, nhất thời làm cho Phương Quý hơi ngẩn người ra, không nghĩ tới cái vấn đề này.

Mà Kỳ cung Ma thai thì lại tiếp tục nói: "Càng then chốt chính là, ta phát hiện người mấy ngày nay bên trong, mỗi lần lại đây hỏi ta, đều là một ít rất then chốt vấn đề, quay chung quanh càng là một ít cao minh công pháp, cái này có thể so với chính ta trốn đi tham diễn càng có chỗ tốt, cũng như là có người từ cái kia mệnh mệnh như biển diễn tịch bên trong, thay chúng ta lấy ra những kia càng có tiềm lực công pháp đến giống như, rất tốt!"

Phương Quý nghe được câu trả lời này, mới rốt cục bỗng nhiên tỉnh ngộ, rõ ràng chỗ mâu chốt.

Làm như vậy đúng là đối với mình có chỗ tốt, những thứ này Tôn phủ huyết mạch, kỳ thực không có một cái là đơn giản, đặc biệt là ở bây giờ, dám đến hướng mình "Thỉnh giáo", càng là thường thường đều ở nào đó Đạo công pháp phía trên từng hạ xuống tâm huyết, có hơn người trình độ.

Những thứ này Tôn phủ huyết mạch, có lẽ bình thường thoát nhìn, đều là cùng Bắc Vực tu sĩ như thế, ở cái này tàng kinh trong đại điện tùy ý tham nghiên, nhưng ánh mắt của bọn họ lại cùng bình thường Bắc Vực tu sĩ không giống, hay là bọn họ sau lưng có cao nhân chỉ điểm, hay là bọn họ lựa chọn công pháp có một số tiêu chuẩn, nói tóm lại, có thể làm cho bọn họ coi trọng, đồng thời tham nghiên, thường thường đều là một ít rất có tiềm lực công pháp.

Mà trong ngày thường Phương Quý cùng bọn họ lần lượt thảo luận, liền cũng đều để Kỳ cung Ma thai đến không ít linh cảm.

"Nói cách khác, người dựa vào ta cùng đôi phương biện pháp, liền đem bọn họ chỗ lợi hại học được rồi?"

"Đó là tự nhiên, lý càng biện càng hiểu đạo càng luận càng rõ, chính là đạo lý này, nếu không, người cho rằng truyền thuyết trong những kia Đông Thổ Đại tu sĩ không có chuyện gì liền ngồi xuống cùng người luận đạo, là bởi vì nhân đến không có chuyện gì tìm người tán gẫu nhân cần sao?"

Phương Quý có chút bất đắc dĩ: "Lý giải không được các người ý nghĩ. . ."

Lúc này Kỳ cung Ma thai khi nói chuyện, có vẻ vô cùng có niềm tin: "Đó là bởi vì người vô học. . ."

Phương Quý bất đắc dĩ, lúc này không dám đánh hấn, thế nhưng là ngược lại vừa nghĩ: "Ta không là các người loại này quái thai, nhưng ta có thể biểu hiện rất thông minh a, không phải là mắng người sao, bây giờ có sức lực, thử hỏi cái này Tôn phủ trong, còn có ai có thể chửi đến qua ta?"

Liền từ lúc này bắt đầu, Phương Quý liền cũng ai đến cũng không cự tuyệt, tiếp tục tìm đường chết con đường!

Bất kể là ai tới tìm hấn "Thỉnh giáo", đều ai đến cũng không cự tuyệt, cùng với biện cái miệng lưỡi lưu loát.

Ở về điểm này, ngược lại thật sự là phát hiện Kỳ cung Ma thai ngộ tính vô song, kinh sợ như người trời.

Ma thai chính là Tiên thiên chi linh, giống như giấy trắng, hấn ngộ tính tuy cao, nhưng gốc gác, lại ở chỗ Phương Quý, Phương Quý nhìn bao nhiêu sách, Ma thai liền có bao nhiêu gốc gác, hết lần này tới lần khác chính là dưới tình huống như vậy, bất kể là một bộ nào đạo điển, chỉ cần Phương Quý xem qua, Kỳ cung Ma thai đều có thể một chút nhìn ra trong đó quan

khiếu, sau đó học một biết mười, mượn cơ hội thôi diễn ra càng nhiều biến hóa cùng đạo lý đến.

Những thứ này đến đây "Thỉnh giáo" Phương Quý, kỳ thực cũng đều là chút Tôn phủ nhỏ có tài danh người, bọn họ vốn là liền thật là tự kiêu, kiến thức rộng rãi, lại đây thỉnh giáo Phương Quý, đáy lòng cũng là ôm chút không phục ý tứ, cùng Phương Quý biện luận lúc, bất kể là đối với huyền pháp lĩnh ngộ, truyền thừa liên quan, đều xa không phải tu sĩ bình thường có thể so với, nhưng ở tình huống như vậy, lại mỗi lần đều là hai ba câu nói, liền bị Phương Quý bác á khẩu không trả lời được, có lúc thậm chí bị chửi mắng một trận, mặt đều tái rồi, cuối cùng còn đến vui lòng phục tùng nói cảm ơn!

Ở giữa, Phương Quý tự nhiên cũng có thua thời điểm, một số thời khắc, đối phương đến đây cùng hắn thảo luận, vừa mở miệng, mới phát hiện đối phương muốn giảng huyền pháp bí điển, chính mình lại nghe cũng chưa từng nghe nói, cái này tự nhiên không cách nào biện luận, mà mỗi khi lúc này, Phương Quý liền cũng trực tiếp nói thẳng nói mình chưa từng xem, đuổi tới chính mình cảm thấy hứng thú, liền trực tiếp làm cho đối phương lưu lại đạo quyển, chính mình xem thêm mấy ngày lại nói.

Trong đó nhất là lôi kéo người nói chuyện say sưa, chính là phía nam thần điện đến một cái người tuổi trẻ, hắn lấy ra một bộ Khô Mộc Huyền Sinh quyết đến cùng Phương Quý biện luận, Phương Quý lại là một chữ cũng không biết, tuy rằng thông qua những khác huyền pháp, dẫn chứng phong phú, cũng cùng hắn thảo luận một phen, nhưng dù như thế nào, đều xem như là thua trận, nhưng Phương Quý lại không chút nào cảm giác đến thật không tiện, trái lại nói: "Cái này bộ huyền pháp ta chưa từng xem a, nghe người nói chuyện, đúng là cảm thấy rất lợi hại, không bằng người lưu lại, chờ ta nghiên cứu một chút, quay đầu lại lại cùng người nói?"

Vị kia phía tây thần điện đến người tuổi trẻ hơi do dự, vẫn là đem pháp quyết này lưu lại, cũng nói: "Phương quân không có xem qua pháp quyết này, liền có như thế kiến thức, ta rất chờ mong Phương quân sau khi xem, sẽ có cỡ nào dạng lĩnh ngộ, ta sẽ sau mười ngày trở lại!"

Phương Quý cười xua tay: "Không cần mười ngày, sau ba ngày đến đây đi!"

Liên qua ba ngày, đôi phương khi đến, Phương Quý không chỉ đã đem đem cái này toàn bộ Huyền Quyết thuộc đi xuống, hơn nữa dẫn trải qua luận điện, nói miệng lưỡi lưu loát, thao thao bất tuyệt, vị kia người tuổi trẻ sau khi nghe, tự đáy lòng thán phục, nói: "Ta học pháp quyết này nửa năm có thừa, đối với nó lĩnh ngộ lại còn không bằng chỉ nhìn ba ngày Phương quân, nhìn dáng dấp Bắc Vực cũng có chân chính thiên kiêu, lần này ta thật sự chịu phục!"

Phương Quý cười ha ha, làm cho đôi phương không cần khách khí, lại có thêm bực này cao minh bí điện, cứ việc lại tìm đến mình thảo luận.

Như vậy từng ngày từng ngày đi qua, Phương Quý xem huyền pháp bí điện càng ngày càng nhiều, tiếng tăm cũng càng lúc càng lớn, Tôn phủ thành Thần Huyền bên trong, tiểu bối tu sĩ bên trong, hầu như đã không người không biết đại danh của hắn, trước tới khiêu chiến người cũng càng ngày càng nhiều, rốt cục ở một tháng sau một ngày, chính đang tại tàng kinh điện bên trong đọc sách Phương Quý, chợt thấy Thanh Vân Gian dẫn theo mấy cái dáng vẻ không tầm thường người tuổi trẻ đi tới.

"Phương quân có lẽ!"

Thanh Vân Gian vẫn là có vẻ nho nhã lễ độ, hướng về Phương Quý nói: "Trong khoảng thời gian này, ta chỉ thấy Phương quân tài trí không tầm thường, biện cũng không ít nhỏ có tài danh hạng người, đã sớm đã cảm giác

ngừa nghề, chỉ là nhớ tới Phương quân vừa tới Tôn phủ, gốc gác vẫn còn bạc, bởi vậy có ý chờ Phương quân nhiều tìm hiểu một ít công pháp đạo điển lại nói, hiện nay mấy tháng đã qua, Phương quân tên, thành Thần Huyền bên trong đã không người không biết, không người không hiểu, ta cũng cuối cùng tại không nhẫn nại được, trước tới quấy rầy, mấy vị này đều là ta xưa nay bên trong bạn tri kỉ bạn tốt, cố ý đến đây chứng kiến Phương quân phong thái. . ."

Phương Quý thấy Thanh Vân Gian, liền cũng cười nói: "Trước người liền nói muốn cùng ta luận bàn, rốt cục chờ không được rồi?"

Thanh Vân Gian cười nói: "Phương quân chế nhạo ta, tu vi của ta cao hơn Phương quân, nếu là động thủ luận bàn, dù như thế nào đều là chiếm tiện nghi, đúng là luận pháp giảng đạo, chỉ xem mọi người thiên tư ngộ tính, trái lại có vẻ công bằng rất nhiều, Phương quân nghĩ như thế nào?"

"Vậy thì đến mà, nếu như ta cuống lên mắt muốn mắng người, các người cũng không thể sinh giận. . ."

"Có thể làm cho Phương quân tức giận, nói rõ bác bỏ Phương quân, chúng ta sẽ không tức giận, ngược lại sẽ uống rượu đem chúc mừng. . ."

". . ."

". . ."

"Ha ha, đã trúng mắng ngược lại sẽ cao hứng, nói thật sự, ta còn rất yêu thích Tôn phủ người thói quen này. . ."

Phương Quý nghe xong Thanh Vân Gian, cũng là cười ha ha, cùng bọn họ cùng nhau ngồi xuống.

Trong lòng cũng mơ hồ có chút chờ mong, bây giờ chính là Kỳ cung Ma thai giúp mình thôi diễn chín đạo huyền pháp thời điểm mấu chốt nhất, đúng là không biết từ Thanh Vân Gian mấy cái Tôn phủ xuất sắc nhất người tuổi trẻ trên người, có thể hay không trộm đến một ít đối với mình thứ hữu dụng. . .

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 227: Tôn Phủ Kỳ Tài

"Đi mau, đi mau, lại có người đi tìm vị kia Sở vực tiểu tu sĩ luận đạo rồi.
.."

"Lần này là ai đi bị hấn mắng?"

"Lần này có thể ghê gớm, Thanh Vân Gian, Bạch Thiên Mặc, Thương Nhật Hóa, Huyền Nhai Ngọc. . . Máy vị này có thể đều là Tôn phủ cái này một đời người tuổi trẻ bên trong, lớn nhất thiên kiêu chi danh mấy người a, xa không phải trong ngày thường tìm đến cái kia Sở vực tiểu tu sĩ người có thể so với, bọn hấn mấy cái dặt tay nhau đến đây, nói rõ Tôn phủ đây là thật sự quyết tâm, phỏng chừng cái kia bình thường mắng người mắng sáng khoái Sở vực tiểu tu sĩ, lần này cần gặp xui xẻo!"

"Ha ha, đã sớm biết hấn muốn số xui, đến Tôn phủ còn ra bực này danh tiếng, hiềm chết không đủ nhanh sao?"

"Đi mau, đi mau, nhìn hấn kết cục !"

". . ."

". . ."

Tàng kinh điện bên trong tin tức truyền đến, rất nhanh liền không biết xúc động bao nhiêu người, từng cái từng cái hô bằng hữu dẫn bạn, chen chúc tới, đúng là ở cái này tàng kinh điện bên trong, hình thành rồi một phen thường ngày khó gặp náo nhiệt tình cảnh, mà lại không chỉ là An

Châu tu sĩ, chính là Tôn phủ huyết mạch, cũng không biết đến rồi bao nhiêu, Bạch Thiên gia Anh, Tuyết hai tử muội, cùng với trước đây cùng Phương Quý biện qua pháp những kia Tôn phủ các người tuổi trẻ, đều chạy tới tàng kinh điện, xa xa vây nhốt Phương Quý cùng Thanh Vân Gian mấy người, trên mặt vẻ mặt lại là chờ mong, lại là hiếu kỳ.

Mà ở trong đám người, Phương Quý thì lại cùng Thanh Vân Gian cùng với hấn mang đến mấy vị bạn tốt các chiếm một góc ngồi, Thanh Vân Gian vỗ tay một cái, ngoài điện liền có xinh đẹp thị tử nước chảy giống như đi vào, có nhân thủ trên nâng rượu ngon, có người tay trong nâng chén trà, còn có người quạt, có người nhắc lên bút ký viết, lễ số, hình thức nặng, đúng là để Phương Quý nhất thời đều cảm thấy có chút không quen.

"Đàm pháp luận đạo, chính là Đông Thổ thượng cổ di phong, ta Thần tộc tiểu bối, cũng tâm hướng Đông Thổ, nguyện chủ bữa tiệc thi cử chỉ, chỉ tâm nguyện thành ý đến, không nên di cười hào phóng chính là, chur vị, chúng ta hôm nay không nên giấu làm của riêng, nhìn lẫn nhau trong lúc đó, đều có tinh tiến!"

Thanh Vân Gian bên người xinh đẹp thị tử rót ra nước trà, hướng về Phương Quý xa xa ra hiệu, sau đó mới nói: "Ta tu chính là Thủy pháp, lấy nguyên lai Phong quốc Thiên Thủy tông truyền thừa bí pháp Thái Nhất Thủy quyết làm chủ, khác lại tìm hiểu tám đại Tiên môn truyền thừa Thủy pháp, đối với cái này một đạo, đúng là rất có lĩnh ngộ, lấy ta xem ra, thượng thiện nhược thủy, thay đổi khó lường, che giấu thần uy tại nhu nhược trong lúc đó, có thể làm vì thế gian chính pháp. . ."

Hấn vừa nói vừa biểu thị, ngón tay dính một giọt nước trà, trên không trung hơi điểm nhẹ, liền thấy được cái kia một giọt nước trôi nổi ở không trung, cũng lần lượt diễn biến, thỉnh thoảng hóa thành băng tuyết bay xuống, thỉnh thoảng hóa thành nho nhỏ giọt mưa, thỉnh thoảng hóa thành một đoàn sương mù, đến cuối cùng thì cái kia một giọt nước trà, lại hóa

thành một thanh nho nhỏ tuyết kiếm, tinh mỹ tuyệt luân, "Đoạt" một tiếng cảm ở sàn nhà bên trên.

Dứt lời, Thanh Vân Gian nhẹ nhàng triển mở tay ra bên trong quạt giấy, hướng về chu vi mấy người gật đầu ra hiệu.

Cũng vào lúc này, Thanh Vân Gian bên người, một cái trên người mặc rộng rãi áo bào trắng, trên mặt ít có vẻ mặt người lạnh nhạt mở miệng, bàn tay mở ra, đã thấy hấn trong lòng bàn tay xuất hiện một khối nho nhỏ nén bạc, chính là phạm tục trong lúc đó tùy ý có thể thấy được đồ vật, sau đó hấn mặt không hề cảm xúc mở miệng, nói: "Ta tu kim pháp, chủ pháp vốn là ta phụ tôn ba mươi năm trước tiêu diệt Tiêu quốc một toà tiểu Tiên môn truyền thừa, cái kia tiểu Tiên môn làm vì ta phụ tôn thân tay tiêu diệt, nhưng công pháp của bọn họ lại rất được ta phụ tôn sùng, kỳ danh là Thái Ất Kim Kiếm quyết, lấy kiếm phá pháp, lấy kiếm tìm đạo. . ."

"này pháp rất tốt, chỉ tiếc cái kia nho nhỏ Tiên môn, cũng không biết biến báo, tư tàng làm vì bảo, ở ta đến này pháp sau khi, lấy Tôn phủ bí pháp cải thiện, hơn nữa thuật số, tuy lấy này pháp làm cơ sở, cũng đã đại biến đáng dấp, hiện nay, ta xưng là Bạch Thiên Chân kiếm pháp!"

Vừa nói chuyện, hấn trong lòng bàn tay nho nhỏ nén bạc, lại được hấn lòng bàn tay linh tức tan ra, hóa thành một đoàn nho nhỏ cầu bạc, rồi sau đó hấn năm ngón tay trái liền hóa pháp ấn, liên tục điểm hướng về phía cái kia nho nhỏ cầu bạc, đã thấy trong đó tạp chất bị luyện đi, có vẻ càng ngưng luyện, ngân quang lóng lánh.

Lại sau đó, liền theo tâm ý của hấn, chia ra làm hai, lại hai chia làm bốn, lại bốn chia thành tám, đến cuối cùng thì lại hóa thành một mảnh mờ mịt ánh bạc, bàn tay hấn rơi xuống, cái kia một mảnh ánh bạc, liền nhất thời phô tung xuống trên mặt đất.

Cái kia ánh bạc bao phủ sàn nhà, thoạt nhìn hoàn toàn không có biến hóa, chu vi chu tu thấy, nhất thời đều có chút ngạc nhiên.

Cũng liền vào lúc này, Thanh Vân Gian nhẹ nhàng một hơi thổi đi, sau đó liền thấy cái kia sàn nhà, bỗng nhiên hủ nứt ra, dồn dập làm vụn gỗ, làm cho sàn nhà bên trên xuất hiện một cái tròn rỗng rã lỗ thủng, như là tinh vi tính toán, cắt chém đi ra.

Người bên ngoài thấy, lại là cùng nhau thán phục.

Ở trên sàn nhà cắt ra như thế một cái vòng tròn đến, không khó, nhưng như vậy lặng yên không một tiếng động, lại rất hiện ra bản lĩnh.

Nhưng Thanh Vân Gian lại tựa hồ như biết, người này công pháp còn có cái khác chỗ thần diệu, liền hẩn suy nghĩ một chút, liền lại giơ tay đưa tới một luồng nước trà, rồi sau đó trên không trung hiện ra, lại đã biến thành một phương trong suốt băng kính, cầm băng kính, hướng về cái kia nơi trên sàn nhà một chụp, lập tức liền thông qua cái kia băng kính, nhìn thấy sàn nhà phá động chu vi ánh bạc bị liên tục phóng to, nhưng người nhìn thật cẩn thận.

Lúc này, đã không biết có bao nhiêu người hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ thấy cái kia nén bạc biến thành ánh bạc, rõ ràng đều là một thanh một thanh nhỏ bé đến cực điểm phi kiếm đáng dấp, càng nhỏ bé, càng sắc bén, hết lần này tới lần khác mỗi một chuỗi đều là xoay ngang như thế, tinh xảo đến cực điểm.

Như vậy nhỏ bé phi kiếm, người phương nào có thể phòng?

"Thái Ất Kim Kiếm quyết, chính là năm đó Bắc Vực thập đại tuyệt học một trong, bất quá Bạch Thiên huynh nói không sai, này pháp kỳ thực bởi

vì cái kia tiên môn thủ thành cổ bản, mất biến hóa, bây giờ Bạch Thiên Mặc đạo huynh sửa lại này pháp, đã là năm đó Thái Ất môn không kịp!"

Mà vào lúc này, Bạch Thiên Mặc bên cạnh một người, thì lại cũng mở miệng mỉm cười, rồi sau đó hai tay chèo tròn, làm cho giữa không trung, hình thành rồi một đạo hình tròn thân quang, ngưng tụ không tan, nói: "Ta tu, chính là nguyên lai Vân quốc hoàng thất bí truyền Thiên Cơ Nguyệt Luân Công, này pháp chú ý biến ảo, tan ra trận đạo với bên trong, trọng thần thức làm vì dẫn, một khi triển khai, liền có thể hóa thân ngàn vạn, khiến người ta khó mà phòng bị. . ."

". . ."

". . ."

"Quả nhiên không hổ là Tôn phủ cái này một đời người tuổi trẻ bên trong thiên kiều hạng người, mỗi một cái đều là kinh tài tuyệt diệu!"

"Không sai, bọn họ nói công pháp, chúng ta cũng đã từng thấy qua, nhưng lĩnh ngộ đến bọn họ cảnh giới cỡ này, lại quả thật cực nhỏ!"

"Người đều nói Tôn phủ huyết mạch, chính là Thần tộc hậu duệ, trời sinh thông minh, tố chất hơn người, bây giờ xem ra, quả thực như vậy, như bọn họ như vậy người tuổi trẻ, tùy tiện một chút cái đặt ở trong tiên môn, e sợ đều là tài năng xuất chúng tông chủ chi tiền, nhưng ở Tôn phủ, lại là một trảo một đám lớn, chỉ tính không sai, vẫn chưa thể xem như là đứng đầu, cũng khó trách Tôn phủ chút người này, liền có thể nhất thống Bắc Vực mười chín châu!"

". . ."

". . ."

Tàng kinh điện bên trong, một đám An Châu tu sĩ thấy được trên đài cái kia mấy cái người tuổi trẻ giảng giải chính mình đối với công pháp lĩnh ngộ, nhất thời từng cái từng cái tự đáy lòng than thở, càng có một ít người, trong lòng đều cảm thấy có chút ngọt ngào lên, chỉ cảm thấy cái này Tôn phủ huyết mạch, thiên tư cao, thực tại dọa người.

Mà bọn họ sự chú ý đều tập trung vào tàng kinh điện trung tâm, cái kia mấy cái luận pháp người tuổi trẻ trên người, đúng là không có lưu ý đến, bây giờ tàng kinh ngoài điện, cũng đang có mấy người trải qua, chỉ thấy được tàng kinh điện bên trong mọi người chen chúc, thật là náo nhiệt, liền cũng nhất thời hiếu kỳ, nhẹ nhàng đi vào, không làm kinh động điện bên trong chúng tu, chỉ là lặng lẽ lên lầu hai, hướng về phía dưới nhìn sang.

"Cái này quần người tuổi trẻ ở đàm pháp luận đạo? Ân, rất tốt, rất tốt!"

Cái này bị mọi người ôm lấy một cái, chính là một cái râu xám áo bào tím lão nhân, hắc tuổi tác tuy lớn, thoát nhìn lại cẩn thận tỉ mỉ, liền thái dương đều sơ chỉnh tề, không có một tia tóc rối bời, mà bời tại chung quanh hắc, nhưng là mấy vị khí độ nội liễm người trung niên, bên trong nhất có vẻ hơi không giống, lại là một cái vóc người hơi mập ông lão, vẫn cười ha ha bời tiếp ông lão kia nói chuyện.

Cũng chính là cái này vóc người hơi mập ông lão, nhìn thấy ngòi ở Thanh Vân Gian đối diện Phương Quý sau khi, nhất thời hơi ngần ngại.

"Ha ha, Thanh Vân gia kỳ tài, Huyền Nhai gia trưởng tử, còn có cái kia Bạch Thiên gia nổi danh nhất người tuổi trẻ, lại đều đến rồi, rất tốt rất tốt, hả? Ngòi ở trong bọn họ tên tiểu hài tử kia là ai, thoát nhìn đúng là có chút lạ mắt. . ."

Cái kia ông lão áo tím một quan sát qua đi qua, gạt đầu than thở, mãi đến tận nhìn thấy Phương Quý.

Nghe xong lời này, cái kia vóc người hơi mập ông lão vôi vàng mở miệng nói: "Bẩm Tôn chủ đại nhân, người này ta cũng nhận ra, chính là Sở vực một phương tiểu Tiên môn đệ tử, trước đây không lâu vừa mới vừa tuyên vào Tôn phủ đến, hấn còn nhỏ tuổi, cũng dám cùng Tôn phủ mấy vị thiên tài biện pháp, thực sự là có chút không biết tự lượng sức mình, Tôn chủ đại nhân chờ một chút, ta cái này liền đi huấn hấn vài câu, trực hấn đi ra ngoài. . ."

"Không cần!"

Cái kia ông lão áo tím nghe vậy cười nói: "Thông Nguyên, người tuổi trẻ từ có trẻ tuổi người quy củ, chúng ta không cần để ý, chỉ cần nhìn!"

Cái kia hơi lão béo nghe vậy, không thể làm gì khác hơn là kiềm chế lại.

Hấn ngược lại không phải người bên ngoài, chính là Phương Quý vừa đến Thần thành thời điểm, đi bái phỏng qua Sở vực tiền bối Triệu Thông Nguyên, đương thời Triệu Thông Nguyên thực sự không thể nào xem trọng những thứ này Thái Bạch tông xuất thân người tuổi trẻ, bởi vậy đối với Phương Quý chuyện cũng không chú ý, gặp qua một lần sau khi, liền quăng đến sau đầu, lại không nghĩ rằng, bây giờ lại ở cái này tàng kinh điện bên trong, lại một lần nhìn thấy cái này Thái Bạch tông tiểu tử.

Càng không có nghĩ tới chính là, hấn lại đang hoàng trịnh trọng cùng mấy vị kia Tôn phủ thiên kiêu tiểu bối biện pháp. . .

Người biện cái gì pháp?

Nho nhỏ Thái Bạch tông dạy dỗ đến, có tư cách gì cùng Tôn phủ người tuổi trẻ biện pháp a?

Nhưng thấy đến Tôn chủ tự mình lên tiếng, hấn cũng chỉ đành ở bên cạnh nhìn.

...

...

"Phương quân, đến ngươi!"

Cũng liền vào lúc này, phía dưới Thanh Vân Gian mấy người này đều đã trình bày chính mình con đường tu luyện, sau đó Thanh Vân Gian liền cười tủm tỉm nhìn về phía Phương Quý, nói: "Chúng ta chi đạo, nhiều là lấy Bắc Vực tiên môn công pháp diễn hóa mà đến, ở căn cơ bên trên, lại gia nhập một chút Thần tộc pháp môn, nhờ vào đó sinh ra càng nhiều biến hóa, không biết như vậy huyền pháp, ở Phương quân trong mắt làm sao?"

"Bá" "Bá" "Bá "

Theo Thanh Vân Gian, không biết có bao nhiêu ánh mắt, đến loạch xoạch rơi vào Phương Quý trên mặt.

Nhìn thấy mấy vị Tôn phủ thiên kiều huyền pháp, đúng là có thật nhiều người có chút ngạc nhiên Phương Quý sẽ làm sao trả lời.

"Thật là lợi hại. . ."

Mà Phương Quý trong lòng, cũng chính than thở, Thanh Vân Gian mấy người này, không hổ là Tôn phủ tiểu bối bên trong xuất sắc nhất người tuổi trẻ, huyền pháp biến hóa, có chút liền ngay cả Kỳ cung Ma thai cũng khen không dứt miệng, nhưng tuy rằng trong lòng nghĩ như thế, Phương Quý lại biết không có thể nói như vậy, cái gì luận pháp bất luận pháp, hấn kỳ thực không hiểu, dưới cái nhìn của hấn luận pháp còn không bằng đao thật thương thật đánh nhau một trận đến sáng khoái.

Nhưng luận pháp hấn không hiểu, cãi nhau hiểu a!

Cho tới nay, luận pháp hán đều là xem là cãi nhau đến xử lý, biết khí thể trọng yếu nhất.

Liên hán cười gằn một tiếng, nói: "Các người giảng, đều là chó má!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 228: Nổi Giận

Bạch!"

Phương Quý mở miệng câu nói đầu tiên, liền nhất thời làm cho tàng kinh điện bên trong yên lặng như tờ, người người kinh ngạc.

Sân khấu vắng lặng. . .

Vốn là mọi người tán gẫu hảo hảo, người khen ta một câu, ta khen người một câu, vui vẻ, bầu không khí hòa hợp, kết quả Phương Quý cái này vừa mở miệng, lại nhất thời một gậy tre đem tất cả mọi người đều đánh đổ trên đất, đặc biệt là để chu vi chúng tu không rõ chính là, mấy vị kia Tôn phủ người tuổi trẻ vừa nãy nói tới, xác thực là tinh diệu cực kỳ, không phụ tài danh, Phương Quý nhỏ nhỏ này nước Sở tu sĩ, lại nơi nào đến sức lực một câu nói liền đem bọn họ giảng biếm thành không đáng giá một đồng cơ chứ?

Không nói sức lực làm sao, chỉ là can đảm này liền rất nhượng người thay đổi sắc mặt.

Mà cái kia xa xa đang đứng ở lầu hai bên trên, cười tủm tỉm nhìn phía dưới người tuổi trẻ biện pháp luận đạo ông lão áo tím, nghe nói lời ấy, cũng đã không nhịn được nhíu mày, ở cái này ông lão áo tím bên người, xuất thân Sở vực lão tu Triệu Thông Nguyên, thì lại nhất thời thay đổi sắc mặt, cẩn thận từng li từng tí một nhìn cái kia ông lão áo tím nhìn đến một cái sau khi, càng là lo lắng, ánh mắt oán hận hướng về Phương Quý nhìn sang.

"Ha ha, người tiểu hài này, khẩu khí thật là lớn!"

Một mảnh trong trăm mặc, bỗng nhiên Bạch Thiên Mặc lạnh nhạt mở miệng, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Phương Quý, có vẻ cực kỳ không thích.

Người này bình thường liền kiệm lời ít nói, lúc này thái độ lạnh lẽo, liền khiến người cảm thấy vô hình sát cơ, nhất thời chu vi vây xem trận này biện pháp An Châu tu sĩ, một trái tim cũng không tự kìm hãm được tóm lên, nghĩ thầm cái này Sở vực tiểu tu sĩ, vẫn còn là gây rắc rối sao?

"Ha ha, Bạch Thiên đạo huynh đừng giận, Phương quân tính tình chân thành, xưa nay đã như vậy, hẳn nếu như thế nói, tất có đạo lý!"

Cũng ngay vào lúc này, Thanh Vân Gian bỗng nhiên mở miệng cười, hướng về Phương Quý nói: "Chúng ta nói, có thể có bỏ sót? Kính xin Phương quân công khai!"

"Ồ đâu là có bỏ sót a, quả thực chính là rất lớn kẽ hở!"

Phương Quý hơi nhắm hai mắt, không lâu lắm liền đã đem Kỳ cung Ma thai lĩnh ngộ ghi nhớ trong lòng, rồi sau đó mở mắt ra, cười nói: "Những khác đạo lý lớn, ta lười giảng, tu hành việc, không phải là vì theo đuổi cảnh giới càng cao hơn sao? Mà ngày hôm nay chúng ta luận huyền pháp, nhưng là vì khắc địch đến thắng, Thanh Vân lão đệ, người giảng Thủy pháp không sai, nghe lên cũng rất giống sự việc, nhưng chính người không cảm thấy đông dài sao?"

"Người tu Thủy pháp, lại chỉ theo đuổi biến hóa, không biết, Thủy pháp bản thân, liền chứa vô cùng biến hóa, không cần người theo đuổi?"

Vừa nói chuyện, liền đã bàn tay giương ra, linh tức xúc động không trung hơi nước, ở trong lòng bàn tay hình thành rồi một viên nho nhỏ quả

bóng nước, cười nói: "Thế gian này tu Thủy pháp tiên môn rất nhiều, cũng mỗi cái có không giống phương pháp, ta liền ở trước đây không lâu nhìn một phương tên gọi Chân Thủy cung tu luyện pháp môn, cái này môn truyền thừa, chú ý luyện nước, một tầng chân thủy, một tầng biến hóa, luyện đến cực điểm, một giọt nước bên trong, liền có nặng ngàn cân lượng, khắc địch chế thắng, bất quá trong một ý nghĩ, làm sao cần Thanh Vân lão đệ ngươi đôi tới đôi lui, cùng ảo thuật như thế?"

Vừa nói, hắn trong lòng bàn tay quả bóng nước bỗng nhiên trở nên thể tích nhỏ một vòng, tròn trùng trục một đoàn, rồi sau đó hắn giơ tay giương ra, cái kia quả bóng nước liền "Phốc" một tiếng rơi xuống trên đất, lại đem sàn nhà đập ra một cái hố nhỏ, cái này hố nhỏ, vừa vặn liền rơi vào Thanh Vân Gian trước lấy nước hóa băng kiếm đâm thủng sàn nhà bên cạnh, hai đem so với, uy lực lớn nhỏ, nhất thời vừa xem hiểu ngay.

Phương Quý dương dương tự đắc nhìn về phía Thanh Vân Gian, cười nói: "Ngươi nói, này pháp luyện đến cực hạn, có hay không vừa vặn khắc chế ngươi?"

Thanh Vân Gian khẽ cau mày, một lúc lâu không nói, lại là thật sự ở chăm chú suy tư.

Mà Phương Quý dứt lời Thanh Vân Gian, thì lại quay đầu hướng về cái kia Bạch Thiên Mặc nhìn sang, nói: "Ngươi liền càng thái quá, liền nhân gia Thái Ất Kim Kiếm quyết chân đế đều không ngộ đến, lại muốn lung tung đi sửa, ngươi cho rằng chính ngươi dẫn vào thuật toán, xé chẵn ra lẻ, liền khó lòng phòng bị? Cái kia nếu là ta tu luyện Việt quốc Nguyên Mẫu tông Từ Cực Nguyên pháp, hóa thạch làm vì từ, ngươi hóa đi ra kiếm lại nhiều hơn, cũng đều bị một phát thu đi rồi, cũng không biết ngươi lấy cái gì phá địch, dựa vào hai nắm đấm đi đánh người sao? Muốn chết đều không phải như thế tìm. . ."

Bạch Thiên Mặc nhất thời thay đổi sắc mặt, đầy mặt tức giận, lại nhất thời không có mở miệng.

"Cho tới ngươi, tu luyện cái Thiên Cơ Nguyệt Luân Công đặc ý cùng cái gì tựa như. . ."

Phương Quý nhìn về phía cái kẻ tiếp, cười lạnh nói: "Ngươi hóa thân ngàn vạn, trâu đến không được, ta chỉ hỏi ngươi thần thức đủ không đủ mạnh, quản được lại đây sao? Nếu ta cũng mượn Huyền thân thuật, hóa thành một đạo ngươi phân thân đáng dấp, ngươi có thể tìm tới ta đến tột cùng ở đâu?"

Cái này vừa nói, nhất thời lại ách một cái.

...

...

Phương Quý một hơi nói nhiều lời như vậy, tâm trạng cũng từ lo sợ, nhưng trên mặt lại không thể biểu lộ ra.

Trên thực tế biện pháp luận đạo, đã là như thế, hẳn mượn Kỳ cung Ma thai lực lượng, tự nhiên có thể từ những thứ này người giảng giải trong, lấy ra kẽ hở cùng tật xấu đến , bất quá nếu thật sự là đấu pháp, trong nháy mắt, thiên biến vạn hóa, lại là không chắc có thể bắt giữ được đến, nhưng ai bảo đây chính là biện pháp đây, chỉ cần hẳn có thể nói ra những thứ này người kẽ hở, công pháp bên trong không đủ, khí thế trên dĩ nhiên là thắng.

Đúng là ở xung quanh, có không ít tu sĩ nghe Phương Quý ba lời hai câu, liền đem mấy vị kia Tôn phủ thiên kiều nói á khẩu không trả lời được, sắc mặt nhất thời lo sợ lên, bọn họ có thể nghe được ra, Phương Quý, đúng là có chút đạo lý, chỉ bất quá, coi như ngươi thật sự lĩnh ngộ cùng kiến thức so với bọn họ còn muốn sâu, cần đem lại nói như thế thẳng thắn sao?

Không thấy những người kia bây giờ đều có chút mặt lộ vẻ tức giận?

Mà ở lầu hai bên trên, vị kia ông lão áo tím nghe Phương Quý, vẻ mặt cũng tựa như có vẻ hơi nghiêm túc, đã nhíu mày, không biết đang suy nghĩ gì, bên cạnh Triệu Nguyên Thông nhìn sắc mặt của hắn, nhất thời tâm trạng lo sợ, trong lòng bàn tay đều xuất mồ hôi.

"Người nói có chút đạo lý, nhưng ta lại bất tận tán đồng!"

Cũng liền vào lúc này, mới vừa rồi bị Phương Quý bác bỏ một phen Bạch Thiên Mặc bỗng nhiên nói: "Việt quốc Nguyên Mẫu tông Từ Cực Nguyên pháp, ta cũng xem qua, xác thực có thể ở một mức độ nào đó khắc chế ta kiếm đạo, chỉ bất quá, ta cũng tương tự có thể tu Từ Cực Nguyên pháp, thậm chí không bắt buộc toàn, chỉ cần mượn trong đó một đạo pháp môn, luyện ta phi kiếm, liền có thể khắc địch trí thắng, giết người trong vô hình trong lúc đó. . ."

"Ha ha, người cũng quá coi chính mình là người thông minh, thiên hạ pháp môn vạn ngàn, khắc chế người đâu chỉ Từ Cực Nguyên pháp, không nói những cái khác, ta chỉ triển khai một đạo Đại Phi Phong thuật, chỉ cần có thể thổi tan người ánh bạc, người hai tay trống trơn, nắm miệng đến cắn ta?"

Phương Quý sắc mặt nghiêm túc, cười gằn mở miệng, nhìn Bạch Thiên Mặc ánh mắt tất cả đều là xem thường.

Bạch Thiên Mặc giận dữ: "Nói hư nói vượn, người phương nào sẽ đem nho nhỏ Phi Phong thuật tu luyện tới thổi tan ta Kiếm Trần trình độ?"

"Ta!"

Phương Quý giơ tay, một đạo cuồng phong tập cuốn, thổi đến người chung quanh không mở mắt ra được.

Sau đó hắn nhìn ánh mắt tái nhợt Bạch Thiên Mặc, một phái ngạo nghễ đáng dấp: "Luyện Khí cảnh giới ta liền đem Phi Phong thuật tu luyện tới cái trình độ này rồi, chỉ cần ở Trúc Cơ cảnh giới lại xuống điểm công phu, người cái kia cái gọi là Kiếm Trần, có thể hay không có thể đến gần ta nửa bước?"

Bạch Thiên Mặc nhất thời yên lặng, đầy mặt xấu hổ, lại nói không ra lời.

"Phương quân quả là kỳ nhân!"

Cũng liền vào lúc này, Thanh Vân Gian bỗng nhiên mở miệng cười, nói: "Người giảng Chân Thủy cung luyện thủy pháp môn, quả thực kỳ diệu, ngay cả ta đều chưa từng lưu ý đến, bất quá nghiên ngẫm sau khi, lại cũng cảm thấy cái này Chân Thủy cung pháp môn, không hẳn liền thật có thể khắc chế ta Thủy pháp, thủy thể vô thường, vốn là chú ý biến hóa, Chân Thủy cung bỏ gốc lấy ngọn, luyện nước như luyện bảo, bản thân liền đã đi tới đường rẽ a. . ."

"Nước chính là nước, cái gì gọi là bản, kêu la cái gì chưa?"

Phương Quý há mồm liền đến, cười lạnh nói: "Nhân gia biến hóa ít, liền nhanh hơn người, cướp đánh người, người không phục?"

"Ta cũng có thể nhanh. . ."

"Hừm, ta xem người chết so sánh nhanh. . ."

". . ."

". . ."

Một phen biện luận lại nổi lên, đầu tiên là Phương Quý cùng Thanh Vân Gian người tới ta đi, lại sau đó Bạch Thiên Mặc cũng gia nhập vào, lại sau

đó Thương Nhật Hóa cùng Huyền Nhai Ngọc cũng không cam lòng yếu thế, dồn dập mở miệng, lúc đầu mấy người bọn họ, vẫn là lẫn nhau luận đạo, có lúc tán thành cái này một cái quan điểm, có khi lại bác bỏ người còn lại cái nhìn, nhưng dần dần, cái này tình thế đúng là thay đổi, mấy người này lại cũng không chú ý lên cùng lẫn nhau thảo luận, trái lại hình thành rồi nhất thống trận tuyến, liên thủ đối kháng Phương Quý. . .

Hết cách rồi, Phương Quý quá mạnh mẽ.

Đầu tiên có Kỳ cung Ma thai đối với cái kia vô số công pháp lĩnh ngộ làm nội tình, làm cho Phương Quý vốn là liền ánh mắt cao minh, kiến giải cực sâu, lại thêm vào Phương Quý miệng lưỡi liền cho, lại không có đối với bọn họ lòng sợ hãi, nên tồn liền tồn, cần mắng cứ mắng, lập tức công lực tăng lên mười mấy lần, bọn họ đơn độc một người, đó là hoàn toàn không phải là đối thủ, bị mắng liền câu nói cũng không nói ra được. . .

Đáng buồn nhất chính là, coi như bốn người liên thủ, bọn họ cũng phát hiện mình thật giống không nói ra được nói!

"Ta cái này Thiên Cơ Nguyệt Luân Công có thể mượn Minh Nguyệt chi lực, uy lực tăng gấp bội. . ."

"Cái kia đuổi tới trời âm u ngươi có chết hay không?"

"Ta cái này Kiếm Trần có thể dùng thần kim rèn đúc, phá tất cả pháp bảo. . ."

"Vậy ngươi nên đánh sắt đi nha, tham cái gì pháp?"

"Ngươi. . . Ta. . ."

"Có bản lĩnh ngươi trước tiên đừng nói lấp. . ."

". . ."

". . ."

"Thực sự hồ đồ, nguoi khinh người quá đáng!"

Rốt cục một tràng biện pháp, đạt đến đỉnh cao, Bạch Nhật Mặc vỗ bàn đứng dậy, giận dữ gầm lên.

Chu vi chốc lát trong lúc đó, hoàn toàn yên tĩnh!

Không biết bao nhiêu ánh mắt, đều kinh ngạc mà lo lắng xem ở Phương Quý cùng mấy vị kia Tôn phủ người tuổi trẻ trên mặt, lúc này chính là kẻ ngu si đều nhìn ra, Phương Quý cùng Thanh Vân Gian bọn bốn người cái này một tràng luận đạo, có thể nói là hoàn toàn thắng lợi, như xem thành là cãi nhau, cái kia Thanh Vân Gian bọn bốn người coi như là thua quần đều căn bản không nhắc lên được đến rồi. . .

Chỉ bất quá nhìn kết quả này, trong lòng bọn họ quan tâm hơn, lại là một vấn đề khác.

"Tôn phủ huyết mạch, rốt cục nổi giận. . ."

"Cái này Sở vực tiểu tu sĩ, không khỏi quá ngông cuồng, hấn ra hết danh tiếng, lại làm cho Tôn phủ mặt mũi hướng về nơi nào đặt?"

"Đúng đấy, hấn coi như là ngộ tính cao hơn người khác, cũng không nên như vậy không để lối thoát mới là. . ."

Đã có không ít An Châu tu sĩ, phát hiện lúc này chu vi Tôn phủ huyết mạch, từng cái từng cái sắc mặt bất thiện, liền cũng không nhin được âm thầm lo lắng, không biết sắp chờ đợi Phương Quý chính là kết cục gì.

Đặc biệt là bây giờ chính đang tại lầu hai bồi tiếp ông lão áo tím Triệu Thông Nguyên, lúc này có thể rõ ràng nhìn thấy vị kia ông lão áo tím thấy Thanh Vân Gian bọn bốn người bị thua, sắc mặt đã có vẻ hơi âm trầm, đủ qua rất lâu, hắn mới vẻ mặt lãnh đạm mở miệng: "Vị này Sở vực đến tiêu hài tử, ngộ tính rất cao a, chúng ta Tôn phủ cái này mấy cái người tuổi trẻ ở huyền pháp lĩnh ngộ trên, xác thực không kịp hắn!"

Triệu Thông Nguyên nghe vậy, mồ hôi lạnh nhất thời giọt rơi đi xuống, mạnh mẽ liếc mắt nhìn trong sân Phương Quý.

"Thái Bạch tông làm sao dạy đệ tử, một cái so với một cái cuồng?"

"Người ngay trước mặt Tôn chủ đem Tôn phủ thiên kiêu bác không còn gì khác, chẳng phải là tự tìm đường chết?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 229: Bất Ngờ

Một tràng biện pháp, rốt cục vẫn là xuất hiện như vậy một màn.

Trong sân chúng An Châu tu sĩ trong lòng, vừa cảm thấy kinh ngạc, lại có loại chuyện đương nhiên cảm giác.

Phương Quý cái này một tràng biện pháp, tự nhiên là thắng.

Không chỉ là bởi vì hắn lời nói sắc bén, đem Thanh Vân Gian, Bạch Thiên Mặc mấy người bác á khẩu không trả lời được, càng là do hắn ở huyền pháp lĩnh ngộ bên trên, thực tại hơn người một bậc, bất luận là hắn tham nghiên huyền pháp số lượng, vẫn là đối với cái này bên trong đạo lý lĩnh ngộ, đều ngoài dự đoán mọi người cao thâm, cũng chính là bởi vậy, coi như hắn nói chút nhìn như không nói lý, cũng làm cho Thanh Vân Gian mấy người không thể cãi lại.

Chỉ là, coi như thắng thì đã có sao, đây cũng là Tôn phủ thiên kiêu a. . .

Hiển nhiên một trận biện pháp phía dưới, Phương Quý làm náo động lớn, mấy cái Tôn phủ thiên kiêu lại đều con mắt không phải con mắt, mũi không phải mũi, thậm chí còn thẹn quá thành giận một cái, trong sân chúng tu, tâm tình liền không khỏi đều thấp thỏm lên, cũng không dám thở mạnh!

Bọn họ vào lúc này, nhìn về phía Phương Quý ánh mắt, cực kỳ phức tạp.

Có người cảm thấy tiếc hận, như vậy một cái tài năng xuất chúng thiên kiêu tiểu bối, thực sự là trăm năm khó gặp, trí tuệ hơn người, sức lĩnh ngộ

mạnh, bất luận ở đâu cái tiên môn, e sợ đều sẽ coi như thiên kiêu đệ tử đến tiếp nuôi, chỉ tiếc, như vậy thiên kiêu, lại không hiểu được làm người, tại chúng mất mục mục phía dưới, đem Tôn phủ thiên kiêu bác đến mất hết mặt mũi, chờ đợi hấn, lại là kết cục gì?

Có người cảm thấy hả giận, cái này Sở vực đến nho nhỏ tu sĩ, vốn là chính là quá ngông cuồng, đến Tôn phủ, cũng không hiểu được biết điều, còn cho là chính mình tiên môn cái kia nho nhỏ mảnh đất nhỏ, như vậy kiêu ngạo, không biết tiến thoái, vốn là sớm muộn cũng sẽ gây phiền toái!

Liên, hiển nhiên ở Phương Quý bác bỏ phía dưới, mấy vị kia Tôn phủ thiên kiêu đều kéo rơi xuống mặt khi đến, chúng tu cũng đều trầm mặc.

Đi theo Bạch Thiên gia tử muội bên người bình thường cô gái, cảm thụ chu vi bầu không khí ngọt ngào, nhẹ nhàng hít một tiếng, nàng chậm rãi lắc đầu, thâm nghĩ, chung quy ta mới là đúng, chỉ là tuy có đáp án này, trong lòng lại vẫn là ngọt ngào lợi hại.

Mà cùng Phương Quý cùng ở tại một cốc Triệu Hồng cùng Lục Đạo Dẫn mấy người, nhưng là mặt không hề cảm xúc lắc đầu, phảng phất ở xem một cái kẻ chắc chắn phải chết.

Lầu hai bên trên, nước Sở lão tu Triệu Thông Nguyên, nhưng là cau mày nhìn Phương Quý, quyết định đi đầu xuất kích, gấp hướng về Tôn chủ cúi người hành lễ, trầm giọng nói: "Tôn chủ thứ tội, nước Sở tiểu Tiên môn, không biết lễ số, lại càng không hiểu dạy đồ đệ, đúng là đem bực này coi trời bằng vung cuồng đồ đưa đến Tôn phủ bên trong đến, đều là chúng ta giáo hóa không đủ tội lỗi, ta sẽ để hấn hiểu được quy củ hai chữ. . ."

...

...

Không khí chung quanh đã ngột ngạt tới cực điểm, Phương Quý lại vẫn là cuồng sắc không thay đổi.

Hắn nhớ rõ Thái Bạch tông chủ đối mặt nước Sở bốn đại Tiên môn tông chủ lúc dánh dáp, lúc này liền học theo rắm rắp, đối mặt võ bàn đứng dậy Bạch Thiên Mặc, hắn ngồi ngay ngắn bất động, ánh mắt yên tĩnh, rồi lại ả hàm ngạo ý, sắc mặt tự nhiên, lại khí cơ nghiêm nghị, như cỏ từng chi xác định núi xanh, vạn năm bất động, lại tựa như trăng sáng núi, mặc cho gió mát nhẹ nhàng, nhìn đối phương con mắt, vẻ mặt hờ hững. . .

Chỉ là vừa mở miệng liền lộ đáy: "Người chụp đại gia người đây?"

"Người. . ."

Bạch Thiên Mặc bị Phương Quý lại mắng một câu, trên người tức giận càng tăng lên, tựa như một ngọn núi lửa, sắp bộc phát ra.

Chu vi không biết bao nhiêu người một trái tim đều tóm lên. . .

Cái này nước Sở tiểu tu sĩ, không khỏi cũng quá cuồng vọng, không thấy Tôn phủ thiên kiêu đã nổi giận sao?

Vào lúc này còn muốn mắng người, đây là chỉ lo đối phương không đánh chết người?

Mà ở vô số đôi mắt tập trung đến Phương Quý trên người, Phương Quý thì lại ở vô số người trong ánh mắt, nhìn chung quanh, biểu hiện tự nhiên.

Bốn phương tám hướng, yên lặng như tờ, ngột ngạt như mây đen buông xuống!

"Phương quân, người cũng thật là miệng xuống không tha người a. . ."

Sau đó ở cái này một mảnh ngọt ngọt trong không khí, một cái âm thanh có chút bất đắc dĩ vang lên.

Mọi người đều quay đầu nhìn lại, liền thấy nói chuyện chính là Thanh Vân Gian.

Từ lần thứ nhất Phương Quý ở cái này tàng kinh điện bên trong, bị Bạch Thiên gia tử muội gây phiền phức lúc, thế hẳn đứng ra nói chuyện, chính là Thanh Vân Gian, rồi sau đó mấy lần tranh chấp, cũng đều là Thanh Vân Gian từ bên trong điều giải, ở rất nhiều thần điện tu sĩ trong mắt, Thanh Vân Gian đều là Phương Quý bạn tốt, nhưng ở lần này biện pháp trong, Thanh Vân Gian cùng Bạch Thiên Mặc mấy người như thế, cũng không thiếu đã trúng Phương Quý mắng, sầm mặt lại rồi.

Vì lẽ đó chúng tu thấy được Thanh Vân Gian mở miệng, liền đều không nhìn được trái tim rùng mình.

Ánh mắt không nhìn được đều tập trung vào Thanh Vân Gian trên mặt.

Sau đó bọn họ liền nhìn thấy, Thanh Vân Gian sắc mặt âm trầm, oán hận nhìn Phương Quý, sau đó gằn từng chữ một: "Trước liền hiểu được Phương quân biện pháp lúc, mắng người lợi hại, còn không quá coi là chuyện to tát, cho đến hôm nay, mới lĩnh giáo công phu này. . ."

Hắn chậm rãi nói, trên mặt vẻ mặt đã ngưng nặng tới cực điểm.

Chu vi chúng tu một trái tim, cũng tại lúc này tùy theo nhảy đến cuồng hống.

Sau đó Thanh Vân Gian liền bỗng nhiên lộ ra một vết cười khổ, nói: "Nhưng người mắng cũng thật là có đạo lý a. . ."

Dứt lời lời này sau khi, hắn đầy mặt cười khở, nhẹ nhàng vỗ tay, sau đó khom mình hành lễ.

"Phương quân, hôm nay biện pháp, ta chịu thua!"

". . ."

". . ."

"Cái gì?"

Thanh Vân Gian biểu hiện, làm cho trong sân tất cả mọi người lớn ra dự liệu, sững sờ còn coi chính mình nghe lầm.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ liền nhìn thấy, một cái khác đầy mặt tức giận Tôn phủ huyết mạch Huyền Nhai Ngọc, bỗng nhiên cũng nở nụ cười khở, vô cùng bất đắc dĩ hướng về Phương Quý khom mình hành lễ, nói: "Tuy rằng rất không muốn thừa nhận, nhưng Phương quân vừa nãy giảng huyền pháp đạo lý, xác thực thắng ta một bậc, có lẽ thật động thủ luận bàn, ta sẽ không thua đến khó nhìn như vậy, nhưng ở cái này một tràng biện pháp trên, Phương quân, người thắng!"

Ngay sau đó, chính là Thương Nhật Hóa, hắn cười khở nói: "Phương quân vạch ra ta Thiên Cơ Nguyệt Luân Công bên trong tam đại kỹ hử, không một sai lầm!"

Một cái tiếp một cái Tôn phủ huyết mạch chịu thua, liền làm cho chu vi chúng tu cái này một trái tim như là từ trên trời rơi xuống đất, lại từ trên mặt đất đạn trở về trên trời, bọn họ không kịp dư vị chính mình cái này tâm tình biến hóa, chỉ có thể theo bản năng, cùng nhau đem chính mình ánh mắt hướng về Bạch Thiên Mặc nhìn sang, người này là cái thứ nhất vỗ bàn đứng dậy, cũng là vừa nãy bị Phương Quý mắng lợi hại nhất. . .

"Người nói, ta cũng không phục. . ."

Bạch Thiên Mặc không có như những người khác như thế trực tiếp chịu thua, mà là lạnh lùng nhìn Phương Quý, lạnh giọng nói: "Người nói lại nhiều hơn, nhưng nếu là không cách nào dùng về việc tu hành mất, đấu pháp lúc, thua vẫn cứ là người, có thể nói không thể làm, liền chỉ là tranh đua miệng lưỡi. . ."

Hắn nói đến cuối cùng, tiếng nói lại thấp xuống, sắc mặt cũng dần dần trở nên âm u.

Sau đó hắn chậm rãi mở miệng, nói: "Nhưng ta xác thực kính trọng học thức của người, thụ giáo!"

Vừa nói chuyện, hắn chậm rãi cúi đầu xuống!

. . .

. . .

Tàng kinh điện bên trong, trong nháy mắt trở nên yên lặng như tờ.

Tất cả âm thanh vào lúc này đều biến mất, yên tĩnh như là có thể nghe được người ánh mắt biến hóa tiếng nói.

Mỗi một vị An Châu tu sĩ biểu hiện, vào lúc này đều kinh ngạc dị thường.

Chẳng ai nghĩ tới sẽ là một kết quả như vậy. . .

Cái kia nước Sở đến tiểu tu sĩ, rõ ràng không biết lễ số, cười cợt chửi bới, tại chúng mắt mục mục phía dưới, đem cái này mấy cái Tôn phủ tiểu thiên kiêu bác không còn gì khác, hào không còn mặt mũi có thể nói, mà kết quả, nhưng không có phát sinh như bọn họ tưởng tượng như thế, Tôn

phủ huyết mạch đem tiểu quý này đầu đánh chết đánh cho tàn phế, để cho hấn nếm trải giáo huấn, mà là bất đắc dĩ, tất cả đều cúi đầu, hướng về cái này tiểu tu sĩ chịu thua?

Này không đúng a, vì sao cùng tự mình nghĩ không giống nhau?

Cùng Phương Quý một cốc Lục Đạo Dẫn, Triệu Hồng mấy người, ánh mắt mãnh đến biến thẳng, đầy mặt không rõ.

Mà thường xuyên đi theo Bạch Thiên gia tử muội sau lưng bình thường cô gái, vào lúc này cũng sắc mặt biến đến mức dị thường phức tạp, nàng như là nghĩ tới điều gì, nhưng lại nhất thời không thể nào tiếp thu được, ánh mắt ngơ ngác nhìn trong đám người Phương Quý, như là đã biến thành tượng gỗ. . .

"Thông Nguyên, người này là trước đây không lâu mới vào Tôn phủ?"

Mà vào lúc này lâu hai bên trên, vị tôn chủ kia cũng ở nhìn phía dưới phát sinh tất cả, sắc mặt hấn tựa hồ cũng có vẻ hơi nghiêm nghị, thật lâu không có mở miệng, không nói được hấn trên mặt vẻ mặt, đến tột cùng là không thích, vẫn là thâm trầm, liền đến phía dưới tứ đại gia tộc thiên kiêu chủ động chịu thua, bầu không khí bỗng nhiên trở nên hòa hoãn lên, hấn mới bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Triệu Thông Nguyên, mặt không hề cảm xúc hỏi.

Triệu Thông Nguyên lúc này đã gấp một đầu mồ hôi, nghe vậy càng là hận không thể đem một cái đầu nhét vào sàn nhà phía dưới đi, vội vàng trả lời: "Vâng, vâng, cũng chính là mới vừa vào Tôn phủ, mới như vậy không hiểu quy củ, Tôn chủ yên tâm, ta nhất định sẽ đem hấn. . ."

Tôn chủ cười nhạt nói: "Sẽ đem hấn làm sao?"

Triệu Thông Nguyên đề phòng tàn nhẫn, lạnh lùng nói: "Đem hấn phé bỏ tu vị, trực về nước Sở. . ."

"Người sai rồi!"

Không đợi Triệu Thông Nguyên lời nói xong, vị tôn chủ kia bỗng nhiên nhàn nhạt mở miệng.

Triệu Thông Nguyên ánh mắt lập tức đại ra lên, có chút không rõ nhìn về phía Tôn chủ.

"Hắn có thể thắng được Thanh Vân Gian cái kia mấy đứa trẻ tán thành, không phải dựa vào lời nói sắc bén, càng là chân chính đối với huyền pháp lĩnh ngộ!"

Ông lão áo tím nhẹ giọng cười nói: "Người chỉ nhìn thấy hắn nói năng lỗ mãng, nhưng không có lưu ý đến hắn đối với huyền pháp lĩnh ngộ, thực tại hơn người một bậc, hắn là bằng bản lãnh thật sự thắng phía dưới cái kia mấy đứa trẻ, chúng ta lại làm gì không thể thừa nhận bản lĩnh của hắn?"

Vừa nói chuyện, vị tôn chủ này nhẹ nhàng vỗ vỗ Triệu Thông Nguyên vai, cười nói: "Chúng ta Tôn phủ, nếu làm chủ Bắc Vực, liền cùng Bắc Vực tu sĩ một lòng, khí lượng sẽ không như vậy nhỏ hẹp, liền cái hơn người thiên kiêu cũng chứa không được, người coi thường lão phu, cũng coi thường Tôn phủ, có như vậy thiên kiêu đến rồi Tôn phủ, chúng ta không những sẽ không căm ghét, ngược lại sẽ từ đáy lòng cảm giác vui vẻ!"

"Chuyện này . . ."

Triệu Thông Nguyên trực tiếp sững sốt, nửa ngày nói không ra lời.

"Như vậy người tuổi trẻ, càng nhiều càng tốt!"

Mà người tôn chủ kia, cũng đã quay người sang đi, ha ha cười nói: "Vị này người tuổi trẻ, mới vừa vào Tôn phủ, hẳn là cấp thấp ngân giáp đi, mà lại nhìn hẳn cũng không phải là Thần Đạo trúc cơ, hẳn là không bao nhiêu bổng lộc mới là, cái này nếu là truyền ra ngoài, ngược lại sẽ cho người cảm thấy ta Tôn phủ không có nhận biết người năng lực, người phân phó đi, thăng này người tuổi trẻ làm vì Kim Lũ ngân giáp, tất cả bổng lộc, đều cùng kim giáp!"

"Tuân. . . Tuân mệnh. . ."

Triệu Thông Nguyên bỏ ra rất lớn khí lực, mới tiêu hóa một câu nói này bên trong hàm ý, vội vã khom mình hành lễ.

Chỉ là lúc ngẩng đầu lên, còn đầy mặt không rõ: "Cái này mẹ nó. . . Đều chuyện gì a?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 230: Ghế Trên Quý Khách

"Phương quân, nhận được chỉ giáo, kỳ thực hôm nay đến trước, ta đã ở Thần thành Thanh Tĩnh các định ra rồi Lâm Giang rượu án, cũng để gia phó lấy ra khỏi nhà ẩn sâu tốt nhất trúc nhưõng, hiện nay chúng ta biện pháp đã tất, sao không dặt tay mà đi, nâng cốc nói chuyện vui vẻ. . ."

"Ha ha, tốt, mời ta ăn cơm có lí nào lại từ chối?"

"Nói rõ trước, uống rượu thời điềm, nhưng là không muốn mắng người chứ?"

"Tận lực, tận lực. . ."

". . ."

". . ."

Tàng kinh điện bên trong thiên kiều biện pháp một chuyện, rất nhanh truyền khắp to lớn thần điện, không biết gọi ra bao nhiêu người nghị luận sôi nổi.

Có rất nhiều người tận mắt chứng kiến Phương Quý cùng Thanh Vân Gian các loại Tôn phủ thiên kiều biện pháp lúc không chút lưu tình, đem người mắng sắc mặt đều biến xanh người, trong lòng đều cảm thấy Phương Quý sẽ bởi vậy trâu ra đại họa, thậm chí tính mạng khó bảo toàn, có thể kết quả nhượng bọn họ ngoài dự đoán mọi người, làm náo động lớn Phương

Quý, trái lại càng đến Thanh Vân Gian mấy người tôn trọng, xin hẳn đi tới Thanh Tịnh các, uống lên tốt trúc nhường các loại.

Trúc nhường vốn là Tôn phủ hoan hỷ nhất trần nhường, chỉ đợi quý khách, đặc biệt là Thanh Vân Gian vì mời tiệc Phương Quý, thậm chí còn đem trong gia tộc ẩn sâu thượng phẩm lấy đi ra, có thể thấy được hẳn thái độ đối với Phương Quý chi coi trọng, quả thật là đem hẳn phụng làm cao quý khách nhân.

Mà ở này tửu yến bên trên, cũng là ngoài dự đoán mọi người long trọng.

Phương Quý còn nhỏ tuổi, lại bị Thanh Vân Gian đẩy tới trên đầu, rồi sau đó Thanh Vân Gian ngồi chủ tịch, Bạch Thiên Mặc, Thương Nhật Hóa các loại Tôn phủ thiên kiều, thì lại chỉ có thể bồi ngồi, mà Bạch Thiên Tuyết, Bạch Thiên Anh như vậy tử muội, tuy rằng cũng tới đến trận này tiệc rượu, lại chỉ có thể ngồi ở ngoại vi, dù là mọi người cùng nhau đứng dậy thân, cái này hai tử muội, cũng chỉ có cùng ở một bên chấp ẩm rót rượu phần.

Trong này, đặc biệt là lấy Bạch Thiên gia hai tử muội bên người vị kia bình thường cô gái sắc mặt phúc tạp nhất, nàng liền ngồi xuống tư cách đều không có, rất xa nhìn Phương Quý bị người chen chúc ở chính giữa, hi hi ha ha Phương Quý, đáy mắt là không nói ra được ước ao.

Một cái Sở vực đến nho nhỏ tu sĩ, liền Thần Đạo trúc cơ đều không phải, lại bị một đám Tôn phủ thiên kiều ủng lên thủ tịch.

Ở cái này thành Thần Huyền bên trong, cái này thật đúng là mấy chục năm khó gặp kỳ cảnh.

"Phương quân, ngươi hiện nay còn chỉ là tìm hiểu huyền pháp, chưa chính thức bắt đầu tu hành, liền đã có bực này bất phàm kiến thức, ta cũng

thực sự hiếu kỳ, khi người chọn lựa huyền pháp, chân chính bắt đầu tu hành lúc, lại sẽ có cỡ nào dạng kinh người trình độ, chỉ là ta thấy Phương Quý ngược che giấu vô số kinh điển, không biết đối với bao nhiêu huyền pháp đều lĩnh ngộ thông suốt, cũng không biết tu hành lúc, sẽ chọn cái nào một đạo?"

Trong bữa tiệc, Thanh Vân Gian lần thứ hai đứng dậy chúc rượu, hiếu kỳ hỏi dò Phương Quý.

Người bình thường ngộ pháp, đều sẽ chọn một đạo thích hợp bản thân huyền pháp, tìm hiểu thông suốt sau khi, liền bắt đầu tu luyện, nhưng là Phương Quý lại cùng người khác không giống, hần hầu như xem khắp cả tàng kinh điện bên trong huyền pháp, hơn nữa mỗi một đạo đều sức lĩnh ngộ kinh người, cái này cũng là hần có thể biện pháp lúc vượt qua Thanh Vân Gian mấy người nguyên nhân, nhưng đến mặt sau nên làm gì tu hành, lại làm cho những thứ này người đoán không ra.

"Ta còn chưa nghĩ ra, quay đầu lại các người tự nhiên biết rồi!"

Phương Quý thuận miệng trả lời, có thể không nói cho bọn hần biết Cửu Linh chính điển chuyện.

"Ha ha, tu hành hạng người, không chỉ có là nói, chủ yếu nhất vẫn phải là tu hành mới là, Bắc Vực tu sĩ, thiên phú kinh người người, ngược lại cũng có không ít, nhưng là chân chính tu đi ra ngoài, lại thực tại không nhiều. . ." Bạch Thiên Mặc ở một bên nghe xong, thuận lợi nói một câu, rồi sau đó đồng dạng giơ lên chén đến, hướng về Phương Quý nói: "Bất quá dù như thế nào, người là ta đã thấy đối với huyền pháp lĩnh ngộ tốt nhất, thiên phú cao nhất người, hôm nay ta thua người, ngày khác đối đãi người tu hành có thành, nói không chừng, ta vẫn là muốn lại tìm người phân cái cao thấp. . ."

"Ha ha, làm ta sợ người?"

Phương Quý cười to, giơ cái chén điều võ dương oai, cười nói: "Đến thời điểm các người cùng nhau đến!"

Thanh Vân Gian mấy người nghe vậy, tất cả đều cười nói: "Vậy thì như thế định, chờ Phương quân tu hành có thành thì chúng ta trở lại lĩnh giáo!"

Mọi người cùng nhau uống rượu, định này ước hẹn.

Thanh Vân Gian còn cười nói: "Ngộ pháp dễ dàng, tu hành gian nan, ta coi Phương quân là bạn, nếu ngày sau Phương quân tu hành lúc, gặp cái gì khó xử, có thể đến đây tìm ta, ta kính Phương quân tài năng, từ lần thứ nhất thấy, liền biết Phương quân định không phải vật trong ao, thực sự không muốn nhìn thấy Phương quân làm vì chuyện tầm thường quá nhiều, chỉ nguyện tương lai tu hành đường xa, có thể nhiều mấy vị Phương quân bằng hữu như thế làm bạn!"

Phương Quý nghe lời này, cùng hắn uống một chén.

Hắn thấy cái này Thanh Vân Gian thái độ thành khẩn, người ngoài trung hậu, cũng thật là có chút bất ngờ.

Mà càng làm người ta giật mình còn ở phía sau, cái kia một tràng tiệc rượu, vẫn còn chưa kết thúc thì liền có một cái tin đi tới cái này Thanh Tịnh các, lại hóa ra là ở bọn họ uống rượu thời khắc, Tôn chủ ý chỉ cũng đã hàng lâm Phương Quý nơi thung lũng, chỉ bên trong nói, An Châu Tôn chủ, cũng nghe nói cái kia một tràng biện pháp, rất là thương thức Phương Quý tài học, bởi vậy cố ý hàng chỉ, thăng chức Phương Quý làm vì Kim Lũ ngân giáp.

Ban cho trân bảo Linh đan một số, tất cả bổng lộc, đều tương đương Kim Giáp thần thị.

"Ha ha, Phương quân quả không là phàm nhân, chúng ta chấp rượu, làm vì Phương quân chúc mừng. . ."

Trong lúc nhất thời, mọi người nghe xong tin tức này, đều là vui mừng, lại là một mảnh cụng chén cụng ly tiếng.

Phương Quý ở cái này một mảnh náo nhiệt bên trong, cũng là vừa mừng vừa sợ, nghĩ thầm: Cái này Tôn phủ thoạt nhìn cũng rất tốt a. . .

...

...

"Lão gia ta họ Phương tên Phương Quý, lừa bịp ta cái gì đều biết, đến Tôn phủ ta cũng trâu nha, ai dám chọc ta liền té một cái. . ."

Đến buổi chiều, ra sức uống một tràng, tâm tình thật tốt Phương Quý, bị Thanh Vân Gian phái tới hai vị xinh đẹp thị tử đưa ngời lên Thanh Dương xe đuổi về phía tây thần điện, không những mình uống vui vẻ, trong lòng ngực còn ánh chùng hai đàn chuyên môn từ Thanh Vân Gian nơi đó lấy được cất giấu trúc nướng, trên đường đi tâm tình thật tốt, khẽ hát rơi xuống xe dê, sau đó bị hai vị thị tử kéo cánh tay đưa đến chính mình lầu nhỏ bên trong đến.

"Được rồi, ta đến, các người trở về đi thôi!"

Vào lầu nhỏ, Phương Quý liền hướng hai vị kia thị tử khoát tay áo một cái, cười hì hì hướng về trong tay các nàng nhét tiền thưởng.

Hai vị thị tử lại đều khuôn mặt đỏ hồng, nhỏ giọng nói: "Chúng ta chủ nhân cũ nói, quý khách không thể không người hầu hạ, bởi vậy đem hai người chúng ta đưa cho ngài, từ hôm nay trở đi, chúng ta liền phải ở lại chỗ này, ngài liền là chúng ta chủ nhân mới. . ."

"Khách khí như vậy?"

Phương Quý nghe, nhất thời mắt choáng váng, ở hai thị tử trên mặt qua lại quét hai lần.

Hai vị thị tử càng là khuôn mặt đỏ hồng, liền muốn đi lên phía trước, một cái đi đánh nước rửa chân, một cái thế Phương Quý cởi áo.

"Ai nha, không cần không cần, không cần khách khí như thế, các người trở về đi thôi, ta còn chưa chuẩn bị xong đây. . ."

Phương Quý nhất thời tỉnh rồi rượu, vội vàng đem hai cái thị tử đẩy đi ra ngoài, trái tim nhỏ hầy còn oành oành nhảy lên, đóng cửa lại sau, chỉ thấy Anh Đề chính bàn ở lầu nhỏ bên trong xà nhà trên ngủ gà ngủ gật, liền thổi tiếng huýt sáo, chỉ vào ngoài cửa: "Đi ra ngoài cho ta trông cửa đi, cũng đừng làm cho tiểu mỹ nhân đi vào ngủ ta. . ."

Anh Đề mở lim dim mắt buồn ngủ, liền từ xà nhà trên lưu đi xuống, chạy đến ngoài cửa bàn thành một đồng, tiếp theo buồn ngủ.

Mà Phương Quý thì lại khắp mọi nơi nhìn nhìn, đem cửa sổ đóng đến kín, lúc này mới chạy về chính mình trên giường nhỏ ngồi, hấn bây giờ vội vã trở về, lại là do làm vì cảm giác được, Đạo cung trong, Kỳ cung Ma thai đã giục hấn đến mấy lần, biết có chuyện tốt, liền mau mau thu thập một trận, ngưng thần tĩnh khí, một tia thần thức, rất nhanh liền rất vui mừng chìm vào biên ý thức đạo cung trong. . .

Cái này một tràng tàng kinh điện biện pháp, ở trong Thần điện truyền thành cái gì loại, Phương Quý không biết.

Nhưng mình huyền pháp, lại hấn là giúp ích không ít. . .

"Bạn tốt. . . Ma thai lão đệ. . ."

Phương Quý tiến vào Đạo cung, ngó dáo dác nhìn, tiếng nói bên trong đều mang theo sợi lầy lòng sức lực.

"Không muốn quý quý sùng sùng, mau vào!"

Đạo cung trong, chỉ thấy Ma thai ngồi ngay ngắn ở trung ương nhất, trước người bày một tấm bàn ngọc, bên cạnh nhưng là một đồng một đồng truyền thừa điển tịch, cái này tất cả mọi thứ, đều là trong thức hải biến ảo ra đến, chỉ bất quá, Ma thai bản thân liền không có chân thực thân thể, lại thêm vào đến nơi này Phương Quý cũng chỉ là một đạo thần thức, bởi vậy cái này biến ảo ra đến tất cả, liền cũng cùng chân thực giống nhau như đúc!

Mà lúc này Ma thai, nhưng là một phái cao nhân phong độ, lạnh nhạt liếc Phương Quý một chút, sau đó cười toe toét vẫy vẫy tay, Phương Quý vội vàng đi chậm chậm đuổi đi lên, nhẹ nhàng giúp hắn xoa vai, Ma thai trong lỗ mũi thoải mái hừ hừ hai tiếng, chậm từ tốn nói: "Còn có a, sau đó không muốn luôn gọi ta Ma thai, dù sao cũng nên có cái chính thức xưng hô mới là, gọi ta làm Ma Sư đi. . ."

"Được rồi tốt, Ma Sư lão đệ, ngươi thôi diễn đến như thế nào rồi?"

Phương Quý cúi đầu khom lưng, nhẹ nhàng cho Ma thai nhào nặn, thủ pháp tương đương thành thạo.

"Ừm. . ."

Ma thai gật gật đầu, nhàn nhạt nói: "Lần này biện pháp, ngươi làm rất tốt, bốn người kia tự thân bản lãnh cũng không kém, đúng là để ta khai khiếu không ít, bây giờ cái này chín đạo huyền pháp, dĩ nhiên không sai biệt lắm định ra đến rồi, còn lại hay là còn có chút cần thôi diễn cải thiện chỗ, nhưng cũng không nhất thời vội vã, lại là cần ở ngay sau tu hành trong, một chút đi phát hiện. . ."

"Thật sự làm tốt rồi?"

Phương Quý nhất thời vui mừng khôn xiết, ra tay một mạnh, nhất thời nắm đến Ma thai "Gào" một tiếng kêu.

Phương Quý lúc này tâm tình được kêu là một cái kích động a!

Từ hấn vào Tôn phủ lúc bắt đầu, cũng đã bắt đầu đang suy nghĩ Trúc Cơ công pháp vấn đề, chỉ tiếc vẫn xuống không được quyết tâm lựa chọn cái nào một đạo, không cam lòng rơi vào người sau, cuối cùng chỉ có thể định ra rồi lấy Cửu Linh chính điện làm vì cương, khác tìm chín đạo huyền pháp đến tu luyện con đường, mà vì cái này chín đạo huyền pháp, hấn cũng thực tại không dễ dàng, đầy đủ ở tầng kinh điện bên trong rớt hơn ba tháng, không biết nhìn bao nhiêu điện tịch.

Đến lúc này mới thôi, hấn Trúc Cơ đã gần đến nửa năm, nhưng cũng còn hoàn toàn không có bắt đầu tu luyện, cũng là bởi vì công pháp này vấn đề.

Hiện nay, rốt cục thành?

"Ngươi hạ thủ nhẹ một chút. . ."

Ma thai huấn Phương Quý một câu, sau đó cũng có chút dương dương tự đắc: "Bất quá là lựa chọn chín đạo uy lực hơn người, lẫn nhau trong lúc đó lại có thể tương sinh tương khắc công pháp mà thôi, có ta Ma Sư đứng ra, còn có không bắt được? Hiện tại ta không chỉ đem cái này chín đạo huyền pháp chọn đi ra, còn giúp ngươi trước sau thôi diễn cải tiến không ít, nếu ngươi có thể tu luyện thành công, không nói mạnh hơn nguyên lai Cửu Linh chính điện, ít nhất. . ."

Hấn dừng một chút, nói câu giữ gốc lời nói: "Ít nhất sẽ không kém quá xa!"

"Tốt, tốt, được!"

Phương Quý vui mừng khôn xiết, vội vã thúc: "Nhanh nói cho ta nghe một chút!"

"Ngươi ngồi xuống trước!"

Ma thai chỉ chỉ bàn ngọc đối diện.

Phương Quý vội vàng ngồi xuống, hai tay đặt tại đầu gối trên, đàng hoàng.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 231: Quét Ngang Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công

"Cái này chín đạo huyền pháp, đều là ta từ người khoảng thời gian này chứng kiến mấy ngàn bộ không giống tiên môn truyền thừa điển tịch bên trong chọn lựa ra, mỗi một đạo đều có không giống trọng điểm, rất có tiềm lực, lại lại có thể lẫn nhau phụ tá, sau khi tu luyện thành, thần uy tăng gấp bội, thủy hỏa chung sức, kỳ diệu thông huyền, mặc dù nói là chín đạo huyền pháp, nhưng kỳ thực thiếu một thứ cũng không được, thật là một môn, hay bởi vì này pháp tuy là lấy Cửu Linh chính điển làm vì cương, nhưng dù sao pháp môn thay đổi, vì lẽ đó ta cho nó lấy một cái tên khác, liền gọi là, Cửu Linh Diệu Huyền công. . ."

Kỳ cung Ma thai rất hài lòng hiện tại Phương Quý cái kia ngoan ngoãn đáng đáp, tự đắc một hồi, liền lắc lắc đầu cho Phương Quý giảng lên: "Mà cái này Cửu Thiên Diệu Huyền công bên trong đạo thứ nhất huyền pháp, người sẽ không xa lạ, chính là Thái Bạch tông truyền thừa tâm pháp, Thượng Thanh huyền quyết!"

Thứ nhất đạo pháp, lại là chính mình tông chủ truyền ra?

Phương Quý nghe xong, đúng là hơi ngẩn người ra, con mắt nhất thời sáng lên.

"Lúc trước ta liền nói với người qua, này pháp là một cái người thông minh sáng chế, ta trước sau xem thêm này đạo pháp môn, chỉ thấy này pháp quan tưởng Đông Thổ núi Thượng Thanh, tu đến tâm ý như núi, rất là bất phàm, chុပာ် ta nghĩ đến, đây là một vị thiên tư ngộ tính đều tốt người, ở ngộ

đạo lúc, thấy cái kia sừng sững núi Thượng Thanh, lòng sinh cảm ngộ, cho nên sáng chế, này pháp vốn là luyện tâm pháp, bất quá ta càng yêu thích hần pháp môn, bởi vậy hơi làm cải biến, coi như sơn pháp đến tu luyện, nhưng hạt nhân không đổi, vẫn là quan tưởng núi Thượng Thanh, trấn định tâm thần. . ."

Phương Quý nghe xong lòng tràn đầy vui mừng, gật đầu nói: "Chính mình pháp, nên tu, nên tu!"

Kỳ cung Ma thai cũng thật là tự đắc, nói tiếp: "Đạo thứ hai pháp, chính là Thái Ất Kim Kiếm quyết, người cùng cái kia Bạch Thiên gia người biện pháp lúc, ta liền ý thức được, này pháp thực tại tinh diệu, rất có tiềm lực, chỉ bất quá trong đó biến hóa cũng đúng là quá thiếu, có vẻ hơi xơ cứng, cho nên ta lại lấy này pháp làm cơ sở, lấy Cửu Linh chính điển tâm pháp dẫn dắt, lại gia nhập rất nhiều cái khác đồng loại huyền pháp pháp môn, cuối cùng trước sau thôi diễn, đúng là thành một đạo mới huyền công, người có thể nhờ vào đó pháp tu thành một đạo Thái Ất Kim khí, vô kiên bất tồi!"

Phương Quý nghe như hiểu mà không hiểu, gật đầu liên tục, phụ họa nói: "Ta cũng cảm thấy này pháp lợi hại, nói tiếp!"

Kỳ cung Ma thai nói: "Đạo thứ ba pháp, chính là Khô Mộc Huyền Sinh quyết, này pháp tuy là quan tưởng cây khô, kì thực là chết trong cầu sinh, chính là chí cao vô thượng chữa thương pháp môn, người như có thể tu thành, cái kia liền sinh cơ vô tận, chữa thương xa nhanh hơn người khác!"

Phương Quý vui sướng: "Sau đó cùng người đánh nhau, không cần chuẩn bị thuốc trị thương. . ."

"Vẫn là muôn. . ."

Kỳ cung Ma thai trầm mặc một chút, lúc này mới nói tiếp: "Đạo thứ tư pháp, chính là Thái Dịch Chân Thủy quyết, này pháp chú ý lấy nước ngũ thể, nếu là có thể lĩnh ngũ đến ẩn chứa trong đó vô tận biến hóa, liền có thể dựa vào này pháp luyện hóa linh tức, tu ra vô thượng pháp lực!"

Phương Quý vỗ tay: "Cái này ta hiểu, thực tại lợi hại!"

Kỳ cung Ma thai trên mặt lộ ra nụ cười, nói: "Đạo thứ năm pháp, chính là Thần Đạo Huyền Quang quyết!"

Nghe đến nơi này, Phương Quý đúng là hơi ngẩn người ra, nói: "Đạo pháp môn này, không lợi hại như vậy chứ?"

Trước hấn liền ở tầng kinh điện bên trong nhìn thấy đạo pháp môn này, xem thời điểm lại không chăm chú, cũng còn có lưu lại ấn tượng, dù sao lúc trước Bạch Thiên Anh đến tìm hấn để gây sự thì hấn chính là mượn pháp quyết này, chứng minh chính mình sức lĩnh ngũ kinh người, lúc này mới lớn ra một tràng danh tiếng, chỉ bất quá, cũng chính bởi vì ấn tượng sâu, vì lẽ đó hấn còn nhớ, này pháp chỉ là giảng chút thần thức chi đạo mà thôi, cũng không tính là chân chính huyền công!

"Nguyên bản là không lợi hại như vậy!"

Kỳ cung Ma thai sẽ chờ Phương Quý câu nói này, ngạo nghễ đáp: "Thế nhưng ta ở tìm hiểu này pháp sau khi, lại là lấy này pháp làm vì dẫn, đem mười bảy loại tiên môn Hỏa pháp dung hợp một chỗ, một lần nữa thôi diễn, hóa thành như thế một đạo pháp quyết, người như có thể tu thành, liền có thể hóa thức làm lửa, điều động một thân linh tức, ngăn địch thời khắc, khoảng khắc trong lúc đó, sức mạnh lớn trướng, thế như lửa xâm, người nói có lợi hại hay không?"

Phương Quý nghe được, nhất thời vui sướng, gật đầu nói: "Lợi hại!"

"Lợi hại hơn còn gì nữa không. . ."

Kỳ cung Ma thai đắc ý nói: "Hóa thức làm lửa, tu luyện tới cực điểm, người biết là cái gì?"

Phương Quý ngoan ngoãn đến cực điểm, bung một ngân: "Cái gì?"

Kỳ cung Ma thai nói: "Nhìn một chút, liền có thể thiêu chết người!"

Phương Quý hoảng hốt, nghĩ hình ảnh kia, không chỉ có dùng sức vỗ tay, kêu lên: "Lợi hại a. . ."

"Ha ha, ta nói tiếp!"

Kỳ cung Ma thai tâm tình thật tốt, nói tiếp: "Đạo thứ sáu pháp, kỳ danh U Minh Quỷ Kiếm quyết, bất quá cũng đã cùng nguyên khác nhiều, này pháp vốn là con đường tu luyện U minh chi khí, nhờ vào đó ngự kiếm, xuất quỷ nhập thần, thay đổi khó lường, thế nhưng đây, người vốn là tu Tâm kiếm chi đạo, không cần lại luyện kiếm, bởi vậy ta chỉ lấy nó pháp môn, để người có thể nhờ vào đó tu luyện U Minh chi phong, chưởng quỷ thần cơ hội!"

Phương Quý vỗ tay: "Ta yêu thích!"

"Đạo thứ bảy pháp, chính là Nguyên Mẫu Từ Cực pháp, cảm ứng lực lượng thiên địa, có thể Chiêu Lôi điện, thần uy vô song!"

". . . Tên không được, không muốn mang cái mẫu chữ, không bằng gọi Nguyên Công Từ Cực pháp!"

". . ."

"Đạo thứ tám pháp, chính là Thái U Thanh Nguyệt quyết, này pháp tên cũng cần sửa sửa, ta tuy chọn cái này đạo truyền thừa, cũng không phải thật

muốn người tu luyện này pháp, chỉ bất quá này pháp trong, có một đạo pháp môn, thật là hiếm thấy, cái kia chính là ý tồn trung cung, như liệt nhật, đây là nhìn xem Kim Ô chi pháp nha, thực sự kỳ diệu đến cực điểm, người tu luyện này pháp, có thể cùng Thần Đạo Huyền Quang quyết tương ứng, uy lực càng thêm!"

"Liếc mắt nhìn liền thiêu chết người là chứ?"

Phương Quý gật đầu liên tục: "Ta nhớ kỹ đây!"

Kỳ cung Ma thai lại nói: "Đạo thứ chín pháp, nhưng là Thiên Cơ Nguyệt Luân công, này pháp rất diệu, mượn ánh trăng tu luyện thần thức, lại lấy thần thức xúc động ánh trăng oai, huyền ngàn vô tận thân pháp, bực này tu tưởng kỳ diệu, ngay cả ta đều cảm thấy kính phục, hẳn vốn là tu luyện thân pháp công lao, nhưng ta lại cảm thấy bực này kỳ diệu pháp môn, dùng để tu luyện thân pháp, thực sự đáng tiếc, người tu luyện Quy Nguyên Bất Diệt Thức, kỳ thực rất là lợi hại, ngay cả ta đều cảm thấy kỳ diệu, vì lẽ đó người lấy Quy Nguyên Bất Diệt Thức tan ra Thiên Cơ Nguyệt Luân công, tất nhiên có không tưởng tượng nổi diệu dụng. . ."

Đợi đến Kỳ cung Ma thai trước sau nói, Phương Quý cũng trở về vị một lúc lâu, lúc này mới nhẹ nhàng gật đầu.

Kỳ cung Ma thai cái này thời gian mấy tháng bên trong, quả nhiên không có lười biếng, không chỉ có giúp đỡ mình lựa chọn ra chín đạo bổ túc Cửu Linh chính điển tu hành pháp môn huyền công, hơn nữa mỗi một đạo huyền công, đều trải qua hắn cải thiện cùng thôi diễn, nghe tới tên vẫn là ban đầu, kỳ thực đều đã rất khác nhau, càng có rất nhiều, chỉ là mượn trong đó một chút pháp môn mà thôi, toàn bộ công pháp, đều đại biến đáng đáp!

Tựa như Thái Ất Kim Kiếm quyết, nguyên lai pháp môn trong, lấy kiếm làm chủ, nhưng Kỳ cung Ma thai lại chỉ lấy tế luyện Thái Ất Kim khí chi

pháp, cùng kiếm không quan hệ, tương tự còn có U Minh quý kiếm, cũng chỉ là nhờ vào đó tu luyện U minh chi khí, mà Thái U Thanh Nguyệt quyết, nhưng là chỉ lấy ra trong đó nhìn xem Kim Ô chi pháp, cùng một đạo huyền pháp nguyên lai theo đuổi nguyệt phách chụp thần Huyền pháp oai tuyệt nhiên không giống.

Cho tới cuối cùng cái kia một đạo Thiên Cơ Nguyệt Luân công, lại là càng thái quá, chỉ mượn một cái xác, trên thực tế chỉ là dùng này pháp trong thần thức xem trăng pháp môn, trong xương vẫn là Quy Nguyên Bất Diệt Thức, chỉ là thoáng cải biến cái này tu luyện thần thức pháp môn mà thôi!

Mà những thứ này cải biến, cũng là tất nhiên.

Cái này chín đạo huyền pháp, trải qua Kỳ cung Ma thai cải biến sau khi, không nói một mình uy lực bên trên, có hay không vượt qua nguyên lai pháp môn, hiếm thấy nhất, lại là có thể cùng bây giờ Phương Quý một thân căn cơ đem hôn kết hợp lại, không chỉ có thể thông qua tu luyện cái này chín đạo huyền pháp, đem hẳn một thân tiềm lực tất cả đều phát huy được, càng là đủ bảo đảm hẳn ở tương lai tu hành trên đường, sẽ không lưu lại ngăn bản!

Mà càng làm cho Phương Quý thoải mái, nhưng là cái này chín đạo huyền pháp, thiên xảo bất xảo, lấy Thái Bạch tông Thượng Thanh huyền quyết làm vì bắt đầu, lại lấy Thái Bạch tông chủ truyền lại Quy Nguyên Bất Diệt Thức kết thúc, tuần hoàn lại với nhau, cũng như là số mệnh sở quy, hẳn cũng không nói được là vì cái gì, phản khi thấy cái này chín đạo công pháp, hai cái đều là xuất từ Thái Bạch tông sau khi, trong lòng liền nhất thời cảm giác thật thoải mái đáng về. . .

. . .

. . .

"Cái này Cửu Linh Diệu Huyền công, chính là ta cũng thật là tự kiêu, người có thoả mãn hay không?"

Kỳ cung Ma thai đem chín đạo huyền pháp đều nói một chậm, cũng có chút đắc ý, hai tay ôm ở trước ngực, chờ Phương Quý khích lệ.

"Thoả mãn thoả mãn, quá thoả mãn!"

Phương Quý cũng là đầy mặt vui mừng, nói: "Chỉ bất quá, tên có phải là cần sửa sửa?"

Kỳ cung Ma thai hơi ngẩn người ra, trầm ngâm nói: "Rất nhiều huyền pháp đều đã thay đổi, không còn chuẩn xác, xác thực có thể thay cái tên. . ."

Phương Quý nói: "Không chỉ có là mỗi đạo huyền pháp tên, chủ yếu là cái này chín đạo huyền pháp gộp lại tên!"

"Gộp lại tên?"

Kỳ cung Ma thai ngẩn ngơ, nói: "Cửu Linh Diệu Huyền công, cái này tên không tốt sao?"

"Tốt thì tốt, không đủ khí phách!"

Phương Quý vẻ mặt thành thật, lắc lắc đầu.

"Khí phách. . ."

Kỳ cung Ma thai sắc mặt có chút lúng túng: "Phương diện này ta xác thực không cân nhắc đến, người có đề nghị gì hay?"

Bỗng nhiên ý thức được cái gì, dạn dò: "Ngược lại mặc kệ đổi thành tên là gì, người sáng lập có thể đều là ta, Đại Ma Sư!"

"Biết biết, ta không cùng ngươi cướp!"

Phương Quý liên thanh đáp ứng, chăm chú cân nhắc một phen sau khi, nói: "Này pháp bao hàm chín đạo huyền công, uy lực vô cùng, luyện thành sau khi, khẳng định muốn đánh ai là đánh, không có ai là ta đối thủ, vì lẽ đó, nhất định phải cho nó lấy cái tên . . ."

Suy ngẫm sau một hồi lâu, bỗng nhiên sáng mắt lên, kêu lên: "Không bằng gọi là Hoành Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công, làm sao?"

"Cái gì?"

Kỳ cung Ma thai cả người đều ngây người, ngây ngốc nhìn Phương Quý.

Phương Quý chính mình nhưng là vui vô cùng, luôn mồm nói: "Cái này tên tốt, lại quét ngang, lại vô địch, lợi hại, lợi hại!"

"Ngươi là thật lòng sao?"

Kỳ cung Ma thai bị sét đánh cũng tựa như, ánh mắt đều có chút u oán.

"Đương nhiên rồi!"

Phương Quý dương dương tự đắc, liếc nhìn Ma thai một chút: "Không tốt sao?"

"Khá lắm. . ."

Kỳ cung Ma thai thuận miệng liền muốn phản bác, chợt thấy Phương Quý ánh mắt bất thiện, trong lòng nhất thời một cái kích lạng, lập tức đem mặt sau lời nói nuốt trở vào, có bất đắc dĩ gãi đầu thở dài, hữu khí vô lực nói: "Vẫn tính. . . Có thể chứ. . ."

"Vẫn tính. . . Có thể chứ. . ."

Thấy Phương Quý một mặt hưng phấn, rõ ràng nghe không tiến vào người khác tới nói, Kỳ cung Ma thai cũng chỉ đành uể oải phụ họa.

"Ha ha, ta liền biết, quả nhiên vẫn là chính ta lấy tên khí phách nhất!"

Phương Quý tâm tình thật tốt, đắc ý lên.

"Ngươi cao hứng là tốt rồi, ta chỉ có một vấn đề. . ."

Kỳ cung Ma thai ánh mắt âm đạm, không còn hơi sức nói: "Sau đó lại có thêm người hỏi ngươi, cái này Hoàn Tảo Cứu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công. . ."

"Sao?"

Ma thai bất đắc dĩ thở dài: ". . . Ngươi vẫn là đừng nói là ta sáng lập!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 232: Tu Thành Thứ Nhất Pháp

"Như vậy cái này Hoành Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công. . . Trước hết như thế định rồi, còn lại liền xem ngươi tu luyện như thế nào!"

Kỳ cung Ma thai cùng Phương Quý một phen thương nghị, định ra rồi tên sau khi, cả người cảm xúc mãnh liệt đều gặp khó không ít.

Bất quá hẳn cũng là cái yên vui, lại cảm thấy cái tên này nhiều niệm hai lần, vẫn là rất uy phong dáng vẻ, tâm tình cũng tốt lên, lại chăm chú căn dặn Phương Quý nói: "Bình thường Trúc Cơ, chỉ tu một đạo huyền công, liền đã có thể sống yên phận, mà ngươi chín đạo huyền công đồng thời tu luyện, tự nhiên hơn xa người bên ngoài, bất quá đây, có được tất có mất, tương ứng, ngươi tu luyện cái này Vô Địch Bá Huyền Công độ khó, cũng so với chỉ tu một pháp người cao, đặc biệt là cái này chín đạo huyền công, đều cần tìm hiểu không giống tài nguyên, ngươi sau đó nhưng là mệt mỏi đi. . ."

"Không phải là tài nguyên mà, ta cũng không sợ!"

Phương Quý dương dương tự đắc, tự tin tràn đầy: "Cái này kỳ thực là chuyện tốt mới đúng, mỗi tu luyện thành một đạo huyền công, ta bản lĩnh liền càng lớn hơn một điểm, bản lĩnh lớn, liền có thể kiếm được nhiều tiền hơn, có nhiều tiền hơn, liền có thể lại nhiều hơn tu một đạo huyền công. . . Ha ha, tháng ngày hoàn toàn là chạy tốt đi mà, không chỉ không mệt, sau đó ngược lại sẽ thoải mái hơn cũng khó nói. . ."

Kỳ cung Ma thai thật lòng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy hẳn nói còn rất có đạo lý!

Liên, hai người thật tốt thương nghị một phen, liên ở cái này đạo cung trong, do Kỳ cung Ma thai đem chính mình đối với cái này chín đạo huyền công lĩnh ngộ, tất cả truyền cho Phương Quý, mà Phương Quý khi chiếm được những thứ này lĩnh ngộ sau khi, chính mình cũng chăm chú tham nghiên một lúc lâu, nhưng có không rõ chỗ, liên đều nói ra, do Kỳ cung Ma thai giải thích nghi hoặc, một lần một lần, mãi đến tận xác định trái tim lại không nghi hoặc mới coi như thôi.

Đương nhiên, điều này cũng không phải nói sau đó liên sẽ không xuất hiện vấn đề, trên thực tế, ở cái này chín đạo huyền pháp trong tu luyện, tất nhiên còn sẽ gặp phải rất nhiều những vấn đề khác, chỉ bất quá hiện tại cũng cân nhắc không được này rất nhiều, gặp phải cái vấn đề sau, trở lại giải quyết chính là.

Lĩnh ngộ pháp môn sau khi, quan trọng hơn, chính là muốn bắt đầu chuẩn bị tu hành.

Chín đạo huyền pháp, mỗi một đạo cần thiết tài nguyên cũng khác nhau, tu luyện cần tiêu tốn tinh lực cũng không giống, Phương Quý bây giờ bước thứ nhất muốn làm, liên đem cái này chín đạo huyền pháp, tất cả đều tu luyện đến tiểu thành, sau đó mới coi như chính thức bước lên cái này con đường tu hành!

"Chín đạo huyền quyết, đều cần người đến từng đạo từng đạo tu luyện, ta đã đem chính mình lĩnh ngộ cho người, làm cho người đối với cái này chín đạo huyền công lĩnh ngộ, cũng rõ như lòng bàn tay, hơn xa người thường, bất quá cụ thể có thể tu luyện tới một bước nào, lại muốn xem người bản lãnh của chính mình!"

Kỳ cung Ma thai nói với Phương Quý, nói: "Mà cái này đạo thứ nhất huyền quyết, hẳn là đơn giản nhất!"

"Đạo thứ nhất, chính là tông chủ truyền cho ta Thượng Thanh huyền quyết sao?"

Phương Quý hiểu kỳ về suy nghĩ một chút, có chút không rõ nhìn Kỳ cung Ma thai: "Cũng không tính đơn giản chứ?"

Cái này đạo Thượng Thanh huyền quyết, trước Kỳ cung Ma thai suy đoán nói đây là một cái người thông minh ở ngộ đạo lúc, xem núi mà sinh ý, lúc này mới thôi diễn ra pháp quyết này, lời này cũng không phải kém, Phương Quý cũng là đến sau đó mới biết, chính mình tông chủ quan tướng này pháp lúc, chính đang tại Đông Thổ lang bạt, áp lực vô cùng, tâm loạn như ma, liền ở cái này các loại cảnh ngộ phía dưới, xúc động linh cơ, tại Đông Thổ núi Thượng Thanh thành công Kết Đan. . .

Kết Đan lúc, hẳn quan tướng sừng sững bất động núi Thượng Thanh, tâm có ngộ ra, liền sáng tạo ra này pháp, này pháp vốn là sơn ý, nhưng Thái Bạch tông chủ lại nhờ vào đó đến trấn áp đạo tâm tạp niệm, từ đây tu thành một viên bất động không lay đạo tâm, tâm ma không sinh, tà ý không quấy nhiễu.

Cái này đạo huyền công, rất có chỗ thích hợp, so với cái khác huyền công còn cao rõ ràng chút, tự nhiên không thể nói là đơn giản.

"Thượng Thanh huyền quyết, vừa là núi pháp, cái kia liền có hai con đường có thể tuyên!"

Kỳ cung Ma thai nghe xong Phương Quý nghi hoặc, nhất thời nở nụ cười, nói: : "Trên thực tế, thế gian con đường tu hành, cũng đại để đều có như thế hai cái lựa chọn, một con đường là đánh cắp sơn tinh, trồng ở trong

cơ thể, trực tiếp tu luyện đến tiêu thành, con đường thứ hai, nhưng là ngày đêm bất động, quan tưởng núi cao, khiến núi hình bóng, chìm vào trái tim. Hai con đường đều có thể làm, chỉ là một cái đơn giản, một cái lại muốn phức tạp rất nhiều!"

"Vậy ta nên đi con đường kia?"

Phương Quý nghe, thật là hiếu kỳ.

Lại không nghĩ rằng Kỳ cung Ma thai cười nói: "Ngươi cái nào một cái đều không cần đi!"

Phương Quý nhất thời ngẩn ngơ: "Hả?"

"Ha ha, ta ở thời điểm ra cái này chín đạo huyền công lúc, đối với ngươi con đường tu hành, liền đã xong rõ như lòng bàn tay!"

Kỳ cung Ma thai cười, có vẻ rất là tự tin, nói: "Như tu luyện những khác huyền công, khả năng còn cần ngươi đi tìm tài nguyên, gắng sức mài giũa, nhưng ngươi tu luyện núi pháp, nhưng có trời sinh ưu thế, đừng quên, lúc trước ngươi lấy Ma sơn máu, bù đắp bổn nguyên, bây giờ một thân khí huyết, hầu như toàn là Ma sơn máu biến thành, vì lẽ đó thân thể ngươi trong, vốn là tích trữ sơn ý, chỉ cần chụp này pháp quan tưởng, liền hẳn là có thể ngưng tụ ra núi Thượng Thanh ảnh đến, hoàn toàn không cần giống như người ngoài lại khổ sở chuẩn bị, tìm cái kia sơn ý. . ."

Nói xong tay cười nói: "Cái này một đạo pháp môn, chẳng khác gì là Lão thiên đưa cho ngươi, chiếm được không phé mảy may công phu!"

Phương Quý không nghĩ tới cái này lừa, nghe lòng tràn đầy vui mừng, nói: "Vậy ta thử xem!"

Kỳ cung Ma thai khoát tay áo một cái, ngạo nghễ nói: "Người đi thử, ta sớm nói tất cả những thứ này đều ở ta trong lòng bàn tay!"

...

...

Phương Quý lúc này cũng nóng ruột, liền liền ở cái này đạo cung trong, xúc động linh thức, điều động Thượng Thanh huyền quyết.

Lúc này, trải qua Kỳ cung Ma thai giúp hắn lĩnh ngộ, hắn đối với cái này Thượng Thanh huyền quyết nhiều kiểu biến hóa, hiểu rõ tại tâm, liền như là tìm hiểu đến mấy năm như vậy sâu, cái này lại là Tiên thiên chi linh ưu thế, bọn họ trời sinh gần đạo, vốn là xa so với người bình thường lĩnh ngộ đạo pháp càng nhanh, mà Phương Quý đây, lại là do đem Kỳ cung Ma thai từ ở biểu ý thức Đạo cung, làm cho hắn có thể cùng cái này Tiên thiên chi linh bình yên cùng tồn tại, liền cũng có thể trực tiếp tiêu hóa Kỳ cung Ma thai đối với đạo pháp lĩnh ngộ, lại như là có người đem đạo lý trực tiếp truyền vào cho hắn.

Trong này huyền diệu, cũng không phải một lời hai lời nói, liền có thể nói tới rõ ràng.

Lúc này Phương Quý vận chuyển Thượng Thanh huyền quyết, liền như là khổ sở tìm hiểu pháp quyết này cả đời lão tu giống như, các loại nhỏ bé chỗ, tựa như đối chưởng văn giống như hiểu rõ, rất nhanh liền không còn lúc đầu trúc trắc, vận chuyển như ý, hoàn toàn không có nửa phần giải trí trệ chỗ.

"Sừng sững núi Thượng Thanh, định ta nguyên do tâm. . ."

Trái tim hồi tưởng Thượng Thanh huyền quyết bên trong tâm pháp, Phương Quý tồn ý trung cung, chậm rãi vận chuyển linh tức, quan tưởng

núi Thượng Thanh.

Thượng Thanh huyền quyết bên trong ghi chép rõ ràng, phía kia núi Thượng Thanh ảnh, nếu là có thể ngưng tụ ra, cái kia liền giống như là này pháp tiểu thành. Thái Bạch tông chủ vì để cho Phương Quý thuận tiện quan tưởng, thậm chí dùng pháp lực của hắn, ở thể ngọc bên trên đặt xuống núi Thượng Thanh dấu ấn, chính là một phương sừng sững thần sơn, càn khôn sáng sủa, nhượng người vừa nhìn ngọn núi này, liền cảm thấy đạo tâm kiên định, tâm niệm sáng rực, chỉ cảm thấy trời cao đất xa, lại không thể loạn ta tâm người!

Người bên ngoài đến tu luyện, có lẽ muốn rất lâu sau đó, mới sẽ xúc động linh cơ, xem muốn thành công.

Mà Phương Quý, lại quả như Kỳ cung Ma thai nói, tu luyện lên, lại thuận lợi ngoài ý muốn. . .

Àm âm!

Hầu như ngay khi hắn vận chuyển tâm pháp sau khi, trong vài hơi thở, hắn liền đã xúc động quanh thân khí huyết, nhanh chóng ở quanh người hắn kinh mạch trong lúc đó nhanh chóng đi khắp lên, phảng phất là quanh thân khí huyết nơi sâu xa, vẫn tồn tại lực lượng nào đó, mà những sức mạnh này, bây giờ đang bị Thượng Thanh huyền quyết tâm pháp xúc động đi ra, một cách tự nhiên, liền như hải nập bách xuyên, gào thét hướng về trong biển ý thức của hắn vọt tới.

"Vù. . ."

Cũng là vào đúng lúc này, Phương Quý trong cơ thể đạo đài, chịu đến tâm pháp xúc động, lại hơi rung động, như là chuông vang, trong đạo đài, tinh khiết đến cực điểm lực lượng dâng trào ra, sông dài sóng lớn giống như

đi tới Phương Quý trong thức hải, từng tia từng sợi huyết khí trong, rồi lại ẩn hàm đạo đạo tinh khiết kim quang, cùng cái kia huyết mạch nơi sâu xa lực lượng giao hòa ở cùng nhau, hóa thành hỗn độn, ngưng làm một đoàn!

"Quan tướng núi Thượng Thanh. . ."

Phương Quý vào lúc này, vẫn là gắt gao bảo vệ tâm niệm của chính mình, nhớ kỹ Thượng Thanh huyền quyết bên trong pháp môn, cũng là ở hấn cái này tâm niệm căng thẳng, đạt đến cực điểm thì cái kia tại trong biên ý thức của hấn ngưng làm một đoàn hỗn độn, đột nhiên liên tục hướng vào phía trong sụp xuống đi qua, lại qua mấy tức, liền nghe được một tiếng vang âm âm, cái kia vô số hỗn độn khí tất cả tán ra, chỉ còn lại một đạo bóng núi ở lại giữa không trung.

Thăm thăm lay động lay động, trấn áp vạn vật!

"Thành?"

Phương Quý cũng không nghĩ tới thuận lợi như vậy, nhất thời vừa mừng vừa sợ, vội vội vã vã trong thần thức coi.

Sau đó hấn liền bỗng nhiên choáng váng.

Tu luyện này pháp, liền nên quan tướng ra một toà núi Thượng Thanh đến, đó là tự thân đạo tâm hiện ra, cũng là tu luyện Thượng Thanh huyền quyết quan khiếu, Kỳ cung nói nói không sai, Phương Quý lấy Ma sơn máu bù tự thân, tu luyện núi pháp xác thực phi thường thuận lợi , bất quá thời gian uống cạn chén trà, liền đã đem một cái bóng núi quan tướng đi ra, cũng giống như là đem cái này Thượng Thanh huyền quyết tu luyện đến tiêu thành, chỉ là vấn đề ở chỗ. . .

Hấn quan tướng ra một ngọn núi, nhưng cũng không phải núi Thượng Thanh!

Núi Thượng Thanh chính là Đông Thổ danh sơn, càn khôn sáng sủa, ngưng tụ thiên hạ Hạo Nhiên chi khí, có thể trấn tất cả tà vật!

Nhưng bây giờ Phương Quý quan tướng ra được ngọn núi kia, lại là ma ý cuộn cuộn, toàn thân ngăm đen, quái thạch lởm chởm, phảng phất trời sinh liền dẫn vô tận dữ tợn thái độ, càng có một loại nào đó không cách nào hình dung tà khí, thăm thẳm lơ lửng ở biên ý thức, phảng phất dò xét thế gian. . .

. . . Cái kia lại là một toà Ma sơn!

Cùng nước Sở toà kia Ma sơn giống nhau như đúc, như là trực tiếp chờ tới!

. . .

. . .

"Tại sao quan tướng ra được là Ma sơn a?"

Phương Quý chính mình nhìn ra thấy bồi rồi, qua một lát, mới kinh ngạc quay đầu hướng về Kỳ cung Ma thai nhìn sang, hỏi: "Ta vừa nãy vận chuyển tâm pháp thời điểm không có gặp sự cố a, nghĩ tới cũng là toà kia núi Thượng Thanh. . . Công pháp này có phải là xảy ra vấn đề gì?"

"Đúng vậy, vì sao lại là Ma sơn?"

Kỳ cung Ma thai cũng ở Đạo cung bên trong nhìn thấy, cả người mộng so Phương Quý còn lợi hại hơn.

Bất quá hẳn rất nhanh liền phản ứng lại, nhìn Phương Quý sắc mặt đã hơi nghi hoặc một chút, vội vàng thu hồi đầy mặt kinh ngạc, giả ra một bộ vạn kiểu biến hóa đều trong lòng ngạo nghễ đáng đáp, hờ hững cười nói:

"Người cả nghĩ quá rồi, chín đại huyền pháp ta đều thôi diễn một lần, làm sao có khả năng đạo thứ nhất huyền pháp liền gặp sự cố? Yên tâm đi, điều này cũng ở ta trong dự liệu, hiện tượng bình thường mà thôi. . ."

"Người chắc chắn chứ?"

"Đương nhiên rồi, người xem ngọn núi này, có phải là so với cái kia núi Thượng Thanh uy phong nhiều rồi?"

Kỳ cung Ma thai cười theo nói: "Có phải là càng phù hợp người cái kia Hoành Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công khí chất?"

"Này ngược lại là. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 233: Tu Hành Là Đòi Tiền

Kỳ cung Ma thai bỏ ra rất nhiều miệng lưỡi, mới rốt cục làm cho Phương Quý tin tưởng, hẳn quan tướng ra được núi Thượng Thanh sở dĩ là màu đen, cùng Ma sơn một cái dáng dấp, là tùy theo từng người, các có biến hoá khác, hơn nữa đặc biệt ổn thỏa, nhất định sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Phương Quý cũng không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là nửa tin nửa ngờ tin, cũng may cái này một đêm đối với hắn mà nói, thực sự quá mức thành công, không chỉ có Hoành Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công, còn thuận thế đem đạo thứ nhất huyền pháp tu thành, bởi vậy tâm tình liền cũng rất nhanh tốt lên!

"Thứ nhất đạo pháp tuy thành, nhưng còn trọng trách thì nặng mà đường thì xa, người cái này chín đạo huyền pháp, thiếu một thứ cũng không được, chung quy phải đều tu thành, cuối cùng mới có thể viên mãn như ý, cửu cửu quy nhất, bây giờ ta đã giúp người thôi diễn ra chín đạo huyền pháp tu luyện pháp môn, còn lại liền xem chính người, đợi đến người chín đạo huyền pháp đều lấy tiêu thành, lại không có cái khác nghi hoặc thì ta cũng là hoàn thành ta nhiệm vụ. . ."

Kỳ cung Ma thai nói rất là cảm khái, đồng thời nhìn lên nhìn Phương Quý: "Khi đó ta nên đi rồi. . ."

"Hả?"

Phương Quý ngẩn ngơ, cười ha hả, cười nói: "Đương nhiên đương nhiên!"

Vừa nói vừa nhìn lên nhìn Ma thai một chút, cười nói: "Ta cũng không thể làm lỡ người đi a, người yên tâm, còn lại chín đạo huyền pháp, ta nhất định nhanh lên một chút tu luyện thành công, làm sao nhanh làm sao đến. . . Ha ha, vậy ta trước tiên không quấy rầy người, đi rồi a. . ."

Kỳ cung Ma thai tiếp tục nhìn lên nhìn Phương Quý, cũng theo cười nói: "Tốt, tốt, ta đưa đưa người. . ."

Hai người khách khí, một đường đến đạo cung cánh cửa, Kỳ cung Ma thai đúng là nghĩ đến một chuyện: "Đúng rồi, người bình thường ngoại trừ thật tốt tu luyện huyền pháp, còn có chuyện cần nhớ ở trong lòng, thời cơ thích hợp, muốn nhiều tìm chút bù đắp linh thức Linh đan bảo dược đến!"

Phương Quý đúng là ngẩn ra: "Muốn bù đắp linh thức thuốc làm cái gì, tu luyện thần thức sao?"

Kỳ cung Ma thai nhất thời đầy mặt bất đắc dĩ: "Người chỉ cần nhắc chính mình đây, ta cũng cần bồi bổ a. . ."

Phương Quý ngẩn ngơ, đầy mặt khó mà tin nổi: "Người còn cần ăn cơm?"

"Đương nhiên không phải bình thường ăn cơm. . ."

Kỳ cung Ma thai rất là bất đắc dĩ, chính mình cũng thật tốt suy nghĩ một chút, mới hướng về Phương Quý giải thích: "Chúng ta Tiên thiên chi linh, cũng không phải thật cái bất tử bất diệt, phàm là không phải bất tử bất diệt đồ vật, liền đều có tiêu hao, nếu là ban đầu ta nuốt chứng người chân linh, đã biến thành người, cái kia cơ thể người, thì sẽ cuộn cuộn không ngừng cung cấp ta đầy đủ thần ý, để ta gắn bó trạng thái, nhưng ta cũng không

nghĩ tới sẽ tù ở người cái này phá Đạo cung bên trong a, liền ta liền thành như thế một loại đặc thù tồn tại, liền ta chính mình cũng không biết tính cái gì. . ."

Hắn nói gãi gãi đầu, tựa hồ thật sự có chút khổ não.

Theo lý thuyết một người biến ý thức, tuyệt chứa không được hai cái ý thức, hoặc là lẫn nhau nuốt chửng, hoặc là hòa làm một thể, nhưng là chính mình bây giờ ở cái này vị Ngọc Diện Tiểu Lang Quân trong óc, vừa đi không thoát, lại hết lần này tới lần khác các không ảnh hưởng, đến tột cùng xem như là cái cái gì?

Tại sao trong biến ý thức của hắn, sẽ có như thế một cái địa phương cổ quái?

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ không thông, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ nói tiếp: "Nhưng ta nếu ở lại nơi này, cái kia liền tiếp xúc không tới ngoại giới, thậm chí ngay cả người tự thân linh tức cũng tiếp xúc không tới, thành Vô nguyên chi thủy, vì lẽ đó mỗi khi ta bắt đầu cân nhắc một ít chuyện, hoặc là tìm hiểu một vài thứ thời điểm, cũng là đang tiêu hao ta tự thân linh tính, đặc biệt là khoảng thời gian này, tập trung tinh lực giúp người thôi diễn Cửu Linh huyền. . . Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công, lại thêm vào còn cần trợ người cùng người biện pháp, thực sự là tiêu hao không ít!"

"Cũng nguyên nhân chính là này, ta cần người nhiều tìm chút Linh đan bảo dược, hay là có thể giúp ta bù đắp một ít linh tính!"

Nghe Ma thai nói chăm chú, Phương Quý cũng không khỏi nhú mày.

Nói thật, không hiểu nổi.

Nhưng hắn vẫn là hào phóng đáp ứng nói: "Người yên tâm tốt, ta Ngọc Diện Tiểu Lang Quân Phương lão gia là bạc đãi bằng hữu người sao?"

Lúc này làm ra bảo đảm, quay đầu lại nhất định tìm tốt đẹp nhất Linh đan bảo dược đến!

Hai người giao cho rõ ràng, Phương Quý cái này mới rời khỏi biên ý thức, lắc mình biến hóa, thành Tôn phủ tiểu thiên kiêu.

"Vượng Tài, đi đem ta bảo rương cho ta ngâm lại đây!"

Mở mắt ra sau khi, chuyện thứ nhất, Phương Quý chính là hét to một tiếng, phải cố gắng rõ ràng cái sổ sách .

Bây giờ công pháp đã định, liền cũng đến chân chính khiêu chiến lúc, cái này chín đạo huyền pháp, tự nhiên hiếm thấy , bất quá càng hiếm thấy hơn, lại là tu luyện như thế nào, tựa như cái này Tôn phủ trong, người người đều có thể nhìn thấy tàng kinh điện bên trong trăm vạn điển tịch, nhưng làm sao tu ra một thân bản lĩnh, lại là mỗi cái có các biện pháp, Phương Quý kỳ thực trong lòng cũng rõ ràng, Kỳ cung Ma thai lo lắng, là thật sự. . .

Thế gian tu hành đường, đơn giản có hai.

Một trong số đó, chính là tài nguyên, thứ hai, chính là thời gian!

Đồng dạng một đạo huyền pháp, hoặc là mượn tài nguyên, nhanh chóng lĩnh ngộ, cũng nhỏ có thành tựu, hoặc là, cũng chỉ có thể đơn thuần dựa vào thời gian đi cạo xát. Thật giống như là đạo kia Thượng Thanh huyền quyết giống như, có sơn tinh, liền có thể rất nhanh luyện thành, như không có sơn tinh, vậy cũng chỉ có thể một ngày một đêm đi xem núi, sau đó khổ sở chờ đợi cái kia một tia thời cơ xuất hiện, cũng không ai biết muốn thời gian bao lâu.

Phương Quý bây giờ muốn tu luyện chín đạo huyền pháp, đương nhiên không thể dựa vào thời gian đi nấu.

Nếu không, chỉ sợ hấn tu luyện tới râu mép so với chính mình tiên nhân Lão gia gia đều trắng, cũng tham không ra cái này chín đạo huyền pháp!

Vì lẽ đó, hấn chỉ có thể dựa vào tài nguyên.

Thích hợp tài nguyên, có thể để người tu luyện làm ít mà hiệu quả nhiều, thiếu đi vô số đường vòng!

Mà nghĩ muốn dựa vào tài nguyên tu luyện, cái kia liền cần tiền tài!

Chín đạo huyền pháp, liền cần vô số tiền tài!

Vì lẽ đó, Phương Quý bây giờ trở lại hiện thực, chuyện thứ nhất, chính là muốn kiếm tiền.

...

...

"Xoạt xoạt xoạt. . ."

Anh Đề lắc đuôi nhỏ, rất nhanh bơi tới Phương Quý trước người, đem bảo bối của hấn cái rương thổ ở trên mặt đất, sau đó nháy mắt nhìn hấn, trực giác cảm thấy Phương Quý trên người khí cơ, tựa hồ cùng với trước không giống nhau, lại không nói được nơi nào không giống nhau.

"Ta vốn là ở tiên môn thời điểm, phải không ít ban thưởng, không sai biệt lắm có một hai trăm linh tinh đi. . ."

Phương Quý mở ra cái rương, chậm rãi đếm lấy; "Sau đó lâm động thân thời điểm, không ít người lại đây tặng lễ, cũng làm cho Lam sư đệ cho ta xử

lý, cũng rơi xuống hai, ba trăm linh tinh , bất quá đáng giá tiền nhất, vẫn là chụp xuống cái kia một chiếc pháp thuyền, bên trong nhưng là có không ít dự định đưa cho Tôn phủ quý nhân kỳ trân dị bảo, nếu là bán, sợ là làm sao cũng đáng giá hai, ba ngàn linh tinh chứ?"

"Đúng rồi, ta còn có Tôn phủ mới vừa cho ban thưởng đây. . ."

Vừa nghĩ, lại vừa lấy cái bao quần áo đến, lại chỉ thấy này Tôn phủ ban thưởng bên trong, lại liền có một đôi thượng hảo thần văn ngọc như ý, bốn viên bảo đan, một mặt hộ thân kính, cùng với 12 đạo thần lôi phù, nhất thời vui sướng, nói: "Tôn phủ quả nhiên hào phóng, ban thưởng đều là thứ tốt, đặc biệt là đôi này ngọc như ý, đầy đủ khắc họa ba mươi đạo thần văn, đến giá trị bao nhiêu tiền?"

Trước sau cẩn thận tính toán, Phương Quý đối với mình bây giờ trong tay tiền tài đại để có đoán: "Ta cũng coi như là cái nho nhỏ phú quý lão gia, cảm giác đem tất cả mọi thứ bán thành tiền một thoáng, nói thế nào sáu, bảy ngàn linh tinh. . . Sáu, bảy ngàn linh tinh đây, ta ở Tôn phủ một tháng bổng cũng mới ba trăm lượng, a. . . Hiện tại là năm trăm lượng, cái này nếu là ở thôn Đầu Trâu, cái kia đến mua được bao nhiêu gà mập?"

Nhất thời mở cờ trong bụng, trực giác giàu nứt tường đổ vách.

Sau đó hẳn rất nhanh, liền lại tìm đến rồi một đạo thẻ ngọc, cái này lại là vừa này Tôn phủ không lâu, liền cảm tới, bên trong đều là các loại tu hành tài nguyên bằng giá, Tôn phủ cùng tiên môn không giống, không phải tất cả mọi thứ đều miễn phí hoặc là công đức để đổi, mà là dựa cả vào ban thưởng hoặc là chính mình dùng tiền đi mua, vì lẽ đó như vậy thẻ ngọc, ở Tôn phủ trong rất được hoan nghênh, muốn cái gì, vừa xem hiểu ngay.

Đương nhiên, cái này cũng nói Tôn phủ giàu nứt tường đổ vách, tài nguyên đầy đủ, mới sẽ đem ra bán.

Bất quá, tuy rằng Tôn phủ bên này, công khai yết giá tài nguyên rất nhiều, nhưng cũng không phải cái gì cũng có, tựa như Tiên đạo tài nguyên, liền không thể dùng tiền mua đến, như vậy đứng đầu tài nguyên, đã là có tiền cũng không thể mua được, chỉ có thể dựa vào phía trên ban thưởng xuống đến. . .

"Ta xuống một đạo muốn tu luyện, chính là Thái Ất Kim khí, đây liền cần có thần kim đến tìm hiểu. . ."

Phương Quý trong lòng nghĩ, tìm tới Tử Nhai thần kim bằng giá, nhất thời mắt choáng váng: "một lượng thần kim, liền muốn ba trăm lượng linh tinh?"

Trong lòng hắn yên lặng tính toán một chút, nhất thời có chút ảo não.

Chính mình cần tiêu hao thần kim đến tu luyện Thái Ất Kim khí, bây giờ còn không biết cụ thể cần bao nhiêu, nhưng coi như là tu luyện đặc biệt thuận lợi, khoảng chừng cũng có cái một hai cân mới được, nếu là năm linh tinh đi mua, đến muốn bao nhiêu tiền?

Cùng cái này tu hành có quan hệ tài nguyên, quả nhiên là quý đến thái quá a!

Có lẽ chính mình bây giờ linh tinh, vẫn là đủ, có thể then chốt là, lúc này mới đạo thứ hai huyền pháp nha. . .

Phương Quý trong lòng vui mừng sức lực trong nháy mắt không còn, một lần nữa lại ngồi xuống tính toán một chút: "Ngoại trừ vừa nãy liền coi như trên, ta chỗ này còn có hai cái Ma sơn dị bảo, vật này có thể không rẻ, tốt xấu ta một cái bán ba ngàn linh tinh, đó là cũng không có vấn đề chứ?"

"Tiên môn đưa ta pháp thuyền, ta giữ lại cũng không có gì dùng, có thể bán trên ba ngàn linh tinh chứ?"

"Đúng rồi, ta chỗ này còn có một cái Linh Lung tông cướp đến cái yếm, có thể hay không bán trên vài đồng tiền?"

"Còn có Mạc lão cửu đá đen kiếm. . ."

"Quên đi, cái này không đáng giá. . ."

Phương Quý tính ra tính đi, đem hết thầy đều tính cả, cũng không thêm ra bao nhiêu linh tinh đến, tâm tình nhất thời âm u.

Không để ý nhìn thấy trùng mắt mắt to đầy mặt vô tội Anh Đề, nhất thời giật mình: "Một con hung thú có thể bán bao nhiêu tiền?"

Trong lòng vẫn đúng là cái chăm chú suy nghĩ một chút, con này Hung thú giữ lại cũng không có gì dùng, không thể nhìn cửa, cũng sẽ không quét trước gian phòng, còn mỗi ngày đều muốn tiêu hao Tý Thú đan cho ăn, không bằng thật sự cho hắn bán, hoặc là đưa đến bến tàu trên đi cấp người đà hàng hóa đi kiếm tiền?

...

...

"Liền cái này còn muốn cho Ma thai mua Linh đan đây?"

Phương Quý tâm tình nhất thời có vẻ hơi thất lạc, bất mãn đem cái rương cất đi.

Dù như thế nào, dù sao vẫn là muốn ra cửa trước một chuyến, đi đem chính mình pháp thuyền trên những kia trân bảo cho bán, sau đó sửa sang một chút trong tay linh tinh, đi mua chút thần kim trở về, thật tốt tìm hiểu huyền pháp đi, chuyện sau này, sau này hãy nói, Phương Quý đúng là cái

tâm lớn tính tình, ngược lại mình còn có phải là thời gian, từ từ đi chính là, chẳng lẽ còn có thể làm cho tiền tài cho ngạt chết?

Bây giờ Phương lão gia cũng không phải ở thôn Đầu Trâu thời điểm!

Trong lòng nghĩ như thế, đúng là an tâm đi xuống, liền Phương Quý liền chấp hai tay sau lưng ra cửa, trước tiên đi bên ngoài tìm địa phương bán trân bảo, đổi chút tiền mặt ở trong tay, mặt khác cũng phải đến Thần thành phía nam bến tàu nhìn, có thể hay không cho Anh Đề tìm phân chở đồ sống.

..

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 234: Thần Thành Ở Rất Khó

Buổi trưa đi ra cửa mua thần kim Phương Quý, giờ mùi không tới liền trở lại!

Lúc ra cửa sắc mặt vẫn là hứng thú bưng bưng, lúc trở lại thì lại tràn đầy đều là ý tức giận bất bình!

"Tòa thần thành này bên trong cửa hàng, tâm quá đen!"

"Quả thực chính là không giảng đạo lý mà. . ."

Vừa trong lòng chửi bới những kia Trân Bảo các bên trong đoạn tử tuyệt tôn lão cung phụng, hấn vừa khí huu huu về thần điện, liền thần điện thủ vệ hai vị ngân giáp chào hỏi hấn đều không nhìn thấy, thực sự là cái này một chuyến xuất hành, đem Phương Quý Phương lão gia cho tức hồng rồi.

Vừa nãy hấn đến Thần thành, tùy tùy tiện tiện một tìm, liền chọn một nhà thoát nhìn khí thế nhất Trân Bảo các đi vào, tới liền muốn bán bảo bối, đối phương cũng không dám bắt cản, không có bởi vì Phương Quý tuổi nhỏ mà xem thường, đi ra một cái lão đầu râu bạc, thoát nhìn khá là bản lĩnh, nhưng là khi Phương Quý đem pháp thuyền trên đồ vật chuyên đi ra cho đối phương nhìn lên, đối phương sắc mặt nhất thời liền thay đổi.

"1,500 lạng linh tinh!"

Đối phương đưa ra một giá cả, đem Phương Quý cả kinh sửng sờ.

"Ta cái này có thể đều là bảo bối a. . ."

Phương Quý khó có thể tin nhìn đôi phương, chính mình cái này tràn đầy một pháp truyền bảo bối đây, đều là từ tiên môn dẫn theo tới, nhìn cái này tràn đầy dáng vẻ, ít nhất cũng đến bán ba, năm ngàn hai linh tinh đi, người mở miệng chính là 1,500 lượng, lừa gạt quỷ đây?

"Vị tiểu huynh đệ này, xin thứ cho lão hủ nói thẳng, người những thứ đồ này, phần lớn là chút vô dụng trân chơi, các đạt quan quý nhân thưởng đồ chơi, hơn nữa ở chúng ta cái này bên trong tòa thần thành, cũng không thể coi là cực phẩm, mấu chốt nhất chính là, trong này đại đa số đồ vật, đều chỉ là vật kèm theo, trân phẩm cũng là như vậy một hai kiện, ta Trần Bảo các không dối trên lừa dưới, có thể cho người 1,500 lượng liền rất tốt. . ."

Lão cung phụng khách khí cho Phương Quý giải thích, một phái bình tĩnh đáng đáp.

Phương Quý thử với hắn giảng đạo lý: "Có thể ta chỗ này đồ vật nhiều như vậy chứ, luận cân bán cũng không nên 1,500 lượng a. . ."

"Bên ngoài trên núi tảng đá càng nhiều, người cũng không thể đem ra bán nha. . ."

Lão cung phụng vừa mở miệng liền rất không nói lý.

Phương Quý nổi giận, quyết định khiến tuyệt chiêu, làm dáng phải đi: "Ta không bán cho người, tìm chỗ khác bán đi. . ."

Nhưng phạm là cái nói lý người, lúc này có phải là nên trở về tới kéo Phương Quý một lần nữa định giá?

Kết quả cái này lão cung phụng chính là bình chân như vại ngồi ở nơi đó, mí mắt đều không nhấc một cái!

Liên Phương Quý ở cửa tiệm tìm tòi một vòng, chỉ có thể lại chính mình mặt dày trở về, tiếp tục lấy ra Tôn phủ ban thưởng cái kia mấy thứ trân bảo cho cái này lão chấp sự xem, hỏi có thể bán ra bao nhiêu tiền đến. . .

Lão cung phụng lúc này đúng là mí mắt nhấc lên, duỗi ra ba ngón tay: "Ba ngàn linh tinh!"

Phương Quý có chút bất ngờ, Tôn phủ ban thưởng xuống đến đồ vật, không nghĩ tới so với chính mình tiên môn trân bảo quý nhiều như vậy, vừa hỏi phía dưới mới biết, Tôn phủ ban xuống đồ vật, hơn nửa đều là cùng tu hành tương quan, mà từ nhà tiên môn chuẩn bị trân bảo, thì lại nhiều là thưởng ngoạn tác dụng, tuy rằng phần lớn trân chơi, cũng có rất nhiều chút thanh tâm tĩnh ý, tụ lại linh khí tác dụng, nhưng vẫn là lấy xem xét thưởng thức làm chủ.

Mà trong giới tu hành, thì lại từ trước đến giờ đều có sắt luật, các dạng trân bảo, tổng cộng chia làm ba loại.

Xem xét thưởng thức, là hạ phẩm, có thể ngăn địch chiến thắng, thì lại là trung phẩm, có thể đủ dùng tại tu hành, thì lại làm vì thượng phẩm!

Đương nhiên, cái này thượng trung hạ tam phẩm, phân không có như vậy nhỏ, vẫn là muốn xem cá nhân yêu thích.

Tựa như Tôn phủ quý nhân, chưa bao giờ thiếu tu hành tài nguyên, bởi vậy liền yêu chuộng những kia xem xét thưởng thức kỳ thú đồ vật!

Thái Bạch tông chuẩn bị trân bảo, liền đều là chút xem xét thưởng thức, đưa đi lên, tự nhiên được người yêu thích, nhưng nếu là thật sự muốn bán, giá trị, cũng chưa hẳn vậy so với Tôn phủ ban xuống những kia, có nhất định phụ tá tu hành tác dụng bảo bối. . .

. . .

. . .

Phương Quý trong lòng phạm vào một trận nói thảm, vẫn là chỉ có thể đem những thứ đồ này tạm tạm xử lý, đến 4,500 lạng linh tinh, lại thêm vào tay mình trên đầu vốn là liền có hơn ngàn lạng, tổng cộng kiếm ra khoảng sáu ngàn lạng linh tinh, chuẩn bị nắm cái này đi mua thần kim.

Lão cung phụng biết được Phương Quý muốn chọn tuyển thần kim, liền dứt khoát cười nói: "Ta Trân Bảo các thu thiên hạ dị bảo, cũng bán thiên hạ dị bảo, các hạ vừa muốn chọn tuyển thần kim, ta Trân Bảo các đạt được nhiều là, phẩm chất đều là thượng thừa, giá cả cũng công đạo, xa không phải bên ngoài những kia cửa hàng nhỏ tử bán hỗn tạp thần kim có thể so với, không bằng các hạ liền ở đây nhìn chút đi, cũng đỡ phải nhiều chạy chuyển chân. . ."

Nói dẫn theo Phương Quý, đi tới lầu hai bên trên, quả nhiên có các loại thần kim, nhượng người hoa mắt.

Quan hệ đến chính mình tu hành việc, Phương Quý cũng không dám khinh thường, chăm chú chọn tuyển một phen, lấy linh tức cảm ứng, lấy thần thức quan sát, cuối cùng đúng là tuyển chọn một loại Tử Ngọc thần kim, loại này thần kim, cùng ngọc cộng sinh, trời sinh liền ẩn chứa có thần tính, như dùng để luyện khí, liền có thể luyện thành uy lực kinh người pháp bảo, như dùng để tu luyện, liền có thể cảm ngộ trong đó thần kim ý, thành tựu Kim hệ thần thông.

Sau đó lại vừa nhìn giá cả, đúng là cùng mình trước nhìn thấy như thế, ba trăm lạng linh tinh một lạng.

Liền Phương Quý cái giá lại lớn lên: "Trước tiên cho ta cắt một cân rưỡi!"

"Cắt không được. . ."

Lão cung phụng cười híp mắt giải thích: "Trân Bảo các quy củ, Tử Ngọc thần kim từ ra khoáng thì liền luyện thành ba cân một khối, tuyệt không lại cắt chém, khách nhân muốn mua, cũng chỉ có thể đem cái này một khối mua một lần. . ."

Phương Quý nghe xong, cả người đều đã sững sờ: "Vậy ta nếu là dùng không được làm sao bây giờ?"

Lão cung phụng cười nói: "Bình thường tu hành bên trong người, mua Tử Ngọc thần kim, đều là vì lĩnh ngộ trong đó thần tính, ba cân vừa vặn là một cái thích hợp nhất phân lượng, bình thường người đều đã đủ rồi, các hạ nếu là tố chất không đủ, cố gắng không đủ, cái kia liền cần lại mua một khối, mà nếu là các hạ tố chất hơn người, dùng không được cái này rất nhiều, vậy ta liền chúc mừng các hạ. . . Ngược lại là không thể lùi!"

Phương Quý nhất thời cảm tức lên: "Các người đây là không giảng đạo lý a!"

Lão cung phụng cười nói: "Cũng là bởi vì lười giảng đạo lý, mới định ra rồi nhiều như vậy quy củ mà. . ."

Phương Quý nhìn cái kia thần kim một chút, thực tại có chút động lòng, có thể thấy, khối này thần kim xác thực thượng giai, vẫn còn có hơn nửa bao bọc ở Tử Ngọc trong, thần ý ẩn nhiên, chỉ cần nhìn ra thấy một chút, liền có thể để cho mình cảm nhận được ẩn chứa trong đó thần tính vật chất, nếu là dùng để tu luyện, nói vậy là thượng giai lời dẫn, có thể then chốt là, như thế một khối liền ba cân, đó chính là chín ngàn lượng linh tinh a. . .

Chính mình tổng cộng mới 5000 lượng, cho rằng rất nhiều, kết quả chuyện này . . .

Không cam lòng Phương Quý, lại lưu lại cùng lão cung phụng nói một hồi lý, kết quả là bị khách khí hồng đi ra.

Bất đắc dĩ Phương Quý tạm thời đề xuống đi nện Trân Bảo các cửa sổ ý nghĩ, tức giận lại ở bên trong tòa thần thành đi dạo một vòng, lại phát hiện quả nhiên như cái kia lão cung phụng từng nói, trong thành này bán thần kim cửa hàng cũng không ít, nhưng có như vậy thượng giai phẩm chất thần kim lại thực tại không nhiều, hoặc là giá cả rẻ tiền, lại hỗn tạp không chịu nổi, hoặc là phẩm chất vẫn còn có thể, giá cả so với Trân Bảo các còn quý!

Liên cái kia Trân Bảo các bên trong thần kim, liên càng ở Phương Quý trong lòng gieo xuống hạt giống.

Nhưng làm sao, cái này trong tay tiền kém đến có chút lớn a, đủ chênh lệch bốn ngàn lượng đây, có thể từ nơi nào bù đi?

Nếu là bằng chính mình cung phụng đến tích góp, chính là không ăn không uống, cũng đến một năm đây. . .

Chính mình không thể một năm sau khi, trở lại tu cái này đạo Thái Ất Kim khí a!

Trong lòng bực mình hẳn, càng cảm thấy linh tinh quý giá, lại đi thành nam chạy chợ kiếm sống một vòng, vừa nhìn phía dưới lại càng là bất đắc dĩ, thành này nam bên tàu, cũng thực là có không ít Linh thú Hung thú ở đây đã hàng hóa, có thể then chốt là, nhân gia khiêng bọc lớn, chỉ cần tu vi không cạn Sơn quy, thoát nhìn chậm rì rì, một lần liền có thể phụ mấy vạn cân hàng hóa, Anh Đề như vậy, nhân gia cũng không muốn. . .

Cái gì cái gì đều không thuận, Phương Quý chỉ có thể thở phò phò trở về, cũng không thể thật đi bán cái yếm bán Ma sơn dị bảo chứ?

Chính tâm bên trong cân nhắc đây, thung lũng lối vào thung lũng có người tiến lên đón, kêu lên: "Là Phương tiên sư sao?"

"Cái gì tiên sư, không nhìn thấy!"

Phương Quý thuận miệng nói, bỗng nhiên phản ứng lại: "Cái gì Phương?"

Đôi phương thấy hắn đáp ứng, nhất thời vui sướng, cười nói: "Quả nhiên là Phương Quý tiên sư, ta là phụng phía nam thần điện Triệu Thông Nguyên trưởng lão mệnh lệnh lại đây đưa thiệp mời cho Phương Quý tiên sư, Triệu trưởng lão nhân gia người xin mời Phương Quý tiên sư tối hôm nay đi tới quý phủ dự tiệc. . ."

"Phía nam thần điện Triệu trưởng lão?"

Phương Quý nghe đúng là ngẩn ra, lại mới phản ứng được hắn nói chính là ai.

Cái này cái gì phía nam thần điện trưởng lão, không phải là cái kia nước Sở lão tu sĩ Triệu Thông Nguyên?

Tâm trạng nhất thời thấy kỳ lạ: "Lúc trước đi hắn quý phủ tặng lễ, đều không lưu lại ăn bữa cơm, bây giờ ngược lại muốn mời ta?"

Vị kia Sở vực lão tu, có được một bộ khôn khéo đáng dấp, lúc trước chính mình đến rồi Thần thành thì là do không có cho hắn tặng lễ, liền khiến cho hắn rất lớn không cao hứng, ngày thứ hai lúc liền chính mình chấp sự đi bãi phỏng đều cho trực đi ra, sau đến mình ở Tôn phủ ở lại thời gian mấy tháng, cũng không có thấy hắn nửa điểm chăm sóc, thuận cho là lẫn nhau chưa từng gặp mặt, bây giờ làm sao cũng bỗng nhiên muốn xin mời chính mình ăn cơm?

Như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc Phương Quý, cẩn thận cân nhắc một thoáng, vẫn là đồng ý, để người hầu kia trở lại.

Hiện tại nghèo, có thể tỉnh bữa cơm tiền cũng là tốt đẹp. . .

. . .

. . .

Đầu đội nhỏ tròn mũ, chân đạp đầu trâu ủng, vòng vo ngồi ở Anh Đề trên lưng, Phương Quý một đường đi tới Triệu Thông Nguyên động phủ, mới vừa tới cửa, liền thấy được Triệu Thông Nguyên vị lão bộc kia, đã chờ ở cửa viện, một thấy Phương Quý lại đây, liền cười tiến lên đón, đỡ hẳn rơi xuống, sau đó dặn dò bên cạnh người hầu đem Anh Đề dẫn đi, nắm lấy tốt Tý Thú đan chăm sóc.

Chính mình thì lại lĩnh Phương Quý, một đường vào điện bên trong, chỉ thấy trong sảnh đã chuẩn bị xuống đồ nhắm rượu, Triệu Thông Nguyên đã sớm đang đợi mình.

"Ha ha, Phương tiểu hữu, ngươi cuối cùng cũng coi như đến rồi!"

Thấy được Phương Quý nhập điện, Triệu Thông Nguyên liền cười đứng lên, nói: "Thiệt thòi ngươi còn biết ta là ngươi trưởng bối, vào Tôn phủ nhanh bốn tháng, ngoại trừ ngay vừa bắt đầu đến ta chỗ này đến rồi một chuyến, thời điểm khác, liền cái ngưỡng cửa cũng không dính. . ."

Nói giáo huấn: "Ngươi còn đem ta cái này nước Sở lão tiền bối nhìn ở trong mắt?"

"Ha ha, này không phải là mới vừa đến Tôn phủ, liền làm mất rồi Triệu lão tiền bối hồng ngọc sư tử, vẫn ở tự trách mà!"

Phương Quý cũng hì hì cười, bước bát tụt bộ liền vào điện đến, cùng Triệu Thông Nguyên đối với hân nhiệt tình giống như nhiệt tình, vừa nói vừa than thở: "Từ lúc vào Tôn phủ, ta liền vội vàng tích góp tiền? Đây, làm sao cũng đến lại cho Triệu lão tiên bối làm một đôi hồng ngọc sư tử biểu biểu hiệu tâm mới là, chỉ tiếc a, cái này Tôn phủ bên trong đồ vật, thực tại quá đắt, tích góp lâu như vậy, liền chẳng ra bao nhiêu tiền. . ."

"Nói đúng lắm. . ."

Triệu Thông Nguyên cười nói: "Thành Thần Huyền chính là An Châu thứ nhất thành lớn, tàng long ngọc hổ, bao nhiêu cao nhân tiên bối ẩn tới trong thành, lại có nhiều ít An Châu tu sĩ, vót đến nhọn cả đầu đều muốn hướng về cái này thành Thần Huyền bên trong xuyên a? Chính là một cái mỹ nhân, nghiêng màn người nhiều, giá trị bản thân còn có thể cao hơn người khác không ít đây, huống chi là thành Thần Huyền? Thường xuyên qua lại, đúng là để cái này thành Thần Huyền bên trong hết thấy đều quý lên, người khác chỉ nói thành này phồn hoa, làm sao biết sống ở thành này không dễ? Lão phu chính là ăn đủ rồi cái này khổ, cho nên mới lý giải các ngươi những thứ này vừa đến Thần thành người tuổi trẻ, có thể giúp một cái, liền giúp một cái, chỉ nguyện các ngươi sau đó tiền đồ, không nên đã quên lão phu liền tốt. . ."

"Triệu lão tiên bối tâm địa thật tốt, chẳng trách đều nói ngươi là nước Sở thứ nhất đại thiện nhân. . ."

Phương Quý đầy mặt tươi cười khích lệ.

"Cái này tính là gì nói?"

Triệu Thông Nguyên nghe, giả vờ cả giận nói: "Lão phu xuất thân nước Sở, chăm sóc các ngươi bọn tiểu bối này còn không là hân là? Cái gì thiện

không thiện, không cần nhắc lại, sau đó người chỉ nhớ rõ, nếu là gặp phải
phiền toái, không tìm đến ta, ta sẽ tức giận!"

"Muốn nói đến ta còn thực sự có chuyện. . ."

Phương Quý nghe xong bỗng nhiên trái tim hơi động, hết sức chăm chú
nhìn về phía Triệu Thông Nguyên.

Triệu Thông Nguyên cũng sững sờ một chút, phóng khoáng nói: "Người
cứ việc nói!"

Phương Quý nhất thời mừng tí mắt, nhỏ giọng, nói: "Lão nhân gia ngài
có tiền sao?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 235: Đạo Tâm Chi Ngân

"Tiền?"

Triệu Thông Nguyên cũng không biết là không phải cùng Phương Quý khách khí khách khí, ngược lại nghe xong Phương Quý, cả người đều bối rối một thoáng.

Một lát sau mới phản ứng lại, vẫn là như vậy hiện lãnh dáng đáp, cười ha ha nói: "Chẳng lẽ là Phương tiểu hữu ngươi tu hành bên trên gặp phải khó khăn? A, xem ngươi cái này tu vị, hẳn là cũng bắt đầu tu luyện huyền pháp, tu hành đường khó, đều là gây không được tiền tài, ta là người trưởng bối, ngươi không cần khách khí với ta, lại nói cùng ta nghe, bây giờ cái này trong tay còn thiếu bao nhiêu linh tinh a?"

Phương Quý mừng rỡ, nói: "Mười ngàn lượng linh tinh!"

Triệu Thông Nguyên vốn là cười rất là ôn hòa sắc mặt, nhất thời có chút phát khổ, bất quá dù sao vẫn là cáo già, rất nhanh liền khôi phục yên tĩnh, quay đầu kêu lên: "Quỳ An, ngươi cái này liền đi ra sau trong phòng kho, phong một ngàn lượng linh tinh lại đây. . ."

". . ."

Lúc này đến phiên Phương Quý choáng váng.

Hoài nghi mình vừa nãy có phải là nói sai, lẽ nào ít nói chín ngàn lượng ?

Triệu Thông Nguyên quay đầu lại vỗ vỗ Phương Quý vai, cười nói: "Người không cần phải lo lắng, tu hành việc, nào có một lần là xong, chậm rãi chính là, Tôn phủ cũng không phải tiên môn, ở đây, chỉ cần người chịu trung tâm làm việc, phía trên quý nhân liền bạc đãi không được người, nhớ người bây giờ mới đến thời gian bao lâu, này không phải liền đã đến quý nhân ban thưởng? Ha ha, mặt sau lão phu giúp người thêm câu nói, luôn có người lượng lớn mò chỗ tốt thời điểm, người chỉ để ý yên tâm, đừng nói mười ngàn lượng, chính là mười vạn lượng linh tinh, cũng hiểu được là người kiếm được lúc!"

"Vậy cũng tốt, con muối lại nhỏ cũng là thịt. . ."

Phương Quý lòng mang thiên hạ, đã không lọt mắt cái này một ngàn lượng linh tinh, bất quá nghe Triệu Thông Nguyên nói, cũng chỉ đành bất đắc dĩ đáp ứng, hấn bản thân là không tin được cái gì sau đó không sau đó, chỉ nghĩ thấy tiền mặt, tuy rằng tiền mặt cũng chỉ có đáng thương một ngàn lượng linh tinh, nhưng cũng không chút khách khí sủy ở trong lòng ngực, sau đó chăm chú hướng về Triệu Thông Nguyên nói: "Đa tạ tiền bồi rồi, quay đầu lại ta trả người. . ."

Triệu Thông Nguyên cười nói: "Chỉ là món tiền nhỏ, không đáng gì, Phương tiểu hữu đây là không coi ta là thành chính mình trưởng bối!"

"Không có không có, vậy ta liền không trả a. . ."

Phương Quý đầy mặt ý cười, hướng về Triệu Thông Nguyên chấp tay.

Triệu Thông Nguyên nhất thời cảm thấy đầy mặt cảm giác khó chịu, luôn cảm thấy cùng đứa trẻ này tán gẫu có chút tán gẫu không được!

Hiển nhiên vẫn đứng nói chuyện không phải chuyện, liền bắt chuyện lão bộc chuyển ra chính mình cất giấu rượu, vừa xin mời Phương Quý uống,

vừa nói chút thành Thần Huyền mới mở sự vật, Phương Quý vốn còn cho là ông lão này tìm chính mình là có chuyện gì, không nghĩ tới uống đến nửa hăm, hẳn cũng chỉ là cùng mình nói chút chuyện xưa, đơn giản là chính mình năm đó ở nước Sở làm sao làm sao các loại, toàn không nửa điểm chuyện đúng đắn.

Liên một tràng uống rượu đi xuống, Phương Quý cũng chỉ là biết rồi lão này năm đó ở nước Sở là rất không như ý, liền Thái Bạch tông chủ cùng chính mình sư tôn đều không lọt mắt hẳn, bây giờ hẳn ở Tôn phủ là rất đắc ý, liền Thái Bạch tông chủ cùng chính mình sư tôn hẳn đều không lọt mắt!

Bất quá Phương Quý cũng là cái biết tán gẫu, một tịch uống rượu đi xuống, đúng là đem Triệu Thông Nguyên bồi đến tận hứng, chỉ là cũng không biết sao, Triệu Thông Nguyên trong lòng luôn cảm thấy có chút hồ đồ, cũng không biết chính mình ở cái này chỗ ngồi, điểm cho Phương Quý những câu nói kia hẳn nghe rõ ràng chưa, ngược lại tiểu quý này đầu thoát nhìn rất tốt, biết nói biết giải quyết, có thể nghe người ta trong lời nói tư vị, chỉ là nhượng người không quá chân thật!

Một tịch rượu thôi, Phương Quý vỗ bộ ngực sau đó nhất định ở Tôn phủ thật tốt biểu hiện, cũng nhất định sẽ nhiều đến Triệu Thông Nguyên nơi này đến bái phỏng, lúc này mới ôm cái kia một ngàn linh tinh, cười ở Anh Đề trên đầu loạng choạng loạng choạng đẹp đường hồi phủ.

Triệu Thông Nguyên nhìn Phương Quý rời đi, nụ cười trên mặt cũng nhất thời biến mất sạch sành sanh, uống một ly lão bộc đưa ra nước trà, cầm giạn đã mở miệng: "Cái này đều chuyện gì a, người khác đến ta chỗ này, đó là cho ta tặng lễ đến, đỉnh tốt trân bảo đưa tới, ta đều chưa chắc liếc mắt nhìn, cái này Thái Bạch tông tiểu tử đến rồi, không điểm thành ý không nói, cũng bắt cóc ta một ngàn lạng. . ."

Bên cạnh lão bộc nói: "Tiểu nhi kia tuổi tác không lớn, nhưng có chút chính mình chủ ý, lão gia lời nói hấn cũng không biết nghe không nghe lọt tai, lại nói hấn dù sao cũng là Thái Bạch tông đệ tử, cùng lão gia giao tình không sâu, tựa hồ không có cần thiết như vậy giữ gìn hấn. . ."

"Ngươi hiểu chút gì?"

Triệu Thông Nguyên bắt đắ dĩ khoát tay áo một cái, nói: "Tiểu tử này vào Tôn chủ pháp nhĩ, đã vượt xa quá khứ rồi, lấy tu vi của ta, ở Tôn phủ có thể bò đến vị trí này trên, cũng đã đứng đầu, sau đó vẫn là muốn xem những thứ này tiểu quý, cái này Thái Bạch tông tiểu đệ tử thiên tư hơn người, lại biết nghe lời đoán ý, ta xem tương lai tuyệt đối không phải vật trong ao, cái này một ngàn lượng linh tinh, cũng đưa đến không oan!"

. . .

. . .

Cơm nước no nê, Phương Quý dương dương tự đắc về thần điện, nghĩ thầm bốn ngàn lượng linh tinh thiếu, có thể không phải bù đắp một ngàn?

Chỉ còn ba ngàn lượng, nghĩ cũng là có biện pháp, nghĩ khối này sắp tới tay thần kim, tâm tình liền tốt lên, một đường khẽ hát đi trở về, Anh Đề ở Triệu Thông Nguyên nơi đó ăn tốt nhất Tý Thú đan, cũng tâm tình thật tốt, thỉnh thoảng hừ hừ hai tiếng.

Đến thần điện thì Phương Quý đang muốn đi vào, chợt nghe đến bên tường trong bóng tối một giọng nói vang lên: "Phương đạo hữu. . ."

"Ai?"

Phương Quý sợ hết hồn, còn tưởng rằng là có người cướp chính mình linh tinh, phi kiếm đều tể lên.

"Là ta!"

Thần điện góc tường trong bóng tối, một bóng người đi ra, chỉ thấy là cái vóc người thon gầy cô gái, nàng tựa hồ có hơi làm khó dễ, ánh mắt có chút khiếp sợ nhìn Phương Quý, như là lấy hết dũng khí, mới nói: "Người đại khái không nghĩ tới ta sẽ tìm đến ngươi chứ?"

Phương Quý nhìn kỹ nàng hai mắt, nghiêm túc nói: "Ngươi là ai?"

Cô gái kia nhất thời ngẩn ngơ, hơi vung lên mặt, nói: "Ta là Lục Chân Bình!"

Ánh trăng rơi vào trên mặt của nàng, Phương Quý nhất thời nhìn rõ ràng nàng dáng dấp, trong lòng đúng là cả kinh: "Là ngươi?"

Trước mắt vị này, có thể không phải là lúc trước ở nước Sở bí cảnh bên trong, suýt chút nữa bị chính mình đánh chết Tôn phủ huyết mạch?

Lúc trước đến Tôn phủ thì tiên môn liền rất lo lắng cho mình sẽ phải chịu nàng báo thù, bởi vậy còn muốn trực tiếp cãi lời Tôn phủ mệnh lệnh, đem chính mình đưa đi Đông Thổ, chỉ là sau đó chính mình kiên trì, vẫn là đến rồi, đến rồi nơi này sau khi, lúc đầu cũng nghĩ tới nàng sẽ không sẽ tới làm phiền mình, đợi rất lâu rồi, đúng là không có chuyện gì, không nghĩ tới hôm nay Phương lão gia hỗn lên rồi, nàng đúng là xuất hiện. . .

"Làm sao, nghĩ đến tìm ta báo thù đúng hay không?"

Phương Quý khẽ ngẩng đầu, nhìn nàng một cái, lúc trước chính mình liền không sợ nàng, bây giờ tự nhiên càng không sợ.

Đúng là Lục Chân Bình nghe xong Phương Quý, sắc mặt có chút đến lúng túng, do dự một chút, nói: "Phương sư huynh chớ nên hiểu lầm, ta

không phải tìm đến người trả thù, nếu không, từ người đến Tôn phủ ngày thứ nhất ta liền biết, càng sẽ không đợi đến hiện tại. . ."

"Vậy người muốn làm gì?"

Phương Quý thấy nàng xác thực không ý định động thủ, lúc này mới thu rồi cảnh giác, cau mày hỏi.

"Ta. . ."

Lục Chân Bình do dự một chút, bỗng nhiên nói: "Phương Quý sư huynh, người liền không hiểu kỳ chính mình là như thế nào đến Tôn phủ sao?"

Phương Quý trong lòng khẽ nhúc nhích, nhìn nàng một cái.

Lúc trước Phương Quý ở Thái Bạch tông, còn bị nhốt tại Tư Quá nhai trên ngao tháng ngày đây, kết quả Tôn phủ liền bỗng nhiên đến rồi một đạo tuyên chiếu, để cho hắn nhập Tôn phủ hiệu lực, đương thời bởi vì chuyện này, không biết gọi ra bao nhiêu suy đoán, dù sao Phương Quý ở bề ngoài, nhưng là không có thành tựu Thần Đạo trúc cơ, bất quá là Địa Mạch trúc cơ mà thôi, này Tôn phủ trong ngày thường chỉ có thể tuyên chiếu Thần Đạo trúc cơ, kiếm hắn qua tới làm cái gì?

Mà nếu là bởi vì chính mình tổn thương Tôn phủ huyết mạch, vì lẽ đó có người muốn nếu đối phó mình, tựa hồ cũng không cần phải phiền phức như thế, trực tiếp ra tay chính là, chẳng lẽ Thái Bạch tông vẫn đúng là dám che chở, không cần ba ba chiêu đến Tôn phủ đến?

Bây giờ cái này Linh Lung tông Lục Chân Bình, cũng bỗng nhiên chạy tới hỏi mình câu nói này?

Trong lòng nghĩ tới điều gì, Phương Quý tựa như cười mà không phải cười nhìn nàng, nói: "Người biết?"

"Ta tự nhiên biết!"

Lục Chân Bình thở dài, sâu xa nói: "Là ta xin mời người đưa người tuyên chiếu vào!"

"Hả?"

Phương Quý nhất thời cau mày, chăm chú nhìn Lục Chân Bình một chút.

"Ta ở cái này Tôn phủ. . ."

Lục Chân Bình sắc mặt có chút âm u, cũng như là có chút khó khăn, do dự một chút, mới nói: "Dù sao có cái phụ thân, hẳn tuy rằng không có cho ta danh phận, đúng là rất thương ta, chính là ta hướng hắn cầu tình, mới đưa người triệu đến rồi Tôn phủ!"

Quả nhiên là nữ nhân này giờ trò. . .

Phương Quý sắc mặt nhất thời có chút khó coi lên, cười lạnh nói: "Vậy người là muốn tìm ta báo thù?"

Nữ nhân này khổ tâm ba ba cầu người, đem mình kiếm đến Tôn phủ đến, lại há có thể không điếm mục đích?

Phương Quý lập tức liền đã chú ý, nói không chừng, vừa là bởi vì lúc trước ở bí cảnh bên trong suýt nữa giết nàng, mới gặp phải trận này phiền phức, vậy nếu như nữ nhân này bây giờ vẫn không thuận bất nạo, chính mình liền lại giết nàng một lần, cùng lắm thì trên lưng ôm tội chạy trốn. . .

"Không, không, Phương đạo hữu người đừng hiểu lầm. . ."

Lục Chân Bình phản ứng ra ngoài Phương Quý dự liệu, lại như là có chút sốt sắng, nói liên tục vài tiếng, mới cắn cắn môi, nói: "Ta đương thời

để phụ thân đem người triệu lại đây, không phải vì tìm người báo thù, này sự kiện ta cũng nói với phụ thân, dù sao, lúc trước ở bí cảnh bên trong, người là bằng bản lĩnh thắng ta, ta chính là muốn báo thù, cũng sẽ bằng bản lĩnh của chính mình tìm người, mà không phải mượn Tôn phủ lực lượng. .
."

Phương Quý nghe lời này, sắc mặt ngược lại tốt xoay chuyển chút, nói: "Vậy người vẫn tính cái đàn ông, nhưng người nếu không muốn báo thù, tới tìm ta lại làm cái gì?"

"Ta. . ."

Lục Chân Bình do dự một chút, như là lấy hết dũng khí, mới nói ra, nói: "Ban đầu ta ý nghĩ rất đơn giản, kỳ thực Phương Quý sư huynh người ở bí cảnh bên trong thương ta, ta cũng không để ý, nhưng người cũng không sợ ta Tôn phủ thân phận, lại làm cho ta đạo tâm chịu đến ảnh hưởng, khi đó ta, chỉ là nghĩ cũng làm cho người đi tới Tôn phủ, ném thử ta bình thường chịu đựng tư vị, xem người có hay không còn có thể có ở bí cảnh lúc kiêu ngạo, xem người còn có thể không lại giống như trước như vậy, như không có chuyện gì xảy ra nói ra không đem Tôn phủ nhìn ở trong mắt tới nói đến. .
."

"Cái gì?"

Phương Quý nghe lời này, đã có chút nói mơ giữa ban ngày cảm giác: "Cái này tính lý do gì?"

Hợp nữ nhân này khiến cho như vậy phiền phức, chính là vì để cho mình cũng cảm thụ một chút nàng bị người bắt nạt tư vị?

Đây là cái gì tâm lý?

...

. . .

Lục Chân Bình nhìn thấy Phương Quý cái kia kinh ngạc vẻ mặt, sắc mặt nhưng cũng càng âm u lên, một lát sau mới nói: "Bất quá, cũng là mãi đến tận ta gặp được người đi tới Tôn phủ chuyện sau đó, mới bỗng nhiên rõ ràng chút gì, người đi tới Tôn phủ, hoàn toàn không giống ta trước như vậy cẩn thận chặt chẽ, cũng không giống ta giống như nhẫn nhục chịu đựng, đúng là nên đánh đánh, nên mắng mắng, có thể mỗi lần cảm thấy người sắp té một cái thời điểm, người thắng được những kia Tôn phủ thiên kiều tôn trọng. . ."

"Liên, ta rõ ràng. . ."

Lục Chân Bình sâu sắc thở dài, nói: "Trước đây ta thật sự sai rồi, trước đây kỳ thực là bởi vì ta quá sợ Tôn phủ huyết mạch mà thôi, vì lẽ đó ta mới gặp qua đến khổ cực như thế, trong lòng lời nói không dám giảng, trong lòng nghĩ chuyện cũng không dám làm, ta ở Tôn phủ qua không được, không phải là bởi vì xuất thân của ta, mà là bởi vì tự ta còn chưa đủ xuất sắc, bản lĩnh không đủ, đạo tâm bất ổn, tự nhiên không người coi trọng ta!"

"Nghĩ thông suốt những thứ này, trong lòng ta liền thoải mái, mà hết thảy này, đều là Phương Quý sư huynh người dạy ta!"

Lục Chân Bình nói đến chỗ này, vẻ mặt đúng là tự nhiên chút, nhẹ nhàng hướng về Phương Quý cúi người hành lễ, nói: "Ta là tới cảm ơn người!"

Cái này cúi người hành lễ thì Lục Chân Bình vẻ mặt có vẻ rất chăm chú, cũng rất chân thành.

"Người chuyện này . . . Theo ta quan hệ gì?"

Mà Phương Quý chịu nàng cái này thì lễ, đúng là thật đến bồi rồi.

Nữ nhân này nói càng chăm chú, hẳn càng là mộng, hoàn toàn cũng không biết chuyện gì xảy ra a!

Chính mình từ đầu tới đuôi, cũng không biết nữ nhân này tồn tại, làm sao liền bỗng nhiên làm cho nàng như thế cảm kích?

...

...

"Tùy tiện ngươi đi, ta phải đi về ngủ rồi. . ."

Theo bản năng cảm thấy nữ nhân này có chút không thể nói lý, Phương Quý vẻ mặt quái lạ nói, chậm rãi từ bên người nàng tránh đi.

Lục Chân Bình sắc mặt hơi chút âm u, tựa hồ có hơi tiếc nuối Phương Quý không thể rõ ràng chính mình trong nội tâm cảm thụ, bất quá thấy Phương Quý phải đi, nàng cũng không để lại, chỉ là nhẹ nhàng cười, lại hướng về Phương Quý cúi chào, mắt nhìn Phương Quý rời đi, bất quá cũng ngay vào lúc này, nàng chợt thấy Phương Quý lại nghiêng đầu đến, vẻ mặt do dự hướng mình nhìn lại, tựa hồ có lời muốn nói.

Lục Chân Bình sáng lên, vội hỏi: "Phương Quý sư huynh còn có dặn dò gì sao?"

"Cái kia. . ."

Phương Quý hơi chút chần chờ, sau đó vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Ngươi có tiền sao?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 236: Vượt Xa Quá Khứ

"Tiền?"

Lục Chân Bình sắc mặt, rõ ràng cứng một thoáng, sau đó mới phản ứng lại, gật đầu nói: "Tất nhiên là có một ít, trên người ta liền dẫn ba mươi lượng linh tinh, nếu Phương Quý sư huynh cần được nhiều, trong động phủ, còn tích trữ ba trăm lượng, có thể. . ."

"Mới ba trăm hai?"

Phương Quý nghe xong Lục Chân Bình, lập tức bĩu môi, không phải rất hài lòng.

Một câu nói này, đúng là nói Lục Chân Bình sắc mặt lúng túng lên, không tốt ý tứ nói: "Lúc trước ta về Sở vực, vốn là vì tìm kiếm huyết tinh, thành tựu Địa Mạch trúc cơ, chỉ tiếc, gặp phải người. . . Nói chung ở cái kia sau khi, ta bị trọng thương, Trúc Cơ cũng xa xa khó vời, nhưng mẫu thân ta, nàng không muốn để cho ta Tôn phủ bên trong vị này. . . Phụ thân, nhìn thấy ta ở nước Sở ăn lớn như vậy thiệt thòi, liền hầu như đào hết rồi Linh Lung tông của cái, ở Thần thành vì ta số tiền lớn cầu đến rồi một bình Vạn Vật Mẫu Thủy, để ta Trúc Cơ. . ."

Nói lắc lắc đầu, nói: "Vì cái kia phân Trúc Cơ tài nguyên, Linh Lung tông tổn không ít đánh đổi, chính ta cũng trộn vào không ít, hiện nay xác thực trong tay không rộng rãi lắm. . ."

"Tính rồi tính rồi, không cần giải thích!"

Phương Quý khoát tay áo một cái, cũng không nghĩ tới Lục Chân Bình còn rất thực sự, nói tiếng không tiền chính là, cũng giải thích nhiều như vậy.

Ngược lại ba trăm linh tinh, đối với Phương Quý tới nói, thực sự không có tác dụng gì, liền đơn giản không muốn nàng, phát phát tay, nói: "Vậy ta không sao rồi, ngươi trở về đi thôi, khác lời không cần phải nói, trước đây hai chúng ta thù không còn, ngươi có thể đừng lôi chuyện cũ!"

Lục Chân Bình nghe xong, đúng là có chút dở khóc dở cười.

Chính mình lần này đến, vẫn đúng là không phải vì nói với hấn nợ cũ không nợ cũ vấn đề, chỉ tiếc hấn rõ ràng không có nghe hiểu.

Cũng khó trách, đại khái nhân gia loại này thiên kiêu nhân vật, xác thực sẽ không hiểu được bản thân loại này mỗi ngày sống cẩn thận chặt chẽ chỉ người nội tâm bên trong cảm thụ chứ?

Mà Phương Quý ở cái vấn đề này cũng xác thực không nghĩ quá nhiều, tuy rằng đúng là nữ nhân này động chân động tay, đem chính mình điều đến rồi Tôn phủ, nhưng đến chỗ này, tựa hồ cũng không như vậy kém, vậy thì không đáng kể rồi, nàng không tìm đến mình phiền phức, chính mình đương nhiên cũng sẽ không đi gây sự với nàng, phản đúng lúc ở bí cảnh bên trong, chịu thiệt không phải là mình, qua chính mình cuộc sống hàng ngày mới trọng yếu đây!

Mấu chốt nhất chính là, bây giờ còn thiếu mấy ngàn linh tinh đây, nghĩ muốn đi nơi nào làm đến mới là đứng đắn!

Bất quá, tuy rằng Phương Quý không có đem Triệu Thông Nguyên lần này mời tiệc cùng Lục Chân Bình cố ý tìm đến mình nói chuyện hai chuyện này để ở trong lòng, nhưng mấy ngày thời gian trôi qua, nhưng cũng thật là phát hiện mình cùng trước không giống nhau.

Từ khi hấn ở tàng kinh điện cùng Tôn phủ thiên kiều biện pháp, một trận chiến thành danh sau khi, cảnh vật chung quanh đều không giống nhau.

Bất kể đi đến nơi nào, đều sẽ có người thiện ý gật đầu chào hỏi, muốn làm chuyện gì, cũng thêm ra rất nhiều tiện lợi, tựa như cái kia tàng kinh điện lệnh bài, trước đây hấn kỳ thực là không có lệnh bài, chỉ là mượn Thanh Vân Gian lệnh bài mới có thể đi vào ra tàng kinh điện, có thể là sau đó, cái kia tàng kinh điện chấp sự nghe nói này sự kiện, lại chủ động đem lệnh bài cho hấn đưa tới, phi thường săn sóc nhiệt tình!

Cái này ở Tôn phủ trong, đã là một cái trường hợp đặc biệt.

Dù sao Tôn phủ quy củ, không lập công lao, liền không thể hưởng thụ một số Tôn phủ đãi ngộ, nhập tàng kinh điện, chính là trong đó một cái, mà mới vào Tôn phủ tiên môn đệ tử, trước một năm lại thường thường ở học quy củ, vì lẽ đó sẽ không có ra ngoài ban sai tư cách, tự nhiên cũng cái này cũng liền dẫn đến bọn họ sẽ không có cái gì cơ hội lập công, tất cả năm thứ nhất, đều không hưởng thụ được những thứ này Tôn phủ đãi ngộ!

Phương Quý đối với chuyện này, thành trường hợp đặc biệt, hết lần này tới lần khác mỗi người đều còn cảm thấy phi thường tự nhiên đáng vẻ.

Chu vi đồng liêu thái độ đối với Phương Quý, cũng đại biến đáng đáp, bất luận nhận thức không nhận ra Phương Quý ngân giáp, thái độ đối với Phương Quý đều tốt hơn rất nhiều, lại không người đem hấn coi như người mới đối xử, mà Tôn phủ huyết mạch, vốn là đoàn người hạt nhân tồn tại, bây giờ đối phương, nhưng cũng đều biểu hiện ra rất lớn kính ý, ở hướng về tàng kinh điện bên trong đi thì Phương Quý cũng gặp phải Bạch Thiên gia hai tử muội về.

Mỗi một lần gặp phải, cái này hai tử muội, đều là cố ý dừng ở ven đường, hướng về hấn thi lễ, cũng làm cho Phương Quý có chút thật không

tiện.

Cảm giác kia, liền như là nhìn đại nhân vật gì cũng tựa như. . .

. . . Minh quả thật là cái đại nhân vật, điểm này Phương Quý đúng là thừa nhận.

Cũng là từ cái kia lần tàng kinh điện luận pháp sau khi, Thanh Vân Gian càng là lúc nào cũng lại đây, mời hắn uống rượu luận đạo, còn đã từng hỏi hắn, vì sao ngày đó từ chối hắn đưa tới hai cái xinh đẹp thị tử, Phương Quý đầy mặt không thích, nói: "Ta là loại người như vậy sao?"

Trong lòng có chút sinh giận, cái này Thanh Vân Gian làm việc không đáng tin cậy, lần trước suýt chút nữa để hai cái tiểu mỹ nhân thừa dịp chính mình say rượu chiếm chính mình tiện nghi.

Nếu không là Phương lão gia cảnh giác, đương thời liền chịu thiệt!

Một câu nói nói Thanh Vân Gian nổi lòng tôn kính: "Phương quân nhân phẩm cao thượng, là ta đường đột. . ."

Phương Quý lập tức thay đổi cái mặt, cười nói: "Nếu không ngươi đổi thành tiền cho ta?"

Thanh Vân Gian bất đắc dĩ cười nói: "Phương quân lại là đang nhạo báng ta?"

Phương Quý vội vàng xoa tay, nói: "Lúc này cũng không phải, ta đang cần tiền đây. . ."

Thanh Vân Gian cười nói: "Một chút linh tinh, bắt quá là việc nhỏ, không biết Phương quân thiếu bao nhiêu?"

Phương Quý suy nghĩ một chút, thử dò xét nói: "Hai vạn?"

Thanh Vân Gian sắc mặt nhất thời có chút lúng túng, hai vạm hấn cũng không bỏ ra nổi đến a, không thể làm gì khác hơn là lúng túng mỉm cười, sau đó mới nhỏ giọng nói: "Phương quân dùng nhiều như vậy linh tinh là làm cái gì?"

"Tu hành a. . ."

Phương Quý trả lời hết sức thành thật, nói: "Trong thành này Trân Bảo các quá bầy người!"

Nói đem chính mình đi Trân Bảo các chọn tuyển thần kim chuyện nói một lần, thật là có chút bất đắc dĩ, đúng là Thanh Vân Gian nghe xong lời này sau khi, nhú nhú mày, bỗng nhiên nói: "Nếu là Phương quân tin được ta, ngược lại không phòng đưa ngơoi linh tinh cho ta, ta đến thử xem!"

"Thật chứ?"

Phương Quý nghe xong vui sướng, nói: "Cái kia Trân Bảo các nhưng là đặc biệt mạnh miệng, thấp hơn chín ngàn không bán, không thách giá!"

Thanh Vân Gian cười nói: "Vậy không biết Phương quân bây giờ chuẩn bị bao nhiêu?"

Trên thực tế Phương Quý đã chuẩn bị hơn sáu ngàn linh tinh, nhưng thấy Thanh Vân Gian hỏi, thường phục làm chăm chú tính toán một chút, nói: "Bốn ngàn. . ."

"Bốn ngàn, thực tại ít đi chút. . ."

Thanh Vân Gian chăm chú suy nghĩ một chút, cười nói: "Mà lại đem ra đi!"

"Được!"

Phương Quý nghe xong, cũng nhất thời vui sướng, tiện lợi Thanh Vân Gian trước mặt, đem túi càn khôn lấy đi ra, từ bên trong đếm bốn ngàn linh tinh cho Thanh Vân Gian, sau đó lại công khai đem thêm ra đến hai ngàn nhét trở về trong túi càn khôn, không nửa điểm thật không tiện.

"Phương quân yên tâm, việc này ta tất tận lực!"

Thanh Vân Gian thu rồi linh tinh, nâng chén kính Phương Quý uống rượu, lại nói: "Bất quá nói đi nói lại, Phương quân bực này thiên kiều tài năng, thật là không nên vây tại tiền tài, người khác chi tài, cái kia đều là mua được, chỉ có Phương quân tài năng, lại là dùng tiền cũng không mua được, Tôn phủ lại há là cái sẽ uốn lượn thiên kiều hạng người địa phương, Phương quân yên tâm, lấy người tài học ngộ tính, ở Tôn phủ kiếm tiền, đó là dễ như trở bàn tay, không nói những cái khác, chỉ cần đồng ý giúp đỡ Tôn phủ tiểu bối chỉ điểm cho tu hành, cái kia liền không biết có bao nhiêu người sẽ xếp hàng đưa lên linh tinh đến rồi. . ."

"Như vậy cũng được a. . ."

Phương Quý nghe xong cười nói: "Cũng coi như là cái lâu dài việc!"

Thanh Vân Gian thấy Phương Quý vui mừng, cũng từ cười nói: "Giúp đỡ được Phương quân liền tốt, ta sẽ giúp Phương quân sắp xếp một thoáng!"

Cái này một tràng rượu, tự nhiên là tận hứng mà tán, ai đi đường nấy.

Thanh Vân Gian đem chuyện này đáp ứng quá mức ung dung, Phương Quý cũng rất có hoài nghi bản lãnh của hắn, bất quá không nghĩ tới chính là, mới chỉ qua ba ngày không tới, một buổi sáng sớm, Phương Quý liền bị lều nhỏ bên ngoài tiếng kêu cửa đánh thức, Anh Đề ngậm đến áo bào để

cho hắn phủ thêm, ra lầu vừa nhìn, liền thấy Thanh Vân Gian đã dẫn theo bảy, tám vị thiếu niên kính cẩn đứng ở ngoài cửa, cười tủm tỉm chờ hắn.

"Phương quân mộng đẹp, cái này dậy có thể không rất sớm a. . ."

Thấy Phương Quý đi ra, Thanh Vân Gian cười nói: "Mấy vị này tiểu bối, đã chờ đợi ở đây đã lâu. . ."

"Những thứ này là. . ."

Phương Quý nhìn, lại không khỏi ngẩn ra, chỉ thấy mấy vị kia thiếu niên, nữ có nam có, phần lớn mười một mười hai tuổi tuổi tác, so với hắn không nhỏ hơn là mấy, đều là Luyện Khí cảnh giới tu vị, cao người bảy, tám tầng, thấp người năm, sáu tầng, từng cái từng cái trang phục thật là tinh thần, trong tay đều nâng khay, nhìn thấy Phương Quý đi ra, liền cùng nhau khom mình hành lễ, kính cẩn nói: "Học sinh bái kiến Phương tiên sinh. . ."

"Ngươi vẫn đúng là giúp ta tìm đến đệ tử?"

Phương Quý nhất thời rõ ràng lai lịch của những người này, đúng là có chút bất ngờ.

Thanh Vân Gian cười nói: "Đây chỉ là một phần mà thôi, ta biết Phương quân tính khí không được, dạy không được vụng về đệ tử, bởi vậy trước tiên giúp ngươi chọn chút cơ linh hiểu chuyện, bây giờ bọn họ đều đã mang theo buộc tu đến rồi, mỗi người trăm lạng linh tinh, không coi là nhiều, bất quá Phương quân cũng còn bận bịu hơn tu hành, cho nên liền chỉ cách ba, năm ngày, chỉ điểm bọn họ vài câu chính là, cũng không phải dùng làm lỡ quá nhiều tâm huyết!"

"Tốt, cái này đơn giản!"

Phương Quý nghe xong cũng từ yêu thích, lập tức liền thu rồi những kia các đệ tử buộc tu, một người trăm lạng, cái này chính là tám trăm lạng, con số này, sắp đuổi tới bình thường ngân giáp ba tháng bổng?, đối với bây giờ Phương Quý mà nói, cũng không tính là món tiền nhỏ.

Huống chi, cái này còn chỉ là một tháng, mặt sau tự nhiên còn có.

"Hôm nay trước hết để cho Phương quân chuẩn bị một chút, các người ngày mai trở lại đi, sau đó chỉ cần nhớ tới tôn sư trọng đạo, không thể bướng bỉnh!"

Thanh Vân Gian chăm chú căn dặn những kia các đệ tử một câu, liền nhượng bọn họ tản đi, mà hắn thì lại cùng Phương Quý trở lại lầu nhỏ trong, tự mình động thủ, rót hai chén trà nhỏ đi ra, cùng Phương Quý một người một chiếc, tương đối ngồi xuống, sau đó liền từ trong túi càn khôn, đem một phương ba thước tăng trưởng tử kim hộp lấy đi ra, đặt ở trên bàn, cười tủm tỉm nhìn Phương Quý, cũng không nói lời nào.

"Cái này là. . ."

Phương Quý thấy, càng là vui mừng, có chút khó có thể tin nhìn Thanh Vân Gian.

"Vừa đến Phương quân cho mời, tự nhiên toàn lực ứng phó, may mắn không làm nhục mệnh!"

Thanh Vân Gian nhẹ giọng trả lời, trên mặt nhưng cũng có chút hiềm thấy nụ cười đắc ý.

Phương Quý vội vàng mở ra hộp, sau đó thấy bên trong hộp, chính nghiêm túc bày đặt một khối Tử Ngọc bao bọc thân kim, tử quang mịt mờ, thần ý lưu chuyển, có thể không phải là trước chính mình ở Trân Bảo các nhìn thấy, rồi lại vẫn mua không nổi Tử Ngọc thân kim?

Trong lúc nhất thời quả thật là vừa mừng vừa sợ, cái này Tử Ngọc thân kim nhưng là đáng giá chín ngàn lạng linh tinh đây, lúc trước Thanh Vân Gian cầm chính mình bốn ngàn lạng linh tinh, nói là đi thử xem, nhưng chính mình còn hơi nghi ngờ, lo lắng hẳn là nói mạnh miệng, ai từng nghĩ, cái này vẫn chưa tới ba ngày, tên tiểu tử này liền thật là đem nó cho mua đã về rồi?

Thấy Phương Quý ngạc nhiên nghi ngờ, Thanh Vân Gian cười nói: "Thực không dám giấu giếm, cái này phương thân kim, cũng bỏ ra 4,500 lạng linh tinh, Phương quân có thể nợ ta năm trăm lạng. . ."

Phương Quý cười to gọi Anh Đề đem túi càn khôn đem ra: "Ta cái này liền cho ngươi!"

Thanh Vân Gian lập tức nở nụ cười, nói: "Nói giỡn mà thôi, Phương quân không cần coi là thật, ngươi ta trong lúc đó luận đạo là bạn, không cần đàm luận những thứ này tục vật, ngày sau Phương quân rảnh rồi, thật tốt mời ta uống một lần rượu, hai chúng ta, tiện lợi làm là hòa nhau rồi đi!"

Phương Quý lập tức đem túi càn khôn cất đi, chăm chú cười nói: "Tốt, ta nhất định thật tốt xin ngươi một lần!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 237: Từ Trên Trời Đáp Xuống Công Việc BéO Bở

Phương Quý ở cái này Tôn phủ cuộc sống hàng ngày, qua quả thực quá thoải mái.

Đến Tôn phủ thời gian còn không dài, cũng không tới phiên hấn ban sai, vì lẽ đó trong ngày thường thanh nhàn tới cực điểm, mỗi ngày bên trong chỉ là cân nhắc làm sao tu hành chính là, mà có Thanh Vân Gian giúp đỡ mua về Tử Ngọc thần kim, hấn Thái Ất Kim Kiếm quyết tu hành tự nhiên thông thuận, mỗi ngày bên trong cấp cần một tia Kim khí luyện hóa, tu vị liền ở ổn bên trong có bay lên, tuy rằng không giống tu luyện Thượng Thanh huyền quyết lúc như vậy nhanh, nhưng cũng tiến cảnh hiện ra, nói vậy lại có thêm một quãng thời gian, liền có thể hoàn toàn tu luyện thành Thái Ất Kim khí, sau đó bắt đầu đạo thứ ba huyền quyết tu luyện. . .

Ngoại trừ tu luyện ở ngoài, nhưng là được Thanh Vân Gian mấy người cho mời, suốt ngày bên trong đàm pháp luận đạo, uống rượu thưởng thức trà, tán gẫu chút trong giới tu hành chuyện lạ, hoặc là xem chút thành Thần Huyền bên trong kỳ cảnh, dễ dàng, liền đem Tôn phủ bổng lộc cầm, mà ngoại trừ bổng lộc ở ngoài, lại mỗi cách ba, bốn ngày, liền dành thời gian giáo dục một thoáng Thanh Vân Gian mang đến mấy vị kia Tôn phủ thiếu niên, một phần khác ở ngoài khỏi cũng là đến tay.

Cuộc sống như thế, lại là kể cả ở một cốc Triệu Hồng cùng Lục Đạo Duẩn bọn người ước ao lên, tuy rằng bọn họ đều là ở Tôn phủ pha trộn qua không ít năm lão nhân, cần phải bàn về cái này ở Tôn phủ bên trong sống tự tại, lại đều rất xa không sánh được Phương Quý.

Mà đem Phương Quý tiêu dao xem ở trong mắt, bọn họ cũng nên thật lòng tràn đầy cảm giác khó chịu, lại lại không tốt nói cái gì.

Không có cách nào a, ai có thể nghĩ tới Phương Quý ở cái này Tôn phủ lại kiếm ra bực này tên tuổi?

Vừa bắt đầu là do Phương Quý liền xuống nặng tay tôn thương Triệu Hồng cùng Ngụy Giang Long chuyện, làm cho Lục Đạo Dẫn trên mặt rất là không dễ nhìn, thân là ở Tôn phủ pha trộn hồi lâu lão nhân, thực sự là không ưa Phương Quý kiêu ngạo, lại thêm vào bọn họ lại cảm thấy Phương Quý không phải Thần Đạo trúc cơ, càng có chút xem thường, vẫn đối với Phương Quý lãnh lãnh đạm đạm, càng sau đó, nghe nói Phương Quý ở tàng kinh điện bên trong cùng Tôn phủ huyết mạch biện pháp luận đạo, liền mắng mấy người, bọn họ càng là cảm thấy Phương Quý đây là ở tự gây phiền phức, sớm muộn đều sẽ rước họa vào thân kết cục.

Vào lúc này, thì càng là không thêm để ý Phương Quý, ả núp hấn còn đến không kịp.

Có thể ai có thể nghĩ tới đây, sau đó tình thế chuyên tiếp đột ngột, nhưng bọn họ tất cả mọi người đều bất ngờ.

Ở Tôn phủ cái này dưới mái hiên lại không hiểu được cúi đầu Phương Quý, không những không có rước họa vào thân, phản mà thu được Tôn phủ huyết mạch kính ý, đúng là trở thành nhân gia khách quý, liền Tôn chủ đều tự mình hàng chỉ khích lệ, còn đem hấn tặng lên thành Kim Lũ ngân giáp!

Hiện nay, cái này to lớn phía tây thần điện, người nào không biết nước Sở tiểu thiên kiêu Phương Quý Phương lão gia danh tiếng?

Bất ngờ sau khi, Lục Đạo Dẫn thì lại có vẻ hơi lúng túng, hấn là Thần Đạo trúc cơ, ở Tôn phủ hiệu lực đã có bảy năm, tích công mà bay lên Kim

Lũ ngân giáp, nói cách khác, lại lập chút công lao, hoặc là tu vị tiến vào Trúc Cơ hậu cảnh, cái kia liền có thể trở thành kim giáp, đã là rất tốt địa vị, thế nhưng Phương Quý đây, cái này vừa mới đến Tôn phủ bao lâu, lại liền trực tiếp cùng mình đều bằng nhau. . .

Trên danh nghĩa, cái này một cốc người, vẫn là lấy hắn dẫn đầu, Phương Quý cũng là cần nghe hắn chỉ huy, có thể bình thường căn bản liền không có gì công việc, hắn này điếm quyền lực, có thể dùng như thế nào đến Phương Quý trên người?

Lại nói, lấy Phương Quý bây giờ phong quang cùng nhân mạch, hắn cũng thật không dám cho Phương Quý mặc cái gì tiểu hài.

Liền, gặp phải tình huống như thế này, bọn họ vô tình hay cố ý, quay xe bắt đầu ả núp Phương Quý.

Đối với bên trong cốc này vi diệu biến hóa, Phương Quý lại đều không cảm giác được, hoặc là nói cảm giác được, chỉ là không thèm để ý, bây giờ chính mình Ngọc Diện Tiểu Lang Quân Phương Quý Phương lão gia, nhưng là Tôn phủ bên trong người tâm phúc, muốn bằng hữu có bằng hữu, muốn tài nguyên có tài nguyên, tuy rằng tu vị chưa thành, nhưng cũng tới nơi nào, đều được người tôn trọng, cái này mấy cái hàng mỗi ngày mũi không phải mũi mắt không phải mắt, cho ai xem đây?

Bọn họ ả núp chính mình, vậy mình cũng không phản ứng bọn họ chính là.

Liền, song phương tuy ở một cốc, nhưng vẫn đều là như thế loại lúng ta lúng túng bầu không khí, kéo dài rất lâu.

Lục Đạo Duẫn cũng cảm thấy có chút khó chịu, nhưng lại không có biện pháp gì.

Trước cùng Phương Quý trong lúc đó không kích, là bọn họ trước tiên làm được, bây giờ lại nhượng bọn họ xệ mặt xuống đi hòa hoãn quan hệ, nhưng có chút mất mặt mũi, lại tiếp tục như thế, nhìn Phương Quý phong quang, lại càng lộ vẻ chính mình keo kiệt buồn khổ. . .

"Hừ, cũng bắt quá là leo lên Tôn phủ huyết mạch cao cảnh, có cái gì có thể khoe khoang?"

"Không sai, chúng ta là bằng bản lĩnh thật sự, một đao một thương bác đến công lao, nơi nào như hấn như vậy dựa vào miệng lưỡi?"

"Tu hành việc, còn phải xem cá nhân bản lĩnh, coi như các loại huyền pháp đạo lý giảng cho dù tốt, tự thân tu vị không đạt tới, có thể có chỗ lợi gì? Ha ha, nếu thật sự là thiên tư hơn người hạng người, e sợ ở Trúc Cơ thời điểm, thì sẽ không là trung phẩm Địa Mạch trúc cơ!"

Trái tim cái này phức tạp cảm giác, cũng không biết nên cùng ai nói, chỉ có thể ở trong âm thầm uống rượu thì tình cờ nói lên vài câu thôi.

. . .

. . .

"Thiên nam đạo lưu phi bừa bãi tàn phá, mạo phạm thần uy, bọn người phụng Thần dụ ra khỏi thành, cần quét nạn trộm cướp. . ."

Cũng là ở Lục Đạo Dẫn mấy người, liền cảm giác mình ở lại bên trong thung lũng này, quả thực như là bị người quên lãng lúc, đột nhiên một đạo tuyên chiếu hàng lâm bọn họ cái này một cốc, cái này lại nhất thời để Lục Đạo Dẫn mấy người vui mừng khôn xiết, rất vui mừng nhận công việc.

"Đại hỉ sự, lại sai biệt chuyện giao lại đây?"

Đối với bọn hấn những thứ này tiến vào Tôn phủ tiên môn đệ tử mà nói, bình thường bổng lộc, cũng sẽ không ít, cấp thấp huyền giáp, mỗi tháng cũng có ba trăm linh tinh, đã là phi thường cao, so với phần lớn tiểu Tiên môn các trưởng lão cũng cao hơn.

Thế nhưng đối với bọn họ những này thiên kiều đệ tử mà nói, những thứ này linh tinh, lại có vẻ hơi không đủ dùng.

Thân là thiên kiều hạng người, thiên tư hơn người, đối với tài nguyên tiêu hao cũng so với tu sĩ bình thường muốn nhiều, cái này ba trăm linh tinh, nhiều nhất cũng chỉ là miễn cưỡng gấn bó chính mình trong ngày thường bình thường nhất tu hành cần thiết mà thôi.

Vì lẽ đó, bọn họ thích nhất, chính là ban sai!

Mỗi khi Tôn phủ sai biệt chuyện rơi xuống bọn họ trên đầu, liền tương đương phải có ngoài ngạch ban thưởng xuống đến rồi.

Tôn phủ tạo hóa cơ duyên vô số, nhưng nghĩ được đến, liền chỉ có tận tâm hiệu lực, lập xuống công lao.

Mà nghĩ lập xuống công lao, cái kia ít nhất cũng có công lao có thể lập mới được a. . .

Tôn phủ cũng không phải mỗi ngày đều sai biệt chuyện giao cho bọn họ, bọn họ cái này một cốc trong, cũng không quá thêm ra sắc nhân vật, địa vị cũng chỉ là bình thường, chân chính đẹp kém, sớm sớm đã bị người cướp đi, bình thường đến phiên bọn họ trên đầu, cũng chỉ là chút bình thường công việc.

Bất quá, phảng phất là ông trời phù hộ, cũng là ở Lục Đạo Dẫn mấy người nhìn Phương Quý phong quang, lòng sinh ý hâm mộ thì chợt đến rồi

một phần việc làm không tệ, đặc biệt là biết được cái này công việc nội dung thì Lục Đạo Duẫn mấy người càng là vui mừng khôn xiết!

...

...

Tôn phủ bên trong công việc, cũng chia ba bảy loại.

Có chút công việc, trắng làm không công mấy ngày, lại căn bản không bao nhiêu ban thưởng có thể nắm, chỉ là lãng phí thời gian, xem như là cuối cùng!

Có khác chút công việc, nhưng là ban thưởng phong phú, nhưng cũng đi thường hung hiểm, muốn bắt mệnh đi bác, cũng không có người yêu thích!

Mà tốt đẹp nhất công việc, nhưng là thiết lập đến ung dung, rồi lại phong phú ban thưởng, dễ dàng hơn lập xuống công lao, như vậy công việc đó chính là điển hình công việc béo bở, mà bây giờ giao cho trên tay của bọn họ, chính là như thế một cái công việc béo bở, thuộc về bình thường Lục Đạo Duẫn mấy người nghĩ cũng không dám nghĩ tới tốt công việc, đúng là không nghĩ tới, người ở trong cốc ngồi, như vậy công việc béo bở liền bỗng nhiên rơi xuống trên đầu đến rồi.

"Ta liền nói đây. . ."

Nhìn thấy cái này đạo thân chỉ, Lục Đạo Duẫn đã là vui sướng, nói: "Chúng ta vẫn trung tâm làm đầu phủ làm việc, chính là luân cũng nên đến phiên chúng ta phát một lần tài, nói không chắc lần này công việc làm được đẹp đẽ, sau đó còn có thể cuộn cuộn không ngừng có tốt công việc giao tới đây chứ!"

Mấy người khác trong lòng cũng là ý tưởng như vậy, lúc này mài quyền lau chưởng, nghị luận sôi nổi.

Cũng đang lúc này, Triệu Hồng bỗng nhiên khẽ nhíu mày, nói: "Vậy này lần công việc, mang không mang theo vị kia?"

Nghe được lời ấy, Lục Đạo Duẫn bỗng nhiên trầm mặc lại.

Hắn tự nhiên biết Triệu Hồng chỉ chính là ai, bình thường tuy ở một cốc, nhưng cũng cùng bọn họ lui tới không nhiều, ngoại trừ Tôn phủ huyết mạch Thanh Vân Gian, liền cũng chỉ có vừa tới chưa tới nửa năm Phương Quý. Mà như vậy công việc, dù như thế nào cũng không thể bỏ đi Thanh Vân Gian, nhưng là phải không muốn dẫn lên Phương Quý, nhưng là một cái cần cân nhắc vấn đề, hắn chính là một cốc dẫn đầu đội, đang có quyền lực này!

Hơi trầm ngâm, hắn lạnh nhạt nói: "Hắn bây giờ đến Tôn phủ thời gian, còn xa không tới một năm chứ?"

Nghe xong hắn lời này, Triệu Hồng nhất thời bắt đầu cười lớn, nói: "Lục đạo huynh nói có lý, chỗ khác, người mới đến rồi Tôn phủ, đầu một năm đều là không có công việc, thậm chí càng hầu hạ tốt trong cốc tiền bối, giặt quần áo mời rượu chân chạy làm việc, khổ lao đủ rồi, mới có tư cách đi theo ra cùng nhau kiếm lời công lao, mà chúng ta trong cốc đến vị này người mới, tính khí lớn, cái giá lớn, lại leo Tôn phủ thiên kiêu cao cảnh, chúng ta đương nhiên sẽ không sai khiến hắn làm chuyện này, nhưng hắn bây giờ tư lịch không đủ, như vậy công việc, cũng không tới phiên hắn!"

Bên cạnh mấy người nghe vậy, không nói thêm gì, nhưng cũng đều gật gật đầu.

Đi ra ngoài ban sai người tự nhiên nhân số càng ít, phân tới tay càng nhiều chỗ tốt, hưởng hồ nhiệm vụ lần này vốn là vô cùng đơn giản?

Bởi vậy, quyết định này kỳ thực cũng không khó làm được. . .

Bất quá, cũng là ở Lục Đạo Dẫn trầm ngâm một lúc lâu, dự định nói ra bản thân quyết định thì hần vô ý thức lật trong tay phía trên mới vừa giao tới hồ sơ, lại là nhìn thấy cuốn đuôi cổ ý đánh dấu một câu nói: " người mới tùy theo đi làm, cho rằng rèn luyện!"

Lục Đạo Dẫn lông mày nhất thời cau lên đến, không nghĩ tới phía trên lại còn có tầng này ý tứ?

Đã như thế, hần tự nhiên cũng không có thể ném Phương Quý không để ý tới.

Phía trên đều nói muốn rèn luyện người mới, bọn họ lại cái nào còn có lấy có đem người mới ném?

. . .

. . .

"Chúc mừng Phương tiểu tiên sư. . ."

Cũng là ở Lục Đạo Dẫn mấy người thất vọng, tất cả bắt đắ dĩ chuẩn bị thông báo Phương Quý thì Phương Quý lâu nhỏ bên trong, lại cũng đã nghênh đón một cái khách nhân, đến chính là Triệu Thông Nguyên quý phủ vị kia lão quản gia, hần vừa vào cửa, liền khách khí cười nói: "Lần trước tiệc rượu, lão gia nhà ta thấy Phương tiểu tiên sư nguyên nhân chính là tu hành tài nguyên không đủ buồn rầu, vì lẽ đó đặc biệt lấy điểm quan hệ, để phía trên cho các người phải điểm công việc, cân nhắc đến trước Phương

tiểu tiên sư lần thứ nhất ban sai, còn cố ý để ta đưa cái hồ sơ lại đây, cũng tốt làm chút chuẩn bị!"

Vừa nói chuyện, liền đem một đạo quyền trục phóng tới Phương Quý trước người trên bàn, đầy mặt ý cười.

"Ồ?"

Phương Quý cầm lấy quyền trục, triển khai vừa nhìn, ngược lại có chút bất ngờ: "Lần trước cùng lão Triệu vay tiền, hẳn lại nói đẹp đẽ, lại là hẹp hòi lợi hại, không nghĩ tới cái này cũng thật là cái nói nói sẽ làm chuyện, tuy không trực tiếp vay tiền, cũng an bài cho ta công việc. . ."

Lão quản gia cười nói: "Vay tiền cho tiểu Tiên sư, cuối cùng không phải lâu dài thời khắc, nào có ra ngoài ban sai đến chiếm tiện nghi, cái này một chuyện công việc, nhưng là lão gia nhà ta cố ý cho Phương tiểu tiên sư mời xuống đến, một chuyện đi xuống, nói vậy liền đủ để giải tiểu Tiên sư khẩn cấp!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 238: Thiên Nam Lưu Phi

Ở về điểm này, Triệu Thông Nguyên nói ngược lại không tệ, chính là mượn tới lại nhiều hơn linh tinh, cũng không bằng tìm điều con đường được!

Mà cái này cũng là hấn cố ý để người làm lại đây căn dặn Phương Quý vài câu nguyên nhân, cái này phần thứ nhất công việc, hấn giúp đỡ Phương Quý kiếm đi xuống, nhưng cũng cần Phương Quý thật tốt biểu hiện mới là, nếu là Phương Quý biểu hiện tốt, cho người ở phía trên để lại ấn tượng, chính là hấn không giúp Phương Quý nói chuyện, cũng sẽ có càng nhiều công việc đi xuống, nếu là biểu hiện không được, bằng hấn mặt mũi, sợ cũng giúp không được Phương Quý vài lần.

Những câu nói này, lão quản gia tuy không có nói rõ, nhưng trong lời nói bên ngoài, cũng từ điểm phải hiểu.

Phương Quý tuổi tác không lớn, nhưng cũng rõ ràng đạo lý này, Tôn phủ so với tiên môn lớn hơn rất nhiều, nhưng quy củ cũng nhiều hơn rất nhiều, không chỉ có là ở bề ngoài, còn có rất nhiều lén lút, đều cần chính mình đi tinh tế suy mò, bởi vậy hấn cũng không chậm trễ, thật tốt đưa đi lão quản gia kia, sau đó liền cầm lấy hồ sơ, chuẩn bị trước tiên tìm hiểu một chút lần này chính mình muốn đi ra ngoài làm đến tột cùng là cái gì công việc!

Bất quá mới vừa nhìn không vài lần, liền nghe được lầu nhỏ ở ngoài, có người gõ cửa, lại là Triệu Hồng đến rồi, hướng về Phương Quý nói: "Phía

trên giao cho công việc đi xuống, Lục Đạo Duẫn sư huynh đang đợi chúng ta đi qua thương nghị, mau mau theo ta đi qua đi!"

Thấy được hấn nói chuyện lúc mặt không hề cảm xúc đáng vẻ, Phương Quý trong lòng cũng không thoải mái: "Bãi dung mạo cho ai xem đây?"

Kẻ này có phải là không biết cái này công việc chính là dựa vào mặt mũi của ta lấy xuống?

Dem quyền trục hướng về cánh tay phía dưới một kẹp, liền theo Triệu Hồng ra cửa, cùng nhau đi tới Lục Đạo Duẫn lầu nhỏ bên trong, chỉ thấy Ngụy Giang Long, Tề Viễn Đồ bọn người đã chờ ở chỗ này, ngồi nghiêm chỉnh, đúng là Thanh Vân Gian còn không thấy tăm hơi, đầy đủ một nén hương thời gian trôi qua, mới thấy Thanh Vân Gian vội vã chạy tới, gấp hướng về mọi người nói áy náy: "Không biết sai biệt chuyện bỗng nhiên hàng lâm, lại đến chậm, thứ lỗi, thứ lỗi!"

Đã như thế, bọn họ trong cốc bảy người, Lục Đạo Duẫn, Ngụy Giang Long, Tề Viễn Đồ, Trương Minh Quân, Triệu Hồng, Thanh Vân Gian, Phương Quý, liền đều đã đến đông đủ, mọi người đều ngồi xuống, Lục Đạo Duẫn lạnh giọng mở miệng nói: "Chúng ta đến Tôn phủ coi trọng, từ trong tiên môn tuyên chiếu mà đến, ăn Tôn phủ bổng lộc, tự nên vì Tôn phủ hiệu lực, hiện nay Tôn phủ có chuyện giao cho đi xuống, ngày mai liền muốn xuất phát, ta hôm nay triệu tập các ngươi lại đây, chính là sớm thương nghị, dặn dò rõ ràng, cũng miễn cho lâm trận hoảng loạn, sai lầm phía trên giao cho xuống đại sự!"

Còn lại năm người, bao quát Thanh Vân Gian ở bên trong, đều gật đầu hấn là, thần thái nghiêm túc.

Đúng là Phương Quý lần thứ nhất trải qua việc này, phản ứng một thoáng, mới vội vàng đáp ứng, thần thái so với những người khác càng

nghiêm túc.

Lục Đạo Duẫn nhìn Phương Quý một chút, nói: "Đặc biệt là ngươi, vừa mới nhập Tôn phủ không đủ nửa năm, theo lý thuyết là không có tư cách cùng đi ra ngoài ban sai, chỉ bất quá phía trên có ý để người mới thật nhiều rèn luyện, lúc này mới sẽ mang theo ngươi, hiện nay ngươi tu hành ngắn ngủi, kinh nghiệm không đủ, lần này đi ra ngoài sau khi, nhất định phải nghe lệnh làm việc, không thể tự tiện chủ trương, bằng không ta thân là dẫn đầu đội, sẽ không tha cho ngươi!"

"Cái gì?"

Phương Quý nghe, nhất thời sững sốt một chút, nghĩ thầm bọn họ quả nhiên không biết nhiệm vụ này là xem ta mặt mũi mới lấy xuống?

Cũng tại lúc này, Thanh Vân Gian cũng đưa mắt nhìn lại, hình như có chút bất đắc dĩ ý cười.

Phương Quý trong lòng nhất thời rõ ràng, nhìn dáng dấp Thanh Vân Gian là biết chút ít tin tức, đúng là Lục Đạo Duẫn mấy người hoàn toàn không biết, còn thật sự cho rằng đây là phía trên lâm thời nảy lòng tham, giao cho bọn hắn công việc, dẫn theo chính mình, phỏng chừng còn sợ cướp bọn họ công lao đây!

Hắn cũng không nói toạc, liền cười hì hì đáp một tiếng: "Biết rồi!"

Lục Đạo Duẫn thấy Phương Quý đáp ứng thành thật, lúc này mới đưa mắt thu lại rồi, cầm lấy trên tay theo thần chỉ cùng nhau đi xuống hồ sơ, nói: "Lần này công việc, là đi Triều quốc thiên nam đạo, cần quét lưu phi, lấy bảo đảm thương đạo thanh tĩnh, theo phía trên ý tứ, chúng ta chỉ cần có thể bảo đảm cái kia một đoạn thương đạo bên trong, không có lưu phi làm loạn liền có thể, bất quá như vậy trọng yếu công việc giao cho chúng ta

trên tay, ta lại cảm thấy nên nắm chắc cơ hội, nhiều tiểu giết những kia lưu phi, nếu là có thể cầm mấy cái trùm thổ phi, liền tốt hơn rồi. . ."

Những người khác nghe xong lời ấy, cũng dồn dập mở miệng, trong lời nói đều có chút hưng phấn.

Đúng là Phương Quý, đối với chuyện này hiểu rõ không sâu, nhiều nghe xong một hồi, mới cuối cùng cũng coi như rõ ràng sự tình ngọn nguồn.

Nguyên lai An Châu Tôn phủ, tọa trấn một châu bảy nước nơi, chương ngự bảy nước các loại thần khoáng linh mạch tài nguyên, mỗi một năm, đều sẽ có các nơi sản xuất linh quang thần kim những vật này, từ bốn phương tám hướng, cuộn cuộn không ngừng vận chuyển về Tôn phủ. Những thứ này linh quang thần kim, đều giá trị vô hạn, nhưng cũng bởi vậy, lại dẫn được vô số người mơ ước, không ít địa phương, đều sẽ có lưu phi làm loạn, tụ khiếu thành đàn, cướp lấy hàng hóa.

Mà bọn họ những thứ này bị Tôn phủ bình thường nuôi ngân giáp, liền cần thỉnh thoảng ra ngoài, đi tới một ít nạn trộm cướp nghiêm trọng nơi, cần quét lưu phi, chấm dứt hậu họa, mà Phương Quý mấy người nhiệm vụ của lần này, chính là cần quét Triều quốc cảnh nội một mảnh họa loạn nơi.

Đối với bọn hắn tới nói, chỉ cần bảo đảm mảnh này địa vực bên trong, lại không có lưu phi ẩn thân, liền coi như là hoàn thành công việc.

Chỉ bất quá, công việc tuy rằng hoàn thành, nhưng cái này ban thưởng cũng là không cao, vì lẽ đó Lục Đạo Dẫn hi vọng, như có cơ hội, còn có thể bác chút càn to lớn hơn công lao, những kia lưu phi làm loạn đã lâu, lại giao hoạt dị thường, có chút đã là Tôn phủ ghi lại trong danh sách đạo tặc, chỉ tiếc vẫn chạy trốn, nếu là có thể đem những thứ này Tôn phủ trong danh sách phi đầu lĩnh bắt xuống, chính là một cái công lớn. . .

Như có thể nắm xuống một cái trùm thô phi, cái kia đoạt được ban thưởng, sợ là so với mười cái công việc còn nhiều hơn!

"Những kia bảng trên có tên lưu phi đầu lĩnh, từng cái từng cái giả dối dị thường, tuy rằng đầu người đáng giá, nhưng chúng ta lại là không cần ghi nhớ, chỉ bắt quá, ta cũng nhìn kỹ hồ sơ, biết được phía trên sở dĩ bỗng nhiên muốn phái chúng ta đi qua càn quét cái kia phương địa vực, lại là do làm vì liền một tháng trước, cái kia thiên nam đạo trên, đã từng có lưu phi cướp tiến hiến Tôn phủ một nhóm Hỏa Tàng thạch, đến nay đều không tìm được tăm tích!"

Lục Đạo Dẫn đầy mặt nghiêm nghị, nói: "Theo lý thuyết, những thứ này tập phi nắm trộm việc, đều là Tôn phủ Bộ Phong doanh đi làm, không tới phiên chúng ta nhúng tay, nhưng chúng ta nếu là có thể đem những kia lưu phi bắt được, tìm về đám kia Hỏa Tàng thạch đến, nhưng cũng là một cái công lớn, càng là có thể ở quý nhân trước mặt đại đại lộ mặt, chủ yếu nhất chính là, chúng ta ở cái kia Triều quốc thiên nam đạo trên, cũng có ưu thế nha. . ."

Nói đến chỗ này, hắn cười nhìn về phía Triệu Hồng cùng Tề Viễn Đồ, nói: "Triệu sư đệ, Tề sư đệ, hai người các người gia tộc cùng tiên môn, liền ở Triều quốc, truyền thừa mấy ngàn năm, thâm căn cố đế, tai mắt quảng thông, lại không vừa vặn mượn dùng lên? Nếu là có thể hỏi thăm được đám kia Hỏa Tàng thạch tăm tích, đem cái này một phần đại công lập đi xuống, sợ là chúng ta đều sẽ lập xuống một phần kinh người công lao lớn nha. . ."

Triệu Hồng cùng Tề Viễn Đồ hai người nghe xong, cũng là vui sướng, cười nói: "Tự nên như vậy, chúng ta cái này liền hướng về trong tộc gửi thư!"

Mà cái khác người nghe xong Lục Đạo Dẫn, thấy hắn suy nghĩ rõ ràng, làm việc có độ, cũng biết hắn xác thực đối với phần này công việc chăm

chú lên, trái tim đều có chút kích động, có người cười nói: "Nếu là có thể bắt xuống cái kia trộm Hỏa Tàng thạch lưu phi đầu lĩnh, đoạt về vật bị mất, phía trên kia sợ không phải đến thưởng xuống mấy vạn linh tinh đến?"

"Chỉ là bắt xuống cái kia lưu phi đầu lĩnh, e sợ liền có mấy vạn linh tinh, huống chi còn có đám kia Hỏa Tàng thạch?"

"Cái kia chụp các ngươi nói như vậy, nếu là có thể cầm đến Tôn phủ truy nã bằng trên cái thứ nhất đại ma đầu Thương Long Tử liền tốt, một cái đầu người, liền có thể đổi được đến hai mươi vạn linh tinh a. . ."

"Thương Long Tử xuất quỷ nhập thần, không nghĩ, chính là có thể mang hấn ngự dưới nhỏ trùm thổ phi cầm lấy một cái, cũng là lớn kiếm lời!"

". . ."

". . ."

Bọn họ nghị luận sôi nổi, ngươi một lời ta một lời, đều rất là hưng phấn.

Còn bên cạnh Phương Quý nghe xong bọn họ, thì thôi có chút trở mắt ngoác mồm.

Vạn vạn không nghĩ tới, lại còn có người giá trị nhiều tiền như vậy. . .

Đừng nói cái kia đáng giá tiền nhất một cái, hai mươi vạn lượng linh tinh, chính là một cái nhỏ nhỏ lưu phi đầu lĩnh, liền có thể đáng giá mấy vạn lượng linh tinh, cái này cũng không tránh khỏi quá dọa người, tùy tiện nắm lên một cái ở trong tay, cái kia một đạo huyền pháp liền không cần sâu, nếu là có thể cầm cái đáng giá, lập tức kiếm lời hơn một trăm ngàn lượng linh tinh, cái này há không phải là mình toàn bộ Trúc Cơ cảnh giới bên trong tu hành tài nguyên cũng không cần sâu?

Nghĩ như vậy, hắn lạng lẽ lật qua lật lại, quả nhiên nhìn thấy Triệu Thông Nguyên cho mình đưa tới quyển trục bên trong, có một phần chính là chuyên nói những thứ này lưu phi đầu lĩnh, một cái tên cái mặt sau, theo kinh người con số, đã làm cho Phương Quý đều có chút không kiềm chế nổi.

"Đám kia lưu phi thật là giáo hoạt, giấu ở rừng núi, đan xen chẳng chịt, chính là trước Bộ Phong doanh ra tay, đều không thể bắt xuống bọn họ, vì lẽ đó chúng ta cũng không thể bắt cần, có thể thành công hay không, liền xem hết Triệu sư đệ cùng Tề sư đệ hai người có thể không tìm hiểu đến tin tức!"

Lục Đạo Duẫn nói, hướng về Triệu Hồng cùng Tề Viễn Đồ khom mình hành lễ, nói: "Như có thể thành công, hai người ngươi chính là công đầu!"

Triệu Hồng cùng Tề Viễn Đồ cùng nhau đáp lễ, nói: "Tất nhiên toàn lực ủng hộ!"

Nên nói đã giao phó xong, Lục Đạo Duẫn liền phát phát tay, nói: "Hôm nay liền trước tiên tới đây, mọi người trở lại, có một đêm thời gian chuẩn bị, đem chính mình đồ vật đều mang theo đi, dù cho chỉ là chút tán tu lưu phi, cũng không thể bắt cần, vạn nhất đến lúc chuẩn bị không đủ, trái lại gãy ở bên kia, cái kia thật đúng là cống ngầm bên trong lật thuyền, chur vị đồng đạo, chớ trách ta không có nhắc nhở các ngươi!"

Mọi người tất cả đều đáp ứng, lúc này mới từng cái về lâu, tỉ mỉ chuẩn bị.

Mà Phương Quý trở lại lâu nhỏ sau khi, lại chăm chú đem Triệu Thông Nguyên đưa tới quyển trục nhìn mấy lần, càng là có chút động lòng.

Cái này một chuyện công việc, quả nhiên cùng đám kia Hỏa Tàng thạch có quan hệ, Lục Đạo Dẫn đều có thể phát hiện quan khiếu, Triệu Thông Nguyên tự nhiên cũng không có thể phát hiện không được, vì lẽ đó hắn cố ý để lão quản gia cho mình đưa tới hồ sơ trên, ngược lại có một phần lớn đều là liên quan tới đám này Hỏa Tàng thạch bị cướp việc, tuy rằng không có nói rõ, nhưng lão hồ ly kia, cũng rõ ràng là nghĩ để cho mình đem cái này cho làm a. . .

Đối với bọn họ tới nói, muốn làm tốt cái này công việc, liền có hai cái lựa chọn.

Một là chiếu thường lệ, đi qua tuần tra vài vòng, yêu uống hai câu, dọa chạy những kia lưu phi, liền coi như là làm xong rồi.

Cứ như vậy, cũng có ban thưởng, nhưng cũng sẽ không quá phong phú, mỗi người đến cái mấy ngàn lượng linh tinh, liền coi như là rất tốt.

Thứ hai sao, nhưng là trực tiếp đem cái này Bộ Phong doanh đều không tra được vụ án cho làm, vậy coi như lập công lớn.

Đoạt được ban thưởng, e sợ sẽ đạt được nhiều dọa người!

Tính tính chính mình tu hành, bây giờ mới đạo thứ hai huyền pháp, liền đã có chút giật gấu vá vai, mặt sau còn có đầy đủ bảy đạo huyền pháp đây, lại đến chuẩn bị bao nhiêu linh tinh mới được?

Không tính tu hành, cái khác nhu cầu cũng không ít nha, đáp ứng rồi Kỳ cung Ma thai dưỡng thần loại bảo đan cũng vẫn không có mua, bình thường dứt Anh Đề, cũng đến mua loại kia chuyên môn cho Hung thú ăn thượng đẳng huyết đan cũng được, Phương Quý lão gia chính mình, cũng đến mua hai cái bộ đồ mới thường mặc mới là, tình cờ còn đến đi ra ngoài đánh bữa ăn ngon, cái này tiền bạc tính thế nào cũng không đủ a. . .

Cái này lần công việc đối với mình tới nói, rất trọng yếu a!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 239: Có Mỡ Mò

Nguyệt tỏ lặn về tây, mặt trời mới mọc chưa bay lên thời khắc, liền đã có một chiếc Tôn phủ chế tạo pháp thuyền hạ xuống ở thung lũng trong lúc đó.

Phương Quý cùng cùng cốc người tất cả đều mặc giáp trụ lên, cùng leo lên pháp thuyền, đi tới Triều quốc. Bây giờ vẫn là Phương Quý lần thứ nhất vì Tôn phủ ban sai, cũng sẽ cảm giác có chút mới mẻ, đặc biệt là trên người bọn họ mặc mặc giáp trụ, càng làm cho hắn cảm giác rất là uy phong.

Tôn phủ cấp thấp giáp sĩ, liền xưng ngân giáp, cái này cũng không chỉ là một cái xưng hô, bọn họ bên ngoài ban sai lúc, khoác vào giáp, cũng đúng là màu bạc, lưu kim tạm ngọc, thần văn mãn phúc, trên có sừng nhọn thú khô, dưới có quý răng ủng, mặc lên người, rất hiện ra tinh thần.

Mà ở bọn họ này một nhóm trong bảy người, Phương Quý mặc giáp trụ, càng cùng người khác không giống, toàn thân trắng bạc bên trên, lại nhiều hơn rất nhiều kim lữ đường vân nhỏ, này lại là do làm vì Phương Quý cấp bậc đã là Kim Lữ ngân giáp, cho nên liền cùng bình thường ngân giáp phân chia ra, Lục Đạo Dẫn khoác, cũng là Kim Lữ ngân giáp, chỉ bất quá Lục Đạo Dẫn chính là dẫn đầu đội thân, bởi vậy mũ giáp bên trên, còn có ba con quý chó điêu, cùng Phương Quý khác nhau ra.

Phương Quý nhìn chung quanh, vẫn cảm thấy chính mình cái này người mặc bám xinh đẹp nhất, người khác đều là ngân, chính mình lại là ngân văn

bên trong nạm kim tuyến nha, Lục Đạo Dẫn trên người ngân giáp , ngược lại cũng nạm kim tuyến, nhưng trên đầu chổng ba đầu chó, đẹp mắt không?

...

...

Khóa lâu cửa, mang theo Anh Đề leo lên pháp thuyền, rất nhanh liền pháp thuyền âm âm, bay lên trời, nhắm Triều quốc mà đi.

Từ thành Thần Huyền đến Triều quốc, cũng có ba, năm ngày lộ trình , bất quá trên con đường này , ngược lại cũng không cảm giác quá tẻ nhạt.

Tôn phủ pháp thuyền, xa không phải tiên môn pháp thuyền có thể so với, không chỉ có tinh xảo hoa lệ, hơn nữa không gian bao la, Phương Quý cùng Lục Đạo Dẫn mấy người, đều là một người một cái phòng, thật là yên tĩnh, không quấy rầy lẫn nhau. Mà ở pháp thuyền bên trên mấy ngày nay, Lục Đạo Dẫn mấy người cũng vẫn bận bận việc việc, hoặc là thu phát khắp nơi truyền tin, hoặc là tụ tập cùng một chỗ thương thảo, đầy đủ ba, năm ngày công phu, cũng không rảnh rỗi qua.

Lúc đầu bọn họ còn có thể kêu Phương Quý cùng nhau thương nghị, đến sau đó, liền không kêu, chỉ xem Phương Quý tự giác, kết quả Phương Quý không một chút nào tự giác, bọn họ không gọi, liền không qua đi, thà rằng trốn ở trong phòng tu hành, mà Thanh Vân Gian đối với bọn họ thương thảo, tham dự cũng ít, vì lẽ đó cũng lúc nào cũng đến Phương Quý nơi này đến, hai người uống rượu luận pháp, ba, năm ngày thời gian , ngược lại cũng rất tốt phái!

Một đường hành trình, đi qua rất nhanh, đến tối ngày thứ tư lúc, bọn họ liền đã vào Triều quốc địa giới.

Đến nơi đây, nhưng có Lăng Hư môn người tới tiếp ứng, cái này Lăng Hư môn, chính là Tề Viễn Đồ sư môn, ở Triều quốc cũng là một phương rất có thể lực tồn tại, Phương Quý vốn tưởng rằng cái này Lăng Hư môn người tới tiếp ứng, buổi tối sẽ thật tốt mời tiệc một tràng đây, kết quả Lục Đạo Duẫn lại chỉ là đem Tôn phủ pháp thuyền ký gửi ở Lăng Hư môn, sau đó lại ngồi lên Lăng Hư môn chuẩn bị một chiếc bình thường pháp thuyền, tiếp tục chạy đi.

Đôi đũa đôi lại, cũng không biết Lục Đạo Duẫn đang làm cái gì, bắt quá mới pháp thuyền, như thế rộng rãi, ngược lại cũng đầy đủ vào đó ở, vì lẽ đó Phương Quý liền cũng không có hỏi, Thanh Vân Gian đồng dạng đối với những chuyện này không để ý chút nào, chỉ là tùy ý Lục Đạo Duẫn đi quyết định được rồi.

Ở về điểm này, vị này Tôn phủ thiên kiêu, ngược lại thật sự là cái biểu hiện như là một cái bình thường ngân giáp, toàn nghe Lục Đạo Duẫn mệnh lệnh.

Liên lại đuổi hơn nửa ngày con đường, cũng đã đi tới Triều quốc phía nam một cái hoang vắng nơi.

Nơi đây, chính là An Châu Tôn phủ trong miệng xưng thiên nam con đường, nơi đây chính là An Châu Tôn phủ nam bộ, Triều quốc, Tiêu quốc, Vân quốc các loại hướng về Tôn phủ vận chuyển hàng hóa cần phải trải qua nơi, thật là trọng yếu, lại mà là do đến chung quanh đây không có Ma sơn, tiên môn ít ỏi, khắp nơi thâm sơn hoang lâm, bởi vậy cũng thành lúc đó có lưu phi qua lại nơi, trước vận chuyển về Tôn phủ Hỏa Tàng thạch, chính là ở đây bị cướp.

Nếu bàn về đến, toàn bộ An Châu bên trong, cũng thuộc về nơi đây hỗn loạn nhất, chỉ bắt quá, lại hỗn loạn, những thứ này lưu phi cũng không có lá gan lớn đến dám trực tiếp chính diện cùng Tôn phủ Thần vệ là địch trình

độ, vì lẽ đó Phương Quý bọn họ thật là yên tâm, chỉ cần bọn họ Tôn phủ Thần vệ đi tới này tin tức truyền ra, chu vi lưu phi, liền sẽ lập tức tiêu thanh biệt tích, nói cái này một chuyến công việc ung dung, liền cũng là bởi vì này.

Tổng thể nói đến, An Châu vẫn là rất ổn định, không giống Bắc Vực tây bắc mấy châu, có người nói nơi đó phi thường hỗn loạn, Tôn phủ đều thành trang trí, thỉnh thoảng thì sẽ vọt lên mấy cái ma đầu đến, trực tiếp cùng Tôn phủ đối kháng, căn bản liền không đem Thần vệ để ở trong mắt!

...

...

"Chư vị, chúng ta đã đến địa giới, nên lên tinh thần đến rồi!"

Lục Đạo Duẫn vào lúc này, đem Phương Quý bọn người kêu lại đây, gương mặt lạnh lùng dặn dò: "Nơi đây ít có tiên môn, nhiều là tán tu lưu phi qua lại, là nhất coi trời bằng vung, nhưng chúng ta nếu đến nơi đây, liền muốn quét sạch những thứ này coi trời bằng vung đồ, như vậy mới sẽ không phụ lòng Tôn phủ đối với chúng ta một mảnh tín nhiệm, ta chuyên phiếm không nói nhiều, mặc kệ chuyện gì, đều nghe ta mệnh lệnh chính là!"

Mọi người đều cùng kêu lên đáp ứng, liền Phương Quý cũng sẽ không vào lúc này chạm Lục Đạo Duẫn rủi ro, có vẻ rất nghe lời, Lục Đạo Duẫn hơi lờm bọn hắn, thật là thoả mãn, liền dặn dò pháp thuyền quay đầu lại, kính hướng tây nam phương hướng một toà tên gọi núi Tử Hà địa phương chạy đi.

Triều quốc phía nam, không có Ma sơn linh quang, vì lẽ đó cũng ít có tiên môn đặt tới đây, bất quá cũng không phải hoàn toàn không có, cái này núi Tử Hà trên, liền đặt một phương nho nhỏ Tiên môn, tên gọi Đông Lai

tông, sơn môn không lớn, môn hạ cũng chỉ có mấy trăm đệ tử, mấy cái trường lão thôi, trong ngày thường đóng cửa tu hành, rất ít sẽ quan tâm ngoài cửa việc, Lục Đạo Duẫn mấy người mục đích lần này liền ở chỗ này.

"An Châu Tôn phủ ngự dưới ngân giáp, phụng mệnh đến đây việc chung, Đông Lai tông chủ ở đâu, ra đến nói chuyện!"

Tới Tử Hà tông trên không, Lục Đạo Duẫn ngồi ngay ngắn bất động, hướng về Triệu Hồng liếc mắt ra hiệu, Triệu Hồng liền trực tiếp bước ra pháp thuyền, thân ở đằng vân bên trên, cao tiếng quát chói tai, như sấm rền cuộn cuộn, trong giây lát đó liền đem cái này nho nhỏ Tiên môn yên tĩnh cho đánh vỡ!

"Cái gì? Tôn phủ đến rồi?"

"Tôn phủ ngân giáp, sao đến chúng ta cái này nho nhỏ Tiên môn bên trong đến?"

Theo Triệu Hồng tiếng nói ở trong núi vang vọng, phía dưới tiểu Tiên môn bên trong, rất nhanh liền một mảnh rối ren lên, có tiên môn đệ tử vãng lai bốn ba, hoảng loạn không chịu nổi, cũng có người sợ hãi đến vội vàng quỳ trên mặt đất, hướng về pháp thuyền lễ bái, càng có này môn trong trường lão cũng tông chủ mấy người, vội vội vã vã chạy vội ra, luống cuống tay chân gọi người đưa đến hương án, nghênh tiếp Tôn phủ ngân giáp thần nhân hàng lâm.

Thực sự là Tôn phủ danh tiếng quá thịnh, Lục Đạo Duẫn mấy người lại đổi ngôi bình thường pháp thuyền, nhượng bọn họ có chút bất ngờ.

"Đều không cần bận việc, chúng ta là đến ban sai, hỏi mấy câu nói liền đi!"

Triệu Hồng nhìn phía dưới loạn tung lên nho nhỏ Tiên môn, rất là tự đắc, lạnh tiếng hét lớn, phía dưới nhất thời yên lặng như tờ.

"Đi xuống đi!"

Lục Đạo Dẫn thấy phía dưới đã chuẩn bị kỹ càng, liền lạnh lùng mở miệng, cùng Phương Quý mấy người cùng nhau từ pháp thuyền bên trên rơi đi xuống, thấy bọn họ một nhóm bảy người lộ diện, phía dưới tiêu Tiên môn bên trong các đệ tử nhất thời lại quỳ một chỗ, cầm đầu lão Tông chủ cùng mấy cái chấp sự, càng là hoang mang hoảng loạn tiến lên đón đến, cung kính kính vái chào đến cùng: "Không biết Thần vệ từ trên trời đáp xuống, xin thứ cho tiêu lão nhi chưa nghênh chi tội. . ."

"Miễn!"

Lục Đạo Dẫn khoát tay áo một cái, liền dẫn đầu đi vào cái này tiêu Tiên môn Đạo Đức điện bên trong, ở giữa ngôi xuống, Ngụy Giang Long, Triệu Hồng mấy người, thì lại đều ở bên cạnh hăn xếp hàng ngang, lạnh lùng nhìn phía trước, Phương Quý cũng muốn tìm địa phương ngôi xuống, nhưng vừa nhìn Thanh Vân Gian cái gì đều ở đứng, thế mới biết chỉ có làm quan có thể ngôi, liền chính mình cũng chỉ đành nạy tính tình, hiếu kỳ ở cái này Đạo Đức điện bên trong đánh giá.

Chỉ xem cái này Đông Lai tông Đạo Đức điện bố trí, liền biết cái này tiên môn thật là keo kiệt, ở giữa chỉ thờ cúng Đạo Tổ tượng thân, cùng với Đông Lai tông các đời tổ sư vài tờ bức họa, phía dưới hương án bên trên, nhưng là cung cấp một thanh kiếm, nhưng cũng không phải cái gì thần binh lợi khí, mà là một thanh kiếm gỗ, không biết bị hương hun bao nhiêu năm, thân kiếm đã có chút cháy đen. . .

"Ồ?"

Phương Quý ánh mắt lười biếng quét một vòng, kết luận cái này tông môn không có gì mờ.

Bất quá một lần cuối cùng, đảo qua chuỗi này kiểm gổ thì lại không nhận được trong lòng khe động, phát hiện cái gì!

...

...

"Tôn phủ Thần vệ giá lâm tể tông, không biết có gì phân phó a?"

Đông Lai tông lão Tông chủ, đã suất ba vị chấp sự, tiến lên hành lễ, cái này lão Tông chủ cũng nhìn không ra bao nhiêu tuổi, tu vị đúng là Trúc Cơ cao giai, chỉ bất quá tuổi già sức yếu, thoạt nhìn một con gió liền có thể thổi ngã, thực không biết còn lại mấy phần thực lực.

Hẳn dù sao cũng là Trúc Cơ cao giai, lại hướng về Trúc Cơ trung giai Lục Đạo Dẫn mấy người hành lễ, cũng có thể thấy được Tôn phủ Thần vệ địa vị cao.

"Ta đến chỉ là muốn hỏi ngươi một câu!"

Lục Đạo Dẫn mắt lạnh quét cái kia lão Tông chủ một chút, bệ vệ ngồi ở án trước, tự có một luồng vô hình khí thế, nhàn nhạt nói: "Một tháng trước, khoảng cách này 300 dặm núi Đãng Vân, có lưu phi gan to bằng trời, tập Tôn phủ đội buôn, cướp đi Hỏa Tàng thạch 1,200 cân, tiến cống Tôn phủ quý nhân linh tinh dị bảo một số, các ngươi Đông Lai tông có thể hay không biết cái kia một nhóm tặc nhân tâm tích?"

Cái kia lão Tông chủ nghe vậy, nhất thời sợ hãi đến thay đổi sắc mặt, kêu lên: "Cái này, tiểu lão nhi thật sự không biết a. . ."

Lục Đạo Duẫn nhíu mày đến, cười lạnh nói: "Các ngươi Đông Lai tông là cái này ngàn dặm nơi bên trong duy nhất tiên môn, lập tông ngàn năm lâu dài, từng cái cây cọng cỏ đều là tai mắt, đã có lưu phi ở các ngươi địa giới bên trong gây sự, làm sao một chút tin tức cũng không biết?"

Lão Tông chủ vội hỏi: "Thần Vệ đại nhân minh giám, ta Đông Lai tông thiên ít người, chỉ biết đóng cửa tu hành, thực sự không biết chuyện ngoại giới!"

"Không biết?"

Lục Đạo Duẫn bên cạnh Triệu Hồng, bỗng nhiên quát lạnh mở miệng: "Ta xem ngươi là giả bộ hồ đồ, có ý bao che!"

Cái kia lão Tông chủ liền sợ hãi đến hai chân như nhũn ra, vội vàng cầu xin lên: "Thần Vệ đại nhân minh giám, chính là lại cho tiểu lão nhi mười cái lá gan, cũng không dám ở Tôn phủ Thần vệ trước mặt giả bộ hồ đồ a, thực sự là Đông Lai tông không trêu chọc nổi chuyện, cũng không dám trêu chuyện, mỗi ngày chỉ là phía sau cánh cửa đóng kín, phụng sự cầu đạo, tham nghiên tổ điển, đừng nói 300 dặm ở ngoài, chính là ngoài ba mươi dặm chuyện, cũng không biết a. . ."

Triệu Hồng nghe vậy, nhất thời cười gằn.

Cũng liền vào lúc này, ngoài điện vội vội vàng vàng chạy vào một cái trẻ tuổi chấp sự, trong tay nâng một cái hồng sẫm khay, khay bên trong lại là một đồng đồ phùng phùng linh tinh, bên trong còn chen lẫn mấy khối linh thạch, thoạt nhìn sợ cũng có mấy trăm lượng linh tinh phân lượng. . .

Lão Tông chủ tiếp nhận khay, cười theo nói: "Thần Vệ đại nhân quang lâm tế tông, thực sự không có rất chiêu đãi, điểm ấy lộ phí. . ."

Lục Đạo Duẫn mấy người vừa thấy, sắc mặt nhất thời chìm xuống.

Đúng là bên cạnh Phương Quý thấy, nhất thời hai mắt sáng ngời, nghĩ thầm tốt con đường a, cái này liền cho đưa tiền rồi?

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 240: Tử Cực Thần Mộc

Phương Quý từ nhỏ ngay khi thôn Đâu Trâu bên trong nghe trâu người mù nói, cõi đời này có như vậy một đám uy phong khí phách người, tới nơi nào, đều có người chủ động đem tiền bạc đưa lên, còn đến cầu người thu, hẳn không cho, liền chụp mũ hướng về trên đầu hẳn một đội. . .

Bắt đầu từ lúc đó, hẳn liền lòng tràn đầy ước ao, cảm thấy đây mới là mộng tưởng bên trong sinh hoạt a, đến tiền ung dung, không có áp lực, xem ai không vừa mắt liền dằn vặt ai, chỉ bắt quá, giấc mơ này quá xa xôi, hẳn vẫn cũng không biết nên làm gì thực hiện, lại không ao ước, bây giờ đến rồi cái này Triều quốc nho nhỏ Tiên môn sau khi, chợt phát hiện, nguyên lai giấc mơ này đã thực hiện, thật là có người hướng về trong tay mình đưa tiền đây!

Lúc này, hẳn liền không chỉ là mừng rỡ, hơn nữa còn có điềm cảm động!

Chỉ bắt quá hẳn lòng tràn đầy vui mừng, hận không thể ngay lập tức sẽ tiến lên tiếp xuống, Lục Đạo Dẫn mấy người, lại là bỗng nhiên sắc mặt lạnh xuống, vẻ mặt không lành nhìn cái kia lão Tông chủ, quát lên: "Hiềm nghi chưa rõ, liền hỏi lộ Tôn phủ Thần vệ, người quá to gan!"

Cái kia lão Tông chủ nhất thời ngẩn ngơ, đầy mặt kinh hoảng, trong tay khay, cũng không biết nên hướng về trước đây vẫn là trở về thu.

Phương Quý không nhịn được, cũng theo quát lên: "Đúng vậy, mới không tới một trăm lượng linh tinh, người cũng không ngại đem ra được?"

Chu vi Lục Đạo Dẫn mấy người, ánh mắt "Bá" một tiếng rơi xuống trên mặt hắn.

Nghĩ thầm: Chúng ta nói chính là ý này sao?

Cái kia lão Tông chủ lại đầy mặt lúng túng, thấy Phương Quý trên người cũng ăn mặc Kim Lũ ngân giáp, cùng Lục Đạo Dẫn không sai biệt lắm, lợi dụng vì này là Tôn phủ Thần vệ bên trong cấp bậc cao nhất người một trong, vội vàng cười khỏ giải thích: "Thần vệ đại nhân thứ tội, cũng không tiểu lão nhi không nữ, thực sự là trước đây không lâu Tôn phủ Bộ Phong doanh mới vừa tới qua mấy chuyến, ta Đông Lai tông nho nhỏ Tiên môn, thực tại không bỏ ra nổi càng nhiều hiếu kính đến rồi. . ."

"Nguyên lai bị Bộ Phong doanh người chiếm tiên cơ, này cũng có thể thông cảm được. . ."

Phương Quý nghe xong suy tư, nghĩ thầm sau đó gặp cái này các loại tình huống, còn đến ra tay trước là dành được lợi thế.

"Cái gì có thể thông cảm được, ngươi làm vì là làm gì?"

Bên cạnh Lục Đạo Dẫn thực sự không nhìn nổi, trong lòng thầm mắng, chỉ là không thèm để ý Phương Quý, chỉ hướng về cái kia lão Tông chủ quát lên: "Ai hỏi ngươi cái gì Bộ Phong doanh không Bộ Phong doanh, thật tốt trả lời ta vấn đề, nếu không thì, ngươi Đông Lai tông sơn môn khó bảo toàn!"

"Nhưng là ta. . . Ta đã trả lời a. . ."

Cái kia lão Tông chủ nhất thời vừa sợ lại giận, đầy mặt lúng túng: "Thần vệ đại nhân, ngài. . . Ngài đến tột cùng còn muốn hỏi cái gì a?"

Nhất thời lòng tràn đầy hồ đồ, đã không biết nói cái gì cho phải.

Phương Quý ở bên cạnh thế hấn sốt ruột, không nhịn được nhắc nhở:
"Ngoại trừ linh tinh, các người sẽ không có những khác bảo bối rồi?"

Cái kia lão Tông chủ nhất thời tỉnh giấc chiêm bao, gật đầu nói: "Có, có, cái kia Lâm Lăng a, người đến hậu sơn, đem cái kia Long văn ngọc. . ."

Nói càng là thật sự muốn dẫn dò thủ hạ đệ tử, đến hậu sơn nắm bảo bối đi.

"Đừng vội ăn nói linh tinh, chỉ cần thật tốt trả lời ta vấn đề!"

Lục Đạo Duẫn vào lúc này đã tức đến bực bội, bỗng nhiên vỗ bàn một cái, trầm giọng hét lớn, đem cái lão Tông chủ đều sợ đến bối rối, bên cạnh đệ tử cũng không còn dám động, từng cái từng cái hai mặt nhìn nhau, nhìn Lục Đạo Duẫn, nhìn lại một chút Phương Quý, đều có chút không biết làm sao, nhát gan chút, trên mặt đã sắp lộ ra khóc đem đến, thực sự không biết mấy vị này thần Vệ đại gia, đến tột cùng muốn cái gì a. . .

"Lục đạo huynh, người không nên tức giận, ta đến nói với bọn họ!"

Phương Quý khách khí, khuyên Lục Đạo Duẫn một câu, sau đó hướng về nhìn về phía cái kia Đông Lai tông Đạo Đức điện hương án bên trên kiếm gỗ, cười híp mắt nói: "Lão tiên bối a, ta xem các người cái kia trên hương án thờ cúng kiếm gỗ ngược lại không tệ, không biết là lai lịch gì a?"

"Kiếm gỗ?"

Cái kia lão Tông chủ theo Phương Quý ánh mắt liếc mắt nhìn, lập tức trả lời: "Đó là ta tông tổ sư từng dùng qua kiếm gỗ, cũng không phải là cái gì thần binh lợi khí, chỉ là người đời sau lưu lại, làm cái tượng niệm mà thôi. . ."

Phương Quý cười nói: "Cái kia ta xem một chút có được hay không?"

Lão Tông chủ sững sờ một chút, gấp gáp vội vàng gật đầu đáp ứng: "Thật tốt, thần vệ đại nhân tùy tiện xem. . ."

Phương Quý nghe được vui sướng, thật là giờ tay một chiêu, một đạo vô hình lực hút bay ra, đem cái kia một thanh kiếm gỗ chiếm lấy bên trong, nhìn chung quanh, thật là thoả mãn, không nhịn được lắc đầu than thở: "Không sai, thực là không tồi, nếu là ta là tốt rồi rồi. . ."

Lão Tông chủ nghe được đã mắt choáng váng, luôn mãi xác định một thoáng Phương Quý ánh mắt, liền lập tức chấp tay nói: "Thần vệ đại nhân nếu là yêu thích, vậy thì đưa cho đại nhân tốt. . ."

Phương Quý nghe vậy vui sướng, cười nói: "Vậy ta liền không khách khí rồi!"

Từ vừa đến cái này Đạo Đức điện đến, hắn liền vừa ý chuôi này kiếm gỗ, lúc này ngược lại thật sự là động tâm.

Bây giờ hắn đã bắt đầu tu luyện Hoàn Tảo Cứu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công, trong đó đạo thứ ba pháp môn, chính là Khô Mộc Huyền Sinh quyết.

Mà cái này Bá Huyền công bên trong, chín đạo pháp môn, mỗi một đạo đều cần tương ứng tài nguyên, ngược lại không phải mỗi một loại tài nguyên, đều là giá trị đắt giá, có chút chỉ là khan hiếm mà thôi, tựa như cái này Khô Mộc huyền quyết, nghĩ muốn tìm hiểu trong đó đạo lý, liền cần tìm kiếm loại kia chết héo đã lâu, nhưng lại không có hủ hư tử mộc, hơn nữa loại này tử mộc, tốt nhất vẫn là đã tử cực mà sinh, ẩn hiện ra sinh cơ mới tốt.

Mà cái kia một thanh kiếm gỗ, không biết làm được bao nhiêu năm, lại không có hủ xấu, càng là đặt tại hương án bên trên cung phụng, trước sau

không biết bị bao nhiêu đèn nhang, đã từ từ sinh ra chút thần tính, mà cái này thần tính, chính là trong đó chất chứa sinh cơ. . .

Đơn giản tới nói, chuỗi này kiếm gỗ, chính là tu luyện Khô Mộc huyền quyết thứ tốt.

Loại này Thần mộc, rơi vào không cần trong mắt người, không đáng giá một đồng, chính là lão mộc đầu thôi, nhưng rơi xuống tại tu luyện Khô Mộc Huyền Sinh quyết trong mắt người, lại là hiếm thấy dị bảo, vốn là Phương Quý còn cần tại tu luyện ra Thái Ất Kim khí sau khi, lại nghĩ cách đi tìm đây, không nghĩ tới ở cái này Đông Lai tông Đạo Đức điện bên trong liền nhìn thấy, đương nhiên không kiềm chế nổi, liền muốn trước đem nó lấy vào tay bên trong lại nói!

"Tông chủ, đây cũng là chúng ta Tổ sư gia lưu lại a. . ."

Lão Tông chủ bên người, mấy vị chấp sự thấy Phương Quý thật muốn đem cái kia kiếm gỗ thu hồi đến đáng dấp, nhất thời kinh hãi.

Đúng là lão Tông chủ cười khổ một tiếng, khoát tay nói: "Không sao cả, không sao cả, Tổ sư gia đều chết rồi bao nhiêu năm rồi, sẽ không trách tội chúng ta, lại nói, chúng ta Tổ sư gia năm đó chính là cái đi khắp hang cùng ngõ hẻm vẽ bùa chữa bệnh tên lừa đảo, hấn lưu lại đồ vật cũng không đáng giá, thần vệ đại nhân nếu là yêu thích, liền để cho hấn cầm, quay đầu lại chúng ta lại tước một thanh cung lên, không kém. . ."

"Lại tước một thanh cung lên. . ."

Mấy vị chấp sự đều há hốc mồm: "Cái này như nói sao?"

Đúng là Phương Quý, thương thức cái kia kiếm gỗ một lần, xác định đối với mình hữu dụng, liền muốn không chút khách khí thu hồi đến.

Cũng đang lúc này, Lục Đạo Duẫn sắc mặt, rớt cục âm trầm tới cực điểm, bỗng nhiên quát lạnh: "Đừng nghịch!"

"Hả?"

Phương Quý cùng lão Tông chủ, đều có chút không rõ hướng về hẳn nhìn sang.

Chỉ thấy lúc này Lục Đạo Duẫn cùng bên cạnh hẳn Triệu Hồng mấy người, đều đã sắc mặt khó coi, cau mày nhìn Phương Quý.

Lục Đạo Duẫn đã có chút nhanh không che giấu nổi đáy mắt tức giận, nhìn Phương Quý, lại hướng về lão Tông chủ găm thét nói: "Chúng ta là phụng mệnh đi xuống ban sai, không phải ham muốn người cái này nho nhỏ Tiên môn một chút tiền tài, trăm lượng linh tinh cũng tốt, vạn lượng linh tinh cũng được, huống chi là cái kia một thanh phá kiếm. . . Ở chộc giận ta trước, mau mau thu hồi đi, nếu không thì, liền đừng trách Lục mỗ không nề tình, chỉ luận quy củ!"

"Cái này. . ."

Cái kia lão Tông chủ nhất thời ngây người, cúi đầu, không dám tiếp tục tùy tiện tiếp lời.

Phương Quý trong lòng cũng nhất thời đến khí, bất mãn nhìn Lục Đạo Duẫn một chút, bất quá hiển nhiên hẳn lấy ra dẫn đầu đội cái giá, lúc này lại cũng không tốt cùng hẳn chính diện cứng đĩnh, không thể làm gì khác hơn là tiện tay đem kiếm gỗ rút trở về trên giá, đứng trở về tại chỗ mọc ra hờn dỗi!

Đến lúc này, Lục Đạo Duẫn mới lại như cũ quay đầu hướng về cái kia lão Tông chủ nhìn sang, găm thét nói: "Ta vừa nãy hỏi người lưu phi chuyện, các người quả thật không biết gì cả?"

Lão Tông chủ cười khở nói: "bẩm thần vệ đại nhân, Bộ Phong doanh đã trước sau đến rồi mấy lần, chúng ta quả thật không biết a. . ."

Lục Đạo Duẫn cười gằn một tiếng, giương mắt hướng về chu vi quét qua, nói: "Đã như vậy, ta tạm thời tin người, chỉ bất quá, chúng ta phụng mệnh đến đây, quét sạch chung quanh đây ba ngàn dặm vực, tạm cần một cái chỗ đặt chân, các người yên tâm, chúng ta cùng Bộ Phong doanh không giống, không tham các người cái này nhỏ nhỏ tông môn đồ vật, chỉ là muốn mượn các người sơn môn đặt chân, không biết ý của người như thế nào?"

"Chuyện này . . ."

Cái kia lão Tông chủ hơi chân chờ, vừa thấy Lục Đạo Duẫn sắc mặt phải biến đổi, lập tức chấp tay nói: "Thần vệ đại nhân có lệnh, tiểu lão nhi không dám không nghe theo, chỉ là chúng ta cái này núi nhỏ đất nghiêng, động phủ đơn sơ, chỉ e đối với mấy vị đại nhân chiêu đãi không chu toàn a. . ."

"Không sao cả, chỉ là cái đặt chân nơi thôi!"

Lục Đạo Duẫn nói, hướng về Triệu Hồng nói: "Người ra ngoài xem xem!"

Triệu Hồng theo tiếng đi tới, không lâu lắm liền đã quay lại, bụng mũi cười nói: "Lão này nói ngược lại không giả, ta nhìn bọn họ mấy toà động phủ, thực sự là keo kiệt, thú đến tận trời, cũng không biết bọn họ làm sao ngóc đến xuống, theo ta thấy, chúng ta vẫn là ở tại pháp thuyền trên đi, như cần có người chân chạy, cái kia lại xuống đến dặn dò bọn họ chính là!"

Lục Đạo Duẫn nghe vậy, liền gật đầu, nói: "Như vậy cũng được!"

Nói hướng về cái kia lão Tông chủ nói: "Mấy ngày nay thời gian trong, người môn hạ đệ tử không nên chạy loạn, chờ chúng ta sẽ có sai khiến!"

"Ai, ai, tuân mệnh!"

Lão Tông chủ cũng biết đôi phương không có thương lượng với chính mình ý tứ, chỉ có thể đồng ý.

Mà Lục Đạo Dẫn thì lại lại tùy tiện hỏi chút nói, liền cùng Phương Quý mấy người ra điện, kính hướng về pháp thuyền đi lên, Phương Quý chính tâm bên trong không cao hứng, liền rơi vào phía sau cùng, Thanh Vân Gian làm như phát hiện Phương Quý trong lòng không vui, liền cũng lạc hậu vài bước, thấp giọng khuyên nhủ: "Tôn phủ quy củ, đến bên ngoài ban sai, chính là dẫn đầu đội mệnh lệnh lớn nhất, Phương quân trong lòng không vui, cũng không nên chấp nhặt với hấn mới là!"

Phương Quý bĩu môi, nói: "Nho nhỏ dẫn đầu đội, có chuyện gì ngạc nhiên, quay đầu lại ta thành dẫn đầu đội, mỗi ngày sắp xếp hấn dọn phân người đi!"

Thanh Vân Gian nghe vậy không nhịn được cười to: "Phương quân chí khí, ta không kịp vậy. . ."

...

...

Liền mấy người trở về pháp thuyền, Lục Đạo Dẫn mấy người này, liền lại tụ ở cùng nhau thương nghị đại sự, Phương Quý biết bọn họ đều nén đủ lực muốn lập đại công, vốn là hấn cũng là nghĩ như vậy, chỉ là dọc theo con đường này, hấn cùng Lục Đạo Dẫn mấy người vốn là liền tiếp xúc không nhiều, rất ít tham cùng bọn họ nghị sự, hiện ở trong lòng không cao hứng, thì càng lười hướng về bọn họ trước mặt tập hợp, dứt khoát trở về phòng bên trong đi ngủ ngon.

Mà Lục Đạo Duẫn mấy người cũng quen rồi Phương Quý vắng chỗ, lại cũng không có ai lại đây gọi hắn, lẫn nhau các không liên hệ.

Tỉnh lại sau giấc ngủ thì đã thấy đã là hơn nửa đêm, chu vi hoàn toàn yên tĩnh, liền tiếng côn trùng cũng không nghe thấy, Phương Quý từ trên giường bò lên, cẩn thận nghe một chút, thấy chung quanh không có những khác động tĩnh, liền lặng lẽ chuồn ra pháp thuyền, rón ra rón rén, không kinh động bất luận người nào.

"Hừ, nhân gia hiếu kính không cho ta thu, vậy tự ta cầm!"

Phương Quý trong lòng nghĩ, tức giận bất bình.

Trong lòng hắn còn ở ghi nhớ chuỗi này kiếm gỗ đây, đối với mình tới nói nhưng là thứ tốt!

Ban ngày lúc Lục Đạo Duẫn không để cho mình nắm, cái kia hết cách rồi, có thể Phương lão gia coi trọng đồ vật, có thể chạy được không?

Đến thừa dịp bóng đêm, cho nó trộm lại đây đi!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 241: Thiên Kiêu Năng Lực

Đêm đen gió cao tốt làm tặc!

Phương Quý rời pháp thuyền sau, từ xa nhìn lại, chính là cuối tháng, không trung không trăng, thâm sơn vắng vẻ, cũng chính là thuận tiện ra tay thời điểm tốt, liền hấn liền ở giữa không trung, nắm một đạo pháp ấn, cả người liền bị một đạo âm ảnh che khuất, chính là hấn Luyện Khí cảnh giới liền tu luyện được rất có hỏa hầu Ân Thân thuật, bây giờ Trúc Cơ cảnh giới phát huy ra, càng thấy cao minh, vốn là rất khó phân biệt bóng người trong bóng đêm, hấn như là hoàn toàn biến mất rồi giống như, trong nội tâm vui sướng hài lòng, đạp lên gió đêm, thẳng hướng Đông Lai tông sờ lên.

Bọn họ pháp thuyền, liền ở lại ở Đông Lai tông một chỗ không xa đỉnh núi bên trên, ở giữa có bốn, năm dặm lộ trình, Phương Quý đạp gió mà đến, lại là khoảng khắc liền đến, giương mắt nhìn, liền thấy toàn bộ Đông Lai tông, đều đã biến mất ở trong bóng đêm, nghĩ là bực này nho nhỏ sơn môn, trong ngày thường cũng vô địch xâm lấn, vì lẽ đó liền sơn môn đại trận đều chưa hề mở ra, hay là căn bản liền không xây sơn môn đại trận?

Phương Quý đứng là dễ như trở bàn tay, liền tới đến bên dưới ngọn núi, hấn cũng tích trữ cẩn thận, vòng tới phía sau núi, mới hướng về trên núi sờ soạng lại đây, ban ngày lúc, hấn liền đã nhớ phương vị, biết Đông Lai tông Đạo Đức điện, phía sau núi chính là một mảnh tiểu sườn núi, ít có người qua lại.

Bất quá, cũng là ở Phương Quý đi tới cái này tiểu sườn núi phía dưới, dự định đạp mây mà lên thì chợt thấy cách đó không xa trong rừng, bóng người lóe lên, Phương Quý nhất thời nổi lên nghi, hẳn bây giờ là Trúc Cơ tu vị, nhãn lực cao minh, tuy rằng đỉnh đầu không trăng, nhưng cũng thấy rất rõ ràng, cái kia rõ ràng là cái Đông Lai tông đệ tử, chính lạng lẽ từ phía sau núi hướng về trong rừng chui đi qua.

Cái kia Đông Lai tông đệ tử, có thể không giống như là chính mình giống như Trúc Cơ cảnh giới, chỉ là Luyện Khí cảnh giới mà thôi, phỏng chừng hẳn cũng không thấy rõ cảnh vật chung quanh, nhưng lại không có đốt đèn che, mà là sờ sờ sách sách, đi một bước trượt hai bước, vội vội vàng vàng xuyên hướng về phía cánh rừng nơi sâu xa.

"Chẳng lẽ nói, Đông Lai tông còn ẩn giấu bảo bối gì?"

Tâm trạng hiếu kỳ, Phương Quý liền dứt khoát thay đổi phương hướng, một đường theo đuôi đệ tử kia đi qua.

Ngược lại cái kia kiếm gỗ ở trong mắt người khác không đáng giá bao nhiêu tiền, cũng không lo lắng sẽ có người nhanh chân đến trước, đợi lát nữa đi lấy cũng không sao cả.

Vị kia Đông Lai tông đệ tử, phi thường cảnh giác, đi tới một đoạn đường, liền ngừng lại, tinh tế lắng nghe động tĩnh chung quanh, có lúc, thậm chí còn cố ý nghỉ chân, hoặc là bỗng nhiên quay đầu lại, lấy xem có người theo , bất quá dựa vào Phương Quý tu vị, thừa dịp cái này bóng đêm, lại thêm vào hẳn lại triển khai Ân Thân thuật, giấu đi so với quỷ điều sâu, mặc cho là đệ tử kia lại cơ linh, cũng không có thể phát hiện hẳn.

Một đường đi theo, liền thấy đệ tử kia liên tiếp ở trong rừng chui ra mười mấy dặm đường sau, lúc này mới té nổi lên một thanh phi kiếm màu đen, sát mặt đất về phía trước lao đi, lại đi được hai mươi, ba mươi dặm,

cũng đã đi tới một toà núi hoang phụ cận, ở một mảnh toái nham trong đi vòng vài vòng, cuối cùng đi tới một tấm bia đá trước, lúc này mới nhảy xuống phi kiếm, đưa tay ở trên bia đá gõ gõ, kêu lên: "Tiểu sư thúc. . ."

Bia đá bên trong, rất nhanh liền có một cái đê thấp âm thanh vang lên: "Chuyện gì?"

Đệ tử kia vội vàng nói: "Tiểu sư thúc, việc lớn không tốt, Tôn phủ Thần vệ lại tới nữa rồi, tông chủ lệnh các người mau mau rời đi. . ."

"Lại tới nữa rồi?"

Bia đá kia người phía sau, cảm giác kinh ngạc, nói: "Trước đây không lâu không phải vừa tới qua một nhóm sao?"

"Lần này không giống nhau!"

Cái kia Đông Lai tông đệ tử nói: "Lần trước đến chính là Bộ Phong doanh, thấy không đầu mỗi gì, liền cầm chút chỗ tốt đi rồi, nhưng lúc này đây đến lại là ngân giáp Thần thị, bọn họ không chỉ có muốn tra Hỏa Tàng thạch vụ án, còn muốn càn quét chung quanh đây ba ngàn dặm vực, các người có thể không giấu được, hơn nữa những người kia vốn là muốn từ chung quanh đây tra lên, liền điếm dừng chân đều tuyên ở chúng ta núi Tử Hà, khoảng cách gần quá, tông chủ cũng không dám phi kiếm truyền tin cho người, sợ bị bọn họ cảm thấy được kiếm tung, lúc này mới để ta tự mình lại đây thông báo các người, mau mau đi thôi. . ."

Bia đá người phía sau trầm mặc một lát, nói: "Tốt, cái này liền đi!"

Dứt lời, trước tấm bia đá sau, liền đã là một mảnh trầm mặc, cái kia Đông Lai tông đệ tử thì lại như trút được gánh nặng, bước nhanh rời đi.

"Tốt, nguyên lai Đông Lai tông, còn ẩn giấu như thế một bí mật đây?"

Mà xa xa Phương Quý đem những câu nói này nghe vào trong tai, thì lại trong lòng nhất thời giật nảy cả mình.

Không thấy được a, cái kia Đông Lai tông chủ trung thực, nguyên lai thật cùng cướp Hỏa Tàng thạch lưu phi có quan hệ, nếu không là ta Ngọc Diện Tiểu Lang Quân Phương Quý Phương lão gia ban đêm bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, đi ra tản bộ, vẫn đúng là phát hiện bọn họ không được bí mật này!

Trái tim đang lo lắng nên làm như thế nào thì liền thấy bia đá kia mặt sau một mảnh núi hoang, chợt có một khối vách đá chậm rãi di chuyển ra, lộ ra một cái cao tới ba trượng cửa động, sau đó liền có vài chiếc pháp thuyền lặng yên không một tiếng động từ bên trong chạy đi ra, chậm rãi hướng về trong bóng đêm bay đi, những kia pháp thuyền toàn thân màu đen, phía trên lại bày giấu tích trận pháp, rất nhanh liền muốn hoàn toàn biến mất ở trong màn đêm.

"Vậy phải làm sao bây giờ? Cái này liền ra tay nắm bọn họ?"

Phương Quý trong lòng có chút do dự, lúc này cũng không biết đối phương tổng cộng có bao nhiêu người, nhưng bọn họ dám cướp Tôn phủ đội buôn, liền nói rõ bản lãnh không nhỏ, chính mình một người một ngựa, không chắc có thể bắt xuống bọn họ, nhưng nếu là thông báo Lục Đạo Dẫn bọn họ, còn không biết bọn họ lúc nào có thể chạy tới, càng then chốt chính là, trong lòng còn mọc ra Lục Đạo Dẫn khí đây, cũng không nghĩ cho hẳn truyền tin. . .

Trong lòng tuy như thế nghĩ, Phương Quý vẫn là đem truyền tin ngọc phù lấy đi ra, đồng thời lặng lẽ đuổi tới mấy chiếc kia pháp thuyền.

Chỉ thấy cái kia ba chiếc pháp thuyền, ở trong màn đêm đuổi đến rất gấp, cũng không hướng về bằng phẳng đường lớn phương hướng đi, mà là

trực tiếp hướng về trong núi thẳm chui vào, dựa vào núi hoang hẹp cốc thấp thoáng hình che giấu, nhìn dáng dấp rất là lão luyện, nhưng không nghĩ tới chính là, mới vừa mới đi ra không xa, đi tới một vùng thung lũng ở giữa thì liền đột nhiên thấy phía trước giữa không trung bên trong, một chiếc sáng ngời đến cực điểm đèn lưu ly bay lên.

Cái kia một cây đèn thật là thần dị, vừa mới xuất hiện, liền rọi sáng chu vi hai, ba dặm địa vực, như ban ngày.

"A, ta ở chỗ này, chờ đợi các ngươi đã lâu!"

Theo cái kia một chiếc đèn lưu ly xuất hiện, giữa không trung trong, bỗng nhiên hiện ra mấy bóng người đến, tay áo lớn phiêu phiêu, người mặc ngân giáp, ở đèn ánh đèn chụp phía dưới, có vẻ ngân quang lóng lánh, còn như thần binh Thiên tướng, ánh mắt lạnh nhạt, ở trên cao nhìn xuống nhìn lại.

Một người cầm đầu, cầm trong tay kiếm lớn, chính là Lục Đạo Dẫn.

Mà ở mấy cái khác phương hướng, thì lại nhìn thấy Ngụy Giang Long, Triệu Hồng, Tề Viễn Đồ mấy người, cũng đồng thời hiện ra thân hình đến.

Lặng yên không một tiếng động trong lúc đó, bọn họ thì đã đem những thứ này người bao vây ở bên trong.

"Không tốt. . ."

Cái kia ba chiếc pháp thuyền bên trong, vội vã thoát ra mười mấy đạo bóng người, vội vã vây ở giữa không trung trong, khắp mọi nơi quét qua, lại đều là thay đổi sắc mặt, rõ ràng có chút bối rối, đúng là những người kia bên trong, có cái vóc người thon gầy, hấn quan sát bốn phía một cái, liền chậm rãi đi tới đến đây, hướng về giữa không trung chấp tay, cười nói:

"Không biết mấy vị lai lịch ra sao, đang yên đang lành không có chuyện gì, cản ta đường đi làm gì?"

"Ha ha, nước đã đến chân còn muốn giả ngu. . ."

Giữa không trung, Lục Đạo Dẫn bắt đầu cười lớn, nói: "Các ngươi cảm thấy, ta cũng đã ở chỗ này chờ các ngươi nửa ngày, còn có thể không biết các ngươi nội tình sao? Thực không dám giấu giếm, ở ta đến Đông Lai tông trước, cũng đã người đem bọn ngươi nội tình tra xét cái lộn chỗ vó lên trời, sợ dĩ chờ đến tối làm khó dễ, cũng chỉ là bởi vì không biết các ngươi đem Hỏa Tàng thạch giấu ở nơi nào, vì lẽ đó chờ các ngươi chủ động giúp ta tìm ra mà thôi, chớ vị, các ngươi chỉ có hai cái lựa chọn, là chủ động chịu trói, vẫn là muốn cầu cái sáng khoái mà chết?"

Lời vừa nói ra, cái kia pháp thuyền bên trên người, nhất thời đều trầm mặc lại.

Có thể thấy, bọn họ lẫn nhau trong lúc đó, đều có chút kinh hoảng, vội vã hướng về bốn phương tám hướng nhìn.

"Các hạ thực sự là thủ đoạn cao cường!"

Cái kia pháp thuyền bên trên người cầm đầu, trầm mặc một lát, bỗng nhiên nở nụ cười, nói: "Liên ngay cả Tôn phủ Bộ Phong doanh đều đến rồi vài lần, cũng không có phát hiện cái gì, các hạ giá lâm ngày thứ nhất, liền cùng chúng ta đánh cái đối mặt, ta nghĩ đây cũng không phải là bởi vì các hạ hiểu được thần cơ diệu toán, nếu ta đoán được không sai, các hạ hẳn là mượn chúng ta Triệu quốc tiên môn lực lượng đi. . ."

"Không sai!"

Lục Đạo Dẫn còn chưa lên tiếng, Triệu Hồng thì thôi bắt đầu cười lớn, nói: "Các ngươi những thứ này lưu phi, gan to bằng trời, gây sự sinh sự,

mạo phạm Tôn phủ thân uy, tự cho là hướng về trong ngọn núi một xuyên, lần đi kín, nhưng lại há có thể giấu giếm được ta Lâm Giang Triệu gia tai mắt?"

Đến lúc này, đừng nói cái kia pháp thuyền bên trên lưu phi, chính là trốn ở trong bóng tối Phương Quý, cũng đột nhiên hiểu được.

Cái này Lục Đạo Duẫn, đúng là không thấy được, lại có bực này bản lĩnh a!

Sớm ở trước khi lên đường, hần liền đã nói qua, muốn mượn Triệu Hồng gia tộc cùng Tề Viễn Đồ sư môn lực lượng, tra ra những thứ này lưu phi nội tình, mà ở trên con đường này, bọn họ cũng vẫn liên tục thương nghị, vãng lai thư tín, bài tra manh mối, nhìn bọn họ khí thế ngất trời đáng vẻ, chính mình cũng không quá coi là chuyện to tát, lại là không nghĩ tới, bọn họ lại không phải đổ miệng nói trắng ra nói, cái này mới bắt quá thời gian vài ngày, bọn họ lại thật sự khóa chặt đám này lưu phi tằm tích, hơn nữa đến rồi Đông Lai tông ngày thứ nhất, liền đem bọn họ ngăn chặn.

Mà những thứ này lưu phi, nói vậy bình thường cũng là đến Đông Lai tông bực này tiên môn che chở truyền tin, lúc này mới giấu đi kín, liền Bộ Phong doanh đều bị giấu điếm được đi tới, chỉ cho rằng những thứ này người ở cướp Tôn phủ đội buôn sau khi, liền rất xa bỏ chạy, nhưng vẫn không biết, bọn họ kỳ thực liền giấu ở dưới mí mắt, chuyện như vậy, Bộ Phong doanh đơn dựa vào bản thân đi thăm dò, kỳ thực là rất khó tra.

Đúng là Lục Đạo Duẫn, dựa vào địa đầu xà Lâm Giang Triệu gia cùng hướng bắc Lăng Hư tông thế lực, đem chuyện này tra xét đi ra.

Tâm tư dày đặc, quyết đoán tàn nhẫn, quả không hổ là Thần Đạo trúc cơ, tuyệt đỉnh thiên kiêu!

...

...

"Ha ha, so với Tôn phủ, quả nhiên vẫn là chó săn làm người ta ghét nhất.
.."

Mà đang nghe Triệu Hồng, cái kia người cầm đầu trầm mặc một lúc lâu, thở thật dài một cái, sau đó bỗng nhiên trong lúc đó, thân hình hắn tăng vọt, trước người đột nhiên có một đạo huyết hồng ánh đao bay lên, cái này một đao vô cùng đột ngột, hơn nữa lực lượng mười phần, ánh đao cùng nhau trong lúc đó, phảng phất sắp tới không đều nhuộm thành màu đỏ, cái kia đèn lưu ly ánh đèn đều ảm đạm rồi lên, còn như màu máu ngân hà cuốn ngược, thẳng hướng giữa không trung chém tới.

Cùng lúc đó, hắn trầm giọng hét lớn: "Bảo mệnh quan trọng, đi ra ngoài tìm Triệu gia báo thù, đi!"

Theo cái này quát to một tiếng, cái kia pháp thuyền bên trên bảy, tám người, đồng thời lệ tiếng hét lớn, phân hướng về phương hướng khác nhau thoáng qua.

"Ha ha, các người một cái cũng đi không được!"

Mà vào lúc này, Lục Đạo Duẫn thì thôi ngạo nghễ mở miệng, đồng thời cầm trong tay trọng kiếm, từ trên trời giáng xuống, kiếm ý âm âm, khuấy động khắp nơi.

Thiên kiều oai, so với cái kia đèn lưu ly cốc nhỏ, còn muốn sáng ngời chói mắt!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 242: Chỉ Là Tàn Sát

Những kia pháp thuyền bên trên lưu phi, cũng biết hình thức khẩn cấp, bọn họ không biết Tôn phủ đến tột cùng đến rồi bao nhiêu người, càng là biết, đối phương nếu đến rồi, liền tất nhiên chắc chắn, vì lẽ đó cái này vừa ra tay, liền đều đánh lên tính mạng, chỉ cầu xé rách vòng vây của đối phương, thoát đi nơi đây, liền theo cái kia dẫn đầu người ánh đao phá không, bọn họ cũng bỗng nhiên chạy về phía bốn phương tám hướng, toàn lực phá vòng vây.

Chỉ từ lúc này ra tay đến xem, liền có thể biết những thứ này người tu vị bất phàm, tổng cộng mười ba người bên trong, ngược lại có tám, chín vị đều là Trúc Cơ cảnh giới, có người hung hãn triển khai huyền pháp, các loại thần uy nằm dày đặc khắp nơi, cũng có người nhìn đúng một chỗ, liền vội gáp chạy trốn, thế như chớp giạt, tới đây sát na thời khắc, bọn họ triển lộ ra huyền pháp thần quang, tựa hồ so với Lục Đạo Dẫn mấy người mạnh hơn không ít!

Chỉ tiếc, bọn họ có một chút đoán không lầm.

Lục Đạo Dẫn nếu dám liền nhận lấy tìm bọn họ, liền là bởi vì hắn phi thường chắc chắn.

"Chỉ là lưu phi, cũng dám đối kháng Tôn phủ Thần vệ?"

Trong hỗn loạn, Lục Đạo Dẫn lệ tiếng hét lớn, lại không nhìn chăm chăm người khác, chỉ là nhìn đúng cái kia dẫn đầu người, hiển nhiên cái kia dẫn đầu một đạo ánh đao màu đỏ ngòm, nghịch cuốn lên trời, như một đạo

Huyết long xông hướng chính mình, thanh thế khủng bố, nhưng hẳn lại không chút hoang mang, đầy mặt ngạo nghễ, trong lòng bàn tay kiếm lớn khẽ run lên, nhất thời liền có vô tận kiếm khí xuất hiện giữa trời, như một mảnh kiếm vân bao phủ đi xuống.

Xoẹt một tiếng, cái kia một đạo Huyết long vọt vào kiếm vân trong, thình lình liền bị này kiếm vân xoắn đến chia năm xẻ bảy, liên tiếp bạo nát, mà Lục Đạo Dẫn nhưng là một bước cướp lên, thân hình hạ xuống, cái kia một mảnh kiếm vân cũng thẳng hướng cái kia dẫn đầu người đón đầu bao phủ đi xuống.

Thiên địa như lao tù, bốn phía đều kiếm ý, chỉ là một kiếm, liền đem cái kia dẫn đầu người đặt ở hạ phong.

Cũng vào lúc này, mấy cái khác phương hướng, tương tự là chiến ý nổi lên, cùng Lục Đạo Dẫn mấy người cùng đi, chính là Triệu Hồng, Ngụy Giang Long, Tề Viễn Đồ, Triệu Minh Quân bốn bốn người, chỉ chưa thấy Thanh Vân Gian bóng người, bọn họ cùng Lục Đạo Dẫn tổng cộng năm người, lại muốn đồng thời vây xuống đối phương mười mấy người, đặc biệt là đối phương mười mấy người bên trong, có thể có tám, chín vị đều là Trúc Cơ cảnh giới, cùng bọn họ tu vị xấp xỉ như nhau.

Nhưng năm người này, đối mặt gần gấp ba với bọn họ đối thủ, nhưng không có mảy may hoảng loạn, trái lại chiến ý ngang nhiên.

"Trón chỗ nào?"

Dẫn đầu xuất thủ chính là Triệu Hồng, thân hình hẳn động nơi, liền như là hóa thành một tia chớp, khoảng khắc trong lúc đó, liền đã từ hai vị lưu phi trong lúc đó xuyên qua, bàn tay lật nơi, chỉ thấy được huyết quang tăng vọt, cái kia hai tên lưu phi đầu, đã bị hẳn nắm ở trong tay.

Hai vị này lưu phi, lại là bốn cái Luyện Khí cảnh giới bên trong hai người, vừa đối mặt, liền trước tiên bị hấn giết. . .

"Sư đệ. . ."

Xa xa có một cái chính muốn xông ra đi lưu phi, vừa thấy cảnh tượng như vậy, lập tức muốn rách cả mí mắt, giận dữ kêu to, liền lĩnh hướng về Triệu Hồng vọt tới, thân hình bỗng nhiên nổ lên một đoàn thần diễm, như mây bay tập cuốn, lại tựa như sóng lớn vỗ bờ, mạnh mẽ hướng về Triệu Hồng trào lại đây, xem này tu vị, lại là Trúc Cơ trung cảnh, hơn nữa rõ ràng đã ở huyền pháp trên dưới qua rất sâu công phu.

"Ha ha, không biết sống chết lưu phi, vừa vặn giúp ta mài giũa huyền pháp!"

Triệu Hồng đón Trúc Cơ trung giai tu vị đối thủ, lại không mấy may lộ ý sợ hãi, cười lạnh trong, tiện tay đem cái kia hai viên thủ cấp vứt tại một bên, đồng thời một bước bước ra, song chưởng đánh ra, chỉ thấy hấn mười ngón trong lúc đó, đều có pháp lực màu đen quay quanh, như chỉ bạc, song chưởng vung múa trong lúc đó, chu vi hư không nhất thời bị cắt tới từng mảnh từng mảnh vỡ vụn, bèn nhọn tiếng hú tràn ngập bốn phương, đem đôi phương thần diễm xé ra.

"Người cái này Tôn phủ chó săn, trả ta sư đệ sư muội mạng đến. . ."

Vị kia Trúc Cơ trung cảnh tu sĩ gào thét liên thanh, vội vã nghĩ muốn đánh tới Triệu Hồng trước người đến, nhưng Triệu Hồng tuy rằng tu vị so với hấn thấp một chút, lại huyền pháp kinh người, tinh diệu cực kỳ, ở chung quanh hấn trái phải vờn quanh, trái lại đem hấn bức đến hạ phong, ngàn cân treo sợi tóc.

Mà khác một sương bên trong, Ngụy Long Giang cũng đã mặt không hề cảm xúc, đón nhận hai vị đối thủ, hai vị này đối thủ, đều là Trúc Cơ cảnh giới, mà lại một cái là Trúc Cơ trung cảnh, một cái là Trúc Cơ cấp thấp, tu vị không thua hẳn, nhưng Ngụy Giang Long lại là không chút hoang mang, pháp ấn nắm nơi, một dòng sông dài vòng quanh người hiện lên, xuyên qua đông tây, trong sông, ngâm đầy thần uy, trực tiếp liền đem hai người này quét ngang ra.

"Bạch!"

Ngụy Giang Long nước sông biến hóa, từ bên trong nháy ra một đạo băng thương, thời khắc nguy cấp liền đem cái kia Trúc Cơ cấp thấp đối thủ ngực bụng xuyên thủng, rồi sau đó hắn đảy mắt ánh vàng đại thịnh, dẫn cái kia sông dài chạy tới, nước sông vờn quanh, lại đem cái kia Trúc Cơ cao giai vây vào tuyệt cảnh.

"Hỏi ở lãng hư, kiếm chém tặc nhân đầu. . ."

Một tiếng ngâm khẽ vang lên, lại là Tề Viễn Đồ cũng chính đón lấy chính mình đối thủ, bị hắn nhìn chăm chăm, chính là ba vị đối thủ, ba người kia đồng thời trốn hướng về phía phương hướng khác nhau, nhưng Tề Viễn Đồ lại một cái cũng không nghĩ buông tha, thân hình hắn đi khắp, quanh người bay lên chín chuôi phi kiếm, mỗi một chuôi phi kiếm bên trên, đều có phong mang quán quanh, sắc bén cực điểm, thân hình như gió xẹt qua, kiếm quang đã bay về phía bốn phương.

"Xoạt xoạt xoạt. . ."

Hầu như là trong nháy mắt, liền đã có ba người thương ở hắn dưới kiếm, phụ cận mấy cái lưu phi thấy tình thế không ổn, vội vàng vọt tới giúp công, nhưng Tề Viễn Đồ lại là đối với những người này cũng không thèm nhìn tới, như là chính mình đang múa kiếm giống như, chỉ là tùy ý đi khắp, bên

người chín đạo phi kiếm, một cách tự nhiên liền hóa ra vô tận tuyệt diệu biến hóa, trái lại lại ở cái này mấy cái vây công qua đến người thân trên thêm không ít vết thương.

"Đây là Lăng Hư kiếm đạo. . ."

"Lăng Hư kiếm đạo, tôi kỵ gần người, áp đi vào chém hấn. . ."

Những kia lưu phi cũng nhận ra Tề Viễn Đồ kiếm đạo, lệ tiếng hét lớn, vội vã vọt lên, không muốn sống giống như xông về phía trước.

"Ha ha, các ngươi cũng quá coi thường ta kiếm đạo. . ."

Nhưng là Tề Viễn Đồ đôi mắt bọn họ nghiêng người, lại làm như không thấy, như là chủ động thả bọn họ gần người giống như, mà ở bọn họ gần người sau khi, chợt trong lúc đó kiếm ý bạo phát, chín ánh kiếm liền như là dệt thành một cái lưới lớn, cái này mấy cái tu sĩ, liền như là đầu lưới con cá, trong nháy mắt khó chịu hống liên tục, một mảnh tuyệt vọng hét lớn bên trong, đã có hai người bị kiếm quang xoắn thành khối khối thịt nát. . .

Bốn người bên trong, đúng là chỉ có Trương Minh Quân vẫn chỉ là nhân nhạ đứng tại giữa không trung, hấn không am hiểu chiến pháp, mà là làm cái này trận pháp thiên tài bị tuyên vào Tôn phủ trong, lúc này cũng không có mạnh mẽ ra tay, chỉ là quan sát thế cuộc, thấy được có hai vị Luyện Khí cảnh giới tu sĩ, nghĩ muốn thừa dịp loạn đào tẩu, hấn mới nhẹ nhàng nâng tay, cong ngón tay búng một cái, bên trong đất trời, nhất thời có trận văn lấp loé.

Xa xa truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết, lại là hai vị kia Luyện Khí cảnh giới tu sĩ, đã lặng yên không một tiếng động chết rồi.

. . .

...

"Thần Đạo trúc cơ, đây chính là Thần Đạo trúc cơ bản lĩnh?"

Xa xa bóng đen trong, Phương Quý vẫn không có hiện thân.

Hắn vừa bắt đầu, là không nghĩ tới Lục Đạo Duẫn mấy người sẽ xuất hiện, vì lẽ đó hơi kinh ngạc, cảm thấy cái này họ Lục bình thường nắm giá nắm lợi hại, nhưng bây giờ nhìn, đúng là cái thật là có bản lĩnh, chỉ dùng một ngày, liền đem những thứ này lưu phi cho tìm ra.

Mà đến sau đó, nhưng là có chút bất ngờ tại những thứ này người bản lĩnh.

Những thứ này lưu phi, kỳ thực tu vị quả thật không yếu, Trúc Cơ trung giai người, liền có tới bốn cái, mấy cái khác, tuy là Trúc Cơ cấp thấp, nhưng cũng dũng mãnh đến cực điểm, mà Lục Đạo Duẫn mấy người, lại ngoại trừ hắn cùng Tề Viễn Đồ là Trúc Cơ trung giai ở ngoài, những người còn lại đều là cấp thấp, nhưng ngay khi bực này tu vị không chiếm ưu thế, nhân số trên càng so đối phương thiếu một nửa tình huống xuống, lại ung dung chiếm thượng phong.

Phương Quý bây giờ cũng không phải là không có nhãn lực, rất nhanh liền ý thức được, loại cục diện này xuất hiện, cũng không kỳ quái.

Thần Đạo trúc cơ, sở dĩ xưng là Thần Đạo trúc cơ, vốn là bởi vì bọn họ căn cơ vững chắc, tiềm lực vô cùng.

Những thứ này người dù cho tu vị so với Lục Đạo Duẫn mấy người cao, nhưng thực lực bên trên, lại hoàn toàn bị bọn họ áp chế, song phương có thể nói rất khó chèo ở một đẳng cấp bên trên, mà quan trọng hơn chính là, Lục Đạo Duẫn mấy người đều ở Tôn phủ tiềm tu qua không ít năm, tiếp xúc vô số huyền pháp điển tịch, huyền pháp bên trên, liền càng hơn những thứ này

lưu phi cao minh, tựa như cái kia vậy công Tề Viễn Đồ mấy người, bọn họ nhận ra Tề Viễn Đồ kiếm đạo, cũng biết hẳn điếm yếu ở nơi nào, nhưng chân chính gần rồi thân sau khi, phản mà lọt vào Tề Viễn Đồ la võng trong.

Trải qua Tôn phủ vô số huyền pháp bù đắp, Tề Viễn Đồ kiếm đạo, đã so với ban đầu Lăng Hư kiếm đạo càng cao minh hơn.

Liên ngay cả Triệu Hồng như vậy trung phẩm Địa Mạch trúc cơ, trải qua Tôn phủ mấy năm rèn luyện sau khi, vẫn có thể ung dung vượt cấp áp chế tu vị cao hơn hẳn nhất giai Trúc Cơ trung cảnh tu sĩ, huống chi là thân là Thần Đạo trúc cơ Ngụy Giang Long cùng Tề Viễn Đồ đây?

Những thứ này người bị thua là tất nhiên, hầu như không có phần thắng, đối với Tôn phủ Thần vệ tới nói, đây chỉ là một trường giết chóc mà thôi!

...

...

"Ha ha, các ngươi những thứ này lưu phi, tổ chất bất quá thường thường, ở chúng ta Tôn phủ Thần vệ trước mặt, căn bản không đỡ nổi một đòn. . ."

Vào lúc này, Lục Đạo Duẫn cũng chính nhốt lại cái kia dẫn đầu người, cười lạnh nói: "Còn không bó tay chịu trói, theo chúng ta đi thần phủ quy án?"

Hắn lúc này đã chiếm thượng phong, nhưng không có lạnh lùng hạ sát thủ.

Nguyên nhân rất đơn giản, nếu là đến tập phi, đó là đương nhiên bắt xuống người sống, so với trực tiếp giết càng tốt hơn.

Dẫn theo người sống trở lại, giao do Tôn phủ thâm phán, thị chúng, càng có thể thể hiện chính mình công lao, bắt đến ban thưởng cũng nhiều hơn.

"Chết ở chỗ này, tốt xấu còn có đầu thai chuyển thế khả năng, đi tới Tôn phủ, chẳng phải bằng trắng thành yêu ma môi ăn?"

Mà nghe Lục Đạo Duẫn, cái kia lưu phi dẫn đầu cũng là bi tiếng kêu lớn lên.

"Người tu hành trước tiên muốn tu tâm, tựa như các người bực này quăng điên quên tông, cam vì Tôn phủ điều động chó săn, tu ngay cả rễ cũng đã quên, cốt khí cũng mất rồi, có mặt mũi nào tự xưng là bất phàm, chờ có một ngày đánh vỡ Tôn phủ, bọn người ắt gặp người trong thiên hạ bỏ đi. . ."

Lúc này, Phương Quý dĩ nhiên nhìn ra trong sân thế cuộc, bọn họ tuyệt không phần thắng, vị này dẫn đầu trong lòng cũng phi thường rõ ràng, nhất thời trái tim tuyệt vọng, trong giây lát lệ tiếng hét lớn lên, cũng không biết đây là vì trả lời Lục Đạo Duẫn, vẫn là muốn dùng loại này phương pháp, đem hậu quả này giảng cho những đồng bọn biết.

Tiếng nói vừa xong thì hắn cũng bỗng nhiên hạ quyết tâm, trong mắt loé ra một vệt tuyệt quyết vẻ, đột nhiên liêu lĩnh, lao ra quanh người kiếm vân, bay lên giữa không trung, há mồm phun ra một cái hồ lô màu đen, rồi sau đó cắn chóp lưỡi, một tia bản mệnh tinh huyết thổ ở hồ lô lúc, liền thấy cái kia hồ lô màu đen phía trên hiện ra đạo đạo đỏ văn, thẳng hướng không trung cái kia cốc nhỏ đèn lưu ly đâm đến.

Cùng lúc đó, hắn thì lại xoay người gấp tròn, thế như chóp giạt.

Chỉ là thiên xảo bất xảo, hắn đào tẩu phương hướng, lại chính là Phương Quý ân núp mảnh này khe núi.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 243: Thần Bí Cao Thủ

"Không được, tặc nhân muốn chạy trốn!"

Chính nốt lại cái kia lưu phi thủ lĩnh, dự định đem hấn bắt giữ Lục Đạo Dẫn, trong giây lát nhìn thấy đối phương tình nguyện bị thương, cũng muốn mạnh mẽ tránh thoát chính mình kiếm vân, tâm trạng đúng là lấy làm kinh hãi, nghĩ muốn chạy tới thì đã thấy cái kia hồ lô màu đen dĩ nhiên va về phía đỉnh đầu của mình bên trên đèn lưu ly cốc nhỏ, tuy không biết cái này hồ lô có gì đó cô quái, nhưng liệu đến không phải thứ bình thường, không dám thật làm cho nó đụng vào đèn lưu ly cốc nhỏ trên, bởi vậy ngay lập tức trong, chỉ có thể thuận thế về phía trước vung một kiếm, sau đó liền xoay người hướng về cái kia hồ lô màu đen đánh tới.

"Xi. . ."

Cái kia lưu phi thủ lĩnh mạnh mẽ đột phá kiếm vân, đã bị thương nặng, lại bị Lục Đạo Dẫn một kiếm này cách không quét trúng áo lót, càng là thân hình lão đảo, lại vẫn là dựa vào dư thế, liền hướng góc tây bắc phương hướng vọt tới, thân hình như điện, tốc độ cực nhanh, cách đó không xa Triệu Hồng, Ngụy Giang Long, Tề Viễn Đồ mấy người thấy thế, nhất thời kinh hãi, dồn dập tung kiếm mà đến, nghĩ muốn đem hấn cướp ở lại.

Bất quá cũng vào lúc này, mặt sau Lục Đạo Dẫn đã cướp ở cái kia hồ lô màu đen đụng vào đèn lưu ly cốc nhỏ trên trước, một đạo chương lực xa xa đánh tới, lại chỉ nghe một tiếng vang âm âm, thiên địa nhất thời đại biến.

Cái kia hồ lô màu đen nổ tung, lại sinh ra một mảnh mây đen, phảng phất là dày đặc đến cực hạn bóng đêm giống như, thời khắc nguy cấp tràn ngập ở chu vi hai, ba dặm bên trong phạm vi, dạy người hoàn toàn không phân rõ được phương hướng, thậm chí ngay cả thần thức đều chịu đến ảnh hưởng. . .

"Nguyên lai hắc là nghĩ thừa dịp loạn đào tẩu!"

Lục Đạo Duẫn nhất thời tâm như gương sáng giống như, trầm tiếng quát chói tai: "Nhanh ngăn lại hắc!"

"Hắc đi không rồi!"

Một tiếng gầm thét vang lên, chính là mới vừa diệt đối thủ Triệu Hồng, hắc cách cái kia lưu phi dẫn đầu gần nhất, lập tức chạy tới.

Thế như chớp giạt, vội vã cùng cái kia lưu phi dẫn đầu rút ngắn khoảng cách!

Cái này lưu phi dẫn đầu nghĩ mượn hồ lô màu đen bên trong lan ra đến sương khói đào tẩu, không khỏi quá coi thường bọn họ!

. . .

. . .

"Cái gì quý?"

Cũng là vào lúc này, Phương Quý cả người đều bối rối.

Hắc vốn đang trốn ở một bên, trong lòng cân nhắc muốn hay không ra tay cướp cái công lao này, lại không nghĩ rằng bỗng nhiên dị biến đột ngột sinh, cái kia lưu phi dẫn đầu lại chủ động hướng về phía bên mình chạy vội

tới, chuyện này quả thật chính là người ở trong nhà ngòi, tiền từ trên trời đến a. . .

Này sự kiện, tự nhiên là kiện chuyện thật tốt, nhưng Phương Quý vào lúc này, trong lòng lại không kịp cao hứng.

Tâm thần của hắn, lúc này còn chìm đắm ở vừa nãy cái kia tặc nhân thủ lĩnh trốn trước khi đi, gọi ra cái kia lời nói bên trong.

"Tựa như các ngươi bực này quăng điếu quên tông, cam vì Tôn phủ điều động chó săn. . ."

"Tu ngay cả rễ cũng đã quên, cốt khí cũng mất rồi, có mặt mũi nào tự xưng là bất phàm. . ."

". . ."

". . ."

Những câu nói này, sao vừa nghe như là cái này lưu phi dẫn đầu trong tuyệt vọng chửi âm lên, nhưng một mực hắn hô lên câu nói này lúc loại kia giận dữ cùng không cam lòng, cùng với ẩn giấu hận ý cùng bất đắc dĩ, lại không tên làm cho Phương Quý trong lòng nào đó căn dây cung bị nhẹ nhàng xúc động một chút.

Từ nhỏ ở thôn Đầu Trâu nghe Chu người mù kể chuyện xưa, lại cùng Trương tú tài học viết chữ Phương Quý, trong lòng vẫn là có một cái hành hiệp trượng nghĩa tưởng niệm, hắn cảm thấy như vậy rất uy phong, rất có mặt mũi, hơn nữa sẽ có tiền tiêu không hết, uống không hết rượu, ăn không hết gà. . . Liên hắn bình thường cũng là làm như vậy, vẫn yêu cầu nghiêm khắc chính mình, muốn làm một cái trong truyền thuyết tốt tiên nhân.

Đương nhiên, bình thường thỉnh thoảng sẽ mở cái đào ngũ, hoặc nói là thường thường mở cái đào ngũ, nhưng Phương Quý cảm giác mình đại phương hướng trên là chưa từng thay đổi. . .

Mà lần này đi ra tập phi, hắn cũng không cảm giác có cái gì không đúng, Tôn phủ mỗi ngày thờ cúng chính mình ăn uống, cái kia đi ra giúp Tôn phủ làm việc cũng hắn là mà, huống hồ những thứ này người trước tiên đoạt Tôn phủ đồ vật, đó chính là tặc, bắt xuống bọn họ có cái gì không đúng?

Hết thấy đều phẳng phát là chuyện đương nhiên chuyện, nhưng đang nhìn đến sau trận chiến này, lại làm cho Phương Quý trong lòng có chút không thoải mái.

Là bởi vì cảm thấy Lục Đạo Dẫn mấy người giết người lúc quá ác, quá ngông cuồng, hay là bởi vì những thứ này mặt người đối với Lục Đạo Dẫn bọn họ vậy giết lúc lộ ra phần nộ cùng không cam lòng?

Phương Quý cũng nói không rõ ràng, nhưng không tên trong lòng có chút không thoải mái.

. . .

. . .

Tất cả tưởng niệm, loại kia đột nhiên xuất hiện tâm tình, kỳ thực đều chỉ là trong nháy mắt, Phương Quý còn chưa kịp phản ứng thì cái kia lưu phi dẫn đầu cũng đã vọt tới hắn trước người, Phương Quý lúc này vốn nên xông lên đem đối phương ngăn lại, lại do dự một chút.

Bất quá, cũng là ở hắn do dự thì đối phương lại thẳng tắp rút xuống, ngã tại Phương Quý trước người.

Phương Quý nhất thời lấy làm kinh hãi, nhìn chăm chú nhìn lên, đã thấy cái kia lưu phi dẫn đầu lại dĩ nhiên hai mắt trùng trùng, đã sớm khí tuyệt.

Sửng sốt một chút mới phản ứng được, nguyên lai cái này lưu phi dẫn đầu vừa nãy mạnh mẽ đột phá Lục Đạo Duẫn kiếm vân, liền đã bị trọng thương, hấn lại lấy bản mệnh tinh huyết, té nổi lên cái kia hồ lô màu đen, nhìn dáng dấp cũng làm cho hấn trả giá cái giá cực lớn, quan trọng hơn chính là, ở hấn vội vã đào tẩu thì Lục Đạo Duẫn ngay lập tức trong lúc đó chém ra một kiếm, vừa lúc trúng áo lót của hấn, lại rất cực hoàn toàn đánh tan hấn sinh cơ.

Thoạt nhìn hấn thẳng hướng cái phương hướng này chạy trốn lại đây, trên thực tế chỉ là bị Lục Đạo Duẫn kiếm khí đẩy tới.

"Người cái này chết cũng quá nhanh, ta còn muốn hỏi người câu nói đây."
.."

Phương Quý thử một cái hấn hơi thở, nhất thời có chút thất vọng, rên rỉ thở dài.

"Tặc nhân trốn chỗ nào?"

Nhưng cũng ở cái này một chỗ, đột nhiên trước người dày đặc khói đen mặt sau, một đoàn vô cùng quỷ dị ánh sáng màu đen gào thét mà đến, trong nháy mắt phá tan dày đặc như thực chất giống như khói đen, vội vã đi tới Phương Quý trước người, thế như chớp giạt, tàn nhẫn đến cực điểm!

Lại là Triệu Hồng vào lúc này chạy tới, không chút nghĩ ngợi, lạnh lùng hạ sát thủ.

Đạo đạo ánh sáng màu đen như tơ, đổ ập xuống cắn giết đến Phương Quý cùng cái kia dẫn đầu trước người.

Gần như thế tình huống xuống, Phương Quý căn bản liền trốn cũng không có chỗ trốn, thậm chí ngay cả kêu lên một tiếng, nói toạc chính mình thân phận đều không được.

"Àm!"

Liền Phương Quý không chút nghĩ ngợi, vội vã xoay tay, đột nhiên trong lúc đó, trước người linh tức tăng vọt, khuấy động hư không, hẳn trước người cũng đã có một toà Ma sơn hiện ra, ma tức cuộn cuộn, toàn thân ngăm đen, ở cái này dày đặc trong khói đen, như ẩn như hiện, phảng phất mang theo vô tận dữ tợn thái độ, tà khí quán quanh, ở đây núi xuất hiện một chốc, chu vi trong hư không, liền như là xuất hiện một cái trầm trọng hố đen. . .

"Ào ào ào. . ."

Triệu Hồng trong lòng bàn tay vô tận ánh sáng màu đen, vốn là đi khắp như tơ, quỹ dị dị thường, nhưng ở cái này một toà Ma sơn hiện ra một chốc, lại lập tức liền như là bị rút đi tất cả lực lượng, thời khắc nguy cấp tán loạn, hoàn toàn bay lượn không đứng lên. . .

Không chỉ có như vậy, cái kia Ma sơn hiện ra đồng thời, phía trên tà uy hướng ra phía ngoài rung động, sóng lớn giống như trào hướng phía trước.

Triệu Hồng kinh hãi đến biến sắc, nghĩ muốn né tránh, nhưng căn bản không kịp, trong lúc cấp thiết chỉ có thể hai tay về phía trước đẩy ra, chống đối cái này Ma sơn lực lượng, cả người nhất thời bị cái này cuồng bạo cực kỳ thần uy va bay ngược ra ngoài, miệng phun máu tươi, đầy mặt kinh hãi, như cái điều đứt dây, bất quá cũng tại lúc này, hẳn rốt cục dựa vào Ma sơn xuất hiện đẩy ra khói đen nháy mắt, nhìn thấy cái kia lưu phi thủ lĩnh trước người cái bóng.

Trái tim vừa sợ lại giận, thất thanh kêu to: "Không được, đối phương có cao thủ trước tới tiếp ứng. . ."

Theo sát Triệu Hồng sau đó, lại là Ngụy Giang Long, hắn cũng nghe được Triệu Hồng cái kia một tiếng rống to, nhìn chăm chú nhìn lên, trong khói đen mông mông lung lung, Triệu Hồng đã bị đánh bay trở về, trong vòng một chiêu, liền đã bị thương nặng, trong lòng nhưng cũng nhất thời kinh hãi!

Triệu Hồng tuy không phải Thần Đạo trúc cơ, nhưng cũng thực lực không tầm thường, nhân tài nào có thể trong vòng một chiêu liền đem đẩy lui trở về?

"Ào ào ào. . ."

Không dám có mảy may bất cẩn, quanh người một dòng sông dài hiện ra, đối chiêu tại trời, thẳng hướng bóng đen kia rơi xuống nghiêng rơi xuống mà đi.

Hắn vào lúc này, cũng không rõ ràng đối phương tu vị cùng thực lực, bởi vậy lại không dám có mảy may lưu thủ, vừa ra tay chính là hắn am hiểu nhất huyền pháp Cổ Hà thần quyết, hắn vốn là Thần Đạo trúc cơ, xa mạnh hơn Triệu Hồng, cái này vừa ra tay, thần uy lập tức bao phủ bốn phương, cái kia một dòng sông dài trầm trọng vô cùng, ẩn chứa vô tận thần uy, mỗi một giọt nước, đều hình như có băng sơn mặc nham giống như lực lượng.

"Hà?"

Phương Quý chính buồn bực mắt tập trung tình hướng xuống, xoay tay đẩy lui Triệu Hồng, không ngờ liền thấy Ngụy Giang Long lại vọt lên, nhất thời trong lòng càng náo, giơ tay về phía trước đẩy một cái, trước người cái

kia một toà hiện ra Ma sơn, liền nhất thời xoay tròn xoay tròn, thẳng hướng sông lớn tiến lên nghênh tiếp.

Cái kia một toà Ma sơn, chỉ là một phương bóng núi, nhưng cũng ẩn chứa cực kỳ trầm trọng lực lượng, lực lượng cường đại, đối với chu vi ảnh hưởng tự nhiên cũng lớn, bây giờ Ma sơn nhanh chóng xoay tròn, cũng nhất thời dẫn tới chu vi trong hư không xuất hiện một đạo xoay tròn lực lượng, phẳng phất vùng thế giới này đều đi theo xoay tròn lên , liền ngay cả chu vi khối đen, cũng tại lúc này thuận thế mà chuyển, giảo thành một cái vòng xoáy lớn.

"Không tốt. . ."

Mà ở cái kia vòng xoáy xuất hiện lúc, Ngụy Giang Long cũng nhất thời không ngừng kêu khổ.

Hắn không nghĩ tới, đối phương Ma sơn lực lượng mạnh như thế, chính mình té lên sông dài, vào lúc này lại cũng bị dẫn chuyển động, vòng quanh Ma sơn liên tục xoay tròn, hắn liều mạng nghĩ muốn thu đem trở về, nhưng mình lực lượng nhưng không sánh được đối phương. . .

Ào ào ào. . .

Một vòng hai vòng, rốt cục nghe được sông dài tán loạn, hoàn toàn mất đi không chế, hóa thành nước mưa rơi xuống ở mặt đất.

Lại chỉ thấy toà kia Ma sơn trầm trọng vô cùng, xoay tròn thời khắc, chu vi một phương thiên địa đều phẳng phất theo Ma sơn xoay tròn lên.

Mà Ngụy Giang Long, thì lại ở cái này đột ngột biến hóa phía dưới, linh tức phản phệ, nghịch chuyển tạng phủ, sắc mặt biến đến vô cùng trắng bệch, lương lương hạ xuống, liền tiếp lui về phía sau bảy, tám bước, ngẩng

đầu nhìn về phía trước thì sắc mặt đã là cực kỳ tái nhợt, càng nhiều nhưng là kinh hãi. . .

"Cái này sao có thể?"

"Người kia đến tột cùng là tu vị gì?"

Nhìn cái kia trong khói đen, mông mông lung lung nhìn không rõ ràng bóng người, Ngụy Giang Long chỉ cảm thấy đối phương vô cùng thần bí!

Chính mình nhưng là Thần Đạo trúc cơ, ra tay lúc, lại là triển khai chính mình am hiểu nhất Cổ Hà thần quyết, đối phương làm sao có khả năng vừa đối mặt thời khắc, lợi dụng cái kia quái lạ Ma sơn áp chế chính mình sông dài, tất cả những thứ này, căn bản liền không hợp lý a. . .

"Tặc nhân nhận lấy cái chết!"

Bất quá cũng theo sát Ngụy Giang Long, thậm chí là ở Ngụy Giang Long sông dài còn chưa xuống lúc, Tề Viễn Đồ cũng đã đến, hắn theo sát Ngụy Giang Long mà đến, đối với bóng đen kia, cũng không dám có mảy may bất cẩn, thân hình đi khắp thời khắc, bên người chín đạo phi kiếm đồng thời gào thét mà ra, mỗi một đạo phi kiếm, đều mang theo các loại huyền diệu đến cực điểm biến hóa, dồn dập tự nhiên, chém về phía cái kia khói đen bao phủ bóng người.

Kiểm ý sắc bén, trong vòng một chiêu, liền muốn đem đối phương trực tiếp xoắn thành một mảnh phá nát thi thể. . .

. . .

. . .

"Cái này mẹ nó xong chưa?"

Mà đón cái kia liên tiếp mà tới công tập, Phương Quý cũng nhất thời cảm tức lên.

Hắn có thể cảm giác được Tề Viễn Đồ phi kiếm kia hung hiểm, biết một không cẩn thận, đầu liền không giữ được.

Trong lòng vừa giận, hắn cũng cuối cùng tại đứng lên, đón cái kia ác liệt kiếm quang, bỗng nhiên trong lúc đó, năm ngón tay hư trương, đưa tay về phía trước.

Àm âm âm. . .

Cái kia một toà Ma sơn, nhất thời biến lớn hơn không ít, mang theo loại không cách nào hình dung khủng bố lực đạo, từ đông đến tây, mạnh mẽ quét ngang tới, cái này căn bản liền không là đấu pháp, chính là toàn bằng lực lượng ép người, Tề Viễn Đồ cái kia chín đạo phi kiếm, đón như thế một tòa thật to Ma sơn, kiếm thế nhất thời rối loạn, leng keng leng keng một trận vang lên, cũng không biết bị đập bay bao nhiêu, trong đó hai, ba chuôi, trực tiếp bị đập nát.

"Bạch!"

Cùng lúc đó, Phương Quý một cái tay khác dò ra, trong lòng bàn tay đã có một vệt kim quang bính hiện. . .

Cái kia một vệt kim quang cực kỳ chói mắt, lại không giống như là thực chất, mà là một đạo Kim khí.

Kim khí vô hình, lại khó lòng phòng bị, thời khắc nguy cấp liền đột phá tầng tầng khói đen, liền phóng đến Tề Viễn Đồ trước người.

Hiển nhiên cái này một đạo Kim khí, liền muốn trực tiếp đảo qua Tề Viễn Đồ cái cổ.

Có thể suy ra, Kim khí quét tới, cái kia cùng phi kiếm chém tới, thực sự là sẽ không có quá to lớn khác biệt!

Tề Viễn Đồ lúc này đã một trái tim nhảy đến cuồng hống, lạnh mồ hôi đều chảy ra.

Nhưng cũng liền vào lúc này, đột nhiên một tiếng gầm thét, nhưng có một đạo kiếm lớn hạ xuống, che ở Tề Viễn Đồ trước người, cùng lúc đó, vô tận cuồng phong xoắn tới, lại đem chu vi khói đen đều thổi tan mở ra, lại là Lục Đạo Dẫn rút cục vào lúc này chạy tới, rơi xuống kiếm cứu Tề Viễn Đồ một mạng, lại giơ tay xua tan chu vi khói đen, quay đầu nhìn về phía trước, nhất thời kinh hãi.

"Là người?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 244: Hạng Nhất Đại Công

"Chính là ta, làm sao rồi?"

Vừa thấy Lục Đạo Duẫn chạy tới, cuồng phong thổi tan khói đen, song phương đều thấy rõ lẫn nhau dằng dấp, Phương Quý liền cũng thuận thế ngừng tay, giơ tay thu hồi chính mình Ma sơn cùng với đạo kia vẫn còn chỉ luyện thành một nửa Thái Ất Kim khí, lẽ thảng khí hùng kêu lên.

"Sao là hấn?"

Mà khi nhìn rõ Phương Quý dằng dấp sau khi, không riêng là Lục Đạo Duẫn, mới vừa trở về từ cõi chết Tề Viễn Đồ, còn có nội tức chưa điều chỉnh xong Ngụy Giang Long, thân bị thương nhẹ Triệu Hồng mấy người, tất cả đều kinh hãi, khó coi về mặt so với thấy quý còn sợ hãi!

Ai có thể nghĩ tới, vừa nãy tiếp ứng cái kia lưu phi đầu lĩnh, liền bại ba người bọn họ lại là Phương Quý?

Kẻ này tại sao lại ở chỗ này?

Quan trọng hơn chính là, hấn thực lực tại sao đáng sợ như vậy?

Vừa nãy bọn họ không có thấy rõ Phương Quý dằng dấp thì chỉ cảm thấy thực lực đối phương khủng bố, huyền pháp tà kỳ, ra tay thời khắc, thế không thể chặn, còn tưởng rằng là gặp phải tu vị gì tinh thâm lão quái vật đây, thật là sợ lợi hại, nhưng bây giờ thấy là Phương Quý, chênh lệch liền thực sự quá to lớn, người này liền Thần Đạo trúc cơ đều không phải, hơn

nữa vừa mới vừa Trúc Cơ không bao lâu a, tại sao có thể có bực này bản lĩnh?

Thực sự không cách nào hình dung lúc này bọn họ trái tim khiếp sợ, muốn hỏi lời nói quá nhiều, lại nhất thời không biết từ đâu hỏi.

Bất quá những vấn đề này muốn thật hỏi lên, e sợ Phương Quý chính mình cũng khó nói.

Chính mình vì sao sẽ xuất hiện tại nơi này bên trong?

Đó là bởi vì chính mình hơn nửa đêm nghĩ tản bộ, trong lúc vô tình theo Đông Lai tông đệ tử tới nha. . .

Về phần mình vì sao lợi hại như vậy. . .

Nói thật sự liền ngay cả chính hắn cũng không nghĩ tới a, hắn Vô Địch Bá Huyền Công chín đạo huyền pháp, bây giờ chỉ tu luyện ra một đạo rưỡi, còn chưa từng có cùng người từng giao thủ, không nghĩ tới cái kia Ma sơn lại có khủng bố như vậy thần uy, không chỉ có lực lượng rất lớn, càng như là có rất nhiều không thể nào tưởng tượng được huyền diệu, không kịp chuẩn bị dưới, đừng nói Triệu Hồng cùng Ngụy Giang Long mấy người, Phương Quý chính mình cũng có chút sợ sệt.

Mà cái kia một đạo vẫn còn chưa hoàn toàn luyện thành Thái Ất Kim khí, càng là có chút quý dị, nhượng người phòng không dễ đề phòng. . .

Phương Quý đối với cái này một đạo Thái Ất Kim khí, kỳ thực có thể thả không thể nhận, vừa nãy nếu không là Lục Đạo Duẫn đúng lúc chạy tới, cứu Tề Viễn Đồ, e sợ lúc này Tề Viễn Đồ đầu đã không tại trên cổ, Phương Quý liệu mạng trở về kéo tới, chỉ là kéo không được a. . .

. . .

...

"Người này là người giết?"

Cũng ở mọi người bao quát Phương Quý đều một mặt mộng thời điếm, Lục Đạo Dẫn cau mày đánh giá Phương Quý một chút, cuối cùng ánh mắt rơi xuống hẳn trước người cái kia một bộ lưu phi dẫn đầu thi thể bên trên, nhất thời tức giận càng ngày càng nặng, phảng phất là đoán được cái gì.

"Hả?"

Phương Quý cũng sửng sốt một chút, nhìn cái kia dẫn đầu một chút, bỗng nhiên lồng ngực ưỡn một cái, kêu lên: "Đúng đấy, làm sao rồi?"

Lục Đạo Dẫn lập tức hiểu được, đầy mặt phẫn nộ, quát lạnh: "Trước không xuất lực, hiện tại lại tới cướp công lao?"

Phương Quý vừa nhìn hẳn thật giống hiểu rõ ra dáng vẻ, theo sát chính mình cũng hiểu được.

Hắn lập tức cười gằn một tiếng, nói: "Ta còn muốn hỏi người đây, các người qua người tới bắt, làm sao thiên không kêu ta?"

Lục Đạo Dẫn nhất thời hơi nghẹn lời, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Mà Phương Quý thì lại từng bước ép sát, theo kêu lên: "Các người liên Thanh Vân Gian cũng không gọi, đây là muốn làm gì, độc chiếm công lao sao?"

Lục Đạo Dẫn sắc mặt nhất thời càng khó coi hơn.

Bọn họ độc chiếm công lao ý nghĩ, tự nhiên là có, bất quá ngược lại không như Phương Quý nghĩ tới khuếch đại như vậy.

Không gọi Phương Quý, là bởi vì Phương Quý dọc theo con đường này, thực sự không thể nào nghe lời, chính mình những thứ này người nhọc nhằn khổ sở, mới đào ra đám này lưu phi tẩm tích, như vậy kỳ công, tự nhiên không muốn phân cho hắn, còn Thanh Vân Gian, tuy rằng cũng không kêu đến, lại cùng Phương Quý không giống nhau, bất luận nhân gia có tới hay không, trở lại Tôn phủ, phần này công lao đều sẽ có hắn một phần. . .

Sớm nói cho Thanh Vân Gian, cũng có chút bận tâm hắn sẽ cùng Phương Quý thông tin tức, không duyên cớ đi ra phân công!

Vốn là tất cả những thứ này đều muốn hảo hảo, nhưng ai biết Phương Quý lại nửa đường giết đi ra, hơn nữa giết cái này lưu phi dẫn đầu?

Hắn bình thường đều không có tham dự chính mình thương nghị, lại làm sao biết cái này việc chuyện?

Càng then chốt chính là, kẻ này ra tay cướp công thời điểm, thật là tàn nhẫn a!

Một đám lưu phi bên trong, trọng yếu nhất, đương nhiên chính là cái kia dẫn đầu người.

Lục Đạo Duẫn vừa ra tay liền nhìn chăm chăm cái kia lưu phi dẫn đầu, khởi đầu càng là muốn đem hắn bắt sống, liền là bởi vì cái này lưu phi dẫn đầu đáng giá tiền nhất, có thể chẳng ai nghĩ tới, cái này lưu phi dẫn đầu lại suýt chút nữa từ hắn dưới tay chạy trốn, mà cuối cùng đem cái này lưu phi ngăn chặn đồng thời đánh gục, hết lần này tới lần khác là cái này bị bọn họ bài trừ ở bên ngoài Phương Quý, cái này há không phải là bị hắn đem cái này lớn nhất một phần công lao cho cướp đi?

Đương nhiên, liền ngay cả chính hắn cũng không biết, cái này lưu phi dẫn đầu, kỳ thực chính là chết ở hắn dưới kiếm.

Phương Quý chỉ là vừa vắn tròn ở chỗ này, lượm cụ thi thể, sau đó lại đem vọt tới trước mặt Triệu Hồng mấy người từng cái đẩy lùi mà thôi!

Mà Phương Quý kỳ thực cũng vừa vừa nãy phản ứng lại , bất quá Lục Đạo Duẫn một câu nói, đúng là nhắc nhở hấn, tâm tư bay lộn, lập tức lễ thẳng khí hùng kẻ ác cáo trạng trước, lớn tiếng quát: "Tốt người cái Lục Đạo Duẫn, mọi người đều là đi ra ban sai, người cũng tích trữ nhiều như vậy kể vật, cố ý xa lánh ta cùng Thanh Vân Gian, một mình tranh công, then chốt người còn tranh không được. . . Nếu không là ta cũng nhìn ra bọn họ kẻ hở, sớm ở đây bảo vệ, tặc đầu đều muốn ở ở dưới tay người chạy trốn, ta xem người trở lại giải thích thế nào!"

Nói lại căm giận chuyển hướng Triệu Hồng cùng Tề Viễn Đồ mấy người, quát lên: "Còn có các người mấy cái, vì tranh công, lại không nói một lời liên hướng ta hạ sát thủ, nếu không là ta bản lĩnh so với các người lớn, lúc này sợ đều bị các người giết, quả thực tội ác tày trời!"

Một câu nói nói Lục Đạo Duẫn bọn người thay đổi sắc mặt, lại uất ức lại phần nộ.

Lục Đạo Duẫn trong lòng là quả thật hận vô cùng Phương Quý, hơn nữa còn có chút lo lắng , bởi vì Phương Quý thực sự nói thật.

Chính mình dọc theo con đường này, nhọc nhằn khổ sở, thông qua Triệu Hồng cùng Tề Viễn Đồ, vận dụng Lâm Giang Triệu gia cùng Lăng Hư tông thế lực, lúc này mới đem đám này lưu phi cho đào lên, vốn là một cái công lớn, nhưng nếu là Phương Quý thật sự về Tôn phủ đi nói lung tung, nói mình vì tranh công, suýt nữa để cho chạy tặc đầu, như vậy chính mình cái này đại công có thể to lắm giảm đi, thậm chí có thể hoạch tội.

Mà Tề Viễn Đồ mấy người thì lại càng là tức giận, vừa nãy đen sì sì một mảnh, người lại không mở miệng nói chuyện, chúng ta làm sao biết là

ngươi, mâu chốt nhất chính là, rõ ràng là ngươi trước tiên đánh tổn thương chúng ta, suýt chút nữa liền Tề Viễn Đồ đều giết, bây giờ ngược lại muốn kẻ ác cáo trạng trước?

Trong lòng vừa tức lại khó chịu, hận không thể một hộp đem Phương Quý cho nuốt.

...

...

"Lục đạo huynh, tiểu quỷ này nói năng bậy bạ, chỉ nghĩ tranh công, chúng ta không bằng. . ."

Cũng liền vào lúc này, bỗng nhiên Triệu Hồng giọng căm hận gọi lên, ánh mắt chỉ là xem ở Phương Quý trên người, hắn mới vừa rồi bị Phương Quý đá thương, trong lòng vừa kinh vừa sợ, đối với Phương Quý hận ý cũng mạnh nhất, hiển nhiên bây giờ thế cuộc không đúng, liền bỗng nhiên động một ý kiến.

Lục Đạo Duẫn mấy người nghe vậy, trong lòng cũng đều là cả kinh, rõ ràng hắn ý tứ.

Bây giờ đêm đen gió cao, trái phải không người, thật đem Phương Quý giết, đẩy ở lưu phi trên người, đúng là cũng không ai biết đến tột cùng. . .

Bất quá then chốt địa phương ở chỗ, vừa nãy Phương Quý lặng yên không một tiếng động trong lúc đó, liền ngay cả bại Triệu Hồng, Ngụy Giang Long, Tề Viễn Đồ ba người, một thân thực lực quả thật là ngoài ý muốn cường đại, chính mình những thứ này người nếu thật sự muốn giết hắn, chắc chắn không cho hắn đào tẩu sao?

Trọng yếu nhất chính là, hấn cùng Thanh Vân Gian quan hệ không tệ a. .

Giết hấn sau khi, không biết Thanh Vân Gian có hay không là vì hấn cùng mình những thứ này người làm khó dễ. . .

...

...

"Các người muốn làm cái gì, giết ta diệt khẩu sao?"

Phương Quý vừa thấy Triệu Hồng ánh mắt, trong lòng cũng là rùng mình, lùi về sau một bước, lạnh giọng kêu lên.

Lục Đạo Dẫn mấy người bị hấn uống phá tâm tư, trái tim cũng là hơi ngưng lại, nhất thời đúng là khó có thể làm ra lựa chọn.

"Ha ha, chư vị đồng đạo, có thể đã cảm đến trùm thô phi?"

Cũng đang lúc này, rất xa bóng đêm nơi sâu xa, bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng cười.

Lục Đạo Dẫn mấy người lấy làm kinh hãi, nghe ra đó là Thanh Vân Gian tiếng nói, vội vàng thu hồi trái tim tất cả sát cơ, hướng về cái kia tiếng nói truyền đến chỗ chấp tay, cười nói: "Thanh Vân đạo hữu tới đúng lúc, Hỏa Tàng thạch đã tìm về, đám kia tặc nhân cũng tất cả giết, trở lại Tôn phủ thời điểm, còn đến xin mời Thanh Vân đạo hữu thay tự công đây. . ."

Phương Quý chen miệng nói: "Bọn họ đề phòng hai ta đây, không nói cho người cũng không nói cho ta, nhưng cái này tặc đầu, vẫn là ta giết!"

Lục Đạo Dẫn đám người nhất thời hướng về Phương Quý trợn mắt nhìn.

Phương Quý quay đầu thối một tiếng huýt sáo, đầy mặt vẻ đắc ý, lại là căn bản liền không nhìn bọn họ tràn đầy tức giận mặt.

"Mọi người cùng nhau đi ra, là công lao của người nào chính là ai, còn có người dám cướp hay sao?"

Thanh Vân Gian từ trong bóng đêm hiện thân đi ra, nở nụ cười một tiếng, lại hỏi Lục Đạo Duẫn nói: "Tất cả mọi chuyện đều rõ ràng?"

Lục Đạo Duẫn chính muốn nói chuyện, bỗng nhiên bên cạnh Triệu Hồng mở miệng nói: "Lưu phi đã tất cả đền tội, đội buôn bị cướp pháp thuyền cũng ở nơi đây, bắt quá cái kia Đông Lai tông bao che lưu phi, có thể cũng không thể dễ tha, không giết bọn họ, sợ là nơi đây tặc hoạn nạn trù!"

Chu vi mọi người phản ứng lại, đều gật đầu nói: "Đúng là nên như thế!"

"Đông Lai tông cũng phải giết?"

Đúng là bên cạnh Phương Quý, nghe xong lời này, nhất thời hơi ngần người ra, ánh mắt có vẻ hơi do dự.

...

...

Cũng không lâu lắm, Lục Đạo Duẫn mấy người liền đã đồn dập khắp mọi nơi đi khắp, đem cái kia mười mấy cái lưu phi bêu đầu, sau đó nghiệm qua pháp thuyền bên trên hàng hóa, phân người lái pháp thuyền, trực tiếp hướng về Đông Lai tông chạy tới, sát khí lẫm lẫm, vu như một mảnh mây đen bao phủ lại đây.

Mà Phương Quý thì lại không khỏi cảm thấy có chút ngột ngạt, dọc theo đường đi không nói một lời theo bọn họ.

"Minh Quân sư đệ, bày trận phong sơn, Đông Lai tông trên dưới, không thể thả đi một cái!"

Lục Đạo Duẫn trầm giọng hét lớn, lệnh Trương Minh Quân phong núi, sau đó liền trực tiếp hướng về Đông Lai tông Đạo Đức điện bên trong nhanh chân đi đi, Ngụy Giang Long mấy người thì lại lập tức xông hướng chu vi chư phong, theo bọn họ lớn tiếng hô quát vang lên, yên tĩnh núi trong nhất thời hỗn loạn tung bùng, Đông Lai tông đệ tử từng cái từng cái bị xua đuổi đi tới Đạo Đức điện trước, có người đầy mặt mê man, có người chưa tỉnh ngủ, còn không biết có đại họa sẽ tới.

Mà Lục Đạo Duẫn tạm thời không để ý tới những thứ này Đông Lai tông đệ tử, chỉ là tiến quân thần tốc, vào Đạo Đức đại điện, đi tới điện bên trong, đã thấy vị kia già nua Đông Lai tông chủ, chính ngay người như phỗng giống như ngồi ở án trước, hai mắt vô thần, nhìn trước mặt ánh nến.

Mà ở bên cạnh hắn, mấy vị chấp sự đều đã chân như run cầm cập, nhìn thấy Lục Đạo Duẫn đi vào, lập tức quỳ xuống, liên tục dập đầu lạy.

"Lão đông tây, người bao che lưu phi, hôm nay đã thua chuyện, còn có lời gì nói?"

Lục Đạo Duẫn đứng chấp tay, Triệu Hồng thì lại xông về phía trước, chỉ vào cái kia lão Tông chủ mũi hét lớn.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 245: Người Minh

Đông Lai tông cái này lão Tông chủ, cho Phương Quý ấn tượng vẫn là nhất gan nhu nhược, bị hồng trên hai câu, liền đem chính mình Tô sư gia lưu lại kiếm gỗ hai tay dâng lên, có thể nói là một điểm cốt khí cũng không có. Nhưng ngoài dự đoán mọi người, bây giờ tai họa đã phát, đại nạn ập lên đầu, hấn chợt yên tĩnh lại, nghe Triệu Hồng gầm lên, cũng chỉ là bình tĩnh ngồi ở chỗ đó --, nhìn trước mắt ánh nến.

"Tha mạng. . ."

"Thần vệ đại nhân tha mạng a, những thứ này chuyện theo chúng ta một chút quan hệ cũng không có a. . ."

Đúng là lão Tông chủ không có phản ứng, mấy vị kia chấp sự lại vội vàng kêu lớn lên, cũng không biết bọn họ đập đầu bao nhiêu cái đầu, cái trán đều đã đập đầu xuất huyết tích đến rồi, nền đá sàn nhà cũng đụng phải nát bấy, nhưng cũng không thể không biết đau, chỉ là đầy mặt kinh hoảng.

Lục Đạo Dẫn liền ánh mắt đều không có liếc bọn họ một chút, chỉ là nhìn cái kia lão Tông chủ, lạnh nhạt nói: "Giả ngây giả dại đã không dùng, đã sớm biết các ngươi Đông Lai tông cùng lưu phi mày lại mất đi, bây giờ lưu phi đã phục trụ, ngươi còn có cái gì có thể nói? Bình thường các ngươi làm sao bao che lưu phi, chung quanh đây lại có hay không còn có cái khác lưu phi, sáng khoái giao cho đi ra đi, xem ngươi tuổi tác không nhỏ, nếu là nói rõ ràng, có lẽ ta trợ ngươi bình giải thời điểm, có thể cho ngươi một cái sáng khoái. . ."

"Tông chủ. . ."

Chu vi mấy vị chấp sự nghe xong, đã không nhìn được hướng về lão Tông chủ nhìn sang, đầy mắt cầu xin.

Nhưng này lão Tông chủ lại còn là không nói một lời, như là nói cái gì đều không nghe thấy giống như, cả người đều đã dại ra.

Như nhất định phải từ hấn quất da giống như trên mặt nhìn ra cái gì đến, cái kia chính là thâm trầm đến tuyệt vọng bi thương.

"Lưu phi. . . Lưu phi. . ."

Thấy lão Tông chủ không mở miệng, bên cạnh chấp sự rốt cục không nhìn được, một cái trong đó thoát nhìn có chút cơ linh, bỗng nhiên kêu lên: "Thần vệ đại nhân khai ân a, cái gì lưu phi loại hình, chúng ta quả thật không biết a, ta Đông Lai tông xưa nay chỉ biết đóng cửa tu hành, từ không để ý tới ngoài cửa việc, chúng ta cũng không biết những kia lưu phi liền che giấu ở lân cận, kính xin đại nhân minh giám a. . ."

Bây giờ ngoài điện, những kia Đông Lai tông các đệ tử tựa hồ cũng cuối cùng đã rõ ràng rồi điện bên trong Thần vệ đang hỏi cái gì, nhất thời từng cái từng cái hoảng loạn cả lên, không biết có bao nhiêu người ngã quỵ trên mặt đất, gào khóc lớn xin tha, chỉ nói mình đối với những thứ này chuyện hoàn toàn không biết.

Trong lúc nhất thời, cái này nho nhỏ Tiên môn, lại tựa như bao phủ ở cái này một mảnh bi ai tuyệt vọng trong.

Triệu Hồng nghe những thứ này tiếng xin tha, không nhìn được nhú mày, nói: "Lục đạo huynh, ông lão này giả ngây giả dại, cùng hấn đồng dài cái gì, chỉ để ý toàn bộ giết xong việc, sau đó ở cái này Đông Lai tông bên trong lục soát, ta liền không tin bọn họ có thể đem tội chứng đều ẩn đi!"

Phương Quý nghe đến nơi này, hơi ngần người ra, trầm nghĩ: "Bọn họ nguyên lai vẫn không có chứng cứ?"

Hắn là theo Đông Lai tông đệ tử một đường sò qua đi, còn nghe được cái kia Đông Lai tông đệ tử cùng lưu phi đầu lĩnh nói chuyện, tự nhiên biết Đông Lai tông không thể tách rời quan hệ, nhưng Lục Đạo Dẫn mấy người lại tựa hồ như cũng không biết, bọn họ chỉ là thông qua Lâm Giang Triệu gia cùng Triệu Bắc Lăng Hu tông tra được một ít manh mối, suy đoán ra Đông Lai tông cùng những kia lưu phi có quan hệ, bởi vậy rung cây dọa khỉ, buộc lưu phi hiện thân.

Mà trước bọn họ sẽ ở trong núi ngăn chặn những kia lưu phi, cũng là bởi vì bốn phương tám hướng, đều là đường bằng phẳng, những kia lưu phi nghĩ muốn dời đi Hỏa Tàng thạch, liền tất nhiên sẽ vào núi, vì lẽ đó liền sớm bảo vệ cái kia vào núi duy nhất đường hầm, lúc này mới bắt được bọn họ.

Vì lẽ đó nói, bọn họ vẫn đúng là không nhất định có bằng chứng, chứng minh Đông Lai tông cùng lưu phi quan hệ.

Bằng chứng trong tay Phương Quý, nhưng Phương Quý lại không muốn nói ra đến.

Lục Đạo Dẫn nghe xong Triệu Hồng, cũng không nhịn được nhíu mày, hắn thấy cái kia Đông Lai tông lão Tông chủ chỉ là ngơ ngác ngồi ở nơi đó, không nói tiếng nào, lại nhìn về phía cái kia mấy cái đã là đầy mặt sợ hãi chấp sự, liền chậm rãi gạt đầu, chuẩn bị hạ lệnh.

Cũng liền vào lúc này, Phương Quý bỗng nhiên mở miệng nói: "Tại sao muốn giết?"

Hắn cái này vừa mở miệng, Lục Đạo Dẫn nhất thời nhíu mày, còn lại lời nói cũng nuốt xuống bụng bên trong, mà Triệu Hồng nhưng là cười lạnh nói: "Những thứ này người rõ ràng cùng lưu phi cấu kết, rắp tâm hại người, nếu không giết một người răn trăm người, trực tiếp diệt, làm sao chấn nhiếp thiên nam đạo?"

Phương Quý nhíu mày, nói: "Mọi người đều nói cùng lưu phi không liên quan a. . ."

Lời vừa nói ra, đừng nói Triệu Hồng, những người khác cũng đều hướng về Phương Quý nhìn lại, ánh mắt kinh ngạc.

Nghĩ thâm như thế tỏ rõ chuyện, tiểu tử này là thật sự không hiểu vẫn là giả bộ hồ đồ?

Triệu Hồng càng là cười gằn một tiếng, nói: "Bực này nói người cũng dám tin, giết bọn họ, không một cái oan uổng!"

Vào lúc này thẳng ngay Phương Quý, đúng là cảm thấy mới vừa rồi bị hắn đả thương khí ra không ít.

Nhưng lại không nghĩ rằng, Phương Quý nghe xong lời này bỗng nhiên tức giận lên, kêu lên: "Thả đại gia người rắm, mọi người đều nói cùng lưu phi không liên quan, người còn muốn đuổi tận giết tuyệt? A, ta biết rồi, vừa nãy cái kia công lao lớn nhất bị ta đoạt, vì lẽ đó các người không cam lòng, cố ý nghĩ giết người vô tội giả mạo công trạng, nhiều tích góp mấy người đầu ở trên người, trở lại tốt vượt qua ta cái này công lao lớn nhất đúng hay không?"

Triệu Hồng vừa nghe lời này mũi đều tức điên, chuyện này làm sao giết người vô tội giả mạo công trạng đều đi ra?

Cái kia công lao vốn là người cướp chúng ta, bây giờ còn nói chúng ta muốn cướp người cái kia công lao lớn nhất?

Kẻ này đến tội cùng là còn nhiều bụng tiểu nhân đo lòng quân tử a, chuyện như vậy đều có thể liên tưởng đến cướp công lao phía trên đi?

Không nhịn được gầm lên: "Người cho rằng người người cũng giống như người giống như sao, những thứ này người cùng lưu phi cầu kết, đáng chết!"

Phương Quý gương mặt bỗng nhiên lạnh xuống, um tùm nhìn Triệu Hồng một chút, nói: "Người dám nói chuyện với ta như vậy, có tin ta hay không giết chết người?"

Triệu Hồng trong lòng nhất thời run lên, theo bản năng lùi về sau một bước.

Như lúc trước, hẳn dù là bại bởi qua Phương Quý một lần, trong lòng cũng không làm sao sợ hãi, nhưng vừa nãy ở trong núi thẳm, chính mình lại trong vòng một chiêu, liền bị hắn tổn thương, đặc biệt là nhìn thấy liền Ngụy Giang Long cùng Tề Viễn Đồ đều không phải là đối thủ của hắn, trong lòng đã có Phương Quý thực lực hoàn toàn nhìn không ra, lúc này thấy Phương Quý vẻ mặt âm lãnh, tựa hồ thật đối với mình động sát cơ đáng dấp, không khỏi một cỗ khí lạnh chiếm giữ trái tim, liền nói cũng không dám nói.

"Đủ rồi!"

Mà vào lúc này, Lục Đạo Duẫn cũng đã từ Phương Quý trong lời nói, nghe ra chút quấy nhiễu ý tứ, lại thấy hắn tựa hồ thật sự đối với Triệu Hồng động sát cơ, liền cũng cuối cùng tại không nhẫn nại được, lạnh lùng nói: "Lưu phi tàng bảo ở đây, Đông Lai tông thì lại làm sao có thể thoát can hệ?"

Phương Quý lập tức cãi lại: "Lưu phi còn giấu ở Triều quốc đây, cái kia Triều quốc tiên môn có phải là cũng phải phá một lần?"

Lục Đạo Dẫn nhất thời giận dữ, mạnh mẽ nhìn về phía Phương Quý, mà Phương Quý cũng trực diện hẳn, một điểm chịu thua ý tứ đều không có.

Hiển nhiên trong sân bầu không khí có chút xơ xác sát khí, đột nhiên bên cạnh một giọng nói vang lên: "Đó là con trai của ta!"

"Cái gì?"

Chu vi nhất thời yên lặng như tờ, ánh mắt của mọi người, đều tập trung vào cái kia lão Tông chủ trên mặt.

Vừa nãy vẫn ở nhìn chăm chăm cái kia trước mắt ánh nến, như là nhập định giống như lão tu, vào lúc này, như là bỗng nhiên thức tỉnh, trên mặt của hắn, cũng cuối cùng tại không còn là loại kia đại ra vẻ, mà như là bay lên một chút bi thương, bi thảm mỉm cười, lại nói: "Các người nói cái kia lưu phi, hẳn là ta con trai, nói vậy lúc này, hẳn hẳn là đã chết trong tay các người đi. . ."

"Tông chủ. . ."

Vừa nghe đến lời ấy, chu vi mấy vị chấp sự, nhất thời co quắp ngã trên mặt đất, đầy mặt tuyệt vọng.

Mà Triệu Hồng nhưng là mặt lộ vẻ vui mừng, đặc ý hướng về Phương Quý nhìn lại, bất quá một thấy Phương Quý sắc mặt bất thiện, trong lòng nhất thời run lên, lại vội vàng lách mình tránh ra, không dám nhìn thẳng hẳn ánh mắt.

Mà Lục Đạo Dẫn nhưng là ánh mắt ngưng lại, lạnh lùng nhìn cái kia lão Tông chủ, nói: "Người rốt cục thừa nhận cùng lưu phi có cấu kết?"

"Con trai của hắn là của ta, ta tự nhiên cùng hắn không thể tách rời quan hệ?"

Lão Tông chủ chậm rãi quay đầu, hướng về Lục Đạo Duẫn nhìn lại, tiếng nói bên trong như là không có một chút nào cảm tình, chỉ có nghi vấn: "Nhưng các người nói hắn là lưu phi, ta nhưng cũng không tán đồng, ta tộc đời đời sinh ở Bắc Vực, dựa vào cái gì Tôn phủ tây mở ra, linh mạch liền muốn bị các người chiếm lấy đi, chúng ta chỉ là nghĩ cầm lại một ít đến, liền trở thành các người trong miệng tội ác tà trời lưu phi?"

"Hả?"

Lục Đạo Duẫn nghe xong lời này, khẽ nhíu mày, làm như không nghĩ tới hắn sẽ như vậy hỏi.

Trong khoảng thời gian ngắn, lại càng không biết nên làm sao trả lời.

"Đặc biệt là các người những người này. . ."

Lão Tông chủ ánh mắt chậm rãi từ Lục Đạo Duẫn, Triệu Hồng, Tề Viễn Đồ mấy người trên thân từng cái đảo qua, cuối cùng đảo qua Phương Quý, nhíu mày lên, nói: "Các người đều là Bắc Vực người đi, thăm thăm mấy vạn năm trước, Bắc Vực trên là một mảnh man hoang nơi, chỉ có yêu ma, cũng không có dấu người, liền liền có một nhóm người, từ Đông Thổ xuất phát, đến nơi này, sinh sôi sinh lợi, mới có bây giờ Bắc Vực Nhân tộc, nói đến, chúng ta căn đều là giống nhau, mà các người, nhưng là Bắc Vực tu sĩ bên trong đàn sinh ra nhân vật kiệt xuất. . ."

Hắn nhẹ nhàng nói, tiếng nói bên trong tựa hồ có hơi không rõ: "Có thể các người, làm sao liền cam vì Tôn phủ hiệu lực, đối phó tộc nhân mình đây?"

Hắn tiếng nói có vẻ hơi yếu ớt, nói cũng chỉ là một ít lại lời lẽ tầm thường bất quá đại lộ nói.

Nhưng Lục Đạo Dẫn mấy người nghe xong, lông mày lại không khỏi cau lên đến.

Cái này lão tu, như là dẫn theo một loại nào đó áp lực vô hình, khiến đến trong lòng bọn họ có chút không thoải mái.

"Ha ha, Lão đông tây chết đến nơi rồi, còn muốn nói tới chút vô vị lời nói?"

Cũng tại lúc này, một cái âm thanh nở nụ cười lạnh, Triệu Hồng vượt ra khỏi mọi người, nói: "Xem ngươi cũng cao tuổi rồi, làm sao liền như thế giống như đạo lý đơn giản đều không hiểu, đại đạo độc hành, các đi một bên, ta cũng có tộc nhân, nhưng ta tộc nhân là Lâm Giang Triệu gia, có thể cùng các ngươi không có gì can hệ, ta từ vì Tôn phủ hiệu lực, bác đến cảm tú tiền đồ, ai muốn cùng ngươi Đông Lai tông làm bạn?"

Lúc này chu vi hoàn toàn yên tĩnh, hắn lời nói liền có vẻ đặc biệt là vang dội, ở Đạo Đức điện bên trong qua lại vang vọng.

"Liền là bởi vì có như ngươi vậy hài tử, Tôn phủ mới có thể vào chủ Bắc Vực, làm cái này Bắc Vực chi chủ 1,500 năm a. . ."

Cái kia Đông Lai tông chủ thăm thăm hít một tiếng, nói: "Lão phu thiên tư không bằng các ngươi những thiếu niên này, nhưng thắng ở sống tuổi tác thật nhiều, bây giờ đúng là càng ngày càng bị hồ đồ rồi, cái này khổ sở tu hành cả đời, tìm hiểu điển tịch vô số, rồi lại tu cái gì đây?"

Trên mặt của hắn tựa như xuất hiện chút hám ý, nhưng càng nhiều lại là bi thương.

"Liên ngay cả những kia thế tục thất phu, đều còn biết trục xuất Dị tộc, không cam lòng nhân nô, vì sao bây giờ trong giới tu hành, các người những này thiên kiêu con cháu, lại từng cái từng cái chen chúc tại Dị tộc Tôn phủ phía dưới, đồ bắt nguồn từ gia tộc người đến so với Tôn phủ còn muốn tàn nhẫn chút, chỉ là nghĩ có thể vì chính mình bác một cái cảm gì tiền đồ, kết quả lại liên quảng đại tộc nhân như lợn chó giống như vận mệnh đều không nhìn thấy. . ."

"Tu hành tu hành. . ."

Hắn lâm bẫm nói: "Lẽ nào chính là liên này điếm người cuối cùng tính đều muốn tu roi mới chịu sao?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 246: Không Nên Nhận Mệnh

Đạo điện đại điện bên trong, trở nên vô cùng yên tĩnh.

Ngoài điện chính có vô số Đông Lai tông đệ tử sợ hãi kêu khóc âm thanh truyền vào, hình thành so sánh rõ ràng.

Lục Đạo Dẫn, Ngụy Giang Long, Tề Viễn Đồ, Trương Minh Quân mấy người, đều là Tôn phủ từ An Châu các nơi tuyên chiếu mà đến thiên kiều kỳ tài, cậy tài khinh người, thân phận bất phàm, bình thường chính là trở lại mỗi người bọn họ tiên môn, gia tộc, vậy cũng sẽ bị tôn sùng là thượng khách, các trưởng bối cũng không dám tùy ý chỉ trích bọn họ, mà cái này Đông Lai tông chủ, lại bất quá là cổ hủ ông lão, không đáng nhắc tới, nhưng một mực ở này lão giả nói ra như vậy mấy câu nói sau, trong đại điện bầu không khí, liền bỗng nhiên trở nên quái lạ lên, tựa hồ nhượng bọn họ cảm giác có chút ngột ngạt.

Liền ngay cả nóng lòng muốn thử Triệu Hồng, vào lúc này đều không có lập tức mở miệng bác bỏ.

Hắn cảm thấy cái này lão tu nói rất buồn cười, rất hoang đường, nhưng cảm giác được không khí chung quanh nghiêm nghị, liền không dám dễ dàng lộ đầu.

"Lão trượng lời ấy sai rồi. . ."

Cũng ngay vào lúc này, một cái nho nhã lễ độ tiếng nói, đánh vỡ trong sân yên tĩnh.

Nói chuyện chính là thân mặc áo bào trắng, hiền lành lịch sự Thanh Vân Gian, hấn trên mặt mang theo mỉm cười, hướng về lão Tông chủ nhẹ nhàng cúi người hành lễ.

"Ngươi là Nam Hải đến Thần tộc huyết mạch?"

Đông Lai tông lão Tông chủ nhìn về phía Thanh Vân Gian, tựa hồ chỉ một chút liền nhìn ra hấn cùng Lục Đạo Duẫn mấy người không giống.

Thanh Vân Gian gật đầu gật đầu, nhẹ giọng nói: "Lão trượng nói tựa như tự đáy lòng, tại hạ lại không lắm tán đồng, nhân sinh bên trong đất trời, liền cần đá mài tinh tiến, càng tăng thêm một tầng lâu, thế gian có rất nhiều cường giả xuất thế, vượt lên trên chín tầng trời, lập đạo trong thiên địa. Đông Thổ như vậy, các cổ thế gia truyền thừa vạn năm, chương một phương vận mệnh, Nam Cương như vậy, các Đại vu tiên được chư bộ quý lạ, vu như thần linh, mà ta Tôn phủ làm chủ Bắc Vực trước, Bắc Vực lại làm sao không phải là như vậy? Khi đó U Đế cùng ba đại đạo thống như mặt trời ban trưa, cũng là như thế ngự trị ở khắp nơi tiên môn bên trên?" : :

Nói thì hấn cười khẽ, nói: "1,500 năm trước, ta tổ Đế Tôn diệt ba đạo, trục U Đế, từ đây thay vào đó, xây xuống Tôn phủ, nhất thống Bắc Vực mười chín châu, bây giờ cũng bất quá kéo dài năm đó ba đạo cùng U Đế truyền thống mà thôi, vì sao khi đó các ngươi có thể cam tâm tình nguyện dâng lên linh quang trân bảo, vì sao bây giờ hiến cho ta Tôn phủ, liền cảm thấy được là bị người cướp đoạt đi tới đồ vật? Chẳng lẽ nói, liền bởi vì ta Tôn phủ huyết mạch, là từ trên biển đến, cho nên liền không có cái này làm Bắc Vực chi chủ tư cách?"

Nghe được Thanh Vân Gian, Lục Đạo Duẫn mấy người, sắc mặt đều bỗng nhiên nhẹ nhanh hơn một chút.

Tựa hồ như vậy lời nói nói ra, liền đem đỉnh đầu bọn họ bên trên cái kia áp lực vô hình cho yết đi tới.

"Tôn phủ thiếu niên, người nói nếu như vậy, liền cảm thấy được có thể lẽ thẳng khí hùng ngồi ở Bắc Vực sinh linh trên đỉnh đầu?"

Đông Lai tông chủ nghe xong Thanh Vân Gian, lại là lắc đầu nở nụ cười khổ, nói: "U Đế, ba đại Đạo chủ, đều chỉ là cường một ít Bắc Vực người thôi, liền chính bọn hắn, cũng không cảm thấy được cùng người khác có rất bất đồng, có thể các người không giống nhau, các người Tôn phủ huyết mạch đi tới Bắc Vực, chính là vì làm chủ nhân đến, các người coi chính mình là đế vương, làm thần, nhưng xưa nay chưa từng đem chính mình coi như Bắc Vực người!"

"Cũng là bởi vì này, các người xưa nay đều chưa từng đem Bắc Vực sinh linh xem là người mình, hoặc nói là xem là người!"

"Các người làm chủ Bắc Vực 1,500 năm, cướp đi linh mạch tài nguyên vô số, tiêu diệt tiên môn vô số, nhưng các người lại làm vì Bắc Vực từng làm chút gì? Chư địa yêu ma phân lên, mạnh mẽ ăn người, các người Tôn phủ lại đi chém qua mấy lần yêu ma, đã cứu vài lần bách tính?"

"Khắp nơi tiên môn thảo phạt lẫn nhau, hỗn chiến không ngớt, chẳng lẽ không là Tôn phủ lo lắng chúng ta lớn mạnh, cố ý chọn rút?"

". . ."

". . ."

Hắn lạnh giọng nói, mỗi nói hơn một câu, Thanh Vân Gian sắc mặt liền khó xem một phần, nhưng hắn còn ở duy trì bình tĩnh, nhàn nhạt nói: "Lão trượng nói, nhiều là nghi kỵ lời nói, nhớ ta Tôn phủ làm chủ Bắc Vực trước, Bắc Vực các đại Tiên môn đạo thống, tề quét từ trên, đóng cửa tu luyện,

thần thông đạo pháp, khi nào từng có nửa phần tiên bộ? Đúng là ta Tôn phủ đến rồi, mới để Bắc Vực thiên kiêu, có tiếp xúc càng nhiều đạo pháp cơ hội. . ."

"Ta Tôn phủ đến trước, U Đế cùng ba đại đạo thống, cũng là nhiều năm liên tục chinh chiến, phân chiến không ngớt, ngược lại là do chúng ta nhất thống mười chín châu, lúc này mới phòng ngừa lớn chiến cuộc, tuy rằng phía dưới tiêu Tiên môn còn thường xuyên hỗn chiến, cái kia cũng không phải ta Tôn phủ bản ý. . ."

"Người muốn nói ta Bắc Vực tu sĩ vốn là tự cam đoạ lạc, nên có kiếp nạn này?"

"Người muốn nói ta Bắc Vực tu sĩ làm người Tôn phủ nô tài, trái lại càng vượt qua chính mình chúa tể vận mệnh?"

"Nói hưu nói vượn!"

Còn không chờ Thanh Vân Gian nói xong, cái kia Đông Lai tông chủ, bỗng nhiên tiếng nói chìm xuống: "Nói cái gì ta Bắc Vực đạo pháp không cách nào tiên bộ, cái kia vạn ngàn pháp môn, vô tận điển tịch, lẽ nào đều là bỗng dưng sinh ra đến? Nói cái gì giúp ta Bắc Vực bồi dưỡng thiên kiêu, ha ha, cái kia từng cái từng cái tuyệt thế kỳ tài, đều bị người Tôn phủ chiêu nạp mà đi, nuôi thành Tôn phủ chó săn, phai mờ tại chúng, lại có mấy cái trưởng thành lên?"

"Vạn thế vạn vật, đều có đạo, các người Tôn phủ đến rồi, liền cao cao tại thượng, đoạt ta tài nguyên, đoạn ta tiên lộ, cướp ta truyền thừa, tuyệt đệ tử ta, tình cờ ném cho khớp xương đi ra, còn muốn nói là vì ta Bắc Vực làm nhiều ít hơn bao nhiêu, cái này dựa vào cái gì?"

Hắn tiếng tiếng quát chói tai, đã là giận phát như điên, một bồn lửa giận, liền tựa như muốn nhào tới Thanh Vân Gian trên mặt.

Mà cái này nhiều tiếng chất vấn, cũng làm cho Thanh Vân Gian trầm mặt lại, sắc mặt cũng đồng dạng trở nên lạnh lùng lên, qua một lúc lâu, mới nhàn nhạt mở miệng: "Thiên hạ như hươu, người có đức chiếm lấy, ta tổ Đế Tôn bại tận Bắc Vực đại tu, bố trí Tôn phủ, tự nên cao ở trên chín tầng trời, Bắc Vực tu sĩ, không cam tâm, lại không từ lệ tự cường, chỉ rơi vào miệng đây oán giận, lại há là tu hành chính đạo?"

"Ha ha, người nói rất đúng!"

Ngoài dự đoán mọi người, Đông Lai tông lão Tông chủ nghe xong Thanh Vân Gian, lại cười ha ha, tán đồng rồi hắn, mà vẻ mặt hắn, cũng tại lúc này dần dần lạnh xuống, chỉ là càng lạnh, càng có lực lượng nào đó ám uẩn trong đó, điềm nhiên nói: "Trong giới tu hành, cường giả vi tôn, người Tôn phủ 1,500 năm ra một người như vậy, tự nhiên nên cao ở Bắc Vực chúng tu bên trên, ta Bắc Vực tu sĩ phản người không được, cũng chỉ có thể tạm được này khinh miệt, nhưng người như cảm thấy làm người Tôn phủ nô tài, liền là chúng ta Bắc Vực tu sĩ mệnh, vậy thì coi thường chúng ta. . ."

"Tu hành tu hành, tu chính là một viên không nhận mệnh tâm, ta Bắc Vực bây giờ lực có không bằng, nhưng đều sẽ có chút tượng người lão phu giống như, không muốn nhận nô tài kia mệnh, dù sao, nếu nói là Bắc Vực chi tu, trời sinh liền thấp các người Tôn phủ huyết mạch một bậc. . ."

Hắn vừa nói chuyện, tiếng nói bên trong đã tựa như mẫn bao hàm Âm lời: "Lão phu không tin!"

Theo cuối cùng này bốn chữ nói ra, hắn bỗng nhiên trong lúc đó đứng lên, lộn khộm phía sau lưng, vào lúc này ưỡn lên đến mức thẳng tắp, mà sau bàn tay hướng về vỗ một cái, ở hắn bên chân, một cái cũ nát cái hộp

kiếm liền xoẹt một tiếng phá nát, từ bên trong nhảy ra một đạo có chút âm u kiếm quang, cái kia thành linh chính là một thanh phi kiếm, chỉ là cũng không biết bao nhiêu năm chưa từng rời đi cái hộp kiếm, cho người một loại ý trì độn.

Lão Tông chủ nhắc cầm lại phi kiếm, thuận chỉ một vệt, kiếm quang nhất thời sáng ngời chói mắt.

Rồi sau đó hần trăm giọng hét lớn, cầm trong tay phi kiếm, đường đường chính chính, ôm theo vô tận lửa giận, hướng về Thanh Vân Gian phủ đầu chém rơi đi xuống!

...

...

"Không được, Lão đông tây dám đối với Tôn phủ huyết mạch bất lợi?"

Thấy biến hóa này, Lục Đạo Duẫn đám người nhất thời kinh hãi, bỗng nhiên trong lúc đó phản ứng lại, Triệu Hồng cái thứ nhất kêu to, giờ tay đánh ra một đoàn ô quang, hướng về lão Tông chủ quán quanh đi qua, mà Lục Đạo Duẫn mấy người cũng dồn dập cầm kiếm xông lên, đầy đủ ba vị Thần Đạo trúc cơ, chu vi khí diễm lưu chuyển, như là tòi khô kéo xảo giống như, thẳng hướng vị kia thoát nhìn gió vừa thổi liền hướng lão Tông chủ tuôn tới!

Vị kia lão Tông chủ, đã quá cổ hủ, có thể thấy, hần đạo cơ không mạnh, có lẽ chỉ là cấp thấp Địa Mạch trúc cơ, thậm chí có thể là Linh đan Trúc Cơ, lại thêm vào tuổi già thể yếu, lại không có quá nhiều linh dược bổ dưỡng, vì lẽ đó toàn bộ thân thể, đều đã hủ hóa, hần mặc dù là Trúc Cơ cao giai, nhưng trong sân mấy vị này Thần Đạo trúc cơ, thậm chí là Triệu Hồng, đều cảm giác mình có thể ung dung vượt qua hần!

Thần Đạo trúc cơ, chính là Trúc Cơ cảnh giới thiên tư cao nhất người, là đỉnh.

Mà cái này lão Tông chủ, thì lại đại biểu chính là Trúc Cơ cảnh giới cấp thấp nhất, là bình thường nhất một loại người.

Trong này chênh lệch, thậm chí không phải tu vị cao thấp có thể bù đắp!

Vì lẽ đó ở bọn họ ra tay lúc, đều cảm giác, hẳn là có thể dễ dàng, liền đem cái này lão Tông chủ đánh tan.

Nhưng chẳng ai nghĩ tới chính là, kết quả cùng bọn họ không giống nhau!

...

...

Ào ào ào. . .

Cái kia lão Tông chủ cầm kiếm mà lên, thân hình đã ưỡn lên đến mức thẳng tắp, phảng phất có một loại nào đó không tên lực lượng, tại thân thể nơi sâu xa nhất chống đỡ lấy hẳn cái kia cỗ hủ thân thể, đứng cách hẳn cách đó không xa, thậm chí có thể nghe được trong cơ thể hẳn máu tươi nhanh chóng lưu động âm thanh, đón Lục Đạo Dẫn mấy người tập đến trước người công kích, hẳn đột nhiên trợn mắt trừng trừng, xoay người quét ngang, một chốc thân uy từ hiện, nhiều điện mà chuyển.

Đón hẳn ánh mắt, Lục Đạo Dẫn mấy người, không hiểu cảm thấy tâm lạnh, nhất thời trong tay huyền pháp uy lực, đều yếu rất nhiều, càng là cảm giác cái kia lão Tông chủ một kiếm, như là mang theo một loại không cách nào hình dung uy lực, vượt xa sự tưởng tượng của bọn họ, thân hình không

bị không chế, bị cái kia làn sóng giống như vọt tới trước người kiếm cường bức đến thịch thịch thịch liền lùi lại vài bước, đầy mặt khó có thể tin.

Bọn họ như vậy Thần Đạo trúc cơ, tuyệt đỉnh thiên kiêu, lại bị một cái chỉ nửa bước bước vào quan tài lão tu bức cho lui?

Cái này sao có thể?

Như vậy một cái sắp đèn cạn dầu lão tu, làm sao vào lúc này, thể hiện ra gần như vô địch khí thế?

"Ong ong ong. . ."

Mà ở một kiếm bức lui Lục Đạo Dẫn mấy người sau khi, cái kia lão tu trong lòng bàn tay phi kiếm, cũng là càng ngày càng chói mắt, trên thân kiếm, lại dựng dựng ra một loại sức mạnh vô hình, hơn nữa sức mạnh kia, còn đang nhanh chóng tăng trưởng, không nhìn cực hạn giống như tăng trưởng, hấn nhanh chân tiến lên, một kiếm bức lui Lục Đạo Dẫn, Ngụy Giang Long, Triệu Hồng, Trương Minh Quân mấy người, đã nhắc kiếm liền hướng về Thanh Vân Gian chém xuống.

"Hấn lẽ nào là tu bí pháp gì?"

Mà vào lúc này, giật mình nhất, chính là Phương Quý.

Hấn trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ngạc nhiên nghi ngờ, không thể nào hiểu được nhìn về phía cái kia Đông Lai tông lão Tông chủ.

Hấn không hiểu Đông Lai tông chủ trên người sức mạnh kia là như thế nào, cái kia đã vượt qua lão Tông chủ tu vị cực hạn, trong lúc nhất thời, Phương Quý thậm chí hoài nghi cái này lão Tông chủ có phải là tu luyện cái gì tăng lên lực lượng bí pháp, nhưng kỳ thực hấn cũng biết, cái kia không phải là bởi vì bí pháp, hấn từ trên người lão Tông chủ không cảm giác được

bí pháp vận chuyển khí tức, chỉ có thể nói, đây chính là hấn tự thân sức mạnh bùng lên.

Chỉ là, lực lượng này đến tột cùng là cái gì?

Tại sao đối mặt cái này lão tu thì ngay cả mình đều cảm giác có chút kính nể?

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 247: Người Có Đức Chiếm Lấy

"Tông chủ. . ."

Từ Tôn phủ Thần vệ ban ngày đến thăm, đóng quân phụ cận, lại tới bọn họ buổi tối bỗng nhiên hàng lâm, đem tất cả mọi người đều trực đến trước điện trên quảng trường, lại tới Đạo Đức điện bên trong, bỗng nhiên truyền ra bọn họ phải đem Đông Lai tông đệ tử giết sạch, tất cả thế cuộc, đều biến hóa quá nhanh, quá nhiều Đông Lai tông đệ tử, thậm chí còn không biết xảy ra chuyện gì, phản ứng đầu tiên chính là lại sợ hãi lại hoảng loạn.

Tôn phủ uy danh cùng Tôn phủ Thần vệ hung phong, khiến cho bọn họ cảm giác trời cũng sắp sụp đi xuống.

Nhưng loại này hoảng loạn cảm giác, khi nghe đến lão Tông chủ cuối cùng lúc nói, sau đó lại nhìn thấy lão Tông chủ hung hãn xuất kiếm thì lại rất cục đã biến thành một loại cảm giác khác, có người bị lão Tông chủ lời nói chạm chuyên động, có người nhưng là nhìn ra tình thế nguy hiểm, trong lòng tức giận, có người cảm thấy đại họa lâm đầu, có người nhưng là cảm thấy hận ý vô biên, trong mắt mọi người là sợ hãi, trong mắt mọi người là phẫn nộ!

Càng nhiều, nhưng là trong mắt mọi người sợ hãi, ở biến thành phẫn nộ.

..

"Những thứ này Tôn phủ chó săn muốn giết sạch chúng ta Đông Lai tông đệ tử, há có thể ngồi chờ chết?"

Có người kêu to, liều lĩnh nhảy lên.

"Khoảng chừng cũng là chết, không bằng mở ra đại trận hộ sơn, giết sạch rồi những thứ này Tôn phủ chó săn. . ."

Càng nhiều người theo kêu lớn lên, có người kinh đao cầm kiếm, liền muốn hướng về điện bên trong Lục Đạo Duẫn mấy người vọt tới, có người thì lại vội vã xông hướng một số trận khu vị trí, phải đem đại trận hộ sơn mở ra, hình như có một mảnh lửa rừng, trong nháy mắt đốt qua toàn bộ Đông Lai tông.

Mà Đạo Đức đại điện bên trong Lục Đạo Duẫn cùng Triệu Hồng mấy người, liền đều bị cái này lửa rừng bao vây.

Sắc mặt của bọn họ đã trở nên sợ hãi, như là chân chính cảm nhận được một chút ý sợ hãi.

Bọn họ đều là tiên môn bồi dưỡng được đến đứng đầu thiên tài, lại được đến Tôn phủ bồi dưỡng, có thể nói mỗi cái là rồng trong loài người, đi khắp toàn bộ An Châu, e sợ các đại Tiên môn bồi dưỡng được đến đệ tử, đều còn lâu mới là đối thủ của bọn họ, có thể cho bọn họ tạo thành uy hiếp, phỏng chừng cũng chỉ có một ít Trúc Cơ cao giai hơn nữa chính trực chiến lực đỉnh cao, hoặc là cảnh giới Kim Đan đại tu hành giả.

Nhưng cũng là ở là không có bất kì đạo lí gì sẽ sợ bọn họ, bây giờ đối mặt lão Tông chủ tức giận, lại ở nhìn Đông Lai tông đệ tử càng lúc càng phần nộ, có người nhảy lên muốn liều mạng với bọn họ, có người muốn mở ra đại trận hộ sơn thì lại thật sự bắt đầu sợ.

Bọn họ cầm kiếm ở tay, lại nhất thời không dám điều động xuất kích, mà là đều lấy thủ thế!

Liền ngay cả Phương Quý, đều có cái cảm giác này, Thanh Vân Gian là hấn bằng hữu, vì lẽ đó hấn đương nhiên không thể nhìn Thanh Vân Gian bị một kiếm giết, liền hấn do dự, liền muốn tiến lên, nhưng cái này vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy cái kia lão Tông chủ ánh mắt, lão Tông chủ đầy mặt giận dữ, râu tóc làm trương, trong mắt như là ẩn chứa hai ngọn núi lửa, ánh mắt roi thẳng đến Phương Quý trên mặt thì vô tận hỏa ý nổ tung.

Phương Quý một viên trái tim nhỏ, vào lúc này lại không nhịn được hơi nhúc nhích một chút.

Trước mắt cái này lão đầu, cùng lúc mới tới cười theo phải đem Tô sư gia kiếm gõ nhét cho mình người, thực sự là không giống nhau a!

"Chuyện cười!"

Sau đó cũng ngay vào lúc này, Phương Quý vẫn không có ra tay ngăn cản lão Tông chủ, chu vi Đông Lai tông đệ tử, cũng chỉ là lửa giận mới vừa thăng lên đến, vẫn không có thật là cùng bọn họ liều mạng, cái kia lão Tông chủ giận dữ một kiếm, cũng chỉ là mới vừa bức lui chu vi Lục Đạo Dẫn kiếm lớn, vẫn không có tiến vào Thanh Vân Gian trước người ba trượng phạm vi, Thanh Vân Gian liền bỗng nhiên mở miệng, thấp giọng nói một câu.

Vừa nói chuyện, hấn không những không có tránh né lão Tông chủ cái kia không cách nào có thể không chế một kiếm, mà là tiến lên nghênh tiếp.

Sắc mặt của hấn vẫn là có vẻ phi thường bình tĩnh, động tác cũng rất khinh xảo, như là ở làm một cái phi thường chuyện bình thường, nghênh đón đồng thời, hấn đã gỡ bỏ trên người mình áo bào trắng, lại lộ ra trước ngực một cái hình xăm, đó là một cái dữ tợn khủng bố, người mặc áo đỏ ác quỷ, trông rất sống động, hai con mắt tham lam nhìn thế gian, phảng phất lúc nào cũng có thể sẽ nhảy ra. . .

Thanh Vân Gian hai tay nắm một cái đốt hương chi ấn, cúi đầu nói:
"Cung thỉnh Thần Tổ hàng lâm!"

Theo hắn bốc lên như thế một cái pháp ấn, chung quanh hắn liền bỗng nhiên sinh ra một loại mờ mịt khí tức, như là không biết từ nơi nào sinh ra đến sương mù, vòng quanh thân thể của hắn xoay tròn, cho người một loại quý bí mà tà ác cảm giác, như là đến từ U Minh!

Những sương mù này đột nhiên đều tràn vào trước ngực hắn quý thần hình xăm bên trong.

Cũng ngay vào lúc này, cái kia áo đỏ ác quỷ, lại thật sự từ ngực hắn bên trong chui ra.

"Xoẹt. . ."

Áo đỏ ác quỷ hiện thân, thân cao tới ba trượng, khoác tươi đẹp áo đỏ, lộ ở bên ngoài da thịt là một loại màu đen kịt, tuy là hình người, mặt ngoài thân thể lại lộ ra rất nhiều cũng sinh gai xương, chòm râu từng chiếc như kim thép, hai mắt huyết hồng quái lạ, miệng đầy răng nanh, đột ngột đến cực điểm xuất hiện ở Thanh Vân Gian trước người, chính diện chặn lại rồi cái kia chính ý vào giận dữ một kiếm về phía trước đánh tới lão Tông chủ.

Sau đó nó mở ra cái miệng lớn như chậu máu, một hợp đem lão Tông chủ nuốt xuống.

. . .

. . .

Tất cả mọi người đều sửng sốt. . .

Bao quát Lục Đạo Duẫn, Tề Viễn Đồ mấy người, cũng bao quát những kia Đông Lai tông mới vừa phần nộ lên chấp sự cùng đệ tử.

Bọn họ đều ngẩng đầu nhìn hướng về phía cái kia cao to dữ tợn quỷ thần, nhất thời hoảng hốt sợ hãi, khó có thể tự tin.

Lão Tông chủ tiếng rống giận dữ tựa hồ còn vang ở bên tai, nhưng cả người hẳn cũng đã biến mất không thấy.

...

...

"Ha ha. . ."

Mà cái kia quỷ thần một hợp nuốt Lão Tông chủ, thì lại lên tiếng bắt đầu cười lớn, tiếng cười vang vọng ở cái này sơn môn chư phong trong lúc đó, có vẻ hung ác mà hung phẫn, một hợp nuốt lão Tông chủ sau khi, nó động tác không có chút nào dừng lại, liền lại vừa lên tiếng, đem Đạo Đức điện bên trong ba vị chấp sự nuốt, lại sau đó, thân hình đột ngột nhảy ra Đạo Đức đại điện, mãnh đến mở ra miệng lớn, hướng về trước điện hút đi. .

Phân phạt. . .

Từng mảnh từng mảnh huyết khí từ cái kia chút vẫn còn từ hồ đồ Đông Lai tông các đệ tử trên người bị hút ra đi ra, hội tụ thành một đám lớn biển máu, tràn vào cái này quỷ thần trong miệng, những đệ tử kia thậm chí còn duy trì đứng ngây ra bất động động tác, liền đã bị rút thành một bộ khung xương.

Rốt cục có người phản ứng lại, gào khóc muốn chạy trốn, nhưng mới vừa bước ra không một bước, cả người huyết khí liền đã bị lấy sạch.

"Không được, không thể giết a. . ."

Phương Quý bỗng nhiên ý thức được cái gì, vội vàng lên đến điện miện, há mồm kêu to.

Chỉ bất quá, hấn lòi nói đều vẫn chưa nói hết thời điểm, liền đã nói không được , bởi vì lúc này ngoài điện, mấy trăm tên Đông Lai tông đệ tử, cũng đã thành một mảnh khung xương, khung xương rất mới mẻ, có chút còn mang theo tia sợi huyết nhục, động tác của bọn họ, còn duy trì khi còn sống tư thế, có người tại hạ quỳ dập đầu lạy, có người làm dáng càng trốn, có người giơ đao kiếm, tựa như muốn xông về phía trước. . .

Nhưng duy nhất tương đồng chính là, bọn họ đều chết rồi.

Chết sạch sành sanh, trên người huyết nhục đều đã bị cấp không. . .

Phương Quý không biết những thứ này người hồn linh còn có ở hay không, hấn tu vị còn thấp, không cảm giác được hồn linh khí tức. . .

Đông Lai tông lửa rừng, vừa mới vừa đốt lên, liền biến mất không còn một mống.

Toàn bộ Đông Lai tông, đều đã biến thành hoàn toàn tĩnh mịch nơi!

. . .

. . .

"Ha ha, sáng khoái. . ."

Cái kia áo đỏ quỷ thần một hơi cấp hết rồi mấy trăm tên Đông Lai tông đệ tử huyết nhục, nhưng là thoả mãn đánh cũng không làm sao no đủ cái bụng, sau đó đỏ như màu máu mắt nhẹ nhàng xoay một cái, rơi xuống Phương Quý trên người, nó vừa nãy tự nhiên cũng nghe được Phương Quý

nói không được tiếng nói, trên mặt dẫn theo chút tàn khóc vẻ mặt, tranh cười gằn nói: "Tiểu tử này trên người có chút mỹ vị khí tức a. . ."

Vừa nói, nó vừa hướng về Phương Quý đi tới, miệng chậm rãi mở ra.

Thậm chí ngay cả Phương Quý đều muốn nuốt xuống. . .

"Quý tổ vạn an. . ."

Bất quá cũng ngay vào lúc này, Thanh Vân Gian thân hình, bỗng nhiên xuất hiện ở Phương Quý trước người, cung cung kính kính, hướng về cái kia áo đỏ ác quỷ thi lễ một cái, cười nói: "Tội nhân đều đã phục tru, còn lại những thứ này đều là ta Tôn phủ Thần thị, quý tổ nhưng chớ có ăn sai rồi!"

"Đáng tiếc , nhưng đáng tiếc!"

Cái kia áo đỏ ác quỷ thấy Thanh Vân Gian, có chút lưu luyến từ trên người Phương Quý dời đi ánh mắt, lắc đầu liên tục, nói hai tay ôm ở trước ngực, ngạo nghễ hướng về bốn phương liếc mắt nhìn, bất mãn nói: "Thanh Vân gia tiểu tử, ngươi triệu hoán bản tọa một lần, lại chính chuẩn bị như thế mấy cái máu thịt, hơn nữa liền cái Kim Đan cũng không có, có phải là cũng quá không đem bản tọa nhìn ở trong mắt?"

Thanh Vân Gian đầy mặt áy náy, nói: "Chuyện đột nhiên xảy ra, chỉ có xin mời quý tổ cứu mạng, kính xin quý tổ thứ lỗi, chờ Thanh Vân Gian trở lại thành Thần Huyền sau, nhất định bằm lên gia chủ, để cho hắn nhiều bị xuống tốt nhất huyết thực, tiến vào phụng quý tổ, lấy cảm ơn quý tổ ân cứu mạng!"

"Ha ha, đây chính là ngươi nói, ta quay đầu lại sẽ hướng về các ngươi Thanh Vân gia đòi cái này bút huyết thực!"

Áo đỏ ác quỷ lớn tiếng cười to, quơ quơ cục lớn đầu, nói: "Lần này, ta liền trước tiên không cùng người tiểu bối này tính toán, chính mình đi tìm chút huyết thực đến ăn đi, hiện nay các người quý đảo đến thiên hạ, liền đối với chúng ta càng không càng bất kính rồi, chỉ là mấy trăm người, cũng dám triệu hoán bản tọa đến đây, sau đó quy củ này, có thể chiếm được thật tốt sửa sửa. . ."

Dứt lời nói thì hắn đã lắc người hóa thành một mảnh ác phong, trốn vào bầu trời đêm, khoảng khắc không thấy tăm hơi.

...

...

Đông Lai tông bên trong, hoàn toàn tĩnh mịch.

Lục Đạo Dẫn mấy người, đều ở đây mặt sợ hãi nhìn Thanh Vân Gian, trái tim còn lưu lại cái kia hung ác cường đại, ngông cuồng tự đại quý thần cái bóng, mà Phương Quý vào lúc này, nhưng là ngơ ngác nhìn trước điện cái kia một mảnh xương khô, cả người hãy còn choáng váng. . .

Mấy trăm người sống, liền như thế không rồi?

Mà bọn họ không biết chính là, Phương Quý lúc này, lại chỉ là lòng tràn đầy đầy mắt, đều đầy rẫy một cái ý niệm như vậy.

Cái kia một mảnh đẫm máu mới mẻ khớp xương, luôn cảm thấy để cho hắn lòng tràn đầy không được sức lực.

Đặc biệt là cái kia Đông Lai tông lão Tông chủ cầm kiếm mà lên một màn, còn lúc nào cũng ở trong đầu hắn hiện lên.

"Phương quân. . ."

Có người sau lưng hấn nhẹ nhàng kêu to, Phương Quý lúc này mới phản ứng lại, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Thanh Vân Gian đã mặt mỉm cười hướng về hấn đi tới, áy náy hành lễ, nói: "Vừa nãy quý thân vô lễ, đúng là để Phương quân chấn kinh, bất quá Phương quân yên tâm, Tôn phủ cùng quý thân trong lúc đó có khế ước, quý thân là sẽ không tùy tiện hướng về Thần thị ra tay!"

"Ồ!"

Phương Quý thuận miệng đáp ứng một tiếng, muốn nói cái gì, lại không nói ra được.

Thanh Vân Gian bỗng nhiên mỉm cười, hai tay nâng lên một thanh kiếm gỗ, chính là chuôi này Phương Quý từ vừa mới bắt đầu liền coi trọng, liền doạ mang trá, thậm chí còn dự định chính mình hơn nửa đêm tự mình đi trộm tới Đông Lai tông tổ sư bệ kiếm, cười dài mà nói: "Dị bảo cùng thiên hạ, đều nên có đức người ở chi, cái này kiếm gỗ lưu lại ở chỗ này, cũng chỉ bị long đong sinh bụi, bây giờ kiếm đã vô chủ, đúng là vừa vặn có thể tặng cho Phương quân!"

Phương Quý nhìn cái kia đưa tới trước người mình kiếm gỗ, lập tức tâm tình phức tạp lên.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 248: Công Đầu Quy Ai

Bắt xuống cùng Đông Lai tông cầu kết đám kia lưu phi, đoạt lại Hỏa Tàng thạch, thực sự là một cái ngoài ý muốn công lao, Phương Quý mấy người lần này đi ra ban sai nội dung, vốn là chỉ là càn quét cái này thiên nam đạo ba ngàn dặm vực bên trong lưu phi mà thôi, nói trắng ra, chính là đại biểu Tôn phủ lại đây gọi hai cỗ họng, đem cái này một mảnh trong khu vực lưu phi doạ chạy, gần như đi cái qua tràng, cho nên mới xem như là công việc béo bở.

Nhưng bây giờ, bọn họ lại chân thật tiểu một nhóm lưu phi, đoạt lại bị cướp vật tư, cái này chính là chân thật công lao.

Có thể suy ra, lần này ban sai trở lại, ban thưởng nhất định ngoài ý muốn phong phú.

Mà ở sau chuyện này, bọn họ còn lại nhiệm vụ, liền cũng đơn giản rất nhiều, chỉ cần đem cái kia còn lại qua tràng đi xong, sau đó chuyên tâm trở lại lĩnh thưởng được rồi, vì lẽ đó Lục Đạo Duẫn cùng Triệu Hồng mấy người, tâm tình đều vì vậy mà trở nên ung dung rất nhiều.

Cùng bọn họ không giống chính là, Phương Quý nhưng từ lúc này bắt đầu, trở nên trầm mặc một chút.

Hắn như là biến thành người khác, Lục Đạo Duẫn nói cái gì thời điểm, hắn cũng không lật khinh thường, mỗi đến một chỗ mới địa phương, cũng không giống như kiểu trước đây cảm thấy đầy mắt mới mẻ, chung quanh đi du ngoạn, thậm chí trong ngày thường cùng Thanh Vân Gian luận pháp tiểu

tụ, đều thiếu rất nhiều, phần lớn thời gian, đều chỉ là trốn ở khoang thuyền trong, liều mạng tu hành, tình cờ hiện thân, cũng là trầm mặc ít lời.

"Cái này không nên a. . ."

Lục Đạo Dẫn mấy người thấy, đều cảm thấy tâm trạng kinh ngạc.

Lần này đoạt lại Hỏa Tàng thạch nhiệm vụ, kỳ thực bỏ công sức lớn nhất chính là Lục Đạo Dẫn cùng Triệu Hồng mấy người, là bọn họ bỏ ra vô tận tâm huyết, lại vận dụng gia tộc cùng tiên môn nhân mạch quan hệ, lúc này mới có thể dứt khoát mạnh mẽ bắt xuống, nhưng trả giá thật lớn lớn nhất chính là bọn họ, nhưng là lớn nhất công phu cướp đi lại là Phương Quý, người như thế cái chiếm đại tiện nghi, có lý do gì không cao hứng?

"Lẽ nào là ở Đông Lai tông thì là do hấn suýt nữa bị Tôn phủ quý thân nuốt, vì lẽ đó tâm trạng khiếp?"

Lục Đạo Dẫn mấy người trong âm thầm, cũng sẽ không thể thiếu suy đoán.

"Hay là bởi vì, đương thời nghe xong cái kia Đông Lai tông lời nói điên cuồng, trong lòng nổi lên ngăn cách, vì lẽ đó hấn bây giờ liền cùng Thanh Vân Gian đều xa lánh!" Tề Viễn Đồ mấy người cũng đang suy đoán, đúng là cảm thấy tâm trạng có chút sáng khoái: "Ha ha, hấn dù sao vẫn là tuổi tác quá nhỏ, không hiểu được chuyện thế gian, là do chút có không, liền sinh Tôn phủ huyết mạch hờn dỗi, cái này chẳng phải là tự tìm đường chết sao?"

"Cũng được, tùy vào hấn đi, chính đối với chúng ta có lợi!"

"Đúng, nếu là không có Thanh Vân Gian cho hấn chỗ dựa, nhìn hấn còn có thể không như vậy ngông cuồng!"

". . ."

"..."

Bất kể là loại nào nguyên nhân, Phương Quý bây giờ cùng Thanh Vân Gian cảm giác xa cách lại là thật sự, điều này làm cho Lục Đạo Dẫn mấy người cảm giác được đến rồi cơ hội, vì lẽ đó mặt sau nhiệm vụ bên trong, liền cố ý càng lạnh nhạt hơn hẳn, một ít tuần tra việc, vốn nên kêu lên Phương Quý, cũng không gọi hẳn, bình thường đến một vài chỗ, tiểu tử ăn tiệc lúc, cũng chỉ xin mời Thanh Vân Gian, mà cố ý đem khoang thuyền trong Phương Quý hạ xuống.

Hết lần này tới lần khác đối với những việc này, Phương Quý lại thật sự dừng dung như không, mỗi ngày chỉ là trốn ở khoang thuyền trong độc tự tu hành.

Mà Thanh Vân Gian, cũng không lại giống như kiêu trước đây, mỗi lần có việc, đều là chủ động đưa ra muốn xin mời Phương Quý, Lục Đạo Dẫn mấy người ở trước mặt hẳn, lặng thinh không đề cập tới Phương Quý hai chữ, hẳn liền cũng không đề cập tới, như là hoàn toàn quên còn có Phương Quý người như vậy.

Lục Đạo Dẫn mấy người thấy bọn họ dáng dấp kia, tâm trạng đã là đại định: "Tiểu tử này thật sủng. . ."

...

...

Liên tục ở như thế từng người mang ý xấu riêng trạng thái bên trong, ba tháng rung một cái đi qua.

Ở ba tháng này thời gian trong, Lục Đạo Dẫn mấy người từ đông đến tây, ngang qua thiên nam đạo ba ngàn dặm vực, mỗi đến một chỗ, đều kiểm tra địa phương tiên môn hoặc là tu hành thế gia, bày xuống thần chiếu, rung

cây dọa khi, đợi đến xác định một chỗ thanh tĩnh sau khi, liền chạy tới xuống một chỗ, ba tháng bên trong, bọn họ đã tuần khắp cả cái này thiên nam đạo ba ngàn dặm vực, xác định nơi này lại không có làm loạn lưu phi. .

. . . Trên thực tế coi như là có, một nghe bọn họ đến, cũng mau mau trốn đi!

Nhưng Tôn phủ Thần vệ tuần tra cần quét, đã là như thế, Tôn phủ không thể nhượng bọn họ những thứ này xuất thân tiên môn Thần vệ trưởng thời gian đóng tại ở ngoài, vì lẽ đó chỉ có thể nhượng bọn họ mỗi một quãng thời gian, liền đi ra bên ngoài đến tuần tra một phen, chỉ cần tuần tra lúc, khắp nơi tiên môn cùng tán tu đám người đều đang hoảng, cái kia liền có thể xác định nơi đây an bình không có hoạn , còn sau đó làm sao, đó chính là chuyện sau này.

Ba tháng vừa qua, Lục Đạo Dẫn mấy người liền cùng nhau về Tôn phủ tự công.

Đến lúc này, Phương Quý trạng thái, vẫn là trước sau như một, có thể Lục Đạo Dẫn mấy người thì lại đã hoàn toàn khác nhau, mỗi ngày bên trong cùng Thanh Vân Gian cười cười nói nói, khiến cho bọn họ một lần nữa tìm về tự tin, mà ở trong ba tháng này, Phương Quý gần như biến mất như thế, không có tham dự may mắn đối với thiên nam đạo tuần tra cùng các nơi tán tu đám người chân nhiếp, cũng khiến cho bọn họ tâm trạng đối với Phương Quý càng xem nhẹ.

Liền, trở về Tôn phủ thành Thần Huyền, đối mặt phía tây thần điện trần thủ bên người đại nhân trưởng lão tự công thì Lục Đạo Dẫn liền sinh trên như vậy một phần trần tình: "Mỗ suất Thanh Vân Gian, Tề Viễn Đồ, Triệu Hồng, Ngụy Giang Long, Trương Minh Quân, Phương Quý mấy người, đêm tối chạy tới thiên nam đạo, nhiều mặt tra xét, không phụ kỳ vọng, bắt

giết lưu phi huống sơn lưu, tru diệt bao che cấu kết lưu phi tiên môn Đông Lai tông, đoạt về Hỏa Tàng thạch các loại. . ."

"Sau phụng Tôn phủ mệnh lệnh, tiếp tục càn quét thiên nam đạo, tổng cộng chém giết lưu phi ba mươi bảy người, tặc đầu đã hiện Tôn phủ. . ."

"Hiện là dẫn đầu, là do công mà biểu, phía tây thân điện ngự dưới ngân giáp Thần vệ Thanh Vân Gian, dũng mãnh thiện chiến, phải làm công đầu, ngân giáp Thần vệ Tề Viễn Đồ, tra lưu phi qua lại manh mối, không thể không kể công, nên làm vì thứ công, ngân giáp Thần vệ Triệu Hồng, truy tầm manh mối, phải là . . ."

Cái này lại là hẩn thân là Thần vệ dẫn đầu, tự công lúc ứng nên làm chuyện, dựa vào các tên Thần vệ ở lần này ra ngoài ban sai quá trình trong biểu hiện, cho bọn họ bài bố công lao, đợi đến thân điện trưởng lão gật đầu, quay đầu lại ban thưởng lúc, liền thường thường sẽ theo phần danh sách này đến, Lục Đạo Duẫn trên con đường này, trái tim sớm có định luận, lúc này nói lên, tự nhiên là chậm rãi mà nói, vô cùng trôi chảy.

Mà đang nói đến cuối cùng thì hẩn hơi dừng lại một chút, nói ra cuối cùng một cái tên:

"Kim Lũ ngân giáp Phương Quý, dọc theo đường đi theo, cũng có công lao!"

". . ."

". . ."

"Bá "

Lời nói này nói xong, không biết bao nhiêu ánh mắt, đồng thời chuyển hướng cái này đám người phía sau cùng héo héo Phương Quý trên người.

Thực sự là Lục Đạo Duẫn lời nói này bên trong, thiên hướng trọng điếm ý quá rõ ràng, bất kể là Thanh Vân Gian, vẫn là Triệu Hồng Tề Viễn Đồ mấy người, tự công lúc đều tinh tế giảng giải, cực lực khích lệ, hết lần này tới lần khác đến cuối cùng Phương Quý thì lại chỉ đến rồi một câu ven đường đi theo, chuyện này quả thật còn kém nói thẳng Phương Quý dọc theo con đường này chỉ là theo hồn ăn hồn uống, căn bản liền một điếm công lao cũng không xây. . .

Đương nhiên cái này vẫn là Lục Đạo Duẫn miệng xuống lưu tình, bởi vì hẳn thực sự cảm thấy Phương Quý liền ven đường đi theo cũng không tính, kẻ này vốn là chạy đi ra bên ngoài tu hành đi tới a, chúng ta ở kiểm số khắp nơi điếm đáng ngờ lúc, hẳn ở trong khoang thuyền ngủ ngon đây, chúng ta nhọc nhằn khổ sở tuần tra thiên nam đạo thì chính hẳn chính trốn đi tu hành đây, đừng nói phân người công lao, không tố cáo người, đã là lưu lại mặt mũi.

Cho tới lúc trước bắt giết lưu phi dẫn đầu đại công?

Xem hẳn bây giờ phờ phạc, mắt hờn tựa như dáng dấp, lượng hẳn cũng không còn dám cướp!

Huống hồ, coi như hẳn cướp, hiện tại Lục Đạo Duẫn mấy người cũng không sợ.

Trước đây kiêng kỵ Phương Quý, không phải là bởi vì Phương Quý thực lực, mà là bởi vì hẳn cùng Thanh Vân Gian quan hệ, bây giờ hẳn cũng đã cùng Thanh Vân Gian xa lánh, vậy hẳn còn có cái gì lá gan, dám từ chính mình đâm người bên trong đi cướp cái kia tru diệt lưu phi thủ lĩnh công lao?

Những thứ này, có thể không chỉ là Lục Đạo Duẫn lâm thời lên ý nghĩ.

Đây là bọn hấn trên đường đi, trải qua vô số quan sát cùng phân tích, sau khi thương nghị làm ra quyết định, dù sao lúc trước bị Phương Quý chém cái kia lưu phi thủ lĩnh, bọn họ liền cảm thấy không cam lòng, thậm chí còn suýt chút nữa bởi vậy mà đối Phương Quý sinh ra sát tâm, như vậy bây giờ nếu đã có tự tin, đương nhiên sẽ không lại không duyên cớ đem công lao này tặng cho người bên ngoài, Phương Quý như cướp, trái lại lâm thời thừa hấn đều có thể!

Liền, không chỉ có Lục Đạo Duẫn nói xong lời nói này sau, ánh mắt yên tĩnh, rất là hờ hững, chu vi mấy người, cũng đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không thèm nhìn Phương Quý một chút, đúng là Triệu Hồng, lạng lẽ liếc nhìn Phương Quý một chút, thậm chí còn có vẻ hơi đặc ý. . .

"Chỉ có đi theo công lao?"

Vị kia nghe xong Lục Đạo Duẫn tự công thần điện trưởng lão, cũng chính rất hứng thú hướng về Phương Quý nhìn lại, nói: "Người không phải trước người người tán thưởng cái kia tiên môn tiểu thiên tài sao, lần này biểu hiện không tốt nha, lại không thật là lập chút công lao?"

Lục Đạo Duẫn mấy người trên mặt mặt không hề cảm xúc, có vẻ thiết diện vô tư, lại lộ ra chút đại cục nằm trong lòng bàn tay vẻ tự tin. . .

Sau đó đang lúc này, vẫn phờ phạc đứng ở mọi người sau lưng Phương Quý, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Sau đó hấn bỗng nhiên hai mắt bình tĩnh nhìn về phía Lục Đạo Duẫn, nói: "Người nói không đúng sao?"

Nói trên mặt cũng lộ ra chút vẻ khó tin: "Cái kia lĩnh trùm thổ phi lĩnh, chẳng lẽ không là ta giết?"

"Ồ?"

Thần điện kia trông lão nghe xong lời ấy, hơi ngẩn người ra, trên mặt lộ ra chút ý cười.

Mà Lục Đạo Dẫn mấy người nhưng là giận tím mặt, mà là hấn vẫn thật không nghĩ tới, Phương Quý cái này thời gian mấy tháng bên trong, rõ ràng đã như là làm mất lá gan giống như, thấy thế nào làm sao có chút kinh sợ hàng đáng đáp, không nghĩ tới đến cuối cùng này tranh công thời điểm, hấn. . . Hấn vẫn là có vẻ hơi kinh sợ hàng, nhưng chính là như thế kinh sợ hàng tình huống xuống, vẫn là đem cái này tru diệt lưu phi dẫn đầu chuyện nói ra. . .

"Làm càn!"

Lục Đạo Dẫn đầy mặt phần nộ, bỗng nhiên lệ tiếng hét lớn, nói: "Ngay ở trước mặt thần điện trông lão trước mặt, ngươi lại còn dám nói năng bậy bạ, lúc trước tra cái kia lưu phi nền tảng lúc, chúng ta túc đêm chưa ngủ, ngao tận tâm máu, ngươi nhưng vẫn ần núp ngủ ngon, hiện nay ngươi. . ."

Phương Quý trợn to hai mắt, đầy mặt vô tội: "Có thể cái kia lưu phi thủ lĩnh, chính là ta giết nha. . ."

"Ha ha. . ."

Lục Đạo Dẫn đầy mặt cười gằn: "Ban sai lúc không tận lực, cướp công lúc đúng là tích cực, các vị đạo hữu, các ngươi nói thế nào?"

Hấn nói ra lời này thì đã là đầy mặt ý xem thường.

Triệu Hồng lập tức cười gằn một tiếng, nói: "Vị này Phương đạo hữu, ban sai ba tháng, lộ diện đều không đủ mười lần chứ?"

Tề Viễn Đồ nhàn nhạt nói: "Một là một, hai là hai, khổ lao công lao, Phương đạo hữu sợ là đều không có!"

Ngụy Giang Long vào lúc này, cũng lạnh lùng gật gật đầu.

Trong lúc nhất thời, trong sân thế cuộc đã rõ ràng lên, đồng hành người, hầu như người người chỉ trích Phương Quý thốn công chưa định, cái này tựa hồ liền trở thành bằng chứng, mặc cho là Phương Quý làm sao nguy biến đều vô dụng, lần này tự công kết quả, tựa hồ đã vì vậy mà có định luận, đừng nói là cái kia tru diệt trùm thổ phỉ công đầu, sợ là liền nho nhỏ này đi theo công lao, đều mắt thấy muốn tiêu mây khói tản đi. . .

"Đã như vậy, vậy thì nghe các ngươi. . ."

Cũng liền vào lúc này, vị kia thần điện trưởng lão bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, nói: ". . . Liên định Phương Quý dẫn đầu công đi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 249: Đầy Bụng Nước Đắng Không Dám Nói

"Cái gì?"

Lục Đạo Duẫn đám người trên mặt, đã theo bản năng lộ ra chút nụ cười, sau đó bỗng nhiên cứng đờ.

Từng cái từng cái vẻ mặt dị thường đặc sắc hướng về thần điện kia trương lão nhìn sang.

Là chính mình nghe lầm, vẫn là thần điện này trương lão ở nói đùa chính mình đây?

Đừng tùy tiện đùa kiểu này a trương lão, chúng ta cùng người lại không quen đến trình độ này. . .

Liên ngay cả Phương Quý chính mình lúc này đều lấy làm kinh hãi, có chút khó có thể tin nhìn về phía thần điện trương lão, giờ tay vồ vồ lỗ tai của chính mình, đột nhiên cảm giác thấy này sự kiện đi hướng mình nhìn có chút không hiểu a, thần điện này trương lão lẽ nào là chính mình thân thích?

"Thanh Vân gia hài tử kia ngày hôm nay không có đến tự công. . ."

Mà ở Lục Đạo Duẫn cùng Phương Quý mấy người kinh ngạc trong ánh mắt, thần điện trương lão nhẹ nhàng vẫy tay, liền có bên cạnh đồng nhi hai tay đưa tới một đạo thẻ ngọc, thần điện kia trương lão nắm ở trong tay, cười nói: "Thế nhưng hần cũng theo thông lệ, đem chính mình dọc theo con đường này hiểu biết hết thảy ghi chép lại, nói rõ cho ta, từ hần cái này tự

bên trong xem, cái này ngân giáp Thần vệ Phương Quý thực tại không có làm quá nhiều chuyện, trên đường đi, không phải trốn đi ngủ chính là độc tự tu hành, mặt đều không lộ vài lần, cái này đi theo công lao đều cơ hồ không có. . ."

Nghe xong lời này, Lục Đạo Dẫn mấy người càng là kinh ngạc.

Đã như vậy, cái kia. . .

"Thế nhưng hấn cũng nói một chuyện!"

Thần điện trưởng lão nhẹ khẽ cười nói: "Hấn đem bọn ngươi điều tra cùng tiểu giết những kia lưu phi lúc trải qua cũng tỉ mỉ ghi xuống, các ngươi xác thực tra được cái kia Đông Lai tông cùng lưu phi đám người tằm tích, hơn nữa không có thông báo Thần vệ Phương Quý cùng Thanh Vân Gian, một mình xuất kích, kết quả vị này Kim Lũ ngân giáp, nhưng cũng chính mình tra được những người kia tằm tích, hơn nữa sẽ ở cái kia lưu phi thủ lĩnh thiếu một chút liền từ ngươi dưới tay chạy trốn thời điểm, chính là hấn đúng lúc ra tay, mới đưa cái kia lưu phi dẫn đầu đánh chết. . . Đây sự kiện, hấn nói hấn là không sai chứ?"

Lục Đạo Dẫn sắc mặt, mỗi nhiều nghe thần điện trưởng lão nói một câu, liền càng khó coi hơn một phần.

Đến cuối cùng thì đã là đầy mặt uất ức.

Thanh Vân Gian nói làm sao có khả năng có lỗi, hấn là Tôn phủ huyết mạch a!

Dem so với mình cái này ngân giáp dẫn đầu đội, thần điện trưởng lão tự nhiên sẽ càng tin tưởng Thanh Vân Gian lời nói!

Chỉ là để Lục Đạo Duẫn không nghĩ tới chính là, cái này Thanh Vân Gian làm sao vẫn là như thế giúp đỡ Phương Quý nói chuyện?

Rõ ràng bọn họ trong ba tháng này, đã sinh ra rất lớn ngăn cách, hầu như liền nói đều chưa từng nói qua vài câu a?

Bọn họ thậm chí đều cho rằng hai người này đã trở mặt thành thù, lúc này mới sẽ trắng trợn không kiêng dè đem cái kia lưu phi dẫn đầu công lao cướp được trong tay mình, ai có thể nghĩ tới, cái kia Thanh Vân Gian lại còn là ba ba viết một phong thư, chuyên môn làm vì hấn làm rõ ràng này sự kiện?

Này Tôn phủ huyết mạch, đến tột cùng đồ cái gì?

Liền ngay cả Phương Quý, vào lúc này đều sừng sốt một chút, sắc mặt có chút phức tạp.

Chuyện của nhà mình chính mình rõ ràng hơn, khoảng thời gian này, trong lòng hấn có chút loạn, liền liền không thêm để ý người, cũng có thể cảm giác được mình và Thanh Vân Gian trong lúc đó tựa hồ có chút xa lánh, hấn mấy lần mời, chính mình cũng không có đi, tính ra đã là rất không cho Thanh Vân Gian mặt mũi, nhưng không nghĩ tới Thanh Vân Gian lại ở tình huống như vậy, vẫn là chưa quên thế mình nói chuyện. . .

"Trưởng lão, động tác này không khỏi có sai lầm công bằng hợp lý!"

Cũng là ở Lục Đạo Duẫn đều đã đầy mặt lúng túng, tựa hồ nói cũng không nói ra được thì bỗng nhiên Tề Viễn Đồ mở miệng.

Cho đến lúc này thời điểm, hấn đều có vẻ không phục lắm.

Bởi vì ở lần này công việc bên trong, hấn xuất lực lớn nhất, không chỉ có chính mình, liền tiên môn quan hệ đều vận dụng vô số, vì lẽ đó hấn lúc

này dù là đôi mắt trưởng lão, vẫn là dám phản bác một câu, chỉ dựa vào Thanh Vân Gian một câu nói, liền đem công đầu cho Phương Quý?

Vậy mình những thứ này người khổ cực đây?

Quan trọng hơn chính là, coi như là Phương Quý giết lưu phi thủ lĩnh, cái này công đầu cũng chưa chắc nhất định phải cho hắn a. . .

"Thanh Vân gia hài tử phần này trần tình, chỉ là ta đem hắn định vì công đầu một trong những nguyên nhân!"

Thần điện trưởng lão phảng phất là nhìn ra Lục Đạo Duẫn các loại người tâm lý suy nghĩ, nụ cười trên mặt càng nồng, đầy hứng thú đảo qua bọn họ mãi không phục mặt, cười nói: "Mà quan trọng hơn một cái nguyên nhân là, các ngươi phần này công việc là ta phải đi qua!"

Lục Đạo Duẫn mấy người vẫn là hai mặt nhìn nhau, đầy mặt không rõ.

Đương nhiên là người phải tới nha, chính là bởi vì là người phải tới, vì lẽ đó chúng ta mới tìm đến người tự công a. . .

Cái này cùng định ai công đầu có quan hệ gì?

Sau đó bọn họ liền nghe thần điện kia trưởng lão cười nói: "Vậy các ngươi lại có biết phần này công việc ta tại sao muốn phải cho các ngươi?"

Lục Đạo Duẫn mấy người càng bối rối.

Đúng là Phương Quý bỗng nhiên hiểu rõ ra, lập tức ung dung, cười hì hì nhìn về phía thần điện kia trưởng lão.

Mà thần điện trưởng lão cũng chính hướng về hắn nhìn lại, thoả mãn gật gật đầu, nói: "Họ Phương tiểu tử, từ ngươi đi ra ngoài sau khi, Triệu Thông Nguyên lão nhân kia, một ngày ba lần hỏi ta biểu hiện của ngươi, ta còn

đang suy nghĩ làm sao nói với hắn, bây giờ đúng là yên tâm, người tuy rằng lười biếng, nhưng có thể trừ trùm thổ phi, đoạt lại đám kia Hỏa Tàng thạch, như thế một tràng đại công, cũng có thể làm cho lão nhân kia yên tâm!"

"Bá. . ."

Lục Đạo Dẫn mấy người nghe xong lời này, cũng bỗng nhiên hiểu rõ ra, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch.

Bọn họ lập tức liền đem rất nhiều chuyện đều nghĩ rõ ràng.

Liên vẻ mặt liền càng trở nên không cách nào hình dung đặc sắc, hận không thể tìm điều khe nứt chui vào!

Triệu Thông Nguyên tuy không phải phía tây thần điện trưởng lão, nhưng tên của hắn, Lục Đạo Dẫn mấy người ở Tôn phủ ở nhiều năm như vậy, vậy cũng là biết đến, người này đang ở phía nam thần điện, hiện nhậm chức trưởng lão, thế nhưng hắn rất được Tôn phủ tín nhiệm, thậm chí còn được đến Thần thành Tôn chủ thưởng thức, thỉnh thoảng liền đem hắn điều đến bên người đi hầu hạ, không biết có bao nhiêu người giảng, cái này Triệu Thông Nguyên cũng là bởi vì chính mình tu vị kém một chút, cho nên mới chỉ làm cái trưởng lão, nếu không thì, phía nam thần điện chủ vị trí, đều có khả năng rơi xuống trên đầu hắn.

Cái này họ Phương tiểu quý, là như thế nào cùng hắn cài đặt quan hệ?

Quan trọng hơn chính là, nghe thần điện này trưởng lão ý tứ, liền ngay cả bọn họ lần này công việc, cũng là Triệu Thông Nguyên xem ở Phương Quý mặt mũi trên, mới thế bọn họ cầu đi xuống?

Cái này mẹ nó liền khừ lớn. . .

Chính mình dọc theo đường đi còn muốn đem hấn bài trừ ở bên ngoài, kết quả công việc đều là nhân gia. . .

Chính mình những thứ này người có thể làm cái này nhiệm vụ, đều là chiếm nhân gia tiện nghi a!

Lần này, đầy mặt lúng túng, nói cái gì cũng không nói ra được. . .

. . .

. . .

"Triệu Thông Nguyên lão già này, rất ít như vậy tôn sùng một người. . ."

Lục Đạo Dẫn mấy người một mảnh mộng thì cái kia phía tây thân điện trưởng lão đúng là cười ha ha cùng Phương Quý thương lượng lên: "Cũng còn tốt ngươi lần này biểu hiện cũng không kém, ngươi nếu thật sự là đi ra ngoài ứng phó rồi chuyện, vậy ta cũng sẽ không giúp ngươi cái gì, nhưng ngươi nếu xác thực lập xuống công lao, vậy ta từ cũng sẽ không nhìn ngươi bị người đoạt công, Thanh Vân Gian tuy là Tôn phủ huyết mạch, nhưng hấn cũng nói, chính mình chẳng qua là ven đường giúp đỡ mà thôi, không dám chiếm công đầu, mà lưu phi đầu lĩnh lại là bị ngươi tự tay giết, cái này công đầu không cho ngươi lại cho ai?"

Nói nhẹ nhàng vỗ vỗ Phương Quý vai, cười nói: "Ngẫm lại nên đến cái gì ban thưởng đi, các ngươi đi ra ngoài làm lần này việc, mỗi người liền có ba ngàn linh tinh ban thưởng, mà cái này đoạt về Hỏa Tàng thạch, tru diệt lưu phi công lao, nhưng là một cái không phải chuyện nhỏ đại công, dám kia Hỏa Tàng thạch quý giá đến cực điểm, các quý nhân tất nhiên giống như hậu thưởng, nói không chắc, còn sẽ trực tiếp để ngươi lựa chọn ban thưởng đồ vật. . ."

"Sớm nghĩ kỹ đi, đỡ phải nghĩ một lúc rồi loạn tay chân!"

Dứt lời, cười lớn một tiếng, liền đã quay đầu hướng về Lục Đạo Duẫn liếc mắt nhìn.

Đón trước mắt vị này Kim Đan trưởng lão ánh mắt, Lục Đạo Duẫn bỗng nhiên liền cảm thấy được trong lòng mơ hồ lạnh cả người, run như cây sậy phía dưới, hần chỉ nghe này trưởng lão ho nhẹ một tiếng, nói: "Người tuổi trẻ trong lúc đó, tranh đồ chấn gió thắng, đoạt công cướp bảo, lão phu đã nhìn nhiều lắm rồi, nhưng làm người vẫn còn phải có chút giới hạn, để tránh khỏi ngã xuống ngã nhào, lại lòng tham, cũng không thể gặp người thành thật, liền bắt nạt đến quá mức a. . ."

Lục Đạo Duẫn nghe xong lời này, rầm một tiếng liền quỳ trên mặt đất, lấy khoản chạm đất, không dám nói câu nào.

Bên cạnh Tề Viễn Đồ đúng là muốn nói gì, lại bị Trương Minh Quân kéo, khe khẽ lắc đầu, sau đó bọn họ cũng từng cái từng cái theo Lục Đạo Duẫn quỳ trên mặt đất, tuy rằng trong lòng đã là mãn cảm giác khó chịu, nhưng cũng một câu biện giải lời nói cũng không dám nói. . .

Cái này mẹ nó đều kêu cái gì chuyện, chính mình làm sao liền thành bắt nạt người mới?

Tên tiểu tử kia, lại lúc nào thành bị người bắt nạt người đàng hoàng?

Then chột là còn không cách nào cãi lại, nhân gia vừa có Thanh Vân Gian lời nói làm chứng, lại có quan hệ hệ bảo bọc, người nói thế nào?

Nói, cũng có thể lại càng không được tiếp đãi!

...

...

Thời gian uống cạn chén trà sau, bọn họ đi ra cái này trường lão động phủ thì trong lòng đều đã lệ rơi đầy mặt.

Xem trong tay quyền trục, cảm giác cái này sáu tháng trời đều muốn bay lên tuyết đến. . .

Quyền trục bên trong, định ra công lao xếp hạng làm vì Phương Quý công đầu, thứ công Thanh Vân Gian, đặc biệt là Phương Quý cái kia công đầu ghi chép bên trong, thậm chí viết xuống "Dũng mãnh giành trước, độc tru thổ phi" như vậy lời bình, mà Lục Đạo Duẫn cùng Triệu Hồng mấy người lời bình, thì lại căn bản liền yếu hóa tới cực điểm, thậm chí còn kém trực tiếp viết đến ức hiếp người mới, vu siểm đoạt công như vậy mặt trái lời bình. . .

Đến cái nào nói lý đi?

Hết lần này tới lần khác gặp phải như vậy không công bằng chuyện, bọn họ liền lửa cũng không dám phát.

Đến lúc này, bọn họ thậm chí đều không dám nhìn tới Phương Quý sắc mặt, chỉ là lòng tràn đầy lo lắng cùng lo lắng!

Phương Quý vừa tới Tôn phủ thì bọn họ cảm thấy Phương Quý không phải Thần Đạo trúc cơ, không lọt mắt Phương Quý, Phương Quý sau đó ở phía tây thần điện đánh ra một chút tài danh, được đến Tôn phủ thiên kiêu tôn trọng thì bọn họ cảm thấy hẳn chỉ là leo cao cành, vẫn còn có chút không lọt mắt hẳn, mà ở thiên nam đạo thì cái nào sợ bọn họ phát hiện một thân huyền công, thật là khủng bố, nhưng là do hẳn cùng Thanh Vân Gian xa lánh, vẫn là cũng không sợ hẳn.

Nhưng bây giờ có thể không giống nhau, Phương Quý ở trong lòng bọn họ đã có chút cảm giác cao thâm khó dò. . .

Cái tên này, muốn danh tiếng có danh thanh, muốn thực lực có thực lực, muốn quan hệ có quan hệ, sau đó còn ai dám đắc tội hắn?

Chỉ hi vọng hắn tuyệt đối không nên quá thù dai a. . .

. . .

. . .

"Ai, lần này lại muốn kiếm lời đến không ít. . ."

Nhưng cùng Lục Đạo Dẫn đám người nội tâm bên trong ước ao đổ kệ đến phát điên không giống, Phương Quý trong lòng vẫn còn có chút mù mịt tán không đi.

Cái này một chuyến nhiệm vụ hắn kỳ thực thu hoạch thật sự không ít, không những tìm tới có thể để cho chính mình tìm hiểu Khô Mộc Huyền Sinh quyết Đông Lai tông tổ sư kiếm gỗ, còn tất nhiên có thể được đến phong phú ban thưởng, mà ở Tôn phủ tháng ngày, tựa hồ cũng càng ngày càng thuận, Triệu Thông Nguyên như vậy cáo già, đều đối với mình biểu hiện ra rất lớn quan tâm, Thanh Vân Gian ở song phương xa lánh sau khi, cũng chưa quên giúp mình nói chuyện. . .

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 250: Chia Tiền Phải Công Công Thường Thường

"Vốn là đi ra ngoài tuần tra một tràng, lại đem những kia cướp Hỏa Tàng thạch lưu phi đều tiểu, các người mấy hài tử này biểu hiện rất tốt, so với Bộ Phong doanh đám kia túi rượu cơm mạnh hơn nhiều, đặc biệt là cái này gọi Phương Quý, bản tọa trước đây cũng đã từng nghe nói tên của người, biết người ngộ tính kỳ giai, tài danh không tỵ, cũng không nghĩ tới, người không chỉ có là có thể nói, liền cái này một thân bản lãnh, cũng rất có thứ đáng xem!"

Mang theo cái kia phía tây thần điện trưởng lão cho bọn họ công lao quyền trực, Phương Quý cùng Lục Đạo Dẫn mấy người, đi tới phía tây thần điện vị trí trung tâm nhất Kinh Hoa cung trước, nơi này lại là phía tây thần điện chi chủ, thành Thần Huyền bốn đại trấn thủ một trong Thanh Vân Nguyệt Hoa cung điện, nghe nàng cái kia lười biếng tiếng nói, Phương Quý mới biết, chính mình trên đỉnh đầu vị này trấn thủ đại nhân, lại còn là một cái yếu điệu cô gái.

Bốn phương trấn thủ, chính là thành Thần Huyền bên trong trừ An Châu Tôn chủ ở ngoài địa vị tối cao nhân vật, đều là do Thần tộc tứ đại dòng họ bên trong các quý nhân đảm nhiệm, Phương Quý bọn họ bực này thân phận, trong ngày thường tự nhiên tiếp xúc không tới như vậy đại nhân vật, bất quá Tôn phủ cũng lệ đến có cái quy củ, mỗi khi gặp có dưới trưởng ngân giáp ban sai trở về, lập xuống đại công thì tất cả ban thưởng, lại đều là những thứ này quý nhân tự mình thưởng.

Như chi là đến thiên nam đạo trên tuần tra một phen, Phương Quý mấy người sợ là còn chưa có tư cách đến gặp mặt vị này trấn thủ đại nhân, nhưng bọn họ bắt giữ lưu phi, đoạt lại Hỏa Tàng thạch, phần này công lao liền lớn, lúc này mới ngoài ngạch có gặp mặt trấn thủ tư cách.

Mà nhìn thấy trấn thủ, liền thường thường cũng đại diện cho mặt khác một cái đại sự.

"Các người làm đều rất tốt, mỗi người đều nên có ba ngàn linh tinh, khác một cái, chúng ta Tôn phủ từ Đế Tôn Lão tổ nơi đó truyền xuống quy củ, vừa lập công lao, liền nên có ban thưởng, các người đoạt lại Hỏa Tàng thạch, công lao này cũng không nhỏ, bản tọa cũng không keo kiệt, liền thưởng các người ba vạn linh tinh, chính mình cầm phân đi, trọng yếu nhất, đúng là cái này đúng công đầu tiêu tử. . ."

Vị kia trấn thủ yêu điệu nói, vừa mở miệng liền để cho người lòng tràn đầy vui mừng con số, mà đến cuối cùng, rồi lại tiếng nói xoay một cái, đến Phương Quý trên đầu, cười tủm tỉm nói: "Tu hành không dễ, có công thì lại thưởng, người lập xuống bực này đại công, cũng không biết có hay không cái gì ban thưởng, là người nghĩ muốn?"

Phương Quý nghe xong lời này, nhất thời mở cờ trong bụng.

Cái này chính là Tôn phủ chỗ tốt một trong, thế người tu hành, gần không được các loại tài nguyên, nhưng tu hành tài nguyên, có chút thực sự khan hiếm, hay là có tiền đều không có chỗ mua đi, vì lẽ đó Tôn phủ liền rất tri kỷ định ra rồi quy củ này, mỗi khi có người lập công lớn thì liền không chỉ có ban thưởng linh tinh, mà là trực tiếp để người nói ra chính mình nghĩ muốn ban thưởng, từ thần trong kho cho người rút ra!

"Có!"

từ đến bái kiến vị này trần thủ bắt đầu, Phương Quý trong lòng cũng đã ở cẩn thận cân nhắc.

Bởi vậy vừa nghe trần thủ đại nhân lên tiếng, liền lập tức vui vẻ nói: "Ta muốn chút Vạn Vật Mẫu Thủy, cảm ơn đại nhân rồi!"

"Vạn Vật Mẫu Thủy?"

Vị kia trần thủ đại nhân nghe xong, đúng là thoáng ngẩn ra, lại khoe miệng mỉm cười, nói: "Người đúng là sẽ chọn!"

Phương Quý nói Vạn Vật Mẫu Thủy, chính là một cái hiếm thấy địa mạch tài nguyên, cùng Ma sơn huyết tinh nổi danh, cũng là có thể để người thành tựu Địa Mạch trúc cơ dị bảo, lúc trước Linh Lung tông tông chủ con gái Lục Chân Bình ở bí cảnh bên trong, mất đi tranh cướp huyết tinh cơ hội, cuối cùng Trúc Cơ, chính là bỏ ra cái giá cực lớn mua được Vạn Vật Mẫu Thủy thay thế, có thể khiến người thành tựu Địa Mạch trúc cơ, có thể thấy được giá trị cao.

Mà bây giờ, Phương Quý muốn cái này Vạn Vật Mẫu Thủy, lại là dùng để tu luyện đạo thứ tư huyền pháp, Thái Dịch Chân Thủy quyết.

Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Dịch Bá Huyền Công, phía trước năm đạo huyền pháp, phân biệt là Thượng Thanh huyền quyết, Thái Ất Kim khí, Khô Mộc Huyền Sinh quyết, Thần Đạo Huyền Quang quyết, đối ứng thổ, kim, mộc, thủy, hỏa ngũ hành, bây giờ Phương Quý Thượng Thanh huyền quyết cùng Thái Ất Kim khí, đều đã tu luyện tiểu thành, Khô Mộc Huyền Sinh quyết cũng từ đến cái kia Đông Lai tông tổ sư bội kiếm bắt đầu tìm hiểu, hiện nay đã có một chút thành tựu.

Năm đạo pháp môn, đã toàn thứ ba, lại có thêm Vạn Vật Mẫu Thủy, liền sắp ngũ hành đủ.

Vì lẽ đó vào lúc này, Phương Quý mới không chút khách khí, đưa ra yêu cầu này đến.

"Vạn Vật Mẫu Thủy, nhẹ ý sẽ không ban cho người, bất quá người nếu nói ra, cái kia liền cho người đi!"

Vị kia trấn thủ đại nhân đúng là hào phóng, nghe xong Phương Quý lời nói sau, nhẹ nhàng nở nụ cười liền đồng ý, rồi sau đó tay nhỏ nhẹ giương, liền sai người đi cho Phương Quý mang tới, quả thực để Phương Quý mừng rỡ, vội vội vã vã liền cảm tạ vị này trấn thủ đại nhân vài câu.

Trấn thủ đại nhân lại giao cho bọn họ vài tiếng, sau đó thật tốt ban sai, trung với Tôn phủ các loại nói, liền cười tùm tùm rời đi, nàng chính là một điện trấn thủ, tự nhiên không thể là Phương Quý mấy người làm lờ quá lâu công phu.

Mà Phương Quý mấy người, thì lại đàng hoàng ở trước điện chờ nắm chính mình ban thưởng, đúng là không đợi bao lớn công phu, liền có mấy vị Thần thị đi ra, một người bung một cái khay, lại là đem cái kia hai phân linh tinh đưa tới, chỉ còn Vạn Vật Mẫu Thủy không đến.

Nghĩ là Vạn Vật Mẫu Thủy, cần giấu ở thần khố trong, cũng không phải nhanh như vậy có thể đưa tới.

"Vậy chúng ta trước hết đem linh tinh phân một phần chứ?"

Phương Quý không chút khách khí tiến lên tiếp nhận hai cái khay, chỉ thấy phía trên lại là hai phân tinh mỹ linh phiêu, phía trên tràn đầy đều là đạo văn cùng pháp ấn, một tấm phía trên, chính là hai tấm một vạn số lượng cùng một tấm một ngàn số lượng, đây là bọn hắn những thứ này người đi tới thiên nam đạo tuần tra nên đến ban thưởng, mỗi người ba ngàn lượng, tổng cộng có bảy người, cho nên liền hẳn là 2,100 hai, một phần khác lại là

ba tám mươi ngàn lượng linh phiếu, lại là trấn thủ đại nhân nể tình bọn họ đoạt về Hỏa Tàng thạch, lại ngoài ngạch ban cho xuống đưa cho bọn hắn phân ba vạn lượng. . .

Phương Quý thuận lý thành chương đem cái này gấp đôi linh phiếu đều đón lấy, sau đó quay đầu nhìn về phía Lục Đạo Dẫn mấy người.

Mấy người này đón Phương Quý ánh mắt, trong lòng không khỏi cả kinh, cũng không quá dám xem hắn con mắt.

Phương Quý hăng giọng một cái, biểu hiện ngưng trọng nói: "Tuy rằng mấy người các ngươi người, từ đi ra ngoài ban sai, liền không mang lòng tốt gì mất, tổng nghĩ công lấy ta độc chiếm công lao không nói, vừa nãy đi tự công thời điểm, thậm chí còn muốn cướp ta tru diệt lưu phi công đầu. . ."

Vừa nghe lời này, Lục Đạo Dẫn đám người nhất thời tâm trạng lo sợ, càng mặt đều đỏ.

Bọn họ tâm trạng thực sự là không muốn nghe đến lời này a, nhưng lại nào dám phản bác cái gì, chỉ lo càng kích khởi Phương Quý lửa.

Theo lý thuyết lĩnh linh tinh, phân linh tinh, những thứ này đều nên Lục Đạo Dẫn làm chuyện, nhưng vừa đến bọn họ từ thần điện trưởng lão nơi biết được, phần này công việc đều là do Phương Quý duyên có mới giao cho đến bọn họ trên đầu, hơn nữa vừa nãy vị kia trấn thủ đại nhân, cũng đối với Phương Quý khen không dứt miệng, vì lẽ đó lúc này Lục Đạo Dẫn cũng không dám cùng Phương Quý tranh danh tiếng, tùy vào hắn đem linh tinh tiếp tới.

". . . Thế nhưng đây, ta người này là không thù dai!"

Cũng là ở Lục Đạo Dẫn bọn người có chút tâm tình thăm cái lúc, Phương Quý nhìn bọn họ một chút, bỗng nhiên lại tiếp theo tiếp tục nói,

ngghiêm túc nói: "Vĩ lẽ đó hiện tại những thứ này linh tinh, ta vẫn là sẽ công bằng phân cho các người. . ."

"Cái gì?"

Lục Đạo Dẫn mấy người nghe xong lời này, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hướng về phía Phương Quý tâm kia thành khẩn mặt.

Nhất thời đều có chút khó có thể tin.

Vừa nãy bọn họ nhưng là đã sắp phải đắc tội chết rồi người này, hơn nữa còn ở đang lo lắng đối phương mưu mô, sẽ cố ý làm khó dễ bọn họ, không nghĩ tới nhân gia lại là rộng lượng như vậy. . .

Trong lòng hơi có xúc động, Triệu Hồng đã nghĩ muốn hay không lộ ra chút cảm động về mặt đến rồi.

Sau đó liền thấy Phương Quý hào phóng về phía trước đẩy một cái, đem cái kia điệp 21,000 hai linh phiếu đẩy cho bọn hắn, ba vạn lượng chính mình ôm vào trong lòng ngực, ngghiêm túc ngghiêm túc nói: "Các người một phần, ta một phần, như vậy liền ai cũng không thiệt thòi ai chứ?"

Lục Đạo Dẫn mấy người theo bản năng lộ ra cảm kích về mặt, chuẩn bị muốn xấu hổ nói cái gì.

Sau đó bọn họ đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, ánh mắt của mọi người đồng thời nhìn thấy Phương Quý trên mặt.

"Không đúng lắm chứ?"

Lục Đạo Dẫn điều chỉnh một hồi lâu về mặt, mới nói ra mấy chữ này đến.

Phương Quý lập tức đem trong lòng ngực của mình linh tinh ôm chặt, nói: "Tổng cộng hai phân, một bên một phần, có cái gì không đúng?"

Nhìn hấn tấm kia mặt nghiêm túc, Lục Đạo Dẫn đều sắp khóc lên, cái này còn hỏi có cái gì không đúng, nơi nào đều không đúng được rồi, cái này 21,000 lượng linh tinh, đó là ban thưởng cho chúng ta đi thiên nam đạo tuần tra phái đi, vốn là chúng ta, với các người không có gì, sau đó cái kia ba vạn lượng linh tinh, mới là phía trên bởi vì đoạt về Hỏa Tàng thạch mà cố ý ban thưởng xuống đến a. . .

Cái này ba vạn lượng mới là quý nhân để chúng ta phân, kết quả người nghĩ trực tiếp nuốt?

Càng then chốt chính là, quý nhân ban thưởng không chỉ có riêng là cái này ba vạn lượng linh tinh, còn cố ý để chính người chọn một cái ban thưởng, người không phải đã không chút khách khí chọn chọn Vạn Vật Mẫu Thủy? Chỉ cái này một cái vật, cũng đã giá trị liên thành chứ?

Vạn Vật Mẫu Thủy còn nhiều đáng giá, bọn họ vẫn đúng là không rõ lắm.

Bởi vì loại này tài nguyên quá mức khan hiếm, có tiền đều không nhất định có địa phương mua, cần nhờ quan hệ. . .

Đầu to vốn là đã bị người chiếm, kết quả còn muốn lại chính mình nuốt cái này ba vạn lượng linh tinh, mặt làm sao lớn như vậy chứ?

"Cái này. . . Phương đạo hữu. . ."

Lục đạo hữu trong lòng thực tại sắp xếp một thoáng, mới nhỏ giọng, có chút gian nan mở miệng, nói: "Có lẽ chúng ta trước, đúng là có chút hiểu lầm, mọi người cùng ở tại một cốc tu hành, tương lai cũng phải cùng nhau vì Tôn phủ ban sai, không biết muốn đánh bao nhiêu liên hệ, lần này

chuyện, là ta Lục Đạo Duẫn làm có chút công bằng hợp lý, người trong lòng có tức giận ta cũng rõ ràng, nhưng này sự kiện, dù sao vẫn là. . ."

"Vẫn là cái gì?"

Phương Quý tiếng nói bỗng nhiên tăng cao rất nhiều, kêu lên: "Cái kia lưu phi thủ lĩnh, chẳng lẽ không là ta giết? Lần này trở về, chẳng lẽ không là các người muốn cướp ta công lao? Hừ, lúc ở bên ngoài, các người liền vẫn muốn đem ta xa lánh ở bên ngoài, thật tưởng ta không biết?"

Nói bỗng nhiên nở nụ cười một tiếng, nói: "Lục lão huynh, nhưng là người trước tiên bắt nạt ta!"

"Bắt nạt" hai chữ, cắn rất nặng, rồi lại cố ý nói vô cùng uốn lượn, nhìn chằm chằm Lục Đạo Duẫn mắt, cố ý chọc giận hắn.

Đọc theo con đường này Lục Đạo Duẫn mấy người lạnh nhạt cùng chê cười, Phương Quý cũng không phải không thêm để ý.

Hắn đương thời chỉ là không tâm tình để ý tới, bây giờ tâm tình tốt điếm, đương nhiên muốn tận dụng mọi thứ trả thù lại.

"Nói ta bắt nạt người. . ."

Cái kia lưu phi dẫn đầu chuyện đến tột cùng làm sao, người khác không biết, người trong lòng mình còn không rõ sao?

Lục Đạo Duẫn lúc này quả thật là đầy mặt giận dữ.

Nhìn Phương Quý khuôn mặt nhỏ, hắn cuối cùng đã rõ ràng rồi, nguyên lai mình vừa nãy nghĩ không sai, kẻ này quả thực thù dai, hơn nữa nhớ tới so với mình nghĩ tới còn lợi hại hơn, thiệt thòi được bản thân còn coi hắn thật là khai khiếu rồi, muốn chia tiền cho mình những thứ này người đâu. . .

Vốn là trong lòng thì có chút uồn lượn, lúc này vừa tức vừa vội, hẳn cũng thoáng cái đến bốc lên lửa giận, không nhìn được về phía trước bước ra một bước.

Tức giận điên ung phía dưới, liền phải cố gắng cùng Phương Quý lý luận một phen.

Nhưng không nghĩ tới chính là, lời còn chưa nói hết, đột nhiên một luồng ánh kiếm "Bá" một tiếng bay đến trước mặt.

Đồng thời xa xa vang lên một cái thanh âm phẫn nộ: "Người dám bắt nạt sư đệ ta?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 251: Tiên Môn Sư Tử

"Cái gì tình huống?"

Không ngờ như thế một luồng ánh kiếm chém tới, Lục Đạo Dẫn cả người đều dọa bối rối.

Hắn vốn là chỉ là giận từ tâm lên, nghĩ muốn cùng Phương Quý lý luận một phen, lại không nghĩ rằng một kiếm này đến như vậy đột ngột, ở hắn khi phản ứng lại, kiếm quang đã miễn cưỡng chém tới trước người, liền sợ hãi đến hắn trái tim nhảy một cái, liền phong nghi cũng không kịp nhớ, đầu bá co rụt lại, vội vã lui về phía sau một bước, lùi quá gấp, đúng là suýt nữa ngã rầm trên mặt đất, lão đảo vài bước lúc này mới miễn cưỡng đứng vững.

Sau đó cũng ở hắn lui ra bước đi này chốc lát, cái kia một luồng ánh kiếm sát chớp mũi của hắn bay qua, kiếm trên ẩn chứa thần uy, đã đem hắn sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, cúi đầu vừa nhìn, thần điện cứng rắn bạch ngọc thạch vách, đã bị cắt ra điều chỉnh tề rãnh.

Không chỉ có là Lục Đạo Dẫn, còn có bên cạnh Tề Viễn Đồ, Triệu Hồng mấy người, cũng đều là sợ hết hồn, cùng nhau lùi về sau.

Sau đó bọn họ cùng Phương Quý cùng nhau, kinh hồn bạt vía quay đầu nhìn sang.

Trong lòng đều đang suy nghĩ: "Người tới đến tột cùng là ai, một kiếm này lại có lực này thần uy? Lẽ nào là Tôn phủ bên trong những kia đứng

đầu tuần tài các đệ tử ra tay rồi? Người này lại cùng Phương Quý quan hệ gì, lại một lời không hợp, liền muốn ra tay giết người hay sao?"

Mà Phương Quý trong lòng nhưng là đang suy nghĩ: "Đây là người nào lại đến giúp ta, lẽ nào ta lại nhiều cái thân thích?"

Sau đó ở bọn họ đồng thời quay đầu nhìn sang thời điểm, liền đều là ngẩn ra.

Chỉ thấy hơn mười trượng ở ngoài, đang có một cô gái trở tay cầm kiếm vào võ, sau đó khập khểnh đi về phía trước, cô gái này cao gầy, thon gầy, dung nhan cực kỳ thanh lệ, nhưng cũng tuyệt không mảy may son phấn khí, trên mặt như là mới vừa rửa qua như thế sạch sẽ, một tấm thanh lệ thon gầy trên mặt, mang theo một cỗ hiếm thấy lãnh ngạo khí tức, trên người quần áo có vẻ rất là bình thường, còn có vài chỗ kẽ hở qua vết tích.

"Lại là như thế một cô gái?"

Lục Đạo Duẫn mấy người thấy, đều là ngẩn ngơ, bọn họ từ mới vừa rồi cái kia một kiếm bên trong, liền nhận ra được thực lực đối phương cao hơn bọn họ ra quá nhiều, tiện tay một kiếm, liền để Lục Đạo Duẫn lần đi chặt vật như vậy, hơn nữa đối phương cái kia một kiếm, hẳn là chỉ là uy hiếp mà thôi, nếu thật là có ý giết người, Lục Đạo Duẫn còn không chắc có thể tránh thoát đi, nhưng là thực lực mạnh như thế cô gái, làm sao lại có vẻ như vậy trẻ tuổi?

Nhìn nàng dáng dấp, tựa hồ muốn so với Lục Đạo Duẫn còn muốn trẻ tuổi vài tuổi.

Phương Quý nhưng là liếc mắt nhìn sau khi, hơi ngẩn ra, cô gái này, hẳn quả thật là một điểm ấn tượng cũng không có.

Nhưng một mực, đúng là cảm thấy có chút quen thuộc.

Sau đó vào lúc này, hắn mới nghĩ đến kiếm quang bay tới thì cô gái nói ra lời nói, liền giật mình.

"Nàng mới vừa nói. . . Ta là nàng sư đệ?"

...

...

"Ngươi là Thái Bạch tông đến Phương Quý Phương sư đệ đi, ta là sư tỷ của ngươi Quách Thanh!"

Cái kia thanh lệ cô gái đi tới Phương Quý trước mặt, ánh mắt nhanh chóng liếc mắt nhìn hắn, sau đó liền đưa mắt lạnh lùng quét về phía Lục Đạo Dẫn mấy người, mặt cười trên hiển lộ ra một vết ác liệt sát cơ, gầm thét nói: "Các ngươi những thứ này con chó dựa thế người gia hỏa, làm ta Thái Bạch tông không người sao? Như vậy tuổi tác cùng tu vị, lại cậy thế bắt nạt sư đệ ta một người, có thể phải thử một chút trong tay ta kiếm có đủ hay không nhanh?"

"Cái gì?"

Một câu nói này nói ra, lại nhất thời làm cho chu vi hoàn toàn tĩnh mịch, bầu không khí lúng túng lợi hại.

Phương Quý con mắt sáng lên, đây đúng là chính mình cái kia Thái Bạch tông sư tỷ?

Vị này Thái Bạch tông chân truyền sư tỷ, nhưng là trong môn phái nhân vật huyền thoại, mười năm trước, bí cảnh một trận chiến, liền bại bốn đại Tiên môn chân truyền, thành tựu Thần Đạo trúc cơ, trong lúc nhất thời danh chấn Sở vực, chính là đến nay đều bị người nói chuyện say sưa tuyệt đỉnh tu hành thiên tài.

Mà ở nàng thành tựu Thần Đạo trúc cơ sau khi, thì bị Tôn phủ coi trọng, một giấy tuyên chiếu hàng lâm, điều vào Tôn phủ hiệu lực, từ cái kia sau khi, liền lại chưa về qua tiên môn, nhưng không thể nghi ngờ, Thái Bạch tông chủ cùng chư vị trưởng lão, đều đối với nàng rất là thân thiết, trước sau mấy lần phái người tìm hiểu, Phương Quý lần này đến rồi Tôn phủ sau khi, cũng vẫn muốn thấy nàng, chỉ là nàng trước vẫn ở bên ngoài ban sai, chưa có trở về.

Đúng là không nghĩ tới, chính mình hướng về thiên nam đạo đi một lượt, mới vừa trở về, liền gặp phải nàng.

Cũng không biết nàng chính là làm sao đột nhiên xuất hiện ở đây, vừa này lại là nghe được cái gì mới xuất kiếm, Phương Quý trong lòng chẳng qua là nhin không được liền muốn than thở một tiếng: Chính mình cái này vị sư tỷ này quả thật là khí phách a, một lời không hợp liền muốn rút kiếm chém người!

Bất quá tựa hồ có chút. . .

. . . Lẽ nào người không nhìn ra kỳ thực là ta đang bắt nạt người khác sao?

. . .

. . .

Phương Quý trong lòng đều cảm thấy có chút thật không tiện, Lục Đạo Dẫn mấy người càng là khóc đều khóc không ra lệ đến. . .

Chuyện gì thế này?

Rõ ràng ở thiên nam đạo, là chính mình những thứ này người bỏ ra không biết bao nhiêu tâm huyết, thuyên chuyển bao nhiêu tiên môn cùng

gia tộc thế lực, mới xem như là hoàn thành như thế một cái tốt công việc, kết quả trở lại tiên môn sau khi, bị người cướp đoạt công đầu vẫn không tính là, còn ở thần điện trường lão nơi đó rơi xuống một cái ức hiếp người mới ánh tượng, rõ ràng là Phương Quý hùng hổ dọa người, phải đem cái này công việc ban thưởng tất cả đều đoạt đi, hết lần này tới lần khác lại không biết từ nơi nào đi ra một cái nữ người què, một kiếm suýt chút nữa chém ở trên mặt, còn nói mình bắt nạt nàng sư đệ?

Ai bắt nạt ai vậy đây là!

Có còn hay không nói lý địa phương a?

Bất quá đón cô gái kia sắc bén ánh mắt, Lục Đạo Duẫn còn thật không dám nói lý, người phụ nữ kia một kiếm, để cho hắn ý thức được, mình cùng thực lực của đối phương so với, thực sự có chênh lệch không nhỏ, mà máu chốt nhất chính là, Phương Quý có như vậy trâu quan hệ, thiên vân phúc vũ đổi trắng thay đen, trước mắt hắn lại bỗng nhiên nhảy ra như thế một cái ngang ngược không biết lý lẽ sư tỷ, này còn có cái gì có thể nói?

Cũng không thể thật sao đao cùng nàng liều mạng chứ?

Liên, hắn cũng không biết âm ỉ vài lần răng, đều chỉ có thể nuốt xuống bụng bên trong, đến cuối cùng thì chỉ có thể căng thẳng gương mặt, bỗng nhiên hướng về Phương Quý cúi người hành lễ, sau đó chậm rãi đứng dậy, nói: "Phương đạo hữu, người vị sư tỷ này hắn là hiểu làm cái gì, có lẽ người cũng hiểu làm ta, Lục mỗ, còn có mấy vị đồng liêu, đều không có cái gì ác ý, hi vọng có cơ hội cùng người nói ra!"

Dứt lời câu nói này thì hắn liền đã quay người sang, cũng không quay đầu lại rời đi.

Triệu Hồng mấy người vào lúc này cũng phản ứng lại, vội vội vàng vàng đi theo phía sau hắn, tâm tình tốt hơn hắn không đi đâu. . .

Đôi này sư tử đệ, quá bắt nạt người a!

. . .

. . .

"A, lại là chút chỉ biết bắt nạt kẻ yếu gia hỏa!"

Nhìn thấy Lục Đạo Dẫn mấy người sáng khoái rời đi, vị kia Quách Thanh sư tử cũng hơi ngần người ra, lại đầy mặt xem thường nghiêng đầu đến, hướng về Phương Quý nói: "Sư đệ ngươi không cần sợ, Tôn phủ từ trước đến giờ đều là như vậy, vì tư lợi, không hề cốt khí, đối với Tôn phủ huyết mạch vô liêm sỉ xu nịnh, đối với tiên môn đồng đạo vô tình ức hiếp, trước ta chiếm được ngươi đến rồi Tôn phủ tin tức, liền biết ngươi cũng sẽ gặp những thứ này chuyện xấu xa, lúc này mới bận rộn lập tức trở lại, quả không đến, vừa mới thấy ngươi, liền nhìn thấy ngươi được bắt nạt đáng về. . ."

Phương Quý nháy mắt một cái, có chút không biết nói cái gì tốt.

Quách Thanh sư tử thấy thế, liền vỗ vỗ bờ vai của hắn, đầy mặt ngạo khí, hào khí cam vân nói: "Bất quá ngươi cũng không cần sợ sệt, sau đó có ta nhìn ngươi, ngươi liền không cần lo lắng lại được bọn họ bắt nạt. . ."

Phương Quý không biết nên nói cái gì cho phải, liền liền nhỏ giọng trả lời trả lời một câu: "Ồ!"

Hắn lúc này còn có chút không quen, tuy rằng đã sớm biết chính mình có một cái sư tử ở Tôn phủ, nhưng bây giờ lại vẫn là lần thứ nhất thấy, trong lòng cảm thấy còn không cùng vị sư tử này hỗn quen thuộc đây, hơn nữa

trước ở tiên môn bên trong, cũng có rất nhiều nghe đồn, nói vị sư tử này mười năm không trở về tiên môn một chuyến, nghĩ là đã cùng tiên môn nội bộ lục đục, vì lẽ đó hẳn còn không nắm chắc được vị sư tử này đến tột cùng là người như thế nào.

Bất quá bây giờ vừa thấy, cũng cảm giác nàng chính là thật sự đem chính mình coi như người mình.

"Đi thôi!"

Vị này Quách Thanh sư tử nói: "Ta nửa tháng trước liền đã trở về, chỉ là vẫn chờ không tới ngươi, ngày hôm nay có thể coi là trùng hợp gặp ngươi, sư tử ta mang ngươi uống rượu đi, cái này Tôn phủ trong tháng ngày gian nan, ta còn có một bụng muốn đề điểm ngươi lời muốn nói đây!"

"Được được được , bất quá sư tử chờ, ta còn có ban thưởng không nắm đây. . ."

Phương Quý vội vàng đáp ứng, cười theo đáp.

"Tôn phủ có thể có cái gì tốt ban thưởng cho ngươi?"

Quách Thanh sư tử có vẻ hơi xem thường, lạnh lùng nói: "Ta ở bên ngoài bị Ma linh tổn thương chân, tiêu độc đan cũng không chịu cho ta một viên!"

"Ân. . ."

Phương Quý sắc mặt nhất thời có vẻ hơi lúng túng.

"Thần vệ Phương Quý ở nơi nào?"

Cũng đang lúc này, chợt thấy nơi rất xa, đã có một cái Thần thị chạy chậm chạy tới, Phương Quý vội vàng đầy mặt vui mừng tiến lên nghênh

tiếp, cùng cái kia Thần thị cười hàn huyền vài câu, lại tiếp nhận một cái màu đen chiếc lọ, sắc mặt có chút không vui đi trở về, than thở: "Tôn phủ cũng quá hẹp hòi, ta cho rằng tôi thiếu thưởng ta một vại, dầu gì cũng đến một chậu, kết quả là cho ta một bình!"

Quách Thanh sư tử nghe vậy lập tức cười lạnh nói: "Đây chính là Tôn phủ từ trước đến giờ hành vi, giả nhân giả nghĩa, miệng đầy đạo đức, kì thực dối trá đến cực điểm, đối với chúng ta những thứ này tiên môn đệ tử cực điểm khắc bạc, tu hành tài nguyên, cái kia từ trước đến giờ là không chịu nhiều cho một chút. . ."

Nói, vừa định hỏi Phương Quý lần này nắm là cái gì ban thưởng, Phương Quý chợt nhớ tới một chuyện: "Hồng rồi!"

Quách Thanh sư tử cũng là cả kinh: "Làm sao?"

Phương Quý nói: "Vừa nãy sổ sách tính sai rồi, họ Lục lấy đi 21,000 lượng linh tinh bên trong, còn có ta ba ngàn lượng đây. . ."

"Cái này liền tìm hấn đi!"

Quách Thanh sư tử nghe vậy nhất thời giận dữ, xoay người liền muốn hướng về Lục Đạo Dẫn phương hướng ly khai chạy đi.

"Tính toán một chút, nói sau đi!"

Phương Quý vẫn đứng là có chút ngưng ngừng lại đi qua đòi cái kia ba ngàn lượng, da mặt của chính mình vẫn là quá mỏng a. . .

"Sư đệ như ngươi vậy là không đúng!"

Quách Thanh sư tử thấy Phương Quý là thật sự không muốn đi, cũng chỉ đành nghỉ chân, chỉ là cau mày hướng về Phương Quý nói: "Tôn phủ tu

hành, rất là bất nghĩa, trên có những cái được gọi là quý nhân quân thú, xuống có đều là tiên môn xuất thân người như hổ như sói, có thể nói từng bước gian nan, từng tắc từng tắc cạm bẫy, như người thành thật như thế ba giao người, ở cái này các loại người lừa ta gạt bên trong tòa thần thành, thì lại làm sao tiếp tục sống?"

"Ai. . ."

Phương Quý bị huân đầy mặt đỏ chót, không thể làm gì khác hơn là than thở: "Mọi người cũng không dễ dàng, thật nhiều lý giải mà. . ."

"Người tính cách này quá thiện lương, như vậy làm sao thành?"

Quách Thanh sư tử lắc đầu một cái, có chút chỉ tiếc mài sắt không nên kim, lại có chút đau lòng nói.

Phương Quý trái tim nổi lên tri kỷ cảm giác, cũng bất đắc dĩ than thở: "Hết cách rồi, từ nhỏ liền như vậy a. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 252: Tôn Phủ Khó Hổn A

Hai người một trước một sau, trực tiếp rời trần thủ cung điện, hướng về thần điện bên ngoài mà tới.

Quách Thanh sư tử không có đem Phương Quý xem là người ngoài, lại cảm thấy chính mình người sư đệ này thực sự là quá thành thật, liền lấy ra sư tử phái đoàn, vừa đi vừa hỏi dò Phương Quý đi tới Tôn phủ lâu như vậy, trải qua có hay không như ý, có gặp phiền toái gì hay không các loại.

Đồng thời đem chính mình ở Tôn phủ ở lại mười năm kinh nghiệm truyền thụ cho Phương Quý, tử như người khác bắt nạt người, liền không muốn nhường nhịn, trực tiếp một kiếm chém trở lại, người khác cho người mặc tiểu hài, vậy cũng đừng vội ủy khúc cầu toàn, không phải vậy chỉ có thể khiến đối phương càng được voi đòi tiên các loại, Phương Quý bị cái này sư tử khí tràng ngăn chặn, cũng xuyên không lên bao nhiêu lời, chỉ có thể bất luận nghe được cái gì đều ừ a a, thành thật đáp ứng.

Quách Thanh thấy thế, trong lòng càng thêm cảm khái: "Tiên môn cũng thực sự là, ta như vậy đưa đến Tôn phủ đến, cũng là thôi, ít nhất sẽ không bằng trắng nhượng người bắt nạt, sư đệ như vậy thành thật hài tử, đưa hẳn đến Tôn phủ, chẳng phải là sói vào miệng cợn sao?"

Hai người một đường nói, đi tới thành Thần Huyền bên trong, bán cao giai bảo đan đan phòng phụ cận, Quách Thanh sư tử ở cửa hơi một do dự, liền vẫn là đi vào, hỏi dò trong phòng tiểu nhị, có đan dược gì là có thể nhỏ Ma linh độc, chữa khỏi chân thương.

Phương Quý cũng là vào lúc này, mới rõ ràng, nguyên lai chính mình vị sư tử này, trở về trước, là do trừ ma linh, lại bị trọng thương, nhất thời không có đan tiêu độc, chỉ có thể mạnh mẽ dùng linh tức đem độc bức đến một chỗ, cái này chân khập khểnh, đó là bởi vì Ma linh độc với nhét đã lâu, trước sau chưa trừ duyên cớ, trong lòng cũng không phải miễn có chút lo lắng lên, Quách Thanh sư tử lại vung vung tay, chỉ nói không sao.

"Vừa là là do ban sai được kém, Tôn phủ cũng không để ý sao?"

Phương Quý có chút tò mò hỏi.

"A, Tôn phủ khi nào quản qua Ma linh làm sao bừa bãi tàn phá Bắc Vực bách tính?"

Quách Thanh sư tử một tiếng cười gằn, tựa hồ không nghĩ đối với chuyện này nhiều lời.

Phương Quý cũng nghĩ đến vị sư tử này trước nói đi đòi hỏi tiêu độc đan, Tôn phủ lại không cho, nguyên lai vị sư tử này đi trấn thủ Nguyệt Hoa cung, vốn là vì việc này, đan không lấy được, cũng gặp chính mình, thấy nàng không muốn nhiều lời, liền không hỏi nữa.

"Tiên sư mời xem. . ."

Cái kia trong cửa hàng tiểu nhị cười giới thiệu trên bàn ba loại tiêu độc đan, nói: "Cái này nhất hạ phẩm tiêu độc đan, chỉ có thể đem Ma linh độc rút đem đi ra, bất quá việc quan hệ tự thân tu hành, ta cũng không dám cho ngài nói mạnh miệng, này đan chỉ bán trăm lượng linh tinh một viên, nhưng đan phẩm tầm thường, tiêu độc cũng chỉ có thể rút ra phần lớn, như lưu lại một chút ở trong người, vẫn có khả năng tạo thành rất lớn phiền phức, mà cái này trung đẳng đan, nhưng là dùng ở mới vừa được Ma linh độc lúc mới tốt, một viên cần ba trăm lượng linh tinh, nhưng nếu là trúng độc đã lâu,

ngâm nhập vân da, cái kia liền cần cái này thượng đẳng nhất tiêu độc đan, chính là Hồng Bào đại đan sư luyện, khứ trăm độc, sống kinh lạc, một viên muốn bán một ngàn lượng linh tinh!"

Quách Thanh sư tử ở cái kia thứ đẳng đan cùng trung đẳng đan phía trên quét vài lần, lông mày hơi nhíu lại.

Do dự một chút, quay đầu nhìn về phía Phương Quý, nói: "Sư đệ, ngươi có tiền sao?"

Phương Quý nhất thời con mắt trừng lớn, một lát sau mới gật gật đầu.

Quách Thanh nói: "Vậy ngươi có bao nhiêu a?"

Phương Quý suy nghĩ một chút, nói: "Ta có hơn một ngàn lượng đây!"

Quách Thanh sư tử hơi có chút thật không tiện hỏi: "Vậy ngươi mượn trước ta tám trăm lượng thế nào?"

Phương Quý vội vàng nở nụ cười, nói: "Tốt, cảm!"

Nói đem trong túi càn khôn tán toái linh tinh vốc một nắm đi ra, Quách Thanh sư tử thấy rất là cảm kích, nghĩ thầm chính mình người sư đệ này, thật là cái người tốt a, không chỉ có không giấu giếm diếm diếm, hơn nữa câu nói đầu tiên đem trên người linh tinh phần lớn đều mượn cho mình, tiếp nhận linh tinh, quay đầu hướng về cái kia tiểu nhị nói: "Ngươi cái này thượng đẳng đan, có thể hay không bán rẻ hơn chút?"

Cái kia tiểu nhị nhất thời có chút lúng túng, nói: "Có thể cho ngài giảm 10%. . ."

Quách Thanh vỗ bàn một cái, nói: "Tám năm gãy đi, coi như 850 lượng tốt!"

Nói chính mình móc ra năm mươi lượng linh tinh, từng khối từng khối xếp tới trên bàn, hai tay ôm ngực, ngạo nghễ nhìn tiểu nhị.

Phương Quý ở một bên nhìn đều choáng váng: "Hợp sư tử ngài lớn như vậy khí, trên người liền năm mươi lượng linh tinh?"

Phông chừng cái kia tiểu nhị cũng bị sư tử uy phong cho làm kinh sợ, vẫn cứ 850 lượng linh tinh liền để Quách Thanh đem cái kia viên thượng đẳng tiêu độc đan cho cầm, Quách Thanh sư tử cầm cái kia viên tiêu độc đan, đắc thắng tướng quân giống như ra cửa, cười nói: "Sư đệ ngươi yên tâm, sư tử không phải chiếm tiện nghi người, quay đầu lại nhất định trả ngươi, trước tiên mang ta đi ngươi nơi đó, ta muốn trước tiên ma độc rút, không phải vậy bước đi không được sức lực!"

"Đi chỗ của ta?"

Phương Quý nhất thời cảm thấy có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không có hỏi nhiều, liền dẫn Quách Thanh sư tử, trở lại phía tây thần điện.

Tới lầu nhỏ trong, Quách Thanh cũng không khách khí với Phương Quý, để cho hắn đem lầu nhỏ chu vi Tụ Linh trận mở ra, rất nhanh lầu nhỏ trong, liền đã linh khí đầy đủ, gió mát từng trận, Quách Thanh một câu nói đuổi rồi Phương Quý đến lầu ở ngoài bảo vệ, chính mình ở lại trong lầu tiêu độc.

Phương Quý ở ngoài cửa thủ đến khô khan, đúng là cảm thấy có chút ngạc nhiên, liền lén lút hướng về cửa sổ bên trong trưng đến một tấm.

Cái này vừa nhìn phía dưới, nhất thời cả người đều lưu chảy mồ hôi lạnh khắp cả người, đã thấy Quách Thanh sư tử lúc này đã cởi xuống áo ngoài, lộ ra toàn bộ chân trái đến, cái kia vốn nên tinh tế ôn nhu trên đùi, thành linh có một cái dữ tợn dấu răng, cũng không biết là loại nào Ma linh cắn, thấy

cái kia vết thương sâu, sợ là toàn bộ chân đều suýt chút nữa cho cán đi xuống, có thể thấy được đương thời chiến cuộc nguy hiểm.

Càng then chốt chính là, cái này toàn bộ trên đùi, cũng đã che kín màu đen ma độc, vết thương đã sớm chuyển biến xấu, thực sự không biết cái này chân thương đã kéo bao lâu, Phương Quý không khỏi tặc lưỡi, may nhờ vừa này vị sư tử này còn khập khễnh thay mình đánh nhau, như không có chuyện gì xảy ra theo chính mình đi dạo phố, lẽ nào nàng liền không biết chính mình cái này chân thương thế nặng, đã sắp áp chế không nổi sao?

Trọng yếu nhất chính là, nghiêm trọng như thế ma độc, nàng lại chỉ mua một viên thượng đẳng tiêu độc đan, có thể sao?

Phương Quý đã không nhịn được ở trong lòng nghĩ, quay đầu lại đến lại mua cho nàng lên hai viên đồ dự bị.

Bất quá, cũng là nhìn thấy Quách Thanh thương thế nặng như vậy, lại làm cho hắn cảm giác có chút hiếu kỳ lên, nếu Quách Thanh sư tử thương nặng như vậy, này Tôn phủ tại sao lại hẹp hòi đến vậy, thậm chí ngay cả viên tiêu độc đan cũng không chịu cho nàng, cũng làm cho bản thân nàng đi mua?

Tôn phủ vẫn rất hào phóng a. . .

Sư tử một thân tu vị thoát nhìn cũng thật là không yếu, vì sao Tôn phủ nhưng không có cực lực lung lạc nàng?

"Đùng!"

Trong lòng đang nghĩ, bỗng nhiên một khối dính máu vải trắng trước mặt đập tới, đem mở ra một cái khe cửa sổ mảnh đến chụp lên.

Phương Quý sợ hết hồn, nếu không là lần đi nhanh, mũi suýt chút nữa cho va xẹp.

Cửa sổ bên trong vang lên Quách Thanh sư tử răn dạy: "Còn nhỏ tuổi, nhìn trung thực, đúng là cùng trong sư môn cái nhóm này không còn dùng được đồ vật học được nhìn lên nữ đười, nghĩ đến ở tiên môn thời điểm, người cũng không ít lưu đi Tiểu Bích phong chứ?"

Phương Quý nhất thời đầy mặt bất đắc dĩ, nghĩ thầm sư tử đây chính là quá oan uổng chính mình, lúc trước ở tiên môn thời điểm, Tiểu Bích phong ta thường đi, nhưng ta là đi bảo vệ các sư tử tới, đến hiện tại nói vậy trong sư môn còn nhớ vị kia giữ gìn chính nghĩa đã kích sắc bại hoại đám người chính nghĩa Tiểu lang quân đây, huống hồ ta đây là xem thương thể của người, lại không phải xem người, máu hồ lạo kéo bấp đười có cái gì tốt xem?

Trong lòng chính oán thầm thì Quách Thanh sư tử đã kéo cửa đi ra, chỉ thấy nàng đã mặc áo bào, người cũng sáng láng hơn chút, trông Phương Quý một chút, nói: "Xem người cái này lâu nhỏ chu vi Tụ Linh trận ngược lại không tệ, nghĩ là những người kia cũng không có ở trên mặt này cố ý bắt nạt người!" Nói vung tay lên, nói: "Đi, ngày hôm nay chúng ta lần thứ nhất thấy, ta trước tiên dẫn người đi uống rượu, rửa cho người bụi!"

Phương Quý nhất thời lấy làm kinh hãi: "Sư tử, người thương nặng như vậy, còn có thể uống rượu?"

"Thương nhẹ mà thôi!"

Quách Thanh sư tử đứng đưng như không nói: "Còn sợ ta uống bất quá người sao?"

Phương Quý trong lòng oán thầm: "Ta là sợ người không trả nổi tiền rượu. . ."

Hai người một đường đi tới ra cốc, Phương Quý từ phía sau lưng đánh giá Quách Thanh một chút, chỉ thấy nàng tuy rằng nỗ lực nhịn xuống, thân thể gắng gượng, nhưng rõ ràng chân trái chạm đất lúc, còn có vẻ hơi run rẩy, hẳn là đau đớn khó nhịn, chỉ là làm bộ như không có chuyện gì xảy ra thôi, nghĩ đến vừa nãy nghĩ tới vấn đề, liền không nhịn được nhanh đi mấy bước, đỡ lấy nàng, nói: "Su tử, người cái này chân thương làm sao đến?"

Quách Thanh khoát tay áo một cái, vốn định lại nói không có chuyện gì, nhưng thấy Phương Quý đã nhìn ra, liền cũng nuốt trở vào, trầm mặc một hồi sau khi, mới than thở: "Phương Quý sư đệ, người đến Tôn phủ thời gian còn thiếu, vẫn còn không biết Tôn phủ gian nan, một lời khó nói hết a. . ."

Nói lắc lắc đầu, cười nói: "Bất quá, ta dù sao đến so với người sớm, cũng có thể chỉ điếm người một, hai, để người ăn ít chút thiệt thòi!"

"Su tử nói rất đúng a. . ."

Phương Quý nghe xong, rất là lý giải, thở dài một tiếng, nói: "Su tử người không biết, ta vừa tới Tôn phủ, thì có người giữ cửa đem ta cho Tôn phủ trong quý nhân chuẩn bị bảo bối cho đoạt, kết quả này Tôn phủ quý nhân đầy mặt không cao hứng, liền không ưa người, sau đó thì sao, vừa tới trong cốc báo bị, thì có người cho ta hạ mã uy, tìm hai cái Thần Đạo trúc cơ tới đối phó ta, thật tốt ở tàng kinh điện bên trong đọc sách, thì có Tôn phủ huyết mạch lại đây nói ta không tôn trọng trong sách đạo lý, muốn đem ta đuổi ra ngoài, đọc sách ngộ điếm đạo lý, thật là nhiều người tranh nhau lại đây theo ta biện pháp, nhất định phải ép ta một đầu, đi ra ngoài làm cái công việc lại bị người xa lánh, cướp công lao lúc cố ý không kêu ta. . ."

"Sau đó thì sao?"

Quách Thanh su tử nghe được cũng nhất thời có chút thay đổi sắc mặt, phảng phất nghĩ đến đã từng mới vừa vào Tôn phủ lúc chính mình. . .

. . . Không đúng, bao quát mình bây giờ!

Nhất thời ý muốn đồng tình nổi lên, có chút ân cần hỏi lên.

Phương Quý lắc lắc đầu, đầy mặt trầm thấp, liền muốn đem chính mình bi thảm trải qua giảng cho sư tử nghe.

"Là Phương quân. . ."

Còn không chờ nàng cái này lời nói xong, bỗng nhiên phía trước vang lên một tiếng thét kinh hãi, sau đó liền thấy hai vị thân mang Tôn phủ truyền thống trang phục cô gái, mặt lộ vẻ vui mừng, tiến lên đón, chính là Bạch Thiên gia Bạch Thiên Anh cùng Bạch Thiên Tuyết hai tỷ muội, các nàng rất xa liền đứng thân thi lễ, nói: "Phương quân có lẽ, ta cũng không biết Phương quân đã từ thiên nam đạo trở về, thực sự thất lễ, thấy Phương quân mạnh khỏe, nội tâm mới an!"

"Ồ?"

Quách Thanh sư tử nhất thời hơi kinh ngạc nhìn Phương Quý một chút.

Bạch Thiên gia cái này hai tỷ muội xưa nay là chính truyền thống Tôn phủ huyết mạch trang phục, vừa nhìn liền không phải Bắc Vực nhân sĩ.

"Có lẽ có lẽ. . ."

Phương Quý cũng nhất thời có chút lúng túng, vội vàng phát phát tay, nói: "Ta còn có việc, đi trước a, quay đầu lại lại tán gẫu. . ."

"Phương quân xin cứ tự nhiên, chờ có thời gian, còn muốn hướng về Phương quân thỉnh giáo. . ."

Bạch Thiên gia hai tỷ muội rất có lễ phép, lại cung cung kính kính thi lễ một cái mới rời khỏi.

"Chuyện gì thế này?"

Quách Thanh sư tử rõ ràng hơi kinh ngạc, đi ra một bước, mới quay đầu hỏi Phương Quý.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 253: Qua Có Thể Thảm

"Ân, cũng không có gì. . ."

Bạch Thiên gia đôi này tử muội đến quá không phải lúc, Phương Quý mới vừa dựng dựng ra đến tâm tình bị đánh gãy, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ hướng về Quách Thanh sư tử giải thích: "Lúc trước ở tàng kinh điện bên trong muốn đuổi ta đi ra ngoài chính là các nàng hai cái, ta đương thời có thể không nghe các nàng, tại là chúng ta liền biện luận huyền pháp, kết quả ta thắng, từ khi đó bắt đầu, các nàng đúng là khách khí với ta lên. . ."

"Thì ra là như vậy!"

Quách Thanh sư tử nghe xong Phương Quý giải thích, đúng là không có suy nghĩ nhiều, gật gật đầu, rất là lý giải nói: "Tôn phủ nhân tính tử đã là như thế, người mạnh hơn bọn họ, bọn họ thì sẽ đối với người biểu hiện rất là cung kính, nhưng người so với bọn họ yếu đi, ha ha. . ."

"Đúng vậy, chính là chính là!"

Phương Quý liên thanh phụ hợp, nói: "Đương thời ta tuy rằng thắng hai người bọn họ, nhưng cũng đắc tội rồi không ít người đây, bình thường đi trên đường, đều không người nào dám phản ứng ta, cũng như là ta nhiệm ôn chứng giống như, tránh chi không ngừng, ta nhỏ tuổi a, cũng không hiểu những thứ này, ngược lại người khác không phản ứng ta, ta cũng không phản ứng người khác chính là, mỗi ngày chính mình đang hoàng đọc sách, cũng rất tự tại. . ."

"Tôn phủ trong, tình người âm lạnh, đã là như thế!"

Quách Thanh sur ty nghe xong Phương Quý lời nói, không khỏi nghĩ đến chính mình cái này trung thực sự đệ lúc trước lẻ loi đi ở Tôn phủ trong, mọi người thấy đều vòng quanh hắn đi lạnh lạnh đáng vẻ, cùng lúc trước chính mình biết bao tương tự, hướng hồ hắn nhập Tôn phủ tuổi tác, so với mình khi đó còn nhỏ, nghĩ hắn còn nhỏ tuổi, bị người lạnh nhạt như vậy, trong lòng nhất định rất khó chịu đi. . .

"Ồ, Phương quân trở về?"

"Phương quân khi nào trở về, cũng không nói tiếng nào một tiếng. . ."

"Chờ Phương quân rảnh rồi, nhất định phải uống rượu một chén. . ."

Quách Thanh còn chưa nghĩ ra cái gì trấn an Phương Quý lời nói, liền đã gặp phải chu vi không ít người.

Bây giờ chung quanh đây, đều là cùng Phương Quý cái kia một cốc lảng giềng mà ở Thần vệ, khoảng cách vừa gần, lại thường xuyên ở tầng kinh điện bên trong gặp gỡ, tự nhiên đối với Phương Quý sẽ không xa lạ, đặc biệt là Phương Quý cũng coi như là cái này phía tây thần điện một cái nhỏ tiểu thiên tài, tâm trạng cũng từ đều có ý kết giao, rất xa nhìn thấy hắn đi tới, liền đều nghĩ chân đi xuống, cười tùm tùm hành lễ, hoặc là mời Phương Quý uống rượu. . .

"Ha ha, dễ bàn dễ bàn, quay đầu lại nhất định đến hẹn. . ."

Phương Quý bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cũng nghĩ chân đáp lễ, cùng đối phương hi hi ha ha vài câu.

"Ồ, những thứ này người. . ."

Quách Thanh sư tử nhìn, đều có chút ngạc nhiên.

Cùng chính mình sư đệ nói bị người lạnh nhạt đáng vẻ tựa hồ không giống nhau lắm a. . .

"Cái này mà. . ."

Phương Quý sắc mặt cũng có chút lúng túng, không thể làm gì khác hơn là giải thích: "Sau đó ta cùng người biện pháp, thắng một cái lại một cái, tiếng tăm càng lúc càng lớn a, cho nên bọn họ liền không còn lạnh lùng như vậy, bình thường còn có vẻ thật khách khí đáng vẻ, thường mời ta đi uống rượu. . ."

Quách Thanh sư tử nghe xong, cũng là thờ dài một tiếng, nói: "Kỳ thực Tôn phủ trong, đúng là Bắc Vực tu sĩ chiếm đa số, không chắc đều là người xấu, chỉ là Tôn phủ huyết mạch tuy ít, lại nắm giữ tất cả tiên môn đệ tử vận mệnh, không muốn khúm núm người, con đường tu hành liền khó có thể đi được xuống, vì lẽ đó từng cái từng cái dần dần làm mất cốt khí, cũng không giống như là cái tu hành bên trong người đáng vẻ. . ."

"Đúng a, ai thấy Tôn phủ huyết mạch không sợ?"

Phương Quý vỗ tay một cái, tiếp tục một mặt đau thương căm giận, nói: "Ta người này, chính là không muốn chịu thua, đương thời Tôn phủ huyết mạch tim ta biện pháp, ta liền có sao nói vậy, thiên không cúi đầu trước bọn họ, cho nên bọn họ liền từng cái từng cái tìm tới cửa, a, lợi hại nhất thời điểm, sư tử người biết không, có tới bốn người, bốn cái Tôn phủ thiên kiêu đồng thời hướng về ta khiêu chiến. . ."

"Hả?"

Quách Thanh sắc mặt của sư tử thay đổi, nói: "Bọn họ đây là không biện ngã người không bỏ qua sao?"

Nghĩ đến Phương Quý còn nhỏ tuổi, đơn độc đối kháng mặt bốn cái trong ngày thường bị người cao cao tại thượng nâng Tôn phủ huyết mạch biện pháp lúc dấn dáp, không nói đối phương đối với huyền pháp lĩnh ngộ làm sao, vển vẹn là bốn người này thân phận, cũng đã nhượng người có rất lớn áp lực chứ?

Lúc trước chính mình, làm sao ném không có trải qua cửa ải này?

"Đúng, đương thời ta. . ."

Phương Quý điều chỉnh tốt tâm tình, đang muốn tiếp tục nói, bỗng nhiên bên cạnh lại một tiếng hô hoán truyền đến.

"Phương quân, may mắn được đụng tới ngươi. . ."

Phương Quý quay đầu nhìn lại, liền chỉ thấy được có một cái áo xanh người hầu cười Thanh Dương mà đến, chính là Thanh Vân bên người thị.

Cái này thị đi tới Phương Quý trước người, cung cung kính kính thi lễ một cái, cầm trong tay thiệp mời, nói: "Ta phụng chủ nhân Thanh Vân mệnh lệnh, chuyên tới để cho Phương quân dâng xin mời tiên, chủ nhân nói, Phương quân trên đường đi tâm tình không vui, hẳn thấy Phương quân tựa như có tâm sự, liền cũng bất tiện quấy rối, bây giờ trở về Tôn phủ, biết được Phương quân đến công đầu, phải nên thiết yến đem khánh lúc, liền cùng Bạch Thiên Mặc, Thương Nhật Hóa, Huyền Nhai Ngọc mấy vị đại nhân, liền thủ ở Thanh Tỉnh các bố trí tiệc rượu, xin ngươi đi tới gặp, chỉ nói phong nguyệt, lấy khoan ưu tâm. . ."

"Hả?"

Quách Thanh sư tử ánh mắt lại nhất thời có cái gì không đúng.

Thanh Vân cùng Bạch Thiên Mặc, Thương Nhật Hóa mấy người, đều là Tôn phủ mấy năm qua bên trong vọt lên đến Trúc Cơ tu sĩ, rất có tài danh, liền nằng đều nghe nói qua, như vậy tồn tại, làm sao sẽ như vậy cung cung kính kính liên thủ thiết yến, xin mời Phương Quý đi qua uống rượu?

"Tính rồi tính rồi, trở lại nói cho bọn họ biết, ta ngày hôm nay có việc, quay đầu lại lại uống, quay đầu lại lại uống!"

Phương Quý vội vàng khoát tay áo một cái, để cái kia áo xanh người hầu đi tới, sau đó quay đầu hướng về Quách Thanh giải thích: "Đương thời cùng nhau biện pháp, chính là mấy người này, ta đương thời đem bọn họ thóa mạ một trận, bọn họ cũng không phải chú ý, trái lại thường xuyên gọi ta uống rượu. . ."

"Ồ. . ."

Quách Thanh sư tử vẻ mặt cũng có chút khó có thể tin, một lát sau, mới lại từ từ nói: "Tôn phủ huyết mạch, cũng hiếm thấy thật sự có khách khí như vậy, cũng rất ít nghe nói bọn họ đem vị nào tiên môn đệ tử thật sự coi như bằng hữu, sư đệ cũng phải cẩn thận, kỳ thực thật muốn nói lên, làm sao đừng là Tôn phủ huyết mạch, chúng ta Bắc Vực tu sĩ, một khi đến thế, vậy cũng là lật lên lỗ mũi xem người. . ."

"Ha ha, sư tử nói chính là!"

Phương Quý bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện đến, cười nói: "Sư tử biết Tôn phủ có cái họ Triệu lão tiên bối chứ?"

Quách Thanh cười gằn một tiếng, nói: "Phía nam thần điện Triệu Thông Nguyên trưởng lão phải không?"

"Chính là hắn!"

Phương Quý vỗ tay một cái, nói: "Đương thời ta đến Tôn phủ a, tông chủ bọn họ còn chuẩn bị thật nhiều dị bảo đưa tới, để ta đi chuẩn bị. . . Đúng rồi, trả lại người cũng chuẩn bị một phần ni , nhưng đáng tiếc khi đó người không tại. . . Kết quả chúng ta vừa tới cửa thành, liền để người đem dị bảo đoạt, lần này chỉ có thể tay không đi gặp người a, kết quả nhân gia rất không khách khí, đều không thích phản ứng người. . ."

Quách Thanh nghe xong, nổi lên ý lý giải, cười lạnh nói: "Họ Triệu kia ta tự biết, hẳn lúc trước. . ."

"Phương tiểu tiên sư, để ta dễ tìm, cuối cùng cũng coi như là ở chỗ này đụng tới người. . ."

Lời còn chưa nói hết, phía trước lại là cười dài một tiếng vang lên đến, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một ông lão đạp kiếm mà đến, tay áo lớn phiêu phiêu, vẻ mặt thân cận mà kính cẩn, chính là Triệu Thông Nguyên quý phủ lão quản gia, hẳn lại tự mình đến đây, đến phụ cận, liền đã đạp xuống phi kiếm, nhìn thấy Quách Thanh ở bên cạnh, nhất thời hơi ngần người ra, sau đó vẫn là mỉm cười, nói: "Quách tiên tử có lẽ. . ."

Quách Thanh nhất thời khẽ cau mày, muốn nói cái gì, lại nhin xuống không nói.

Mà lão quản gia kia nhưng là hướng về Phương Quý cười nói: "Phương tiểu tiên môn, lão gia biết người lập xuống đại công, trở lại Tôn phủ, trong lòng thật là trấn an, hiện nay đã bị xuống tiên yển một tịch, rượu nhạt mấy chén, đặc biệt lệnh tiểu nhân đến đây xin người dự tiệc đi. . ."

Quách Thanh sư tử nhất thời ánh mắt càng nghi hoặc hướng về Phương Quý nhìn lại.

"Ha ha, dễ bàn, dễ bàn, người cùng lão Triệu. . . Triệu lão tiên bồi giảng, ngày hôm nay ta có việc, quay đầu lại nhất định đi!"

Phương Quý nhưng là đã không biết nên làm sao tròn, chỉ có thể trước tiên hướng về lão quản gia kia chấp tay nói vài câu.

Lão quản gia nhìn Quách Thanh một chút, như là rõ ràng cái gì, cười nói: "Vừa là như vậy, ta liền trước tiên đi bẩm báo lão gia!"

Chờ lão quản gia kia đi xa, Quách Thanh mới rốt cục không nhịn được, nói: "Đó là Triệu Thông Nguyên quý phủ quản gia chứ?"

Phương Quý lập tức gật gật đầu, nói: "Thật giống là!"

Quách Thanh nhíu mày, nói: "Triệu Thông Nguyên thiện sẽ luôn cúi, ở Tôn phủ ăn sung mặc sướng, liên đới hấn vị này lão quản gia cũng theo gà chó lên trời, liền giống như kim giáp đều không nhìn ở trong mắt. . . Huống hồ người vừa nãy cũng nói, ở cửa thành làm mất rồi chuẩn bị cho Triệu Thông Nguyên dị bảo, kết quả hấn không thích phản ứng người, vì sao hấn quản gia lại đối với người như vậy cung cung kính kính?"

"Cái này mà. . ."

Phương Quý sắc mặt nhất thời có chút lúng túng, vồ vồ lỗ tai, mới nói: "Vừa bắt đầu là không phản ứng, sau đó cũng không biết chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên mời ta uống rượu, uống rượu không nói, còn đưa ta một ngàn lạng linh tinh, đưa ta linh tinh không nói, sau đó còn dựa vào quan hệ an bài cho ta một phần công việc, này không phải, công việc vừa mới vừa xong xuôi trở về, hấn liền lại khiến người tới gọi ta đi uống rượu. . ."

Quách Thanh sắc mặt của sư tử nhất thời trở nên hơi quái lạ, một lát sau mới gật gật đầu, nói: "Ồ!"

"Nói tới phần này công việc. . ."

Phương Quý lại hít một tiếng, nói: "Cũng không dễ dàng a, vừa nãy ta cũng nói cho người, ta không nhận người tiếp đãi a, những người kia biết phải làm sao có thể lập đại công, cũng tìm con đường, kết quả hết lần này tới lần khác gạt ta, chính mình trộm lén đi ra ngoài làm việc. . ."

"Chính là trước những người kia sao?"

Quách Thanh sư tử vốn là vẻ mặt quái lạ, nhưng vào lúc này cũng nghĩ đến mới vừa gặp thấy Phương Quý lúc một màn, sắc mặt nhất thời có chút âm trầm.

"Đúng, chính là bọn họ, vừa bắt đầu đến rồi phải cho ta hạ mã uy cũng là bọn họ. . ."

Phương Quý tức giận bất bình lên, liền muốn lần nữa đầy mặt đau thương căm giận.

"Phương Quý đạo hữu. . ."

Cũng đang lúc này, phía trước bỗng nhiên lại có một giọng nói vang lên.

"Cái này là ai a?"

Hết lần này tới lần khác bị đánh gãy tâm tình, Phương Quý có chút nổi giận.

Quay đầu nhìn lại, lại không khỏi ngẩn ra, đến lại là Ngụy Giang Long, hấn một mặt nghiêm túc đi tới Phương Quý trước mặt, trước tiên có chút kính nể nhìn Quách Thanh một chút, thi lễ một cái, sau đó mới vừa nhìn về phía Phương Quý, cung cung lấy ra một cái trữ vật túi, hai tay phụng đến,

nói: "Trong này là ba ngàn lượng linh tinh, là chúng ta trước đi thiên nam đạo ban sai, người nên được một phần. . ."

"Cái gì?"

Phương Quý nghe xong lời này, cả người nhất thời có chút bối rối.

Mà Ngụy Giang Long nói lời này thì sắc mặt đã trở nên âm u, thở dài một tiếng, nói: "Lục sư huynh chuyên để ta lại đây đem cái này linh tinh cho người, cũng nhìn người rõ ràng tâm ý của chúng ta, lần này ban sai, cái kia đoạt lại Hỏa Tàng thạch công lao, liền coi như là chúng ta đưa cho người, cũng cho là vì chúng ta chuyện lúc trước hướng về người bồi tội, chỉ hi vọng người đại nhân đại lượng, không chấp nhặt với chúng ta!"

Dứt lời, nhẹ nhàng chấp tay, nói: "Chờ Phương đạo huynh rảnh rồi, chúng ta tái thiết yến, tự mình hướng về ngài bồi tội!"

"Ân. . ."

Phương Quý cả người đều bối rối, nâng cái kia linh tinh, không biết nên nói cái gì.

"Sư đệ. . ."

Đúng là Quách Thanh sư tỷ, vẻ mặt có chút quái lạ nhìn Phương Quý, chậm rãi nói: "Kỳ thực người qua cũng không tệ lắm a. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 254: Thành Nam Hẻm Phế Nhân

Chính là nghĩ kỹ tốt tán gẫu cái trời, làm sao liền như thế khó đây?

Phương Quý đều cảm thấy có chút lúng túng, nhìn Quách Thanh sư tử cái kia cân nhắc ánh mắt, vẫn cứ không biết nên làm gì đi xuống tiếp!

Mà Quách Thanh sư tử nhìn hấn dáng dấp kia, nhưng cũng là suy tư, bỗng nhiên gật gật đầu, cười tùm tùm nhìn Phương Quý, nói: "Vì lẽ đó người cũng từng chịu đến những thứ này Tôn phủ Thần vệ áp bức cùng xa lánh, kết quả lại là người thuyết phục bọn họ, người cũng từng cùng Tôn phủ huyết mạch ở trong bóng tối tranh tài, nhưng cuối cùng lại là cùng bọn họ trở thành bằng hữu, người cũng được qua cái kia nước Sở lão tu lạnh nhạt, bắt quá sau đó hấn rồi lại chủ động tìm tới cửa đến, không chỉ có không thu người lễ, còn muốn đưa tiền cho người, chủ động giúp người sắp xếp công việc béo bở?"

Phương Quý mặt đều có chút đỏ, gật đầu bất đắc dĩ, nói: "Thật giống là như vậy. . ."

Quách Thanh cười dài mà nói: "Thật giống?"

Phương Quý không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ nói: "Đúng là như vậy!"

Quách Thanh lúc này mới nở nụ cười, lại đánh giá Phương Quý vài lần, như là một lần nữa biết hấn, đáy mắt dù sao cũng hơi kinh ngạc, sau đó nàng bỗng nhiên nghĩ ra đến, nói: "Từ mới vừa rồi người kia chủ động cho

người đưa ba ngàn linh tinh đến xem, ta là không tin tưởng bọn hấn thật dám bắt nạt người, nhìn dáng dấp vừa này ta hấn là hiểu lầm bọn họ dám người, khó trách bọn hấn lúc đi, trên mặt vẻ mặt bao nhiêu đều có vẻ có chút. . . Uốn lượn?"

Phương Quý vội vàng ngẩng đầu lên: "Đây chính là thật sự, bọn họ thật gạt ta đi lập công tới. . ."

Quách Thanh nói: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó ta liền đem bọn họ công đầu cho đoạt a. . ."

Phương Quý suy nghĩ một chút, lại nói: "Không đúng, hiện tại phải nói là tất cả công lao đều cho bọn họ đoạt. . ."

"Đúng là rất thành thật. . ."

Quách Thanh sử tử gạt gạt đầu, trong lòng cũng dần dần đổi lên số, cho đến bây giờ, nàng đều còn không nghĩ tới Phương Quý là làm sao làm được, bất quá, cũng chỉ có như vậy, mới có thể đem tất cả mọi chuyện đều tròn lên rồi, bất quá cũng là nghĩ đến điểm này thì nàng bỗng nhiên lại hơi ngần người ra, đem trước muốn hỏi lại chưa kịp hỏi vấn đề hỏi lên: "Trước trấn thủ thưởng người cái gì?"

"Cũng không có gì. . ."

Phương Quý có chút lúng túng vô vô lỗ tai, nói: "Chính là một bình Vạn Vật Mẫu Thủy. . ."

Nói bổ sung một câu giải thích: "Ta vốn là cho rằng nàng sẽ cho ta một vại, kết quả là cho một bình!"

"Vạn Vật Mẫu Thủy. . ."

Quách Thanh sư tử nhất thời nghẹn một cái, xem Phương Quý ánh mắt đều có chút không đúng.

Phương Quý trong lòng có quý, cúi đầu không dám nhìn nàng.

Quách Thanh đột nhiên hỏi: "Liền ban thưởng người một bình Vạn Vật Mẫu Thủy, cùng ba ngàn lượng linh tinh?"

Phương Quý cảm thấy cái trán hư mồ hôi đều chảy ra, nói: "Còn có ba vạn lượng linh phiếu đây, ta cho thu lên rồi. . ."

"Ba vạn lượng. . ."

Quách Thanh sư tử tựa hồ âm điệu đều có chút thay đổi, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, khôi phục tỉnh táo, chỉ là gật gật đầu mà thôi, tiếp tục đi về phía trước, đi chưa được mấy bước, liền bỗng nhiên xoay đầu lại: "Vậy ta vừa nãy hỏi người có bao nhiêu linh tinh người nói chỉ có một ngàn lượng?"

"Cái này ta có thể không có nói dối ha. . ."

Phương Quý ngẩng đầu nhìn Quách Thanh sư tử, nói: "Linh phiếu là linh phiếu, ta tán toái linh tinh cũng là. . ."

Đón Quách Thanh ánh mắt, tâm có chút hư, nhỏ giọng nói: ". . . Bốn, năm ngàn lượng mà thôi!"

Quách Thanh sư tử thân hình rõ ràng quơ quơ, chân qua tựa hồ nghiêm trọng hơn.

Nhưng sư tử chính là sư tử, vẫn là mạnh mẽ để cho mình duy trì bình tĩnh, như không có chuyện gì xảy ra đi về phía trước, chỉ là đi ra một đoạn

đường sau, chung quy vẫn còn có chút không nhịn được, thở dài một tiếng, nói: "Su đệ, ngươi ngày hôm nay nghĩ ăn chút gì?"

"Cái gì cũng tốt a, ta không kén ăn. . ."

Phương Quý cẩn thận nhìn Quách Thanh sư tỷ một chút, cẩn thận trả lời.

Chỉ là trong lòng thầm nghĩ: Nhìn dáng dấp bữa này tiền thưởng chính mình trốn không thoát. . .

Phông chừng trước cho mượn đi một ngàn lượng linh tinh cũng đòi không trở lại!

Ai bảo nhân sinh như thế gian nan đây, rõ ràng cuộc sống của chính mình đã sống rất khổ nha, lại gặp phải một cái so với mình tháng ngày càng khổ sở hơn sư tỷ, lại nói chính mình cái này sư tỷ thoát nhìn rất có chút bản lĩnh, làm sao hỗn đến trên người liền năm mươi lượng linh tinh?

Bây giờ bọn họ đã đi tới thành Thần Huyền đường lớn bên trên, chu vi đều là các loại trân các tửu lâu, vừa là Thần thành, liền có Thần thành khí thế, có chút trang sức thanh nhã yếu ớt, có chút đường hoàng xa hoa, chỉ từ bề ngoài thoát nhìn, liền tuyệt không phải phàm tục tửu lâu có thể so với, đặc biệt là như Lâm Giang các, sơn hào hải vị lâu, tiên tử ở một loại đứng đầu tửu lâu, một bữa cơm thậm chí có thể tiêu tốn hơn ngàn lượng linh tinh!

Phương Quý trước đây đúng là không ít đến, nhưng đều là Thanh Vân Gian xin hán đến, có thể không để cho hán trả giá trả tiền.

Bây giờ thấy chính mình vị sư tỷ kia vừa đi vừa nhìn, ánh mắt tựa hồ liên tục hướng về những tửu lâu kia phía trên phiêu, Phương Quý một viên trái tim nhỏ cũng theo rầm rầm nhảy lên, biết một khi tiến vào những cái này tửu lâu, e sợ chính mình sư tỷ bán mình đều không trả nổi số sách, vậy khẳng định được bản thân đến rồi, bất quá cũng còn tốt, chính mình kỳ

thực trong túi còn có tán toái linh tinh bảy, tám ngàn lạng đây, cũng không phải lo lắng mời không nổi. . .

"Những chỗ này cũng thực là không tồi, chỉ là ta mời không nổi người nha!"

Sư tử ánh mắt từ cái kia chút Thần thành tửu lâu bên trên quét một vòng, lại là cười tủm tỉm mở miệng.

Phương Quý đã sớm đoán được nàng sẽ nói như vậy, không nhịn được trong lòng thở dài, nhìn ra lúc này sư tử sắc mặt không thể nào đẹp đẽ, như là có tâm sự, cũng có chút lý giải nàng, cái này sư tử vừa nhìn chính là cá tính tử kiêu ngạo, kết quả ở thành Thần Huyền bên trong lăn lộn còn không bằng chính mình, nói vậy là lòng tự ái bị đả kích, ở tình huống như vậy, tự mình đúng là không thể keo kiệt điếm ấy chút linh tinh. . .

Nhưng không nghĩ tới, Quách Thanh sư tử thán qua sau khi, đột nhiên lại nói: "Vì lẽ đó ta xin người đi một nơi khác uống rượu đi!"

Phương Quý nhất thời ngân ra: "Hả?"

Quách Thanh sư tử liếc mắt nhìn hắn, cười nói: "Không phải mới vừa nói sao, ngày hôm nay là ta cái này làm sư tử cho người đón gió tây trần, tự nên ta xin mời, vừa là ta xin mời, đương nhiên không thể để cho người trả tiền, vì lẽ đó muốn tìm cái ta có thể mời được địa phương mới được!"

"Được được được, nghe sư tử!"

Phương Quý liên thanh đáp ứng, sư tử nói cái gì chính là cái gì.

Ngược lại nàng muốn mời khách, ít nhất một bữa cơm tiền là tiết kiệm được đến rồi. . .

Quách Thanh sư tử liền cũng không nói nhiều, dọc theo đường đi mang theo Phương Quý hướng về thành nam đi tới, Phương Quý đúng là tới bên này tương đối ít, chỉ thấy chung quanh kiến trúc lầu các càng ngày càng ít ỏi, linh khí cũng càng ngày càng nhạt nhẽo, tâm trạng đúng là có chút ngạc nhiên lên, lại cùng cái này sư tử đi rồi thời gian nửa nén hương, liền đã tới đến thành Thần Huyền thành nam tường dưới một nơi, cả người lại không khỏi ngẩn ra.

Nơi này là một cái dựa tường thành xây lên ngõ nhỏ, dòng người cũng không ít, cũng không có thiếu quầy đồ ăn tiệm ăn, chỉ là khắp cả mắt quét tới, liền thấy vậy rách nát chán nản, phòng ốc buông xuống, tường thành cao vót, cho nên âm ảnh nằm dày đặc, chu vi quán cơm bên trong, thỉnh thoảng truyền đến một ít xào mùi thơm tức, cũng để trong này có như vậy một tia khói lửa nhân gian khí, có thể then chốt là, nơi này nhưng là thành Thần Huyền a. . .

Phương Quý đã đến Tôn phủ không sai biệt lắm thời gian một năm, đều còn không biết cái này An Châu thứ nhất đại thần thành trong, lại còn có bực này đơn sơ rách nát nơi, quả thực so với một ít phạm tục thành trấn cũng không bằng, càng khó tưởng tượng cái này lại sẽ là ở thành Thần Huyền bên trong. . .

"Thực không dám giấu giếm, sư tử trên người ta thật là không có bao nhiêu linh tinh, toàn bộ thành Thần Huyền, có thể mời được cũng là nơi này!"

Quách Thanh sư tử cũng như là đối với nơi này khá là quen thuộc, trực tiếp hướng về một gian tiệm ăn đi vào, tìm một cái bàn ngồi xuống, chỉ thấy chung quanh đã ngồi không ít thực khách, cũng đều là tu hành bên trong người, chỉ là từng cái từng cái khí tức đều có vẻ hơi đòi bại, bọn họ nhìn thấy Quách Thanh đi vào, liền cũng đều gật đầu hỏi thăm, như là hết sức quen thuộc, bên cạnh tiểu nhị càng là đầy mặt tươi cười tiến lên đón.

"Liên giống như trước tất cả, cắt lên ba cân thịt bò, năm hai vò rượu đến!"

Quách Thanh sư tử rất là quen thuộc, hướng về cái kia tiểu nhị nói một câu, sau đó hỏi Phương Quý: "Người có hay không cái gì muốn ăn?"

Phương Quý vội hỏi: "Có gà mập hầm một con, thịt thủ cắt một bàn. . ."

Cái kia tiểu nhị hiếu kỳ nhìn Phương Quý một chút, cười nói: "Thật là có, toàn bộ thành Thần Huyền, cũng chỉ có chúng ta nơi này có!"

Vừa nói chuyện, từ đi giao cho bếp sau, Phương Quý nhưng là hiếu kỳ khắp mọi nơi đánh giá, không lâu lắm liền có thịt bò cắt tới, Phương Quý vừa nhìn, cũng thật là thịt bò, chính là phàm tục bình thường nhất kho thịt bò, một điểm linh khí cũng không có, lại mở ra cái vò rượu vừa ngửi, cũng là mùi rượu gay mũi, vừa nhìn liền không có ngấm qua bất kỳ linh dược, cùng tu hành quả thực không có bất kỳ một chút quan hệ. . .

Tuy rằng mới vừa lại đây thì Phương Quý cũng đã đoán được một ít, nhưng bây giờ mới trong lòng mới tính được là đến nghiệm chứng.

Nơi này đồ ăn, lại thật sự chỉ là bình thường đồ ăn.

Nhất thời trong lòng có chút ngạc nhiên lên, như ở phàm tục thành trì, như vậy ăn những thứ này không sao cả, coi như không tệ, nhưng bọn họ dù sao cũng là thành Thần Huyền a, trong thành này, ở lại đều là Tôn phủ huyết mạch cùng khắp nơi tiên môn tuyên chiếu mà đến tiên môn đệ tử, đều là tu hành bên trong người, bình thường uống rượu đồ ăn, cũng đều là lấy linh dược ủ ra đến tiên tử, hoặc là các loại Linh thú thịt, tuy rằng Tôn phủ trong huyết mạch, cũng có một chút không thể tu hành phàm nhân, nhưng bọn họ bình thường cũng sẽ không ăn những thứ này tục vật, mà là Linh tửu Linh nhục, cũng tốt kéo dài tuổi thọ!

Làm sao ở cái này phá ngõ hẻm trong, ngược lại có người chuyên bán những thứ này, thoát nhìn khách nhân còn không thiếu?

"Sư đệ ăn không quen những thứ này?"

Quách Thanh sư tử nhìn ra Phương Quý tò mò trong lòng, liền cười tủm tỉm hỏi.

"Làm sao có khả năng không quen? Ta chuyên thích ăn những thứ này!"

Phương Quý vội vàng xoa tay, thấy một chậu gà mập đã bung lên, liền xé ra một cái đùi gà gặm một cái, sau đó bung rượu lên lầu cùng Quách Thanh sư tử đụng một cái, nói: "Đến, sư tử, hai chúng ta lần thứ nhất gặp mặt, trước tiên đi một cái lại nói. . ."

Nói "Tu" một hớp cạn rồi, than thở: "Rượu ngon. . . Cay!"

Quách Thanh sư tử nhất thời có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới tiểu tử này lại thật sự rất yêu thích.

Xem Phương Quý ánh mắt, đúng là càng vừa mắt chút, liền cũng cười cùng Phương Quý cạn một chén, nắm nâng đĩa ăn thịt, nâng chén uống rượu, khẩu vị rất tốt, tâm tình cũng không tồi, ở giữa còn cùng Phương Quý tìm về quyền, kết quả chính mình uống hơn nửa đàn, đến cuối cùng thì đã là có chút cảm giác say, lúc này mới cười nhìn về phía Phương Quý nói: "Người tuy rằng thích ăn những thứ này, để tâm bên trong cũng có thể có chút ngạc nhiên chứ?"

Bản thân nàng cũng liếc mắt nhìn bốn phía, nói: "Hiếu kỳ đường đường thành Thần Huyền, tại sao có thể có như thế cái địa phương?"

Phương Quý cười nói: "Vẫn đúng là có chút ngạc nhiên, sớm biết có chỗ này, ta sớm đến rồi!"

Quách Thanh sư tử sắc mặt có vẻ âm u chút, lắc lắc đầu, nói: "Người tốt nhất vĩnh viễn cũng không nên tới nơi này, bởi vì nơi này là thành Thần Huyền thất vọng nhất rách nát địa phương, ai vẫn bao phủ, hào không có sinh cơ, vì lẽ đó, này hẻm còn có cái tên, gọi là. . ."

Nàng nhìn Phương Quý con mắt, chậm rãi nói: "Hẻm Phế Nhân!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 255: Ngày Xưa Thiên Kiêu

Hẻm Phế Nhân?"

Phương Quý nghe xong cái này tên, nhất thời ngẩn ra, theo bản năng liếc mắt nhìn bốn phía.

Trong hẻm nhỏ thật là náo nhiệt, chu vi có thực khách chính đang tại uống rượu tán phiếm, tiểu nhị ở trong quán bận rộn trước bận rộn đi, xuyên thấu qua cửa sổ cách lãng, còn có thể nhìn thấy trong phòng bếp đang có một cái người đàn ông trung niên trầm mặc vung múa trong tay lớn bản đao, đem thịt thủ cắt thành từng mảnh từng mảnh.

"Su đệ hần là đã nhìn ra ngõ hẻm này tại sao gọi hẻm Phế Nhân!"

Quách Thanh sư tử thấy Phương Quý nhìn lướt qua sau khi, ánh mắt liền có chút biến hóa, liền biết hần nghĩ tới điều gì, chén rượu ở trong tay vô ý thức chuyển động, nhàn nhạt nói: "Tôn phủ là cái rất nhiều người trong miệng tiên cảnh như thế địa phương, nơi này cơ duyên vô số, tạo hóa vô song, vào được Tôn phủ, liền giống như cá vượt long môn, lại càng không biết có bao nhiêu ở Tôn phủ bên trong tu hành có thành, hoặc là ngồi ở vị trí cao tồn tại, trở thành các đại Tiên môn đệ tử truyền thuyết, làm cho đám hài tử này, nằm mộng cũng muốn tiến vào Tôn phủ, bác một cái tiền đồ!"

Phương Quý vào lúc này chính mình rót một chén rượu, cái miệng nhỏ mím môi, không biết sư tử ý nghĩ, liền thật không dám nói chen vào.

"Nhưng có người sống đến mức tốt hơn một chút, tự nhiên cũng là có người hẳn đến tệ chút!"

Quách Thanh sư tử tự mình tự tiếp tục nói, vẻ mặt tựa hồ có vẻ hơi quá đáng bình tĩnh, nói: "Những kia sống đến mức tốt, đều ở thành Thần Huyền các nơi, đảm nhiệm trọng yếu chức, lần được Tôn phủ huyết mạch ưu ái, mà những kia hẳn không được, lại khổ không thể tả, bọn họ không bị Tôn phủ tiếp đãi, liền không có tu hành tài nguyên, không có dị bảo phòng thân, liền không cách nào ứng phó cấp trên cho công việc, thậm chí có chút liền bị thương sau khi đan dược cũng không mua nổi, vì lẽ đó chỉ có thể từng bước từng bước, bị xa lánh đến biên giới, liền thần điện cũng ở không được, chỉ có thể khác tìm nơi khác. . ."

Vừa nói chuyện, Quách Thanh sư tử bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía bàn kê cận một cái nam tử, người kia thoát nhìn chừng bốn mươi tuổi, đầy mặt tang thương, trong đôi mắt tràn ngập tơ máu, vóc người có vẻ rất là đơn bạc, khí cơ cũng làm cho người cảm thấy vô cùng nuy mi, Quách Thanh sư tử chỉ vào hắn nói: "Hắn gọi Nhạc Nhất Xuyên, vốn là Vân quốc Kim Chung môn đệ tử chân truyền, ba mươi lăm năm trước được đến tuyên chiếu, tiến vào Tôn phủ, hiệu lực hai mươi năm, là do tẩu hỏa nhập ma, đạo cơ bị hao tổn, từ đây sau khi, tu vị dần suy, hiện nay sợ là liền Địa Mạch trúc cơ cũng không bằng!"

Quách Thanh sư tử tiếng nói không có đê thấp, cũng hoàn toàn không có tránh nam tử kia ý tứ, nhưng nam tử kia nghe sau khi đến, nhưng không có lộ ra cái gì vẻ không vui, trái lại hướng về Phương Quý bọn họ mỉm cười, xa xa nâng chén ra hiệu, uống một hơi cạn sạch.

Sau đó Quách Thanh sư tử vừa nhìn về phía phía tây một cái dựa vào cửa sổ bàn, nơi đó ngồi một cái sắc mặt tái nhợt người tuổi trẻ, tựa hồ hai mươi tuổi trên dưới tuổi tác, chính nhìn cửa sổ góc mạng nhện dờ ra, nói: "Người kia tên gọi Cam Ngọc Thiên, vốn là Tiêu quốc Kim Thiên tông tông

chủ con, cũng là danh mãn Tiêu quốc tu hành thiên tài, chỉ mười ba tuổi, liền đã thành tựu Thần Đạo trúc cơ, có thể nói tổ chất kinh thiên, đến Tôn phủ coi trọng, tuyên vào, kết quả lại ở một lần biện pháp lúc, cùng Tôn phủ thiên kiêu đấu lên pháp đến, thu tay lại không được, bị đánh thành trọng thương!"

Nói khe khẽ lắc đầu, nói: "Liền, đã từng danh mãn Tiêu quốc thiên tài hiếm có trên đời, bây giờ liền trở thành một cái hai tay run lợi hại, liền dũa đều không cầm lên được phế nhân, suốt ngày chỉ là ngồi ở phía trước cửa sổ chờ ra, không biết trong lòng nghĩ cái gì. . ."

Người tuổi trẻ kia cũng không biết nghe không nghe đến Quách Thanh sư tử lời nói, chỉ là một chút phản ứng cũng không có.

"Cái kia một cái. . ."

Quách Thanh sư tử nhìn về phía ngoài cửa sổ, đã thấy có một cái chông gậy người thọt, làm mất một cái chân trái, chính đầy mặt nụ cười mang theo một thùng nước, đi theo một cái đầy mặt xấu xí vết tích cô gái sau lưng, vừa đi vừa cười ha ha giảng chuyện cười, nhưng này đầy mặt vết tích cô gái, lại một mặt thiếu kiên nhẫn quát mắng: "Thả xuống thùng đựng nước liền đi nhanh lên, khập khễnh đi rất chắc chắn sao, biết trong lòng ngươi đánh ý định quý quái gì, đều thành phế nhân còn muốn mò lão nương bên giường, đoạn làm sao không phải ngươi cái chân thứ ba?"

Quách Thanh sư tử nói: "Cái kia người thọt vốn là Triều quốc Thần Hành tông đệ tử chân truyền Khúc Thần Hành, mới bắt quá mười chín tuổi, liền đem Thần Hành tông quý thần bí pháp tu luyện tới tầng thứ bảy, bị người coi là tiềm lực vô hạn, đưa tới Tôn phủ, nhưng là do nào đó một lần ban sai lúc, truyền tin không kịp, bị chém tới một chân, từ cái kia sau khi, bất luận ăn vào lại nhiều hơn Linh đan diệu dụng, cái chân kia cũng sẽ không lại sinh ra đến rồi!"

Nói, vừa cười một tiếng, nói: "Người xem người phụ nữ kia, đầy mặt vết tích, lời nói thô lỗ, có phải là xấu lợi hại, buồn cười lợi hại? Nhưng nàng ở ba mươi năm trước, nhưng là Thanh Nhan tông thánh nữ đây, chỉ là đến rồi Tôn phủ sau khi, vọng tưởng bị Tôn phủ huyết mạch coi trọng, cưới vào phủ bên trong, lại chỉ bị người bằng trắng đến thân thể, bỏ tại một bên, này ngược lại cũng thôi, sau đó cũng lại tới nữa rồi rất nhiều, chỉ là tham nàng xinh đẹp, nàng cũng là ngọc, dứt khoát ăn vào đan dược, tự hủy gương mặt, biểu thị chính mình không lọt mắt những người kia. . ."

"Liên. . ."

"Nhân gia xác thực không lọt mắt nàng, nàng cũng là bị trục xuất thân điện, lưu lạc thành bực này xấu đáng đáp. . ."

". . ."

". . ."

Quách Thanh sư tử nói rất nhẹ nhàng, như là ở kéo việc nhà giống như, hơn nữa bị nàng nói đến người, dù là nghe được, lại cũng không phản ứng chút nào, chỉ có cái kia đầy mặt vết tích gái xấu người, đúng là oán hận trừng nàng một chút, mắng: "Đừng tổng ở nơi đó chuyện cười lão nương, người cái này sóng móng cũng chống đỡ không được mấy ngày, vẫn là mau mau chuyển tới hẻm Phế Nhân bên trong, mọi người nát làm một đoàn chính tề. . ."

Nhưng nói cũng quy nói, lại tựa hồ như cũng không có cái gì tức giận ý tứ.

Sau đó Quách Thanh sư tử liền một cái lại một cái tiếp tục nói, tử như bếp sau cắt thịt thủ, suýt nữa đem chính mình ngón tay đầu bỏ xuống đi, chính là đã từng tự nghĩ ra ba thức Bá Dao truyền nhân, bây giờ chỉ có thể

cắt thịt thủ, chạy đường tiểu nhị, vốn là Trường Sinh Quách gia Thiếu chủ nhân, có thể là bởi vì vi phạm Tôn phủ mệnh lệnh, không chịu ra tay đối phó đã thành lưu phi Quách gia, bị phế đạo cơ. . .

Tùng cái từng cái, thoát nhìn cũng là chuyện bình thường người, lại đều có một cái thân phận bất phàm.

Mà nghe Quách Thanh sư tử như vậy một giảng, Phương Quý cũng liền minh bạch, những thứ này người xác thực đều là phế nhân.

Bọn họ hoặc là đạo cơ bị hao tổn, đại đạo vô vọng, hoặc là bị thương nặng, không có thuốc có thể y, chán nản đến nay, mà đã biến thành như vậy đáng về sau khi, bọn họ liền làm không được kém, liền Tôn phủ bổng lộc cũng dần dần không có, thường xuyên qua lại, liền chán nản thành đáng dập như vậy, luân đến rơi xuống hẻm Phế Nhân bên trong, qua nổi lên cùng phàm tục người không hề khác gì nhau sinh hoạt, cố gắng còn không bằng phàm nhân. . .

Phàm nhân ít nhất không có cao cao tại thượng qua chứ?

Quách Thanh sư tử một hơi nói rất nhiều người, sau đó nhìn Phương Quý nói: "Những thứ này, đều là may mắn!"

"Cái gì?"

Vốn là đã quyết định chủ ý sẽ không tùy tiện nói tiếp lừa Phương Quý không khỏi lấy làm kinh hãi: "Cái này còn có thể gọi may mắn?"

Dưới cái nhìn của hắn, những thứ này người đều là số xui đến nhà được rồi?

"Bọn họ là may mắn!"

Quách Thanh sư tử cười nói: "Bọn họ tốt xấu còn có thể tại nơi này uống rượu ăn thịt, hướng về cái gái xấu người lấy lòng, hoặc là bị một cái người què lấy lòng, còn có nhiều người hơn, lại là liền đến cái này hẻm Phế Nhân bên trong đến cơ hội đều không có, hay là biến mất rồi!"

"Làm sao rồi?"

Phương Quý bung lên rượu đều quên uống, trợn to hai mắt hỏi.

"Hoặc là ban sai thời điểm chết rồi, hoặc là quá muộn rồi đi nơi này, liền tự trả giá càng cao đánh đổi!"

Quách Thanh sư tử nói chuyện khẩu khí, rất không đáng kể.

Đúng là nàng một câu nói này, làm cho Phương Quý nghĩ đến một vấn đề: "Nếu. . . Phế bỏ, cái kia sao không về tiên môn?"

Hắn đã ý thức được, trong những người này, phần lớn đều là bị trọng thương, cho nên chán nản, nhưng những này thương thế, lại cũng chưa chắc không phải là không thể điều trị, trở lại tiên môn sau khi, nhờ thêm trị liệu, cố gắng còn có khôi phục khả năng, càng có một ít người, vốn là trong tộc liền rất có nội tình, nếu là trở lại trong tộc, dù là y không trị hết, cũng luôn có chút an thân bảo đảm, vượt qua ở đây chịu khổ!

"Nếu vào Tôn phủ, lại nơi nào có thể dễ dàng rời đi?"

Quách Thanh sư tử nói gió yên sóng lặng, cười nói: "Tôn phủ quy củ, nhưng là xưng tên nghiêm ngặt!"

"Vậy cũng không thể kiên quyết người chụp ở đây a. . ."

Phương Quý không nhịn được căm giận lên, nói: "Tôn phủ điểm ấy đạo lý đều không nói?"

Chu vi mấy cái bàn trên, có người nghe được Phương Quý tiếng nói, đúng là có chút bất ngờ, rồi sau đó đều lộ ra chút nụ cười vui mừng, đôi mắt nhìn nhau một chút, không có người nói chút gì, nhưng đều khen ngợi nhìn Phương Quý một chút, Quách Thanh sư tử vào lúc này, cũng chăm chú nhìn Phương Quý một chút, một lát sau, mới cười nói: "Su đệ, người không hổ là chúng ta Thái Bạch tông đệ tử, người rất tốt!"

"Bất quá người có câu nói nói sai!"

Nàng tiếp theo tiếp tục nói, nói: "Tôn phủ vẫn là giảng đạo lý, cho rất nhiều cơ hội đây. . ."

Phương Quý có chút không để ý tới hướng về nàng nhìn sang, rất là hiếu kỳ.

Cũng liền vào lúc này, ngoài quán bỗng nhiên truyền đến chút náo động tiếng, chỉ nghe có người đang gọi: "Những người kia lại tới rồi. . ."

Nghe được cái kia tiếng nói, trong điểm mọi người, đều là ngẩn ra, đứng lên đến.

Quách Thanh sắc mặt cũng nhất thời hơi đổi, nói: "Phương sư đệ, người đến cũng xảo, vừa lúc có trò hay nhìn!"

Phương Quý nhìn trên mặt bọn họ, vẻ mặt mỗi cái không chỉ một, có người thật là âm trầm, nhưng cũng có người mặt lộ vẻ vui mừng, có người thì lại chỉ là bất đắc dĩ lắc đầu, nhất thời nổi lên chút hiếu kỳ tâm, nói: "Cái này đến chính là người nào, làm sao làm ra động tĩnh lớn như vậy?"

"Không phải nói Tôn phủ cho rất nhiều cơ hội sao?"

Quách Thanh sư tử nói: "Trước mắt cái này chính là một cái trong đó!"

Phương Quý nhất thời lòng hiếu kỳ nổi lên, liền lại xé ra cái chân gà, đi theo Quách Thanh sư tử sau lưng đi ra ngoài.

Chỉ thấy toàn bộ trong ngõ hẻm, đều náo nhiệt lên, thỉnh thoảng có người từ bên cạnh thấp bé trong phòng chui ra, hòa vào dòng người hướng về đầu hẻm chạy đi, ở giữa còn có cái kia vội vội vàng vàng kéo quần lên chạy ra người thọt Khúc Thần Hành cùng một mặt bất mãn xấu xí cô gái, nhất thời có vẻ cực kỳ náo nhiệt, người chen người, một đường chen chúc Phương Quý cùng Quách Thanh sư tử đi tới đông đầu miệng nơi.

Chỉ thấy cái này lồi vào nơi, đã vây đầy một đồng người, ở giữa lại chen chúc mấy cái quý công tử dáng dấp thiếu niên, nữ có nam có, ở bên cạnh bọn họ, lại có một cái mập mạp nam tử cười nói: "Chư vị đồng đạo, hôm nay cái nhưng là ngày thật tốt, mấy vị tiểu quý nhân tâm huyết dâng trào, muốn tới chúng ta nơi này luận bàn kiếm đạo, ai nguyện ý tham gia, liền có một trăm lạng linh tinh, nếu là thắng, liền có ba trăm lạng a!"

"Luận bàn kiếm đạo?"

Phương Quý nghe xong cái kia người lùn mập, lại không khỏi hơi ngần người ra: Lấy ánh mắt của hắn, tự nhiên nhìn ra, mấy vị kia Tôn phủ thiếu niên, thoạt nhìn đều là Luyện Khí cảnh giới, mà ở hẻm Phế Nhân bên trong, lại hầu như không có Luyện Khí cảnh giới tồn tại, những thứ này Tôn phủ thiếu niên, ngược lại muốn hết lần này tới lần khác chạy đến nơi đây tìm đến người mài giũa kiếm đạo?

Hơn nữa xuất chiến một lần, mới một trăm lạng linh tinh, cho ăn mày đây?

Trong lòng hắn thầm nghĩ: "Nhà ai Trúc Cơ sẽ như vậy không trọng thân phận, vì một trăm lạng linh tinh liền. . ."

"Ta nguyện ra tay!"

"Còn có ta!"

"Thiên Nam kiếm phái Vân Nhai Tử, chính thiện kiếm đạo!"

Trong lòng ý nghĩ còn chưa hạ xuống, liền chợt thấy đến bên trong đám người, này lẫn nhau phục, lập tức nhảy ra rất nhiều người đến.

Phương Quý nhất thời ngăn ra: "Quá không cốt khí đi, Trúc Cơ tu sĩ không sĩ diện sao?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 256: Kiếm Đạo Kỳ Tài

Mới một trăm lượng linh tinh mà thôi a. . .

Chu vi các tu sĩ tích cực làm cho Phương Quý cảm thấy bất ngờ, bất quá cũng đang lúc này, đúng là một chút thoáng nhìn chính mình sư tỷ, chỉ thấy nàng chính đầy mặt xem thường phiêu trong sân, tâm trạng cũng nhất thời khai khiếu rồi, vì một trăm lượng linh tinh ra tay không mất mặt a, xem chính mình vị sư tỷ này, lớn như vậy bản lĩnh, trên người không cũng chỉ có năm mươi lượng linh tinh sao?

Nói như vậy lên, một trăm lượng linh tinh ra tay một lần, cũng coi như không thiệt thòi!

Huống hồ thắng còn có ba trăm hai đây. . .

Trúc Cơ tu sĩ, lại làm sao có khả năng thất bại?

Lại nói cái kia người lùn mập thấy rất nhiều người hưởng ứng, nhất thời đầy mặt sắc mặt vui mừng, ở những người kia bên trong quét vài lần, liền ngay cả điểm mấy người đi ra, chỉ thấy những thứ này người áo bào không giống, đều có vẻ hơi chán nản, nhưng đều không ngoại lệ, đều là ánh mắt sắc bén, sống lưng thẳng tắp người, cái này lại là ở kiếm đạo bên trên từng hạ xuống khổ công phu người mới sẽ có biểu thị, như Phương Quý sẽ không có, bọn họ Thái Bạch Cửu Kiếm không chú ý cái này.

"Cùng các tiểu quý nhân luận bàn, quy củ các người cũng hiểu được, các tiểu quý nhân không phải tới tìm các người chơi đùa, vì lẽ đó động thủ lúc,

không thể lười biếng, đem bọn người bản lãnh thật sự xuất ra, cũng không cần phải lo lắng sẽ đắc tội người, Tôn phủ tiểu quý nhân một lòng cầu đạo, chính là bị các người tổn thương, cũng sẽ không tức giận, trái lại các người thắng sau khi, còn có thể cho các người càng nhiều tiền thưởng đây. . ."

Cái kia người lùn mập theo thường lệ giao cho một phen, liền tiện tay chỉ trong đó một người: "Người tới trước đi!"

Người kia là cái nam tử mặc áo bào đen, chính là vừa nãy tự xưng Thiên Nam kiếm phái Vân Nhai Tử, hấn thoát nhìn ước chừng hơn ba mươi tuổi, Phương Quý liếc mắt nhìn hấn, cảm giác người này hấn là nằm ở Trúc Cơ trung cảnh, chỉ là hấn khí tức quá mức đòi bại, lại làm cho Phương Quý thật không dám xác định, hấn chậm rãi đi tới trong sân, vạch lên áo bào, lộ ra bên hông một thanh ô bao trường kiếm, nhẹ nhàng rút ở trong tay.

Mấy vị kia Tôn phủ thiếu niên nam nữ, lẫn nhau trong lúc đó nhìn nhau một chút, cười thấp hàn huyên vài câu, liền có một cái ăn mặc cẩm bào thiếu niên đi ra, trong lòng ngực ôm một thanh mộc bao trường kiếm, hướng về Vân Nhai Tử hơi khom người, nói: "Xin chỉ giáo!"

Vân Nhai Tử khom người nói: "Không dám!"

Hấn nói còn chưa rơi xuống, liền thấy cái kia cẩm bào thiếu niên hơi khom người sau khi, eo người thẳng tắp thời khắc, đột nhiên dựa thế rút kiếm, trong nháy mắt trong lòng ngực trường kiếm như ngân hà trường tiết, trong nháy mắt vẽ ra một đạo chói mắt dải lụa, thẳng hướng cái này Vân Nhai Tử cuốn tới.

Cái này một chiêu vừa bí ẩn, lại hung ác, thời khắc nguy cấp kiếm quang đã đạt đến lực lượng cực hạn.

Lại thêm vào cái này cảm bào thiếu niên, tuy rằng chỉ là Luyện Khí tầng chín cảnh giới, nhưng ra một kiếm này lúc, chu vi khí huyết lực lượng bạo phát, lại làm cho hắn một kiếm này lực lượng liên tiếp tăng vọt, ở chém tới cái kia Vân Nhai Tử trước người thì đã hầu như đạt đến Trúc Cơ cảnh giới tầng thứ!

Phương Quý lúc này mới rõ ràng, những thứ này Tôn phủ thiếu niên tới đây luận bàn, không phải là không có đạo lý.

Những thứ này người, bất kể là lực lượng vẫn là kiếm đạo lĩnh ngộ, đều đã vượt xa cùng thế hệ.

Hắn cũng từng ở Thái Bạch tông Thanh Khê cốc trải qua, lúc này không chỉ có liên cảm những thứ này Tôn phủ thiếu niên cùng Thanh Khê cốc những kia tiên môn thiên kiêu so sánh, không khỏi tâm trạng hơi chìm xuống, chỉ sợ những kia Thanh Khê cốc thiên kiêu, đều thiếu có thể chính diện tiếp xuống một kiếm này người. . .

"Coong!"

Bất quá cũng ở cái này chớp mắt nháy mắt, cái kia Vân Nhai Tử lại đúng lúc phản ứng lại, trong tay ô bao trường kiếm thuận thế xoay một cái, liền đã đem đối phương hung ác một kiếm rời ra, rồi sau đó vỏ kiếm trên không trung hơi ngưng lại, hắn thì lại thuận thế rút kiếm ra khỏi vỏ, như là ô trong vỏ bay ra một con Ngân long, thời khắc nguy cấp liền đã chém tới cái kia cảm bào thiếu niên trước, có thể thấy, ra tay lúc cũng chưa từng lưu thủ.

"Đến hay lắm!"

Cái kia cảm bào thiếu niên khẽ quát một tiếng, đột nhiên thân hình tiếp cận, dưới chân quái lạ bước ra vài bước, lại quỷ dị vòng tới cái này Vân

Nhai Tử sau lưng, cùng lúc đó, trường kiếm trong tay của hắn hơi chấn động một cái, trên thân kiếm, sức mạnh lớn trướng, tinh chuẩn cực kỳ chém về phía cái kia Vân Nhai Tử ngang lưng, Phương Quý một chút liền nhìn ra, một kiếm này sở hướng, chính là Vân Nhai Tử khí tức không khoái chỗ!

"Keng. . ."

Vân Nhai Tử mặt không hề cảm xúc, đáy mắt lại là con ngươi rụt lại, vội vã hồi kiếm, lại rời ra cái này một chém, nhưng cũng chẳng biết vì sao, hắn đang ra tay lúc, cánh tay hơi chút cứng ngắc, tuy rằng rời ra một kiếm này, lại không có thể đứng lúc theo sau phản kích, đúng là này Tôn phủ cảm bào thiếu niên, lập tức nắm lấy cơ hội, nghiêng người gấp gàn, hai tay cầm kiếm, xoay xoay xoay liền tiến vào ba chiêu, nhào về phía Vân Nhai Tử.

Hầu như là thời khắc nguy cấp, Vân Nhai Tử liền lần thứ hai bị bức ép tiến vào góc chết.

"Hắn cánh tay có thương tích!"

Phương Quý một chút nhìn ra rồi, cái kia Vân Nhai Tử cánh tay cứng ngắc, cũng không dám động quá nhiều lực lượng, hơn nữa không chỉ có như vậy, toàn thân hắn khí cơ đòi bại, nói vậy cũng được qua nội thương rất nặng, vẫn không có điều chỉnh tốt, vì lẽ đó có thể vận chuyển linh tức, chỉ sợ sẽ không vượt quá ba phần mười, vì lẽ đó hắn mặc dù là Trúc Cơ cảnh giới, nhưng ở linh tức vận chuyển cùng thân pháp linh động phía trên, lại còn không bằng cái kia cảm bào thiếu niên.

Nhưng cái này Vân Nhai Tử kiếm đạo trình độ, cũng thực tại không thấp, ở cảm bào thiếu niên cường thế công tập phía dưới, nhưng cũng dựa vào tự thân kiếm đạo bên trong tinh diệu biến hóa, liên tiếp không ngừng hóa giải đối phương công tập, thậm chí tình cờ còn có thể còn đưa một kiếm, cũng là diệu đến đỉnh cao.

"Bạch!"

Chỉ là, chung cục Vân Nhai Tử vẫn là khí lực không ăn thua, chính là dựa vào tự thân kiếm đạo tinh diệu, cũng không cách nào kéo dài, lại thêm vào cái kia cầm bào thiếu niên tuy là Luyện Khí cảnh giới, nhưng kiếm đạo trình độ lại hết sức kinh người, hai người liền so hơn mười chiêu sau khi, Vân Nhai Tử vẫn là cánh tay cứng ngắc, có một kiếm không có đuổi tới, lập tức bị cái kia cầm bào thiếu niên một kiếm bổ tới, kiếm quang lấp loé, thẳng tắp đến hấn mi tâm.

Vân Nhai Tử nhất thời bính ở hô tức, thân thể cứng đờ, không dám làm một cử động nhỏ nào.

Vù. . .

Cầm bào kiếm của thiếu niên trên nôi lên một trận long ngâm, lại sắp tới đem chém tới cái này Vân Nhai Tử trên trán lúc ngừng lại, sau đó hấn cười ha ha, thu hồi trường kiếm, lùi lại mấy bước, hướng về Vân Nhai Tử khom mình hành lễ, lúc này mới dứt kiếm vào vỏ, Vân Nhai Tử cũng hoãn qua thần đến , tương tự dứt kiếm vào vỏ, hướng về cái kia cầm bào thiếu niên cúi người hành lễ, nói: "Đa tạ quý nhân hạ thủ lưu tình, vô cùng cảm kích!"

Cái kia cầm bào thiếu niên mặt lộ vẻ ngạo ý, cũng không phản ứng hấn, chỉ là đi trở về trong đám người, hướng về cái kia ục ịch nam tử nói một câu, ục ịch nam tử lại là bắt đầu cười lớn, hướng về Vân Nhai Tử nói: "Tiểu quý nhân nói người kiếm đạo rất tốt, hấn ngày hôm nay cũng chơi rất tận hứng, vì lẽ đó người tuy rằng thua, nhưng cũng thưởng người hai trăm lượng linh tinh, mau mau nói cảm ơn đi, người ngày hôm nay xem như là đụng tới thiện tâm. . ."

Vân Nhai Tử vui sướng, lĩnh linh tinh, lần thứ hai hướng về cái kia cầm bào thiếu niên nói cảm ơn, lùi ra.

Mà cái kia cảm bào thiếu niên, nhưng là vui vẻ cùng các đồng bạn nói gì đó, ở giữa còn lấy chỉ làm kiếm, ra dấu mấy thức, Phương Quý có thể thấy, cái kia mấy thức biến hóa, chính là Vân Nhai Tử kiếm đạo bên trong một ít diệu, trong lòng lại lập tức hiểu rõ ra. . .

Những thứ này Tôn phủ thiên kiều, không phải ăn no rủng mỡ lại đây chơi nha!

Bọn họ khiêu chiến hẻm Phế Nhân bên trong Trúc Cơ tu sĩ, đúng là ở mài giữa tự thân kiếm đạo, đồng thời cũng ở học trộm đối phương tinh diệu!

Thế gian cái nào một môn Tu hành giả, Luyện Khí cảnh giới, liền có Trúc Cơ cảnh giới bồi tiếp uy chiêu?

Cái này cũng khó trách những thứ này Tôn phủ thiên kiều kiếm đạo mạnh như thế!

. . .

. . .

"Đáng tiếc, nếu là Vân Nhai Tử cánh tay kinh mạch không có bị ma độc ăn mòn nghiêm trọng như vậy, liền chắc chắn sẽ không thua. . ."

Bên cạnh Quách Thanh sư tử nhất thời nhẹ nhàng lắc đầu, hình như có chút tiếc hận.

Phương Quý nghe xong Quách Thanh lời của sư tử, không khỏi quay đầu nhìn nàng một cái.

Chính mình sư tử vẫn là quá ngay thẳng chút. . .

Cũng là ở Phương Quý trong lòng nghĩ thì lại lục tục có người ra tay, chỉ thấy những thứ này người cùng cái kia Vân Nhai Tử giống như, đều là Trúc Cơ cảnh giới, hơn nữa rõ ràng kiếm đạo trình độ không kém, nhưng cũng đều không ngoại lệ, trên người bọn họ ít nhiều gì đều có thương tích, hoặc là nói không chỉ có là có thương tích mà thôi, cái thứ nhất đi tới cái này hẻm Phế Nhân, thương thế trên người cũng đã là nghiêm trọng đến ảnh hưởng cả người căn cơ.

Ở tình huống như vậy, lại có ai có thể phát huy ra thực lực chân chính đến?

Dù cho bọn họ ỷ vào kiếm đạo tinh diệu, có thể miễn cưỡng chống đối mấy chiêu, nhưng cũng hơn nửa bị thua.

Đây cơ hồ là ở nơi khác, rất khó coi đến kinh người một màn!

Luyện Khí thắng Trúc Cơ, không phải là không có qua, nhưng bất luận ở nơi nào, cũng bao nhiêu xem như là một việc kỳ vãn , bởi vì cái này dù sao cũng là cách biệt một cảnh giới lớn, song phương căn cơ không giống, đối kiếm đạo lĩnh ngộ, cũng thường thường có một trời một vực khác nhau. . .

Nhưng là ở đây, mọi người lại như là nhìn ra thấy quen, không có chút nào bất ngờ!

Phảng phất Tôn phủ huyết mạch, trời sinh liền nên thiên tài như thế!

. . .

. . .

"Những thứ này Tôn phủ thiếu niên, kiếm đạo đều rất tốt, nhưng cũng không có quá mức nghịch thiên, mà cái này hẻm Phế Nhân bên trong, hơn nửa đều là đã từng là tiên môn thiên kiêu đi, bọn họ ở Trúc Cơ cảnh giới,

đều là xuất chúng tồn tại, bây giờ dù là phế bỏ, cũng nên còn lại mấy phần bản lĩnh mới là, ta liền không tin, lẽ nào sẽ không có người dù là được qua thương, vẫn cứ có thể thắng qua những thứ này người?"

Ngay khi Phương Quý trong lòng thâm nghĩ thì trong sân đã có một cái hì hì cười người tuổi trẻ đi ra.

Hắn thoạt nhìn cũng cùng hẻm Phế Nhân bên trong những người khác như thế, khí cơ có vẻ hơi đòi bại, bất quá trên mặt nhưng vẫn mang theo nụ cười, tựa hồ dừng dừng như không đáng đáp, đi ra đoàn người, liền làm cái ấp, cười nói: "Ta nhưng là chạy ba trăm lạng linh tinh đến!"

"Hóa ra là Thương Cầu Kiếm. . ."

Cái kia người lùn mập nhìn người tuổi trẻ kia một chút, cười nói: "Người nghĩ lĩnh ba trăm lạng linh tinh thưởng, cũng đến xem người bản lĩnh!"

Dứt lời, chuyển hướng những kia Tôn phủ thiếu niên: "Không biết vị nào tiêu quý nhân tham gia?"

"Thương Cầu Kiếm?"

Phương Quý nghe được thấy kỳ lạ, cười nói: "Cái tên này không sai, theo ta nhà Vượng Tài có chút đáp!"

Quách Thanh sư tử nhưng là nhìn người tuổi trẻ kia một chút, thấp giọng nói: "Đừng muốn coi khinh hắn, người này ở Tôn phủ cũng rất là có tiếng, hắn vốn là nước Tề Thương Vân tông truyền nhân, họ La tên Diễn Chi, bí danh Thương Cầu Kiếm, người này bảy năm trước vào được Tôn phủ, cũng là nhỏ có tài danh, có người nói hắn mới khi hai mươi tuổi, liền đã đến Thương Vân tông kiếm đạo bí truyền Vân Vụ Kiếm, đồng thời tu luyện tới cảnh giới cực cao!"

"Cái kia Thương Vân tông Vân Vụ Kiếm, đã từng có An Châu đệ nhất kiếm đạo tên, bây giờ mới bị người nhắc lên đến thiếu, cái này La Diển Chi bí danh làm vì Thương Cầu Kiếm, có thể cũng không phải là trêu chọc, mà là bởi vì kiếm đạo của hắn thay đổi thất thường, khó có thể phỏng đoán, có thay đổi khôn lường chi thần bao hàm. . ."

"Lợi hại như vậy sao?"

Phương Quý nghe xong, xem thường lắc lắc đầu, nói: "Nghe cái tên này liền không đủ khí phách, nào có mặt xung số một?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 257: Trở Lại

Cũng là ở Phương Quý cùng Quách Thanh sư tử thấp giọng đàm luận lúc, đám kia Tôn phủ thiếu niên bên trong, đã đi ra một vị nữ tử, nhẹ nhàng cúi đầu trước Thương Cầu Kiếm hành lễ, Thương Cầu Kiếm liền cũng hì hì cười đáp lễ, sau đó ở một khắc tiếp theo, hai ánh kiếm bỗng nhiên đồng thời chém ra.

Này Tôn phủ thiếu nữ triển khai, vẫn là đứng dậy rút kiếm, đột ngột mãnh liệt, một kiếm chém ra chốc lát, liền đã đem lực lượng tăng lên tới cực điểm, rồi sau đó trong nháy mắt chém về phía đối thủ điểm yếu, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thực khó tưởng tượng thứ này lại có thể là một cái Luyện Khí cảnh giới cô gái triển khai ra kiếm đạo, thời khắc nguy cấp bộc phát ra lay núi lập biển oai, đã đủ khiến rất nhiều Trúc Cơ cảnh giới nam tử lòng sinh có ý lo sợ.

Chỉ là đón cô gái kia chém ra đến kiếm quang, Thương Cầu Kiếm lại là có vẻ cực kỳ ung dung, trên mặt trước sau mang theo cười hì hì vẻ mặt, ở cô gái kia một kiếm chém tới lúc, thân hình hấn bỗng nhiên như là hóa thành một đoàn mây mù, mờ mịt bất định.

"Bạch!"

Này Tôn phủ thiếu nữ kiếm quang như dải lụa, trong nháy mắt từ Thương Cầu Kiếm đứng thẳng vị trí lau qua, sau đó thân hình bỗng nhiên ngưng lại.

Bởi vì vào đúng lúc này, Thương Cầu Kiếm đã đứng ở phía sau nàng, thân kiếm gác ở cổ nàng bên trên.

Này Tôn phủ thiếu nữ thân thể mãnh đến cứng lại rồi, lộ ra khó có thể tin về mặt.

Trong sân yên tĩnh sơ qua, lại vang lên một mảnh reo hò khen hay tiếng.

"Quả nhiên không hổ là Thương Cầu Kiếm, kiếm đạo như vậy tinh diệu!"

Quách Thanh sư tử nhìn thấy màn này, lại là không nhịn được nhẹ nhàng vỗ tay, khen một tiếng.

Đúng là bên cạnh Phương Quý, không nhịn được nhú nhú mày.

Một loại là chính mình sư tử có chút ngốc.

Loại thứ hai là cái này Thương Cầu Kiếm tựa hồ cũng không thể nào thông minh. . .

"Cái này có thể coi là ta thắng chứ?"

Tiếng ủng hộ bên trong, Thương Cầu Kiếm thu hồi trường kiếm, cười hì hì hướng về này Tôn phủ thiếu nữ hành lễ.

Mà này Tôn phủ thiếu nữ, nhưng là đầy mặt nổi giận, không nói một lời, cũng không hành lễ, liền đi trở lại trong đám người đi tới.

Chỉ trong vòng một chiêu, nàng liền thua, tự nhiên tâm tình không thích, vừa nãy vài lần đối chiến bên trong, cũng không phải là không có bị thua Tôn phủ huyết mạch, chỉ bất quá, những thứ này người dù là bị thua, cũng hơn nửa là ở cùng hẻm Phế Nhân bên trong người giao thủ mười mấy cái hiệp sau khi, mới hiêm hiêm bị thua, nhưng không có tượng người nàng

giống như, chỉ là dùng một chiêu, liền bị người kiếm gác ở trên cổ, không thể nghi ngờ làm mất cái đại xấu.

"Huyền Nhai sư tử đừng giận, ta đi thế người dạy hấn!"

Lúc này, đám kia Tôn phủ thiếu niên thấy họ Huyền Nhai cô gái bị thua, dồn dập đứng dậy an ủi, rồi sau đó khác đi ra một mình.

Thương Cầu Kiếm lúc này mới vừa lĩnh ba trăm lượng linh tinh, cũng không vội xuống sân khấu, vẫn cười hì hì chờ.

Này Tôn phủ thiếu niên đi tới trong sân, hướng về Thương Cầu Kiếm nói: "Xin chỉ giáo!"

Thương Cầu Kiếm khoát tay áo một cái, cười nói: "Chỉ cần cho đủ rồi linh tinh, chuyện gì cũng dễ nói!"

Hai người cũng không khách khí, giao cho một kiếm, này Tôn phủ thiếu niên liền đã sắc bén ra kiếm, kiếm thế mạnh, xúc động một tầng một tầng kiếm quang, như vòng xoáy không lồ giống như tràn ngập ở chu vi trong vòng ba trượng, kiếm đạo trình độ, vừa nhìn liền có thể biết vượt qua cô gái kia rất nhiều, nhưng đón ánh kiếm này, Thương Cầu Kiếm lại vẫn là không chút hoang mang, tiếp nhận mấy hiệp sau khi, bỗng nhiên xoay người lại một kiếm chém xuống.

"Vù. . ."

Chu vi kiếm khí lay động lay động, hấn cái kia một kiếm, như mây bay, biến hoá thất thường, lại tinh diệu đến cực điểm, trực tiếp chém vào tầng tầng kiếm quang trong, mãi đến tận này Tôn phủ trước mặt thiếu niên, rồi sau đó thân kiếm đột nhiên dừng, vũng vàng chỉ ở này Tôn phủ thiếu niên mi tâm.

Này Tôn phủ thiếu niên sắc mặt nhất thời đại biến, bỗng nhiên quăng kiếm trên đất, đi rồi trở lại.

Thương Cầu Kiếm cười hướng về cái kia ục ịch nam tử hành lễ, đối phương đầy mặt không thích, lại đưa ba trăm lạng linh tinh cho hắn.

Thương Cầu Kiếm mỉm cười, đang định xoay người lại, lại chợt thấy lại có một người nhảy ra ngoài, nói: "Người trước tiên đừng đi, ta đến lĩnh giáo!"

Thương Cầu Kiếm ai đến cũng không cự tuyệt, kiếm ý biến ảo, mấy chiêu vừa qua, nhất thời lại thắng được một trận.

Thời khắc nguy cấp, hắn liền đã thắng đi tới chín trăm lạng linh tinh, đám người xung quanh bên trong, đã có không ít ước ao tiếng nói.

Mà vào lúc này, Phương Quý cũng cuối cùng tại nhìn ra một loại Trúc Cơ cảnh giới cùng Luyện Khí cảnh giới đấu kiếm lúc nên có dáng dấp, cái này Thương Cầu Kiếm ra tay lúc, thôi cực phù phiếm, sắc mặt tái nhợt, cũng rõ ràng có thể thấy hắn có thương tích tại người, vì lẽ đó động thủ lúc, linh tức điều động cực nhỏ, thậm chí đều không có dựa vào thân kiếm chạm nhau lực lượng cùng áp chế đối phương, thế nhưng hắn kiếm đạo tinh diệu đến cực điểm, lại vẫn nhưng thắng được vô cùng ung dung.

Chỉ bất quá, cũng là do vì hắn thắng quá ung dung, những kia Tôn phủ thiếu niên, sắc mặt lại một cái so với một cái khó coi.

Chu vi người vây xem cũng càng ngày càng nhiều, trước sau lại có một nhóm Tôn phủ thiếu niên gia nhập vào, biết được bây giờ tình hình trận chiến sau khi, đều có chút ngạc nhiên đưa mắt hướng về Thương Cầu Kiếm nhìn sang, tựa hồ đối với người này nổi lên hứng thú thật lớn, cùng ý khiêu chiến.

"Vẫn là ta đến đây đi!"

Hiên nhiên lại có hai người bị thua, Tôn phủ thiếu niên bên trong, rất cục nổi lên rồi loạn tung bưng, thấp giọng thương nghị cái gì, sau đó liền thấy một cái thiếu niên thân hình cao lớn người đứng dậy, hấn đầy mặt ngạo sắc, lạnh lùng nhìn Thương Cầu Kiếm, nói: "Ta nhận ra ngươi, ngươi đạo cơ cũng đã bị Bạch Thiên Gia đại ca cho phế bỏ, chỉ bằng quái lạ kiếm đạo, ta liền không tin ngươi có thể thắng được mọi người chúng ta!"

"Thắng cũng không dám nói, ta dù sao so với các ngươi tu vị cao một cảnh giới. . ."

Cái kia Thương Cầu Kiếm nghe vậy, cũng cười nói: "Chỉ bất quá bàn về kiếm đạo, ta Thương Kiếm tông vẫn là không thua tại ngươi. . ."

Cái kia kiêu ngạo thiếu niên cười lạnh nói: "Trước ngươi không phải thua ở Bạch Thiên Gia đại ca trong tay, còn có mặt mũi xưng An Châu số một?"

Thương Cầu Kiếm lắc đầu, nói: "Trận chiến đó không phải đơn thuần đấu kiếm, ta tuy rằng thua, lại không tiếp thu là kiếm đạo của chính mình thua, đương nhiên An Châu thứ nhất cái tên này, chúng ta Thương Kiếm tông đã sớm không dám tự xưng, sư tôn ta cái kia bối, cũng đã bị bại!"

Kiêu ngạo thiếu niên trên mặt lộ ra một vết lãnh ngạo: "Là thua ở Tôn phủ kiếm đạo trên tay?"

Thương Cầu Kiếm mỉm cười, nói: "Không phải!"

Kiêu ngạo thiếu niên sắc mặt nhất thời trở nên khó coi, nói: "Vậy hôm nay chính là!"

Vừa nói chuyện, hãn đã nhanh chân đi tới trong sân, cúi người hành lễ, rồi sau đó hung hãn xuất kiếm.

"Xoẹt" một tiếng, hãn kiếm như sông dài, nhanh như chớp, thời khắc nguy cấp chém tới Thương Cầu Kiếm trước người.

Kiếm ánh một tầng điệp một tầng, giao kích mà tới, lại nhượng người có loại đoán không được cái nào một luồng ánh kiếm mới là chân thực cảm giác, mà càng then chốt chính là, Phương Quý rõ ràng có thể cảm giác được, đối phương một kiếm này bên trong còn ẩn giấu vô tận tinh diệu biến hóa, nếu thật sự có người chỉ theo dõi hãn kiếm đạo bên trong thật giả, như vậy đối phương kiếm ý chuyên hóa, e sợ lại tất nhiên sẽ để đối thủ ăn lên một cái thiệt lớn. . .

Chỉ dựa vào kiếm đạo mà nói, cái này kiêu ngạo thiếu niên, sợ đã là những thứ này Tôn phủ thiếu niên bên trong mạnh nhất một cái, có thể nói, nếu đơn thuần lấy Kiếm đạo mà nói, e sợ phần lớn Trúc Cơ tu sĩ, đều đã không bằng cái này Luyện Khí cảnh giới thiếu niên lĩnh ngộ cao thâm hơn. .

Phương Quý âm thầm làm một cái so sánh, mơ hồ cảm thấy, cái này kiêu ngạo thiếu niên cùng Luyện Khí cảnh giới lúc chính mình so với. . .

. . . Hãn là vẫn là kém không ít!

. . .

. . .

"Rất tốt, Bạch Thiên Đạo sinh ở Luyện Khí cảnh giới thì hãn là cũng so với người không mạnh hơn bao nhiêu!"

Thương Cầu Kiếm nhìn thấy này Tôn phủ thiếu niên kiếm đạo, cũng là thấp giọng khen một câu, rồi sau đó thuận thế xuất kiếm.

Hai người thời khắc nguy cấp chiến ở cùng nhau, chỉ thấy kiếm ảnh trùng điệp, rục rĩ đến cực điểm, cái kia kiêu ngạo thiếu niên mũi kiếm sắc bén, ý thế hùng hồn, Thương Cầu Kiếm nhưng là kiếm đi nhẹ nhàng, biến hoá thất thường, mới nhìn đi, cũng như là hai người này phản lại đây, kiêu ngạo thiếu niên mới là Trúc Cơ cảnh giới, vì lẽ đó lấy lực thủ thắng, Thương Cầu Kiếm lại là Luyện Khí cảnh giới, vì lẽ đó chỉ có thể lấy xảo diệu biến hóa ứng đối với đối phương kiếm thế.

Chỉ bất quá đánh đến mười mấy chiêu sau khi, cái kia Thương Cầu Kiếm lại cuối cùng vẫn là kỹ cao một bậc, kiếm ý biến ảo, như buộc tia kết kén, mạnh mẽ đem cái kia kiêu ngạo kiếm của thiếu niên thế ép xuống, tìm cái kẽ hở, nói một tiếng "Trứ", kiếm thế đột nhiên cấp tiến.

"Bạch!"

Kiếm quang ngừng lại, đã chỉ ở cái kia kiêu ngạo thiếu niên hầu trước.

Kiêu ngạo thiếu niên mãnh đến cứng lại rồi, đầy mặt vẻ không cam lòng, nhìn chòng chọc vào chỉ đến trước mặt mình mũi kiếm.

Ở sau lưng của hắn, mấy vị kia Tôn phủ thiếu niên bỗng nhiên đều nở nụ cười, có người nói: "Thương Nhật Lương, ngươi chỉ cười chúng ta kiếm đạo không tinh, không cách nào thật sự bằng kiếm đạo thắng qua những thứ này phé nhân, không nghĩ tới đã từng được đến Bạch Thiên Gia đại ca chỉ điểm ngươi, tương tự cũng thắng bất quá a!"

"Ngươi luôn nói hẻm Phé Nhân bên trong đều phé nhân, vậy ngươi thua ở phé nhân trong tay, chẳng phải là càng phé?"

". . ."

". . ."

Ở phía sau đám kia Tôn phủ thiếu niên tiếng cười nhạo bên trong, cái này kiêu ngạo thiếu niên Thương Nhật Lương sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi lên, cũng không biết có hay không hồi hận vừa nãy đem lại nói quá vẹn toàn, đến nỗi gây nên đồng bạn cười nhạo, nhưng lấy tính tình của hắn, lại rõ ràng là không chịu được những thứ này tiếng cười nhạo, thấy Thương Cầu Kiếm đã cười thu kiếm, hắn bỗng nhiên mặt lộ vẻ vẻ không cam lòng, mạnh mẽ mở miệng: "Lại tới một lần nữa!"

Thương Cầu Kiếm cười nói: "Cái kia đến khác tính tiền!"

Kiêu ngạo thiếu niên vung kiếm cướp trên, quát lên: "Cho ngươi!"

Thương Cầu Kiếm cười to, giơ kiếm rời ra đôi phương một đòn, chỉ thấy hắn trải qua cái này vài lần ác chiến, sắc mặt càng tái nhợt, tựa hồ một điễm huyết sắc cũng không có, bước chân đều phù phiếm lên, như là cuồng phong bên trong một cái cỏ lau, nhưng ý cười lại là càng nồng, kiếm thế biến hoá thất thường, quả thật có mấy phần thay đổi khôn lường ý cảnh, thân hình như ẩn như hiện, cả người cũng giống như là đã tan ra ở kiếm thế trong.

Lại qua hơn mười chiêu, tầng tầng sóng kiếm bên trong, bỗng nhiên lại vang lên một tiếng quát nhẹ: "Trú!"

Trong giây lát đó đầy trời kiếm khí rút đi, chỉ thấy hắn lại một lần đem kiếm nằm ngang ở cái kia kiêu ngạo thiếu niên trên cổ, đầy mặt ý cười.

Kiêu ngạo thiếu niên mặt lộ vẻ vẻ ngoan lệ, một trận không cam lòng, bỗng nhiên lại kêu lên: "Cho ngươi tiền, trở lại!"

Vừa nói chuyện, thuận thế đánh bay Thương Cầu Kiếm trường kiếm, rồi sau đó kiếm thế càng trướng, hung ác đến cực điểm, lay núi lấp biển giống

nghư xông về phía trước lại đây, Thương Cầu Kiếm đột ngột bắt ngờ, bị cái kia kinh người cuồng phong cuốn một cái, cả người tựa hồ cũng muốn hạ xuống bay ra ngoài, miễn cưỡng đứng vững thì liền thấy được kiều ngạo thiếu niên kiếm quang đã cuốn đến trước người, miễn cưỡng một tiếp, trong tay kiếm đều suýt chút nữa bị giảo bay ra ngoài.

Hắn vẫn là đang cười, chỉ là hàm răng hơi cắn chặt, cả người như là bao phủ ở vô biên sóng kiếm bên trong, điều đứt dây giống như bồng bênh, liên tục mấy lần, đều miễn cưỡng bị kiều ngạo thiếu niên một kiếm chém trúng, lại vẫn cứ trợn nhạo tới, tới cuối cùng thì mọi người đã không nhìn được kinh ngạc thốt lên ra miệng, đã thấy Thương Cầu Kiếm bỗng nhiên bình địa cuốn một cái, kiếm ý mênh mông, chỉ ở kiều ngạo thiếu niên trước ngực.

Thương Cầu Kiếm liên tục thở hổn hển, cả người đều đã bị đổ mồ hôi ướt đầm, nhưng còn miễn cưỡng cười, nói: "Người lại thua. . ."

Trong sân tức giận có vẻ hơi ngột ngạt, thật lâu không người lên tiếng.

Trước sau tính ra, cái kia kiều ngạo thiếu niên Thương Nhật Lương, đã thua ở Thương Cầu Kiếm trong tay ba lần.

Lúc này, liền những kia Tôn phủ các thiếu niên cũng không ở nhạo báng Thương Nhật Lương, nhìn ra hắn đã thực sự tức giận, không nghĩ lại tưới dầu lên lửa, chỉ là không nghĩ tới, cái kia Thương Nhật Lương chính mình cũng đã vô cùng không cam lòng, cả khuôn mặt đều phấn nộ thành màu đỏ tím, gắt gao nhìn chăm chăm Thương Cầu Kiếm, quát lên: "Người chỉ là một kẻ tàn phế, người kiếm đạo bị Bạch Thiên Gia ca ca đánh giá là có hoa không quả, không đáng nhắc tới, có thể nào thắng ta?"

Trên mặt ý muốn không cam lòng càng sâu, bỗng nhiên gào thét một tiếng: "Trở lại!"

Nói nâng kiếm lại lên, kiếm thế so với trước càng hung ác, mọi người xung quanh, nhất thời kinh hãi.

Lúc này Thương Cầu Kiếm, đã cả người đều bị đổ mồ hôi ướt đẫm, sắc mặt càng là tái nhợt không có chút hồng hào, hai cái chân đều đang nhẹ nhàng run rẩy, dù là ai đều nhìn ra, người này e sợ đã liền đứng đều lao lực, lại làm sao có khả năng sẽ cùng đối phương đấu kiếm?

Lúc này bất kể là ai đều nhìn ra, cái kia Thương Cầu Kiếm e sợ đã là đứng đều lao lực, như thế nào sẽ cùng đối phương đấu kiếm, hiển nhiên kiêu ngạo thiếu niên nâng kiếm vọt lên, hấn nghĩ muốn nâng kiếm, nhưng cũng cánh tay xộp, lại không có nói ra đến, nhưng này kiêu ngạo kiếm của thiếu niên, cũng đã miễn cưỡng chém tới trước người của hắn, tựa hồ phải đem cả người hắn trực tiếp đón gió chém thành hai nửa. . .

Chu vi một mảnh ngọt ngào, Thương Nhật Lương còn non nớt trên mặt, thì lại lộ ra một chút dữ tợn ý cười.

"Bạch!"

Cũng đang lúc này, cái kia Thương Cầu Kiếm bỗng nhiên há mồm, trong miệng một tia sáng trắng quán ra.

Liền ngay cả cái kia kiêu ngạo thiếu niên cũng không khỏi ngẩn ra, ngơ ngác quay đầu nhìn lại, liền thấy sau lưng đã cắm một thanh màu trắng tiểu kiếm, thân kiếm xuống đất nửa thước, có thể thấy được lực lượng mạnh mẽ, nếu vừa nãy không phải Thương Cầu Kiếm cố ý lệch rồi phương hướng, nói vậy cổ của chính mình đã đứt.

"Ngươi vẫn thua. . ."

Thương Cầu Kiếm nở nụ cười một tiếng, kiếm chống trên mặt đất, chống thân thể mình, sau đó cười nói: "Lần này dù sao cũng nên. . ."

"Ta vẫn không có tận hứng!"

Hắn lời còn chưa nói hết, liền bị Thương Nhật Lương đánh gãy.

Cái kia kiêu ngạo thiếu niên quay người sang khi đến, trên mặt đã là một mảnh vẻ ngoan lệ, con mắt đều tựa hồ nổi lên huyết quang, như là phệ người Hung thú, đột nhiên giơ tay lấy ra một cái linh phiếu, húc đầu hướng về Thương Cầu Kiếm vẫn trên đập tới, quát lên: "Tiền cho ngươi!"

"Ào ào ào. . ."

Linh phiếu hướng về mặt bay tới, Thương Cầu Kiếm đã là lấy làm kinh hãi, hắn tựa hồ muốn lui về phía sau một bước, tránh thoát những thứ này linh phiếu, lại không nghĩ rằng thoáng hơi động, lập tức hai chân như nhũn ra, căn bản đã đứng không vững, mà vào lúc này, này đôi diện kiêu ngạo thiếu niên Thương Nhật Lương, đã mạnh mẽ quát to một tiếng, mang lên vô tận hung cuồng kiếm quang, như ngọn núi giống như mạnh mẽ hướng về hắn trước mặt nghiền ép lại đây.

Mọi người xung quanh một trái tim, trong nháy mắt nhắc tới cuồng hống.

Không biết có bao nhiêu người thay đổi sắc mặt phía dưới, trong giây lát về phía trước bước ra một bước, nhưng cũng mạnh mẽ thu lại.

Bởi vì đám kia Tôn phủ thiếu niên trước người ục ịch nam tử, đã đem âm lãnh ánh mắt quét tới.

Thứ ánh mắt này khiến cho bọn họ nhớ tới, bây giờ bọn họ là ở Tôn phủ.

Cho nên bọn họ cũng chỉ có thể liền đứng ở bên cạnh nhìn, Thương Nhật Lương kiếm quang thẳng tắp đem La Diễm Chi bao phủ.

Đồng thời vang lên còn có quát to một tiếng: "Trở lại!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 258: Tiểu Phương Tiên Sinh

Một mảnh hung ác kiếm quang, thẳng hướng Thương Cầu Kiếm La Diễn Chi đón đầu che phủ xuống.

Ai cũng nhìn ra, lúc này La Diễn Chi căn bản không thể đón thêm xuống một kiếm này, hấn thậm chí tránh né khí lực đều không có, liền như là một đoạn cọc gỗ cũng tựa như, chỉ có thể trơ mắt nhìn cái kia một mảnh kiếm quang cuốn về chính mình, nhắm mắt chờ chết, chu vi có người thay đổi sắc mặt, có người mặt lộ vẻ tức giận, thậm chí có người đã nhắm hai mắt lại, không đành lòng lại đi xem cái kia một chiêu kiếm xuống thâm. . .

Sau đó đúng vào lúc này, bỗng nhiên trong sân hình thức đại biến, hiển nhiên Thương Nhật Lương đã vọt tới La Diễn Chi trước người, lại chợt nghe được một tiếng vang giòn, sau đó Thương Nhật Lương lấy so với xông lại lúc tốc độ nhanh hơn, cũng ngã ra ngoài. . .

Hấn lương lương sắc sắc đủ lui ra xa hai, ba trượng, lúc này mới đứng vững bước chân, đầy mặt đều là tức giận: "Người là ai?"

"Đến đến đến, đến đại gia ngươi a đến!"

Mọi người xung quanh cũng đều lấy làm kinh hãi, giương mắt nhìn lên, liền thấy La Diễn Chi trước người, đã nhiều một cái thấp bé thân ảnh thon gầy, trong tay hấn cầm Thương Nhật Lương trường kiếm, hai tay nắm hai đầu, "Đùng" một tiếng gãy thành hai đoạn, sau đó hướng về hấn trước người ném đi, cầm giận mắng: "Thật là có bản lĩnh, đừng bắt nạt bị thương, đến, cùng nhà ngươi Phương lão gia qua qua tay thử xem. . ."

...

...

Chu vi trong nháy mắt hoàn toàn yên tĩnh, mọi ánh mắt đều tập trung vào Phương Quý trên mặt.

Cái này ánh mắt không chỉ có là những kia bị kinh ngạc đến ngây người Tôn phủ thiếu niên, người lùn mập, còn có những kia đang tại bên cạnh quan chiến hẻm Phế Nhân các tu sĩ, bọn họ đầy mắt đều là khó có thể tin về mặt, ngây ngốc nhìn Phương Quý, hấn vừa nãy lại xuất thủ cứu Thương Cầu Kiếm?

Cái kia vô số nhìn về phía Phương Quý trong ánh mắt, vừa có kính phục, cũng có đồng tình, càng có sâu sắc lo lắng.

Bên cạnh, cái kia ục ịch nam tử nhìn Phương Quý, ánh mắt đã lạnh lùng nghiêm nghị lên.

Đúng là Phương Quý đứng ở La Diễn Chi trước người, hai tay chấp ở sau lưng, ngạo thị bốn phương, phái đoàn mười phần, không chỉ có không có lộ ra nửa điểm vẻ sợ hãi, trái lại ánh mắt lạnh lùng hướng về mấy vị kia Tôn phủ thiếu niên nhìn sang, nhìn hấn cái kia đầy mặt căm giận dằng dấp, không nhìn được để chu vi các tu sĩ lòng sinh hoài nghi, tên tiểu tử này, có phải là không biết mình chọc cái gì họa a?

Chỉ là bọn hấn không nghĩ tới chính là, đón Phương Quý ánh mắt, đám kia Tôn phủ thiếu niên bên trong, bỗng nhiên có mấy người sợ hãi cúi đầu.

Có hai, ba người thiếu niên chậm rãi tiến lên, hướng về Phương Quý khom mình hành lễ, nhỏ giọng nói: "Tiên sinh!"

"Hả?"

Danh xưng này vừa ra tới, mọi người xung quanh nhất thời lại lấy làm kinh hãi.

Liền ngay cả cái kia ục ịch nam tử, đều một thân sát khí bỗng nhiên cất đi, đầy mặt không rõ nhìn về phía Phương Quý.

"Đừng đại gia ngươi gọi ta tiên sinh!"

Phương Quý hai tay chấp ở sau lưng, cầm khế nâng, mười phần một cái thu nhỏ lại bản Thái Bạch tông chủ dáng dấp, chỉ là vừa nói chuyện liền cùng Thái Bạch tông chủ không quá giống, chỉ thấy ánh mắt của hắn hung ác nhìn về phía này Tôn phủ thiếu niên, quát lên: "Trước xem các ngươi thành thật nghe lời, ta mới dạy cho các ngươi ít thứ, lẽ nào các ngươi học sau khi đến, là không sao chạy đến nơi đây đến bắt nạt người không được sao?"

Vừa nói, hắn nổi giận ùng ùng bước ra một bước, quát lên: "Vậy các ngươi đến bắt nạt bắt nạt ta!"

Những kia xưng Phương Quý vì tiên sinh Tôn phủ thiếu niên, nhất thời đầu thấp lợi hại hơn, không dám trả lời.

Người chung quanh đều đã không tìm được manh mối.

Liền ngay cả Phương Quý, kỳ thực cũng không nghĩ tới lại ở chỗ này đụng tới chính mình trước đã dạy học sinh, lúc trước Thanh Vân Gian vì giúp hắn tìm chút ở ngoài khối, liền lĩnh đến rất nhiều Tôn phủ thiếu niên cầu Phương Quý chỉ điểm, Phương Quý xem ở một tháng một trăm lạng linh tinh phần trên, liền đáp ứng rồi, mà Thanh Vân Gian cũng biết rõ Phương Quý tính khí, vì lẽ đó không ít cản dận những thiếu niên này, nhượng bọn họ ở Phương Quý trước mặt đàng hoàng.

Những thiếu niên này bị Thanh Vân Gian đề điểm lại thêm mấy lần nữa, liền cũng đối với Phương Quý có chút sợ hãi.

Lại thêm vào Phương Quý bình thường chỉ điểm bọn họ, xác thực đều là chút rất tinh diệu đạo lý, cũng càng nhượng bọn họ kính nể.

Vì lẽ đó lúc này chợt thấy Phương Quý xuất hiện, cái kia mấy cái Tôn phủ thiếu niên, xác thực sợ hết hồn.

Tôn phủ trọng tôn ti, Phương Quý nếu chỉ điểm bọn họ, liền xứng đáng bọn họ một tiếng tiên sinh, bọn họ cũng chỉ có thể tuân hoàn đệ tử lễ.

...

...

"Ngươi. . . Ngươi tính là thứ gì, ta đang cùng người luận bàn, lại dám lung tung nhúng tay?"

Hiển nhiên Phương Quý chỉ điểm qua cái kia mấy cái Tôn phủ thiếu niên, lúc này đã liền nói cũng không dám trở về, nhưng khác một sương, chợt có một giọng nói vang lên, nói chuyện không phải người khác, chính là mới vừa bị Phương Quý đẩy lùi Thương Nhật Lương, hẳn hiển nhiên Phương Quý không chỉ có đẩy lùi chính mình, còn đoạt chính mình kiếm, càng là tiện tay gãy thành hai đoạn, trái tim nhất thời lửa giận ngút trời.

Hắn có thể không nhận ra Phương Quý là ai, chỉ là nhìn ra người này cũng là Bắc Vực tu sĩ, lập tức hét lớn lên.

"Thương Nhật quân, cấm tiếng. . ."

Nhìn thấy tình cảnh này, cái kia mấy cái nhận thức Phương Quý Tôn phủ thiếu niên bên trong, liền có một người vội vàng ngăn cản Thương

Nhật Lương, thấp giọng kêu lên: "Vị này chính là Bạch Thiên Gia Anh tử tử cùng Tuyệt tử tử thường thường nhắc lên Bắc Vực thiên tài, Ngọc Diện Tiêu Lang Quân Phương tiên sinh. . ."

Phương Quý nghe được giật mình, không chút biến sắc liếc mắt liếc mắt nhìn cái kia nói chuyện Tôn phủ thiếu niên.

Trên mặt vẫn không chút biến sắc, chỉ là trong lỗ mũi khẽ hừ một tiếng.

"Là hần?"

Phương Quý danh tiếng không yếu, đặc biệt là ở Tôn phủ huyết mạch bên trong, càng là biết người rất nặng, cái kia Thương Nhật Lương nghe xong, cũng không khỏi ngẩn ra, nhưng mình kiếm bị bẻ đi, trong lòng khẩu khí này thì lại làm sao nuốt được đi, phần nộ nói: "Vậy thì như thế nào? Ta biết hần đã từng biện pháp thắng Thanh Vân gia ca ca, nhưng là Bắc Vực tu sĩ từ trước đến giờ sẽ múa mép khua môi, đạo lý người người có thể giảng, tu không ra bản lãnh thật sự vẫn là phé nhân một cái, người coi như có như thế điểm quan trọng chút danh tiếng, như thế nào dám ở ta cùng người luận bàn lúc đánh lén ta?"

"Hả?"

Phương Quý nghe vậy, lạnh lùng quét cái kia Thương Nhật Lương một chút.

Ở bên cạnh hần, cái kia mấy cái được hần chỉ điểm Tôn phủ thiếu niên đều trong lòng khẽ run.

Thanh Vân Gian cho chính mình giới thiệu vị tiên sinh này, tuổi tác không lớn, tính khí lại rất lớn, yêu nhất mắng người. . .

Bình thường chính mình những thứ này người tiên sinh trước tiên sinh sau kê, mỗi tháng đều có một trăm linh tinh giao, đều bị không ít mắng, bây giờ Thương Nhật Lương rõ ràng đã chọc hấn sinh giận, còn muốn ở ngay trước mặt hấn kê to không phục, cũng không biết hấn sẽ mắng nhiều khó nghe. . .

"Ha ha, điểm ấy chút danh tiếng là mọi người nể tình, xác thực không tính là gì. . ."

Ngoài ý muốn, Phương Quý lại đối với Thương Nhật Lương vô cùng khách khí, cười ha ha nói: "Lại nói ngươi là Tôn phủ huyết mạch, ai có thể có lá gan bắt nạt ngươi? Vừa nãy ta cũng chỉ là xem ngươi cùng người đấu kiếm, càng bại càng chiến, ngược lại có một cỗ không chịu thua sức lực, vì lẽ đó có chút ngứa nghề, nếu không chúng ta cũng đấu một tràng, giá cả rồi cùng bọn họ như thế, làm sao?"

Người bên cạnh nghe xong lời này, đã đều là đầy mặt ngạc nhiên, không biết hấn trong hồ lô muốn làm cái gì.

Mà cái kia kiêu ngạo thiếu niên Thương Nhật Lương, vào lúc này cũng đồng dạng ngẩn ra, trên dưới đánh giá Phương Quý một chút, sắc mặt lại là hơi trào, cười lạnh nói: "đừng nói tới cái này, ngươi dù cho là Trúc Cơ cảnh giới thì lại làm sao, chẳng lẽ còn nghĩ ý cảnh giới bắt nạt ta hay sao?"

Hấn nhưng cũng không ngốc, Phương Quý nếu có thể có lớn như vậy danh tiếng, tự nhiên không phải những thứ này hẻm Phế Nhân bên trong tu sĩ có thể so với.

Trên người hấn không có thương, cái kia chính là đường đường chính chính Trúc Cơ tu sĩ, Luyện Khí cảnh giới giao thủ với hấn, làm sao có khả năng chiếm được tiện nghi?

"Nếu bàn về tuổi tác, hai ta không sai biệt lắm, nói không chắc người còn lớn hơn so với ta chút. . ."

Phương Quý nhìn thấu tâm tư của hắn, liền cũng cười tủm tỉm đã mở miệng, nói: "Vì lẽ đó ta cảnh giới cao hơn người, cũng là cá nhân ta bản lĩnh, không coi là bắt nạt người, chỉ bắt quá đây, ta người này giảng đạo lý nhất, tình nguyện lùi nhường một bước, cũng không muốn để cho người nói ta bắt nạt người, vì lẽ đó ta không động linh tức, chỉ dùng ba phần mười khí lực, chỉ cùng người luận bàn kiếm đạo, ba chiêu bại không được người, ta liền chịu thua làm sao?"

"Tiên sinh thật muốn cùng chúng ta đấu kiếm?"

Mấy vị kia Tôn phủ thiếu niên nghe xong, đều không khỏi ngẩn ra.

Đến hẻm Phê Nhân bên trong Luyện Khí, từ trước đến giờ là Tôn phủ thiếu niên trong cái vòng này một cái bí ẩn truyền thống, bất luận thắng thua, đều không phiền toái gì, nhưng là Phương Quý lại rõ ràng không giống nhau a, hắn cùng Thanh Vân Gian mấy người đều là bạn tốt, không có thể coi như không quan trọng. . .

Mà nghe xong Phương Quý lời nói, cái kia kiêu ngạo thiếu niên Thương Nhật Lương lại là ánh mắt lóe lên, trong lòng hắn còn nhớ kỹ mình bị Phương Quý đẩy lùi, bội kiếm bị gãy mối thù, đặc biệt là vừa nãy không thể giết La Diễm Chi, vẫn có đầy bụng lửa giận, lúc này thấy Phương Quý đi ra thế La Diễm Chi ra mặt, một bồn lửa giận liền đều chuyển đến Phương Quý trên người, hận không thể một kiếm chém giết hắn, hai phân khí đồng thời đưa ra.

Nếu là Phương Quý trực tiếp cùng hắn giao thủ, hắn có thể không như vậy ngốc, thật sự coi Trúc Cơ tu sĩ là giấy?

Nhưng Phương Quý nếu nói bất động linh tức cũng chỉ dùng ba phần mười khí lực, càng có ba chiêu có hạn, lại lập tức làm cho hắn hoàn toàn tự tin.

Tâm niệm nhất định, hắn bỗng nhiên giơ tay, từ chính mình đồng bạn bên hông, nhiếp đến rồi một thanh trường kiếm, lạnh lùng nói: "Được!"

Bây giờ tức giận chưa tiêu, nếu quyết định ra tay, càng là không chút khách khí.

"Sang sảng" một tiếng kiếm đã ra khỏi vỏ, một đạo ngân điện, thuận thế chém đánh đến trên là tay không tác sắt Phương Quý trước người.

Cái kia mấy cái được Phương Quý chỉ điểm Tôn phủ thiếu niên, nhất thời sắc mặt kinh hãi, không biết vị này tiểu Phương tiên sinh muốn làm gì, tương tự không rõ còn có những kia xung quanh xem tu sĩ, bọn họ có chút ngoài ý muốn tại Tôn phủ thiếu niên đối với Phương Quý kính nể, có thể càng không hiểu, lại là Phương Quý bây giờ làm ra lựa chọn, người đều đã thấy La Diễm Chi kết cục, vì sao còn muốn vào lúc này tự gây phiền phức?

Quan trọng hơn, bất động linh tức, chỉ ba phần sức mạnh, còn định ba chiêu có hạn, người thật cảm thấy có thể thắng này Tôn phủ thiếu niên?

Sau đó ngay khi bọn họ tràn đầy ánh mắt kinh ngạc bên trong, Phương Quý đột nhiên giơ tay, trong túi càn khôn nhất thời có một đạo phi kiếm màu đỏ nhảy ra ngoài, Phương Quý trở tay nắm tại trong lòng bàn tay, tùy ý chém xuống, kiếm ý mênh mêng, nhất thời nhượng người cảm nhận được một loại mê ly ý.

Vừa ra tay, chính là Thái Bạch Cửu Kiếm bên trong kiếm thứ ba, Thương Mang kiếm.

Thương Nhật Lương trong tay kiếm bỗng nhiên như là đâm vào một mảnh không biết trong thế giới, kiếm ý lại biến mất sạch sành sanh, hấn tâm trạng kinh hãi, nghĩ muốn vội vã thu hồi kiếm khi đến, lại chợt thấy đến thấy hoa mắt, Phương Quý kiếm dĩ nhiên chỉ ở trên cổ của hấn.

Hấn nhất thời kinh hãi, lòng tràn đầy ý muốn không cam lòng, so với đối mặt La Diễm thời điểm còn muốn không cam lòng, há mồm liền muốn kêu to. . .

Chỉ là hấn còn gọi ra, Phương Quý bỗng nhiên trở tay một chưởng, liền đem hấn đánh bay ra ngoài.

Sau đó Phương Quý cười hỏi: "Còn muốn trở lại sao?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 259: Còn Muốn Trở Lại Sao?

Theo "Đùng" một tiếng vang giòn, tất cả mọi người ánh mắt đều đi theo Thương Nhật Lương bay ra ngoài, trùng trùng nhìn Thương Nhật Lương bị một tát này đánh bay ra ngoài xa ba, bốn trượng, sau đó vải rách túi giống như ném xuống đất, trên mặt cấp tốc hiện lên một cái rõ ràng dấu tay, vẻ mặt của bọn họ cũng nhất thời trở nên vô cùng đặc sắc, miệng con mắt đồng thời trương rất lớn, như ba cái động.

Thương Nhật Lương mình đã bồi rồi, nửa ngày không phản ứng, còn coi chính mình trúng một cái tát kia là ảo giác!

Người chung quanh nhưng là choáng váng giống như, ánh mắt đồng thời tập trung đến Phương Quý trên người.

Chỉ thấy lúc này Phương Quý vẫn là thẳng tắp đứng ở nơi đó, cười tủm tỉm, như là không nhúc nhích qua.

Không khí phảng phất động lại.

"Lớn mật!"

Mà ở cái này một mảnh yên tĩnh một cách chết chóc bên trong, lại vẫn là cái kia bồi tiếp Tôn phủ các thiếu niên đi tới nơi này hẻm Phế Nhân ục ịch nam tử phản ứng đầu tiên lại đây, hấn đột nhiên đầy mặt phẫn nộ, càng nhiều chính là kinh hãi, quanh thân linh tức bỗng nhiên trong lúc đó điều động ra, đầy mặt tàn khốc, liền muốn hướng về Phương Quý hướng đem lại

đây, trong miệng quát chói tai: "Lại dám ám sát Tôn phủ huyết mạch, người đây là muốn chết. . ."

Theo hấn sát khí bốc lên, chu vi đã là đầy trời cuồng phong, hắc phong từng trận.

Không nghĩ tới cái này ục ịch nam tử, nhìn buồn cười nịnh nọt, lại là Trúc Cơ cao giai tồn tại.

Bất quá, cũng là ở hấn sắp hướng về Phương Quý xông lại thì chợt thân hình ngưng lại, cảm ứng được cái gì, bỗng nhiên dừng lại bước chân, quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy trong đám người, một cái thanh lệ cô gái bàn tay, chính chậm rãi đặt ở bên hông trên chuôi kiếm.

Quách Thanh sư tỷ cũng bị Phương Quý cử động sợ hết hồn , bất quá trên mặt rất nhanh liền lộ ra chút nụ cười.

Như là đối với Phương Quý cách làm hết sức hài lòng.

Vì lẽ đó nghe được cái kia ục ịch nam tử gầm lên, nàng liền cũng hơi động khí, lạnh lùng hướng về hấn liếc mắt nhìn.

Chỉ là như thế một cái ánh mắt, cái kia ục ịch nam tử lại nhất thời lòng tràn đầy lạnh lẽo, mặt sau lời nói cũng không dám lại tiếp tục nói.

"Cái gì ám sát không ám sát, người người này rất biết chụp mũ!"

Mà vào lúc này, Phương Quý lại ngay cả xem cũng không thấy cái này lùn lảo béo một chút, chỉ là nhìn Thương Nhật Lương, cười nói: "Đều nói là luận bàn, đó là đương nhiên cũng phải sử dụng bản lĩnh đến, chẳng lẽ các người cái này luận bàn, chính là chỉ có thể ta chịu đòn, lại không thể hoàn thủ?"

Lùn lão béo ngưng lại, theo bản năng trước tiên hướng về những kia Tôn phủ các thiếu niên nhìn sang.

Này sự kiện, đương nhiên muốn do những kia Tôn phủ các thiếu niên đến quyết định, nếu bọn họ cảm thấy chịu đến mạo phạm, vậy mình chính là liều mạng cái mạng này, cũng phải ra tay đem Phương Quý bắt xuống, có thể ra ngoài hẳn dự liệu chính là, cái này liếc mắt tới, liền thấy những kia Tôn phủ thiếu niên sắc mặt tuy rằng cũng có chút lúng túng, hoặc là đồng tình nhìn Thương Nhật Lương, nhưng tựa hồ không ai trên mặt lộ ra tức giận.

Lùn lão béo nhất thời không biết nên làm như thế nào!

"Người dám đánh ta?"

Cũng liền vào lúc này, gầm lên giận dữ vang lên.

Thương Nhật Lương vào lúc này, rốt cục hoãn qua thần đến, cũng ý thức được vừa nãy phát sinh cái gì.

Chính mình lại bị người ở trước mặt mọi người, trực tiếp một cái tát quát bay, cái này là cái gì loại dạng xấu hổ khinh miệt?

Bởi vậy hẳn phản ứng lại sau khi, lập tức liền thẳng cảm giác lửa giận dâng lên, trong giây lát nhảy lên, quát lên: "Ta giết ngươi!"

"Ào ào ào. . ."

Hắn là nói như vậy, thoạt nhìn cũng như là làm như thế.

Cầm kiếm xông thẳng đến Phương Quý trước người đến, trong tay kiếm thế dĩ nhiên điều động tới cực điểm, thậm chí ngay cả một thân khí huyết, đều vào lúc này thúc chuyển động, làm nổi bật hư không, như là xuất hiện

một chút hồng hào ánh sao, lại là liền Tôn phủ huyết mạch bí pháp lực lượng cũng tăng đứng lên, kiếm trên lực lượng nhất thời tăng mạnh, ôm theo làn sóng giống như cuồng phong, xông thẳng đến Phương Quý trước người.

"Cái này liền nào rồi?"

Phương Quý tiếng nói bên trong mang theo cười, trên mặt nhưng không có vẻ mặt gì, một tay cầm kiếm, lần thứ hai trở tay đè xuống.

Vù!

Hắn cái này tùy tiện một kiếm trần rơi xuống, liền như là có vạn cân lực lượng khổng lồ, cái kia Thương Nhật Lương đánh tới một kiếm, không biết ẩn chứa bao nhiêu tinh diệu biến hóa, nhưng ở cái này khủng bố lực lượng dưới áp chế, cái kia tất cả tinh diệu biến hóa, lại đều biến mất không còn một mống, liền ngay cả hắn cái kia tung hoành vô cùng kiếm khí, cũng tại lúc này biến mất không thấy, còn sót lại trọc lóc một thanh kiếm, bị Phương Quý một kiếm ngăn chặn.

Lại sau một khắc, Phương Quý lại là trở tay một cái tát, Thương Nhật Lương liền lại bay ra ngoài.

Sau đó Phương Quý vẫn là cười tủm tỉm, rất là ôn hòa nhìn Thương Nhật Lương, hỏi tiếp: "Còn muốn trở lại sao?"

Thương Nhật Lương toàn bộ người cũng đã điên rồi, hắn bực này tính tình, vừa nãy chỉ là thua ở La Diễm Chi dưới kiếm mà thôi, liền đã không chịu nổi, nhất định phải phân cái sinh tử, bây giờ như thế nào chịu được mình bị người trước mặt mọi người đánh bại, còn thuận lợi đánh bay ra?

Quá phận nhất chính là, còn liền tát hai hồi?

Vì lẽ đó hấn nghĩ đều không nghĩ, hồ gầm lần thứ hai vọt lên.

Kiểm chiêu lại lần nữa biến đổi, lần này dùng tới một chủng loại tựa như tại Đạo đạo sát phạt pháp, kiếm ý khoát khoát, hóa thành tầng tầng sóng kiếm, một đạo một đạo hướng về Phương Quý vọt tới, nếu là bị cái này sóng kiếm bao phủ, người tất nhiên liền thành một đồng thịt rữa. . .

Lúc này ai cũng nhìn ra cái này Tôn phủ thiếu niên đã thật sự nổi giận, hầu như là nghĩ muốn liều mạng.

Đón hấn tức giận, tất cả mọi người đáy lòng hơi phát trầm.

Sau đó bọn họ liền nhìn thấy, Phương Quý đối với Thương Nhật Lương tức giận làm như không thấy, chỉ là lại lần nữa trở tay một kiếm, thoát nhìn vẫn là đơn giản như vậy, nhưng cũng hết lần này tới lần khác chính là một kiếm liền áp chế Thương Nhật Lương vô cùng kiếm quang, phảng phất trời sinh khắc chế hấn giống như, Thương Nhật Lương càng phần nộ điên cuồng, hấn liền càng là tỉnh táo, xuất kiếm lúc cũng càng tinh diệu, một kiếm liền bại đối thủ, sau đó trở tay lại là một chưởng!

Thương Nhật Lương liền lại lần nữa bay ra ngoài.

Phương Quý theo thường lệ hỏi: "Còn muốn trở lại sao?"

...

...

Thương Nhật Lương thoát nhìn đã bị hồ đồ rồi, chỉ biết là liều mạng xông lên.

Mà người chung quanh cũng đã bị hồ đồ rồi.

Không chỉ có là bị Phương Quý cái này dám đánh Tôn phủ huyết mạch to mồm can đảm, cũng càng có mấy người, đã lưu ý đến Phương Quý kiếm đạo, lúc này, Thương Nhật Lương không hiểu tại sao chính mình đều là trong vòng một chiêu, liền bị Phương Quý áp chế, người vây xem cũng không biết.

Phương Quý kiếm đạo dị thường đơn giản, đơn giản đến không giống như là cái gì cao minh kiếm đạo.

Nhưng một mực kiếm bên trong lại tựa như ẩn chứa một loại nào đó sức mạnh huyền diệu, nhẹ nhàng một kiếm, liền phá vỡ Thương Nhật Lương tất cả biến hóa.

Thương Nhật Lương thoát nhìn như là đã điên rồi, trên thực tế ra tay vẫn rất có kết cấu, Tôn phủ nghiêm ngặt giáo dục, làm cho hắn dù là thoát nhìn đã mất đi lý trí, nhưng động thủ lúc, lại vẫn là theo bản năng dùng tới các tuyệt kỹ, hắn mỗi một lần hướng về Phương Quý vọt tới, dùng đều là không giống kiếm pháp, đều có đánh bại Phương Quý nắm, nhưng một mực, Phương Quý đều là một kiếm áp chế hắn.

Cho những thứ này quan chiến người cảm giác, lại như là một con khi, nhảy nhót tung bùng, vò đầu bứt tai, trái đánh một đường Thanh long quyền, phải đánh một đường Bạch Hồ chưởng, dưới chân đạp lên Kỳ Lân bước, sau lưng ẩn giấu 108 đạo đòn bí mật, uy phong hiển hách vọt tới đối diện con cạp trước người, đang tự hung hăng rút hổ lúc, lại bị con cạp một móng vuốt vồ tới trên đất, sau đó lại một cái tát đánh bay ra ngoài. . .

Cái này đã không phải kiếm đạo phía trên chênh lệch, mà là cảnh giới phía trên chênh lệch.

Không phải tu vị trên cảnh giới, mà là kiếm đạo trên.

Phương Quý lúc này, xác thực khắc giữ hấn không có vận chuyển linh tức, cũng chỉ dùng ba phần sức mạnh lời hứa, chu vi nhiều như vậy con mắt nhìn, cũng không cho phép hấn nuốt lời, nhưng cũng chính là chỉ bằng kiếm đạo, nhưng cũng làm nhẹ nhàng một lần lại một lần bại Thương Nhật Lương.

...

...

"Hấn là. . . Tâm kiếm một mạch?"

Sớm nhất phản ứng lại, lại là Thương Cửu Kiếm La Diễm Chi. Hấn vừa nãy liền chiến nhiều tràng, thực sự là đến cực hạn, lúc này nghỉ ngơi một lát, mới hoãn qua thần đến, sau đó ngay cả xem Phương Quý ra mấy kiếm sau khi, lại nhất thời kinh sợ đến mức liền đan dược đều đã quên phục. . .

"Sư tôn năm đó truyền cho ta Vân Vụ Kiếm thì Thương Vân tông kiếm đạo An Châu đệ nhất tên tuổi vẫn còn, nhưng sư tôn lại nghiêm lệ nhắc nhở ta, học kiếm này sau khi, tuyệt đối không thể tự cho là An Châu số một, ta không hiểu, hỏi hấn đã lâu, hấn mới nói cho ta, 200 năm trước, hấn đã từng thua ở một cái họ Mạc người trong tay, hấn nói người kia kiếm đạo, thiên mã hành không, ra không có kết cấu, nhưng là hấn cùng người kia giao thủ ba lần, đều bại, bại tâm phục khẩu phục, nhưng mất mặt chính là, hấn căn bản liền không biết đối phương là làm sao đánh bại chính mình. . ."

"Hấn chỉ biết là, người kia đi, chính là Tâm kiếm một mạch, đi mạch này kiếm đạo người cực nhỏ, nhưng nếu có điều thành, liền là mạnh cực mạnh, hoặc là vô cùng yếu, cường căn bản không giảng đạo lý, mà yếu. . ."

". . . Chưa từng thấy!"

Vừa nghĩ, La Diễm Chi đã hầu như có thể xác định chính mình suy đoán, trước mắt cái này thon gầy thiếu niên, đi tuyệt đối là Tâm kiếm một đường, bởi vì chỉ có Tâm kiếm, mới có thể lấy bất biến ứng vạn biến, mới có thể ung dung áp chế Thương Nhật Lương biến hoá thất thường kiếm pháp.

Nói cho cùng, Tâm kiếm căn bản không trọng thị kiếm chiêu kiếm thế, bọn họ tu, chính là một cỗ lòng dạ!

Tâm cảnh đến, tự có thần uẩn, tin ngựa do cương, chính là tuyệt diệu kiếm chiêu!

...

...

Một cái khác cảm nhận được loại kia sức mạnh vô hình, nhưng là Thương Nhật Lương!

Hắn từ trước đến giờ là cái người kiêu ngạo, tính tình táo bạo, nhanh như liệt hỏa, vì lẽ đó trước hắn đối kiếm La Diễm Chi lúc như thế tình huống ở trên người hắn tuyệt không hiềm thấy, hắn đều là không muốn chịu thua, mỗi khi thua, liền muốn lại tới một lần nữa, nhất định phải thắng hoặc là chịu phục mới được!

Có thể làm cho hắn phục khí người không nhiều, vì lẽ đó đa số là hắn nhất định phải thắng mới được.

Nhưng hôm nay, tình huống này lại làm cho hắn đối mặt một cái xấu hổ vô cùng quần cảnh. . .

Hắn đã liên tục thua trong tay Phương Quý thật nhiều lần, mỗi lần đều bị đối phương hỏi một câu: "Còn muốn trở lại sao?"

Kỳ thực cục diện bây giờ, cùng hấn đối chiến La Diễn thời điểm không có gì khác nhau, đều là Thương Nhật Lương càng bại càng chiến, đem hấn không chịu thua sức mạnh biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn, dù là không có Phương Quý hỏi hấn câu nói kia, hấn hơn nữa cũng là sẽ lại xông lên, loại này sức mạnh, cũng thường xuyên sẽ dọa đến người khác, có thể chỗ máu chốt ở chỗ, La Diễn Chi thắng cũng là thắng, cũng không dám quát hấn a. . .

"Hống. . ."

Thương Nhật Lương phục ở trên mặt đất, vẫn chưa được quá nặng thương, chỉ là mặt đã sưng lên.

Hấn phần nộ đánh mặt đất, như là một con bị thương thú hoang.

"Còn muốn trở lại sao?"

Nhưng cũng liền vào lúc này, hấn trước người lại vang lên Phương Quý thân thiết hỏi dò.

Thương Nhật Lương trái tim bỗng nhiên run lên một cái, hết lửa giận vào lúc này lại chậm rãi mất đi. . .

Hấn lại thật sự không còn dám đến rồi!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 260: Đừng Rơi Xuống

Cuối cùng kết quả của trận chiến này, là Thương Nhật Lương tức đến trợn mắt, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Ở tình huống như vậy, không ngất đi cũng không xong rồi. . .

Hắn là kiêu ngạo, nhưng lại không ngốc, như hắn như vậy tính tình, tựa hồ bị thiệt thòi sau khi, thì sẽ càng ngày càng phần nộ, mất đi lý trí, người khác cũng đều lý giải hắn tính tình này, vì lẽ đó biết hắn sẽ mất đi lý trí, nhưng lần này tình huống lại cùng với trước không giống nhau, hắn là phần nộ mất đi lý trí, nhưng ở tiếp theo lại đã trúng vô số bạt tai sau khi, cái kia lý trí rồi lại ngoan ngoãn trở về. . .

Vọt lên, mặt đau!

Nhưng nếu như không xông lên, tựa hồ mặt cũng rất đau!

Dù sao cũng là trước mặt nhiều người như vậy, liền thua mười mấy lần, còn đã trúng mười mấy cái bạt tai, nếu là ngoan ngoãn nhận thua, cái kia chẳng phải là cho thấy chính mình chỉ là kiếm "dởm", chỉ dám bắt nạt La Diễm Chi như vậy trên người chịu trọng thương phé nhân?

Khi hắn nằm trên mặt đất, phần nộ rộng to, nhưng làm phiền nửa ngày đều không có lại bò lên thì cũng đã cảm giác có chút lúng túng, lúc này những kia Tôn phủ thiếu niên còn ở bên cạnh nhìn, cái kia người lùn mập tuy rằng đã sợ đến mặt như màu đất, nhưng lại cũng không có tới ngăn

chính mình, bọn họ là cũng sớm đã quen thuộc tính tình của chính mình, biết lửa giận lên đầu chính mình là không ngăn được chứ?

Có thể các người không ngăn cản ta, ta kết thúc như thế nào?

Vì lẽ đó cuối cùng cuối cùng, hấn rốt cục vẫn là hai mắt trắng dã, hôn mê bất tỉnh.

Lần này, chu vi nhất thời yên tĩnh!

...

...

Người chung quanh hai mặt nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Trước mắt tình cảnh này, cũng không tránh khỏi quá quỷ dị.

Thật tốt luận bàn cái kiếm đạo mà thôi, sao còn trực tiếp đem người cho đánh ngất đi cơ chứ?

"Ôi tiêu tổ tông của ta. . ."

Phản ứng đầu tiên tới là cái kia ục ịch nam tử, hấn rốt cục không thể lại tiếp tục thủ ở bên cạnh nhìn, lúc này kêu thảm thiết một tiếng, liền vội lập tức vọt tới Thương Nhật Lương bên người đi, đem hấn ôm vào trong lòng, kiêu mở hàm răng đi vào trong quán Linh đan bảo dược, vừa quán, vừa oán hận nhìn về phía Phương Quý, tiếng nói đều thô lên: "Người có thể biết mình đã làm gì?"

"Hấn ngất đi có thể chuyện không liên quan đến ta, trên tay ta đều không dùng sức, đừng nghĩ lừa ta. . ."

Phương Quý như không có chuyện gì xảy ra, rũ sạch chính mình quan hệ, sau đó đếm trên đầu ngón tay tính toán một chút, hướng về cái kia người lùn mập nói: "Mọi người đều theo quy củ đến luận bàn, vừa nãy ta thắng mười hai tràng, tổng cộng là 3,600 lượng, các người ai tới cho?"

Cái kia ục ịch nam tử nhất thời yên lặng, căm giận nhìn về phía cái kia mấy cái Tôn phủ thiếu niên.

Tuy rằng Phương Quý cùng Thương Nhật Lương luận bàn, thoạt nhìn là ấn quy củ đến, nhưng này sự kiện hẳn lại hẳn không xuống, chỉ là hẳn ở cái này chút chuyện trên không làm chủ được, vì lẽ đó lúc này chỉ có thể đến xem những kia Tôn phủ thiếu niên vẻ mặt, hướng về bọn họ đòi hỏi cái chủ ý.

Chỉ là vào lúc này, những kia Tôn phủ thiếu niên ở Phương Quý trước mặt, lại còn biểu hiện bọn họ làm cái này đệ tử ôn thuận, có thể nhìn ra được, bọn họ cũng không phải là mỗi cái cũng là như vậy tốt tính, không ít người trên mặt đều lộ ra vẻ tức giận, chỉ là bọn họ cũng biết trước mắt cái này Bắc Vực tiểu tu sĩ, cùng bọn họ trước đây đụng tới không giống nhau, vì lẽ đó vào lúc này, cũng đều không có vội vã tỏ thái độ.

Nếu những thứ này các tiểu quý nhân không có tỏ thái độ, cái kia ục ịch nam tử tự nhiên cũng không dám ở nơi này lúc tự mình quyết định.

Vì lẽ đó hẳn chỉ có thể căm giận móc ra một cái linh phiếu, một cái chụp tiến vào Phương Quý trong tay, sau đó ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn hẳn, nói: "Các hạ làm việc, thật tốt kiêu ngạo, những thứ này đều là Tôn phủ tiểu quý nhân, toàn bộ thành Thần Huyền đều bắt bọn họ làm bảo bối như thế, các hạ lại không thèm quan tâm, này sự kiện ta quản không được, linh phiếu ta chụp trả, nhưng hi vọng các hạ, có thể hoa thoải mái. . ."

Dứt lời lời này thì hắn liền đã vội vã ôm cái kia Thương Nhật Lương, xoay người liền đi.

Mà còn lại những kia Tôn phủ thiếu niên, lúc này cũng đều đầy mặt lúng túng, đứng ở Phương Quý trước người, ngượng ngùng cũng không biết nên nói cái gì cho phải, đến cuối cùng thì cũng chỉ là cùng nhau hướng về Phương Quý khom người thi lễ một cái, sau đó liền cúi đầu bước nhanh rời đi!

Những thứ này tiểu quý nhân vừa đi, hẻm Phế Nhân bên trong các tu sĩ, cũng dần dần bắt đầu tản đi.

Ở trong quá trình này, đúng là không biết có bao nhiêu ánh mắt đều vô tình hay cố ý từ Phương Quý trên mặt quét qua.

Có người chỉ là hướng về Phương Quý mỉm cười, sau đó xoay người rời đi.

Có người nhẹ nhàng lắc đầu, tựa hồ có hơi tiếc hận.

Cũng có người rất xa hướng về Phương Quý ôm quyền, thấp giọng nói câu: "Sau đó phải cẩn thận!"

Bọn họ phản ứng, đúng là có vẻ rất bình tĩnh, không có Phương Quý tưởng tượng nhiệt tình đáng vẻ, chỉ là nội liễm mà hàm súc, cũng không có quá nhiều người tới nói chuyện với Phương Quý, bất quá có thể nhìn ra được, Phương Quý người này nhưng là bị bọn họ vưng vàng nhớ kỹ.

"Các hạ sư tôn nhưng là họ Mạc?"

Phương Quý sau lưng, có một cái âm thanh cười vang lên.

Phương Quý quay người sang, liền thấy là La Diễm Chi, hấn chính mặt mỉm cười, hoặc nói cẩn thận kỳ, chăm chú đánh giá Phương Quý.

Phương Quý cũng đánh giá hấn một chút, nói: "Mắc mớ gì tới ngươi?"

Trong lòng đối với hấn có chút bất mãn, vừa nãy nhưng là chính mình cứu ngươi mạng, kết quả ngươi không nói vội vàng đem trên người linh tinh đều móc ra cảm ơn ta ân cứu mạng cũng là thôi, liền câu nói cảm ơn lời nói đều không có, rút đến trước hết hỏi ta kiếm đạo sư thừa?

La Diễm Chi nghe vậy ngẩn ra, lại có chút lúng túng mỉm cười, nói: "Như có cơ hội, hi vọng có thể hướng về các hạ lĩnh giáo kiếm đạo!"

Dứt lời lời này thì hai tay hấn áp lễ, xoay người liền đi.

Phương Quý sắc mặt nhất thời càng khó coi hơn: "Liền thật là liên thanh cảm ơn chữ đều không có?"

Còn không chờ hấn đem cái này bất mãn nói ra, đã đi ra xa hai, ba trượng La Diễm Chi, tiếng nói xa xa truyền ra: "Các hạ nhớ kỹ, ta chính là Thương Vân kiếm phái đệ tử chân truyền La Diễm Chi, bí danh Thương Cầu Kiếm, phàm là các hạ có cần dùng tới ta địa phương thì chỉ cần đưa cái nói lại đây, La Diễm Chi thì nhất định sẽ không tiếc cái mạng này đi giúp ngươi. . . Nếu như ngươi để ý ta cái mạng này tới nói!"

"Hả?"

Phương Quý ngẩn ngơ thì La Diễm Chi đã đi liền cái cái bóng đều không nhìn thấy.

Hấn không thể làm gì khác hơn là ngơ ngác hướng về Quách Thanh sư tử hỏi: "Người này nói là thật hay giả?"

Quách Thanh sư tử mỉm cười, nói: "Bằng cái này Thương Cầu Kiếm ngạo khí, nếu đã biết nói ra lời này đến, nói vậy chính là thật sự, chỉ bất quá cũng là như hấn nói tới, hấn bây giờ phé nhân một cái, cái mạng này còn giá trị bao nhiêu tiền, vậy cũng thật liền chưa biết. . ."

Vừa nói chuyện thì nàng vừa xoay người hướng về ngõ hẻm trong đi tới, đi tới cái kia quán rượu nhỏ trước, chỉ thấy trên bàn thịt bò gà mập còn không triệt hồi, trái lại nhiều một vò rượu ngon, cũng không biết là ai lặng lẽ để ở chỗ này, như là ở biểu đạt bọn họ đối với Phương Quý cảm tạ, Phương Quý có chút ngạc nhiên quay đầu nhìn, đã thấy bếp sau nam tử, vẫn cứ đang trầm mặc cắt thịt, trong cửa hàng tiểu nhị, cũng đang ý cười dịu dàng cùng khách quen chào hỏi, bên cạnh khách quen, thì lại vẫn cứ ở tự mình tự tán phiếm, đều là đặc biệt bình tĩnh đáng vẻ.

"Đây là chuyện ra sao?"

Phương Quý đột nhiên cảm giác thấy những thứ này hẻm Phé Nhân bên trong người, thật tốt không biết làm người.

Vừa nãy nhưng là chính mình cứu các người cái này trong ngõ hẻm người a, không nói từng cái từng cái đối với ta cảm tạ mang ơn, rượu ngon thịt tốt hầu hạ lên, ít nhất cũng đến vậy lại đây nói vài câu khen tặng nói đi, làm sao từng cái từng cái như không có chuyện gì xảy ra đáng đáp, cũng như là đối với mình làm như không thấy?

"Sư đệ, người vừa nãy không nên ra tay. . ."

Cũng là ở Phương Quý trong lòng buồn bực thì Quách Thanh sư tử bỗng nhiên nhẹ nhàng nói một câu.

"Hả?"

Phương Quý hơi kinh ngạc quay đầu, nhìn Quách Thanh sư tử một chút.

Chỉ thấy lúc này Quách Thanh sư tử, nụ cười trên mặt đã từ từ tản đi, tiếng nói có vẻ hơi bình thản, hồi lâu mới nói: "Cái kia Thương Nhật nhà hài tử, tuy rằng không phải cái gì chủ mạch đích truyền, nhưng dù sao cũng là Tôn phủ huyết mạch, người đối với hắn như vậy không khách khí, khó tránh khỏi sẽ gặp người đồ kỵ hận, cố gắng, liền người bây giờ ở Tôn phủ nho nhỏ này địa vị, đều có khả năng sẽ phải chịu dao động. . ."

"Sư tử, người thoát nhìn có thể không giống như là cái sợ phiền phức người a. . ."

Phương Quý liếc mắt nhìn Quách Thanh sư tử, tựa hồ có hơi không hiểu nàng lúc này nói.

"Dáng dấp của ta bây giờ người cũng nhìn thấy!"

Quách Thanh sư tử nhàn nhạt nói một câu, sau đó than nhẹ một tiếng, bung lên chén rượu trong tay, nói: "Sư đệ, lần này thấy người, để ta cảm giác rất là bất ngờ, người so với ta cái này làm sư tử cường nhiều hơn, ta ngày hôm nay mang người đến đây trước, kỳ thực còn có chút bận tâm, sợ người sẽ là Triệu Thông Nguyên loại người như vậy, nhưng đến nơi này sau khi, ta lại chợt phát hiện là ta coi thường người, cũng là bởi vì này, ta ngược lại thật ra nghĩ thông suốt, người sau đó làm việc phải cẩn thận, nếu người ở Tôn phủ gốc đến rất tốt, vậy thì tuyệt đối không nên rơi xuống. . ."

Nàng dừng một chút, liếc mắt nhìn bốn phía, nói: "Người cũng nhìn thấy, rơi xuống đánh đổi, thực sự quá to lớn!"

Lúc này rượu liêu trong ngoài, bỗng nhiên có vẻ phi thường yên tĩnh, tất cả âm thanh đều biến mất.

Phảng phất tất cả thực khách, vào lúc này đều yên tĩnh nháy mắt, liền ngay cả bếp sau bên trong cắt thịt âm thanh đều biến mất.

Bất quá cũng chỉ là nháy mắt, liền rất nhanh sẽ khôi phục bình thường.

Phương Quý trực giác cảm thấy, Quách Thanh sư tử nghĩ tự nhủ, tựa hồ so với cái này càng nhiều, chỉ là không biết tại sao, nàng cuối cùng lại chỉ là dặn chính mình phải cố gắng ở Tôn phủ bên trong ở lại mà thôi, tựa hồ có quan trọng hơn, bị nàng nuốt trở vào.

Đây chỉ là Phương Quý cảm giác, nhất thời cũng không biết nên làm sao đi hỏi, nhú nhú mày, lại hỏi một vấn đề khác.

"Sư tử a, người từ khi đến rồi Tôn phủ, mười năm chưa từng trở lại, thu cũng không có một phong, chuyện gì xảy ra a?"

Quách Thanh sư tử nghe xong câu nói này, có chút cay đắng cười nhạt, rất nhanh che đậy đi cay đắng, chỉ là nhàn nhạt, nói: "Vừa bắt đầu, là đối với tiên môn có chút bất mãn, cảm thấy tiên môn mặc kệ ta, tùy tiện đem ta ném cho người khác, sau đó lý giải tiên môn, liền lại nghĩ muốn ở Tôn phủ bên trong kiếm ra cái thành tựu đến, tốt cho tiên môn tranh khẩu khí, lại đến lúc sau, lại phát hiện không dễ dàng như vậy kiếm ra đến. . ."

Nàng khe khẽ lắc đầu, tự giễu nói: "Vì lẽ đó liền không mặt mũi sẽ liên lạc lại rồi!"

Phương Quý nghe nói, bỗng nhiên cảm giác chính mình vị sư tử này thật giống cũng rất không dễ dàng, ngược lại có mấy phần lý giải hẳn.

"Nên trở về đi rồi!"

Cũng là vào lúc này, Quách Thanh đem trong chén rượu uống cạn, chậm rãi đứng lên đến, hướng về Phương Quý thật lòng liếc mắt nhìn, nói: "Sư đệ người nhớ tới, nếu là bởi vì chuyện lần này, có người tìm người phiền phức, người nhất định phải tới nơi này nói cho ta, nhưng nếu là không có phiền phức. . ."

Nàng trâm mặc một hời, quay đầu rời đi, tiếng nói truyền trở về: "Vẫn là thiếu thầy ta tốt!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 261: Tôn Phủ Quy Củ

Quách Thanh sư tử phản ứng, để Phương Quý cảm thấy có chút kỳ quái.

Hắn đối với chính mình vị sư tử này ấn tượng đúng là rất tốt, thích nhất loại này tới không hỏi xanh trắng đen trắng liền giúp đỡ chính mình đánh nhau người, hơn nữa Phương Quý tuy rằng không có chân chính từng thấy nàng ra tay, nhưng bằng vào đương thời nàng cái kia một kiếm uy hiếp Lục Đạo Dẫn mấy người khí thế, liền có thể kết luận vị sư tử này thực lực nhất định cực mạnh, nếu là sống đến mức quen, sau đó đánh nhau chẳng phải là nhiều người trợ giúp?

Chỉ là cuối cùng phân biệt thì Quách Thanh thái độ, lại có vẻ hơi quái, Phương Quý nhìn ra, kỳ thực chính mình vị sư tử này, nguyên bản là có chuyện nghĩ tự nhủ, nhưng cũng không biết tại sao thay đổi chủ ý, trái lại muốn cùng chính mình sơ xa một chút tựa như. . .

Lẽ nào là bởi vì chính mình ở Tôn phủ lẫn lộn quá tốt, để cái này sư tử đó kị?

Tuy chỉ lần thứ nhất thấy, nhưng Phương Quý lại cảm thấy vị sư tử này hẳn là không phải là người như thế.

Nghĩ không biết rõ cái vấn đề này, Phương Quý liền quyết định tạm thời trước tiên không nghĩ, trước đây hướng về thiên nam đạo cái này một chuyên, làm cho Phương Quý trong lòng bao nhiêu nổi lên chút mụn nhọt, đều là cảm thấy không quá thoải mái, bây giờ nhìn thấy cái này Tôn phủ hẻm Phế Nhân, liền càng làm cho hắn không lẫm sảng khoái, cái kia loại ý

ngĩ không cảm giác thông suốt lại nhiều hơn một chút, trở lại chính mình lâu nhỏ thì tâm tình còn có chút ngọt ngào. . .

"Phương Quý, ngươi đây là làm chuyện gì a. . ."

Vốn là nghĩ nhiều tìm chút thời giờ, suy nghĩ thật kỹ gần nhất phát sinh chuyện, kết quả sáng sớm ngày thứ hai, liền tới một vị khách nhân.

Vị kia nước Sở lão tiên bối Triệu Thông Nguyên, lại thân từ đi tới Phương Quý lâu nhỏ, vừa tiến đến chính là một mặt lo lắng đáng đáp, hướng về lâu nhỏ bên trong trên ghé thái sư ngồi xuống, chỉ tiếc mài sắt không nên kim nhìn Phương Quý, sắc mặt âm như là có thể đẩy ra nước đến!

"Làm sao rồi?"

Phương Quý chính ngồi xôm ở cửa rửa mặt, vừa tiếp nhận Anh Đề ngâm tới khăn mặt lau mặt, vừa kinh ngạc hỏi.

"Ngươi ngày hôm qua có phải là đi tới thành nam lão hẻm?"

Triệu Thông Nguyên hai mắt nhìn Phương Quý, lông mày ngưng tụ thành mụn nhọt.

"Đúng đấy. . ."

Phương Quý trả lời chuyện đương nhiên: "Ta còn nhìn thấy sư tử của ta!"

"Ta biết định là nàng đem ngươi mang tới nơi đó!"

Triệu Thông Nguyên thấy Phương Quý như không có chuyện gì xảy ra đáng vẻ, càng là sinh giận, nghĩ muốn răn dạy, đều là không cùng Phương Quý quen đến phần này trên, không thể làm gì khác hơn là trầm thán một

tiếng, nói: "Người thầy sư tử của người, tất nhiên là không sao cả, nhưng người làm sao rồi cùng Tôn phủ huyết mạch nổi lên xung đột đây?"

"Người chính là vì việc này đến a?"

Phương Quý đúng là hiểu rõ ra, cười nói: "Tiểu tử kia muốn tìm người báo thù ta hay sao?"

Triệu Thông Nguyên nặng nề thở dài, lắc đầu nói: "Tôi ngày hôm qua, sự kiện kia liền đã truyền ra, người có biết hay không, việc này gây nên rất nhiều Tôn phủ quý nhân đối với người bất mãn? Coi như người kia chỉ là một cái nhỏ nhỏ Luyện Khí cảnh tu sĩ, hẳn cũng là Tôn phủ huyết mạch, người ở hẻm Phế Nhân cái kia các nơi trước mặt mọi người đánh hẳn, lẽ nào liền không sợ thật sự có người làm khó người sao?"

Phương Quý không có vấn đề nói: "Vậy thì đến thôi!"

Triệu Thông Nguyên thấy hẳn bức này phản ứng, trong lòng nhất thời càng đến tức.

Hắn cũng thực tại là bất đắc dĩ, ngày hôm qua mới vừa biết được Phương Quý cái này một chuyến đi ra ngoài ban sai, tranh chấp công đầu tin tức, thực tại để cho hắn cao hứng, như hắn như vậy lão tu, ở Tôn phủ tuy rằng có chút địa vị, nhưng dù sao tu vị theo không kịp, cũng là đến cùng, bây giờ đã đang suy nghĩ bồi dưỡng truyền nhân, thế nhưng Sở vực đến trẻ tuổi tiểu bối, vốn là không nhiều, lên một cái bị hắn xem trọng, vẫn là Quách Thanh, chỉ là Quách Thanh thực sự không hăng hái, tính xấu cùng Thái Bạch tông đôi kia sư huynh đệ giống nhau như đúc, bần nhảo không dính lên tường được loại hình.

Bây giờ cái này Phương Quý, đúng là nhượng người mừng rỡ, còn nhỏ tuổi, liền đã ở Tôn phủ kiếm ra không nhỏ tên tuổi, lại cùng Thanh Vân

Gian mấy người quan hệ tâm đầu ý hợp, càng là một loại vô hình tiềm lực, vì lẽ đó Triệu Thông Nguyên lo lắng nhất, cũng chính là hấn đi ra ngoài ban sai lúc có thể hay không không tận lực, bây giờ lần này công việc đi xuống, cuối cùng này lo lắng, cũng coi như là tan thành mây khói, Triệu Thông Nguyên thậm chí ở tiểu tử này trên người, nhìn thấy khi còn trẻ tuổi một "chính mình" khác, hơn nữa có thể kết luận, hấn lớn rồi còn còn mạnh hơn chính mình. . .

Vì lẽ đó lúc này Triệu Thông Nguyên trong lòng, đã có thật tốt bồi dưỡng Phương Quý tâm tư.

Nhưng hấn lại nơi nào có thể nghĩ đến, ban ngày vừa mới vừa truyền đến cướp đến công đầu, để cho hấn thoải mái không ngớt tin tức, cái này trời vừa tối, liền rồi lập tức nghe nói hấn ở thành nam hẻm Phế Nhân đem Tôn phủ một người thiếu niên mặt đánh giống như cái đầu heo?

Lần này lão Triệu trong lòng, lại là thất vọng, lại là có chút tiếc hận, cho nên mới tự hạ thân phận, sáng sớm liền tự mình đến Phương Quý nơi này đến, muốn đem trong đó lợi hại giảng cho hấn nghe, lại không nghĩ rằng chính mình cũng đến rồi, hấn cũng như không có chuyện gì xảy ra đáng vẻ.

"Này sự kiện nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ!"

Triệu Thông Nguyên sinh sẽ hờn dỗi, nhìn ra muốn cho Phương Quý chính mình rõ ràng trong đó lợi hại là không thể, liền nặng nề thở dài, nói: "Người đánh thiếu niên kia, cũng bất quá là Thương Nhật gia chi thứ con cháu, ta còn không đến mức ép không xuống này sự kiện, chỉ bất quá, nên có thái độ cũng có, người mà lại thu thập một thoáng, ta nghỉ một lúc dẫn người đi hấn trong tộc bái phỏng, người cẩn thận hướng về hấn bồi cái không phải chứ!"

Phương Quý chính bung trà lại đây, nghe vậy nhất thời khó có thể tin: "Đề ta chịu tội?"

Triệu Thông Nguyên nói: "Không phải bồi cho hấn, mà là làm cho Tôn phủ các quý nhân xem, người dù sao đem thiếu niên kia đánh bộ mặt hoàn toàn không có, khó bảo toàn sẽ không có người nhớ ở trong lòng, đối với tương lai người tiền đồ bất lợi, ta dẫn người đi làm cái này thái độ, chính là để Tôn phủ các quý nhân tiêu trừ hiểu lầm, người yên tâm tốt, chỉ cần người bày ra thái độ, ta bảo đảm sau đó sẽ không có người tìm đến người phiền phức. . ."

Phương Quý nghe xong Triệu Thông Nguyên, hiếm thấy trầm mặc lại.

Hấn đem cho Triệu Thông Nguyên pha trà phóng tới trước mặt mình, sau đó trầm mặc một hồi, chậm rãi lắc đầu, nói: "Ta đánh tên kia, cũng là bởi vì nhìn hấn không vừa mắt, nếu như đánh người sau khi, còn muốn lại đi chịu tội, vậy ta còn đánh hấn làm gì?"

"Người. . ."

Triệu Thông Nguyên nghe vậy, lông mày lại lần nữa cau lên đến, nhìn Phương Quý một hồi lâu, mới rút cục thở dài, nói: "Kỳ thực ta sớm đã có chút đạo lý, muốn giảng cho người nghe, chỉ là trước đây cảm thấy người tuổi nhỏ, có lẽ vẫn chưa tới rõ ràng những thứ này đạo lý thời điểm, bây giờ xem ra cũng đã là đã muộn, tiểu Phương Quý, sau đó cùng người vị sự ty kia, vẫn là tận lực hiếm thấy đi, hẻm Phế Nhân càng là không muốn đi!"

Phương Quý nghe vậy, mãnh đến ngẩng đầu lên, nói: "Vì sao?"

"Người là thật không rõ hay là giả không hiểu?"

Triệu Thông Nguyên dẫn theo chút hỏa khí, nói: "Bởi vì cái kia hẻm Phế Nhân bên trong, đều là phế nhân, cũng đều là không vì Tôn phủ quý nhân

mừng người, người cùng bọn họ kết giao, chẳng phải là bằng trắng nhạ Tôn phủ quý trong lòng người không thoải mái? Người cùng những người kia là không giống nhau, bây giờ người, có Tôn phủ bạn tốt, cũng có danh thiên tài, càng có lão phu có thể chỉ điểm người một ít quan khiếu, như vậy tiền đồ, bao nhiêu người ước ao, chính người lại không thích, nhất định phải có một ngày chính mình cũng sa đọa, lưu lạc tới đi hẻm Phế Nhân bên trong cùng những người kia pha trộn, mới coi như hài lòng không?"

Phương Quý nghe, trong lòng bị đè nén, bất mãn nói: "Liên bởi vì Tôn phủ người không hài lòng, ta liền ngay cả sư tử cũng không thể thấy?"

"Đơn giản nói đi, chính là như vậy!"

Triệu Thông Nguyên vỗ nhẹ bàn ngọc, nói: "Tôn phủ quý nhân không thích người, người cũng không thể yêu thích, Tôn phủ quý nhân kẻ đáng ghét, người cũng muốn chán ghét, Tôn phủ quý nhân chuyện muốn làm, người phải giúp hắn làm, Tôn phủ quý nhân nói ra lời. . ."

Phương Quý nghe xong, nhất thời giận dữ, kêu lên: "Cái kia không xong rồi. . ."

Nói tới chỗ này, hơi dừng lại một chút, Triệu Thông Nguyên đối với hắn cũng không tệ lắm, vì lẽ đó cũng không thể chỉ vào lỗ mũi của người ta mắng.

Liên quay đầu kêu một tiếng: "Vượng Tài!"

Chính đang tại cửa tắm nắng Anh Đề lập tức nghiêng đầu đến, nghi hoặc kêu một tiếng: "Uông?"

Triệu Thông Nguyên trầm mặc một chút, trên mặt lại lạ kỳ không có sắc mặt giận dữ, bình tĩnh mở miệng nói: "Người muốn hiểu như vậy, cũng không phải là không thể, người bây giờ đã không phải ở tiên môn, cái gọi là

ngạo khí, bộ mặt. . . Những kia không có cần thiết đồ vật đều ném xuống đi!"

Phương Quý trong lòng càng bất mãn, cười lạnh nói: "Bằng cái gì?"

"Chỉ bằng Tôn phủ có thể cho người tất cả!"

Triệu Thông Nguyên lạnh lùng nói: "Người ở tiên môn không chiếm được địa vị, Tôn phủ sẽ cho người, người ở tiên môn không chiếm được bí pháp điển tịch, Tôn phủ sẽ cho người, người ở tiên môn cầu cũng không được tài nguyên, Tôn phủ có vô số. . ."

Phương Quý bỗng nhiên cười gằn một tiếng, nói: "Ta còn nghĩ muốn Tiên đạo tài nguyên đây, Tôn phủ có thể cho ta?"

Triệu Thông Nguyên lập tức nheo một thoáng, nghĩ thầm tiểu tử này tâm còn rất hoang dã, người lại không phải Tiên Đạo trúc cơ, muốn Tiên đạo tài nguyên làm cái gì?

Bất quá hẳn cũng chỉ là hơi do dự, sắc mặt lại có vẻ cực kỳ nghiêm nghị lên, nói: "Nếu là người khác hỏi cái vấn đề này, cái kia tất nhiên là trò cười, bất quá nếu là người tới nói, lão phu vẫn đúng là cảm thấy rất có hi vọng, chụp người bây giờ tiên cảnh, nếu có thể tận tâm vì Tôn phủ làm việc, được đến Tôn phủ tín nhiệm, Tiên đạo tài nguyên, Tôn phủ cũng không phải không nỡ lòng bỏ thưởng cho Bắc Vực người. . ."

Phương Quý nghe xong lời này, đúng là hơi kinh hãi, nói: "Vẫn đúng là có thể cho a?"

Triệu Thông Nguyên mỉm cười, nói: "Bắc Vực mười chín châu, có thể không phải là không có thưởng cho Bắc Vực tu sĩ Tiên đạo tài nguyên tiền lệ!"

"Muôn nói như vậy tới nói. . ."

Phương Quý khí thể lập tức hơi yếu, phiền lòng khoát tay áo một cái, nói: "Vây trước tiên không hàn huyền!"

Triệu Thông Nguyên thấy hấn không có chết cưỡng đến cùng, trong lòng đúng là vui vẻ, nghĩ thâm tên tiểu tử này quả nhiên với hấn cái kia tính khí vừa thối vừa cứng sự tử không giống nhau, là một người thông minh, nhìn dáng dấp chính mình nói cho hấn lời nói này vẫn còn có chút tác dụng, chỉ cần hấn có thể nghe lọt, cái kia liền còn có bồi dưỡng hi vọng, ngược lại hấn tuổi tác còn nhỏ, cũng không phải tất nóng lòng nhất thời, chậm rãi dẫn dắt cũng chính là.

Nghĩ như vậy, ngược lại không gấp tời hấn đi Thương Nhật gia nhận lỗi, lo lắng hoàn toàn ngược lại.

Chậm rãi đứng lên, nói: "Những câu nói này, ngươi suy nghĩ thật kỹ đi, lão phu trước đây có thể từ sẽ không như vậy tận tình khuyên nhủ khuyên người!"

Rời đi Phương Quý lâu nhỏ thì tâm tình của hấn ngược lại không tệ, cảm giác mình tới chỗ này một chuyến, là hữu dụng.

Chỉ là đóng lên lâu cửa Phương Quý, khuôn mặt nhỏ lại là chìm xuống.

"Tiên đạo tài nguyên, đúng là thứ tốt. . ."

Trong miệng hấn tự mình tự nhắc tới, chậm rãi ngồi trở lại trên ghế thái sư: "Nhưng Phương lão gia ta nhưng là tiên nhân đời sau a. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 262: Người Là Người Mình

Sau lần đó mấy ngày, Phương Quý ở hẻm Phế Nhân đem một cái Tôn phủ thiếu niên đánh thành đầu heo chuyện, vẫn là lưu truyền ra đến, người người đều biết phía tây thần điện ra cái cuồng nhân, đánh tới Tôn phủ huyết mạch đến, cùng đánh con trai giống như, không một chút nào bận tâm Tôn phủ bộ mặt.

Mà này sự kiện, ở bề ngoài tuy rằng có lẽ là Triệu Thông Nguyên khiến cho kinh, đúng là không có gây ra động tĩnh gì đến, nhưng trong bóng tối, lại thực tại gọi ra không ít Thần vệ đám người nghị luận, không biết có bao nhiêu người trong âm thầm nói tới, đều cảm thấy Phương Quý thực sự không biết nặng nhẹ, như vậy không biết nặng nhẹ Bắc Vực tu sĩ, e sợ ít ngày nữa trong lúc đó, thì sẽ có Tôn phủ người nhìn hấn không quen, tốt để sửa trị hấn một phen chứ?

Trong đó tâm tình phức tạp nhất, chính là cùng Phương Quý đồng nhất cốc Lục Đạo Dẫn mấy người, hận không thể chụp bắp đùi, cái này mới mới vừa chuẩn bị cùng tiểu quý kia hòa hoãn quan hệ, còn cần răng đưa hấn một cái công lao lớn, kết quả hấn quay đầu sẽ làm ra bức này muốn đòi mạng chuyện đến. . .

Nếu như người bị người chinh, vậy chúng ta công lao lớn không phải tặng không sao?

Đúng là Phương Quý, vào lúc này vạn sự không để ý tới, chỉ là trốn ở lầu nhỏ bên trong tu hành, cũng không để ý tới những người khác, trong lúc

Triệu Thông Nguyên lại khiến người đến tìm hắn mấy lần, hắn biết tất nhiên là tới cửa đi cấp người chịu tội chuyện, đương nhiên sẽ không lý, liền cửa cũng không ra, Triệu Thông Nguyên phái người lại đây kêu hắn mấy lần, thấy hắn không đến, cũng liền minh bạch tâm tư của hắn, không còn vấn ép hắn.

Đúng là trong bóng tối hỏi thăm một phen sau khi, biết được Phương Quý khoảng thời gian này vẫn đang hoang ở tại lầu nhỏ bên trong, cái này lão Triệu ngược lại cũng hơi hơi yên tâm chút, hướng về lão bộc nói: "Còn biết trốn đi tránh né khó khăn, nói rõ tiêu tử này cũng là biết sợ!"

Ngoại trừ Triệu Thông Nguyên ở ngoài, Thanh Vân Gian cũng đưa cho mấy lần thiệp lại đây, Phương Quý cũng một mực đẩy, không quá muốn gặp người.

Giáo huấn Tôn phủ thiếu niên chuyện, Phương Quý tự nhiên là không hồi hận, nhưng hắn trong lòng mình cũng rõ ràng này sự kiện xác thực chọc chút phiền phức, rõ ràng nhất chính là, trước năm thì mười họa liền tới cửa lại cầu hắn chỉ điểm Tôn phủ thiếu niên, bây giờ đều không có lại tới, trước đây cũng sẽ thường xuyên có Tôn phủ huyết mạch, mời hắn tham gia tiệc rượu, mà bây giờ, như vậy mời cũng lập tức thiếu.

Bất quá Phương Quý đối với những việc này, cũng không chút nào để ý, xưa nay bên trong hắn thích náo nhiệt, lúc này lại muốn cầu cái thanh tĩnh.

Chỉ là để Phương Quý không nghĩ tới chính là, hắn khoảng thời gian này không có đi ra ngoài đi gặp, Thanh Vân Gian đổ ở ngày thứ sáu trên, giống như Triệu Thông Nguyên, chủ động tới cửa đến rồi, vừa đến liền trực tiếp đẩy ra Phương Quý lầu cửa, cười nói: "Phương quân, ngươi vì sao vẫn trốn ta?"

Phương Quý chính ngồi xôm ở trên ghế lung tung lật lên tu hành điển tịch, nghe vậy lườm một cái, nói: "Khi nào tránh thoát ngươi?"

Thanh Vân Gian đưa tay trên nâng cái vò rượu để lên bàn, cười nói: "Ta năm lần bảy lượt mời, ngươi đều không để ý, ta cũng chỉ đành liền nhận lấy tìm ngươi, Phương quân, ngươi ra tay có thể tàn nhẫn, cái kia Thương Nhật gia hài tử, đến nay trên mặt còn không tiêu sưng đây. . ."

Phương Quý cầm trong tay điển tịch vút tại trên bàn, ngẩng đầu nhìn Thanh Vân Gian, nói: "Ngươi cũng đối với ta không hài lòng?"

Hắn tự nhiên biết Thanh Vân Gian là đang nói đùa, cái kia Thương Nhật Lương tuy rằng không có Trúc Cơ, cũng là cái Luyện Khí cảnh giới mầm Tiên, vừa có tu vị tại người, từ không thể sáu ngày thời gian trôi qua còn không tiêu sưng, bất quá Thanh Vân Gian nếu chủ động nhắc tới này sự kiện đến, liền nói rõ hắn cũng đúng là bởi vì chuyện này tìm đến mình, Phương Quý đúng là có chút ngạc nhiên hắn đối với chuyện này là thái độ gì!

"Ha ha, Phương quân coi thường ta, cũng coi thường Tôn phủ!"

Thanh Vân Gian nghe xong Phương Quý lời nói, lại cười lắc lắc đầu, nói: "Ta tuyệt đối không có trách tội Phương quân ý tứ, trái lại thương thức Phương quân cách làm, này sự kiện mới ra khi đến, ta liền đã hỏi đến rõ ràng, là Thương Nhật gia cái kia không biết nặng nhẹ tiểu tử, ở thành nam ngõ hẻm trong hùnh hồ dọa người, cái này mới tức giận Phương quân ra tay, là lấy biết được sau chuyện này, ta đã mạnh mẽ giáo huấn hắn một trận, nếu là Phương quân còn chưa hết giận, ta có thể đem tiểu tử kia tóm lại đây, tự mình hướng về ngươi chịu tội, hoặc là lại để ngươi đánh hắn một trận hả giận!"

"Cái gì?"

Phương Quý nghe được vô cùng ngạc nhiên, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn Thanh Vân Gian một chút.

Lúc này Triệu Thông Nguyên còn đang muốn chính mình đi Thương Nhật gia nhận lỗi đây, Thanh Vân Gian ngược lại muốn để tiểu tử kia hướng mình chịu tội?

Thanh Vân Gian nhìn ra Phương Quý nghi hoặc, cười nói: "Người khác chỉ nói Phương quân đánh Tôn phủ huyết mạch, lại không đi tra cứu Phương quân vì sao đánh hấn, mà ta lại biết, chỉ bằng Thương Nhật gia đưa bé kia kiêu ngạo tính khí, nếu không đến cái này một tràng giáo huấn, tương lai đụng vào nhân vật lợi hại trên tay, nói không chuẩn liền mạng đều không có, vì lẽ đó hấn không dám oán giận, trái lại muốn cảm kích Phương quân mới là. . ."

Lời nói này nói Phương Quý tâm tình đại dị, hơi có chút kinh ngạc nhìn Thanh Vân Gian một chút.

Nghĩ thầm chính mình lúc trước vẫn đúng là chính là vì giáo huấn hấn mà giáo huấn, nhưng Thanh Vân Gian như thế một giải thích, nghe còn thật thoải mái!

Thanh Vân Gian cười nói: "Lẽ nào Phương quân cũng là bởi vì sợ ta sẽ hiểu lầm, mới vẫn ần núp ta?"

Phương Quý trong lòng hơi có chút xúc động, bỗng nhiên cười nói: "Ta có thể không phải là bởi vì việc này trốn người, chỉ là gần nhất có chút việc nghĩ không ra!"

Thanh Vân Gian hơi ngẩn người ra: "Ồ?"

Phương Quý làm tốt muốn mở miệng chuẩn bị, Thanh Vân Gian rồi lại bỗng nhiên vỗ một cái trán, nói: "Vừa muốn sâu đàm luận, không thể không

rượu, Phương quân mà lại đi lấy hai cái ly đến, ta dẫn theo tốt nhất trúc nường, người ta các uống mãn chén sau khi, bàn lại mới có thể mở rộng cửa lòng!"

Phương Quý nghe xong , ngược lại cũng cảm thấy rất hợp chính mình tâm ý, liền lập tức sai khiến Anh Đề đi ngâm hai cái ly đến.

Rất nhanh, rượu đã đầy lên, Phương Quý cùng Thanh Vân Gian, cùng nhau uống một chén, Phương Quý lúc này mới nhìn Thanh Vân Gian, đem Triệu Thông Nguyên cho mình giảng lời nói nói ra: "Thanh Vân lão huynh, mấy ngày trước đây có người cho ta nói chút nói, để ta không lớn sáng khoái, hấn nói ta đến Tôn phủ, liền muốn tất cả theo các người Tôn phủ huyết mạch tâm ý mà chuyện, nghe các người, làm các người yêu thích làm chuyện, chỉ có như vậy, mới có ngày nổi danh, vì lẽ đó ta liền không hiểu, lẽ nào ta vào Tôn phủ, liền nhất định phải làm chân chó của các người tiểu nô tài?"

Nói lời này thì ánh mắt hấn thẳng tắp nhìn Thanh Vân Gian, lại là ít có chăm chú.

Thanh Vân Gian nghe vậy, lại là hơi ngẩn người ra, sắc mặt có vẻ hết sức chăm chú, nói: "Phương quân cảm thấy ta có từng xem thường qua người sao?"

Phương Quý lắc đầu, nói: "Liền bởi vì người không có, vì lẽ đó ta mới chịu hỏi người câu nói này!"

"Này phương quân liền sai rồi!"

Thanh Vân Gian nghiêm mặt nói: "Trước người nói những câu nói kia, kỳ thực ta cũng nghe qua rất nhiều lần, cũng gặp quá nhiều Bắc Vực tu sĩ như vậy đi làm, tựa như chúng ta cùng cốc tu hành mấy vị kia, bọn họ liền

vẫn là men theo này niệm, nhưng càng như vậy, ta trái lại càng không muốn kết bạn với bọn họ, ngược lại là Phương quân đến rồi Tôn phủ, để ta cảm giác khác với tất cả mọi người, là cái có thể thâm giao bạn tốt. . ."

Phương Quý lông mày hơi nhíu lại, Thanh Vân Gian nói những thứ này, còn chưa đủ lấy trả lời hẳn vấn đề.

Thanh Vân Gian chính mình cũng biết, mỉm cười sau khi, nói tiếp: "Câu nói kia nói, kỳ thực bất quá là nịnh nọt hai chữ mà thôi, nhưng nói trắng ra, không có bản lĩnh người mới sẽ nịnh nọt, Phương quân thì lại là chân chính có người có bản lĩnh, ta Thần tộc huyết duệ, từ trước đến giờ bội phục cường giả, Phương quân chính là như vậy giá trị cho chúng ta tôn kính người, vì lẽ đó người mới sẽ nhận được ta, cùng với ta những kia bạn tốt tôn kính, nếu người cũng là loại kia chỉ biết một đám lấy lòng Tôn phủ huyết mạch người, cái kia liền mất người bản sắc, có lẽ chúng ta cũng sẽ không trở thành bằng hữu. . ."

Phương Quý nghe xong lời này, đúng là sửng sốt một chút, mới cười nói: "Vẫn là người nói chuyện tốt nghe!"

Thanh Vân Gian cười nói: "Đều là lời tâm huyết!"

Phương Quý suy nghĩ một chút, lại bỗng nhiên nói: "Bất quá ta vẫn còn có chút chuyện không hiểu, hai ngày trước ta đi hẻm Phế Nhân, nhìn thấy rất nhiều giống như ta Thần vệ, bọn họ trước, cũng đều là rất có bản lĩnh nha, nhưng hôm nay lại chỉ có thể ở ở nơi đó chịu khổ tháng ngày, nếu bọn họ đều đã thành phế nhân, cái kia vì sao Tôn phủ còn muốn mạnh mẽ đem bọn họ ở lại chỗ này, không thả bọn họ đi?"

Nói lại nói: "Còn có, ta gặp được ta sư tỷ, bản lĩnh của nàng có thể lớn hơn so với ta, nhưng tựa hồ qua cũng không thể nào như ý, ta thấy nàng

thời điểm, nàng đã trúng Ma linh độc, nhưng Tôn phủ lại liền viên tiêu độc đan cũng không chịu cho nàng, lại là vì sao?"

Cái này mấy vấn đề, thực sự để Phương Quý ghi nhớ rất lâu.

Hắn không phải cái kìm nén nói không nói người, lúc này liền đơn giản trực tiếp hỏi lên.

"Ta đến trước, liền biết Phương quân sẽ hỏi những vấn đề này, chính mình cũng thật tốt nghĩ một phen!"

Thanh Vân Gian hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, nghe xong những câu nói này sau, vẻ mặt đúng là chăm chú lên, một lát sau, mới trầm ngâm nói: "Phương quân, người ta đều là Trúc Cơ cảnh giới, tu vị còn thấp, ánh mắt cũng không cách nào nhìn ra thấy quá xa, vì lẽ đó có chút vấn đề, đàm luận chỉ còn sớm, ta có thể đối phương quân giảng chính là, cái này giới tu hành, nguyên do như vậy, kỳ thực không có cái gì Tôn phủ huyết mạch cùng Bắc Vực tu sĩ, có chỉ là cường giả cùng phệ vật, Tôn phủ là tôn kính cường giả địa phương, cũng nguyện cho tất cả mọi người cơ hội rất tốt, chỉ xem chính bọn hắn có thể không nắm lấy!"

"Cái kia thành nam ngõ hẻm trong người, có lẽ bây giờ tình cảnh không tốt, nhưng bọn họ người nào không phải là bởi vì xác thực phạm lỗi lầm, mới bị trục đi tới thành nam hẻm? Thần tộc huyết mạch phạm lỗi lầm, như thế cũng chạy không thoát, một số thời khắc, thậm chí còn phạt đến càng ác hơn!"

"Cho tới người nói vị sư tỷ kia. . ."

Thanh Vân Gian nói đến chỗ này, hơi dừng lại một chút, nói: "Ta kỳ thực cũng đã nghe qua, cô gái này cũng từng là vị thiên kiêu, rất được Tôn phủ coi trọng, chỉ tiếc nàng ban sai cũng không tận tâm, tựa như lần này,

nàng kỳ thực không phải vì Tôn phủ ban sai lúc bị thương, mà là ở Tôn phủ công việc làm một nửa lúc, lại mở ra đào ngũ, chạy đi Vân quốc càn quét Ma sơn Ma linh, lúc này mới trúng Ma linh độc, Tôn phủ không có vì vậy mà nghiêm trị nàng, đã là mở ra một con đường, còn tiêu độc đan, tự nhiên không thể cho nàng!"

"Là như vậy?"

Phương Quý nghe xong Thanh Vân Gian những câu nói này, như là đem hết thảy đều giải thích rõ ràng, để tâm bên trong cảm giác không thoải mái lại càng rõ ràng lên, cũng không biết tại sao, hấn vào lúc này, bỗng nhiên nghĩ đến Đông Lai tông vị kia lão Tông chủ trước khi chết đáng vẻ!

"Ta cũng không biết mình liệu có thể hiểu hết Phương quân trong lòng nghi hoặc, nhưng chỉ thừa nhận trái tim suy nghĩ chính là!"

Thanh Vân Gian nhìn Phương Quý sắc mặt, nhẹ nhàng hít một tiếng, nghiêm túc nói: "Phương quân, Tôn phủ cùng Bắc Vực cũng tốt, Bắc Vực cùng Đông Thổ cũng được, thậm chí nói đến Luyện Khí cùng Trúc Cơ, Trúc Cơ cùng Nguyên Anh, trong này đều có rất lớn phân biệt, trong giới tu hành, xưa nay cũng không tìm tới công bình chân chính hai chữ, Bắc Vực tu sĩ, hoặc là si ngu bảo thủ, không biết biến báo, hoặc là nịnh nọt đón nhận, mắt nông nghênh, bởi vậy được ta Tôn phủ thống ngự 1,500 năm, không hấn không phải thiên đạo gây ra, trong này đạo lý, một chút liền có thể nhìn thấu qua!"

"Tu hành tu hành, tu chi là cá nhân đại đạo, Phương quân cần gì phải nên vì những chuyện nhỏ nhặt này, ảnh hưởng tâm tình của chính mình đây?"

Hấn nói đến chỗ này, liền cười giơ lên chén, nói: "Phương quân, chúng ta có thể lao thẳng đến ngời coi như là người mình!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 263: Không Đùa Với Người

Cùng Thanh Vân Gian một phen nói chuyện, lúc đầu để Phương Quý trong lòng thoải mái không ít, nhưng sau đó, lại vẫn là cảm giác không thể nào tận hứng, ở lần này trò chuyện trong, Phương Quý đúng là phát hiện, Thanh Vân Gian thực tại đem chính mình xem là bạn tốt, hoặc nói là người mình, dưới cái nhìn của hắn, chính mình liền nên giống như Tôn phủ huyết mạch thiên tài, mà không phải Bắc Vực tu sĩ loại kia si ngu tồn tại. . .

Lời này tựa hồ là ở khen chính mình, có thể vẫn để cho người không thoải mái.

Nếu như nói chính mình bởi vì lại thông minh lại tuấn tú, vì lẽ đó nên Tôn phủ huyết mạch như thế người, này sự tỷ đây?

Lại trở về nói, Thái Bạch tông người đâu?

Chẳng lẽ mình rồi cùng bọn họ là không giống nhau người sao?

. . . Thật giống xác thực không phải, chính mình nhưng là tiên nhân đời sau a!

Bất quá, chính mình là tiên nhân đời sau, vì lẽ đó cùng Bắc Vực tu sĩ không giống nhau, cái kia lẽ nào Tôn phủ huyết mạch liền cùng chính mình như thế rồi?

Bọn họ tự xưng là quý thần hậu duệ, cái kia quý thần Phương Quý từng thấy, làm sao có thể cùng chính mình tiên nhân Lão gia gia so với?

Hắn đầu nhỏ, lúc này còn không nghĩ ra những vấn đề này, liền quyết định trước tiên không nghĩ, mà lại chiếu cố tu hành lại nói.

Lúc trước miếng đồng giúp mình làm ra lựa chọn, để cho mình đến Tôn phủ, không cũng là bởi vì chính mình đang cần tài nguyên sao?

Bây giờ ngẫm lại, chính mình đi tới Tôn phủ sau khi, tài nguyên xác thực kiếm lời cực kỳ thuận lợi, đã như vậy, vậy mình phải tuân tuần chính mình sơ tâm, thật tốt đem tu vị nâng lên mới là đúng đắn a, về phần những thứ khác vấn đề, đi một bước xem một bước đi!

Nghĩ thông suốt cái vấn đề này, Phương Quý liền không còn lo lắng nhiều, quyết định bế quan tu luyện một quãng thời gian.

Cái này một chuyến thiên nam đạo hành trình, thực sự để cho hắn quá độ một chút, có Đông Lai tông tổ sư kiếm gỗ, Phương Quý đạo thứ ba huyền pháp Khô Mộc Huyền Sinh quyết liền có ưu thế cực lớn, lại đến Tôn phủ ban thưởng Vạn Vật Mẫu Thủy, như vậy hắn đạo thứ tư huyền pháp Thái Dịch Chân Thủy quyết cũng có thể thoả thích tu luyện, bất kể là từ góc độ nào tới nói, loại này tài nguyên thu được, cũng đã cực kỳ thuận lợi.

Đương nhiên, bắt đến tài nguyên, không đuổi khẩn lợi dụng, này cùng không bắt đến khác nhau ở chỗ nào?

Tài nguyên cuối cùng ngoại vật, tu luyện thành huyền pháp mới coi như bản lãnh của chính mình!

Ôm ý nghĩ như thế, hắn liền chuyên tâm bế quan ba, bốn tháng thời gian, rất ít ra ngoài, chuyên tâm tu hành, còn dùng chiếm được Tôn phủ thưởng xuống linh phiếu, đổi xuống lượng lớn thượng thừa linh tinh trở về, đem bố trí ở tụ linh trận bên trong, bảo đảm chính mình đồ thiết yếu cho tu luyện.

Linh tinh ở trong giới tu hành, là nhất thông dụng tiền tài tiền, nhưng cũng là tinh thuần nhất tài nguyên tu luyện.

Tất cả linh tinh, đều là từ linh mạch trong lấy ra tinh thuần nhất linh khí ngưng luyện mà thành, chỉ cần bố trí ở tụ linh trận bên trong, liền có thể chuyển hóa thành cuộn cuộn linh khí, đương nhiên, đạo lý này người người đều hiểu, linh tinh vật này, cũng người người trong tay đều có mấy lạng, nhưng nếu là dùng để tu hành tới nói, lại có vẻ hơi xa xỉ, vì lẽ đó phần lớn người dùng vẫn là những kia bình thường linh thạch. . .

Đánh đơn giản so sánh, bình thường ngân giáp Thần vệ ở Tôn phủ, một tháng bổng lộc mới ba trăm lạng, thế nhưng như dùng cái này ba trăm lạng linh tinh đến tu luyện, coi như mỗi ngày chỉ tu luyện một canh giờ, vậy cũng đến tiêu hao một trăm lạng linh tức, một tháng bổng lộc, tu luyện ba ngày liền không còn, vì lẽ đó dù là những kia đứng đầu Tôn phủ huyết mạch thiên kiều, e sợ cũng không nỡ lòng bỏ như vậy lãng phí. . .

Phương Quý thì lại không phải vậy, hiện tại hẳn có tiền a!

Chỉ là thiên nam đạo cái này một chuyến, liền kiếm lời đến rồi 33,000 lạng linh tinh, lại thêm vào trước tích góp lại, có tới hơn bốn vạn lạng đây!

Dùng để tu luyện, hẳn có thể sống quá thời gian một năm!

Đây chính là có tiền sức lực!

Như sư tử loại kia trên người tổng cộng cũng là năm mươi lạng, đó là tuyệt đối không có điều kiện như thế này. . .

. . .

. . .

Thời gian cực nhanh, bốn tháng chợt lóe lên, Phương Quý biết điều bé quan, cũng dần dần gây nên rất nhiều người suy đoán, bọn họ không biết Phương Quý ngông cuồng như vậy một người, làm sao liền bỗng nhiên bắt đầu trốn không lộ diện, lẫn nhau hỏi thăm phía dưới, đều không biết nghiên nhân bên trong, liền không nhin được có người liên tưởng đến Phương Quý đã từng ra sức đánh Tôn phủ thiếu niên sự kiện kia trên, lời đồn đãi từ cũng thuận theo mà lên. . .

Có người nói Phương Quý trong bóng tối bị Tôn phủ một vị thiên kiêu, ra tay giáo huấn một lần, từ cái kia sau khi, liền gấp lên đuôi làm người, không dám thò đầu ra, cũng có người nói, Phương Quý là chính mình ý thức được gây ra đại họa, cố ý trốn đi tránh họa, chờ danh tiếng đi qua.

Bất luận loại nào lời đồn đãi, đều mang theo chút cười trên sự đau khổ của người khác giọng điệu, chỉ là nhượng người không lắm lạnh lẽo chính là, Phương Quý cũng chỉ là trốn không gặp người mà thôi, Tôn phủ nhưng vẫn không có truyền đến cái gì xác thực muốn phạt trừng hấn tin tức, ở bề ngoài Phương Quý vẫn là cái kia trẻ tuổi nhất kim lũ thần giáp, hấn thiên phú kinh người, cũng vẫn luôn còn ở Tôn phủ bên trong truyền lưu, như là không có chịu đến cái gì chân chính tổn thất.

Lẽ nào cái kia đánh Tôn phủ thiếu niên tai họa, liền thật theo hấn biết điều làm người, như thế tránh thoát đi tới?

Sự thực này, không khỏi khiến người cảm thấy có chút không thoải mái.

. . .

. . .

"Tiểu tử kia hấn là đang bé quan tu hành!"

Quan tâm bây giờ Phương Quý, ngoại trừ những kia kẻ tò mò ở ngoài, còn có phía nam thần điện trưởng lão Triệu Thông Nguyên.

Hắn hồi lâu không thấy Phương Quý, liền cũng để cho mình lão quản quan tâm kỹ càng một thoáng Phương Quý, đúng là rất nhanh được đến một cái suy đoán, đối với chuyện này Triệu Thông Nguyên cũng không nói thêm gì, cũng phi thường hài lòng: "Ồ Tôn phủ tu hành, ngoại trừ muốn có nhãn lực, hiểu được làm người, tu vị cũng rất trọng yếu, tiểu tử này biết tránh đầu sóng ngọn gió, cũng biết tu vị tâm quan trọng, điểm này rất tốt, có dạy dỗ khả năng tới!"

Nói lại hỏi: "Hắn gần nhất không có lại đi tìm nàng vị sư tử kia chứ?"

Lão quản gia kia nói: "Trước kia đi qua hai lần, bắt quá đều không có ngốc thời gian quá dài, gần nhất hai tháng nhưng vẫn không có đi tới!"

Triệu Thông Nguyên nghe vậy, đúng là vui sướng, cười nói: "Nói như thế, hắn đương thời vẫn là đem lão phu lời nói nghe vào!"

Lão quản gia cười nói: "Nhỏ tuổi, lại là xuất thân từ Thái Bạch tông loại kia tiên môn, có chút thiếu niên khí phách cũng là bình thường, chỉ bất quá, vừa là Tôn phủ vinh hoa, vừa là ngõ hẹp đường cùng, nên làm sao tuyền, chính là kẻ ngu si cũng có thể nghĩ phải hiểu!"

Triệu Thông Nguyên rất tán thành, gật đầu không ngớt, nghĩ mặt sau nên làm gì đánh thức Phương Quý, để cho hắn đang hoang đầu nhập môn hạ của chính mình, sẽ không tiếp tục cùng Thái Bạch tông có bất kỳ liên quan, bất quá cũng đang lúc này, lão quản gia kia đột nhiên nói: "Bất quá ở Lão nô nhìn chằm chằm Phương Quý tiểu Tiên sư thời điểm, phát hiện cái kia Thái Bạch tông Quách Thanh tiên tử, thường xuyên cùng hẻm Phế Nhân bên trong người gặp nhau, tựa hồ tại thương lượng cái gì!"

"Các nàng?"

Triệu Thông Nguyên nhất thời khẽ cau mày: "Một đám phế nhân, có thể thương lượng cái gì?"

Lão quản gia lắc lắc đầu, nói: "Bọn họ đề phòng rất căng, Lão nô cũng không biết, muốn hay không đi hỏi thăm một chút?"

Triệu Thông Nguyên suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Cái kia họ Quách nữ oa lá gan là rất lớn, thiên tư cũng có, nhưng các nàng tu vị vẫn là quá thấp, không lật nổi cái gì bọt nước đến, này sự kiện không có quan hệ gì với chúng ta, cũng không muốn liên lụy quá sâu, theo các nàng đi thôi!"

Lão quản gia đồng ý, liền như vậy không đề cập tới.

Kỳ thực vào lúc này lão quản gia cùng Triệu Thông Nguyên nói nghi vấn, Phương Quý cũng cảm giác được, từ khi quyết định bế quan sau khi, hẳn liền rất ít đi ra ngoài, không có đi tìm qua Triệu Thông Nguyên, cũng không có đi tìm qua Thanh Vân Gian, chỉ bất quá bây giờ hắn tu vị còn thấp, cũng không cần động bất động liền bế tử quan, vì lẽ đó tu luyện khi nhàn hạ, cũng từng ngăn ngủ xuất quan, hướng về Quách Thanh sư tử nơi đó hai chuyến.

Thứ nhất chuyến thì là thấy vị sư tử này ở hẻm Phế Nhân từ biệt sau khi, lại không tìm đến mình, liền cảm thấy được có chút không yên lòng, liền hướng về phía nam thần điện đi tới hỏi thăm, kết quả vừa hỏi phía dưới, liền thấy những kia phía nam trong Thần điện tu sĩ, đều đối với chính mình cái này sư tử biểu hiện ra một chút xem thường, liền đối đối với Phương Quý cũng không chút nào để ý, đúng là đem Phương Quý tức đến muốn điên, để lại điều lờ nhẩn liền trở về.

Có thể trở về sau khi, sư tử vẫn cứ cũng không đến tìm hấn, cũng như là cố ý xa lánh hấn giống như, Phương Quý trong lòng không rõ, liền lại đi một lần, lần này trực tiếp tìm tới hẻm Phế Nhân, cũng thực là gặp phải sư tử, nàng vẫn là ở cái kia quán rượu nhỏ bên trong, cùng người thương nghị cái gì, một thấy Phương Quý đi vào, liền đều ngừng lại, sau đó khách khí hỏi Phương Quý có phải là gặp phải phiền toái gì.

Phương Quý vừa nhìn dáng dấp như vậy, liền biết các nàng có việc ở gạt chính mình, muốn hỏi cũng không biết nên làm sao hỏi.

Hết cách rồi, liền đem Thái Bạch tông chủ lúc trước giao cho cho chính mình chuyện nói ra: "Sư tử, ta lâm đến trước, tông chủ cho ta nói sự kiện, muốn ta đem hấn Quy Nguyên Bất Diệt Thức pháp môn truyền thụ cho ngươi, xem ngươi gần nhất như thế bận rộn, không bằng hôm nay liền truyền chứ?"

"Quy Nguyên Bất Diệt Thức?"

Quách Thanh sư tử nghe xong, sắc mặt khá là xúc động: "Tông chủ còn muốn ta?"

Phương Quý nói: "Đó là đương nhiên rồi, mỗi khi hấn nói tới ngươi mười năm không trở về tiên môn chuyện, mặt đều trầm cùng chết rồi con trai tựa như!"

"Ta. . . Sẽ trở lại. . ."

Phương Quý cái này thuận miệng nguyên rửa Triệu Thái Hợp trả lời, cũng làm cho Quách Thanh sư tử hơi xuất thần, nhưng nàng cũng không phải rất am hiểu biểu đạt, liền trầm mặc một hồi sau khi, mới lẩm bẩm nói vài chữ, lấy lại bình tĩnh, lại rất kiên định nói: "Phỏng chừng rất nhanh!"

"Đó chính là ngươi chuyện rồi!"

Phương Quý không có nói những khác, liền nói tới muốn truyền pháp chuyện, truyền pháp là đại sự, đặc biệt là Quy Nguyên Bất Diệt Thức bực này tiên môn bí pháp, nhưng Quách Thanh đúng là sáng khoái, cũng không nói tìm cái gì bất truyền Lục Nhĩ bí ẩn địa phương, trực tiếp ở cái này hẻm Phế Nhân, tìm yên tĩnh gian phòng, tùy vào Phương Quý đem Quy Nguyên Bất Diệt Thức bên trong pháp môn từng chữ từng câu truyền thụ cho nàng, sau đó mặc cho bản thân nàng lĩnh ngộ.

"Tông chủ vẫn là đem ta làm tiên môn đệ tử, vì lẽ đó để người truyền cho ta đạo pháp môn này, ta sẽ không phụ lòng tiên môn!"

Quách Thanh sư tử đến truyền pháp môn sau khi, tâm tình vẫn có chút khó có thể bình tĩnh.

Phương Quý ngoẹo cổ đánh giá nàng một hồi, bỗng nhiên nói: "Sư tử, người rốt cuộc có chuyện gì gạt ta?"

Quách Thanh sư tử đón Phương Quý ánh mắt, đúng là trầm mặc một hồi, sau đó chỉ nói một câu: "Sư đệ, người còn nhỏ, lại có rất tốt tiền đồ, ta cũng không phải là cố ý muốn gạt người cái gì, chỉ là biết mình không thể như thế ích kỷ mà thôi!"

Dứt lời lời này, nàng đứng dậy liền đi, vài bước sau khi, lại quay đầu lại nói: "Hẻm Phế Nhân thiếu đến, gây bất lợi cho người!"

"Cái này các tiểu nương. . ."

Phương Quý thấy nàng đi xa, nhất thời thở phì phò mắng lên, nói: "Nói trở mặt liền trở mặt, cùng không nhận ra tựa như, đều không mang cho cái giải thích, hiện tại động một chút là để ta thiếu lại đây, nợ ta một ngàn linh tinh chuyện sao cũng không thấy người nhắc một câu đây?"

Cũng là lần này sau, Phương Quý liền không có lại tới tìm Quách Thanh sư tỷ.

Ngọc Diện Tiểu Lang Quân Phương Quý Phương lão gia dù sao cũng là có tính khí, người không thích theo ta chơi, ta còn không đùa với người đây!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 264: Tiểu Ngũ Hành Cảnh Giới

Cũng là từ lần đó bái phỏng Quách Thanh sư tử, cũng truyền nàng Quy Nguyên Bất Diệt Thức sau khi, Phương Quý liền rất ít lại ra ngoài, chỉ là an tâm tu hành, liền ba, năm tháng thời gian xuống đến , ngược lại cũng tiến cảnh khá nhanh, Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công, rất cục tiếp cận tiểu thành.

Hắn đạo thứ hai huyền pháp Thái Ất Kim khí, ở vừa đến thiên nam đạo thì liền đã tu thành một nửa, sau đó lại bỏ ra hơn tháng thời gian, rất cục tu thành, mà đạo thứ ba huyền pháp Khô Mộc Huyền Sinh quyết, nhưng là từ bắt đến Đông Lai tông tổ sư kiếm gỗ sau khi, liền bắt đầu thử tìm hiểu, ở trở lại Tôn phủ sau khi thời gian một tháng bên trong, cũng cuối cùng tại tu luyện đến tiểu thành, lại tới sau đó, hắn dựa vào Tôn phủ ban xuống đến Vạn Vật Mẫu Thủy, tu luyện Thái Dịch Chân Thủy quyết , tương tự cũng là tiến cảnh khá nhanh, trong hai ba tháng, liền đã có rất rõ ràng biến hóa!

Phần này tốc độ, nghe vào người thường trong tai, quả thật là hết sức kinh người.

Nhưng đối với Phương Quý tới nói , ngược lại cũng hợp tình hợp lý.

Thường người tu hành, nơi quan trọng nhất, liền ở chỗ lĩnh ngộ, trừ tài nguyên ở ngoài, lĩnh ngộ chính là hạn chế tu hành tốc độ nguyên nhân lớn nhất, có rất nhiều người, ở một đạo huyền pháp phía trên, thường thường cần tiêu tốn mấy năm thậm chí mười mấy năm công lao, mới có thể có thành tựu, liền là bởi vì bọn họ lĩnh ngộ quá chậm, liền nên tu luyện như thế

nào đều không làm rõ được, đương nhiên cũng là nửa bước khó đi, không cách nào tinh tiến.

Mà Phương Quý Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công, nhưng là mượn Kỳ cung Ma thai lực lượng lĩnh ngộ ra đến, cảm ngộ cực sâu.

Trình độ nào đó trên, cái này liền giống như là muốn tìm kiếm một cái giấu đi cực sâu bảo bối, người bình thường đều cần một cái biết trước cái kia bảo bối ở nơi nào, sau đó một đường phá quan trăm tướng, đem cái kia bảo bối lấy ở trong tay, mà đối Phương Quý tới nói đây, có Kỳ cung Ma thai giúp hắn lĩnh ngộ, lại như là hắn sớm bắt đến tàng bảo đồ, đồng thời rõ như lòng bàn tay, tiết kiệm được vô số chuyên tâm tham nghiên thời gian.

Có những kia tài nguyên đây, thì lại lại để cho hắn có thể lấy càng nhanh chạy tới chỗ cần đến pháp thuyền cùng chìa khóa, có thể để cho hắn ở mỗi cái cần người khác lớn phí tinh lực đi phá giải cửa ải thuận lợi thông qua, tình huống như vậy xuống, tốc độ nghĩ chậm đều chậm không được!

"Chúng ta cái này Bá Huyền công, trước sau tổng cộng có chín đạo pháp môn, phía trước năm đạo pháp môn, liền phân biệt đối ứng kim mộc thủy hỏa thổ ngũ hành, bây giờ người Thượng Thanh huyền sơn, Thái Ất Kim khí, Khô Mộc huyền sinh, Thái Dịch chân thủy, đều lấy tiểu thành, ngũ hành pháp bên trong, liền chỉ còn Thần Đạo Huyền Quang một pháp, nếu này pháp cũng có thể tu luyện thành, liền có thể làm được ngũ hành lưu chuyển, tương sinh tương khắc, xem như là có thành tựu!"

"Cái này cảnh giới nhỏ, người có thể xưng là tiểu ngũ hành cảnh giới!"

Đạo cung trong, Kỳ cung Ma thai, nếu nói là tiểu Ma sư, cũng ở hàng hoàng trịnh trọng giúp Phương Quý phân tích, hắn đúng là không có cảm thấy Phương Quý tu luyện quá nhanh, thậm chí còn cảm thấy hắn tu hành

quá chậm chút, cái này tiểu ngũ hành cảnh giới, đã sớm hẳn là đạt đến được không?

Dù sao, khi Phương Quý chín pháp đều thành thì liền đến nên thả chính mình lúc đi!

"Cái kia nếu là tu thành tiểu ngũ hành cảnh giới, sẽ lợi hại bao nhiêu?"

Phương Quý nghe xong lời này, không khỏi có chút chờ mong.

Kết quả tiểu Ma sư lại là trực tiếp hướng về hắn lườm một cái, nói: "Ta nào có biết, ta lại không cùng người từng đánh nhau!"

Phương Quý nhất thời ghen một thoáng, hoành hắn một chút, nói: "Vậy ngươi liền nói cho ta đạo thứ năm huyền pháp nên làm sao tu luyện đi!"

Bây giờ ngược lại không phải hắn lười biếng, Kỳ cung Ma thai giúp hắn thôi diễn đi ra pháp môn bên trong, vẫn đúng là chính là cái này một đạo vốn là đơn giản nhất Thần Đạo Huyền Quang khó nhất tu luyện, cái kia Thượng Thanh huyền pháp, có Ma sơn máu giúp đỡ, thành công vô cùng đơn giản, mà Thái Ất Kim khí, Khô Mộc huyền sinh, Thái Dịch chân thủy các loại vài đạo huyền pháp, tương tự cũng có tương ứng tài nguyên có thể giúp hắn lĩnh ngộ, càng nhanh đạt đến tiểu thành.

Chỉ có cái này Thần Đạo Huyền Quang, lại hầu như là tiểu Ma sư hoàn toàn một lần nữa thôi diễn, hắn này lấy pháp làm vì dẫn, một lần nữa vào cùng mười bảy loại tiên môn Hỏa pháp đi vào, nếu là tu luyện thành công, liền có thể đạt đến hóa thức làm lửa, nắm giữ vô cùng kỳ diệu thần uy, nhưng cũng chính bởi vì vậy pháp hoàn toàn một lần nữa thôi diễn qua, vì lẽ đó Phương Quý cũng không biết nên lấy cái gì dạng tài nguyên mới tăng nhanh chính mình tu luyện.

Tiểu Ma sư trầm ngâm một phen, nói: "Bốn vị trí đầu đạo huyền pháp, đều có nguyên lai huyền pháp cái bóng, vì lẽ đó mới có thể tìm được thích hợp tài nguyên, nhưng đạo pháp môn này, không có tiền nhân giúp chúng ta thử a, chỉ có thể một chút tìm tòi rồi, người trước tiên nhiều mua vài loại tài nguyên thử xem!"

"Người xem người xem, lại đến lãng phí tiền!"

Phương Quý mặt ngoài rất là bất mãn: "Lúc này mới đạo thứ năm huyền pháp, thì có chút không nắm chắc được, mặt sau có thể làm sao bây giờ?"

"Còn muốn mặt sau?"

Tiểu Ma sư nghe xong lời này, lại hoàn toàn không có ý xấu hổ, trái lại cười lạnh nói: "Trước tiên đem tiểu ngũ hành tu luyện thành nói sau đi, còn mặt sau bốn đạo huyền pháp, người tạm thời trước tiên không cần cân nhắc, đối với người mà nói, còn có một đạo khám muốn qua đây. . ."

"Cái gì khám?"

Phương Quý nghe xong lời này, nhất thời bối rối một thoáng, có chút hoài nghi nhìn về phía tiểu Ma sư.

Tiểu Ma sư vừa thấy hấn dáng dấp kia, nhất thời hai tay nâng cao, nói: "Đừng xem ta, chuyện không liên quan đến ta, đừng nghĩ lại lừa ta. . ."

"Đạo cơ, chính là người tu luyện tất cả huyền pháp chỗ căn cơ, đạo cơ càng mạnh, có thể chịu đựng huyền pháp càng nhiều, phát huy được huyền pháp uy lực cũng càng mạnh, mà người để ta thôi diễn Bá Huyền công nhưng là có chín đạo huyền pháp a, bây giờ đạo cơ của người, trên bản chất là Thần Đạo trúc cơ, có thể tu luyện tới tiểu ngũ hành cảnh giới, đã đạt đến cực hạn rồi, lại nhiều hơn đạo cơ liền không chịu nổi. . ."

Nói lắc lắc đầu, nói: "Người khi đó không phải vì theo đuổi Tiên Đạo trúc cơ, ở đạo cơ bên trên tự chém một kiếm, lưu lại một cái luyện hóa Tiên đạo tài nguyên thành tự Tiên Đạo trúc cơ cơ hội sao? Hiện tại chính là lúc!"

"Cái này liền cần bỏ túc đạo cơ?"

Phương Quý nghe, vô cùng ngạc nhiên, hắn còn coi chính mình còn có rất nhiều thời gian đây!

"Người bây giờ tu vị đã đến rồi!"

Tiểu Ma sư nói: "Cái này Bá Huyền công, mặc dù là ta một lần nữa thôi diễn đi ra huyền pháp, nhưng đi phương hướng, vẫn là mượn Tần gia Cửu Linh chính điện, cái kia cũng không phải bình thường pháp môn, huyền diệu tinh thâm, cực điểm biến hóa tuyệt diệu, có thể xác định, nhân gia cái kia vốn là chỉ có Tiên Đạo trúc cơ mới có thể tu luyện công pháp, chúng ta cái này Bá Huyền công, tuy là một lần nữa thôi diễn pháp môn, nhưng cũng gần như. . ."

"Vì lẽ đó lúc này người, cũng chỉ có thể trước tiên tu luyện thành tiểu ngũ hành, nếu như không có biện pháp bỏ túc đạo cơ, đường phía sau liền đến đầu rồi!"

"Đương nhiên, không bỏ túc đạo cơ, người liền không cách nào bước vào Kim Đan đại đạo, vốn là đường cũng đứt đoạn mất!"

". . ."

". . ."

Lời nói này, cũng làm cho Phương Quý có chút cảm giác gấp gáp.

Hắn vốn là coi chính mình đến Trúc Cơ cảnh giới, liền có lượng lớn thời gian tiêu xài đây, lại như Thái Bạch tông lúc nhiều như vậy chấp sự, cái nào không phải ở Trúc Cơ cảnh giới dừng lại mấy chục năm thậm chí hơn trăm năm nha, vậy mình còn gấp cái cái gì, nhưng cũng là đến lúc này, mới ý thức tới, giữa người và người cũng thật là không giống nhau, chính mình không cẩn thận, cũng đã tu luyện tới rất lợi hại cảnh giới!

"Đã như vậy, vậy cũng chỉ có thể trước tiên thành tựu tiểu ngũ hành lại nói. . ."

Trong lòng hắn âm thầm cân nhắc, cũng chỉ có thể lại đi tìm tu luyện Thần Đạo Huyền Quang Hỏa mạch tài nguyên.

Vốn là đi, hắn tuy rằng ngoài miệng hướng về tiểu Ma sư oán giận, để tâm bên trong cũng không quá coi là chuyện to tát, dù sao mình bây giờ nhưng là có lượng lớn linh tinh người, không câu nệ cái gì tài nguyên, đều mua được chính là, cũng không nghĩ đến, hắn hướng về Thần thành huyền bên trong trân bảo phòng chạy mấy chuyến, trước sau thử bảy, tám loại Hỏa mạch tài nguyên, lại đều cảm giác cũng không thích hợp, không cách nào để cho hắn Thần Đạo Huyền Quang nhanh chóng tinh tiến!

"Thiên hạ tài nguyên vô số, lẽ nào sẽ không có một đạo là ta dùng đến lên?"

Phương Quý cảm thấy rất khó mà tin nổi.

Nếu là không tìm được thích hợp tài nguyên, cái kia liền chỉ có từ không đến có, khổ sở tu luyện, khả năng này liền cần mười năm hai mươi năm thủy ma công phu, Phương Quý vừa nghĩ tới sự lựa chọn này, liền cảm thấy được trong lòng một trận run cầm cập, quyết định nhất định phải tìm tới thích hợp tài nguyên!

"Hỏa Tàng thạch, Diễm tinh, Kim Ô nham, Nam Ly châu, Huyền Hỏa cát. . . Những thứ này cũng không được?"

Kỳ cung tiểu Ma sư nghe nói sau chuyện này, cũng có chút trở mắt ngoác mồm: "Không nên a, không đạo lý a. . ."

Phương Quý cũng là đầy mặt không rõ, càng có chút đau lòng, nói: "Thật sự không được a, có phải là thích hợp, ta lại không phải cảm ứng không ra, cái này vài loại thường thấy Hỏa mạch tài nguyên, ta đều mua một lần, nhưng là từng thử sau khi, lại rõ ràng không đúng lắm. . . Nhất là làm cho ta đau lòng chính là Kim Ô nham, món đồ này giống như Tử Ngọc thần kim, hoặc là không mua, hoặc là cũng chỉ có thể mua một khối ba cân nặng, bỏ ra ta chín ngàn lượng linh tinh a, kết quả thử một lần không thích hợp, ta nghĩ lùi Trân Bảo các điều không cho ta lùi, nói là đã khai phong. . ."

Tiểu Ma sư nhất thời đầy mặt không nói gì: "Vậy người sau đó xử lý như thế nào?"

Phương Quý nói: "Ta qua tay bán cho Thanh Vân Gian, thu rồi hẳn 9,500 hai. . ."

Tiểu Ma sư: ". . ."

. . .

. . .

"Không đúng, thực sự không đúng. . ."

Tiểu Ma sư vừa cẩn thận thôi diễn một phen, nói: "Cái này Thần Đạo Huyền Quang tuy là tiểu ngũ hành cảnh giới cuối cùng một đạo pháp môn, nhưng cũng không phải khó nhất một đạo, hưởng hồ tu luyện này pháp, cùng người thân thức có quan hệ, người đã sớm tu luyện thành Quy Nguyên

Bất Diệt Thức, nội tình không kém, theo lý thuyết hẳn là rất tốt tu hành mới là, không đạo lý thay đổi nhiều như vậy tài nguyên, đều không có thích hợp người tu hành a. . ."

Nhìn hẳn ở nơi đó thật lòng suy tư, Phương Quý sắc mặt dần dần thay đổi: "Thành thật mà nói, có phải là người thôi diễn công pháp có vấn đề?"

Tiểu Ma sư nhất thời giận dữ, vỗ bàn nói: "Ta thôi diễn công pháp làm sao có khả năng có vấn đề?"

Phương Quý bị khí thế của hẳn phát sợ, nhất thời có chút hụt hơi, bĩu môi nói: "Cái kia lại là chuyện gì xảy ra?"

Tiểu Ma sư chăm chú suy nghĩ một phen, khí thế cũng dần dần yếu đi: "Công pháp không có vấn đề, cái kia hay là người cá nhân vấn đề?"

Phương Quý nhất thời giận dữ, xông lên liền muốn đánh: "Người mới có vấn đề!"

"Đùa giỡn đùa giỡn, đừng giận đừng giận. . ."

Tiểu Ma sư nhất thời sợ hết hồn, vội vàng bồi khuôn mặt tươi cười, làm yên lòng phần nô Phương Quý, thật tốt với hẳn phân tích một lần.

Kỳ thực hẳn cũng biết, Phương Quý Luyện Khí cảnh giới thì có vô cùng nghiêm trọng ẩn tật, nhưng ở Trúc Cơ sau khi, cái này ẩn tật cũng đã bù đắp, bây giờ công pháp vấn đề, xác thực không nên là xuất hiện ở trên người hẳn, liền liền cùng Phương Quý thương lượng, Phương Quý tiếp tục đi tìm càng nhiều Hỏa mạch tài nguyên, xem có hay không thích hợp, mà hẳn cũng sẽ lại chăm chú cân nhắc cái này đạo Thần Đạo Huyền Quang, để tránh khỏi xảy ra vấn đề!

"Nhất định sẽ không có vấn đề, ta đối với thần thức một đạo công pháp điển tịch học nhiều nhất, cũng hiểu rõ nhất, ngươi yên tâm chính là!"

Tiểu Ma sư đem ngực chụp oành oành vang vọng, một bộ tự tin tràn đầy đáng đáp.

"Vậy ngươi có thể chiếm được mau mau, biết không? Làm lỡ ta tu hành nhưng là đại sự. . ."

Phương Quý nửa tin nửa ngờ tin hẳn, lại căn dặn vài câu, cái này mới rời khỏi Đạo cung.

Hắn cái này vừa rời đi tiểu Ma sư liền nhất thời hoảng hồn, gấp xoay quanh: "Hông rồi, ta nhìn nhiều như vậy tu luyện thần thức điển tịch, đều không nghiên cứu ra cái này phá Đạo cung là chuyện gì xảy ra a, bây giờ trâu ra đại họa đến rồi, ta có thể chạy thế nào đường?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 265: Tôn Chủ Thần Đản

((((thần đản: ngày sinh của thần, chính là sinh nhật hay ngày mừng thọ))))

"Vượng Tài, đem ta gân nhất thu thiệp lấy tới nhìn một cái!"

Nếu tiểu nữ hành cảnh giới tạm thời thành tựu không được, Phương Quý liền cũng chỉ có thể tạm thời dừng lại chính mình tu hành.

Cái này liên tục gần nửa năm thời gian bế quan, chăm chỉ tu luyện, bây giờ bỗng nhiên ngừng lại, ngược lại có chút thất vọng mất mát. Hắn là cái hiểu động tính tình, bởi vì biết mình một thân bản lĩnh trọng yếu, vì lẽ đó tu hành thời điểm cũng vẫn nhẫn nại không xung động, bây giờ ngừng lại, liền không cách nào lại đằng hoàng đầu ở lầu nhỏ bên trong, ngồi ở trong phòng khách uống chén trà, liền thét Anh Đề đi cho mình nắm thiệp.

Tuy rằng bây giờ Phương Quý tu vị còn thấp, vẫn còn không cần hoàn toàn tị thế Tử quan, thế nhưng trong giới tu hành quy củ, người khác bế quan lúc, tuyệt không có thể tùy tiện quấy rối, vì lẽ đó ở Phương Quý bế quan sau khi, nếu là có người tới chơi, cái kia cũng phải trước tiên đưa lên thiệp, chờ bế quan người nhìn hạ lại nhìn, dù là Tôn phủ, chỉ cần không phải loại kia hết sức khẩn cấp công việc, cũng sẽ không tùy tiện quấy rối bế quan bên trong Thần vệ.

Cũng chính là bởi vậy, tu hành bên trong người, hơn nửa đều sẽ có đồng nhi hoặc là lão bộc theo hầu ở bên, thứ nhất là chăm sóc sinh hoạt thường ngày, xử lý việc vặt vãnh, thứ hai cũng là ở chính mình tị quan thời điểm,

có thể giúp mình chống đỡ người ngoài, đem khách tới thiệp nhận lấy loại hình.

Phương Quý đến hiện tại vẫn không có nuôi qua người hầu, cũng không có đáng tin nhiệm người đến sử dụng, vì lẽ đó bình thường liền đem Anh Đề thật tốt giáo dục một phen, trong ngày thường nắm đồ vật hầu hạ người thủ vệ giữ nhà chính là Anh Đề, bé quan lúc hộ pháp thu thiệp cũng là Anh Đề, này cũng không thể không khen một câu cái này con quái xà, trải qua Phương Quý thời gian dài dạy dỗ, Anh Đề bây giờ đã biết trải giường chiếu xếp chăn. . .

Con đường lệch rồi, Phương Quý vừa bắt đầu muốn cho nó đi bến tàu khiêng bọc lớn, kết quả hiện tại thành thiệp thân tiểu nha hoàn.

"Uông uông uông. . ."

Anh Đề một thấy Phương Quý xuất quan, cũng là có chút hưng phấn,, trong miệng ngậm một xấp thiệp mời bôi tới, phóng tới Phương Quý trong tay trên bàn, sau đó đuôi nhỏ bãi loạch xoạch vang vọng, đây mắt chờ mong đáng vẻ.

"Hừm, cũng vẫn không ít. . ."

Phương Quý vừa cầm thiệp mời lật lên, vừa đi tới lầu cạnh cửa, ở Anh Đề gồm sứ bòn bên trong đồ một đồng Tý Thú đan.

Anh Đề nhất thời vui sướng, nhanh chóng bò đi qua bắt đầu ăn, cái này cũng là làm Phương Quý Linh thú cùng người khác nhà không giống nhau địa phương, người khác nhà Linh thú, ở chủ nhân bé quan thời điểm, chỉ lo ít chăm sóc, đều sẽ trước đó chuẩn bị tốt tất cả, thậm chí là sai người chăm sóc, Phương Quý thì lại không phải vậy, đều là hai ba ngày tu hành có một kết thúc thì trực tiếp rót một đồng Tý Thú đan, để chính nó có thể ăn.

Mỗi lần ba ngày lượng, phàm là Anh Đề đầu hai ngày tham ăn ăn nhiều, sau một ngày phải đói bụng. . .

Nhìn trước mắt như vậy, phỏng chừng chính là đói bụng ít nhất một ngày!

Rót Tý Thú đan sau, Phương Quý liền vừa ngồi xỏm ở Anh Đề bên cạnh bồi tiếp nó ăn cơm, vừa cầm trong tay thiệp lật một lần, chỉ thấy có tới chừng hai mươi trương, mới nhìn tựa hồ không ít, nhưng cái này lại là hẩn từ lần thứ nhất bế quan sau khi, gần nửa năm thời gian không có xem qua, phân đến thời gian lâu như vậy bên trong, cũng đã rất thiếu, trước đây hẩn, ba ngày liền có thể thu nhiều như vậy thiệp.

Thời gian dài, liền trực tiếp vớt sang một bên, nghỉ một lúc Anh Đề ăn cơm xong nó liền sẽ thu thập, mà tháng ngày tương đối gần, hẩn nhìn một chút, nhưng có một phong là một tháng trước Triệu Thông Nguyên quản gia đưa tới, để cho hẩn xuất quan sau khi, đi hẩn nơi đó một chuyến, nói là có chuyện quan trọng thương lượng, Phương Quý nhíu nhíu mày, cũng không có hứng thú, liền vớt sang một bên, sau đó hết rồi lại nói.

Sau đó lại xem, chỉ thấy Bạch Thiên gia tử muội mời tiệc thiệp, thời gian qua lâu rồi, cũng vớt qua một bên, Lục Đạo Dẫn mời tiệc thiệp, cũng theo Thủ quăng, cuối cùng lật một lần, nhưng không có chính mình sư tử đưa tới, trong lòng nhất thời có chút thất vọng.

"Nhìn dáng dấp sư tử của ta nợ ta một ngàn lượng linh tinh, là thật sự không dự định trả lại a. . ."

Hẩn lắc lắc đầu, liền thấy trong tay còn lại, liền chỉ có Thanh Vân Gian đưa tới vài tờ thiệp, trong đó có một tháng trước, cái kia liền không cần lại nhìn, một tháng trước Phương Quý đã ngăn ngại xuất quan một lần đi gặp hẩn, đem Kim Ô nham bán cho hẩn.

Mà gần nhất mấy phong, nhưng có nửa tháng trước đưa tới, mười ngày trước đưa tới, gần nhất chính là ba ngày trước đưa tới, Phương Quý trực tiếp đem ba ngày trước đưa tới cái kia phong mở ra, chỉ thấy phía trên lại là viết mời chính mình ngày mùng 7 tháng 3 buổi chiều đi tiên tử ở dự tiệc, đồng thời cố ý nói rõ, nếu không làm lỡ việc tu hành của chính mình, nhất định phải đi gặp, hẳn có chuyện quan trọng thương lượng!

"Làm sao cùng lão Triệu khẩu khí giống nhau như đúc?"

Phương Quý trong lòng suy nghĩ, hai người đều nói cái gì có chuyện quan trọng thương lượng, lẽ nào Tôn phủ bây giờ ra đại sự?

Tính tính tháng ngày, ngày mùng 7 tháng 3 chính là ngày hôm nay, hẳn liền quyết định đi tới yển.

Làm quyết định, hẳn liền trở về phòng, tắm rửa thay y phục, lại đội lên chính mình yêu tha thiết nhỏ tròn mũ, mặc vào râu nhỏ ủng, treo lên cá chạch nhỏ lúc trước đưa cho mình Hồng Loan ngọc bội, cũng lấy hai cái tay liền ra ngoài đến rồi, trước khi đi còn dặn dò Anh Đề: "Thật tốt ở nhà trông cửa, ăn cơm xong, liền đem phòng trong mặt đều thu thập một thoáng, ngơoi xem lầu này bên ngoài, lá rụng đều thành đồng rồi. . ."

Anh Đề vừa ăn vừa uông uông kêu hai tiếng, đuôi nhỏ dao động đến nhanh chóng, đợi đến Phương Quý đi rồi, nó liền chịu khó bò tới lầu nhỏ bên ngoài, hai cái cánh thịt run lên, liền khuấy lên một cơn gió lớn, đem tất cả lá rụng cuốn lên, ném tới sát vách Triệu Hồng lầu nhỏ bên kia đi tới.

Thoả mãn nhìn Phương Quý lầu trước sạch sành sanh bậc thang, sau đó mới lại yên tâm thoải mái trở lại ăn Tý Thú đan.

Phương Quý chạy tới tiên tử ở trên đường, liền thấy thành Thần Huyền đã rực rỡ hẳn lên, treo đèn kết hoa, hai hàng lồng đèn lớn đều bám lên, tựa

hồ tại chuẩn bị cái gì chuyện vui, trong lòng càng hiếu kỳ hơn, nghĩ thâm lẽ nào là trong thành một cái nào đó quý nhân lại muốn kết hôn di thái thái rồi?

"Phương quân, người rốt cục xuất quan, làm hại ta lo lắng một lúc lâu, sợ người không đến!"

Đi tới tiên tử ở trước thì lại vừa vịn cùng Thanh Vân Gian xe dê gặp gỡ, Thanh Vân Gian nhìn thấy Phương Quý, nhất thời vui sướng, vội vàng xuống xe, cùng Phương Quý cùng nhau hướng về trên lầu đi tới, tới trên lầu vừa nhìn, rồi lại thấy Bạch Thiên Mặc, Thương Nhật Hóa, Huyền Nhai Ngọc, Bạch Thiên gia tử muội mấy người, lại đều ở nơi này, đúng là lập tức thành Tôn phủ các thiên kiều đại tụ hội cũng tựa như, người rất chỉnh tề.

"Phương quân cũng tới. . ."

"Hồi lâu không thấy Phương quân, nói vậy Phương quân tu vị lại đã tinh tiến!"

Mà những người kia nhìn thấy Phương Quý đi vào, cũng đều có chút bất ngờ, dồn dập mỉm cười đứng dậy, cùng Phương Quý chào.

"Ha ha, khách khí khách khí, bế quan một lúc lâu, không để trống tới chơi. . ."

Phương Quý hi hi ha ha hướng về những thứ này người chấp tay, sau đó ngồi xuống, nói: "Các người làm sao tiến đến một khối, gần nhất có đại sự?"

Thanh Vân Gian ngồi xuống, sai người dâng rượu, sau đó cười nói: "Phương quân chẳng lẽ còn không biết, Tôn chủ thân đàn muốn đến?"

"Tôn chủ thân đàn?"

Phương Quý nghe vậy, đúng là hơi ngẩn người ra, trước chưa từng nghe nói việc này.

Thanh Vân Gian cười nói: "Ta An Châu Tôn phủ Huyền Nhai Tam Xích đại nhân, chính là tháng sau thần đàn, lão nhân gia người mỗi ba năm khánh một lần thần đàn, từ trước đến giờ là ta An Châu Tôn phủ đại sự, đoạn thiếu không một chút ăn mừng điển nghi, cái này cũng là chúng ta tiểu bối kỳ ngộ!"

Phương Quý giờ mới hiểu được Thanh Vân Gian gọi mình lại đây muốn nói đại sự là cái gì, nói vậy Triệu Thông Nguyên cũng là vì này sự kiện, mà hẳn cái này một đường lại đây, thấy bên trong tòa thần thành giống trống khua chiêng, nói vậy cũng có liên quan với đó, thấy bọn họ đều là đầy mặt chờ mong dáng dấp, trong lòng ngược lại cũng có chút hiếu kỳ lên, cười nói: "Coi như là cho Tôn chủ chúc thọ, vậy cũng là tặng lễ, có chúng ta cái gì chỗ tốt?"

Người bên cạnh nghe vậy, nhất thời đều nở nụ cười, cảm thấy Phương Quý nói chuyện thú vị.

Cũng có người hừ lạnh một tiếng, có chút xem thường nhìn Phương Quý một chút.

Thanh Vân Gian cười nói: "Tôn chủ thần đàn, làm sao cần chúng ta hiến lễ, đúng là sẽ thưởng ban cho chúng ta cơ duyên, trước đây mỗi ba năm một lần Tôn chủ thần đàn, liền thường xuyên tổ chức diễn võ luận pháp hội, để tiểu bối tranh đem tranh tài, lấy bác Tôn chủ đại nhân một vui, mà mỗi một lần diễn võ luận pháp thắng được người, cũng thường thường đều sẽ nhận được Tôn chủ thưởng thức, ban xuống rất nhiều tạo hóa, cái này chẳng phải là cơ duyên?"

"Có chỗ tốt?"

Phương Quý tới điểm hứng thú, nói: "Cái kia đúng là đại sự, lần này diễn võ luận pháp nói thế nào?"

Thanh Vân Gian cười nói: "Lần này đúng là cùng với trước thần đàn không giống nhau, người mà lại nghe ta nói đi, kỳ thực trước đây không lâu, An Châu phía dưới Vân quốc Ma sơn, có thức tinh dầu hiệu, ma khí tràn ngập, liền có rất nhiều Ma linh từ trong núi trốn thoát, chung quanh ăn người, trêu đến hoàn toàn đại loạn, đương thời liền có không ít An Châu tiên môn cùng tu sĩ đồng loạt ra tay, chém giết ma vật, phong ấn Ma sơn, nhưng không nghĩ tới chính là, Vân quốc tiên môn lẫn nhau từ chối, không chịu tận tâm tận lực, không chỉ có không thể trừ Ma linh tai ương, trái lại trêu đến cái này tai họa càng lúc càng lớn!"

Hắn nói, sắc mặt ngược lại cũng nghiêm nghị chút, nói: "Bây giờ cái kia Vân quốc trong, Ma linh đã bừa bãi tàn phá một phương, vạn dặm đất chết, mắt thấy liền muốn gây thành hủy diệt đại họa, ta An Châu Tôn phủ thống trị An Châu nơi, tự nhiên cũng không thể lại ngồi yên không để ý đến, đúng lúc gặp Tôn chủ thần đàn, vì lẽ đó Tôn chủ liền dặn dò đi xuống, lần này thần đàn diễn võ việc, trực tiếp định ở Vân quốc, giới lúc thành Thần Huyền bốn vị trấn thủ đều sẽ đi tới Vân quốc, lấy đại pháp lực niêm phong lại Ma linh làm loạn địa vực, cho rằng bãi săn, để khắp nơi tu sĩ nhập bãi săn tiêu diệt Ma linh!"

"Tôn phủ rốt cục muốn làm việc tốt?"

Phương Quý nghe được lời này, đúng là hơi ngẩn người ra, có chút bất ngờ.

Trước Triều quốc thiên nam đạo Đông Lai tông lão Tông chủ đã từng nói, Tôn phủ tuy nhập chủ Bắc Vực, lại là từ trước đến giờ là không để ý tới Ma sơn việc, bây giờ bọn họ sẽ là do Vân quốc Ma sơn việc ra tay, cũng làm cho người có chút bất ngờ, bất quá, cũng có khả năng là Vân quốc bên

kia ma tai đã vô cùng nghiêm trọng, Tôn phủ lại không ra tay, liền có thể vượt qua chướng khố, vì lẽ đó Tôn phủ chỉ có thể làm ra ứng đối!

Nghĩ như vậy, Phương Quý lại nhớ lại một chuyện, trước Quách Thanh sư tử, cũng là ở Vân quốc chém giết Ma linh bị thương, chỉ bất quá, cái kia đã là nửa năm trước chuyện, chẳng lẽ nói nửa năm qua này, Vân quốc Ma linh tai ương, liền vẫn không có yên tĩnh hay sao?

"Vậy người gọi ta đến ý tứ là. . ."

Trong lòng xoay chuyển mấy vòng, Phương Quý có chút ngạc nhiên hướng về Thanh Vân Gian nhìn sang.

"Vừa nãy liền đã nói qua, Tôn chủ thần đình, mỗi một năm đều sẽ có cực kỳ phong phú cơ duyên tạo hóa ban thưởng xuống đến!"

Thanh Vân Gian cười nói: "Lần này cùng với trước không giống, ban thưởng lại càng phong phú, ta đã nghe qua, lần này vây săn bắt Ma linh, phạm là dám vào bãi săn người, thì sẽ thưởng linh tinh một số, nếu có thể ở lần này săn bắt trong vào một trăm vị trí đầu, thì sẽ ban cho cái tiếp theo Ma sơn dị bảo, nếu là có thể tiến vào mười vị trí đầu, trừ trọng thưởng ở ngoài, càng có tấn thăng một cấp cơ hội, mà nếu là có thể tiến vào ba vị trí đầu tới nói. . ."

Hắn nói tới chỗ này, không nhịn được cười to, nói: "Thậm chí có thể trực tiếp hướng về Tôn chủ thỉnh cầu ban thưởng chí bảo a. . ."

Phương Quý nghe xong lời ấy, cũng nhất thời hơi ngẩn người ra, tâm nói: "Cái kia chẳng lẽ có thể trực tiếp đòi hỏi Tiên đạo tài nguyên?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 266: Nói Khoác Không Biết Ngượng

"Dẫn theo hấn đi, vạn nhất có Tôn phủ quý nhân nhìn hấn không vừa mắt, tiện thể thiên nô chúng ta làm sao bây giờ?"

"Không mang theo hấn đi, vạn nhất hấn sau đó lại hỗn lên rồi làm sao bây giờ?"

Lục Đạo Duẫn mấy người lúc này, còn thật là có chút làm vì cái vấn đề này khổ não, thực sự là Phương Quý người này quá bất ổn định, một hồi đi, nông cuồng cực kỳ, gặp ai mắng ai, một bộ lập tức sẽ té một cái dáng vẻ, một hồi đi, lại đột nhiên khắp nơi có quan hệ, khắp nơi có người giúp, nhìn lại tiền đồ vô lượng, lúc này mới vừa ý thức được hấn bối cảnh kia rất được đáng sợ thời điểm, lại bỗng nhiên nghe nói hấn gan to bằng trời, đem Tôn phủ huyết mạch đánh thành đầu heo, một tới hai đi này, cũng không biết làm như thế nào đối mặt hấn. . .

Đương nhiên cuối cùng nhất trí thảo luận đi ra kết quả, hay là không muốn mang lấy hấn, nguyên nhân là Phương Quý quái xà không chỉ có riêng là hướng Triệu Hồng lâu nhỏ phía trước ném rác rưởi, Tề Viễn Đồ cùng Ngụy Giang Long lâu nhỏ trước cũng ném qua, Lục Đạo Duẫn lâu nhỏ cũng ném qua một lần. . .

Thế là Lục Đạo Duẫn bọn người trong lòng một phen xoắn xuýt, hay là làm xuống quyết định tới.

Chỉ là mặc dù làm xuống quyết định, bọn hấn trong thời gian hai ngày này, vẫn còn có chút tâm thần bất định, sợ Phương Quý bỗng nhiên tìm tới

cửa đưa ra yêu cầu này, dù sao phía sau quyết định không mang theo hẳn là một chuyện, ngay trước mặt đem lời nói này đi ra lại là một chuyện khác, dù là hiện tại bọn hắn đều đã rất không coi trọng Phương Quý, nhưng trước kia thua thiệt qua bọn hắn, cũng thật không dám đem Phương Quý đắc tội quá chết!

Tâm tình lại xoắn xuýt lại lo lắng này, ngược lại là đem Lục Đạo Duẫn bọn người giày vò không nhẹ, kém chút né ra ngoài.

Còn tốt, hai ngày thời gian thoáng một cái đã qua, trong nháy mắt ngày thứ ba mặt trời mới mọc dâng lên, to như vậy thành Thần Huyền, cũng lập tức náo nhiệt.

Ngày hôm đó, An Châu Tôn phủ thành Thần Huyền không biết có bao nhiêu người, đồng thời mặc giáp cầm thương, leo lên tiến về Vân quốc pháp thuyền, trong lúc nhất thời chỉ thấy khắp cả trời đất, đều là pháp thuyền cái bóng, pháp thuyền ở giữa, lại có thể thấy được vô số đạo kiếm quang tung hoành xen kẽ, còn có đằng vân mà bay, ngòi Linh thú, phô thiên cái địa bóng người từ trong thành Thần Huyền bay lên, thẩm thoát từ từ, đều là tuôn hướng hư không nơi xa.

Lần này Vân quốc đi săn, đúng là một việc đại sự.

Một là bởi vì Vân quốc ma sơn tàn phá bờ bãi, thực sự đã đến cực kỳ nghiêm trọng trình độ, nghe nói toàn bộ Vân quốc, bây giờ đều trở thành một mảnh Ma vực, bên trong không biết có bao nhiêu Ma linh ma vật xung quanh ăn thịt người làm loạn, bởi vậy trong Tôn phủ, cơ hồ tất cả tâm hệ phổ thông bách tính người trong tu hành, vào lúc này đều đứng dậy, chạy tới Vân quốc, muốn đem ma họa kia dừng.

Còn nữa, An Châu tôn chủ thân dẫn, vốn chính là một việc đại sự, nếu hắn đã đem Vân quốc vạch thành khu vực săn bắn, như vậy những người

này tự nhiên muốn anh dừng giành trước, lập chí tại trong khu vực săn bắn này lập một phen công đức, khỏi cần phải nói, cho dù là tiến nhập top 100, cũng là một kiện rất là lộ mặt sự tình, nói không chừng chính mình vũ dũng, liền sẽ cho Tôn chủ lưu lại ấn tượng tốt, đối với sau này tiền đồ rất là có lợi!

Là lấy, trong thành Thần Huyền, ngược lại là xuất hiện khó được đồng lòng tràng diện.

Vô luận là những người một lòng muốn tại Tôn phủ kiếm ra trò tới, hay là tâm lo Bắc Vực bách tính kia, lúc này đều xuất động.

Trong thành Thần Huyền, tứ phương thần điện, Trúc Cơ cảnh giới thần vệ, nói thế nào cũng có hơn nghìn người nhiều, ngoài ra còn có trong Tôn chủ Thần phủ hộ vệ cùng nô bộc thị thiếp, tứ phương thần điện trấn thủ hộ vệ nô bộc, cùng vô số người chạy tới Vân quốc xem lễ, cũng nhờ vào đó vì Tôn chủ chúc thọ trong Tôn phủ các gia tộc kia các loại, vừa tăng thêm này đứng lên, coi như đếm không hết, bầu trời đều muốn che khuất.

"Chư vị đồng đạo, có thể hay không lập xuống công lao, vào tới quý nhân pháp nhãn, liền nhìn một lần này!"

Lục Đạo Dẫn mấy người cũng là dậy một cái thật sớm, riêng phần mình mặc giáp trụ thoả đáng, liền hẹn nhau lấy đi ra, liếc nhau, ngược lại là đều có thể nhìn ra lẫn nhau hùng tâm vạn trượng, trong tiếng cười lớn, năm người liền cùng một chỗ hướng về phía trước đã sớm chuẩn bị xong pháp thuyền đi đến.

"Ha ha, các ngươi cũng muốn đi Vân quốc?"

Chính kích động ở giữa, chợt nghe được một tiếng cười, năm người này trong lòng lập tức lộ bộ một tiếng.

Cùng nhau quay đầu nhìn lại, liền gặp Phương Quý mặc vào một thân lương thân tài định cầm bào, trên đầu mang theo mũ tròn nhỏ, trên chân đạp giày da trâu, đai lưng bên trái treo một khối Hồng Loan ngọc bội, bên phải thì treo một cái thanh bì hồ lô, đeo sau lưng hai cái hộp kiếm, bên người thì theo một con độc giác quái xà toàn thân trên dưới hắt lên kim giáp, dương dương đắc ý đứng ở cửa, chính cười tùm tùm nhìn xem bọn hắn.

"Hồng, né vài ngày, hay là tại nơi này bắt gặp. . ."

Lục Đạo Duẫn bọn người đều là thâm nghĩ không tốt, tiểu tử này chẳng lẽ lại là cố ý ở tại nơi đây chờ chúng ta?

"Ha ha, Phương đạo hữu sớm, chúng ta. . ."

Lục Đạo Duẫn đầy mặt xấu hổ, chỉ có thể cười bồi một tiếng, chuẩn bị tìm chút lí do thoái thác, trước phá hỏng Phương Quý đường.

Không nghĩ tới, lời này còn chưa nói xong lúc, liền chợt thấy đến cửa vị trí, một chiếc đẹp đẽ xa hoa pháp thuyền hạ xuống, trên đầu thuyền, Thanh Vân Gian phía sau hắt lên một đạo áo choàng màu đen, trong ngực ôm kiếm, ở bên cạnh hắn, thì đứng đấy Bạch Thiên gia tử muội, cùng Bạch Thiên Mặc các loại Tôn phủ huyết mạch, cười tùm tùm hướng Phương Quý nói: "Tốt để Phương quân đợi lâu, chúng ta cũng nên xuất phát. . ."

"Vậy thì đi thôi!"

Phương Quý cười to, quay đầu hướng Lục Đạo Duẫn bọn người phát phát tay, dẫn Anh Đề, trực tiếp bay lên pháp thuyền.

Nhìn qua một chiếc pháp thuyền kia chở một đám Tôn phủ thiên kiêu cùng Phương Quý đi xa, Lục Đạo Duẫn bọn người kinh ngạc cứ thế tại đương trường.

"Tình huống như thế nào?"

"Không đều nói tiểu quý đầu kia bởi vì lấy trước đó đánh Tôn phủ thiên kiều sự tình, đã khiến cho rất nhiều người đối với hắn bất mãn sao? Ngay cả chính hắn, đều đã trốn đi lánh non nửa năm họa, làm sao bây giờ tôn chủ thần đàn, những người kia còn mời hắn đồng hành?"

Ngơ ngác liếc nhau một cái, bỗng nhiên đều cảm thấy trên mặt có chút thao hoảng.

Ngay tại trước đó, bọn hắn còn lo lắng Phương Quý sẽ tìm bọn hắn kết bạn đâu, nguyên lai người ta đã sớm cùng người Tôn phủ đã hẹn.

Càng máu chốt chính là, chỉ bằng Thanh Vân Gian bọn người tự mình đến đón hắn, đã nói chính mình những người này trước đó suy đoán lại sai a. . .

Cần biết, lần này Vân quốc thú ma, bọn hắn cũng không phải không muốn cùng Tôn phủ huyết mạch kết bạn, từ nơi này tin tức truyền tới trước tiên, bọn hắn liền đã đi tìm Thanh Vân Gian, biểu đạt qua kết bạn đồng hành ý tứ, chỉ là lại bị Thanh Vân Gian từ chối nhã nhận, chỉ nói lần này hắn quyết định cùng mấy vị Tôn phủ hảo hữu cùng một chỗ tiến đến, không liền dẫn quá nhiều người, cho nên xin mời Lục Đạo Duẫn bọn người tự tiện. . .

Nhưng người nếu không liền dẫn quá nhiều người, lại mang tiểu quý này làm cái gì?

Trong lúc nhất thời, Lục Đạo Duẫn bọn người trong lòng lại đổ kị lại ao ước, cảm giác sâu sắc cảm giác khó chịu. . .

Bất quá hâm mộ sau khi, cũng có chút may mắn!

May mắn lần này chỉ là âm thầm thương lượng một chút, không có chính xác đặc tội tiểu quỷ kia a. . .

Không phải vậy về sau, còn phải bị hấn khi dễ!

. . .

. . .

"Phương quân, chúng ta kết giao đã lâu, biện pháp vô số, ta vẫn còn không có thực sự được gặp người xuất thủ, lần này thừa dịp Vân quốc thú ma cơ hội, người cũng là không cách nào giấu nghề, vừa vận đề cho chúng ta nhìn xem tài hùng biện vô song Ngọc Điện Tiểu Lang Quân, thực lực chân chính như thế nào!"

Lên được pháp thuyền đằng sau, Phương Quý liền phát hiện trước đó tại Tiên Nhuống cư thấy qua những Tôn phủ huyết mạch kia đều tại, tính cả Thanh Vân Gian, Bạch Thiên Mặc bọn người, không sai biệt lắm có khoảng mười người, đều là trong Tôn phủ huyết mạch người nổi bật, cũng có hơn phân nửa đã từng bị Phương Quý trong Tàng Kinh điện mắng qua, bọn hấn gặp được Phương Quý đi lên, liền cũng đều cười hành lễ, toàn bộ trong khoang thuyền bầu không khí cũng rất hòa hợp.

"Ha ha, Phương quân tài hùng biện cùng cuồng vọng, đều tại Tôn phủ rất là nổi danh, chỉ hy vọng thân bản sự này, cũng có thể theo kịp!"

Bất quá trong một mảnh hòa hợp, chợt có người cười lạnh mở miệng, bất âm bất dương nói một câu.

Phương Quý định thần nhìn lại, liền gặp nói chuyện chính là Bạch Nhật Mặc, người này lúc trước cùng mình biện pháp thời điểm, nhất không chịu phục, trong một bọn Tôn phủ huyết mạch này, cũng là hấn cuồng ngạo nhất, lần này nói ra lời này đến, xem ra ngược lại thật sự là có độ sức ý tứ.

Mà theo câu nói này nói chuyện đi ra, trong khoang thuyền cũng là có không ít người , đồng dạng lộ ra dáng tươi cười nghiền ngẫm.

Xem ra, người ôm lấy loại ý nghĩ này xác thực không ít, cái này cũng khó trách, Phương Quý lúc trước tài hùng biện vô song, quả thực đem bọn hắn bác đầy mặt khó xử, Phương Quý lúc ấy giảng hoàn toàn chính xác thực có chỗ độc đáo, cho nên bọn hắn cũng không thể không nhận thua, mặc dù bọn hắn cũng đều biết, biết nói, lại không nhất định có thể tu luyện được đi ra, nhưng lúc đó Phương Quý vừa mới Trúc Cơ không lâu, bọn hắn cũng không tốt trực tiếp khiêu chiến, cũng chỉ có thể trước dè xuống cỗ lửa này, nhưng bây giờ lại là khác biệt, Phương Quý Trúc Cơ đã có một đoạn thời gian, thật là có bản lĩnh, cũng nên tu luyện được.

Đương nhiên, trong này cũng có một chút nguyên nhân khác, tựa như Phương Quý cùng bọn hắn xa lánh, lấy hẻm Phế Nhân đánh Tôn phủ huyết mạch sự tình, thậm chí còn cũng có trước bọn hắn mời Phương Quý, Phương Quý lại nói còn muốn suy tính một chút sự tình các loại, những này đều để bình thường cao cao tại thượng Tôn phủ huyết mạch trong tâm bất mãn, cảm thấy Phương Quý có chút quá không nhìn được cát nhắc, biểu hiện quá cuồng vọng điếm. . .

Nếu cuồng vọng, ngược lại muốn xem xem ngươi có hay không cuồng vọng bản sự!

"Ha ha, tốt, muốn hay không đoạt cái ba vị trí đầu cho các ngươi nhìn một cái?"

Phương Quý am hiểu nhất nhìn mặt mà nói chuyện, trực giác cảm nhận được những Tôn phủ huyết mạch này đối mặt chính mình lúc thái độ biến hóa, nhưng hắn cũng không thêm để ý, chỉ nói là giống như cười trả lời một câu, sau đó liền phối hợp tìm địa phương ngồi xuống, rót một chén rượu đến uống.

"Ba vị trí đầu?"

Chúng Tôn phủ huyết mạch nghe vậy, lại đều nở nụ cười, hiển nhiên không người coi là thật.

Có người cười nói: "Nhu Phương quân có thể vào top 100, ta trở về liền xin người uống rượu!"

Cũng có người nói: "Bây giờ Phương quân chi tài, tại toàn bộ thành Thần Huyền đều hách nổi danh, làm sao cũng nên xông tới top 50 mới là!"

". . ."

". . ."

ngươi một lời ta một câu, ý nhạo báng rõ ràng, mà bọn hắn thật đúng là không cảm thấy dạng này là khinh thường Phương Quý.

Dù sao, lần này thú ma, mặc dù cũng sẽ có Kim Đan cùng Luyện Khí cảnh giới tu sĩ xuất thủ, chỉ bất quá, Kim Đan cao thủ, sẽ chỉ nhìn chằm chằm trên ma sơn kia xuống tồn tại lợi hại, sẽ không rút tinh lực tru sát Ma linh, cho nên không tính nhập trong diễn võ tranh tài, mà Luyện Khí cảnh giới tu sĩ, tu vi quá thấp, cho nên cũng nhiều nhất sẽ chỉ ở bên ngoài chém giết một chút ma vật, sẽ không xâm nhập khu vực săn bắn.

Cũng nguyên nhân chính là đây, lần này diễn võ trọng điểm, liền đều tại bọn hắn Trúc Cơ cảnh giới tu sĩ trên thân.

Tại trong nhiều tu sĩ như vậy, có từ các nơi tuyên chiếu mà đến tiên môn đệ tử, cũng có bọn hắn Tôn phủ so với bọn hắn lớn tuổi, tu vi cũng càng tinh thâm Tôn phủ thiên kiêu, nói là tàng long ngọa hổ, cao thủ nhiều như mây cũng không đủ, mà Thanh Vân Gian bọn người mặc dù cũng đều không sai, lại trên cơ bản Trúc Cơ không đủ mười năm, cũng đại đa số đều

là Trúc Cơ sơ cảnh, so với những người Trúc Cơ trung cảnh, thượng cảnh kia mà nói kém đến còn xa.

Cho nên bọn hắn thật đúng là không có cùng những người kia tranh cao thấp lực lượng, có thể đi vào Top 100, cũng đã là đại xuất danh tiếng.

Về phần Phương Quý, mặc dù ngộ tính cực cao, đối với huyền pháp lĩnh ngộ sâu, nhưng hắn dù sao không phải Thần Đạo trúc cơ, lại thêm Trúc Cơ thời gian ngắn nhất, tuổi tác cũng nhỏ nhất, chính là tại trong Trúc Cơ sơ cảnh tu sĩ, cũng chưa chắc có thể tính thực lực cao, huống chi là tại toàn bộ thành Thần Huyền trong đám tu sĩ Trúc Cơ? Cho nên đừng nói cái gì top 10 ba vị trí đầu, liền xem như nói top 100, kỳ thật cũng là một loại yêu cầu xa vời.

Phương Quý lúc này nói lời, thật cho bọn hắn một loại nói khoác mà không biết ngượng cảm giác!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 267: Kết Bạn Mà Đi

Thanh Vân Gian nói phía trước vài loại ban thưởng thì Phương Quý còn không có cảm giác gì, nghe được câu cuối cùng, lại nhất thời có chút thay đổi sắc mặt.

Hắn nhưng là biết câu nói này phân lượng!

Tôn phủ nhiều ban thưởng, mà ban thưởng đồ vật cũng đa dạng, có lúc sẽ trực tiếp thưởng chút trân mỹ linh tinh, có lúc sẽ trực tiếp thưởng một cái lên cấp cấp bậc cơ hội, cũng có lúc sẽ thưởng chút Ma sơn dị bảo, thần binh pháp khí loại hình, nói tóm lại, Tôn phủ gốc gác phong phú, dị bảo vô cùng, chỉ cần những kia cao cao tại thượng các quý nhân cao hứng, cái kia món đồ gì đều là có thể ban thưởng xuống đến.

Nhưng nếu nói những thứ này ban thưởng bên trong, loại này nhượng người tâm động nhất, tự nhiên liền nhượng người chính mình chọn tuyển ban thưởng đồ vật cơ hội.

Tựa như Phương Quý trước thiên nam đạo hành trình, liền là do đoạt về Hỏa Tàng thạch, đoạt được công đầu, được đến một cái có thể chủ động chọn tuyển ban thưởng cơ hội, cũng là bởi vì câu nói đó, vì lẽ đó Phương Quý đưa ra nghĩ muốn Vạn Vật Mẫu Thủy yêu cầu, mà vị kia trấn thủ đại nhân, là do đồng ý trước, lại thật là đáp ứng rồi hắn, tại đó là quý giá đến cực điểm Vạn Vật Mẫu Thủy, liền như vậy rơi xuống trong tay hắn.

Một cái trấn thủ, là có thể thưởng cho mình Vạn Vật Mẫu Thủy, cái kia cao cao tại thượng Tôn chủ đây?

Không lấy chút Tiên đạo tài nguyên đi ra, xứng đáng người thân phận?

...

...

Trong lúc nhất thời, Phương Quý hưng phấn lên, ý thức được cơ hội này tầm quan trọng, cũng khó trách Triệu Thông Nguyên cùng Thanh Vân Gian, đều như thế vội vã thấy mình, nghĩ đến bọn họ cũng biết lần này Vân quốc thú ma tầm quan trọng, chỉ lo chính mình bởi vì bệ quan mà bỏ qua, đương nhiên, đối với bọn họ tới nói, cái này quan trọng hơn, có lẽ chỉ là lộ diện cơ hội, ban thưởng loại hình, đều không quan trọng.

"Chuyện tốt như vậy, cái kia phải đến a!"

Nghĩ thông suốt cái này một đoạn, Phương Quý lập tức vui mừng, tăng tăng vồ xuống bấp đùi.

Thanh Vân Gian bọn người nở nụ cười, nói: "Ta xin mời người tới, cũng chính là nghĩ hẹn người kết bạn mà đi!"

Phương Quý cười nói: "Nói gì vậy, chúng ta vốn là một cốc, đương nhiên muốn kết bạn mà đi!"

Thanh Vân Gian lắc lắc đầu, cười nói: "Không giống nhau, lần này chính là Tôn chủ thần đàn, bởi vậy mới có đại sự này, tuy rằng ở bề ngoài là nhập Vân quốc trừ ma, nhưng trên thực tế vẫn là khắp nơi thiên kiêu diễn võ đấu pháp, vì lẽ đó không thể xem như là Tôn phủ công sai, mọi người nhập cái kia bãi săn, cũng là mỗi người dựa vào tự nguyện, chém giết chính mình Ma linh, đoạt chính mình thứ tự, không còn phân đội hành động, vì lẽ đó chúng ta ngược lại cũng không cần không cần y cốc mà được rồi, đều là từng cái tìm chút hảo hữu chí giao, liên thủ tiến vào thung lũng, lẫn nhau làm cái làm bạn tâm ý!"

"Nếu là lời nói như vậy. . ."

Phương Quý nghe xong, cũng cẩn thận cân nhắc một thoáng, sau đó cười nói: "Hiện tại ta vẫn chưa thể trả lời ngươi, mà lại chờ ta suy tính một chút!"

"Hả?"

Chu vi một đám Tôn phủ huyết mạch, nghe vậy đều hơi kinh ngạc.

Liếc nhìn nhau, có thể nhìn thấy không ít người đều lộ ra bất mãn vẻ, lấy bọn họ thân phận, như vậy thành khẩn mời Phương Quý đồng hành, có thể nói đã là Bắc Vực tu sĩ hiếm thấy thù vinh, bao nhiêu Bắc Vực tu sĩ chủ động đưa ra muốn cùng bọn họ đồng hành, bọn họ lại không lọt mắt đây, không nghĩ tới bọn họ chủ động mời, Phương Quý cũng cầm lấy cái giá, lại còn nói còn muốn suy nghĩ thêm một chút. . .

"Khó tránh khỏi có chút quá không biết cân nhắc. . ."

"Cùng chúng ta đồng hành, đã là hãn thù vinh, lẽ nào hãn còn có thể có lựa chọn tốt hơn?"

". . ."

". . ."

Các loại tâm tư bên trong, trong sân bầu không khí, cũng nhất thời có vẻ hơi nặng nề.

Đúng là Thanh Vân Gian nghe xong, hơi kinh ngạc sau khi, sau đó cười nói: "Tốt lắm, chúng ta Phương quân đáp lời, bất quá ngươi cần phải mau mau, lần này ngươi bế quan thời gian thực sự quá lâu, thời gian còn lại không nhiều rồi, sau ba ngày, liền muốn khởi hành!"

"Ha ha, rất nhanh rất nhanh!"

Phương Quý cười đồng ý, sau đó liền cùng Thanh Vân Gian uống một trà, sớm rời đi.

Ra tiên tử ở sau khi, Phương Quý liền hướng về phía nam thần điện chạy đi, bây giờ hắn đã hiểu rõ lần này thú ma quy củ, nếu không phải Tôn phủ công sai, cái kia liền muốn xem cá nhân yêu thích, muốn cùng ai kết bạn đều có thể, nếu là gan lớn, chính là chính mình tiến vào Vân quốc cũng không sao cả, ngược lại dù là kết bạn đi vào, ở bên trong sẵn giết bao nhiêu Ma linh, cũng xem bản lĩnh của chính mình!

Vì lẽ đó Phương Quý cái thứ nhất nhớ tới người đến, chính là chính mình sư tỷ.

Chính mình sư tỷ lẫn lộn như vậy thảm, đây chính là cái cơ hội, đến mang theo nàng đi phát chút ít tài a!

Bất quá đến phía nam thần điện, Phương Quý sau khi nghe ngóng phía dưới, lại biết được Quách Thanh sư tỷ vẫn cứ không ở trong điện, chính hỏi dò thì lại không ngờ nhìn thấy bên cạnh đi tới một người mặc màu xanh áo bào rộng, trong lòng ngực ôm một thanh trường kiếm nam tử, hắn nghe được Phương Quý lời nói, nhất thời lạnh nhạt nở nụ cười, nói: "Người muốn tìm được kêu là Quách Thanh? Ha ha, nàng sợ là lập tức liền muốn bị trục xuất phía nam thần điện chứ?"

"Cái gì?"

Phương Quý nghe xong lời này, nhất thời kinh hãi.

Hắn bây giờ đối với Tôn phủ quy củ cũng hiểu rõ rất thấu, biết câu nói này tính chất nghiêm trọng.

Chính mình vị sư tử kia, trước đây vừa nhìn liền lặn lội không ra sao, có thể tốt xấu vẫn là ở phía nam thần điện có bông? a!

Bị trục xuất thần điện, quá nửa là đã bị trọng thương, trở thành phế nhân, cũng không còn cách nào ban sai, hẻm Phế Nhân bên trong những người kia liền hơn nửa như vậy, chính mình sư tử trước đây tuy rằng vừa nhìn liền sống đến mức không ra sao, nhưng nàng lại không có chịu ảnh hưởng tu vị trọng thương, ban sai loại hình sẽ không làm lỡ, một thân bản lãnh cũng vô cùng có thứ đáng xem, làm sao liền hỗn đến sắp bị trục xuất thần điện mức độ?

Nếu là như vậy, việc này càng nghiêm trọng hơn.

Phương Quý lập tức hướng về hẻm Phế Nhân chạy tới, một khi bị trục xuất thần điện, liền cũng tương đương là hoàn toàn biên giới hóa, lại nghĩ vươn mình liền khó khăn, vì lẽ đó cũng càng muốn thừa cơ hội này, thật tốt mang theo sư tử phát điểm tài, như vậy còn có cứu vãn khả năng!

Nhưng trong lòng hắn nghĩ như thế, vô cùng lo lắng đi tới hẻm Phế Nhân thì đã thấy nơi này bóng người thưa thớt, đừng nói không có ở cái kia quán rượu nhỏ bên trong nhìn thấy sư tử cái bóng, liền ngay cả trước cảnh tượng nhiệt náo đều không có, chỉ còn mấy cái động tác chậm chạp quái nhân ở đây, khuôn mặt vô thần nhìn chăm chăm bầu trời, cả con đường đều âm u, tĩnh mịch, cũng như là một cái chết hẻm. . .

"Thấy hay không đến nhà ta sư tử?"

Phương Quý bắt lấy ven đường một ông lão, liền hướng hắn hỏi thăm: "Gọi Quách Thanh, chân dài, gầy, trước ngực không thịt cái kia. . ."

Ông lão kia vẫn đục ánh mắt nhìn Phương Quý một chút, lắc đầu nói: "Không biết!"

Phương Quý bắt đắ dĩ, tiến lên một bước, nói: "Suy nghĩ thêm!"

Nói vẫn chưa xong, ông lão kia bỗng nhiên hô một tiếng: "Đánh chết ta cũng không nói!"

Phương Quý không nói gì, lấy ra một khối linh tinh, ở trước mặt hấn rung một cái, nói: "Ta không đánh ngươi, ngươi suy nghĩ thêm!"

Lão đầu nhất thời sáng mắt lên, nói: "Linh tinh cho ta!"

Phương Quý đem linh tinh đưa cho hấn, lão đầu ôm vào trong lòng, lớn tiếng nói: "Không biết!"

Phương Quý nhất thời mũi đều cho tức điên, trong cơn giận dữ liền giơ tay lên đến.

Lão đầu la lớn: "Đánh chết ta cũng không nói!"

Phương Quý nhất thời bắt đắ dĩ. . .

Mắt thấy toàn bộ trong ngõ hẻm còn lại mấy cái quái nhân đều ánh mắt quỷ dị hướng mình nhìn lại, còn coi chính mình đang bắt nạt lão đầu đây, lại thấy ông lão kia giả vờ ngây ngốc, bày ra một bộ chết sống đều sẽ không đem linh tinh trả lại cho mình dáng dấp, chỉ tức đến cắn răng!

Không nghĩ tới chính mình cái này Ngọc Diện Tiểu Lang Quân Phương Quý Phương lão gia, vào nam ra bắc chưa từng ăn thiệt thòi, cũng bị như thế một cái thiếu tay thiếu chân Lão đầu tử cho lừa.

Hấn cũng biết ở cái này trong ngõ hẻm hấn là đánh không nghe được gì, không thể làm gì khác hơn là cắn giận chấp tay sau lưng rời hẻm Phế Nhân, trong lòng đúng là cân nhắc một phen, tuy rằng hẻm Phế Nhân lộ ra sợ quỷ dị, nhưng nghĩ đến Quách Thanh sư tỷ cũng có thể ra không được

vấn đề lớn lao gì, nếu không thì, sớm đã có tin tức truyền ra, sẽ không như thế lặng yên không một tiếng động, chỉ là các nàng đến tột cùng đi nơi nào, thực sự đoán không ra.

...

...

Như vậy lại đợi một ngày, hiển nhiên Thanh Vân Gian dám người định ra xuất phát thời gian đã đến, Thanh Vân Gian lại người đến thúc, Phương Quý liền cũng chỉ đành đáp ứng rồi bọn họ, dù như thế nào, như vậy cơ hội tốt, chính mình có thể không thể bỏ qua nha. . .

Đúng là Thanh Vân Gian thấy Phương Quý đồng ý, tâm tình rất tốt, lại khiến người đưa đến tin tức, nói cho hẳn tất cả nên chuẩn bị đồ vật.

Mà Phương Quý đối với chuyện này , ngược lại cũng không dám khinh thường, hẳn dù sao cũng là tiên môn xuất thân, không giống Tôn phủ bên trong huyết mạch, khoảng cách Ma sơn rất xa xôi, Phương Quý nhưng là từ Luyện Khí cảnh giới, liền chui Ma sơn đến mấy lần, tự nhiên biết rõ Ma sơn trong các loại hung hiểm.

Hơn nữa, lúc trước ở tiên môn thì Phương Quý nhập Ma sơn, tiếp xúc còn chỉ là Ma sơn ngoại vi, hơn nữa là không có thức tỉnh Ma sơn ngoại vi, nhưng bây giờ Vân quốc cái kia một toà Ma sơn, nghe tới đã bừa bãi tàn phá thời gian rất lâu, Ma vực bao phủ một quốc gia, mấy đại Tiên môn liên thủ, đều ách dừng không được, đã gây thành tai họa lớn, ai biết bên trong sẽ sinh sôi ra cái gì lợi hại trò chơi?

Tuy rằng lúc này chính mình, tu vị dần trưởng, cũng không phải lúc trước Thái Bạch tông tiểu đệ tử, có thể lần này đối mặt , tương tự cũng không phải những kia vụng về hung hãn ma vật, mà là càng cao một cấp

bạc Ma linh, vì lẽ đó Phương Quý cũng biết nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng.

Liên thừa dịp hai ngày nay thời gian trong, dùng giá cao mua không ít có thể giải Ma linh độc đan dược, lại mua được một phần hộ thân pháp bảo phòng cụ loại hình, không chỉ có là chính mình, trả lại Anh Đề cũng mua một bộ, lúc trước lần thứ nhất tiến vào Ma sơn, Phương Quý đều còn mượn Tiêu Long Tước gia truyền bảo giáp cho nó mặc vào, làm sau đó tới Tiêu Long Tước phát hiện, cũng thiếu chút nữa cùng Phương Quý động thủ. . .

Bây giờ cũng không phải dùng lại mượn, Phương Quý dù sao có chút tích trữ, liền dứt khoát cho nó mua một bộ mặc lên người, một thân vàng rực rỡ, đúng là đem Anh Đề đẹp đến không được, ở trong thung lũng quay một vòng, nghênh đầu, nâng đuôi, cảm giác rất là uy phong!

...

...

"Tiểu quý này sẽ không cũng muốn đi bãi săn chứ?"

Phương Quý mấy ngày nay xuất hiện nhiều, lại là mua đan dược, lại là cho Anh Đề mặc giáp, đúng là gây nên cùng trong cốc mấy cái khác người chú ý, Lục Đạo Dẫn mấy người lại không nhận được tập hợp đến cùng một chỗ, cảm giác đau đầu thương lượng: "Lúc đầu chúng ta cùng hắn quan hệ không được, kết quả hắn ăn sung mặc sướng, lại cướp ta các loại đại công, sau đó chúng ta rốt cục hạ xuống quyết định muốn cùng hắn hòa giải, hắn cũng lại lập tức đắc tội rồi Tôn phủ người, sợ hãi đến né lâu như vậy, bây giờ hắn vừa lúc vào lúc này xuất quan, tất nhiên là muốn đến Vân quốc thú ma, chỉ là lần này cũng không phải công sai, mọi người mỗi người dựa vào tự nguyện, hắn nếu là nghĩ theo chúng ta kết bạn, mang không mang theo hắn a?"

Nói ra lời này sau khi, mấy người hai mặt nhìn nhau, đều nhìn ra lẫn nhau xoắn xuýt.

"Không mang theo!"

Cuối cùng trái lại là tu vị thấp nhất Triệu Hồng mạnh mẽ đã mở miệng, nói: "Cũng không phải là bởi vì ta mưu mô, chủ yếu là hấn con rắn kia gần nhất mỗi ngày hướng về ta lâu trước vút rác rưởi, quá bắt nạt người!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 268: Tiểu Giới Thần Bi

Phương Quý cảm giác được Tôn phủ những kia đám thiên kiều về mặt thái độ vi diệu biến hóa, nhưng cũng cũng không tính làm những gì, chỉ là cười hì hì ngồi ở khoang thuyền trong, uống rượu tán gẫu, cũng như là trở về nhà của chính mình giống như, loại thái độ này, tự nhiên càng sẽ để một ít Tôn phủ người tuổi trẻ đám người cảm giác có chút bất mãn, nhưng có Thanh Vân Gian ở bên, lại cũng không tốt nói cái gì, chỉ là làm bộ không nhìn thấy thôi.

Vân quốc cùng Triều quốc giới hạn, khoảng cách không xa, pháp thuyền chỉ dùng khoảng chừng một ngày thời gian, liền đã tới đến Triều quốc biên cảnh, chỉ cần bay qua Triều quốc biên cảnh dãy núi Hỏa Lưu, liền coi như là tiến vào Vân quốc địa giới, mọi người liền đều bắt đầu làm lên chuẩn bị, cũng liền vào lúc này, chỉ nghe boong thuyền bên ngoài, bỗng nhiên có một tiếng thét kinh hãi vang lên: "Đến đến, mau nhìn, đó là trần thủ đại giới. . ."

"Đến liền đến chứ, đáng giá kích động như thế?"

Phương Quý trong lòng thâm nghĩ, chính mình nhưng cũng không kiểm chế nổi lòng hiếu kỳ, chạy đến boong thuyền nhìn lên.

Sau đó cái này vừa nhìn phía dưới, nhất thời cả người đều kinh ngạc.

Lúc này, bọn họ pháp thuyền, đã ở dãy núi Hỏa Lưu trên không, vượt qua cái này điều dãy núi, chính là Vân quốc địa giới, mà vào lúc này pháp thuyền bên trên nhìn lại, liền thấy một đạo lớn vô cùng màn ánh sáng, từ đông đến tây, ngang qua phía chân trời, phẳng phất là trước mặt bọn họ một

đạo trái phải không nhìn thấy dài bao nhiêu, trên dưới không nhìn thấy cao bao nhiêu nữa trong suốt vách tường, trực tiếp đem thiên địa chia làm hai nửa.

Ở cái này trên vách tường, vẫn có thể nhìn thấy vô số quỷ dị lưu văn, nước gợn sóng ở trên vách tường biến ảo, thỉnh thoảng như là yêu ma, thỉnh thoảng như là đạo văn, lưu chuyển không thôi, huyền diệu vô tận, mà xuyên thấu qua cái này màn ánh sáng, liền có thể nhìn thấy, bây giờ Vân quốc địa giới bên trong, lại đều đã tràn ngập nổi lên yêu dị khói đen, ma ý cuộn cuộn, bọt nước giống như đánh tới màn ánh sáng, lại đàn hồi trở lại.

Nhìn cái kia cuộn cuộn ma ý, phảng phất có thể nhìn thấy bên trong có vô số như ẩn như hiện ma vật, chính đang tại vãng lai cất bước.

"Đây là. . ."

Phương Quý bực này gan lớn, cũng không chỉ có làm vì trước mắt cái này bao la một màn kinh động.

"Đây là Tiểu Giới thần bi!"

Bên cạnh, Thanh Vân Gian tiếng nói nhẹ nhàng vang lên, trong giọng nói cũng tràn đầy đều là ý tự hào.

"Tiểu Giới thần bi là cái gì?"

Phương Quý nghe xong, cũng không biết là cái gì trò chơi, chính là cảm thấy khẳng định rất lợi hại.

Thanh Vân Gian nở nụ cười, nói: "Tiểu Giới thần bi, chính là một bộ thần khí, tổng cộng có bốn toà thần bi, do thành Thần Huyền bốn phương thần điện trấn thủ mỗi người nắm một toà, phân biệt đứng ở Vân quốc bốn cái phương hướng, liền có thể bố trí xuống một cái cực lớn bốn phía kết

giới, đem toàn bộ Vân quốc đều phong ấn lên, chúng ta bây giờ chứng kiến, chính là bốn phía kết giới trong một mặt, Phương quân mà lại xem, bây giờ Vân quốc đã hoàn toàn hóa thành một mảnh Ma vực, nhưng bên trong ma tức sở dĩ không cách nào tràn ngập ra, liền là bởi vì có Tiểu Giới thần bí tồn tại. . ."

"Ta tổ Đế Tôn, đã từng luyện chế một bộ đại giới thần bí, có người nói có thể phong ấn một thế giới, chúng ta những hậu nhân này, liền đều mô phỏng theo đại giới thần bí, luyện chế một bộ Tiểu Giới thần bí, tuy rằng phong ấn không được toàn bộ thế giới, phong ấn một quốc gia vẫn không có vấn đề!"

"Cái này. . . Xác thực lợi hại!"

Phương Quý nghe xong, trầm mặc một lát, không khỏi tự đáy lòng cảm thán một tiếng.

Hắn đã sớm biết bây giờ Vân quốc bởi vì Ma sơn thức tỉnh, dẫn đến ma vật khắp mọi nơi làm loạn, cũng biết Tôn chủ đã phái bốn vị trấn thủ ra tay, đem cái này Vân quốc phong ấn lên, hóa thành bọn họ bãi săn, có thể ở chính mình tận mắt chứng kiến trước, vẫn không có nghĩ đến, Vân quốc ma tai, thì ra là như vậy nghiêm trọng, càng không có nghĩ tới chính là, Tôn phủ thủ bút lại đáng sợ như vậy. . .

Chỉ dùng bốn toà thần bí, liền đem toàn bộ Vân quốc đều phong ấn lên rồi.

Tiểu Giới thần bí, liền đã có bực này khủng bố uy lực, cái kia chân chính đại giới thần bí đây?

Trước mắt cái này lấp kín vô biên tích một màn, lại là để cho hắn chân chính lần thứ nhất tự đáy lòng biết được Tôn phủ cường đại.

Bọn họ nơi tiên môn, đều có đại trận hộ sơn, nhưng này bảo hộ đại trận, chỉ là bao phủ một núi một phái mà thôi, tối đa bất quá ngàn dặm nơi, nhưng cái này Tôn phủ đây, bao phủ rộng rãi một quốc gia, cái kia lại là cái gì loại to nhỏ, mấy trăm ngàn dặm? Trăm vạn dặm?

Cái kia đã vượt qua Phương Quý phạm vi hiểu biết!

Mà Thanh Vân Gian vừa làm vì Phương Quý giải thích Tiểu Giới thần bí, vừa liếc mắt nhìn Phương Quý phản ứng, rất là vui mừng.

Tôn phủ cường đại, chung quy phải rõ ràng nhìn thấy, mới có thể biết được!

...

...

"Roi xuống đất!"

Cũng ở bọn họ nói thì điều động pháp thuyền người đã cao tiếng hét lớn, mà pháp thuyền bắt đầu mau chóng chìm xuống.

Lúc này chúng tu đều đã rời đi thuyền khoang, chỉ thấy pháp thuyền đã đi tới Lưu Hỏa dãy núi cao nhất một ngọn núi phía dưới, ở cái kia phía trên ngọn núi, có thể nhìn thấy đã bố trí một cái vương tọa, An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích, chính là một cái tóc bạc trắng ông lão, hắn bây giờ chính mặc hoa phục, ngồi ngay ngắn ở đó vương tọa bên trên, ở trên cao nhìn xuống, nhìn xuống trước mắt hóa thành Ma vực Vân quốc.

Mà ở bên cạnh hắn, thì lại có vô tận Thần vệ, trưởng lão, phân bố tại bốn phương tám hướng không trung, hộ vệ chung quanh hắn, ở bên cạnh hắn, còn có mấy cái bình thường khá cho hắn tin tưởng người đứng nghiêm

một bên hầu hạ, phía nam thần điện trưởng lão Triệu Thông Nguyên cũng ở chỗ này.

Lại xuống chút đến, nhưng là thành Thần Huyền bên trong Tôn phủ huyết mạch đại tộc gia chủ, quý phụ, cùng với từ bốn phương tám hướng chạy tới, vì này vị An Châu Tôn chủ chúc thọ khách mời mấy người, bọn họ đều ở sườn núi dựng lên trên đài cao, trái phải liên miên mở ra, sợ không dưới có trăm dặm rộng rãi, lại thêm vào bọn họ nô từ hộ vệ các loại, cũng có vẻ người tấp nập, vô cùng rộn ràng náo nhiệt. . .

Mà phía dưới cùng chân núi một bên, nhưng là những kia chuẩn bị tiến vào bãi săn Trúc Cơ tu sĩ đám người, bọn họ đều đã đến màn ánh sáng trước, đem pháp thuyền dừng lại ở phía xa thung lũng, sau đó đông một đồng, tây một đồng đứng chung một chỗ, vừa chờ bãi săn mở ra, vừa trái phải đánh giá, thấp tiếng nghị luận chu vi có thể nhìn thấy đối thủ mấy người, từng cái từng cái tâm tình , ngược lại cũng là lại chờ mong lại kích động.

"Lần này người đến không ít a. . ."

"Ha ha, vừa có trọng thưởng, lại có lộ mặt cơ hội, ai sẽ bỏ qua?"

Có người khắp mọi nơi đánh giá, rất nhanh liền nhìn thấy một chút khuôn mặt quen thuộc, thấp tiếng thốt lên kinh ngạc lên: "Mau nhìn, bên kia trên vách núi đứng thẳng, không ai không chính là được xưng Bắc Vực tu sĩ người số một Tần Loạn Phong, hẳn trước đây không lâu vừa mới đột phá Trúc Cơ thượng cảnh chứ?"

"Hắn đã đạt đến Trúc Cơ thượng cảnh, Kết Đan hi vọng liền ở Tôn phủ, lần này đương nhiên muốn chạy tới lộ mặt. . ."

"Còn có bên kia, được xưng lục thân không nhận Tiết ngoan nhân cũng tới!"

"Ồ, bên kia đến chính là trước nhỏ có danh tiếng tây điện tiểu thiên tài Phương Quý đi, lại cùng Tôn phủ huyết mạch đồng thời tới. . ."

"Đâu chỉ là bọn họ, tây điện Trường Lưu Công Tử, Đông Mộc Duyên, Lữ Chân Cầm, Lục Đạo Duẫn, bắc điện Kiều Tri Họa, Kim Đại công, Chương Cầu Ngự, đông điện Vân Lĩnh Chi, Tô Tịnh, Phan Mậu, Cát Tàng. . . Ha ha, phải kể tới lên có thể không cái xong, bây giờ là Tôn phủ việc trọng đại, ai sẽ ngoan ngoan ở lại thành Thần Huyền, sợ là Thần thành bốn điện bên trong, tất cả thiên kiêu hạng người đều đã đến rồi đi. . ."

Có người dám khái, than thở: "Lần này, sợ là chân chính thiên kiêu hội. . ."

"Ha ha, sợ cũng chưa chắc. . ."

Vào lúc này, ngược lại có một cái nắm cây quạt người nở nụ cười lạnh.

Người trước kinh ngạc, nói: "Nhân tài như vậy nhiều, bốn điện cao thủ, đếm mãi không hết, vẫn không tính là thiên kiêu hội?"

Người kia cười lạnh nói: "Nhân tài đông đúc đúng là thật, thiên kiêu hội lại không tính, bây giờ trong giới tu hành, thiên kiêu một từ, sớm đã dùng đến nát, động một chút là cái này thiên kiêu, cái kia thiên kiêu, nghe được đều phiền, không biết còn tưởng rằng thiên kiêu khắp nơi đi rồi đây!"

Người trước bất đắc dĩ cười nói: "Vậy người cũng nói xem cái gì loại mới coi như thiên kiêu?"

Người kia than thở: "Thiên kiêu thiên kiêu, ở cùng thế hệ trong bậc lộ tài năng, tài nghệ trấn áp quần hùng người, mới coi như thiên kiêu, người

mới vừa nói những thứ này người, cũng đều là Bắc Vực tu sĩ bên trong, mấy năm gần đây danh tiếng khá thịnh, cùng những kia vào Tôn phủ liên phái mờ tại chúng, thậm chí lưu lạc tới hẻm Phế Nhân bên trong người so với, bọn họ miễn cưỡng có thể hưởng được thiên kiêu hai chữ một điểm một bên, nhưng nếu là cùng Tôn phủ huyết mạch so với đây?"

Lời vừa nói ra, cũng làm cho trong sân hoàn toàn yên tĩnh lên.

"Bắc Vực tu sĩ tổ chất, so với Tôn phủ huyết mạch kém quá xa a. . ."

Người kia thì lại nặng nề thở dài, nói: "Bắc Vực tu sĩ không hăng hái, có thể chân chính bộc lộ tài năng hầu như không có, vừa nãy người nói những người kia, tối đa cũng chỉ là không sai mà thôi, sao có thể nên phải thiên kiêu hai chữ, tựa như trước phía tây thần điện nơi đó, còn nghe nói ra cái thiên kiêu kỳ tài, gọi ngọc điện cái gì lang quân, chúng ta Bắc Vực tu sĩ nói chuyện, cũng đều cảm thấy rất là ước ao, nhưng trên thực tế đây, đó chỉ là một cái sinh trương xảo miệng hài tử mà thôi, biện pháp lúc nói tới thiên hoa loạn trụ, chính mình có thể tu luyện tới trình độ nào?"

"Vì lẽ đó a, nhân gia khen khen có thể, chúng ta nếu như cũng coi là thật, vậy thì thực sự là nhạ người chê cười. . ."

Thốt ra lời này, chu vi người nghe được trong lòng đều khá cảm giác khó chịu, nhưng ngẫm nghĩ nghĩ, hoặc là thực sự là đạo lý này.

Bắc Vực tu sĩ bên trong, ở Tôn phủ trong bộc lộ tài năng không ít, bọn họ nhiều là Thần Đạo trúc cơ, lại đến Tôn phủ tài nguyên, tự nhiên tiền đồ rộng lớn, nhượng người rất là ước ao, ở phần lớn Bắc Vực tu sĩ xem ra, những thứ này người cũng thực tại có thể nên phải thiên kiêu hai chữ.

Nhưng là cùng Tôn phủ huyết mạch so với lên, bọn họ có thể được cho cái gì đây?

Một mảnh trong trăm mặc, cũng hay là có người không cam lòng, nói: "Bắc Vực tu sĩ, tố chất không hẳn liền như vậy kém. . ."

Dao động cây quạt người cười lạnh nói: "Như không như vậy kém, cái kia vì sao không có chân chính bộc lộ tài năng?"

Không cam lòng người nghĩ hết rồi đầu, không nghĩ tới một cái có thể vào lúc này nói ra khỏi miệng, nhất thời trái tim bực mình, dao động cây quạt người thì lại nở nụ cười lạnh, nói: "Cái này tố chất bên trong chênh lệch, vẫn là muốn nhìn thấy a, chỉ rơi xuống cái mạnh miệng, có ích lợi gì?"

Mọi người xung quanh chính một mảnh nặng nề, bỗng nhiên có người thoáng nhìn xa xa một màn, nhất thời giật mình nói: "Mau nhìn. . ."

Những người khác cũng lập tức theo nhìn sang, sau đó liền thấy xa xa phía nam, chính có vài chiếc pháp thuyền chậm rãi lái tới, bọn họ đến so với người khác chậm chút, pháp thuyền cũng có vẻ xa hoa hơn, không có như những khác pháp thuyền như thế dừng lại ở phía xa thung lũng, mà là chậm rãi lái tới, màn ánh sáng trước chính chờ tiến vào bãi săn các tu sĩ nhìn thấy, nhất thời trong lòng đều là run lên, đoán được lai lịch của đối phương.

"Nhìn thấy không? Nhìn thấy không?"

Dao động cây quạt người đầy mặt kích động, run giọng nói: "Nhân gia chân chính thiên kiêu tới rồi. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 269: Bạch Thiên Đạo Sinh

"Đều chen cái gì nha, chú ý điểm phong nghi có được hay không. . ."

Phương Quý mấy người rơi xuống pháp thuyền sau khi, cũng gọi ra không ít quan tâm ánh mắt, trong đó ngược lại có phần lớn đều là bọn họ phía tây thần điện tu sĩ, những thứ này người vốn là cho rằng Phương Quý đã bị những kia Tôn phủ tiêu thiên kiêu đám người xa lánh, ở đi xuống dốc, trong lòng có không ít cười trên sự đau khổ của người khác cảm giác, nhưng bỗng nhiên nhìn thấy Phương Quý lại cùng Thanh Vân Gian mấy người xuất hiện ở bãi sấn ở ngoài, nhất thời cảm thấy kinh ngạc.

Không biết có bao nhiêu ánh mắt hướng về hấn đầu lại đây, có kinh ngạc, có không rõ, có chần chờ!

Phương Quý cũng không biết trong những người này trong lòng phức tạp ý nghĩ, chẳng qua là cảm thấy nhiều người như vậy nhìn mình, cái kia thực sự là một cái tương đương có mặt mũi chuyện, liền cố ý vác lên hai tay, ngửa mặt nhìn trời, biểu hiện lãnh ngạo, để những người kia nhìn ra thấy rõ ràng hơn chút.

Chính mình tốt xấu ở Tôn phủ cũng là có chút danh tiếng, những người kia hẳn là một loại nhìn thấy thiên kiêu cảm giác chứ?

Trong lòng hấn nghĩ, góc áo tung bay càng phiêu dật, tự giác có Thái Bạch tông chủ chín phần thần uẩn!

Bất quá còn chưa từng có đủ làm náo động ần, đột nhiên trong đám người một trận rối loạn, ngoại vi đoàn người lập tức chen chúc tới, làm cho hấn chen lão đảo, suýt chút nữa ngã sấp xuống, phong độ hoàn toàn biến mất, nhất thời thẹn quá thành giận, liền ở trong đám người kêu lớn lên.

"Phương quân, cấm tiếng!"

Bên cạnh Thanh Vân Gian nghe thấy, vội vàng quát khế nhắc nhở hấn, Phương Quý cũng phát hiện sắc mặt hấn khác thường, quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy ba thuyền hoa lệ pháp thuyền chính chậm rãi từ khe núi trong bay tới, những thứ này pháp thuyền vẫn bay đến ở gần, vẫn không có dừng lại, chu vi tu sĩ không thể làm gì khác hơn là bị bức ép đến lùi về sau, đem đường để cho chúng nó, nhất thời lại đem Phương Quý lại chen thịch thịch thịch lui vài bước.

"Người nào a đó là, pháp thuyền làm sao bay đến nơi này rồi?"

Phương Quý đã là rất bất mãn, thấp giọng ồn ào, cũng có chút ngạc nhiên hướng về pháp thuyền trên nhìn sang.

Đã thấy cái kia pháp thuyền vẫn bay đến cái này sườn núi phía dưới, thì mới huyền ngừng lại, phía trái nhất một chiếc pháp thuyền thuyền khoang mở ra, lại từ bên trong đi ra một cái trên người mặc hồng nhạt áo bào rộng cô gái, chỉ thấy nàng có được hơn hai mươi tuổi dáng dấp, khí chất ôn oản tao nhã, da thịt trắng nõn, như là có thể nặn ra nước đến, có được xinh đẹp động lòng người, lại lại có loại điềm tĩnh tâm ý, trên người tựa hồ dẫn theo loại vô hình mị lực, ở nàng đi ra thuyền khoang sau khi, ánh mắt nhẹ nhàng xoay một cái, chu vi tất cả mọi người liền đều trở nên yên lặng.

Không biết có bao nhiêu ánh mắt, đều chỉ là ngo ngác tập trung đến trên người nàng, ánh mắt đều không rời đi chỗ khác một thoáng.

Cô gái kia đi xuống pháp thuyền, liền hai tay giao khấu, nắm ở bụng dưới trước, yên lặng chờ đợi.

Cũng chẳng biết vì sao, rõ ràng động tác của nàng rất đơn giản, hết lần này tới lần khác mỗi một động tác đều có không cách nào hình dung mị lực, hấp dẫn mỗi người ánh mắt, kỳ thực ở bên người nàng còn theo đi xuống bốn, năm người, lại một chút cũng không có cách nào phân đi nàng hào quang.

"Này nữ chính là ai, lớn lên còn rất đẹp. . ."

Phương Quý xa xa trông thấy, cũng không nhịn được nói một tiếng, không hề che giấu chút nào chính mình thương thức ánh mắt.

Nhưng Bạch Thiên Anh mấy người nghe xong hẳn, lại đều sắc mặt khẽ thay đổi, ho nhẹ một tiếng nói: "Phương quân đừng vội loạn giảng, vị kia là Thanh Thiên gia Thanh Vân Linh Ngọc tỷ tỷ, Thanh Vân gia gia chủ nữ nhi, nàng bây giờ đã là Trúc Cơ thượng cảnh tu vị, tuổi tác không lớn, lại thiên tư vô địch, từng lập chiến công hiển hách, nhân xưng phương bắc thần điện đệ nhất kim giáp, cũng là An Châu Tôn phủ bốn đại thiên tài một trong. . ."

"Họ Thanh Vân?"

Phương Quý nghe xong, hơi ngần người ra, hướng về bên cạnh Thanh Vân Gian hỏi: "Nhà ngươi thân thích?"

Thanh Vân Gian sắc mặt ửng đỏ, khó nén đáy mắt vẻ hâm mộ, nói: "Nàng chính là ta đường tỷ, chỉ là nàng chính là An Châu Tôn phủ Thanh Vân một mạch đích mạch trưởng nữ, lại là tuyệt đỉnh thiên tài, ta như thế chút thân phận, lại há dám tự xưng thân thích của nàng?"

"Còn muốn có cơ hội tìm các người giới thiệu ta biết đây. . ."

Phương Quý bữu môi, nhất thời đưa tới chu vi Bạch Thiên Mặc, Huyền Nhai Ngọc mấy người trợn mắt nhìn.

Nhưng còn không chờ bọn họ lời nói xong, chỉ thấy bên phải một chiếc màu xanh pháp thuyền bên trên, cũng đang có một người đi xuống.

Người kia lại là một người mặc áo bào đen, công lấy vác lấy trường thương trẻ tuổi nam tử, hai mươi tuổi trên dưới tuổi tác trên mặt tựa hồ mãi mãi cũng không lộ vẻ gì, như hàn băng như thế, từ pháp thuyền bên trên xuống tới sau khi, bất luận tới nơi nào, đều lập tức có người rất xa cho hắn tránh ra một con đường đến, thậm chí ngay cả những kia từ pháp thuyền bên trên theo hắn đi xuống đồng bạn, cũng không dám tới gần hắn một trượng bên trong!

Làm cho người cảm giác liền như là thoáng cách hắn gần chút, thì sẽ bị thương tựa như.

Chu vi chúng tu vừa thấy hắn đi xuống, liền nhất thời một trận rối loạn, không biết có bao nhiêu người đều gấp lập tức cúi đầu.

Vừa nãy cái kia Thanh Vân Linh Ngọc xuất hiện, nhượng người không nở dời mắt đi, nhưng nam tử này vừa xuất hiện, lại làm cho người không dám nhìn thẳng.

"Phía đông thân điện đệ nhất kim giáp Huyền Nhai Cổ Nguyệt cũng tới, trời ạ, hắn cái này vừa đến, e sợ liền cùng Thanh Vân gia Linh Ngọc Tiên Tử trực tiếp chiếm đi ba vị trí đầu hai cái danh ngạch đi, còn có ai dám cùng bọn họ tranh?"

"Không thể tranh, không thể tranh, cùng Linh Ngọc Tiên Tử tranh tranh đúng là không sao cả, cùng Cổ Nguyệt công tử tranh, sẽ bỏ mệnh. . ."

". . ."

"..."

Chính một mảnh nghị luận bên trong, ở giữa một chiếc pháp thuyền trên người cũng đi xuống, ngoài dự đoán mọi người chính là, cái kia pháp thuyền trên đi xuống, lại là một người mặc bao bọc dày đặc bông cừu thiếu niên, thoạt nhìn bất quá mười một mười hai tuổi, cũng so Phương Quý còn nhỏ chút, hấn nhẹ nhàng ho khan, bị một cái trên mặt tô vẽ dày đặc son phấn cô gái ôm roi xuống pháp thuyền, sau đó đàng hoàng chờ ở một bên.

Hấn tuổi tác như vậy chi nhỏ, lại cùng Thanh Vân Linh Ngọc cùng Huyền Nhai Cổ Nguyệt thân phận đều bằng nhau, dĩ nhiên là khiến người bất ngờ một màn.

Chu vi tu sĩ nhìn thấy hấn, thì lại rất nhanh liền có người thấp giọng hướng về người bên cạnh bắt đầu bàn luận: "An Châu Tôn phủ tứ đại thiên kiêu, dĩ nhiên đến rồi ba người a, trước mắt vị này, chính là tứ đại thiên kiêu bên trong thân bí nhất cái kia, Thương Nhật Bạc, hấn mặc dù tuổi tác không lớn, lại trời sinh huyết mạch mạnh mẽ, có người nói là trên người hấn đã thức tỉnh rồi Đế Tôn đại nhân lực lượng, tiềm lực căn bản không phải người thường có khả năng tưởng tượng, chỉ bất quá, hấn tuy rằng tố chất nghịch thiên, nhưng cũng trời sinh thể yếu nhiều bệnh, bình thường chỉ ở trong tộc tĩnh dưỡng, không có tiến vào thần điện hiệu lực!"

Mọi người xung quanh nghe xong, đều thấp giọng cảm khái, vừa không nhận được không nói, lại sợ như là bị bọn họ ba người nghe được.

Bất quá, chỉ là nhìn thấy ba vị này thiên kiêu còn chưa đủ, đã không biết có bao nhiêu người khiêu lên mũi chân, hướng về càng phía sau nhìn sang.

Ba vị này đều đã đến rồi, cái kia vị cuối cùng đây?

Cũng không có nhượng bọn họ kỳ đợi quá lâu, rất xa sương sớm bị chậm rãi đẩy ra, có một chiếc pháp thuyền cũng lấy mặt trời mới mọc quang mang, chậm rãi xuất hiện ở mọi người trong tầm mắt, thấy cái kia pháp thuyền đủ so với cái khác pháp thuyền lớn gấp ba không ngừng, cổ điển thể lương, mẫn bày đạo văn, chính đang tại thuyền đầu, có một vòng trời lên biển mây mặt trời mới mọc văn huy, cái kia chính là Tôn phủ tứ đại họ Bạch Thiên bộ tộc tộc huy. . .

"Rào" một tiếng, tất cả mọi người đều vào lúc này kích động đứng lên.

Bên trong đám người, có thể nhìn thấy một cái cầm trong tay cây quạt nam tử kích động kêu to: "Đến rồi, Bạch Thiên công tử quả nhiên đến rồi!"

"Ta liền biết, bực này việc trọng đại, hẳn cũng nhất định sẽ xuất hiện. . ."

". . ."

". . ."

Theo mọi người kinh ngạc thốt lên, vừa nãy là do cái kia ba thuyền pháp thuyền bay tới mà lui về phía sau chúng ta, lúc này thậm chí có loại về phía trước ngênh đi ý tứ, nghĩ muốn trực tiếp đến cái kia pháp thuyền trước đi ngênh đón, chỉ bất quá, cũng chỉ là mới vừa chạy đi vài bước, cái kia Thanh Vân Linh Ngọc ba người pháp thuyền bên trên, liền có rất nhiều người ánh mắt lạnh lùng quét một vòng, nhất thời để những thứ này người ý thức được chính mình thân phận, thu lại bước chân.

Mà ở cái kia ba chiếc pháp thuyền bên cạnh, Thanh Vân Linh Ngọc, Huyền Nhai Cổ Nguyệt, Thương Nhật Bạc ba vị thiên kiêu, thì lại đồng thời đập không mà lên, đi tới cái kia cuối cùng một chiếc pháp thuyền trước, ba người đồng thời khom mình hành lễ, hướng về cuối cùng một chiếc pháp thuyền nói: "Cung thỉnh Bạch Thiên sư huynh!"

"Ta đến muộn chút, cũng để cho các ngươi đợi lâu!"

Cái kia pháp thuyền bên trong, vang lên một cái mang theo ý cười tiếng nói, sau đó liền thấy cuối cùng một chiếc pháp thuyền bên trong, một người mặc trắng như tuyết áo choàng nam tử đi ra, chỉ thấy hắn vóc người cao lớn, khí chất xuất trần, hai mắt hẹp dài, tựa hồ đều là dẫn theo chút ý cười, đi ra pháp thuyền sau khi, liền hướng phía ngoài Thanh Vân Linh Ngọc cùng Huyền Nhai Cổ Nguyệt, Thương Nhật Bạc ba người gật gật đầu, chậm rãi đáp không mà tới.

"Đạo Sinh, ngươi mà lại trên đến nói chuyện!"

Ngọn núi chỗ cao nhất, có một cái thanh âm hùng hồn truyền xuống rồi, mọi người hoảng sợ, cái kia nói chuyện thành linh chính là Tôn chủ.

"Vâng!"

Cái kia áo bào trắng nam tử nhẹ nhàng gật gù, liền trực tiếp đáp lên hư không, từng bước một hướng về ngọn núi trên đỉnh đi tới.

Chu vi không biết có bao nhiêu người ánh mắt ước ao nhìn hắn, hắn vừa xuất hiện, không nói mặt khác ba vị thiên kiêu đồng thời nghênh hắn, liền ngay cả cao cao tại thượng Tôn chủ, cũng một chút liền nhìn thấy hắn, hơn nữa coi hắn như con cháu kê đi qua nói chuyện, cái này là cái gì loại tôn vinh a?

Trúc Cơ cảnh giới liền có như thế tôn vinh, đại khái cũng chỉ có như vậy tứ đại thiên kiêu đứng đầu Bạch Thiên Đạo Sinh chứ?

"Thiên nhân phong thái, đây chính là thiên nhân phong thái a?"

Bên trong đám người, có cái cầm trong tay cây quạt nam tử đầy mặt kinh diễm, hướng về người bên cạnh cảm khái lên: "Bực này thiên tư vô

hạn, như tiên chuyển thể người bình thường, cũng chỉ có Tôn phủ bực này trong huyết mạch có thể sinh ra đến đi ra, ta Bắc Vực tu sĩ, độn tại huyết mạch tổ chất, thì lại làm sao có thể xuất hiện bực này thần tiên nhân vật bình thường, các người nói ta nói đúng hay không? Các người có tin hay không?"

Người bên cạnh nghe xong, từng cái từng cái mặt lộ vẻ vẻ xấu hổ, không người dám tiếp hấn lời nói.

"Bạch Thiên Đạo Sinh. . ."

Người chung quanh kinh ngạc thốt lên mở ra Phương Quý trong lòng nghi hoặc, cảm thấy cái này tên có chút quen tai.

Sau đó hấn bỗng nhiên nghĩ ra đến, hẻm Phế Nhân bên trong Thương Cầu Kiếm La Diển Chi, tựa hồ chính là bị người này phế bỏ đi!

Người này ở phía nam thần điện bên trong tu hành, chính mình sư tỷ thật giống cũng là phía nam thần điện!

Mà vào lúc này, theo này Tôn phủ tứ đại thiên kiêu xuất hiện, tất cả mọi người đều khó mà kiềm chế trái tim kích động, rất xa nhìn bọn họ, dẫn theo vô tận kính nể cùng vẻ sùng bái, nhưng lại không người dám tới gần nói chuyện, phảng phất bọn họ đều mang theo vô hình nào đó khí tràng, thoát nhìn cái này một tràng thú ma lũ trình, vẫn không có chính thức bắt đầu, cũng đã là do bốn người này xuất hiện mà nhượng người kích động.

Bất quá cũng đang lúc này, phía nam cái kia sương sớm bên trong, bỗng nhiên lại có từng tia từng sợi sương sớm bị xé ra.

Mọi người khá cảm giác bất ngờ, quay đầu nhìn lại, liền thấy cái kia sương sớm lại lần nữa bị xé ra, lại có một đám người bay lượn mà tới.

Bọn họ không có cuội pháp thuyền, mà là đạp phi kiếm, hoặc là đăng vân mà đi, có vẻ hơi tán loạn, mà đến ở gần thì liền thấy những người kia dáng dấp càng là không cách nào vào mắt, lại có thể có người ăn mặc đầu bết quần áo, bên hông đeo duyệt băng đao, có người trang phục như cái chạy đường, có người lại là thiếu một chỉ chân người thọt, còn có đầy mặt vết tích xấu nữ nhân, trầm mặc ít lời người tuổi trẻ. . .

Phía trước nhất, cũng có vẻ bình thường chút, là cái vóc người thon gầy, dung nhan thanh lệ cô gái, quần áo trên người tuy rằng mộc mạc chút, nhưng tốt xấu sạch sẽ thể diện, càng đều chiếm được cô gái này thoát nhìn tuổi tác không lớn, lại một thân ngạo khí, để người không thể lơ là.

"Rào. . ."

Vốn là coi chính mình ngày hôm nay bất luận lại nhìn tới ai cũng sẽ không ăn kinh sợ đến mức chúng tu đám người, lúc này bỗng nhiên như là sôi sùng sục.

"Đây là. . ."

"Đám kia thành nam hẻm Phế Nhân bên trong gia hỏa, bọn họ lúc này tới làm gì?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 270: Vân Quốc Thú Ma

"Sư tử?"

Rất xa nhìn hẻm Phế Nhân bên trong đám người kia xuất hiện, Phương Quý cũng cảm giác có chút bất ngờ.

Lần này trước khi lên đường, hắn còn đã từng đi tìm qua Quách Thanh, lo lắng chính mình vị sư tử này sẽ bởi vì bỏ qua tốt như vậy một cơ hội, quả thật lưu lạc tới bị thần điện trực xuất kết cục, chỉ là người không tìm được, cũng vẫn đáp lên một khối linh tinh, lại không nghĩ rằng, không cần lời nhắc nhở của chính mình, Quách Thanh sư tử cũng tương tự xuất hiện ở cái này bãi săn ở ngoài, hơn nữa còn là cùng hẻm Phế Nhân người cùng nhau đến.

Nếu nghĩ nhập bãi săn thú ma, vậy dĩ nhiên nên tìm mấy người trợ giúp, chỉ là sư tử vì sao nhất định phải cùng những thứ này hẻm Phế Nhân người kết bạn, coi như nàng là bởi vì ở Tôn phủ trong nhân duyên quá kém, không tìm được người đồng hành, cái kia dù sao còn có chính mình cái này sư đệ mà. . .

"Không nghĩ tới a, cái kia phía nam thần điện cuồng đồ cũng tới. . ."

"Nàng không phải vẫn không thích làm Tôn phủ công sai sao, làm sao lần này đúng là chủ động tới?"

"Ha ha, nghe nói nàng bây giờ vốn là nằm ở bị thần điện trực xuất biên giới, kết quả còn nhất định phải cùng những kia hẻm Phế Nhân người hỗn

cùng nhau, có thể nói là tự giận mình, nói không chắc lần này chuyện, nàng liền thật muốn đi hẻm Phế Nhân cùng những thứ này người làm bạn. . ."

"Đáng tiếc, cái này dù sao cũng là đã từng kinh diễm nhất thời kỳ tài a. .
."

"Chính mình ngu xuẩn, lại có thể trách ai, huống hồ nàng kinh diễm đến đâu, lại há có thể hơn được Bạch Thiên Đạo Sinh?"

". . ."

". . ."

Ở Phương Quý trong lòng cảm giác hiếu kỳ lúc, chu vi nhưng cũng vang lên không ít liên quan tới sự tỷ nghị luận, bây giờ Phương Quý tu vị dần trưởng, linh thức cũng mạnh, người chung quanh nghị luận lúc, lại không có cố ý hạ thấp giọng, đúng là bị hấn rõ rõ ràng ràng nghe vào trong tai.

Trong lòng nhất thời cảm giác càng kinh ngạc lên, chính mình cái này sự tỷ thoát nhìn không thể nào cơ linh, nhưng cũng không nên như thế ngốc chứ?

Nghĩ như vậy, hấn liền muốn qua đi hỏi một chút, lại không nghĩ rằng, sự tỷ cùng những kia hẻm Phế Nhân bên trong đồng bạn đi tới cái này màn ánh sáng trước sau, liền trực tiếp đi tới phía ngoài xa nhất một chỗ nhất thiên địa phương, không nói một lời tụ ở bên kia chờ, đối với người chung quanh tiếng bàn luận mắt điếc tai ngơ, Phương Quý bây giờ chính đang tại đoàn người ở chính giữa, cùng nàng cách nhau cực xa, đúng là trong lúc nhất thời chen không qua đi nói chuyện cùng nàng.

Mà ở Quách Thanh sự tỷ chạy tới lúc, bây giờ cái kia màn ánh sáng ở ngoài, ngọn núi cao nhất bên trên, đang cùng Tôn chủ nói chuyện Bạch

Thiên Đạo Sinh, cũng nhận ra được phía dưới khác thường, quay đầu nhìn Quách Thanh một chút, trên mặt nhất thời lộ ra chút thiếu kiên nhẫn vẻ mặt.

"Đạo Sinh, nho nhỏ này diễn võ, vốn không đến nỗi đem đang lúc bề quan người cũng gọi là đến, nói vậy người cũng đoán được, ta kêu người đến có chuyện quan trọng khác, lần này tiến vào Vân quốc, người phải cẩn thận lưu ý, xem cái kia Ma sơn bên trong động phủ, liệu sẽ có xuất hiện lần nữa!"

An Châu Tôn phủ chi chủ Huyền Nhai Tam Xích, thì lại căn bản không có đem Quách Thanh mấy người để ở trong mắt, hấn chỉ là ánh mắt chậm rãi đảo qua màn ánh sáng sau khi, bây giờ đã như là hóa thành một đoàn vô biên Ma hải như thế Vân quốc, như là đang suy tư cái nào đó phi thường trọng yếu đại sự, qua hồi lâu, mới từ từ mở miệng, hướng về Bạch Thiên Đạo Sinh dặn, âm thanh đều cố ý đè thấp, để tránh khỏi bị người khác nghe được.

"Tiểu chất rõ ràng!"

Bạch Thiên Đạo Sinh từ phía dưới thu hồi ánh mắt, cung kính hướng về Tôn chủ hành lễ, nói: "Huyền Nhai bá phụ nói chuyện cũng quá ưu ái tiểu bối chút, nâng này việc trọng đại, tuyên ta Thần tộc oai, chấn nhiếp những kia Bắc Vực hoai có lòng dạ khác bọn đạo chích, tương tự cũng là một việc lớn, chính là không có cái kia Ma sơn động phủ chuyện, tiểu chất cũng sẽ xuất thủ, để những kia Bắc Vực tu sĩ rõ ràng chính mình nên có thân phận cùng địa vị!"

"Ai, kỳ thực lấy người tố chất, không chắc chắn tâm tư đặt ở những chuyện nhỏ nhặt này!"

Tôn chủ nhàn nhạt hít một tiếng, nhưng cũng biết Bạch Thiên Đạo Sinh tính khí, không có nhiều lời, nhân tiện nói: "Người đi xuống trước đi!"

Bạch Thiên Đạo Sinh lại lần nữa khom mình hành lễ, tay áo lớn phiêu phiêu, từ phía trên ngọn núi rơi đi xuống, giống như tiên!

Mà Tôn chủ vào lúc này, thì thôi khôi phục trên mặt bình tĩnh, hướng về người bên cạnh gật gật đầu, nói: "Có thể!"

...

...

Ngọn núi phía dưới, Phương Quý đang lo lắng muốn hay không từ trong đám người chen đi qua tìm Quách Thanh sư tử, liền chợt nghe đến phía trên ngọn núi, đỉnh tai như có tiếng trống bỗng nhiên vang lên, liền tiếp vang lên chín tiếng, phía trên ngọn núi này hạ nhân các loại, liền đều trở nên yên lặng như tờ, lại không người dám vào lúc này nói chuyện, cũng không ai lộn xộn, như là có một loại sức mạnh vô hình, từ trên trời giáng xuống, đặt ở mọi người trong lòng.

"Tôn chủ có mệnh, bọn người đến Vân quốc thú ma, một là diễn võ, hai là trăm ma hộ đạo, cần tận tâm tận lực, không thể roi Tôn phủ thần uy, đợi đến Vân quốc ma ý tán đi, thiên địa thanh tĩnh, bất luận thân duệ hoặc là tiên môn đệ tử, đều có phong thưởng. . ."

Có một cái hơi chút bén nhọn âm thanh, từ phía trên ngọn núi vang lên, rõ ràng truyền vào mỗi người lỗ tai.

Tất cả tu sĩ, vào lúc này đều kiềm chế lại trái tim kích động, quay đầu nhìn về phía cái kia một mảnh không gặp giới hạn màn ánh sáng.

"Ba ngày làm hạn định, chém ra tất cả Ma linh, cái này liền đi đi!"

Một câu nói này hùng hồn già nua, lại là Tôn chủ chính mồm nói ra, như sấm rền, cuộn cuộn chảy qua phía chân trời.

Cũng theo một câu nói này vang lên, phía trên ngọn núi, bỗng nhiên có hai đạo màu đen trận kỳ bay ra, cách xa nhau ít nhất ba trăm trượng, chia làm trái phải rơi vào cái kia màn ánh sáng bên trên, chậm rãi trượt, hai đạo trận kỳ trong lúc đó liền xuất hiện một đạo cực lớn kẽ nứt, như từ trên xuống dưới, ngược lại nhấc lên một đạo mảnh, bên trong phun trào ma tức, lập tức từng tia từng sợi, từ bên trong trào đem đi ra.

"Thú ma diễm võ, tuyên ta thần uy, đi thôi!"

Đối mặt cái kia màn ánh sáng chỗ hồng nơi chảy ra ma khí, canh giữ ở Tôn chủ trước người hai vị màu trắng ông lão, đồng thời tay áo lớn vung lên, lập tức đem những ma khí kia lại ép trở lại, mà cùng lúc đó, phía dưới đã sớm ở màn ánh sáng chu vi bảo vệ thành Thần Huyền các tu sĩ, cũng đều đã phản ứng lại, không biết là ai hô to một tiếng, tất cả mọi người đều tỉnh giấc chiêm bao, liều mạng giống như hương về màn ánh sáng bên trong phóng đi.

"Ào ào ào. . ."

Màn ánh sáng ở ngoài, ít nhất có gần nghìn Trúc Cơ tu sĩ tụ hội, từ người đầu tiên xông vào màn ánh sáng người bắt đầu, liền như là nước lũ mở ra hạp, dòng người như nước thủy triều, dồn dập giá lên các loại kiếm quang, hoặc cưỡi Linh thú, tiền hô hậu ủng vọt vào màn ánh sáng sau ma địa.

"Đừng chen, đừng chen. . . Phong nghi! Chú ý phong nghi. . ."

Phương Quý vừa bắt đầu liền cùng Thanh Vân Gian mấy người cướp một cái khoảng cách màn ánh sáng gần vị trí thật tốt, nghĩ màn ánh sáng mở ra lúc có thể sớm một chút đi vào, cũng là có thể nhiều cướp mấy con Ma linh, không nghĩ tới lúc này trái lại hãm hại chính mình, hấn vốn định chạy đi Quách Thanh sư tử nơi đó hỏi một câu, lúc này lại trực tiếp bị chen vào

màn ánh sáng bên trong đi tới, tuy rằng kêu to nhưng người chú ý phong nghi, lại nơi nào có người để ý đến hắn.

Vừa vào Vân quốc sau khi, liền lập tức nhìn thấy chu vi ma khí tràn ngập, như tầng tầng khói đen, tầm mắt không thể thành xa, hơn nữa chu vi tu hành bên trong người biết bao là nhiều, ở cái này loạn tiếng chói tai trong hoàn cảnh, liền thần thức đều không thể lần lượt từng cái đi tìm người, làm cho Phương Quý tức đến muốn đánh người, đợi đến chu vi hỗn loạn dẹp loạn lúc, lại nhìn màn ánh sáng lối vào, đã sớm liền cái bóng người đều không có.

Hắn dừng nói không có tìm được sư tử, liền ngay cả sư tử hướng về phương hướng nào đi cũng không biết!

"Đều cướp cái gì a?"

Tức đến Phương Quý tại chỗ giậm chân mắng to: "Sớm một chút vọt vào có thể cho các ngươi nhiều cướp mấy con Ma linh?"

Lúc này hắn, đúng là hồn nhiên đã quên chính mình vừa bắt đầu cũng là liều mạng dẫn theo người hướng về màn ánh sáng phía trước chen!

"Phương quân, còn không mau mau đi vào, sợ là Ma linh muốn bị người cướp đoạt hết. . ."

Bên cạnh vang lên một tiếng cười khẽ, đã thấy Thanh Vân Gian mấy người cũng vẫn ở cách đó không xa chờ chính mình, ngoại trừ Thanh Vân Gian ở ngoài, những người khác bên trong đã rõ ràng có thể thấy được có người thiếu kiên nhẫn, chính từng cái từng cái đập ở phi kiếm bên trên, mặt không hề cảm xúc nhìn hắn.

"Được rồi được rồi, cái này liền đi!"

Phương Quý không thể làm gì khác hơn là ủ rũ phát phát tay, phi thân nhảy đến Anh Đề trên đầu.

Lúc này màn ánh sáng ở ngoài, phía trên ngọn núi, Tôn chủ bên người Triệu Thông Nguyên cũng ở nhìn phía dưới cái này từ la từ lum một màn, trước quá nhiều người, hẳn đúng là không có lưu ý đến Phương Quý, lúc này màn ánh sáng lồi vào đã không có ai, đúng là một chút phát hiện hẳn, chỉ thấy phía dưới Phương Quý dùng sức phát phát tay, lúc này mới đập lên Linh thú hương về ma khí nơi sâu xa bay qua, tâm trạng nhất thời có chút cảm động.

"Ta còn lo lắng hẳn bỏ qua, nguyên lai tiêu tử này đã đến rồi. . ."

Hắn nhìn Phương Quý bóng lưng, không nhịn được lắc lắc đầu, nói: "Còn rất có lễ phép, theo ta lên tiếng chào hỏi lại tiến vào trong đi!"

. . .

. . .

"Hông. . ."

Phương Quý mấy người vào Vân quốc biên cảnh, ma khí nơi sâu xa, rất nhanh liền đã nghe đến nhiều tiếng gào thét truyền đến, đồng thời còn có vô số ánh đao bóng kiếm, lại là vừa nãy xông tới tu sĩ, đã sớm cùng những kia Ma linh động thủ rồi, lần này xông tới nhiều tu sĩ như vậy, Ma linh lại nơi nào đủ phân, hầu như là mười mấy người vây giết một con Ma linh đều có, đem Ma linh bắt nạt có thể thảm.

"Chúng ta cũng đi chém giết Ma linh đi!"

Bạch Thiên Anh vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy cảnh tượng như thế này, cực kỳ hưng phấn, hướng về các đồng bạn gọi lên.

"Giết cái rắm!"

Phương Quý tức giận: "Nơi này chao thiếu hòa thượng nhiều, với bọn hấn cướp cái cái gì sức lực, trực tiếp đi vào trong đi, càng đi vào trong đi, đôi thủ càng ít, Ma linh càng nhiều, lúc này mới có thể để người một lần giết cái sáng khoái a. . ."

"Ồ. . ."

Bạch Thiên Anh bị Phương Quý huân một câu, đúng là sắc mặt ửng đỏ, không dám nói thêm cái gì.

Cái khác Tôn phủ huyết mạch, thấy Phương Quý trực tiếp liền sai khiến lên bọn họ, trong lòng cũng sẽ có mấy trong lòng người là không thoải mái, nhưng Phương Quý nói lại là thật tình, liền không có ai nói thêm cái gì, chỉ là từng cái từng cái ra sức giá lên phi kiếm, trực tiếp phá tan rồi tầng tầng khói đen, hướng về cái này một mảnh hóa thành Ma vực Vân quốc vọt vào, coi chu vi linh tinh Ma linh làm không có gì!

Bọn họ người tài cao gan lớn, tự nhiên hoàn toàn không có ý sợ hãi đi vào trong hướng, mà ở bên cạnh họ, cũng có thể nhìn thấy một ít khí cơ bất phàm bóng người, trực tiếp hướng về nơi càng sâu bay lượn, có thể nhìn ra được, những thứ này người đều là một thân bản lãnh, khá là bất phàm.

Liền bay lượn chừng nửa canh giờ, chu vi cũng đã xem không tới bất kỳ những tu sĩ khác bóng người, chỉ còn bọn hấn mấy cái, chu vi bốn phía đều là tràn ngập khói đen, chính là lấy bọn họ Trúc Cơ cảnh giới, vượt xa người thường thị lực, xem đồ vật đều mơ mơ hồ hồ, quả thật như là tiến vào nhập ma vực giống như, cũng không ai biết cái kia ma vụ nơi sâu xa, lúc nào sẽ chui ra cái gì loại phê người quái vật đi ra!

Bất quá cũng tại lúc này, bọn họ cũng đã đi tới một toà bị ma vụ toàn bộ bao phủ thành trấn trước, nhìn chăm chú nhìn lại, liền thấy nơi này đã hoàn toàn hóa thành một mảnh tử thành, dày đặc mùi máu tanh từ trong thành tán phát ra, cực kỳ gay mũi.

Mà ở trong thành đường phố, còn có thể nhìn thấy lò mò ma ảnh du đãng, phóng tầm mắt nhìn, ít nhất mấy chục con.

"Ha ha, rốt cuộc tìm được những đồ chơi này. . ."

Bạch Thiên Mặc thấy thế, nhất thời cao giọng bắt đầu cười lớn: "Chư vị, nên xem bản lĩnh thật sự thời điểm!"

Vừa nói chuyện, cố ý nhìn Phương Quý một chút!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 271: Các Hiện Thần Thông

"Đây chính là Ma linh?"

Đi tới toà thành trì này trên không lúc , liền ngay cả Phương Quý, cũng không khỏi lấy làm kinh hãi.

Hắn tuy rằng rất sớm liền đã tiến vào Ma sơn, còn đã từng thâm nhập Ma sơn phúc địa, nhưng cũng vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy Ma linh, trước hắn nhập Ma sơn loạn thạch cốc lúc, nhìn thấy Ma linh, chỉ là đã bị Thái Bạch tông chủ mấy người giết chết, hóa thành màu đen hoa sen tồn tại, mà bây giờ nhìn thấy, nhưng là sống sờ sờ Ma linh, cùng với trước đây không lâu, mới bị những thứ này Ma linh bừa bãi tàn phá qua một toà thành trì.

Cái kia thảm trạng, quả thực khiến người tê cả da đầu!

Có thể thấy, cái này nguyên bản nên một toà não nhiệt thành trần, cửa hàng mọc như rừng, phòng xá thành đàn, nhưng hôm nay, lại hoàn toàn thành địa ngục giữa trần gian, đâu đâu cũng có bách tính thi thể, bị găm máu thịt be bét, có treo ở trên cây, trên tường, có còn duy trì khi còn sống liều mạng giãy dựa tư thế, máu ở trên đường phố hội tụ thành sông nhỏ, lặng yên không một tiếng động lưu động, chảy ra từng cái từng cái sông nhỏ.

Tĩnh mịch!

Chỉ có sương mù màu đen bao phủ ở này thành trì trên không, vô số đạo Ma linh bóng đen ở trên đường phố đi tới đi lui, ăn tươi nuốt sống.

Chu vi cực kỳ ngọt ngào, phảng phất liền oan hồn cũng không dám ở nơi đây kêu khóc!

Nhìn cái này nhân gian thảm trạng, Phương Quý trực giác cảm thấy có chút sợ hãi, hẳn là cái gan lớn, ít có hẳn sợ sự vật, mà bây giờ, hẳn đã là Trúc Cơ cảnh giới tu sĩ, nhưng nhìn thấy màn này, lại vẫn là sinh ra loại phía sau lưng lạnh cả người cảm giác!

"Hồng. . ."

Ở bọn họ quan sát tòa thành chết này cùng trong thành du đãng Ma linh thì phía dưới Ma linh cũng phát hiện giữa không trung bọn họ, một con chính tại phía dưới thành trì giếng nước một bên, duyên ăn một cái nào đó bách tính đầu Ma linh, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, con mắt màu đỏ tươi ở tầng tầng khói đen phía dưới, có vẻ tham lam mà hung tàn, một con lớn, sau lưng bỗng nhiên triển khai hai cái cánh lớn, thẳng hướng giữa không trung vọt tới.

Cách rất gần, Phương Quý mấy người mới nhìn rõ dáng dấp của nó, chỉ thấy nó thành linh cùng bình thường ma vật không giống, dĩ nhiên hóa ra hình người, bên ngoài thân có một nửa lộ ra màu đen bộ xương, như là áo giáp giống như bảo vệ nó ngực bụng, khắp toàn thân, đều toả ra một loại nào đó quỷ dị hắc khí, làm cho nó như là ở trong hắc vụ một loại u linh, tựa hồ bất cứ lúc nào có thể biến mất ở chu vi trong hắc vụ.

"Thật nhanh!"

Chúng tu đều không phải phạm tục, một chút trong lúc đó, liền nhìn ra con này Ma linh thực lực cực mạnh, chỉ dựa vào nó cái này bỏ một cái vọt một cái tư thế, liền có thể phán đoán ra nó lực lượng cùng tốc độ, đều không thua tại bình thường Trúc Cơ trung giai tu sĩ, mà quan trọng hơn chính là, chúng nó trên người tựa hồ trời sinh dẫn theo một loại nào đó quỷ

dị khí tức, nhượng người vừa thấy liền lòng sinh kinh hãi, theo bản năng liền không nghĩ trực diện quái vật này, chỉ muốn chạy trốn.

Những thứ này Ma linh, vốn là Ma sơn ma vật biến thành.

Ma sơn quanh năm có quý dị tà khí tràn ngập, núi trong thú loại bị tà khí nhiễm, thì sẽ hóa thành ma vật, ma vật lẫn nhau nuốt chửng, tàn linh bỗng bèn, liền có thể hóa thành Sơn quý, mà Sơn quý lại rút lấy cái khác tàn linh, bị tà khí ôn dưỡng, thì sẽ hóa thành Ma linh.

Con này Ma linh, liền đã cùng ma vật, hoặc là Sơn quý hoàn toàn không giống, hóa thành một loại hoàn toàn mới sinh linh, yêu tà khủng bố!

Ma vật hoặc là Sơn quý, cũng không dám thoát ly Ma sơn phạm trù, chỉ có thể ở có Ma sơn tà khí phạm vi bao phủ bên trong hoạt động, mà những thứ này Ma linh, lại là hơi một tí sấm tướng đi ra, bừa bãi tàn phá một phương, phân tán Ma sơn tà khí, đơn giản tới nói, liền là Ma sơn tà khí đến nơi nào, nơi đó thì sẽ có ma vật cùng Sơn quý, mà Ma linh tới nơi nào, Ma sơn tà khí liền bị chúng nó dẫn tới nơi nào. . .

Nhất định phải hình dung, Ma linh liền là Ma sơn họa loạn xúc tu, tiên phong binh!

...

...

"Chư vị huynh trưởng, cái này con thứ nhất Ma linh, liền trước hết để cho tiểu muội đi!"

Đôi mắt con này kinh khủng hung tàn Ma linh vọt tới, cái kia giữa không trung bên trong mấy vị Tôn phủ huyết mạch lại không có vẻ sợ hãi chút nào, trái lại bắt đầu cười lớn, mơ hồ có chút chờ phân phó ý tứ, Bạch

Thiên Anh cái thứ nhất nở nụ cười, vừa nói, liền đã nhanh chân đạp không, chạy vội đi ra ngoài.

"Xoạt xoạt xoạt!"

Mười ngón xoắn một cái, sau lưng cái hộp kiếm bên trong, liền bỗng nhiên có mấy chục đạo phi kiếm bay ra, kiếm quang chói mắt rọi sáng chu vi khói đen bao phủ đại địa, liền như là một đạo lồng chim, đem thẳng hướng con kia Ma linh giáo đi qua, con kia Ma linh thể tới cực nhanh, đón kiếm quang, dĩ nhiên thu thể không được, nhưng nó tựa hồ cũng có chính mình linh thức, vừa thấy không ổn, lại cả người run lên, bỗng nhiên hóa thành vô tận khói đen.

Mấy chục đạo kiếm quang từ nó hóa thành trong khói đen cắn giết mà qua, nó chột lại lần nữa ngưng tụ, mà lại đã vọt tới Bạch Thiên Anh ba trượng ở ngoài, miệng rộng một mở, liền đã từ bên trong dò ra bảy, tám đạo sinh mẫn xước mang rô đầu lưới, hướng về Bạch Thiên Anh mi tâm xuyên đến.

Lại một trong lúc đó, liền để Bạch Thiên Anh rơi vào hiểm cảnh.

"Hả?"

Bạch Thiên Anh cũng không nghĩ tới, con này Ma linh lại có thể do thực hóa hư, tránh thoát chính mình kiếm quang, mắt thấy Ma linh vọt tới trước người, nàng cũng hơi cảm giác bất ngờ, bất quá cũng không hoảng loạn, mà là một tiếng cười khẽ, thân hình về phía sau lướt ra khỏi, hai tay bắt ấn, chỉ hướng phía trước, linh tức phun trào, nhưng có một toà nửa trong suốt đỉnh lô ngưng tụ ở giữa không trung, tuôn ra vô tận ngọn lửa, đem con kia Ma linh quán ở bên trong.

"Ào ào ào. . ."

Con kia Ma linh tê hét lên điên cuồng, kịch liệt xông tới, muốn tránh thoát ngọn lửa ràng buộc, lại không nghĩ rằng phía kia đỉnh lò không chỉ có bên trong ngọn lửa lợi hại, càng là có mạnh mẽ sức hút, đưa nó kéo vào miệng đỉnh, dù là thân hình hóa thành ma khí cũng vô dụng, một hóa đi ra, trái lại bị đỉnh lò hút vào lò trong, đốt càng nhanh, bởi vậy nhiều tiếng chói tai trong tiếng kêu thảm, nó đã hoàn toàn bị ngọn lửa bao vây lấy.

Cuồn cuộn khói đen bốc lên, Ma linh đã hoàn toàn biến mất.

Nhưng giữa không trung, nhưng có một đóa màu đen hoa sen chậm rãi ngưng tụ, nhẹ nhàng rơi xuống đất trên, không hề có một tiếng động tỏa ra.

"Ha ha, dù sao vẫn là đưa người giết!"

Bạch Thiên Anh nở nụ cười một tiếng, liền từ phía sau lưng lấy ra một đạo quyển trục, thật dài mở ra, sau đó hướng về cái kia màu đen hoa sen trên một đống, quyển trục thu hồi lại thì trên đất màu đen hoa sen đã không gặp, nhưng trống không quyển trục phía trên, lại nhiều một đóa màu đen hoa sen ẩn ký, cái này đúng là bọn họ nhập Vân quốc ma vực diễn võ tranh tài bằng chứng, cuối cùng ai hoa sen ẩn ký nhiều nhất, ai liền thắng lợi.

"Tôn phủ huyết mạch, quả nhiên có chút bản lãnh!"

Phương Quý vẫn ở bên cạnh nhìn tình cảnh này, trong lòng nhất thời có đáy: "Cái này Bạch Thiên Anh trên căn bản xem như là cái này quần Tôn phủ thiên kiều bên trong yếu nhất một cái, lớn lên cũng không tốt nhất xem. . . Nhưng vừa nãy nàng đối mặt cái kia một con Ma linh, lại liên tiếp triển khai Tiêu quốc Cửu Hoa tông Ngự kiếm chi thuật, Vân quốc Nam Ly cung Đan Hỏa huyền công, thời khắc nguy cấp chém giết một con Ma linh, phần này thực lực cũng xem là tốt!"

"Tính toán, thực lực của nàng, đã không kém Triệu Hồng, chỉ là hẳn là còn không sánh được Thần Đạo trúc cơ tu sĩ. . ."

Yếu nhất một cái Tôn phủ huyết mạch, liền có bực này bản lĩnh , ngược lại cũng để Phương Quý thật là ý thức được Tôn phủ huyết mạch ưu thế.

Vén vẹn là Cửu Hoa thuật ngự kiếm cùng Đan Hỏa huyền công, liền đã khá thấy bản lĩnh, mà cái này, vẫn là ở nàng không có triển khai Tôn phủ bí pháp tình huống xuống, mà Tôn phủ bí pháp, trình độ nào đó trên, mới xem như là Tôn phủ huyết mạch ưu thế lớn nhất , liền ngay cả Phương Quý lúc này cũng không tốt phỏng đoán, nếu là Bạch Thiên Anh triển khai Tôn phủ bí pháp gia trì ở thân, thực lực của nàng lại sẽ tăng cao tới trình độ nào. . .

"Hồng. . ."

"Ô ô ô. . ."

Đúng là không có công phu để Phương Quý ngẫm nghĩ, theo Bạch Thiên Anh ra tay đem cái kia một con Ma linh chém giết, phía dưới trong thành trì, nhất thời có càng nhiều Ma linh bị kinh động, như là bị chọc vào tổ ong vò vẽ giống như, các loại rống to quý gào, xoạt xoạt xoạt liên miên vọt lên!

Bọn họ cái này đoàn người, tổng cộng có tám cái, lập tức liền bị mấy chục con Ma linh cho vây vào giữa.

Một con Ma linh, liền đã có không thua tại Trúc Cơ trung giai tu sĩ thực lực, mấy chục con Ma linh vọt tới, càng lộ vẻ ma khí um tùm, hung tàn khủng bố, như rơi vào Vô Gian địa ngục, chu vi đều là nuốt người hung thần, nhưng Thanh Vân Gian mấy người nhưng không thấy vẻ sợ hãi, trái lại bắt đầu cười lớn, nói: "Những thứ này Ma linh chính là có như thế chỗ tốt, gặp người liền nhào, cũng bớt đi truy sát thời gian!"

Vừa nói chuyện, chu vi Tôn phủ thiên kiêu, đã từng cái tuyền một phương hướng ra tay.

"Bạch Thiên La Y quyết!"

Bạch Thiên Tuyệt trước người, đã có hai con Ma linh vọt tới, hung uy cuộn cuộn, nhưng nàng cũng rất là tinh táo, thông dong thông dong ở trên trán kết nổi lên một ấn, rồi sau đó hai tay hướng ra phía ngoài giương ra, trong tay áo liền có hai đạo mù sương cái bóng bay ra ngoài, cái kia cái bóng như thật như ảo, giấy trắng giống như trải ra mở ra đến, vừa vặn đón lấy hai con Ma linh, lại trực tiếp đưa chúng nó bao bọc ở bên trong.

Ma linh liều mạng giãy dụa, nhưng cũng tránh thoát không ra, mắt thấy bóng trắng nhúc nhích, lại chậm rãi đưa chúng nó cho hóa rơi mất.

"Tam Tương Thủy huyền công!"

Mà Thanh Vân Gian trước người, nhưng là vọt thẳng lại đây ba con Ma linh, tiền hậu giáp kích, tình thế hiểm nhất, nhưng Thanh Vân Gian lại liền cũng không thèm nhìn tới, nhẹ nhàng nâng tay, chu vi trong hư không liền có tầng tầng hơi nước bị hút ra đi ra, hơi nước ngưng làm sương mù, sương mù lại ngưng làm mây khói, mây khói tràn ngập ra, thời khắc nguy cấp liền đã bao phủ chu vi mười trượng phạm vi, ba con Ma linh đều vọt vào.

Rồi sau đó, Thanh Vân Gian nhẹ nhàng gảy gảy ngón tay, tất cả mây khói co lại nhanh chóng, lại là đều hóa thành băng sương, liền đem cái kia ba con Ma linh bao bọc ở bên trong, trong lúc nhất thời cũng như là hình thành rồi ba pho tượng đá, cũng không nhúc nhích trôi nổi ở giữa không trung trong.

Thanh Vân Gian căn bản cũng không thèm nhìn tới chúng nó, cái kia ba pho tượng đá liền hướng trên đất hạ xuống đi, hóa thành ba đóa sen đen.

"Ha ha, những thứ này Ma linh thoát nhìn cũng không ra sao, Vân quốc tu sĩ như vậy vô dụng, liền bị những đồ chơi này diệt quốc?"

Mặt khác một sương bên trong, Huyền Nhai Ngọc, Thương Nhật Hóa, Bạch Thiên Mặc mấy người cũng đều đã cười to ra tay.

Bọn họ trái tim vốn là tồn tại chút ý muốn phân cao thấp, lúc này liền cũng cùng dùng thần thông, Huyền Nhai Ngọc thân hình hơi động, trên đỉnh đầu bỗng nhiên có một mảnh ánh trăng giáng lâm xuống, những thứ này ánh trăng, lại từng cái từng cái đều hóa thành hắc bóng người, một cái hai cái ba cái bốn cái, thời khắc nguy cấp liền có mấy trăm cái, lơ mờ che kín một mảnh hư không, người khác bị Ma linh bao vây, hắc cũng bao vây Ma linh.

Lại sau một khắc, cái này vô số đạo cái bóng đồng thời ra tay, ma hỏa bừa bãi tàn phá, trong nháy mắt liền có hai con Ma linh bị thiêu chết.

Mà Thương Nhật Hóa nhưng là dưới hai tay ép, đang có hai con Ma linh chạy vội hướng về hắc vọt tới, nhưng không hề nghĩ rằng, hắc huyền pháp phát huy ra, đại địa bỗng nhiên trở nên như là mặt hồ giống như, cái kia hai con Ma linh chính mượn lực trên đất bắn ra, nhào về phía giữa không trung, nhưng này đôi đủ rơi xuống đất một chốc, nhưng trong nháy mắt rơi vào trong bùn đất, lại sau đó, bùn đất vọt tới, đã trực tiếp đưa chúng nó đè ép thành thịt vụn.

Mọi người vào lúc này đều triển lộ huyền pháp, thần uy huyền diệu, nhưng kinh người nhất, thì lại vẫn là Bạch Thiên Mặc!

Hắn vào lúc này, không có vội vàng xuất kiếm, mà là trước tiên nhìn về phía Ma linh nhiều nhất một phương hướng, hít sâu một cái.

"Bá. . ."

Hắn đột nhiên một bước bước ra, bên hông trường kiếm chớp mắt ra khỏi vỏ, kiếm thế nhanh như chớp giật, mà kinh người nhất nhưng là, ở hắn rút kiếm ra khỏi vỏ một kiếm, trong tay kiếm quang liền một đạo một đạo tách ra, nổi liền một mảnh, như là hắn chỉ rút một kiếm này, kết quả nhưng rút ra mấy chục đạo, mấy trăm đạo kiếm quang, máu chốt nhất chính là, những thứ này kiếm quang, rõ ràng đều là chân thực, sóng lớn giống như về phía trước chém ra.

"Xoẹt. . ."

Giữa không trung bên trong trong nháy mắt hóa thành một mảnh kiếm hải, lít nha lít nhít, đủ đem hắn thân năm mươi vị trí đầu trượng hư không đều bao phủ ở bên trong, những thứ này Ma linh, ở cái kia vô tận kiếm thế phía dưới, thậm chí ngay cả hóa thành hư vô ma khí bỏ chạy đều không làm được, nhìn thấy kiếm quang lóng lánh trước mắt, liền đã bị kiếm hải bao phủ, sau đó trực tiếp bị xoắn thành một mảnh máu, ào ào ào từ giữa không trung rơi đi xuống, trên đất hóa thành sen đen.

Liên tiếp sen đen sinh ở trên mặt đất, có tới năm đóa.

"Bạch Thiên đạo huynh, hảo kiếm đạo!"

"Quả không hổ là được đến phía đông trấn thủ chính môn khen Bạch Thiên Chân kiếm đạo, quả nhiên lợi hại!"

Thấy tình cảnh này, coi như là đang cùng Ma linh chém giết Thanh Vân Gian mấy người, cũng đều không chỉ có lấy làm kinh hãi, cùng kêu lên than thở.

Mà Bạch Thiên Mặc vào lúc này, cũng đang có chút ngạo nghễ quay đầu nhìn về phía Phương Quý, nói: "Phương quân, ta một kiếm này làm sao?"

Xa xa chính xem cuộc vui nhìn thật thoáng tâm Phương Quý lắc lắc đầu,
nói: "Cũng là bình thường thôi đi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 272: Đem Hết Toàn Lực À

"Bình thường?"

Phương Quý câu nói này, liền như là nước lạnh phủ đầu rót đi xuống.

Vốn là trong sân chính có vẻ hơi sục sôi nóng bỏng bầu không khí, trong nháy mắt có chút đóng băng, Bạch Thiên Anh Bạch Thiên Tuyết, Huyền Nhai Ngọc, Thương Nhật Hóa bọn người theo bản năng quay đầu hướng về Phương Quý nhìn lại, liền ngay cả Thanh Vân Gian, trên mặt cũng lộ ra chút vẻ tò mò.

Mà vừa nãy cố ý nhìn Phương Quý hỏi ra câu nói kia Bạch Thiên Mặc, vào lúc này càng là đã không muốn che giấu trên mặt bất mãn.

"Như Phương quân cảm thấy chúng ta huyền pháp, khó nhập pháp nhãn, cái kia sao không cho chúng ta bộc lộ tài năng?"

Hắn nói vẫn cứ có vẻ rất khách khí, nhưng ý khiêu khích cũng đã có vẻ hết sức rõ ràng.

Đối với câu nói này Phương Quý cũng không cảm giác bất ngờ, trên thực tế, cái này vốn là đã sớm nên xuất hiện một vấn đề, lúc trước hắn vừa đến Tôn phủ, cùng người biện pháp luận đạo, thực tại bại không ít người, đặc biệt là những thứ này Tôn phủ huyết mạch, bọn họ vốn là trong lòng liền không chắc quá chịu phục, chỉ là chỉ dựa vào luận đạo mà nói, bọn họ xác thực luận bất quá Phương Quý, hoặc nói là tiểu Ma sư, chỉ có thể chịu thua thôi.

Vừa bắt đầu bọn họ hướng về Phương Quý truyền vào lý niệm, chính là Bắc Vực tu sĩ đóng cửa tu hành, ít cùng người giao lưu, đến nỗi tại hoang phế không ít có giá trị huyền công bí pháp, đây là đối với truyền thừa không tôn trọng, ngược lại là Tôn phủ làm chủ Bắc Vực sau khi, mệnh lệnh các đại Tiên môn giao ra chính mình truyền thừa bí pháp, mới làm cho mọi người có nhìn thấy chi chút bí pháp cơ hội, có trợ giúp Bắc Vực tiên môn bí pháp tinh tiến.

Ẩn giấu ý tứ, chính là Tôn phủ huyết mạch, có tư cách hơn truyền thừa Bắc Vực tiên môn bí pháp.

Nhưng trước Phương Quý cùng bọn họ biện pháp, khiến cho bọn họ cũng lại không có mặt nhắc tới câu nói này, dù sao lĩnh ngộ xác thực không bằng người ta, nhưng đối với huyền pháp lĩnh ngộ, lại chỉ là một mặt, nếu là không thể tu luyện được, còn chỉ có thể coi là lý luận suông, bác người nở nụ cười.

Vì lẽ đó, những thứ này biện pháp lúc thua ở Phương Quý trong tay Tôn phủ huyết mạch, trong lòng ngược lại cũng ỏ cỡ lửa.

Lần này bọn họ mời Phương Quý đồng hành, kỳ thực cũng có tranh tài ý tứ ở bên trong, Thanh Vân Gian mời Phương Quý, cái kia đúng là muốn cùng Phương Quý kết bạn, nhưng những người khác cũng đã có không ít là do Phương Quý ở hẻm Phế Nhân bên trong ra tay chuyện, đối với Phương Quý có chút bất mãn, bọn họ không có từ chối cùng Phương Quý đồng hành, chính là chờ ở bãi sấn bên trong, ngắm nghía cẩn thận Phương Quý thực lực đến tột cùng làm sao!

Lúc này bọn họ những thứ này Tôn phủ thiên kiêu, đều đã từng ra tay, tu vị yếu nhất Bạch Thiên Anh, cũng ung dung ở vừa đối mặt phía dưới, chém giết một con Ma linh, mà cái khác người, thì lại hoặc có hai con, hoặc có ba con, lợi hại nhất Bạch Thiên Mặc, lại là một kiếm chém năm con, hơn nữa

bọn họ đều không có triển khai Tôn phủ bí pháp, chỉ là lấy xưa nay tu luyện Bắc Vực huyền công ra tay, càng là nói rõ ý này.

Trước Phương Quý, là do cái kia danh thiên tài, đã đến đến rất nhiều Tôn phủ huyết mạch tôn trọng, nhưng bây giờ, lại là muốn xem hắn có phải là đáng giá phần này tôn trọng thời điểm, nếu Phương Quý có thể chém giết một con Ma linh, liền đại biểu hắn ở cái này đại đa số đều là Tôn phủ huyết mạch trong vòng nhỏ đạt yêu cầu, nếu là có thể giống như bọn họ chém giết hai con ba con, vậy thì đại biểu hắn có thể được đến tán thành. . .

Bất quá bọn hắn đối với chuyện này cũng không làm sao có lòng tin, Phương Quý cũng không phải Thần Đạo trúc cơ, vì lẽ đó ở trong ý thức của bọn họ, Phương Quý không cần hoàn toàn giống như bọn họ, chỉ cần có thể biểu hiện không thua với Bạch Thiên Anh loại hình, liền đã đại diện cho hắn thiên tư không sai.

. . .

. . .

"Cái này danh tiếng, ta đến ra nha. . ."

Phương Quý nghĩ tới không có bọn họ nghĩ tới nhiều như vậy, nhưng cũng rõ ràng những thứ này người nhìn mình dụng ý.

Liền hắn cũng không khách khí, trực tiếp chấp tay sau lưng về phía trước đi tới, cười nói: "Lần này thú ma, ta còn dự định nhiều cướp điếm công lao, xong trở về hướng về Tôn phủ đổi bảo bối đây, không cần người nói, ta cũng nhiều lắm giết mấy cái, các người không cho ta đều lấy được. . ."

Vừa nói, hắn đã vừa đập lên hư không, trực tiếp đi về phía trước.

"Ha ha, tốt, thỏa mãn Phương quân!"

Huyền Nhai Ngọc thấy tình cảnh này, bỗng nhiên cười ha ha, đồng thời cùng Bạch Thiên Mặc mấy người bứt ra thối lui.

Lúc này vốn là bọn họ một nhóm tám người, các thủ một mặt, nghênh chiến phía dưới trong thành trì vọt lên Ma linh, mà bây giờ Phương Quý chính đang tại đi về phía trước, bọn họ rồi lại lùi lại, lại vừa vịn đem Phương Quý ở lại phía trước, một mình đối mặt cái kia còn lại Ma linh, chỉ một chốc, Phương Quý trước người sau người, thân trái thân phải, liền đã có ba con Ma linh đồng thời vồ giết đến trước người của hắn, ma ý giảo đến.

"Phương quân. . ."

Thanh Vân Gian thấy thế, đúng là không nhịn được khẽ cau mày, muốn đuổi tiến lên giúp đỡ.

Hắn kỳ thực cũng muốn nhìn một chút Phương Quý thực lực, nhưng một thấy Phương Quý một mình đối mặt ba, bốn con Ma linh, lại vẫn cảm thấy quá mức hung hiểm.

"Thanh Vân quân chớ lo lắng, Phương quân nếu là không địch lại, thì sẽ cầu cứu!"

Nhưng bên cạnh Huyền Nhai Ngọc cùng Bạch Thiên Mặc lại là rất có hiểu ngầm về phía trước bước ra một bước, ngăn ở Thanh Vân Gian trước người.

"Đám khốn kiếp này chớ cười nhạo ta đây?"

Phương Quý vốn là vừa nhìn mình bị Ma linh vây nhốt, theo bản năng cũng muốn lui về phía sau, tìm cái biết đánh nhau cũng đánh chạy vị trí lại

ra tay, nhưng vừa thấy Bạch Thiên Mặc mấy người ánh mắt, chột trong lòng đến rồi nổi cơn tức, bình thường hẳn cũng sẽ không nắm cái mạng nhỏ của chính mình đùa giỡn, nhưng lúc này lại nghĩ tùy hứng một lần, lại thêm vào những thứ này Ma linh cũng không đến để cho hẳn kiêng kỵ như vậy trình độ, vì lẽ đó dứt khoát liền xông lên tới.

"Hồng. . ."

Bốn phương tám hướng đều là ma hồng, từng trận ý sợ hãi phân trào mà tới.

Những thứ này Ma linh, vẫn là giống như trước Sơn quý như thế, trời sinh liền tỏa ra khiến người tâm sinh sợ hãi khí tức, nhưng Phương Quý nhưng cũng là từ Luyện Khí cảnh giới lúc liền phát hiện, chính mình thật giống trời sinh không biết sợ những thứ này Sơn quý, liền hẳn dứt khoát giao tay, sát na thời khắc liền đã bám lên một đạo pháp ấn, trên đỉnh đầu, lập tức có vô tận linh tức hội tụ, hiển hóa ra một ngọn núi lớn!

Sừng sững Ma sơn, ma ý cuộn cuộn!

Cái này Ma sơn xuất hiện một chốc, liền đã đè ép chu vi trong vòng mười trượng hư không, những kia Ma linh vốn đã vọt tới Phương Quý trước người, hướng về hẳn dò ra lợi trào, nhưng lại không nghĩ rằng, Ma sơn xuất hiện, chu vi hư không liền như là lập tức ngưng tụ lên, áp lực cực lớn trấn áp ở chúng nó trên đỉnh đầu, như là hư không đều đọng lại, khiến cho chúng nó động tác càng ngày càng chậm, tiếp cận với ngưng trệ. . .

Có chút Ma linh thấy tình thế không ổn, liền theo bản năng muốn hóa thành ma khí né ra, có thể ở cái này Ma sơn trấn áp phía dưới, liền ngay cả bọn họ hóa thành ma khí chạy ra động tác, đều biến đến cực kỳ chậm chậm lên, tán dật ma khí, như là ở bên trong nước, thật lâu không cách nào tan ra.

"Khách. . ."

Mà Phương Quý vào lúc này, nhưng là lật bàn tay một cái, Ma sơn xoay tròn, phía dưới bị trấn áp lại hư không cũng theo xoay tròn, những kia Ma linh ở tình huống như vậy, lại mạnh mẽ bị đè ép thành một đồng thịt nát, sau đó cuộn cuộn khói đen hướng về mặt đất rơi xuống, Phương Quý còn không chờ những kia Ma linh tàn tức rơi xuống đất, liền đã trên không trung triển khai một đạo trống không quyền trực, đem những ma khí kia quán ở bên trong.

Thời khắc nguy cấp, liền có ba đóa màu đen hoa sen dấu xuất hiện ở quyền trực bên trên.

"Hả?"

Nhìn trước mắt tình cảnh này, đám kia mới vừa còn đang nói đùa Tôn phủ huyết mạch, cũng đều hơi ngẩn người ra.

Tựa hồ không nghĩ tới Phương Quý lại cũng có thể như thế thành thạo điêu luyện, vừa đối mặt, liền thẳng thắn dứt khoát bắt xuống ba con Ma linh, từ kết quả trên xem, cái này đã không thua tại Thanh Vân Gian, Thương Nhật Hóa mấy người, càng là muốn so với Bạch Thiên Anh ban ngày mạnh hơn một bậc. . .

"Nhìn dáng dấp, hẳn không chỉ là cái chỉ có thể lý luận suông người!"

Huyền Nhai Ngọc nhìn cách đó không xa Phương Quý, đúng là không nhìn được cười hít một tiếng.

Liền ngay cả Bạch Thiên Mặc, vào lúc này cũng không chỉ có ánh mắt ngưng trọng, khẽ hừ một tiếng, nói: "Ồ Bắc Vực tu sĩ bên trong, hẳn ngược lại tính không sai, tuy không phải Thần Đạo trúc cơ, nhưng cũng không

kém quá nhiều, chỉ bất quá, chúng ta nếu là triển khai Tôn phủ bí pháp tới nói. . ."

Nghe xong hẳn câu nói này, những người khác đều theo bản năng gật gật đầu.

Liên ngay cả Bạch Thiên Anh, trên mặt cũng nhiều hơn mấy phần tự tin, Tôn phủ huyết mạch, mạnh nhất vẫn là Tôn phủ bí pháp, thoát nhìn Phương Quý lần này ra tay, thực lực cực mạnh, cao hơn nàng rất nhiều, nhưng nàng như triển khai Tôn phủ bí pháp, lại cũng chưa chắc không có đánh với Phương Quý một trận lực lượng!

Bất quá cũng đang lúc này, bên cạnh nhìn Thanh Vân Gian, chột cau mày nói: "Lúc này Phương quân, đem hết toàn lực sao?"

Những người khác nghe vậy đều là xoay một cái, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Thanh Vân Gian.

Phương Quý cái kia một thức huyền pháp bên trong, liền chém giết ba con Ma linh, đã vượt xa khỏi bọn họ dự liệu, còn có thể không đem hết toàn lực?

Nói còn chưa rơi xuống thì chột thấy đến phía trước dị biến đột ngột sinh, chỉ thấy Phương Quý dễ dàng tiêu diệt ba con Ma linh sau khi, thành trì trong, vẫn còn có còn lại bảy, tám con Ma linh tồn tại, những kia Ma linh hầu như là chỉ theo sau đó, rất xa vô giết đến Phương Quý trước người.

Bất quá chúng nó phản ứng cũng cực nhanh, xa xa liền cảm ứng được Phương Quý trên đỉnh đầu cái kia một toà Ma sơn khủng bố, liền không có như trước Ma linh giống như vọt thẳng đến Phương Quý trước người, mà là xa xa vây định Phương Quý, đồng thời há mồm, phun ra mang theo một loại nào đó ẩn chứa khủng bố quý tà lực lượng tà tức, như dường như tám

đạo phi kiếm màu đen, rất xa hướng về Ma sơn phía dưới Phương Quý giảo giết tới.

Thời khắc nguy cấp, cái kia tà tức liền đã đan xen đến Phương Quý trước người.

Cái này bất ngờ một màn, nhất thời làm cho Thanh Vân Gian mấy người lấy làm kinh hãi, theo bản năng nghĩ muốn vọt tới cứu giúp.

Dù sao đồng thời bị bảy, tám con Ma linh vây nhốt, chính là chính bọn hắn, cũng không dám hứa chắc có thể chống đối, hướng chi. . .

Ý nghĩ còn không lóe qua thì Phương Quý chính mình cũng đã một tiếng gào thét, lại ra tay.

Hắn cũng không nghĩ tới còn lại Ma linh đến nhanh như vậy, chính chìm đắm ở chính mình cái kia Ma sơn uy lực vui sướng trong, chợt thấy bảy, tám con Ma linh xa xa hướng về tự mình ra tay, trong lòng nhất thời cả kinh, những kia Ma linh cách đến vừa xa, vị trí lại phân tán, hắn chính là muốn lấy Ma sơn trấn áp, cũng không làm được, bởi vậy chớp mắt, không chút nghĩ ngợi, liền đã giơ tay bốc lên một đạo khác pháp ấn!

"Bá. . ."

Theo hắn pháp ấn bấm lên, quanh người bỗng nhiên xuất hiện một đạo hào quang màu vàng, cái kia một đạo hào quang màu vàng, cũng không phải là hư huyền, mà như là thực chất, tại xuất hiện một chốc lát, liền theo Phương Quý pháp lực điều động, đột nhiên hướng ra phía ngoài khuếch tán đi ra ngoài, liền như là một cái lấy Phương Quý làm trung tâm khuếch tán ra đi vòng, trong nháy mắt đạt đến mười mấy trượng xa, vừa giống như là trong giây lát đó mở ra một cái dù.

Những kia Ma linh, khoảng cách hẳn xa nhất cũng bất quá hơn ba mươi trượng, còn không phản ứng lại, liền đã bị Kim khí quét trúng.

Kim quang bay lộn, thời khắc nguy cấp khuếch tán đến xa xa, rồi sau đó lại nhanh chóng thu hồi, ở Phương Quý quanh người trong hư không, như là con rắn nhỏ giống như bò, cực kỳ linh động, người súc vô hại, quá trình này thực sự quá nhanh, làm cho người cảm giác như là không có bay ra ngoài qua!

Nhưng bao vây Phương Quý những kia Ma linh trong miệng phun ra ngoài tà tức, chợt như là bỗng dừng cắt đứt.

Chúng nó động tác cũng cứng lại rồi, như là bị làm thuật định thân, cứng ngắc hướng về mặt đất rơi xuống đến, còn chưa rơi xuống đất, thân thể của bọn họ mặt ngoài đã xuất hiện đạo nhỏ bé dày đặc vết thương, sau đó từ vết thương làm vì tuyến, phân hai nửa, tán dật ra vô tận ma khí.

Những thứ này ma khí rơi xuống đất trên, lợi dụng Phương Quý làm trung tâm, nổ rộ một vòng quỹ dị mà yên tĩnh màu đen hoa sen. . .

. . .

. . .

"Rào. . ."

Xa xa Huyền Nhai Ngọc, Thương Nhật Hóa, Bạch Thiên gia tử muội mấy người, đồng thời kinh hãi, mẫn khó vẽ kinh dị.

Liền ngay cả Bạch Thiên Mặc, vào lúc này cũng bỗng nhiên trợn to hai mắt, hầu như không thể tin được trước mắt nhìn thấy tình cảnh này.

Vốn là đang nhìn đến vừa nãy Ma sơn thì bọn họ cũng đã đối với Phương Quý có chút nhìn với cặp mắt khác xưa, nhưng không nghĩ tới, ngay sau đó mà đến cái kia một đạo Kim khí, lại càng làm cho bọn họ sâu sắc cảm giác chính mình coi thường Phương Quý thực lực, nguyên lai Thanh Vân Gian nói không sai, vừa nãy Phương Quý quả nhiên không có đem hết toàn lực, chỉ là chiêu thức này huyền pháp, chém giết tám con Ma linh, không khỏi vậy, quá khủng bố chút. . .

Đặc biệt là, Bạch Thiên Mặc đã từ cái kia một đạo Kim khí bên trong, phát hiện chính mình tu kiếm mấy cái bóng. . .

Mà ở cái này một mảnh yên tĩnh quái dị bên trong, càng giật mình lại là Thanh Vân Gian, hấn không hề che giấu chút nào chính mình đáy mắt bất ngờ cùng vui mừng, nhìn chòng chọc vào Phương Quý, một lúc lâu một lúc lâu, mới lẩm bẫm mở miệng: "Lúc này Phương quân, đem hết toàn lực sao?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 273: Tuyệt Thế Thiên Tư

"Cái này Thái Ất kim khí, còn rất lợi hại a. . ."

Không nói Thanh Vân Gian mấy người giật mình đến trình độ nào , liền ngay cả Phương Quý chính mình cũng có chút bất ngờ.

Trên thực tế, hắn còn thật không biết chính mình bây giờ tu luyện Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công đến tột cùng mạnh bao nhiêu , bởi vì hắn từ khi vào Tôn phủ sau khi, liền phần lớn thời gian đều chính mình bắt đầu trốn tu luyện, tuy rằng bây giờ đã chỉ kém một đạo huyền pháp, liền đạt đến tiểu ngũ hành cảnh giới, nhưng vẫn không có cùng người luận bàn tranh tài qua.

Như nhất định phải nói có một lần tranh tài, vậy cũng là ở thiên nam đạo thời điểm, dựa vào Ma sơn cùng bán đạo Thái Ất kim khí, bức lui Triệu Hồng cùng Ngụy Giang Long mấy người, nhưng lần đó cũng coi như là chiếm tiện nghi, thừa dịp đối phương xuất kỳ bất ý ra tay.

Vì lẽ đó lần này, mới xem như là hắn chân chính ý nghĩa trên lần thứ nhất thử pháp.

Kết quả cái này vừa ra tay, uy lực quả thật so với hắn tưởng tượng mạnh hơn, toà kia Ma sơn lại không nói, Phương Quý cũng sớm đã đối với nó uy lực có đoán, biết cái này Ma sơn có thể trấn áp hư không, trầm trọng vạn phần, rất là hữu dụng, nhưng cái này một đạo Thái Ất kim khí, lại vẫn là tu luyện thành sau khi, lần thứ nhất chân chính dùng để sát phạt, kết quả uy lực này, thực sự là có chút vượt qua dự liệu của hắn!

Đương nhiên, cái này tựa hồ cũng hẳn là!

Thái Ất kim khí, vốn là tiểu ngũ hành bên trong chủ sát phạt, bất kể là tốc độ vẫn là lực lượng, đều xa mạnh hơn Ma sơn!

Kim quang lóe lên trong lúc đó, những kia Ma linh liền đã bị chém giết.

Không là chúng nó mất đi hóa thành ma khí tránh né năng lực, mà là căn bản đến không kịp né tránh!

"Có Ma sơn, lại có thêm cái này đạo Thái Ất kim khí, một thủ một công, sau đó cuối cùng cũng coi như là có cùng người đánh nhau dựa vào. . ."

Phương Quý trong lòng vui vô cùng, rất nhanh phản ứng lại, vội vàng rơi xuống đất, đem trên mặt đất tám đóa màu đen hoa sen thu vào quyển trục trong, lúc này chiến tích của hắn, liền đã có mười một đóa màu đen hoa sen, chính là bọn họ cái này một nhóm người bên trong nhiều nhất một cái.

Hiển nhiên phía dưới thành trì đã không, lại không có Ma linh cái bóng, hắn liền cũng vui vô cùng đi trở về, lúc này mới phát hiện, Thanh Vân Gian cùng với Bạch Thiên Mặc mấy người, lúc này đều đã chỉ ngậy ngốc đứng ở tại chỗ, nhìn hắn ánh mắt lại sợ hãi lại quái lạ, phảng phất là nhìn người xa lạ giống như, không khỏi đưa tay ở bọn họ trước mắt quơ quơ, cười nói: "Các người đây là đều choáng váng sao?"

Mấy vị này Tôn phủ thiên kiêu lúc này mới hoãn qua thần đến, từng cái từng cái hít một hơi thật sâu.

"Phương quân, trước đây chúng ta còn chỉ cho rằng người ngộ tính tuy cao, nhưng tu luyện lên cũng chưa hẳn vậy. . ."

Bạch Thiên Tuyết trầm thấp hít một tiếng, bất chợt dừng lại, nói: "Hôm nay thấy người ra tay, mới biết ta là ếch ngồi đáy giếng!"

Bên cạnh Bạch Thiên Anh gặt đầu liên tục, biểu thị ta cũng là nghĩ như vậy.

Phương Quý cảm giác đôi này tử muội nhìn về phía chính mình trong ánh mắt, cái kia sùng bái ánh mắt đã sắp tràn ra tới, đúng là cũng có chút thật không tiện, cảm thấy nên khiêm tốn điếm, liền đem hai tay đặt ở sau lưng, bật thốt lên: "Đó là đương nhiên!"

Thanh Vân Gian cùng Huyền Nhai Ngọc mấy người, cũng đều đầy mặt thán phục, mới vừa muốn nói chuyện, bỗng nhiên bị bên cạnh một người khác cắt đứt, chỉ thấy là Bạch Thiên Mặc, hấn cau mày đi tới đến đây, nói: "Người vừa nãy triển khai, có phải là Bạch Thiên Chân kiếm đạo?"

Mọi người xung quanh nghe vậy, đúng là đều không khỏi ngẩn ra.

Bạch Thiên Chân kiếm đạo, chính là Bạch Thiên Mặc tự nghĩ ra kiếm đạo, vì sao hấn sẽ có này hỏi?

Phương Quý cái kia một tia Kim khí, thoát nhìn cùng Bạch Thiên Mặc kiếm đạo cũng cách biệt cực xa, cũng không nửa phần tương tự chỗ chứ?

"Hồng rồi, bị người trao bao. . ."

Đúng là Phương Quý, trong lòng không khỏi hồi hộp một tiếng, vừa nãy hưng phấn kinh nhất thời ít đi hơn nửa.

Bạch Thiên Mặc nói còn đúng là không sai, hấn Bạch Thiên Chân kiếm đạo, chính là từ Thái Ất Kim Kiếm quyết bên trong diễn hóa mà đến, mà Phương Quý cái này đạo Thái Ất kim khí, nhưng là trước tiểu Ma sư thừa dịp hấn cùng Bạch Thiên Mặc biện pháp lúc học trộm tới Thái Ất Kim Kiếm quyết pháp môn hơn nửa thôi diễn mà thành, thậm chí bên trong liền không ít Bạch Thiên Mặc chính mình đối với cái này đạo huyền pháp cải thiện đều cùng nhau học trộm lại đây. . .

Tuy rằng hai đạo huyền pháp thoát nhìn một trời một vực, nhưng trên bản chất lại có không ít tương đồng chỗ, người khác thoát nhìn không sẽ nghi ngờ, nhưng Bạch Thiên Mặc lại ở Thái Ất Kim Kiếm quyết phía trên từng hạ xuống khổ công phu, một chút liền nhìn ra trong đó một số tương thông chỗ.

Lúc trước Phương Quý cùng người biện pháp, vốn là ở ăn trộm, chỉ bắt quá, vừa ở biện pháp lúc để người ta bác không phải là bất cứ cái gì, vừa lại học trộm nhân gia pháp môn, việc này nói lên, vậy thì thực tại có vẻ hơi lúng túng. . .

Tôn phủ tuy rằng không giống tiên môn như vậy mang kỹ tự trọng, nhưng người học nhân gia kiếm đạo, lại không nói một tiếng, tựa hồ vậy. . .

. . .

. . .

Trong lòng cân nhắc, Phương Quý rất nhanh liền có chủ ý.

Nhìn Bạch Thiên Mặc ánh mắt hồ nghi, hẩn cười nhạt cười, gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Bạch Thiên Mặc ánh mắt nhất thời càng quái lạ, người chung quanh cũng đều đầy mặt không rõ, thoát nhìn Phương Quý như là đã thừa nhận hẩn triển khai chính là Bạch Thiên Mặc kiếm đạo, nhưng rồi lập tức lắc đầu là chuyện gì. . .

"Người nói không sai, ta cùng người kiếm đạo là khá giống, nhưng như lại không Bạch Thiên Chân kiếm đạo, mà là Thái Ất Kim Kiếm quyết!"

Phương Quý sắc mặt có vẻ hơi ngạo nghễ, cười nhạt, nói: "Người Bạch Thiên Chân kiếm đạo, chính là từ nhân gia Thái Ất thật kiếm thuật bên

trong hóa đi ra, lúc trước chúng ta biện pháp lúc, người nói người cảm thấy nguyên lai pháp môn không được, lợi dụng Tôn phủ bí pháp cải thiện, hơn nữa thuật số, lấy Thái Ất Kim Kiếm quyết làm cơ sở, hóa thành Bạch Thiên Chân kiếm đạo, không thể không nói, ý nghĩ này thực sự là quá ngây thơ. .
."

Vừa nói, hắn vừa mở ra lòng bàn tay, chỉ thấy một tia Kim khí ở hắn lòng bàn tay mờ mịt bất định, biến ảo vô cùng, sau đó thành khăn nhìn Bạch Thiên Mặc, nói: "Đương thời ta liền đã nói, người loại kia biến hóa chi pháp, đã mất Thái Ất Kim Kiếm quyết bản ý, kỳ thực là vào lạc lối, nhưng đáng tiếc đương thời người tuy rằng không có biến qua ta, trong lòng lại rõ ràng là không phục, ta cũng biết chỉ dựa vào lời nói, rất khó thật sự để người tín phục, vì lẽ đó, ta liền cũng tùy tiện tìm hiểu một phen này pháp, đồng thời đem tu luyện đi ra. . ."

"Người xem, người đem Thái Ất Kim Kiếm quyết, hóa thành kiếm đạo, mà ta, thì lại đem hóa thành một đạo huyền pháp; người đem một đạo phi kiếm, luyện làm vô số đạo, cuối cùng hóa thành Kiếm trần, mà ta lại trực tiếp đem luyện thành một đạo Kim khí, tránh khỏi vô số công phu. . ."

Nói, nghiêng đầu nhìn Bạch Thiên Mặc, cười dài mà nói: "Người nói, chúng ta ai cao minh hơn?"

Bạch Thiên Mặc tinh tế nghe hắn, sắc mặt dần dần thay đổi.

". . ."

". . ."

Người ở chung quanh nghe bọn họ hai người nói chuyện, lúc này mới phản ứng lại.

Nhất thời nhìn về phía Phương Quý ánh mắt, đúng là có loại khó lường cao thâm kính nể. . .

Phương Quý nói biện pháp việc, mọi người tự nhiên đều còn nhớ, đương thời Phương Quý đem Bạch Thiên Mặc bác máu chó đầy đầu, thua trận, Bạch Thiên Mặc tuy rằng thừa nhận Phương Quý biện pháp thắng, nhưng vẫn không phục, hấn thái độ đối với Phương Quý, cũng nhiều là bởi vậy mà tới.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, Phương Quý không gần như chỉ ở đương thời biện pháp lúc thắng, càng là sau khi trở về, cũng tìm hiểu này pháp, tu luyện ra một đạo khác huyền pháp, đều là lấy Thái Ất Kim Kiếm quyết làm cơ sở, nhưng tu luyện được kết quả lại hoàn toàn không giống, càng then chốt chính là, nếu bàn về ai mạnh ai yếu, như vậy vừa nảy từ ra tay kết quả đến xem, Bạch Thiên Mặc chém năm con Ma linh, mà Phương Quý lại chém tám con. . .

Dùng làm như vậy đến để đối thủ thuyết phục, cái kia thực sự là chưa bao giờ nghe thấy a. . .

Quan trọng hơn chính là, cái này cần là đối với mình mạnh bao nhiêu tự tin, mới sẽ dùng loại này phương pháp a?

Trúc Cơ cảnh giới tu hành, đại đa số người chỉ bắt quá tu luyện một đạo thích hợp bản thân nhất huyền pháp mà thôi, chính là tổ chất càng tốt, cũng bắt quá là chủ tu một đạo huyền pháp, lại có thêm như vậy vài đạo làm phụ trợ, mỗi một đạo cũng là muốn ngàn chọn vạn tuyển. . .

Mà Phương Quý, lại tùy tùy tiện tiện tu luyện một đạo, hơn nữa tu luyện tới cao thâm như vậy trình độ?

Liên ngay cả Bạch Thiên Mặc, vào lúc này cũng là sắc mặt nghiêm túc, rồi sau đó dần dần xuất hiện một vết vẻ kính nể.

"Ai hơn mạnh hơn một chút, muốn đánh qua mới biết!"

Hắn trầm mặc rất lâu, mới bỗng nhiên nhẹ nhàng nói một câu, sau đó vừa nhìn về phía Phương Quý, nói: "Bất quá nhìn thấy Phương quân pháp môn, liền ngay cả ta không thừa nhận cũng không được, Phương quân đương thời nói đều là rất có đạo lý, đối với ta xúc động rất lớn, chỉ buồn cười ta trước đây còn đã từng hoài nghi Phương quân thiên tư, nghĩ tới khảo thí người, bây giờ nhìn lại, quả thật là có chút không biết trời cao đất rộng. . ."

Mọi người nghe xong lời ấy, nhất thời có chút bất ngờ, lấy Bạch Thiên Mặc ngạo khí, sẽ nói lời này, thực sự ngoài dự đoán mọi người.

"Phương quân, ta gặp qua không ít ngộ pháp kỳ tài, bàn về huyền pháp kinh nghĩa, thao thao bất tuyệt, thiên hoa loạn trụ, nhưng nói tới ra quy nói tới ra, cuối cùng tu luyện thành công, thực sự rất ít không có mấy, chỉ có Phương quân, vốn không phải Tôn phủ huyết mạch, lại không phải Thần Đạo trúc cơ, lại dựa vào chính mình đối với huyền pháp lĩnh ngộ, tu thành như thế hai đạo lợi hại huyền pháp, Thanh Vân Gian đối với người, chỉ có bội phục hai chữ. . ."

Bên cạnh Thanh Vân Gian cũng tại lúc này đã mở miệng, không hề che giấu chút nào chính mình đáy lòng vẻ tán thưởng.

Mà ở bên cạnh họ, Bạch Thiên gia tử muội tuy rằng không có mở miệng, nhưng nhìn Phương Quý ánh mắt, lại tựa hồ có hơi ngôi sao nhỏ đang lóe lên, Huyền Nhai Ngọc mấy người tu vi vốn đến liền cùng Thanh Vân Gian cùng Bạch Thiên Mặc còn thấp hơn một chút, trong lòng tự nhiên bội phục hơn.

"Ha ha, cũng là bình thường đi. . ."

Chu vi một mảnh ánh mắt khâm phục, Phương Quý chính mình ngược lại có chút thật không tiện, mà lại nói nhiều, cũng sợ lòi, liền không để ý khoát tay áo một cái, cười to đi về phía trước, để cho mọi người một cái tiêu sái bóng lưng, tiếng nói xa xa truyền trở về: "Đi thôi, còn có rất nhiều Ma linh muốn chém giết đây, không muốn đem thời gian lãng phí đang nói khen tặng nói trên. . . Có thể lưu lại ở trên đường nói mà!"

Mọi người nghe vậy, liền cũng đều theo tới, trước đây đối với Phương Quý lòng khinh thường đã sớm tan thành mây khói.

Mà vào lúc này, rơi vào mặt sau Bạch Thiên Tuyết, lại lặng lẽ đi tới Thanh Vân Gian bên người, tò mò hỏi: "Thanh Vân quân, Phương quân một đạo huyền pháp chém tới tám con Ma linh, đã là kinh tài tuyệt diệu, chính là những kia tiên môn xuất thân Thần Đạo trúc cơ, sợ cũng chỉ đến như thế, ta chính là triển khai Tôn phủ bí pháp, cũng không nói có thể thắng hắn. . . Nhưng ta vừa nãy lại nghe được người nói, hắn còn giống như không đem hết toàn lực?"

"Người mà lại chờ xem đi!"

Thanh Vân Gian trầm mặc một hồi, mới thấp giọng hít một câu, nói: "Không nói những cái khác, nhưng ta biết Phương quân tu luyện tuyệt không chỉ có cái này hai đạo huyền pháp, ta không nghi ngờ hắn sẽ học trộm Bạch Thiên Quân kiếm đạo cũng là bởi vì này, như vậy thiên tư, nơi nào cần học trộm người khác?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 274: Thực Lực Chênh Lệch

Vân quốc thú ma hành trình tiếp tục, cái này một toà nhỏ thành trì nhỏ, cũng chỉ là một đạo món ăn khai vị mà thôi, chỉ là trải qua sau chuyện này, những thứ này Tôn phủ các thiên kiêu thái độ đối với Phương Quý lại thay đổi rất nhiều, trước đối với hấn khảo thí cùng xem thường lời nói tự nhiên cũng không gặp lại, chính là nói chuyện lúc, cũng nhiều hơn mấy phần khách khí cùng tôn trọng, đặc biệt là Bạch Thiên gia tử muội, một đường luôn lén lút xem Phương Quý.

Mà Bạch Thiên Mặc mấy người, thì lại lại cùng các nàng không giống, đối với Phương Quý tôn trọng cùng khách khí sau khi, thì lại vẫn là dẫn theo mấy phần tranh tài tâm tư, bọn họ tán thành Phương Quý thực lực, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ liền thật cảm giác mình bại bởi Phương Quý, vì lẽ đó tiếp tục hướng về Vân quốc nơi sâu xa xuất phát thì bọn họ gặp Ma linh, liền cũng đều tranh xuất thủ trước, phảng phất muốn mượn này ở hướng về Phương Quý chứng minh cái gì. . .

Người rất mạnh, ta cũng không kém!

Chỉ bất quá thường xuyên qua lại, bọn họ cũng là đối với Phương Quý thực lực càng thêm thán phục.

Tiến vào Vân quốc đã có khoảng chừng một ngày thời gian, bọn họ cũng trước sau gặp phải bốn, năm nhóm Ma linh, ít thì hai ba con, nhiều thì bốn mươi, năm mươi, đến lúc này, tự nhiên cũng không có cái gì khiêm nhượng, gặp phải Ma linh sau khi, liền từng cái chọn lựa mục tiêu xông lên phía

trước, trừ phi là người nào đó gặp nạn kêu cứu, hoặc là gặp phải Ma linh thực sự quá mạnh, bằng không bọn họ lẫn nhau trong lúc đó cũng sẽ không lẫn nhau giúp đỡ.

Có thể giết bao nhiêu, toàn bằng cá nhân bản lĩnh.

Mà cái này từng cuộc một đại chiến đi xuống, liên càng là lộ ra giữa bọn họ thực lực chênh lệch.

Một ngày sau khi, Phương Quý quyền trục bên trên, đã trọn có hơn 110 màu đen hoa sen ấn ký, đại biểu hẳn đã chém giết hơn 100 con Ma linh, chỉ đứng sau hẳn chính là Bạch Thiên Mặc, tổng cộng chém chín mươi sáu con Ma linh, lại lần nữa mới đứng Thanh Vân Gian, cũng chém giết hơn tám mươi chỉ, ít nhất nhưng là Bạch Thiên Anh, nàng bây giờ chỉ chém giết mười một con Ma linh, còn không bằng Phương Quý số lẻ.

Mà càng then chốt nhưng là, Phương Quý ở chém giết nhiều như vậy Ma linh sau khi, thậm chí ngay cả một điểm thương cũng không bị, cái này liên càng làm cho cái này đoàn người cảm thấy Phương Quý có chút cao thâm khó dò, phải biết liền ngay cả Huyền Nhai Ngọc cùng Thương Nhật Hóa hai người, cũng đã nhất thời bất cẩn, chịu chút vết thương nhẹ, Bạch Thiên Anh càng có một lần, suýt nữa liền mạng nhỏ đều làm mất, vẫn là Phương Quý đem nàng từ Ma linh trong miệng kéo ra ngoài.

"Phương quân cái này thân bản lĩnh, quả thật là cao thâm khó dò. . ."

Đôi mắt kết quả này, chính là Bạch Thiên Mặc, trong lòng cũng mơ hồ chịu phục.

Hắn dọc theo con đường này, để chứng minh chính mình, mỗi khi gặp phải Ma linh, đều là cướp xông lên trên, có thể kết quả, mỗi khi hẳn dốc hết

toàn lực đem Ma linh chém giết thì vừa quay đầu lại luôn là xem thấy Phương Quý bên người, từ lâu nở rộ một chỗ màu đen hoa sen.

Hắn còn từng mấy lần cố ý ngừng tay, quay đầu quan sát Phương Quý cùng Ma linh đại chiến, chỉ thấy hắc màu đen Ma sơn ở bên người đi khắp, trấn áp hư không, Thái Ất kim khí linh động bay lượn, nhanh như chớp giạt, bất luận gặp phải chính là bao nhiêu con Ma linh, đều không có vẻ sợ hãi chút nào tiến lên nghênh tiếp, màu đen Ma sơn trấn áp, Thái Ất kim khí thu gặt, thời khắc nguy cấp kết thúc chiến đấu, cái kia phân thông dong cùng thành thạo điều luyện, chính mình thực sự không sánh được.

Liên, trong lòng cái kia phân ý tranh tài, cũng dần dần phai nhạt.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, thế nhưng chênh lệch bãi ở nơi đó, không thể làm làm không nhìn thấy a!

"Nếu là có thể vẫn tiếp tục như vậy, chúng ta hẳn là đều có thể được đến một cái rất tốt thứ tự. . ."

Lại lần nữa chém giết một làn sóng Ma linh sau khi, bọn họ ở một ngọn núi bên trên, hơi làm giải lao, trên mặt tuy ử rũ, để tâm tình lại đều rất tốt, Huyền Nhai Ngọc cười nói: "Ta nhìn lấy Phương quân bản lĩnh, ba ngày nay đi xuống, tối thiểu cũng có thể chém giết ba, bốn trăm con Ma linh, Bạch Thiên Quân cùng Thanh Vân quân cũng sẽ không thấp bao nhiêu, vào lần này thân sinh diễn võ trong, hẳn là có thể tranh chấp thượng du. . ."

Những người khác nghe vậy, trên mặt cũng đều lộ ra chút ý cười.

Lần này vào Vân quốc bãi săn, không sai biệt lắm có hơn ngàn Trúc Cơ, bọn họ nói tới thượng du, chính là 300 người đứng đầu, dựa vào bọn họ thực lực, có thể có thể cái này ba trăm tên, liền đã rất là hiếm thấy, mà cái này, cũng nguyên bản chính là mục tiêu của bọn họ. . .

"Chỉ tranh thượng du có ích lợi gì, không tiến vào một trăm vị trí đầu, liền đặc biệt ban thưởng đều không có a. . ."

Phương Quý vào lúc này đã mở miệng, biểu hiện rất không vừa ý.

Người ở chung quanh nghe Phương Quý lời nói, hai mặt nhìn nhau, sắc mặt nhất thời có chút lúng túng.

Nếu là Phương Quý trước nói muốn tranh một trăm vị trí đầu, bọn họ có lẽ sẽ cảm thấy hắn không biết tự lượng sức mình, nhưng là bây giờ, lời này ai dám nói?

Nhưng không có cách nào nha, lẽ nào bọn họ mặt sau đều không chém giết Ma linh, toàn tặng cho Phương Quý?

Vừa bắt đầu bọn họ mời Phương Quý cùng nhau nhập bãi săn, còn cảm thấy có chút cất nhắc hắn ý tứ, nhưng bây giờ lại cảm giác mình có chút liên lụy Phương Quý, bằng bản lãnh của hắn, nếu là một mình thâm nhập vào Vân quốc, e sợ lúc này thành tích sẽ tốt hơn một chút chút chứ?

Cũng mọi người ở đây nghị luận thì chợt thấy cho bọn họ phương bắc, xa xa có một đạo hào quang màu đỏ bay vào tầng mây, phóng ra một đóa rất lớn pháo hoa, tia sáng kia ẩn chứa có một loại nào đó thần tính, dù là ở tầng tầng khói đen, cũng có thể ở rất xa xa nhìn thấy!

"Cơ hội tới. . ."

Mọi người nhìn thấy cái kia pháo hoa, nhất thời vui sướng, đều có chút hưng phấn lên.

Phương Quý vội hỏi đến tột cùng, mới biết nguyên lai đó là có người ở thả ra thần quang, triệu tập chu vi tu sĩ đi qua trừ ma.

Nguyên lai lúc này toàn bộ Vân quốc đều đã hóa thành Ma vực, ma khí càng trọng, sinh sôi đi ra Ma linh cũng càng nhiều, lúc này cũng không ai biết đến tột cùng có bao nhiêu Ma linh ở Vân quốc cảnh nội du đãng, tự nhiên cũng liền không biết chính mình sẽ gặp phải bao nhiêu Ma linh.

Bây giờ bãi săn nguy nan, một đám tu sĩ từng cái giành trước, chỉ e rơi vào người bên ngoài, gặp phải Ma linh thiếu, cái kia ước gì chính mình chiếm xuống, chỉ e bị người khác đoạt đi, có thể nếu như là thật gặp phải Ma linh quá nhiều, chính mình không thể ăn được thì cũng chỉ có thể triệu tập chu vi tu sĩ cùng nhau lại đây trừ ma, mọi người bằng bản lãnh của mình, xem ai chém giết đến càng nhiều chính là, dù sao cũng hơn đưa mệnh cường!

Đương nhiên, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, thực lực chênh lệch cách xa, cũng sẽ không có người cam lòng chia đều công lao cho người khác.

Đã có người thả tín hiệu, cái kia liền nhất định là gặp phải lượng lớn Ma linh!

"Chư vị, phát tài thời gian đã đến!"

Mọi người thấy, cực kỳ hưng phấn, lúc này từng cái bay lên, liền hướng về phương bắc lao đi.

Rất nhanh, bọn họ liền đã đuổi ra gần trăm dặm đường, chỉ thấy phía trước đã xuất hiện một mảnh liên miên dãy núi, dãy núi ở giữa, ôm lấy một toà thành lớn, toàn bộ trong thành, bây giờ đã là khói đen cuộn cuộn, Ma linh gào thét không ngừng, mà ở dãy núi kia nam đầu, một ngọn núi bên trên, đã tụ tập ba mươi, bốn mươi tên tu sĩ, hơn nữa bốn phương tám hướng còn có người tới lúc gấp rút gấp điều khiển kiếm quang chạy tới.

"Khá lắm, lần này nhưng là phải phát tài chứ?"

Phương Quý một chút nhìn về phía trong thành, liền không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, cái kia trong thành ma khí ngập trời, như là một toà màu đen núi lửa, đập mắt thấy đi, lật phòng vượt đèo, lít nha lít nhít, sợ không dưới hơn ngàn con Ma linh ở vắng lai bôn ba, khủng bố dị thường.

"Thanh Vân quân, các ngươi tới, rất tốt, lần này càng chắc chắn rồi!"

Còn không chờ Phương Quý mấy người rơi xuống trên ngọn núi, liền thấy bên trong ngọn núi kia, một cái đứng ở mọi người trong lúc đó người tuổi trẻ tới đón, chỉ thấy trên người hấn khoác Kim Lũ ngân giáp, hấn là Trúc Cơ trung kỳ tu vị, bên người cũng đồng dạng theo mấy cái khí cơ không tầm thường Tôn phủ huyết mạch, bọn họ tựa hồ cùng Thanh Vân Gian mấy người là người quen cũ, vừa thấy được Thanh Vân Gian đám người đạp lên kiếm quang đến rồi, lập tức đầy mặt vui mừng.

"Duy Tông quân, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp phải ngươi, bây giờ là cái gì tình huống?"

Thanh Vân Gian cũng cười tiến lên nghênh tiếp, mở miệng hỏi.

Nam tử kia nghe dòng họ cũng là Tôn phủ huyết mạch, ngược lại không phải Tôn phủ tứ đại họ một trong, bất quá hấn tuổi còn trẻ, liền đã là Kim Lũ ngân giáp, hơn nữa tu vị đạt đến Trúc Cơ trung cảnh, nhưng cũng vô cùng không sai, Tôn phủ tứ đại họ tổ tiên, chính là đi theo Đế Tôn bốn cái tùy tùng, vì lẽ đó địa vị hôm nay tôn sùng, gốc gác thâm hậu, bởi vậy phần lớn thiên kiều kỳ tài, cũng thêm ra từ tứ đại họ.

Cái khác nhỏ họ thế gia bên trong, hoặc là không ra nhân tài, làm cái phú quý người không phận sự, nhưng có thể bộc lộ tài năng, cũng thường thường không kém.

Cái kia họ Duy Tông nam tử nhìn lướt qua Thanh Vân Gian sau lưng mấy người, cười nói: "Ta cùng mấy vị đồng bạn một đường chém giết Ma linh thâm nhập Vân quốc, chỉ sâu Ma linh quá ít, kiếm lời không được đại công, cũng không nghĩ tới, không cẩn thận phát hiện như thế một toà thành lớn, phát hiện bên trong lại tụ tập lượng lớn Ma linh, sơ bộ tính toán, ít nói cũng có ngàn con, cái này thật đúng là trên trời rơi xuống đến bánh!"

Nói lắc lắc đầu, xoay người nhìn lướt qua chu vi, lắc đầu than thở: "Chỉ là cái này bánh quá lớn, bằng mấy người chúng ta là ăn không vô, không thể làm gì khác hơn là triệu tập đồng liêu đến đây, không nghĩ tới hôm nay đã liền bán ba lần tín hiệu, đến lại chỉ là chút vô dụng Bắc Vực tu sĩ, không đủ nhân lực, liền không dám mạo muội đánh vào, sợ đã kinh động những kia Ma linh, bây giờ đợi đến Thanh Vân quân, nhưng có thể yên tâm!"

Ở Thanh Vân Gian cùng cái kia họ Duy Tông nam tử trò chuyện lúc, Phương Quý cũng vừa hay trái phải đánh giá, chỉ thấy ngọn núi này chu vi, trái một đồng, phải một đồng, đã tụ tập không ít người, trong đó lại còn nhìn thấy người quen, Lục Đạo Dẫn cùng Ngụy Giang Long mấy người, cũng chính đang tại sườn núi bên trong chờ đợi, bọn họ lúc này cũng nhìn thấy Phương Quý cùng Thanh Vân Gian bọn họ, nhưng ánh mắt rụt rè, cũng không dám lên đến chào hỏi.

"Ngàn con Ma linh, thực sự không ít, bây giờ nhân thủ có thể đủ rồi?"

Thanh Vân Gian nghe được Duy Tông Tân nói, cũng hơi lấy làm kinh hãi, rồi sau đó chăm chú hỏi dò.

Duy Tông Tân nói: "Như nghĩ đánh vào cái kia trong thành, liền chỉ cần chia làm bốn nhóm nhân mã, từ bốn cái phương hướng giết đi vào, như vậy mới có thể chia sẻ áp lực, không đến nỗi làm mất đường lui, chỉ là cái này bốn cái phương hướng, cũng phải có nhất định thực lực mới được, vì lẽ đó ta liền muốn chờ thêm ba vị cao thủ, bây giờ cũng gần đủ rồi, ta cùng mấy

vị đồng bạn, có thể công một đường, Thanh Vân quân có thể lĩnh một đường, lại có thêm Huyền Nhai gia Huyền Nhai Cổ cũng tới, hẳn cũng có thể xông một đường, ta nghĩ đợi thêm một vị cao thủ lại đây, là có thể chuẩn bị một chút công vào trong thành!"

"Cái kia cũng không cần thiết!"

Thanh Vân Gian nghe vậy nở nụ cười, nói: "Ta đến giới thiệu cho người cái bằng hữu!"

Nói liền dẫn cái kia Duy Tông Tân đến Phương Quý trước người, cười nói: "Vị này chính là ta phía tây thần điện bạn tốt, Ngọc Điện Tiểu Lang Quân Phương Quý, hẳn một thân bản lĩnh, không phải chuyện nhỏ, như phân chút người cho hẳn, hoàn toàn có thể tấn công vào một đường, sẽ không sai biệt chậm. . ."

Cái kia Duy Tông Tân nghe nói, khẽ cau mày, nhìn Phương Quý một chút, nói: "Hẳn là Bắc Vực tu sĩ đi, có thể có ích lợi gì?"

Một câu nói này nói xong, Thanh Vân Gian lông mày lập tức cau lên đến.

Nhưng còn không chờ hẳn mở miệng, bên cạnh Bạch Thiên Tuyết bỗng nhiên nói: "Duy Tông Tân, tốc hướng về Phương quân xin lỗi!"

Cái kia Duy Tông Tân nhất thời ngẩn ngơ, cảm thấy bất ngờ.

Sau đó không chờ Bạch Thiên Tuyết lại giải thích chút gì, bình thường trầm mặc ít lời Bạch Thiên Mặc bỗng nhiên nói: "Phương quân bản lĩnh, không thua chúng ta, Duy Tông Tân, người nói Phương quân vô dụng, cái kia có phải là muốn nói chúng ta những người này ở trong mắt người, cũng không có tác dụng gì?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 275: Phương Quân Rất Mạnh

"Cái gì?"

Duy Tông Tân nghe xong Bạch Thiên Mặc, nhất thời cảm thấy kinh ngạc, khó có thể tin hướng về bọn họ nhìn sang.

Như chỉ là Bạch Thiên gia tử muội cùng Bạch Thiên Mặc cũng cũng thôi, xoay chuyển ánh mắt, hần liền phát hiện Thanh Vân Gian sắc mặt cũng rất khó nhìn, Huyền Nhai Ngọc cùng Thương Nhật Hóa thì lại chế giễu như thế nhìn hần, nhất thời đầy mặt lúng túng, dù như thế nào cũng không nghĩ ra, trước mắt đây rõ ràng là cái tiên môn đệ tử, thoát nhìn cũng không phải Thần Đạo trúc cơ, tu vị cũng chỉ là Trúc Cơ sơ cảnh, làm sao như thế cho bọn họ coi trọng?

Để cho hần hướng Bắc Vực tu sĩ nói áy náy, cái này căn bản không thể kéo đến xuống mặt , bất quá hần dù sao cũng là tiểu tính xuất thân, đối mặt tứ đại họ lúc trời sinh kính sợ, lúc này không khỏi trong lòng làm khó dễ, sắc mặt thay đổi mấy lần, lại vội vàng nở nụ cười, tiến lên lôi kéo Phương Quý tay, cười nói: "Nhìn dáng dấp ta có mắt mà không thấy núi thái sơn, vị này Phương quân vừa đến chư vị như vậy tôn sùng, nói vậy là thực lực hơn người!"

"Ha ha. . ."

Phương Quý liếc hần một cái, thu tay về, sờ sờ Anh Đề đầu.

Anh Đề lập tức hướng về Duy Tông Tân "uông uông" kêu hai tiếng, cái kia Duy Tông Tân sắc mặt nhất thời lúng túng hơn, ngầm có ý não ý.

Bất quá cũng còn tốt, Thanh Vân Gian mấy người thật không có vấn đề ở hẳn có nói xin lỗi hay không chuyện này tích cực, thấy hẳn hướng về Phương Quý cùng với khuôn mặt tươi cười, liền cũng không còn vấn đề này nhiều lời, chỉ là quay đầu hướng về bốn phương liếc mắt nhìn, nói: "Nếu người đã đủ, cái kia liền có thể bắt đầu rồi chứ?"

Duy Tông Tân vội hỏi: "Bất cứ lúc nào có thể ra tay!"

Hắn có câu nói cũng không có nói ra, kỳ thực hẳn cũng không chỉ là cầu ổn, bây giờ cái kia trong thành Ma linh nhiều như thế, ai trước tiên tấn công vào đi, ai liền có thể kiếm được lượng lớn công lao, cái này kỳ thực tương đương là một cái giàu to cơ hội, trước đó, chu vi đã chạy tới không ít tu sĩ, bất quá phần lớn đều là Bắc Vực tiên môn đệ tử, hẳn tự nhiên không muốn đem bực này kiếm lời công lao cơ hội phân cho bọn họ!

Bắc Vực tu sĩ mà, theo sau lưng dính điếm mỡ không sao cả, có thể nếu để cho bọn họ đoạt đầu to, vậy như thế nào cam tâm?

Nhưng nếu Thanh Vân Gian như vậy tôn sùng Phương Quý, hẳn liền cũng không tốt lại nói chút những khác, chỉ có thể biết thời biết thế.

Ngược lại chỉ cần không có bị bức ép hướng về cái kia Bắc Vực tu sĩ nói ấy náy, cũng đã rất tốt.

Lúc này mọi người liền lập tức phân công nổi lên nhân thủ, Thanh Vân Gian cùng Bạch Thiên Mặc hai người thực lực hơn người, bọn họ dẫn người công lên một đường tất nhiên là không thành vấn đề, Duy Tông Tân cùng với hẳn mấy vị đồng bạn, thực lực cũng không yếu, có thể công một đường, mặt khác cũng có một cái tên gọi Huyền Nhai Cổ Tôn phủ huyết

mạch ở, cũng có thể công một đường, đúng là nên Phương Quý công cái này một đường, trở thành mọi người thương thảo đối tượng.

"Phương quân, ngươi dự định mang bao nhiêu người tấn công vào đi?"

Duy Tông Tân cười đã mở miệng, hướng về chu vi một chỉ, nói: "Nơi này có chính là người, ngươi chỉ để ý chọn chính là, chọn lựa, liền nhượng bọn họ đi theo vào, cũng coi như là nhượng bọn họ chiếm cái tiện nghi, chọn không trúng, liền nhượng bọn họ rút nhanh lên chính là!"

Phương Quý nghe cái kia Duy Tông Tân nói chuyện khó nghe, liền không khỏi liếc mắt nhìn hắn, bắt quá vào lúc này, hắn từ lưỡi nảy sinh chi tiết, hơn nữa cái này Duy Tông Tân nói cũng có lý, chính mình nếu muốn dẫn một đường, này nhân số cũng phải chăm chỉ chăm chú, mang quá nhiều, mọi người không được chia bao nhiêu công lao, mang quá ít người, thực lực không đủ, cũng có thể bị Ma linh vây nhốt, rơi vào hiểm cảnh.

Liền Phương Quý liền cũng suy nghĩ một chút, xa xa hướng về bên dưới ngọn núi một chỉ, nói: "Các ngươi lên đây đi!"

Hắn chỉ chính là Lục Đạo Duẫn mấy người, bọn họ chính ba ba ở sườn núi bên trong chờ sắp xếp, đột nhiên thấy Phương Quý chia sang, nhất thời vui sướng, vội vàng lên núi phong, hướng về Phương Quý khom mình hành lễ, trong lòng cái kia phức tạp tư vị, cũng thực sự là không cần phải nhắc tới. . .

Trước chạy tới Vân quốc thì bọn họ còn muốn muốn hay không mang Phương Quý đây, trong nháy mắt liền bị đối phương chọn chọn.

Kỳ thực bọn họ ở Duy Tông Tân thả ra lần thứ nhất tín hiệu thời điểm, liền chạy tới, lại không nghĩ rằng Duy Tông Tân căn bản không đem bọn họ để ở trong mắt, chỉ là đem bọn họ đuổi đến sườn núi bên trong chờ, liền có

cơ hội hay không ra tay cũng không biết, kết quả Phương Quý vừa đến, lại trực tiếp được đến một cái đem người công vào trong thành đi tư cách , liền ngay cả bọn họ, cũng là dựa vào Phương Quý mới bị tuyển chọn. . .

Bởi vậy, cũng không biết là nên cảm kích vẫn là đổ kị. . .

Trong lòng cũng mơ hồ có chút không phục , tương tự là xuất thân Bắc Vực, dựa vào cái gì hẳn liền như vậy được Tôn phủ huyết mạch coi trọng đây?

Phân công đã định, liền muốn xuất phát lúc, bỗng nhiên đi theo Thanh Vân Gian sau lưng Bạch Thiên gia hai vị tỷ muội, bỗng nhiên nhìn nhau một chút, đỏ mặt từ Thanh Vân Gian sau lưng đi ra, có chút thật không tiện nói: "Chúng ta, vẫn là theo Phương quân cái này một đường đi!"

Người chung quanh nghe vậy nhất thời có chút bất ngờ, kinh ngạc nhìn Bạch Thiên gia tỷ muội một chút, thấy hai người bọn họ sắc mặt ửng đỏ, cúi đầu cũng không tiện nói chuyện, Thanh Vân Gian mấy người liền như là bỗng nhiên rõ ràng chút gì, trên mặt đều lộ ra chút cân nhắc nụ cười.

"Theo ta làm gì, ta có thể không có công phu chăm sóc các ngươi ha, còn chờ giết nhiều mấy con Ma linh đây. . ."

Phương Quý cũng có chút không rõ, bất mãn nói một câu.

Người chung quanh nhất thời cũng giống như xem kẻ ngu si như thế nhìn hẳn, Bạch Thiên gia tỷ muội đầu càng là xấu hổ đầu đều sắp không nhắc lên nổi, Thanh Vân Gian vào lúc này cười nói: "Phương quân không khỏi cũng quá không rõ phong tình chút, chuyện lần này chúng ta không thương lượng với ngươi, liền để Bạch Thiên gia hai vị muội muội theo ngươi đi, ngươi có thể phải chăm sóc kỹ lưỡng các nàng, nếu là có sơ xuất, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi. . ."

"Liên Thanh Vân Gian cũng học cái xấu, cố ý an bài hai con ghẻ cho ta, tốt cướp ta Ma linh. . ."

Phương Quý cảm thấy bất mãn, liếc mắt trừng Thanh Vân Gian một chút.

Đúng là Bạch Thiên Tuyết vào lúc này nghiêm túc nói: "Phương quân yên tâm, chúng ta nhất định sẽ không liên lụy ngươi!"

Nói đều nói đến phần này trên, Phương Quý cũng không tốt nói thêm cái gì, liền tức lĩnh Bạch Thiên gia tử muội, Lục Đạo Dẫn mấy người, cùng với từ chung quanh chọn lựa ra bốn, năm cái Bắc Vực tu sĩ, một nhóm gồm mười người, gấp hướng phía dưới thành lớn phía đông đuổi tới, lúc này sườn núi chân núi phía dưới, không biết có bao nhiêu người ước ao nhìn bọn họ, chỉ là không có bị tuyển chọn, nhưng cũng không dám mạo muội vào thành cướp công lao.

"Nghỉ một lúc các ngươi liền cùng ta, che chở trái phải cùng sau lưng, chính diện liền giao cho ta tốt!"

Bọn họ đi tới đến thành đông đỉnh núi bên trên, không có vội vã tấn công vào đi, đơn giản thương nghị vài câu, Phương Quý cũng không có nhiều giao cho, chỉ là căn dặn bọn họ: "Ngàn vạn nhớ tới đuổi tới ha, nếu là rơi xuống đụn, bị Ma linh vây quanh, ta có thể không kịp cứu các ngươi!"

"Vâng vâng vâng. . ."

Lục Đạo Dẫn mấy người, đều lập tức lập tức đồng ý.

Chỉ là ngoài miệng tuy rằng không dám nói, trong lòng nhưng cũng không khỏi nghĩ đến: Chính diện tấn công vào đi, tự nhiên chém giết Ma linh nhiều nhất, vị trí này chúng ta là không thể cùng hãn cướp, nhưng lấy thực lực của hãn, quả thật có thể ứng phó đến đi xuống sao?

Vài câu giao phó cho, liền chột thấy thành nam phương hướng, một đóa pháo hoa thẳng lên giữa không trung, mọi người thấy, một trái tim lập tức nâng lên, biết đó là giết vào trong thành tín hiệu, lập tức thấy được Phương Quý nhảy lên, bên cạnh Anh Đề sớm liền bay đến giữa không trung, uông uông kêu to, khí thế kinh người, mà Phương Quý thì lại phi thân nhảy đến Anh Đề trên lưng, cất tiếng cười to, trước tiên hướng về trong thành giết đi!

"Hồng. . ."

Cái kia một toà thành lớn, diện tích mười mấy vạn mẫu, phòng xá liền mảnh, bên trong cũng không biết du đãng bao nhiêu Ma linh, chính đang tại trong thành gặm nhấm máu thịt, bỗng nhiên nhìn thấy Phương Quý mấy người vọt vào, liền chỉ nghe liên tiếp mảnh gào thét tiếng, xoạt xoạt xoạt tiếng không dứt, mấy đạo bóng đen từ nóc nhà bên trên thoán qua, hội tụ thành dòng, tựa như một mảnh hắc triều cũng tựa như, thẳng hướng bọn họ trước mặt vọt tới!

Chỉ trong nháy mắt, liền có mấy chục con Ma linh đến trước người. . .

"Trước Duy Tông Tân nói trong thành này có ngàn con Ma linh, ta xem còn không hết. . ."

Phương Quý nhìn cái kia vô số Ma linh, trái tim không khỏi nói thầm một tiếng, sau đó hưng phấn lên: "Muốn phát tài!"

"Trời ạ. . ."

Lục Đạo Dẫn mấy người thấy nhiều như vậy Ma linh chính diện vọt tới, tâm trạng cũng không khỏi có chút sốt sắng.

Có loại nhập ma vực, bị quần quỷ vô giết cảm giác, tầng kia tầng ma khí khí, từng mảnh từng mảnh nanh vuốt, phá vào mặt quỷ tà khí, hầu như làm người ta kinh ngạc run rẩy, đã quên muốn chống đối, trong lòng trong nháy

mắt đần sinh ra một cái ý nghĩ, nhiều như vậy Ma linh, e sợ đôi lại mình, cũng căn bản không có khả năng ngăn cản được đi, mà Phương Quý lại liền Thần Đạo trúc cơ cũng không phải, càng không thể chịu đựng được. . .

"Ăm!"

Chỉ bất quá, hấn cái này một ý nghĩ còn chưa hạ xuống, liền bỗng nhiên nhìn thấy phía trước Phương Quý đón cái kia một mảnh Ma linh, hấn đột nhiên cười dài một tiếng, giờ tay chính là một toà Ma sơn ném tới, động tác tùy ý tiêu sái, như là ném ra một khối hòn đá nhỏ, nhưng này tảng đá lại ma ý cuộn cuộn, dữ tợn khủng bố, đón gió lớn lên, vụn vụn chu vi hư không, như núi nghiêng tư thế đập xuống.

Cái kia trước mặt vọt tới Ma linh cái gì thế tiến công biết bao khủng bố, nhưng ở cái này trầm trọng vụn phần Ma sơn phía dưới, lại nhất thời bị đập bốn nát năm rơi, phần lớn hóa thành ma khí chạy tứ tán ra, có khác vài con không kịp chạy tứ tán, nhất thời bị nện thành màu đen hoa sen.

Cái kia thoát nhìn hắc triều cũng tựa như Ma linh thế tiến công, nhất thời bị xé ra một vết thương, có vẻ hơi tán loạn.

"Xèo. . ."

Lại sau một khắc, Phương Quý hai tay bắt ấn, một đạo linh xà cũng tựa như Kim khí xuất hiện ở hấn quanh người, tựa như một đạo linh hoạt phi kiếm, nhưng cũng so với phi kiếm càng nhiều vô số biến hóa, nhanh chóng ở xung quanh trong hư không xoay một cái, liền đã có bốn, năm con Ma linh bị chém thành hai nửa, những kia Ma linh phản ứng cũng không thể nói là không nhanh, nhưng ở kim quang này phía dưới, hầu như không có chạy trốn tránh né khả năng. . .

Mặt sau Lục Đạo Duẫn mấy người nhìn bộ này tràng ảnh, đều đã kinh sợ đến mức liền nói cũng không nói ra được.

Chỉ là cái này một toà Ma sơn một đạo Kim khí, liền đã triển lộ ra Phương Quý cái kia nhượng người kinh hãi thực lực, nhượng bọn họ lớn ra dự liệu!

"Đây chính là hãn tu luyện huyền pháp sao?"

"Làm sao sẽ mạnh như vậy?"

Tuy rằng cùng cốc tu hành thời gian hơn một năm, nhưng bọn họ lại vẫn là lần thứ nhất như vậy thấy rõ ràng Phương Quý thực lực, liền ngay cả đương thời ở thiên nam đạo thì bọn họ cũng chẳng qua là cảm thấy Phương Quý thực lực không yếu, lại không có cơ hội chân chính giao thủ với hãn, sờ sờ hãn đấy, cho đến lúc này thời điểm khoảng cách gần nhìn thấy Phương Quý ra tay, mới lập tức bị cái kia một màn kinh người cho chấn nhiếp đến. . .

Nhất thời cảm thấy có chút khó có thể tin, hãn dù sao không phải Thần Đạo trúc cơ a, làm sao có khả năng có bực này thực lực?

. . .

. . .

"Hông. . ."

Cũng là ở Lục Đạo Duẫn mấy người trái tim giật mình, nhất thời chưa kịp phản ứng thì bỗng nhiên phía trước sinh ra dị biến.

Phương Quý tuy rằng ra tay hung mãnh, nhưng dù sao Ma linh quá nhiều, hãn một toà Ma sơn đập bay mười mấy con, lại điều động Thái Ất

kim khí chém giết bảy, tám con, nhưng là trong thành này Ma linh lại thực sự quá nhiều, thêm vào hấn vọt tới quá khá cao, vẫn bị bảy, tám con Ma linh vọt tới trước người.

Trước mắt đến những kia Ma linh đã đến hấn trước người ba, bốn trượng khoảng cách, đối với Trúc Cơ cảnh tu sĩ tới nói, cái này đã hầu như tương đương mặt đối mặt, sau đó những kia Ma linh đồng thời không hề có một tiếng động gào thét, nhào tới hấn trước người đến, ma khí cuộn cuộn, làn sóng giống như hương về hấn vọt tới, tám con Ma linh đồng thời một đòn, liền giống như là tám vị Trúc Cơ tu sĩ liên thủ một đòn, cái kia lực lượng điệp gia phía dưới, lại là biết bao cường đại?

Nhưng vào lúc này, Phương Quý nhưng không có vội vã thu hồi Ma sơn cùng Thái Ất kim khí, mà là bỗng nhiên trong lúc đó hít một hơi, chu vi bỗng nhiên có ào ào ào tiếng nước chảy vang lên, đó là hấn một thân linh tức đang nhanh chóng vận chuyển, như một con sông lớn đang lao nhanh, thậm chí ở cái này linh tức vận chuyển tới cực hạn thì phía sau hấn đều hiển hóa ra một con sông lớn bóng mờ, theo hấn song chưởng về phía trước đánh tới.

"Ầm ầm ầm. . ."

Bài sơn đảo hải, thế vô cùng.

Cái kia tám con Ma linh đón cái này không cách nào hình dung lực lượng khổng lồ, đồng thời bị đánh trúng bay ngược ra ngoài, đánh bay ở mặt sau một mảnh lâu các.

"Cái này sao có thể. . ."

Nhìn cái kia một màn kinh người, mặt sau Lục Đạo Dẫn mấy người, ánh mắt thậm chí có vẻ hơi sợ hãi.

Mà Bạch Thiên gia đôi kia tử muội, trong ánh mắt thì lại lộ ra không cách nào hình dung ý sùng bái, kích động nói: "Thanh Vân quân nói quả nhiên không sai, trước Phương quân vẫn luôn không có đem hết toàn lực, hẳn thực lực chân chính, so với chúng ta tưởng tượng còn cao hơn. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 276: Như Bể Cành Khô

"Cái này đã không phải Trúc Cơ sơ cảnh có thể làm được chứ?"

Nhìn thấy Phương Quý trong tiếng hít thở, lấy sức một người đánh bay tám con Ma linh cảnh tượng, những kia đi theo phía sau hấn Lục Đạo Dẫn mấy người, bị kinh sợ đến mức liền miệng cũng hợp không lên, trực giác trước mắt phảng phất là ảo giác. Tựa như phạm tặc vũ phu, hay là có thể một người đánh bại tám vị đối thủ, nhưng nếu là song phương so sánh lực, một mình hấn, cũng tuyệt đối không thể vượt qua tám người này khí lực điệt gia!

Nhưng lúc này Phương Quý, không ngờ làm được điểm này.

Người khác xem ra, cũng không biết chuyện gì xảy ra, chẳng qua là cảm thấy Phương Quý biểu hiện, đã gần như người trời, vượt qua tưởng tượng.

Đúng là Phương Quý chính mình, đánh ra một chưởng này sau, không nhìn được lại là trở nên kích động, vừa nãy hấn cũng là bất đắc dĩ, sử dụng tới Thái Dịch Chân Thủy quyết, cái này cũng tương tự là một đạo huyền pháp, nhưng cũng là chủ tu linh tức, sau khi luyện thành, quanh người hấn linh tức tăng mạnh, như sông lớn, tầng tầng lớp lớp, liên miên không ngừng, linh tức xa mạnh hơn người ngoài, một chưởng đánh ra, tựa như sông lớn chạy chồm.

Như nói đến, cái này một đạo huyền pháp nhìn như không bằng Ma sơn cùng Thái Ất kim khí như vậy kinh người, nhưng nội bộ huyền diệu lại còn đáng sợ hơn!

Dù sao Phương Quý tu luyện huyền pháp, mỗi một đạo đều mượn một loại tài nguyên tu luyện, Thượng Thanh sơn quyết, là mượn Ma sơn lực lượng, Thái Ất kim khí, nhưng là mượn Tử Ngọc thần kim, mà cái này một đạo Thái Dịch chân thủy, lại là mượn Vạn Vật Mẫu Thủy lực lượng tu luyện được, Vạn Vật Mẫu Thủy, vốn là chính là nhiều như vậy tài nguyên bên trong, quý giá nhất một loại, nhờ vào đó tu luyện được huyền pháp, làm sao có thể yếu đến?

Mà Phương Quý vui vẻ, cũng ở ở đây, lúc này chính mình, kỳ thực chỉ tính là tu luyện thành bốn đạo rưỡi huyền pháp a!

Bởi vì không có tìm được thích hợp Hòa mạch tài nguyên, vì lẽ đó tiêu ngũ hành cảnh giới đều không có đạt đến, nếu đạt đến tiêu ngũ hành cảnh giới, đến thời điểm ngũ hành tương sinh, uy lực đồng thời tăng nhiều, chính mình cái này một thân bản lãnh, lại nên đạt đến cảnh giới cỡ nào?

"Ha ha, cùng Phương lão gia đi. . ."

Trong tiếng cười lớn, hấn bước nhanh xông ra ngoài, bên người nhất thời có một vệt kim quang nhanh chóng lưu chuyển.

Cái kia một đạo Thái Ất kim khí bị hấn chiêu trở về, tựa như một đạo thay đổi khó lường phi kiếm, múa tại xung quanh người, vô cùng sắc bén, trăm kim thiết ngọc, mà hấn trước người những kia Ma linh, mới vừa mới vừa rồi bị hấn đánh xiêu xiêu vẹo vẹo, còn chưa tỉnh táo lại, liền đã bị hấn vọt tới phụ cận đến đại sát đồ sát, thường thường kim quang lóe lên trong lúc đó, những kia Ma linh còn không phản ứng lại, liền đã bị chém thành hai nửa.

Mà Anh Đề thấy Phương Quý giết sáng khoái, cũng là hưng phấn cực kỳ, uông uông kêu to về phía trước vọt tới, khoác một thân vàng rực giáp rần đầu đá lung tung, trên đỉnh đầu độc giác cũng đánh bay ba, bốn con Ma

linh, tuy rằng nó không có Phương Quý như vậy nhanh thân thủ, không cách nào thật là đem những kia Ma linh giết chết, nhưng chỗ đi qua, Ma linh bay loạn, nhưng cũng hiện ra một bộ không ai địch nổi khí khái.

Một người một rắn, đầu đá lung tung, chỗ đi qua, từng đoá từng đoá màu đen hoa sen bám rễ sinh chồi, quý dị tỏa ra.

"Phương quân, chúng ta đến trợ ngươi. . ."

Bạch Thiên gia tử muội thấy Phương Quý đại sát tứ phương đáng đáp, đã là tim đập tăng nhanh, phân trái phải chạy tới, hai người đều sử dụng tới tự thân Tôn phủ bí pháp, chu vi ánh sao lóng lánh, hóa thành đạo đạo thanh mang đánh vào các nàng trong cơ thể, khiến cho bọn họ huyền pháp uy lực cùng một thân linh tức đều tùy theo tăng vọt, vững vàng bảo hộ ở Phương Quý trái phải hai cánh, bồi tiếp hấn cùng nhau hướng về trong thành giết tới.

"Chuyện này . . . Chuyện này quả thật. . . Quá khó mà tin nổi a. . ."

Mà nhìn thấy Phương Quý xung phong ở mặt trước một màn, Lục Đạo Dẫn mấy người nhưng là trong lòng đã không nói ra được tư vị gì.

"Chẳng trách hấn ở Tôn phủ như vậy bị người coi trọng. . ."

"Chẳng trách những kia cao cao tại thượng Tôn phủ huyết mạch đối xử với hấn vẫn cùng chúng ta không giống. . ."

Bọn họ trước đây còn không thể nào tưởng tượng được, vì sao Phương Quý ở Tôn phủ đãi ngộ làm sao tốt hơn chính mình nhiều như vậy, bây giờ nhưng có đáp án.

"Nguyên lai đó là bởi vì nhân gia bản lĩnh cao hơn chúng ta nhiều lắm a!"

Ý thức được điểm này, Lục Đạo Duẫn mấy người cũng không biết là muốn khóc vẫn là muốn cười, trong lòng đúng là bỗng nhiên có loại thoải mái cảm giác, bọn họ trước kia, bao nhiêu còn có chút không phục ý tứ, nhưng bây giờ, cái kia sợi ý nghĩ lại nhất thời tan thành mây khói.

Nguyên lai tiểu quỷ này đầu tiên tư thật sự khủng bố như vậy, cái kia cùng hắn so cái gì?

Ôm ý nghĩ này, bọn họ đều cắn răng đuổi tới Phương Quý, lại không nghĩ những kia vô dụng chuyện.

Liên, cái này một mảnh bên trong tòa thần thành, lập tức xuất hiện đặc biệt dễ thấy một màn, Phương Quý cùng Anh Đề đi đầu xông vào trước nhất đầu, Ma sơn chung quanh phiêu diêu, xem cái nào con Ma linh không vừa mắt, liền trực tiếp giơ tay đập tới, bình thường Ma linh chỉ cần né tránh không kịp, cái kia không bị trực tiếp nện thành sen đen, cũng sẽ nện cái bảy rơi tám nát, ngay sau đó Thái Ất kim khí bay đến, liền lập tức chết không thể chết lại.

Phương Quý bản thân, lại có Thái Dịch Chân Thủy quyết thôi thúc, linh tức liên miên không dứt, chạy chồm như đại giang đại hà.

Ở tình huống như vậy, hắn cùng Anh Đề hai cái, trước người hầu như hoàn toàn không có đầu quá một hiệp, bề cảnh khô giống như thẳng hướng trong thành giết vào, lại nhiều hơn Ma linh ở mặt trước vây chặt, cũng bị bọn họ dễ dàng xé rách lỗ hồng, mà xông hướng hai người bọn họ cánh đi, thì bị Bạch Thiên gia tử muội cùng với Lục Đạo Duẫn mấy người phân biệt đánh chết, bên người từng đoá từng đoá hoa sen tỏa ra, bọn họ thì lại một đường tiến lên không trở ngại.

"Ông trời của ta, là ta nhìn làm sao?"

Mà vào lúc này, thành trì chu vi, cũng không có thiếu Bắc Vực tu sĩ, bọn họ tuy rằng cũng nhìn thấy tín hiệu, bởi vậy vội vã chạy tới, chỉ là Duy Tông Tân lại không muốn nhượng bọn họ cướp đi công lao, không nhượng bọn họ vào thành, mà bọn họ không được cho phép, tự nhiên cũng không dám tùy tiện xông tới, không thể làm gì khác hơn là lưu lại ở ngoài thành quan chiến, lúc này phản mà đối chiến cực càn trực quan, đều nhìn thấy cái kia một màn kinh người.

Thành trì bốn phương, đều có người đem người giết vào, nhưng không có chỗ nào mà không phải là bị Ma linh vây chặt, tiến lên thật là gian nan, duy có Phương Quý suất lĩnh cái kia một đường, lại là thế không thể ngăn trở, vô kiên bất thôi giống như vọt vào, cùng với những cái khác mấy đường khác nhau cực kỳ rõ ràng!

"Người kia là ai?"

"Hắn thật giống so với Duy Tông Tân như vậy Tôn phủ thiên kiêu còn mạnh rất nhiều a. . ."

"Thật giống là Ngọc Diện Tiểu Lang Quân Phương Quý?"

"Không nghe nói kim giáp bên trong có người như vậy a. . ."

". . ."

". . ."

Đồn dập lẫn nhau hỏi thăm bên trong, Phương Quý cái này tên, cũng nhất thời bị rất nhiều người ghi vào trong lòng.

Chém giết một khắc liên tục, thời gian đều đã bị quên mất.

Trong thành này Ma linh, số lượng biết bao là nhiều, trước đây trong thành này, ít nói cũng có trăm vạn bách tính, lại đều đã bị những thứ này Ma linh nuốt chửng, mà những thứ này nuốt chửng bách tính máu thịt Ma linh, cũng bởi vậy thực lực tăng vọt, lại so với bình thường Ma linh đáng sợ hơn, cái này thậm chí đã không phải bình thường tiên môn có thể giải quyết lực lượng, nhưng gặp phải những thứ này Tôn phủ thiên kiêu, lại còn như là không đỡ nổi một đòn.

"Đều thêm chút lực, chúng ta phải nhanh chút vọt tới trong thành đi!"

Lúc này Duy Tông Tân, chính đang tại trăm giọng hét lớn, liều mạng hướng về trong thành chạy tới.

Ở bọn họ bực này thực lực trước mặt, Ma linh thực sự không thể nào mạnh, có thể nói một con bình thường Ma linh đến trước mặt bọn họ, hầu như đều không đỡ nổi một hiệp, nhưng bọn họ cũng không nghĩ tới chính là, những thứ này Ma linh thực sự là quá nhiều, càng đi vào trong hướng càng nhiều, hầu như giết chết bất tận, mà vốn là thoát nhìn cũng không thể nào đáng sợ Ma linh, ở số lượng này chồng chất phía dưới, nhưng cũng có vẻ càng ngày càng khủng bố.

Bọn họ đã dùng hết toàn lực, cũng không biết chém giết bao nhiêu Ma linh, nhưng tốc độ lại càng ngày càng chậm.

Thật giống như là đôi mắt một luồng không đáng chú ý dòng suối, thoát nhìn có thể tùy ý chặn đường chặt đứt, nhưng mãi đến tận chính diện đón nhận cái kia dòng suối lực lượng, mới biết nguyên lai một dòng suối nhỏ bên trong, liền có không cách nào hình dung nước sông, lực lượng khổng lồ mà không thể ngăn trở. . .

Bọn họ rất nhanh liền đã mất đi ban đầu tốc độ, đến cuối cùng, rất khó gian đi lại.

Duy Tông Tân sau lưng, đã có vài người cũng không nhận được miệng lớn nuốt nổi lên Linh đan đến bổ sung linh khí, ở cái này các loại kéo dài không ngừng đại chiến lực lượng, linh lực tiêu hao nhanh chóng, đã vượt xa khỏi suy đoán của bọn họ, hơn nữa không chỉ có là pháp lực tiêu hao nghiêm trọng, càng là có người đã một cái không đề phòng phía dưới, bị Ma linh cắn bị thương trào tổn thương, liền chỉ có thể mau mau mượn Tiêu Độc đan đến chữa thương.

Mà càng là như vậy, tốc độ liền càng chậm, xung phong lên liền cũng càng miễn cưỡng, thậm chí theo bọn họ lực lượng tiêu hao, vốn là có thể chống đỡ Ma linh cái kia làm người ta hoảng hốt khí tức, cũng bắt đầu càng rõ ràng lên, bọn họ lại cảm giác có chút sợ sệt. . .

"Lẽ nào lực lượng phòng chừng sai rồi, chúng ta thật sự không là những thứ này Ma linh đối thủ?"

Duy Tông Tân cũng không nhận được nghĩ đến khả năng này, trong lòng có chút run lên.

Hắn thậm chí động muốn hay không dẫn người trước tiên tạm thời triệt ý niệm trở về , bất quá cũng đang lúc này, hắn chợt nghe phía trước có người cười lớn, trong lòng nhất thời cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy thành đông phương hướng, đang có người cười to xung phong vào, chỗ đi qua, Ma linh từng mảnh từng mảnh bị đánh bay, sau đó bị chém giết, quả thực dễ như trở bàn tay, cái kia cầm đầu, lại chính là cái kia Bắc Vực tu sĩ!

"Làm sao có khả năng?"

Duy Tông Tân cái này một chốc, hiển nhiên đạo tâm đều tan vỡ: "Lẽ nào chúng ta đối mặt không phải đồng nhất chủng ma linh?"

Trong lúc nhất thời trong lòng hấn hơi buồn phiền đến hoảng, không muốn tin tưởng chính mình nhìn thấy một màn.

Người kia nhưng là cái Bắc Vực tu sĩ a, hấn làm sao có khả năng như thế cường?

Nhất thời trong lòng cũng nổi lên ý phân cao thấp, bỗng nhiên cảm rằng một cái, trực tiếp thôi thúc Tôn phủ bí pháp, giữa không trung, có ánh sao điểm điểm chiếu rọi, làm cho hấn linh tức khôi phục nhanh chóng, sức mạnh lớn trưởng, rồi sau đó hấn nhanh chóng té nổi lên một đoạn bụi gai, dựa vào bí pháp lực lượng, ở giữa không trung bên trong nhanh chóng tăng trưởng, bén nhọn gai như phi kiếm, khoảng khắc đem bốn, năm con Ma linh đều quét bay đến một bên, con đường phía trước lại không còn một mống.

"Chúng ta làm sao có khả năng bại bởi Bắc Vực tu sĩ?"

Duy Tông Tân mở ra cục diện, lệ tiếng hét lớn: "Chúng ta là Tôn phủ huyết mạch, cao cao tại thượng, nếu là bị những kia thấp kém huyết mạch Bắc Vực tu sĩ làm hạ thấp đi, chẳng phải là hiện ra cho chúng ta đều quá phế vật? Đều theo ta đi đến xông, giành trước giết tới trung tâm thành đi!"

Người ở sau lưng hấn không có thời gian ngẫm nghĩ, chỉ có thể nghe hấn, dồn dập triển khai Tôn phủ bí pháp lực lượng, té lên Ma sơn dị bảo.

Dựa vào cái này đột nhiên tăng vọt lực lượng, bọn họ lần thứ hai đem trước người xúm lại mà đến Ma linh từng mảng từng mảng chém giết, sau đó tăng nhanh tốc độ, liều mạng hướng về xông ra ngoài, tốc độ đúng là trong lúc nhất thời nâng lên, nhưng một cái nào đó vấn đề nhưng cũng càng ngày càng nghiêm trọng.

Vọt tới càng sâu, chu vi vô giết mà đến Ma linh liền càng nhiều, như là rơi vào vớ bùn trong!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 277: Tranh Tài Tranh Tài

Bây giờ, cảm nhận được áp lực, đồng thời quyết định toàn lực ra tay, tranh một chuyến danh tiếng cũng không chỉ có Duy Tông Tân một cái, từ mấy cái khác phương hướng giết hướng về phía trong thành đến Thanh Vân Gian, Bạch Thiên Mặc, cùng với Huyền Nhai Cổ mấy người, tương tự cũng lưu ý đến phía đông cái kia một cỗ hơi thở mạnh mẽ, bọn họ biết đó là Phương Quý giết đi vào phương hướng, tâm trạng nhất thời nổi lên chút cùng hấn ý tranh tài!

"Phương quân huyền pháp là tu luyện không sai, nhưng ta Tôn phủ huyết mạch, lẽ nào thật sự liền không bằng hấn?"

Theo sát Duy Tông Tân sau khi, chính là Bạch Thiên Mặc, hấn lưu ý đến phía nam bỗng nhiên bốc lên mãnh liệt chiến ý, liền biết Duy Tông Tân cũng đã hết toàn lực, không khỏi cắn răng, trầm giọng nói: "Ngày hôm nay ta liền mượn cơ hội này, cùng hấn so một lần nữa!"

Vừa nói chuyện, hấn bỗng nhiên thu hồi giữa không trung kiếm hải, lại sau một khắc, thì lại tay trái liền nắm bốn, năm đạo không giống pháp ấn, phân biệt điểm ở chính mình mi tâm, ngực mắt, hai sườn cùng đan điền mấy vị đại huyết vị trí, cũng theo động tác của hấn, chu vi tầng tầng khói đen tràn ngập trong hư không, bỗng nhiên xuất hiện một mảnh bầu trời đêm, trong bầu trời đêm, có năm viên sao lớn loé lên lạnh lạnh phát sáng!

Cái kia năm viên sao lớn phát sáng, vừa vặn đối ứng hấn năm cái đại huyết vị trí.

Cũng là cùng lúc đó, chung quanh hấn khí huyết mệnh môn cuộn cuộn, như là lưu động tốc độ tăng nhanh gấp mười lần bên trên, liền ngay cả hai mắt của hấn, đều vào lúc này trở nên huyết hồng một mảnh, như là có đồ sẫm máu tươi muốn theo gò má lưu rơi xuống, mà hấn một thân linh tức, thì lại như là đột phá một cái nào đó cửa khẩu, lập tức cuồng bạo gấp mấy lần, trong nháy mắt liền đem chu vi Ma linh chém bay ra ngoài một mảnh!

Lại sau một khắc, hấn cuồng thế vô cùng, xé ra từng đạo từng đạo phòng tuyến, nhanh chân về phía trước vọt tới.

"Bạch Thiên Quân. . ."

Thanh Vân Gian thấy hấn dáng dấp kia, liền biết hấn đã không hề bảo lưu, đem huyết mạch bí pháp uy lực toàn bộ thúc chuyển động, đây thực sự là muốn mượn trận chiến này, cùng Phương Quý thật tốt độ sức một trận, trong lòng mơ hồ cảm thấy không thích hợp, cũng đã không kịp ngăn cản.

Bất đắc dĩ, cũng chỉ đành đi sát đằng sau sau đó, đem hai cánh Ma linh tất cả đều chém giết, che chở hấn hai cánh.

"Đều thật sự quyết tâm?"

Mà vào lúc này phía bắc, Huyền Nhai Cổ thấy phía đông, phía nam, phía tây, đồng thời bùng nổ ra khí tức mạnh mẽ, cũng biết những kia người đều thật sự quyết tâm, không khỏi cười ha ha, nói: "Mấy tên này, là thật đem cái này một tràng thú ma cuộc chiến, coi như tranh tài chiến trường hay sao? Thôi, cái kia Thanh Vân Gian, Bạch Thiên Mặc, Duy Tông Tân, lại thêm vào ta, đều là mấy năm qua bên trong triển lộ tài năng Tôn phủ tiêu bối, người bên ngoài nhắc tới, từ trước đến giờ đem chúng ta đánh đồng với nhau, vậy hôm nay, liền nhìn ai càng hơn một bậc tốt. . ."

Nói lời này thì hần cũng đột nhiên há mồm, phun ra một viên đỏ như màu máu mọc châu, như nhìn kỹ lại, liền có thể thấy cái kia mọc châu phía trên sinh đầy đạo văn, đều là thiên nhiên hình thành, lại chính là hần bình thường tỉ mỉ tế luyện, lại lấy thành danh Ma sơn dị bảo, này châu vừa hiện, chu vi trong hư không liền lập tức có đạo đạo cuồng phong gào thét, hình thành rồi một vòng xoáy khổng lồ, quét ra một con đường đến.

Như vào lúc này từ trời cao nhìn lại, liền có thể phát hiện, nguyên bản cái này bốn phe nhân mã, chỉ có Phương Quý cái kia một đường tốc độ nhanh nhất, cái khác mấy đường, ít nhiều gì đều đã chịu đến Ma linh ngăn cản, trì trệ không tiến, nhưng vào lúc này, chợt đều bùng nổ ra kinh người thần uy, tốc độ bỗng nhiên thêm nhanh hơn, phía bắc, phía tây, phía nam ba phương hướng, tốc độ còn muốn vượt quá Phương Quý.

Mà như vậy đem hết toàn lực, thì lại khiến cho bọn họ đang lấy tốc độ cực nhanh áp sát trung tâm thành.

Chỉ là hậu quả của việc này ra sao, lại làm cho thế cuộc dần dần thoát ra bọn họ chương khống, bọn họ dần dần cảm giác, chu vi áp lực càng lúc càng lớn lên, vô số Ma linh tranh đối mặt bọn họ vọt tới, tầng tầng lớp lớp ngăn ở trước người. . .

Bọn họ đều là Tôn phủ huyết mạch mười năm này bên trong hiện ra đến có chút thiên tư kiệt xuất tài, có thể rất xác định nói, lại trải qua thêm mấy năm, khi bọn họ đều trưởng thành lên, đạt đến Trúc Cơ thượng cảnh, như vậy bọn họ cũng đều sẽ trở thành An Châu Tôn phủ bên trong có thể đại biểu toàn bộ Trúc Cơ giai tầng thiên kiêu nhân vật, trung tầng trụ cột giống như tồn tại, thực lực cùng dũng cảm tự nhiên đều sẽ không kém.

Nhưng dù là như vậy, bọn họ vẫn là đánh giá cao chính mình, hoặc nói là đánh giá thấp Ma linh!

Loại này theo Ma sơn thức tỉnh, liền lập tức có thể bừa bãi tàn phá một phương, đem thật tốt một phương ốc thổ hóa thành địa ngục giữa trần gian Ma vực sinh linh, tuyệt đối không phải trước mắt nhìn thấy đơn giản như vậy, bọn họ càng vọt vào trong thành, liền càng cảm nhận được điếm này. . .

Rõ ràng nhất chính là, làm sao cảm giác trước mắt Ma linh càng ngày càng nhiều, giết chết bất tận?

Vào lúc này, bọn họ đều đã hào không lưu thủ, không chỉ có sử dụng tới tiên môn huyền pháp, càng là Tôn phủ bí thuật đều thúc chuyển động, mà uy lực cường đại nhất Ma sơn dị bảo, vào lúc này cũng từng cái từng cái ở giữa không trung, đem từng mảnh từng mảnh Ma linh quét xuống, ở cái này hung thế phía dưới, cái kia chu vi Ma linh có thể nói số lượng ở kịch liệt giảm thiểu, một con một con hóa thành màu đen hoa sen.

Có thể ở tình huống như vậy, chung quanh bọn họ dâng lên tới Ma linh lại càng ngày càng nhiều.

Chuyện này nhất thời nhượng bọn họ sản sinh hoài nghi nào đó: "Có phải hay không chúng ta lo là cái gì, không phải vậy Ma linh làm sao giết không sạch sẽ?"

. . .

. . .

"Không tốt. . ."

Đầu tiên phát hiện vấn đề chỗ ở chính là Thanh Vân Gian, hần theo Bạch Thiên Mặc vọt tới trung tâm thành vị trí, lập tức liền phát hiện trong thành đường lớn trên mặt đất, dĩ nhiên xuất hiện một đạo cực lớn kẽ nứt, bên trong chính cuộn cuộn không ngừng tuôn ra một loại nào đó màu đen ma khí, bây giờ chính có rất nhiều Ma linh từ cái kia chút kẽ nứt bên cạnh

dâng lên, nhìn chăm chú nhìn lên, liền thỉnh thoảng nhìn thấy ở cái kia kẽ nứt bên cạnh, lại có một con có vẻ vô cùng mập mạp Ma linh, chính há to miệng, đem một viên lại một viên màu đen trùng trùng, thò tiến vào cái kia kẽ nứt trong.

Kẽ nứt bên trong ma khí vô tận, trùng trùng rất nhanh liền bị ma khí tập kích, nhanh chóng trưởng thành, hóa thành mới Ma linh bò đi ra.

. . . Chẳng trách những thứ này Ma linh vẫn giết chết bất tận!

"Trong thành này ma khí tràn ngập quá lâu, linh mạch đã bị ăn mòn, hóa thành cùng Ma sơn tương thông ma mạch. . ."

Thanh Vân Gian nói riêng về thực lực, không chắc vượt quá Bạch Thiên Mặc, nhưng hẳn lại là cái học thức liên quan cực lớn người, đối với trận đạo, phù đạo cùng với Bắc Vực khắp nơi đều có Ma sơn, đều có rất sâu hiểu rõ, một nhìn thấy tình cảnh này, lập tức rõ ràng là chuyện gì xảy ra, liền kinh sợ đến mức mồ hôi lạnh đều chảy xuống, cái kia con Ma linh, nghĩ là bởi vì nuốt chửng quá nhiều máu thịt, lại có đẻ trứng năng lực, mà như chỉ là đẻ trứng, nhưng cũng không tính là gì, nhưng là lại hết lần này tới lần khác đuổi tới một cái ma mạch, lại lập tức liền đẻ thế cuộc trở nên đáng sợ.

Cái kia khổng lồ vô tận ma khí, có thể để cho những kia ma trùng cuộn cuộn không ngừng phá xác mà ra!

"Ta đi giết nó!"

Mà cái này một tiếng nhắc nhở, cũng nhất thời làm cho Bạch Thiên Mặc lưu ý đến nơi này, hẳn vừa thấy phía dưới, liền lập tức kinh hãi, phản khởi dư dũng lực lượng, vội vã cầm kiếm hướng về cái kia kẽ nứt biên giới Ma linh vọt tới, đón đầu một kiếm chém xuống. . .

"Hồng. . ."

Con kia Ma linh cảm ứng được sát ý, nhất thời ngửa đầu gào thét, một chốc lát, dưới nền đất kẽ nứt trong, bỗng nhiên có vô tận ma khí dâng trào lên, như là một toà màu đen núi lửa bạo phát, cùng lúc đó, chu vi đêm không hết Ma linh đều chen chúc mà đến, có chút là từ chung quanh bị nó tiếng gào triệu hoán đến, có chút càng như là từ dưới nền đất chui ra, một đám một đám toàn nhào về phía bọn họ.

"Cái này có thể làm sao đánh?"

Bạch Thiên Mặc cái kia một mảnh kiếm hải, hầu như thời khắc nguy cấp liền bị Ma linh bao phủ, cả người đều bị cái kia vô tận Ma linh gọi ra cuồng bạo khí thế thúc không bị không chế lui về phía sau trở về, liền đới Thanh Vân Gian cùng Huyền Nhai Ngọc, Thương Nhật Hóa mấy người, đồng thời lùi lại bốn, năm trượng, sau đó liền bị vô số Ma linh vây nhốt gào giết, những thứ này Ma linh lại như là không cần mạng nữa, tại cái này trước đó, chúng nó ý thức được hung hiểm thì còn có thể hóa thành ma khí bỏ chạy, tránh né nguy hiểm, nhưng lúc này lại như là hoàn toàn không để ý tự thân, chỉ biết là vô giết người sống.

Bạch Thiên Mặc tuy là cắn chặt hàm răng, liền vọt ra mấy lần sau khi, nhưng cũng uổng công vô ích, bị bức ép trở về.

"Ta đến đây . . ."

"Ha ha, chúng quy vẫn bị các ngươi giành trước một bước. . ."

Cũng liền vào lúc này, phía bắc cùng phía nam đồng thời có hai thanh âm vang lên, lại là Duy Tông Tân cùng Huyền Nhai Cổ hai cái cũng cuối cùng giết tới, nhưng bọn họ tiếng cười chưa dừng, liền chợt phát hiện Bạch Thiên Mặc mấy người chính bản thân hãm trùng vây trong, lập tức giận dữ, cầm kiếm xung phong tới giải vây.

Ầm ầm ầm. . .

Nhưng bọn họ không xông lại cũng còn tốt, cái này một vọt tới, chu vi liền lập tức ma khí phun trào, còn hơn hồi nãy nữa mạnh mẽ mấy lần, liền như là trực tiếp hóa thành một mảnh biển lớn màu đen, tầng tầng đầu sóng đánh tới, lại liền bọn họ cũng cho bao vây vào giữa, vào tình huống này, đừng nói là vọt tới chém giết cái kia con Ma linh, dù là bức trở ra đều dĩ nhiên không làm được. . .

"Chuyện gì thế này?"

Đón bất thành linh kịch biến cùng áp lực không lồ, bọn họ đều là tâm trạng kinh hãi.

Lúc này bọn họ, vốn là bởi vì trong lòng tích trữ ý tranh tài, vừa nãy ra tay lúc, đem hết toàn lực, nhưng như dây cung căng thẳng tất không kéo dài, lúc này bọn họ kỳ thực đều đã có chút uể oải, mà ở cái này uể oải phía dưới, bỗng nhiên gặp kịch biến, hơn nữa còn là bức này hung mãnh khủng bố ma triều bao phủ, trong lòng liền khó miễn lấy làm kinh hãi, mơ hồ bay lên một tia vẻ sợ hãi. . .

Cái này liền hỏng rồi!

Đang cùng Ma sơn sinh linh chém giết lúc, tối kỵ xuất hiện ý sợ hãi.

Dù là chỉ có một tia, cũng sẽ bị trong nháy mắt phóng to, lớn nhất nuốt sạch chính mình toàn bộ tâm chí.

Bạch Thiên Mặc mấy người đã là như thế, một sinh ra ý sợ hãi, liền lập tức cảm giác chu vi Ma linh, tựa hồ lập tức trở nên cường lớn lên, cường đại có tới gấp ba bốn lần, từ vốn là có thể dễ dàng chém giết, trở nên như là căn bản là không có cách chiến thắng giống như, thậm chí này dữ tợn mà

xấu xí đáng dấp, ở đám người trong mắt hắn đều trở nên cực kỳ khủng bố, chỉ cần nhìn một chút, liền cảm giác từ đáy lòng nhút nhát. . .

Tâm hoảng ý loạn, tay chân cũng không nghe sai khiến lên, phảng phất linh tức đều chịu đến ngột ngạt.

Cái nào sợ bọn họ mảnh giáp che ngực bên trong, đã sớm dán lên đôi kháng cái này ý sợ hãi Minh Tâm phù, cũng không có tác dụng, nếu là yết roi hắn mảnh giáp che ngực, liền có thể phát hiện, bọn họ ngực Minh Tâm phù, vào lúc này đã trở nên cực kỳ ảm đạm, tiếp cận với tắt!

Mà sợ hãi là sẽ truyền nhiễm, khi bắt đầu có người thứ nhất cảm nhận được sợ hãi lúc, người chung quanh chính là vốn là không bị ảnh hưởng, vào lúc này cũng biến thành nương tay chân nhuyển lên, bọn họ đã có người ý thức được cái vấn đề này, trong nội tâm kêu to, để cho mình không thể sợ hãi, nhưng một mực, càng lớn như vậy gọi, trong nội tâm âm ảnh càng không lờ, liền muốn đem chính mình nuốt chửng. . .

"Uông uông uông. . ."

Cũng liền vào lúc này, dày đặc mây đen phía sau, bỗng nhiên một trận vang dội tiếng chó sủa rung khắp thiên địa.

Tất cả mọi người vào lúc này đều không khỏi bỗng cảm thấy phấn chấn!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 278: Lúc Này Mới Tính Thiên Kiêu Nha

Cái này bốn đạo nhân mã bên trong, Phương Quý đúng là lại đến trễ nhất một cái, không phải hấn xung phong Ma linh không đủ nhanh, mà là hấn mỗi xung phong một trận, đều muốn mau mau cầm quyền trục đem những kia màu đen hoa sen phong ấn lên, thật giống muốn lên một hồi, liền sẽ có người trộm hấn tựa như, cũng là bởi vì này, bọn họ người đi chung đường, lúc đầu tốc độ tuy nhanh, lại là giết một trận, dừng lại một trận, cũng thành trong những người này chậm nhất.

Bất quá, đều là chính mình đi lấy quyền trục phong ấn màu đen hoa sen, cũng thực sự là làm lỡ công phu, Bạch Thiên gia tử muội thấy thế liền đứng dậy, vọt tới Phương Quý bên người, kêu lên: "Phương quân chỉ để ý chiếu cố phía trước, ta đến thế người thu hồi những thứ này hoa sen. . ."

Phương Quý có chút bất ngờ, ngờ vực nhìn nàng một cái, nói: "Vậy còn người?"

Bạch Thiên Tuyết cười nói: "Ta có thể nộ kém là được, không cần quá nhiều, bây giờ vừa vận trợ Phương quân một chút sức lực!"

"Tốt lắm!"

Phương Quý cười to một tiếng, đem quyền trục ném cho nàng, dặn dò: "Người có thể đừng trộm ta a, ta cái này đều là hiếm có. . ."

Bạch Thiên Tuyết suất chút nữa một cái liếc mắt lật lại đi, tốt xấu vẫn là duy trì ở chính mình tinh xảo hình tượng, nói: "Tuyệt đối sẽ không!"

Dứt lời liền đã phi thân đi ra ngoài, triển khai Phương Quý quyền trục, đem chu vi sinh ở trên mặt đất màu đen hoa sen phong ấn lên, Phương Quý vừa bắt đầu có chút vẫn chưa yên tâm, nhìn lên nhìn, nhìn một lúc sau, lúc này mới yên tâm, cái này Bạch Thiên Tuyết quả nhiên không có trộm chính mình, không chỉ có không trộm, Phương Quý còn rõ ràng nhìn thấy nàng đem một vài những người khác chém giết Ma linh cũng thu vào chính mình quyền trục bên trong.

"Cái này ra tay đánh không sai. . ."

Phương Quý lúc này yên tâm, mang theo Anh Đề liền trục tiếp xông về phía trước giết tới.

Ở cái này xung phong trong quá trình, hắn cũng có thể cảm giác được chu vi Ma linh số lượng tựa hồ hạ xuống quá chậm chút, bắt quá cái này đối với hắn mà nói, lại là chuyện tốt nha, Ma linh càng nhiều, vậy tương lai ban thưởng không lại càng cao? Liền trái lại giết đến càng hăng say, bên người Ma sơn bay lượn, xem nơi nào Ma linh nhiều liền trục tiếp đập xuống, nện được đối phương chia năm xẻ bảy, sau đó Thái Ất kim khí liền cùng hướng về trước quét qua.

Thường xuyên qua lại, đúng là tìm một loại khi còn bé ở thôn Đầu Trâu vì tranh cướp Hồng Bảo Nhi gả cho người nào vấn đề cùng Nhị tráng bọn họ đánh nhau lúc mới có cảm giác, một người đánh một đám, tay trái nắm tảng đá nện, tay phải cầm cành cây thành linh liền quét. . .

Ở hắn cái này vô cùng tham lam tình huống xuống, đúng là mặt sau Lục Đạo Dẫn bọn người gọi dậy khổ đến, bọn họ theo Phương Quý xung phong vào, cái kia chính là chuẩn bị theo Phương Quý giết nhiều mấy con Ma linh, phàm là Phương Quý không lo nôi, liền đều là bọn họ con mồi, nhưng không nghĩ tới, Phương Quý giết quá mạnh, lưu lại đến mặt sau tổng cộng cũng không vài con, mấy người bọn hắn có thể làm sao phân a?

Xung phong nửa ngày, bọn họ gộp lại chém giết Ma linh cũng tổng cộng không tới mười con. . .

Mà Phương Quý bên kia, Bạch Thiên Tuyết đã vì hắn thu hồi không dưới một trăm đóa màu đen hoa sen!

Đã như thế, bọn họ chỉ có thể cắn chặt hàm răng cườp lên, đem một thân pháp lực đều điều động đến cực hạn, từ đáy mắt bắt đầu, nổi lên kim quang, rồi sau đó lan tràn đến toàn thân, cuối cùng cả người thoát nhìn đều là vàng rực rỡ, cái này chính là đã đem Thần Đạo trúc cơ tiềm lực đều điều động đến cực hạn biểu hiện, mục đích không phải những khác, chính là muốn từ Phương Quý trong tay cườp mấy con Ma linh. . .

Chỉ tiếc , dù là như vậy, bọn họ cườp được vẫn là không nhiều.

Phương Quý xung phong ở mặt trước, tay trái Ma sơn tay phải Kim khí , căn bản sẽ không để sót bao nhiêu.

"Hắn đều không cảm giác uể oải sao?"

Lục Đạo Dẫn mấy người trong lòng người đã ở kêu rên.

Phương Quý vừa bắt đầu hung mãnh như vậy, bọn họ còn có thể hiểu được, nhưng người là sẽ mệt mỏi, pháp lực cũng là sẽ tiêu hao, Phương Quý lại vẫn luôn là như vậy hung mãnh, nhưng có chút không hợp với lẽ thường, lẽ nào cái tên này pháp lực, là vô cùng bất tận hay sao?

Bọn họ tự nhiên không biết, cái này chính là Phương Quý Thái Dịch Chân Thủy quyết diệu dụng hiện ra.

Thái Dịch Chân Thủy quyết, tuy rằng cũng có thể dùng đến ngăn địch, liên tác dụng chủ yếu nhất, lại là dùng để rèn luyện một thân pháp lực, lấy nước ngộ thế, đem một thân linh tức tu luyện ra vô tận biến hóa, thành tựu

vô thượng pháp lực, mà Phương Quý vốn là ở Luyện Khí cảnh giới thì tu luyện ra một thân vượt xa cùng thể hệ hùng hậu tinh khiết pháp lực, bây giờ lại mượn Vạn Vật Mẫu Thủy tu luyện Thái Dịch Chân Thủy quyết, liên càng làm cho hắn một thân pháp lực biến hóa vô cùng, liên miên không ngừng, là nhất kéo dài, đơn giản tới nói, chính là hắn ở cái này trận đại chiến bên trong, đúng là không mệt mỏi. . .

. . . Đương nhiên, nói không mệt mỏi là hơi cường điệu quá, nhưng sức chịu đựng vượt xa người thường lại là thật sự!

Như vậy xung phong phía dưới, bọn họ tuy trì hoãn vài lần, nhưng cũng rất nhanh liền vọt tới trung tâm thành vị trí, chỉ thấy nơi này là một mảnh cung điện, hắn là nguyên lai cái này một toà thành lớn thành chủ ở chỗ, mà bây giờ, nơi này lại thành một mảnh ma thành trung tâm, khói đen cuộn cuộn, ma khí trùng thiên, Phương Quý vừa mới vọt tới, liền cảm giác chung quanh đây Ma linh, như là lập tức nhiều gấp mấy lần, mạnh mấy lần.

"Oành oành oành!"

Phương Quý trong tiếng hít thở, Ma sơn phủ đầu va chạm, nhất thời đem một mảnh phong trào mà đến Ma linh đụng phải khắp mọi nơi bay tán loạn, ngược lại cũng nhờ vào đó xem thanh tràng tình thế, thấy Thanh Vân Gian mấy người từng cái từng cái sắc mặt trắng bệch, biểu hiện sợ hãi, rất giống là bị Đạo cung bên trong bị mình đánh đánh tiêu Ma sư, nhất thời bắt đầu cười lớn: "Thanh Vân lão đệ, Bạch Thiên lão đệ, các ngươi đây là muốn tề ra quần sao?"

Phía dưới Thanh Vân Gian mấy người, lúc này chính bị một đám Ma linh vây nhốt chém giết, mắt thấy liền muốn khó có thể đột xuất vòng vây, bỗng nhiên Phương Quý chạy tới, cũng nhất thời khiến cho bọn họ tâm trạng buông lỏng, cuối cùng cũng coi như có điểm linh hoạt sức lực, bất quá nghe Phương Quý lời nói, lại nhất thời từng cái từng cái đầy mặt đỏ

chót, Bạch Thiên Mặc cái thứ nhất mạnh mẽ mở miệng: "Nói hưu nói vượn, người mới sợ đây. . ."

Phương Quý chỉ vào Bạch Thiên Mặc nói: "Người xem người xem, Bạch Thiên lão đệ, người chân còn đang run rẩy đây. . ."

Bạch Thiên Mặc cắn răng, mãnh đến vỗ một cái bắp đùi mình, kêu lên: "Không có!"

Phương Quý nói: "Vậy người tiếng nói phát cái gì chiến nha?"

Bạch Thiên Mặc nhất thời á khẩu không trả lời được, suýt nữa bị tức đến ngất đi, rất thù hận chính mình không hăng hái.

"Phương quân, phía trước có một chỗ ma mạch kẽ nứt, nhất định phải đem nó che lại, mới có thể giải cái này ma thành nguy nan!"

Đúng là Thanh Vân Gian, thực sự biết cùng Phương Quý cãi nhau hậu quả, vội vàng hít sâu một hơi, phần mở ra đề tài, chỉ về đằng trước kêu lớn lên, mà theo hấn cái này kêu to một tiếng, chu vi cũng đột nhiên ma khí sóng triều, vô số Ma linh lần thứ hai chen chúc mà đến, cũng như là một mảnh màu đen làn sóng, một cơn sóng hơn một cơn sóng, giống như là muốn đem bọn họ trực tiếp hoàn toàn bao phủ lại. . .

"Ha ha, giao cho ta được rồi!"

Phương Quý cười to, đôi mắt cái kia vô tận ma triều, hoàn toàn không có nửa phần ý sợ hãi, giờ tay đánh ra một viên Hỏa châu.

Cái kia Hỏa châu bay đến giữa không trung, lập tức xoay tròn xoay tròn, phía trên không biết có bao nhiêu hỏa ý bừa bãi tàn phá tung hoành, bao phủ chu vi vài chục trượng phạm vi, cái kia vô cùng hỏa ý, lại hóa thành chín đạo long ảnh, như là chín con rồng lửa quanh quẩn trên không trung,

chu vi bị Hỏa long bao phủ Ma linh, dồn dập hướng về bốn phía bơi đi, thoát được chậm một chút, thì lại trực tiếp bị luyện thành màu đen hoa sen.

Chính là Phương Quý đem chính mình Ma sơn dị bảo Hỏa long châu cho tể lên.

"Hông. . ."

Chỉ tiếc chu vi Ma linh thực sự quá nhiều, Phương Quý tể nổi lửa Long châu, cũng chỉ chống lại rồi một phương hướng mà thôi, mặt khác ba phương hướng, thậm chí là trên trời cùng trên đất, vẫn là có vô cùng Ma linh vọt lên, cho người một loại bốn phương tám hướng đều là Hung Ma cảm giác, mặc cho là Phương Quý tể lên Hỏa long châu thân uy lại mạnh, vào lúc này cũng như là một cây đèn lửa, đối mặt vô tận ban đêm.

Loại cảm giác đó, thực sự là nhượng người tuyệt vọng.

Trước Thanh Vân Gian mấy người đạo tâm dao động, sinh ra ý sợ hãi, liền là bởi vì có cái cảm giác này.

"Không được, những thứ này Ma linh số lượng quá nhiều, chính là Thanh Vân quân bực này thiên kiêu đều không chống đỡ được, vậy chúng ta. . ."

Mà vào lúc này, theo Phương Quý giết vào thành bên trong đến Bạch Thiên gia tử muội, Lục Đạo Dẫn mấy người, đều cũng không nhịn được trong lòng sinh ra sợ hãi, hơn nữa cái kia ý sợ hãi một khi sinh ra, liền cũng rất nhanh khuếch trương lớn lên, như là một đạo ma ảnh, muốn bao phủ tâm thần của bọn họ. . .

"Hắc nha, cái này quân xấu đồ vật đám người còn rất cuồng a. . ."

Mà ở một mảnh trong sự ngột ngạt, Phương Quý tiếng nói bỗng nhiên vang lên.

Cái này tiếng nói cùng nhau, liền lập tức làm cho mọi người xung quanh chính đang tại hướng về sợ hãi trong vực sâu trượt tâm không khỏi rung lên, lại sau một khắc, liền nhìn thấy Phương Quý đột nhiên xông lên giữa không trung, rồi sau đó tay áo lớn run lên, đem bên hông mình da xanh hồ lô hái xuống, thuận thế hướng về không trung một nghiêng, liền thành hình nhìn thấy vô tận nước sông âm âm đến không trung, hướng về chu vi Ma linh vọt tới. . .

Cái kia lại là một cái Ma sơn dị bảo!

Chẳng ai nghĩ tới, Phương Quý trên người một người, lại dẫn theo hai cái Ma sơn dị bảo.

Chỉ bất quá, càng làm người ta giật mình chính là, lúc này Phương Quý vừa mới vừa té nổi lên cái kia một viên Hỏa long châu, liền lại thuận thế đem cái này da xanh hồ lô cũng té lên, thứ này cũng ngang với là đồng thời lấy sức lực của một người, té nổi lên hai cái Ma sơn dị bảo đến rồi. . .

Ma sơn dị bảo tuy rằng mạnh mẽ, nhưng cũng cực kỳ hao tổn pháp lực, đồng thời té lên hai cái dị bảo, cái này cần cỡ nào hùng hậu pháp lực mới được?

"Ha ha, đều cho ta lập đội biến thành hoa sen. . ."

Mà ở bọn họ một mảnh kinh ngạc trong, chỉ thấy cái kia chu vi mảnh liệt mà đến Ma linh, nhưng cũng mạnh mẽ bị cái này hai cái Ma sơn dị bảo xé ra một cái lỗ hồng, bất quá những thứ này Ma linh dù sao số lượng quá nhiều, hai cái Ma sơn dị bảo, cũng chưa chắc có thể trực tiếp đưa chúng nó đẩy lùi, chỉ là bức cho chúng nó thoáng lùi về sau mà thôi, mà Phương Quý,

thì lại thừa cơ hội này, đem da xanh hồ lô tiện tay ném cho Anh Đề, chính mình lại hai tay giơ lên cái kia một toà Ma sơn liền vọt lên, giơ lên thật cao, càng ngày càng lớn lên, mạnh mẽ nện đến cái kia một mảnh Ma linh bên trên.

"Rầm" một tiếng, vô số Ma linh đều bị hấn cho nện bay ra ngoài, mà cái này vẫn chưa xong, hấn đập một cái, lại là một cái, từng mảnh từng mảnh Ma linh bị hấn nện bay ra ngoài, mà hấn còn liên tục tại không trung qua lại xung phong, thế tràn đầy, tuyệt không có thể đến đâu quá một hiệp người, mắt thấy cái kia đếm mãi không hết Ma linh vây chặt, lại bị hấn mạnh mẽ xé ra một vết thương.

"Chuyện này . . . Chuyện này . . ."

Phía dưới Duy Tông Tân, Bạch Thiên Mặc, Huyền Nhai Cổ mấy người nhìn tình cảnh này, đã là kinh sợ đến nói không ra lời.

"Chư quân mà lại xem, cái gì là thiên kiêu, chúng ta có cái gì tư cách tự xưng thiên kiêu?"

Đúng là Thanh Vân Gian, lại bỗng nhiên bắt đầu cười lớn, kêu lên:
"Phương quân như vậy, mới có thể xem như là thiên kiêu a . . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 279: Thiên Nhân Chi Tư

Cái này Bắc Vực tu sĩ, lẽ nào. . . Không biết sợ sao?"

Nghe được Thanh Vân Gian như vậy tôn sùng Phương Quý, những thứ này Tôn phủ huyết mạch nghe tới, tự nhiên có chút không thoải mái, chỉ là đến lúc này, liền ngay cả bọn họ cũng không tốt lại nói thêm gì đánh cược tức giận, thực sự là giữa hai người, chênh lệch quá mức rõ ràng.

Bọn họ những thứ này người, bình thường cũng là bị người ca tụng là thiên kiêu, chính là Tôn phủ tiểu bối bên trong người tài ba, chính là Bắc Vực Thần Đạo trúc cơ, bọn họ cũng không để ở nơi đâu, có thể vào lúc này, bọn họ đối mặt cái này rờn rã một thành Ma linh, thực sự là có vẻ hơi không thể ra sức, con kia Ma linh hung dũng, làm cho người trong lòng phát lạnh, bọn họ cũng xác thực đã không còn hơi sức thoát vây đi ra ngoài.

Tuy rằng vừa nãy Phương Quý hỏi thì bọn họ ngoài miệng nói rất có cốt khí, nhưng đến cùng sợ không sợ, trong lòng còn có thể không rõ?

Cũng là ở tình huống như vậy, Phương Quý lại đã kinh động mọi người, hấn đối mặt cái kia vô cùng Ma linh, không có như chính mình những thứ này người giống như lộ ra mảy may ý sợ hãi, thậm chí còn dựa vào một thân huyền pháp cùng Ma sơn dị bảo lực lượng, đem chung quanh đây vô cùng Ma linh làn sóng xé ra một cái lỗ hồng, hai đem so sánh phía dưới, bất kể là thực lực vẫn là dũng cảm, cái kia đều thực sự không phải là mình những thứ này người có thể so sánh!

Vì lẽ đó, coi như Thanh Vân Gian nói, để trong lòng bọn họ hơi có chút không thoải mái, nhưng này không phục sức lực, nhưng cũng không dám biểu lộ ra, Bạch Thiên Mặc nhìn lúc này ở giữa không trung đầu đá lung tung Phương Quý, than tiếc cầm trong tay kiếm tầng tầng xuyên ở trên mặt đất.

"Còn với hắn so cái gì?"

Hắn có chút cúi đầu ủ rũ nói: "Kém đến quá xa, càng so với càng mất mặt!"

Người chung quanh nghe vậy, trong lòng đều là cảm giác giống nhau, vừa bất đắc dĩ, lại tràn đầy hiếu kỳ. . .

"Các ngươi cảm thấy. . ."

Nhưng cũng vào lúc này, Thanh Vân Gian bỗng nhiên nở nụ cười khổ, nói: "Lúc này Phương quân, đem hết toàn lực sao?"

"Cái gì?"

Tất cả mọi người đều kinh hãi, khó có thể tin nhìn về phía Thanh Vân Gian.

Lúc này Phương Quý biểu hiện đã vượt xa khỏi sự tưởng tượng của bọn họ, Thanh Vân Gian lại cảm thấy hắn vẫn không có đem hết toàn lực?

"Từ lúc này xem, Phương quân ít nhất đã hiểu thấu đạo ba đạo huyền pháp. . ."

Thanh Vân Gian ngẩng đầu nhìn hướng về phía giữa không trung Phương Quý, sắc mặt có vẻ hơi bất đắc dĩ, nhưng cũng mơ hồ chờ mong, nói: "Toà kia Ma sơn, rõ ràng chính là một đạo sơn pháp hiện hóa, mà đạo

kia Thái Ất kim khí, càng là từ Bạch Thiên Quân trước đã nói Thái Ất Kim Kiếm quyết bên trong hóa đi ra, mà ngoài ra, hấn vận chuyển linh tức lúc, quanh thân hiện ra một dòng sông dài bóng mờ, làm như Thái Dịch Chân Thủy quyết. . ."

Nói lắc lắc đầu, nói: "Người bình thường có thể tu luyện cũng tìm hiểu một đạo hai đạo huyền pháp, liền cực điểm khó khăn, nhưng Phương quân lúc này cũng đã hiển lộ ba đạo huyền pháp, có thể then chốt là, ta không biết Phương quân tổng cộng tìm hiểu bao nhiêu huyền pháp, nhưng ít nhất trước có một thanh Đông Lai tông tổ sư bội kiếm, là ta tự tay giao cho hấn, cái này liền nói rõ, hấn còn từng thử tìm hiểu tới nào đó đạo Mộc mạch huyền pháp, lại thêm vào, trước đây không lâu, hấn còn đã từng nhờ ta giúp hấn tìm Hỏa mạch tài nguyên, tựa hồ đối với Hỏa pháp cũng có ghi chép quan hệ. . ."

"Kim mộc thủy hỏa thổ. . ."

Duy Tông Tân nghe vậy nhất thời kinh hãi, khẽ quát: "Cái này không thể nào, ai có thể tìm hiểu ngũ hành chi pháp?"

Thanh Vân Gian trầm mặc một hồi, mới nói: "Phương quân ngộ tính thiên tư, đã sớm nghe tên phía tây thần điện. . ."

Duy Tông Tân nói: "Cái này không quan hệ ngộ tính việc, chính là hấn ngộ tính cho dù tốt, có thể hiểu được lại nhiều hơn huyền pháp, nhưng hấn dù sao không phải Thần Đạo trúc cơ, lại không phải chúng ta Tôn phủ huyết mạch, chính là hiểu được, cũng tu luyện không được, cái kia vượt qua hấn cực hạn. . ."

"Đến tột cùng thành không thành, ta cũng không biết. . ."

Thanh Vân Gian lắc lắc đầu, thấp giọng than thở: "Nhưng các người xem, lúc này Phương quân, như là đã đạt đến cực hạn sao?"

Mọi người đều là tâm trạng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn thì liền thấy lúc này Phương Quý còn đang ở giữa không trung xung phong, hắn một mình đối mặt cái kia một đám một đám hướng về chính mình vọt tới Ma linh, lại không có mấy may ý sợ hãi, trái lại như là phát đại tài. . .

Trên thực tế cũng đúng là phát đại tài. . .

Lúc này Phương Quý, đối mặt cái kia vô cùng vô tận Ma linh, quả thực không biết còn nhiều vui vẻ, hơn nữa hắn từ khi tu hành đến nay, cũng hiếm có như lúc này giống như có thể cam thuận sướng lâm li đại chiến một trận qua, một con một con Ma linh chém giết, một đạo một đạo huyền pháp phát huy ra, cũng làm cho hắn dần dần có loại đắc thủ ứng tay cảm giác, các loại pháp môn triển khai ra càng thành thực. . .

Phía trước có tới mười mấy con Ma linh vọt tới, Phương Quý không chút nghĩ ngợi, liền tiện tay giơ lên Ma sơn quăng tới, cái kia Ma sơn nhắc trong tay Phương Quý, nhẹ nhàng, tựa hồ không có trọng lượng, nhưng một rơi xuống, lại là nặng so với vạn cân, liền chu vi hư không đều bị nó vụn vụn, không biết có bao nhiêu né tránh không kịp Ma linh, liền trực tiếp bị cái này một toà Ma sơn cho nện thành màu đen hoa sen.

Chỉ bất quá, mặc cho là Ma sơn lại linh hoạt, cũng luôn có Ma linh có thể vọt tới phụ cận, nhưng Phương Quý nhưng cũng không sợ chút nào, chu vi Thái Ất kim khí linh về tung hoành, liền không biết đem bao nhiêu tiếp cận thân đến Ma linh tiện tay chém thành hai nửa, rơi xuống đất làm vì sen đen.

Mà ngoài ra, hắn còn cầm trong tay Ma bảo, bất kể là cái kia một viên Hỏa long châu, vẫn là da xanh hồ lô, đều hạ bút thành văn, trong hư không

hai đạo Hỏa long lúc nào cũng hiện ra, chiếu sáng một mảnh hư không, cái kia chu vi Ma linh, liền đều liên miên liên miên đánh bay ra ngoài, thể tiến công chi mãnh, chính là lại nhiều hơn Ma linh vọt tới trước người, đều không hề sức chống đối, mà máu chốt nhất, lại là ở cái này các loại cường độ tiêu hao phía dưới, hấn cái kia pháp lực tựa như vô cùng vô tận giống như, mạnh mẽ thể tiến công từ đầu đến cuối, không có hiện lộ ra chút nào về mỗi một.

Cái kia giống như ban đêm giống như dày đặc vòng vây, lại mạnh mẽ bị một mình hấn xé liêng xiêng.

Phía dưới Thanh Vân Gian mấy người, đều đã nhìn ra thấy trầm mặc.

Bạch Thiên Mặc nín thời gian thật dài, mới bỗng nhiên nói: "Hấn xác thực không có lại triển khai những khác huyền pháp. . ."

Thanh Vân Gian bất đắc dĩ cười khổ: "Đó là bởi vì những thứ này Ma linh còn không đến mức làm cho hấn triển khai những khác huyền pháp chứ?"

Lập tức bầu không khí lại trầm mặc.

Trong lòng bọn họ xác thực hiếu kỳ, muốn nhìn một chút Phương Quý có phải là thật hay không như Thanh Vân Gian nói như vậy, còn giấu giếm thực lực, có thể then chốt ở chỗ, lúc này Phương Quý bày ra thực lực, đã đủ để ứng phó trước mắt tình cảnh, không cần đem hết toàn lực a. . .

"Chớ cùng hấn so với, sẽ mất đạo tâm. . ."

Huyền Nhai Ngọc bỗng nhiên bất đắc dĩ mở miệng mỉm cười, nói: "Bất luận làm sao, chúng ta cũng đến thừa nhận, chúng ta Tôn phủ huyết mạch, cũng không phải thật vô địch khắp thiên hạ a, những thứ này Bắc Vực tu sĩ bên trong, kỳ thực cũng xác thực sẽ sinh ra một ít kỳ tài. . ."

Lời này nói về những thứ này Bắc Vực tu sĩ trong lòng, đều cảm thấy có chút ngọt ngào.

Càng thậm chí hơn là, có người trên mặt lại lộ ra chút vẻ không cam lòng, sắc mặt đều trở nên hơi khó coi.

Vừa bắt đầu, bọn họ còn cảm thấy coi như Phương Quý làm cái này Bắc Vực tu sĩ, thiên tư cao đến đâu, nhưng mình có Tôn phủ huyết mạch gia trì, cũng sẽ không kém hẳn, có thể đến lúc này, lại không phải không thừa nhận, dù là chính mình có Tôn phủ huyết mạch, cũng là không bằng. . .

"A, hẳn coi như là mạnh, cũng chỉ là mạnh hơn chúng ta chút, chẳng lẽ còn có thể mạnh hơn tứ đại thiên kiêu đi?"

Duy Tông Tân nín một lát, bỗng nhiên cười gằn một tiếng, nói: "Tôn phủ huyết mạch, làm sao có khả năng sẽ không bằng Bắc Vực tu sĩ?"

Những người khác cũng đều trầm mặc lên.

Cảm thụ trận này bầu không khí biến hóa, Thanh Vân Gian sắc mặt, nhất thời hơi đổi.

"Ha ha, chúng ta chỉ lo nói chuyện, lẽ nào liền giết trăm ma can đảm đều không có sao?"

Hắn bỗng nhiên nở nụ cười, trở tay rút kiếm ra khỏi vỏ, cười nói: "Lại không ra tay, cái này khắp thành công lao, có thể đều bị người cướp đoạt rồi!"

Mọi người xung quanh nghe xong, cũng đều phản ứng lại: "Không sai, lại không ra tay, liền để người xem thường rồi!"

Vừa nói chuyện, bọn họ ngược lại cũng hào khí dần trưởng, dòn dập ra tay, giết hướng về phía giữa không trung.

Trước bọn họ bị cái kia vô tận Ma linh nhốt lại, ở xung quanh đều là tà tức phun trào tình huống xuống, thực sự là đạo tâm thất thủ, rơi vào trong khủng hoảng, bất quá vào lúc này, mắt thấy đến này Ma linh tầng tầng vây chặt, lại bị Phương Quý một người giết mấy lần đánh xuyên, trong lòng bọn họ, cũng nhất thời phát lên một loại Ma linh chỉ đến như thế cảm giác, loại kia ý khủng hoảng, đúng là dần dần mất đi.

Lúc này lại ra tay, dững cảm vừa tăng, uy lực cũng quay về rồi, lập tức liền lại chiếm được thượng phong.

Trong lúc nhất thời, đạo đạo thần quang xông hướng giữa không trung, lần thứ hai cùng cái kia thành đàn liên miên Ma linh giết ở cùng nhau, phía trên có Phương Quý một người đem Ma linh đánh cho quân lính tan rã, bọn họ liền cũng không có lại bị bao vây lên, các lĩnh một đội, hướng về một phương hướng xung phong, dưới tình huống này, Ma linh lại nhiều hơn, cũng không đủ bọn họ đình biện, cũng bất quá là chừng gần nửa canh giờ, chiến thế liền sắp đến hồi kết thúc.

Hiển nhiên chu vi Ma linh tinh thần lưỡng lưỡng, dĩ nhiên không ra thể thống gì, bọn họ đến lúc này, mới coi như thở phào nhẹ nhõm.

"Trước đây ta phỏng chừng trong thành này có ngàn con Ma linh, sợ là tính được là quá thiếu. . ."

Duy Tông Tân quay đầu nhìn liếc chung quanh, chỉ thấy cái này mãi trong thành, đều là sen đen tỏa ra, cũng thành một mảnh dị cảnh.

Vừa thâm than, hắn vừa lấy ra quyền trục, dự định đem những thứ này hoa sen phong ấn lên.

"Đừng nhúc nhích!"

Nhưng cũng liền vào lúc này, bỗng nhiên hai tiếng khê kêu đồng thời vang lên, đem Duy Tông Tân sợ hết hồn, quay đầu nhìn lên, liền thấy Bạch Thiên gia đôi kia tử muội chính cầm trong tay quyền trục đi tới, giờ tay vạch một cái, nói: "Cái này một mảnh hoa sen, đều là Phương quân!"

"Hắn giết hắn là không nhiều như vậy chứ?"

Duy Tông Tân cả người đều sửng sốt một chút, cũng không dám đối với Bạch Thiên gia người phát hỏa, không thể làm gì khác hơn là đầy mặt bất đắc dĩ nói.

"Ngươi liền mệnh đều là Phương quân cứu, còn muốn luận những thứ này?"

Bạch Thiên Anh trừng Duy Tông Tân một chút, nói: "Ngược lại Phương quân giao cho chúng ta, chung quy phải thế hắn đem chuyện làm tốt!"

Duy Tông Tân nhất thời trong lòng ức đến hoảng, nhưng đối mặt Bạch Thiên gia tử muội cường thế, chỉ có thể nhắm mũi nhận.

"Sau trận chiến này, Phương quân tất nhiên danh chấn Tôn phủ, sợ là cản cũng không ngăn được chứ?"

Cách đó không xa Thanh Vân Gian, cũng vừa mới vừa chém giết mình trước mặt cuối cùng một con Ma linh, rất xa đúng là nhìn thấy Bạch Thiên gia tử muội cùng Duy Tông Tân nói chuyện, nhất thời bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, chỉ là trong tiếng cười, hắn cũng không biết nghĩ tới điều gì, sắc mặt bỗng nhiên có chút lo lắng, liền ngẩng đầu lên, khắp mọi nơi nhìn một cái, tìm kiếm Phương Quý bóng người, muốn cùng hắn nói cái gì.

Tìm nửa ngày, mới rớt cục ở cái kia trong thành kẽ nứt bên phát hiện Phương Quý bóng người, Thanh Vân Gian phi thân lướt tới, liền thấy lúc này Phương Quý chính ngồi xổm ở cái kia kẽ nứt bên cạnh không nhúc nhích, bên cạnh chính là một con khí tức khủng bố Ma linh, chính là trước mình đã từng thấy đáng sợ nhất cái kia một con, chu vi hắc khí cuộn cuộn, vô cùng khủng bố, hấn nhất thời lấy làm kinh hãi, vội vàng đuổi tới.

Bất quá còn không chạy tới, liền nghe được Phương Quý hung ác tiếng nói: "Người không phải có thể sinh sao? Cái kia nhiều sinh vài con để ta chém!"

Định thần nhìn lại, mới thấy Phương Quý chính hai mắt tỏa ánh sáng, thanh kiếm giá ở con kia Ma linh trên cổ, hướng về cái kia thoạt nhìn trung thực Ma linh một mặt hung ác uy hiếp: "Người nếu là không chịu sinh, ta một kiếm này nhưng là chặt xuống đi tới a. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 280: Làm Náo Động Lớn

"..."

Thanh Vân Gian ở bên cạnh nghe thật là không có gì để nói, cái này không dễ dàng mới đưa chu vi làm loạn Ma linh thanh lý gần đủ rồi, người bắt lấy này con kẻ cầm đầu, không đuổi khẩn giết chết đi mầm họa, cũng ở đây coi nó là thành có thể kiếm lời công lao Tụ Bảo bôn?

Mắt thấy thân hình kia có vẻ hơi to mọng Ma linh ở Phương Quý dưới kiếm sợ hãi run rẩy, thỉnh thoảng há to mồm, nghĩ lại thổ chút Ma linh trúng đi ra, hết lần này tới lần khác phun không ra, cũng như là đang nôn khan, cuối cùng thực sự bất đắc dĩ, tha thiết mong chờ nhìn về mặt hung ác Phương Quý, Thanh Vân Gian đều sinh ra chút không đành lòng chi tâm, vội vã tiến lên khuyên nhủ: "Phương quân, người đừng làm khó nó!"

Con kia Ma linh cũng không biết có phải là thật hay không có thần trí, vừa nghe lời này, nhìn Thanh Vân Gian ánh mắt đều cảm kích lên.

Thanh Vân Gian nói: "Dứt khoát một kiếm giết quên đi!"

Con kia Ma linh nhất thời lại run cầm cập lên. . .

Phương Quý nghiêm túc nói: "Cái này không được a, vừa nãy ta đang ở chỗ này bên trong nhìn hướng về trên đất cái kia lỗ thủng bên trong sinh, một sinh một đoàn, ta đã ngăn ở đây giết mười mấy con, làm sao cũng tập hợp đến số chẵn mới được a, trước tiên chờ ta giết tới 100 con lại nói. . ."

"Uông uông uông!"

Bên cạnh Anh Đề nghiêm túc kêu to, biểu thị chính mình cũng nhìn thấy.

Thanh Vân Gian bắt đắ dĩ phù mặt, trước mắt vị này nhưng là chính mình bình sinh nhìn thấy ít thấy thiên tài Tu hành giả a, đối với huyền pháp lĩnh ngộ sâu, vượt xa bọn họ những thứ này thường có tài danh Tôn phủ huyết mạch, làm sao hết lần này tới lần khác ở cái này chút chuyện trên có vẻ như vậy hồ đồ đây, không thể làm gì khác hơn là cười khổ giải thích: "Con này Ma linh là ở trong thành, nuốt chửng quá nhiều phạm nhân huyết nhục cùng oán khí, lúc này mới có thể có được đi ra, trước nó kinh sợ đến kinh hãi, đã liều mạng sinh một đống đi ra, bây giờ tích lũy tiêu hao hết, người cầm kiếm gác ở nó trên cổ, nó cũng không sinh được đến a!"

"Là như vậy?"

Phương Quý nhìn Ma linh, nhìn lại một chút Thanh Vân Gian, có chút lưu luyến: "Thật không có cách nào rồi?"

Thanh Vân Gian cười khổ nói: "Trừ phi lại nó nuốt chút máu thịt, nuốt chửng càng nhiều càng tốt!"

"Ồ. . ."

Phương Quý gật gật đầu, ánh mắt hướng về khắp mọi nơi quét một vòng, chỉ thấy cách đó không xa Duy Tông Tân chính phần nô kêu to: "Chuyện gì xảy ra? Vừa nãy bên kia xem như là hấn giết liền thôi, những thứ này có thể đều là ta giết a, dựa vào cái gì không cho ta thu hồi đến?"

Ở hấn đối diện, Bạch Thiên Anh hai tay xuyên eo, chần chần có từ nói: "Vừa nãy ta có thể thấy rõ đây, Phương quân chém giết vài con Ma linh đều rơi xuống ở đây, hỗn thành một mảnh, ai có thể phân được rõ ràng? Nhìn

ngươi không nói hai lời liền muốn đem nơi này tất cả ma liên lấy đi, có phải là nghĩ chiếm Phương quân tiện nghi?"

Duy Tông Tân bất đắc dĩ nói: "Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?"

Bạch Thiên Anh nói: "Một người một nửa, từ ở giữa tách ra!"

"Các ngươi còn có nói đạo lý hay không?"

Duy Tông Tân nhất thời nổi giận: "Hắn nhiều nhất rơi xuống ở đây hai, ba đóa, các ngươi lại muốn phân đi một nửa của ta?"

Bạch Thiên Anh nói: "Vậy ta giả bộ không nhìn thấy, tùy theo ngươi đem Phương quân ma liên lấy đi, liền gọi giảng đạo lý?"

Duy Tông Tân tức đến cái trán gân xanh lộ, đã nhanh muốn điên.

"Quá phận quá đáng. . ."

Phương Quý ở bên cạnh nhìn, cũng không nhịn được cảm khái lên.

Thanh Vân Gian cũng bất đắc dĩ nói: "Anh muội muội nhỏ tuổi, một số thời khắc xác thực cân nhắc không thể nào. . ."

Hắn lời còn chưa nói hết, Phương Quý liền khí huu huu nói: "Đứa kia mệnh đều là ta cứu, lại còn muốn cướp ta ma liên?"

Vừa nói vừa nhìn bên cạnh Ma linh một chút, suy tư.

Thanh Vân Gian sợ hết hồn, vội vàng khoát tay nói: "Phương quân chớ vội, chớ vội, ta vừa nãy chỉ nói cho vui, bắt người đến đút nó là không thể thực hiện được, ma liên nơi đó ta đi giúp ngươi nói, cái ý niệm này ngươi có thể ngàn vạn không thể lên. . ." Nói trước tiên một kiếm đem con kia Ma

linh làm thịt, miễn cho Phương Quý thật sinh ra chút gì quái lạ tâm tư, gặp phải đại họa, sau đó mới đi bên cạnh khuyên bảo Duy Tông Tân đi tới.

"Phương quân, lần này ngươi nhưng là kiếm to rồi , ta nghĩ ngươi tiến vào ba mươi vị trí đầu cũng không có vấn đề gì!"

Bất quá cũng không cần hẳn đi qua khuyên, khác một sương bên trong, Bạch Thiên Anh từ lâu đem Duy Tông Tân mắng á khẩu không trả lời được, hẳn là tiểu tính xuất thân, lại không dám cùng Bạch Thiên gia người tranh, không thể làm gì khác hơn là tức sôi ruột qua một bên đi tới, Bạch Thiên Anh nhưng là đánh thắng trận giống như đi tới Phương Quý bên người, đem quyền trục gương ra, liền thấy cái kia quyền trục bên trên, tràn đầy đều là ma liên dấu ấn, đã chiếm đi một nửa trống không.

"Nhiều như vậy, đến có mấy trăm con chứ?"

Phương Quý thấy, cũng nhất thời cảm giác có chút mừng rỡ, không nhịn được chà xát tay.

"Hiện tại tổng cộng là 573 đóa!"

Bạch Thiên Anh cười hì hì nói: "Chỉ trận chiến này, ngươi liền chém hơn 400 con Ma linh đây. . ."

"Hơn 400 con?"

Phương Quý nghe được, nhất thời trong lòng rất là vui vẻ.

Trước hẳn cùng Thanh Vân Gian mấy người chạy loạn một ngày, cũng bất quá mới thu hoạch chừng một trăm chỉ mà thôi, trận chiến này đi xuống, đúng là so với trước cả ngày gấp bốn lần còn nhiều hơn, nghĩ thầm nếu sớm biết, nơi nào còn dùng khổ cực hồi hải, rất sớm tìm cái thành lớn không phải xong.

"Hơn 400 con. . ."

Mà thốt ra lời này đi ra, bên cạnh mới vừa cùng Thanh Vân Gian cùng nhau đi tới Bạch Thiên Tuyết, Bạch Thiên Mặc, Huyền Nhai Ngọc, Thương Nhật Hóa cùng với Duy Tông Tân, Huyền Nhai Cổ mấy người cũng cũng không nhịn được lấy làm kinh hãi, sắc mặt biến đến không cách nào hình dung kính nể, đặc biệt là Bạch Thiên Tuyết, tuy rằng đi theo Thanh Vân Gian sau lưng, nhưng nhìn lên hướng về Phương Quý nhìn sang, đã là đầy mắt kính phục, mặt đều đỏ.

Trước đây Duy Tông Tân đã đại khái tính toán qua trong thành này Ma linh, không sai biệt lắm có khoảng 1,000 con, sau đó bởi vì phát hiện cái này ma đạo mạch tồn tại, có thể xác định nơi này Ma linh số lượng so với bọn họ tính toán còn phải cao hơn không ít, bất quá lại nhiều hơn, cũng không quá nhiều ra hai, ba trăm chỉ đến mà thôi, Phương Quý một người chém giết hơn 400 con, cái kia chính là có ba phần mười Ma linh là bị hắn một người chém giết a!

Đương nhiên, Bạch Thiên Anh giúp đỡ Phương Quý thu hoạch ma liên, ngược lại cũng không cần thận đem những người khác đều thu không ít. . .

. . . Nhưng cái này cái cơ bản số, là không có sai!

Trong lòng đại khái ước lượng một chốc con số này phân lượng, Thanh Vân Gian cùng với bên cạnh hắn Bạch Thiên Mặc mấy người, vẻ mặt liền càng có vẻ nghiêm nghị, trong lòng rất xác định, lần này Thần đình ma thú kết thúc, Phương Quý tất nhiên sẽ nghe tên toàn bộ thành Thần Huyền.

Đến thời điểm Phương Quý thân phận cùng địa vị, sợ là sẽ phải so với bọn họ những thứ này bình thường Tôn phủ huyết mạch còn cao hơn!

"Phương quân, chúng ta là đến cảm tạ ngươi ân cứu mạng!"

Thanh Vân Gian cười đã mở miệng, rồi sau đó lại nghiêm túc cẩn thận, cùng Bạch Thiên Mặc mấy người hướng về Phương Quý khom người thi lễ một cái.

"Khách khí như vậy làm gì?"

Phương Quý vội vàng nhảy lên, cười nói: "Các người đều có quý thân bảo hộ, những thứ này Ma linh có thể làm sao được người?"

"Có thể xin mời quý tổ hàng lâm có thể không nhiều như vậy, chúng ta người ở đây bên trong, cũng chỉ có Thanh Vân quân cùng Bạch Thiên Quân có thể làm được thôi!"

Bạch Thiên Tuyệt ở Thanh Vân Gian bên người, hé miệng nở nụ cười, nói: "Vì lẽ đó chúng ta cảm tạ Phương quân, là có đạo lý!"

Thanh Vân Gian cũng nghiêm mặt nói: "Coi như có thể thỉnh đến quý tổ hàng lâm, nhưng chúng ta thân là thần điện ngân giáp, đối mặt cái này chỉ là Ma linh, liền mời quý tổ hàng lâm, vậy cũng thực sự có vẻ vô năng cực kỳ, về đến gia tộc, e sợ cũng phải bị một phen trách phạt, vì lẽ đó chúng ta đến cảm tạ Phương quân, đúng là thành khẩn lời nói, vừa nãy hung hiểm, nếu không phải Phương quân bực này bản lãnh, sợ là chúng ta đều muốn ăn cái thiệt lớn!"

"Việc nhỏ, đều là việc nhỏ!"

Phương Quý cười ha ha, nói: "Trước là ai cảm giác đến chúng ta Bắc Vực tu sĩ không dùng để?"

Thốt ra lời này, đứng ở đoàn người mặt sau Duy Tông Tân, nhất thời đầy mặt đỏ chót.

Đều lúc nào tới nói, hẳn lại còn chuyên môn nhắc tới?

Lời này hẳn nếu là ở bình thường nghe xong, tất nhiên sẽ nổi trận lôi đình, bất quá mới vừa dù sao cũng là người trước mắt này giúp mình giải vây, tính ra hẳn cũng đối với mình có ân, trong lòng mình có khí, cũng bất tiện phát hỏa, đương nhiên, nơi máu chót nhất liền ở chỗ, hẳn nhìn ra kẻ này thực lực cao thâm, lại cùng Thanh Vân Gian mấy người quan hệ không ít, liền Bạch Thiên gia tử mọi điều đối xử với hẳn rõ ràng không giống, chính mình chỉ là tiểu tính xuất thân, tương lai ở Tôn phủ bên trong địa vị, sợ là còn không sánh được hẳn, cùng hẳn kết oán, đây cũng là thực là không có lí trí. . .

Nói đến, hẳn chỉ là duy trì trầm mặc, mặt đối với Phương Quý chế nhạo không có lên tiếng mà thôi, nhưng xem ở cách đó không xa Lục Đạo Dẫn các loại trong mắt người, lại quả thật cảm thấy trước nay chưa từng có, một cái Bắc Vực tu sĩ a, lại có thể như thế sỉ nhục Tôn phủ huyết mạch sao?

Không cách nào hình dung chuyện này đối với vừa qua đến liền bị Duy Tông Tân chạy tới chân núi bên trong đi chờ bọn họ xúc động sâu bao nhiêu!

"Ha ha, tốt, sau đó Duy Tông quân nói chuyện, ngược lại muốn phân trường hợp xem người mới là!"

Mà thấy tình cảnh này, Huyền Nhai Ngọc liền cũng đi ra đánh cái giáng hòa, cười nói: "Chúng ta trải qua đến trận chiến này, đều kiếm được không ít công lao, lại không nói Phương quân, ta cũng chém giết có tới bốn mươi, năm mươi con Ma linh, phần này giải bài thi nộp trở lại, phụ thân ta nói vậy có thể thoả mãn, bây giờ trong thành này lại không có Ma linh, cái kia kẻ nút cũng đã phong ấn trên, chúng ta đón lấy không biết nên. . ."

"Đương nhiên là tiếp tục!"

Phương Quý cười đứng lên, nhìn Bạch Thiên Anh nói: "Ta hiện tại thành tích, cũng là có thể chiếm cái ba mươi vị trí đầu?"

Bạch Thiên Anh không nghĩ tới hẳn đem lời của mình nhớ tới rõ ràng như thế, nhất thời vui vẻ lên, dùng sức gật gật đầu, nói: "Ta nghĩ đã tốt vô cùng rồi, trừ phi là những kia Trúc Cơ thượng cảnh các thiên tài, trực tiếp xông vào Vân quốc nơi sâu xa nhất, Ma sơn chu vi đi chém giết cái kia vô cùng vô tận Ma linh, bằng không sẽ không có người vượt quá Phương quân, Tôn phủ Trúc Cơ trung cảnh trở xuống, Phương quân nên có thể chiếm được vị trí đầu nào. . ."

"Cái này còn chưa đủ a. . ."

Phương Quý cân nhắc một thoáng, bỗng nhiên cười nói: "Nếu bên trong Ma linh nhiều như vậy, vậy chúng ta liền cũng đi xông xông?"

Người chung quanh nghe vậy, nhất thời đều kinh hãi, hơi thay đổi sắc mặt.

Vân quốc nơi sâu xa nhất, Ma sơn chu vi, cái kia há lại là có thể tùy tiện xông?

Bây giờ toàn bộ Vân quốc, đều đã hóa thành Ma vực, ai lại biết Ma sơn phụ cận sẽ trở thành cái gì đáng vẻ?

Người này không chỉ bản lĩnh mạnh, lá gan cũng không phải lớn một cách bình thường a. . .

Một mảnh trong trăm mặc, Bạch Thiên Mặc tiếp xúc đến Phương Quý ánh mắt, chợt dùng sức vỗ đùi, cười nói: "Phương quân thật can đảm phách, nhưng chúng ta cũng chưa chắc sợ, luận thực lực, chúng ta có lẽ không bằng người, nhưng luận dũng cảm, chúng ta rất có thể lấy so sánh với so sánh!"

Có hẳn câu nói này, Huyền Nhai Ngọc cùng với Duy Tông Tân mấy người liền cũng đều cắn răng một cái, cười nói: "Cái kia liền đi xông xông!"

Liền ngay cả tu vị thấp nhất Bạch Thiên Anh, cũng tại lúc này theo mở miệng: "Ta cũng đi!"

Bạch Thiên Tuyết liếc mắt nhìn em gái của chính mình, suy tư.

Cũng tại lúc này, Thanh Vân Gian bỗng nhiên đánh gãy lời của mọi người, hướng về Phương Quý nói: "Phương quân mà lại đi theo ta!"

Phương Quý hơi kinh ngạc theo hẳn đi ra, tìm một cái kín địa phương, Thanh Vân Gian mới sắc mặt nghiêm túc quay người sang đến, nói: "Phương quân nếu là tin được ta, liền nghe ta một câu nói, cái này Vân quốc nơi sâu xa, ngàn vạn lần đừng muốn đi tới!"

"Lẽ nào người cũng không tin được ta?"

Phương Quý nhất thời có chút bất ngờ, cười hỏi.

"Ta chính là bởi vì tin được Phương quân thực lực, mới khuyên người không muốn đi tới!"

Thanh Vân Gian chậm rãi lắc lắc đầu, sắc mặt trước nay chưa từng có nghiêm nghị, nói: "Ta đem Phương quân xem là bằng hữu, cho nên mới phải đối với người giảng những câu nói này, lần này thần sinh ma thú, người đã vững vàng trước mao, nhất định nổi danh động thành Thần Huyền, đối với người tương lai, rất là có lợi, thế nhưng. . . Mọi việc có độ, Phương quân lúc này, cùng chúng ta cùng rời đi bãi săn, mới là lựa chọn tốt nhất, như lại tiếp tục. . ."

Hắn trầm mặc một hồi, nói: "Sợ là sẽ phải rước lấy phiền phức không tất yếu!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 281: Danh Tiếng Quá Thịnh

"Phiền phức không tất yếu?"

Thanh Vân Gian mặc danh kỳ diệu đem chính mình kéo qua một bên đến nói lời như thế, làm cho Phương Quý khiến cho có chút hồ đồ, hẳn thấy Thanh Vân Gian vẻ mặt thành thật đáng vẻ, trong lòng càng rất nghi hoặc, nói: "Ta là tới phát tài, có thể nhạ phiền toái gì?"

"Cái này. . ."

Thanh Vân Gian thấy Phương Quý đặt câu hỏi, lại cảm thấy có chút khó có thể mở miệng, suy nghĩ một hồi, mới nhìn Phương Quý nói: "Phương quân, từ người vừa vào Tôn phủ, liền triển lộ không tầm thường tài năng, ngộ đạo biện pháp, chúng ta đều không phải là đối thủ của người, lần đó, người danh dương thành Thần Huyền, liền Tôn chủ đều biết việc này, vì lẽ đó hạ lệnh thăng chức người làm vì Kim Lũ ngân giáp, khi đó, người khác còn chỉ coi người ngộ tính hơn người mà thôi, nhưng trải qua trận chiến này, sợ là toàn bộ Tôn phủ, đều sẽ hiểu được người không chỉ có thiên tư hơn người, một thân bản lãnh cũng hết sức kinh người!"

"Không có cách nào nha. . ."

Phương Quý gật gật đầu, than thở: "Ta cũng không phải cố ý giấu người, chủ yếu là ta người này bình thường không thích khoe khoang. . ."

Thanh Vân Gian cười khở một tiếng, nói: "Trọng điểm không ở chỗ nơi này, mà ở chỗ người trải qua trận chiến này, nhất định sẽ dương danh thành

Thần Huyền, chỉ bằng người hiện tại công lao, sợ là nhập thần đàn ma thú ba mươi vị trí đầu cũng không có vấn đề gì, không nghĩ ra cái này danh tiếng cũng khó. . ."

Phương Quý sắc mặt ửng đỏ, nói: "Kỳ thực ta người này rất không muốn làm náo động. . ."

Hắn lúc này, đúng là thuận miệng khiêm tốn một thoáng, không nghĩ tới Thanh Vân Gian nghe xong, lại thật lòng gật gật đầu, nói: "Phương quân có thể nghĩ như vậy tốt nhất, lần này danh tiếng, ra tới đây, liền đã đủ rồi, thành Thần Huyền tất cả mọi người, đều sẽ biết thực lực của người, Tôn phủ cũng sẽ đem tiềm lực của người nhìn ở trong mắt, bất luận đối với thanh danh của người còn là địa vị, đều là kiện đại đại có chuyện lợi. . ."

"Còn có chỗ tốt này?"

Phương Quý thấy Thanh Vân Gian vẻ mặt thành thật đáng vẻ, nhất thời hơi ngần người ra, nói: "Đã như vậy, cái kia người vì sao ngăn trở ta?"

Thanh Vân Gian nói đến cái này vấn đề mấu chốt nhất thì lại tựa hồ như có vẻ hơi khó có thể mở miệng, một lát sau mới nói: "Bởi vì làm náo động cũng phải có cái mức độ, Phương quân, ta tin tưởng bản lĩnh của người, cũng biết thẳng đến hôm nay, người đều không có tận qua toàn lực, vì lẽ đó lại tiếp tục, người nhất định sẽ thu hoạch càng nhiều công lao, có thể nếu nói như thế, người cái này danh tiếng. . . Cũng quá to lớn. . ."

"Quá to lớn?"

Phương Quý lúc này sắc mặt, cũng biến thành chăm chú lên.

Hắn cũng không có vội vã nói chuyện, chỉ là phi thường thật lòng nhìn về phía Thanh Vân Gian.

Mà Thanh Vân Gian vào lúc này, sắc mặt đã có vẻ hơi lúng túng, hấn một lát sau, mới như là lấy hết dũng khí, chậm rãi mở miệng: "Phương quân vào Tôn phủ đã một năm có thừa, nói vậy cũng phát hiện một chút quy củ đi, Tôn phủ là cái chú ý trên dưới tôn ti địa phương, nói cách khác, chính là cấp bậc nghiêm ngặt, bất kể là người, vẫn là Lục Đạo Dẫn những người kia, hay là chúng ta, đều chạy không thoát cái này tôn ti hàng ngũ, nói đơn giản một ít, chính là Lục Đạo Dẫn những người kia, xem như là nhất giai, Duy Tông Tân mấy người, lại tính nhất giai, ta cùng Bạch Thiên Mặc mấy vị bạn tốt, cũng coi như là nhất giai, mà những kia ở Tôn phủ rất được coi trọng kim giáp đảm người, tự nhiên đến xem như là càng cao nhất giai. . ."

"Lại cao hơn một chút, liền nên tính là Bạch Thiên Đạo Sinh bọn họ những kia tuyệt đỉnh thiên kiêu. . ."

Hấn vừa nói, vừa suy nghĩ, nói rất chậm, như là để cho mình có đầy đủ suy tư làm sao đem những chuyện này biểu đạt ra đến thời gian, chậm rãi nói: "Trình độ nào đó trên nói, bậc này giai là không thể tùy tiện đánh vỡ, ở Tôn phủ người tu hành đều hiểu, tựa như Lục Đạo Dẫn, ta kết bạn với hấn bốn năm, ở ta mới vừa Trúc Cơ lúc, hấn liền đã chỉ nửa bước bước vào Trúc Cơ trung cảnh, hấn là Thần Đạo trúc cơ, thêm vào thường ngày trong âm thầm tu hành rất khổ, người nói hấn một thân thực lực, quả thật sẽ rất yếu sao?"

Phương Quý suy nghĩ một chút, nói: "Cái kia họ Lục kỳ thực không yếu, có chút bản lĩnh, chính là nhất gan!"

"Hấn không phải nhất gan!"

Thanh Vân Gian chậm rãi lắc đầu, nói: "Kỳ thực không chỉ có là hấn, cũng bao quát rất nhiều tiên môn tuyên chiếu mà đến Thần Đạo trúc cơ tu sĩ, kỳ thực không có một cái là yếu, tối thiểu cùng chúng ta những thứ này Tôn phủ huyết mạch so với, bọn họ không chắc sẽ sai đi nơi nào, nếu là

chăm chú tranh tài, cố gắng phần thắng còn không nhỏ, nhưng ta cái này thời gian bốn năm bên trong, cùng Lục Đạo Dẫn luận bàn ba hồi, hẳn mỗi một lần đều bại bởi ta!"

Nói đến chỗ này, hẳn chăm chú nhìn Phương Quý, nói: "Phương quân, ngươi nói tới đây là tại sao?"

Phương Quý dĩ nhiên rõ ràng cái gì, cười gằn một tiếng, nói: "Vì nịnh nọt ngươi?"

"Chỉ là vì không bị người quan tâm đến mà thôi. . ."

Thanh Vân Gian chậm rãi mở miệng, nói: "Ta không thích hẳn thái độ, vì lẽ đó vẫn không muốn cùng hẳn thâm giao, nhưng trình độ nào đó tới nói, liền ngay cả ta cũng lý giải hẳn cách làm, trên thực tế, tiên môn vốn là cũng ra không ít nhân tài, nhưng vì sao toàn bộ Tôn phủ trong, lại người người đều ở nói cái gì Tôn phủ huyết mạch vô địch loại hình lời nói? Vì sao Tôn phủ huyết mạch, quả thật rất ít đụng tới đối thủ?"

Phương Quý lạnh nhạt nở nụ cười một tiếng, nói: "Bởi vì những kia đối thủ đều đi tới hẻm Phế Nhân?"

Thanh Vân Gian sắc mặt có chút ảm đạm, biết Phương Quý đã rõ ràng chính mình ý tứ, trầm mặc một hồi, mới nói: "Ta nghĩ nói với Phương quân chính là những thứ này, Tôn phủ cấp bậc nghiêm ngặt, bình thường không phải tốt như vậy đánh vỡ, Phương quân là cái trường hợp đặc biệt, ngươi đối với chúng ta Tôn phủ huyết mạch không có loại kia vẻ kính sợ, vì lẽ đó chúng ta mới có thể làm bằng hữu, mà trước ngươi mấy lần đánh vỡ thông lệ, cũng không có đối với ngươi tạo thành quá nhiều vấn đề, phản ứng bởi vì ngươi bằng phẳng, đối lấy Tôn chủ thường thức, lại làm sao, mọi người vẫn là chứa được một cái nho nhỏ thiên tài. . ."

Nói tới chỗ này, hắn hơi dừng lại một chút, khó tả nói: "Nhưng là nếu như người danh tiếng quá thịnh tới nói. . ."

"Ta như không lợi hại như vậy, ra cái nho nhỏ danh tiếng, Tôn phủ còn đến chứa được ta, thuận thay cái tốt danh tiếng, nhưng ta nếu là quá làm náo động, thậm chí đem các người những kia Tôn phủ huyết mạch danh tiếng đều đè tới, Tôn phủ người liền không chắc có thể chứa đựng ta?"

Phương Quý trên mặt đã không có nụ cười, thật lòng nhìn Thanh Vân Gian, nói: "Đây chính là người lo lắng?"

Thanh Vân Gian trầm mặc một hồi, gật gật đầu.

"Vậy người là muốn nói , bởi vì ta ở Tôn phủ bên trong, vì lẽ đó ta liền muốn cong đuôi làm việc, chỉ có thể đành hoàng ở tại các người phía dưới, chính là có bản lĩnh cũng phải ẩn đi, nếu không thì liền muốn giống như những người khác chạy đến hẻm Phế Nhân bên trong đi?"

Phương Quý nói, sắc mặt càng ngày càng không dễ nhìn lên.

Lúc này Thanh Vân Gian đối với hắn lời nói, cũng làm cho hắn chợt nhớ tới đến Tôn phủ trước, Thái Bạch tông chủ căn dặn chính mình lời nói đến.

"Tôn phủ kính cường giả, vì lẽ đó người có thể triển lộ một ít bản lĩnh, nhưng phải có cái độ, không thể quá làm náo động!"

"Tại sao?"

"Bởi vì người không phải Tôn phủ huyết mạch!"

". . ."

". . ."

Lúc đó Thái Bạch tông chủ lúc nói lời này, Phương Quý cũng không làm sao để ở trong lòng, chỉ nhớ kỹ nửa câu đầu.

Nhưng bây giờ chợt đem lời này nghĩ ra đến, cũng nhất thời rõ ràng.

"Bằng cái gì đây?"

Hắn chỉ cảm thấy nín một bụng lửa, tiếng nói cũng có vẻ vô cùng bất thiện lên.

"Phương quân, tuy rằng ta cũng đối với chuyện này cũng không ủng hộ, nhưng bây giờ Tôn phủ. . . Đúng là như vậy!"

Thấy Phương Quý động hỏa khí, Thanh Vân Gian sắc mặt cũng nhất thời có chút lúng túng, không biết nên nói cái gì cho phải, ngừng lại một chút, mới thản nhiên nói: "Cũng chính bởi vì biết là như vậy, vì lẽ đó dù là lời này ta cũng không mong muốn mở miệng, cũng phải nói cho Phương quân nghe!"

Phương Quý cũng ý thức được, Thanh Vân Gian cũng là Tôn phủ huyết mạch, hơn nữa hắn làm cái này Tôn phủ huyết mạch, sẽ chuyên cho mình giảng những thứ này, ngược lại cũng đã phi thường hiếm thấy, nghĩ là hắn đúng là đem chính mình xem là bằng hữu, lo lắng cho mình, mới sẽ giảng những thứ này Tôn phủ "Chuyện xấu trong nhà" cho mình nghe, mình coi như có hỏa khí, nhưng cũng không thể phát ở trên người hắn, liền có chút buồn bực khoát tay áo một cái.

Một lát sau, mới nói: "Muốn chụp người nói như vậy, ta sau đó cũng chỉ có thể trốn đi tu hành, không thể ra danh tiếng?"

Trong lòng nhất thời có chút lo lắng, mình còn có Tiên đạo tài nguyên muốn bắt, cái này danh tiếng không ra sao được?

"Phương quân tuổi tác còn nhỏ, kỳ thực không cần nóng lòng nhất thời. .
."

Thanh Vân Gian vội hỏi: "Ngươi tuy là Bắc Vực tu sĩ, nhưng cũng không hẳn không thể trở thành Tôn phủ người. . ."

"Thành vì Tôn phủ người?"

Phương Quý nghe xong, đúng là cảm thấy có chút buồn cười, nói: "Ta là thôn Đầu Trâu người, làm sao thành cho các ngươi Tôn phủ huyết mạch?"

Hắn còn tưởng rằng Thanh Vân Gian là sợ trong lòng mình uất ức, cố ý nói một chút tới khuyên úy chính mình, không nghĩ tới Thanh Vân Gian đúng là chăm chú lên, cười nói: "Phương quân, lời ấy ta ngược lại không phải không có lửa thì làm sao có khói, liền không phải Tôn phủ huyết mạch, sau đó trở thành Tôn phủ huyết mạch cũng không tốt, còn đối với Phương quân tới nói, đơn giản nhất một con đường. . . Ngươi lẽ nào không nghĩ tới thành vì Tôn phủ con rể sao?"

"Cái gì?"

Phương Quý hai mắt lập tức tròn tròn, ngơ ngác nhìn Thanh Vân Gian.

Thanh Vân Gian nghiêm nghị nhìn hắn, biểu hiện thật lòng gật gật đầu, cười nhẹ nói: "Tôn phủ huyết mạch, kỳ thực rất ít cùng Bắc Vực tu sĩ kết hôn, nhưng Phương quân dù sao không giống, ngươi quá xuất sắc, tiềm lực vô hạn, tiền đồ vô lượng, vì lẽ đó ta cảm thấy ngươi hi vọng vẫn là rất lớn. .
. Mấu chốt nhất chính là, Bạch Thiên gia đôi kia tỷ muội đối phương quân tâm tư, lẽ nào Phương quân thật không có cảm giác được sao?"

"Không có a, rất nhiều người phụ nữ đều đối với ta như vậy. . ."

Phương Quý đầy mặt ngạc nhiên, thậm chí còn tới điểm hứng thú, không nhịn được chà xát tay, bất quá cuối cùng vẫn là tàn nhẫn rơi xuống tâm địa, than thở: "Bất quá này sự kiện không được, quá trò đùa, kết hôn nhưng là đại sự. . . Lại nói ta ở thôn Đầu Trâu còn có người đây. . ."

Thanh Vân Gian nở nụ cười, khoát tay áo một cái, nói: "Phương quân không cần phải lo lắng những thứ này, kỳ thực Tôn phủ huyết mạch cũng là có không thể dễ dàng gả cho Bắc Vực tu sĩ quy củ, bất quá trước đây cũng không phải là không có ngoại lệ qua, Phương quân nếu là lo lắng, ta quay đầu lại có thể mời ta nhà lão thái gia giúp người hoà giải, chờ đến người ở rể Bạch Thiên gia, không chỉ có thể không còn như vậy bị đè nén, người mang mấy phần bản lãnh, liền triển khai mấy phần bản lãnh, thậm chí còn sẽ nhận được Bạch Thiên gia chống đỡ, đối với Phương quân tới nói, cái này chẳng phải là chuyện thật tốt một cái?"

"Ồ rê?"

Phương quân nghe xong lời này, nhất thời ngẩn ngơ, nghiêm túc lắc đầu nói: "Vậy cũng không được, coi như muốn cưới vợ, vậy cũng đến hướng về thôn Đầu Trâu cưới a. . ." Nói tới chỗ này, chợt nhớ tới thôn Đầu Trâu đã không còn, lại nói: "Dầu gì cũng đến Thái Bạch tông!"

Thanh Vân Gian thấy hấn dáng đáp như vậy, ngược lại cũng không vội cùng hấn thảo luận chi tiết nhỏ.

Thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Bất luận hướng về nơi nào cưới, chỉ cần Phương quân cao hứng là tốt rồi, bất quá ta hôm nay lời nói. . ."

Hấn nói nhìn về phía Phương Quý, có chút lo lắng, cũng có chút chờ mong.

"Ta cũng không thích gây phiền toái a. . ."

Phương Quý nhẹ giọng hít một câu, quay đầu nhìn về phía Thanh Vân Gian, nghiêm túc nói: "Thanh Vân lão đệ, ngươi là cái người tốt a!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 282: Còn Sốt Lại Bách Tính

"Vì sao bỗng nhiên không nghĩ thâm nhập vào?"

Nhìn thấy Phương Quý cùng Thanh Vân Gian trở về sau khi, bỗng nhiên nói không còn hướng về Vân quốc nơi sâu xa đi tới, Bạch Thiên Mặc bọn người hơi kinh ngạc.

Nguyên bản bọn họ là đối với thâm nhập Vân quốc không tự tin, liền bởi vì Phương Quý nói muốn đi, lúc này mới tráng nôi lên đảm phách, đi theo vào xông một lần, không nghĩ tới bọn họ chính ở đây nhiệt huyết sôi trào nói vào Vân quốc nơi sâu xa sau khi muốn tốt như thế nào tốt biểu hiện thời điểm, Phương Quý chợt lại thay đổi chủ ý.

Phương Quý có thể thấy, những thứ này người xác thực không hiểu tại sao mình không đi vào, bao quát Bạch Thiên Anh cũng là như thế.

Bọn họ có lẽ còn chờ mong đến Vân quốc nơi sâu xa sau khi, có thể nhìn chính mình chân chính bản lĩnh đây, cái này ngược lại không phải nói những thứ này người cố ý đưa chính mình đi gây phiền toái, mà là bọn họ căn bản cũng không có Thanh Vân Gian nghĩ tới như vậy sâu, mà từ một góc độ khác mà nói, bọn họ cùng chính mình giao tình, vốn là cũng không giống Thanh Vân Gian, mọi người chỉ là quen biết, lại không đến làm bằng hữu mức độ!

"Ta cùng Phương quân thương lượng qua, lấy chúng ta thực lực của những người này, thâm nhập Vân quốc, vẫn còn có chút quá mạo hiểm, có người nói nơi đó đã là Ma linh tụ khiếu thành đàn, vô cùng vô tận, liền là

chúng ta cùng đi, ở cái kia vô tận Ma linh trong, sợ là cũng không kịp nhớ lẫn nhau đi, vạn nhất đến lúc, trong chúng ta bất luận là ai, ra cái sơ xuất, Phương quân nhưng là đau lòng. . ."

Thanh Vân Gian cười đã mở miệng, ánh mắt nhìn Bạch Thiên gia tử muội một chút.

Cái nhìn này rất có trình độ, để cái này Bạch Thiên gia hai tử muội đều là cảm giác nhìn về phía chính mình, tuy hai mà một.

Lời vừa nói ra, nhất thời để Bạch Thiên gia hai tử muội sắc mặt đều hơi ửng hồng, coi như Thanh Vân Gian không nhìn chính mình một chút, các nàng cũng biết lời này là nói mình, ở bọn họ này một đám Tôn phủ huyết mạch bên trong, chính mình hai tử muội thực lực lại là thấp nhất, Bạch Thiên Anh chém giết một con Ma linh dễ dàng, đồng thời đối mặt hai con, liền không quá có phần thắng, nếu là đối mặt ba con, cái kia trốn không thoát liền chỉ có chết.

Mà Bạch Thiên Tuyết mạnh hơn muội muội chút, nhưng cũng không cường quá nhiều, nếu là bị vây nhập ma linh trong vòng vây, cũng là chắc chắn phải chết kết cục.

Thanh Vân Gian nói ra lời này, kỳ thực chính là đang lo lắng an nguy của bọn hắn, chỉ là nghĩ đến nơi này, liền cũng không nhịn được lén lút nhìn Phương Quý một chút, một trái tim hơi nhảy lên, thầm nghĩ: "Phương quân mới vừa rồi còn tràn đầy phấn khởi muốn đi Vân quốc nơi sâu xa chém giết càng nhiều Ma linh đây, cái này một hồi liền thay đổi chủ ý, lẽ nào thật sự như Thanh Vân quân nói, hắn là sợ ở bên trong không bảo vệ được ta?"

"Phương quân thật là cái săn sóc người!"

Bạch Thiên Tuyết trong lòng còn đang suy nghĩ thì Bạch Thiên Anh cũng đã mở miệng, nàng nhìn Phương Quý, tựa hồ có hơi kích động, nói: "Bất quá ta cũng là nghĩ mở mang kiến thức một chút Phương quân phong thái, người không cần phải lo lắng ta, ta có Ma sơn dị bảo, cũng có thể che chở chính mình!"

Lời này nói Bạch Thiên Tuyết trong lòng bỗng nhiên có chút mất mát, lại theo bản năng nhìn em gái của chính mình một chút.

"Đúng vậy, chỉ cần chúng ta cẩn thận chút, đừng đón đầu cùng ma triều va vào, Tuyết muội muội cùng Anh muội muội lực tự bảo vệ hẳn là vẫn có đi, huống hồ Phương quân nếu là thực đang lo lắng, cái kia liền trước tiên làm cho các nàng từ nơi này rời đi, sớm lui ra bãi săn cũng có thể!"

Bạch Thiên Mặc không nhịn được đã mở miệng.

Trước là Phương Quý đưa ra muốn nhập Vân quốc nơi sâu xa, lúc này trái lại là hẳn càng cảm thấy hứng thú, đầy mặt nóng lòng muốn thử.

Bất quá hẳn cũng không chú ý, cái này lời vừa nói ra, Bạch Thiên Anh nhất thời ánh mắt bất mãn lờm hẳn một cái.

May là hẳn nói lời này, nếu là Duy Tông Tân nói, lúc này nói vậy đã bị đổi.

"Đây là nói gì vậy?"

Thanh Vân Gian nghe vậy nhất thời nhíu mày, nói: "Vân quốc nơi sâu xa hung hiểm vô số, vậy cũng là có thể lung tung thử? Như không có chuyện, cái kia liền không sao cả, như xảy ra chuyện, ai có thể gánh nổi trách nhiệm này? Nếu là phân đường mà đi, cái kia lại càng không thỏa, bây giờ đã là bãi săn trung cảnh, chu vi hung hiểm cũng là rất nhiều, hai người bọn họ đơn độc trở lại, gặp phải Ma linh, cũng không an toàn. . ."

Bạch Thiên gia tử muội nghe vậy đều gật gật đầu.

Các nàng hai người thực lực, bây giờ vị trí Vân quốc trung cảnh, xác thực đã hung hiểm vạn phần.

Không cần nhiều, nếu là hai người bọn họ đơn độc gặp phải bảy, tám con thành hàng Ma linh, cái kia liền rất khó ứng phó, mà trên thực tế, nếu không là theo Thanh Vân Gian cùng Phương Quý mấy người, hai người bọn họ sẽ chỉ ở ngoài vây loanh quanh, tuyệt không dám thâm nhập tới nơi này.

Chu vi chúng tu đang suy nghĩ, Duy Tông Tân bỗng nhiên mở miệng nói: "Nếu là lo lắng các nàng an toàn, có thể để cho những kia Bắc Vực tu sĩ hộ tống các nàng rời đi. . ."

Chu vi những thứ này Bắc Vực tu sĩ, cũng không thuộc hạ của hắn, nhưng hắn tùy ý sắp xếp, lại có vẻ chuyện đương nhiên, chu vi Bắc Vực tu sĩ nghe xong, trong lòng âm thầm kêu khổ, nếu để cho bọn họ hộ tống Bạch Thiên gia tử muội rời đi, cái này thường xuyên qua lại, làm lỡ bao nhiêu thời gian a, chính mình thì lại làm sao tiếp tục chém giết Ma linh? Chỉ là trong lòng tuy rằng đều bất mãn, trên mặt lại không một người dám hiển lộ ra.

Đúng là Bạch Thiên Anh nghe vậy, lập tức bất mãn nói: "Chúng ta chuyện, cần người để ý?"

Duy Tông Tân nghe vậy nhất thời có chút lúng túng, không lại nói cái gì.

Hắn quả nhiên bị đối!

"Chúng ta nếu kết bạn mà đi, chính là hẹn cần thận lẫn nhau giúp phù, đến nơi đến chốn, giữa đường tách ra lại tính là gì?"

Thanh Vân Gian vào lúc này nói: "Vì lẽ đó ta mới cùng Phương quân thỏa thuận, không còn hướng về trong đi!"

"Chuyện này . . ."

Bạch Thiên Mặc nghe xong lời này, nhất thời mặt lộ vẻ khó xử, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng cũng thừa nhận Thanh Vân Gian nói có đạo lý, tuy rằng hẳn cũng không cảm thấy vào lúc này đem Bạch Thiên gia tử muội đưa đi có cái gì không thích hợp, nhưng cùng tiền cùng lui lời nói trước đây đúng là đã nói.

Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là theo bản năng hướng về Phương Quý liếc mắt nhìn.

Cái nhìn này nhìn lại, lại thấy Phương Quý chính một mặt hiếu kỳ nhìn Bạch Thiên gia tử muội, trên mặt mang theo quý quý cười, như là cảm giác rất mới mẻ, lại dẫn theo điểm đặc ý, từ cái này trên mặt nhìn thấy cái kia trên mặt, bỗng nhiên khà khà trộm bật cười lên.

Bạch Thiên gia tử muội đón Phương Quý ánh mắt, mặt đã đỏ như là linh tinh giống như.

"Xong, nhìn dáng dấp đây quả nhiên là hẳn ý tứ. . ."

Bạch Thiên Mặc nhất thời rõ ràng Phương Quý tâm tư, chỉ là trong lòng bỗng nhiên có chút ngạc nhiên: "Hắn tại sao hai cái đều xem, đến tột cùng yêu thích người nào a?"

Ai ngờ Phương Quý lúc này trong lòng cũng đang suy nghĩ: "Hai nữ nhân này đều yêu thích ta? Ta quả nhiên là lớn lên quá tuần tú, chẳng trách đến Tôn phủ, gọi ta làm Ngọc Diện Tiểu Lang Quân người càng ngày càng nhiều. . . Chỉ là cái này hai tử muội, cái nào càng tốt hơn một chút điểm đây? Làm tử tử lớn lên đẹp đẽ, làm muội muội sẽ giúp ta cướp những khác

ma liên. . . Các nàng đều như thế yêu thích ta, phụ lòng cái nào cũng không tốt a, chẳng lẽ nói hai cái đều. . . Cái kia Hồng Bảo Nhi cùng Hoa quả phụ làm sao bây giờ đây, tới trước tới sau, các nàng đến bài ở mặt trước mới được a. . ."

Lại nghĩ tới bãi tiệc rượu chuyện: "Đặt tại Thanh Khê cốc đây, vẫn là đặt tại Đạo Đức điện? Thiệp nên phân phát ai?"

. . .

. . .

"Phương quân cần nhắc có đạo lý!"

Cũng là ở đây bầu không khí dần dần trở nên quái lạ lên thì vừa còn duy trì lý trí Huyền Nhai Ngọc đúng là nhẹ nhàng ho khan một tiếng, đánh gãy mọi người trong lòng kỳ ý chợt nảy ra, nói: "Chi bất quá, như hôm nay chúng ta mới vào bãi săn một ngày, cái này liền lui ra còn quá sớm đi, cũng không nhập Vân quốc nơi sâu xa, thật là đi nơi nào, dù sao cũng nên muốn sớm thương lượng một thoáng mới là. . ."

Bạch Thiên Mặc nói: "Còn thương lượng cái gì, liền giống như trước, khắp mọi nơi đi dạo chính là!"

Thanh Vân Gian nghe xong lời này, cũng hơi nhú mày, hẳn kỳ thực là muốn cho Phương Quý trực tiếp rời đi bãi săn, không phải vậy nếu là ở cái này Vân quốc trong tiếp tục lắc lư, không chừng thì sẽ lại nhìn tới như thế một toà ma thành, nếu Phương Quý nhất thời không kiềm chế nổi, lại vọt vào đại sát đồ sát, như vậy công lao của hắn e sợ còn đến nhanh chóng tăng lên, đến thời điểm tương đê điều, sợ cũng biết điều không xong rồi.

Mà khi Bạch Thiên Mặc mấy người trước mặt, trước hắn khuyên Phương Quý lời nói, cũng là không thể vẫn nói.

Nói trắng ra, Phương Quý lúc này công lao, dưới cái nhìn của hắn, đã quá cao hơn một chút, chỉ bất quá trận chiến này, là Phương Quý ở trước mặt tất cả mọi người đánh xuống, nghĩ che lấp cũng che lấp không qua đi, nhưng tốt xấu Phương Quý như chỉ là tiến vào ba mươi vị trí đầu, hắn là còn sẽ không đánh vỡ người bề trên trong lòng phòng tuyến, nhưng nếu là lại tiến thêm một bước, vào ba vị trí đầu, phòng chùng cũng quá làm náo động. . .

"Thanh Vân quân, Bạch Thiên Quân, Phương quân. . ."

Cũng là ở bọn họ ở đây thương lượng thì bỗng nhiên bên cạnh hai người đi lên, bồi tiếp cẩn thận khom mình hành lễ, đã thấy đến chính là Lục Đạo Duẫn cùng Trương Minh Quân hai cái, chỉ thấy bọn họ sắc mặt cũng có chút thấp thỏm, nói: "Chúng ta rời khỏi nơi này trước. . ."

Mọi người nghe vậy, đều hướng về bọn họ nhìn sang, Duy Tông Tân lại có vẻ hơi không kiên nhẫn, nhíu mày nói: "Lần này cho các người cơ hội, để cho các người theo ở trong thành này trắng vơ vét một phần công lao lớn, có thể coi là để cho các người dính đại tiện nghi chứ? Làm sao, lúc này mới vừa mới vừa phân chỗ tốt, liền muốn mau mau chạy đi, sinh sợ chúng ta sẽ chỉ dùng các người làm cái gì hay sao?"

Thốt ra lời này đi ra, Lục Đạo Duẫn đám người sắc mặt nhất thời càng khó coi hơn.

Phương Quý cũng quay đầu nhìn cái kia Duy Tông Tân một chút, nghĩ thầm những người này là dính ta tiện nghi, có quan hệ gì tới người?

"Mấy vị đạo huynh thứ lỗi, ta lần này đi, là nghĩ về tộc bên trong nhìn. . ."

Nói chuyện chính là Trương Minh Quân, hấn bình thường tuy cùng Phương Quý mấy người một cốc tu hành, nhưng là do hấn thực lực bản thân không mạnh, chính là bằng trận đạo thiên phú mới bị tuyên nhập Tôn phủ, bởi vậy phi thường biết điều, nhưng vào lúc này, hấn lại cùng Lục Đạo Duẫn cùng nhau lại đây.

Hấn trước tiên hướng về Thanh Vân Gian mấy người sâu sắc cúi người hành lễ, nói: "Bây giờ Vân quốc gặp nạn, ta tộc nhân cũng mất đi tin tức, trước đây ta đến trong tòa thành này, chính là muốn nhìn tộc nhân có hay không trốn ở chỗ này, chỉ tiếc nhào tràng không , bất quá vừa nãy ta cũng thu đến một đạo ngọc phù truyền niệm, hấn là còn có chút tộc nhân ở phía trước ả núp, cho nên muốn mau chóng tới nhìn một cái, cứu bảo vệ bọn họ!"

"Vân quốc còn có người sống sót?"

Phương Quý nghe xong Trương Minh Quân, mới nghĩ đến vị này trận đạo thiên tài chính là xuất thân Vân quốc , bất quá nghe xong hấn, cũng nhất thời hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn, cái này đã là một mảnh Ma vực nha, nơi nào còn như có nửa cái người sống đáng đáp. . . ?

"Vẫn còn có chút có tu vị, hoặc là có thể trọng một số trận thể che chở người có thể còn sót lại đi xuống!"

Lúc này đúng là Duy Tông Tân đã mở miệng, cười nói: "Trước chúng ta vừa tới thành này thì cũng nhìn thấy trong thành một cái nào đó đại trạch trên không có trận quang lấp loé, bên trong ả núp chút người, không lâu lắm liền đều bị Ma linh nuốt chừng sạch sẽ, chúng ta cũng không thèm để ý, những kia Ma linh vốn là muốn nhiều nuốt chút máu thịt, mới sẽ sinh sôi càng nhiều, chúng ta cũng có thể thu hoạch càng nhiều công lao, các người nói đúng không đúng?"

Nghe hẳn, Trương Minh Quân sắc mặt bỗng nhiên trở nên hơi tái nhợt lên.

Mà Phương Quý nghe Duy Tông Tân hỏi hột, trong lòng cũng nhất thời cảm thấy có chút tức giận, lạnh lùng liếc mắt nhìn hẳn, nói: "Đáng tiếc con kia biết sinh trứng Ma linh. . ."

Duy Tông Tân hơi ngần người ra, cười nói: "Không sai, nếu là giữ lại nó. . ."

"Giữ lại nó bị nuôi chính là người. . ."

Thanh Vân Gian bất đắc dĩ nhìn Duy Tông Tân một chút , bất quá Trương Minh Quân nói, cũng làm cho hẳn trái tim khẽ động.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 283: Bãi Săn Cẩm Địa

"Trương quân, quan tâm tộc nhân thiên kinh địa nghĩa, người không cần thật không tiện nói thẳng, không chỉ có như vậy, chúng ta đều ở một điện tu hành, nói đến cũng coi như là có cùng trường tình nghĩa, biết được người tộc nhân gặp nạn, liền là chúng ta cũng việc nghĩa chẳng từ, nên đi giúp đỡ nhìn một chút. . ."

Thanh Vân Gian nhẹ giọng mở miệng, lời nói rất là thành khẩn.

Lời nói này, đúng là đem Trương Minh Quân nói có chút bất ngờ, thậm chí có chút thay đổi sắc mặt, trước hấn lại đây hướng về Thanh Vân Gian các loại Tôn phủ huyết mạch xin nghỉ, thực sự là trái tim thấp thỏm, đây mới gọi là Lục Đạo Dẫn lại đây đánh bạo, dù sao những thứ này Tôn phủ huyết mạch tính khí, ai cũng không nói chắc được, trước cái kia Duy Tông Tân thấy bọn họ đến rồi, liền nhượng bọn họ chờ ở sườn núi bên trong, bọn họ liền không người dám rời đi.

Vạn nhất chính mình không chào mà đi, nhạ đến người ta trong lòng bất mãn, chuyện này sau lại sợ là có vô tận phiền phức.

Cũng may, Thanh Vân Gian mấy câu nói bỏ đi hấn lo lắng, đều có chút cảm giác chuyển động, gáp hướng Thanh Vân Gian cúi chào, nói: "Đa tạ Thanh Vân quân lý giải, việc này không dám làm phiền chư quân, các người không trách ta sốt ruột rời đi, ta cũng đã cảm kích vạn phần!"

Nói liền muốn chạy, Thanh Vân Gian lại cười nói: "Cái gì làm phiền không làm phiền, phân bên trong chuyện thôi, người vào Tôn phủ, chính là

ta Tôn phủ bên trong người, người tộc nhân, cũng là chúng ta Tôn phủ người, biết được bọn họ gặp nạn, theo qua xem một chút là hẳn là việc, Trương quân nếu là nói chút những khác, có thể ủng chúng ta cùng nhau tu hành nhiều năm!" Nói nhìn về phía Phương Quý, cười nói: "Phương quân ý như thế nào?"

Phương Quý vào lúc này đã nhíu mày đến, sắc mặt lại có chút không dễ nhìn.

Trương Minh Quân thấy, nhất thời tâm trạng lo lắng, đúng là sợ Phương Quý bị vướng bởi trước chuyện, sẽ cố ý khó vì chính mình.

Không nghĩ tới Phương Quý chỉ là cau mày nhìn hẳn, nói: "Trong nhà của người người xảy ra vấn đề rồi, không đuổi khẩn đi tìm, còn cần đi tới hỏi người khác?"

Trương Minh Quân hơi ngăn người ra, trong lòng cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

"Đi thôi!"

Phương Quý sắc mặt không thích, khoát tay áo nói: "Ta cũng chính muốn đi xem, cái này ma thành là chuyện gì xảy ra!"

Thanh Vân Gian nghe vậy, sắc mặt nhất thời ung dung lên, đúng là bên cạnh Bạch Thiên Mặc, Huyền Nhai Ngọc, thậm chí là Bạch Thiên gia tử mọii mấy người, sắc mặt có vẻ hơi kinh ngạc, tựa hồ cảm thấy Thanh Vân Gian có chút chuyện bé xé ra to, nhưng bọn họ thấy Phương Quý cùng Thanh Vân Gian đã lấy chắc chủ ý, liền cũng đều không có mở miệng hỏi nhiều, như bọn họ những thứ này từ chơi đến lớn, có một số việc đều lười hỏi kỹ.

Đúng là Duy Tông Tân nghe xong, không nhịn được nhíu mày: "Vì mấy cái phàm nhân, các người liền sẵn ma cũng phải từ bỏ?"

Trương Minh Quân nghe vậy, sắc mặt tựa hồ có hơi lúng túng, sâu sắc cúi đầu xuống, không khiến người xem thấy vẻ mặt của chính mình.

Bạch Thiên Anh lườm một cái, nói: "Muôn đi vậy là chúng ta đi, cùng người có quan hệ gì?"

Duy Tông Tân sắc mặt, lập tức trở nên trở nên khó coi.

Bên cạnh Phương quân nhìn mừng lớn, trước cùng Bạch Thiên Anh lần thứ nhất ở tầng kinh điện bên trong gặp phải thời điểm, chỉ cảm thấy nữ nhân này cường từ đoạt lý thực sự chán ghét, hiện tại quen thuộc lên, lại cảm thấy nữ nhân này cường từ đoạt lý thời điểm còn thật đáng yêu. . .

Đương nhiên, đoạt người khác có thể, đoạt chính mình không được!

Bên cạnh Thanh Vân Gian thấy thế vội hỏi: "Anh muội muội nói chuyện từ trước đến giờ thẳng thắn, Duy Tân quân không nên lưu ý, bất quá nàng nói cũng đúng? nói, chúng ta cái này đoàn người đi vào, chủ yếu chính là rèn luyện, lĩnh hội một phen Ma sơn nguy hiểm, cũng không không phải thực sự là vì vào lần này ma thú bên trong đoạt được cái gì ghê gớm thứ tự, hiện nay cùng trường chi tu tộc nhân gặp nạn, chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn, nhưng nếu thị phi muốn lôi kéo Duy Tông quân cùng đi, lại thực sự là thật không tiện, không bằng liền như vậy nơi này từ biệt, ma thú qua đi, chúng ta thành Thần Huyền gặp lại, làm sao?"

"Chuyện này . . ."

Duy Tông Tân thấy hắn nói đều nói đến phần này trên, cũng chỉ có thể gật đầu bất đắc dĩ, nói: "Liền y Thanh Vân quân!"

Xoay người lúc rời đi, còn làm bộ lơ đãng nhìn Bạch Thiên Anh một chút.

Hắn vốn tưởng rằng bây giờ ở cái này ma sấn sấn hẳn trong gặp phải Thanh Vân Gian mấy người, chính là một lần kết giao cơ hội thật tốt, bởi vậy lời nói trong lúc đó, rất là thân cận, lại không nghĩ rằng, mạc danh kỳ diệu chọc giận cái này Bạch Thiên gia tử muội, hơi một tí cho sắc mặt mình.

Trong lòng chỉ là thâm hận, nếu không phải ta là tiểu tính xuất thân, há có thể được người như vậy chế nhạo?

Mà ở xem cái nhìn này thời điểm, liền thấy cái kia Bạch Thiên Anh ánh mắt, tất cả Phương Quý trên người, nhất thời liền Phương Quý cũng cảm thấy đáng ghét lên, hơn nữa là càng xem càng đáng ghét, nghĩ thầm đây chính là Bắc Vực tu sĩ a, các người lại đối với hắn so với ta càng coi trọng?

Chỉ là lúc này tâm tư của hắn, lại không người để ý tới, cái kia Trương Minh Quân cũng sớm đã nóng ruột, chỉ là không dám đánh đoạn những thứ này người, càng không tốt trực tiếp từ chối Thanh Vân Gian lòng tốt chính mình chạy đi, chỉ có thể chịu tính tình chờ ở một bên, cũng may Phương Quý lại không cùng những thứ này người tựa như đông dài, trực tiếp đánh tiếng hô lên, xa xa chính đang tại chuyển vài vòng kiểm tra trên đất có hay không để sót ma liên Anh Đề liền quạt hai chích nhục sí bay tới, Phương Quý trực tiếp nhảy đến Anh Đề trên lưng, kêu lên: "Các người còn chờ cái gì, xuất phát rồi. . ."

Người khác nghe vậy, liền cũng đều từng cái té nổi lên phi kiếm, nhảy lên giữa không trung, do Trương Minh Quân dẫn đường, gấp hướng phía tây chạy đi.

Cũng là ở trên đường này, Phương Quý mới hiểu rõ đến, bây giờ Vân quốc trận này ma tai, lên thật là đột nhiên, lúc đầu Vân quốc tiên môn phát hiện Ma sơn khác thường, cũng từng sớm làm chuẩn bị, Vân quốc bách tính, cũng chỉ nói có tiên môn bảo vệ, hẳn là không đến nỗi gây thành cái gì đại họa, dù sao đối với Vân quốc, hoặc nói Bắc Vực chư châu tới nói, tiên môn bảo vệ Ma sơn, không khiến trong đó ma vật bừa bãi tàn phá bốn phương, đã thành thông lệ.

Nhưng chẳng ai nghĩ tới, lần này Ma sơn thức tỉnh, thế lại mạnh như thế, tiên môn chư tu, lại không thể bảo vệ, đến nỗi tại Ma linh phá tan chư vị tiên môn phòng ngự, đột nhiên lan tràn đến bốn phương, toàn bộ Vân quốc, nhất thời bị ma khí bao phủ.

Ma họa cùng nhau, đầu tiên gặp xui xẻo, chính là những kia canh giữ ở Ma sơn chư vị tiên môn, cái này Vân quốc cũng có to to nhỏ nhỏ mười mấy cái tiên môn cùng thế gia, vây quanh Ma sơn tọa lạc, kết quả ở ma họa bừa bãi tàn phá trước tiên, liền đã phá diệt, lại sau đó, ma họa không còn ngăn cản, lan tràn đến càng nhanh, kể cả Vân quốc quốc đô ở bên trong, các thành lớn, lần lượt bị Ma linh chiếm cứ, nuốt chửng sinh linh.

Ở Vân quốc biên giới người, vừa thấy không ổn, còn có cơ hội chạy đi, nhưng là lại hơi chậm chút, nhưng không có may mắn như vậy, hầu như đều là ngay đầu tiên liền trở thành Ma linh trong miệng huyết thực, bất quá, ngược lại cũng quả thật có chút may mắn, tuy rằng chưa kịp chạy ra Vân quốc, lại dựa vào trước phòng hộ đại trận hoặc là chính mình tu vị các loại, lần trốn đi, tạm thời bảo vệ mệnh.

Thế nhưng cứ như vậy, cũng chẳng khác nào vây ở Vân quốc, đại trận bị ma khí ăn mòn phá diệt, là chuyện sớm hay muộn.

Bọn họ, cũng bất quá so với người khác sống thêm mấy ngày mà thôi!

Liên ngay cả Trương Minh Quân, ở biết được Vân quốc gặp được đến ma tai sau khi, cũng trước tiên coi chính mình tộc nhân định nhưng đã không may, dù sau hấn xuất thân gia tộc, liền ở Ma sơn phụ cận, cũng là sớm nhất bị ma khí xâm trải qua địa phương, thế nhưng tiến vào Tôn phủ kết giới sau khi, chợt thu đến tộc nhân đưa tin, mới biết còn có một chút tộc nhân trốn thoát, phân tán thoát thân.

Hấn thu đến truyền trong thư, chỉ nói là có một nhóm tộc nhân chạy trốn tới toà thành trì này, kết quả chạy tới lúc, này thành trì đã bị Ma linh bao phủ, đám kia tộc nhân tự nhiên không may, nhưng hấn cũng từ cái kia truyền trong thư biết được, ít nhất còn có một bộ phận khác tộc nhân, trốn hướng về phía hướng ngược lại, ở cái hướng kia, còn có gia tộc của bọn họ một cái nào đó chi nhánh, vì lẽ đó hấn suy đoán những người kia có lẽ còn sống sót!

Trước Phương Quý bọn họ là vừa đi vừa chém giết trên đường gặp phải ma vật, tự nhiên tốc độ chậm chậm, hiện nay vì chạy đi, đều hết toàn lực đi nhanh, chính là trên đường gặp phải chút người sống mũi đuổi tới Ma linh, chỉ cần có thể quãng đến thoát, liền cũng không để ý tới, tốc độ nhất thời nhanh như chớp lên, Trương Minh Quân nói tới tòa thành trì kia, chỉ dùng khoảng chừng nửa ngày thời gian liền đã chạy tới.

Đọc theo con đường này, không biết những người kia đến tột cùng làm sao, lại vội vàng chạy đi, tự nhiên ai cũng không có lời gì để nói, mà đi tới này thành trì sau khi, mọi người lại cũng không nhìn được lấy làm kinh hãi, từ xa nhìn lại, liền thấy cái kia một toà Lâm Giang xây lên thành lớn, bây giờ cũng đã ma khí tràn ngập, cùng trước bọn họ càn quét tòa thành trì kia không có gì phân biệt, mọi người tâm đều nguội đi, trong thành này không giống có chút sinh cơ a!

"Phía trước đến, nhưng là Tôn phủ Thần vệ?"

Mọi người trái tim lo lắng, đang chờ muốn xuống đi cẩn thận kiểm tra thì lại chợt thấy đến phía dưới ma khí phun trào, lại có một đội tu sĩ xông lên giữa không trung, người cầm đầu người mặc kim giáp, một mặt cảnh giác hướng về bọn họ nhìn lại, lại là những thứ này người rất sớm liền ngủ đông ở đây, chỉ là bố trí ẩn nấp trận pháp, đúng là không có từ giữa không trung phát hiện.

"Chúng ta đều là phía tây thần điện ngân giáp Thần vệ, là do Tôn chủ thân sinh, phụng mệnh nhập Vân quốc bãi săn ma, không biết các hạ là?"

Gặp bực này tình cảnh, Thanh Vân Gian liền đạp phi kiếm, vượt ra khỏi mọi người, khách khí hỏi dò.

Những kia chặn đường người trên dưới đánh giá Thanh Vân Gian một chút, nói: "Chúng ta chính là Tôn chủ thân vệ, phụng mệnh ở đây canh gác, chư vị, Vân quốc bãi săn, các nơi đều có thể đi, nơi đây lại không cho lướt qua, kính xin chư vị đi chỗ khác săn ma đi!"

"Không cho qua?"

Phương Quý mấy người nghe vậy, đều cảm thấy có chút quái lạ.

Bây giờ cái này toàn bộ Vân quốc đều thành Ma vực, còn có thể có cái gì cấm địa?

Bên cạnh Trương Minh Quân từ lâu không kiềm chế nổi, vội vàng tiến lên chấp tay hành lễ, nói: "Vị đại nhân này thứ lỗi, ta này đến cũng không phải là vì săn ma, mà là do tộc nhân ta liền ở trong thành này, lo lắng tính mạng của bọn họ, kính xin tha cho ta đi vào tra nhìn một chút!"

"Ngươi tộc nhân?"

Cái kia chặn đường Thần vệ trên dưới đánh giá Trương Minh Quân một chút, sắc mặt có vẻ vô cùng lạnh nhạt, nói: "Toàn bộ Vân quốc đều đã thành ma địa, cái nào còn có cái gì người sống, các hạ chẳng lẽ không biết? Vẫn là không cần phiền phức cái này một chuyến, người tộc nhân không thể sống được đi xuống, chính là nhất xác, cũng không nhất thời vội vã, nghĩ đến đến lúc này, chính là thu cũng thu không được món đồ gì. . ."

"Đại nhân. . ."

Lời này vừa vặn nói ở Trương Minh Quân đáy lòng lo lắng nhất địa phương, nhất thời cả người đều đổi sắc mặt, khô sở câu khẩn nói: "Tộc nhân ta ở trong thành dinh thự có đại trận bảo vệ, chính là năm đó ta tự tay bố trí, ứng nên có thể sống quá mấy ngày nay, xin mời đại nhân. . ."

"Làm càn!"

Còn không chờ Trương Minh Quân nói xong, mấy vị kia kim giáp liền đã thiếu kiên nhẫn lên, đứng bên cạnh ra một người, hướng về Trương Minh Quân quát lên: "Người vừa ở Tôn phủ hiệu lực, liền nên hiểu được Tôn phủ quy củ, chúng ta là phụng thành chủ mệnh lệnh ở đây trông coi, ai dám thả người qua? Bây giờ thật tốt cùng người nói người không nghe, lẽ nào nhất định phải như hẻm Phế Nhân những người kia như thế nôn mửa máu lại đi sao?"

Trương Minh Quân nghe xong lời này, nhất thời mặt như màu đất, mà Phương Quý thì lại mãnh đến ngẩng đầu lên.

"Su tử cũng đã tới?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 284: Tri Giao Hảo Hữu

"Người nói người, có phải là một cái lớn lên rất gầy, trước ngực không thịt nữ nhân?"

Cái kia kim giáp thủ vệ, làm cho Phương Quý giật mình, từ nhập cái này bãi săn trước, hẳn liền muốn đi tìm chính mình sư tỷ, kết quả vẫn không có đụng tới, đến nhập bãi săn, nhìn thấy nàng đến rồi, nhưng cũng không có cơ hội nói chuyện, đúng là không nghĩ tới, ở cái này bãi săn bên trong nghe được tin tức về hắn, nghĩ đến cái kia thành nam hẻm Phế Nhân bên trong người ai cũng không muốn cùng bọn họ giao thiệp với, có thể cùng bọn họ hỗn cùng nhau, cũng chỉ có sư tỷ, nhất thời trong lòng có chút nóng nảy lên, cũng không chú ý lên những khác, lập tức đứng dậy hỏi.

"Lớn lên rất gầy, trước ngực không thịt?"

Cái kia kim giáp thủ vệ nghe xong nhất thời ngẩn ra, nói: "Đó là người kẻ thù?"

Phương Quý cả giận nói: "Cái gì kẻ thù, đó là sư tỷ của ta!"

Kim giáp thủ vệ có chút không nói gì, đánh giá Phương Quý một chút, miễn cưỡng nói: "Không biết sư tỷ của người là cái nào, bất quá trước bị đuổi đi chính là cái người thọt, hơn nữa dài ra râu mép, tuy rằng trước ngực cũng không thịt, nhưng nói vậy hẳn là không phải người sư tỷ. . ."

"Người thọt?"

Phương Quý nghe vậy cũng nhất thời ngẩn ra, nghĩ đến hẻm Phế Nhân bên trong, quả thật có cái người thọt, nếu bị đánh nôn ra máu không phải sư tử, cái kia cũng không thể nào lo lắng, bất quá sư tử cùng những thứ này người cùng nhau đi vào, nói vậy cũng cách đến không xa, liền lại không nhận được hỏi: "Cái kia đánh bị đánh nôn ra máu là chuyện gì xảy ra? Đi cùng với hắn sẽ không có cái trước ngực không thịt nữ?"

"Chuyện gì xảy ra?"

Cái kia kim giáp thủ vệ nhú mày, nói: "Liền là bởi vì hắn như các người giống như ở đây lái nhái, miễn cưỡng muốn vào thành. . . Chư vị, chúng ta phụng Tôn chủ mệnh lệnh thủ vào lúc này, chức trách tại người, cái nào dung được các người từng cái từng cái chạy đến tìm người nhà, tìm sư tử, không nhiều lời nói, mau mau rời đi đi, không phải vậy đừng có trách chúng ta không khách khí, đối với các người lấy xông vào cấm địa thủ đoạn đối xử!"

Vào lúc này, khẩu khí đã rõ ràng có chút bất thiện.

Trên thực tế, nếu không phải hắn nhận ra Thanh Vân Gian áo choàng trên tộc huy, chính là những câu nói này cũng sẽ không nhiều lời.

Trương Minh Quân nghe xong hắn, đã là mặt như màu đất, không biết nên làm gì lời nói, Lục Đạo Dẫn mấy người càng là chỉ có thể theo sau lưng, mặc dù có chút đồng tình, nhưng cũng cũng không ai dám vào lúc này tiếp lời, đúng là Phương Quý, trong lòng cũng có chút cảm tức, vừa giận đã nghĩ nắm đào túi càn khôn nắm tiền nện hắn, ngược lại không nghĩ đến Bạch Thiên Anh trước tiên nổi giận, hướng về thủ vệ kia nói: "Người nói chuyện với người nào đây?"

Thủ vệ kia nghe vậy cũng có chút tức giận, lạnh nổi lên mặt, quát lên: "Chúng ta là phụng Tôn chủ mệnh lệnh. . ."

Hiển nhiên bọn họ hai người liền muốn âm ỉ lên, Bạch Thiên Tuyết quay đầu liếc mắt nhìn toàn lực giữ gìn Phương Quý muội muội, làm như nghĩ tới điều gì, khe khẽ lắc đầu, bỗng nhiên tiến lên sơ qua, hướng về thủ vệ kia nói: "Nghe các hạ khẩu âm, tựa hồ là Bắc Vực xuất thân?"

Thủ vệ kia nhất thời ngẩn ra, do dự một chút, mới gật gật đầu.

Tôn phủ tuy nhập chủ Bắc Vực 1,500 năm, bình thường nói cũng đúng Bắc Vực tiếng, nhưng bọn họ đến từ Nam Hải, thêm vào cái này 1,500 năm bên trong, bọn họ cũng là tự thành một mạch, ít cùng Bắc Vực tiếp xúc, là do nói vậy tự có lãn điệu, thủ vệ này ở Tôn phủ nhiều năm, sớm liền học được Tôn chủ ngôn ngữ, tự cho là người khác rất khó phân biệt, lại không nghĩ rằng Bạch Thiên Tuyết những này trời sinh Tôn phủ huyết mạch phi thường tốt nghe được hết sức rõ ràng.

Bạch Thiên Tuyết mỉm cười, hướng về cái kia kim giáp thủ vệ khẽ gật đầu một cái, tán gẫu làm một lễ, nói: "Chúng ta này đến, chỉ là hỏi thăm người mà thôi, cũng không ngại xông cạm kỵ ý tứ, mong rằng các hạ dàn xếp một, hai, ân tình này chúng ta nhất định ghi nhớ!"

Thủ vệ kia nghe vậy, sắc mặt nhất thời có chút khó khăn lên.

Chính là bên cạnh hấn những kia hung thần ác sát thủ hạ, lúc này cũng không ai dám lên tiếng.

Hấn dàn xếp, cái kia liền nhớ ân tình của hấn, nghĩa bóng chính là không dàn xếp, liền muốn thù dai. . .

Đối với Phương Quý mấy người hấn không để vào mắt, nhưng đối với Tôn phủ huyết mạch cũng không dám quá mức bất kính, đặc biệt là nhìn thấy Bạch Thiên Tuyết góc áo bên trên còn có tứ đại gia tộc Bạch Thiên gia huy ấn, trong lòng nhất thời một phen xoắn xuýt, mở miệng nói: "Chúng ta

cũng là phụng mệnh làm việc, không muốn làm khó các người. . ." Nói nhìn Trương Minh Quân một chút, nói: "Người nói cái gì tộc nhân loại hình, chúng ta không biết, ba ngày trước chúng ta phụng mệnh tới đây canh gác thì trong thành vẫn còn có một ít người sống, nhưng hai ngày trước liền đã trốn hướng phía nam, lúc này trong thành kiên quyết không người!"

Sau đó lại hướng về Phương Quý nói: "Người nói cái gì sư tử loại hình chưa thấy, trước chỉ là đến một cái người thọt cùng mấy cái hẻm Phế Nhân bên trong người, cũng là miễn cưỡng muốn hướng về cái kia ma thành bên trong đi, bị chúng ta đuổi đi, bất quá ta biết ngay khi hơn nửa ngày trước, phía tây nam hướng về Kiếm Nham sơn trên, có người nổi lên xung đột, tựa hồ cùng hẻm Phế Nhân bên trong người có quan hệ, không biết sư tử của người có ở hay không trong đó!"

Nói đến chỗ này, tay áo lớn run lên, hành lễ nói: "Chư vị, chúng ta không muốn làm khó các người, các người cũng đừng làm khó dễ chúng ta, ta biết đã tất cả đều nói cho các người, còn xin cứ tự nhiên đi, tại hạ có chức trách tại người, thứ không nhiều bồi. . ."

Nói, sẽ không lại cho Phương Quý các loại người cơ hội nói chuyện, dẫn người xoay người hướng phía dưới đầu đi tới.

Bạch Thiên Tuyết mấy người thấy thế, ánh mắt liền đều hướng về Phương Quý cùng Trương Minh Quân nhìn lại, chỉ thấy Trương Minh Quân lúc này sắc mặt vừa vui lại lo lắng, mừng chính là ít nhất ở đây biết, hai ngày trước trong thành này còn có người sống, nói không chắc liền có chính mình tộc nhân ở bên trong, lo lắng lại là bọn họ dĩ nhiên rời khỏi nơi này, hiển nhiên Vân quốc cảnh nội miếu miếu mệnh mông, đều là Ma linh, bọn họ an nguy làm sao?

Mà Phương Quý nhưng là chăm chú nhíu mày đến, nghĩ thâm cái này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra a?

Chính mình sư tử cùng người đánh nhau?

Lớn như vậy người, làm sao như thế không được điều đây, liền không thể đành hoàng chém chút Ma linh kiếm lời công lao sao?

Hắn nhất thời trong lòng cũng có chút bực mình, quay đầu hướng về Kiếm Nham sơn nhìn sang.

Thanh Vân Gian thấy hắn dáng dấp kia, liền cười nói: "Phương quân cần gì lo lắng, ngược lại chúng ta dù sao cũng rảnh rồi, không bằng. . ."

Lời còn chưa nói hết thì chợt thấy đến xa xa phía đông bầu trời trong, có một đạo linh quang bay lên giữa trời, rồi sau đó đột nhiên nổ tung, linh khí đan dệt, mơ hồ hóa thành một con giương cánh trùng thiên hạc trắng dáng dấp, lại cùng Duy Tông Tân trước thả pháo hoa tương tự, chỉ là cái này một đạo linh quang rõ ràng muốn so với Duy Tông Tân tinh xảo, trông rất sống động, ẩn chứa thần ý cũng có vẻ càng dồi dào.

"Hạc trắng vén cánh, cánh che cứu thiên!"

Thanh Vân Gian mấy người thấy, sắc mặt lập tức thay đổi.

Bạch Thiên Mặc trầm giọng nói: "Là Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân, hẳn ở triệu hoán chu vi Tôn phủ huyết mạch đi qua!"

Lúc này Bạch Thiên Tuyết cùng Bạch Thiên Anh, cùng với Huyền Nhai Ngọc mấy người, sắc mặt đều trở nên nghiêm nghị lên, Bạch Thiên gia tộc huy chính là hạc trắng, chỉ bất quá Bạch Thiên gia tộc huy chính là một con xòe cánh hạc trắng, có thể cái kia không trung lại là ngẩng đầu trùng thiên hạc trắng dáng dấp, bọn họ đều biết rằng, có thể đủ dùng loại này huy ẩn, liền chỉ có An Châu Tôn phủ Bạch Thiên gia thiên kiều số một, Bạch Thiên Đạo Sinh!

Bạch Thiên Đạo Sinh tuy là kim giáp, nhưng địa vị cùng thân phận từ cùng người khác không giống, chính là Tôn phủ chủ vị trưởng lão, ở trước mặt hắn cũng phải khách khách khí khí, hắn thả ra huy ấn, cái kia chủ vị Tôn phủ huyết mạch liền nhất định phải lập tức chạy đi, không thể có nửa điểm trì hoãn!

"Phương quân, Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân triệu kiến, định có chuyện quan trọng, chúng ta cùng đi đi!"

Thanh Vân Gian thấy, cũng lập tức quay đầu nói với Phương Quý.

Bên cạnh Huyền Nhai Ngọc mấy người nghe vậy nhất thời có chút ngạc nhiên, theo lý giảng, Bạch Thiên Đạo Sinh thả ra cái này đạo huy ấn, triệu tập chỉ là Tôn phủ huyết mạch, Thanh Vân Gian lại mời Phương Quý qua đi làm cái gì, đúng là tâm tư nhạy bén Bạch Thiên Tuyết nghe xong Thanh Vân Gian, nhất thời nghĩ đến cái này có thể là muốn cho Phương Quý mượn cơ hội tiếp xúc một chút Bạch Thiên Đạo Sinh ý tứ, gò má không khỏi hơi đỏ lên. . .

Càng xa hơn một chút chút Triệu Hồng mấy người, nghe xong Thanh Vân Gian, ánh mắt đều đã phi thường ước ao.

"Hắn triệu tập các ngươi, ta qua đi chỗ nào?"

Không nghĩ tới Phương Quý nghe vậy lại lắc đầu, nói: "Ta trước tiên đi Kiếm Nham sơn nhìn!"

Triệu Hồng mấy người ngoài miệng không nói, trong lòng lại nhất thời đại lắc đầu, nghĩ thầm tiểu quý này tu vị ngộ tính ngược lại không tệ, làm sao như thế không hiểu làm người đây, tiếp xúc Bạch Thiên Đạo Sinh loại kia tồn tại cơ hội, biết bao hiếm thấy, lại không biết đuổi tóm chặt lấy sao?

Bao nhiêu tiên môn đệ tử, nghĩ ở hẳn nói với trước câu nói cũng khó khăn đây. . .

Thanh Vân Gian nghe vậy, nhưng cũng có chút do dự, nhưng vẫn gật đầu một cái, nhìn Phương Quý nói: "Này phương quân ngươi. . ."

Phương Quý rõ ràng hẳn ý tứ, nhất thời bắt đầu cười lớn, vỗ vỗ bờ vai của hẳn, cười nói: "Ngươi cứ việc yên tâm chính là, trước ngươi đã đem loại kia xuất phát từ tâm can lời nói đều theo ta nói, ta lẽ nào còn không biết tốt xấu? Ngươi cứ việc đi làm chuyện của các ngươi, ta tìm sư tử cũng là chuẩn bị đi ra ngoài rồi, đợi đến sẵn bắt kết thúc thì chúng ta bên ngoài gặp lại hợp tốt. . ."

Thanh Vân Gian lúc này mới yên lòng lại, cười nói: "Phương quân hiểu rõ ta ý là tốt rồi, sẵn ma kết thúc sau, ta xin mời Phương quân uống rượu!"

Phương Quý cười ha ha một tiếng, nói: "Lần này ta xin ngươi!"

Thanh Vân Gian chợt cảm thấy có chút bất ngờ, bọn họ hai người uống rượu là thường thường, nhưng Phương Quý mời khách tới nói. . .

Thật giống hẳn nói rất nhiều lần, nhưng mỗi lần trả tiền đều là chính mình!

Bất quá nhìn Phương Quý ánh mắt, Thanh Vân Gian biết lần này Phương Quý nói đúng là chân tâm.

Chính mình một phen khổ tâm khuyên bảo, cuối cùng cũng coi như có tác dụng, Thanh Vân Gian cũng thật là vui mừng, sâu sắc cúi người hành lễ, cười to đi tới.

Mà mắt thấy bọn họ hai người cười chia tay, lời nói tựa hồ có ý riêng, người khác chỉ là có chút kinh ngạc, đúng là Bạch Thiên gia tử muội thấy

bọn họ tính cách tương đồng bao bọc lẫn nhau đáng đáp, bỗng nhiên như là nghĩ tới điều gì, đáy mắt đều lộ ra sâu sắc lo lắng. . .

"Phương quân cùng Thanh Vân Gian. . ."

Càng nghĩ càng đáng sợ, các nàng lại đồng thời lắc đầu: "Nhất định sẽ không!"

. . .

. . .

Một đám người ở đây chia tay, Phương Quý lập tức ngời Anh Đề hướng về Kiếm Nham sơn phương hướng chạy đi, mà Trương Minh Quân mấy người vào lúc này men theo phương hướng đi tìm tộc nhân, bọn họ vốn không phải hoàn toàn cùng đường, cũng không có muốn kết bạn đồng hành ý tứ, nhưng không nghĩ tới, Trương Minh Quân trái tim lo lắng, liền lấy ra một chiếc mệnh đăng, đâm thủng ngón tay trở, đem bản mệnh tinh huyết nhỏ vào đèn bên trong, cái kia ngọn đèn nhất thời sáng ngời lên.

Chính là không gió, cũng sẽ hơi hướng về một phương hướng nghiêng.

Phương Quý nhìn ra, hần hần là triển khai bí pháp nào đó, dùng để cảm ứng tộc nhân mình phương hướng.

Loại này bí pháp lấy bản mệnh tinh huyết thôi thúc, đối với tu vị ảnh hưởng rất lớn, nhưng Trương Minh Quân lại mỗi cách thời gian uống cạn chén trà, liền muốn đẩy ra một giọt đến, có thể thấy được lúc này thực sự là liều mạng, liền tự thân tu vị cũng không để ý, đối với tộc nhân cũng là chân chính lo lắng.

Bất quá Trương Minh Quân dùng loại này phương pháp chạy đi, cũng vừa vặn cùng Phương Quý ở cùng một phương hướng, con đường hoàn

toàn trương đồng, mà Phương Quý ở chạy tới cái kia giữ nói tới kiếm Nhai Sơn thì thấy nơi này từ lâu không có một bóng người, ở Ma linh bừa bãi tàn phá phía dưới, càng là nửa điếm vết tích cũng không dư thừa, không biết nên đi về nơi đâu, liền đơn giản cũng theo Trương Minh Quân mấy người cùng nhau về phía trước tìm lại đây.

"Gần rồi. . ."

Bây giờ đuổi thời gian nửa ngày con đường, Trương Minh Quân bỗng nhiên mừng rỡ kêu một tiếng, Phương Quý nhất thời trong lòng khẽ nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy lúc này Trương Minh Quân đã là sắc mặt cực kỳ tái nhợt, liền phục rồi vài viên Bồ Huyết đan cũng vô dụng, nhưng trên mặt lại tràn đầy sắc mặt vui mừng, tăng nhanh ngự kiếm tốc độ hướng về phía trước chạy đi, nhanh chóng vòng qua một ngọn núi, sau đó sắc mặt hẳn nhất thời hơi kinh ngạc.

Đúng là Phương Quý chuyên qua chân núi sau khi, có chút vui mừng, nhưng rất nhanh lại lo lắng lên, hét lớn: "Sự tử?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 285: Sư Tử Mục Đích

Liên ngay cả Phương Quý cũng không lường trước, theo Trương Minh Quân một đường lại đây, hắc tộc nhân không có tìm được, lại ở đây nhìn thấy chính mình sư tử, vui mừng sau khi, rồi lại không nhìn được lo lắng lên, chỉ thấy cái kia chân núi mặt sau, chính có mấy chục người từng cái tán ngồi, một người trong đó dáng dấp thanh lệ, ngực bình như vách, không đúng là mình sư tử là ai?

Bất quá những thứ này người thoát nhìn dáng dấp đều cực kỳ thâm, máu me khắp người, không biết tổn thương mấy chỗ, bọn họ đều ngồi ở ngoại vi điều tức, mà ở bên trong che chở, lại là một ít người bình thường.

"Người làm sao đến rồi?"

Nghe thấy Phương Quý tiếng nói, chính đang tại khoanh chân điều tức Quách Thanh sư tử cũng mở mắt ra, có vẻ hơi bất ngờ.

"Đương nhiên là tìm đến người muốn đòi nợ rồi. . ."

Phương Quý nhìn thấy Quách Thanh sư tử trên người cũng có chút thương, nhưng cũng không phải rất nặng, cuối cùng cũng coi như yên tâm, bước chân nhẹ nhàng vọt tới, ở bên cạnh hắn, Anh Đề cũng biểu hiện rất là ân cần, theo bò tới sư tử bên người, đuôi nhỏ dao động loạch xoạch vang vọng.

"Lúc trước người mượn ta một ngàn lượng linh tinh, liền không thấy bóng dáng rồi, có phải là ở trốn nợ đây?"

Vừa cười, Phương Quý vừa ở xung quanh nhìn một vòng, chỉ thấy nơi này mặt quen cũng không ít.

Trước ở hẻm Phế Nhân gặp qua người đại đa số đều ở, cắt thịt thủ đầu bếp, tửu quán tiểu nhị, đạo cơ bị hao tổn Kim Chung môn chân truyền Nhạc Nhất Xuyên, Tiêu quốc Kim Thiên tông đệ tử thiên tài Cam Ngọc Thiên, Triều quốc Thần Hành tông đệ tử Khúc Thần Hành Thanh Nhan tông thánh nữ Ngô nhan các loại, những thứ này tượng người là trải qua luân phiên đại chiến, trên người đều có thương tích, có chút vết thương còn có ma khí chiếm giữ, một chút liền có thể nhìn ra được, bọn họ có chút là ở chém giết Ma linh bên trong bị thương, nhưng khác có một ít, lại hẳn là bị Nhân loại tu sĩ đả thương.

"Đòi nợ?"

Quách Thanh sư tử bỗng nhiên nhìn thấy Phương Quý hiện thân, cũng có vẻ vô cùng bất ngờ, sau đó nghe Phương Quý nhắc lên cái kia một ngàn lượng linh tinh đến, nhất thời gò má ửng đỏ, không cười nổi, chăm chú suy nghĩ một chút, nghi ngờ nói: "Ta làm sao nhớ tới chỉ có tám trăm lượng tới?"

"Người nhớ lầm a sư tử. . ."

Phương Quý nói: "Chỗ của ta đều nhớ kỹ sổ sách đây!"

Bên cạnh Anh Đề lập tức theo uông uông kêu hai tiếng, biểu thị chính mình có thể làm chứng.

"Được rồi. . ."

Quách Thanh sư tử nghĩ thầm khả năng đúng là chính mình nhớ lầm, lắc đầu, nhận xuống món nợ này đến, điều này làm cho Phương Quý cảm thấy vui vẻ, sư tử là cái phúc hậu người a, không hiểu được quyet nợ, nhìn đáng đáp chính mình không cần lo lắng tiền đòi không trở lại, sau đó ngay

vào lúc này, Quách Thanh sư tử có chút thật không tiện nhìn hẳn, nhỏ giọng hỏi: "Sư đệ, trên người người còn có Tiêu Độc đan cùng linh dược sao?"

"Cái gì?"

Phương Quý lập tức sững sốt, ngơ ngác nhìn Quách Thanh sư tử.

Quách Thanh sư tử tựa hồ cũng có chút thật không tiện, nói: "Người mượn trước ta, quay đầu lại cùng nhau trả người!"

"Có đúng là có một ít. . ."

Phương Quý do dự, từ trong túi càn khôn lấy ra một cái Linh đan đến, chỉ thấy bên trong linh linh toái toái, vừa có trị liệu Ma linh độc Tiêu Độc đan, còn có chữa thương sinh máu Huyết Khí đan, đều là tối thượng phẩm đan dược, tựa như cái kia Tiêu Độc đan, một viên liền giá trị ba trăm lượng linh tinh.

"Nhiều như vậy?"

Quách Thanh sư tử có chút vui mừng, cũng không khách khí với Phương Quý, đem đan dược đều nhận lấy, ở Phương Quý ba ba trong ánh mắt, quay đầu nhìn về phía bên cạnh chạy đường tiểu nhị, nói: "Người cầm những đan dược này, đi cho mọi người phân một phần!"

Cái kia tiểu nhị gấp lập tức đứng lên, hướng về Phương Quý gật đầu nói cảm ơn, sau đó liền đi phân lên.

Phương Quý lúc này mới phát hiện, những thứ này hẻm Phế Nhân bên trong tu sĩ, bị thương thực sự không cạn, có mấy người thoát nhìn dĩ nhiên sinh cơ mỏng manh, càng có người chịu rất nặng Ma linh độc, nhưng vào lúc này lại hầu như đều dựa vào tu vị mạnh mẽ chống đỡ, chỉ có mấy cái bị

thương nặng nhất, mới dùng qua một ít đan dược, bắt quá có thể nhìn ra được, bọn họ dùng, cũng đều là loại kia thấp kém nhất đan dược.

Phương Quý lấy ra đám này đan dược, nhất thời thành bọn họ cứu mạng đồ vật, bắt đến đan dược, đều vui vô cùng, xa xa hướng về Phương Quý gật đầu nói cảm ơn, không đến phiên, cũng không mở miệng, chỉ là yên tĩnh chờ.

Kết quả cái kia tiêu nhị phân một vòng, cũng chỉ cho một nửa không tới người, dù là mỗi người đan dược dùng lượng đều đã giảm thiểu đến thấp nhất, nhưng cũng không đủ phân, những kia không có đến phiên, trên mặt đều lộ ra chút cay đắng mỉm cười, sau đó liền đóng lại hai mắt, tự mình tự vận chuyển linh tức chữa thương, không có thần sắc hâm mộ, cũng không có bất mãn tiếng nói, đều có vẻ rất trầm mặc.

Quách Thanh sư tử do dự một chút, vừa nhìn về phía Phương Quý, nhỏ giọng nói: "Sư đệ. . . Còn nữa không?"

"Ai. . ."

Phương Quý bất đắc dĩ hít một tiếng, lại bắt được túi trong lấy ra.

Sư tử nhất thời có chút bất ngờ, cảm kích hướng về Phương Quý liếc mắt nhìn, vội vàng kêu cái kia chạy đường lại đây, chạy đường tiêu nhị nhìn thấy, cũng có chút cảm động, đem những đan dược này túi lên, sắp sửa chạy, lại thấp giọng nói với Phương Quý một câu: "Đa tạ!"

Hắn cầm những đan dược này đi qua phân cho những người kia, cuối cùng cũng coi như hầu như đều phân phối đến, nhưng vẫn có mấy người không đều đến, Phương Quý cũng lưu ý đến, liền ngay cả cái kia chạy đường tiêu nhị, trên lưng cũng có một đạo Ma linh vết thương, vết thương tuy không sâu, nhưng cũng rõ ràng có ma khí chiếm giữ trong đó, có thể

thấy được sớm có ma độc nhập thể, nhưng hẳn chỉ là chiếu cố phân cho người khác, lại không có lưu lại một viên đến cho mình.

"Tính rồi tính rồi. . ."

Lúc này Phương Quý không cần sư tử mở miệng, trực tiếp vẫy tay để cho hắn lại đây, sau đó lấy ra túi càn khôn hướng về trên đất đổ ra, lại là đầy đủ một đồng nhỏ Linh đan, nói: "Đều cầm dùng đi, dùng như thế vô cùng đáng thương, trước tiên đem thương đều chữa khỏi lại nói!"

Sư tử vừa thấy như thế một đồng đan dược, nhìn về phía Phương Quý ánh mắt đã có chút quái lạ.

Phương Quý đón sư tử ánh mắt, sắc mặt ửng đỏ, vỗ vỗ hai eo, nói: "Lúc này ta thật không có rồi. . ."

"Đã đầy đủ!"

Sư tử vội vàng nói một câu, sau đó lại không nhịn được liếc mắt nhìn trên đất cái kia chồng đan dược, nghĩ thầm không gần đủ, hơn nữa coi như mỗi người đều phân cho sung túc đan dược, còn có thể còn lại không ít, mà lại xem những đan dược kia phẩm chất, lại có không ít đều chỉ nghe danh, lại không có dùng qua tốt nhất đan dược, đối với chính mình vị sư đệ này đều có chút kính nể lên: "Cái này cần bao nhiêu tiền a?"

"Cũng là mấy khoảng chừng vạn lượng đi. . ."

Phương Quý thuận miệng trả lời một tiếng, sư tử trên mặt vẻ mặt nhất thời có chút sợ hãi.

Phương Quý vội vàng lại bổ sung một câu, cười nói: "Không có chuyện gì, ta không cùng ngươi muốn. . . Ta đem sổ sách ký bọn họ trên đầu!"

Hắn lúc này lấy ra đan dược, cũng thật là không ít, vốn là lần này lên đường trước, hắn liền đi Thần thành đan phường mua một nhóm, dù sao mạng nhỏ quan trọng, đến cái này Ma quốc trong, ai biết có thể hay không gặp phải chút gì hung hiểm, vì lẽ đó mua thời điểm rất là dốc hết vốn liếng, lại thêm vào Thanh Vân Gian mấy người trong tay đều có gia tộc của bọn họ ban xuống đến đan dược, cũng đều phân cho hắn một ít.

Theo Phương Quý, đúng là sư tử bọn họ thực sự bất cần, nhập bãi săn đến lại không mang theo đan dược, này không phải là nắm mạng nhỏ đùa giỡn sao?

Đương nhiên, nghĩ đến sư tử bọn họ vẻ khốn quẫn, lại cảm thấy cũng không phải không khó lý giải, dù sao đan dược là phải bỏ tiền. . .

. . .

. . .

Mắt thấy đến này chút hẻm Phế Nhân tu sĩ đều từng cái dùng tới đầy đủ đan dược, chính mình sư tử thương thể không nặng, nhưng cũng ở chính mình ánh mắt khuyên ăn vào một viên Bỏ Huyết đan, Phương Quý lúc này mới yên tâm, chu vi tu sĩ chữa thương thương liệu, tiêu độc tiêu độc, có vẻ vô cùng yên tĩnh, Phương Quý lúc này mới hiếu kỳ nhìn về phía Quách Thanh, nói: "Sư tử, các người đến tột cùng đang làm cái gì?"

Quách Thanh sư tử có chút khó khăn liếc mắt nhìn hắn.

Phương Quý cười nói: "Đến trước ta liền đi tìm người vài lần, người cũng không để ý tới ta, hiện tại vào bãi săn, lại chuyện gì đều gạt ta, cái này cũng không tránh khỏi quá không đem người làm người mình. . ."

Quách Thanh sư tử nghe vậy, ngược lại có chút thật không tiện, một lát sau, nàng mới thở thật dài một cái, nói: "Kỳ thực vốn là cũng không nghĩ

giấu người, chỉ là không muốn liên lụy người thôi, làm sư tử chăm sóc sư đệ là đúng đắn, nhưng nếu là liền làm liên lụy người. . ."

"Ta cũng không nghĩ chăm sóc a. . ."

Phương Quý hì hì cười nói: ", chủ yếu là người xảy ra chuyện, ta cái kia một ngàn lạng linh tinh liền không tin tức!"

Quách Thanh sư tử nhất thời có chút không nói gì, mặt đã đỏ đến bên tai.

Phương Quý thấy thế, sắc mặt cũng chăm chú chút, nói: "Ta nghe nói các người ở Kiếm nhai người với người đánh nhau?"

Quách Thanh sư tử gật gật đầu, nói: "Có người không muốn ở bãi săn trong nhìn thấy chúng ta!"

Phương Quý lông mày không khỏi cau lên đến, lo lắng nói: "Sư tử a, các người lần này, sẽ không là muốn làm đại sự gì chứ?"

Đây quả thật là là hấn cho tới nay lo lắng, chính mình sư tử cùng những kia hẻm Phế Nhân bên trong người, biểu hiện quá khác thường, bọn họ tính tình vốn là ngạo, lại thêm vào tình cảnh gian nan, cái này không khỏi đến để Phương Quý nghĩ đến một chút chuyện đáng sợ, nhưng thực lực của các nàng, lại không khỏi quá yếu chút, Trúc Cơ tu sĩ đối với người bình thường mà nói xem như là không sai, nhưng phóng tầm mắt An Châu, có thể xem như là cái gì?

Mà các nàng đối mặt, lại là Tôn phủ bực này dạng quái vật khổng lồ, cho nên bọn họ bất luận làm cái gì, kỳ thực đều giống như trứng gà chạm tảng đá, tìm chết bình thường hành vi, Phương Quý cũng chính là có như vậy lo lắng, mới luôn luôn ham muốn thấy nàng một mặt.

"Liên dựa vào chúng ta chút tu vi ấy, có thể làm đại sự gì?"

Không nghĩ tới Quách Thanh sư tử nghe xong, lại chỉ là cười khở một tiếng, thấp giọng nói: "Chỉ bất quá cho mình bác điều đường sống mà thôi!"

Vừa nói chuyện, nàng khí tức vững vàng rất nhiều, ngẩng đầu nhìn hướng về phía Phương Quý, nói: "Sư đệ, lúc trước ta lần thứ nhất dẫn người đi hẻm Phế Nhân thì người liền đã từng nói, nếu những người này đã phế bỏ, này Tôn phủ lại làm gì không chịu thả bọn họ đi về nhà?"

Phương Quý lập tức gật gật đầu, điều này cũng đúng là hấn nghi vấn.

Những thứ này người là bị tuyên nhập Tôn phủ đến hiệu lực, nhưng bây giờ bọn họ đã không cách nào lại vì Tôn phủ hiệu lực.

"Tôn phủ là sẽ không đồng ý!"

Quách Thanh sư tử than nhẹ một tiếng, nói: "Đối với Tôn phủ tới nói, tuyên triệu chúng ta những người này nhập Tôn phủ, vốn là liền không chắc tất cả đều là vì để chúng ta hiệu lực, còn có chút càng nhiều ý tứ ở bên trong, vì lẽ đó cái này tất cả vào Tôn phủ người, vừa vào Tôn phủ, liền muốn một đời ở lại đây, hoặc là trở thành vì Tôn phủ hiệu lực Đại tu sĩ, hoặc là thành vì Tôn phủ phế nhân, nhưng cũng lại về không được tiên môn!"

"Dù sao. . ."

"Cùng với nói là Tôn phủ cần những thứ này người hiệu lực, chẳng bằng nói Tôn phủ chỉ là không muốn để cho bọn họ ở lại tiên môn!"

. . .

. . .

Quách Thanh sư tử ý tứ nói rất cặn, nhưng Phương Quý tinh tế phảm, sắc mặt nhưng dần dần trở nên nghiêm nghị lên.

"VẬY CÁC NGƯỜI. . ."

"VÌ LỄ ĐÓ CHÚNG TA MUỐN CHÍNH MÌNH TRANH THỦ!"

Quách Thanh sư tử sắc mặt có vẻ hơi tuyệt quyết, thấp giọng nói: "Bây giờ lần này thần sinh sấn ma, liền là chúng ta cơ hội, chúng ta muốn ở diễn võ trong đoạt được ba vị trí đầu, sau đó nói với Tôn chủ ra chúng ta thỉnh cầu, để cho hấn đồng ý thả chúng ta trở lại tiên môn đi. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 286: Chung Quy Phải Đi Làm

"Đoạt được ba vị trí đầu?"

"Sau đó xin mời Tôn chủ đáp ứng tha các người về tiên môn?"

Nghe được sư tỷ trả lời, Phương Quý cả người đều bối rối một thoáng.

Hắn vừa bắt đầu, kỳ thực còn đang lo lắng, sợ chính mình sư tỷ quá làm, không thể như chính mình như vậy người đàn ông hoàng như thế nghe Tôn phủ sắp xếp, đàn ông hoàng tham gia săn ma kiếm lời công lao, chộc cái khác phiền phức.

Đúng là không nghĩ tới, nguyên lai chính mình sư tỷ ý nghĩ cùng mình là như thế, cũng là nghĩ tham gia săn ma kiếm lời công lao, hơn nữa mục tiêu rộng lớn, chính mình chỉ là ở trong lòng trộm đạo nghĩ nắm cái ba vị trí đầu mà thôi, chính mình sư tỷ lại là vừa bắt đầu liền đem mục tiêu định ở ba vị trí đầu vị trí, liền muốn tưởng thưởng gì đều nghĩ kỹ. . .

Lần này săn ma ba vị trí đầu, xác thực có thể tùy vào người tuyển chọn ban thưởng, Phương Quý còn cân nhắc muốn hay không đoạt cái ba vị trí đầu sau đó hướng về Tôn chủ đòi hỏi Tiên đạo tài nguyên tới, chỉ bất quá, tuy rằng để người phía dưới lựa chọn ban thưởng, từ trước đến giờ là Tôn phủ truyền thống, nhưng người bình thường đều sẽ chọn tu hành tài nguyên một loại đi, kết quả sư tỷ lại nghĩ lựa chọn để cho hắn thả hẻm Phế Nhân người, ý nghĩ này có hay không. . .

. . . Quá ngây thơ?

Phương Quý vừa nghe liền mơ hồ cảm thấy không thích hợp, nhưng cũng không biết nên nói như thế nào, cân nhắc một hồi, mới nói: "Sư tử, ngươi có phải là đem Tôn chủ mơ mộng hão huyền quá rồi? Nếu như hấn không nghĩ thả người, vậy ngươi coi như đề cập với hấn, hấn không đáp ứng sẽ làm thế nào?"

"Hấn là An Châu chi chủ, nhất ngôn cửu đỉnh!"

Quách Thanh sư tử vào lúc này có vẻ phi thường bình tĩnh, hoặc nói là tỉnh táo, thấp giọng nói: "Vì lẽ đó hấn ở trước mặt người chuyện đã đáp ứng, liền nhất định không liệu sẽ nhận, ta nếu là có thể đoạt được ba vị trí đầu, vậy ta liền có thể trước mặt mọi người hướng về hấn đưa ra yêu cầu này, bất luận hấn có nguyện ý hay không, đều phải đáp ứng, bằng không hấn đường đường Nhất châu chi chủ, hướng về ta nhỏ Trúc Cơ nuốt lời, còn có cái gì uy tín có thể nói?"

Phương Quý vẫn cảm thấy có chút không thích hợp, chỉ cảm thấy đầy bụng nói muốn nói.

Vạn nhất hấn chính là nuốt lời làm sao bây giờ?

Vạn nhất hấn mặt ngoài đáp ứng rồi trong âm thầm phái người đem bọn người giết chết làm sao bây giờ?

Nhưng trong lòng nghĩ vô số, nói ra lúc lại chỉ còn một câu nói: "Cần phải như thế làm sao?"

Nhất thời cảm thấy tâm loạn như ma.

Nếu sư tử chỉ là nghĩ giúp những thứ này hẻm Phế Nhân người một cái, tựa hồ cũng không cần thiết làm được trình độ như thế này, Phương Quý cũng rõ ràng, sư tử lúc này cách làm, kỳ thực là dự định đem Tôn chủ một quân, nhưng bất luận Tôn chủ đến thời điểm liệu sẽ có đáp ứng, tâm tình

nhất định sẽ không rất tốt chính là, tu vi của nàng thực lực không yếu, nhưng nho nhỏ Trúc Cơ, như vậy khiêu khích Tôn chủ uy nghiêm, có hay không quá mạo hiểm?

"Su đệ, không phải chúng ta không phải muốn làm như thế, mà là thực ở không có biện pháp khác. . ."

Quách Thanh sư tử nhìn về phía Phương Quý, vẻ mặt có vẻ hơi âm u, nàng thấy Phương Quý một mặt thân thiết, đúng là trong lòng hơi có xúc động, bởi vậy hơi trầm ngâm, thật lòng hướng về Phương Quý nói: "Tôn phủ nếu đem chúng ta những thứ này tiên môn đệ tử tuyên vào, liền sẽ không tùy ý thả chúng ta rời đi, dù là những thứ này tiên môn đệ tử đã trở thành phế nhân, bởi vì đối với Tôn phủ tới nói, những thứ này tiên môn đệ tử tầm thường không có gì lạ, nhưng ở tiên môn bên trong, chính là có thể tráng đại Tiên môn hi vọng, mà Tôn phủ không muốn nhìn thấy nhất, chính là tiên môn lớn mạnh!"

Nghe đến nơi này, Phương Quý cũng không khỏi gật gật đầu.

Hắn trước đây đối với Tôn phủ hiểu rõ không sâu, rất nhiều chuyện chính là nhìn thấy, nghe được, cũng không rõ thâm ý trong đó, tựa như trước, hắn liền từng nghe Thái Bạch tông chủ nói về, phía dưới những thứ này tiên môn, bên trong hồng lợi hại, một số trình độ tới giảng, cũng không phải là bởi vì tiên môn thật sự hiếu chiến, mà là bởi vì phía trên Tôn phủ thích xem bọn họ đấu, bọn họ đấu càng lợi hại, Tôn phủ càng vui vẻ.

Lúc đó nghe nói như thế Phương Quý, còn tưởng rằng Tôn phủ liền thích xem người đánh nhau, cùng chính mình như thế.

Hiện tại ở Tôn phủ hiểu rõ sâu hơn, mới biết, tiên môn chỉ có bắt đầu đấu, mới sẽ lẫn nhau bên trong háo, lớn mạnh không đứng lên. . .

Nhưng đạo lý tuy là đạo lý này, Phương Quý lại còn cảm thấy chính mình cái này sư tử làm không thích hợp, càng là chính mình sư tử đem những thứ này chuyện nghĩ tới rõ ràng, cái kia liền càng là nói rõ nàng đang tìm cái chết, người đều biết nhân gia sẽ không thả người, còn muốn dùng loại này phương pháp đi bức cung?

"Sư tử a, ta cũng nghe nói người nhanh bị trục xuất thân điện, nhưng người dù sao còn chưa có đi hẻm Phế Nhân a. . ."

Trong lòng nghĩ quá nhiều, Phương Quý vẫn là không nhận được thấp giọng khuyên một câu nói, nói lời này thì âm thanh không khỏi đề thấp, lo lắng chu vi những kia hẻm Phế Nhân người nghe được, cái này kỳ thực cũng là hấn có chút không hiểu địa phương, chính mình sư tử bây giờ còn ở bên trong thân điện, hơn nữa nàng một thân thực lực lại không yếu, chỉ cần có cái kia tâm tư, nhiều như vậy kiếm lời chút công lao, đứng vững gót chân vẫn có khả năng. . .

Đã có hi vọng, lại làm gì nhất định phải cùng hẻm Phế Nhân người cùng đi làm mạo hiểm như vậy chuyện?

Bọn họ hay là đã đi đầu không đường, nhưng sư tử cũng không phải a. . .

"Sư đệ, người cũng là nghĩ khuyên ta chỉ lo thân mình sao?"

Quách Thanh sư tử nghe xong Phương Quý lời nói, bỗng nhiên cười hướng về hấn nhìn lại.

Phương Quý vào lúc này lại có chút không dám nhìn thẳng con mắt của nàng, chính mình vị sư tử này lớn lên không là phi thường đẹp đẽ loại kia, không xưng được xinh đẹp, càng không coi là kinh diễm, chỉ là vô cùng thanh lệ, dị dạng sạch sẽ, đặc biệt là một đôi mắt, trong suốt tựa hồ không

có nửa điếm tạp chất, Phương Quý cảm giác mình vừa nãy đề nghị là chính xác, nhưng đón con mắt của nàng, lại cảm thấy có chút chột dạ.

"Ta vốn là giống như bọn họ người!"

Quách Thanh sư tử không có trách cứ Phương Quý ý tứ, cũng như là thấy chính mình vị sư đệ này là thật sự lo lắng cho mình, cho nên có chút vui vẻ, nhưng nàng vẫn lắc đầu một cái, nhẹ giọng giải thích: "Vì lẽ đó ta sớm muộn cũng sẽ nhập hẻm Phế Nhân, cùng bọn họ so với, chỉ là thời gian vấn đề sớm hay muộn, có rất nhiều chuyện, không thừa dịp nhập hẻm Phế Nhân trước đi làm, chờ vào hẻm Phế Nhân, liền không còn hơi sức đi làm!"

"Đương nhiên, quan trọng hơn một chút điếm là. . ."

Nàng trầm mặc một hồi, mới bất đắc dĩ nở nụ cười một tiếng, nói: "Chúng ta nếu không vì bọn họ làm, cái kia còn có ai giúp bọn họ đây?"

Những câu nói này Phương Quý nghe được như hiểu mà không hiểu, nhưng cũng cảm nhận được sư tử thái độ bên trong kiên định.

Trong lúc nhất thời, lại khuyên bảo lời nói hần cũng không nói ra được, lý giải sư tử hoà trộn tiến vào những thứ này chuyện lý do, lại vẫn cảm thấy sư tử đem một vài chuyện nghĩ tới quá đơn giản, do dự nói: "Ta vẫn cảm thấy các ngươi thành công khả năng không lớn. . ."

"Đâu chỉ là không lớn, kỳ thực là rất thấp. . ."

Quách Thanh sư tử nghe xong, bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, nói ra một câu để Phương Quý bất ngờ lời nói.

"Tôn phủ làm chủ Bắc Vực 1,500 năm, bao nhiêu máu lạnh thủ đoạn, ở đâu là chúng ta nghĩ lợi dụng sơ hở liền lợi dụng sơ hở?"

Quách Thanh sư tử cười nói: "Kỳ thực ta cũng biết, chính mình làm như vậy rồi, đơn giản là hai kết quả, một trong số đó là Tôn chủ đáp ứng, như vậy hẳn xác thực sẽ thả chúng ta những người này rời đi, nhưng sau đó đến tốt cùng sẽ làm sao, chúng ta những người này rời đi Tôn phủ sau khi, có thể không sống sót trở lại tiên môn, cái kia đều là không biết chuyện, thứ hai đây, chính là lấy bất luận loại nào lý do, Tôn chủ đều sẽ từ chối, mà đưa ra yêu cầu này chúng ta, liền cũng nhất định sẽ gặp phải Tôn phủ nghiêm trị. . ."

Phương Quý nghe được những câu nói này, cả người đều kinh sợ đến mức con mắt trừng lớn.

Hắn hận không thể vỗ mạnh một cái bấp đùi!

Trước hắn liền lo lắng sư tử không hiểu những vấn đề này, vì lẽ đó vẫn muốn khuyên, cũng không biết làm sao mở miệng.

Nhưng hiện tại nhìn, chính mình sư tử chính mình không cũng rất rõ ràng mà!

Nhưng người nếu rõ ràng, vì sao còn muốn làm chuyện như vậy?

Muốn rời đi Tôn phủ, phương pháp nhiều!

Có thể thừa dịp ra ngoài ban sai thời điểm trốn đi a, hoặc là hối lộ một số Tôn phủ quý nhân?

Nhiều như vậy biện pháp bên trong, luôn có một cái là không lớn như vậy nguy hiểm!

"Sư đệ, rất nhiều chuyện đều không phải nhẹ nhõm như vậy có thể làm được, nhưng chung quy phải có người cái thứ nhất đi làm!"

Quách Thanh sư tử cười nhìn về phía Phương Quý, nói: "Vừa bắt đầu làm này sự kiện người có lẽ sẽ không thành công, hay là nói, vừa bắt đầu làm này sự kiện người nhất định là sẽ thất bại, nhưng nếu là vừa bắt đầu không có làm này sự kiện người, thì sẽ không có sau đó đem này sự kiện làm thành người, tựa như chúng ta, Tôn chủ thống ngự Bắc Vực 1,500 năm, xưa nay sẽ không có vào Tôn phủ người sẽ bị thả ra ngoài, bởi vì trước đây sẽ không có dám hướng về Tôn chủ đưa ra yêu cầu này, cái kia không liên quan, trước tiên do chúng ta nhắc tới, có thành công hay không, sau này hãy nói!"

"Chúng ta có lẽ sẽ thất bại, nhưng chỉ cần mở ra cái này tiền lệ, đều sẽ có người thành công!"

". . ."

". . ."

Nghe Quách Thanh sư tử lời nói này, Phương Quý lập tức không biết nên nói cái gì cho phải.

Hắn nhìn sư tử một chút, chỉ thấy nàng lúc này cười vui vẻ, con mắt trong suốt tới cực điểm.

Lại nhìn về phía người chung quanh, đột nhiên cảm giác thấy những kia hẻm Phế Nhân bên trong người, cũng đều có vẻ đặc biệt vừa mắt lên.

Trong lòng có quá nói nhiều muốn nói, nhưng Phương Quý biết trở lại.

Hắn chỉ là quyết tâm, nhìn sư tử nói: "Các ngươi định làm gì?"

Quách Thanh sư tử hơi run: "Hả?"

"Ta là nói, các ngươi dự định làm sao đoạt cái này ba vị trí đầu?"

Phương Quý ra dấu một cái, nói: "Mặc dù coi như ngươi đã đem tất cả chuyện đều nghĩ rõ ràng, nhưng cái này ba vị trí đầu cũng không phải như vậy dễ dàng liền có thể bắt đến đi, nếu là nhập không được ba vị trí đầu, vậy căn bản liền đem Tôn chủ cái này một quân cơ hội đều không có. . ."

Tuy rằng trong lòng cũng có chút kính phục sư tử chuyện cần làm, nhưng Phương Quý đầu óc vẫn là thanh tỉnh.

Sư tử phải đem Tôn chủ một quân, ý nghĩ này đúng là không thành vấn đề, nhưng muốn làm đến lại vẫn là quá khó, chính mình vị sư tử này bản lãnh tự nhiên không yếu, nhưng Phương Quý gặp qua nàng một kiếm chân nhiếp Lục Đạo Dẫn một màn, ngay lúc đó sư tử tại người bên trong Ma linh độc, có thể nói là trọng thương tình huống xuống, vẫn tùy tùy tiện tiện chém ra cái kia kinh diễm một kiếm, có thể thấy được nàng một thân bản lãnh, thực tại sẽ không quá yếu.

Có thể then chốt là, Tôn phủ cũng là cường giả như mây a. . .

Không nói cái kia tứ đại thiên kiêu, chính là cái khác Tôn phủ huyết mạch bên trong, cái kia cũng không có thiếu vô cùng kinh diễm.

Chính mình sư tử làm sao liền có nắm chắc như vậy, ở cùng bọn họ tranh tài bên trong đoạt được ba vị trí đầu?

"Chúng ta tuy là phế nhân, nhưng thực lực cũng chưa hẳn vậy thua tại những kia Tôn phủ thiên kiêu!"

Quách Thanh sư tử nhàn nhạt mở miệng, như là đang nói một cái tầm thường việc nhỏ, có vẻ vô cùng tự tin.

Phương Quý nhất thời nổi lòng tôn kính, hỏi vội: "Sư tử, ngươi hiện tại chém bao nhiêu Ma linh?"

Quách Thanh sư tử mỉm cười, nói: "Hơn 300 con!"

". . ."

Phương Quý nhất thời có chút không nói gì, nhỏ giọng nói: "Sư tử, vậy người biết ta hiện tại chém bao nhiêu chỉ sao?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 287: Ta ĐẾN Giúp Người

"Nhiều như vậy?"

Vẻ mặt bình tĩnh sư tử, nhìn thấy Phương Quý quyền trục trên cái kia lít nha lít nhít màu đen hoa sen thì cũng nhất thời không quá bình tĩnh.

"Ai. . ."

Phương Quý hơi nhỏ đặc ý lại dẫn theo điểm oán giận hướng về Quách Thanh sư tử nói: "Sư tử, người có phải là có chút quá coi thường những kia Tôn phủ các thiên kiêu, chỉ ta hiện tại trong tay điểm ấy công lao, nghe bọn họ nói cũng là có thể thử hướng về ba mươi vị trí đầu bên trong xông một cái, người hiện tại công lao mới chỉ có một nửa của ta, như thế nào cùng những người kia tranh a, ta đoán, bọn họ không sai biệt lắm có thể hơn một nghìn?"

"Ít nhất cũng phải ngàn mấy trở lên, mới có tư cách tranh một chuyên mười vị trí đầu, như muốn tranh ba vị trí đầu, sợ là muốn một ngàn năm trở lên!"

Quách Thanh sư tử sắc mặt bình tĩnh lại, nhìn dáng dấp nàng chỉ là có chút giật mình tại Phương Quý có thể thu hoạch nhiều công lao như vậy, nhưng đối với những kia Tôn phủ các thiên kiêu thực lực cũng rất là nắm chắc, không có bị Phương Quý lời nói ảnh hưởng đến, lạnh lùng nói: "Bất quá, sư đệ người cũng nhìn ra, những thứ này Ma linh cũng không phải rau cải trắng, thả ở nơi đó mặc người đi chém, người lại có biết bọn họ tại sao có thể chém nhiều như vậy?"

Phương Quý nghe xong lời này, đứng là hơi ngẩn người ra, nói: "Chẳng lẽ không là những người kia thực lực cao cường, hơn nữa dám nhập Ma sơn nơi sâu xa?"

"Đây chỉ là một cái trong đó phương diện mà thôi!"

Quách Thanh sư tử nhàn nhạt nói: "Sư đệ ngươi không biết, nhưng ta đối với bọn họ năng lực lại hiểu rõ vô cùng, liền coi như bọn họ dám nhập Ma sơn nơi sâu xa, có vô cùng vô tận Ma linh nhượng bọn họ giết, liền giết tới ba ngày tay cũng đã tê rần, chính là Kim Đan sợ là cũng không thể một hơi giết nhiều như vậy, vì lẽ đó bọn họ có thể thu hoạch nhiều như vậy, cũng không phải thật sự bởi vì bọn họ có loại kia siêu nhiên thực lực. . ."

Phương Quý lời này vẫn là lần đầu tiên nghe được , bất quá cũng rất nhanh liền cảm thấy được có đạo lý.

Trước ở ma thành một trận chiến, hấn một hơi thu hoạch bốn trăm Ma linh, thoát nhìn đã rất nhiều, nhưng đó là bởi vì có người giúp đỡ, làm cho hấn không có nỗi lo về sau, hơn nữa bằng tâm mà nói, chính mình thực lực vốn là phi thường lợi hại. . .

Nhưng coi như là chính mình, nếu ở cái kia Ma sơn trong, liên tục không ngừng chém giết trên một canh giờ, cũng sẽ uể oải, nhất định phải hoa lượng lớn công phu đem linh tức bổ sung trở về mới là, vì lẽ đó hấn tính toán, coi như tòa thành trì kia bên trong có giết không xong Ma linh, hấn ba ngày bên trong cũng nhiều nhất chỉ có thể xông tới hai, ba lần, nói cách khác, có thể thu hoạch khoảng ngàn con Ma linh, liền rất hiếm có rồi.

Đã như vậy, cái kia người khác không làm được cũng rất bình thường.

Nghĩ như thế, liền hứng thú, nói: "Bọn họ sẽ làm thế nào?"

"Bọn họ đều là có người theo đuổi!"

Quách Thanh sư tử cười gằn một tiếng, nói: "Người nào xuất sắc Tôn phủ thiên kiêu bên người, không có một ít Bắc Vực tu sĩ cam làm vì phụ thuộc, bọn họ cùng nhau vào bãi săn, kỳ thực liền giống như là những người kia tùy tùng, chém giết Ma linh lúc, hoặc là do bọn họ đưa tới Ma linh, bố trí đại trận, cuối cùng cùng nhau đem những kia Ma linh chôn vùi, công lao thì lại toàn do chủ nhân thu đi, hay là nói dứt khoát bọn họ trực tiếp động thủ, cuối cùng công lao đều quy chủ nhân. . . Cho nên nói, những người kia nhìn như cô đơn một người, sau lưng lại đều đại biểu rất nhiều người!"

"Còn có thể như vậy?"

Phương Quý nghe xong đúng là sáng mắt lên, nghĩ thầm chính mình làm sao không nghĩ tới đây?

Bất quá nhìn hai bên một chút, lại nhất thời ý thức, coi như chính mình nghĩ tới rồi, e sợ không người nào có thể dùng a. . .

Mọi người công lao quy mọi người, ai nguyện ý cam làm người khác phụ thuộc đây, coi như mình dùng tiền thuê người, sợ là đều thuê không đến!

"Kỳ thực chúng ta cũng là đánh ý đồ này!"

Quách Thanh sư tử nói: "Chúng ta những người này cùng nhau đi vào, hợp lực chém giết Ma linh, cuối cùng công lao lại chỉ quy nhất người!"

"Nguyên lai sư tử nói thực lực của các nàng không thua tại Tôn phủ thiên kiêu, là ý này. . ."

Phương Quý lúc này mới hiểu rõ ra, bất quá lại vẻ mặt thấy kỳ lạ: "Vậy các ngươi bận việc một ngày mới như thế điếm?"

Trong lòng hẳn thực tại có chút ngạc nhiên.

Như cái này hơn 300 Ma linh chỉ là sư tử một người thu hoạch, cái kia còn có thể lý giải, nhưng nếu là bọn họ cái này tất cả mọi người cùng nhau chém ra đến, cái này không khỏi cũng quá keo kiệt đi, lẽ nào những thứ này hẻm Phế Nhân bên trong người, thật xứng danh, tất cả đều phế bỏ?

Quách Thanh sư tử nghe xong lời này, trên mặt đúng là lộ ra một vết màu lạnh, thấp giọng nói: "Chính là ta trước nói, có người không muốn ở bãi săn trong nhìn thấy chúng ta, vào được Vân quốc sau khi, chúng ta liền muốn đi một ít Ma linh tụ khiếu thành trì thu hoạch, lại không nghĩ rằng, liền tìm tới nơi, đều bị người cướp đoạt, những người kia đem thành trì trong Ma linh coi như chính mình kiếm lấy công lao nơi, căn bản không cho phép chúng ta tới gần, bắt đặc dĩ, chúng ta cũng dự định hoãn một thoáng thương thế, hướng về Vân quốc nơi sâu xa đi tới, lại không nghĩ rằng. . ."

Nói đến chỗ này, nàng cũng là hơi dừng lại một chút, quay đầu hướng về một hướng khác nhìn sang: "Gặp phải bọn họ!"

"Những người kia là?"

Phương Quý theo nàng ánh mắt nhìn, nhất thời nhíu mày đến.

Quách Thanh sư tử nói, chính là những kia bị bọn họ vây vào giữa người bình thường, vừa nãy Phương Quý vừa qua đến liền nhìn thấy bọn họ, chỉ là chưa kịp hỏi, lúc này nhất thời có chút ngạc nhiên lên, không biết bọn họ là làm sao hỗn đến cùng một chỗ!

"Những thứ này đều là Vân quốc may mắn còn sống sót đi xuống bách tính!"

Quách Thanh sư tử nhẹ nhàng hít một tiếng, nói: "Tôn phủ làm chủ Bắc Vực 1,500 năm, nhưng thủy chung không đem Bắc Vực bách tính làm người xem, cái này một tràng ma họa, kỳ thực từ lúc nửa năm trước liền có dấu hiệu, nhưng Tôn phủ vẫn bỏ mặc, cho tới hôm nay ma họa bạo phát ra, bọn họ cũng chỉ nghĩ tổ chức thần sinh, chiêu hiển uy võ, đem cái này Vân quốc hóa thành bãi săn, nhưng căn bản không hề nghĩ rằng phải đem những thứ này may mắn còn sống sót Vân quốc bách tính đem cứu ra ngoài, chúng ta gặp phải bọn họ thì thấy bọn họ đang bị Ma linh truy sát, cũng chỉ đành trước tiên cứu lại. . ."

Nói, chính mình cũng lắc lắc đầu, nói: "Kỳ thực ở người đi tìm đến trước, chúng ta cũng ở thương nghị việc này, thực sự không có biện pháp, chúng ta cũng chỉ có thể binh chia làm hai đường, một đường cứu hộ bách tính, đưa bọn họ đi ra ngoài, khác một đường. . ."

"Cái này có thể tuyệt đối không thể. . ."

Phương Quý vừa nghe lời của sư tử, nhất thời phủ nhận, nói: "Các người liền như thế mấy cái già nua yếu ớt, tự thân khó bảo toàn, còn muốn phân binh?"

"Nhưng. . . Cũng không thể đưa bọn họ không để ý tới chứ?"

Quách Thanh sư tử hiển nhiên cũng rõ ràng Phương Quý nói, lộ ra chút cay đắng nụ cười, nói: "Những thứ này người ở mảnh này Ma vực trong, thực sự không có chút nào lực tự bảo vệ, nếu chúng ta cũng không để ý tới, cái kia lại cùng Tôn phủ những người kia có khác biệt gì đây?"

"Tôn phủ bên trong Bắc Vực tu sĩ nhiều như vậy, làm sao hàng ngày đến phiên các người tới quản những thứ này chuyện cơ chứ?"

Phương Quý tức đến vô vô lỗ tai.

Kỳ thực nguyên nhân chính hẳn cũng rõ ràng, nếu là sư tử mấy người không phải bức này tính tình, sợ cũng lưu lạc không tới mức độ này!

Bất đắc dĩ thở dài, hẳn thật lòng nhìn sư tử một chút, nói: "Sư tử, các ngươi thật đã quyết định muốn tranh ba vị trí đầu rồi?"

Quách Thanh sư tử cười khở một tiếng, khở sở nói: "Chủ ý tất nhiên là định, chỉ là. . ."

"Các ngươi cái này mở ra đường chết chuyện, quả thật làm cho người đau đầu!"

Phương Quý cũng theo bất đắc dĩ hít một tiếng, lại cười nói: "Nhưng ai để cho các ngươi đụng ta cơ chứ?"

Nói hai cái cánh tay dương dương tự đắc ôm lên, nói: "Ta có thể giúp ngươi!"

"Ngươi. . ."

Quách Thanh sư tử hơi có chút thay đổi sắc mặt, nhưng rất nhanh lại lắc đầu nói: "Sư đệ, ta trước đã nói, không nên liên lụy ngươi. . ."

"Ta chỉ là giúp ngươi, lại không phải muốn thay các ngươi ra mặt!"

Phương Quý sáng khoái nói: "Chủ yếu nhất là các ngươi đều xảy ra chuyện, ta cho mượn đi linh tinh đan dược tìm ai muốn đi nha?"

Lúc này trong lòng hẳn cũng đang suy nghĩ, mặc dù mình đáp ứng rồi Thanh Vân Gian sẽ không ở lần này sẵn ma trong làm náo động, nhưng bây giờ chỉ là phải giúp sư tử, hẳn là cũng không tính nuốt lời đi, huống hồ Thanh Vân Gian phía bên kia, là để cho mình có bản lĩnh cũng phải ẩn đi, nhưng sư tử bên này lại là cần chính mình lớn bao nhiêu bản lĩnh dùng

nhiều bản lĩnh lớn, điều này cũng không tên để Phương Quý cảm giác có chút vui sướng!

Quách Thanh sư tử nghe xong lời này, sắc mặt thì lại lại đỏ lên.

Trong lòng thầm nghĩ: "Chính mình sư đệ thật là cái người tốt, nếu như không lại là nhắc tới tiền tới nói liền tốt hơn rồi. . ."

...

...

Mà ở Phương Quý lúc này gặp chính mình sư tử, cũng quyết định chủ ý phải giúp nàng cái này một cái thì lúc này Vân quốc một đầu khác, nguyên lai Vân quốc quốc đô hoàng cung, cũng đang có một cái nam tử mặc áo bào trắng, lẳng lẳng ngồi xếp bằng ở cung điện nóc nhà bên trên, lúc này toàn bộ Vân quốc đều là ma vân bao phủ, không thấy ánh mặt trời, nhưng hắc trên đỉnh đầu, nhưng có một bó ánh trắng thẳng tắp chiếu xuống.

Ở dưới chân hắc, toàn bộ hoàng thành trong, đều phủ kín màu đen hoa sen, một chút nhìn lại, cũng không biết có bao nhiêu con.

Nhưng hắc lại như là hoàn toàn chưa từng ra tay giống như, thần sắc bình tĩnh mà tự nhiên, mà ở chung quanh hắc, lúc này đã có ít nhất có mấy chục cái Tôn phủ thiên kiều chạy tới, nhìn thấy cái này một thành ma liên, bọn họ cũng cảm giác có chút không rét mà run, thực sự không nghĩ ra, vị này An Châu Tôn phủ thiên kiều số một, là làm sao hời hợt liền đem cái này ròng rã một trì Ma linh toàn bộ chém giết. . .

"Ta không biết người phụ nữ kia lần này lại muốn giở trò quỷ gì. . ."

Mà thấy chung quanh nhìn thấy chính mình thần ấn người cũng đã chạy tới, vị này nam tử mặc áo bào trắng mới bình tĩnh hướng về bọn họ dặn dò:

"Bất quá ta hiểu rõ nàng, nàng cùng ta đấu mười năm, cũng không chịu phục, vì lẽ đó ta biết nàng lần này nhất định lại sẽ làm ra chút chuyện đến, chỉ là lần này ta có chuyện quan trọng tại người, không tiếp tục để ý nàng, cho nên mới triệu các người lại đây dặn vài câu. . ."

Nghe vị này Tôn phủ thiên kiều số một, một đám Tôn phủ huyết mạch đều lẳng lặng nghe, không người dám xen mồm.

Có người biết hẳn nói nữ nhân là ai, nghĩ đến cái kia kiều ngạo nữ nhân, cảm giác rất là đau đầu, nhưng cũng có người nghe được đầu óc mơ hồ, không biết là nữ nhân nào bản lĩnh lớn như vậy, lại có thể cùng Bạch Thiên Đạo Sinh tranh đấu mười năm cũng không chịu phục, chỉ bất quá, ở hẳn lúc nói chuyện, cũng không ai dám đánh gãy hẳn, chính là không biết người kia là ai, cũng chỉ đành sau đó lại đi hỏi người khác đi. . .

"Ta Tôn phủ huyết mạch, không thể bại bởi Bắc Vực tu sĩ!"

Nam tử mặc áo bào trắng, cũng chỉ là không vội không từ đem mình lời muốn nói tiếp tục nói: "Tôn chủ thừa dịp lần này thần sinh, làm Vân quốc bãi sản diễn võ, cũng là vì chiêu ta Thần tộc oai, nhiếp phục bốn phương dị tâm, vì lẽ đó các người cũng phải lên tinh thần đi, thu hoạch càng nhiều ma vật, tuyên ta Tôn phủ huyết mạch chi thần uy, nói chung. . . Ta ở một trăm vị trí đầu bên trong, không muốn nhìn thấy bất kỳ Bắc Vực tên tu sĩ!"

Hắn dừng một chút, nhàn nhạt nói: "Đặc biệt là người phụ nữ kia!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 288: Miếng Đồng Lựa Chọn

Nếu quyết định phải giúp sư tử, Phương Quý liền cũng chăm chú bắt đầu cân nhắc , bắt quá tinh tế một cân nhắc, phát hiện chính mình sư tử chuyện bên này cũng thật là một đoàn loạn tề, theo lý thuyết nghĩ đoạt ba vị trí đầu, vậy dĩ nhiên là là tìm tới càng nhiều Ma linh tụ khiếu nơi, hoặc trực tiếp động thủ, hoặc thiết lập ra cái gì đại trận, nghĩ biện pháp đưa chúng nó toàn giết chính là, giết càng nhiều, công lao càng lớn, cỡ nào chuyện đơn giản. . .

Có thể hết lần này tới lần khác chuyện đơn giản như vậy, bây giờ khiến cho một đoàn loạn tề!

Bây giờ bọn họ vẫn còn Vân quốc trung bộ, khoảng cách Ma sơn còn có khoảng cách nhất định, nghĩ ở chỗ này khu vực chém giết rất nhiều Ma linh, liền chỉ có đi tìm những kia quy mô trọng đại thành trì, mà vấn đề máu chốt liền ở ngay đây, Vân quốc tuy rằng không nhỏ, nhưng lớn chút thành trì cũng là hiếm có, hơn nữa những kia thành trì sớm đã bị Tôn phủ huyết mạch cho nhìn chăm chăm, bọn họ lại há chịu dễ dàng để cho người khác?

Cũng là thông qua này sự kiện, Phương Quý mới nghĩ rõ ràng, trước hẳn gặp phải Duy Tông Tân thì cái khác Bắc Vực tu sĩ cũng là chính đang tại sườn núi bên trong chờ đợi sao, nếu không phải Thanh Vân Gian quan hệ, e sợ đưa kia cũng sẽ không đồng ý chính mình vào thành đi lớn kiếm lời công lao, mà sư tử tình huống so với khi đó càng gian nan, chịu đến căm thù nghiêm trọng hơn, không thể ở cái này chút trung bộ thành trì tìm tới cơ hội. . .

Đã như thế, như vậy các nàng lựa chọn, liền chỉ có nhập Vân quốc nơi sâu xa đi tới, càng tiếp cận Ma sơn, nơi đó ma vật liền càng nhiều, chính là Tôn phủ huyết mạch, cũng không có thể toàn bộ chiếm xuống, chỉ là thiên vào lúc này, bọn họ lại gặp phải như thế một đám dân chúng bình thường, mang theo bọn họ nhập Vân quốc nơi sâu xa, cái kia tất nhiên là muốn chết, nhưng nếu là trước tiên đưa bọn họ đi ra ngoài, làm lỡ thời gian lại nhiều.

Cái vấn đề này liền ngay cả Phương Quý cũng không biết nên xử lý như thế nào, tuy rằng hắn cảm thấy Quách Thanh sư tử cứu những người dân này là ở tự gây phiền phức, nhưng nếu để cho hắn tới làm cái này đem bách tính vớt ở chỗ này bên trong tự sinh tự diệt quyết định, cái kia cũng là không nói ra được.

"Như thực sự không có biện pháp, vẫn là chỉ có thể binh chia làm hai đường!"

Những vấn đề này Phương Quý một chút liền nhìn ra, hẻm Phế Nhân bên trong những tu sĩ này tự nhiên cũng không đạo lý không biết, lúc này bọn họ đều đã ăn vào đan dược, rút đi tới ma độc, có vẻ tinh thần chút, tự nhiên cũng liền bắt đầu thảo luận bước kế tiếp hành trình như thế nào định, mà vào lúc này, nhưng là mơ hồ chia làm hai loại ý kiến, một loại tự nhiên là lấy sẵn ma làm trọng, nghiêng về hướng về Vân quốc nơi sâu xa đi, một loại khác nhưng là muốn trước đem những người dân này đưa đi lại nói, song phương căn bản là không có cách điều hòa, tự nhiên chỉ có thể nhắc lại cũ nghị.

"Binh chia làm hai đường là không thể, chỉ có ngàn ấy người, lại chia làm hai nhóm, cái kia cái gì cũng làm không xong rồi!"

Phương Quý đi theo Quách Thanh sư tử bên người, vẫn kiên trì hắn nguyên lai ý kiến, một câu nói liền đem đề nghị này phủ quyết.

"Su đệ, người ý tứ ta rõ ràng, chỉ là hiện tại. . ."

Quách Thanh sư tỷ cũng có vẻ hơi làm khó dễ, chân chờ mở miệng.

Chu vi có rất nhiều hẻm Phế Nhân tu sĩ, vào lúc này cũng đều đem bọn họ ánh mắt hướng về Phương Quý đầu lại đây.

Tuy rằng Phương Quý tuổi tác không lớn, nhưng hẳn dù sao cũng là Quách Thanh sư đệ, hơn nữa trước hẳn từng ở hẻm Phế Nhân lúc ra sức đánh Tôn phủ thiếu niên Thương Nhật Lương, cũng thắng được cái này đám người tôn trọng, vì lẽ đó bọn họ đối với Phương Quý ý kiến cũng là rất coi trọng, dung hắn tham dự thảo luận, đương nhiên, nguyên nhân trọng yếu nhất là , liền ngay cả bọn họ vừa nãy ăn vào đan dược, đều là cái này người thiếu niên cho đây. . .

Chỉ bất quá, coi trọng quy coi trọng, nhưng vấn đề liền ở ngay đây, lại ai cũng không cách nào lơ là.

"Trước tiên tha cho ta suy nghĩ một chút. . ."

Phương Quý trước tiên không có làm quyết định, mà là đứng dậy đi tới một bên khác, ở đây, Lục Đạo Dẫn mấy người cũng chưa rời đi, chính ở bên cạnh giải lao, ngược lại không phải bọn họ đồng ý ở lại chỗ này, mà là trước Trương Minh Quân vì lấy mệnh đảng tìm kiếm tộc nhân tung tích, thực sự là tiêu hao quá nhiều bản mệnh tinh huyết, lúc này dĩ nhiên sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, lại không nghĩ ngại sợ là mạng nhỏ đều không có.

"Tìm tới người tộc nhân?"

Phương Quý đi tới trong bọn họ, trái phải đánh giá một vòng, hướng về Trương Minh Quân hỏi.

Trương Minh Quân sắc mặt lập tức trở nên hơi khó coi, một lát sau, mới chậm rãi lắc đầu, chán nản nói: "Trong những người này không có ta tộc nhân, bọn họ thậm chí không phải từ một chỗ đến, ta có thể thông qua mệnh đấng cảm ứng được, ta tộc nhân hẳn là đã từng từ nơi này trải qua, cố gắng còn mới vừa trải qua không lâu, chỉ là thực sự không biết, bọn họ bây giờ đã đi nơi nào. . ."

Nghe hẳn có chút thê oản tiếng nói, Lục Đạo Dẫn mấy người cũng lập tức khuyên lơn vài câu, cũng là phi thường lý giải, Trương Minh Quân dù sao cũng là một phương đại gia tộc đích truyền trưởng tử, kết quả một tràng ma họa đi xuống, lại hầu như thành người cô đơn, mùi vị đó biết bao khó chịu?

"Luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm. . ."

Phương Quý không khỏi nhú mày, hẳn hướng về những kia bị hẻm Phế Nhân tu sĩ bảo hộ ở ở giữa những kia bách tính nhìn sang, chỉ thấy bọn họ cũng từng cái từng cái vẻ mặt đại ra, không che giấu nổi đầy mặt kinh hoàng, lúc này bị bảo hộ ở ở giữa, từng cái từng cái lẫn nhau phù phù dẫn, cũng không dám thở mạnh đáng dấp, thực sự là ở cái này một tràng ma họa trong, đều bị dọa sợ, vẫn không có tỉnh táo lại.

Có thể ở cái này tràng ma họa bên trong may mắn còn sống sót, trên người bọn họ tự nhiên cũng có chút điểm đặc biệt, hoặc là có một số có chứa linh khí vật, hoặc là dẫn theo chút có thể ẩn nấu khí tức phù triệu, chỉ là ngao đến lúc này, cũng đều gần như không còn dùng. . .

Lại không đưa bọn họ đi ra ngoài, chỉ sợ những thứ này người sớm muộn vẫn là một cái chết!

Phương Quý lắc đầu, cũng có chút không đành lòng, liền một thân một mình, đi tới một cái kín địa phương.

Hắn vào lúc này, vẻ mặt cũng có vẻ hết sức chăm chú, đem chính mình treo ở trên cổ tiền đồng lấy xuống, cầm ở trong tay, thật lòng hít một tiếng, nói: "Bảo bối a bảo bối, đã lâu chưa từng dùng ngươi rồi, mỗi lần dùng ngươi dùng nhiều lần, kết quả là không quá chuẩn, cách lên một quãng thời gian không cần, thì sẽ chuẩn lạ kỳ, lần này nhưng là hiện ra ta bản lĩnh thời điểm, ngươi cũng hiện ra hiện linh đi. . ."

Nói liên miên cần nhẫn niệm một phen, hắn ánh mắt ngưng trọng, bắm tay bắn lên.

Cái viên này Càn Nguyên Thông Bảo liền ngã lộn nhào bay lên giữa không trung, âm thanh giòn nhẹ dễ nghe, cũng không biết đúng hay không là ảo giác, luôn cảm thấy tựa hồ có một đạo thần dị ánh sáng hơi lóe qua, rồi sau đó bên trong đất trời, liền như là ngưng tụ một loại nào đó khó có thể hình dung khí uẩn. . .

Phương Quý đem tiền đồng đập ở mu bàn tay, xóc lên vừa nhìn, chính là Càn Nguyên Thông Bảo bốn chữ hướng lên.

"Cái này liền không có gì để nói nhiều. . ."

Phương Quý trái tim đại định, cũng lấy hai cái tay đi rồi trở lại, hướng về Quách Thanh sư tử nói: "Sư tử, ngươi tin tưởng ta không?"

Quách Thanh sư tử hơi do dự, vô cùng thật lòng gật gật đầu.

"Vậy thì nghe ta đi. . ."

Phương Quý sắc mặt có vẻ chăm chú lên, nói: "Chúng ta trước tiên đưa những người dân này đi ra ngoài!"

"Làm sao nhanh như vậy liền làm xuống quyết định?"

Quách Thanh sư tử đúng là hơi kinh ngạc, chu vi cũng nhất thời quăng tới không ít ánh mắt, bọn họ hiện tại có thể không chỉ là cần làm cái quyết định mà thôi, then chốt là người tốt xấu đến nói một chút vì sao làm quyết định này a, một đám người đều tha thiết mong chờ nhìn lại, Phương Quý cũng bối rối một thoáng, hắn là dùng miếng đồng làm được lựa chọn tự nhiên là không thể cùng những thứ này người nói, liền hắn quyết định lâm thời biên một thoáng.

"Ta như thế tuyên nhưng là trải qua tỉ mỉ cân nhắc!"

Phương Quý vẻ mặt thành thật đón lấy những kia tìm đến phía chính mình ánh mắt, có vẻ sắc mặt nghiêm túc, nói: "Hiện tại nói trắng ra, đơn giản là tiếp tục đi vào trong đi, hay là lựa chọn cái khác phương hướng, các người đúng là nghĩ, tiếp tục đi vào trong đi, nhất định lấy thu hoạch càng nhiều Ma linh, nhưng trên thực tế đây, càng thâm nhập vào Vân quốc gặp phải Tôn phủ huyết mạch càng nhiều, nhân duyên của các người trong lòng mình rõ ràng, bao nhiêu người chờ làm khó cho các người đây? Có thể thấy được tiếp tục nơi sâu xa, không chắc có càng cơ hội tốt, sẵn có phiền phức cũng có không ít. . ."

Người chung quanh lúc đều trầm mặc lại, cảm thấy hắn nói rất có mấy phần đạo lý.

"Người khác đều là trước tiên phân tích vấn đề mới đáp án, ta cũng thành trước tiên có đáp án lại biên lý do. . ."

Phương Quý thấy bọn họ phản ứng này, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ, bất quá lại liền vui vẻ lên, nghĩ thầm tốt xấu chính mình vẫn là rất am hiểu viết ra, liền tiếp tục bình chân như vại nói: "Đúng là lưu lại ở bên ngoài, địa vực rộng lớn, hơn nữa phạm là có chút bản lãnh, lúc này đều sẽ dần dần hướng về Vân quốc nơi sâu xa đi, bên ngoài đối thủ cạnh tranh cũng thì lại thiếu rất nhiều, chúng ta cơ hội liền cũng nhiều. . ."

Nghe xong hẳn, đoàn người hai mặt nhìn nhau, ai cũng không có vội vã trả lời cái gì.

Nói trắng ra, Phương Quý giảng đạo lý, không chắc có thể thuyết phục bọn họ, nhưng hiện tại then chốt vấn đề là, những thứ này trong lòng người chủ ý đều không phải xác định, muốn đến Vân quốc bên trong đi người, không nói ra được vứt bỏ những người dân này lời nói đến, mà nghĩ cứu giúp những người dân này người, cũng không tốt nói thẳng liền từ bỏ lần này sẵn ma, ở bọn họ chủ ý đều bất định tình huống xuống, Phương Quý cái này định chủ ý, liền có vẻ càng đột xuất, vì lẽ đó bất luận hẳn nói có lý không lý, mọi người cũng không quá dám phản bác, trái lại chăm chú cân nhắc.

Mà Phương Quý thấy hỏa hầu gần đủ rồi, thì lại cũng có vẻ chăm chú lên, nói: "Mấu chốt nhất chính là, chúng ta thân là tu hành bên trong người, hành hiệp nghĩa không phải chuyện đương nhiên chuyện sao? Nếu là thấy có người tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc mà không cứu, này còn có thể tính cá nhân?"

Nói ra lời này thì hẳn hai tay lưng ở trên người, sắc mặt nghiêm túc, có vẻ vô cùng đại nghĩa lâm liệt.

" Sư đệ nói rất đúng!"

Quách Thanh sư tử cái thứ nhất nổi lòng tôn kính, nàng thật lòng nhìn Phương Quý một chút, ánh mắt kia bên trong lại có chút ý muốn vui mừng, trước tiên hướng về những người khác liếc mắt nhìn, mới nhẹ giọng cười nói: "Chúng ta nếu tranh không được sẵn ma ba vị trí đầu, vậy cũng chỉ là mất đi lần này trở về tiên môn cơ hội mà thôi, nhưng nếu chúng ta bỏ những người phạm tục tại không để ý, lại là mãi mãi cũng không mặt mũi trở lại tiên môn. . ."

Những người khác nghe xong lời này, chỉ là hoặc là trâm mặc, hoặc là gật đầu.

"Ở Bắc Vực, chỉ có thủ Ma sơn, bảo hộ phạm nhân tu hành bên trong người, mới có thể gọi là tiên môn, bằng không bất luận thực lực mạnh yếu, đều chỉ tính là tà phái, chúng ta vừa là Bắc Vực chi tu, dù sao cũng nên phân rõ được nặng nhẹ, nếu như thế, liền trước tiên hộ tống những người dân này đi ra ngoài đi!"

Không có ai nhắc lại ra ý kiến phản đối, tất cả mọi người đều đồng ý.

Bọn họ trên mặt cũng không có cái gì đại nghĩa lẫm liệt thái độ, chỉ có vẻ trâm mặc mà kiên định.

"Bọn họ kỳ thực không phải tin tưởng phân tích của ta, cảm thấy trước tiên hộ tống bách tính có lợi, mà là biết không thể bỏ xuống những người dân này, vì lẽ đó ở đồng ý ta làm ra quyết định này thời điểm, kỳ thực đã làm tốt sẵn ma thất bại chuẩn bị. . ."

"Đối với bọn họ tới nói, tranh chấp sẵn ma ba vị trí đầu là duy nhất có thể trở về tiên môn cơ hội, lúc này lại cam lòng từ bỏ. . ."

"Những thứ này người xác thực đều được cho là người tốt a. . ."

". . ."

". . ."

"Bất quá cũng chính vì bọn họ là người tốt, mới lưu lạc tới bây giờ mức độ này a. . ."

Phương Quý trong lòng cảm khái: "Sau đó ta muốn lấy làm trả giá mới được!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 289: Người Tốt Nhất Định Phải Có Báo Đáp Tốt

Nếu quyết định muốn trước tiên hộ tống những người dân này rời đi Vân quốc, mọi người liền cũng không còn nhiều làm làm lỡ, càng nhanh đem những người dân này đưa ra Vân quốc càng nhanh càng tốt, bọn họ đối với Phương Quý nói lưu lại phía bên ngoài tìm cơ hội lời giải thích, kỳ thực cũng phản đối, hiện ở trong lòng chỉ là nghĩ, trước đem những người dân này đưa ra ngoài, sau đó lại dành thời gian trở về, hay là còn có thời gian có thể làm liều một phen.

Bây giờ toàn bộ Vân quốc đều đã thành Ma vực, ngoại vi lại có Tôn phủ bốn đại trấn thủ lấy Tiểu Giới thần bí bày xuống kết giới, đem tất cả ma khí phong sách ở Vân quốc trong, nghĩ muốn hộ tống những người dân này đi ra ngoài, cũng chỉ có thể trước đem bọn họ đưa đến Tiểu Giới thần bí nơi, mọi người phân tích một phen Vân quốc địa thế, biết gần nhất khoảng cách, chính là phía tây nam hướng về, khoảng chừng có mấy ngàn dặm xa.

Khoảng cách này đi vòng vèo một lần, liền không sai biệt lắm cần một ngày, cái này còn đến là bọn họ có thể dẫn theo những người dân này phi độ chạy đi tình huống xuống, nếu là tùy theo những người dân này chính mình đi bộ đi ra ngoài, phỏng chừng một tháng chạy không thoát Vân quốc biên giới.

Chỉ bất quá, lấy phi kiếm dẫn theo những người dân này chạy đi, lại cũng không dễ dàng, những người dân này trên người không có tu vị, vèn vẹn là ngự kiếm phi hành thời không bên trong cương phong, liền nhượng bọn họ cái kia đơn bạc thân thể không chịu nổi, đằng vân mà bay, lại chỉ có

đem đẳng vân thuật tu luyện cực kỳ vững chắc, mới có thể bảo đảm bọn họ sẽ không từ mây khói bên trên rơi xuống, vì lẽ đó tốc độ này cũng kéo chậm mấy phần mười.

Mà ở bọn họ càng là vội vã chạy đi thì càng là không thuận, bọn họ mới bắt quá ngợ kiếm bay mấy dặm xa, liền thấy đến phía dưới lại có một đám người đang bị Ma linh truy đuổi, toàn bằng một vệt kim quang phù ở chông đỡ, mắt thấy cái kia một tấm bùa chú liền muốn tắt, bọn họ thấy thế cũng là trong lòng hơi kinh, không kịp suy nghĩ nhiều, liền nhanh chóng xông tới xuống, tiện tay chém giết cái kia mấy con Ma linh, cứu những kia bách tính.

Lại lần nữa về phía trước chạy đi, bắt quá thời gian uống cạn chén trà, liền lại gặp được phía dưới một ngọn núi ỏ bên trong có trận quang lấp loé, tất cả mọi người biết nơi đó tất nhiên lần đi có người, đuổi tới vừa nhìn, quả nhìn thấy đang có một đám bách tính dựa vào một cái nào đó trận đạo pháp khí che chở, ôm lấy nhau run lẩy bẩy, cầu ông nội cáo bà nội, chợt thấy đến cái này quần tu sĩ từ trên trời giáng xuống, vui mừng đầu đầu dập dập phá.

Trong lòng hung hăng cảm thán, tổ tiên có linh a, nghĩ cứu binh đây, cứu binh quả nhiên đến rồi. . .

Mà những tu sĩ này thì lại hai mặt nhìn nhau, vốn định mau mau đem những người dân này đưa đi, không nghĩ tới cứu người lại càng ngày càng nhiều.

Càng nhiều người, tốc độ bị bắt mệt mỏi càng chậm, đã mơ hồ nhượng bọn họ làm khó dễ lên.

Mà cái này, cũng chỉ là trước mắt có khả năng nhìn thấy vấn đề mà thôi.

. . .

Phương Quý mấy người không biết chính là, trước đây theo Bạch Thiên Đạo Sinh ở Vân quốc hoàng thành trên không một phen dặn, Tôn phủ huyết mạch trong cũng nhất thời kích khởi tầng tầng gợn sóng, Bạch Thiên Đạo Sinh siêu nhiên thân phận, làm cho ý chí của hắn có thể ở Tôn phủ huyết mạch trong rất tốt quán triệt, nếu hắn nói không thể để bất kỳ Bắc Vực tu sĩ xuất hiện ở một trăm vị trí đầu, cái kia một đám Tôn phủ huyết mạch liền đều có mục tiêu.

Liền, ma khí uy nghiêm đáng sợ bãi sẵn trong, bắt đầu cuộn cuộn sóng ngầm.

Có người làm nóng người, quyết định nhập Vân quốc nơi sâu xa, đi thu hoạch càng nhiều Ma linh, đoạt được càng tốt thứ tự, cũng có người phân tán tin tức tại bốn phương, cáo hết thầy Tôn phủ huyết mạch, ở Vân quốc trung bộ chặn lại, không cho tất cả Bắc Vực tu sĩ thâm nhập.

Bất quá, làm ra những thứ này quyết định đến, còn chỉ là người bình thường, khác có một ít người thì lại đem cái vấn đề này nghĩ đến càng sâu.

Trong đó liền có trước cùng Phương Quý đánh qua đối mặt Duy Tông Tân, hắn suy nghĩ sâu sắc một phen, cười nói: "Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân quan tâm, vẫn là người phụ nữ kia, cùng với đối phó những kia không đáng kể Bắc Vực tu sĩ, chẳng bằng trực tiếp ra tay đối phó người phụ nữ kia chính là, dù sao, nếu có thể mang này sự kiện làm được hợp Bạch Thiên Đạo Sinh lớn tâm ý người, lại so với ở sẵn ma trong chiếm được trước chuyện càng có lợi hơn. . ."

Có loại ý nghĩ này, hắn liền không thâm nhập hơn nữa Ma vực nơi sâu xa, đúng là tìm hiểu nổi lên Quách Thanh mấy người hành tung lên.

Tôn phủ huyết mạch trải rộng các nơi, hắn lại có thể tùy ý sai khiến các Bắc Vực tu sĩ, hơn nữa hẻm Phế Nhân những tu sĩ kia, ở cái này bãi sẵn

trong cũng thực sự dễ thấy, đúng là rất dễ dàng liền hỏi thăm ra bọn họ tằm tích, rất nhanh liền có người đến báo: "Ở bãi săn phía nam phát hiện những người kia, các nàng bây giờ không có vội vã thu hoạch Ma linh, đúng là ở hộ tổng một ít Vân quốc may mắn còn sống sót bách tính rời đi Ma vực. . ."

"Những thứ này người cũng thật là. . ."

Được đến tin tức này Duy Tông Tân, cũng cảm thấy bất ngờ, bất đắc dĩ cười nói: "May nhờ Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân còn lo lắng người phụ nữ kia làm ra chuyện đến, nguyên lai nàng chỉ là cái không phân nặng nhẹ kẻ ngu si, chỉ là sẽ tự gây phiền phức, có thể có cái gì làm cái này?"

"Vậy chúng ta chỉ là thủ tại chỗ này, bảo đảm các nàng sẽ không sâu nhập Vân quốc liền có thể sao?"

Duy Tông Tân người bên cạnh, cũng nhất thời hỏi hẩn chủ ý.

"Như chỉ là như vậy, thì lại làm sao hiện ra cho chúng ta bản lĩnh, làm sao ở Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân trước mặt lộ mặt?"

Duy Tông Tân nở nụ cười lạnh, nói: "Nếu quyết định muốn làm này sự kiện, cái kia liền nhất định phải làm được không có sơ hở nào, thật xinh đẹp, ở Bạch Thiên Đạo Sinh lớn trong lòng người lưu lại cái ấn tượng tốt mới được, không phải vậy làm cũng tương đương không làm. . ."

Người bên cạnh lập tức rõ ràng dụng ý của hẩn, thăm dò nói: "Vậy nếu không chúng ta âm thầm ra tay, thương mấy người bọn họ?"

"Không thể. . ."

Duy Tông Tân chăm chú cân nhắc một phen, lắc đầu nói: "Các người có thể ngàn vạn đừng nên coi thường người phụ nữ kia, nàng chính là Bắc Vực tu sĩ bên trong đặc biệt nhất một cái, kiêu ngạo thời gian mười năm, trước

sau cùng Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân giao thủ mấy lần, đều không có bị đánh chết, cũng không có bị phế roi, có thể thấy được nàng thực lực mạnh, lại nói, những kia hẻm Phế Nhân bên trong Bắc Vực tu sĩ đều là thua đến không còn gì cả, nếu chúng ta thật là đem nàng nhạ cuống lên, chớ cùng rút giậu, đánh bạc cái mạng theo chúng ta động thủ, sợ là chết như thế nào cũng không biết!"

Lời vừa nói ra, đúng là để người chung quanh đều mộng lên.

Nghĩ muốn lập công, lại sợ gây sự, cõi đời này nơi nào như cái này sao như ý sự tình?

"Ta có biện pháp!"

Ở bên cạnh người ánh mắt kinh ngạc bên trong, Duy Tông Tân cười nói: "Cùng với chặt mưu, không bằng công tâm, những kia Bắc Vực tu sĩ không phải yêu thích cứu người sao, vậy dứt khoát liền nhiều cho bọn họ mấy người đi cứu, các người phân tán tin tức đi ra ngoài, để những kia chó săn đám người hoạt động lên, nhiều tìm chút Bắc Vực người may mắn còn sống sót đến, tất cả đều hướng về bọn họ cái hướng kia đuổi đi qua, càng nhiều càng tốt, nhượng bọn họ cứu. . ."

Hắn vừa nói, trên mặt dần dần lộ ra nụ cười đắc ý đến: "Mang theo một đồng trời buộc ở bên người, nhìn bọn họ làm sao săn ma!"

Người bên cạnh nghe vậy, con mắt dần dần sáng, khen hay nói: "Kế này cao minh!"

Duy Tông Tân cũng cảm thấy đắc ý, cười nói: "Lan truyền tin tức lúc nhớ tới nói thêm tên của ta, muốn cho Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân biết đây là ta ra chủ ý!"

. . .

. . .

"Chúng ta lúc này cứu được người, không khỏi quá nhiều chứ?"

Mà Phương Quý đoàn người, dần dần cũng cảm giác có gì đó không đúng, bọn họ trên đường đi, lại cứu rất nhiều thoát thân bách tính, đội ngũ đã càng ngày càng dài, ở tình huống như vậy, đã không thể dẫn theo bọn họ tất cả mọi người ngự kiếm phi hành, liền ngay cả Anh Đề đều biến hóa đến lớn nhất trình độ, trên lưng cưỡi bốn, năm cái tiểu hài tử cùng ba cái người lớn, thực sự không cách nào lại nhiều hơn đà lên một cái. . .

Đến lúc này, chúng tu cũng chỉ có thể từ bỏ ngự kiếm, đi bộ chạy đi.

Mà đối với tu hành bên trong người đến nói, cái này đi bộ chạy đi, lại cùng bị vây ở nơi này có gì khác nhau đâu?

"Nếu sớm biết như vậy, còn không bằng phân binh. . ."

Đã có người lòng sinh tuyệt vọng, ý thức được cái vấn đề này.

Nếu là trước liền y kế phân binh, bọn họ ít nhất còn có một nửa người có thể tiếp tục đi chém giết Ma linh, nhưng bây giờ, lại là tất cả mọi người đều bị bắt ở nơi này, nghĩ trong khoảng thời gian ngắn hộ tống những người dân này rời đi, cái kia căn bản không thể, dù là phân từng nhóm đến đưa, e sợ cũng không phải hai ba ngày thời gian liền có thể đưa cho hết, sẵn ma tông cộng còn lại hai ngày, lại như có thể?

Mấu chốt nhất chính là, lúc này chính là muốn phân binh, cũng đã không kịp. . .

Hiện tại được bọn họ bảo vệ bách tính quá nhiều, như lại phân binh, những người còn lại liền hoàn toàn không đủ dùng!

"Sự tình tới mức độ này, sẵn ma việc sợ là hoàn toàn bị nhờ chứ?"

Mọi người tuy rằng không có ở ngoài miệng nói ra, để tâm bên trong không thể nghi ngờ là tuyệt vọng.

Bọn họ hầu như đều là được ăn cả ngã về không, đem hi vọng đặt ở lần này sẵn ma trên, nhưng lại không nghĩ rằng, cuối cùng không có bại bởi những kia Tôn phủ huyết mạch, lại bị những thứ này Vân quốc bách tính cho liên lụy, như muốn nói thua, e sợ cái này đã thua tới cực điểm đi. . .

Dù sao đụng một cái, còn có hy vọng thắng, hiện tại lại liền đi đụng một cái hi vọng đều không có.

Mà ở tình huống như vậy, cuối cùng làm ra trước tiên chiếu cố bách tính Phương Quý, tự nhiên trình độ nào đó trên cũng gánh chịu trách nhiệm, chỉ bất quá ai cũng không cách nào đem này sự kiện oán giận cho hắn nghe, vừa đến che chở bách tính, vốn là một cái không cho lựa chọn chuyện, thứ hai bọn họ đều chịu đến Phương Quý ân huệ, ai lại không ngại ngừng vào lúc này oán giận hắn cái gì, không thể làm gì khác hơn là một bụi trăm mặc xuống thôi. . .

. . .

. . .

"Việc này rõ ràng có vấn đề a. . ."

Mà vào lúc này, Phương Quý chính mình cũng lưu ý thế cuộc, rất nhanh liền ý thức được điểm này.

Nếu chỉ là bọn hắn ven đường cứu lên một hai lần người, ngược lại cũng thôi, nhưng hôm nay tình thế đã rõ ràng không có đơn giản như vậy, không chỉ có là bọn họ dọc theo đường cứu người mà thôi, thậm chí còn có

người ở thả ra pháo hoa cầu cứu, càng có chút bách tính trực tiếp hướng về bọn họ vị trí trào lại đây, vừa hỏi phía dưới, mới biết là có người chỉ điểm bọn họ chạy qua bên này, thậm chí còn tiễn bọn họ một đoạn đường.

Phát hiện cái vấn đề này không chỉ là Phương Quý, rất nhiều hẻm Phế Nhân tu sĩ sắc mặt đều nghiêm nghị lên.

Không nghi ngờ chút nào, là có người đang cố ý đem người may mắn còn sống sót hướng về bọn họ cái phương hướng này trực lại đây, nhưng coi như là biết thì thế nào?

Lẽ nào bọn họ vẫn đúng là có thể cứng lên tâm địa không để ý tới, hoặc là trực tiếp đem bọn họ vớt ở chỗ này bên trong?

Trong lòng chỉ có thể thâm hận nổi lên cái kia ra ý đồ này người, nhưng cũng chỉ có thể trầm mặc ứng đối, tuyệt vọng bảo vệ.

"Người tốt không tốt báo, quả nhiên là thế gian chân lý a. . ."

Vào lúc này, Phương Quý trong lòng cũng nghĩ: "Cái này phương pháp quá vô liêm sỉ, nhưng cũng thực tại cao minh. . ."

Ra cái này một kẻ người, có thể nói là đem Bắc Vực tu sĩ tâm tư mò cực kỳ thông suốt, lập tức liền đem bọn họ ép lên tuyệt lộ.

"Chỉ tiếc, đứa kia cũng là có thể bắt nạt bắt nạt người đàng hoàng thôi. . ."

Hắn quan sát chu vi, chỉ thấy bên người đi theo bách tính đã ít nhất có mấy hơn trăm người, thành một cái liên miên hàng dài, kéo con mang nữ, tiến lên chậm chậm, ô ương ương một mảnh cũng rất là đồ sộ, trong lòng âm thầm cân nhắc nói: "Tuy rằng còn không biết tiền đồng chỉ dẫn ta đi tới

nơi này có đặc biệt gì dụng ý, nhưng ít nhất trước mắt cục diện này , ngược lại cũng không đến nỗi nhượng người tuyệt vọng. . ."

Nói, ánh mắt ngược lại có mấy phần ác liệt, âm thầm làm ra một cái quyết định đến: "Người tốt không tốt báo tuy là chân lý, nhưng ngày hôm nay đũa tới ta ở cái này, liền nhất định phải có báo đáp tốt!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 290: Tương Kế Tựu Kế

"Sư tử, này sự kiện không đúng nha. . ."

Trong lòng cân nhắc gần đủ rồi, Phương Quý liền cõng lấy hai tay tìm tòi đến Quách Thanh sư tử bên người, chỉ thấy lúc này Quách Thanh sư tử trong lòng ngực ôm một cái em bé, sau lưng còn cùng một cái bản thiêu tiểu nha đầu, tay kéo nàng góc áo, dọc theo đường đi vội vã cuống cuồng theo, Phương Quý trừng tiểu nha đầu kia một chút, nhất thời sợ hãi đến nàng trốn đến Quách Thanh sư tử sau lưng, Phương Quý đối với mình uy nghiêm rất hài lòng, gật gật đầu, sau đó mới hướng về Quách Thanh sư tử nói một câu.

"Ta biết!"

Quách Thanh sư tử gật gật đầu, nói: "Hắn là có người cố ý đem bọn họ trực tới, bức cho chúng ta cứu người!"

Nàng lúc này tựa hồ có hơi tê dại, nói ra này sự kiện thì lại trên mặt không có lộ ra sắc mặt giận dữ.

"Sư tử ngươi cũng không tức giận sao?"

Phương Quý đúng là có chút ngạc nhiên, chính mình sư tử có thể đoán được này sự kiện hẳn cũng không ngoài ý muốn, dù sao không phải người ngu đần nhìn ra những người dân này đến có vấn đề, bất quá chính mình sư tử lại có thể lấy bình tĩnh như vậy giọng điệu đem này sự kiện nói ra, cũng làm cho hắn cảm giác có chút hiếu kỳ, trong lòng lập tức đến rồi chút hứng thú, lại trừng bé gái kia một chút, sau đó rất hứng thú nhìn sư tử.

"Sinh giận hữu dụng không?"

Quách Thanh sắc mặt của sư tử ngoài dự đoán mọi người bình tĩnh, nhàn nhạt nói: "Ngược lại những thứ này người nếu bị chúng ta gặp gỡ, cái kia đều là phải cứu, lại còn. . ." Nàng dừng một chút, trên mặt tựa hồ lộ ra chút cười khô, thở dài nói: "Sư đệ, chuyện như vậy ta đã gặp được quá nhiều, chuyện lần này, thậm chí cũng không tính ác độc, chỉ là có chút buồn nôn thôi!"

"Ồ?"

Phương Quý đúng là cảm thấy có chút bất ngờ, nghĩ thầm chính mình sư tử đây là được bắt nạt được thói quen sao?

"Liên bởi vì bọn họ đem chuyện làm buồn nôn, vì lẽ đó có thể nào liên như thế nhin?"

Phương Quý đánh giá một thoáng sư tử, nở nụ cười, nói: "Nhiều người như vậy đều là đánh bạc tất cả theo tiến vào bãi săn, cũng không thể để cho bọn họ thất vọng mà về chứ?"

Quách Thanh sắc mặt của sư tử, lập tức trở nên ảm đạm rồi lên.

Loại này đạo lý nàng thì lại làm sao không hiểu, thậm chí nói tới đối với hẻm Phế Nhân hiểu rõ, nàng có thể so Phương Quý cảm động lây nhiều.

"Sư tử a, người trước tiên không vội tự trách. . ."

Phương Quý hì hì nở nụ cười, có chút thần bí nói: "Đây sự kiện ta có biện pháp!"

"Người có biện pháp?"

Quách Thanh sư tử mãnh đến ngẩng đầu lên, nhìn về phía Phương Quý ánh mắt có chút giật mình, cũng dù sao cũng hơi ngờ vực, bây giờ cục diện, có thể nói vô cùng rõ ràng sáng tỏ, sở dĩ bọn họ biết rõ đã trúng bẫy, lại ai cũng không có đề nghị muốn thảo luận một chút, liền là bởi vì bọn họ biết căn bản không thể bỏ xuống những người dân này, vì lẽ đó chỉ có thể có nổi khổ không nói được nuốt xuống như thế một cái thiệt ngầm.

Nhưng cũng là ở Quách Thanh sư tử cũng cảm thấy không có biện pháp gì thì Phương Quý chợt đến nói mình có biện pháp, Quách Thanh sư tử trong lòng tự nhiên là ba phần vui mừng bảy phần kinh ngạc, nghĩ tin lại không dám tin, vạn nhất chính mình sư đệ ở đây đùa giỡn ni làm sao bây giờ?

Nếu là hấn trước tiên nhắc tới tiền lại nói có biện pháp cũng vẫn có thể tin chút. . .

"Vốn là không có biện pháp, nhưng ai để người ta như thế tri kỷ, đưa nhiều người như vậy lại đây cho chúng ta đây?"

Phương Quý có chút thần bí nở nụ cười, ánh mắt hướng về chu vi cái kia ô ép ép một mảnh bách tính trên người quét tới.

Những thứ này ở Vân quốc ma họa bên trong may mắn còn sống bách tính, lúc này từng cái từng cái mang mặt hoảng sợ, chu vi nhưng có cái gì gió thổi cỏ lay, đều theo bản năng liền muốn ôm đầu ngồi xổm xuống, mà bọn họ nhân số tuy nhiều, nhưng cũng là một đồng một đồng chồng ở cùng nhau, mỗi một đồng người trên đỉnh đầu, hoặc là ở trung tâm nhất nhân thủ trong lòng, đều nâng một tấm bùa chú, hoặc là cái nào đó ẩn nấu khí tức pháp khí.

Trong giới tu hành, cũng không có thiếu phù triệu pháp khí lưu lạc thế gian, những thứ này người liền trên căn bản đều dựa vào những pháp khí

này mới ở cái này một tràng ma họa trong còn sống, chỉ bất quá bọn hắn có thể không có biện pháp cho những pháp khí này hoặc là phù triệu bổ sung linh khí, đợi đến những pháp khí này phù triệu tự thân linh khí tiêu hao chờ tận thì bọn họ liền cũng thành hoàn toàn không có phòng hộ cừu con, lúc này, kỳ thực cũng đã có một ít nhân thủ trên nâng phù triệu đã sớm lu mờ âm đạm, nhưng bọn họ vẫn không nỡ bỏ từ bỏ, bảo bối như thế ôm vào trong lòng.

"Những khôn kiếp đó, chính là đang bắt nạt người thiện tâm a. . ."

Phương Quý ánh mắt đảo qua những kia bách tính, cười lạnh một tiếng, mắng: "Bất quá dựa kia cũng quá coi thường người, cho rằng mọi người đều với hắn nghĩ tới như thế là người tốt sao?" Một câu nói này nói Quách Thanh sư tử dư vị nửa ngày không cân nhắc qua vị đến, luôn cảm thấy tựa hồ nơi nào không đúng lắm, sau đó lúc này liền thấy Phương Quý nhỏ giọng, xấu cười nói: "Sư tử, ngươi câu qua cá sao?"

"Hả?"

Cái này không đầu không đuôi xin hỏi đến Quách Thanh sư tử sững sốt một chút.

Phương Quý đầy mặt hưng phấn, có chút đắc ý nói: "Chúng ta có nhiều như vậy mối, còn sợ câu không đến cá?"

Quách Thanh sư tử nghe được nhất thời trong lòng có chút mê man, sau đó nàng liền theo Phương Quý ánh mắt hướng về những kia bị hẻm Phế Nhân tu sĩ bảo hộ ở bên trong dân chúng nhìn sang, trong nháy mắt rõ ràng Phương Quý ý tứ, nhất thời trợn to hai mắt: "Hả?"

"Sư tử, có thể giải quyết cục diện này biện pháp liền một cái như vậy a. . ."

Phương Quý vẻ mặt thành thật nhìn về phía Quách Thanh sư tử.

Quách Thanh sư tử quét dân chúng chung quanh một chút, sắc mặt đều trướng đến có chút đỏ lên, trầm giọng nói: "Không. . ."

"Người trước tiên không vội từ chối!"

Quách Thanh sư tử phản ứng không một chút nào ra ngoài Phương Quý dự liệu, cũng đã sớm nghĩ kỹ nên làm gì khuyên nài, không cho phép nài từ chối, nhân tiện nói: "Sư tử, ta biết người khẳng định cảm thấy làm như vậy không quá phúc hậu, nhưng phúc hậu không thể làm cơm ăn a, làm người đầu óc đến linh hoạt lên, hiện tại chúng ta đã cứu nhiều người như vậy, hơn nữa có thể bảo đảm mặt sau nhất định còn có thể có nhiều người hơn lại đây, chẳng lẽ nói liền thật sự như thế vì hộ tống những người dân này đi ra ngoài, đem đại gia hỏa cơ hội cuối cùng cũng cho dễ dàng từ bỏ rồi?"

Nói thật lòng nhìn Quách Thanh, nói: "Đây là duy nhất một cái vẹn toàn đôi bên biện pháp!"

Quách Thanh sư tử dùng sức lắc đầu, trợn to hai mắt, nói: "Người. . ."

Phương Quý vừa nhìn đây là muốn phát hỏa đáng về a, vội vàng kéo lại Quách Thanh sư tử tay, nói: "Người đừng vội, chúng ta lại không phải thật sự nắm những người dân này tính mạng đùa giỡn, chỉ là dùng bọn họ đem Ma linh dẫn lại đây mà thôi, đã như thế, còn có thể càng tốt bảo vệ lấy bọn họ, kỳ thực liền coi như chúng ta không làm như vậy, phỏng chừng Ma linh cũng sắp bị dẫn lại đây, chúng ta bên này tụ tập bách tính càng nhiều, khí tức liền càng khổng lồ, trên người bọn họ ẩn náu khí tức phù thiên hoặc là pháp khí, cũng đều là một ít hạ đẳng hàng, chống đỡ đến lúc này đã rất hiếm có rồi, ta dám không nói ra được nửa ngày, thì sẽ có một nửa trở lên pháp khí mất đi tác dụng, che giấu đều không giấu được. . ."

Quách Thanh sư tử liên tục hai lần nói bị đánh gãy, cũng nghe Phương Quý ba ba nói nhiều như vậy, mặt đều có chút đỏ, vội la lên: "Ta. . ."

Phương Quý cả giận nói: "Sư tử, làm người thành thật cũng có cái mức độ, người muốn ngu như vậy thực sự, ta nhưng là không đùa với người, ta. . ."

Lần này là hẳn lời nói không có nói xong, Quách Thanh sư tử tay liền bỗng nhiên tăng tăng vỗ tới trên bả vai hẳn.

Phương Quý nhất thời sợ hết hồn, lắp ba lắp bắp nói: "Nói rõ trước a sư tử, ta chỉ là nhắc lên cái đề nghị, người không thể động thủ. . ."

"Ta là muốn nói, không sai, người ý đồ này có thể, ta đồng ý. . ."

Quách Thanh sư tử hầu như là cướp đem những câu nói này nói ra, sau đó ánh mắt có chút mừng rỡ nhìn Phương Quý.

"Ân. . ."

Phương Quý đều không khỏi ngẩn ngơ: "Người đồng ý?"

Quách Thanh sư tử ánh mắt quái lạ, nói: "Đương nhiên đồng ý, ở trong lòng người ta liền ngoan cố như vậy không thay đổi sao?"

Phương Quý lại là có chút bất ngờ lại là có chút mừng rỡ, cười nói: "Người đây vẫn đúng là để ta không nghĩ tới, ta vốn tưởng rằng. . ."

"Sư đệ, ta lại không phải một cái kẻ ngu si. . ."

Quách Thanh sư tử đánh gãy Phương Quý lời nói, con mắt lại cũng ở hơi toả sáng, bắt quá rất nhanh sắc mặt liền đã khôi phục yên tĩnh, nghiêm túc nói: "Ta cũng biết đây là không có biện pháp chuyện, người nói rất đúng, lúc này chúng ta nghĩ bình an đem những người dân này đưa ra Vân quốc,

đã không thể, nhân số quá nhiều, cùng với đợi đến bọn họ che giấu tức phù triện từng cái từng cái mất đi hiệu lực, sau đó đem cái kia linh linh toái toái Ma linh hấp dẫn lại đây, mệt mỏi, chẳng bằng dứt khoát một ít, đem chu vi tất cả Ma linh đều hấp dẫn lại đây!"

Nàng nói bàn tay hư phách một kế, nói: "Ít nhất như vậy còn có thể nắm giữ chủ động, chém giết lên càng chắc chắn!"

"Sư tử. . ."

Phương Quý không khỏi nháy mắt một cái, cảm khái nói: "Ta trước đây thật giống thật sự coi thường ngươi. . ."

Quách Thanh sư tử trắng Phương Quý một chút, nói: "Ta cũng là Thái Bạch tông dạy dỗ đến!"

. . .

. . .

Được đến sư tử tán đồng sau khi, Phương Quý trái tim đại định, rất nhanh liền đem những cái khác hẻm Phế Nhân tu sĩ kêu lại đây, đem chính mình chủ ý nói với bọn họ một thoáng, sau đó liền thấy những thứ này người sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng đặc sắc, một lúc lâu không người đáp lại.

Phương Quý trong lòng "Cách thích" một tiếng, nghĩ thầm không dễ dàng sư tử có thể nghĩ đến thông việc này, những thứ này người lại không xoay chuyển được đến đây đi?

"Như vậy không thích hợp. . ."

Cũng là ở Phương Quý trong lòng nghĩ muốn hay không tìm cái phương pháp gì khuyên khuyên bọn họ thì liền thấy được đám kia hẻm Phế Nhân tu sĩ bên trong, cái kia tửu quán chạy đường tiểu nhị lông mày chăm chú trứu thành một cái mụn nhọt, chậm rãi lắc lắc đầu, Phương Quý nhất thời không nói gì, đang muốn chịu tính tình cho bọn họ giảng giảng đạo lý, liền nghe cái kia chạy đường tiểu nhị nói: "Trực tiếp dẫn Ma linh lại đây không được, cần phải trước tiên tìm cái có thể bố trí đại trận địa thế, đem những kia bách tính thả ở bên trong, đợi đến Ma linh vừa bị hấp dẫn lại đây, chúng ta liền khởi động đại trận, cắn giết rơi những kia Ma linh!"

Phương Quý nhất thời lại ngần ra.

Sau đó liền nghe được cái kia người thọt Khúc Thần Hành gật đầu liên tục nói: "Đúng, đúng, có thể sử dụng đại trận cắn giết Ma linh, tổng so với chúng ta tự mình động thủ liều mạng đến thuận tiện, có những người dân này làm lời dẫn, không sợ những kia Ma linh không ngoan ngoan tiến vào trong đại trận đi. . ."

"Các người nghĩ tới còn có chút không thích hợp. . ."

Cái kia cắt thịt thủ đầu bếp nói: "Vẹn vẹn là dùng người sống mùi là không đủ, còn đến lại thêm điểm huyết khí. . ."

"Có người bị thương sao? Trước tiên đem băng bó vết thương mở ra. . ."

". . ."

". . ."

Phương Quý nghe thấy bọn họ từng cái từng cái tranh đem ra chủ ý đáng đáp, cả người đều đã có chút bối rối.

"Phương tiểu hữu, ngươi có biết trước nhất làm cho chúng ta không cam lòng chuyện là cái gì không?"

Phảng phát là nhìn ra Phương Quý vẻ mặt quái lạ, cái kia phế bỏ đạo cơ Kim Thiên tông Đạo tử Cam Ngọc Thiên nghiêng đầu đến, nhìn Phương Quý con mắt, cười nhạt nói: "Chúng ta rõ ràng chỉ là nghĩ làm điếm chuyện chính xác thôi, nhưng dù sao bị người coi như kẻ ngu si. . ."

"Vì lẽ đó, ngươi chiêu này tương kế tựu kế, phi thường diệu, hả giận!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 291: Khó Nhất Việc

Quả thật liền Phương Quý cũng không nghĩ tới, chính mình chỉ là đưa ra một cái đề nghị mà thôi, những người kia lại làm so với mình còn hăng say!

Cùng chính mình vừa bắt đầu cho rằng người đang hoàng tựa hồ không giống nhau lắm. . .

"Ta đi tìm thích hợp địa thế!"

Này tửu quán chạy đường tiểu nhị cái thứ nhất nở nụ cười, trực tiếp tung kiếm xông lên giữa không trung, giơ tay kết một cái pháp ấn, con mắt chậm rãi mở, đã thấy hắc hai mắt trong, lại có kim quang lấp lóe, bây giờ Phương Quý mấy người từ phía dưới nhìn lên, thân hình của hắc cũng giống như là ẩn giấu ở tầng tầng ma vụ trong, gần như sắp muốn thấy không rõ lắm, lại là có thể cảm nhận được hắc cái kia hai buộc dị thường sáng ngời ánh mắt, lại như là thực chất giống như, xuyên thấu cái kia tràn ngập tại trong thiên địa ma vụ, nhanh chóng hướng về xa xa núi sông địa thế quét tới. . .

"Cái này tiểu nhị bản lĩnh khá tốt a. . ."

Phương Quý cảm ứng được cái kia tiểu nhị thị lực bất phàm, nhất thời có chút giật mình.

"Ồ tửu quán bên trong hầu hạ người, không điểm nhãn lực sức lực làm sao thành?"

Quách Thanh sư tử mỉm cười, nói: "Tên của hắn tên gọi là Yên Lăng, chính là nguyên lai Tiêu quốc hoàng tộc người, trời sinh am hiểu Thần Tiên thuật, vẫn còn ở Luyện Khí cảnh giới thì liền đã có thể trọng sư ban tặng hắn cung thần, một mũi tên bắn giết bên ngoài mười dặm đối thủ, chỉ tiếc sau đó cung thần bị hủy, cánh tay phải cũng bị thương, từ đây một thân bản lãnh liền coi như là phế bỏ, không người coi trọng, lúc này mới lưu lạc tới hẻm Phế Nhân bên trong, chỉ bất quá, những kia Tôn phủ huyết mạch, lại vẫn là coi thường hắn, hắn tiên đạo tuy rằng phế bỏ, nhãn lực lại vẫn còn ở đó. . ."

Nói đến chỗ này, Quách Thanh sư tử đáy mắt cũng hiện ra một vết vẻ khâm phục, nói: "Không chỉ có như vậy, hắn thậm chí còn lại trong âm thầm lén lút tu hành, luyện thành từ lâu tiêu diệt Thần Đồng tông bí pháp Thần Đồng huyền công, đừng xem hắn bình thường biết điều không hiện ra, nhưng chỉ cần hắn này pháp một phát huy ra, trăm dặm bên trong, sợ là không có bất kỳ vật gì giấu giếm được hắn con mắt, quả thực có thể coi là kinh tài tuyệt diễm!"

"Mười dặm ở ngoài có một núi, trước sườn núi như rồng, sau lĩnh như rồng, vòng gió ôm khí, quái thạch như rừng, cho là một chỗ bày trận nơi đến tốt đẹp!"

Rất nhanh tên kia kêu Yên Lăng tiểu nhị liền đã từ không trung nhảy xuống, cười nói với mọi người.

Bên cạnh một cái ăn mặc xám trắng áo bào, tóc xám trắng, chòm râu cũng là xám trắng nam tử, thân mặc đạo bào, thoạt nhìn như là cái rìa đường đoán mệnh, mà trước ở hẻm Phế Nhân thì Phương Quý cũng xác thực nhớ tới hắn là cái bày sạp đoán mệnh, nghe xong Yên Lăng lời nói cười nói: "Tiểu tử ngươi lại đang lừa biếng, đã dạy ngươi bao nhiêu lần, xem núi muốn nhỏ, cái kia núi đá vẫn làm sao, lỗ thủng làm sao, cây cỏ làm sao?"

"Lần này nhìn thấy!"

Tử quán tiểu nhị Yên Lăng cười nói: "Nham văn như thác nước, lỗ thủng nằm dày đặc mà không có luật, cỏ thiên mộc dài, trước sơ sau mật!"

"Bày trận có thể rồi, còn lại giao cho ta đi!"

Cái kia trên người mặc quái bào nam tử cười to cùng nhau, liền như thế vừa đi vừa thôi diễn lên.

"Cái kia chạy đường tiểu nhị bản lĩnh không kém a, ngược lại không biết cái này đoán mệnh làm sao. . ."

Phương Quý nghe được, không khỏi có chút tắc lưỡi, nghĩ thầm nhìn thấy bên ngoài mười dặm có một núi, kỳ thực không khó, nhưng không chỉ có là ở cái này mà vụ um tùm tình huống xuống nhìn thấy ngọn núi kia, còn muốn tỉ mỉ thấy rõ cái kia núi thế núi, sườn núi đá hình dạng, bầu không khí chảy về phía thậm chí trên sườn núi lỗ thủng, cái này liền có vẻ thật đáng sợ, mà cái kia đoán mệnh cái giá tựa hồ so với chạy đường càng to lớn hơn, liền càng khiến người có chút ngạc nhiên.

Mà cái này vừa nhìn, liền lại cảm thấy mới mẻ, chỉ thấy cái này đoán mệnh vừa nhanh chân đi về phía trước, vừa tay nắm kiếm quyết, tựa như muốn xuất kiếm, rồi lại chỉ là trên không trung nhiều lần chèo chèo, tựa như đang cùng bên trong đất trời vô hình kẻ địch đánh nhau giống như, mỗi chèo đến mấy kiếm, bên người liền xuất hiện một đạo phù văn, dường như vật hữu hình giống như trôi nổi ở phía sau hấn, xoay tròn không ngừng, có hiem thấy thần tính.

Phương Quý không hiểu trận pháp, nhưng chưa từng ăn thịt lợn cũng đã gặp giết lợn, hấn lúc ẩn lúc hiện nhìn ra, người này hấn là đang tính toán

một cái nào đó đại trận trận góc, chỉ là người khác tính toán, phiền phức cực kỳ, tinh vi khó sách, người này lại mù ra dấu cái gì đây?

Quách Thanh sư tử thấy, liền cười nói: "Vị này chính là Phác Nam thúc thúc, lão nhân gia người nguyên bản là học kiếm, chỉ là sau đó tu luyện hơn bốn mươi năm Kiếm hoàn, toàn bộ bị người phá hủy, cũng lại không thể động vào kiếm, lúc này mới thành người khác mắt trong phé nhân, chỉ bất quá hấn Lão nhân gia có thể không như vậy dễ dàng chịu thua, rồi lại đi một lần nữa học trận đạo, lấy kiếm quyết ẩn trận đạo, ngộ ra độc nhất vô nhị phương pháp bày trận, đấu thiên địa mà được chân nghĩa, bây giờ đã là trận pháp một đạo Đại hành gia!"

Phương Quý cảm khái một câu, lại nói: "Trước học kiếm sau học trận, vậy làm sao làm cái đoán mệnh?"

"Bởi vì cùng trước hấn kiếm đạo cũng coi như có chỗ giống nhau!"

Quách Thanh sư tử nói: "Trước đây hấn mỗi thấy một cái không vừa mắt người, tổng sẽ nói, ta xem người hôm nay có họa sát thân a, đối phương nếu là sinh giận cùng hấn động thủ lên, vậy thật đúng là ngay khi hấn dưới kiếm đáp lại kiếp, xác minh hấn câu kia có họa sát thân lời nói. . ."

Phương Quý nhất thời vô cùng ngạc nhiên: "Vậy hấn có thể sống đến hiện tại cũng không dễ dàng. . ."

"Hiện tại thiên ngoài miệng đã đổi rồi!"

Quách Thanh sư tử nói: "Hiện tại hấn gặp người liền nói ta xem người mặt mày hồng hào, nhất định phát tài. . ."

Phương Quý cười ha ha nói: "Đây là học ngoan nha!"

Vừa nói, mọi người vừa thay đổi phương hướng, hướng về phía tây nam hướng về này tòa sơn cốc bước đi, những thứ này may mắn còn sống sót bách tính, tới đây ma khí hùng hực nơi, khó phân biệt phương hướng, không nhận ra con đường, chỉ biết một đường theo cất bước, lúc này nhượng bọn họ xoay chuyển phương hướng, bọn họ cũng sẽ không chỗ nào không từ, tốt xấu mười dặm đường cũng không xa xôi, đoàn người lại bước nhanh hơn, bất quá gần nửa canh giờ, liền đã đến.

Tử quán tiểu nhị lẳng yên sắp xếp những người dân này nhập cốc, bọn họ còn tưởng rằng rốt cục có thể nghỉ chân, từng cái từng cái giành trước xông, hướng về trong cốc chen tới, đều muốn cướp người quần vị trí chính giữa, mà vào lúc này, những kia hẻm Phế Nhân bên trong các tu sĩ, thì lại cũng đều quay đầu hướng về này đoán mệnh Phác Nam Tử nhìn lại, chỉ thấy hần lúc này dĩ nhiên tính ra ba mươi sáu cái phù văn, mặt lộ vẻ vui mừng, tay áo lớn phát một cái, liền đem cái kia ba mươi sáu cái phù văn đánh về phía thung lũng trước sau các cái vị trí, cùng núi sông cây cối kết hợp lại, lại không kém mấy may, vô cùng tinh diệu.

"Ta trận đạo lại tinh tiến, không sai, không sai!"

Phác Nam Tử thương thức chính mình thôi diễn đi ra trận góc, lắc lắc đầu, rất là đắc ý, tán thưởng chính mình lời nói cũng rất có thành ý, rồi sau đó phóng khoáng cười to nói: "Đến tám người thủ trận môn, chỉ cần là thật là có bản lĩnh, đã phế bỏ cũng đừng tới rồi!"

"Cái này hẻm Phế Nhân bên trong người, có thể không đều là phế?"

Phương Quý trong lòng nghĩ, cái này nên chính mình ra tay, liền nhắc bước đi về phía trước, không nghĩ tới vừa mới bước ra một bước, liền thấy được gần nhất nơi một phương trận môn vị trí, đã đứng thẳng một cái người, chính là vị kia Kim Thiên tông Thiếu chủ nhân Cam Ngọc Thiên,

Phương Quý nhất thời tâm trạng thấy kỳ lạ, nghĩ thâm cái tên này không phải đã bị phé rơi, hai tay run liền đũa đều đã cầm không nổi sao?

Tu hành bên trong người tay đứt ruột xót, các loại pháp môn dựa cả vào hấn, mười ngón đều không nghe sai khiến, này còn có thể tu cái gì?

Cái kia Cam Ngọc Thiên tựa hồ nhìn ra Phương Quý suy nghĩ, nhàn nhạt nói: "Cái này một phương trận môn liền tặng cho ta tốt, ta hai tay tuy đã phé bỏ, dùng không được kiếm, viết không được phù, thậm chí nắm không nổi ấn pháp, bất quá ta hai chân vẫn còn, như thế có thể ngăn địch. . ."

"Vậy ngươi ở chỗ này tốt. . ."

Phương Quý không tỏ rõ ý kiến, xoay người lại hướng về một hướng khác đi tới, bỗng thấy hoa mắt, lại là cái kia Thần Hành tông chân truyền Khúc Thần Hành cướp ở hấn trước, Phương Quý nhất thời giận dữ: "Nhân gia nói không muốn phé nhân, ngươi một chân tới đây làm gì?"

Người thọt Khúc Thần Hành cười vung múa xuống trong tay gậy, nói: "Ta hiện tại đã sửa dùng thương rồi!"

Phương Quý không nói gì, lại hướng xuống một phương hướng chạy đi, đã thấy vị kia Thanh Nhan tông thánh nữ Ngô Nhan đã ở nơi đó chờ, thấy Phương Quý đi về phía này, nhất thời gò má ửng đỏ, lộ ra một cái kiêu khiếp nụ cười, quăng một cái như tơ mị nhãn lại đây, cái kia một mặt thịt mỡ cùng vết tích nhất thời chen ở một khối, đem Phương Quý sợ hãi đến một cái kích lẳng, vội vàng quay đầu lại hướng về một hướng khác đi tới.

Liên tiếp đi rồi mấy cái phương vị, chỉ thấy đều đã bị hẻm Phé Nhân tu sĩ chiếm lên, Phương Quý thực sự không biết bọn họ lòng tin này nơi nào đến, mắt thấy ở trung tâm nhất bảo vệ lối vào thung lũng vị trí không có ai

cướp, vội vàng muốn qua đi thì liền thấy sư tử chính chậm rãi từ không trung bay xuống, trong tay kiếm cắm ở lối vào thung lũng trên mặt đất, ôm ngực tại trước, nhìn Phương Quý nói: "Cái này trọng yếu nhất một cái trận môn, đương nhiên ta đến thủ!"

Phương Quý lập tức bắt đặc dĩ, nói: "Vậy ta làm gì?"

"Sư đệ, chuyện quan trọng nhất giao cho ngươi!"

Quách Thanh sư tử tựa hồ cũng chăm chú suy nghĩ một chút, nói: "Đi trong cốc bảo vệ bách tính đi!"

...

...

"Ta nhưng là danh chấn Tôn phủ Ngọc Điện Tiểu Lang Quân Phương Quý Phương lão gia a. . ."

"Biết những kia Tôn phủ huyết mạch nhìn ta như thế nào sao?"

"Bày đặt ta như thế một cái đại cao thủ không cần, lại để ta đi bảo vệ những dân chúng kia?"

Thấy những người kia từng cái từng cái vênh vào rầm rầm, đem những kia trận môn vị trí đều đoạt tới, cũng như là coi chính mình là tiểu hài tử xem giống như, Phương Quý trong lòng cực kỳ bất mãn, trong miệng thì thầm hướng về bên trong sơn cốc đi tới, quét đám kia bách tính một chút, phát tay nói: "Đến đến đến, hiện tại đều nghe ta, bất luận các ngươi là dựa vào pháp khí cũng tốt, phù triện cũng tốt, hiện tại đều cho ta lấy xuống. . ."

Đến lúc này, những kia bách tính đám người cũng đã bối rối, bọn họ nơi nào hiểu được trong giới tu hành nhiều chuyện như vậy, có mấy người thậm

chí ngay cả chính mình là làm thế nào sống sót cũng không biết, duy nhất biết đến, chính là sợ dĩ chính mình có thể sống đến hiện tại, liền tất cả đều là dựa vào chính mình trên đỉnh đầu những phù triệu này pháp khí, vừa nghe đến Phương Quý để bọn họ lấy xuống, nhất thời từng cái từng cái kinh hoàng gào khóc. . .

"Tiên nhân tha mạng a, đây là chúng ta sinh mạng a. . ."

"Tiên nhân là muốn dùng chúng ta làm môi sao?"

"Chúng ta phải đi, thả chúng ta rời đi, chúng ta tự mình thoát thân đi, không cần các ngươi bảo vệ. . ."

"Trời ạ, vốn cho rằng các ngươi là người tốt, không ngờ rằng. . ."

"Ngột tu sĩ kia, nhà ta tổ gia gia đường huynh ngoại sinh nữ chắt trai nhà hàng xóm cũng ở tiên môn bên trong tu hành, ngươi cẩn thận bảo hộ chúng ta đi ra ngoài, còn có thể cùng hắn kết một thiện duyên, nếu là có ý đồ với chúng ta, chờ hắn biết rồi nhất định tha không được ngươi. . ."

". . ."

". . ."

Một bên trong thời gian sơn cốc, quần tình kích phần, xin tha người có nhiều, phần nô người có nhiều, chửi bới người có nhiều, thậm chí còn có lớn tiếng uy hiếp, những thanh âm này rất xa truyền tới ngoài cốc, cũng nhất thời làm cho canh giữ ở ngoài cốc sư tử đám người sắc mặt hơi hạ, nhìn dáng dấp những câu nói này đối với ảnh hưởng của các nàng rất lớn, có người đã không nhịn được nhắm hai mắt lại, vẻ mặt có vẻ hơi xoắn xuýt mà thống khổ. . .

"Ai nha?"

Phương Quý thấy cái này quần bách tính phản ứng cũng nhất thời ngẩn ngơ, lại hiểu rõ ra: : "Đám kia Lão Âm hàng nguyên lai thật sự đều không ngốc a, cuối cùng để cho ta cũng thật là một cái khó nhất việc, đây là muốn thi so sánh ta Phương lão gia bản lĩnh hay sao?"

Trong lòng vốn là có chút khí, lúc này càng là nở nụ cười lạnh, chậm chậm từ tốn nói: "Có người là làm người tốt còn hai đầu bị khinh bỉ, có bản lĩnh phải hai đầu đều có thể ngăn, Phương lão gia ta đã sớm biết cứu các người thời điểm từng cái từng cái cảm tạ mang ơn, một khi không bằng các người ý liền lập tức biến thành khóc lóc om sòm đánh hồn điệu dân, chỉ bất quá, lẽ nào các người không nghĩ tới. . ."

Hắn bỗng nhiên phi thân xông tới xuống, kêu lên: "Phương lão gia ta từ nhỏ đã là cùng điệu dân lớn lên sao?"

Tiếng hét trong, trực tiếp ra tay, hướng về những kia bách tính đám người trên đỉnh đầu phù triệu cướp đi.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 292: Phế Nhân Năng Lực

Trong tiếng hét vang, Phương Quý vọt tới những kia bách tính trên đỉnh đầu, nhắc tay vồ một cái, nhất thời vô số phù triện bay lên.

Cái này ngoài dự đoán mọi người một màn, làm cho này dân chúng đều bối rối.

Tu hành giả bản lĩnh so với bọn họ lớn, bọn họ là biết đến, nhưng ai có thể nghĩ tới bây giờ lại thật sự có người một lời bất hòa liền lên đến cướp a, những thứ này người rõ ràng có tâm sự, như là từ bỏ chính mình chuyện, còn muốn che chở mình người, không nên là người tốt mới đúng à?

Người tốt làm sao không nói lý?

"Ào ào ào" một trận vang lên, mặc kệ là hai tay ôm phù triện không tha cũng tốt, vừa thấy không ổn vội vàng đem bảo bối đem trong lồng ngực của mình sủy cũng tốt, bốn năm người cùng nhau nắm lấy bảo bối con khi mò trắng giống như liều mạng trở về kéo cũng tốt, ở Phương Quý cái kia một trảo phía dưới, thì lại làm sao chịu đựng được, mắt thấy đến này một kiện kiện pháp khí đều bay về phía giữa không trung, lại với tới không được, bọn họ cũng nhất thời như là một đám rơi vào trong chảo dầu cá, từng mảng từng mảng bị thảm kêu khóc tiếng vang lên, như là lập tức ngã vào địa ngục!

"Trời ạ, người lại muốn cướp. . ."

"Không có thiên lý a, các ngươi những thứ này ý thể hiệp người cường. .
."

". . ."

". . ."

Có người liều mạng chửi bới lên, còn có người kết bè kết lũ, giống như là muốn vọt lên cùng Phương Quý liều mạng.

Bất quá cũng liền ở đó chút người tất cả phù triện pháp khí đều bị Phương Quý đoạt trên giữa không trung sau khi, những người dân này mắt thường không nhìn thấy vô hình nào đó khí tức, liền bỗng nhiên như là tiết miệng cống giống như bay vút lên trời, hình thành rồi một luồng khó có thể hình dung dòng lũ, lên tới cao nhất nơi sau khi, lại hướng về bốn phương âm âm đi xuống, ở cái này tĩnh mịch giống như Ma vực trong, hiện ra đến cực kỳ dễ thấy. . .

"Hông. . ."

Rất xa nơi nào đó, một con chính ở trong vùng hoang dã du dãng Ma linh bỗng nhiên cảnh giác ngẩng đầu hướng phương hướng này nhìn lại, trong mắt lộ ra loại vẻ tham lam, rồi sau đó cái này con Ma linh bỗng nhiên ngửa đầu gào thét, âm thanh một truyền mấy chục dặm, qua lại vang vọng. .
.

"Chuyện này . . ."

Một tiếng gào thét vang lên, bên trong sơn cốc mới vừa có chút quần tình xúc động dân chúng liền như là phủ đầu rót một chậu nước lạnh, cái kia âm thanh truyền tới từ xa xa, cách xa nhau như vậy xa, vẫn là có vẻ vô cùng sợ hãi, trước thoát thân lúc sợ hãi hồi ức lập tức liền từ trong lòng bay lên

tới, khi đó nghe được cái này một tiếng ma hồng, liền thường thường đại diện cho mấy chục điều tươi sống mạng người tức sắp biến mất a. . .

Tất cả phần nộ cùng chửi bới đều kẹt ở cuống họng, sau đó cấp tốc đi xuống hàng, đặt ở trong lòng, thành sợ hãi.

"Nghe đến chưa?"

Phương Quý nở nụ cười lạnh, chỉ vào phương xa nói: "Những kia Ma linh đã gửi được các ngươi mùi rồi. . ."

Phía dưới nhất thời tràn ngập sợ hãi ánh mắt tuyệt vọng, ngơ ngác nhìn hần.

Phương Quý nói: "Hiện tại ta nếu không quan tâm các ngươi, các ngươi rất nhanh liền muốn bị Ma linh nuốt rồi. . ."

Phía dưới chúng bách tính ánh mắt càng sợ hãi, thậm chí còn có người khóc ra tiếng đến.

Phương Quý trên mặt nhất thời vẻ mặt có chút đắc ý, nói: "Nhưng ta sẽ không quan tâm các ngươi. . ."

Một đám bách tính trong ánh mắt nhất thời nhiều chút hi vọng về.

Phương Quý cười híp mắt nhìn về phía bọn họ: "Các ngươi nói ta có phải là người tốt?"

"Vâng. . ."

"Là người tốt a, ngài là đại đại người tốt. . ."

"Tốt tiên nhân, đại thiện nhân, ngài có thể ngàn vạn. . . Ngàn vạn lần đừng muốn bỏ xuống chúng ta a. . ."

Phương Quý nở nụ cười, nói: "VẬY các người có thể ngàn vạn nhớ tới lúc này nói, quay đầu lại mắNG ta ta có thể tìm các người nhà đi. . ."

"Vàng vàng vàng, tiên nhân đại ân, vĩnh viễn không bao giờ dám quên. . ."

"Quay lại tất nhiên phải cho ngài dựng bi làm truyền, hậu thế con cháu vĩnh nhớ a. . ."

"Tiên nhân thần thông quảng đại, bảo hộ ta bách tính. . ."

". . ."

". . ."

Phương Quý thoả mãn đi ra ngoài, hướng về canh giữ ở lối vào thung lũng Quách Thanh sư tử nói: "Dân chúng đều đáp ứng rồi, hơn nữa rất phối hợp!"

Quách Thanh sư tử vô cùng bất đắc dĩ, cùng Phương Quý cùng nhau quay đầu hướng về xa xa nhìn lại.

Chỉ thấy lúc này, rất xa đã có ma ảnh lay động, một con hai con, bay nhanh xuất hiện ở trong tầm mắt.

Sau đó, liền thấy nơi rất xa ma ảnh càng ngày càng nhiều, ong mật giống như tụ tập lên, ít nhất có bảy, tám con Ma linh xuất hiện ở bốn phía, lại đến lúc sau, theo những kia Ma linh càng ngày càng tiếp cận, càng xa một chút hơn địa phương, cũng có Ma linh xuất hiện, khắp cả mắt quét qua nhìn sang, ít nhất liền có mấy chục con Ma linh xuất hiện ở mi mắt bên trong, lấy một loại cực kỳ khủng bố tốc độ tiếp theo gần. . .

Những thứ này Ma linh, vốn là cũng rất dễ dàng bị người sống khí tức hấp dẫn, đặc biệt là mấy trăm tên bách tính tụ tập ở cùng nhau, lại đột nhiên lấy xuống tất cả che giấu khí tức pháp khí cùng phù triện, chuyện này quả thật lại như là trong đêm đen dấy lên một ngọn đèn sáng, lập tức liền làm cho này du đãng ở vùng hoang dã trong lúc đó Ma linh sinh ra cảm ứng, mang theo một loại không cách nào hình dung lệ khí, nhanh chóng nhào đem lại đây. . .

"Đã có không ít!"

Quách Thanh sư tử nắm chặt rồi bên hông cán kiếm.

Càng ngoại vi, những kia hẻm Phế Nhân bên trong các tu sĩ cũng đều đình chỉ hô hấp, khó nén trên mặt vẻ kích động.

"Còn xa xa không đủ đây. . ."

Phương Quý hướng về xa xa này đoán mệnh nói: "Người có thể hay không động xuống trận thế, đem nơi này người sống khí tức đưa đến càng xa hơn một chút chút?"

Đoán mệnh Phác Nam thúc nở nụ cười một tiếng, nói: "Việc nhỏ!"

Vừa nói chuyện, dao động động trong tay trận kỳ, giữa không trung bên trong trận quang lấp lánh, cuồng phong đột nhiên nổi lên, rất xa cạo đi ra ngoài, Phương Quý trong lòng cân nhắc một phen, đột nhiên một không làm hai không ngớt, lại dứt khoát lấy ra mười mấy viên Tý Thú đan, tất cả đều bóp nát, tung xuống gió lớn trong, những thứ này Tý Thú đan đều mang đầy huyết khí, nhất thời nồng nặc mùi máu tanh xen lẫn trong trong gió, cùng nhau thổi hướng về phía phương xa.

"Phản phật. . ."

Gió to tràn ngập, đi khắp vùng hoang dã.

Vào lúc này, phạm vi trăm dặm bên trong, tất cả du đảng Ma linh bỗng nhiên đều dừng động tác lại, mê man nhìn về phía giữa không trung.

Mấy tức sau khi, bọn họ chuẩn xác bắt lấy cái kia không trung huyết khí cùng người sống mùi vị, đột nhiên ma tức đại thịnh.

Một con một con, nhanh chóng phát động nổi lên chu vi ma tức, kính hướng về vùng thung lũng này chạy tới.

Những thứ này Ma linh, trời sinh dẫn theo tử khí, bởi vậy yêu nhất vô giết người sống, cái này cũng là mỗi một toà bên trong tòa thành lớn, đều sẽ tụ tập vô số Ma linh nguyên nhân, mà bây giờ cái này rất nhiều bách tính khí tức một tiết lộ, quả thực chính là ở cho chúng nó chỉ rõ phương hướng, mà lại kích khởi chúng nó vô tận sát ý, tất cả nghe được cái kia ma hồng, ngửi được cái kia người sống khí tức Ma linh, đều sẽ liều lĩnh chạy tới.

Bất quá nếu nói là lên khí huyết, tu hành bên trong người khí huyết dồi dào, cũng mạnh hơn phạm nhân, bất quá tu hành bên trong người khí huyết tuy thịnh, nhưng cũng chưa chắc có thể hơn được mười mấy hai mươi người gộp lại khí huyết mạnh, lại thêm vào Tu hành giả trong cơ thể ẩn chứa thần tính, đó là một loại Ma linh không thích khí tức, cho nên liền là Tu hành giả thả ra tự thân khí huyết, đối với Ma linh sức hấp dẫn, cũng không sẽ như thế mãnh liệt!

Đơn giản tới nói, lúc này môi câu, vừa vặn, chính là Ma linh đám người thích nhất!

"Ha ha, hiện tại đến rồi bao nhiêu?"

Phương Quý phi thân xông lên giữa không trung, khắp mọi nơi trương nhìn sang, liền nhìn thấy cái kia cuồn cuộn ma tức, chính lấy thung lũng

như thế này làm trung tâm, nhanh chóng tụ khiếu lại đây, trong lúc nhất thời lại không cách nào tính toán cái kia ma tức bên trong mang theo bao nhiêu Ma linh, nhưng có thể xác định chính là chỉ cái này trong chốc lát, liền ít nhất có không dưới trăm con Ma linh hướng về bọn họ cái phương hướng này nhanh chóng chạy tới, thế hung hăng. . .

"Không sai. . ."

Phương Quý nhất thời vui sướng, bây giờ bọn họ dù sao cũng là ở bãi săn dựa vào ngoại vi địa phương, Ma linh ít ỏi, có thể một hơi hấp dẫn nhiều phiến toái như vậy lại đây, đã là vô cùng hiếm thấy một màn, thấy Ma linh thế tới hung hăng, hấn lập tức kêu to: "Các người chịu đựng được sao?"

"Ha ha. . ."

Lúc này canh giữ ở thứ nhất nơi trận góc, chính diện đón những kia Ma linh, chính là Kim Thiên tông chân truyền Cam Ngọc Thiên, hấn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trước mắt ít nhất mười mấy con Ma linh cùng nhau vọt tới, thế khủng bố, liền như là một đám mây đen phải đem hấn bao phủ, trên mặt nhưng cũng không có ý sợ hãi, trái lại như là có chút lâu không gặp hàm chiến kích động, sau đó chậm rãi giơ tay, vô cùng phé lực kết nối lên một ấn.

Hai tay hấn đã phé, kết ấn lúc vô cùng gian nan, dùng hết tốt bỏ ra rất lớn công sức, cũng chỉ kết một cái đơn giản nhất pháp ấn.

Mà ở nhiều thời gian như vậy phía dưới, đám kia Ma linh cũng đã vọt tới hấn trước người.

"Bạch!"

Mắt thấy liền muốn thân tao ngộ bất hạnh thì hấn pháp ấn đã thành, quanh người bỗng nhiên nổi lên một trận cuồng phong, lại nguyên lai hấn

kết chính là một cái Phong ấn, triển khai ra chính là đơn giản nhất Phong Nhận thuật, có thể cũng ngay khi hấn cái này một đạo phong nhận hình thành một chốc, Cam Ngọc Thiên đột nhiên hai chân bước ra, trong khoảnh khắc còn như thần quang, ở đây như chớp giạt nhanh chóng đi khắp một vòng, thay đổi khó lường.

Mà theo thân hình hấn đi khắp, cái kia một đạo Phong Nhận thuật, bị hấn mang ra mấy cái quỹ dị đường vòng cung.

Mỗi một đường vòng cung vẽ ra, cái kia phong nhận lực lượng, liền gia trì một phần, cũng càng sắc bén một phần, quỹ dị một phần!

"Phốc" "Phốc" "Phốc" "Phốc "

Những kia mới vừa vọt tới hấn trước người Ma linh, hầu như thời khắc nguy cấp, liền đã bị những kia phong nhận phá tan thành từng mảnh, thân hình trực tiếp bạo thành từng đám từng đám huyết vụ, phiêu bay lả tả rơi xuống đất, sau đó ở trên mặt đất mọc rễ, tỏa ra chín đóa quỹ dị sen đen!

"Ta đi?"

Phương Quý nhìn tình cảnh này, bỗng nhiên kinh sợ đến mức con mắt đều trừng lớn.

Nhìn cái kia Cam Ngọc Thiên lúc này lần thứ hai trở nên chậm chậm, không coi ai ra gì giống như nhẹ nhàng động tác lắc đầu, vững vàng ghi vào trong lòng.

Trong vòng một chiêu, chém giết chín con Ma linh, cái này còn có thể gọi phé nhân?

Phần này trình độ, đã không chỉ là vượt quá Thanh Vân Gian bọn họ những kia Tôn phủ huyết mạch, so với ngay lúc đó chính mình còn cường

một điếm a!

Máu chót nhất là, hẳn chỉ là mượn thân pháp cùng đơn giản nhất một đạo phong nhận thuật kết hợp mà hoàn thành, đây là cái gì quý?

Mà không chờ Phương Quý trong lòng phần này ngạc nhiên kinh đi qua, chỉ thấy cái khác thủ trận người, cũng đã dồn dập cùng Ma linh giao thủ, cái kia một chân Khúc Thần Hành đón trước sau lũ lượt kéo đến năm, sáu con Ma linh, bỗng nhiên trên mặt thu hồi bình thường bại hoại nụ cười, hít sâu một hơi, trong tay gậy thường thường vạch ra, trong giây lát đó một tia ô quang trực tiếp xuyên qua năm, sáu con ma. . .

Cái kia năm, sáu con Ma linh, thậm chí đều không tại một đường thẳng trên, cũng không biết hẳn là làm sao xuyên qua!

Mà cái kia bây giờ đã từ ngày xưa tuyệt đỉnh mỹ nhân, biến thành bây giờ xấu xí mập mạp phu nhân thánh nữ Ngô Nhan, nhưng là một mặt vẻ quyết tâm, bỗng nhiên miệng phun một đạo máu đen, như giống như dải lụa hoành ở giữa không trung, ba, bốn con Ma linh đều bị máu đen nhiễm, trong nháy mắt kêu thảm thiết từ giữa không trung rơi xuống, cũng không biết cái kia máu đen lai lịch gì, liền chúng nó biến thành sen đen, đều ăn mòn một nửa. . .

. . .

. . .

"Cái gì quý?"

Phương Quý nhìn cái này từng hình ảnh, cũng không nhịn được gọi lên:
"Bản lãnh như vậy, vẫn tính cái gì phé nhân?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 293: Nhân Tạo Ma Triều

Cửu thiên chính văn Chương 292: Nhân Tạo Ma Triều

Vốn là Phương Quý còn lo lắng, nếu là đưa tới Ma linh quá nhiều, những thứ này người sẽ không chống đỡ được, nhưng thấy đến bọn họ ra tay sau khi, lại nhất thời phát hiện mình là cả nghĩ quá rồi, những thứ này hẻm Phế Nhân tu sĩ thực lực mạnh, lại so với Thanh Vân Gian mấy người càng sâu!

Hắn cũng là cho đến lúc này thời điểm mới nghĩ đến, những thứ này hẻm Phế Nhân tu sĩ, trước đây vốn là có một cái tên khác.

Cái kia chính là thiên kiêu!

Dù là bị phế rơi thiên kiêu, cũng có khả năng lần thứ hai biến thành mặt khác một loại phong cách thiên kiêu!

Hiển nhiên chung quanh đây bị hấp dẫn tới hơn trăm con Ma linh, hầu như ở trong khoảnh khắc, liền đã bị những thứ này canh giữ ở các cái phương vị hẻm Phế Nhân tu sĩ chém giết, đừng nói bị Ma linh tách ra đại trận, thương tới đến bên trong bách tính, thậm chí ngay cả canh giữ ở đại trận hạt nhân lõi vào thung lũng vị trí, làm cái này bảo vệ những kia bách tính cuối cùng một đạo phòng tuyến Quách Thanh sư tử đều không có đợi đến cơ hội xuất thủ.

"Nếu là như vậy, cái kia không quá đơn giản sao?"

Phương Quý trong lòng tính toán, bằng những thứ này người bản lĩnh, chỉ cần có thể dẫn bọn họ tìm tới càng nhiều Ma linh, liền đã ổn thoả phần thắng!

Hắn cũng là cho đến lúc này, mới lý giải đến trước sư tử nói câu kia "Thực lực không thua tại Tôn phủ thiên kiêu" là có ý gì, nhìn dáng dấp sư tử trong miệng Tôn phủ thiên kiêu, cùng mình lý giải Thanh Vân Gian Bạch Thiên Mặc mấy người còn không giống nhau, dù sao Thanh Vân Gian cùng Bạch Thiên Mặc, ở sư tử các nàng xem ra cũng là nhỏ đồng lứa, các nàng trong mắt thiên kiêu, là những kia sớm đã thành danh Trúc Cơ trung thượng cảnh nhân vật!

Mà theo những kia gào thét mà đến Ma linh bị chém giết, liền ngay cả những thung lũng kia bên trong bách tính đều cảm giác cùng bọn họ nghĩ tới không giống nhau lắm, vốn là bọn họ nghe những kia Ma linh gào thét, trái tim sợ hãi cực kỳ, run lẩy bẩy, nhưng đợi nửa ngày, lại một chút cũng không cảm giác được có nguy hiểm gì đến trước người mình, cũng dần dần hiếu kỳ lên, từng cái từng cái từ ở giữa hướng về ngoại vi chen, đẩy ra lối vào thung lũng cái kia duy nhất một điểm có thể nhìn thấy ngoài cốc cảnh vật nhỏ khu vực nhỏ, nhìn những tu sĩ kia chém giết Ma linh dáng vẻ, nhất thời thần phục không ngớt.

"Nguyên lai bọn họ lợi hại như vậy đây?"

"Trời ạ, những quái vật kia ở bọn họ dưới tay một kiếm đều không chịu được nữa. . ."

"Người lợi hại như thế, làm sao trước không tới cứu chúng ta đây, đáng thương ta cái kia số khổ huynh đệ yêu. . ."

". . ."

". . ."

Tuy rằng cái gì cũng nói, nhưng thấy đến cái này quần hẻm Phế Nhân tu sĩ thực lực sau khi, bọn họ cái kia ý sợ hãi nhưng cũng diệt hết, lúc này ngược lại cũng không thể nào quái trách Phương Quý đoạt đi phù triệu của bọn họ cùng pháp khí, trái lại chờ mong nổi lên những thứ này nhiều người nhiều chém giết Ma linh.

Cũng chỉ có bọn họ sớm ngày đem những thứ này Ma linh chém giết sạch sẽ, mình mới có thể sớm một chút về nhà a. . .

"Gần đủ rồi đi. . ."

Hiển nhiên Ma linh trước sau vọt tới bốn, năm sóng, có tới ba, bốn trăm con Ma linh ở không tới nửa cái canh giờ bên trong bị bọn họ chém giết, Phương Quý trong lòng cũng tính toán lên, có thể thấy, trước mắt số lượng ấy còn rất xa không có đạt đến những thứ này hẻm Phế Nhân các tu sĩ cực hạn, nhìn bọn họ từng cái từng cái bình tĩnh đáng dấp, phỏng chừng những thứ này Ma linh số lượng lại nhiều hơn trên vài lần, cũng không đến nỗi nhượng bọn họ hoảng loạn.

Bất quá, bốn, năm sóng sau khi, chu vi vò giết tới Ma linh số lượng cũng dần dần thiếu, Phương Quý trong lòng rõ ràng, những kia Ma linh mũi lại linh, cũng bất quá có thể ngửi được hai, ba trăm dặm bên trong người sống mùi hôi, bây giờ nhìn đáng dấp hẳn là chung quanh đây hai, ba trăm dặm bên trong Ma linh đều đã bị chém giết sạch sẽ, xa xôi hơn Ma linh nhưng là ngửi không đến đó mùi, đương nhiên sẽ không lại đây. . .

Số lượng ấy cũng không tính là quá nhiều, còn không sánh được một toà thành trì trong một nửa Ma linh. . .

"Sung sướng sung sướng, vào được Vân quốc sau khi, chỉ có lúc này giết sáng khoái nhất!"

Đúng là đám kia hém Phế Nhân tu sĩ lúc này đều biểu hiện hưng phấn không thôi, liên tục hoan hô, chính là ít nhất lộ nụ cười Cam Ngọc Thiên trên mặt, đều đã lộ ra mấy vệt cười nhạt, những thứ này Ma linh số lượng Phương Quý không chắc thoả mãn, nhưng bọn họ lại là mười phần có chút vui mừng, chỉ cái này nửa canh giờ bên trong chém giết Ma linh số lượng, liền đã bù đắp được bọn họ tiến vào nhập Vân quốc cả ngày thời gian thu hoạch.

Đặc biệt là, cái này một phần thu hoạch trước, bọn họ còn đang đứng ở đối với cái này sẵn ma không ôm hi vọng tuyệt vọng tâm cảnh trong.

Cũng chính là bởi vậy, bọn họ đối với đưa ra ý đồ này Phương Quý thực tại cảm kích, mỗi một cái đều quăng tới ánh mắt khâm phục.

"Đi thôi, thay cái bãi, trở lại một làn sóng!"

Phương Quý đón những ánh mắt này, biểu hiện rất là bình tĩnh, hai tay chấp ở sau lưng, đứng ở đón gió nơi, góc áo tung bay, rất có khí thế, Quách Thanh sư tử trong lúc vô tình hướng phương hướng này liếc mắt nhìn, đột nhiên cảm giác thấy chính mình sư đệ cùng ân sư Thái Bạch tông chủ rất giống.

Lần này chém giết Ma linh thành công, mọi người từ là đối với Phương Quý tín phục không ngớt, lúc này thấy hắn nói, liền lập tức đem chu vi ma liên đều cắt đi, Quách Thanh sư tử quyền trục phía trên, ma liên số lượng lập tức nhiều gấp đôi còn nhiều, sau đó cũng không ai dám chậm trễ, vội vàng lại lần nữa lên đường, trong lòng thầm nghĩ, nếu là có thể trong thời gian ngắn trở lại như thế vài lần, chẳng phải là kiếm được quá độ?

Chỉ bất quá trong lòng tuy rằng sáng khoái, lại lần nữa khởi hành thì những thứ này hèm Phế Nhân tu sĩ, lại tựa hồ như luôn có chút không tốt lắm ý tứ nhìn thẳng những kia bách tính đám người ánh mắt, điều này cũng làm cho Phương Quý cảm giác những thứ này mặt người da vẫn là quá mỏng, tâm cảnh tu hành vẫn chưa đủ a. . .

Lại như Phương Quý, tuy rằng trước mạnh mẽ đoạt những kia bách tính đám người phù triện cùng pháp khí, nhưng một là không ra loạn gì, thậm chí không nhượng bọn họ gặp bất kỳ một điểm hung hiểm, lại còn Phương Quý đem phù triện cùng pháp khí còn lúc trở về, liền đã rót vào không ít linh khí, những kia bách tính đám người cũng phân biệt ra được trên tay mình pháp khí thần lực lại trở về, nhất thời liền đối với Phương Quý sinh ra không ít cảm kích.

Lúc này bọn họ đã trái một câu "Phương tiểu tiên sư", phải một câu "Phương tiểu quý nhân" đem Phương Quý kêu đến trong lòng hồi hộp, Phương Quý vốn cũng là cái biết tán gẫu, bắt nạt một cái lưu dân bên trong tiểu hài tử, tồn hai câu bách tính bên trong lão đầu, đúng là rất nhanh liền cùng những người dân này đám người rút ngắn khoảng cách, khiến đến trong lòng bọn họ hảo cảm lớn bay lên, đúng là không có trước lúc kính nể cùng xa lánh.

Như vậy bước chân nhẹ nhàng lên đường, tốc độ của bọn họ cũng cũng không chậm, lại đuổi ra hai mươi, ba mươi dặm đường sau, liền lại tìm một cái địa phương thích hợp bày xuống đại trận, y theo cách đó mà làm, lại đưa tới hơn trăm Ma linh giết, sau đó liền lại lần nữa độ tiến lên.

Trước sau hơn nửa ngày thời gian đi qua, bọn họ chém liên tục mấy làn sóng Ma linh, thế nào cũng phải ma liên số lượng, đã phá số ngàn.

"Nếu thật sự có thể vẫn duy trì cái tốc độ này, nói không chắc chúng ta chỉ ở Vân quốc ngoại vi, cũng có thể tranh một chuyến săn ma ba vị trí đầu.

.."

Trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra nụ cười vui mừng, trước bao phủ ở trên đỉnh đầu mù mịt quét đi sạch sành sanh.

"Tiếp tục như vậy không phải biện pháp a. . ."

Đúng là ở những người khác đều vui vẻ ngay sau đó, Phương Quý không khỏi nhíu mày đến.

"Số lượng ấy vẫn là quá thiếu. . ."

Trong lòng hắn âm thầm nghĩ, cũng phát hiện có nhiều vấn đề, bây giờ trải qua cái này hơn nửa ngày chạy đi, những người dân này đám người đều đã rất là uể oải, cho nên bọn họ cũng chỉ đành ở lại một chỗ bên trong thung lũng giải lao, mà then chốt đều là ở chỗ, những người dân này tốc độ, sợ là sẽ phải càng ngày càng chậm, hơn nữa bọn họ dù sao dựa vào đi bộ cất bước, coi như là mệt chết, có thể đi ra bao xa phạm vi?

Chụp tình huống như thế xem, bọn họ hấp dẫn tới Ma linh, chỉ có thể càng ngày càng ít!

Chính mình cũng không thể thỏa mãn tại ngàn mấy Ma linh, dù sao đáp ứng rồi sự tử phải giúp nàng đoạt được sẵn ma ba vị trí đầu. . .

Chụp bây giờ số lượng này đến xem, đừng nói ba vị trí đầu, chính là mười vị trí đầu, đều còn kém xa!

"Vẫn là phải nghĩ một chút biện pháp. . ."

Phương Quý trong lòng không nhịn được bắt đầu cân nhắc, trâu đều thổi ra đi tới, làm sao có khả năng không làm được?

Huống hồ tiền đồng giúp mình làm sự lựa chọn này, vậy đã nói rõ nhất định có biện pháp.

Nếu là không có, cái kia chính là mình còn không nghĩ tới. . .

. . .

. . .

"Người nói cái gì?"

Cũng liền ở đó chút hẻm Phế Nhân tu sĩ là do Ma linh chém giết tâm tình dần tốt lúc, có người trên đỉnh đầu lại là mây đen kéo tới dày đặc!

Lúc này Duy Tông Tân, toàn bộ mặt đều tái rồi, khó có thể tin nhìn về phía chạy đến hẳn trước mặt đến báo cáo tin tức một cái nào đó tiên môn đệ tử, cái kia tiên môn đệ tử cũng là một mặt bất đắc dĩ, nói: "Việc này chính xác trăm phần trăm, có người phát hiện, những người kia lúc này đã tụ khiêu mấy trăm bách tính, mỗi đến một chỗ, liền bố trí đại trận, hấp dẫn chu vi Ma linh lại đây chém giết, có nhiều như vậy phạm nhân sinh khí làm mỗi như, những kia Ma linh đều điên cuồng giống như nhào tới, ở lại trong ngoại vi đồng đạo đám người đều gần như không còn Ma linh chém giết. . ."

Hắn vậy vậy tay, nói: "Đều bị bọn họ quét đi sạch sành sanh!"

"Cái này cái gì quỷ a?"

Duy Tông Tân trực giác đến trời đều sắp sụp xuống: "Ai ra loại này mưu ma chước quỷ?"

"Bọn họ không phải thích nhất bảo vệ phạm nhân sao? Làm sao bây giờ quay xe bắt đầu dùng phạm nhân làm mỗi như?"

"Thủ đoạn tàn nhẫn như vậy ngay cả chúng ta bị vướng bởi danh tiếng, không có suy nghĩ qua a. . ."

"Những thứ này người làm sao cùng chính mình tưởng tượng bên trong không một chút nào như thế đây. . ."

"Vô liêm sỉ, tàn nhẫn, đê tiện. . ."

". . ."

". . ."

Duy Tông Tân một hơi đem tất cả chữ bói đều mắng đi ra rồi, tựa hồ trên thiên linh cái có thể nhìn thấy hỏa khí chà xát hướng lên thoán, nhưng cuối cùng, hấn lại một mặt sợ hãi lên, trừng trừng nhìn cái kia tiên môn đệ tử, tiếng nói bên trong cũng giống như là ngậm một cỗ khí lạnh, chột dạ nói: "Hiện tại, có phải là rất nhiều người đều biết đem những kia phạm nhân bách tính trục đi qua chính là ta?"

Cái kia tiên môn đệ tử do dự một chút, cẩn thận từng li từng tí một nói: "Đúng, trước ta để đại gia hỏa theo lời người nói, khắp nơi đi nói đây là người ý tứ, kết quả hiện tại mọi người cũng khoe người đây, nói người đồng tình những kia hẻm Phế Nhân tu sĩ, cố ý cho bọn họ cơ hội. . ."

"Xong, toàn xong. . ."

Duy Tông Tân ôm đầu ngồi xồm xuống, trong lòng tràn đầy khủng hoảng, buồn cười chính mình còn muốn mượn này sự kiện ở Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân trước mặt lưu lại cái ấn tượng tốt đây, bây giờ lại la ó, đám kia Bắc Vực tu sĩ dựa vào kế hoạch của chính mình, phản mà thu hoạch nhiều như vậy Ma linh, tin tức này một khi truyền vào Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân trong tai, vậy còn không coi chính mình là thành cùng Bắc Vực tu sĩ một nhóm?

Coi như hấn biết đây cũng không phải là chính mình bản ý, một cái "Ngu xuẩn" tên tuổi, sợ là trốn cũng trốn không xong đi. . .

"Không được, không được, tiếp tục như vậy, ta phải chết chắc a. . ."

Trong lòng hấn cũng không biết lóe qua bao nhiêu ý nghĩ, trong giây lát đứng lên: "Ta không thể ngồi chờ chết a. . ."

. . .

. . .

"Có. . ."

Cũng là ở Duy Tông Tân bị tin tức này sợ hãi đến hồn đều bay một nửa thì chính khổ sở cân nhắc lần này sẵn ma làm sao giúp đến sư tử bọn họ đoạt được trước tam Phương Quý bỗng nhiên sáng mắt lên, rốt cục có một ý kiến: "Những người dân này đám người chạy đi chậm, nhưng là chúng ta chạy đi nhanh a, những kia Ma linh gửi đến bách tính sinh khí, thì sẽ không muốn sống xông lại, đã như vậy, vậy nếu như ta dùng bí pháp nào đó, đem những người dân này khí tức tan ra làm một nơi, sau đó bay về phía các nơi, phân tán ra, đồng thời một đường dẫn chúng nó tới nói. . ."

Hấn nghĩ như vậy, con mắt dần dần sáng: "Vậy ta đem sẽ làm ra nhân tạo một đạo ma triều!"

"Vân quốc trong bên ngoài khu vực trong, tất cả Ma linh đều sẽ bị hấp dẫn lại đây!"

Càng nghĩ càng là hưng phấn, hấn nắm thật chặt nắm đấm: "Đến thời điểm, chúng ta thậm chí có thể vững vàng đầu bảng!"

Tàng Thư Viện – doanhmay

câu 1 phiếu ủng hộ của độc giả, cảm tạ thật nhiều

nhất là các bạn đang dùng vi tính, điện thoại không dùng được

<http://www.tangthuvien.vn/forum/showthread.php?t=156975>

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 294: Lớn Chủ Nợ

"Lấy bách tính sinh khí làm vì mỗi, gọi ra một đạo ma triều?"

Nghe xong đề nghị của Phương Quý sau, này một nhóm hẻm Phế Nhân tu sĩ đều hoàn toàn giật cả mình, có người chau mày, trong suy tư tính khả thi, cũng có người đầy mặt khiếp sợ nhìn Phương Quý, nghĩ thầm cái tên này tuổi tác không lớn, lá gan đúng là thật sự không nhỏ oa. . .

"Không sai, cũng chỉ có cái này biện pháp tốt nhất rồi!"

Phương Quý hưng phấn nói: "Hiện tại như thế chậm chậm đi, nhiều nhất có thể đưa tới phạm vi mấy trăm dặm bên trong Ma linh, nhưng nếu là trực tiếp dẫn theo những người dân này sinh khí khắp mọi nơi một tán, hai ngàn dặm, ba ngàn dặm đều có thể dẫn lại đây, nếu là chạy đủ xa, sinh khí đủ nồng nặc, thậm chí toàn bộ Vân quốc trong ngoại vi Ma linh đều có thể dẫn lại đây, chỉ là hiện tại có hai cái đều là cần giải quyết, một cái là muốn luyện ra đầy đủ tản sinh khí đi ra, một cái khác sao, đó chính là xem làm sao đối phó những thứ này bị đưa tới Ma linh. . ."

Phương Quý vừa nói như thế, chu vi chư hẻm Phế Nhân tu sĩ liền cũng lập tức suy tư lên, rất nhanh liền nghe cái kia Phác Nam Tử nói: "Toả ra bách tính người sống mùi cũng không phải khó, bất luận phong thuỷ, đều có thể mang theo mùi tung bay, cái khác như là quần áo bồn chứa các loại, không một không thể nhiễm người sống mùi, bất quá loại kia mùi quá yếu ớt, không cách nào bắn xa, đặc biệt là chúng ta nghĩ muốn bảo đảm sinh khí

nồng nặc, đủ để hấp dẫn Ma linh ngang qua ngàn dặm chi vực chạy tới, càng là cần tốt đẹp nhất hiệu quả, như luyện gió, sợ là thời gian quá lâu. . ."

Nghe hẳn vấn đề, Phương Quý do dự một chút, từ trong túi càn khôn lấy ra một cái nhỏ bé chiếc lọ, nhẹ nhàng quơ quơ, có thể nghe thấy bên trong còn có một chút điễm đáy nước, liền đưa cho Phác Nam Tử nói: "Như dùng loại nước này đến luyện, hiệu quả làm sao?"

Phác Nam Tử kinh ngạc nhận lấy, nói: "Đây là cái gì?"

Phương Quý nói: "Vạn Vật Mẫu Thủy!"

"Cái gì?"

Phác Nam Tử vừa nghe, cả người đều bối rối, ngây ngốc nhìn về phía Phương Quý.

Không chỉ có là Phác Nam Tử, cái khác hẻm Phế Nhân các tu sĩ cũng mỗi một cái đều sững sốt, nhìn Phương Quý như là thấy quỷ.

"Nhìn cái gì vậy nha, đây là ta trước dùng để tu luyện, còn lại ngàn ấy. . ."

Phương Quý hướng về Phác Nam Tử nói: "Có thể hay không?"

"Có thể có thể, một giọt mẫu thủy, có thể tan vào trăm người mũi, những thứ này đầy đủ. . ."

Phác Nam Tử gật đầu liên tục, lại không nhịn được cảm khái nói: "Không nghĩ tới a, ta cái này bước vào Trúc Cơ cảnh giới sau khi, lần thứ nhất tiếp xúc Vạn Vật Mẫu Thủy bực này thần vật, lại còn không phải dùng để tu luyện, tuy rằng hiệu quả thần kỳ, tổng cảm giác có chút đáng tiếc. . ."

"Những thứ này Vạn Vật Mẫu Thủy, ít nhất cũng đáng chín ngàn linh tinh đây. . ."

Phương Quý vội vàng đuổi tới một câu, lại không nhận được nghĩ, đến trong bóng tối nhìn chăm chăm cái này nghèo túng, chớ bị hấn lén lút cho uống.

Chu vi hẻm Phế Nhân tu sĩ nghe xong chín ngàn linh tinh cái chữ này dạng, đều hơi thay đổi sắc mặt, nhưng cũng không ai dám phản bác.

"Nếu có thể bảo đảm xúc động ma triều, cái kia liền muốn ngấm lại làm sao đối phó ma triều!"

Cũng vào lúc này, Kim Thiên tông Cam Ngọc Thiên nói: "Một khi phát động ma triều, sự tình cũng là làm lớn, sợ không được có mấy ngàn Ma linh phân trào mà đến, chúng ta muốn cân nhắc, thì lại một là làm sao đem những người dân này thu xếp thỏa đáng, miễn cho thật bị những kia Ma linh nuốt, thứ hai, thì lại là tự chúng ta cũng phải thật tốt cân nhắc một phen bản lãnh của chính mình, bất luận thuộc trị thương vẫn là tiêu độc chi đan, đều muốn chuẩn bị tốt, làm ứng đối khổ chiến chuẩn bị, nếu không thì, một cái sơ sẩy, đừng nói săn giết những thứ này Ma linh, cũng có thể bị chúng nó nuốt chửng. . ."

Những người khác nghe xong lời này, nhất thời sắc mặt hơi trầm xuống, nghĩ đến ma triều khủng bố.

Ma triều, cái kia liền là Ma linh sóng triều, cái này cũng không phải một con hai con Ma linh tụ tập, một khi xúc động sau khi, nói không chắc chính là mấy ngàn con thậm chí càng nhiều Ma linh đồng thời gào thét mà đến, không có ai có thể đồng thời đối phó nhiều như vậy Ma linh, dù cho ở trên thực tế, những thứ này Ma linh có thể sẽ không đồng thời đi tới, mà là nổi

gót chạy tới, dần dần không ngừng, vậy cũng sẽ là một đạo dị thường khủng bố lực lượng.

Bọn họ đều tự nghĩ thực lực không kém, nhưng ở bực này số lượng Ma linh trước mặt, cũng chỉ cần trước tiên làm đủ chuẩn bị mới được.

Tử quán tiểu nhị Lăng Yển nói: "Trước Phương tiểu ca cho chúng ta một nhóm Linh đan cùng Tiêu Độc đan, bây giờ vẫn còn hơi có chút còn lại, bất quá phân đến tất cả nhân thủ bên trong, cũng không nhiều lắm, mỗi người nhiều nhất cũng chỉ có thể phân đến một hai viên, hơn nữa không cách nào mỗi người đều phân đến. . ."

Hẻm Phế Nhân các tu sĩ nghe vậy liền lại lộ vẻ trầm mặc.

Những thứ này cũng là không có biện pháp chuyện, nếu là nghênh chiến cái này tinh tinh lưỡng lưỡng Ma linh, như vậy bằng bản lãnh của bọn họ, rất có thể lấy nhanh chóng chém giết, bảo đảm chính mình sẽ không bị thương, nhưng nếu là rất nhiều Ma linh vọt tới, cái kia mỗi người cố thủ một phương, thì lại không dám hứa chắc sẽ không bị thương, vì lẽ đó đan dược cũng là cực kỳ trọng yếu, bằng không một khi thương thế không khống chế được, cái kia liền đại thế đi rồi. . .

Một thấy bọn họ cái kia làm khó dễ dạng, Phương Quý liền lại có chút bất đắc dĩ lên, chậm rãi lấy xuống chính mình túi càn khôn, nhắm tâm hướng về trên đất một nghiêng, chỉ thấy đủ loại Linh đan nhất thời đổ đầy một chỗ, như tòa núi nhỏ cũng tựa như, sáng lấp lánh vô cùng được người yêu thích.

"Ân. . ."

Một đám hẻm Phế Nhân tu sĩ nhất thời lại mắt choáng váng, cùng nhau quay đầu hướng về Phương Quý nhìn lại.

"Những thứ này miễn cưỡng có thể đủ đến một trận chiến chứ?"

Phương Quý vỗ vỗ đã trống rỗng rồi túi càn khôn, tiện tay ôm vào trong lòng ngực.

"Su đệ ngươi. . ."

Quách Thanh sư tử kinh ngạc sau khi, mặt lộ vẻ chần chờ vẻ: "Trước sư đệ không liền nói đã không có sao?"

"Đừng xem ta, lúc này thật là không rồi!"

Phương Quý vỗ vỗ hông của mình nang, lấy đó thuần khiết, sau đó nói: "Ai, hơn vạn lượng linh tinh đan dược đây. . ."

Lúc này hẻm Phế Nhân tu sĩ cũng không có gì vẻ giật mình, dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Phương Quý trong lòng nói thầm không được, nghĩ thầm những người này sẽ không thói quen chứ?

"Vừa có mẫu thủy dẫn ma, lại có nhiều như vậy đan dược làm chuẩn bị, lần này chúng ta cũng coi như là phần thắng tăng nhiều!"

Quách Thanh sư tử vào lúc này tâm tình cũng rõ ràng tốt hơn rất nhiều, nói: "Đã như vậy, cái kia liền trước tiên tìm cái địa phương thích hợp, đem những người dân này thu xếp đi xuống, chúng ta như chỉ là mượn bọn họ sinh khí dụ địch, ngược lại không cần bọn họ vẫn theo chúng ta, đối với bọn họ mà nói cũng an toàn rất nhiều, hơn nữa chúng ta nếu là có thể một trận chiến thành công tới nói, cái này Vân quốc gần vạn dặm bên trong Ma linh sợ là đều sẽ bị chúng ta dọn dẹp sạch sẽ, những người dân này cũng là an toàn, sư đệ ta nói rất đúng, đây là cái một kiếm định càn khôn biện pháp!"

Phương Quý nghe vậy không nhin được lại vác lên hai tay, chu vi gió bắt đầu nghe lời lại đây nhắc lên hấn góc áo. . .

"Nhờ có Phương tiểu ca, chúng ta mới có lần này phần thắng!"

Tử quán tiểu nhị Lãng Yến nhìn về phía Phác Nam Tử, nói: "Phác Nam thúc, phía dưới ngược lại muốn xem ngươi, bức này hỗn chiến, ba phần dựa vào thực lực, bảy phần dựa vào trận thế, ngươi nếu là có thể bố trí ra một đạo đủ để chống đỡ Ma linh đại trận, chúng ta có thể nói ôn thao phần thắng!"

"Để ta thôi diễn trận thế, đúng là không sao cả!"

Phác Nam Tử vào lúc này lắc lắc đầu, sau đó cười khỏ một tiếng, nói: "Bất quá bức này dạng quy mô khổng lồ đại trận, cần thiết trận kỳ, ngọc cấm, cũng không có chỗ nào mà không phải là tối thượng giai đồ vật, những thứ đồ này sao, ta ngược lại thật ra cũng có, chỉ bất quá. . ."

Hắn vừa nói, vừa từ trong túi càn khôn lấy ra một bao quần áo đến, hướng về trên đất mở ra, mọi người liền đều tiến tới gần xem, nhất thời đều mắt choáng váng, đã thấy cái kia trong bao quần áo, cũ nát trận kỳ có mười mấy đạo, đạo văn gần như sắp cũng bị mài đến ngọc cấm cũng có bảy, tám khối, ngoài ra còn có linh khí yếu ớt trận phù, bị gỉ Lượng Thiên Xích, thiếu mất một khối Tham Hải thạch các loại. . .

Phác Nam Tử vuốt vuốt chòm râu, nói: "Các ngươi cảm thấy ta bằng những thứ này rách nát, có thể bày ra loại kia hoàn toàn không có kẽ hở đại trận?"

Người chung quanh nghe vậy nhất thời đều trầm mặc lại, một lát sau khi đến hướng về Phương Quý nhìn sang.

Liên ngay cả Phác Nam Tử, lúc này cũng có vẻ hơi chờ mong, con mắt liên tục hướng về Phương Quý túi càn khôn trên phiêu. . .

"Đều nhìn ta làm gì?"

Phương Quý nhất thời đầu đầu lớn rồi, cả giận nói: "Ta lại không hiểu trận pháp, nơi nào sẽ có bày trận vật liệu?"

Chu vi một đám hẻm Phế Nhân tu sĩ lập tức đều dời đi chỗ khác ánh mắt, như không có chuyện gì xảy ra tán gẫu nổi lên chuyện.

"Phía trước có mảnh thâm sơn, cũng có thể thu xếp bách tính. . ."

"Ta cảm giác mình gần nhất công lực lại có tinh tiến. . ."

"Tuy rằng lúc này không nhìn thấy mặt trăng tinh thần, nhưng ta cảm thấy ngày hôm nay khí trời còn giống như không sai. . ."

". . ."

". . ."

"Người câu nói kia nên ngược lại mới là, ba phần dựa vào trận thế, bảy phần dựa vào bản lĩnh!"

Vào lúc này, cũng vẫn là Quách Thanh sư tử mở miệng nói: "Vây này chuyện liền trước tiên như vậy định ra, tiếp tục hướng phía trước chạy đi, tìm địa phương thích hợp thu xếp bách tính, bố trí đại trận đi, như hôm nay chúng ta có ít nhất bảy thành phần thắng, đã là trước nay chưa từng có ưu thế. . ."

Mọi người cũng đều đồng ý, trái tim có hi vọng, tựa hồ bước chân cũng nhẹ nhàng rất nhiều.

Phương Quý cũng hai tay ở bên cạnh đi tới, bất luận cái nào kẻ tàn phế hẻm tu sĩ nhìn thấy hắn đều đến lộ ra lấy lòng khuôn mặt tươi cười, liền ngay cả cái kia tính tình thoạt nhìn ngạo nhất Kim Thiên tông chân truyền Cam Ngọc Thiên cũng thật không dám nhìn thẳng hắn con mắt, nhất thời

làm cho Phương Quý Phương lão gia sức lực đủ rất nhiều, nghĩ thâm vậy đại khái chính là chủ nợ ưu thế đi, bây giờ những thứ này người có thể đều xem như là thiếu nợ chính mình không ít tiền. . .

Bất quá trong lòng tuy rằng nghĩ như thế, nhưng thấy những thứ này người cái kia tự đáy lòng nụ cười, ngược lại cũng để Phương Quý sinh ra một loại khác cảm giác, kỳ thực cái này đưa tới một đạo ma triều chính diện chém giết, thực sự là hung hiểm vạn phần chuyện, đừng nói là bọn họ, chính là Kim Đan tu sĩ, ở cái kia vô cùng vô tận ma triều bên trong, cũng không phải là không có chết khả năng, nhưng bọn họ lại tựa hồ như không một chút nào đem tự thân an nguy để ở trong lòng, nghe nói có xông vào ba vị trí đầu hi vọng, liền từng cái từng cái vui vẻ không thôi, nhưng không nghĩ qua chính mình có thể sống sót hay không. . .

"Không bằng ngấm lại biện pháp, giúp bọn họ giải quyết xuống bày trận tài liệu?"

Phương Quý không nhận được lại cân nhắc một thoáng, ánh mắt trong lúc vô tình về phía trước thoáng nhìn, đúng là hơi ngẩn người ra.

Chỉ thấy phía trước mây dậm ở ngoài một ngọn núi bên trên, có mấy bóng người ngồi xếp bằng giải lao, ánh mắt thỉnh thoảng chung quanh đem đánh giá.

Nhìn chăm chú nhìn lên, chỉ thấy những người kia lại chính là Trương Minh Quân cùng Lục Đạo Dẫn một nhóm người, bọn họ không muốn cùng hẻm Phế Nhân bên trong người phát sinh liên hệ, vì lẽ đó trước rất nhanh liền đã tách ra, một mình ngự kiếm, đi tìm Trương Minh Quân tộc nhân, tốc độ của bọn họ nhanh, theo lý giảng hẳn là sớm đã đem Phương Quý mấy người bỏ qua rồi mới là, không nghĩ tới cái này đi ra ngoài túi vãi vòng, đúng là lại vào lúc này xoay chuyển trở về.

"Ha ha, mấy vị đạo hữu có lẽ oa. . ."

Phương Quý nhìn thấy bọn họ, trong lòng liền không khỏi hơi động, đập kiếm hướng về cái kia trên đỉnh núi bay qua, đầy mặt tươi cười hành lễ , bất quá cái này chính cười, một chút nhìn thấy Trương Minh Quân dáng dấp thì trong lòng lại hồi hộp một tiếng, nghĩ thầm hử làm sao biến thành bộ này quý dáng vẻ?

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 295: Đồ Vô Sĩ

"Ân, Phương đạo hữu có lẽ. . ."

Chợt thấy đến Phương Quý lại đây chào hỏi, Lục Đạo Duẫn mấy người gấp lập tức đứng lên, sắc mặt có vẻ hơi lúng túng.

Bọn họ đều là ở Tôn phủ có tốt đẹp tiền đồ ngân giáp, tuy rằng không giống Phương Quý như vậy lặn lội vui vẻ sung sướng, nhưng cũng tu hành không lo, trong ngày thường nghĩ biện pháp lấy lòng Tôn phủ huyết mạch còn đến không kịp, ai nguyện ý cùng cái này quần nhất không bị tiếp đãi hêm Phế Nhân tu sĩ có quá nhiều liên quan a, vì lẽ đó trước vừa thấy Trương Minh Quân tộc nhân không ở nơi này, bắt chuyện cũng không nhiều đánh một tiếng, liền vội lập tức rời đi.

Lúc này bị ép trở về, đối mặt Phương Quý, tự nhiên có chút thật không tiện.

Lúc này Phương Quý đúng là không để ý đến những thứ này người lúng túng vẻ mặt, chỉ là kinh ngạc đánh giá Trương Minh Quân.

Chỉ thấy vị này đồng liêu mới bắt quá hơn nửa ngày thời gian không thấy, lại đã biến một phen đáng sợ, hầu như có chút da bọc xương ý tứ, sắc mặt tái nhợt đến hầu như trong suốt, chỉ còn một tầng nhợt nhạt da thịt khỏa ở trên mặt, cả người cũng là uể oải đáng sợ, rõ ràng mới hơn ba mươi tuổi, thoát nhìn lại như lão yếu cuối đời giống như, quanh thân sinh khí, vào lúc này chỉ còn một chút.

"Kẻ này vì tìm kiếm tộc nhân, đến tột cùng tiêu hao bao nhiêu tinh huyết?"

Phương Quý trong lòng đều có chút thay đổi sắc mặt.

Không tốt trực tiếp hỏi, liền phẫn mở ra đề tài, cười nói: "Các người không phải muốn tìm tộc nhân sao, tại sao lại trở về?"

"Cái này. . ."

Lục Đạo Duẫn nghe xong Phương Quý lời nói, sắc mặt nhất thời có vẻ hơi quẫn bách, cũng như là bị Phương Quý phát hiện cái gì giống như, hơi hoãn thần, cười theo nói: "Chúng ta cũng không nghĩ tới, vốn định một đường tìm được Minh Quân đạo hữu tộc nhân, kết quả tìm hồi lâu, tiêu hao Minh Quân đạo hữu không ít bản mệnh tinh huyết, khí tức kia lại là càng ngày càng nhạt, không thể làm gì khác hơn là. . . Không thể làm gì khác hơn là cái kia mới quyết định. . ."

Ngồi xếp bằng ở trên mặt đất Trương Minh Quân, nghe xong Lục Đạo Duẫn, trên mặt lộ ra một vết âm u đầy tử khí cười khổ đến.

"Mới quyết định?"

Phương Quý trong lòng cảm thấy hơi kinh ngạc: "Mới quyết định với các người quay lại đến có quan hệ gì?"

Lục Đạo Duẫn nghe vậy lúng túng hơn, tựa hồ bị hỏi chỗ đau, nhất thời không tốt trả lời, chỉ là hướng về xa xa nhìn lại.

Phương Quý trực giác cảm thấy, những thứ này người tựa hồ che giấu cái gì, nhưng hẳn cũng lừa cùng mấy người này nhiều lời phí lời, đi thẳng vào vấn đề nói: "Ta tới nơi này, là nghĩ tìm các người mượn điểm bầy trận tài liệu, lão Trương chính là chuyên tu trận đạo, vật như vậy trên người

ngươi nhất định dẫn theo chứ? Cho ta mượn dùng dùng sẽ trả lại cho ngươi thế nào?" Nói liếc mắt nhìn sắc mặt tái nhợt đến cực điểm Trương Minh Quân, nói: "Ta chỗ này còn có mấy viên không sai Bỏ Huyết đan, nghỉ một lúc ngươi trước tiên cầm ăn!"

"Chuyện này . . ."

Lục Đạo Dẫn mấy người nghe vậy, bỗng nhiên đều lấy làm kinh hãi, mặt lộ vẻ khó xử.

"Làm sao, các ngươi còn không đồng ý?"

Phương Quý nhất thời có chút cảm tức, nghĩ thầm ta lúc này nói chuyện với các ngươi, nhưng là mang một cái "Mượn" chữ, huống hồ ta đều chủ động đem chính mình Bỏ Huyết đan lấy ra, đây là tương đương cùng các ngươi trao đổi a, các ngươi còn có cái gì không hài lòng?

"Phương đạo hữu, nói thật, nếu là ngươi dùng, cứ việc cầm đi chính là. . ."

Trương Minh Quân vào lúc này có vẻ uể oải, liền nói đều là Lục Đạo Dẫn thế hấn nói, mà vào lúc này, mấy người bọn họ sắc mặt cũng đều có vẻ hơi lúng túng, do do dự dự nhìn xa xa đang cùng đám kia bách tính tiến vào thâm sơn hẻm Phế Nhân tu sĩ, nói: "Thế nhưng, ngươi những thứ đồ này, là thế những người kia mượn đi, bọn họ. . . Bọn họ nhưng là hẻm Phế Nhân tu sĩ a, ngươi liền không sợ. . ."

"Tốt đừng nói!"

Phương Quý giờ mới hiểu được Lục Đạo Dẫn mấy người tâm tư, có chút giận, nói: "Liền mượn các ngươi điểm pháp khí, nói vậy cũng liền một mỗi không được các ngươi, huống hồ là ta tự mình tới tìm các ngươi mượn, cùng bọn họ có cái gì tương quan?" Vừa nói, trong lòng đến tức, đưa tay

nắm một cái linh tinh, có tới đến mấy chục lạng, nói: "Nhu vậy đi, ta nắm tiền mua các người, tổng sẽ không để cho người hiểu lầm các người chứ?"

Lục Đạo Dẫn mấy người sắc mặt nhất thời có vẻ càng khó coi hơn, thâm nghĩ, coi như người nắm tiền mua đi, hữu tâm nhân nếu là hỏi đến, cũng biết người những thứ đồ này là từ trong tay chúng ta mua đi qua a, nếu là có người nghĩ gây bất lợi cho chúng ta, cái này chẳng lẽ không phải nhược điểm?

Huống hồ người cái này mấy chục lạng linh tinh đến mua chúng ta trận kỳ tài liệu, cũng quá ít đi chứ?

Càng then chốt một vấn đề là. . .

. . .

. . .

Hiển nhiên bọn họ lái nhái nói nhiều, đều là không chịu sáng khoái đáp ứng, Phương Quý đã có vẻ hơi không kiên nhẫn, trực tiếp bước lên một bước, đem cái kia mấy chục lạng linh tinh vứt tại Lục Đạo Dẫn trong lòng ngực, ở trên cao nhìn xuống nhìn lúc này sắc mặt tái nhợt Trương Minh Quân.

Thái độ đã rất rõ ràng, lại không chịu cho, liền không sợ ta cướp sao?

Nếu như không phải là bởi vì lúc này Trương Minh Quân thoát nhìn yếu đuối mong manh, sợ là thật liền trực tiếp ra tay đoạt!

"Ha ha, các vị đạo hữu có lẽ, chúng ta đến đây trợ các người một chút sức lực. . ."

Cũng đang lúc này, chợt nghe đến xa bầu trời vang lên còi dài một tiếng, sau đó liền thấy một mảnh đằng vân hăng hái mà đến, đằng vân bên trên, thành linh đứng thẳng bốn, năm vị tu sĩ, từng cái từng cái tu vị không tầm thường, nhiều là Trúc Cơ trung cảnh cùng sơ cảnh, xem cái kia trang phục, cũng không không phải Tôn phủ huyết mạch, bọn họ liền đạp đằng vân đi tới gần, liền ở giữa không trung, hướng về phía dưới hẻm Phế Nhân tu sĩ thi lễ một cái.

"Người là phía đông thần điện Ngọc Cảnh Linh?"

Bọn họ đến đột ngột, lại nói gì đó trợ người một chút sức lực, cũng khiến đến một đám hẻm Phế Nhân tu sĩ đều cảm giác có chút kinh ngạc, đôi mắt nhìn nhau một chút, lại là Khúc Thần đi ra ngoài, thoát nhìn nhận thức người trước mắt này, khách khí hướng về hắn chấp tay, nói: "Bây giờ chính là sẵn ma lúc, Ngọc đạo hữu không đi mau mau chém giết Ma linh, lại chạy đến cái này xa xôi địa phương tới làm cái gì?"

Tên kia kêu Ngọc Cảnh Linh tu sĩ cười nói: "Khúc sư huynh nói quá rồi, sẵn ma việc mặc dù trọng yếu, đại nghĩa quan trọng hơn, chúng ta nghe nói khúc sư huynh các người ở Vân quốc thấy đến rất nhiều còn sót lại bách tính, không đành lòng nhìn bọn họ tang tại ma miệng, thà rằng từ bỏ chính mình sẵn ma, cũng phải bảo hộ cho bọn họ chu toàn, tâm trạng vô cùng xúc động, bởi vậy đặc biệt đến đây giúp đỡ, giúp các người chia sẻ áp lực đến. ."

"Hả?"

Lời vừa nói ra, một đám hẻm Phế Nhân tu sĩ đều kinh hãi, lại cảm thấy có chút quái lạ, thực sự là đến giúp đỡ?

Nhất thời trong lòng vô cùng kinh ngạc, cũng không biết là mừng là kinh sợ.

"Ha ha, thành nam hẻm các vị đạo hữu có lẽ, ta chính là phương bắc thần điện ngân giáp Lộ Nhai, nghe nói nơi đây có rất nhiều Vân quốc bách tính vẫn còn tồn tại, mê man không đường, thân là tu hành bên trong người cái gì có thể thấy chết mà không cứu, chuyên tới để cứu giúp, trợ các người hộ tống bọn họ rời đi bãi sấn. . ."

Nói còn chưa rơi xuống thì một phương khác giữa không trung, lại có người hét cao lên, một đội tu sĩ đạp mây mà tới.

"Lại tới nữa rồi một đội?"

Đám kia hẻm Phế Nhân tu sĩ nghe xong, sắc mặt nhất thời cực kỳ kinh ngạc.

Trong lúc nhất thời trong lòng bọn họ đều cảm thấy quái lạ đến cực điểm, mơ hồ cảm giác có cái gì không đúng.

"Phía đông thần điện Vân Tiêu Tử, chuyên tới để cứu giúp Vân quốc bách tính. . ."

"Phương bắc thần điện Mạc Thông Nhi, cùng ba vị bạn tốt tới đây, cứu giúp Vân quốc bách tính. . ."

". . ."

". . ."

Trái tim một niệm còn chưa lóe qua lúc, liền nghe được không trung lúc nào cũng có người hét lớn, lại là lại có mấy đội tu sĩ đến, lại trong khoảnh khắc, liền có mười mấy vị tu sĩ đuổi tới nơi đây, mỗi một cái đều là đi thẳng vào vấn đề, nói thẳng là đến cứu giúp Vân quốc bách tính.

Lần này, hẻm Phế Nhân các tu sĩ sắc mặt liền càng khó coi hơn, nghi hoặc bên trong còn dẫn theo một vệt âm ảnh.

Trước đây bọn họ cứu giúp các đường bách tính, quả thực có thể nói là cùng đường tận lộ, suýt chút nữa bởi vì bọn họ mà hại được bản thân mất đi sẵn ma cơ hội, vào lúc đó, những thứ này người một cái đều chưa từng xuất hiện, làm sao bây giờ bọn họ vừa mới vừa nghĩ ra cái vện toàn đôi bên biện pháp, những thứ này người đúng là một cái tiếp theo một cái xuất hiện, trong miệng nói đại nghĩa lẫm liệt, quả thật là đúng dịp một khối đến?

"Các ngươi cũng là?"

Một bên khác trên đỉnh núi Phương Quý, càng là lập tức liền nghĩ tới điều gì, trực tiếp lạnh lùng quay đầu hướng về Lục Đạo Dẫn mấy người nhìn sang.

Lục Đạo Dẫn mấy người sắc mặt đã kinh biến đến mức lại là xấu hổ, lại là lúng túng, cúi đầu không dám nhìn thẳng Phương Quý con mắt, thấp giọng nói: "Phương đạo hữu minh giám, chúng ta đều là thu đến Duy Tông Tân tâm phúc truyền tin, lúc này mới không thể không quay đầu lại về tới tìm các ngươi. . ."

Ngừng lại một chút, lại lập tức giải thích: "Nhưng chúng ta tuyệt đối không có cùng các ngươi làm khó dễ ý tứ!"

Nói lời này thì ngồi ở ở chính giữa Trương Minh Quân, trên mặt càng là lộ ra chút xấu hổ lại không cam lòng biểu hiện đến, hẳn vốn là nghĩ đi tìm kiếm tự mình tộc nhân, kết quả gặp phải Duy Tông Tân tâm phúc, một câu nói liền bị đuổi đến nơi này đến, lúc này trong lòng vừa lo lắng, lại phải không mau, thiên lại không dám phản kháng, vào lúc này đón Phương Quý ánh mắt, càng là không đất dung thân.

"Mụ nội nó cái chân, ta liền biết là hấn!"

Phương Quý vừa nghe tên Duy Tông Tân, trong lòng nhất thời có đoán, đầu đuôi câu chuyện cũng không khó nghĩ, trực tiếp phách tay nắm lấy Lục Đạo Duẫn ngực xiêm y, nói: "Vậy người nói cho ta, vừa bắt đầu nhượng người đem bách tính hướng về chúng ta bên người đuổi, có phải là hấn hay không?"

Lục Đạo Duẫn thực lực không yếu, nhưng lúc này bị Phương Quý tóm chặt, lại không dám giãy dụa, chỉ là khó gật gật đầu.

"Tên khốn kiếp này, nghĩ đến đúng là đẹp, vừa bắt đầu hướng về nơi này đuổi người, dắt chúng ta chân sau, hiện tại vừa thấy không ổn, liền lại sinh một kế, chạy tới làm người tốt đến rồi, ha ha, các người những thứ này chó săn cũng rất là có thể, tiếp người, ta tiếp đại gia người đi!"

Nói đem Trương Minh Quân bên hông túi càn khôn kéo xuống, cũng mặc kệ hấn lúc này đơn bạc thân thể có thể hay không chịu đựng được chính mình kéo một cái lực lượng, sau đó lại đem Lục Đạo Duẫn trong tay nâng cái kia mấy chục lượng linh tinh cũng đoạt trở về, phi thân lên, thẳng hướng bên dưới ngọn núi đầu đi, đối mặt hấn cướp trắng trợn cử động, Lục Đạo Duẫn mấy người lại cứ không có một cái dám phản kháng, nói cũng không dám nói.

"Ha ha, cứu người?"

Lúc này bên dưới ngọn núi, đám kia hẻm Phế Nhân bên trong tu sĩ cũng đã nở nụ cười lạnh: "Lúc này đã không cần!"

Bọn họ tuy rằng không giống như Phương Quý trực tiếp hỏi ra hậu trường làm chủ là ai, nhưng từ những thứ này người vừa xuất hiện liền muốn mang đi bên cạnh bọn họ bách tính cử động, đoán ra việc này ngọn

nguồn, trong lòng cũng nhất thời động khí, trực tiếp cười gằn từ chối bọn họ.

"Ai, mấy vị đạo hữu nói như vậy nhưng là không đúng!"

Vậy vừa nãy chạy tới mấy vị tu sĩ, liếc mắt nhìn nhau, liền có người một người vượt ra khỏi mọi người, phóng khoáng nở nụ cười, nói: "Cứu hộ bách tính chính là chuyện bốn phận, lại nào có cái gì lúc này lúc đó, ta xem nơi đây bách tính nhiều như vậy, các người sợ cũng là không cách nào đem bọn họ bảo hộ đưa đi đi, không bằng liền đem người giao cho chúng ta, chúng ta nhiều người, có thể trực tiếp ngự kiếm dẫn bọn họ. . ."

"Cút!"

Hắn nói còn chưa rơi xuống, đột nhiên Quách Thanh sư tử hừ lạnh một tiếng, đè lại eo bên trường kiếm.

"Người. . ."

Những người kia nghĩ đến Quách Thanh thường ngày hung danh, lập tức hơi co rúm lại, cũng không ai dám mở miệng nói chuyện.

"Ha ha, nhân gia trước tới cứu người, người lại làm cho người cút?"

Bất quá cũng đang lúc này, giữa không trung bên trong nhưng có một tiếng cười sang sảng vang lên, ngữ điệu có vẻ hơi quái dị, tiếng nói bên trong thì lại tràn đầy ý chê cười: "Chỉ gặp qua lẫn nhau hợp lực cứu người, lại chưa từng thấy chỉ dung được bản thân cứu người, nhưng không để người khác nhúng tay, hay là nói, một ít người trên danh nghĩa cứu người, trên thực tế lại chỉ là vì đem những người dân này vũng vàng đem nắm trong tay, lấy câu Ma linh?"

"Bực này vô liêm sỉ việc, nhưng là ngay cả chúng ta những thứ này
Thần tộc hậu duệ, đều không nhìn nổi. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 296: Bắc Vực Người A

"Là ai nói chuyện như thế nợ đây?"

Phương Quý nghe được câu nói kia, lập tức ngẩng đầu nhìn sang, chỉ thấy đang có bốn, năm người bông bênh hạ xuống, một người cầm đầu, ăn mặc rộng rãi áo bào xanh, một cánh tay lộ ở bên ngoài, trong lòng ngực ôm một thanh kiếm, sắc mặt cuồng ngạo, ở trên cao nhìn xuống nhìn lại.

"Duy Tông Tân, cái này thằng khốn lại còn dám đến?"

Phương Quý sắc mặt lập tức lạnh xuống, lại muốn tìm mò chu vi có hay không Ma linh.

Mà trong sân một đám Bắc Vực tu sĩ nhìn thấy Duy Tông Tân, thì lại lập tức đều thu hồi nụ cười trên mặt, có vẻ kính nể mà nhát gan, từng cái từng cái đón nhận đi tới, liệt tại hai bên, đồng thời khom người, hướng về Duy Tông Tân hành lễ.

Duy Tông Tân từ cái kia hai bên khom mình hành lễ Bắc Vực tu sĩ ở giữa đi qua, sắc mặt hờ hững, ôm kiếm mà đi, xem cũng không có xem những thứ này người một chút, cái kia khí phách cùng ngạo sắc, lại ngoài dự đoán mọi người đủ, nhìn lúc này hẳn, Phương Quý thực sự rất khó đem đang ở trước đây không lâu, còn bị Bạch Thiên gia tử muội đối đồ cả mặt, nghĩ phát hỏa lại không dám phát ra hẳn coi như là đồng nhất người.

"Các hạ làm ra được nhiều chuyện như vậy, đến tột cùng ý muốn như thế nào?"

Quách Thanh sư tử ánh mắt cũng rơi vào Duy Tông Tân trên người, hai mắt híp lại, lạnh giọng mở miệng.

"Ha ha, vị đạo hữu này chớ nên hiểu lầm. . ."

Duy Tông Tân nhìn thấy Quách Thanh sư tử, trên mặt đúng là chất lên chút nụ cười, bất quá nụ cười này không che giấu được trên mặt hấn ngạo mạn, cũng có vẻ càng khiến người không thoải mái, trong lồng ngực của hấn ôm kiếm, thoáng khom người, liền coi như là hướng về Quách Thanh sư tử đi qua lễ.

Rồi sau đó ngẩng đầu nhìn lại, cười nói: "Điên Nữ Quách Thanh tên tuổi, ta vẫn là nghe qua, trước sau cùng Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân giao thủ ba lần, đều không có bị đánh chết, có người nói người vốn là am hiểu cái gì Đại La Thủ, nhưng hấn lấy chưởng lực bại người Đại La Thủ, người liền chuyển tu huyền pháp, hấn lấy Tôn phủ bí pháp bại người huyền pháp, người liền chuyển tu quyền thuật, hấn lấy võ pháp bại người quyền thuật, người vẫn không cam lòng, lại đi tu kiếm đạo. . . Phần này điên kinh, ta là hiểu rõ, cũng thật là không có cùng người luận bàn tranh tài ý tứ. . ."

Hấn nói, mỉm cười, nói: "Người như không cam lòng, liền chờ Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân rảnh rỗi, tìm hấn đi luận bàn chính là, chỉ nếu không sợ chết là được, mà ta đây, lần này chỉ là đau lòng những kia Vân quốc bách tính, đặc biệt mời chào một đám nhân thủ lại đây, đem bọn họ hộ tống ra Vân quốc đi, nghe nói Diên Nữ Quách Thanh từ trước đến giờ là cái hoài cự người, trước đây dù là từ bỏ Tôn phủ công việc, cũng phải chạy tới Vân quốc chém trừ ma linh, cứu hộ bách tính, bây giờ ta dẫn theo người lại đây giúp người khó khăn, người sẽ không trái lại không đồng ý chứ?"

Hấn vừa nói, vừa nhìn quanh hai bên, tựa hồ thật là đắc ý.

"Hừ. . ."

Mà Quách Thanh sư tử nghe vậy, một đôi mắt thì thoi biến đến mức dị thường lạnh lẽo, lạnh giọng nói: "Trước tiên đưa người lại đây, lại muốn dùng bực này vụng về lấy cớ cướp đi, ta từ đến Tôn phủ, đối thủ gặp vô số, lại chưa từng thấy như ngươi như vậy vô liêm sỉ. . ."

Duy Tông Tân sắc mặt nhất thời biến một lần, bất quá rất nhanh liền lại chất đầy nụ cười: "Vị đạo hữu này nói có thể không nên nói lung tung, ta từ vừa mới bắt đầu chính là vì cứu hộ Vân quốc bách tính mà thôi, vốn cho rằng các ngươi sẽ đem những người dân này bảo vệ tốt, không nghĩ tới các ngươi làm việc lại như vậy tàn nhẫn, vốn là đồng căn chi tộc, kết quả các ngươi lại dùng tính mạng của bọn họ đến dẫn Ma linh, đây là các ngươi cái gọi là chính đạo tiên môn?"

Nói hai tay hơi giương ra, ra hiệu trái phải tiên môn đệ tử tiến lên một bước, lại nói: "Ha ha, những thứ này tiên môn đệ tử nghe nói việc này, đều giận không nhịn nổi, nhưng lại tự nghĩ không phải là đối thủ của ngươi, cho nên mới đến mời ta đứng ra khuyên ngươi, Quách đạo hữu, chuyện đến nước này, ngươi liền đem người giao ra đây đi, ta Thần tộc hậu duệ làm chủ Bắc Vực 1,500 năm, những thứ này Bắc Vực bách tính, cũng coi như là con dân của chúng ta, làm sao có thể nhìn ra thấy ngươi như vậy bắt nạt bọn họ?"

"Nói hưu nói vượn, cường từ đoạt lý. . ."

"Tôn phủ khi nào có bực này điên đảo trắng đen vô liêm sỉ hành vi?"

". . ."

". . ."

Trong lúc nhất thời, Quách Thanh sư tử còn chưa mở lời, cái khác hẻm Phế Nhân tu sĩ cũng đã đều là giận dữ, dồn dập mở miệng uống trách.

"Hả?"

Cái kia Duy Tông Tân ánh mắt lạnh lẽo, quét chu vi chúng hẻm Phế Nhân tu sĩ một chút, cái kia một trong mắt, ngược lại có chút người ở vị trí cao lâu ngày lạnh lùng nghiêm nghị vẻ, cũng không biết hẳn như thế cái Tôn phủ tiểu tính xuất thân người, là làm sao nuôi ra bộ này khí độ.

Mà đón hẳn ánh mắt, những kia hẻm Phế Nhân tu sĩ tuy rằng từng cái từng cái mặt lộ vẻ không cam lòng vẻ, lúc này nhưng cũng đều ngưng miệng lại, dù sau hẳn là Tôn phủ huyết mạch, một số thời gian dài nuôi thành có ý lo sợ vẫn còn, bọn họ bây giờ là muốn rời đi Tôn phủ, cũng không phải cùng Tôn phủ là địch.

"Cái gì điên đảo trắng đen?"

Duy Tông Tân ánh mắt đảo qua mọi người, lúc này mới lạnh lùng mở miệng, quát lên: "Lẽ nào các ngươi năm Bắc Vực bách tính đi dẫn Ma linh chuyện không phải thật sự? Lẽ nào lúc này chúng ta chuyên đến đây phải giúp các ngươi hộ tống bách tính ra Ma vực, các ngươi lại không chịu giao người không phải thật sự? Ha ha, ta ta nghe nói Bắc Vực tu sĩ thường xuyên nói cái gì đồng căn cùng tộc, đặc biệt là các ngươi hẻm Phế Nhân tu sĩ, càng là ba câu nói không rời ý này, vậy này lúc ta cũng có chút ngạc nhiên, người ngoài biết rồi các ngươi hành vi sau khi, sẽ định thế nào các ngươi?"

Hắn thốt ra lời này đi ra, một đám hẻm Phế Nhân tu sĩ nhất thời thay đổi sắc mặt.

Bọn họ không nghi ngờ chút nào Duy Tông Tân rời đi Vân quốc sau khi, sẽ đem như vậy nước bản giới đến trên người bọn họ, hơn nữa bọn họ cũng có thể tương tượng, một khi tin tức này truyền ra sau khi, tất nhiên sẽ có đếm không hết chỉ trích rơi xuống trên người bọn họ, cho dù bọn họ trước kia lại yêu quý lông chim, lại cố gắng giữ gìn cái này đáng thương danh

tiếng, từ tin tức này truyền ra sau khi bắt đầu, bọn họ cũng sắp trở thành quần chúng phi nhỏ, mà như vậy một cái đáng sợ hậu quả, cũng nhất thời khiến cho bọn họ vừa vội vừa giận, có mấy người không nhìn được bước ra một bước.

"Làm sao?"

Duy Tông Tân nhận ra được những thứ này hém Phế Nhân tu sĩ lửa giận, lại không sợ chút nào, trái lại lạnh lùng hơi lờm bọn hắn, như thế một cái thái độ, cũng khiến đến hém Phế Nhân các tu sĩ trong lòng hơi chìm xuống, một bồn lửa giận đều là phát tiết không ra. . .

Cái này Duy Tông Tân dù sao cũng là Tôn phủ huyết mạch, trong lòng lại giận, chẳng lẽ còn có thể thật giết hắn sao?

"Chuyện sau này sau này hãy nói đi!"

Duy Tông Tân thấy những người kia dám giận lại không dám nói đáng đáp, đáy lòng cũng khá là vui sướng, chỉ bất quá hắn vẫn là tích trữ một ít tâm, nói chuyện lúc mặc dù cuồng thái hiển lộ hết, nhưng vẫn ở cẩn thận nhìn Quách Thanh sư tử biểu hiện, lúc này thấy hỏa hầu gần đủ rồi, liền cũng không còn cố ý khiêu khích, trực tiếp khoát tay áo một cái, nói: "Bây giờ vẫn là trước đem những người dân này cứu ra ngoài quan trọng, vậy ai. . . Còn có ai ai. . . Các ngươi không phải cầu ta lại đây giúp ngươi thảo nhân sao, hiện tại ta đã ở cái này, các ngươi còn không đem người lĩnh đi?"

Chu vi những kia Bắc Vực tu sĩ nghe vậy, sắc mặt đều có vẻ hơi không dễ nhìn, đối với Duy Tông Tân vênh mặt hất hàm sai khiến, sợ là trong lòng bọn họ cũng không có người yêu thích, nhưng nhân gia dù sao cũng là Tôn phủ huyết mạch, chính mình lại có thể làm sao đây?

Cho nên bọn họ chỉ có thể trầm mặc, cùng nhau từ bốn phương trái phải xông tới.

Mà vào lúc này, những kia hẻm Phế Nhân các tu sĩ cũng đều là đầy mặt tức giận, nhưng là đối mặt những kia xông tới Bắc Vực tu sĩ, bọn họ lại nhất thời phạm vào khó, dù cho trong lòng lại uất ức, chẳng lẽ còn thật có thể bởi vì những người dân này cùng bọn họ động thủ chém giết một tràng hay sao?

Nếu thật sự luận thực lực, bọn họ có lẽ không kém, nhưng then chốt là nếu là làm như vậy rồi, vậy thì càng không nói được a. . .

Huống hồ cái kia Duy Tông Tân dù như thế nào, đều là Tôn phủ huyết mạch, bây giờ lại đánh như thế một cái sáng loáng lấy có lại đây, nếu là hấn miễn cưỡng muốn nhúng tay việc này, lại bị chính mình những thứ này người tổn thương, như vậy quay đầu lại Tôn phủ bên kia, nhất định sẽ không giảng hoà, chính mình những thứ này không có tài không có thể phế nhân, lại nào có với bọn hấn phân cao thấp tư cách, nháo trò lên, liền vạn sự đều không. . .

Nhưng là, nếu thật sự tùy ý bọn họ đem lần này bách tính mang đi, lại trái tim cái gì cam?

"Ngươi xảo ngôn thiện biện, ta không tranh với ngươi!"

Cũng liền ở đó chút Bắc Vực tu sĩ đều xông tới, thế cuộc nhất thời nghiêm túc thì Quách Thanh sư tử bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Chỉ là như thế một cái ngẩng đầu động tác, lại nhất thời làm cho này Bắc Vực các tu sĩ trong lòng cả kinh, liền ngay cả Duy Tông Tân cũng theo bản năng linh khí che kín toàn thân, sau đó nghe được Quách Thanh tiếp nói: "Bất quá ngươi đến tột cùng là thật muốn cứu người, vẫn là ẩn chứa mầm

hoạ, trong lòng người rõ ràng, trong lòng ta cũng rõ ràng, chẳng lẽ người thật cảm thấy trên đầu môi giảo làm một phen, chúng ta thì sẽ tùy vào người bắt nạt, tùy vào người đem người mang đi?"

Vừa nói chuyện thì Quách Thanh sư tử vừa tay nắm giữ rồi cán kiếm, ánh mắt nhàn nhạt rơi vào Duy Tông Tân trên cổ, nói: "Chính là Bạch Thiên Đạo Sinh, ta cũng cầm kiếm chém vô số lần, người cái khu khu tiểu tính xuất thân, lại cảm thấy ta không dám chém người?"

"Người. . ."

Duy Tông Tân nghe vậy giận dữ, đồng thời trái tim cũng thầm giật mình, quả thật kiêng kỵ vô cùng, trong lúc cấp thiết ngoài mạnh trong yếu nói: "Người khác đều nói người là Diên Nữ, người quả nhiên là Diên Nữ, ta này đến bất quá là nghĩ cứu người, người lại muốn ra tay với ta?"

Vào lúc này , liền ngay cả những kia hẻm Phế Nhân các tu sĩ đều có chút lo lắng nhìn về phía Quách Thanh sư tử!

Bọn họ cũng thực sự là sợ Quách Thanh thật sự một lời không hợp, liền vung kiếm đem cái này Duy Tông Tân giết, cái kia dù sao cũng là Tôn phủ huyết mạch a, một cái Bắc Vực tu sĩ giết Tôn phủ huyết mạch sẽ là cái gì loại dạng tội lớn? E sợ một kiếm này chém ra, chính là vạn sự đều không. . .

"Như không muốn chết, liền nhanh mau rút đi!"

Quách Thanh sư tử không có thật sự xuất kiếm, nhưng cũng hiển nhiên không có chịu thua, vẫn là lạnh lùng cùng Duy Tông Tân giằng co: "Chuyện cứu người, chúng ta Bắc Vực tu sĩ sẽ làm, không dùng tới các người Tôn phủ huyết mạch đến giả mù sa mưa. . ."

Trong sân bầu không khí nhất thời có chút bắt đầu giằng co.

Duy Tông Tân tựa hồ thật sự có chút kiêng kỵ Quách Thanh sư tử, không dám bức bách quá gấp, mà Quách Thanh sư tử trong lòng không biết nghĩ như thế nào, nhưng trong lòng nàng nói vậy cũng rõ ràng, nếu là mình thật hướng về cái này Tôn phủ huyết mạch ra tay, mặt sau liền gặp phải đại họa. . .

Hai phe ai cũng không chịu nhượng bộ, cũng không ai dám ép sát, người chung quanh tim đều nhảy đến cổ rồi.

"Ha ha, chúng ta cần gì phải tranh chấp?"

Hiển nhiên bầu không khí xơ xác sát khí tới cực điểm, có lẽ sau một khắc liền muốn máu tươi tại chỗ, Duy Tông Tân rút cục trước một bước dời đi ánh mắt, nhìn kỹ một hồi mũi chân của chính mình, sau đó nhẹ giọng cười nói: "Nếu ngươi cũng là nghĩ cứu người, ta cũng là nghĩ cứu người, cái kia mọi người mục đích đều là giống nhau mà, cùng với chúng ta đến tranh, tại sao không hỏi một thoáng những thứ này Vân quốc bách tính, càng muốn theo ai đi?"

Người ở chung quanh nghe hắn vừa nói như thế, nhất thời một mảnh ngạc nhiên, nhất thời đầu óc đều không có quay lại.

Mà Duy Tông Tân vào lúc này, thì thôi cười hướng về những kia Vân quốc bách tính cười nói: "Chư vị, các ngươi cũng nhìn ra rồi, ta là dẫn người tới cứu các ngươi rời đi Vân quốc, chúng ta nhân thủ đông đảo, nghĩ một lúc còn có thể điều một chiếc pháp thuyền lại đây, nói vậy có thể trong thời gian ngắn nhất đem bọn ngươi đưa rời mảnh này Ma vực, không chỉ có thể đem bọn ngươi thu xếp ở Tiêu quốc, thậm chí có thể để cho các ngươi ở tại ta Tiêu quốc trang bên trong, ăn mặc chi phí cũng không cần sầu, không biết các ngươi là muốn tiếp tục theo bọn họ, vẫn là trước tiên theo chúng ta đi đây?"

"Chuyện này . . ."

Nghe được hần lời này dân chúng, nghe vậy đều là ngẩn ngơ, tựa hồ không nghĩ tới có bực này chuyện tốt to lớn rơi xuống ở trên đầu.

Yên tĩnh thoáng nháy mắt sau khi, trong đám người bỗng nhiên liền như là vỡ tổ rồi, vô số người đều chen chúc về đằng trước lại đây.

Đồn dập kêu to: "Nguyên cầu xin đại nhân mang chúng ta rời đi ma chưởng. . ."

"Cầu xin đại nhân cứu mạng. . ."

"Ta nguyện cùng đại nhân đi. . ."

". . ."

". . ."

Tuy rằng một mảnh tán loạn bên trong, còn có một chút bách tính ở lại tại chỗ không nói gì, nhưng thanh thế trên cũng đã cách biệt cực kỳ cách xa.

Quách Thanh sư tử mấy người tựa hồ cũng không nghĩ tới sẽ như vậy, nhất thời sắc mặt tái nhợt, sững sờ ở đương trường.

Đúng là Duy Tông Tân vào lúc này, không nhịn được có chút cười đắc ý lên.

"Đây chính là Bắc Vực người a. . ." Hần thâm nói.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 297: Đáng Hận Nhất

"Các người. . ."

Nhìn những thứ này Bắc Vực bách tính từng cái từng cái giành trước hướng về Duy Tông Tân dâng lên đi dánh dập, Quách Thanh sư tử cùng chu vi hẻm Phế Nhân các tu sĩ sắc mặt nhất thời trở nên đặc biệt khó coi, hay là nói, đặc biệt thống khổ, bất đắc dĩ, thiên lại cái gì cũng không nói ra được.

Những thứ này Bắc Vực bách tính làm ra lựa chọn như vậy, tự nhiên không có gì lạ, hoặc là nói là phi thường bình thường.

Dù sao trước những thứ này Bắc Vực dân chúng xác thực đã phát hiện, chính mình những thứ này người là không cách nào đem bọn họ mang ra Vân quốc đi, có khả năng làm, cũng nhiều nhất chỉ là ở xung quanh Ma linh bừa bãi tàn phá tình huống xuống bảo đảm bảo vệ bọn họ mà thôi, đã có người nói có thể dẫn bọn họ rời đi, bọn họ thì lại làm sao không đáp ứng?

Lại còn, vừa nãy bọn họ đã từng bị dùng để hấp dẫn Ma linh lại đây, cũng là thật sự, tuy rằng như vậy làm thời điểm, những thứ này hẻm Phế Nhân tu sĩ làm đủ chuẩn bị, không có thương tổn được bọn họ nửa phần, sau đó càng là do Phương Quý hướng về phù triện của bọn họ cùng pháp khí bên trong bổ sung linh khí, cho nên khiến đến quan hệ bọn họ hẳn đúng là hòa hoãn không ít, nhưng vẫn là có rất nhiều người trong lòng, là đầy cõi lòng đề phòng.

Mà quan trọng hơn một điểm nhưng là, bọn họ đều đã biết, Duy Tông Tân chính là Tôn phủ huyết mạch.

Cái khác mấy nước bách tính , bởi vì khoảng cách Tôn phủ quá mức xa xôi, cho nên đối với Tôn phủ tồn tại, trái lại cũng không làm sao rõ ràng, nhưng là Vân quốc nhưng không như thế, bọn họ cùng An Châu Tôn phủ nơi tiếp giáp, vẫn còn có chút người nghe nói qua Tôn phủ bực này siêu nhiên tồn tại, bây giờ nếu là Tôn phủ huyết mạch muốn cứu mình, cái kia không đuổi khẩn thừa cơ hội này nhào lên, còn muốn chờ cái gì đây?

"Bọn họ không nhất định là thật muốn cứu các ngươi a. . ."

"Không chừng bọn họ chỉ là muốn đem bọn ngươi phân tán dẫn ra, liền không biết vớt ở nơi nào. . ."

Một đám hẻm Phế Nhân tu sĩ trong lòng, không biết có bao nhiêu lời muốn nói, hết lần này tới lần khác vào lúc này một câu cũng không nói ra được.

Lời này nói Duy Tông Tân cũng sẽ không thừa nhận, huống hồ những người dân này cũng chưa chắc sẽ tin.

Bọn họ chỉ là nhìn những kia may mắn còn sống sót bách tính cùng nhau hướng về Duy Tông Tân phương hướng dâng tới, nước lũ giống như, tranh nhau chen lấn, tránh chính mình những thứ này người như rắn rết, chính mình thì lại làm sao có thể ngăn cản, lẽ nào dựa vào một thân tu vị đem bọn họ đẩy về đi không được?

"Các ngươi làm cái gì đây?"

Cũng ngay vào lúc này, trong sân một mảnh làm người tuyệt vọng tào phiến bên trong, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên.

Phương Quý tựa hồ có hơi hiếu kỳ giống như, hai tay đặt sau lưng đi tới trong sân, nhìn bên này, nhìn lại một chút bên kia.

Vừa thấy được Phương Quý lại đây, đám kia Bắc Vực bách tính nhất thời trong lòng tất cả giật mình, bọn họ có thể còn nhớ a, lần thứ nhất nghĩ muốn bắt bọn họ hấp dẫn Ma linh thì động thủ chính là người trước mắt này, tuy rằng cái tên này thoạt nhìn tuổi tác không lớn, ra tay lại là ác nhất, căn bản không cùng mình những thứ này người thương lượng, vừa lên đến liền mạnh mẽ triển khai pháp thuật đem trong tay bọn họ phù triệu cùng pháp khí toàn cướp đi.

Tuy rằng đến sau đó, cũng là hấn cùng mình những người phạm tục chơi náo động đến vui vẻ nhất, nhưng ai có thể đã quên hấn chân chính thủ đoạn?

"Người cũng ở nơi đây. . ."

Duy Tông Tân một chút nhìn thấy Phương Quý, sắc mặt cũng nhất thời chìm xuống, không chút biến sắc trái phải nhìn lướt qua, không nhìn thấy Thanh Vân Gian mấy người cái bóng, mới thoáng yên tâm, đối với Phương Quý, trong lòng hấn cảm giác tất nhiên là cũng hết sức đặc thù, biết hấn một thân thực lực kinh người, lại cùng Thanh Vân Gian mấy người quan hệ giao hảo, không thể coi thường làm bình thường Bắc Vực tu sĩ, có thể cũng không cần thiết sợ hấn.

Coi như là trong lòng kiêng kỵ, Duy Tông Tân kiêng kỵ cũng là Thanh Vân Gian cùng Bạch Thiên gia tử muội, cũng không phải Phương Quý.

"Ta là đến đây cứu giúp Bắc Vực bách tính, không biết Phương quân làm sao lại nói?"

Sắc mặt hơi ngưng, Duy Tông Tân vẫn là cười nhạt, liếc Phương Quý một chút, miễn cưỡng mở miệng.

Ít nhất ở dòng họ mặt sau quán một cái "Quân" chữ, cái này đã nói rõ hẳn đối với Phương Quý so với người khác càng khách khí.

"Người cứu giúp đại gia người đây?"

Không nghĩ tới, đối mặt Duy Tông Tân xem như là so sánh lời lẽ khách khí, Phương Quý lại là há mồm tức mắng.

Duy Tông Tân cũng vụn vụn không nghĩ tới cái này lớn mặt Bắc Vực tu sĩ, lại như vậy không nề mặt chính mình, nhất thời giận tím mặt, sát khí trong nháy mắt từ đáy lòng phát lên, lạnh lùng hướng về Phương Quý nhìn sang, bất quá rất nhanh nghĩ đến chính mình đánh không lại Phương Quý, sát khí liền lại rất nhanh cất đi, chỉ là đầy mặt sắc mặt giận dữ quát lên: "Những thứ này Vân quốc bách tính đã làm ra chính mình lựa chọn, người. . ."

"Lựa chọn nãi nãi của người cái chân. . ."

Phương Quý vừa nghe hẳn mở miệng liền trực tiếp đem hẳn lời nói đánh gãy, đối phó Quách Thanh sư tỷ các nàng cái kia một bộ có thể đối phó không được hẳn.

Hắn chỉ là tà khiết Duy Tông Tân: "Người biết những thứ này là người nào à người liền muốn cứu?"

Duy Tông Tân hơi run, lại cười lạnh nói: "Ta chỉ biết những thứ này đều là Vân quốc bách tính, bọn họ khó khăn chông chất, mới sống. . ."

"Người sai rồi!"

Phương Quý trực tiếp ngắt lời hẳn, sau đó ánh mắt lại đảo qua những kia Vân quốc bách tính trên người, đón hẳn ánh mắt, tất cả Vân quốc bách tính đều là trong lòng cả kinh, gấp lập tức cúi đầu đi, một vòng ánh mắt quét

qua, đúng là ép tới một đám người cúi đầu, sau đó Phương Quý mới nhìn Duy Tông Tân, cười lạnh nói: "Mẹ kiếp những thứ này đều là Phương lão gia ta đến câu Ma linh môi ăn a, ta nghĩ ở cái này sẵn ma trong thật tốt biểu hiện toàn dựa vào bọn họ, họ Duy người bỗng nhiên nhảy ra muốn cướp ta môi ăn, là nghĩ sống mái với ta?"

"Hả?"

Duy Tông Tân bỗng nhiên ngẩn ngơ, đều đã quên nhắc nhở Phương Quý kỳ thực chính mình họ Duy Tông, mà không phải Duy. . .

Phương Quý cái này một phen nói để hẳn cảm giác có chút khó chịu, nắm bách tính làm môi này sự kiện nhưng là tối kỳ a, chính mình thoáng nhắc lên, những kia hẻm Phế Nhân tu sĩ liền không đất dung thân, nhưng hôm nay làm sao Phương Quý đúng là lẽ thẳng khí hùng nói ra?

Hết lần này tới lần khác bị hẳn cái này một giáo, chính mình thật là có điểm không biết nên ứng đối ra sao cảm giác. . .

Cái khác Vân quốc bách tính nghe vậy, thì lại nhất thời một mặt sợ hãi: Vị đại gia này lại trực tiếp thừa nhận muốn bắt chính mình làm môi sao?

Liền ngay cả Quách Thanh sư tử cũng cảm thấy, làm sao như thế không giảng đạo lý lời nói bị Phương Quý nói ra, ngược lại có loại thuận lý thành chương cảm giác?

"Ha ha, xem ở người là Tôn phủ huyết mạch phân trên, vốn không muốn cùng người tính toán, nhưng người nếu muốn hư ta chuyện tốt. . ."

Mà Phương Quý thì lại tiếng cười lạnh nói, hai tay nắm tay, nắm đi đùng vang vọng, mạnh mẽ hướng về Duy Tông Tân đi tới.

"Không được, kẻ này nghĩ kiếm có đánh ta. . ."

Duy Tông Tân nhất thời lấy làm kinh hãi, rất nhanh liền ý thức được Phương Quý dụng ý, hấn cùng hẻm Phế Nhân các tu sĩ giảng đại nghĩa, giảng đạo lý, vì lẽ đó dễ dàng lấy đại thế ép người, để nhân tâm bên trong có nỗi khổ không nói được, nhưng Phương Quý lại hết lần này tới lần khác vừa lên đến liền cho hấn đi ngược lại con đường cũ, một lời không hợp, liền muốn tìm lý do động thủ, đúng là nhất thời để cho hấn không cách nào đem đối với hẻm Phế Nhân tu sĩ cái kia một bộ dùng ở Phương Quý trên người.

Bất quá Duy Tông Tân vốn là cũng là một cái am hiểu động ý đồ xấu, bằng không cũng sẽ không nghĩ ra nhiều như vậy để hẻm Phế Nhân tu sĩ đau đầu chủ ý đến rồi, lúc này một thấy Phương Quý không phân tốt xấu liền muốn xông lên động thủ, hấn cũng lập tức phản ứng lại, lùi về sau một bước, cười lạnh nói: "Phương quân hiểu lắm, việc này có thể cùng ta không có quan hệ gì, chỉ là những thứ này Bắc Vực tu sĩ đồng tình Vân quốc bách tính, không đành lòng nhìn bọn họ bị các người xem là môi nhữ, lúc này mới cầu ta đi ra khuyên bảo, đến tột cùng là muốn cứu người còn muốn làm môi, các người thương lượng đi!"

Vừa nói chuyện, ánh mắt lạnh lùng quét qua, cho những kia Bắc Vực tu sĩ liếc mắt ra hiệu.

Lời này rất rõ ràng, hấn không muốn cùng Phương Quý quấy nhiễu, lại muốn buộc những thứ này Bắc Vực các tu sĩ đến cường thò đầu ra.

"Thực sự vô lý!"

Mà những kia Bắc Vực tu sĩ cũng không ngốc, sớm trước khi tới liền đã biết mình muốn làm cái gì, thấy thế lập tức tiến lên đón, lớn tiếng quát lên: "Bắc Vực tu sĩ, biết vinh nhục giảng đại nghĩa, bọn người nắm bách tính làm môi câu Ma linh, không sợ tao ngộ thiên khiển sao?"

"Chúng ta nếu đến rồi, liền sẽ không từ coi các người làm bực này tội ác tày trời việc!"

"Chư vị, ta hôm nay dù như thế nào, đều muốn đem những người dân này cứu đi, ai muốn cản ta, mà lại thử ta dưới kiếm vô tình. . ."

". . ."

". . ."

Bất luận trong lòng nghĩ như thế nào, bọn họ cũng đều biết lúc này nên làm sao biểu hiện, nhất thời có vẻ căm phẫn sục sôi.

Ào ào ào tề lên một mảnh phi kiếm pháp bảo, như mây đen buông xuống, ép hướng về phía những kia hẻm Phế Nhân tu sĩ, hiển nhiên là muốn buộc bọn họ thoái nhượng, nhưng lúc này hẻm Phế Nhân các tu sĩ, tuy rằng từng cái từng cái sắc mặt như tro tàn, nhưng cũng chỉ là cúi đầu, không người lùi về sau.

"Không sai, sớm nên như vậy, làm rõ thị phi, cũng thật nhanh chút cứu hộ bách tính không phải?"

Hiển nhiên một trận đại chiến sắp nổi lên, Duy Tông Tân lùi tới mặt sau, mặt lộ vẻ chê cười vẻ, cười gằn đã mở miệng.

Bây giờ kết quả này, cũng chính là hấn sớm nghĩ kỹ, nếu như có thể lấy lời nói làm cho Quách Thanh mấy người giao ra bách tính, vậy hẳn tự nhiên xem như là đạt đến mục đích, mà nếu là Quách Thanh mấy người không đồng ý, lợi dụng lời nói gây xích mích những thứ này Bắc Vực các tu sĩ chính mình giết đem lên, những thứ này hẻm Phế Nhân bên trong tu sĩ thực lực vốn là không chiếm ưu thế, lại như thế đại chiến một trận, còn có cái gì dư lực đi săn ma?

Về phần mình, chỉ cần bày ra không đếm xỉa đến thái độ liền có thể.

Ngược lại chính mình là Tôn phủ huyết mạch, những thứ này Bắc Vực tu sĩ chẳng lẽ còn thật sự dám mạnh mẽ gây bất lợi cho chính mình?

...

...

"Chư vị đạo huynh, chúng ta không có cừ oán, nhưng các người như u mê không tỉnh, nhưng là đừng trách ta. . ."

Mà nhìn thấy những kia hẻm Phế Nhân tu sĩ tuy rằng trầm mặc, thế nhưng không lùi, những kia nghe lệnh của Duy Tông Tân Bắc Vực các tu sĩ nhưng cũng trái tim lo lắng lên, có người không nhịn được quát chói tai lên tiếng, còn muốn khuyên những thứ này hẻm Phế Nhân tu sĩ lại suy nghĩ thật kỹ một thoáng, lại không nghĩ rằng, nói còn chưa rơi xuống, đột nhiên trong đám người có một tấm bùa chú bay ra ngoài, uy lực không lớn, chỉ là hóa thành một đạo Hỏa long nhào về phía Kim Thiên tông chân truyền Cam Ngọc Thiên, cái này Hỏa long không chắc có thể gây tổn thương cho Cam Ngọc Thiên, lại như là một viên hỏa tinh, trong nháy mắt gọi ra một tràng lửa lớn.

"Phản phật. . ."

Trong sân tu sĩ vốn là trận địa sẵn sàng đón quân địch, vội vã cuống cuống, lúc này nhất thời trong lòng cả kinh, trực tiếp ra tay.

Mà cái này vừa ra tay, liền lập tức không kiềm chế nổi.

Chu vi hơn trăm trượng bên trong, trong nháy mắt liền bị phù quang, huyền pháp, pháp khí quang mang bao phủ, mạnh mẽ kinh phong tập quyền một mảnh, làm cho cái này phạm vi trăm trượng bên trong đã biến thành

cực kỳ hung hiểm nơi, đối với những tu sĩ này đám người mà nói vẫn còn có thể, nhưng đối với những kia Vân quốc bách tính tới nói lại nhất thời sợ hãi đến sồn cả tóc gáy, thời khắc nguy cấp liền đã có bảy, tám người bị cái kia bừa bãi tàn phá cuồng phong quét bay ra ngoài, không rõ sống chết. . .

Tu sĩ đấu pháp, há cho phép phạm nhân tới gần?

Những thứ này Vân quốc bách tính dưới sự kinh hãi, cũng nhất thời một mảnh tán loạn, liều mạng giống như hương về xa xa tứ tán chạy ra ngoài.

"Khôn kiếp, quả nhiên đáng hận nhất chính là cái kia Duy Tông Tân, ghét nhất lại là những thứ này Bắc Vực người. . ."

Mà thấy tình cảnh này, Phương Quý cũng nhất thời giận dữ, hấn mới vừa rồi còn chắc chắn tới đối phó Duy Tông Tân.

Coi như mình không muốn gây chuyện, không thể giết hấn, nhưng nếu thực sự là trở mặt rồi, đem tiểu tử này đánh cái sung mặt sung mũi cũng không thành vấn đề, ngược lại Tôn phủ huyết mạch chính mình cũng không phải lần đầu tiên đánh, cái này Duy Tông Tân nếu không nghĩ bị đánh, phải rút nhanh lên mở!

Nhưng không nghĩ tới chính là, Duy Tông Tân chính mình kỳ thực cũng không tính ra tay, mà là khiêu khích những thứ này Bắc Vực tu sĩ, hết lần này tới lần khác, những thứ này Bắc Vực tu sĩ lại đúng như này nghe lời, biết rõ đây là ở đem hẻm Phế Nhân tu sĩ ép lên tuyệt lộ, vẫn là không chút do dự ra tay rồi.

Lúc này Phương Quý tức đến muốn điên, cũng nhất thời nổi lên sát tâm.

. . .

. . .

"Lục đạo huynh, chúng ta. . . Chúng ta cũng muốn động thủ sao?"

Mà vào lúc này, hiển nhiên một trận đại chiến sắp nổi lên, cách đó không xa Lục Đạo Dẫn đoàn người cũng ở do dự, đặc biệt là cái kia bây giờ đã chỉ còn một bộ da bọc xương giống như Trương Minh Quân, hắn đã luyện hóa ba viên Huyết Khí đan, cái này mới thoáng khôi phục chút khí lực, chỉ là tinh thần nuy mi dị thường, vẻ mặt càng là do dự thống khổ: "Rõ ràng chúng ta biết, bọn họ mới thật sự là che chở Vân quốc bách tính người a. . ."

"Không có biện pháp!"

Lục Đạo Dẫn lông mày ngưng tụ thành một cái mụn nhọt, sắc mặt cũng hết sức âm trầm, qua một lát, mới thấp giọng nói: "Ta tuy rằng không muốn cùng hẻm Phế Nhân bên trong người có bất kỳ gặp nhau, càng không muốn cùng cái kia họ Phương là địch, nhưng việc đã đến nước này, chúng ta có thể làm sao?"

"Tại sao vậy chứ?"

Lúc này Trương Minh Quân, tựa hồ là bởi vì bản mệnh tinh huyết tiêu hao quá nhiều, đã rõ ràng có chút nỗi lòng hỗn loạn.

Như ở trước đây, đơn giản như vậy vấn đề, hắn là không sẽ hỏi tại sao.

Mà Lục Đạo Dẫn liếc mắt nhìn Trương Minh Quân, cũng cảm thấy có chút đau lòng, cái này Trương Minh Quân cùng Phương Quý có thể không giống nhau, hắn tu chính là trận đạo, bình thường đối với mình những thứ này người có phụ trợ tác dụng, hơn nữa làm người biết điều, chưa bao giờ cướp công, vì lẽ đó giữa bọn họ, tư giao rất tốt, chính là trong ngày thường tính tình lạnh bạc nhất Triệu Hồng, cũng vẫn luôn đem Trương Minh Quân coi như là chính mình duy nhất có thể giao tâm chân chính bằng hữu.

Nhìn thấy lúc này Trương Minh Quân dáng dấp tiều tụy, Lục Đạo Duẫn rút cục vẫn là thở dài một tiếng, nói: "Bởi vì chúng ta cũng phải tu hành a, vừa ở Tôn phủ, lại há có thể không được chút trái lương tâm việc? Minh Quân, vì tu hành, chung quy phải được chút oan ức a. . ."

Hắn vừa nói chuyện, đã cái thứ nhất về phía trước đi tới, sau lưng hắn, Triệu Hồng bọn người đuổi tới.

Mà Trương Minh Quân loạng choạng loạng choạng đứng lên, tuy rằng đều đã không đứng thẳng được, nhưng vẫn là một bước một chuyển về phía trước đi tới.

Hắn như là đã chất phác, xác chết di động giống như.

Hiển nhiên bọn họ đã từng bước một tiếp cận chiến trường kia, mà chiến trường kia cũng từ vừa mới bắt đầu thu lại không được tay, đã biến thành bây giờ sát khí càng cuồng, thậm chí là chủ động nổi lên giết người ý niệm, trở nên càng hung cuồng, từ bao phủ phạm vi trăm trượng, trở nên bao phủ mấy trăm trượng, loạn tung tùm phèo, một tràng không cách nào hình dung gió tanh mưa máu, liền muốn vào lúc này hàng lâm tại mảnh này Vân quốc thổ địa bên trên. . .

"A. . ."

Bỗng nhiên trong lúc đó, một mảnh tiếng kêu sợ hãi gọi lên.

Những kia tiếng kêu sợ hãi, chính là vừa nãy khắp mọi nơi chạy trốn, một đám trốn vào cách đó không xa bên trong thung lũng bách tính phát ra đến, âm thanh cũng không rất lớn, nhưng cái kia âm thanh bên trong kinh hoàng cùng vẻ sợ hãi, lại thực sự quá dày đặc, lập tức đã kinh động trong sân tất cả mọi người.

Mới vừa mới nổi lên sát tâm không ít người, bị cái kia sợ hãi rống tiếng kêu hấp dẫn, hơi ngần người ra sau, nhanh chóng hướng về cái hướng kia lao đi.

Sau đó khi bọn họ chuyển qua cái kia mảnh góc núi, nhìn thấy bên trong thung lũng kia cảnh tượng thì lập tức đều kinh sợ đến mức ngây người.

Một cỗ khí lạnh, bỗng nhiên từ đáy lòng bốc lên tới.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 298: Quỷ Thần Đại Tế

Hài cốt!

Cái kia một vùng thung lũng trong, thành linh chính là một mảnh hài cốt!

Chẳng ai nghĩ tới, chỉ bất quá cách ngăn ngăn một phương khe núi, bên trong liền ẩn giấu như thế một phương nhân gian luyện ngục giống như cảnh tượng.

Nhạ một mảng lớn phạm vi bên trong sơn cốc, hầu như tràn đầy đều là dữ tợn khủng bố hài cốt, phóng tầm mắt nhìn, không dưới ngàn mấy, mỗi một bộ hài cốt đều hoặc ngồi hoặc đứng, hoặc là ôm nhau hoặc là giãy dụa, còn duy trì khi còn sống tư thế, chỉ là bọn hắn trên người, đã không có một chút nào huyết nhục, như là bị thú hoang liếm qua mấy trăm lần khớp xương, sạch sẽ mà mới mẻ, không để lại một tia máu thịt.

Mà ở cái này một mảnh trong biên xác, thì lại lại tô điểm từng mảnh từng mảnh màu đen hoa sen, thăm thăm chứa đựng, cho cái này một mảnh khủng bố thung lũng, tăng thêm rất nhiều quỷ dị cảm giác, nhưng người một chút nhìn lại, liền tâm thần chấn động, tựa hồ linh hồn đều phải bị hấp dẫn đi vào.

"Làm sao sẽ, nơi này tại sao có thể có nhiều như vậy thi hài?"

Nhìn đến tình cảnh này bách tính, đã không biết có bao nhiêu người đều doạ hôn mê bất tỉnh, chính là tu hành bên trong người, vào lúc này cũng giật cả mình, bọn họ lá gan lại to lớn hơn, đối mặt như vậy tình cảnh quái

quý, cũng không làm được bình tĩnh đối mặt, nếu là một cái hai cái hài cốt, tuyệt đối không thể đối với tu hành bên trong người kiên định tâm chí tạo thành ảnh hưởng, có thể hơn mấy trăm ngàn cụ thi thể chôn ở cùng nhau, cái kia tình cảnh. . .

"Lại là Ma linh gây nên?"

Hẻm Phế Nhân tu sĩ bên trong, có một người run giọng mở miệng: "Lẽ nào là có nhiều như vậy bách tính trốn ở chỗ này, lại bị Ma linh phát hiện?"

Ở hẻm nói ra câu nói này sau, chu vi một lúc lâu không người hé răng.

Có người nhìn cái kia trong cốc cảnh tượng, đã là sắc mặt sợ hãi tới cực điểm, trong này thậm chí còn bao quát Duy Tông Tân, hẻm bực này cuồng ngạo người, nhìn thấy cái kia mảnh hài cốt, cả người lại như là đều bị dọa rơi mất hồn giống như, sắc mặt đều thay đổi.

"Không là Ma linh. . ."

Đột nhiên Phương Quý đã mở miệng, hẻm cũng chính nhìn chòng chọc vào cái kia một mảnh thi hài, không khỏi cảm thấy có chút quen thuộc.

Tình cảnh này thật giống ở nơi nào gặp qua, mà hẻm cũng rất nhanh liền nghĩ ra đến, hơi cắn răng, thấp giọng nói: "Như là Ma linh ăn thịt người, đó chỉ là liền cả người đều tề cắn nuốt đi, chính là còn lại thi hài, cũng là hơn nửa thân thể tàn phế, như là bị thú hoang cắn qua, mà những thứ này thi hài chỉ còn khớp xương, lại không một tia máu thịt, chỉ có một loại tồn tại có thể đem người ăn thành như vậy. . ."

Nói đến chỗ này, hẻm bỗng nhiên quay đầu nhìn lướt qua.

Chỉ thấy cách đó không xa, Duy Tông Tân sắc mặt trở nên càng khó coi hơn, hẻm Phế Nhân tu sĩ bên trong, cũng không có thiếu điều đổi sắc mặt.

Kỳ thực rất nhiều người trong lòng đều có đáp án.

Quý thân!

Chỉ có Tôn phủ quý thân ở ăn thịt người thời điểm, mới sẽ đem người ăn thành như vậy!

Phương Quý còn nhớ, lúc trước ở thiên nam đạo Đông Lai tông thời điểm, Thanh Vân Gian triệu hoán mà đến quý thân, chính là một hơi đem Đông Lai tông đệ tử tất cả nuốt, mà lưu lại thi hài, chính là như hiện tại dáng vẻ ấy, sạch sành sanh, không để lại một tia máu thịt.

"Bạch!"

Bỗng nhiên có người phẫn mà rút kiếm, đem chu vi một mảnh núi đá chém xuống một khối lớn, chính là Quách Thanh sư tử.

Nàng nhìn cái kia một mảnh hài cốt, cả người sắc mặt đều đã trở nên phẫn nộ mà ngọt ngào: "Cái này. . . Đây là cái gì thể đạo?"

Vào lúc này, cái kia một mảnh hài cốt xung kích, tựa hồ làm cho nàng rốt cục không kiềm chế nổi trái tim tức giận, lập tức bạo phát ra: "Vân quốc đều đã tiêu diệt, đã biến thành địa ngục giữa trần gian, lại còn có Tôn phủ quý thân nhân cơ hội làm loạn, nuốt bách tính. . ."

Nàng tiếng nói càng ngày càng thấp, nhưng cũng có vẻ càng ngày càng phẫn nộ, như ngọt ngào núi lửa.

Người ở chung quanh nghe, trong lòng mỗi người đều cảm giác cực kỳ ngọt ngào.

Bọn họ đều là nhìn một đường, Vân quốc lúc đầu có Ma sơn thức tỉnh dấu hiệu thì Tôn phủ không thêm để ý tới, tùy ý Vân quốc tiên môn tự sinh

tự diệt, bọn họ nhìn, bọn họ những thứ này người xem bất quá Vân quốc bách tính bị Ma linh xâm lược, liền không để ý Tôn phủ điều lệnh, tự mình chạy tới giúp đỡ, kết quả chính là bị thương, Tôn phủ cũng không chút nào thêm để ý tới, bọn họ cũng nhìn, không dễ dàng đợi đến Tôn phủ quyết định ra tay, can thiệp một thoáng Vân quốc việc, kết quả cũng chỉ là thân sinh diễn võ danh nghĩa, cùng với nói là cứu người, không bằng nói là vì chiêu hiện ra võ lực. . .

Những thứ này, bọn họ cũng nhìn.

Nhưng là, vào Vân quốc bãi săn sau khi, bọn họ bị bức ép cứu người, lại bị bức ép muốn đem cứu người giao ra, bọn họ tuy rằng trong lòng phẫn nộ, nhưng vẫn có lý trí ở trong lòng đè ép, mãi đến tận ở cái này bước ngoặt, bọn họ chợt thấy cái này một mảnh thi hài. . .

Tôn phủ những việc làm, rốt cục nhượng bọn họ nhìn thấy hơn nửa!

Mà lúc này, cũng khiến đến tâm tình của bọn họ, lập tức đến bạo phát biên giới. . .

"Hồng rồi, hồng rồi. . ."

Mà so sánh với hẻm Phế Nhân tu sĩ trầm mặc, Duy Tông Tân vào lúc này thì lại càng ngày càng kinh sợ.

Đang nhìn đến cái kia mảnh thi hài thứ nhất mắt, hấn liền đã biết đây là người nào lưu lại, cũng nguyên nhân chính là này, hấn lập tức liền nghĩ đến quá nhiều chuyện: "Chẳng trách ta trước nhượng người đem Vân quốc còn sót lại bách tính hướng phương hướng này trực đến lúc, thuận lợi như vậy, ta bất quá là nghĩ có thể trực mấy người lại đây thôi, lại trong thời gian cực ngắn, lập tức liền tới mấy trăm cái bách tính. . ."

"Ta vốn còn cho là đây là Vân quốc còn sót lại đi xuống bách tính tương đối nhiều duyên cớ, nơi nào nghĩ đến. . ."

"Cái này căn bản là ở có người trong bóng tối dẫn dắt những người dân này hướng về cái phương hướng này đến a, nói không chắc là Tôn chủ tự mình ra lệnh, những thứ này hẻm Phế Nhân tu sĩ cứu được bách tính, chỉ có một một số ít là ta dặn dò người chạy tới, phần lớn người vốn là tại tiến cái phương hướng này đến , bởi vì quý thần ở đây, những thứ này người vốn là Tôn phủ cho quý thần chuẩn bị huyết nhục tế phẩm a. . ."

"Đáng chết, ta vừa nãy lại còn muốn đem những thứ này tế phẩm mang đi. . ."

". . ."

". . ."

Ở cái này một chốc, Duy Tông Tân chỉ cảm thấy trời cũng sắp sụp.

Hắn làm sao có thể ngờ tới, chính mình lại sẽ cuốn vào quý thần đại tế chuyện bên trong, cái này mẹ kiếp kêu cái gì chuyện a, chính mình chẳng qua là nghĩ phối hợp một thoáng Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân ý tứ, ở trước mặt hắn thật tốt lộ cái mặt mà thôi, làm sao chọc lớn như vậy họa?

"Đi, đi mau!"

Hắn đột nhiên liêu lĩnh, lệ tiếng hét lớn lên.

"Xoạt xoạt xoạt "

Ánh mắt của mọi người đồng loạt hướng hắn nhìn lại, mang theo các loại không giống tâm tình.

Duy Tông Tân lúc này đã hoàn toàn không lo được người khác nghĩ như thế nào, chỉ là hoảng loạn kêu to: "Đem những người phạm tục ở lại chỗ này, chúng ta đi mau, bọn họ vốn là tể phạm. . . Đúng rồi, không thể liền như thế đi, nhanh, nhanh, các người ở đây bày xuống đại trận, đem những thứ này người đều vây ở trong trận, chờ quý tổ đến đây hưởng dụng. . . Đúng, chỉ có như vậy, mới có khả năng dẹp loạn quý tổ lửa giận. . ."

Hắn vào đúng lúc này, trong lòng chuyển qua rất nhiều ý nghĩ, rất nhanh liền xác định chủ ý.

Hắn biết, mấy năm gần đây, theo Bắc Vực yên ổn, quý thần được đến huyết nhục tế tự càng ngày càng ít, đã có không ít quý thần lòng sinh bất mãn, thường thường hướng về Tôn phủ đòi hỏi huyết thực, nói không chắc, lần này thần sinh diễn võ, hoặc nói là Vân quốc thảm sự, chính là Tôn phủ cố ý gây ra, chính là vì cho quý thần đám người một cái sáng khoái hưởng dụng huyết tế cơ hội, động viên bọn họ tâm tình bất mãn. . .

Cái này Vân quốc phạm nhân bách tính, đến tột cùng là Ma linh nuốt chửng nhiều lắm, vẫn là quý thần nuốt chửng nhiều?

Cái vấn đề này, Duy Tông Tân đã không biết đáp án.

Chờ bao nhiêu năm, mới có như thế một lần thoả thích hưởng dụng huyết tế cơ hội, nếu là bị quấy rối, quý thần sẽ phẫn nộ thành cái gì đáng về?

Duy Tông Tân trong lòng rõ ràng, chính mình chỉ là tiểu tính xuất thân, không có đại gia tộc che chở, nếu là bị quý thần hận lên, vậy cũng cũng đại diện cho chính mình tiền đồ liền hoàn toàn xong, chuyện đến nước này, chính mình chỉ có thể nghĩ tất cả biện pháp, dẹp loạn quý thần có thể tới lửa giận!

Những kia Bắc Vực tu sĩ, nghe Duy Tông Tân rống to, hai mặt nhìn nhau, sắc mặt lại có chút chần chờ.

Mà những kia Bắc Vực bách tính, nghe được Duy Tông Tân kêu to, thì lại nhất thời mỗi một cái đều sững sờ ở đương trường, đang ở trước đây không lâu, còn lòng như lửa đốt, cầu Duy Tông cứu mình đi ra ngoài bọn họ, lúc này đều bị Duy Tông Tân lời nói cho kinh ngạc đến ngây người, đặc biệt là đang nhìn đến bên trong thung lũng kia cực kỳ khủng bố cảnh tượng thì càng là đáy lòng khí lạnh trực thoán, mấy cũng bị sợ hãi nuốt chửng.

Ở tình huống như vậy, nhất thời có người lặng lẽ hướng về hẻm Phế Nhân các tu sĩ chuyên bước.

"Duy Tông đại nhân, chúng ta. . . Chúng ta nếu là đem bọn họ đều tù ở nơi này, bọn họ. . . Phải chết chắc a?"

"Đúng vậy, nếu không. . . Nếu không chúng ta mau chóng rời đi đi. . ."

Ở cái này một mảnh ngọt ngào trong trầm mặc, có người ngượng ngùng đã mở miệng, không phải hẻm Phế Nhân tu sĩ, mà là những kia bị Duy Tông Tân kêu lại đây cùng hẻm Phế Nhân tu sĩ là địch tiên môn đệ tử, bọn họ vào lúc này, sắc mặt cũng hiện ra đến cực kỳ làm khó dễ, trước mắt tình cảnh này, cùng với tình cảnh này sau lưng đại biểu chân tướng, khiến cho bọn họ tâm thần cũng chịu đến rất lớn xung kích, đạo tâm đều có chút rối loạn.

Vì lẽ đó ở tình huống như vậy, nhượng bọn họ tự tay bày trận vây hãm xuống những người dân này, thực sự là có chút khó khăn, ở bọn họ tới nói, hoặc là nói trực tiếp liền rời đi, sau đó tùy ý đến những người dân này tự sinh tự diệt, trong lòng còn có thể càng tốt tiếp thu một điểm. . .

"Đánh rắm, đánh rắm, các ngươi căn bản không biết chuyện nghiêm trọng. . ."

Mà Duy Tông Tân vốn là trái tim hoảng loạn, lúc này nghe xong bọn họ, nhất thời tức đến sắp mất đi lý trí, liên thanh tức giận mắng lên: "Những thứ này người vốn là cho quý thân hưởng dụng huyết thực, nếu là bị bọn họ chạy thoát một cái, đều giống như là chúng ta phá hư quý thân hưởng dụng huyết thực hứng thú, các ngươi có mấy cái mạng bồi? Đều lúc nào các ngươi còn phải ở chỗ này la lý đông dài, này sự kiện nhưng là cùng quý thân có quan hệ, các ngươi chẳng lẽ muốn vì những thứ này phạm phu tục tử, ngay cả mình tiền đồ đều không để ý sao?"

Lúc này hắn, là quả thật vừa vội vừa giận.

Những thứ này Bắc Vực tu sĩ, sao ngu dốt đến vậy, lẽ nào liền nặng nề đều không phân ra được sao?

Nhưng đón hắn gầm lên, nhất thời lại không người động tác.

Tất cả mọi người đều hai mặt nhìn nhau, làm khó dễ tới cực điểm, toàn bộ trong sân, một mảnh trầm mặc.

Cũng ngay vào lúc này, một cái nhượng người không tưởng tượng nổi người bỗng nhiên chuyển động, sắc mặt tái nhợt, hầu như chỉ còn da bọc xương Trương Minh Quân, bỗng nhiên loạng choà loạng choạng, hướng về bên trong thung lũng kia thi hài đi tới, ở trong tay hắn, còn nâng cái kia cốc nhỏ mệnh đăng, hắn đi tới đám kia trên người không có một tia máu thịt, cũng không cách nào phân rõ dáng dấp thi hài trước, tay run run, chen một giọt máu tươi nhập mệnh đăng.

"Hô. . ."

Cái kia một giọt bản mệnh tinh huyết vào mệnh đăng, ngọn đèn bỗng nhiên trở nên có mấy thước lớn.

Rõ ràng không gió, nhưng cái này ngọn đèn, lại dùng sức hướng về một cái nào đó mảnh thi hài tới gần, như là cực kỳ thân cận.

Mà xác minh trong lòng suy đoán, Trương Minh Quân cả người cũng bỗng nhiên sững sờ ở đương trường.

Mệnh đăng rơi xuống ở trên mặt đất, tung ra một mảnh nháy lên ngọn lửa.

"Ồ đây, ở đây. . ."

Hắn lảo đảo kêu, tiếng nói bên trong tựa hồ mang cũng khóc nức nở, cả người như là hỗn loạn giống như, quay đầu hướng về Lục Đạo Dẫn nhìn sang: "Lục đạo huynh, người nói là tu hành, vì lẽ đó chúng ta đều muốn làm chút trái lương tâm chuyện, vì lẽ đó làm những thứ này không gì đáng trách. . ."

"Nhưng là. . ."

Hắn tuyệt vọng gọi lên: "Ngay cả mình tộc nhân đều không bảo vệ được, chúng ta còn tu hành cái cái gì đây?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 299: Dẹp Loạn Lửa Giận

Trương Minh Quân một tiếng tuyệt vọng kêu gào, làm cho trong sân không khí ngột ngạt tới cực điểm.

Lục Đạo Dẫn mấy người cùng Trương Minh Quân quan hệ thân cận, nhìn thấy hắn tuyệt vọng đáng đấm, một trái tim đều đã chăm chú tóm lên.

Bọn họ nhưng là tận mắt Trương Minh Quân vì tìm kiếm tộc nhân ăn bao lớn khổ, đường đường Trúc Cơ tu sĩ, một giọt một giọt bản mệnh tinh huyết ép ra ngoài, thậm chí sắp đạt đến đèn cạn dầu trình độ, trái tim duy nhất ý nghĩ, cũng bất quá là tìm tới chính mình tộc nhân mà thôi, có thể kết quả, tìm lâu như vậy, tìm tới lại là cái này một mảnh không dư thừa nửa điểm máu thịt thi hài. . .

Quan trọng hơn chính là, hắn những thứ này tộc nhân, cũng không phải là chết ở Ma linh tay, mà là Tôn phủ, hắn ở Tôn phủ trong, thân phận chính là phía tây thần điện ngân giáp Thần vệ, mà cái này ngân giáp Thần vệ một cái khác xung hô, chính là Thần thị, ý là thần linh phụng dưỡng ý. . .

Đơn giản tới nói, hắn chính là những thứ này Tôn phủ phụng dưỡng quý thần, ăn đi hắn tộc nhân!

Thời gian dài tinh huyết tiêu hao cùng với cuối cùng này phát hiện sự thực, làm cho hắn hoàn toàn tan vỡ.

Loại kia tâm tình lây tất cả mọi người, cũng khiến cho bọn họ càng trầm mặc lên.

...

...

"Các người còn ở chờ cái gì?"

Ở cái này một mảnh trong trăm mặc, Duy Tông Tân không nhin được kêu lớn lên: "Mau ra tay a!"

Hắn lúc này thực sự hoảng loạn tới cực điểm, theo phát hiện này sự kiện thời gian càng dài, hắn cân nhắc đến chuyện liên cũng càng nhiều, quý thân đại tể chuyện, tuyệt đối là lần này Vân quốc sẵn ma bí ẩn, không nghi ngờ chút nào, Tôn chủ hắn là cũng là không muốn để cho người biết được này sự kiện, Tôn phủ dù sao còn muốn giữ gìn mặt ngoài trên bộ mặt, bằng không cũng sẽ không tất để quý thân vụng trộm nhập Vân quốc hưởng thụ huyết tể.

Mà này sự kiện, bây giờ lại bị bọn họ đánh vỡ.

Nhìn dáng dấp, những thứ này Bắc Vực tu sĩ sau đó cũng rất có thể sẽ bị thanh lý rơi, để tránh khỏi bọn họ đi ra ngoài loạn truyền loạn giảng.

Đương nhiên, càng là cân nhắc đến cái vấn đề này, hắn càng là căng thẳng, bây giờ cũng không thể đem chuyện này giảng cho những thứ này Bắc Vực tu sĩ nghe, hắn còn muốn dựa vào những thứ này Bắc Vực tu sĩ đem những người dân này nhốt ở chỗ này, để tránh khỏi chính mình chọc giận quý thân, hắn đã nghĩ kỹ, làm xong những thứ này sau khi, liền phải nhanh chóng rời đi bãi săn, hướng về Tôn phủ báo cáo những thứ này phát hiện quý thân bí mật người, sau đó cầu được khoan dung. . .

Không hi vọng từ trong chuyện này kiếm được bao nhiêu công lao, chỉ cầu chớ bị liên lụy!

Trái tim đã đem chuyện này đều muốn toàn bộ, hấn liền cũng càng gấp lên, nghĩ thầm những thứ này Bắc Vực tu sĩ làm sao còn chỉ ngây ngốc đứng, đặc biệt là cái kia Trương Minh Quân hô to một tiếng, làm cho hấn càng buồn bực mất tập trung, có ý muốn thét tỉnh những thứ này người, vội vàng một bước vọt tới Trương Minh Quân trước người, nhắc chân liền đạp tới, quát mắng: "Đều lúc nào, còn muốn ở cái này gào tang?"

Hấn cái này một cước cũng không dùng lực, chỉ là nghĩ thông qua sự kiện cảnh giác những người khác thôi.

Nhưng lại không nghĩ rằng, Trương Minh Quân đơn bạc thân thể bị đạp ngã trên mặt đất, nhưng cũng không biết dũng khí từ đâu tới, lại bỗng nhiên phát ra một tiếng thú hoang giống như gào thét, bỗng nhiên trong lúc đó nhảy lên, hai tay thành trảo, hết sức hướng về hấn vồ tới, như là khắp toàn thân tất cả còn sót lại khí lực đều đã vận dụng, trong miệng âm thanh như gào thét, mang theo điên cuồng ý vị: "Ta giết ngươi. . ."

"Lớn mật!"

Duy Tông Tân giận dữ, trở tay một chưởng vung ra.

Trương Minh Quân vốn là chỉ là am hiểu trận đạo người, thực lực bình thường, lại thêm vào lúc này bản mệnh tinh huyết còn lại không nhiều, thân thể suy yếu đến cực điểm, hầu như thời khắc nguy cấp, liền bị Duy Tông Tân đánh đổ trên đất, lại liền muốn xoay tay đập xuống, một chưởng kết quả tính mạng của hấn.

"Không muốn. . ."

Nhưng không nghĩ tới chính là, thấy tình cảnh này, chu vi bỗng nhiên vang lên mấy tiếng hét lớn, mấy bóng người vội vã lướt tới, đặc biệt là Lục Đạo Dẫn mấy người, càng là đầy mặt căng thẳng, vọt lên, mà khác một

sương bên trong, đám kia hém Phế Nhân tu sĩ thì lại càng là có rất nhiều ánh mắt bất thiện hướng về hắn nhìn lại, Quách Thanh sư tử hàm răng cắn chặt, sang sảng một tiếng cầm trong tay kiếm rút ra. . .

"Các người muốn làm gì?"

Động tác này đúng là đem Duy Tông Tân sợ hết hồn, mãnh đến lùi về sau một bước , bất quá ý thức được chính mình rụt rè sau khi, hắn rất nhanh liền lại một mặt lạnh lùng nghiêm nghị, quát lên: "Hiện tại cũng không phải chuyện của chính ta rồi, các người cho rằng chỉ có ta nạ một thân phiến phức sao? Nếu là xử lý không tốt, mọi người đều muốn số xui, vừa là chút phạm phu tục tử, vừa là chính các người, không biết nên làm như thế nào sao?"

Hắn những câu nói này nhất thời nói những người khác đều hơi ngẩn ngơ, hai mặt nhìn nhau, ánh mắt do dự.

"Tiên nhân tha mạng a. . ."

"Cầu tiên nhân thả chúng ta rời đi, ngày sau tất nhiên sẽ vì tiên nhân ngày ngày thắp hương. . ."

". . ."

". . ."

Mà dân chúng chung quanh, cũng sau lại nhận ra cảm giác đến cảm giác được nguy cơ ập lên đầu, chợt có người đi đầu, liềm mạng kêu khóc lên.

Ở cái này hỗn loạn gào khóc tiếng xin tha bên trong, những tu sĩ này đám người càng trầm mặc.

Cũng không ai biết bọn họ trải qua trong nội tâm giã dũa sau khi, cuối cùng làm được quyết định là cái gì.

Dù là hẻm Phế Nhân tu sĩ, vào lúc này đối mặt Duy Tông Tân kêu to, lại nhìn những thứ này gào khóc cầu sinh bách tính, trong lòng cũng rơi vào hết sức làm khó dễ trong, bọn họ nửa phần cũng hẳn không xuống đi, nhưng Tôn phủ, quý thần, lại như là một cái cực kỳ khổng lồ âm ảnh, bao phủ ở đỉnh đầu bọn họ bên trên, cái kia trọng lượng không cách nào hình dung, so với núi càng to lớn hơn, cao hơn trời, không sinh được phản kháng tâm tình!

"Ai nha, nói chính là a. . ."

Cũng ngay vào lúc này, bỗng nhiên một giọng nói vang lên.

Mọi người theo bản năng quay đầu nhìn lại, liền thấy nói chuyện chính là Phương Quý, hẳn như là bỗng nhiên phản ứng lại, gấp hướng về Duy Tông Tân đi tới, kêu lên: "Người không vì bản thân, trời tru đất diệt, chúng ta chỉ là đi vào sã ma, những người dân này lại cùng chúng ta vô thân vô cố, sự sống chết của bọn họ cùng chúng ta có cái gì tương quan, bọn họ đến tột cùng có thể hay không bị quý thần ăn, lại liên quan chúng ta tu hành chuyện gì?"

"Bắc Vực sinh linh, không phải là trời sinh hẳn là bị ăn sao?"

"Trở thành quý thần tế phẩm, nói không chắc hay là bọn hắn đòi trước tu đến phúc khí đây. . ."

". . ."

". . ."

Lời nói này, nhất thời nói tắt cả mọi người đều trầm mặc lại, hầu như không thể tin vào tai của mình.

Phương Quý lời nói, khiến cho bọn họ cảm giác được một loại không cách nào hình dung phần nộ, trùng kích bọn họ lý trí phòng tuyến cuối cùng.

"Ai, đúng đúng đúng. . ."

Đúng là Duy Tông Tân chợt nghe Phương Quý nói, quả thực vui mừng dị thường, cũng không nghĩ tới, ở cái này quan trọng lúc, phản ứng đầu tiên lại là cái này làm người ta ghét tiểu tử, trong lòng cũng nhất thời rõ ràng một chút, chẳng trách tiểu tử này có thể cùng Thanh Vân Gian quan hệ bọn hắn tốt như vậy, nguyên lai hắn quả thật là cái tâm tư thông suốt người a, vội vàng phụ họa nói: "Mọi người đều nghe hắn. . ."

"Mọi người đều nghe ta. . ."

Phương Quý vừa nói, vừa bỗng nhiên bậm lên một đạo pháp ấn, chu vi nhất thời cuồng phong nổi lên, cát bay đá chạy, đem những kia bách tính cạo chỉ trực giác đất trời tối tăm, không mở mắt nổi, không biết bao nhiêu người liền thân thể cũng không thẳng lên được, chỉ có thể ôm đầu gào khóc.

..

Thấy tình cảnh này, Duy Tông Tân còn tưởng rằng Phương Quý là muốn hướng về những người dân này ra tay đây, nhất thời đầy mặt sắc mặt vui mừng.

Cũng đang lúc này, Phương Quý đã đi tới hắn trước người, nói: "Không tù những người dân này, liền dẹp loạn không được quỷ thần lửa giận. . ."

Duy Tông Tân liên tục đáp ứng: "Không sai. . ."

Nhưng cũng đang lúc này, Phương Quý bỗng nhiên nói: "Nhưng nếu như làm như vậy rồi, chúng ta lừa giận ai tới đẹp loạn?"

Duy Tông Tân nhất thời ngậy người: "Người. . ."

Nói còn chưa rơi xuống thì Phương Quý đột nhiên một quyền đánh tới.

Ma sơn hiện, chu vi áp lực vô cùng.

Duy Tông Tân hầu như là một chốc trong lúc đó, liền bị Phương Quý triển khai ra Ma sơn lực lượng trấn ở đương trường, về mặt dưới sự kinh hãi, hai cánh tay hấn giao nhau, tiếp xuống Phương Quý cú đấm này, nhất thời bị cái kia vô tận hùng hồn lực đạo, đánh miệng phun máu tươi, cả người sắc mặt cũng biến thành sốt sắng, vừa vội vã đem Tôn phủ bí pháp phát huy ra, gọi ra điểm điểm ánh sao, vừa lộ tiếng hét lớn: "Người. . ."

"Ta rất tức giận!"

Phương Quý uy nghiêm đáng sợ quát khẽ, đồng thời liên tiếp xuất thủ.

Thái Ất kim khí, như linh xà bay lượn, thời khắc nguy cấp cản nát Duy Tông Tân bên người ánh sao.

Thái Dịch Chân Thủy Pháp lực, như trường giang đại hà, một thế điệp một thế, không cách nào có thể khổng chế, hướng về tuôn ra mà tới.

Duy Tông Tân thực lực không yếu, bất luận xuất thân, nói riêng về thực lực, hấn ở Tôn phủ huyết mạch trong, cũng có thể được cho là nhất lưu, ít nhất không so Thanh Vân Gian mấy người yếu quá nhiều, nhưng là hấn dù như thế nào, cũng không nghĩ tới Phương Quý lại dám hướng mình lạnh lùng hạ sát thủ, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, một thất lợi, liền làm mất tiên cơ, lại thêm vào Phương Quý ra tay tàn nhẫn mãnh liệt, càng làm cho hấn đáp ứng không xuể.

Quyền thứ nhất oanh đến, hấn đã miệng phun máu tươi.

Quyền thứ hai oanh đến, chung quanh hấn huyết mạch bí pháp đã bị Thái Ất kim khí cắn nát.

Quyền thứ ba oanh đến, hấn cả người linh tức nghịch loạn, khó có thể tự vệ.

Quyền thứ tư oanh đến, hấn đã toàn thân bộ xương, nát hơn nửa. . .

. . .

. . .

Cuối cùng, mãi đến tận hấn bị Phương Quý loạn quyền đánh chết, cả người trong ánh mắt, đều tràn đầy là vẻ khó có thể tin, hấn không biết Phương Quý nơi nào đến lá gan, lại dám hướng mình như thế một cái Tôn phủ huyết mạch hạ sát thủ, hơn nữa liền câu giao cho đều không có. . .

Ta tốt xấu cũng là Tôn phủ huyết mạch, trước khi chết người không nên nói với ta chút gì sao?

"Chuyện này . . ."

Không riêng là Duy Tông Tân trước khi chết đều là mộng, những kia Bắc Vực các tu sĩ cũng đều là mộng.

Trong những người này, có không ít có thể có thể xưng tụng là Duy Tông Tân tâm phúc, nhưng vào lúc này, lại không kịp ngăn cản.

Chỉ có những kia bách tính còn không biết xảy ra chuyện gì, bọn họ ở cuồng phong cuốn đến lúc, liền bị bức nhắm mắt ôm đầu, mà đợi đến cuồng phong đi qua, mở mắt ra thì Duy Tông Tân đã bị Phương Quý đánh thành một đoàn bùn nhão, chết không thể chết lại.

Bọn họ thậm chí cũng không biết là ai ra tay!

"Có thể dùng miệng giải quyết thời điểm, nhất định không thể động thủ!"

Phương Quý vào lúc này, thì lại có vẻ đặc biệt bình tĩnh, đứng dậy hướng về chu vi liếc mắt nhìn, mơ hồ nghe được phía tây có ma hồng tiếng truyền đến, liền gật đầu, tiếp tục nói: "Nhưng nếu nhất định phải động thủ thời điểm, này còn với hắn đồng dài cái cái gì kinh đây?"

Nói chuyện, bỗng nhiên phi thân bỏ chạy, không lâu sau, trong tay lại bám vào một con Ma linh trở về.

"Ăn!"

Phương Quý đem Ma linh nhân ở Duy Tông Tân trước, ra lệnh.

Con kia Ma linh hung tàn, ở trong tay hắn liều mạng giãy giụa, nghĩ muốn phản kháng, nhưng bị Phương Quý nắm lấy cái cổ, lại nơi nào phản kháng đến, chợt thấy trước người một đồng máu thịt, nhất thời theo bản năng miệng lớn tê bắt đầu cắn, không bao lâu, liền đã ăn sạch sành sanh.

Phương Quý liên tục nhìn chăm chăm vào Ma linh cái bụng, mãi đến tận nó ăn xong còn nhìn chăm chăm.

Con kia Ma linh đều sắp bị Phương Quý nhìn chăm chú có chút thật không tiện, Phương Quý mới cuối cùng thất vọng lắc lắc đầu.

"Tại sao không có sinh con?"

Phương Quý có chút tiếc nuối, suy tư nói: "Nhất định là kẻ này thịt không được. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 300: Duy Nhất Biện Pháp

"Giết. . . Giết. . ."

Bất kể là những gia bị Duy Tông Tân dẫn theo tới Bắc Vực tu sĩ cũng tốt, vẫn là hẻm Phế Nhân tu sĩ cũng tốt, bọn họ từng cái từng cái nhìn Phương Quý ở tất cả mọi người đều chưa kịp phản ứng trước, mấy quyền điệp gia đánh chết Duy Tông Tân, sau đó lại nhìn Phương Quý như không có chuyện gì xảy ra nắm bắt đến rồi Ma linh nuốt Duy Tông Tân huyết nhục, cuối cùng tựa hồ còn có chút ghét bỏ Duy Tông Tân thật không tốt ý tứ. . .

Quá phận quá đáng a huynh đệ. . .

Đây cũng là Tôn phủ huyết mạch a, người làm sao thật liền giết cơ chứ?

Then chốt là người giết thời điểm không muốn như thế bình tĩnh có được hay không, cho là giết gà đây?

Trong lúc nhất thời, hoặc là có người sợ hãi, hoặc là có người khiếp sợ, hoặc là có người lo lắng, mọi người nghĩ cái gì đều có, lời muốn nói cũng vô số, cùng nhau chặn ở nơi cổ họng, ngược lại nói cũng không được gì, chỉ là chỉ ngây ngốc hướng về Phương Quý nhìn sang.

. . .

. . .

"Tôn phủ quý thần thừa dịp ma họa nuốt chửng Vân quốc bách tính chuyện, nhất định không phải ngẫu nhiên!"

Mà ở một mảnh ngạc nhiên trong ánh mắt, Phương Quý như không có chuyện gì xảy ra đã mở miệng, nói: "Trước ta đi ngang qua một cái nào đó thành trì thời điểm, liền gặp phải một chút Tôn phủ Thần vệ, bọn họ bảo vệ một phương thành trì, không cho chúng ta đi vào, đương thời ta liền cảm thấy được quái lạ, toàn bộ Vân quốc đều đã ma địa, còn có cái gì cấm địa không được, bây giờ suy nghĩ một chút, cái kia trong thành có lẽ liền có quý thần ăn thịt người vết tích đi. . ."

"Nếu ta đoán không sai, làm loạn quý thần tuyệt không chỉ có một cái, như vậy chôn tu la cũng nhất định có mấy cái địa phương!"

"Càng làm việc không biết xấu hổ người, trái lại càng sĩ diện, những thứ này làm loạn quý thần, tám chín phần mười chính là Tôn phủ cố ý dung túng, thậm chí là có ý sắp xếp, nhưng bọn họ càng là như vậy, càng không hy vọng quý thần ăn thịt người chuyện lưu truyền đi, những kia khá là lớn chôn tu la, hẳn là cũng đã sắp xếp Tôn chủ tâm phúc Thần vệ bảo vệ lên rồi, xử lý sạch sẽ trước không muốn để cho người gặp được. . ."

"Chúng ta gặp phải cái này, căn bản không coi là cái gì, có lẽ chỉ là một vị quý thần nhất thời nổi lên ăn cái ăn vật thôi, cũng chính bởi vì chỗ này thi hài quá ít, Tôn phủ cũng không kịp phái Thần vệ lại đây canh gác, cho nên mới phải bị chúng ta gặp được!"

"Bất quá bất luận bao nhiêu, gặp được này sự kiện chính là phạm vào nghi kỵ, Tôn phủ cũng sẽ không nghĩ ở Tôn chủ thần sinh đại sự như vậy trên, truyền ra dung túng quý thần ăn thịt người tin tức, một khi bị người ngoài biết rồi, mấy người chúng ta bị diệt khẩu hầu như là nhất định, mà cái kia họ Duy dù sao cũng là Tôn phủ huyết mạch, đi ra ngoài sau khi, nhất định sẽ cáo chúng ta đen hình, vì lẽ đó ta mới giết hấn. . ."

"Không riêng hấn phải chết!"

Phương Quý vừa nói, vừa ánh mắt đảo qua mọi người, nói: "Những kia một lòng muốn vì hấn công hiến tâm phúc, cũng đến chết. . ."

". . ."

". . ."

Phương Quý nói rất nhanh, trong sân chúng tu thậm chí cần một chút thời gian để tiêu hóa, bất quá chờ Phương Quý nói đến cuối cùng thì bọn họ lại đều là kinh hãi, hẻm Phế Nhân bên trong chúng tu, lập tức liền đưa mắt tìm đến phía những kia phụng Duy Tông Tân mà đến người, bao quát Ngọc Cảnh Linh, Lộ Nhai, Vân Tiêu Tử, Mạc Thông Nhi các loại, đáy mắt mơ hồ lộ ra một cỗ sát cơ, bước chân chậm rãi trước di chuyển.

Ngọc Cảnh Linh mấy người cũng nhất thời kinh hãi, có người mặt lộ vẻ địch ý, có người nghĩ trốn bán sống bán chết.

"Các ngươi lúc này chạy có cái gì dùng?"

Phương Quý lắc lắc đầu, nói: "Tôn phủ diệt khẩu thời điểm, ngược lại các ngươi cũng chạy không được. . ."

Ngọc Cảnh Linh đám người nhất thời đều ngẩn ngơ, vẻ mặt quái lạ tới cực điểm, nếu như vậy, vậy ngươi làm sót sáng như vậy làm gì?

"Chúng ta vốn là cùng trên một con thuyền!"

Phương Quý nhìn bọn họ một chút, sau đó hướng về một hướng khác nhìn sang nói: "Ta nói chính là cái kia mấy cái!"

Vừa nói chuyện, hấn ánh mắt, lại rơi vào Duy Tông Tân mang tới mấy người trên người, mấy người kia rõ ràng chính là Duy Tông Tân trong ngày

thường người theo đuổi, cũng là lần này hấn tiến vào nhập Vân quốc đồng bạn, nói đến không thể nghi ngờ là Duy Tông Tân người thân cận nhất, hay là nói Duy Tông Tân nô bộc một loại, trước vừa thấy Duy Tông Tân bị giết, biểu hiện hoảng sợ nhất, cũng chính là mấy người như vậy.

"Bọn hấn mấy cái nhất định phải giết chết!"

Phương Quý cũng không ngẩng đầu lên, nói: "Bởi vì cái này mấy cái hàng đã chết chắc rồi, bọn họ là đi theo Duy Tông Tân, Duy Tông Tân chết rồi, bất kể là chết như thế nào, bọn họ đều sẽ theo chôn cùng, vì lẽ đó cũng có thể vì bác một tuyến sinh cơ, bán đi chúng ta những người này. . ."

"Người. . ."

Cái kia mấy cái đi theo Duy Tông Tân người kinh hãi, đột nhiên một tiếng hô lên, mấy người này đồng thời hướng về bốn phương tám hướng bỏ chạy.

Bọn họ tự biết bản lãnh của mình, vừa thấy đại họa lâm đầu, liền lập tức muốn bốn phía chạy trốn.

Phương Quý lời nói đúng là nhắc nhở bọn họ, Duy Tông Tân vừa chết, chính mình những người theo đuổi này cũng là ngã một nhóm lớn, mặc dù là Duy Tông Tân gia tộc chỉ là Tôn phủ tiểu tính, nhưng đối phó với chính mình những thứ này người vẫn là không có vấn đề gì, chẳng bằng thật giống Phương Quý giảng như vậy, trước tiên chạy ra bãi sấn, lại hướng về Tôn phủ cáo bí, đem nơi đây chuyện nói ra, nói không chắc, còn có như vậy từng tia tia khả năng bảo vệ mạng nhỏ!

Mà đối mặt bọn họ chạy trốn cử chỉ, Phương Quý hướng về Quách Thanh sư tử cùng hẻm Phế Nhân tu sĩ nhìn nhau một chút, những người kia nhất thời hiểu ý, lại không người để ý tới, không có mảy may ra tay ngăn

cản mấy người kia ý tứ, mắt thấy bọn hắn mấy cái thân hình gấp lược, đã sắp chạy ra bọn họ ra tay phạm vi, thấy hẻm Phế Nhân tu sĩ vẫn không hề động thủ ý tứ Ngọc Cảnh Linh mấy người, mới âm thầm cắn răng.

Lúc này căn bản không cho phép bọn họ ngẫm nghĩ, chỉ có thể quyết tâm, bỗng nhiên trong lúc đó thân hình bay lên, thoán hướng về phía mỗi cái phương hướng, linh tức lên nơi, đã có mấy đạo phi kiếm cùng pháp bảo bay đến giữa không trung, phân biệt đem cái kia chạy trốn Duy Tông Tân người theo đuổi tiệt đi xuống.

Phàm là có chút thực lực Bắc Vực tu sĩ, muốn đi theo cũng chỉ có thể đi theo tứ đại gia tộc Tôn phủ huyết mạch, tựa như Ngọc Cảnh Linh cùng Lục Đạo Dẫn mấy người, bọn họ tuy rằng bị Duy Tông Tân dẫn dò thì không dám từ chối, nhưng cũng sẽ không cam tâm tình nguyện đi theo hắn, bởi vì bọn họ cũng cảm thấy Duy Tông Tân thân phận không đủ, bởi vậy liền có thể suy ra, đồng ý đi theo ở Duy Tông Tân người ở bên cạnh, thực lực nhất định không mạnh.

Ngọc Cảnh Linh mấy người ra tay sau khi, bọn họ hầu như trong khoảnh khắc, liền từng cái từng cái bị đánh cho tan xương nát thịt, cặn bã cũng không dư thừa.

"Diệu vô cùng. . ."

Mà Phương Quý nhìn Ngọc Cảnh Linh mấy người trăm mặc không nói ra tay, sắc mặt lại là xoắn xuýt, lại có chút ngoan tuyệt đáng dấp, nhất thời hì hì nở nụ cười, ánh mắt đảo qua mấy người bọn hắn, nói: "Hiện tại, chúng ta thật là xem như là một cái dây trên châu chấu!"

"Người. . ."

Ngọc Cảnh Linh mấy người đều có chút bực mình, giờ mới hiểu được vừa nãy Phương Quý tại sao ở cái kia mấy cái Duy Tông Tân người theo đuổi đào tẩu lúc, ám chỉ hẻm Phế Nhân người không nên động thủ, cái này vốn là tồn tâm muốn để bọn hắn mấy cái đứng đầu danh trạng a , bất quá việc đã đến nước này, lại còn có thể nói cái gì, hướng hồ từ trước mắt tình thế đến xem, chính là trực tiếp nói với bọn họ muốn giao đầu danh trạng, bọn họ cũng sẽ làm. . .

Ai để cho mình những thứ này người số xui, hạ tiến vào như thế cái lớn vũng bùn bên trong đây?

Liên, bọn họ cũng chỉ là âm thầm cắn răng, âm thanh khàn giọng nói: "Cái kia bây giờ phải làm sao?"

Bây giờ Duy Tông Tân đã chết qua, cái kia mấy cái người theo đuổi cũng chết, theo lý thuyết, chỉ cần bọn họ hiện tại lặng lẽ rời đi nơi này, sau đó lại từng cái bảo thủ bí mật, liền sẽ không có người biết bọn họ đã từng tới nơi này, phát hiện quỷ thần bí mật. . .

Chỉ là nghĩ quy nghĩ như vậy, trong lòng dù sao vẫn là không chắc chắn, bởi vậy bọn họ đều trầm mặc hướng về Phương Quý nhìn lại.

"Cái kia quỷ thần quá nửa là sẽ lại trở về. . ."

Phương Quý không để ý đến Ngọc Cảnh Linh mấy người, mà là hướng về Quách Thanh sư tử nhìn sang, nói: "Trước chúng ta hướng cái phương hướng này chạy, dọc theo đường gặp phải nhiều như vậy bách tính, nghĩ đến không hoàn toàn là bởi vì cái kia họ Duy đem người hướng về chúng ta bên này đuổi, mà là bởi vì Tôn phủ có người cố ý đem chu vi may mắn còn sống sót bách tính trực hướng phương hướng này, cái này cũng liền nói rõ chung quanh đây vốn là có quỷ thần qua lại, nói không chắc lúc nào, thì sẽ

bị nơi này người sống khí tức hấp dẫn lại đây, hưởng dụng hần huyết nhục thịnh yển. . ."

Một đám tu sĩ nghe vậy sắc mặt đều là biến đổi, thậm chí có người theo bản năng hướng về chu vi nhìn lướt qua, tựa hồ sợ quý thần sẽ bỗng nhiên trong lúc đó từ ma khí phía sau nhào đi ra như thế.

Có chút hềm Phế Nhân tu sĩ hướng về Phương Quý nhìn lại, muốn nói lại thôi.

Phương Quý vẫy vẫy tay, nói: "Chúng ta chính là muốn dẫn bọn họ đi cũng là không thể, quý thần nói không chắc sẽ men theo mùi đuôi tới, dù sao những này quý thần cũng không phải Ma linh có thể so sánh, bọn họ so với Ma linh thông minh nhiều lắm, làm sao có khả năng bằng trắng buông tha những thứ này tế phẩm?"

Chu vi một đám người nhất thời trầm mặc lại, tinh tế suy tư, chỉ là càng nghĩ càng đau đầu.

Vào lúc này, tựa hồ ai trong lòng đều không có cái chương trình, vì lẽ đó cũng đều đưa mắt hướng về Phương Quý nhìn lại.

Tuy rằng Phương Quý nhỏ tuổi, nhưng bây giờ thế cục này lại là một mình hần chủ đạo đi ra, hơn nữa nhìn hần bình tĩnh như thế, liền không hiểu cho người một loại hần thật giống trong lòng còn có chủ ý cảm giác.

"Su tử a, ta có một vấn đề. . ."

Phương Quý cũng không vội vã nói, mà là trước tiên do dự đem Quách Thanh sư tử gọi tới một bên, liếc nhìn một chút những kia đang tại chu vi thê thê lương hoàng Vân quốc bách tính, nói: "Vừa nãy dáng vẻ của người kia người cũng nhìn thấy, trong lòng liền không tức giận sao?"

Quách Thanh sư tử nhìn Phương Quý một chút, nhất thời rõ ràng hẳn ý nghĩ, bất đắc dĩ mỉm cười, nói: "Làm sao có thể không tức giận? Ta liền một kiếm chém ra đi ý nghĩ đều có. . . Nếu không là bọn họ không chịu nổi ta một kiếm, nói không chắc ta liền thật chém ra đi tới!"

Phương Quý nhất thời trợn to hai mắt: "Vậy người còn muốn giúp bọn hắn, không sợ bị người xem là kẻ ngu si sao?"

Quách Thanh sư tử nghe vậy đúng là nở nụ cười, lắc đầu nói: "Phương sư đệ, người không phải truyền thừa phía sau núi Mạc sư thúc kiếm đạo sao? Cái này đều là người nên nghĩ tới so với ta hiểu hơn mới là, liền nắm cứu người này sự kiện mà nói, có chuyện muốn phân rõ ràng, chúng ta cứu người, không phải vì bọn họ, mà là bởi vì tự mình nghĩ cứu người, lại hướng về lớn giảng, làm việc thiện cũng tốt, làm ác cũng được, đều là chính mình chuyện, cùng người khác không quan hệ, chỉ vì chúng ta là người như vậy, cho nên mới phải làm như vậy, nghĩ tới quá nhiều, chính là mua danh chuộc tiếng!"

"Mà mua danh chuộc tiếng người, thì lại khó gặp bản tâm!"

". . ."

". . ."

"Còn có thể nghĩ như vậy?"

Phương Quý nghe xong Quách Thanh lời của sư tử, trong lòng đúng là một trận mơ hồ, tựa hồ nghĩ tới điều gì, lại còn có chút không thông suốt, bất quá trong lòng hắn chủ ý đúng là dần dần định đi xuống, trên mặt bỗng nhiên dẫn theo điểm cười xấu xa, hai tay đặt sau lưng đi trở về.

Đầy mắt đều là hưng phấn, lại dẫn theo điểm vẻ quyết tâm, giảm thấp thanh âm nói: "Các người cảm thấy, chúng ta trực tiếp giết chết cái kia quý

thần. . ."

"Thế nào?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 301: Ngồi Xem Thần Ma Chiến

"Giết chết quỷ thần?"

Một đám người nghe xong Phương Quý lời nói, con người đều suýt chút nữa rớt xuống.

Là chính mình nghe sai lầm rồi sao?

Bằng không liền nhất định là kẻ này đã điên rồi. . .

Quỷ thần, đây cũng là Tôn phủ cao cao cung phụng thần linh a, rất nhiều Tôn phủ huyết mạch, đều tự xưng là thần tộc hậu duệ, có thể thấy bọn họ đối với quỷ thần kính trọng, hơn nữa có người nói 1,500 năm trước, Đế Tôn làm chủ Bắc Vực thì liền đã từng được đến tám trăm quỷ thần giúp đỡ, mà bây giờ, liền lúc trước Đế Tôn bốn vị người hầu, đều thành quyền cao chức trọng hạng người, sinh sôi rơi xuống Tôn phủ bốn đại thị tộc, hưởng chi đương thời địa vị còn cao hơn qua những người hầu này quỷ thần đây?

Phương Quý vừa nãy chẳng qua là giết chết một cái Tôn phủ huyết mạch, vẫn là tiểu tính tộc nhân, đều sẽ đem bọn họ sợ đến hãi hùng khiếp vía, mà bây giờ, nghe được Phương Quý lại đánh tới cái kia một con quỷ thần chủ ý, nhất thời từng cái từng cái xem Phương Quý ánh mắt cũng giống như xem quái vật.

"Đều xem ta làm gì. . ."

Phương Quý đón ánh mắt của những người này, có vẻ rất không đáng kể, nói: "Ngược lại hiện tại mọi người đều là cùng trên một con thuyền, chẳng lẽ còn có cái gì có thể tuyền chỗ trống sao? Quý thân làm sao rồi, không giết chết nó mọi người đều phải chết, lẽ nào nó so với mạng nhỏ quan trọng hơn?"

Lời này rõ ràng thuyết phục không được người, Ngọc Cảnh Linh mấy người đều là đầy mặt kinh ngạc, nhất thời không người mở miệng, mà phé nhân hém tu sĩ, khi nghe đến Phương Quý lời nói sau, cũng đều ngây ra, bọn họ cũng như là không có Ngọc Cảnh Linh mấy người khủng bố, vừa nghe nói muốn chém giết quý thân việc, lúc đầu cũng là kinh sợ đến mức, nhưng sau đó càng là nghĩ đến việc này, cũng càng là cảm thấy trong nội tâm rục rà rục rịch lên. . .

"Phương tiểu hữu, ngươi lại có biết quý thân là thực lực ra sao?"

Một mảnh trong trăm mặc, bỗng nhiên có người mở miệng, lại là này tửu quán bên trong đầu bếp, Kim Tam Xích.

Phương Quý lắc lắc đầu, nói: "Không biết a, làm sao rồi?"

Mấy người nhất thời cảm thấy có chút hoang đường, nhất thời cũng không biết nên làm sao nói với hắn.

Cũng không biết đối thủ thực lực ra sao ngươi giết cái gì giết?

"Ta là biết đến!"

Quách Thanh sư tử vào lúc này nói: "Quý thân chính là một loại trời sinh linh vật, sinh ra lúc, liền có vô cùng khủng bố lực lượng, bất quá tu hành rất khó, An Châu Tôn phủ cung phụng tứ đại quý thân, ngoài ra trong tứ đại gia tộc cũng nhiều có một ít tộc nuôi quý thân, nếu nói là mạnh nhất, tự nhiên chính là Tôn phủ tứ đại quý thân, thực lực có thể so với Nguyên

Anh, về phần những thứ khác tiểu quỷ thân, cái kia thì sẽ không có như thế mạnh. . ."

Nàng trầm ngâm một hồi, tựa hồ nghĩ đến một số không tốt chuyện cũ, sau đó nói: "Ta đã từng cùng một con từng giao thủ, suýt chút nữa bị nó ăn, chỉ bất quá cái kia một con thực lực cũng không thế nào mạnh, nhiều nhất cũng chỉ là cảnh giới Kim Đan không sai biệt lắm, chỉ bất quá quỷ thân đều có chút trời sinh thần thông, đúng là vô cùng quỷ dị khó phòng, chúng ta bây giờ gặp phải cái này một con quỷ thân. . ."

"Hắn là không phải những kia con to. . ."

Phương Quý tiếp nhận lời của nàng, nói: "Bây giờ săn ma đều sắp kết thúc rồi, Vân quốc bách tính cũng sống được không nhiều, phỏng chừng có địa vị đã sớm hưởng đủ rồi huyết thực, nó vào lúc này mới bắt đầu, có thể thấy được địa vị bình thường, không bài cuối cùng cũng gần như. . ."

"Dù là chỉ là cảnh giới Kim Đan, chúng ta cũng rất khó đối phó đi. . ."

Bên cạnh Kim Tam Xích cười khở một tiếng, nói: "Cảnh giới Kim Đan thực lực cao hơn chúng ta rất nhiều, nếu là mạnh mẽ tử chiến, chúng ta những người này tất cả đều xông lên, nắm mệnh đi đánh tới nói, ngược lại cũng không phải là không có một tia phần thắng, chỉ là không biết cuối cùng có thể sống sót mấy người thôi. . . Có thể chỗ máu chót ở chỗ, bực này chém giết, quá mức thảm đạm, căn bản không thể giấu giếm được những người khác, một khi bị người phát hiện, đến đây kiểm tra, phát hiện chúng ta cùng quỷ thân động thủ, vậy chúng ta e sợ đều không cách nào sống sót rồi đi bãi săn. . ."

Nghe xong những câu nói này, không biết bao nhiêu người theo gật đầu liên tục.

Chuyện như vậy mới là phiền toái nhất, bọn họ muốn làm, không có chỗ nào mà không phải là tránh Tôn phủ tai mắt, thế nhưng bây giờ ở cái này hoang vắng Vân quốc trong, ai biết còn có bao nhiêu tu sĩ chính đang tại chung quanh sẵn ma, một khi bị người phát hiện, cái kia liền vạn sự đều không.

Mà đối phó quỷ thần bực này tồn tại, nghĩ muốn lặng yên không một tiếng động, cái kia căn bản không thể!

"Nghĩ muốn tránh tai mắt của người khác, phương pháp nhưng là nhiều. . ."

Phương Quý đứng là đứng đưng như không nói: "Nếu là thực sự không che giấu nổi người, vậy thì dứt khoát đem động tĩnh làm lớn!"

"Làm lớn?"

Phương Quý lời nói, làm cho những thứ này người có chút chưa kịp phản ứng.

"Ha ha, nếu như chung quanh đây trăm dặm nơi, đều đã biến thành ma triều bừa bãi tàn phá chỗ, đếm không hết Ma linh trên không trung bay tới bay lui, bất luận là ai một tới gần liền bị sẽ không mấy Ma linh cuốn lấy, vậy người cảm thấy còn sẽ có người chú ý tới chúng ta mấy người này sao?"

Phương Quý cười đắc ý một tiếng, nói: "Quan trọng hơn chính là, muốn giết quỷ thần, cũng không nhất định phải chúng ta tự mình động thủ a. . ."

"Nguyên lai người là nghĩ. . ."

Chu vi chúng tu nghe vậy, nhất thời đều con mắt hơi phát sáng, sâu sắc suy tư lên.

"Có thể xem người khác đánh nhau so chính mình tới tốt a. . ."

Phương Quý đắc ý ôm lấy hai tay, nói: "Không chỉ làm rơi quỷ thần, còn đến để nó trước khi chết thể chúng ta làm điểm việc đây, nói không chắc các người sẵn ma ba vị trí đầu chuyện, liền tin tức ở cái này quỷ thần trên người. . ."

Chu vi những kia hẻm Phế Nhân tu sĩ đều ngẩn ngơ, không khỏi theo hần dòng suy nghĩ nghĩ ra đến.

Mà Phương Quý lại có chút hưng phấn lên, nhẹ giọng lại nói: "Vừa nãy ta liền xem rồi, những kia ma liên cùng bách tính thi hài pha tạp ở trong, có chút ma liên còn bị đánh nát một chút, điều này nói rõ quỷ Thần cùng Ma linh cũng không phải một đường, gặp mặt nhất định đánh, cái kia đối với chúng ta tới nói liền đơn giản nhiều rồi, trước tiên đem Ma linh đều hấp dẫn lại đây, để chúng nó chính mình ở cái này chạm trán, đại sát đồ sát đi thôi. . ."

"Nếu như có thể làm được rơi quỷ thần, chúng ta liền ngồi thu ngư ông thủ lợi, coi như làm không xong, chúng ta cũng có thể xem tình huống mà định, hần bị thương nặng liền bù đắp một đao, thương không nặng tới nói chúng ta liền lạng lẽ trốn, như thế loạn tình huống xuống, nó còn có thể lo lắng chúng ta?"

"Trọng yếu nhất chính là, bởi vậy, nơi đây làm loạn một đoàn, lại còn có ai biết chúng ta đã tới?"

. . .

. . .

Trải qua một phen rất gian nan nước miếng chiến, này sự kiện cuối cùng cũng coi như như thể định đi xuống.

Rõ ràng Phương Quý chủ ý sau khi, bọn họ lập tức cẩn thận thương lượng một phen, tra thiếu bù lộ, cuối cùng cũng đều cảm thấy sự tình có thể được, ít nhất bất luận thành bại, đều xem như là có một tuyến sinh cơ, đúng là đang thuyết phục Ngọc Cảnh Linh mấy người thời điểm phí một phen miệng lưỡi, bọn họ vẫn là đối với Tôn phủ vẻ kính sợ quá sâu, dù là bị ép cuốn vào chuyện như vậy bên trong, cũng là có thể trốn một điểm chính là một điểm. . .

Đối với bọn hắn do dự không quyết định, Phương Quý cho bọn họ giảng một phen rất sâu sắc đạo lý.

"Các ngươi nếu là không đồng ý, liền đem Duy Tông Tân chết coi như các ngươi trên đầu. . ."

"Đúng, hắn là của ta giết, vẫn là ta tự tay đem hắn dứt Ma linh, nhưng khi đó dân chúng có thể không tận mắt chứng kiến ta động thủ a, ngược lại chúng ta một xảy ra phiền toái, liền liều mạng kéo lên các ngươi, các ngươi cảm thấy ở Tôn phủ trước mặt, có thể đem những thứ này nói được rõ ràng?"

"Đúng, ta chính là vô sỉ như vậy!"

". . ."

". . ."

Tính toán đã định, liền nói làm liền làm, những thứ này hẻm Phế Nhân tu sĩ vốn là đều nín một cỗ khí, mà đối với chuyện này, Phương Quý cũng chỉ là nhắc lên một ý kiến mà thôi, hơn nữa dù sao cũng hơi ý nghĩ kỳ lạ, ngược lại có phần lớn kế hoạch là chính bọn hắn bù đắp.

Kim Tam Xích trước sau cân nhắc, tính sẵn rồi cái này toàn bộ kế hoạch thời gian cùng nhịp điệu, để tránh khỏi thời cơ không đúng, dẫn không đến

quỷ thần, hay là quỷ thần khi đến, nơi này đã thành Ma linh hội tụ nơi, cái kia quỷ thần lại không ngốc, làm sao có khả năng chủ động đi đến xuyên?

Mà Phác Nam Tử, thì lại nghĩ đến vạn nhất cái kia quỷ thần gặp được Ma linh, lập tức liền muốn chạy trốn làm sao bây giờ? Liền một phen khổ sở suy nghĩ sau khi, quyết định ở bên trong vùng thung lũng này, lại bày xuống mấy cái có thể bảo đảm sau đó không bị tra ra vết tích cấm chế, chỉ cần cái kia quỷ thần đến rồi nơi này, cái kia ít nhất có thể kéo nó một hồi, đến khi đó, nó nhất định phải đối mặt cái kia cuộn cuộn bất tận Ma linh. . .

Ngoài ra còn có Thanh Nhan tông thánh nữ Ngô Nhan kính dâng đi ra huyết độc, Khúc Thần Hành cất giấu Thần Hành phù, Cam Ngọc Thiên kính dâng đi ra Thoát Xác thuật các loại, nhiều vô số, đem kế hoạch này các loại để sót cùng khả năng xuất hiện biến số đều trước sau suy tính một lần, cuối cùng làm được trên lý thuyết không có sơ hở nào mới coi như, nói tóm lại một câu nói, coi như kế hoạch thất bại, cũng không thể lưu lại vết tích mới được.

"Hắn là không đến rồi sẽ thất bại chứ?"

Phương Quý chính mình trước khi đi cũng cân nhắc một thoáng, lại lắc đầu: "Tiền đồng tuyên, làm sao có khả năng như thế số xui?"

Một phen bố trí nhanh chóng làm tốt, mọi người liền từng cái hành động rồi, trước tiên phân một nhóm người, đem những kia bách tính đều một đường hướng về phía đông hộ tổng đi, tìm một phương thích hợp địa thế, đem bọn họ thu xếp ở bên trong, mặt khác người, thì lại do Phương Quý đi đầu, các mang theo một phần mẫn bao hàm người sống khí tức Vạn Vật Mẫu Thủy, thẳng hướng trước Yên Lăng thôi diễn đi ra Ma linh khá nhiều nơi bay lướt tới. . .

. . .

...

Bầu trời đêm vắng vẻ, ma khí um tùm.

Như Đại Vân quốc trên không, bắt đầu có một tia tia mẫn bao hàm người sống khí tức hơi nước tung bay ra.

Những thứ này hơi nước ngưng lâu không tiêu tan, người thường rất khó phân biệt, thậm chí sẽ không cảm thấy có cái gì biến hóa, nhưng ở Ma linh trong mắt, chợt như là nhìn thấy trong bầu trời đêm ngọn đèn sáng giống như, một tia một tia, cho chúng nó chỉ rõ một phương hướng, mãnh liệt mê hoặc chúng nó. . .

Mà ở cái kia một mảnh phủ kín thi hài bên trong thung lũng, đang có một trụ nhang xanh chậm rãi đốt, hương phía dưới, nhưng là một cái nhỏ nhỏ băng đỉnh, băng đỉnh bên trong, thì lại phong đầy đủ mười giọt Vạn Vật Mẫu Thủy, đợi đến nhang xanh cháy hết, cái kia băng đỉnh thì sẽ tan ra, mà bên trong đỉnh Vạn Vật Mẫu Thủy, thì sẽ lập tức tung bay ra, bên trong dồi dào người sống khí tức, liền sẽ đồng thời tung bay tại bốn phương. . .

Loại khí tức này, thậm chí sẽ để quỷ Thần cùng Ma linh sinh ra một loại nơi này có thành ngàn người sống ảo giác.

Vì lẽ đó, hoặc là cái kia quỷ thần không ở lân cận, hoặc là thì nhất định sẽ bị hấp dẫn lại đây!

...

...

Tất cả kế hoạch đều đã định tốt, nên làm chuẩn bị cũng làm, mọi người liền tới đến cách đó không xa một vùng thung lũng trong, lẳng lặng chờ thi hài trong cốc truyền đến động tĩnh, lúc này mỗi người sắc mặt, còn đều có

vẻ hơi lo lắng, tuy rằng bọn họ đã cất lực toàn tâm, đem cái này toàn bộ kế hoạch mỗi một bước đều đem nắm trong tay, nhưng cõi đời này, vốn là không có cái gì kế hoạch hoàn mỹ.

Dĩ nhiên đem mình có thể làm được đều làm, còn lại chính là xem vận khí. . .

"Đều xếp gương mặt làm cái gì, đến đến đến, đánh bài đánh bài. . ."

Vào lúc này duy có Phương Quý có vẻ ung dung, ngược lại nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, lấy ra một bộ mã điều bài bắt chuyện mọi người.

Lúc này tự nhiên không người có tâm tư cùng hấn hồ đồ , bất quá thấy hấn một mặt nhiệt tình , ngược lại cũng mạnh mẽ lôi mấy người lại đây, liền, ở Phương Quý thắng thanh thứ nhất bài thời điểm, ở chung quanh bọn họ, Vân quốc bốn phương tám hướng, đã bắt đầu có một con một con Ma linh hướng về nơi này bồng bênh, một con hai con vẫn không tính là cái gì, nhưng càng ngày càng nhiều Ma linh hội tụ ở cùng nhau, liền dần thành ma triều. . .

Phương Quý tiếp tục đánh bài, thắng thanh thứ ba bài thời điểm, xa xa thi hài cốc phụ cận bỗng nhiên có quỷ khí âm trầm, đó là quỷ thần đến rồi.

Lúc này quỷ thần, còn không biết chính mình bị lừa, vì lẽ đó nhất định sẽ ở phụ cận trong thung lũng tìm kiếm, mà như thế tìm kiếm, hấn liền sớm muộn cũng sẽ tìm tới Phác Nam Tử cho nó bày xuống cấm chế vùng thung lũng kia, đến thời điểm thì sẽ tạm thời tính bị nhốt lại. . .

Phương Quý thắng thanh thứ năm bài thời điểm, thi hài trong cốc đột nhiên mà vang lên một tiếng ma hồng, quỷ thần chạm đến cấm chế!

Mà ở Quách Thanh sư tử sắp thắng thanh thứ nhất bài thời điểm, chu vi ma khiếu dần lên, những kia Ma linh rốt cục tự viễn không mà đến, che

ngợp bầu trời giống như, như là nước thủy triều đen kịt, ôm theo vô định tư thế, cùng nhau hướng về cái kia nốt lại quỷ thần thi hài trong cốc tuôn tới.

Phương Quý vui sướng, hát bài, kêu lên: "Đánh tới rồi. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 302: Ngồi Xem Quỷ Đấu

Ma khí uy nghiêm đáng sợ, che kín bầu trời.

Vân quốc cái này một tràng ma triều, đến ngoài ý muốn, lại dị thường hung mãnh, vô cùng vô tận Ma linh từ bốn phương tám hướng trào lại đây, lúc đầu còn tinh thần hai hai, khá không đáng chú ý, nhưng theo hội tụ đến Ma linh càng ngày càng nhiều, nhưng dần dần hình thành rồi một cỗ sức mạnh đáng sợ, phần phật lật một mảnh đầy trời đầy đất, đem cái này Vân quốc phía tây nam hướng về một mảnh hơn trăm dặm dãy núi che chụp vào trong.

Xa qua nhìn lại, liền như là ở cái kia dãy núi trên không, xuất hiện một đoàn màu đen bầy cá, mặt tê tê đều là Ma linh. . .

"Đây chính là tiếp cận Vân quốc biên giới địa phương a, làm sao sẽ bỗng nhiên xuất hiện ma triều?"

Không biết có bao nhiêu tu sĩ bất thành linh dị biến sợ hết hồn, nhưng là vừa hãi vừa sợ, căn bản khó có thể lý giải được.

Ma triều hình thành, bình thường đều là ở Ma linh số lượng rất nhiều tình huống xuống, càng nhiều Ma linh hội ở cùng nhau, liền càng dễ dàng hình thành một luồng sức mạnh khổng lồ, mà loại sức mạnh này, lại sẽ hấp dẫn ven đường càng nhiều Ma linh đi vào, đến nỗi tại số lượng càng ngày càng nhiều, cử động cũng càng ngày càng cuồng bạo, cuối cùng đạt đến mức không chế trình độ, chỉ biết mê đầu xông loạn, còn như nước thủy triều, bởi vậy gọi là ma triều.

Nhưng ma triều hình thành, thường thường đều là ở Ma linh số lượng rất nhiều điều kiện tiên quyết, nếu là lúc này Vân quốc nơi sâu xa hình thành rồi ma triều, cái kia không có chút nào kỳ quái, nhưng hôm nay Vân quốc trong ngoại vi, trải qua hai ngày săn ma, tổng cộng mới còn lại bao nhiêu Ma linh a?

"Bách tính. . ."

Một mảnh hoảng loạn bên trong, có người bỗng nhiên phản ứng lại: "Đúng rồi, nhất định là những kia may mắn còn sống sót đi xuống bách tính, trước liền phát hiện, rất nhiều Vân quốc may mắn còn sống sót bách tính, đều hướng về Vân quốc phía tây nam hướng về vùng núi lưu vong đi qua, tất nhiên là bọn họ sinh khí, hấp dẫn những kia Ma linh, bốn phương tám hướng càng tụ càng nhiều, lại không có được đến đúng lúc ngăn cản, cũng dần thành cái này ma triều tư thế. . ."

Không thể không nói, những thứ này suy đoán đúng là dính điểm một bên, cũng là trước mắt bọn họ có thể tưởng tượng đến duy nhất giải thích.

Một là Phương Quý cách làm của bọn họ, thực sự nảy sinh ý nghĩ bất chợt, mượn bách tính sinh khí dẫn Ma linh, quả thực là cả gan làm loạn, lại còn Phương Quý bọn họ hấp dẫn Ma linh lúc dùng chính là Vạn Vật Mẫu Thủy, không dấu vết không dấu tích, liền càng sẽ không nhượng người nghĩ tới phương diện này.

"Bây giờ săn ma đều đã gần rồi kết thúc, làm sao Vân quốc ngoại vi đồ ra phát hiện ma triều?"

Không chỉ có là những thứ này săn ma các tu sĩ bị cái này ma triều kinh động, chính là Tôn phủ một ít chưởng khống đại cục các trưởng lão cũng bị hấp dẫn sự chú ý, bọn họ tuy rằng nhân số không ít, nhưng dù sao bây giờ to lớn Vân quốc đều thành Ma vực, lại thêm vào bọn họ phần lớn tinh lực

đều bị Vân quốc nơi sâu xa, Ma sơn phụ cận chém giết thu hút tới, bởi vậy còn thật không có bao nhiêu người ở lúc nào cũng lưu tâm Vân quốc trong ngoại vi động tĩnh.

Lúc này vừa thấy nổi lên lớn như vậy ma triều, bọn họ mới có chút giật mình, rất nhanh liền lẫn nhau trao đổi một thoáng tin tức.

"Cái này ma triều hình thành, có thể cùng Ma sơn có quan hệ gì?"

"Vân quốc nơi sâu xa Ma sơn tất cả bình thường, phải là cùng ngoại vi ma triều không có quan hệ gì!"

"Quy mô làm sao? Có hay không có thể nguy hiểm cho đến Tôn phủ thống trị?"

"Kích thước không lớn, nghĩ đến chỉ là phạm nhân sinh khí tụ tập quá nhiều, lại thêm vào sẵn ma tu sĩ khắp mọi nơi ra tay, đem những kia du đặng Ma linh từ chỗ ẩn thân ép đi ra, khắp mọi nơi du đặng, cũng dần dần hội tụ đến cùng một chỗ, khó thành cái gì khí hậu. . ."

"Như vậy liền tốt, ngoại vi ngân giáp đám người ứng phó đến sao?"

"Ngoại vi Ma linh vốn là không nhiều, chính là toàn cuốn vào, có thể có bao nhiêu, để chính bọn hắn nghĩ biện pháp ứng phó đi. . ."

"Tìm người nhìn chăm chú một thoáng, đừng tạo thành quá nhiều thương vong là tốt rồi. . ."

"Trong ngoại vi nhiều là Bắc Vực tu sĩ, chính là có chút thương vong, cũng nằm trong dự liệu!"

". . ."

". . ."

Đối với những thứ này Tôn phủ các trưởng lão mà nói, lần này ma triều vốn là không tính quá lớn, đối với toàn bộ hóa thành Ma vực Vân quốc mà nói, liền đóa bọt sóng nhỏ cũng không tính, mà nói tầm quan trọng, còn không bằng Vân quốc nơi sâu xa tứ đại thiên kiêu tùy ý một trận chiến.

Vì lẽ đó đối với những trưởng lão này mà nói, ai cũng không có để ở trong lòng, nói tới Tôn chủ thông báo ý tứ đều không có, thậm chí còn có người nghĩ, Bắc Vực tu sĩ không phải vẫn oán giận nói mình không giành được quá nhiều Ma linh sao, bây giờ có cái này đạo ma triều, ngược lại tính là cho bọn hắn một cái thu gặt công lao cơ hội, đương nhiên, có lẽ sẽ có chút thương vong, nhưng vừa có diễn võ tranh tài, làm sao có thể không có thương vong?

Chính là Tôn phủ huyết mạch, ở cái này Ma vực chết đi một hai cái vẫn tính bình thường đây, huống hồ là Bắc Vực tu sĩ. . .

Đúng là cũng có một chút phụ trách tin tức người, biết những kia trực xuất đến phương tây biên giới nơi bách tính cùng quý thần huyết tể có quan hệ, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ là tâm trạng có chút thấp thỏm: "Ma triều cùng nhau, quý thần liền hưởng không được những thứ này huyết tể chứ?"

"Không có cách nào a, Ma sơn thức tỉnh, biến số quá nhiều, ai có thể sớm dự liệu được nhiều như vậy chuyện?"

"Ngược lại phần lớn quý thần đều đã hưởng dụng gần đủ rồi, còn lại mặc kệ nó, có bản lĩnh bẩm báo Tôn chủ nơi đó. . ."

Mà ở trong tình hình này, nhưng phạm là cái người bình thường đều sẽ không đem ma triều cùng quý thần liên lạc với cùng nhau.

Tôn phủ phía dưới, ai có lá gan lớn như vậy dám đối với quý thần bất lợi?

Huống hồ coi như quý thần va vào ma triều, dựa vào chúng nó trời sinh bản lãnh, chẳng lẽ là sẽ không chạy sao?

...

...

"Đến đến đến, nhanh trao bài a. . ."

Cũng là ở Vân quốc ngoại vi, không biết bao nhiêu người đều bị trận này ma triều hấp dẫn sự chú ý thì Phương Quý mấy người chính đánh bài đánh hăng say.

Bây giờ bọn họ nơi cái này một vùng thung lũng, đã hoàn toàn bị Ma linh bao phủ, ngẩng đầu nhìn lại, một mảnh đen kịt, ánh mắt đều thâu không đi ra ngoài, chỉ bắt quá cục diện này đã sớm ở bọn họ trong dự liệu, rất sớm liền bày xuống đại trận, đem lối vào thung lũng phong chặt chẽ!

Bên ngoài Ma linh lại nhiều hơn, lại hung cuồng, bọn họ đúng là nhất thời không bị quấy nhiễu, bình tĩnh vô cùng.

Phương Quý hứng thú không sai, lúc này đã bắt đầu đại sát tứ phương, chính mình bài đánh tốt là một mặt, mặt khác cũng là cùng hấn đánh bài người thoát nhìn đều rất nhẹ nhàng, trong lòng kì thực vô cùng gấp gáp, mỗi người đều dựng thẳng lên lỗ tai, cẩn thận nghe cách đó không xa thì hài cốt phương hướng truyền đến liên tục gào thét, ở nơi đó, đang có con nào đó quý thần chịu đến vô cùng vô tận Ma linh vây công.

Mà đối với bọn hấn tới nói, cũng như là dựa vào quý thần kêu thảm thiết đến trợ đánh bài hung. . .

"Đứa kia còn rất có thể chống đỡ a. . ."

Phương Quý bắt được bài, vừa nhìn lên nhìn bên tay trái sư tử, vừa lại liếc nhìn mắt bên tay phải Cam Ngọc Thiên, cố ý mở miệng nói thi hài cốc chuyện bên kia, thấy đến mấy người bọn họ có chút thất thần, lập tức nhân cơ hội thay đổi một tấm bài, nhất thời đầy mặt đắc ý, cười nói: "Từ cái kia chút Ma linh vọt vào trong cốc, cho đến bây giờ, nó ít nhất chịu đựng gần nửa canh giờ đi, lại còn không chết. . ."

Phác Nam Tử nở nụ cười, có chút tự đắc, nói: "Nó mới vào thung lũng kia, là bị ta cấm chế nhốt lại, cái kia cấm chế ngược lại cũng không khó, chỉ cần nó cẩn thận quan sát một phen liền có thể phá giải, thậm chí nói, thật đến lúc máu chốt, nó không tiếc được chút tổn thương, trực tiếp mạnh mẽ tránh thoát cũng là có thể, bất quá đây. . ." Vừa nói vừa bắt được bài, hắc tiếng cười nói: "Ta sao có thể để nó như vậy tự tại, nó mới vừa vào cốc, Ma linh liền dẫn đi qua, nó là nhất định không có công phu đi cẩn thận phá giải cái kia cấm chế. . ."

"Mà nó muốn mạnh mẽ tránh thoát, tất nhiên muốn trả giá chút trầm trọng đánh đổi, bây giờ vậy công trong, liền không biết nó có bỏ được hay không!"

Lúc này hắc đắc ý, xác thực là có đạo lý, đưa tới Ma linh chủ ý là Phương Quý ra, muốn giết quỷ thần lời nói cũng là Phương Quý cái thứ nhất nói ra, nhưng chuyện quan trọng nhất, lại là hắc làm được, xúc động Ma linh giết quỷ thần, liền như là phong cống súc nước, đưa tới Ma linh dễ dàng, nhưng làm sao để chúng nó cùng quỷ thần đối đầu, mới là khó nhất, mà điểm này, chính là hắc làm được!

"Có thể có thể, lão huynh thủ đoạn cay đến mức tàn nhẫn a. . ."

Phương Quý liên thanh tán thưởng lên, thưởng thức trong tay mình bài, cười nói: "Ngược lại chỉ cần nó vẫn không có thể đào tẩu, ta liền yên tâm rồi, nó ở bên trong ngục thời gian càng lâu, chúng ta càng thoải mái, nói không chắc có thể trực tiếp đi qua giúp nó nhạt xác rồi. . ."

Chu vi có ra dáng ở bên cạnh xem đánh bài, kỳ thực đều có chút đứng ngồi không yên.

Nghe Phương Quý mảy người, nhất thời cảm thấy xuất hiện ảo giác, tất cả những thứ này đều là thật sự sao?

Bọn họ trước nói muốn chém giết quý thân, lời này ngược lại không phải giả, có thể khi đó, mỗi người đều cảm thấy sẽ nghênh đón cực kỳ khốc liệt một trận chiến, đã làm tốt liều mạng chuẩn bị, nhưng hôm nay, lại liền đánh bài làm hao mòn thời gian, liền đem con kia quý thân xử lý?

Chuyện đến nước này, bọn họ nhưng là liền con kia quý thân hình dạng ra sao cũng không thấy đây. . .

"Chúng ta. . . Lúc nào đi qua?"

Rốt cục có người không thể lại giả vờ ung dung, lo lắng hỏi một câu.

Lời này một hỏi lên, tất cả mọi người liền đều ngừng lại, ánh mắt lo lắng hướng về đánh bài những người kia nhìn sang.

"Hiện tại còn không phải lúc. . ."

Phương Quý lắc lắc đầu, nói: " chờ con kia quý thân không có động tĩnh, hoặc là bên ngoài tu sĩ muốn giết vào núi đến rồi, chúng ta liền cũng có thể sờ qua đi tới, như hấn chết rồi, chúng ta liền thu rồi trong cốc ma liên, lạng lẽ trốn, nếu là hấn còn chưa chết. . ."

Hắn "Đùng" một tiếng quăng bài tẩy đi ra ngoài, hung hăng nói: "Chúng ta liền giết nó!"

...

...

Liên, thời gian dần dần chảy đi, xa xa thi hài trong cốc tiếng gào thét, đã càng ngày càng yếu ớt, có lúc thậm chí nửa ngày không nghe thấy một tiếng, mà ở Phương Quý mấy người trên không xoay quanh Ma linh, số lượng cũng càng ngày càng ít, ngoại vi quan sát thế cuộc sẵn ma chi tu, còn tưởng rằng là những thứ này Ma linh trải qua ban đầu điên cuồng sau khi, đã từ từ bắt đầu thu lại hung khí, hướng về nơi khác du đi.

Phương Quý mấy người lại rất rõ ràng, điều này là bởi vì cái kia thi hài trong cốc quý thần quá hung tàn, mạnh mẽ đem cái này ma triều trong Ma linh số lượng cho giết xuống chậm lại, nói vậy lúc này thi hài trong cốc, đã là đầy đất ma liên một tầng bày ra một tầng chứ?

"Cái kia ma triều đã không giống lúc trước như vậy khủng bố, số lượng tựa hồ cũng có hạ xuống, có thể là đối diện các đồng liêu đã ra tay, chư vị, chúng ta cũng ra tay đi, vừa không dám vào Vân quốc nơi sâu xa, như vậy trận này ma triều, liền là chúng ta duy nhất cơ hội!"

Ở mảnh này bị Ma linh bao phủ quần sơn ở ngoài, rốt cục có người hét lớn, trước tiên nhảy ra ngoài.

Trước đây ma triều khí thế quá thịnh, bọn họ cũng không dám mạo muội xông tới, bây giờ lại cảm thấy cơ hội tới trước mặt.

Trong lúc nhất thời, kiếm âm nổi lên, vô số pháp bảo thẳng lên giữa không trung.

"Thi hài cốc bên kia thật giống không có động tĩnh. . ."

Mà vào lúc này, mắt thấy đã thua một buổi tối Cam Ngọc Thiên đến vận chuyển, bắt được một tay tốt bài, Phương Quý cũng chăm chú lắng nghe chốc lát động tĩnh chung quanh, đột nhiên hất tay đem bài ném, hét lớn: "Chư vị, nên chúng ta ra tay rồi. . ."

Một đám tu sĩ nghe vậy, cũng nhất thời kinh hãi, dồn dập đứng lên đến.

Cam Ngọc Thiên nhìn mình đọi một buổi tối bài, trầm mặc một lát, cũng chỉ đành thả xuống.

Tuy rằng tru diệt quý thần đại sự đang ở trước mắt, tuy rằng hấn từ trước đến giờ cũng là thống hận nhất quý thần người một trong, nhưng lúc này, hấn còn thật muốn hỏi lên một câu: "Liên không thể đánh xong cái này bài lại đi sao?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 303: Ta Đến Giúp Người

Chúng tu thả xuống tay bên trong bài, từ bên trong thung lũng chui ra, lập tức đưa tới chu vi vô số Ma linh tấn công, tình thế cũng coi như nghiêm túc, bất quá lúc này Ma linh số lượng đã rõ ràng hạ xuống không ít, ma triều cũng biến thành thừa thớt, lại thêm vào trong sân người cũng hơn nửa đều là cao thủ, áp lực cũng không phải lớn, rất nhanh liền đem gần thân Ma linh phái, một đường hướng về bên trong sơn cốc sò lên. . .

Lúc này mỗi người bọn họ tâm thần, cũng chăm chú banh lên.

Đi tới cái kia thi hài cốc sau khi bọn họ có khả năng nhìn thấy đơn giản chính là ba kết quả, một trong số đó, con kia quỷ thần đã chết, đều vui mừng lớn.

Thứ hai, quỷ thần đã đào tẩu, như vậy bọn họ thu rồi ma liên, mau mau trốn, cũng là khá tốt. . .

Thứ ba, chính là con kia quỷ thần chưa chết, nhưng cũng đã bị thương nặng, như vậy bọn họ liền muốn cân nhắc có nên hay không ra tay rồi. . .

Nghe thấy con kia quỷ thần đã không còn động tĩnh, nói vậy không phải chết rồi, chính là chạy trốn chứ?

Trong lòng như vậy nghĩ thì bọn họ dĩ nhiên đến thi hài cốc trên không, mọi người đều có chút sợ mất mật, mạnh mẽ niêm phong lại khí thế quanh người, thần kinh căng thẳng, từ ngoài cốc hướng phía trong một nhìn, nhất thời tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt. . .

Cái kia mảnh thi hài thung lũng, bây giờ đã cùng bọn họ lần đầu gặp gỡ lúc rất là không giống.

Từng mảnh từng mảnh màu đen ma liên, yêu dị tỏa ra ở cả mảnh bên trong thung lũng, cũng không ai biết đến tột cùng có bao nhiêu đóa.

Mỗi người đều có thể tưởng tượng được đến, nhiều như vậy ma liên, nếu là đều cất đi, vậy cũng liền lập tức liền kiếm bọn rồi.

Săn ma ba vị trí đầu, e sợ hoàn toàn cũng là điều chắc chắn. . .

Mà trọng yếu nhất nhưng là, ở bên trong thung lũng kia, còn chính ngôi xếp bằng một cái vóc người cao to quái vật, chỉ thấy hấn thân cao tới ba trượng, trên người khoác một cái rách nát áo đỏ, trên người sinh đầy các loại quái lạ xước mang rô, mặt xanh nanh vàng, rõ ràng dĩ nhiên bị trọng thương, có thể nhìn thấy trên người hấn có vô số huyết nhục vết thương, đích đích cộc cộc chảy ra màu đen máu mù đến, ở bên cạnh hấn, thì lại tràn đầy màu đen ma liên, hầu như thành một ngọn núi nhỏ, hấn lúc này khí tức nuy mi đến cực điểm, chính buồng xuống đầu, lớn tiếng thở hổn hển.

Mà ở vùng thung lũng này chu vi, ma tức lại chỉ là quay quanh gào thét, không còn dám xông về phía trước.

Con kia quỷ thần không có chết, không những như vậy, hấn thậm chí dựa vào sức một người, không biết giết lui bao nhiêu Ma linh, liền trêu đến những thứ này linh tính yếu ớt Ma linh đều sinh ra ý sợ hãi, vào lúc này đem thung lũng này coi như cấm địa, miễn cưỡng không dám đi vào trong đến rồi!

Khó trách bọn hấn trước không nghe được cái này quỷ thần gào thét, không phải nó chết rồi hoặc là chạy trốn, mà là Ma linh bị giết lui. . .

"Chuyện này . . ."

Thấy cảnh ấy, tất cả mọi người đều sửng sốt một chút, biểu hiện căng thẳng.

Nếu quý thần không chết, vậy bọn họ liền nên làm ra quyết định.

Giết, vẫn là trốn?

Coi như trước bọn họ dự định cho dù tốt, nhưng tận mắt chứng kiến bị thương quý thần lúc, vẫn là khó tránh khỏi chịu đến xúc động, vì lẽ đó tất cả mọi người phản ứng, đều chậm như thế nửa nhịp, mà vào lúc này, con kia quý thần đã trong giây lát quay đầu hướng về bọn họ nhìn lại.

"Các người tới thật đúng lúc. . ."

Con kia quý thần một chút thoáng nhìn Phương Quý mấy người, nhất thời có chút hưng phấn: "Nhanh mau tới đây, phù bản tọa ngồi dậy. . ."

Một đám người đều sửng sốt thần, một lát không ai nhúc nhích.

"Một đám rác rưởi, không nghe bản tọa lời nói sao?"

Con kia quý thần thấy thế, nhất thời có chút tức giận, cười lạnh nói: "Bản tọa đến đây Vân quốc trợ các người Bắc Vực tu sĩ trừ diệt Ma linh, không nghĩ tới gặp phải ma triều, cũng không biết là ai ở trong cốc này thiết lập ra cấm chế, đúng là chịu chút vết thương nhẹ, vừa vặn các người đuổi tới, chính là các người vận may, mau đỡ bản tọa ngồi dậy, trở lại Tôn phủ sau khi, bản tọa một câu nói, liền để cho các người một đời hưởng dụng bất tận. . ."

Chư tu vẫn là ngơ ngác, vẫn cứ không ai dám tiếp lời.

Cái này quý thần tự nhiên dù như thế nào cũng không nghĩ ra, đem nó hại thành dáng vẻ ấy, chính là trước mắt cái này quần Bắc Vực tu sĩ, dù sau

hắn xưa nay không nghĩ tới, ở An Châu Tôn phủ chế xuống, lại còn có người dám có ý đồ với chính mình, cũng lại là không có đem như thế một đám Bắc Vực tiêu tu để ở trong mắt, vì lẽ đó đúng là không có khả nghi, chỉ là thâm trách những thứ này Bắc Vực tiêu tu quá ngu quá ngu, lại còn chưa tới?

Lẽ nào những thứ này người không có nhận ra mình thân phận?

Không đúng a, rõ ràng trên người bọn họ đều ăn mặc Tôn phủ Thần bào, không thể không nhận ra chính mình nha!

"Ai nha nha, ngài chính là Tôn phủ quý tử chứ?"

Cũng liền vào lúc này, cái kia một đám giết cả mình Bắc Vực tu sĩ bên trong, rốt cục có người đáp kháng, lại là Phương Quý vượt ra khỏi mọi người, đầy mặt vui mừng chấp tay, vừa đi gần, vừa vui mừng chỉ mình mũi nói: "Người còn nhớ ta sao? Gặp qua. . ."

"Người. . ."

Con kia quý thân đúng là hơi ngẩn người ra, ánh mắt rơi vào Phương Quý trên mặt, đúng là bỗng nhiên hơi động.

Đối với Phương Quý bản thân tới nói, hắn đúng là không nhận ra, nhưng là Phương Quý khí tức trên người, lại nhất thời để hắn nhớ ra cái gì đó, trong lòng nhất thời vui sướng: "Không nghĩ tới là hắn, lúc trước ở Triều quốc thiên nam đạo cùng Thanh Vân gia tiểu tử hỗn cùng nhau cái kia. . . Sớm liền cảm thấy hắn một thân huyết khí khác thường tại người thường, nếu là ăn nhất định đại bổ, chỉ là không tiện hạ thủ, không nghĩ tới hôm nay gặp phải. . ."

Nghĩ như vậy, trái tim vui sướng, mỉm cười nói: "Hóa ra là người, người mà lại lại đây, bản tọa nhất định thật tốt thưởng người. . ."

"Đó là đó là, có thể gặp phải quỷ thần, là ta đời trước tu đến phúc khí. .
."

Phương Quý đầy mặt tươi cười đi lên, nói: "Ta có thể giúp ngài cái gì?"

Nhìn Phương Quý trung thực đáng vẻ, quỷ thần càng là tâm trạng hào không khả nghi, nụ cười trên mặt, đã vào lúc này trở nên hơi dữ tợn. . .
Đương nhiên nó lớn lên vốn là dữ tợn. . . Trong miệng lời nói liền muốn ra miệng: "Ta muốn ngươi giúp ta bổ sung khí huyết. . ."

Nhưng cũng đang lúc này, vừa tới hần trước người Phương Quý bỗng nhiên ngẩn ngơ, vui mừng nhìn về phía phía sau hần: "Tôn chủ. . ."

Quỷ thần nhất thời lấy làm kinh hãi, theo bản năng quay đầu đến xem.

Sau lưng hần, Phương Quý bỗng nhiên sắc mặt hung ác, giơ tay chính là một toà Ma sơn nện đến đầu hần trên.

"Đùng. . ."

Cái kia một toà Ma sơn ra tay, biết bao trầm trọng, đặc biệt là cái này quỷ thần nhìn trung thực Phương Quý , căn bản liền một điểm đề phòng cũng không có, chặt chẽ vững vàng bị nện ở trên ót, chính là hần một thân thực lực lại làm vì khùng bố, lúc này cũng bị nện đến cả người đều ngã xuống đi ra ngoài, phảng phất có thể nghe được đầu hần xương vào lúc này vang lên làm người răng đau rắc rắc tiếng, đầu đều bị nện sai lệch.

"Chết rồi chưa?"

Mà Phương Quý đánh lén đắc thủ, cũng nhất thời có chút sốt sắng, thân đầu nhìn.

Hắn cái này một toà Ma sơn biết bao trăm trọng , bình thường Trúc Cơ tu sĩ trúng vào một cái, sợ là cả người đều bị nện không còn chừa?

Cái này quỷ thần. . .

"Người muốn chết. . ."

Một ý nghĩ còn không chuyển qua, con kia quỷ thần bỗng nhiên một tiếng khó chịu hồng, giơ tay chính là một trảo hướng về Phương Quý vô tới.

Trong giây lát đó, quỷ khí uy nghiêm đáng sợ, xé rách hư không.

"Lại không có chuyện gì. . ."

Phương Quý sợ hết hồn, không chút nghĩ ngợi, xoay người lại liền lưu.

"Phương tiểu hữu đừng sợ!"

Nhưng cũng liền vào lúc này, đón cái kia một trảo, bỗng nhiên một bóng người nằm ngang ở mọi người trước người.

Chỉ thấy người kia vóc người hùng tráng, hai tay cầm một cái rộng mặt lớn bản đao, chính là hẻm Phế Nhân tửu quán đầu bếp Kim Tam Xích, hắn một tiếng gầm thét, thân đao bên trên bỗng nhiên hiện ra sáng lên từng mảnh từng mảnh phù văn, mà theo phù văn sáng lên, thân đao trở nên tỏa sáng rực rỡ, như là ngưng tụ không cách nào hình dung sức mạnh mạnh mẽ, Kim Tam Xích thì lại hai tay cầm đao bản ngay ngắn chính, cẩn thận tỉ mỉ, một đao chém ở cái kia trên vuốt.

Không giống như là Phương Quý tới liền đánh lén, hắn lại là chính diện tiếp xuống con kia quỷ thần một trảo.

"Ai sợ rồi?"

Phương Quý chạy ra hơn mười trượng xa, hai tay chống nạnh, lớn tiếng trả lời.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 304: Giết Quỷ Thần

Phương Quý lúc này trả lời, tự nhiên là không người để ý tới, ở Kim Tam Xích mấy người xem ra, Phương Quý tuy rằng thực lực không yếu, lại đầy bụng kỳ quái ý nghĩ, nhưng hẳn dù sao cũng là Quách Thanh sư đệ, tuổi tác cũng nhỏ, vì lẽ đó trong nội tâm không khỏi đem hắn coi như tiểu hài tử, lúc này gặp đối mặt quỷ thần như vậy ác chiến, tự nhiên không thể thật tùy vào hắn cái thứ nhất đi ra đặt mình vào nguy hiểm.

Vì lẽ đó đối mặt quỷ thần cái kia một trảo, Kim Tam Xích dưới chân bất động, trực tiếp mạnh mẽ đỡ lấy.

"Oành. . ."

Một tiếng tiếng vang kinh thiên động địa, Kim Tam Xích bị cái này một trảo va nhanh lùi về sau, hai chân trên đất lê ra một cái rãnh sâu, nhưng con kia quỷ thần móng vuốt, ở hắn cái này một đao phía dưới, nhưng cũng bị chém đến cấp tốc thu về, trên vuốt dĩ nhiên xuất hiện một đạo vết máu.

Chu vi mọi người đều là thay đổi sắc mặt, cái này quỷ thần tuy rằng cung giương hết đà, nhưng một thân lực lượng vẫn là như vậy cuồng bạo!

"Lớn mật. . ."

Cái kia áo đỏ ác quỷ giận dữ, so sánh với trên vuốt bị thương, hiển nhiên là Kim Tam Xích hướng về hắn múa đao cử động càng làm cho hắn phần nộ, thậm chí để cho hắn sinh ra một loại khó có thể tin cảm giác, hơn nữa đến lúc này, hắn chính là lại ngu dốt, cũng có thể đoán được những thứ này

Bắc Vực tu sĩ không giống tự mình nghĩ thành thật như vậy, nói không chắc trước ở trong thung lũng bày xuống cấm chế người chính là bọn họ a. . .

Ở cái này loại khó có thể ngọt ngào lừa gạt phía dưới, hấn khoát rồi một tiếng, từ trên mặt đất đứng lên, lệ tiếng hét lớn: "Các ngươi những thứ này dơ bẩn thấp hèn sinh linh, lại dám hướng về bản tọa xuất đao, bản tọa phải đem ngươi, còn có ngươi tất cả tộc nhân, toàn bộ nuốt lấy. . ."

Nhìn thấy tựa hồ đã bị thương nặng đến cực điểm quý thân, lại vào lúc này đứng lên, một đám tu sĩ nhất thời thay đổi sắc mặt, hấn cái kia một tiếng gào thét, càng là làm cho tất cả mọi người đều trong lòng phát lạnh, đặc biệt là trước đã hết đèn cạn dầu, lúc này chỉ là theo người khác cùng nhau chạy tới Trương Minh Quân, càng là đột nhiên ngẩng đầu lên, như là nghĩ tới điều gì, đầy mắt vẻ phẫn hận.

"Ngươi không có cơ hội. . ."

Không đợi con kia quý thân tiếng nói hạ xuống, bỗng nhiên hét to một tiếng vang lên, rồi sau đó Quách Thanh sư tử đã cầm kiếm mà ra.

Phương Quý vẫn là lần thứ nhất chân chính nhìn thấy Quách Thanh sư tử xuất kiếm, chỉ thấy một luồng ánh kiếm ngang qua hư không, tựa như cùng đem hư không chẻ thành hai nửa, trên thân kiếm, ánh vàng xán lạn, làm cho cái kia một kiếm lực lượng tích trữ tới cực điểm, trong nháy mắt chém đến quý thân trước mặt!

Kiểm đạo của nàng cùng Phương Quý không giống, không có nửa điểm Tâm kiếm một mạch cái bóng, nhìn dáng dấp cùng Thái Bạch tông không có quan hệ gì, hấn là sư tử ở Tôn phủ không biết nơi nào học được kiếm đạo, mà theo Phương Quý, sư tử một kiếm này, tựa hồ là một thân lực lượng, đều giấu tại một kiếm trong, bề ngoài là kiếm đạo, kỳ thực chỉ là một loại vận chuyển pháp lực pháp môn, đơn giản, lại cường tới cực điểm!

"Như vậy kiếm đạo, nếu là ta đôi đầu tới nói. . ."

Phương Quý trong lòng nhanh chóng lóe qua một ý nghĩ, nhưng rất nhanh liền lại lắc đầu.

Hắn học Thái Bạch Cửu Kiếm, chỉ học sẽ ba vị trí đầu kiếm, mặt sau mấy kiếm, chỉ biết kiếm chiêu, lại không có kiếm ý, hơn nữa trước Mạc Cửu Ca đã nói rất rõ ràng, Thái Bạch Cửu Kiếm kiếm chiêu không có tác dụng gì, có chút thậm chí đều là chính hắn lung tung chế ra đến, Phương Quý nghĩ muốn học mặt sau kiếm ý, liền cần chính mình đi ngộ, có thể Phương Quý bây giờ rất bận rộn, làm sao có thời giờ đi ngộ a?

Có như thế một cái không được điều sư tôn, Phương Quý bây giờ kiếm đạo, có thể nói là đã nửa gác lại trạng thái.

"Muốn chết, các ngươi muốn chết. . ."

Con kia quỷ thần giận không nhịn nổi, bàn tay lớn quét ngang, sư tử nhất thời bị hắn quét đến về phía sau bay ra ngoài, nhưng ở cái kia sát na thời khắc, nhưng cũng một kiếm chém trúng hắn ngực, lưu lại một đạo sâu sắc vết thương, hơn nữa Quách Thanh sư tử thân pháp linh hoạt, bị hắn một chưởng quét ngang lùi về sau sau khi, thời khắc nguy cấp liền đã tan mất lực lượng, sau đó thân hình gãy chuyển, lại lần nữa một kiếm chém tới trước người của nó.

Con kia quỷ thần giận dữ, mở ra cái miệng lớn như chậu máu, thẳng hướng nàng nuốt lại đây.

Có thể cũng vào đúng lúc này, bên cạnh người vang lên hét lớn, lại là ba thước Bá Đạo Kim Tam Xích cũng lại lần nữa vọt tới bên cạnh hắn.

"Vừa đã động thủ, này còn do dự cái gì?"

Bên cạnh lại vang lên quát to một tiếng, lại là người thọt Khúc Thần Hành, đột nhiên thiết quả run lên, còn như long thương, liền xông về phía trước.

Lại sau một khắc, Yên Lăng ra tay, hai mắt trong thân quang tỏa ra, quát lên: "Vai trái, sườn phải. . . Cần thận nó đuôi sắt. . ."

Hắn tu luyện thần nhãn thuật, lại là chuyên có thể nhìn thấy điểm yếu, thậm chí là đối thủ sát chiêu.

Nghe xong tiếng hét của hắn, Quách Thanh sư tử cùng Kim Tam Xích hai người đồng thời lưu ý, quả nhiên không ngờ ở con kia quỷ thần sau lưng, một đạo xương sống biến thành quỷ dị đuôi sắt mãnh đến thăm dò lên trên, đến nhượng người khó lòng phòng bị, cũng cũng may bọn họ để lại tâm, lúc này mới tránh thoát một đòn trí mạng, lại hai người liền đồng thời xông lên, một công vai trái, một công sườn phải, trong nháy mắt liền đem cái này quỷ thần động tác khóa kín hơn nửa.

"Hậu tâm, trước vai trái chính dưới 7 tấc, sau gáy, linh đài. . ."

Mà Yên Lăng lúc này đã đem thần nhãn thôi thúc đến cực hạn, trong miệng liên tục kêu to.

Bây giờ đối mặt quỷ thần đối thủ như vậy, cũng không ai dám bắt cần, hầu như nghĩ đều không nghĩ, liền tranh nóng ruột gấp cướp tới.

Cam Ngọc Thiên gấp công quỷ thần hậu tâm, Ngô Nhan thì lại chém về phía con kia quỷ thần sau gáy, Khúc Thần Hành đâm hướng về nó linh đài, Phác Nam Tử vào lúc này đều ra tay, té lên trận kỳ, nhanh chóng bố trí ở con kia quỷ thần bên cạnh, nỗ lực thôi thúc cấm chế đưa nó khóa lại.

Con kia quỷ thần, thực lực quả thật khủng bố, xác thực có thể so với Kim Đan, hơn nữa càng so với Nhân loại tu sĩ có rất nhiều quỷ tà chỗ, bắt

quá nó trước bị Ma linh vây giết một lát, cũng xác thực bị trọng thương, bằng không cũng sẽ không một thấy Phương Quý mặt bọn họ, liền muốn mò người đến ăn bổ sung khí huyết, lúc này vừa giận vừa sợ, hẻm Phế Nhân bên trong lại các hoài tuyệt kỹ, lại thật là trong lúc nhất thời bị bọn họ buộc tới.

Tất cả những thứ này nói đến phức tạp, kì thực cực nhanh, về thời gian để tính, hầu như là trong vài hơi thở, cái này mấy kẻ tàn phế hẻm tu sĩ, liền đã cùng dùng tuyệt học, đem cái này quý thần vây ở đương trường, thậm chí ngay cả trong lòng hẻm chỗ yếu đều lộ ra, mà Yến Lăng vừa thấy tình cảnh này, gấp tiếng nói đều có chút thay đổi điều, liền mạng kêu to: "Nhanh. . . Kích hẻm trái tim, đó là nó Ma nguyên hội tụ chỗ. . ."

Vào đúng lúc này, hẻm Phế Nhân các tu sĩ đều đã tắt cả ra tay, Ngọc Cảnh Linh mấy người thì lại còn ngậy ra ở một bên, bọn họ cũng không phải là không muốn ra tay, có thể theo lại đây, liền đã nói rõ thái độ của bọn họ, nhưng là đối mặt quý thần, trong lòng thực sự là sợ hãi lợi hại.

Cơ hội chỉ có nháy mắt, con kia quý thần nếu là phản ứng lại, tránh thoát lúc này ràng buộc, vội vàng đào tẩu, bọn họ đều chưa chắc có thể lần thứ hai ngăn lại, Phương Quý thấy tình cảnh này, nhất thời không còn dám do dự, vội vã một bước về phía trước đạp đi ra, trong lòng thầm nghĩ: "Ta còn thực sự không nghĩ tự tay tể cái quý thần a, dù sao lấy sau còn muốn ở Tôn phủ bên trong lẫn lộn, chỉ là hiện tại. . ."

Cũng là ở trong lòng hẻm vừa nghĩ, vừa chuẩn bị động thủ lúc, đột nhiên bên người một bóng người vọt ra ngoài.

Ra ngoài tắt cả mọi người dự liệu, cái kia lại là Trương Minh Quân.

Lúc này hẻm, đã gần đến đèn cạn dầu, khí tức trên người càng là suy yếu tới cực điểm, một cơn gió liền có thể thổi ngã cũng tựa như, vừa nãy một

đường lại đây, đều dựa vào Lục Đạo Dẫn mấy người ở bên bảo vệ, có thể vào lúc này, hẳn lại cướp ở Phương Quý trước. . .

"Ta thao người tổ tông, Lão tử vì người hiệu lực, người lại ăn ta tộc nhân. . ."

Thời khắc nguy cấp vọt tới con kia quỷ thần trước người Trương Minh Quân, thô lỗ lớn tiếng quát mắng, rồi sau đó mạnh mẽ một chưởng vỗ rơi xuống.

Nguyên bản Trương Minh Quân, am hiểu trận đạo, ở Phương Quý bọn họ cái kia một cốc trong, thực lực của hắn vốn là lót đáy, lại thêm vào bây giờ bản mệnh tinh huyết gần như tiêu hao hết, càng là có thể dùng tay trái gà không chặt để hình dung, nhưng là vào lúc này, theo tiếng quát mắng của hắn, trên người lại bùng nổ ra một cỗ phóng lên trời huyết khí, ôm theo một cỗ cuồng bạo lực lượng, đánh vào quỷ thần ngay ngực.

"Phốc "

Trương Minh Quân cái kia một chưởng, liền đem quỷ thần trái tim vị trí đánh cho nát bấy, máu thịt bay một mặt.

Cùng hắn máu hai mắt màu đỏ đem sấn, càng làm cho hắn thoát nhìn còn nhiều dữ tợn, mạnh mẽ dán mắt vào quỷ thần cái kia kinh hãi hai mắt.

Ở cái này loại nhìn nhau trong, hai người ánh mắt, đồng thời trở nên ảm đạm.

Quỷ thần cố nhiên là bởi vì quanh thân cuối cùng Ma nguyên bị đánh tan, sinh cơ tuyệt không, mà Trương Minh Quân nhưng cũng vốn cũng đã tiếp cận đèn cạn dầu, lúc này mạnh mẽ tấn công một kích, giống như là cháy hết chính mình cuối cùng sinh cơ, nắm mạng của mình thay đổi quỷ thần mệnh.

"Lại xuất hiện. . ."

Mà vào lúc này, bên cạnh Phương Quý, trái tim mãnh đến hơi nhúc nhích một chút.

Vừa nãy Trương Minh Quân cuối cùng điên cuồng, bỗng nhiên để hẳn nhớ tới lúc trước Đông Lai tông lão Tông chủ xuất kiếm lúc đáng dấp.

"Lợi hại như vậy?"

Hắn mơ hồ cảm thấy, chính mình thật giống năm bắt đã sờ cái gì nghĩ đến rất lâu vấn đề.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 305: Đại Công Cáo Thành

"Quý thân. . . Thật sự bị giết rơi mất?"

Mắt thấy con kia quý thân không còn sức phản kháng, Quách Thanh tử, Tam Xích Phách Dao, Khúc Thần Hành, Cam Ngọc Thiên mấy người cũng đều tiếp tục ra tay.

Người một kiếm đem hấn cánh tay tá hơn nửa, ta một đao cho hấn đến rồi cái chém ngang hông, người một thương xuyên thủng hấn mi tâm, ta song câu liền ngay sau đó mở bụng phá dạ dày, bên này một đao Thần phù trần tẩn đi nó tàn hồn, bên kia búa lớn đánh rơi cho nó búa thành bánh thịt, bên cạnh Ngô Nhan hơi chậm một bước, hiển nhiên lại không ra tay liền cướp không được khối cả thịt, vội vàng đi lên một hộp máu độc liền văng đi lên. . .

Không phải bọn họ ra tay tàn nhẫn, thực sự là đối mặt đòn đại trong quý tà khủng bố quý thân, cũng không ai dám bắt cần!

Bây giờ đúng là tốt, một phen luồng cuồng tay chân dẫn vật, con kia quý thân đã là chết không thể chết lại, sinh cơ hoàn toàn không có không nói, liền ngay cả cái kia toái cốt thịt rữa, vào lúc này đều bị máu độc hóa thành một vũng máu, chậm rãi trên đất uân ra, mọi người thấy thực sự không có gì có thể đánh, lúc này mới dừng tay lại, liếc nhìn nhau, đều có thể nghe được trầm trọng thở dốc cùng oành oành tiếng tim đập.

"Lại thật sự làm được. . ."

Chính bọn hắn nhìn về phía lẫn nhau trong ánh mắt, đều lộ ra một chút vẻ khó tin.

Muốn hay không giết, cùng làm sao giết, cùng với cuối cùng thật sự giết, đây chính là ba loại hoàn toàn khác nhau tư vị. . .

"Ông trời của ta, bọn họ thật sự đem quý thần cho giết. . ."

Mà cùng bọn họ trái tim tư vị không giống, nhưng là những kia ở bên cạnh quan chiến Ngọc Cảnh Linh, Lục Đạo Dẫn mấy người.

Bọn họ tuy rằng cũng theo lại đây, lại vẫn không có phát lên đối với quý thần dũng khí xuất thủ, loại kia kính nể cùng sợ hãi, đã khắc vào xương tủy, có thể vào lúc này, bọn họ lại thật là trở mắt nhìn con kia quý thần bị hèm Phế Nhân bên trong tu sĩ giết chết, liền cũng đang sợ hãi khủng hoảng sau khi, sinh ra một loại khác tâm tình đến. . . Quý thần tựa hồ cũng không có tưởng tượng như vậy khủng bố a. . .

Đương nhiên, một cái khác cảm giác chính là, lúc này thật trên thuyền giặc!

Trước làm thịt cái Duy Tông Tân cũng cũng thôi, bây giờ nhưng là liền quý thần đều làm thịt một con a. . .

Cái này thuyền chính mình còn xuống phải đến không?

. . .

. . .

Bởi vì trong lòng mỗi người đều muốn quá nhiều, vì lẽ đó nhất thời trong sân bầu không khí rất là trầm mặc.

Nhất thời mọi người đều phảng phất giật cả mình, thật lâu không người lên tiếng, cũng không có người động tác.

"Đều còn chờ cái gì đây?"

Phương Quý phản ứng đầu tiên lại đây, dậm chân nói: "Thu thập ma liên, triệt nha. . ."

"Ân. . . Đúng đúng đúng!"

Mọi người lúc này mới tỉnh giấc chiêm bao, lập tức bận rộn bận việc, từng cái bắt đầu hành động.

Quách Thanh sư tử đem chính mình trong túi càn khôn quyền trục lấy đi ra, cái khác hẻm Phế Nhân bên trong người thì lại bận rộn bận bịu, đem cái này trên đất ma liên tất cả đều hướng về quyền trục bên trong phong ấn tiến vào, Ngọc Cảnh Linh mấy người vào lúc này, cũng đều đã cảm quyền trục vọt lên, lại bị Phương Quý một cái ngăn cản, trừng mắt, những thứ này không các người phân, nghĩ năm ma liên, liền đi chém giết Ma linh đi. . .

Ngọc Cảnh Linh mấy người trong lòng thật là bất đắc dĩ , bất quá quay đầu nhìn lại, chỉ thấy theo trong cốc này con kia quỷ thần khí tức biến mất, chu vi những kia vốn là đã bị quỷ thần doạ đến, chính đang tại rục rà rục rịch Ma linh, liền lại hướng về trong cốc vọt vào, vội vàng tiến lên nghênh tiếp.

Mà ở cái này một mảnh hoảng loạn bên trong, Lục Đạo Dẫn mấy người nhưng là vội vàng chạy đến Trương Minh Quân thi thể trước, chỉ thấy hấn từ lâu huyết khí hoàn toàn tiêu hao hết, lại không sinh cơ, chỉ là trên mặt hãy còn nghiền răng nghiền lợi, âm đạm hai mắt trừng trừng, tâm trạng nhất thời có chút thương cảm.

Phương Quý rất xa liếc mắt nhìn, cũng cảm thấy trong lòng tư vị thật là quái lạ.

Hắn trước đây liền Lục Đạo Duẫn những thứ này người cũng không lọt mắt, càng không cần phải nói cùng cái trong suốt người cũng tựa như Trương Minh Quân, ở trong mắt hắn Trương Minh Quân bất quá là Lục Đạo Duẫn tùy tùng mà thôi, còn không bằng Triệu Hồng như vậy cả chón, ít nhất tế nhạt thời điểm có thể vui đùa hắn chơi, nhưng lại không nghĩ rằng, ở cái này quý thân trong trận chiến ấy, Trương Minh Quân đúng là biểu hiện ra vượt xa hắn tưởng tượng khí phách, để cho hắn có chút hoảng sợ.

"Kỳ quái nha, cái này Trương Minh Quân còn có cái kia Đông Lai tông lão Tông chủ, thực lực đều là phi thường giống như, nói là Trúc Cơ cảnh giới bên trong lót đáy đều có thể, làm sao hết lần này tới lần khác bọn họ lại đều có thể sử dụng tới siêu vượt bọn họ sức mạnh của bản thân, cái kia đến tột cùng là cái gì?"

Hắn đem Trương Minh Quân ra quyền một màn ghi vào trong lòng, chỉ là bây giờ lại hoàn mỹ ngẫm nghĩ.

Tất cả mọi người đều biết tình thế nghiêm túc, bởi vậy cũng không dám có nửa phần kéo dài, bất quá thời gian uống cạn chén trà, liền đã đem cái này khắp cốc ma liên đều phong ấn tiến vào quyền trục bên trong, lúc này xa xa phiêu một chút, liền có thể nhìn thấy Quách Thanh sư tử quyền trục bên trên, cái kia ma liên ấn ký đã hầu như hoàn toàn đầy, Quách Thanh sư tử sắc mặt, đều hưng phấn có chút đỏ lên, ai biết phía trên kia đã có bao nhiêu ma liên?

Ba ngàn? Vẫn là bốn ngàn năm ngàn?

"Đoạt cái ba vị trí đầu hắn là không có vấn đề gì chứ?"

Phương Quý trong lòng thầm nghĩ, đúng là mơ hồ cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm.

Trước hẳn tuy rằng vẫn ở Tôn phủ ăn sung mặc sướng, không biết được đến bao nhiêu người ước ao, để tâm bên trong vẫn cảm thấy có chút không thoải mái, đặc biệt là đang nhìn đến Quách Thanh sư tử cùng với hẻm Phế Nhân bên trong tu sĩ sau khi, loại này cảm giác không thoải mái càng là lúc nào cũng xông ra, làm cho hẳn coi như ở Tôn phủ qua lại có thêm tư vị, cũng trước sau không thể như Thái Bạch tông thời điểm như vậy thoả thích hưởng thụ.

Nhưng bây giờ, giúp đỡ sư tử các nàng làm như thế chuyện lớn, trong lòng nhưng là thoải mái rất nhiều.

Trong lòng đang nghĩ thì bên trong vùng thung lũng này tất cả vết tích đều đã quét dọn sạch sẽ, Quách Thanh sư tử nói một tiếng "Đi", bọn họ liền cùng nhau lao ra vùng thung lũng này, trong thung lũng nhất thời trở nên lặng lẽ một mảnh, chỉ có những kia bị quỷ thần nuốt chửng bách tính thi hài trống trơn viền mắt không hề có một tiếng động nhìn trời xanh, Ma linh cũng tốt, quỷ thần cũng tốt, vào lúc này đều hoàn toàn mất đi tung tích.

Cũng không biết Tôn phủ lúc nào mới có thể phát hiện con kia quỷ thần đã bị chém chuyện, nhưng đến lúc đó, lại tra liền cũng rất khó.

Chỉ là , liền ngay cả Phương Quý bọn người không có chú ý tới chính là, cũng là ở bọn họ cùng rời đi trong thung lũng, liền ở con kia quỷ thần mở ra máu chu vi, một cây yêu dị cây nhỏ trên, nòng nặc lá cây sau lưng, lại nhiễm một tia ma huyết, cái kia ma huyết, chính là ở Trương Minh Quân trước khi chết một quyền đánh quỷ thần đánh chết lúc bay đi ra, có vẻ cực kỳ quỷ dị, lại dẫn theo chút linh động khí tức.

Cái kia một giọt ma huyết theo bị ma phong gợi lên lá cây, trên dưới run rẩy, lắc lắc đầu, liền như là đang đợi sẵn thú, vừa giống như là chọn tuyền cái gì, cuối cùng nó cảm ứng một lát, rất nhanh liền chọn lựa mục tiêu, liền ở Phương Quý mấy người lược không mà đi thì nó đột nhiên ở lá cây trên nhảy một cái, liền lặng yên không một tiếng động phụ lên Phương Quý góc áo, vừa ẩn nhập không, không có bất kỳ người nào phát hiện.

...

...

"Giết. . ."

Lại nói Phương Quý mấy người, rời đi vùng thung lũng này sau khi, lập tức liền lớn tiếng hô quát, cùng dùng thần thông cùng binh khí, cùng vùng thung lũng này ở ngoài Ma linh chém giết lên, một đường giết, vừa tùy tiện tuyền một phương hướng phóng đi, lúc này, chu vi đã không biết chạy tới bao nhiêu sẵn ma tu sĩ, các thủ một phương, đại chiến Ma linh, bọn họ những thứ này người xuất hiện không hề bắt mắt chút nào, dễ dàng hòa vào bên trong chiến trường này.

"Thành công. . ."

Tới mức độ này, tất cả mọi người trong lòng đều nhất thời ung dung rất nhiều.

Đối với bọn hắn mà nói, chỉ cần có thể thành công hòa vào chu vi tu sĩ bên trong, liền coi như là an toàn, trước ở cái kia trong ngọn núi làm nhiều như vậy cả gan làm loạn việc, cũng chỉ có chính bọn hắn biết được, trừ phi có người chán sống đi mật báo, bằng không liền vĩnh viễn sẽ không truyền đi, lại thêm vào bây giờ chung quanh đây địa vực, đã bị cái này vô tận Ma linh cùng đại chiến khiến cho hỗn loạn tung bừa, cái gì cũng tra không ra.

Chư tu vừa ở Ma linh trong xung phong, vừa liếc mắt nhìn nhau, đều thật dài thở phào nhẹ nhõm.

"Sư tử, hiện tại còn lại bước cuối cùng, vì đề phòng sau đó có người hỏi ma liên khởi nguồn, người đến ra cái danh tiếng a. . ."

Trong một mảnh hỗn loạn, Phương Quý đi tới Quách Thanh sư tử bên người, nhỏ giọng nói.

"Làm náo động?"

Quách Thanh sư tử hơi ngăn người ra, hiển nhiên có chút không rõ.

"Đúng, lớn ra một tràng danh tiếng, làm cho tất cả mọi người vào lúc này đều phải nhớ kỹ người. . ."

Phương Quý có vẻ rất chăm chú.

Quách Thanh sư tử lại rõ ràng có chút mê man: "Nên làm như thế nào?"

"Ra mặt đều sẽ không?"

Phương Quý sững sốt một chút, đưa lỗ tai đi qua nói vài câu.

Quách Thanh sư tử nhất thời hiểu rõ ra, gật đầu nói: "Ta biết rồi!"

Trong lòng cũng không khỏi cảm khái, chính mình vị sư đệ này nhỏ tuổi, nhưng cân nhắc sự tình đúng là chu toàn. . .

". . ."

". . ."

"Chư vị, nơi đây Ma linh, sợ đã là Vân quốc trong ngoại vực còn sót lại, lại không cướp liền không có rồi. . ."

Mà vào lúc này quần sơn bên trên, cũng chính có vô số tu sĩ tranh đoạt, bọn họ cũng đều biết, sẵn ma bây giờ dĩ nhiên sắp đến hồi kết thúc, nguyên bản cái này Vân quốc trong ngoại vi Ma linh đều là phi thường phân tán, mọi người từng cái đuổi theo đánh chết, ngược lại cũng đều đều, nhưng hôm nay lại là do cái này một tràng ma triều, Ma linh đều gom lại một chỗ, bọn họ lại nghĩ chém giết Ma linh, liền chỉ có như thế một cơ hội.

"Bọn người mau chóng tránh ra, đừng vội bỏ lỡ chúng ta trăm ma. . ."

Bất quá, cũng là ở bọn họ buông tay buông chân, muốn đối với những thứ này Ma linh đại sát đồ sát lúc, chợt lại có tiếng tiếng hét lớn vang lên, đồng thời trái hướng về phía bốn phương, nhưng là mười mấy đạo cuồng mạnh mẽ mà hơi thở bá đạo, trong nháy mắt chiếm cứ từng mảng từng mảng hư không.

"Các người. . ."

Chư Bắc Vực tu sĩ bị ép thoái nhượng, quay đầu nhìn lên, nhất thời đều có chút phần nộ.

Đã thấy lúc này giết tới, chính là mười mấy vị Tôn phủ huyết mạch, bọn họ lúc này, cũng từ mỗi cái phương hướng xông hướng mảnh này tàn dư ma triều, vừa ra tay chính là cuồng thế vô song, đem tất cả Bắc Vực tu sĩ đều lấn qua một bên, lại rõ ràng là nói rõ muốn chiếm lấy xuống cái này tất cả Ma linh, những thứ này Bắc Vực các tu sĩ trái tim không cam lòng, nhưng đối mặt bọn họ mạnh mẽ, có thể nói cái gì?

"Ha ha, Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân nói không cho bọn người có tiền vào một trăm vị trí đầu khả năng, những thứ này Ma linh lại há có thể cho

các người chia sẻ?"

Mà đám kia Tôn phủ huyết mạch, vào lúc này cũng là tiếng cười lạnh nói, đối với cuối cùng này Ma linh nhất định muốn lấy được.

"Đều tránh ra cho ta. . ."

Chỉ là, cũng đang lúc này, bỗng nhiên cái kia một mảnh Ma linh trong, một luồng ánh kiếm đột nhiên xuất hiện, chỉ thấy cái kia điều khiển kiếm quang, chính là một cái dáng dấp thanh lệ cô gái, nàng quần áo cũ nát, nhưng cũng rửa đến mức dị thường sạch sẽ, mi mắt lạnh lạnh, như không dính khói bụi trần gian, trong tiếng quát chói tai, nàng cái kia một kiếm bay đến giữa không trung, rồi sau đó đột nhiên chém rơi đi xuống, kiếm khí như sương, quét ngang mấy trăm trượng. . .

"Người phương nào kiếm đạo kinh người như vậy?"

Đón như vậy kinh diễm một kiếm, không chỉ có không trung Ma linh dồn dập quét xuống, chính là những kia mạnh mẽ vọt vào, ngăn không để cho hấn Bắc Vực tu sĩ ra tay Tôn phủ huyết mạch đám người, vào lúc này cũng đều kinh hãi, vội vã né tránh ra. . .

Xa xa nhìn thấy Quách Thanh sư tử dáng dấp, nhất thời trong lòng kêu khổ: "Gay go, lại là nữ nhân này. . ."

Liên ngay cả Phương Quý, cũng ở phía xa lắc lắc đầu: "Sư tử rõ ràng không có được đến Thái Bạch tông chân truyền a, làm náo động thời điểm một điểm kỹ xảo đều không có, chỉ biết là nắm thanh kiếm chém lung tung. . . Bất quá cũng may nàng bản lĩnh vẫn có một điểm, miễn cưỡng cũng coi như có thể. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 306: Hồng Bào Ác Quỷ

Một kiếm lay động ma tức, đại địa trán sen đen!

Quách Thanh sư tử đúng là sâu sắc lý giải Phương Quý cuối cùng cái kia tiếng dặn dụng ý, vào lúc này quả thật là có mấy phần bản lãnh liền sử dụng mấy phần, cái kia một kiếm ngang trời, liền hiển lộ không cách nào có thể không chế tư thế, không chỉ một chiêu kiếm chém đến không trung Ma linh dồn dập rơi rụng, càng là đem những kia thô bạo chiếm lấy ở những thứ này Ma linh Tôn phủ huyết mạch cũng kinh hãi đến không rõ, vội vội vàng vàng né ra, sợ bị kiếm khí quét đến.

Có người nhận ra Quách Thanh thân phận, trong lòng lại nhất thời âm thầm kêu khổ: "Nữ nhân này không đi Vân quốc nơi sâu xa, lại ở bên ngoài cùng chúng ta cướp điểm ấy đáng thương Ma linh, Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân không muốn nhìn thấy nàng tiến vào một trăm vị trí đầu, nhưng dựa vào chúng ta có thể làm sao cản nàng?"

Càng có người bị cái kia kinh diễm kiếm quang dọa sợ, âm thầm suy nghĩ: "Chỉ bằng cái này uy thế của một kiếm, sợ là cái này nữ nhân đã đủ để cùng tứ đại thiên kiêu tranh đấu đi, muốn ngăn cản nàng chém giết Ma linh, trừ phi là chúng ta nắm mệnh đi chặn nàng kiếm a, có thể như vậy đã cùng chơi xấu không khác, ngay ở trước mặt nhiều như vậy Bắc Vực tu sĩ trước mặt, chúng ta cũng phải mặt a, chuyện như vậy thì lại làm sao không ngại ngừng làm được?"

Ở bọn họ một mảnh xoắn xuýt bên trong, cũng không có thiếu Bắc Vực tu sĩ bị cái kia một kiếm chiếu sáng hai mắt, mới vừa mới vừa rồi bị Tôn phủ huyết mạch quát mắng qua, không cam lòng lui sang một bên bọn họ, trong lòng không nhịn được nghĩ đến: "Bao năm qua đến bị tuyên chiếu nhập Tôn phủ thiên kiêu, không biết bao nhiêu, nhưng nhiều là ở Tôn phủ tu hành trong phai mờ tại chúng, lại không nửa điểm tia chớp, hay là nửa đường gặp khó, thành phế nhân, chỉ có nữ nhân này, nhiều lần được chèn ép, lại từ đầu đến cuối không có bị ép vỡ, tuy rằng tính tình của nàng quá mức ngông cuồng, nhưng nàng người này diễn xuất. . ."

"Nhìn dáng dấp, ta Bắc Vực tu sĩ cũng không phải là không có thiên kiêu, nhìn nàng cái này một thân bản lĩnh, làm sao so với Tôn phủ thiên kiêu chênh lệch?"

". . ."

". . ."

Theo Quách Thanh sư tử cái kia sáng ngời đến cực điểm kiếm quang xé rách ma khí uy nghiêm đáng sợ thiên địa, những kia nhìn thấy ánh kiếm này Bắc Vực các tu sĩ trong lòng cũng sinh ra một loại kỳ quái tư vị, tuy rằng bình thường mọi người đều ở Tôn phủ tu hành, làm chính là thông minh sự tình, nói chính là thông minh nói, như nhượng bọn họ công khai lựa chọn, sợ là không có bất luận một ai sẽ đứng ở Quách Thanh bên này, nhưng vào lúc này, mắt thấy Quách Thanh cái kia uy thế của một kiếm, làm cho những kia Tôn phủ thiên kiêu đều nhượng bộ lui binh, giận mà không dám nói gì, trái tim ngược lại cũng mơ hồ sinh ra chút hào hùng!

Trước đây bọn họ cũng bởi vì Tôn phủ huyết mạch trắng trợn cướp đoạt những thứ này Ma linh chuyện, mà cảm giác trong lòng có chút uất ức, nhưng bây giờ nhìn Quách Thanh tiên tử một kiếm chiếu rọi sáng thiên địa

cảnh tượng, lại sinh ra mặt khác một loại tâm tình, chân chính thiên kiều, là sẽ không bị người áp chế. . .

"Xoạt xoạt xoạt "

Quách Thanh sư tử cầm kiếm mà bay, từ tây sang đông, một đường xung phong liều chết tới, ở nàng cái kia kinh người đến cực điểm kiếm quang trước mặt, thay đổi thất thường Ma linh tựa như giấy giống như bị quét xuống, người khác chính là muốn cùng nàng cướp, ai lại dám tới gần nàng quanh người trong vòng ba mươi trượng?

Mắt thấy nàng một đường giết tới, liền quét xuống vô số Ma linh, sau lưng hém Phê Nhân tu sĩ chỉ để ý theo nhật là được.

Lúc này giữa không trung ma triều, so với trước, đã ít đi hơn nửa, tán nát không ngớt, mà bị nàng như thế một phen qua lại xung phong, càng là số lượng gấp giảm, từ lâu không được ma triều tư thế, còn lại Ma linh cũng tỉnh giấc chiêm bao, dồn dập hướng về bốn phương tám hướng chạy thực mạng, làm cho người cảm giác, cũng như là Quách Thanh sư tử một người một kiếm, liền đem cái này giữa không trung Ma linh chém sạch sành sanh.

"Trời ạ, liền như thế thời gian ngắn ngủi, đến tột cùng có bao nhiêu Ma linh chết ở nàng dưới kiếm?"

Người bên ngoài nhìn, vừa là hâm mộ, lại là thán phục, càng có người nghĩ đến: "Không đúng, vừa này ma triều lần đầu xuất hiện lúc này Ma linh số lượng ít nhất cũng có mấy ngàn, nhưng bất quá quá nửa canh giờ, liền đã kịch liệt thu nhỏ lại, nói vậy là có người thừa dịp ma triều thế thịnh lúc, liền xung phong tiến vào, cắn giết rất nhiều Ma linh, lẽ nào chính là nàng? Nói như thế lên, nàng lúc này công lao bộ trên. . ."

"Xong rồi!"

Mà lúc này Phương Quý xa xa nhìn sư tử đại sát tứ phương dáng dấp, tâm trạng cũng là hồi hộp, nghĩ thầm chính mình cái này sư tử, Thái Bạch tông chân truyền là không được đến, thiết lập chuyện đến ít đi mấy phần phong độ, bất quá cũng may bản lĩnh không sai, ngược lại cũng thật là cho những thứ này người lưu lại một cái ấn tượng sâu sắc, như vậy quay đầu lại lấy ra này rất nhiều ma liên, cũng không có người hoài nghi nàng từ nơi nào chiếm được. . .

Mà chính mình, cũng cảm thấy trong lòng thật là thỏa mãn: "Ta cũng có thể yên tâm thoải mái qua chính mình cuộc sống hàng ngày rồi, dù sao ngắm lại xem, chính ta cũng có rất nhiều chuyện muốn làm, tiểu nữ hành cảnh còn kém một đạo hỏa ý, chưa từng viên mãn, Tiên đạo tài nguyên, càng là ảnh đều không thấy đây, hưởng hồ bình thường tu hành cũng phải tiền a, Vượng Tài bây giờ tu vị tăng lên, đối với Tỷ Thú đan yêu cầu cũng càng ngày càng cao, liền cái bao đều sẽ không khiêng còn kén chọn, Đạo cung bên trong Ma thai còn chờ Dưỡng Thần đan đây, từng cái từng cái miệng chờ, ta áp lực rất lớn nha. . ."

"Giúp sư tử các nàng đến một bước này, cũng coi như có thể chứ?"

". . ."

". . ."

"Lúc này còn nghĩ người khác?"

Nhưng cũng là ở Quách Thanh sư tử mấy người càng giết càng xa thì bỗng nhiên một cái âm thanh đột ngột từ Phương Quý đáy lòng vang lên.

"Ai?"

Phương Quý nhất thời bị âm thanh này sợ hết hồn, nhưng còn không chờ hẳn nói ra cái gì, liền đột nhiên nhìn thấy trước mắt huyết quang lóe lên,

hắn lấy làm kinh hãi, vội vàng nghĩ muốn vận chuyển linh tức, chỉ là ý nghĩ chưa động lúc, liền như là rơi vào một mảnh vô biên biển máu, bên tai trái tim, chợt nghe một tiếng càn rỡ cười to, tiếng cười kia phảng phất mang theo ma ý, đem cả người hắn đều bao phủ ở bên trong.

Đang bị cái này ma ý bao phủ một chốc lát, Phương Quý phảng phất cảm nhận được một loại nào đó mãnh liệt cực điểm tâm tình, thậm chí như là nhìn thấy một số hình ảnh, thật giống như hắn là một cái cao cao tại thượng tồn tại, vô số người cung dưỡng, vô số người quỳ lạy, nhưng đang ở trước đây không lâu, bởi vì thâm nhập Ma sơn, chịu đến trọng thương, cần gấp bổ sung khí huyết, liền tự mình chạy ra ngoài, nghĩ muốn tìm chút máu thịt nuốt chửng. . .

Cái này vốn là tầm thường việc nhỏ, chưa từng ngờ tới, lại trúng mai phục. . .

Vô cùng vô tận Ma linh hướng mình giết tới, đều bị chính mình cường chống giết lui, rõ ràng chính mình có thể đào tẩu, hết lần này tới lần khác bị vài đạo vô hình cấm chế cho nhốt lại, trong lòng cái kia oan ức, cái kia tức a, đối mặt vô cùng Ma linh, thậm chí sắp tuyệt vọng!

Nhưng hắn chung quy vẫn là giết lui những kia Ma linh, đem cái kia vô cùng vô tận Ma linh gần như sắp muốn giết sạch, giết tới chính mình cũng kiệt sức, sắp tan vỡ thời điểm, rốt cục đem những kia Ma linh giết không dám tới gần thung lũng nửa bước, sau đó đang lúc này, có mấy cái thấp kém Bắc Vực tiểu tu đi tới, hưng phấn chính mình còn tưởng rằng rốt cục muốn được cứu, bọn họ lại đối với mình lộ ra nanh vuốt!

Mấy cái Bắc Vực tiểu tu!

Lại nghĩ muốn giết mình!

Ở cõi đời này, cái nào còn có so với cái này càng khiến người khuất nhục chuyện?

Đặc biệt là cái kia mọc ra một tấm thành thật mặt em bé, lại còn đánh lên mình. . .

Sau gáy đau a!

Loại này phần nộ không cách nào giải quyết, quan trọng hơn chính là chính mình cũng thật sự phát hiện, dĩ nhiên bị thương nặng chính mình, lại thật sự không phải những kia Bắc Vực tiêu tu đối thủ, một khi đánh lên mạng đến, coi như mình có thể mang đi trong bọn họ mấy cái, đến cuối cùng, cũng nhất định không may, vì lẽ đó chính mình rất nhanh liền làm ra quyết định, thừa dịp còn có Ma nguyên có thể điều động, sử dụng tới quỷ thần trời sinh bí pháp. . .

Phân ma giải thể, hóa huyết trọng sinh!

"Ha ha, bọn ngươi thấp kém huyết mạch, lại há rõ ràng ta thần thông?"

Ở Phương Quý như thật như ảo cảm nhận được loại kia mãnh liệt tâm tình thì cái kia tiếng cười càn rỡ cũng lại lần nữa vang lên, lại là từ trong biểu ý thức của hắn truyền tới: "Ta chính là phía tây thần điện Hồng Bào quỷ tổ, trời sinh quỷ thần thân thể, vốn không có thân thể, làm sao sợ sát phạt?"

"Bọn ngươi chém ta ma thân, cũng bất quá là hủy ta một bộ thể xác, Bản tôn vốn là liền muốn mỗi trăm năm đổi một bộ thân thể, đặc biệt là cái này một bộ thân thể, trước ở Ma sơn trong đã bị đánh nát, vốn là liền muốn đổi đi, xem ngươi linh tức chất phác, khí huyết dồi dào, chính là một bộ tốt thể xác, hiềm thấy ngươi chủ động đưa tới cửa đến, bản tọa liền từ chối thì bất kính rồi. . ."

"Không tốt. . ."

Đến lúc này, Phương Quý làm sao còn có thể không biết phát sinh cái gì.

Trong lòng kinh hãi, quả thực như lời đình vạn quân!

Sai rồi, trước phân tích của bọn họ, tất cả đều sai rồi. . .

Cuối cùng này đến quý thân, lại không phải bọn họ tưởng tượng tiểu quý, mà là Tôn phủ cung phụng tứ đại quý thân một trong, Hồng Bào ác quý, liền ngay cả Phương Quý, cũng không biết cái này Hồng Bào ác quý, lại chính là trước bị Thanh Vân Gian thỉnh cầu cái kia quý thân. . .

Trước Phương Quý còn tưởng rằng đó chỉ là Thanh Vân gia chính mình cung phụng tiểu quý thân đây!

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì đương thời trong lòng hắn có khúc mắc, vì lẽ đó vẫn không có cùng Thanh Vân Gian nói tới cái đề tài này.

Mà kinh khủng hơn nhưng là, cái này Hồng Bào quý thân, lại há là cái kia các loại tầm thường quý thân có thể so với, chính mình những thứ này người đều cho rằng đã giết hắn, nào đoán được lại là lên cái này quý thân cái trông, hắn không những không có chết, trái lại tiềm tàng lên, tùy thời đoạt xá chính mình!

. . .

. . .

Ý thức được điểm này, Phương Quý kinh hãi đến biến sắc, khẩn cấp giãy dụa thì lại chợt thấy đến liền thân thể cũng không nghe sai khiến, thậm chí chính mình biến ý thức, cũng giống như là đang bị mặt khác một loại ý thức chiếm cứ, mà hắn cái kia yếu ớt thần thức, vào lúc này cũng chịu đựng

không cách nào hình dung áp lực, tựa hồ rất nhanh liền muốn bị tiêu diệt ,
bất quá may mà hắn tu luyện chính là Quy Nguyên Bất Diệt Thức, cũng
nhất thời chưa từng tắt.

"Ồ?"

Cái kia quý ý uy nghiêm đáng sợ tiếng nói vang lên: "Người chút tu vi
ấy, thần thức đúng là tu luyện không sai, có thể thấy được người bộ thân thể
này thực tại có chút tiềm lực , bất quá ở trước mặt Bản tọa, điểm ấy chút
thần thức bất quá đom đóm, xem người có thể chống được bao nhiêu?"

Theo hắn tiếng nói vang lên, Phương Quý càng là đầu đau như búa bổ,
đầu dường như muốn nổ tung.

Cái kia ma ý càng bừa bãi tàn phá, cũng như là đem Phương Quý biến ý
thức xem là chính hắn, tùy ý xông tới, vô biên huyết ý tùy ý tràn ra, ở cái
này huyết khí tràn ra đến Phương Quý biến ý thức mỗi một góc lúc, Phương
Quý cái này một bộ thân thể, liền cũng hoàn toàn trở thành hắn, hơn nữa
Phương Quý tu vị tuy rằng không cao, nhưng đoạt xá lại là đại sự, coi như
là cái này quý thần, cũng không dám có nửa phần làm lỡ. . .

Trong khoảnh khắc, cái kia huyết khí liền đã bao phủ Phương Quý biến
ý thức hơn nửa không gian , bất quá cũng liền vào lúc này, Hồng Bào ác
quỷ bỗng nhiên hơi ngẩn người ra, có chút giọng nghi ngờ vang lên: "Nho
nhỏ Trúc Cơ, trong thức hải lại còn có cái này cái này đồ, chẳng lẽ là cái dị
bảo?"

Ở cái này một chốc, đã sắp mất đi suy tư lực lượng Phương Quý bỗng
nhiên linh quang lóe lên, liền mạng kêu to: "Không muốn đi. . ."

"Ha ha ha. . ."

Cái kia Hồng Bào ác quỷ cười to: "Đến lúc này, còn cho phép người làm chủ?"

Vừa nói, vô tận huyết sắc lan tràn, hướng về Phương Quý sâu trong ý thức, cái kia một toà thần bí Đạo cung tuôn tới.

Lại sau một khắc, cái kia vô tận huyết sắc, bỗng nhiên tất cả đều bị hút vào đạo cung trong, Phương Quý cũng ở cái này một chốc, linh đài bỗng nhiên trở nên thanh minh đến cực điểm, thân thể cũng đến tự do, bất quá hấn không kịp nghĩ đến cái khác, bỗng nhiên trong lúc đó trốn vào biển ý thức, rồi sau đó phi thân đạp bước, thời khắc nguy cấp đi tới Đạo cung trước, đẩy cửa đi vào, sau đó dùng sức đem Đạo cung cửa lớn ở thân sau đóng chặt lại. . .

. . .

. . .

Đạo cung trong xuất hiện kỳ quái một màn.

Vừa là cái kia Hồng Bào ác quỷ, hấn lúc này đã hóa ra thần hồn bồn tướng, lại là một đạo màu đen cái bóng, chu vi lại là tràn đầy di động huyết quang, sao vừa nhìn đi, liền như là một cái khoác một cái áo đỏ, không thấy rõ hấn ngũ quan cùng dáng dấp, hoặc nói hấn vốn là không có, thế nhưng là có thể từ trên người hấn cảm nhận được kinh ngạc vừa nghi hoặc cảm giác, tựa hồ không biết mình làm sao đến rồi nơi này.

Mà Phương Quý nhưng là dựa vào cửa, vẻ sợ hãi chưa tiêu, nhưng trên mặt đã lộ ra một cỗ vẻ quyết tâm đến.

Mà ở Hồng Bào ác quỷ cùng Phương Quý hai người chếch đối diện, lại là cái kia một mặt không biết phát sinh cái gì tình huống tiểu Ma sư, hấn lúc

này chính đập ở trên ghế, cầm trong tay một cái đai lưng, một đầu khác đã treo ở lưng trên, hai mắt đỏ đỏ. . .

"Người. . ."

Cái thứ nhất mở miệng nói chuyện chính là tiểu Ma sư, hắn nhìn Phương Quý, lại nhìn một chút cái kia Hồng Bào ác quỷ, sau đó sắc mặt của hắn dần dần từ uồn lượn đã biến thành vui mừng: "Ta còn tưởng rằng người lại đem ta đã quên đây, kết quả người lại cho ta mang đến tốt như vậy đồ bô?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 307: Yêu Tà Chi Linh

"Cái gì quý?"

Trong ba người, nhất mộng chính là Hồng Bào ác quỷ.

Nó mới vừa cũng chỉ là linh niệm thoáng tiếp xúc một thoáng này đạo cung mà thôi, liền mặc danh kỳ diệu bị hấp dẫn vào, liền cái ở giữa quá trình đều không có, trực tiếp xuất hiện ở đây, trong lòng kinh ngạc có thể tưởng tượng được, cái này đến tột cùng là nơi quái quỷ gì?

Theo bản năng, hắn nhanh chóng ở đạo cung trong nhìn lướt qua, trong lòng nghi hoặc càng sâu, cái kia cầm cần đai lưng đứng ở trên ghế, một bộ muốn thất cổ dáng dấp kẻ ngu si là ai? Trên người khí cơ làm cho người cảm giác thật quý dị, lại để cho mình cảm nhận được một loại cực kỳ cảm giác thân cận, chỉ là khí cơ tinh khiết tới cực điểm, thân là quỷ thần, hắn chưa từng gặp khí cơ như vậy tinh khiết linh vật!

Cái kia tên tiểu quỷ cũng tiến vào, chỉ là thoạt nhìn vẻ mặt của hắn làm sao có vẻ hơi ung dung, còn có chút hung ác?

Ta nhưng là quỷ thần a. . .

"Ha ha, quan tâm các ngươi cái gì mê hoặc, ngày hôm nay đều tất đem trở thành bản tọa. . ."

Nghe được cái kia đàn độn linh thể nói ra cái gì đồ bỏ loại hình, Hồng Bào ác quỷ nhất thời giận dữ, trực giác đến có loại bị mạo phạm cảm giác,

liền hấn đột nhiên cười lớn lên, quanh thân đột nhiên bùng nổ ra vô tận huyết khí, như là một cái biển máu di động, trong nháy mắt liền tràn ngập cả tòa Đạo cung, huyết khí dữ tợn biến hóa, như một con một con ác ma, hướng về Phương Quý cùng tiểu Ma sư phóng đi.

"Đánh hấn!"

Nhưng cũng đang lúc này, Phương Quý bỗng nhiên cắn răng kêu lớn lên, cái thứ nhất vọt tới.

"Chỉ bằng các người chút bản lĩnh này, cũng nghĩ. . ."

Hồng Bào ác quỷ cười to, nhìn Phương Quý cái kia đơn bạc thân thể đầy mặt đều là trêu tức.

Hơi suy nghĩ, liền có mấy đạo huyết khí hóa thành sắc nhọn trường thương hướng về Phương Quý thân thể bắn đi qua, gào thét sắc bén, mắt thấy liền muốn đem Phương Quý trực tiếp xuyên thủng, bất quá cũng đang lúc này, hấn lời nói bỗng nhiên không nói ra được, bởi vì hấn rõ ràng nhìn thấy, cái kia vài đạo trường thương màu đỏ ngòm đến Phương Quý trước người, lại bị một loại nào đó quỷ dị lực lượng áp chế, trực tiếp gãy phản trở về.

Đúng là Phương Quý, nhân cơ hội một bước vọt tới trước người mình, giơ tay chính là một quyền đập tới.

"Oành!"

Hồng Bào ác quỷ trực tiếp bị nện đến đối diện trên tường, chạm rã tuột xuống.

"Ha ha ha, ở cái này Đạo cung bên trong, ai có thể đánh được hấn a?"

Tiểu Ma sư mừng rỡ cười ha ha, nhìn không biết tự lượng sức mình Hồng Bào ác quỷ, cảm giác như là nhìn cái kẻ ngu si.

"Muốn chết, muốn chết, bọn ngươi thấp kém huyết mạch, lại dám. . ."

Hồng Bào ác quỷ kinh hãi giận dữ, hầu như không thể tin được kết quả này, gào thét huyết khí lại trướng, lại lần nữa nhào đem lại đây.

"Dám đại gia ngươi!"

Phương Quý giận dữ lại là một quyền đập tới: "Lại muốn tính toán ta?"

Lúc này trong lòng hắn quả thật là có chút lòng vẫn còn sợ hãi, ai có thể nghĩ tới a, cái này quỷ thần lại thật sự như thế nham hiểm, đương thời đã đem hắn đánh liền khối cả thịt đều không nhìn thấy, kết quả kẻ này lại đều còn chưa chết, nếu như ngay lúc đó nó không nghĩ đoạt xá, chỉ nghĩ lặng lẽ lưu về Tôn phủ, nếu như nó đương thời lựa chọn đoạt xá không phải là mình, nếu như mình không có cái này một toà Đạo cung. . .

. . . Bất luận một loại nào khả năng, đối với mình cùng sư tỷ bọn họ tới nói, đều là phúc đỉnh tai ương!

Nghĩ như vậy, Phương Quý trong lòng quả thật là vừa hãi vừa sợ.

Bây giờ cái kia sợ hãi, toàn hóa thành tức giận, liền hắn càng thêm nổi giận đùng đùng, một bồn lửa giận toàn rơi tại Hồng Bào ác quỷ trên người.

Một quyền tiếp theo một quyền, đem cái Hồng Bào ác quỷ đánh gào gào thét lên, trong lòng kinh nộ không cách nào hình dung, hắn cũng không biết bao nhiêu lần nhiều lần thi phản kích, nhưng hắn bình thường vẫn lấy làm kiêu ngạo huyết khí hồng bạo, vào lúc này lại không có tác dụng, thật giống như cái này Đạo cung trong có một loại nào đó sức mạnh thần bí, áp chế lại

linh lực của hắn, bởi vậy hắn như là tay không có ràng buộc gà lực lượng, chỉ có thể chịu đòn. . .

Hồng Bào ác quỷ nghĩ phải phản kích, bị Phương Quý bắm vào cổ cổ tay nhấn ở trên tường đánh.

Hồng Bào ác quỷ nghĩ muốn phi thân chạy trốn, bị Phương Quý một cái lôi kéo áo đỏ lôi trở về tiếp tục đánh.

Hồng Bào ác quỷ ôm đầu co lại thành một đoàn, giảm thiểu chịu đòn diện tích, kết quả Phương Quý thân mở ra chân của hắn, ky ở trên người hắn đánh.

. . .

. . .

"Đây là nơi quái quỷ gì?"

"Đây là chuyện ra sao?"

"Tiểu tử này lại mẹ nó là ai?"

Cái kia từng quyền từng quyền đánh đi xuống, Hồng Bào ác quỷ rất cực vẫn là sợ, trong nội tâm sợ hãi khó có thể áp chế bay vọt lên, đối mặt hung ác cực kỳ Phương Quý, hắn thậm chí sinh ra một loại ý sợ hãi, hắn cảm giác mình lại như thể bị tiếp tục đánh, có thể liên tục thân linh tính đều phải bị hắn mạnh mẽ cho đánh tan, hết lần này tới lần khác bị Phương Quý cười ở trên người, trốn lại trốn không thoát.

"Dối gạt người. . . Người khinh người quá đáng. . ."

Liên Hồng Bào ác quỷ tuyệt vọng kẻ sách, rất cực tàn nhẫn rơi xuống tâm, bỗng nhiên trong lúc đó quanh thân huyết khí giương ra, quanh người

huyết khí đột nhiên đại thịnh, tràn ngập đến giữa không trung, cũng che khuất Phương Quý hai mắt, mà huyết khí trong, lại có một đạo hắc quang trốn ra.

Cái kia hắc quang cùng huyết khí thoát ly, đến tự do, lập tức vội vã hướng về Đạo cung cửa lớn bay qua, như chó mất chủ.

Thế nhưng. . .

"Đùng!"

Hắc quang đánh vào Đạo cung trên cửa chính, cửa lớn kia lại bắt động, hắc quang ngược lại bị đàn hồi đến ngã trở về.

"Ha ha ha ha. . . Kẻ ngu si, cái kia cửa là trốn không ra!"

Bên cạnh tiểu Ma sư lập tức lại chỉ vào cái kia hắc quang bắt đầu cười lớn, vui khôn tả!

"Ta. . . Ta muốn giết các ngươi. . ."

Cái kia một đạo hắc quang then quá thành giận, biết khó có thể từ đây chạy ra, liền cũng lập tức nổi lên liều mạng ý niệm, linh thức giương ra, rất xác định Phương Quý bên kia là không dám trêu chọc, liền hấn liền đột nhiên xoay chuyển phương hướng một cái, thẳng hướng tiểu Ma sư vọt tới. . .

Nếu trốn không thoát, cũng chỉ có thể trước tiên đưa cái này ngay ngực gia hỏa hạn chế lại nói, tốt xấu trong tay trước tiên có chút dựa vào.

"Đến hay lắm. . ."

Nhưng hấn không nghĩ tới, hiển nhiên nó khí thế hùng hổ vọt tới, cái kia tiểu Ma sư chột mặt lộ vẻ vui mừng, trong giây lát há to miệng, cái kia

một đạo hắc quang, tựa như cùng tiến vào vòng xoáy, vừa giống như là chủ động quăng vào đi, trực tiếp liền bị hấn một hớp cho nuốt.

"Ta. . ."

Cuối cùng cái kia Hồng Bào ác quỷ thần niệm mãnh đến trán ra, nhưng cũng im bật đi, lưu lại vô cùng dư uẩn. . .

Mà tiểu Ma sư thì lại mãnh đến ngậm miệng lại, sau đó hai cái tay che, như là chỉ lo hấn lại trốn thoát, chỉ thấy bụng hấn đã bỗng nhiên trở lớn lên, còn giống như có thể nhìn thấy cái bụng mặt ngoài lúc đó có lồi lõm vết tích xuất hiện, qua một lát mới dần dần ngừng, tiểu Ma sư lúc này mới thả ra che miệng tay, cẩn thận đánh cái nấc, xoa xoa chính mình cái bụng, vẻ mặt rất là mừng rỡ.

"Ta để người đoạt xá ta. . ." "

"Ta để người ăn thịt người. . ."

"Ta để người ăn lão Tông chủ. . ."

". . ."

". . ."

Mà vào lúc này, Phương Quý còn chính bám vào cái kia một mảnh huyết khí, ra sức đánh liên tục, một bồn lửa giận đều phát tiết đi ra, chỉ là cái kia trước còn yêu dị biến hóa huyết khí, vào lúc này lại như là đã biến thành vật chết, dĩ nhiên phục phục thiếp thiếp, không nhúc nhích.

"Này này này, đừng đánh nữa. . ."

Tiểu Ma sư vội vàng đi qua ngăn cản, cười nói: "Cái kia không phải hấn, chân chính hấn, đã bị ta nuốt lấy rồi. . ."

"Ăn?"

Phương Quý cũng cảm giác mình ra tay mảnh này huyết ý tựa hồ làm sao đánh cũng không phản ứng, thở hắt hên huu huu nghiêng đầu đến, lập tức một chút liền lưu ý đến cái kia tiêu Ma sư cao cao nhô lên cái bụng, trở mắt ngoác mồm nói: "Khi nào ăn?"

"Ngay khi ngươi đánh hấn cái kia bộ quần áo thời điểm a. . ."

Tiểu Ma sư đầy mặt nụ cười gật gật đầu, nói: "Ghê gớm, ghê gớm, ta trước còn muốn để ngươi tìm điểm thượng giai Dưỡng Thần đan cái gì là có thể, bất quá những đan dược kia, ta cũng không biết có không hề có tác dụng, không nghĩ tới ngươi trực tiếp cho ta mang đến như thế một cái cường đại linh vật, ăn hấn cái này một cái, ta phỏng chừng mười ngày nửa tháng bên trong là sẽ không đói bụng rồi, linh thức đều thăng nhất giai. . ."

"Ngươi. . . Ngươi làm sao đem nó cho ăn?"

Phương Quý nghe được, cả người đều bối rối.

Tiểu Ma sư cũng bối rối một thoáng, ngây ngốc nói: "Này không phải là ngươi cố ý cho ta mang tới bù thân thể sao?"

"Ta không đang nói với ngươi cái này. . ."

Phương Quý đầu óc đều có chút hỗn loạn, lắc lắc đầu, nói: "Ta là hỏi, ngươi làm sao có thể trực tiếp ăn hấn?"

Trong lòng thực sự là có chút không rõ, đây cũng là Hồng Bào ác quỷ a, An Châu Tôn phủ cung phụng tứ đại quỷ thần một trong, cái kia đến là cái gì loại dạng nhân vật khủng bố a, theo Quách Thanh sư tỷ lại nói, kẻ này thực lực, ít nhất cũng là có thể sánh vai Nguyên Anh chứ?

Dù là đem hấn hổ tiên vào đạo cung trong, Phương Quý đối với hấn cũng là vạn phần kiêng kỵ, kết quả lại bị tiểu Ma sư cho ăn?

Hấn nơi nào đến lớn như vậy bản lĩnh?

"Ăn hấn có cái gì khó?"

Đúng là tiểu Ma sư nghe xong Phương Quý lời nói, phản đối bĩu môi, nói: "Nó cũng bất quá là cái bị tà khí ô nhiễm linh thể mà thôi, đi tới đường rẽ rồi, như vậy linh thể, tu ra đến thực lực càng cao, bản thân liền càng yếu ớt, nếu là ở bên ngoài đụng tới hấn, hấn có tu vị gia trì, ta phỏng chừng muốn tránh hấn, nhưng ở đây, ngược lại ăn nó không một chút nào khó. . ."

"Nó cũng giống như người là linh thể?"

Phương Quý nhất thời bị tiểu Ma sư nói có chút hồ đồ, vừa là Tôn phủ cung phụng quý thần, vừa là Kỳ cung thao túng Ma thai, làm sao cuối cùng ngược lại thành người một nhà? Hơn nữa cái này tiểu Ma sư chính mình một chút bản lĩnh cũng không có, lại nhìn có chút không nổi quý thần ý tứ?

"Rất rõ ràng có thể cảm giác được mà!"

Tiểu Ma sư ưỡn bụng lớn ngời trở lại chính mình bàn ngọc trước, một tay đỡ eo, một tay đào lỗ mũi, nói: "Ta trí nhớ trước kia còn lại không nhiều rồi, cũng không biết nó là chuyện gì xảy ra, ngược lại theo ta không giống nhau, không biết vì sao, ta vừa nhìn thấy hấn, liền cảm thấy rất chán ghét, thật giống hấn là không trọn vẹn, mà ta là hoàn chỉnh, hấn là dơ bẩn, mà ta là cao quý. . ."

Phương Quý nhìn hấn vừa đào lỗ mũi vừa hướng về sau lưng trên bờ đoàn vệt dáng vẻ, lông mày đều cau lên đến: "Người nơi nào cao quý rồi?"

"Ngược lại chính là ý đó rồi. . ."

Tiểu Ma sư cười toe toét khoát tay áo một cái, không nhin được lại đánh cái hạnh phúc ợ no.

Dáng dấp kia thực sự đem Phương Quý buồn nôn đến, mạnh mẽ dời tầm mắt của chính mình, nhìn về phía trên đất cái kia một đoàn huyết khí, chỉ thấy đoàn kia huyết khí bồng bênh ở giữa không trung, phẳng phất là máu tươi, nhưng cũng sẽ không rơi xuống đất, cũng sẽ không dính ở bất kỳ địa phương nào, chỉ là trên không trung lẳng lẳng lưu động, cũng như là một cái áo đỏ dáng dấp, trong lòng nhất thời rõ ràng, Hồng Bào ác quỷ tên, chính là như thế đến?

"Vật này lại là cái gì?"

Phương Quý nhìn kỹ một lúc cái này huyết bào, cảm giác được một loại khủng bố khí tức, tựa hồ có một loại nào đó tà ác mà ác độc lực lượng phun trào ở cái này huyết bào bên trong, chỉ là ánh mắt ở phía trên xem đến thời gian lâu chút, trong đầu liền như là vang lên tiếng kêu thảm thiết.

"Là y phục của nó a. . ."

Tiểu Ma sư liếc mắt nhìn, liền có chút khinh bỉ cười nói: "Cũng là pháp lực của hắn, hắn bình thường cũng tu luyện, lại nuốt chứng tà khí, luyện hóa huyết khí, còn có thể rút lấy bên trong đất trời tà niệm ác niệm, còn có hắn bình thường bình nuốt tàn hồn ác linh cái gì, vò tạp cùng nhau liền trở thành như thế cái trò chơi, người cầm chơi đi, vật này ta cũng không dám chạm, đụng vào liền bị ô nhiễm rồi. . ."

Suy nghĩ một chút, lại nói: "Người nếu là thật muốn tốt với ta, liền lại đi tìm vài con đến để ta ăn. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 308: Bắc Vực Tu Sĩ Danh Tiếng

"Ta khá lắm người quý đầu nha. . ."

Phương Quý nhìn tiểu Ma sư cái kia cảm kích lại mang điếm ngạo kiêu mặt, trong lòng hung hăng muốn chửi má nó.

Bây giờ hẳn thật là có chút không hoãn quá mức đến, cái kia Hồng Bào ác quỷ thật đúng là so với tưởng tượng khó chơi nhiều lắm, trước sư tỷ nói không sai, quý thần ngoại trừ cái kia đáng sợ thực lực, chính là cái kia quý dị yêu tà bản lãnh, quả thực chính là nhượng người khó lòng phòng bị a!

Lần này nếu không phải cái kia Hồng Bào ác quỷ chủ động tiến vào cái này Đạo cung bên trong đến, Phương Quý còn thật không biết nên làm gì đối phó bực này nhân vật khủng bố, hiện ở trong lòng còn nghĩ mà sợ đây, sau đó gặp phải quý thần nhất định phải nhiều cái vòng lớn đi mới được, còn ai dám lại chiêu chọc giận chúng nó a. . .

Bất quá cái này Hồng Bào ác quỷ tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ, không tiến vào Đạo cung trước, biểu hiện cuồng thế vô cùng, không thể ngăn cản, vừa vào Đạo cung, rồi lập tức trở nên như con trùng, bị chính mình đánh kim thiên thoát xác không nói, lại còn bị tiểu Ma sư một hớp nuốt. . .

Là chính mình cái này Đạo cung quá thần bí, vẫn là tiểu Ma sư quả thật so với Tôn phủ quý thần còn đáng sợ?

Điểm này cũng là Phương Quý hiện tại không nghĩ ra.

Liền hắn chỉ có thể theo tiểu Ma sư lời nói tiếp tục nói: "Tốt, vậy ngươi sau đó cho ta thành thật một chút ở lại đây, ăn như thế một cái viên thịt lớn, sau đó nhưng là không thể lại lười biếng chứ? Ta cái kia tiểu ngũ hành cảnh giới cuối cùng Hỏa pháp, ngươi thôi diễn đi ra?"

Tiểu Ma sư nghe vậy nhất thời ánh mắt lấp loé, hắn vốn là do là trước vẫn thôi diễn tiểu ngũ hành cảnh giới bên trong cuối cùng một đạo Hỏa pháp, thực sự là thôi diễn không gặp sự cố xuất hiện ở nơi nào, cũng không biết nên làm gì cho Phương Quý giao cho, nghĩ lúc này Phương Quý lại đi vào thì vừa nhìn Hỏa pháp không thôi diễn đi ra, tất nhiên muốn tìm chính mình phiền phức, trong lòng nhất thời có chút hốt hoảng, như vậy tử cục có thể làm sao phá a?

Dứt khoát lại lên cái treo cho hắn xem đi. . .

Ta trước tiên đem mình bám lên rồi, ngươi còn không thấy ngại làm khó dễ ta?

Bất quá bây giờ Phương Quý bỗng nhiên xuất hiện, trả lại cho mình dẫn theo cái tốt như vậy đồ bỏ, cũng làm cho nó có chút ngoài ý muốn, hưng phấn sau khi không kịp phản uôn lượn, không thể làm gì khác hơn là nhỏ giọng nói: "Nhanh, đến cái này đồ bỏ, ta nhất định rất nhanh thôi diễn ra ngoài rồi. . ."

Lời này nói thực sự không có gì sức lực, bất quá Phương Quý lúc này cũng không có lưu ý, chỉ là thuận miệng dặn dò: "Vậy ngươi có thể làm thí điểm khẩn, quay đầu lại có cơ hội lại đủ vài con quỷ thần đi vào cho ngươi ném thử. . ."

Vừa nói, vừa lại đánh giá con kia quỷ thần lưu lại màu máu áo đỏ một chút, chấp tay sau lưng liền rời đi.

"Không chỉ có không có đánh ta, còn muốn lại trao quý thân cho ta ăn. .
."

Nhìn Phương Quý rời đi bóng lưng, tiểu Ma sư đứng ngây ra một lát, cảm động nói: "Kỳ thực hẳn vẫn là rất tốt mà. . ."

...

...

"Phương Quý sư đệ, ngươi làm sao?"

Phương Quý mở mắt ra thì liền thấy chung quanh đã tụ nổi lên một vòng người, đều hơi nghi hoặc một chút nhìn hẳn, còn có chút lo lắng về mặt, rõ ràng không biết chuyện gì xảy ra đáng vẻ, lại là vừa nãy Phương Quý bị Hồng Bào ác quỷ đoạt xá, sau đó lại một phen ra sức đánh, cuối cùng Hồng Bào ác quỷ bị tiểu Ma sư nuốt, cái này ở giữa quá trình thực sự quá nhanh, tổng cộng cũng chưa từng có đi bao nhiêu thời gian.

Ở bên ngoài xem ra, Phương Quý lúc đầu bị đoạt xá thì đột nhiên cái trán gân xanh lộ, khí cơ trở nên hỗn loạn, đúng là rất đáng sợ, bất quá khi đó Quách Thanh sư tỷ bọn người khoảng cách hẳn khá xa, chỉ có đà hẳn bay ở giữa không trung Anh Đề phát hiện, vội vàng nắm đuôi đem hẳn quán lấy, chỉ lo hẳn rớt xuống, sau một chốc, hẻm Phế Nhân tu sĩ phát hiện thì Phương Quý trên người đã không còn điềm lạ.

Khi hẳn ở Đạo cung bên trong đau đánh quý thân thì bên ngoài hẳn chỉ là có vẻ khí tức vững vàng, như là đang nhắm mắt điều tức, vì lẽ đó Quách Thanh sư tỷ mấy người phát hiện điềm này sau, cũng chỉ có chút lo lắng, chỉ là ở bên cạnh kiên trì bảo vệ mà thôi.

"Ta không có chuyện gì a. . ."

Phương Quý nở nụ cười một tiếng, nói: "Chính là thôi diễn một môn công pháp mà thôi, các người sự tình làm xong rồi?"

Lúc này lại nhìn về phía bốn phía, liền thấy không trung Ma linh đã hầu như một con cũng không gặp, liền ngay cả trên mặt đất những kia bị Quách Thanh sư tử chém xuống ma liên, cũng đều đã bị cắt đi, đúng là xa xa ở gần, không biết tụ tập bao nhiêu tu hành bên trong người, vừa có Bắc Vực tu sĩ, cũng có Tôn phủ huyết mạch, lúc này đều rất xa nhìn lại, ánh mắt có vẻ lại là kính nể, lại là dẫn theo sâu sắc kiêng kỵ!

"Xong!"

Cái kia Tam Xích Phách Đao Kim Tam Xích cười nói: "Bất quá trước sau nửa canh giờ, Quách Thanh tiên tử liền đã một người một kiếm, chém chu vi tám trăm Ma linh, có thể nói đoạt hết tất cả mọi người phong thái, nói vậy sau đó chúng ta lấy ra Ma linh lại nhiều hơn, cũng không có người sẽ hoài nghi!"

Bên cạnh Khúc Thần Hành càng là cười nói: "Nhìn những kia Tôn phủ huyết mạch đầy mắt ý sợ hãi, mới biết cái gì gọi là sáng khoái!"

Hắn như vậy tâm thái cũng không ít thấy, Quách Thanh một thân bản lãnh, tự nhiên là không tầm thường, bất kể là hẻm Phế Nhân tu sĩ, vẫn là Bắc Vực tu sĩ, cũng hoặc là Tôn phủ huyết mạch, trong lòng kỳ thực đều hiểu, nhưng dĩ vãng Quách Thanh mỗi một lần ra tay, lại sẽ bị người áp chế, lâu dần, mặc dù đều biết nàng bản lãnh hơn người, nhưng nàng để cho người ấn tượng, nhưng cũng cũng không có cái gì uy nghiêm có thể nói. . .

Mà cái này, cũng là Duy Tông Tân như vậy tồn tại, tuy rằng kiêng kỵ, lại không e ngại nàng nguyên nhân!

Nhưng lúc này đây không giống, Quách Thanh sư tử ở hào không ngăn cản tình huống xuống, thoải thích ra tay, tài nghệ trấn áp quần tu, không chỉ có làm cho này Tôn phủ huyết mạch, sâu sắc cảm nhận được một loại kinh ngạc cùng cảm giác vô lực , liền ngay cả bên cạnh Bắc Vực tu sĩ, cũng có chút hãnh diện cảm giác!

Loại này tâm cảnh trên biến hóa, thực sự vi diệu, nhưng lại chân thực!

"Ai. . ."

Phương Quý bỗng nhiên thở dài, khóe mắt có chút ướt át.

Người bên cạnh kinh hãi đến biến sắc, hỏi vội: "Làm sao rồi?"

Phương Quý khoát tay áo một cái, nói: "Không có chuyện gì, chỉ là có chút cảm động!"

Người bên cạnh hai mặt nhìn nhau, cũng đều hơi có chút thay đổi sắc mặt, đúng là đồng thời cảm khái không thôi.

Có không ít trong lòng người đều muốn: "Vị này Phương tiểu ca mặc dù tuổi tác nhỏ chút, nhưng kỳ thực là cái người rất hiền lành a, lần này sẵn ma cuộc chiến, chúng ta Bắc Vực tu sĩ nhất định phải dương danh, người trong lòng người đều có chút kích động, hẳn càng là cảm động đều rơi lệ. . ."

Duy độc Phương Quý lúc này thầm nghĩ: "Ta đối với sư tử thực sự là quá tốt rồi, đem lớn như vậy một lần làm náo động cơ hội đều cho nàng, thực sự là tâm quá thiện, ai, nếu như lúc này ra như thế một cái danh tiếng lớn chính là ta, thật là còn nhiều phong quang a?"

". . ."

". . ."

"Bất quá đáng tiếc, ta đã đáp ứng rồi Thanh Vân Gian, hưởng hồ Tiên đạo tài nguyên còn không bắt đến, còn muốn biết điều một ít. . ."

"Chư vị, Ma linh đã diệt, chúng ta cũng đi ra ngoài đi?"

Có người cảm giác bức này ưu thương bầu không khí, không phù hợp tu hành hạng người khí độ, liền lãng cười một cái, lớn tiếng đề nghị: "Như hôm nay chúng ta mới kinh điểm bộ phận Tôn phủ huyết mạch mà thôi, đến bố cáo công chúng công lao thì chúng ta sợ là muốn kinh động toàn bộ An Châu Tôn phủ. . ."

Những người còn lại cũng đều cười to: "Đúng là như thế!"

Mọi người đều nhiệt liệt lên, lúc này đang vân đạp kiếm, cùng nhau hướng về Vân quốc ở ngoài lao đi, đến lúc này, Ngọc Cảnh Linh mấy người liền theo bản năng cùng cái này quần hẻm Phế Nhân tu sĩ kéo dài khoảng cách, tuyệt không khiến người hiểu lầm bọn họ là đồng bọn, cái này cũng là lẫn nhau rõ ràng trong lòng chuyện, dù sao mọi người còn phải ở Tôn phủ bên trong tu hành, ai cũng không muốn cùng hẻm Phế Nhân tu sĩ từng có nhiều gút mắc.

Bọn họ hợp tác, cũng gần gần là cùng nhau bảo thủ bí mật mà thôi!

Mà nhìn bọn họ cùng nhau bay lượn mà đến, không trung trên đất, đừng nói là Bắc Vực tu sĩ, chính là Tôn phủ huyết mạch, cũng theo bản năng cho bọn họ tránh ra một con đường đến, khả năng chính bọn họ cũng không nhận ra được, cái này đã là bởi vì thực lực đối phương mà sinh ra tôn trọng.

Rất mau tới đến Vân quốc bãi săn biên giới, chỉ thấy cái kia bốn phương Tiểu Giới thần bi còn đang ở, tựa như không có mây may biến hóa, tiến vào Vân quốc bãi săn ma chi tu, vào lúc này cũng đều đã có hơn nửa đi ra, chính chen chúc ở dưới chân núi, vô cùng phấn khởi đàm luận lần này săn

ma thu hoạch, hoặc là hô bằng dẫn bạn, đây là thu hoạch không sai, nghĩ muốn khoe khoang, hoặc là âm thầm rơi lệ, đây là có bằng hữu chết đi.

Mà Phương Quý ra cái này bãi sấn sau khi, triển mắt nhìn chung quanh, cũng phát hiện cái này ngoại vi bỗng nhiên nhiều hơn không ít người, ở Tôn chủ bọn họ nơi thần sơn mặt sau, ba, năm dặm nơi, lại đã thêm ra không ít tiên môn pháp thuyền, rất xa hội tụ thành một mảnh, thoạt nhìn số lượng rất nhiều.

"Nước Tề Bạch Lộc Viên, chúc mừng Tôn chủ thiên thu. . ."

"Bắc quốc Hoa Đạo tiên môn, chúc mừng Tôn chủ thiên thu. . ."

". . ."

". . ."

Mà vào lúc này, còn chính thỉnh thoảng có mới tiên môn chạy tới, mỗi một chiếc pháp thuyền, đều là ở lại ở xa xa, sau đó thuyền trên các môn tông chủ suất một cái hoặc là hai vị trưởng lão, văn bối, tay nâng quà tặng, leo lên thần sơn, tự mình hướng về Tôn chủ chúc thọ, sau đó được đến Tôn chủ đầu khấn sau khi, liền khom người lui ra, cùng xa xa những kia tiên môn pháp thuyền cũng cùng nhau, cũng không đi, cũng không còn động.

"An Châu các đại Tiên môn người cũng tới. . ."

Phác Nam Tử xa xa liếc mắt nhìn, đúng là thờ dài, thấy Phương Quý đang tò mò nhìn mình, liền giải thích: "Những thứ này tiên môn đều là đến cho Tôn chủ chúc thọ, bất quá chúc thọ ở ngoài, còn có trọng trách tại người, đợi đến chúng ta sẵn ma kết thúc, Tôn chủ thì sẽ mang tất cả Tôn phủ Thần vệ trở về thành, mà cái này Vân quốc vẫn còn còn lại nhạ một mảng lớn Ma vực, liền cần những thứ này tiên môn đến dọn dẹp, bọn họ muốn dẫn dắt ma khí trở về Ma sơn, còn muốn đem còn sót lại Ma linh tất

cả chém giết, thậm chí càn giúp đỡ Vân quốc còn sót lại tu sĩ xây dựng lại tiên môn. . ."

Phương Quý giờ mới hiểu được, Tôn phủ cùng tiên môn trong lúc đó, phân công đúng là sáng tỏ, Vân quốc hóa thành Ma vực, nghĩ muốn trở về nguyên trạng, tuyệt không đơn giản, nhưng Tôn phủ lười đến hoa tinh lực đối với chuyện như thế này, bọn họ chỉ là phái sai vô số cao thủ đi vào, chém hết Ma linh, giống như là đem chuyện khó khăn nhất xử lý, liền muốn mang đủ quà tặng thu công trở lại, còn lại do tiên môn đến xử lý.

Đương nhiên, cũng là thông qua hành động này, để biểu hiện võ lực, chấn nhiếp tiên môn. . .

"Chúng ta Thái Bạch tông thật giống không có tới a. . ."

Phương Quý xa xa nhìn lướt qua, lại không nhìn thấy Thái Bạch tông cờ hiệu, trong lòng hơi bất mãn.

Phác Nam Tử cười nói: "Vốn là liền không nhất định là mỗi cái tiên môn đều đến, rất nhiều không dự định xuyên nhập Vân quốc ma vực việc tiên môn, khả năng chỉ có thể dâng lên quà tặng, người liền không đến, ngược lại Tôn chủ cũng không nhiều như vậy tinh lực đi đón tiếp nhiều như vậy tiên môn!"

"Đám kia vào Vân quốc nơi sâu xa Tôn phủ các thiên kiêu cũng bắt đầu đi ra. . ."

Chính nói, bỗng nhiên Yến Lăng có chút kích động nói: "Đợi đến tất cả mọi người đều đi ra, liền nên công bố sẵn ma xếp hạng!"

"Vậy các ngươi hãy đi trước, ta đi rồi a. . ."

Phương Quý nghe vậy cũng là ngẩn ra, nhìn hai bên một chút, bỗng nhiên mở miệng.

Lúc này hẳn vẫn là có thể cảm giác được, đối với phần lớn sấn ma đệ tử tới nói, lúc này nhìn về phía hẻm Phế Nhân tu sĩ ánh mắt vẫn là dẫn theo địch ý, Phương Quý nghĩ thầm lúc này cũng không thể vẫn là cùng bọn họ xen lẫn trong một khối, chính mình giúp bọn họ như thế một đại ân, liền đủ ý tứ, lại bằng trắng cho mình trêu chọc cái khác phiền phức quá không đáng, vì lẽ đó vẫn là rời đi trước được!

Trong lòng nghĩ như vậy, không lâu lắm liền nhìn thấy bên trong đám người Thanh Vân Gian mấy người, lập tức hai tay áp sau lưng tìm tòi đi qua, ánh mắt chính ở trong đám người bản khoản Bạch Thiên Anh một chút nhìn thấy Phương Quý, lập tức mừng rỡ kêu lên: "Nha, là Phương quân. . ."

Bây giờ Phương Quý tâm tình thật tốt, liền cũng đầy mặt nhiệt tình đáp lại: "A, là Bạch Thiên muội muội. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 309: Ma Sơn Linh Bảo

"Đây là người nào a?" : :

Phương Quý cùng Bạch Thiên Anh một hô tất cả, nhất thời dẫn tới người chung quanh dồn dập liếc mắt.

Bất quá một chút nhận ra một cái trong đó là Bạch Thiên gia huyết mạch, liền rồi lập tức đưa mắt không để lại vết tích thu về, chỉ là trong lòng cũng không khỏi có chút ngạc nhiên, thiếu niên kia như là Bắc Vực tu sĩ a, làm sao dám như thế cùng Tôn phủ huyết mạch hi da khuôn mặt tươi cười?

Bạch Thiên Anh bị Phương Quý nhiệt tình như vậy đáp lại một tiếng, khuôn mặt nhỏ cũng là đỏ bừng bừng, cúi đầu, sau đó lại cười khanh khách một tiếng, mà Bạch Thiên Tuyết thì lại chỉ là lẳng lẳng nhìn về phía Phương Quý, khẽ gật đầu một cái, Phương Quý cười híp mắt, từng cái hướng về bọn họ chào hỏi, sau đó liền thấy Thanh Vân Gian lúc này cũng hướng mình nhìn lại, đáy mắt tựa hồ ẩn giấu đi một loại nào đó lo lắng.

Phương Quý biết trong lòng hẳn muốn điều gì, đặc ý nở nụ cười, đem chính mình quyền trục triển ra, Thanh Vân Gian nhìn lướt qua, liền thấy Phương Quý cái kia quyền trục bên trên, ma liên số lượng cùng phân biệt lúc cách biệt không có mấy, cái này mới thoáng yên tâm, trước hẳn còn thật là có chút lo lắng Phương Quý quay đầu lại một cân nhắc, liền lại chạy đi săn giết Ma linh, kết quả khiến cho làm não động lớn, che giấu cũng không giấu được phong mang.

Đặc biệt là đang nghe Bạch Thiên Đạo Sinh sau khi phân phó, phần này lo lắng càng sâu.

Bất quá bây giờ nhìn thấy Phương Quý quả nhiên đem lời của mình nghe tiến vào, trong lòng cũng nhất thời an tâm không ít.

"Phương quân, lần này ngươi nhưng là phải thật tốt xin mời Thanh Vân quân uống một lần rượu!"

Bên cạnh Bạch Thiên Mặc nhìn về phía Phương Quý, cười dài mà nói: "Hắn lần này nhưng là giúp ngươi đại ân!"

"Hỗ trợ còn không là hắn là?"

Phương Quý vừa hì hì cười cuốn lên quyền trục, vừa nói: "Rất cuộc gặp cái gì?"

"Rất nhanh ngươi liền biết rồi!"

Bạch Thiên Mặc cười, lại là bán cái cái nút.

Bên cạnh Thanh Vân Gian cũng cười nói: "Những thứ này mà lại thông thả nói, Phương quân vừa đã đi ra, cái kia liền mau mau đem ma liên phong ấn đầu nhập quỹ môn vách đi thôi, sau đó chúng ta liền có thể tìm chỗ tốt, chờ xem lần này săn ma cuộc chiến quần hùng tranh bá!"

Nói đem Phương Quý dẫn tới một cái chân núi phía dưới, một phương màu đen vách tường trước, chỉ thấy cái này vách tường cũng như là một tấm bia, cao tới khoảng chín trượng, phía dưới chính là một cái dũ tợn đầu quỹ, mở ra một tấm răng nanh nằm dày đặc miệng rộng, chu vi thỉnh thoảng có tu sĩ đi tới, cầm trong tay quyền trục tập trung đi vào, Phương Quý cũng trải qua Thanh Vân Gian nói chuyện, hiểu rõ ra, cái này quỹ môn vách vốn là chính là một cái dị bảo, có thể tính ma liên số lượng, chỉ cần đem quyền

trục đầu nhập quỹ trong miệng, lần này sẵn ma cuộc chiến tất cả mọi người xếp hạng thì sẽ rõ rõ ràng ràng!

Hắn theo lời đem quyển trục đầu tiến vào, sau đó liền cùng Thanh Vân Gian mấy người tìm một cây tùng xanh lẳng lẳng ngồi xuống chờ, Bạch Thiên gia hai tỷ muội đều ở bên cạnh hắn, tỷ tỷ dịu dàng yên tĩnh, chờ Phương Quý lại đây nói chuyện cùng nàng, Bạch Thiên Anh thì lại con mắt thỉnh thoảng phiêu lại đây, vẫn đang suy nghĩ có cơ hội gì có thể nói chuyện với Phương Quý, Phương Quý bệ vệ, cùng Bạch Thiên Mặc tán gẫu rất vui vẻ.

Không lâu lắm, liền nhìn thấy bãi săn trong, lại là một mảnh đặng vân bay tới, đoàn người nhất thời có chút sôi trào, đã thấy một làn sóng một làn sóng tu sĩ lần lượt chạy tới, trên người khí cơ đều vô cùng dồi dào, thậm chí có người thân trên còn mang theo thương, bọn họ mỗi có một người trở về, trong đám người liền vang lên rối loạn tung bừng, Phương Quý nghe được rõ ràng, đều là đang thảo luận bằng những thứ này người bản lĩnh, có thể nắm sẵn ma trước mấy chuyện.

Tới sau đó, liền Tôn phủ tam đại thiên kiêu đều chạy ra, cũng tất cả đều cầm trong tay quyển trục đầu nhập cái kia quỹ môn vách, cái cuối cùng chạy về, lại là tứ đại thiên kiêu đứng đầu Bạch Thiên Đạo Sinh, hắn một thân áo bào trắng như tuyết, ở Vân quốc cảnh nội lẫn lộn lẫn ma khí bên trong có vẻ càng chói mắt, tựa hồ những ma khí kia đang đến gần hắn thì đều bị trên người hắn khí cơ làm cho lui ra.

Thánh khiết, cao quý, không nhiễm hạt bụi nhỏ.

Người bên ngoài lúc trở lại, đám người xung quanh bên trong, còn có thể tổng vang lên một mảnh hoan hô hoặc là tiếng nghị luận, duy độc Bạch Thiên Đạo Sinh trở về lúc, chu vi gần nghìn tu sĩ, lại cũng giống như là bị

bóp lấy cái cổ giống như, chỉ dám đầu đi ánh mắt kính sợ, lại không người dám lên tiếng.

"Đạo Sinh, mau tới. . ."

Rất xa nhìn thấy Bạch Thiên Đạo Sinh ra bãi sấn, trên đỉnh núi, Tôn chủ cũng bỗng nhiên đứng dậy, cười bất chuyện, tình cảnh này lại cũng không biết ao ước chết bao nhiêu người bên ngoài, nghĩ này Tôn chủ, cỡ nào thân phận, liền ngay cả các đại Tiên môn chi chủ, có Kim Đan, có Nguyên Anh, bọn họ mang theo quà mừng thọ, đến làm đầu chủ chúc thọ, Tôn chủ tiếp thấy bọn họ thì đều không có đứng lên, nhưng bây giờ lại tự mình đứng dậy nghênh tiếp Bạch Thiên Đạo Sinh.

Bạch Thiên Đạo Sinh lại làm sao kinh diễm, cũng chỉ là Trúc Cơ cảnh giới, phần này tôn sùng, đã là vượt qua người thường tưởng tượng.

"Tiểu chất bá kiến Huyền Nhai bá phụ. . ."

Bạch Thiên Đạo Sinh đi tới trên đỉnh núi, khom mình hành lễ, thái độ kính cẩn, lại không thiếu người tuổi trẻ ngạo khí.

Tôn chủ nhìn ánh mắt của hắn, càng thương thức, đuôi đi trái phải, mỉm cười nói: "Cái kia động phủ đã tìm thấy?"

Bạch Thiên Đạo Sinh cũng nhỏ giọng, nói: "Đúng là trả giá chút đánh đổi Hồng Bào, Bạch Phát, Thanh Nha, Bích Giác bốn vị quý tổ, vì che chở tiểu chất tiến vào Ma sơn, đều ít nhiều gì chịu chút thương, càng có mười mấy vị trưởng lão ở cái kia Ma sơn chiến dịch trong chết đi, bất quá tốt xấu may mắn không làm nhục mệnh, tiểu chất cuối cùng cũng coi như tiến vào thức tỉnh Ma sơn nơi sâu xa, thấy được cái kia động phủ, cũng lấy cái này dị bảo. . ."

Hắn vừa nói chuyện, bàn tay mở ra, lại ở trong lòng bàn tay dâng lên một tia linh quang.

Cái kia linh quang bên trong, hình như có một vật chìm chìm nổi nổi, như ẩn như hiện, mơ hồ tỏa ra khí tức quái dị, lại không khiến người cảm thấy tà ác, thậm chí nói, còn cho người một loại cảm giác thần thánh, chỉ cần nhìn ra thấy một chút, liền như là không cách nào đưa mắt dời.

Tôn chủ nhìn hẳn lòng bàn tay linh quang, đã là đầy mặt mừng rỡ, liền thanh than thở, nói: "Tốt, tốt, tốt, đến này dị bảo, cuối cùng cũng coi như không phụ Đế Tôn nhờ vả, vật này vừa rời ma quật, liền không thể cách người huyết mạch, bây giờ chỉ có thể dùng người bản mệnh tinh huyết điều dưỡng, đúng là muốn oan ức người một quãng thời gian, đợi đến ta báo cáo Đế Tôn, liền sẽ đích thân hộ tống người đi về phía nam Hải Thần đảo, lập này đại công!"

Bạch Thiên Đạo Sinh nhẹ nhàng khom người, chỉ là gật gật đầu.

Tôn chủ tựa hồ hiểu rõ trong lòng hắn lo lắng, cười nói: "Người không cần phải lo lắng, người chính là vì Tôn phủ lập công người, ta há có thể vì chuyện này làm lỡ người tu hành, sau đó ta tự có sắp xếp, định không cho người không công hao tổn cái này mấy tháng tinh huyết. . ."

Vừa nói, vừa khen ngợi vỗ vỗ Bạch Thiên Đạo Sinh vai, sau đó sai người cho ngồi, để cho hắn ngồi ở bên cạnh mình.

"Thần sinh sấn ma, diễn võ trừ ma, tuyên ta Tôn phủ thần uy, trăm Ma sơn Tà linh. . ."

Cũng là ở Bạch Thiên Đạo Sinh đi ra sau khi, Tôn chủ liền như là hết thấy đều yên tâm, hướng về chu vi liếc mắt ra hiệu, bên cạnh hắn mấy vị tôi tớ liền đứng dậy, một người trong đó kéo dài ra bèn nhọn tiếng nói, trước

tiên theo thường lệ nói một phen đại lộ một bên, sau đó vung tay, phía dưới liền có tám tên Kim Giáp thần vệ, hợp lực đem cái kia quý môn vách chuyển tới sườn núi bên trong tiên đài trên.

Cái kia tiên đài, chính đang tại sườn núi bên trong một mảnh Tôn phủ các quý nhân chen chúc trong lúc đó, so với các quý nhân chỗ ngồi còn cao hơn mấy tấc, thực sự là có vẻ uy phong hiên hách, báo trước tôn vinh phi phạm, không biết bao nhiêu người nhìn cái kia tiên đài, cũng không nhìn được nuốt ngụm nước miếng.

"Thỉnh cầu quý thần, tính toán ma liên!"

Mà vào lúc này, cái kia mấy vị trưởng lão một tiếng lớn tiếng tuyên bố, vừa bỗng bênh đi tới tiên đài trên, một người trong đó, tay áo lớn phiêu phiêu, ở cái kia quý môn vách trước, cúi người hành lễ, rồi sau đó cùng mấy vị trưởng lão khác đồng thời song chưởng lật lại, đem linh tức đánh vào trong đó.

"Khách khách khách "

Cái kia quý môn vách quý miệng, chậm rãi khép kín lên, rồi sau đó bị mặt bên trên, chợt có một trận ánh sáng hiện ra thước.

Không lâu sau đó, liền có một loạt bài văn tự, từ cái kia bị mặt bên trên bắt đầu nhảy lên.

"Phía tây thần điện ngân giáp Triệu Hồng Tài, trăm ma liên bảy mươi hai, xếp hạng một ngàn!"

"Phương bắc thần điện ngân giáp Lữ Hoán, trăm ma liên bảy mươi lăm, xếp hạng. . ."

". . ."

". . ."

Từng cái từng cái xếp hạng xuôi theo xuôi theo tự đi xuống, tốc độ cực nhanh, hầu như là linh quang lóe lên, bi mặt bên trên, liền đã đổi một cái tên , bất quá trong sân đều là tu hành bên trong người, ánh mắt hơn người, cái này lóe lên trong lúc đó, liền đã trọn đủ bọn họ nhận rõ bi trên mặt chữ, nhìn thấy chính mình tên tu sĩ, nhất thời đều có chút xấu hổ cúi đầu, vừa nhìn chu vi không ai quan tâm chính mình, liền lại nhắc lên rồi.

Sẵn ma cuộc chiến, ngàn mấy tu sĩ bên trong chỉ bài đến cuối cùng, thật là không phải cái gì quang thái việc.

Nhưng cũng may, xếp hạng thấp, cũng không ai quan tâm, hưởng hồ lúc này linh quang lấp lóe cực nhanh, cũng không ai lo lắng cười chính mình.

Hưởng hồ, chính mình tốt xấu lên bảng, còn có bị xếp tới ngàn tên ở ngoài, liền tên đều không có đây. . .

Trên tám bia đá, linh quang lấp loé cực nhanh , bất quá thời gian uống cạn chén trà, liền đã lóe qua mấy trăm tên, chư tu đều căng thẳng nhìn, khi xếp hạng đến năm trăm tên trước thì mỗi khi có người tên lóe qua, chu vi liền bắt đầu vang lên không ít chúc mừng tiếng nói, mà những kia nhìn thấy tên của chính mình, liền cũng mỉm cười đáp lễ, tựa hồ có thể bắt đến cái bài danh này, đã là vô cùng tốt.

Mà đến ba trăm bên trong thì càng là có rất nhiều người đã tiếp thu người chung quanh chúc mừng, cũng đáp ứng trở lại sau muốn thiết yến đem khánh.

"Phía tây thần điện Huyền Nhai gia Huyền Nhai Chí, trăm ma liên 481, xếp hạng một trăm!"

"Phía tây thân điện Bạch Thiên gia Bạch Thiên Hóa, trăm ma liên 492, xếp hạng chín mươi chín. . ."

". . ."

". . ."

Mà theo cái kia Linh bi bên trên tính toán, dĩ nhiên vào một trăm vị trí đầu, hình ảnh lại nhất thời lại biến, lần này, nhưng không lại lóe lên liền biến mất, mà là ở lại bi trên, hơn nữa xuất hiện tốc độ, tựa hồ cũng thoáng chậm một chút, từng loạt từng loạt hoành liệt tại bi mặt bên trên.

Bất quá vào một trăm vị trí đầu sau khi, cũng rất rõ ràng xuất hiện một cái biến hóa, rất ít có thể nhìn thấy Bắc Vực tu sĩ, tựa hồ một trăm vị trí đầu bên trong, tất cả mọi người là Tôn phủ huyết mạch, mà bọn họ chém giết ma liên số lượng, cũng so với một trăm mặt sau Bắc Vực tu sĩ nhiều hơn rất nhiều, trước đó trăm tên, phảng phất là một cái phân giới hạn, đem bọn họ giữa hai cái, vững vàng phân chia ra.

Nhìn cái kia từng loạt từng loạt Tôn phủ thiên kiều tên họ, Bắc Vực tu sĩ bên trong đám người, mở miệng nghị luận càng ngày càng ít, bầu không khí cũng có vẻ hơi ngột ngạt, nhìn cái kia bi trên tên, đáy mắt chỉ có kính nể cùng bất đắc dĩ, tình cờ, còn có thể lóe qua một vệt vẻ không cam lòng. . .

"Ta Bắc Vực tu sĩ, lẽ nào liền cái tiến vào một trăm vị trí đầu người đều không có?"

"Chính là Tôn phủ huyết mạch lại mạnh, song phương chênh lệch, cũng không đến nỗi. . . Như thế rõ ràng chứ?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 310: Xếp Hạng Thứ Nhất

Theo một trăm vị trí đầu tên xuất hiện, bi tên trên mặt càng ngày càng nhiều, một chút quét tới, tất cả đều là Tôn phủ bốn con em của đại gia tộc, lấm ta lấm tẩm, chen lẫn Tôn phủ tiểu tính người, duy độc rõ ràng nhất, lại là một cái Bắc Vực tu sĩ cũng không có, sườn núi trong, những kia Tôn phủ các quý nhân, đã đều là đầy mặt tươi cười bắt đầu bàn luận, giao bôi cạn ly, bầu không khí có vẻ một mảnh tường hòa yên tĩnh.

Đúng là ở phía dưới, cái kia nhân số nhiều nhất Bắc Vực tu sĩ, lại mỗi một cái đều có vẻ hơi ngọt ngọt.

"A, hiện tại bọn tiểu bối, đúng là không chịu thua kém, nói vậy đều nghe xong nói, không có là do thân phận, liền lười tu hành. . ."

Mà ở trên đỉnh núi, liền ngay cả Tôn chủ cũng cười ha ha đã mở miệng, hướng về trái phải người nói.

Triệu Thông Nguyên ở bên cạnh cười nói: "Tôn phủ tiểu thiên kiêu dám người, thiên phú hơn người, tu hành lại dụng công, vốn là trong dự liệu chuyện nha!"

Bên cạnh Bạch Thiên Đạo Sinh nghe bọn họ nói chuyện, không có xen mồm, trên mặt nhưng cũng lộ ra một vệt mỉm cười.

"Diệu, diệu a. . ."

Mà ở phía dưới, trong đám người cũng đang có một cái cầm trong tay quạt xếp nam tử lắc lắc đầu đã mở miệng, nắm cây quạt một chỉ, nói: "Chư vị thấy hay không, đây chính là Bắc Vực tu sĩ cùng Tôn phủ quý nhân ở giữa chên lệch a, Tôn phủ huyết mạch vốn là ít người, lại chiếm cứ một trăm vị trí đầu vị trí, Bắc Vực tu sĩ người lại nhiều hơn, lại chỉ có thể khuất cư tại sau, phần này chên lệch, chẳng lẽ còn không phải vừa xem hiểu ngay?"

Người chung quanh đều có chút không rõ giác lệ nhìn hắn, mà hắn nhưng là càng nói càng hưng phấn, tiếng nói đều không khỏi lớn hơn rất nhiều.

"Trước đây luôn có người cùng ta biện giải, nói cái gì Bắc Vực tu sĩ cùng Tôn phủ huyết mạch cũng không có rất bất đồng, chỉ là Bắc Vực tu sĩ liền có kỳ tài, cũng hầu như bất đắc chí thôi, nhưng hôm nay đây, lần này sấn ma, đây cũng là mọi người công bằng so tài nha, tổng không có gì công bằng cùng không công bằng chứ? Kết quả Tôn phủ huyết mạch lại vẫn là biểu hiện như vậy ưu di, những kia mù quáng tự đại người, nhưng còn có lại nói?"

Người ở chung quanh nghe, đều yên lặng không nói, trong lòng đều là không quá thoải mái. .

Bắc Vực tu sĩ đã quen thuộc từ lâu thấp người một đầu, nhưng vào lúc này, nhưng cũng không khỏi có mấy người đáy lòng có chút mất mát, dù cho Bắc Vực tu sĩ thiên tư huyết mạch không bằng Tôn phủ, nhưng tốt xấu lại không thể có như vậy một hai cái không giống, khiến chên lệch này đừng rõ ràng như vậy sao?

"Ha ha, theo ta thấy, lần này sấn ma cuộc chiến, một trăm vị trí đầu bên trong, sợ là không có ta Bắc Vực tu sĩ. . ."

Nắm cây quạt người dương dương tự đắc, ha ha cười, phiến chuôi vòng cái vòng, liền muốn lắc đầu nói ra hấn đáp án, Linh bi bên trên, đã nhanh chóng xuất hiện một cái tên: "Phía tây thần điện Kim Lũ ngân giáp Phương Quý, trăm ma liên 573, xếp hạng hai mươi bảy. . ."

"Ân. . ."

Cái kia nắm cây quạt người bỗng nhiên ghen một thoáng, nhìn chòng chọc vào cái kia Linh bi bên trên, sắc mặt dần dần do trắng chuyển đỏ.

"Cái gì?"

"Xếp hạng hai mươi bảy, đây là. . . Người này là Bắc Vực tu sĩ?"

Mà chu vi chúng tu thì lại nổ đến một tiếng, nghị luận sôi nổi lên, vô số người ở hồi dò cái này phía tây thần điện Phương Quý đến cùng là thần thánh phương nào, liền đường đường chính chính kim giáp đều không phải, lại còn có thể đi vào sấn ma ba mươi vị trí đầu? Mơ hồ có thể nghe thấy, cái kia vô số hồi cùng trả lời bên trong, thỉnh thoảng vang lên "Ngộ tính cực cao", "Cùng Tôn phủ tương giao", "Ngọc Điện Tiểu Lang Quân" các chữ.

"Ha ha, đa tạ đa tạ, khách khí khách khí. . ."

Trong đám người Phương Quý, chợt nghe tên của chính mình, cũng nhất thời có chút hưng phấn, hướng về chu vi liên tục chấp tay.

Hấn đúng là không nghĩ tới, chỉ là ba mươi vị trí đầu mà thôi, lại liền gây nên nhiều như vậy thán phục cùng nghị luận.

Làm náo động chuyện như vậy, ai không thích a?

Vốn là theo Phương Quý tính tình, cái này danh tiếng còn muốn trở ra lớn hơn một chút đây!

Bây giờ chỉ được hai mươi bảy, kỳ thực cũng chỉ là miễn cưỡng xem như là không sai.

"Biết điều chút. . ."

Bên cạnh Bạch Thiên Tuyết nhẹ đụng nhẹ Phương Quý, nhỏ tiếng nhắc nhở.

"Làm gì?"

Phương Quý lão đại không cao hứng: "Bằng bản lĩnh chiếm được, còn không cho người sái sái uy phong rồi?"

Nói tiếp tục hướng về chu vi chấp tay, mặc kệ nhận thức không nhận ra, đều là một bộ "Ngươi thấy không, ta chính là Phương Quý" vẻ mặt.

Bạch Thiên Tuyết nghe được có chút bất đắc dĩ, nghĩ thầm Phương quân thật là cái tính tình thật người. . .

Bạch Thiên Anh nhưng là nhìn ra thấy đầy mặt mỉm cười, nghĩ thầm duy đại trượng phu mới có thể bản sắc, Phương quân như vậy bản sắc, thực sự là lớn. . .

Mà ở một mảnh Bắc Vực tu sĩ bên trong vui mừng cùng cùng có vinh yên trong, nhưng cũng đột nhiên có rất nhiều Tôn phủ huyết mạch thay đổi sắc mặt, bọn họ dĩ nhiên được đến Bạch Thiên Đạo Sinh dẫn dò, không cho Bắc Vực tu sĩ tiến vào một trăm vị trí đầu, lại không nghĩ rằng, lại ra cái ba mươi vị trí đầu. . .

Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân hẳn nhìn thấy cái này tên sau khi, sẽ có phản ứng gì a?

Không biết có bao nhiêu ánh mắt, lo lắng hướng về cái kia trên đỉnh núi nhìn sang.

Nhưng ngoài dự đoán mọi người, trên đỉnh núi, liền ngay cả Tôn chủ cùng Triệu Thông Nguyên mấy người, nhìn thấy tên Phương Quý sau khi, đều rõ ràng có vẻ hơi bất ngờ, vẻ mặt một cái trầm ổn một cái kinh ngạc, sau đó thấp tiếng nghị luận cái gì, đúng là vị kia ngồi ở Tôn chủ bên người Bạch Thiên Đạo Sinh, lại không có nửa điểm dị thường, nhìn thấy tên Phương Quý thì hẳn không hề tức giận, còn hướng về bên dưới ngọn núi nhìn lướt qua.

Không biết đúng hay không là người ảo giác, thật giống hẳn còn hướng về bên dưới ngọn núi khẽ gật đầu một cái, tựa như ở khen ngợi!

Không biết bao nhiêu ánh mắt đến loạch xoạch theo Bạch Thiên Đạo Sinh ánh mắt nhìn sang, sau đó liền nhìn thấy đầy mặt nụ cười Phương Quý.

"Đây là cái gì tình huống?"

Một đám Tôn phủ huyết mạch nhất thời kinh ngạc cực kỳ, Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân tại sao không có sinh giận?

Không chỉ có không hề tức giận, còn tựa hồ đối với tiêu quý kia gật đầu khen ngợi. . .

"Ha ha, Phương quân, đây chính là chúng ta nói người muốn cảm tạ Thanh Vân quân chuyện!"

Cũng đang lúc này, Phương Quý bên người, Bạch Thiên Tuyết bỗng nhiên trên mặt mang theo nụ cười đã mở miệng, nhẹ giọng hướng về Phương Quý nói: "Trước chúng ta đi báo kiến Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân, đến hẳn dặn dò, liền biết người có thể sẽ phạm nghi kỵ, vì lẽ đó

Thanh Vân quân liêu lĩnh làm tức giận Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân nguy hiểm, đi giúp người nói mấy câu nói, Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân đã đáp ứng sau đó sẽ thấy người một mặt!"

Thanh Vân Gian xua tay cười nói: "Không cần cảm ơn ta, nên cảm ơn Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân mới là, hẳn đáp ứng sau đó gặp gỡ Phương quân, chỉ điểm vài câu, chính là coi Phương quân là thành người mình, đối với Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân lòng dạ cùng cách cục, chúng ta đều là hít khói!"

"Thấy ta?"

Phương Quý nhíu mày lúc nhíu vừa nhíu, đối với vấn đề này, thật không có trả lời ngay.

Trong lòng không khỏi có chút không phục: "Ta dựa vào bản thân bản lĩnh đoạt đến thứ tự, làm sao cũng như là thành người khác bố thí?"

Cũng biết Thanh Vân Gian là lòng tốt, bởi vậy lúc này liền rầu rĩ không nói lời nào.

Lúc này danh sách vẫn còn tiếp tục xuất hiện, xếp hạng ở Phương Quý trước người danh tiếng cũng càng ngày càng hiển hách, từng cái từng cái bất kể là gia thế, thực lực vẫn là danh tiếng, đều đã xa phi thường người có thể so với, người ở chung quanh nghe đến những tên này, từ không khỏi lại một mảnh nghị luận sôi nổi, chỉ bất quá, dù sao là do ba mươi vị trí đầu bên trong, xuất hiện Phương Quý như thế một cái khác loại, quan tâm bọn họ người lại ít đi rất nhiều.

"Phía đông thần điện Kim Giáp thần vệ Thương Nhật Hồng, trăm ma liên 1,895, xếp hạng thứ mười!"

"Phía bắc thần điện Kim Giáp thần vệ Huyền Nhai Mộ, trăm ma liên 2,172, xếp hạng thứ chín. . ."

". . ."

". . ."

Cũng là ở chư tu nghị luận sôi nổi trong lúc đó, cái kia bi trên xếp hạng, dĩ nhiên đã tiến vào mười vị trí đầu, cũng là đến lúc này, mọi người đều không hện mà cùng dừng lại nghị luận, từng cái từng cái con mắt vừa kinh vừa sợ hướng về cái kia bi trên nhìn sang, lại khó dời đi.

Bây giờ xuất hiện những thứ này, đã là sẵn ma mười vị trí đầu chân chính thiên kiêu.

Bọn họ mỗi một cái, đều là đã sớm ở thành Thần Huyền bên trong bộc lộ tài năng thiên kiêu hạng người, tu vị cũng không khỏi ở Trúc Cơ trung tầng bên trên, có thể nói, lúc này trên bia đá biểu hiện đến mỗi người, đều là bây giờ Thần Huyền bên trong, lần được quan tâm chân chính thiên kiêu.

Mà mấu chốt nhất chính là, đến lúc này, giữa bọn họ chém giết Ma linh số lượng, cũng lập tức cùng người phía sau kéo ra chênh lệch cực lớn, liền ở người thứ mười ba thì chém giết Ma linh số lượng, còn chỉ có khoảng 9,600, nhưng là ở đến người thứ mười hai thì số lượng liền lập tức đến hơn 1,400, rồi sau đó lại nhanh chóng kéo lên, người thứ chín đã là hơn hai ngàn. . .

"Trời ạ, đây là cái gì thần tiên đánh nhau?"

Nghe những thứ này người tên, cùng với bọn họ chém giết Ma linh số lượng, đã không biết bao nhiêu người kinh sợ đến mức miệng đều hợp không lên.

Nói cái gì một ngàn hai ngàn, đó cũng không là đơn thuần con số, mà là đại diện cho bọn họ chém giết Ma linh a, mà này Ma linh, xuất thân Ma son, thay đổi thất thường, lại há là có thể coi như không quan trọng, mỗi một con đều có thể so với Trúc Cơ cảnh tu sĩ thực lực. . .

Đừng nói là giết, chính là đứng xếp hàng chém, lại muốn chém bao lâu?

"Có thể xông đến một bước này, e sợ bất kể là bọn họ thực lực của tự thân, vẫn là địa vị của bọn họ, thậm chí là bọn họ những người theo đuổi kia thực lực, đều đã không phải người bình thường có thể tưởng tượng, ở bọn họ chém giết Ma linh thì tất nhiên có lượng lớn người chuyên môn giúp bọn họ đem Ma linh dẫn tới một chỗ, lấy đại trận vây hãm, rồi sau đó cho bọn họ sáng tạo thoải mái nhất an toàn sẵn giết hoàn cảnh. . ."

"Nếu không thì, đơn dựa vào bản thân một người bản lĩnh, chính là Kim Đan đến rồi, sợ cũng chém giết không được nhiều như vậy!"

Có chút rõ ràng lí lẽ người thông minh, đã sớm nhìn thấu trong này đạo đạo.

Kỳ thực biết cái này tin tức người không ít, chỉ là ai cũng sẽ không nói ra, dù sao lại nói trở lại, vẫn là cái kia đáng vẻ, nếu thực lực của tự thân không đủ, chính là có người đem Ma linh đặt tại nơi đó, chính mình cũng không nhất định có thể giết tới nhiều như vậy. . .

Dù sao mỗi một con Ma linh đều sẽ biến hóa, sẽ chạy trốn, sẽ phản công, cũng không phải một loạt đầu gối tùy theo người chém!

"Bách thân Thương Nhật Bộ, trăm ma linh 3,040, xếp hạng thứ tư!"

"Phía bắc thần điện kim giáp Thanh Vân Linh Ngọc, trăm ma linh 3,333, xếp hạng thứ ba!"

"Phía đông thần điện kim giáp Huyền Nhai Cổ Nguyệt, trăm ma linh 3,334, xếp hàng thứ hai!"

". . ."

". . ."

Cũng liền vào lúc này, trên tấm bia đá xếp hạng đã đến cuối cùng kết thúc, không ra mọi người sở liệu, xếp hạng phía trước nhất, quả nhiên là được xưng Tôn phủ tứ đại thiên kiêu Thương Nhật Bộ, Thanh Vân Linh Ngọc, Huyền Nhai Cổ Nguyệt mấy người, hiển nhiên thứ tư đến thứ hai, đều đã bị ba người bọn họ ôm đồm, cái kia xếp hạng thứ nhất, tự nhiên chính là không có bất kỳ tranh luận, cũng không có bất luận cái gì người hoài nghi vị kia. . .

Bạch Thiên Đạo Sinh!

Tứ đại thiên kiêu đứng đầu, hoàn toàn xứng đáng An Châu Tôn phủ thiên kiêu số một!

Chư tu trên mặt, đều đã hiện ra một vệt vẻ chờ mong, mà Phương Quý sắc mặt đúng là hơi kinh ngạc: "Sur tử đây?"

Cũng liền vào lúc này, cái kia trên tấm bia đá, xuất hiện cái cuối cùng tên.

"Phía nam thần điện ngân giáp Quách Thanh, trăm ma linh 3,782, xếp hạng thứ nhất!"

". . ."

". . ."

Chu vi trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Phương Quý sắc mặt, nhất thời trở nên tràn đầy hưng phấn, mà những tu sĩ khác đám người thì lại từng cái từng cái bối rối vòng.

"Bạch Thiên Đạo Sinh đây?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 311: Thanh Thiên Bạch Lộ

Cái kia trên tấm bia đá, cái cuối cùng tên xuất hiện, không biết để bao nhiêu người nhất thời mộng không phản ứng kịp.

Vốn là chờ mong Bạch Thiên Đạo Sinh tên xuất hiện mỗi người, vẻ mặt đều cứng ở trên mặt, thay vào đó chính là khó có thể tin nghi hoặc, đây chính là sấn ma người thứ nhất a, làm sao sẽ trở thành như thế một cái tên điều chưa biết nữ nhân?

Đương nhiên, phía nam thần điện Quách Thanh cũng không tính là tên điều chưa biết, trên thực tế nàng ở một số trong vòng, còn là phi thường có tiếng, chỉ bất quá nàng thanh danh này, vẫn cứ không đủ để nhường người đưa nàng cùng sấn ma thứ nhất như vậy thù vinh liên hệ tới, cho nên nhìn thấy tên của nàng thì trên mặt liền chỉ có kinh ngạc, cái này sao có thể, cái này cái nào có đạo lý, nữ nhân này làm sao sẽ là số một?

Càng làm cho mấy người kinh ngạc nhưng là, nàng nếu là số một, cái kia Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân đâu?

Chẳng lẽ Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân trực tiếp rơi xuống bảng?

"Rào. . ."

Hoàn toàn tĩnh mịch giống như trầm mặc sau, trong sân bỗng nhiên vung lên một mảnh náo động tiếng.

Không biết có bao nhiêu Bắc Vực tu sĩ, vào lúc này đều choáng váng giống như nhìn cái kia bi tên trên, có không ít người bởi vì sợ chính mình kêu ra tiếng, liền miệng đều chăm chú ô lên, chỉ là ánh mắt lom lom nhìn nhìn chăm chăm cái kia bi mặt.

Ở Tôn phủ bên trong tu hành Bắc Vực tu sĩ, không có một người là ngốc, vì lẽ đó bọn họ đôi mắt Tôn phủ huyết mạch thời điểm, cũng một cái so với một cái biết điều, am hiểu sâu giấu tài chi đạo, nhưng là bây giờ cái này bãi săn ở ngoài, không biết có bao nhiêu Bắc Vực tu sĩ tập kết ở đây, người một nhiều, liền cũng dễ dàng mất khống chế, nếu là mỗi một cái Bắc Vực tu sĩ đơn độc đứng ở chỗ này, nhìn thấy cái này tên, có lẽ sẽ không có dị thường gì, nhưng lúc này, trong đám người chột vang lên một mảnh tiếng hoan hô. . .

"Trời ạ, số một, xếp hạng thứ nhất, lại là ta Bắc Vực tu sĩ. . ."

"Quách Thanh, đó là phía nam thần điện Quách tiên tử a, nàng lại đoạt lần này săn ma số một!"

"Nàng mới chỉ là ngân giáp thân, liền đoạt cái này săn ma thứ nhất. . ."

". . ."

". . ."

Trong lúc nhất thời tiếng hoan hô nổi lên bốn phía, như là làn sóng giống như ở đoàn người trên không lăn qua lăn lại.

Mà cùng lúc đó, trong đám người Tôn phủ huyết mạch đám người, lại từng cái từng cái nhất thời trở nên sắc mặt tái xanh, kinh ngạc không ngớt.

Giữa sườn núi bên trong, không biết có bao nhiêu Tôn phủ quý nhân, đều tức đến đem cây quạt ném xuống đất.

Mà cùng lúc đó trên đỉnh núi, chính được đến cho ngòi, ngòi ở Tôn chủ bên người Bạch Thiên Đạo Sinh, đang nhìn đến tên Quách Thanh thì con mắt cũng đột nhiên trở nên sâu chìm xuống, hẳn thật lâu không có mở miệng nói chuyện, nhưng lông mày lại là càng ngưng càng chặt, trong tay nắm bắt chén trà, bỗng nhiên "Đùng" một tiếng vỡ thành mảnh, nước trà còn chưa rơi xuống đất, liền đã bị lửa giận của hắn sấy khô.

"Ha ha!"

Nhận ra được Bạch Thiên Đạo Sinh tức giận, bên cạnh Tôn chủ không nhìn được nở nụ cười một tiếng.

Vào lúc này, giận mình tại kết quả này, có thể không chỉ là Bạch Thiên Đạo Sinh, chính là Tôn chủ cùng với Triệu Thông Nguyên, cũng đều kinh sợ đến mức nhất thời đã quên nói chuyện, đặc biệt là Triệu Thông Nguyên, đang nhìn đến bia đá kia trên xuất hiện tên Quách Thanh thì hầu như con người đều rơi xuống đất, chính thâm mắng đều là Thái Bạch tông đệ tử, cái này một sư tử một sư đệ hai người chênh lệch, làm sao lại lớn như vậy đây?

Người xem một chút nhân gia Phương Quý, mặc dù là cái làm sư đệ, nhiều biết làm người nha?

Tuy rằng cũng đoạt một cái cực kì cao thứ tự, đại đại lộ mặt, thế nhưng cái hạng này đi, vẫn đúng là liền không cao cũng không thấp, vừa vặn có thể vào Tôn chủ pháp nhãn, mà lại sẽ không khiến cho một vài đại nhân vật bất mãn, quả thực chính là hoàn mỹ xếp hạng a. . .

Có thể người đây, lại lặng yên không một tiếng động đoạt cái số một, chuyện này quả thật chính là muốn để toàn bộ Tôn phủ mất mặt a!

Người nào không biết Tôn chủ thần sinh, chính là muốn khoe khoang Tôn phủ huyết mạch võ lực thời điểm?

Trong lòng hắn vừa thăm mắng, vừa đào rỗng tâm tư đi cân nhắc nên làm gì bỏ đi Tôn chủ trong lòng bất mãn, nhưng không ngờ hắn còn chưa mở lời, liền nghe được Tôn chủ cười hướng về Bạch Thiên Đạo Sinh nói: "Đạo Sinh, ngươi cần gì phải động lớn như vậy hỏa khí, nếu không là ngươi vì ta Thần tộc lập cái kia một phần đại công, không có tham dự sẵn ma, lại làm sao có khả năng bị một cái Bắc Vực tu sĩ đoạt đứng đầu? Bất quá cũng không sao cả, cái này Bắc Vực tu sĩ đã có bản lĩnh của nàng, vậy ta Tôn phủ cũng không đến nỗi chứa không được một cái nho nhỏ Trúc Cơ, cho nàng chính là rồi. . ."

"Ân. . ."

Bên cạnh Triệu Thông Nguyên nghe xong lời này, trong lòng nhất thời hơi kinh ngạc.

Hắn quả thật sợ Tôn chủ bị làm tức giận, sẽ nổi trận lôi đình, cũng không nghĩ tới, lúc này Tôn chủ tựa hồ là tâm tình không tệ, mặc dù có chút bất mãn, nhưng cũng rất nhanh liền che đậy đi, không chỉ không có phát hỏa, trái lại khuyên nể lên vị kia Tôn phủ thiên kiều số một đến. . .

"Nhìn dáng dấp, Tôn chủ lần này ở Ma sơn bên trong thu hoạch, có giá trị không nhỏ a. . ."

Triệu Thông Nguyên trong lòng ám nghĩ ra đến, hắn là Tôn chủ bên người gần người, tuy là Bắc Vực tu sĩ, nhưng cũng dần dần được đến Tôn chủ tín nhiệm, bình thường Tôn phủ một ít hạt nhân bí ẩn, có lẽ sẽ không để cho hắn tham dự, nhưng một số tin tức, hắn lại vẫn có nghe thấy, tựa như lần này, hắn liền biết Tôn phủ tính toán rất lớn, mặt ngoài trên là mượn Vân quốc sẵn ma cơ hội, tuyên chiếu rọi Tôn phủ võ lực, chấn nhiếp An Châu chư tiên môn, nhưng trên thực tế, nhưng cũng dựa vào sẵn ma danh nghĩa, tiến vào nhập Ma sơn nơi sâu xa, tìm kiếm cái nào đó phi thường trọng yếu đồ vật.

Ở lần này hành trình trước, chính là Tôn chủ mấy người, cũng không có chút tự tin nào, nhưng kết quả, lại là ngoài dự đoán mọi người thuận lợi, cũng chính bởi vì bắt đến cái thứ kia, vì lẽ đó Tôn chủ mới lập tức trở nên tâm tình thật tốt, không thèm để ý những chuyện nhỏ nhặt này. . .

Mà Bạch Thiên Đạo Sinh nghe xong Tôn chủ, cũng là một lúc lâu không có mở miệng, qua rất lâu, mới chậm rãi gật gật đầu, sau đó không chút biến sắc phát một cái, ra hiệu bên người nữ hầu, lại đây đem chính mình dưới chân cốc nhỏ sứ mảnh lấy đi, chỉ là ngoài miệng không nói, trong lòng tức giận hiển nhiên cũng không có giảm bớt, ánh mắt lạnh nhạt hướng về trong đám người liếc mắt nhìn, cái kia bất mãn tâm tình, đã đạt tới cực điểm!

"Nữ nhân này. . ."

"Ta rõ ràng đã đã mở miệng, không cho Bắc Vực tu sĩ tiến vào một trăm vị trí đầu, kết quả nàng càng muốn đoạt cái thứ nhất cho ta xem. . ."

"Nàng, là muốn cùng ta chống đối đến cùng sao?"

". . ."

". . ."

Mà ở cái kia trên đỉnh núi, Tôn chủ cùng chư tu trong lúc nói cười liền đem một tràng đại họa tiêu tán trong vô hình lúc, sườn núi bên trong, tiên đài trên, cái kia mấy vị trưởng lão cũng chính đang lẳng lặng chờ đợi, chính là bọn họ, đang nhìn đến tên Quách Thanh thì trong lòng cũng có chút kinh ngạc, không biết cô gái này làm sao có thể đoạt được đứng đầu, lại càng không biết nàng vừa đoạt đứng đầu, này Tôn chủ có phải là sẽ có chút những khác phản ứng. . .

Nhưng bọn họ đợi một lát, thấy trên đỉnh núi, thật lâu không có mới dẫn dò đi xuống, lúc này mới yên tâm, cái kia ở giữa trưởng lão từ từ đi tới tiên

đài ở giữa, ánh mắt đảo qua bên dưới ngọn núi chúng tu, trầm tiếng phân phó nói: "Bi trên có tên người, liền lên đài đi!"

Phía dưới chúng tu, nhất thời một trận hoan hô.

Có người lập tức liền muốn hướng về trên đài hướng, người bên cạnh nhất thời kéo hấn một cái: "Nhân gia nói chính là hiện tại tên còn ở bi trên một trăm vị trí đầu chi tu, một mình người xếp hạng 888 hướng lên trùng kích cái gì xông a, chỉ bằng người thứ hạng này so sánh may mắn?"

Một đạo một bóng người, dần dần lược lên sườn núi, bước lên cái kia muôn người chú ý tiên đài, mỗi có một người lên đài, hấn nơi khu vực, liền lập tức vang lên một mảnh hoan hô ăn mừng tiếng, chỉ là làm cái này Tôn phủ huyết mạch, lên đài đến quá nhiều người, liền khó miễn phân tán nhiệt tình, đúng là ở Phương Quý lên đài lúc, phía dưới bỗng nhiên vang lên một mảnh nhiệt liệt gào thét, không biết có bao nhiêu người lớn tiếng khen hay.

"Ha ha, chư vị quá khách khí. . ."

Phương Quý cười ở Anh Đề trên lưng, liên tục chấp tay, đúng là không nghĩ tới thật có nhiều người như vậy vì chính mình khen hay.

Nghĩ thâm trước đây không phát hiện cái này Tôn phủ bên trong có nhiều như vậy người tốt nha. . .

Liên ngay cả Anh Đề, lúc này cũng dị thường hưng phấn, đuôi nhỏ dao động loạch xoạch vang lên, còn "uông uông" kêu vài tiếng.

"Ai, chư vị đề đề. . ."

Tới trên đài, Phương Quý đầy mặt tươi cười hướng về người chung quanh nói, cùng lúc này trên đài những người khác so với, khác biệt liền rõ ràng lên, một là Phương Quý tuổi tác, rõ ràng so với người chung quanh

nhỏ hơn một đoạn dài, hai là hấn chỉ là Kim Lữ ngân giáp, nhưng những người khác, lại trên căn bản tất cả đều là kim giáp, mà trọng yếu, nhưng là hấn Bắc Vực tu sĩ thân phân, quả thực như là cái khác loại.

Có thể điều này khiến người ta trong lòng cảm giác kinh ngạc, không có kéo dài thời gian bao lâu, dưới đài liền bỗng nhiên lại là một mảnh hoan hô.

Phương Quý ngẩng đầu nhìn lên, lại là Quách Thanh sư tử đến rồi.

Quách Thanh sư tử lúc này đạp kiếm lên đài, lập tức lại cùng hấn không giống nhau, hấn lên đài thời điểm, reo hò khen hay chỉ là vẫn còn chỉ là nhiệt liệt, nhưng là đang đợi được Quách Thanh sư tử lên đài một chốc, dưới đài đầu tiên là yên tĩnh chốc lát, lại liền vang lên một mảnh không cách nào hình dung núi hô núi khiêu, đã không biết có bao nhiêu người kích động vạn phần, ở dưới đài liền mạng kêu tên của nàng, liền giống như nàng chính là cái gì danh nhân.

"Chúc mừng Quách Thanh tiên tử đoạt được sấn ma đứng đầu, dương danh thiên hạ. . ."

"Quách Thanh tiên tử thiên tư vô song, chính ta Bắc Vực tên. . ."

". . ."

". . ."

Nếu không từng thấy trước Quách Thanh sư tử không nhận người tiếp đãi đáng đáp, Phương Quý thật không thể tin được đây là cùng một người.

Mà mắt thấy đến này chân núi phía dưới, tiếng hoan hô không dứt, một mảnh tiếp theo một mảnh, bất kể là sườn núi bên trong Tôn phủ quý nhân, vẫn là chân núi Tôn phủ huyết mạch đám người, sắc mặt đều đã có chút không vui, nhưng cái này vẫn chưa xong, bỗng nhiên xa xôi hơn lại có một

mảnh tiếng hoan hô truyền đến, đã thấy là cái kia bốn, năm dặm ở ngoài bờ neo ở một chỗ tiên môn pháp thuyền, phía trên cũng trào rất nhiều tiên môn đệ tử đi ra, lớn tiếng hoan hô.

"Chúc mừng Quách Thanh tiên tử đoạt được đứng đầu, Bắc Vực trên dưới, không ai không vinh yên. . ."

Bọn họ chỉ là lại đây cho Tôn chủ chúc thọ, không có tư cách tới gần, cũng đều dàng hoàng, không dám lộ ra, nhưng nghĩ là Quách Thanh sư tỷ đoạt đứng đầu tin tức nhượng bọn họ quá quá khích phấn, lại nhất thời mặc kệ không để ý, xông lên thuyền đầu lớn tiếng hoan hô lên.

Nếu thật sự bàn về nhân số, bọn họ có thể so với cái này bên dưới ngọn núi Tôn phủ huyết mạch nhiều.

Lúc này một hoan hô, dù là cách cách xa bốn, năm dặm khoảng cách, vẫn cứ vẫn là âm sóng ngập trời, xúc động không chịu nổi.

Trên đỉnh núi, Bạch Thiên Đạo Sinh sắc mặt, nhất thời trở nên càng khó coi hơn.

Cũng đang lúc này, Tôn chủ tựa hồ nhìn ra Bạch Thiên Đạo Sinh tâm tình không thích, liền thấp giọng hướng về bên người lão bộc dặn dò một tiếng, người lão bộc kia đã sớm chuẩn bị, liền lập tức phi thân mà xuống, đi tới tiên đài trên, một phen thấp giọng giao thiệp sau khi, cái kia tiên đài trên trưởng lão đi ra, trước tiên hướng về trên đỉnh núi, xá một cái, rồi sau đó ánh mắt quét về phía bên dưới ngọn núi, ngừng lại mọi người hoan hô. . .

"Săn ma một trăm vị trí đầu, đều có phong thưởng. . ."

Này trưởng lão sáng sủa mở miệng, tiếng nói truyền khắp khắp nơi, đem những kia linh tinh tiếng hoan hô cũng ép xuống, sau đó hần hơi dừng lại một chút, lại ngay sau đó mở miệng: "Nhưng phong thưởng trước, Tôn chủ

có chỉ, phía nam thân điện Bạch Thiên Đạo Sinh, có kỳ công tại Tôn phủ, tức đại họa trong vô hình, công khi thưởng, kỳ tài khi khen, Tôn chủ đặc biệt thu làm môn hạ đệ tử, cũng ban cho Thanh Thiên Bạch Lộ một bình, cố gắng tu hành. . ."

". . ."

". . ."

Chu vi vô số tu sĩ, nghe được lời ấy, bỗng nhiên đều sùng sốt một chút.

Lại qua một lát, trong nháy mắt nổi lên vô tận hoan hô, Tôn phủ mọi người đều xúc động không ngớt, thậm chí đứng lên la lên.

"Thanh Thiên Bạch Lộ là cái gì a?"

Phương Quý nghe được đều có chút bối rối, quay đầu tùy tiện trao một cái người hỏi.

"Cái kia. . . Đây cũng là truyền thuyết trong Tiên đạo tài nguyên a. . ."

Cái kia Tôn phủ huyết mạch cũng là quá kích động , căn bản mặc kệ hỏi mình chính là ai, liền lớn tiếng gọi lên.

"Cái gì?"

Phương Quý nghe xong, cũng nhất thời ngẩn ngơ, lại so với người chung quanh càng kích động, lớn tiếng kêu la: "Được. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 312: Ba Cái Yêu Cầu

Thanh Thiên Bạch Lộ a. . .

Thanh Thiên Bạch Lộ đến tột cùng là cái gì?

Mặc kệ nó, ngược lại là Tiên đạo tài nguyên chính là được!

Phương Quý lúc này hưng phấn sức lực có thể nhất thời cũng không biết nên làm gì hình dung, mới tới Tôn phủ, hắn liền chạy Tiên đạo tài nguyên đến, đã tới sau khi, lại phát hiện Tiên đạo tài nguyên đối với hắn mà nói, vẫn là quá mức xa xôi, nhưng bây giờ, lại không nghĩ rằng bỗng nhiên liền nghe được Tiên đạo tài nguyên tên, lập tức liền cảm giác cái này Tiên đạo tài nguyên khoảng cách chính mình gần lên. . .

Mà trên núi dưới núi, vô tận chư tu, lúc này nghe được Tôn chủ ban thưởng, cũng đều đem ánh mắt nhìn về phía Bạch Thiên Đạo Sinh, này không phải quý là An Châu Tôn phủ thiên kiều số một a, tuy rằng không biết tại sao tên của hắn chưa từng xuất hiện ở sấm ma trên bảng xếp hạng, nhưng hắn trong bóng tối nhất định làm thành chuyện gì lớn lao, vì lẽ đó Tôn chủ mới sẽ thu hắn làm đồ, cũng ban xuống Thanh Thiên Bạch Lộ cho hắn!

"Tiểu chất cảm ơn Huyền Nhai bá phụ. . . Ạch, sư tôn!"

Mà Bạch Thiên Đạo Sinh, cũng ở gần ra sau khi, đứng dậy hướng về An Châu Tôn chủ hành lễ.

Vào lúc này sắc mặt của hắn vẫn còn khá là khó coi, nhưng so với trước cũng coi như là tốt hơn nhiều rồi, hắn rõ ràng, Tôn chủ thu chính mình làm đồ đệ việc, bất quá là thông lệ, mỗi một vị Tôn chủ bộc lộ tài năng người tuổi trẻ, đều sẽ bị Tôn chủ thu làm đệ tử, trở thành hắn dòng dõi kia người, hơn nữa chính mình bây giờ mới vừa lập xuống một phen công lao, Tôn chủ thu chính mình làm đồ đệ, cũng là vì chia lãi cái kia công lao.

Bất quá cái này Thanh Thiên Bạch Lộ, cũng chân thật là thứ tốt.

Chính mình muốn dùng bản thân tinh huyết tẩm bổ cái kia Ma sơn bên trong chiếm được vật, tiêu hao rất nhiều, cái này Thanh Thiên Bạch Lộ chính là bồi thường chính mình!

Đương nhiên, cái này bù đắp cũng xác thực đủ rồi.

Đừng nói ba tháng tinh huyết, chính là một năm, cũng có thể bù đắp được đến!

"Ha ha, đây là người nên được đồ vật, làm sao cần cảm ơn?"

Tôn chủ cười ha ha, nhẹ nhàng nâng tay, bên cạnh người hầu liền đã đem một cái nho nhỏ khay gỗ đưa tới, phía trên che kín vải đỏ, vải đỏ phía dưới, nhưng là một cái bình sứ trắng, thoạt nhìn cũng như là một cái lại phổ thông bất quá bầu rượu, chỉ là cái kia bình sứ chu vi, lại một tầng một tầng bao trùm phong ấn, trước trước sau sau, sợ không dưới hơn ba mươi tầng, có thể nghĩ đến cái này đồ vật bên trong quý trọng.

"Săn ma một trăm vị trí đầu, đều có thể đến ban cho Ma sơn dị bảo một cái!"

"Săn ma mười vị trí đầu, lên cấp nhất giai. . ."

"Săn ma ba vị trí đầu. . ."

"..."

"..."

Ở vạn chúng thấy mắt phía dưới, Bạch Thiên Đạo Sinh chịu Thanh Thiên Bạch Lộ ban cho, sau đó cái kia tiên đài trên, trưởng lão liền mở miệng lần nữa, tuyên bố sẵn ma một trăm vị trí đầu người sắp thu được ban thưởng, những thứ này ban thưởng, vốn cũng là dị thường phong phú, tựa như cái kia Ma sơn dị bảo, mỗi một kiện đều giá trị vạn kim, có thể Tôn chủ thủ bút lại bao la như vậy, trực tiếp liền một trăm kiện thưởng đi xuống, lại nói thí dụ như lên cấp nhất giai, Tôn chủ cấp bậc lên cấp, kỳ thực rất khó, ngân giáp bay lên kim giáp, còn có thể tốt hơn một chút, nhưng kim giáp bay lên tử giáp, cái kia lại như một đạo lạch trời. . .

Có thể nói, không phá Kim Đan, căn bản không thể chạm tới tử giáp biên giới.

Nhưng bây giờ sẵn ma mười vị trí đầu, lại là do điều quy củ này, kim giáp trực tiếp là có thể lên cấp đến Tử Lũ kim giáp, cái này phong hào, khiến cho bọn họ chính là đụng tới một chút Kim Đan, đều có thể cùng đối phương sóng vai thân phận cùng địa vị. . .

Đương nhiên, Quách Thanh là cái khác loại, nàng lại tăng nhất giai, cũng chỉ là Kim Lũ ngân giáp, còn không bằng Phương Quý già đời chút. . .

Bất quá, cũng chính là bởi vì ở cái này sẵn ma một trăm vị trí đầu hoạch thưởng trước, trước tiên có Tôn chủ ban thưởng Bạch Thiên Đạo Sinh Thanh Thiên Bạch Lộ chuyện, cũng khiến đến trong sân mọi người đối với những thứ này sẵn ma một trăm vị trí đầu thu hoạch ban thưởng than thở sức lực thiếu rất nhiều.

Bọn họ thu được phong thưởng lại phong phú, lại há có thể cùng được với Thanh Thiên Bạch Lộ một phần vạn?

Coi như là ba vị trí đầu có thể lựa chọn chính mình ban thưởng, cũng không có người dám đòi hỏi Tiên đạo tài nguyên chứ?

"Lại là một viên hạch đào. . ."

Phương Quý nhìn một chút thưởng đến trên tay mình hạch đào, không hài lòng lắc lắc đầu.

Rất sớm trước, Thái Bạch tông liền cho mình một cái hạch đào, bất quá cái kia hạt đào là màu tím, một cái chính là không biết ở đâu cái tiên môn đè ép rất lâu lão vật, bây giờ Tôn phủ ban cho cho mình, lại là một viên màu xanh hạch đào, thoạt nhìn như là cái mới mẻ, bất quá cái kia màu tím hạch đào là Hỏa hành đồ vật, đúng là không biết cái này màu xanh hạch đào là cái gì loại, sau đó cũng phải thử một chút.

Hạt đào chính mình là không thiếu, nhưng hai viên hạch đào, đúng là không có chuyện gì có thể cuộn lại chơi. . .

. . .

. . .

"Ha ha, Huyền Nhai Cổ Nguyệt, Thanh Vân Linh Ngọc. . . Quách Thanh, bọn người ba người, muốn hưởng về Tôn chủ cầu được loại nào ban thưởng?"

Phân thôi Ma sơn dị bảo, cái kia tiên đài trên trường lão, liền nhẹ nhàng cười hưởng về cái kia săn ma ba vị trí đầu người hỏi dò, nhắc tới Huyền Nhai Cổ Nguyệt cùng tên Thanh Vân Linh Ngọc thì nụ cười hòa ái lại thân thiết, gọi vào tên Quách Thanh thì lại có vẻ hơi không quen.

Huyền Nhai Cổ Nguyệt sắc mặt âm lãnh, không phục hướng về Quách Thanh sư tử bên kia liếc mắt một cái, tiến lên quỳ lạy: "Nguyện cầu Thái Âm Ngọc Tinh!"

Người chung quanh nghe vậy, có không ít trong lòng người đều âm thầm cả kinh.

Cái này Thái Âm Ngọc Tinh tuy không phải Tiên đạo tài nguyên, nhưng cũng hiếm thấy đến cực điểm, như đại Bắc Vực mười chín châu, chỉ có cực bắc tiểu Thái âm nơi mới có thể sinh đến một chút, bao hàm cực âm từ lực, cái khác, thì lại phần lớn đều là sinh ra từ Nam Cương, có thể suy ra, bực này hiếm có đồ vật, chính là An Châu Tôn phủ cũng sẽ không có quá nhiều, cái này Huyền Nhai Cổ Nguyệt trực tiếp liền muốn mở miệng đòi hỏi Thái Âm Ngọc Tinh, quả thật gan lớn.

"Chuẩn!"

Nhưng trên đỉnh núi Tôn chủ, nhưng không có mảy may có ý không thích, cười ha ha giơ tay, liền nhận lời đi xuống.

"Linh Ngọc tu hành, chính gặp bình cảnh, muốn tìm Tôn chủ Kim Ô đảm tham nghiên mấy ngày, kính xin Tôn chủ nhận lời. . ."

Thanh Vân Linh Ngọc không có Huyền Nhai Cổ Nguyệt như vậy ngông cuồng, nhưng cũng tới trước nói ra chính mình cần thiết đồ vật, nàng mong muốn đồ vật, như thế trân dị đến cực điểm, có người nói cái kia Kim Ô đảm, vốn là thượng cổ cự yêu Kim Ô trứng hóa đá mà thành, trên bao hàm tiên thiên hỏa lý, có thể tìm hiểu Hỏa hành đại đạo, thứ này, có lẽ trân dị trình độ không bằng Thanh Thiên Bạch Lộ, nhưng hiếm có chỗ, vẫn còn Tiên đạo tài nguyên bên trên.

An Châu Tôn chủ, cũng là cơ duyên đến, mới tình cờ một viên, trong ngày thường thích không chọn tay, là hấn thích nhất mấy kiện một trong, cho nên liền là Thanh Vân Linh Ngọc, cũng không dám đòi hỏi, chỉ nghĩ mượn tới tham nghiên.

"Ha ha, đúng, cho người mượn tham nghiên ba tháng, nếu có không thông chỗ, có thể tới tìm ta giải thích nghi hoặc!"

Tôn chủ vào lúc này, quả thực cùng tức tới cực điểm, nhẹ nhàng nở nụ cười, liền đem trong tay mình một khối màu vàng óng đá sỏi đưa cho bên cạnh người hầu, sau đó do hai tay hấn nâng, cẩn thận từng li từng tí một đưa đến trên tiên đài Thanh Vân Linh Ngọc trong tay.

Thanh Vân Linh Ngọc, tất nhiên là vô cùng cảm kích, hai tay bung cái kia đá sỏi, dịu dàng quỳ lạy.

"Đều là thứ tốt a. . ."

Đứng ở trong đám người Phương Quý, nhìn một chút Huyền Nhai Cổ Nguyệt trong tay Thái Âm Ngọc Tinh, lại nhìn một chút Thanh Vân Linh Ngọc trong tay nâng Kim Ô đằm, bỗng nhiên có chút ghét bỏ trong tay mình hạch đào. . .

"Quách Thanh tiểu nhi, người đây. . ."

Mà đến lúc này, mọi người ánh mắt, liền không khỏi đều hướng về đứng ở một bên Quách Thanh nhìn sang. . .

Săn ma xếp hạng thứ nhất người!

Xếp hạng thứ nhất Bắc Vực tu sĩ. . .

Nàng lại không sợ Tôn phủ huyết mạch kiêng kỵ, đoạt cái này sẵn ma đứng đầu, không biết lại yêu cầu chút gì?

Ở một mảnh thân thiết ánh mắt tò mò bên trong, Quách Thanh sư tử tiến lên, áp lễ, nói: "Ta cầu đồ vật, so với bọn họ càng quý giá!"

"Ồ?"

Chu vi nhất thời tất cả xôn xao, ánh mắt kinh dị nhìn về phía Quách Thanh.

So với Thái Âm Ngọc Tinh cùng Kim Ô thần đảm thứ càng quý giá là cái gì, lẽ nào là Tiên đạo tài nguyên?

Cái này Bắc Vực tu sĩ nếu dám nhắc tới loại yêu cầu này, nhìn dáng dấp không chỉ có thực lực hơn người, lá gan này cũng rất lớn a. . .

Đúng là ở cái kia trên đỉnh núi, Tôn chủ nghe xong Quách Thanh, bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, tựa hồ không để ý lắm, mà Bạch Thiên Đạo Sinh nhưng là hơi ngẩn người ra sau khi, cúi đầu nhìn về phía trong tay Thanh Thiên Bạch Lộ, cũng không biết hẳn nghĩ tới điều gì, khoe miệng lại làm nổi lên một vết mỉm cười, phía trước trên tối tăm cùng bất mãn vẻ, lại vào lúc này bỗng nhiên trong lúc đó tiêu tán hơn nửa. . .

"Người vừa đoạt đứng đầu, liền nên được đến quý giá nhất ban thưởng!"

Tôn chủ cười ha ha mở miệng, tiếng nói từ trên đỉnh núi truyền xuống rồi: "Bản tọa cho người không có tội, nhưng nói không sao cả!"

Quách Thanh sư tử gật gật đầu, tiến lên lại lạy, trầm giọng nói: "Ta mong muốn, chỉ là Tôn chủ một tiếng nhận lời mà thôi. . ."

Nói hơi dừng lại một chút, nói: "Thành nam cũ ngõ hẻm trong, có rất nhiều căn cơ bị hao tổn chi tu, lại không cách nào làm đầu chủ hiệu lực, lưu lại Tôn phủ, cũng chỉ là vô dụng phế nhân, Quách Thanh muốn tìm Tôn chủ khai ân, ban cho bọn họ thân thể tự do, đem bọn họ thả đi về nhà. . ."

". . ."

". . ."

Chu vi bỗng nhiên yên tĩnh lại!

Tất cả mọi người đều hai mặt nhìn nhau, nhìn bên trái người, nhìn lại một chút người bên phải, còn coi chính mình nghe lầm.

Lúc này Quách Thanh, coi như là cầu Tiên đạo tài nguyên, cũng không đến nỗi nhượng bọn họ như vậy giật mình, nhưng ai có thể nghĩ tới, rõ ràng đã được Tôn chủ nhận lời, có thể lớn mật đưa ra chính mình cần thiết đồ vật, cuối cùng nói ra, lại là yêu cầu này?

Thả hẻm Phế Nhân bên trong tu sĩ trở lại?

Những kia người đều đã thành phế nhân, cái nào đáng giá lãng phí như thế một lần săn ma đứng đầu cơ hội thể bọn họ cầu xin?

Mà càng then chốt chính là, này sự kiện, chưa từng có lái qua tiền lệ. . .

Vào Tôn chủ, liền sinh là Tôn phủ người, chết là Tôn phủ quý, chính là phế bỏ, cũng là Tôn phủ phế nhân. . .

Thả bọn họ rời đi, cái này như nói cái gì?

"Đùng "

Trên đỉnh núi, Bạch Thiên Đạo Sinh bàn tay bỗng nhiên dùng sức, trong tay Thanh Thiên Bạch Lộ bình thân bên trên, lập tức bị hấn yết ra đạo đạo phong ấn bóng mờ đến, có thể suy ra, nếu không phải chai này thân bên trên phong ấn quá nhiều, đại khái đã bị hấn bóp nát. . .

Trên đỉnh núi Tôn chủ, sắc mặt cũng bỗng nhiên trở nên cực kỳ lạnh nhạt.

Ánh mắt của hắn sáng quắc, từ đỉnh núi nhìn xuống, nhìn về phía tiên đài trên Quách Thanh, chậm rãi nói: "Người xác định tự mình nghĩ nói?"

Quách Thanh vào lúc này ngẩng đầu lên, chính diện nhìn nhau Tôn chủ con mắt.

Nàng gật đầu nói: "Ta xác định!"

Tôn chủ vào lúc này, liền đem đầu nhắc lên, ánh mắt của hắn đông lạnh, chậm rãi từ chân núi phía dưới, cái kia vô tận tu sĩ trên đỉnh đầu đảo qua, sau đó quét về phía xa xôi hơn cái kia một mảnh pháp thuyền, ở nơi đó, đều là từ bốn phương tám hướng chạy tới vì chính mình chúc thọ Tiên môn trong người, lúc này, bọn họ cũng phân minh nghe được Quách Thanh, đều đã dồn dập rời đi pháp thuyền, ở giữa không trung nhìn lại.

Không người nào biết Tôn chủ vào đúng lúc này, trong lòng tính qua bao nhiêu nhân tố cùng lợi ích gút mắc.

Chỉ là đến cuối cùng, trên mặt hắn tức giận dần dần thu lại, thay vào đó chính là nhàn nhạt cân nhắc, sau đó hắn khẽ gật đầu một cái.

"Được!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 313: Tôn Phủ Quy Củ

Tôn chủ lại đáp ứng rồi?

Cái kia một tiếng chữ được, không biết làm cho trên ngọn núi xuống, bao nhiêu người thay đổi sắc mặt.

Trong lòng quả thực kinh ngạc tới cực điểm, cái kia nông cuồng nha đầu, dựa vào sấn ma xếp hạng thứ nhất tên tuổi, hướng về Tôn chủ đưa ra bực này từ không có tiền lệ yêu cầu, căn bản chính là đang ép cung a, nàng chính là lấy chắc Tôn chủ ở thần sinh hội trên, không thể ở trước mặt tất cả mọi người phủ quyết chính mình đã từng nói, lúc này mới đưa ra bực này bình thường Tôn chủ tuyệt sẽ không đồng ý yêu cầu, nhưng nếu đạo lý này người người nghĩ phải hiểu, Tôn chủ như thế nào càng muốn thật làm thỏa mãn tâm ý của nàng?

Trực tiếp một chương vỡ chét rồi, chẳng phải là sạch sành sanh?

So sánh với nhau, ngược lại là thân là Bắc Vực tu sĩ xuất thân Triệu Thông Nguyên, lúc này hiểu hơn Tôn chủ tâm tư, khi nghe đến Quách Thanh đưa ra yêu cầu đó sau khi, ông lão này liền đã sợ hãi đến sắc mặt như bụi đất, trong lòng không khỏi nghĩ, làm sao khiến cho, làm sao khiến cho, rõ ràng là một chỗ dạy dỗ đến, một cái như vậy được người yêu thích, một cái như thế có thể gây sự đây?

Ở tình huống như vậy, nếu Tôn chủ trực tiếp phủ quyết, hẳn lộn ngược tâm chút.

Nhưng một mực, Tôn chủ không có phủ quyết. . .

Triệu Thông Nguyên chỉ là theo Tôn chủ ánh mắt vừa nhìn, liền đã biết Tôn chủ không có phủ quyết nguyên nhân!

. . .

. . .

Lúc này ngọn núi mặt sau, bốn, năm dặm ở ngoài, tụ tập pháp thuyền đã càng ngày càng nhiều, những kia thuyền trên người, từ nghe được Quách Thanh đoạt được sẵn ma đứng đầu lúc, bắt đầu tâm thần kích động, mà lại khi nghe đến Quách Thanh đưa ra yêu cầu sau khi, tâm tình bỗng nhiên liền kích động tới cực điểm, bọn họ bỗng nhiên trong lúc đó, liền rõ ràng Quách Thanh muốn đòi hỏi quý giá nhất đồ vật là cái gì. . .

So với Tiên đạo tài nguyên càng quý giá, chính là tự do!

Bị Tôn chủ để cho chạy, đến đã trở về đi qua tiên môn cùng gia tộc, đối với bọn họ mà nói, so với Tiên đạo tài nguyên quý giá hơn!

Trong lòng rõ ràng điếm này, liền một cái tiếp theo một cái người nhảy đến giữa không trung, bọn họ không có được đến Tôn phủ cho phép, vẫn cứ không dám tự ý tới gần, lại vào lúc này càng chạy càng cao, rất xa hướng về cái này một mảnh tiên đài nhìn lại.

Những người kia bên trong, có Việt quốc lâu phụ thắng danh tiên môn lão quái Mạnh Bạch Thủ.

Cũng có nước Tề băng mạch phía dưới ân cư ba vị bất lão người.

Còn có Phong quốc vị kia từ trước đến giờ chuyện tốt, nơi nào có tiện nghi, liền hướng về nơi đó xuyên ăn mây hoàng đế. . .

Mà trọng yếu nhất, nhưng là tại ngay chính giữa một chiếc pháp thuyền bên trong, bị mấy vị đệ tử đỡ đăng vân trên giữa không trung lão nhân, hẳn thoát nhìn hết sức bình thường, mặc vào màu vàng nhạt vải bố bào, râu trắng tóc bạc, thoát nhìn đã là vô cùng lão, nhưng trên mặt lại một điểm nếp nhăn cũng không có, bên cạnh tu hành bên trong người, nhìn thấy người lão quái này, liền đều lộ ra kính cẩn vẻ, đến hướng về hẳn hành lễ.

"Cổ tiên sinh!"

Trong sân nhiều như vậy tu hành bên trong người trong, duy độc người này không bình thường, một là thân phận của hẳn không bình thường, hai là mục đích không bình thường.

Thân phận của người nọ, chính là một cái Đan sư, hơn nữa là hương dự An Châu Đại đan sư.

Hắn tên gọi Cổ Thông, cũng không biết sống bao lâu, người bên ngoài chỉ biết là hẳn đan thuật tên, đã truyền tới xa xôi Đông Thổ đi, có người nói mấy năm trước, liền đã từng có Đông Thổ đến quý khách, tự mình lên cửa hương về hẳn cầu đan, việc này đã trở thành xa gần ca tụng!

Mà hẳn tới đây mục đích cũng cùng người khác không giống.

Những khác Tiên môn trong người lại đây, kỳ thực là vì thu thập Vân quốc tàn cục, lần thứ hai phong ấn Ma sơn, đồng thời ở đây xây xuống mới tiên môn, mở rộng chính mình thế lực, mà vị lão tiên sinh này, lại là đi tới nơi này ma khí lan tràn nơi, tham nghiên Ma sơn cây cỏ dược tính biến hóa, mà ở như thế nhiều tiên môn trong, hẳn vừa nãy cũng là duy nhất một cái không có tự mình đi qua tiếp Tôn chủ người. . .

. . . Hẳn chỉ là phái hai vị đệ tử, đem chính mình luyện chế một viên đan dược hiến cho Tôn chủ làm quà tặng mà thôi, liền cái này, Tôn chủ còn đến

khách khí gia giảng vài câu, hơn nữa ban thưởng cho hấn dưới trướng các đệ tử tài vật, so với những khác tiên môn càng phong phú!

Nếu là hấn đồng ý, đại khái hấn có thể trở thành là trong sơn duy nhất một cái được đến cho ngôi, ngôi ở Tôn chủ bên người Bắc Vực tu sĩ.

"Tốt một câu đòi hỏi so với Tiên đạo tài nguyên càng quý trọng hơn đồ vật. . ."

Cổ Thông lão Đan sư cười vuốt râu, ánh mắt nhìn về phía phương xa tiên đài trên Quách Thanh, không nhịn được tán thưởng: "Cái kia con nhóc là xuất thân cái nào một môn, lại có lá gan hướng về Tôn chủ giảng xuất lời như vậy?"

Lão nhân gia vừa hỏi, người bên cạnh liền vội lập tức đi hỏi thăm.

Không lâu lắm, có người lại đây bẩm báo: "Có người nói là mười mấy năm trước Thái Bạch tông đưa vào Tôn phủ nữ đệ tử. . ."

"Ồ?"

Lão Đan sư hơi ngần người ra, nói: "Chính là trêu đến Thái Bạch tông cái kia thích sĩ diện suýt nữa rút kiếm chém quý thần cái kia?"

Người bên cạnh nghe xong đều không khỏi một trận choáng váng: "Không biết a. . ."

Cái gì thích sĩ diện rút kiếm chém quý thần, chưa từng nghe nói việc này a, người từ nơi nào nghe tới?

Trái tim tuy có nghi hoặc, lại không người dám hỏi, Cổ Thông lão Đan sư cũng không có ý giải thích, chỉ là rất xa nhìn cái kia tiên đài cô gái, trong

mắt không hề che giấu chút nào chính mình vẻ tán thưởng, một lát sau, mới nói: "Thái Bạch tông không có đến sao?"

Những người còn lại tất cả đều lắc đầu, đều biết Thái Bạch tông ở nước Sở cùng bốn đại Tiên môn đấu, liền đã sút đầu mẻ trán, nào có ở không quản Vân quốc chuyện?

"Chúng ta tới chậm a. . ."

Cổ Thông lão Đan sư trầm mặc rất lâu, mới thấp giọng hít một câu, ánh mắt tựa hồ chậm rãi từ chung quanh tất cả tiên môn thủ lĩnh trên mặt quét qua, như là tự giễu, vừa giống như là ở cảm khái, nói: "Các ngươi nói, những kia vào Tôn phủ các đệ tử, trong lòng đối với tiên môn nên còn nhiều thất vọng, mới sẽ chính mình hướng về Tôn chủ đưa ra yêu cầu này đến a. . ."

Nhất thời các đại Tiên môn thủ lĩnh đều sắc mặt ngưng lại, trong sân bầu không khí có chút ngột ngạt.

"Tôn chủ. . . Đây là có chút kiêng kỵ những kia tiên môn người trong, mới đồng ý a. . ."

Triệu Thông Nguyên trong lòng đoán đến Tôn chủ ý nghĩ, chỉ là đánh chết hấn đều sẽ không nói ra: "Như ở bình thường, Tôn chủ cũng tuyệt đối sẽ không quá để ý những thứ này Tiên môn trong người, thế nhưng bây giờ, cái này dị bảo dĩ nhiên tới tay, chính là Tôn chủ muốn lập xuống chiến công hiển hách, có thể được đến Đế Tôn tự mình ngợi khen lúc, vì lẽ đó hấn cũng lo lắng ngày càng rắc rối, lúc này mới đáp ứng rồi cái kia nữ oa yêu cầu. . ."

". . ."

". . ."

"Đa tạ Tôn chủ ban cho ân. . ."

Những đại nhân vật kia trong lòng mỗi cái có các suy đoán cùng ý nghĩ, những người khác lại không nghĩ được nhiều như thế.

Tôn phủ huyết mạch, vào lúc này là nghe được Tôn chủ đáp ứng Quách Thanh yêu cầu, chỉ là cảm giác vạn phần kinh ngạc cùng không rõ, nhưng Bắc Vực tu sĩ, lại vào lúc này từng cái từng cái kích động vạn phần, đặc biệt là những kia hẻm Phế Nhân bên trong tu sĩ, càng là có chút mừng rỡ!

Này sự kiện lại so với tưởng tượng còn muốn thuận lợi!

Tôn chủ lại thật là đồng ý. . .

Nhất thời, bọn họ đều kích động vạn phần, dồn dập từ dưới chân núi trong đám người đi ra, hướng về đỉnh núi tạ ân.

Mà tình cảnh này, cũng nhất thời dẫn tới không ít Bắc Vực tu sĩ cảm khái không thôi, trong đó có rất nhiều tuy rằng không đến nỗi lưu lạc tới hẻm Phế Nhân, nhưng bình thường ở Tôn phủ trải qua cũng vô cùng không như ý, đã không sai biệt lắm bị xa lánh đến biên giới người, đều lộ ra ước ao vẻ mặt.

Như hẻm Phế Nhân tu sĩ có thể có chính mình lựa chọn, như vậy chính mình những thứ này người có phải là cũng. . .

Trước đây không ai nghĩ tới điểm này, nhưng bây giờ đã có người thứ nhất làm, những người khác liền cũng đều đi theo động tâm tư.

Bây giờ tiên đài trên , liền ngay cả Phương Quý, cũng sâu sắc cảm giác có chút bất ngờ, hẳn không nghĩ tới Quách Thanh sư tử gan to như vậy ý nghĩ, lại thật sự thành công, trong lòng không khỏi thán than Quách Thanh sư tử vận may tốt, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Quách Thanh sư tử cũng có

chút kinh ngạc, phản ứng một thoáng, mới ý thức tới Tôn chủ đã đáp ứng rồi chính mình, vội vã tiến lên, liền muốn lại khom mình hành lễ. . .

"Hồ đồ!"

Nhưng cũng liền vào lúc này, một tiếng quát vang ở trong sân.

Cái này tiếng nói không lớn, nhưng nhưng trong nháy mắt ngăn chặn chúng âm triều, làm cho tất cả mọi người cũng vì đó ngẩn ra.

Giương mắt nhìn lại, liền thấy trên đỉnh núi, Bạch Thiên Đạo Sinh chính chậm rãi đứng lên đến.

. . .

. . .

"Đạo Sinh. . ."

Tôn chủ nhìn thấy Bạch Thiên Đạo Sinh đứng dậy, lông mày không khỏi vừa nhíu, khẽ gọi một câu.

Bạch Thiên Đạo Sinh xoay người hướng về Tôn chủ hành lễ, nói: "Đệ tử biết sư tôn làm khó dễ chỗ, cũng biết sư tôn bất quá là kẻ hoãn binh, chỉ bất quá, sư tôn có thể từng nghĩ tới, một khi mở ra cái này tiền lệ, người người noi theo, cái kia Bắc Vực tu sĩ, chẳng phải lật trời đi?"

Tôn chủ lông mày không khỏi cau lên đến.

"Sư tôn đã nói trước, mới bị những thứ này Bắc Vực tu sĩ chui chỗ trống, đệ tử tự nhiên vì sư tôn phân ưu!"

"Trước kia Đạo Sinh cũng có nghe thấy, biết được Tôn chủ cùng chư vị trưởng lão định ra cái này thần sinh sấn ma, chính là muốn uy hiếp chư bộ

tiên môn, kết quả lại là do người phụ nữ kia, làm cho ta Tôn phủ uy nghiêm chịu đến khiêu khích, há không phải cùng sơ tâm cách biệt quá xa?"

"Ta Tôn phủ huyết mạch, là không thể thua tại Bắc Vực tu sĩ!"

"Tôn phủ quy củ, cũng không phải những thứ này Bắc Vực người có thể tùy ý chọn hần. . ."

". . ."

". . ."

Bạch Thiên Đạo Sinh một câu một câu, nhẹ giọng nói, sau đó khom người bắt động.

"Lúc này không thích hợp làm ra lớn chuyện. . ."

Tôn chủ chau mày, chậm rãi mở miệng.

Bạch Thiên Đạo Sinh nói: "Ta có biện pháp để bản thân nàng thu hồi lời ấy, cũng có thể để Bắc Vực tu sĩ rõ ràng chính mình cân lượng!"

Tôn chủ trầm mặc lại, rõ ràng rất không thích Bạch Thiên Đạo Sinh làm như thế, nhưng hần cũng là hiểu rõ Bạch Thiên Đạo Sinh tính khí, đặc biệt là Bạch Thiên Đạo Sinh mới vừa mới lập xuống bất thể đại công, chính là hần thân là Tôn chủ, vào lúc này cũng không tốt quá mức có gì trách cứ hần, bởi vậy hần chỉ là nhíu mày, một lúc lâu không có mở miệng, tuy rằng không gật đầu cũng không có đáp ứng, nhưng thái độ đã là ngầm đồng ý. . .

Liền Bạch Thiên Đạo Sinh lại lạy một lần, xoay người đạp lên hư không, chậm rãi hướng về sườn núi bên trong tiên đài bay tới, từng bước từng bước, áo bào trắng tung bay, giống như tiên: "Bắc Vực tu sĩ, si ngoan

ngu dốt, ngu xuẩn không thể thành, người vốn là ta xem trọng, cùng người bên ngoài có chút khác nhau, không nghĩ tới, lại là ngu xuẩn nhất. . ."

Quách Thanh sư tử mãnh đến ngẩng đầu nhìn hướng về phía giữa không trung bên trong Bạch Thiên Đạo Sinh, sắc mặt vô cùng lạnh, nói: "Người lại muốn thế nào?"

"Những người kia là phé nhân, người cũng không phải chứ?"

Bạch Thiên Đạo Sinh hai tay chấp ở sau lưng, rơi xuống tiên đài trên, nhưng hai chân lại không được, treo ở cao ba thước nơi, sắc mặt bình tĩnh nói: "Tuy rằng sớm có người đề nghị đưa người trực xuất phía nam thần điện, nhưng người dù sao vẫn không có bị trực xuất đi, một ngày là ta phía nam thần điện Thần thị, liền muốn một ngày nghe ta phía nam thần điện hiệu lệnh, vì lẽ đó dù cho bọn họ có thể đi, người lại không thể đi được. . ."

Quách Thanh nhìn Bạch Thiên Đạo Sinh tầm kia lãnh đạm mặt, đã không hề che giấu chút nào chính mình căm ghét, lạnh lùng nói: "Nếu ta cũng muốn đi đây?"

Bạch Thiên Đạo Sinh thật lòng nhìn nàng, bỗng nhiên nhẹ giọng mỉm cười, duỗi ra ba ngón tay.

Hắn nói: "Đừng nói ta không cho người cơ hội, chỉ cần người có thể tiếp ta ba chương, ta liền cho phép người cùng bọn họ cùng rời đi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 314: Vận Mệnh Của Các Người

"Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân đến tột cùng muốn làm gì?"

Hiển nhiên Quách Thanh hướng về Tôn chủ nói ra thỉnh cầu, đã ngoài dự đoán mọi người thuận lợi, được đến Tôn chủ nhận lời, tất cả mọi người đều sắp hoan hô lên thì lại không nghĩ rằng Bạch Thiên Đạo Sinh bỗng nhiên vào lúc này đứng dậy, chuyện này nhất thời làm cho tất cả Bắc Vực tu sĩ đều có chút kinh ngạc, mà đám kia Tôn phủ huyết mạch, vào lúc này nhưng là đều có vẻ hơi kích động đứng lên, vô tận ánh mắt sùng bái nhìn hấn.

"Ta dựa vào cái gì muốn tiếp người ba chương?"

Quách Thanh sử tử vào lúc này, sắc mặt cũng là cực kỳ khó coi, nàng mắt lạnh nhìn Bạch Thiên Đạo Sinh, nói: "Từ lúc săn ma bắt đầu trước, các người không phải liền muốn đem ta trục đi hẻm Phế Nhân sao? Huống hồ lần này thần sinh săn ma, vốn là cái người tham gia, không có quan hệ gì với thần điện, vừa là ta đoạt đứng đầu, liền có tư cách đưa ra thỉnh cầu, Tôn chủ vừa đã đáp ứng, ta cần gì lại ngày càng rắc rối?"

"Tôn phủ không phải người nghĩ đến đã nghĩ, muốn đi thì đi!"

Bạch Thiên Đạo Sinh nhàn nhạt nói: "Huống hồ người cũng rõ ràng, nếu ta đã mở miệng, người liền không có cơ hội lựa chọn!"

Quách Thanh sử tử trầm mặc lại.

Nàng giương mắt nhìn lại, chỉ thấy trên đỉnh núi, tiên vụ lượn lờ , căn bản không thấy rõ Tôn chủ mấy người vẻ mặt.

Mà Tiên đài chung quanh những kia Tôn phủ các quý nhân trên mặt, lại đều lộ ra kích động mà chờ mong cảm giác, dồn dập nghị luận cái gì.

Liên nàng trầm mặc rất lâu sau đó, nói: "Tốt, người đến!"

Nổ đến một tiếng!

Người chung quanh đều lộ ra khiếp sợ vừa sốt sắng biểu hiện, ánh mắt nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn về phía trong sơn Bạch Thiên Đạo Sinh cùng Quách Thanh, tiên đài trên người, đã sớm chủ động lù ra ngoài đi, đem to lớn tiên đài trung ương, để cho bọn hắn hai cái mặt đối mặt.

Vào lúc này, bất kể là Bắc Vực tu sĩ vẫn là Tôn phủ huyết mạch, trong lòng đều là có chút lo lắng.

Nếu thật sự là động thủ tranh tài, e sợ không có ai sẽ cảm thấy Quách Thanh có thể vượt qua Bạch Thiên Đạo Sinh , bởi vì cái kia dù sao cũng là Tôn phủ thiên kiêu số một, Trúc Cơ cảnh giới bên trong, có thể nói vô địch tồn tại, hướng hồ có không ít người đều biết, Quách Thanh ở mười năm này bên trong, vốn là cũng trước sau cùng Bạch Thiên Đạo Sinh giao thủ qua vài lần, mỗi một lần đều thua, hai người thực lực chênh lệch, hẳn là còn là phi thường lớn. . .

Nhưng nếu chỉ là tiếp ba chương, độ khó vừa tựa hồ không có cao như vậy. . .

. . .

. . .

"Chuẩn bị sẵn sàng?"

Bạch Thiên Đạo Sinh nhàn nhạt nhìn về phía Quách Thanh sư tử, nói:
"Lần này ta sẽ không giống như trước kia như vậy nhường ngươi!"

"Ít nói nhảm!"

Quách Thanh sư tử trên mặt lộ ra một vết vẻ chán ghét: "Bất kể là trước đây vẫn là sau đó, ta chưa bao giờ cần ngươi để qua!"

Vừa nói chuyện, nàng nhưng cũng biểu hiện vô cùng chăm chú, hít sâu một hơi, hai chân đứng lại tiên đài trên, tựa như cây già cắm rễ cùng đại địa, cả người cũng giống như là cùng cái này một phương tiên đài dung hợp lại cùng nhau, quanh thân linh tức một tia một tia hiện lên, quần quanh ở nàng quanh người, làm cho nàng cái kia sạch sẽ mà mộc mạc góc áo, bị gió mát thổi, bay phàn phật, giống như là muốn lãng không bay đi!

Người chung quanh cảm ứng nàng quanh thân linh tức, trong lòng đều không khỏi có chút kính phục.

Quách Thanh linh tức rõ ràng không phải mạnh nhất loại kia, nhưng cũng dị thường thuần túy, thuần túy tới cực điểm loại kia, trong lòng không khỏi thâm nghĩ, chẳng trách nàng có thể đoạt được sản ma số một, cái này một thân linh tức, thực sự không biết trước sau túy luyện bao nhiêu lần, càng đến tinh thuần như thế.

"Ngươi vẫn là như thế không có căn do kiêu ngạo, chỉ tiếc ngươi vẫn không hiểu rõ một chút!"

Bạch Thiên Đạo Sinh nhìn Quách Thanh sư tử, đáy mắt tựa hồ cũng lóe qua một vết ý khen ngợi, nói: "Kiêu ngạo đều là phải có tư bản, ngươi cũng không tệ lắm, nhưng ngươi dù sao còn chỉ là cái Bắc Vực tu sĩ mà thôi, hơn nữa. . . Là ta nhất gặp qua nhất không thông minh Bắc Vực tu sĩ!"

Hắn nhẹ nhàng nói, sau đó thân hình khẽ nhúc nhích, đột nhiên liền một chưởng đập tới.

Chu vi chư tu, một trái tim không khỏi nhắc tới cuồng hống.

Chẳng ai nghĩ tới, Bạch Thiên Đạo Sinh lại còn nói động thủ liền động thủ, tựa hồ một điểm chuẩn bị cũng không có, cái kia dù sao cũng là có thực lực đoạt được sản ma thứ nhất người a, Bạch Thiên Đạo Sinh chính là thực lực lại mạnh, không cũng có thể thoáng chăm chú một ít sao?

Như vậy nhẹ nhàng một chưởng, cũng như là cùng đối phương đùa giỡn giống như, đừng nói là cái kia điên nữ, coi như là chúng ta. . .

Ầm! Ầm! Ầm!

Cái này một ý nghĩ còn chưa lóe qua thì tất cả mọi người bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

Bạch Thiên Đạo Sinh cái kia một chưởng kích đến nửa đường, lại mãnh đến bùng nổ ra ba đạo tiếng sấm.

Mỗi bùng nổ ra một tiếng sấm rền, hắn cái kia một chưởng lực lượng, liền mạnh mấy lần, đợi đến ba tiếng tiếng sấm vang lên, hắn cái kia một chưởng dĩ nhiên đánh tới Quách Thanh sư tử trước người, mà cái kia một chưởng lực lượng, cũng thành linh đạt đến lôi đình vạn quân trình độ, thiên địa đều phảng phát bị một chưởng này ảnh hưởng, tiên đài trên hư không, xuất hiện liên tục ba đạo hư không rút lại, một vòng một vòng lay động ra. . .

"Kẻ này thật ác độc. . ."

Cái này một chốc, Phương Quý trong lòng cũng không nhịn được lấy làm kinh hãi.

Hắn từ vừa mới bắt đầu, liền cảm thấy Bạch Thiên Đạo Sinh cái này ba chương, nhất định sẽ không đơn giản, nhưng cũng không nghĩ tới, Bạch Thiên Đạo Sinh lại vừa lên đến liền triển khai thủ đoạn như vậy, trước Phương Quý khắp cả duyệt quần kinh lúc, đã từng thấy qua liên quan tới loại này bí pháp ghi chép, vốn là bắt nguồn tại nước Tề một cái nào đó tên gọi Lôi Tiêu đạo tiên môn, một khi triển khai, chương lực liên tiếp tăng vọt, lực lượng vượt xa tự thân. . .

Cái này đã là rất nhiều người dùng để liều mạng chiêu pháp, nhưng trong tay Bạch Thiên Đạo Sinh, lại dễ dàng như thế phát huy ra.

"Hà?"

Nói thì chậm, diễn thì nhanh, Quách Thanh sư tử đón chương lực kia, cũng là không khỏi thay đổi sắc mặt, nếu là chính diện tranh tài, như vậy lúc này nàng nhất định sẽ lựa chọn tránh né mà không phải gắng đón đỡ, có thể nếu vừa bắt đầu liền nói muốn tiếp cái này ba chương, nàng liền chỉ có mạnh mẽ chống đỡ đi xuống, liền nàng chỉ có thể mãnh đến cắn răng một cái, bỗng nhiên giơ tay, điều động đầy trời chương ảnh, thẳng hướng Bạch Thiên Đạo Sinh đến đón.

Thái Bạch tông bí truyền, Đại La Từ Bi Thủ!

Bạch Thiên Đạo Sinh tập ba đạo chương lực tại một chương, lực lượng mạnh mẽ, Quách Thanh sư tử lúc này liền triển khai Đại La Từ Bi Thủ, đầy trời đầy đất đều là chương ảnh, giống như là dùng mấy chục chương, đi phân hoá cũng tiếp xuống Bạch Thiên Đạo Sinh cái kia một chương, cũng coi như là ứng đối xảo diệu!

"Khách" "Khách" "Khách "

Trong hư không bỗng nhiên vang lên đinh tai nhức óc tiếng nổ vang vang lên, vô tận cuồng phong từ bọn họ chưởng lực tương giao chỗ lan tràn ra, thổi đến chu vi chur tu liền con mắt cũng không mở ra được, chỉ có thể cảm giác được, bên tai như là vang lên liên tiếp sấm rền.

Đội đến này cuồng phong tan hết, mọi người mới quay đầu nhìn sang, nhất thời đều kinh hãi.

Một chưởng này kết quả ngoài dự đoán mọi người, Bạch Thiên Đạo Sinh cùng Quách Thanh hai người vị trí lại không có mảy may biến hóa.

Nói cách khác, Quách Thanh lại thật là mạnh mẽ tiếp xuống cái kia một chưởng, cũng không lui lại nửa bước.

Nếu nói là khác nhau, chỉ là ở chỗ lúc này Bạch Thiên Đạo Sinh vẫn là biểu hiện nhàn nhạt, sắc mặt không có mảy may biến hóa, nhưng Quách Thanh quanh người linh tức, cũng đã âm đậm rồi rất nhiều, rõ ràng chính là nàng vừa nãy vì tiếp xuống cái kia một chưởng, đã tiêu hao rất nhiều pháp lực!

"Ngươi thật tốt!"

Bạch Thiên Đạo Sinh nhàn nhạt nói: "Bất kể là lực đạo bất bí vẫn là chưởng lực, đều vừa đúng, tựa như ta trước nói, ngươi là một cái cùng Bắc Vực tu sĩ người khác nhau, ta coi trọng ngươi, cho nên mới lần lượt cho ngươi cơ hội, ngươi lẽ nào vẫn không biết sao?"

"Cần gì nói những lời nhảm nhí này?"

Quách Thanh sư tử lạnh lùng nói: "Mười năm trước trận chiến đầu tiên, nhưng là ngươi bại bởi ta!"

Mọi người xung quanh nghe vậy, lập tức lại là tất cả xôn xao.

Rất nhiều người chỉ biết là Quách Thanh trước sau cùng Bạch Thiên Đạo Sinh giao thủ qua vài lần, mỗi một lần đều là đại bại, lại không người nào biết, nguyên lai bọn họ hai người ở mười năm trước liền đã từng giao thủ, hơn nữa lần thứ nhất giao thủ thời điểm, lại là Bạch Thiên Đạo Sinh bại?

Cái này sao có thể?

Bạch Thiên Đạo Sinh nhưng là Tôn phủ thiên kiều số một, hẳn từ Trúc Cơ sau khi, liền từ chưa bị bại a. . .

"Chỉ có trận chiến đó mà thôi, hơn nữa ta rất nhanh liền đã chứng minh, ngươi không bằng ta!"

Bạch Thiên Đạo Sinh nghe được Quách Thanh, sắc mặt cũng là hơi chìm xuống, lạnh giọng mở miệng, cùng lúc đó, quanh người hẳn lại lần nữa pháp lực ngưng tụ, theo những kia pháp lực hiện lên, chu vi trong hư không, lại xuất hiện một mảnh bầu trời đêm, trong bầu trời đêm, một viên một viên tinh thần có vẻ cực kỳ chói mắt, dần dần thấp sáng, cuối cùng lúc đã xuất hiện đầy đủ gần trăm viên, đoạt đi trong thiên địa tất cả ánh sáng.

"Tôn phủ bí pháp. . ."

"Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân, lại thứ hai chương liền đã triển khai Tôn phủ bí pháp. . ."

Thấy được tình cảnh này, không biết bao nhiêu người kinh hãi.

Tôn phủ bí pháp, từ trước đến giờ là Tôn phủ huyết mạch lại lấy ngăn địch thủ đoạn mạnh nhất, thường thường đều sẽ ở thời điểm mấu chốt nhất mới sẽ triển khai ra, nhưng Bạch Thiên Đạo Sinh bây giờ lại thái độ khác thường, thứ nhất chương liền vận dụng Lôi Tiêu ba chương như vậy mạnh mẽ bí pháp, thứ hai chương liền đem Tôn phủ bí pháp cũng triển khai ra,

hơn nữa từ hấn lúc này xúc động dị tượng đến xem, bí pháp của hấn, đã cường tới cực điểm.

Tôn phủ bí pháp, hầu như tất cả Tôn phủ huyết mạch, đều sẽ tu tập, nhưng thiên tư không giống, hỏa hầu tự nhiên cũng cách biệt rất lớn.

Lúc trước Phương Quý đã đánh bại Lục Chân Bình, chỉ là có thể xúc động mấy viên Tinh thần chi lực mà thôi, mà đi tới Tôn phủ sau khi, nhận thức Thanh Vân Gian, Bạch Thiên Mặc mấy người, thì lại có thể xúc động hơn ba mươi viên Tinh thần chi lực, cái này cũng đã là trong đó người tài ba, nhưng là lúc này Bạch Thiên Đạo Sinh, bí pháp vừa hiện, lại có tới chín mươi chín viên Tinh thần chi lực lóng lánh, đã là đạt đến cảnh giới tối cao!

"Sau đó ngươi có thể thắng ta, đó là bởi vì, ngươi tu hành điều kiện, so với ta. . ."

Mà Quách Thanh sư tử nhìn Bạch Thiên Đạo Sinh quanh người dị tượng, cũng là hơi thay đổi sắc mặt, rồi sau đó cắn răng mở miệng.

"Bác Vực tu sĩ, vì sao đều là như vậy si ngu xuẩn cùn?"

Bạch Thiên Đạo Sinh trực tiếp đánh gãy Quách Thanh, tiếng nói vào lúc này, cũng có vẻ hơi uy nghiêm đáng sợ: "Các ngươi quái thiên quái địa, nhưng dù sao không chịu tự trách mình, người yếu từ nhỏ liền muốn bị thống ngự, chỉ có cường giả mới có thể hưởng lấy hết tất cả, Tôn phủ đối xử các ngươi không tệ, đã cho các ngươi rất nhiều từ người yếu bên trong đi ra cơ hội, nhưng các ngươi lại không hăng hái, lại còn nếu muốn lại trở về. . ."

"Đã như vậy, ta liền muốn để ngươi rõ ràng, không biết cân nhắc, muốn trả giá cao. . ."

Bạch Thiên Đạo Sinh tiếng nói, cũng không biết là nói cho Quách Thanh nghe, hay là nói cho phía dưới những kia hẻm Phế Nhân tu sĩ nghe, hay hoặc là nói, chính là nói cho trận này thiên thiên vạn vạn Bắc Vực tu sĩ nghe, tiếng nói lạnh lùng nghiêm nghị, vang vọng ở tất cả mọi người bên tai.

Mà ở cái này lời còn chưa dứt lúc, quanh người hắn trong bầu trời đêm, cũng đột nhiên tinh mang hội tụ, thứ hai chương đánh lại đây.

Ầm ầm!

Một chương này lực lượng, so với thứ nhất chương, lại mạnh mẽ không biết bao nhiêu lần.

Quả thực dường như trên chín tầng trời cuồng phong giáng lâm xuống, mang theo như bẻ cành khô lực lượng, quét sạch tứ phương.

Khoảng cách hơi gần chút Tôn phủ tu sĩ, hầu như đều không không chế được thân hình của chính mình, bị này cuồng phong dẫn tới một cái lão đảo, chỉ có vận chuyển toàn lực pháp lực, mới có thể bảo đảm chính mình vững vàng đứng lại, mà không bị cái kia một chương dư thế cạo ngã xuống đất.

Mà chính diện đối mặt một chương này, Quách Thanh sư tử thì lại càng là răng bực cắn chặt, nòng vào lúc này, không chút nghĩ ngợi, đột nhiên rút kiếm ra khỏi vỏ, chỉ là dù sao bọn họ lúc này không phải luận võ tranh tài, cho nên nàng rút kiếm sau khi, cũng không có vung kiếm phản kích, mà là một thân pháp lực, đều theo một kiếm này ngưng tụ, rồi sau đó thân kiếm xoay, nâng ở trước người mình, chính chính đón nhận cái kia một chương.

"Đùng "

Trong hư không vang lên một tiếng vang giòn, rồi sau đó đầy trời cuồng phong dần dần sa sút.

Tất cả mọi người đều mở mắt ra thì trong lòng liền không khỏi hô hô một tiếng, chỉ thấy lúc này Quách Thanh, trong tay kiếm dĩ nhiên cắt thành hai đoạn, mà bản thân nàng, cũng đã lui về phía sau ra vài bước, sắc mặt hiện ra đến tái nhợt dị thường, càng then chột, nhưng là nàng một thân linh tức, vào lúc này thì đã có vẻ ảm đạm không ngớt, tựa hồ tiêu hao đã tận, không dư thừa mảy may. . .

Nàng lúc này vẫn không có bị thương, người thường thoát nhìn, tựa hồ chưa rơi xuống bao nhiêu hạ phong.

Có thể ở hành gia trong mắt, lại đều biết, nàng lúc này đã là cung giương hết đà.

"Quách Thanh tiên tử. . ."

"Nữ oa kia nàng. . ."

Chân núi phía dưới, những kia hẻm Phế Nhân bên trong tu sĩ thấy cảnh ấy, đều đã không khỏi lo lắng đi về phía trước ra vài bước, một trái tim đều huyền đến cuống họng, bọn họ tuy rằng tu vị cũng bao nhiêu bị hao tổn, nhưng nhãn lực lại chưa biến, lúc này tự nhiên đều xem xáy ra vấn đề, trong lòng tất nhiên là lại nôn nóng lại lo lắng, mà ở xa xôi hơn, những kia Tiên môn trong người, vào lúc này cũng đều sốt sáng lên.

"Đứa kia thật tốt thâm độc, hẳn chính là đang bắt nạt sư tỷ bình thường tu hành tài nguyên quá kém, pháp lực tinh khiết lại không đủ, vì lẽ đó tới hai chương liền trước tiên làm cho sư tỷ tiêu hao có pháp lực, sau đó sư tỷ sẽ không có bất kỳ dư lực tiếp hẳn thứ ba chương. . ."

Liền ngay cả Phương Quý, lúc này cũng không khỏi nhú mày, tầng tầng hướng về trên đất gất một cái.

"Hiện tại người mạng, đã ở trong tay ta. . ."

Bạch Thiên Đạo Sinh về mặt hồ hững, có loại đem tất cả thể cuộc chưởng không ở trong tay bề nghệ thái độ, ánh mắt của hắn vô tình hay cố ý, đảo qua bên dưới ngọn núi mặt những kia hẻm Phế Nhân tu sĩ, rồi sau đó sắc mặt hồ hững, nhìn về phía Quách Thanh sư tử, bàn tay chậm rãi nâng lên.

"Người chịu vì những thứ này người, lãng phí đi một cái để cho mình vươn mình cơ hội, vậy này chút người lại có nguyện ý hay không vì người, từ bỏ rời đi Tôn phủ cơ hội?" Hắn nhìn Quách Thanh sư tử, trên mặt vẻ mặt, lại có vẻ vô cùng chăm chú, hơn nữa rất có thành ý: "Hay hoặc là nói, người có thể vào lúc này nghĩ phải hiểu, chân chính thả xuống cái kia vô vị kiêu ngạo, hướng về ta chịu thua. . ."

Quanh người hắn chưởng lực đã ngưng tụ lên, nghiêm túc nói: "Đây là người cuối cùng cân nhắc cơ hội!"

"Ta chỉ là có chút không rõ. . ."

Quách Thanh sư tử hít một hơi thật sâu, sắc mặt tái nhợt nổi lên chút phần nộ đỏ ửng: "Người vì sao đều là không chịu buông tha chúng ta?"

Bạch Thiên Đạo Sinh hơi ngẩn người ra, sau một chốc, mới nhàn nhạt đã mở miệng: "Con kiến tại sao tổng nghĩ bay lên trời?"

"Chó lợn vì sao tổng nghĩ có thể cãi lời chủ nhân mệnh lệnh?"

"Các người Bắc Vực tu sĩ, vì sao đều là không nhìn rõ vận mệnh của mình?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 315: TẬN TỎA NGẠO KHÍ

Bạch Thiên Đạo Sinh nói ra cuối cùng câu nói kia, hấn một thân linh tức, đã lần thứ hai ngưng tụ lên.

Cùng Quách Thanh không giống, hấn một thân linh tức, quả thực mênh mông cuộn cuộn, vô cùng vô tận, liên tiếp triển khai như vậy tiêu hao pháp lực hai chương sau khi, tự thân pháp lực lại như là không có chịu đến cái gì ảnh hưởng, mà theo hấn một thân pháp lực ngưng tụ, quanh người cuồng phong gào thét, đứng ở hấn đối diện Quách Thanh sư tử, hoặc nói tất cả Bắc Vực tu sĩ, vào lúc này cũng đều sắc mặt thảm biến thành màu trắng. . .

mặc cho ai nấy đều thấy được, Bạch Thiên Đạo Sinh một chương này, Quách Thanh là tuyệt đối không tiếp được , bởi vì một chương này xuất hiện, vốn là Bạch Thiên Đạo Sinh cố tình làm, hấn là cố ý trước tiên tiêu hao hết Quách Thanh tất cả pháp lực, làm cho nàng ở không có một chút nào phần thắng tình huống xuống, lại đến đón mình thứ ba chương, đơn giản tới nói, chính là cái này thứ ba chương, trực tiếp đem Quách Thanh giá đến chặt đầu trên đài. . .

Hấn nói không sai, lúc này Quách Thanh, tính mạng đã nắm giữ ở trong tay hấn.

"Ong ong ong. . ."

Bạch Thiên Đạo Sinh lúc này pháp lực càng là ngưng tụ càng nhiều, một tầng một tầng trải ra ở chính mình quanh người, thế tựa hồ so với phía trước

hai chưởng còn khùng bố hơn, nhưng hấn không vội vã tích súc lực đạo, lại thông thả trực tiếp ra tay, mà là lẳng lẳng nhìn Quách Thanh.

Tất cả mọi người đều rất rõ ràng, hấn đây là đang đợi Quách Thanh chính mồm chịu thua.

"Bác Vực tu sĩ vận mệnh. . ."

Mà Quách Thanh sư tỷ lúc này đôi mắt Bạch Thiên Đạo Sinh cái kia hầu như không cách nào địch nổi pháp lực, cả người đều vô cùng phần nộ, nàng không có nửa phần muốn chịu thua ý tứ, trái lại bỗng nhiên trong lúc đó cắn răng một cái, đem một viên linh khí đan nhét vào trong miệng, sau đó dùng hết toàn lực, đem chính mình đã còn lại không có mấy pháp lực mạnh mẽ tăng đứng lên, phản đi về phía trước một bước: "Cái này vận mệnh là cái gì?"

"Lẽ nào cho người làm trâu làm ngựa liền là chúng ta trời sinh vận mệnh sao?"

Nàng cắn chặt hàm răng: "Sư phụ của ta đã không dạy cái này, vì lẽ đó ta không tin!"

. . .

. . .

Nàng lúc này tiếng nói cũng không vang dội, nhưng bởi vì chu vi quá yên tĩnh, những câu nói này nhưng xa xa truyền ra ngoài, nghe vào không cùng người trong tai, liền sinh ra không giống phản ứng, Tôn phủ các quý nhân, hơi ngẩn người ra sau khi, trên mặt đều lộ ra thiếu kiên nhẫn vẻ mặt, mà Bắc Vực các tu sĩ, lại có kinh hãi không ngớt, trái phải chung quanh, muốn từ những người khác trên mặt nhìn thấy một loại chê cười vẻ mặt. . .

Nữ nhân này, bây giờ nói nhất định là lời điên khùng có đúng hay không?

Ta bình thường biết điều làm người, an toàn là số một, như vậy mới là chính xác sống pháp có đúng hay không?

Chỉ là nhìn thấy người khác trên mặt, đều chỉ có giống như chính mình vẻ khiếp sợ thì bọn họ mới đột nhiên cảm giác thấy trong lòng hốt hoảng: "Chuyện gì xảy ra, những thứ này đạo lý rõ ràng rất ngây thơ, tại sao hết lần này tới lần khác lập tức liền nói tiến vào trong lòng ta đi tới?"

Mà ở xa xôi hơn, những kia tiên môn thủ lĩnh cùng với Cổ Thông trưởng lão mấy người, vào lúc này thì lại đều trầm mặc lại, không người nào biết lão gia hỏa này trong lòng xúc động lớn bao nhiêu, có lẽ bọn họ căn bản một điểm xúc động cũng không có, Tu hành giả dù sao không phải phạm nhân, tâm chí đều một cái so với một cái kiên định, coi như là núi Thái sơn sụp ở phía trước cũng không đổi màu, huống chi là như thế trẻ con giận hờn mấy câu nói?

Nhưng dù như thế nào, cái kia trong trầm mặc, trước sau khiến người cảm thấy một loại khác lực lượng, cực kỳ ngọt ngào.

"Cái kia. . . Chính là người tự tìm. . ."

Mà Bạch Thiên Đạo Sinh đang nghe Quách Thanh lời nói sau, sắc mặt cũng bỗng nhiên biến đến mức dị thường âm trầm, hắn đột nhiên nhẹ nhàng nâng bước, về phía trước bước ra một bước, ở hắn quanh người, cái kia sức mạnh vô cùng vô tận, ngay vào lúc này cuộn cuộn như thiên uy, bỗng nhiên đều theo hắn như thế một cái nho nhỏ động tác mà về phía trước nghiêng đi qua, như núi xanh treo ngược, chỉ là động tác này bản thân, liền cụ vô tận sức mạnh to lớn. . .

Sau đó Bạch Thiên Đạo Sinh liền nhẹ nhàng đẩy chưởng, hướng về Quách Thanh đè xuống.

Ở người tu hành xem ra, một chưởng này thực sự là chậm có thể, tựa hồ Bạch Thiên Đạo Sinh cũng không vội đem một chưởng này ghìm xuống ở Quách Thanh trên người, mà là cho nàng một cái cân nhắc thời gian, hẳn chỉ là mặt không hề cảm xúc, đem cái kia vô cùng lực lượng đưa tới.

Dáng dấp kia, rất giống là đao phủ đang chậm chậm múa đao chém về phía phạm nhân cái cổ.

"Quách Thanh tiên tử. . ."

Dưới chân núi hẻm Phế Nhân các tu sĩ muốn rách cả mí mắt, rốt cục không kiềm chế nổi, vội vã vọt lên, bọn họ lúc này đều hiểu, Quách Thanh hoàn toàn có thể chịu thua, thậm chí có thể thu hồi trước giúp bọn họ đòi hỏi thân thể tự do, mà nói vậy, cái này cũng là Bạch Thiên Đạo Sinh trong lòng muốn nhất, nếu như Quách Thanh như vậy làm, nàng không những không có tính mạng chi ngu, ngược lại sẽ ở Tôn phủ trong một bước lên trời. . .

Nhưng nàng hết lần này tới lần khác không chịu làm như thế, chẳng lẽ mình những thứ này người, muốn tro mắt nhìn nàng chịu chết?

Bọn họ rốt cục không nhịn được, hướng về sườn núi bên trong tiên đài vọt tới, chỉ là còn không lao ra vài bước, liền chợt thấy đến sườn núi bên trong, đạo đạo hào quang đan dệt mà tới, hơn mười vị thần ý uy nghiêm đáng sợ Kim Giáp thần vệ ngăn ở trước người bọn họ, mỗi người trong tay đều nắm sắc bén đặc mâu, người cầm đầu lạnh lùng đảo qua những thứ này hẻm Phế Nhân tu sĩ, lạnh giọng nói: "Dám phạm Tôn phủ chi cấm người, giết không tha!"

"Ngược lại đều là một đám cùng Tôn phủ không quan hệ phé nhân, chính là giết, cũng không có gì đáng tiếc chứ?"

Những kia hém Phé Nhân tu sĩ nhất thời kinh hãi, thể xác tinh thần như rơi xuống hầm băng.

Mà ở xa xôi hơn, cũng có rất nhiều Tiên môn trong người, vào lúc này đều sắc mặt đột nhiên biến, đã có người không kiềm chế nổi, lại hừ một tiếng, nhưng rất xa, Tôn chủ nơi cái kia một đỉnh núi, liền như là có vô cùng giống như cao, âm ảnh ở dưới ánh tà dương vô tận kéo dài, gắn vào đỉnh đầu của bọn họ, cái kia một đạo ngọn núi cái bóng, liền như là có lực lượng nào đó, gắt gao ngăn chặn trong lòng bọn họ lửa giận.

"Nhất định phải như thế u mê không tỉnh sao?"

Bạch Thiên Đạo Sinh cái kia một chương, đã ghìm xuống đến Quách Thanh sư tử trước người, hấn đậy mắt tựa hồ có hơi phẫn nộ, nhỏ giọng quát lên: "Người thấy hay không? Người vì bọn họ liều mạng, bọn họ ở người nguy nan thời điểm lại làm cái gì? Bắc Vực tu sĩ, chính là như thế thiên tính lạnh bạc, nhất định không có cái gì lớn khí hậu, người. . . Đã sớm nên nghe ta, cùng ta cùng nhau, thành vì Tôn phủ. . ."

Quách Thanh sư tử ở cái kia vô hình mà khổng lồ dưới áp lực, hầu như cũng bị ép vỡ, nhưng nàng lại phẫn nộ, cắn chặt hàm răng, nhìn Bạch Thiên Đạo Sinh con mắt, lớn tiếng quát lên: "Người tính là thứ gì, cũng chương khống vận mệnh của ta?"

"Người!"

Bạch Thiên Đạo Sinh rốt cục nổi giận, đậy mắt lóe qua một vết tàn khốc, đột nhiên bàn tay tăng nhanh, hướng phía dưới theo rơi đi xuống.

Ầm ầm!

Hắn cái này lật lại chưởng võ xuống, liền như là sớm ở trên trời trôi nổi vô số ngọn núi lớn, bỗng nhiên đồng thời hạ xuống.

thể như võ, tuyệt khó chống đối.

"Xong. . ."

Không biết có bao nhiêu Bắc Vực tu sĩ, vào lúc này đều thống khổ nhắm hai mắt lại.

Cũng không biết làm sao, bọn họ có rất nhiều người cùng Quách Thanh thường không quen biết, thậm chí có rất nhiều người, ở bình thường là đem Quách Thanh coi như phản diện điển hình tới đối xử, mọi người đều cảm thấy đây là một cái tìm đường chết nữ nhân, quá mức ngông cuồng, sớm muộn cho mình đưa tới tử lộ.

Bây giờ, nàng tử lộ quả thực đến rồi.

Nhưng mọi người nhìn ở trong mắt, lại đột nhiên cảm giác thấy ngọt ngào lợi hại, phảng phất vật gì đó, cũng phải tùy theo mắt đi. . .

"Cái kia Bạch Thiên gia tiểu tử thật ác độc, hắn nếu là dựa vào cái này ba chưởng, dựa vào Quách Thanh cái kia nữ oa tính mạng, đem tất cả Bắc Vực tu sĩ ngông nghênh hoàn toàn phá tan a, từ hôm nay trở đi, Bắc Vực tu sĩ ở Tôn phủ, liền ngay cả cái kia trên mặt an ủi mình nội khổ đều không có, chỉ có thể nhận rõ sự thực, vĩnh viễn cam tâm tình nguyện cho Tôn phủ huyết mạch làm nô lệ, lại cũng không dám sinh ra lòng phản kháng. . ."

Xa xa những kia Tiên môn trong người bên trong, bỗng nhiên có người trầm tiếng quát chói tai, đầy mặt không cam lòng.

"A, Đạo Sinh làm việc, thủ đoạn vẫn là quá kịch liệt chút, bây giờ Đế Tôn bế quan nhiều năm, mười chín châu nơi, nghịch phi nổi lên bốn phía, vì

lẽ đó khắp nơi châu phủ, vốn đã dự định thi chút dụ dỗ kẻ sách, làm cho những thứ này Bắc Vực tu sĩ thật tốt hiệu lực, nhưng bây giờ Đạo Sinh như thế một làm, cũng không phải khả năng lại đạt đến một bước này, bất quá, nhờ vào đó nâng uy hiếp một thoáng bốn phương tiên môn, ngược lại cũng không phải là không thể. . ."

Trên đỉnh núi An Châu Tôn chủ, vào lúc này cũng ở trong lòng thâm nghĩ.

Mà ở Tôn phủ bên người Triệu Thông Nguyên, trong lòng nhưng là liên thanh ai thán lên: "Nên, nên nha, mười năm trước, lão phu liền từng nói với ngươi, tính tình không thể như vậy cuồng ngạo, nhưng ngươi nhất định phải không nghe, bây giờ rốt cục rước lấy đại họa sát thân chứ?"

Trong lòng bây giờ lại cũng có chút bi thương, căm giận nghĩ: "Ngươi làm sao liền không thể học một ít ngươi sư đệ?"

Vừa nghĩ, vừa dưới ánh mắt ý thức quét qua, bỗng nhiên ngẩn ngơ.

"Sư đệ đây?"

". . ."

". . ."

"Rầm. . ."

Theo Bạch Thiên Đạo Sinh cái kia một chương đánh rơi, Quách Thanh bên người tiên đài mặt đất, đều đã bị cái kia sức mạnh cuồng bạo rung động đến từng mảnh từng mảnh nát bấy, bay đến giữa không trung, nàng cuối cùng ngưng tụ lại đến chút sức mọn, căn bản không thể ở cái này sức mạnh cuồng bạo phía dưới chống đỡ bao lâu, hầu như trong khoảnh khắc, liền bị

cái kia lực lượng như bẻ cành khô giống như giáng lâm xuống, Quách Thanh thở dài một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Mà Bạch Thiên Đạo Sinh vào lúc này, nhìn Quách Thanh cái kia thanh lệ vô song mặt, trong lòng cũng là run lên, bàn tay hấn vào lúc này tựa hồ cũng chần chờ một chút, bắt quá lại, liền lần thứ hai tàn nhẫn nổi lên tâm đến, lực lượng trái lại càng cuồng bạo hơn, mạnh mẽ chụp rơi xuống.

"Người dám bắt nạt sư tỷ của ta?"

Nhưng cũng liền vào lúc này, bỗng nhiên kêu to một tiếng vang lên.

Bạch Thiên Đạo Sinh trong lòng hơi kinh, nhưng không có quá coi là chuyện to tát, bắt quá ngay sau đó, hấn chợt thay đổi sắc mặt, mãnh đến xoay người lại, thu hồi tất cả chưởng lực, hướng về giữa không trung đẩy đi, đã thấy phía sau hấn, thì đã xuất hiện một toà vài chục trượng to nhỏ Ma sơn, trầm trọng vạn phần, ôm theo đạo đạo vạn vẹo hư không tạo thành quỹ dị đường vòng cung, mạnh mẽ hướng về sau gáy của hấn đập xuống.

Chờ nhàn hết lớn, Bạch Thiên Đạo Sinh tự nhiên là sẽ không để ý tới, nhưng trước mắt lần này, nhưng là chạy đòi mạng đến a. . .

"Ầm ầm!"

Cũng may Bạch Thiên Đạo Sinh phản ứng đúng lúc, quanh thân lực lượng đồng thời hướng về giữa không trung bài đi qua, nhất thời cùng cái kia Ma sơn đụng nhau, sau đó liền nghe được một tiếng ầm ầm vang rền, thế như phong ba giống như kinh phong quét về phía bốn phía, tất cả mọi người đều cả kinh bốn phía phân lui.

Bạch Thiên Đạo Sinh bị cái này Ma sơn một đòn, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, lại mạnh mẽ lui hai bước, vẻ mặt giận dữ, nhìn chăm chú nhìn lại.

Nhìn thấy người tới dáng dấp, hấn nhất thời cau mày: "Là người?"

Mà ở trên đỉnh núi, Tôn chủ nhìn thấy Phương Quý, cũng nhất thời hơi ngần người ra: "Là hấn?"

Tôn chủ bên cạnh, Triệu Thông Nguyên cả người đều đã choáng váng: "Ngọa tào?"

...

...

"Su tử, ta đến giúp ngươi rồi. . ."

Phương Quý thu hồi Ma sơn, cũng không nhìn Bạch Thiên Đạo Sinh một chút, hãy đi trước đem su tử phù lên, Quách Thanh su tử lúc sắp chết, nghe được Phương Quý câu nói kia "Dám bắt nạt su tử của ta", liền đã cảm động tột đỉnh, lúc này nhìn thấy Phương Quý trên khuôn mặt nhỏ nhắn, dẫn theo chút thương tâm vẻ, trong đôi mắt tựa hồ còn có chút nước mắt, còn tưởng rằng hấn là đau lòng chính mình thương, nhất thời rất là cảm động, an ủi: "Đừng lo lắng, thương thể của ta không nặng. . ."

"Ta không phải lo lắng ngươi. . ."

Phương Quý lau một cái trên mặt chính mình nước mắt, uốn lượn nói: "Ta là trong lòng đau chính mình ở Tôn phủ ngày thật tốt. . ."

"Đến cùng rồi. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 316: Không Phục Đánh Một Trận

"Người quá to gan. . ."

Lại nói Phương Quý vung múa Ma sơn, làm cho Bạch Thiên Đạo Sinh xoay người lại chống đối, nhờ vào đó cứu Quách Thanh sư tử đến, nhưng cũng trong nháy mắt làm cho bên dưới ngọn núi bên dưới ngọn núi, vô số người kinh sợ đến mức mất màu sắc, đặc biệt là ở chân núi phía dưới, nào đó gốc đại thụ dưới Thanh Vân Gian cùng Bạch Thiên gia tử muội mấy người, càng là kinh sợ đến mức suýt nữa ngã sấp xuống, bọn họ ngo ngác nhìn tiên đài trên, ánh mắt đều đã trở nên tràn đầy thấp thỏm bất an.

Đúng là tiên đài trên Bạch Thiên Đạo Sinh, thấy có người dám đánh lên mình, vốn cũng giận dữ, nhưng thấy rõ Phương Quý dánh dập sau khi, sắc mặt lại bình tĩnh lại, chỉ là nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, nói: "Trước đây vốn có người hướng về ta cầu xin, nói người cùng với những cái khác Bắc Vực tu sĩ không giống, để ta cho người một cái cơ hội trưởng thành, ta thấy hắn tâm thành, dĩ nhiên đồng ý, còn muốn sau đó muốn thấy người một mặt, nhìn một cái là người như thế nào, lại không nghĩ rằng, người không hiểu quy củ như thế, lại có biết hướng về ta ra tay, đại biểu cái gì?"

"Ta cũng không nghĩ a. . ."

Phương Quý vừa nhắc tới cái này lú, chính là đầy bụng uồn lộn, nói: "Ta có thể không có nghĩ gây sự a, vì không phạm các người nghi kỵ, biết ta chịu bao lớn uồn lộn sao? Rõ ràng ta có thể đoạt sẵn ma ba vị trí đầu, ta đều cố ý thu kình, ta thậm chí đều chuẩn bị kỹ càng sau đó chuyện gì đều

mặc kệ, an tâm qua chính mình qua ngày rồi, Tôn phủ thàng ngày thật tốt a, tài nguyên nhiều, điền tịch nhiều, còn có mấy cái bạn tốt, quả thực áo com không lo, vì lấy lòng người, ta vừa nãy thậm chí còn đang suy nghĩ cho người đưa cái gì lễ đây. . ."

"Ân. . ."

Như thế một phen thực sự trả lời, nhất thời làm cho Bạch Thiên Đạo Sinh ngẩn ngơ, vốn tưởng rằng tiểu quý này sẽ giống như Quách Thanh đồng dạng nói với tự mình một đồng đạo lý lớn đây, không nghĩ tới hẳn trả lời đúng là chân thực như thế, nhất thời phản không biết nên làm sao nhận!

Nhìn Phương Quý trong ánh mắt, không khỏi lấy ra một vệt ý nghi hoặc.

"Có thể then chốt là. . ."

Phương Quý nói đến chỗ này, lại bỗng nhiên tiếng nói xoay một cái, mãnh đến vỡ một cái bắp đùi, nói: "Các người làm việc quá bắt nạt người a!"

Bạch Thiên Đạo Sinh nghe vậy, lông mày nhất thời cau lên đến.

Mà Phương Quý tiếng nói bên trong thì lại dẫn theo chút căm tức cùng tức giận, kêu lên: "Các người Tôn phủ bản lãnh lớn, tiên môn đánh không lại các người, liền chỉ có nghe các người, cho các người tiến công chỗ tốt, vậy cũng liền thôi, Tôn phủ huyết mạch là chính các người người, có chuyện tốt đương nhiên các người trước tiên quan trọng chính mình, Bắc Vực tu sĩ phân tới tay bên trong không khỏi ít một chút, điều này cũng cũng thôi, có thể các người thế nào cũng phải cấp người lưu lại con đường sống chứ?"

"Làm việc ăn com, thiên kinh địa nghĩa, hẻm Phế Nhân bên trong tu sĩ, đã không có cách nào cho người làm việc, các người không cho com ăn, ta

cũng có thể hiểu được, có thể các người không thể liền đem người giam ở đây, nhốt vào chết, không khiến người đi tìm những khác bát ăn cơm a?"

"Sự tử của ta chỉ là nghĩ cấp người cầu điều đường sống, người rồi lại nhảy ra ngoài không nghe theo. . ."

"A. . . Quá!"

Phương Quý nói đến chỗ bực tức, tầng tầng hương về trên đất gặt một cái, phần nộ nói: "Ta chỉ hỏi người, có các người như vậy bắt nạt người sao?"

Trên núi dưới núi, trong nháy mắt hoàn toàn yên tĩnh.

Phảng phất có một loại nào đó hơi thở ngọt ngào, vào lúc này như là mây đen giống như bao phủ ở trên đỉnh núi.

Mà Bạch Thiên Đạo Sinh lúc này nhìn Phương Quý tầm kia giận dữ mặt, nhưng cũng trầm mặc lại, hấn tựa hồ xem thường cùng Phương Quý tranh luận, mặt không hề cảm xúc nhìn Phương Quý một lát, mới lạnh nhạt nói: "Tôn phủ tự có Tôn phủ quy củ, không thể bị các người hồng ròi chuyện!"

"Ha ha. . . Quá!"

Phương Quý lại đi trên đất gặt một cái, nói: "Cái kia dựa vào cái gì muốn đem Tôn phủ quy củ dùng đến trên đầu chúng ta?"

Bạch Thiên Đạo Sinh nghe được câu này, càng như là nghe được cái gì tốt cười chuyện cười giống như, chính là hấn tầm kia lãnh đạm trên mặt, đều tựa hồ lộ ra chút ý chê cười, nhàn nhạt nói: "Bác Vực tu sĩ, si ngu xuẩn cùn, chỉ biết nội đấu, mè khen mè dài đuôi, vốn là cấp thấp huyết mạch, nếu như không có ta Tôn phủ giáo hóa, các người những người này yên có

hôm nay? Hiện nay, Tôn phủ cho các người siêu nhiên tại chúng cơ hội, cho các người chia sẻ đại đạo khả năng, các người lại không nghĩ tới báo ân, tự cam đoạ lạc, người như vậy, giữ lại thì có ích lợi gì?"

Phương Quý nghe xong lời này, sắc mặt đều có vẻ hơi ngạc nhiên, ngờ ngạc nói: "Người là thật cảm thấy Tôn phủ huyết mạch hơn người một bậc?"

Bạch Thiên Đạo Sinh hai tay chấp ở sau lưng, ngạo nghễ nói: "Đó là tự nhiên!"

"Ha ha ha. . . Quá!"

Phương Quý dùng sức gắt một cái trọng, quát lên: "Các người Tôn phủ trâu oa, tổ tiên từng ra người hùng mạnh, liên đới các người những thứ này đòi đòi con cháu cũng theo thom lây, Bắc Vực tu sĩ tổ tiên không đánh qua các người, hiện tại con cháu bị khổ có thể có lời gì nói, nhưng hiện tại các người được tiện nghi còn ra vẻ, không chỉ muốn bắt nạt người, còn muốn nói gì nữa nhân gia huyết mạch thấp kém, trời sinh liền hẳn là được bắt nạt. . ."

Hắn tiếng nói dần dần lạnh xuống, sắc mặt ít có chăm chú, lắc đầu nói: "Cái kia Phương lão gia ta nhưng là không phục người!"

Bạch Thiên Đạo Sinh lông mày không nhìn được cau lên đến, nếu bàn về giảng đạo lý, Phương Quý những câu nói kia quả thật không đến nỗi ảnh hưởng đến hắn, bất quá cái này một tiếng tiếp theo một tiếng hướng về trên đất phun nước bọt âm thanh, lại thực sự là để hắn cảm giác có chút được ảnh hưởng, vào lúc này, nói chuyện cũng không khỏi có chút không đủ trầm ổn, lạnh lùng nhìn về phía Phương Quý, nói: "Sự thực đã là như thế, người có tức giận hay không, lại có cái gì tương quan?"

Phương Quý mi mắt chìm xuống, ông tay áo bắt lên, nói: "Vậy thì đến đánh một trận, nhìn Tôn phủ huyết mạch là có hay không hơn người một bậc!"

Bạch Thiên Đạo Sinh ánh mắt lạnh lùng, không chút nào giấu vẻ trào phúng: "Chỉ bằng ngươi?"

Lúc này trên núi dưới núi, nhất thời có hay không người bật cười lên, trước đây Phương Quý nhảy ra ngoài, cứu Quách Thanh, bọn họ còn cảm thấy có chút giận dữ, nhưng bây giờ chợt nghe Phương Quý muốn khiêu chiến Bạch Thiên Đạo Sinh, lại nhất thời cảm giác được một loại ý hoang đường. . .

Đây cũng là Bạch Thiên Đạo Sinh a!

Đường đường Tôn phủ thiên kiều số một, Trúc Cơ cảnh bên trong vô địch tồn tại!

Dù là Quách Thanh bực này đoạt sẵn ma thú nhất người, ở hãn dưới tay, đều sống không qua ba chương, bây giờ cái này tên điều chưa biết khi con, lại nói khoác không biết ngượng muốn khiêu chiến Bạch Thiên Đạo Sinh, liền nhất thời nhượng bọn họ cảm giác phi thường có thể nở nụ cười.

Đặc biệt là Phương Quý nhỏ tuổi, thoát nhìn đủ so với Bạch Thiên Đạo Sinh lùn một chút cái đầu, trên mặt tính trẻ con chưa tiêu, liền càng cảm thấy thú vị.

Cái này so với bộ ngựa đấu xe còn muốn có vẻ buồn cười!

"Đúng, chỉ bằng ta!"

Bạch Thiên Đạo Sinh cái kia sợi xem thường sức lực, cũng làm cho Phương Quý trong lòng nổi lên châm lửa khí, chống nạnh nói: "Không phục

đến thử xem?"

Vừa nói vừa chỉ mình mũi, quát to: "Ta như thua, đầu người người cầm, người như thua, cái kia bình Thanh. . ."

Vừa định gõ gạch đấm chân, buộc Bạch Thiên Đạo Sinh đáp ứng đem cái kia bình Thanh Thiên Bạch Lộ lấy ra đánh cược, bên cạnh Quách Thanh sư tử đã có chút sốt sắng kéo hẳn lại, thấp giọng nói: "Sư đệ, người không nên vì ta ra mặt, đũa kia tuy rằng đáng ghét, nhưng hẳn một thân bản lãnh. . ."

"Không có chuyện gì!"

Phương Quý xoay người động viên sư tử, nói: "Sư tử, ta không giống người như vậy lòng tốt, đồng ý vì người khác lãng phí sẵn ma ba vị trí đầu cơ hội, bất quá hẳn mới vừa nói cái kia lời nói, ta là thật sự nghe không vô, họ Bạch, người nếu thật sự có gan, cũng đừng bắt nạt nhà ta cái bụng đều không ăn no qua sư tử, hai người chúng ta tranh tài một phen, người như thua, liền đem cái kia bình Thanh Thiên Bạch. . ."

"Lăn xuống đài đi thôi!"

"Cũng không tát ngâm đái chụp chụp chính mình, lại còn muốn khiêu chiến Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân?"

"Bắc Vực tu sĩ, si ngu ngu ngốc, nông cuồng tự đại, quả nhiên trời sinh chính là cấp thấp huyết mạch. . ."

". . ."

". . ."

Chu vi sườn núi bên trong, bên dưới ngọn núi mặt, bỗng nhiên lại vang lên một mảnh tiếng gào to.

Coi như là ở cái này tiên đài trên, cũng không có thiếu người đều lộ ra cái kia khinh bỉ cười gằn về mặt, chế giễu giống như nhìn Phương Quý.

Cái này nhiều tiếng trào phúng kéo tới, Phương Quý bỗng nhiên trầm mặc lại.

Trong lòng bỗng nhiên có loại cảm giác kỳ dị bốc lên tới, như là có cỗ tử hỏa ở đốt.

Hắn vốn là cái làm chuyện cẩn thận, trước cũng là không muốn nhìn thấy Quách Thanh sư tử thật là bị người đánh chết, lúc này mới không kiềm chế nổi, vọt ra, dù là nói ra trong lòng mình vẫn đang nghĩ tới nói, cũng chỉ là vì bác bỏ Bạch Thiên Đạo Sinh mà thôi, cũng không phải thật là nghĩ muốn thay Bắc Vực tu sĩ làm những gì, nhưng là bây giờ, nghe những người kia cười nhạo, hắn lại thật là cảm thấy có chút không thoải mái. . .

Liền, hắn ở vô số lạnh lùng chế giễu, cùng bên cạnh Quách Thanh sư tử lo lắng về mặt bên trong, bỗng nhiên lạnh lùng quét chu vi mọi người giống như, bỗng nhiên trong lúc đó, phi thân lên, thân hình tựa như một con chim nhọn, đột nhiên quăng vào cách đó không xa, vẫn còn Tiểu Giới thần bí trong vòng vây Vân quốc ma vực bên trong, mà hậu thân ở giữa không trung, lộ tiếng hét lớn: "Đều mẹ nó ít nói phỉ lời, là thật hay giả trên nắm tay xem hư thực, tiểu gia ta liền ở ngay đây chờ, họ Bạch, người như quả thật là có bản lĩnh, liền đi vào cùng ta tranh đấu một tràng, cái kia bình Thanh Thiên Bạch Lộ. . ."

Lựa chọn nhập ma vực, cũng là Phương Quý sớm nghĩ kỹ, cùng với những cái khác người tách ra, liền có thể đỡ phải có người hướng mình ám ném đá giấu tay.

Mà nhìn thấy Phương Quý nhập ma vực, ở bên trong trắng trợn khiêu khích, chu vi mọi người nhất thời lại tất cả xôn xao.

Bọn họ thậm chí có chút khó có thể tưởng tượng, cái này Bắc Vực dung mạo không sâu sắc tiểu quý đầu, lại thật sự nghĩ muốn khiêu chiến Bạch Thiên Đạo Sinh?

Liên ngay cả Bạch Thiên Đạo Sinh, vào lúc này cũng không khỏi nhú mày đến.

"Ngu ngốc tiểu nhi, nói khoác không biết ngượng, trước hết để cho mỡ gia đến gặp gỡ một lần ngươi. . ."

Bất quá cũng còn không chờ Bạch Thiên Đạo Sinh nói ra đáp án đến, tiên đài trên, chợt có một người vượt ra khỏi mọi người, lệ tiếng hét lớn, có người nhận ra thân phận của hắn, chính là lần này sẵn ma xếp hạng bảy mươi hai một cái Tôn phủ huyết mạch, Trúc Cơ trung cảnh tu vị, phương bắc thần điện kim giáp, hắn đại khái lúc trước nhìn thấy Phương Quý xếp hạng ở trên hắn, đã sớm lòng tràn đầy không phục, lúc này liền bỗng nhiên giành trước ra tay.

Người trên không trung, liền đã trường thương ra tay, thân thương vẽ ra một tia chớp quán quanh đường vòng cung, thẳng tắp về phía trước đâm rơi xuống, ở hắn cái này đâm ra một thương lúc, người còn ở cái kia Tiểu Giới thân bi ở ngoài, một thương này lực lượng tích trữ tới cực điểm thì liền đã đến Phương Quý trước người.

"Tốt, Huyền Nhai huynh, giết hắn. . ."

"Để tiểu quý này biết lợi hại. . ."

Mà nhìn cái kia một đạo hình như có kinh thiên oai thương kinh, cũng không biết có bao nhiêu người kêu lớn lên, quần tình kích cuồng.

Nhưng ngay sau đó sau một khắc, Ma vực trong Phương Quý, đột nhiên một bước về phía trước đạp đi ra, thân hình hấn cực nhanh, quanh thân cuồng phong quay chung quanh, linh tức cuộn cuộn, một cước đạp ở người này ngực, liền đem hấn từ giữa không trung đạp xuống đến trên đất, đạp miệng phun máu tươi.

"Bá. . ."

Nhìn tình cảnh này, cái kia chính quần tình xúc động mọi người, bỗng nhiên đồng thời yên lặng như tờ, như là bị bóp lấy cái cổ.

"Cái này không được!"

Mà Phương Quý đạp lên cái kia Tôn phủ huyết mạch ngay ngực, ánh mắt chậm rãi đảo qua một đám Tôn phủ huyết mạch, trầm giọng nói: "Cái kế tiếp!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 317: Có Bản Lĩnh Liền Đi Vào

"Lớn mật tiểu nhi. . ."

"Làm càn cuồng đồ. . ."

"Chỉ là Bắc Vực tu sĩ, yên dám đả thương ta Tôn phủ huyết mạch?"

Phương Quý một cước đem cái kia xếp hạng bảy mươi hai Tôn phủ huyết mạch đập lật trên đất sau khi, không biết gây nên bao nhiêu Tôn phủ tu sĩ kinh nộ.

Bọn họ không phải nghĩ nhất định sẽ thắng, chỉ là không nghĩ tới thua đơn giản như vậy, người kia tốt xấu cũng là sấn ma một trăm vị trí đầu người, đường đường thần điện kim giáp, lại vừa đối mặt trong lúc đó liền bại rơi xuống trận đến, cái này không khỏi cũng quá nhanh, quan trọng hơn chính là, hắn bại phương thức, vẫn là như vậy khuất nhục, nhìn thấy hắn bị Phương Quý đập ở dưới chân một màn, những thứ này Tôn phủ tu sĩ nhất thời từng cái từng cái giận phát như điên lên.

"Chọc tổ ong vò vẽ. . ."

Mà Phương Quý đối mặt bên ngoài quần tình kích phẫn, trong lòng cũng hơi giật mình, cảm giác như là phạm vào chúng giận, trong lòng mình cũng có chút bận tâm, vạn nhất những người kia thật sự tất cả đều xông tới làm sao bây giờ?

Vạn nhất nhạ Tôn phủ Kim Đan, thậm chí là Nguyên Anh, trực tiếp đi vào giết chết chính mình làm sao bây giờ?

Vừa nãy giận dữ cấp trên, đúng là không chiều cố muốn những thứ này.

Bất quá hơi suy nghĩ một chút, phát hiện còn thực tại không có biện pháp gì, liền dứt khoát quyết tâm, ngược lại nợ nhiều không lo, con rận quá nhiều rồi không cần, chúng giận đã chọc, vậy thì trêu đến càng to lớn hơn chút đi, sợ đầu sợ đuôi tay chân bị gò bó, trái lại dễ dàng hơn chuyện xấu, cố ý hai tay chậm rãi đặt ở phía sau, dưới chân vẫn đạp lên người kia, kêu lên: "Ít nói nhảm, không phục liền từng tiến vào qua tay!"

"Người. . ."

Bên ngoài đám kia Tôn phủ huyết mạch trở mắt ngoác mồm, trong lúc nhất thời còn coi chính mình nghe lầm.

Bắc Vực tu sĩ bọn họ nhìn nhiều lắm rồi, cuồng vọng như vậy thật là chưa từng thấy, cái này xa lạ một màn, cũng nhượng bọn họ sinh ra một loại cực kỳ cảm giác cổ quái, trong lòng đều đang nghĩ, chẳng lẽ người này là người điên? Hay hoặc là. . . Là thật là có bản lĩnh?

"Chuyện này . . . Cái này tiểu quỷ đầu. . ."

Mà những kia Bắc Vực tu sĩ thấy, thì lại trong lòng nhất thời như lật sóng tát biển, không biết bao nhiêu người, lúc này đã kích động tay đều run cầm cập lên, nhìn Phương Quý ở Vân quốc trong hướng về Tôn phủ tu sĩ hô to hét lớn đáng vẻ, bọn họ rõ ràng cảm giác là đang tìm cái chết, rõ ràng trong lòng thế hẳn cảm giác lo lắng lại sợ hãi, hết lần này tới lần khác huyết mạch nơi sâu xa, lại có chủng vô pháp hình dung cảm giác rung động phù đi ra.

"Xong, xong. . ."

Tôn chủ bên người Triệu Thông Nguyên, lúc này từ trên đỉnh núi nhảy xuống tâm tư đều có, trong lòng kêu rên: "Vốn tưởng rằng chỉ sư tử biết gây chuyện, không nghĩ tới làm sư đệ cũng là cái hồn vui lòng, cái này Thái Bạch tông là làm sao dạy dỗ như thế hai đóa kỳ hoa đến?"

"Ngu ngốc cuồng đồ, ta đến giáo huấn ngươi!"

Bất quá không có đề Phương Quý chờ bao lâu, cái kia tiên đài trên, đã bỗng nhiên có người lộ tiếng hét lớn, đạp không mà lên, chỉ thấy người kia là cái hai mươi tuổi trên dưới nam tử to con, trên người khoác một cái màu đen áo choàng, trên cánh tay quấn quít lấy một cái bạc trắng dải lụa, hấn nhanh chân đi tới Ma vực trong, gầm thét nói: "Ta chính là phía đông thần điện kim giáp Thương Nhật Lệ Hoàng, sẵn ma xếp hạng bốn mươi chín, đến đây lĩnh giáo!"

Vừa nói chuyện, người trên không trung, nhẹ nhàng hướng về Phương Quý cúi người hành lễ.

Mà Phương Quý thấy hấn không có vừa lên đến liền động thủ, cũng là hơi ngần người ra, rồi sau đó hướng về đối phương chấp tay đáp lễ.

"A, Bắc Vực tu sĩ lễ tiết. . ."

Cái kia Thương Nhật Lệ Hoàng thấy thế, trên mặt lộ ra một nụ cười gằn, đột nhiên một bước đạp tới, trên cánh tay bạc trắng dải lụa mảnh đến bay ở giữa không trung, liền như là một cái linh xà cũng tựa như, nhẹ nhàng run lên, liền hóa thành vô tận phân thân, lại làm cho cái này đầy trời đầy đất, đều thành cái kia dải lụa màu bạc thiên địa, mỗi một dải lụa, đều mang theo sắc bén đến cực điểm sát khí, xoắn về phía Phương Quý thân thể nhỏ nhỏ.

"A, Tôn phủ tu sĩ huyền pháp. . ."

Phương Quý thấy thế, cũng lập tức cười lạnh một tiếng, nhắc chuông liền kích, hấn một chút trong lúc đó, liền nhận ra đối thủ triển khai, chính là một đạo tiên môn huyền pháp, phối hợp cái này dị bảo, càng là biến hóa vô cùng, hơn nữa người này sẽ không có nghĩ vừa lên đến liền cùng mình phân ra thắng bại, vì lẽ đó giấu diếm không ít hậu chiêu, lúc này chỉ là đi đầu thăm dò mà thôi, bất cứ lúc nào có thể sử dụng tới cường hấn hơn bí pháp đến.

Vừa nhìn thấu tầng này, này Phương Quý đương nhiên sẽ không lại cho hấn cơ hội.

Tiếng cười lạnh bên trong, song chuông như bài núi, ôm theo vô cùng cuồng dã lực lượng đánh tới cái kia Thương Nhật Lệ Hoàng trước người, bây giờ hấn đã triển khai Thái Dịch Chân Thủy quyết, một thân pháp lực tầng tầng lớp lớp, một thế cao hơn một thế, cái kia Thương Nhật Lệ Hoàng vừa thấy không ổn, cần phải biến chiêu, đã bị áp chế, biến hóa không kịp, càng chờ tránh né, rồi lại bị Phương Quý cái kia một thân mạnh mẽ mà liên miên linh tức cho cuốn lấy, lại bị ép gắng đón đỡ đòn đánh này, sau đó khó chịu gào thét bay ngược ra ngoài.

"Oành. . ."

Hấn ném tới bốn, năm trượng ở ngoài, cả người dường như co quắp giống như, nửa ngày không đứng lên nổi.

"Ồ. . ."

Phương Quý thu hồi song chuông, sắc mặt cũng hơi có chút vui mừng, cúi đầu nhìn lòng bàn tay.

"Cảm giác một chuông này lực lượng, so với ta tưởng tượng bên trong còn cường diễm a. . ."

Trong lòng hắn dư vị vừa nãy đánh ra cái kia một chương cảm giác, càng nghĩ càng mừng rỡ, đột nhiên cảm giác thấy như là bắt lấy cái gì, một trái tim đều không khỏi oành oành liên nhảy lên, phảng phất một cái nào đó mê đoàn được cởi ra, hận không thể hiện tại liền muốn khua tay múa chân. .

"Cái này Bắc Vực tu sĩ tuy rằng ngông cuồng, nhưng thực lực của hắn. ."

"Người này thật có chút thâm tay. . ."

Mà Thương Nhật Lệ Hoàng bị đánh bay một màn, cũng làm cho bên ngoài Tôn phủ một đám thiên kiều bầu không khí hơi chút ngột ngạt.

Nếu nói là cái thứ nhất xếp hạng bảy mươi hai vị kia bị Phương Quý đánh bại, hay là bởi vì hắn có khinh địch ý niệm, vì lẽ đó bị Phương Quý tùy thời thừa lúc, như vậy cái này người thứ hai thua liền có chút quá trực tiếp, mấu chốt nhất chính là, bất kể là bảy mươi hai, vẫn là bốn mươi chín, đều là một chiêu thất bại, cái kia Bắc Vực tu sĩ thực lực chân chính. . .

Ý nghĩ này, cũng làm cho có chút nguyên bản rục rả rục rịch, đã sớm vội vã dự định vọt vào Tôn phủ huyết mạch, vào lúc này chợt bình tĩnh lại, bọn họ xếp hạng, còn không bằng cái kia Thương Nhật Lệ Hoàng cao, nếu là đi vào, e sợ cũng không phải là đối thủ. . .

"Ha ha, các ngươi đều sợ sao?"

Mà vào lúc này, Vân quốc ma vực bên trong Phương Quý, bỗng nhiên lên tiếng bắt đầu cười lớn, tâm tình có vẻ đặc biệt là đến tốt, xiên eo hét lớn: "Như không phục, cái kia liền đi vào a, Bạch Thiên Đạo Sinh, có bản lĩnh ngươi đi vào, cái kia bình Thanh Thiên Bạch. . ."

"Hừ!"

Mà vào lúc này, tiên đài trên Bạch Thiên Đạo Sinh, sắc mặt từ lâu chìm xuống, hấn khẽ ngẩng đầu, hướng về trên đỉnh núi liếc mắt nhìn, đã thấy Tôn chủ chính hướng về hấn nhìn lại, chậm rãi lắc đầu, Bạch Thiên Đạo Sinh nhất thời chỉ có thể đành chỉ thở một hơi, ánh mắt từ cái kia tiên đài trên Tôn phủ thiên kiêu trong đảo qua, lạnh lùng nói: "Các ngươi trong ngày thường không tông cũng tự xưng tổ chất hơn người, tu hành không ngừng sao? Từng cái từng cái ngông cuồng tự đại, kết quả sãn ma bị người đoạt thứ nhất không tính, bây giờ lại cũng bị một con khỉ con ở nơi đó chửi bậy sỉ nhục?"

"Bạch!"

Lời vừa nói ra, tiên đài trên, không biết bao nhiêu Tôn phủ thiên kiêu, đều xấu hổ cúi đầu xuống, lại chính là ở đáy lòng bay lên vô tận tức giận, đột nhiên có vô số người lấy binh khí, nắm pháp bảo, tranh cướp giành giật, hướng về cái kia Vân quốc ma vực trong vọt tới.

"Bắc Vực tiểu quỷ, ta đến chiến ngươi. . ."

"Chớ có càn rỡ, để ngươi đến lĩnh giáo ta Tôn phủ bí pháp. . ."

"Giết. . ."

Trong nháy mắt này, cướp ở phía trước lại có tới ba người, ba người bọn họ lao ra sau khi, mới phát hiện mặt khác hai cái cũng cùng mình vọt tới, lại lui về cũng không thích hợp, liền đơn giản trực tiếp cùng nhau vọt vào Ma vực đến.

"Không được!"

Mà thấy được tình cảnh này, tất cả Bắc Vực tu sĩ, cũng đều là biến sắc mặt, ba người kia, thành linh đều đã là phía nam thần điện tiếng tăm lừng lẫy ba vị, chính là cùng Bạch Thiên Đạo Sinh đồng lứa người, một họ Ách

Nha, một họ Quý Chiêm, một họ Phong Hồ, bọn họ đều là tiểu tính xuất thân, lại thiên tư kinh người, có Tiểu Tính Tam Kiệt tên, từ trước đến giờ bị coi như là Tôn phủ tiểu tính bên trong dê đầu đàn.

Có thể nói, ở phía nam thần điện, chính là Bạch Thiên Đạo Sinh, trong ngày thường đối với ba người bọn họ cũng rất coi trọng, rất ít đem bọn họ coi là tiểu tính đối xử, có thể thấy bọn họ thực lực mạnh, hơn nữa ở lần này sẵn ma đứng hàng thứ trong, bọn họ cũng đều cao hơn Phương Quý.

Ba người này, phân biệt xếp hạng hai mươi ba, hai mươi một, mười chín, đã là phi thường cao xếp hạng!

Như vậy khùng bỏ ba người hướng về Phương Quý ra tay, cái kia. . .

"Ha ha, đến hay lắm!"

Còn không chờ những người khác phản ứng lại, Phương Quý bỗng nhiên cười ha ha, một bước cướp tới.

Lúc này, cái kia vọt vào Ma vực đến ba vị Tôn phủ thiên kiều, chính đang tại lẫn nhau khiêm nhượng, cân nhắc để ai tiến lên đánh trận thứ nhất, lại không nghĩ rằng, Phương Quý trực tiếp liền vọt lên, ngang ngược không biết lý lẽ giơ tay chính là một toà Ma sơn, trực tiếp đem xông vào phía trước nhất một người phách mặt đánh về phía sau lui nhanh, rồi sau đó hấn quanh người Kim khí vờn quanh, lại trong nháy mắt đem hai người khác vòng ở vòng chiến bên trong.

"Các ngươi đã muốn cùng tiến lên, vậy hãy để cho Phương lão gia ta thử xem các ngươi phẩm chất!"

Tiếng gào to bên trong, quanh người hấn linh tức mãnh liệt phóng đặng, như sông lớn tuôn trào, Ma sơn trầm trọng, quét sạch tứ phương, Kim khí sắc bén, vô kiên bất tòi, trong nháy mắt liền trêu đến cái này ba cái tiểu tính

thiên kiêu đại loạn, ở cái kia không cách nào hình dung dưới áp lực, hoàn mỹ ngẫm nghĩ, giờ tay chống đỡ.

Vốn là không nghĩ tới liên thủ giáp công, cảm thấy làm mất thân phận, nhưng cũng đã cùng giáp công không có chênh lệch. . .

Thậm chí nói, người ở bên ngoài xem ra, bọn họ vốn là một vọt vào, lập tức liền vây công nổi lên Phương Quý!

Oành oành oành. . .

Ma vực trong lúc đó, trong nháy mắt vang lên một mảnh kinh người tiếng nổ vang rền, ba người kia vốn là đồng thời tiếp xuống Phương Quý, trong lòng còn có chút không tình nguyện, nhưng mấy cái đối mặt trong lúc đó, lập tức liền cảm giác được đối thủ cái kia như chạy chồm sông lớn giống như sức mạnh kinh khủng, lại cũng không dám có nửa phần lưu thủ, liệu mạng triển khai các loại huyền pháp, bí thuật, pháp bảo, huyền quang đan dật như thác nước, thẳng hướng Phương Quý cuốn tới.

Nhưng ở ba người bọn họ vây công trong, Phương Quý lại càng chiến càng mãnh, cái kia một thân linh tức, lại như là vô cùng vô tận cũng tựa như, mỗi một kích đều đáng sợ dị thường, lại cứ không biết uể oải, máu chót nhất chính là, hấn huyền pháp biến hóa nhanh chóng, nhượng người khó có thể tưởng tượng, chỉ là trong khoảnh khắc, liền đã làm cho người nhìn thấy hấn triển khai ba đạo huyền pháp, hơn nữa mỗi một đạo, lại đều tu luyện tới cực sâu hỏa hầu!

"Nằm xuống đi!"

Liên chiến mười mấy chiêu, ba người này đã là vương trái vương phải, Phương Quý thì lại tùy thời tìm cái kẽ hở, bỗng nhiên cất tiếng cười to, Ma sơn đón đầu đập xuống, thừa dịp ba người này từng cái né ra lúc, dĩ nhiên

bàn tay trái đánh bay một cái, chân phải đạp cũng một cái, cái cuối cùng lắc mình lui nhanh, lại không ngờ bị Phương Quý một đạo Thái Ất kim khí đi vòng lại đây, thời khắc nguy cấp liền đã tổn thương cánh tay, rồi sau đó lão đảo lui ra.

"Ha ha, liền như vậy sao?"

Mà Phương Quý vào đúng lúc này, cũng là càng chiến càng sáng khoái, quanh thân máu tươi, như uống mấy bát rượu mạnh cũng tựa như cuộn cuộn tuôn trào.

"Chuyện này . . ."

Không biết có bao nhiêu Bắc Vực tu sĩ thấy cảnh ấy, đã khiếp sợ đứng ở tại chỗ, nội tâm rung động, không kèm chế được.

Mà ở chân núi phía dưới, trong đám người, một mảnh Tôn phủ huyết mạch, cũng đều trở nên sắc mặt lúng túng đến cực điểm.

Một mảnh trong trăm mặc, bỗng nhiên có người cay đắng cười nói: "Các ngươi xem, trước Phương quân, quả nhiên không có tận qua toàn lực chứ?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 318: Giết Sạch Tốt Nhất

Trong khoảnh khắc, liền bại năm người, cuối cùng càng là ung dung vượt qua ba vị Tôn phủ thiên kiêu liên thủ, tình cảnh này làm cho Tôn phủ một đám tu sĩ, cũng đều có vẻ sắc mặt nghiêm túc lên, vừa nãy tiếng cười nhạo, vào lúc này biến mất không còn một mống, thay vào đó, nhưng là một mảnh ngọt ngào uy nghiêm đáng sợ, không biết có bao nhiêu ánh mắt, bỗng nhiên từ trong đám người sáng lên, thật lòng hướng về Phương Quý nhìn sang.

"Người này, chính là từng ở phía tây tàng kinh điện bên trong, lấy một biện bốn, thắng biện pháp Bắc Vực tiểu nhi chứ?"

Bây giờ trên đỉnh núi, liền ngay cả Tôn chủ vào lúc này, cũng chăm chú liếc mắt nhìn Phương Quý, hẳn còn nhớ chính mình đã từng thấy Phương Quý một lần, trên mặt cũng nhìn không ra hỉ nộ đến, hướng về Triệu Thông Nguyên nói: "Khi đó hẳn, mới chỉ mới vừa Trúc Cơ, huyền pháp chưa thành, bây giờ liền đã có như vậy hỏa hầu sao? Đến tốt cùng là môn nào phái nào, ngược lại có bực này bản lĩnh, dạy dỗ hẳn như vậy hài tử?"

"Quý, liền Tôn chủ đều nhớ kỹ hẳn rồi. . ."

Triệu Thông Nguyên trong lòng, cũng đừng nhắc lên nhiều phiền muộn, có tâm che lấp, nhưng cũng biết Tôn chủ nếu đối với tiểu tử kia cảm thấy hứng thú, vậy mình chính là muốn giấu cũng không che giấu nổi, huống chi mình đối với tiểu tử kia quả thật nhân chi nghĩa hết, bây giờ hẳn làm ra chuyện như vậy đến, chính mình làm sao còn có thể lại giúp hẳn? Không

thể làm gì khác hơn là cười khở trả lời: "Hắn cùng cái kia sẵn ma thứ nhất cô gái như thế, đều là xuất thân Thái Bạch tông. . ."

"Thái Bạch tông. . ."

Tôn chủ gật gật đầu, nói: "Là 300 năm trước ở nước Sở đại khai sát giới đôi kia sư huynh đệ xây tông phái sao?"

Triệu Thông Nguyên gật đầu liên tục, lại một câu nói cũng không dám nhiều lời.

Chính là Tôn chủ cũng không có nói nhiều, càng như là hồi ức cái gì, hai cái thâm thúy con mắt nơi sâu xa, tựa hồ lóe qua một luồng ánh kiếm cùng một tấm cười hòa khí, con mắt hẹp dài mặt, cảnh này khiến hắn trầm mặc một hồi lâu, sau đó mới bỗng nhiên hướng về Triệu Thông Nguyên nhìn sang, nói: "Thông Nguyên a, ta Tôn phủ làm chủ Bắc Vực 1,500 năm, tự nghĩ đối với Bắc Vực tu sĩ cũng xem là tốt, nhưng những thứ này Bắc Vực thô, lại thường có không phục quản hạt, lòng mang dị động người, không chỉ có không có cảm ân, còn nhiều lần gây rối làm loạn, này sự kiện người thấy thế nào?"

"A?"

Triệu Thông Nguyên nghe được cái vấn đề này, nhất thời kinh hãi, trên gáy mồ hôi lạnh đều chảy ra, vội vàng nói: "Tôn chủ nói đùa rồi, những kia lòng muông dạ thú người, có một cái tính một cái, đều đáng chết vạn kiếp bất phục, cái nào còn cần cái gì cái nhìn?"

"Ha ha, người đừng quá sốt sắng!"

Tôn chủ thấy thế, cười khẽ một tiếng, vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười nói: "Lão phu cũng là tin được người, mới cùng người nói những thứ này, trước đây theo Đế Tôn đại nhân bề quan, không để ý tới thế sự, Bắc Vực làm loạn

hạng người càng chúng, đã từng có người đưa ra, sở dĩ Bắc Vực tu sĩ thời gian một ngàn năm trăm năm, cũng không chịu khuất phục, liền là bởi vì Tôn phủ thống ngự, quá mức nghiêm khắc, đến nỗi tại Bắc Vực tu sĩ, lớn đều không có đường sống, cho nên mới muốn hóa thành lưu phi, mới chịu không phục quản giáo, vì lẽ đó vì Tôn phủ thống trị, cũng nên thay đổi một cái sách lược, thật nhiều dụ dỗ kế sách mới được, việc này chúng ta thương nghị mấy lần, vẫn còn không một cái định luận, lúc này mới muốn hỏi người cái nhìn?"

"Ta . . ."

Triệu Thông Nguyên hơi ngần người ra, trong lòng bỗng nhiên có chút động lòng.

Nghe tới Tôn chủ hỏi câu nói này thì cũng như là thật sự đang suy nghĩ, đang tìm kiếm một cái đáp án. . .

Cảnh này khiến Triệu Thông Nguyên trong lòng có chút do dự, đặt ở đáy lòng một số nói, liền muốn bật thốt lên, nhưng cũng ở cái này một chốc, hẳn bỗng nhiên lưu ý đến Tôn chủ ánh mắt, trong lòng nhất thời hội họp một tiếng, lúc này Tôn chủ, chính mắt nhìn thẳng nhìn cái kia Ma vực trong Phương Quý, trên mặt tự nhiên không đến nỗi lộ ra cái gì vẻ phẫn hận, có chỉ là một mảnh lạnh lùng cùng bình tĩnh.

Ở Tôn phủ pha trộn nhiều năm như vậy, Triệu Thông Nguyên làm sao còn có thể không hiểu lúc này Tôn phủ đến tột cùng muốn cái gì đáp án, vội vàng làm bộ thật lòng cúi đầu suy tư một trận đáng đáp, ngẩng đầu lên nói: "Tôn chủ muốn đối với Bắc Vực tu sĩ dụ dỗ cũng tốt, nghiêm khắc cũng được, đó là Tôn phủ sách lược, tiểu nhân là chen miệng vào không lọt, bất quá tiểu nhân cảm thấy, dù là Tôn phủ muốn đối với Bắc Vực tu sĩ dụ dỗ, nhiều cho bọn họ chút chỗ tốt, vậy cũng phải là Tôn phủ thưởng ban cho bọn họ, Tôn chủ đại nhân thưởng ban cho bọn họ, mà không thể là. . ."

Hắn hơi dừng lại một chút, khom người đến cùng: ". . . Bọn họ mạnh mẽ yêu cầu!"

Dứt lời lời này, Triệu Thông Nguyên đã khom người đến cùng, trái tim oành oành nháy lên, chân tựa hồ cũng có chút như nhũn ra.

Tôn chủ hồi lâu không hề có một tiếng động, Triệu Thông Nguyên trong lòng đều đã cảm giác vạn phần không có sức lực, mới đột nhiên cảm thấy một bàn tay lớn vỗ vào trên lưng mình, lại Tôn chủ tiếng cười vang lên: "Thông Nguyên a Thông Nguyên, Bắc Vực tu sĩ như cũng giống như người như vậy thông minh, vậy chúng ta đã sớm thành người một nhà, cần gì phải lại giống như bây giờ như thế, động bất động liền có người sinh sự làm loạn, không duyên cớ hồng rồi hảo tâm tình?"

Triệu Thông Nguyên rớt cục thờ phào nhẹ nhõm, biết mình nói ra Tôn chủ nghĩ muốn đáp ứng, lại qua một cửa, suýt nữa hư thoát.

Lại hắn liền nghe Tôn chủ hướng về bên người âm thị nói: "Nếu bọn nhỏ muốn chơi, liền nhượng bọn họ vui đùa một chút đi!"

. . .

. . .

"Phân phạt lạt. . ."

Một đạo bóng tối sắc đại kỳ, từ trên đỉnh núi bay qua, phảng phất lan truyền một loại nào đó tín hiệu.

Phía dưới sườn núi chân núi, tất cả Tôn phủ huyết mạch nhìn thấy cái kia đại kỳ, trong lòng liền không khỏi đều là chìm xuống, bọn họ biết cái này cờ đại biểu cái gì, Tôn chủ đây là đã đồng ý bọn họ ra tay a, hoặc là nói, đồng ý bọn họ giết người. . .

Trước ra tay những người kia, chỉ là nghe xong Bạch Thiên Đạo Sinh lời nói mà thôi.

Nhưng Bạch Thiên Đạo Sinh kinh diễm đến đâu, cũng bất quá là Trúc Cơ cảnh giới, lại nơi nào so với Tôn chủ một cái tỏ thái độ?

Không biết có bao nhiêu vừa nãy vẫn trầm mặc nhìn Vân quốc ma vực trong Phương Quý, mặc hấn khiêu khích, cũng tựa hồ không có nửa phần ý muốn ra tay người, vào lúc này bỗng nhiên đều trong mắt tinh mang đại thịnh, một thân linh tức, tựa như mở ra phong ấn giống như tảng vọt lên.

"Ha ha, các ngươi đều kinh sợ sao?"

Lúc này Phương Quý, mới vừa đánh bại cái kia Tiểu Tính Tam Kiệt liên thủ, chính là tự tin tăng mạnh, trong lòng hết sức sáng khoái lúc, đặc biệt là mắt thấy nhất thời Tôn phủ huyết mạch bên trong, lại không có ai lại đi vào, càng là cảm giác đặc ý, không nhịn được lại muốn xiên eo khiêu khích: "Đến đến đến, không phục đi vào cùng ta động thủ, nếu là cảm thấy không có lợi, chúng ta có thể thêm điếm điếm tốt a, ta chỗ này có thật nhiều Ma sơn dị bảo đây, đều dùng đến để lên làm điếm tốt thế nào? . . . Chủ yếu là ngươi, Bạch Thiên Đạo Sinh, ngươi cái kia bình Thanh. . ."

Bên ngoài tiên đài trên, bỗng nhiên đồng thời có mười mấy đạo ánh mắt hướng về Ma vực trong nhìn sang, cùng lúc đó, mười mấy bóng người phóng mà ra, đi tới giữa không trung, bọn họ ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, đến loạch xoạch nhìn về phía Ma vực trong Phương Quý.

Mười mấy người này, thành linh liền đều là sấn ma đứng hàng thứ bên trong, trừ tứ đại thiên kiêu ở ngoài, xếp hạng cao nhất những người kia.

Thấy bọn họ lúc này dáng dấp, lại cũng giống như là có ý muốn ra tay.

"Khôn nạn?"

Phương Quý đón những ánh mắt kia, bỗng nhiên áp lực tăng gấp bội: "Những thứ này người sẽ không cùng lúc lên đi?"

"Người vừa muốn khiêu chiến Tôn phủ huyết mạch, vậy chúng ta liền cho người cơ hội!"

Những thứ này người vừa đã quyết định ra tay, liền đã không còn bất kỳ do dự nào, thân hình bay lên, hóa thành một đạo đạo thân quang đầu nhập ma vực bên trong chiến trường, nhất thời làm cho cái kia Ma vực bên trong chiến trường áp lực tăng gấp bội, phảng phất cái kia giữa không trung tràn ngập ma khí đều trở nên dày đặc rất nhiều.

Mà Phương Quý hơi chút thân thể gầy ốm, ở vây quanh của bọn họ trong, càng ngày càng sấn không đáng chú ý.

"Ít nói nhảm, muốn đánh liền đánh!"

Nhưng Phương Quý lại không dự định cùng bọn họ phí lời quá nhiều.

Từ hấn nhìn thấy những thứ này người đi vào bắt đầu, trong đầu liền vẫn đang suy nghĩ: "Những thứ này người tại sao lập tức đi vào nhiều như vậy? Là nghĩ xa luân chiến, vẫn là muốn nhân cơ hội đánh lén ta? Vậy công tới nói vừa bắt đầu hấn là không thể, bọn họ cũng đến muốn mặt, nhưng đánh cuống lên mắt sau khi liền nói không chắc, mà cái kia Bạch Thiên Đạo Sinh, lúc này lại vẫn ở bên ngoài giả bộ cái gì cháu trai, làm sao không chịu đi vào?"

"Kẻ này tự trọng thân phận, hay là bởi vì cũng có thương tích tại người?"

"Không được, hấn nếu là vẫn không chịu đi vào, vậy ta phải cùng những thứ này người đánh tới khi nào đi? Coi như ta linh tức lại mạnh, mệt mỗi cũng mệt mỗi chết rồi, bất quá ta trâu đã thổi ra đi tới, đến lúc đó, phải

nhắm mắt chịu đựng, vì lẽ đó lúc này ta muốn tốc chiến tốc thắng, trước tiên từ trong những người này, tuyển mấy cái thoát nhìn yếu, nhanh chóng đánh bại, sau đó làm bộ xem thường cùng những người khác giao thủ đáng vẻ. . ."

"Khà khà, như vậy là có thể bức Bạch Thiên Đạo Sinh đi vào, không tiến vào ta liền mắng hấn. . ."

". . ."

". . ."

Trong lòng quyết định chủ ý, Phương Quý quyết định đem một cái tuyệt thế cao thủ phong độ biểu hiện đến cùng, bởi vậy không đợi những thứ này người nói ra nói cái gì đến, liền đã một bước bước lên, chộp chộp vào một cái người cổ áo, theo sát phía sau, chính là thần thông huyền pháp như mưa!

Cái kia bị hấn tuyển chọn người, xếp hạng hấn là ở sẵn ma khoảng mười chín, một thân đao thuật hết sức kinh người, nhưng Phương Quý cùng hấn lấy mau đánh nhanh, thời khắc nguy cấp mười mấy chiêu đi qua, người kia đã cảm giác ở Phương Quý Ma sơn dưới áp chế, đao pháp triển khai vô cùng không dễ chịu, mười mấy chiêu sau, Phương Quý bỗng nhiên cũng không thèm nhìn tới, Ma sơn trước đây, nặng nề như núi, đối thủ không thể làm gì khác hơn là hoành đao ngăn cản, nhất thời thân hình va bay.

Dựa vào Phương Quý lực lượng, có thể không cùng hấn so với kỹ xảo so đao thuật, trực tiếp trọng đến lực lượng, nắm Ma sơn cứng nện.

"Cái kế tiếp. . ."

Mà Phương Quý bại lúc này, cũng là ánh mắt bốn quét, quả thấy bên trong đám người, lập tức lại có hai người đứng dậy, bất quá bọn hấn hai người đồng thời đứng dậy, liền có vẻ hơi do dự, phía trái cái kia vóc người

hơi mập, thoạt nhìn thực lực càng mạnh hơn một chút, người mặc kim giáp, một thân sát khí, hướng về nơi đó một đứng, liền như là một cái Ma sơn, hần đã làm ra quyết định, bước đi hướng về Phương Quý vọt tới.

"Liền người rồi!"

Lại không nghĩ rằng, Phương Quý đối với hần làm như không thấy, cố ý hướng về một người khác vọt tới, giơ tay Ma sơn liền nện.

Cái kia yếu kém người không có chịu, chỉ có thể nghênh thân mà lên, giơ tay vẽ ra một vệt thân quang.

Nhưng Phương Quý xem người rất chuẩn, hần thực lực quả nhiên không mạnh, thậm chí có thể sắp xếp hạng, đều dựa vào chính mình người theo đuổi chiếm được, bất quá bốn, năm chiêu, liền đã bị Phương Quý một cước đạp lật trên đất, rồi sau đó ánh mắt cường thế quét ngang: "Cái kế tiếp. . ."

Cái kia một thân sát khí mập mập lông mày nhíu lại, liền tiến lên đón, đi chưa được mấy bước, Phương Quý lại cùng với người khác đánh tới.

"Cái kế tiếp. . ."

Lại kết thúc một tràng thì mập mập này đã có chút nóng nảy, hầu như chạy chậm vọt lên.

Phương Quý quay đầu quát to một tiếng: "Xa luân chiến sao?"

Mập mập kia nhất thời sắc mặt có chút lúng túng, bước tiến hơi chậm, mở miệng nói: "Ta có thể chờ người giải lao. . ."

"Xa luân chiến ta cũng không sợ. . ."

Sau đó còn không chờ hần giải thích ra miệng, Phương Quý lại cùng người khác đánh tới.

Mập mạp: ". . ."

. . .

. . .

"Người này, là thật muốn chọn khắp cả tất cả Tôn phủ tu sĩ sao?"

Mà vào lúc này, nhìn cái kia Ma vực trong lúc đó đại chiến, bên ngoài Tôn phủ tu sĩ từng cái từng cái nhất thời thay đổi sắc mặt, nhìn thấy những thứ này người cao thủ thiên kiều ra sân lúc, trong lòng bọn họ còn nổi lên chút vẻ kích động, lại không nghĩ rằng, những thứ này người vừa mới đi vào, liền bị Phương Quý đánh bại hai, ba cái, hơn nữa mỗi một cái đều là nhanh chóng đánh bại, không chút nào dây dưa dài dòng, thẳng thắn dứt khoát tới cực điểm!

Tình cảnh này, nhất thời khiến cho bọn họ kinh hãi không thôi: "Tiểu quý kia thật sự có như thế cường?"

Tuy rằng Phương Quý chỉ là đánh bại những người kia bên trong hai ba tên mà thôi, nhưng bởi vì hắn ra tay thực sự quá nhanh, hơn nữa ở giữa không có mảy may giải lao, bởi vậy trước khí thế bên trên, đã cho người một loại hấn không ai địch nổi, đem những thứ này người toàn bộ áp chế cảm giác. . .

"Không được, những người kia, là nghĩ xa luân chiến a. . ."

Mà một bộ phận khác Bắc Vực tu sĩ, vào lúc này thì lại cũng đều là lo lắng không ngớt, bọn họ nhìn cái kia Ma vực bên trong chiến trường mọi người, tâm thần đã căng thẳng tới cực điểm, đều không nhịn được nghĩ, những thứ này Tôn phủ huyết mạch, là muốn cố ý tiêu hao cái kia Bắc Vực tiểu tu sĩ sao?

Tuy rằng Phương Quý biểu hiện đã trọn đủ kinh diễm, nhưng nhiều như vậy Tôn phủ huyết mạch, hẳn có thể chống được mấy cái?

"Su đệ, ngươi trước tiên nghỉ ngơi một chút, ta đến thế ngươi!"

Rốt cục, ở Phương Quý đánh bại người thứ tư, lập tức xoay người hướng về người thứ năm vọt tới thì tiên đài trên Quách Thanh sư tử không nhìn nổi, nàng cùng với những cái khác người như thế, cũng nhận định những kia Tôn phủ huyết mạch, chính là đang cố ý không cho Phương Quý thời gian nghỉ ngơi, sắc mặt lạnh lùng, đột nhiên cầm trong tay đoạn kiếm quăng ở trên đài, rồi sau đó xoay người hướng về Ma vực chiến trường lướt tới, thân hình như phi tiên.

Đối mặt nàng động tác này, Bạch Thiên Đạo Sinh, ánh mắt bỗng nhiên có vẻ hơi lạnh lùng nghiêm nghị.

Nhưng hẳn chỉ là vẫn nhìn Quách Thanh sư tử bóng lưng, thật lâu không từng nói, sau đó hai tay chậm rãi đặt ở sau lưng.

"Còn có ta!"

Quách Thanh sư tử mới vừa tiến vào Vân quốc ma vực, liền nghe lại có một giọng nói vang lên.

Mọi người đều quay đầu nhìn lại, liền không khỏi lấy làm kinh hãi, chỉ thấy người kia mặc keo kiệt, có vẻ hơi chán nản, trên mặt mang theo chút vạn sự không để ý bại lại nụ cười, trong lòng ngực ôm một thanh, thỉnh linh chính là hẻm Phế Nhân bên trong Thương Cầu Kiếm La Diễn Chi, hẳn từ chân núi phía dưới trong đám người đi ra, chậm rãi nhấc bước bước lên trời cao, hướng về Vân quốc ma vực đi tới, sắc mặt có vẻ vô cùng bình thản.

Chỉ ở tức đem tiến vào Ma vực thời điểm, hẳn quay đầu lại hướng về Bạch Thiên Đạo Sinh nói: "Tuy luận kiếm đạo, ta trước xác thực thua

ngươi, nhưng ta cũng không cảm thấy Bắc Vực tu sĩ liên so với Tôn phủ huyết mạch chênh lệch, vì lẽ đó trận chiến này, ta tốt xấu cũng phải chứng minh một chút gì. . ."

Bạch Thiên Đạo Sinh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, căn bản không để ý tới hắn, như là không để ở trong lòng.

Đúng là phía dưới trong đám người hẻm Phế Nhân các tu sĩ, đều kinh hãi, cái này Thương Cầu Kiếm La Diễn Chi, chính là ở hẻm Phế Nhân, cũng không phải rất hợp quần, vì lẽ đó lần này hẻm Phế Nhân tu sĩ nhập Vân quốc sản ma thì hắn cũng chưa từng đi theo, không nghĩ tới hôm nay Phương Quý muốn khiêu chiến Tôn phủ chúng thiên kiêu thì hắn ngược lại đứng dậy, hơn nữa là theo sát Quách Thanh sư tử phía sau, cái thứ ba tiến vào bên trong chiến trường.

"Ngươi sao tới rồi?"

Ma vực bên trong, Phương Quý cũng trừng mắt mắt, hiếu kỳ hướng về La Diễn Chi đặt câu hỏi.

La Diễn Chi cười nói: "Ta trước đây không phải đã nói, khi ngươi cần ta hỗ trợ thì nhất định sẽ ra tay giúp đỡ sao?"

Phương Quý nghe xong có chút cảm động, nhưng vẫn là cải chính nói: "Lần này là ngươi chủ động đi vào, cũng không phải ta xin ngươi. . ."

". . ."

La Diễn Chi: "Đều được đi!"

"Nếu muốn chiến, lại há có thể ít đi chúng ta?"

Mà nhìn thấy La Diễm Chi tiến vào chiến trường, chân núi phía dưới, Kim Tam Xích cùng Cam Ngọc Thiên mấy người cũng nhìn nhau một chút, đều là lẫn nhau âm thầm gật đầu, bọn họ vốn là không thể ở cái này người trước hiện lộ thân thủ, có thể vào lúc này, cũng đã không có lựa chọn nào khác, trước, Quách Thanh suất nữa bị Bạch Thiên Đạo Sinh ba chương đánh chết, khi đó bọn họ khoảng cách quá xa, không kịp giải cứu, nhưng bây giờ, lại trốn ở đó liên kỳ cục.

"Chúng ta đều đã thành làm vì phé nhân, nhưng cũng tự nghĩ, sẽ không thua cho Tôn phủ huyết mạch bao nhiêu. . ."

Kim Tam Xích đem hấn rộng mặt lớn bản đao gánh ở trên vai, cái thứ nhất nhanh chân hướng về Ma vực chiến trường vọt tới.

Sau đó chính là Cam Ngọc Thiên, hấn trầm mặc không nói, phi thân gấp lược, thân hình như yến, đầu nhập chiến trường.

Lại sau đó là Yên Lăng, Khúc Thần Hành, Phác Nam Tử. . .

Cuối cùng liền trên mặt che lại một mảnh vải xám Ngô Nhan cũng đi ra, nàng phi thân nhảy đến giữa không trung, ánh mắt bốn quét, đột nhiên rơi vào sườn núi bên trong một cái nào đó toà bệ đá phụ cận, nơi đó ngồi mấy cái rõ ràng thân phận không tầm thường Tôn phủ quý nhân, mà sau lưng bọn họ, lại có một cái thoát nhìn như là bọn họ tử tử bối như thế người tuổi trẻ, chính ở phía sau phụng dưỡng bọn họ uống trà.

Ngô Nhan vào đúng lúc này, âm thanh thê thảm như kiêu: "Huyền Nhai Kỳ, ngươi như có gan, liền đi vào đánh với cô nãi nãi một trận!"

Vừa nói chuyện, nàng uy nghiêm đáng sợ cười to, điên cuồng giống như, vọt vào Vân quốc ma vực trong.

Mà ở sườn núi kia bên trong mấy vị quý nhân, thì lại nhất thời thay đổi sắc mặt, một nam một nữ hai vị quý nhân đều ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn sau lưng người tuổi trẻ một chút, sợ hãi đến người tuổi trẻ kia đem đầu đều thấp xuống, sau đó nghe thấy trung niên nam tử kia khiển trách: "Nếu yêu thích chơi, liền muốn học chính mình lau khô sạch sẽ cái móng, nữ nhân như vậy ngươi còn giữ nàng làm cái gì? Ta tộc tốt xấu cũng là Huyền Nhai bộ tộc thứ mạch, bây giờ bao nhiêu người nhìn, lại bị một cái dơ bẩn Bắc Vực cô gái ngay mặt khiêu khích, cái này mặt thực sự là ném đến nhà rồi. . ."

Người tuổi trẻ kia gặp vội vàng khom người: "Là là, phụ thân, ta cái này liền đi giải quyết nàng!"

. . .

. . .

Mà lúc này Ma vực chiến trường trong lúc đó , ngược lại cũng chiến thế hơi nghỉ, mắt thấy Phương Quý có cuộn cuộn không ngừng đối thủ đi vào, những kia Tôn phủ huyết mạch, liền cũng tạm thời ngừng tay, không cam lòng nhất chính là một tên béo, lúc này đã tức đến một khuôn mặt béo biệt đến đỏ chót.

Bất quá Phương Quý tuy rằng cũng tới giúp đỡ, cũng cùng đám kia Tôn phủ huyết mạch thoát nhìn độ tương phản càng lớn.

Lại là qua lại là quái, còn có điên rồi, nhắc theo đao như là đầu bếp, đoán mệnh, vẻ ngoài trên đa dạng, cũng thực sự nhượng người không nghĩ ra, đám người kia vọt vào Ma vực chiến trường, đến tột cùng là tiến vào đi hỗ trợ, vẫn là đi vào cản. . .

"Còn có rất nhiều nên đứng ra người chưa hề đi ra a. . ."

Bạch Thiên Đạo Sinh ánh mắt hờ hững nhìn lướt qua, chỗ đi qua, tất cả Bắc Vực tu sĩ đều dồn dập cúi đầu, không người dám nhìn về phía hắn con mắt, Bạch Thiên Đạo Sinh tựa hồ có hơi thất vọng, khe khẽ lắc đầu, nói: "Bất quá những thứ này Bắc Vực tu sĩ can đảm đại khái cũng là tới đây đi, dù sao vẫn là cần giúp hắn tránh một đánh bạo mới được, các ngươi ra tay đi, vừa có Tôn chủ dạn dò, liền không cần lưu thủ!"

Hắn ngừng lại một chút, nhàn nhạt nói: "Giết sạch tốt nhất!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 319: Hẻm Phế Nhân Bên Trong Có Kỳ Tài

"Các người như vậy một đám phế nhân, coi như đi vào, có thể làm sao?"

Hiển nhiên Quách Thanh sư tỷ cùng với hẻm Phế Nhân một đám người tiến vào nhập ma vực chiến trường, những kia đang tại chờ cùng Phương Quý giao thủ Tôn phủ các thiên kiêu, không những không có cảm giác đến cái gì áp lực tăng cường, trái lại từng cái từng cái cảm thấy có chút buồn cười lên.

Bọn họ đều là Tôn phủ thiên kiêu, sẵn ma trong xếp hạng cao nhất một đám người, nói cách khác, chính là Tôn phủ Trúc Cơ tu sĩ bên trong, thực lực mạnh nhất một đám người, mà phế nhân hẻm tu sĩ đây, lại đều là bởi vì đã không có tác dụng, mới bị trục đi tới thành nam hẻm cái kia một đám người, cũng chính là toàn bộ Tôn phủ trong địa vị thấp nhất một đám người, song phương so sánh, thực sự quá rõ ràng.

Trình độ nào đó tới nói, theo bọn họ gia nhập, Phương Quý bên này khí thế phản cũng có vẻ càng yếu hơn chút, dù sao trước Phương Quý, liên chiến liên thắng, đã đánh ra mấy phần uy phong, bây giờ thêm vào bọn họ, cái này uy phong đúng là cho kéo thấp xuống. . .

Đúng là đôi mắt đám kia Tôn phủ thiên kiêu chê cười, hẻm Phế Nhân chúng tu đều là không nhúc nhích chút nào, có người cúi đầu nhìn mặt đất, trầm mặc không nói, có người nhìn chung quanh, sự chú ý không một chút nào tập trung, có người ánh mắt chỉ là ở đối diện đoàn người trong thôn tìm, không biết là đang tìm cái gì người, thậm chí còn có người cười hì hì,

không một chút nào đem cái này một tràng sắp đến đại chiến để ở trong lòng!

"Cái này vốn là một tràng trò khôi hài, kéo thời gian cũng không ngắn, mau mau kết thúc đi!"

Đám kia Tôn phủ huyết mạch bên trong, có người nhú mày, đột nhiên nhanh chân bước ra, không thèm quan tâm người bên ngoài, trực tiếp chộp về phía trước vung múa, thỉnh thoảng có một đạo sát khí khủng bố Thất Bảo Kim Luân ô ô xoay tròn, hướng về bên trong đám người Phương Quý chém tới, cái kia kim luân lướt qua, liền ngay cả hư không, đều bị cắt thành từng đạo từng đạo gọn sóng, cái này gọn sóng tựa như cũng có chính mình lực lượng, lợi kiếm giống như sắc bén.

"Ào ào ào. . ."

Khác một sương bên trong, một cái vóc người cường tráng, thân như sắt thép giống như nam tử vọt tới, trên vai gánh lên một thanh khổng lồ trường đao, một thân sát khí, thật là khủng bố, một bước trước đạp tiến lên, mạnh mẽ một đao, thẳng hướng Phương Quý đón đầu chém rơi đi xuống.

"U. . ."

Mấy đạo đỏ như màu máu linh xà như ẩn như hiện, tiến vào trong bùn đất, từ lòng đất nhanh chóng bò hướng về phía Phương Quý bên chân.

"Vèo. . ."

Mà ở đám kia Tôn phủ huyết mạch trong, lại có một người mặc màu xanh kinh bào cô gái, nàng nhẹ nhàng về phía sau lùi lại, cả người liền hoàn toàn biến mất ở chu vi ma khí trong, lại sau đó, liền có một đạo nhân nhạ cái bóng vòng tới Phương Quý mấy người sau lưng, tùy thời ra tay.

...

...

Nhìn dáng dấp, dù là những thứ này hẻm Phế Nhân tu sĩ đi vào, bọn họ vẫn là chỉ nhìn chăm chăm Phương Quý, hơn nữa, cũng theo những thứ này người đi vào, khiến cho bọn họ ra tay lúc càng không kiêng dè, dù sao trước bọn họ, còn muốn cân nhắc ai xuất thủ trước, ai sau ra tay vấn đề, không nghĩ vừa lên đến liền rơi vào cái vây công tên, nhưng bây giờ Phương Quý người bên kia mấy cũng nhiều, bọn họ liền cũng không cần cân nhắc nhiều như vậy.

Lúc này Phương Quý, vốn là chính hai tay đặt ở sau lưng làm tiêu sái hình, nhưng vừa thấy nhiều như vậy thế tiến công kéo tới, lập tức liền muốn giơ chân, nhưng là bỗng nhiên một chút thoáng nhìn sư tử mấy người đều là một mặt bình tĩnh, liền liền lập tức để cho mình bình tĩnh lại.

"Chư vị, ta nghĩ qua, cùng với ôm tàn thân trở về tiên môn, cũng vẫn...
Thật sự không như đến lên một trận chiến sáng khoái!"

Mà cái này quần hẻm Phế Nhân tu sĩ bên trong, Tam Xích Bá Dao Kim Tam Xích bỗng nhiên nở nụ cười một tiếng, tâm tình dường như có vui thích, theo tiếng nói, hấn đột nhiên một bước đạp đem đi ra, trong lòng bàn tay ánh đao lóe lên, liền đem cái kia đã bay đến Phương Quý trước mặt kim luân chém đến bay ngược trở lại.

Lại sau một khắc, hẻm Phế Nhân tu sĩ cùng nhau động thủ, Quách Thanh sư tử trong tay đã là không có kiếm, đón cái kia gánh đao mà đến Hắc Thiết tháp, nàng chỉ là vững vàng một bước đạp tiến lên, tay trắng cao nhắc, vững vàng đem người kia nặng tựa vạn cân giống như đánh xuống đao cầm ở trong tay, sau đó thân hình hơi về phía sau một dựa vào, lại mãnh

đến phát lực, trực tiếp đem cái kia thiết tháp giống như thanh niên khỏe mạnh đẩy đến thịch thịch lui về phía sau.

Trong đám người Ngô Nhan, ánh mắt buông xuống, nhìn thấy mặt đất dưới mặt nhanh chóng bò hai con linh xà, bỗng nhiên há mồm, một đạo máu đen thò ở mặt đất, cái kia máu đen trực tiếp rót vào dưới nền đất, hai con linh xà dính sơ qua, lập tức thống khổ chít chít kêu loạn lên.

Cái cuối cùng ra tay cô gái, thân hình nhạt hầu như không nhìn thấy, chính mượn ma khí che lấp, cẩn thận hướng về Phương Quý phía sau lưng tới gần, tùy thời ra tay, hiển nhiên chu vi căn bản không có bất kỳ người nào có thể nhận ra được sự tồn tại của nàng, lại không nghĩ rằng, cũng là ở nàng sắp đến gần rồi Phương Quý bên người thì bên cạnh bỗng nhiên có một cái người tuổi trẻ quay đầu hướng về nàng nhìn lại, nhẹ nhàng mỉm cười.

Cô gái này kinh hãi, múa đao nhanh chém về phía người này, lại không ngờ bị sau lưng Khúc Thần Hành một thương đến ở hậu tâm.

Các loại thế tiến công đều bị dễ như trở bàn tay phá tan, lại không có bất luận cái nào là đối với Phương Quý hình thành rồi uy hiếp, đúng lúc nhịn xuống không có thất thố Phương Quý hai tay chấp ở sau lưng, gió thổi trường bào, quả thật có loại núi Thái sơn sụp ở phía trước mà mặt sữa bất sắc trầm ổn.

"Ta hiện tại nhất định quá dễ nhìn , nhưng đáng tiếc, nếu là có người cho ta vẽ ra đến là tốt rồi. . ."

Phương Quý trong lòng cũng không nhịn được thâm nghĩ.

...

...

"Dám to gan phá ta pháp, giết bọn họ!"

Mà cái này mấy lần thăm dò, lại không một hiệu quả, những kia Tôn phủ huyết mạch, cũng nhất thời giận tím mặt, rốt cục không dài dòng nữa, trong tiếng hét vang, đồng thời về phía trước vọt tới, nhất thời huyền quang đạo đạo, che ngợp bầu trời, quấy nhiễu trong thiên địa ma khí hỗn loạn, cát bay đá chạy, lúc này đã là dự định trực tiếp dựa vào thực lực chân chính ưu thế, đem Phương Quý cùng hẻm Phế Nhân tu sĩ cùng nhau ép bình.

"Nói đúng lắm, cùng với ôm bực này phế thân trở về tiên môn, thật không bằng sáng khoái như vậy chiến đấu một tràng, quan trọng hơn chính là . . ."

"Ngày hôm nay có người có thể báo thù. . ."

Mà đám kia hẻm Phế Nhân tu sĩ, cũng đều liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt đều có chút kích động, thẳng hướng đám kia Tôn phủ huyết mạch tiến lên đón.

Huyền quang tương giao, đại chiến đứng lên!

Ở cái này một chốc, ít nhất có bảy, tám người, đồng thời đánh tới Phương Quý trước người, nhưng bên cạnh hẻm Phế Nhân tu sĩ, nhưng cũng đều cất lực vây quanh ở hãn quanh người, thế đem đối thủ của hãn chia sẻ đi qua, vẫn bảo đảm Phương Quý sẽ không rơi vào người khác vây công trong.

"Các người như vậy phế nhân, còn có tư cách gì cùng chúng ta giao thủ?"

Trong đó một cái Tôn phủ huyết mạch, chính là cầm trong tay yêu đao trẻ tuổi nam tử, hãn thời khắc nguy cấp vọt tới Phương Quý trước người, lại bị Kim Tam Xích một đao ép ra, trong lúc cấp thiết yêu đao vung múa, liên

tiếp đẩy lùi chu vi hai, ba kẻ tàn phế hém tu sĩ, liền muốn tiếp tục tùy thời hướng về Phương Quý chém tới, nhưng cũng liền vào lúc này, bỗng nhiên một cái hém Phế Nhân tu sĩ ngăn ở hẳn trước người, mặt mỉm cười, hướng về hẳn gật đầu, chính là Yên Lăng.

"Huyền Nhai Thương Quý, đã lâu không gặp. . ."

Cái kia cầm trong tay yêu đao nam tử Huyền Nhai Thương Quý con mắt rơi vào Yên Lăng trên mặt, nhất thời lộ ra một vết lạnh lòng ý cười: "Thần Tiên Yên Lăng, ngươi cung thần đã bị ta một đao đứt đoạn mất, gân tay cũng đã bị cắt, bây giờ cái nào còn có đứng trước mặt ta tư cách?"

Yên Lăng gật gật đầu, nói: "Nói không sai, lúc trước chỉ là bởi vì ta không có đem một phần công lao tặng cho ngươi mà thôi, liền đến ngươi như vậy ghi hận, hủy ta cung thần, cắt ta gân mạch, nghĩ muốn để ta vạn kiếp bất phục. . . Chỉ tiếc, ngươi làm việc tuy tuyệt, lại vẫn không có tuyệt đến cùng, nghĩ muốn luyện thành thần tiên, liền cần lực cánh tay, cung thần, nhân lực, ngươi chỉ phá huỷ trước hai loại, còn để lại con mắt của ta. . ."

Cái kia cầm trong tay yêu đao nam tử uy nghiêm đáng sợ cười gằn: "Vậy ngươi có thể làm sao, lấy ánh mắt nhìn chăm chú chết ta hay sao?"

Yên Lăng mỉm cười, nói: "Chỉ cần mượn thanh kiếm đến dùng liền được!"

Nói xoay người lại quét qua, ánh mắt rơi vào đang cùng một cái đối thủ triển đấu Thương Cầu Kiếm La Diễn Chi trên người, hướng về hai tay hẳn ôm quyền thi lễ một cái, nói: "Ở trận chiến này nhìn thấy kẻ thù, cũng là vận may, La đạo hữu, có thể hay không đem trong tay ngươi kiếm cho ta mượn, giúp ta báo thù?"

La Diễn Chi đang cùng đối thủ đánh đến có qua có lại, thở hên hên hừ hừ nói: "Ta cũng vội vàng a. . ."

Yến Lăng mỉm cười, nói: "Nhiều nhất chỉ mượn ba kiếm!"

La Diễn Chi cắn răng một cái, ra sức bức lui đối thủ, kêu lên: "Được!"

"Ta xem ngươi làm cái gì mê hoặc. . ."

Nhưng cũng vào lúc này, tên kia kêu Huyền Nhai Thương Quỷ nam tử đã thiếu kiên nhẫn, rống to một tiếng, trong tay yêu đao bỗng nhiên ra khỏi vỏ, đao khí cuộn cuộn, ở trong hư không lại hình thành rồi mấy con ác quỷ đáng dấp, che ngợp bầu trời hướng về Yến Lăng đón đầu nuốt chửng đi xuống, cái kia ác quỷ hình bóng, đều là yêu đao đao khí ngưng tụ đến, uy nghiêm đáng sợ róc xương, chỉ cần chạm đến nửa phần, chính là máu thịt cắn nát kết cục.

Yến Lăng thân hình vào lúc này, lại không lùi, chỉ là mắt lạnh nhìn chằm chằm đối thủ, bỗng nhiên nói: "Tâm nhãn!"

Lúc này La Diễn Chi, đang muốn cùng đối phương đánh một cái sát chiêu, nhưng nghe thấy Yến Lăng tiếng quát, cũng chỉ đành từ bỏ chính mình đối thủ, bỗng nhiên trong lúc đó liền lùi mấy bước, một kiếm xa xa hướng về Huyền Nhai Thương Quỷ tâm nhãn vị trí chém tới, lúc này hẳn đối mặt với mình đối thủ, còn sắp không chống đỡ được nữa, huống chi lại muốn đối phó một cái khác không biết chút nào kẻ địch, bởi vậy vào lúc này, hẳn căn bản cũng không có cân nhắc đến đối phương ra chiêu làm sao, phòng ngự thì lại làm sao, chỉ là không sai biệt lắm nhắm mắt lại, hướng về Yến Lăng hô lên vị trí chém ra mà thôi.

"Bạch!"

Nhưng chẳng ai nghĩ tới chính là, hết lần này tới lần khác hẳn một kiếm này chém tới, cái kia thoát nhìn quý khí âm trầm, không hề kể hờ Huyền Nhai Thương Quý, chợt thay đổi sắc mặt, lại mạnh mẽ biến chiêu, yêu đao quay lại, trong giây lát đó thu hồi tất cả ác quỷ hình bóng, tránh thoát một kiếm này sau khi, mới phi thân tại không trung túi chuyển, rồi sau đó đón đầu hướng về mặt đất Yên Lãng một chém xuống rơi đi xuống.

"Đại Chuy!"

Yên Lãng mắt lạnh nhìn Huyền Nhai Thương Quý, trầm giọng hét lớn.

Lúc này La Diễm Chi đang bị đối thủ làm cho từng bước lùi về sau, khi thật có lòng không cùng để ý tới, có thể tốt xấu mình đã đáp ứng rồi, lại xoay một cái, liền thấy Huyền Nhai Thương Quý cái kia một đao sắp rơi vào Yên Lãng trên người, liền biết hẳn so với mình càng sát ruột, vội vàng cắn răng, phi thân lui nhanh, rồi sau đó nhảy đến giữa không trung, một kiếm mạnh mẽ chém về phía Huyền Nhai Thương Quý sau lưng huyết đại chuy vị trí.

Huyền Nhai Thương Quý mắt thấy liền muốn đem Yên Lãng một đao chém giết, nhưng La Diễm Chi một kiếm lại làm cho hẳn không thể không tự cứu, vội vã về đao, rồi ra một kiếm này, rồi sau đó vô cùng phần nộ, trên mặt càng là tràn đầy vẻ khó tin, lệ tiếng hét lớn: "Ta không tin!"

Vừa nói chuyện, thân trên không trung gãy chuyển, bỗng nhiên cùng đao mà lên, thẳng hướng Yên Lãng ập lên đầu chém tới.

Chỉ là tuy rằng một đao chém về phía Yên Lãng, nhưng cả người sự chú ý, lại phần lớn đều đặt ở sau lưng vị trí.

Cái này một đao đến cực nhanh, thời khắc nguy cấp liền đã chém xuống đến Yên Lãng trước, mà Yên Lãng vào lúc này cũng như là cảm giác đại

cục đã định giống như, bỗng nhiên ngay cả xem hướng về Huyền Nhai Thương Quý dực vọng đều không có, chỉ là lắc lắc đầu, nói: "Đâm hấn ngọc chằm!"

Khác một sương bên trong, Thương Cầu Kiếm quả nhiên cũng không quay đầu lại, ngay lập tức bên trong một kiếm xoay người lại đâm tới, chém về phía Huyền Nhai Thương Quý sau não huyết Ngọc chằm.

"Còn muốn chơi này một bộ?"

Nhưng lần này, cái kia Huyền Nhai Thương Quý lại là trái tim cười gằn, cảm giác được một tia kiếm khí đâm hướng về phía chính mình sau não, hấn lại trong bóng tối cản rặng, cũng liền ở đó một luồng ánh kiếm sắp kéo tới lúc, hấn đột nhiên xoay người lại, liền muốn một đao chém tới, ở khoảng cách như thế gần dưới tình huống, hấn chém ra cái kia một đao kiếm khí sau khi, lại hồi đao giết Yến Lãng, quả thực chính là một cái chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng hấn lại không nghĩ rằng, cũng ở cái này một chốc, Yến Lãng bỗng nhiên mãnh đến đưa tay ra đến, một phát bắt được hấn yêu đao, cái kia yêu đao bản thân liền có vô tận ảo ảnh đi theo, rất khó bị bắt nắm bắt đao thật, nhưng cũng bị Yến Lãng chuẩn xác nắm ở trong tay.

"Xuy lạp. . ."

Yến Lãng cánh tay, thời khắc nguy cấp liền bị trên đao lực lượng xoắn đến máu thịt tung toé, hầu như không dư thừa một tia máu thịt, nhưng ở hấn cái này kéo một cái phía dưới, Huyền Nhai Thương Quý yêu đao, nhưng cũng về phòng không kịp, trong giây lát đó bị cái kia một luồng ánh kiếm đánh trúng rồi huyết Ngọc chằm. . .

Huyền Nhai Thương Quý cả người sắc mặt, đột nhiên trở nên quái lạ đến cực điểm.

Hắn có thể cảm giác được, chính mình huyết Ngọc chằm bị kiếm khí đánh trúng, vừa vịn xúc động chính mình một thân linh tức nghịch chuyển, liền như là chính phi tốc tuôn trào trường giang đại hà, bỗng nhiên một cái chỗ máu chốt với nhét vào, liền, nước sông tràn lan, đầu đá lung tung, cả người hắn tất cả pháp lực đều ở trong người trùng xích va chạm lên, một lát sau khi, hắn thân thể rạn nứt, hai mắt trong, máu giàn giụa.

Hắn không phải là bị La Diễm Chi cái kia một kiếm kiếm khí giết chết, mà là bị chính mình hỗn loạn linh tức cho chết no.

Mà hết thầy này điểm máu chốt, thì lại ở chỗ Yên Lăng nhìn ra hắn xuất hiện ở đao lúc linh tức đi tới, cũng đẩy ra then chốt khiêu huyết.

Đã che lên một tầng huyết quang con mắt, còn ở trừng trừng nhìn Yên Lăng, tựa hồ rất khó tin tưởng, hắn lại thật có thể dựa vào con mắt của chính mình, hướng về người khác mượn ba kiếm, liền chém giết mình, lại càng không giải hắn sẽ đánh lên cánh tay này đến đánh cược cơ hội lần này.

..

"Cánh tay này gân sớm đã bị người cắt, vì lẽ đó không có gì đáng tiếc. .
."

Yên Lăng quơ quơ chính mình đầm máu một mảnh tựa hồ sắp cùng tự bản thân thể thoát ly cánh tay, không hề để tâm, chỉ là rất hứng thú nhìn Huyền Nhai Thương Quý nói: "Nếu như không phải người đứt đoạn mắt ta cung thần, cắt ta cánh tay gân, có lẽ ta đều sẽ không phát hiện nhãn lực của ta còn có như thế sâu tiềm lực có thể đào, từ một điểm này trên giảng, có lẽ ta hẳn là cảm tạ người?"

Nhìn vẻ mặt đã sắp muốn cứng ngắt Huyền Nhai Thương Quý, hắn bỗng nhiên mỉm cười, nói: "Đùa giỡn, ta có tiềm lực là ta chuyện của chính mình, nói rõ ta là cái thiên tài chân chính, dựa vào cái gì muốn cảm tạ ngươi? Ngươi tối đa, bất quá là thằng ngu mà thôi, nếu không là trước đây ta sợ tại Tôn phủ thế lực, không dám nhắc tới trước xuống tay với ngươi, người như ngươi, gặp ta 100 lần, liền chết một trăm lần!"

Nói xong, hắn bỗng nhiên giơ tay, đẩy ở Huyền Nhai Thương Quý trên trán, đem hắn đẩy ngã về đằng sau, khinh thường nói: "Phế vật!"

Huyền Nhai Thương Quý cho đến chết, đều có khẩu khí dẫu ở trong cổ họng không ra được.

...

...

Mà những chuyện tương tự, ở bên trong chiến trường này, cũng không có thiếu, Tam Xích Bá Dao Kim Tam Xích cầm đao mà đi, liền thay đổi ba bốn đối thủ, rốt cục ở đám kia Tôn phủ huyết mạch bên trong, tìm tới một cái vóc người gầy gò, trên mặt mang theo một cái tranh thủy mặc mặt nạ nam tử, không nói hai lời, liền nhắc đao chém đi qua, đao ảnh lay động, thời khắc nguy cấp chém về phía bốn, năm cái không giống vị trí.

Cái kia trên mặt mang theo mực nước mặt tranh mặt nạ nam tử, thân hình trong nháy mắt đã biến thành bảy, tám mấy cái bóng, phân biệt rơi vào không giống vị trí, có bốn, năm đạo cái bóng bị Kim Tam Xích chém chết, nhưng còn lại cái bóng lại hợp lại làm một, lại một điểm thương cũng không có.

"Bạch Thiên Thủy Mặc, lúc trước ngươi bởi vì ta có thể thôi diễn ra bóng người của ngươi biến hóa phương vị, ở một lần tranh tài trong thắng

ngươi, liền ý thức được ta Tam Xích Bá Đao có thể khắc chế các ngươi mạch này thân pháp biến hóa, vì lẽ đó không tiếc thỉnh cầu trong tộc trưởng bối, lấy Tam Xích Bá Đao xông tới Tôn chủ tục danh là tên, làm cho ta không thể lần thứ hai tu luyện, sau đó càng là lấy kỳ độc hại ta, hủy ta cảm giác lực lượng, làm cho ta cũng lại triển khai không ra nguyên lai Tam Xích Bá Đao, ta vốn tưởng rằng khẩu khí này muốn nhẫn cả đời, không nghĩ tới còn có lại từ trên chiến trường gặp phải ngươi thời điểm, càng không có nghĩ tới, ta cũng có không còn sợ ngươi Tôn phủ thân phận thời điểm, vậy cũng là thiên ý. . ."

Cái kia trên mặt mang theo mực nước mặt mặt nạ nam tử khanh khách vang vọng, tiếng nói có vẻ hơi quý dị, phiêu bất định, nói: "Gặp phải ta thì phải làm thế nào đây, ba thước bá đạo, khí đi ba thước, tinh thông tính toán, không kém chút xíu, yếu quyết liền ở cảm giác hai chữ, bây giờ ngươi thần thức, sợ là so với bình thường nhất Đan Dược trúc cơ còn kém đi, còn có thể lại giống như trước như vậy sử dụng Tam Xích Bá Đao sao?"

"Ta vẫn đang tìm ngươi, chính là vì nói với ngươi câu nói này!"

Kim Tam Xích hoành đao tại trước người, lạnh lùng theo dõi hắn, nói: "Bị ngươi trục đến hẻm Phế Nhân sau, ta cắt mười năm gà vịt thịt cá, cắt đến chính mình quên không tất cả, nhưng cũng dần dần lĩnh ngộ trực giác lực lượng, liền ta lấy trực giác luyện đao, cuối cùng cũng coi như lại có một chút lĩnh ngộ. . ."

Nói lời này thì hắn nhanh chân đi về phía trước, trên mặt tươi cười: "Tam Xích Bá Đao, ta là không sử dụng ra được, hiện tại ta dùng đao, tên gọi Thất Xích Bá Đao!"

"Rào!"

Đôi diện cái kia trên mặt mang tranh thủy mặc mặt nạ nam tử kinh hãi, phi thân lên, thân hình thời khắc nguy cấp biến hóa, đầy đủ hóa ra chín cái cái bóng, phân biệt ở không giống vị trí, bất kỳ một cái bóng chạy trốn ở ánh đao ở ngoài, hẳn đều sẽ không bị làm bị thương mảy may, mà trước hẳn muốn đối phó Tam Xích Bá Đao, liền là bởi vì cái kia tinh thông tính toán Đao đạo, có thể thời khắc nguy cấp tính toán ra hẳn tất cả cái bóng bên trong biến hóa, do đó bắt lấy chân thực hẳn, nhưng bây giờ, đối phương cảm giác đã hủy, tất nhiên coi không ra.

Nhưng Kim Tam Xích nhìn thân hình của hẳn biến hóa, trên mặt lại chỉ lộ ra một nụ cười gằn.

Rồi sau đó hẳn một bước về phía trước bước ra, hoành đao chém ngang.

"Vèo!"

Ánh đao quét khắp toàn bộ chiến trường, lần này hẳn không có đi tính toán cái nào cái bóng là thật sự, hẳn trực tiếp chém chết tất cả cái bóng.

...

...

"Tiêu quốc Kim Thiên tông Cam Ngọc Thiên Cam công tử, đã từng được xưng kiếm đạo, huyền pháp, phù thuật tam tuyệt thiên kiêu kỳ tài a, một đôi diệu thủ xảo đoạt thiên tâm, chỉ tiếc, bây giờ nguoi, tay đều đã phế bỏ, cái kia tam tuyệt còn có thể triển khai ra được sao?"

Khác một sương bên trong, Cam Ngọc Thiên cũng đã bị người nhìn chăm chăm, lớn tiếng cười nhạt.

Nhưng nghe đối phương, Cam Ngọc Thiên lại là mi mắt không nhấc, như là không có nghe thấy, chỉ ở đối phương sắp nói xong thì mới đột nhiên

thân hình hơi động, vòng quanh đối phương đi rồi một vòng , bởi vì tốc độ của hắn quá nhanh, biến hóa quá kỳ, bởi vậy đi trở về tại chỗ sau khi, đối phương mới phản ứng lại, sắc mặt đầu tiên là biến đổi, kiểm tra một chút chính mình chu vi, lúc này mới yên tâm.

"Tốc độ đúng là luyện so với trước đây nhanh hơn một chút, chỉ là, ngươi có thể lấy chân kết ấn sao?"

Cam Ngọc Thiên không nhìn hắn nữa, xoay người hướng về một hướng khác đi tới: "Lấy chân kết ấn quá phiền phức, vì lẽ đó ta lấy chân vẽ bùa!"

Đối thủ lấy làm kinh hãi, cúi đầu nhìn lên, mới phát hiện mình chu vi, Cam Ngọc Thiên đi qua chỗ, dĩ nhiên đã xuất hiện một cái cự lớn mà phiền phức phù triệu, bây giờ chính đang ngưng tụ nổi lên vô tận lực lượng, mà chính mình, vừa vặn liền ở cái này đạo phù triệu ở giữa.

"Ngươi. . ."

Đối phương rộng to, thân hình nhanh thoán, nhưng phía dưới phù triệu lực lượng, cũng đã thời khắc nguy cấp bạo phát ra, liền đem hắn cùng với phía sau hắn lời nói tất cả đều bao phủ ở bên trong.

Cam Ngọc Thiên bình tĩnh nhìn hắn, nhàn nhạt nói: "Ta là thiên tài, vẫn luôn là!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 320: Hỏa Khí Hừng Hực Sát Tâm Lên

Ma khí um tùm, sát khí cuộn cuộn!

Hẻm Phế Nhân tu sĩ nhập ma vực chiến trường sau khi biểu hiện, ra ngoài dự liệu của tất cả mọi người, ở lúc đầu nhìn thấy bọn họ tiến vào chiến trường này thì tất cả mọi người đều cho rằng bọn họ bất quá là trời buộc, dù sao cũng đã là trực đi tới hẻm Phế Nhân người, dù là trên người còn có thể còn lại chút bản lãnh, thì lại làm sao có thể cùng những kia trên bảng xếp hạng cao cao tại thượng Tôn phủ các thiên kiêu đánh đồng với nhau, lên chiến trường sau khi, e sợ vừa đối mặt trong lúc đó, liền sẽ tử thương hơn nửa chứ?

Có thể kết quả lại ra ngoài dự liệu của tất cả mọi người, chiến thế cùng nhau, bọn họ lại đánh đến khó phân thắng bại, càng là trong đó có mấy người, rõ ràng thoát nhìn chỉ là phế nhân, nhưng cũng thắng thắng thắn dứt khoát, những kia Tôn phủ thiên kiêu ở bọn họ dưới tay căn bản không sống quá mấy hiệp.

Đương nhiên, cũng không phải mỗi kẻ tàn phế hẻm tu sĩ đều biểu hiện như vậy kinh diễm, trên thực tế, phần lớn người ở những kia Tôn phủ các thiên kiêu cường thế công tập phía dưới, còn là phi thường vất vả, nhưng bọn họ có thể ngăn cản được những thứ này Tôn phủ các thiên kiêu công tập, cũng đã đủ để làm cho trước khinh bỉ bọn họ người ngậm miệng lại, đầy mặt ngạc nhiên nghi ngờ.

"Những thứ này hẻm Phế Nhân tu sĩ bình thường là ở giấu dốt sao?"

"Đơn từ bọn họ lúc này biểu hiện đến xem, sợ là phần lớn kim giáp cũng không bằng bọn họ. . ."

". . ."

". . ."

Trái tim nghi ngờ không thôi, không biết bao nhiêu người đều ở giao đầu nghiên tai, xì xào bàn tán.

"Ha ha, các người nhìn thấy không?"

Mà vào lúc này tiên đài trên, Bạch Thiên Đạo Sinh cũng chính ôm tay áo mà đứng, bên người đứng Thanh Vân Linh Ngọc, Huyền Nhai Cổ Nguyệt mấy người này, Bạch Thiên Đạo Sinh mắt lạnh nhìn Ma vực bên trong chiến trường đại chiến, đặc biệt là nhìn thấy những kia hẻm Phế Nhân tu sĩ kinh diễm biểu hiện thì càng là sắc mặt khó coi tới cực điểm, cười lạnh nói: "Những thứ này người rõ ràng còn có vì Tôn phủ hiệu lực tiền vốn, nhưng cũng một bụi giả bộ đáng thương, vẫy đuôi cầu xin, chỉ nghĩ đổi được đi một lần mở Tôn phủ cơ hội, rồi đi Tôn phủ sau khi, bọn họ mang theo cái này một thân bản lãnh, lại sẽ làm cái gì?"

"Bọn họ cái này một thân bản lãnh, đều là từ Tôn phủ học đi, rồi lại không cùng Tôn phủ một lòng, trái lại rắp tâm hại người, mưu đồ gây rối, chỉ nghĩ mượn Tôn phủ thiện ý, mưu chính mình tiểu cứu cứu, người như vậy, lại há quái Tôn phủ chứa không được bọn họ?"

Thanh Vân Linh Ngọc mấy người nghe vậy, cũng đều trầm mặc lại, đáy mắt đều có sát ý di động.

Huyền Nhai Cổ Nguyệt nhìn ra thấy một trận, bỗng nhiên nói: "Nếu như thế, cần gì phải dung cho bọn họ tiếp tục náo loạn, ta đi giết bọn họ!"

Nói, dĩ nhiên nắm chặt trong tay trường thương.

"Không vội!"

Bạch Thiên Đạo Sinh lắc lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Tiểu quý kia vừa nãy cố ý khiêu khích, chỉ tên khiêu chiến ta, đơn giản nghĩ gắn bó bọn họ này buồn cười bộ mặt, ta tu vị cao hơn hẳn rất nhiều, tuổi tác cũng lớn hẳn rất nhiều, nếu là thắng, chuyện đương nhiên, ngược lại sẽ rơi vào một cái ý mạnh hiệp yếu tên, mà vạn nhất bị hẳn nhiều sống quá mấy chiêu, bọn họ liền có thể nói khoác Bắc Vực thiên kiêu còn nhỏ tuổi, liền có cùng Tôn phủ thiên kiêu chiến đến người tới ta đi thực lực, thậm chí nói, ta như ra tay hơi nặng, lại không khỏi sẽ có chèn ép Bắc Vực tu sĩ hiềm nghi. . ."

"Trận chiến này, chính là Tôn phủ cùng Bắc Vực tín niệm tranh đấu, vì lẽ đó chúng ta không chỉ có muốn thắng, còn muốn thắng hoàn toàn, nếu là ta, hoặc là các người trong ba người bất luận một ai ra tay tới nói, dù cho có thể thắng, cũng sẽ để Bắc Vực tu sĩ sinh ra một loại Tôn phủ huyết mạch tung so bọn họ cường chút, nhưng cũng không kém nhiều ấn tượng, đúng là hợp bọn họ ý, vì lẽ đó không phải vạn bất đắc dĩ, các người không thể ra tay!"

Mấy người khác đều trầm mặc lại, Thanh Vân Linh Ngọc nhìn Ma vực chiến trường, nói: "Những người kia cũng không dễ đối phó lắm!"

Bạch Thiên Đạo Sinh cười nhạt cười, nói: "Những kia hẻm Phế Nhân tu sĩ dù cho còn có chút có thể vào mắt chỗ, nhưng căn cơ của bọn họ cũng đã tất cả phá hủy, có thể chiến, lại không thể kéo dài, chiến thế cùng nhau, một thịnh, lại ai, rất nhanh liền muốn không chịu được nữa. . ."

Nói đến chỗ này, hơi dừng lại một chút, nói: "Huống hồ, chúng ta còn có rất nhiều người không phải sao?"

Lời này đúng là nói tới mấy người khác hơi do dự, này tuổi tác nhỏ nhất Thương Nhật Bộ bỗng nhiên nói: "Bạch Thiên ca ca, chúng ta Tôn phủ huyết mạch, vốn là cùng Bắc Vực tu sĩ không giống, như còn cần dựa vào nhân số vượt qua bọn họ, có thể hay không quá mất mặt chút?"

"Nếu bàn về nhân số, Bắc Vực tu sĩ là chúng ta gấp trăm lần còn nhiều. . ."

Bạch Thiên Đạo Sinh nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt hình như có ý tựa như vô ý, đảo qua trên núi dưới núi mọi người, nhàn nhạt nói: "Nhưng bọn họ không dám ra tay, cái kia có thể trách được ai đây? Nếu thật sự có người không nhìn nổi, đồng ý ra tay, cũng chính hợp chúng ta tâm ý, cơ hội như vậy, ngược lại cũng không nhiều, vừa vặn có thể mang những thứ này Bắc Vực tu sĩ cái kia không thiết thực ý nghĩ, một phát bấm chết từ trong trứng nước. . ."

"Thậm chí nói. . ."

Hắn bỗng nhiên mỉm cười, nói: "Còn có thể nhờ vào đó nhìn, Bắc Vực tu sĩ bên trong, ai mới là thật là trung tâm vì Tôn phủ hiệu lực!"

Những người còn lại nghe vậy đều nhìn nhau một chút, cung kính nói xung "Vâng" !

Mà bọn họ tiếng nói, không có cố ý đè thấp, sớm đã bị chu vi Tôn phủ huyết mạch nghe xong đi, tự nhiên cũng sẽ không tắt bọn họ dặn dò, người chung quanh tự nhiên liền một tầng một tầng đem bọn họ ý tứ truyền ra ngoài, chu vi nhất thời gọi ra sóng to gió lớn!

Vô số người đều đang nhỏ giọng bàn luận, cân nhắc Bạch Thiên Đạo Sinh trong lời nói thâm ý, cũng dần dần động một số tâm tư.

"Hồng hồng ha hắc "

Mà cùng lúc đó, Ma vực bên trong chiến trường, chiến cuộc cũng chính ở phát sinh ra biến hóa.

Hẻm Phế Nhân tu sĩ chỉ có mười mấy người, nguyên bản liền muốn so với Tôn phủ huyết mạch ít, trải qua lúc mới đầu đại chiến, chiến cuộc liền càng ngày càng giằng co, lại khó có lúc mới đầu như vậy kinh diễm cảm giác, đối với loại biến hóa này, trong đám người Phương Quý cảm thụ rõ ràng nhất.

Vừa bắt đầu hẳn chỉ cần vác lên hai tay ở trong đám người làm cao nhân hình, phàm là có người đánh tới trước người mình đến, tất nhiên sẽ có người thay mình tiếp tới, mục đích liền để cho hẳn nghỉ ngơi thật tốt, để tránh khỏi bị người sớm tiêu hao đi tới quá nhiều pháp lực, nhưng là không kéo dài bao lớn một hồi, liền bắt đầu không có cách nào ngăn cản người đánh tới trước người mình đến, sau một chốc, Phương Quý liền phát hiện có người nhiều lần gặp nạn, cần tự mình ra tay giải cứu, lại qua đến chốc lát, Phương Quý đã nhất định phải tiếp nhận mấy cái đối thủ giáp công, lấy thể người khác chia sẻ áp lực!

"Những thứ này hẻm Phế Nhân các tu sĩ cùng sư tỷ có như thế vấn đề. .
."

Phương Quý vừa đồng thời cùng ba bốn đối thủ độ sức, vừa trong lòng thầm nghĩ: "Cái kia chính là bọn họ bất luận huyền pháp tu luyện thông không thông suốt, pháp lực tinh không tinh khiết, nhưng thân thể trạng thái, linh tức cường độ, lại thực tại so với Tôn phủ huyết mạch cách biệt đến cực xa. . ."

"Đây là không thể tránh miễn chuyện, bởi vì song phương bình thường tu hành điều kiện cách biệt quá xa, những thứ này hẻm Phế Nhân tu sĩ, có lẽ thiên tư hơn người, ngộ tính vô song, vì lẽ đó bọn họ dù là bị phế, như thế có thể tu luyện ra mặt khác một loại tuyệt học đến, vẫn như cũ không phụ

thiên kiêu tên, thế nhưng bọn họ bình thường không có tài nguyên tu luyện, vì lẽ đó tiến cảnh tăng lên chậm chậm, pháp lực không đủ, hơn nữa thân thể không chiếm được tâm bồ, cũng sẽ càng suy yếu, từng có qua trọng thương người, ở về điểm này đặc biệt là rõ ràng, vì lẽ đó bọn họ cùng người ác chiến lúc, thì sẽ mới lên vừa đến, biểu hiện rất là kinh diễm, mấy có vô địch tư thế, nhưng lại chịu đựng đến một hồi, liền khí lực không đủ, rơi mất nhuệ khí. . ."

"Trước Bạch Thiên Đạo Sinh bắt nạt sư tử, chính là trọng điểm này, hẳn chính là ăn chắc sư tử bình thường tu hành tài nguyên quá kém, pháp lực không đủ, cho nên mới mượn trước hai chương tiêu hao hết sư tử pháp lực, sau đó thứ ba chương thì liền đem sư tử đưa lên đoạn đầu đài, thoát nhìn sư tử liền hẳn ba chương đều không tiếp được, trên thực tế hẳn vốn là ở lấy mình dài, tấn công địch yếu. . ."

". . ."

". . ."

Trong lòng nghĩ thì chu vi chiến cuộc, lại đã bắt đầu sinh ra biến hóa.

"Các người nghĩ muốn khiêu khích Tôn phủ uy nghiêm, chúng ta tuy không phải Tôn phủ thiên kiêu, nhưng cũng không cho phép các người làm càn. . ."

Có người liên tiếp không ngừng, vọt vào bên trong chiến trường.

"Tiện nhân, người ở trước mặt mọi người xấu hổ khinh miệt ta, ngày hôm nay ta liền tới muốn người mạng. . ."

Có một cái Tôn phủ quý công tử ca, dẫn theo ba vị áo bào xám khoác áo toại nam tử, vọt vào Ma vực bên trong chiến trường.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hẻm Phế Nhân một phương ứng đối địch thủ số lượng, trước sau không ít, nhưng bọn họ tuy rằng đấu chí đồng dạng vang dội, nhưng nhưng dần dần mất kiên quyết, cũng lại khó hiện lúc đầu kinh diễm biểu hiện, thậm chí đã hoặc nhiều hoặc ít xuất hiện vẻ mỏi mệt, nhưng vẫn cứ đang cùng kẻ địch đọ sức, chỉ là đại đa số đều đã không có phần thắng, chỉ là ra sức kéo dài thời gian mà thôi.

"Đứa kia làm sao còn không chịu đi vào?"

Mà lúc này Phương Quý, trong lòng cũng như thế nôn nóng, hẳn bây giờ kỳ thực cũng là nghĩ bảo lưu thực lực, chờ cùng Bạch Thiên Đạo Sinh đại chiến một trận, lại không nghĩ rằng Bạch Thiên Đạo Sinh lại thật sự có thể như thế giữ được bình tĩnh, trước sau ở tiên đài trên quan sát động tĩnh.

Bây giờ chu vi đối thủ, cho hẳn áp lực còn chưa đủ, cũng không biết là không là bởi vì nguyên nhân này, vì lẽ đó hẳn đối với sức mạnh kia lĩnh ngộ, cũng còn chưa đủ thấu triệt, càng chỗ máu chốt ở chỗ, Phương Quý biết kiến nhiều cũng là có thể cắn chết voi, chính mình nếu thật sự là có thể buông tay ra đi đối phó những kia Tôn phủ huyết mạch, coi như có thể mang bọn họ tất cả đều đánh bại, cuối cùng lại còn có thể còn mấy phân lực khí?

Đến thời điểm, lấy cái gì đi cướp Thanh Thiên Bạch. . . Không đúng, lấy cái gì đi thắng Bạch Thiên Đạo Sinh?

Liên, hẳn cũng chỉ có thể tạm thời kiềm chế lại tâm tư, chỉ là ứng đối đối thủ trước mắt, tốt xấu thế cục hôm nay tuy rằng không ổn, nhưng Quách Thanh sư tử, Thất Xích Bá Dao Kim Tam Xích, Thần Thương Khúc Thần Hành mấy người, vẫn cứ đều có thể chịu đựng đến lên một phương thế cuộc, khiến cho bọn họ không đến nỗi thất bại thảm hại, đặc biệt là Yên Lăng cùng Thương Cầu Kiếm La Diễm Chi hai người, lúc này đã thành một cái tổ hợp, hai người một cái chỉ điểm một cái xung phong, đã trong thời

gian cực ngắn chiến bại mấy cái đối thủ, mà số lượng ấy, còn chính đang không ngừng tăng cường!

"Trận chiến này, vẫn là có thể thắng, chờ thắng trận chiến này, Bạch Thiên Đạo Sinh dù sao cũng nên ra tay rồi chứ?"

Ngay khi Phương Quý nghĩ như vậy thì chợt nghe thấy Ma vực chiến trường ở ngoài, lại là một mảnh náo động, sau đó liền thấy chiến trường ở ngoài, bỗng nhiên lại có một mảnh tối om om tu sĩ vọt tới, số lượng ít nhất bốn mươi, năm mươi cái, hơn nữa chỉ nhìn bọn họ vọt vào bên trong chiến trường đến khí thế, liền có thể cảm nhận được bọn họ tu vị không yếu, đặc biệt là trong đó lại có hơn nửa người, đều là một thân vàng rực quang.

Cái kia rõ ràng đã là Thần Đạo trúc cơ tu vị, hơn nữa đã đem Thần Đạo trúc cơ tiềm lực thôi thúc đến cực hạn biểu hiện.

"Những thứ này người là. . ."

Liền ngay cả một đám hẻm Phế Nhân tu sĩ, cũng là nhìn ra thấy cả kinh, lại mặt lộ vẻ vui mừng, bọn họ đã thấy rõ người tới trang phục trang phục, thành linh đều là Bắc Vực tu sĩ đáng đáp, chính trực đánh đến gian nan thì có thể nói cường viện đi tới, cùng với ngược lại, nhưng là Tôn phủ huyết mạch, bọn họ từng cái từng cái thay đổi sắc mặt, trước mắt cục diện này, vốn là khó có thể thủ thắng, làm sao sẽ lại tới nữa rồi nhiều như vậy Bắc Vực tu sĩ?

Bất quá trong lòng mọi người những ý niệm này còn chưa lóe qua, liền đã nghe đến những kia vọt vào bên trong chiến trường đến Bắc Vực tu sĩ hét lớn: "Ăn lộc vua trung quân việc, bọn ngươi bắt kính Tôn phủ, có hai lòng, chúng ta thân vì Tôn phủ Thần vệ, làm sao chứa được các ngươi?"

"Các ngươi miệng miệng nói xung muốn chúng tên Bắc Vực tu sĩ không kém tại Tôn phủ huyết mạch, nhưng chúng ta chưa từng muốn các ngươi để chứng minh?"

"Bắc Vực Tôn phủ, vốn là sống chung hòa bình, thiên có các ngươi những người này, tự dung sinh sự, rất là đáng ghét. . ."

". . ."

". . ."

Những thứ này tiếng hét lớn, nhất thời làm cho trong sân tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt.

Rồi sau đó không đợi bọn hắn phản ứng lại, những thứ này người liền đã không chút do dự vọt vào chiến trường, liền, chiến trường tình thế, chớp mắt đại biến, Khúc Thần Hành vốn là đang cùng một cái Tôn phủ thiên kiều ác đấu, không ngờ bị mới gia nhập chiến trường một cái Bắc Vực tu sĩ một đạo huyền quang đánh tới, né tránh không kịp, cả người nhất thời bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống ở trên mặt đất thì đã là miệng phun máu tươi, khó có thể đứng dậy.

Kim Tam Xích Bá Đao vô địch, lại lập tức bị ba vị Bắc Vực tu sĩ cuốn lấy, một kiếm một kiếm, làm cho không chút lưu tình. . .

Yến Lăng cùng La Diễm Chi hai người, vốn là chính phối hợp không kẽ hở, nhưng bỗng nhiên đến rồi ba người, một kiếm một kiếm, chuyên hướng về Yến Lăng bắt chuyện, La Diễm Chi kinh hãi người, cầm kiếm bảo vệ, nhưng đôi phương quá nhiều người, ra tay lại độc, hai người bọn họ đã là vương trái vương phải. . .

Đặc biệt là Ngô Nhan tiên tử, lúc này càng là bị ba vị áo bào xám lão tu cuốn lấy, mắt thấy liền bỏ mạng ở tại chỗ!

...

...

"Sao như vậy?"

"Bang này ăn cây táo rào cây sung đồ vật, lại lựa chọn vào lúc này ra tay?"

Mà tình cảnh này xuất hiện, cũng làm cho Ma vực chiến trường ở ngoài, vô số Bắc Vực tu sĩ cảm giác phần nộ rồi lên, bây giờ, phần lớn Bắc Vực tu sĩ, vẫn như cũ là không dám ở bề ngoài lộ ra đối với Phương Quý mấy người chống đỡ, thậm chí cũng không dám lớn tiếng quát mào cho bọn họ trợ uy, nhưng trong lòng lại không khống chế được đứng ở bọn họ bên kia, tuy không đòi hỏi bọn họ thật sự thắng, nhưng tốt xấu. . . Đừng thua quá thảm. . .

Nhưng ai có thể tưởng đến, vào lúc này, lại sẽ có nhiều như vậy Bắc Vực tu sĩ bỗng nhiên vọt vào chiến trường?

Đại chiến như vậy trong, bọn họ làm sao dám lựa chọn ra tay?

"A, dự liệu bên trong. . ."

Bên trong đám người, một cái dao động cây quạt người than thở: "Bọn họ không ra tay có thể như thế nào đây, cái gọi là khiêu chiến Tôn phủ thiên kiêu, chứng minh Bắc Vực tu sĩ không so Tôn phủ kém, vốn là tràng trò khôi hài, cùng với để Tôn phủ huyết mạch đánh đầu cũng không nhắc lên nổi, chẳng bằng để cho mình người đến kết thúc cuộc nháo kịch này, cũng may tương lai nói đến, cũng không đến nỗi nhượng người coi như một chuyện cười mà nói. . ."

"Đã là như thế, vậy cũng không nên. . . Ta Bắc Vực tu sĩ, đã là như thế tâm không đồng đều sao?"

Bình thường rất ít người phản bác cái này dao động cây quạt người, nhưng bây giờ, bên cạnh nhưng có người nghe không vô, bực tức nói: "Cái kia phía tây thần điện tiểu thiên kiêu, còn có hấn sư tử, bọn họ. . . Bọn họ vốn là đang vì Bắc Vực tu sĩ không chịu thua kém a. . ."

"Tranh khẩu khí này có ích lợi gì?"

Dao động cây quạt người cười lạnh nói: "Có thể để cho chúng ta thật nhiều tu hành tài nguyên? Có thể để cho chúng ta mỗi người nhiều món pháp bảo?"

"A, làm điều thừa, chỉ do vô dụng, không bằng mau mau kết thúc sạch sẽ. . ."

". . ."

". . ."

Liên ngay cả tiên đài trên Bạch Thiên Đạo Sinh, vào lúc này trên mặt cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, hấn nhìn về phía những kia vọt vào Ma vực chiến trường, vây quanh hẻm Phế Nhân tu sĩ đại sát đồ sát Bắc Vực tu sĩ, ánh mắt tựa hồ có hơi than thở, bất quá nếu là cẩn thận nhìn tới, liền sẽ phát hiện, cùng với nói là than thở, chẳng bằng nói là xem thường càng nhiều hơn một chút, nhàn nhạt nói: "Chỉ có như vậy Bắc Vực người, mới là chúng ta cần Bắc Vực người a, cũng chỉ có như vậy Bắc Vực người, mới có thể vẫn cho chúng ta sử dụng, sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy. . ."

Thanh Vân Linh Ngọc mấy người, tất cả đều gật đầu tán phục.

Tuổi tác nhỏ nhất Thương Nhật Bộ không nhận được do dự một chút, nói: "Thực sự là kỳ quái, lại sẽ có người như vậy. . ."

Huyền Nhai Cô Nguyệt cười lạnh nói: "Cho nên nói Bắc Vực tu sĩ huyết mạch hạ thấp, vốn là có nguyên nhân!"

. . .

. . .

"Ta đi đại gia người. . ."

Mà vào lúc này Ma vực trong, nhìn thấy cái này quần Bắc Vực tu sĩ vọt vào Phương Quý, cũng là một trận kinh ngạc sau khi, mãnh đến nhiệt huyết cấp lên đầu, hẳn làm tốt sẽ có một tràng ác chiến chuẩn bị, cũng làm tốt còn có thể có Tôn phủ huyết mạch lần thứ hai nhập tràng chuẩn bị, lại không nghĩ rằng, bây giờ nhập tràng, thay đổi chiến cuộc, lại sẽ là một đám Bắc Vực tu sĩ. . .

Những thứ này Bắc Vực tu sĩ, ra tay lại so với Tôn phủ huyết mạch còn tàn nhẫn!

Một khi vào chiến trường, lập tức liền chiêu nào chiêu nấy lạnh lùng hạ sát thủ, lúc nào cũng nghĩ muốn lấy tính mạng người!

Mà tình cảnh này, cũng làm cho Phương Quý bỗng nhiên trong lúc đó, hai mắt đều đỏ lên, vốn là hẳn cân nhắc còn rất nhiều, vừa có mặt sau làm sao đối phó Bạch Thiên Đạo Sinh, lại có sau khi xong làm sao thoát thân các loại, có thể đến lúc này, hiển nhiên hẻm Phế Nhân tu sĩ tao ngộ này áp lực, lại chân chính làm cho hẳn tức giận dâng lên, lần thứ nhất sinh ra chút gì đều mặc kệ không để ý ý nghĩ, chỉ có lòng tràn đầy lửa giận. . .

"Đều là tiểu quỷ này gây sự, giết hẳn. . ."

Chính đang tại Phương Quý nghĩ thì bỗng nhiên bên người có người hét lớn, lại là hai, ba vị Bắc Vực tu sĩ vọt tới hấn trước người, một người dùng thương, một người liên đao, một người triển khai Ma sơn dị bảo, phân từ ba cái phương vị hướng về Phương Quý chỗ yếu đánh tới, Phương Quý vốn là đang cùng bốn vị Tôn phủ huyết mạch triển đấu, đột nhiên bị đánh lén, thân hình gấp tránh trong lúc đó, từ bên trong chiến trường đi vòng đi ra, quý dị xuất hiện ở giữa không trung bên trong.

Nhưng dù là hấn tốc độ kinh người, trên cánh tay vẫn bị liên đao vạch một cái, lộ ra sâu có thể đục xương vết thương.

Cái này vẫn là Phương Quý vào chiến trường này sau khi, lần thứ nhất bị thương!

Máu tươi róc rách rơi xuống, một giọt một giọt tung xuống trên mặt đất, bên trong lập loè từng tia từng sợi ánh vàng. . .

Cũng liền ở đó vết thương xuất hiện ở nháy mắt, Phương Quý tu luyện Khô Mộc Huyền Sinh quyết liền đã bị thôi thúc, hấn sau đầu hiện ra một mảnh thanh quang, cái kia thanh quang bên trong, có một đoạn nảy ra mầm cây khô ảo ảnh chìm chìm nổi nổi, cái kia cây khô tựa hồ có cường đại sinh khí, ở nó xuất hiện một chốc, Phương Quý trên cánh tay vết thương, liền lập tức bắt đầu khép lại, cuối cùng một tia vết tích cũng không lưu lại, trơn bóng như lúc ban đầu!

Mà cái này một đoạn cây khô, nguyên thân vốn là Đông Lai tông Tổ sư gia bội kiếm.

Ở cái này cây khô hiện ra một chốc, Phương Quý tự nhiên liền nhớ tới vị lão tổ kia sư cầm kiếm mà lên, gào thét "Dựa vào cái gì" hình ảnh!

Trong lòng, bỗng nhiên có một luồng lửa nóng hùng hực thiêu đốt!

"Đúng đây? Dựa vào cái gì đây?"

"Tôn phủ huyết mạch, dựa vào cái gì từ nhỏ liền cao cao tại thượng?"

"Bắc Vực tu sĩ, dựa vào cái gì tự cam đoạ lạc?"

". . ."

". . ."

"Hắn bị thương. . ."

"Giết. . ."

Mà vừa nãy ở bảy người vây công dưới, vẫn bị Phương Quý quý dị chạy ra vòng vây, cũng làm cho cái kia ba vị Bắc Vực tu sĩ cùng bốn vị Tôn phủ huyết mạch đều kinh hãi, trái tim có chút ngạc nhiên tại Phương Quý thân pháp nhanh chóng, bất quá lại, bọn họ liền lưu ý đến Phương Quý cánh tay bên trên, dĩ nhiên xuất hiện vết thương, nhất thời hưng phấn không thôi, nắm dây xích thương Bắc Vực tu sĩ lập tức há mồm kêu lớn lên.

Bất quá hắn cũng chỉ mới vừa nói ra một chữ, giữa không trung Phương Quý, bỗng nhiên quay đầu hướng về hắn nhìn lại.

Cái kia ánh mắt đỏ như máu một mảnh, bên trong tựa hồ ẩn chứa vô tận lửa nóng hùng hực.

"Hô" đến một tiếng, cái kia Bắc Vực tu sĩ bên tai tóc lại nổi lên lửa đến, đem hắn sợ hết hồn, vội vàng dùng sức đánh, cũng may hỏa thể không lớn, chỉ là một chút ngọn lửa nhỏ, hai lần liền đánh diệt, nhìn Phương Quý ánh mắt lại nhất thời kinh hãi không tên.

"Đây là cái gì tà pháp?"

"Nguyên lai đót không người chết. . ."

Phương Quý làm bầm lâu bầu: "Đương nhiên, cũng có khả năng là bởi vì hấn không phải là người. . ."

Trong lòng nghĩ thì hấn xoay người hướng về Ma vực chiến trường ở ngoài Bạch Thiên Đạo Sinh nhìn sang, điềm nhiên nói: "Phương lão gia ta vốn là chỉ nghĩ đánh một mình ngươi, nhưng đợi ngươi lâu như vậy, trái chờ không đến, phải chờ không đến, cũng nhất định phải làm nhiều như vậy yêu thiêu thân, tốt lắm, bắt đầu từ bây giờ, Phương lão gia ta liền không chờ, thấy ai liền giết ai, vẫn giết tới ngươi đi vào. . ."

"Oành. . ."

Vừa nói chuyện, thân hình hấn bỗng nhiên quý dị biến mất ở giữa không trung trong.

Lại sau một khắc, cái kia cầm trong tay liên đao Bắc Vực tu sĩ, bỗng nhiên cả người đều bị Ma sơn nện thành một đoàn thịt vụn!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 321: Một Bồn Lửa Giận Chụp Thiên Địa

"Tiểu quỷ này làm sao bỗng nhiên ra tay như thế tàn nhẫn?"

Mà ở phía dưới bên trong chiến trường, đám kia công Phương Quý bốn vị Tôn phủ huyết mạch cùng hai vị tu sĩ chợt thấy đèn Phương Quý hướng phía ngoài tiên đài cao quát một tiếng sau khi, phát tay liền giết một người, nhất thời rất là giết mình, vội vã liên thủ hướng về Phương Quý công lại đây.

Như thường lệ lý giảng, bọn họ sáu người quả thật cảm thấy bất xuống Phương Quý không thành vấn đề, bởi vì coi như ở vừa nãy hỗn chiến bên trong, Phương Quý cũng chỉ ở mấy tràng một đối một bán pháp trong lộ bản lĩnh, tới mặt sau hỗn loạn lúc, liền nghe đến ở nơi đó hô to gọi nhỏ, cá chạch giống như từ trái chui vào phải, thân hình hầu như không có ổn định quá nửa phân, vì lẽ đó bọn họ trước chỉ là sầu làm sao khóa lại hấn cái kia quỷ mị giống như thân pháp mà thôi, chỉ cần có thể đem hấn nhốt lại, dựa vào mấy người lực lượng điệp gia, bắt xuống hấn còn không phi thường ung dung sao?

Có thể khi bọn họ sáu người xông tới sau khi, lại phát hiện hoàn toàn không phải như vậy một chuyện.

Đối mặt bọn họ sáu người vây chặt, Phương Quý không có một chút nào né tránh ý tứ, trái lại liền đón bọn họ vọt lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không có vừa nãy hi da khuôn mặt tươi cười đáng dấp, như là thật sự tức giận, con mắt trừng trừng hướng về bọn hấn mấy cái quét tới. . .

"Làm thịt tiểu quỷ này. . ."

Hai vị kia Bắc Vực tu sĩ tức giận nhất, vừa nãy bọn họ vừa mới vừa ra tay, chính mình một cái bạn tốt liền chết đi tại chỗ, trong lòng thì lại làm sao có thể là tư vị, lúc này lại càng không nhiều lời, dùng thương người kia đầu tiên vượt ra khỏi mọi người, trong tay màu đen thiết thương nhẹ nhàng rung động, đạo đạo ô quang lan tràn ra, lại hóa thành đạo đạo long ảnh, như là có quần long bay vòng hộ vệ, quán quít lấy nhất thương kia ngay ngực đâm tới.

Nhưng đôi mắt đến lực lượng kinh khủng như thế một thương, Phương Quý lại mặt không hề cảm xúc, lại chỉ là tùy ý giơ tay, liền bắt được cái kia cây thương trên, sức mạnh khổng lồ hầu như một chốc trong lúc đó, liền dẫn không cách nào hình dung lực lượng khổng lồ, về phía trước chui ra, nhưng Phương Quý lui một bước sau khi, nhất thời khẽ cau mày, bỗng nhiên quanh thân huyết khí đại thịnh, hầu như xúc động khí trời thay đổi, vũng vàng đứng ở tại chỗ bất động.

"Không thể. . . Hấn. . . Hấn gầy gò nhỏ, nơi nào đến bực này khí lực?"

Cái kia dùng thương Bắc Vực tu sĩ kinh hãi, thì lại làm sao có thể tưởng tượng một thân ma huyết đều ở một người trong cơ thể tình huống khác thường? Hấn chỉ cảm thấy đối mặt Phương Quý cái này một trào, chính mình liền như là đâm vào trong núi lớn, ăn ra bú sữa sức lực, cũng không vào được mảy may!

Dưới sự kinh hãi, hấn phản ứng không thể bảo là không nhanh, lập tức tát thương lùi lại.

Nhưng Phương Quý tốc độ nhanh chóng biết bao, theo sát đem thiết thương quăng trên đất, vội vã đuổi tới hai bước, một chương bổ vào ngực

hắn, sau đó còn không chờ hắn rơi xuống đất lúc, thân hình lại vô cùng quý dị xoay người, vừa vặn có một cái giá song vô tận tinh mang lại đây nghĩ muốn đánh lên hắn Tôn phủ huyết mạch, bị hắn một cái chặn lại yết hầu, nhắc tới giữa không trung, cánh tay chu vi, Thái Dịch Chân Thủy quyết luyện hóa linh tức mệnh mông cuồn cuộn, tất cả đem này Tôn phủ thiên kiêu triệu tập mà đến ánh sao đánh tan, hai mắt tựa như cười mà không phải cười nhìn vị này Tôn phủ huyết mạch!

"Người dám?"

Cái kia Tôn phủ huyết mạch giận dữ, thân thể hắn không còn chút sức lực nào, không thể động đậy, lại mạnh mẽ mạnh miệng, muốn từ Phương Quý dưới tay trốn ra được, lại không ngờ, Phương Quý theo trên cổ hắn làm cho kinh, bỗng nhiên nhẹ nhàng uốn một cái, vị này Tôn phủ huyết mạch lập tức bất động. . .

"Cái gì?"

"Hắn thậm chí ngay cả Tôn phủ huyết mạch cũng lạnh lùng hạ sát thủ?"

"Cái này thành khôn không muốn sống nữa?"

"Chuồn chụa, hắn vốn là ở chuồn chụa a. . ."

Hiển nhiên Phương Quý lại thật sự lộ ra một bộ lục thân không nhận, đại khai sát giới đáng dáp, chu vi một đám Tôn phủ thiên kiêu cũng tốt, mới vừa vọt vào Bắc Vực tu sĩ cũng tốt, lập tức cuồn cuộn không ngừng người vào lúc này hướng về Phương Quý trào lại đây, đối với bọn họ tới nói, trận chiến này hạt nhân, vốn là Phương Quý, chỉ cần đem Phương Quý giết, tự nhiên giết một bằng trăm, mà phế nhân hẻm tu sĩ cho tới nay mới thôi, cũng là ác chiến một lúc lâu, đã sớm đã tự lo không xong, bởi vậy lại ra tay đến giúp đỡ Phương Quý ngăn địch người lại là càng ngày càng nhiều.

"Ha ha, đến đúng lúc, đến diều, đến cóc oa oa gọi!"

Nhưng đón nhiều như vậy gọi đánh gọi giết hướng mình vọt lên đối thủ, Phương Quý lúc này lại không có chút sợ hãi nào, thậm chí không có lại nghĩ qua để cho người khác giúp mình chia sẻ đối thủ, mà là tiếng cười lớn đến, thẳng hướng bọn họ tiến lên nghênh tiếp, hai tay bắt ấn, huyền pháp triển khai!

"Tốt tên tiểu quý, lại thật là có lấy một kích mười can đảm?"

Mà vào lúc này ngoại giới, cũng đã có không ít nhìn trên đài người, vào lúc này không đem trận chiến này coi như là tiểu hài tử làm trò cười, trong lời nói tuy rằng vẫn coi là nhẹ miệt một ít, nhưng ít nhất đã ở thật lòng xem kỹ cái này trận đại chiến, có người nhìn thấy Phương Quý cùng cái kia tối om om người giao lên sau khi, liền không khỏi nắm phiến võ tay, hít một tiếng, hướng về người bên cạnh nói: "Luu huynh, ngươi thấy thế nào?"

"Ta thấy thế nào?"

Bên cạnh vị kia Luu huynh nhìn một hồi, nói: "Ta liền cảm thấy hấn đối thủ thật giống không chỉ mười cái. . ."

Dao động cây quạt người lắc đầu nói: "Cái này không trọng yếu, trọng yếu chính là ngươi cảm thấy hấn là không phải là đối thủ?"

"Không biết a. . ."

Bên cạnh Luu huynh vội la lên: "Ai ngươi mau nhìn, lại có mấy cái gia nhập vây công hấn, người này càng ngày càng nhiều, ai có thể là đối thủ?"

Dao động cây quạt người cười gằn một tiếng, nhẹ nhàng nắm cây quạt rung một cái bờ vai của hấn, nói: "Ngươi nói rất tốt, tiểu quý này ngày hôm nay gây ra đại họa, cẩn thận nhìn hấn, bản lãnh vẫn có mấy phần, trước

nghe người ta nói hẳn chính là địa mạch trung phẩm Trúc Cơ, nhưng người chưa từng gặp qua địa mạch trong phẩm Trúc Cơ người, một thân hùng hồn khí huyết lực lượng, còn thịnh Thần Đạo trúc cơ? Người khác nói hẳn Trúc Cơ không được, tu hành không đủ, nhưng từ hẳn vừa bắt đầu ra tay đến hiện tại, bóng núi, kim quang, tiếng nước, mộc tức, lại đã trước sau triển khai bốn đạo huyền pháp a. . ."

"Cái này bốn đạo huyền pháp, đặt ở mỗi một cái bình thường Bắc Vực tu sĩ tu sĩ trong tay, sợ là đều đủ để thành danh đứng thành, nhưng hẳn lại tập trung vào một thân một người, thiên tài như vậy, đừng nói Bắc Vực, thành thật mà nói, ở Tôn phủ, ta cũng chưa từng thấy quá nhiều a. . ."

"Ồ? Hẳn ngày hôm nay làm sao đôi tính?"

Người bên cạnh nghe cái này dao động cây quạt người nói, sắc mặt đều có chút mộng, nghĩ thầm lần đầu tiên nghe hẳn khen Bắc Vực người a.

"Ha ha, bất quá, thiên phú cho dù tốt, đi lầm đường, cũng là uổng công!"

Dao động cây quạt người vào lúc này bán đủ cái nút, nhẹ nhàng xua tay, hít một tiếng, nói: "Hẳn muốn số xui!"

Mọi người theo hẳn ánh mắt nhìn sang, liền không khỏi cả kinh.

Chỉ thấy lúc này Ma vực bên trong chiến trường, dĩ nhiên hỗn chiến một phen, đặc biệt là lấy Phương Quý một mình nghênh chiến đối thủ nhiều nhất, có tới hơn hai mươi người, nhưng hẳn lại thân hình tại trong đám người phiêu tránh ra, lúc nào cũng giơ tay triển khai huyền pháp, trước mặt đối thủ liền không chết cũng bị thương!

Một toà nguy nga Ma sơn, trầm trọng vạn cân, đông không nện đến tây không!

Một đạo quỷ dị Kim khí, sắc bén cực kỳ, chỗ đi qua, không chỗ nào không chém!

Một thân Thái Dịch thủy quyết, linh tức cuộn cuộn, làm cho hấn ác chiến một lúc lâu, lại càng chiến càng mạnh.

Mà cái kia một đạo tình cờ sau lưng hấn hiện lên một khối thần bí cây khô, thì lại phẳng phát âm chứa vô tận sinh cơ, mỗi khi Phương Quý thân thể bị thương thì cái này phụ mộc liền tỏa ra cuộn cuộn không ngừng sinh khí, làm cho hấn một thân thương thế, thời khắc nguy cấp liền hóa thành hư không. . .

. . .

. . .

Bất quá, cũng là ở Phương Quý tại trong đám người xung phong, đại sát đồ sát lúc, bỗng nhiên trong lúc đó, cái kia bao vây hấn đám người ngoại vi, có mấy người đồng thời liếc mắt nhìn nhau, gật gật đầu, rồi sau đó, có tới mười mấy người, đồng thời hướng về giữa không trung vọt tới, phi kiếm trong tay loạch xoạch ra khỏi vỏ, một đạo tiếp theo một đạo, đem Phương Quý cái kia một toà nguy nga Ma sơn, mạnh mẽ chống ở giữa không trung trong, không hạ xuống được.

Phương Quý cả kinh, vừa muốn giơ tay đi nghênh thì rồi lại đột nhiên thấy đám người bên trong xuyên một cái chú lùn đến, trong lồng ngực của hấn ôm một cái đồ da hồ lô lớn, chính là một cái Ma sơn dị bảo, xem hồ lô kia phía trên đạo uẩn, cái này dị bảo định vật phi phạm, kéo ra nút hướng về Phương Quý Thái Ất kim khí một dẫn, lại trực tiếp đem Thái Ất kim khí hút vào trong hồ lô, rồi sau đó chụp lên nút, quay đầu rời đi.

"Cướp đồ vật của ta?"

Phương Quý thấy thế đã là giận dữ, động mạnh thì liền nghe được bên tai âm âm vang vọng.

Liên tiếp tám đạo màu tím bầm hạ cò từ trên trời giáng xuống, xa xa có thể nhìn thấy đánh với kỳ ở thảo túng, lại đem chính mình vây ở trong trận.

"Giết. . ."

Mà cái khác người thấy cảnh ấy, thì lại đồng thời vui sướng, dồn dập kêu to vọt tới.

. . .

. . .

"Thấy được chưa?"

Ma vực chiến trường ở ngoài, dao động cây quạt đã than tiếc lắc đầu, nói: "Người thiên phú cao đến đâu, lại có cái gì cái gì dùng, nhân gia Tôn phủ nhân tài đông đúc, vừa có thể tập mười mấy đạo phi kiếm lực lượng phá người huyền pháp, lại có thể cố ý lấy ra như thế một cái độ công kích dị bảo đến thu ánh kiếm của người, không tới trong thời gian ngắn, thì sẽ bị mò rõ rõ ràng ràng, lại lấy cái gì đi cùng người kêu gào đây?"

Người bên cạnh nghe hẳn lời này, đều đã sắc mặt tái xanh, lại một câu nói cũng không nói được.

Mà ở khác một sương bên trong, tiên đài một bên khác, cũng đang có một cái trưởng lão cau mày nhìn về phía trước người cái kia lấy tay áo che mặt, trước tới báo tin thần giáp, nói: "Trước đây tin tức tra không giả, cái này tiểu nhi tu luyện, cũng chỉ có như thế bốn đạo huyền pháp chứ?"

Cái kia thân giáp vội hỏi: "Chính xác trăm phần trăm, hẳn từ Tôn phủ lĩnh đi, từ thương các bên trong mua đi tài nguyên đều là hiếm có, sau đó còn lại lưu lại cũng đều là hiếm có, tiểu nhân nghe được chân thực, cái này tiểu nhi chỉ sửa tu bốn đạo huyền pháp mà thôi. . ."

Này trưởng lão cau mày, nhìn về phía Ma vực chiến trường, nhàn nhạt nói: "Nếu là trận chiến này có thể thành, sau đó thiếu không được người chỗ tốt!"

. . .

. . .

"Huyền pháp bị khắc, dị bảo bị bắt, xem người còn lấy cái gì diễn người cái kia hoang đường buồn cười vỡ kịch lớn. . ."

Mà vào lúc này Ma vực bên trong chiến trường, cũng đã chiến cuộc đột biến, bao nhiêu người nghĩ xông tới tiếp ứng Phương Quý, lại đến chi không kịp, chỉ thấy được ngoại vi hỗn loạn tung bùng, bên trong lại có vài vị Tôn phủ thiên kiều dắt tay nhau mà đến, lạnh lùng nhìn về phía Phương Quý, trầm giọng nói: "Người còn chỉ còn một đạo Mộc pháp không có bị phong, ta ngược lại muốn xem xem, ta chém người một kiếm, người có thể khép lại, nhưng ta như chém người một trăm kiếm đây?"

"Ít nói nhảm, trực tiếp lấy đầu của hắn, mang về cho Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân. . ."

". . ."

". . ."

"Lấy cái gì đối phó các người?"

Phương Quý một thoáng bị nhắm vào, cũng cảm thấy có chút mới mẻ, giơ tay đánh mấy chuông, hướng về chu vi trận kỳ đánh ba, bốn chuông, cũng không nửa phân tác dụng, liền hấn đơn giản ngừng tay, chỉ nghe nghe những người kia hô to gọi nhỏ, có chút buồn cười, mắt lạnh nhìn lại.

"Ầm ầm ầm. . ."

tiếng tiếng quát chói tai bên trong, huyền quang dị bảo, quỷ tà pháp khí, tranh đôi mắt trận kỳ bảo vệ trong Phương Quý nhìn lại , bởi vì quá nhiều người vội vã hướng về Phương Quý ra tay, bởi vậy người xuất thủ quá nhiều, cũng như là hình thành rồi một đạo vòng xoáy khổng lồ, trái lại liền trận bên trong trong sân cũng làm cho người không thấy rõ, bọn họ chỉ nhìn thấy cái kia trận kỳ bỗng nhiên nhấp nháy cuộn cuộn khói đen, mãnh đến hướng bên trong co rút lại tiến vào.

"Đã chết rồi sao?"

Khói đen cuộn cuộn, lượn lờ lay động lay động, tất cả mọi người đều lo lắng đề phòng, ngơ ngác nhìn cái kia trận kỳ co rút lại chỗ.

Bất quá cũng ở cái này một tức, chỉ thấy cái kia co rút lại đến nơi tận cùng khói đen, đột nhiên có một ánh lửa bỗng nhiên phóng lên trời, hỏa quang kia, lại như liệt nhật, thời khắc nguy cấp liền đã thông suốt đại địa cùng bầu trời, đem Vân quốc ma địa chiếu lên một mảnh sáng như tuyết.

Mà ở cái này tia sáng trong, Phương Quý cũng lấy hai cái tay nhỏ bé, nghênh đầu đi ra: "Bằng ta một bồn lửa giận, không đủ sao?"

. . .

. . .

Chiến trường ở ngoài Lục Đạo Duẫn mấy người phát hiện, thời khắc này Phương Quý, lại cùng Đông Lai tông vị kia lão Tông chủ xuất kiếm lúc đặc biệt như!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 322: Tiểu Ngũ Hành Cảnh Giới

"Hắn lại còn tu luyện thành một đạo Hỏa pháp?"

"Trời ạ, cái kia chẳng phải là. . . Ngũ hành đem đến?"

Ngoài dự đoán mọi người kết quả, chấn kinh rồi Ma vực chiến ở ngoài trong ngoài mọi người, có người đã không nhìn được đứng lên.

Chỉ thấy lúc này Phương Quý, từ cái kia trong vòng vây lao ra, hai tay chấp ở sau lưng, bên người lại là lãn lộn, đều là một tầng một tầng vô hình ngọn lửa màu xanh.

Những kia ngọn lửa cuồng dã vô độ hướng về bốn phía cuộn cuộn cuộn mà đi, lại ôn thuận chí cực nhiều về trước người của hắn, sóng lên sóng xuống, đều ở đáy lòng trong một ý nghĩ.

Trước cái kia vô số đâm tới Phương Quý trước người phi kiếm, dị bảo, không biết có bao nhiêu, vào lúc này đều bị đã ngọn lửa dính phụ, đã biến thành một đoàn dào dạt quả cầu lửa, bốn phương tám hướng bay loạn, hướng về mặt đất rơi xuống.

Những phi kiếm kia cùng dị bảo chủ nhân nhất thời kinh hãi, gấp lực gọi trở về pháp bảo của chính mình, chỉ bất quá, những phi kiếm kia cùng dị bảo tuy rằng không phải như vậy dễ dàng liền có thể thiêu đến hủy, nhưng cũng xuất hiện nhượng bọn họ ngoài ý muốn một màn, phàm là bị Phương Quý bên người ngọn lửa bao bọc phi kiếm cùng dị bảo, lại ít nhiều gì, đều

xuất hiện một chút cãi lời Chủ nhân tâm ý dấu hiệu, không quá bị khống chế.

Liên giống như bọn họ cùng pháp bảo trong lúc đó, xuất hiện một đạo xa lạ, hô hoán lên liền khó có thể thuận buồm xuôi gió.

Bởi vậy, điều này cũng khiến Phương Quý hai tay vác lên, từ trong đám người xông qua, chỉ thấy bên người vô số ngọn lửa mênh mông cuộn cuộn, quét xuống khắp nơi phi kiếm cùng dị bảo, chỉ có số ít người vào lúc này có thể bảo vệ, hoặc là mạnh mẽ đem chính mình phi kiếm gọi trở về trong tay, những người khác vốn là nhìn thấy chính mình phi kiếm ở bên ngoài lóe lên, liền bị ngọn lửa nuốt hết, sau đó không biết rơi đi nơi nào.

Không chỉ có như vậy, ở Phương Quý sử dụng tới cái này một đạo Hỏa pháp lúc , liền ngay cả Phương Quý cái khác vài đạo huyền pháp, cũng đột nhiên chịu đến cảm ứng.

Hỏa sinh thổ, lúc này cái kia không trung bị mười ba đạo phi kiếm giá ở giữa không trung trong không hạ xuống được Ma sơn, bỗng nhiên quanh thân hóa ra đạo đạo màu đỏ rực phù văn, rồi sau đó lực lượng càng ngày càng nặng, đến cuối cùng thì cái kia mười ba đạo phi kiếm đồng thời đổ nát, Ma sơn âm âm âm đập xuống.

Mà ở khác một sương bên trong, Ma sơn xoay tròn không ngớt, dẫn vô tận lực lượng, trong đám người sớm có một cái trước mượn một cái Ma sơn dị bảo thu đi tới Phương Quý Thái Ất kim khí, chính liền mạng muốn chạy trốn chú lùn, bỗng nhiên cảm giác trong lòng ngực hồ lô vang lên ong ong, hấn vôi vàng lấy linh tức rót vào áp chế, lại không nghĩ rằng, càng là áp chế, bên trong lực lượng càng mạnh, cuối cùng thì răng rắc một tiếng, hồ lô trực tiếp vỡ thành một chỗ mảnh vỡ, một vệt kim quang trong nháy mắt ở trên cổ hấn giao một vòng, rồi sau đó vôi vãi hướng về Phương Quý bay qua.

Phương Quý giơ tay, cái kia một đoàn kim quang lập tức ở hấn lòng bàn tay xoay quanh, giống như một cái tiểu linh xà, cùng lúc đó, Ma sơn, cây khô, sông lớn, biển lửa vào lúc này tất cả đều hiện ra ở hấn quanh người, lực lượng tương sinh đem ý, thần uy trong nháy mắt đều cường thịnh rất nhiều.

Àm âm âm!

Phương Quý thậm chí không có ra tay, chỉ là ở ngũ hành tụ hội một chỗ, tự nhiên liền có vô hình thần uy khuếch tán bốn phương, nhiếp phục quần địch, chu vi tất cả tu sĩ đều là sắc mặt kinh hãi, bị cái kia một thân mãnh liệt mà động lực lượng kinh động, liều mạng chen chúc lui về phía sau.

...

...

Những người khác lúc này cũng vẫn còn hoàn mỹ đến xem đến Phương Quý triển khai ngọn lửa bức lui chúng tu chi tiết nhỏ, bọn họ chỉ là từng cái từng cái tất cả đều khiếp sợ tại Phương Quý đạo thứ năm huyền pháp thần uy bên trong, trước cái kia mua được Thần vệ đi tìm hiểu tin tức trưởng lão, đã là đầy mặt tái nhợt, mạnh mẽ nhìn cái kia Thần vệ, quát lên: "Người không phải nói, hấn chỉ tu thành bốn đạo huyền pháp sao?"

Cái kia Thần vệ lúc này cũng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng mà rơi, sắc mặt như tờ giấy, kinh hoàng nói: "Tiểu nhân thực tại không biết a, hấn xác thực cũng từng tiếp xúc qua không ít Hỏa đạo tài nguyên, nhưng mỗi một loại, đều chỉ là tiếp xúc một thoáng liền đưa trở lại, căn bản không có lưu lại ở trên tay a. . ."

"Thuộc hạ có thể bảo đảm, hấn tuyệt đối không có Hỏa mạch tài nguyên dùng để tu hành. . ."

"Hừ, ngươi lại có thể bảo đảm cái gì, lẽ nào liền không thể là chính hấn ở bên ngoài gặp may đúng dịp tới xuống?"

"Gặp may đúng dịp tới xuống ta làm sao có thể biết?"

Bị rầy Thần vệ rất là oan uổng, nhưng vào lúc này lại nào dám biện lại một câu?

"Đó là cái gì huyền pháp?"

Liền ngay cả lúc này trên đỉnh núi, Tôn chủ nhìn thấy Phương Quý cái kia quanh thân ánh lửa, cũng nhất thời cảm giác kinh ngạc, quay đầu hướng về Triệu Thông Nguyên hỏi.

Triệu Thông Nguyên lúc này sớm sợ đến chảy mồ hôi lạnh rùng rùng, chỉ nghĩ việc nơi này về sào huyệt của chính mình thật tốt lắm lại tìm cái mười mấy cái tiểu thiếp cho mình nện nện vai đây, lúc này vừa nghe Tôn chủ đặt câu hỏi, trong lòng lại là vù một tiếng vang lên, tốt xấu Tôn chủ chỉ là tiện tay hỏi một câu, hấn liền vội lập tức trả lời: "Nhìn như là Thần Đạo Huyền Quang một cái nào đó biến chủng. . . Hấn là chính hấn tham diễn đi ra chứ?"

Tôn chủ gật gật đầu, sau đó tinh tế đảo qua Phương Quý trên người khí cơ, cười nói: "Nguyên lai hấn là Thần Đạo trúc cơ, chẳng trách sẽ có bực này tiềm lực, chỉ là không biết hấn dùng cách gì, cũng đem Thần Đạo trúc cơ nguy trang thành trung phẩm Địa Mạch trúc cơ, bất quá mặc dù là Thần Đạo trúc cơ, có thể tu thành ngũ hành huyền pháp, ngược lại cũng nói rõ hấn tiềm lực không sai, có lẽ, có thể cùng cái kia mấy đứa trẻ so với một thoáng!"

Triệu Thông Nguyên nghe xong lời này, kinh sợ đến mức cái cổ đều rụt lại xuống.

Tôn chủ chỉ cái kia mấy đứa trẻ, tự nhiên chính là Thanh Vân Linh Ngọc, Huyền Nhai Cổ Nguyệt mấy người, câu nói này vốn là ở khen người, nhưng đặt ở bây giờ trường hợp, trang bị Tôn chủ lúc này vẻ mặt, lại không tên khiến người cảm thấy đầu mặt sau lạnh lẽo. . .

Lợi hại sao?

Lợi hại!

Nhưng là càng lợi hại càng dễ dàng người chết a. . .

. . .

. . .

"Hắn lại có thể tu hành năm pháp?"

Liền ngay cả lúc này trên tiên đài Bạch Thiên Đạo Sinh, trông thấy Phương Quý triển khai Hỏa pháp đại phá địch thủ trong sân, lông mày cũng nhất thời cau lên đến, càng là đến bọn họ cảnh giới cỡ này tồn tại, càng là biết Trúc Cơ cảnh giới tu thành năm pháp, đại diện cho cái gì. . .

Trúc Cơ cảnh giới, có thể tìm hiểu năm đạo huyền pháp, không có cái gì, thậm chí nếu là tài nguyên đủ, tinh lực đủ, như vậy tu luyện thành năm đạo huyền pháp, cũng không tính là gì, nhưng nếu hắn tu thành năm đạo huyền pháp, mỗi một đạo đều ám hợp Ngũ Hành đại đạo, sau khi tu luyện thành, cũng có thể ngũ hành lưu chuyển, tức tức tương sinh, cái này nhưng lại là một việc dọa người thành tựu. . .

Chính là Thần Đạo trúc cơ, có thể đi đến một bước này người, cũng rất ít không có mấy!

Có thể Phương Quý, không ngờ tại người trước trực tiếp hiển lộ hắc ngũ hành cảnh giới, nhượng người nhìn cái rõ ràng!

Bạch Thiên Đạo Sinh sắc mặt không biết thay đổi mấy lần, bỗng nhiên hướng về người bên cạnh nói: "Thanh Vân Gian ở nơi nào, kêu hắc lại đây!"

...

...

Tiểu ngũ hành cảnh giới đã thành, ngũ hành đủ!

Liên ngay cả Phương Quý, cũng không nghĩ tới, nguyên lai tiểu ngũ hành cảnh giới cuối cùng một đạo Hỏa mạch tài nguyên, cũng không phải chỉ chân chính tài nguyên.

Nơi đó lửa, chỉ chính là tâm hoá!

này pháp chính là Kỳ cung tiểu Ma sư thôi diễn đi ra, nhưng coi như là tiểu Ma sư, chính hắc đối với chuyện này cũng rất hồ đồ, bởi vì hắc chưa từng làm người, vì lẽ đó căn bản không biết loại này hỏa ý làm sao mà đến, một cách tự nhiên, liền đem cùng với những cái khác tài nguyên hỗn ở cùng nhau, sau đó Phương Quý thử nghiệm lượng lớn tài nguyên, trước sau không cách nào tu luyện thành đạo kia Hỏa pháp, máu chốt nhất nguyên nhân, liền ở đây!

Nhưng Phương Quý mặc dù là bây giờ mới ý thức tới loại sức mạnh này, lại không phải lần đầu tiên nhìn thấy, từ lúc Thiên Nam đạo Đông Lai tông thì ở cùng cốc tu hành Trương Minh Quân trên người, thậm chí ở những kia

hém Phế Nhân tu sĩ trên người, hấn đã sớm cảm nhận được qua loại sức mạnh này, cũng vì loại sức mạnh này thán phục, hấp dẫn, nghĩ tới muốn đi phân tích cũng nắm giữ loại sức mạnh này, chỉ là hấn vẫn không làm được. .

Bởi vì hấn không có những người kia tâm cảnh!

Người khác ở Tôn phủ áp bức phía dưới, cùng đường mặt lộ, rút kiếm tạo phản, đầy bụng lửa giận, hủy thiên diệt địa!

Có thể Phương Quý đây, cuộc sống hàng ngày qua tiêu dao, có bằng hữu, có tiền hoa, còn khắp nơi có người nể tình. . .

Chính vì như thế, khi đó ngộ tính của hấn cao đến đâu, cũng không có thể lĩnh ngộ đến sức mạnh kia, cho tới hôm nay, thực sự không nhìn nổi Bạch Thiên Đạo Sinh, hoặc là Tôn chủ diễn xuất, Phương Quý đứng ở Tôn phủ đối lập một phương, chịu đựng Tôn phủ một làn sóng rồi lại một làn sóng bất kể thủ đoạn đã kích sau khi, trong lòng hấn cái kia sợi hỏa ý, rốt cục bay vọt lên, hấn tiến vào loại kia tâm cảnh. . .

Loại này hỏa ý, ở những kia Bắc Vực tu sĩ ra trận đại sát lúc, đạt tới cực điểm.

Một khắc đó Phương Quý, lửa giận đốt đỏ hai mắt, chỉ nghĩ đại sát đồ sát, bất kể hấn là cái gì nước lũ ngập trời!

Cũng là vào thời khắc ấy, hấn đem trước chính mình cẩn thận cùng do dự tất cả đều ném tới một bên, tùy ý trái tim cái kia sợi liệt diễm lan tràn, liền, ở cái này liệt diễm bên trong, hấn hoàn toàn hiểu ra tâm hỏa làm vì tức huyền quang đạo lý, rồi sau đó một diễm thông, trăm diễm thông, trước đây Thần Đạo Huyền Quang bên trong không rõ chỗ, thời khắc nguy cấp trở

nên thông suốt như thường, rồi sau đó Thần Đạo Huyền Quang pháp thành, tiểu ngũ hành cảnh giới hợp nhất!

"Tiếp tục đến nha. . ."

Phương Quý mắt lạnh quét tới, chỉ thấy trước người mình trong hư không, ít nhất tập hợp ba mươi bốn người, cái này ba mươi bốn người bên trong, có người tay trong còn cầm binh khí, có người cũng đã tay không, lúc này đều ánh mắt kinh ngạc kinh hoàng nhìn về phía chính mình, theo thân hình hấn về phía trước hơi lùi lại, cái này ba mươi, bốn mươi người liền đến loạch xoạch về phía sau co rụt lại, đáy mắt kinh hoàng cùng kiêng kỵ, đều đã từ viền mắt tràn ra ngoài.

"Không đến?"

Phương Quý cười gằn: "Vậy ta chủ đi qua rồi. . ."

Vừa nói chuyện, hấn bỗng nhiên giơ tay, Ma sơn dấy lên lửa nóng hùng hực, âm âm vang vọng hướng về đối phương trong đám người ném tới, nhìn Phương Quý cái kia hung phong ác sát đáng khiếp, nơi nào có dám gắng đón đỡ, từng cái từng cái liều mạng bốn phía chạy trốn.

Có người không cam tâm, chạy trốn lúc, vội vã té nổi lên phi kiếm cùng dị bảo, hướng về Phương Quý đánh tới, lại không nghĩ rằng phi kiếm kia hoặc là dị bảo ở tiếp xúc đến Phương Quý ngọn lửa sau khi, hoàn toàn lập tức dấy lên ngọn lửa, tuy không đến nổi cháy hỏng pháp bảo, lại làm cho pháp bảo loạn choà loạn choạng không bị không chế.

Tâm hoá vốn là thần ý hỏa diễm, do thần thức biến thành, tự nhiên có thể ảnh hưởng phi kiếm dị bảo phía trên đối thủ linh thức.

Mà lúc này Phương Quý, nhưng là buông tay buông chân, đại sát đồ sát.

Nghiêng người liền gần, gập thân sát thân, không có ai là Phương Quý chính diện đấu quá một hiệp, mà chung quanh hắn biển lửa ngập trời, thậm chí không có pháp bảo hoặc là phi kiếm có thể tiếp cận hắn trong vòng ba trượng, liền đã dồn dập rơi rụng, càng là không hề nổi lo về sau.

Lúc này Phương Quý, đối mặt mới vừa rồi còn có thể đem hắn đẩy vào cảnh khôn khó ba mươi, bốn mươi vị Tôn phủ thêm Bắc Vực tu sĩ, đã lập tức lộ ra nghiêng về một phía áp đảo thế, thân hình du đãng lướt qua, trong nháy mắt liền đem mười mấy người chém giết ở đương trường, rồi sau đó lại đem bảy, tám người bức tiến góc chết, nhìn đối phương trên mặt sợ hãi vẻ mặt, bàn tay ngưng lại, quát lạnh: "Chịu thua vẫn là chết?"

Những kia người đều đã sợ hãi đến mặt trắng như tờ giấy, đầu đầy mồ hôi lạnh, trong đó mấy cái Bắc Vực tu sĩ, nghe vậy lập tức động lòng, há mồm liền muốn kêu to "Nhận. . .", lại không ngờ bên cạnh một cái Tôn phủ người tuổi trẻ bỗng nhiên hét lớn: "Tôn phủ tu sĩ, có thể giết không thể khinh miệt!"

"Hả?"

Phương Quý nhíu mày lên, rồi sau đó giơ tay lên đến, toàn giết!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 323: Nên Ra Tay Rồi

Biển máu ngập trời, sát ý cuồn cuộn, đến lúc này, trong sân toàn bộ thế cuộc, hầu như đã đạt đến một loại nào đó song phương đều mất mặt cục diện, một phương giết người, một phương bị giết, bất kể là phương nào, tựa hồ cũng bị giá đến lửa trên ở nướng. . .

Phương Quý kỳ thực không phải một cái yêu thích giết người người, ngoại trừ vừa bắt đầu dưới cơn thịnh nộ, cũng là bị người dồn đến chỗ chết, vì tự vệ, không thể không giết người ở ngoài, mặt sau liền giết mấy cái sau khi, hấn rất nhanh liền cảm thấy được mất hứng, từng cái từng cái nhảy nhót tung bừa sinh mệnh liền như thế bị chính mình một tay bóp chết, có gì vui, còn không bằng đem bọn họ treo lên cởi hết quần áo đánh đòn đây. .

Vì lẽ đó hấn mới ở giết mấy người sau khi, liền lập tức đi hỏi đối phương: "Chịu thua vẫn là chết?"

Ở trước mặt hấn, Tôn phủ huyết mạch chỉ có cái này hai cái lựa chọn.

Bởi vì hấn trận chiến này, chính là để chứng minh Bắc Vực tu sĩ không kém gì Tôn phủ huyết mạch, chính là đánh bại tất cả Tôn phủ huyết mạch, vì lẽ đó hấn có thể không giết người, nhưng Tôn phủ huyết mạch nhất định phải chịu thua mới được, chỉ là hấn không nghĩ tới, Tôn phủ huyết mạch lại như vậy kiên cường, đối mặt cái vấn đề này, bọn họ hoặc là xấu hổ, hoặc là phần nộ, đều lớn tiếng mắng chửi Phương Quý mơ hồ. . .

Này Phương Quý chỉ có ra tay giết bọn họ!

Cái này lại như là song phương đều ở mạnh miệng phân cao thấp, đôi phương rõ ràng đã sợ, cũng không chịu lòng ra này cổ tử kinh, mà Phương Quý cũng chỉ có thể chống này cổ tử kinh, dù là hẳn hiện tại kỳ thực đã giết người giết tới tay đều bắt đầu như nhũn ra, cũng chỉ có thể nhắm mắt đi xuống giết!

"Đáng ghét. . . Đáng ghét. . ."

"Ngăn ngắn thời gian nửa ngày bên trong, ít nhất có ta ba mươi vị Tôn phủ huyết mạch, mất mạng tiểu nhi kia tay. . ."

"Cỡ này ác tích, quả thật Tôn phủ gần trăm năm lại đây thứ nhất lớn cuồng đồ việc xấu, còn không ra tay sát thủ, càng chờ khi nào?"

". . ."

". . ."

Sườn núi bên trong, sườn núi dưới, không biết có bao nhiêu người giận dữ kêu lớn lên, rất xa chỉ vào Ma vực bên trong chiến trường Phương Quý quát mắng, nhưng ngoài dự đoán mọi người chính là, lúc này trên đỉnh núi Tôn chủ, hết lần này tới lần khác lại như là trầm mặc giống như, đối với cái kia Ma vực bên trong chiến trường chuyện đã xảy ra làm như không thấy, chu vi chư phương Thần vệ, nhưng cũng chỉ là vững vàng canh giữ ở từng cái khu vực, không người tự ý làm gì nửa phần.

Tiên đài trên Huyền Nhai Trung Nguyệt mấy người, đã vài lần nghĩ muốn ra tay, nhưng cũng bị Bạch Thiên Đạo Sinh ngăn lại, hẳn lúc này vẫn có vẻ vô cùng bình tĩnh, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, lạnh lùng bên trong lộ ra một cổ tàn nhẫn đến, lạnh nhạt nói: "Tôn phủ cùng Bắc Vực, một người làm chủ, một người làm nô, song phương vốn là không thể điều hòa, chỉ là vì để những kia Bắc Vực tu sĩ trong lòng thoải mái chút, mới sẽ ban tặng

bọn họ giống như chúng ta thân phận, không nghĩ tới, này cũng khiến cho chúng ta một ít Tôn phủ huyết mạch, cũng bởi vậy hồ đồ, không nhận rõ ở giữa giới hạn. . ."

"Lần này chuyện, vẫn không có náo đến lớn nhất, vô giết tiểu quý kia, đơn giản, chém giết những kia phế nhân, cũng đơn giản, nhưng làm sao đem những kia lòng mang dị động Bắc Vực tu sĩ một lưới bắt hết, thì lại làm sao để hai bên các tự rõ ràng chính mình thân phận, mới là khó nhất!"

"Vì thế, ba mươi cái tính mạng tuy nhiều, nhưng cũng ở có thể tiếp thu trình độ bên trong!"

". . ."

". . ."

"Giết, giết cái kia Bắc Vực chó con. . ."

"Phạm ta Tôn phủ thân uy người, đều cần trả giá thật lớn, ai cũng không ngoại lệ. . ."

Mà Tôn chủ cùng Bạch Thiên Đạo Sinh mấy người chưa động, lại có rất nhiều cái khác Tôn phủ huyết mạch chuyển động, bọn họ làm sao có thể nhìn nổi đi Phương Quý đối với Tôn phủ huyết mạch đại sát đồ sát, từng cái từng cái tức giận không thôi, lớn tiếng la lên vọt vào chiến trường, lúc này Ma vực bên trong chiến trường, đã là một tràng hỗn loạn, lại cũng không có người nói cái gì quy củ cùng đạo nghĩa, ngược lại vọt vào giữa trường, liền lập tức đại khai sát giới đúng rồi.

Từng cái từng cái bóng người, từng mảng từng mảng đám người, một từng từng lửa giận, tranh sừng tràn vào Ma vực chiến trường.

Chiến trường này, đối với Phương Quý tới nói, kẻ địch cũng như là thành giết chết bất tận, chiến chi không dứt giống như, nhiều như vậy kẻ địch tiến lên đón, chính là chính mình không bị thua, cái kia cũng không biết chiến tới khi nào đi a, đặc biệt là hẻm Phế Nhân các tu sĩ, thậm chí là Quách Thanh sư tử, đều có một cái đặc điểm, cái kia chính là sơ chiến kinh diễm, hậu kinh không đủ, ở cái này dạng xa luân chiến bên trong, bọn họ cực kỳ hung hiểm.

Mà hiển nhiên từng mảnh từng mảnh Tôn phủ huyết mạch vọt vào chiến trường, ngoại vi Bắc Vực tu sĩ trong, cũng không có thiếu người lộ ra phần nộ mà kinh ngạc vẻ mặt, bất quá thẳng đến lúc này, vẫn là không người dám trách cứ Tôn phủ huyết mạch, cũng không có người dám đứng ra công khai phản đối!

"Các người đã gọi người, Bắc Vực tu sĩ lại không người, chẳng phải là làm mất mặt mũi?"

Phương Quý tâm niệm điện thiểm trong lúc đó, bỗng nhiên bay người lên giữa không trung, con mắt hướng về bên ngoài quét qua, quát lạnh: "Tôn phủ huyết mạch có lá gan chiến, Bắc Vực tu sĩ liền chên lệch lá gan này sao? Ta cùng các tu sĩ ở đâu? Từng cùng ta kẻ vai chiến đấu, trăm yêu trừ ma hạng người ở đâu? Từng cùng ta uống máu làm vì. . . Đốt giấy vàng chém đầu gà các huynh đệ tốt ở đâu, còn không tốc nhập bên trong chiến trường đến, vì ta Bắc Vực mà chiến?"

Lời nói này, tuy có chút bất luân bất loại, ngược lại cũng thật là hào hùng vạn trọng, khuấy động bốn phương.

"Rào" một tiếng, bên ngoài trong đám người, nhất thời có vô số người đổi sắc mặt, tựa như Lục Đạo Dẫn, Ngọc Cảnh Linh mấy người, bọn họ sắc mặt đều có chút phát khổ, trong lòng làm sao có thể không rõ ràng, đây là vị kia bên trong gõ đánh bọn họ, muốn bọn họ nhập tràng đây. . .

Cái gì kê vai chiến đấu, đương thời không phải là bị người bức sao?

Cái gì trăm yêu trừ ma, hoàn toàn là không trâu bắt chó đi cày được không?

Cho tới uống máu ăn thề. . . Đó là bị kéo lên thuyền giặc căn bản xuống không được chứ?

Trong lòng bọn họ một trận bất đắc dĩ, nhưng rất xa đôi mắt nhìn nhau một chút, nhưng cũng chỉ có thể quyết tâm, bọn họ nghe ra Phương Quý trong lời nói ý uy hiếp, nói vậy tiểu quý kia đã tự biết hẳn phải chết, như vậy trước khi chết, đem mình những thứ này người theo hẳn làm ra những kia giết Duy Tông Tân, chém Hồng Bào ác quỷ chuyện, bất luận một cái nào phải ra, vậy cũng cũng là muốn chém cửu tộc tội lớn a. . .

Đã như vậy. . .

Bọn họ cũng là trong lòng có quyết đoán, cân nhắc hơn thiệt là nhất sở trường, cũng không cần cân nhắc thời gian quá dài.

Ngọc Cảnh Linh cái thứ nhất cắn răng, nhảy ra ngoài, kêu lên: "Ta nguyện lĩnh giáo Tôn phủ bí pháp!"

Theo hẳn tiếng nói hét lớn vang lên, lập tức liền dẫn bốn năm người, vội vã hướng về Vân quốc bên trong chiến trường vọt tới, chính là lúc trước cùng hẳn cùng nhau bị cuốn vào chuyện này bên trong đồng bạn, lúc này đúng là một cái không ít đều đến rồi.

"Đã như vậy, vậy chúng ta cũng đi!"

Ngay sau đó, chính là Lục Đạo Dẫn, hẳn cắn răng một cái, cũng vọt tới.

Mặt sau Triệu Hồng kinh hãi, vội vàng kéo lấy tay áo của hắn, tội nghiệp nhìn hắn.

Lục Đạo Dẫn chậm rãi dao động lắc đầu: "Còn có biện pháp khác sao?"

Nói lời này thì hắn liền cùng Ngụy Long Giang, Tề Viễn Đồ mấy người, cũng đều đứng thẳng người lên, âm thầm cắn răng nói: "Coi như là làm vì Trương Minh Quân đạo hữu trút cơn giận đi. . ."

"Phương bắc thần điện Lộ Nhai, nguyện lĩnh giáo Tôn phủ huyết mạch biện pháp hay!"

"Phía đông thần điện Vân Tiêu Tử, nguyện lĩnh giáo Tôn phủ biện pháp hay!"

"Phương bắc thần điện Mạc Thông Nhi, nguyện lĩnh giáo Tôn phủ biện pháp hay. . ."

". . ."

". . ."

Cũng liền vào lúc này, chỉ thấy được trong đám người, tiếng nói tầng lên tầng rơi xuống, có tới năm, sáu người đáp một tiếng, mỗi người đều lại dẫn theo ba, bốn người hoặc bốn, năm người, ngược lại cũng nhất thời lại có hai mươi, ba mươi người vị Bắc Vực tu sĩ vọt vào trong sân, chu vi bên cạnh người, tự nhiên không biết trong này bí mật nhỏ, đúng là nhất thời có người thán phục, có người vui mừng, càng là có người rất được cổ vũ, liều mạng gọi dậy tốt đến.

"Hừm, hầu như đều đi vào, nhìn dáng dấp đều không ngu ngốc. . ."

Phương Quý đáp mắt quét qua, người đến vẫn tính chỉnh tề, trong lòng tương đối hài lòng, liền chuẩn bị xoay người chăm chú ứng chiến, lại không nghĩ rằng, đến lúc này, lại còn chưa kết thúc!

"Bắc Vực Lê Đại Hồng, lĩnh giáo Tôn phủ biện pháp hay. . ."

"Bắc Vực tu sĩ Tiêu Yếm Nam, chuyên tới để lĩnh giáo Tôn phủ biện pháp hay. . ."

"Bắc Vực tu sĩ Thiên Bắc Chân Thủy Hồ Miểu Phiếu phong thủ đồ Xích Hà cốc chi chủ Lục Hợp Chân Pháp duy nhất truyền nhân Nhất Chương Tể Song Yêu Đan Kiếm Trảm Ma Linh Nhân Xung Ngọc Hóa Phi Yên Liễu Vô Ngân Thiên Trường Hải Khoát Vân Tự. . ."

". . ."

". . ."

Những kia Bắc Vực tu sĩ, lại còn đang không ngừng đi vào, hơn nữa người tiến vào càng ngày càng nhiều, lúc đầu còn có thể tự giới thiệu, đến sau đó, liền thấy được lúc nào cũng có người vượt ra khỏi mọi người, xông hướng Ma vực bên trong chiến trường, tiếng nói hỗn ở cùng nhau, đã làm cho người nghe không chân thực, chỉ có thể nhìn thấy thời gian uống cạn chén trà bên trong, ít nhất lại có gần trăm vị Bắc Vực tu sĩ, vào lúc này vọt vào bên trong chiến trường đến. . .

"Cái gì quý?"

Phương Quý nhìn tình cảnh này, đều không khỏi cảm thấy có chút bối rối.

"Lừa người còn lừa gạt ra thật sự đến rồi?"

Hắn có chút khó có thể tin, nhưng nhìn những người kia trên mặt kích phần cùng nhiệt huyết, lại không phải không thừa nhận, những thứ này người lại đúng là bị Ngọc Cảnh Linh mấy người bị chính mình hiệu triệu, vọt vào Ma vực chiến trường một màn dẫn dắt ra, vọt vào hỗ trợ. . .

Phương Quý trên mặt bất ngờ dần dần đã biến thành sắc mặt vui mừng: "Lúc này mới có chút ý nghĩa a. . ."

Mà cùng lúc đó, Ma vực bên trong chiến trường, quy mô lại thật sự dường như Bạch Thiên Đạo Sinh trước nói, lại lần nữa mở rộng mấy lần, theo song phương đều có người cuộn cuộn không ngừng gia nhập, đã thành linh thành mấy trăm đối số trăm, đương nhiên cái này cụ thể số lượng mà nói, Bắc Vực tu sĩ là rất là không bằng, chỉ là ít nhất một chút nhìn lại, song phương nhân số, đã không đến nỗi vừa bị một bên khác nghiền ép.

"Giết. . ."

Hỗn chiến đến vậy, này còn có cái gì tốt nói, hai phe nhân mã vọt vào chiến trường, lập tức đằng đằng sát khí, chiến ở một chỗ.

Nhân số càng nhiều, càng khó có thể phân ra thắng bại, tình cảnh hỗn loạn, một mảnh giằng co!

Phương Quý lúc này một lần nữa đến rồi hứng thú, lại lần nữa khắp nơi đại sát đồ sát lên, chuyên chọn thoạt nhìn có người có bản lĩnh ra tay, gặp mặt trước tiên là Ma sơn nên một đầu, sau đó Thái Ất kiếm khí cuốn tới, lại không đi liền hỏa thiêu thổ yêm, năm loại trò gian biến đổi hầu hạ người.

Mà có hắn ở trong đám người xen kẽ xô dịch , ngược lại cũng thật là khiến người ta mấy kỳ thực vẫn cứ so với Tôn phủ huyết mạch ít đi không ít Bắc Vực tu sĩ một phương không có tan tác, trái lại rất nhanh ổn đi xuống, mơ hồ có phản kích tư thế, Phương Quý thấy được tình cảnh này,

trong lòng đã là âm thầm bất chấp: "Dù như thế nào, nếu như lần này ta đem những thứ này người cũng tất cả đều lấy xuống, Bạch Thiên Đạo Sinh dù sao cũng nên ra tay rồi chứ?"

Chỉ là hắn không biết, vào lúc này ngoại vi tiên đài trên, Bạch Thiên Đạo Sinh mắt lạnh nhìn Ma vực bên trong chiến trường một màn, sắc mặt tựa hồ rốt cục thoả mãn chút, hắn khẽ gật đầu một cái, hướng về Huyền Nhai Cổ Nguyệt nói: "Nên là chúng ta thời điểm xuất thủ. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 324: Người Không Nên Tới

Hùng hực sát ý, cuộn cuộn sóng máu.

Cái này một trận đại chiến, từ vừa mới bắt đầu liền vượt qua rất nhiều người dự liệu.

Những kia Tôn phủ huyết mạch, tựa hồ chưa bao giờ nghĩ tới lại thật sự sẽ có nhiều như vậy Bắc Vực tu sĩ dám hướng về tự mình ra tay, bởi vậy phần nộ đầy cõi lòng, sát khí mênh mang, mà những kia Bắc Vực tu sĩ, hoặc là bị ép, hoặc là chủ động tiến vào chiến trường này sau khi, cũng ít nhiều đều có chút cảm giác không chân thực, tựa hồ thẳng đến lúc này, đều rất khó tin tưởng chính mình lại đứng ở cùng Tôn phủ huyết mạch đối địch trên chiến trường!

Liền, song phương động nổi lên tay đến, trình độ kịch liệt, dường như một làn sóng cao hơn một làn sóng.

Tôn phủ huyết mạch phần nộ, chỉ muốn đem những thứ này lớn mật Bắc Vực tu sĩ giết sạch sành sanh, nhưng vừa động thủ phía dưới, lại phát hiện những thứ này bình thời bọn họ căn bản sẽ không để ở trong mắt Bắc Vực tu sĩ, lại muốn so với mình khó đối phó nhiều lắm, bởi vậy trong lòng liền càng phần nộ, ra tay lúc càng hung hoành, liền như lay núi lấp biển giống như về phía trước nghiền ép lại đây, nhất định phải đem bọn họ trấn áp tại chỗ mới bỏ qua.

Mà những kia Bắc Vực tu sĩ, ở vừa động thủ thời khắc, nhưng cũng phát hiện, những thứ này Tôn phủ tu sĩ, tựa hồ cũng không như trong tưởng

tượng như vậy mạnh, liền dũng khí càng tráng, ra tay càng mãnh, rất nhanh hai phe liền đã đánh đến có qua có lại, huyền pháp ánh sáng thần thánh, bao phủ toàn bộ chiến trường.

"Người không phải nói người yêu thích ta sao?"

Chiến trường một cước, Thanh Nhan tông thánh nữ Ngô Nhan uy nghiêm đáng sợ cười , bởi vì triển khai quá nhiều Độc Huyết huyền công mà dẫn đến càng mập mạp xanh lên mặt vào lúc này có vẻ càng khủng bố, ở trước mặt nàng, nhưng là một cái đầy mặt kính hoàng Tôn phủ người tuổi trẻ, người tuổi trẻ này dẫn theo ba vị áo bào xám người hộ đạo tiến vào chiến trường này, truy sát Ngô Nhan, nhưng lại không nghĩ rằng, ba vị người hộ đạo, một cái bị đi khắp tại trong sơn Phương Quý tiện tay một chưởng đánh chết, một cái bị Khúc Thần Hành một thương xuyên thủng ngực bụng, một cái khác thì bị đám người hỗn loạn tách ra.

Liền, đến lúc này, liền chỉ còn Ngô Nhan đơn độc đối mặt người tuổi trẻ kia, nàng sung chỉ còn một cái khe con mắt nhìn chòng chọc vào người tuổi trẻ kia, sắc mặt mang theo cứng ngắc mà quý dị cười, điên cuồng kêu, loạng choạng loạng choạng hướng về chạy tới: "Người không phải đã từng nói với ta, cá nhân tu vị không trọng yếu, thực lực không trọng yếu, duy có thân phận mới trọng yếu sao? Vì lẽ đó người muốn lấy ta làm vợ, để ta trở thành nhân thượng chi nhân, nhưng là bây giờ đây? Liền còn lại hai người chúng ta, người nói, thân phận trọng yếu, vẫn là thực lực trọng yếu?"

"Người điên. . . Người điên!"

Người tuổi trẻ kia bị lúc này Ngô Nhan sợ hãi đến đầy mặt kính hãi, hai chân loạn đạp, liền tục lui về phía sau, trong miệng liền tục kêu to: "Người xem một chút người, người xem một chút lúc này người. . . Trước đây người, tốt xấu có cái tiên tử đáng đáp, nhưng bây giờ thì sao? Hiện tại

ngươi trở nên người không người, quý không ra quý , căn bản lại như là một người điên, không, như là một con quỷ, một con đờ bản lệ quỷ. . ."

"Ha ha ha ha. . ."

Ngô Nhan nghe hẳn, lại lớn tiếng bắt đầu cười lớn, đột nhiên giơ tay, lẳng không đem người tuổi trẻ kia lôi kéo cái cổ nhắc tới giữa không trung, điềm nhiên nói: "Lão nương hiện tại tuy rằng xấu, nhưng cũng chưa bao giờ có một khắc, cảm giác so với lúc này càng như một người. . ."

"Người điên, người điên. . ."

Người tuổi trẻ kia tâm kinh đảm hãi, liều mạng kêu to giãy dụa.

Nhưng Ngô Nhan thưởng thức hẳn giãy dụa đáng đáp, phảng phất là muốn từ trên người hẳn nhìn thấy chính mình lúc trước giãy dụa đến đáng vẻ, mãi đến tận nhìn ra thấy đủ rồi, lúc này mới hài lòng, đột nhiên một ngụm máu đen văng đi ra ngoài, rớt người tuổi trẻ này một đầu một mặt, sau đó đem hẳn quăng ở trên mặt đất, người tuổi trẻ này kêu rên không ngớt, lăn lộn đầy đất, từ đầu đến mặt, dính máu đen địa phương, đã bắt đầu một chút hòa tan.

Mà lúc này Ngô Nhan, thì lại xa xa hướng về trời cao liếc mắt nhìn, bỗng nhiên cảm giác tâm thần sáng khoái, lên tiếng bắt đầu cười lớn.

Tiếng cười kia vẫn là có vẻ điên cuồng, nhưng cũng tràn đầy ý vui thích.

"Huyền Nhai thiếu chủ. . ."

Mà khác một sương bên trong, cũng có mới vừa vọt vào bên trong chiến trường người, gặp một cái nào đó Tôn phủ huyết mạch, mắt lạnh hướng về đối phương nhìn sang, lạnh lùng nói: "Ở phương bắc thần điện, ngươi nhiều lần bắt nạt ta ép ta, chỉ vì ngươi là Tôn phủ huyết mạch, chỉ vì ta là Bắc

Vực tu sĩ, vì lẽ đó ta chỉ có thể nhìn người được người, nhưng bây giờ, vừa ở chiến trường này gặp gỡ, vậy chúng ta liền cũng có thể buông tay buông chân tranh tài một tràng chứ?"

...

...

"Thương Nhật Luyện, ba năm trước người bức tử ta sư muội, hôm nay cơ hội trời cho, để ta báo thù huyết hận. . ."

...

...

"Mẹ Tôn phủ huyết mạch, Lão tử vào thành Thần Huyền bảy năm, liền chịu bảy năm khí, dựa vào cái gì cướp Lão tử công lao, dựa vào cái gì buộc Lão tử giao ra ta tiên môn truyền ra bí pháp, dựa vào cái gì mỗi lần gặp gỡ đều muốn đối với các người cúi đầu khom lưng, dựa vào cái gì liên tu vị thấp đến trình độ như thế Tôn phủ huyết mạch cũng dám hướng Lão tử hô to gọi nhỏ, dựa vào cái gì mỗi lần ăn cơm Lão tử đều mẹ nó đến ngồi ở ghé chót?"

...

...

Nhiều vô số, vô số hoặc tương tự, hoặc không giống tình cảnh, đều ở cái này một mảnh bên trong chiến trường hỗn loạn phát sinh, nếu không là do cái này một trận đại chiến xuất hiện, đại khái chẳng ai nghĩ tới bình thường trầm mặc ít lời Bắc Vực tu sĩ trong lòng lại cất giấu nhiều như vậy oán khí, càng là sẽ không nghĩ tới, nguyên lai rất nhiều thoát nhìn phi thường thường

thấy việc nhỏ, cũng là sẽ khiến cho những thứ này trong lòng người bất mãn. . .

Những thứ này oán khí, cũng không biết tích góp bao lâu, bây giờ lại đều thừa dịp cái này trận đại chiến bạo phát ra.

Ít nhiều gì, điều này cũng làm cho cái này trận đại chiến, nhiều hơn một chút đặc thù ý nghĩa.

Mà đi khắp tại bên trong chiến trường Phương Quý, tự nhiên cũng đem những thứ này lẻ loi tinh thần chửi bới cùng nói chuyện thu hết ở đáy mắt, đúng là không nghĩ tới, nguyên lai đối với Tôn phủ huyết mạch bất mãn người có nhiều như vậy, chỉ là đã như vậy, trước những thứ này người làm sao chưa bao giờ biểu hiện ra?

Nếu không phải là có chính mình bốc lên cái này trận đại chiến, bọn họ lại sẽ nhẫn tới khi nào?

Đương nhiên, lúc này là hoàn mỹ cân nhắc những vấn đề này, chuyện quan trọng, vẫn là muốn đem toàn bộ chiến trường thế cuộc xác định lại nói, bây giờ tuy rằng Bắc Vực tu sĩ số lượng dần tăng, chiến ý cũng càng ngày càng thẳng, nhưng dù sao toàn thân về số lượng, vẫn là so với Tôn phủ huyết mạch kém không ít, dù là ở dũng khí trên, cũng mơ hồ bị Tôn phủ huyết mạch áp chế, như vậy chiến đấu tiếp, kết quả tất nhiên không vừa ý người.

Liên lúc này Phương Quý cũng chỉ có thể đem chính mình tác dụng phát huy đến cực hạn, chiến trường quá lớn, nhân số quá nhiều, hẳn cũng không có thể ở lại một nơi nào đó thận trọng từng bước, liên lúc này hẳn đã sử dụng tới kinh người thân pháp, nhanh chóng đi khắp tại trong sân, mỗi khi nhìn thấy có chiến ý hung mãnh Tôn phủ huyết mạch, liền lập tức hướng về ra tay, phá tan hẳn sau khi, lại nhanh chóng xông hướng mục tiêu kế tiếp.

Đã như thế, Tôn phủ huyết mạch khí thể càng yếu, toàn bộ chiến trường thế cuộc, cũng càng lúc càng đối với Bắc Vực tu sĩ có lợi.

Liên ngay cả Phương Quý, cũng ở cái này luân phiên đại chiến trong, cảm giác càng lúc càng thuận buồm xuôi gió, sơ sơ tu thành tiểu ngũ hành cảnh giới, vào lúc này cũng dần dần có sinh sôi liên tục, tương sinh tương khắc ý cảnh, ngũ hành cảnh giới càng tương thông, uy lực liền càng mạnh, ra tay lúc cũng càng viên mãn như ý, Phương Quý cũng như là mở ra một kho báu, chính vui sướng đem các loại bảo thạch nhật về chính mình trong nhà. . .

"Chẳng trách tiểu Ma sư lúc trước đem tiểu ngũ hành cảnh giới thôi lợi hại như vậy, cảm giác ta đem cái này tiểu ngũ hành cảnh giới bên trong biến hóa đều nghiên cứu triệt để sau khi, dù là không thành Tiên Đạo trúc cơ, đều có thể ở Trúc Cơ cảnh giới bên trong nghênh ngang mà đi a. . ."

Trong lòng nghĩ như vậy thì Phương Quý trong tay liên tục, thuận thế đẩy chưởng, liền đem hai cái triển khai bí pháp áp sát thân đến Tôn phủ huyết mạch đánh bay ra ngoài, rồi sau đó về đủ câu đá, đã đem một cái cao lớn đại hán đá hai tay ô đang gào gào nhảy lên, rồi sau đó phách chưởng đoạt đi, một cái lạng lẽ đánh tới hấn đỉnh đầu tới Minh Quang phù triện, liền đã bị hấn chộp vào trong tay, xẹt xẹt một tiếng, liền xé làm hai nửa.

Thuận buồm xuôi gió, không gì không làm được, Phương Quý luân phiên đại chiến, quả thực mở cờ trong bụng.

Đấu đến lúc nổi hứng lên, hấn phi thân mà vào, trực tiếp lợi dụng chưởng phá binh, trực tiếp tiếp xuống một cái áo bào trắng nam tử hai đạo ngân thương, sau đó đem hấn một cước đá bay ra ngoài, hai đạo ngân thương tiện tay quăng hướng về giữa không trung, lại đem hai cái tà uy mãnh liệt Ma sơn dị bảo đánh rơi đi xuống, còn không chờ bên cạnh phản

ứng lại, Phương Quý lại đã Ma sơn lượn vòng, nhất thời lại đem bảy, tám người đánh bảy phen tám roi.

Cũng liền vào lúc này, Phương Quý chợt thấy sau lưng có kinh phong kéo tới, tâm trạng nhất thời cười gằn, không chút nào đem đôi thủ để ở trong mắt, thân hình hơi đổi trong lúc đó, Ma sơn đã bên người thế mà chuyển, mang vô biên lực lượng khổng lồ, âm âm vang vọng, thẳng hướng sau lưng kéo tới người ném tới!

Mắt thấy cái này đập một cái phía dưới, liền muốn đem đôi phương nện cái tan xương nát thịt, nhưng Phương Quý lại vào lúc này nhìn thấy mặt của đối phương.

Hắn bỗng nhiên kinh hãi, trong giây lát thu hồi Ma sơn, một phát vừa thu lại tư thế quá mau, sắc mặt đều có chút tái nhợt lên.

"Người làm sao sẽ đến?"

Phương Quý thở hồn hên mấy hơi, đè xuống trái tim nghịch lưu khí huyết, gấp vội kêu lên.

Mà sau lưng hắn, một cái áo bào xanh nam tử thẳng duy trì buông xuống hai mắt kinh sợ tuyệt vọng về, tựa hồ cả người vẫn không có từ mới vừa rồi cái kia một cái Ma sơn ép đỉnh mang đến tuyệt vọng trong lấy lại sức đến, mãi đến tận nghe được Phương Quý lời nói, hắn mới ý thức tới vừa nãy cái kia Ma sơn không có trấn áp xuống, lúc này mới lấy lại bình tĩnh, hướng về Phương Quý nhìn lại, cười khổ nói: "Phương quân, cuối cùng cũng phải ở đây gặp lại!"

Thanh Vân Gian!

Phương Quý vạn vạn không nghĩ tới, Thanh Vân Gian sẽ xuất hiện tại bên trong chiến trường này, bởi vì bằng lương tâm giảng, Thanh Vân Gian

tu vị tuy rằng không yếu, nhưng ở bên trong chiến trường này , căn bản không coi là cái gì, liền trung du cũng không tính, vừa nãy nếu không phải là mình đúng lúc phát hiện hắn, mạnh mẽ thu hồi Ma sơn lực lượng, hắn liền có thể bị chính mình tiện tay trấn áp thành thịt vụn, hắn tới đây chiến trường, chính là muốn chết!

"Chiến trường này ngươi không nên tới!"

Mà nhìn Thanh Vân Gian một mặt bi thảm đáng dấp, Phương Quý cũng là một trận chau mày, bỗng nhiên thắp hét lên một tiếng, xoay người liền đi.

"Phương quân muốn bại tận Tôn phủ huyết mạch, ta cũng là Tôn phủ người, vì sao không thể tới?"

Nhưng ra ngoài Phương Quý dự liệu chính là, Thanh Vân Gian lại lại một lần hướng về hắn chạy tới, giờ tay trong lúc đó, đầy trời ánh sao hiện lên, điểm điểm tinh mang từ trên trời giáng xuống, đan dệt xen kẽ, liền như là hóa thành một đạo lao tù giống như, phải đem Phương Quý vây ở ở giữa.

Phương Quý giờ lên bàn tay phải, chống đỡ cái kia lao tù, cau mày nhìn về phía Thanh Vân Gian: "Nhất định phải vào lúc này sống mái với ta?"

Thanh Vân Gian sắc mặt bi thảm, nói: "Là Phương quân muốn cùng chính mình không qua được a, nguyên bản không cần như vậy. . ."

Nhìn Thanh Vân Gian đáng dấp, Phương Quý trong lòng bỗng nhiên khẽ động, đoán được cái gì.

Mà ở Phương Quý cùng Thanh Vân Gian nói chuyện đồng thời, chiến trường ở ngoài tiên đài trên, Huyền Nhai Cổ Nguyệt cùng Thanh Vân Linh Ngọc, Thương Nhật Bạc tam đại thiên kiêu, cũng đột nhiên phóng lên trời, thân hình như ba đạo yêu kiều Chân long, bay ngang qua bầu trời, vọt vào Ma vực bên trong chiến trường.

"Giết. . ."

Ba người bọn họ toàn lực ra tay, thân quang sáng trong, thời khắc nguy cấp liền không biết đánh bay bao nhiêu người, xé rách bao nhiêu trận thế.

Toàn bộ chiến trường lập tức tình thế đại chiến, Bắc Vực tu sĩ thành một mảnh cũng khuynh hướng.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 325: Cuối Cùng Bước Đi Này

"Mấy người các ngươi rốt cục chịu ra tay?"

Ma vực bên trong chiến trường, Phương Quý vừa thấy được Thanh Vân Linh Ngọc mấy người vọt vào chiến trường, đại sát đồ sát, lập tức vừa giận vừa sợ, vội vã liền muốn hướng về bọn họ nghênh đi, còn đối với đi theo bên cạnh mình Thanh Vân Gian, hẳn quả thật là không có nửa điểm giao thủ dục vọng, thậm chí có chút muốn tránh hẳn, Tôn phủ vô số người bên trong, hẳn lúc này không muốn nhìn thấy nhất, chính là Thanh Vân Gian, cực không muốn giao thủ cũng là hẳn, bởi vậy một tiếng quát chói tai bên trong, hẳn giờ tay đánh tan Thanh Vân Gian triển khai bí pháp, thân hình như điện, liền đã vội vã lao đi. . .

Nhưng Phương Quý không nghĩ tới chính là, Thanh Vân Gian tựa hồ đã sớm ngờ tới hẳn sẽ trốn đi, ở Phương Quý thu thân mà triệt lúc, hẳn cũng theo sát thân hình biến hóa, toàn bộ như đồng hóa làm một mảnh mây xanh, theo sát Phương Quý lướt hướng phía trước, lại không so Phương Quý chậm bao nhiêu, trước đây Phương Quý liền biết Thanh Vân Gian có một đạo Lưu Vân bí pháp, tu luyện cực kỳ không sai, bây giờ mới thấy này pháp huyền diệu.

Phương Quý một lòng muốn đi, lại bị Thanh Vân Gian cuốn lấy, trong lúc cấp thiết đã là có chút tức giận, vừa định lại nghĩ cái gì biện pháp vùng thoát khỏi Thanh Vân Gian, Thanh Vân Gian đã bắt đắc dĩ mở miệng: "Phương quân, thân là bằng hữu, ngươi liền một cái công bằng giao thủ cơ hội cũng không chịu cho ta không?"

Câu nói này nghe vào Phương Quý trong tai, không tên đảy lòng chân động, quay người sang đến.

Hắn nhìn thấy Thanh Vân Gian con mắt, chỉ thấy hắn đầy mặt chua xót, mang theo nụ cười khổ sở nhìn mình.

Phương Quý trong lòng bỗng nhiên có chút nổi giận, kêu lên: "Coi ngươi là bạn ta mới không cùng ngươi đánh, bởi vì ngươi không phải là đối thủ của ta!"

Lời này như ở bình thường nói ra, bất luận nghe vào ai trong tai, cũng có ít nhiều sỉ nhục người mùi vị, nhưng lúc này Phương Quý nói rất chăm chú, Thanh Vân Gian nghe xong, cũng không có cái gì vẻ bực tức, trái lại lộ ra chút ý muốn vui mừng, hắn chỉ là khẽ trầm mặc một chút, sau đó khe khẽ lắc đầu, nói: "Không phải là đối thủ của ngươi, cũng phải thử một chút, Tôn phủ huyết mạch là sẽ không dễ dàng chịu thua!"

Phương Quý lông mày nhất thời chăm chú cau lên đến, hướng phía ngoài tiên đài thoáng nhìn, quát lên: "Là Bạch Thiên Đạo Sinh buộc ngươi đi vào?"

Thanh Vân Gian sắc mặt không đổi, nhàn nhạt nói: "Chính là Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân không nói, ta cũng sẽ đi vào, ai bảo ta giao ngươi như thế cái bằng hữu đây? Nếu bằng hữu của ta tới mức độ này, vậy ta dù như thế nào, cũng phải tới đây phụng bồi ngươi một phen. . ."

"Người điên, ta lặp lại lần nữa, ta không muốn cùng ngươi đánh!"

Phương Quý hận đến cắn răng, đột nhiên giơ tay, một đạo cuồng phong tập cuốn mà đi, quét đến Thanh Vân Gian không mở mắt ra được, mà Phương Quý thì thôi nhân cơ hội hướng về xa xa bỏ chạy, lúc này khác một sương bên trong chiến trường, Thanh Vân Linh Ngọc mấy người đều đã

hướng về Bắc Vực tu sĩ đại khai sát giới, có bọn họ tam đại thiên kiêu ra tay, Bắc Vực tu sĩ lúc này đã hiện ra nghiêng về một phía khuynh hướng, liên tiếp bại thế, thế như chẻ tre.

Phương Quý nhìn chăm chăm đối thủ là ba người bọn hắn, không muốn ở đây cùng Thanh Vân Gian dây dưa.

Hơn nữa ở hắn sâu trong nội tâm, cũng thực sự không muốn cùng Thanh Vân Gian giao thủ, cái kia để hắn cảm giác thống khổ dị thường.

Nhưng hắn không nghĩ tới, cái kia một đạo cuồng phong cuốn tới, Thanh Vân Gian áo bào nhấc lên, tạo nên tầng tầng linh quang, lại đem cái kia một mảnh cuồng phong lay động đi vô hình, sau đó thân hình phiêu phiêu, rất nhanh liền lại chạy tới Phương Quý sau lưng, giơ tay trong lúc đó, bay đầy trời tuyết bay rơi xuống, ở cái kia tuyết bay trong, lại chợt có từng mảnh từng mảnh hoả hồng lá rụng bay lượn, chính là Ma sơn dị bảo, một mảnh lá rụng bay đến giữa không trung, thời khắc nguy cấp hóa thành hai mảnh, hai mảnh lại hóa thành bốn mảnh, trong chớp mắt đã là khắp nơi lá đỏ, chen lẫn tuyết trắng, đem to lớn thiên địa, ngăn cách thành hai nửa.

"Phương quân, người tựa hồ có hơi quá coi thường ta. . ."

Thanh Vân Gian hai tay che ở trong tay áo, từ tuyết bay cùng lá đỏ trong đạp không mà ra, lẳng lặng nhìn Phương Quý, nói: "Ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng ngươi như hoàn toàn không muốn hướng về ta động chân lực, cũng là không làm gì được ta, huống hồ lần này vì khiêu chiến ngươi, ta cũng làm đủ chuẩn bị, lấy trong tộc dị bảo, càng là kim châm độ máu, kích phát rồi huyết mạch giấu diếm hoàn toàn tiềm lực. . ."

"Ngươi cho tới làm được trình độ như thế này sao?"

Bị vây ở phong tuyết trong lúc đó Phương Quý vừa vội vừa tức, phần nộ quay đầu nhìn về phía Thanh Vân Gian: "Nhất định phải như thế buộc ta?"

"Phương quân, là người đang ép ta!"

Thanh Vân Gian nghe xong Phương Quý lời nói, bỗng nhiên cũng là một mặt khí khổ, nở nụ cười khổ, nói: "Phương quân, chúng ta rõ ràng có thể không cần đi đến một bước này, chúng ta trước liền đã thảo luận qua cái vấn đề này, tại sao vậy chứ? Phương quân người rõ ràng cùng những người kia không giống nhau, người có tất cả mọi người đều ước ao tiền cảnh, người rõ ràng có thể trở thành giống như chúng ta người, lại hết lần này tới lần khác muốn cùng bọn họ đi tới cùng nhau?"

"Phương quân. . ."

Hắn vẻ mặt bỗng nhiên trở nên hơi ảm đạm: "Chúng ta rõ ràng có thể vẫn làm bằng hữu, vì sao người nhất định phải cùng Tôn phủ là địch?"

Thanh Vân Gian tiếng nói không lớn, nghe tới cũng không giống như là đang chất vấn, thậm chí không giống như là oán giận.

Trong giọng nói của hắn, chỉ là tràn đầy bất đắc dĩ cùng không rõ.

Phương Quý lý giải hắn bất đắc dĩ cùng không rõ, nhất thời trong lòng cũng có chút ngọt ngào lên, hắn trầm mặc rất lâu sau đó, mới ngẩng đầu nhìn hướng về phía Thanh Vân Gian, sắc mặt cũng chăm chú chút, nói: "Ta là nghĩ tới thật tốt ở lại Tôn phủ tu hành, đang ở trước đây không lâu, cũng là nghĩ như vậy, thế nhưng ta cuối cùng vẫn là phát hiện, ta không có cách nào thành vì Tôn phủ người, cũng không có thể vẫn ở lại Tôn phủ tu hành!"

Thanh Vân Gian ngẩng đầu lên, đầy mắt đều là nghi vấn.

"Bởi vì các người không chừa đường sống cho người khác. . ."

Phương Quý cắn răng, đơn giản sáng khoái nói ra, giọng căm hận nói: "Ta vốn là dự định, giúp sư tử của ta một cái, cũng coi như trả hết nợ cùng ra một môn ân tình, sau đó nàng lăn lộn tốt cùng xấu, liền như vậy không có quan hệ gì với ta, ta cũng liền có thể an tâm với mình tu hành, có thể kết quả đây? Các ngươi liền một tia đường sống cũng không cho nàng, ta như thế nào nhìn nổi đi? Hiện tại ta, ở Tôn phủ lăn lộn không sai, có ăn có uống, nhưng Tôn phủ làm việc như thế tàn nhẫn, như có một ngày ta cũng phạm vào chuyện, Tôn phủ lại sao lại cho ta một con đường sống?"

"Nơi như thế này, ngươi nói ta ngốc lưu lại được?"

Thanh Vân Gian nghe xong những câu nói này, có vẻ hơi ngạc nhiên, tựa hồ không nghĩ tới qua Phương Quý sẽ trả lời như vậy, hần một lát sau, mới theo bản năng lắc đầu nói: "Không giống nhau, Phương quân, ngươi cùng bọn họ làm sao sẽ như thế, ta là chân tâm đưa ngươi làm bằng hữu, Tôn phủ cũng là quả thật đồng ý tiếp nhận ngươi, ngươi là có thể thực sự trở thành Tôn phủ người a, ngươi sẽ xa xa so với bọn họ càng cao quý. . ."

"Ta cũng là thật sự coi ngươi là thành bằng hữu!"

Phương Quý xa xa liếc mắt nhìn bên ngoài chiến trường, cắn răng, chăm chú nhìn về phía Thanh Vân Gian, nói: "Thế nhưng thịt lợn đậu hũ, chung quy hàm không tới một nồi bên trong, hai ta là bằng hữu, không có nghĩa là ta là có thể cùng Tôn phủ trở thành bằng hữu, đây là hai chuyện khác nhau. . ."

Thanh Vân Gian sắc mặt dĩ nhiên trở nên hơi xoắn xuýt, môi lúng túng, để Phương Quý đều có chút không đành lòng.

"Ngươi biết không?"

Trầm mặc một hồi sau khi, Phương Quý tiếng nói hòa hoãn chút, tiếp tục nói, nói: "Kỳ thực trước ta cũng không biết chính mình là người ở nơi nào, ta có thể là Bắc Vực người, cũng có khả năng là Đông Thổ người, thậm chí có thể chính là Tôn phủ huyết mạch, bởi vì ta vốn là cái không ai muốn, bỏ vào thôn Đầu Trâu bên trong, hiện tại thôn Đầu Trâu bên trong người cũng chạy, ta liền càng không biết chính mình từ đâu tới đây, cũng là như vậy a, đối với ta mà nói ở lại cái nào đều giống nhau, bởi vì cái nào đều có khả năng là ta tộc nhân, Tôn phủ cũng có khả năng. . ."

"Nhưng ta hiện đang xác định một chuyện, ta có thể là bất kỳ địa phương nào người, nhưng tuyệt đối không thể là Tôn phủ người!"

Thanh Vân Gian môi run rẩy, gian nan hỏi ra một câu: "Tại sao?"

"Bởi vì ta trước sau đối với các người toàn bộ Tôn phủ yêu thích không đứng lên. . ."

Phương Quý lắc đầu, nói: "Vì lẽ đó coi như ta là Tôn phủ, ta cũng sẽ không thừa nhận!"

Trong sân bầu không khí, bỗng nhiên trở nên ngột ngạt mà lại trầm mặc, gió lạnh gào thét mà qua, xoắn tới bên trong chiến trường tia sợi mùi máu tanh!

Thanh Vân Gian ở phong tuyết cùng lá đỏ trong, trầm mặc rất lâu, sau đó hắn mới bỗng nhiên liếc nhìn khom người, hướng về Phương Quý nghiêm túc thi lễ một cái, nói: "Phương quân, ta biết được người tâm ý, tuy rằng đau lòng chút, nhưng không cách nào thay đổi ý nghĩ của người, càng là không cách nào thay đổi thân phận của ta, nếu như thế, cũng duy có một trận chiến, mới có thể cho chúng ta phần này tình nghĩa làm một phen giao cho. . ."

Hắn vừa nói chuyện, hai tay bê ra một thanh trắng sao cỏ điển trường kiếm, nằm ngang ở đầu gối đầu, nghiêm túc nói: "Ta chính là An Châu Tôn phủ Thanh Vân gia chi thứ con cháu Thanh Vân Gian, Trúc Cơ trung cảnh tu vị, nguyện cầu cùng Phương quân công bằng một trận chiến, sống chết có số, chỉ tâm nguyện an. . ."

Nhìn hắn chăm chú dáng dấp, Phương Quý lông mày chăm chú cau lên đến.

"Nhất định phải như vậy phải không?"

Hắn nhìn chằm chằm Thanh Vân Gian hai mắt, thấp giọng hỏi.

Thanh Vân Gian ngẩng đầu lên, thật lòng nhìn Phương Quý, nói: "Tôn phủ huyết mạch, cũng có Tôn phủ huyết mạch kiêu ngạo!"

Phương Quý trầm mặc lại, lúc này, bên ngoài chiến trường chính ác chiến say sưa, Quách Thanh sư tử nỗ lực ra tay, chặn lại Thanh Vân Linh Ngọc, mà Cam Ngọc Thiên cùng Yên Lăng, Kim Tam Xích mấy người, thì lại liên thủ chặn lại Thương Nhật Bạc, nhưng là Huyền Nhai Cổ Nguyệt lúc này lại không người nào có thể ngăn trở, chính thể như điên Long, hướng về Bắc Vực tu sĩ đại sát đồ sát, mỗi một tức đi qua, cũng không biết có bao nhiêu người chết tại thương của hắn đấy.

Rõ ràng là gấp nhất thời điểm, Phương Quý chột không vội.

Hắn chăm chú nhìn Thanh Vân Gian một chút, nói: "Trước ta có phải là đáp ứng rồi muốn mời ngươi uống rượu?"

Thanh Vân Gian hơi ngẩn người ra, gật gật đầu, khóe miệng lộ ra chút cười khỏ.

Phương Quý đem bên hông mình hồ lô tháo ra, quán một miệng lớn, sau đó xa xa ném cho Thanh Vân Gian.

Thanh Vân Gian tiếp tới, hơi một do dự, liền học Phương Quý dáng vẻ ực một hóp, đúng là sặc ho một tiếng, trên gương mặt nổi lên chút đỏ ửng, hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Phương Quý một chút, cười nói: "Cũng không nghĩ tới Phương quân bên người dẫn theo như vậy rượu ngon!"

Phương Quý cười nói: "Trước đây đều là theo người suốt uống rượu, bây giờ xin người, đương nhiên muốn nắm chính mình đồ tốt nhất!"

Thanh Vân Gian cười đem hồ lô quăng trở về, nói: "Phương quân là cái nói lời giữ lời người!"

Phương Quý tiếp nhận hồ lô, ôm vào trong ngực, cúi đầu không nói.

Thanh Vân Gian uống rượu kia, nhưng là hào tình vạn trượng, cười nói: "Rượu đã uống qua, cái kia liền sáng khoái một trận chiến đi, Phương quân, làm cái này cuối cùng tôn trọng, ngàn vạn lần đừng muốn nhượng ta, người cũng biết, trận chiến này có quá nhiều người nhìn, ta bại không được, cũng lùi không được, càng là không nghĩ ở cuối cùng, liền cuối cùng này bộ mặt cũng mất rồi, liền coi chúng ta là chăm chú luận bàn một tràng đi, lấy ra người bản lãnh thật sự đến. . ."

Vừa nói chuyện, hần đột nhiên rút kiếm mà lên, xông hướng Phương Quý.

Đầy trời đầy đất, tuyết bay lá đỏ, đều theo hần một kiếm này dang tới phương hướng, vạn dặm rục rờ, trông rất đẹp mắt.

Phương Quý ôm hồ lô, không nhúc nhích, mãi đến tận cái kia một kiếm đi tới trước người thì hần mới đột nhiên giơ tay, một tiếng vang âm âm vang lên, một toà dấy lên tầng tầng thân diễm Ma sơn bỗng nhiên từ trên trời

giáng xuống, liền đem chu vi mười mấy trượng phạm vi đều trấn áp ở phía dưới.

Phương Quý xoay người lại, đầy mặt đều là lệ, giơ tay xoa xoa, hướng về xa xa chính giết đến tiến lên Huyền Nhai Cổ Nguyệt vọt tới.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 326: Tam Đại Thiên Kiêu

Sau lưng Ma sơn từ trên trời giáng xuống, đem cái kia phương viên mười mấy trượng phạm vi đều trấn áp ở phía dưới, đá vụn bắn bay, đã diễm tán loạn, Thanh Vân Gian huyền pháp cũng tốt, bí thuật cũng được, ở cái này Ma sơn phía dưới, đều bị như bể càn khôn, trấn tán thành một mảnh bụi mù.

Phương Quý giơ tay lau nước mắt, trực tiếp hướng về Huyền Nhai Cổ Nguyệt vọt tới, lại không quay đầu nhìn một chút.

Bị Thanh Vân Gian quán quít lấy thời gian trong, ít nhất lại đã có mười mấy người mất mạng tại ra tay tàn nhẫn Huyền Nhai Cổ Nguyệt dưới thương, Phương Quý cũng biết liên tục lại tùy ý hấn tiếp tục giết, hay hoặc là nói lúc này Phương Quý đã không đi cân nhắc những thứ ngổn ngang kia, hấn lúc này tâm loạn như ma, liền dứt khoát cái gì cũng không nghĩ, chỉ là cắn chặt hàm răng hướng về trong đám người bừa bãi tàn phá Huyền Nhai Cổ Nguyệt vọt tới, hiển nhiên Huyền Nguyệt Cổ Nguyệt chính lớn tiếng cười gằn, một thương hướng về Ngô Nhan ngay ngực đâm rơi xuống, Phương Quý cũng tại lúc này chạy tới.

Một cái tay vượt qua hư không, tại sát na thời khắc, nắm lấy cái kia cây thương cán thương.

Huyền Nhai Cổ Nguyệt chính giết đến nổi lên, qua sau, không người là hấn đầu quá một hiệp, nhưng không nghĩ bỗng nhiên bị người ta tóm lấy thân thương, lại như là bị kim sắt kiềm ở giống như, thân thương bên trên

ẩn chứa thần lực thời khắc nguy cấp tiêu tan vô hình, không nhúc nhích treo ở không trung, hấn hơi giật mình một chút, xoay người lại, liền nhìn thấy hai mắt đỏ lên, nước mắt hầy còn ở lưu Phương Quý, nhất thời bắt đầu cười lớn.

"Hóa ra là người tiểu quỷ này, việc đã đến nước này, lại dọa đến khóc nhè, bất giác đã chậm sao?"

Hấn lúc này cũng thật là cảm thấy có chút thú vị, tự giác trưởng thành đến lớn như vậy, chinh chiến bốn phương đã lâu, gặp qua đủ loại đối thủ cùng kẻ địch, gãy tay gãy chân vẫn mặt không biến sắc gặp qua vô số, chảy máu chỉ coi chảy mồ hôi, thậm chí chết ở khoảng khắc vẫn trấn định tự nhiên cũng không có thiếu, nhưng bây giờ ở trên chiến trường liền bắt đầu khóc đến hai mắt đỏ lên, như là chịu thiên đại uồn lượn tựa như vẫn đúng là lần thứ nhất thấy!

Nhưng hấn lại không nghĩ rằng, cũng là ở hấn trên chọc thì cái kia khóc lóc mũi đỏ mắt lên tiểu quỷ, chợt một cái kéo lấy hấn trường thương, mạnh mẽ về phía trước lôi lại đây , liền ngay cả Huyền Nhai Cổ Nguyệt, cũng không nghĩ tới hấn cái kia kéo một cái lực lượng mạnh mẽ như thế, thân bắt do kỹ nhào về phía đến đây, lại sau một khắc, Phương Quý năm ngón tay trong lúc đó, Kim khí quán quanh, sắc bén như kiếm giống như đạn hương hấn con mắt.

Huyền Nhai Cổ Nguyệt nhất thời kinh hãi, vội vàng thiệt trán xuyên lôi, thấp tiếng quát chói tai, bí pháp nào đó điều động, trên mặt lại xuất hiện một cái mặt nạ bằng đồng xanh, ở đây mặt nạ xuất hiện một chốc , liền ngay cả toàn thân hấn đều bị một tầng vô hình khô giáp bao vây.

Phương Quý Kim khí gảy tại mặt nạ bên trên, vang vọng boong boong, lại chưa thương tổn được hấn, nhưng Phương Quý cũng đã liên tiếp triển khai Thái Dịch Chân Thủy quyết, Khô Mộc Huyền Sinh quyết, Thần Đạo

Huyền Quang các loại mây đạo huyền pháp, Thái Dịch Chân Thủy quyết hóa thành từng tia từng sợi dòng nước, đem Huyền Nhai Cổ Nguyệt một tầng một tầng quán ở bên trong, Khô Mộc Huyền Sinh quyết thì lại biến ảo ra vô tận gần như thời khắc sống còn bụi gai, theo Huyền Nhai Cổ Nguyệt quanh người linh khí khe hở hướng bên trong chui vào, Thần Đạo Huyền Quang thì lại một đạo một đạo, như Hỏa long quán quít lấy Huyền Nhai Cổ Nguyệt xoay tròn lên.

"Ngươi dám!"

Đón Phương Quý mấy đạo huyền pháp công tập, Huyền Nhai Cổ Nguyệt nhưng cũng kinh hãi, trong tiếng quát chói tai, bỗng nhiên trong lúc đó miệng phun một đạo khí lạnh, quanh người trong nháy mắt kết nổi lên băng sương, đem Phương Quý cái kia một đạo một đạo bụi gai đều đông đến khô bại, rồi sau đó hấn một chân đạp đất, dưới chân bùn đất bỗng nhiên giống như là thủy triều phun trào, lại là đem Thần Đạo Huyền Quang hóa thành ngọn lửa, tất cả hướng về dưới nền đất dẫn đi, lại sau một khắc, hấn da thịt biểu hiện bỗng nhiên tỏa ra vô số hỏa văn, đem chu vi Thái Dịch chân thủy hóa thành dòng nước, cũng đẩy hướng ra phía ngoài khuếch tán đi ra ngoài.

Phương Quý cái kia liên tiếp bốn đạo huyền pháp hình thành công tập, lại thời khắc nguy cấp bị hấn phá tan, không có thương tổn được hấn, mà Huyền Nhai Cổ Nguyệt thì thôi thuận thế nhấc lên thương, tại giữa không trung hướng về Phương Quý chấn thế đánh tới, lớn tiếng quát lên: "Coi như ngươi tu luyện thành ngũ hành pháp thì lại làm sao? Đến chúng ta cảnh giới cỡ này, ai vẫn không có theo đuổi cái ngũ hành viên mãn hay sao? Ngươi ngũ hành pháp sợ đến cũng người khác, dọa không ngã ta!"

Cái này quát to một tiếng, không chỉ có kinh sợ đến Phương Quý, liền ngay cả chu vi chính trong lúc ác chiến người cũng đều lấy làm kinh hãi, quay đầu nhìn lại, sau đó liền nhìn thấy lúc này Phương Quý nước mắt trên

mặt căn bản cũng không có dừng qua, cũng không biết nghe được Huyền Nhai Cổ Nguyệt lời nói không có , căn bản chính là không nói tiếng nào, liền lại lần nữa đón Huyền Nhai Cổ Nguyệt trường thương chạy tới, hướng về trái tim chính là một cái đầu búa.

"Đây là ở nông thôn giới phụ liễu mạng sao?"

Huyền Nhai Cổ Nguyệt thâm mắng, múa ra đạo đạo thần quang, hạ xuống từ trên trời, trấn áp Phương Quý, lại không ngờ trên đỉnh đầu, chợt có một toà Ma sơn ngưng tụ đi ra, mạnh mẽ đập về phía đỉnh đầu của hắn, đợi đến hắn phát hiện thì dĩ nhiên né tránh không kịp, vừa vặn bị phía dưới Phương Quý cùng phía trên Ma sơn hai đem giáp công, kinh nộ phía dưới, Huyền Nhai Cổ Nguyệt giơ tay hướng về trên đất ném một viên màu đen hạt giống. . .

"Khách" "Khách" "Khách "

Cái kia một hạt giống rơi xuống đất, trong nháy mắt liền có vô tận màu đen bụi gai phá đất chui lên, lật tung tảng lớn tảng lớn thổ địa, lại thời khắc nguy cấp ở hắn quanh người hình thành rồi một mảnh bụi gai rừng cây, phía trên chống đỡ Ma sơn, phía dưới chặn lại rồi Phương Quý, hiếm thấy được đến một đường cơ hội thờ lầy hơi, mà hắn thì lại tùy thời hướng về bên trái vọt tới, nghĩ muốn né ra Ma sơn bao phủ, lại quay đầu cùng Phương Quý đấu thẳng.

"Nguyên lai đây chính là ngưng ngữ hành?"

Nhưng hắn cái này vừa ra tay, lại là lập tức ở Phương Quý trước mặt lộ khiếp, con mắt còn đỏ Phương Quý, bỗng nhiên liền cười lạnh một tiếng, phát ra một âm chọc chửi bậy, đồng thời há mồm thổ tức, chu vi trong nháy mắt liền dấy lên lửa lớn rừng rực, đốt khắp cả toàn bộ bụi gai. . .

Huyền Nhai Cổ Nguyệt tự xưng cũng đạt đến ngũ hành cảnh giới, cái này thật không có lừa người, trình độ nào đó trên hẳn xác thực đạt đến, bất quá hẳn lại không giống như là Phương Quý như thế, là dựa vào năm đạo huyền pháp tu luyện thành công, mà là chỉ tu luyện thành bốn đạo, cuối cùng một đạo Mộc hành pháp, lại là dựa vào Ma sơn dị bảo kiếm ra đến, Phương Quý phát hiện điểm này, liền lập tức không còn lo lắng, trực tiếp lấy pháp phá pháp.

Huyền Nhai Cổ Nguyệt trái tim kinh hãi, vội vã bỏ chạy, lại bị Phương Quý đầu trâu đường cũng tựa như cuốn lấy, song phương thời khắc nguy cấp huyền pháp đối với huyền pháp, cũng không biết giao thủ bao nhiêu lần hiệp, nhưng chung quy, Huyền Nhai Cổ Nguyệt bốn pháp không địch lại năm pháp, bị Phương Quý một quyền mảo ở con mắt trên, nhất thời đánh mất đen ngòm, rồi sau đó quyền cước lẫn nhau, liền đem Huyền Nhai Cổ Nguyệt từ giữa không trung đánh rơi xuống đất bên trên, một quyền tiếp theo một tiếp, phảng phất đang phát tiết trong lòng vô tận hậm hực giống như, mãi đến tận cuối cùng, đã đánh Huyền Nhai Cổ Nguyệt chỉ có thở ra, không có hít vào.

"Leng keng. . ."

Chợt nghe đến một tiếng vang giòn, lại là Huyền Nhai Cổ Nguyệt bên hông túi càn khôn bị trong lúc vô tình đánh đổ, bên trong vô số đan dược dị bảo rơi xuống ở trên mặt đất, Phương Quý một chút quét tới, liền nhìn thấy trong đó một khối Âm Bạch sắc ngọc thạch, tỏa ra thăm thẳm như ánh trắng giống như hào quang.

Hắn lập tức nhận ra đi ra, cái này chính là Huyền Nhai Cổ Nguyệt là do đến săn ma thứ hai, đặc biệt hướng về Tôn chủ cầu tu hành tài nguyên, tên là Thái Âm Ngọc Tinh, chính là sinh ra từ cực bắc tiểu Thái âm nơi, ẩn chứa cực âm từ lực dị bảo, không nghĩ tới bị chính mình đánh đi ra.

Nhìn thấy Thái Âm Ngọc Tinh, Phương Quý động tác hơi vừa chậm, đỏ mắt lên đem Thái Âm Ngọc Tinh nhặt lên, sau đó uốn lượn liếc nhìn chung quanh, vừa nhìn về phía đang cùng Quách Thanh sư tử ác chiến Thanh Vân Linh Ngọc, sau đó không nói một lời vọt tới.

Thanh Vân Linh Ngọc đang cùng Quách Thanh giao thủ, bây giờ Quách Thanh đã là cung giương hết đà, linh tức không đủ, nòng lại là ôn thao thắng lợi, biết chỉ cần cuốn lấy Quách Thanh, kéo dài thêm, chính mình tất nhiên thắng lợi, chỉ là dù là đến lúc này, đáy lòng cũng không dám khinh thường, thực sự là Quách Thanh kiếm đạo quá mạnh, động bất động liền có sắc bén sát chiêu thao hiện, vừa mới hơi mất tập trung, liền có thể cống ngầm bên trong lật thuyền.

Nhưng nòng chính chăm chú hướng về phía Quách Thanh sư tử thì lại không ngờ sau lưng một cái đỏ mắt lên tiểu quý sờ soạng lại đây, lặng yên không một tiếng động đến phía sau nòng, càng không đáp lời, giơ tay chính là một toà Ma sơn đập tới, Thanh Vân Linh Ngọc chính là phản ứng lại nhạy bén, thì lại làm sao có thể lẫn đi lớn như vậy một toà Ma sơn, chỉ nghe "Đùng" một tiếng, hai mắt nhất thời trắng dã, liền ngửa về đằng sau té xuống.

"Sư đệ, người. . ."

Quách Thanh sư tử thở hồng hộc, vừa mừng vừa sợ nhìn Phương Quý từ Thanh Vân Linh Ngọc sau lưng bay lượn lại đây, mới vừa muốn nói gì, liền thấy Phương Quý đầy mặt nước mắt, nhất thời có chút bận tâm, sau đó liền thấy Phương Quý trên mặt ý đau buồn càng nồng nặc hơn, vừa kéo vừa kéo khóc lóc mũi, một vừa đưa tay ở Thanh Vân Linh Ngọc trên người sờ soạng một lát, cuối cùng từ trong lòng nòng đem cái kia một khối Tôn chủ mượn nòng tham nghiên ba tháng Kim Ô đảm cho tìm tòi đi ra, nhét vào trong lòng ngực của mình, hai mắt đắm lệ nhìn Quách Thanh sư tử nói: "Trong lòng ta khó chịu. . ."

Dứt lời, đã lại lần nữa đứng dậy hướng về chỗ khác đi tới.

Đem cái Quách Thanh sư tử xem lại đau lòng lại không rõ: "Trong lòng người khó chịu, mò nằng trên người gì đó làm gì?"

Phương Quý sờ sờ trong lòng ngực Thái Âm Ngọc Tinh, lại sờ sờ Kim Ô đảm, tiếp tục một đường uôn lượn giết tới, lúc này tam đại thiên kiêu, đã chỉ còn thiếu niên thiên tài Thương Nhật Bạc một cái, lúc này đang bị Kim Tam Xích mấy người cuốn lấy đại chiến, tuy rằng thắng không được hẳn, nhưng cũng để Thương Nhật Bạc nhất thời thoát khỏi không được bọn họ, Phương Quý một đường xung phong đến trước mặt, liền trực tiếp hướng về Thương Nhật Bạc hạ thủ.

Chính bị vây công bên trong Thương Nhật Bạc tuổi tác tuy nhỏ, nhưng cũng huyền pháp cao minh, sức mạnh huyết thống càng bao hàm thần uy, lại so với Huyền Nhai Cổ Nguyệt mấy người càng khó chơi hơn nhiều lắm, Phương Quý xông lên phía trước, cùng hắn đấu pháp, gần như cân sức ngang tài, thôi thúc một thân Ma sơn khí huyết, nhưng cũng chỉ cùng Thương Nhật Bạc trong cơ thể Huyết khí lực lượng đánh đến cái khó phân cao thấp, đến cuối cùng thì Phương Quý bỗng nhiên quyết tâm, trực tiếp xông lên tới chính là một trận vương bát quyền, đem Thương Nhật Bạc một đầu đánh ngã, sau đó cuõng ở trên người một trận ra sức đánh, như đánh nhà thôn trưởng con trai. . .

Thân thể vốn là suy yếu Thương Nhật Bạc đã trúng như thế một trận búa, rốt cục ngất đi, cũng không biết là tức giận, vẫn bị đánh.

Chung quy là cái thành thật hài tử, một thân gốc gác là không kém, thế nhưng không biết đánh nhau!

Đánh bất tỉnh hẳn, Phương Quý theo thường lệ một rờ, lúc này mới phát hiện Thương Nhật Bạc trên người lại không có Tôn chủ ban thưởng, vẻ mặt

có chút mờ mịt ngẩng đầu chung quanh, chỉ thấy chung quanh người đều chính kinh hoảng thất mò hướng về hấn nhìn lại, Bắc Vực tu sĩ bây giờ đã đại chiến thượng phong, mà Tôn phủ huyết mạch, theo tam đại thiên kiều âm u thốn tràng, thì thôi chiến ý hoàn toàn không có, bây giờ chính sợ hãi lùi bước, một bộ tuyệt vọng đáng dấp.

Tôn phủ huyết mạch thật giống thật sợ. . .

Một đám Bắc Vực tu sĩ, hầu như không thể tin được trước mắt tình cảnh này, đều là vừa mừng vừa sợ.

Mà vào lúc này, một đạo bóng người màu trắng, cuối cùng từ tràng ở ngoài bay lượn tiến vào Ma vực chiến trường, Bạch Thiên Đạo Sinh từ một cái hố to phía dưới, đem một bộ thi hài ôm đi ra, chậm rãi phiêu hướng phía trước, sắc mặt có vẻ vô cùng lo lắng, ẩn chứa vô tận lửa giận. . .

"Người này vốn là người bạn tri kỉ bạn tốt, đối với người có rất nhiều trông nom, tình đến ý nghĩa, nhưng người lại lạnh lùng hạ sát thủ. . ."

Hấn sắc mặt nghiêm túc, đầy mắt đau thương căm giận, lạnh lùng nhìn về phía Phương Quý: "Bọn người Bắc Vực tu sĩ, chính là như vậy thiên tính lạnh bạc sao?"

Phương Quý chậm rãi quay đầu đi nhìn hấn, bỗng nhiên trong lòng cay cay, "Oa" một tiếng khóc lên.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 327: Là Ai Giết Thanh Vân Gian

Người bên ngoài lúc trước đều không có quan tâm đến Thanh Vân Gian, chính là nhận biết Thanh Vân Gian, cũng căn bản không biết ở hỗn loạn như thế tình cảnh bên trong, Thanh Vân Gian đi nơi nào, kết cục thì lại làm sao, bởi vì Thanh Vân Gian cùng Phương Quý thực lực cách biệt thực sự quá xa, hai người giao thủ cũng chỉ là trong chớp mắt, căn bản không đủ để hấp dẫn người chung quanh ánh mắt, tự nhiên cũng sẽ không đủ để gọi ra mọi người đối với bọn họ nghị luận.

Cho đến lúc này thời điểm, Bạch Thiên Đạo Sinh nhập tràng, ôm lấy Thanh Vân Gian thì hài.

"Người này, tên gọi Thanh Vân Gian, chính là Thanh Vân gia tiểu bối thiên tài, thuở nhỏ ngộ tính kỳ giai, tu hành không ngừng, còn nhỏ tuổi, liền đã tu vị có thành, từ trước đến giờ bị người gọi là đời kế tiếp An Châu Tôn phủ thiên kiêu, quan trọng hơn chính là, hắn từ trước đến giờ giúp mọi người làm điều tốt, rộng lấy người ngoài, từ này họ Phương Bắc Vực tu sĩ vào Tôn phủ lúc bắt đầu, liền lao thẳng đến hắn coi là chí giao hảo hữu, thường ngày ăn tiệc du ngoạn, như hình với bóng, tu hành trong, nhiều lần giúp hắn, không lấy kim ngân tài bảo làm trọng, xưa nay sự vụ trong, cũng nhiều lần làm cứu viện, dày rộng nhân thiện đến cực điểm, dù là ở sẵn ma trong, Thanh Vân Gian cũng từng là cái này Bắc Vực tiểu tu tiền đồ, đến đây tìm ta cầu xin. . ."

Bạch Thiên Đạo Sinh ôm Thanh Vân Gian thì hài, đang ở giữa không trung, lạnh giọng mở miệng, tiếng nói khuấy động khắp nơi: "Ta cũng từng

hỏi hấn, vì sao phải liều lĩnh bị ta răn dạy nguy hiểm, đến đây vì thế Bắc Vực tu sĩ cầu xin, hấn trả lời đơn giản, chỉ nói cái này Bắc Vực tu sĩ, là hấn chân tâm tương giao một vị bằng hữu mà thôi, là do hấn nói lời ấy lúc thăng thấn, ta mới đáp ứng rồi muốn gặp cái này Bắc Vực tu sĩ một mặt. . ."

Hấn chậm rãi nói, tiếng nói dần thấp, dần lẹ, ánh mắt quét về phía Phương Quý: "Nhưng lại không nghĩ rằng, chính là hấn coi là chí giao hảo hữu người này, không nói một lời, liền hướng về hấn lạnh lùng hạ sát thủ, không hề lưu tình, tính cách lạnh bạc, quả thật bình sinh ít thấy. . ."

"Các người Bắc Vực tu sĩ, nói cái gì theo đuổi đại nghĩa, đòi lại tự do, kết quả. . ."

". . . Đuổi nhân tiện là bực này lạnh bạc, chiếm được chính là bực này quả nghĩa?"

"Ta Tôn phủ huyết mạch, coi bọn người là bạn, thành thật với nhau, kết quả, lại là đối lấy bọn người Bắc Vực tu sĩ như vậy máu lạnh đáp lại?"

". . ."

". . ."

tiếng tiếng quát chói tai, truyền khắp khắp nơi, rung động nhân tâm.

Lúc đầu Bạch Thiên Đạo Sinh chỉ là đang nói Thanh Vân Gian một ít chuyện, đến cuối cùng thì đã biến thành đối với Phương Quý chỉ trích cùng quát mắng, lại tới sau đó, đã biến thành Tôn phủ huyết mạch đối với Bắc Vực tu sĩ chỉ trích cùng quát mắng, lời nói như đao, nhiều tiếng róc xương. .

Mà mấu chốt nhất chính là, đón Bạch Thiên Đạo Sinh chỉ trích, Phương Quý lại một câu nói cũng không có phản bác.

Hắn chỉ là ngòi trên mặt đất, đầy mặt roi lệ, bi ai tới cực điểm.

Thanh Vân Gian quả nhiên vẫn là chết.

Từ khi Phương Quý mạnh mẽ triển khai Ma sơn, đem Thanh Vân Gian trấn áp ở tại chỗ sau khi, hắn sẽ không có dám lại quay đầu xem qua , bởi vì hắn không biết Thanh Vân Gian là sống hay chết, trên thực tế, Thanh Vân Gian sống hay là chết, cũng không phải hắn có thể khống chế, từ Thanh Vân Gian vào mảnh này Ma vực chiến trường, hơn nữa một phản thái độ bình thường, tất nhiên muốn cùng hắn giao thủ lúc, Phương Quý cũng đã cảm giác được điểm này. . .

Hắn có thể cảm giác được Thanh Vân Gian trong lòng cuối cùng đối với mình khuyên bảo, cùng với khuyên bảo không được sau khi ý tuyệt quyết, vì lẽ đó Phương Quý vào lúc đó liền cảm giác được khủng hoảng, hắn không thể bởi vì Thanh Vân Gian, mà vào lúc này thay đổi chính mình thái độ, nhưng hắn càng không thể tác thành Thanh Vân Gian cuối cùng tâm thái, vì lẽ đó hắn chỉ có thể trấn áp Thanh Vân Gian sau khi, cũng như chạy trốn rời đi chiến trường kia. . .

Thế nhưng ở hắn rời đi lúc, trong lòng thì có một loại dự cảm không ổn.

Cái kia một tràng rượu, vốn là vĩnh biệt rượu.

Hắn cực kỳ nghĩ cứu Thanh Vân Gian, nhưng hắn lại làm không được , bởi vì hắn xem hiểu Thanh Vân Gian tâm ý.

Chính như tâm ý của hắn không có cách nào bị Thanh Vân Gian thay đổi, Thanh Vân Gian tâm ý, cũng không cách nào bị hắn thay đổi.

Trước những thứ này, còn chỉ là Phương Quý trong lòng suy đoán, còn không nhìn thấy kết quả cuối cùng, Phương Quý vẫn không quay đầu lại, cũng liền không biết Thanh Vân Gian đúng là sống hay chết, nhưng là bây

giờ, Bạch Thiên Đạo Sinh đem Thanh Vân Gian ôm đi ra, liền cho Phương Quý một cái trả lời, liền Phương Quý cả người liền bị một loại tâm tình tuyệt vọng bao phủ ở bên trong, hẳn nghe không rõ Bạch Thiên Đạo Sinh ở nói cái gì. . .

Lúc này hẳn, chỉ nghĩ liền lĩnh, khóc lớn một tràng!

"Thanh Vân quân. . ."

Ma vực chiến trường ở ngoài, vô số Tôn phủ huyết mạch đều bị Bạch Thiên Đạo Sinh lời nói đã kinh động.

Một mảnh trong sự ngột ngạt, bỗng nhiên có người lấy tay che miệng, đau khóc lên, là Bạch Thiên gia tử muội.

Lúc này các nàng, quả thực như tao ngộ sấm sét giữa trời quang, đang ở trước đây không lâu, Thanh Vân Gian còn ở bên cạnh họ, nói cười lay động lay động, sau đó cũng chỉ là bỗng nhiên bị Bạch Thiên Đạo Sinh gọi tới câu hỏi mà thôi, ai biết cái này mới bắt quá nửa canh giờ, lại phát hiện Thanh Vân Gian đã chết ở cái kia mảnh Ma vực trên chiến trường đây? Đặc biệt là, giết Thanh Vân Gian, lại là hẳn trong ngày thường bội phục nhất Phương quân?

"Đáng chết! Đáng chết! May nhờ Thanh Vân Gian như vậy đối đãi ngươi, ngươi càng tàn nhẫn đến vậy!"

Lại có người phần nộ kêu lớn lên, là Bạch Thiên Mặc cùng với Huyền Nhai Ngọc mấy người, đều là muốn rách cả mí mắt, lửa giận ngút trời!

"Giết hẳn, giết cái kia vong ân phụ nghĩa Bắc Vực tu sĩ. . ."

"Giết sạch những kia Bắc Vực tu sĩ, nhượng bọn họ biết phản bội Tôn phủ kết cục. . ."

"Chúng ta chờ Bắc Vực tu sĩ là bạn, đôi lấy lại là cái gì, giết sạch bọn họ, Bắc Vực tu sĩ chỉ xứng làm nô, không xứng là bạn!"

". . ."

". . ."

Một tiếng một tiếng, một làn sóng một làn sóng, không biết có bao nhiêu Tôn phủ huyết mạch đều phần nô hô lớn lên, hình thành rồi từng đạo từng đạo làn sóng, rất nhanh tập cuốn toàn bộ Ma vực bên trong chiến trường ở ngoài, bên ngoài Tôn phủ huyết mạch, đều đã phần nô tới cực điểm, hận không thể lập tức liền cùng nhau vọt vào Ma vực bên trong chiến trường đi cùng Phương Quý mấy người liều mạng, chính là Ma vực bên trong chiến trường, trước những kia đã bị Phương Quý mấy người giết vỡ mật Tôn phủ huyết mạch, cũng tại lúc này bị đốt đỏ cả mắt, lại lần nữa dấy lên hùng hục đấu chí, tựa hồ nuốt sống người. . .

Đại thế đã lên, nghiêng trời lật đất, mà Bắc Vực tu sĩ, ở cái này làn sóng phía dưới, đã chỉ còn run lẩy bẩy, không nói một lời.

"Đạo Sinh làm việc, quá ác chút, đúng là có thể đạt đến hiệu quả!"

Mà vào lúc này trên đỉnh núi, Tôn chủ cũng chính vuốt râu, mắt lạnh nhìn Ma vực bên trong chiến trường tất cả, đến đây kết thúc, Tôn phủ huyết mạch, ít nói cũng đã ở chiến trường kia bên trên tử thương rồi sáu mươi, bảy mươi người, nhưng hắn tựa hồ cũng không thể nào để ở trong lòng, từ vừa mới bắt đầu, liền đem này sự kiện giao cho Bạch Thiên Đạo Sinh đi làm, tựa hồ một mực chờ đợi xem, Bạch Thiên Đạo Sinh sẽ làm thành cái gì đáng vẽ.

Bởi vậy, Bạch Thiên Đạo Sinh sắp xếp từng nhóm một người vọt vào Ma vực bên trong chiến trường thì hắn không từng nói cái gì, Bạch Thiên

Đạo Sinh đem Thanh Vân Gian kêu đi qua nghiêm khắc trách cứ lúc, hấn cũng không hề nói gì, mãi đến tận Bạch Thiên Đạo Sinh cuối cùng nhập tràng, hấn vẫn là không nói gì.

"Vâng. . . Là. . ."

Mà nói đến cái đề tài này, chính là Triệu Thông Nguyên lại nghĩ phụ họa, cũng phụ họa không đứng lên, chỉ có thể gật đầu liên tục cúi người.

Mồ hôi lạnh trên trán đều không có dừng lại qua, trong lòng chỉ là một trận tuyệt vọng.

Tôn phủ, sợ là sắp thay người lãnh đạo rồi.

"Bạch Thiên gia công tử, xưa nay bên trong yêu nhất đọc chính là Đế Tôn truyền, đem năm đó Đế Tôn làm chủ Bắc Vực lúc to nhỏ truyền kỳ đọc lâu lâu, tự nhiên cũng là nhiệm Đế Tôn đại nhân khi còn trẻ tuổi nóng nảy hành vi, liền như bây giờ, mặc dù coi như trả giá cao lớn chút, cũng đã chiếm đại thế, tích trữ lửa giận, từ đây sau khi, Bắc Vực tu sĩ đại loạn, nói vậy có thể dẹp loạn một trận. . ."

Đúng là bên cạnh một cái bình thường không giống Triệu Thông Nguyên như vậy được sủng ái trưởng lão, vào lúc này cười ha ha trở về Tôn chủ một câu.

Tôn chủ nghe xong, cũng âm thầm gật đầu, vừa nghĩ tới không lâu sau đó, còn muốn mang Bạch Thiên Đạo Sinh trước đi báo kiến Đế Tôn, cố gắng Bạch Thiên Đạo Sinh hành vi, sẽ để Đế Tôn đại nhân coi trọng hấn một chút cũng khó nói, đã như thế, cái này đối với An Châu Tôn phủ, chính là chuyện tốt một cái.

"Bất quá, cũng nên để cho hấn nhanh lên một chút kết thúc cái này trò khôi hài mới tốt, cái kia Ma sơn bên trong đồ vật, dù sao còn ở trên người

hắn. . ."

Tôn chủ cau mày nghĩ, kỳ thực hắn vừa bắt đầu, cũng không muốn để Bạch Thiên Đạo Sinh ra tay, chỉ là sự tình đã kéo dài tới trình độ này, tựa hồ cũng chỉ có Bạch Thiên Đạo Sinh mới có khả năng kết thúc cái này một tràng trò khôi hài, nếu không thì, bất kể là chính mình phái sai Thần vệ ra sân, vẫn là do một cái nào đó vị trưởng lão ra tay, đều không thể đem này sự kiện viên mãn hoàn thành, đạt đến bọn họ tốt nhất mục đích!

Cũng may, hắn vẫn là đối với Bạch Thiên Đạo Sinh rất tin tưởng, thiếu niên kia, thực lực so với lúc trước cùng tuổi chính mình còn mạnh hơn.

...

...

"Giết hắn, giết hắn. . ."

"Giết sạch Bắc Vực tu sĩ. . ."

tiếng tiếng la lên vẫn còn tiếp tục, sơn hô hải khiếu giống như từ Ma vực chiến trường ở ngoài tràn vào, Ma vực bên trong chiến trường, tất cả Bắc Vực tu sĩ, đều đã ngừng tay, cũng bị cái kia áp lực vô hình làm cho về phía sau lui ra, chỉ chừa ngòi dưới đất Phương Quý.

Bọn họ ánh mắt lo lắng, thậm chí là sợ hãi, còn có chút không rõ.

Bởi vì bọn họ thậm chí không biết Thanh Vân Gian là khi nào chết, như thế nào sẽ gọi ra lớn như vậy cuồng triều. . .

Dù sao, tu vị cùng thân phận cùng Thanh Vân Gian cao nhiều người, cũng đã chết không ít a. . .

Chỉ có Bạch Thiên Đạo Sinh, vào lúc này là phi thường hài lòng, hắn ở vô tận la lớn ngọt ngào trong, ở trên cao nhìn xuống, liếc mắt nhìn chu vi chính quần tình kích phần Tôn phủ huyết mạch, vừa liếc nhìn khí thế bị ngọt ngào tới cực điểm Bắc Vực tu sĩ, cuối cùng thì lại đem ánh mắt nhìn về phía ngòi dưới đất, hồn bay phách lạc giống như Phương Quý, sau đó nhẹ nhàng đem Thanh Vân Gian thi thể đặt ở bên cạnh trên đất.

"Việc đã đến nước này, ngươi còn có lời gì nói?"

Hắn đứng chấp tay, lần thứ nhất thật lòng nhìn về phía Phương Quý, lấy một loại ở trên cao nhìn xuống tư thế.

"Có. . ."

Thẳng đến lúc này, Phương Quý mới như là tỉnh giấc chiêm bao, hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Bạch Thiên Đạo Sinh, tiếng nói có vẻ hơi khàn giọng, sắc mặt trên xem không ra bất kỳ hi nộ, chỉ là có vẻ trước nay chưa từng có chăm chú: "Là ngươi để Thanh Vân Gian đi vào?"

Bạch Thiên Đạo Sinh nhàn nhạt nói: "Cái này cũng không trọng yếu, trọng yếu chính là hắn hắn là đi vào, mà ngươi giết hắn!"

"Vậy ta cũng chỉ có một vấn đề. . ."

Phương Quý trong mắt loé ra một vệt tàn khốc, bỗng nhiên xoa nhẹ một cái con mắt, từ trên mặt đất bò lên, con mắt vẫn là đỏ, nhưng vào lúc này cũng đã nhưng nhiều chút những khác tâm tình, ánh mắt uy nghiêm đáng sợ đảo qua Bạch Thiên Đạo Sinh bên người Thanh Vân Gian, dùng sức xoa một đem mặt mình, sau đó mạnh mẽ nhìn về phía Bạch Thiên Đạo Sinh, cắn răng nói: "Cái kia bình Thanh Thiên Bạch Lộ ngươi mang vào không có?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 328: Đại Âm Sát Tâm Chú

"Thanh Thiên Bạch Lộ?"

Phương Quý cái này không đầu không đuôi một câu nói, cũng khiến đến Bạch Thiên Đạo Sinh hơi ngẩn người ra, hắn nghĩ tới Phương Quý sẽ phản nộ, sẽ thương tâm, sẽ chửi ầm lên, duy độc không nghĩ tới Phương Quý lại mở miệng hỏi như thế một cái không liên hệ vấn đề, chỉ là trên mặt kinh ngạc cũng chỉ chột lóe lên, trên mặt hắn lần thứ hai hiện lên nụ cười, chậm rãi nói: "Bằng hữu tốt nhất bị người giết chết, người lại chỉ quan tâm trên người ta Tiên đạo tài nguyên? Bắc Vực tu sĩ lạnh bạc máu lạnh, lối nặng nhẹ nghĩa, tựa hồ ở trên thân thể người, liền có thể nhìn ra thấy một cái thanh. . ."

"Đánh chết người. . ."

Nhưng Phương Quý nhưng căn bản không thèm để ý hắn nói cái gì, ở Bạch Thiên Đạo Sinh cười tùm tùm mở miệng lúc, Phương Quý dĩ nhiên hai chân hơi cong, ở Bạch Thiên Đạo Sinh nói đến đầy mặt vẻ khinh bỉ thì hắn đã đột nhiên hai chân hơi cong, mãnh đến phi thân lên, thẳng hướng Bạch Thiên Đạo Sinh vọt tới, vóc người nhỏ gầy hắn lúc này liền như là một con cá người tràn ngập lực lượng thú nhỏ, xông thẳng đến Bạch Thiên Đạo Sinh trước mặt, hai chân mãnh đến đập hướng về phía Bạch Thiên Đạo Sinh ngực, đồng thời hai tay trong lúc đó, Kim khí quần quanh, mạnh mẽ chụp vào hắn con mắt.

"Thật nhanh!"

Liền ngay cả Bạch Thiên Đạo Sinh cũng không khỏi lấy làm kinh hãi, còn lại lời nói vội vàng nuốt vào trong bụng, hai tay giương ra, tay áo lớn phiêu phiêu, cả người liền như tiên giống như, về phía sau bay ra ngoài, cùng lúc đó, phía sau hần chợt có tinh không hiện lên, một mảnh thâm thúy trong bầu trời đêm, chín mươi chín viên sao lớn tỏa ra ánh sáng, vô số đạo ánh sao chiếu rọi người hai mắt, thẳng hướng Phương Quý đan dẹt xông hướng đến đây.

Ở cái này một chốc, ánh sao như lao tù, trực tiếp đem Phương Quý bao phủ ở bên trong, Phương Quý động tác càng như là chịu đến vô cùng ràng buộc, xông hướng đến đây thế càng ngày càng chậm, đến cuối cùng, càng như là rơi vào rồi trong nước, động tác đã hầu như hướng tới đình chỉ. . .

Hiển nhiên Phương Quý gấp sắc mặt đều thành màu đỏ tía, hết lần này tới lần khác trước không vào được mây may, Bạch Thiên Đạo Sinh nở nụ cười lạnh.

"Các ngươi Bắc Vực tu sĩ tự cho mình siêu phàm, nhưng đối với Tôn phủ bí pháp huyền diệu căn bản không biết gì cả. . ."

Vừa nói chuyện, hần nhẹ nhàng mở ra tay chưởng, trong lòng bàn tay đã có một thanh màu trắng hơi hồ trường đao xuất hiện ở lòng bàn tay, bị hần nhẹ nhàng nắm chặt, sau đó chậm rãi hướng về Phương Quý đi tới, xem cái kia thông dong đi lại, liền như là đi tới một con đọi làm thịt thú hoang.

"Ta đi nãi nãi của ngươi cái chân a. . ."

Nhưng bị cái kia vô tận ánh sao trói buộc lại Phương Quý, vào lúc này cũng là vừa thẹn vừa vội, tới liền lập tức bị tinh mang trói buộc lại, đây là nhiều không còn mặt mũi chuyện, trái tim kinh nộ lo lắng phía dưới, hần liều mạng đem linh tức tăng đứng lên, theo linh tức tuôn ra, trong cơ thể khí

huyết, bỗng nhiên cũng đang nhanh chóng lưu động, càng lưu càng nhanh, đến cuối cùng, dĩ nhiên sông lớn dâng trào, thao thao bất tuyệt. . .

Ầm ầm ầm. . .

Kinh khủng hơn chính là, theo hấn khí huyết lưu động đạt đến cực hạn, ở bên cạnh hấn, lại mơ hồ xuất hiện vô tận Ma sơn bóng mờ, cái này cũng không phải là bởi vì hấn triển khai huyền pháp, cho gọi ra Ma sơn, mà là huyết khí cường thịnh tới cực điểm sau khi, ảnh hưởng chu vi hư không, cho nên hóa đi ra một loại nào đó dị tượng, dù sau hấn cái này một thân khí huyết, vốn là liên đều là từ Ma sơn trong mà đến!

Ào ào ào. . .

Sức mạnh vô cùng vô tận, từ cái kia huyết khí trong tuôn trào ra, chu vi trói buộc lại Phương Quý ánh sao, ở cái này huyết khí lực lượng xung kích phía dưới, dần dần căng thẳng, đến cuối cùng thì bỗng nhiên hoàn toàn tan vỡ, hóa thành điểm điểm ánh sao tán trong vô hình, mà từ lâu nín nửa ngày Phương Quý rốt cục đến tự do, cuối cùng vào một thân lực lượng ầm ầm mà ra, gào một tiếng kêu liên vọt tới Bạch Thiên Đạo Sinh trước.

"Hả?"

Đón biến hóa này, Bạch Thiên Đạo Sinh cũng lấy làm kinh hãi, thông dong bình tĩnh trên mặt bỗng nhiên lộ ra một vết vẻ kinh ngạc, không chút nghĩ ngợi, thuận thế một đao về phía trước vung đi ra ngoài, chỉ bất quá dù sao mới vừa rồi còn ở bày thông dong bình tĩnh phổ, cái này một đao thương xúc mà phát, có vẻ hơi mất kết cấu, Phương Quý thuận thế vọt tới, ngã nhào một cái liền né qua cái kia một đao đao khí, rồi sau đó mạnh mẽ một quyền búa ở Bạch Thiên Đạo Sinh trên mặt, liền đem Bạch Thiên Đạo Sinh một quyền đánh điều đứt dây giống như nhanh chóng về phía sau trượt đi ra ngoài.

"Ừ. . ."

Ma vực bên trong chiến trường ở ngoài, không biết bao nhiêu người cả kinh há to miệng, cùng nhau phát ra một tiếng thốt lên kinh ngạc.

Ai có thể nghĩ tới tình thế nhanh quay ngược trở lại mà xuống, Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân lại bị tiểu quỷ kia một quyền nện ở trên mặt?

"Khà khà. . ."

Mà Phương Quý vào lúc này, cũng đúng lúc phát ra một tiếng cười gằn, hai chân máy xay gió giống như xoay tròn, lần thứ hai vội vã đuổi đi lên.

Mà Bạch Thiên Đạo Sinh sắc mặt, vào lúc này dĩ nhiên trở nên hết sức khó coi, hắn như vậy yêu quý lông chim người, tự nhiên biết vừa nãy mọi người thán phục tại sao mà đến, trong lòng thực sự là vừa uất ức lại không cam lòng, bởi vì vừa nãy Phương Quý một quyền nện lại đây thì trên thực tế hắn đã rất sớm sinh ra phương pháp ứng đối, sát na thời khắc, thân hình vội vã lướt về đằng sau, cú đấm kia nhìn như đánh trúng hắn, trên thực tế khoảng cách hắn trước sau còn có chút khoảng cách, hắn thoát nhìn bị cú đấm kia đánh đuổi, trên thực tế lại là chính hắn đang lùi lại, trốn cú đấm kia phong mang.

Chỉ bất quá, hắn tuy rằng thành công trốn rơi mất cú đấm kia, nhưng chu vi lại đều cho rằng hắn bị đánh trúng rồi, trên mặt tự nhiên rất khó nhìn.

Mấu chốt nhất chính là, người khác không biết cũng là thôi, cái kia tên tiểu quỷ đánh không đánh trúng, lẽ nào trong lòng không rõ sao?

Hắn lúc này lại cũng lắc nắm đấm, một bộ dương dương tự đắc đáng đáp, làm người lại còn có thể không biết xấu hổ như vậy?

"Đáng ghét tiểu quỷ. . ."

Trái tim phẫn nộ, nhưng Bạch Thiên Đạo Sinh cũng thu hồi đôi với Phương Quý lòng khinh thường, thực sự là Phương Quý vừa nãy dựa vào một thân khí huyết lực lượng, miễn cưỡng ban nát chính mình ánh sao lực lượng, cũng làm cho hắn sâu cảm giác bất ngờ, bây giờ thấy được Phương Quý tấn công đến mức thể nhanh như mưa, liền cầm trong tay yêu đao, tay áo lớn tùy ý, chân đạp hư không, thẳng hướng nghênh chiến tới, ánh đao khoát khoát, thời khắc nguy cấp xoạt đầy đầy trời hàn quang.

"Hắc Thạch kiếm, đi ra cho ta. . ."

Mà Phương Quý thấy cái kia yêu đao sắc bén, cũng không dám tay không đi đón, cắn răng kêu to, một thanh phi kiếm màu đen lấy ở trong tay.

"Boong boong boong. . ."

Yêu đao sắc bén vô cùng, vô kiên bất tồi, Hắc Thạch kiếm ám giao phong vân, khuấy động khắp nơi.

Phương Quý cùng Bạch Thiên Đạo Sinh lần thứ hai chính diện đón nhận, khoảng khắc trong lúc đó, liền đã đấu thẳng hơn mười chiêu.

Cho đến lúc này, Ma vực bên trong chiến trường ở ngoài chúng tu, mới ý thức tới Phương Quý cùng Bạch Thiên Đạo Sinh hai người kinh người bản lĩnh, từng cái từng cái hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy lúc này Phương Quý, thân hình dĩ nhiên nhanh tới cực điểm, cũng quỷ dị tới cực điểm, vội vã tại giữa không trung đi khắp, quay chung quanh Bạch Thiên Đạo Sinh từng chiêu công đi qua, thân hình nhanh thì hầu như xuất hiện đầy trời bóng mờ, khó phân biệt thật giả, thân hình quái thì vừa giống như là trực tiếp biến mất ở giữa không trung trong, ngẫu nhiên ra tay, đều là bỗng nhiên xuất hiện ở xảo trá tai quái góc độ.

Mà lúc này Bạch Thiên Đạo Sinh, thì lại như trong gió tiên, một tay cầm đao, thân hình sừng sững bất động, trái phải vung múa, liền đem đến từ trên dưới phải trái các loại kỳ dị tàn nhẫn thế tiến công tan mất, thỉnh thoảng, còn có thể nâng đao phản kích, cũng là tàn nhẫn cực kỳ, mỗi mỗi một đao vung tới, đều là có thể chuẩn xác bắt lấy giữa không trung bên trong Phương Quý cái kia một đạo chân thực cái bóng, miễn cưỡng đem hấn đẩy vào góc chết.

Hai người một phen đại chiến, thế nhưng dần dần lan tràn ra, lúc đầu mọi người chỉ là lùi tới mười trượng chi ngoài quan chiến, đến sau đó, đã là lùi tới ba mươi trượng ở ngoài, lại tới sau đó, cũng đã lùi tới gần trăm trượng có hơn, từng cái từng cái nhìn ra thấy hoa mắt thần trí!

Cái kia hai người đánh võ pháp tốc độ thì tựa như tiên quý chi đấu, quý dị khó lường, khó gặp tung tích.

Cái kia hai người đánh nhau chết sống huyền pháp thì tựa như không trung tỏa ra từng đoá từng đoá pháo hoa, kim mộc thủy hỏa thổ, dần dần hóa thành các loại thần quang, gọi ra thiên địa hỗn loạn, thỉnh thoảng rọi sáng thiên địa, thỉnh thoảng che lấp nhật nguyệt, các loại huyền diệu, đã vượt qua phần lớn Trúc Cơ tu sĩ lý giải.

Khoảng khắc trong lúc đó, mấy trăm chiêu đã qua, chu vi chúng tu tâm, đã là tâm thần dâng trào, khó có thể tự tin.

"Nguyên lai tiểu quý kia, thật sự có cùng Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân giao thủ tư cách?"

"Trời ạ, coi như là hấn sư tử, cũng không đón được Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân ba chiêu, hấn lại một hơi cùng Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân đấu mấy trăm chiêu, đến nay chưa lộ dấu hiệu thất bại, cái này há không phải nói, hấn một thân bản lãnh, so với hấn sư tử mạnh hơn?"

"Người đừng quên, hấn nhưng là từ đầu đến hiện tại, đã không biết cùng bao nhiêu người từng giao thủ, một thân linh tức tiêu hao hơn nửa, nhưng Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân lại là mới vừa mới ra tay, như vậy tính ra, Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân lấy dật đãi lao, kết quả lại. . ."

"Các người là không phải còn đã quên sự kiện, mới vừa bắt đầu động thủ thì Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân còn đã trúng hấn một quyền đây. . ."

". . ."

". . ."

Tiếng tiếng nghị luận bên trong, không biết có bao nhiêu Tôn phủ huyết mạch, dĩ nhiên đáy lòng phát trầm.

Trước đây Phương Quý, đừng động đánh đến nhiều hung, ra tay nhiều tàn nhẫn, trong lòng bọn họ cuối cùng không lo âu , bởi vì còn có tam đại thiên kiêu ở, mà ở tam đại thiên kiêu đều bại sau khi, bọn họ vẫn là không lo lắng , bởi vì có Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân ở, nhưng là đến bây giờ , liền ngay cả Bạch Thiên Đạo Sinh đại nhân cũng không bắt được tiểu quỷ này thì trong lòng bọn họ nhưng dần dần có vô hình nào đó vách tường, bắt đầu âm âm sụp đổ.

Trước đây tiểu quỷ này liền kêu gào, chặn đánh bại tất cả Tôn phủ huyết mạch, chứng minh Bắc Vực tu sĩ không so Tôn phủ huyết mạch kém, lẽ nào. . .

. . .

. . .

"Tiểu quỷ này quả thật như vậy đáng ghét. . ."

Mà vào lúc này, Bạch Thiên Đạo Sinh cũng đã trái tim phần nộ, sinh ra một vệt nôn nóng, hấn căn cơ chất phác, linh thức hơn người, người chung quanh nghị luận dĩ nhiên nhỏ giọng, lại vẫn bị hấn nghe vào trong tai, nhất thời hấn chỉ nghĩ bám vào mấy người cái cổ, lớn tiếng nói cho bọn họ biết, vừa nãy cú đâm kia căn bản không có đánh trúng chính mình, lại muốn mau mau một cước đem Phương Quý đạp lên mặt đất, hãnh diện!

Có thể then chốt là chính hấn đều cảm giác không làm được.

Hấn tự nghĩ một thân Tôn phủ bí pháp, tu luyện tới cực hạn, khó gặp gỡ đối thủ, nhưng là Phương Quý cái kia một thân quý dị khí huyết, lại vừa vặn có thể chống lại bí pháp của hấn lực lượng, đã làm cho hấn bây giờ không dám tùy tiện vận dụng bí pháp lực lượng đến mạnh mẽ ràng buộc thân hình của hấn.

Hấn thừa nhỏ ngộ tính hơn người, huyền pháp tu luyện vượt xa cùng thế hệ, có thể đang cùng Phương Quý đấu pháp lúc, lại phát hiện đối phương ngũ hành cảnh giới, cũng đồng dạng là chân thật, trình độ nào đó trên, đối phương đối với ngũ hành cảnh giới lý giải, thậm chí còn vượt qua chính mình, triển khai huyền pháp đánh nhau, chính mình tuy không đến mức bị thua, nhưng trong thời gian ngắn bên trong, lại dừng hòng cùng đối phương phân ra thắng bại đến, chỉ có thể vẫn dây dưa.

Mà khi hấn triển khai chính mình am hiểu nhất Đạo đạo lúc, rồi lại phát hiện, tiểu quý kia lại cũng lấy ra một thanh đen nhánh thiết kiếm đến, hai người phụ giao thủ một cái, hấn liền phát hiện đối phương Kiếm đạo trình độ lại cũng vô cùng mạnh, càng có một ít thiên mã hành không, bất kham nhất cách ý cảnh, chỉ là đấu mấy chục chiêu, Bạch Thiên Đạo Sinh liền dứt khoát bỏ quên đao, sẽ không tiếp tục cùng đối phương đánh binh khí võ pháp. . .

Bởi vì trong lòng hắn sinh ra một loại nào đó sợ hãi ý niệm, liền giống như, đối phương Kiếm đạo bên trong cất giấu một con ngủ say mãnh thú, bây giờ cái kia mãnh thú chính là bởi vì tiểu quý này tâm thần không yên, mà tạm thời tính ngủ say, hắn lo lắng lại tiếp tục đấu, sẽ tỉnh lại đầu kia mãnh thú.

"Vẫn như vậy xuống, lẽ nào ta thật muốn thua ở tiểu quý này trong tay?"

Bạch Thiên Đạo Sinh trái tim không cam lòng, thậm chí cảm giác có chút sợ hãi, có chút nghĩ mà sợ.

Thế cục hôm nay, là chính mình đẩy đến một bước này, như chính mình thắng, tất cả viên mãn, đều vui mừng lớn. . .

Nhưng nếu là mình thua cơ chứ?

Ôm cái này vô số ý nghĩ, Bạch Thiên Đạo Sinh trong lòng rốt cục âm thầm làm ra một cái quyết định.

"Trong cơ thể ta dù sao ôn dưỡng cái này Ma sơn dị bảo, bởi vậy ta không thể cùng hắn vẫn tiêu hao tồn nữa, thậm chí nói, cũng là bởi vì cái này Ma sơn dị bảo tồn tại, mới dẫn đến lúc này ta không phát huy ra nên có cảnh giới, bất quá, có được tất có mất, ta vừa ôn dưỡng cái này dị bảo, liền cũng làm cho ta thần thức tăng nhiều, vượt xa người thường, mà tiểu quý kia, lại chính là tâm thần không yên lúc. . ."

"Vừa là thiên định, ta lại làm sao có thể không nắm lấy cơ hội?"

Nghĩ như vậy thì hắn thở dài một hơi, hai mắt bình tĩnh nhìn hướng về phía trước: "Đại Âm Sát Tâm Chú!"

. . .

...

"Rào..."

Mà ở trong mắt Bạch Thiên Đạo Sinh hiện ra bạch mang, lạnh lùng xem hướng phía trước thì người khác còn chưa kịp phản ứng, trên đỉnh núi Tôn chủ, lại mãnh đến ngòi ngay ngăn người lại, mi tâm vào lúc này ngưng tụ thành một cái mụn nhọt, thấp giọng tự nói: "Cần làm đến một bước này sao?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 329: Quái Nhân Chiếu Nhân Tâm

"Nên làm sao thắng hắn?"

Ở Bạch Thiên Đạo Sinh khổ sở cân nhắc làm sao trấn áp Phương Quý lúc, kỳ thực Phương Quý trong lòng cũng không thoải mái, tương tự đang suy nghĩ như thế nào giải quyết rơi Bạch Thiên Đạo Sinh, cái này từ vừa mới bắt đầu liền để Phương Quý nhìn không thể nào vừa mắt gia hỏa, cũng thật là so với tưởng tượng khó đối phó!

Kỳ thực từ vào Tôn phủ bắt đầu, Phương Quý liền phát hiện mình một thân bản lĩnh, thực tại so với người bình thường cường rất nhiều, phúc hệ họa ý, họa hệ phúc tàng, lúc trước hắn là do đến khí huyết thiếu hụt, thực tại chịu không ít khổ đầu, nhưng cũng là do khí huyết thiếu hụt, đến nỗi tại đi tới một cái lầy Ma sơn máu bù tự thân khí huyết con đường, thành công sau khi, Phương Quý một thân khí huyết lực lượng, dĩ nhiên mạnh mẽ đến khó có thể tưởng tượng trình độ, sau đó lại là do Thần Đạo trúc cơ, đem cái này một thân khí huyết luyện làm một khối, lúc này hắn, khí huyết đã vượt xa người thường tưởng tượng.

Mới vừa Trúc Cơ hắn, một quyền đánh bay Thần Đạo trúc cơ Ngụy Giang Long, liền có thể thấy được chút ít.

Đơn giản tới nói, có cái này một thân Ma sơn khí huyết, cùng cảnh giới bên trong, thuần so sánh man lực, sợ là không mấy người là hắn đấu quá một hiệp!

Mà càng to lớn hơn tăng lên, thì lại ở phía sau, Phương Quý đọc khắp cả Tầng Kinh các điển tịch, có thể nói là cho tiểu Ma sư tìm tới một cái tha thiết ước mơ nơi đến tốt đẹp, mà tiểu Ma sư thân là thuần túy Tiên thiên chi linh, trời sinh gần đạo, đối với huyền pháp lĩnh ngộ, lại căn bản không phải người bình thường có thể so với, hấn từ nhiều như vậy huyền pháp trong thời diễn ra Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công, lại từng cái truyền cho Phương Quý, cũng liền khiến cho lúc này Phương Quý, đối với huyền pháp lĩnh ngộ, kỳ thực cũng đã rất xa vượt qua bình thường Trúc Cơ tu sĩ đầy đủ một đoạn dài. . .

Lại đến lúc sau, nhưng là trọng yếu hơn tài nguyên.

Người người đều vì tài nguyên khó khăn, hết lần này tới lần khác Phương Quý không có, tiểu ngũ hành cảnh giới cần thiết năm loại tài nguyên, hấn dễ như trở bàn tay liền đến bốn vị trí đầu loại, chỉ có thứ năm loại để cho hấn thoáng gặp khó, nhưng cũng rất nhanh là do tâm cảnh tăng lên, mà lĩnh ngộ ra chân đế. . .

Liền, đầy đủ năm loại đứng đầu tài nguyên, tận tụy hợp vào một thân. . .

Luận man lực, hấn hầu như cùng cảnh bên trong vô địch, luận đối với huyền pháp lĩnh ngộ, hấn đồng dạng cùng cảnh giới bên trong tài năng xuất chúng, mà nói huyền pháp cao minh, lấy Cửu Linh chính điển làm vì dẫn, lại lấy Bắc Vực các đại Tiên môn cất giấu bí điển nội dung làm vì thể Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công, càng là không biết đem bình thường huyền pháp quăng đến bao nhiêu dặm ở ngoài, mà bàn về tài nguyên, Phương Quý như thế cũng là đứng đầu phạm trù. . .

Đến lúc này, Phương Quý chính mình cũng không biết, chính mình đến tột cùng mạnh bao nhiêu!

Ngược lại là rất mạnh!

Ở hẳn chăm chú cùng người giao thủ lúc, hẳn liền phát hiện bất kể là những kia Tôn phủ tiếng tăm lừng lẫy thiên kiêu hạng người, vẫn là một thân sát khí dũng mãnh hạng người, ở trước mặt mình đều cùng giấy như thế, võ pháp cũng tốt huyền pháp cũng tốt, thậm chí là đơn đánh pháp bảo cũng tốt, hẳn gặp phải tất cả mọi người, đều rất khó ở trước mặt hẳn sống quá ba cái hiệp, yếu quả thực như là từng con từng con rụng lông méo cổ gà rừng. . .

Duy có như thế, Phương Quý mới nóng lòng cùng Bạch Thiên Đạo Sinh giao thủ, trước tiên đánh chết hẳn đoạt Thanh Thiên Bạch Lộ lại nói!

Nhưng là cái này một giao thủ, Phương Quý lại phát hiện có gì đó không đúng.

Lại thật sự có người có thể đường đường chính chính so chiêu, chính mình triển khai man lực, điên cuồng tấn công mãnh đánh, cái kia Bạch Thiên Đạo Sinh thì lại đem Tôn phủ bí pháp tu luyện tới cực hạn, tuy rằng không thể nói là khắc chế Phương Quý một thân man lực, nhưng này bí pháp phát huy ra, quý tà khó phòng , tương tự cũng làm cho Phương Quý kiêng dè không thôi, lại thêm vào Bạch Thiên Đạo Sinh động tác chính xác, như thước lượng, lại làm cho Phương Quý man lực rất khó chiếm thượng phong!

Hẳn triển khai huyền pháp, ngũ hành cùng phát, bao phủ lại Bạch Thiên Đạo Sinh, sau đó hẳn liền phát hiện Bạch Thiên Đạo Sinh lại đồng dạng tìm hiểu ngũ hành cảnh giới, hơn nữa không giống như là Huyền Nhai Cổ Nguyệt loại kia dựa vào Ma sơn dị bảo bù đắp ngũ hành, hẳn là thật sự tìm hiểu năm đạo huyền pháp, tương sinh tương khắc phía dưới, chính là Phương Quý cũng chỉ có thể cùng hẳn triển đấu, hai người ai cũng rất khó chiếm đi tiện nghi, chỉ có thể vẫn tiêu hao thời gian.

Lại sau đó, Phương Quý liền vận chuyển Thái Bạch Cửu Kiếm, theo lý thuyết, hẳn tìm hiểu tâm hoá một đạo sau khi, Thái Bạch Cửu Kiếm liền cũng tất nhiên sẽ thần uy tăng mạnh, nhưng trên thực tế lại là, là do Thanh Vân Gian cái chết, trong lòng hẳn phiền thực hậm hực phiền muộn, cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm kiếm thứ tư uy lực lại không thi triển ra được, bởi vậy đánh đến một phen, cũng trước sau không thể chiếm tiện nghi, chỉ có thể oán hận thu rồi kiếm. . .

Cái này mẹ kiếp, da trâu thổi một lát, lẽ nào cuối cùng ngược lại muốn thua trong tay Bạch Thiên Đạo Sinh?

Lúc này Phương Quý trong lòng cũng lo lắng lên, trong lòng khổ sở suy nghĩ, mình còn có cái nào một chiêu, là có thể khắc địch chế thắng?

Sau đó còn không chờ Phương Quý nghĩ ra cái gì đáp ứng, Bạch Thiên Đạo Sinh thì thôi lại lần nữa chủ động ra tay, hẳn không có trực tiếp hướng về Phương Quý vọt ra, mà là thân hình bỗng nhiên phóng lên trời, một thân linh tức bạo phát, sau lưng hẳn trong hư không, lại ẩn ra một con hạc trắng trùng thiên vén cánh bóng mờ, phảng phất hẳn trở thành hạc trắng hóa thân, ở trên cao nhìn xuống, sau đó thẳng tắp nhìn về phía Phương Quý. . .

"Thần Âm hỏi chân ý, đại đạo có thể đồ tâm!"

Bạch Thiên Đạo Sinh há mồm, mặt không hề cảm xúc phun ra một câu nói, âm sóng cuộn cuộn, trong nháy mắt khuấy động ở khắp nơi bát phương trong lúc đó.

Đối mặt cái kia cuộn cuộn âm sóng, không biết bao nhiêu người đột nhiên không kịp chuẩn bị, chỉ cảm thấy đầu vang lên ong ong, vội vàng che hai lỗ tai.

Mà trực diện cái này âm sóng Phương Quý, thì lại đột nhiên cả người tê rần, như là bị cái kia tiếng nói làm sợ hãi.

"Một hồi định tâm khiêu, hai hồi kinh thần hồn. . ."

Mà Bạch Thiên Đạo Sinh còn đang nói, hấn tiếng nói tựa hồ càng ngày càng vang dội, nhưng đến cuối cùng, cũng đã nhượng người không nghe được âm thanh.

Đại âm hi thanh, hấn tiếng nói đã vượt qua người bình thường có thể nghe được phạm trù.

Có thể nghe được hấn cái này tiếng nói, chỉ có Phương Quý, lúc này Phương Quý, đã như tượng gỗ giống như đứng ở chỗ cũ, chỉ cảm thấy nhiều tiếng quái lạ mà khuấy động tiếng nói quán quanh chính mình xoay tròn không ngớt, rồi sau đó trực tiếp tiến vào chính mình biến ý thức, như là lôi đình từ trên trời đáp xuống, âm âm vang vọng, ở hấn thức hải trong, về vang vọng lay động, đem cả người hấn đều đã làm sợ hãi, như dõ xuống tất cả ngục trang. . .

"Nghịch chương, ngươi tự tay chém giết chí giao hảo hữu, trái tim không thẹn sao?"

Mà ở Phương Quý cả người đều đã mộng ở lại lúc, Bạch Thiên Đạo Sinh khuôn mặt dường như kiêu dương, xuất hiện ở Phương Quý thức biến trên không, mà khuôn mặt kia, thoát nhìn như là mơ hồ, duy độc mặt trung ương, lại có một con mắt hiện ra đến mức dị thường rõ ràng, mang theo chút tà dị vẻ, ở trên cao nhìn xuống, thần chỉ giống như nhìn hấn, mở miệng như điện, phích lịch rơi xuống cửu thiên, trực tiếp nổ xuống ở Phương Quý biến ý thức.

"Ta không có, không phải ta giết. . ."

Này sự kiện là Phương Quý trong lòng đau đớn, nghe vậy giận không nhịn nổi kêu to: "Là người đem hấn bức vào, mới hại chết hấn!"

"Câm miệng! Hấn nhập ma vực thì trên là người sống sờ sờ, không phải người lạnh lùng hạ sát thủ, hấn thì lại làm sao sẽ chết?"

"Hấn khi còn sống như vậy thành tâm đôi đũa người, người lại hại tính mạng của hấn, lẽ nào trái tim không thẹn?"

"Người đã giết chết hấn, lại đem tất cả trách nhiệm đẩy tới trên người hấn, lẽ nào trái tim không thẹn?"

"Hấn vốn có thể không chết, lại là do người mà chết, lẽ nào tất cả những thứ này trách nhiệm, không nên tin tức ở trên thân thể người?"

". . ."

". . ."

Nhiều tiếng quát hỏi, đạo đạo lôi đình, Phương Quý thức hải trong, như vạn lôi đến rơi xuống, trong nháy mắt không biết nổ tung bao nhiêu. . .

Mà lúc này Phương Quý, dĩ nhiên nói không ra lời, trong lòng hấn tuy không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể thừa nhận, Thanh Vân Gian chết, cùng mình có quan hệ, bất luận chính mình có thể tìm ra một trăm vẫn là một ngàn cái lý do đến, chính mình cũng không thể bãi rõ ràng cùng Thanh Vân Gian tử vong trong lúc đó quan hệ, mà sự thực này, để Phương Quý trái tim thống khổ, ảo não, như xé rách, liền càng gần tại tan vỡ. . .

. . .

. . .

"Tôn chủ. . . Bọn họ, là đang làm gì a?"

Đến lúc này, nhìn Ma vực bên trong chiến trường, bỗng nhiên trở nên như là tượng đất sét giống như Bạch Thiên Đạo Sinh cùng Phương Quý hai người, vậy xem chi chúng, lại cũng không nhìn được tâm thần căng thẳng, rơi vào một loại không lý do căng thẳng trong, liền Triệu Thông Nguyên cũng không nhìn được hỏi lên.

"Đại Âm Sát Tâm Chú!"

Tôn chủ cho đến lúc này, vẫn cứ không có đem Triệu Thông Nguyên coi như người ngoài, nhàn nhạt hướng về hắn giải thích: "Đây là ta Tôn phủ do Đế Tôn đại nhân chính mồm truyền xuống tam đại bí pháp một trong, ảo diệu tinh thâm, chính là cảnh giới Kim Đan, đều ít có người tu thành, Đạo Sinh số tuổi nhỏ nhỏ, cũng đã tu luyện thành này pháp, này cũng còn thôi, bây giờ trong cơ thể hắn chính nuôi cái này Ma sơn dị bảo, lại vừa vặn có thể gia trì cái này đạo bí pháp, lúc này hắn triển khai Đại Âm Sát Tâm Chú, uy lực chính là ta cũng khó có thể phỏng chừng, cái kia đã là vượt qua tính toán một loại cảnh giới!"

"Cái kia. . . Cái kia. . ."

Triệu Thông Nguyên làm nuốt hai ngụm nước bọt, vẻ mặt có vẻ hơi sợ hãi, tựa hồ muốn hỏi cái gì, lại hỏi không ra đến.

"Tiểu quỷ kia không chịu được nữa, liền có thể trực tiếp đạo tâm tan vỡ, hóa thành Đạo Sinh một bộ con rối. . ."

Tôn chủ nhàn nhạt nói: "Về phần hắn có thể chống đỡ bao lâu, thì lại nhìn hắn thần thức mạnh bao nhiêu. . ."

. . .

. . .

"Người tự tay giết đồng bạn, là vì bất nghĩa, là do bản thân tư tâm, dẫn tới cái này rất nhiều người tiến vào chiến trường, máu tung tại chỗ, là vì bất nhân, biết rõ chuyện này bất luận thắng bại, người cũng không thể sống sót rời đi, càng muốn một con đường đi tới đen, là vì không có lí trí. . ."

"Tựa như người bực này bất nghĩa bất nhân không có lí trí đồ, tu hành, lại tu cái cái gì?"

Bạch Thiên Đạo Sinh tiếng nói, vẫn cứ đang không ngừng vang lên.

Hắn mỗi câu nói nói ra, liền có một tia chớp từ trên trời giáng xuống, nổ xuống ở Phương Quý trong thức hải, từ đầu đến nay, Phương Quý biến ý thức, thực sự không biết đã trải qua bị cái này lôi đình oanh kích bao nhiêu lần, theo Bạch Thiên Đạo Sinh, dù là nửa bước Kim Đan, thần thức kiên vững như hồng đại tu, đã trúng nhiều như vậy Sát Tâm Lôi Chú, sợ cũng đã sớm nên không chịu được nữa, nhưng Phương Quý nội tâm ảo não, hoàn toàn không có phòng bị tình huống xuống, lại vẫn cứ ở kiên trì, hắn thần thức dĩ nhiên âm đạm, nhưng một mực chính là không chịu đổ nát, chính là không chịu tiêu tan. . .

Lại như là một cái uế oải rắn, rõ ràng đã không có bao nhiêu sinh cơ, hết lần này tới lần khác chính là không chết!

Quy Nguyên Bất Diệt Thức!

Liền ngay cả Phương Quý cũng không nghĩ tới, vào lúc này, lại là Thái Bạch tông chủ truyền cho hắn Quy Nguyên Bất Diệt Thức, vào lúc này bảo vệ hắn thần thức không tiêu tan, cái này Quy Nguyên Bất Diệt Thức, được xưng "Bất diệt", tuy rằng không thể thật sự làm được bất tử bất diệt, nhưng từ cái tên này cũng có thể nhìn ra được, tu thành này pháp, thần thức liền cứng cõi cực kỳ, tuyệt không tầm thường pháp môn có thể ung dung đánh tan. . .

Bạch Thiên Đạo Sinh tuy không biết Phương Quý vì sao có thể chịu đựng đến lâu như vậy, nhưng cũng ý thức được Phương Quý thần thức xa so với người thường cứng cõi, tất nhiên tu luyện qua bí pháp nào đó, trong lòng cũng không khỏi có chút nôn nóng, nghĩ thầm ta có Tôn phủ bí pháp, ngươi có một thân quái lạ khí huyết, ta có năm đại huyền pháp, ngươi có ngũ hành tương sinh, ta có chí tôn yêu đao, ngươi có gì đó quái lạ kiếm đen, bây giờ ta triển khai Đại Âm Sát Tâm Chú, ngươi lại cũng tu luyện bí pháp gia trì qua thần thức, cái này cái quái gì vậy, cái này không biết nơi nào chui ra ngoài tiểu quỷ, chuyên môn đối phó với ta đến?

Bất quá dù sao bây giờ chiếm hết thượng phong, Bạch Thiên Đạo Sinh quyết định đuổi tận giết tuyệt, tiếng nói hùng hồn, hóa thành cuộn cuộn sấm rền, từ trên trời giáng xuống: "Ngươi vốn có thể không cần đi đến một bước này, ngươi có thể thành vì Tôn phủ thưởng thức người, đã như thế, ngươi bạn tốt không hẳn phải chết, những kia theo ngươi tiến vào chiến trường Bắc Vực tu sĩ không hẳn phải chết, chính ngươi cũng không hẳn phải chết, nhưng là ngươi hết lần này tới lần khác, vẫn là đi tới bước đi này, trận chiến này ngươi thua rồi, tất cả mọi người đều phải chết, ngươi thắng, Tôn chủ ra tay, các ngươi tất cả mọi người vẫn là đều phải chết. . ."

"Thế có ngàn con đường, ngươi lại cô đơn lựa chọn hẳn phải chết một cái, lẽ nào đến lúc này, trong lòng ngươi còn không sinh ra hối hận sao?"

". . ."

". . ."

Hắn tiếng nói ở Đại âm sát chú điều động xuống, hóa thành lôi đình cuộn cuộn đánh rơi, mỗi một câu nói, đều là trực diện Phương Quý đạo tâm, mỗi một câu nói, đều là ở tự thuật thực tại nói, liền phảng phất đem thiên địa đều dẫn đi xuống, trấn áp hướng về phía Phương Quý cái kia cuối cùng một vệt thần thức.

khói bụi từng trận, lôi đình cuộn cuộn, đại âm vắn chân, đại chú đồ tâm!

Ở cái này cuộn cuộn lôi đình phía dưới, Phương Quý thần thức, dù như thế nào đều nên tan vỡ, Bạch Thiên Đạo Sinh đều đã lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, nhưng hắn không nghĩ tới chính là, theo cái kia lôi đình cuộn cuộn mà rơi, Phương Quý thần thức, lại từ đầu đến cuối không có tan vỡ, trái lại ở cái kia lôi đình trong liên tục lẫn lộn, như là trải qua vô cùng vô tận hỗn loạn cùng dằn vặt, mà đến cuối cùng, lại quý dị bình tĩnh lại.

"Cái này không thể nào. . ."

Bạch Thiên Đạo Sinh kinh hãi, liều mạng điều động cái nào đó dị bảo, Phương Quý trong thức hải hắn, cái kia gương mặt trên, có vẻ quái lạ mà rõ ràng con mắt, vào lúc này trở nên càng sáng ngời lên, khúc xạ ra vô tận quý dị tinh quang, chụp hướng về phía Phương Quý thần thức.

Nhưng ở cái kia tinh quang soi sáng phía dưới, Phương Quý thần thức, trái lại dần hướng tới ổn định.

Phảng phất hắn trải qua ban đầu thống khổ cùng mê man, bị đạo đạo lôi đình quật, bao phủ, sau đó từ lôi đình trong sống lại, lại ở thời khắc cuối cùng, nhiều một vết tinh táo, cái kia vẫn hỗn loạn nội tâm, cũng tại lúc này kỳ dị rõ ràng lên. . .

"Ta tu luyện thần thức thời điểm, thì có người theo ta nói nhân sinh đến chính là có chấp niệm, ngươi biết ta chấp niệm là cái gì sao?"

Trong thức hải, Phương Quý thần thức hóa thành hắn bốn tướng, chậm rãi vươn mình ngồi dậy, thoát nhìn tiêu túy đến cực điểm, rách nát đến cực điểm, nhưng một mực có vẻ vô cùng tinh táo, thái độ thật lòng nhìn về phía Bạch Thiên Đạo Sinh, hoặc nói là nhìn về phía giữa không trung, Bạch Thiên Đạo Sinh cái kia một tấm biển ảo ra đến trên mặt, rõ ràng như là mặt

trời chói chang yêu tà con mắt, sau đó lần thứ nhất hỏi ngược lại Bạch Thiên Đạo Sinh một vấn đề.

Bạch Thiên Đạo Sinh nhú mày, không hề trả lời.

Ở Đại Âm Sát Tâm Chú tiến công xuống, lại còn có thể phản hỏi mình, chuyện này quả thật là không thể nói lý chuyện.

Mà Phương Quý, cũng không có chờ hắn trả lời, mà là tự mình tự tiếp tục nói: "Nếu như ngươi biết ta chấp niệm là cái gì, liền sẽ rõ ràng ta tại sao rõ ràng có thể thư thư phục phục xen lẫn trong Tôn phủ bên trong sinh sống, lại muốn đi vào chiến trường này. . ."

"Ngươi liền sẽ rõ ràng. . ."

Nói lời này thì hắn chậm rãi đứng dậy, bỗng nhiên thẳng hướng giữa không trung Bạch Thiên Đạo Sinh vọt tới, rách nát mà nuy mi trong thân thể, lại như là trong nháy mắt bạo phát ra vô tận liệt diễm, mạnh mẽ giơ tay, trào thẳng hướng về phía cái kia một cái quái nhãn, đồng thời gào thét:

"Ta tại sao liều mạng cái mạng này, cũng phải đi vào làm thịt ngươi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 330: Không Cần Đi

"Chuyện gì thế này?"

Giữa không trung Bạch Thiên Đạo Sinh thần thức hình chiếu, nhìn Phương Quý vượt qua lôi đình oanh kích, khí thế hùng hổ hướng về chính mình vọt tới một màn, dĩ nhiên tâm thần kinh hãi, hấn làm sao biết Phương Quý chấp niệm là cái gì, càng không quan tâm cái này, hấn chẳng qua là cảm thấy bây giờ tình thế biến hóa, đã vượt xa khỏi sự tưởng tượng của hấn, trình độ nào đó trên mà nói, thậm chí ngay cả hấn cũng xem không hiểu thế cục này.

Hấn làm sao có khả năng ở Đại Âm Sát Tâm Chú oanh kích phía dưới, bình yên không tổn hại?

Hấn làm sao có khả năng ở miễn cưỡng trải qua lôi đình sát chú tẩy lễ tình huống xuống, thần hồn không tan vỡ, còn có dư lực phản kích?

Đây căn bản không hợp lý!

Nếu chính mình mới vừa mới đối phó hấn, chỉ có Đại Âm Sát Tâm Chú cũng là thôi, dù sao cái kia mặc dù là Đế Tôn đại nhân năm đó truyền xuống tam đại bí pháp một trong, nhưng Bạch Thiên Đạo Sinh lòng mình có đoán, cái này đạo bí pháp không hấn liền có thể để cho mình vô địch thiên hạ, tương tự bí pháp cũng phải nhìn ai triển khai, càng muốn xem đối phó được người là ai, gặp mạnh mẽ đối thủ, bí pháp vô địch không hấn vô địch!

Có thể then chốt là, chính mình đang sử dụng Đại Âm Sát Tâm Chú thì dĩ nhiên đồng thời mượn cái này Ma sơn bí bảo lực lượng a, cái này Ma sơn bí bảo chiếu rọi chỗ, thế gian vạn vật sinh linh thần hồn đều phải bị làm sợ hãi, phối hợp với Đại Âm Sát Tâm Chú, chính là bổ sung lẫn nhau, uy lực muốn so với mình đơn thuần triển khai mạnh hơn gấp mười lần tám lần không ngừng, tiêu quý kia ở cái này các loại mạnh mẽ tấn công phía dưới, lại là làm sao chịu đựng được?

Trong lòng cũng không biết lóe qua bao nhiêu ý nghĩ, Bạch Thiên Đạo Sinh dĩ nhiên sinh ra một vết sâu sắc kiêng kỵ ý niệm, hẳn là một cái người cẩn thận, vừa thấy không ổn, cũng không có cái gì mạnh mẽ cùng Phương Quý chiến đấu tới cùng ý nghĩ, mà là lập tức sinh ra ý muốn rút đi, chỉ là tâm thần hơi động, liền thấy Phương Quý dĩ nhiên vọt tới trước mặt hắn, trong lúc vội vã, cũng chỉ có thể trước đem Phương Quý đẩy lùi lại nói!

"Ma Sơn Chi Động, chấn nhiếp vạn linh!"

Ở cái này một chỗ, Bạch Thiên Đạo Sinh thần thức rung động, uy nghiêm đáng sợ quát chói tai, hẳn cái kia một tấm chiếu ở Phương Quý thức hải trên không mặt, hoặc nói là thần thức hình chiếu bên trên, cái kia một cái quái nhãn thời khắc nguy cấp hào quang chói lọi, như một vàng mặt trời, ở trên cao nhìn xuống hướng về chính vọt lên Phương Quý chụp bắn tới, cùng lúc đó, Bạch Thiên Đạo Sinh thân thể đã đem cuộn cuộn khí huyết, đều vội vã hiến tế cho quái nhãn!

Cơ thể hắn, vốn là phong thần quan ngọc, khí độ bất phàm, nhưng vào lúc này, lại lấy một loại mắt thường tốc độ rõ rệt khô quắt xuống, nghiêng khắc liền gầy hai vòng, cả người cũng biến thành khí huyết ảm đạm, sắc mặt khô vàng, như là bỗng nhiên bệnh nặng một tràng.

Mà cùng lúc đó, cái kia quái nhãn phóng ánh sáng nhưng là càng lúc càng thịnh, đã hết mấy chiếu vào Phương Quý thần thức biến thành làm

phân thân bên trên, vốn là Phương Quý khí thể hùng hổ mà đến, lại không nghĩ rằng cái kia quái nhãn lực lượng như vậy cường thịnh, thời khắc nguy cấp liền bị tia sáng kia chụp nhanh chóng hướng về mặt đất rơi xuống, tầng tầng rơi xuống ở trên mặt đất, mà cái kia quái nhãn ánh sáng, thì lại từ trên trời giáng xuống, như thiên ngoại hàng lâm kiếm quang.

"Ai nha nha. . ."

Quái nhãn thân quang đánh rơi ở biên ý thức đại địa bên trên, gọi ra vô tận sơn hô hải khiếu , liền ngay cả sâu trong ý thức Đạo cung, đều chịu đến ảnh hưởng, lúc này đạo cung trong, chính kiên trì một cái bụng lớn tiểu Ma sư, hiểu kỳ đi tới bên cửa sổ, hai tay vịn lấy cửa sổ lẳng, thán phục nhìn bên ngoài phát sinh kịch liệt rung chuyển, lắc lắc đầu cảm thán: "Ai nha nha, làm sao đánh tới nơi này rồi?"

Ầm! Ầm! Ầm!

Bạch Thiên Đạo Sinh hiển tế khí huyết quá nhiều, cái kia quái nhãn lực lượng cũng tương tự quá mức cường thịnh, đạo đạo thân quang đánh rơi, hiển nhiên tựa hồ phải đem Phương Quý toàn bộ biên ý thức đều xé rách, mạnh mẽ chôn vùi hẳn thần thức, lại không nghĩ rằng, cũng ở cái này thân quang cường thịnh tới cực điểm lúc, cái kia sâu trong ý thức, Đạo cung bỗng nhiên nổ vang lên, tựa hồ có một loại nào đó thiên ngoại thần âm rung động, thời khắc nguy cấp tràn ngập bốn phía.

Mà theo cái kia thần âm xuất hiện, quái nhãn hạ xuống thân quang, lại bỗng nhiên trở nên ảm đạm rồi không ít, kịch liệt mất đi.

"Không tốt. . ."

Bạch Thiên Đạo Sinh cũng bị cái kia thần âm khuấy động, trong lòng bỗng nhiên kinh hãi, vội vã thu rồi khí huyết hiển tế lực lượng, tốt vào lúc

này, hắn đã thành công bức lui Phương Quý, liền muốn lập tức nắm lấy cơ hội, trước tiên từ Phương Quý trong thức hải thoát ly rời đi lại nói. . .

Mà lúc này Phương Quý, biến ý thức đại loạn, thần thức suy nhược, mắt thấy căn bản không thể lại ngăn cản hắn.

Chỉ là Bạch Thiên Đạo Sinh cũng không nghĩ tới chính là, cũng là ở hắn chuẩn bị vội vã chạy ra Phương Quý biến ý thức lúc, hắn chợt nghe biến ý thức phía dưới, vang lên Phương Quý cái kia có vẻ hơi suy yếu, nhưng cũng rõ ràng cực kỳ tiếng nói: "Không cần đi. . ."

Tới lúc gấp rút khẩn cấp từ Phương Quý biến ý thức rút đi Bạch Thiên Đạo Sinh, liền bỗng nhiên cảm giác một đầu đánh vào một cái nào đó vô hình trên vách tường.

Hắn kinh hãi, còn tưởng rằng là xuất hiện ảo giác, vẫn là nghĩ muốn vội vã rời đi, lại không nghĩ rằng, Phương Quý thức hải trong, bỗng nhiên từng mảnh từng mảnh, vang lên vô số tiếng nói: "Không cần đi" "Không cần đi" "Không cần đi", những âm thanh này, liền như là hóa thành một dòng lũ lớn, tràn ngập ở mảnh này trong thức hải, lại làm cho biến ý thức xuất hiện một luồng vô cùng lực hút.

Bạch Thiên Đạo Sinh triển khai Đại Âm Sát Tâm Chú, thần thức phóng tiến vào đối thủ biến ý thức, hoặc là lui ra đối phương biến ý thức, đều là chuyện dễ dàng, lại chưa từng có từng đụng phải chuyện như vậy, lại có thể có người biến ý thức, là đi vào không ra được, hoặc là nói không phải không ra được, mà là cái này biến ý thức xuất hiện một loại nào đó quái lạ lực lượng, miễn cưỡng kéo lấy hắn, lại để cho hắn không cách nào rời đi. . .

"Đây là thần thông gì?"

Bạch Thiên Đạo Sinh trái tim đảm hã, tiểu quỷ kia rõ ràng đã bị thương nặng, làm sao còn có thể chưởng khống bực này sức mạnh kinh khủng?

"Này không phải là thần thông, mà là ta chấp niệm!"

Biển ý thức phía dưới Phương Quý, ho khan từ trên mặt đất bò lên, dù là hấn lúc này thân thể, chính là thần thức biến thành, cũng có thể nhìn ra được hấn đã có vẻ suy nhược đến cực điểm, khắp toàn thân, đều là máu đen, thoát nhìn như là một cơn gió liền có thể thổi ngã, nhưng một mực duy trì tỉnh táo, chậm rãi hướng về Bạch Thiên Đạo Sinh mở miệng: "Ngươi không phải muốn biết ta chấp niệm là cái gì sao? Hiện tại ta có thể nói cho ngươi!"

"Ta lúc nào đã nói muốn biết ngươi chấp niệm là cái gì, ta chỉ muốn rời đi. . ."

Bạch Thiên Đạo Sinh trái tim mắng to, nhưng vẫn cứ không dám đánh đoạn Phương Quý lời nói, đặc biệt là, coi như vừa bắt đầu đối với Phương Quý chấp niệm không có hứng thú, lúc này cũng cảm thấy hứng thú, không có cách nào a, tổng phải biết đây là chuyện ra sao, mới biết làm sao rời đi a.

..

"Ta chấp niệm, chính là không cần đi!"

Phương Quý lúc này chính trực mặt nhìn Bạch Thiên Đạo Sinh, từng bước từng bước về phía trước đi tới, về mặt thật lòng nói: "Thần tiên Lão gia gia cũng tốt, thôn Đầu Trâu lão thôn trưởng cũng tốt, Hoa quả phụ cũng tốt, Hồng Bảo Nhi cũng tốt, Đại Tráng cũng tốt, Trương tú tài cũng tốt, cũng không muốn đi, Thái Bạch tông cũng tốt, sư tỷ cũng tốt, Thanh Vân Gian cũng tốt, mọi người, cũng không muốn đi, đều ở lại chỗ này. . ."

"Vì lẽ đó, ta tu luyện thành thần thức lúc cái kia một đạo chấp niệm, chính là không cần đi!"

Hắn vừa nói, vừa đã kéo vào cùng Bạch Thiên Đạo Sinh trong lúc đó khoảng cách: "Ta chính là nghệ kỹ tốt tìm một chỗ nhẹ nhàng tỉnh tỉnh sinh sống mà thôi a, thôn Đầu Trâu lúc ta trải qua không tồi, Thái Bạch tông lúc ta qua cũng rất thoải mái, đến Tôn phủ , bởi vì có Thanh Vân Gian bằng hữu như thế ở, qua cũng còn không tệ lắm, nhưng vì sao, các người lại muốn nhượng bọn họ từng cái từng cái đi cơ chứ?"

Nói đến chỗ này thì Phương Quý tiếng nói còn có vẻ rất bình tĩnh, nhưng cũng đã tối che giấu tức giận: "Đặc biệt là Thanh Vân Gian, thật tốt người a, nếu là không có các người, nếu là không có Tôn phủ định ra đến tất cả những thứ này chớ má quy củ, hắn lại làm sao có khả năng sẽ chết?"

"Phương lão gia ta ở Thái Bạch tông qua thoải mái, các người muốn đem ta điều lại đây!"

"Ta đến rồi nơi này, các người lại đánh chết ta bằng hữu tốt nhất. . ."

Phương Quý trên mặt, đã đầy là vẻ dữ tợn, tiếng nói cũng bất chấp lên: "Hảo hảo tháng ngày, toàn mẹ nó bị các người phá huỷ!"

"Rào. . ."

Hắn đột nhiên thân hình như điện, vội vã hướng về giữa không trung Bạch Thiên Đạo Sinh lại lần nữa vọt tới, ra tay tàn nhẫn, thẳng tắp chụp vào Bạch Thiên Đạo Sinh trên mặt cái kia một cái quái nhãn, tiếng nói tàn nhẫn: "Người nói, Phương lão gia ta không làm thịt các người, lại giết chết ai?"

Ầm ầm ầm!

Đón cái kia trước nay chưa từng có hung thế, Bạch Thiên Đạo Sinh trong nháy mắt kinh hãi.

Trốn, đã trốn không thoát, mà thôi thúc Ma sơn bí bảo, hắn vừa nãy lại đã tiêu hao quá nhiều huyết khí. . .

Lúc này hắn, lần thứ nhất cảm nhận được chân chính khủng hoảng!

. . .

. . .

"Không đúng. . ."

Mà ở Phương Quý cùng Bạch Thiên Đạo Sinh chính đang tại thức hải trong triển khai cái này một tràng lặn lộn lặn đại chiến thời điểm, trên đỉnh núi, An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích cũng mãnh đến ngồi ngay ngắn người lại, hắn ngừng nhìn về phía dưới Ma vực chiến trường, đã đem mỗi một chi tiết nhỏ đều chứng không ở đáy mắt, hắn không cách nào trực tiếp nhìn thấu Phương Quý thức hải trong phát sinh cái gì, nhưng có thể nhìn thấy ngoại giới tất cả chi tiết nhỏ.

Theo lý thuyết, Bạch Thiên Đạo Sinh hắn là đã thắng, Đại Âm Sát Tâm Chú giết người, xưa nay không cần thời gian lâu như vậy, đặc biệt là Bạch Thiên Đạo Sinh còn có cái này Ma sơn bí bảo ở trên người, có thể hết lần này tới lần khác, cho tới hôm nay một nén hương thời gian trôi qua, Bạch Thiên Đạo Sinh cùng Phương Quý vẫn cứ giằng co bất động, ngược lại là Bạch Thiên Đạo Sinh khí huyết trên người, đột nhiên thiêu đốt rất nhiều, cốt nhục đều trở nên khô quắt!

"Lẽ nào Đạo Sinh thật sự thất bại?"

Tôn chủ lông mày ngưng tụ thành một cái mụn nhọt, sắc mặt âm trầm như nước.

Bạch Thiên Đạo Sinh nếu là thua, tự nhiên là một việc lớn, dù sao bây giờ tình thế, dĩ nhiên đẩy tới trình độ như thế này, như vậy Bạch Thiên Đạo Sinh một thua, liền giống như là toàn bộ Tôn phủ đều thua, đối với ngày sau tình thế ảnh hưởng, quả thực chính là đáng sợ. . .

Nhưng thân là Tôn chủ, hẳn bây giờ lo lắng hơn lại là một chuyện khác!

Cái này Ma sơn bí bảo, còn ở Bạch Thiên Đạo Sinh trên người đây, hẳn thua không liên quan, Ma sơn bí bảo cũng không thể gặp sự cố a!

"Chẳng lẽ mình hiện tại liền muốn ra tay tham dự?"

Tôn chủ lúc này có chút do dự, chính mình trực tiếp ra tay, tự nhiên là ổn thỏa nhất.

Nhưng cứ như vậy, Tôn phủ mất, cũng cơ bản liền toàn bộ bỏ ở nơi này, e sợ ngày thứ hai bắt đầu, toàn bộ An Châu đều sẽ truyền lưu, Tôn phủ huyết mạch bại bởi Bắc Vực thiếu niên, kết quả lại dựa vào trưởng bối trấn áp mới cứu vãn lại thế cuộc, bọn họ cái này mặt để nơi nào?

"Chúc mừng An Châu Tôn chủ Huyền Nhai đại nhân thân sinh, vạn thọ vô cương. . ."

"Tiêu quốc Thần Lăng tông đặc biệt sai sứ mà đến, cung chúc An Châu Tôn chủ Huyền Nhai đại nhân vạn thọ vô cương. . ."

". . ."

". . ."

Mà vào lúc này, xa xa mây mù mặt sau, còn chính thỉnh thoảng có các đại Tiên môn sứ giả, điều khiển pháp thuyền xa xa chạy tới, trước trước sau sau cũng đã tới không biết bao nhiêu, như ở bình thường, Tôn chủ có lẽ sẽ

là do cái này đại Tiên môn muôn phương đến chúc mừng hiểu chuyện cử động, mà cảm giác một chút vui mừng, nhưng bây giờ, ý loạn như tê hấn, nhưng căn bản không thêm để ý biết cái này chút tiên môn.

Hấn chỉ là nhìn chòng chọc vào cái kia một mảnh Ma vực chiến trường, hoặc nói bên trong chiến trường hai người, lưng đều có chút căng thẳng.

"Hiện tại ra tay, vẫn là. . ."

". . . Lại chờ một chút?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 331: Ai Cướp Được Là Ai

"Cái này không thể nào. . . Cái này không thể nào!"

Mà ở Tôn chủ do dự muốn hay không ra tay lúc, Phương Quý trong thức hải Bạch Thiên Đạo Sinh, đã là kinh sợ đến thất thố, hắn không thể nào hiểu được Phương Quý bị chính mình Đại Âm Sát Tâm Chú lại thêm vào Ma sơn bí bảo đánh tung một lát sau khi, còn như vậy cứng cõi thần thức trạng thái, chỉ là nhìn Phương Quý một mặt hung ác hướng mình vọt tới đáng đấp, trái tim kinh hãi không tên, lạnh lùng lớn tiếng, liền muốn vội vã đào tẩu.

Chỉ là không có dùng!

Hắn càng muốn chạy trốn, liền càng cảm thấy cái này một mảnh biển ý thức hiện lên một loại sức mạnh vô hình, đem hắn gắt gao kéo ở nơi này, chính mình cái kia một tia thần thức, căn bản không cách nào cùng cái này toàn bộ trong thức hải sức mạnh mạnh mẽ chống đỡ, chỉ có thể ở lại nơi này. . .

"Cái này mẹ nó là cái gì gặp quỷ chấp niệm?"

Từ trước đến giờ hờ hững Bạch Thiên Đạo Sinh trong lòng, đã không nhận được chửi ầm lên: "Thân là người tu hành, người nào chấp niệm không phải đến lệ phẩn tiến vào, chính là tan xương nát thịt, cũng phải cao ở trên chín tầng trời, chính là nhận hết đau khổ, cũng phải chạm đến vô thượng đại đạo?"

"Người mẹ nó một cái tu hành bên trong người, vẫn là một cái tu hành người rất được, lại chỉ nghĩ không cần đi?"

"Đem cái lão bà hài tử nóng giường đầu coi trọng như vậy, người tại sao không trở về nuôi trong nhà heo đi a. . ."

". . ."

". . ."

Trong lòng chửi âm lên đồng thời, hấn cũng ép buộc chính mình bình tĩnh lại, vội vã nhìn về phía hướng tới chính mình Phương Quý, lúc này trốn là trốn không thoát, chỉ có thể cùng Phương Quý cứng đối cứng, tốt vào lúc này Phương Quý thần thức mới vừa bị thương nặng, tuy là tu luyện qua bí pháp nào đó, cứng cỏi đến cực điểm, rất khó tan vỡ, nhưng dù sao vẫn là có vẻ hết sức yếu ớt, như muốn cùng mình mạnh mẽ tấn công tới nói. . .

Một niệm tức này, Bạch Thiên Đạo Sinh lập tức trầm giọng hét lớn:
"Người muốn tìm chết, ta tác thành người. . ."

Theo thét tiếng xuất hiện, hấn càng không còn chạy trốn, mà là bỗng nhiên chuyển hướng Phương Quý, trực tiếp hướng về hấn bổ nhào mà tới.

Cùng lúc đó, hấn ngoại giới thân thể, đột nhiên lại lần nữa thiêu đốt vô tận khí huyết, làm cho cơ thể hấn, đã như là da bọc xương, mà tương ứng, nhưng là hấn sức mạnh thần thức tăng mạnh, tiếp theo điều động Ma sơn bí bảo nào đó một phần lực lượng, cái kia một cái quái nhãn vào lúc này có vẻ càng bắt mắt, tinh quang mãnh liệt, kể cả Bạch Thiên Đạo Sinh thần thức quang mang, trực tiếp cùng Phương Quý thần thức đụng vào nhau!

"Ầm ầm ầm. . ."

Biển ý thức thế giới, ánh sáng thần thánh điêm điêm, như vạn ngàn sao băng, hạ xuống từ trên trời!

"Nếu trốn không thoát, vậy thì hoàn toàn đưa người hủy diệt!"

Bạch Thiên Đạo Sinh lúc này cũng động vẻ quyết tâm, hẳn có thể tu luyện tới bây giờ trình độ, tự nhiên không phải do dự thiếu quyết đoán người, trên thực tế hẳn bất kể là tâm cảnh vẫn là quyết đoán, đều làm cực nhanh, vừa thấy trốn không thoát, liền lập tức muốn tập trung lên bản thân cuối cùng tất cả lực lượng, muốn hoàn toàn đem Phương Quý thần thức phá hủy, còn vì đạt đến cái này một mắt, chính mình sẽ bỏ ra cái giá gì, đã không lo nổi.

Oành! Oành! Oành!

Ở cái kia Bạch Thiên Đạo Sinh thần thức lại thêm Ma sơn bí bảo thần quang oanh kích phía dưới, Phương Quý thần thức lần thứ hai bị đánh rơi, nhưng để Bạch Thiên Đạo Sinh tuyệt vọng chính là, Phương Quý lại một giây đồng hồ dừng lại đều không có, liền lại lần nữa vươn mình bò lên, hướng về Bạch Thiên Đạo Sinh vọt tới.

"Người thần thức, lẽ nào là không chết hay sao?"

Bạch Thiên Đạo Sinh lúc này, đều có loại trở mắt ngoác mồm mùi vị.

Mà Phương Quý nhưng là cười ha ha: "Không sai, lão gia thần thức là Thái Bạch tông chủ dạy, tên liền gọi Quy Nguyên Bất Diệt Thức!"

"Rào. . ."

Hắn trái tim càng giận, thần thức càng mạnh, lại dấy lên tầng tầng thần điêm, như một mảnh mây lửa cũng tựa như va về phía Bạch Thiên Đạo Sinh, thoát nhìn lực lượng này tựa hồ vẫn cứ so với Bạch Thiên Đạo Sinh

chênh lệch một chút, nhưng Phương Quý vọt tới thời khắc, liền đã vội vã đặt câu hỏi lên.

"Ngươi luôn nói Thanh Vân Gian là ta giết chết, lẽ nào ngươi dám xin thề, hắn đi vào trước ngươi không có từng nói với hắn cái gì?"

"Vì mục đích, liền tộc nhân mình tính mạng đều muốn hại, cái này chính là các ngươi Tôn phủ xử sự hành vi?"

"Ngươi luôn nói là cái gì Tôn phủ huyết mạch cao cao tại thượng, không đem Bắc Vực tu sĩ để ở trong mắt, nhưng là lại vì áp chế Bắc Vực tu sĩ đạo tâm, không tiếc làm được mức độ như thế, lẽ nào ngươi dám nói, cái này không phải là bởi vì trong lòng ngươi vẫn đang sợ hãi Bắc Vực tu sĩ?"

". . ."

". . ."

Tiếng tiếng quát chói tai, hóa thành đạo đạo liệt diễm, thẳng hướng Bạch Thiên Đạo Sinh nghịch chuyển mà đi.

Từ dưới lên, liền như là dâng lên núi lửa!

"Không. . . Ta không có. . ."

Bạch Thiên Đạo Sinh đang đứng ở trái tim kinh hãi thời khắc, nghe được này hỏi, tâm thần lập tức đại biến, theo bản năng liền muốn phủ nhận, chợt ý thức được bây giờ chính là ở Phương Quý trong thức hải, hơn nữa chính mình cũng đang sử dụng Đại Âm Sát Tâm Chú, lập tức thay đổi chủ ý, liên quan tới Thanh Vân Gian chuyện, cùng với chính mình lúc trước cùng Thanh Vân Gian nói những câu nói kia lạnh thình không đề cập tới, chỉ là lớn tiếng cười gằn: "Tùy ngươi định nhiều lời như vậy, chẳng lẽ

không đều là chuyện cười? Ta đường đường Tôn phủ thiên kiêu, lại sao lại sợ các ngươi những thứ này thấp kém dơ bẩn Bắc Vực tu sĩ?"

Mà Phương Quý vừa nghe cho hắn trả lời, liền lập tức biết mình trước đối với Thanh Vân Gian suy đoán là thật sự, trái tim bay lên vô tận phần uất, uy nghiêm đáng sợ kêu to, vọt tới Bạch Thiên Đạo Sinh trước, hầu như là mặt đối mặt hỏi ra hắn một câu: "Phải không?"

"Ngươi nếu không là sợ sệt Bắc Vực tu sĩ, lại làm gì liên tục nhìn chăm chăm vào sư tử của ta?"

"Lẽ nào trong lòng ngươi thật cảm thấy, như là các ngươi tu hành điều kiện như thế, sư tử của ta sẽ bại bởi ngươi?"

". . ."

". . ."

Bạch Thiên Đạo Sinh nghe được câu trả lời này, nhất thời có chút thất thần, trong đầu cũng không biết nghĩ đến bao nhiêu trở về, thần thức biến thành mặt, vào lúc này đều có vẻ bắt đầu mơ hồ, đó là bởi vì lúc này hắn, chính tâm loạn như ma nguyên nhân. . .

Mặt đối với vấn đề này, hắn lại không cách nào trả lời!

Liền giống như là, Đại Âm Sát Tâm Chú uy lực, vào lúc này tất cả phản phê đến trên người hắn.

Ầm!

Cũng là vào đúng lúc này, Phương Quý chặt chẽ vững vàng cùng Bạch Thiên Đạo Sinh đụng vào nhau, liền như là một ngọn núi lửa, bay lên cửa thiên, đụng vào thái dương bên trên, một chốc, thiên địa rơi rụng vô tận lưu

hỏa, rọi sáng bốn phương đại địa, Bạch Thiên Đạo Sinh tâm thần chính loạn, lại nhất thời không thể bảo vệ tâm thần, bị Phương Quý thần thức đụng phải cái chính diện, thần thức lập tức trở nên tán loạn ra. . .

"Xèo. . ."

Đối với Bạch Thiên Đạo Sinh tới nói, cũng không đến nỗi bị cái này va chạm, liền trực tiếp thần thức chôn vùi, nhưng này một cái sinh ở trên mặt hấn quái nhãn, lại vào lúc này bỗng nhiên mất đi không chế, nương theo cái kia vô tận rơi rụng lưu hỏa, từ trên trời giáng xuống, vội vã rơi xuống. . .

"Không tốt. . ."

Phát hiện điểm này, Bạch Thiên Đạo Sinh kinh sợ đến mức mồ hôi lạnh đều chảy ra, lại cũng không kịp nhớ cái khác, thần thức thời khắc nguy cấp phân hoá, hóa thành mấy chục đạo phân thân, vội vã từ trên trời giáng xuống, hướng về cái kia một cái rơi rụng quái nhãn đuổi tới, liều lĩnh muốn bắt đến tay!

Đây cũng là Đế Tôn cần thiết Ma sơn bí bảo, lại có thể nào mất ở đây?

"Ồ?"

Phương Quý ý huẩn đến quái nhãn chính rơi vào chính mình biến ý thức thế giới, cũng là lấy làm kinh hãi, vội vàng đuổi tới cướp giật, lại không lường trước, Bạch Thiên Đạo Sinh lại còn có bực này bản lĩnh, lại có thể phân thân hóa niệm, thời khắc nguy cấp hóa thành mấy chục đạo phân thân, lại thêm vào hấn thần thức, nhiều lần bị đả kích, cũng quả thật có chút suy yếu, lúc này lo lắng cái này không lo nỗi cái kia, nhất thời gấp mồ hôi lạnh đều đi ra.

Nhưng Phương Quý không nghĩ tới, Bạch Thiên Đạo Sinh cũng không nghĩ tới chính là, hai người bọn họ chính là tranh cướp cái kia quái nhãn

liều mạng, nhưng này quái nhỡ lại tốt xảo bất xảo, lại hướng về sâu trong ý thức bay đi, Bạch Thiên Đạo Sinh có tới bảy, tám đạo thần thức phân thân chạy tới, mắt thấy liền muốn đuổi tới, lại không ngờ sương mù phía sau, bỗng nhiên xuất hiện một toà quái lạ Đạo cung, mà này đạo cung cửa sổ miệng trong, lại còn có người chính hai tay lật cửa sổ lẳng nhìn ra phía ngoài náo nhiệt, vừa thấy cái kia quái nhỡ hướng về cánh cửa bay tới, nhất thời kinh sợ đến mức con mắt đều trợn tròn. . .

"Bí bảo trở về. . ."

Bạch Thiên Đạo Sinh kêu to, vội vã đưa tay đi bắt.

Lại cứ lúc này cái kia quái nhỡ đã bay đến bên cửa sổ, cái kia bên trong cửa sổ người thì lại mừng rỡ lấy tay, nhanh chóng đem quái nhỡ tiếp ở trong tay, sau đó Đạo cung trong vang lên một trận kinh thiên động địa tiếng cười: "Ha ha ha ha, lại rơi vào trong tay ta rồi. . ."

"Nhanh đưa ta. . ."

Bạch Thiên Đạo Sinh kinh hãi, bảy, tám bóng người vây nhốt Đạo cung cửa lớn cùng cánh cửa, một trận cuồng đá đập mạnh.

"Ha ha ha ha. . ."

Thông qua cánh cửa, Bạch Thiên Đạo Sinh nhìn thấy Đạo cung trong, có cái ưỡn bụng lớn gia hỏa, chính xiên eo cười lớn, một mặt dương dương tự đắc đáp: "Ta cướp được liền là của ta, hết lần này tới lần khác chính là không cho ngươi, có bản lĩnh ngươi đi vào đánh ta a. . ."

Bạch Thiên Đạo Sinh vừa nghe lời này, tâm nhất thời liền nguội nửa đoạn.

Cũng đang lúc này, trên đỉnh đầu truyền đến Phương Quý hét lớn:
"Đánh nhiều người đúng không, ta từng cái từng cái đưa hết cho ngươi giết chết. . ."

Bạch Thiên Đạo Sinh cảm ứng cái kia vô cùng sát khí, cả trái tim đều
nguội.

. . .

. . .

"Không đúng, Đạo Sinh xảy ra vấn đề!"

Cũng liền vào lúc này, trên đỉnh núi Tôn chủ, rốt cục lập tức đứng dậy,
hắn vẫn cứ không biết Phương Quý trong óc phát sinh cái gì, lại từ trên
người Bạch Thiên Đạo Sinh biến hóa phán đoán ra tình thế không đúng,
đầu tiên Bạch Thiên Đạo Sinh lại khí huyết lần thứ hai khô cạn, như là vì
liều mạng, đã liều lĩnh thiêu đốt khí huyết, tiếp theo, hắn lại cảm giác được,
Bạch Thiên Đạo Sinh trên người ít đi chút khí tức!

Cái kia là Ma sơn bí bảo khí tức!

Cái này nuôi dưỡng ở Bạch Thiên Đạo Sinh trên người Ma sơn bí bảo,
nhất định xảy ra vấn đề!

Tuy rằng lúc này thoát nhìn Bạch Thiên Đạo Sinh cùng Phương Quý
trận chiến này, vẫn không có phân ra kết quả, nhưng Tôn chủ làm sao còn lo
lắng được tới cái này rất nhiều, Tôn phủ bộ mặt cố nhiên trọng yếu, nhưng
nếu cùng cái này Đế Tôn đại nhân chính mồm điếm danh muốn Ma sơn bí
bảo so ra, lại tính là gì?

"Tứ đại trưởng lão, không muốn lại dung cho bọn họ hồ đồ, tốc đem tiêu
quỷ kia bắt xuống!"

Vào đúng lúc này, Tôn chủ bỗng nhiên đứng dậy, chính mồm hạ lệnh, tiếng nói rung động, trong nháy mắt truyền khắp khắp nơi.

Chu vi chúng tu, bất kể là Tôn phủ huyết mạch, vẫn là Bắc Vực tu sĩ, nghe được lời ấy, đều là ngẩn ra, thay đổi sắc mặt.

Tôn phủ huyết mạch vô cùng không rõ, thắng bại vẫn không có phân ra, Tôn chủ liền muốn đề tứ đại trưởng lão ra tay, cái kia chẳng phải là ngồi vững trước cái kia Bắc Vực tiểu quý nói tới hung hăng ngang ngược lời nói, chứng thực Tôn phủ huyết mạch kỳ thực là không bằng Bắc Vực tu sĩ lời giải thích?

Lại nói, nếu muốn cho tứ đại trưởng lão ra tay, cái kia vừa bắt đầu liền nhượng bọn họ trấn áp chính là, cần gì chờ đến lúc này?

Mà Bắc Vực tu sĩ nhưng là trái tim tuyệt vọng: "Tôn phủ cuối cùng vẫn là muốn lấy thế đè người sao?"

Nhìn cái kia cao giọng đáp ứng, sau đó từ trên đỉnh núi bay tới mà xuống bốn bóng người, tất cả mọi người đều cảm giác được một loại núi lớn ép đỉnh giống như tuyệt vọng, cái kia tứ đại trưởng lão, có thể đều là tiếp cận cảnh giới Nguyên Anh thực lực a, mà Ma vực bên trong chiến trường, bao quát chiến trường ở ngoài, thì lại nhiều là một ít cảnh giới Kim Đan tiểu bối tu sĩ, lại có ai có thể ở tứ đại trưởng lão thủ hạ, lật lên cái gì bọt nước đến?

Trời sập xuống, vô luận là có hay không tiến vào chiến trường kia Bắc Vực tu sĩ, lúc này trong lòng chỉ có tuyệt vọng!

Ma vực bên trong chiến trường, Quách Thanh sư tử khi nghe đến Tôn chủ lời nói thì liền đã thay đổi sắc mặt, nàng bỗng nhiên chà xát một cái mặt, nhắc lên trong tay đoạn kiếm, liền tới đến chính giảng co bất động

Phương Quý trước người, cắn chặt hàm răng, gắt gao nhìn hướng về phía trước.

...

...

"Cổ lão tiên bối, chúng ta. . ."

Mà vào lúc này, cái kia mảnh ngọn núi phía sau, chính xa xa tụ tập đến đây làm đầu chủ chúc thọ tiên môn tu sĩ trong đám người, cũng có rất nhiều người vẫn quan tâm tròng đại chiến kia, từ Quách Thanh tiếp xuống Bạch Thiên Đạo Sinh ba chương, lại tới Phương Quý tuyên bố khiêu chiến Tôn phủ tu sĩ, lại tới một tràng tư đấu, biến thành Tôn phủ huyết mạch cùng Bắc Vực người tuổi trẻ trong lúc đó hỗn chiến, bọn họ cũng có người nhìn ra thấy xúc động không ngớt, hãnh diện, cũng có người nhìn ra thấy tâm tình sâu nặng, cảm khái không thôi, lúc này chợt thấy Tôn chủ đề tứ đại trưởng lão ra tay, nhất thời lo lắng không ngớt.

"Không sao cả, không sao cả. . ."

Mà vị kia bối phận cao nhất, thân phận cao nhất lão Đan sư, ở như thế nhiều lo lắng đặt câu hỏi trong, lại biểu hiện vô cùng bình tĩnh, hắn vừa vẫy tay, vừa nhỏ giọng an ủi mọi người: "Bọn tiểu bối này, không có việc gì, bọn họ đã gánh nổi lên nên gánh. . ."

Người khác chỉ nghe rơi vào trong sương mù, căn bản không biết nguyên do.

Mà lúc này đỉnh núi chu vi, tầng tầng mây mù phía sau, đột nhiên lại có hay không tận hết cao vang lên: "Triều quốc U Minh đạo tông chủ cũng đại trưởng lão, đặc biệt chạy tới sẵn ma nơi, làm vì An Châu Tôn chủ chúc thọ,

cung chúc Huyền Nhai đại nhân Thanh Sơn không già, vạn thọ vô cương. .
."

"Nước Tề Triều Thiên động tông chủ suất tứ đại trưởng lão đến đây,
cung chúc Huyền Nhai đại nhân vạn thọ vô cương. . ."

"Phong quốc Cổ Nhạc tông tông chủ đến đây, cung chúc Huyền Nhai đại
nhân vạn thọ vô cương. . ."

". . ."

Theo cái này vài tiếng tiếng nói đột ngột vang lên, chính là liền cái kia chuẩn bị ra tay tứ đại trưởng lão cũng không nhận được hơi kinh hãi, tại giữa không trung xoay người, lạnh lùng hướng về tiếng nói truyền đến chỗ nhìn lại, sau đó bọn họ liền nhìn thấy mấy chiếc cực lớn pháp thuyền, chính xuyên phá tầng tầng mây mù, đi tới cái này một mảnh đỉnh núi trước, liền ở giữa không trung, có người đi tới thuyền huyền, rất xa hướng về Tôn chủ hành lễ.

Đối phương nói khách khí, lễ số cũng đủ, nhưng bất kể là Tôn chủ, vẫn là tứ đại trưởng lão, hay là những kia sườn núi bên trong Tôn phủ bách tính, vào lúc này lại đều đột nhiên cảm nhận được một loại quái lạ bầu không khí, khiến cho bọn họ trong lòng, đều cảm giác ngọt ngạt!

Ở cái kia một trận đại chiến tiến hành lúc, chúc thọ người, vẫn luôn ở cuộn cuộn không ngừng chạy tới, không chuyện gì ngạc nhiên.

Tuy rằng lần này thần sinh, đến đây chúc thọ tiên môn tựa hồ nhiều chút, nhưng cũng không đáng đặc biệt quan tâm, lại thêm vào Ma vực cái kia tràng người tuổi trẻ đại chiến, thực sự quá mức hấp dẫn người tầm mắt, bởi vậy mỗi người đều không có quá mức quan tâm những thứ này chúc thọ tiên môn!

Có thể theo cái này mấy đại Tiên môn chạy tới, thái độ tựa hồ có chút không giống.

Cái khác tiên môn chạy tới chúc thọ, đều là vòng tới phía nam, ép sát mặt đất lái tới, sau đó xa xa ở lại, lại phái sứ giả leo núi, dâng lên quà chúc thọ, nhưng cái này mấy đại Tiên môn, lại là trực tiếp từ phía đông mà đến, pháp thuyền chạy ở giữa không trung, liền cùng trên đỉnh núi Tôn chủ đều bằng nhau, đi tới đỉnh núi phụ cận sau khi, càng là trực tiếp liền ở giữa không trung hành lễ, không chút nào hạ xuống ở mặt đất ý tứ. . .

Càng then chốt chính là, bọn họ cái này vừa đến, liền mơ hồ ngăn ở đỉnh núi cùng Ma vực chiến trường trong lúc đó, lại làm cho tứ đại trưởng lão đều không thể xuất thủ, chuyện này nhất thời gọi ra vô số người ngờ vực, lẽ nào những thứ này tiên môn lớn mật như thế, lại không để ý lễ số?

"Bọn người nghĩ làm cái gì?"

Mà trên đỉnh núi, Tôn chủ sắc mặt cũng bỗng nhiên chìm xuống, lạnh lùng nhìn về phía mấy chiếc kia pháp thuyền.

"Làm vì Tôn chủ chúc thọ mà thôi. . ."

Pháp thuyền bên trên, có người nhẹ giọng cười đáp lại.

"Tiếp tục ra tay!"

Tôn chủ ngồi ngay ngắn trên ghế, ánh mắt lãnh khốc, bỗng nhiên mặt không hề cảm xúc hét lớn.

Cái kia bốn vị chính ở do dự trưởng lão, nghe được lời ấy, trong lòng nhất thời cả kinh, lập tức không để ý cái khác, tiếp tục hướng về Ma vực chiến trường bên trong phóng đi, chỉ là trải qua mấy chiếc kia pháp thuyền trước thì trong lòng không khỏi có chút kiêng kỵ, mà trên đỉnh núi Tôn chủ,

cùng với Tôn phủ khắp nơi Thần vệ, cao thủ, vào lúc này cũng nhìn chòng chọc vào mấy chiếc kia pháp thuyền, tựa hồ chính là nhìn bọn họ có dám hay không ra tay ngăn cản.

Chỉ là kỳ quái chính là, mấy chiếc kia pháp thuyền bên trên người, chỉ là mỉm cười xem bốn vị trưởng lão xẹt qua, cũng chưa hề xuất thủ.

Tôn phủ mọi người, trong lòng không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đúng là Ma vực chiến trường bên trong, tất cả Bắc Vực tu sĩ, nhìn tứ đại trưởng lão hàng lâm thân hình, không nhìn được lòng sinh tuyệt vọng, bọn họ có người đứng ở trên mặt đất, run lẩy bẩy, có trong lòng người tuy rằng sợ sệt, nhưng vẫn cứ cường kiên trì đứng, chỉ có Quách Thanh sư tử cùng với hẻm Phế Nhân bên trong mấy người, vào lúc này trái lại mạnh mẽ nắm chặt rồi trong lòng bình khí, liền muốn thẳng hướng tứ đại trưởng lão nghênh đón.

Ầm ầm. . .

Chỉ là theo tứ đại trưởng lão bên trong một cái ra tay, bọn họ lập tức lòng sinh tuyệt vọng.

Một đạo mây đen từ trên trời giáng xuống, phảng phất ẩn chứa một phương thiên địa lực lượng, chỉ khí cơ kia, liền nhượng người không sinh được phản kháng tâm tình.

Đối với bọn hắn bực này tu vị tới nói, tựa hồ chỉ có chờ chết một đường.

Quách Thanh sư tử nắm chặt trong tay đoạn kiếm, đã không nhìn được nhắm hai mắt lại, duy trì rút kiếm xung phong tư thế.

Nhưng cũng đúng vào lúc này, bỗng nhiên trong lúc đó, Ma vực chiến trường giữa không trung, bỗng nhiên bay tới bốn đạo cực lớn chưởng ấn,

cái kia chưởng ấn huyền diệu như vậy, như vậy chân thực, tràn ngập nửa bên hư không, từ giữa không trung xa xa đánh tới, đón lấy tứ đại trưởng lão, cái kia tích trữ một thân lực lượng tứ đại trưởng lão, căn bản không kịp ra tay, liền đột nhiên bị bốn đạo chưởng ấn đẩy lùi ra.

"Cái gì?"

Tất cả mọi người vào lúc này, đều trợn to hai mắt, ngồi ngay ngắn người lại, khó có thể tin nhìn về phía Ma vực bên trong chiến trường.

Mà ở cái này hoàn toàn tĩnh mịch bầu không khí ngột ngạt bên trong, chưởng ấn tiêu tán thành vô hình, Ma vực chiến trường nơi sâu xa, cái kia vô cùng ma khí trong, chợt có một chiếc pháp thuyền chậm rãi chạy đi ra, pháp thuyền bên trên, một cái người đàn ông trung niên đứng chấp tay, quần áo trôi nổi bồng bềnh.

"Vân quốc Thái Bạch tông tông chủ Triệu Chân Hồ gặp qua Huyền Nhai Tôn chủ. . ."

Thuyền huyền bên trên người đàn ông trung niên, hai tay giơ lên, nhẹ nhàng hướng về trên đỉnh núi Tôn chủ hành lễ, sau đó hơi dừng lại một chút, nhưng không có như người khác nói chút chúc thọ, mà là mặt mỉm cười, chậm rãi mở miệng nói: "Triệu mỗ này đến, là tới đón chính mình đệ tử về nhà!"

Phía dưới Ma vực bên trong chiến trường che chở Phương Quý Quách Thanh sư tử bỗng nhiên ngớ ngẩn, sau đó nước mắt chảy xuống.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 332: Tôn Phủ Góc Góc

Chu vi hư không, bỗng nhiên trở nên yên tĩnh lại.

Nếu nói là trước đây cái kia mấy đại Tiên môn xuất hiện, chỉ là để Tôn phủ chúng tu cảm giác có chút không thoải mái, như vậy Thái Bạch tông chủ xuất hiện, mạnh mẽ ra tay bức lui tứ đại trưởng lão, lại hướng về Tôn chủ nói thẳng, muốn tới tiếp chính mình đệ tử về nhà, thì lại như là trực tiếp nói rõ khiêu khích, vẫn làm cho tất cả Tôn phủ tu sĩ, lại kinh ngạc, lại mơ hồ cảm giác được một loại nào đó ngọt ngào khủng hoảng!

Cái này Thái Bạch tông chủ, nơi nào đến lá gan, lại dám hướng về Tôn phủ tứ đại trưởng lão ra tay?

Hắn lại là nơi nào đến lá gan, ở Tôn chủ thân sinh thời khắc, không đến chúc thọ, lại muốn đòi lại chính mình đệ tử?

Chủ yếu nhất chính là, cái này Thái Bạch tông, tại sao lại từ Vân quốc nơi sâu xa đến?

Cần biết bây giờ to lớn Vân quốc, cũng đã bị Tôn phủ Tiểu Giới thân bị bao phủ, bốn đại trấn thủ các chiếm một phương, đem cái này toàn bộ Vân quốc chi vực tất cả trông giữ lên, ngoại trừ ở Tôn chủ trước mặt, có thể cho phép một phương khe hở, tự do ra vào ở ngoài, cái khác mỗi cái phương hướng, có thể nói đều là không hề khe hở, cái kia Thái Bạch tông từ Vân quốc nơi sâu xa đến, lại là từ nơi nào tiến vào nơi đây?

Đặc biệt là, hắn chuyên tiến vào Vân quốc nơi sâu xa, là đi tìm cái gì?

Ở cái kia vô tận nghi vấn bên trong, trên đỉnh núi Tôn chủ, đúng là chợt bình tĩnh lại, con mắt hơi nheo lại, một lúc lâu không có mở miệng, nhưng bên cạnh hắn Triệu Thông Nguyên, vào lúc này lại nhất thời kinh hãi, nhìn tức giận ám tàng Tôn chủ, nhìn lại một chút bây giờ đang ở giữa không trung, khí độ ngạo mạn Thái Bạch tông chủ, nhất thời không nhìn được trầm tiếng quát chói tai: "Thái Bạch tông chủ, ngươi quá to gan!"

Giữa không trung Thái Bạch tông chủ theo tiếng trông lại, lúc này mới lưu ý đến Tôn chủ bên người Triệu Thông Nguyên, trên mặt đúng là lộ ra chút ôn hòa nụ cười, khách khí hướng về hắn chấp tay thi lễ, cười nói: "Hóa ra là Thông Nguyên bạn cũ, hồi lâu không thấy, gần đây được chứ?"

Nói lại hỏi: "Trước ta để tiểu đồ hiến đưa cho ngươi lễ vật, nên thu đến chứ?"

Triệu Thông Nguyên vừa nghe, trên gáy mồ hôi lạnh đều rơi xuống, chợt dạ liếc mắt nhìn Tôn chủ, trong lòng không nhìn được chửi ầm lên: "Ta thu đại gia ngươi a, cái kia lễ vật cũng làm cho nhà ngươi đồ đệ cho mang về, không chỉ không cho ta đưa hành lễ, sau đó còn từ ta chỗ này lừa đi rồi một ngàn lượng linh tinh đây, then chốt là lúc này ngươi biểu hiện theo ta như thế quen làm gì, ai là ngươi bạn cũ a?"

Nhất thời trong lòng vừa vội vừa sợ, mắt thấy đây người là miệng nói không rõ ràng.

Cũng may Tôn chủ tựa hồ cũng không có đem bọn họ lời nói để ở trong lòng, hơi chìm xuống mặc sau khi, lạnh lùng ánh mắt liền nhìn về phía giữa không trung Thái Bạch tông chủ, hai người tầm mắt, vừa vặn đều bằng nhau, hắn cũng không có lộ ra cái gì tức giận, trái lại có vẻ rất là bình tĩnh, nhàn nhạt mở miệng nói: "Thái Bạch lập đạo Triệu chân nhân, chúng ta cũng coi như là người quen cũ, lần trước gặp mặt, nên 300 năm trước chứ?"

Thái Bạch tông chủ nghe vậy, cũng biểu hiện khách khí rất nhiều, bình tĩnh mỉm cười, nói: "Tôn chủ có lẽ, 300 năm trước, ta sư huynh đệ hai người mới từ Đông Thổ trở về, ghé con mới sinh, kiêu căng tự mãn, trong lúc vô tình xông tới Tôn chủ, may mắn được Tôn chủ rộng lượng, chưa từng cùng ta hai người tính toán, bây giờ ba trăm năm an ổn sinh hoạt đi qua, Triệu mỗ trong lòng vẫn luôn đối với Tôn chủ sâu hoài cảm kích. . ."

"Vừa là lòng mang cảm kích, vậy ngươi hôm nay làm những chuyện như vậy liên quá thất lễ!"

Tôn chủ tiếng nói có vẻ lãnh đạm chút, mặt không hề cảm xúc nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, nói: "Đây là lão phu ngày sinh lúc, ngươi vừa mới xuất hiện, không hướng về lão phu chúc thọ, trái lại tổn thương ta Tôn phủ tứ đại trưởng lão, thực sự thật là to gan a. . ."

Chu vi gió lạnh khiêu khiêu, mỗi người đều cảm giác được trong đó ngọt ngọt.

Đúng là Thái Bạch tông chủ nghe vậy nhẹ nhàng mỉm cười, gió nhạt mây xanh giống như, đem cái kia ngọt ngọt quét đi sạch sành sanh, than thở hồi đáp: "Tôn chủ thứ lỗi, Triệu mỗ cũng là vừa thấy ta tông đệ tử tính mạng nguy cấp, nhất thời không nghĩ ngợi nhiều được lễ số, nói vậy Tôn chủ trong lòng cũng rõ ràng, một khi tứ đại trưởng lão tổn thương ta tông đệ tử, này Tôn phủ cái này lấy lớn ép nhỏ danh tiếng liền tránh không thoát, truyền đi rất khó nghe. . ."

An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích cũng trầm mặc lại, không có lại vấn đề này dây dưa, chau mày, không biết trong lòng ở lóe cái gì ý nghĩ, một lát sau, mới từ từ mở miệng, than thở: "Quả nhiên vẫn là cái kia không sợ trời không sợ đất Đông Thổ thiên kiêu a, nhanh mồm nhanh miệng, nhượng người không thích, cái này ba trăm năm bên trong, ta ít nhất ba lần phát thiếp, mời mời các ngươi sư huynh đệ hai người đến Tôn phủ hiệu lực,

lại đều như đá chìm biển lớn, ngược lại tình nguyện ở lại nước Sở cái kia địa phương nhỏ, cùng cái kia mấy ổ con khỉ đầu khó chịu, ta vốn cho rằng các người sư huynh đệ hai người, cũng chính là như vậy tâm không có chí lớn, không đáng nhắc tới, lại không nghĩ rằng, các người mới thật sự là gan to bằng trời. . ."

Nghe Tôn chủ êm tai mà nói, cũng không biết ở bao nhiêu người trái tim kích khởi sóng to gió lớn.

Trước đây nước Sở Thái Bạch tông, tuy rằng cũng có chút thanh danh, nhưng cũng chỉ là bình thường, mọi người đều biết bọn họ xuất sắc, nhưng có Tôn phủ ở trên, cũng chưa chắc xuất sắc đến ngạo thị quần hùng trình độ, đúng là không nghĩ tới, bọn họ ở Tôn chủ trong lòng đánh giá cao như thế.

Đặc biệt là Triệu Thông Nguyên, càng là nét mặt già nua từng trận đỏ lên.

Trước hắn vẫn lấy nước Sở người số một tự xưng, nghĩ thầm chính mình một giới Bắc Vực người, lại dựa vào bản lĩnh của chính mình, ở Tôn phủ bò lên trên bậc này địa vị cao, cái kia còn có ai là chính mình có thể nhìn ở trong mắt? Những thứ này quân địch giả bên trong, trọng yếu nhất chính là này sư huynh đệ hai cái, thực lực các người cường chút thì thế nào, còn không là thành thật ổ ở nước Sở, lại nơi nào so với lão phu ở Tôn phủ một bước lên mây?

Nhưng thẳng đến lúc này, mới biết Tôn chủ lại đã từng trước sau ba lần mời đôi này sư huynh đệ đến hiệu lực, trong lòng lập tức rất cảm giác khó chịu, thiệt thòi được bản thân trong bóng tối tự kiêu lâu như vậy, nguyên lai nhân gia sớm đã có giống như chính mình một bước lên mây cơ hội?

Mà ở hẳn tâm loạn như ma thời khắc, Tôn chủ cũng chính tiếp tục chậm rãi nói, nhẹ giọng cười nói: "Ba trăm năm thời gian trong, các ngươi đều biểu hiện quy củ, nhượng người chọn không ra một điểm kẽ hở, liền ngay cả nước Sở mặt khác cái kia mấy đại Tiên môn, cũng vẫn không có nhìn thấu qua các ngươi dã tâm, nhưng chưa từng nghĩ đến, các ngươi ba trăm năm đến lần đầu tiên tới Tôn phủ, lại chính là đến cùng Tôn phủ làm khó dễ. . ."

Nói lời này thì tiếng nói vẫn cứ rất bình thản, nhưng cũng đã tối che giấu tức giận.

Ai cũng cảm giác được lời kia bên trong âm trầm tâm ý, cũng không ai dám vào lúc này phát ra một điểm âm thanh đến.

Đúng là Thái Bạch tông chủ nghe vậy nở nụ cười, nhẹ nhàng xua tay, nói: "Không dám, không dám!"

"Nếu là không dám, ngươi lại dám tụ tập nhiều như vậy không biết tự lượng sức mình tiên môn đến đây?"

Tôn chủ tiếng nói bỗng nhiên trầm trọng rất nhiều, ánh mắt uy nghiêm đáng sợ ở xung quanh quay một vòng, thấp giọng cười gằn: "vốn cho rằng các ngươi đều là lại đây chúc thọ, hoặc là ở Vân quốc chia một chén canh, cũng không nghĩ tới những người tuổi trẻ kia không biết trời cao đất rộng, gây sự sinh sự, đến phiên các ngươi những trưởng bối này, rắp tâm hại người, lá gan cũng so với bọn họ còn lớn hơn, An Châu bảy nước, to nhỏ mấy trăm tiên môn, sợ là có máu mặt đều đến rồi đi, vậy các ngươi cũng nói xem, chỉ bằng các ngươi những người này bản lĩnh, thật là có tư cách khiêu khích ta Tôn phủ uy nghiêm?"

Hắn nói lời này thì bàn tay nhẹ nhàng nâng lên, sau đó chậm rãi chụp ở ghế dựa tay vịn bên trên.

Cũng chính là như thế một cái mềm nhẹ, thậm chí có vẻ hơi không đáng chú ý động tác, bên trong đất trời, bỗng nhiên khí tức âm âm biến hóa.

Giữa không trung, có đại kỳ vung múa, theo cờ bay qua giữa không trung, sườn núi bên trong, trong tầng mây, mặt đất bên trong thung lũng, bỗng nhiên tử quang lấp lóe, ba chi Thần vệ quân đột ngột xuất hiện, nhanh chóng đi tới đỉnh núi trước, đem Tôn chủ mấy người bảo hộ ở bên trong, cái này ba chi tử giáp Thần vệ, mỗi một đội đều có 100 người, trong đó mỗi cái đều là cảnh giới Kim Đan tu sĩ, khí cơ bạo nhiên, lộ hết ra sự sắc bén.

Lại sau đó, trước bị bức lui tứ đại trưởng lão, cũng từng cái khí cơ bạo phát, trước sau trái phải, canh giữ ở Tôn chủ bên cạnh người, dù là trước bọn họ đã bị Thái Bạch tông chủ bức lui qua, nhưng dù sao tu vi cảnh giới ở đây, bây giờ khí cơ bạo phát, tương tự nhiếp người tâm thần!

Bỗng nhiên thấy được ba đội Thần vệ xuất hiện, tứ đại trưởng lão như gặp đại địch, chu vi chur tu, đều là trong lòng chìm xuống.

Nhưng sự tình rõ ràng còn chưa kết thúc, xa xa trong hư không, bỗng nhiên truyền đến một trận thần khóc quý khóc tiếng, sau đó liền thấy được bốn phương tám hướng, trong đám người, có các loại trên người mặc tươi đẹp áo đỏ, hoặc là chói mắt áo bào trắng, hoặc là thuần sắc thanh sam nam nam nữ nữ vượt ra khỏi mọi người, đi tới giữa không trung, những thứ này người có tới mười hai người, trên người khí cơ quái lạ, trên mặt đều bao bọc một bộ quái lạ mặt nạ.

"Ba trăm tử giáp vệ. . ."

"Tứ đại trưởng lão. . ."

"Mười hai tà thần. . ."

". . ."

". . ."

Thấy những thứ này người hiện thân , liền ngay cả cái kia trước hội tụ đến các đại Tiên môn trong người, đều đã không nhìn được tâm thần kinh hãi, cái này đã đợi nếu là Tôn phủ sức mạnh mẽ nhất a, ngoại trừ ba trăm tử giáp vệ cùng tứ đại trưởng lão ở ngoài, những thứ này người bình thường đều là một mình gánh vác một phương , căn bản sẽ không lúc nào cũng canh giữ ở Tôn chủ bên người, tựa như mười hai tà thần, có lẽ cũng chỉ là bởi vì Tôn chủ thần sinh, lúc này mới vừa vãn tụ hội một đường mà thôi, mà nghĩ tới liên quan tới cái này mười hai người quý quyết truyền thuyết, liền không biết có bao nhiêu người cảm giác không rét mà run. . .

"Xèo. . ."

Mà cái này trái tim thán phục chưa đi qua, phảng phất là cảm ứng đến nơi này khí cơ biến hóa, chỉ thấy được xa xa phía tây, đột nhiên lại có một vệt thần quang đánh tới, hóa thành một cái áo đỏ đáng dấp, triển ở giữa không trung trong, khí cơ u uẩn đáng sợ.

Đồng nhất thời gian, phía đông cùng ngã về tây nam, cũng đồng dạng có thần quang đánh tới, từng cái trải ra một vực.

Cái kia mấy đạo thần quang, bên trong đều ẩn chứa như khủng bố khí cơ, thoát nhìn đơn giản, lại tựa như ẩn chứa vô tận thần ý, theo thần quang xuất hiện, trong sân mỗi người cũng giống như là cảm nhận được một loại mây đen rợp trời giống như áp lực, để nhân tâm gãy không ngót, thần hồn khó thủ, hầu như xuống ý thức liền muốn lạy nằm trên mặt đất, hướng về không trung cái kia từng mảng từng mảng thần quang nằm rạp dập đầu, quỳ bái. . .

"Là bốn đại trấn thủ. . ."

"Đúng vậy, bốn đại trứ thủ mới là Tôn phủ trụ cột, trừ Tôn chủ ở ngoài mạnh nhất người. . ."

"Ha ha, có bực này cao nhân ở đây, Bắc Vực tiên môn, thì lại làm sao có thể lật lên cái gì bọt nước đến?"

". . ."

". . ."

Thấy được cái kia đạo đạo thần quang, lại gặp được giữa không trung ba trăm tứ giáp, tứ đại trưởng lão, mười hai tà thần, tất cả Tôn phủ huyết mạch, trong lòng đều là một trận ung dung, mới vừa rồi bị Thái Bạch tông xuất hiện mang đến ngọt ngào cảm giác, vào lúc này biến mất không còn tăm tích.

Tôn phủ gốc gác hùng hậu như vậy, Bắc Vực tiên môn lá gan lại to lớn hơn, có thể làm sao?

Mà cùng này tương ứng, nhưng là Bắc Vực tu sĩ, đặc biệt là những kia bình thường ở Tôn phủ hiệu lực, đã đầy bụng oán khí Bắc Vực tu sĩ, vốn là nhìn thấy các đại Tiên môn xuất hiện, tựa hồ muốn cùng Tôn phủ đối đầu, trái tim chính là cảm xúc mãnh liệt rung chuyển, nhưng đang nhìn đến Tôn phủ những cao thủ này xuất hiện lúc, trong lòng chợt lại cảm thấy ngọt ngào lên, như là có một hơi chặn ở nơi cổ họng, ép tới thở hổn hển không yên.

Liên ngay cả một ít xa xa chạy tới Tiên môn trong người, vào lúc này đều lộ ra chút vẻ sợ hãi.

Bất quá, cũng là ở chúng tu tâm bên trong hỗn loạn tung bừng lúc, trên đỉnh núi Tôn chủ, bỗng nhiên khẽ cau mày.

Hắn không nhận được ngẩng đầu hướng về phương bắc nhìn sang, tựa hồ cảm giác có cái gì không đúng.

"Có phải là bốn đại trấn thủ chỉ có ba đạo thần quang đáp lại, Tôn chủ cảm thấy có gì đó không đúng?"

Cũng là vào lúc này, giữa không trung Thái Bạch tông chủ chậm rãi đưa tay đặt ở sau lưng, áo bào gờ lên, sung sướng đê mê, nhẹ giọng cười nói: "Không cần phải lo lắng, chỉ là ta muốn từ phương bắc tiến vào nhập Vân quốc thì phương bắc trấn thủ không chịu cho đi, ta cũng chỉ làm cho hắn ngủ một hồi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 333: Bắc Vực Góc Góc

"Cái gì?"

Thái Bạch tông chủ câu này nhẹ nhàng giao cho, bỗng nhiên làm cho trên ngọn núi xuống mới vừa nổi lên một trận ý phân chấn Tôn phủ các tu sĩ tâm thần chuyển tiếp đột ngột, như là bỗng nhiên từ trên trời rớt xuống, đặc biệt là trong cổ họng, nuốt một con ruồi giống như uất ức!

Lúc này mới vừa mới vừa là do ba trăm tử giáp vệ, tứ đại trưởng lão, mười hai tà thần xuất hiện mà phân chấn không ngớt, đặc biệt là nghĩ đến Tôn phủ còn có trừ Tôn chủ ở ngoài thân phận cao quý nhất bốn đại trấn thủ ở bốn phương tọa trấn, tự có thể giữ được một phương không lo lúc, cái kia thoát nhìn lớn lên ra dáng lăm lăm Bắc Vực tu sĩ, liền đột nhiên nói bốn đại trấn thủ một trong, đã bị hấn lặng yên không một tiếng động đẩy ngã?

Này cũng giải thích hấn là làm sao từ Vân quốc nơi sâu xa chạy tới. . .

Có thể then chốt là, một câu như vậy nhẹ nhàng trong lời nói, để lộ ra đến tin tức không khỏi cũng thật đáng sợ, nếu cái này Bắc Vực tu sĩ, liền bốn đại trấn thủ một trong đều có thể dễ như trở bàn tay đẩy ngã, mà lại không bị mặt khác ba đại trấn thủ có phát giác, như vậy hấn cái này một thân bản lãnh, đến đáng sợ đến trình độ nào?

Đặc biệt là, hấn vừa có thể lặng yên không một tiếng động đẩy ngã phương bắc trấn thủ, đây chẳng phải là nói, cũng có khả năng lặng yên không một tiếng động đẩy ngã mặt khác ba đại trấn thủ? Vậy hấn quyết tâm cùng Tôn phủ làm khó dễ, mấy vị này trấn thủ. . .

". . . Ai nha, làm trần thủ quá nguy hiểm, đáng sợ!"

Đúng là Tôn chủ, nghe được Thái Bạch tông chủ lời nói sau, lập tức sắc mặt lạnh lẽo, nháy mắt, liền gọi bên người một người, trong bóng tối dặn dò vài câu, đối phương tuân lệnh mà đi, rõ ràng là đi thăm dò xem phương bắc trần thủ an nguy, mà Tôn chủ thì lại một lần nữa nặng đi xuống, ánh mắt tìm đến phía giữa không trung mạn thuyền bên trên Thái Bạch tông chủ, như là lần thứ nhất nhìn thấy hấn giống như, lạnh lùng đăm nhìn hấn.

Mà mạn thuyền trên Thái Bạch tông chủ, nhưng là thanh thanh nhàn nhạt, hai tay chấp sau lưng, tùy ý áo bào bị gió lay động, bay phàn phật.

"Tốt, rất tốt!"

Tôn chủ qua hồi lâu, mới khẽ gật đầu một cái, nhìn Thái Bạch tông chủ nói: "Vốn tưởng rằng ngươi ở An Châu tu hành ba trăm năm, nên hiểu chút quy củ mới là, không nghĩ tới ngươi lại vẫn là như vậy tính cách sơ cuồng, lão phu hiện nhậm chức An Châu Tôn chủ bảy trăm năm, thấy vô số người, lại vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy có Kim Đan tu sĩ, có thể ở trước mặt lão phu êm tai mà nói, nhưng không mất chính mình bản sắc. . ."

Thái Bạch tông chủ chấp tay, nói: "Tôn chủ quá khen rồi. . ."

An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích lắc lắc đầu, phất tay nói: "Miễn, ngươi nói thẳng đi, xem các ngươi quý quý sùng sùng, làm nhiều chuyện như vậy, thậm chí không tiếc trong bóng tối đánh lén Tôn phủ trần thủ, nói vậy mưu đồ rất lớn, nói thẳng các ngươi nghĩ làm cái gì đi!"

Tôn chủ nói chuyện như vậy bằng phẳng, cũng khiến đến không ít người trái tim hơi run, đặc biệt là những kia đến từ khắp nơi tiên môn tu sĩ, có người đã sớm biết chuyện gì xảy ra, cũng có người đầu óc mơ hồ, tâm chính thấp thỏm, nghe thấy Tôn chủ câu hỏi, lập tức hoảng hốt lại hiểu kỳ, vô số

đạo ánh mắt đồng thời hướng về giữa không trung Thái Bạch tông chủ nhìn lại, một trái tim đến hiện tại, đều là vẫn ở lơ lửng!

"Chúng ta không nghĩ làm cái gì. . ."

Đúng là Thái Bạch tông chủ, vẫn là một mặt bình tĩnh, đón Tôn chủ ánh mắt, nghiêm túc nói: "Chỉ là nếu không tiến vào nhập Vân quốc Ma sơn, chúng ta thì lại làm sao xác định Tôn phủ đang làm cái gì?" Nói đến chỗ này, hẳn hơi dừng lại một chút, trái lại bật người dậy, như là ở nói với Tôn chủ nói, vừa giống như là nói cho một số Bắc Vực tiên môn nghe, nói: "Vân quốc Ma sơn ta đã đi vào, quả nhiên như thôi diễn kỳ, toà kia động phủ dĩ nhiên xuất thế, chỉ là vốn nên ở cái kia trong động phủ bí bảo lại không thấy tăm hơi, nói vậy đã mất ở Tôn phủ trong tay chứ?"

"Động phủ? Bí bảo?"

Phần lớn người, thậm chí là Tôn phủ huyết mạch, nghe xong lời này đều là đầu óc mơ hồ, nhưng cũng có rất nhiều Bắc Vực tu sĩ, tựa như vị kia thân phận cao quý Cổ Thông lão tiên sinh, nghe vậy nhất thời thay đổi sắc mặt, xa xa hướng về Vân quốc nơi sâu xa liếc mắt nhìn, đầy mặt vẻ ưu lo.

Càng có một ít tiên môn chi chủ, vốn là đảng hoàng, nghe xong lời này, liền đã mơ hồ nhắc lên rối loạn tung bưng.

Rất rõ ràng, càng góc gác chất phác, thực lực hơn người đại tu đối với chuyện này càng hiểu rõ, cũng càng đối với chuyện này hiểu rõ, nghe được Thái Bạch tông chủ tra xét mà đến kết quả sau khi, trong lòng lại là giật mình, xác minh ý nghĩ này, đã có chút tâm thần không yên.

"Hừ!"

Liền ngay cả Tôn chủ, nghe nói lời ấy cũng nhất thời hơi thay đổi sắc mặt, sau đó rất nhanh che giấu lên, chỉ là sắc mặt âm trầm như nước, trong

lòng hấn cũng thật là khiếp sợ , căn bản không biết như vậy chuyện bí ẩn, là làm sao tiết lộ tin tức, càng không có nghĩ tới, những thứ này Bắc Vực tiên môn lớn mật như thế, nghe nói tin tức này sau khi, lại dám trực tiếp xông vào Ma sơn đi tra xét, còn tra được kết quả này!

"Thật là to gan. . ."

Trái tim không biết lóe qua bao nhiêu ý nghĩ, Tôn chủ mới lạnh lùng đã mở miệng, lúc này hấn, trên mặt đã là nửa điềm ý cười cũng không, một đôi hẹp dài quái mắt, chỉ là lạnh lẽo âm trầm nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, từng chữ từng câu, uy nghiêm đáng sợ quát lên: "Ồ cái này Bắc Vực nơi, ta Tôn phủ muốn lấy món đồ gì, muốn làm chuyện gì, khi nào đến phiên các người Bắc Vực tu sĩ nhúng tay hỏi đến?"

Nói âm thanh vừa chậm, mặt hiện nổi lên một nụ cười gằn: "Các người Bắc Vực tu sĩ, làm sao lúc đó có hỏi đến việc này tư cách?"

Lời này nói ra, tựa như mây đen ngập đầu, làm cho tâm thần người ngọt ngạt.

Nhưng Thái Bạch tông chủ hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, hấn rõ ràng chỉ là tu vi Kim Đan, lại hoàn toàn không bị Tôn chủ khí cơ ảnh hưởng, hai tay chấp sau lưng, nhàn nhạt đáp lại nói: "Núi làm vì Bắc Vực chi núi, vật làm vì Bắc Vực đồ vật, ta Bắc Vực chi tu, tự nhiên có nhúng tay tư cách, phản ngược lại các người Tôn phủ, làm chủ Bắc Vực 1,500 năm, khi nào quản qua Bắc Vực muôn dân, làm sao lúc quản qua Ma sơn việc?"

"Cho tới nay, các người cũng bắt quá là cao cao tại thượng, rời xa Ma sơn, tùy ý Bắc Vực tiên môn lực lượng tiêu hao ở Ma sơn cùng nội đấu trong thời, liền như thế lúc Vân quốc, đường đường một phương đại quốc, mấy trăm vạn bách tính sinh tồn nơi, có thể Ma sơn bạo phát, họa loạn một phương lúc, các người Tôn phủ lại ở nơi nào? Bây giờ dần dần thăm dò Ma

son bí mật, các người ngược lại muốn bắt đầu ghi nhớ nổi lên những thứ này Ma son bí bảo, trên đời này sợ là không có chuyện tốt như vậy đi, nếu bình thường các người cùng Ma son duy trì khoảng cách. . ."

Hắn hơi dừng lại một chút, lạnh lùng nói: "Như vậy hiện tại, liền cũng cách Ma son bí bảo xa một chút đi!"

Nghe lần này đối chọi gay gắt, trên đỉnh núi xuống, đã là tất cả xông xáo.

Căn bản không người lưu ý Thái Bạch tông chủ nói có phải là có đạo lý, tất cả mọi người đều chỉ là kinh ngạc tại Thái Bạch tông chủ lại dám như vậy nói chuyện với Tôn chủ, chuyện này . . . Nơi nào còn có nửa điểm Bắc Vực tu sĩ bá kiến cao cao tại thượng Tôn phủ đại nhân lúc nên có thái độ a. . .

Là cái này Bắc Vực tu sĩ nhẹ nhàng?

Vẫn là chúng ta Tôn chủ lão?

. . .

. . .

"Ha ha. . ."

Liền ngay cả An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích, đang nghe Thái Bạch tông chủ lời nói sau, đều trầm mặc một hồi, sau đó cười ha ha, nở nụ cười một hồi, mới nhin xuống, thở dài nói: "Quả nhiên là người chết vì tiền, chim chết vì ăn, nói vậy các người đều căn bản không biết cái kia trong động phủ đồ vật là cái gì đi, bây giờ vì nó, đúng là liền dừng khí đều tăng lên, rất tốt, các người dám nhảy ra, đúng là chuyện tốt một cái, ta ngược lại muốn xem xem, như thế một cái bí bảo, đến tột cùng có thể để lá gan của các người lớn tới trình độ nào, là có hay không không sợ chết?"

Vừa nói chuyện, hắn bỗng nhiên lạnh nhạt vung tay áo, khẽ nhả hai chữ: "Bắt xuống!"

Theo hắn cái này nhẹ nhàng ra lệnh một tiếng, chu vi ba trăm tử giáp, bỗng nhiên liền hướng về giữa không trung vọt tới, bắt quá không có trực tiếp giết hướng về Thái Bạch tông chủ, mà là hoành bố hư không, rất nhanh liền đem Thái Bạch tông pháp thuyền cùng với những cái khác pháp thuyền cách ly ra.

Lại sau một khắc, Tôn chủ sau lưng trong hư không, chợt có hai đạo âm ảnh hiện thân, đều là một thân khí cơ cuộn cuộn, phảng phất mây đen giống như triển khai, thẳng hướng Thái Bạch tông pháp thuyền xâm đến, người còn chưa đến, liền đã có âm ảnh bao phủ ở pháp thuyền trên không, như là trực tiếp đem cái kia pháp thuyền cho làm sợ hãi. . .

"Trời ạ, là hai vị hộ pháp Lão tổ. . ."

Có người nhận ra khí cơ kia, nhất thời trái tim rung động lợi hại.

Không ai từng nghĩ tới, lúc này Tôn chủ không có để ba trăm tử giáp Thần vệ ra tay, cũng không có để tứ đại trưởng lão ra tay, càng là không có trực tiếp đem ba đại trấn thủ điều sai trở về, mà là trực tiếp thỉnh cầu hộ pháp Lão tổ, hai vị này Lão tổ, có thể đều là nhìn Tôn chủ lớn lên người hộ đạo, đều là thần bí đến cực điểm nhân vật, người ngoài duy nhất biết đến là, bọn họ tu vị, đều đã là cảnh giới Nguyên Anh. . .

Không biết là lo lắng phái sai tử giáp Thần vệ hoặc là tứ đại trưởng lão không cách nào trong thời gian ngắn đem Thái Bạch tông chủ bắt xuống, sẽ chấn nhiếp không được cái khác Bắc Vực tu sĩ nguyên nhân, hay là bởi vì những khác, Tôn chủ lại trực tiếp phái ra hai đại Nguyên Anh, bắt giữ một cái Kim Đan tu sĩ!

Nhìn cái kia gào thét mà đến khí cơ , liền ngay cả rất nhiều cùng Thái Bạch tông cùng nhau chạy tới tiên môn chỉ chủ mấy người, vào lúc này cũng đều trái tim phát lạnh, bọn họ vốn là thương lượng qua cùng tiến cùng lùi kế sách, nhưng bây giờ lại bị Tôn chủ thủ đoạn lôi đình chấn nhiếp, hiển nhiên hai đại Nguyên Anh ra tay, bọn họ đều là trái tim do dự, lại không ai dám trước tiên bên trong, phá tan ba trăm tử giáp tạo thành hàng rào. . .

Tùy tùy tiện tiện liền mời ra hai đại Nguyên Anh bắt người, Tôn phủ gốc gác, thực sự thật đáng sợ a. . .

"Cổ lão tiên bối, cái kia Thái Bạch tông chủ. . ."

Xa xa Bắc Vực tiên môn hội tụ chỗ , tương tự có người đầy mặt lo lắng, vội vã hướng về Cổ Thông lão Đan sư hỏi.

"Ha ha, yên tâm đi, không có chuyện gì!"

Cổ Thông lão Đan sư thấy người khác lo lắng đáng đáp, lại là cười ha ha, nói: "Đôi kia sư huynh đệ đều là tinh đến cùng hầu như thế. . . Ân, họ Mạc con hầu tử kia suýt chút nữa, không đủ cơ linh. . . Nhưng vị này làm sư huynh, cũng đã là tu luyện thành tinh lão khí mặt chó, hấn nếu đem này sự kiện gánh ở trên vai, liền nhất định sẽ không bị bực này thủ đoạn nhỏ cho làm khó. . ."

". . ."

". . ."

Cũng liền ở đó Cổ Thông lão Đan sư vừa dứt lời, mà hai vị kia Nguyên Anh cao thủ âm ảnh đã bao phủ ở Thái Bạch tông pháp thuyền trên thì chu vi trong hư không, chợt lại vang lên một tiếng trong trẻo kêu to: "Chư vị kính xin lui về phía sau để đi. . ."

Cái này tiếng nói đến cực kỳ quái lạ, vốn là không ai sẽ lý, nhưng vang lên vừa vắn là lúc, cũng không khỏi hơi liếc mắt.

Sau đó bọn họ liền nhìn thấy, giữa không trung trong, lại có một cái áo xanh đồng nhi, ngồi ở một con hạc trắng trên lưng, chậm rãi bay tới, cái kia đồng nhi thoạt nhìn rất là trẻ tuổi, một thân tu vị dường như liền Trúc Cơ cũng chưa tới, chỉ là trên người quán quanh một vệt thần quang, lại ẩn chứa hơi thở cực kỳ khủng bố, liền từ Thái Bạch tông pháp thuyền trước bay qua, đi tới đỉnh núi trước, hướng về Tôn chủ hành lễ, đưa lên bái thiếp.

"Cái này lại là cái gì quý?"

An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích trong lòng cũng là loại này dự định, chỉ là thấy cái kia đồng nhi thực sự không tầm thường, lúc này mới chịu tính tình, đem bái thiếp nhận lấy, sau đó nhìn lướt qua sau khi, nhất thời thay đổi sắc mặt, chòm râu khẽ run, nhìn chăm chú nhìn về phía cái này đồng nhi.

"Ngô gia lão tổ Quan phủ Lão tam, biết được Tôn chủ thân sinh, đặc biệt dâng lên chúc mừng thiếp. . ."

Cái kia đồng nhi mở miệng cười, hướng về An Châu Tôn chủ thi lễ một cái.

Người ở chung quanh nghe đến đều là hai mặt nhìn nhau, không người hiểu rõ cái kia Quan phủ Lão tam lại là cái gì loại dạng người, chỉ có một ít tin tức linh thông, đột nhiên thay đổi sắc mặt, trong bóng tối giao đầu nghiên tai nói: "Trời ạ, cái kia Quan phủ thứ ba tổ, đã là bệ quan ngàn năm lão quái vật a, An Châu "thạc quả cận tồn" mấy vị lão quái một trong, hán làm sao có khả năng tự xuống giá mình, chủ động tới cho An Châu Tôn chủ hiến thiếp chúc mừng?"

Nói còn chưa rơi xuống thì đột nhiên lại nghe thấy xa xa có người kêu lên: "Tây Xuyên Vân Vụ sơn chi chủ, chuyên tới để cho An Châu Tôn chủ dâng lên thiệp chúc mừng!"

"Nước Sở Vô Nhan Đế, chuyên tới để cho An Châu Tôn chủ dâng lên thiệp chúc mừng. . ."

". . ."

". . ."

Liên tiếp ba đạo thiệp chúc mừng chạy tới, mỗi đến một người, An Châu Tôn chủ sắc mặt liền trong nháy mắt khó coi một phần, mà người chung quanh trên mặt vẻ mê man liền rõ ràng hơn một phần, chỉ có vô cùng số ít người mới ý thức tới ba người này thân phận, lại đều là một ít bất thể ra lão quái, đặc biệt là cái kia tự xưng nước Sở Vô Nhan Đế người, thành linh đã là 1,500 năm trước, cùng Đế Tôn tự mình từng giao thủ nhân vật.

Mà nhìn ba người này thiệp chúc mừng, An Châu Tôn chủ trên mặt, lại thù không nửa điểm sắc mặt vui mừng, có chỉ là vô tận kinh ngạc, hẳn cũng tự nhiên biết, cái này ba cái lão quái vào lúc này cho mình dâng lên thiệp chúc mừng, cái kia tuyệt không có an hảo tâm gì, cùng với nói là chúc thọ, chẳng bằng là nói rõ lại đây uy hiếp chính mình, trong lòng nhất thời như lật sóng tạt biển, sắc mặt càng là xanh một trận trắng một trận. . .

Đúng là cách đó không xa Cô Thông lão Đan sư, nghe thấy cái kia ba vị lão quái bái thiệp, lại là không nhịn được cười ha ha, nghĩ thầm: "Tôn phủ gốc gác thâm hậu, nhưng Bắc Vực dù sao cũng là truyền thừa thăm thẳm mấy vạn năm, cái này gốc gác, làm sao từng chênh lệch?"

"Bọn ngươi. . . Bọn ngươi thật là to gan. . ."

Hắn trầm mặc rất lâu, mới chậm rãi đứng lên, hướng về hư không nhìn sang, đầy mặt đều là lửa giận, uy nghiêm đáng sợ quát lên: "Mấy vị lão tiên bồi vì ta chúc thọ, bản tọa thực sự đảm đương không nổi, chỉ là bản tọa cũng có chuyện cũng muốn hỏi, các ngươi 1,500 năm trước, liền đã hướng về Đế Tôn lập lời thề, tuyệt không gây sự Tôn phủ oai, Đế Tôn đại nhân lúc này mới dung được các ngươi còn sống, không nghĩ tới người thật là có chán sống một ngày, bây giờ các ngươi bỗng nhiên hiện thân, tìm ta Tôn phủ phiền phức, liền không sợ Đế Tôn đại nhân cầm trong tay thề thiếp tìm các ngươi vấn tội sao?"

Hư không vắng vẻ, không người trả lời.

Không người nào biết này ba cái lão quái chân thân ở nơi nào, thậm chí bọn họ có hay không thật sự trình diện cũng không biết.

Chỉ có Tôn chủ thanh âm phần nộ, ở trong hư không qua lại vang vọng!

"Tôn chủ hỏi câu nói này trước, Triệu mỗ ngược lại cũng có câu nói cũng muốn hỏi Tôn chủ. . ."

Thái Bạch tông chủ vào lúc này bỗng nhiên bình tĩnh đã mở miệng, sắc mặt nhàn nhạt, nhẹ giọng nói: "1,500 năm qua đi, Tôn phủ làm việc càng cực đoan, mắt càng ngày càng cao, tâm càng ngày càng tham, Bắc Vực tu sĩ ở trong mắt các ngươi, cũng càng lúc càng không giống như là cá nhân, các ngươi liền thật cảm thấy Bắc Vực tu sĩ thua ở Đế Tôn trong tay sau khi, liền cũng không có cùng các ngươi giảng đạo lý dừng khí sao?"

Hắn chậm rãi nói, tiếng nói dần lạnh: "Bắc Vực mười chín châu, bây giờ đã rối loạn ba châu, Đế Tôn khi nào ra tay qua? Mà Huyền Nhai đại nhân ngươi làm việc cũng là càng lãnh ngạo cực đoan, lẽ nào cũng là nghĩ, phải đem An Châu biến thành cái này đại loạn thứ tư châu sao?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 334: Thái Bạch Tông Chủ Quà Tặng

Đôi chọi gay gắt, không rơi xuống hạ phong.

Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ cùng An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích trong lúc đó nói chuyện, cho người một loại phi thường kinh ngạc cảm giác, An Châu Tôn chủ liền đại biểu Tôn phủ, cường đại, cao quý, cao cao tại thượng, mà Thái Bạch tông chủ, thì lại cực kỳ giống Bắc Vực, nhỏ yếu, thấp kém, tựa hồ vĩnh viễn cũng không thể cùng Tôn phủ đứng ở đồng dạng trục hoành trên, nhưng một mực, lúc này hẳn chính ngẩng đầu lên, thật lòng nhìn tu vi so với hẳn cao đầy đủ một cảnh Huyền Nhai Tam Xích, êm tai mà nói, liền như là Bắc Vực tu sĩ 1,500 năm qua, rất cực ngẩng đầu nói chuyện.

Loại thái độ này nhượng người không quen, càng không thích.

Nhưng một mực, là do hẳn cái này thật lòng thái độ, hẳn nói ra lời, lại khiến người không được không đi cân nhắc.

Lúc này An Châu Tôn chủ, liền chính mắt lạnh nhìn Thái Bạch tông chủ, trong lòng đang có như sơn hô hải khiếu giống như ý nghĩ đồng thời dâng lên, thoạt nhìn hẳn thần mặt lạnh mạc, không chút nào đem Thái Bạch tông chủ nhìn ở trong mắt, trong lòng cũng đã đem hẳn lời nói nhiều lần nghĩ đến một ngàn lần!

"Này ba cái lão quái vật làm sao sẽ đến?"

Quan phủ lão tam, chính là Quan gia thứ ba tổ, hơn một ngàn năm trước sinh động với thế gian lão quái, có người nói hơn một ngàn năm trước Quan tộc, xuất hiện ba vị huynh đệ, ba người này không có chỗ nào mà không phải là bất thể ra kỳ tài, thiên tư kinh diễm, chói lợi loá mắt, nhưng nếu không có Đế Tôn làm chủ Bắc Vực, đại khái ba người bọn họ sẽ ở Bắc Vực nghênh đón thuộc về bọn họ thời đại, ít nhất cũng sẽ sinh động cái mấy trăm năm. . .

Có thể kết quả, Đế Tôn đến rồi, hắn cầm trong tay yêu đao, giết lão đại cùng lão nhị, chỉ sống lão tam một cái, liền, ba vị này thiên chi kiêu tử thời đại còn chưa bắt đầu liền kết thúc, Quan tộc bé thế, từ đây lại không cùng ngoại giới liên lạc, mà cái này duy nhất còn sống lão tam, cũng từ khi đó bắt đầu, đóng tử quan, trăm ngàn năm qua, cũng không có cùng bất kỳ người liên lạc qua, như là chết rồi. . .

Thế nhưng, không người có thể đã quên hắn!

Đặc biệt là loại này cùng Đế Tôn từng giao thủ mà không có chết lão quái vật, lại càng không là Huyền Nhai Tam Xích người như vậy có thể khinh thường.

Mà cái kia Tây Xuyên Vân Vụ sơn chi chủ, thì lại vốn là 1,500 trước một vị ẩn sĩ, đương thời Đế Tôn mang đầy người sát khí tung hoành Bắc Vực, hiển nhiên liền muốn ngăn được thiên hạ, Tây Xuyên Vân Vụ tiên sinh, liền ở Đế Tôn đường đi chờ đợi, mời Đế Tôn đánh cờ một trận, nỗ lực nhờ vào đó bỏ đi Đế Tôn trái tim sát niệm, cứu vớt Bắc Vực lê dân, kết quả ván cờ kia, Vân Vụ tiên sinh thắng, thế nhưng ván cờ ở ngoài tranh tài, Vân Vụ tiên sinh lại đại bại thua thiệt, bị Đế Tôn lấy ba viên quân cờ gõ nhẹ bàn cờ, chấn động đến mức miệng phun máu tươi, tu vị tổn thất lớn. . .

Đế Tôn không có giết hắn, trái lại mời hắn , bởi vì tài đánh cờ của hắn xác thực cao siêu, nhưng Đế Tôn cũng không để ý đến hắn, bởi vì vị này

Vân Vụ tiên sinh tuy rằng cờ tài cao siêu, nhưng một thân tu vi vốn lĩnh lại thực sự kém chút, không có tư cách chặn con đường của hắn. . .

Nhưng vị này truyền thuyết trong lão tiên sinh, chặn không được 1,500 năm trước Đế Tôn con đường, có thể không cản con đường của chính mình đây?

Cho tới vị kia trong truyền thuyết nước Sở Vô Nhan Đế, thì lại càng truyền kỳ, lúc trước Tôn chủ nhấc đao lên phía bắc, giết tới An Châu thì thân là ngay lúc đó An Châu người số một Sở đế, suất binh nghênh chiến, kết quả đại bại thua thiệt, chỉ có chính hắn thoát được tính mạng, từ cái kia sau khi, vị này Sở đế liền tâm tính đại biến, cũng không biết là hắn ở trận chiến đó bên trong, sợ Đế Tôn, vẫn là chịu đến cái gì khác đả kích, hắn bỏ quên ngôi vị hoàng đế, vô số thân bằng bạn tốt tìm hắn, hắn cũng chưa bao giờ gặp lại, tự lấy danh hào Vô Nhan Đế, tiện ý làm vì không mặt mũi nào gặp người ý tứ. . .

Đúng là Đế Tôn, ở trận chiến đó sau khi, đối với vị này Vô Nhan Đế thật là tán dương rất nhiều, không có diệt đi nước Sở hoàng thất truyền thừa, trái lại để nước Sở lưu giữ đi xuống, đương nhiên, theo Vô Nhan Đế lại không gặp người, Sở vương đình cũng từ từ suy tàn, bây giờ Sở vương đình, đã trở thành bình thường phạm tục hoàng thất, sớm sẽ không có đại tu hành giả, bàn về thực lực, thậm chí còn không bằng bình thường tiểu Tiên môn!

. . .

. . .

Mấy người này, đều là lúc trước Đế Tôn trong tay bại tướng dưới tay!

Nhưng tuy rằng bọn họ là bại tướng dưới tay, có thể thì có ai dám khinh thường bọn họ?

Dù sao đều là đã từng cùng Đê Tôn giao thủ mà không chết lão quái vật a, ít nhất bây giờ An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích, là không dám coi thường những thứ này người, nếu không dám coi thường, như vậy hẳn cũng chỉ có thể thật lòng theo Thái Bạch tông chủ lời nói nghĩ xuống. . .

Những lão quái vật này nếu thật muốn ra tay đối phó chính mình, cái kia An Châu Tôn phủ có thể đè xuống trận này đại loạn sao?

Mà nếu là ép không xuống tới nói. . .

Huyền Nhai Tam Xích trong lòng, bỗng nhiên sinh ra một cỗ thăm thăm hơi lạnh!

Thái Bạch tông chủ trước nói không sai, Bắc Vực mười chín châu, bây giờ đã loạn ba châu, mà cái kia ba châu Tôn phủ chi chủ, kết cục cũng mỗi cái có không giống, Kính Châu chi chủ, đem người cùng nghịch phi tử chiến, kết quả đóng quân tại Kính Châu Tôn phủ lực lượng thương vong nặng nề, mãi đến tận không thể cứu vãn, Kính Châu Tôn chủ mới dẫn theo một chút thân tín tộc nhân, chật vật trốn về Vụ đảo, từ đây trở thành Tôn phủ chuyện cười.

Hồ Châu chi chủ, thấy tình thế không ổn, lập tức bỏ Hồ Châu Tôn phủ tại không để ý, đem người trốn về Vụ đảo, tuy rằng bảo toàn Hồ Châu phần lớn Tôn phủ huyết mạch, nhưng cũng rất được tộc nhân xem thường, bây giờ chịu không nổi chế nhạo, đã đóng cửa không gặp người thời gian mười năm.

Long Miên châu chi chủ tính tình là nhất cương liệt, vừa thấy manh mối không đúng, lập tức điều binh trấn áp, thậm chí không tiếc từ lân cận mấy châu mượn người, cùng Long Miên châu nghịch phi tử chiến, kết quả đại chiến tiến hành rồi một năm lâu dài, Long Miên châu cung phụng quý thần, hộ pháp, trưởng lão, tất cả chết đi, mà Long Miên châu chi chủ, cũng chết ở

thứ nhất đại nghịch phi Thương Long Tử trong tay, Tôn phủ từ làm chủ Bắc Vực tới nay, liền từ đến không từng có qua như vậy đại bại, mà vị kia Long Miên châu chi chủ, cũng từ đây bị người coi là Vụ đảo sỉ nhục, tộc nhân đều không còn cung phụng hấn bài vị.

Nói tóm lại, chiến cũng tốt, trốn cũng tốt, ba vị này Tôn chủ, không có một cái đến kết quả tốt!

Mà mấu chốt nhất chính là, xác thực như Thái Bạch tông chủ nói, cái này ba châu đại loạn lúc, Đế Tôn vẫn không có nhúng tay quản qua, thậm chí ngay cả nói đều chưa từng nói qua một câu, đặc biệt là Long Miên châu cái kia tràng khốc liệt đại chiến, Long Miên châu chi chủ Thanh Vân Dã Hồng, vô số lần gửi thư báo cho Vụ đảo, lại từ đầu đến cuối không có được đến đáp lại, mãi đến tận nửa năm sau, Vụ đảo mới sai đến rồi một trăm quý thần giúp đỡ, kết quả cái kia một trăm quý thần đến Long Miên châu, vừa thấy tình thế không đúng, liền lén lút nuốt chửng vô số bách tính, ăn no nê, sau đó quay đầu về Vụ đảo đi tới. . .

Nhạ không được chúng nó liền nuốt Long Miên ba thành bách tính chuyện trước, phỏng chừng cũng sẽ không có Thương Long Tử giận tím mặt mày, trực tiếp hành hiêm đem người đánh vào Long Miên châu Tôn phủ Thần thành, sau đó miễn cưỡng đem Long Miên châu Tôn chủ Thanh Vân Dã Hồng treo cổ ở cửa thành trên chuyện phát sinh!

Quá thảm!

An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích không chút biến sắc nghĩ những việc này, sắc mặt đã bất tri bất giác thay đổi.

Nếu An Châu rối loạn, cái này ba loại vận mệnh, lại sẽ có loại nào rơi vào trên đầu mình?

...

...

"Người là đang đe dọa lão phu hay sao?"

Tuy là trong lòng sơn hô hải khiếu, nhưng An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích trên mặt, lại vẫn nhưng có vẻ lãnh khốc dị thường, một tấm góc cạnh rõ ràng trên mặt, giống như điêu khắc, không có nửa phần vẻ mặt, chỉ có một đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, mở miệng yếu ớt, như là tức giận đã ngọt ngạt tới cực điểm, một câu nói không đúng, liền muốn vỗ bàn đứng dậy, liền lĩnh cùng bọn họ đại chiến một trận. . .

"Lão phu ở An Châu kinh doanh bảy trăm năm, toàn bộ thân gia đều ở nơi này, liền lão phu chính mình, đều tự xưng là nửa cái An Châu người, không nói đem toàn bộ An Châu kinh doanh bền chắc như thép, nhưng cũng tích lũy không ít gốc gác, có hai Đại hộ pháp, tứ đại trưởng lão, mười hai tà thần, ba trăm tử giáp, mười vạn Thần tộc hậu duệ, càng có bốn phương thần điện cũng các tộc người cung phụng vô số quý thần, bốn đại trấn thủ. . . Bọn người nghĩ muốn ta An Châu Tôn phủ đại loạn, chỉ bằng các người đám người ô hợp này, cùng với ba vị tị thế hơn một ngàn năm lão tiền bối sao?"

Hắn chậm rãi nói, bỗng nhiên lật lên một đôi quái mắt, tinh quang bắn ra bốn phía: "Các người có phải hay không quá khinh thường lão phu?"

Có gió nổi lên, âm phong từng từng!

Sát khí như thanh sương, trong nháy mắt phủ kín nửa bầu trời.

Mỗi người nghe lời này, trái tim đều không khỏi chìm xuống: "Thật muốn bắt đầu cái này trận đại chiến?"

Một mảnh ngọc ngạt trong trăm mặc, chỉ có Thái Bạch tông chủ sắc mặt như thường, hấn vẫn là bình tĩnh nhìn về phía An Châu Tôn chủ, ánh mắt trong suốt, như là nhìn thấu tất cả, lúc này không chỉ có không có bị Huyền Nhai Tôn chủ lời nói làm cho khiếp sợ, phản lại cảm thấy khá thú vị cũng tựa như, nhếch miệng lên một vệt ý cười, nói: "Chúng ta vốn là đến chúc thọ, Tôn chủ nhất định phải náo nhiệt một phen, vậy chúng ta cũng không tiện cự tuyệt. . ."

Nói vậy vậy tay, bất đắc dĩ nói: "Ngược lại đến đều đến rồi, không phải sao?"

Như thế câu nói, cũng khiến đến An Châu Tôn chủ trong lòng hồi hộp một tiếng, sắc mặt càng là ám trầm, hấn vào lúc này, cũng rất muốn trực tiếp một câu nói hạ lệnh, trực tiếp làm cho tất cả mọi người ra tay, đem những thứ này dám gây sự Bắc Vực tiên môn tất cả bắt xuống, răn đe. . .

Có thể then chốt là, cái này khiến làm sao xuống?

Này ba cái thần bí lão quái vật còn trong bóng tối nhìn chăm chăm đây, bọn họ đến cho mình đưa thiệp chúc mừng, chính là một loại cảnh cáo thái độ, nếu chính mình thật muốn khai chiến, cái kia dựa vào bây giờ An Châu Tôn phủ lực lượng, là có hay không có thể ngăn cản được ba người bọn họ?

Mà quan trọng hơn chính là, bây giờ Tôn phủ, kỳ thực chính là nhất suy nhược thời điểm, vì bắt đến cái này Ma sơn bí bảo, ít nhất có mười mấy vị trưởng lão ở Ma sơn chết đi, áo đỏ, tóc bạc, răng xanh, sừng bích tứ đại quý thần, cũng đều bị trọng thương, Tôn phủ thượng tầng lực lượng, giống như là trực tiếp tổn ba phần mười, ở tình huống như vậy, thì lại làm sao cùng những thứ này mưu tính đã lâu tiên môn đọ sức?

"Ha ha, đương nhiên, cái này đều là chút chuyện cười nói. . ."

Bất quá cũng liền vào lúc này, âm thầm đem Tôn chủ một quân Thái Bạch tông chủ, bỗng nhiên nhẹ giọng cười nói: "Dù sao chúng ta này đến chỉ là vì Tôn chủ chúc thọ, thuận tiện tiếp một thoáng chính mình đệ tử, cùng Tôn chủ giảng chút đạo lý, cũng không phải vì gây sự, nếu thật sự là do chút trong lời nói bất hòa, khiến cho song phương đại chiến một trận, vậy coi như để người ngoài chê cười, Tôn chủ nghĩ như thế nào?"

Tình thế xoay một cái, trong sân bầu không khí không tên hòa hoãn, liền ngay cả Tôn chủ, lại cũng mơ hồ thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cũng là tâm niệm thay đổi thật nhanh, bỗng nhiên tựa như cười mà không phải cười hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn sang, cười dài mà nói: "Người thực sự là đến chúc thọ?"

Thái Bạch tông chủ cười khẽ gật đầu, nhấc lên tay áo lớn, khẽ thi lễ, phong độ phiêu phiêu.

An Châu Tôn chủ con mắt hơi nheo lại, bỗng nhiên nói: "Vừa là chúc thọ đến, vậy người quà tặng ở đâu?"

Đường đường một châu Tôn chủ, chính mồm đi hỏi quà tặng, thực sự có chút giống tiểu hài tử pha trò.

Hết lần này tới lần khác Thái Bạch tông chủ nghe xong, cười càng vui vẻ, nói: "Tôn phủ phú giáp thiên hạ, Linh bảo vô số, một chút tục lễ, chỉ sợ Tôn chủ sẽ không để ở trong mắt, chính là đứng đầu nhất hồng linh ngọc điếu, cũng chỉ có ta vị kia họ Triệu bạn cũ yêu thích mà thôi. . ."

Tôn chủ bên cạnh Triệu Thông Nguyên vừa nghe lại muốn tức giận: "Cái này mẹ nó thời điểm máu chót, người lại nhắc tới ta làm cái gì?"

Mà Thái Bạch tông chủ thì lại tiếp tục cười tiếp tục nói, nói: "Bất quá nghe nói Tôn chủ hoan hỷ nhất sưu tập Bắc Vực các đại Tiên môn thần

thông huyền pháp, Triệu mỗ không còn gì nữa, thô thiên thần thông kiếm đạo, cũng còn có mấy phần lĩnh ngộ, nếu là Tôn chủ không chê, cái kia Triệu mỗ liền ở chư vị Tôn phủ cao nhân trước mặt, thoáng biểu diễn, cho rằng Tôn chủ trợ hứng, cũng tốt bác đến chư vị Tôn phủ các quý nhân nở nụ cười, làm sao?"

"Hả?"

An Châu Tôn chủ đuôi lông mày bỗng nhiên gật gật, dĩ nhiên rõ ràng Thái Bạch tông chủ trong lời nói ẩn sâu ý tứ, trái tim trong nháy mắt lóe qua vô số ý nghĩ, lại cũng cảm thấy cái phương pháp này là tốt đẹp nhất, đặc biệt là đảo qua chu vi mọi người sau khi, càng là thở phào nhẹ nhõm.

Mà ở xa xôi hơn địa phương, Cổ Thông lão Đan sư nghe xong Thái Bạch tông chủ, cũng không chỉ có khẽ cau mày, đáy mắt tựa hồ lóe qua chút vẻ lo âu: "Nguyên lai cái này lão khi mặt chó là muốn dùng loại này phương pháp kết thúc, chỉ là như vậy, có hay không quá mạo hiểm?"

"Rất tốt, rất tốt!"

An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích, cũng không biết trong bóng tối mưu tính cái gì, sau một hồi lâu, bỗng nhiên mặt lộ vẻ nở nụ cười, chậm rãi ngồi thẳng người, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, nói: "Quả nhiên không hổ là Đông Thổ rèn luyện qua thiên kiêu tiêu bối, người cái này đề nghị, rất hợp ý ta!"

Nói, ánh mắt của hắn lơ đãng bốn phía quét một vòng, từ trên người tứ đại trưởng lão đến phương xa bốn vị trấn thủ, hơi do dự sau khi, rơi vào một chỗ, khẽ cười nói: "Mười hai tà thần, các ngươi liền thay thế bản tọa, đi thu rồi cái này quà tặng làm sao?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 335: Bù Đắp Việc Học

"Mười hai tà thần?"

Nghe được Tôn chủ trả lời, đồng thời hiểu rõ hẳn cùng Thái Bạch tông chủ trò chuyện trong lúc đó Bắc Vực chư tiên môn tu sĩ, vào lúc này trong lòng đều nhất thời chìm xuống, đều không nhịn được có chút lo lắng nhìn mạn thuyền trên Thái Bạch tông chủ nhìn sang, muốn nói lại thôi.

Tu hành bên trong người thời gian rất nhiều, lại đại bộ phận phân đều có thể rất tán gẫu, vì lẽ đó tán gẫu một lần mấy ngày mười ngày nửa tháng, thậm chí ba năm rưỡi trước nghe đồn lúc nào cũng đều có, nhưng này là luận đạo, là mọi người đều tâm tình sung sướng mà lại có thể có được đầy đủ chỗ tốt học vấn thảo luận, mà không phải xiên eo đứng ở trên đường chỉ vào mũi cãi nhau, vì lẽ đó gặp phải một số phân kỳ lúc, bọn họ vẫn là thói quen tại trực tiếp động thủ tranh tài, quả đấm của người nào càng to lớn hơn, liền nói rõ ai hơn có đạo lý, dù sao mình bình thường khổ sở tu đến bản lĩnh, không phải lúc này dùng?

Thái Bạch tông chủ chính là bởi vì biết cái vấn đề này, sờ dĩ nói ra phần này "Quà tặng!"

Bắc Vực tu sĩ cam tâm tình nguyện bị Tôn phủ ky ở trên đầu 1,500 năm, bây giờ bỗng nhiên muốn ngẩng đầu, muốn cùng Tôn phủ giảng đạo lý, Tôn chủ đương nhiên sẽ không đồng ý, bọn họ thậm chí cho rằng bực này bình đẳng trò chuyện, đối với bọn hắn mà nói vốn là một tràng sỉ nhục!

Mà Bắc Vực tu sĩ lại chuẩn bị cực kỳ thỏa đáng, không chỉ có chạy tới An Châu cảnh nội hầu như tất cả có máu mặt tiên môn, thậm chí thỉnh cầu ba vị ngàn năm trước lão quái, bọn họ tồn tại, đủ để đối với Tôn phủ hình thành uy hiếp, buộc Tôn chủ không thể không cân nhắc Bắc Vực tu sĩ yêu cầu, liền hấn liền rơi vào trong hai cái khó này, đáp ứng đi, thật mất mặt, không đáp ứng đi, lại bị giá đến trên lưng hổ.

Hết lần này tới lần khác, Tôn phủ làm khó dễ, Bắc Vực tu sĩ kỳ thực cũng làm khó dễ, Huyền Nhai Tam Xích chỉ e sinh loạn, hồng rồi An Châu căn cơ, nhưng những thứ này An Châu tiên môn, như thế cảm thấy thời cơ chưa đến, lúc này không hấn chính là cùng Tôn phủ trở mặt thời điểm nhất tốt, vì lẽ đó Tôn chủ cười hổ khó xuống lúc, bọn họ như thế trái tim bất an, không biết này sự kiện, đến tốt cùng nên lấy kết quả như thế nào kết cuộc tốt nhất. . .

. . . Đương nhiên, kết quả tốt nhất chính là Huyền Nhai Tam Xích cúi đầu, nhưng nghĩ đều không nghĩ đó là không thể!

Chính là bởi vì có những thứ này ngấm hiểu ý đạo lý, vì lẽ đó Thái Bạch tông chủ sớm liền muốn thông những chi tiết này, đồng thời vào lúc này đúng lúc đưa ra chính mình phần này "Quà tặng", ẩn tại ý tứ, cũng đơn giản chính là lấy nắm đấm luận cái thắng thua thôi. . .

An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích nghe xong lời này, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, hấn cảm thấy cái này phương pháp tốt lắm!

Liền, hấn cũng rất không khách khí đồng ý, đồng thời để mười hai tà thần đi thay thế hấn tiếp xuống phần này quà tặng. . .

. . .

. . .

Lần này, sự tình thì có chút lúng túng, Bắc Vực tu sĩ bao nhiêu đều có chút ngoài ý muốn.

Thái Bạch tông chủ dâng lên "Quà tặng", Tôn chủ tự nhiên là không thể tự thân ra tay, dù sau hấn là cảnh giới Nguyên Anh, hơn nữa hấn cũng không tốt phái ra cái khác Tôn phủ Nguyên Anh cao nhân tiếp phần này quà tặng, bởi vì cái kia ba vị lão quái nếu như đã đưa cho thiệp, nói không chắc liền đang âm thầm quan sát, nhìn thấy An Châu Tôn chủ như vậy đối gạt người, cái kia nói không chắc liền thật muốn trực tiếp ra tay làm phá. . .

Bởi vậy, ở bên trong lòng người, cũng là nghĩ, nhiều nhất Huyền Nhai Tam Xích cũng chỉ là ở Tôn phủ cảnh giới Kim Đan tu sĩ trong, lựa chọn một cái hoặc là hai vị người tài ba, đến đây cùng Thái Bạch tông chủ giao thủ, bất luận thắng thua, ít nhất thoát nhìn là công bằng. . .

Nhưng Huyền Nhai Tam Xích ngạo mạn vẫn là ra ngoài bọn họ dự liệu của tất cả mọi người!

Hấn sai đi ra không phải một cái hoặc hai cái Kim Đan cảnh tu sĩ, mà là mười hai cái.

Hơn nữa là mười hai tà thần, cũng là xa gần nghe tên mười hai quái thai!

...

...

Dứt lời lời này sau khi, Huyền Nhai Tam Xích trên mặt liền lộ ra miễn cưỡng cười, chậm rãi dựa vào ghế trên lưng, tựa như cười mà không phải cười nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, tựa hồ là đang đợi hấn từ chối hoặc là nghi vấn, sau đó hấn liền có thể đem quyền chủ động nắm trong tay.

Chỉ là hấn cũng không nghĩ tới chính là, nói ra mười hai tà thần tên sau khi, hầu như tất cả Bắc Vực tu sĩ vào lúc này đều đổi sắc mặt, thấp tiếng nghị luận không dứt, thậm chí có không ít đều lộ ra vẻ giận dữ, đúng là cái kia sớm nhất đưa ra thuyết pháp này Thái Bạch tông chủ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, sắc mặt bình tĩnh, trầm mặc hồi lâu, sau đó ngẩng đầu, nhẹ nhàng mỉm cười nói: "Cũng tốt. . ."

"Cái gì?"

Một câu nói này, liền nghe được không biết bao nhiêu người kinh hãi.

An Châu Tôn chủ đưa ra mười hai tà thần cùng Thái Bạch tông chủ giao thủ, vốn là một cái đối gạt người vô cùng rất chuyên, trình độ nào đó trên mà nói, như vậy mười hai vị quái thai ra tay, lại cùng Nguyên Anh ra tay có gì khác nhau đâu? Có thể càng khiến người không tưởng tượng nổi chính là, Thái Bạch tông chủ lại như vậy ung dung đồng ý, nhẹ như mây gió, phảng phất không biết mình mới vừa tiếp xuống cỡ nào hung hiểm khiêu chiến!

Liền ngay cả Huyền Nhai Tam Xích, vào lúc này cũng sắc mặt ngưng lại, hiếu kỳ nhìn Thái Bạch tông chủ một chút, nói: "Người sư đệ cũng tới?"

Thái Bạch tông chủ nghe vậy nhẹ nhàng mỉm cười, nói: "Tôn chủ yên tâm, ra tay chỉ một mình ta!"

Huyền Nhai Tam Xích lông mày nhất thời nhíu nhíu, Thái Bạch tông chủ lời nói để trong lòng hấn không thoải mái, phảng phất bị người nhìn thấu một loại nào đó ẩn sâu bí mật, tự nhiên lười lại trả lời, bất quá hấn tâm trạng cũng thực tại có chút ngạc nhiên, nếu là cái kia sử dụng kiếm người tuổi trẻ cùng hấn cùng nhau lại đây, cái kia ngược lại thực là chuyện lớn, nhưng ở Tôn phủ bí điển bên trên sớm có ghi chép, người tuổi trẻ kia đã phế bỏ đạo tâm, cũng lại không động kiếm, như vậy chỉ bằng cái này hơi

chút trung dung Thái Bạch tông chủ, lại nơi nào đến tự tin tiếp xuống mười hai tà thần liên thủ công tập?

Phải biết coi như là lúc này chính mình, như trực diện mười hai tà thần, cũng tuyệt không dám khinh thường a. . .

"Xin mời!"

Thái Bạch tông chủ không nói gì nữa, một tay đeo ở phía sau, một cái tay khác nhẹ nhàng giương ra, dẫn đầu đi đến giữa không trung.

Chu vi từ trên xuống dưới, vô số người tâm thần vì đó ngưng lại, vội vã đưa mắt đầu đi qua.

Mà ở phía xa ở gần, vị kia tại cao thấp không giống các cái vị trí mười hai tà thần, cũng đột nhiên phát ra từng trận quỷ khóc thần khóc quái lạ âm thanh, cái này âm thanh liền như là ẩn chứa một loại nào đó ma lực, làm cho tâm thần người kinh sợ loạn, rõ ràng mười hai người phát ra, lại như là thanh âm của một người, chọt cao chọt thấp, chọt trái chọt phải, thiên biến vạn hóa, nhượng người nghe ở trong lòng, nổi da gà đều nổi lên một tầng!

"Bắc Vực tu sĩ nhiều hạng xoàng xĩnh, chúng ta thực sự lười đem bọn họ để ở trong mắt. . ."

"Bất quá nhiều như vậy hạng xoàng xĩnh bên trong, ngược lại cũng có mấy cái phát triển, nhượng người hiếu kỳ không ngớt. . ."

"Những thứ này phát triển người trong, nước Sở Thái Bạch tông đôi kia sư huynh đệ, bất kể như thế nào bài, đều muốn xếp vào ba vị trí đầu bên trong. . ."

"Vì lẽ đó chúng ta đã sớm muốn gặp người, chỉ có người như người, giết lên mới có chút ý nghĩa a. . ."

". . ."

". . ."

Nương theo những kia tiếng cười, một trận cỗ lý quái lạ âm thanh từ bốn phương tám hướng truyền tới, vẫn cứ là mười hai người ở phân biệt nói chuyện, nhưng là nghe vào trong tai người, rồi lại như là một người đang nói, cái kia ý tứ trong lời nói, càng làm cho nhân tâm phát lạnh, thanh âm cỗ quái chui vào trong tai, liền như là rơi vào trong ổ rắn, chính có vô số trắng mịn chán rắn độc, chính uy nghiêm đáng sợ nhìn chằm chằm chính mình. . .

Trên núi dưới núi, bất luận Tôn phủ huyết mạch, vẫn là Bắc Vực tu sĩ, đều đã cảm thấy có chút không rét mà run!

Đúng là Thái Bạch tông chủ, vào lúc này vẫn là có vẻ hơi gió yên sóng lặng dáng dấp, hai tay hẩn đặt ở sau lưng, cũng không có nhìn mình đối thủ, mà là ánh mắt thoáng một tà, hướng về phía dưới Ma vực bên trong chiến trường nhìn sang, trầm tiếng mở miệng, tiếng nói xa xa truyền ra: "Thái Bạch tông đệ tử Quách Thanh, Phương Quý, hai người các ngươi có thể đã xong kết liễu tay mình trên đầu việc vật vĩnh?"

"Hả?"

Nghe câu nói này, tất cả mọi người liền đều tâm trạng rùng mình, vội vàng hướng về Ma vực bên trong chiến trường nhìn sang.

Mà vào lúc này Ma vực bên trong chiến trường, tất cả mọi người đã sớm ngừng tay, Quách Thanh trời vừa sáng liền canh giữ ở Phương Quý trước người, đang tự trái tim tuyệt vọng thời khắc, lại chợt thấy Thái Bạch tông chủ từ trên trời giáng xuống, còn nói muốn tiếp chính mình trở lại, nhất thời tâm tình phức tạp, thực sự khó có thể hình dung, nếu không phải Thái Bạch

tông chủ vừa xuất hiện, liền trở thành toàn trường tiêu điểm, đã sớm nghĩ đầu nhập lão nhân gia người trong lòng ngực khóc lớn.

Mà lúc này thấy được Thái Bạch tông chủ vẫn đang cùng Tôn chủ giao thiệp, nàng cũng chỉ có thể kiềm chế lại lòng tràn đầy kích động, thành thật ở phía dưới chờ, nghe được sư tôn muốn nghênh chiến mười hai tà thần thì trong lòng đã là cực kỳ lo lắng, lại không ngờ nghe được Thái Bạch tông chủ triệu hoán, trong lòng nhất thời trở nên kích động, cao giọng đáp ứng, sau đó dịu dàng quỳ lạy, đầy mặt là lệ: "Bái kiến sư tôn, đệ tử ở đây!"

Thái Bạch tông chủ cúi đầu nhìn nàng một cái, khẽ gật đầu một cái, sau đó nói: "Ngươi sư đệ đây?"

"A. . . Sư đệ. . ."

Quách Thanh trong lòng cả kinh, lúc này mới nhớ tới đến mình là bảo vệ sư đệ tới, vội vàng quay đầu nhìn lại, sau đó liền thấy Phương Quý dĩ nhiên uể oải co quắp ngã xuống đất, chính sắc mặt vàng như nghệ, hai mắt nhắm nghiền, vội vàng xông tới, căng thẳng hướng về Phương Quý mặt dùng sức chụp.

"Giết. . ."

Mà vào lúc này trong thức hải, Phương Quý chính chém giết hăng say.

Hắn ý vào chính mình địa bàn, lại tu luyện Quy Nguyên Bất Diệt Thức, chính cường chống cường giết Bạch Thiên Đạo Sinh, mà cái kia Bạch Thiên Đạo Sinh, khí huyết khô cạn, lại ở Phương Quý biến ý thức, vốn là thần thức nuy mi, lại thêm vào thất lạc cái kia một cái quái nhãn, đang tự tâm hoảng ý loạn, mạnh mẽ bị Phương Quý liên tiếp giết chết mười mấy đạo phân thân, mà hắn còn lại phân thân, lại không kịp cùng Phương Quý phản đấu, lại biết mình trốn không ra, liền chỉ vây quanh này đạo cung cửa lớn

cùng cửa sổ một trận đập mạnh, chỉ nghĩ vọt vào đem cái kia một cái quái nhân đoạt lại. . .

"Bí bảo đưa ta. . ."

Rốt cục hấn thành công, này đạo cung cửa lớn, không tên rộng rãi một tia, hấn vọt vàng lắc mình vọt vào, đầy mặt hung ác, hướng về cái kia chính kiên trì cái bụng lớn dương dương tự đắc tiểu Ma sư vọt tới, đem cái tiểu Ma sư sợ hết hồn, "Gào" một tiếng liền nhảy ở giữa không trung, sau đó rơi xuống thì đặt mông đem Bạch Thiên Đạo Sinh ngồi ở phía dưới, ép tới hấn lật lên bạch nhân!

"Ồ?"

Phương Quý thở hên hên truy sát cuối cùng này một đạo phân thân đi tới Đạo cung phía trước, đi đến một nhìn, nhất thời ngây người, chỉ thấy tiểu Ma sư hỏa thiêu cái mông giống như kê to "Không nên tới gần ta a", vừa theo bút lên Bạch Thiên Đạo Sinh đông đá tây đánh, như là ở đánh một cái túi vải, lẳng đọng lẳng đọng thân thể nhượng người vừa nhìn liền không nhìn được lo lắng, kịch liệt như vậy động tác, cũng không sợ trượt thai. . .

"Thái Bạch tông đệ tử ở đâu. . ."

Cũng liền vào lúc này, Phương Quý trong thức hải vang lên một cái nào đó tiếng nói vang vọng, mang theo một loại nào đó ma lực, thẳng vào trong thức hải.

"Người trước tiên nhìn hấn, ta đi ra ngoài gặp qua tông chủ. . ."

Phương Quý nghe ra Thái Bạch tông chủ tiếng nói, nhất thời vui sướng không ngớt, thần thức hơi động, nhanh chóng hướng về biên ý thức ở ngoài phóng đi, độc lưu lại tiểu Ma sư chính mình ở Đạo cung bên trong cùng Bạch Thiên Đạo Sinh thần thức đợi, lập tức đem tiểu Ma sư sợ hãi đến càng

lông, liền hô Phương Quý vài câu, không gặp hần đáp lại, liền vô cùng sợ sệt Bạch Thiên Đạo Sinh biết đánh chính mình hần, đánh Bạch Thiên Đạo Sinh đánh càng hăng say. . .

"Đừng đánh đừng đánh, tỉnh rồi. . ."

Phương Quý vừa mở ra mắt, liền thấy sư tử tám kia thanh tú mặt khoảng cách chính mình rất gần, một tấm trắng mịn thanh nhu lòng bàn tay chính cao cao nhắc lên, mắt thấy liền muốn quất đến trên mặt chính mình, nhất thời sợ hãi đến kêu to, đưa tay đẩy ra sư tử, chính mình mất công sức bò lên, hướng về giữa không trung tông chủ hưng phấn vẫy tay: "Tông chủ, lại thật là người, người khi nào đến, sao không nói một tiếng?"

Thái Bạch tông chủ nghe hần, sắc mặt nhất thời thoáng biến thành màu đen, bất quá nhìn thấy Phương Quý không có chuyện gì, trong lòng nhưng cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mà cùng với tương ứng, nhưng là cái kia trên đỉnh núi Tôn chủ, mắt thấy Phương Quý tỉnh lại, sắc mặt bỗng nhiên trở nên âm trầm rất nhiều.

"Hai người các người đều là ta Thái Bạch đệ tử, một cái vào Tôn phủ năm mươi một, một cái vào Tôn phủ một năm có thừa, đều làm lỡ không ít tu hành, trước ta lấy vân trúc xem các người cùng Tôn phủ thiên kiều giao thủ, biểu hiện thực sự không vừa ý người, bây giờ nếu ta đến nơi này, liền cũng vừa hay dựa vào cùng mười hai tà thần giao thủ cơ hội, thế hai người các người bù đắp việc học, các người hiểu không?"

Thái Bạch tông chủ tự nhiên không có tâm tư cùng Phương Quý kéo việc nhà, hai tay phụ ở trên người, chậm rãi mở miệng nói.

"Đệ tử rõ ràng. . ."

Quách Thanh đầy mặt nước mắt, kích động lại lần nữa nằm rạp người hành lễ.

"Tông chủ muốn đánh nhau?"

Phương Quý nhưng là nghe được đầu óc mơ hồ, sau đó rất nhanh phản ứng lại, vung quyền kêu to: "Tông chủ uy vũ, đánh đâu thắng đó!"

"Ừm!"

Giữa không trung Thái Bạch tông chủ không cần phải nhiều lời nữa, vẻ mặt nhàn nhạt, quay đầu nhìn về phía mười hai tà thần.

Trong lòng thầm nghĩ: "Vẫn là Phương tiểu tử càng được người yêu thích chút. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 336: Quy Nguyên Bất Động Như Đại Phật

"Thái Bạch tông chủ, thật lớn tiếng tằm, thật là tự đại!"

Mà ở Thái Bạch tông chủ cùng chính mình đệ tử nói chuyện lúc, trong sân bầu không khí cũng đã trở nên quái lạ.

Bất kể là ai, đối mặt mười hai tà thần như vậy tồn tại thì đều tuyệt không dám khinh thường, đặc biệt là Thái Bạch tông chủ còn muốn một mình đối mặt mười hai tà thần nhân vật khủng bố như vậy, trong lòng phải nên là thấp thỏm bất an, áp lực như núi lúc, chính là lại nghiêm túc đối phó đều không quá đáng, ai có thể nghĩ tới hần hết lần này tới lần khác biểu hiện ung dung bình tĩnh, lại cố ý đem đệ tử kêu đi ra, hơn nữa muốn lấy mười hai tà thần làm thí dụ, cho chính mình đệ tử bù đắp việc học?

Liên ngay cả một ít quen biết Bắc Vực tiên môn chi chủ, vào lúc này đều không khỏi trong bóng tối lắc đầu: "Quá mức lão huynh, lần này Bắc Vực Tôn phủ thiếu niên thiên kiêu chiến, chính là nhà ngươi hai cái đồ đệ làm ra đến, có thể nói việc này một, toàn bộ Bắc Vực đều sẽ truyền tụng ngươi hai cái này đệ tử truyền kỳ sự tích, Bắc Vực tiểu bối, sợ là lại không có danh tiếng che lại hần hai người người, liên ngay cả ngươi Thái Bạch tông, cũng tất nhiên theo đại xuất danh đầu, ngươi lại nói bọn họ biểu hiện không tốt, cái kia phải là cỡ nào người kinh tài tuyệt diệu, mới có thể vào đến pháp nhãn của ngươi?"

Mà ở các đại Tiên môn lắc đầu than tiếc, cười khổ không thôi lúc, cái kia mười hai tà thần nhưng là tức giận ngút trời, người khác thấy bọn họ,

thậm chí là nghe được bọn họ danh tiếng, chỉ có sợ hãi khiếp đảm, ngồi ngủ bất an phần, bây giờ khó cho bọn họ mười hai người đồng thời xuất hiện, lại bị người xem thường, như là căn bản không đem bọn họ mười hai người để ở trong mắt. . .

"Ha ha ha. . . Thú vị!"

"Ha ha ha. . . Quả thật là phi thường thú vị. . ."

Trải qua lúc đầu trầm mặc sau khi, rất nhanh liền có vô tận tiếng cười quái dị vang lên, từ bốn phương tám hướng mà đến, ẩn chứa các loại quỷ dị khó phòng lực lượng, mười hai tà thần như là phần nộ, vừa giống như là cảm thấy buồn cười, âm thanh quái lạ, lộ ra các loại âm thầm thâm thâm ý: "Người đều nói nước Sở cái kia hai cái sư huynh đệ, một cái kiêu căng cuồng ngạo, một cái thận trọng nội liễm, bây giờ nhìn sợ là không chắc yêu. . ."

"Là đây, bất quá cũng khó trách, kiêu căng cuồng ngạo cái kia đã bị quỷ mê tâm hồn, thành phế nhân rồi, cái này còn lại chẳng phải là phải đem sư huynh đệ hai cái tính tình đều cầm lấy đến? Chỉ là nhất định phải chứa như thế kiêu ngạo, liền không sợ trước mặt mọi người làm mất xấu sao?"

"Ngược lại giao thủ sau khi đều là chết, làm mất xấu chết cùng đẹp đẽ chết đều cái gì khác nhau, ngược lại vạn vật đều không rồi. . ."

"Ai , nhưng đáng tiếc, đến chính là sư huynh, nếu có thể cùng vị sư đệ kia giao thủ, mới có thể làm cho chúng ta nhắc lên điềm hứng thú đến đây. . ."

". . ."

". . ."

Các loại chê cười, cười cợt tiếng tức giận mǎng vang lên, âm thanh chột cao chột thấp, đột nhiên cường đột nhiên yếu, cái này mười hai tà thần tựa hồ không nóng lòng ra tay, chỉ là người một lời ta một câu châm chọc Thái Bạch tông chủ, người bên ngoài nghe bọn họ, tâm tình cũng theo đột nhiên mừng đột nhiên giận, trong lúc vô tình, lại cảm thấy trong lòng phiền muộn, đột nhiên có người giật mình tỉnh lại, vội vàng thu lại tâm thần không đi nghe bọn họ, nhưng như vậy nhắc lên phòng, cái kia âm thanh trái lại trở nên càng quái lạ, lại như là không ngăn được cũng tựa như, nhắm người trong đầu xuyên!

Cho đến lúc này, mới có người phản ứng lại: "Cái này mười hai con quái vật đã ra tay rồi!"

Nhìn chăm chú nhìn lại, chỉ thấy cái kia mười hai tà thần, vẫn cứ trái một cái phải một cái, thậm chí đều không có toàn bộ hiện thân, có người đang ở giữa không trung, lại còn có người trốn ở trong đám người, nhưng theo bọn họ tiếng nói càng truyền càng vang lên, dĩ nhiên trên không trung hình thành rồi đạo đạo ma niệm, những kia ma niệm hoặc là hóa thành tinh quái, hoặc là hóa thành cự mǎng, vắt ngang hư không, lác lác trái phải, vừa lúc đem Thái Bạch tông chủ vây quanh ở trung ương.

Cái này một chốc, nhất thời không nhịn được có người lo lắng: "Chúng ta chỉ là bàng quan, liền chịu đến áp lực lớn như vậy, cái kia bị mười hai tà thần nhốt lại Thái Bạch tông chủ, chịu đựng áp lực lại nên lớn bao nhiêu? Cái này mười hai tà thần, quả không hổ là Tôn phủ khó dây dưa nhất sát thủ!"

Cho tới nay, Tôn phủ, hoặc nói những thứ này tự xưng Thần tộc hậu duệ người, vẫn luôn có cung dưỡng quý thần thói quen, mà ở 1,500 năm trước Đế Tôn làm chủ Bắc Vực lúc, tám trăm quý thần giúp đỡ, càng là trở thành Tôn phủ vẫn truyền lưu truyền thuyết.

Tôn phủ người tôn kính quý thần, nhưng cũng vẫn trong bóng tối mơ ước sức mạnh của quý thần, vẫn tham nghiên bọn họ thần thông, vì thế, bọn họ đúng là luyện ra không ít quái lạ quái vật đến, tựa như cùng cái này mười hai tà thần, kỳ thực chính là bọn họ đánh cắp quý thần lực lượng mà tạo nên!

Đối với Bắc Vực mười chín châu Tôn phủ tới nói, cung phụng quý thần không giống, đối với quý thần lực lượng tìm hiểu cũng không giống, có chút Tôn phủ cung dưỡng quý thần, tính khí táo bạo, một khi phát hiện Tôn phủ trong bóng tối mơ ước bọn họ lực lượng, lập tức nổi trận lôi đình, đem tất cả có quan hệ người đều cho nuốt, như vậy Tôn phủ, tự nhiên không cách nào đạt được cái gì thành tựu, nhưng An Châu Tôn phủ không giống, cung dưỡng tứ đại quý thần, có tính khí ôn hòa, có chỉ tham huyết thực, đúng là dễ dàng đối phó, bởi vậy An Châu Tôn phủ, cũng là các đại Tôn phủ trong, đối với sức mạnh của quý thần tham nghiên có hiệu quả nhất!

Mười hai tà thần, chính là Tôn phủ không biết lãng phí bao nhiêu Tôn phủ huyết mạch bên trong thiên kiêu mới dẫn sinh ra kết quả, bọn họ cùng nói là nhân loại Tu hành giả, chẳng bằng nói là nửa người nửa quý, một thân bản lãnh, cũng một nửa là tu ra đến, một nửa là luyện ra, bất quá, hiển nhiên An Châu Tôn phủ cũng thành công, mười hai tà thần sau khi luyện thành, tuy là Kim Đan, nhưng chỗ cổ quái, lại thắng tại Kim Đan.

Bình thường bọn họ trong bóng tối cất bước, không biết thế Tôn phủ xử lý bao nhiêu phiền phức, ở An Châu trong giới tu hành, cũng rất có ác danh, người người sợ hãi thủ đoạn của bọn họ, trong bóng tối trò chuyện, lẫn nhau cảnh cáo, lâu dần, lúc này mới truyền ra mười hai tà thần tên. . .

Bất quá, tuy rằng mười hai tà thần tên vang dội, nhưng dù sao gặp qua bọn họ người xuất thủ còn thiếu, bây giờ nhìn thấy bọn họ mười hai người mặt đều không có lộ đến, liền bỗng nhiên xúc động loại này quái lạ công

tập, nhất thời không biết đã kinh động bao nhiêu người, mặt lộ vẻ kinh ngạc hỏi thăm.

Mà những kia biết được mười hai tà thần thủ đoạn, vào lúc này liền không khỏi gượng cười, nói: "Cái này chính là tà thần quỷ âm, đã từng có Thanh Dương tà thần, đi tới Tiêu quốc, dựa vào bực này bản lãnh, ở một phương có Nguyên Anh trưởng lão tọa trấn tiên môn bên trên, hàng đêm lên vào phía sau núi gào khóc, liền khóc ba ngày, cuối cùng làm cho phía kia tiên môn đệ tử, người người đạo tâm tan vỡ, điên cuồng giết chóc, đôi phương đòn công kích này, cuối cùng giết một cái máu chảy thành sông, cái kia Thanh Dương tà thần, cũng giống như là một người diệt một phương đại Tiên môn, thanh danh lớn lan truyền. . ."

"Mà máu chốt nhất chính là, cái kia Thanh Dương tà thần, lúc trước cũng chỉ là một người a, bây giờ lại là mười hai tà thần đồng thời vận dụng bực này quỷ quyết bản lãnh, vị kia Thái Bạch tông chủ, chính là một thân bản lãnh lại mạnh, thì lại làm sao có thể chống đối bọn họ mười hai người?"

". . ."

". . ."

Các loại nghe đồn cùng nghị luận bên trong, không biết bao nhiêu tu sĩ, trái tim càng lo lắng, thấp thỏm nhìn về phía Thái Bạch tông chủ.

Bắc Vực các đại Tiên môn, không biết gióng lên bao lớn dũng khí, mới có can đảm tập hợp lại cùng nhau, trước đến thăm dò một thoáng Tôn phủ giới hạn, nếu sơ khai nhà tranh trận chiến đầu tiên, liền thẳng thắn dứt khoát thua, vậy sau này còn có ai có thể lại nhô lên can đảm này?

Bất quá trong lòng nghĩ, vừa nhìn phía dưới, lại nhất thời cảm thấy có chút bất ngờ.

Chỉ thấy lúc này Thái Bạch tông chủ, vẫn là hết sức bình tĩnh đứng ở giữa không trung, ánh mắt buông xuống, không có nửa phần động tác, dường như là không có nhận ra được mười hai tà thần thể tiến công đã lên giống như, trái lại ở người lo lắng tới cực điểm lúc, hần bỗng nhiên chậm rãi mở miệng, hướng phía dưới nói: "Tiểu đồ Quách Thanh, ta để ngươi sư đệ thay thế truyền cho ngươi Quy Nguyên Bất Diệt Thức, ngươi có thể đã tu luyện thành công?"

Phía dưới Quách Thanh, chính vì Tôn phủ lo lắng, bỗng nhiên nghe lời này, nhất thời vô cùng sốt sắng, vội vàng lắc đầu nói: "Đệ tử ngu dốt, thần thức từ lâu tu thành, chỉ là muốn tìm hiểu quy nguyên bí mật, nhưng thủy chung cảm giác còn có một đạo ngưỡng cửa, nhìn sư tôn trách phạt. . ."

"Ta sẽ không trách phạt ngươi!"

Giữa không trung Thái Bạch tông chủ tiếng nói xa xa truyền xuống rồi, như là trong suốt tiếng sấm mơ hồ nổ vang: "Cho nên ta để ngươi sư đệ mang đến Quy Nguyên Bất Diệt Thức truyền cho ngươi, chính là biết ngươi mười năm này bên trong chịu không ít khổ đầu, đạo tâm có lẽ là sẽ chịu ảnh hưởng, tu luyện Quy Nguyên Bất Diệt Thức, có lẽ đối với ngươi có lợi, nhưng trước ta lấy vân trực xem ngươi, liền biết ngươi chưa hiểu thấu đáo này pháp, nếu không thì, ngươi đạo tâm kiên ổn, không bị xúc động, cái kia họ Bạch Thiên thiếu niên, đừng nói ba chương, coi như là ba mươi chương, lại há có thể làm sao được ngươi?"

Vừa nói chuyện, hần tay áo lớn nhẹ nhàng phát một cái, nhàn nhạt nói: "Hiện tại, ta vì ngươi biểu diễn bất diệt thức chân nghĩa, ngươi hãy coi trọng!"

Quách Thanh trái tim kích động, chính muốn nói chuyện thì liền thấy giữa không trung Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ, bỗng nhiên khoanh chân ngồi xuống, hai đạo tay áo lớn cùng trường bào, nhẹ nhàng buông

xuống tại bên người, lúc này, chỉ thấy được chu vi mười hai tà thần càng thêm ra sức thôi thúc tà thần quỷ âm, lúc đầu bọn họ không có mười hai người tất cả đều ra tay, nhưng bây giờ thấy Thái Bạch tông chủ trước sau bất động, liền càng ngày càng nhiều gia nhập vào.

Các loại thê thảm thanh âm cổ quái vang lên, giữa không trung quần ma loạn vũ, tất cả đều nhào về phía Thái Bạch tông chủ. . .

Mà lúc này Thái Bạch tông chủ, xếp bằng ở giữa không trung, tay nắm pháp ấn, quanh thân linh tức vận chuyển, Quy Nguyên Bất Diệt Thức thôi thúc, chu vi lại tạo nên tầng tầng đạo uẩn, cái kia mạnh mẽ vô biên thần thức hơi di động, lại ở hần quanh người hình thành rồi một tầng thần quang, mơ hồ hóa thành một cái cực lớn hư tượng, bao phủ ở hần trên đỉnh đầu, như là một tôn đại phật, ngồi ngay ngắn hư không bất động.

Mà cái kia mười hai tà thần thôi thúc tà thần quỷ âm, càng thê thảm, hóa thành các loại yêu ma tinh quái, hướng về ở giữa Thái Bạch tông chủ vô giết, có thể Thái Bạch tông chủ như là căn bản không để ý tới bọn họ, tất cả tinh quái ở tấn công đến cái kia thần quang hư tượng sau khi, liền không tự chủ được tan rã, bay xuống, chỉ để lại nhiều tiếng thê thảm tiếng kêu, như là sương tuyết gặp phải kiêu dương, toàn không nửa điểm sức chống cự!

"Tâm thần bất động như đại phật, không một hạt bụi thần quang lụi tà niệm. . ."

Xa xa đám kia Bắc Vực tiên môn trong lúc đó, Cổ Thông lão Đan sư thấy được tình cảnh này, đã nhẫn không ngừng gật đầu than thở: "Thái Bạch tông hai vị này sư huynh đệ, quả thật là từ Đông Thổ học được ghê gớm bản lãnh a, lão phu một tiếng duyệt vô số người, nhưng chưa từng thấy có người đem thần thức tu luyện tinh thuần như thế, chỉ là quái tai, bực này dạng thiên kiêu tiểu bối, làm sao cam tâm ở nước Sở ỏ ba trăm năm?"

"..."

"..."

"Khá lắm Thái Bạch tông chủ, nhìn dáng dấp vẫn đúng là đến động diêm thật, mới có thể lấy tính mạng của hã. . ."

Cũng ở xung quanh mọi người, đều bị Thái Bạch tông chủ lấy Quy Nguyên Bất Diệt Thức, dễ dàng chặn lại tà thần quỷ âm lúc, cái kia mười hai tà thần cũng phát hiện không đúng, chính mình triển khai thần thông, lại tổn thất toàn bộ không được đối phương may mắn, cái này chẳng phải là thành một chuyện cười?

Tiếng lạnh lùng nghiêm nghị trong, bỗng nhiên trong bóng tối tiếng vang một tiếng thê thảm hét lớn, rồi sau đó một vệt ánh sáng màu máu nhanh chóng đánh tới.

Cái kia huyết quang như mũi tên, lại là một con cả người nhuộm máu thỏ dáng dấp, tung ở trong không gian, nhe răng nhếch miệng, hung tàn lộ, tựa như đồng nhất đạo ánh kiếm màu đỏ ngòm cũng tựa như, thời khắc nguy cấp vọt tới Thái Bạch tông chủ trên đỉnh đầu, mạnh mẽ một đao bổ xuống!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 337: Thái Bạch Tông Chủ

"Không được, mười hai tà thần ra tay rồi. . ."

Ở cái kia mười hai tà thần vừa ra tay một chốc lát, nhất thời không biết bao nhiêu người tâm thần đều chăm chú tóm lên.

Bọn họ mới vừa mới trải qua một phen tâm thần lên xuống, chưa từng so với lo lắng Thái Bạch tông chủ tình cảnh, lại tới nhìn thấy hấn lấy mạnh mẽ thần thức đối kháng tà thần quỷ âm, hiển lộ hết thần thức mạnh mẽ, sau đó không đợi bọn hấn tâm tình tốt chuyển, liền lại nhìn thấy tà thần một trong quỷ dị mà khủng bố ra tay, mới thả xuống tâm nhất thời lại nâng lên, ánh mắt lom lom nhìn nhìn về phía vẫn ở giữa không trung ngòi ngay ngắn ở Thái Bạch tông chủ.

Cái khác tà thần quỷ âm vẫn còn tiếp tục, giữa không trung vẫn là quần ma loạn vũ, quần quanh Thái Bạch tông chủ không tha, mà Thái Bạch tông chủ, tự nhiên cũng chỉ có thể tiếp tục triển khai Quy Nguyên Bất Diệt Thức, đối kháng cái kia quỷ quyết tà thần quỷ âm, có thể cái kia một con đỏ như màu máu quỷ thổ cũng đã hung ác tàn bạo vọt tới đỉnh đầu của hấn bên trên, một đao chém đánh, ma khí uy nghiêm đáng sợ, giống như là muốn mạnh mẽ phá hấn bất động đạo tâm. . .

"Ai ya, con này thổ cùng ta biết không giống nhau lắm. . ."

Phía dưới Phương Quý đều có chút kinh ngạc, vừa thấy thổ, không hiểu có loại cảm giác thân thiết!

...

...

Mà vào lúc này, giữa không trung Thái Bạch tông chủ, dĩ nhiên nhận ra được tà thần Huyết Thỏ đột kích, lông mày không khỏi hơi nhíu lại, hẳn không có đứng dậy nghênh chiến, mà là bỗng nhiên trong lúc đó tay áo lớn vung lên, giữa không trung, nhất thời xuất hiện một cái cực lớn chưởng ấn, vàng rực rỡ toả ra ánh sáng chói lọi, như núi nhỏ cũng tựa như, đón tà thần Huyết Thỏ đẩy một cái, nhất thời đem hẳn đánh ở không trung lộn mấy cái lăn lộn .

"Hay lắm, điếm ấy quả thật đậm tay, trở lại mấy người hỗ trợ. . ."

Cái kia tà thần Huyết Thỏ cầm trong tay quái đao, lấy lại bình tĩnh, mới thay đổi sắc mặt, âm thanh kêu to lên, đồng thời thân hình chấn động, rung ra tầng tầng huyết khí, như áo toại cũng tựa như bao bọc ở quanh người của hẳn, lần thứ hai cầm đao, mạnh mẽ hướng về Thái Bạch tông chủ chém tới.

"Vèo vèo vèo. . ."

Mà theo hẳn cái kia một tiếng quát chói tai, giữa không trung, quả nhiên lại có mấy bóng người tấn công đến, chỉ thấy được một con dê xanh, cầm trong tay song kiếm, bên người toả ra một tầng thanh mông mông độc khí, giữa không trung bên trong đám mây bên trên nhảy đến nhảy lên, thời khắc nguy cấp đi tới Thái Bạch tông chủ trên đỉnh đầu, song kiếm sáng trong, như hai cái trường thương cũng tựa như góc bạc, thẳng tắp hướng về Thái Bạch tông chủ ngay ngực đâm lại đây.

Khác một sương bên trong, có vô cùng màu đen ma khí lẫn lộn, nhưng từ cái kia ma khí bên trong, hiện ra một con hai mắt trắng bạch, núi nhỏ

cũng tựa như chuột, trên người quần quít lấy từng vòng màu đen dây khóa, xa xa đánh ra, tầng tầng vòng nhiễu, quần về Thái Bạch tông chủ.

Lại xuống chút xem, bên trong đám người, một đạo bích quang lấp lóe, lại là một cái khắp toàn thân đốt màu xanh lân hỏa quái xà vọt lên, trên người lân bích từng mảnh từng mảnh bóc ra, lại hóa thành một thanh một thanh quý dị phi kiếm, đến loạch xoạch vượt qua hư không, từ xa nhìn lại, cũng như là một mảnh màu xanh lưới lớn, đón gió mà lớn dần, xa xa trải ra ra, sau đó hướng về Thái Bạch tông chủ phủ đầu bao phủ đi xuống.

Chỉ trong nháy mắt, liền có tới bốn vị tà thần vây công hướng về phía Thái Bạch tông chủ, mỗi một vị đều cho người một loại cảm giác cực kỳ khủng bố, rõ ràng là người, nhưng thoát nhìn lại càng như là yêu ma, mà bọn họ tu luyện được thủ đoạn, càng là đều lộ ra một cỗ tà kình, không có một cái như là bình thường, đương nhiên, tương ứng chính là, thủ đoạn của bọn họ, cũng không có một cái thoát nhìn như là dễ đối phó. . .

Mà đón bốn người này công tập, Thái Bạch tông chủ lại vẫn là ngồi ngay ngắn bất động, bên người thì lại có mấy đạo chưởng ấn bay lên, tại giữa không trung xoay quanh, khoảng khắc trong lúc đó, cách ở Thanh Dương tà thần song kiếm, đánh văng ra Ma Thủ tà thần dây khóa, đỡ Bích Mãng tà thần vẩy giáp, lại bức lui Huyết Thỏ tà thần quái đao, chưởng ấn tại không trung bay múa, càng nhất thời làm cho bốn đại Tà thần gần không được thân.

Người chung quanh nhìn cái này trận đại chiến, đã là tâm linh dao động, hoa mắt thần trì.

Mà càng nhiều người, nhưng là không nhìn được lo lắng lên, thoát nhìn Thái Bạch tông chủ đối kháng tà thần quý âm đồng thời, lại tiếp xuống bốn đại Tà thần tà binh, nhưng hẳn dù sao cũng chỉ là tạm thời bức lui kẻ địch mà thôi, lại không thể tổn thương đối thủ, mà cái khác là tà thần thì lại càng

liều mạng thôi thúc tà thần quỷ âm, giữa không trung tinh quái yêu ma càng nhiều, son hô hải khiêu giống như hương về hấn bao phủ lại đây.

"Không được, lẽ nào Thái Bạch tông chủ muốn xui?"

Có người phát hiện không ổn, trái tim đã là lo lắng không ngớt.

Lúc này Thái Bạch tông chủ, một bụi phòng thủ, tuy là miễn cưỡng bảo vệ, lại há có thể chống đỡ quá lâu?

Đúng là mười hai tà thần, càng chiến càng mãnh, hiển nhiên khí thế đã lên, cuộn cuộn ma khí, trải ra ở toàn bộ bầu trời. . .

"Vị này Thái Bạch tông chủ Đại La Từ Bi Thủ, vẫn là quá nội liễm, nếu bàn về phòng thủ, sợ là cao cấp nhất tuyệt học, nhưng không thể tổn thương đối thủ, chính là lớn nhất kẽ hở, mười hai tà thần càng chiến càng mãnh, Thái Bạch tông chủ chính là lại mạnh, có thể chịu đựng đến bao nhiêu?"

Nghĩ đến điểm này Bắc Vực tu sĩ, một trái tim lại chìm xuống dưới.

Coi như là phía dưới Ma vực bên trong chiến trường Quách Thanh sư tỷ, nhìn cái kia quen thuộc đến cực điểm Đại La Từ Bi Thủ, đáy mắt cũng lóe qua một vết vẻ ưu lo, trái tim một số trí nhớ bị câu lên, càng là rất nhanh liền bị một loại nào đó gần như tâm tình tuyệt vọng bao phủ. . .

"Quách Thanh tiểu nha đầu, ngươi là tất cả Thái Bạch tông chủ đệ tử bên trong, đến truyền vi sư Đại La Từ Bi Thủ sớm nhất một cái, nhưng ngươi vào Tôn phủ sau khi, lại rất nhanh bỏ này pháp tại một bên, vừa mới ta thấy ngươi cùng người khác giao thủ, triển khai Tiêu quốc kiếm đạo, Vân quốc Thần Tiêu quyết, Triệu quốc Thái Thanh tâm pháp, nước Tề Sương Tâm kiếm ý, duy độc không có triển khai Đại La Từ Bi Thủ, cái này là vì sao?"

Cũng là vào lúc này, đột nhiên Thái Bạch tông chủ một tiếng quát, đánh vỡ trong sân vắng lặng.

Người khác đều là trong lòng cả kinh, không nghĩ tới cái này Thái Bạch tông chủ, lại còn có tâm tình vào lúc này nói chuyện với đệ tử.

Mà Quách Thanh thì lại cũng là tâm thần chấn động, há miệng, lại nói không ra lời.

Đại La Từ Bi Thủ nàng đương nhiên tu luyện qua, cũng bỏ công sức khổ tu qua, nhưng là đi tới Tôn phủ sau khi, nhưng bởi vì thua ở Bạch Thiên Đạo Sinh dưới tay, dưới cơn nóng giận, cảm giác này pháp quá mức bảo thủ, bởi vậy bỏ quên này pháp, vẫn ở Tôn phủ trong Tàng kinh các sưu tầm cái khác uy lực càng mạnh mẽ hơn huyền pháp, cảm thấy cũng chỉ có những kia uy lực mạnh mẽ huyền pháp, mới có khả năng giúp mình lại lần nữa đánh bại Bạch Thiên Đạo Sinh.

Đây là nàng lúc trước trải qua thống khổ lựa chọn mới chọn lựa, chỉ là lúc này thì lại làm sao hướng về sư tôn giảng?

"Ta biết ngươi tâm ý!"

Nhưng cũng liền vào lúc này, Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên hơi mở hai mắt ra, tựa hồ hướng về phía dưới liếc mắt nhìn, lạnh nhạt nói: "Đại La Từ Bi Thủ có từ bi hai chữ, ra tay lúc liền muốn thần uẩn nội liễm, cùng ngươi thiếu niên tâm tính không phù hợp, từ cũng không cách nào phát huy ra ngươi một khang ngạo ý, chỉ là ngươi có nghĩ tới không, Đại La Từ Bi Thủ, chưa định chính là nhất định phải tâm niệm không giết, thần uẩn nội liễm. . ."

Quách Thanh sư tử nghe xong lời này, sắc mặt nhất thời cả kinh, đầy mặt không rõ.

Thái Bạch tông chủ vào lúc này, cũng là hai tay nhẹ nhàng khê nâng, quanh người nhất thời gió nổi mây vần, sát khí đột ngột sinh.

"Người phải hiểu được. . ."

Xuất hiện ở chưởng trước, hần nhẹ giọng hướng về Quách Thanh giải thích: "Lớn nhất từ bị, chính là siêu độ!"

Ở hần vừa nói chuyện, quanh thân khí cơ bỗng nhiên đại biến, trước đây hần một thân khí cơ, tường hòa, sâu dày, thương xót, tựa như đồng nhất ngọn núi lớn, chur tà xâm đến, ta từ bất động không lay, nhưng ở cái này một chốc, cái kia tường hòa khí uẩn trong, chợt nhiều chút sát ý, ẩn ở giữa không trung trong chưởng ẩn, cũng tại lúc này bỗng nhiên lực lượng tăng vọt, đồng thời nhiều hơn rất nhiều lệ khí. . .

"Oa nha nha, ăn ta một kiếm. . ."

Giữa không trung Thanh Dương tà thần, đang tự mạnh mẽ chạy tới, hai tay chèo ra đạo đạo quỷ khí sâm lâm lưu quang, chém thẳng hướng về phía Thái Bạch tông sau gáy, lại không ngờ bỗng nhiên bị một bàn tay lớn nắm tại trong tay, Thanh Dương tà thần nhất thời kinh hãi, lúc này hần gặp phải Đại La chưởng ẩn, đều chỉ là bị cái kia chưởng ẩn đẩy lui mà thôi, bị thương đều rất ít, bởi vậy trắng trợn không kiêng dè, nhưng lúc này, lại bị tóm lấy.

Phát hiện không ổn hần, lập tức liền muốn cực lực giãy dụa, xa xa chạy trốn, chợt cảm giác cái kia một bàn tay lớn bỗng nhiên nắm chặt, không cách nào hình dung sức mạnh kinh khủng từ bốn phương tám hướng truyền đến, hần chỉ kịp một tiếng hét thảm, liền đã không chịu được nữa lực lượng này, bị nắm cả người bộ xương tận nát, thất khiếu phun ra máu đến, hai đạo Thanh Dương giác kiếm, cũng bị nắm đến đỏ nát, phản đâm vào trong thân thể của hần.

"Phốc. . ."

Ở bàn tay kia mở ra lúc, Thanh Dương tà thần thân thể đã vỡ thành một bãi thịt bằm, thẳng tắp rơi rụng, vãi rách túi giống như té xuống đất.

"Thanh Dương quân. . ."

Chu vi mấy vị tà thần thấy thế, nhất thời kinh hãi, người người trái tim nôn nóng, lại cảm nhận được một loại xuất phát từ nội tâm khủng bố, liều mạng vung múa các loại tà binh hướng về Thái Bạch tông chủ đánh tới, đồng thời thân hình lại vội vã lùi về sau, không dám ở nơi này lúc tới gần người kia.

Nhưng lại không nghĩ rằng, Thái Bạch tông chủ một cái bóp chết Thanh Dương tà thần, mi tâm bên trong liền phát lên một vệt lệ sắc, Đại La chuông ấn, cũng tại lúc này đại biến, một bàn tay trở nên khô gầy, năm ngón tay sắc bén như đao kiếm, bỗng nhiên chộp về phía trước, Bích Lân Mãng tà thần vội vã chạy trốn, lại bị cái kia quái tay nắm lấy, thân thể nhất thời bị đâm xuyên, kể cả thân hồn cắt thành mấy đoạn, vô tận máu đen từ trời rơi xuống. . .

Ma Thủ vừa thấy không ổn, lập tức từ trên trời vội vã rơi rụng, muốn tiến vào mặt đất bên trong đi, nhưng miễn cưỡng rơi xuống đất, liền cảm thấy trên đỉnh đầu như trời sập giống như kinh phong tập cuốn, ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một bàn tay lớn vội vã chụp rơi đi xuống, cái kia Ma Thủ khẩn cấp chạy trốn, cũng đã không kịp, bị bàn tay to kia trực tiếp ấn rơi xuống ở trên mặt đất, bàn tay lớn lấy ra lúc, trên mặt đất liền xuất hiện một cái dấu bàn tay rành rành hố sâu, mà Ma Thủ đã bị vỗ vào đáy hố, chỉ còn một miếng da, tất cả huyết nhục đều từ trong thân thể bị chụp đến bốn phía phun mạnh. . .

Thảm nhất là con kia Huyết Thỏ, người khác chuẩn bị muốn chạy trốn thì nó chính cầm trong tay quái đao chuẩn bị chém Thái Bạch tông chủ một đao, chẳng phải liệu chính mình cái này một đao còn không chém ra đi, chợt thấy mặt khác ba đồng bạn đã chết vô cùng thảm, nhất thời ngây ngốc đứng ở tại chỗ, giật giật mũi.

Thái Bạch tông chủ quay đầu hướng về hán nhìn lại, mặt không hề cảm xúc.

Huyết Thỏ tà thần lúc này mới phản ứng lại, "Gào" một tiếng kêu, tiếp tục bất chấp, hai tay cầm đao về phía trước chém lại đây.

Nhưng Thái Bạch tông chủ bấm tay khê gậy, một vệt thân quang đánh ra, cái kia Huyết Thỏ tà thần đầu nhất thời không còn, chỉ còn một bộ không đầu thi thể, hai tay cầm đao, vẫn nâng qua đỉnh đầu, xa xa lắc lắc mấy lần, cuối cùng không chặt xuống đến, từ giữa không trung rơi xuống.

Phía dưới Phương Quý đều không nhìn nổi, bung mắt than thở: "Ai nha, đối với thỏ đừng như vậy tàn nhẫn mà. . ."

. . .

. . .

Mà chợt thấy đến Thái Bạch tông chủ đại phát thần uy, khoảng khắc trong lúc đó, chém liên tục bốn đại Tà thần, chu vi hư không vắng vẻ, đã là hoàn toàn yên tĩnh, tất cả Bắc Vực tu sĩ đều ngu si ngốc nhìn giữa không trung vị kia sát thần, như là choáng váng giống như, con mắt cũng không biết nháy.

"Lớn nhất từ bi là siêu độ?"

Mà phía dưới Quách Thanh, nhưng là nhìn ra thấy tâm thần kinh ngạc, như là bỗng nhiên rõ ràng cái gì, đầy mặt rung rung, dịu dàng lạy xuống.

"Lớn mật Thái Bạch tông chủ, dám đả thương ta đồng liêu. . ."

"Khá lắm nham hiểm người, nguy trang đến mức trung thực, ra tay lại như vậy tàn nhẫn. . ."

"Nếu không đem hấn thân thể phá huỷ, thân hồn dày vò trăm năm, làm sao có thể tiêu đến ta trong lòng con giận này. . ."

". . ."

". . ."

Mà theo Thái Bạch tông chủ thẳng thắn dứt khoát đánh chết bốn đại Tà thần, chu vi tà thần quỷ âm, cũng đột nhiên biến mất không còn tăm tích, như là mặt khác những kia trốn trong bóng tối triển khai tà thần quỷ âm tám đại Tà thần, đều bị tình cảnh này bị dọa cho phát sợ, nhưng ngay sau đó, nhưng là bọn họ vô cùng phẫn nộ, sát ý uy nghiêm đáng sợ, một cái tiếp theo một cái nhảy đến giữa không trung, đem Thái Bạch tông chủ vây quanh ở trung ương.

Thật là nhiều người đều vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy cái này mười hai tà thần hình dáng, chỉ thấy ngoại trừ cái kia đã chết đi bốn đại Tà thần ở ngoài, còn lại tám đại Tà thần, lại đều đã hiện thân, có cả người kim quang, lông chim xán lạn Kim Dậu tà thần, cũng có một thân bạch hào, thân thể như núi, quanh người đi theo hơn trăm chỉ Thành Quỷ Bạch Hồ tà thần, càng có đầu đội tử quan, chân thân giấu ở mây mù trong Long Quần tà thần.

Tám đại Tà thần, đều vây quanh ở Thái Bạch tông chủ bên người, lên cơn giận dữ, sát khí uy nghiêm đáng sợ, hơn nữa đến lúc này, lại không

người xem thường Thái Bạch tông chủ, mỗi một vị tà thần, đều điều động một thân khí cơ, tà ý cuộn cuộn, tập trung Thái Bạch tông chủ. . .

Thấy được tình cảnh này, đã không biết có bao nhiêu người, hít vào một ngụm khí lạnh!

"Tám đại Tà thần, rốt cục phải chăm chỉ ứng chiến sao?"

Tất cả mọi người trong lòng đều là ý tưởng giống nhau, vừa nãy Thái Bạch tông chủ sở dĩ có thể ung dung đánh chết bốn đại Tà thần, đó là bởi vì hắn xuất kỳ bất ý, bỗng nhiên biến ảo thần thông, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, mới đưa không hề phòng bị bốn đại Tà thần từng cái đánh chết!

Nhưng bây giờ, tám đại Tà thần đồng thời hiện thân, toàn bộ tinh thần phòng bị, lại nghĩ xuất kỳ bất ý giết người, đã không thể.

Có thể làm được, liền chỉ có đao thật thương thật, cùng bọn họ tám người chính diện chống đỡ. . .

Nhưng lấy một địch tám, chính diện chống đỡ, Kim Đan trong gương, lại có ai sẽ là cái này hung danh ở bên ngoài tám đại Tà thần đối thủ?

Đặc biệt là, mười hai tà thần trong, hung danh nhất thắng Tử Quan Long Quân, Bạch Hổ tà thần, Hôi Đính Viên tà thần mấy cái, tuy là đều là tà thần, nhưng ở Tôn phủ trong mắt, bọn họ lại cùng với những cái khác tà thần không phải một cảnh giới, chính là là chân chính hung thần, vừa nãy bọn họ đều vẫn không có ra tay, nhưng bây giờ lại đồng thời cùng với những cái khác tà thần cùng nhau hiện thân, cũng sát khí lẫm lẫm dự định vây công. . .

. . .

. . .

"Phương Quý tiểu tử. . ."

Mà ở tất cả mọi người đều bị ám đại Tà thần kinh động, không dám thờ mạnh một cái thời điểm, bị vây vào giữa Thái Bạch tông chủ, lại là chậm rãi mở mắt ra, chậm rãi đứng dậy, tiện tay quét một cái bụi đất trên người, sau đó thấp giọng kêu một câu.

Từ đầu tới đuôi, hẳn đều không có xem ám đại Tà thần một chút, như là chút nào không có cảm thụ đến bọn họ sát khí.

"Ai, ở đây. . ."

Mà phía dưới Phương Quý, đang có chút đau lòng vừa nãy con thỏ kia, chợt nghe tông chủ hô hoán, vội vàng đáp ứng một tiếng.

Thái Bạch tông chủ cúi đầu liếc mắt nhìn hẳn, mặt hiện nổi lên ý cười nhàn nhạt, sau đó hẳn nhẹ nhàng nâng tay, Phương Quý eo túi trong mắt, một trận rung động, chợt có một tia ô quang bay ra, thẳng hướng giữa không trung, rơi vào Thái Bạch tông chủ trong tay, chính là Hắc Thạch kiếm.

Thái Bạch tông chủ một tay cầm kiếm, một cái tay khác đặt ở sau lưng, khẽ cười một tiếng, nói: "Hiện tại ta đến dạy ngươi dùng Thái Bạch Cửu Kiếm!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 338: Cửu Kiếm Chân Ý

"Dạy ta dùng Thái Bạch Cửu Kiếm?"

Phía dưới Phương Quý vừa nghe Thái Bạch tông chủ lời nói đều bối rối:
"Nên ta dạy cho người dùng mới đúng a?"

Mà ở khác một sương, Thái Bạch tông chủ một câu nói này nhất thời như là đâm tổ ong vò vẽ, tám đại Tà thần tất cả đều phần nộ dị thường, vừa nãy Thái Bạch tông chủ bắt tội, dựa vào cùng bọn họ giao thủ dạy đồ đệ cũng là thôi, dù sao đương thời bọn họ cũng không lọt mắt Thái Bạch tông chủ, song phương lẫn nhau xem thường, vậy người thích làm sao sai làm sao sai, nhưng hôm nay, chúng ta cũng đã chăm chú lên rồi, tám người đồng thời hiện thân cùng người đầu pháp, người lại còn muốn vào lúc này bãi lầy ra một bộ không đem chúng ta để ở trong mắt dạy đồ đệ đáng đáp, cái kia chẳng phải là quá càn rỡ?

"Người muốn dạy đồ đệ, lão phu kia trước hết đến lĩnh giáo một cái người kiếm đạo. . ."

Người đầu tiên xuất thủ chính là Tử Quan Long Vương, hấn một tiếng kêu to, chu vi bỗng nhiên khói tím bốc lên, thời khắc nguy cấp liền do một tia khói tím tràn ngập lên, hóa thành một đoàn khói tím, lại hướng về chu vi chấn động, hóa thành một mảnh khói tím, trong thời gian ngắn liền bao phủ phạm vi mấy trăm trượng bên trong phạm vi, khói tím bao phủ khu vực bên trong, bóng người đã nhìn không rõ ràng, chỉ có thể nhìn thấy một con rồng lớn bỗng nhiên gió lốc mà lên, đang ở giữa không trung xoay quanh, rồi sau

đó mở ra miệng lớn, một đạo long diễm phụt lên mà ra, thẳng hướng Thái Bạch tông chủ phủ đầu nghiêng rơi xuống.

Trình độ nào đó trên mà nói, nước Sở Thái Bạch tông chủ đôi kia sư huynh đệ, ở bọn họ trong cái vòng này tiếng tăm vẫn là rất lớn, đặc biệt là vị sư đệ kia Thái Bạch Cửu Kiếm, mỗi một cái từng trải qua người đều nói rất mạnh, nhưng cụ thể mạnh bao nhiêu, lại nói không rõ ràng, vì lẽ đó tám đại Tà thần lúc này dù cho phần nộ, trong lòng cũng thực tại không dám khinh thường Thái Bạch tông chủ, đồng thời trong lòng cũng không khỏi hơi nghi hoặc một chút, cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm là sư đệ, cái này làm sư huynh lại muốn lấy Thái Bạch Cửu Kiếm ngăn địch, hẳn có thể phát huy ra mấy phần uy lực đến?

"Phương Quý sư điệt ngươi nghe. . ."

Mà Thái Bạch tông chủ, ở Tử Quan Long Vương nổ lên ra tay một chốc, lại vẫn có vẻ vô cùng thong dong, thân hình đi khắp, trở tay cầm kiếm, không có nóng lòng ra tay, đúng là dị thường trầm ổn đã mở miệng, tiếng nói xa xa truyền xuống rồi: "Mạc sư đệ Thái Bạch Cửu Kiếm, đi chính là Tâm kiếm một mạch, tu kiếm trước tiên tu tâm, lòng dạ cao bao nhiêu, kiếm ý liền mạnh bao nhiêu, ta trước lấy vân trực xem ngươi cùng người đấu pháp, cũng phát hiện ngươi ở Tôn phủ cái này thời gian hơn một năm không có đến không, tâm cảnh được đến rèn luyện, cũng coi như là mài giữa đạo tâm, tăng lên một cảnh. . ."

"Vèo" "Vèo" "Vèo "

Ở hẳn nói lời nói này trong lúc, ngoại trừ Tử Quan Long Vương ở ngoài, Bạch Hồ tà thần, Kim Dậu tà thần mấy người cũng đều đã ra tay, Bạch Hồ tà thần hồ khu run lên, bên người đi theo hẳn hơn trăm đạo ma cạp vô liên đều không tiếng động gào thét, thẳng hướng Thái Bạch tông chủ nhào tới, vây đuổi chặn đường, mà Kim Dậu tà thần nhưng là nha nha một gọi, cả

người lông chim đều nhấp nhoáng vàng rực rỡ ánh sáng, tia sáng kia lại còn như thực chất, mỗi một vệt kim quang, cũng giống như là một đạo kim châm, phô trời tùy ý, xuyên thấu dày đặc khói tím, thẳng hướng Thái Bạch tông chủ bay tới.

Hết lần này tới lần khác ở cái này vô tận hung hãn đến cực điểm thế tiến công bên trong, Thái Bạch tông chủ thân hình đi khắp cực nhanh, lại tránh thoát một đạo lại một đạo hung hiểm đến cực điểm công tập, ở trong quá trình này, hết lần này tới lần khác tiếng nói lại vô cùng vững vàng, còn đang ở hướng về Phương Quý giảng giải: "Chỉ tiếc, tuy là tâm cảnh được đến tầng lên, ngươi lại vẫn là không hiểu phải dùng tâm, cũng sẽ không hiểu được sử dụng kiếm, tuy rằng ngươi trùng hợp đánh bại cái này một đám Tôn phủ thiên kiêu, vậy cũng chỉ là núi hoang hoang dã trong thôn xưng bá vương mà thôi, nếu là đến Đông Thổ, tất nhiên sẽ bị người một cái liền cho bóp chết. . ."

Phía dưới Phương Quý thấy tông chủ thân hình đi khắp, ở tám đại Tà thần vây công phía dưới thông dong tiêu sái, đang muốn cao giọng kêu một tiếng tốt, không nghĩ tới tông chủ lại còn nói chính mình kiếm đạo tu luyện không được, trong lòng nhất thời có chút không vui, cái kia một tiếng tốt, không kêu!

Cũng may Thái Bạch tông chủ vào lúc này, bỗng đã chuyển đề tài, than thở: "Bất quá cái này cũng không trách ngươi được, chủ yếu là Mạc sư đệ sẽ không dạy đồ đệ, hấn quá thông minh, vì lẽ đó cảm thấy cái này chuyện trên đời đều vô cùng đơn giản, hấn mình bình thường một điểm tức ngộ, vì lẽ đó hấn cũng cảm thấy chỉ cần cho ngươi đốt một điểm, ngươi liền sẽ đạt tới giống như hấn lĩnh ngộ, này sự kiện lại là làm người khác khó chịu, ngươi tâm cảnh đến, kiếm đạo lại chưa lĩnh ngộ thông suốt, liền là bởi vì hấn đem quan khiếu dạy cho ngươi, nhưng không có đem trụ cột nhất dạy cho ngươi. . ."

Ầm ầm ầm. . .

Ở Thái Bạch tông chủ êm tai nói, dạy đồ đệ thì tám đại Tà thần dĩ nhiên càng phần nộ, trước sau người xuất thủ càng ngày càng nhiều, Tống Vĩ Mã tà thần chạy chồm mà đến, tiếng chân như lôi, mà càng chạy càng cuồng mãnh, tiếng sấm cũng càng là rung động, tới cuối cùng thì tựa như liên tiếp thiên lôi do đó hàng, rung động hư không, làm cho trăm trượng bên trong, tất cả hư không đều vạn vạn biến hóa, rung động không ngớt.

Quái Mâu Nguu tà thần bay đến giữa không trung, cúi đầu nhìn đến, hai mắt như chuông đồng, bỗng nhiên nghiêng ra hai đạo yêu màu lam thần quang, chỗ đi qua, hư không liên tiếp đóng băng, một vòng một vòng, rất nhanh liền đem Thái Bạch tông chủ làm cho trái phải đều là yêu băng, như bị lao tù bao phủ.

Mà tới cuối cùng, nhưng là cái kia vẫn ẩn núp tại trong bóng tối Hôi Đỉnh Thần Viên, đột nhiên một tiếng gào thét, nhảy đem đi ra, thân hình khổng lồ, trong tay lại cầm vào một khối cực lớn núi đá, tiếng kêu kì quái bên trong, chặt chẽ vững vàng đập về phía Thái Bạch tông chủ, mà cái kia quái thạch vừa ra tay, lại càng lúc càng lớn, tới cuối cùng, đã như là một ngọn núi lớn, ầm ầm đánh rơi xuống, nương người trốn cũng không có cách nào trốn. . .

. . .

. . .

Tám đại Tà thần toàn lực ra tay, quả nhiên không giống người thường, chỉ là một tức trong lúc đó, liền đã hoàn toàn đem Thái Bạch tông chủ thân pháp đóng kín, hơn nữa các loại tà đạo thủ đoạn cùng xuất hiện, dĩ nhiên đem hấn áp sát góc chết, đối với Thái Bạch tông chủ tới nói, thời khắc này, chỉ cảm thấy chu vi trời đất quay cuồng, bốn phía đều địch, trên đỉnh đầu

kình phong âm âm, liền như là trời sụp xuống, coi như muốn chạy trốn, cũng không biết trốn tới đâu!

"Cẩn thận. . ."

Tới thời khắc này, coi như mới vừa trong lòng còn có chút bất mãn ý Phương Quý, cũng không nhìn được kêu một tiếng.

"Ha ha. . ."

Nhưng không nghĩ tới, nhìn như bị vây ở tuyệt cảnh Thái Bạch tông chủ, vào lúc này, chợt phát ra một tiếng sang sảng cười to, rồi sau đó chỉ thấy khói tím bên trong hấn, lờ mờ vung kiếm, thẳng tắp hướng thiên, như là dựng lên một đạo thông thiên thần trụ. . .

Động tác của hấn nhìn không rõ ràng, nhưng hấn tiếng nói lại rõ ràng truyền ra: "Sao rủ mặt trời lặn thiên địa trầm, một kiếm ở tay còn lại ba thước!"

"Âm âm. . ."

Khói tím tràn ngập bên trong đất trời, bỗng nhiên một đạo kiếm quang chói mắt sáng lên, xé rách tầng tầng khói tím, để mỗi người đều nhìn cái rõ ràng, chỉ thấy được bị vây ở tuyệt cảnh, không thể trốn đi đâu được, muốn tránh cũng không được Thái Bạch tông chủ, vào lúc này thành linh Hắc Thạch kiếm dựng đứng, chống đỡ ở bên trong đất trời, cái kia một luồng ánh kiếm liền thông trời đất, miễn cưỡng chặn lại cái kia từ trên trời giáng xuống núi lớn, trên thân kiếm, kiếm ý khuấy động, giống như mây bay, một vòng một vòng hướng ra phía ngoài khuếch tán ra, liền đem những cái khác tà thần công tập, cũng tất cả miễn cưỡng bức lui.

Tình cảnh này, cho trong sân tất cả mọi người đều lưu lại ấn tượng sâu sắc.

Đặc biệt là phía dưới trợn to hai mắt Phương Quý, hấn nhìn một kiếm này, bỗng nhiên cảm giác như là trời đất sụp đổ lúc, Thái Bạch tông chủ một kiếm chống đỡ trời, khí thế như cầu vồng, liền trời sụp xuống, đón ánh kiếm này, liền cũng đình chỉ sụp đổ, không hạ xuống được.

"Cái này chính là Thái Bạch Cửu Kiếm kiếm thứ tư!"

Mà ở một mảnh tu sĩ hoa mắt thần trí thần phục trong, Thái Bạch tông chủ tiếng nói xa xa truyền xuống rồi, vẫn là ở thật lòng hướng về Phương Quý giảng bài: "Kiếm này chú ý tâm không loạn, ý không thay đổi, tuy là trời đất sụp đổ, tuy là sao rủ mặt trời lặn, tuy là càn khôn cũng bị vây, có ta ba thước thanh phong ở tay, như vậy coi như là trời sụp xuống lúc, cũng phải lưu lại ba thước không gian, rơi xuống không chân thật!"

Vừa nói chuyện, Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên thu kiếm, dựa vào cái này ba thước không gian, thân hình giao thủ trong lúc đó, từ cái kia thiên địa tuyệt vực trong lúc đó trốn thoát, một thân áo bào đều bị chu vi cuồng phong cuốn lên, mà hấn thì lại cúi đầu nhìn về phía Phương Quý, thật lòng giải thích: "Bởi vì cái này ba thước, chính là giới hạn, có kiếm ở tay, cái này đạo giới hạn, quý không thể phá, thần không thể phá, thiên địa cũng không thể phá!"

"Chuyện này . . ."

Nghe tông chủ, Phương Quý bỗng nhiên cảm giác toàn thân tê, như là bị lôi điện oanh một thoáng, tóc đều muốn dựng thẳng lên đến.

"Sao rủ mặt trời lặn thiên địa trầm, một kiếm ở tay còn lại ba thước!"

Trong lòng hấn niệm tụng cái này tâm quyết, lập tức nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, sớm lúc trước sấn ma kết thúc thì mình đã dự định tốt muốn nghe Thanh Vân Gian, ở lại Tôn phủ thật tốt qua cuộc sống hàng ngày, có

thể kết quả là cái gì chính mình nhất định phải nhảy ra ngoài khiêu chiến Bạch Thiên Đạo Sinh?

Trước hấn tuy rằng làm như vậy rồi, để tâm bên trong còn có chút hồ đồ, thậm chí có chút ám tự trách mình nhiều chuyện, cũng nguyên nhân chính là này, hấn đề phòng liền là loạn, cho tới hôm nay, hấn mới bỗng nhiên rõ ràng cái kia một đạo tâm quyết hàm nghĩa, cũng bỗng nhiên rõ ràng chính mình lúc trước nhảy ra nguyên nhân, bởi vì có một đạo tuyến nằm ngang ở nơi đó, Bạch Thiên Đạo Sinh cách làm, vượt qua cái kia tuyến, vì lẽ đó chính mình muốn đi ra.

Sao rủ mặt trời lặn, thiên địa cũng bị vây, nhưng ta có một kiếm ở tay, cũng phải lưu lại cái này ba thước không gian!

"Nguyên lai, một kiếm này ta kỳ thực sớm liền học được, chỉ là không hiểu, vì lẽ đó không sử dụng ra được. . ."

Nghĩ thông suốt điểm này, Phương Quý bỗng nhiên lửa giận lại nghĩ, chạy đến Bạch Thiên Đạo Sinh thân thể bên cạnh, cắn giận đá hai chân, lại cảm thấy chưa hết giận, đem bên hông hấn túi càn khôn hái xuống, mở ra xem, Thanh Thiên Bạch Lộ liền đàng hoàng nằm ở bên trong, lúc này mới đột nhiên cảm giác thấy hết giận, bên trong đất trời quả có chính nghĩa, càn khôn đã xoay chuyển, chính nghĩa lưu lại nhân gian, thiện ác cuối cùng cũng có báo. . .

Trong lòng lung ta lung tung nghĩ, hấn đem túi càn khôn cẩn thận cất đi, thở dài một hơi, tâm thoả mãn cũng đủ.

"Lớn mật, ta ngược lại muốn xem ngươi cái này Thái Bạch Cửu Kiếm, đến tột cùng có gì chỗ hơn người. . ."

"Giết giết giết, giết hấn, chiến chiến chiến, nuốt hấn. . ."

". . ."

". . ."

Mà ở Thái Bạch tông chủ cầm kiếm phá cái kia thiên địa tuyệt vực lúc, tám đại Tà thần cũng đồng dạng là vừa giận vừa sợ, dồn dập quái hồng liên thanh, vôi vãi từ bốn phương tám hướng tui chuyển tới, lần này đã là chân thật đấu pháp va chạm, bọn họ thừa dịp Thái Bạch tông chủ thân hình chưa ổn chi tận, cùng dùng tuyệt học, các loại tà binh, ma cộp vô, yêu pháp, quỷ thần bí thuật, đều như thác nước treo ngược, một tầng một tầng quán quanh tới.

"Ta từ một kiếm nhân gian đến, chém thần giết phật câu chân ý!"

Mà đón bọn họ cái kia vô tận Yêu binh tà pháp, Thái Bạch tông chủ vào lúc này thành linh cũng không có dựa vào thân pháp tránh né, mà là trực tiếp cầm kiếm tiến lên đón, trong tay kiếm mang vào lúc này tung hoành vô cùng, cũng như là ngân hà tại không trung đung đưa, tầng tầng đạo đạo, sắc bén vô cùng, cái kia trong kiếm ý, thành linh ẩn chứa một loại không cách nào hình dung cấu kính tâm ý, dường như có một đạo kiếm ý nuôi thành, từ nhân gian lên, gió lốc mà lên, chém thần giết phật, hiển lộ hết kiêu ngạo, bên trong đất trời, đều đã ảm đạm, chỉ có một luồng ánh kiếm, thành thế gian còn sót lại ánh sáng. . .

Thái Bạch Cửu Kiếm thứ năm kiếm!

Tám đại Tà thần ở ánh kiếm này trước mặt, lại tất cả đều trong lòng sinh ra sợ hãi, đạo tâm đã bị kiếm ý nhiếp, trong tay tà binh bí pháp, càng như là không đỡ nổi một đòn, khoảng khắc trong lúc đó, liền thấy được kiếm quang từ giữa bọn họ bừa bãi tàn phá đảo qua, tàn chi máu đen, như mưa rào xối xả.

Phương Quý nhìn không trung đạo kia hung hăng kiếm quang, chỉ cảm thấy nhiệt huyết tuôn ra, hầu như muốn há mồm kêu to.

"Cái này mẹ kiếp, mới là Thái Bạch Cửu Kiếm?"

"Mẹ trước Mạc lão cửu chưa từng nói Thái Bạch Cửu Kiếm mạnh như vậy a. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 339: Kiếm Thứ Sáu

"Cái này là cái gì loại kiếm đạo?"

Một luồng ánh kiếm tung hoành hư không, không ai địch nổi.

Phía dưới Phương Quý nhìn cái kia một luồng ánh kiếm, trực giác hoa mắt thần trì, nhiệt huyết dâng trào, đồng thời có chút thâm trách Mạc Cửu Ca, lão già này nếu là rất sớm cho mình biểu thị một phen bực này uy lực kiếm đạo, vậy mình còn khổ sở tu luyện cái gì Cửu Linh chính điện a, đằng hoàng tu luyện Thái Bạch Cửu Ca, chẳng phải là cũng có thể như lúc này tông chủ giống như, tung hoành cửu thiên, vô địch thiên hạ?

Đều do Mạc lão cửu không cho mình nói rõ ràng cái này kiếm đạo uy lực, nếu không mình đã sớm bỏ công sức chăm chú học!

Mà cái khác là Bắc Vực tu sĩ, vào lúc này nhưng là vừa mừng vừa sợ, bọn họ lúc đầu còn lo lắng Thái Bạch tông chủ không phải tám đại Tà thần đối thủ, lại không nghĩ rằng, vị này là do hắn vị kia quá mức kinh diễm sư đệ tồn tại, mà danh tiếng vẫn hơi yếu Thái Bạch tông chủ, lại cũng có thể triển khai cái này Thái Bạch Cửu Kiếm, lão lạt hung ác chỗ, thậm chí so với truyền thuyết trong Thái Bạch Cửu Kiếm, mạnh hơn mấy phần!

Nếu vị này làm sư huynh cũng có bực này kiếm đạo trình độ, cái kia làm sư đệ chính là phế bỏ, thì có ai dám coi thường Thái Bạch tông?

Mà so sánh với Phương Quý khiếp sợ cùng Bắc Vực tu sĩ kích động, tám đại Tà thần nhưng là không ngừng kêu khổ, bọn họ vốn là đã hết toàn

lực, nghĩ đem Thái Bạch tông chủ hợp lực bắt xuống, lại không nghĩ rằng, hẳn lại sử dụng tới như thế một phen kiếm đạo đến. . .

Thái Bạch Cửu Kiếm tên tuổi, bọn họ đã sớm nghe được, thân là cảnh giới Kim Đan quái thai kỳ hoa, nếu nói là trong lòng chưa từng có nghĩ lĩnh giáo Thái Bạch Cửu Kiếm ý nghĩ, đó là giả, nếu không phải Mạc Cửu Ca phé bỏ tin tức, đã sớm truyền khắp An Châu, chỉ sợ bọn họ mười hai tà thần bên trong, sớm đã có người không kiềm chế nổi, chạy đi nước Sở tìm Mạc Cửu Ca phiền phức, nhưng bọn họ không nghĩ tới chính là, Mạc Cửu Ca là phé bỏ, mà bọn họ vẫn là lĩnh giáo đến Thái Bạch Cửu Kiếm, càng không có nghĩ tới chính là, cái này Thái Bạch Cửu Kiếm, triển khai ra càng là như vậy khủng bố. . .

Loại kia kiếm đạo, đã không phải bọn họ có thể chống đỡ. . .

Này kiếm đạo, đến từ nhân gian, lại là muốn cùng tiên Phật sánh vai, cầu lấy chân ý!

Mà bọn họ lực lượng, thì lại bởi vì cùng quý thần tương quan, bao nhiêu đi vào đường tà đạo, ở cái này các loại đường đường chính chính kiếm đạo trước mặt, càng là trời sinh liền chịu áp chế, chạm vào tựa như tuyết đầu thấy kiêu dương, khoảng khắc tan rã, căn bản không có nửa phần lực đối kháng. . .

"Bá. . ."

Kiểm quang tung hoành trong lúc đó, Tông Vĩ Mã tà thần sấm đánh tiếng, cuối cùng cũng bị gián đoạn, bốn vó bay ra, rơi vào nhân gian, mà vị này tà thần, thì lại tại không trung bị đau thét lên ầm ĩ, thần quang thoát xác mà ra, trốn hướng về phương xa, cũng rất là số xui, hết lần này tới lần khác bị tung hoành kiếm quang sát một cái, sau đó thần hồn lập tức bị kiếm

quang nuốt chửng, chính là một chút tà tính, cũng bị kiếm quang tan rã, chết không thể chết lại.

Lam Mâu quái ngu nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, lại bị kiếm quang phản xạ, nhất thời hai mắt bị đau, chảy xuống huyết lệ đến, nó giật mình không thôi, xoay người bỏ chạy, nhưng không thấy rõ phương hướng, lại một đầu trồng vào kiếm quang đan dệt lưới lớn trong, chỉ trong nháy mắt, nó liền đã vọt qua kiếm quang, tiếp tục chạy hướng phía trước, nhưng là chạy chạy, thân thể liền lập tức vỡ thành trăm nghìn khối, tích tích tách tách, trời mưa giống như phân rơi vào.

Kim Dậu tà thần nha nha kêu to, nhưng kiếm quang lóe lên, đầu gà đã đứt, tiếng kêu mất căn nguyên, đột nhiên ngừng lại.

Ám Khuyển tà thần thiện nhất đánh giết, thân hình ẩn động, lạng lẽ đi tới Thái Bạch tông chủ sau lưng, chỉ là còn không thể có cùng ra tay, liền bị bay đến Thái Bạch tông chủ bên người kiếm quang không khác biệt bao phủ ở bên trong, cũng như là chính mình một đầu đụng vào, nó chỉ kinh sợ đến mức uông uông kêu to, thực sự không kịp đánh úp về phía Thái Bạch tông chủ, chỉ muốn chạy trốn, lại bị kiếm quang thu nạp lên, cuối cùng một tiếng kêu rên. . .

Phía dưới Anh Đề đều bị tiếng thét này kinh sợ, mãnh đến ngẩng đầu lên, cảnh giác khắp mọi nơi nhìn, nghĩ thầm: "Vừa nãy đây là vị nào đồng hành, lại có thể đem như thế có khí thế tiếng kêu gọi thê thảm như thế, nhượng người vừa nghe liền lòng sinh bi thương, âm u rơi lệ a!"

. . .

. . .

Cầu tiên vấn đạo tâm càng rõ ràng, trăm yêu đồ ma không lưu hành. . .

Ở Thái Bạch tông chủ sử dụng tới Thái Bạch Cửu Kiếm thứ năm kiếm sau khi, tung hoành chiến trường, đã như bỏ dưa thái rau.

Cái kia hung danh ở bên ngoài mười hai tà thần, bây giờ ở hấn cái kia tung hoành kiếm quang chu vi, toàn không nửa điểm chống đỡ lực lượng!

Rõ ràng cái này mười hai tà thần, tu vị đều chưa chắc so với Thái Bạch tông chủ thấp, các loại quỷ quyết thủ đoạn, càng là khó lòng phòng bị, nhưng một mực Thái Bạch Cửu Kiếm vừa ra, bọn họ liền lập tức như là lùn một chút đầu, bất kể là lực lượng vẫn là tâm cảnh, đều đã bị hoàn toàn áp chế!

"Diệu tai, diệu tai. . ."

Xa xa Bắc Vực tiên môn trong đám người, Cổ Thông lão Đan sư đã không nhịn được vỗ tay mà khen, than thở: "Từ khi cái kia Mạc tiêu tử phế bỏ đạo tâm sau khi, Bắc Vực lão tu bên trong, không biết có bao nhiêu cảm thán, lại không chịu nổi cái kia đã từng kinh diễm Đông Thổ Thái Bạch Cửu Kiếm hiện thế, cũng thực tại có không ít người xem nhẹ đôi này sư huynh đệ, ai có thể nghĩ tới, sư đệ không nhắc lên được kiếm, làm sư huynh lại đem kiếm này nâng lên, không cần biết ra sao, vền vẹn là cái này mới vừa triển khai cái này mấy kiếm, liền đủ khiến hấn ở Bắc Vực quần hùng trong lúc đó tranh một chuyên danh tiếng. . ."

Bên cạnh có người dám thán: "Cái này một đời người trong, sợ cũng chỉ có Long Miên châu đầu kia Diên Long có thể cùng bọn họ sư huynh đệ tranh một tranh phong đi, trước đây người khác tổng còn cảm thấy đôi này sư huynh đệ so với cái kia Diên Long lùn một chút đầu, sau trận chiến này, sợ là xếp hạng phải biến đổi!"

Cổ Thông lão Đan sư cười khò nói: "Có thể khỏi nói cái kia xếp hạng, đều là từ Đông Thổ học được tật xấu, động bất động liền muốn liệt cái bảng

dan sách đi ra, kết quả đây, có người liệt nổi lên Bắc Vực thiên kiêu, lại cứ đem lão phu nâng đến bảng đầu vị trí, bắt đầu từ lúc đó, lão phu cái này trái tim liền không an qua, Đông Thổ đến rồi người, muốn tìm lão phu luyện đan, đầu kia Thương Long đồ đệ bị thương, cũng phải tìm lão phu luyện đan, lão phu không dám không luyện đan, Đông Thổ người không trêu chọc nổi, đầu kia Diên Long nổi giận lên ta cũng thu lại không được a, luyện đan cũng không dám tìm hấn lấy tiền. . ."

Người bên cạnh nghe vậy đều nở nụ cười: "Bắc Vực bảy Tiểu thánh tên, cũng không phải ai cũng có thể được đến, Đông Thổ những kia người hay hóng hót đem Cổ Thông lão tiên bói xếp hạng vị trí đầu não, cũng nói bọn họ biết lão tiên bói ngón này đan thuật, đó cũng không là người thường có thể so với. . ."

Cổ Thông bất đắc dĩ than thở: "Xếp hạng vị trí đầu não có ích lợi gì, đánh nhưng phía sau cái kia mấy cái a. . ."

. . .

. . .

"Kẻ thật là nham hiểm!"

Mà ở Bắc Vực tu sĩ dần dần thả lỏng, tâm thần vô cùng vui vẻ thờn khắc, Tôn chủ nhìn giữa không trung bên trong chiến trường kia, cũng đã lông mày chăm chú cau lên đến, nghĩ thầm: "300 năm trước, liền lưu ý đến hai người bọn họ sư huynh đệ, chỉ là sau đó nhỏ cái kia phé bỏ đạo tâm, lớn dốc hết sức đối kháng nước Sở bốn đại Tiên môn, một cây làm chẳng lên non, lúc này mới không có đem bọn họ để ở trong lòng, không nghĩ tới lại còn bảo lưu thực lực, có bực này gốc gác cùng bản lãnh, lại khổ sở kìm nén không chịu phá Nguyên Anh cảnh giới, đây là ở đánh ý định quý quái gì?"

"Nhìn dáng dấp Tôn phủ vẫn là coi thường bang này Bắc Vực người. . ."

Càng nghĩ càng sâu, hắn đã biểu hiện âm lãnh: "Vụ đảo thiết lập ra có men theo Thiên bộ, giám sát Bắc Vực các đại Tiên môn, vốn tưởng rằng tất cả đều ở chương không, không nghĩ tới những người này như vậy ẩn nhẫn, vẫn là giấu diếm không ít bản lĩnh, tùy ý như vậy xuống, sớm muộn gây thành đại họa!"

Nghĩ đến nơi này, hắn đã trái tim có chủ ý, trong bóng tối một đạo ý chỉ phát xuống.

. . .

. . .

"Tùy ý như vậy xuống, chúng ta thành tám thớt thịt cá không được. . ."

Mà ở chiến trường kia trong lúc đó, Tử Quan Long Vương mấy người cũng đã phát hiện không ổn, Thái Bạch tông chủ kiếm đạo quá thịnh, bọn họ đã khó tranh phong, có thể hết lần này tới lần khác Tôn chủ không có hạ lệnh, bọn họ cũng không dám tùy tiện lùi ra chiến tràng, đôi mắt nhìn nhau một chút, dĩ nhiên trái tim lo lắng, tất cả bất đắc dĩ, bọn họ cũng đều cắn nổi lên răng, một cỗ hung khí trong lòng bay lên, quyết định trước tiên liều một phen lại nói!

"Đồ thần linh tể!"

Tử Quan Long Vương cái thứ nhất trước tiên nhảy lên, người ở giữa không trung, liền đã hai tay triển khai, miệng tụng liên tiếp quái lạ mà tối nghĩa chú ngữ, theo hắn chú ngữ niệm tụng, ở trước mặt hắn, lại xuất hiện một cái nửa trong suốt màu đen tể đàn, cái kia tể đàn tràn đầy đều là quý dị phù văn quán quanh, có vẻ tà dị mà cổ lão, mà theo cái này tể đàn xuất hiện, giữa không trung, bị Thái Bạch tông chủ chém giết, chính bay lả tả một chỗ

tà thần máu thịt, lại đều vào lúc này bay lên, bị phía kia tế đàn không chút khách khí nuốt tiến vào.

"Ong ong. . ."

Cái kia tế đàn nuốt chừng đều là tà thần máu thịt, mà tà thần đều là nửa người nửa quỷ thân, trình độ nào đó trên mà nói, đã tương tự với quỷ thân máu, bị tế đàn sau khi cắn nuốt, bỗng nhiên rung động lên, phát ra chấn động tâm hồn lệ gào, lại sau một khắc, đột nhiên có mấy đạo bóng đen to lớn từ trong tế đàn chui ra, thân thể cao to, che kín bầu trời, xa xa vung chưởng, hướng về Thái Bạch tông chủ đập xuống.

Cùng lúc đó, Bạch Hổ tà thần cũng lắc mình biến hóa, bên người ma cạp vồ tất cả đều hướng về chính nó bay tới, bị hấn một hớp nuốt vào, lại sau một khắc, hấn lại biến ảo ra trăm mười đạo phân thân, mỗi một đạo phân thân đều cùng hấn giống như dáng dấp, thoát nhìn liền lực lượng đều là tương tự, âm âm vang vọng, như một mảnh Bạch Hổ tà thần đại quân, làn sóng cũng tựa như nhắc lên tầng tầng sóng lớn, dâng tới Thái Bạch tông chủ bên người.

"Vèo. . ."

Mà quỷ dị nhất, nhưng là cái kia Hôi Đỉnh Yêu Viên tà thần, nó lại vào lúc này hướng về không trung nhảy lên, bỗng nhiên hóa thành một đạo sáng xám, cái này sáng xám bất tận nhỏ bé, mắt thường hầu như nhìn không rõ ràng, tại không trung lóe lên, liền đã tới Thái Bạch tông chủ bên người, sau đó không có gây nên bất luận người nào biến hóa, thẳng hướng Thái Bạch tông chủ lỗ tai bên trong chui vào, như là một tia u hồn giống như, không chỗ nào không lọt.

Chỉ một chốc, cái này mạnh nhất ba vị tà thần, liền đều đã lấy ra thủ đoạn cuối cùng.

Bọn họ biết được chính diện chém giết, đều khó địch nổi qua Thái Bạch tông chủ trong tay Hắc Thạch kiếm, bởi vậy liền không tiếc đánh đổi, thôi thúc từng cái ép đáy hòm công phu, khoảng khắc trong lúc đó bạo phát vô biên tà lực, chính là muốn chết, cũng phải kể cả Thái Bạch tông chủ cùng nhau mang đi. . .

Mà càng khiến người khó có thể phát hiện chính là, thừa dịp tám đại Tà thần cùng Thái Bạch tông chủ liều mạng, ở Tôn chủ nơi trên đỉnh núi, nhưng cũng có một đạo u linh giống như tồn tại lặng lẽ thừa dịp sờ loạn đi xuống, bóng đen này bóng người biến ảo, tuyệt đối không phải thân người, bóng người lóe lên lại lóe lên, liền đã tới đến Ma vực chiến trường, chính ngơ ngác nhìn không trung tràn đại chiến kia Phương Quý bên người, sau đó bỗng nhiên há mồm, liền nuốt đi xuống.

"Hà?"

Lại nói Thái Bạch tông chủ, đón ba đại Tà thần cuối cùng phát uy, đang chuẩn bị cầm kiếm đón nhận, chợt trái tim hơi lạnh lẽo, hướng về phía dưới liếc mắt nhìn, lập tức nhận ra được một loại nào đó hung hiểm, trái phải khó chiếu cố phía dưới, hấn lông mày nhất thời hơi nhíu lại!

"Cái này kiếm thứ sáu, ta tự tay dạy ngươi đến dùng!"

Làm khó dễ cũng chỉ nháy mắt, Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên thân hình bỗng bèn, thời khắc nguy cấp đi tới mặt đất, đứng ở Phương Quý sau lưng.

Hấn tay áo lớn phiêu phiêu, đem Phương Quý bảo hộ ở trong lòng, hiển nhiên giữa không trung, cái kia ba đại Tà thần thôi thúc cuối cùng thế tiến công đuổi sát theo, như từ trên trời đáp xuống quái mưa, đầy trời yêu ma, mà ở sau lưng của hấn, cái kia đánh lén Phương Quý tà thần cũng đã vọt tới phụ cận, tùy thời đánh lén, Thái Bạch tông chủ liền đem Hắc Thạch kiếm

hướng về Phương Quý trong tay đẩy sang, bàn tay nắm cổ tay của hắn, thuận thế xúc động, triển khai một kiếm!

"Ba ngàn đại đạo thực làm vì pháp, này tâm nơi hội tụ là chân thực!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 340: Một Kiếm Chém Hết Đầy Trời Tà Thần

"Khôn nạn, làm sao dẫn tới ta chỗ này đến rồi?"

Thái Bạch tông chủ cử động đem Phương Quý sợ hết hồn, còn không phản ứng lại đây, liền chỉ cảm thấy Thái Bạch tông chủ dĩ nhiên đến phía sau mình, vóc người rộng rãi cao to, vừa vịn đem hắn bảo hộ ở phía dưới, trên người còn có thể nghe đến nhàn nhạt khói nước mùi vị, hắn cũng không biết Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên hàng xuống là vì cái gì, chỉ là trong lòng thuận thế nghĩ: "Cũng không dùng tay đem cầm dạy a, ta xa xa nhìn liền thành, người như thế một chạy xuống, những tên kia cũng theo đi xuống, vạn nhất làm bị thương ta làm sao bây giờ. . ."

Bất quá còn không kịp phản ứng lại, liền chỉ thấy giữa không trung, cái kia Tử Quan Long Vương té lên tà quỷ đàn tế cổ kính, Bạch Hổ tà thần mấy trăm ma cộp vỗ phân thân, còn có vậy không biết đã chạy đến chạy đi đâu, nhưng rõ ràng càng hung hiểm Hôi Đỉnh Tà Viên, đều đã từ giữa không trung đuổi theo Thái Bạch tông chủ mà tới.

Cái kia mệnh mỏng cuộn cuộn khí thế, cùng với cái kia không cách nào hình dung vô cùng quỷ dị khủng bố lực lượng, đều sẽ đem Phương Quý sợ hãi đến tê cả da đầu, đón loại kia hoàn toàn không thuộc về hắn cảnh giới này lực lượng, trong lòng chỉ nghĩ chạy trốn chết. . .

Bất quá muốn chạy trốn cũng không kịp, Thái Bạch tông chủ đã đem Hắc Thạch kiếm đưa tới trong tay hắn, sau đó đưa tay nắm cổ tay của hắn, dựa vào bàn tay của hắn vung ra một kiếm, cái kia một kiếm quỹ tích, óng

ánh đến cực điểm, rõ ràng chỉ là nhẹ nhàng ở không trung vung qua, lại như là đại sư vẽ tranh, nhẹ nhàng đặt bút, liền đã trên giấy lưu lại một đạo cực điểm no đủ mà rực rỡ một bút, rực rỡ tới cực điểm!

Theo một kiếm này vung ra, bên trong đất trời, cũng trong nháy mắt nhiều vô tận kiếm quang, mỗi một luồng ánh kiếm đều không giống nhau, các có thâm ý, tựa như chư tử bách gia, tại không trung biện pháp luận đạo, kiếm ý đến đến cực điểm nùng lúc, thậm chí có chút tu vị cao thâm người, thật là ở ảo giác bên trong nhìn thấy hơn một trăm tôn bóng mờ, ngòi khoan chân, lưỡi xán hoa sen, ba ngàn đại đạo, đều ở này một kiếm hiển lộ!

Ba ngàn đại đạo thực làm vì pháp. . .

Một kiếm này, chính đáp lời Thái Bạch Cửu Kiếm kiếm thứ sáu tâm quyết nửa câu đầu!

Liên ngay cả Phương Quý, cũng không nghĩ tới trong tay chính mình, lại có thể phóng ra như vậy tinh diệu một kiếm, nhất thời trong lòng đều đại ra lên, trống rỗng, chỉ là mãi đầu đầu muốn Thái Bạch tông chủ mượn tay của chính mình, nhẹ nhàng vẽ ra đạo kia quỹ tích!

"Bá bá bá bá bá "

Kiếm ý tung hoành, nhuộm đẫm thiên địa.

Từ trên trời giáng xuống, chính diện tấn công tới Tử Quan Long Vương, Bạch Hồ tà thần mấy người, vừa vặn chính đón nhận cái này ánh kiếm, nhất thời bọn họ chỉ cảm thấy thiên địa ba ngàn chân nghĩa ép tại đỉnh đầu, kinh sợ đến mức sắc mặt đột biến, thời khắc nguy cấp liền chỉ thấy được kiếm quang bay lượn, đem Tử Quan Long Vương cho gọi ra đến tế đàn, cùng với

cái kia trong tế đàn chui ra ngoài mấy đạo tà dị ma ảnh khoảng khắc chém nát, kêu gào biến mất tại bên trong đất trời.

Mà Tử Quan Long Vương, thì lại trong nháy mắt chịu đến tế đàn phản phệ, tại giữa không trung miệng phun máu tươi, ánh mắt đại ra, lại sau một khắc, trong cơ thể hắn bỗng nhiên nhô ra vô số quỷ quái vết tích, lại sau một khắc, hắn da thịt vỡ tan, có ác quỷ nhưng từ trong cơ thể chui ra, ăn hết máu thịt của hắn, xé rách hắn túi da, đem cả người hắn liền máu thịt mang thân hồn ăn sạch sành sanh, cuối cùng trốn hướng về phía phương xa.

Tế đàn phản phệ, hắn bị ác quỷ nuốt chửng, thành chết thảm nhất một cái.

Mà Bạch Hồ tà thần càng số xui, hắn hóa thành hơn trăm ma cạp vô phân thân, gào thét mà đến, vốn nghĩ Thái Bạch tông chủ một người một kiếm, tất nhiên không ngăn được, thừa dịp loạn công lên, dù như thế nào cũng phải để cho hắn tâm thần đại loạn, lại không nghĩ rằng, hắn vọt lên sau khi, nghênh tiếp hắn cũng không phải một người một kiếm, mà là một mảnh kiếm hải, hắn hơn trăm đạo phân thân, như là tự sát giống như, nhắm mắt tiến vào kiếm hải trong.

Tách cách. . .

Như xé dày giấy, Bạch Hồ tà thần đau thương gầm rú, hơn trăm đạo ma cạp vô phân thân, khoảng khắc trong lúc đó bị chém chết, thiên địa một mảnh thanh minh.

Người ngoài nhìn thấy màn này, đã là thán phục không ngớt, không biết bao nhiêu người trực tiếp nhảy lên.

Nhưng Thái Bạch tông chủ vào lúc này, lại không dám khinh thường, một kiếm này chém ra sau khi, hắn liền lập tức phát hiện không đúng, mười

hai tà thần chém mười một, lại còn chạy thoát một cái, trong lúc nhất thời hẳn cũng không biết cái kia tà thần tới nơi nào, trong lúc vội vã, Quy Nguyên Bất Diệt Thức vận chuyển tới cực hạn, đưa mắt nhìn bốn phía, đột nhiên liền thay đổi sắc mặt, cảm giác được một luồng âm phong, tiến vào chính mình lỗ tai trong.

Mà cùng lúc đó, cái kia trước lạng lẽ từ An Châu Tôn chủ bên người lưu tiến vào chiến trường này, một hợp hướng về Phương Quý nuốt vào quỷ thần cũng đã động thủ, Thái Bạch tông chủ che ở Phương Quý trước người, con kia quỷ thần tự nhiên trực tiếp hướng về Thái Bạch tông phía sau lưng hạ thủ, một chốc trong lúc đó, Thái Bạch tông chủ trực giác sau lưng phát lạnh, che ngợp bầu trời thanh sương trong nháy mắt bạo phát, đầu sóng giống như hướng về hẳn phía sau lưng đánh tới.

Hồi Đỉnh Viên tà thần cùng cái kia thanh sương dạ quỷ công tập, càng quỷ dị, nhượng người khó lòng phòng bị.

Nhưng dĩ nhiên đến lúc này, Thái Bạch tông chủ sắc mặt nhưng không có mảy may biến hóa, chỉ là tay áo lớn giương ra, đem Phương Quý bảo hộ ở trong lòng ngực, đồng thời dẫn Phương Quý bàn tay, vẽ ra một đạo cô điền thương nhiên quỹ tích, đem Thái Bạch Cửu Kiếm kiếm thứ sáu nửa kia dùng ra đến!

Này tâm nơi hội tụ là chân thực!

"Vù!"

Nếu nói là Thái Bạch Cửu Kiếm kiếm thứ sáu trước nửa kiếm, chính là như đại sư vẩy mực, tùy ý phô tung, một kiếm bày ra ba ngàn chân ý, vậy này phần sau kiếm, nhưng là văn chương phần kết, nhẹ nhàng một câu, liền đem tất cả trở về tại tự nhiên thanh tĩnh, Phương Quý trong tay kiếm quang lóe lên, cái kia đầy trời kiếm quang, dễ dàng cho này một khắc, trong nháy

mắt phản thu lại rồi, do đây trời xán lạn, thời khắc nguy cấp thành đây trời thanh tĩnh, tất cả kiếm quang đều vào đúng lúc này đồng thời quy về thân kiếm, thiên địa thanh minh, gió yên sóng lặng, chỉ có một kiếm, nhẹ nhàng xuyên ở trên mặt đất, cán kiếm theo gió lay động.

Tất cả đều hư, chỉ có một kiếm là thật!

Mà theo kiếm quang trở về thân kiếm, cái kia dĩ nhiên chui vào Thái Bạch tông chủ lỗ tai Hội Đỉnh Tà Viên, cùng với nổ lên thanh sương, từ phía sau lưng đánh lên hướng về phía hấn cùng Phương Quý hai con dạ quý, cũng trong nháy mắt biến mất không còn tăm tích, đều bị một kiếm này chân ý thu đi, đồng thời cướp đi tính mạng, thậm chí ngay cả bọn họ thi thể cũng không tìm tới, chỉ nhìn thấy Hắc Thạch kiếm lưỡi kiếm bên trên, hai giọt máu đen nhẹ nhàng rơi xuống ở mặt đất.

Ba ngàn đại đạo thực làm vì pháp, này tâm nơi hội tụ là chân thực!

Thái Bạch Cửu Kiếm kiếm thứ sáu chém ra, khoảng khắc trong lúc đó, đây trời yêu ma tận tán, duy lưu lại một kiếm, tựa như uống máu chưa hàm.

"Tất cả yêu ma, đều chém chết rồi?"

Phương Quý nhìn trước mắt tình cảnh này, ngọt tự không thể tin được, vừa nãy hướng về chính mình vọt tới, có thể đều là hoàn toàn vượt qua chính mình tưởng tượng tà thần a, sức mạnh kia trải ra ở trước mặt hấn, để cho hấn căn bản bay lên không nổi chống đối tâm tình, đặc biệt là hấn tuy rằng tu vị thấp kém, cũng cảm giác được, vừa nãy hướng giết tới, tựa hồ còn không chỉ là Tử Quan Long Vương cùng Bạch Hồ tà thần, khác có một vết âm khí làm người lạnh lẽo tâm gan, đồng thời hấn cũng mơ hồ cảm giác được, sau lưng của chính mình, tựa hồ cũng bạo phát một đạo không thua tại sức mạnh của Tà thần.

Nhưng chính là bực này khủng bố cường địch, lại ngay khi một kiếm trong lúc đó, bị chém giết sạch sành sanh?

Hơn nữa một kiếm này, vẫn là từ trong tay mình triển khai ra?

Phương Quý ngơ ngác, cúi đầu nhìn một chút bàn tay của chính mình, chỉ cảm thấy vừa nãy tất cả, như là đều phát sinh ở trong mơ.

"Bất quá chỉ là mười hai tà thần mà thôi, giết có thể phí bao nhiêu công phu?"

Sau lưng Thái Bạch tông chủ nghe được Phương Quý lời nói, chậm rãi thả xuống bàn tay của hắn, nhẹ nhàng phun ra một đạo màu xanh khí lạnh, cười nhạt một tiếng, nói: "Cái này chính là Thái Bạch Cửu Kiếm bên trong ba kiếm chân ý, người có thể đã từ bên trong lĩnh ngộ đến cái gì?"

"Lĩnh ngộ đến rồi. . ."

Phương Quý cái nào lo lắng lĩnh ngộ cái gì kiếm đạo chân ý a, đương nhiên lời này là không thể nói, chỉ có thể theo gật đầu liên tục, quay đầu nhìn về phía sau lưng Thái Bạch tông chủ, chỉ thấy hắn đã hai tay chấp ở sau lưng, trang phục trên vẫn còn có thanh sương loang lổ, hai tay chấp ở sau lưng, áo bào lay động lay động, biểu hiện ngạo nghễ, quả thực uy phong tiêu sái, soái tức tới cực điểm, bên trong đôi mắt đã sắp nhảy ra tinh thần đến rồi.

"Ha ha, Thái Bạch Cửu Kiếm, tự có chân ý, người nếu là chăm chú tìm hiểu thấu đáo, liền có thể cầm kiếm ngăn địch!"

Thái Bạch tông chủ nhẹ nhàng cười, hướng về Phương Quý nói: "Không so trước người dùng các loại đẹp đẽ quái lạ huyền pháp ứng địch đơn giản hơn nhiều?"

"Ừ!"

Phương Quý gật đầu liên tục, nghĩ thầm lúc này người nhiều uy phong a, người nói cái gì đều đúng!

Bất quá Thái Bạch tông chủ, ngược lại cũng như là chợt nhớ tới một chuyện, hơi kinh ngạc nói: "Bất quá trước người triển khai huyền pháp, tuy rằng loạn chút, ngược lại cũng như là bên trong có kết cấu, ta không nhớ rõ truyền qua người bực này huyền pháp, từ nơi nào học được?"

"Chính ta thôi diễn a. . ."

Phương Quý dương dương tự đắc, nói: "Gọi Hoành Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công!"

Thái Bạch tông chủ: ". . ."

Phương Quý hiếu kỳ nói: "Tông chủ người làm sao?"

Thái Bạch tông chủ hơi phe phẩy tay áo lớn, nhàn nhạt nói: "Không có gì, chỉ là sau đó lấy tên này sự kiện cũng phải cho người bồi bổ khóa!"

"Đúng rồi, lúc này mới sáu kiếm, cái kia mặt sau còn có hai kiếm nữa đây?"

Phương Quý lúc này chính tâm nhiệt tình dâng trào, cũng không đem lấy tên chuyện để ở trong lòng, chỉ là bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, vội vàng đặt câu hỏi.

Thái Bạch Cửu Kiếm đến kiếm thứ sáu, liền đã mạnh mẽ như thế, cái kia nếu là mặt sau hai kiếm kiếm phát huy ra. . .

Bất quá hẳn cũng không nghĩ tới, Thái Bạch tông chủ nghe xong hẳn, lại là khe khẽ lắc đầu, nói: "Mặt sau hai kiếm, kể cả cái kia nửa kiếm, đều giấu

điểm sát cơ , ta nghĩ Mạc sư đệ từ kiếm thứ bảy bắt đầu, liền thôi diển sai rồi, vì lẽ đó chôn xuống mầm họa, sau đó người tu luyện Thái Bạch Cửu Kiếm, đến kiếm thứ sáu liền tốt, mặt sau kiếm thứ bảy, kiếm thứ tám, kể cả cuối cùng nửa kiếm, đều tuyệt không muốn thử tìm hiểu!"

"Hà?"

Phương Quý toàn không nghĩ tới tông chủ sẽ nói như vậy, hơi ngẩn người ra, chân chờ gật gật đầu.

Mà ở cái này một sương bên trong, Thái Bạch tông chủ đang cùng Phương Quý vừa nói chuyện, trên đỉnh núi An Châu Tôn chủ, cùng với sườn núi bên trong Tôn phủ các quý nhân, còn có dưới chân núi Tôn phủ huyết mạch, cùng với cái kia vô số Bắc Vực tu sĩ, Bắc Vực các đại Tiên môn, đều đã trở nên yên lặng như tờ, cho đến lúc này thời điểm nhìn về phía cái kia trống rỗng chiến trường, bọn họ ngọt từ không thể tin được trước mắt nhìn thấy kết quả này. . .

Mười hai tà thần, lại thật sự liền như thế chết sạch sẽ rồi?

Vị kia Thái Bạch tông chủ, thật sự thắng?

Đặc biệt là, hắn lại đúng là vừa ngăn địch, vừa cho đệ tử thụ nghiệp, sau đó dễ dàng chém giết đối thủ?

Ông trời của ta, cái này vẫn là cảnh giới Kim Đan có khả năng nắm giữ gốc gác cùng lực lượng sao?

Ở cái này một chốc, có người mừng rỡ, có người sợ hãi.

Mừng rỡ chính là Bắc Vực chúng tu, nhưng cảm giác được cái kia tự đáy lòng sợ hãi, nhưng là Tôn phủ các quý nhân. . .

"Rất tốt, rất tốt. . ."

Trên đỉnh núi An Châu Tôn chủ, cũng không biết trầm mặc bao lâu, rốt cục chậm rãi mở miệng, đánh võ trong sân vắng lặng, sắc mặt hấn âm trầm như nước, lại nhẹ nhàng vỗ vỗ, tiếng nói không hề phập phồng vang lên, lại là đang nói than thở lời nói: "Một kiếm chém mười hai tà thần, Thái Bạch Cứu Kiếm thực tại bất phàm, ta nghĩ dù là phóng tầm mắt Bắc Vực, cái này cũng là đứng đầu kiếm đạo, phần này quà tặng, ta nhận lấy!"

Thái Bạch tông chủ quay đầu, lạnh lùng nhìn về phía An Châu Tôn chủ, đáy mắt xẹt qua một vết sát cơ.

Chỉ có hấn cùng với vô cùng số ít người mới biết, hấn mới vừa mới đổi phó không phải mười hai cái đối thủ, mà là mười ba cái!

Nhưng đón An Châu Tôn chủ tầm kia mặt không hề cảm xúc mặt, Thái Bạch tông chủ cũng không có đem này sự kiện nói ra, mà là trầm mặc một hồi, mới nhàn nhạt mở miệng, nói: "Su đệ ta kiếm đạo, đã sớm ở Đông Thổ thì liền bị Đông Thổ các lão tiên bối ca tụng là có khả năng thành vì trong vòng ngàn năm kinh điển nhất tự nghĩ ra công pháp kiếm đạo một trong, không cần Tôn chủ khen, việc đã đến nước này, ta chỉ nghĩ hỏi một câu. . ."

". . . Tôn chủ nói chuyện, hấn là giữ lời chứ?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 341: Ba Đạo Hứa Hẹn

"Xin hỏi Tôn chủ nói có tính hay không nói?"

Thái Bạch tông chủ không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng, liền lập tức lại gây nên một mảnh náo động, không biết có bao nhiêu Tôn phủ các quý nhân, vền vện bởi vì một câu nói này, liền phát lên vô tận tức giận cùng bất mãn, ánh mắt kia như mũi tên, xa xa xem ra, giống như là muốn giết chết người.

Trong giới tu hành, ngay mặt hỏi tiếng người có tính hay không nói, có thể nói là vô cùng lớn vô lễ, thậm chí là sỉ nhục, đặc biệt là, hấn vẫn là ở hướng về An Châu Tôn chủ lời nói này, lại đặc biệt là, ra câu nói này, còn chỉ là một cái cảnh giới Kim Đan tu sĩ mà thôi, chỉ bất quá, tuy là trái tim lửa giận vô tận, vào lúc này cũng không ai thật sự mở miệng trách cứ cái gì, thực sự là, vừa nãy một người một kiếm, liền dễ dàng chém hết hung danh ở bên ngoài mười hai tà thần Thái Bạch tông chủ, cấp người lưu lại ấn tượng thực sự quá khủng bố!

Bởi vì cái này khủng bố ấn tượng, vì lẽ đó tất cả mọi người đều theo bản năng đem địa vị của hấn vô tận cất cao, đúng là nhịn xuống hấn như vậy hướng về Tôn chủ nói thái độ, từ nơi này xem, cũng có thể phát hiện Tôn phủ tôn trọng cường giả thói quen, đúng là chân thực tồn tại. . .

"Ồ?"

Đúng là An Châu Tôn chủ, nghe xong Thái Bạch tông chủ lời nói sau, tựa hồ cũng không để ý lắm, mà là nhẹ nhàng mỉm cười, mí mắt cũng

không nhắc một cái, nhàn nhạt nói: "Ngươi cái này bồi, nói ngược lại cũng có hứng thú, bản tọa vừa nãy, lẽ nào đáp ứng rồi ngươi cái gì hay sao?"

"Cái gì?"

Lời vừa nói ra, Bắc Vực Tiên môn mặt trong, nhất thời lại rối loạn tung bồng.

Vừa nãy Thái Bạch tông chủ lấy dâng lên quà tặng làm vì lý do, một người một kiếm độc chiến mười hai tà thần, chính là muốn hướng về Tôn phủ đòi một cái quyền lên tiếng, ngược lại song phương đã gần như không để ý mặt mũi, nhưng lại cũng không ai dám thật là buông tay buông chân đại chiến một trận, liền chỉ có thể thông qua loại này đấu pháp thức đến định thắng thua, việc này dù chưa nói rõ, lại là mỗi người đều rõ ràng trong lòng ẩn tại quy tắc. . .

Mà bây giờ, Thái Bạch tông chủ dĩ nhiên thắng, Huyền Nhai Tam Xích lại lời này, là muốn quịt nợ phải không?

Đường đường một châu Tôn chủ, không tốt sao?

Đúng là ở một mảnh rối loạn bên trong, Bắc Vực trong tiên môn, vị kia Cổ Thông lão quái, con mắt hơi nheo lại, một câu nói cũng không.

"Ha ha, bản tọa chính là một châu chi chủ, thân kiêm trọng trách, tự nhiên không thể như các ngươi cái này quần nhàn vân đã hạc giống như, hơi một tí liền muốn đánh cược chút gì, chỉ bất quá, các ngươi đã có bực này thành ý, thừa dịp ta thần sinh lúc, đến tụ tập ở đây, vì ta dâng lên bực này quà tặng, bản tọa ngược lại cũng không phải không hề bị lay động, các ngươi trước hướng về toà đưa ra thỉnh cầu, toà có thể suy tính một chút. . ."

An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích, ở xung quanh chúng tu đều đã lửa giận giấu điếm lúc, rồi lại cười nhạt một tiếng, tiếp tục đã mở miệng, rồi

sau đó ánh mắt đảo qua cái kia mảnh Ma vực bên trong chiến trường, bây giờ đã như là tê dại giống như Bắc Vực các tu sĩ, nhàn nhạt nói: "Cái thứ nhất, các người đã muốn tới tiếp đệ tử về nhà, vậy bản tọa cũng không phải không thông tình lý người, những kia dĩ nhiên bị trục xuất thần điện, ở Tôn phủ không có chức tại người hạng người, có thể trở về các người tiên môn đi tới, chỉ là sau đó không có Tôn phủ che chở, các người liền cũng tự lo lấy chính là!"

"Bá. . ."

Không biết có bao nhiêu Bắc Vực tu sĩ, đặc biệt là những kia hẻm Phế Nhân bên trong các tu sĩ, vừa nghe lời ấy, đều là thay đổi sắc mặt.

Bọn họ có người mừng rỡ như điên, có người kích động không thôi, thậm chí có người không thể tin được đây là thật sự, kéo qua người bên cạnh tay liền cắn một cái, cắn đối phương gào gào thét lên, lúc này mới tin tưởng không phải nằm mơ, một cái kéo qua đối phương ôm vào trong ngực, thất thanh khóc rống.

Lại thật sự có thể trở về tiên môn đi tới?

Không cần chết già ở Tôn phủ, làm phế nhân làm được chết rồi?

Bọn họ không giống như là Bắc Vực các đại Tiên môn như thế, ánh mắt xa xưa, nhìn ra thấy đều là đại sự, bọn họ nghĩ tới chỉ là vận mệnh của mình, lần này săn ma, bọn họ đến cũng là bởi vì sống không nổi, lúc này mới liều mạng một lần, tuy rằng có mục tiêu rõ rệt, nhưng chính bọn họ trong lòng đều không chắc chắn, tựa như trước Quách Thanh, bọn họ chỉ là đánh bạc tính mạng, thử trên như thế thử một lần mà thôi!

Nhưng hôm nay, bọn họ mục đích, lại thật sự đạt đến?

1,500 năm qua, Tôn phủ triệu đi tới không biết bao nhiêu tiên môn đệ tử, cái này vẫn là lần thứ nhất thả người rời đi a. . .

"Không chỉ có là những kia bị trục xuất thần điện người, mặc dù là còn đang ở thần điện nhậm chức người, nếu là sinh dị tâm, không muốn tiếp tục ở Tôn phủ hiệu lực, vậy cũng có thể hướng về chư điện trấn thủ cầu khẩn, tha các ngươi một cái tự do thân, dù sao ta Tôn phủ triệu người hiệu lực, cũng đưa ra phong phú tu hành tài nguyên, cũng không tính nuôi một nhóm đang ở Tào doanh lòng ở Hán người, không bằng tùy vào các ngươi tự chọn. . ."

Tôn chủ lời kế tiếp, rồi lại đến tất cả mọi người đều là trong lòng sửng sờ.

Có người rất nhanh liền phản ứng lại: "Tôn chủ nhìn như thỏa hiệp, trên thực tế đã là đang vì mặt sau bố cục, bây giờ cái kia Thái Bạch tông chủ hai cái đệ tử lại thêm vào bọn họ tông chủ nháo trò, Bắc Vực tu sĩ trong lòng lửa rừng đã bị cong lên, sau đó tất nhiên sinh ra vô tận phiền phức, cùng với để cái này phiền phức ở Tôn phủ bên trong lên men, chẳng bằng lưu lại cái lỗ hồng, liền đem bọn họ trục xuất đi. . ."

Bất luận Tôn chủ nghĩ như thế nào, hẻm Phế Nhân các tu sĩ cuối cùng cũng coi như đạt được mong muốn, nhưng bọn họ mừng rỡ không thôi, ôm nhau mà khóc lúc, cái khác Bắc Vực tu sĩ, lại vẫn vẻ lạnh lùng lạnh nhạt, lẳng lặng chờ, hiển nhiên An Châu Tôn chủ, còn chưa tới bọn họ quan tâm chuyện.

"Cho tới cái này Vân quốc việc. . ."

An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích thôi hẻm Phế Nhân đệ tử chuyện, hơi dừng lại một chút, liền tiếp theo xuống, nhàn nhạt nói: "Vân quốc đã tiêu diệt, người còn sót lại không biết bao nhiêu, sau đó xây dựng

lại , ngược lại cũng phiền phức, các người đã những thứ này tiên môn đến rồi, cái kia liền đem này vực cho các người đi, hoặc là xây sơn môn ở đây, hoặc là dời tới bách tính đi vào, cái kia đều là chuyện của các người, tùy vào các người làm chủ!"

Mà vừa nghe lời này, nhất thời lại có rất nhiều tiên môn thở phào nhẹ nhõm.

Phần lớn tiên môn, kỳ thực cũng không biết Cổ Thông lão quái cùng với Thái Bạch tông chủ mấy người sắp xếp, bọn họ đi tới nơi này, đến chính là chạy mảnh này đã thành đất hoang Vân quốc đến, nghĩ ở Vân quốc xây dựng lại trong lúc đó chia một chén canh, chỉ là trước, đều là lo lắng Tôn phủ ở trên, sẽ đưa ra cái gì điều kiện hà khắc, trong lòng không khỏi không vững vàng, nhưng lại không nghĩ rằng, Tôn chủ một phát nói, liền cho bọn hắn một niềm vui bất ngờ, Tôn phủ lại chuẩn bị xong đem Vân quốc giao cho bọn họ, thực sự là một cái nhượng bọn họ bất ngờ vui mừng. . .

Mà nghe An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích êm tai mà nói, còn có rất nhiều người vào lúc này không chút biến sắc.

Bao quát Cổ Thông lão Đan sư, bên cạnh hắn mấy cái thân phận văn hoa tiên môn chi chủ, cùng với sau đó chạy tới Triều quốc U Minh đạo, nước Tề Triều Thiên động, Phong quốc Cổ Nhạc tông cùng Thái Bạch tông chủ mấy người, hiển nhiên, những việc này, vẫn không có đến bọn họ trong tâm khảm.

"Cho tới các người Vân quốc Ma sơn bí bảo việc. . ."

An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích nhìn sắc mặt của bọn họ, tựa hồ cảm thấy có chút buồn cười, mắt lạnh đảo qua sắc mặt của bọn họ một chút, trái tim cũng là tại tâm niệm thay đổi thật nhanh, hắn trong quá trình này, xong không có nhìn về phía Ma vực bên trong chiến trường Bạch

Thiên Đạo Sinh, càng không có nhìn về phía lúc này đứng ở Thái Bạch tông chủ bên cạnh người Phương Quý, chỉ là trầm ngâm, chậm rãi suy nghĩ, nhẹ giọng ra cái này tên.

Vừa nghe cái này Ma sơn bí bảo bốn chữ, Cổ Thông lão Đan sư, U Minh đạo, Triều Thiên động, Cổ Nhạc tông mấy người, đều là sắc mặt thân thiết.

"Ha ha. . ."

Nhưng lưu ý sắc mặt của bọn họ, An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích chợt cười khẽ một tiếng, nhàn nhạt nói: "bản tọa cũng không biết các ngươi từ nơi nào được đến tin tức, lại là làm sao nghiệm chứng, sau đó liền như thế lỗ mãng chạy tới hướng về bản tọa đòi lại, nhưng bản tọa có thể nói cho các ngươi chính là, cái kia cái gọi là Ma sơn bí bảo, đến liền không tại Tôn phủ trong tay, ta lại lấy cái gì cho ngươi?"

"Cái gì?"

Sao vừa nghe đến lời này, tất cả mọi người đều đổi sắc mặt.

Bọn họ nghĩ tới rất nhiều khả năng, khả năng Tôn phủ đánh chết không chịu giao ra cái kia bí bảo, cũng có khả năng Tôn phủ sẽ trước mặt mọi người phá huỷ cái kia bí bảo, thậm chí có thể Tôn phủ sớm đã bí mật đem cái này bí bảo đưa đi, duy độc không nghĩ tới, Tôn chủ lại sẽ như vậy!

Hắn lại không thừa nhận cái kia bí bảo ở Tôn phủ trong tay. . .

"Không thể, Vân quốc Ma sơn nơi sâu xa động phủ nếu như đã hết rồi, cái kia bí bảo có thể rơi vào trong tay ai?"

"Tôn chủ giảng bực này chuyện cười, coi chúng ta là hài tử sai sao?"

". . ."

". . ."

Trong lúc nhất thời, hoặc cao hoặc thấp, hoặc làm tức giận hoặc lạnh lùng chế giễu các loại âm thanh đều vang lên.

Rất rõ ràng, những thứ này chạy Ma sơn bí bảo đến tiên môn, căn bản cũng không tin An Châu Tôn chủ lời nói. . .

"Các người tin hay không, lại cùng bản tọa có quan hệ gì?"

Mà nghe bọn họ, An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích sắc mặt chợt lạnh, đáy mắt đã có sát khí không chút lưu tình bắn ra, quét về phía bốn, cười lạnh nói: "Chẳng lẽ còn muốn cho bản tọa mở ra Tôn phủ kho tàng, tùy vào các người lục soát che giấu, tự chứng thuần khiết hay sao?"

"Chuyện này . . ."

Tất cả mọi người nghe vậy, nhất thời lại ghen một thoáng.

Một là An Châu tôn chủ tu vị kinh người, hấn cái này một phát giận, thực tại để nhân tâm đáy phát lạnh, không còn dám lớn tiếng.

Lại còn, cũng bỗng nhiên có rất nhiều người ý thức được một vấn đề, nếu là An Châu Tôn chủ chết sống không chịu thừa nhận cái kia Ma sơn bí bảo ở trong tay bọn họ, vậy mình những thứ này tiên môn lại có thể làm sao đây, chẳng lẽ thật muốn vào lúc này liền cùng An Châu Tôn phủ khai chiến, trước tiên đánh cái võ đầu chảy máu, sau đó vọt vào An Châu Tôn phủ khó núp bên trong đi nhìn rõ ràng?

Thời cơ còn chưa tới a. . .

Trong lòng một hồ đồ, nhất thời có người chần chờ hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn sang.

Đến lúc này, đúng là có thật nhiều người theo bản năng đem Thái Bạch tông chủ xem là người tâm phúc.

"Tôn chủ, ta là tin tưởng. . ."

Ngoài dự đoán mọi người, Thái Bạch tông chủ nhìn Huyền Nhai Tam Xích, bỗng nhiên ra một phen nói đến: "Dù sau hấn là Nguyên Anh đại tu, một châu chi chủ, uy hiếp một châu, ngôn xuất pháp tùy, hấn nếu cái kia bí bảo không tại Tôn phủ, cái kia liền tuyệt đối không phải cuống người lời nói. . ."

"Cái gì?"

Lời nói này ra miệng, nhất thời cũng không biết dẫn tới bao nhiêu người tâm thần đại loạn.

Sự tình còn chưa vượt rõ ràng đây, người câu nói này người có phân lượng nhất, cũng trước tiên tin đối thủ lời nói?

Bất quá vào lúc này, cũng quả thật có rất nhiều người nghĩ đến càng nhiều, Thái Bạch tông chủ không sai, An Châu Tôn chủ có lẽ sẽ là do cái này Ma sơn bí bảo, không tiếc cùng Bắc Vực tiên môn giao thủ, có lẽ sẽ không tiếc phá huỷ cái này bí bảo, để Bắc Vực tu sĩ hết hấn ý nghĩ này, nhưng nếu lấy thân phận của hấn, công nhiên ở trước mặt người hoang, lại lại cùng thân phận của hấn cùng tu vị không phù hợp.

Đến hấn bực này địa vị, như tùy ý hoang, bất định đạo tâm đều sẽ chịu ảnh hưởng!

Đã như thế, hấn cái kia lời nói, đúng là lời nói thật khả năng càng cao. . .

"Mà Triệu mỗ muốn thỉnh giáo Tôn chủ chính là. . ."

Ở mọi người tâm thần đại loạn trong, Thái Bạch tông chủ đúng là nhìn về phía Huyền Nhai Tam Xích, nghiêm túc nói: "Nếu cái khác Ma sơn cũng hoàn toàn thức tỉnh, đồng thời xuất hiện như vậy động phủ, bên trong bí bảo. . ."

Huyền Nhai Tam Xích rất hứng thú nhìn Thái Bạch tông chủ một chút, cười nhạt nói: "Mỗi người dựa vào tài thôi!"

Thái Bạch tông chủ nghe vậy, cũng bỗng nhiên mỉm cười, chấp tay nói: "Có Tôn chủ câu nói này, Triệu mỗ liền yên tâm. . ."

Vào lúc này, vị kia Cổ Thông lão Đan sư bỗng nhiên cười về phía trước đập mây mà đến, nói: "Đã như vậy, hôm nay cũng coi như đều vui mừng lớn, chính trực Tôn chủ thần sinh thời khắc, chúng ta cần gì phải vẫn đứng ở nơi này bên trong cho Tôn chủ ngọt ngọt? Vẫn là sớm chút trở về đi thôi!"

Hắn một bên, vừa ra hiệu bên người đám người tiến lên, dẫn Thái Bạch tông chủ, cười nói: "Triệu chân nhân, lão phu cùng ngươi cũng mấy năm không thấy, hôm nay nếu gặp phải, lại há có thể dễ dàng thả ngươi rời đi? Lão phu cái kia bình Bách Hoa tửu, từ lâu để lại đã lâu, ngươi như vô sự, liền mà lại đến lão phu pháp thuyền bên trong đến, thật tốt tự nói chuyện làm sao?"

"Tiền bối nâng đỡ, vẫn bối vô cùng cảm kích!"

Thái Bạch tông chủ cười chấp tay đáp ứng, tay trái kéo Phương Quý, sau đó ra hiệu Quách Thanh đuổi tới, đập lên tường vân, nhắm Cổ Thông lão Đan sư pháp thuyền bên trong đến, hai người nói cười lay động lay động, đều là tay áo lớn phiêu phiêu, bên người theo đệ tử đồng nhi, liền có vẻ tiên phong đạo uân, không giống phàm nhân.

"Hai người này liền như thế đạt thành thỏa thuận?"

Mà nghe được Thái Bạch tông chủ cùng Huyền Nhai Tam Xích nói chuyện, lại thấy Cổ Thông lão quái đứng ra, mời Thái Bạch tông chủ đi thuyền bên trong uống rượu một màn, không biết có bao nhiêu Bắc Vực tu sĩ rất là không rõ, không dễ dàng đi tới Tôn phủ, không sai biệt lắm cũng không để ý mặt mũi, kết quả Ma sơn bí bảo đáng vẻ đều không nhìn thấy, chỉ là nhận mấy cái đệ tử trở lại, được đến An Châu Tôn chủ một câu đầu lưỡi hứa hẹn?

Đối với kết quả này, trong lòng bọn họ trước sau cảm giác khó chịu, vô cùng không thoải mái, nhìn về phía Thái Bạch tông chủ ánh mắt, cũng vô cùng không hiểu.

Chỉ là bọn hắn cũng không biết, mới vừa mới vào Cổ Thông lão quái pháp thuyền, thoát nhìn vẻ mặt hờ hững, tiên giống như Cổ Thông lão quái, liền đột nhiên đổi sắc mặt, lập tức đỡ Thái Bạch tông chủ ngồi xuống, nắm hắn mạch môn, đầy mặt lo lắng, giảm thấp thanh âm nói: "Rốt cuộc vẫn là trúng chiêu sao? Còn có thể ép tới ở lại này Tôn phủ tà độc?"

Thái Bạch tông chủ trên mặt nổi lên một tầng thanh khí, thân hình cũng như là bỗng nhiên hư nhược rồi rất nhiều, lão đảo ngồi ở trên bờ đoàn, giao tay chỉ vào quý, nói: "Trước tiên nhìn hắn, ta lo lắng không có thể ngăn hạ bộ thanh sương độc, có chút rơi xuống trên người hắn. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 342: Tuyệt Nữ Độc

"Cái gì? Tông chủ trúng độc?"

Chợt thấy tông chủ đòi nhiên ngã ngò, Cổ Thông lão quái vô cùng sốt sắng một màn, Phương Quý nhất thời bối rối một thoáng.

Từ Thái Bạch tông chủ kiếm hướng mười hai tà thần, lại tới rơi xuống tại phía sau mình, dùng tay của chính mình sử dụng Thái Bạch Cửu Kiếm kiếm thứ sáu, từ đầu tới đuôi, hấn chỉ nhìn thấy Thái Bạch tông chủ tiêu sái như thường, thông dong tự nhiên, mười hai tà thần không để vào trong mắt, chính là đối mặt cái kia cao cao ở An Châu Tôn chủ, cũng là êm tai mà nói, không có rơi xuống nửa phần khí thế, làm sao có thể nghĩ đến, hấn lại là cường chống đỡ đi xuống?

Đặc biệt là ở Thái Bạch tông chủ giơ tay chỉ về chính mình, để Cổ Thông lão quái trước tiên cho mình nhìn lên, Phương Quý càng là cảm thấy đầu vù một tiếng liền lớn lên, đầy đầu hỗn độn ý nghĩ, làm như có vô tận lời nói muốn nói, lại cứ vào lúc này đều không nói ra được!

"Hà?"

Cổ Thông lão quái cả kinh không nhỏ, thân hình lay động, liền đã đến Phương Quý trước người, đem hấn một cái kéo lại đây, nhắc trong tay, lật tới lật lui đánh giá mấy lần, còn đưa tay ngắt dưới nách cùng với eo một cái, theo dõi hấn bên hông góc áo trên một tia xanh sợi vết tích nhìn chăm chú một lát, đúng là lác lác đầu, đem hấn thả xuống, nói: "Quả thật có một tia thanh sương rơi vào trên người hấn, bắt quá chỉ được một tia, rơi vào góc

áo trên, đúng là không có rót vào thân thể, người không cần phải lo lắng, kỳ thực lấy hấn tu vị, nếu thật sự là trúng Tuyệt độc, sợ là căn bản chống đỡ không tới lúc này, đã sớm đi đời nhà ma, vẫn là lo lắng chính người đi, thương thành cái gì loại còn cứng rắn chống đỡ. . ."

Vừa tự thao, vừa đem Phương Quý thả xuống, vội vã ở pháp thuyền nơi sâu xa màu đen trong rương, lấy ra ba cái bình nhỏ, cái này ba cái bình nhỏ, một cái màu trắng, một cái màu đỏ, một cái màu đen, đều có to bằng ngón cái, có vẻ vô cùng khéo léo.

Cổ Thông lão quái sắc mặt có vẻ rất là nghiêm nghị, đem ba cái bình sứ đặt tại Thái Bạch tông chủ trước mặt, nói: "Người mà lại không cần lấy pháp lực áp chế, trước tiên ăn vào cái này ba bình đan dược lại nói, nếu một viên có thể tốt, cái kia liền nói rõ gặp vận may lớn, nếu hai viên có thể tốt, cũng nói Tôn chủ hạ thủ lưu tình, nếu ba viên có thể tốt, chỉ có thể nói người vào lúc này gặp được ta, chính là tích ba đời phúc khí, nếu. . ."

Hấn nói tới chỗ này, không hề tiếp tục nói, chỉ là đem lấy cái kia màu trắng bình sứ, đưa cho Thái Bạch tông chủ.

Thái Bạch tông chủ cười tủm tỉm, sắc mặt tuy rằng có vẻ đôi bại, như là che một tầng thanh sương, nhưng thần thái đúng là thả lỏng, chấp tay thi lễ, tiếp nhận cái kia màu trắng bình sứ, kéo ra nút cũng ở trong tay, đã thấy là một viên kim đậu to nhỏ màu trắng đan dược, so với bình thường đan dược nhỏ hơn một vòng, như là băng tuyết ngưng liền, nhượng người xa xa vừa nhìn, liền sinh ra một loại ngâm người tim gan, tai mắt một rõ cảm giác.

Thái Bạch tông chủ cũng không khách khí, càng không hoài nghi gì, há mồm liền để vào vào trong miệng, chậm rãi nuốt vào, lấy pháp lực tan ra.

Trong quá trình này, Cổ Thông lão quái vẫn căng thẳng nhìn mi tâm của hấn, đợi đến thời gian uống cạn chén trà đi qua, liền thấy Thái Bạch tông

chủ sắc mặt chưa từng chuyển biến tốt, thanh khí tựa hồ lại thâm sâu một tầng, Cổ Thông lão quái oán hận vô đôi, không nói một lời, liền lại đem cái kia viên màu đỏ đan dược đưa tới Thái Bạch tông chủ trong tay, đồ ở trong tay, liền thấy vậy đan đỏ rực như lửa, như một vàng mặt trời nhỏ.

Thái Bạch tông chủ nuốt vào này đan, rất nhanh trong cơ thể liền đã khí huyết thiêu đốt, sóng nhiệt lưu chuyển, cái này một đạo hỏa ý, cùng cái kia thanh sương ý ở trên mặt hấn đan dật biến ảo, như là hai quân hổ đấu, nhưng một lát sau khi, lại vẫn là thanh sương lan tràn đến hấn toàn bộ mi tâm.

Cổ Thông lão quái đã mặt trầm như nước, hơi do dự, mới đưa cái kia viên màu đen đan dược đưa cho Thái Bạch tông chủ.

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, liền nuốt xuống, chỉ một lát sau, hấn bỗng nhiên hơi thay đổi sắc mặt, bàn tay lại nhẹ nhàng bắt đầu run rẩy, chỉ là hấn vẫn cứ gió yên sóng lặng, sắc mặt không có nửa phần biến hóa, có thể người bên cạnh một chút liền nhìn ra, cái này viên màu đen đan dược ăn vào, tất nhiên vô cùng thống khổ, hấn lúc này chỉ là ở lấy cường đại ý chí áp chế lại, không biểu hiện ra mà thôi!

Một lúc lâu, một lúc lâu. . .

Cái kia màu đen đan dược dược lực rốt cục dần dần đi qua, Thái Bạch tông chủ mi tâm trong thanh sương ý cũng hơi thốn, chỉ là cả khuôn mặt sắc mặt, lại trở nên trắng bệch cực kỳ, trên người đã ra một tầng mồ hôi lạnh, thoát nhìn cả người suy yếu dường như giấy trắng.

"Làm như áp chế lại, đây chính là tốt?"

Thái Bạch tông chủ nhẹ nhàng vung tay áo, lơ đãng xóa đi mồ hôi lạnh trên trán, mở miệng cười hỏi.

"Khá lắm thí!"

Cổ Thông lão quái sắc mặt âm trầm, bỗng nhiên miệng phun độc ác lời nói, điềm nhiên nói: "Cái này màu đen đan dược, vốn là thiên hạ kỳ độc, cái này cũng là cuối cùng một loại lấy độc công độc biện pháp, nhưng không nghĩ tới, Tôn chủ bố trí hạ độc, quá mức quý tà, khoảng khắc trong lúc đó, liền đã sâu nhập thân thể người, nắm giữ tâm mạch của người, ở ta cái này lấy độc công độc biện pháp phía dưới, cũng chỉ là làm cho nó thoáng ẩn giấu, ít ngày nữa thì sẽ lại lần nữa phát tác, đến lúc đó, thanh sương tuyết độc lấy thân thể người làm cơ sở, bộc phát ra, sợ là thần tiên cũng khó cứu người. . ."

Thái Bạch tông chủ sắc mặt thoáng kinh ngạc, cười khỏ nói: "Huyền Nhai Tôn chủ đúng là cam lòng dốc hết vốn liếng!"

"Cái này tự nhiên là bỏ ra vốn lớn, người lại có biết đây là cái gì độc?"

Cổ Thông lão quái tâm tình cực sai, tức giận: "Đây là Huyền Nhai gia cung dưỡng Tuyết Nữ một mạch, thiên nhất Tuyết độc, không Liệt Tôn phủ tứ đại quý thần trong, chỉ ở Huyền Nhai trong tộc âm thầm cung phụng, loại độc này vừa ra, ít nhất cũng phải chôn vùi một cái Tuyết Nữ tính mạng, bình thường đây chính là dùng để hầu hạ đứng đầu Nguyên Anh đại tu đồ chơi hay, bây giờ Huyền Nhai Tam Xích dùng ở trên người người, cũng coi như là cho đủ người mặt mũi!"

"Ồ?"

Thái Bạch tông chủ đúng là hơi ngẩn người ra, hơi kinh ngạc nhìn Phương Quý một chút.

Cổ Thông lão quái biết được tâm ý của hắn, than thở: "Triệu Chân Hồ a Triệu Chân Hồ, người cũng là thông minh một đời, hồ đồ nhất thời, ta biết

ngươi lúc đó là vì che chở tiểu tử này, mới cứng rắn chống đỡ cái này Tuyệt độc, có thể ngươi có nghĩ tới không, bực này tuyệt thế kỳ độc, Huyền Nhai Tam Xích làm sao cam lòng dùng ở nhà ngươi cái này đệ tử nhỏ nhỏ trên người, hẳn đương thời tất nhiên chính là vì buộc ngươi mắc câu, mới như thế làm a!"

Thái Bạch tông chủ trầm mặc thời gian rất lâu, tựa hồ cũng là đang suy nghĩ này sự kiện, nhưng chung quy cũng không nghĩ ra trong đó quan khiêu, liền chỉ là lắc lắc đầu, nói: "Có ý cũng tốt, vô ý cũng được, ta chính giáo đệ tử, cũng không thể bị hắn ngay mặt đem đệ tử cho hại!"

"Đều lúc nào còn muốn giả đại đầu quỷ?"

Cổ Thông lão quái rất là xem không trách Thái Bạch tông chủ cái này gió yên sóng lặng dáng vẻ, giọng căm hận nói: "Ngươi ngoài miệng nói tới ung dung, chẳng lẽ không biết mình đã mạng nhỏ ngàn cân treo sợi tóc? Bực này bất thế kỳ độc bị ngươi miễn cưỡng ăn đi xuống, dĩ nhiên thâm nhập tạng phủ, lúc nào cũng làm hao mòn ngươi linh tức tinh khí, lão phu ba viên kỳ đan đều áp chế không nổi, sợ là ngươi cái này con mạng già, cũng lưu lại không được thời gian bao lâu. . ."

Nghe hắn nói nghiêm trọng, Thái Bạch tông chủ lại là nở nụ cười, nói: "Có ngươi Cổ Thông lão quái ở, ta lo lắng cái gì?"

"Ngươi. . ."

Cổ Thông lão quái gắt gao tập trung Thái Bạch tông chủ mặt, tựa hồ muốn từ hắn trên mặt nhìn ra điểm về sợ hãi đến, nhưng nhìn một lát, lại nhìn thấy chỉ có bình thản cùng tự nhiên, thật là không có nửa phần về sợ hãi, đúng là bất đắc dĩ nở nụ cười khổ, nói: "Ngươi nói đúng lắm, ai bảo ngươi gặp lão phu đây? Đây không phải thế Tuyệt độc, bất luận người nào gặp, đều là một con đường chết, nhưng lão phu chính là Bắc Vực đỉnh đỉnh

có tiếng Đại đan sư, lại há có thể làm cho người như ngươi chết ở ta pháp thuyền bên trên? Truyền đi, cái nào còn có mặt mũi ngồi Thất Thánh thủ tọa?"

Hắn vừa nói chuyện, bỗng nhiên vận chỉ như bay, lại lần nữa kiểm tra một phen Thái Bạch tông chủ một thân kinh mạch, sau đó chặn đứng hắn mấy đạo đại huyết, trầm giọng nói: "Từ hôm nay trở đi, ngươi không muốn lại vận nửa phần linh tức, lão phu trước đem ngươi mang về ta Đan Hỏa sơn đi, dùng ta cái kia Đan Hỏa sơn bên trong, vạn năm bất diệt lò lửa chế thuốc, chính là liều mạng nửa phân gia sản, cũng phải đem cái này Tuyệt độc cho ngươi nhổ ra!"

"Ha ha. . ."

Thái Bạch tông chủ nghe được cười to, vỗ tay cười nói: "Ta liền biết ngươi có biện pháp, còn lo lắng cái gì?"

Nói vỗ bên cạnh Cổ Thông lão quái cái kia tiểu đồng một cái: "Còn lo lắng cái gì, ta là khách nhân, còn không đi lấy rượu?"

Cổ Thông lão quái lờm hẩn một cái, nói: "Đều thương thành như vậy, uống gì rượu?"

Thái Bạch tông chủ kinh ngạc nói: "Uống rượu ảnh hưởng thương thế?"

Cổ Thông lão quái nói: "Thương thế cũng không phải ảnh hưởng, nhưng rượu không cần bỏ ra tiền sao?"

Nói tự tự căn nhắc: "Cứu ngươi cái này một mạng, cũng không biết muốn tìm ta bao nhiêu đan dược, then chốt các ngươi còn cũng không cho tiền. . ."

Thái Bạch tông chủ cười to: "Đi mang rượu tới, ta trả thù lao. . ."

Cổ Thông lão quái kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn: "Thật sự cho?"

Thái Bạch tông chủ nói: "Ta cho tiền thưởng!"

Cổ Thông lão quái giận dữ, mắng: "Liền biết đều là một đám quý nghèo!"

...

...

Mà ở Cổ Thông lão quái cùng Thái Bạch tông chủ cười cợt tức giận mắng, hồn nhiên không coi là việc to tát thì Phương Quý từ lâu sững sờ ở đương trường, từ hai người này đối thoại trong, hắn làm sao còn có thể không hiểu đến tột cùng xảy ra chuyện gì, chẳng trách đương thời Thái Bạch tông chủ hảo hảo ở giữa không trung cùng người đấu pháp, bỗng nhiên vọt xuống tới, đem chính mình bảo hộ ở trong lòng ngực, chẳng trách đương thời chính mình cảm thấy một tia lạnh lẽo. . .

Hắn tu vị dù sao còn thấp, thậm chí không có phát hiện, ở Thái Bạch tông chủ cùng mười hai tà thần đấu đến thời điểm máu chốt, An Châu Tôn chủ lại sai đến rồi một cái quỷ thần, muốn lấy tính mạng của chính mình, chính là Thái Bạch tông chủ phát hiện điểm này, mới bỗng nhiên đem chính mình bảo hộ ở trước người, cứng rắn chống đỡ rơi xuống con kia quỷ thần Tuyệt độc, sau đó mượn tay của chính mình, sử dụng tới cái kia Thái Bạch kiếm thứ sáu. . .

Hắn lại liềm mình vì chính mình chặn độc. . .

Phương Quý trong lòng sinh ra một loại cảm giác cổ quái, nhìn cười hi hi cùng Cổ Thông lão quái cãi nhau Thái Bạch tông chủ, con mắt khàn khàn.

Hắn bình thường nói rất nhiều, lúc này vẫn cứ không biết nên nói cái gì.

Cũng là vào lúc này, Cổ Thông lão quái một khắc cũng không nghĩ tri hoãn, dĩ nhiên ở sắp xếp hành trình, Quách Thanh sư tử lúc này cũng chính nằm ở tông chủ đầu gối một bên, đầy mặt lo lắng, đúng là Phương Quý sững sờ ở một bên, một lát không dám tới gần, Cổ Thông lão quái một phen kiểm kê, liền hướng về Quách Thanh sư tử cùng Phương Quý nói: "Lão theo ta về Đan Hỏa sơn, hai cái tiểu nhân cũng đừng theo thêm phiền phức, mau mau về tiên môn đi!"

"Không đi!"

"Ta. . . Ta nghĩ theo phụng dưỡng sư tôn!"

Phương Quý cùng Quách Thanh sư tử đều là bật thốt lên, cũng không chịu trở lại.

Cổ Thông lão quái vừa nghe con mắt đều liếc, cả giận nói: "Các ngươi sư tôn mạng nhỏ ở trong tay ta, còn dám không nghe ta dặn dò?"

Phương Quý cùng Quách Thanh sư tử vừa nghe đều bối rối.

Đúng là Thái Bạch tông chủ vào lúc này nở nụ cười, sờ sờ Quách Thanh sư tử tóc, nói: "Sư phụ biết ngươi tâm ý, nhưng lần này ngươi không thích hợp theo, trước tiên cùng Bạch Thạch trưởng lão về tiên môn đi thôi, ở tiên môn thật tốt tu luyện, chờ ta trở về núi thấy ngươi!"

Quách Thanh sư tử nghe vậy, lưu luyến không rời, nhưng lại không dám vi phạm.

Mà Thái Bạch tông chủ nhìn về phía Phương Quý, khẽ chau mày, nói: "Ngươi cũng không sao cả, theo đến đây đi!"

Cổ Thông lão quái nhất thời đầy mặt kinh ngạc, nói: "Mang theo cái này nhỏ trời buộc làm gì?"

Thái Bạch tông chủ bất đắc dĩ nở nụ cười, nói: "Trên đường trong lúc rảnh rỗi, ta đến cho hấn bồi bổ công pháp lấy tên công khóa. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 343: Lần Này Đi Rời Tôn Phủ

"Đặt tên còn muốn học bù?"

Cổ Thông lão quái rõ ràng không muốn mang càng nhiều người trở lại, nghe xong Thái Bạch tông chủ sắp xếp, lông mày cũng không khỏi cau lên đến, nói: "Nếu như không có đại sự gì, liền không muốn mang quá nhiều người trở về đi thôi, thêm một cái người, liền nhiều đôi đũa, nhiều cái người ăn cơm. . ."

"Này sự kiện rất nghiêm trọng!"

Thái Bạch tông chủ không nghe hẳn những kia tự thao, chỉ là nhàn nhạt nói: "Người mà lại hỏi một chút chính hấn thôi diễn công pháp tên gọi là gì?"

"Cái gì?"

Cổ Thông lão quái nghe xong đầu tiên là cả kinh, ánh mắt kỳ dị trên dưới đánh giá Phương Quý một chút, không che giấu nổi nội tâm hoài nghi, nhưng lại biết Thái Bạch tông chủ sẽ không nói khoác: "Thái Bạch tông đệ tử mới Trúc Cơ cảnh giới, cũng đã có thể chính mình thôi diễn công pháp sao?"

Phương Quý nghe xong, vẻ mặt bình thản, gật đầu mỉm cười.

Cổ Thông lão quái ánh mắt càng kỳ dị: "Người cái kia công pháp tên gọi là gì?"

Phương Quý rút cục không kiềm chế nổi đáy lòng hung phấn, ngạo nghễ nói: "Hoành Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công!"

Cổ Thông lão quái gật gật đầu, hướng về Thái Bạch tông chủ nói: "Cái này việc học là đến bồi bổ. . ."

Hai người mấy câu nói nói chuyện, liền đã định ra rồi bước kế tiếp kế hoạch, Thái Bạch tông chủ trước tiên lệnh Cổ Thông lão quái đồng nhi, đi đem theo hắn cùng nhau đến Bạch Thạch trường lão gọi tiến vào kho đến, lúc này Bạch Thạch trường lão đã sớm đã ở kho ở ngoài chờ đợi, nghe vậy vội vàng đi vào, Thái Bạch tông chủ liền lệnh hắn đem Quách Thanh mang về tiên môn, lại nói Phương Quý đem sẽ trước tiên theo chính mình hướng về Đan Hỏa tông đi một chuyến, tiện tay đưa cho hắn phong thư.

Bạch Thạch trường lão cũng không nhiều lời, thu rồi thư, gật đầu đáp ứng.

Dẫn theo Quách Thanh đi ra ngoài thì quay đầu nhìn Phương Quý một chút, không kịp nói cái gì, chỉ là hướng về hắn gật gật đầu.

"Thái Bạch tông chủ ở sao?"

Lúc này thuyền khoang ở ngoài, bỗng nhiên vang lên vài tiếng thanh âm trong trẻo, khách khí hỏi ý.

Cổ Thông lão quái nhất thời chăm chú nhíu mày, quay đầu nhìn Thái Bạch tông chủ một chút, đã thấy Thái Bạch tông chủ gật gật đầu, nói: "Nhượng bọn họ vào đi, lần này bọn họ theo phí công một chuyến, như không cái giao cho, trong lòng bọn họ chắc là sẽ không thoả mãn!"

Cổ Thông lão quái nghe vậy, lúc này mới lệnh đồng nhi đem những người kia dẫn vào.

Phương Quý dựng mắt nhìn lên, đã thấy đi vào lại là U Minh đạo, Triều Thiên động, Cổ Nhạc tông các loại mấy đại Tiên môn tông chủ, đều là khí độ bất phàm, tu vị thâm hậu, Phương Quý chỉ nhìn đến một chút, liền biết những thứ này người tuy rằng cũng tên là tiên môn chi chủ, lại cùng ở nước Sở cái kia bốn đại Tiên môn tông chủ tuyệt đối không phải một cảnh giới, nhìn cái kia ngạo ý cùng thần thái, liền nhìn qua có thể biết ngay là thật sự có thâm hậu gốc gác.

"Lão thái bạch, ngươi phát ra lời mời, chúng ta tràn đầy phấn khởi đến rồi, kết quả liền cái kia Ma sơn bí bảo cái bóng đều không nhìn thấy. . ."

Người còn chưa đến, liền có âm thanh trước tiên truyền vào, sấm rền cũng tựa như, chính là Triều Thiên động động chủ Tiêu Tán Nhân, vừa nghe đến lời này, Cổ Thông lão quái sắc mặt liền đã chìm xuống, khó nén trên mặt vẻ không vui, đúng là Thái Bạch tông chủ sớm có dự liệu, chậm rãi đứng dậy, hướng về bọn họ chấp tay làm vì lễ, mà mấy người kia vào được khoang đến, vừa nhìn thấy Thái Bạch tông chủ sắc mặt, cũng nhất thời hơi kinh ngạc.

Thái Bạch tông chủ cười khổ một tiếng, nói: "Chư vị hiện tại biết ta làm vì sao không cùng Huyền Nhai Tôn chủ tích cực đến cùng chứ?"

Những người kia đều là tu vị thâm hậu, nhãn lực hơn người, chỉ cần đánh giá cái nhìn này, làm sao còn có thể không nhìn ra Thái Bạch tông chủ đã thân trúng kỳ độc? Trong lòng nhất thời rộng rãi sáng sủa, chẳng trách Thái Bạch tông chủ đã thắng mười hai tà thần, vì sao đến cuối cùng, lại dễ dàng tin tưởng Huyền Nhai Tam Xích, vì sao rõ ràng thắng được tiền đặt cược, nhưng đến cuối cùng, lại là dễ dàng buông tha trước mắt ưu thế. . .

Nguyên lai hẳn ở bề ngoài thắng, trên thực tế vẫn là bị thiệt lớn.

Không có tại chỗ độc phát, mất thái, cũng đã là Thái Bạch tông chủ cường hãn chống kết quả.

"Ai, Tôn phủ quả nhiên gốc gác thâm hậu, khó lòng phòng bị. . ."

U Minh đạo chủ Diêm bảy đạo hít một tiếng, nói: "Ngươi bực này tu vị, lại thêm vào ngươi sư đệ kiếm đạo, đã là chúng ta trong người tài ba, vốn tưởng rằng sẽ làm cho Tôn chủ không hề lại nói, không nghĩ tới lặng yên không một tiếng động, lại cũng ăn bực này thiệt lớn. . ."

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Ta tuy bị thiệt thòi, nhưng Tôn phủ cũng không tốt qua, mười hai tà thần đã chết, mặt khác còn đến lại đáp lên một cái gia tộc phụng dưỡng Tuyết Nữ, Tôn phủ phần này tổn thất, lại không phải chúng ta có thể tính đến rõ ràng, chur vị, đến trước ta liền đã nói qua, cái này một đạo xuất thế Ma sơn bí bảo, cũng không đáng cái gì, chúng ta trọng yếu nhất, là muốn xem cái khác các nơi Ma sơn, nếu những kia Ma sơn đều có động phủ mở ra, bí bảo xuất thế, đó mới là tính mạng thúc quan, đến chúng ta toàn lực tranh cướp a. . ."

Nói đến chỗ này, khe khẽ thở dài, nói: "Lần này Ma sơn bí bảo, tuy không biết tới nơi nào, nhưng dù sao đã đến Tôn chủ một câu hứa hẹn, lần sau Ma sơn thức tỉnh, chúng ta liền có thể danh chính ngôn thuận đi lấy bảo, vậy cũng là chuyện tốt một cái, tựa như trước cái kia các vị tiên bối nói, chúng ta này đến, có thể thắng được cái gì đều không quan trọng, trước tiên đi đầu cùng Tôn phủ biểu một cái thái mới là thật sự, nếu An Châu thật sự rối loạn, có thể định càn khôn không là chúng ta những người này, mà là những kia hiện tại vẫn cứ ở quan sát người a. . ."

U Minh đạo chủ mấy người nhìn nhau một chút, đáy mắt đều có chút bất đắc dĩ cùng không cam lòng, nhưng lại có thể nói cái gì, cuối cùng chỉ có thể hướng về Thái Bạch tông chủ chấp tay, cười nói: "Lão thái bạch quả nhiên nhìn xa trông rộng, chúng ta đều không kịp ngươi, lần này chuyện,

đúng là đạt đến cái kia các vị tiên bối suy nghĩ, chỉ tiếc, đối với chúng ta tới nói, chung quy vẫn là phí công một chuyến, chỉ được tay không mà về. . ."

"Chẳng bằng Thái Bạch tông, tốt xấu còn dẫn theo mấy cái đệ tử trở lại đây. . ."

Cổ Nhạc tông tông chủ Sơn Lập Viễn cười ha ha, hình như có ý tựa như vô ý liếc Phương Quý một chút.

Phương Quý đón hấn ánh mắt, khí hư hư dào dào lỗ mũi, thuận thế hướng về hấn dưới bàn chân bắn ra, Cổ Nhạc tông chủ mặt đều tái rồi.

Cũng không biết sao, vốn là những thứ này tiên bối nói chuyện, hấn cũng không nên xen mồm, nhưng lúc này nghe những người kia, hấn lại càng nghe càng không vui, mơ hồ cảm thấy, những thứ này người nhiều ít đều có chút bất mãn ý, thậm chí là oán giận Thái Bạch tông chủ ý tứ. . .

Rõ ràng là các ngươi bắt quá lộ cái mặt mà thôi, nhà ta tông chủ lại là quyết đấu sinh tử, cái nào dung được các ngươi oán giận?

"Ha ha, chư vị cũng nhìn thấy!"

Cũng đang lúc này, Cổ Thông lão quái bỗng nhiên thở dài, hướng về những người kia nói: "Mấy vị cũng nhìn thấy, Thái Bạch tông chủ thân bên trong Tôn phủ tà độc, ta chỉ cần mau chóng dẫn hấn về Đan Hỏa tông tiêu độc mới là, chỉ bắt quá. . ." Hấn hơi trầm ngâm, ngẩng đầu lên nói: "Tôn phủ mới vừa bị thiệt lớn, không hấn cam tâm giảng hoà, vì lẽ đó chư vị nếu có rảnh rồi, không bằng theo ta về Đan Hỏa tông làm khách được chứ?"

Phương Quý nghe trong lòng một trận kinh ngạc, mới vừa nói muốn dẫn sư tử trở lại, Cổ Thông lão quái đều sợ sẽ nhiều há mồm ăn com, làm sao đến mấy lão già này, hấn cũng bỗng nhiên muốn xin bọn họ theo trở lại làm khách?

Nghe cũng không giống khách sáo, trong lòng nhất thời cảm thấy hơi kinh ngạc, sau đó liền lưu ý đánh giá.

Chỉ thấy mấy vị kia tông chủ nghe xong Cổ Thông lão quái, sắc mặt bỗng nhiên đều trở nên hơi chần chờ, không chút biến sắc nhìn nhau một chút.

"Ha ha, Đan Hỏa tông chính là An Châu thánh địa, đã sớm nên đi bái phỏng, chỉ tiếc chúng ta cái này một chuyến đi ra, cũng coi như là cùng Tôn phủ không để ý mặt mũi, nói vậy Tôn phủ sau đó sẽ gây phiền phức cũng khó nói, mấy người chúng ta, vẫn là trở lại tọa trấn tốt. . ."

"Không sai, lần này Lão thái bạch đại phát thần uy, Tôn phủ lần bị đá kích, nói vậy cũng không còn dám gây phiền phức!"

". . ."

". . ."

Nghe bọn họ, Phương Quý bỗng nhiên hiểu rõ ra, trong lòng nhất thời vô cùng không thoải mái.

Cái kia Cổ Thông lão quái, rõ ràng chính là đang ám chỉ mấy người này, Thái Bạch tông chủ đã bị thương, lo lắng Tôn phủ sẽ không cam lòng, sau đó sai người đến tìm hắn để gây sự, vì lẽ đó mời xin mời bọn hắn mấy cái đồng hành, kỳ thực chính là muốn xin bọn họ một đường hộ vệ tới, kết quả mấy người này không thấy thỏ không thả chim ưng, vừa thấy không có chỗ tốt, lại không hẹn mà cùng từ chối, không nghĩ lại hoà trộn đi vào.

"A. . . Quá!"

Càng nghĩ càng giận, Phương Quý một ngụm nước bọt thổ ở U Minh đạo chủ dưới chân, U Minh đạo chủ mặt nhất thời cũng tái rồi.

"Chư vị đôi với ta Đan Hỏa tông đều không cảm thấy hứng thú sao?"

Cổ Thông lão quái cũng như là dẫn theo điếm khí, nhàn nhạt nói: "Quá tiếc nuối, lão phu còn muốn luyện mấy lô đan xin mời chư vị thưởng thức đây. . ."

Mấy vị này tông chủ vừa nghe Cổ Thông lão quái đan, đúng là hơi có chút động lòng, nhưng bọn họ liếc mắt nhìn đầy mặt sưng sắc, tựa hồ trên người một tia sóng linh khí đều không có Thái Bạch tông chủ, vừa liếc nhìn lão lão, nhỏ nhỏ mấy người khác, lại vẫn là đều cười lắc lắc đầu, luôn mồm nói: "Đáng tiếc đáng tiếc, bất quá ngày sau nói vậy còn có cơ hội đi Đan Hỏa tông bái phỏng, cũng không nhất thời vội vã!"

Cổ Thông lão quái mặt không hề cảm xúc, cũng không lên tiếng nữa nói cái gì.

Đúng là Thái Bạch tông chủ nghe đến nơi này, nhẹ cười một cái, chấp tay nói: "Ta cũng biết mấy vị đạo hữu lần này lại đây, xem như là dám mạo đại hiểm, bây giờ tâm tình lo lắng tiên môn, nghĩ phải đi về chủ trì đại cục cũng có thể lý giải, liền không làm lỡ mấy vị hành trình!"

Những người kia nghe xong, đúng là như trút được gánh nặng, đều cao giọng cười to, rồi sau đó chấp tay chia tay.

"Có chỗ tốt liền thân đầu, có phiền phức liền rút lại đầu. . ."

Đợi đến những người kia đều đi ra ngoài, Cổ Thông lão quái mới chậm rãi hít một tiếng, hướng về Thái Bạch tông chủ nói: "Hi vọng những thứ này người trực lụi Tôn phủ, còn An Châu một cái sáng sủa càn khôn, khó đi, Lão thái bạch, con đường này thoạt nhìn còn có đến cửa ải khó muốn qua a. . ."

"Bọn họ lần này có thể lộ diện liền đã không sai, thì lại làm sao có thể yêu cầu bọn họ càng nhiều?"

Thái Bạch tông chủ đúng là không để ý lắm, nhẹ nhàng mỉm cười, sau đó đưa tay sờ sờ Phương Quý đầu, tựa hồ là nhìn ra hấn trong lòng có tức giận, tiện tay an ủi hấn một thoáng, sau đó vừa giống như là nhớ ra cái gì đó, cười hướng về Cổ Thông lão quái nói: "Bất quá bọn hấn không chịu theo tới, cũng chưa chắc xem như là chuyện xấu, lần này chuyện liền như thế kết liễu đuôi, lại có chuyện gì, cũng không liên quan bọn họ!"

"Thôi, thôi, cái này một đường mưa gió, thấy chiều so chiều liền thôi!"

Cổ Thông lão quái hít một tiếng, liền lệnh đồng nhi giương buồm xuất phát, bỗng nhiên như là nhớ ra cái gì đó, hướng về Thái Bạch tông chủ nói: "Bất quá cần phải sớm nói cẩn thận, nếu là Tôn phủ thật sự có người chạy tới gây phiền phức, lão phu nhưng là chỉ biết luyện đan, không hiểu đánh nhau!"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Yên tâm, định sẽ không cho người thêm phiền phức!"

...

...

"Cái này liền muốn đi rồi?"

Tông chủ cùng Cổ Thông lão quái nói chuyện, Phương Quý không có tiếp tục nghe, đúng là thấy pháp thuyền thật muốn khởi hành, trong lòng lại nổi lên chút khác tư vị, hấn nằm ngoài mạn thuyền bên trên, thấy pháp thuyền đã thẳng lên giữa không trung, sắc mặt bỗng nhiên có chút tịch liêu, thấp giọng nói.

Cổ Thông lão quái liếc mắt nhìn hần, cười nói: "Không nữ Tôn phủ ngày thật tốt, vẫn không nữ bỏ người những kia không thu thập rách nát?"

"Đều không nữ a. . ."

Phương Quý thấp giọng nói câu, không quá muốn phản ứng Cổ Thông lão quái, chỉ là vừa nghĩ tới chính mình ở một nhiều năm Tôn phủ, bây giờ lại còn nói một tiếng đi liền muốn đi, trong lòng lại rất cảm giác khó chịu, cũng không biết chính mình lưu luyến cái gì, chẳng qua là cảm thấy trong lòng trống rỗng, trước mắt không tự chủ được lóe qua mấy bóng người, tựa như Bạch Thiên gia tỷ muội, Huyền Nhai Ngọc, Bạch Thiên Mặc, còn có cái kia. . .

Hiển nhiên pháp thuyên càng lên càng cao, Phương Quý tâm tình càng ngày càng trầm, bỗng nhiên lấy ra một chiếc lọ.

Hần nhìn phía dưới cái kia một mảnh lay động lay động Ma vực, trong lòng thầm than một tiếng, liền đem cái kia chiếc lọ mở ra, nhẹ nhàng tung rơi xuống.

Trong bình làm như nước sương, phiêu ở giữa không trung trong, tựa như hàn tuyết, người đến một tia, liền làm cho tâm thần người thanh minh.

Cách đó không xa chính đang nói chuyện Thái Bạch tông chủ cùng Cổ Thông lão quái bỗng nhiên đều ngẩn ngơ, quay đầu hướng về Phương Quý nhìn lại, vừa nhìn Phương Quý trong tay chiếc lọ, nhất thời sắc mặt tất cả giật mình, lại vừa nhìn Phương Quý lại đem trong bình nước sương đổ đi ra ngoài, nhất thời kinh sợ đến mức râu mép đều kiêu lên, hai mắt trừng trừng, xem dáng dấp kia, như là hận không thể lập tức xông lên cướp ở trong tay chính mình mới tốt.

"Tiểu tử, người đang làm gì thế?"

Cổ Thông lão quái không nhin được mở miệng trước, tiếng nói đều có chút run.

Phương Quý đầy mặt hạ, nói: "Ta ở tế điện một vị bằng hữu. . ."

Cổ Thông lão quái nuốt ngụm nước bọt, run giọng nói: "Ngươi đây cũng là. . . Nhưng là Thanh Thiên Bạch Lộ?"

Phương Quý gật đầu nói: "Đúng vậy, ta từ Tôn phủ cướp đến, ngẫm lại xem, cũng là dùng cái này tế điện hẳn khá là tốt. . ."

Cổ Thông lão quái kinh sợ đến mức khí đều không kịp thở, lập tức sẽ mất trọn trắng.

Liên ngay cả Thái Bạch tông chủ cũng chân chờ mở miệng, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Phương. . . Phương sư chất, tế điện bằng hữu, kỳ thực có thể dùng rượu!"

Cổ Thông lão quái lại tiến vào một hơi thuận trở về, vội hỏi: "Đúng vậy, ta chỗ này có lên tốt Bách Hoa tửu đây. . ."

"Dùng rượu, luôn cảm thấy vẫn còn có chút có lỗi với hẳn. . ."

Phương Quý một hơi đổ nửa bình, lúc này mới ở Cổ Thông lão quái cùng Thái Bạch tông chủ hai cái tựa hồ muốn khóc lên vẻ mặt bên trong, đem còn lại nửa bình một lần nữa nhét lên nút, hai tay đặt sau lưng đi trở về, tiện tay đem còn lại nửa bình Thanh Thiên Bạch Lộ hướng về Thái Bạch tông chủ trong lòng ngực đẩy lại, nói: "A, xem ngươi trúng độc, cũng rất không dễ dàng, cái này nửa bình ngươi liền cầm đi chữa thương đi!"

Nói làm bộ như không có chuyện gì xảy ra giống như, lười biếng nằm ở một bên.

Lúc này đến phiên Cỗ Thông lão tự trách mình một người tròng mắt, Thái Bạch tông chủ nhìn cái kia nửa bình Thanh Thiên Bạch Lộ, chậm rãi lộ ra nụ cười.

"Lão thái bạch, ngươi đồ đệ này làm sao dạy a?"

Cỗ Thông lão quái nín một lát, mới nhỏ giọng hướng về Thái Bạch tông chủ hỏi.

Thái Bạch tông chủ cười nói: "Ta cũng không biết, Thái Bạch tông đệ tử thật giống đều rất hiếu thuận. . ."

Cỗ Thông lão quái cảm khái nửa ngày, bỗng nhiên quát bên cạnh đồng nhi một cái tát.

. . .

. . .

"Thật muốn đi rồi. . ."

Phương Quý đồ nửa bình Thanh Thiên Bạch Lộ, trong lòng ngược lại cũng thoải mái rất nhiều, nhẹ nhàng cảm khái một tiếng, nghĩ thầm quên đi, nên đi vẫn là muốn đi, Tôn phủ dù sao không phải thích hợp bản thân gốc địa phương, Thanh Vân Gian đã chết, chính mình cũng không có gì có thể lưu luyến. . .

Nghĩ như thế, hắn quyết định hoàn toàn thanh không đầu, lại không nghĩ Tôn phủ chuyện.

Bất quá hắn không biết, ở hắn leo lên Cỗ Thông lão quái pháp thuyền thì Anh Đề chính dương dương tự đắc ở trong đám người đi dạo du, đi theo một cái mẫu xà bên người phiền phiền nhiều nhiều, chờ Phương Quý gọi

mình rời đi, không nghĩ tới mới vừa xoay một hồi, cái kia mẩu xà còn không sinh ra cảm giác đến đây, chợt thấy rất xa Phương Quý đi vào cái kia pháp thuyền lại bay lên trời, sau đó. . . Sau đó liền như thế đi rồi. . .

"Ríu rít rít. . ."

Anh Đề lập tức liền hoảng hồn, "Vèo" một tiếng liền cưỡi gió đuổi theo, gấp con mắt đều vút ra đến rồi, hai cái nhỏ cánh liên tục vẫy, hung hăng gia tốc lại thêm tốc, liền trên đầu giội khắp cả mặt mũi nước sương đều không lo lắng. . .

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 344: Đêm Đen Gió Cao Yêu Sẽ Đến

Pháp thuyền bay lên, cưỡi gió ngự mây, trực tiếp vòng qua Vân quốc ma vực, hướng về An Châu phía bắc chạy tới.

Thái Bạch tông chủ trên đường đi, ôm cái kia nửa bình Thanh Thiên Bạch Lộ nhắm mắt dưỡng thần, có vẻ thật là ung dung tự nhiên, vạn sự không để ý tới.

Đúng là Cổ Thông lão quái, trên đường đi chau mày, có vẻ hơi vội vã cuống cuồng, để đồng nhi thôi thúc pháp thuyền, hắn thì lại khổ sở suy nghĩ, viết liền nhau mấy đạo thư, lấy bí pháp đánh ra ngoài, pháp thuyền bay đi trong lúc đó, chỉ thấy được vô số đạo thần quang liên tục bay về phương xa, mãi đến tận đây đủ mười mấy đạo thần quang bay ra ngoài, Cổ Thông lão quái lúc này mới thoáng yên tâm, sắc mặt cũng đẹp đẽ chút. . .

Vân quốc ở An Châu cực nam, Cổ Thông lão quái Đan Hỏa tông thì lại ở An Châu cực bắc, ở giữa cách mấy vạn dặm đường xá, nghĩ là khó có thể thuận buồm xuôi gió, bất quá sớm chuẩn bị kỹ càng, ngược lại cũng yên tâm không ít, mãi đến tận pháp thuyền đi ra mấy trăm đường xá, Cổ Thông lão quái cũng vừa vừa đem các đạo thư tin phát ra thì phía trước lái pháp thuyền đồng nhi mới bỗng nhiên nói: "Su tôn, mặt sau có đồ vật đuổi chúng ta. . ."

Mới vừa sắc mặt mới hòa hoãn một điểm Cổ Thông lão quái trong nháy mắt đổi sắc mặt: "Nhanh như vậy liền đuổi theo rồi?"

Vội vàng nằm đến mạn thuyền đến xem thì nhất thời sợ hết hồn: "Đó là cái gì quỷ trò chơi?"

Phương Quý hiểu kỳ, cũng theo lại đây tham gia trò vui, vừa nhìn liền thấy tầng tầng mây khói bên trong, đang có một con Thần long dáng dấp tồn tại lắc đầu quẫy đuôi, nhanh chóng đáp mây bay vọt lên, hiem thấy nó bay nhanh như vậy, lại miễn cưỡng đuổi theo pháp thuyền tốc độ. . .

"Chạy mau, chạy mau. . ."

Cổ Thông lão quái sợ hết hồn, vội vàng giục nổi lên đồng nhi.

Cái kia đồng nhi cũng không dám khinh thường, đem thần lô đốt tới cực điểm, pháp thuyền vèo vèo về phía trước nhanh hướng, thuyền một bên vô số mây trắng thổi qua.

Không ngờ, pháp thuyền đã tăng tốc tới cực điểm, cái kia mặt sau long ảnh lại cũng liều mạng chạy tới, thời gian uống cạn chén trà đi qua, không những không có vùng thoát khỏi nó, trái lại bị nó thoáng rút ngắn một điểm khoảng cách, Cổ Thông lão quái càng là kinh sợ đến mức râu mép đều kiêu lên.

"Su phụ, món đồ kia đuổi đến nhanh, không cắt đuôi được a. . ."

Đồng nhi cũng âm thầm kêu khô, xoay người hướng về Cổ Thông lão quái nói lên.

"Không cắt đuôi được, không cắt đuôi được, cái kia. . . Vậy thì không quăng, giết chết nó!"

Cổ Thông lão quái sợ hãi đến mặt đều trắng, bỗng nhiên cắn răng bắt cháp, hướng về đồng nhi nói: "Ngoan đồ nhi, ngươi trì hoãn tốc độ, sau đó đem pháp thuyền thần lô mở ra một nửa, đan thạch lấp kín, chờ nó gần rồi,

chúng ta liền thả ra thần diễm, thiêu chết cái này không biết tự lượng sức mình. . ."

"Su phụ a, đường đường Thất Thánh đứng đầu, ngươi liền không thể đi ra ngoài chém cái yêu ma mà. . ."

Cái kia đồng nhi vừa sợ lại bất mãn, trong miệng tự thao, đã mở ra thần lô.

Phương Quý hưng phấn lên, muốn xem Cổ Thông lão quái là làm sao nắm thần lô đốt người, đang tự hứng thú hứng hực, bỗng nhiên đúng lúc gặp quái vật kia trải qua mây khói hơi nhạt chút địa phương, Phương Quý một chút thấy rõ quái vật kia dáng dấp, nhất thời kinh hãi, bay lên một cước đem cái kia chính cong lên cái mông dự định mở ra thần lô đồng nhi đập bay, cười khở nói: "Cái kia. . . Đó là nhà ta Vương Tài. . ."

Đọc theo con đường này lão cảm thấy như là đã quên chút gì, hiện tại rốt cuộc biết là đã quên cái gì. . .

"Vương Tài là cái gì quý?"

Cổ Thông lão quái trực tiếp mộng rơi mắt.

Thời gian uống cạn nửa chén trà sau khi, Cổ Thông lão quái nhìn cái kia trên pháp thuyền quái xà, đã mệt mỏi đầu lười đều không thu về được, vù vù thổi hỗn hển, bởi ở trên không bên trong bay quá lâu, phong hàn thấu xương, đông trên người đều kết liễu một tầng băng, vừa lên pháp thuyền, liền đuôi câu ở Phương Quý chân, nói cái gì cũng không buông ra, chỉ là co quắp ở nơi đó, liếc mắt, ban ngày không có động tĩnh.

"Ai nha, lão tiên bối nhanh tới xem một chút, ta Vương Tài có phải là nhanh chết rồi. . ."

Phương Quý cũng sốt sáng lên, ôm đầu rấn mau mau gọi Cổ Thông lão quái lại đây.

"Chính là món đồ này đuổi chúng ta nửa ngày?"

Cổ Thông lão quái toát cao răng, tới mở ra Anh Đề con mắt liếc nhìn nhìn, nói: "Không có chuyện gì, chính là mệt mỏi, dù sao đuổi pháp thuyền mấy trăm dặm, không mệt chết chính là tốt. . . Lão phu cái này pháp thuyền cái này cũng không phải bình thường pháp thuyền có thể so sánh, cái này toàn lực mở lên rồi, Kim Đan Hung thú cũng không đuổi kịp a. . . Ta nói ngươi cái này bình thường đều đứt cái gì a, con này Linh thú huyết khí như thế đủ. . ."

"Đó là đương nhiên rồi, ta đối với Vượng Tài khá tốt, mỗi ngày đứt tốt nhất Tý Thú đan. . ."

Phương Quý ôm Anh Đề đầu khoe khoang nói, Cổ Thông lão quái cùng hấn đồ đệ đều mắt tròn trắng: "Đối với nó tốt còn đem nó quên đi?"

Xem Linh thú kia cho sợ hãi đến, trong giấc ngủ say còn muốn cuốn lấy bắp đùi của ngươi đây. . .

Bất quá trải qua như thế một cái khúc nhạc dạo ngắn, Anh Đề cuối cùng cũng coi như chạy tới, Phương Quý tự nhiên không biết Anh Đề cái kia phiên kỳ ngộ, Cổ Thông lão quái lúc này đầy bụng tâm sự, cũng không có cẩn thận kiểm tra, tự nhiên cũng không phát hiện Anh Đề cái kia một thân quái lạ, đúng là thông qua này sự kiện, Phương Quý phát hiện Cổ Thông lão quái căng thẳng, một cái yêu thú chạy tới, liền có thể đem hấn sợ đến như vậy, trong lòng nhiều lắm sợ hãi?

Pháp thuyền tiếp tục chạy, Cổ Thông lão quái pháp thuyền bên trên có thần lô, tốc độ cực nhanh, trong một ngày liền đã vòng qua Vân quốc,

hướng vào Tiêu quốc địa giới, hiển nhiên hoàng hôn sâu sắc, hoàng hôn đem liễm, bên trong đất trời đầy sao càng hiện, ban đêm tức sắp giáng lâm đại địa.

Pháp thuyền bên trên, cũng xuất hiện không tên trăm mặc, khiến người cảm thấy ngọt ngào.

"Ha ha, phía trước đến chính là Cổ Thông lão tiên bối sao?"

Chính làm người ta hoảng hốt, phía trước một toà đen nhánh đỉnh núi bên trên, chợt có thân quang sáng lên, một người đạp mây trên giữa không trung, xa xa hướng về pháp thuyền chấp tay, cười nói: "Ta chính là Kim Sơn Cửu Tử, phụng lão tiên bối chi chiếu đến đây, chờ đợi ở đây đã lâu. . ."

"Tốt, tốt, bọn họ đến rồi, có thể an tâm rồi. . ."

Cổ Thông lão quái nghe đối phương tiếng nói, nhất thời vui sướng, vội vàng để đồng nhi đem pháp thuyền ngừng lại, chính mình trên thuyền đầu, cười hướng người tới nói: "Lão phu chính là Đan sư Cổ Thông, đa tạ Kim Sơn Cửu Tử đến đây giúp đỡ, không biết những người khác bây giờ có thể đến?"

"Ha ha, Cổ Thông lão tiên bối đem chiêu, chúng ta cái gì không dám đến?"

Có người cười trên giữa không trung: "Cổ Đình Tứ Lão, từ lâu chờ đợi ở đây đã lâu!"

"Liễu Hồ Thất Kiếm, đến Cổ Thông lão tiên bối gửi sách, chạy suốt đêm tới, may mắn được đúng lúc đuổi tới. . ."

"Cổ Thông lão tiên bối, Ngọc Hồ sơn trên dưới, từ lâu chờ đợi ở đây đã lâu, mặt khác ta còn phải đến Vân Thanh sơn Chu lão đệ truyền tin, hẩn

cũng chính sốt ruột chạy tới, chỉ là đường xá xa xôi, có lẽ là muốn làm lỡ một canh giờ, mong rằng lão tiên bối hơi chờ một chút hẳn!"

". . ."

". . ."

Trong khoảng thời gian ngắn, cái kia núi đen bên trên thần quang lóng lánh, không biết bao nhiêu người dồn dập lộ diện, hướng về Cổ Thông lão tiến lên lễ.

"Tốt, tốt, được!"

Cổ Thông lão quái thấy, đã là không che giấu được đầy mặt sắc mặt vui mừng, liền thanh hướng về bọn họ hành lễ, lại nhượng bọn họ đợi chút, chính mình trở về thuyền khoang, chỉ thấy Thái Bạch tông chủ đã mở mắt ra đến nhìn hẳn, nhất thời có chút đắc ý nói: "Lão thái bạch, người xem lão phu một đời luyện đan, rộng rãi kết thiện duyên, vẫn có chỗ tốt, như người bây giờ không thể động vào linh tức, gần như phế nhân, vạn nhất Tôn phủ muốn phái người chạy tới gây phiền phức, chúng ta chẳng phải thành cái thớt gỗ trên thịt cá, mặc người xâu xé? Ha ha, bây giờ đúng là tốt, lão phu đánh bạc khuôn mặt già nua này, mời tới cái này rất nhiều người giúp đỡ, có bọn họ một đường hộ tống, cuối cùng cũng coi như có thể giữ được người một đường an ổn, sống sót đến ta Đan Hỏa tông. . ."

Phương Quý thể mới biết Cổ Thông lão quái trước gửi ra nhiều như vậy thư là làm cái gì, nằm mạn thuyền trên hướng bên ngoài vừa nhìn, chỉ thấy đến có tới mười mấy cái tiên môn, mỗi cái tiên môn đều có một chiếc pháp thuyền, ít thì dẫn theo mười mấy mấy chục người, nhiều thì dẫn theo gần trăm người, rất xa núi đen bên trên náo nhiệt cực điểm, sợ không dưới có mấy trăm người ở đây, nhiệt nhiệt nháo nháo, ngược lại thực nhượng người an tâm không ít. . .

"Nhượng bọn họ trở về đi thôi!"

Nhưng chẳng ai nghĩ tới, ngay khi mọi người mới vừa yên tâm lúc, Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên nhẹ giọng nói.

Lúc này thuyền khoang bên trong, chưa cầm đèn, Thái Bạch tông chủ sắc mặt bao phủ ở một mảnh ám ảnh bên trong, nhưng có thể nghe được, hẳn lúc này tiếng nói có vẻ rất nghiêm nghị, nhượng người vô cùng kinh ngạc: "Bọn họ đến lại nhiều hơn, cũng chỉ là chịu chết mà thôi. . ."

Cổ Thông lão quái lấy làm kinh hãi, vội vàng nói: "Người lời này là ý gì?"

Thái Bạch tông chủ trầm mặc một hồi, mới nói: "Tôn phủ nhất định sẽ phái người đến truy sát, hơn nữa người đến nhất định không đơn giản!"

"Chuyện này . . ."

Cổ Thông lão quái nhất thời chân chờ lên.

Hắn tự nhiên cũng ngờ tới Tôn phủ có thể sẽ không buông tha cái này để Tôn phủ mất hết sắc mặt, hiện nay lại thân trúng kỳ độc Thái Bạch tông chủ, dù sao người khác không biết Thái Bạch tông chủ thân trúng kỳ độc cũng là thôi, Tôn chủ lại là nhất định biết đến, vì lẽ đó hẳn mới lo lắng sẽ có Tôn phủ quý thần nhân mã truy sát tới, lúc này mới rộng rãi phát thiệp, mời tới cái này ngũ hồ tứ hải khắp nơi bạn tốt giúp đỡ.

Nhưng nghe Thái Bạch tông chủ ý tứ, dường như nhận định Tôn phủ phái tới, nhất định là cực kỳ khủng bố tồn tại, tuyệt đối không phải những thứ này người có thể chống đối, chuyện này nhất thời để Cổ Thông lão quái có chút không rõ, Thái Bạch tông chủ có phải là quá để mắt chính hắn?

Tôn phủ cho tới vì giết một mình hắn, liền như thế giống trống khua chiêng sao?

"Ha ha, Cổ Thông Lão ca, chúng ta quen biết hai trăm năm, ngươi có thể thấy được ta suy đoán lung tung qua?"

Thái Bạch tông chủ nghe ra Cổ Thông lão quái chân chờ, bỗng nhiên cười hỏi.

Cổ Thông lão quái vừa nghe lời này, trong lòng nhất thời hồi hộp một tiếng, Thái Bạch tông chủ là hắn ít có mấy cái có thể nhìn ở trong mắt người một trong, hắn đương nhiên sẽ không hoài nghi hoặc Thái Bạch tông chủ phỏng đoán, nếu hắn nói Tôn phủ sẽ sai người khủng bố nhất đột kích, vậy thì nhất định sẽ đến, chỉ là, thông qua việc này, hắn cũng đoán được những khác, tiếng nói có vẻ nghiêm nghị, thấp giọng nói: "Ngươi có phải là còn có việc gạt ta?"

Thái Bạch tông chủ chậm rãi lắc đầu, ám ảnh trong, tựa hồ có ánh mắt ở Phương Quý trên mặt hơi đảo qua một chút.

"Hiện tại vẫn chưa thể nói!"

Thái Bạch tông chủ lắc đầu, nói: "Bất quá, nói vậy Tôn phủ người chẳng mấy chốc sẽ đến. . ."

"Chuyện này . . ."

Cổ Thông lão quái nhất thời làm khó dễ lên.

Hắn tự nhiên cũng biết Tôn phủ người cũng nhanh muốn đến, bây giờ bọn họ mới vừa cách Vân quốc địa giới, tiến vào Tiêu quốc, cùng Tôn phủ khoảng cách không gần không xa, cũng không sẽ cách đến Tôn phủ gần quá, nhạ người sinh ra hoài nghi, cũng sẽ không bởi vì cách đến Tôn phủ

quá xa, mà không tiện điều binh khiển tướng, trọng yếu nhất chính là, bây giờ hoàng hôn đem tới, chính là một mảnh đêm đen gió cao, tùy thời giết người thời điểm tốt!

Trước hẳn chính là nghĩ đến điểm này, cho nên mới mời những thứ này giúp đỡ đuổi ở đây gặp gỡ, một đường hộ tống.

Nhưng hôm nay, nếu là đem những thứ này người mời đi, như vậy bọn họ lão lão, nhỏ nhỏ, phé phé, như thế nào chống đối?

Chính đang tại Cổ Thông lão quái trong lòng làm khó dễ thời khắc, phía trước núi đen bên trên, các tông mọi người, đều đã vô cùng phấn khởi xông tới, gióng trống khua chiêng, thật là rêu rao, đối với bọn hắn tới nói, được đến Cổ Thông lão quái tự mình cầu viện, đây chính là rất có mặt mũi chuyện, đặc biệt là Cổ Thông lão quái thiếu nợ chính mình ân tình, vậy tương lai hướng về cầu mong gì khác đan chế thuốc, chẳng phải là thành chuyện thuận lý thành chương?

Bởi vậy vào lúc này, bọn họ hận không thể lập tức liền đi ra mấy cái kẻ địch, đại sát đồ sát, nhượng bọn họ thật tốt biểu hiện một phen mới được!

Bất quá cũng đang lúc này, phảng phất gió đêm từ đằng xa phát qua, bên trong đất trời, bỗng nhiên vang lên một tiếng kinh sợ tiếng.

Cái kia âm thanh thâm trầm đến cực điểm, đột ngột cực điểm, bỗng nhiên liền làm cho tất cả mọi người đều trong lòng chìm xuống.

"Món đồ quý quái gì?"

Có tiếng người run, rất xa hướng về chân trời nhìn sang.

Chỉ thấy bóng đêm bao phủ bên trong, xa xa bỗng nhiên âm phong cuộn cuộn, sát khí hùng hực, tựa như có vô tận yêu ma ẩn giấu trong đó, liền trào

lại đây.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 345: Tóc Trắng Tôn Thần

"Đó là cái gì?"

"Cổ Thông lão tiên bối triệu hoán chúng ta đến đây, chẳng lẽ chính là vì đối phó món đồ này?"

"Phi, quản hần là cái gì, trêu chọc Cổ Thông lão tiên bối, cũng là tới một cái tử một cái, đến một đôi tử một đôi. . ."

"Xuyt, cảm tiếng, ta thấy thế nào, cái kia như là Tôn phủ quý thần?"

"Khôn nạn, Cổ Thông lão tiên bối chiêu chọc giận chúng nó làm gì?"

". . ."

". . ."

Cái kia một đám mây đen trong giây lát đó xuất hiện, phủ kín phía chân trời, trong nháy mắt làm cho bóng đêm còn chưa hàng lâm thiên địa, trực tiếp tiến vào nửa đêm.

Âm phong khiêu khiêu, lạnh lẽo thấu xương, rất xa quý khóc thần gào tiếng từ cái kia trong mây đen truyền đến, lẫn lộn, chọc người hoảng sợ, những thứ này chịu đến Cổ Thông lão Đan sư triệu hoán mà đến chúng tu, nhất thời cảm thấy trong lòng có chút phát khiếp, bất quá nghĩ đến người mình nhiều, dũng khí vẫn là tráng lên, người một lời ta một câu, dòn dập

hướng về những kia mây đen quất mắng, giữa trời đi khắp, thanh thế đúng là rất lớn.

Bất quá, một mảnh tiếng mắng trong, cũng có người đoán được cái gì, thấp tiếng nghị luận, nhất thời nhượng người sinh ra lòng kiêng kỵ.

"Chư vị, đa tạ cao thượng, bất quá nơi đây tuy nhỏ có phiền phức, cũng còn chưa đủ lấy làm phiền chư vị, mà lại xin mời trở về đi thôi!"

Cũng liền vào lúc này, Thái Bạch tông chủ đi tới thuyền miệng khoang tàu, rất xa nhìn này chân trời lẫn lộn mây đen, nhất thời khẽ nhíu mày, liếc mắt một cái Cổ Thông lão quái mới tới những thứ ngổn ngang kia người, bất đắc dĩ thở dài, cao giọng hướng về những thứ này người đã mở miệng.

Lúc này hẳn không dám sử dụng linh tức, chỉ có thể thả tiếng hét lớn, tiếng nói tự nhiên truyền không kịp xa, cũng may những kia người đều ở lân cận, hướng hồ đều là tu hành bên trong người, tai thính mắt tinh, lại là đem lời này đều nghe vào trong tai, nhất thời có vô số ánh mắt hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn lại, tâm trạng mờ không được tình huống, dòn dập kêu lên: "Cái kia nói chuyện người là ai, làm sao vừa tới liền để chúng ta trở lại?"

"Chính là, Cổ Thông lão tiên bối đem chiêu, đây là bao lớn ân nghĩa, chúng ta há có thể nói đi là đi?"

"Người kia nhìn thật giống là nước Sở Thái Bạch tông tông chủ. . ."

"Là hẳn?"

"Ồ, bình thường nghe cái này Thái Bạch tông chủ thật lớn tiếng tăm, làm sao bây giờ nhìn tựa hồ sức lực không đủ đáng đáp?"

". . ."

". . ."

Hỗn loạn tung bừng bên trong, cũng có người mơ hồ đoán được tên Thái Bạch tông chủ, bất quá bây giờ Thái Bạch tông chủ ngay ở trước mặt An Châu Tôn chủ trước mặt, kiếm chém mười hai tà thần chuyện còn chưa truyền ra, những thứ này người tự nhiên cũng không biết uy danh của hắn, chỉ là vừa thấy Thái Bạch tông chủ bây giờ cái này uể oải dáng vẻ, cũng cùng truyền thuyết trong cách biệt rất xa, trong lòng không khỏi xem thường mấy phần, nhất thời không người rút đi.

Ngược lại mọi người đều là cảnh giới Kim Đan, cần gì nghe lời người?

Thái Bạch tông chủ nhìn chân trời cái kia đám mây đen, đã ở mơ hồ áp sát, trái tim hơi gấp, lần nữa nói: "Chư vị mà lại nghe ta một lời, yêu ma sắp chạy tới, chúng ta sớm có phương pháp ngăn địch, ngược lại không cần chư vị ở đây giúp đỡ, vẫn là xin mời mau mau rời đi đi. . ."

"Cái gì? Quả nhiên có yêu ma tìm Cổ Thông lão tiên bối phiền phức?"

"Oa nha nha, khí sát ta vậy, Cổ Thông lão tiên bối từ trước đến giờ lòng dạ từ bi, nghĩa bạc vân thiên, cái nào yêu ma dám đả thương hắn?"

"Vị này Thái Bạch tông chủ lá gan cũng quá nhỏ chút, chúng ta nhiều người như vậy, còn sợ bọn họ?"

". . ."

". . ."

Hiển nhiên bên ngoài càng nói càng loạn, đã bẻ kéo không rõ.

Thái Bạch tông chủ nhíu mày, quay đầu hướng về Cổ Thông lão Đan sư nói: "Người mời tới đều là người nào a?"

"Ai, trong lúc vội vã, có thể tìm đến nhiều người như vậy liền rất tốt rồi, ta lão quái bạc có đan tên, bình thường hướng về ta cầu đan không biết bao nhiêu, ngược lại cũng kết làm không ít thiện duyên, nói chuyện có phiền phức, đều chạy tới hỗ trợ, nhất thời rồi ren, cũng là có. . ."

Cổ Thông lão quái lúc này cũng vẻ mặt xoắn xuýt, hẳn đã cảm giác mưa gió nổi lên, cũng biết Thái Bạch tông chủ lo lắng không phải giả.

"Ta lúc này khó động linh lực, nhiếp phục không cho bọn họ, vẫn là người xin bọn họ tản đi đi. . ."

Thái Bạch tông chủ thờ dài một tiếng, nhìn về phía bên ngoài khoang thuyền, hướng về Cổ Thông lão quái nói.

"Người nhìn bọn họ cái kia hưng phấn sức lực, lời ta nói có thể hữu dụng?"

Cổ Thông lão quái bắt đầu dĩ nói, lại áp lực thấp âm thanh nói: "Huống hồ yêu ma nếu thật là đến rồi, cái kia có giúp đỡ dù sao cũng hơn không có giúp đỡ tốt, nếu không thì, người thật muốn nắm cái mạng nhỏ của chính mình ở lại chỗ này hay sao? Ta nhìn bên ngoài người đến cũng không ít, không bằng nghỉ một lúc mọi người cùng nhau che chở pháp thuyền, trước tiên nhân cơ hội chạy đi lại nói a, ta quay đầu lại lại viết mấy phong thơ, xin mời mấy cái lợi hại người đến. . ."

Nghe Cổ Thông lão quái chủ ý, Thái Bạch tông chủ sắc mặt trầm mấy phần, thấp giọng nói: "Vô dụng, nếu là đến chỉ là Tôn phủ bình thường Thần vệ, bọn họ còn có thể chống đối một, hai, nhưng nhìn khí thế kia, e sợ đến đồ vật, không phải là người nhiều có thể chống đối!"

Cổ Thông lão quái ánh mắt đều ngẩn ngơ, gấp gáp nói: "Đã như vậy, vậy người chẳng phải là chết chắc rồi. . ."

Thái Bạch tông chủ hít một tiếng, mới vừa muốn nói chuyện, liền thấy được bên ngoài hỗn loạn tung bừng bên trong, đã có người chạy tới, vây quanh ở pháp thuyền bên cạnh, còn có người lớn tiếng yêu thét: "Cổ Thông lão tiên bối đừng sợ, chúng ta che chở ngươi rời đi, xem cái kia cái gì yêu ma. . ."

Nói còn chưa rơi xuống, đột nhiên xa xa quỷ khóc thần gào tiếng nổ lớn, cái kia một đám mây đen mênh mông cuộn cuộn cuốn tới.

"Món đồ quý quái gì?"

Có người phía bên ngoài, vừa vặn đón nhận cái kia yêu vân, lập tức thả tiếng hét lớn, té lên pháp bảo đánh đem đi qua.

Nhưng không nghĩ tới, cái kia yêu vân đi tới phụ cận, bỗng nhiên trải ra, tựa như sương lớn, hay là cái này chính bao phủ đại địa bóng đêm, lập tức liền đem những kia chính đang dồn dập hét lớn các tu sĩ che tiến vào, những thứ này người nhất thời kinh hãi, chỉ cảm thấy trước mắt ma ý cuộn cuộn, đen nhánh một mảnh, vội vã té nổi lên có thể triệu đến quang mang pháp bảo, hướng về giữa không trung vừa nhìn, nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy cái kia giữa không trung, rõ ràng là một người mặc áo bào trắng, tóc trắng phơ hình người quái vật, quái vật kia mặc áo choàng không nhiễm một hạt bụi, thẳng tắp chính tề, cũng như thần quan, chỉ là mái đầu bạc trắng rối tung, lại như yêu ma, mà sắc mặt của hắn, cũng có vẻ còn như băng tuyết trắng bệch, thậm chí con ngươi cũng là trắng, hết lần này tới lần khác hắn một thân trắng chói mắt, nhưng cũng như là đem tất cả ánh sáng đều dẫn đi rồi, làm cho hắn quanh người ba trượng có hơn, lập tức thê đen một mảnh, như bên người dẫn theo bóng đêm, tới nơi nào, bóng đêm liền bao phủ ở nơi nào.

Mà ở cái kia dày đặc đến cực điểm trong màn đêm, lại có thể nhìn thấy lờ mờ màu đen ma ảnh, lung tung đi khắp, mỗi một con đều dị thường khủng bố, mang theo uy nghiêm đáng sợ khủng bố khí tức, mở ra dữ tợn ma trảo, trong nháy mắt liền bắt đi liền gần tu sĩ đầu. . .

"Không được, yêu ma lợi hại, mau lui. . ."

"Đại họa vậy, cái này như là Tôn phủ cung dưỡng tứ đại quý thần một trong Tóc Bạc quý vương a. . ."

". . ."

". . ."

Ầm ầm ầm một trận vang lên, cái kia bị khói đen bao phủ tu sĩ, nhất thời kinh hoảng liên tục, lẫn nhau chạy trốn, nhưng ở cái kia khói đen thổi qua sau khi, lại không thấy được một người đem trốn đi, đúng là có không ít chân tay cụt, máu tươi đầu người từ trong khói đen cuộn cuộn rơi đem đi xuống.

"Cái gì quý trò chơi?"

"Cái này yêu ma thật tốt lợi hại. . ."

Chu vi những kia che chở pháp thuyền tu sĩ, nhất thời kinh hãi một mảnh, trơ mắt nhìn có tới gần trăm vị đồng đạo bị khói đen bao phủ, sau đó thoáng qua trong lúc đó giết chết, bọn họ nơi nào còn có nửa phần chiến ý, vội vã lui về phía sau đến, có chút hận không thể tiến vào pháp thuyền trong, mà cái kia khói đen, nhưng là nửa phần liên tục, càng trưởng càng lớn, che trời màn đen giống như, thẳng hướng pháp thuyền bao phủ tới. . .

"Cổ Thông lão tiên bối, ta còn có chuyện quan trọng tại người, trước tiên cáo từ rồi. . ."

"Ai nha ta bỗng nhiên nghĩ ra đến, trong nhà nương tử chờ sinh, ta phải trở về đỡ đẻ a. . ."

"Ngột quái vật kia người chờ, ta về nhà bắt chước bảo đến, sẽ cùng người đánh qua. . ."

". . ."

". . ."

Những kia trước còn liên thanh gầm thét, muốn cùng yêu ma đánh nhau chết sống các tu sĩ, rốt cục vẫn là sợ vỡ mật, thừa dịp khói đen còn chưa hề hoàn toàn bao phủ pháp thuyền, một cái tiếp một cái xoay người liên trốn, trong miệng ăn nói linh tinh, đã không biết đang nói cái gì.

Mà cái kia khói đen, lại cũng không có ngăn cản, cố ý để lại điều lỗ hổng, mặc bọn họ đào tẩu.

Khoảng khắc trong lúc đó, mấy trăm giúp đỡ, trốn sạch, chỉ còn cái này một chiếc pháp thuyền, bồng bênh ở trong khói đen.

Chu vi hoàn toàn tĩnh mịch, như là liên âm thanh đều nuốt hết, yên tĩnh đáng sợ.

"Ô nha nha. . ."

Mà tử tịch qua đi, đột nhiên trong khói đen, lại là ma ảnh phun trào, còn như đáy biển bày cá, nhìn liền khiến người cảm thấy tê cả da đầu, cái kia khói đen co rút lại một trường, cũng giống như là muốn vọt vào pháp thuyền bên trong đến giống như, liền sợ hãi đến Phương Quý tóc đều dựng lên, trong tay bỗng nhiên nắm chặt Hắc Thạch kiếm che ở Thái Bạch tông chủ trước người, chỉ là hai cái chân vẫn run, suy nghĩ một chút lại đi bên cạnh đỡ đỡ.

Tốt xấu cái kia khói đen chỉ là làm dáng muốn lao vào, rất nhanh liền lại lui trở lại, chu vi lại lần nữa hoàn toàn tĩnh mịch.

"Giao ra đây. . ."

Khói đen nơi sâu xa, bỗng nhiên vang lên một cái thanh âm khàn khàn, quý dị phiêu, như băng tuyết ma sát, nghe không giống tiếng người.

"Sự phụ ai, làm sao bây giờ, hấn để đem cái này Thái Bạch tông chủ giao ra. . ."

Cổ Thông lão quái dưới trướng đồng nhi đã sợ hãi đến hàm răng run lên, hầu như muốn tiến vào Cổ Thông lão quái trong lòng ngực, mang theo tiếng khóc nức nở gọi lên.

Cổ Thông lão tự trách mình cũng sợ hãi đến không chịu nổi, không so hấn đồng nhi cường bao nhiêu, run lập cập xanh cả mặt, nhìn Thái Bạch tông chủ một chút, vừa liếc nhìn bên ngoài khói đen, bỗng nhiên nổi lên một cỗ ý bi tráng, cắn răng nói: ". . . Nghỉ một lúc lại giao!"

"Ha ha, đến nhưng là Tóc Bạc tôn thân?"

Vào lúc này, Thái Bạch tông chủ chậm rãi đứng lên, đúng là che ở Phương Quý trước người, mở miệng cười nói.

"Người không cần quản ta là ai, đem vật kia giao ra đây. . ."

Cái kia tiếng nói tĩnh mịch một lát, lại vang lên, vẫn là không tình cảm chút nào, nghe để nhân tâm bên trong vèo vèo sinh ra hàn khí.

Thái Bạch tông chủ gật gật đầu, như là xác định cái gì, nhàn nhạt ngẩng đầu nhìn bên ngoài khoang thuyền, cười nói: "Người sao không chính mình đi vào lấy?"

Nghe lời này, bên ngoài khói đen bỗng nhiên một trận tuôn ra, như là yêu ma kia nổi giận, bên ngoài khoang thuyền một trận quỷ khóc thần gào, sợ hãi đến Cổ Thông lão quái đều sắp cùng chính mình đồng nhi ôm cùng nhau, nhưng đón che ở cửa khoang Thái Bạch tông chủ, cái kia khói đen lại thật là không có tràn vào đến, đúng là yêu ma kia tiếng nói vang lên: "Người kiếm chém mười hai tà thần, bản lãnh xác thực không yếu, chỉ là người đã trúng Tuyết Nữ độc, bây giờ sợ là liền linh tức đều động không được đi, rõ ràng chỉ là chết ở khoảng khắc, làm sao dám hướng về Bản tôn đại phóng cuồng ngôn?"

"Nếu biết ta trúng Tuyết Nữ độc, người lại làm gì không dám vào đến?"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, hai tay chấp ở sau lưng, mắt ý nhân nhật, nhìn cái kia một mảnh khói đen hỏi.

Khói đen lại lần nữa tuôn ra, vô tận ma ảnh bay khắp, như là yêu ma kia trong nội tâm, cũng ở trải qua khổ sở giãy dụa. . .

Thuyền khoang bên trong, tất cả đều đã là hàm răng trên dưới đánh nhau, trong nội tâm kinh hoàng cùng sợ hãi, đạt tới cực điểm. . .

Chỉ có Thái Bạch tông chủ, thoát nhìn dễ dàng, gió yên sóng lặng.

Chỉ là Phương Quý từ Thái Bạch tông chủ sau lưng nhìn thấy, tông chủ đeo ở phía sau hai cái tay, đốt ngón tay đều nắm trắng bệch.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 346: Đông Thổ Thiên Kiêu

"Tông chủ công lực, quả thực quá thâm hậu a. . ."

Bên ngoài ma tiếng rít khiêu, trong khoang yên tĩnh hoảng hốt, Thái Bạch tông chủ cùng bên ngoài con kia đại quý thần, dường như thành giăng co tư thế.

Bây giờ Thái Bạch tông chủ liền linh tức đều không thể động vào, tự nhiên là không thể đi ra ngoài chém giết con kia quý thần, dù sao Cổ Thông lão quái đã nói, bây giờ hấn Tuyết độc chỉ là tạm thời đè xuống mà thôi, hơi động linh tức, Tuyết độc một lần nữa phát tác, nói không chắc lập tức mất mạng đều có khả năng, mà bên ngoài này Tôn phủ quý thần, lại cũng như là thật là bị Thái Bạch tông chủ hung danh làm cho khiếp sợ, nhất thời không dám xông vào đi vào. . .

Tình cảnh này, làm người ta hoảng hốt, không dám thở mạnh một cái, Phương Quý nhìn Thái Bạch tông chủ, đúng là trong lòng cảm khái lên, rõ ràng đều động không được tay, hết lần này tới lần khác bình tĩnh như thế, đây cũng là bản lĩnh đi, thậm chí nói, đây là so với Đại La Từ Bi Thủ, Quy Nguyên Bất Diệt Thức mạnh hơn bản lĩnh mới đúng, Phương Quý suy nghĩ lung tung, nếu có thể đem phần này bản lĩnh học được vậy thì tốt. . .

"Bất quá. . ."

Trong lòng vừa nghĩ, Phương Quý lại vừa đem Hắc Thạch kiếm nắm thật chặt.

Tông chủ giả bộ lại ra dáng, e sợ cũng dọa không đi bên ngoài cái này quý thần a, sớm muộn vẫn là muốn số xui!

Hai người bọn họ hiện tại như vậy giằng co, càng mang xuống, đối với tông chủ càng bất lợi a, dù sao con kia quý thần sớm muộn là có thể thử đi đến xông vào một lần, tông chủ lại chỉ có thể chỉ ngậy ngốc ở nơi đó đứng, như thế hơi tìm tòi, này còn có không lòi?

Chỉ đáng trách chính mình tu vị quá thấp, liền con kia quý thần ở đâu đều không nhìn thấy, thì lại làm sao giúp tông chủ đánh nhau?

"Ha ha, Nhân tộc tu sĩ, quả nhiên nham hiểm giả dối, ngươi nếu là còn có thể ra tay, lúc này cần gì phải vẫn canh giữ ở trong khoang?"

"Ngươi nếu không là trúng độc quá sâu, vừa nãy cần gì phải để những tên phế vật kia đi tìm cái chết?"

"Chết đến nơi rồi còn muốn chơi bực này hoa chiêu, ta ngược lại muốn xem xem ngươi đến tột cùng sinh cái gì tâm can. . ."

". . ."

". . ."

Đúng như dự đoán, chỉ là thoáng giằng co chốc lát, con kia quý thần liền đã âm trầm nở nụ cười, liên tiếp vài câu, đều đem Phương Quý cùng Cổ Thông lão quái mấy người nói trong lòng phát trầm, thâm hô lòi, sau đó liền nghe được thuyền khoang ở ngoài, âm phong càng cuộn cuộn mà đến, âm phong trong, có mấy đạo ma ảnh tùy thời tới gần, nóng lòng muốn thử, mắt thấy liền muốn tiến vào cái này khoang thuyền trong mắt đến. . .

Nhìn dáng dấp con kia quý thần nói lại có lòng tin, cũng vẫn vẫn là hết sức kiêng kỵ Thái Bạch tông chủ, vì lẽ đó lúc này không dám chân thân đến

công, mà là chuẩn bị trước tiên sai vài đạo ma ảnh tiến vào tới thăm dò, có thể dù là như vậy, cái kia e sợ cũng là lập tức vạch trần cục diện a. . .

Đúng là Thái Bạch tông chủ, tuy là ma ảnh lay động, sắp đập tới, vẫn là thần sắc bình tĩnh, nhàn nhã đứng ở nơi đó.

Phần này bản lãnh, lại nhất thời trêu đến Phương Quý một trận ước ao.

Chỉ tiếc, hắn cũng biết tông chủ chỉ còn một bộ cái giá không ngã, không làm sao được, chỉ có thể cắn răng về phía trước vọt tới.

Nghĩ thầm tốt xấu trước tiên thế tông chủ đối phó vài con ma ảnh lại nói!

Loại kia quỷ thần, chính mình không đánh được, lẽ nào quỷ thần bên người ma ảnh, chính mình còn giết không được?

Lúc này Phương Quý, âm thầm cắn răng, đã chuẩn bị kỹ càng liều mạng.

Bất quá cũng là ở hắn sắp xông ra ngoài thì Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên giơ tay, nhẹ nhàng đè lại Phương Quý vai, Phương Quý sắc mặt kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, liền thấy Thái Bạch tông chủ nhẹ nhàng mỉm cười, chỉ chỉ bên ngoài, nói: "Đã không cần!"

Phương Quý bồi rồi một thoáng, còn không phản ứng lại, chợt nghe một trận du dương tiếng địch, tiếng địch kia làm như có một loại nào đó ma lực, rõ ràng nghe cực xa, nhưng cũng hết lần này tới lần khác du du dương dương truyền vào thuyền trong khoang thuyền, tầng tầng khói đen, lại không ngăn được tiếng địch này. . .

Đáng sợ nhất chính là, theo tiếng địch kia truyền tới, bên ngoài trong hắc vụ, đáy biển bày cá giống như ma ảnh, lại bỗng nhiên vì đó đại loạn, như là lập tức thành con ruồi không đầu giống như khắp nơi tán loạn, đặc

biệt là mới vừa còn muốn vọt vào pháp thuyền đến cái kia vài đạo ma ảnh, càng là như là bị giật dây con rối cũng tựa như, mãnh đến va đầu vào thuyền khoang trên, lại cùng với hấn ma ảnh đụng vào nhau.

"Người tới là người phương nào, dám loạn ta ma trận?"

Bên ngoài trong hắc vụ, một trận tầng tầng trào trào, vang lên Tôn phủ quỷ thần quát to một tiếng, dường như có chút kinh hoàng.

"Vừa nãy để người đi vào, người không dám, hiện tại sao. . ."

Đúng là Thái Bạch tông chủ, nghe tiếng địch kia, mặt lộ vẻ cười nhạt ý, trực tiếp dặt Phương Quý tay, ngồi trở lại khoang thuyền trong đến, nhẹ nhàng nâng tay áo lau đi cái trán một tầng mồ hôi lạnh, nhưng tiếng nói lại vẫn là duy trì bình tĩnh: "Người sợ là không có cơ hội đi vào!"

Cổ Thông lão quái nghe tiếng địch kia, cũng cuối cùng tại trả lại điềm hồn, vừa mừng vừa sợ nói: "Cái kia. . . Cái kia lại là cái gì?"

Thái Bạch tông chủ cười khẽ một tiếng, nói: "Ta xin mời giúp đỡ đến!"

"Giúp đỡ?"

Vừa nghe hai chữ này, Cổ Thông lão quái cùng Phương Quý, đều là đầy mặt vui mừng.

Bọn họ bỗng nhiên nghĩ ra đến, Thái Bạch tông chủ cùng Bạch Thạch trưởng lão chia tay thì đưa cho mấy phong thư cho hấn, lẽ nào đó chính là đi xin mời giúp đỡ thư? Ngẫm lại cũng là, nếu đã sớm đoán được sẽ có yêu ma đột kích, Thái Bạch tông chủ lại làm sao có thể không làm chuẩn bị?

Trước Cổ Thông lão quái xin mời giúp đỡ, đến tột cùng là cái cái gì loại mọi người đều nhìn ở trong mắt, không muốn nói thêm, nhưng bây giờ Thái

Bạch tông chủ xin mời giúp đỡ vừa đến, cũng làm cho người mừng rỡ không ngớt, tuy rằng hẳn đến so với Cổ Thông lão quái giúp đỡ chậm chút, nhưng ở tiếng địch kia vang lên nháy mắt, liền có thể phát hiện, người tới cùng Cổ Thông lão quái mời tới giúp đỡ tuyệt đối không phải một cảnh giới, lại có thể lấy tiếng địch đảo loạn quỷ thần đại trận.

"Ầm ầm ầm. . ."

Ở bọn họ vừa nói chuyện, chỉ nghe pháp thuyền bên ngoài, ma ảnh lay động, quỷ khóc thần gào, từng trận ma vân lật tới giảo đi, thâm hiểm dị thường, liền pháp thuyền chu vi ma ảnh đều thiếu rất nhiều, như là đều bị này Tôn phủ Tóc Bạc tôn thần điều đi tới vây công cái kia người thổi địch, mà tiếng địch vào lúc này, cũng đã âm điệu biến đổi, du dương réo rắt, giống như một đường sợi vàng kéo động núi lớn, đang cùng mây đen đánh đến kịch liệt.

Chỉ từ âm thanh mà nói, khó có thể biện bạch ai chiếm thượng phong, nhưng này quỷ khóc thần gào càng nồn nóng, lại cũng pháp phòng thấp thỏm.

"Ngươi. . . Ngươi từ nơi nào mời tới bực này cao nhân?"

Cổ Thông lão quái nghe cái kia động tĩnh, đã là vừa mừng vừa sợ, khẩn cấp hỏi.

Lúc này hẳn, trong lòng là quả thật khó có thể lý giải được, lấy cảnh giới của hẳn, tuy rằng không thể nào biết đánh giá, nhưng nhãn lực lại vẫn là ở, rõ ràng đã nghe ra, người tới thực lực mạnh, vô cùng khủng bố, sợ là như U Minh đạo, Triều Thiên động, Cổ Nhạc tông các loại cái kia mấy cái An Châu đại Tiên môn đứng đầu một phái, cũng không có bực này dạng bản lĩnh, Thái Bạch tông chủ, lại là làm sao tìm đến?

"Ba tháng trước, có một cái Đông Thổ người tuổi trẻ, dẫn theo mấy người đồng bạn, đi tới Bắc Vực Trung Châu du lịch, tìm kiếm một đạo cổ lão khúc phổ, người này mặc dù tuổi tác không lớn, nhưng tu vị tinh thâm, chính là ở Đông Thổ, cũng là nhỏ có danh thanh. . ."

Thái Bạch tông chủ nghe bên ngoài tiếng địch, hướng về Cổ Thông lão quái giải thích.

"Đông Thổ thiên kiều?"

Cổ Thông lão quái nghe, đã là mừng rỡ: "Cái kia là người bằng hữu?"

"Hắn là của ta vẫn bồi!"

Thái Bạch tông chủ nói: "Ban đầu ta suýt chút nữa làm hắn cô phụ. . ."

Một câu nói nói Cổ Thông lão quái cùng Phương Quý, đều quay đầu hướng về hắn nhìn sang, ánh mắt quái lạ.

Cổ Thông lão quái chợt nhớ tới một chuyện, kinh ngạc nói: "Không đúng a, Trung Châu khoảng cách nơi đây, ít nói cũng có vạn dặm xa. . ."

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Đông Thổ có thần thú, tên là Tất Phương, giương cánh phù du, một ngày có thể được mười vạn dặm, tuy rằng bây giờ thuần huyết Tất Phương cực điểm khó nhìn đến, nhưng có Đông Thổ đại tộc, quyen nuôi không ít hỗn huyết Linh thú, tương tự trời sinh am hiểu cất bước, một ngày mười vạn dặm tuy không thể, nhưng đuổi vạn dặm con đường, lại vẫn là không thành vấn đề, ta ở gửi sách lúc, liền đã tính qua, nếu hắn được đến thư, lập tức chạy tới, đều là có thể theo kịp, bây giờ nhìn xem, tuy chậm một chút, ngược lại cũng không hỏng việc!"

"Thần thú Tất Phương. . ."

Cổ Thông lão quái nghe sắc mặt càng kỳ dị, bỗng nhiên cả kinh nói: "Quyển nuôi Tất Phương, cái kia không phải Đông Thổ Khương gia sao?"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Chính là!"

Cổ Thông lão quái đã có chút há hốc mồm: "Ngươi khi đó suýt chút nữa thành Khương gia con rể?"

Thái Bạch tông chủ gật gật đầu, tựa như hơi xúc động, nói: "Ta trẻ tuổi thời điểm, vẫn là khá được cô gái ưu ái. . ."

Phương Quý còn có Cổ Thông lão quái đồng nhi, lúc này nhìn về phía Thái Bạch tông chủ ánh mắt, đã cực kỳ sùng bái.

Đúng là Cổ Thông lão quái, nghe Thái Bạch tông chủ, một mặt gương ngừng dánh dấp, đặc biệt là nghe cái kia thuyền khoang ở ngoài mưa đêm giống như tiếng địch, càng là vẻ mặt phức tạp, một lát mới xem thường gất một cái: "Trâu cái gì đây, còn không là muốn tìm ta cứu mạng?"

Thái Bạch tông chủ cũng không phải lại lý Cổ Thông lão quái, mà là quay đầu hướng về Phương Quý nhìn lại, cười hỏi: "Từ Tôn phủ bắt đầu, U Minh đạo, Cổ Nhạc tông, Triều Thiên động cái kia mấy cái lão quái, từng cái từ chối, không chịu giúp đỡ, đến nơi này, Cổ Thông lão quái mời tới những tu sĩ kia, lại vừa thấy không ổn, liền chạy mất dép, ngươi nhìn ở trong mắt, có hay không cũng cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái?"

Phương Quý không nghĩ tới Thái Bạch tông chủ sẽ hỏi chính mình cái này vấn đề, lập tức không chút do dự gật gật đầu.

Hắn đâu chỉ là không thoải mái, nếu không phải là mình tu vị thấp, quả thực muốn nhắc đao giết chết người.

Cổ Thông lão quái xin mời người đến cũng cũng thôi, dù sao bản lĩnh có hạn, nhưng U Minh đạo những người kia, lại thực tại để Phương Quý chán ghét, vừa nghe có chỗ tốt, liền cùng Thái Bạch tông chủ cùng nhau chạy tới Tôn phủ đến, cũng không động thủ, chỉ là lộ cái mặt, chờ phân chỗ tốt, kết quả Thái Bạch tông chủ liên tục nhiều tràng đại chiến, đắc tội rồi Tôn phủ, lại trúng độc, cần bọn họ giúp đỡ thời điểm, bọn họ lại lòng bàn chân bôi dầu.

Người như vậy, lại làm sao có thể không làm cho người ta chán ghét?

Nhìn lại một chút nhân gia Đông Thổ thiên kiều, vừa nghe truyền tin, lập tức không xa vạn dặm, chạy tới cứu viện, cái này lại là cái gì loại nghĩa khí?

"Tu hành trên đường, cùng người giao tiếp, cũng là một môn học vấn!"

Thái Bạch tông chủ nhìn Phương Quý, cười nói: "Bắc Vực tu sĩ từ nhỏ gian nan, tu hành đường khó, làm việc ích kỷ chút, thiên cận chút cũng là có, nhưng có rất nhiều chuyện, vẫn cứ cần bọn họ tới làm, mà Đông Thổ thiên kiều tài nguyên phong phú, tu hành đơn giản, chưa bao giờ thiếu mất tài nguyên chi phí, cũng không thiếu tiền bồi chi điểm, sư tôn ưu ái, vì lẽ đó cùng nơi khác Tu hành giả so với, cũng đều có vẻ ngậy thơ chút!"

"Ngậy thơ hạng người, dễ nhất ra hào kiệt!"

Hắn nói, sờ sờ Phương Quý đầu, nói: "Vì lẽ đó ta vẫn muốn đưa ngươi đi Đông Thổ, trải qua một phen phong cảnh, ngươi tuổi tác còn nhỏ, cùng với ở Bắc Vực bực này nước đục đường bên trong cùng cá nheo làm bạn, chẳng bằng đi trên trời biển mây, dính chút chân chính hào sảng. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 347: Đông Thổ Người Nhà Họ Khương

"Đến Đông Thổ đi, tìm cá chạch chơi sao?"

Nghe Thái Bạch tông chủ cái kia say mê trông ngóng, thậm chí khó nén than thở về hâm mộ, Phương Quý cũng hơi xuất thần.

Từ hấn ở Thái Bạch tông kết thành Thần Đạo trúc cơ bắt đầu, Thái Bạch tông chủ liền đã nói muốn đưa hấn đi Đông Thổ, chỉ là khi đó hấn lấy tiền đồng làm bốc, đúng là lựa chọn Tôn phủ, bây giờ Tôn phủ chuyện, tựa hồ theo Thái Bạch tông chủ ý tứ, vẫn là muốn đưa chính mình hướng về Đông Thổ đi một lần, hấn cũng không khỏi theo nghĩ một hồi đi, đi tới Tôn phủ nhưng là đưa mắt không quen a, liền nhận thức một cái cá chạch nhỏ. . .

. . . Cũng không biết nàng gặp mặt sẽ sẽ không đánh chết chính mình!

Trước đây Phương Quý đối với tu hành việc biết đến ít, cũng không quá đem Cửu Linh chính điển coi là chuyện to tát, nhưng bây giờ kiến thức chậm rãi tăng, tự nhiên cũng đã biết Cửu Linh chính điển giá trị thực sự, nghĩ nhớ lúc đầu chính mình lấy mấy con thỏ thay đổi trở về, cũng thật là. . . Cũng thật là thông minh cơ linh a, đúng là tương ứng, cái kia cá chạch đương thời không phản ứng lại, thay đổi thỏ sau khi còn lòng tràn đầy cảm kích đáng đáp.

Bất quá hiện tại nàng tuổi tác cũng dần dần lớn, cũng nên rõ ràng mức độ nghiêm trọng của sự việc đi. . .

Nhìn dáng dấp cái này Đông Thổ duy nhất bằng hữu, tạm thời vẫn chưa thể đi gặp!

Thái Bạch tông chủ thấy Phương Quý nghe xong lời của mình, suy tư dáng vẻ, làm sao có thể biết hắn là ở cùng thỏ phân cao thấp, chỉ coi hắn là bị trong lời nói của mình Đông Thổ phong thái cho mê hoặc, đúng là cũng không ngại hắn suy nghĩ nhiều, nhẹ nhàng mỉm cười, liền nghiêng tai nghe thuyền khoang ở ngoài cái kia tràng tiếng địch cùng Tóc Bạc tôn thần đại chiến, lắng nghe một hồi, trên mặt liền đã lộ ra nụ cười nhàn nhạt!

Đông Thổ người tuổi trẻ, trưởng thành đều so với chính mình tương tượng nhanh, hắn nếu đến rồi, nói vậy là không sợ vị thần này!

Đúng là bên cạnh Cổ Thông lão quái, vẫn là lo lắng không ngớt, tuy nhưng đã biết rồi bên ngoài đến giúp đỡ, chính là Đông Thổ tuần tài, thực lực tất nhiên bất phàm, nhưng nghĩ này Tôn phủ phụng dưỡng bốn đại quý thần như thế không phải chuyện nhỏ a, một trái tim liền khó miễn vẫn là ở lo lắng, dựng thẳng lên lỗ tai vẫn đang nghe bên ngoài động tĩnh, chỉ nghe cái kia mây đen tầng tầng lớp lớp, quý khóc thần khóc tiếng càng mãnh liệt, mà tiếng địch kia, thì lại vẫn oản chuyển như kê, cũng như là bị cái kia tiếng quý khóc cho áp chế giống như, một tấm nét mặt già nua đã càng có vẻ trắng bệch. . .

Bỗng, ở cái kia tiếng quý khóc cùng tiếng địch đều vô hạn kéo dài, phảng phát sức mạnh cuối cùng so sánh lẫn nhau thời khắc, tiếng quý khóc đại thịnh, như là lũ quét cuốn tới, mưa tầm tã mà xuống, tiếng địch kia lại là gió lốc oản chuyển, thoả thích cất cao, đến cực điểm, cái kia tiếng quý khóc dĩ nhiên thế tận, bắt đầu suy sụp, nhưng tiếng địch kia, lại vẫn là ở vô tận cất cao, đột ngột một cái chuyển âm, như là bay đến vô tận trời cao, vừa giống như là bỗng nhiên đâm ra một kiếm, kiếm ý hét vang, thẳng tắp chém ở cái kia tiếng quý khóc chuyển yếu, trước sau khó có thể tiếp tục lúc.

Liền, khoảng khắc trong lúc đó, tiếng quỷ khóc trở nên thâm trầm lên, chỉ nghe càng ngày càng thấp, càng ngày càng yếu, như là chính đang nhanh chóng rời đi, mà thuyền bên ngoài khoang thuyền mặt, tầng tầng khói đen cũng nhanh chóng tản đi, ánh trăng sáng trong, lại như cũ là một mảnh thanh tĩnh bóng đêm.

"Thắng sao?"

Cổ Thông lão quái kích động râu mép đều run lên, không nhịn được đứng lên.

Thái Bạch tông chủ nhưng là nhẹ nhàng gật đầu, nở nụ cười, nói: "Hắn nếu dám đến, tự nhiên là sẽ thắng!"

Lại đợi một hồi, chỉ nghe thuyền khoang ở ngoài hoàn toàn yên tĩnh, tiếng quỷ khóc đã hoàn toàn biến mất, tiếng địch tự nhiên cũng biến mất rồi, một lát sau khi, đúng là có một trận lốc không tiếng truyền đến, sau đó một cái trẻ tuổi mà kính cẩn tiếng nói ở thuyền bên ngoài khoang thuyền vang lên: "Vãn bối Khương Thanh, gặp qua Thái Bạch Triệu thúc thúc, chỉ vì tiêu chất tu vị không đủ, vẫn để cho yêu ma kia chạy trốn, nhìn Triệu thúc thúc thứ tội. . ."

"Ha ha, Khương hiền chất không cần đa lễ, ngươi thu đến đưa thư, đúng lúc chạy tới cứu giúp, đến ta cảm ơn ngươi mới là!"

Thái Bạch tông chủ cười ha ha, để Phương Quý đi vạch lên pháp thuyền mình.

Phương Quý nhân cơ hội hướng ra phía ngoài nhìn lên, chỉ thấy trong bầu trời đêm, đang có một thân thể như ngọc người tuổi trẻ lẳng lẳng đứng ở trong hư không, gió đêm thổi phật, hấn góc áo tung bay, nhìn không rõ ràng dáng dấp, chỉ cảm thấy hấn khuôn mặt tuấn mỹ, thần thái ôn hòa,

hướng về cái kia trong hư không một đứng , liền ngay cả chu vi ánh trăng cũng giống như là sáng ngời rất nhiều, bên hông cắm một cây trúc địch, càng lộ vẻ hiên lành lịch sự, phong độ phiêu phiêu.

Người tuổi trẻ kia thấy Phương Quý vạch lên thuyền khoang mảnh, nhưng cũng không có đi vào, chỉ là ở bên ngoài chấp tay nói: "Triệu thúc thúc quá khách khí, không nói Khương gia năm đó nợ ngươi, chỉ nói ba mươi năm trước, nếu như không có Triệu thúc thúc đem ta từ Đông Thổ tiếp lại, dạy ta ba năm, e sợ tiểu chất cũng không có từ Khương gia tiểu bối trong bộc lộ tài năng, bị thúc tổ coi trọng cơ hội, Triệu thúc thúc với ta có nửa sư chi ân, cô cô cũng từng cố ý dặn qua ta, đến Bắc Vực, nhìn thấy Triệu thúc thúc, tất nhiên muốn chấp đệ tử lễ mới là. . ."

Thái Bạch tông chủ thấy hắn không chịu tiến vào pháp thuyền, lại nghe hắn, liền mơ hồ rõ ràng cái gì, cười nói: "Ban đầu ta dạy ngươi ba năm, cũng là xem ở ngươi cô cô tình cảm, không cần quá mức đề ở trong lòng, trận chiến này, ngươi không có bị thương gì chứ?"

Người tuổi trẻ kia nói: "Một chút thương nhẹ, cũng không lo lắng, đa tạ Triệu thúc thúc quan tâm!"

Thái Bạch tông chủ nhíu nhíu mày, nhìn Cổ Thông lão quái một chút, nói: "Vị này họ Cổ tiền bối am hiểu đan đạo. . ."

Người tuổi trẻ kia nói: "Tiểu chất bên người dẫn theo đan dược, không cần Triệu thúc thúc lao tâm!"

Thái Bạch tông chủ nghe vậy, liền không còn nhắc tới, khẽ trầm mặc một chút, bỗng nhiên nói: "Nửa năm sau, chính là ngươi cùng người nhà họ Tần giao thủ chứ?"

Người tuổi trẻ kia nói: "Thúc tổ đề bạt, tuyển chọn tiểu chất!"

Thái Bạch tông chủ nói: "Đôi thủ là ai?"

Người tuổi trẻ kia nói: "Là Tần gia Giáp công tử!"

Thái Bạch tông chủ gật gật đầu, nói: "Người có chắc chắn hay không?"

Người tuổi trẻ kia bình tĩnh nói: "Giáp công tử tuy rằng tài danh kinh diễm, nhưng tiểu chất dù sao lớn hẳn rất nhiều!"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, liền không cần phải nhiều lời nữa, nói: "Đã như vậy, người vẫn là muốn lấy đại cục làm trọng, lúc này người, tuyệt đối không thể bị thương, bằng không làm lỡ Khương, Tần hai nhà đại sự, ta nhỏ nhỏ Thái Bạch tông, có thể thực sự đảm đương không nổi. . ."

Người tuổi trẻ kia nghe xong, đúng là hơi ngẩn người ra, nói: "Triệu thúc thúc gặp nạn, tiểu chất tự nên một đường hộ tống. . ."

"Không cần!"

Thái Bạch tông chủ cười nói: "Ta Thái Bạch tông người, cũng có thể sắp đến rồi, người giúp ta lui Tôn phủ quý thân, đã là giúp đại ân!"

Người tuổi trẻ kia trầm mặc một hồi, lại lần nữa chấp tay áp lễ, nói: "Nếu như thế, tiểu chất ngày sau lại đến bái phỏng Triệu thúc thúc!"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, vung vung tay áo lớn, nói: "Đi thôi!"

"Đa tạ Triệu thúc thúc!"

Người tuổi trẻ kia áp lễ chia tay, xa xa chợt có một trận gió mát thổi tới, đem hần quần ở bên trong, đợi đến cái kia trận từng cơn gió nhẹ thổi qua, thân hình của hắn dĩ nhiên không gặp, Phương Quý vẫn luôn ở trừng mắt theo dõi hắn, lại cũng không biết hắn là làm sao rời đi. . .

"Người nào a. . ."

Phương Quý tăng tăng quăng xuống màn, đi trở về.

Vốn là nghe Thái Bạch tông chủ vừa nãy nói chuyện, hấn đối với cái này Đông Thổ thiên kiều, cũng rất là hiếu kỳ, nhưng cũng không biết tại sao, nghe xong cái kia Khương gia người tuổi trẻ cùng tông chủ nói, lại không tên có chút đối với người này yêu thích không đứng lên, chỉ là dù sao người này xác thực đúng lúc xuất hiện, giúp Thái Bạch tông chủ lui Tôn phủ Tóc Bạc tôn thần, giải một cái lớn vây, vì lẽ đó hấn cũng chỉ có thể nói thảm một tiếng, không tốt nói cái gì.

"Thái Bạch bạn cũ, cái này Đông Thổ đến người tuổi trẻ, rất ngạo khí a!"

Liên ngay cả Cổ Thông lão quái, đều trầm mặc một hồi sau khi, hướng về Thái Bạch tông chủ nói một tiếng.

Thái Bạch tông chủ cũng chỉ là nhẹ nhàng mỉm cười, nói: "Hấn cũng là đứa trẻ tốt, ba mươi năm trước, hấn cô cô gửi thư, nhờ ta dạy một chút hấn, khi đó hấn còn là một hiểu chuyện biết lễ tiểu hài tử, chỉ bất quá, hấn trở về Đông Thổ sau khi, rất nhanh liền triển lộ tài năng, bị Khương gia một cái Lão tổ vừa ý, địa vị bay lên quá nhanh, lại biết được một chút chuyện xưa, đúng là không biết nên làm gì đối mặt ta!"

Cổ Thông lão quái hừ một tiếng, nói: "Hấn rõ ràng có thể lưu lại con kia quý thân chứ?"

"Vậy cũng không trách hấn!"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Hấn tuy có thể mạnh mẽ lưu lại con kia quý thân, nhưng đã như thế, chỉ sợ hấn chính mình cũng sẽ bị thương,

dù sao nửa năm sau, hẳn muốn đại biểu người nhà họ Khương cùng Tần gia giao thủ, nói vậy trong lòng hẳn, cũng là rất quý trọng cơ hội này!"

Thái Bạch tông chủ càng như vậy thế người tuổi trẻ kia nói chuyện, Cổ Thông lão quái đúng là càng không hài lòng lên, Phương Quý ở một bên nghe, lại cảm thấy Cổ Thông lão quái nói tới chính mình tâm khảm bên trong, cũng càng đối với người tuổi trẻ kia có chút bất mãn, mà khi nghe đến người này muốn cùng Tần gia Giáp công tử lúc giao thủ, trong lòng càng là hơi ngán người ra, nghĩ thầm cái này Giáp công tử, có phải hay không là chính mình gặp qua con kia vương bát?

Lần này, cũng lại đem lúc trước cùng cá chạch nhỏ gốc mấy ngày đó nghĩ ra đến. . .

Đông Thổ đến người tuổi trẻ, tuy rằng đến cũng nhanh, đi cũng nhanh, nhưng dù sau hẳn cũng đẩy lùi Tôn phủ Tóc Bạc Tôn phủ, tạm thời nguy cơ đã giải, Cổ Thông lão quái cũng thoáng yên tâm, vội vã thôi thúc pháp thuyền, một đường hướng về Đan Hỏa tông đuổi tới.

"Trước ngươi nói Thái Bạch tông người sắp đến rồi, hẳn là thật sao?"

"Lại nói nhà ngươi người sư đệ kia có đến hay không, nếu là hẳn đến rồi, cái này Tôn phủ quý thân có thể không cần sợ?"

Trên đường đi, Cổ Thông lão quái không ở không được miệng, liên tục hỏi thăm, ý lo lắng hiển nhiên chưa đi, ai nấy đều thấy được, này Tôn phủ Tóc Bạc quý thân, chính là cái qua tới thăm dò, nói vậy Tôn phủ cũng không rõ ràng Thái Bạch tông chủ rốt cuộc bên trong độc nặng bao nhiêu, lại có hay không sắp xếp cao nhân một đường hộ vệ, bởi vậy phái nó qua đến thử xem hư thực, sau đó lại lần nữa đột kích lúc, tất nhiên thanh thế càng mạnh.

Mà bọn họ cái này một thuyền già trẻ phé nhân, một cái Tóc Bạc Tôn phủ đều không chống đỡ được, nếu bốn đại quý thần đồng thời đột kích, có thể làm sao bây giờ?

Cũng may bây giờ biết rồi Thái Bạch tông chủ đã an bài xuống giúp đỡ, đúng là yên tâm không ít, nhưng vẫn là vội vã hỏi thăm, không biết đến chính là ai, cũng không thể còn đuổi như thế xảo, lại có thứ hai Đông Thổ thiên kiều vừa vặn ở Bắc Vực, Thái Bạch tông chủ còn nhận thức chứ?

Những người khác bên trong, có thể ngăn cản được Tôn phủ quý thần, nhưng là không còn nhiều.

Nếu là cái kia họ Mạc có thể đến, mà lại có thể sử dụng kiếm, đúng là có thể bảo hiểm tổng hợp, có thể hết lần này tới lần khác hàng này đã. . .

"Su đệ ta hẳn là đến không được. . ."

Thái Bạch tông chủ hít một tiếng, cũng có thể rõ ràng nghe ra cái này một tiếng thở dài bên trong, khá có chút ý mất mát, bất quá rất nhanh liền đã biến mất, thần thái ung dung nói: "Bất quá mặt khác mấy người kia đều chạy tới, nói vậy cũng có thể bảo hộ cho chúng ta chu toàn. . ."

"Là ai vậy?"

Phương Quý nghe cũng có chút ngạc nhiên, vội vàng hỏi thăm một câu.

Thái Bạch tông chủ cười vỗ vỗ hấn, nói: "Ngươi cũng nhận thức, hẳn có thể so với ngươi sư tôn đáng tin!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 348: Bốn Mươi Chín Kiếm

"Tôn chủ hẳn là sẽ không tự thân ra tay chứ?"

Khoang thuyền trong mắt, nhất thời có vẻ yên tĩnh rất nhiều, Cổ Thông lão quái cũng không biết từ nơi nào tìm đến một đồng tính trù, liên tục chọn chọn nhặt nhặt, chuyển chuyển tính tính, vừa tính, vừa còn bất cứ lúc nào hỏi bên cạnh Thái Bạch tông chủ, một mặt nghiêm nghị dáng dấp.

"Huyền Nhai Tam Xích định sẽ không tự thân ra tay, lần này cùng hẳn ở Vân quốc chi giới gặp lại, ta chém hẳn mười hai tà thần đúng là thứ yếu, trọng yếu nhất, nhưng là đem ba vị trước thiệp chúc mừng cho hẳn, nhìn thấy ba vị tiên bối thiệp chúc mừng, trong lòng hẳn liền cũng nắm chắc rồi, bắt đầu từ bây giờ, nếu không phải bất đắc dĩ, tất nhiên chỉ có thể đành hoàng ở tại thành Thần Huyền bên trong, vạn nhất len lén chạy ra ngoài, bị ba vị tiên bối cho giết, cái kia thật đúng là không địa phương nói lý đi, chính là Vụ đảo, nắm không được chúng cứ, cũng nắm người khác không có biện pháp. . ."

Thái Bạch tông chủ uống Cổ Thông lão quái Bách Hoa tửu, tâm tình có vẻ rất tốt, cười nói trả lời: "Bắc Vực không giống Đông Thổ, có cách cảnh không ra tay quy củ, nhưng một ít ngầm hiểu ý đạo lý mọi người vẫn là rõ ràng, cái kia ba vị lão tiên bối lên tiếng trước, Tôn phủ tu sĩ, muốn làm thế nào làm thế nào, nhưng nếu ba vị lão tiên bối ra tay, mà Đế Tôn lại vẫn đang bế quan, Tôn phủ làm việc, đương nhiên muốn thu lại một ít, cái này cũng là Tôn chủ vì sao không tự thân ra tay, hoặc là điều sai Tôn phủ Nguyên Anh cao thủ đến truy sát ta nguyên nhân. . ."

"Cái kia ba vị lão tiên bồi, hắc, một nhẫn hơn ngàn năm, cũng thực sự là..."

Cổ Thông lão quái lắc lắc đầu, lại chỉ nói nửa câu, không có lại tiếp tục nói cái gì, lại tính: "Tôn phủ những trưởng lão khác đây?"

Thái Bạch tông chủ cười nói: "Tôn phủ quyền nuôi ít nhất hơn mười vị đứng đầu Kim Đan trưởng lão, chỉ tiếc, những trưởng lão này cũng đều thân cư yếu chức, không thể tùy ý phân tâm, quan trọng hơn chính là, lần này đi tới Tôn phủ, ta liền thấy Tôn chủ bên người, lại chỉ có tứ đại trưởng lão bảo vệ, những trưởng lão khác một mực không thấy tăm hơi, lại nghĩ thấy Vân quốc Ma sơn trong cái kia khắp nơi bừa bộn, nếu ta đoán không sai, trước Tôn phủ vì xông vào Ma sơn động phủ, đoạt được cái này Ma sơn dị bảo, tất nhiên tổn không ít nhân thủ, nói không chắc chôn vùi mười mấy vị trưởng lão tính mạng ở bên trong, còn lại cái này mấy cái, nếu là đều phải đi ra, này Tôn chủ liền muốn một người phụ trách Tôn phủ tất cả chuyện!"

"Há, như vậy nói đi, cũng coi như có lẽ..."

Cổ Thông lão quái nói, lại đưa tay bên trong tính trừ đi xuống hái được một cái, cau mày thầm nói: "Này sự kiện nói đến ngược lại cũng ngạc nhiên, nếu Tôn phủ thật sự làm vì cái này Ma sơn bí bảo trả giá lớn như vậy đánh đổi, lại sao nói bí bảo không tại trong tay bọn họ?"

Thái Bạch tông chủ chỉ là mỉm cười, không hề trả lời cái vấn đề này.

Quay đầu nhìn, bên cạnh Phương Quý ngã chổng vó lên trời nằm ở bàn thành một đồng Anh Đề trên người, chính ngủ thoải mái.

"Như Tôn chủ sẽ không tự thân ra tay, An Châu Tôn phủ bên trong cái kia mấy cái ẩn giấu Nguyên Anh lão quái cũng sẽ không ra tay, chính là những kia thân cư yếu chức các trưởng lão cũng sẽ không dễ dàng ra tay,

như vậy Tôn phủ nghĩ muốn mạng của ngươi, có thể phá ra, cũng chỉ có .
."

Cổ Thông lão tự trách mình thật không có suy nghĩ nhiều, từng cây từng cây tính trừ cầm đi xuống, cuối cùng trong tay chỉ còn bốn cái.

Thái Bạch tông chủ gật gật đầu, nói: "Không sai, bốn đại quý thân!"

Cổ Thông lão quái lập tức tặc lưỡi, trầm mặc không nói.

Đúng là Thái Bạch tông chủ nghĩ là đem những vấn đề này đã sớm nghĩ rõ ràng, nhẹ nhàng nhấp một miếng rượu, nói: "Đương thời hỗn chiến lúc, tình hình hỗn loạn, chính là Tôn chủ, cũng chỉ biết ta trúng Tuyệt Nữ độc, cũng không biết ta trúng bao nhiêu, lại có hay không còn có thể ra tay, mà bốn đại quý thân nếu là đến gây phiền phức, ít nhất một cái hai cái, là không có niềm tin chắc chắn gì, cái này cũng là bốn đại quý thân bên trong, vì sao đi tới một cái, nó bản ý chính là thăm dò, thăm dò qua đi, bước kế tiếp, nói vậy chính là bốn đại quý thân đồng thời chạy tới. . ."

Nói đến chỗ này, hắn lại không nhịn được lắc lắc đầu, tự nói: "Bất quá, cái này bốn đại quý thân thái độ, lại so với ta tưởng tượng bên trong vẫn phải cẩn thận một ít, nói không chắc cũng có chút chúng ta không biết được sự tình phát sinh, cái này bốn đại quý thân, hoặc là chính là cũng bị thương, vẫn còn không phát huy ra mạnh nhất thực lực đến, hoặc là chính là. . . Có một người quý thân vắng chỗ, bọn họ nhân số không hoàn toàn, cho nên khiếp đảm. . ."

Bên cạnh chính ngũ Phương Quý, bỗng nhiên khà khà nở nụ cười một tiếng, trở mình, một cái chân đạp ở Anh Đề trên đầu.

"Nếu thật sự như ngươi suy đoán, chúng ta đúng là gặp vận may lớn. . ."

Cổ Thông lão quái đoán một phen, suy nghĩ một lát, bỗng nhiên lại vừa giận, cầm trong tay tính trù quăng ngã, tức giận nói: "Có thể coi là đến tính đi, vẫn là muốn chết a, coi như là chỉ có bốn đại quý thần đến đây, coi như bốn đại quý thần thật đến không hoàn toàn, chúng ta không chống đỡ được a, người cũng không phải không biết, Tôn phủ cung phụng quý thần, liền là bởi vì quý thần cùng bọn ta không giống, đều trời sinh biến hóa, từ nhỏ cường đại, đặc biệt là cái này bốn đại quý thần, chịu An Châu Tôn phủ bao nhiêu năm cung phụng, dù cho chúng nó không thể như Nhân loại tu sĩ giống như phá cảnh lên trời, nhưng nhiều năm như vậy góc gác tích góp đi xuống, cũng tuyệt đối không là bình thường Kim Đan tu sĩ có thể so với a, toàn bộ Bắc Vực tính cả một lần, trừ người ra như vậy từ Đông Thổ trở về quái thai, lại có mấy cái có thể cùng bọn họ đánh đối mặt? Người lúc này lại động không được, xin mời ai đến đối phó chúng nó?"

"Nếu thật sự là cùng cực Bắc Vực tìm đến, có thể đối phó quý thần Kim Đan tu sĩ cũng không có thiếu, chỉ là phần lớn thông minh, ẩn núp không ra thôi, bây giờ trong lúc vội vã, ta cũng xác thực không cách nào tìm tới quá nhiều người giúp đỡ, bất quá như vậy một hai cái, vẫn là có thể. . ."

Thái Bạch tông chủ cúi đầu suy tư một phen, như là xác định một thoáng, sau đó cười nói.

Cổ Thông lão quái khí hừ hừ, nói: "Lại thừa nước đục thả câu, lại giả bộ thâm trầm, lúc nào đem người cái này tạt xấu sửa sửa?"

Thái Bạch tông chủ cũng không ngại, cười nói: "Người dựa vào ăn mặc, phật dựa vào kim trang, tu hành bên trong người, nên có chút hoá trang vẫn phải là có!"

Bọn họ đang nói chuyện thì pháp thuyền dĩ nhiên chạy qua Tiêu quốc một nửa địa giới, bây giờ bóng đêm đã sâu, tinh nguyệt lạnh lạnh, tung tung tùy ý từ trên trời rú xuống, chu vi vạn vật im tiếng, rõ ràng là một mảnh

phong quang tể nguyệt, nhưng cũng không tên nhượng người phát trâm, bay ở giữa không trung, chỉ thấy mây khói thổi qua, cũng không biết pháp thuyền đi đến nhanh bao nhiêu, không tên nhượng người cảm thấy áp lực tăng gấp bội, tựa hồ có món đồ gì vẫn theo.

"Keng. . ."

Chính giữa các hàng, bên ngoài khoang thuyền phía trước trong bầu trời đêm, bỗng nhiên truyền đến một tiếng réo rất tiếng vang, ở cái này tĩnh mịch lúc, càng rõ ràng.

Cổ Thông lão quái vừa định đánh ngủ gật, nghe được thanh âm này lập tức thức tỉnh, thất thanh nói: "Tới rồi?"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Không phải quý thần đến rồi, mà là giúp đỡ đến rồi!"

Cổ Thông lão quái vội hỏi: "Đến chính là ai?"

Lúc này , liền ngay cả Phương Quý cũng nhảy lên, rất muốn nhìn xem người này có phải hay không là chính mình nhận thức.

Mà ở Cổ Thông lão quái hỏi ra câu nói kia thì chỉ nghe phía trước trong bầu trời đêm, leng keng thùng thùng, tiếng vang không dứt, không giống như là tiếng đàn tỳ bà, cũng như là tùy ý gõ vang đồ sắt âm thanh, nghe vào trong tai người, liền lộ ra một cỗ buồn bực ngán ngẩm lạnh lạnh ý, cái kia gõ vang lúc liên tục vang lên, cũng không được làn điệu, lại như là có ngoạn đồng tể nhật phía dưới, bắt lấy chút gì gõ lên chơi mà thôi. . .

"Đây là. . . Đạn kiếm tiếng?"

Cổ Thông lão quái lắng nghe, cũng không cần Thái Bạch tông chủ trả lời, sắc mặt cổ quái nói: "Người đem tên kia mời tới?"

Thái Bạch tông chủ cười nói: "Ta không muốn sớm nói cho ngươi, liền là bởi vì nguyên nhân này!"

Cổ Thông lão quái tức giận nói: "Ngoan đồ nhi, quay đầu lại, không cho người kia tới!"

Bên cạnh đồng nhi nghe vậy "Thích" một tiếng, thầm nói: "Không khiến người tới, đến rồi yêu ma ngươi đi chống đối a?"

Cổ Thông lão quái nghe xong cái rõ ràng, nhất thời tức đến mặt đều trắng.

Bên cạnh Phương Quý đã là có chút không kiềm chế nổi, vội vàng hỏi: "Cái này đến đến tột cùng là ai vậy?"

"Là cái rất không chắc chắn người!"

Không chờ Thái Bạch tông chủ trả lời, Cổ Thông lão quái đúng là lạnh lùng đã mở miệng: "Rõ ràng bản lãnh không cao, lại mỗi ngày tìm người oán giận, rõ ràng một thanh kiếm đều dùng không được, càng muốn một người dùng bốn mươi chín thanh kiếm, rõ ràng ăn lão phu đan, hết lần này tới lần khác mỗi ngày nói ta nói xấu. . ."

Hắn nói còn chưa rơi xuống thì thuyền bên ngoài khoang thuyền mặt, bỗng nhiên vang lên một cái thanh âm lười biếng: "Mỗi ngày theo người nói ta giảng nói xấu ngươi, kết quả đây, ta còn chưa mở lời, ngươi cũng trước tiên cùng người khác khó coi nổi lên ta, ta đáng thương nha, vì cứu tính mạng của các ngươi, hơn nửa đêm bên trong chia vào gió lạnh ở chỗ này chờ một hai canh giờ, bắt chuyện cũng không đánh một tiếng đây, trước tiên nghe có người sau lưng mắng ta. . ."

Thái Bạch tông chủ nghe cái kia tiếng nói, liền nở nụ cười, hướng về bên ngoài khoang thuyền chấp tay nói: "Tiêu đạo hữu, ngươi quả nhiên đến

rồi. . ."

Thuyền khoang ở ngoài, cái kia âm thanh nói: "Bắc Vực Thất Thánh bên trong xếp hạng thứ ba Triệu Chân Hồ tự mình hướng về ta cầu viện, ta có thể nào không đến đây, ta nếu là không đến, lại há có thể nhìn thấy Bắc Vực Thất Thánh bên trong xếp hạng thứ nhất Cổ Thông lão quái cùng xếp hạng thứ ba Triệu Chân Hồ hai người ăn quả đắng? Ha ha, xếp hạng vị trí đầu não cùng thứ ba thoát thân như chó mất chủ, để ta cái này bài Lão thất tới cứu, thú vị. . ."

"Người nghe một chút, người nghe một chút. . ."

Cổ Thông lão quái đã là nhin không được, chỉ vào bên ngoài khoang thuyền nói: "Cái này nói chính là tiếng người sao?"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, ra hiệu Cổ Thông lão quái chớ vội, nói: "Tiêu đạo hữu, bên ngoài khoang thuyền phong hàn, không bằng tiến vào đến nói chuyện đi!"

"Không tiến vào!"

Cái kia bên ngoài khoang thuyền người trả lời thẳng thắn dứt khoát, nói: "Ta xếp hạng ở cuối, cái nào có tư cách leo lên xếp hạng vị trí đầu não đại nhân vật pháp thuyền đây, ai, cũng không biết cái kia xếp hạng người trong đầu chứa vào cái gì, họ Mạc phế nhân xếp hạng ta phía trên cũng là thôi, liền cái chỉ biết luyện đan, một kiếm đều không tiếp được Lão già nát rượu, đều có thể ngồi ở chủ vị, cái này nơi nào còn có thiên lý có thể giảng rồi?"

"Không chịu được, không chịu được!"

Cổ Thông lão quái càng nghe càng giận, hét lớn: "Ngoan đồng nhi, bắt ta chà thuốc đến, ta đi theo hắc liễu mạng!"

Bên cạnh đồng nhi đem một cây màu đen chày thuốc đưa tới: "A!"

Cổ Thông lão quái giận dữ, mặt đều đỏ, quát lên: "Ta muốn màu vàng cái kia một cây!"

Đồng nhi nói: "Màu vàng không mang, liền dẫn theo cái này!"

Cổ Thông lão quái gầm lên: "Ta liền muốn cái kia một cây!"

Đồng nhi cười gằn một tiếng, đem màu đen chày thuốc thu về, không còn phản ứng nữa.

Lúc này Phương Quý cũng đã hiểu kỳ nằm ngoài khoang huyền trên, hiểu kỳ hướng ra phía ngoài nhìn, chỉ thấy bên ngoài trong gió đêm, đang có một cái thoát nhìn khoảng ba mươi trên dưới nam tử mặc áo trắng, lười biếng ngồi ở một cái cái hộp kiếm bên trên, chỉ là cái này cái hộp kiếm cùng bình thường thấy không giống, đầy đủ lớn ra không chỉ gấp mười lần, người bình thường cái hộp kiếm, cũng có thể trực tiếp đặt ở trên lưng, thuận tiện lấy kiếm, nhưng cái hộp kiếm của người này nếu là đặt ở trên lưng, liền trên căn bản không nhìn thấy người ở đâu, hẳn lúc này ngồi ở hộp trên, cũng có vẻ bình thường rất nhiều.

"Này, người mạnh khỏe a. . ."

Phương Quý nhìn nam tử này cúi đầu ủ rũ dáng dấp, đúng là cảm thấy có chút thú, cười hì hì lên tiếng chào hỏi.

Nam tử kia ngẩng đầu nhìn Phương Quý một chút, lười biếng nói: "Người lại là nơi nào chui ra ngoài tiểu quỷ đầu?"

"Cái gì gọi là tiểu quỷ đầu?"

Phương Quý nghe xong nhất thời bất mãn: "Ta là Thái Bạch tông một đời chân truyền đại đệ tử, Thái Bạch Cửu Kiếm đứng đầu truyền nhân, An Châu Tôn phủ một người quét ngang tất cả Tôn phủ huyết mạch, nhân xung Kim Đan phía dưới đệ nhất nhân, quét ngang An Châu cùng thế hệ vô địch Ngọc Điện Tiểu Lang Quân Phương Quý Phương lão gia!"

Nam tử mặc áo trắng kia nghe xong Phương Quý lời nói cũng có chút mộng, kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Người gọi Phương Quý?"

Phương Quý đứng lên, hai tay chấp ở sau lưng, ngạo nghễ nói: "Chính là ta!"

Nam tử mặc áo trắng nói: "Tên thật thô!"

Phương Quý nhất thời giận dữ, đem Hắc Thạch kiếm nâng lên, hướng về nam tử mặc áo trắng quát lên: "Người có đồ đệ sao?"

"Muốn nói lên đồ đệ của ta. . ."

Nam tử mặc áo trắng đúng là thoáng tới điểm hứng thú, ngạo nghễ nói: "Đó cũng không là người bình thường, tuy rằng ta bị người xa lánh, ở Bắc Vực Thất Thánh bên trong chỉ bài vị cuối, nhưng ta đệ tử kia lại là thiên tư kinh diễm, Thất Thánh bên trong tuyệt đối có thể xếp hạng thứ ba. . ."

"Mọi người đều nói bảy Tiểu thánh, người không nên nói thành là Thất Thánh. . ."

Phương Quý cười gằn: "Huống hồ người liền cho đệ tử khoác lác cũng không dám thổi thành số một, vậy người cái này trâu thổi còn có ý gì?"

"Người. . ."

Nam tử mặc áo trắng hơi ngẩn người ra, có chút náo sắc, bắt quá lại liền lại nở nụ cười, nói: "Tiểu tử nói không sai, khoác lác cũng phải nhìn sức lực, giống ta còn dám nói chính mình đệ tử ba vị trí đầu, một số xếp hạng vị trí đầu não, có dám nói chính mình đệ tử không phải đếm ngược số một?"

Phương Quý nghe xong cũng nhất thời cảm thấy mới mẻ, cùng nam tử kia nhìn nhau cười to.

Khoang thuyền trong mắt, chính nhìn chăm chăm lò lửa đồng nhi bỗng nhiên khởi xướng giận, hảo hảo làm sao liền nói đến trên người mình đây, mặt tối sầm, không nói một lời từ bên cạnh kéo ra một cái màu vàng chày thuốc, hướng về Cổ Thông lão quái trong tay bịt lại, nói: "Su phụ, ngươi đi đi!"

Cổ Thông lão quái màu vàng chày thuốc nhấc lên ở trong tay, nhất thời đầy mặt lúng túng, nhỏ giọng nói: "Ngoan đồ nhi, ngươi không thể như vậy."
.."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 349: Ba Nén Hương

Cái kia ngồi ở cái hộp kiếm phía trên nam tử mặc áo trắng vừa đến, tuy rằng lập tức liền nói cái liên tục, đem Cổ Thông lão quái tức đến đỉnh đầu bốc lửa, nhưng có hẳn một đường hộ tống, khoang thuyền trong mặt người dù sao vẫn là an tâm rất nhiều, nam tử này cũng không tiến vào thuyền khoang, chỉ là ở bên ngoài ngồi ở cái hộp kiếm bên trên ngự mây mà bay, liền ngay cả Phương Quý đều nhìn ra, hẳn kỳ thực là ở bên ngoài khoang thuyền, mới thuận tiện quan sát chu vi động tĩnh, nhưng hẳn hết lần này tới lần khác muốn nói cái gì chính mình Thất Thánh bên trong bài vị cuối, không có tư cách tiến vào Cổ Thông lão quái cái này Thất Thánh đứng đầu thuyền khoang loại hình lời nói. . .

Cùng Cổ Thông lão quái nói chuyện lời lẽ vô tình, kẹp thương kẹp gậy không nói, nói chuyện với Thái Bạch tông chủ lúc, cũng là một trận trào phúng.

Không phải muốn nói gì Thái Bạch tông chủ lúc trước từ Đông Thổ trở về sau, kỳ thực cũng không có cái gì chói mắt chiến tích, cái kia mấy tràng thành danh đại chiến, đều là Mạc Cửu Ca cái này làm sư đệ đánh, vì lẽ đó Thái Bạch tông chủ xếp hạng lão tam vị trí, kỳ thực chiếm hẳn sư đệ tiện nghi, vốn là có nước, mà bây giờ đây, hẳn sư đệ lại thành phế nhân, theo đạo lý giảng, cái này hai sư huynh đệ xếp hạng cũng phải hàng một hàng mới là, kết quả hai người kia chính là giả vờ ngây ngốc, nhất định phải lại ở phía trên, không nói vô liêm sỉ, cái kia cũng gần như.

Như thế mấy câu nói nói chuyện, Thái Bạch tông chủ cũng không tiện nói gì, cười khở câ miệng.

Đúng là Phương Quý cùng hấn hàn huyền vài câu, cũng chậm chậm thăm dò rõ ràng người này nội tình đến, trong lòng vô cùng cảm khái.

Tiêu Kiếm Uyên, Bắc Vực đứng đầu đại kiếm khách, tu Thất Tinh kiếm đạo, sư truyền bảy đạo cổ kiếm, từng trượng này bảy kiếm, cùng Hồ Châu Tôn chủ đấu pháp, không có bị đánh chết, cho nên danh tiếng vang xa, vốn là tự lấy danh hào làm vì Bắc Vực đệ nhất kiếm, nhưng sau đó thua ở từ Đông Thổ trở về Mạc Cửu Ca dưới kiếm, nhất thời rất mất mặt, cũng là từ khi đó lên, hấn kiếm đạo sửa lớn, vốn dùng bảy kiếm, sau đó nhưng vẫn si mê với thu gom các đạo nổi danh cổ kiếm, bây giờ đã có bảy bảy bốn mươi chín chuỗi, theo chính hấn nói, một thân bản lãnh, cũng mạnh hơn trước gấp bảy.

Chỉ tiếc, khi hấn bốn mươi chín kiếm sau khi tu luyện thành, lại đi tìm Mạc Cửu Ca, phát hiện Mạc Cửu Ca đã phé bỏ, liền thất lạc đến cực điểm, ở Mạc Cửu Ca nhà tranh trước, hai người tương đối không nói gì, uống bốn mươi chín cái bình rượu, cuối cùng say bất tỉnh nhân sự, ở lộn rùng ổ bên trong ngủ một đêm, ngày thứ hai âm u trở lại, kiếm đạo tên không đoạt lại, cũng không tên thành Thái Bạch tông bạn tốt.

Bây giờ Thái Bạch tông chủ gặp nạn, Thất Thánh bên trong, duy độc cho hấn đi tin, nghĩ đến một là bởi vì hấn khoảng cách gần chút, hai cũng là bởi vì hiểu rõ tính tình của hấn, biết hấn tất nhiên sẽ đến, sự thực cũng chứng minh Thái Bạch tông chủ ánh mắt, hấn quả nhiên mang theo kiếm đến rồi.

Phương Quý nghe Mạc Cửu Ca chuyện, đã sắp nghe phiền, bây giờ hiểu rõ cái này Tiêu Kiếm Uyên, trong lòng cũng không phải do thâm nghĩ: "Vị này Lão ca nói chuyện như vậy làm cho người tức giận, lại sống đến lớn

như vậy đều không có bị người đánh chết, còn có thể sưu tập bốn mươi chín chuôi cổ kiếm, nhìn dáng dấp cái này bảy Tiểu thánh bản lãnh quả nhiên không nhỏ, nói không chắc người này, thật sự có thể đối phó Tôn phủ quý thần cũng khó nói. . ."

Gió đêm gào thét, lạnh lạnh phong hàn.

Pháp thuyền thẳng tắp hướng về Tiêu quốc một thế giới khác chạy tới, đã có bốn, năm cái canh giờ, mà bóng đêm cũng đã trở nên càng ngày càng sâu, chính là ánh bình minh trước tối tăm nhất thời điểm, liền ngay cả Phương Quý, cũng đã nam tử mặc áo trắng này Tiêu Kiếm Uyên tán gẫu tán gẫu có chút phiền muộn, lui về pháp thuyền bên trong ngủ tiếp lớn cảm giác, đúng là Thái Bạch tông chủ, vào lúc này trái lại trở nên hoạt bát, đã từng mấy lần vô ý hướng ra phía ngoài nhìn đi.

Nhưng kết quả, thuyền khoang ở ngoài, vẫn là rỗng tuếch, lông mày của hắn, cũng hơi nhíu lại.

"Oa. . ."

Đang tự không một tiếng động lúc, đột nhiên bên ngoài vang lên một tiếng gào thét, thuyền khoang bên trong tất cả mọi người, nhất thời đều giật mình tỉnh lại.

"Xảy ra chuyện gì?"

Cổ Thông lão quái run giọng hỏi, hàm răng đánh nhau.

"Không có chuyện gì, chém một con quạ mà thôi. . ."

Thuyền bên ngoài khoang thuyền vang lên Tiêu Kiếm Uyên thanh âm nhàn nhạt, rồi sau đó cười nói: "Làm sợ người?"

"Lão phu sao lại bị doạ đến?"

Cô Thông lão quái giận dữ, dừng một chút lại nói: "Người nhàn rồi không chuyện gì chém cái gì quạ đen?"

"Con kia quạ đen theo chúng ta ba ngàn dặm đường. . ."

Tiêu Kiếm Uyên nhàn nhạt mở miệng, nhất thời làm cho thuyền khoang bên trong một tịch, sau đó lại nghe hắn nói: "Hơn nữa không ngừng một con!"

Thái Bạch tông chủ sắc mặt ngưng lại, Phương Quý cũng hơi giật mình, vội vàng nằm đến mạn thuyền đến xem, chỉ thấy cái kia Tiêu Kiếm Uyên đang ngồi ở cái hộp kiếm bên trên, buông lỏng đầu, như là cúi đầu trầm tư, một lát sau khi, hắn đột nhiên ngón tay một câu, ngồi phía dưới cái hộp kiếm trong, liền đột ngột có một tia chớp sáng lên, một đạo phi kiếm thời khắc nguy cấp bay ra mười dặm xa, nhanh nhanh chém ở một chỗ bóng tối nơi!

Chỗ đó, thoạt nhìn chẳng có cái gì cả, chỉ có một mảnh dày đặc bóng tối, nhưng ở hắn kiếm quang chém nơi, chợt vang lên một tiếng khàn giọng kêu thảm thiết, rồi sau đó máu đen phun tung toé, một con trâu nghé to nhỏ quạ đen thi thể, từ giữa không trung rơi đi xuống.

Mà chém giết này con quạ đen sau khi, Tiêu Kiếm Uyên chốc lát liên tục, ngón tay liền chèo, cái hộp kiếm trong, liền liên tục có phi kiếm bay ra, ở trong trời đêm, như chớp giật cùng phát, đan dệt như lưới, mà chu vi trên dưới phải trái trong vòng hai ba mươi dặm, liền thỉnh thoảng có gào thét vang lên, chỉ thấy trong bầu trời đêm, phía dưới trong bóng tối, mây khói mang theo bên trong, đêm sương mù bao phủ trong, lúc nào cũng có quạ đen rơi rụng, dòn dập như mưa.

Khoảng khắc trong lúc đó, hấn lại chém giết mấy chục con quỷ dị quạ đen.

Mà nếu không là hấn nhắc nhở, pháp thuyền bên trong người thậm chí cũng không biết có nhiều như vậy quạ đen một đường nhìn bọn hấn chăm chăm!

"Hi hi, cái kia Đông Thổ người tuổi trẻ quả nhiên đã rời đi chứ?"

"Thái Bạch tông Triệu chân nhân, người lớn như vậy cái giá, lại chỉ mời tới như thế một cái không biết tự lượng sức mình người hộ pháp sao?"

"Nói đến ngược lại cũng không trách người, Bắc Vực huyết mạch thấp kém, có thể khiến người xem vào mắt vốn là ít, tới chỗ này sao một cái, rất hiếm có rồi!"

". . ."

". . ."

Mà theo những kia quạ đen dồn dập rơi xuống đất, chu vi không gặp an bình, trái lại như là đâm tổ ong vò vẽ giống như, đột nhiên ma vân phun trào, cũng không biết từ đâu tới đây, liền như gió cuốn mây ra, thời khắc nguy cấp liền từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, đem cái này một chiếc nho nhỏ pháp thuyền vây vào giữa, ở tầng kia tầng ma vân nơi sâu xa, có cười khằng khặc quái dị tiếng vang lên, từ ba phương hướng âm thầm thâm truyền tới.

"Nhanh, mau dừng lại. . ."

Cổ Thông lão quái vội vã hét lớn, giúp đỡ đồng nhi dừng lại pháp thuyền.

Nếu dừng lại lại chậm một chút, cái này pháp thuyền liền trực tiếp một đầu đâm vào ma vân bên trong đi tới.

"Ba cái. . ."

Cổ Thông lão quái sắc mặt tái xanh: "Ta nghe được ba cái tiếng nói, đó là. . . Đó là ba đại quý thần đều đến rồi?"

"Chỉ là ta suy đoán có ba đại quý thần mà thôi, nói không chắc còn có một cái, chính ẩn trong bóng tối!"

Thái Bạch tông chủ bình tĩnh trả lời, chỉ là trên mặt cũng đã không có nụ cười.

Cổ Thông lão quái kinh sợ đến mức râu mép đều kiêu lên, nhẹ giọng lại nói: "Cái kia trợ thủ của ngươi đây?"

Thái Bạch tông chủ bất đắc dĩ nở nụ cười một tiếng, nói: "Ta trước quên một vấn đề. . ."

Cổ Thông lão quái vội hỏi: "Vấn đề gì?"

Thái Bạch tông chủ hít một tiếng, nói: "Cái này người trợ giúp chạy đi đặc biệt chậm. . ."

". . ."

"Chuyện này . . . Phải làm sao mới ổn đây?"

Cổ Thông lão quái lo lắng liếc mắt nhìn thuyền khoang ở ngoài, nhẹ giọng lại nói: "Bằng vào hắn một cái, không ngăn được a. . ."

"Bằng vào ta một cái, tự nhiên là không ngăn được An Châu Tôn phủ bốn đại quý thần. . ."

Cổ Thông lão quái lời nói còn chưa rơi xuống, liền nghe được thuyền bên ngoài khoang thuyền mặt Tiêu Kiếm Uyên tiếng nói vang lên: "Bất quá chỉ cần ta có thể ngăn trên nhất thời nửa khắc, sau đó lại toàn thân trở ra, vậy ta xếp hạng dù như thế nào cũng nên nhắc lên nhắc lên chứ? Đúng rồi, ta cũng suýt chút nữa đã quên, nếu các ngươi hai cái đều chết ở nơi này, vậy ta xếp hạng vốn là muốn đứng trên hai vị, đây chính là. . . Thứ năm?"

"Tiêu lão ngũ tên, tựa hồ không thể nào êm tai a?"

"Đúng rồi, sư huynh mình chết rồi, Mạc Cửu Ca đều không ra tay, phỏng chừng hẳn cũng phải rơi xuống, vậy ta chính là tiêu lão tứ. . ."

"Cái này nghe là tốt rồi nghe rất nhiều. . ."

". . ."

". . ."

Nghe bên ngoài tự tự căn nhắc, Phương Quý liền lập tức đẩy ra thuyền khoang cửa sổ trên một cái khe nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy cái kia Tiêu Kiếm Uyên vừa liên tục nói chuyện, vừa ngẩng đầu nhìn hướng về phía bốn phương tám hướng tuôn ra mà đến ma vân, sau đó hẳn chậm rãi từ cái hộp kiếm phía trên đứng lên, đạp lên hư không đi xuống cái hộp kiếm, ngưng thần cảm thụ một thoáng bốn phương ma tức, sau đó chậm rãi giơ tay, duỗi ra ba ngón tay. . .

"Ba nén hương!"

Hắn trêu chọc tiếng nói đột nhiên biến mất, có vẻ hết sức chăm chú nói ra ba chữ này.

Cổ Thông lão quái đã là cuống lên, kêu lên: "Cái gì gặp quỷ ba nén hương?"

Cái kia Tiêu Kiếm Uyên nhàn nhạt nói: "Thái Bạch Triệu chân nhân, lúc trước ta đi các ngươi Thái Bạch tông tìm Mạc Cửu Ca quyết sinh tử, thấy hấn phế bỏ, lời lẽ vô tình, ngươi đau lòng sư đệ, từng có ba lần đối với ta động sát cơ, nhưng cuối cùng đều không có ra tay, trái lại mời ta ở nhà tranh trước uống rượu, ngày thứ hai ta khi tỉnh lại, ngươi cùng ta luận đạo, làm bộ lơ đãng, nắm một đạo thần thức pháp môn đánh thức ta, giúp ta bù đắp bốn mươi chín kiếm pháp bên trong một đạo kẽ hở, kể từ lúc đó, ta liền biết ngươi tu vị hơn xa ta, cũng nhớ kỹ ngươi đối với ta ân nghĩa. . ."

"Vì lẽ đó lần này, bất luận đến chính là An Châu Huyền Nhai Tam Xích cũng tốt, bốn đại quý thần cũng được, ta đều sẽ bảo vệ ngươi ba nén hương thời gian, ba nén hương thời gian trong, nếu ngươi có giúp đỡ chạy tới, có phần thắng, ta tiêu ra máu chiến đến cùng, nếu ngươi giúp đỡ không có tới, vậy ta cũng không ở nơi này cùng ngươi chịu chết, bất quá ngươi yên tâm, sau đó ta nhất định chém hết Tôn phủ quý thần, báo thù cho ngươi. . ."

"Chuyện này . . . Chuyện này . . ."

Mấy câu nói nói Cổ Thông lão quái đều choáng váng.

Hắn căn bản không biết lúc trước Tiêu Kiếm Uyên đi Thái Bạch tông khiêu chiến Mạc Cửu Ca lúc chuyện đã xảy ra, người ngoài chỉ biết là Tiêu Kiếm Uyên đi tới, vừa thấy Mạc Cửu Ca đã thành phế nhân, thất vọng, ra sức uống một đêm, thất ý mà về, còn Thái Bạch tông chủ đã từng ba lần đối với hấn động sát cơ, cùng với sau đó chưa từng giết người, trái lại mượn luận đạo truyền pháp loại hình chuyện, lại chưa từng có nghe người ngoài nhắc qua nửa câu!

Nghe Tiêu Kiếm Uyên khẩu khí này, hấn đối với cái này ba nén hương thời gian là thật lòng.

Có thể then chốt là, ba nén hương thời gian sau khi đây?

"Các hạ hứa cho ta ba nén hương thời gian, liền đã trọn thấy cao thượng!"

Thái Bạch tông chủ vào lúc này cũng đứng lên, hẳn lúc này, đứng thẳng dậy, đều đã có vẻ hơi miễn cưỡng, còn để Phương Quý lại đây sam một cái, sau đó hướng về thuyền khoang ở ngoài chắp tay, sắc mặt nghiêm túc nói: "Ba nén hương sau, không dám tiếp tục cưỡng lưu lại Tiêu đạo hữu, chỉ bất quá, nếu đến thời điểm Tiêu đạo hữu còn có dư lực, ta cũng hi vọng Tiêu đạo hữu có thể lại giúp ta làm một chuyện. . ."

Bên ngoài khoang thuyền Tiêu Kiếm Uyên mặt không hề cảm xúc, nói: "Giảng!"

Thái Bạch tông chủ trầm mặc một hồi, vỗ về Phương Quý đầu nói: "Đẫn hẳn đi!"

Phương Quý cả người đều bỗng nhiên bối rối một thoáng, ngẩng đầu nhìn Thái Bạch tông chủ, chỉ cảm thấy nhiệt huyết đều chảy về phía đầu.

"Có thể, ta cùng ngươi đệ tử này hợp ý. . ."

Tiêu Kiếm Uyên khẽ trầm mặc một chút, liền đồng ý, sau đó lại không nói nửa câu.

Thuyền khoang bên trong, Phương Quý choáng váng, Cổ Thông lão quái dưới trướng đồng nhi nhưng là nhanh muốn khóc lên, lôi kéo Cổ Thông lão quái ống tay áo nói: " Sư tôn a sư tôn, ngươi bình thường lão nói mình có rất nhiều mặt mũi, hiện tại bán mặt mũi thời điểm đến rồi, để cho hẳn cũng cứu ta a. . ."

Cổ Thông lão quái khóc không ra nước mắt: "Ta như ở trước mặt hẳn như thế có mặt mũi, còn muốn để cho hẳn cứu ta đây. . ."

...

...

"Ha ha, liền ba nén hương lời nói đều nói ra, Thái Bạch tông chủ thực sự là hết trò chứ?"

"Vậy thì chỉ xem người này có bản lãnh hay không chống đỡ xuống ba nén hương. . ."

"Đêm dài lắm mộng, cần gì lại cùng bọn họ phí lời?"

". . ."

". . ."

Mà ở Thái Bạch tông chủ cùng Tiêu Kiếm Uyên vừa nói chuyện, cái kia ma vân bên trong bốn đại quý thần, tựa hồ cũng đang quan sát, trước Thái Bạch tông chủ đoán không lầm, bọn họ cũng ở Ma sơn xông động phủ lúc bị thương, tuy rằng lâm thời hưởng rất nhiều huyết tể, đê xuống thương thế, nhưng một mực Áo Đỏ lão tổ cũng không biết đi nơi nào, lại thêm vào trước Tóc Bạc tôn thần trước tới thăm dò, ở cái kia Đông Thổ người tuổi trẻ trước mặt ăn một cái thiệt ngầm, vì lẽ đó ba người bọn hắn trái tim cũng thấp thỏm bất an, nếu không là can hệ trọng đại, ba người bọn hắn là tất nhiên không chịu đến. . .

"Trên đường đi, cái kia Thái Bạch tông chủ trước sau chưa từng ra pháp thuyền, chỉ là liên tục xin mời người tới người giúp đỡ, nghĩ là hắn Tuyệt Nữ độc, bên trong so với chúng ta tưởng tượng còn muốn sâu, mà cái kia Đông Thổ người tuổi trẻ cũng đã rời đi, nhìn dáng dấp hắn cùng Đông Thổ quan hệ cũng không có chúng ta tưởng tượng như vậy tốt, đã như vậy, sao không liền liều mạng lần này, quản hắn đúng sai phải trái, trước đem hắn bắt xuống lại nói?"

Tính toán như vậy, ba đại quý thần tài khuấy động ma vân, đột nhiên liền vội gấp hướng về pháp thuyền đè ép lại đây.

Ào ào ào. . .

Phía đông bên trong, ma vân trong, một cái cả người đen nhánh, khoác màu đen vũ y, sinh một viên chim đầu nam tử, hai tay nhấc lên, liền trở thành hai cái cánh lớn, hướng về pháp thuyền âm âm vỗ, bên trong đất trời nhất thời quái phong nổi lên, kinh người hơn chính là, cái kia quái phong trong, lại tràn đầy đều là phần phật bay loạn quạ đen, mỗi một cái đều như trâu nghé to nhỏ, mỏ như mũi tên nhọn, tuôn ra mà tới.

Phía tây bên trong, nhưng là một cái cả người mọc ra vảy xanh, trên trán một cái sừng thẳng quái vật, hấn tuy sinh tứ chi, nhưng thân thể hẹp dài, như là không có khớp xương, chính là ở giữa không trung, cũng là bò đi, rất giống một con quái xà, hấn nhưng là thể thảm rỗng to, bỗng nhiên giơ tay, cầm lấy trên trán mình da thịt hướng về hai bên xé một cái, thân thể nhất thời như cái túi vải giống như nổ tung.

Mà ở cái kia nổ tung thân thể bên trong, thì lại nhất thời có vô cùng vô tận vảy xanh rần tuôn trào ra, mỗi một điều bò đến bên ngoài, đều đón gió mà lớn dần, lại thành trăn lớn màu xanh, một con một con khuấy động bầu trời đêm, lăn lộn về phía trước tuôn ra mà tới.

Bắc góc bên trong, lại là cái kia trước rút đi Tóc Bạc tôn thần, nó bây giờ khắp toàn thân, đều thấm huyết khí, như là mới vừa hưởng dụng một tràng máu thịt đại tế, chính là lực lượng tuôn ra lúc, tóc bạc tại không trung bay múa, liền không biết xúc động bao nhiêu ma ảnh sinh ra.

Tôn phủ bốn đại quý thần, liền có bực này bản lĩnh.

Chúng nó không biết hưởng dụng Tôn phủ bao nhiêu năm cung phụng, gốc gác thâm hậu, xa không phải Nhân loại tu sĩ có thể đụng, bây giờ chỉ là tùy ý biến hóa, liền có thể biến ảo ra vô tận yêu ma đến, trình độ nào đó trên giảng, quả thực liền cùng một nhánh yêu ma đại quân cũng không có gì khác nhau, mà Nhân loại tu sĩ, linh tức có hạn, chỉ sợ cũng là dây dưa đến chết, cũng không đạt tới bậc này điên cuồng giống như trình độ, cái này vốn là quý thân thiên phú!

Mà ở bọn họ lẫn lộn, hướng về pháp thuyền kéo tới thời khắc, toàn bộ thiên địa, liền đều thay đổi dáng dấp, mắt thường có thể đụng chỗ, cái kia pháp thuyền trên dưới phải trái, quả thực đều có yêu ma tuôn ra kéo tới, không gặp nửa phần khe hở, trong tình huống bình thường, trừ phi tu luyện một loại nào đó đặc dị thần thông, tựa như cái kia Đông Thổ người tuổi trẻ tiếng địch ở ngoài, căn bản không thể có người đồng thời bảo vệ pháp thuyền trên dưới phải trái. . .

Liền như sóng biển đánh xuống, ai có thể dùng một cái tay, bảo vệ sóng xuống một chiếc ánh nến bất diệt?

Hết lần này tới lần khác hay là có người. . .

Đón vô cùng ma ý đột kích, giữa không trung Tiêu Kiếm Uyên bỗng nhiên thở ra một hơi, hấn trên mặt vô cùng lo lắng, cũng không lên tiếng nữa nói nửa cái chữ, đón cái kia vô cùng vô tận, không chỗ nào không lọt ma khí cùng yêu ma hóa thành, hấn chỉ là đột nhiên hai cái tay về phía trước một bề, cái kia so với người bình thường mười cái còn lớn cái hộp kiếm, lập tức liền như cây quạt giống như hướng về hai bên triển khai ra.

Mà ở cái kia cây quạt bên trong, lít nha lít nhít, đều là kiếm!

Hơn nữa mỗi một thanh kiếm, đều là có lai lịch lớn, lớn có danh tiếng cổ kiếm!

"Sang sáng lang. . ."

Tiêu Kiếm Uyên hai tay như bay, liên tục rút kiếm, thời khắc nguy cấp cái hộp kiếm bên trong bốn mươi chín thanh cổ kiếm, đều đã bị hấn rút ra, mỗi một thanh kiếm, đều là kiếm khí phân tán, bay đến giữa không trung, nhưng còn xa so với bình thường phi kiếm càng tinh diệu chuẩn xác, như là bị từng cái từng cái bàn tay lớn vô hình cầm, thẳng hướng bốn phương tám hướng phun trào mà đến ma khí cùng yêu ma tiến lên nghênh tiếp, thời khắc nguy cấp chiến ở một chỗ.

Bốn mươi chín thanh kiếm, đan dệt như lưới lớn, liền đem cái kia một chiếc nho nhỏ pháp thuyền bao phủ ở bên trong.

Cái kia vô hình ma ý cùng vô cùng yêu ma, có thể từ tùy ý một phương hướng công hướng về pháp thuyền, nhưng một mực pháp thuyền bất luận cái nào phương hướng, đều đã bị cái kia bốn mươi chín thanh kiếm bảo vệ, lại không có một tia ma khí, có thể xuyên thấu qua kiếm vây, thậm chí tiến vào pháp thuyền trong.

"Xì xì xì. . ."

Ở tình huống như vậy, đã không người nào có thể thấy rõ chiến trường này, tựa như Phương Quý, coi như là trọn to hai mắt đến xem, hấn đều xem không hiểu Tiêu Kiếm Uyên là làm sao ngự kiếm cùng cái kia vô tận yêu ma đánh nhau, chỉ có thể nhìn thấy đầy trời đều là kiếm quang chói mắt, vô cùng ma khí vọt tới, bị kiếm khí đàn hồi trở lại, vô số yêu ma vọt tới, bị kiếm quang trong nháy mắt cắn giết, trời mưa giống như ào ào ào rót xuống đất.

"Ta ai ya, hấn khi nào có bực này bản lĩnh, không được ta cái này vị trí đầu não, thật là tặng cho hấn đi. . ."

Khoang thuyền trong mắt, Cổ Thông lão quái vừa mừng vừa sợ, sắc mặt trắng bệch, cũng đã không nhìn được lộ ra vẻ vui mừng đến.

"Thất tử làm vì tâm, nửa kiếm nửa trận, hấn xác thực đã tìm hiểu ra ghê gớm kiếm đạo, bực này bản lãnh, đừng nói là ở Bắc Vực, coi như là ở Đông Thổ, cũng đủ để cho hấn thành danh một phương!" Thái Bạch tông chủ nghe thuyền khoang động tĩnh bên ngoài, liền phảng phất đã đem tất cả thu hết ở đáy mắt, thần sắc bình tĩnh nói: "Chỉ bất quá, chúng ta phải làm tốt xấu nhất một loại dự định. . ."

"Tại sao?"

Cổ Thông lão quái cả kinh nói: "Hấn một người chặn lại tam đại yêu ma, chút nào chưa lộ dấu hiệu thất bại a. . ."

"Chính là bởi vì chưa lộ dấu hiệu thất bại, cho nên mới phiền phức!"

Thái Bạch tông chủ bình tĩnh nói: "Hấn tu luyện kỳ thực là Kiếm trận chi đạo, cũng kiếm cũng trận, am hiểu vây công người khác, mà không phải là bị người khác vây công, bây giờ hấn đem hết toàn lực, một người bảo vệ pháp thuyền, không cho chúng ta được nửa điểm uy hiếp, nhưng cứ như vậy, hấn hao tổn pháp lực, cũng là bình thường nhiều gấp mấy lần, hấn dù sao không phải Tiên đạo chi tu, như vậy tiêu hao, chống đỡ không được quá lâu. . ."

Cổ Thông lão quái sắc mặt nhất thời đại biến: "Cái kia. . . Cái kia ba nén hương thời gian?"

"Ba nén hương thời gian, là hấn dự định liều mạng lời giải thích!"

Thái Bạch tông chủ tiếng nói dần thấp, nói: "Lấy hấn hiện tại bực này chiến pháp, bực này tiêu hao, thật chống được ba nén hương sau, e sợ ngay

cả chạy trốn đi khí lực đều không còn mấy phân, đến lúc đó, hấn liền cũng thật là không cách nào cứu các người rời đi tầng này tầng trùng vậy. . ."

Cổ Thông lão quái nghe vậy, nhất thời môi run rẩy, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Đúng là Thái Bạch tông chủ, bỗng nhiên mỉm cười, nói: "Chuyện đến nước này, kỳ thực chỉ có một cái biện pháp, ta tuy chịu Tuyệt Nữ độc, nhưng dù sao vẫn là có thể ra tay một lần, không cần liên lụy hấn tiêu hao quá nhiều, cũng không cần liên lụy người cùng cái này tiểu đồng. . ."

Cổ Thông lão quái nghe xong lời ấy, đã là môi run rẩy, lão mắt đỏ lên.

Hấn tự nhiên biết Thái Bạch tông chủ vẫn là có thể ra tay một lần, chỉ là ra tay sau khi kết quả, tất cả mọi người đều hiểu.

Cũng là đến lúc này, hấn mới hiểu rõ ra, chẳng trách cái này Lão thái bạch nói chuyện với Tiêu Kiếm Uyên lúc, để cho hấn mang chính mình đệ tử đi, lại toàn không quan tâm mình và đồng nhi, bởi vì hấn cũng định tốt dựa vào chính mình tới cứu cái này pháp thuyền bên trên tính mạng người a!

Thái Bạch tông chủ chậm rãi đi tới, cảm thụ trong cơ thể tích trữ Tuyệt độc, chậm rãi đi tới thuyền cửa khoang.

Trong lòng đã là khe khẽ thở dài, liền muốn chọn liêm đi ra ngoài, nhưng bỗng nhiên một cái tay kéo hấn lại góc áo, kéo phi thường dùng sức.

Quay đầu nhìn sang, liền nhìn thấy Phương Quý đầy mặt lo lắng, đỏ mắt lên, năn nỉ nói: "Lại chờ một chút, lại chờ một chút được không?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 350: Giúp Đỡ Đến

"Lại chờ một chút, còn muốn chờ cái gì?"

Thái Bạch tông chủ quay đầu nhìn thấy Phương Quý lo lắng dằng dấp, trong lòng đúng là không tên một rộng, không có vội vã tránh thoát Phương Quý bàn tay, chỉ là mỉm cười nhìn hắn, tuy rằng trong lòng đã có tính toán, nhưng nhìn Phương Quý lo lắng, cuối cùng cũng coi như có chút vui mừng.

"Chờ. . . Chờ. . . Ngược lại chính là lại chờ một chút!"

Lúc này Phương Quý gấp không được, hắn cũng không biết kéo Thái Bạch tông chủ còn có thể lại chờ cái gì, bây giờ tình thế xác thực như Thái Bạch tông chủ nói, ngoại trừ hắn tự thân ra tay ở ngoài, đã không có cái gì tốt phương pháp, thế nhưng tông chủ ra tay đánh đổi, quá to lớn a, đó là nắm mệnh đổi một lần cơ hội xuất thủ, chính mình làm sao có thể nhìn trước mắt còn nhảy nhót tung bưng tông chủ ra đi chịu chết?

Đọc theo con đường này tuy rằng cũng là hung hiểm không ngừng, nhưng tông chủ mỗi một chuyện đều sắp xếp rõ ràng, chuyên nguy thành an, hắn đều cảm giác đi theo tông chủ bên người quá mức ung dung, vì lẽ đó quên trong đó hung hiểm, dọc theo đường đi nên ngủ ngủ, nên tán gẫu tán gẫu, rất vui vẻ, tâm trạng thực sự khó có thể lý giải được, làm sao đột nhiên liền đến nhất định phải tông chủ ra đi chịu chết mới có thể giải quyết vấn đề thời điểm cơ chứ?

Đôi mắt Thái Bạch tông chủ mỉm cười ánh mắt, hắn cũng không biết nên trả lời như thế nào, nói mình đi ra ngoài giải quyết những kia yêu ma?

Chỉ hận một thân tu vị không đủ!

Nói lại chờ một chút thì sẽ có giúp đỡ đến?

Chính mình cũng không biết a!

Lúc này, tông chủ kỳ thực vẫn là có thể sống tạm ba nén hương thời gian, hẳn hoàn toàn có thể liền tùy theo Tiêu Kiếm Uyên đi thực hiện hẳn hứa hẹn, đem cái kia ba nén hương thời gian đánh đi qua, có thể như vậy vừa đến, tông chủ sống thêm cái này ba nén hương đánh đổi khả năng chính là Tiêu Kiếm Uyên, Phương Quý, Cổ Thông lão quái kể cả hẳn đồng nhi, tất cả mọi người cuối cùng đều chết ở chỗ này, đây mới là tông chủ hiện tại liền muốn đi ra ngoài nguyên nhân!

Phương Quý đều hiểu, có đạo lý đều hiểu, nhưng chính là không nghĩ buông tay ra!

Một buông tay tông chủ liền không còn. . .

. . .

. . .

"Phương Quý tiểu chất, dọc theo con đường này quá mau, còn không có công phu nói cho ngươi, từ ngươi vào Tôn phủ, ta cùng ngươi sư tôn đều rất lo lắng, bất quá biết được ngươi ở Tôn phủ làm việc sau khi, chúng ta cũng rất vui mừng, ngươi làm rất tốt, ngươi thế Bắc Vực tiểu bối chứng minh bọn họ không phải trời sinh so với Tôn phủ người kém, này sự kiện có lẽ so với chúng ta ba trăm năm đến trong bóng tối làm rất nhiều chuyện đều trọng yếu, càng làm cho chúng ta vui mừng, nhưng là ngươi từ đầu đến cuối không có xa lánh sư tử của ngươi, bất luận ta có đó không, Thái Bạch tông, đều rất may mắn có ngươi đệ tử như vậy!"

Thái Bạch tông chủ tựa hồ cũng có nhiều chuyện muốn nói, nhưng suy nghĩ một chút, chỉ là xem thường động viên Phương Quý vài câu, sờ sờ đầu của hắn.

"Đừng lão mò ta đầu, sau đó sợ lớn lên không cao!"

Phương Quý đầu một vắn, tránh thoát hẳn cái này một rờ, gấp gáp nói: "Ta quản người nhiều như vậy, lại chờ một lát!"

"Ha ha, trong hai năm này đã cao lớn lên một đoạn dài!"

Thái Bạch tông chủ không nhịn được nở nụ cười, lại cứ sờ soạng Phương Quý đầu một cái, sau đó vung vung ống tay áo, cười nói: "Thả ra đi, vóc dáng cao lớn lên, tâm tư cũng nhiều lắm sâu một ít, làm việc cũng không thể vẫn theo tính tình đến, người sau đó cũng đến nhớ kỹ, đương sự tình gặp phải then chốt thì cùng với ôm ấp ảo tưởng, không bằng liều mạng một lần, thà rằng ở suy tư tiến vào, đừng ở suy tư dừng lại, chính là đạo lý này!"

"Không thể thả, người lại chờ một chút, lại chờ một lát không tốt sao?"

Phương Quý cắn răng, chính là không chịu buông tay, cũng không biết tại sao phải đợi, thiên để cho hắn chờ

"Chuyện này . . ."

Thái Bạch tông chủ lông mày cũng không khỏi cau lên đến, nhìn ra Phương Quý xác thực không muốn để cho chính mình đi ra ngoài, nhưng không đi ra ngoài có thể như thế nào đây, thời gian từng giây từng phút trôi qua, hắn cũng muốn đem Phương Quý đẩy ra, nhưng vốn là như thế dụi dàng thăm thiết cáo biệt tình cảnh, nếu cuối cùng lấy chính mình một tay đem Phương Quý đẩy cái té ngã làm phần cuối, tựa hồ tổng có vẻ không đẹp đẽ như vậy, nhưng bên ngoài tình thế lại hết lần này tới lần khác. . .

"Phân phạt. . ."

Pháp thuyền bên ngoài khoang thuyền, cuồng phong như mưa, có thể nghe được vô số kiếm quang xé rách máu thịt âm thanh.

Tiêu Kiếm Uyên bình thường nói nhiều, cùng người đại chiến lúc, lại không nói câu nào, chỉ có thể cảm giác được hấn một thân linh tức, đã thôi thúc tới cực điểm, khí huyết cuộn cuộn, ở Tu hành giả trong thần thức, hấn tựa như đồng nhất viên chói mắt liệt nhật, quang mang thịnh đến cực hạn.

Lúc này, hấn hầu như là một người ở đè ép ba đại quý thần đánh!

Ba đại quý thần ma khí cùng yêu ma hóa thân, đừng nói xông lại, quả thực cũng bị hấn nghiền ép trở lại.

Nhưng càng như vậy, Thái Bạch tông chủ trong lòng liền càng lo lắng, biết Tiêu Kiếm Uyên kỳ thực đã chống đỡ không được quá lâu, hấn đem linh tức thoả thích thôi thúc ra, không phải là bởi vì hấn nghĩ như vậy, mà là bởi vì bị bức ép đến như vậy, bình thường tu hành bên trong người với người giao thủ, đều sẽ tận lực thu lại linh tức, chuẩn bị hậu hoạn, nhưng Tiêu Kiếm Uyên lại là thu không trở lại, chỉ có thể thoả thích tột phát, tử chiến đến cùng.

Như vậy xuống, hấn thậm chí có thể chống đỡ không tới ba nén hương thời gian. . .

Thái Bạch tông chủ nhíu mày lên, bình tĩnh nhìn về phía Phương Quý, thấp giọng nói: "Tiểu Phương Quý, ta biết ngươi tâm ý, nhưng bây giờ đã chốc lát kéo dài không được, nam nhân dù sao cũng nên mau mau làm ra quyết đoán, cái này, coi như là ta cho ngươi trên cuối cùng một khóa đi. . ."

Nói chuyện, hấn liền đã phát động tay áo lớn, đem Phương Quý đẩy ra.

Nhưng không nghĩ tới, cũng là ở hần tay áo lớn sắp vung lên một chốc, đột nhiên trên trời xa bên trong, truyền đến một tiếng "Phản phật" liệt hỏa tiếng thiêu đốt, hỏa thiêu tiếng, vốn là cực kỳ nhỏ bé, nhưng một mực cái kia âm thanh dồi dào đến cực hạn, căn bản không giống như là bên ngoài có một cái kịch liệt chém giết chiến trường, mà như là một người lẳng lặng đứng ở thiêu đốt gian nhà trước, mỗi một hạt tia lửa nổ tung tiếng đều rõ ràng như thế.

"Ha ha, Lão thái bạch, coi như ngươi số may, trợ thủ của ngươi đến rồi. .
."

Ngay sau đó, chính là Tiêu Kiếm Uyên vui mừng tiếng nói vang lên, lộ ra một cổ bất ngờ vui thích.

"Cái gì, đến?"

Thái Bạch tông chủ con mắt cũng nhất thời liền một thoáng: "Nhanh như vậy?"

"Ân. . ."

Phương Quý sắc mặt cũng trở nên hơi quái lạ, hồ đồ bên trong nhiều chút vui mừng, nghĩ đến một lúc sau, chậm rãi thả ra lôi kéo tông chủ góc áo tay, lui về phía sau một bước, nghiêng đầu đánh giá tông chủ, nói: "Su bá, ngươi mới vừa nói nam nhân muốn làm sao tới?"

Thái Bạch tông chủ sắc mặt do thanh chuyển trắng, lại do trắng chuyển đỏ, bỗng nhiên vỗ Phương Quý một cái tát: "Còn không mau đến xem đến chính là ai?"

Phương Quý cười ha ha, có loại sống sót sau tai nạn sáng khoái, nhanh chóng chạy đến khoang một bên, một cước đem Cổ Thông lão quái đệ tử đá đến một bên, chính mình lộn đến bên cửa sổ trên, hướng bên ngoài một

nhìn, lập tức kinh sợ đến mức cổ sau tóc gáy đều dựng lên, chỉ thấy thuyền bên ngoài khoang thuyền mặt, chính là ma vân cuộn cuộn, che kín bầu trời, chỉ có pháp thuyền chu vi kiểm quang lóng lánh, đem ma khí tách ra, bảo vệ pháp thuyền.

Nhưng ở phía xa, vô tận ma khí bên trong, lại đang có một mảnh mây lửa hăng hái mà đến, cái kia mây lửa thiên biến vạn hóa, từ ma vân trong chen vào, lập tức chịu đến vô tận ma khí cách trở, tầng tầng lớp lớp, cái kia mây lửa vốn là tốc độ cực nhanh, nhưng càng tiếp cận, chịu đến ma khí cách trở càng nhiều, rất nhanh liền đã nửa bước khó đi, có thể cũng đang lúc này, mây lửa bên trong, bỗng nhiên vang lên một tiếng kêu to.

"Này uy. . ." (ta nhìn mười mấy lần giết lợn video, heo chính là như thế gọi!)

Đó là một tiếng kinh thiên động địa heo gọi!

Theo cái kia âm thanh vang lên, mây lửa bỗng nhiên một bạc, từ bên trong hiện ra một cái cao lớn cực kỳ lợn rừng bóng người, chỉ thấy con kia lợn rừng, chiều cao lại có khoảng mười trượng, đứng ở nơi đó, tựa như một ngọn núi nhỏ, thân cái cổ một gọi, khắp mọi nơi lập tức mây khói cuộn cuộn, vô tận đẩy ra mây lửa phía trước, thậm chí nghĩ vọt vào mây lửa đi ma ảnh, đều bị cái này kêu to một tiếng chấn động đến mức chia năm xẻ bảy.

Mà Phương Quý nhìn cái kia mây lửa bên trong như ẩn như hiện bóng người, đã là cả người tê, kêu lớn lên: "Lợn rừng vương!"

"Bạch!"

Mây lửa bên trong hai đạo ánh mắt lạnh như băng bá một chút cái nhìn thuyền nhìn lại.

Phương Quý lập tức đổi giọng, mừng rỡ kêu to: "Heo đại vương!"

Cái kia hai đạo ánh mắt thu về, mà mây lửa cũng thời khắc nguy cấp không còn ngăn cản, trong thời gian ngắn dường như ánh lửa, xuyên thấu tầng tầng ma vân đi tới phụ cận, Tiêu Kiếm Uyên Kiếm Vĩng hướng về bên cạnh vừa thu lại, cái kia mây lửa liền đến pháp thuyền thuyền cửa khoang, sau đó liền thấy một người nhảy vào, trong lòng ngực ôm một cái hồ lô, kéo ra nút hướng ra phía ngoài một chụp, cái kia một mảnh mây lửa, liền đều tiến vào bên trong hồ lô đến.

Phương Quý nhìn cái kia nhảy vào khoang thuyền trong mặt người, nhất thời lại là cả kinh, kêu lên: "A Khô sư huynh!"

Chỉ thấy lúc này, lợn rừng vương thân hình quá khổng lồ, nhập không được thuyền khoang, mà cái này vào thuyền khoang đến người tuổi trẻ, có được hàm hậu giản dị, hai hàng lông mày dựng thẳng, một mặt khổ tướng, lại không phải là hấn ở Thái Bạch tông bên trong quan hệ tốt đẹp nhất A Khô sư huynh là ai?

"Ồ? Phương Quý sư đệ ngươi cũng ở nơi đây, quá tốt rồi. . . Vóc dáng cũng cao điếm!"

A Khô sư huynh nhét lên hồ lô, vừa quay đầu nhìn thấy Phương Quý, cũng có vẻ hơi vui mừng, bất quá chỉ kịp lên tiếng chào hỏi, liền lập tức hướng về Thái Bạch tông chủ đi tới, trên dưới quan sát qua, đành hoàng quỳ gối, nói: "Tông chủ, xem ngài không có chuyện gì, thực sự là quá tốt rồi, ta nhận được Bạch Thạch trưởng lão đưa thư, ngay lập tức sẽ đến rồi, cũng còn tốt cũng còn tốt. . . Lần này ta không đến muộn chứ?"

"A Khô sư huynh chính là tông chủ tìm giúp đỡ?"

Phương Quý trong lòng trước tiên kinh ngạc một thoáng, bất quá rất nhanh liền lại đắc ý lên, xoay người nhìn Thái Bạch tông chủ, hai cái tay đeo ở phía sau, có vẻ thật là có chút đắc ý, nói: "Thiếu một chút liền đến muộn rồi, nếu không là ta, vừa nãy tông chủ liền không còn. . ."

Thái Bạch tông chủ sắc mặt cũng có vẻ hơi lúng túng, không để ý tới Phương Quý, dừng một chút mới hướng về A Khô nói: "Lần này làm sao đến nhanh như vậy?"

A Khô sư huynh hai cái lông mày buông xuống, trên mặt tựa hồ cũng có chút ý hưng phấn, nói: "Tông chủ ngài không biết, ta một nhận được tin, liền mau mau hướng bên này, vì chạy đi mau mau, ta còn xông vào Linh Bảo các, đi chọn một thanh nhanh nhất phi kiếm. . ."

Phương Quý cùng Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên đồng thời hướng về hấn liếc mắt nhìn.

A Khô sư huynh sắc mặt ửng đỏ, lại nói: "Bất quá phi kiếm kia chất lượng không tốt lắm, ở không trung luôn đánh phiêu, vì lẽ đó ta không thể làm gì khác hơn là chạy đến, nhưng là chạy đến tốc độ quá chậm, chính sốt ruột thời điểm, phía sau núi lợn rừng vương bỗng nhiên chạy tới, đà ta đáp mây bay chạy đi, ai, kỳ thực ta là biết đến, cái này tất nhiên là Mạc tiên bối biết được nơi này gặp nguy hiểm, mới để nó Lão nhân gia đến. . ."

Nghe được A Khô nhắc lên Mạc Cửu Ca, Thái Bạch tông chủ cũng như là có chút vui mừng, tuy rằng khả năng Mạc Cửu Ca chỉ là dẫn dò lợn rừng vương một câu, so với làm bất kỳ đại sự cũng làm cho hấn cảm động, gật gật đầu, trầm mặc một hồi, cái này mới nói: "Cuối cùng cũng coi như hấn vẫn có tâm!"

"Mạc tiên bối tự nhiên là có tâm. . ."

A Khô sư huynh gật đầu liên tục, lại nói: "Bắt quá lợn rừng vương thân thể trầm trọng, kỳ thực bay cũng không phải rất nhanh, hai chúng ta khấn đuổi chậm đuổi, vẫn cảm thấy tốc độ quá chậm, lúc này, đúng là bỗng nhiên có một cái Thái Bạch tông bên trong tiên bối chạy tới, cho như chúng ta đồ vật, để chúng ta nhờ vào đó chạy đi. . . Tông chủ!" Hấn có chút hưng phấn nói: "Ngài đoán đây là người nào?"

Thái Bạch tông chủ có chút bất đắc dĩ, nói: "Đến lúc này, cũng đừng thừa nước đục thả câu!"

"Ồ. . ."

A Khô sư huynh lông mày buông lỏng buông lỏng, lại trên mặt vẫn là lộ ra chút sắc mặt vui mừng, nói: "Là Hỏa Hậu Quân trưởng lão!"

"Cái gì?"

Vừa nghe lời này, Phương Quý đầu tiên là có chút bất ngờ , liền ngay cả Thái Bạch tông chủ, tựa như cũng không ngờ tới.

A Khô sư huynh hưng phấn nói: "Hỏa Hậu Quân trưởng lão, đem hấn luyện mây lửa cho chúng ta, để chúng ta dựa vào mây lửa chạy đi, lập tức liền cảm giác nhanh hơn rất nhiều, so với chúng ta trước nhanh hơn không chỉ gấp mười lần, lúc này mới rốt cục ở trước hừng đông sáng, chạy tới. . ."

"Đây chính là hấn tu luyện cả đời, thích như tính mạng mây lửa?"

A Khô sư huynh mấy câu nói, nói Phương Quý gấp bội cảm giác kinh ngạc , liền ngay cả Thái Bạch tông chủ, cũng hiếu kì nhìn hồ lô kia một chút.

"Đúng!"

A Khổ sư huynh dùng sức gật gật đầu, nói: "Hỏa Hậu Quân trưởng lão nói, hấn không muốn tự mình cùng Tôn phủ là địch, bất quá ngài dù sao đối tốt với hấn. . . Nha, hấn còn nói với ta, phạm là ta tôn hấn cái này mây lửa nửa điểm, quay đầu lại liền để ta đền mạng. . ."

"Ha ha, không cần phải lo lắng, hấn dọa ngươi!"

Thái Bạch tông chủ nghe xong A Khổ sư huynh giảng giải, tâm tình đúng là sướng nhanh hơn rất nhiều, cười vỗ vỗ bờ vai của hấn.

Liền ngay cả Phương Quý, cũng nghe được rất là mới mẻ, nhìn kỹ hồ lô kia một chút.

Cũng ngay vào lúc này, ở bên cạnh biệt đều sắp nổ tung Cổ Thông lão quái rốt cục không nhịn được, hấn đã đánh giá A Khổ sư huynh thời gian nửa ngày, càng xem trong lòng càng là sốt ruột, hướng về Thái Bạch tông chủ nói: "Lão thái bạch, đây chính là người mời tới giúp đỡ?"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, gật đầu nói: "Chính là hấn!"

Cổ Thông lão quái biệt khó chịu, nói: "Ta cho rằng ngươi sẽ xin mời cái gì cao thủ lại đây, kết quả thứ này lại có thể là cái Trúc Cơ?"

"Không, liền Trúc Cơ đều không phải chứ, đây chính là cái Luyện Khí chứ?"

Hấn đã dở khóc dở cười: "Bên ngoài con kia lợn rừng còn thôi, ngươi lúc này tìm cái Luyện Khí cảnh đệ tử qua tới làm cái gì?"

Lời này không riêng hấn kinh ngạc, liền ngay cả Phương Quý cũng cảm thấy có chút mới mẻ.

Đúng là Thái Bạch tông chủ, vào lúc này cười khẽ, nói: "Yên tâm, hẳn so với Kim Đan có thể tín nhiệm!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 351: Tây Hoang Bất Tri Địa

Tông chủ còn thực sự là không có lừa gạt mình a, đến quả nhiên là chính mình nhận thức!

Chỉ bất quá, đến lại là A Khổ sư huynh, cái này chuyện cười liền mở có chút lớn chứ?

Phương Quý nghĩ đến mới quen A Khổ sư huynh thời điểm, đây chính là cái ở Ô Sơn cốc cấp người chân chạy gã sai vặt a, ai cũng không có để hấn vào trong mắt, liền mới nhập môn Lương Thông cũng dám để cho hấn cút đây, sau đến mình muốn cùng Trương Xung Sơn đánh nhau, kêu hấn cùng nhau đi, hấn cũng theo chính mình cùng nhau giả kinh sợ. .. Bất quá đến sau đó, Ma sơn nơi sâu xa, Hắc Thạch cốc một trận chiến, cũng thực là phát hiện A Khổ sư huynh tựa hồ không có mặt ngoài trên đơn giản như vậy , liền ngay cả tông chủ, cũng là coi hấn là thành một viên tất thắng quân cò tới đối xử. . .

Có thể khi đó đối mặt chỉ là nước Sở bốn đại Tiên môn bên trong đệ tử a, cùng hiện tại có thể so sánh?

Hiện tại đến, nhưng là Tôn phủ quý thần, cái kia đã là toàn bộ An Châu cảnh giới, đều tiếng tăm lừng lẫy hung thần a!

Trước còn chỉ là đối phó những tiên môn khác Luyện Khí cảnh đệ tử, bây giờ lại muốn đối phó Tôn phủ quý thần, chênh lệch có phải là hơi lớn?

Bất quá trong lòng tuy rằng kinh ngạc, nhưng Phương Quý ít nhiều gì cũng coi như là hiểu rõ một điểm A Khổ sư huynh qua lại, còn không phát hiện cái gì khó có thể lý giải được, đúng là Cổ Thông lão quái lúc này đã căng thẳng muốn run cầm cập, cả đời đều không giống lúc này giống như hận qua Thái Bạch tông giả ngu thừa nước đục thả câu, người xin mời Tiêu lão thất tới người giúp đỡ, còn có thể lý giải, người xin mời một con đại yêu qua tới người giúp đỡ, cũng có thể lý giải. . .

. . . Then chột người xin mời cái Luyện Khí cảnh giới đệ tử lại đây, còn nói hẳn so với Kim Đan tin cậy, điều này làm cho ta lý giải ra sao?

. . .

. . .

May mà chuyện quá khẩn cấp, Thái Bạch tông chủ cũng không có bao nhiêu dư thời gian, hỏi A Khổ mấy câu nói sau, sắc mặt liền có vẻ nghiêm nghị chút, chăm chú nhìn A Khổ sư huynh một chút, thấp giọng hỏi: "Người biết ta để người tới, là làm cái gì sao?"

A Khổ sư huynh gật đầu liên tục, nói: "Ra ngoài cũng biết rồi!"

Thái Bạch tông chủ gật gật đầu, nói: "Người bây giờ dựa vào bản thân có thể mở ra mấy đạo phong ấn?"

A Khổ sư huynh suy nghĩ một chút, nói: "Ba đạo!"

"Đã ba đạo?"

Thái Bạch tông chủ đúng là khế cau mày, nói: "Cái kia người vì sao còn vẫn bịt lại chín đạo phong ấn?"

A Khô sư huynh nghe xong, sắc mặt đúng là ửng đỏ, nói: "Bình thường mở ra, ta sợ đồng môn sư huynh đệ sẽ sợ ta. . ."

Lời này đúng là nói Thái Bạch tông chủ không biết nên khóc hay cười, không nhịn được lắc đầu, nói: "Tu vị tăng lên là tất yếu, người nếu có thể mở ra ba đạo phong ấn, liền không cần mạnh mẽ che lại, để đồng môn thích ứng người tu vị tăng lên cũng là tất yếu. . ."

A Khô sư huynh ngẩn người, gật đầu nói: "Được rồi, ta biết rồi!"

Bên cạnh Phương Quý nhìn, đột nhiên cảm giác thấy tông chủ vẫn còn có chút không biết A Khô sư huynh, hẳn đó là lo lắng làm sợ đồng môn sao?

Ngẫm lại A Khô sư huynh trong ngày thường sinh hoạt tuy rằng vất vả, nhưng cũng sống có tư có vị, đặc biệt là Tiểu Bích phong các sư tử sư muội, thường thường đem hấn kêu lên làm việc, tuy rằng cũng không có gì chỗ tốt, nhưng A Khô sư huynh làm ra có thể vui vẻ, hiện tại A Khô sư huynh, rõ ràng là lo lắng cho mình tu vị nhắc lên tới, những kia các sư tử sư muội lập tức tâm sinh kính sợ, không còn dám tìm hấn hỗ trợ a. . .

Người là phải cho hấn cái Tiểu Bích phong thân phận trưởng lão, bảo đảm hấn tu vị tăng lên muốn bao nhanh, có bao nhanh!

Bất quá then chột lúc, cái vấn đề này đều là không tốt hiện tại liền nói cho Thái Bạch tông chủ, liền Phương Quý cũng chỉ có thể cố nén xem, lúc này bên ngoài khoang thuyền, chiến thế kịch liệt, dĩ nhiên còn hơn hồi nãy nữa lợi hại hơn mấy lần, lộn rùng vương vừa đến, liền lập tức tham chiến, cùng Tiêu Kiếm Uyên liên thủ chiến Tôn phủ ba đại Tà thần, chiến thế chi gấp chi mãnh, tự nhiên đã không là vừa nãy Tiêu Kiếm Uyên một mình đối mặt ba đại quý thần lúc có thể so với.

Mà Tiêu Kiếm Uyên mới vừa rồi còn không nói một lời, chỉ là liêu mạng bảo vệ pháp thuyền, lúc này có giúp đỡ, trái lại lo lắng lên, bên ngoài khoang thuyền lúc nào cũng truyền đến hấn hét lớn: "Lão thái bạch, Triệu lão tam, ngươi còn chưa chuẩn bị xong mà, ngươi cái kia người trợ giúp làm sao không ra?"

Thái Bạch tông chủ lúc này cũng không để ý tới hấn, chỉ là thật lòng nhìn về phía A Khổ sư huynh, đồng thời bấm chỉ tính cái gì.

Qua một lát, Thái Bạch tông chủ mới chăm chú hướng về A Khổ sư huynh nói: "Trận chiến này, ngươi chỉ cần mở ra bảy tầng phong ấn mới có thể ứng đối!"

A Khổ sư huynh gật đầu liên tục, nói: "Ta nghe tông chủ!"

Thái Bạch tông chủ tựa hồ có chút do dự, một lát sau mới nói: "Ngươi mở ra phong ấn càng nhiều, liền càng không giấu được. . ."

A Khổ sư huynh tựa hồ lý giải Thái Bạch tông chủ lo lắng, mỉm cười, nói: "Tông chủ ngươi trước đây hỏi ta, nghĩ qua cái gì dạng sinh hoạt, ta nói ở lại sơn môn bên trong cùng các sư huynh đệ cùng nhau chơi đùa sái liền rất tốt, đây là lời nói thật, ta xác thực yêu thích cái này thanh tĩnh thán ngày, nhưng là như vậy thanh tĩnh thán ngày, chỉ ở Thái Bạch tông bên trong mới có a, nếu là không có tông chủ, cái kia cũng không có Thái Bạch tông. . ."

"Vì lẽ đó. . ."

A Khổ sư huynh khoanh chân ngồi ở tông chủ trước mặt, nói: "Tông chủ ngài mau mau, ta sợ lộn rừng tiền bối gặp nguy hiểm!"

Thái Bạch tông chủ nghe vậy, run lên một hồi, liền cũng chậm rãi ngồi ngay ngắn người lại, hấn không nói gì thêm, chỉ hướng về A Khổ sư huynh

gật gật đầu, liền chậm rãi giơ tay lên, hấn không có điều động linh lực, nhưng cũng lấy chỉ làm vì bút, bỗng nhiên ở A Khổ sư huynh trên trán, nhẹ nhàng viết xuống vô số quái lạ phù ấn, mà theo những kia phù ấn xuất hiện, A Khổ sư huynh cái trán, cũng dần dần xuất hiện biến hóa.

Phương Quý nhìn, sắc mặt dần dần nghiêm nghị, A Khổ sư huynh bình thường liền một mặt khổ tướng, trên trán nếp nhăn, tựa hồ vẫn so với người khác thật nhiều, nhưng bây giờ, theo những kia vô hình phù ấn rơi vào hấn trên trán, hấn nếp nhăn lại càng ngày càng nhiều, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng, đến cuối cùng, đã có đầy đủ chín đạo nếp nhăn xuất hiện ở trán của hấn, một đạo một đạo, như vết đao giống như rõ ràng!

Cùng lúc đó, A Khổ sư huynh cả người khí cơ cũng thay đổi.

Nhìn hấn ngồi ở chỗ đó, lại như là một toà hàn đàm, vừa giống như là một toà Ma ngục, vô tận hung khí, mơ hồ tán phát ra.

"Cái kia. . . Đó là. . ."

Cổ Thông lão quái ở bên cạnh nhìn, bỗng nhiên trở mắt ngoác mồm, sắc mặt sợ hãi cực kỳ.

"Đi thôi!"

Thái Bạch tông chủ vẽ xong những kia phù ấn sau khi, ngón giữa và ngón trỏ cùng nổi lên, hơi dừng lại, nhưng rất nhanh liền đã làm ra quyết định, hai chỉ làm kiếm, nhẹ nhàng ở A Khổ sư huynh trên trán, tìm bảy kiếm, mỗi một kiếm vạch tới, đều lau một đạo nếp nhăn.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Mà theo bảy đạo nếp nhăn bị xóa đi, A Khổ sư huynh trong cơ thể khí cơ, bỗng nhiên cũng biến thành dường như sấm rền cũng tựa như, liên tiếp

vang lên bảy lần, mỗi một tiếng sấm rền vang lên, trong cơ thể hấn khí cơ, liền tùy theo tăng vọt một lần, theo Phương Quý, A Khổ sư huynh khí cơ, rõ ràng xa xa yếu với mình, nhưng ba tiếng sấm rền vang lên, khí cơ kia liền đã không phải chính mình có thể đụng, bảy tiếng sấm rền vang lên lúc, A Khổ sư huynh khí cơ, thậm chí đã vượt qua thuyền bên ngoài khoang thuyền mặt Tiêu Kiếm Uyên cùng lợn rừng vương, trở nên hùng hồn khủng bố, như kinh động thiên hạ!

"Người chưa tu pháp thuật, cũng không giỏi võ pháp, cùng bực này quý thần đánh nhau, tổng sẽ chịu thiệt. . ."

Mà Thái Bạch tông chủ tiếng nói vào lúc này cũng vang lên, trầm tiếng dặn, sau đó hơi dừng lại một chút, nói: "Nhưng không liên quan, sức mạnh của bọn họ đều không kịp người, chỉ cần lao ra buông tay đại sát liền có thể, có thể xé liền xé nát nó, có thể cắn liền cắn chết nó!"

"Àm âm!"

A Khổ sư huynh mãnh đến đứng lên, pháp thuyền lại vào lúc này đều lay động một cái.

"Biết rồi!"

A Khổ sư huynh gật gật đầu, liền nhanh chân hướng về thuyền khoang đi ra ngoài.

Lúc này Phương Quý bỗng nhiên cẩn thận từng li từng tí một, kêu một tiếng: "A Khổ sư huynh. . ."

A Khổ sư huynh bỗng nhiên nghiêng đầu đến, không có cảm tình hai mắt lạnh lẽo âm trầm nhìn về phía Phương Quý.

Phương Quý nhỏ giọng múa múa quả đấm, nói: "Cố lên!"

A Khô sư huynh nhìn, bỗng nhiên nở nụ cười, nói: "Phương Quý sư đệ đừng sợ, hiện tại ta vẫn là ta. . ."

Nói nói sau, dĩ nhiên vọt tới khoảng một bên, trong giây lát nhảy ra ngoài, Phương Quý vội vàng cùng đến bên cửa sổ, lộn ở trên cửa sổ nhìn, chỉ thấy A Khô sư huynh lao ra thuyên khoang, liền như núi lớn, thẳng tắp hướng phía dưới rơi xuống, sau đó liền vẫn rơi rụng, vẫn rơi rụng, vẫn rơi rụng. . . Hiên nhiên sắp rơi trên mặt đất, hắn mới bỗng nhiên khó chịu hống một tiếng, loạn đạp chân, lại tới.

Nhìn dáng dấp hắn là thật chưa quen thuộc tầng thứ này lực lượng, liền chân đạp hư không đều sẽ không!

Bất quá hắn mỗi một đạp lực lượng, đều lớn đến kinh người, ở hắn dưới chân, hư không cũng giống như là biến thành thực chất, lại liền như thế mạnh mẽ xông lên giữa không trung, sau đó lao lực xông, hướng về một cái quỹ thân phóng đi, cái kia chính là ẩn giấu ở một mảnh xanh thẫm ma vụ trong Sừng Xanh Quỷ Vương, hắn cũng bỗng nhiên cảm giác được một trận hung hãn khí cơ áp sát, nhất thời lấy làm kinh hãi, một chút nhìn thấy A Khô, cũng không biết đây là vật gì, chỉ là vội vã phát tay, nhất thời một mảnh xanh thẫm quỷ mãng, mãnh liệt vọt tới A Khô trước người.

Bích mãng lăn lộn, xúc động bích vụ, tựa như một mảnh biển xanh, tầng tầng sóng lớn điệp đến.

Nhìn loại kia hung thế, Phương Quý một trái tim đã nhắc đến cuống họng.

Sau đó hắn liền nhìn thấy, A Khô sư huynh hiên nhiên liền muốn bị cái kia một mảnh biển xanh bao phủ, chợt nhắc lên quyền đến bên mép, a một hơi, sau đó cắn chặt hàm răng, âm âm một quyền, mạnh mẽ đánh ra ngoài, cú đấm này dị thường đơn giản, thế nhưng lực lượng lại lạ kỳ đáng sợ, theo

quyền phong đưa ra, hư không nhất thời mãnh đến co rút lại, lại mệnh mông cuồn cuộn, một vòng một vòng về phía trước dâng tới. . .

Chỉ là tùy ý một quyền, lại đánh ra một loại gió nổi mây vần tu thế!

"Phốc" "Phốc" "Phốc "

Mà theo cú đấm này lực lượng tầng tầng tiến dần lên, cái kia vọt tới A Khổ trước người đến bích mãng, cũng nhất thời hóa thành một đoàn đoàn máu thịt, dĩ nhiên nát không ra hình thù gì, như là bị vô số ngọn núi lớn nghiền ép lên một lần, chỉ có nhất không huyết tương, từ không trung cách cách rơi rụng.

Không chỉ có là cái này một mảnh bích mãng , liền ngay cả bích mãng sau lưng ma vân, đều bị cú đấm này đánh cho tản đi nửa bên.

Ma vân trong Sừng Xanh quý thần, run rẩy từ ma vân bên trong dò ra đầu đến, đầy mặt sợ hãi, hét lớn: "Cái gì quý?"

"Ngươi mới là quý!"

A Khổ sư huynh đánh đánh một quyền, đã lại lần nữa đi xuống rơi xuống, nhắc chân loạn đạp mấy lần, mới lại từ từ phù đến giữa không trung.

"Bản tọa rất bận rộn, không cùng ngươi dông dài. . ."

Cái kia Sừng Xanh tôn thần sắc mặt lại là quái lạ, lại là kiên ky, mạnh mẽ nhìn A Khổ sư huynh một chút, đột nhiên tay áo lớn phát một cái, bích vụ tăng vọt, sau đó hất lại xoay người liền đi, ôm theo vô tận bích vụ, hướng về một bên khác lộn rùng vương vọt tới.

Dường như là phải đem A Khổ sư huynh ném qua một bên, trước tiên giải quyết cái kia đại yêu lại nói!

"Yêu ma trốn chỗ nào?"

Mà A Huynh sư huynh vừa thấy thế cục này, tâm trạng cũng là giận dữ, sau đó hắn liền nhìn chăm chú đúng Sừng Xanh tôn thần, quát to một tiếng, cả người hung khí tăng vọt, một tầng một tầng ảnh hưởng thiên địa, sau đó liền loạn chân loạn đạp, chậm như là kiến hôi hướng về đối phương vọt tới.

Cái này bắt hắn cho gáp, hai chân đạp càng lúc càng nhanh, chính là giảm bất động hư không, chạy có thể chậm. . .

"Vung quyền đánh nó. . ."

Lúc này, nằm ngoài bên cửa sổ Phương Quý, chợt quát to một tiếng, nhắc nhở lên.

"Ồ. . ."

A Khô sư huynh mãnh đến phản ứng lại, cũng không lại mạnh mẽ truy đuổi, mà là từng quyền từng quyền cách không đánh tới.

Lần này, đầy trời quyền ảnh, hư không giống như xé rách, từng mảng từng mảng mạnh mẽ vô biên kinh phong, thẳng hướng Sừng Xanh Quỷ Vương quét qua, cái kia Sừng Xanh Quỷ Vương chính mình thoát được tuy nhanh, nhưng nó cái kia một mảnh bích vụ lại yêu ma lại chạy trốn không kịp, lật quả cam giống như tầng tầng bị xé rách, chỉ tức giận đến hắn liền tục rống to, nhưng lại lại không có biện pháp, pháp thuyền là ở chỗ đó, chiến trường lại lớn như vậy, mình có thể hướng về cái nào trốn a?

A Khô sư huynh thấy vui sướng, hai chân đạp chậm chút, tốc độ đúng là còn hơn hồi nãy nữa nhanh. . .

. . .

...

"Cái kia. . . Hài tử kia đến tột cùng là ai?"

Mà vào lúc này khoang thuyền trong, Cỗ Thông lão quái cũng đem A Khổ sư huynh đuổi đánh Sừng Xanh tôn thần một màn xem ở trong mắt, sắc mặt đã là trắng bệch, so với trận đánh lúc trước Tôn phủ quý thần lúc đều lợi hại hơn, khi đó hẳn chỉ là sợ sệt, lúc này lại như là sợ hãi.

Thái Bạch tông chủ trầm mặc chốc lát, tựa hồ cũng cảm thấy không có cần thiết che giấu, liền nhàn nhạt nói: "Không biết người còn có nhớ hay không, ở sư đệ ta có chuyện trước, hai người chúng ta đã từng đi qua Tây Hoang một chỗ không biết nơi, ở nơi đó trải qua một ít chuyện. . ."

"Tây Hoang Bất Tri địa (không biết nơi)?"

Cỗ Thông lão quái nghe, sắc mặt càng khí lạnh nằm dày đặc, đã không nhìn được nhỏ giọng, như là sợ bị ai nghe trộm đến giống như: "Đứa bé này chính là các người từ không biết nơi bên trong mang về?"

Thái Bạch tông chủ gật gù đầu, nói: "Chính là hắn!"

"Người người người. . ."

Cỗ Thông lão quái vừa vội lại sợ, nói liên tục vài chữ, cũng không biết nên làm gì đánh giá, đến cuối cùng, chỉ có thể nặng nề thở dài, không còn hơi sức nói: "Đông Thổ đại tộc, các người sư huynh đệ hai cái từng qua lại, thậm chí bọn họ còn thiếu nợ các người ân tình, Bắc Vực thiên kiêu, các người sư huynh đệ hai cái cũng giao không ít bằng hữu, liền Tiêu Kiếm Uyên bực này làm người ta ghét đều đồng ý vì người đến liều mạng. . ."

"Máu chốt nhất chính là. . ."

Hắn vừa nói, tiếng nói càng là bất đắc dĩ: "Bốn vực một đảo, thất hải bát di cửu bất tri, cái nào một chỗ không phải thần bí khó lường, cao thâm nhân vật khủng bố, đặc biệt là không biết nơi, cái kia là cái gì loại kỳ dị nhân vật khủng bố a, Đông Thổ Lão thần tiên đám người đều chưa chắc có thể nhìn thấu bọn họ sương mù, hai người các ngươi cũng dám đi vào quái đản bé đi ra, thành thật giảng, các ngươi đến tột cùng nghĩ làm cái gì?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 352: Dương Danh Một Vực

"Làm cái gì?"

Thái Bạch tông chủ nghe được Cổ Thông lão quái lời nói sau, kỳ dị trầm mặc lại, hấn trầm mặc cực kỳ lâu, trong mắt mọi người xung quanh, cái kia thậm chí không giống như là trầm mặc, mà như là một toà thiên địa, ở không có dừng tận thu lại, điên cuồng thu lại, sau đó co rút lại đến một trái tim lớn nhỏ như vậy, chỉ là Cổ Thông lão quái lúc này đã bắt đầu có chút khủng hoảng, hấn biết cái này một toà thiên địa co rút lại đến như thế còn nhỏ sau khi, ngay sau đó mà đến, tất nhiên chính là đột nhiên nổ tung, mà cái kia nổ tung lực lượng, nhất định cực kỳ khủng bố!

"Ha ha. . ."

Nhưng ngoài dự đoán mọi người chính là, Thái Bạch tông chủ trầm mặc rất lâu, lâu đến Cổ Thông lão quái trong lòng tựa hồ cũng có chút hối hận hỏi hấn cái vấn đề này lúc, hấn chợt nở nụ cười một tiếng, tiếng cười cũng không vang dội, chỉ là tính chất tượng trưng nở nụ cười một tiếng mà thôi.

Sau đó hấn liền sẽ không tiếp tục cùng Cổ Thông lão quái nói, như nghe được một chuyện cười, quay đầu nhìn về phía bên ngoài khoang thuyền đại chiến.

Chỉ thấy lúc này, bên ngoài khoang thuyền đã là lưu hỏa một mảnh, vô tận ma vân cùng kiếm quang, vô tận quyền phong cùng yêu ma, thể trắng giống như núi đại yêu cùng thay đổi khó lường quỷ thần, dĩ nhiên đầu thành một mảnh, Tiêu Kiếm Uyên 49 đạo kiếm quang tất cả thu lại, không lại

mạnh mẽ lấy một địch ba, mà là nhìn chăm chăm Tóc Bạc tôn thần, kiếm quang cũng không còn như vậy kỳ không có tứ đạn, mà là mỗi một đạo đều ngay ngắn có thứ tự.

Lợn rừng vương nhưng là đón nhận Răng Xanh tôn thần, này tôn thần bên người vô tận ma nha tất cả vọt tới, còn như lũ quét, mà lợn rừng vương thì lại không có những khác phương pháp ứng đối, lại chỉ là mở ra miệng lớn, đem cái kia một con lại một con quạ đen nuốt xuống, dài rộng cái bụng rất nhanh liền trương lên, nhìn liền giống như là muốn nổ tung giống như, chỉ là ở hấn sắp nổ tung thì chột ngoác ra cái miệng rộng.

Ầm ầm. . .

Một mảnh màu đen liệt diễm phun phun ra ngoài, đầy trời ma khí cùng ma nha, dồn dập ở liệt diễm bên trong hóa thành tro tàn.

Mà A Khổ sư huynh, lúc này nhưng là đuổi theo cái kia Sùng Bích tôn thần, hấn không am hiểu ngự không mà chiến, tốc độ rất nhanh, không đuổi kịp này tôn thần thiên biến vạn hóa tốc độ, thế nhưng cắn chặt hàm răng, từng quyền từng quyền đánh ra ngoài, tựa như cùng thiên lôi cuộn cuộn, tời diệt vạn vật, Sùng Bích tôn thần tuy rằng thoát được nhanh, nhưng bên người ma vân lại không ngừng bị hấn khuấy động, một chút tán rơi xuống.

Lúc này Sùng Bích tôn thần cũng đã tức giận, cắn giận mắng to: "Bực này cuồng bạo ra tay, ta xem ngươi chịu đựng đến khi nào. . ."

Không chỉ có bên ngoài đánh đến kịch liệt, khoang thuyền trong mặt cũng nổi lên mấy phần sục sôi chiến ý, lúc này Phương Quý đã kích động đến không xong rồi, nằm nhoài bên cửa sổ, nước miếng văng tung tóe, chỉ chỉ chỏ chỏ, cẩn thận vừa nghe, lại là dạy A Khổ sư huynh đánh nhau: "Đuổi hấn a, đánh hấn a. . ."

"A Khỏ sư huynh, người hai cái chân không thể như vậy giẫm, không chạy nổi. . ."

"Người bơi a, lại như ở trong nước như thế bơi a. . ."

"Đúng, hai chân tách ra, hướng về hai bên đạp. . ."

Gặp qua cóc bơi lội không có, liền như vậy đạp, đối đầu, dùng sức đạp. . ."

". . ."

". . ."

Thái Bạch tông chủ nghe mặt đều tái rồi, không nhịn được giận quát một tiếng: "A Khỏ, cái kia mây lửa chỉ là dùng để chạy đi sao?"

"Đúng vậy. . ."

Bên ngoài đang bị Phương Quý dạy, liền đạp không cũng đã sẽ không A Khỏ, bỗng nhiên bỗng nhiên tỉnh ngộ, vội vàng lại đem lấy ra Hỏa Hậu Quân cho hắn cái kia hồ lô, nút một nút, bên trong một mảnh mây lửa bay ra, trong giây lát đó đem hắn quán tại ở giữa.

Một chốc trong lúc đó, A Khỏ lập tức cảm thấy như giẫm trên đất bằng, quát to một tiếng xông hướng đi tới.

"Cái này mây lửa. . ."

Thái Bạch tông chủ tiếng hét này, đem Phương Quý đều hồng sừng sót.

Một lát mới yên lặng quay người sang đến, mạnh miệng nói: "Người lại muộn nói một lúc, ta sẽ dạy cho hắn bơi lội. . ."

Thái Bạch tông chủ bực này tính tình, cũng không khỏi phù khoản cười khở, sau đó hướng về bên cạnh Cổ Thông lão quái nói: "Mấy năm qua sư huynh đệ chúng ta xác thực trải qua không ít chuyện, cũng thu không ít đệ tử, kết không ít thiện duyên, nhưng làm người ta bất ngờ nhất, vẫn là. . ."

"Cái nào. . ."

Cổ Thông lão quái còn chìm đắm ở vừa nãy Thái Bạch tông chủ cái kia khiến người ta run sợ trong trăm mặc.

Trên thực tế Thái Bạch tông chủ rõ ràng không hề nói gì, nhưng hấn lại càng nghĩ càng thấy đến trong lòng trầm đến hoảng.

Liên ngay cả đối mặt đầu kia Diên Long thì cũng không có cái cảm giác này a. . .

Lúc này trong lòng một cái kích lảng, vội vàng quay đầu đặt câu hỏi, còn tưởng rằng Thái Bạch tông chủ lại sẽ cho mình bao lớn một niềm vui bất ngờ, không nghĩ tới Thái Bạch tông chủ lại là vô cùng bất đắc dĩ chỉ chính nằm ngoài bên cửa sổ nhìn vừa mắt kinh Phương Quý, than thở: "Cái này một cái!"

Cổ Thông lão quái nhìn Phương Quý một chút, xem thường nghiêng đầu: "Cắt!"

Bất quá cái này đánh phần, trong lòng cuối cùng cũng coi như thoải mái rất nhiều, ngẫm lại Thái Bạch tông chủ đôi này sư huynh, tuy rằng càng đi sâu hơn nghĩ, càng cảm thấy có chút cao thâm khó dò tâm ý, bất quá thật luận thực lực, cũng chưa chắc so với đầu kia Diên Long, hơn nữa bọn họ sư huynh đệ hai người đừng động đã làm gì, tương giao qua không ít năm, lại biết bọn họ nhân phẩm là tin tưởng được, hướng hồ hai người bên trong, đã phế một cái. . .

Nghĩ như vậy, Cổ Thông lão quái hít một tiếng, không nghĩ nhiều nữa, chính mình chỉ là một cái Đan sư, chỉ là nên cứu người mà thôi!

Quay đầu nhìn về phía thuyền bên ngoài khoang thuyền mặt, lúc này mới ý thức được cái này một khó còn chưa đi qua, Cổ Thông lão quái cũng là trong lòng một tóm, thực sự là Thái Bạch tông chủ trong lúc vô tình tiết lộ một chút đồ vật, suýt chút nữa đem hấn doạ đến, đúng là nhất thời đã quên này một kiếp, bây giờ trái tim nổi lên thân thiết, nhìn kỹ lại, liền thấy bên ngoài trận chiến này, đã kịch liệt đến tột đỉnh, như thân ở pháo hoa bên trong giống như xán lạn.

Tiêu Kiếm Uyên, 200 năm trước bị Đông Thổ một cái Lão thần tiên phong Bắc Vực bảy Tiểu thánh cuối kỳ, tuy rằng chỉ bài cuối cùng, nhưng một thân kiếm đạo kinh người, xa không tầm thường người có thể so với, bây giờ hấn làm vì báo ba niệm ơn tha chết mà đến, ản nhĩ hơn trăm năm hào khí tỏa ra, càng là đem một thân kiếm đạo điều động đến cực hạn, kiếm ý cuộn cuộn như sông lớn, gắt gao cuốn lấy Tóc Bạc tôn thần, không để hấn tới gần nửa bước.

Mà lợn rừng vương, nhưng là thể hiện rồi Bắc Vực tu sĩ hiếm thấy đại yêu phong thái, Bắc Vực dù sao không phải Nam Cương loại kia Hoang man nơi, đại yêu vô số, đỉnh núi mọc như rừng, hấn có một ít gặp Tiên duyên thú loại, cũng đều bị tiên môn hoặc là Tôn phủ thu làm Linh thú, có rất ít tìm hiểu thần thức, tu luyện thành yêu tồn tại, nhưng không thể nghi ngờ, cái này lợn rừng chính là đi con đường này, chỉ là chẳng biết vì sao không hóa thành hình người.

Nhưng dù là nó chưa hóa hình người, cũng không có triển khai Nhân đạo thần thông, nhưng một thân mạnh mẽ huyết mạch, tùy ý lực đạo triển khai ra, lại vẫn nhưng cực kỳ kinh người, như là một toà núi nhỏ ổn đứng ở hư không, liền đem Răng Xanh tôn thần làm cho liên tục lui về phía sau.

Cho tới A Khô sư huynh, nghĩ đến mượn dùng Hỏa Hậu Quân đoàn kia mây lửa lực lượng sau, đã đuổi theo Sùng Bích tôn thần chạy khắp nơi.

"Người đều nói đạo quang nuôi hối, chúng ta ở Tôn phủ dưới mí mắt không lý tưởng, giấu dốt đúng là hẩn là, nhưng các ngươi Thái Bạch tông che giấu cũng quá lợi hại điếm, lại không nói ngươi vị sư đệ kia, chỉ nói ngươi cái này có thể kiếm chém mười hai tà thần sư huynh, lại thêm vào có thể chịu được một cái đường đường Tôn phủ cung phụng quý thần đại yêu, lại thêm lên một cái thật không biết nơi ôm trở về hài tử, cái này chuyện này . . ."

Cổ Thông lão quái không nhịn được nhỏ giọng: "Các ngươi muốn làm Bắc Vực hoàng đế hay sao?"

"Hoàng đế?"

Thái Bạch tông chủ cũng không khỏi ngẩn ra, sau đó xì một tiếng nở nụ cười.

"Nói đùa rồi nói đùa rồi. . ."

Cổ Thông lão quái nét mặt già nua cũng là gương hoảng, vội vàng khoát tay áo một cái, nói: "Thái Bạch tông che giấu sâu hơn, so với cái kia dám đem một châu chi Tôn chủ treo cổ ở cửa thành trên Diên Long vẫn là kém một chút, chỉ bất quá ngươi cũng ngẫm lại xem, Tôn phủ quý thần là cỡ nào nhân vật khủng bố, tùy tiện chém giết lên một cái, cái kia chính là vang danh thiên hạ, muốn danh có danh, muốn lợi đến lợi công đức lớn a, các ngươi Thái Bạch tông chỉ bất quá nước Sở một nho nhỏ Tiên môn ngươi, kết quả trận chiến này bên trong, lại đem Tôn phủ ba đại quý thần chém hết, đến nhượng người sợ sệt thành cái gì đáng vẻ?"

Nghe xong Cô Thông lão quái, lúc này nằm nhoài bên cửa sổ Phương Quý, bỗng nhiên lỗ tai giật giật.

"Nếu nói là chém cái này quý thần tên tuổi, cũng không phải giả. . ."

Thái Bạch tông chủ cũng theo mỉm cười, nói: "Nhưng ta Thái Bạch tông đường đường chính chính, cũng không đến nỗi nhường người sợ sệt chứ?"

"Ta chỉ là nói danh tiếng này mà thôi. . ."

Cô Thông lão quái khoát tay áo một cái, nói: "Lão phu trong lòng vẫn là lựa chọn tin tưởng người cái này lão khi mặt chó, nghĩ nhớ năm đó, Đông Thổ Lão thần tiên lời bình Bắc Vực mười chín châu bảy vị Tiểu thánh, chúng ta An Châu chiếm ba cái, vì lẽ đó người đều nói An Châu chính là tạo hóa chung, Tiềm long nơi, nhưng bây giờ, lão phu chỉ là cái luyện đan, người sư đệ bây giờ lại không nâng kiếm, chỉ còn chính người, áp lực trái lại lớn hơn rất nhiều. . ."

"Khổ cũng tốt, mệt mỏi cũng tốt, đều chỉ là một đời thôi. . ."

Cô Thông lão quái tự tự cắn nhàn, đúng là để Thái Bạch tông chủ cũng sinh ra chút cảm khái, hấn không có nói ra, lại là hơi xuất thần nhìn về phía bên ngoài khoang thuyền, trong lòng âm thầm nghĩ: "Tu hành giả cùng người phàm cũng không có gì không giống, đều bất quá là một đời, cái này một thế phải làm những gì cũng không trọng yếu như vậy, nên thư đến một hơi mới trọng yếu, nghĩ như vậy lên, An Châu thực sự là quá nhỏ. . ."

"Liền ngay cả Bắc Vực, đều quá nông, làm sao có thể khiến người thân đến thẳng eo?"

". . ."

". . ."

Chỉ là lời này, lại không có nói ra, thực sự là sợ dọa sợ Cổ Thông lão quái.

"Bất quá muốn thật bàn về đến, ta ngồi cái này Thất Thánh vị trí đầu nào, các người đều không phục ta, nhưng lại không phải không thừa nhận, ai cũng rời không được ta, các người sáu cái, người nào chưa từng ăn qua ta đan? Lại có cái nào chưa từng được qua ta chỗ tốt nơi? Ăn thịt người miệng ngán, bắt người tay ngán chính là cái đạo lý này, liền cái kia Diên Long đều chưa từng đối với ta có ý kiến, liền cái kia Tiêu lão thất mỗi ngày nghĩ linh tinh, chọc người phiền lòng. . ."

Cổ Thông lão quái yên tâm, nói cũng là bắt đầu tăng lên: "Huống hồ ta bất luận bản lĩnh, cũng bất luận đan đạo, ít nhất các người sáu người còn có cái bản lĩnh không sánh được ta, cái kia chính là kiếm tiền, hắc, xem các người giữ gìn một cái tiên môn, có thể mò đến mấy cái mỡ?"

Nghe hắn càng nói càng hăng say, tựa hồ không ai tiếp lời như thế có thể nói rất vui vẻ, Thái Bạch tông chủ nhíu mày lên, tựa hồ hắn đã ý thức được một số không đúng, quay đầu nhìn về phía thuyền bên ngoài khoang thuyền mặt, cau mày nói: "Làm sao còn chưa kết thúc?"

"Ồ? Đúng vậy!"

Cổ Thông lão quái vừa nghe, lập tức thả xuống chính mình nghĩ linh tinh, căng thẳng hướng về bên ngoài khoang thuyền nhìn sang.

Chính là lấy ánh mắt của hắn, cũng có thể nhìn ra, Tiêu Kiếm Uyên ba người thực lực thực tại không thấp, trong trận chiến này, kỳ thực đã chiếm thượng phong, nhưng cũng chẳng biết vì sao, cái kia tam đại Tôn phủ quý thần lại từ đầu đến cuối không có rút đi, vẫn còn ở nơi này phiền nhiễu, mà hết lần này tới lần khác Tiêu Kiếm Uyên ba người vẫn không tiếc pháp lực,

khổ sở đại chiến, nhưng lại cũng từ đầu đến cuối không có chém giết ba vị quý thần, mà là ác chiến đến nay.

Thái Bạch tông hơi ngưng mi, liền đã nghĩ thông suốt khúc mắc trong đó, sắc mặt đúng là hơi chìm xuống.

"Ở tình huống bình thường, Tôn phủ quý thần gặp cường địch, định nhưng đã rất sớm đào tẩu, nhưng lần này bọn họ sẽ không, Tôn chủ đối với chúng ta là tình thế bắt buộc, vì lẽ đó tất nhiên thông qua Đế Tôn khế ước, cho bọn họ rơi xuống mệnh lệnh bắt buộc, không đắc thủ liền không cách nào rút đi!"

Nghĩ tới đây thì hắn đã trầm tiếng mở miệng: "Bọn họ không phải là không muốn chém giết ba đại quý thần, mà là không làm được. . ."

"Không làm được?"

Cổ Thông lão quái trong lòng cả kinh, thất thanh mở miệng.

Liền ngay cả ngoài cửa sổ chính nằm xuống xem trò vui Phương Quý, cũng theo bản năng nghiêng đầu đến, vênh tai lên nghe.

Thái Bạch tông chủ cau mày, thấp giọng nói: "Tôn phủ quý thần, vốn là uế vật sinh, cũng không chân thân, cho nên mới thiên biến vạn hóa, độn hình che giấu ảnh, bại chúng nó dễ dàng, chém chúng nó lại khó, chính là chém bọn họ ma thân, bọn họ cũng bất cứ lúc nào có thể lại hóa ra một cái đến, cho nên muốn chém giết chúng nó, hoặc là tìm tới bọn họ bản linh, hoặc là trực tiếp đem cái kia một mảnh ma vân chém hết, không để lại một tia. . ."

Nói than nhỏ: "Mà Tiên đạo hữu ba người bọn họ, lại là có từng cái khuyết điểm, Tiên đạo hữu năm đó cũng không phải là Tiên Đạo trúc cơ, tự nhiên vô duyên Tiên đạo con đường, vì lẽ đó cái này trong ba người, hắn

chịu không được nhất đánh lâu, đặc biệt là lúc đầu, hấn lấy một địch ba, e sợ linh tức từ lâu tiêu hao quá lớn, lúc này liền không thể tung kiếm chém hết ma vân, trái lại càng kéo càng lâu, linh tức tiêu hao càng lợi hại. . ."

"Mà Hắc Sơn đại tôn, lại là bốn nguyên đã từng bị hao tổn, liền người đều hóa không được, càng là không thể tìm tới bọn họ bản linh. . ."

"Cho tới A Khổ, hấn căn bản không biết như thế nào tìm đến quỷ thần bản linh. . ."

". . ."

". . ."

Thái Bạch tông chủ một lời nói, nói thẳng Cổ Thông lão quái lại sốt sáng lên: "Vậy hãy để cho bọn họ vẫn như thế tiếp tục đánh?"

"Không thể vẫn tiếp tục đánh!"

Thái Bạch tông chủ trầm giọng nói: "Quỷ thần sẽ không chết, nhưng Tiêu Kiếm Uyên đạo hữu cùng Hắc Sơn đại tôn, lại là sẽ mệt mỏi. . ."

Cổ Thông lão quái vừa nghe, hầu như con mắt đều đỏ lên: "Cái kia. . . Đó chính là còn có khả năng sẽ bại?"

"Cũng chưa chắc. . ."

Thái Bạch tông chủ nhíu mày, hiển nhiên là ở vội vã nghĩ, trái tim ý nghĩ thay đổi thật nhanh, bỗng nhiên mở mắt ra, mệnh Cổ lão quái đồng nhi nắm giấy bút lại đây, sau đó nâng cổ tay vận bút, rất nhanh liền trên giấy viết một cái quái lạ phù ấn, chính mình liếc mắt nhìn, liền xoay người nhìn về phía Cổ Thông lão quái, nói: "Cổ lão ca, nhìn dáng dấp vẫn phải là phiền phức người ra tay rồi, ta từ Đông Thổ học được Trấn Linh phù, có thể mang

quỷ thần linh thức tạm thời ổn định, chỉ cần đem này phù kê sát ở bọn họ ma thân bên trên, liền có cơ hội chém giết chúng nó!"

"Ta. . ."

Cổ Thông lão quái nghe vậy, râu mép đều run cầm cập lên.

Thái Bạch tông chủ nghiêm mặt nói: "Bây giờ còn có năng lực làm được, cũng chỉ có người, bất quá người cũng có thể yên tâm, bây giờ cái kia ba vị quỷ thần, hầu như đều đã bị áp chế, hoàn mỹ phân ra quá nhiều tinh lực phòng người, chỉ cần người có thể đem phù dán lên, liền có thể. . ."

Cổ Thông lão quái kêu rên một tiếng: "Ta chính là cái luyện đan a. . ."

Thái Bạch tông chủ trầm mặc lại, hiển nhiên đến lúc này, hắn cũng có chút khó khăn.

Cổ Thông lão quái lại là sợ hãi, lại là có chút e lệ, buông lỏng đầu nói: "Thực không dám giấu giếm, lão phu đã mấy trăm năm không có tu qua thần thông, ngược lại cũng không có thiên phú đó, chỉ là một lòng luyện đan, bây giờ ta, sợ là liền sơ tán Kim Đan vậy. . ."

Nghe đến đó, Thái Bạch tông chủ làm sao còn có thể không hiểu, sắc mặt cũng nhất thời có chút âm u.

"Nếu không. . ."

Cũng đang lúc này, bên cạnh bỗng nhiên một cái âm thanh cẩn thận vang lên.

Thái Bạch tông chủ mấy người xoay người, liền ngạc nhiên phát hiện, nói chuyện lại là vẫn nằm ngoài bên cửa sổ Phương Quý.

Lúc này Phương Quý con mắt tặc sáng, đầy mặt nóng lòng muốn thử, thấp giọng nói: "Tông chủ, ta vừa nãy nghe các người nói, chém giết một cái quý thân liền có thể danh chấn An Châu, vậy nếu như nói, tôn thân bốn đại quý thân chết, đều cùng ta không thể tách rời quan hệ tới nói. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 353: Áo Đỏ Phương Quý

"Người?"

Thái Bạch tông chủ cùng Cổ Thông lão quái nghe được Phương Quý lời nói, vẻ mặt đều là giống nhau quái lạ, Thái Bạch tông chủ khẽ cau mày, sau đó vẫn là khe khẽ lắc đầu, Cổ Thông lão quái nhưng là không tự chủ được lấy ra một cái Kim Đan lão tu xem Trúc Cơ vẫn bối cái kia không tự lượng sức dáng dấp vẻ mặt, nhẹ nhàng thở dài, chuyển mở đầu, sinh động biểu đạt ra một cái trường bối đối với tiểu hài tử không biết trời cao đất rộng bất đắc dĩ cảm giác, sau đó hai người liền tiếp theo mắt to trừng mắt nhỏ, một cái ngậm có ý cổ vũ, một cái nét mặt già nua đỏ chót, trong lòng thực sự không chắc chắn. . .

"Ta nói thật sự. . ."

Nhìn thấy hai người này phản ứng, Phương Quý gần như sắp muốn gấp gờ chân, nói: "Ta cảm thấy ta có thể thử xem!"

Thái Bạch tông chủ thấy hắn đều có chút nóng nảy, lúc này mới lại thật lòng liếc mắt nhìn hắn, nhưng rõ ràng vẫn là dẫn theo chút vẻ nghi hoặc, mà Cổ Thông lão quái nhưng là xem thường hơi phe phẩy tay áo lớn, nói: "Tiểu hài tử biết cái gì, quý thần thiên biến vạn hóa, vạn phần quý dị, lực lượng khủng bố, như ngươi vậy tiểu mao đầu, còn không chờ đến gần rồi chúng nó ma thân bên người, cái kia ma khí liền đã xé nát ngươi!"

Phương Quý nhất thời có chút nã, kêu lên: "Vậy ta làm sao bây giờ, nhà ngươi đan dược ta tùy tiện ăn?"

"Còn ghi nhớ ta đan dược. . ."

Cổ Thông lão quái bĩu môi, nói: "Ta chính là đáp ứng ngươi, ngươi có thể ăn được đến?"

"Vậy ngươi đáp ứng trước tốt!"

Phương Quý cho hắn gõ gạch đấm chân, sau đó chuyển hướng Thái Bạch tông chủ, nói: "Đề ta đi thử xem!"

Thái Bạch tông chủ lông mày đã cau lên đến, ngưng thần nhìn Phương Quý, tựa hồ là muốn nhìn thấu trên người hắn bí mật nhỏ, nhưng dù là hắn đã là sống thành người tinh cấp bậc, lúc này cũng nhìn không ra đến cái gì, chỉ là trầm mặc một hồi, nói: "Nhiều tin tưởng vững chắc!"

Phương Quý nói: "Bảy, tám phần mười vẫn có!"

Thái Bạch tông chủ lại một lần trầm mặc lại, lần thứ nhất thấy hắn như vậy do dự khó quyết.

Phương Quý nói: "Tông chủ sư bá, nhưng là ngươi nói a, nam nhân quyết đoán phải nhanh, thà rằng ở suy tư dừng lại, không ở suy tư tiến vào!"

Thái Bạch tông chủ vừa nghe mặt đều đen, vốn là đây chính là hắn chỗ đau, hết lần này tới lần khác bị Phương Quý nâng lên, hơn nữa còn nói lung ta lung tung, theo bản năng đưa tay ở Phương Quý trên đầu vỗ một cái tát, quát lên: "Vô học, nói đều nói phản. . ."

Nhưng như thế đánh phần, đúng là làm ra quyết định đến, chăm chú hỏi Phương Quý một câu: "Ngươi biết thất bại sẽ chết chứ?"

Phương Quý ngó ngẩn, nói: "Ngược lại thành công sẽ ra danh chứ?"

Thái Bạch tông chủ đột nhiên cảm giác thấy cùng hấn không cách nào câu thông, liền lắc lắc đầu, nói: "Vậy ngươi liền thử xem!"

Nói đi tới án trước, liền muốn đề bút viết phù, Cổ Thông lão quái thấy bọn họ sư bá chất hai cái, lại thật là liền như thế dễ như trở bàn tay đem đại sự này định đi xuống, thực sự là cảm giác không thể tưởng tượng nổi đến cực điểm, đồng thời chính mình một cái Kim Đan, cũng không dám đi, một cái Trúc Cơ đũa bé, lại không phải cướp đi, điều này cũng thực sự làm cho hấn khuôn mặt già nua này nóng nóng, thật không tiện lại nhìn, trong lúc vô tình vừa quay đầu, thấy mình đồng nhi chính khinh bỉ nhìn mình, đưa tay chiêu một cái tát: "Xem cái quý, còn không mau đi thiêu lửa!"

"Cùng Minh Nguyệt tỷ tỷ nói như thế, liền biết gia đình bạo ngược. . ."

Cái kia tiểu đồng đã trúng đánh cũng hồn không để ý, nói nhỏ chạy đi pháp thuyền thân lô bên kia.

Mà ở Phương Quý bên này, thừa dịp tông chủ đề bút viết phù, hấn cũng ngồi xếp bằng ở một bên, thần thức nội liễm, trong chớp mắt liền chìm vào biển ý thức, rồi sau đó trực tiếp hướng về phía kia thần bí đạo điện chạy đi, đi tới đạo điện trước thì liền thấy được đạo điện đã đại biến dáng dấp, đạo điện ở giữa, đang có một viên quái nhãn phù ở giữa không trung, thần bí khó lường, tinh quang nội liễm, thoát nhìn tựa như đồng nhất viên thu lại quang mang kiêu dương, óng ánh long lanh, thiên lại ngậm có ý thần tính, có được dường như ngọc chất, cũng như là điều thành con mắt đáng dấp.

Mà ở quái nhãn phía dưới, tiểu Ma sư thì lại kiên trì một cái bụng lớn, chính đang tại ra dáng nghiên cứu cái này một viên quái nhãn, còn Bạch Thiên Đạo Sinh, từ lâu chẳng biết đi đâu, từ Phương Quý lần thứ nhất tiến vào đạo điện thời điểm liền đã biết, Bạch Thiên Đạo Sinh bị tiểu Ma sư đánh được kêu là một cái thê thảm, hết lần này tới lần khác lại một lòng

ngã đoạt lại quái nhãn, cuối cùng liền mình hướng về quái nhãn nhào tới, nhưng cũng bị quái nhãn ánh sáng hòa tan.

Mà cái này một viên quái nhãn, cũng từ tiến vào Đạo cung bắt đầu, liền như vậy lặng lẽ trôi nổi ở giữa không trung, vô cùng thành thật, bất kể là tiểu Ma sư vẫn là Phương Quý, đều có thể cảm giác được cái này viên quái trong mắt, ẩn chứa dị thường sức mạnh kinh khủng, lực lượng này vạn nhất bạo phát ra, phỏng chừng đem Phương Quý cùng tiểu Ma sư giết chết cái chừng mười hồi là không thành vấn đề, nhưng Đạo cung tựa hồ cũng có một loại kỳ bí đạo uẩn, áp chế cái này viên ma nhãn, chỉ cần không giống Bạch Thiên Đạo Sinh giống như nhẹ dẹt vào nó, liền sẽ không gọi ra loại kia quái lạ thần uy!

"Nghiên cứu ra cái gì đến rồi?"

Phương Quý tiến vào đạo điện, lập tức mở miệng hỏi.

"Vật này rất là thần dị!"

Tiểu Ma sư một mặt nghiêm nghị, bàn tay nhẹ nhàng hư vô về quái nhãn mặt ngoài, nhìn hẩn cái kia một mặt si mê vẻ mặt, phỏng chừng nếu không là nó đã từng tận mắt chứng kiến Bạch Thiên Đạo Sinh bị quái nhãn một vết thần quang đánh làm hư vô cảnh tượng, lúc này đã liền lĩnh sờ lên.

"Thần dị ở đâu?"

Phương Quý nhìn một chút tiểu Ma sư, cũng nhất thời có chút ngạc nhiên, vội vàng hỏi.

Tiểu Ma sư một mặt nghiêm túc: "Ngay cả ta đều xem không hiểu đồ vật, nhất định thần dị!"

Phương Quý vừa nghe cảm tức lên, suýt chút nữa liền một cước đạp tới, bất quá xem ở tiểu Ma sư kiên trì cái bụng lớn mặt mũi trên, lại thêm vào mình lập tức muốn cầu cạnh hẳn, tạm thời nhịn, nói: "Mới vừa nói chuyện người nghĩ tới thế nào rồi, còn muốn cho người hỗ trợ!"

"Chuyện vừa rồi. . . Người nói đối phó Tôn phủ ba đại quý thần?"

Tiểu Ma sư nghe xong ngẩn ra, vội vàng lắc đầu nói: "Không được không được, ta vừa nãy không phải đã giải thích với người mà, tuy rằng ta so với những kia dơ bản quý thần cao một cấp, cũng không lọt mắt chúng nó, nhưng là lực lượng chính là lực lượng, thật thả ra đánh nhau ta cái nào là chúng nó đối thủ a, cái kia Áo Đỏ gia hỏa cũng là số xui, càng muốn đoạt xá người, chạy vào cái này Đạo cung đến, lúc này mới bị ta nuốt. . ."

Nói xong mày nhíu lại, nói: "Muốn cho ta đối phó chúng nó, trừ phi người đem chúng nó đều lừa gạt tiến vào Đạo cung bên trong đến. . ."

Phương Quý nghe suy tư, tiểu Ma sư vừa nhìn hẳn chăm chú, lại lại vội vàng ngưng ngừng cười nói: "Đừng hoảng hốt đừng hoảng hốt, hiện tại coi như người lừa gạt đi vào ta cũng lấy nó hết cách rồi, mới vừa nuốt một cái còn không tiêu hóa, trở lại mấy cái không phải đem ta chết no rồi?"

Phương Quý vừa nghe nãy: "Để người nghĩ biện pháp, người ở đây miệng lưỡi trơn tru, ta muốn số xui, người có thể có tốt?"

Từ vừa mới bắt đầu leo lên Cổ Thông lão quái pháp thuyền, biết rồi sẽ có quý thần đột kích, Phương Quý liền đã ở tiểu Ma sư trên người đánh tới chủ ý, dù sau hẳn từng tận mắt chứng kiến tiểu Ma sư một hớp nuốt Áo Đỏ lão quý bản linh, cũng nhớ tới tiểu Ma sư đã từng nói hẳn cao hơn những này quý thần một cấp, mà ở bên ngoài, hiển nhiên tông chủ gặp nạn, Phương Quý lại sao lại không nghĩ biện pháp đối phó quý thần?

Trước nhìn hắn ở khoang thuyền trong ngủ, kỳ thực chính là vào đạo điện, tìm tiểu Ma sư thương lượng.

Kết quả thương lượng một trận, tiểu Ma sư lại biểu thị chính mình thực sự không giúp được gì, hắn là một đạo bản chất thuần khiết, không dính nửa điểm ô uế Tiên thiên chi linh, xem thường những thứ này bị Ô trọc chi khí nhiễm quỷ thân là chuyện đương nhiên, là phi thường có đạo lý.

Thế nhưng, cái này không có nghĩa là nó đánh thắng được những kia quỷ thân. . .

. . .

. . .

"Ai nha, đừng nóng giận mà, trước ta không giải thích cho ngươi mà, thật sự đánh không lại chúng nó nha. . ."

Một thấy Phương Quý phát hỏa, tiểu Ma sư nhưng cũng hoảng, kiên trì cái bụng về phía sau hơi co lại, cẩn thận từng li từng tí một giải thích.

"Hiện tại không cần ngươi đi ra ngoài giết bọn họ, ta đi!"

Phương Quý phát ra tàn nhẫn nói: "Ta muốn đi đem vài đạo phù kê sát ở bọn họ trên ma thân mặt, đây là ta cùng tông chủ cơ hội cuối cùng rồi!"

"Dán vài đạo phù?"

Tiểu Ma sư nghe xong Phương Quý lời nói, cũng là hơi ngăn người ra, ngẩng đầu nhìn hắn.

Phương Quý gật gật đầu, nói: "Đến quan trọng lúc, không đừng một cái không được, ngươi không phải hiểu rất rõ những này quỷ thân mà, hiện tại mau mau cho ta nghĩ cái chủ ý đi ra, làm sao có thể nhanh nhất đem Thần

phù kẻ sát tới bọn họ trên ma thân, nếu ngươi còn nói không có biện pháp. .
." Nói sắc mặt dần dần âm trầm, nổi nóng nói: "Ngược lại ta mạng nhỏ
nhanh không còn, có tin hay không hiện tại cho ngươi tại chỗ tiếp cái sinh?"

Vừa nói, vừa không có ý tốt nhìn chăm chăm tiểu Ma sư, đốt ngón tay
nắm rung động đùng đùng.

"Đừng đừng đừng, đừng sốt ruột. . ."

Tiểu Ma sư sợ hãi đến mồ hôi lạnh đều đi ra, vội vàng che chở cái bụng
lùi về phía sau mấy bước, đồng thời nhanh chóng nghĩ: "Chỉ là tới gần bọn
họ ma thân, cho chúng nó kẻ sát tới Thần phù mà thôi sao? Ngươi cái này
tu vị là thấp điểm, một tới gần liền bị xé nát. . ."

Một thấy Phương Quý sắc mặt trầm xuống, hán cũng bồng cả kinh, vội
vàng kêu lên: "Đừng vội, vẫn có biện pháp!"

"Biện pháp gì?"

Phương Quý trầm mặt hỏi, lúc này là thật cuống lên mất.

Ở khoang thuyền trong, tông chủ biểu hiện hờ hững, Phương Quý liền
cũng biểu hiện không vội vã.

Nhưng bây giờ là cục gì thế, trong lòng hán lại há có thể thật không biết,
đã sớm như con kiến trên chảo nóng.

"Ta trước không phải nói cho ngươi mà, hơi thở của ta là cao hơn chúng
nó, vì lẽ đó nếu như ngươi đột nhiên thả ra một đạo hơi thở của ta, hán là có
thể làm sợ hãi chúng nó một thoáng, bắt quá ngươi tu vị quá thấp, phỏng
chừng bọn họ một cái chớp mắt liền có thể thoát khỏi. . ."

Tiểu Ma sư vội vã nói, đồng thời nhanh chóng động suy nghĩ.

Mà Phương Quý nghe thì lại giận không chỗ phát tiết, coi như có thể làm sợ hãi chúng nó nháy mắt, thì có ích lợi gì, đủ dấn phù sao?

"Duy nhất phương pháp là. . ."

Mà tiểu Ma sư bị Phương Quý võ lực đe dọa, cũng thật tâm tư thay đổi thật nhanh, hiển nhiên Phương Quý đã sắp đi tới trước người mình, sợ hãi phía dưới, đúng là đột nhiên nghĩ ra một ý kiến, vội vã chỉ về góc tường: "Cái kia đồ vật, ngươi thấy không. . ."

Phương Quý kinh ngạc xoay người, liền nhìn thấy đạo điện trong góc tường phiêu một tấm Áo Đỏ, cái kia chính là trước hấn đánh giết Áo Đỏ ác quỷ sau khi, lưu lại tàn dư đồ vật, theo tiểu Ma sư trước giảng, cái này Áo Đỏ chính là Áo Đỏ ác quỷ một thân pháp lực nơi, nói trắng ra liền tương đương nó ma thân, đối với chuyện này Phương Quý cũng không có hứng thú, liền vẫn coi rác rưởi tựa như như thế vứt tại trong góc tường.

Mà tiểu Ma sư lúc này nhìn thấy cái kia áo đỏ, lại lập tức con mắt toả sáng, quỷ tiểu nói: "Người như phủ thêm cái này áo đỏ, liền giống như là có cái kia Áo Đỏ lão quỷ ma thân, tuy không chắc liền có nó toàn bộ lực lượng, nhưng ít nhất có thể gần quỷ thân thân a. . ."

"Lời nói như vậy. . ."

Phương Quý nghe, con mắt cũng dần dần sáng lên.

...

...

"Tiểu quỷ này là đang làm gì?"

Mà vào lúc này thuyền trong khoang thuyền, Thái Bạch tông chủ đã vẽ xong ba đạo Trấn Linh phù, quay đầu nhìn lại, liền thấy Phương Quý khoanh chân bất động, thần thức nội liễm, tựa hồ đã tiến vào biển ý thức, Thái Bạch tông chủ ý thức được cái gì, liền không còn nói nhiều, đúng là Cổ Thông lão quái nhìn Phương Quý, khẽ nhíu mày, thấp giọng nói: "Lão thái bạch tông, nhà ngươi vị tiểu đệ này tử, tựa hồ trên người có không ít bí mật a. . ."

"Thân là tu hành bên trong người, cái nào trên người không điếm bí mật?"

Thái Bạch tông chủ nghe vậy, nhẹ nhàng mỉm cười, nói: "Có chút tiên môn, đệ tử trên người phạm là có chút bí ẩn đồ vật, đều muốn nghĩ đào móc ra, sợ bị đệ tử đoạt Tiên duyên, nhưng chuyện như vậy, ở chúng ta Thái Bạch tông là sẽ không xuất hiện. . ."

Cổ Thông lão quái kinh ngạc nói: "Vì sao?"

Thái Bạch tông chủ cười nói: "Là do làm vì bí mật của chúng ta so với bọn họ gộp lại còn nhiều. . ."

Cổ Thông lão quái nhất thời bực mình, không cần phải nhiều lời nữa, chỉ là tâm trạng khó tránh khỏi lo lắng, lúc này bên ngoài đại chiến say sưa, đang muốn dựa vào tiểu quý này xuất hiện lập cái này một cái kỳ công lúc, hấn chợt chìm vào biển ý thức, trong lòng sốt ruột, nhưng nghĩ chính mình một cái Kim Đan cũng không dám đi làm chuyện này, vốn là trên mặt liền không ánh sáng đây, lại không tốt thúc hấn, lúc này cũng chỉ có thể ở một bên làm gấp. . .

"Tốt. . ."

May là cũng đang lúc này, ngòi khoanh chân Phương Quý, bỗng nhiên mặt lộ vẻ mỉm cười, mở hai mắt ra.

Hắn từ trên mặt đất nhảy lên, đã là có vẻ tự tin hơn gấp trăm lần, đưa tay tiếp nhận tông chủ trong tay ba đạo Trấn Linh phù, trái phải quan sát qua, cười hướng về tông chủ xác thực: "Ngược lại ta chỉ cần đem cái này ba đạo Trấn Linh phù kê sát ở bọn họ ma thân bên trên, liền thành đúng không?"

Thái Bạch tông chủ cũng thật lòng liếc mắt nhìn hắn, nói: "Quả thật có nắm?"

Phương Quý hì hì nở nụ cười, nói: "Trước ngươi không phải còn nói, ta là Thái Bạch tông đệ tử bên trong nhất có bản lĩnh sao?"

Nói lời này thì đã không cần phải nhiều lời nữa, thò đầu ra thuyền khoang, thân hình trong nháy mắt biến mất.

Nhìn hắn cái này thẳng thắn dứt khoát đáng đáp, Cổ Thông lão quái cùng hắn dưới trướng đồng nhi, đều nhìn ra thấy một mặt choáng váng, tựa hồ không thể tin được, bực này hung hiểm việc, cái kia Thái Bạch tông tiểu đồ nhi, lại liền nhẹ nhàng như vậy đi làm, nhìn một lát, thầy trò hai cái mới theo bản năng nhìn nhau một chút, đều là đầy mắt xem thường, một cái ghét bỏ sư tôn vô dụng, một cái ghét bỏ đệ tử không bằng người ta. . .

"Ta trước nói ngươi là Thái Bạch tông nhất làm cho người đau đầu a. . ."

Thái Bạch tông chủ thấy Phương Quý ra thuyền khoang, cũng là vẻ mặt ngưng lại, chậm rãi tự nói: "Bất quá, ngươi nếu thật sự làm thành này sự kiện. . ."

. . .

. . .

Ầm ầm ầm. . .

Phương Quý vừa ra thuyền khoang, lập tức liền thấy được bên ngoài chính là khói đen cuộn cuộn, gào thét bay lượn lúc, đầy trời trong, đều là sắc bén kiếm khí cùng bùa bãi tàn phá tung hoành ma vân, lấy hấn Trúc Cơ cảnh giới tu vị, thậm chí mới vừa ra tới, liền cảm thấy được có chút thân bất do ki, lập tức liền muốn bị ma vân cuốn bay, sau đó xé nát kết cục, này ngược lại cũng để trong lòng hấn cả kinh, giơ tay kéo ra một cái áo đỏ.

Cái này áo đỏ, tựa như một đoàn sương mù, Phương Quý hướng về trên người mình bao một cái, lập tức liền thấy được hồng vụ chảy xuôi, lại hóa thành một cái đón gió bay lượn to lớn áo đỏ, đem hấn thân thể nhỏ nhỏ quán ở bên trong, tầng tầng lay động lay động, tan ra một mảnh sương máu.

Mà Phương Quý bị cái này sương máu bao bọc, cũng lập tức cảm thấy chu vi bùa bãi tàn phá cuồng phong ma khí vì đó hơi tĩnh, đều bị áo đỏ che ở bên ngoài.

"Quả nhiên hữu dụng. . ."

Hấn trong lòng nhất thời vui sướng, áo đỏ giương ra, cuồng phong gào thét, nhiễu một cái vòng, sau đó hướng về xa xa ma vân hội tụ chỗ chạy đi.

Chỉ thấy ở đây, Tóc Bạc tôn thần, Răng Xanh tôn thần, Sừng Bích tôn thần ba cái, dĩ nhiên kết thành một đoàn, hợp lực chống đối Tiêu Kiếm Uyên, Hắc Sơn đại tôn cùng với A Khổ sư huynh liên thủ công tập, đến lúc này liền nhìn ra, chúng nó ba cái lực lượng, thật là so đôi diện ba cái yếu không ít, chỉ bất quá chúng nó ngàn biến vạn huyễn, gần như không chết, cho nên mới có thể vẫn chịu đựng đến đi xuống mà thôi.

Bây giờ, trong lòng bọn họ chỉ là nghĩ, vẫn như thế chống, cùng bọn họ chơi trốn tìm, mãi đến tận đối diện ba người linh tức tiêu hao hết, bọn họ

liền có cơ hội phản bại thành thắng, trái lại đem đối phương nuốt chửng, mà cái này, chính là quỷ thần tung hoành thế gian bất thể pháp môn một trong. .

"Phân phạt. . ."

Nhưng cũng là ở chúng nó ba cái chịu đựng đến lòng tràn đầy uể oải, kinh hoảng cực kỳ thì đột nhiên mặt sau cuồng phong gào thét, ma khí lay động lay động, bây giờ chính thành như chim sợ cành cong bọn họ, lập tức lợi dụng làm vì đối phương lại có cao thủ đột kích, kinh hãi, đồng thời xoay người, ba đạo hùng hồn đến cực điểm ma khí tụ ở một chỗ, tựa như sóng lớn sóng lớn giống như hướng về sau lưng này đạo khí tức cuốn tới. . .

"Ồ?"

Phương Quý vừa muốn tìm đến cái kia ba vị quỷ thần tránh né Ma vực bên cạnh, đột nhiên thấy đối phương không hỏi đúng sai phải trái đánh tới một đạo ma khí, cũng là trong lòng cả kinh, cũng may cái này một bộ áo đỏ, có thể thay mình chặn lại hơn nửa ma khí, lúc này mới không có bị vừa đối mặt liền xé nát, sợ mất mật hấn, mạnh mẽ kiềm chế lại xoay người đảo tẩu kích động, trái lại trực tiếp hơn hướng về cái kia ba đại quỷ thần vọt tới.

Cùng lúc đó, hấn nhỏ giọng, nặng nề mở miệng: "Đừng nhúc nhích, người mình!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 354: Ta Đến Từ Tiên Linh Sơn

"Là Áo Đỏ?"

Cũng không phải chờ Phương Quý nhỏ nói cái gì, cái kia ba đại quý thần phản ứng lại sau khi, cũng lập tức thu hồi mãnh liệt mà đi ma khí, thất thanh kêu lên, đúng là có thể nghe được, bọn họ tiếng nói bên trong có chút bất ngờ, nhưng lại cũng có chút vui mừng, cuộn cuộn ma khí mang theo chúng nó ma thân vọt tới, cầm đầu chính là cái kia Tóc Bạc tôn thần, trầm tiếng quát chói tai: "Quan trọng lúc, người tên khốn này đi nơi nào, chẳng lẽ không biết cái kia Huyền Nhai lão nhi lấy Đế Tôn thiếp buộc chúng ta đoạt lại bí bảo, đại họa dĩ nhiên ập lên đầu rồi. . ."

Bên cạnh Sùng Bích tôn thần, nhưng là tinh tế hướng về Phương Quý quan sát qua, cuộn cuộn thần niệm ở Áo Đỏ bên trên chảy qua, bỗng nhiên hơi kinh ngạc gọi lên: "Ồ? Người lại mới đoạt một bộ túi da, sao thoát nhìn là cái tiểu hài tử, khi nào đoạt?"

Nhất thời đối mặt những vấn đề này, Phương Quý cũng không biết làm sao trả lời, nhưng hẳn cũng biết, bây giờ chính là lúc máu chốt, phàm là một lời, cái kia ba đại quý thần cần phải lập tức xé nát chính mình không thể, hẳn tuy rằng phủ thêm áo đỏ, lại không thể hoàn toàn nắm giữ Áo Đỏ ác lão ma thân lực lượng, đặc biệt là cái này Áo Đỏ ác quý tiến vào hẳn biến ý thức lúc, sức mạnh tổn hại nhiều, lưu lại cái này Áo Đỏ, cũng chỉ là một bộ ma thân, phía trên ẩn chứa lực lượng đã vô cùng yếu đi, trừ phi muốn hưởng dụng mấy lần máu thịt đại tế mới có thể nuôi về được. . .

Nhưng nếu liều không được, vậy thì thuận miệng nói bậy chứ, ngược lại Phương Quý cũng rất am hiểu đạo này, hấn đón nhiều như vậy hỏi dò, lập tức theo lại nói của bọn họ xuống, cố ý tiếng nói giả ra oán hận uy nghiêm đáng sợ đáng dấp, khẽ quát: "Ta mẹ kiếp cũng là số xui, một cách Ma sơn, liền chịu ám hại, suýt nữa công ngầm bên trong lật thuyền, tốt xấu để lại một đạo ma niệm, đoạt đến rồi cái này cụ anh tuấn đẹp trai lại tuổi trẻ túi da, vốn định trước tiên trốn đi, thật tốt thích ứng một thoáng, không nghĩ tới Đé Tôn thiệp lợi hại, làm cho ta không thể không đến!"

Lời nói này ra miệng, cái kia ba đại quý thần đúng là nhất thời không có sinh nghi, chỉ là lửa giận bay vọt lên, Tóc Bạc tôn thần phần nộ quát: "Ngươi lão quỷ này, là nhất lòng tham không đáy, đều lúc nào còn muốn đi đoạt xá, cái kia Đé Tôn thiệp lực lượng, lại há là chúng ta có thể chống lại, ngươi kéo dài tới cuối cùng, vẫn là muốn đến, chỉ là liên lụy chúng ta, một thân ma uẩn đều sắp bị bọn họ chém hết, nếu vừa bắt đầu ngươi liền được Tôn phủ triệu hoán, cùng chúng ta cùng nhau đến, chúng ta cần gì phải cùng những kia thấp kém phạm nhân kéo dài tới hiện tại. . ."

Nghe Tóc Bạc tôn thần, cái khác ba vị quý thần, cũng đều nổi giận đùng đùng.

Chúng nó lúc này lửa giận đúng là thật sự, rõ ràng bọn họ đã ở Ma sơn xông vào này thần bí động phủ thời điểm bị thương, hết lần này tới lần khác Huyền Nhai Tam Xích lại lấy Đé Tôn thiệp bọn họ lại ra tay, coi như cái này Huyền Nhai Tam Xích bất kể vốn liếng, đưa tới một vạn tội tù, thì trước khi tới trước để chúng nó hưởng dụng một lần máu thịt đại tế, vậy cũng chỉ là đem thương thế tạm thời áp chế, mà không phải là là hoàn toàn dưỡng cho tốt a. . .

Nhưng Đé Tôn thiệp vừa ra, quý thần phục đầu, lại không thể không đến.

Lúc này, chúng nó đều là áp lực tăng gấp bội, cần gấp giúp đỡ thời điểm, hết lần này tới lần khác dù như thế nào hô hoán cái này Áo Đỏ lão quý, nó đều trước sau không đến, xem nó quý thiếp, lại phát hiện chỉ biểu hiện nó đang lộn xộn, mà không phải tịch diệt, làm đến nhượng người kỳ quái. . .

Đương nhiên này sự kiện liền ngay cả Phương Quý cũng không biết, quý thần vừa vì Tôn phủ cung phụng, tự nhiên có các loại thủ đoạn hạn chế, cái này quý thiếp chính là một loại, vừa có thể mang quý thần ở lại Tôn phủ hơn nữa điều động, lại có thể thông qua quý thiếp hiểu rõ quý thần trạng thái, nếu là quý thần chết rồi, cái kia quý thiếp thì sẽ hoàn toàn âm đạm, hiện ra tịch diệt trạng thái, mà nếu là quý thần chính đang tại đoạt xá một lần nữa, liền biểu hiện nó đang lộn xộn.

Trước Áo Đỏ ác quý tiến vào Phương Quý biến ý thức, chính là vì đoạt xá hấn, chỉ tiếc sau đó chết ở đạo điện trong, mà cái kia một toà đạo điện, ngăn cách thiên địa, vì lẽ đó quý thiếp chỉ biểu hiện nó đang lộn xộn, sau đó nó chết rồi, trái lại sẽ không cho thấy đến rồi.

"Dù như thế nào, Áo Đỏ vẫn là đến rồi, hợp chúng ta bốn người lực lượng, cố gắng có thể càng mau mau hơn bắt xuống bọn họ. . ."

"Đến thì đã có sao, hấn mới vừa đoạt xá, lại chưa hưởng thụ huyết tể, mới có thể có mấy phần ma uân?"

". . ."

". . ."

Ba đại quý thần, nhất thời ồn ào không ngớt, Phương Quý ở bên cạnh nghe đầu đều lớn rồi, cái này ba đại quý thần nói, hấn ít nhất có bảy thành nghe không hiểu, hoàn toàn không biết cái nào cùng cái nào, nếu là lúc này không tiếp lời đi, dễ dàng gây nên hoài nghi, hoặc là tiếp lời, lại quá dễ

dàng lộ ra sơ sót, vì lẽ đó hẳn dứt khoát chuẩn bị tốc chiến tốc thắng, nghe ra bọn họ bây giờ lo lắng nhất vẫn là trước mắt bức này thế cuộc, liền cố ý đánh gãy bọn họ, uy nghiêm đáng sợ nở nụ cười, nói: "Các người lấy vì Bản tọa đến chậm chút, liền không có làm chuẩn bị sao?"

Ba đại quý thân hỗn loạn thần niệm vừa thu lại, cùng nhau hướng về hẳn nhìn lại: "Người làm cái gì chuẩn bị?"

Phương Quý nhắc tay khẽ vung, trong tay liền nhiều một đạo mơ mơ hồ hồ lá bùa, thấp giọng cười nói: "Các người cứ việc yên tâm, bản tọa vừa đến, những thứ này người liền chết đến nơi rồi, nhân không nhiều lời nói, trước hết để cho bản tọa giúp các người ổn chiếu cố thần hồn lại nói. . ."

Nói trên mặt mang theo hiền lành cười, liền hướng về Tóc Bạc tôn thần trên người dán tới.

"Đừng tới gần Lão tử. . ."

Vốn định trước tiên xuất kỳ bất ý giải quyết một cái, không nghĩ tới Tóc Bạc tôn thần phản ứng to lớn như thế, một thấy Phương Quý tiến vào chính mình mười trượng ở ngoài, lập tức kinh hãi, bứt ra lui nhanh, đúng là đem Phương Quý phoi ở một bên, ngây ngốc ngẩng đầu, còn coi chính mình lộ kẽ hở.

Này ngược lại là Phương Quý không biết, Tôn phủ bốn đại quý thân, tuy rằng đều vì Tôn phủ cung phụng, tựa hồ cũng nên là bạn tốt, nhưng quý thân trong lúc đó, lại lẫn nhau kiêng kỵ, lẫn nhau ám hại nuốt chửng việc, nguyên do không ít, bởi vậy cái này bốn đại quý thân, trong ngày thường cũng lẫn nhau đề phòng vô cùng, tuyệt không chịu để cho lẫn nhau tiếp cận chính mình ẩn giấu bản linh ma thân trong vòng mười trượng, để tránh khỏi đối phương đột nhiên gây bất lợi cho chính mình. . .

Kỳ thực ba đại quý thần không có lập tức phát hiện Phương Quý kê hở, cũng chính là điểm này, chúng nó bình thường đều tiếp xúc không tới lẫn nhau bản linh, chỉ xem ma thân, cho nên mới phải bị phủ thêm áo đồ Phương Quý lừa gạt qua, nhất thời không có hướng về những chỗ khác nghĩ. . .

Đương nhiên, chúng nó cũng không biết tại sao có thể có người bản lãnh lớn như vậy, miễn cưỡng đem quý thần ma thân cùng bản linh tách ra ngoài.

Nói như vậy, chém giết quý thần lúc, trước tiên trăm ma thân, bản linh tịch diệt thì ma thân sớm đã không thấy tăm hơi.

Mà bây giờ, Phương Quý mạo muội hướng về Tóc Bạc tôn thần nhích lại gần, chính là phạm vào nghi kỵ.

Hắn nhất thời dự liệu không kịp, sững sờ ở đương trường, mặt khác hai đại quý thần cũng đều hướng về hắn nhìn lại, ánh mắt ngờ vực.

. . .

. . .

"Hông rồi, muốn lời. . ."

Phương Quý tuy rằng không biết cứu bên trong, nhưng cũng ý thức được có chút không đúng, tâm tư thay đổi thật nhanh, người bình thường vào lúc này, đều sẽ thoáng dừng lại, nghĩ giải thích, nhưng Phương Quý lại biết lúc này nghĩ tròn trở về đã là rất khó, đơn giản lấy mau đánh nhanh, thừa dịp ba đại quý thần đều ngờ vực nhìn công phu của chính mình, bỗng nhiên trong lúc đó, thất thanh nhìn về phía Tóc Bạc tôn thần phương hướng, vội kêu lên: "Lợn rừng đến rồi!"

Cái này quát to một tiếng, Tóc Bạc tôn thần nhất thời giật mình, vô số thần thức, đều hướng về sau lưng tra xét đi qua.

Bây giờ vốn là ở đại chiến trong, nó còn tưởng rằng lại có ai tiếp cận chính mình cái này một bộ ma thân, nhưng không ngờ thần thức quét qua, phát hiện sau lưng rỗng tuếch, này mấy cái Nhân tộc tu sĩ chính đang tại chỗ rất xa cùng mình vô số hóa thân đánh nhau đây, trong lòng nhất thời cảm thấy kinh ngạc, lại không nghĩ rằng Phương Quý đã thừa dịp này, đột nhiên một bước bước lên đi tới, giơ tay chính là một phù.

Hắn bây giờ khoác áo đỏ, vốn là lực lượng tăng mạnh, lúc này lại ra ngoài không ngờ, mùi trượng khoảng cách rung một cái tức đến , liền ngay cả Tóc Bạc tôn thần cũng chưa kịp phản ứng, kinh hoảng sau khi, đã bị Phương Quý một phù kê sát ở ma thân bên trên, lập tức thần quang mãnh liệt. . .

Tóc Bạc tôn thần giật nảy cả mình, liền như là bị bàn ủi lạt như thế, kêu thảm thiết không ngớt, đồng thời vội vã vận chuyển ma khí, nghĩ xé rơi tấm bùa kia, nhưng này Trần Linh phù kê sát ở trên người, liền như là một đạo khóa, trong nháy mắt đưa nó ma thân cùng bản linh khóa ở cùng nhau, trong lúc cấp thiết nơi nào đập đến đi xuống, trong lòng càng kinh hoảng không ngớt, cả người ở cái này một chỗ, liền như trong đêm tối ánh nền giống như sáng ngời.

"Xèo xèo xèo "

Mà ở nó bị dán lên Trần Linh phù một khắc, xa xa đã có vô số ánh kiếm vội vã chém giết tới.

Lại là đã nhận được Cổ Thông lão quái thần thức truyền âm Tiêu Kiếm Uyên, một mực chờ đợi quỷ thần bị dán lên Trần Linh phù một chỗ, lúc

này hiển nhiên Phương Quý đắc thủ một cái, liền lập tức bắn lên kiếm quang, thế như chớp giạt, thẳng hướng Tóc Bạc tôn thần chém tới. . .

Lúc này Tóc Bạc tôn thần, trong cơn kinh hoảng, hầu như không thể tránh khỏi, thời khắc nguy cấp đã bị kiếm quang cắn nát.

"Áo Đỏ ngươi muốn làm gì?"

"Không đúng, hẳn thật giống không phải. . ."

". . ."

". . ."

Mà nhìn thấy Tóc Bạc tôn thần bị đuổi kiếm quang bao phủ trong chớp mắt, Răng Xanh cùng Sừng Bích hai vị tôn thần cũng đều là kinh hãi đến biến sắc, một cái không rõ, trong nháy mắt liền đã đoán được một chút chân tướng, hai đại quý thần đồng thời vội vã bay lượn, nghĩ muốn rời xa Phương Quý cùng với cái kia xa xa lướt tới kiếm quang, đợi đến chúng nó lại lần nữa ẩn thân tại ma vân trong, Phương Quý nghĩ lại tiếp cận chúng nó, liền khó khăn. . .

"Tiên thiên linh tức!"

Biết thời gian cấp bách Phương Quý, không chút nghĩ ngợi, đột nhiên mi tâm trong, một đạo khí cơ phóng thích ra ngoài.

Cái này chính là tiểu Ma sư trước nói duy nhất có thể đến giúp hẳn địa phương, tiểu Ma sư làm cái này Tiên thiên chi linh, chính là thuần khiết cao quý hảo hài tử, thật muốn cùng quý thần đánh, đó là đánh không lại, thế nhưng hẳn xác thực cao hơn những thứ này ô uế chi linh một bậc, vì lẽ đó khí tức trong nháy mắt phóng thích ra ngoài, nhưng có thể làm sợ hãi quý

thần, thời gian sẽ không quá nhiều, có lẽ cũng là là thời gian một cái nháy mắt liền bị tránh thoát.

Đây là Phương Quý duy nhất đáng tin, mà lại bản lĩnh cuối cùng.

Nhưng vào lúc này, hắn lại quyết định thật nhanh, không chút do dự phóng thích ra ngoài.

"Đó là . . ."

Chính muốn chạy trốn Răng Xanh cùng Sùng Bích hai vị tôn thần, đang tự trong lòng kinh ngạc Phương Quý thân phận, cũng theo bản năng thôi thúc vô tận thần thức đi tra xét hắn, lại không nghĩ rằng hắn đột nhiên thả ra một đạo cổ quái khí tức, hơi thở này vừa hiện, tựa như cùng đỉnh đầu bọn họ bên trên, bỗng nhiên xuất hiện một cái cao cao tại thượng, đây người thần uy, thậm chí còn dẫn theo điểm vênh vang đặc ý tâm ý thần linh!

"Đó là . . ."

Cái kia thần linh tự thân mang theo bốn nguyên ý, khiến cho chúng nó hai cái thể xác tinh thần chấn động mạnh, thất thanh mở miệng.

Nhưng Phương Quý cũng mặc kệ nhiều như vậy, thả ra tiểu Ma sư khí tức sau khi, liền lập tức nhanh chân truy đuổi đi lên, may nhờ có áo đỏ gia trì, lại thêm vào bản thân hắn cũng cực kỳ am hiểu thân pháp, vài bước liền vọt tới Sùng Bích tôn thần bên người, một bạt tai quát đi lên.

"Dùng!"

Sùng Bích tôn thần bị một cái tát đánh đầu đều lung lay một thoáng, đạo kia Thần phù, cũng lập tức kè sát ở nó trên mặt.

"Người đến tột cùng là người phương nào?"

Sùng Bích tôn thần trên mặt thần quang tỏa ra, cả người đều đã kinh hãi đến biến sắc, kêu thảm lên: "Lẽ nào ngươi là đến từ Tiên Linh sơn. . ."

"Tiên Linh sơn là cái gì quý?"

Phương Quý ngẩn ngơ, lại lập tức hét lớn: "Đúng!"

Vừa nói, vừa hướng về cái cuối cùng Răng Xanh tôn thần vọt tới: "Ta chính là đến từ Tiên Linh sơn, xem ngươi có sợ hay không!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 355: Lại Tới Nửa Rồi Một Cái

"Tiên Linh sơn, người lại đến từ Tiên Linh sơn. . ."

Phương Quý nào có biết Tiên Linh sơn là thứ đồ gì a, chỉ là hiển nhiên Tóc Bạc tôn thần cùng Sừng Bích tôn thần hai cái, đều đã bị mình dán lên Thần phù, nhưng là mình sớm chuẩn bị cũng hao hết, cái cuối cùng Răng Xanh tôn thần có thể làm sao đối phó?

Nghe thấy bọn họ nói tới Tiên Linh sơn ba chữ thì tựa hồ hơi có chút ý sợ hãi, liền thuận miệng đồng ý, vừa hô, vừa nhanh chân hướng về Răng Xanh tôn thần phóng đi, nhìn khí thế kia hung hung, sát khí lạnh lẽo, không biết còn tương xứng hấn so với tôn thần lợi hại đây. . .

Mà trên thực tế, Răng Xanh tôn thần nếu thật sự là đánh bạc đi tới hướng về Phương Quý xông lại, như vậy lấy nó ma uẩn, tuyệt đối có thể thời khắc nguy cấp giết chết Phương Quý, cái này thậm chí sẽ không quá phức tạp, đơn giản chính là xông lên xé nát hấn khoác ở bên ngoài ma thân, sau đó còn lại chính là da mỏng thịt mềm Phương Quý bản thể, vậy cũng không cần hấn ra tay rồi, chỉ là một thân ma khí liền có thể đem Phương Quý nuốt chửng.

Chỉ bất quá, Phương Quý đánh bậy đánh bạ hướng một cái đầu to, lại thêm vào hấn không hề ý sợ hãi, nhanh chân hướng về Răng Xanh tôn thần vọt tới, lại thật là đem Răng Xanh tôn thần dọa sợ, cũng không biết là "Tiên Linh sơn" ba chữ quá có lực uy hiếp, vẫn là Phương Quý khí thế hùng hổ

hướng về nó xông lại một màn để nó hiểu làm cái gì, cái này vị cuối cùng tôn thần, lại như là điên như thế, bỗng nhiên kêu to đào tẩu.

"Không thể, ngươi không thể đến từ Tiên Linh sơn. . ."

"Tiên Linh sơn trên người làm sao khả năng xuống chiếm được, ngươi làm sao có khả năng đi xuống?"

Răng Xanh tôn thần thậm chí ngay cả tâm tư đều rối loạn, liều mạng kêu to, quanh thân ma khí khiêu khiêu, hướng về phương xa cuốn tới, vốn là nó đã chiếm được Đế Tôn thiếp hạn chế, như không đặc thủ, liền không thối lui đi, nhưng vào lúc này, nó quá mức sợ hãi, tựa hồ liền Đế Tôn thiếp khủng bố đều đã quên, vừa lung tung kêu to, vừa phân hoá vô tận ma thân, phần phật lạt hướng về phương xa bầu trời đêm nhanh trốn.

"Thái, yêu ma trốn chỗ nào. . . A Khổ sư huynh ngươi cho ta ngăn chặn nó!"

Phương Quý mới vừa xông lại thời điểm, trong lòng còn hơi sợ hãi, vừa thấy Răng Xanh tôn thần lại muốn trốn, nhất thời đến rồi dừng khí, hồn nhiên đã quên chính mình bao nhiêu cân lượng, hô to gọi nhỏ liền vọt lên, vừa ở phía sau đuổi vừa còn gọi A Khổ đến giúp đỡ!

"Vèo. . ."

A Khổ sư huynh theo gọi theo đến, trên người bao bọc mây lửa, nhanh chóng hướng về Răng Xanh tôn thần tiệt đi qua, cái này một đám mây lửa chính là Hỏa Hậu Quân nhọc nhằn khổ sở cả đời luyện ra bí bảo, cũng là Hỏa Hậu Quân trên người Thái Bạch tông này sư huynh đệ hai cái làm vì không nhiều có thể nhìn ở trong mắt đồ chơi hay, tốc độ nhanh chóng biết bao, Răng Xanh tôn thần ma vân từng mảnh từng mảnh, lại hoàn toàn không bằng A Khổ chạy nhanh. . .

Mà A Khô sư huynh cũng cảm giác mới mẻ a, lần thứ nhất có thể lấy ở giữa không trung tự do bay lượn cảm giác, so với tiểu hài tử mới vừa đến một cái trò chơi còn mới tiên, vòng tới Răng Xanh tôn thân trước người sau khi, lập tức chân đạp mây lửa, vung quyền liền đánh, đạo đạo quyền phong gồ lên hư không, vô hình quyền kinh đường như thành vật hữu hình, Không Tước xòe đuôi giống như triển ở trong hư không, đón ma vân vọt tới. . .

Cái kia Răng Xanh tôn thân chính trạng thái như điên cuồng, cái này một trôn lên, ma khí cuộn cuộn, đầy trời quạ đen, thanh thế biết bao rộng rãi, đại giang đại hà đều không đủ để hình dung thế, hết lần này tới lần khác A Khô sư huynh quyền phong giương ra, lại đúng như thiên đê vắt ngang, miễn cưỡng ngăn cản nó.

"Quái vật, các ngươi đều là quái vật. . ."

Răng Xanh tôn thân cảm giác được phía trước A Khô sư huynh mang đến cho mình vô tận áp lực, liền tức đến hận tiếng kêu to, không dám để cho chính mình ẩn giấu bản linh ma thân vọt tới bên cạnh hẳn đi, liền vội gáp ở không trung quay đầu lại, nhưng như thế một trì hoãn, sau lưng áo đỏ Phương Quý đã ô lý quang quác, kêu to vọt lên, nhìn khí thế kia, lại so với phía trước đạp lên mây lửa A Khô sư huynh còn muốn hung. . .

Trước có làm người ta kinh ngạc quái vật, sau có Tiên Linh sơn trên đi xuống quý dị tồn tại, Răng Xanh tôn thân lúc này trong lòng tuyệt vọng cùng khủng hoảng có thể tưởng tượng được, mà ở cái này trong tuyệt vọng, nó bỗng nhiên điên ý tăng mạnh, lại xoay người thẳng hướng Phương Quý vọt lên, trong miệng điên cuồng rống to: "Tiên Linh sơn trên đi xuống thì thế nào, ngươi cũng không cho ta đường sống, vậy ta cũng nuốt ngươi, làm tiếp một cái Quý tổ. . ."

Ma khí cuộn cuộn, nha ảnh tầng tầng, đầu sóng giống như liền đón Phương Quý mà tới.

"Ôi. . ."

Phương Quý ở phía sau chính đuổi vui vẻ, không nghĩ tới cái này Răng Xanh tôn thần lại quay đầu lại trở về, nhìn dáng dấp muốn cùng mình liều mạng, nhất thời sợ hãi đến hú lên một tiếng, quay đầu liền chạy, nghĩ thầm nó làm sao không cùng A Khổ sư huynh liều mạng a, không phải tìm ta làm gì. . .

Chỉ là vừa nãy chính đuổi vui vẻ, đang cùng Răng Xanh tôn thần đón nhận, lúc này lại nghĩ quay đầu lại chạy, đã không kịp, cuồn cuộn ma khí, rất nhanh liền vọt tới phía sau mình, Phương Quý chỉ cảm thấy đã bị vô tận ma triều nuốt hết, bất kỳ một tia ma khí, cũng giống như là thần binh lợi khí giống như, có thể mang hấn xoắn đến nát báy, toàn bằng áo đỏ tráo ở trên người, mới có thể miễn cưỡng bảo mệnh, hết lần này tới lần khác ở cái này vô tận ma triều bên trong, Răng Xanh tôn thần ma thân quá nhiều, hấn cũng không nhìn rõ người nào mới có nó bản linh tồn tại, nghĩ đến Trần Linh phù cũng không biết dán cái nào. . .

"Ào ào ào. . ."

Vô tận ma ảnh ở bên người lay động, dây dưa, như là bị nước nuốt hết, Phương Quý muốn chạy trốn cũng không biết nên làm gì chạy trốn, mà phía trước A Khổ sư huynh thấy thế cũng là kinh hãi, vội vã đạp lên mây lửa chạy tới, vung quyền liền đánh, quyền phong phía dưới, một con một con ma nha nát báy, đều là Răng Xanh tôn thần ma thân, mỗi nát một con, Răng Xanh tôn thần lực lượng liền suy yếu một phần.

Thời khắc nguy cấp mấy chục con ma nha nát báy, Răng Xanh tôn thần lực lượng đã tiêu hao gần nửa!

Mà cái này, vẫn là A Khổ sư huynh sợ ngộ thương rồi Phương Quý, không dám đem hết toàn lực ra tay nguyên nhân!

"Các người. . . Các người muốn buộc ta tiến vào tuyệt lộ, ta liền cùng các người liều mạng. . ."

Kỳ thực cái này Răng Xanh tôn thần lúc này còn có ma thân vô số, nếu là liều mạng hao tổn, càng là có thể phân hoá ra càng nhiều ma thân đến, nếu là nhân cơ hội chạy trốn, không hẳn không có cơ hội, nhưng một mực, nó lúc này vừa sợ lại giận, sâu sắc rơi vào tuyệt vọng trong, lại không nghĩ nữa trốn, trái lại một đầu hướng về Phương Quý vọt tới, hơn nữa căn bản không muốn có thể giết chết cái này Tiên Linh sơn trên đi xuống tồn tại, chỉ là nghĩ giống quỷ tổ giống như đoạt xá hẳn, cho nên đánh lên mệnh vọt tới Phương Quý trước người, một đạo ma thân thời khắc nguy cấp chui vào.

Phương Quý đối với áo đỏ nắm giữ không đủ, lại không chặn được cái này cụ ma thân, cứng bị hẳn vọt vào!

"Ầm ầm. . ."

Ở nó cái kia một đạo bản linh tiến vào Phương Quý biến ý thức một chốc, chu vi ma nha bỗng nhiên đều là cứng đờ, như là mất đi linh thức, A Khô sư huynh còn ở vội vã vung quyền đi đánh, nhưng đánh không mấy quyền, bỗng nhiên tất cả ma nha đều hóa thành cuộn cuộn ma khí, trải qua vô ý thức, tựa như bình thường mây khói giống như phù ở giữa không trung, đúng là mây khói ở giữa, Phương Quý bỗng nhiên thân hình gấp trụ.

..

"Phương Quý sư đệ. . ."

A Khô sư huynh vội vàng vọt lên, đem Phương Quý ôm vào trong lòng, cúi đầu nhìn lên, lại phát hiện Phương Quý đã hôn mê bất tỉnh.

...

...

"Wao, lại tiến vào tới một cái?"

Lúc này Phương Quý, tự nhiên không phải thật là hôn mê bất tỉnh, mà là bị ngoại tà vào biến ý thức, chính hắn bản linh liền cũng theo bản năng theo vào, vừa vào trong đó, liền thấy cái kia Răng Xanh tôn thần bản linh cùng với duy nhất một bộ ma thân, chính đang tại trong biến ý thức của chính mình cãi lộn, sắc mặt nhất thời có vẻ phi thường quái lạ, chính mình làm sao thom như vậy, mới mấy ngày đi vào hai quỷ thần. . .

". . . Oa nha nha, ta quản ngươi cái gì Tiên Linh sơn trên chân linh, ngươi muốn giết ta, ta liền muốn nuốt ngươi. . ."

"Ngươi ở đâu, nhanh mau ra đây. . ."

Mà ở hắn choáng váng lúc, Răng Xanh tôn thần đã là điên điên đỉnh núi đỉnh núi, ở trong thức hải đầu đá lung tung lên, lúc này nó tuy chỉ một bộ ma thân, nhưng ma khí cuộn cuộn, ngập trời khủng bố, lại há là Phương Quý cái này chỉ là Trúc Cơ tu vị có thể so sánh?

Thậm chí ở cái này trong thức hải, hắn không tốt mượn áo đỏ lực lượng, còn không bằng ở bên ngoài chịu đựng đến lâu chút!

"Ta đến giết chết nó. . ."

Nhìn cái kia điên cuồng Răng Xanh tôn thần, Phương Quý sợ hãi đến mặt đều trắng, cũng còn tốt từng có tương tự kinh nghiệm, không chỉ có không trốn, trái lại thẳng hướng Răng Xanh tôn thần vọt tới, ở trước mặt nó lộ cái mặt, lệ tiếng hét lớn: "Lớn mật, ngươi dám đoạt ta xá?"

Vừa hô, vừa xoay người liền trốn, hướng về sâu trong ý thức bỏ chạy.

"Ha ha, ha ha, nguyên lai ngươi bản linh nhỏ yếu như vậy, vừa vọt nuốt chửng ngươi, tác thành ta. . ."

Cái kia Răng Xanh tôn thân một chút thoáng nhìn Phương Quý, cũng là vừa mừng vừa sợ, ở nó trong lòng, Tiên Linh sơn trên đi xuống vậy cũng đều là truyền thuyết trong khung bố đại vật, trời sinh áp chế quỷ thần, có quỷ thần trong truyền thuyết, hơn vạn năm qua, cũng chỉ có một cái quỷ thần đã từng phản nuốt cái kia Tiên Linh sơn trên đi xuống tồn tại, cho nên quỷ ý tăng mạnh, thành tựu thế gian này độc nhất vô nhị Quỷ tổ. . .

Nó vừa nãy gọi lớn tiếng, kỳ thực là trong tuyệt vọng điên, nhưng vạn vạn không nghĩ tới, đi vào vừa nhìn, Phương Quý bản linh lại thật sự nhỏ yếu như vậy, nhất thời cũng mừng rỡ, vội vàng triển khai ma vân, che kín bầu trời, mệnh mông cuộn cuộn đuổi theo. . .

Phương Quý sợ hãi đến tê cả da đầu, bỏ qua hai cái chân chạy nhanh chóng, cũng còn tốt là ở hẳn trong biến ý thức của chính mình, tốc độ của hẳn tự nhiên không ai bằng, thời khắc nguy cấp đã đến biến ý thức trong sương mù, nhìn thấy cái kia một toà đạo điện, lúc này hẳn tâm tư xoay chuyển gấp nhanh, cố ý quay người sang đến, làm hết sức triển khai một thân linh khí, mở hai tay ra bảo hộ ở trước điện, kêu lên: "Nghĩ nhập ta đạo điện, đừng hòng. . ."

"Ha ha, trời giúp ta đến này một phen bất thể tạo hóa. . ."

Đúng là cái kia Răng Xanh tôn thân, một đường chạy tới, đột nhiên thấy Phương Quý như là liều mạng như thế che chở phía sau hẳn một toà Đạo cung, nhất thời vui sướng không ngớt, lạnh lùng lớn tiếng, nơi nào để ý tới Phương Quý, vung cánh đem hẳn quét một bên, rồi sau đó ma thân biến hóa, dường như thiên địa cũng tựa như, mở ra cực lớn nha miệng, hướng về cái kia thoát nhìn cổ điển thể lương Đạo cung vội vã hàm xuống, rất là không thể chờ đợi được nữa!

. . . Sau đó, ngay khi nó mở chim đặng tới Đạo cung một chốc, bỗng nhiên toàn bộ ma thân đều bị hút vào.

"Cách cách. . ."

Phương Quý theo sát vọt vào đạo điện, một cái đóng cửa lại, liên thanh thở hỏn hển.

Đạo điện bên trong, tiểu Ma sư chính đeo một bộ lưu ly kính, cẩn thận quan sát cái kia một viên quái nhãn, bất thành linh nhìn thấy ngoài cửa cuồng phong gào thét, liền sợ hãi đến hấn vội vàng lấy xuống gương, quay đầu nhìn lại, liền thấy Phương Quý lưng dựa cửa, vù vù thở hồng hộc, mà ở đạo điện bên trong, lại thêm một con màu đen quạ đen, lúc này chính một mặt choáng váng, vẻ mặt quái lạ đánh giá Đạo cung bên trong tất cả.

"Wao, lại tiến vào tới một cái?"

Tiểu Ma sư một lát mới phản ứng lại, kinh sợ đến mức thất thanh kêu to.

"Người không phải đang nói ở đây người không sợ chúng nó mà, ta lại mang một cái lại đây cho người. . ."

Phương Quý cho đến lúc này, mới thở ra khí, vội vã hướng về tiểu Ma sư kêu lên.

Vừa nói, hấn cũng vừa vọt lên, lúc này hấn cũng không sợ Răng Xanh tôn thần, dù sao lấy trước từng có kinh nghiệm, trực tiếp một bước chạy tới, đưa tay kéo lấy Răng Xanh tôn thần lông chim, nhấn trên đất chính là một trận đánh, liền như là trước đây đánh Áo Đỏ ác quỷ giống như, quyền đâm cước đá, miệng xé đầu va, đánh tới nổi lên, còn lôi kéo chân nhấc lên hướng về hai bên một trận loạn đập.

"Cái gì quý, nơi này đến tột cùng là nơi nào?"

Răng Xanh tôn thần toàn bộ đều bối rối, bị Phương Quý đánh hoãn chưa kịp hồi thần đến, nghĩ muốn phản kháng, lại phát hiện ở cái này quái lạ đạo

cung trong lại đánh không lại Phương Quý, muốn chạy trốn, lại phát hiện Đạo cung cửa sổ đóng chặt, lại trốn không thoát, lại thêm vào, bên cạnh cái kia ưỡn bụng lớn gia hỏa, cũng thực tại cho nó một loại trời sinh kính sợ cảm giác, phảng phất vừa nhìn thấy hắn, liền cảm giác mình lùn một chút đầu!

Liền ở tình huống như vậy, nó cũng rất nhanh làm ra như Áo Đỏ ác quỷ giống như lựa chọn, thời khắc nguy cấp bản linh liền thoát ma thân, vội vã hướng về tiểu Ma sư vọt tới, trong miệng điên cuồng kêu to: "Là người, chỉ cần nuốt người, ta liền có thể. . ."

"Ai nha muốn chết muốn chết. . ."

Tiểu Ma sư còn chưa kịp phản ứng, liền thấy Răng Xanh tôn thần bản linh đã xông hướng chính mình, cũng nhất thời sợ hãi đến hoảng hồn, trong miệng kêu loạn, đồng thời mở ra miệng rộng, nghĩ muốn đem Răng Xanh tôn thần bản linh nuốt vào, nhưng như thế một cái miệng, liền lập tức cảm thấy bụng căng khó chịu, nghĩ nuốt cũng không nuốt vào được a, chỉ là Răng Xanh tôn thần đến quá nhanh, cũng đã không cho phép hắn cân nhắc cái gì.

"Oa. . ."

Cấp thiết phía dưới, tiểu Ma sư làm ra một cái quyết định.

Hắn bỗng nhiên há mồm đem Áo Đỏ ác quỷ phun ra ngoài, sau đó một hớp đem Răng Xanh tôn thần nuốt tiến vào.

Thiên địa nhất thời yên tĩnh.

Phương Quý cùng tiểu Ma sư đều sửng sốt, ngây ngốc nhìn nhau một chút, sau đó nhìn về phía mặt đất.

"Ta. . . Ta đây là ở đâu. . ."

Trên mặt đất, đã bị tiêu hóa hơn nửa Áo Đỏ ác quỷ ngậy ngốc ngẳng đầu, sừng sốt một lát mới ý thức tới tình cảnh là cái gì, bỗng nhiên hú lên một tiếng, bắn lên còn lại linh lực, kêu khóc hướng về tiểu Ma sư nhào tới, khóc rất đùng thương tâm.

"Chuyện này . . ."

Tiểu Ma sư lại hoảng hồn, dưới sự kinh hãi, bỗng nhiên lại đem Răng Xanh tôn thần phun ra ngoài, đem Áo Đỏ ác quỷ nuốt tiến vào.

"Ta. . . Ta đây là ở đâu. . ."

Trên mặt đất Răng Xanh tôn thần cũng mộng, bất quá nó phản ứng mau mau, một cái thức tỉnh, lập tức xoay người nhào về phía tiểu Ma sư.

Liền, tiểu Ma sư lại phun ra Áo Đỏ ác quỷ, đem Răng Xanh tôn thần nuốt tiến vào. . .

. . .

. . .

"Chuyện này . . . Đây là làm sao cái tình huống?"

Phương Quý nhìn trước mắt tình cảnh này, cả người đều đã mộng tới cực điểm, nói chuyện đều nói lắp.

"Ta vừa nãy nói cho ngươi. . . Ừa. . . Ta đã no đến mức không xong rồi. . . Ừa. . . Không nuốt vào được. . . Ừa. . . Ngươi còn nhất định phải lại lĩnh một cái. . . Ừa. . . Đi vào, hiện tại ta. . . Ừa. . . Cũng không những khác. . . Ừa. . . Những khác chiêu a. . ."

Tiểu Ma sư vừa thở một cái, vừa nuốt một cái, vừa nói với Phương Quý:
"Ngươi. . . Ừ. . . Nhanh nghĩ biện pháp a. . ."

"Cái này. . ."

Trước mắt kỳ dị một cảnh, thực tại để Phương Quý lớn mở rộng tầm mắt giới, tuy rằng rõ ràng nhìn thấy tiểu Ma sư căng thẳng lợi hại, hết lần này tới lần khác bỗng nhiên muốn cười, nín nửa ngày mới nhịn xuống cười, sau đó lại chợt phát hiện không nhịn được, xì một tiếng bật cười, cười xong mới nhớ tới cần giúp đỡ chuyện, chăm chú nhìn tiểu Ma sư nói: "Nếu không. . . Ta đi bên ngoài cho ngươi tìm mấy viên trợ tiêu hóa đan dược đến?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 356: Đệ Tử Bí Mật

"Tông chủ a, người mau nhìn xem Phương Quý sư đệ làm sao rồi. . ."

Cũng là ở Phương Quý chính đang tại trong thức hải nhìn tiểu Ma sư biểu diễn phun ra nuốt vào quỹ thần tuyệt kỹ lúc, A Khổ sư huynh lại là đầy mặt sợ hãi, nhanh chóng ôm Phương Quý đi tới pháp thuyền trong, cẩn thận đặt ở trên giường nhỏ, bên cạnh Thái Bạch tông chủ cùng Cổ Thông lão quái cũng đều là đầy mặt nghiêm nghị, vội vã tiến tới gần, Cổ Thông lão quái cũng không khách khí, vội vã tiến lên kiểm tra, vội hỏi: "Hắn làm sao?"

"Ta. . . Ta cũng không biết a, vừa nãy Phương Quý sư đệ liên tục thiếp ra hai đạo Trấn Linh phù, giúp đỡ chém giết hai cái đại quỷ, ta chính lo lắng hắn sẽ xảy ra chuyện, sau đó liền nhìn thấy một mình hắn đuổi theo cái cuối cùng đại quỷ đầy trời bên trong chạy loạn, còn để ta thế hắn lấp lầy, ta liền mau chóng tới ngăn a, kết quả cái kia cái cuối cùng đại quỷ như là bị Phương Quý sư đệ dọa điên rồi, bỗng nhiên quay đầu lại liêu mạng với hắn, liền như thế ma khí một loạn, ta lại nhìn tới Phương Quý sư đệ thì hắn đã hôn mê bất tỉnh rồi, mau nhìn xem, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện. . ."

A Khổ sư huynh vội vã nói, lại là càng nói càng hồ đồ, chính mình cũng có chút mộng.

"Cái gì?"

Cổ Thông lão quái cùng Thái Bạch tông chủ nghe, tương tự cũng mộng đến không nhẹ: "Tôn phủ quỷ thần, lại bị hắn cho dọa điên rồi?"

Trong lòng quả thật là vô tận ngờ vực, bất quá trong lúc vội vã, cũng không chú ý lên cái này rất nhiều, Cổ Thông lão quái nhanh chóng dùng bốn, năm đạo không giống thủ pháp, dò xét qua Phương Quý sau khi, sắc mặt cũng càng trở nên kinh ngạc lên, tựa hồ một mặt không rõ dáng dấp.

Thái Bạch tông chủ trầm giọng nói: "Hắn tình huống làm sao?"

Cổ Thông lão quái ngạc nhiên nói: "Hắn một chút việc cũng không có. . ."

"Cái gì?"

Thái Bạch tông chủ cùng A Khổ sư huynh vừa nghe, hai người nhất thời đều sửng sốt một chút.

Cổ Thông lão quái lại kiểm tra một lần, trên mặt vẻ mặt càng quái lạ, nói: "Hắn nếu là thật xảy ra chút vấn đề gì cũng còn tốt, nhưng đúng là một chút việc cũng không có a, lúc này hắn, chỉ là thần thức nội liễm, rơi vào ngủ say mà thôi, thế nhưng khí huyết dồi dào, thần thức vững vàng, linh tức như sông lớn dâng trào, rõ ràng một điểm thương cũng không bị a. . . A, phát dục cũng rất tốt. . ."

"Làm sao sẽ?"

A Khổ sư huynh nghe đều sửng sốt: "Nếu là một chút việc cũng không có, làm sao sẽ không tên ngủ say?"

Trong lòng còn muốn có chuyện không nói, chính mình nhưng là trở mắt nhìn cái kia đại quý hướng Phương Quý sư đệ xông tới nha. . .

Thái Bạch tông chủ khẽ trầm mặc một chút, hướng về A Khổ nói: "Người cái kia nói vị cuối cùng quý thần bị dọa điên rồi, hắn là làm sao điên?"

"Chính là ở giữa không trung bên trong kêu loạn a. . ."

A Khô sư huynh vừa lo lắng, lại là khô não, nói: "Rõ ràng cảm giác nó một cái tay liền có thể bóp chết Phương Quý sư đệ, hết lần này tới lần khác bị Phương Quý sư đệ đuổi ở phía sau đuổi giữa không trung bên trong chạy loạn, trong miệng còn giống như kêu cái gì Tiên Linh sơn loại hình lời nói. . ."

"Tiên Linh sơn. . ."

Vừa nghe cái này tên, Thái Bạch tông chủ cùng Cổ Thông lão quái hai cái đồng thời sửng sốt.

Bọn họ đều là suy tư, trầm mặc một lát, sau đó nhìn về phía lẫn nhau, nói: "Người nghe qua không?"

Hai người lại là đồng thời trầm mặc, sau đó đồng thời lắc đầu.

Tiên Linh sơn lại là cái gì quý?

Hết cách rồi, Thiên Nguyên đại lục, Đông thổ, tây hoang, nam cương, bắc vực, thất hải, nhất đảo, bát di, cửu bát tri, thực sự quá mức khổng lồ, quá mức phức tạp, cũng ẩn giấu quá nhiều tiên thánh, ai cũng không thể tất cả biết được a, mặc dù rất giống có thể làm cho Tôn phủ quý thần dọa đến phát rồ "Tiên Linh sơn", tựa hồ nên một cái phi thường thần bí nơi, nhưng hai người bọn họ đào rỗng trí nhớ, vẫn không có nhớ tới cái gì đến.

"Dù như thế nào, người cái này tiêu đồ đệ quá quái dị. . ."

Cổ Thông lão quái trầm mặc một hồi, nhìn Thái Bạch tông chủ, ngưng tiếng nói: "Cái kia cái cuối cùng quý thần chết kỳ lạ, người cái này tiêu đồ đệ tử nếu là xảy ra chuyện, cũng làm cho người cảm thấy bình thường, hết lần này tới lần khác hẳn không có việc gì, cái này liền để người trầm tư nan

giải, lão Thái Bạch, ta đều là có chút thể người cảm thấy bất an, các người Thái Bạch tông làm sư phụ lười, yêu thích nuôi thả, nhưng cũng không thể thả quá ác đi. . ."

Thái Bạch tông chủ rõ ràng Cổ Thông lão quái ý tứ, trong giới tu hành cũng là có chút khó tả bí mật, sư phụ dạy đồ đệ, đồ đệ tu vị từ từ tăng lên, càng lúc càng nhanh, nhưng làm sư phụ, lại thường thường bởi vì cảnh giới càng ngày càng cao, tu vị đình trệ, khó có tiến cảnh, liền, nhìn đồ đệ từng bước một tiến bộ, khoảng cách chính mình càng ngày càng gần, thậm chí là đuổi tới chính mình, vượt qua chính mình, đều là chuyện thường xảy ra, thậm chí là chuyện tất nhiên, đối với làm sư phụ tới nói, loại kia phức tạp tu vị, cũng quả thật là không đủ làm vì người ngoài nói vậy. . .

Mà càng then chốt chính là, nếu là dạy dỗ đến đệ tử tôn sư trọng đạo, coi sư làm cha, cái này vẫn ít nhiều nhượng người vui mừng chút, có thể vạn nhất dạy dỗ đến đệ tử lòng mang ý đồ xấu, thậm chí là rắp tâm hại người, vậy cũng nhanh nhẹn chính là nhân gian thảm kịch một tràng. . .

Mà chuyện như vậy, phóng tầm mắt to lớn trong giới tu hành, vẫn đúng là không hiếm thấy.

Là do từ nhỏ được quản dạy quá nghiêm, cho nên đối với sư phụ lòng mang thâm hận người, tu thành chính quả sau khi, cùng sư phụ càng làm càng xa người, thậm chí là trực tiếp không để ý mặt mũi, bắt đầu từ số không, cùng nguyên lai tiên môn đánh tới võ đài người, quả thực chính là đếm không xuể. . .

Trong giới tu hành đối với chuyện như vậy, tự nhiên đều là ghét cay ghét đắng, một khi xuất hiện, tuy không nói người người gọi đánh, nhưng cũng nhất định hướng về người trên đầu chụp mũ tà đạo mũ, mà đối với đang dạy đồ đệ, cũng thường thường nhìn chăm chú càng chặt hơn, đệ tử trên người hơi lớn xảo không nghiêm bí mật, có lẽ sẽ có chút người không thèm để ý,

nở nụ cười mà qua, nhưng cũng sẽ có người trong lòng vô cùng không thoải mái, nhất định phải đào móc ra lại nói!

Đương nhiên, là do muốn đào đồ đệ bí mật, mà khiến cho thầy trò trong lúc đó trở mặt thành thù, cũng không phải số ít.

Chỉ bất quá, cái kia lại là một cái vấn đề khác. . .

. . .

. . .

Trước đây Cổ Thông lão quái liền đã đề cập tới đầy miệng, Thái Bạch tông chủ cũng không thèm để ý, bởi vì chính hấn chính là loại kia trên người bí mật nhiều đến liền sư phụ đều nhìn không thấu người, vì lẽ đó cũng không thèm để ý môn hạ đệ tử có phải là sẽ có chút gì bí mật nhỏ, nhưng hôm nay, một cái Tôn phủ cung phụng đại quý thân đều mặc danh kỳ diệu bị giết chết, bí mật này tựa hồ cũng đã vượt qua bí mật nhỏ phạm trù.

Đúng là Thái Bạch tông chủ, đón Cổ Thông lão quái ánh mắt, trầm mặc một hồi, chợt nở nụ cười, nói: "Không sao cả!"

Cổ Thông lão quái ánh mắt đều sửng sốt một chút: "Cái này cũng không có phòng?"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Một cái tin tưởng ăn cơm phải cấp người làm việc đạo lý này đệ tử, xấu có thể xấu đi nơi nào?"

"Người chuyện này . . ."

Cổ Thông lão quái có chút dở khóc dở cười, cảm thấy thực sự cùng Thái Bạch tông chủ giảng không được đạo lý.

Mà nói Phương Quý thì chính hắn cũng không nhìn được theo bản năng nhìn bên cạnh chính đang tại đót bếp lò đồng nhi một chút, trong lòng thầm nghĩ: "Người khác nhà đệ tử trên người bí mật nhiều như vậy, cũng không biết ta cái này tiểu đồ đệ trên người có hay không cất giấu cái gì quái lạ. . ."

Liên tục hướng về thân lô bên trong đảo thuốc thạch đồng nhi ngồi ngay ngắn bất động, như là không cảm giác được sự tôn ánh mắt, một bộ trung thực cùng cái đề tài này hoàn toàn không liên quan đáng đáp, trong lòng nhưng là cười gằn: "A, theo như ngươi vậy sư phụ, chính mình không che giấu chút gì bí mật nhỏ, tương lai làm sao kiếm sống? . . . Ta cũng sớm đã bắt đầu lén lút học người khác nhà kiếm đạo, lẽ nào sẽ nói cho ngươi biết?"

. . .

. . .

"Sao rồi, các ngươi làm gì đều ở nơi này nhìn ta?"

Cũng là ở Cổ Thông lão quái cùng Thái Bạch tông chủ thuận miệng nói chuyện lúc, trong thức hải Phương Quý, cũng tới lúc gấp rút gấp trở lại hiện thực.

Tiểu Ma sư lúc này chính là nuốt một cái, thổ một cái, khổ cực đến không được thời điểm, nhưng Phương Quý suy nghĩ hồi lâu, cũng không tìm được biện pháp gì tốt giúp hắn, hỏi qua hắn là có phải hay không có thể đem một cái trong đó trực tiếp thổ đến quái nhãn bên trên, mượn quái nhãn lực lượng đánh tan nó, kết quả tiểu Ma sư lại từ chối, một là bởi vì quái nhãn lực lượng bị xúc động, quá mức dọa người, hắn sợ sệt sẽ lan đến gần chính mình. . .

Một vấn đề khác là, cái này hai quỷ thần đối với hắn mà nói đều là vật đại bổ, hắn thực sự không nỡ!

Phương Quý nghĩ đến một hồi cũng không chiều, ngược lại xem tiểu Ma sư phun ra nuốt vào động tác càng ngày càng thông thạo, trước hết như thế đi. . .

Tiếp xúc Đạo cung cũng không phải một ngày hai ngày, ngược lại Phương Quý biết cái này Đạo cung so với mình còn tàn nhẫn, đó là điển hình chỉ có tiến không ra, trừ mình ra, sẽ không có ai có thể từ Đạo cung bên trong đi ra, cũng sẽ không lo lắng quỷ thần chạy đến làm loạn, ảnh hưởng đến chính mình. . .

Liên hẳn ở tiểu Ma sư lo lắng trong ánh mắt, ung dung rời đi Đạo cung, trong lòng cũng chính sốt ruột, muốn nhìn một chút ba đại quỷ thần chết sạch không có, kết quả vừa mở ra mắt, lập tức phát hiện mình đã nằm ở khoang thuyền trong, bên cạnh Thái Bạch tông chủ cùng Cổ Thông lão quái đều vây quanh chính mình, lo lắng nhất chính là A Khổ sư huynh, chính thử dùng tay chỉ giáp bám mình người bên trong đây, vội vàng gọi lên!

"Tỉnh rồi?"

Tất cả mọi người nghe được Phương Quý tiếng kêu, lập tức hơi kinh, tập hợp đến càng gần rồi chút.

"Đừng dựa vào ta như thế gần. . ."

Phương Quý phát tay quét một vòng, cấp thiết nhìn về phía thuyền bên ngoài khoang thuyền mặt: "Quỷ thần chết sạch không?"

Thái Bạch tông chủ mấy người đứng là đều không có quá để ý, trên thực tế, ở bọn họ vừa bắt đầu xem đi ra bên ngoài liên tiếp có hai đạo Trần Linh phù thần quang sáng lên thì liền đã không lo lắng cục thế bên ngoài, đúng là Phương Quý lúc này càng nhượng bọn họ vô cùng lo, không yên lòng chút, lúc này thấy Phương Quý đã tỉnh dậy, tinh thần phần chấn xác thực không

giống như là có vấn đề gì đáng vẻ, lúc này mới từng cái từng cái xoay người hướng về thuyền bên ngoài khoang thuyền nhìn sang.

"Ha ha ha ha, bốn mươi chín kiếm chém tôn thần, Thất Thánh cuối kỳ cái gì có thể chịu?"

Cũng đúng vào lúc này, thuyền bên ngoài khoang thuyền mặt, bỗng nhiên vang lên cười to một tiếng, sau đó liền thấy một người công lầy khổng lồ cái hộp kiếm, đặc ý ngâm nga, chậm rãi hướng về thuyền khoang đi tới, hấn kiếm kia hộp quá lớn, nhập không được cửa khoang, hấn liền lùi về sau một bước, giơ tay đem cửa khoang hủy đi, nhanh chân đi vào, cái hộp kiếm hướng về bên cạnh một thả, cười to ngời xuống, nói: "Dâng rượu, trên tốt đẹp nhất Bách Hoa tửu!"

Cổ Thông lão quái thấy cửa khoang bị đập ra, trợn tròn cả mắt, cả giận nói: "Người không phải không tiến vào ta phá thuyền sao?"

Tiêu Kiếm Uyên cười ha ha, nói: "Trước ta là Thất Thánh cuối kỳ, tự nhiên không tư cách đặng người cái này Thất Thánh đứng đầu phá thuyền, nhưng bây giờ, ta Tiêu Kiếm Uyên tự lực chém giết An Châu Tôn phủ bốn đại quý thân. . . Một trong, nhất định dương danh Bắc Vực, đặng người cái này phá thuyền lại tính là gì?"

Cổ Thông lão quái mặt chột đỏ bừng, có chút đau lòng nhìn cửa khoang một chút.

Cũng liền vào lúc này, bên ngoài khoang thuyền vang lên một tiếng "Hừ hừ", sau đó liền thấy một cái núi nhỏ cũng tựa như bóng người đi tới cửa khoang.

Cổ Thông lão quái vừa nhìn tâm liền nhắc tới cuồng hợng, Tiêu Kiếm Uyên tiến vào, đến đập bỏ cửa khoang, bên ngoài cái kia đại yêu nếu là đi

vào, cần phải đem khoang đỉnh cũng hủy đi mới được, bất quá cũng may, con kia Hắc Sơn đại tôn đi vào cửa khoang thì thân hình đúng là càng đổi càng nhỏ, cuối cùng chỉ có tâm thường lợn rừng to nhỏ, chậm chậm rãi vào thuyền khoang đến, hướng về trên đất một nằm, thở hỏn hỏn mấy hơi thở, tựa hồ có vẻ hơi uể oải.

Thái Bạch tông chủ nhìn lợn rừng vương, nỏi lòng tôn kính, chấp tay nỏi: "Đa tạ đạo hữu!"

Lợn rừng vương cũng không ngẩng đầu lên, hừ hừ hai tiếng.

Nhìn thấy cái này lợn rừng vương kiêu căng đến như vậy, Cổ Thông lão quái cũng không nỏi được trong lòng thâm than một tiếng, trước đây thế nhân còn không biết Thái Bạch tông gốc gác, nhưng e sợ trải qua trận chiến này, sau đó Thái Bạch tông bên trong cái này con đại yêu, cũng lại không giấu được. . .

Ánh mắt quét qua, lại nhìn thấy dương dương tự đắc dựa vách khoang Tiêu Kiếm Uyên, nghĩ thâm cái này bài Lão thất gia hỏa tự lực chém giết An Châu bốn đại quý thần chuyện một truyền ra ngoài, e sợ thật sự sẽ danh tiếng đại chấn, đương nhiên bằng hấn điểm ấy chiến tích, còn chưa đủ lấy dao động chính mình cái này bảy Tiểu thánh đứng đầu vị trí, nhưng này xếp hạng lão lục lão ngũ, không chừng vẫn đúng là sẽ cảm giác được một điểm nho nhỏ áp lực. . .

Lại quay đầu nhìn lại, lại thấy trung thực A Khỏ lúc này chính ngồi đàng hoàng ở trong góc, trên trán, bảy đạo nếp nhăn xuất hiện lần nữa, sau đó biến mất, hấn lại biến thành cái kia thấy thế nào đều không đáng chú ý bình thường tiên môn tiểu đệ tử, nếu không là tận mắt thấy, ai lại biết như thế cái không đáng chú ý tiểu tử, lại là thật không biết loại kia quý dị địa phương đi ra quái thai?

"Thái Bạch tông a Thái Bạch tông, quả thật là. . ."

Chính khi trong lòng cảm khái ngay sau đó, Cổ Thông lão quái liền nghe được bên cạnh bỗng nhiên cười to một tiếng, chỉ thấy Phương Quý bỗng nhiên từ trên giường nhỏ nhảy lên, nhanh chân đi tới bên ngoài khoang thuyền vừa nhìn, chỉ thấy lúc này bên ngoài khoang thuyền đã là ma vân tiêu tan, lại không nửa điểm mù mịt, mà cái này một trăng đêm dài, cũng vừa vắn đi qua, một vòng mặt trời mới mọc nhảy ra đỉnh núi, kim quang chiếu khắp, đem tốt cho tiêu tử kia phác họa ra một lớp viền vàng.

"Ha ha, ta có phải là nhất định phải dương danh Bắc Vực rồi?"

Phương Quý vừa nhìn bên ngoài hùng đông, lại không nửa điểm ma khí, nhất thời đắc ý phi thường, hai tay chống nạnh.

Cổ Thông lão quái vừa nghe, trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót, nói: "Người dương danh cái gì, chính là giúp cái việc nhỏ mà thôi!"

"Giúp việc nhỏ?"

Phương Quý vừa nghe, nghiêng đầu đến, khinh thường nói: "Ba đại quý thần, ta giết chết hai, cái này uy phong các người có thể so sánh?"

"Hả?"

Vừa nghe cho hấn lời này, Tiêu Kiếm Uyên, Hắc Sơn đại tôn, Cổ Thông lão quái mấy người, đều kinh ngạc hướng về hấn nhìn sang.

Đúng là Thái Bạch tông chủ tuy rằng đã sớm đoán được chút gì, nhưng lúc này nghe lại là rộng rãi sáng sủa, trước trong lòng một chút lo lắng cũng nhất thời tan thành mây khói, âm thầm suy nghĩ: "Liền hấn như thế thích khoe khoang tính tình, có thể giấu đi ở lại bí mật gì?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 357: Minh Nguyệt Đồ Nhi

"Ai, người nói nhanh lên, vừa nãy cái kia Răng Xanh quỷ thần làm sao chém xuống?"

"Người nói giết hai cái, này còn có một cái là ai?"

Nghe Phương Quý ở nơi đó khoác lác, Tiêu Kiếm Uyên cùng Cổ Thông lão quái mấy người cũng thật là đến rồi hứng thú, vội vàng tiến tới hỏi.

Phương Quý càng đắc ý, dương dương tự đắc hướng hẳn đám người giảng lên: "Người nhìn, ba người các người một người giết một cái quỷ thần, cảm giác lập tức muốn nổi danh đúng hay không? Nói cho các người, suýt chút nữa, cái này ba cái quỷ thần chết, đều có quan hệ tới ta chứ? Cái kia Răng Xanh quỷ thần, còn chờ liền ta giết đây. . . Như thế tính A Khổ sư huynh kỳ thực một cái không có giết. . . Không liên quan, ta đưa người một cái, nói như vậy lên, các người nhiều nhất một người giết một cái quỷ thần, ta có thể không giống nhau, trừ đó ra, trước ta còn giết chết một cái đây. . ."

"Nao, nhìn một cái, đây là cái gì? Áo Đỏ ác quỷ áo đỏ, người này sớm bị ta giết chết. . ."

"Hỏi ta làm sao giết?"

"Không thể nói cho người, vạn nhất các người đều đi giết quỷ thần, nhân gia quỷ thần nghĩ như thế nào?"

". . ."

"..."

Một bộ nói đem Tiêu Kiếm Uyên, Cổ Thông lão quái, Hắc Sơn đại tôn còn có A Khô sư huynh mấy cái nói không rõ giác lộ, nhìn Phương Quý ánh mắt đều nhiều hơn mấy phần kính nể, bên cạnh Cổ Thông lão quái cái kia đồng nhi, càng là trọn tròn cả mắt, đối với chính mình cái này không bản lĩnh sư phụ oán khí, hiện thẳng tắp tăng trưởng, đúng là chỉ có Thái Bạch tông chủ, chỉ là ở bên cạnh nghe, trong lòng dần dần có chút thoải mái.

Đương nhiên, cũng quả thật có cần thiết tìm tiểu tử này bàn một chút!

...

...

Ma vân tản đi, vạn dặm trời nắng!

Trải qua cái này một đêm ác chiến, Thái Bạch tông chủ mấy người cuối cùng cũng coi như là thoáng yên tâm, bây giờ khoảng cách Cổ Thông lão quái Đan Hỏa tông, còn có một ngày nhiều lộ trình, nhưng bọn họ nhưng cũng không lo lắng còn có thể có Tôn phủ yêu ma đột kích, một là cách đến An Châu Tôn phủ càng xa, bọn họ liền có thể càng nhiều xin mời tới người giúp đỡ, mà Tôn phủ nghĩ muốn điều binh khiển tướng, mà lại không để cho người chú ý, thì lại càng càng khó khăn, mấu chốt nhất một vấn đề nhưng là, Tôn phủ bốn đại quý thần, đồng thời cầm ở trận chiến này bên trong, đối với Tôn phủ cũng là vô cùng tổn thất lớn.

Hiện tại Tôn phủ, khả năng nghĩ phái người đi ra, cũng không biết nên làm sao phái.

Đầu tiên là vì công nhập Ma sơn động, bắt đến cái kia Ma sơn bí bảo, bọn họ liền tổn thất không ít trưởng lão, đón thêm Ma vực ở ngoài một trận chiến, Thái Bạch tông chủ kiếm chém mười hai tà thần, càng là làm cho

Tôn phủ thường ngày thành uy hiếp bốn phương, chuyên môn làm đen sồng người đều quét đi sạch sành sanh, mà ở cái này trảng truy đuổi cuộc chiến bên trong, bốn đại quý thân đồng thời chết đi, này Tôn phủ tổn thất, liền không chỉ là thương gân động cốt. . .

Đường đường Tôn phủ, liền cung phụng quý thân đều không có, cái này như nói cái gì?

Vì lẽ đó Thái Bạch tông chủ các loại người trong lòng đều hiểu, Tôn phủ chính là lại thống hận bọn hắn cái này đoàn người, cũng không thể lại phái người lại đây, vừa vặn ngược lại chính là, tổn thất nhiều cao thủ như vậy, thực lực tổn thất lớn Tôn phủ, nên nghĩ muốn như thế nào trong thời gian ngắn bổ sung chính mình lực lượng, đề phòng An Châu bảy nước rục rà rục rịch tiên môn nhảy ra làm sự tình mới là chuyện gấp gáp, không phải vậy lật thuyền trong mương đều có khả năng!

Đơn giản tới nói, từ trận chiến này lên, An Châu Tôn phủ xem như là từ trước đây ngăn được thiên hạ, biến thành bị ép phòng thủ.

Như thật cẩn thận phân tích xuống, này sự kiện ảnh hưởng, còn có thể càng to lớn hơn, nhưng Thái Bạch tông chủ lại cũng lười lại nghĩ cái gì, hắn chỉ biết là Tôn phủ lần này đại bại thua thiệt, mà Bắc Vực tu sĩ vận mệnh, cũng nên đến xoay chuyển một thoáng thời điểm. . .

Đúng như dự đoán, cùng ngày một ngày chạy đi, pháp thuyền liên tục, trên đường vẫn chưa gặp đến bất kỳ hung hiểm, mà đến buổi chiều, Tiêu Kiếm Uyên, A Khổ sư huynh, Hắc Sơn đại tôn ba cái lại giữ một đêm, kết quả lại vẫn là gió nhạt mây xanh, không có bất cứ động tĩnh gì, vẫn chờ đến phía đông trở nên trắng, bọn họ mới nhẹ nhẹ thở một hơi, biết cái này một đêm vững vàng đi qua, Thái Bạch tông chủ này một kiếp, cũng là tránh thoát đi tới.

Pháp thuyền lại có thêm nửa ngày, liền có thể đến Đan Hỏa tông, nơi này đã là Cổ Thông lão quái địa bàn, lại sẽ không xảy ra chuyện, một đường hộ vệ mấy người cũng yên tâm, Tiêu Kiếm Uyên cái thứ nhất nhắc lên cái hộp kiếm của chính mình, hướng về Thái Bạch tông chủ cáo từ.

Cổ Thông lão quái thấy hắn phải đi, cười dài mà nói: "Đến lão phu địa bàn, lại còn không qua đây uống chén trà sao? Nhìn trước ngươi ác chiến Tôn phủ quý thần, cũng mệt mỏi đến không nhẹ đi, ngươi lại không phải người ta loại kia Tiên đạo đạo cơ, linh tức nhất bạc, như thế một phen ác chiến, không biết tới khi nào mới có thể đem nuôi về được, đi tới lão phu Đan Hỏa tông, tùy tiện nhặt mấy viên đan dược cho ngươi ăn cũng là tốt!"

Trước ở trên đường, vẫn là Tiêu Kiếm Uyên gây sự với hắn, hắn nghe uất ức, bây giờ đến chính mình địa bàn, cái này cái giá rất cục lớn lên, cười tủm tỉm nói, trong tay bung trà, vừa nhìn liền vô cùng có bảy Tiểu thánh đứng đầu khí độ.

"Thôi, thôi. . ."

Tiêu Kiếm Uyên cũng lấy cái hộp kiếm than thở: "Ngươi cái kia Đan Hỏa tông không đi vậy thôi, ngược lại không phải sợ ngươi cái gì, một cái liền Trúc Cơ cũng không bằng Thất Thánh đứng đầu có gì đáng sợ chứ? Ta chủ yếu là không muốn gặp ngươi cái kia móc cửa đồ đệ, không đến tìm đây bụng tức giận được, bất quá ngươi nói đan dược, ta cũng không khách khí với ngươi, dù sao cứu ngươi mệnh không phải? Đồ đệ của ta mấy ngày nay sẽ đến, ngươi bù ở trên người hắn đi!"

Vừa nói chuyện, cái hộp kiếm quăng ở không trung, phi thân đứng ở cái hộp kiếm bên trên, áo trắng tung bay, ngực không đi tới.

Cổ Thông lão quái thấy hắn đi gấp, hừ hừ hai tiếng, rất là không thích.

Thứ hai rời đi chính là Hắc Sơn đại tôn, nó thấy Thái Bạch tông chủ không việc gì, liền cũng gấp chạy về Thái Bạch tông phía sau núi, không biết có phải là lo lắng đám kia heo rừng nhỏ, Thái Bạch tông chủ cũng không mạnh lưu lại, thấy nó phải đi, liền đứng lên nói: "Lần này làm phiền Đại Tôn ra tay, Triệu mỗ vô cùng cảm kích, bây giờ không phải nói chuyện lúc, chờ Triệu mỗ chữa khỏi thương thế, về Thái Bạch tông chủ, lại hướng về Đại Tôn nói cảm ơn. . ."

Lợn rừng vương phi thân đến giữa không trung, "Hừ hừ" hai tiếng, đứng đung như không.

Đúng là Phương Quý vừa thấy lợn rừng vương phải đi, vội vàng tiến đến bên cửa sổ, tiện tay lấy ra một bao lớn đan dược, đều là trước ở Tôn phủ chiếm được, dùng cái túi càn khôn chứa vào, rất xa ném cho lợn rừng vương, kêu lên: "Lợn rừng đại vương người đi thông thả a, trở lại hướng về ta cái kia mấy cái huynh đệ vấn an, đặc biệt là trên đầu có trắng giang cái kia, ta đã lâu không thấy chúng nó rồi, điểm ấy đan dược người mang cho chúng nó. . ."

Lợn rừng vương quay đầu ngậm lấy cái kia túi càn khôn, tựa hồ có chút cảm động, do dự một chút, hướng về Phương Quý gật gật đầu.

Phương Quý thấy được vui sướng, nghĩ thầm: "Mặt mũi của ta so với tông chủ còn lớn hơn. . ."

Cái cuối cùng là A Khô sư huynh, hắn thấy lợn rừng vương phải đi, liền cũng do dự nhìn về phía tông chủ, dù sao cũng là theo lợn rừng vương cùng nhau đến, vậy hắn cũng đang suy nghĩ muốn hay không cùng lợn rừng vương cùng nhau trở lại, đúng là Thái Bạch tông chủ khe khẽ lắc đầu, nói: "Người tạm thời lưu lại đi, lần này người mở ra bảy đạo phong ấn, hao tổn không ít, nên trước tiên đi cho người tìm chút đan dược bù đắp một thoáng mới là!"

A Khô nghe vậy, vội vàng đáp ứng, lại lấy ra cái kia một hồ lô mây lửa, chuẩn bị giao mang về cho lợn rừng vương.

Phương Quý vừa nhìn, trong lòng nhất thời sốt ruột, nhắc tay đè lại, nghiêm túc nói: "A Khô sư huynh, người không thể dánh đáp như vậy. . ."

A Khô sư huynh vừa nghe sừng sốt: "Ta như thế nào rồi?"

Phương Quý nói: "Cái này mây lửa là người từ Hỏa Hậu Quân trưởng lão nơi đó mượn tới chứ?"

A Khô sư huynh nói: "Đúng vậy, Hỏa Hậu Quân trưởng lão rất gấp đây, vì lẽ đó ta xin mời Hắc Sơn tiên bối. . ."

Phương Quý lắc lắc đầu, nói: "Từ nhỏ trưởng thôn sẽ dạy cho ta, có vay có trả mới là đạo lý, nhưng cái này mượn cùng trả, cũng là muốn giảng quy củ, nếu là người tự tay từ nhân gia nơi đó mượn tới, cái kia có phải là đến người tự tay trả cho người ta mới hợp tình lý? Người hiện tại xin mời lợn rừng đại vương mang trở lại, vạn nhất ném cơ chứ? Vạn nhất hư cơ chứ? Vạn nhất sau đó muốn dùng thời điểm mượn không tới cơ chứ?"

A Khô sư huynh nghe được một trận choáng váng, có chút không biết làm sao.

Đúng là lợn rừng vương cái kia tính khí, nơi nào có công phu chờ hấn, thấy hấn do dự không quyết định, chính mình rất sớm liền đập mây đi rồi.

A Khô sư huynh bất đắc dĩ, chỉ có thể ôm hồ lô lưu lại, ít hôm nữa sau tự mình trả lại Hỏa Hậu Quân.

. . .

. . .

Pháp thuyền lại khoảng hai canh giờ, đã tiến vào một mảnh âm áp như xuân địa giới, pháp thuyền cũng dần dần tiếp cận mặt đất.

Phương Quý hiếu kỳ vừa nhìn, lại thấy mình đã đi tới một chỗ phồn hoa khắp nơi nơi, bây giờ chính là mùa đông, bốn phía băng tuyết, nhưng cái này An Châu cực bắc chỗ, không nghĩ tới lại âm áp như xuân, khắp mọi nơi cành lá xum xuê, trăm hoa chứa đựng, hương về trên đất quét qua, liền có thể nhìn thấy từng mảnh từng mảnh hoa nở như cầm, huề huề vườn thuốc như mắc cửi, cũng như là một cái vịnh viễn trẻ trung không bại Tiên gia động thiên phúc địa giống như. . .

"Rốt cục đến rồi. . ."

Pháp thuyền trên đồng nhi ngữi được quen thuộc mùi thuốc, cả người cũng linh hoạt lên, cười kêu lên.

"Trở về rồi, đã về rồi. . ."

Cổ Thông lão quái cũng theo thán, một đồ một sư, đều có chút lòng vẫn còn ý sợ hãi.

"Ha ha, lão Thái Bạch, ngươi ta tương giao ba trăm năm, ngươi lại vẫn là lần đầu tiên tới ta Đan Hỏa tông, không giống đầu kia Diên Long, mỗi ngày đến. . . Ho, lão phu kính phục cách làm người của ngươi, bây giờ càng là có chút kính nể ngươi bản lĩnh, định phải cố gắng lưu lại ngươi làm mấy ngày khách!"

Nói chuyện, pháp thuyền đã mất, Cổ Thông lão quái đứng lên, xin mời Thái Bạch tông chủ xuống pháp thuyền.

Thái Bạch tông chủ cười nói cảm ơn một tiếng, cùng Cổ Thông lão quái ở mặt trước rời xuống pháp thuyền, Phương Quý thì lại cùng A Khô sư huynh, Cổ Thông lão quái đồng nhi, theo ở phía sau đi xuống, khắp mọi nơi

quét qua, liền thấy bọn họ chính ở một tòa sừng sững núi cao bên trên, cái này núi cao một chút khó có thể phân biệt ra cao bao nhiêu, như che trời, xa xa nhìn tới, đỉnh núi đã ở trên tầng mây, có thể thấy được tuyết trắng mênh mang, mà lại xuống chút đến, nhưng là cây cối càng xanh, xanh um tươi tốt, lại tới dưới thấp nhất, nhưng là một mảnh đỏ thẫm, cát đá nóng bỏng, khắp nơi là hùng hực nước sôi tuyền.

Chỉ là một núi, lại hầu như bao quát nhân gian bốn mùa, nâng đến thần diệu.

Bây giờ Phương Quý bọn họ nơi, lại là cái này sườn núi trong, chỉ thấy địa thế bằng phẳng, ấm áp như xuân, cũng không giống những khác tiên môn khí thế như vậy uy nghiêm đáng sợ, mà là khắp nơi dựng lên tinh xảo lầu, trúc xá lương đình, có tu cái ao núi giả, vô cùng tinh xảo, cùng với nói là một cái nghe tên Bắc Vực đại Tiên môn, chẳng bằng nói là một chỗ phạm tục gia đình giàu có viên lâm đến càng chuẩn xác.

Hấp dẫn nhất người, nhưng là cái này Đan Hỏa tông chính giữa, có thể nhìn thấy một mảnh hoá hồng rừng trúc, mà tất cả kiến trúc, thì lại đều là vòng quanh cái kia rừng trúc xây lên, tận cùng bên trong, tinh xảo nhất, xây dựng xa hoa, mỗi một toà, cũng như đồng nhất toà nhà giàu dinh thự, mà phía ngoài cùng, nhưng là giản cách cực điểm, bất quá hai, ba trượng phạm vi, thoạt nhìn so với cùng khổ nhân gia nhà tranh cũng không bằng. . .

Cổ Thông lão quái đi ở phía trước, cười giải thích: "Lão Thái Bạch người xem, phía trước cái kia rừng Hỏa Trúc, chính là lão phu bình thường luyện đan nơi, bên ngoài những thứ này phòng xá, lại là nhà ta cái kia đề nhi chủ ý, lão phu đan đạo làm ăn, trải rộng thiên hạ, mười chín châu bên trong, lúc nào cũng ngày ngày, đều có đến đây cầu đan bán đan người, không thật nhiều phòng xá, bọn họ cũng rơi xuống không có nơi đặt chân, đúng là thất lễ. . ."

Thái Bạch tông chủ cười nói: "Vì lẽ đó các người lại đem phòng xá xây thành mấy cái cấp bậc, mua đan nhiều, liền nhượng người ở tại tận cùng bên trong, mua đan thiếu, liền ở tại phía ngoài cùng, không nói một lời, liền cho thấy chính mình thái độ, ta đoán có thể đúng hay không?"

"Lời này ít nói, ít nói, đừng làm cho ta đồ đệ kia nghe thấy. . ."

Cổ Thông lão quái mặt già đỏ ửng, vôi vàng thấp giọng khuyên vài câu, sau đó dẫn Thái Bạch tông chủ cùng Phương Quý mấy người hướng về tận cùng bên trong đến, cười chỉ điểm: "Bây giờ sắp đến rồi lão đan cái này Đan Hỏa tông hướng bên ngoài thả đan thời điểm, vì lẽ đó các nơi hiệu buôn lớn đều đã lại đây, bên trong những thứ này xa hoa dinh thự, đúng là đã ở lại không sai biệt lắm, nhưng lão Thái Bạch người là cái gì loại thân phận, lão phu sớm cho người lưu lại tốt một gian. . ."

Nói dương dương tự đắc, khí phách phi phàm, liền muốn hướng cái kia khoảng cách rừng Hỏa Trúc gần nhất một chỗ dinh thự đi tới.

"Su tôn trở về?"

Chỉ là mới vừa bước đi, liền nghe cách đó không xa bỗng nhiên vang lên một tiếng lạnh nhạt tiếng nói, Cổ Thông lão quái cả kinh, vôi vàng thân đầu nhìn lại, những người khác nghe cái kia tiếng nói lạnh nhạt, không hề kính ý, cũng đều đi theo đi qua xem, liền thấy cách đó không xa rừng Hỏa Trúc bên trong, đang có một đám đầu đầy bội sức nha hoàn nô bộc, chen chúc một cái vẻ mặt lạnh lạnh, dáng dấp xinh đẹp, thân mặc áo bào xanh cô gái đi tới.

"Ai nha, Minh Nguyệt đồ nhi, người tỉnh rồi?"

Cổ Thông lão quái thấy đệ tử kia, cũng như thấy sư phụ, nét mặt già nua khẽ biến, cười theo nói: "Lúc này người không nên giấc ngủ trưa à?"

"Ta nếu không tỉnh, ai biết người lại dẫn theo cái gì thượng vàng hạ cám người lại đây?"

Cái kia vẻ mặt lạnh lạnh cô gái nhàn nhạt mở miệng, nhìn nàng tuổi tác kỳ thực cũng không lớn, bất quá là mười bảy mười tám tuổi, chỉ là tư thái ung dung, mặc dù mình mặc áo thường, nhưng bên người nha hoàn nô bộc, ma ma lực sĩ, lại từng cái từng cái năm hoa chiêu triển, lại thêm vào nàng lạnh nhạt vẻ mặt, cũng không giống như là Cổ Thông lão quái đồ đệ, càng như là một cái không biết cái nào trong hoàng thất đến công chúa. . .

"Ai. . . Không nên nói lung tung, vị này cũng không phải thượng vàng hạ cám, hẳn là nước Sở Thái Bạch tông. . ."

Cổ Thông lão quái nghe xong, vội vàng cười nói một câu, sau đó mau mau giới thiệu.

Nhưng này Minh Nguyệt đồ nhi lại không chờ hẳn giới thiệu hết, đánh giá Thái Bạch tông chủ một chút, con người thu nhỏ lại, nói: "Đến trị độc?"

Thái Bạch tông chủ thấy nàng có thể xem ra bản thân trúng độc, cũng có chút bất ngờ, cười gật đầu, nói: "Chính là!"

Cái kia Minh Nguyệt đồ nhi lông mày nhất thời lại nhíu mấy phần, nhìn về phía Cổ Thông lão quái: "Lại là không trả thù lao?"

Cổ Thông lão quái sắc mặt nhất thời có chút lúng túng, cẩn thận giải thích: "Cái này. . . Người này là không giống nhau. . ."

"Không có gì như thế không giống nhau!"

Tên kia kêu Minh Nguyệt cô gái bỗng nhiên khẩu khí hơi nặng, lạnh nhạt nói: "Trên đời này lại đây người nơi này kiếm đan dược, chỉ có hai loại, một loại trả thù lao, một loại không trả thù lao, ta xem mấy năm gần

đây bên trong, người cái này không cần tiền đan dược đưa đi chính là càng ngày càng nhiều, đúng là không biết bao nhiêu hiệu buôn lớn, cầm thành núi linh tinh, cầu không được người một viên đan, nhà này đây, sớm muộn cũng bị người bại quang!"

"Cái này. . . Cái này. . . Sau đó lại nói, Minh Nguyệt đồ nhi, chúng ta trước hết để cho khách nhân dần xếp lại được chứ?"

Cổ Thông lão quái bị đệ tử huấn trên mặt không ánh sáng, lập tức nhìn trái nhìn phải mà nói hấn, vội vã xin mời Thái Bạch tông chủ trước tiên đi ở lại, tựa hồ sợ đệ tử không đồng ý, tiếng nói bên trong đều có thể nghe ra chút cầu xin ý tứ đến rồi, ám chỉ đệ tử cho mình lưu lại chút mặt mũi. . .

"Người muốn an bài bọn họ vào ở Nguyệt Tâm các?"

Cái kia Minh Nguyệt đệ tử thấy, cũng hơi không kiên nhẫn, không muốn lại phản ứng Cổ Thông lão quái, nhưng không nghĩ tới, vừa thấy Cổ Thông lão quái, lại muốn dẫn Thái Bạch tông chủ hướng về khoảng cách rừng Hỏa Trúc gần nhất, xây dựng lại là tinh xảo nhất xa hoa dinh thự bên trong đi, lại nhất thời đổi sắc mặt, thậm chí đã không chỉ là đổi sắc mặt, vàng trán như sương lạnh, phảng phất còn dẫn theo một chút tức giận, tiếng nói cũng lớn lên.

"Cái này. . ."

Cổ Thông lão quái sắc mặt lúng túng, giải thích: "Chu vi mấy nơi, liền nơi này không rồi. . ."

Sau lưng Thanh Phong đồng nhi nghe vậy, đã là không đành lòng lại nhìn che mắt, thềm nói: "Ta tốt sư phụ ai. . ."

"Chính là không, cũng không cho những thứ này lung ta lung tung người ở lại!"

Cái kia Minh Nguyệt đồ nhi sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, không thích quét Thái Bạch tông chủ mấy người một chút, bỗng nhiên kêu lên: "Dương Liễu!"

Bên cạnh một cái trang phục trang điểm lộng lẫy cô gái đi ra, nói: "Tiểu thư xin phân phó!"

Minh Nguyệt đồ nhi trên mặt như là bao một tầng sương lạnh, lạnh lùng đực Cổ Thông lão quái một chút, lạnh nhạt nói: "Cầu đan cũng không cho tiền người, cái nào có tư cách vào ở Nguyệt Tâm các bên trong đến, người dẫn bọn họ, đi ra bên ngoài thu thập một cái chuồng ngựa ở lại đi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 358: Dung Chi Tục Phần

"Cái gì? Ở lại chuồng ngựa?"

Nghe cái kia Minh Nguyệt đề nghị mấy câu nói, mọi người tại chỗ tất cả đều giật cả mình.

Cổ Thông lão quái vẻ mặt, là lại lúng túng, lại làm vì khó, còn có chút không biết làm sao, Thái Bạch tông chủ đứng là cười hờ hững, tựa hồ một chút cũng không để ở trong lòng, mà Cổ Thông lão quái một vị khác đồng nhi, lúc này lại có chút đồng tình nhìn Thái Bạch tông chủ, trên đường đi, hẳn nhưng là đối với vị này Thái Bạch tông sư bá càng sùng bái, nhưng ai bảo Minh Nguyệt sư tỷ hết lần này tới lần khác phát hỏa đây. . .

Sư tôn cũng là, không muốn cho bọn họ ở lại Minh Tâm các, này không phải là tưới dầu lên lửa mà!

Nhất thời trong sân bầu không khí lại trầm mặc, lại lúng túng, lại không ngờ bên cạnh bỗng nhiên lửa một cái người, đang theo ở sau lưng, cùng A Khổ sư huynh kề vai sát cánh, hi hi ha ha nhìn cái này Đan Hỏa tông tinh xảo cảnh tượng Phương Quý, nghe được cái kia Minh Nguyệt đề nghị, hẳn đầu tiên là ngẩn ra, lại lửa giận dâng lên, đặc biệt là nghe được nàng nói để Thái Bạch tông ở lại chuồng ngựa thì càng là cũng lại không kiềm chế nổi.

"Ngọt cái kia xấu nha đầu, người đang nói để ai ngựa ở lại chuồng ngựa đây?"

Quát to một tiếng, đánh vỡ trong sân bình tĩnh, không biết bao nhiêu người trong nháy mắt hoảng rồi sắc mặt.

Mà lúc này Phương Quý, nhưng là ôm ấp hai tay, nổi giận đùng đùng nhìn cái kia Minh Nguyệt đề nhi, làm như một lời bất hòa liền muốn động thủ.

Như ở bình thường, hấn cũng không đến nổi như vậy sốt ruột, tới liền đắc tội người, vẫn là sẽ thoáng nhẩn một thoáng nhìn ai tốt đắc tội ai không tốt đắc tội, có thể lúc này lại là một khắc cũng nhẩn không được, đối phương nói hấn còn được, lại dám nói mình nhà tông chủ?

Đọc theo con đường này, trong lòng hấn vốn là đối với Thái Bạch tông chủ hổ thẹn, bởi vì hấn biết, đương thời Thái Bạch tông chủ là vì che chở hấn, mới trúng Tuyết Nữ độc, giống như là dùng hấn một thân độc, thay đổi cái mạng nhỏ của chính mình, hấn không phải rất am hiểu nói cái gì cảm kích động tình, vì lẽ đó cho tới nay, đều biểu hiện không có tim không có phổi đáng đáp, đến hiện tại liên thanh cảm ơn cũng không cùng tông chủ đã nói.

Nhưng càng ngoài miệng không nói ra được, trong lòng lại nhớ tới càng rõ ràng, rất là Thái Bạch tông chủ ngay lúc đó cử động xúc động, mà lúc đó rời đi Tôn phủ thì hấn đem chính mình quý giá nhất Thanh Thiên Bạch Lộ, nửa bình đồ ở không trung, tế điện Thanh Vân Gian, mặt khác nửa bình thì lại tiện tay kín đáo đưa cho Thái Bạch tông chủ, cũng là nghĩ biểu đạt chính mình cái này tâm ý, dùng chính mình vật quý giá nhất, cảm tạ tông chủ đại ân.

Ở dọc theo con đường này, Tôn phủ yêu ma truy sát, hiểm tượng chồng chất, Thái Bạch tông chủ vài lần tính mạng chịu đến uy hiếp, thậm chí suýt nữa mạnh mẽ thật sự đi ra tay, làm mất mạng, hết thấy tất cả, lại càng thêm sâu Phương Quý trong lòng xúc động, chờ đến lúc sau, hấn ở năm không

lớn tình huống xuống, không tiếc lộ ra ngoài chính mình một chút bí mật, cũng phải ra tay đối phó ba đại quý thần, cũng là bởi vì điểm này. . .

Hắn không thể nhìn tông chủ chết nha. . .

Mà dọc theo con đường này hắn không thể nhìn tông chủ chết, lúc này lại há có thể nhìn tông chủ bị người xem thường?

Quản nha đầu kia là ai, dám để cho tông chủ ở lại chuồng ngựa, ta trước hết tới mắng ngươi hai câu.

. . .

. . .

"Xấu nha đầu. . ."

Mà hắn tiếng hét này mắng, cũng làm cho Cổ Thông lão quái thay đổi sắc mặt, Thái Bạch tông chủ có chút bất ngờ, cái kia Minh Nguyệt đồ nhi bên người nha hoàn nô bộc, nhưng là bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi sắc mặt, có thể thấy được rất nhiều người đậy mắt, thậm chí dĩ nhiên lộ ra sát cơ. . .

Ở cái này Đan Hỏa tông địa giới, ai dám như thế đối với Minh Nguyệt tiểu thư bất kính như thế?

"Cái này lại là nơi nào chui ra ngoài khi núi. . ."

Cái kia Minh Nguyệt tiểu thư bị Phương Quý mắng một câu, cả người cũng là bối rối, tựa hồ một lát sau mới phản ứng lại, trên mặt nhất thời kết nổi lên một tầng sương lạnh, um tùm nhìn về phía Phương Quý, tức giận nói: "Còn không mau cho ta đánh ra. . ."

Nghe nói lời ấy, phía sau nàng nha hoàn nô bộc, nhất thời cùng nhau về phía trước bước ra một bước, dường như thật muốn động thủ.

"Không biết chết khôn kiếp, các ngươi tới!"

Phương Quý không hề rơi xuống hạ phong một chút nào, trong giây lát một toà Ma sơn bay ở giữa không trung, phòng ốc giống như lớn, làm dáng càng nện, đồng thời mạnh mẽ mắng: "Đến các ngươi cái này Đan Hỏa tông cầu cái đan thôi, ai thích được ngươi cái này xấu nha đầu tức, thật tốt tức giận làm ăn ngươi không làm, có tin hay không chọc giận Phương lão gia ta, một mạch hủy đi các ngươi cái này phá nhà, diệt các ngươi Đan hỏa, để cho các ngươi đều ở lại chuồng ngựa?"

"Ân. . ."

Vừa nhìn thấy Phương Quý như thế hung, những kia nha hoàn nô bộc vẫn đứng là đều sửng sốt một chút.

Thực sự là cái kia một toà phòng ốc cũng tựa như Ma sơn treo ở trên đầu không, thoát nhìn có chút dọa người a. . .

"Xong xong. . ."

Cái kia đi theo Phương Quý sau lưng, Cổ Thông lão quái đồng nhi một thấy Phương Quý quyết tâm, dĩ nhiên tâm trạng gào thét lên, lại là đồng tình, lại là lo lắng: "Hướng về Đan Hỏa tông lại cầu đan, đều biết thà rằng có thể đắc tội sư tôn, cũng không thể đắc tội Minh Nguyệt sư tỷ a, trước đây các tiên môn đại tu, cũng đã tới không ít, đều bị nàng trách cứ qua, còn không là từng cái từng cái cười theo nhện xuống, cái này họ Phương gia hòa ở trên đường thoát nhìn liền mãnh, dám giết quý thân, không nghĩ tới đi tới Đan Hỏa tông sau khi, vẫn là trước sau như một mãnh a. . ."

"Có thể then chốt là, Minh Nguyệt sư tỷ so với quý thân đáng sợ nhiều. .
."

"..."

"..."

"Dừng tay!"

Cũng là ở đây bầu không khí trở nên vô cùng căng thẳng, càng có chút nhượng người lo lắng lúc, đúng là bên cạnh Thái Bạch tông chủ, đầu tiên là hơi kinh ngạc nhìn Phương Quý một chút, nghĩ thầm, hẳn triển khai hẳn là ta truyền ra Thượng Thanh huyền quyết đi, làm sao tế luyện ra đến không phải núi Thượng Thanh, mà là như thế một toà quái lạ Ma sơn? Trái tim không rõ, lúc này cũng bất tiện hỏi nhiều, chỉ là tay áo lớn nhẹ phẩy, đè lại Phương Quý vai, cười nhìn về phía Phương Quý, nói: "Người tên tiểu tử này quả thật không hiểu chuyện, đối với cô gái xinh đẹp, không thể như thế hung!"

"Hả?"

Hắn chỉ là nhẹ nhàng xảo xảo một câu nói, nhất thời làm cho trong sân bầu không khí khẽ biến.

Trên thực tế hẳn cũng không có răn dạy Phương Quý, lấy tiêu trừ cái kia Minh Nguyệt tiểu thư trong lòng tức giận, dù sao Phương Quý là vì hắn phát hỏa, dù là hắn vẫn bối, hẳn cũng giữ gìn Phương Quý nho nhỏ mặt mũi, mà trong lời nói một câu cười xịch, rồi lại ám bùng cái kia Minh Nguyệt tiểu thư một phen, chính là cái kia Minh Nguyệt tiểu thư lúc này vẫn là đầy mặt tức giận, nhưng sắc mặt cũng phân minh hòa hoãn không ít, không khó coi như vậy.

Cô Thông lão quái ở bên cạnh nghe xong, đều theo bản năng nghĩ: "Thật hẳn nương không hổ là suýt chút nữa làm Khương gia con rể người. . ."

Chính ở trong lòng vội vã muốn như thế nào điều hòa những thứ này mâu thuẫn, không ngờ Phương Quý nghe xong tông chủ, thân đầu đánh giá cái kia Minh Nguyệt tiểu thư vài lần, cười nhạo nói: "Nàng nơi nào đẹp đẽ, quý treo cổ tựa như, còn không bằng bên cạnh cái kia mấy cái nha hoàn trang phục dễ nhìn!"

"Cái gì?"

Cái này vừa nói, Thái Bạch tông chủ đều bối rối, bên cạnh mấy người cũng đều kinh ngạc nhìn hẳn.

"Là thật sự a!"

Phương Quý sắc mặt rất chăm chú, nhìn Minh Nguyệt tiểu thư bên người một cái nha đầu, nói: "Người xem nhân gia, mặc trên người váy đều thêu kim tuyến, trên đầu mang hạt châu như vậy sáng, nhất định rất đáng giá, mặt cũng trắng, rất dễ nhìn a, nào giống nàng. . ."

Nói ánh mắt đảo qua một bộ áo xanh, không còn gì nữa Minh Nguyệt tiểu thư, xem thường "Xi" một tiếng.

"Cái này. . ."

Vừa nghe lời này, Thái Bạch tông chủ đều không còn gì để nói.

Bên cạnh mấy người cũng đều ngốc không lảng đãng, trong lòng kẻ này nói chính là lời nói thật lòng?

Nếu nói là tức giận nhất một cái, tự nhiên chính là Minh Nguyệt tiểu thư, nàng theo bản năng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bị tiểu quý kia một

khen, bên người mấy cái nha hoàn mặt đều có chút ửng đỏ, lại thì suýt chút nữa tức đến ngất đi, răng bạc cắn chặt, hận không thể ăn thịt người. . .

Toàn bộ Đan Hỏa tông đều biết Minh Nguyệt tiểu thư tính khí, thích nhất để bên người nha hoàn cùng nô bộc trang phục châu vòng ngọc bội, phú quý bức người, nàng chính là Đan sư đệ tử, đi chính là Đạo gia một mạch, bởi vậy không thích hợp trang phục quá mức phú quý, nhưng là để bên người nha hoàn nô bộc như thế đánh phần, lại thêm vào nàng vốn là liền dung mạo hơn người, liền càng sẵn cho nàng có loại hoa sen mới nở giống như thanh lệ xuất trần.

Bình thường cái này Đan Hỏa tông lui tới, quả thật các loại thân phận người đều có không ít, những kia phú giáp một phương lớn khách thương cùng với địa vị tôn sùng đại Tiên môn cao tước, cái nào không phải vừa thấy nàng, liền đưa mắt đầu đến trên người nàng, chỉ cảm thấy thanh lệ vô song, tâm sinh ra sự kính trọng!

Không nghĩ tới, ngày hôm nay lại thật đụng tới một cái không thương thức, cảm thấy những kia dung chi tục phần đẹp đẽ!

Cảnh này khiến nàng vừa thẹn vừa giận, giận dữ nói: "Người đến, đem bọn họ trục xuất đi, chậm một bước liền đánh gãy chân!"

"Chuyện này . . ."

Hình thức chuyên tiếp đột ngột, nhất thời nhượng người kinh ngạc.

Đặc biệt là những kia đã từng phụng dưỡng ở Minh Nguyệt tiểu thư người chung quanh, càng là nghe ra lần này Minh Nguyệt tiểu thư là thật sự nổi giận, thậm chí là động sát khí, thân chịu áp lực tăng gấp bội, từng cái từng cái lại không lo được cái khác, vội vàng đằng đằng sát khí, xông về phía trước đến.

Mà Thái Bạch tông chủ, vào lúc này nhưng là bất đắc dĩ nhìn Phương Quý, nghĩ thầm: "Hắn cần bù khóa còn rất nhiều. . ."

Đối với những thứ này muốn trục khách nha hoàn nô bộc, Thái Bạch tông chủ cùng Phương Quý mấy người cũng không thể nào để ở trong mắt, chỉ không hơn người ta bày ra bộ này trục khách thái độ, lại quả thật là khiến người ta trên mặt không ánh sáng, Phương Quý đã phát hỏa, suy nghĩ nếu không trước tiên đánh một trận?

Không nghĩ tới cũng đang lúc này, bên cạnh bỗng nhiên trước tiên giận một người.

"Dừng tay!"

Nói chuyện chính là Cổ Thông lão quái, hắn đã phần nộ đầy mặt đỏ chót, quát to một tiếng, chấn nhiếp bốn phương.

Những kia nha hoàn nô bộc, dù sao cũng biết ai là sư phụ, ai là đồ đệ, thấy Cổ Thông lão quái phát hỏa, nhất thời không còn dám động.

Liên ngay cả cái kia Minh Nguyệt tiểu thư, lúc này cũng trên mặt lạnh lẽo, quay đầu hướng về Cổ Thông lão quái nhìn lại.

"Ta Đan Hỏa tông, khi nào thành bực này không quy củ địa phương rồi?"

Cổ Thông lão quái làm như biệt cuồng lên, khởi xướng lửa đến: "Minh Nguyệt Thanh Phong, sư phụ trịnh trọng nói cho các ngươi, đến vị này chính là bảy Tiểu thánh một trong, nước Sở Thái Bạch tông Triệu sư bá, hắn là vì sư quý khách, cũng là các ngươi trưởng bối, cùng tâm thường cầu đan người nhưng bất đồng, vừa nãy hai người các ngươi không biết lễ số, không đến để Triệu sư bá chê cười, còn không mau mau hướng về Triệu sư bá bồi lễ?"

Thốt ra lời này, đi theo Phương Quý mặt sau cái kia tiểu đồng sừng sốt: "Liên quan ta chuyện gì a?"

Ngẩng đầu nhìn lên, thấy Cô Thông lão quái ở cùng chính mình nháy mắt, lập tức hiểu được, vội vàng vượt ra khỏi mọi người, ở Thái Bạch tông chủ trước người chấp tay thi lễ, đàng hoàng nói: "Triệu sư bá, vừa nãy là vãn bối không đúng, ở đây cho ngài thỉnh tội. . ."

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Bực này việc nhỏ, ai sẽ để ở trong lòng, mau dậy đi!"

Cái kia Thanh Phong đồng nhi bất đắc dĩ đứng lên, lặng lẽ liếc sư phụ cùng sư tỷ một chút, nghĩ thầm mỗi lần lưng nôi đều là ta!

Mà cái này Thanh Phong đồng nhi đã mời tội, Cô Thông lão quái cũng phát hỏa, cái kia Minh Nguyệt tiểu thư trong lúc lại động cũng không động, nàng thấy sư phụ phát hỏa, liền biết đến cái này khách nhân xác thực không phải hạng người tầm thường, chỉ là một hơi khó có thể nuốt xuống, lãnh lãnh đạm đạm nói: "Nước Sở Thái Bạch tông thì thế nào, bảy Tiểu thánh một trong thì thế nào, trước đây Tôn phủ trưởng lão lại cầu đan, ta cũng làm cho hắn ở qua chuồng ngựa. . ."

"Ngươi. . ."

Cô Thông lão quái vừa nghe lời ấy, nhất thời lại có chút tức giận.

Bất quá Minh Nguyệt tiểu thư rất nhanh tiếng nói xoay một cái, đực Phương Quý cùng Thái Bạch tông chủ một chút, nhàn nhạt nói: "Nhưng nếu sư phụ của ta nói, hắn nét mặt già nua vẫn là muốn chiếu cố một chút, Dương Liễu, ngươi đi Viên Minh Hào thương hội bên kia nói một chút, nhượng bọn họ đem hiện tại chính đang tại ở lại dinh thự nhường lại, cho

Thái Bạch tông đến Triệu sư bá trước tiên ở, nói cho bọn họ biết, lần này bọn họ đan dược, cho nửa thành chiết khấu!"

"Vâng. . ."

Bên cạnh một đũa nha hoàn theo tiếng, bước nhanh đi tới.

Chu vi mọi người nghe vậy, đúng là bao nhiêu đều thở phào nhẹ nhõm, y cái này Minh Nguyệt tiểu thư tính khí, tuy rằng vẫn là không khiến người vào ở Minh Tâm các, nhưng có thể hơi làm thỏa hiệp, cho Thái Bạch tông chủ bỏ ra một gian cao quý phủ đệ đến, cũng coi như là rất tốt. . .

Lần này phiền phức, đúng là bỏ qua.

Nhưng không nghĩ tới chính là, cái kia Minh Nguyệt tiểu thư vừa dặn dò, vừa lại nhìn Thái Bạch tông chủ cùng Phương Quý một chút, đặc biệt là nhìn thấy Phương Quý sau khi, trong lòng rồi lại có một cỗ cơn giận dữ bay lên, mặt không hề cảm xúc bồi thêm một câu: "Thế nhưng một là một, hai là hai, muốn lấy được ta Đan Hỏa tông tôn trọng, liền nên thủ chút quy củ, dùng tiền chữa bệnh, thiên kinh địa nghĩa, Triệu sư bá là trưởng bối, ta cũng không dám đắc tội, chỉ là ngài cái này ở lại tiền, sau đó mua đan tiền, vẫn bối rất nhanh sẽ làm ra sổ sách tiền bạc, tự mình giao đến ngài trên tay!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 359: Ba Loại Đệ Tử

"Người. . . Người chuyện này . . ."

Hiển nhiên sự tình đã có một cái kết quả không tệ, Cỗ Thông lão quái chính là thở phào nhẹ nhõm thời điểm, vạn không nghĩ tới bảo bối của chính mình đồ đệ bỗng nhiên lại cùng như thế một phiên, nhất thời để sắc mặt hắn cực kỳ lúng túng, vừa đến Thái Bạch tông chủ ở trong mắt hắn, thực tại không phải người bình thường, hắn cũng muốn đem Đan Hỏa tông mặt mũi đẩy lên đến, thứ hai bình thường cái này Minh Nguyệt đồ nhi tuy rằng nói năng chua ngoa, tổng nhượng người mất mặt, nhưng nội bộ vẫn là hiểu chuyện, sẽ không quá bác mặt mũi của chính mình, làm sao hôm nay cái này liền vẫn không chịu giảng hoà cơ chứ?

Cỗ Thông lão quái trong lòng cũng thực tại vừa tức vừa vội, không nhịn được nói một câu nặng: "Quá không ra gì!"

Bên cạnh Thanh Phong đồng nhi nghe được câu này, nhất thời lại có chút trở mắt ngoác mồm, nghĩ thầm chính mình sư phụ lại dám như thế cùng sư tỷ nói chuyện, cái kia thật đúng là trăm năm khó gặp, cũng thật là nói rõ chính mình sư phụ lúc này thực sự tức giận, muốn tức giận chứ?

Thù không ngờ, cái kia Minh Nguyệt tiểu thư cũng bỗng nhiên phát hỏa, quát lạnh: "Đan Hỏa tông sổ sách là người quản vẫn là ta quản?"

"Chuyện này . . ."

Cổ Thông lão quái vừa nghe lời này, nhất thời yên lặng, nét mặt già nua chợt đỏ bừng, muốn nói cái gì lại không nói ra được.

Đúng là Thái Bạch tông chủ, bất đắc dĩ mỉm cười, lấy hấn bực này thân phận, cũng sẽ không cùng cái tiểu cô nương tích cực, lại thêm vào hấn tuy là lần thứ nhất đến Đan Hỏa tông, nhưng cũng biết Cổ Thông lão quái trong nhà cái này xưng tên nữ đồ đệ, Tiêu Kiếm Uyên mỗi lần thấy Cổ Thông lão quái đều lời lẽ vô tình tổn người, đến Đan Hỏa tông địa giới cũng không chịu đi vào uống chén trà, cũng là bởi vì trước đây tới lúc bị tiểu cô nương này trách cứ qua, lại không tốt cùng nàng chăm chú, lại không muốn bị cái này chế nhạo, lúc này mới rất xa ả núp tính thôi.

Hấn lúc này không nghĩ nhiều chuyện, đang muốn thuận miệng đồng ý đi xuống, tạm thời ở lại lại nói.

Nhưng bên cạnh Phương Quý lúc này có thể lại không kiềm chế nổi, nghe đối phương một hợp một cái muốn tính sổ, cũng như là đề phòng ăn mày giống như, từ nhỏ thôn Đầu Trâu lớn lên hấn, không thể chịu nổi người khác loại thái độ này, lập tức nảo, cười lạnh nói: "Nghĩ coi như ngươi coi như, cùng ta Phương lão gia cho không nổi tựa như, ngược lại có người đã đáp ứng, cái này Đan Hỏa tông đan dược, nhưng là tùy tiện ta ăn đi!"

Trong lòng bất chấp, ngươi nghĩ lấy tiền, ta liền cho ngươi ăn về cái vốn là, xem ai chịu thiệt!

"Đan dược tùy tiện ăn, ai đáp ứng ngươi?"

Cái kia Minh Nguyệt tiểu thư chính phải rời đi, vừa nghe lời này, lập tức xoay người lại, mặt như sương lạnh.

Phương Quý ôm hai tay, dương dương tự đắc, hướng về bên cạnh sắc mặt trắng bệch Cổ Thông lão quái "Sách" một tiếng, hỏi thăm một chút.

Minh Nguyệt tiểu thư sắc mặt nhất thời lại trở nên âm trầm.

Cổ Thông lão quái khí thế càng yếu hơn, lúng túng nói: "Đương thời loại kia tình hình đi. . . Kỳ thực ta cũng là bị người hãm hại!"

"Đan Hỏa tông của cải, sớm muộn sẽ bị người bại quang!"

Cái kia Minh Nguyệt tiểu thư không chút khách khí răn dạy một câu, sau đó quay đầu nhìn về phía Phương Quý, ánh mắt lạnh lùng, trên mặt lại là dần dần hiện lên một nụ cười gằn, nói: "Nếu sư phụ của ta đáp ứng rồi người, vậy ta cũng không thể bác lão nhân gia người mặt mũi, ta Đan Hỏa tông thứ khác không nhiều, chính là đan dược nhiều, không biết bao nhiêu nhà quê đến rồi, đều muốn ăn một cái no, coi chính mình là rơi vào vại gạo chuột, gặp vận may lớn đây, chỉ tiếc đan dược không phải đường đậu, người muốn ăn cái sáng khoái, cũng đến xem mình có thể không thể chịu đựng được!"

Nói lại không ở thêm, lạnh giọng hét một tiếng: "Dương Liễu!"

Cách đó không xa mới vừa thông báo thương nhân nhường ra dinh thự Dương Liễu rất xa nghe được, vội vàng lược lại đây: "Nô tỳ ở!"

Minh Nguyệt tiểu thư lạnh giọng dặn dò: "Dẫn bọn họ ở lại, ở lại cùng cầu đan tiên, nửa phần không thể thiếu!"

Cái kia Dương Liễu còn không biết chuyện ra sao, nhưng liền lập tức đồng ý: "Vâng!"

"Người chuyện này . . ."

Cổ Thông lão quái, sắc mặt đã là lúng túng lợi hại.

Nhưng này Minh Nguyệt đồ nhi, lúc này lại một câu nói không lại nói thêm, xoay người liền dẫn một đám nha hoàn người hầu rời đi, chỉ chừa Cổ Thông lão quái nhìn Thái Bạch tông chủ cười khỏ, A Khỏ sư huynh một mặt không mò ra hướng hình, Thanh Phong đồng nhi lắc đầu cảm thán, cùng với cái cuối cùng, tính khí lớn nhất, lúc này hỏa khí cũng lớn nhất Phương Quý, nhảy chân mắng: "Xem ta không ăn đau lòng ngươi!"

"Ai, liền một cái như vậy ra dáng đồ đệ, thói quen quá lợi hại, cũng làm cho lão Thái Bạch ngươi cười chê rồi. . ."

Cổ Thông lão quái thấy Minh Nguyệt tiểu thư đã đi rồi, cũng cuối cùng là bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tự mình dẫn Thái Bạch tông chủ mấy người hướng về cái kia mới vừa nhường ra dinh thự đi tới, dọc theo đường đi liên tục hướng về Thái Bạch tông chủ giải thích: "Bất quá lão Thái Bạch ngươi yên tâm, tiểu nha đầu quật cường, không biết lễ số, nhưng chúng ta cái này giao tình, ta có thể thu tiền của ngươi sao? Ta muốn thu ngươi tiền, liền không chủ động mời ngươi đến đúng hay không?"

Thái Bạch tông chủ cười ha ha, nhẹ nhàng vỗ vỗ Cổ Thông lão quái vai, ra hiệu không sao.

Đúng là Phương Quý, theo ở phía sau đem cái này dinh thự nhìn một vòng, chỉ thấy tinh xảo xa hoa, cũng quả thật không tệ, trong lòng có chút thoả mãn, nhưng đối với cái kia Minh Nguyệt tiểu thư vẫn là hết sức bất mãn, than thở: "Cổ Thông Lão ca, cũng không phải ta nói ngươi a, các ngươi Đan Hỏa tông cái này tôn sư trọng đạo truyền thống xác thực không sao thể a, ngươi nhìn chúng ta một chút Thái Bạch tông, A Khỏ sư huynh thấy tông chủ nói cũng không dám nhiều lời!"

A Khỏ sư huynh vừa nghe sắc mặt càng khỏ, tóm một thoáng Phương Quý, nói: "Chớ nói lung tung, ta thấy những người khác cũng không dám nhiều lời. . ."

Đúng là Cổ Thông lão quái nghe xong Phương Quý lời nói, đầu óc nhất thời không xoay chuyển được đến, chỉ cảm thấy lời này nghe ra đáng, nhưng mặc danh kỳ diệu tốt mấy nơi để cho mình cảm thấy không thoải mái, nhất thời nghĩ không được cái này rất nhiều, chỉ có thể thuận miệng nói: "Cũng không thấy người tôn sư trọng đạo đi nơi nào!"

Thái Bạch tông chủ cười nói: "Điểm ấy tiểu Phương Quý làm vẫn là rất tốt!"

Cổ Thông lão quái liền không ưa bọn họ vui vẻ hồ bưng, mũi hừ một tiếng, nói: "Những thứ kia đều là sẵn có, có nhu cầu gì tìm Thanh Phong đồng nhi muốn liền có thể, lão phu nhưng là không thể ở đây nhiều bởi các người rồi, lão Thái Bạch, người Tuyết Nữ độc đã áp chế ba ngày, cũng may nhờ người khi đó là Tiên Đạo trúc cơ, mới có thể chịu đựng được, nhưng lại mang xuống, phỏng chừng muốn đối với người tu vị tạo thành ảnh hưởng, lão phu tối nay liền muốn bế quan, chuyên tâm vì người luyện chế đan dược, để tránh khỏi làm lỡ người đại sự. . ."

Thái Bạch tông chủ nghe vậy, biết được nặng nhẹ, cũng sắc mặt nghiêm túc, đứng lên nói: "Làm phiền Cổ lão tiên bối!"

Cổ Thông lão quái khoát tay áo một cái, nói: "Cùng nhau hoạn nạn tới, không cần khách khí như vậy!"

Nói lại quay đầu căn dặn Phương Quý: "Người này con nhỏ con lừa, có thể ngàn vạn lần đừng lại trên chọc ta cái kia đồ nhi rồi, nàng xảo quyết lên cũng là muốn đòi mạng, ta sợ người chịu thiệt, mặt khác nàng câu nói kia nói không sai, đan dược là không thể tùy tiện ăn, các người bình thường cần thiết tất cả đan dược, ta đều sẽ để Thanh Phong đồng nhi đưa tới, người nhưng chớ có có ý đồ xấu, thật đi họa họa ta đan phòng. . ."

Phương Quý thiếu kiên nhẫn khoát tay áo một cái, nói: "Người yên tâm đi, ta không nuốt nổi thiệt thòi. . ."

Cổ Thông lão quái cũng không nhịn được sùng sốt một chút, nghĩ thầm ta nghĩ dặn người không phải câu nói này a. . .

Nhưng hấn lo lắng Thái Bạch tông chủ thương thế, cuối cùng không dám ở lâu thêm, lấy Thái Bạch tông chủ ba giọt máu sau khi, liền vội vã rời đi, nhìn dáng dấp thực tại vội vã cho Thái Bạch tông chủ trị độc, đúng là cái kia Thanh Phong đồng nhi lưu lại, hấn lại là đã đến Cổ Thông lão quái dặn, Phương Quý cùng với Thái Bạch tông chủ, A Khổ sư huynh mấy người này quý khách, lại đều là do hấn đến phụ trách chụp ăn uống sinh hoạt thường ngày.

"Cái kia tiểu nương bì nói thế nào cũng không chịu để chúng ta vào ở Minh Tâm các bên trong, cũng không biết nơi đó có phải là có vật gì tốt?"

Phương Quý nhảy đến trên núi giả, hướng về Minh Tâm các phương hướng liếc mắt nhìn, quay đầu hướng về A Khổ sư huynh nói: "Chúng ta nhìn một cái đi?"

A Khổ sư huynh sợ hết hồn, vội vàng khuyên hấn: "Trước tiên chớ chọc họa, xuống đây đi!"

"Chính là tới xem xem, có thể tính gì chứ gây rắc rối?"

Phương Quý từ núi giả xuống nhảy xuống, lại đi bên cạnh cây sơn trà trên cây hái trái cây, nói: "Không đi há không phải sợ nàng?"

Cái kia Thanh Phong đồng nhi cho Thái Bạch tông chủ ôm hai cái bình Bách Hoa tửu phóng tới giường một bên, chính chạy ra tìm Phương Quý, vừa nghe đến hấn cùng A Khổ sư huynh, nhất thời sợ hết hồn, gấp vội vàng khuyên nhủ: "Phương Quý sư huynh a, ta bắt người làm người mình, lạng lẽ

nói cho người, người có thể tuyệt đối dừng lại cùng sự tử đối nghịch rồi, sự tử tính khí lớn đây, lại đây cầu đan, không có không sợ nàng. . ."

Phương Quý xem xét hẳn một chút, nói: "Kêu cái gì sư huynh, gọi sư bá!"

Cái kia đồng nhi nhất thời sững sốt một chút: "Vì sao?"

Phương Quý đặc ý nói: "Sư phụ của người cũng không dám giết quý thân, ta dám a, ta còn giết thành, không so hẳn lợi hại?"

Thanh Phong đồng nhi không rõ giác lộ, theo gật đầu, cảm khái nói: "Cũng đúng, bất quá người tuổi nhỏ, gọi người sư thúc đi!"

Nói lại khuyên: "Phương sư thúc, người có thể tuyệt đối đừng trêu chọc Minh Nguyệt sư tử!"

Phương Quý thấy Đan Hỏa tông những thứ này người từng cái từng cái sợ cái kia Minh Nguyệt sư tử sợ cùng chim cú tựa như, liền ngay cả tông chủ cũng tựa hồ đã sớm biết có một người như thế, không một chút nào bất ngờ, trong lòng ngược lại cũng nổi lên chút hiếu kỳ, nói: "Cái kia tiểu nương bì, đến tột cùng là lai lịch ra sao?"

"Xuyt. . ."

Thanh Phong đồng nhi nhỏ giọng, làm tặc giống như liếc nhìn trái phải, nhỏ giọng nói: "Minh Nguyệt sư tử sư thân phận có thể không bình thường, làm sao nói cho người đây, chúng ta Đan Hỏa tông cùng các người cái khác tiên môn không giống nhau, sư phụ của ta hẳn thu đồ đệ mặc dù nhiều, lại trên căn bản chia làm ba loại, loại thứ nhất đây, chính là hướng về hẳn học đan, cái này có thể thực sự là quá nhiều, Bắc Vực đan đạo có tiếng Đại đan sư, ba phần mười xuất từ sư tôn môn hạ, mặt khác còn đến có năm thành, ít

nhiều gì đều cùng sư tôn cầu hành lang đây, chúng ta các nơi đan phòng làm ăn, liền như thế đến!"

"Học đan, lại không thể đánh nhau!"

Phương Quý nghe xong không để ý lắm, nói: "Loại thứ hai đây?"

"Loại thứ hai, chính là sư tử của ta như vậy. . ."

Thanh Phong đồng nhi nói tới chỗ này, khẩu khí nghiêm nghị chút, nói: "Minh Nguyệt sư tử thân phận có thể không bình thường, nàng kỳ thực là Tiêu quốc công chúa đây, vừa bắt đầu là bởi vì thể yếu, mới còn nhỏ lạy ở sư tôn môn hạ, giúp đỡ điều trị kéo dài tính mạng, nhưng khi đó đây, sư tôn chỉ biết luyện đan, làm ăn khiến cho hồng bát, Minh Nguyệt sư tử xem không được, liền giúp đỡ hẩn quản lý, bắt đầu giúp đỡ hẩn quản sổ quản tiền!"

Hẩn nói, sắc mặt ngược lại có chút sùng bái: "Muốn nói đến, Minh Nguyệt sư tử cũng thật là lợi hại, sư phụ trước đây luyện đan, luôn bồi, có lúc gặp phải chút quý giá linh dược cũng không mua nổi, các nơi sổ sách cũng loạn, sư tử tiếp nhận sau khi, mang đến một đám quản trưởng, nhưng dần dần đem làm ăn làm rõ ràng, bây giờ, nàng để sư phụ thời gian một năm bên trong kiếm lời, so với trước đây trăm năm kiếm lời còn nhiều hơn đây. . ."

"Không phải có thể kiếm lời mấy cái tiền dơ bản, quản lý điểm bán lẻ?"

Phương Quý nghĩ thầm chính mình cũng rất có tiền, cũng không thể nào coi trọng, lười lười hỏi: "Loại thứ ba đây?"

Thanh Phong đồng nhi nói tới chỗ này, sắc mặt nhưng có chút âm u lên, xúc động chuyện thương tâm, khóe mắt cũng giống như là có nước mắt.

"Loại thứ ba sao. . ."

Hắn ủy khuất nói: "Chính là ta loại này theo sư phụ học tu hành. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 360: Đòi Tiền

"Theo Cổ Thông lão quái học tu hành. . ."

Thanh Phong đồng nhi đột nhiên xuất hiện thương cảm, cũng làm cho Phương Quý có chút kinh ngạc, bất quá hơi suy nghĩ một chút, theo Cổ Thông lão quái như vậy bất thể Đại đan sư, kết quả học lại là vậy hẳn một thân tu hành bản lĩnh, Phương Quý trong lòng cũng bỗng nhiên đánh một cái kích lảng, chẳng nếu là mình vừa bắt đầu không có bái vào Thái Bạch tông, mà là chạy Cổ Thông lão quái nơi này đến, vậy bây giờ chính mình có thể đánh được ai vậy?

Nhất thời hơi xúc động lên, hiếm thấy lộ ra ý lý giải, nhẹ nhàng vỗ vỗ Thanh Phong đồng nhi phía sau lưng, như cái tiêu chuẩn sư thúc như thế an ủi: "Đừng thương tâm đừng thương tâm, sư phụ vô dụng ta cũng không có cách nào a, yên tâm, đi lên ta truyền cho ngươi một đạo huyền pháp!"

Thanh Phong đồng nhi vừa nghe cảm kích không tên, con mắt đều sáng mấy phần: "Thật sự?"

Phương Quý gật đầu nói: "Thật sự, đều là ta cẩn thận chọn lựa ra, đánh nhau rất mạnh!"

Thanh Phong đồng nhi trong mắt đã đầy là ý sùng bái, thở dài nói: "Phương Quý sư thúc đúng là người tốt a. . ."

Bên cạnh A Khỏ nghe được con mắt đều tròn, nghĩ thầm cái này bồi phạt liền như thế định ra tới rồi?

Rốt cuộc vẫn là hấn so Phương Quý đáng tin chút, cũng tiến tới, hướng về Thanh Phong đồng nhi chấp tay thi lễ, nói: "Tiểu huynh đệ, đa tạ người đề điểm, bất quá, chúng ta mới đến, vẫn đúng là không hiểu Đan Hỏa tông quy củ, bây giờ nhìn xem, phỏng chừng muốn ngốc không ít thời gian ở chỗ này đây, người cũng theo chúng ta nói một chút cái nào cần lưu ý, không nên một cái không quan sát, trêu đến chủ nhân không vui. . ."

"Chủ nhân đã không vui rồi. . ."

Thanh Phong đồng nhi hít một tiếng, khoát tay một cái nói: "Kỳ thực lần này cũng là sư tôn hồ đồ, không phải muốn an bài các người vào ở Nguyệt Tâm các bên trong, cái kia Nguyệt Tâm các là người bình thường có thể ở sao, bình thường ngay cả chúng ta không cẩn thận tới gần một thoáng, đều muốn bị Minh Nguyệt sư tử mắng đây, lại còn, Phương Quý sư thúc lại mắng Minh Nguyệt sư tử một trận, cái này phiền phức có thể lớn đi, từ khi sư tử bảy tuổi sau khi , liền ngay cả sư tôn cũng không mắng qua nàng đây, vì lẽ đó chuyện lần này căn bản xử lý không được, các người cũng đừng nghĩ bỏ đi nàng cơn tức rồi, liền đàng hoàng ở lại đây, có nhu cầu gì, liền nói cho ta, ta sẽ lén lút đi đan phòng cho các người lấy tới, yên tâm, đều là không cần bỏ ra tiền. . ."

"Tiền tiền tiền, lại là tiền. . ."

Phương Quý nghe xong lời này, đúng là não lên, kêu lên: "Phương lão gia ta kém những tiền kia sao?"

Ngẫm lại chính mình vào Tôn phủ sau khi, đó là bốn phía phát tài, chỗ tốt nhiều, trên người các loại linh tinh bảo bối, quả thật tích góp không ít, là do thói quen bình thời, phần lớn hấn đều mang ở trên người, bởi vậy tuy rằng đột nhiên rời đi Tôn phủ, cũng không có tổn thất cái gì, lúc này thấy Đan Hỏa tông há mồm tiền, ngậm miệng tiền, liền não lên, tông chủ đan kim, chính mình thanh toán có thể làm sao?

Phương Quý bình thường tuy nhiên hẹp hòi, chính mình gặp phải chuyện như thế khả năng hết lần này tới lần khác liền không cho nàng tiền, nhưng này sự kiện liên lụy đến tông chủ, cùng tông chủ mặt mũi có quan hệ, vậy mình liền đơn giản hào phóng một lần, thế tông chủ cho lên tiền này, cũng tốt hơn phải bị người khinh thường. . .

Ngược lại tông chủ cũng là vì cứu mình bị thương!

Lời nói này nói, bên cạnh A Khô sư huynh nổi lòng tôn kính.

Nghĩ đến Phương Quý từ lúc vào Thái Bạch tông bắt đầu, tựa hồ vẫn chính là cái này giàu nứt tường đổ vách đáng đáp, có thể mạnh hơn chính mình nhiều.

Đúng là cái kia Thanh Phong đồng nhi, nghe xong lời này hơi kinh ngạc: "Phương Quý sư thúc ngài khẩu khí có phải là hơi lớn?"

. . .

. . .

Mà đang ở trước đây không lâu, Thanh Phong đồng nhi bắt đầu cho Phương Quý nói về cái này Đan Hỏa tông các loại tình huống lúc, mặt khác một toà khoảng cách rừng trúc tím xa hơn một chút, nhưng cũng so với cái khác dinh thự càng tinh xảo hơn, chu vi phong cảnh cũng càng du đẹp lâm viên bên trong, Minh Nguyệt tiểu thư lại đang ngồi ở hoa cây phía dưới, bàn đá trên nhen lửa một trụ đàn hương, cũng không biết là cái gì, mùi thơm xa xôi, tụ mà không tiêu tan.

Nàng dưới tàng cây, lẳng lặng ngồi một hồi, chỉ cảm thấy linh tức no đủ, vận chuyển rất nhanh, cái này đàn hương diệu dụng, quả nhiên tốt hơn linh tinh rất nhiều, chỉ cần thu nạp đến một tia, liền có thể bù đắp được tu sĩ tầm

thường mấy ngày công lao, sau đó ngược lại muốn chọn thêm mua chút mới là.

"Su tôn đi nơi nào?"

Chậm rãi thu rồi công, nàng vô tình hay cố ý hỏi bên người nha hoàn.

Bên cạnh vừa nãy không dám thở mạnh một cái nha hoàn vội vàng trả lời: "Tông chủ đã vào rừng trúc tím. . ."

"Lại cũng không đến cho ta bồi không phải?"

Minh Nguyệt tiểu thư hơi ngẩn người ra, có chút không vui, bình thường nàng có lúc nói tàn nhẫn, Cổ Thông lão quái sĩ diện, cũng sẽ ở trước mặt người khác cho chính mình sắc mặt, nhưng không tới một khắc, tất nhiên sẽ lại đến chính mình khu nhà nhỏ này bên trong cho mình bồi tội, hống được bản thân vui vẻ mới thôi, không nghĩ đến lần này lại không đến, trực tiếp liền vào rừng trúc tím luyện đan đi tới, chuyện này nhất thời làm cho nàng tâm tình cực kỳ không tốt.

"Những người kia đây?"

Sắc mặt nàng hờ hững, trầm mặc một hồi, mới lơ đãng hỏi.

Bên cạnh nha hoàn nhẹ giọng trả lời: "Tựa như tiểu thư sắp xếp, bọn họ đi tới Thính Vũ đình, Thanh Phong thiếu gia ở bồi tiếp bọn họ!"

Cái này Minh Nguyệt tiểu thư nghe vậy, khẽ cau mày, trong lòng bàn hăng một hồi, chậm rãi nói: "Cái kia tính toán thời gian, Thanh Phong cũng nên nói cho bọn họ ta là ai. . . Những thứ này người vẫn không có đưa bái thiếp đến tiếp tội sao?"

Bên cạnh nha hoàn đúng là hơi ngẩn người ra, lắc đầu nói: "Cũng không đến!"

Minh Nguyệt tiêu thư sắc mặt, lại khó coi mấy phần, bỗng nhiên đưa tay ra.

Ở bên người nàng, một cái trang phục nô bộc đã sớm khom người mà lên, đem một đạo quyển trục đặt ở trong tay nàng, nàng nhẹ nhàng lật lại, đem quyển trục nội dung bên trong thu hết ở đáy mắt, đuôi lông mày hơi nhíu, lạnh nhạt nói: "Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ, hóa ra là từ Đông Thổ trở về, trước đây có cái sự đệ rất lợi hại, nhưng bây giờ đã thành phé nhân, ba trăm năm, cùng nước Sở bốn đại Tiên môn nội đấu không ngớt, tranh đến đoạt đi. . . A, ta còn tưởng rằng có thể vào bảy Tiểu thánh, là nhân vật như thế nào, nguyên lai cũng bất quá là cái ánh mắt thiên cận hạng người. . ."

Có thể cùng nước Sở bốn cái tiểu Tiên môn tranh trên ba trăm năm, có thể có cái gì tiền đồ?

Minh Nguyệt tiêu thư đảo qua cái kia quyển trục phía trên nội dung sau khi, liền miễn cưỡng đến vút tại một bên, nói: "Su tôn lần này đi An Châu Tôn phủ, cũng không biết muốn làm gì, hỏi cũng không nói, không nghĩ tới phút cuối cùng lại mang về người như vậy, tuy có bảy Tiểu thánh tên, nhưng ta nhìn hẳn đừng nói thương Long tiền bối, coi như là trước nhìn thấy cái kia Thất Thánh cuối kỳ khí độ cũng không bằng, sung cái gì trường bối?"

Bên cạnh nha hoàn nghe xong, tựa như có chút bận tâm, nhắc nhở: "Ta xem, tông chủ tựa hồ đối với hẳn thật là kính phục. . ."

"Không biết còn nói chút gì nói hồng đến sự phụ vui vẻ thôi!"

Minh Nguyệt tiểu thư khinh thường nói: "Chuyện như vậy còn thiếu mà, sư tôn liền điếm ấy không được, tổng không có nhận biết người rõ ràng!"

Những người khác nghe xong Minh Nguyệt tiểu thư, cũng đều rõ ràng nàng ý tứ, nhất thời không người dám mở miệng, đúng là cái kia Minh Nguyệt tiểu thư, cúi đầu hơi suy nghĩ một chút, khẽ gọi nói: "Dương Liễu, sư tôn vội vã như thế bệ quan, định là vì cho cái kia Thái Bạch tông chủ luyện chế tiêu độc chi đan, người mà lại đi tra một chút sư tôn đều dẫn theo linh dược gì đi vào, sau đó làm cái sổ sách đi ra, cho bọn họ đưa đi!"

Bên cạnh nha hoàn Dương Liễu nghe vậy, liền sớm làm quen, lập tức khom người nói: "Nô tỳ rõ ràng. . ."

. . .

. . .

"Cái gì? Nói ta khẩu khí lớn?"

Phương Quý nghe xong cái kia Thanh Phong đồng nhi, nhất thời tà con mắt, đỏ đỏ khoanh tay nói: "Là các người mỗi ngày dẫu ở cái này chim không thêm ị địa phương nhỏ chiếm núi làm vua, chưa từng thấy thị trường, biết Phương lão gia ta trước đây ở Tôn phủ làm một phiếu bao nhiêu tiền không?"

Thanh Phong đồng nhi nổi lòng tôn kính: "Bao nhiêu?"

Phương Quý đang muốn nói thì chợt nghe tiểu viện ở ngoài vang lên một cái thanh âm êm ái: "Thái Bạch tông quý khách ở sao?"

"Ai?"

Phương Quý mấy người vừa quay đầu, liền thấy ngoài cửa, chân thành đi tới một cái đầu đầy châu bội cô gái, chỉ thấy nàng trên người mặc buộc eo váy dài, váy trên thêu kim tuyến, quả thật trắng lệt, bên hông treo bội sức, mỗi một kiện thoạt nhìn đều khá không rẻ, vàng rực rỡ chiếu rọi người mắt, trên đầu nhưng là đeo nạm mãn châu báu buộc tóc hoa diên, phía trên mấy viên nặng trình trịch trên châu run rẩy, so với long nhãn còn lớn hơn.

"Ôi, là cái kia đẹp đẽ tử tử, người làm sao tới rồi?"

Phương Quý thấy, nhất thời sáng mắt lên, cười híp mắt nâng cằm, hướng về nàng vẫy vẫy tay.

Cô gái kia sắc mặt nhất thời hơi đỏ lên, từ từ đi tới Phương Quý bên người, ở Phương Quý cái kia nháy cũng không nháy mắt trong tầm mắt ngừng lại, một trái tim đúng là hơi nhảy một cái, nghĩ thầm trước hấn liền khen ta đẹp đẽ tới, chẳng lẽ nói chính là thật sự?

Nhưng vào lúc này, tổng sẽ không mất lễ nghi, nâng lên một cái tinh xảo quyền trục, nói: "Quý khách có lễ, nô tỳ là phụng Minh Nguyệt tiểu thư mệnh lệnh, cho quý khách đưa sổ sách đến, Minh Nguyệt tiểu thư có mệnh, Đan Hỏa tông vốn làm ăn nhỏ, tổng thể không chịu nợ, bình thường đều là trước tiên thanh toán tiền đặt cọc, mới luyện đan, lần này là do tình thế khẩn cấp, sư tôn mới trước tiên nhập đan phủ, mong rằng quý khách mau mau bù đắp!"

Bên cạnh Thanh Phong đồng nhi, vừa nghe đều choáng váng: "Sư tử lại thật lại đây đòi tiền rồi?"

"Ha ha, giấy tờ?"

Phương Quý nghe xong, cũng là cười gằn một tiếng, bất quá tâm bên trong nắm chắc, liền cũng không sợ, vung tay lên, cười dài mà nói: "Tử tử

đừng lo lắng, nghỉ một lúc Phương lão gia liền đem tiền cho người, chúng ta trước tiên tán gẫu điếm khác. . . Người cái này trên châu lớn như vậy, cái nào mua?"

Nghe thấy Phương Quý không để ý chút nào giấy tờ, nha hoàn này thoáng yên tâm, nghĩ đến là cái giàu nứt tường đổ vách, không cần lo lắng đòi không được tiền, lại thấy Phương Quý lại muốn đưa tay mò trên đầu mình trên châu, một trái tim nhất thời oành oành nhảy lên, hơi lui về phía sau một bước, đỏ mặt nói: "Quý khách chế nhạo, nô tỳ trên người bội sức, đều là tiểu thư thương. . . Lại còn, chúng ta bực này dung chi tục phẩn, một thân hồng trần khí, rửa đều rửa không sạch, nơi nào có thể so với tiểu thư một phần vạn, khách nhân sau đó vạn vạn đừng lại nói bực này trêu đùa lời nói!"

"Cái gì gọi là trêu đùa?"

Phương Quý nghiêm túc nói: "Người chính là so với nàng đẹp đẽ, nhìn nàng dáng dấp kia, mặc cái áo bào xanh, trói cái dây lưng vừa chạy ra ngoài, không biết còn tưởng rằng nàng mặc lên cái mũ đi ra đây, nào có người thoát nhìn phú quý nha, ta có thể nói cho người, trước đây thôn chúng ta, những kia mỗi ngày mặt không đều rửa tháo Lão nương môn, so với mỗi ngày hướng về trên mặt vẽ bông hoa Hoa quả phụ đến, cái kia thật đúng là một cái thiên một cái địa. . ."

Tiểu nha hoàn nghe Phương Quý nói chăm chú, một trái tim nhảy càng nhanh rồi, nhưng lại nghe hắn nói tới tiểu thư nhà mình quả thật là không khách khí, cũng không dám lại nghe tiếp, mạnh mẽ để cho mình bình tĩnh lại, đỏ mặt má nói: "Quý khách. . . đừng lại cười ta. . ."

"Ha ha, cái này khuôn mặt nhỏ đỏ, Phương lão gia ta rất yêu thích!"

Phương Quý cười ha ha, cảm thấy vui vẻ đến cực điểm, đại khái hơi đem sổ sách nhận lấy, nói: "Ta xem một chút. . ."

Sau đó nhìn lướt qua, nhất thời thay đổi sắc mặt: "Có quý!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 361: Không Thiếu Tiền

"Từ Tô trăm lạng, mỗi lạng một trăm linh tinh, hoàng tử tinh liên ba mươi cây, mỗi cây linh tinh ba trăm lạng, U Địa Hoàng năm mươi tiền, mỗi tiền linh tinh một ngàn lạng. . . Sáp nhập Đan Hỏa tông tông chủ luyện đan đan kim, bắt diệt lò lửa đan kim, tổng ba vạn linh 150 lạng. . ."

Phương Quý tiếp nhận cái kia chế tác tinh mỹ quyền trục, căn bản cũng không có nhìn kỹ, cười toe toét liếc một cái, liền chuẩn bị bỏ tiền, dù sao ở cái này đáng yêu tiểu nha hoàn trước mặt đại gia phạm đã bày ra đến rồi, đương nhiên không thể keo kiệt, hẹp hòi đều không phải đại gia, chỉ là không nghĩ tới, ở hắn nhìn lướt qua cuối cùng giá cả thì lại lập tức kinh sợ đến mức nhảy lên, hồn đem đại gia phạm ném đến vừa: "Ba vạn linh 150 lạng, luyện cái đan lại cần ba vạn linh 150 lạng, cái này mẹ kiếp, các người làm sao không đi cướp?"

Lúc này thực sự là có chút tức rồi, này không phải là cứng cướp mà, Phương lão gia ở Tôn phủ lăn lộn nhiều năm như vậy, vậy cũng là có chút tài tên, bốn phương đến tài, bát phương lừa bịp, ngoại trừ các loại tài nguyên, tiền tài cũng tích góp không ít, tuy rằng không cần thận tính qua, nhưng phỏng chừng chết no cũng là mấy vạn lạng linh tinh, đừng nói là ngân giáp Thần vệ bên trong, coi như là phóng tầm mắt Tôn phủ huyết mạch bên trong, vậy cũng tính rất tốt.

Mà nhiều tiền như vậy, bây giờ người lại luyện một lần đan liền muốn toàn bộ lấy đi?

Thực sự thật quá mức, nhà ta tông chủ mạng có đáng giá hay không nhiều tiền như vậy?

"Cái này. . ."

Phương Quý phản ứng, đem người chung quanh sợ hết hồn, nha hoàn kia đã là đồ mặt, không dám ngẩng đầu nhìn người, bên cạnh Thanh Phong đồng nhi thì lại cẩn thận lôi kéo Phương Quý ống tay áo, nói: "Phương sư. . . Huynh, cái này còn chỉ là vừa mới bắt đầu đây, sư tôn phải cho Triệu sư bá trị độc, luyện một lần đan, ít nhất muốn thêm thuốc ba, năm hồi, hơn nữa mỗi một viên đan, đều muốn trước sau tế luyện ba hồi, lại thử có đúng hay không chứng, đúng bệnh tự nhiên là tốt, nếu là không đúng bệnh, lại đến lại tế luyện, tổng cộng tính được, không biết cần luyện bao nhiêu lần đây. . ."

Nói bất đắc dĩ thán: "Cái này còn chỉ là lần thứ nhất luyện đan đan kim, hơn nữa còn chưa bắt đầu cho các người tính ở nơi này tiền đây, theo Minh Nguyệt sư tử trước thụ xuống quy củ, ở cái này cao nhất quy các dinh thụ ở lại một đêm, liền cần ba ngàn linh tinh. . ."

"Trước sau tế luyện ba hồi, thêm thuốc ba, năm hồi, này không phải liền mười mấy lần?"

Phương Quý nghe mắt tròn lên tròn xoe: "Cũng chính là thuận lợi tới nói, cũng phải hoa lên mấy trăm ngàn?"

Thanh Phong đồng nhi nói: "Nói như vậy cũng dùng không được nhiều như vậy, bất quá Thái Bạch Triệu sư bá tu vị tinh thâm, cần linh dược bảo tài đương nhiên muốn so với những người khác quý chút, hơn nữa sư tôn cũng là cái theo đuôi hoàn mỹ tính tình, không cần đan dược tốt nhất hẳn là không chịu, cũng sẽ cảm thấy xin lỗi Triệu sư bá, vì lẽ đó hẳn nhất định sẽ chọn tốt đẹp nhất linh dược, luyện tốt đẹp nhất đan, mấy trăm ngàn lạng . . . Không nhất định đủ!"

"Trị cái độc liền muồn hoa mấy trăm ngàn lạng, các người Đan Hỏa tông đến tốt cùng nhiều biết kiếm tiền?"

Phương Quý vừa nghe rằng đều nguội, cái này mẹ kiếp, không cần nghĩ, tông chủ mạng khẳng định giá trị không được nhiều tiền như vậy. . .

Thanh Phong đồng nhi nghe xong, đúng là nở nụ cười, nói: "Vừa nãy liền nói với người mà, từ khi Minh Nguyệt tử tử đến rồi sau khi, làm rõ ràng các đường làm ăn, nắm giữ hết nợ bộ, chúng ta Đan Hỏa tông tiền kiếm được là càng ngày càng nhiều rồi, cùng các nơi hiệu buôn làm ăn là một việc, trải rộng Bắc Vực đan phường là một việc, sư tôn đan đạo đệ tử hiếu kính là một việc, sư tôn chính mình đan dược, lại là một việc. . ."

Đếm trên đầu ngón tay tính qua một lần, cũng có chút hồ đồ, nói: "Ngược lại nội tình rất dày. . ."

Phương Quý gương mặt hồ: "Dày bao nhiêu?"

Thanh Phong đồng nhi suy nghĩ một chút, nói: "Cẩn thận nói đến, ta còn thật không biết, cái kia sổ sách là Minh Nguyệt sư tử bảo bối, có thể không cho ta xem, nhưng mà, chúng ta Đan Hỏa tông bình thường xác thực không thiếu tiền, ta đã nói với người Minh Nguyệt sư tử là Tiêu quốc công chúa đúng không, bảy năm trước, đã từng có người đến xin nàng hồi cung, thật giống là cùng ngôi vị hoàng đế tranh đấu có quan hệ, thế nhưng Minh Nguyệt sư tử căn bản lười quan tâm, chỉ nói nói ta ở Đan Hỏa tông của cái, liền có thể mua lại các người Tiêu quốc hoàng thất, còn cần phải với các người tranh cái gì ngôi vị hoàng đế?"

"Mua lại toàn bộ hoàng thất. . ."

Phương Quý môi run rẩy một cái: "Muồn dùng hoàng đế xẻng vàng cuộc sao?"

"Cái này còn chỉ là bảy năm trước đây. . ."

Thanh Phong đồng nhi cười nói: "Ba năm trước còn có trò cười, lân cận Ly Châu Tôn phủ, đến rồi mấy vị trưởng lão, muốn xin mời sư tôn đi Tôn phủ làm trưởng lão, sư tôn từ chối, bọn họ không tốt bức bách, liền mở ra tháng phụng ba vạn lượng linh tinh giá cao, chính là làm khó dễ thì Minh Nguyệt tiểu thư đi ra, sai người cho cái kia mấy vị trưởng lão, một người cho mười vạn lượng linh tinh tiền lì xì, nói chỉ xin bọn họ trong vòng một tháng không tới quấy rầy sư tôn, sau một tháng lại đây, còn có thể tiếp tục cho bọn họ hiếu kính, đem mấy vị này Tôn phủ trưởng lão xấu hổ che mặt mà đi. . ."

Thanh Phong đồng nhi càng nói càng hưng phấn, đắc ý nói: "Sau đó Minh Nguyệt sư tỷ khinh thường nói, nho nhỏ Ly Châu Tôn phủ, cũng dám lại đây làm càn, nếu là Đan Hỏa tông tất cả tiền tài đều lấy ra, sợ là liền Ly Châu Tôn phủ đều có thể trực tiếp mua lại đây. . ."

Phương Quý vừa nghe, đã là không nhịn được nổi giận: "Mua lại Tôn phủ như nói mà, Tôn phủ không biết xấu hổ sao?"

Thanh Phong đồng nhi vừa nhìn hấn sinh giận, cũng không dám lại nói.

Bất quá nghe hấn như thế một giảng, Phương Quý vẫn đúng là hiểu rõ Đan Hỏa tông thân gia, trước đang trên đường tới, hấn kỳ thực liền nghe Cổ Thông lão quái vô tình hay cố ý nhắc qua, Bắc Vực bảy Tiểu thánh bên trong, thực lực của hấn có lẽ không được, nhưng ít nhất hai cộc bản lĩnh là người khác không sánh được, một là hấn đan đạo, cái này mà lại không cần phải nói, loại thứ hai sao, chính là hấn kiếm tiền bản lĩnh, những người khác gộp lại cũng không được.

Phương Quý đương thời nghe xong cũng không để ý, không phải là tiền sao, ta cũng có a, thôn Đầu Trâu Phương lão gia trên người có thể thiếu mất

tiền?

Có thể cho đến lúc này, hẳn mới bỗng nhiên rõ ràng, nguyên lai cái này có tiền cùng có tiền trong lúc đó, khác biệt lớn như vậy nha. . .

Chính mình chỉ tính là có cái tiêu vật, nhân gia đều muốn mua Tôn phủ.
..

...

...

"Cái này. . . Phương sư thúc a. . ."

Thanh Phong đồng nhi thấy Phương Quý sắc mặt biến ảo không ngừng, một hồi thốn thức một hồi cảm khái, trong lòng cũng có chút không vững vàng, liền đem Phương Quý lạng lẽ kéo sang một bên, nói: "Tiền này ngươi không cần cho, nghỉ một lúc ta đi cho Minh Nguyệt sư tỷ nói một chút, van nài là tốt rồi. . ."

"Cái gì?"

Phương Quý vừa nghe, đúng là bình tĩnh lại, nói: "Tại sao không cho?"

Thanh Phong đồng nhi đúng là sửng sốt: "Dát?"

Phương Quý lúc này đã sắp xếp dòng suy nghĩ, hướng về này còn tại chỗ chờ, tựa hồ không thu được tiền liền không đi trở về nha hoàn liếc mắt nhìn, nở nụ cười lạnh: "Ngay ở trước mặt xinh đẹp như vậy Tiểu nương tử trước mặt, Phương lão gia ta đều đáp ứng rồi, có thể nào làm mất mặt mũi?"

"Cái này. . ."

Thanh Phong đồng nhi có chút bối rối, không phải sợ người không cho, là sợ người cho không nổi a!

Hắn là hiểu rõ sư tôn của chính mình, luyện đan lúc đã tốt muốn tốt hơn, vì luyện ra một viên hoàn mỹ đan dược, không tiếc giày xéo vô số linh dược, là lấy, Đan Hỏa tông trên dưới người đều rõ ràng, có lúc tìm Cổ Thông lão Đan sư luyện một viên thuốc, muốn so với người khác luyện đồng dạng một viên đan dược quý hơn trăm lần còn chưa hết, có thể không biết tại sao, hết lần này tới lần khác càng như vậy, đến tìm Cổ Thông lão Đan sư luyện đan càng nhiều người.

Bây giờ, cái này trên núi dưới núi, ôm núi nhỏ cũng tựa như linh tinh xếp hàng chờ, không biết có bao nhiêu đây. . .

Nhưng cũng chính là bởi vì sư tôn luyện đan cái này tính khí, như ngày hôm nay như vậy sổ sách, Minh Nguyệt sư tử một ngày có thể đưa ba lần lại đây!

Cái này tiền, không phải bình thường tiểu Tiên môn cho lên?

"A, Phương lão gia ta một đời ghét nhất hai loại người!"

Phương Quý lúc này đúng là đến rồi tính khí, cười gằn đi rồi trở lại, nói: "Một loại, là so với ta có tiền, loại thứ hai, chính là đưa tiền đây bắt nạt ta, cái kia tiểu nương bì nếu khác biệt đều chiếm, cái kia Phương lão gia ta liền cùng người giang đến cùng. . ."

Vừa nói chuyện, đã tới đến cái kia tiểu nha hoàn bên người, bắt đầu từ trữ vật trong túi hướng bên ngoài đồ đồ vật, đầu tiên là đồ một đồng linh phiếu, cũng có thể ở các Đại Tôn phủ hiệu buôn hời đoái linh tinh, tính toán một chút, ngược lại có 28,000 lượng, còn kém không ít, liền lại đem chính

mình trong túi càn khôn tán toái linh tinh đều đổ ra, hướng về tiểu nha hoàn trước người một đồng, nghĩ thầm tổng gần đủ rồi chứ?

Kết quả tính ra tính đi, chỉ có hai ngàn lạng, tập hợp lên chính là ba vạn lạng, lại còn kém cái số lẻ không đủ. . .

Thanh Phong đồng nhi ở bên cạnh nói: "Không sai biệt lắm được rồi, số lẻ không cần cho. . ."

"Như vậy sao được?"

Phương Quý cười lạnh nói: "Phương lão gia là kém tiền người sao?"

Nói cũng không quay đầu lại hỏi: "A Khổ sư huynh có tiền không?"

"Có. . ."

Trung thực A Khổ sư huynh gấp gấp vội vàng gật đầu: "Ta có vài khối linh thạch đây. . ."

". . ."

Phương Quý: "Ngươi vẫn là giữ lại chính mình dùng đi. . ."

Cuối cùng còn lại một trăm lạng hổ điền không lên, Phương Quý liếc mắt nhìn trong tay đồ vật, đều không nở lấy ra trừ nợ a, cái kia mấy thứ Ma sơn dị bảo, đều là bảo bối, khẳng định không thể cho, thần khoáng Kim Ô thạch, đều là tu luyện muốn dùng, cũng không thể cho, chọn chọn nhạt nhạt nửa ngày, chợt nhớ tới một cái, đem bên hông loan văn ngọc bội tháo ra, nói: "Cái này đều có thể đến tính chứ?"

Món đồ này là từ cá chạch nhỏ nơi đó lừa gạt đến, cũng là Phương Quý lão gia nhất không đau lòng đồ vật.

Cái kia tiểu nha hoàn nhìn, mặt cũng đã đỏ, vội vàng nói: "Đủ rồi đủ rồi. . ."

Nói muốn tiếp ngọc bội thì bên cạnh Thanh Phong đồng nhi không nhìn nổi, một cái kéo về Phương Quý tay, từ trong túi càn khôn móc một cái linh tinh, cũng không biết có bao nhiêu, hướng về cái kia linh tinh chồng trên một tung, nói: "Còn lại ta cho người bù đắp tốt!"

Phương Quý xem xét hẳn một chút, cái kia Thanh Phong đồng nhi lập tức cười bồi nói: "Làm ta hiểu kính sư. . . Sư huynh!"

Phương Quý lúc này mới thoả mãn gật gật đầu, hướng về tiểu nha hoàn nói: "Lấy về cho cái kia khoác mừng, nói cho nàng ta không thiếu tiền của nàng!"

Tiểu nha hoàn cái nào gặp qua cái này uy phong, chỉ là gật đầu liên tục, đỏ mặt thu rồi linh tinh, bước nhanh đi rồi.

"Sư thúc ai, người đây là tội gì nha. . ."

Bên cạnh Thanh Phong đồng nhi mắt thấy tiểu nha hoàn dẫn theo tất cả linh tinh đi rồi, sắc mặt không khỏi một trận phát khổ.

Phương Quý kinh ngạc nói: "Người làm sao một hồi sư huynh một hồi sư thúc?"

Thanh Phong đồng nhi nói: "Ngay ở trước mặt người ngoài đương nhiên không thể gọi sư thúc, ta lại không ngốc. . ."

"A, ta cũng không ngốc. . ."

Phương Quý hừ một tiếng, cười gằn lên: "Nếu cầm sổ sách tới cửa đến đòi nợ, không cho chính là không còn mặt mũi, nhưng cho người cái này

tiền, cũng chỉ là trước tiên ở chỗ của người bày đặt, quay đầu lại không chỉ có nhất định phải người trả về đến, còn đến cho ta thêm vào lợi tức đây. . ."

Nói vung tay lên, nắm ở Thanh Phong đồng nhi vai, nói: "Nhà người đan phòng ở đâu?"

Thanh Phong đồng nhi lấy làm kinh hãi, nói: "Phương Quý sư thúc người muốn làm gì?"

Phương Quý ánh mắt thâm trầm nhìn về phía phương xa, biểu hiện nghiêm túc nói: "Đây là một cuộc chiến tranh!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 362: Ba Viên Đan Dược

"Phương Quý sư đệ, ngươi đây là muốn đi làm à?"

A Khô sư huynh nhìn thấy Phương Quý cùng cái kia Thanh Phong đồng nhi thì thâm hơn nửa ngày sau, liền đại nghĩa lẫm liệt đi ra ngoài, còn chuyên môn đổi một cái mới áo choàng, đập lên da trâu nhỏ ủng, đội lên hắc nhất yêu tha thiết nhỏ tròn mũ, bên hông treo ngọc bội, tóc đều một lần nữa buộc một lần, mang theo một bộ "Tuy ngàn vạn người ta tới rồi" khí thế, không tên liền có chút hoảng hồn, vội vàng lại đây hỏi dò.

"Làm vì Thái Bạch tông làm vẻ vang, làm vì chúng ta tông chủ không chịu thua kém!"

Phương Quý quay đầu nghiêm túc nhìn A Khô sư huynh: "A Khô sư huynh, cùng đi chứ!"

A Khô sư huynh một đôi lông mày đều sắp muốn rũ xuống tới trên đất, khổ sở khuyên nhủ: "Sư đệ, cái này dù sao cũng là ở nhân gia tiên môn bên trong. . ."

Phương Quý vừa nghe, sắc mặt nhất thời trở nên nghiêm khắc, trách nói: "A Khô sư huynh, sư môn nuôi chúng ta dạy chúng ta, là để chúng ta ở lúc mấu chốt lùi bước sao?"

A Khô sư huynh nghe xong ngẩn ngơ, có chút bị hấn nghiêm túc doạ ngã.

"VẬY ta cũng cùng đi, ta đến nhìn người điếm. . ."

Mắt to tròng mắt nhỏ, A Khổ sư huynh chung quy vẫn bị Phương Quý không biết sợ khí phách cho thuyết phục, buông lỏng lông mày đồng ý.

Cũng là ở Phương Quý chuẩn bị muốn khi ra cửa, trong phòng khách Anh Đề cũng tỉnh lại, tìm Phương Quý, hiên ngang kêu muốn ăn.

Quái xà này nói cũng kỳ quái, từ khi bay mấy trăm dặm, đuổi tới bọn họ pháp thuyền sau khi, liền như là mệt mỏi, ở pháp thuyền trên liền vẫn ngủ, ngủ hai, ba ngày, đi tới Đan Hỏa tông sau khi còn đang ngủ, trước đây nó một ngày ba bữa, ít đi cái nào lại cũng phải núp ở trong góc tường khóc, bây giờ đúng là hai, ba ngày thời gian mới rốt cục tỉnh lại, vẫn là lần thứ nhất hướng về Phương Quý đòi Tý Thú đan ăn. . .

Phương Quý đang muốn từ trong túi càn khôn đào Tý Thú đan, bỗng nhiên lại vừa nghĩ, cười nói: "Mang người ăn được ngon đi!"

Nói, liền bên trái dẫn theo mặt mày ủ rũ A Khổ sư huynh, bên phải dẫn theo còn buồn ngủ Anh Đề, mặt sau theo sợ hãi rụt rè Thanh Phong đồng nhi, nhanh chân hướng về đình viện bên ngoài đi tới, người mặc kiêu dương chân đạp thanh phong, rất có một cỗ anh hùng vừa đi vĩnh viễn không bao giờ phản khí thế.

Đi ra vài bước sau khi Phương Quý ngừng lại, quay đầu hỏi Thanh Phong đồng nhi: "Đan phòng đi như thế nào?"

Thanh Phong đồng nhi vội vàng chạy chậm theo tới, thấy hai bên không người, liền dẫn Phương Quý đi chậm chậm, sợ bị người khác nhìn thấy cũng tựa như, dần dần, cũng hướng về trên núi mà đến, cái này Đan Hỏa tông cùng người khác tiên môn không giống, càng lên núi, càng lạnh lạnh, mới bắt quá leo núi hơn ngàn trượng, liền đã cảm thấy chu vi phong hàn khí

lạnh, cũng như là trực tiếp từ mùa hạ đi vào mùa đông, chu vi đã có thể thấy được khắp nơi băng tuyết.

"Chúng ta Đan Hỏa tông a, cùng chỗ khác là không giống nhau, đặc biệt là từ mười năm trước bắt đầu, Minh Nguyệt sư tử liền bắt đầu mời Bắc Vực các nơi hơn mười vị Đại trận sư đến ta Đan Hỏa tông bố trí hộ sơn trận, theo thế núi, hơn nữa trận thế dẫn dắt, đem ngọn núi này hóa thành nhân gian một chỗ kỳ cảnh, phía dưới là diễm hỏa nơi, dẫn địa hỏa trợ trận thế, nuôi ta Đan Hỏa tông vạn năm bất diệt Đan hỏa, cũng có thể mượn địa hỏa lên lò luyện đan, đào tạo đệ tử, mà ở giữa nhưng là xuân hạ thu thịnh cảnh, có thể trông không giống linh dược, cho rằng luyện đan tác dụng. . ."

Cái này đồng nhi vừa đi, thấy vẫn không có gặp người quen, càng không nhìn thấy hấn nhất kính sợ Minh Nguyệt sư tử, lá gan ngược lại cũng dần dần lớn lên, bắt đầu cho Phương Quý giảng giải trong môn phái trận thế, không khỏi đắc ý về: "Mà lại lên trên đây, nhưng là băng tuyết nhiều năm liên tục, lạnh lẽo cực kỳ, ta Đan Hỏa tông đan khó liền cũng để ở chỗ này, lại là mượn núi trong lạnh lẽo, càng tốt bảo tồn đan dược. . ."

"A, hơn mười vị Đại trận sư. . ."

Phương Quý vừa nghe là cái kia Minh Nguyệt tiểu thư làm ra đến, liền cảm thấy được xem thường, bĩu môi nói: "Có thể đề phòng cướp không?"

Thanh Phong đồng nhi vừa nghe vui vẻ, cười nói: "Phương Quý sư thúc, cũng không phải ta cùng ngươi thôi, chúng ta Đan Hỏa tông trận thế có thể tuyệt đối bất phạm, những khác tiên môn đều dựa vào trong môn phái trưởng lão chấn nhiếp bọn đạo chích, duy độc chúng ta Đan Hỏa tông, sư tôn bản lĩnh liền đại trận hộ sơn nửa thành cũng không đạt tới, đừng xem sư tôn ta vô dụng như vậy, nhưng có cái này đại trận hộ sơn ở, mười cái Nguyên Anh e sợ vậy. . ."

Nói, vừa nhìn Phương Quý chính khinh bỉ nhìn hắn, lập tức sửa lời nói: "Mười cái Nguyên Anh chưa từng thử, ngược lại trước đây những kia Đại trận sư đã nói, có trận thế này ở, chính là hai, ba vị Nguyên Anh đồng loạt ra tay, sợ là cũng không dễ dàng như vậy tấn công vào đến, huống chi tiêu tặc?"

"Ha ha. . ."

Phương Quý đối với trận thế không biết, thấy Thanh Phong nói lợi hại, không rõ giác ngộ, chỉ có thể báo lấy cười gằn, biểu thị chính mình xem thường.

Hiển nhiên càng hướng lên đi, đã có thể thấy được rất xa có mấy tòa mái vòm đại điện, theo một loại nào đó trận thế sắp xếp, đặt ở chu vi băng tuyết trong, rất xa liền cảm thấy linh khí dồi dào, nghĩ đến chính là đan phòng nơi, Phương Quý nhất thời nổi lên hứng thú, đúng là Thanh Phong đồng nhi cảm thấy trong lòng hơi sợ hãi, nhỏ giọng hỏi: "Phương Quý sư thúc, người nhất định phải tới chỗ này đan phòng, sẽ không là thật sự nghĩ. . ."

"Cái kia móc cửa tiêu nương bì, rõ ràng có tiền như vậy, còn móc ta điếm ấy, ta sẽ phải làm cho nàng hối hận!"

Phương Quý khởi xướng tàn nhẫn đến, lại dặn A Khô sư huynh cùng Anh Đề: "Đều nhớ kỹ a, chuyên chọn quý ăn, dùng sức ăn!"

"Lại là thật muốn ăn được Minh Nguyệt sư tỷ đau lòng?"

Thanh Phong đồng nhi nghe đều bối rối, một bộ nghĩ khuyên cái gì lại không dám khuyên đáng vẽ.

"Các người rút cục đến rồi. . ."

Hiền nhiên đi tới cái kia mấy toà mái vòm trước cung điện, Phương Quý đã chuẩn bị thả lỏng một thoáng dây lưng quần thời điểm, đột nhiên nghe được một tiếng thiên diệu dàng ý cười, mấy người nhất thời lấy làm kinh hãi, chuyển qua cung điện kia góc phòng, liền thấy được lớn nhất một toà màu đen cung điện trước, thì đã dựng lên một cái tinh xảo cái bàn, hai bên nha hoàn nô bộc bài hai hàng, ở giữa thì lại ngồi một cái quần áo mộc mạc cô gái, mặc vào trắng như tuyết da cừu, trong lòng ngực ôm một cái tinh xảo lò sưởi, chính lạnh nhạt cười, nhìn về phía bọn họ.

"Dát?"

Thanh Phong đồng nhi vừa thấy cô gái kia, nhất thời sợ đến bối rối, ngây ngốc nói: "Minh Nguyệt sư tỷ. . ."

Dọc theo con đường này, hắn còn chính lo lắng cho mình mang theo Phương Quý mấy người lén lút lưu tới chuyện, sẽ bị Minh Nguyệt sư tỷ phát hiện đây, dọc theo đường đi chưa thấy người, trong lòng đang vui mừng, lại không nghĩ rằng Minh Nguyệt sư tỷ lại rất sớm liền ở chỗ này chờ bọn họ.

"Hồi thôi nương da, ngươi lại muốn chuyện à?"

Phương Quý vừa thấy cái kia Minh Nguyệt sư tỷ, cũng là giận không chỗ phát tiết, ôm hai tay, hoành hoành nói.

Cái kia bị nha hoàn nô bộc chen chúc ở cùng nhau cô gái, nghe Phương Quý nói chuyện bất thiện, nhất thời sắc mặt lại lạnh mấy phần, nhàn nhạt liếc hắn một cái, liền nghiêng đầu, tựa hồ lười lại nhìn, chỉ chậm rãi nói: "Ta còn muốn hỏi các ngươi, tới nơi này làm gì?"

"Làm cái gì?"

Phương Quý cười gằn một tiếng, nói: "Cổ Thông Lão ca đáp ứng rồi ta, nơi này đan dược tùy tiện ta ăn, có thể coi là nói chứ?"

"Lão ca?"

Cái kia Minh Nguyệt tiểu thư cảm giác kinh ngạc, cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng thấy Phương Quý nói cực kỳ thông thuận, không giống như là cố ý chiếm chính mình tiện nghi, nói không chắc sư tôn cái kia lão hồ đồ, lại khắp nơi lung tung kết nghĩa anh em nhận huynh đệ, tâm trạng không vui, cũng không nói nhiều, chỉ lạnh lùng nói: "Đã sớm biết ngươi sẽ đến, vì lẽ đó Bồn tiểu thư mới ở chỗ này chờ ngươi, sợ ngươi khó tìm, còn chuẩn bị tìm người tiếp ngươi đây!"

Vừa nói chuyện, hướng về người ở bên cạnh khẽ gạt đầu một cái, bên cạnh có người rất nhanh hướng về xa xa đi tới.

Mà vị này Minh Nguyệt tiểu thư, thì lại từ trong ngực, nhẹ nhàng lấy ra một viên đan dược, kéo ra nút, cách mấy trượng xa, lại liền có tia sợi đan mùi thơm nhẹ nhàng lại đây, nàng cười nhạt, nói: "Đây là ta Đan Hỏa tông luyện Bồ Khí đan, dùng bảy loại linh dược rèn luyện mà thành, người khác nhà Bồ Khí đan, cho dù tốt cũng là ba, năm linh thạch một viên, ta Đan Hỏa tông, lại đáng giá mười lạng linh tinh!"

Nói nhìn về phía Phương Quý, nói: "Này đan dược chứ?"

"Wao, như thế quý Bồ Khí đan, chưa từng ăn a. . ."

Phương Quý trong lòng cũng là cả kinh, trên mặt lại rất bình tĩnh, ôm hai tay, lạnh lùng nói: "Bình thường giống như đi!"

Minh Nguyệt tiểu thư nhẹ nhàng mỉm cười, lại lấy ra khác một bình đan dược, thở dài, nói: "Đây là ta Đan Hỏa tông luyện chế Dưỡng Thần đan, trợ người ngưng thần, tăng cao tu vi, những khác đan phường tốt đẹp nhất cũng

là hai, ba hai linh thạch một viên, ta Đan Hỏa tông lại là ba mươi lượng linh tinh một viên, hơn nữa quá nửa là bị Đông Thổ hiệu buôn lớn cướp đi, Bắc Vực bên này, muốn tìm một viên cũng khó khăn đây, không sai chứ?"

"A. . . Quá!"

Phương Quý hương về trên đất gất một cái, khinh thường nói: "Mới ba mươi hai, đáng nhắc tới?"

Minh Nguyệt tiểu thư cũng không thêm đề ý hấn, chỉ là đối với hấn gất một cái tức đến khẽ cau mày, tựa hồ có hơi không ưa, nhưng vẫn là lại lấy ra một viên màu đỏ đan dược, lạnh nhạt nói: "Cho tới ta Đan Hỏa tông Huyết Khí đan, vậy thì càng cùng nhà khác không giống, mỗi một lô đan, đều là lấy máu của hung thú làm vì dẫn, khí huyết dồi dào, sơ cấp nhất Huyết Khí đan, cũng có thể giúp cao giai Luyện khí sĩ ngưng luyện khí huyết, thậm chí ngay cả Thất hải Long tộc, đều đối với ta Đan Hỏa tông huyết khí khen không dứt miệng đây, ngươi lại cảm thấy đan dược này thế nào?"

"Ma sơn huyết tinh ta đều nuốt sống qua, Huyết Khí đan lại tính cái gì?"

Phương Quý vẫn là xem thường, chỉ là trong lòng đang nghĩ, mẹ kiếp Thất hải Long tộc là lai lịch gì?

Bên cạnh A Khổ cùng Anh Đề, liếc mắt nhìn nhau, cũng đều có chút mộng, không biết lúc này cái kia Minh Nguyệt tiểu thư lấy ra cái này ba viên đan dược tới là muốn nói cái gì, bất quá nàng lấy ra ba loại đan dược, Bổ Khí đan, Dưỡng Thần đan, Huyết Khí đan, cũng chính là tu hành bên trong người trọng yếu nhất ba loại đan dược, nếu là không bị thương không trúng độc không tẩu hỏa nhập ma, cái này ba loại đan dược, liền đã là tu hành bên trong người toàn bộ cần thiết.

"Hắc u, hắc u. . ."

Ngay khi bọn họ đẩy lòng từng cái sinh nghi lúc, rất xa liền nhìn thấy sau lưng cái kia cực lớn màu đen kiến trúc bên trong, ba cái lực sĩ đi tới, mỗi người trên người, đều khiêng một toà đại đỉnh, cái kia đỉnh làm như vô cùng trầm trọng, cái này ba cái lực sĩ, đều là thân cao ba trượng, thân thể thô ráp giống như núi, lại khiêng vô cùng phế kình, một đường hô hào, một bước một cái hố sâu đi tới.

"Muốn đánh nhau sao?"

Phương Quý vừa thấy, nhất thời hơi lưu ý.

Nhưng lại không nghĩ rằng, này ba cái lực sĩ đi tới trước người bọn họ thì liền đều hắc đến một tiếng, đại đỉnh hướng về trên đất một nghiêng, sau đó liền nghe được hi lý hoa lạp, cái kia đỉnh phẳng phát không hề chắc giống như, thành sông giống như đan dược đều ngã trên mặt đất, cuồn cuộn không ngừng.

Đủ đủ thời gian uống cạn chén trà, mới ngã sạch sành sanh, ba cái lực sĩ gánh đỉnh khom người rút đi.

Sau đó trong sân chỉ để lại Phương Quý cùng A Khô, Anh Đề hai cái, ngây ngốc nhìn trước mắt ba hòn núi lớn.

Vậy thì thật là ba hòn núi lớn, mỗi một toà đều cao ba trượng trở lên, tràn đầy, đều là đan dược, một ngọn núi là Bồ Khí đan, một ngọn núi là Dưỡng Thần đan, một ngọn núi là Huyết Khí đan, chính là Nguyệt Nhi tiểu thư lấy ra cái kia ba loại, ai biết cộng có bao nhiêu viên?

"Người không phải là trượng sư tôn ta một câu nói, nghĩ chiếm chút tiểu tiện nghi sao?"

Mà vào lúc này, mọi người chen chúc bên trong Nguyệt Nhi tiểu thư, nhẹ nhàng cầm trong tay ba viên đan dược phân biệt vút tại ba hòn núi lớn trên, hờ hững cười nói: "Cũng không cần phiền phức như vậy, ta đều sớm chuẩn bị cho các ngươi tốt, xem các ngươi có thể ăn bao nhiêu chính là. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 363: A Khổ Sư Huynh Tiểu Hạnh Phúc

"Đây là cái gì tình huống?"

Nhìn trước người cái kia ba toà đan dược núi lớn, A Khổ sư huynh cùng Anh Đề đều sửng sốt, ánh mắt lom lom nhìn.

Mà Phương Quý nhưng là ngẩn ngơ sau khi, bỗng nhiên tức giận dâng lên, cái này mẹ kiếp tiểu nương bì, cũng quá tặc, biết mình là lại đây ăn đan dược, kết quả lập tức liền cho mình chắt thành ba toà đan dược núi lại đây, nói rõ là không sợ chính mình ăn a. . .

Làm người tức giận, quá làm người tức giận!

Trước còn nhiều muốn dựa vào ăn đan dược ăn được nàng đau lòng, hiện tại Phương Quý liền tức giận đến còn nhiều đau răng!

Nàng lấy ra đan dược, đúng là đều là tốt, thả ở trên thị trường, đều là đỉnh cấp mặt hàng, đừng nói bình thường tiểu tu sĩ, liền ngay cả xa hoa Phương lão gia, trước đây cũng chưa từng ăn đan dược tốt như vậy, có thể then chốt là, đan dược cho dù tốt, ai có thể một hơi ăn nhiều như vậy a, không lo lắng tẩu hỏa nhập ma, cũng đến suy tính một chút có thể hay không bị cái kia nổi khùng khí huyết đem mình cho xé rách a. . .

Như đặt bình thường, Phương Quý nhất định cân nhắc cùng với nàng thương lượng, có thể hay không đem cái này ba toà đan dược núi mang đi, chậm rãi ăn, nhưng hiện tại không thể được, việc quan hệ mặt mũi đại sự,

làm cái này Thái Bạch tông cái này một đời duy nhất có thể chống đỡ bãi đại đệ tử, làm sao có thể mất mặt?

"Ai yêu thích ăn người điếm ấy phá đan?"

Một nhớ tới này, Phương Quý rất nhanh đè xuống trái tim tức giận, cười lạnh nói: "Ta muốn ăn cái kia đan phòng trong cang tốt!"

Cái kia Minh Nguyệt tiểu thư chu vi nha hoàn người hầu nghe vậy, nhất thời đều một mặt cười gằn.

Mà cái kia Minh Nguyệt tiểu thư tựa hồ cũng không ngoài ý muốn hẳn nói như vậy, chỉ miễn cưỡng liếc mắt nhìn hẳn: "Thật chứ?"

"Sợ rồi?"

Phương Quý có chút đắc ý, cười nói: "Nhà ta Cổ Thông Lão ca nhưng là nói, Đan Hỏa tông đan dược ta tùy tiện ăn, nói cách khác, chỉ cần là Đan Hỏa tông đan dược, ta thích ăn cái gì ăn cái gì, muốn ăn cái gì ăn cái gì, có thể không nói cần phải ăn cái này ba loại. . ."

"Ta quả thật có chút sợ. . ."

Cái kia Minh Nguyệt tiểu thư lộ ra một điểm cười gằn, lạnh nhạt nói: "Ta sợ người ăn bậy đan dược, sẽ chết ở chỗ này, thân là tu hành bên trong người, người nên rõ ràng, đan dược dược tính khác nhau, có âm dương chi thuộc ngũ hành phân chia, cũng không phải tùy tiện có thể vào miệng, người khác thuốc hay, ăn được người trong miệng liền có thể là độc dược, vạn nhất người sơ ý một chút ăn ra tật xấu, Đan Hỏa tông còn đến bị liên lụy với cứu người. . ."

"Cái này mẹ kiếp làm sao bây giờ. . ."

Phương Quý chính mình kỳ thực cũng là rõ ràng đạo lý này, vừa nghe lời này gấp lông mày đều cau lên đến.

Hắn tuy rằng trên mặt không phục, để tâm bên trong cũng rõ ràng, những đan dược kia, cũng thật là không thể tùy tiện ăn, càng là quý trọng đan dược liền dược tính liền càng bá đạo, chính mình nếu thật sự là đánh bạo ăn mấy viên, không chừng liền thật nằm ở tông chủ bên người mấy người cứu mạng. . .

Thật hối hận, lúc trước tại sao cùng Cổ Thông lão quái ước định chính là tùy tiện ăn, mà không phải tùy tiện nắm đây?

Nhất thời tâm loạn như ma, cũng lần thứ nhất có loại không có chủ ý cảm giác, chẳng trách cái này tiểu nương bì bình tĩnh như thế a, nàng đã sớm nắm đúng những thứ này quan khiêu, Phương Quý càng nghĩ càng giận, ngày hôm nay vẫn đúng là bị cái này tiểu nương bì cho bắt được hay sao?

"Quản nhiều như vậy làm gì, ta chính là muốn vào các ngươi đan phòng nhìn một cái. . ."

Trong lòng càng hư, Phương Quý ở bề ngoài liền càng bình tĩnh, ôm ấp hai tay, đứng đưng như không nói.

Thấy hắn đến lúc này cái giá còn không đổi, cái kia Minh Nguyệt tiểu thư khóe miệng cũng bay lên một tiếng cười gằn, tựa hồ liền nói đều lười trả về một câu, chỉ là nhẹ nhàng nâng gờ tay, liền ra hiệu một đĩa nha hoàn mang theo hắn tiến vào đan phòng, Phương Quý cũng chính tâm bên trong vội vã nghĩ, vào đan phòng sau khi, không biết có thể hay không tìm tới một ít quý, để cho mình một hộp nuốt, tốt nhất quý đến nàng đau lòng. . .

Chỉ là chính mình bây giờ dù sao mới Trúc Cơ cảnh giới, có thể ăn đan dược lại đắt, có thể quý đi nơi nào?

Huống hồ con mụ này một mặt toàn bộ Đan Hỏa tông đều là nàng đáng đáp, liền cái kia thân gia, làm cho nàng đau lòng cũng không dễ dàng a. . .

Cũng đang lúc này, Phương Quý ngang lưng bỗng nhiên bị người lén lút kéo một cái, Phương Quý quay đầu nhìn lại, liền thấy A Khổ sư huynh lúc này đã trướng đỏ mặt, có vẻ vô cùng thật không tiện, nhưng lại có chút động lòng, lắp bắp nói: "Phương Quý sư đệ. . . Cái kia. . . Cái kia. . . Người xem những kia Bồ Khí đan, còn giống như không sai. . . Có thể hay không cùng với nàng thương lượng một thoáng, để ta ăn mấy viên?"

"Người muốn ăn cái này Bồ Khí đan?"

Phương Quý vừa nghe, nhất thời có chút bất ngờ, ánh mắt kinh ngạc nhìn A Khổ sư huynh.

A Khổ sư huynh mặt càng đỏ, thật không tiện xem Phương Quý, cúi thấp đầu nói: "Ta trước dù sao mở ra một lần phong ấn. . ."

"Nguyên lai A Khổ sư huynh mở ra phong ấn sau khi, cần bổ sung chính là linh khí?"

Phương Quý lúc này mới chợt hiểu, trước A Khổ sư huynh trải qua trận chiến đó sau khi, liền muốn về tiên môn đi, tông chủ để cho hắn theo tới, chính là để Cổ Thông lão quái cho hắn tìm chút đan dược, bồi bổ tiêu hao, chỉ là dù sao tông chủ chuyện càng sốt ruột, vì lẽ đó Cổ Thông lão quái trở về, liền bẻ quan làm vì tông chủ luyện đan đi tới, A Khổ sư huynh trước đó bỏ qua một bên, vẫn cũng không biết hắn cần cái gì đan đây!

Lúc này A Khổ sư huynh cái kia động lòng đáng đáp, Phương Quý vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy, lại cảm thấy mới mẻ, lại cảm thấy buồn cười, giờ

tay khoát lên trên bả vai hắn, cười nói: "Nếu ngươi muốn ăn vậy thì đi ăn, cái nào cần phải cùng với nàng đánh cái gì thương lượng?"

"Cái này, đương thời dù sao nói chính là ngươi. . ."

A Khô sư huynh vừa nghe, tâm trạng liền cảm thấy được không chắc chắn, có chút lo lắng mở miệng.

"Yên tâm, vạn sự có ta!"

Phương Quý cười toe toét vỗ A Khô sư huynh một cái tát: "Đi thôi!"

A Khô sư huynh như ở bình thường, đại khái thật sự sẽ không nghe xong lời này liền đi, bất quá trước hắn cùng Tôn phủ quý thần một trận chiến, xác thực tiêu hao không ít, nếu là bình thường, ngược lại cũng có thể nhìn được, nhưng trước ngữi được đan dược mùi thơm, liền như là trong bụng thèm trùng bị câu lên, bây giờ lại nhìn như thể một toà đan dược núi lớn ở trước mắt, liền càng có chút không nhìn được, bước chân chần chờ đi lên.

Cái kia Minh Nguyệt tiểu thư thấy, căn bản không thềm để ý, đúng là bên người nàng một đũa nha hoàn mặt không hề cảm xúc đứng dậy, nói: "Quý khách chỉ cần giảng chút đạo lý, tông chủ lúc trước đáp ứng rồi để ngươi đến Đan Hỏa tông tùy tiện ăn đan dược, có thể không nói để người bên cạnh ngươi cũng cùng nhau lại đây ăn đan dược chứ?"

Cái này lại là phụ trách cùng Phương Quý cãi nhau người, liên lụy đến chuyện như vậy, tự nhiên miễn không được mọi người tụ lại cùng nhau người một câu ta một câu cường từ đoạt lý, Minh Nguyệt tiểu thư tự tin thân phận, tự sẽ không cùng Phương Quý tranh những thứ này, nhưng bên người lại đặc biệt người làm cái này.

A Khô sư huynh vừa nghe lời này, lập tức đứng ở đó không dám chuyển động, sắc mặt làm khó dễ nhìn Phương Quý.

"Nói hươu nói vượn, ngươi biết cái gì?"

Phương Quý vừa nghe có người cãi nhau, lập tức tới điểm cảm xúc mãnh liệt, không chút khách khí mắng: "Ngươi sư tôn liền nói để chúng ta cùng nhau ăn!"

Nha hoàn kia nhất thời nghẹn lời, sợ nói sai, quay đầu nhìn Minh Nguyệt tiểu thư một chút.

Cái kia Minh Nguyệt tiểu thư lạnh nhạt quét Phương Quý một chút, nói: "Sư tôn ta thực sự là nói như vậy?"

Phương Quý lẽ thảng khí hùng nói: "Không tin ngươi đem hắc kô đến đối chất a!"

Minh Nguyệt tiểu thư nhất thời khẽ cau mày, rõ ràng liền chính mình sư tôn cái kia tính khí, vừa vào rừng Hỏa Trúc, không luyện ra một viên để cho hắc kô thoải mãn đan dược, làm sao có khả năng đi ra, lại thêm vào Phương Quý nói quá lẽ thảng khí hùng, ngược lại cũng làm cho nàng thật không mò ra sư tôn nguyên văn là nói thế nào, hơn nữa A Khô tu vị quá thấp, nàng cũng không để vào mắt, liền xem thường cười cười, khoát tay nói: "Theo hắc kô ăn đi!"

"Cái kia. . . Đa tạ tiểu sư tỷ. . ."

A Khô sư huynh nghe vậy, đúng là vui sướng, vội vàng nói cảm ơn.

Sau lưng Phương Quý bắt mãi "Hừ" một tiếng.

A Khô sư huynh phản ứng lại, lại vội vàng quay đầu lại hướng về Phương Quý nói: "Đa tạ Phương Quý sư đệ!"

Phương Quý lúc này mới sắc mặt đẹp đẽ rất nhiều, đặc ý nói: "A Khô sư huynh ăn hết mình, cho là ta xin người!"

A Khô sư huynh liên tục nói cảm ơn, đi tới cái kia Bồ Khí đan đan bên cạnh ngọn núi một bên, cẩn thận từng li từng tí một lấy một viên, kéo ra nút ngửi ngửi, tựa hồ càng thoả mãn, sau đó đồ một viên ở lòng bàn tay, nhẹ nhàng bỏ vào trong miệng, rất nhanh, liền thấy trên người hắt linh khí khê rung lên, hình như có một đạo vô hình thuốc kinh tan ra, hình thành linh tức đưa về hắt kinh mạch trong lúc đó, hắt thì lại nhắm hai mắt, tựa hồ rất là hưởng thụ.

Cái kia Minh Nguyệt tiểu thư cùng người chung quanh thấy, đều không khỏi trong lòng cười nhạo.

Nghĩ thầm xem dáng dấp kia, quả thật là nhà quê, chỉ một viên Bồ Khí đan, liền thoả mãn thành như vậy đây?

Ý nghĩ còn không đi qua thì liền thấy A Khô sư huynh lại đưa tay cầm một viên, mở ra nút, bỏ vào chính mình trong miệng, lần này tốc độ đúng là nhanh hơn rất nhiều, vẫn là ăn sau khi, hơi nhắm mắt, các loại thuốc kinh tan ra, một mặt thoả mãn dáng dấp.

Liền ngay cả cái kia bát tự mi, vào lúc này cũng hơi trên dân, một tấm khổ mặt tựa hồ chẳng phải khổ.

"Ồ, chỉ bằng hắt chút tu vi ấy, lại có thể tốc độ nhanh như vậy xuống, liền phục hai viên chúng ta Bồ Khí đan. . ."

Cái kia Minh Nguyệt tiểu thư người ở bên cạnh, vào lúc này đúng là hơi hiếu kỳ, dưới cái nhìn của bọn họ, A Khô sư huynh bất quá là Luyện Khí

cảnh giới, hơn nữa còn không giống như là Luyện Khí đứng đầu tu vị, nhiều nhất cũng chỉ có Luyện Khí năm, sáu trọng đáng đáp, mà bọn họ Bồ Khí đan, chính là Luyện Khí đứng đầu, sau khi ăn vào, cũng cần vận chuyển công lực tiêu hao một hồi, hẳn có thể liền phục hai viên, cũng làm cho người có chút bất ngờ. . .

Chỉ là bọn hắn nói đều vẫn chưa nói hết thì liền đã sửng sốt , bởi vì A Khổ sư huynh lại cầm viên thứ ba đan dược. . .

Sau đó là viên thứ tư, thứ năm viên, thứ sáu viên, viên thứ bảy. . .

Chỉ thấy hắn ăn đan tốc độ càng lúc càng nhanh, phảng phất trong cơ thể có con nào đó khát khao cự thú đang bị tỉnh lại, làm cho hắn lúc này đều không lo được lại hưởng dụng cái kia Bồ Khí đan luyện hóa lúc tươi đẹp, chỉ là càng ngày càng đói bụng, một viên lại một viên đan dược điền tiến vào trong miệng, đến cuối cùng, trực tiếp chính là một nắm một cái, ở trong tay vỗ một cái, bình sứ nát, thổi rơi sứ vụn, sau đó cùng nhau rớt vào trong miệng. . .

Mà hết lần này tới lần khác hắn ăn nhiều như vậy đan dược, thân thể lại một điểm biến hóa cũng không có, khí cơ đều vẫn là như vậy yếu ớt.

"Ai ya, đây là quái vật gì?"

Minh Nguyệt tiểu thư người ở bên cạnh, cũng đã kinh ngạc đến ngây người, ngây ngốc không nói câu nào.

"A Khổ sư huynh khẩu vị tốt như vậy đây?"

Liên ngay cả Phương Quý, cũng hơi kinh ngạc, biết A Khổ sư huynh cần bổ sung tiêu hao, nhưng cũng không biết hắn bổ sung thời điểm cường đã như vậy a, đặc biệt là xem cái kia một mặt ý thỏa mãn, chuyện này quả thật chính là hắn nhìn thấy qua A Khổ sư huynh vui vẻ nhất đáng đáp a. . .

"Hiên ngang. . ."

Chính thán phục, một viên đầu to ủa bắp ðuì của hấn, Phương Quý cúi ðầu vừa nhìn, liền thấy là Anh ðề ở bên cạnh làm nũng, vừa ủa bắp ðuì mình, vừa phiêu bên kia Huyết Khí ðan ðan núi, chảy nước miếng ðã chảy ðầy ðất, lúc này mới nghĩ ðến kẻ này ðã ngủ chừng mấy ngày, còn chưa từng ăn cơm, liền cười ðá nó một cước, nói: "Khỏi khách khí với ta, người cũng ði qua ăn. . ."

Anh ðề vui sướng, "Bá" một tiếng liền bơi qua ði tới.

Minh Nguyệt tiêu thư bên người cái kia nha hoàn, thấy thế cau mày, lại muốn nói.

"Cô Thông Lão ca chính là ðáp ứng rồi nó cũng theo cùng nhau ăn!"

Nhưng lần này Phương Quý trực tiếp chặn ở nàng phía trước, thẳng thắn nói: "Không tin gọi các người gọi hấn lại ðây ðối chất a!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 364: Hai Cái Quái Thai

Lúc này Minh Nguyệt tiểu thư cùng với bên người nàng nha hoàn nô bộc các loại, đều chính đem tất cả sự chú ý đều đặt ở A Khô sư huynh trên người, ai lo lắng phản ứng cái kia vừa nhìn huyết mạch liền không thể nào ngạc nhiên Anh Đề quái xà a, chỉ là nhìn lướt qua, thấy Minh Nguyệt tiểu thư tựa hồ không thèm để ý, liền tùy ý để Phương Quý đem Anh Đề bỏ qua ăn cái kia chồng Huyết Khí đan, quay đầu vẫn là tiếp theo xem A Khô. . .

A Khô sư huynh lúc này biểu hiện đã dọa người, hắc ngòi xôm ở cái kia chồng Bồ Khí đan núi nhỏ bên cạnh, đã đem cái này chồng núi nhỏ ăn ra một cái rất lớn chỗ hồng, bên cạnh bình thuốc cùng nát đan mảnh vụn chất thành một chỗ, thành khác một ngọn núi nhỏ, mà hắc lúc này thì lại vẫn cứ một điểm biến hóa đều không có, vẫn là một cái một cái xoa ra đan dược, sau đó điền tiến vào trong miệng, ăn tốc độ cũng không phải điên cuồng, chính là vẫn liên tục, trên mặt còn mang theo thỏa mãn mà nụ cười hạnh phúc, Minh Nguyệt tiểu thư bên người vài cái nha hoàn, đều xem đói bụng.

..

"Người này đến tột cùng là cái quái vật gì?"

"Hắc làm sao có khả năng ăn nhiều như vậy Bồ Khí đan, không sợ linh khí nổ tung kinh mạch mà chết sao?"

"Ăn nhiều như vậy đan, hắc làm sao không mập?"

"Đối với đây, liền cái bụng cũng không có thay đổi lớn một chút, cái này đều ăn đi đâu rồi?"

". . ."

". . ."

Dần dần có tiếng bàn luận xôn xao vang lên, Minh Nguyệt tiểu thư bên người nha hoàn nô bộc, tuy rằng bình thường cũng đều phi thường có quy tắc, không dám nói lung tung, lúc này cũng thực sự là ép không xuống trong lòng kinh ngạc kinh, giao đầu nghiên tai lên, cái gì cũng nói, câu kia hỏi A Khổ sư huynh tại sao không mập câu nói này, là một cái dáng dấp lớn lên béo lùn chắc nịch có ba tầng cằm tiểu nha hoàn hỏi.

"Lẽ nào người tuổi trẻ này là bọn họ cố ý dẫn theo lại đây, tham nhà ta đan dược?"

Cũng có thể Minh Nguyệt tiểu thư suy nghĩ người, không nhìn được trong lòng bắt đầu rồi suy đoán.

Chỉ bất quá lúc này, lại là ai cũng không có đáp án, chỉ là ai cũng không hiểu, cõi đời này sao có loại này quái thai.

"Ân. . ."

A Khổ sư huynh lại ăn một hồi, bỗng nhiên hơi ngừng tay, có chút do dự.

Minh Nguyệt tiểu thư người ở bên cạnh nhất thời có chút gây rối, có người hiếu kỳ nói: "Rốt cục ăn no?"

Sau đó liền thấy A Khổ sư huynh có chút thật không tiện quay đầu hướng về Phương Quý liếc mắt nhìn, mặt lại trướng có chút đỏ, cẩn thận chỉ vào bên cạnh cái kia chồng Dương Thần đan, ngượng ngùng nói: "Phương Quý sư đệ. . . Cái kia. . . Cái kia chồng đan dược ta cũng có thể ăn sao?"

Phương Quý lúc này ở bên cạnh nhìn ra thấy đều sững sờ, gấp gáp vội vàng gập đầu: "Ăn, ăn bình lớn, cái này hai toà núi đủ sao?"

A Khô sư huynh gấp gáp vội vàng gập đầu: "Đủ rồi, cảm tạ Phương Quý sư đệ!"

Sau đó hắn liền lại quay người sang đi, đánh mở một chai Dưỡng Thần đan nuốt vào, lần này dư vị một lát, đuôi lông mày lại thoáng lên mở, lộ ra chút ý mừng, sau đó theo thường lệ thổi phồng một chút, hai tay xoa một cái, đem sứ mảnh vụn thổi, đan dược một cái nuốt vào, lau lau miệng, lại càng hài lòng, sau đó lại là một cái tiếp một cái ăn, cùng ăn Bồ Khí đan giống như, thân thể lại thành động không đáy. . .

Người bên cạnh càng giật mình: "Không sợ thần thức tán loạn sao?"

Ngu si ngốc nhìn, càng không có nghĩ tới chính là, A Khô sư huynh ngồi xôm ở cái kia Dưỡng Thần đan bên cạnh ăn một đồng, sau đó như là nghĩ thay đổi khẩu vị giống như, lại trở về ăn cái kia Bồ Khí đan, ăn một hồi Bồ Khí đan, liền lại trở lại ăn nữa Dưỡng Thần đan, liền phảng phất có thể mượn Dưỡng Thần đan tiêu hóa Bồ Khí đan, lại mượn Bồ Khí đan tiêu hóa Dưỡng Thần đan giống như, hai toà đan núi chỗ hồng đã kinh biến đến mức càng lúc càng lớn. . .

"Chuyện này . . . Chuyện này . . ."

Liền ở xung quanh người càng cảm thấy kinh ngạc lúc, chợt có người kêu lên: "Nhanh, mau nhìn quái xà kia. . ."

Người khác đều lấy làm kinh hãi, quay đầu nhìn lại, vừa nãy đều bị A Khô sư huynh hấp dẫn, đúng là không ai lưu ý cái kia Độc Giác quái xà, chỉ là nhìn thấy nó ở đan trong núi ủa nha ủa, sâu lông tựa như, cũng không biết đang làm cái gì, tự nhiên càng sẽ không bị nó hấp dẫn, có thể lúc này nghe

người khác tiếng kêu nhìn lên, mới nhất thời lấy làm kinh hãi, chỉ thấy quái xà kia vừa nãy ủa nửa ngày, lại là đã đem gần trăm bình đan dược lột kéo xuống, sau đó một bình một bình miệng hướng lên bãi đủ, đôi chỉ nhỏ cánh liền mảnh đến ở trên không bên trong một phiến.

"Vèo "

Một trận cuồng phong thổi qua, bình thuốc phía trên nút đồng thời bay, quái xà này nhưng là một hợp hút mạnh, trong bình Huyết Khí đan tất cả đều bay ra, một viên một viên lọt vào nó trong miệng, nó bẹp bẹp nhai lên, lắ lắ đầu, rất là thỏa mãn.

"Ông trời của ta, đây chỉ là con hung thú đi, lại một hợp liền nuốt chúng ta một trăm viên Huyết Khí đan?"

"Nó liền không sợ thân thể bị khí huyết xé rách?"

"Mọi người nhanh lui về phía sau, đỡ phải nó nổ tung lúc máu bắn đến trên người chúng ta. . ."

". . ."

". . ."

Một mảnh kinh hoàng bên trong , liền ngay cả Phương Quý cũng sửng sốt một chút, nghĩ thầm Vương Tài đây là lên cơn điên gì, đừng xem nó bây giờ đã là Hung thú, bình thường một bữa cơm cũng chính là năm mươi, sáu mươi viên Tý Thú đan đáng vẻ, Tý Thú đan kỳ thực liền cùng Huyết Khí đan không có gì khác nhau, chỉ là một loại cấp người ăn, luyện tinh tế chút, một loại cho Linh thú ăn, luyện thô ráp chút thôi, cái này Đan Hỏa tông Huyết Khí đan, có thể so với hẳn bình thường đút cho Anh Đề Tý Thú đan huyết khí cường quá nhiều, chụp nó bình thường lượng cơm ăn, phỏng chừng một bữa đút cái chừng mười viên, cũng là có thể no rồi. . .

Có thể lúc này, nó lại một hớp liền nuốt hơn trăm viên?

Phương Quý chính mình cũng sợ đến lui về phía sau hai bước, vạn nhất Anh Đề thật nỗ máu có thể bùng bắn đến trên người mình. . .

Bất quá ra ngoài tất cả mọi người dự liệu, Anh Đề ăn cái kia hơn trăm viên Huyết Khí đan , căn bản không có nửa điểm huyết khí mất không chế dấu hiệu, trái lại ăn mặt mày hơn hờ, lần này không còn như vậy ủ, trực tiếp đuôi vẫy một cái vẫy một cái, liền có một viên một viên Huyết Khí đan bay vào nó trong miệng, nó tích góp mấy chục viên sau khi, cạch cạch cạch một nhai, đan dược đều nuốt vào, sau đó "Phốc" một tiếng ói ra sứ mảnh vụn.

. . . Ngược lại là Hung thú, cũng không lo lắng bị sứ mảnh vụn cắt ra miệng!

"Ta ai ya. . ."

Bên cạnh vô số tiếng thán phục vang lên: "Con rắn này cũng là con quái vật. . ."

Hiển nhiên Anh Đề tuy rằng không tay không chân, chỉ có hai cái cánh nhỏ, nhưng ăn đan dược càng nhiều, động tác càng quen luyện, tốc độ đã sắp đuổi tới A Khổ sư huynh, cái kia chông Huyết Khí đan cũng bị nó ăn ra một cái càng lúc càng lớn cỡ hồng, mà nó thì lại vẫn là nửa điểm dừng lại dấu hiệu cũng không có, chu vi người cũng đã kinh sợ đến mức trợn cả mắt lên, nghĩ thâm đây là nơi nào đến hai cái quỷ chết đói?

Rất xa, đã không biết bao nhiêu người nhìn về phía Phương Quý sắc mặt bất thiện, nghĩ thâm kẻ này lớn lên rất thành thật, chỉ là thật nặng tâm cơ, đây là cố ý chuyên môn tìm đến rồi hai cái động không đáy cũng tựa như quái vật ăn đan, tốt cố ý cho ta nhà Minh Nguyệt tiêu thư khó coi chứ?

"Không đúng a. . ."

Phương Quý nhìn mắt đều liền: "Vượng Tài đây là làm sao rồi?"

Người khác cũng làm hấn là cố ý an bài, nhưng hấn lúc này thực tại một mặt mộng.

Hấn tự nhiên rõ ràng, Anh Đề lúc này có thể ăn nhiều như vậy đan dược khẳng định là không bình thường, nhưng cái này không bình thường là từ khi nào thì bắt đầu a? Hấn cau mày suy nghĩ hồi lâu, nhớ tới ở Vân quốc ma vực trong chém giết Ma linh thời điểm còn rất tốt, lẽ nào là sau đó mình cùng Bạch Thiên Đạo Sinh cùng những kia Tôn phủ các thiên kiêu đánh nhau trong khoảng thời gian này, trên người hấn cũng phát sinh cái gì quái lạ?

Nhưng cái này quái lạ lại không giống như là chuyện xấu. . .

Nếu là chuyện xấu tới nói có thể xấu đến cái nào, liền để nó trở nên rất có thể ăn, sau đó cố ý ăn cùng chính mình?

"Mau nhìn, nó khí huyết hiện ra tại ở ngoài. . ."

Cũng là ở Phương Quý đầy mặt kinh ngạc thì có người giật mình kêu một tiếng, lúc này Phương Quý cũng một cái cảnh giác, định thần nhìn lại, liền nhìn thấy Anh Đề mặt ngoài thân thể, tựa hồ hiện lên một tầng nhạt huyết khí, như là sương mù nhẹ giống như bao phủ ở nó quanh người, như sa như mắc cửi, vô cùng thần dị, bây giờ cái này huyết khí còn phi thường nhạt, như ẩn như hiện, theo nó ăn đan dược càng nhiều, huyết khí cũng càng rõ ràng.

"Huyết khí hiện ra, lưu tại vậy giáp. . ."

Minh Nguyệt tiêu thư bên người có người thấp kêu thành tiếng: "Đây là Hung thú sắp lột xác biểu hiện a. . ."

Càng ngày càng nhiều người nhìn lại, các loại tiếng kinh hô vang lên: "Chẳng trách nó có thể ăn như vậy, yêu thú hóa Hung thú, Hung thú Hóa Thần thú, mỗi lần lột xác, Linh thú đều sẽ cần không lồ mà khủng bố huyết khí bổ sung, bằng không liền đập bất quá cái kia ngưỡng cửa. . ."

"Cái kia đáng ghét tiểu quý, lại mang đến một con sắp lột xác Hung thú, đây là để chúng ta miễn phí cung cấp huyết khí sao?"

". . ."

". . ."

Các loại tiếng kinh hô bên trong, Phương Quý ánh mắt càng liền.

"Lột xác?"

Lần trước Vương Tài lột xác thì vẫn là ở Thái Bạch tông, lần đó có Tý Thú uyển đệ tử chuyên môn phụ trách, Phương Quý cũng không biết toàn bộ quá trình làm sao, càng không biết Hung linh thú thoái hoá quan khiêu, bây giờ nghe người khác nói lên, mới biết Anh Đề lại muốn lột xác, chỉ là nhất làm cho hấn choáng váng chính là, Anh Đề khoảng cách lần trước lột xác mới bao nhiêu thời gian a, làm sao nhanh như vậy liền muốn đổi mặt lần thứ hai?

Y lẽ thường giảng, Linh thú lột xác, cùng huyết mạch có quan hệ, càng huyết mạch ngạc nhiên tinh quý, lột xác thời gian liền càng nhanh, tựa như Đông Thổ một ít đại thế gia quyến nuôi Linh thú, đa số đều có lên cô tiên thú huyết mạch, sinh ra được sau khi, lột xác tốc độ liền đều vô cùng nhanh, có đầy đủ đan dược sung bù sau, thậm chí đã từng xuất hiện trăm năm thời gian, liền trưởng thành làm vì tiên thú truyền kỳ ví dụ.

Nhưng như Anh Đề loại này, vốn là khe suối rãnh bên trong tim vận may mới sinh ra yêu thú, nếu bàn về lên huyết mạch thất liệt, cái kia có thể thực sự là không có so với nó càng kém đến, Thái Bạch tông đều nhìn có chút không lên nó, lúc trước nếu không là nó thực sự đối với Phương Quý biểu hiện quá mức thân cận, phỏng chừng Thái Bạch tông cũng sẽ không hoa đại công phu trợ nó lột xác, làm cho nó đến Tôn phủ sau khi, có thể cho Phương Quý trợ một chút sức lực.

Nhưng chính là như vậy bình thường yêu thú, lại nhanh như vậy liền nghênh đón thứ hai lần lột xác thời cơ?

Phương Quý trợn cả mắt lên: "Ta sẽ không là ở trong hốc núi lợm chỉ cái gì ghê gớm tiên thú huyết mạch chứ?"

Càng làm cho ánh mắt hấn lại liền lại tỏa ánh sáng chính là: "Vượng Tài nếu là lúc này lột xác, vậy ta chẳng phải là có một con thần thú?"

...

...

"Thú vị, thú vị. . ."

Phương Quý ở bên cạnh suy nghĩ lung tung, càng nghĩ càng đẹp thì trên mặt đã không nhịn được lộ ra nụ cười vui mừng, nụ cười này rơi vào vị kia Minh Nguyệt tiểu thư trong mắt, lại xem là hấn là mưu kế thực hiện được đắc ý, nàng dưới đáy lòng cũng là tức giận hơi sinh, bỗng nhiên lạnh lùng đã mở miệng, hướng về Phương Quý nói: "Chẳng trách ngươi muốn dùng loại này phương pháp theo ta phân cao thấp, hóa ra là ẩn giấu như thế hai tên sát thủ giả. . ."

Nàng một mở miệng nói chuyện, chu vi liền trong nháy mắt yên tĩnh lại, đến loạch xoạch ánh mắt đều nhìn về Phương Quý.

Mà Phương Quý vừa nghe lời này, nhưng là trong nháy mắt có chút đắc ý, hướng về nàng gạt gạt cằm, nói: "Là như thế nào?"

"Ha ha. . ."

Cái kia Minh Nguyệt tiểu thư nghe xong, trên mặt nhất thời lộ ra nhàn nhạt cười gằn, nói: "Người cũng quá coi thường chúng ta Đan Hỏa tông, bất quá là chút thấp kém nhất Bồ Khí đan Huyết Khí đan mà thôi, chính là điều nhượng bọn họ ăn sạch thì phải làm thế nào đây?"

Nói nhẹ nhàng vỗ tay một cái: "Dương Liễu!"

Cái kia thích mặt đỏ nhỏ hoàn vội vàng đứng dậy: "Nô tỳ ở!"

Minh Nguyệt tiểu thư lạnh lùng nói: "Lại đi dặn dò lực sĩ, chuyển ra ba đỉnh đan đến, ta ngược lại muốn xem xem bọn họ còn nhiều có thể ăn!"

Cái kia Dương Liễu hơi run, vội vàng đáp ứng rồi đi tới.

Mà Minh Nguyệt tiểu thư bên người những người khác, thì lại cũng đều lộ ra trên mặt cười gằn, Minh Nguyệt tiểu thư lời này cũng không phải giả, dựa vào Đan Hỏa tông gốc gác, hai cái này quái vật coi như có thể ăn mười toà đan núi, cái kia cũng chưa chắc sẽ để Minh Nguyệt tiểu thư đau lòng, phỏng chừng lúc này Minh Nguyệt tiểu thư, kỳ thực cũng là bị bọn họ làm nổi lên lòng hiếu kỳ, nghĩ xem bọn họ có thể ăn bao nhiêu, mới như thế làm chứ?

"Người đây?"

Mà Minh Nguyệt tiểu thư dặn dò Dương Liễu sau khi, liền lại lạnh nhạt cười, nhìn Phương Quý một chút, không hề che giấu chút nào trên mặt chế cười vẻ: "Người muốn ăn cái gì dạng đan dược, cứ việc nói đi, ta cũng làm

cho lực sĩ cho người chuyên một toà lại đây, xem người có thể ăn được bao nhiêu. . ."

"Ta?"

Phương Quý vốn là tâm tình cũng không tệ lắm, nhưng vừa thấy cái kia Minh Nguyệt tiểu thư thái độ, liền giận không chỗ phát tiết, quyết tâm, chỉ vào phía sau nàng đan phòng nói: "Phương lão gia ta há lại là loại này đan có thể đưa, người đem đan phòng mở ra, ta muốn chính mình đi vào tìm!"

Minh Nguyệt tiểu thư đứng đưng như không, cười lạnh nói: "Tùy tiện!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 365: Ta Đường Đường Thái Bạch Tông Đại Đệ Tử

"Yêu uống, khẩu khí là thật sự không nhỏ a. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư thuận miệng một câu "Tùy tiện" để Phương Quý có chút giận, con mụ này đến tột cùng là đối với mình nhiều có lòng tin?

Vẫn là nói nàng đối với mình nhiều không tự tin?

Trong lòng não, ngoài miệng cố ý nói nhẹ, ánh mắt quét qua, thấy A Khổ sư huynh ăn chính hương, Anh Đề ăn càn hương, hơn nữa Anh Đề một thân huyết khí vừa mới vừa nuôi lên, còn rất yếu, dù sao Hung thú hóa thân thú, trong này khí huyết cần thiết khổng lồ, căn bản liền không phải là yêu thú hóa Hung thú có thể so với, coi như nó như thế vẫn ăn, phỏng chừng trong thời gian ngắn bên trong cũng sẽ không có biến hoá quá lớn, liền yên tâm, nhanh chân đi về phía trước một bước, giơ lên cầm nhìn cái kia Minh Nguyệt tiểu thư một chút, nói: "Vậy người dẫn ta đi!"

"A. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư cười gằn một tiếng, bên người liền có mấy cái nha hoàn phó người đi ra, nhìn Phương Quý nói: "Quý khách mà lại xem, chúng ta Đan Hỏa tông trữ đan dược đan điện, ít nhất cũng có mười mấy cái, cũng không biết ngài muốn vào người nào nhìn một cái?"

"Đương nhiên là tốt đẹp nhất. . ."

Phương Quý ánh mắt quét qua, liền thấy ở chính giữa khá cao đầu cái kia một toà đan điện, xây nhất là khí thế, cũng cao lớn nhất, đặc biệt là chu vi trận văn mơ hồ, đều tầng tầng quán quanh này điện, rõ ràng là lấy này điện làm trụ cột, nói vậy điện này bên trong, liền hẳn là Đan Hỏa tông quý trọng nhất đan dược, liền dùng cảm nhọn chỉ trỏ toà kia đan điện, nói: "Miễn miễn cưỡng cưỡng, liền tiến vào trong này đi nhìn một cái đi!"

Mấy cái nha hoàn người hầu, sắc mặt nhất thời đều có chút phẫn nộ, nhưng Minh Nguyệt tiểu thư lại là lạnh cười một cái, gật gật đầu, những kia nha hoàn người hầu liền cầm chìa khóa đi qua, mở ra đan phòng khóa cửa, lại rút về bảo hộ điện trận pháp, sau đó cùng nhau liệt ở hai bên, ánh mắt bất thiện nhìn Phương Quý, Phương Quý chỉ coi đây là ở hoan nghênh chính mình, hai cánh tay dẫu ra sau lưng, liền bước bát tụt bộ, chậm chậm rãi hướng về trước điện đi tới, phái đoàn mười phần, rất giống là lại đây tuần tra, đi qua bên cạnh bọn họ thì còn hướng về bọn họ khách khí gật gật đầu.

"Kẹt kẹt. . ."

Dây cột nặng nề đan phòng cửa lớn bị đẩy ra, bên trong một cỗ kinh người đan mùi thơm phả vào mặt, cũng suýt chút nữa đem Phương Quý hun một té ngã, trên thực tế cái này đan phòng bên trong đan dược, đều bí phong vô cùng tốt, tuyệt không mùi thuốc tiết ra ngoài đạo lý, chỉ bất quá, nơi này Linh đan quá nhiều, lại có rất nhiều kinh người cao minh đan dược, ảnh hưởng đến điện bên trong khí cơ, lại ngưng tụ ra một loại kỳ dị đan hương ý.

"Ha ha, ta nhìn các ngươi nơi này đan dược cũng là. . ."

Phương Quý không hề liếc mắt nhìn, liền cười gằn một tiếng, bước nhanh chân hoảng tiến vào, sau đó định thần nhìn lại, nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh: ". .. Bình thường. .. Bình thường giống như không sai a!"

Thực sự là không nghĩ ngã cái này phân, vốn là suy nghĩ mặc kệ nhìn thấy cái gì, đều trước tiên tôn nàng vài câu lại nói, có thể thực sự không nghĩ tới, cái này mẹ nó vừa mới bước vào đại điện, liền nhìn thấy tràn đầy hương hun tử đàn thần mộc điêu lên cái giá, tràn đầy, mà ở cái kia chạm trở hoa văn điêu khắc ô vuông bên trong, lại đều là một viên lại một viên rực rỡ muôn màu đan dược, hơn nữa còn không phải như bên ngoài những kia Bồ Khí đan, Dưỡng Thần đan, Khí Huyết đan một loại bình thường đan dược, lại một viên lại một viên, hoặc hộp hoặc bình, hoặc cao hoặc thấp, từng cái bảo tồn kinh người đan dược.

Phương Quý không phải Đan sư, tự nhiên không cách nào cách chiếc lọ vừa nhìn liền biết đan dược cấp bậc làm sao, hẳn là từ cái khác mấy cái góc độ nhận biết, đầu tiên là tên, cái này quét mắt qua một cái đi, cái kia cái gì "Thái Ất Chân Linh đan", "Kim Quang Hoán Linh đan", "Bát Sơn Trán Linh đan", cùng với cái kia cao nhất một cái ô vuông trên thả "Cửu Thiên Thập Địa Bát Hoang Duy Ngã Độc Tôn đan", cái này rõ ràng liền rất bất phàm a!

Lại lần nữa chính là xem bình thuốc, bên ngoài những kia Bồ Khí đan, Dưỡng Thần đan, Khí Huyết đan, còn đều chỉ là bình thường bình sứ, tuy rằng cũng là do vì là Đan Hỏa tông xuất phẩm, bởi vậy đều là đặc biệt luyện chế nuôi đan linh sứ, nhưng cũng không đặc biệt gì, có thể ở cái này đan điện trong, lại hầu như không nhìn thấy bình sứ, nhiều nhất chính là ngọc cùng mộc, hoặc là chính là điêu cao siêu phù văn, có thể bảo đảm đan phẩm trăm năm không xấu bình ngọc, hoặc là chính là trời sinh sinh đầy hoa văn, có thể lúc nào cũng cung cấp đan dược sinh cơ thần mộc điêu hộp, giá trị hoàn toàn cực cao.

Chỉ là cái này bình thuốc liền đắt giá như vậy, bên trong đan có thể kém đến?

Kinh người nhất chính là điện này bên trong cấp bậc, Phương Quý không biết cái khác đại điện, là hay không còn có cái khác phân loại, nhưng cái này một toà ở giữa hùng vĩ nhất đại điện, chất chắn chính là theo tu vi cảnh giới đến, phía trước nhất, có Dưỡng Thức đan, Dục Quang đan, Hộ Linh đan, Phương Quý nghĩ đến Kim Đan tu sĩ tu luyện tới một vài vấn đề, liền miễn cưỡng có thể phán đoán cái này một đại loại, hẳn là đều là thích hợp với Kim Đan.

Lại mặt sau, nhưng là Hộ Anh đan, Thần Nguyên đan các loại, thì lại rõ ràng là thích hợp với Nguyên Anh.

Kinh khủng hơn chính là, lại tiến vào trong lại còn có, thành linh đều là chút Thần Cơ đan, Hóa Niệm đan các loại, tuy rằng thừa thớt trống vắng, rõ ràng số lượng ít đi rất nhiều, cũng như là bày ra rất lâu không nhúc nhích qua, nhưng nhìn cái tên này, lẽ nào là cho Hóa Thần dùng?

Luyện Khí cùng Trúc Cơ đúng là không thấy, tựa hồ không có tư cách bãi ở đây.

Phương Quý chạy một vòng, trong lòng đã là như là liền nổ mười mấy cái pháo đốt, lòng đều nổ đến mấy lần.

Cái này Đan Hỏa tông bản lĩnh không khỏi cũng quá lớn.

Đặc biệt là cái này Cổ Thông lão quái, mới tu vi Kim Đan, còn là một không biết đánh nhau Kim Đan, lại có thể luyện chế thích hợp với Nguyên Anh, thậm chí Hóa Thần cảnh đại tu dùng đan dược, hẳn là làm thế nào đến?

Đương nhiên, xem cái kia Hóa Thần một loại đan dược bày ra rất lâu đều không bán đi đáng vẻ, cũng không biết là cảnh giới Hóa Thần tu sĩ

dùng đan dược vốn là ít, vẫn là Cổ Thông lão quái trình độ không được, bán không được.

"Ta cái ai ya, những đan dược này nếu là cầm ra đi. . ."

Phương Quý hai tay đặt sau lưng, ở cái này điện bên trong một tìm tòi, da đầu đều từng trận tê, quả thực có loại say sưa muốn ngất đi tâm ý, đặc biệt là trong lúc vô tình hoảng đến một cái dùng quý giá bình ngọc chứa đan dược ô vuông bên, cũng nhìn thấy cái kia đan dược "Bát Hoang Duy Ngã Độc Tôn đan" tên lúc, càng là chỉ cảm thấy trong lòng trăm trào nạo gan, nhìn một cái bốn bề vắng lặng, đã nghĩ lén lút cất vào trong túi càn khôn.

"Ho!"

Bên cạnh đúng lúc vang lên một tiếng ho khang, sau đó liền thấy một cái ma ma mặt không hề cảm xúc đi tới, đứng ở Phương Quý bên người, nhàn nhạt nói: "Quý khách xin cẩn thận, điện này bên trong đều là quý giá đến cực điểm đan dược, ít thì 352 vạn linh tinh, nhiều thì mấy mươi vạn lượng linh tinh, thậm chí lại đắt, trên trăm vạn lượng đều có người mua, ngài có thể chỉ có thể ăn, đừng tùy tiện chạm hồng rồi, càng không thể. . . Nắm!"

Phương Quý mới vừa giơ lên đến tay buông xuống, cả giận nói: "Các ngươi có ý gì, sợ ta trộm đồ vật sao?"

Cái kia ma ma mặt không chút thay đổi nói: "Không dám!"

"Hừ!"

Phương Quý bỗng nhiên tức giận hướng về cái kia ma ma sau lưng liếc mắt nhìn, như là ở trừng mắt ai.

Cái kia ma ma theo bản năng quay đầu lại đi nhìn, Phương Quý lập tức đưa tay một bên một bình đan dược nhét vào trong túi càn khôn.

Hắn cũng không biết nắm chính là cái gì, ngược lại bãi ở đây, đều là thứ tốt.

Cái kia ma ma xoay người lại, một chút cũng không phát hiện, chỉ là lạnh mặt nói: "Quý khách nếu đi vào, cái kia liền muốn khẩn chút tuyền đi, tiểu thư có mệnh, điện này bên trong đan dược, ngài có thể tùy tiện hưởng dụng, chỉ là như ăn không chịu nổi. . . Liên tỵ cầu nhiều phúc đi!"

"A, Phương lão gia ta liền thích nhiều chọn một hồi, còn dùng người nhắc nhở?"

Phương Quý cười gằn, tiếp tục cõng tay ở bên cạnh chậm rãi đi dạo, cái kia ma ma liền một đường theo hắn, tuy rằng không nói lời nào, nhưng phía sau lưng đều có thể cảm nhận được nàng lạnh lẽo âm trầm ánh mắt, quả thực như là đề phòng cướp giống như nhìn mình, Phương Quý tâm trạng nhất thời càng căm tức lên, cái này Đan Hỏa tông không khỏi quá khinh thường người, ta đường đường Thái Bạch tông có tiền đồ nhất có tiền đồ nhất đại đệ tử, sẽ trộm nhà người đồ vật?

"Không tiện hạ thủ, vẫn là ngẫm lại ăn cái nào viên đan dược mới được. . ."

Phương Quý vừa đi dạo, cường chế trong lòng hỏa khí, âm thầm cân nhắc: "Tuy rằng A Khổ sư huynh cùng Vương Tài đều rất không chịu thua kém, ăn đan dược ăn bọn họ mặt đều tái rồi, nhưng này cái ăn pháp, rõ ràng là sẽ không ăn đến cái kia tiểu nương bì đau lòng, then chốt chuyện vẫn phải là để ta làm, ta muốn ăn, liền nhất định phải ăn cái nàng quý, quý đến nàng đau lòng, không còn dám để ta ăn mới được. . ."

"Nhưng cái này sao quý đan dược. . ."

Phương Quý trong lòng thầm nghĩ một trận, liền thuận miệng hỏi: "Đan dược này bao nhiêu tiền a?"

Mặt sau ma ma trầm mặc một hồi, vẫn là trả lời: "Cho Thần Cơ các cửa hàng giá cả, là mười vạn linh tinh một viên!"

Phương Quý trong lòng mãnh đến nhảy một cái, làm bộ lơ đãng, lại tiếp tục hướng phía trước đi: "Loại này đây?"

Ma ma thiếu kiên nhẫn đáp: "Trên thị trường đã xào đến mười lăm vạn lượng linh tinh một viên!"

...

...

Liên hỏi mười mấy loại, Phương Quý liền đã phát hiện, đan dược giá cả, quả nhiên theo tu vi cảnh giới tăng lên mà tăng lên.

Kim Đan tu sĩ phục dùng tới được tốt đan dược, giá cả hơi một tí mười vạn lượng linh tinh trở lên, cái này đã không phải Trúc Cơ tu sĩ có khả năng tưởng tượng, đương nhiên, cũng không phải nói tất cả Kim Đan tu sĩ dùng đan dược đều là cái giá này, Đan Hỏa tông chính là đan đạo thánh địa, bọn họ có thể đường đường chính chính bãi ở đây, đều là đan đạo tinh phẩm, mỗi một viên giá cả, vốn là chính là vượt xa khỏi bình thường đan dược.

Mà cảnh giới Nguyên Anh, thì lại càng là giá trị vô tận, cái kia ma ma lại thuận miệng nói câu chín mươi vạn lượng, cái này nhưng làm Phương Quý sợ hết hồn, lại như nàng lại bỏ thêm một câu, nói đây là cái gì Bất Tri địa thần thảo luyện chế ra đến thần đan, vậy cũng không đáng nhiều như vậy chứ?

Ma ma nhìn chăm chăm Phương Quý một đường đi dạo, khá hơi không kiên nhẫn, Phương Quý lại càng có kiên trì, chính là không vội vã.

Mà ở cơ bản hiểu rõ giá cả sau khi, hấn đơn giản ngừng lại, tìm cái lang trụ ngòi xuống, nói mình muốn suy tính một chút, kì thực nhắm mắt lại, thần thức liền đã vội vã đi tới biên ý thức Đạo cung trước, đẩy cửa nhìn lên, liền thấy tiểu Ma sư chính hai mắt vô thần ngòi ở bên tường, mờ mịt nhìn điện đỉnh, trước người một đoàn màu xanh linh khí vèo một tiếng hướng hấn đập tới, hấn liền miệng lệch đi phun ra một cái đỏ, đem thanh nuốt xuống, sau đó đỏ hoãn một thoáng, lại vèo một tiếng hướng hấn đập tới, hấn liền lại ói ra xanh, nuốt đỏ.

Trong lúc động tác trôi chảy, bất bí tinh chuẩn, đã có loại nghệ thuật giống như cảm giác tiết tấu.

"Nhanh. . . ủa. . . Cho ta sợi dây thừng. . ."

Vừa thấy được Phương Quý đi vào, tiểu Ma sư lập tức khòe mắt rung rung, không còn hơi sức hướng về Phương Quý đưa tay ra.

"Đừng vội thất cổ!"

Phương Quý vội vàng đi lên, nắm hấn tay, ngữ trọng tâm trường nói:
"Cuộc sống khổ tổng sẽ chịu đựng được. . ."

"Gắng không nổi đi tới. . . ủa. . ."

Tiểu Ma sư không hề có một tiếng động rơi lệ, tiếng nói tuyệt vọng:
"Người đều không bồi tiếp ta. . . ủa. . . Chính mình đi ra ngoài tiêu dao khoái hoạt. . ."

"Ta không phải tiêu dao khoái hoạt?"

Phương Quý một mặt chăm chú nghiêm túc: "Ta là đi ra ngoài giúp người tìm trợ tiêu hóa đan dược!"

"Vô dụng. . . Nôn. . ."

Tiểu Ma sư không còn hơi sức khoát tay: "Như vậy đan dược cái nào tốt như vậy tìm, hưởng hồ tìm. . . ủa. . . Người tu vị quá thấp. . . ủa, cũng không chịu nổi, còn không chờ đan bên trong thần tính. . . ủa. . . Vận chuyển tiến vào biên ý thức. . . ủa, người trước hết chết rồi. . ."

"Này ngược lại là cái vấn đề. . ."

Phương Quý cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng thừa nhận tiểu Ma sư nói có đạo lý, bây giờ Phương Quý, biên ý thức vẫn chưa thể hóa thể giới, bởi vậy ra ra vào vào, chỉ là linh vật, không thể trực tiếp đem đan dược bọc này vật thật nắm đi vào cho tiểu Ma sư, vì lẽ đó hẳn nghĩ cho tiểu Ma sư đan dược, phải trước tiên tự mình ăn vào, sau đó lấy tự thân linh tức luyện hóa, lại đem thuốc bên trong thần tính dòi vào biên ý thức đến, tiểu Ma sư mới có thể mượn dùng.

Mà cái này, cũng là quyết định nếu tiểu Ma sư cần đan dược cấp bậc quá cao, Phương Quý liền không cách nào cho hẳn.

"Người vẫn là. . . ủa. . ."

Tiểu Ma sư khóc được kêu là một cái uể oải, tuyệt vọng nói: "Cho ta đưa sợi dây thừng đi. . ."

"Đừng, đừng như thế tuyệt vọng, ta hiện tại chính ở một cái khắp nơi bảo đan địa phương đây!"

Phương Quý vừa thấy, vội vàng lại khuyên hẳn: "Người lại suy nghĩ thật kỹ, có không thể trực tiếp đến giúp người đan dược?"

Trước hấn ở Tôn phủ tàng kinh điện đọc sách, quả thật là đa dạng, không chỗ nào không đọc, tuy rằng phần lớn xem chính là các loại huyền pháp, nhưng vì loại suy, cũng xem không ít lung ta lung tung sách, đối với những thứ này sách nội dung, Phương Quý là xem qua liền đã quên, nhưng tiểu Ma sư lại đều là trong nháy mắt dấu ấn tại trái tim, lại khó quên đi, vì lẽ đó lúc này tiểu Ma sư, vẫn đúng là như vạn sự thông giống như, thượng vàng hạ cám đồ vật hiểu thật sự không ít, lại thêm vào hấn trời sinh linh thể, ngộ tính rất tốt, học một biết mười, lại làm cho hấn lĩnh ngộ càng nhiều.

Lúc này can hệ trọng đại, hấn cũng cố nén thân thể không khỏe, cực lực đi nghĩ ra đến.

Nhưng một lát sau sau khi, hấn cầm lấy Phương Quý bàn tay lại thả lỏng, tuyệt vọng lắc đầu đến, lắc đầu, vừa vặn đem Sừng Xanh tôn thần ói ra đi ra ngoài, lại dao động trở về, lại vừa vặn đem Áo Đỏ ác quỷ nuốt vào, âm thanh suy yếu, còn dẫn theo điếm khóc nức nở, nói: "Vô dụng, ngươi căn bản không thể tìm loại kia đan dược. . . ủa. . . Cái kia. . . Đây cũng là cảnh giới Hóa Thần mới cần a. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 366: Hóa Thần Luyện Niệm Đan

"Cảnh giới Hóa Thần?"

Tiểu Ma sư chầm dứt nhìn giọng điệu hô lên câu nói này, Phương Quý vừa nghe lại là con mắt sáng.

Lập tức dùng sức nắm chặt rồi tiểu Ma sư tay, vội la lên: "Cái gì loại Hóa Thần cảnh đan dược, người cẩn thận nói một chút. . ."

"Hóa Thần cảnh đan dược. . . ủa. . . Rất ít, phần lớn đều có thể. . ."

Tiểu Ma sư tuyệt vọng nhìn điện đỉnh, phảng phất lúc này duy nhất mộng tưởng chính là có thể treo lên, nhưng theo bản năng bên trong, còn đang trả lời Phương Quý lời nói: "Đến cảnh giới Hóa Thần. . . Cần ăn đan dược liền rất thiếu. . . Nuốt nhật nguyệt tinh thần quang, luyện Hồng Mông đại đạo khí. . . Duy nhất cần đan dược phụ tá, chính là. . . Chính là củng cố thần cơ, luyện hóa bản niệm loại hình. . . hai cái này, kỳ thực đều là linh niệm. . . Vì lẽ đó lúc này ta, nghĩ muốn tiêu hóa hai đũa chúng nó cái. . . Liền cần loại này luyện hóa ý nghĩ thần đan. . ."

"Củng cố thần cơ, luyện hóa bản niệm. . ."

Phương Quý trước nay chưa từng có chăm chú nghe tiểu Ma sư, sốt sáng hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó chính là. . . Cũng là loại này đan dược thuốc kinh, không cần người đến chịu đựng. . . A!"

Tiểu Ma sư đã nói uể oải: "Luyện Khí Trúc Cơ. . . Kim Đan Nguyên Anh, luyện đan thuốc, đều cần bằng thân thể luyện hóa. . . Chỉ có. . . Chỉ có cảnh giới Hóa Thần, ý nghĩ phân hoá, lấy thân phục đan. . . Là lấy, đan thành linh tức, có thể. . . Có thể thảng vào biển ý thức, ban thuốc lực tại. . . ta, có thể then chốt là. . . Then chốt là. . . Then chốt là loại này đan người cũng tìm không được a. . ."

Hắn càng nói càng tuyệt vọng, rốt cục nói ra một câu hoàn chỉnh lời nói: "Vẫn là đưa sợi dây thừng cho ta đi. . ."

"Huynh đệ tốt!"

Phương Quý bỗng nhiên vẻ mặt nghiêm túc lên, dùng sức vỗ vỗ tiểu Ma sư vai, làm cho tiểu Ma sư sợ hãi đến không nhẹ, không rõ nguyên do bên trong nhìn Phương Quý, chỉ thấy hắn một mặt đại nghĩa lẫm liệt, phảng phất xuống một tức liền muốn rút đao cắm ở tiểu Ma sư hai hiệp trên: "Ta nghe rõ ràng, lúc này có thể đến giúp người, hơn nữa không cần ta lấy thân thể thể người chịu đựng đan khí, cũng chỉ có cảnh giới Hóa Thần Hóa Niệm đan đi, tuy rằng cùng cảnh giới Hóa Thần có quan hệ đan dược vừa nghe liền rất khó tìm, hơn nữa nhất định rất đắt, thế nhưng vì đến giúp người. . ."

Hắn lại nặng nề vỗ vỗ tiểu Ma sư vai, gần từng chữ một: ". . . Ta cũng đánh bạc đi tới!"

Tiểu Ma sư nghe cả người đều choáng váng, cảm thấy lúc này Phương Quý cực kỳ xa lạ.

"Chờ ta, ta sẽ không lại để người chờ quá lâu, kỳ thực nhìn người thống khổ như vậy. . ."

Phương Quý dùng sức đập hai lần chính mình lồng ngực, trầm giọng nói: "Ta cũng rất khó chịu a!"

Tiểu Ma sư sợ đến khóc đều đã quên, cẩn thận nói: "Nếu không. . . Vẫn là đừng tìm, Hóa Thần cảnh đan dược dù sao. . ."

"Nhất định phải tìm!"

Phương Quý không cần phải nhiều lời nữa, trầm giọng nói: "Chờ ta!"

Nói đứng lên, bước chân trầm ổn, chậm rãi hướng về cửa điện đi tới, tiêu điều trầm mặc, bóng người cũng có vẻ cao lớn lên, tiểu Ma sư đều phảng phất nhìn thấy một cái cự nhân, áp ngàn vạn người tới rồi, một bước một cái chìm hố, vác lấy thiên địa mà đi. . .

Nước mắt mơ hồ hai mắt, tiểu Ma sư cảm động tột đỉnh: "Hắn tại sao đối với ta tốt như vậy?"

. . .

. . .

Chậm rãi đi ra đạo điện ở ngoài, Phương Quý bước chân lập tức nhẹ mau đứng lên, "Vèo" một tiếng liền bay lên trời, nhắm biển ý thức ở ngoài trở về, mà ở cái kia đan điện trong, hắn nhưng là chột cười to một tiếng, mở hai mắt ra, đầy mặt hỉ khí, phảng phất lượm thối vàng ròng.

"Quý khách. . . Người. . ."

Ở bên cạnh hắn, cái kia ma ma thấy Phương Quý dựa vào lang trụ trên, cùng muốn ngủ ở nơi này tựa như, từ lâu chờ thiếu kiên nhẫn, nếu không phải Minh Nguyệt tiểu thư cố ý chọc giận Phương Quý, liền muốn để cho hắn đi vào chọn, cái này ma ma đều đã không nhìn được phải gọi lực sĩ đi vào đem hắn mang ra đi tới, đợi thời gian uống cạn chén trà, chính thiếu kiên nhẫn, muốn nhắc nhở thì Phương Quý chột cười to một tiếng, đúng là đem nàng sợ hãi đến một cái kích lạng.

"Ta đã nghĩ kỹ rồi. . ."

Phương Quý cười dài cùng nhau, nhảy lên, hai tay chống nạnh: "Lập tức liền tuyên!"

"Lại thật sự muốn chọn?"

Cái kia ma ma nghe vậy, đúng là lấy làm kinh hãi, không chỉ là nàng , liền ngay cả canh giữ ở điện miệng mấy cái nha hoàn cùng nô bộc nghe được Phương Quý tiếng cười lớn, cũng không nhịn được ló đầu đi vào nhìn, tâm trạng đúng là hiếu kỳ, muốn nhìn một chút cái này Trúc Cơ cảnh giới tiểu tu sĩ, ngơ ngác ngác chạy đến thấp nhất cũng là Kim Đan cảnh đan dược trong đại điện đến, đến tột cùng có thể tuyên cái gì đan, không làm không chết đan sao?

"Nếu quý khách nghĩ kỹ, cái kia liền xin mời!"

Ma ma rất nhanh khôi phục lạnh nhạt, trong ánh mắt còn dẫn theo điềm xem thường.

"Ha ha, cái này. . ."

Phương Quý cười gằn lên, chậm rãi đi vào trong, duỗi tay chỉ vào bên cạnh trên giá một hộp đan dược nói.

Cái kia ma ma nhất thời hơi kinh, hấn chỉ nhưng là Thái Ất Kim Quang đan, đây là một loại trợ giúp tu hành bên trong người ngưng luyện kim quang đan dược, bá đạo cực kỳ, Trúc Cơ tu sĩ ăn vào, cái kia e sợ tự thân thần niệm lập tức liền bị vỡ đến liên tiếp phá nát, so với ăn cái gì độc thuốc chết đều nhanh. . . Nguyên nhân trọng yếu hơn là, cái này hộp đan dược là Cổ Thông Lão tổ tự tay luyện, giá trị mấy mươi vạn lượng linh tinh đây. . .

Tiểu tử này muốn bắt mấy trăm ngàn lượng đan dược tự sát?

Chính trong lòng nàng chìm xuống thì liền nghe được Phương Quý nở nụ cười, lắc đầu tiếp tục nói: ". . . Không được, quá tiện nghi!"

Nói lại đi về phía trước, ánh mắt tùy ý quét, nhìn về phía khác một cái vẻ bề ngoài: "Cái này mà. . ."

Ma ma sắc mặt đã lạnh lùng lên, đó là cảnh giới Nguyên Anh phục Dưỡng Anh đan, bổ dưỡng Nguyên Anh đan dược, Trúc Cơ cảnh giới dùng, quản chi là lập tức liền muốn bẻ mất, bạo sau khi xong, phỏng chừng máu tươi đều sẽ hóa thành một đoàn một đoàn, thậm chí có thể đem hàng trăm, hàng ngàn dặm bên trong oan quỷ cô hồn đều hấp dẫn lại đây, hút sạch hẳn mỗi một dòng máu khí, đây tuyệt đối là trên đời chết sạch sẽ nhất phương pháp. . .

. . . Máu chốt nhất là đan dược này giá trị càng quý hơn, như bán cho Đông Thổ những kia mới lên cấp Nguyên Anh thế gia con cháu, có thể giá trị trăm vạn lượng !

Phương Quý lại lắc đầu, tiếp tục nói: ". . . Vẫn không được, quá tiện nghi!"

Ma ma sắc mặt đã như là tráo một tầng thanh sương, không nhịn được nói: "Quý khách là đang nhạo báng Lão thân sao?"

Phương Quý quay đầu lại xem xét nàng một chút, xì một tiếng nở nụ cười: "Người trẻ hơn cái mười tuổi ta còn có khả năng trêu chọc người, hiện tại sao. . ."

Ma ma sắc mặt đầu tiên là tối sầm lại, có chút thâm giận, sau đó bỗng nhiên lại nghĩ đến, ta năm nay đã tám mươi sáu, trẻ lại cái mười tuổi cũng là bảy mươi sáu a, hẳn nói ta tuổi trẻ cái mười tuổi thì sẽ trêu chọc ta, lẽ nào ta tu vị tinh tiến chút, được bảo dưỡng càng được rồi hơn?

Không hiểu trong lòng cảm thấy thoải mái điềm, xem Phương Quý cũng có chút vừa mắt.

Sau đó nàng ngay vào lúc này, thấy Phương Quý chỉ vào cao cao trên giá một bình đan dược, nói: "Ta muốn cái kia!"

Ma ma vừa nghe liền nở nụ cười, trên mặt vẫn là duy trì lạnh nhạt, dù sao mình là đại biểu Minh Nguyệt tiểu thư đến, bởi vậy mặt không hề cảm xúc giải thích: "Quý khách có thể xem cẩn thận, đó là cho cảnh giới Hóa Thần đại tu đám người dùng Hóa Niệm đan, liền chúng ta bực này dạng tu vị, đừng nói là dùng, coi như là gửi một tia, thần hồn cũng có khả năng bị câu đi ra, ngài liền đừng đùa."

Nói đến chỗ này, hơi dừng lại một chút, bỗng nhiên lại giải thích: "Ngài ở đây thời gian cũng không ngắn, vẫn phiền phiền nhiều nhiều hồ đồ cũng không phải cái biện pháp, nghe Lão thân một câu nói, đi ra ngoài hưởng về Minh Nguyệt tiểu thư bồi cái lễ đi, tiểu thư nàng kỳ thực. . ."

"Nói cái gì?"

Phương Quý cũng không biết cái này ma ma làm sao bỗng nhiên muốn khuyên chính mình đi ra ngoài nhận lỗi, thế nhưng vừa nghe cái kia tên Minh Nguyệt tiểu thư, trong lòng liền tới tức, thêm vào lúc này có sức lực, liền ôm hai tay nói: "Hiện tại Phương lão gia ta có thể không có với các ngươi đùa giỡn, hiện tại ta liền coi trọng cái kia bình đan dược, làm sao, để ta tùy ý chọn, hiện tại ta chọn lên, các ngươi trái lại không nữa?"

"Ngươi. . ."

Cái kia ma ma nghe xong có chút khí, thật muốn bầm bầm Phương Quý tròn hai má, hơi giậm chân, mặt không chút thay đổi nói: "Ngài nếu không phải nghĩ hồ nháo như vậy, Lão thân liền không có cái gì tốt khuyên, đan

được này Lão thân không làm chủ được, cái này liền đi xin mời tiểu thư lại đây. . ."

"Ngươi đi!"

Phương Quý bình chân như vại, chỉ là nói thầm trong lòng: Cao tuổi rồi người nói chuyện còn giẫm cái gì chân a. . .

Lão ma ma quả nhiên đi ra ngoài, ngoài cửa bọn nha hoàn vang lên một trận líu ra líu ríu hỏi dò, ở giữa còn chen lẫn vài tiếng hô khê, sau đó rất nhanh không còn động tĩnh, Phương Quý đặc ý ở trong điện chờ, đột nhiên ý thức được một cái trọng yếu vấn đề. . .

. . . Hiện tại điện này bên trong liền chính mình một người a!

Vội vàng đi chậm chậm, đến cái kia Cửu Thiên Thập Địa Bát Hoang Duy Ngã Độc Tôn đan bên cạnh, mở ra hộp vừa nhìn, bên trong có ba viên to bằng long nhãn đan dược lẳng lẳng nằm ở bên trong, lập tức đưa tay bắt được, bỏ vào trong túi càn khôn, bất quá chuyển niệm vừa nghĩ, Cổ Thông Lão ca tuy rằng thu đồ đệ không được người yêu thích, nhưng người này vẫn là rất tốt, liền lại cho hắn thả lại một viên trở lại.

Ngay sau đó chính là ở cái này đan điện bên trong một trận loạn đi dạo, lúc này cũng không kịp nhận biết đan dược gì, chỉ là nhanh chóng chọn không ít thoát nhìn rất tốt bình thuốc mở ra, lung ta lung tung hướng về trong túi càn khôn đổ vào, lòng tràn đầy vui mừng, đỉnh đầu đều muốn bốc khói.

"Ngươi muốn ăn Hồng Mông Hóa Niệm đan?"

Cũng ngay vào lúc này, ngoài điện đã có một cái lạnh lạnh tiếng nói vang lên, Phương Quý vội vàng dựa lang trụ dừng lại, một mặt kiêu ngạo

bình tĩnh đáng đáp, ánh mắt thoáng nhìn, liền thấy Minh Nguyệt tiểu thư ở một đám nha hoàn nô bộc chen chúc dưới, khoác mừng nhẹ nhàng lại đây.

"Không nữa sao?"

Phương Quý cười gằn nhìn Minh Nguyệt tiểu thư một chút, vì biểu hiện mình xem thường, còn lờm một cái.

"A. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư lật cái trắng dã mắt, đều có thể chuẩn xác biểu hiện ra chính mình xem thường, lạnh cười nhạt nói: "Loại kia đan dược, chính là Hóa Thần cảnh Đại tu sĩ luyện niệm dùng, liền sư tôn ta đều luyện không ra, lão nhân gia người là vì tinh nghiên đan đạo, mới cố ý đi tìm Vân Vụ sơn chủ cầu lại đây, tham nghiên dược tính, tổng cộng cũng là như thế ba viên, người muốn chết ta không ngăn cản, nhất định phải giày xéo chút ít đồ này?"

"Đúng, Phương lão gia ta nhìn một vòng, liền cái này đan dược có thể làm cho ta thoải mái!"

Phương Quý cười lạnh một tiếng, đại đao kim đao chuyển qua lại đây, xoa cái bụng nói: "Mau đem tới, ta đói!"

"Người. . ."

Cái kia Minh Nguyệt tiểu thư hơi thay đổi sắc mặt, sắc mặt một trận đỏ lên, gắt gao nhìn Phương Quý, lạnh lùng nói: "Người chắc chắn chứ?"

Phương Quý đối chọi gay gắt, ánh mắt đáp lễ nàng: "Ta ăn chắc!"

Cái này một hỏi một đáp, đúng là khiến cho chu vi bầu không khí có chút sốt sắng lên, chu vi nha hoàn người hầu, đều cũng không dám thở

mạnh, nhìn lên nhìn hai cái này chọi gà cũng tựa như người, cảm thấy cái này đan điện bên trong nhiệt độ, thật giống lại bỗng nhiên hạ xuống không ít.

Minh Nguyệt tiêu thư trong lòng tức giận càng ngày càng mạnh mẽ, đặc biệt là nhìn thấy cái này không biết nơi nào chui ra ngoài hoang dã tiêu tử lại ở trước mặt mình, hung hăng rút hồ, không một chút nào chịu cúi đầu thì cái này hỏa khí liền càng không kiềm chế nổi, tuy rằng lý trí tự nói với mình không được, nhưng nhưng dần dần bị lửa vượt qua, bàn tay nắm một cái bào bãi, sau đó lại thả ra, bỗng nhiên lạnh lùng đến mở miệng: "Đi lấy cho hắn!"

Chu vi nha hoàn cùng ma ma kinh hãi: "Tiêu thư!"

"Chính hắn muốn cầu chết, cần gì ngăn!"

Minh Nguyệt tiêu thư một mặt sương lạnh, điềm nhiên nói: "Đồng thời thông báo hắn trưởng bối, lại đây nhặt xác cho hắn!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 367: Trở Lại Một Bình

"Chuyện này . . . Thật muốn cho sao?"

Minh Nguyệt tiểu thư, đã làm cho chu vi nha hoàn nô bộc đều sững sốt.

Ai cũng biết, cái kia cảnh giới Hóa Thần đan dược há lại là dễ dàng như vậy ăn được, loại kia mãnh liệt dược tính, đã tương đương là độc tính, đối với Trúc Cơ tu sĩ tới nói, phạm là ăn một viên xuống, mạng nhỏ khẳng định không còn, thân tiên ở bên cạnh cũng không kịp cứu. . .

Thật cho tiểu tử kia tới nói, chẳng khác nào là đưa hãn quy thiên a!

Vừa bắt đầu, những nha hoàn này nô bộc, tuy rằng đi theo Minh Nguyệt tiểu thư bên người cố làm ra vẻ phi thường hăng say, nhưng cũng không nghĩ thật đem Phương Quý giết chết, dưới cái nhìn của bọn họ, việc này lại thế nào đi nữa náo, cũng chỉ coi là Minh Nguyệt tiểu thư một lần tâm thường xì thôi. . .

Dù sao tiểu thư tính khí lớn, địa vị cao, hết lần này tới lần khác trước Đan Hỏa tông uy danh lại không đủ, không biết có bao nhiêu không hiểu tình lý người đi tới Đan Hỏa tông sau khi, bị tiểu thư sửa trị một điễm tính khí cũng không có đây, Đông Thổ Hội Nguyên hiệu buôn Thiếu chủ nhân, Bắc Vực đại tông Vân Vụ môn đại đệ tử, Nguyên quốc thái tử, Tôn phủ tử giáp Thần vệ, thậm chí còn có Bắc Vực bảy Tiểu thánh bên trong cái kia họ Tiêu. . .

Có thể nói, ngoại trừ Long Miên châu vị kia, liền không có bao nhiêu người không tại tiểu thư trước mặt cúi đầu.

Lần này cái này không biết từ nơi nào chui ra hoang dã tiểu tử, ở những đại nhân vật kia trước mặt có thể không một chút nào phát triển, vốn là bọn họ cũng coi như là một chuyện cười xem, đã nghĩ đến hẳn lần này kết cục, đơn giản chính là như những người kia giống như, bị tiểu thư sửa trị gọn gàng ngăn nắp, thành thật bồi lễ, từ đó về sau, trở lại đến Đan Hỏa tông, liền biết rồi quy củ, đã hiểu lẽ số. . .

Nhưng chẳng ai nghĩ tới, cuối cùng lại muốn náo đến chết người a!

Cái kia hoang dã tiểu tử cũng là, thật muốn vì tranh một hơi, đem mình mạng nhỏ đáp lên sao?

"Nhanh lên một chút a, không nghe nói ta đói?"

Hoàn toàn tĩnh mịch bên trong, Phương Quý lại không nhìn được kêu một tiếng, đầy mặt thiếu kiên nhẫn.

Minh Nguyệt tiểu thư mặt, nhất thời trầm như một đầm nước đọng, bên người nàng mấy cái nha hoàn bên trong, rốt cục có người sợ sệt lên, chạy chậm đi qua, đem một cái tử ngọc tinh điêu thành hộp chuyển đi xuống, sau đó nhìn Minh Nguyệt tiểu thư, lại nhìn một chút Phương Quý, vẫn cứ đứng ở nơi đó không dám nhúc nhích, cũng không biết đem đan dược này đưa cho ai, đúng là cái kia Minh Nguyệt tiểu thư, lông mày chăm chú cau lên đến, tựa hồ vô cùng thiếu kiên nhẫn giống như nhìn về phía Phương Quý, nói: "Người nếu là bây giờ hối hận vẫn còn kịp, không nên sai tính khí qua đầu. . ."

"Đúng vậy. . ."

Bên cạnh một cái thích mặt đỏ đại nha hoàn cũng đã mở miệng, chính là được kêu là Dương Liễu, nàng đánh bạo, lén lút về phía trước bước ra một bước, banh lên mặt, hướng về Phương Quý khiển trách: "Vốn là người trước tiên xông tới tiểu thư nhà chúng ta, chỉ cần thành tâm bồi cái không phải, tiểu thư nhà ta tâm địa thiện lương rộng lượng, cũng là tha người, tội gì nhất định phải như vậy hồ đồ, nhất định phải cầm tính mạng của chính mình mở lên chuyện cười đến?"

"Ta trước tiên xông tới tiểu thư nhà người?"

Phương Quý nhìn nàng một cái, kêu lên: "Cái này tỷ tỷ đừng coi chính mình lớn lên dễ nhìn liền nói bậy, để nhà ta tông chủ ở lại chuồng ngựa chính là ai? Năm cái phá sổ sách hướng chúng ta thúc tướng là ai? Phải nói xin lỗi, nàng làm sao không trước tiên hướng về nhà ta tông chủ xin lỗi?"

Cái kia thích mặt đỏ đại nha hoàn lập tức không biết nên nói như thế nào, chỉ là trong lòng lo lắng.

"Đề ta xin lỗi?"

Mà Minh Nguyệt tiểu thư vừa nghe lời này, càng là trong nháy mắt đổi sắc mặt, giọng căm hận nói: "Chính là sư phụ của ta, cũng từ không dám đề cho ta xin lỗi, chính là Nguyên quốc quốc quân, cũng không dám đề cho ta xin lỗi, chính là Tôn phủ trưởng lão, cũng không dám đề cho ta xin lỗi, người cũng muốn đề ta hướng về các người Thái Bạch tông tông chủ xin lỗi, ha ha, Thái Bạch tông ta chưa từng nghe qua, càng không biết các người tông chủ tính là gì đồng. . ."

"Hà?"

Phương Quý vừa nghe lời này, trừng mắt lên, ống tay áo đều bắt lên rồi.

Nhưng tốt xấu cái kia Minh Nguyệt tiểu thư cũng dù sao biết Thái Bạch tông chủ là sư tôn mời về, hơn nữa sư tôn trở về, liền lập tức tiến vào rừng Hỏa Trúc đi luyện đan, nói rõ sư tôn đối với hắn xác thực so sánh coi trọng, bởi vậy chưa có nói ra cái cuối cùng chữ đến, mà hiển nhiên bầu không khí đã là gương cung bạt kiếm, cái kia nâng đan hộp tiểu nha hoàn cũng sợ sệt lên, hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa té xuống đất.

Minh Nguyệt tiểu thư tuy rằng không có mắng ra cái kia cái cuối cùng chữ đến, nhưng thấy Phương Quý phản ứng, càng là phần nộ, một đôi trắng đen rõ ràng con mắt vào lúc này đều hơi có chút đỏ lên, hướng về cái kia tiểu nha hoàn quát lên: "Còn nâng làm gì, cho hắn!"

Tiểu nha hoàn lập tức nhanh đi mấy bước, đem đan hộp đưa cho Phương Quý.

Phương Quý cũng không khách khí với nàng, một tay yết lại đây, trong giây lát đem hộp mở ra, chu vi tất cả nha hoàn nô bộc, vào lúc này đồng thời cả kinh, lùi về sau một bước, liền ngay cả cái kia Minh Nguyệt tiểu thư cũng là như thế, ai cũng biết cảnh giới Hóa Thần dùng đan dược, tất nhiên dược tính khủng bố, nói không chắc thật gửi một tia, thì sẽ bị nó tổn thương hồn phách, ai dám cách đến như thế gần a?

Cũng may Phương Quý mở ra hộp vừa nhìn, đã thấy bên trong còn có một cái càng nhỏ hơn càng tinh xảo hơn hộp, đóng cũng cẩn thận hơn, liền lại một tiếng cười gằn, đem cái kia cái hộp nhỏ lấy ra, bung ở trong tay trái phải quan sát qua, sau đó lại đưa nó mở ra.

Người chung quanh lại là "Rào" một tiếng, cách cho hắn càng xa hơn một bước.

"Làm sao bên trong còn có?"

Phương Quý chiếp chiếp cao răng, lại từ giữa mặt lấy ra một cái cang nhỏ bé hơn hộp, sau đó sốt ruột mở ra.

Lúc này Minh Nguyệt tiểu thư cùng với nàng nha hoàn nô bộc mấy người, khoảng cách Phương Quý đã ít nhất có xa năm, sáu trượng, lại xa cũng chỉ có thể chạy ra đại điện đi, lúc này mỗi một cái đều đình chỉ hô hấp, khóa lại lỗ chân lông, chỉ lo có một tia mùi vào thân thể.

Liên mở ra ba cái hộp, cuối cùng rơi vào tay Phương Quý, lại không phải đan dược, mà là một cái xanh ngọc ấm nhỏ, bên trong cũng không có đan dược, mà là một vũng thiển màu xanh chất lỏng, Phương Quý ngửi một cái, lại có chút giống rượu, hần cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên, nguyên lai cái này cảnh giới Hóa Thần đan dược, lại không phải lấy đan hình thức tồn tại, nói là đan, kỳ thực đúng là chất lỏng. . .

"Các ngươi có thể nhìn tốt. . ."

Phương Quý sớm hơi không kiên nhẫn, lại muốn ở tiểu Ma sư trước mặt sung cái lớn, liền ở cái kia chu vi vô số đôi mắt đan dệt bên trong, đặc ý nở nụ cười, sau đó vén lên trường bào, chân trước cung, chân sau đạp, bãi một cái đạp ngựa leo núi tư thế, sau đó đem cái kia nho nhỏ ngọc ấm nâng lên, giơ lên đỉnh đầu, sau đó miệng mở ra, nghiêng ra một cái miệng dài, thẳng tắp rót vào miệng mình bên trong!

"Ào ào ào. . ."

Nghe cái kia âm thanh lạnh lạnh, tất cả mọi người đều chậm rãi trợn to mắt, bao quát Minh Nguyệt tiểu thư ở bên trong.

"Hần. . . Hần lại thật sự đem Hóa Thần cảnh đan dịch cho uống vào. . ."

Có run rẩy tiếng nói vang lên, người chung quanh cũng đều đi theo trong cổ họng ực một tiếng, chậm rãi gật đầu.

"Hồng rồi, hấn sẽ chết như thế nào?"

"Không sẽ lập tức hóa thành một bãi nước mù chứ?"

"Có thể bạo thành một đồng máu thịt, mỗi một khối đều vỡ thành cặn bã loại kia. . ."

"Có lẽ không nghiêm trọng như vậy, chỉ là cả người sinh mù loét, sinh lông xanh, gào thét ba ngày ba đêm lại chết thôi. . ."

". . ."

". . ."

Từng mảng từng mảng suy đoán bên trong, ai cũng trong lòng không chắc chắn, bởi vì bọn họ cũng chưa từng thấy Trúc Cơ cảnh người dùng Hóa Thần cảnh đan dược a, dù sao bực này đan dịch, liền Cổ Thông lão quái đều luyện không ra, mà hấn cũng chính bởi vì luyện không ra, trong lòng lại hiếu kỳ, cho nên mới chuyên đi tìm người đòi hỏi như thế ba viên, một viên chính là một bình, dùng để tinh tế nghiên cứu cảnh giới cỡ này đan dược ảo diệu.

Bất quá cái này đã là ba mươi năm trước chuyện, Cổ Thông lão quái nghiên cứu qua sau, cũng vẫn cảm khái đan đạo thần kỳ, đồng thời cảm khái, cái này cảnh giới Hóa Thần đan dược, chính mình chung quy vẫn là không cách nào luyện rất khá, chỉ có tu vị đến, mới có thể tiếp xúc đến bực này đan dược ảo diệu, vì thế còn đã từng vươn lên hùng mạnh, phải nỗ lực tu hành, chỉ là ở ngày thứ ba thời điểm, liền từ bỏ. . .

Nhưng coi như vậy, cái này mấy viên đan dược, hấn cũng vẫn xem là bảo bối bảo tồn, sau đó lại thông qua cái khác con đường, làm lại đây một chút tương tự, phần lớn là tham nghiên một trận, sau đó liền thu gom lên, ai cũng không nghĩ tới những đan dược này, còn có lại thấy ánh mặt trời một

ngày, không nghĩ tới, bây giờ lại liền bị cái này Thái Bạch tông hoang dã tiểu tử, uống rượu tựa như rót vào trong miệng. . .

. . . Như vậy, hấn kết cục sẽ là cái gì?

Ôm ý niệm như vậy, tất cả mọi người lại là sợ hãi, lại là hiếu kỳ, không dám chớp mắt, sợ bỏ qua cái kia hình ảnh.

Sau đó ngay khi các nàng cái kia lại sợ hãi lại ánh mắt mong chờ bên trong, chỉ thấy Phương Quý đem một bình đan dịch đều uống vào, sau đó thân thể lay động hai lần, thở ra một hơi, bỗng nhiên đem trong tay ngọc âm vút xuống đất, kêu lên: "Lại cho lão gia nắm một bình!"

" . . . "

" . . . "

Tất cả mọi người ánh mắt đều sai lệch.

Nghĩ nhìn hấn chết như thế nào đây, kết quả thoát nhìn làm sao như là uống nhiều rồi?

. . .

. . .

"Còn không mau đi?"

Phương Quý duy trì đưa tay muốn rượu tư thế, đợi một hồi, thấy không có động tĩnh, nhất thời có chút phát hỏa.

"Hả?"

"Ồ!"

Cái kia trước cầm đan hộp tới tiểu nha hoàn, vừa nhìn Phương Quý nghiêng đầu liếc nhìn chính mình một chút, đầy mắt tơ máu, lập tức sợ hết hồn, vội vàng nhấc lên váy, quen cửa quen ngõ chạy đến cái kia cái giá bên cạnh, lại đem một cái khác đan hộp ôm lấy, hai cái tay dùng sức duỗi dài, cẩn thận đưa cho Phương Quý, sau một khắc liền lập tức đánh đến nhiều trượng ở ngoài, căng thẳng đều chảy mồ hôi.

"Mùi vị còn thật sự khá tốt. . ."

Phương Quý ba, năm lần xuống gỡ ra, nhấc lên một cái khác ấm nhỏ, lại rót vào chính mình trong miệng, một giọt không dư thừa, sau đó tấp xuống miệng, làm như có chút dư vị vô cùng, mặt đỏ lợi hại hơn, dưới bàn chân đánh toàn, giơ tay lại đem ngọc ấm ném.

Sau đó cánh tay đưa ra ngoài: "Lại cho đến một bình. . ."

"Không rồi. . ."

Cái kia tiểu nha hoàn xẹp xẹp miệng, uốn lượn nói: "Lão tổ tông trước cầm một viên đến xem dược tính, liền còn lại cái này hai viên!"

"Cái kia cái khác tông còn có chứ?"

Phương Quý vừa nghe, liền có chút tức giận, sắc mặt bất thiện quay đầu nhìn lại.

Tất cả mọi người đều hai mặt nhìn nhau, cũng không ai dám theo tiếng, chỉ là đến loạch xoạch quay đầu nhìn về phía Minh Nguyệt tiểu thư.

Mà Minh Nguyệt tiểu thư lúc này cũng rõ ràng có chút bối rối, một lát nói không ra lời.

Phương Quý thì lại thiếu kiên nhẫn lên, bỗng nhiên đứng dậy, nhấc chân đá văng ra trên đất đan hộp, chính mình hướng cái cuối cùng cái giá đi tới, dựng mắt một chút, chỉ thấy cái gì "Cửu Thanh Hóa Niệm đan", "Thái Nguyên Dưỡng Thần dịch" loại hình tên, phàm là cùng luyện hóa thần niệm có quan hệ, liền không chút khách khí, đều phúi đi đến trong ngực của chính mình, trong tay mỗi nhiều như thế, sắc mặt liền mừng rỡ một phần. . .

"Xấu rồi, tiểu thư. . ."

Nghe bên kia liên tục ào ào ào vang lên, rốt cục bên cạnh có cái người hầu phản ứng lại, sợ hãi hướng về Minh Nguyệt tiểu thư gọi lên: "Cái này hoang dã tiểu tử đúng là không chết, nhưng chúng ta sư tôn thu gom bảo đan cần phải bị hấn cho ăn sạch rồi. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 368: Tiên Thiên Linh Kén

"Ha ha ha ha. . ."

Từng trận tiếng cười điên cuồng ở đan điền trong vang vọng lên, tất cả mọi người vào lúc này đều trở nên như là đầu gỗ giống như, chỉ ngây ngốc nhìn Phương Quý ở nơi đó mượn rượu làm càn, cầm cái kia vô số quý giá đan dịch, nắm rượu giống như hương về trong miệng đồ. . . Người uống rượu cũng là thôi, vì sao càng muốn học cái kia trên sân khấu hào khí, ngược đầu đi đến đồ, mắt thấy rãi một giọt, mọi người tâm đều đau tóm lên rồi.

Nhưng nhìn màn này, bọn họ lại đau lòng, cũng hết lần này tới lần khác không dám nói một câu.

Lại không dám đi ngăn cản cái kia hoang dã tiêu tử bại hoại chính mình quý giá cực kỳ đan dược, phảng phát hấn là một con quái vật. . .

. . . Hấn cũng đúng là quái vật, so với bên ngoài cái kia hai cái còn muốn quái!

Nếu không là quái vật, lại làm sao có khả năng Trúc Cơ thân nuốt Hóa Thần chi đan mà không chết?

Cái kia Hóa Thần chi đan vô tận dược tính, một tia một tia đều bá đạo cực kỳ, cái này đều đi nơi nào a?

. . .

. . .

"Àm àm àm. . ."

Cũng là ở Phương Quý trên đầu, chính bắt lấy Cổ Thông lão quái cất giấu đan dược ăn lớn nuốt nhiều lúc, trong cơ thể hắn, bây giờ cũng là thần lưu cuộn cuộn, cái kia cảnh giới Hóa Thần đan dịch, một khi vào miệng, hầu như không có ở hắn thân thể trong dừng lại, liền hóa thành cuộn cuộn linh tức, lăn lộn hướng về hắn thức hải trong tuôn tới, loại này trăm lưu trên chảy cảm giác, thực sự là cùng uống rượu sau khi rượu kinh xông tới cảm giác quá giống, cho Phương Quý cảm giác, ngược lại thật sự là như là một hơi quán ba đàn rượu mạnh như thế, nóng hừng hực, khó chịu đến cực điểm. . .

. . . Nhưng cũng thật sáng khoái a!

Uống rượu uống không phải là loại này lên đầu sức lực?

"Ha ha, đến rồi, lại thật sự đến rồi. . ."

Mà ở cái kia vô tận thần lưu tràn vào Phương Quý biến ý thức lúc, đạo cung trong tiểu Ma sư, cũng đột nhiên có phát giác, vui mừng ngẩng đầu lên, hắn vừa vội vã ói ra Áo Đỏ, nuốt Răng Xanh, vừa vội vã chạy vội tới bên cửa sổ, hướng ra phía ngoài nhìn.

Vô tận thần lưu chuyển nhập Phương Quý biến ý thức, tựa như Thiên hà treo ngược, vào nhân gian, liền quấy nhiễu phong khởi vân biến, thức hải trên không kết thành tầng tầng dày cộm nặng nề mây đen, sau đó lôi đình lịch tích lóe qua, bắt đầu mưa rào xối xả, chỉ là hạ xuống nước mưa, lại đều không phải nước mưa, mà là mệnh mông cuộn cuộn thần ý, mỗi một giọt bên trong, đều có mãnh liệt mà bá đạo thần ý, sau khi rơi xuống đất, liền cùng biến ý thức hòa vào nhau.

"Ai nha. . ."

Tiểu Ma sư kích động không thôi, liều mạng từ trong cửa sổ duỗi ra một cái tay đến, đưa tay tiếp theo cái kia nước mưa.

"Là thật sự, là thật sự, cái này lại đúng là Hóa Thần cảnh luyện niệm mùi thuốc. . ."

Hắn chỉ mới vừa tiếp xúc nước mưa, con mắt liền tròn tròn, vui mừng tột đỉnh: "Hắn lại tìm đến nhiều như vậy. . ."

Nhất thời căn bản không nghĩ tới, Phương Quý là làm sao làm được, đối với hắn quỳ lạy, đã là tột đỉnh.

"Hồng. . ."

Chỉ là vui mừng sau khi, cái kia hai con quỷ thần còn đang không ngừng nhào hướng mình, tiểu Ma sư buồn bực mất tập trung, cũng bỗng nhiên ý đến một vấn đề, không đúng a, cái này cuộn cuộn được tính vào biến ý thức, nhưng cũng căn bản đến không tới bên cạnh mình a, hắn ở Phương Quý đạo cung trong, nhưng không có cách đem những kia được tính dẫn lại đây, lúc này nhìn đây trời mưa to, liền như là nhìn một tòa núi vàng, chính mình mò không được.

"Hắn làm sao còn không tiến vào. . ."

Lúc này tiểu Ma sư chỉ có thể cực kỳ lo lắng, vội vã thông qua cánh cửa toả ra chính mình yếu ớt thần niệm đi hô hoán Phương Quý đi vào, cũng chỉ có Phương Quý, mới có thể điều động cái này cuộn cuộn thần ý, đưa đến chính mình thân đến, có thể kết quả tiểu Ma sư hô hoán nửa ngày, bên ngoài Phương Quý lại một chút động tĩnh cũng không có, chỉ có vô tận mưa to vẫn cứ như trút nước, tức đến tiểu Ma sư chửi ầm lên: "Ngươi uống nhiều rồi sao?"

Àm!

Nhưng cũng theo hần tiếng mắng vừa mới ra khỏi miệng, cái này một toà Đạo cung, bỗng nhiên nhẹ nhàng run rẩy một chút, lập tức sợ hãi đến tiểu Ma sư ngậm miệng lại, trừng mắt hai mắt thấy hướng về chu vi, nhất thời giật mình phát hiện, Đạo cung khẽ nhúc nhích, bỗng nhiên xúc động cái này trong thức hải biến hóa.

Cái kia cuộn cuộn thần uẩn chi mưa, lại đều bị Đạo cung xúc động, bốn phương tám hướng, đến loạch xoạch hướng về Đạo cung vọt tới, liền ngay cả tiểu Ma sư đứng ở bên cửa sổ, đều không ngờ bị bất thành linh mưa xối xả rót một đầu một mặt, cái này thần uẩn chi mưa dính vào người, lập tức liền tràn vào trong cơ thể hần, nhất thời làm cho hần Linh thân đại biến, khí cơ hơi thịnh, tinh thần vì đó một vượng, nhất thời trở nên vừa mừng vừa sợ.

..

"Chuyện gì thế này?"

Tiểu Ma sư vui sướng sau khi, cấp thiết hướng về cửa sổ nhìn ra ngoài, sau đó liền nhìn thấy một màn kinh người, chỗ ở mình cái này một toà Đạo cung, lúc này phảng phát tỉnh lại, rõ ràng tất cả không thay đổi, nhưng chính là cho tiểu Ma sư một loại thức tỉnh ý, mà thức tỉnh sau khi Đạo cung, liền lập tức trở thành cái này biến ý thức trung tâm, tất cả cuộn cuộn được tính, cũng giống như là trăm chảy vào sông, tuôn ra lại đây.

"Ha ha, phát đạt phát đạt. . ."

Tiểu Ma sư hưng phấn ở trong điện trái phải lao nhanh, sau lưng một đống một xanh hai cái quỷ thần nhảy một cái nhảy một cái truy đuổi hần.

Mà ngoài cửa sổ trào đi vào mưa gió, thì lại đều bị hần dẫn tới trên người mình, có cái này liên miên không ngừng thần uẩn gia thân, tiểu Ma

sư thân thể có vẻ càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng chân thực, một thân khí cơ, vào lúc này cũng biến thành càng ngày càng cường thịnh. . .

"Đuổi đuổi đuổi, đuổi người tiểu Ma sư lão gia làm cái gì?"

Mà theo trên người xuất hiện loại biến hóa này, tiểu Ma sư dũng khí cũng tráng lên, mắt thấy đến này hai con quỷ thần vẫn đuổi theo chính mình không tha, hắn cũng đột nhiên không chạy, hung tợn nghiêng đầu đến.

Vừa vặn Áo Đỏ ác quỷ chính mạnh mẽ đập tới, lập tức bị nó một hớp nuốt xuống, bây giờ cái này Áo Đỏ ác quỷ cùng Răng Xanh tôn thần bị nuốt quá nhiều lần, đã nuôi thành bản năng, ở Áo Đỏ ác quỷ bị nuốt vào một chốc, cái kia Răng Xanh tôn thần cũng lập tức theo nhảy lên, phấn đấu quên mình hướng về tiểu Ma sư trong miệng vọt tới. . .

Như ở bình thường, tiểu Ma sư tất nhiên muốn nhổ ra một con, mới có thể nuốt vào mặt khác một con, nhưng bây giờ hắn lại hào hùng đại thịnh, lại cường không nhịn được chống đỡ trướng ý, hết sức há to miệng, sau đó một hớp đem Răng Xanh tôn thần cũng nuốt vào trong miệng đến. . .

"Ừa. . ."

Thù không ngờ hắn vẫn là đánh giá cao chính mình, Răng Xanh tôn thần chỉ nuốt vào đến một nửa, hai cái chân còn ở bên ngoài lung tung đập.

"Liều mạng. . ."

Tiểu Ma sư trợn to hai mắt, có cái mạnh mẽ tiếng nói ở cổ họng lấp láy, sau đó hắn giơ lên hai tay che miệng lại, ắn Răng Xanh tôn thần hai cái chân dùng sức đi đến nhét, liền nhét được bản thân con người đều sắp muốn rớt xuống, cái bụng cũng từng điềm từng điềm nở lớn, rốt cục ở hắn cái kia cái bụng, sắp nở lớn đến nổ tung thời điềm, hắn đem Răng Xanh tôn thần cũng đẩy mạnh chính mình trong bụng. . .

. . . Thế giới yên tĩnh!

Hai con quỷ thân, rút cục tiến vào chúng nó mấy ngày nay tha thiết ước mơ địa phương!

Tiểu Ma sư cũng cuối cùng tại không cần lại nhin được phun ra nuốt vào nỗi khổ.

Tuy rằng bên ngoài chính là sấm vang chớp giạt, mưa to tràn đầy, nhưng lúc này tiểu Ma sư lại cảm nhận được một tia chân chính an bình.

"Rào. . ."

Nó kiên trì một cái lớn đến cực điểm cái bụng, cả người về phía sau ngã xuống, liền như thế mặc cho chính mình nằm ở dưới thân đã hội tụ thành sông nhỏ giống như trong nước mưa, hạnh phúc nhắm hai mắt lại, cảm thụ thân uân gội rửa chính mình linh thể khoái cảm.

Ngoài cửa sổ vọt tới nước mưa càng ngày càng nhiều, ở cái này đạo điện bên trong, hầu như tích thành một toà hồ nhỏ, mà tiểu Ma sư liền vui sướng nằm ở cái này trên mặt hồ, có thể nhìn thấy, từng tia từng sợi nước mưa, chính đang tại lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, nhanh chóng tràn vào trong cơ thể hắn, mà hắn cái kia một cái phòng lên đến dường như mùi bào thai giống như cái bụng, thì lại cũng ở mây may, chậm rãi biến nhỏ xuống.

. . .

. . .

Cũng không biết trải qua bao lâu, ngoài cửa sổ mưa rơi chưa biến, nhưng cái này Đạo cung bên trong tích trữ nước mưa, cũng đã bị tiểu Ma sư hấp thu sạch sẽ, mà hắn cũng từ hạnh phúc phiêu ở trên mặt nước, biến

thành thỏa mãn nằm trên mặt đất trên, mà hấn cái kia lớn đến đáng sợ cái bụng, vào lúc này thì đã không sai biệt lắm hoàn toàn nhỏ xuống, trở nên cùng với trước không khác, hấn tự thân khí cơ, thì lại đã hoàn toàn lột xác.

Thoạt nhìn tiểu Ma sư vẫn là tiểu Ma sư, nhưng lại cho người một loại như là hoàn toàn trở thành mặt khác một loại tồn tại đáng dấp, đáng dấp chưa biến, lại như là có chân thực thân thể, đạo đạo thân quang ở hấn mặt ngoài thân thể đan dệt, càng hiện ra chút đạo uẩn mùi vị.

Từ xa nhìn lại, tiểu Ma sư liền như là ở một cái kén bên trong, hoặc nói chính hấn thành một cái kén.

Cái kia mặt ngoài một tầng thân quang, chính là hấn dệt lên kén.

"Rắc rắc. . ."

Bỗng nhiên ngoài cửa sổ một đạo kinh người sấm sét vang lên, tiểu Ma sư mãnh đến mở mắt ra, trọn đáy có thể thấy được vô tận thần hoa phun trào, lóe lên liền qua, hấn vội vàng ngồi dậy đến, vui mừng nhìn mình thân thể của chính mình, sau đó nhắm mắt cảm thụ một hồi thân thể mình biến hóa, kinh ngạc thốt lên mở miệng: "Ta tăng lên. . . Ta phá cảnh. . . Ta. . . Ta cũng không biết đây là cái gì, ngược lại ta thành công. . ."

Có thể nhìn ra được, lúc này hấn vừa mừng vừa sợ, thậm chí có chút kích động: "Từ khi thức tỉnh sau khi, ta liền chỉ nhớ rõ chính mình đến từ một cái địa phương cổ quái, ta biết mình muốn thoát xá, biết mình là Tiên thiên chi linh, biết mình trước đây là ngủ ở trong quan tài, nhưng ta hết lần này tới lần khác. . . Không biết ta sống sót là vì cái gì, cũng không biết nếu như chính mình không thoát xá, lại nên làm gì tiếp tục tồn tại đi xuống, càng không biết, nếu như ta không đi thoát xá, chỉ lấy chính mình tồn tại, có hay không tu hành khả năng. . ."

"Nuốt hai cái này ác quỷ bản linh, chính là cái suy đoán, không nghĩ tới thật sự thành công. . ."

"Nguyên lai ta không đi đoạt xá, cũng có thể tu hành. . . Có lẽ điều này cũng không tính tu hành, nhưng ta ít nhất có thể tiến giai. . ."

". . ."

". . ."

Lúc này hấn, quả thực chính là mừng rỡ.

Thân là sinh linh, đối với tiến giai theo đuổi có thể nói là đến từ thần hồn nơi sâu xa bản năng.

Liên như Nhân tộc, muốn Luyện Khí, muốn Trúc Cơ, muốn Kết Đan, mà yêu thú, thì lại muốn hóa Hung thú, Hóa Thần thú, liền là Ma sơn ma yêu, cũng nghĩ hóa thành Sơn quý, hóa thành Ma linh. . . Có thể hết lần này tới lần khác, hấn làm cái này Tiên thiên chi linh, thân cận đại đạo, thiên phú vô song, nhưng chính là trí nhớ không trọn vẹn, không nhớ rõ chính mình nên làm gì tiến giai, ngoại trừ muốn đi đoạt xá người khác ở ngoài, những chuyện khác, lại đều là trống không.

Mà ở tình huống như vậy, hấn cũng coi như tình huống đặc thù, đoạt xá không thành công, trái lại bị giam ở nơi này, nhưng cũng gặp họa được phúc, ở đây có thể lấy thuần túy Tiên thiên chi linh thân, xem đến rất nhiều điển tịch, sinh ra một chút ý nghĩ, những ý nghĩ này hà khắc cực điểm, các loại điều kiện rất khó thực hiện, vốn là như là một cái rất xa xôi chuyện, nhưng một mực ở Phương Quý Đạo cung bên trong, lại thực hiện.

Lúc này nó, cũng không biết chính mình đến tột cùng đi tới một bước nào, nhưng hấn rất xác định chính là, chính mình so với trước đến, đã cao

một cảnh giới, thậm chí đối với hắn mà nói, hắn cao hứng không phải cái này một cảnh giới tăng lên, mà là hắn xác định một chuyện.

Nguyên lai mình lấy Tiên thiên chi linh thân phận, cũng là có thể tiến giai.

Khua tay múa chân, mừng rỡ như điên, Tiểu Sư ma hận không thể ngửa mặt lên trời hét dài, mau mau gọi Phương Quý đi vào đem cái tin tức tốt này nói cho hắn, sau đó lại lập tức với hắn đánh một trận, xem có thể không có thể đánh được hắn.

Chỉ tiếc lúc này bên ngoài mưa to như trước, Phương Quý lại vẫn không có đi vào dấu hiệu, trong lòng hưng phấn lại có chút thất lạc tiểu Ma sư, thoáng tỉnh táo, sau đó liền chợt phát hiện một vấn đề.

"Không đúng a. . ."

Nhìn ngoài cửa sổ mưa to, hắn bỗng nhiên giật mình nghĩ đến: "Tên kia cũng không biết ăn bao nhiêu Hóa Thần cảnh đan dược, kỳ thực từ lâu vượt quá ta mức cực hạn có thể chịu đựng, nhưng hắn biểu ý thức vẫn cứ không có bị xé rách, chuyện này . . . Cái này chỉ có thể nói rõ. . ."

Vội vã chạy đến bên cửa sổ, dùng sức dán vào mặt nhìn xuống dưới, hắn lập tức xác định một vấn đề.

"Cái kia to lớn hơn thần uẩn, kỳ thực đều bị cái này Đạo cung hấp thu. . ."

Trong lòng lập tức sợ hãi cực kỳ, theo bản năng quay đầu nhìn lại, liền lập tức phát hiện cái này Đạo cung biến hóa.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 369: Vô Tận Tiên Sơn

Ở ngoài Phương Quý cũng không biết là trước sau nuốt bao nhiêu Hóa Thần cảnh đan dược, đến nỗi thần uẩn cuộn cuộn như lưu, đều tràn vào trong thức hải đến.

Chính hắn có lẽ nhất thời nắm không rõ ràng nặng nhẹ, nhưng tiểu Ma sư lại là nhìn ra thấy rõ rõ ràng ràng, cái kia vô tận thần uẩn tràn vào, tuy là vì mình, nhưng cái này thần uẩn nhiều như thế, mình mới có thể dùng đến bao nhiêu, đại khái cũng chỉ có từ cánh cửa tạt đến Đạo cung trong đến những thứ này, liền trong đó một phần mười cũng chưa tới, mà cái khác khổng lồ dược tính, thì lại đều bị cái này đạo điện cho hấp thu vào. . .

Thậm chí nói , liền ngay cả tiểu Ma sư, cũng là chiếm cái này Đạo cung tiện nghi , bởi vì hắn vừa bắt đầu căn bản liền không cách nào đem những thứ này tràn ngập ở biển ý thức thần lưu dẫn lại đây, là cái này Đạo cung, chính mình "Tĩnh" đến, phát hiện những thứ này thần lưu, liền liên tục đem bọn họ hấp dẫn lại đây, sau đó có một phần thông qua cánh cửa chảy vào Đạo cung trong, lúc này mới bị tiểu Ma sư lược tiện nghi, luyện tại tự thân. . .

Một toà đạo điện, lại có thể cho mình một loại thức tỉnh cảm giác, có thể mang cái này thức hải trong thần lưu toàn bộ hấp dẫn lại đây, thậm chí còn sẽ liên tục nuốt chửng thần lưu, tựa như đại thụ bộ rễ trong lòng đất rút lấy nuôi phân giống như, xì xì không ngừng hút đi thần lưu!

Cái này là cái gì loại kỳ dị việc?

Ngược lại liền ngay cả tiểu Ma sư bực này xuất thân Tiên thiên chi linh, lại nhìn vô số điển tịch vạn sự thông đều hoàn toàn không hiểu.

...

...

"Nhiều như vậy thần uẩn bị Đạo cung hấp thu, nó sẽ có cái gì biến hóa?"

Tiểu Ma sư bỗng nhiên nghĩ đến một cái khả năng, sợ hãi đến mặt đều trắng.

Chính mình nhưng là vì luyện hóa trong bụng cái kia hai cái Tôn phủ đại quý thần, mới luyện hóa những thứ này thần lưu, mà cái này Đạo cung chột cũng cùng chính mình như thế, hấp thu nổi lên cái khác thần lưu, như vậy nó bước kế tiếp, sẽ không đem nó trong bụng chính mình cũng luyện hóa chứ?

Sự phát hiện này kinh sợ đến mức hấn run lấy bầy, bất quá cũng đang lúc này, hấn chột phát hiện, Đạo cung bên trong một ít biến hóa.

Ánh mắt ngưng lại, nó liền đem ánh mắt nhìn về phía một chỗ, cũng lại chuyển không ra. . .

Đó là đôi diện cửa điện vách tường!

Cái này Đạo cung cực kỳ rộng lớn, nhưng cũng trống rỗng, bình thường tiểu Ma sư ở đây, cũng có thể lợi dụng chính mình linh niệm hư cấu một vài thứ gì đó, tựa như dây thừng, thư tịch loại hình, những thứ đồ này, ở Đạo cung trong, gần như chân thực, nhưng nếu là bắt đến ngoại giới, liền trực tiếp tiêu tán thành vô hình, tiểu Ma sư cũng chính là có chút ít còn hơn không, đem những thứ đồ này làm ra đến, khiến nơi này ra dáng một điểm.

Bất quá hẳn tuy rằng làm nhiều như vậy đồ vật, nhưng cái này Đạo cung bản thân, lại vẫn là trống rỗng, vừa vô thần đấp nặn, cũng không có điều văn, đôi diện cửa, chính là một mặt trống rỗng tường cao, không có bất kỳ một vật, có thể vào lúc này, theo này đạo cung hấp thu thần uẩn càng ngày càng nhiều, tiểu Ma sư lại chợt phát hiện, cái kia mặt trên tường, tựa hồ lúc ẩn lúc hiện, xuất hiện một chút hoa văn. . .

Lúc đầu cái này hoa văn còn không rõ ràng, nhưng theo Đạo cung hấp thu thần uẩn càng nhiều, cái kia hoa văn nhưng dần dần rõ ràng lên.

Lại là một toà một toà núi!

Cái kia từng toà từng toà núi hình, xuất hiện ở cái này vách tường dưới thấp nhất, tầng tầng lớp lớp, ý cảnh xa xưa, tuy rằng chỉ giống là dùng mực nhạt phác hoạ ra đến, nhưng làm cho người cảm giác lại vô cùng là chân thực, phảng phất hướng về những thứ này bóng núi nhìn một chút, liền cảm nhận được cái kia trọng lượng!

"Không đúng, những thứ này bóng núi, tốt giống như trước ngay khi trên tường, chỉ là hoa văn quá nhạt, không thấy được!"

Tiểu Ma sư tinh tế nhìn chăm chăm, càng kinh ngạc, dần dần nghĩ ra đến: "Là cái này Đạo cung hấp thu nhiều như vậy thần lưu, những thứ này bóng núi mới trở nên rõ ràng lên, hơn nữa không chỉ là rõ ràng, thậm chí trở nên càng ngày càng đầy đặn, làm cho người cảm giác, cũng càng ngày càng mãnh liệt, phảng phất thật là đi tới cái này quần sơn trước, nhìn thấy cái kia một mảnh tiên ý vô cùng, nguy nga tráng tai núi non trùng điệp. . ."

"Cái này núi. . . Lẽ nào ta ở nơi nào gặp qua?"

Tiểu Ma sư càng xem càng bị hồ đồ rồi, lại như là xuất hiện một chút cảm giác quen thuộc.

Chỉ là cái này cảm giác quen thuộc quá là ảo, nó đều không dám xác định.

Lúc này Đạo cung bên ngoài, mưa to vẫn cứ ở lật bồn mà rơi, cái này cũng liền đại diện cho cuộn cuộn thần lưu tiến vào Phương Quý biến ý thức, sau đó giọt nước không dư thừa bị Đạo cung hấp thu, mà những thứ này mưa to, phảng phất là nước mực cũng tựa như, nhuộm đẫm ở cái kia một mảnh trên vách tường, ở cái này trên vách tường vẽ ra đạo đạo bóng núi, từ trái đến phải, hình dạng khác nhau, như kiếm như kích, vụt lên từ mặt đất, dồn dập chỉ hướng thiên không.

Những thứ này bóng núi, hình như có ma lực, hấp dẫn tiểu Ma sư ánh mắt, cũng không còn cách nào dời đi.

"Cái này Đạo cung liền đủ quái lạ, tiểu tử kia có thể ở đây đánh Áo Đỏ ác quỷ, đánh Răng Xanh ác quỷ, đánh ta!"

Tiểu Ma sư càng xem càng hoảng sợ, phảng phất nghĩ hướng về những kia núi bái xuống đi giống như, trong lòng nhưng là càng thần dị: "Mà bây giờ, Đạo cung lại có thể chính mình hấp thu thần lưu, mà trên vách tường, thì lại xuất hiện như thế một bộ quái lạ quần sơn tranh. . ."

"Đùng!"

Chính đang tại tiểu Ma sư trong lòng kinh ngạc lúc, đột nhiên một tiếng vang dữ dội vang lên.

Hắn lập tức từ bị cái kia bóng núi làm sợ hãi trạng thái bên trong tỉnh táo lại, quay đầu nhìn lại, lại là lại sợ hết hồn, chỉ thấy trước cái kia viên Phương Quý từ ngoại giới dẫn theo lại đây, vẫn đang hoàng ở tại Đạo cung bên trong, phảng phất là một viên cực lớn ngọc thạch giống như quái nhãn,

vào lúc này lại tỏa ra đạo đạo thần quang, như là từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, thần uy mãnh liệt kinh người!

Mà nhất khiến tiểu Ma sư rất ngạc nhiên, nhưng là cái kia quái nhãn, lúc này lại ở hướng về trên vách tường đâm đến.

"Đùng" "Đùng" "Đùng"

Nó mỗi đụng một cái, đều phát ra âm thanh lớn, chặt chẽ vững vàng đụng vào trên tường, sau đó bị gãy trở về, cái kia âm thanh nghe đều đau, nhưng là nó vẫn là không biết thống khổ, thậm chí có chút điên cuồng tựa như, liên tục hướng về cái kia tường, hoặc nói hướng về cái kia tranh đánh tới.

"Nó là muốn tiến vào bức họa kia bên trong. . ."

Tiểu Ma sư lập tức lý giải cái kia quái nhãn dụng ý, trở mắt ngoác mồm tới cực điểm.

"Vù" "Vù" "Vù "

Cái kia quái nhãn thức tỉnh sau khi, cũng không biết đụng phải vách tường bao nhiêu lần, xác thực cho người một loại nó vô cùng muốn khát vọng tiến vào tranh bên trong cảm giác, chỉ tiếc, cái kia vốn là một bức họa, nó thì lại làm sao có thể đi vào đi, mỗi xông tới một lần, cũng chỉ là chặt chẽ vững vàng đụng vào trên tường, sau đó bị gãy trở về mà thôi, lâu dần , liền ngay cả trên người hắn, tựa hồ cũng xuất hiện một chút nhỏ bé vết rạn nứt. . .

Mà cái này quái nhãn, vào lúc này cũng cuối cùng tại thành thật đi xuống, không còn đụng vào, chỉ là hơi rung động, trên người thần quang xuất hiện các loại không giống gợn sóng, phát ra từng trận kỳ dị tiếng vang, đột nhiên nghe tới đi, có chút tê đau thương, lại như là đang khóc!

"Không đúng, nó không phải nghĩ vọt vào tranh bên trong. . ."

Tiểu Ma sư nghe tiếng khóc kia, trong lòng cũng có một loại ý thể lương, bỗng nhiên hiểu rõ ra: "Nó là nghĩ trở lại tranh bên trong!"

. . .

. . .

Ngoài cửa sổ mưa tiếng nổ lớn, sấm sét nổ vang, điện bên trong quái nhân bi thương, đối với tranh khóc lớn!

Nhìn màn này, tiểu Ma sư bỗng nhiên đánh cái kích lãng, cảm nhận được mơ hồ đến từ sinh mệnh nơi sâu xa nhất sợ hãi.

. . .

. . .

"Đừng ăn rồi, không thể ăn nữa rồi. . ."

"Tiểu thư nhanh khuyên nhủ hấn, không phải vậy hấn muốn đem tất cả tông chủ cất giấu đan dược ăn sạch rồi. . ."

Mà vào lúc này ngoại giới, đan điện trong, cũng chính là một mảnh náo nhiệt.

Phương Quý hoàn toàn tát nổi lên rượu điên, đem cái này Cổ Thông lão quái đan dược xem là rượu ngon của chính mình, cũng mặc kệ đó là cái gì, ngược lại chỉ là muốn cảnh giới Hóa Thần Hóa Niệm đan, cái kia bắt được chính là một trận cuồng ăn mãnh quán, cái này vẫn là trước có chút lý trí thời điểm, đến sau đó rượu kinh dâng lên, vậy coi như hoàn toàn mặc kệ, ăn cảnh giới Hóa Thần còn chưa đủ, lại tiện tay bắt được một bình cảnh giới Nguyên Anh Dưỡng Anh đan hướng về chính mình trong miệng quán lên.

Như thế rất tốt, chẳng những có rượu, còn có đồ nhắm rượu. . .

Nhưng hẳn như thế ăn, lại thực sự là đem Minh Nguyệt tiểu thư cùng với nàng người ở bên cạnh cho dọa sợ, từng cái từng cái kinh hoảng không ngớt, sớm đã có người phát hiện không đúng, nhưng lại không dám đi lên ngăn, vạn nhất chính mình mới vừa xông lên tới, đũa kia vừa vịn bẻ mất làm sao bây giờ?

Ăn nhiều như vậy đan dược, hẳn sao còn không bạo?

Người chuyện này quả thật quá không nói lý a, người phải mau mau bạo một cái nhìn a. . .

Có thể hết lần này tới lần khác Phương Quý chính là không bạo, chỉ là rượu điên tạt càng ngày càng lợi hại, ha ha cười quái dị ở cái này đan điện bên trong chạy loạn, tay trái nắm một bình Hóa Thần cảnh thượng phẩm đan dịch, tay phải cầm một hồ lô Nguyên Anh thần đan, ăn một miếng uống một hớp, quả thực chính là tiêu sái khoái hoạt, may lúc này Minh Nguyệt tiểu thư bên người nha hoàn không dám lại đây, bằng không thừa dịp các nàng lôi kéo chính mình thời điểm, đưa tay như thế một rờ. . .

. . . Khà khà!

. . .

. . .

Hóa cảnh thần đan dịch, trên căn bản đã sắp hết rồi, Nguyên Anh cảnh cái giá, cũng họa họa gần đủ rồi, Kim Đan cảnh cái giá, cũng đã bắt đầu tao ngộ độc thủ của hắn, cái kia từng viên một đáng giá bảo đan, liền như thế tiến vào hắn cái kia không đáng giá cái bụng. . .

Minh Nguyệt tiểu thư bên người tất cả mọi người, đều đã đau lòng run, không đành lòng nhìn thẳng.

Cái này Đan Vương điện bên trong đan dược, nào có một viên là bình thường a?

Cùng với những cái khác dùng để trữ lượng lớn đan dược đan điện so với, cái này Đan Vương điện, kỳ thực càng như là một cái Trân Bảo các, chỉ có Cổ Thông lão tự trách mình cũng luyện chế không ra, hoặc nói hẳn rất được hẳn yêu thích đan dược, mới sẽ bày ra tiến vào nơi này, liền tỷ như Cổ Thông lão quái luyện một lò Cửu Linh Dưỡng Anh đan, trong đó có một viên, đặc biệt hoàn mỹ, liền ngay cả Cổ Thông lão quái chính mình cũng không biết đời này có thể hay không lại luyện ra thì sẽ đem những đan dược khác lấy ra đi bán cho người khác, như thế hoàn mỹ, thì lại sẽ để ở chỗ này, lúc nào cũng đến xem.

Mà cái này đan điện, trình độ nào đó trên, cũng là Đan Hỏa tông hướng về những kia đến từ Đông Thổ, Nam Cương, thậm chí là Thất hải nơi hiệu buôn lớn đám người bày ra tự thân gốc gác cùng thực lực địa phương, nếu phải cho những thứ này người xem, đó là đương nhiên đến cho bọn họ xem tốt đẹp nhất. . .

Nhưng hôm nay, những thứ này đan dược tốt nhất, lại chính đang tại một viên một viên bị cái kia hoang dã tiểu tử giày xéo!

Minh Nguyệt tiểu thư đám người bên người nha hoàn bọn người hầu cũng đã gần muốn điên rồi, không hiểu tiểu thư làm sao còn không mở miệng ngăn cản.

Mà bọn họ không hiểu, thì lại là do vì bọn họ không biết Minh Nguyệt tiểu thư tâm tư, từ khi đi tới Đan Hỏa tông, liền cũng không có được qua bất luận người nào khí, còn nhỏ tuổi, liền nắm giữ như vậy khoảng chừng của

cái, cả đời đều ở người khác ca ngợi cùng khen tặng trong sống lại Minh Nguyệt tiểu thư, nghĩ muốn làm cho nàng cúi đầu trước người khác chịu thua, vốn là một cái so với giết nàng càng khó chịu hơn chuyện!

Mà nàng cũng biết rõ, cái này Thái Bạch tông hoang dã tiểu tử, chính là nghĩ thông qua lung tung ăn đan đến để cho mình đau lòng.

Vì lẽ đó, nàng đối mặt trên đời khó nhất lựa chọn. . .

Nàng cũng không muốn hướng về cái kia hoang dã tiểu tử cúi đầu, dù là đao gác ở trên cổ cũng sẽ không, nhưng hôm nay, nàng lại ở nhìn cái kia một viên một viên bị nàng sư tôn coi như trân bảo, một viên một viên từng để cho Thất hải Long tộc, để Đông Thổ hiệu buôn lớn, để Tôn phủ các quý nhân đều khen không dứt miệng, cho mình dẫn theo vô cùng làm ăn bảo đan, có rất nhiều vẫn là nàng tự tay để ở chỗ này bảo đan bị người lung tung ăn đi. . .

Nàng một trái tim chiến lên, đau lòng như là có vạn kiếm xuyên qua.

Nàng hờ hững lãnh ngạo sắc mặt, dần dần trở nên tái nhợt, sau đó lại trở nên cực kỳ kinh hoàng, đau lòng tay đều đang phát run.

Nàng cố nén rất lâu, trong nội tâm đấu tranh rất lâu, nhưng rốt cục vẫn là nhẫn không xuống đi tới. . .

Một cái run rẩy tiếng nói vang lên: "Đừng. . . Đừng ăn. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 370: Phương Quý Tiểu Sư Thúc

"Đừng. . . Đừng ăn. . ."

Cái kia tiếng như muỗi nhuế âm thanh vang lên một khác, ngoài ba trượng xa Thanh Phong đồng nhi trong giây lát ngẩng đầu lên.

Hai người bọn họ mắt trợn lên tròn xoe, khó có thể tin hướng về Minh Nguyệt sư tử nhìn lại.

Lúc này Minh Nguyệt tiểu sư, đã ngượng đỏ cả mặt, từ cái trán chân tóc vẫn đỏ đến ngực lớn biên giới.

Mà theo câu nói này nhẹ nhàng đi ra, nàng cả người tựa hồ cũng đỏ, trước lạnh lùng cùng kiêu ngạo, vào lúc này như là âm âm đỏ nát, Thanh Phong đồng nhi có thể sáng tỏ cảm giác được, Minh Nguyệt sư tử nói ra lời này sau khi, tựa hồ liền viền mắt đều ướt át, nàng rung rung muốn khóc, không đất dung thân, tựa hồ chỉ dùng nháy mắt, liền từ trên đời kiêu ngạo nhất nữ nhân, biến thành nữ nhân đáng thương nhất!

Trời ạ. . .

Thanh Phong đồng nhi hầu như ở trong lòng kêu rên lên, từ Bắc Vực đến Thất hải, từ Tôn phủ đến Đông Thổ, ai từng thấy Minh Nguyệt sư tử bộ dáng này a, ai từng thấy nàng cúi đầu trước người khác a, nơi này lập tức sẽ nổ đi, tất cả mọi người đều sẽ kinh sợ rơi con ngươi đi. . .

Ôm những thứ này để cho hấn khùng bố ý nghĩ, hấn quay đầu hướng về Phương Quý nhìn sang.

Hấn rất muốn biết Phương Quý nghe được câu nói này là phản ứng gì, thậm chí cũng rất muốn nhìn xem Minh Nguyệt sư tử những kia nha hoàn cùng nô bộc nghe được câu nói này sau khi là phản ứng gì, sau đó cái này quay đầu đi sau khi, hấn liền trực tiếp sừng sốt, chỉ thấy Phương Quý còn ở phía xa ôm cái vò rượu múa ương ca, vừa xoay vừa hướng về chu vi tiểu nha hoàn đám người quăng mị nhãn , căn bản một chút phản ứng cũng không có.

Liên ngay cả chu vi nha hoàn người hầu, vào lúc này cũng đều còn ở ngây ngốc Phương Quý, có người đoán hấn lúc nào sẽ bẻ mất, có người đoán trên người hấn lúc nào sẽ mọc lông xanh, chính là không có một cái quay đầu lại, nhìn về phía mới vừa làm ra kinh người trả lời Minh Nguyệt sư tử.

. . . Bọn họ lại không nghe thấy!

Thậm chí còn có người chính lo lắng khuyên lăm: "Tiểu thư mau ngăn cản hấn a, nếu không thật liền ăn sạch. . ."

"Cái này một điện đan, giá trị không tính, thật làm cho hấn ăn, cũng là ta Đan Hỏa tông không cách nào bù đắp tổn thất lớn a. . ."

Khuyên tiếng nói càng lúc càng lớn, càng ngày càng lo lắng, lại cũng không biết Minh Nguyệt sư tử kỳ thực đã lái qua miệng.

"Cái này. . ."

Thanh Phong đồng nhi lập tức choáng váng, cũng không biết nên làm gì.

Mà Minh Nguyệt sư tử lúc này cũng bối rối một thoáng, mặt đỏ như là lại chà xát một tầng môi chi, thậm chí còn có chút tay chân luống cuống.

Đây chính là trong ngày thường oai phong lẫm liệt, chưởng quản toàn bộ Bắc Vực ít nhất bốn thành trở lên đan dược, bất kể là đối mặt Đông Thổ đại gia tộc quý công tử, vẫn là kiêu căng Thất hải Long tộc, đều gió yên sóng lặng, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, không cần bởi cái gì khuôn mặt tươi cười, cũng không cần tự hạ thân phận, dễ dàng liền đem tất cả xử lý thỏa thỏa đáng đáng, như thế một cái không gì không làm được Minh Nguyệt sư tử, lại bối rối?

"Cái kia cái gì. . . Phương Quý sư thúc. . ."

Thanh Phong đồng nhi rốt cục không nhịn được, vội vàng nhảy ra ngoài, kêu lên: ". . . Đùng. . . Ngươi đừng tiếp tục ăn rồi!"

"Rào!"

Chu vi trong nháy mắt hoàn toàn yên tĩnh, ánh mắt của mọi người, đều hướng về Thanh Phong đồng nhi nhìn lại.

Có trong lòng người cầu thần bái phật, rốt cục có người đi ra ngăn cản hẳn, chỉ tiếc đi ra ngăn cản hẳn lại là Thanh Phong thiếu gia, mà không phải Minh Nguyệt tiểu thư, cũng có người ngần ngại, bỗng nhiên ý thức được, không đúng a, Thanh Phong thiếu gia có phải là gọi sai bối phận.

"Ha ha ha ha, ngươi cuối cùng chịu thua rồi. . ."

Phương Quý nghe được kêu một tiếng này, cũng là tâm trạng đặc ý, say lướt khướt nghiêng đầu đến, chợt thấy nói chuyện chính là Thanh Phong đồng nhi, nhất thời lại có chút bất mãn, liếc mắt một cái Minh Nguyệt tiểu thư, lúc này mắt đều có chút bỏ ra, cũng không nhìn thấy Minh Nguyệt tiểu thư cái kia lại lúng túng lại xoắn xuýt đáng ghét, chỉ là xem thường đem

trong tay đan dược lại ăn mấy viên, hướng về Thanh Phong đồng nhi nói:
"Bằng cái gì không ăn?"

"Chuyện này . . ."

Thanh Phong đồng nhi nhất thời đầy mặt lúng túng, có chút không tốt giải thích, nghĩ thầm ta đều gọi người sư thúc, sao còn không nể mặt cái?

Bất quá hẳn cũng biết, lúc này Phương Quý là cùng chính mình sư tỷ đấu lên, hai người bên trong nhất định phải có một cái cúi đầu mới được, vội vàng đã nghĩ giải thích nói Minh Nguyệt sư tỷ kỳ thực đã cúi đầu, nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng, chợt phát hiện Minh Nguyệt sư tỷ bỗng nhiên lạnh lùng ngẩng đầu lên, cái này thái độ nhất thời làm cho trong lòng hẳn hơi kinh, ngượng ngùng nói: "Cái kia. . . Ăn nữa liền không rồi. . ."

"A, đau lòng rồi?"

Phương Quý ôm đan hồ lô, đầy mặt xem thường, tuy là trả lời Thanh Phong, lại quay đầu nhìn về phía Minh Nguyệt.

"Hừ!"

Minh Nguyệt tiêu thư một mặt ngạo nghễ, lạnh lùng liếc Phương Quý một chút, bỗng nhiên nhàn nhạt mở miệng: "Người vì sao gọi hẳn sư thúc?"

Thanh Phong đồng nhi thấy sư tỷ đặt câu hỏi, trong lòng nhất thời run lên, ngượng ngùng không biết làm sao trả lời, hết lần này tới lần khác Phương Quý nghe thấy, lại là dương dương tự đắc tiếp tới, nói: "Gọi ta sư thúc làm sao rồi, nhà người sư phụ ở pháp thuyền phía trên liền cùng ta kết nghĩa anh em, đó là ta Cổ Thông Lão ca, hẳn nói cái này Đan Hỏa tông trên dưới đan dược để ta tùy tiện ăn, đó chính là coi ta là thành người trong nhà!"

"Kết nghĩa anh em?"

Lời này nghe được Minh Nguyệt tiểu thư đều là ngẩn ra, mặt không hề cảm xúc quay đầu hướng về Thanh Phong đồng nhi nhìn lại: "Lạ sao?"

"Hắn cùng sư tôn báỉ qua sao?"

Thanh Phong đồng nhi cũng đang tự hỏi, tốt như thế nào như không nhớ ra được đây?

Bất quá vừa là Minh Nguyệt sư tử lạnh nhạt ánh mắt, vừa là Phương Quý dương dương tự đắc ánh mắt, Thanh Phong đồng nhi nhất thời áp lực tăng gấp bội, bỗng nhiên trong lòng linh cơ lóe lên, nói: "Ta nhớ tới thật giống là có chuyện như thế. . ." Nói nhìn về phía Phương Quý, uốn lượn ba ba nói: "Phương Quý sư thúc, ở ta cùng Minh Nguyệt sư tử trước mặt, người cũng là trưởng bối, không thể bắt nạt như vậy chúng ta a, người cũng nói cái này Đan Hỏa tông cũng là người nhà, vậy người cũng không thể trở về một chuyến nhà, liền đem nhà chúng ta điếm ấy nội tình cho họa họa sạch sẽ a. . ."

"Ồ?"

Phương Quý nghe được một mộng, rượu kinh dâng lên, lúc này đầu óc chuyên có chút chậm.

Nghe hắn nói thật giống rất có đạo lý, nhưng lại cảm thấy không đúng chỗ nào. . .

"Phương Quý sư thúc, ta cũng biết người là theo chúng ta đùa giỡn đây. . ."

Thanh Phong đồng nhi đúng là lập tức có chủ ý, cười theo, liên tục vỗ tay nói: "Bất quá hiện tại cũng gần như rồi, sư tôn lão nhân gia người cất

giấu đan dược, đều sắp bị người ăn sạch, chờ hấn ra quan, cần phải quá nổi nóng không thể, đến thời điểm bị hấn đánh, nhất định lại là ta, người coi như là đau lòng một thoáng ta người sư điệt này, lưu lại mấy viên đan dược cho hấn, để ta thiếu bị mấy gậy đi. . ."

Bên cạnh nha hoàn nô bộc, nghe đều có chút niềm vui bất ngờ.

Những câu nói này nghe tới cũng như là Thanh Phong thiếu gia ở đại biểu Đan Hỏa tông hướng về cái kia Thái Bạch tông đến hoang dã tiểu tử cúi đầu, nhưng tại trên mặt mà nói, lại là không ngại, nếu là Minh Nguyệt tiểu thư hướng về cái kia hoang dã tiểu tử cúi đầu, vậy thì thật là muốn hạ rơi tất cả mọi người con người, nhưng Thanh Phong thiếu gia liền không liên quan a, ngược lại hấn từ khi bái vào Đan Hỏa tông môn hạ sau khi, đầu sẽ không có giờ lên đã tới. . .

"Ha, thốt ra lời này, thật giống ta còn thực sự cần phải thu miệng không thể. . ."

Liền ngay cả Phương Quý, lúc này nghe xong những câu nói này, cũng mơ hồ cảm thấy thật giống chính mình lại ăn đi thì có chút không giảng đạo lý, bất quá lúc này mặc dù đã trên đầu, phản ứng chậm, nhưng vẫn cảm thấy có chút không đúng, liền chậm rãi đưa mắt từ Minh Nguyệt tiểu thư chuyển qua Thanh Phong đồng nhi trên người, bỗng nhiên cười quái dị một tiếng, nói: "Hai người các người sư điệt, muốn cho ta không ăn, cũng có thể. . ."

Chu vi nha hoàn nô bộc, nhất thời trở nên kích động.

Nhưng Phương Quý nói tiếp: "Bất quá các người đến đáp ứng trước ta ba cái điều kiện. . ."

Một đám nha hoàn nô bộc, nhất thời trong lòng lại có chút hoảng, vội vàng quay đầu đến xem, liền thấy Minh Nguyệt tiểu thư, lại lạ kỳ trầm mặc,

chỉ là vẫn như bình thường như vậy lạnh nhạt, núi băng giống như, lạnh lùng nhìn Phương Quý, lại một câu nói cũng không có đặt câu hỏi.

Thanh Phong đồng nhi vội vàng nói: "Su thúc ngài giảng!"

Phương Quý lúc này trong thức hải, Đạo cung đã thu đi tới hấn ăn tất cả đan dược thân uẩn, nhưng này tuôn ra rượu kinh, lại làm cho hấn ngây dại vui sướng, so với uống ba cân Thiêu Dao Tử (((thời cổ rượu trắng tục xưng. Chủ yếu lưu hành tại cổ Liêu Đông khu vực))) đều lên đầu, đầu lưỡi đều có chút lớn, chậm rãi duỗi ra một đầu ngón tay, một chút nhìn sang, luôn cảm thấy như là duỗi ra hai cái: "Số một, nhà ta A Khô. . . Su huynh cùng Vương Tài, còn không ăn no đây. . ."

Hấn ợ một hơi rượu, nhất thời cả điện mùi thuốc, thân thể quơ quơ, nói tiếp: "Đến nhượng bọn họ ăn no. . ."

Thanh Phong đồng nhi nghe được gấp gấp vội vàng gật đầu: "Ăn no ăn no, nhất định quản no!"

Trong lòng bọn họ ăn một toà đan núi, cũng không bằng người ăn một viên quý, vậy khẳng định muốn xen vào no a!

Phương Quý nghe thoả mãn, cười đắc ý, lại duỗi ra ngón tay thứ hai, bắt quá duỗi ra đến vừa nhìn, càng xem càng cảm thấy như bốn cái, liền lại thu về, vẫn là kiên trì thứ một ngón tay nói: "Thứ hai, nhà ta tông chủ. . . Đó là người nào, cõi đời này nhất. . . Nhất có phái đoàn. . . Đại gia, các người sau đó khách khí. . . Điềm, ai dám bắt nạt nhà ta tông chủ. . . Ta liền ăn cùng hấn!"

"Ôi, đây cũng là Thái Bạch tông chủ. . ."

Thanh Phong đồng nhi gọi dậy khổ đến: "Ai dám bắt nạt hấn?"

Liên ngay cả Minh Nguyệt tiểu thư lúc này, đều chỉ là lạnh lùng hướng về hấn nhìn lại, lại không nói câu nào.

"Thứ ba sao. . ."

Phương Quý thân thể quơ quơ, đè ép để lên phù rượu kính, sau đó con mắt bỗng nhiên hướng về Minh Nguyệt tiểu thư phiêu đi qua, hì hì cười quái dị nói: "Thứ ba làm cái này sư thúc, ta đến cho các người chỉ cửa việc hôn nhân. . . Nhà ta a sư huynh. . . Người lại thành thật, lại. . . Lại thành thật, ngược lại chính là. . . Thành thật, thật tốt người a, ta đến cho hấn. . . Cho hấn tìm cái bà nương, ta xem người liền. . . Người. . ."

"Hả?"

Nghe hấn, tất cả nha hoàn nô bộc, đều nhất thời thay đổi sắc mặt.

Thanh Phong đồng nhi càng là kinh sợ đến mức con mắt đều tròn xoe, thực sự không biết hấn muốn nói ra cái gì kinh người lời nói đến. . .

Liên ngay cả Minh Nguyệt tiểu thư, giữa hai lông mày cũng bỗng nhiên kết nổi lên một tầng sương lạnh.

Bất quá cũng đang lúc này, Phương Quý nói mấy cái "Người" chữ, đột nhiên ngã chổng vó lên trời, nằm trên đất ngủ say như chết lên, lại là hấn vừa nãy vẫn ở ăn đan, cũng là thôi, bây giờ ngừng lại, đan kính đúng là ép không được, trực tiếp say ngã xuống đất.

Thanh Phong đồng nhi như trút được gánh nặng, lau một vệt mồ hôi lạnh.

Cái khác nha hoàn nô bộc, thì lại đều là hai mắt nhìn nhau, không biết nên làm gì, trước tiên đưa mắt tìm đến phía Thanh Phong đồng nhi, liền thấy Thanh Phong đồng nhi chính tâm hư quay đầu hướng về Minh Nguyệt

tiểu thư nhìn lại, liền, bọn họ cũng chỉ đành đều nhìn về Minh Nguyệt tiểu thư.

Trước mắt cái này một cái hỗn loạn, thế nào cũng phải có người nói một chút làm sao thu thập chứ?

Vô số ánh mắt bên trong, liền thấy Minh Nguyệt tiểu thư lạnh lùng nhìn lướt qua trên đất Phương Quý, sắc mặt trước sau như một lạnh lùng cùng ngạo mạn, tựa hồ có hơi xem thường quay người sang, trong miệng lạnh lùng nói: "Ta Đan Hỏa tông, cũng không phải không tuân theo quy củ địa phương, như theo chúng ta không có quan hệ gì, cũng là thôi, nhưng nếu tốt xấu hấn chiếm cái sư thúc danh phận, liền nhường hấn một bước lại làm sao?"

Nói lạnh lùng dặn dò: "Đến mấy người, đem Phương Quý tiểu sư thúc đưa trở về!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 371: Đúng Rồi Vẫn Là Sai Rồi Ni

"Cái này cần là uống bao nhiêu a?"

Trong đình viện, bây giờ cần thủ Cổ Thông lão quái căn dặn, chỉ ở trong phòng tĩnh dưỡng, dễ dàng cửa cũng không ra Thái Bạch tông chủ bị kinh động, khoác áo ngoài đi tới trong phòng khách, nhìn một đồng Đan Hỏa tông nha hoàn người hầu đem bọn họ "Phương sư thúc" đặt ở trên giường nhỏ, sau đó lại ở Thanh Phong đồng nhi dưới sự sai sử chuyên môn tìm đến một đội người cung kính kính hầu hạ dáng dấp, nhất thời cảm thấy có chút không tìm được manh mối, nghĩ thầm cái này Đan Hỏa tông người làm sao bỗng nhiên thái độ bước ngoặt lớn, lại thấy Phương Quý say rồi, càng là cảm thấy kinh ngạc lên.

"Chẳng lẽ tiểu tử này là với bọn hắn uống rượu, đem quan hệ hòa hoãn?"

"Triệu sư bá a, sau đó người có thể ngàn vạn xem trọng hắn đi, không nên để cho hắn chạy ra đi tới. . ."

Thanh Phong đồng nhi khở gương mặt đem một cái túi cần khôn cần thận đặt ở Phương Quý đầu giường trên, khóc không ra nước mắt nói:
"Phương sư thúc hắn quá dọa người, một hơi đem ta Đan Hỏa tông bảo đan ăn hơn nửa, liền sư tử của ta đều bị hắn ăn đau lòng, ta nhưng là nhận thức sư tử nhanh mười năm a, thời gian mười năm bên trong, mặc kệ bồi bao lớn làm ăn, đều không thấy nàng đau lòng như vậy qua!"

"Ăn nhiều như vậy đan?"

Thái Bạch tông chủ cũng nhất thời cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Thanh Phong đồng nhi hơi ngẩn người ra, thấy Thái Bạch tông chủ tựa hồ thật không biết, lập tức đem Phương Quý dẫn theo Anh Đề cùng A Khô hai cái đại náo Đan Hỏa tông, dựa vào ba tấm miệng cứng ăn sống Đan Hỏa tông một nửa của cái chuyện nói, vừa nói vừa uốn lượn, cuối cùng còn có chút hiếu kỳ, cẩn thận từng li từng tí một chết một thoáng Phương Quý, kinh ngạc nói: "Then chót là hắn ăn nhiều như vậy đan, làm sao còn không bạo đây?"

Thái Bạch tông chủ nghe xong cũng là cả kinh, không chút biến sắc cách xa một bước, nghĩ thầm thật bạo máu có thể dùng võ trên người mình.

Sau đó hắn mới sắc mặt quái lạ nhìn về phía Thanh Phong đồng nhi: "Hóa Thần cảnh đan dược đều ăn?"

Thanh Phong đồng nhi trọng trọng gật đầu, sau đó lại lắc đầu: "Không phải ăn, là ăn sạch a. . ."

Nói bỗng nhiên thật có chút ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn Thái Bạch tông chủ nói: "Triệu sư bá, các người Thái Bạch tông đều là làm sao tu luyện, mặc kệ là đệ tử vẫn là Linh thú, thật giống đều có thể không hạn chế ăn đan dược a, cái pháp môn này có thể dạy cho ta không?"

Thái Bạch tông chủ nhìn cái này tiểu đồng chờ đợi ánh mắt, cũng không khỏi có chút đau đầu, nói: "Không có phương pháp này. . ."

"Được rồi. . ."

Thanh Phong đồng nhi bất đắc dĩ hít một tiếng, đi tới cạnh cửa thì lại bỗng nhiên quay đầu, hỏi: "Nếu như ta cũng lạy tiến vào Thái Bạch tông đây?"

Thái Bạch tông chủ đều cảm thấy có chút đau răng, nói: "Thật không có a. . ."

"Được rồi được rồi, ta biết rồi. . ."

Thanh Phong đồng nhi vừa nói vừa đi, xa xa truyền đến hần nói thầm: "Triệu sư bá quá hẹp hòi, không bằng Phương sư thúc. . ."

"Lời này còn không nói được?"

Thái Bạch tông chủ vô cùng bất đắc dĩ, sau đó lại bỗng nhiên nghĩ đến: "Làm sao bồi phận cũng rồi loạn?"

Liên đới đến Đan Hỏa tông nha hoàn cùng người hầu đều lùi ra, Thái Bạch tông chủ mới cau mày, cẩn thận nhìn Phương Quý mấy lần, thấy hần xác thực không giống như là sẽ bề mặt đáng vẻ, lúc này mới hơi có chút yên tâm, tinh tế đánh giá, liền thấy Phương Quý không chỉ có sẽ không bạo, hơn nữa hần linh khí dồi dào, làm như tu vị đều tăng lên không ít, nhưng khí huyết lại hết sức trầm ổn, ngược lại thật sự là như là uống ngũ nhieu.

Nhìn thấy Phương Quý gói một bên cái kia túi càn khôn, mở ra vừa nhìn, bên trong lại là chút linh phiếu cùng với một ít tán nát linh tinh, có tới hơn ba vạn lượng, tâm trạng nhất thời lại càng không giải, tiểu tử này như ăn nhân gia nhiều như vậy đan, làm sao nhân gia còn muốn nhét linh phiếu cho hần?

"Cái này đến tột cùng chuyện gì xảy ra?"

Góc lông mày trên cũng nhất thời nổi lên chút ý không rõ, xem trên giường Phương Quý, như ở xem cái tiểu quái vật.

Đứng ở giường một bên tỉ mỉ Phương Quý một hồi, Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên cũng khe khẽ thở dài.

Kỳ thực từ pháp thuyền trên, trở lại cái này Đan Hỏa tông bên trong, Phương Quý trên người đã lộ ra không biết bao nhiêu bí mật, mà những bí mật này, vạn nhất nói đi ra ngoài, thậm chí là kinh thiên động địa, nhà ai Trúc Cơ tiểu tu sĩ, liền có thể lặng yên không một tiếng động giết chết Tôn phủ hai đại quý thân?

Nhà ai Trúc Cơ cảnh tiểu tu sĩ, liền có thể ăn được Hóa Thần cảnh đan dược?

Đặc biệt là đối với thần bí khó lường giới tu hành tới nói, như vậy bí mật, càng là rất khó nhượng người chống đối.

Hai cái bí mật bên trong bất luận cái nào, sợ là đều đủ để thầy trò trở mặt thành thù, hoặc là để một cái đại Tiên môn sụp đổ.

Mà lúc này Phương Quý, lại chỉ là say bất tỉnh nhân sự, ngay khi Thái Bạch tông chủ trước mặt, A Khổ sư huynh cùng Anh Đề, đều vẫn chưa về, Đan Hỏa tông nha hoàn nô bộc đám người cũng đều rời đi, lấy hấn tu vị, nghĩ tra cái gì, tuyệt sẽ không có người biết.

Thậm chí lấy Thái Bạch tông chủ tu vị, tra xét qua sau, Phương Quý khả năng đều sẽ không có phát giác.

Nhưng Thái Bạch tông chủ đứng ở Phương Quý giường trước, nhìn hấn một lúc sau, chợt mỉm cười, đem cái kia túi càn khôn sủy lên, sau đó nhẹ nhàng nện eo, chậm rãi hướng trong phòng ngủ đi rồi trở lại, tự nói: "Tiểu hài tử mang nhiều tiền như vậy làm gì. . ."

. . .

. . .

"Ôi, có chút choáng váng đầu. . ."

Một đêm đi qua, ngày thứ hai khi tỉnh lại Phương Quý còn cảm thấy hoa mắt chóng mặt, chậm rãi nắm bắt chính mình huyết thái dương ngồi dậy đến, mới phát hiện mình lại ở trong phòng khách ngủ một đêm, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chính hiện ra đến cực kỳ chói mắt, hắc hắc như là hoãn một hồi, mới nghĩ đến chính mình ngày hôm qua ở đan điện bên trong ăn đan chuyện, không khỏi lẩm bẫm một câu: "Làm sao cái này ăn đan so với uống rượu còn lên đầu?"

"Phương Quý sư thúc, ngươi tỉnh rồi?"

Trong sân một cái chính chỉ huy bọn người hầu khắp nơi quét tước bóng người, một thấy Phương Quý ngồi dậy đến, lập tức lên đến trong phòng khách, ân cần cho Phương Quý bung trà lên, sau đó cười híp mắt nhìn Phương Quý nói: "Ngày hôm qua Lão nhân gia ngài say thật là không nhẹ!"

"Ngày hôm qua chuyện gì xảy ra, ta không phải ở ăn đan sao?"

Phương Quý nhấp ngụm trà, lắc lắc đầu, say có chút nhỏ nhặt.

"Sau đó ngươi ăn ăn ăn nhiều rồi, tiệc nuôi chính là không có bề mặt. . ."

Ân cần Thanh Phong đồng nhi tiếp nhận chén trà thả xuống, lại chạy ra ngoài cho Phương Quý đánh tới rửa mặt nước, vừa hầu hạ Phương Quý rửa mặt, vừa nói: "Sau đó a, ta khuyên ngươi đến nửa ngày, ngươi rốt cục không ăn, nhưng còn nói ra ba cái điều kiện, một cái là để sư huynh ngươi cái kia cầu tử xà ăn cái đủ, ta đáp ứng rồi, ngày hôm qua nhà ngươi sư huynh ăn được nửa đêm ăn no, chính ở bên kia nghỉ ngơi chứ, ngươi con rắn kia còn ở ăn, ta xem nó là thật muốn thoái hoá, hiện tại huyết khí đã ba thước nhiều dày, ngươi muốn chuẩn bị cho nó cái khác lột xác đồ vật rồi. . ."

"Chờ đã. . ."

Phương Quý dùng sức xoa hai cái mặt, coi như rửa qua, nắm qua khăn mặt đến lau, chợt nhớ tới một cái việc trọng yếu, trừng trừng nhìn về phía Thanh Phong đồng nhi, nói: "Là người khuyên ta không muốn ăn nữa, vậy người nhà Văn trưởng tinh cho ta nhận sai không có?"

Thanh Phong đồng nhi nhìn hai bên một chút, thấy không có nha hoàn chú ý, liền giảm thấp thanh âm nói: "Nhận sai rồi!"

"Ha ha. . ."

Phương Quý nghe vậy, nhất thời cảm thấy đắc ý, đem khăn mặt hướng về Thanh Phong đồng nhi trên vai một đáp, bệ vệ ngồi trở lại trên giường nhỏ, bung chén trà, khiêu hai chân, dương dương tự đắc, nói: "Vậy người nghỉ một lúc liền dẫn ta, đi tìm cái kia Văn trưởng tinh sư tử tính sổ đi!"

Thanh Phong đồng nhi nghe vậy nhất thời ngẩn ngơ: "Dát?"

Phương Quý nói: "Nếu nàng cho ta nhận sai, vậy ta phải chính tai nghe một chút đi a. . ."

Thanh Phong đồng nhi gương mặt nhất thời khô, vội vàng xua tay: "Không thể đi không thể đi, đi tới liền phiền phức. . ."

Phương Quý đem chén trà hướng về trên bàn một đê: "Vì sao?"

Thanh Phong đồng nhi nhất thời biệt khó chịu, nghĩ giải thích cũng không biết giải thích thế nào.

"Mặc kệ người ngày hôm qua lại đi hồ đồ cái gì, nếu không dễ dàng chiếm điễm thượng phong, vậy thì thấy đỡ thì thôi đi. . ."

Chính nói, Thái Bạch tông chủ tản bộ bước từ phòng ngủ đi ra, thay đổi một thân tố nhiên áo trắng, chính có vẻ tiên phong đạo cốt, không giống

phàm tục nhân vật, hắn thấy Thanh Phong đồng nhi lại một mặt lúng túng đáng dấp, cũng có chút dở khóc dở cười, nhàn nhạt tiếp nhận câu nói của miệng, khiển trách: "Lần này coi như xong, sau đó thấy, cũng đừng tiếp tục nhắc tới cái này một chuyện, coi như là này sự kiện chưa từng xảy ra tốt. .
."

"Bằng cái gì đây?"

Phương Quý thấy tông chủ cũng là vẫn như cũ không phục, nói: "Tông chủ, ngươi đã quên nàng để ngươi ngủ chuồng ngựa rồi?"

"Đó chỉ là tiểu nhi nhất thời lời vô ích, cần gì cùng nàng tích cực?"

Thái Bạch tông chủ khoát tay áo một cái, nói: "Thân là nam nhi, tông còn rộng lượng hơn một ít mới được!"

"Ta không được!"

Phương Quý phiết qua đầu, nói: "Hiện tại để ta rộng lượng, nàng bắt nạt người lúc làm sao không rộng lượng rồi?"

Thái Bạch tông chủ nghe xong nhất thời có chút đau đầu, nghĩ thầm liên cái này tính khí, sau đó đạo lữ có thể làm sao cho hắn tìm?

Phương Quý cũng không muốn nhiều như vậy, chính giục Thanh Phong đồng nhi: "Nhanh mang ta đi, còn đến tìm nàng muốn đòi nợ đây. . ."

"nợ?"

Thanh Phong đồng nhi ngẩn ngơ: "Cái gì nợ?"

"Tốt, không nên hồ nháo!"

Lúc này Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hướng về Phương Quý nói: "Người đi theo ta, có lời muốn nói với người!"

"Chuyện gì a?"

Phương Quý còn có chút đau lòng chính mình ba lạng linh tinh, nghĩ thầm cái kia tiểu nương bì vẫn không có đem mình linh phiếu đưa tới, chính là trong lòng còn không phục, ngày hôm nay nói không chuẩn còn đến lại đi ăn nàng một làn sóng, bất quá thấy tông chủ trịnh trọng gọi mình, cũng không thể không đến, không thể làm gì khác hơn là để Thanh Phong chờ ở bên ngoài, chính mình một mặt hiếu kỳ, theo tông chủ đi ra, ở sân giàn cây nho dưới ngòi.

"Người ngày hôm qua ăn Đan Hỏa tông rất nhiều đan dược?"

Thái Bạch tông chủ cho mình rót chén trà, sau đó lại ra hiệu Phương Quý cho mình cũng rót một ly, tùy ý hỏi.

"Đúng vậy, chịu không ít!"

Phương Quý theo lời rót một chén, vò vò huyết thái dương, thuận miệng đáp ứng.

Hắn ăn nhiều như vậy đan dược chuyện, vốn là cũng không có thể giấu giếm được những người khác, chẳng bằng thừa nhận.

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Không có vấn đề gì sao?"

Phương Quý nhấp ngụm trà, nhú mày nói: "Chỉ là có chút đau đầu, ngày hôm qua say quá lợi hại. . ."

"Ừm. . ."

Thái Bạch tông chủ đem ấm trà hương về hắt trước người đẩy một cái, ra hiệu hấn nhiều uống một chút, sau đó nụ cười tựa hồ có hơi thâm ý, nhìn Phương Quý một lúc sau, bỗng nhiên cười nói: "Là nuôi cái kia Ma sơn bí bảo cần những đan dược này sao?"

"Cái gì?"

Phương Quý lấy làm kinh hãi, vội vã ngẩng đầu lên nói: "Cái gì Ma sơn bí bảo?"

"Ồ trước mặt ta không cần che giấu!"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Từ rời đi Tôn phủ lúc, trong lòng ta liền hơi kinh ngạc, trận chiến đó bên trong, ta đã chém hết mười hai tà thần, cũng là chém hết Tôn phủ bộ mặt, Tôn chủ không đạo lý ở cuối cùng thì lại cố ý hi sinh một cái Tuyết Nữ tính mạng đến ám hại ta, hơn nữa cách Tôn phủ sau khi, chỉ là bởi vì ta những việc làm, hấn cũng không đến nỗi cho ba đại quỷ thần rơi xuống liều mạng, thà rằng để chúng nó liều lĩnh đồng thời chôn vùi ở bên ngoài nguy hiểm, không tiếc tất cả ám sát ta, vì lẽ đó từ vừa mới bắt đầu, bọn họ chính là nhìn chăm chú đề lên ngươi!"

"Mà bọn họ nhìn chăm chăm ngươi như thế cái tiểu hài tử, cái kia tất nhiên là bởi vì trên người ngươi có bọn họ phi thường lưu ý đồ vật. . ."

Phương Quý nghe, đã là có chút trở mắt ngoác mồm: "Ngươi sớm đoán được?"

"Ha ha, ngươi tuổi tác còn nhỏ, trên người có thể che giấu bí mật gì?"

Thái Bạch tông chủ thấy vẻ mặt của hấn, liền không nhịn được nở nụ cười, nhẹ nhàng thừ cái lưỡi eo, nói: "Từ Tôn phủ đến Đan Hỏa tông, ngươi chém quỷ thần, ăn đại đan, tất cả những thứ này ngoài dự đoán mọi người

kinh người cử động, cũng đều là bằng cái kia Ma sơn bí bảo làm được chứ?"

Phương Quý nghe xong, cả người đều dĩ nhiên ngây người.

Hắn ngây ngốc nhìn tông chủ bày mưu nghĩ kế vẻ mặt, nghĩ thầm: "Lúc này nói hắn đoán sai có bị ăn đòn hay không?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 372: Ma Sơn Bí Mật

Đôi mắt nhân sinh gian nan nhất một lựa chọn, Phương Quý rất chăm chú đánh giá một thoáng Thái Bạch tông chủ vẻ mặt.

Chỉ thấy lúc này tông chủ chính lão hoài rất an ủi, đầy mặt ý cười, trong mắt có chút nho nhỏ ý trêu tức, phảng phất là một một trường bối xuất kỳ bất ý phía dưới vạch trần tiểu bối sứt sẹo che giấu lúc đắc ý, khöhe môi vênh lên, nói rõ hẳn lúc này tâm tình là thật tốt, lúc nói chuyện thân thể hơi về phía trước nghiêng, biểu thị ở nói với tự mình lặng lẽ nói, cái kia chính là không nghĩ lộ ra ngoài bí mật này, mặt lại khể nâng, lộ ra một chút đắc ý thái độ, mà tay trái của hẳn, nhưng là nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, đây là một cái theo bản năng bên trong nghĩ muốn thẳng lưng dương thân động tác. . .

Liền Phương Quý có đáp án.

Tông chủ lúc này tâm tình không tệ, nhìn dáng dấp không đem chuyện này quá để ở trong lòng, hơn nữa hẳn rất tin tưởng, thật là cảm thấy đã đem chính mình trước trước sau sau những thứ này lơ đãng lộ ra kẽ hở đều nghĩ rõ ràng, hơn nữa lớn tuổi như vậy người, lập tức vạch trần bí mật nhỏ của mình, hẳn lại còn thật cảm giác có chút đắc ý, còn hông của hẳn hơi rút liền, thì càng nói rõ vấn đề. . .

Phương Quý sớm phát hiện, tông chủ cái cũng không cao lắm, vì lẽ đó hẳn đắc ý thì eo người muốn nhiều thẳng còn nhiều thẳng.

Ngược lại là tông chủ muốn cùng người động thủ thì eo người nhưng là thoáng một cung, đây là ở súc thể. . .

. . . Hắc lão hồ ly này, rốt cục để cho mình dự đoán đến một điểm mờ ám.

Liên nghĩ đến nơi này Phương Quý, trên mặt liền lộ ra kinh ngạc vẻ mặt, cả kinh nói: "Tông chủ người lại đều biết?"

Lúc này tông chủ như vậy đặc ý, đập hấn đài sao được?

. . .

. . .

"Là chính người che giấu quá không kín, thực sự không phải một con làm hồ ly chất liệu a. . ."

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, mặc dù có chút đặc ý, nhưng cũng thấy đỡ thì thôi, xưa nay sẽ không đặc ý qua đầu, cười nhìn Phương Quý nhìn đến một cái sau khi, liền hắng giọng một cái, sắc mặt cũng thoáng trịnh trọng một chút, nói: "Chính là bởi vì trước liền hoài nghi vật này ở trên thân thể người, vì lẽ đó ta mới không có mạnh mẽ lưu lại U Minh đạo các loại An Châu đại tông tông chủ theo chúng ta, để tránh khỏi lại bằng trắng nhạ xảy ra phiền toái!"

Sau đó hấn trên mặt cũng nổi lên chút nghi hoặc: "Bất quá ta vẫn là hiếu kỳ, vật này người là làm sao kiếm đến trên người mình?"

Lúc này xem vẻ mặt của hấn, đúng là thật sự không rõ, ngẫm lại cũng là, đây cũng là Ma sơn trong động phủ bí bảo, bất kể là đối với An Châu các đại Tiên môn, vẫn là đối với Tôn phủ tới nói, đều là tất tranh đòi lấy vật gì, An Châu tiên môn vì đoạt được này bí bảo, không tiếc cùng Tôn phủ trở mặt, mà Tôn phủ vì đoạt này dị bảo, thì lại không tiếc tiêu hao mười mấy vị trưởng lão tính mạng, thực sự là không thềm để ý bất kỳ đánh đổi.

Nhưng chính là để hai bên đại thế lực đều như thế đổ mắt đồ vật, lại đến Phương Quý trên người?

Mấu chốt nhất là tiểu tử này lại còn ẩn giấu đi không nói, thực sự gan to bằng trời, chính mình phạt hấn mấy vạn linh tinh, quá đáng sao?

"Không phải ta tìm đến a. . ."

Phương Quý trợn to hai mắt giải thích: "Là người khác cho ta đưa tới!"

Thái Bạch tông chủ vừa nghe liền bối rối: "Nói hư nói vượn, bực này thần vật, ai sẽ đưa tới cho ngươi?"

"Thật sự, chính là Tôn phủ cái kia Bạch Thiên Đạo Sinh cho ta!"

Phương Quý một mặt chăm chú, đem Bạch Thiên Đạo Sinh cùng mình đại chiến, cuối cùng muốn dùng Đại Âm sát chú trấn áp chính mình, mượn cái kia một cái quái nhãn, tiến vào chính mình biến ý thức, cuối cùng bị chính mình lấy Quy Nguyên Bất Diệt Thức đánh bại, sau đó quái nhãn lại ở lại chính mình biến ý thức chuyện tinh tế nói một lần, bất quá hấn cũng biết nặng nhẹ, Bạch Thiên Đạo Sinh cuối cùng chết ở đạo cung trong chuyện lại không nói, chỉ nói Bạch Thiên Đạo Sinh nghĩ muốn tuyệt diệt thần thức mình mà không được sau khi, liền chịu đến Đại Âm Sát Tâm Chú phản phệ, bởi vậy rơi vào thần hồn phá diệt, tan thành mây khói.

"Càng là như vậy?"

Thái Bạch tông chủ lắng nghe một lần, cũng có chút thán phục, cuối cùng lại là nhìn Phương Quý, cảm khái nói: "Cái kia Bạch Thiên Đạo Sinh tố chất, kỳ thực cũng chỉ bình thường, thật muốn bàn về đến, hấn sợ là còn không bằng cái kia gọi Thương Nhật Bạc tiểu hài tử, chỉ là chú lùn bên trong rút tướng quân, cái này một đời An Châu Tôn phủ, không có bao nhiêu chân chính kỳ tài, lúc này mới đem hấn nhắc lên tới mà thôi, bất quá

dù là như vậy, hấn dù sao cũng là An Châu Tôn phủ hoa lớn tâm huyết bồi dưỡng được đến, có thể tu luyện thành Đại Âm Sát Tâm Chú, càng nói rõ hấn tu hành rất bỏ công sức. . ."

"Chỉ tiếc, hấn chết quá oan. . ."

"Oan?"

Phương Quý vẻ mặt quái lạ ngẩng đầu lên, nghĩ thầm ta không dễ dàng giết chết hấn, ngươi lại nói hấn chết oan?

Thái Bạch tông chủ cười khở một tiếng, nói: "Cái kia Bạch Thiên gia hài tử tuy rằng ở ta nhìn tới tư chất bình thường, nhưng hấn làm lâu như vậy Tôn phủ tiểu bối người số một, nói vậy tính tình cũng là cao, nhất định là loại kia lấy thành tiên đắc đạo làm vì mục tiêu hạng người, mà hấn đấu pháp lúc thắng không được ngươi, liền cũng cảm thấy ngươi rất bất phàm, nghĩ ngươi tất nhiên cùng hấn giống như chấp niệm, kết quả lại không nghĩ rằng, ngươi chấp niệm, bất quá là để ở nhà qua tự tại cuộc sống hàng ngày không hăng hái đáng vẻ, cái này Đại Âm Sát Tâm Chú thảo phạt trọng điểm, từ vừa mới bắt đầu liền làm. . ."

"Hấn cho rằng kẻ hờ, đối với ngươi mà nói vừa lúc không phải kẻ hờ, hấn như thế nào sẽ không thua?"

"Cái này thua lại làm sao có thể nói không oan?"

". . ."

". . ."

Đối với tông chủ nói, Phương Quý cũng không biết có đúng hay không, nhưng vừa nhìn tông chủ đầy cõi lòng tự tin đáng vẻ, liền biết vẫn là không

muôn sửa lại hẳn tốt, trong lòng còn định chủ ý, ngược lại sau đó mỗi khi không biết tông chủ có đúng hay không thì coi như là đúng rồi tốt. . .

"Cái khác ta liền không biết, ngược lại cái kia quái nhĩ liền ở lại trong biên ý thức của ta. . ."

Phương Quý từ từ nói, một mặt chính mình cũng không hiểu nổi đáng đáp.

"Ha ha, Huyền Nhai Tam Xích đại khái cũng không nghĩ ra sự tình sẽ có bực này biến số chứ?"

Thái Bạch tông chủ trong lòng mình rất nhiều nghi hoặc đúng là mở ra: "Chẳng trách cuối cùng Huyền Nhai Tam Xích sẽ nói cái kia Ma sơn bí bảo không tại Tôn phủ trong tay, bởi vì khi đó, cái này bí bảo đã ở Phương tiểu tử trong thức hải, mà hẳn đương thời phái Tuyết Nữ ra tay, kỳ thực cũng là nghĩ xuất kỳ bất ý đem cái này bí bảo đoạt lại đi, còn sau đó, hẳn đánh lén thất bại, lại không chịu trước mặt mọi người nói ra bí mật này, thì lại là do vì sự tình đã đến bước đi kia, nói ra trái lại đối với Tôn phủ bất lợi, không bằng sau đó tùy thời lại lén lút đoạt lại đi tới. . ."

"Khi đó hẳn nếu nói ra, ngược lại sẽ gây nên An Châu tiên môn cảnh giác, hợp lực bảo đảm tiểu tử này, hơn nữa khi đó hẳn không biết cái kia ba vị tiên bối ở không ở lân cận, nếu là bọn họ tự thân ra tay tranh cướp, Tôn phủ liền không có phần thắng chút nào. . ."

"Chỉ là cuối cùng, hẳn vẫn không có đoạt lại đi, trái lại lại bỏ đi ba vị đại quý thần!"

". . ."

". . ."

Trước sau vượt thuận, từng cái đổi lên sau, Thái Bạch tông chủ một trái tim cũng hơi thả xuống.

Có khoảnh khắc như thế , liền ngay cả hấn cũng cho rằng không thể đoạt được cái này cực kì trọng yếu bí bảo, kết quả chỉ chớp mắt, lại phát hiện cái này bí bảo ngay khi chính mình đệ tử trên người, cái này thật đúng là niềm vui bất ngờ, cảm giác cái này bí bảo lại như là trên đường nhặt như thế. . .

Mà yên tâm sau khi, hấn cũng cuối cùng tại nỗi lên chút hiếu kỳ tâm, chăm chú hỏi Phương Quý nói: "Cái này bí bảo. . . Đến tột cùng là cái gì ngoạn ý?"

"Cái gì ngoạn ý?"

Phương Quý vừa nghe đều có chút bồi rồi: "Người mỗi ngày bí bảo bí bảo nói, kết quả nhưng lại không biết nó là cái gì?"

Thái Bạch tông chủ cười có chút bất đắc dĩ, nói: "Người có chỗ không biết, cái này Ma sơn bí bảo, lai lịch cực kỳ thần bí, thậm chí ngay cả những thứ này Ma sơn, lai lịch cũng không minh bạch, những thứ này hấn là đều quan hệ đến một chút lớn vô cùng bí mật, chúng ta chư châu tiên môn, các thủ Ma sơn, phòng bị Ma sơn yêu vật đi ra làm loạn, nhưng cũng vẫn ở nỗ lực tham nghiên Ma sơn, mở ra Ma sơn bí mật, lâu dần, mấy ngàn năm qua , ngược lại cũng có không ít tâm đắc, một cái trong đó chính là, cái này Ma sơn trong, tựa hồ cũng phong ẩn một số thần bí động phủ!"

"Động phủ?"

Phương Quý nghe được có chút ngạc nhiên: "Có người ở bên trong tu hành?"

Thái Bạch tông chủ chậm rãi lắc đầu, nói: "Có một số việc, quá mức huyền ảo, còn nhất thời không cách nào giải thích cho người, bất quá những

thứ này động phủ, đều là phong ấn tại Ma sơn nơi sâu xa nhất, dễ dàng sẽ không hiện thân, thể nhân đối với chúng nó hiểu rõ, cũng vô cùng nông cạn, duy nhất có thể xác định chính là, những thứ này động phủ, đều cực kỳ cổ lão, thậm chí có chút đã có mười vạn hai mươi vạn năm lâu dài, xa không phải chúng ta tưởng tượng. . ."

"Mười vạn hai mươi vạn?"

Phương Quý nghe đều choáng váng: "Khi đó ta mới bao lớn?"

"Khi đó vẫn không có người!"

Thái Bạch tông chủ lờm hẩn một cái, ra hiệu hẩn thành thật nghe, lại nói: "Những thứ này cổ lão động phủ thập phần thần bí, tầng tầng phong ấn, khó có thể mở ra, không cách nào chạm đến, bất quá mấy ngàn năm qua, vô số thông minh tuyệt đỉnh tiên bối đồng đạo tham nghiên, cũng dần dần phát hiện, những thứ này động phủ phong ấn cùng Ma sơn đồng nguyên, mỗi khi Ma sơn thức tỉnh, yêu ma bừa bãi tàn phá lúc, động phủ phong ấn liền càng yếu kém, vì lẽ đó dần dần, liền cũng có người bắt đầu đánh tới cái kia động phủ chủ ý, nghĩ muốn thừa dịp Ma sơn thức tỉnh lúc, đánh vỡ phong ấn, tiến vào bên trong. . ."

"Có người thành công rồi?"

Phương Quý hơi tròng mắt, có chút ngạc nhiên.

"Hẳn là có người thành công, có lẽ còn không thiếu. . ."

Thái Bạch tông chủ một lát sau, mới hít một tiếng, nói: "Nhân gian dần dần có đồn đại phát lên, nói là trong động phủ, không còn vật gì khác, nhưng cũng nhiều sẽ có một cái bí bảo, hoặc là như thế đạo quyền, khó có thể tìm hiểu, những tin tức này, cũng không biết là ai, hoặc từ nơi nào lưu truyền tới, nhưng nếu bắt đầu có như vậy đồn đại, hơn nữa trải rộng chur

vực, lại rất sống động, nói vậy chính là có một ít đạo thống, cũng sớm đã đạt được bí bảo, chỉ là sợ gây nên phiền phức, giữ bí mật không nói mà thôi. . ."

Phương Quý hiểu kỳ lên: "Làm sao lấy a?"

"Bọn họ đạt được bí bảo phương pháp, thì lại làm sao chịu nói cho người khác?"

Thái Bạch tông chủ không có thán hít một tiếng, nói: "Bất quá, hẳn là cũng đều cùng lộ yếu Ma sơn phong ấn có quan hệ đi. . ."

"Kỳ thực, lần này Vân quốc Ma sơn thức tỉnh, chính là An Châu Tôn phủ bố trí một cái bẫy, bọn họ cố ý dẫn tới Vân quốc Ma sơn thức tỉnh, không thêm ngăn cản, thậm chí là cố ý áp chế Vân quốc tiên môn, phóng túng Ma sơn yêu ma đi ra làm loạn, cố ý dung túng, làm cho cuối cùng toàn bộ Vân quốc đều hóa thành yêu ma bừa bãi tàn phá Ma vực, mục đích chính là mở ra cái kia động phủ, đồng thời lấy ra trong đó đồ vật. . ."

"Tôn phủ cái bẫy. . ."

Phương Quý nghe những câu nói này, ngỡ ngác nghĩ: "Cái kia Vân quốc người. . ."

"Không sai, Vân quốc trên dưới tất cả mọi người, đều là vật hy sinh, chỉ là vì chiếm lấy cái này bí bảo trả giá cao mà thôi!"

Thái Bạch tông chủ sắc mặt hơi trầm, lạnh lùng nói: "Thiên Nguyên chư địa, có người, tiên phân chia, có cao, thấp khác biệt, nhưng bất luận nơi nào, chính là cái kia bần xương sống Tây Hoang, cũng trọng mạng người, nào dám làm ra bực này phát điên việc? Phóng tầm mắt cái này to lớn thiên hạ, cũng chỉ có Bắc Vực, cũng chỉ có Tôn phủ, mới dám như thế trắng trợn

không kiêng dè, nắm một quốc gia bách tính, đổi một cái Ma sơn bí bảo đi.
.."

"Cái kia phá con người, lại lãng phí. . . Nhiều như vậy mạng người?"

Phương Quý nghe tông chủ, trong lòng không khỏi hơi một bức, thậm chí cảm thấy có chút khủng hoảng.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 373: Thôn Đầu Trâu Cùng Thái Bạch Tông

Ròng rã một quốc gia bách tính, nên có bao nhiêu?

Mấy trăm vạn, mấy ngàn vạn?

Phương Quý trong đầu thậm chí đều không có cái này khái niệm, hắn chỉ biết là nhiều vô cùng, từ cao cao tại thượng Vân quốc quốc chủ, lại tới rìa đường trẻ ăn mày nông phu, cái kia nhất định là vô số người sống sờ sờ, nhiều đến chính mình thậm chí nhận không tới, mà chính là như thế ròng rã một quốc gia người, sẽ là do vì cái kia quái nhãn, kết quả bị người cho hi sinh rơi mất?

Trước đây Phương Quý cũng đã gặp cái kia hóa thành Ma vực Vân quốc, khi đó hắn, vẫn không có quá coi là chuyện to tát, chỉ cảm thấy Vân quốc bách tính số xui mà thôi, nhưng hôm nay, khi hắn biết cái này ròng rã một quốc gia bách tính cái chết, không phải là bởi vì bọn họ số xui, mà là một ít người cố ý thúc đẩy kết quả thì hắn thật sự cảm giác phía sau lưng phát lạnh. . .

"Chỉ bất quá, lần này cũng chỉ là bởi vì Tôn phủ làm quá trắng trợn không kiêng dè, vì lẽ đó cũng dễ dàng đi lộ phong thanh, trước chúng ta các đại Tiên môn, chính là thấy Vân quốc Ma sơn thức tỉnh việc, quá mức quý dị, mới dần dần nổi lên lòng nghi ngờ, đoán được Tôn phủ là muốn lấy đến Ma sơn bí bảo, lúc này mới có sau đó, các đại Tiên môn liên thủ phó Tôn phủ, không tiếc trở mặt cũng phải vạch trần việc này một màn. . ."

"Dù sao, chỉ có vạch trần việc này, Tôn phủ bước kế tiếp, mới sẽ hơi có chút kiêng kỵ!"

Thái Bạch tông chủ còn ở cho Phương Quý giải thích tất cả những thứ này nguyên do chuyện, nhưng Phương Quý cũng đã có chút không nghe lọt, trước hấn hi hi ha ha, cũng chưa từng có coi là chuyện to tát qua, cho tới hôm nay, mới bỗng nhiên thật là ý thức được này cái quái nhân tầm quan trọng.

"Cũng may, Huyền Nhai Tam Xích ông già kia, cơ quan tính toán, nhưng không nghĩ cái này bí bảo vẫn là rơi vào ta Bắc Vực người trong tay!"

Giải thích một lần sau khi, Thái Bạch tông chủ thoáng trấn an, nhìn Phương Quý nói: "Nghĩ là từ nơi sâu xa, cũng tự có Thiên đạo tuần hoàn vô tư, mới giáo cái này nhân duyên trùng hợp phía dưới, làm cho cái này Ma sơn bí bảo rơi vào tay của người đi, chỉ là không biết. . ."

Hấn hơi dừng lại một chút, mới đưa mắt tìm đến phía Phương Quý, khó nén hiếu kỳ: "Cái này đến tột cùng là món đồ gì?"

Lúc này hấn, có thể thấy, thật sự hết sức quan tâm cái vấn đề này.

Trên thực tế, không riêng là hấn, cõi đời này không biết có bao nhiêu người muốn biết Ma sơn trong động phủ đến tột cùng có cái gì.

Có một cái có thể xác định chuyện là, Ma sơn động phủ đồ vật bên trong, bây giờ sớm có rất nhiều thế lực được đến, nhưng trừ phi là như Tôn phủ loại này bị người vạch trần ở ngoài, cái khác thế lực, không có chỗ nào mà không phải là giữ bí mật không nói, tuyệt không chịu tiết lộ nửa cái chữ.

Mọi người nghe được, cũng chỉ có nghe đồn, hoặc là bí bảo, hoặc là đạo quyền, không giống nhau.

Đối với Thái Bạch tông chủ tới nói, bây giờ Phương Quý được đến cái này bí bảo, vẫn là cái thứ nhất có thực chứng!

"Kỳ thực cũng không tính là gì a, chính là cái lớn con người. . ."

Phương Quý hoãn một hồi mới trả lời, hai cái tay ra dấu một cái: "Cùng đưa hấu tựa như lớn như vậy, như là chạm ngọc thành. . ."

"Chạm ngọc quái nhãn?"

Thái Bạch tông chủ nghe, cũng không khỏi nhú mày, theo Phương Quý ra dấu tưởng tượng một thoáng.

Một lát sau lại hỏi: "Có gì điểm đặc biệt?"

"Không có gì điểm đặc biệt a. . ."

Phương Quý nghĩ đến một hồi, mới chọn lên một ít có thể nói nói: "Cái này quái nhãn thật giống có thể cùng người thần thức dung hợp, đương thời Bạch Thiên Đạo Sinh thần thức, chính là dung hợp cái này cái quái nhãn, đã từng muốn mượn nó lực lượng áp chế ta tới. . . Cái kia lực lượng đúng là rất mạnh, một chút nhìn sang, liền nhượng người thần thức cảm thấy đều sắp muốn hòa tan, đúng rồi, liền ngay cả quý thân bản linh, nó đều có thể trực tiếp hòa tan!"

"Cùng người thần thức hòa vào nhau. . ."

Thái Bạch tông chủ cân nhắc, bỗng nhiên hơi kinh hãi, nói: "Người đã cùng nó dung hợp?"

"Ta cũng không biết có tính hay không. . ."

Phương Quý há mồm liền đến, cố ý giải đầu nói: "Đương thời Bạch Thiên Đạo Sinh thần thức vừa chết, nó liền ở lại trong biến ý thức của ta,

thoạt nhìn vẫn là quái thành thật, then chột là thần thức đụng vào nó, thật giống như có thể từ nó ở trong đó dẫn ra sức mạnh hết sức đáng sợ đến, vì lẽ đó ta vẫn không dám trêu chọc nó, đương thời quý thần nhập ta biến ý thức, cũng là bởi vì đụng tới nó, mới bỗng nhiên hôi phi yên diệt. . ."

Nói bỗng nhiên tới điềm hứng thú, nhìn Thái Bạch tông chủ nói: "Nếu không tông chủ ngươi cũng đến thử xem?"

"Ta muốn chết à?"

Thái Bạch tông chủ vừa nghe mặt đều đen, quý thần đều là đụng vào liền chết, sau đó ngươi để ta cũng đi thử xem?

"Vậy cũng không thể vẫn ở lại ta cái này a. . ."

Phương Quý nháy mắt một cái, có vẻ hơi uốn lượn nói.

Lúc này trong lòng hắn kỳ thực cũng đang nhanh chóng cân nhắc, cái này quái nhãn chuyện, hắn vừa bắt đầu vẫn đúng là không nghĩ tới tiết lộ, dù sao cái này quái nhãn thoạt nhìn xác thực như là thứ tốt, đương thời Bạch Thiên Đạo Sinh mang theo hắn vọt vào chính mình biến ý thức thời điềm, vẫn là có vẻ rất uy phong, chỉ bất quá, nếu sự tồn tại của nó tông chủ cũng sớm đã đoán được, này thanh nó giao ra đây Phương Quý cũng không phải rất đau lòng!

"Hiện tại biết sợ?"

Thái Bạch tông chủ cười nhạt nhìn Phương Quý một chút, sau đó khoát tay áo nói: "Trước tiên ở ngươi cái kia bày đặt đi!"

"Cái gì?"

Phương Quý lấy làm kinh hãi, không rõ nhìn tông chủ.

Trọng yếu như vậy một cái đồ vật, tông chủ không biết nó ở chính mình nơi này cũng là thôi, biết rồi còn muốn cho chính mình giữ lại?

"Bực này thần dị vật, nhiều như vậy tu vị cao thâm, tâm tư âm trầm người đều muốn cướp đến nó, vì thế không tiếc bất cứ giá nào, hết lần này tới lần khác bọn họ đều không có được đến, ngược lại bị người tiểu tử này đến đi, liền nói rõ vật này cũng cùng người hữu duyên, không cần vội vã. ."

Thái Bạch tông chủ hoãn tiếng mở miệng, tựa hồ rất là chăm chú.

"Nhưng nó ở ta chỗ này không an toàn a, vạn nhất ngày nào đó bạo làm sao bây giờ?"

Phương Quý thuận miệng trả lời, một bộ thoát nhìn thật vội vã muốn cho tông chủ đem nó lấy đi đáng dấp.

"Cái này. . ."

Thái Bạch tông chủ trầm ngâm lên.

Phương Quý nói: "Ta cho người, nó liền cùng người hữu duyên, người vẫn là đem đi đi. . ."

Thái Bạch tông chủ lắc lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc.

Phương Quý nhất thời có chút sốt ruột: "Làm sao đến lúc này, sư bá người bỗng nhiên biến khách khí cơ chứ?"

Thái Bạch tông chủ tức giận nói: "Ta một một trường bồi sao tốt tham người đồ vật?"

Phương Quý nhìn Thái Bạch tông chủ ánh mắt đã thấu chút ngờ vực: "Người nói thật đi, vì sao không chịu lấy đi?"

"Cái này. . ."

Thái Bạch tông chủ rốt cục bị hỏi có chút lúng túng, hít một tiếng, nói:
"Không phải là không muốn nắm, thực sự không biết làm sao nắm a!"

"Dát?"

Phương Quý vừa nghe đều bối rối.

Thái Bạch tông chủ nét mặt già nua đều đỏ một thoáng, cười khở hướng về Phương Quý nói: "Nói thật, chúng ta đối với Ma sơn bí bảo hiểu rõ quá thiếu, liền cái kia trong động phủ đến tột cùng có món đồ gì, đều là mới vừa từ người nơi này mới biết, về phần những thứ khác, đương thời Tôn phủ là làm sao chiếm lấy nó, lại là vì sao nhất định phải niêm phong ở Bạch Thiên Đạo Sinh trong cơ thể, mà niêm phong ở Bạch Thiên Đạo Sinh trong cơ thể sau khi, bước kế tiếp lại định dùng nó tới làm cái gì, đều là không biết gì cả nha, hiện tại người không phải để ta lấy tới, vạn nhất ở ta cái này bạo làm sao bây giờ?"

. . .

. . .

Phương Quý ánh mắt quái lạ, nhìn tông chủ không nói lời nào.

Tông chủ cảm nhận được oán khí của hắn, cười khở an ủi: "Người cũng chớ gấp, nói không chắc đây thực sự là người cơ duyên tạo hóa, người nghĩ, Tôn phủ trong, cao thủ biết bao là nhiều, người nào không thể càng tốt che chở cái này Ma sơn bí bảo? Kết quả bọn họ hết lần này tới lần khác muốn chọn Bạch Thiên Đạo Sinh như thế một đứa bé đi phong ấn cái này Ma sơn bí bảo, liền nhất định có bọn họ thâm ý, nói không chắc, như vậy bí bảo chỉ có thể niêm phong ở các người như vậy tiểu hài tử trong cơ thể, hay hoặc là nói, nó có thể cho tương lai người tu hành mang đến lợi ích to lớn đây. . ."

Phương Quý nghe vậy, không nhịn được cô lên: "Cái kia hợp tông chủ người thoát nhìn cái gì đều hiểu, hết thấy đều là đoán a?"

Tông chủ mặt càng đỏ: "Không phải đoán đây, chỉ là đang lục lợi thôi. . ."

Nói hướng về Phương Quý bảo đảm: "Người trước tiên tạm thời nhẫn nại một thoáng, ta bảo đảm sẽ mau chóng hiểu thấu đáo trong đó đến tột cùng, được rồi?"

"Ta còn có thể làm sao?"

Phương Quý lật cái liếc mắt, hai chân đặt ở giàn cây nho trên, nhìn chăm chăm trên giá ngậy ngô quả nho.

Thái Bạch tông chủ một trận bất đắc dĩ, nghĩ thầm vốn là xác định ra Ma sơn bí bảo chuyện, kết quả chính mình cũng lộ đấy. . .

"Đúng rồi, vật này có thể sẽ ảnh hưởng người tu hành?"

Như là vì phần mở lời đề, Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên sắc mặt thật lòng nhìn Phương Quý một chút.

"Sẽ không a, nó vừa vào biến ý thức liền ẩn đi, bình thường muốn tìm nó đều phé kinh. . ."

Phương Quý thuận miệng trả lời, trên thực tế cái này quái nhãn vào Đạo cung, lại làm sao có khả năng sẽ ảnh hưởng đến chính mình tu hành?

"Vừa là như vậy, vậy người liền nên thử bù đắp Tiên Đạo trúc cơ. . ."

Thái Bạch tông chủ trầm ngâm chốc lát, thật lòng nhìn Phương Quý nói.

"Tiên Đạo trúc cơ?"

Phương Quý nghe xong lời này, đúng là hơi ngẩn người ra, trước đây hẳn tiến vào Tôn phủ, chính là bắt đến Tiên đạo tài nguyên, bù đắp đạo cơ, chỉ là sau đó phát sinh quá nhiều chuyện, hẳn tuy rằng bắt đến Tiên đạo tài nguyên, tâm lại lười, đặc biệt là bởi vì Thanh Vân Gian chết, để cho hẳn sinh ra một chút mê man, cảm giác mình cái này Tiên đạo tài nguyên nắm, trái lại để trong lòng mình càng thấy không vững vàng. . .

Có lẽ chính mình không vì Tiên đạo tài nguyên nhập Tôn phủ, Thanh Vân Gian liền sẽ không chết?

Cái này cũng là lúc trước hẳn đem nửa bình Thanh Thiên Bạch Lộ tung xuống không trung nguyên nhân, mà mặt khác nửa bình, nhưng là cho Thái Bạch tông chủ , bởi vì hẳn biết, Thái Bạch tông chủ đi chính là Tiên đạo con đường, cũng cần Tiên đạo tài nguyên, nhờ vào đó còn tông chủ ân cứu mạng đi!

Về phần mình, cái này trên đời này Tiên đạo tài nguyên nhiều, chờ nghĩ tu hành thời điểm lại đi tìm chứ. . .

. . .

. . .

"Con đường tu hành, một bước chậm, từng bước chậm, thì lại làm sao có thể hoãn đến?"

Thái Bạch tông chủ thật lòng gật gật đầu, sau đó đem một cái màu trắng bình bình đặt ở bàn đá bên trên.

Phương Quý nhìn một trận nghi hoặc, cái này đúng là mình trước cho tông chủ cái kia nửa bình Thanh Thiên Bạch Lộ, hẳn lại nắm ra ngoài làm gì?

"Người hiểu tâm ta rõ ràng, cái này nửa bình Thanh Thiên Bạch Lộ, cũng thực sự là thế gian chí bảo, Đan Hỏa tông chủ chính là tài đầy như núi, nhưng cũng không có bực này cầm tiền cũng không mua được Tiên đạo tài nguyên, ta thân là trưởng bối, thì lại làm sao thật muốn người, mấy ngày nay bên trong, ta trong lúc rảnh rỗi, liền tìm hiểu trong đó âm dương biến hóa, đã có một chút tâm đắc, có thể truyền thụ cho người, trợ người bù đắp đạo cơ. . ."

Thái Bạch tông chủ mở miệng cười, nhẹ nhàng gảy một cái miệng bình.

Phương Quý hơi ngần người ra, có chút ngượng ngùng lên, một lát sau mới nói: "Người không cần nó sao?"

Thái Bạch tông chủ nghe vậy nở nụ cười, nói: "Ta chính là tu vi Kim Đan, những thứ này Thanh Thiên Bạch Lộ, có thể còn thiếu rất nhiều a. . ."

"Cái này. . ."

Phương Quý giờ mới hiểu được, tông chủ từ vừa mới bắt đầu, sẽ không có thật sự nhận lấy chính mình cái này bảo ân tâm lý Tiên đạo tài nguyên, chỉ là thuận thế nắm đi qua, giúp mình tìm hiểu trong đó âm dương biến hóa, để cho mình bù đắp đạo cơ thời điểm càng chắc chắn.

Lại nghĩ tới trước ở Tôn phủ thì tông chủ tình nguyện đặt mình vào nguy hiểm, cũng phải ở Tôn phủ Tuyết Nữ thủ hạ cứu chính mình, ở trên con đường này, hẳn biết rõ nhiều như vậy yêu ma quỷ quái, kỳ thực đều là chính mình dẫn tới, hẳn lại không nói câu nào, đem tất cả yêu ma công tập đều đón lấy, thậm chí ở giữa tình thế nghiêm túc, tính mạng thúc quan thời khắc, hẳn còn muốn để cho người khác cứu đi chính mình. . .

Từ Tôn phủ bắt đầu, liền vẫn ở đáy lòng di động tâm tình, lúc này lại có chút triều lên sóng triều.

Nhưng dù sao vẫn là mặt bạc, không quá am hiểu biểu hiện những thứ này, Phương Quý trầm mặc một hồi sau khi, liền giả vờ ung dung tựa như cho Thái Bạch tông chủ rót chén trà, sau đó hai cái chân khoát lên bàn đá trên, đưa tay hái xuyên còn không chín quả nho, không để ý nói: "Su bá a, người xem người dọc theo con đường này, lại là cứu mạng của ta, lại là nghĩ tăng lên ta tu vị, để ta đều có chút cảm động. . ."

Nói bỗng nhiên cả kinh, trợn to hai mắt nói: "Triệu Thái Hợp sẽ không là ta thân đệ đệ chứ?"

Thái Bạch tông chủ vừa nghe mặt đều đen, suýt chút nữa một cái tát chụp lại đây: "Nói những gì đó, con trai của ta tính cách nhiều trầm ổn!"

Phương Quý một hớp cắn hai, ba trái nho ở trong miệng, chát nhe răng nhếch miệng: "Vậy người vì sao đối với ta tốt như vậy?"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Người lạy ở ta Thái Bạch môn hạ, vẫn là sư đệ ta đệ tử thân truyền, giúp người chút không nên sao?"

"Then chốt là người giúp cũng quá nhiều rồi. . ."

Phương Quý bị cái kia nho chua, nước miếng chảy ròng, con mắt đều có chút ướt át, nói: "Người xem một chút vì cứu ta, mạng đều sắp đập lên rồi, đến Đan Hỏa tông trên đường, những kia yêu ma hung đến tàn nhẫn, người khác đều cho rằng là chạy người đến, kỳ thực người biết chúng nó muốn tìm chính là ta, rõ ràng giao ta đi ra ngoài là không sao, nhưng người lại tình nguyện đi ra ngoài theo chân chúng nó liều mạng cái mạng nhỏ của chính mình, cũng không nói ra ta. . ."

tiếng nói dừng một hồi, nói: "Thôn Đầu Trâu người đối với ta đều không tốt như vậy!"

Nói xong sau khi, miệng lớn gặm nhỏ, lại không nói một câu, trong lòng ngược lại thật sự là cảm thấy tư vị có chút phức tạp, trước đây hẳn lưu luyến địa phương nhất chính là thôn Đầu Trâu, muốn trở về nhất cũng là thôn Đầu Trâu, nhưng đi tới Thái Bạch tông sau khi, trải qua đến chuyện càng ngày càng nhiều, ngược lại có loại cảm giác kỳ dị bay lên lên, cái kia chính là càng ngày càng cảm thấy Thái Bạch tông đối với mình tốt, so với thôn Đầu Trâu còn tốt hơn. . .

"Ha ha. . ."

Thái Bạch tông chủ nghe xong Phương Quý lời nói, cuối cùng cũng coi như là rõ ràng hẳn ý tứ, đúng là một trận phóng khoáng cười to, làm như tâm tình rất tốt, chỉ là tiếng cười kia quá không cho Phương Quý Phương lão gia mặt mũi, nghe được Phương Quý một trận u oán, không nhận được hướng về hẳn lờm một cái.

"Hài tử, không muốn bắt ta cùng nuôi lớn người người so với, chúng ta là không giống. . ."

Thái Bạch tông chủ cũng là nở nụ cười một trận sau khi, mới miễn cưỡng đứng lên, sờ soạng Phương Quý đầu một cái, sau đó cười nói:
"Người chuyện ta cũng nghe người ta nói qua, ăn bách gia cơm lớn lên, rất là không dễ, nhưng trong lòng người cũng đừng sinh oán khí, những người kia ở người tuổi nhỏ lúc chăm sóc người lớn lên, có lẽ là để người cảm thấy chút lạnh rơi xuống chua xót, nhưng dù sao bọn họ cũng làm cho người vô bệnh vô tai lớn rồi không phải? Huống hồ bọn họ nuôi lớn người, là không cầu báo lại, người trưởng thành, bọn họ liền đi, đối với người chính là đơn thuần công ơn nuôi dưỡng!"

"Mà ta thì lại không giống nhau!"

Hắn võ võ Phương Quý vai, nói: "Ta là người sư bá trưởng bối, người là ta đệ tử trong môn, hiện tại ta dạy cho người tu hành bản lĩnh, tương lai cũng phải dựa vào người hộ môn vệ đạo, cho nên nói, ít nhiều gì là có lợi ích quan hệ ở bên trong, bây giờ đối với người khá một chút, giúp người học được bản lĩnh lớn, tương lai ta cùng người sư tôn hai cái nếu là rơi xuống khó, người tông thật không tiện khoanh tay đứng nhìn chứ?"

"Cho nên, người không chắc chắn Thái Bạch tông chủ xem so với bọn họ còn nặng, càng không cần so sánh. . ."

Bàn tay lớn võ võ Phương Quý vai: "Ăn xong nho theo ta tiến vào tỉnh thất, ta truyền cho người bù đắp đạo cơ phương pháp!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 374: Hóa Long Thần Trì

"Khà khà khà hắc. . ."

Nhìn Thái Bạch tông chủ cười to mà đi, hai tay áp tại sau lưng, không cao nhỏ cái đầu nỗ lực uốn thẳng lưng thân, bóng lưng phẳng phất vô hạn cát cao một màn, ngồi ở thạch án bên cạnh, ăn đầy miệng chát nho Phương Quý, sắc mặt cũng dần dần trở nên vui vẻ lên, đột nhiên nhảy một cái vọt lên cao ba trượng, dương dương tự đắc, đi chậm chậm, cướp ở Thái Bạch tông chủ trước người, cho lão nhân gia người mở cửa đi tới.

"Bù đắp đạo cơ, tựa như tu hành một đạo huyền pháp!"

Mà Thái Bạch tông chủ, nhìn như tâm tình cũng không sai, hai người ở tĩnh thất bên trong ngồi vào chỗ của mình sau khi, liền bắt đầu truyền thụ Phương Quý bù đắp đạo cơ phương pháp: "Tiên đạo tài nguyên, đều có nghịch thiên cải mệnh, thay máu đổi cốt năng lực, người tố chất có hạn, cần có thể thông thần, lại khó thông tiên, duy độc mượn thiên địa đại đạo mới có thể có một đường thành tiên cơ duyên, mà cái này cái gọi là Tiên đạo tài nguyên, kỳ thực chính là thể gian cao nhất thiên tài địa bảo, thiên sinh địa dưỡng, ngưng tụ đại đạo khí tức mà sinh, phạm nhân mượn chi, liền có thể sớm lĩnh ngộ tiên cơ, cảm ngộ Đại đạo chi lý. . ."

"Cái này Thanh Thiên Bạch Lộ, chính là năm đạo Tiên Nguyên một trong, muốn lấy bỏ tức đạo cơ, liền cần đem một tia một tia, luyện vào linh tức, tỉ mỉ điều dưỡng, từ có thể nghịch thiên thay đổi, do thần hóa tiên, ở giữa không thể sai đến nửa phần, vì chuyện này quan hệ trọng đại, là bằng

vào ta đem cái này Thanh Thiên Bạch Lộ nắm ở bên người, tinh tế tham nghiên mấy ngày, hiện nay nói cho người luyện hóa phương pháp, người chỉ cần từ đầu nhớ kỹ. . ."

"Vâng vâng vâng, đúng đúng đúng. . ."

Phương Quý gạt đầu liên tục, tựa như con gà con mổ thóc, đối với cái này Tiên Đạo trúc cơ, hẳn cũng là ghi nhớ đã lâu, bây giờ tự nhiên không dám có nửa điểm bất cẩn, đem Thái Bạch tông chủ lời nói một chữ không rơi ghi xuống, bao quát phí lời, sau đó tinh tế phỏng đoán.

Bình thường phỏng đoán lĩnh ngộ đều dựa vào tiểu Ma sư, bây giờ ngược lại muốn toàn dựa vào chính mình.

Thái Bạch tông chủ truyền thụ công pháp, đều là nhỏ đến cực hạn, tựa như truyền cho Phương Quý cái này bù đắp đạo cơ phương pháp, cẩn thận đến liền một cái hô hấp đều có chú trọng, hơn nữa không thể có nửa điểm sai lệch, Phương Quý nếu không là nín lâu như vậy, chính là hứng thú cất cao lúc, sợ là liền học pháp môn này đều không chịu được tính tình, nhưng cũng chính là bởi vì cẩn thận, vì lẽ đó công pháp này, lại là học được lập tức liền có thể dùng.

Liền truyền ba lần, lại thử mười lần sau khi, Phương Quý liền lập tức bắt đầu rồi chậm rãi tìm hiểu.

Ngồi khoanh chân, lấy tay dẫn chỉ, cái kia trong bình Thanh Thiên Bạch Lộ, liền hóa thành một tia hơi nước, từ trong bình lên, lặng lẽ hướng về Phương Quý mi tâm bay đi, rồi sau đó hơi nước rót vào, Phương Quý liền cảm thấy quanh thân rung lên, khí huyết linh tức, đều bắt đầu trở nên dồi dào.

Ở hẳn trên đỉnh đầu, linh tức hội tụ, thậm chí đều hiển hóa ra một phương đạo đài dáng dấp, này đạo đài, huyết ý cuộn cuộn, âm hàm kim quang, nhìn kỹ lại, có thể thấy được cái này đạo đài trên, có một đạo rõ ràng chỗ hồng, làm như một kiếm chém ra, chính là một kiếm này, chém đến cái này đạo đài phẩm chất rơi xuống, vốn nên là thuần túy đến cực điểm màu vàng đạo đài, bây giờ lại bị huyết khí quán quanh, thần ý không còn hoàn chỉnh.

Mà bây giờ, theo từng tia từng sợi hơi nước luyện hóa, cái kia huyết sắc đạo đài chỗ hồng nơi, nhưng dần dần bắt đầu bù đắp, kim ý càng rõ ràng, thần uẩn dần hiện ra, càng chỗ máu chốt ở chỗ, từ cái kia chỗ hồng nơi bắt đầu, toàn bộ đạo đài, đều đang phát sinh huyền diệu biến hóa, không chỉ là hoàn nguyên nguyên bản thần ý mà thôi, thậm chí càng có đột phá, làm cho cái này đạo đài, bao phủ một tầng tử quang. . .

Đó là tiên quang!

Tiên ý sơ uẩn, đại đạo lưu chuyển. . .

"Đứa nhỏ này tương lai con đường, sợ là sẽ phải đi rất xa a. . ."

Thái Bạch tông chủ nhìn Phương Quý trên đỉnh đầu này đạo đài bóng mờ biến hóa, cũng hơi hơi có chút ý muốn vui mừng, thấp giọng thở dài, tự nói: "Tuy rằng bình thường nhìn bất hảo, nhưng chân chính dụng công lúc, rồi lại đều là biểu hiện ngoài dự đoán mọi người, bực này tổ chất. . ."

Hắn lắc lắc đầu, cảm khái nói: "Đều sắp đuổi tới khi còn trẻ ta cùng Mạc sư đệ. . ."

". . ."

". . ."

"Ta thật sự ăn no. . ."

Mà ở Phương Quý vào tĩnh thất, bắt đầu luyện hóa Tiên Nguyên lúc, Đan Hỏa tông đan điện trước, A Khổ sư huynh chính dựa vào một toà đan núi bên trên, đối mặt Đan Hỏa tông đệ tử ân cần khuyên bảo, để cho hắn ăn nữa mấy viên đề nghị, có chút khó khăn lắc lắc đầu, vượt chính mình cũng hơi lớn một điếm lá gan, thành thật trả lời: "Thật không khách khí với các người, ăn nữa liền muốn chống. . ."

Mấy vị này Đan Hỏa tông đệ tử thấy hắn là thật sự không nghĩ ăn nữa, lúc này mới coi như thôi, đem chuẩn bị dọn ra khác một toà đan núi lại thả trở lại, chỉ là quay đầu nhìn lại thì trong lòng cũng không khỏi lo lắng, liền vị này thoát nhìn trung thực đại gia, nhưng là ăn Đan Hỏa tông ba toà đan núi a, hai toà Bồ Khí đan, một toà Dưỡng Thần đan, đầy đủ từ ngày hôm trước buổi trưa ăn được ngày thứ hai buổi chiều. . .

Nhưng cái này vẫn chưa xong, vị đại gia này hầu hạ tốt, một mặt khác, còn có một vị khác đại gia ở ăn đây!

"Có Phương Quý sư đệ xin mời những thứ này đan dược ăn mỗi, nói vậy ta sau khi về núi, hắn là có thể chính mình mở ra bốn tầng phong ấn!"

Ăn hài lòng A Khổ sư huynh, cũng bắt đầu quan tâm người khác, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Anh Đề lúc này còn chính nhào vào cái kia một đồng Huyết Khí đan trong ngọn núi, từng ngậm từng ngậm nhai, cái này đã là nó ăn tòa thứ tư Huyết Khí đan đan núi, hơn nữa ở Thanh Phong đồng nhi săn sóc chăm sóc cho, từ tòa thứ ba đan núi bắt đầu, sẽ không có lại cho nó những kia cất vào bình sứ bên trong đan dược, sợ nó phiền phức, trực tiếp liền đem mới ra lô mới mẻ Huyết Khí đan một đồng một đồng chở tới, tùy vào Anh Đề từng ngậm từng ngậm ăn, như ăn hạt dưa.

Mà theo nhiều như vậy Huyết Khí đan nuốt vào, Anh Đề cũng đã dáng dấp đại biến, cái bụng dĩ nhiên nhô lên, xa xa thoát nhìn hai cái đỉnh nhọn ở giữa tròn, ở nó quanh người, càng là trù lên một tầng dày đặc huyết khí, mơ hồ nhìn lại, như là máu me đầy đầu giao dáng dấp.

"Ai ya, cái này con quái xà muốn ăn tới khi nào mới đủ a. . ."

Lúc này Minh Nguyệt tiểu thư, cũng sớm đã dẫn theo một đám nha hoàn nô bộc rời đi, ở lại chỗ này, chính là hầu hạ A Khổ sư huynh cùng Anh Đề ăn đan Đan Hỏa tông tiểu đệ tử, thấy Anh Đề vẫn cứ ăn cái không đủ, đều không khỏi có chút hoảng sợ, dồn dập thán phục nghị luận.

"Quái xà này huyết khí dày như vậy, sợ là thật muốn lột xác chứ?"

"Thực sự là ngạc nhiên, coi vậy giáp, tuổi tác vẫn còn ấu, mà lại nó huyết mạch như vậy bình thường, lại lột xác nhanh như vậy?"

"Lẽ nào là nuốt chừng qua cái gì thiên tài địa bảo, cải thiện huyết mạch của nó?"

Có người suy đoán, nhưng rất nhanh liền bị người bên ngoài phản bác:
"Nó như thế bình thường huyết mạch, ai cam lòng nắm thiên tài địa bảo đút nó?"

"Cùng với nói là nó ăn thiên tài địa bảo, còn không bằng nói nó chính là thượng cổ tiên thú để lại huyết mạch đây?"

". . ."

". . ."

Chính thương nghị, liền thấy liên tục ăn Huyết Khí đan Anh Đề, bỗng nhiên dừng lại chốc lát, mặt ngoài thân thể lân phiến, chậm rãi dần dần mở

ra, rồi sau đó khép kín, từng tia từng sợi tạp chất, đều từ lân phiến phía dưới bài đi ra, mà đạo đạo mãnh liệt huyết khí, thì lại từ vảy giáp trong thẳm tiến vào, vô hình trong lúc đó, nó thân thể hơi thân, bộ xương cạch cạch cạch vang lên, lại nhiều hơn mấy phần vô hình thân uẩn!

Mà ở cái này loại thần thai ghen ra sau khi, nó hơi dừng lại một chút, lại miệng lớn ăn xong rồi đan đến.

Cái này ăn đan tốc độ, trái lại càng nhanh hơn một chút, chu vi huyết khí, cũng càng ngày càng dày đặc, làm cho cái kia vô hình huyết mãng, càng thêm chân thực, như là có chính mình sinh mệnh giống như, lắc lắc đầu, vung trao vẩy đuôi, tựa như muốn hướng cửu thiên bay đi. . .

"Ông trời của ta, đây là thật muốn lột xác. . ."

Nhìn biến hóa này, tất cả Đan Hỏa tông đệ tử đều kinh hãi, vội vàng người đi xin mời Phương Quý.

"Phương sư thúc Linh thú muốn lột xác?"

Phương Quý trong biệt viện, vẫn ở đây hầu hạ Thanh Phong đồng nhi, nghe vậy cũng kinh hãi, biết đây là một việc lớn, nhưng lại liền có chút khó khăn hướng về tĩn thất liếc mắt nhìn: "Có thể hiện tại Phương Quý tiểu sư thúc đang lúc bế quan tu hành a. . ."

"Bế quan?"

Đến đây bẩm báo Đan Hỏa tông đệ tử nghe vậy kinh hãi: "Linh thú lột xác, cái này là đại sự cỡ nào, như làm bất cứ người nào, sợ là đều muốn ở Linh thú lột xác trước mấy tháng thời gian bên trong, bắt đầu chuẩn bị cho nó các loại Linh bảo dược liệu, cẩn thận chăm sóc, một khắc cũng không dám có sai lầm, mà quái xà kia, rất sớm lột xác, càng có thể thấy được thần dị chỗ, cái này làm chủ nhân, lại ở cái này máu chốt trên bế quan?"

Từng cái từng cái đều là đầy mặt khó có thể tin: "Lẽ nào hẳn liền không đem con này quý giá Linh thú để ở trong lòng?"

Thanh Phong đồng nhi vừa nghe đều sắp khóc lên: "Ngay khi bốn ngày trước, hẳn còn kém điếm đem con này Linh thú làm mất đây, các người có thể tin?"

Mấy cái Đan Hỏa tông đệ tử thực tại thật không dám tin, tuổi tác như vậy chi nhỏ, liền có thể thoái hoá thành thần thú, bực này thần dị Linh thú, dù là Đông Thổ đại thế gia Đạo tử đám người e sợ đều sẽ coi như trân bảo, ai có thể không để ở trong lòng đây, đừng nói tùy tiện làm mất, coi như là mỗi ngày bung ở lòng bàn tay bên trong đều không quá đáng a, Thái Bạch tông đệ tử nếu ngay cả nó đều không lọt mắt, của cải đến có bao nhiêu dày a?

Mà càng then chột vấn đề là, Linh thú kia chủ nhân đóng quan, Thái Bạch tông chủ lại ở thủ quan, bọn họ không dám đánh quấy nhiều, có thể Linh thú thoái hoá cũng là đại sự, người nào chịu cái này trách a?

Vạn nhất làm lỡ nó lọt xác đại sự, trách nhiệm này thật đúng là lớn đi tới, quay đầu lại nếu vị kia Linh thú chủ nhân khởi xướng lừa đến, thiên nộ tại Đan Hỏa tông, lại tới ăn chúng ta đan dược, có thể làm sao bây giờ?

Thanh Phong đồng nhi cùng một đám Đan Hỏa tông đệ tử hai mặt nhìn nhau, đều há hốc mồm, sau đó đến loạch xoạch nhìn về phía A Khổ sư huynh.

Nhiều như vậy ánh mắt vừa nhìn, A Khổ sư huynh mặt đều đỏ, vội vàng xoa tay: "Đừng xem ta, ta làm không được Phương Quý sư đệ chủ a!"

Bên cạnh Đan Hỏa tông đệ tử ngây ngốc nói: "Lẽ nào đem nó vứt ở chỗ này bên trong mặc kệ?"

A Khỏ sư huynh vừa nghe, nghiêm mặt nói: "Những khác ta không biết, nhưng nếu làm lỡ nó lột xác, Phương Quý sư đệ nhất định sẽ tức giận!"

Mấy cái Đan Hỏa tông đệ tử vừa nghe, nhất thời khô mặt.

"Chủ nhân không tại, chúng ta làm sao quản?"

Có Đan Hỏa tông đệ tử bất đắc dĩ mở miệng nói: "Hung thú lột xác nhưng là đại sự, ở giữa không biết cần bao nhiêu trân dị tài nguyên, cần thận chăm sóc, chúng ta trước đáp ứng rồi vị kia Phương Quý tiểu sư thúc nói để nó ăn đan dược ăn cái no, nhưng cũng không đáp ứng cái khác a. . ."

"Đúng đúng, vị kia Phương Quý tiểu sư thúc cũng đến giảng đạo lý mới là. . ."

Nghe bọn họ thương nghị, A Khỏ sư huynh chen miệng nói: "Nhà ta Phương Quý sư đệ, thật giống không quá giảng đạo lý. . ."

Mấy vị Đan Hỏa tông đệ tử càng mắt choáng váng.

Một lát sau khi, bỗng nhiên có không biết bao nhiêu ánh mắt đều nhìn về Thanh Phong đồng nhi!

Những khác tiên môn , bình thường đều là luyện đan đệ tử thân phận hơi cao , bởi vì đệ tử bình thường đều muốn cầu bọn họ luyện đan, có thể ở Đan Hỏa tông, lại là vật lấy hiếm làm vì quý, học luyện đan đệ tử một trao một đám lớn, không đáng giá, nhưng Cổ Thông lão quái một thân bản lãnh truyền nhân y bát cũng chỉ có Thanh Phong một cái, vì lẽ đó địa vị của hắn tự so người khác muốn cao chút, mà lúc máu chốt đi ra gánh trách nhiệm, tự nhiên chính là người như thế!

"Chúng ta mặc kệ, sợ là không được. . ."

Thanh Phong đồng nhi chính mình cũng rất nắm chắc, bất đắc dĩ nói:
"Ta biết Phương Quý tiểu sư thúc không lâu, nhưng cũng biết hẳn không dễ
chọc!"

"Không phải là không muốn quản a. . ."

Một đám Đan Hỏa tông đệ tử đều nói: "Chủ yếu là Hung thú lột xác,
chính là đại sự, vạn nhất có cái sơ xuất. . ."

"Như nghĩ bảo đảm nó lột xác thành công tới nói. . ."

Thanh Phong đồng nhi cũng gặp không được, vò đầu bứt tai, cuối cùng,
đúng là dần dần ngẩng đầu lên, như có điều suy nghĩ nói: "Trước đây phía
bắc những người kia bỏ ra số tiền lớn, mời chúng ta Đan Hỏa tông giúp bọn
họ luyện chế Hóa Long thần tri, bây giờ còn ở chúng ta nơi này đi?"

Những khác Đan Hỏa tông đệ tử nghe vậy đều là sắc mặt rất đáng sợ,
giống như gặp quỷ: "Người nghĩ đưa nó tiến vào Hóa Long trì?"

"Không tiến nó tiến vào Hóa Long trì, ta phải tiến vào địa ngục. . ."

Thanh Phong đồng nhi khóc không ra nước mắt, trừng mắt những người
khác: "Các người nói ta làm sao tuyền?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 375: Lửa Giận Liên Thiên

"Vì ta cùng Phương Quý tiểu sư thúc cảm tình. . ."

"Vì một cái có trần dị huyết mạch Linh thú tiền đồ. . ."

"Vì Đan Hỏa tông cùng Thái Bạch tông hữu nghị. . ."

"Vì thế gian công nghĩa. . ."

Đan Hỏa tông bên trong Cổ Thông lão quái duy nhất thân truyền y bát đệ tử Thanh Phong, ở Minh Nguyệt sư tử ở lại đạo quan trước trừ trừ một lúc lâu, trong miệng nói lảm bảm, hết lần này tới lần khác cất bước đi qua, lại lùi về sau trở về, cuối cùng hẳn liên tục ở trong lòng mình cho mình trống bụng sức, cuối cùng còn quán mấy ngụm lớn rượu, rót cục trắng nổi lên đám tử, nhanh chân hướng về Minh Nguyệt sư tử đạo quan đi tới, trên mặt là chết vạn lần không hối hận kiên nghị về mặt, nắm chặt hai nắm đấm, trong lòng âm thầm vang vọng cái kia để cho mình nhỏ yếu thân thể tràn ngập lực lượng lời nói. . .

"Ta thế hẳn Linh thú lột xác thành công, Phương Quý tiểu sư thúc, nhất định sẽ đem cái kia vô hạn ăn đan dược pháp môn truyền cho ta, ân, đến lúc đó, ta là có thể tu vị tăng mạnh, ngạo thị quần hùng, cũng không tiếp tục là cái này Đan Hỏa tông bên trong dễ bắt nạt nhất phụ rồi. . ."

Ôm tốt đẹp hi vọng bước vào đạo quan, lúc này Thanh Phong trong lòng là vô tận nhiệt huyết.

"Người muốn cho hấn Linh thú tiến vào Hóa Long trì?"

Sau đó bất quá mấy tức thời gian, bỗng nhiên một tiếng quát chói tai, chấn động đến mức bình tĩnh này đạo quan rì rào vang vọng, tuyệt động dồn dập rơi rụng.

Trong đạo quan, nghe Thanh Phong nói lý do Minh Nguyệt tiểu thư, đã là tức đến đầy mặt đỏ chót, hai mắt trong hàu như muốn phun ra lửa, liền cái kia thân thể gầy yếu, đều ở hơi run, mà hai bên nha hoàn cùng ma ma, đều đã dọa sợ, vừa tới cho hàu hạ tiểu thư ăn vào Thanh Tâm đan, vừa thế nàng xoa trong lòng, sau đó trăm miệng một lời mắng chửi Thanh Phong người sư đệ này không hiểu chuyện.

Thanh Phong đồng nhi nhưng là đầy mặt sợ hãi, một cái chân ở ngưỡng cửa ở ngoài, một cái chân ở bên trong hạm bên trong, làm ra bất cứ lúc nào muốn chạy trốn chuẩn bị, tận tình khuyên nhủ hướng về Minh Nguyệt sư tỷ giải thích: "Sư tỷ a, chuyện bây giờ thật sự rất nghiêm trọng, Linh thú kia tuyệt đối không phải dòng dõi phạm trần, chính là lột xác lúc, ngoại trừ Hóa Long trì, cái khác phương pháp cũng không dám nói có thể bảo đảm nó lột xác thành công, mà vạn nhất nó lột xác thất bại, chúng ta này Phương Quý tiểu sư thúc nhất định là sẽ nổi trận lôi đình, đến thời điểm hấn lại chạy tiến vào chúng ta đan phòng trong ăn nhiều một mạch, có thể không phiền phức?"

"Người còn dám. . . Người. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư ăn vào Thanh Tâm đan, mới để cho mình không có nổi khùng, chỉ tức đến nói chuyện đều không nói liền, chỉ vào Thanh Phong mắng: "Người còn dám. . . Nhắc tới cái kia hoang dã tiểu tử, nếu không phải là bởi vì hấn, sư tôn đan điện làm sao sẽ bị hủy thành như vậy? Ta không có. . . Không có lập tức giết hấn, đã là nhìn sư tôn mặt mũi, còn hấn con kia quái xà, là chết hay sống, lại cùng ta có cái gì tương quan?"

Nói một trận ho khan, có thể thấy được tức đến không nhẹ: "Huống hồ người lẽ nào, chẳng lẽ không biết cái kia Hóa Long trì là cho ai chuẩn bị?"

"Biết. . ."

Thanh Phong đồng nhi kéo dài tiếng nói trả lời, sắc mặt đúng là khá phản đối, nhỏ giọng thầm thì nói: "Không phải cho Cung sư huynh chuẩn bị mà, có thể vậy thì thế nào, Cung sư huynh cũng không nói muốn như thế gấp nha, huống hồ cái này Hóa Long trì, lại không phải dùng qua một lần sau khi liền không thể dùng, đến thời điểm bổ sung chút đan dược chính là, sớm để con này Linh thú đi vào, còn vừa vặn có thể đo lường xuống được tính đây. . ."

"Người. . . Người câm miệng cho ta!"

Một cái tay khăn sát Thanh Phong đồng nhi mặt bay qua, nhất thời dọa hấn nhảy một cái.

Minh Nguyệt tiêu thư tức đến khăn mùi soa đều đập ra đi tới, hận mắt đều đỏ, mạnh mẽ trách cứ: "Người cùng sư tôn học, càng ngày càng không hiểu chuyện, Cung sư huynh là cái gì loại dạng hình dáng? Làm sao dám cùng cái kia hoang dã tiểu tử đánh đồng với nhau, Cung sư huynh là người làm đại sự, người làm lỡ hấn, hậu quả làm sao gồng gánh nổi. . . Huống hồ cái này Hóa Long trì là cấp người dùng, làm sao có thể làm cho một con Linh thú chiếm tiên cơ?"

"Sư tỷ ai, Cung sư huynh lại không ở nơi này. . ."

Thanh Phong đồng nhi sắp khóc lên, còn muốn lại khuyên: "Người cần gì liền như thế chết tích cực đây, trước cũng đã huyên não không vui rồi, nếu là trêu đến Phương Quý tiểu sư thúc nổi giận lên, đến thời điểm trở lại ngang ngược, ta nhưng là không khuyên nổi hấn ngang. . ."

"Cút. . ."

Lần này Minh Nguyệt tiểu thư vừa nghe, không riêng là vút khăn mùi soa nện người, trực tiếp liền cứng rắn chống đỡ thân thể lên, vừa chỉ vào Thanh Phong để trái phải nha hoàn lại đây bắt hấn đi qua đánh, vừa mắng: "VẬY không biết từ nơi nào chui ra ngoài Thái Bạch tông, cũng không biết từ nơi nào chui ra ngoài hoang dã tiểu tử, đến tột cùng có tài cán gì, đáng giá ta Đan Hỏa tông như vậy hầu hạ, ta đã làm cho hấn một lần, hấn càng còn muốn ham muốn ta cho Cung sư huynh luyện chế Hóa Long trì. . . Thật sự coi ta Đan Hỏa tông dễ ức hiếp sao, ta. . . Ta lần này, định không cùng hấn giảng hoà!"

Thanh Phong đồng nhi vừa thấy không ổn, nhanh chân liền chạy, sau lưng nha hoàn ma ma gấp chạy tới đuổi.

Hiển nhiên cái này trong đạo quan liền muốn loạn thành một đoàn, đột nhiên đạo quan bên ngoài, vội vã xông tới mấy cái học đan tiểu đệ tử, đầy mặt kinh hoảng kêu lớn lên: "Không tốt rồi, sư tôn xuất quan, chính tâm đau đan dược, ở trên núi phát hỏa đây. . ."

Minh Nguyệt cùng Thanh Phong nghe vậy, đều là kinh hãi.

Vốn là động viên Phương Quý sau khi, bọn họ liền vẫn đang lo lắng, không biết sư tôn nhìn thấy chính mình âu yếm đan phòng bị người giày xéo thành như vậy, sẽ làm sao đau lòng, như thế nào khuyên, lúc này nghe sư tôn bỗng nhiên ra quan, càng là thay đổi sắc mặt, Thanh Phong đã không có chủ ý, theo bản năng nhìn về phía Minh Nguyệt sư tỷ, Minh Nguyệt thì lại đầu tiên là biến sắc mặt, có chút lo lắng, bắt quá lại lại là sắc mặt hơi trầm xuống, nổi nóng nói: "Sư phụ biết thì đã có sao, ngược lại là chính hấn anh em kết nghĩa giày xéo, lại liên quan chúng ta chuyện gì?"

Nói gọi ma ma nha hoàn, hầu hạ mình thay y phục, đi gặp sư phụ.

"Ai nha nha, mạng của ta gốc rễ a. . ."

"Nơi nào đến giặc cướp, nhất định phải họa họa ta đan phường. . ."

"Bên cạnh nhiều như vậy đan điện, người cướp cái nào không được, làm gì nhất định phải giày xéo ta cái này đan điện bên trong đan a. . ."

". . ."

". . ."

Trên đỉnh ngọn núi đan điện bên cạnh, băng thiên tuyết địa bên trong, chỉ thấy Cổ Thông lão quái quần áo lam lũ, tóc toả ra, chính ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc lớn kêu to, chu vi rất xa có không ít Đan Hỏa tông đệ tử, nhưng vẫn là lần đầu thấy sư tôn phát lớn như vậy lửa, lại chỉ dám rất xa nhìn, liền khuyên cũng không dám tới khuyên, vào lúc này, có thể khuyên được sư tôn, cũng chỉ có cái kia hai cái thân phận đặc thù đệ tử.

"Nói mau, mau nói cho ta biết, là ai giày xéo bảo bối của ta?"

"Thanh Phong đây, đem sư phụ kim xử lấy tới, ta cái này liền đi tìm hấn đánh rơi cái này điều mạng già. . ."

Thanh Phong cùng Minh Nguyệt chạy tới thì chính nhìn thấy Cổ Thông lão quái khắp nơi gọi Thanh Phong, muốn đi tìm cái kia giày xéo hấn đan điện người liều mạng, hai người trong lòng cũng không khỏi lấy làm kinh hãi, gặp qua Cổ Thông lão quái phát hỏa, nhưng lập tức hỏa thành như vậy vẫn đúng là không thường thấy.

Sư tôn từ trước đến giờ sĩ diện, ở các đệ tử trước mặt nhưng là xưa nay không đã khóc a, hiện tại đây, liền nước mũi đều đã quên chà xát.

"Sư tôn, tất cả đều là người anh em kết nghĩa ăn a. . ."

Minh Nguyệt Thanh Phong hai cái vọt tới, thấy sư tôn bộ dáng này, liền Minh Nguyệt cũng không dám lập tức sái tính khí, đều tới trong tuyết một quỳ, khỏ sở khuyên: "Người trước tiên đừng khóc, lau lau nước mắt, các đệ tử đều nhìn đây, chờ chúng ta chậm rãi nói cho người. . ."

"Anh em kết nghĩa? Cái gì anh em kết nghĩa? Chính là Thiên vương lão tử cũng không được a. . ."

Cổ Thông lão quái nghe càng bối rối, gào thét liên tục: "Ta hoàng kim chày thuốc đây, mau mau lấy tới cho ta. . ."

"Hả?"

Minh Nguyệt sư tử vừa nghe sư tôn, nhất thời khẽ cau mày, hướng về Thanh Phong liếc mắt nhìn.

Thanh Phong trong lòng cả kinh, gấp lập tức lôi kéo Cổ Thông lão quái cánh tay nói: "Chính người lạ anh em kết nghĩa a, sư tôn người quên rồi?"

"Ta mặc kệ hấn, ăn ta đan, con ruột đều chém. . ."

Cổ Thông lão quái giận dữ liên thanh , căn bản không lo nổi cái gì anh em kết nghĩa không anh em kết nghĩa, chỉ là muốn hoàng kim chày thuốc.

"Sư tôn, người đan điện, chính là cái kia Thái Bạch tông tiểu đệ tử cho phá huỷ!"

Cũng đang lúc này, Minh Nguyệt tiểu thư bỗng nhiên lạnh giọng mở miệng, đánh gãy Cổ Thông lão quái khóc náo tiếng.

"Cái gì?"

Cổ Thông lão quái bỗng nhiên nghiêng đầu đến, hai mắt trừng trừng, ánh mắt rất là dọa người.

Liên ngay cả Minh Nguyệt tiểu thư, lúc này cũng là lần thứ nhất nhìn thấy Cổ Thông lão quái tức giận như thế một mặt, tâm trạng đúng là hơi vui vẻ, nàng ở thình nộ sư tôn trước mặt, cũng không dám làm nũng giở tính trẻ con, chỉ là sung mặt lên, đành hoàng trả lời: "Chính là cái kia theo sư tôn trở về Thái Bạch tông tiểu đệ tử, họ Phương cái gì, hắn thừa dịp sư tôn luyện đan, chạy đến chúng ta đan phòng trong đền, nói. . ."

Ở Cổ Thông lão quái muốn ăn thịt người giống như trong ánh mắt, nàng mồm miệng linh liên, rất nhanh liền đem Phương Quý đi tới cái này đan điện, làm sao để sư huynh của hắn ăn vô số Bồ Khí đan, làm sao để cho hắn quái xà ăn một đồng Khí Huyết đan, chính hắn thì lại làm sao nhất định phải xông vào đan điện trong, đem Cổ Thông lão quái thu gom qua không ít năm Hóa Thần cảnh đan dược, kể cả Nguyên Anh, Kim Đan đan dược đều ăn một trận tới nói nói một lần.

Trong đó không khỏi dùng chút xuân thu bút pháp, chính mình đòi nợ cùng giận hờn chuyện tự nhiên không đề cập tới, chỉ trọng điểm nói rõ Phương Quý ý vào Cổ Thông lão quái đáp ứng một câu nói của hắn, liền ăn Đan Hỏa tông thu gom hơn nửa đan dược, mà chính mình làm cái này đệ tử không tiện ngăn cản chuyện. . .

Bên cạnh Thanh Phong đồng nhi nghe những câu nói này, đã là hãi hùng khiếp vía, đều không dám ngẩng đầu nhìn sư tôn mặt.

Xong, Minh Nguyệt sư tỷ thực sự là hận lên Thái Bạch tông, không chỉ có không khuyên phát điên sư tôn, còn muốn tưới dầu lên lửa.

Mà Cổ Thông lão quái nhưng là càng nghe càng phần nộ, trong mắt đều tựa hồ muốn nổi lên lửa đến, lúc đầu còn tức giận mắng liên thanh, đến cuối cùng, lại liền tiếng mắng đều không có, chỉ là trầm mặc, vù vù thở hổn hển, nhưng càng như vậy, càng nhượng người cảm thấy đáng sợ, trực giác lúc

này Cỗ Thông lão quái, liền như là một toà trâm mặc núi lửa, tích uẩn vô cùng vô tận tức giận, lập tức liền muốn dâng lên mà ra.

"Vì lẽ đó, hấn tiến vào đan dược, muốn ăn lão phu cất giấu Hóa Thần đại đan, ngươi liền để hấn ăn rồi?"

Nghe được cuối cùng, Cỗ Thông lão quái rốt cục không nhịn được, quát to một tiếng, làm cho Đan Hỏa tông trên dưới, đồng thời rụt cổ lại.

"Hồng rồi, sư tôn phát lửa lớn, Thái Bạch tông Triệu sư bá cùng Phương Quý tiểu sư thúc. . ."

Thanh Phong đồng nhi vào lúc này, đã rụt cổ lại, không dám nói câu nào, sợ bị sư phụ một chày đập chết.

Mà Minh Nguyệt tiểu thư, thì lại mặt không hề cảm xúc, nói: "Đệ tử biết những đan dược này thu thập không dễ, cũng sẽ đau lòng, nhưng hấn mang theo sư tôn lời nói lại đây, đệ tử lại không tiện ngăn cản. . ."

"Ngươi. . . Ngươi làm sao liền thả hấn đi vào. . ."

Cỗ Thông lão quái bình thường chắc chắn sẽ không hống Minh Nguyệt tiểu thư một câu, lúc này lại không kiềm chế nổi, trực tiếp đánh gãy lời của nàng.

Còn đối với sư tôn tức giận, Minh Nguyệt tiểu thư lại không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, biết sư tôn thật sự phát hỏa, tức giận thu lại không được, vậy dĩ nhiên không cần chính mình lại nói cái gì, lão nhân gia người thì sẽ đem Thái Bạch tông những người kia trực xuất đi, bởi vậy tâm tình thật tốt, khóe miệng trái lại lộ ra một nụ cười, trên mặt vẫn cứ banh, trả lời có chút bất đắc dĩ: "Minh Nguyệt dù sao cũng là đệ tử, thì lại làm sao có thể. . ."

"Làm càn!"

Đánh gãy Minh Nguyệt tiểu thư, là Cổ Thông lão quái một tiếng gầm lên.

Minh Nguyệt tiểu thư nghe vậy, đúng là hơi ngẩn người ra, có chút không rõ ngẩng đầu nhìn hướng về phía sư tôn.

Mà cái này vừa ngẩng đầu, liền đón nhận Cổ Thông lão quái tràn đầy lửa giận ánh mắt, lại đau lòng, lại chỉ tiếc mài sắt không nên kim chửi mắng lên: "Đây cũng là Hóa Thần cảnh đan đan dược a, đừng nói Trúc Cơ, chính là Kim Đan, cũng là ăn một viên, lập tức thân tử đạo tiêu, người thân là Đan Hỏa tông đại đệ tử, trơ mắt nhìn hắn ăn đan dược này lại không ngăn cản, mạng người quan trọng, liền không sợ hại nhân gia tính mạng sao?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 376: Trời Cao Đất Rộng

"Cái gì?"

Cổ Thông lão quái một câu nói, làm cho Thanh Phong đồng nhi mãnh đến ngẩng đầu lên, vừa mừng vừa sợ.

Mà Minh Nguyệt tiểu thư, nhưng là choáng váng ở giữa sân, khóe miệng cái kia hơi tự đắc ý cười, vẫn không có biến mất, sắc mặt cũng đã đột nhiên trở nên khó coi, lại là có chút kinh ngạc, lại có chút bất ngờ, còn có chút thẹn quá thành giận. Cho đến lúc này thời điểm, nàng mới rõ ràng, sự tôn cái này hỏa, lại đúng là hương chính mình phát, hơn nữa lúc này sự tôn, lại là thật sự ở trách tự trách mình.

Từ nhỏ đến lớn, nàng khi nào được qua bức này khí, lại là ngay ở trước mặt Thanh Phong cùng chu vi những kia Đan Hỏa tông đệ tử trước mặt, thậm chí ngay cả nàng nha hoàn cùng người hầu đều nghe vào trong tai, nhất thời nàng thẹn đỏ mặt, trái tim càng là giận dữ, theo bản năng liền muốn đứng lên đến.

"Tiếp tục quỳ!"

Cổ Thông lão quái bỗng nhiên một tiếng quát chói tai, kinh sợ đến mức Minh Nguyệt tiểu thư trong lòng cả kinh.

Nàng ngẩng đầu nhìn Cổ Thông lão quái một chút, liền nhìn thấy hắc cái kia nghiêm khắc mà phẫn nộ hai mắt, chưa từng có rõ ràng cảm thụ qua sự

tôn lửa giận nàng, trong lòng cũng là thật sự cả kinh, hai đầu gối mềm nhũn, liền theo bản năng lại lần nữa quỳ gối sư tôn trước.

Chỉ là trong lòng càng uốn lượn, hai hàng con mắt đã tràn mi mà ra.

Mà chu vi nha hoàn cùng nô bộc, thấy cảnh ấy, càng là kinh sợ đến mức hầu như xuống rơi mất cảm.

Trong ngày thường Cổ Thông lão quái đối với Minh Nguyệt tiểu thư, biết bao muốn gì được đó, sủng ái rất nhiều, mỗi khi tiểu thư khiến nổi lên tiểu tính tình, chính là Cổ Thông lão quái cũng phải cẩn thận dụ dỗ, lại thêm vào, Đan Hỏa tông làm ăn, cũng xác thực hầu như hoàn toàn nắm giữ ở tiểu thư trong tay, trên dưới sự vụ, càng là duy tiểu thư mệnh lệnh là từ, cho tới lâu dần, bọn họ lại còn coi tiểu thư thành Đan Hỏa tông chi chủ.

Thẳng đến lúc này, nhìn thấy Cổ Thông lão quái chân chính lửa giận, mới đột nhiên cảm nhận được sợ hãi.

"Người còn muốn khóc, chẳng lẽ sư phụ nói sai người?"

Mà Cổ Thông lão quái nhìn thấy Minh Nguyệt tiểu thư hai mắt đỏ chót, đầy mắt là lệ quỳ gối trong tuyết, biết nàng từ trước đến giờ thân thể nhu nhược, tâm trạng cũng có chút không đành lòng, chỉ là lần này Minh Nguyệt tiểu thư phạm vào nghi kỵ, liền không khỏi tàn nhẫn nổi lên tâm địa, lệ tiếng răn dạy.

Không biết, hẳn cảm giác mình tàn nhẫn nổi lên tâm địa, nhưng vừa mở miệng, liền để Minh Nguyệt tiểu thư cảm nhận được hẳn trong lời nói thương tiếc, trong lòng cái kia uốn lượn nhất thời cũng lại không nhẫn nại được, một ửng mà ra, nghẹn ngào mở miệng: "Là chính hẳn nhất định phải ăn đan, ta luôn mãi xác thực, ngăn cản không được, lẽ nào sư tôn còn muốn

trách ta? Huống hồ một cái nho nhỏ Tiên môn đệ tử, chính là chết rồi, có thể làm sao?"

"Người. . ."

Cổ Thông lão quái nghe vậy, ngón tay đều bắt đầu run rẩy, chỉ vào Minh Nguyệt tiểu thư nói: "Nho nhỏ Tiên môn đệ tử, vậy thì không phải là người? Ta Đan Hỏa tông lấy đan làm cơ sở, đan thuộc về y đạo, ngươi vừa vào Đan Hỏa tông, lại không có nhân ái chi tâm, lại còn thể thống gì?"

"Sư tôn là Đan sư, những sư huynh khác đệ đám người là Đan sư, ta cùng Thanh Phong cũng không phải!"

Minh Nguyệt tiểu thư kiên trì thân thể nói: "Là sư tôn năm đó nói ta thể chất âm hàn, ngự không được Đan hỏa, bắt truyền ta đan pháp!"

Cổ Thông lão quái vừa nghe càng tức giận, phần nộ giơ tay lên đến, một cái tát đánh vào Thanh Phong trên đầu, phần nộ quát: "Hai người các ngươi liền không phải Đan sư, vậy cũng là ta Cổ Thông đệ tử, như không nữa điểm nhân ái chi tâm, còn theo ta học cái cái gì?"

Thanh Phong đã trúng một cái tát, hoàn toàn không cảm giác bất ngờ, mặt không hề cảm xúc nói: "Đệ tử biết sai, sư tôn nguôi giận!"

Minh Nguyệt tiểu thư nhưng là càng cảm thấy uồn lượn, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống, ở trên má kết nổi lên óng ánh băng vụn, tức nói: "Đệ tử thân là Đan Hỏa tông chưởng quỹ, khi nào không hiểu sư tôn nhân ái chi tâm, sư tôn bình thường đưa đi đan dược, đệ tử có thể có lần nào thật sự ngăn cản qua, còn không phải từ những khác trên phương diện làm ăn bù lộ động, quận Thanh Nam đại ôn, tử thương bách tính hàng mấy trăm ngàn, đệ tử không phải là mới vừa được đến tin tức, liền nhượng người đưa vô số Linh đan đi qua chữa trị ôn dịch? Chỉ là lần này đệ tử tức không nhịn nổi,

cái kia Thái Bạch tông cũng không biết nơi nào chui ra ngoài, đến cái hoang dã tiểu tử liền trưng sư tôn ngài lời nói đại náo Đan Hỏa tông, đệ tử khuyên quá nhiều lần, chẳng lẽ muốn hướng về hắc quỷ xuống?"

Nói mạnh mẽ phiệt qua cái cổ, khí nói: "Hắn thô bạo vô lễ, không biết trời cao đất rộng, chính là chết rồi, cũng là đáng đời!"

Lời nói này nói ra, quả thật là lễ thẳng khí hùng, dứt lời sau khi, liền mắt nhìn nơi khác, một bộ mặc cho Cổ Thông lão quái đánh phạt dánh dáp, chỉ là nghe lời của nàng, liền ngay cả chu vi nha hoàn nô bộc, học đan đệ tử, đều có chút đồng tình nổi lên nàng đến.

"Người. . . Người. . ."

Cổ Thông lão quái nghe lời của nàng, làm sao có thể không rõ ràng nàng nghĩa bóng, liền tức đến cả người run rẩy, nhưng cũng là lạ kỳ, lần này hắn lại không có lại nổi trận lôi đình, mà là mạnh mẽ đem lửa giận nhin xuống, có vẻ hơi không còn hơi sức, một lát mới nói: "Sư phụ biết người tâm ý, từ trước đến giờ kiên cường tự mãn, đặc biệt là nhận thức phương bắc đến những người kia sau khi, càng là coi thường anh hùng thiên hạ, hắc, sư phụ vốn không muốn để người xem người lúc ra ba bảy loại, có mấy lời liền cũng không muốn cố ý cản dận người, nhưng hiện tại xem ra. . ."

Hắn thoáng trầm mặc, hắn bỗng nhiên chỉ về Thái Bạch tông chủ ở xa hoa dinh thự phương hướng, nói: "Người lại có biết Thái Bạch tông là cái gì địa phương?"

Minh Nguyệt tiểu thư nghe được sư tôn hỏi như vậy, trong lòng đúng là tính tình càng tăng lên, cười gằn một tiếng, nói: "Đệ tử không phải là không có điều tra bọn họ căn nguyên, bất quá là nước Sở một tiểu Tiên môn người, chủ nhà mặc dù có chút danh tiếng, nhưng ở ở cái kia nho nhỏ sơn môn bên trong, cùng chu vi tiên môn đầu ba trăm năm, có thể có cái gì tiền đồ, đừng

nói phương bắc những người kia, thậm chí còn không bằng bảy Tiểu thánh bên trong cái kia họ Tiêu Lão thất. . ."

"Người. . . Người a người a. . ."

Cổ Thông lão quái ngón tay điểm Minh Nguyệt tiểu thư, đã là nhanh tức đến nở nụ cười.

Liên ngay cả Thanh Phong đồng nhi nghe vậy, liền lập tức lặng lẽ kéo Minh Nguyệt tiểu thư ống tay áo một thoáng, ra hiệu nàng mau mau câm miệng, nhưng Minh Nguyệt tiểu thư trong lòng nổi lên tức giận, lại dùng sức bỏ qua rồi hất tay, sau đó ngẩng đầu nhìn sư tôn, nửa điểm cũng không chịu nhường cho.

"Nói người coi thường anh hùng thiên hạ, còn thực là không tởi. . ."

Cổ Thông lão quái hít một tiếng, sắc mặt có chút trầm thấp, tựa hồ có hơi là do vì chính mình cần giúp bạn tốt nói ra hấn công lao đến bác lấy chính mình đệ tử tôn trọng mà cảm thấy bị ai, một lát sau mới nói: "Bắc Vực bị Tôn phủ đoạt khí vận, một đời một đời, thành tài rất khó, lời người nói phía bắc những người kia, bọn họ đương nhiên là, nhưng sư phụ bội phục nhất, lại vẫn là cái này Thái Bạch tông sư huynh đệ!"

"Hai người bọn họ, từ Đông Thổ trở về, không biết làm bao nhiêu đại sự, chỉ là chưa bao giờ khoe khoang yêu danh, cho nên danh tiếng không hiện ra, lúc trước nếu không phải Đông Thổ Lão thần tiên kịch bình Bắc Vực bảy Tiểu thánh tên, sợ là biết bọn họ người còn muốn càng thiếu một ít. . . Nhưng theo thời gian chuyển dời, sư phụ dần dần nghe nói bọn họ một ít chuyện, nhưng cũng càng xác định, hai người này, tuyệt đối không phải vật trong ao. . ."

Nghe sư tôn nhắc lên trước đây, Minh Nguyệt tiểu thư liền nhú mày, rõ ràng không có hứng thú.

Thái Bạch tông đôi kia sư huynh đệ một chút sự tích, nàng cũng ở quyền trục trên nhìn thấy, chỉ là trước đây quy trước đây, liên quan hiện tại chuyện gì, đặc biệt là trước đây cái kia Thái Bạch tông họ Mạc biết bao kinh diễm, bây giờ cũng đã phế bỏ trăm năm lâu dài, càng là không đáng nhắc tới.

"Trước đây việc, vật đổi sao dời, tạm thời không đề cập tới!"

Cổ Thông lão quái nhìn Minh Nguyệt tiểu thư một chút, liền hơi nhỏ giọng: "Chỉ nói lúc này, liền lúc trước An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích thân sinh ngày, Thái Bạch tông chủ chỉ dựa vào một người một kiếm, chém ra Tôn phủ mười hai tà thần, cái này chẳng lẽ không đáng kính trọng?"

"Mười hai tà thần?"

Minh Nguyệt tiểu thư mãnh đến ngẩng đầu lên, ánh mắt tựa hồ có hơi nghi hoặc.

Cổ Thông lão quái lạnh lùng nói: "Không cần hoài nghi, chính là người biết cái kia mười hai tà thần, ba năm trước, có người tiết chúng ta vận chuyển về Đông Thổ một nhóm bảo đan, người số tiền lớn mời tới nhiều cao thủ như vậy, một khi tra xét, lại người người biến sắc, không dám tiếp tục đuổi tra được, liền là bởi vì, tiết đi rồi đám kia bảo đan người, sau lưng bóng người chính là mười hai tà thần bên trong Ma Thủ, hấn tự thân tu vị tinh thâm, lại dựa lưng Tôn phủ, người nào dám trêu chọc hấn? Liền ngay cả chúng ta, không phải là chỉ có thể bóp mũi lại nhận cái này thiếu tổn?"

"Nhưng lúc này đây, chính là trong miệng người cái kia không có cái tiền đồ Thái Bạch tông chủ, ngay ở trước mặt An Châu Tôn chủ trước mặt,

một kiếm đem mười hai thần tà giết đến sạch sành sanh, đừng nói cái kia chút gì có tiền đồ tiên môn chi chủ, phóng tầm mắt Bắc Vực, có mấy người có thể làm được đến?"

"Ngươi. . ."

Liên ngay cả Minh Nguyệt tiểu thư nghe xong lời này, trên mặt đều nổi lên vẻ khó có thể tin: "Ngươi nói hẳn chém mười hai tà thần?"

Vào lúc này , liên ngay cả bên người bình thường Đan Hỏa tông đệ tử, còn có Minh Nguyệt tiểu thư bên người nha hoàn nô bộc mấy người, đều có chút bối rối, Tôn phủ mười hai tà thần tên, ở An Châu cảnh nội biết bao chi hung, chính là tuyệt đối không thể trêu chọc tồn tại, bình thường chọc tới bọn họ, Đan Hỏa tông cũng đến bóp mũi lại nhận xuống, nhưng cái này dạng hung thần, đầy đủ mười hai cái, lại đều bị người một kiếm giết?

Chuyện này thực sự quá không thể tưởng tượng nổi!

"Ta biết ngươi nuôi rất nhiều người tìm hiểu tin tức, là thật hay giả, tự nhiên một hỏi liền biết, tính toán thời gian, này sự kiện e sợ cũng lập tức liền muốn truyền khắp thiên hạ, vị này Thái Bạch tông chủ, nói vậy cũng rất nhanh liền không phải lời ngươi nói không tiền đồ người. . ."

Cổ Thông lão quái nói, sắc mặt càng nghiêm nghị, lạnh lùng nói: "Huống hồ, mười hai tà thần, cũng chỉ là khai vị ăn sáng, dọc theo con đường này, lão phu bồi tiếp Thái Bạch tông chủ hướng về Đan Hỏa tông mà đến, trên đường Tôn phủ không tiếc phái ra bốn đại quý thần vây đuổi chặn đường, kết quả bốn đại quý thần, cũng đều bị Thái Bạch tông chém hết, chỉ bất quá, này sự kiện nói vậy Tôn phủ sẽ đè xuống, cũng không chắc có tin tức truyền tới!"

"Bốn đại quý thần. . ."

Minh Nguyệt tiêu thư cùng người ở chung quanh nghe, sắc mặt càng là kinh hãi.

Rất rõ ràng, đối với bình thường Bắc Vực tu sĩ tới nói, bốn đại quý thần danh tiếng, còn muốn xa xa cao hơn mười hai tà thần!

Thậm chí có thể nói, bốn đại quý thần chính là An Châu Tôn phủ tượng trưng, so với Huyền Nhai Tam Xích danh tiếng đều lớn.

Chúng nó làm sao có khả năng sẽ chết?

"Không chỉ có bốn đại quý thần đều đã phục tru, khà khà. . ."

Cổ Thông lão quái cười gằn một tiếng, nói: "Chính là trong miệng ngươi cái kia không biết trời cao đất rộng hoang dã tiêu tử, liền tự mình chém giết trong đó hai vị quý thần, như vậy bất thể tiên chủng, nếu là do sai phục rồi đan dược chết ở ta Đan Hỏa tông, ngươi lại lấy cái gì bồi?"

"Hắn có thể chém giết hai đại quý thần?"

Minh Nguyệt tiêu thư nghe đến nơi này, lại rõ ràng có chút không thể tin tưởng.

"A!"

Cổ Thông lão quái miễn cưỡng đến hơi phe phẩy tay áo lớn, lạnh nhạt nở nụ cười, nói: "Bắc Vực tình thế phức tạp, người người cẩn thận chặt chẽ, không biết bao nhiêu có người có bản lĩnh đều bắt đầu trốn, không muốn quăng đầu lộ sừng, cũng là lão phu như vậy không thể nào nhận người ghen ghét, mới sẽ bị đẩy tới trên đầu sóng ngọn gió đến, ngươi ta Đan Hỏa tông vừa là nhân duyên trùng hợp, mới có bây giờ điểm ấy tử tên tuổi, liền nên hiểu được giúp mọi người làm điều tốt, cản thủ bản phận đạo lý, ngươi là

do nhận thức phương bác những người kia, liền khinh thường anh hùng thiên hạ, ta xem, không biết trời cao đất rộng chính là nguoi mới đúng!"

Thanh Phong đồng nhi đúng lúc bỏ thêm một câu: "Đúng, nếu không là Phương Quý tiểu sư thúc có bản lĩnh, sư tôn làm sao có khả năng cùng hấn lạy anh em kết nghĩa?"

Cổ Thông sắc mặt lại là một trận buồn bực: "Ta thật cùng hấn kết nghĩa anh em?"

"Hừ!"

Mà Minh Nguyệt tiểu thư nghe sư tôn giảng giải, vốn đã sắc mặt thay đổi dần, chỉ là nghe được sư tôn cùng Thanh Phong đồng nhi đồng thời khen cái kia hoang dã tiểu tử, thậm chí còn nói mình không biết trời cao đất rộng, trong lòng bao nhiêu vẫn còn có chút không thoải mái, lại thêm vào nàng ở Đan Hỏa tông cũng không bị qua cơn tức này, liền vẫn là khí huu huu nói: "Coi như sư tôn nói chính là thật, ta Đan Hỏa tông lại dựa vào cái gì sợ bọn họ?"

"Hừ, hấn kiếm chém mười hai tà thần, lợi hại đến đâu, lại há có thể so với cái kia đem một châu Tôn chủ treo cổ ở cửa thành Thương Long sư bá?"

Nói vung lên cái cổ, cười lạnh nói: "Cho tới cái kia hoang dã tiểu tử, ta liền không tin hấn là bằng bản lĩnh thật sự chém giết quỷ thần, nói không chắc chỉ là mượn pháp bảo gì chiếm tiện nghi thôi, nhìn hấn một thân tà khí, nhảy ra vô lễ đáng về, lẽ nào hấn còn có thể là mười chín tuổi thành tựu Tiên Đạo trúc cơ, ở Thất hải Long tộc Tiên đạo thi đấu trong đều có thể đoạt được ba vị trí đầu vị trí Cung sư huynh đối thủ sao?"

"Nguoi chuyện này . . ."

Cổ Thông lão quái cùng Thanh Phong đồng nhi đều nhất thời nghẹn lời, nghĩ thầm chuyện này làm sao so với?

Lúc trước Phương Quý chém giết quỷ thần, đương nhiên là mượn một loại nào đó thần bí pháp bảo a, không phải vậy Trúc Cơ làm sao chém đến quỷ thần?

Nhưng hắn có thể chém giết, chính là nói rõ hắn có cái này dũng cảm cùng bản lĩnh, người nhất định phải bắt hắn cùng Tiên Đạo trúc cơ đến so với, có thể quá không ra gì, chỉ là trong lòng tuy rằng như thế nghĩ, lại cứ không cách nào trả lời Minh Nguyệt, hai người đều mặt lộ vẻ khó xử, nhất thời trầm mặc không nói.

Trong lòng bỗng nhiên đều cảm thấy Phương Quý có chút không hăng hái, đều thế người thổi hơn nửa ngày rồi, người làm sao liền không thể là Tiên Đạo trúc cơ đây?

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 377: Cổ Thông Lão Ca

Đan điện trước, nhất thời yên tĩnh lại, chu vi xem trò vui luyện đan đệ tử, thấy thầy trò ba cái đều không còn hỏa khí, liền đều lặng lẽ tản đi, chỉ là ở bên cạnh nghe trộm như thế nửa ngày, trong lòng nhưng cũng rất cục đối với mấy vị này bỗng nhiên đi tới Đan Hỏa tông khách nhân có đổi mới, chẳng trách lần này sư tôn coi trọng như thế, không chỉ có tự mình đem đối phương tiếp lại Đan Hỏa tông, càng là mới vừa dàn xếp đối phương, liền lập tức tiến vào rừng Hỏa Trúc luyện đan, cũng khó trách đối phương đệ tử lớn lối như thế, vừa mới lại đây, liền cùng Minh Nguyệt tiểu thư đấu lên.

Ta cái trời, kiếm chém Tôn phủ mười hai tà thần a, vẫn là ngay trước mặt Tôn chủ?

Hơn nữa đường về trong, còn đem bốn đại quý thần đều giết?

Cái này cái nào là bình thường người làm được chuyện, nếu không phải sư tôn tự mình giảng giải, chỉ sợ bọn họ nghe nói cũng sẽ không tin, có một câu nói sư tôn nói không sai, đợi đến Thái Bạch tông chủ kiếm chém mười hai tà thần chuyện truyền ra đến sau khi, Thái Bạch tông sợ là muốn dương danh thiên hạ!

Liền ngay cả Minh Nguyệt sư tỷ, tuy rằng lấy ra phương bác những người kia lại đây, nhìn như áp đảo Thái Bạch tông, để tâm xuống cũng thu hồi lòng khinh thường, nàng chương quản Đan Hỏa tông các đường làm ăn, lại há có thể không biết Thái Bạch tông chủ làm việc ảnh hưởng lớn lao?

Lúc này chỉ là ý vào miệng lưỡi bén nhọn, trong lời nói bác một thoáng sư tôn cùng sư đệ mà thôi, tâm trạng cũng không không phải thật là cảm thấy Thái Bạch tông chủ không sánh bằng Thương Long sư bá, liền thật không tính là một nhân vật, lúc này thấy sư tôn không tiếp tục nói nữa, liền lạnh mặt nói: "Ta phụng sư tôn mệnh lệnh, ở Đan Hỏa tông làm chưởng quỹ, lại không phải thật là khinh thường anh hùng thiên hạ, chỉ là ta Đan Hỏa tông cũng nên có Đan Hỏa tông tôn nghiêm, làm sao có thể tùy tiện nhượng người lung tung quấy? Chuyện lần này, nếu sư tôn ngài có chủ ý, ta liền nghe lời người chính là. . ."

Lấy Thanh Phong đồng nhi đối với sư tỷ hiểu rõ, vừa nghe là biết Đạo Sư tỷ đây là ở cho sư tôn xuống bậc thang, chợt nhớ tới một cái chuyện gấp gáp, vội vàng hướng về Cổ Thông lão quái hỏi: "Phương Quý tiểu sư thúc Linh thú nhanh thoái hoá, muốn hay không đưa nó bỏ vào Hóa Long trì. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư nghe vậy, lập tức lườm hắt một cái.

Thanh Phong đồng nhi cười hì hì, lui về phía sau lùi, sau đó ánh mắt chỉ là nhìn sư tôn.

"Linh thú? Cái gì Linh thú?"

Cổ Thông lão quái đúng là không nghĩ nhiều, thuận miệng một hỏi.

Thanh Phong đồng nhi vội vàng đem Anh Đề ăn vô tận Huyết Khí đan, bây giờ khí huyết dồi dào, lưu tại vậy giáp, sắp thoái hoá thành thần thú chuyện nói một lần, đúng là đem Cổ Thông lão quái cũng nghe được lấy làm kinh hãi: "Chính là hắc sư tử chút nữa làm mất con linh thú kia?"

Thanh Phong đồng nhi gấp gáp vội vàng gật đầu: "Đúng vậy!"

"Cái này mẹ kiếp Thái Bạch tông, cũng thật là không thể coi thường a. .
."

Cổ Thông lão quái cũng có chút giật mình, nói: "Lại là Nam Cương đại yêu, lại là Bất Tri địa quái vật, còn có cái Trúc Cơ có thể chém hai đại quý thân, ăn tận Hóa Thần đan dược đều không có bề mặt quái đệ tử, hiện tại liền như vậy một con thoát nhìn bình thường Linh thú, lại đều có nhanh như vậy thoái hoá làm thần thú tiềm lực. . . Lão phu hoài nghi bọn họ bọn họ nấu ăn đầu bếp đều có lai lịch lớn. . ."

Thanh Phong đồng nhi đứng lúc nói: "Linh thú kia. . ."

"Cho nó!"

Cổ Thông lão quái nói: "Hóa Long trì không phải đã luyện thành? Giúp nó lột xác, cũng làm cho Thái Bạch tông nợ chúng ta một cái ân tình!"

"Tốt đến!"

Thanh Phong đồng nhi khen: "Thái Bạch tông vừa muốn dương danh thiên hạ, sư tôn liền cứu nhà bọn họ tông chủ, lại cùng nhà bọn họ uy phong nhất, tuần tú nhất, có tiềm lực nhất đệ tử lay bái, hiện tại lại bằng tặng không nhà bọn họ thần thú một tràng đại tạo hóa, khả khả, Thái Bạch tông lập tức liền thiếu nợ chúng ta ân tình vô số, xem ta sư tôn cái này bản tính đánh đùng đùng vang lên, đây mới là thật sự làm ăn đầu óc a. . ."

Cổ Thông lão quái đứng là nét mặt già nua ửng đỏ, cười khoát tay áo một cái, nói: "Cứu hãn nhà sư tôn là hãn là, để cho hãn nhà Linh thú lột xác, cũng chính là cái thuận nước giong thuyền, thậm chí kết nghĩa anh em chuyện. . . Cái này bó. . . Cái này tiểu tử kia tiềm lực là không sai. . ."

Thanh Phong đồng nhi vội vàng nói: "Sư tôn nhãn lực càng tốt hơn. . ."

Cổ Thông lão quái nghe trong lòng vui mừng, liền cũng khoát tay áo một cái, nói: "Dù sao sư phụ so với các ngươi sống thêm mấy trăm năm. . ."

"Cái kia Hóa Long trì chuyện. . ."

"Liên như thế định!"

Minh Nguyệt nghe hai người bọn họ người một lời ta một câu, lại liền đem này sự kiện định đi xuống, nhất thời giận không chỗ phát tiết, vội la lên: "Cái kia Hóa Long trì là chuẩn bị cho người khác, Cung sư huynh bất cứ lúc nào có thể tới lấy, các người hiện tại lại muốn để cho người khác Linh thú. . ."

"Sư phụ điểm ấy chủ đều làm không được rồi?"

Cổ Thông lão quái vừa nghe, lại trừng mắt lên, giáo huấn: "Hóa Long trì lại không phải dùng qua một lần liền phế bỏ, quay đầu lại lại thêm điểm linh dược chính là, lại nói, cho bọn họ luyện cái này Hóa Long trì, vốn là bồi, chỉ riêng này Hóa Long trì dùng các loại Linh thú bảo tài, cái kia chỉ sợ cũng không dưới trăm vạn lượng linh tinh, chúng ta tổng cộng mới thu rồi bao nhiêu tiền, hiện tại người trong nhà trước tiên dùng một hồi lại làm sao?"

Minh Nguyệt nghe được giận không chỗ phát tiết: "Bọn họ cũng không phải người trong nhà!"

Thanh Phong đồng nhi nói: "Phương Quý tiểu sư thúc là sư tôn bái làm huynh đệ sống chết có nhau, tính người một nhà!"

Cổ Thông lão quái cũng theo bản năng theo gật gật đầu: "Đúng vậy, người một nhà nói cái gì hai nhà nói?"

Minh Nguyệt tiểu thư như ở bình thường, nhất định phải cùng sư tôn ảo trên một cái không thể, nhưng bây giờ, sư tôn mới vừa phát qua lửa, trong bụng nàng cũng có chút lo sợ, thật không dám trêu chọc, hướng hồ ngoài miệng tuy rằng không phục, trong lòng vẫn là đối với mới vừa kiếm chém

mười hai tà thần Thái Bạch tông có chút kiêng kỵ, liền không thể làm gì khác hơn là cắn răng một cái, khí huu huu nói: "Tùy các ngươi thích làm thế nào đi, ta cũng mặc kệ, lần này coi như ta lại để cho hấn một lần, nhưng sau đó nếu như hấn trở lại chọc ta, coi như hấn là người anh em kết nghĩa, ta cũng không khách khí với hấn!"

Vừa nói, vừa mọc ra hờn dỗi đi rồi.

"Đứa nhỏ này, biết đó là ta anh em kết nghĩa nói chuyện còn khó nghe như vậy. . ."

Cổ Thông lão quái khí đã tiêu, liền trấn giữ không được Minh Nguyệt, thấy nàng khí huu huu đi rồi, trong miệng cũng có chút bất mãn nói thầm.

"Su tôn, ta đi sắp xếp rồi!"

Thanh Phong giải quyết một cái vấn đề lớn, bụng mừng rỡ, vôi vàng cũng dựa vào từ đi sắp xếp Anh Đề nhập Hóa Long trì chuyện.

Lúc này thực sự là bước đi đều muốn bay lên, nghĩ thầm giúp tiêu sư thúc cái này đại ân, cái kia quay đầu lại không được thật tốt cảm tạ ta?

Thái Bạch tông cái kia vô hạn luyện hóa đan được pháp môn, ta học định!

. . .

. . .

"Ta vừa bắt đầu lại đây là làm gì tới?"

Hai cái đệ tử vừa đi, Cổ Thông lão quái đúng là phơi ở nơi này, mỗi lần luyện đan, hấn cũng có hao phệ lượng lớn tâm huyết, vì lẽ đó luyện xong đan sau, cũng đều là đầu óc hồ đồ nhất lúc, lúc này đứng tại chỗ, cẩn thận

cân nhắc một hồi, mới chợt nhớ tới mình là luyện xong lò thứ nhất đan sau, nghĩ muốn nhập đan điện tìm một viên chính mình trước luyện qua đan dược đến so sánh một chút, xác minh dược tính, kết quả vừa đến, liền phát hiện trước đan điện bị giày xéo, sau đó ngay sau đó lại bắt đầu giáo huấn nổi lên đồ đệ, cũng đem chính sự quên đi.

Về đan điện đi quay một vòng, đúng là tìm tới vừa bắt đầu muốn tìm đan dược, dù sao cái này viên đan dược chỉ là cảnh giới Kim Đan, cũng không tính là gì đứng đầu thứ tốt, trước Phương Quý ăn lớn nuốt nhiều thời điểm, không có nhìn tới nó, cũng coi như là chuyện may mắn một cái.

Cổ Thông lão quái cầm hai loại đan dược, cũng không nghĩ lại về rừng Hỏa Trúc, liền hướng về Thái Bạch tông chủ ở lại dinh thự mà tới.

"Bái kiến sư tôn. . ."

"Bái kiến tông chủ. . ."

Lúc này dinh thự trong tĩnh thất, Phương Quý chính đang tại Thái Bạch tông chủ hộ pháp phía dưới, luyện hóa Thanh Thiên Bạch Lộ, mới vừa đã thành nhất giai, chính là hai người đều tâm tình thật tốt thời khắc, Thái Bạch tông chủ chính tinh tế nói cho hắn sau đó luyện hóa Tiên đạo tài nguyên, cùng với bổ túc Tiên Đạo trúc cơ sau khi, phải làm chú ý các loại chuyện hạng, liền bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên liên tiếp vãn an tiếng.

"Ta Cổ Thông Lão ca đến rồi?"

Phương Quý lấy làm kinh hãi, theo bản năng liền muốn lưu.

"Tại sao lại gọi là Lão ca đến rồi?"

Thái Bạch tông chủ trong lòng có chút kinh ngạc, nhú mày, huấn Phương Quý một câu: "Ngồi xuống, chạy cái gì?"

"Ta trước nhưng là ăn hấn không ít đan dược, sẽ không là tìm đến ta phiền phức chứ?"

Phương Quý một mặt lo lắng: "Ta hiện tại có thể đánh không lại hấn, ngươi cũng đừng động không được tay a. . ."

"Ta có thể động thủ cũng không thể thế ngươi đánh người ta a. . ."

Thái Bạch tông chủ một mặt bất đắc dĩ, phát tay một cái để Phương Quý ngồi xuống, nói: "Ngươi an tâm tu hành liền có thể, ta cùng Cổ Thông tiên bối tương giao số lần tuy không nhiều, lại biết hấn tuy rằng mỗi ngày đem tiền tài treo ở bên mép trên, cũng không phải loại kia cổ hủ tiếc tài người, sẽ không thật bởi vì ngươi ăn mấy viên đan dược tới bắt ngươi vắn tội, hấn lo lắng hơn, quá nửa là sợ ngươi ăn đan dược sau khi sẽ gặp sự cố!"

"Không tiếc tài?"

Phương Quý bán tin bán nghi nhìn tông chủ: "Vậy tại sao muốn mỗi ngày treo ở bên mép?"

Thái Bạch tông chủ bất đắc dĩ vẫy vẫy tay, nói: "Bởi vì hấn thực sự không có những khác ưu thế có thể thôi nha. . ."

Phương Quý ngẩn ngơ, nói: "Vì sao không thôi đan đạo?"

Thái Bạch tông chủ nói: "Thôi mấy trăm năm, đã thôi chán. . ."

". . ."

Phương Quý nghe, nửa tin nửa ngờ ngồi xuống, một lát sau, nói: "Vẫn cảm thấy trốn đi tốt. . ."

Thái Bạch tông chủ nhìn hắn có chút bất đắc dĩ, nói: "Tại sao?"

Phương Quý suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Làm chuyện xấu sau khi, né đi người bị hại, là đối với nhân gia tối thiểu tôn trọng. . ."

Này ngược lại là lời nói thật lòng, trước đây ở thôn Đầu Trâu trộm Vương lão thái nhà gà, Phương Quý cũng phải né đi nàng, cũng không phải bởi vì sợ nàng, Vương lão thái lại không đuổi kịp hắn, hai người mắng nhau tới nói Vương lão thái cũng không phải là đối thủ của Phương Quý, vậy tại sao muốn trốn?

Khi còn bé theo bản năng liền né, sau khi lớn lên Phương Quý rõ ràng, đây là một loại tôn trọng!

Đúng là hắn bất thành linh nói chuyện, Thái Bạch tông chủ mắt đều liền một thoáng, nghĩ thầm: "Lời này lại ta nghe đều có chút đạo lý. . ."

"Ha ha, lão Thái Bạch, cũng đã là làm mất nửa cái mạng người, còn muốn dạy đồ đệ?"

Bất quá cũng liền vào lúc này, Cổ Thông lão quái lời đã ở trong phòng khách vang lên, đệ tử khác vừa nghe Phương Quý cùng Thái Bạch tông chủ đang bẻ quan, cũng không dám quấy rối, hắn lại biết bây giờ Thái Bạch tông chủ căn bản không thể động vào linh tức, không thể bẻ quan, trực tiếp đi vào, cười ha ha nói: "Chẳng lẽ là không tin được lão phu đan thuật, lo lắng cho mình làm mất mạng nhỏ sắp tới, vì lẽ đó vội vàng đem chính mình những kia bí mật bất truyền đều trước tiên dạy cho hắn?"

"Ha ha, Cổ Thông tiên bối cười chê rồi. . ."

Thái Bạch tông chủ đứng dậy, cười đi ra ngoài đón, rất xa liền mau mau hướng về Cổ Thông lão quái cuối người thi lễ, xấu hổ nói: "Thực sự là bởi vì ta người sư đệ này quá không hiểu chuyện, vừa tới Đan Hỏa tông, liền

đại não người đan điện, nghe nói ăn không ít quý giá đan dược, Triệu mỗ trên mặt không ánh sáng, cũng biết thường ngày thiếu giáo dục, lúc này mới đem hắn tóm lại đây, chính đang tại nghiêm khắc răn dạy hắn. . ."

Trong tĩnh thất Phương Quý vừa nghe trợn cả mắt lên: "Người khi nào huấn ta?"

Trong phòng khách Cổ Thông lão quái vừa nghe, đúng là cười khổ một tiếng, khoát tay nói: "Thôi thôi, cũng nên ta Đan Hỏa tông có này một kiếp, mới vừa ta còn huấn ta cái kia hai đồ nhi một trận, chính muốn hỏi một chút, người người sư điệt này. . . Vẫn không có bề mặt chứ?"

Thái Bạch tông chủ suy nghĩ một chút, âm thanh hơi thấp nói: "Thật giống tạm thời không biết. . ."

"Vậy ta liền yên tâm!"

Cổ Thông lão quái mang đầy thâm ý nhìn Thái Bạch tông chủ một chút, nói: "Các người Thái Bạch tông thực sự là tàng long ngọa hổ a!"

Thái Bạch tông chủ cũng không biết lời này làm sao đến, không thể làm gì khác hơn là cười khổ qua loa: "Vẫn tốt chứ. . ."

"Ha ha, thật thòi các người ẩn giấu ba trăm năm, cũng chỉ có lão phu bực này hơn người nhãn lực, mới có thể nhìn ra các người bất phàm!"

Cổ Thông lão quái ha ha cười, sâu vì chính mình cái này hơn người nhãn lực tự kiêu, sau đó lôi kéo Thái Bạch tông chủ ngồi xuống, lấy ra hai bình đan dược, cười nói: "Tốt, đan điện chuyện ta không để ở trong lòng, người cũng không cần lại huấn ta cái kia tiểu huynh đệ, trước tiên đến thử xem ta cho người luyện chế Tiêu Độc đan. . ."

"Phiền phức tiền bối. . ."

Thái Bạch tông chủ theo lời ngài xuống, đột nhiên lại hơi nghi hoặc một chút, nói: "Tiểu tử kia nguyên lai thật cùng Cổ Thông tiền bối kết bái?"

"Đúng vậy!"

Cổ Thông lão quái trả lời rất xác định, kinh ngạc nhìn Thái Bạch tông chủ: "Tiểu tử kia không nói cho ngươi sao?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 378: Thiên Đạo Di Thư

"Cái này sau đó bồi phạt có thể làm sao luận a?"

Thái Bạch tông chủ lúc đầu còn tưởng rằng là Phương Quý không lớn không nhỏ, kết quả lại không nghĩ tới Cổ Thông lão quái cũng nói đã cùng Phương Quý kết bái qua, nhất thời có chút không hiểu rõ nỗi, nghĩ thầm chính mình trước đều gọi Cổ Thông lão quái làm vì tiền bồi, sau đó không gọi được a. . .

Lại nói, hai người này khi nào kết bái?

Đúng là Cổ Thông lão quái không hề có một chút nào cân nhắc cái vấn đề này, chẳng qua là cảm thấy mặc danh kỳ diệu tâm tình thật tốt, nghĩ thầm trước đây người khác đều nói lão phu dựa vào đan thuật ngồi ở Bắc Vực bảy Tiểu thánh vị trí, không tính bản lĩnh thật sự, sau đó ta kiếm tiền kiếm lời nhiều lắm, bọn họ lại cảm thấy này không phải là tu hành bên trong người nên theo đuổi, bây giờ lại la ó, sự thực chứng minh ánh mắt lão phu cũng là cao cấp nhất cao, xem sau đó cái kia Tiêu lão thất lại đến trước mặt mình nghĩ linh tinh nói mình không xứng làm bảy Tiểu thánh đứng đầu thì lão phu làm sao phun hấn một mặt nước miếng. . .

Tâm tình thật tốt, làm việc liền cũng có tinh thần, đem chính mình trong tay áo đan dược lấy ra, cười hướng về Thái Bạch tông chủ nói: "Đến đến đến, nhàn không nhiều lời nói, ngươi trước tiên tới xem một chút lão phu vì ngươi luyện tiêu độc chi đan, đây chính là lão phu lấy Cửu Cung Tứ Tượng thần lô, lại thêm Bất Diệt đan hỏa, tôi lấy đầy đủ chín mươi chín loại bảo

được linh dược luyện chế mà thành, bây giờ vẫn còn chỉ là sơ lô, chỉ trước tiên đưa tới cho người xem xem dược tính, nếu dược tính thích hợp, lão phu kia liền lại mở mấy lô, mãi đến tận luyện ra hoàn mỹ chi đan, liền cho người tiêu độc. . ."

"Cái này một lò đan không rẻ chứ?"

Thái Bạch tông chủ nghe xong, trong lòng cũng không khỏi hơi kinh, cười khỏ nói: "Nếu thực sự là đi bình thường con đường hướng người cầu đan, không chừng dốc hết ta Thái Bạch tông tài sản, cũng mua không nổi người cái này một viên đan dược, ta nói, tất yếu làm được như thế cẩn thận sao?"

"Đây là tự nhiên!"

Cổ Thông lão quái nghiêm mặt nói: "Riêng là lão phu chính mình, liền sẽ không để cho một viên có tỳ vết đan dược lưu lạc đi ra ngoài, lại còn, lão Thái Bạch người cái này một thân bản lĩnh, quả thật lão phu bình sinh ít thấy, ta trước đây luyện người tinh huyết, phát hiện người căn cơ vững chắc, linh tức mạnh mẽ, thần ý no đủ, sợ là người cái này một thân tu vị đã sớm đến đột phá Nguyên Anh bình cảnh chứ? Càng thời điểm như thế này, càng then chốt, lão phu không chỉ có phải cho người rút ra Tuyệt độc, càng muốn bảo đảm cái này Tuyệt độc sẽ không đối với người tạo thành ảnh hưởng chút nào, làm lỡ người tu hành. . ."

Thái Bạch tông chủ nghe, khẽ trầm mặc một chút, cũng đứng dậy chấp tay nói: "Đa tạ Cổ Thông lão. . . Lão ca!"

Nói xong trong lòng có chút bất đắc dĩ: "Lập tức cùng tiểu tử kia cùng thế hệ!"

"Ha ha!"

Cổ Thông lão quái tâm tình rất duyệt, liền lấy đan dược lại đây, để Thái Bạch tông chủ tinh tế phẩm đoán, Thái Bạch tông chủ hút một tia mùi thuốc nhập thể, rồi sau đó ngưng thần cảm ngộ, một lát sau khi, từ từ phun ra một ngưng trọc khí, nói: "Quả không hổ là Bắc Vực thứ nhất Đại đan sư, này đan rất tốt, vừa lúc có thể áp chế cái kia Tuyệt độc, ta xem ra, ngươi không cần lại mở lò luyện đan, nói không chắc cái này viên đan dược liền có thể. . ."

"Cái này liền nói rõ đan phương phối hợp đúng rồi!"

Cổ Thông lão cười quái dị nói: "Cái khác ngươi cũng đừng quản, lão phu trong lòng có đoán, tất nhiên đưa ngươi cái này con mạng già an an ổn ổn kéo trở về, ngươi cũng coi như là may mắn, đừng tới lão phu, bằng không coi như là có cái khác Đan sư, có thể bào chế ra cái này toa đan dược, không có ta Đan Hỏa tông vạn năm bất diệt Đan hỏa, cũng đừng tưởng luyện chế ra có thể như vậy khắc chế bên trong cơ thể ngươi Tuyệt độc đan dược đến!"

Thái Bạch tông chủ cười nói: "Đan Hỏa tông lập đạo căn cơ, quả không tầm thường!"

"Đó là tự nhiên, cũng không phải lão phu nói khoác, chỉ chúng ta bên trong cái này Đan hỏa, liền vượt qua các ngươi vô số bảo bối!"

Cổ Thông lão quái vừa nói, vừa thu hồi bình thuốc, rồi sau đó lại lấy Thái Bạch tông chủ tinh huyết, cẩn thận sưu tập lên, cảm thụ cái kia một giọt tinh huyết bên trong no đủ thần ý, Cổ Thông lão quái không nhịn được than thở: "Nếu không là ta tự tay lấy, ta thậm chí sẽ cho rằng cái này vốn là Nguyên Anh đại tu tinh huyết, lão Thái Bạch, ngươi bây giờ áp chế cảnh giới, áp chế rất khổ cực chứ? Nếu ngươi nghĩ đột phá Nguyên Anh, bất quá trong một ý nghĩ, vì sao ngược lại muốn như vậy khổ sở kìm nén, lẽ nào thật sự là bởi vì thiếu hụt Tiên đạo tài nguyên phụ tá?"

Thái Bạch tông chủ khẽ gật đầu một cái, nói: "Vừa đã đi tới Vô yếm chi lộ, thì lại làm sao có thể đã tràng xe cát?"

"Có thể đột phá Nguyên Anh liền rất tốt. . ."

Cổ Thông lão quái nghe nét mặt già nua ửng đỏ, than thở: "Thật không rõ các ngươi những thứ này ở Vô yếm chi lộ trên đi tới người, người khác có thể tu đến Nguyên Anh, liền đã là trăm đời diện tích đến phúc khí, các ngươi cũng không phải mãi, còn nhất định phải ở cảnh giới này lại rút cái mũi nhọn. . ."

Nói đến chỗ này, khẽ nhú mày, lại nói: "Bất quá lấy ngươi tu vị, cùng với cùng Đông Thổ bên kia quan hệ, cái này Tiên đạo tài nguyên tuy rằng quý giá, nhưng cũng không phải là không có hi vọng chứ? Bây giờ ngươi ở Bắc Vực ngàn năm chính là ba trăm năm, dần cùng Đông Thổ mới lạ, việc này không thích hợp a, Bắc Vực có lẽ có thể nuôi đến ra mấy cái Tiên Đạo trúc cơ, nhưng như ngươi bậc này tu vị, nghĩ đến tạo hóa. . . Quá khó!"

Thái Bạch tông chủ nghe Cổ Thông lão quái lời nói trăm mặc lại, thật lâu không nói.

Chính khi Cổ Thông lão quái cho rằng hẳn không nghĩ bàn lại cái đề tài này, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, chuẩn bị thu thập đồ đạc rời đi thì lại chợt nghe đến Thái Bạch tông chủ thấp giọng than thở: "Cổ Thông Lão ca, ngươi nói người tu hành, thật sự nhất định phải Tiên đạo tài nguyên không thể sao?"

Cổ Thông lão quái nghe vậy cực kỳ kinh ngạc: "Lời này là nói như thế nào?"

Thái Bạch tông chủ tựa hồ suy tư, một lát sau mới nhẹ khẽ thở dài: "Con đường tu luyện, quá phức tạp, một bước một lạch trời, một cảnh một càn khôn, có người tài nguyên vô số, từ nhỏ ưu ố, liền có thể tiến bộ dừng

mãnh, bay lượn cửu thiên, có người từ nhỏ bần xương sống, liền có chút tố chất, cũng chỉ có thể ở nước bùn bên trong lăn lộn, tựa hồ hết thảy tất cả, đều do cái gọi là tài nguyên định ra rồi. . ."

Hắn nói, khẽ than thở một tiếng: "Nhưng nếu tất cả tu hành, đều do tài nguyên nhất định, chúng ta còn khổ sở tìm hiểu thiên đạo làm cái gì?"

"Chuyện này . . ."

Cổ Thông lão quái nghe hắn cái này không tên một câu nói, cả người đều bối rối một thoáng.

Con đường tu hành, tố chất tài nguyên, thiếu một thứ cũng không được, này không phải là thế nhân công nhận sao?

Chính là cái này lão Thái Bạch, có thể có thực lực hôm nay, không cũng là bởi vì Trúc Cơ lúc đoạt được người khác không có Tiên đạo tài nguyên?

Làm sao hắn bây giờ cũng bỗng nhiên phát ra như vậy cảm khái?

Tựa như luyện đan, nhất định phải có linh dược, mới có thể luyện đến đi ra, bằng không chẳng phải là từ không sinh có?

Nếu là người bên ngoài hỏi cái vấn đề này, Cổ Thông lão quái đại khái sẽ khịt mũi coi thường, nếu là Thanh Phong đồng nhi hỏi, Cổ Thông lão quái đại khái sẽ một cái tát quát tới, nhưng bây giờ hỏi ra cái vấn đề này chính là Thái Bạch tông chủ, Cổ Thông lão quái trong lòng nhất thời phạm vào khó, tuy rằng trong lòng đã có vô số đáp án, lại không dám nói ra. . .

Liền, hắn làm khó dễ một trận, đứng là lại lần nữa ngồi xuống, có chút lo lắng nói: "Lão Thái Bạch a, ngươi cũng không thể suy nghĩ lung tung, ngươi sư đệ đều đã phế bỏ, nếu ngươi cũng theo rồi loạn đạo tâm, vậy sau này dựa vào ai tới đem Tôn phủ trực xuất đi a?"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Không cần phải lo lắng, ta cũng chỉ là tìm hiểu đạo cuốn, chợt có nghi vấn thôi!"

"Đạo quyền?"

Cổ Thông lão quái hơi kinh ngạc, nói: "Cái gì đạo quyền?"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, liền từ trong tay áo lấy ra một quyển không trọn vẹn quyển trục, nói: "Ta sơ đạp tu hành đường thì liền đã từng ngẫu nhiên đến như thế một quyển đạo thư, sau lần đó tinh tế nghiền ngẫm đọc, ngược lại cũng khá có thu hoạch, sau đó từng đưa nó thác dư Đông Thổ, cho ta cùng Mạc sư đệ đổi lấy một chút cơ hội, lại từng cùng Hỏa Hậu Quân chia sẻ, trợ hãn lĩnh ngộ Nguyên Anh chi đạo, hiện nay ta đến người Đan Hỏa tông cần y, đến người coi trọng, không tiếc số tiền lớn vì ta luyện đan, ta Thái Bạch tông tiểu môn tiểu hộ, không trả nổi đan kim, lợi dụng này đạo quyền cảm ơn người làm sao?"

Cuối cùng lại bù một câu, cười nói: "Đương nhiên không phải đưa người, chỉ là cho người mượn tìm hiểu một phen!"

"Thiên thư tàn quyển?"

Cổ Thông lão quái thấy cái kia quyển trục, nhất thời lấy làm kinh hãi: "Đã sớm nghe nói người Thái Bạch tông có một quyển đạo thư, trân dị cực kỳ, Tôn phủ đều từng thềm nhỏ dải ba thước, chỉ là chẳng biết vì sao không cướp các người. . . Người lại, liền thoải mái như vậy lấy ra?"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Đạo quyền chính là cấp người xem, lại không phải đan, ăn qua liền không còn, chính là cho người khác nhìn thì lại làm sao, ngược lại mặc kệ xem qua cái này đạo quyền người có bao nhiêu, cuối cùng lĩnh ngộ sâu nhất, vẫn là ta!"

"Người chuyện này . . . Người chuyện này . . ."

Cổ Thông lão quái nói chuyện đều có chút nói lấp lên, thực sự không hiểu cái này Thái Bạch tông chủ là nghĩ như thế nào, nhà ai đến như vậy trân dị điển tịch, không phải mau mau ẩn đi, chỉ lo người khác nhìn thấy a, kết quả hẳn ngược lại tốt, không chỉ có cho hẳn sư đệ chia sẻ, đến Đông Thổ, còn cho người ta sao chép một phần, đến rồi Bắc Vực, chỉ là vì lưu lại Hỏa Hậu Quân một người như vậy mới, liền cũng cam lòng cho hẳn xem.

Bây giờ càng là quá mức, chính mình bắt quá là giúp hẳn luyện mấy viên đan dược mà thôi, lại liền lấy ra coi như đan kim. . .

Người cái này có phải là có chút quá không tôn trọng thiên thư tàn quyển a?

"Không nhìn. . ."

Cổ Thông lão quái môi đều đang run rẩy, nhưng một lát sau khi, bỗng nhiên đưa tay đẩy ra đạo quyển, kiên định nói.

"Vì sao?"

Lúc này lập tức đến phiên Thái Bạch tông chủ bất ngờ.

Cổ Thông lão quái nhìn này thiên thư tàn quyển, tựa hồ cũng có chút trông mà thèm, một lát sau mới nói: "Lão phu cũng biết đây là thứ tốt, nhưng đã đến ta cái này số tuổi, nhìn cũng không còn tác dụng gì nữa, lão phu với các người không giống nhau, có thể tu luyện tới cảnh giới Kim Đan, cũng đã là gặp vận may lớn, còn lại điểm ấy tâm huyết, chỉ nghĩ tiêu vào luyện đan trên, không đến xem cái này đạo quyển, cũng phân trái tim của ta!"

Thái Bạch tông chủ nhất thời có chút bất đắc dĩ, ngược lại có chút bội phục Cổ Thông lão quái.

Mà Cổ Thông lão quái thoái thác sau khi, ánh mắt nhưng cũng không hề rời đi này một quyển ố vàng đạo quyển, một lát sau, mới bỗng nhiên nhỏ giọng, nghiêm nghị nhìn Thái Bạch tông chủ, nói: "Hơn nữa ta như đoán được không sai, người cái này đạo quyển, cũng không phải nhân gian đồ vật chứ?"

Thái Bạch tông chủ ánh mắt hướng về Cổ Thông lão quái nhìn lại, không phủ nhận cũng không trả lời, mắt lộ ra ý hỏi dò.

"Bắc Vực từ trên trời đáp xuống tiên điền câu chuyện, nguyên do đã lâu. . ."

Cổ Thông lão quái sắc mặt có vẻ trước nay chưa từng có nghiêm nghị, chậm rãi mở miệng nói: "Năm đó Bắc Vực người số một, U cốc chi đế, tu vị tinh thâm, thần thông cái thế, tục truyền hẳn chính là trong lúc vô tình, đến một quyển thiên thư, sau lần đó mê muội trong đó, khó có thể tự kiểm chế, sau đó Đế Tôn từ Nam Hải mà đến, chính là thừa dịp cơ hội này, mới đưa U Đế đánh bại, từ đây làm chủ Bắc Vực, xây xuống Tôn phủ!"

Hắn vừa nói, vừa nhìn Thái Bạch tông chủ con mắt, chậm rãi nói: "Hiện nay càng có nghe đồn, nói Nam Hải Đế Tôn, cũng là được đến thiên thư, bởi vậy mới giấu ở quỷ đảo không ra, ngày đêm tìm hiểu, si mê không ngớt, chính là bởi vậy, hẳn mới liền Bắc Vực chuyện đều bỏ qua không hỏi, chính là đã có ba châu làm loạn, phá hủy Tôn phủ, cũng vẫn không gặp hẳn hỏi đến quá nửa câu. . ."

Nói đến chỗ này thì sắc mặt hẳn cực kỳ chăm chú, nói: "Này cuốn có lẽ điềm xấu, người khi cẩn thận một ít!"

Đối mặt Cổ Thông lão quái chăm chú nhắc nhở, Thái Bạch tông chủ trầm mặc một hồi lâu, hẳn không có đáp lại Cổ Thông lão quái vấn đề, chỉ

là nhẹ nhàng hít một tiếng, nói: "Ma sơn động phủ, thiên đạo di thư, cái này nhân gian quý bí đồ vật càng ngày càng nhiều, lẽ nào. . ."

Hắn bỗng nhiên nở nụ cười một tiếng, nói: "Truyền thuyết trong táng diệt đại thế là thật sự tồn tại?"

"Đó là tự nhiên. . ."

Mà đôi mắt Thái Bạch tông chủ đùa giỡn như thế vấn đề, Cổ Thông lão quái lại trả lời kiên định lạ thường, vừa thu thập đan dược, vừa từ tốn nói: "Thứ khác lại không nói, lão phu vạn năm Bất Diệt đan hỏa, ngươi cho rằng là từ nơi nào chiếm được?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 379: Táng Diệt Đại Thế

"Táng diệt đại thế, là thứ đồ gì?"

Ở Thái Bạch tông chủ cùng Cổ Thông lão quái vừa nói chuyện, trong tĩnh thất Phương Quý cũng dựng thẳng lên lỗ tai, hẳn nghe tông chủ cùng chính mình Cổ Thông Lão ca trong lời nói liên tục nhắc tới cái gì thiên thư, Bất Diệt đan hỏa, lại há có thể không động tâm?

Càng nghe trong lòng càng như là trăm trào nạo gan giống như, đợi đến nghe bên ngoài động tĩnh nhỏ, biết Cổ Thông lão quái đã đi, lúc này mới đi chậm chậm đi ra, hiếu kỳ nhìn tông chủ.

"Ngươi còn nhỏ tuổi, hỏi thăm cái này làm cái gì?"

Thái Bạch tông chủ thấy hẳn gương mặt đứng đắn, không khỏi cười mắng một câu.

"Nói vui đùa một chút chứ, nghe liền thú vị. . ."

Phương Quý cười híp mắt năn nỉ tông chủ, cảm thấy việc này chính mình như đánh nghe được, tương lai đi ra ngoài khoác lác nhất định có mặt mũi.

"Chỉ là một cái suy đoán thôi!"

Thái Bạch tông chủ ngồi xuống, than nhẹ một tiếng, nói: "Ngươi từng đọc lịch sử không có?"

Phương Quý suy nghĩ một chút, nói: "Từng đọc, nhưng hoàn toàn không nhớ rõ!"

Hắn này ngược lại là lời nói thật, trước ở tiểu Ma sư giục phía dưới, hẳn nhưng mà cái gì sách đều đọc, bao quát Tôn phủ tàng kinh điện bên trong lịch sử, chỉ bất quá loại kia cần cỗi vô vị đồ vật, hẳn cái nào nhìn ra thấy đi vào, đều là xem qua liền đã quên, đúng là lúc này nếu đem tiểu Ma sư kêu đi ra, nói vậy có thể ở những kia cổ lão mà khô khan lịch sử điển cố trong cùng tông chủ tìm tới thích hợp đề tài.

"Ai. . ."

Thái Bạch tông chủ cũng có chút bất đắc dĩ, nhẹ nhàng phủ khoả, thích ứng một thoáng, mới nói: "Người như từng đọc điển tịch, liền nên nhớ tới, Thiên Nguyên đại lục sớm nhất Luyện khí sĩ, các loại tiên thánh truyền thuyết, đều là từ mười vạn năm trước bắt đầu, truyền thuyết trong bọn họ ở mười vạn năm trước, khai thiên tích địa, chém giết Hung thú yêu ma, truyền thụ đạo pháp thần thông, suất lĩnh khi đó còn gầy yếu Nhân tộc giết ra một con đường máu, một đời một đời, trực đại yêu, trấn Ma chủng, cuối cùng làm cho Nhân tộc đứng ngạo nghễ hậu thế, trở thành Thiên Nguyên đại lục chân chính chủ nhân. . ."

Phương Quý chăm chú suy nghĩ một chút, nói: "Ta xác thực không nhớ rõ!"

Thái Bạch tông chủ lại không nhịn được nặn nặn lông mày, hoãn một hồi mới nói: "Ngược lại đi, chụp lịch sử mà nói, Nhân tộc quật khởi, bắt đầu từ mười vạn năm trước bắt đầu, mười vạn năm trước, không có lịch sử ghi chép, trống rỗng, mà thế gian tu sĩ, liền cũng đều từ khắp nơi lịch sử ghi chép mà kết luận, mười vạn năm trước Thiên Nguyên đại lục, có lẽ chỉ là hoàn toàn hoang lương, vẫn còn không Nhân tộc tung tích. . ."

"Cái kia như thế nào rồi?"

Phương Quý có chút hiếu kỳ, nghĩ thâm mười vạn năm trước còn không có mình đây, cân nhắc nhiều như vậy làm cái gì?

"Nếu thật sự là như thế ngược lại cũng thôi, có thể một ít dấu hiệu lại cho thấy, có lẽ cái này lịch sử ghi chép là sai. . ."

Thái Bạch tông chủ hít một tiếng, cũng không biết nói chuyện với Phương Quý là ung dung vẫn là phé kinh, nói ung dung đi, hấn cái gì cũng không hiểu, tự mình nói cái gì hấn liền nghe cái gì, không cần lo lắng sẽ bị vạch trần, nói phé kinh đi, hấn cái gì cũng không hiểu, tự mình nói lên liền cái vai diễn phụ đều không có, then chốt hấn còn đều là lẽ thẳng khí hùng đáng đáp, thật giống chính mình vô học này sự kiện rất hào quang tựa như. .

Cuối cùng quyết định mặc kệ hấn, chỉ là từ do đó từ giảng lên, nói: "Trước đây không phải đã nói với ngươi, những kia Ma sơn nơi sâu xa phong ấn động phủ, đều đã có mười vạn năm thậm chí hai mươi vạn năm lâu dài sao? Cái này liền đã vượt qua lịch sử ghi chép, nếu những kia động phủ cũng là ta tộc tiền bối tu sĩ lưu lại, cái kia liền nói rõ, ít nhất ở mười vạn năm hoặc hai mươi vạn năm trước, liền có tu sĩ tồn tại!"

"Ồ?"

Phương Quý cũng ý thức được cái vấn đề này, nói như vậy lên, này sự kiện cũng không phải là cùng chính mình không hề can hệ.

Cái kia lớn con ngươi, không phải còn ở chính mình đạo cung trong sao?

Trong lòng một cân nhắc, hiếu kỳ hỏi: "Lại sau đó thì sao?"

"Ma sơn trong phong ấn động phủ chuyện, cũng chỉ bắt quá mấy năm gần đây mới dần dần bị người biết được , ngược lại cũng thôi!"

Thái Bạch tông chủ thấp giọng thở dài, nói: "Mà cái khác là một ít dấu hiệu, lại làm cho người càng khó hiểu, cõi đời này, quý dị nơi rất nhiều, cũng thường xuyên có chút Tiên duyên bị người tình cờ gặp, những thứ này Tiên duyên, hoặc là tiền bồi tu sĩ động phủ truyền thừa, hoặc là một ít gặp may đúng dịp thiên tài địa bảo, tu hành bên trong người, sớm đã thành thói quen, nhưng ngoại trừ những thứ này Tiên duyên ở ngoài, lại còn có một loại, nhượng người khó tham đến tột cùng, ta liền đã từng tại khi còn trẻ, trong lúc vô tình xông vào một phương thung lũng, được đến một đạo quyền trục, bên trong có vô cùng tinh thâm đạo lý!"

Nghe Thái Bạch tông chủ giảng đến lúc máu chót, Phương Quý cũng không khỏi bỗng cảm thấy phấn chấn, tinh tế nghe xong xuống.

"Lúc trước ta chính là nhìn cái kia quyền trục nội dung bên trong, lúc này mới có xúc động, bán đi trong nhà điền sản, từ đây bước lên con đường tu hành, có thể nói, ta cái này một thân tu hành, đều do này mở ra bắt đầu, cũng rất được này cuốn ảnh hưởng, nguyên bản ta, chỉ là cho rằng này cuốn chính là một vị tiền bồi lưu lại, bị ta gặp may đúng dịp gặp được thôi, có thể sau đó ta nhưng dần dần phát hiện, cái này đạo quyền bên trong ghi chép tu hành đạo lý, thiên địa cảm ngộ, càng cùng thế gian các đại đạo thống, đều không giống nhau , liền ngay cả lúc trước Đông Thổ bên kia bác học tinh thâm lão tiền bồi, cũng nhìn không ra này cuốn cùng đạo thống gì có quan hệ, cái này càng như là bỗng dung từ trên trời rơi xuống đến, cùng thế gian tuyệt không can hệ. . ."

Nói đến chỗ này, Thái Bạch tông chủ mới nhìn Phương Quý một chút, nói: "Vì lẽ đó, sau đó chúng ta mới xưng là thiên thư tàn quyền!"

Phương Quý chăm chú gật gật đầu: "Ừm!"

Thái Bạch tông chủ thấy hấn vẻ mặt thành thật, cũng hơi kinh ngạc, nói: "Người nghe biết cái gì?"

Phương Quý nói: "Người lượm một quyển bảo bối. . ."

"Ta đem người. . ."

Thái Bạch tông chủ tức thiếu chút nữa đưa tay đập tới, một hồi lâu mới lại kiềm chế đi xuống, bất đắc dĩ nói: "Mà tu hành đến nay, kiến thức càng nhiều, ta cũng dần dần hiểu rõ đến, thế gian có ta bực này cơ duyên cũng không ít, chỉ ta biết, liền có mấy người đã từng nhặt được tương tự đạo quyển, trong này thậm chí còn bao quát đã từng là U Đế, cùng bây giờ Nam Hải Đế Tôn. . . Tuy rằng chỉ là suy đoán, nhưng khiến cho bọn họ mê muội trong đó, hấn là chính là cùng ta cũng như thể thiên thư, hơn nữa, bọn họ đoạt được, hấn là hoàn chỉnh!"

Hấn nói, sắc mặt dần dần nghiêm nghị: "Thế nhân đều có tư tâm, đụng vào Tiên duyên sau khi, sợ người đến đoạt, thường thường đều sẽ thâm tàng bất lộ, nói cách khác, chỉ ta biết liền có nhiều người như vậy, như vậy trên thực tế nhặt được loại này tựa như thiên thư, nhất định càng nhiều!"

"Cái này nhiều như vậy thiên thư, lão thiên gia tàng kinh điện bị người trộm rồi?"

Phương Quý nghe, đều cảm thấy có chút ngơ ngác, nghĩ thầm nhiều như vậy sách, thấy thế nào cho hết?

"A, cũng chưa chắc tất cả đều là thiên thư!"

Thái Bạch tông chủ bất đắc dĩ mỉm cười, nói: "Có lẽ cũng có khác biệt, tựa như Cổ Thông lão quái, hấn Đan Hỏa tông Bất Diệt đan hỏa, lai lịch liền thật là rất lạ, bằng hấn tu vị, là luyện không ra bực này thần hỏa, mà hấn lại không có rõ ràng sư môn truyền thừa, cái này Đan hỏa từ đâu mà

đến? Trước ta nguyện đem thiên thư tàn quyển cùng hấn chia sẻ, kỳ thực cũng là nghĩ mượn cơ hội hỏi một chút hấn cái kia Bất Diệt đan hỏa lai lịch, hấn đúng là tin ta, nói thẳng cho biết, hấn Bất Diệt đan hỏa, hấn là cũng cùng ta nhật được thiên thư tàn quyển như thế, đều là một loại lai lịch!"

"Cái kia. . ."

Phương Quý nghe được có chút bị hồ đồ rồi: "Cái này có thể nói rõ cái gì?"

"Những thứ này đều không phải người đồ vật!"

Thái Bạch tông chủ khẽ trầm mặc một chút, nói: "Thế gian vốn là có rất nhiều thần bí quý quyết nơi, lại có nhiều như vậy kỳ dị Tiên duyên, vì lẽ đó từ lúc rất lâu trước, liền đã có người suy đoán, có lẽ ở chúng ta lịch sử ghi chép trước, thế gian này, cũng đã có một phương huy hoàng đại thế tồn tại, từ bọn họ để lại thiên thư cùng các loại dị bảo, liền có thể nhìn ra được, đó là một cái huy hoàng đến mức tận cùng đại thế, đạo pháp hưng thịnh, dị bảo đa dạng, hơn xa chúng ta, thậm chí có chút tương tự với tu hành bên trong người tượng tượng đại Tiên giới!"

"Thật là có Tiên giới?"

Phương Quý nghe, có chút trở mắt ngoác mồm, còn có chút hưng phấn: "Chính là tiên nữ không mặc quần áo, khắp nơi bay loạn loại kia?"

"Nhà ai tiên nữ không mặc quần áo?"

Thái Bạch tông chủ chính giảng đến hưng nùng nơi, lửa một thoáng liền lên rồi, một cái tát chụp lại đây: "Đó là Tiên giới, ngươi cho là kỹ viện?"

"Là chúng ta trong thôn Chu người mù nói. . ."

Phương Quý ôm đầu kêu oan: "Hắn còn nói ta nói không chuẩn chính là từ chỗ kia đến đây!"

"Cái này đều cái gì lung ta lung tung?"

Thái Bạch tông chủ nghe lại trở nên đau đầu, thật lòng nói cho Phương Quý: "Coi như có Tiên giới, nơi đó tiên nữ cũng là mặc quần áo!"

"Được thôi được thôi, coi như các nàng mặc qua. . ."

Phương Quý bất đắc dĩ thỏa hiệp, nói: "Sur bá người nói tiếp!"

Thái Bạch tông chủ thuận một hồi lâu khí, mới nổi lên vừa nãy hứng thú, tiếp tục nói: "Thế gian này thiên đạo di thư, cùng với rất nhiều quỹ quyết dị tượng, đều nói rõ phía kia đại Tiên giới hẳn là chân thực từng tồn tại, hơn nữa nơi, liền là chúng ta phía thế giới này, chỉ là nhượng người không rõ chính là, nếu cái kia Tiên giới tồn tại, lại làm gì ở lịch sử trong hoàn toàn không có ghi chép?"

"Đúng vậy, viết lịch sử người lười biếng?"

Phương Quý cũng cuối cùng tại có điểm nghi hoặc, thật lòng suy đoán nói.

Thái Bạch tông chủ nhin xuống đem Phương Quý đá đến ngoài cửa đi kích động, cảm khái nói: "Chỉ có một cái đáp án, cái kia chính là này phương Tiên giới dĩ nhiên táng diệt, một phương đại thế hủy hoại trong một ngày, mà chúng ta, chỉ là ở phía này đại thế phế tích bên trên, một lần nữa sinh sôi lên, nhìn như hưng thịnh phồn vinh, kỳ thực chẳng qua là cái kia huy hoàng đại thế kéo dài, phế tích trong tìm tòi nhật của rơi hạng người mà thôi. . ."

"Liền cái này?"

Phương Quý nghe xong, còn có chút chưa hết tận hứng.

Thái Bạch tông chủ liếc hẳn một chút, nói: "Ngươi còn muốn nghe cái gì?"

Phương Quý suy nghĩ một chút, nói: "Cái kia Tiên giới làm sao phá huỷ?"

Thái Bạch tông chủ cười khỏ nói: "Ta như biết, liền không cần ở đây cùng ngươi cái này vô học thảo luận, bây giờ có thể xác định chính là, này phương Tiên giới, nhất định hủy đặc biệt hoàn toàn, vì lẽ đó lịch sử mới hoàn toàn không có ghi chép, mà chúng ta thì lại lại dùng mười vạn năm lâu, một lần nữa ở phế tích bên trên sinh sôi ra, đã từng là huy hoàng, đã từng là hưng thịnh văn minh, tất cả đều đoạn ở mười vạn năm trước. . ."

Phương Quý theo gật đầu, nói: "Đúng vậy , nhưng đáng tiếc cái kia tiên nữ không mặc quần áo truyền thống. . ."

Thái Bạch tông chủ trên trán không khỏi xuất hiện vài đạo gân xanh, một hồi lâu mới nhịn xuống, thở dài một tiếng.

Không phải sợ đánh đau Phương Quý, thực sự là sợ tức hỏng rồi chính mình.

"Tông chủ, ngươi chuyện quan trọng nhất còn chưa nói đây. . ."

Đúng là Phương Quý, thấy Thái Bạch tông chủ xoa trán, như là đã nói xong, có chút sốt ruột.

Lúc này cũng đến phiên Thái Bạch tông chủ kinh ngạc: "Còn có cái gì không nói?"

"Nhật thiên thư, nhật Bất Diệt đan hỏa địa phương a. . ."

Phương Quý có chút kích động đứng lên, nói: "Người còn không nói cho ta nơi này làm sao đi đây!"

"Ta đem người cái xuyên tiền trong mắt. . ."

Thái Bạch tông chủ vừa nghe, hỏa khí rớt cục vẫn là xông lên, tiểu tử này coi chính mình nói cho hắn nhiều như vậy, là dạy hắn làm sao tầm bảo đây? Hắn cho là cái loại địa phương đó người người đều có thể gặp được đây? Trong cơn tức giận, liền giơ tay lên đến, Phương Quý đúng là khôn khéo, vừa thấy không ổn, lập tức vọt ra ngoài, lúc này Thái Bạch tông chủ không thể động vào linh tức, lại là không một trảo nắm hắn.

"Ha ha, không nói liền không nói mà, quay đầu lại ta hỏi Cổ Thông Lão ca đi. . ."

Phương Quý cười to, dựa vào khuông cửa trên, vừa định khuyên tông chủ nguôi giận, chợt thấy đèn đình ở ngoài một trận gấp gấp chạy tiếng, sau đó liền thấy Thanh Phong đồng nhi thở hồng hộc vọt vào, hét lớn: "Không tốt rồi, không tốt rồi, Phương Quý sư thúc xảy ra vấn đề rồi. . ."

"Người mới không tốt, Phương Quý sư thúc không có xảy ra việc gì!"

Phương Quý vừa nghe trùng Thanh Phong một chút, nói: "Người có chuyện chậm một chút nói!"

Thanh Phong đồng nhi lập tức vỗ một cái miệng mình, thấy Thái Bạch tông chủ cũng ở, còn chào một cái: "Triệu sư bá có lễ!"

Thái Bạch tông chủ vừa nghe, lập tức đầy mặt bất đắc dĩ, khoát tay áo một cái, chính mình trở về phòng đi tới.

"Người nói, đã xảy ra chuyện gì?"

Phương Quý vỗ Thanh Phong đồng nhi một cái tát, tò mò hỏi.

Thanh Phong đồng nhi vội vàng nói: "Ra đại sự, Cung sư huynh tới rồi. .
."

Phương Quý buồn bực nói: "Cái này Cung sư huynh là ai?"

"Hắn là Thương Long sư bá đại đệ tử. . ."

Thanh Phong đồng nhi lập tức giải thích, lại mãnh đến lắc đầu: "Cái này không trọng yếu, then chốt là người Linh thú còn ở hắn Hóa Long trì bên trong đây. . ."

Phương Quý nghe xong hơi ngẩn ngơ, nhất thời giận dữ: "Hắn nghĩ hóa roi ta Vượng Tài?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 380: Thô Bạo Vô Lễ

"Cái gì gọi là hóa rơi Vương Tài?"

Thanh Phong đồng nhi vừa nghe đều bối rối, cảm thấy Phương Quý khả năng nơi nào lý giải không đúng.

Thế nhưng nhìn thấy Phương Quý nổi giận đùng đùng nổi trận lôi đình đáng dấp, lại cảm thấy cùng tự mình nghĩ như thế, cũng không kịp nhớ giải thích thêm, liền vội lập tức ở phía trước dẫn đường, chỉ vào phía sau núi phương hướng nói: "Mau mau nhanh, Phương Quý sư thúc đi theo ta, lần này có thể đừng trách ta làm việc bất lợi a, Cung sư huynh đến quá đột nhiên, nguyên bản bọn họ muốn ở ba cái tháng đến mới lấy cái này Hóa Long trì, không nghĩ tới bất chuyện cũng không đánh một tiếng liền bỗng nhiên dẫn người lại đây, bọn họ này một mạch có thể hung đến tàn nhẫn, lại muốn một hồi cái kia bảo bối Linh thú mạng nhỏ sợ là đều không có rồi. . ."

Hai người vừa nói chuyện, đã nhảy đến đằng vân sau khi, vội vàng hướng phía sau núi phương hướng độn đến, cuồng phong cạo mặt, Thanh Phong đồng nhi tu vị thấp, bị gió lạnh quán nói chuyện đều phé kinh, chỉ được qua loa giải thích vài câu, liền hiển nhiên phía sau núi muốn đến.

Phương Quý nơi nào nghe được rõ ràng hẳn nói cái gì, vừa nghe chính mình Vương Tài mạng nhỏ nhanh không còn, càng là nổi giận đùng đùng.

Wương Tài nhiều ngoan a, thấy ai cũng đều rụt rụt rè rè cùng cô vợ nhỏ tựa như, tuyệt không chủ động gây sự, lại còn có người bắt nạt nó?

Không thể nhìn!

Đúng là hai người bọn họ vội vã mà đi, bên trong Thái Bạch tông chủ nghe tiếng chạy tới thì trong phòng khách đã là trống rỗng.

Thái Bạch tông chủ cũng chỉ đành bất đắc dĩ nở nụ cười một tiếng, bỏ đi đi đem Phương Quý đoạt về đến ý nghĩ, vừa về tĩnh thất, một vừa làm bầm lều bầu: "cái này họ cung tiểu bối, liền nên đầu kia Diên Long đệ tử đi, không nghĩ tới bọn họ liền Hóa Long trì bực này cấm kỵ đồ vật cũng dám luyện chế, lúc này thú vị, bọn họ này một mạch từ trước đến giờ không nói lý, Phương tiểu tử nếu là chọc bọn họ tới nói. . ."

Lắc lắc đầu, cười nói: ". . . Không sao, ngược lại tiểu tử này cũng không thể nào nói lý!"

. . .

. . .

"Ai dám bắt nạt nhà ta Vương Tài?"

Mà cái này một sương, Phương Quý giá lên đằng vân, thời khắc nguy cấp đi tới phía sau núi, khắp cả mắt quét qua, liền thấy phía sau núi nơi sâu xa nhất, tầng tầng đại trận che lấp trong một thung lũng, chính là phi thường náo nhiệt, không cần Thanh Phong đồng nhi chỉ đường, liền thẳng hướng về thung lũng kia mà đi, chỉ thấy thung lũng này phòng ngự nghiêm ngặt, trước sau ít nhất ba đạo đại trận bảo vệ, có thể thấy được vô cùng trọng yếu, bất quá lúc này, các đạo đại trận đều đã mở ra, hẳn lúc này liền trực tiếp đáp mây bay tiến quân thần tốc, phút chốc đi tới thung lũng trên không, mang theo Thanh Phong đồng nhi, vừa gầm lên vừa xông vào.

Trong sơn cốc này mọi người, nghe quát to một tiếng, nhất thời đều nhíu mày, ánh mắt đến loạch xoạch quét tới, mà ở bọn họ đánh giá chính mình

thời khắc, Phương Quý cũng nhanh chóng nhìn lướt qua, chỉ thấy bên trong thung lũng, tất cả mọi người đều vây quanh một phương quái lạ bảo trì mà đứng, ở giữa vừa có Đan Hỏa tông một đám đệ tử, cũng có một chút khuôn mặt mới, đứng ở bảo trì chính đầu, chính là một người mặc áo lam, đầu đội khăn xanh nam tử, thoạt nhìn đúng là hiền lành lịch sự, chỉ là banh gương mặt, giữa hai lông mày rất có lạnh lùng ngạo ý.

Ở bên cạnh hẳn, còn có bảy, tám cái nổi giận đùng đùng nam tử, xem trang phục trang phục, ứng với cái kia áo lam nam tử chính là một mạch, mà Đan Hỏa tông Minh Nguyệt tiểu thư, lúc này cũng đứng ở cái kia áo lam nam tử bên người, nhìn dáng dấp là tỉ mỉ trang phục qua, lại mặc vào một bộ quần trắng, trên đầu cũng nhiều thêm mấy thứ bội sức, lúc này khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, đang có chút rụt rụt rè rè nhìn áo lam nam tử.

Bất quá khi nghe đến Phương Quý xông tới động tĩnh sau khi, nàng liền lập tức hướng Phương Quý liếc mắt nhìn, sắc mặt trở nên hơi xem thường.

Phương Quý lúc này cái nào lo lắng bọn họ, nhìn lướt qua trong sân mọi người sau, liền hướng về cái kia quái trì nhìn lại, nhất thời đau lòng không được.

Chỉ thấy cái kia quái trì ước chừng chín trượng phạm vi, vuông vức, chu vi thể có chín đạo bậc thang, mỗi một đạo bậc thang bên trên, đều điều đầy các loại Long văn, có thi vân bố vũ, có dờn núi lập biên, có khu lôi ngự điện, có bay lượn cửu thiên, không giống nhau.

Ở quái trì trong, thì lại dập dờn một loại thần dị chất lỏng màu vàng óng, thoạt nhìn càng như hoạt động giống như, chính là không người khuấy động, cái kia chất lỏng màu vàng óng cũng đang chậm chậm phập phồng, mặt nước lúc nào cũng hóa ra đạo đạo Thần long vẩy giáp đáng dấp, chợt có một cái nho nhỏ cuộn sóng lật lên, liền hóa thành một cái nho nhỏ Thần

long, bay trên không trung triển khai đuôi trảo, sau đó sẽ lần nữa đầu nhập trong ao, lại như cũ hóa thành chất lỏng màu vàng óng.

Mà bây giờ chính mình Vương Tài, cái kia nhỏ có thể thương, bây giờ liền chính ngâm ở trong ao, thoát nhìn không biết là chết hay sống, một viên đầu to lệch qua bên cạnh ao, đầu lưới đều đập kéo ra ngoài, cả người lân phiến cũng giống như là bị ngâm đến mềm nhũn, đã có một nửa gần như hòa tan, mà cái kia chất lỏng màu vàng óng, thì lại theo nó vảy giáp dưới mặt khe hở, một tia một tia chui vào, giọt giọt máu, phản rí ra.

"Ai nha ta Vương Tài nha. . ."

Phương Quý vừa nhìn Vương Tài này đáng thương dạng, nghĩ thâm cái này cũng thật là cho hóa a, mắt thấy cũng đã hóa rơi mất một nửa, nhất thời tâm đau không dứt, vội vã gọi lên: "Ta lúc này mới bé quan bao lớn một hồi, ngươi làm sao liền bị người độc thủ đây. . ."

Vừa nói vừa mau tới đi, muốn đem Anh Đề mò đi ra, cũng tốt đào hố chôn.

Bên cạnh Thanh Phong đồng nhi nghe được đều sùng sốt, vội vàng tới khuyên: "Phương Quý sư thúc đừng vội, nó còn không bị người độc thủ đây. . ."

Không chờ hắn nói rõ ràng, cái kia ao bên cạnh, áo lam bên người nam tử mọi người, nhìn thấy Phương Quý chạy tới, tuy rằng nghe hắn nói lung ta lung tung, cũng không hiểu là cái gì tình huống, nhưng cũng đều nhìn ra Phương Quý chính là quái xà kia chủ nhân, trong đó mấy cái tính khí táo bạo, lập tức hướng về Phương Quý tiến lên đón, quát lên: "Chính là người đem quái xà này đầu nhập trong ao, dờ chúng ta một trì nước quý?"

Nói chuyện lúc, theo thói quen giơ tay chỉ đến, Phương Quý lại còn cho rằng bọn họ đây là muốn ngăn cản chính mình mò ra Anh Đề thi hài, nhất thời giận dữ: "Hại nhà ta Anh Đề không tính, lại còn không cho ta mò thi, còn muốn nói Vương Tài dơ bọn người nước quý?"

"Cái này còn có nói đạo lý hay không?"

Trong lòng tức giận, đột nhiên song chưởng tề xuất, cách không bỏ tới.

Lấy hấn lúc này thực lực, hai chưởng lực lượng biết bao nặng, cách xa ba, bốn trượng, cái kia hai cái áo lam đồng môn liền đồng thời cảm thấy hô hấp ngột ngạt, liền như nhìn thấy quần sơn đánh tới, dưới sự kinh hãi, hai người đồng thời nhắc chưởng một tiếp, nhất thời bị chấn động đến mức bay ngược ra ngoài.

"Bạch!"

Vừa thấy tình cảnh này, áo lam một mạch mọi người đều là thay đổi sắc mặt, dồn dập về phía trước xông tới, có mấy người đã trực tiếp té nổi lên pháp bảo, từng cái từng cái nổi giận ùng ùng, đầy mặt sắc mặt giận dữ, vừa có chút kinh sợ tại Phương Quý thực lực, trong lòng cũng đều có chút tức giận, thậm chí nói: "Dạy người Linh thú trộm vào chúng ta Hóa Long trì không tính, lại còn vừa thấy mặt liền ra tay thương người, còn có nói đạo lý hay không?"

"Hắc nha, động thủ đúng không?"

Phương Quý một thấy bọn họ xông tới, nhất thời hỏa khí đại thịnh, "Bá" một tiếng rút Hắc Thạch kiếm ở tay, phẫn nộ quát: "Các người hại nhà ta Vương Tài, đang muốn cho nó báo thù, đừng tưởng rằng đây là ở Đan Hỏa tông, đừng cho rằng các người nhiều người ta chỉ sợ!"

Nói quát to một tiếng: "A Khổ sư huynh ở đâu?"

Rất xa, thung lũng ở ngoài gò núi nhỏ trên, A Khô sư huynh lộ cái đầu đi ra, nhắc tay nói: "Ồ đây!"

Phương Quý kêu lên: "Bọn họ muốn đánh nhau, mau tới đây trợ quyền!"

"Ồ. . ."

A Khô sư huynh một mặt sàu khô, một bước sượt hai bước chuyển chậm rãi từ trên đỉnh núi bò đi xuống.

Cái kia áo lam một mạch đến loạch xoạch quay đầu nhìn A Khô một chút, thấy là cái không đáng chú ý Luyện Khí cảnh đệ tử, liền đều lại đến loạch xoạch xoay chuyển trở về, vẫn là nhìn chăm chăm Phương Quý, một lời không hợp liền muốn ra tay, mà vào lúc này, cái kia áo lam nam tử chợt giơ tay hơi ép, những người khác nhất thời đều lui về phía sau một bước, chỉ có cái này áo lam nam tử chậm rãi về phía trước, ngẩng đầu hướng về Phương Quý nhìn lại, ánh mắt lạnh lẽo, mang theo loại không đem bất luận người nào nhìn ở trong mắt ngông cuồng, trầm giọng nói: "Vị đạo hữu này, ngươi chính là nước Sở Thái Bạch tông đệ tử?"

"Không sai!"

Phương Quý kêu lên: "Lão gia ta họ Phương tên Quý, ngươi nhớ đúng, miễn cho đến Diêm vương gia vậy không biết cáo ai hình!"

"Quá kiêu ngạo!"

"Cái này nước Sở Thái Bạch tông đệ tử, lại rút hồ đến vậy?"

"Bất kể hẳn là cái gì Thái Bạch tông, ta Thương Long một mạch còn có thể sợ hẳn sao?"

". . ."

"..."

Thấy được Phương Quý đối với Cung sư huynh đều nói năng lỗ mãng, áo lam một mạch mọi người nhất thời nổi trận lôi đình, nghĩ thầm gặp qua không nói lý, cũng chưa từng thấy như thế không nói lý, rõ ràng là người nhà Linh thú chiếm chúng ta Hóa Long trì trước, cái này làm chủ nhân vừa lộ diện, đúng là lại thương người, lại hung hăng, chúng ta Thương Long một mạch vốn là lấy công công xung, trước mắt cái này cũng so với chúng ta còn muốn điên?

Liên ngay cả cái kia Cung sư huynh, nghe vậy cũng là sắc mặt hơi giận, đáy mắt hình như có sát ý di động, nhìn ra thấy bên cạnh Minh Nguyệt tiểu thư rất lo lắng, lo lắng tiến lên kéo tay áo của hắn, lại bị hắn phát tay bỏ qua rồi, ánh mắt chỉ là nhìn Phương Quý, gằm thét nói: "Ngày trước vừa mới nhận được tin tức, Thái Bạch tông Triệu sư bá tại An Châu Tôn chủ trước mặt, kiếm chém mười hai tà thần, làm náo động lớn, không nghĩ tới hôm nay liền lĩnh giáo đến Thái Bạch tông đệ tử uy phong, vị đạo hữu này, chuyện ngày hôm nay, người là không dự định thật tốt cho ta một câu trả lời thỏa đáng sao?"

"Ai nha?"

Phương Quý tức đến hầu như muốn đem kiếm quăng trên đất, trong lòng nghĩ hại nhà ta Vượng Tài, lại còn muốn hướng về ta muốn giao cho?

Phương lão gia ta bình thường liền đủ cuồng, không nghĩ tới các người so với ta còn cuồng a?

Nổi giận ùng ùng xuống, thanh kiếm vung lên, nói: "Ngày hôm nay Phương lão gia ta giết sạch rồi các người, chính là giao cho!"

"Quá công công, quá công công. . ."

Cái kia áo lam một mạch nghe vậy, đã là tức đến từng cái từng cái trên đỉnh đầu bốc lửa.

Đồn dập thôi thúc pháp lực, cùng nhau ép lên, ánh mắt nhìn cái kia áo lam nam tử, chỉ đợi ra lệnh một tiếng, liền muốn tiến lên chém giết!

"Thái Bạch tông vừa mới vừa có chút tên tuổi, liền như thế thô bạo, quả thật dạy người mở mang tầm mắt!"

Liền ngay cả cái kia áo lam nam tử, cũng cuối cùng tại áp chế không nổi hỏa khí, sau lưng nắm đấm mạnh mẽ sờ một cái, gầm thét nói: "Vốn là nghe nói Thái Bạch tông Triệu sư bá ở đây, còn chuẩn bị đi tới đó vấn an, nhưng Thái Bạch tông đệ tử hành vi như vậy vô dáng, có thể thấy được Thái Bạch tông có tiếng không có miếng, ngươi vừa không biết tiến thoái, vậy ta liền trước đem ngươi bắt xuống, sau đó giải đến Thái Bạch tông chủ trước mặt, hỏi hấn là làm sao dạy đệ tử. . ."

Một tiếng vang âm âm, bên người linh tức bắn ra, thiên địa lập tức biến sắc, trên đỉnh đầu, lại có mây đen ngưng tụ.

Theo hấn linh tức tới, bên trong đất trời, lại như là trở tới mấy phần.

"Tiểu tử này có ít đồ a. . ."

Phương Quý vừa thấy cái này uy thế, cũng là trong lòng hơi kinh, bất quá việc đã đến nước này, sao có thể làm mất mặt mũi, giận quát một tiếng, liền đem Hắc Thạch kiếm nâng lên, nhất thời kiếm ý khuấy động, mây bay tứ quyển, người người cảm nhận được lửa xém lông mày kiếm khí, cùng nhau lùi về sau, mà Phương Quý thì lại cầm kiếm ở tay, trái lại giành trước hướng về áo lam nam tử quét tới, quát lên: "Chờ ta trước tiên làm thịt ngươi, cho Vượng Tài chôn cùng!"

Âm âm âm!

Không đợi hai người thật giao thủ lên, đã là khí cơ giao phong, sát khí lạnh lẽo.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 381: Hóa Long Thần Trì

Àm ầm!

Phương Quý cùng áo lam trẻ tuổi nam tử hai người, một cái cho rằng chính mình Vượng Tài đã bị người luyện chết, muốn thay thích sủng báo thù, một cái đau lòng mới vừa mới luyện thành Hóa Long thần trì, ngược lại bị một con yêu thú đoạt trước tiên, cái này vừa ra tay đều dẫn theo chút hỏa khí.

Tuy không đến nỗi tới liền liền mạng, nhưng cũng đều động bẫy thành bản lãnh, hiển nhiên Phương Quý trước người lóe sáng lên, một luồng ánh kiếm trực tiếp bay đi, cái kia áo lam trẻ tuổi nam tử cũng là hai tay vội vã kết ấn, xúc động thiên tượng, liền giữa không trung, tối om om mây đen bỗng nhiên hóa thành một đạo long ảnh thò người ra mà xuống, hầu như là chốc lát trong lúc đó, cái này một kiếm một long, liền ở giữa không trung, giao kích ở cùng nhau.

Trong nháy mắt cuồng phong bao phủ, khiến người không mở mắt ra được.

Cái kia áo lam một mạch đệ tử, thấy Phương Quý hung hăng, vốn định hướng đem tới cùng nhau đem hắn bắt xuống, lại không ngờ bị cái này kinh phong kích, nhất thời từng cái từng cái vội vã lùi về sau, trong đó bốn cái tu vị cao chút, đều lùi về sau vài bước, giơ tay che khuất con mắt, mà tu vị thấp ba cái, lại là liền lùi lại ba, bốn trượng, rồi sau đó một giao ngã nhào trên đất, thoạt nhìn thân pháp tán loạn, đã có chút chật vật.

"Hả?"

Phương Quý cùng cái kia áo lam nam tử, tương giao một kích, cũng đều thối lui một bước, hai người đồng thời cả kinh, trong lòng thu rồi lòng khinh thường.

"Người này lợi hại, các ngươi không cần ra tay!"

Cái kia áo lam nam tử gấp tiếng hét lớn, mệnh các sư huynh đệ lui lại, rồi sau đó vén lên trường bào, lần thứ hai xông lên.

"Người này quá mạnh, A Khổ sư huynh nhanh đến giúp đỡ. . ."

Phương Quý thì lại cũng là theo kêu to một tiếng, lần thứ hai nâng kiếm, mạnh mẽ về phía trước chém tới.

Đấu pháp thời khắc, biết bao hung hiểm, hai người trong lòng thu hồi đối với lẫn nhau lòng khinh thường, liền đều ra tay nặng rất nhiều, nam tử kia hai tay một dẫn, trong cơ thể linh tức bạo phát, khuấy động long không, lại hình thành rồi đạo đạo tiếng rỗng ngâm, phảng phát hấn quanh người xuất hiện rất nhiều vô hình Thần long, vòng quanh thân thể mà như bay, nhất thời chu vi hư không chịu đến khuấy động, mệnh mông cuồn cuộn như sóng biển đánh ra, âm âm mà tới.

Phương Quý nhưng là hai tay vung kiếm, hướng về không trung một giảo, một thân linh tức bạo phát phía dưới, đã là vận chuyển Thái Bạch Cửu Kiếm chân nghĩa, một kiếm ngang trời, chống đỡ hư không, tựa như thiên địa đồ nát, cũng phải lưu lại ba thước, lực lượng ngưng làm một đoàn, âm âm nổ ra.

Đòn đánh này, hai người đều động chân lực, giao phong phía dưới, càng là kinh phong nổ tung, thiên địa biến sắc.

Đừng nói những kia áo lam đệ tử đều bị bức ép đến về phía sau lui nhanh, đi đến gần chút Đan Hỏa tông đệ tử cùng với Minh Nguyệt sư tỷ những kia nha hoàn người hầu, cũng đều thất kinh, tiếng kinh sợ kêu loạn, thoát thân cũng tựa như đã rời xa hai người này giao thủ trung tâm, một trái tim oành oành nhảy loạn.

Không biết bao nhiêu người ở hô khẽ: "Trời ạ, cái kia Thái Bạch tông tiểu tử, lại có thể cùng Cung tiên sinh giao thủ?"

Mà cái kia áo lam trẻ tuổi nam tử, vừa thấy đòn đánh này lại không có thể đem Phương Quý bắt xuống, thậm chí đều không có ép hấn lùi về sau, trong lòng cũng là cả kinh, thậm chí nói: "Cái này Thái Bạch tông quả thật là tàng long ngoạ hổ, lần này, lại không có đem hấn bắt xuống?"

"Ôi uy, tiểu tử này quá lợi hại. . ."

Phương Quý trong lòng lúc này cũng là có chút sốt sáng: "Ta liền Tôn phủ quý thân đều có thể giết, lại không chém nổi tiểu tử này?"

Nếu là kích thứ nhất cũng là thôi, hai người đều tích trữ ý thăm dò, không bắt được đối thủ cũng không ra dự liệu, nhưng hôm nay đòn thứ hai thì hai người đều đã động chân lực, kết quả lại còn là cân sức ngang tài, hai người liền đều có chút nghiêm nghị, động tác hoãn đến vừa chậm, đều không có cướp công, để tâm xuống cũng đều là như thế chủ ý, thừa dịp cái này hơi ngưng lại, đều bận uẩn nhường chính mình mạnh nhất chiêu thức. .

"Ông trời của ta, lại thật đánh lên rồi. . ."

Không xa phiến phiến nhiều nhiều đi thật chậm A Khô sư huynh, vừa thấy này hình, liền sợ hãi đến đi mau hai bước.

Mà khác một sương bên trong, Thanh Phong cùng Minh Nguyệt hai người cũng đều sững sờ, Thanh Phong đồng nhi là bởi vì những thứ này người phải đem mới vừa hóa long hóa một nửa Anh Đề từ Hóa Long trì bên trong đuổi ra, cái này cũng không phải đến muốn cái mạng nhỏ của nó? Vì lẽ đó căng thẳng phía dưới, vội vàng đi gọi Phương Quý lại đây, nhưng hắn cũng không nghĩ tới Phương Quý vừa qua đến liền trực tiếp động thủ a, nhìn cái này hung hình, thực sự là muốn cùng đối phương đánh nhau chết sống?

Minh Nguyệt tiêu thư nhưng là cảm thấy bất ngờ.

Bình thường nàng kiêu căng tự mãn, liền có hơn nửa tự tin đến từ chính Thương Long sư bá một mạch, cho rằng bọn họ những người kia, mới là chân hào kiệt, đại anh hùng, hơn nữa bản lãnh kinh người, tuyệt đối không phải Thái Bạch tông bực này nho nhỏ Tiên môn có thể đem đề luận, mà lúc trước, nàng đã bị Phương Quý tức đến cảm giác cũng ngủ không được, ăn cũng ăn không thơm, lại không nghĩ rằng Cung sư huynh bỗng nhiên bái phỏng, chính là nàng hưng phấn nhất lúc.

Vốn tưởng rằng Cung sư huynh vừa đến, tiểu tử kia sợ là đầu cũng không dám nhắc, kết quả tiểu tử kia đến rồi so với Cung sư huynh còn cuồng, hơn nữa hai người cái này vừa động thủ, Cung sư huynh lại không có xoay tay liền đem hắn áp chế, trái tim nhất thời vừa giận vừa sợ, có lòng nghĩ muốn vào lúc này đứng ra, thế Cung sư huynh quả trách tiểu tử kia vài câu, nhưng nhân gia giao thủ uy thế đáng sợ như vậy, nàng thì lại làm sao nói tới ra nói đến?

...

...

Mà ở bọn họ tâm niệm thay đổi thật nhanh trong lúc đó, Phương Quý cùng vị kia áo lam trẻ tuổi nam tử, đều không dám khinh thường, một thân linh tức, mệnh môn cuộn cuộn, phân biệt ngưng tụ lại một thân pháp lực, khí cơ đan dệt phía dưới, song phương cũng đều cảm giác được trên người đối phương mang đến cường thịnh áp lực, một phương không chịu cúi đầu, một phương khác tự nhiên cũng vụn vụn không dám lưu thủ, mắt thấy song phương khí cơ ngưng tụ tới cực điểm, chính là liều mạng tấn công.

"Đáng tiếc, vốn không nên vừa thấy Thái Bạch tông đệ tử, liền lạnh lùng hạ sát thủ, chỉ là đệ tử của bọn họ, thực sự càn rỡ. . ."

Cái kia áo lam nam tử thấy Phương Quý khí cơ ngưng luyện, ở giữa còn có từng tia từng sợi để cho mình kiêng kỵ khí tức, liền không dám lưu thủ, một thân sát khí khuấy động mà ra, xúc động thiên tượng, trên đỉnh đầu mây đen càng lúc càng dày, tối om om liền tựa như muốn trời cũng sắp sụp đi xuống.

"Giết ta Vương Tài, còn muốn bắt nạt ta, đời này cũng chưa từng thấy như thế cuồng người a. . ."

Phương Quý trong lòng cũng nổi lên vẻ quyết tâm, hắn cũng không phải cái yêu thích giết người, thậm chí vừa bắt đầu dưới cơn thịnh nộ, cũng chỉ nghĩ đánh người, mà không phải thứ nhất niệm liền giết người, nhưng không làm sao được đối phương quá bắt nạt người a, lại không nói lý, hiển nhiên đối phương kích khởi sát ý, mang đến cho hắn một cảm giác, lại so với đối mặt Bạch Thiên Đạo Sinh thời điểm đều khủng bố, trong lòng cũng thực sự là không một chút nào dám thả lỏng.

Bạch Thiên Đạo Sinh lúc trước làm cho người cảm giác, là quý dị, âm trầm, nhượng người không mò ra nội tình của hắn, phảng phất sâu không lường được, mà trước mắt nam tử này, làm cho người cảm giác lại là cuồng

ngạo, mạnh mẽ, phảng phất Thần long bay lượn ở trời, biến hóa vô cùng, cao cao không thể với tới.

Hai đem so sánh phía dưới, vẫn là người này lợi hại hơn chút.

Vì lẽ đó hẳn đến lúc này, liền cũng không dám lưu thủ, mà không dám có nửa phần lùi về sau, tay phải cầm kiếm, rút vào linh tức, Hắc Thạch kiếm liền trở nên càng ngày càng nặng, như vạn cân, mà tay trái ám nắm pháp ấn, bên người đã có Ma sơn, Tử Cực Mộc, Thái Ất kim khí, Thái Dịch chân thủy, Vô Danh tâm hỏa các loại tiểu ngũ hành hình bóng lưu chuyển, mơ hồ cho người một loại sinh sôi liên tục, vạn vật lưu chuyển ý cảnh. . .

"Không được, muốn quyết tâm. . ."

A Khô sư huynh xa xa thấy, trong lòng âm thầm kêu khô, vội vã bốc lên mấy cái quái lạ dấu tay, liền muốn xông lên ngăn cản.

Nhưng hẳn bất động thì thôi, hơi động phía dưới, song phương khí cơ đang nhận được xúc động, hai người đồng thời quát lên một tiếng lớn, liền muốn hướng về đối phương oanh kích tới, hiển nhiên song phương đều đã là sát ý cuộn cuộn, đòn nghiêm trọng phía dưới, không phải lưỡng bại câu thương, chính là một phương chết thảm.

Bên trong thung lũng này, tất cả mọi người nhìn tình cảnh này, đều đã kinh sợ đến mức đổi sắc mặt.

"Ríu rít rít. . ."

Bất quá cũng đang lúc này, ở giữa cái kia Hóa Long trì bên trong, tầng tầng cấm chế bảo vệ phía dưới Anh Đề, cũng bị bên ngoài sát khí kinh động, mơ mơ màng màng tỉnh lại, đầu to lắc lư, đem cúi ở bên ngoài đầu lưỡi thu về, tấp ba hai lần, lại đưa ra ngoài, hai con mắt nhưng là hướng ra

phía ngoài lật lại, vừa vặn thấy Phương Quý, nhất thời có chút ngạc nhiên trợn to hai mắt. . .

"Uông uông. . ."

Nó hưng phấn lên, hướng về Phương Quý xoay xoay xoay lắc lắc đuôi nhỏ.

"Ồ? Vương Tài còn chưa có chết?"

Đang chuẩn bị toàn lực nhất kích Phương Quý, dư quang mãnh đến nhìn thấy Hóa Long trì bên trong Anh Đề, nhất thời vui sướng, hơi phân thần, hướng về bên cạnh A Khổ sư huynh kêu lớn lên: "A Khổ sư huynh, còn không mau đem ta nhà Vương Tài cho mò đi ra. . ."

"Dát?"

Mà một bên khác, nhận ra được Phương Quý phân thần, chính là một cái ra tay cơ hội tốt áo lam nam tử, vốn định toàn lực đánh ra, lại chợt nghe Phương Quý phải đem Anh Đề mò đi ra, nhất thời cũng là ngẩn ngơ, còn tưởng rằng đối phương chịu thua, pháp lực nhất thời ngưng mà không ra.

"Mò ra nó đến?"

Liên ngay cả bên cạnh A Khổ sư huynh đều sửng sốt, nghĩ thầm mò nó làm gì?

Thanh Phong đồng nghi nhưng là đầy mặt kinh hãi, vội vàng lắc hai tay nói: "Không thể mò a, ngàn vạn không thể mò. . ."

Phương Quý nhất thời giận dữ: "Tiểu tử ngươi dám làm phản?"

Thanh Phong đồng nghi lập tức đều ngốc tại chỗ: "Ta khi nào làm phản?"

Phương Quý thấy hấn ngây ngốc bất động, giận quá: "Lại không mò đi ra liền hóa xong. . ."

"A, nếu ngươi đã chịu thua, nguyện chủ động đem yêu thú kia đuổi ra, liền tha cho ngươi một lần ngại gì?"

Mà một bên khác, vốn là làm tốt toàn lực nhất kích chuẩn bị áo lam nam tử, nghe được Phương Quý dĩ nhiên là thật muốn đem quái xà kia mò đi ra, tâm trạng cũng tức giận biến mất dần, chỉ là trong lòng có chút không rõ, Thái Bạch tông đệ tử này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, trước tiên lớn lối như vậy, tới liền không nói lý đánh người, kết quả mới vừa giao thủ một cái, liền lại thay đổi chủ ý, chủ động để cho hấn Linh thú rời đi Hóa Long trì. . .

Ngươi sớm thái độ tốt như vậy, liền không cần đánh không phải?

"Ngươi chờ ta, trước tiên chờ ta cứu Vương Tài, quay đầu lại lại đánh ngươi!"

Nào đoán được áo lam trẻ tuổi nam tử cũng là một câu nói còn chưa dứt lời, bỗng nhiên Phương Quý liền hung tợn xoay đầu lại, mắng một câu.

Áo lam nam tử bị mắng không đầu không đuôi, nghĩ thầm Thái Bạch tông đệ tử làm sao nhận kinh sợ thời điểm cũng như thế hung?

. . .

. . .

"Đều còn lo lắng cái gì?"

Mà vừa nghe Phương Quý lời nói, lại thấy hấn cùng Cung sư huynh trong lúc đó tựa hồ không đánh được, Minh Nguyệt tiểu thư nhưng là tâm

tình vô cùng vui vẻ, đặc biệt là thấy Phương Quý muốn chủ động đem Linh thú kia mò đi ra, càng làm cho nàng có loại hãnh diện cảm giác, thấy người khác còn ở sững sờ, liền lớn tiếng quát lên: "Chủ nhân đều như vậy nói, các ngươi còn không mau đem quái xà kia lôi ra Hóa Long trì, ngốc xem cuộc vui đây?"

Phương Quý nhìn Minh Nguyệt tiêu thư một chút, trong lòng nghĩ: "Cái này Văn trưởng tinh cuối cùng cũng coi như nói câu tiếng người!"

Đúng là ý kiến của bọn họ thống nhất, những khác nha hoàn nô bộc, cùng với Đan Hỏa tông các đệ tử lại đều choáng váng, hoàn toàn không nghĩ tới cái này chuyên ngoặt, bên cạnh áo lam một mạch nhưng là vô cùng phấn khởi, vừa nãy Phương Quý vừa ra tay, hung hăng khùng bố, thực tại đem bọn họ cũng sợ hết hồn, nhưng không nghĩ tới, Cung sư huynh chẳng qua là ra tay hai chiêu, liền trực tiếp đem hắn thuyết phục, trực giác tâm tình một trận vui sướng.

"Chủ nhân vừa đã lên tiếng, cái kia liền mau mau thanh lý Hóa Long trì. . ."

"Nhanh, đừng vội trì hoãn, mau mau kéo nó đi ra. . ."

". . ."

". . ."

Theo vài tiếng hét to, bọn họ đã đuổi tiến lên, ba chân bốn cẳng, nghĩ phải mở ra cấm chế.

Tình cảnh này cũng lại đem Phương Quý nhìn ra thấy có chút mộng:
"Mạch này người làm sao như thế ngoan, bị ta vừa nãy ra tay sợ rồi?"

Hiển nhiên thật sự có người động thủ, muốn mở ra Hóa Long trì, bên cạnh Thanh Phong đồng nhi nhất thời kinh hãi, vội vã tiến lên phía trước nói: "Phương Quý tiểu sư thúc, người cái này Linh sủng chính là thoái hoá làm thần thú lúc mấu chốt a, lúc này kéo nó đi ra, khó đoán sống chết. . ."

"Cái gì thoái hoá?"

Phương Quý vừa nghe lời này, đều có chút bối rối.

"Hung thú Hóa Thần thú a, nếu không ta để nó tiến vào Hóa Long trì làm cái gì?"

Thanh Phong đồng nhi gấp giậm chân: "Hiển nhiên nhanh thành, làm sao có thể lòi ra đến đây?"

"Hóa Thần thú?"

Phương Quý nghe sững sốt một trận, bỗng nhiên phản ứng lại: "Người nói hóa là cái này hóa?"

Thanh Phong đồng nhi cũng bỗng nhiên phản ứng lại: "Người cho rằng là luyện hóa hóa đây?"

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, đều có chút bối rối.

. . .

. . .

"A Khô sư huynh giúp ta nhìn điếm, nhượng bọn họ trước tiên đừng nhúc nhích. . ."

Phương Quý dưới tình thế cấp bách, căn dặn A Khô sư huynh một câu, sau đó lập tức lòi Thanh Phong qua một bên: "Đến tột cùng chuyện ra sao?"

"Ngươi còn không biết chuyện ra sao liền cùng người đánh một trận?"

Thanh Phong đồng nhi đều sắp khóc lên, không thể làm gì khác hơn là từ đầu giải thích: "Ngươi quái xà kia ăn vô số Huyết Khí đan, hiển nhiên khí huyết dồi dào, đã đến thoái hoá lúc máu chột, chúng ta cũng không dám khinh thường a, ta đi tìm ngươi thương lượng, còn nói ngươi đang bế quan, chúng ta cũng không thể nhìn nó như thể trì hoãn công phu đi, tất cả bắt đắ dĩ, ta liền cầu sư phụ, đem nó bỏ vào Hóa Long trì. . ."

"Phương Quý sư thúc ngươi không biết, cõi đời này Linh thú thoái hoá, thiên thiên vạn vạn, nhưng muốn nói thế gian nhất đẳng, vẫn phải nói Thất hải Hóa Long trì, đây cũng là có thể hóa ra Chân long dị bảo, Thất hải bên kia chúng ta đừng hòng mơ tới, nhưng vừa vặn trước đây không lâu phương bắc Thương Long sư bá để chúng ta giúp hắn chế tạo Hóa Long thần trì, thần trì đã chế tạo đi ra, nhưng ở giữa Hóa Long thần dịch, lại cần ta Đan Hỏa tông giúp bọn họ luyện chế, bây giờ cũng chỉ là mới vừa luyện thành, để ngươi quái xà này ở bên trong thoái hoá, thực sự là nó lớn nhất tạo hóa. . ."

"Vốn là nghĩ, đợi nó thoái hoá hoàn thành sau khi, lại tiến vào trong bù chút nước quý chính là, ai cũng sẽ không phát hiện, nhưng không nghĩ tới, nó vừa mới đi vào không lâu, Cung sư huynh bọn họ liền đến, vừa thấy quái xà ở bên trong, nhất thời giận dữ, muốn chúng ta mò đi ra. . ."

". . ."

". . ."

Phương Quý nghe hắn như vậy đầu đuôi câu chuyện một giảng, con mắt đều tròn tròn.

Một lúc nữa mới nói: "Nói cách khác, đưa Vương Tài tiến vào Hóa Long trì, là muốn cho hắn tiến giai, không phải muốn luyện hóa nó?"

Thanh Phong đồng nhi một mặt bất đắc dĩ: "Ai cũng không nói là luyện hóa a. . ."

Phương Quý lại nói: "Hơn nữa cái này ao kỳ thực vốn là nhân gia?"

Thanh Phong đồng nhi vội la lên: "Đúng nha, chúng ta chỉ là giúp đỡ luyện chế Hóa Long thần dịch. . ."

Phương Quý lại nói: "Sau đó nhà ta Vương Tài chính chiếm bọn họ tiện nghi đây, kết quả ta lại lại đây đem bọn họ đánh cho một trận?"

Thanh Phong đồng nhi gật gật đầu, nói: "Là cái này lý. . ."

Phương Quý trở mắt ngoác mồm nói: "Vậy cũng quá không nói lý a. . ."

Thanh Phong đồng nhi lập tức không biết nói cái gì tốt: "Người làm sao đứng nhân gia đầu kia đi tới?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 382: Tiên Hiền Di Địa

"Cái này cũng không phải đúng cái nào đầu vấn đề a. . ."

Mới vừa từ Thanh Phong đồng nhi trong miệng biết được sự tình nguyên do Phương Quý, lông mày hơi cau lên đến, có vẻ vô cùng làm khó dễ.

Quái chỉ tự trách mình trước vẫn ở luyện hóa Thanh Thiên Bạch Lộ, cho nên đối với cái này "Hóa" chữ quá miễn cảm, lại thêm vào khi còn bé nghe Chu người mù nói quá nhiều hành tẩu giang hồ bị người các loại bắt nạt hại chuyện, nơi nào sẽ nghĩ đến có người lòng tốt cho Anh Đề một cái thoái hoá cơ hội, còn tưởng rằng là ai vừa ý Anh Đề, muốn đem nó luyện hóa làm bảo bối gì đây, lúc này mới vừa nghe việc này, lập tức xù lông.

Lúc này rõ ràng chân tướng, trong lòng liền vô cùng khó khăn: "Việc này chúng ta không chiếm lý a. . ."

Thanh Phong đồng nhi ở một bên nghe được đều bối rối: "Su thúc ngươi còn nói lý a?"

"Ta làm sao không nói lý rồi?"

Phương Quý vừa nghe Thanh Phong đồng nhi cái này khẩu khí, lập tức liền không vui, nguýt hấn một cái, nói: "Từ nhỏ trưởng thôn sẽ dạy ta, mặc kệ là bắt nạt người vẫn là bẫy người, trên đầu môi nhất định phải chiếm lý, không phải vậy sau đó theo người âm ỉ lên, trong lòng liền không chắc chắn, chẳng phải lẽ thẳng khí hùng, vạn nhất âm ỉ đến cuối cùng theo người đánh lên, ngươi không chiếm lý, cũng ít sức lực, đánh tới đến chịu thiệt. . ."

"Cái này cái gì gặp quý đạo lý a, bắt quá thật giống so với sư tôn dạy hữu dụng. . ."

Thanh Phong đồng nhi cũng là sửng sốt một chút mới phản ứng lại, bỗng nhiên có chút nóng nảy: "Vậy người mau mau muốn nghĩ biện pháp a. . ."

Thấy Thanh Phong đồng nhi gấp đỏ cả mặt dánh dập, Phương Quý bỗng nhiên liếc mắt nhìn hắn, nói: "Người không thích những người kia a?"

"Cái này. . . Cũng không có. . ."

Thanh Phong đồng nhi bị Phương Quý nhìn thấu tâm sự, nhất thời mặt càng đỏ, ngượng ngùng nói: "Chính là rất phiền bọn họ. . ."

Phương Quý vừa nghe cũng đến rồi chút hứng thú: "Vì sao?"

"Ai. . ."

Thanh Phong đồng nhi hít một tiếng, lại cẩn thận liếc mắt nhìn ở giữa thung lũng, thấy không có người nhìn mình bên này, mới nhỏ giọng, nói: "Phương Quý sư thúc người không biết, những thứ này người có thể điên, trước sư tỷ còn nói các người tới cầu đan không trả thù lao, trên thực tế bọn họ mới là xưa nay không trả thù lao đây, phương bắc cái kia Thương Long sư bá lấy cuồng ngạo nổi danh trên đời, vì lẽ đó hắn những đệ tử này học một cái so với một cái bá đạo, không chỉ có xưa nay không trả thù lao, còn đều là lẽ thẳng khí hùng, phảng phất là hắn là, nào giống Thái Bạch Triệu sư bá khách khí như vậy?"

Phương Quý nghe được một trận không rõ: "Nếu không trả thù lao, vậy các người còn cho bọn họ đan được?"

Vừa nghĩ cái này Đan Hỏa tông đan dược, chính mình là có thể tùy tiện ăn, vậy thì tương đương với là chính mình a. . .

Lại có thể có người nắm chính mình đan dược không trả thù lao, trong lòng nhất thời có chút không thoải mái!

"Minh Nguyệt sư tử tình nguyện a. . ."

Thanh Phong đồng nhi bất đắc dĩ nói: "Minh Nguyệt sư tử vẫn hướng về bọn họ, nói bọn họ đều là người làm đại sự, vì lẽ đó không chỉ có đan dược không lấy tiền, còn đều là muốn chọn tuyển thượng đẳng nhất cho bọn họ đây, lần này Hóa Long thần tri đã là như thế, nguyên bản luyện chế rất khó, hết lần này tới lần khác Minh Nguyệt sư tử hoa đại thủ bút, trong thời gian ngắn liền chọn mua tất cả luyện chế Hóa Long thần dịch linh tài địa bảo, lại từ chối đi sư phụ trong tay cái khác việc, chuyên tâm luyện Hóa Long thần dịch, liền, sớm gần nửa năm liền luyện chế tốt, liền chờ bọn hắn tới lấy. . ."

"Cái này Văn trưởng tinh là cái phá gia chi tử. . ."

Phương Quý nghe xong bất mãn, lại nhìn Thanh Phong đồng nhi một chút, nói: "Người liền bởi vì chuyện này không thích bọn họ?"

Thanh Phong đồng nhi đón Phương Quý ánh mắt, không dám nói dối, đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Còn có một cái, ta trước với bọn hắn trong môn phái đệ tử đánh một trận, kết quả đứa kia đem ta nhấn trên đất ăn cỏ, mất hết sư phụ mặt, sau đó hắn vẫn mắng ta tu hành không dụng công. . ." Nói có chút kích động, hai tay vỗ một cái, nói: "Trời đất chứng giám, hắn đều không đồ vật dạy ta, ta dùng như thế nào công?"

"Quả nhiên!"

Phương Quý bĩu môi, nguýt hắn một cái, nói: "Ta nói người làm sao như thế để bụng đây, muốn cho ta giúp người hả giận?"

"Không có không có, cũng không phải giúp ta. . ."

Thanh Phong đồng nhi vội vàng xoa tay, cười theo nói: "Người coi như là giúp sư phụ của ta, kỳ thực sư phụ của ta cũng không thích bọn họ. . ."

"Ta Cổ Thông Lão ca?"

Phương Quý nhìn Thanh Phong đồng nhi một chút, nói: "Thật hay giả?"

"Chính xác trăm phần trăm!"

Thanh Phong đồng nhi vội vàng đứng ra bảo đảm, nói: "Chúng ta Đan Hỏa tông đệ tử đều biết, bình thường người khác tới cầu đan, không trả thù lao có thể nhiều, sư phụ vẫn luôn không nói cái gì, trái lại là Minh Nguyệt sư tỷ bất mãn, nhưng duy độc Thương Long sư bá bọn họ không trả thù lao thời điểm, sư phụ đều là tự tự cần nhắc, rất không cao hứng, nhưng cũng không có cách nào a, tiền là Minh Nguyệt sư tỷ quản, sư phụ nói không tính. . ."

"Ồ. . ."

Phương Quý nghe đến đó, liền âm trầm nhìn chăm chú Thanh Phong đồng nhi một chút, nói: "Tiểu tử ngươi cũng là cái âm hàng, các người thầy trò hai cái không thích nhân gia, lại không dám đắc tội, sẽ chờ ta giúp các ngươi xả giận đây?"

Thanh Phong đồng nhi không dám nhìn hấn con mắt, liền ngượng ngùng cười theo.

"Quên đi, đều là chuyện của nhà mình!"

Phương Quý vỗ vỗ Thanh Phong đồng nhi đầu, nói: "Kỳ thực ta cũng không thích bọn họ!"

Thanh Phong đồng nhi vui sướng, vội hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì ta không thích người Minh Nguyệt sư tử, cho nên nàng yêu thích ai, ta liền chán ghét ai. . ."

Phương Quý thuận miệng trả lời, sau đó nói: "Bất quá hiện tại có chút phiền phức, trước tiên cần phải chiếm đạo lý mới dễ làm chuyện. . ."

Thanh Phong đồng nhi ngẩn ngơ, nói: "Vậy làm thế nào?"

Phương Quý cũng thật lòng suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi Thanh Phong đồng nhi nói: "Bọn họ là bỗng nhiên trong lúc đó tới?"

Thanh Phong đồng nhi vội vàng gật đầu, nói: "Đúng đúng đúng, vốn là nói cẩn thận sau ba tháng tới lấy. . ."

Phương Quý lại cân nhắc một hồi, nói: "Cái này Hóa Long thần dịch làm sao luyện, là các người định đoạt chứ?"

Thanh Phong đồng nhi nói: "Đúng vậy, bọn họ lại không hiểu, bằng không tìm sư phụ của ta làm cái gì?"

"Muôn nói như vậy tới nói. . ."

Phương Quý thấp giọng mỉm cười, trên mặt có tự tin, nói: "Vậy chúng ta liền chiếm đạo lý!"

Thanh Phong đồng nhi trong lòng hiếu kỳ, còn muốn hỏi lại, Phương Quý đã trước tiên hướng về trong cốc bước đi, vài bước trở lại Hóa Long trì bên cạnh, chỉ thấy mọi người đều vẫn còn ở nơi này chờ, cái kia áo lam một mạch các đệ tử, mài quyền lau chường, hét lệnh A Khổ sư huynh tránh ra, A Khổ sư huynh nhưng là trung thực, liền canh giữ ở bên cạnh ao không

nhúc nhích, những thứ này người cũng không tốt đem hấn mạnh mẽ bỏ qua, chỉ có thể ở nơi đó răn dạy.

A Khô sư huynh da mặt mỏng, lúc này đã bị bọn họ nói đầy mặt đỏ chót, thấy Phương Quý trở về, nhất thời vui vẻ vô cùng.

Mà cái kia áo lam trẻ tuổi nam tử cùng với Minh Nguyệt tiểu thư, thấy Phương Quý đi trở về, cũng lập tức đều hướng về hấn quăng tới ánh mắt nghi hoặc, vừa nãy rõ ràng tiểu tử này đã chịu thua, đồng ý đem hấn Linh thú mò đi ra, kết quả bỗng thay đổi chủ ý, để cho hấn cái kia Luyện Khí cảnh sư huynh liềm mạng canh giữ ở Hóa Long trì trước, vốn là liềm nhượng người có chút không rõ, chính chờ nghe một chút hấn rốt cuộc là nghĩ như thế nào!

"Ha ha ha ha, thực sự thật không tiện. . ."

Phương Quý đi tới, trước tiên đánh cái ha ha, hướng về áo lam nam tử chấp tay, cười nói: "Vừa nãy thực sự có điểm hiểu lầm!"

Minh Nguyệt tiểu thư vừa thấy hấn mở miệng liền cười, lại là chấp tay, lại là nói hiểu lầm gì đó, nhất thời yên tâm, cho rằng hấn vẫn là ở hướng về Cung sư huynh yếu thế, trên mặt chính mình cũng cảm thấy cùng có vinh yên, liền cười lạnh nói: "Chuyện đã chuyện này, còn có hiểu lầm gì đó, chính ngươi vừa nãy cũng nói, phải đem yêu thú kia mò đi ra, cái kia liền mau mau động thủ đi, miễn cho làm lỡ Cung sư huynh bọn họ đại sự!"

Không ngờ Phương Quý nghe xong, sắc mặt đột nhiên biến đổi, mắng: "Sư chất nữ cầm miệng, đều là ngươi cái này không hiểu chuyện nha đầu gây ra!"

"Ngươi. . ."

Minh Nguyệt tiêu thư bị trước mặt mọi người quát mắng, nhất thời giận dữ, gương mặt cũng chột đỏ bừng.

Những người khác nghe xong thì lại đều là cực kỳ kinh ngạc, áo lam một mạch nghĩ thầm, cái này sư chất nữ xưng hô làm sao đến?

Đan Hỏa tông một mạch đã hiểu Phương Quý thân phận, bởi vậy không rõ địa phương ở chỗ: Hắn nói thế nào là Minh Nguyệt sư tử gây ra?

Tất cả mọi người đều biết, việc này rõ ràng là Thanh Phong sư đệ gây ra a. . .

"Sư tôn ta được hắn lừa bịp, cùng hắn bái lạy. . ."

Mà Minh Nguyệt sư tử trên mặt vừa thẹn thùng hoảng, lại hết lần này tới lần khác không cách nào phản bác, theo bản năng quay đầu, hướng về cái kia áo lam trẻ tuổi nam tử giải thích một câu, áo lam trẻ tuổi nam tử đúng là không có để ở trong lòng, chỉ hướng về Phương Quý đáp lễ, nói: "Các hạ nói hiểu lầm là cái gì?"

"Đều do ta cái kia không hiểu chuyện sư chất nữ không nói rõ với người a. . ."

Phương Quý một cùng áo lam trẻ tuổi nam tử nói chuyện, liền lại trở nên lời nói hiền hòa vui vẻ, cười nói: "Các người có chỗ không biết, cái này Hóa Long trì a, đây là cái. . . Là cái bảo bối, đại bảo bối, vì lẽ đó không tốt luyện a, phi thường phiền phức, trước trước sau sau cần nhiều vô cùng chương trình đây, không chỉ có riêng là luyện ra mới được, còn đến bảo đảm nó hữu dụng, hắn cái kia. . . Dục tính phi thường hoàn mỹ mới được. . ."

Cái này lời nói mặc dù nói không ra ngô ra khoai, áo lam một mạch nghe xong, đúng là đều âm thầm gật đầu.

Nghĩ thâm đầu chỉ là Hóa Long trì, tất cả đan dược, không cũng phải tuần hoàn cái này cơ bản nhất đạo lý sao?

Cái kia áo lam nam tử, cũng gật gật đầu, mắt lộ ra ý hỏi dò.

"Sau đó thì sao, hiện tại chúng ta đang tiến hành một bước mấu chốt nhất. . ."

Phương Quý nói: "Hóa Long thân trì, ta Cổ Thông lão đệ. . . Lão ca, đã cho các người luyện ra, thế nhưng cũng không ai biết luyện đến có được hay không a, các người biết, ta Cổ Thông Lão ca mỗi luyện một viên đan dược, đều muốn nhiều lần tế luyện thêm thử, định thành hoàn mỹ hơn mới cấp người dùng, Hóa Long trì có thể so với bình thường đan dược quan trọng hơn, không sớm đo lường một phen hấn làm sao yên tâm, vì lẽ đó, hấn liền tới khổ sở cầu xin ta, nói ta đem ta nhà này con quý giá đến cùng đại tiểu thư như thế Vượng Tài bỏ vào Hóa Long trì, xem xem có hiệu quả hay không. . ."

Nói tới chỗ này, hít một tiếng, nói: "Kết quả còn không đo lường xong đây, các người bỗng nhiên liền đến, không chỉ có đến rồi, nghe người ta nói còn muốn đem bảo bối của ta Vượng Tài lôi ra đến, ta cái này có thể không được sinh giận sao, cõi đời này nào có loại này không giảng đạo lý người?"

Nói cười ha ha, nói: "Các người nói, cái này cũng không phải lớn hiểu lầm sao?"

Lời nói này nói ra, chu vi lập tức yên tĩnh không hề có một tiếng động, Thanh Phong đồng nhi cũng đã sững sờ.

Liền ngay cả áo lam một mạch, cũng bị hấn nói hai mặt nhìn nhau, há mồm bên trong không nói gì, đã có chút không tìm được manh mối.

Vốn là bọn họ vô cùng tức giận, chính mình Hóa Long thần trì, vốn là luyện cấp người dùng, kết quả để một con không biết chạy đi đâu đến yêu thú chiếm tiên cơ, quan trọng hơn chính là, bọn họ chính là muốn dùng cái này Hóa Long trì lúc máu chốt, yêu thú này lại tiêu hao trong ao được tính, trước sau lại muốn làm lỗ rất nhiều công phu, bởi vậy tâm trạng vô cùng náo, nhưng nếu theo Phương Quý lời nói nói, đây là tất yếu quá trình. . .

. . . Này thật giống cũng thật là chính mình những thứ này người không nói lý a!

"Nói hưu nói vượn!"

Người bên ngoài không biết nguyên do bên trong, lại là lập tức giận bên cạnh một người, Minh Nguyệt tiểu thư biết được đầu đuôi câu chuyện, làm sao có thể nhịn được hấn ngay mặt mình vô căn cứ, lên trước một bước, lệ quát lên: "Được tính từ lâu tinh tế tính qua, làm sao còn cần bực này đo lường?"

"Câm miệng Xú nha đầu!"

Phương Quý cũng lập tức giận dữ, phản mắng trở lại: "Cái này vốn là chúng ta Đan Hỏa tông xưa nay quy củ, đều là người vô học, lại một lòng nghĩ nịnh bợ tiểu tình nhân, lúc này mới gặp phải nhiều như vậy hiểu lầm đến, cũng không suy nghĩ một chút, cùng sư thúc nói chuyện đều như thế vô lễ, ngoại trừ nhà ta để tính A Khổ sư huynh, cái nào thật tinh mắt có giáo dưỡng nhân gia có thể để ý như thế điều ngoa tùy hứng người nha?"

Như thế một trận răn dạy, đem cái người chung quanh đều nghe được hoàn toàn mộng ở.

Vào núi lâu như vậy, cái nào có thấy người như thế nói chuyện với Minh Nguyệt tiểu thư, đừng nói người cái này giả sư thúc, thật sư phụ cũng

không dám a!

Mà Minh Nguyệt tiểu thư thì thôi tức đến tay đều bắt đầu run rẩy, da mặt ngượng đỏ chót, đặc biệt là Phương Quý mắng người quá ác, bên trong một số nói cũng làm cho nàng có chút sợ sệt lên, lo lắng nhìn áo lam nam tử một chút, run giọng quát lên: "Rõ ràng là ngươi nói bậy!"

Phương Quý cau mày liếc nhìn nàng một cái, nói: "Như còn có người không tin, liền gọi ta Cổ Thông Lão ca đi ra hỏi!"

"Ngươi. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư nhất thời nghẹn lời, vừa tức vừa vội, chỉ là nói không ra lời.

Nàng cũng biết sư phụ vẫn không phải rất yêu thích Thương Long một mạch, đặc biệt là thả quái xà này tiến vào Hóa Long trì chuyện, vốn là sư phụ làm ra quyết định, lúc này như đem sư phụ kêu lên làm chứng, sư phụ dù như thế nào cũng sẽ hướng về bọn họ nói chuyện nha. . .

Mà thấy Minh Nguyệt tiểu thư lúc này gấp thành như vậy, rồi lại á khẩu không trả lời được, áo lam một mạch trái lại có chút khó khăn. . .

Thật thật giả giả, tin ai chính là đây?

Minh Nguyệt tiểu thư tự nhiên là người mình, có thể tiểu tử kia nói cũng như thật sự như thế. . .

Hoàn toàn yên tĩnh bên trong, vẫn là áo lam nam tử đánh võ trầm mặc, chấp tay nói: "Cái kia y các hạ tâm ý, cái này Hóa Long trì. . ."

"Cái này a, không có chuyện gì. . ."

Phương Quý cười khoát tay áo một cái, nói: "Sau ba tháng các ngươi trở lại đi, đến thời điểm tất nhiên cho các ngươi một cái tốt đẹp nhất!"

"Chuyện này . . ."

Áo lam nam tử nhất thời nhíu mày.

Mà bên cạnh hắn, đã có người đầy mặt lo lắng, vội la lên: "Tuyệt đối không thể, sau ba tháng cái kia Tiên hiền di địa đã sớm. . ."

Một lời của hắn thốt ra, bên cạnh nhất thời có người hướng về hắn quăng tới bất mãn ánh mắt, người này liền lập tức ngậm miệng lại.

Đúng là Phương Quý nghe vậy, bỗng nhiên trong lòng nhảy một cái: "Tiên hiền di địa?"

Đi ra trước, hắn vừa mới nghe Thái Bạch tông chủ nói một trận "Thiên đạo di thư", "Táng diệt đại thế" loại hình, chính là đối với cái này "Di" chữ thời điểm miễn cảm nhất, đột nhiên nghe được như thế bốn chữ, trong lòng nhất thời liền lưu lên ý.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 383: Anh Đề Hóa Thần Thú

Cái này Thương Long một mạch người vì sao lại đột nhiên nhắc tới trước lại đến Đan Hỏa tông?

Tại sao vừa thấy Hóa Long trì bên trong có yêu thú liền nổi trận lôi đình, dường như làm lỡ bọn họ đại sự gì giống như?

Phương Quý trong lòng nhanh chóng qua một lần, rất nhanh liền xác định một cái then chốt tên: Tiên hiền di địa!

Mới vừa nghe nói Thái Bạch tông chủ bởi vì nhặt được một quyển thiên đạo di thư mà bước lên con đường tu hành, thậm chí có bây giờ như vậy kinh người bản lĩnh, lại biết được liền Cổ Thông lão quái cái này to lớn cơ nghiệp, đều là từ hắn nhặt được Bất Diệt đan hỏa bắt đầu Phương Quý, một trái tim nhất thời có chút ngửa lên, trong lòng hung hăng nghĩ, sẽ không thật trùng hợp như vậy chứ, mới vừa động tâm liền có cơ duyên đưa tới cửa?

Lại chuyển mắt vừa nghĩ, chính mình là tiên nhân đời sau, nói không chuẩn cái này tiên nhân là ông trời đây!

Chính mình là ông trời con ruột, có tốt như vậy chuyện cũng không phải không còn gì để nói nha. . .

Bất quá xem những người kia cẩn thận từng li từng tí một dáng dấp, tựa hồ đem cái này Tiên hiền di địa nhìn ra thấy rất nặng, chỉ là trong lúc vô tình tiết lộ một cái tên liền như gặp đại địch, Phương Quý biết trực tiếp hỏi

bọn họ tất nhiên không chịu nói, liền tạm thời trước tiên giấu ở trong lòng, âm thầm tính toán.

Mà vào lúc này, cái kia áo lam đoàn người thì lại chính hai mặt nhìn nhau, có chút khó khăn.

Bọn họ nghe được Phương Quý nói để bọn hắn ba tháng sau khi lại đến lấy Hóa Long thần tri, đúng là có chút lưỡng nan lên, bình thường bọn họ đến rồi, cũng chỉ cùng Minh Nguyệt tiểu thư bàn bạc, với những chuyện này, đương nhiên càng tin tưởng Minh Nguyệt, chỉ là bây giờ nhảy ra cái này Phương Quý, vừa là liền Minh Nguyệt tiểu thư đều thừa nhận sự thúc, nói ra lời lại xác thực liền Minh Nguyệt tiểu thư đều không thể cãi lại, cũng làm cho người do dự.

Đặc biệt là mọi người đều biết Minh Nguyệt tiểu thư tuy ở Đan Hỏa tông chấp chưởng làm ăn, lại đối với đan thuật không thông, liền lại càng không biết nên tin ai.

Dù sao, Hóa Long tri can hệ trọng đại, coi như có một phần trăm sơ hở, bọn họ cũng mạo không nổi cái này hiểm.

"Chúng ta cần Hóa Long tri làm trọng dụng, chớ không được sau ba tháng. . ."

Một mảnh xoắn xuýt bên trong, đúng là cái kia áo lam nam tử Cung sư huynh chậm rãi đã mở miệng, hắn ngẩng đầu nhìn Phương Quý, cũng không thử đi biện bạch Phương Quý cùng Minh Nguyệt tiểu thư trong lời nói thật giả, chỉ là nói: "Bất quá chúng ta cũng biết rõ Cổ Thông lão tiên bồi luyện đan nguyên tắc, xác thực mỗi một viên đan đều sẽ trước sau kiểm nghiệm mấy lần, không hoàn mỹ không ra tay, các hạ nói ngược lại cũng có lý, chỉ bất quá, bây giờ người Linh thú kia dù sao đã tiến vào bên trong Hóa

Long Trì, như vậy, chỉ cần nó có thể thoát hoá thành công, liền cũng nói thần trì này không chút tí vết chứ?"

Lời vừa nói ra, bên cạnh hấn Minh Nguyệt tiểu thư nhất thời sốt ruột lên, giậm chân nói: "Cung sư huynh không nên tin hấn nói bậy, hấn chính là đang suy nghĩ pháp chiếm tiện nghi, để cho hấn Linh thú mượn Hóa Long trì thoát hoá tới, người làm như thế, chính như hấn ý!"

"Minh Nguyệt sư muội không cần phải nói, ta trong lòng có đoán!"

Áo lam Cung sư huynh nhẹ nhàng nói nhỏ, nói với Minh Nguyệt tiểu thư một tiếng, ánh mắt chỉ là nhìn Phương Quý.

Trên thực tế trong lòng hấn cũng có chính mình dự định, mà lại bất luận Phương Quý nói thật giả, hấn Linh thú đã ở bên trong Hóa Long Trì lại là sự thật không thể chối cãi, hơn nữa thần thú lột xác lúc máu chốt, thật muốn đưa nó kéo đi ra, lột xác chịu đến quấy nhiễu, nhẹ thì tổn nguyên đại thương, trở thành phế vật, nặng thì bị mất mạng tại chỗ, bất kể là loại nào, bọn họ đều sẽ là do này sự kiện cùng Thái Bạch tông kết làm mối thù.

Mà mấy ngày gần đây bên trong, Thái Bạch tông chủ tại An Châu Tôn chủ thần sinh lúc, kiểm chém mười hai tà thần việc, chính truyền âm âm, thậm chí ngay cả hấn cái này đề nghị đại biểu Bắc Vực tiểu bối đại chiến Bạch Thiên Đạo Sinh, làm vì An Châu tiểu bối tu sĩ một lần nữa thành lập tự tin chuyện, cũng bị vô số người truyền tụng, đều nói hấn trận chiến này, các loại đều là vì Bắc Vực làm vẻ vang, chứng minh Bắc Vực tu sĩ không thua Tôn phủ, ý nghĩa trọng đại!

Loại này ý nghĩa, thậm chí muốn so với Thái Bạch tông chủ kiểm chém mười hai tà thần chuyện đều trọng yếu hơn.

Mà lên xuống đều lập công lớn, cũng đều xông ra đại danh tiếng, đến nỗi bây giờ Thái Bạch tông, có thể nói danh chấn Bắc Vực.

Vào lúc này, bọn họ là do chút chuyện nhỏ này, mạo muội cùng Thái Bạch tông kết oán, thực sự là không có lí trí.

Mà ở đây trước, bọn họ cái này một đám sư huynh đệ bất mãn, nguyên nhân kỳ thực ở chỗ vốn là luyện cấp người dùng Hóa Long trì, lại bị một con yêu thú đoạt trước tiên, cái này liền như là nhượng người đi ăn yêu thú ăn Tý Thú đan giống như, là loại sỉ nhục, bởi vậy trong lòng theo không xuống con tức đến, nhưng bây giờ, Phương Quý vừa nói là để yêu thú đến đo lường dược tính, cái kia liền hợp tình hợp lý, trên mặt cũng có thể nói còn nghe được.

Đến một bước này, chính mình không mượn sườn dốc dưới đến, còn chờ cái gì?

...

...

"Các người thật muốn như thế gấp a?"

Phương Quý ngược lại không biết cái kia áo lam Cung sư huynh ý nghĩ trong lòng, nhưng lời từ hấn bên trong, cũng nghe ra hấn ý muốn cầu hoà, đã đến lúc này, hấn đương nhiên sẽ không lại đuổi tới tìm việc, liền giả vờ giả vịt lắc lắc đầu, nói: "Theo lý thuyết, chúng ta Đan Hỏa tông trước trước sau sau, ít nhất cần tìm tới mười con tám con Linh thú đến đo lường, không phải vậy không yên lòng, nhưng các người muốn như thế gấp. . ."

Bất đắc dĩ thở dài, nói: "Loại kia Vượng Tài thoái hoá thành công, các người liền lùi đi đi, sau đó như xảy ra vấn đề, có thể đừng tìm chúng ta!"

Minh Nguyệt tiểu thư tức đến tay run, sốt ruột nói: "Cung sư huynh đừng tin hấn, ta tìm người tính toán qua vô số lần, sẽ không có vấn đề!"

Cái kia áo lam Cung sư huynh thì lại ra hiệu Minh Nguyệt tiểu thư không cần nói nữa, sau đó hướng về Phương Quý chấp tay nói: "Các hạ yên tâm chính là!"

Một bên Thanh Phong đồng nhi nghe vậy, nhất thời có chút kính phục hướng về Phương Quý nhìn lại, nghĩ thầm: "Phương Quý tiểu sư thúc là thật sự ghê gớm, như thế mấy câu nói, không chỉ giải quyết chính mình Linh thú thoái hoá vấn đề, còn thay chúng ta rũ sạch sau đó trách nhiệm. . ."

Đoàn người thỏa thuận đi xuống, liền đều vây quanh ở bên trong thung lũng này, xem Anh Đề lột xác.

Cũng có không ít người vào lúc này cảm thấy quái lạ, nghĩ thầm chuyện ngày hôm nay quả thật quái lạ.

Vốn là Thương Long một mạch người đột nhiên hàng lâm, thấy yêu thú vào Hóa Long trì nổi trận lôi đình, Minh Nguyệt tiểu thư lại chống đỡ bọn họ, đều cho rằng ngày hôm nay này sự kiện khó có thể dễ dàng, nói không chắc Thái Bạch tông sẽ cùng Thương Long một mạch đại chiến một trận, phân cái cao thấp đây, không nghĩ tới chỉ là mạc danh kỳ diệu đánh một trận, liền như thế tiêu tán hết, mọi người hòa hòa khí khí cùng nhau ngồi xuống xem yêu thú lột xác. . .

Cái kia Thái Bạch tông đệ tử miệng lưỡi bén nhọn, đem Minh Nguyệt tiểu thư đều tức đến nói không ra lời, bản lĩnh tự nhiên là không nhỏ, mà cái này Thương Long một mạch ngày hôm nay tựa hồ cũng cùng trước đây có chút không giống, làm việc ít đi chút kiêu ngạo, cũng nhiều hơn mấy phần nhân nhượng cho yên chuyện mùi vị. . .

. . . Chẳng lẽ bọn họ thật sự có đại sự gì muốn làm, vì lẽ đó không muốn
nhiều gây chuyện?

. . .

. . .

Các loại suy đoán bên trong, mọi người cũng cũng dần dần thu hồi tâm
tư, đem sự chú ý đặt ở bên trong Hóa Long Trì Anh Đề trên người.

Có thể khoảng cách gần quan sát yêu thú ở bên trong Hóa Long Trì lộ
xác, cái này nhưng là một cái cơ hội hiếm có.

Thế nhân đều biết, Hóa Long trì nguyên do là Long tộc chí bảo, nắm giữ
các loại thần dị chỗ, thế nhân tuyệt khó dòm ngó huyền diệu, càng không
cần phải nói nỗ lực luyện chế, cũng là phương bắc Thương Long Tử bực
này cuồng nhân, mới có bản lĩnh lớn như vậy, không biết từ nơi nào tìm đến
chế tạo Hóa Long trì cổ pháp quyền trục, thậm chí còn thật sự chế tạo ra mô
hình lại đây, sau đó lại xin mời Đan Hỏa tông giúp đỡ luyện chế Hóa Long
thần dịch.

Đương nhiên, tập hợp Thương Long Tử cùng Đan Hỏa tông hai phe lực
lượng chế tạo đi ra Hóa Long trì, hiệu lực tất nhiên không sánh được Long
tộc phía kia truyền thuyết trong có thể hóa Chân long thần trì, thậm chí
ngay cả Long tộc noi theo Tổ Long thần trì mà chế tạo bình thường Hóa
Long trì cũng không sánh được, nhưng cái này dù sao cũng là cùng Long
tộc Hóa Long trì xấp xỉ tồn tại, ở giữa thần ý, một lời khó nói hết, hiện nay
có thể khoảng cách gần quan sát, cũng là cơ duyên một việc.

Chỉ là người chung quanh đều đầy mặt hiếu kỳ, đúng là đem bây giờ
chính đang tại Hóa Long trì bên trong Vượng Tài nhìn ra thấy có chút then
thùng, đầu to lạng lẽ tiến sâu Thần dịch trong, còn ói ra mấy cái bong bóng,

sau đó theo Hóa Long thần trì đan khí bốc hơi, rất nhanh liền lại ngủ say tiếp đi.

Mà ở nó trong giấc ngủ say, Hóa Long thần trì, thì lại liên tục đang thay đổi nó tự thân đáng dấp.

Dược lực bốc hơi, chặt lân, đắp nặn xương, hoá hình!

Từng tia từng sợi màu vàng mùi thuốc, cuộn cuộn không ngừng rót vào nó vảy giáp trong, đưa nó một thân hơi chút thô ráp đơn bạc lân phiến tất cả đều hóa đi, rồi sau đó đan khí kích thích huyết mạch, thậm chí đưa nó một thân Yêu huyết, đều luyện ngưng làm một đoàn, trước đây Vương Tài , bởi vì ăn rất nhiều tinh lực đan, huyết khí cuộn cuộn, ngưng tụ không tan, đều giấu ở nó Yêu khu trong, theo lý thuyết, không lồ như vậy huyết khí, tất nhiên đem thân thể hấn căng nứt, nhưng một mực nó cũng không biết đến cơ duyên gì, mạnh mẽ khóa lại cái kia huyết khí.

Mà bây giờ, những kia huyết khí, liền có tác dụng, chính một tia một tia, luyện vào huyết mạch của nó, làm cho nó mỗi một giọt máu, đều trở nên so với trước đây trầm trọng gấp trăm lần, mà mỗi một sợi huyết khí bên trong ẩn chứa thần uẩn, cũng so với trước đây mạnh gấp trăm lần. . .

Như thế mãnh liệt huyết khí, dĩ nhiên vượt qua nó chịu đựng phạm vi, nhưng hôm nay, cái kia Hóa Long trì lại tự có diệu dụng, bên cạnh ao Long vẫn cùng nhau hiện ra, cũng đem huyết khí áp chế đi xuống, làm cho nó ở Anh Đề trong cơ thể nhanh chóng lưu chuyển, mà theo huyết khí lưu chuyển, Anh Đề kinh mạch, huyết mạch, bộ xương, liền cũng đều rút lấy vô tận thần uẩn cùng đan khí, bắt đầu rời từ trong tới ngoài hoàn toàn lột xác.

Kinh mạch như cừ máu như hồng, thần cốt óng ánh long giáp sinh!

Thời gian trôi qua rất nhanh, mọi người ở Hóa Long trì một bên, xem Anh Đề thoái hoá, vừa nhìn chính là một ngày, rất nhiều biến hóa rất nhỏ đều tại xuất hiện, lúc đầu nhìn chậm chậm, nhưng dần dần càng ngày càng rõ ràng, một ngày đêm qua đi, bọn họ lại nhìn Anh Đề, liền thành linh phát hiện Anh Đề đã hầu như hoàn toàn biến một cái dáng dấp, thân thể độ dài biến hóa không lớn, nhưng một thân máu thịt, lại như là trầm trọng vô số.

Trước đây như là máu thịt, hiện nay cũng như là thành thần kim chế tạo, như là ẩn chứa vô tận thần lực.

Mà nó một thân vảy giáp biến hóa càng to lớn hơn, trước đây nó cũng sinh có vô số giáp vảy, chỉ là lộn xộn, nhưng hôm nay, cũ lân tan ra tận, mới giáp sống lại, cũng đã xuất hiện một loại nào đó cổ lão thần uẩn, phỏng phất là những thứ này vảy giáp phía trên hoa vảy, ám hợp một loại nào đó thiên địa đạo lý.

"Xi. . ."

Mà đến ngày thứ hai buổi trưa thì càng khiến người kinh ngạc chuyện xuất hiện, Anh Đề trước người, vốn là bằng phẳng bóng loáng ngực bụng trên đầu, lại da thịt bị xé rách, có hai cái nộn non móng vuốt dò xét đi ra, theo đan khí bốc hơi, chậm rãi sinh trưởng.

"Long trảo, nó lại sinh ra long trảo?"

Trong đám người có người kêu lên sợ hãi, đúng là đánh thức không ít chính ngũ gà ngủ gật người, tử như Phương Quý.

"Chỉ có ba ngón chân, tính là gì long trảo?"

Bên cạnh áo lam một mạch người cười gằn một tiếng, tựa hồ không để ý lắm.

Nhưng trước nói chuyện cái kia Đan Hỏa tông đệ tử lại lắc đầu liên tục, nói: "Đã rất hiếm có rồi, giống như vậy quái xà, tên gọi Anh Đề, chỉ là một loại bình thường xà quái, huyết mạch bình thường, theo lý thuyết, chính là nó thật có thể tiến hóa đến thần thú tầng giai, cũng khó thoát xà bản tướng, nhưng hôm nay, nó lại mượn Hóa Long trì thần lực, sinh ra hai trảo, tuy là ba ngón chân, nhưng cũng gần giao hình dáng. . ."

"Ghê gớm, ghê gớm. . ."

Đệ tử này liên thanh than thở: "Quả không hổ là Hóa Long trì, quả nhiên thần diệu phi phạm. . ."

Cái kia áo lam một mạch người thấy hẳn khen Hóa Long trì, cũng không phải nói chuyện, dù sao cái này Hóa Long trì có một nửa là người mình chế tạo.

"Vượng Tài sinh trảo?"

Phương Quý chính mơ hồ, bị người thức tỉnh, mở mắt nhìn lên, cũng là có chút mừng rỡ.

Vượng Tài dài ra móng vuốt, sau đó liền thuận tiện nhiều a, ít nhất quét tước vệ sinh thời điểm có thể nắm cái chổi, không giống như trước, nó đều chỉ là hai cái cánh dùng sức một phiến, cái kia tình cảnh, bụi bặm tung bay, lá khô loạn cuốn, đảo qua sau khi so với không quét còn loạn. . .

Trong lòng có mở ra tâm, lại nhìn chăm chú nhìn lên, liền thấy lúc này Anh Đề, chính mình gần như sắp không nhận ra.

Nó không chỉ có là thay đổi toàn thân vảy giáp, mọc ra chân trước, dáng dấp đều thay đổi, trên trán cái kia căn độc giác, bình thường là Phương Quý thích nhất, ngồi ở nó trên đầu, sừng đi phía trái một bên một đây, nó liền hướng trái bay, hướng về bên phải một đây, nó liền hướng phải bay, lui về

phía sau lôi kéo, liền biết muốn dừng lại, hướng lên trên một rút, liền biết hướng về chỗ cao bay, lại xuống chút nhấn một cái, nó liền biết muốn cho nó rơi xuống đất. . .

Kết quả hiện tại vừa nhìn, thậm chí ngay cả Độc Giác đều luyện không còn?

Đúng là trọc lóc trên đỉnh đầu, sinh hai cái gó nhỏ, nhưng là cũng không có lại trống ra hai cái sừng đến!

Mà ở nó miệng bên cạnh, đúng là sinh ra mấy cây màu xanh râu dài, cúi xuống dương dương, thoạt nhìn đúng là uy phong, mới nhìn đi, kỳ thực thật sự có mấy phần rỗng cái bóng, chỉ là như cẩn thận quan sát chi tiết nhỏ, liền phát hiện ở giữa khác biệt còn rất lớn. . .

"Gần đủ rồi, nên luyện long hồn. . ."

Cũng đang lúc này, có vị Đan Hỏa tông đệ tử biểu hiện rung mình, trầm tiếng quát lên.

Phương Quý lập tức thân đầu đến xem, liền thấy cái kia bên trong Hóa Long Trì, nước thuốc đã tiêu hao hơn nửa, bây giờ theo xung quanh Hóa Long trì trận văn lưu chuyển, bên trong nước thuốc bỗng nhiên ực ực như là đốt lên nước, không còn như trước như vậy chậm rãi rót vào Anh Đề trong cơ thể, mà là lượng lớn đan khí, trong nháy mắt ngưng tụ, rồi sau đó như là tầng tầng vô hình kim quang, thời khắc nguy cấp từ quanh thân đánh vào trong cơ thể nó. . .

Chính là yêu thú lột xác bước cuối cùng, rửa luyện thần hồn!

Nếu là vừa bắt đầu rửa luyện thần hồn, yêu thú thân thể không mạnh, không chịu nổi, vì lẽ đó hầu như tất cả yêu thú lột xác, đều là trước tiên lớn mạnh thân thể, lại rửa thần hồn, mà lúc này Anh Đề, yêu thân đã thành, liền

bắt đầu rồi tiến hành bước cuối cùng, hầu như là theo những tia kim quang đánh vào thân thể, thời khắc nguy cấp liền có một đạo nửa trong suốt cái bóng bị kéo ra ngoài, quá trình thậm chí có vẻ hơi thô bạo.

Đạo kia thần hồn, chính là Anh Đề chi linh, bay đến Hóa Long trì trên không, thực tại có vẻ hơi thống khổ, liều mạng giãy dụa, nhưng Hóa Long trì bên trong, nhưng có đạo đạo vô hình long uy, đưa nó áp chế ở nơi đó, thậm chí ngay cả xung quanh Hóa Long trì trên bậc thang Long hình đều khắc, cũng giống như là thức tỉnh lên, mơ hồ có vô hình long ngâm vang lên, hóa thành các loại sức mạnh vô hình, đồng thời hướng về Anh Đề thần hồn tuôn tới.

"Hông. . ."

Liền như Nhân tộc tu sĩ Kim Đan sơ thành nháy mắt, then chốt thành bại, chỉ ở trong nháy mắt.

Tất cả mọi người vào lúc này đều không khỏi ngồi ngay ngắn người lại, vẻ mặt dị thường căng thẳng, Phương Quý thấy thế, liền lập tức theo ngồi ngay ngắn người lại, giả ra một bộ rất đáng dấp sốt sắng, nhưng thực sự không biết yêu thú lột xác quan khiêu, không biết nơi nào căng thẳng a. . .

Mà ở cái này vô số lo lắng trong ánh mắt, thần hồn của Anh Đề, đã bị vô tận màu vàng đan khí bao vây, rồi sau đó được đến xung quanh Hóa Long trì vô hình phù văn gia trì, nhất thời ngưng ở giữa không trung trong, thật lâu không tiêu tan, hình dạng biến hóa, lại như là hóa thành một viên trứng thần, nhẹ nhàng lọt vào Anh Đề thân thể trong, một lát sau khi, tia sợi kim quang từ vảy giáp trong rỉ ra.

"Bạch!"

Cũng là ở cái này một chốc, Anh Đề chậm rãi mở hai mắt ra, hai cái móng vuốt ẩn bên cạnh ao, chậm rãi ngẩng lên nửa người trên, trong mắt lại có kim quang lấp loé, tia sợi kim khí từ vảy giáp trong chảy ra, càng lộ vẻ nó như là bị mây vàng bao bọc, thần ý dồi dào tới cực điểm, cả đạo thân rần, vào lúc này mãn uẩn vô cùng lực lượng, giống như là muốn gió lốc mà đi, thẳng vào mây trời, không nói hết thần uy lẫm lẫm.

Mà theo nó mở hai mắt ra, thả ra thần uy, tất cả mọi người vẻ mặt, cũng đều theo lộ ra vô tận sắc mặt vui mừng.

Lại sau một khắc, liền thấy Anh Đề thân thể thu nhỏ lại, rồi sau đó thần uẩn rung động, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời ngâm nga: "Ngang. . . Uông uông uông. . ."

Một đám người suýt nữa mới ngã xuống đất: "Đây là cái gì tiếng quý kêu?"

. . .

. . .

"Vượng Tài, Vượng Tài, còn nhận được ta không?"

Phương Quý vào lúc này lại là thức tỉnh lên, gấp lập tức đứng lên, hướng về Anh Đề phát tay.

Anh Đề một thấy Phương Quý, ánh mắt trước tiên có chốc lát mê man, nhưng ngay sau đó, liền bỗng nhiên tỉnh táo lại, đáy mắt lộ ra vô tận sắc mặt vui mừng, hai trảo lật trĩ xuôi theo, một thân thần uẩn trong nháy mắt thu hồi, sau lưng đuôi dao động "Loạch xoạch" vang vọng, khuấy lên từng mảnh từng mảnh đan dịch.

"Ha ha, thành rồi. . ."

Phương Quý nhất thời không còn cuối cùng lo lắng, cười ha ha, chỉ chờ bọn hăn mở ra Hóa Long trì, thả Anh Đề đi ra.

"Thành, thật sự xong rồi. . ."

"Ha ha, quả không hồ là Đan Hỏa tông, quả không hồ là Bắc Vực thứ nhất Đại đan sư, thật sự luyện thành Hóa Long thần dịch. . ."

Mà hưng phấn không chỉ là Phương Quý, những kia áo lam một mạch các đệ tử, hiển nhiên Anh Đề thật ở ngay dưới mắt bọn họ, thông qua Hóa Long trì thành công lột xác, hóa thành thần thú, thậm chí so với bình thường lột xác càng có thần tính, cũng đều mừng rỡ không ngớt, liên thanh than thở.

Dù sao đối với bọn họ tới nói, tuy rằng trận này đo lường, vốn là không chuyện cần thiết, nhưng tận mắt thấy, vẫn là yên tâm không ít.

"Hóa Long trì thành, đại sự có hi vọng!"

Cái kia sau lưng cùng Minh Nguyệt tiểu thư đứng ở một bên áo lam Cung sư huynh, vào lúc này cũng thở dài ra một hơi, cười hướng về Minh Nguyệt sư tỷ nói: "Sau đó tất nhiên muốn thay thế sư phụ của ta, hướng về Cổ Thông lão tiên bối nói cảm ơn, Đan Hỏa tông thần kỹ, quả nhiên tinh thâm khó lường!"

Minh Nguyệt sư tỷ bĩu môi, nói: "Ta sớm nói không thành vấn đề!"

Áo lam Cung sư huynh mỉm cười, cũng không biện giải, chỉ là hỏi: "Mới đan dịch phải bao lâu mới có thể bổ sung đi vào?"

Minh Nguyệt sư tỷ suy nghĩ một chút, nói: "Hăn là chừng bảy ngày. . ."

Vừa nói chuyện, thấy Cung sư huynh trước tiên khẽ cau mày, liền lập tức bồi thêm một câu: "Nếu ngươi sốt ruột, ta có thể ba ngày liền hoàn thành!"

Áo lam Cung sư huynh nhả lại lông mày triển khai ra, cười nói: "Tốt nhất là ba ngày, để tránh khỏi làm lỡ đại sự!"

Minh Nguyệt sư tử nói: "Ngươi đều nói như vậy rồi, ta khi nào kéo qua ngươi chân sau đến?"

Nghe hai người bọn họ ở bên cạnh nói chuyện, Hóa Long trì một bên chính chờ Anh Đề đi ra Phương Quý, cũng bỗng nhiên giật mình, hẳn vốn là rất quan tâm áo lam một mạch nói tới "Tiên hiền di địa" việc, bây giờ thấy cái kia Cung sư huynh vội vã như thế, liền càng lòng ngứa ngáy khó nại.

Nhìn những kia áo lam một mạch đệ tử đã mở ra Hóa Long trì, Anh Đề chính hứng thú bừng bừng bò ra ngoài, trong lòng hẳn cũng bỗng nhiên có chủ ý, cố ý cười to hướng về Hóa Long trì bên trong Anh Đề đến đón, cười to nói: "Được rồi ngoan, tốt ngoan, không nghĩ tới trước khi lên đường, Vượng Tài quả nhiên hóa thành thần thú, đã như thế, A Khô sư huynh, chúng ta đi tìm thiên đạo di thư chuyện càng chắc chắn!"

Bên cạnh A Khô sư huynh nghe ngẩn ngơ, nói: "Ngươi nói cái gì?"

"Ừ. . ."

Phương Quý ngẩn ngơ, phản ứng lại, cười nói: "Không có chuyện gì không có chuyện gì, ta thật là vui mà thôi!"

Hắn nói, liền lại lạng thình không đề cập tới, thế nhưng ở bên cạnh hắn cách đó không xa, đang cùng rõ ràng Nguyệt sư huynh nói chuyện áo lam

Cung sư huynh, lại bỗng nhiên trong lúc đó thân hình cứng đờ, vội vã quay người sang đến, nhìn cùng Anh Đề ôm cùng nhau Phương Quý, suy tư.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 384: Nguyện Người Mắc Câu

"Ha ha, đi rồi đi rồi, trở lại rồi!"

Ôm lấy Anh Đề, sau đó bị nó liếm một mặt đan hương vị nước miếng sau khi, Phương Quý dương dương tự đắc, vỗ hấn lớn đầu, ánh mắt lơ đãng liếc nhìn một chút, liền thấy cái kia áo lam một mạch Cung sư huynh chính rất xa nhìn mình, tựa hồ tại do dự muốn hay không tới nói chuyện cùng chính mình, liền biết hấn đã mắc câu, nhất thời mở cờ trong bụng, trên mặt lại hết sức kiềm chế được, trái lại không cho hấn trên đến cơ hội nói chuyện, vuron mình nhảy đến Anh Đề trên lưng, cười to nói: "Các người cũng không cần cảm ơn ta, đều là phải làm!"

Nói còn chưa rơi xuống, Anh Đề đã là hưng phấn hướng về không trung một chuỗi, nhất thời biến thành một điểm đen, ở giữa còn chen lẫn Phương Quý sợ hết hồn tiếng kêu kì quái, du du dương dương, dần dần đi xa, đúng là còn lại trong sân một đám người đàn độn hai mặt nhìn nhau.

"Hừ, cảm ơn hấn, thiệt thòi hấn nói được. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư phản ứng đầu tiên lại đây, lại bị Phương Quý câu nói đó tức đến muốn điên.

Những người khác cũng ít nhiều lý giải Minh Nguyệt tiểu thư phần nộ, trong lòng đều có chút bất đắc dĩ, bây giờ này sự kiện vừa ra, Đan Hỏa tông cần một lần nữa luyện chế một trì đắt giá đến cực điểm đan dịch, mà áo lam một mạch, thì lại nhất định phải nhiều ở Đan Hỏa tông trì hoãn ba ngày, duy nhất chiếm đại tiện nghi, chính là Phương Quý, cái gì cũng không có làm

liền kiểm lời đi tới một con thần thú, có thể cuối cùng, cũng như là hai bên đều thiếu nợ ân tình của hắn. . .

Da mặt cũng đặc biệt dày đi chứ?

Một mảnh tán loạn khịt mũi coi thường âm thanh trong, mọi người liền lại bắt đầu bận rộn lên, Đan Hỏa tông đệ tử tiến lên kiểm tra Hóa Long trì bên trong được tính tàn dư, chuẩn bị luyện chế một nhóm mới đan dịch điền đi vào, áo lam một mạch thì lại dồn dập tiến lên quan sát, hỗ trợ, còn trăm miệng một lời nhỏ giọng chửi bới Phương Quý cùng con kia gặp vận may lớn quá xá, trong cốc bầu không khí căng thẳng, dĩ nhiên biến mất không thấy.

Đúng là một bên A Khổ sư huynh, đột nhiên thấy Phương Quý đi rồi, người bên ngoài cũng đều không phản ứng chính mình, nhất thời mặt già đỏ ửng, không dám ở nơi này ở lâu thêm, lặng lẽ dọc theo cốc một bên chạy ra ngoài, vừa tới cốc một bên, liền gặp phải đồng dạng lén lút chạy ra ngoài Thanh Phong đồng nhi.

Hai người nhìn nhau một chút, đồng thời thở dài một hơi. . .

. . .

. . .

"Cung sư huynh, không nên bị cái kia hoang dã tiêu tử phá huỷ tâm tình, còn xin mời đi theo ta, cái kia Nguyệt Tâm các vẫn cho Cung sư huynh giữ lại đây, ngươi cùng chư vị các sư huynh, bất cứ lúc nào có thể nhập trú, hơn nữa ta trước đây không lâu từ Đông Thổ đến chút tiên trà, cũng chờ để ngươi nếm thử đây. . ."

Minh Nguyệt tiêu thư mắng Phương Quý một câu sau khi, liền không tiếp tục để ý, nghiêng đầu nhìn Cung sư huynh một chút, cũng đột nhiên

cảm giác thấy có chút vui mừng.

Tựa hồ cũng nhờ có cái kia hoang dã tiểu tử làm ra được nhiều chuyện như vậy, mới sẽ để Cung sư huynh ở Đan Hỏa tông ở thêm ba ngày, có thể có thời gian ôn chuyện, nếu không thì, nói vậy hẳn lần này lại đây, tất nhiên là lấy Hóa Long trì liền đi, liền nói cũng không kịp nhiều lời vài câu.

Nhưng đối mặt Minh Nguyệt tiểu thư nhiệt tình mời, Cung sư huynh lại có vẻ hơi mất tập trung, thuận miệng đồng ý, theo Minh Nguyệt tiểu thư sau khi đi mấy bước, rồi lại bỗng nhiên dừng lại, hướng về Minh Nguyệt tiểu thư nói: "Minh Nguyệt sư muội, người có thể hay không chuẩn bị cho ta chút lễ vật?"

Minh Nguyệt tiểu thư hơi ngẩn người ra, đầy mặt sắc mặt vui mừng, còn có chút e lệ, nói: "Người muốn cái gì dạng lễ vật?"

Áo lam Cung sư huynh nói: "Tất nhiên là bái kiến trưởng bối sử dụng, ta đến vội vàng, lại là chưa từng chuẩn bị!"

"Người là muốn bái kiến sư phụ sao?"

Minh Nguyệt tiểu thư nghe xong, cười nói: "Không cần như vậy phiền phức, sư phụ từ trước đến giờ không thích những thứ này tục lễ, huống hồ người Thương Long một mạch cùng ta Đan Hỏa tông giao tình ở đây, như vậy giữ lễ tiết trái lại mới lạ, ngược lại người gần nhất có hay không tu hành cần thiết, ta mua cho người nha. . ."

Nghe nàng nói tự nhiên, Cung sư huynh nhú nhú mày, lắc đầu nói: "Ta là muốn đi bái kiến Thái Bạch tông chủ!"

Minh Nguyệt tiểu thư nghe vậy biến sắc mặt, kinh ngạc nói: "Bái kiến hẳn làm cái gì?"

Áo lam Cung sư huynh quay đầu nhìn Minh Nguyệt tiêu thư một chút, tựa hồ muốn nói gì, cuối cùng không có mở miệng, chỉ là thản nhiên nói: "Dù sau hấn dùng chính mình Linh thú giúp ta Thương Long một mạch đo lường Hóa Long trì thần hiệu, ta lại sao có thể không đi nói một tiếng cảm ơn?"

Minh Nguyệt tiêu thư lập tức sững sốt, nửa ngày không phản ứng kịp!

...

...

"Ta giọt cái ai ya, người bay ổn một điếm, cái này đều sắp đuổi tới A Khổ sư huynh. . ."

Lại nói Phương Quý ngồi ở Anh Đề trên lưng, bị nó mang theo ở không trung một trận tán loạn, liền sợ hãi đến mặt đều trắng.

Cái này Vượng Tài lột xác thành thần thú sau khi, biến hóa cũng quá khuếch đại, cử động trong lúc đó, tốc độ cùng sức mạnh lớn biết bao gấp mười lần, phải biết cái này còn chỉ là mới vừa lột xác thành công, thần lực vẫn chưa hoàn toàn tầm bổ đi ra a, ai biết sau đó sẽ mạnh đến mức nào?

Mà Anh Đề chính mình cũng rõ ràng có chút không thích ứng lực lượng này, vừa bay phía dưới, vọt tới quá nhanh, trực tiếp đến cửa tiêu bên trên, ngây ngốc cúi đầu vừa nhìn, thấy mình bay như thế cao, cũng sợ hết hồn, vội vàng lại đi xuống xuyên, nhưng không nghĩ tới xuyên đến quá nhanh, trực tiếp đem Phương Quý quên đi ở trên trời, nhất thời đều đã quên đáp mây bay, tiếng kêu kì quái bên trong, hai chân hướng lên trời liền hướng mặt đất ngã xuống đi xuống.

Anh Đề vừa nhìn không được a, lại vội vàng tới cứu, kết quả bay đến quá nhanh, suýt chút nữa một đầu đem Phương Quý húc bay.

Cuối cùng Phương Quý sừng mặt sừng mũi, thực sự không còn dám ngồi trên người nó, mạnh mẽ lôi kéo nó râu rồng rơi xuống, sau đó một người một thần thú, ở cái này gồ ghề khó đi Đan Hỏa tông trên đường nhỏ, vẫn cứ dựa vào hai cái chân lật hai ngọn núi, đi trở về. . .

"Đi!"

Phương Quý chỉ vào đình viện một góc: "Đi chỗ đó cuộn lại, lúc nào thích ứng sức mạnh của người mới được phép vào nhà!"

Sai khiến Anh Đề uốn uốn lượn lượn bàn đi ra bên ngoài trên cây, Phương Quý liền vội lập tức vào phòng khách, lúc này hẳn cũng không phải là không muốn bồi tiếp Anh Đề quen thuộc nó mới vừa lột xác mà thành thần thú thân thể, chủ yếu là còn có những khác chuyện quan trọng muốn làm, không có công phu.

Vừa vào phòng khách, liền vội lập tức gọi lên: "Tông chủ sư bá, mau ra đây!"

"Lại làm sao?"

Thái Bạch tông chủ bụng một cái ly uống rượu, từ trong tĩnh thất đi ra, hẳn tựa hồ cũng nhận ra được tòa nhà này nhiều một tia kỳ dị khí tức, thuận thế hướng ra phía ngoài vừa nhìn, liền xem đến bên ngoài trên cây cuộn lại Anh Đề, nhất thời sợ hết hồn, sắc mặt đều thay đổi.

Hàng này khi nào thành thần thú?

Vốn tưởng rằng đây là chuyện lớn, không nghĩ tới Phương Quý nhắc tới đều không nhắc tới, chỉ là vội vàng nói: "Người biết Tiên hiền di địa sao?"

"Tiên hiền di địa?"

Thái Bạch tông chủ sắc mặt ngưng lại, hướng về Phương Quý nói:
"Người từ nào có biết?"

"Từ một cái họ Cung người nơi đó!"

Phương Quý ở về điểm này không chút nào che giấu, nghiêm túc nói:
"Bọn họ quý quý sùng sùng đi tới Đan Hỏa tông, thật giống là ở vì sự tình gì làm chuẩn bị, này sự kiện tất nhiên cùng Tiên hiền di địa có quan hệ, bên trong nhất định có tốt đông. . . Không, bọn họ nhất định không an hảo tâm gì, giấu giấu diếm diếm không nghĩ để người biết, đây là muốn làm chuyện xấu a, ta có thể không nhìn nổi, phải nghĩ biện pháp theo đi nhìn một cái. .
."

"Họ Cung, là đầu kia Diên Long đệ tử?"

Thái Bạch tông chủ cũng khẽ cau mày, một lát sau khi, lại là lắc lắc đầu, nói: "Nhìn dáng dấp đầu kia Diên Long là điên càng ngày càng lợi hại, dĩ nhiên đánh tới cái này các nơi chủ ý, người mà lại nghe ta, thu rồi ý đồ xấu, không nên nghĩ dính líu này sự kiện!"

Phương Quý nhất thời ngẩn ngơ: "Vì sao?"

"Tiên hiền di địa không phải cái nơi đến tốt đẹp!"

Thái Bạch tông chủ lắc lắc đầu, nói: "Bực này thân dị nơi, bình thường sẽ không xuất hiện, mà một khi xuất hiện, đi nhằm vào trong đó, cũng sẽ dính lên lớn lao nhân quả, bây giờ người Tiên Đạo trúc cơ chưa ổn, lại mới vừa đến cái kia Ma sơn bí bảo, Tôn phủ tất nhiên sẽ không giảng hoà, này chính là sóng gió khắp nơi, ám lưu khuấy động lúc, người còn muốn gây chuyện gì, theo ta về Thái Bạch tông đi thật tốt tu hành mới là đứng đắn!"

"Cái này. . ."

Phương Quý vốn là muốn mau mau trở về, ở Thái Bạch tông chủ trước mặt hỏi nhiều điểm thứ hữu dụng, tốt đi lừa dối người, không nghĩ tới tông chủ ngược lại muốn cho mình xuống cầm túc lệnh, trong lòng nhất thời một trăm không vui, thấp đầu một lát không nói lời nào, trong lòng âm thầm nghĩ chủ ý.

Thái Bạch tông chủ thấy thế, tựa như cũng mở lời an ủi, than thở: "Người không nên làm này tiểu nhi thái độ, ta cũng là muốn tốt cho người, nghĩ cái kia Tiên hiền di địa, quý quyết vạn phần, không tại tầm thường thế gian, cũng như là đã từng là táng diệt đại thế mãnh võ, so với Ma sơn nguy hiểm, còn kinh khủng hơn vạn phần, có lẽ bên trong sẽ có chút cơ duyên tạo hóa, nhưng bây giờ cũng không phải chúng ta khi đó, khi đó biết được bực này tạo hóa ít người, gặp phải chính là trời cho, chính là tìm cơ duyên, nhưng hôm nay, cái này các nơi vừa ra, liền không biết sẽ bị bao nhiêu thế lực nhìn chăm chăm, cũng không biết sẽ có bao nhiêu thiên kiêu cao nhân đi tranh cướp, lại là cướp cơ duyên, người bây giờ tu vị còn thiên, đi tới chẳng phải là chịu chết?"

"Bên trong thật có cơ duyên?"

Phương Quý vừa nghe con mắt nhất thời sáng ngời, hưng phấn nhìn về phía tông chủ.

"Ta nghĩ nói chính là cái này sao?"

Thái Bạch tông chủ nhất thời nhất thời bất đắc dĩ, vỗ Phương Quý một cái tát, nói: "Ngược lại không cho đi!"

"Biết rồi. . ."

Phương Quý lười biếng trả lời, nói: "Đừng luôn trách ta, người nếu có thể đem tất cả bảo bối tốt đều cho ta, ta còn ghi nhớ những thứ này?"

Thái Bạch tông chủ nghe lại vừa bực mình vừa buồn cười, nói: "Ngươi như muốn nhìn, ta cái này đạo quyền liền cầm xem!"

"Không nhìn. . ."

Phương Quý xem thường phiết mở đầu, nói: "Tuởng ta không biết sao, ngươi cái này cuốn là phá. . ."

"Ta đem ngươi cái. . ."

Thái Bạch tông chủ cho dù tốt tính khí cũng nổi lên cơn tức, giơ tay liền muốn thật sự đánh, Phương Quý vội vàng thoát ra xa hai, ba trượng, Thái Bạch tông chủ không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ thả xuống tay, dặn dò: "Ngươi mấy ngày nay không nên lại suy nghĩ lung tung, cũng không nên cùng đầu kia Diên Long đệ tử đấu khí, thật tốt nuôi ngươi cái này con Thần thú. . . Lúc này mới một chút thời gian, làm sao liền thành thần thú đây. . . Cái kia Diên Long làm việc liền không được điều, hấn dạy dỗ đến đệ tử cũng chẳng tốt đẹp gì, ta cũng không biết cái kia Diên Long thông qua cái gì con đường, liền hỏi thăm ra Tiên hiền di địa tin tức, bất quá nghĩ đến bọn họ nhất định coi như bí trân, ngươi đi hỏi thăm, cũng tất nhiên đánh nghe không hiểu, nói không chắc còn có thể gây phiền toái. . ."

"Ha ha, ai nói ta đánh nghe không hiểu?"

Phương Quý đứng ở cửa, đúng là đắc ý lên, nói: "Ta thậm chí không cần hỏi thăm, liền để chính hấn nói cho ta!"

"Nói hưu nói vượn!"

Thái Bạch tông chủ rõ ràng không tin, cười mắng một câu, liền muốn về tỉnh thất đi.

Bất quá cũng liền vào lúc này, đình viện bên ngoài, bỗng nhiên vang lên một cái linh khí dồi dào tiếng nói: "Thái Bạch tông Triệu sư thúc có thể có đó không? Văn bồi chính là Thương Long Tử dưới trưởng đại đệ tử Cung Thương Vũ, biết được tiền bối ở đây, đặc biệt đến đây bái kiến, hỏi sư thúc mạnh khỏe. . ."

Thái Bạch tông chủ nghe vậy, nhất thời có chút bất ngờ: "Thương Long một mạch đệ tử khi nào như vậy có lẽ?"

Lại chỉ chớp mắt, liền thấy Phương Quý đã vui sướng hướng ra phía ngoài nghênh đi, kêu lên: "Cho mời cho mời!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 385: Nay Không Phải Là Cái Bí Mật

"Phương sư đệ có lễ, vừa mới người lấy thần thú giúp ta Thương Long một mạch đo lường Hóa Long thần trì được tính, dày nghĩa vô song, Cung mỗ tâm trạng băn khoăn, đặc biệt lễ mọn, đến đây nói cảm ơn, không biết Thái Bạch Triệu sư bá ở nơi nào, ta thân là văn bối, cũng nên thỉnh an!"

Cái kia áo lam một mạch Cung sư huynh lần này lại đây, cũng cùng với trước không giống, giữa hai lông mày ý sơ cuồng ít đi không ít.

Nói cười lay động lay động, nhượng người cảm thấy rất là ôn hòa, đặc biệt là hấn vẫn đúng là không keo kiệt, không chỉ khách khí lại đây nói cảm ơn, còn mang đến không ít quý giá hậu lễ, Phương Quý không chút biến sắc lật qua lật lại, liền thấy trong đó trân bảo có giá trị không nhỏ, đặc biệt là trong đó một đôi Hồng Ngọc điêu sư tử, nếu là đưa đến Tôn phủ Triệu Thông Nguyên trước mặt, sợ không phải đem ông lão kia vui vẻ chết?

"Ha ha, Cung sư. . . Cái này quá khách khí. . ."

Phương Quý rất là thoả mãn, khách khí cười, dẫn vị này Cung sư huynh vào đình viện, ngồi ở giàn cây nho dưới, theo lý thuyết đãi khách liền nên xin mời đi phòng khách, mới có vẻ trịnh trọng, nhưng Cung Thương Vũ thấy Phương Quý nhắm giàn cây nho dưới đi, liền cũng chỉ đành theo lại đây.

hai bên tọa lạc sau khi, Phương Quý liền để trên cây Anh Đề leo xuống, mau mau đi cho khách nhân châm trà, Anh Đề thấy mình có thể vào nhà, hưng phấn đi tới, đúng là đem Cung Thương Vũ nhìn ra thấy một trận mê

man, nghĩ thầm Thái Bạch tông thần thú làm ra đều là hầu hạ người sống sao?

Phương Quý sau khi ngồi xuống, liền cười tủm tỉm nhìn vị kia Cung sư huynh, nói: "Cung đạo hữu xưng hô như thế nào Minh Nguyệt Thanh Phong?"

Cung sư huynh hơi ngần người ra, nói: "Từ trước đến giờ lấy sư muội sư đệ xưng chi!"

Phương Quý lại nói: "Cái kia Cung đạo hữu xưng hô như thế nào Đan Hỏa tông chủ Cổ Thông lão tiên sinh đây?"

Cung sư huynh nói: "Tất nhiên là xưng là sư bá!"

"Đúng vậy!"

Phương Quý vỗ đùi, nói: "Cổ Thông là ta Lão ca, Thanh Phong Minh Nguyệt là ta sư diệt nữ sư diệt, ngươi nên xưng hô như thế nào ta?"

Cung Thương Vũ nghe vậy thay đổi sắc mặt, giờ mới hiểu được Phương Quý bỗng nhiên nhắc lên cái này một nhìn làm cái gì, cho đến bây giờ hẳn cũng không biết Đan Hỏa tông người Tiểu sư thúc này làm sao đến, nhưng thấy Thanh Phong Minh Nguyệt đều tán thành danh xưng này, trong lòng đúng là càng bị hồ đồ rồi. . .

Chỉ bất quá. . .

Nhìn trước mắt so với mình rõ ràng nhỏ mười mấy tuổi không ngừng Phương Quý, tiếng sư thúc này cái nào gọi đến đi ra a. . .

"Cái này. . . Các đạo thống có các đạo thống bối phận đi. . ."

Hắn không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng trả lời một câu, sau đó phần mở lời đề: "Không biết Thái Bạch tông Triệu sư bá lúc này ở đâu?"

Phương Quý nói: "Nhà ta tông chủ bé quan đây, hắn trúng độc, lúc này liền nói đều nói không được, người liền không cần thấy rồi. . ."

Bây giờ trạch viện trong phòng khách, chính ngồi nghiêm chỉnh ngồi ở trên ghế thái sư, chờ nhìn một lần cái này Thương Long Tử đệ tử, thậm chí dự định chính mồm hỏi hắn mấy câu nói Thái Bạch tông chủ, đợi nửa ngày không gặp có người đi vào, lại thấy Anh Đề bò vào châm trà, trong lòng kinh ngạc, liền nỗ lực nhắc lên một chút linh tức nghe động tĩnh bên ngoài, mới vừa tra xét đến giàn cây nho dưới Phương Quý cùng Cung Thương Vũ hai người, liền bỗng nhiên liền nghe đến Phương Quý nói với Cung Thương Vũ, liền tức thiếu chút nữa liền từ trên ghế thái sư ngã xuống đi xuống.

Tiểu tử này ở sau lưng chính là như thế chú chính mình?

Đúng là bên ngoài Cung Thương Vũ, tựa hồ cũng không quá coi là chuyện to tát, nghe Phương Quý vừa nói như thế, liền chỉ qua loa quan tâm vài câu, sau đó liền không còn nhắc lên, Phương Quý cũng không cùng hắn nói những khác, hai người liền như thế ở giàn cây nho dưới ngòi, bầu không khí cũng làm cho Cung Thương Vũ cảm thấy có chút lúng túng, cũng còn tốt lúc này Anh Đề đã cẩn thận từng li từng tí một dùng đuôi nâng một cái khay gỗ sọt lại đây.

Đuôi trên có đồ vật, nó động tác không dám quá lớn, chỉ dùng cái bụng một ủi một chút đi về phía trước, mỗi ủi một thoáng, khay dâng trà bát liền nhẹ nhàng khách rồi một tiếng vang lên, người xem vô cùng lo lắng, nhưng Anh Đề rõ ràng làm quen rồi, lại không rơi xuống.

"Ai, thật là đàn a, dài ra móng vuốt cũng không biết dùng. . ."

Phương Quý thấy, liền hận không hăng hái hít một tiếng, tự tay bung bát trà, phóng tới Cung Thương Vũ trước.

Cung Thương Vũ nhìn Anh Đề một chút, cũng thấy thú vị, đúng là trong lòng bỗng nhiên biết làm sao mở ra đề tài, liền nâng chung trà lên bát, thiên hớp một cái, cười nhìn về phía Anh Đề, nói: "Người đều nói nước Sở Thái Bạch tông tàng long ngọa hổ, bây giờ vừa thấy, đúng như dự đoán, yêu thú này thoát nhìn huyết mạch chỉ là bình thường, nhưng lại có thể ngăn ngăn ấu linh, thoái hoá thành thân thú, thực đang dạy người mở mang tầm mắt!"

Phương Quý nhìn Anh Đề một chút, cười nói: "Vẫn được đi, chính là lúc làm việc gốc, quét rác đều không học được. . ."

"Quét rác. . ."

Cung Thương Vũ lại ghen một thoáng, dòng suy nghĩ đều suyết chút nữa rối loạn, quyết định không thể theo Phương Quý lời nói đề đi, ngừng lại một chút, lại nói: "Như vậy thần dị Linh thú, nói vậy là Thái Bạch tông tử mĩ nuôi dưỡng đến, theo lý thuyết ở nó lột xác lúc, chính là lại làm sao tử mĩ chăm sóc cũng không quá đáng, nhưng Phương Quý sư đệ làm sao cam lòng để nó mạo hiểm tiến vào Hóa Long trì, đến vì chúng ta đo lường được tính đây?"

"Thiệt thòi hẳn có thể nhiều nhiều như vậy cong. . ."

Phương Quý trong lòng nhỏ nước bọt, trên mặt lại bắt đắc dĩ nói: "Không có cách nào a, ta đến ở lại chỗ này chăm sóc tông chủ, không đi được, không kịp về tiên môn, hết lần này tới lần khác trải qua một trận, ta có chuyện muốn làm, còn đến mượn nó lực lượng, không thể làm gì khác hơn là mạo một mạo hiểm rồi. . ."

Trong phòng khách Thái Bạch tông chủ bất đắc dĩ đem đạo quyền tàng tàng đặt ở trên bàn, nghĩ thầm người lúc nào chăm sóc ta?

Mà giàn cây nho dưới Cung Thương Vũ, đúng là lặng lẽ nói: "Chuyện gì trọng yếu như vậy, đáng giá mạo lớn như vậy hiểm?"

"Ha ha, này sự kiện có thể vô cùng. . ."

Phương Quý vừa định nói ra, bỗng nhiên hơi dừng lại một chút, tựa hồ có hơi cảnh giác, nói: "Ai, nhà ta A Khổ sư huynh không cho nói!"

Vừa vặn, lúc này đang từ phía sau núi dựa vào hai cái chân lật mấy ngọn núi về đến sân vườn bên trong A Khổ sư huynh mới vừa bước vào cửa, vừa vặn nghe được Phương Quý nhắc tới tên của chính mình, liền một mặt mộng ngẩng đầu lên, hướng về Phương Quý nói: "Các người ở nói cái gì?"

Phương Quý lập tức làm bộ có chút hoảng loạn đáng vẻ, cười nói: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, ta hiểu được, người đi vào trước tìm tông chủ đi!"

"Ồ!"

A Khổ sư huynh không nghi ngờ có hấn, liền nhập phòng khách đi tới.

Đúng là Cung Thương Vũ thấy thế, trong lòng càng chắc chắc cái gì, nhất thời không lên tiếng nữa.

Đợi đến A Khổ sư huynh vào phòng khách, trong đình viện lại không có người bên ngoài, hấn mới không chút biến sắc bày xuống một đạo trận pháp, đem trong ngoài âm thanh ngăn cách, sau đó cười tủm tỉm hướng về Phương Quý, khách khí chấp tay, nói: "Thoạt nhìn Phương Quý sư đệ quả thật có đại sự muốn làm, nghĩ là cần trợ lực, ta cùng Phương Quý sư đệ vừa gặp mà đã như quen, mới vừa ta Thương Long một mạch, lại xem như là

thiếu nợ Phương Quý sư đệ một cái ân huệ lớn, ngược lại không ngại nói một chút, nếu có cái gì có thể giúp được việc khó khăn địa phương, ta Thương Long một mạch tất nhiên việc nghĩa chẳng từ!"

Dứt lời, chăm chú nhìn Phương Quý, có vẻ vô cùng thành khẩn.

Đúng là Phương Quý nghe xong, hơi ngẩn người ra, cũng tựa như cười mà không phải cười hướng về Cung Thương Vũ nhìn sang.

Ánh mắt của hai người ở giữa không trung tương giao, tựa hồ cũng có chút thâm ý.

Phương Quý bỗng nhiên nói: "Người đây là coi ta là kẻ ngu si đây?"

Cung Thương Vũ hơi run, ý cười ngưng ở trên mặt, nói: "Phương Quý sư đệ sao lại nói lời ấy?"

Phương Quý cười gằn một tiếng, nói: "Người sáng mắt không ngay mặt nói bậy, ở thung lũng kia thời điểm, ta đều nghe người cái kia đồng môn nhắc tới, ha ha, bất quá chính là Tiên hiền di địa mà thôi, đáng giá người như thế giấu đầu lòi đuôi, khổ tâm lại đây lời nói khách sáo?"

"Người quả thực biết Tiên hiền di địa chuyện?"

Cung Thương Vũ vừa nghe bốn chữ này, sắc mặt nhất thời đại biến, ánh mắt cũng biến thành sắc bén lên, chậm rãi đánh giá Phương Quý một chút, chậm rãi nói: "Này sự kiện người biết không nhiều, không biết Phương Quý sư đệ là từ nơi nào chiếm được tin tức?"

"Tiểu tử này còn có lòng nghi ngờ đây, lo lắng ta là đang lừa hắn. . ."

Phương Quý vừa nghe Cung Thương Vũ nói như vậy, trong lòng liền rõ ràng hắn ý nghĩ, cố ý cười gằn một tiếng, nói: "Đều nói các người Thương

Long một mạch hào sảng phóng khoáng, ngày hôm nay vừa thấy đề ta rất không vừa ý a, lão Cung. . . Phi. . . Thương Vũ a, kỳ thực từ các người bỗng nhiên đi tới Đan Hỏa tông muốn Hóa Long trì, vừa tựa hồ muốn vội vã làm chuyện gì thời điểm, ta cũng đã đoán được các người mục đích, vậy cũng không phải cái gì bí mật lớn, ta Thái Bạch tông thiên đạo tàn quyền cùng Cổ Thông Lão ca Bất Diệt đan hỏa làm sao đến, người thật không biết sao?"

"Bạch!"

Cung Thương Vũ nghe vậy, sắc mặt nhất thời đại biến, thậm chí còn có chút bối rối.

Ở Phương Quý trước cổ làm ra vẻ bí ẩn lúc, hẳn còn trong lòng có chút hoài nghi, bởi vậy trong lời nói, tuyệt không chịu tiết lộ nửa điểm tin tức, nhưng nghe Phương Quý nhắc tới Thái Bạch tông thiên đạo tàn quyền cùng với Cổ Thông lão quái Bất Diệt đan hỏa, hẳn lại nhất thời tin tưởng mấy phần.

Bất quá nghĩ lại ngẫm lại, vừa tựa hồ cảm thấy hợp tình hợp lý: "Su tôn ta là ngẫu nhiên trong lúc đó, được đến tin tức này, nhưng Thái Bạch tông vị tông chủ kia, còn có Đan Hỏa tông Cổ lão tiên bối, lại đều là rất sớm trước, liền đã tiếp xúc qua Tiên hiền di địa người, nói như vậy lên, bọn họ có phương pháp khác tra xét đến Tiên hiền di địa xuất hiện cũng khó nói, bí mật này quả nhiên là phong tỏa không được!"

Mà Phương Quý quan sát vẻ mặt của hắn, trong lòng nhưng là không nhìn được mừng như điên, thậm chí: "Quả nhiên tính khí lớn đầu óc cũng không tốt. . ."

Cung Thương Vũ trong lòng suy nghĩ một trận, sắc mặt hơi trầm xuống, hướng về Phương Quý nói: "Biết bí mật này người có bao nhiêu?"

Phương Quý vừa nghe lời này, trong lòng chính là hồi hộp một tiếng, thầm nghĩ: "Hay là nghĩ giết người diệt khẩu chứ?"

Hắn là nghĩ từ Cung Thương Vũ nơi này dụ ra nói đến, cũng không phải vì cái gì khác, nếu nói không dụ ra đến, lại bởi vì chút có không cùng những thứ này người đánh một trận liền không đáng, chỉ cần trước tiên nghĩ biện pháp đem hắn dọa dẫm, để cho hắn theo chính mình dòng suy nghĩ đi. .

Trong lòng cân nhắc, trên mặt nhưng là dừng dung như không cười nói: "Thương Vũ a, người câu nói này vốn là đã nói sai!"

Cung Thương Vũ hơi ngẩn người ra, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị: "Hả?"

"Này sự kiện bây giờ căn bản liền không phải là cái bí mật. . ."

Phương Quý cũng không thèm nhìn hắn một cái, chỉ là lạnh nhạt nở nụ cười, nói: "Ta không biết biết được này sự kiện người tổng cộng có bao nhiêu, bất quá An Châu Tôn phủ bên kia, bây giờ liền ở rục rà rục rịch, nói vậy đã phá ra không ít thám tử đi, còn có mấy cái đại Tiên môn, bây giờ bỗng nhiên xuống núi lịch lãm đệ tử cũng bắt đầu tăng lên, thậm chí ngay cả Đông Thổ Khương gia, trước đây không lâu cũng có người chạy đến Bắc Vực đến rồi. . ."

Vừa nói vừa nhanh chóng nghĩ, đem tự mình biết một ít chuyện đều kéo đi ra, cố ý nói mơ hồ không rõ, lại biểu hiện như là lười nói tỉ mỉ giống như, cuối cùng than thở: "Nhiều người như vậy, giết người diệt khẩu cũng không kịp nha, ha ha, nhà ta tông chủ cùng A Khổ sư huynh liền giống như người, vẫn căn dặn ta bảo thủ bí mật, ta lại cảm thấy không đáng kể, ngược lại này sự kiện đã sớm truyền ra. . ."

Lúc này hẳn, chỉ là nghĩ nói càng doạ người càng tốt, càng nói biết này sự kiện nhiều người, liền có vẻ Cung Thương Vũ bí mật kia không đáng giá, cũng càng dễ dàng dụ ra đến, vì lẽ đó cái nào bất kể hẳn là cái gì Tôn phủ, cái gì Đông Thổ, cũng không quản bọn họ là đến làm gì, đều cố ý hướng về chuyện này trên kéo, ngược lại nói hư nói vượn lại không dùng dùng tiền, quản hẳn sạp hàng phô đến lớn bao nhiêu đây. . .

Mà hẳn ở đây nói trôi chảy, Cung Thương Vũ nghe vào trong tai, cũng đã là sắc mặt biến ảo không ngừng, tâm thần đại loạn.

Hẳn trái tim đã là âm thầm kêu khổ: "Tin tức này quả nhiên truyền ra, An Châu Tôn phủ bên kia gần nhất động tĩnh khá lớn, phái ra rất nhiều thám tử, nằm dày đặc bốn phương, người khác đều nói đây là vì đối phó Thái Bạch tông, nhưng sư tôn ta lại nói Tôn phủ mới vừa ở Thái Bạch tông trên tay bị thiệt lớn, không thể nhanh như vậy có động tác, những thám tử kia tất nhiên có mục đích khác, nguyên lai thật là bởi vì sự kiện kia mà động. . ."

"Mấu chốt nhất chính là cái kia Đông Thổ Khương gia người đến, nói là đến Bắc Vực tìm cái gì khúc phổ, có cái gì khúc phổ giá trị cho bọn họ ngang qua ngàn vạn dặm bôn ba, nguyên lai cái này đều bất quá là che dấu tai mắt người mà thôi, bọn họ kỳ thực cũng là chạy vội cái này Tiên hiền di địa đến. . ."

". . ."

". . ."

Hẳn càng nghĩ càng kinh sợ, sắc mặt thay đổi mấy hồi.

Mà Phương Quý ở bên cạnh nhìn, nhưng là tâm trạng mừng lớn, nhẹ nhàng vỗ vỗ Cung Thương Vũ vai, nói: "Thương Vũ a, nhớ kỹ ta một câu

nói, hiện tại như trước kia không giống nhau, trước đây biết những thứ này chuyện ít người, đũa tới chính là tạo hóa, được kêu là tìm cơ duyên, nhưng hôm nay đây, cái này các nơi vừa ra, liền không biết sẽ bị bao nhiêu người nhìn chăm chăm, lại là cướp cơ duyên, người nha, chuẩn bị sẵn sàng đi!"

Nói chuyện, hai tay dẫu ra sau lưng, liền muốn đi rồi.

Đúng là Cung Thương Vũ nghe xong Phương Quý lời nói, thay đổi sắc mặt, trong lòng âm thầm phỏng đoán "Tìm cơ duyên" "Cướp cơ duyên" hai câu, càng nghĩ càng cảm thấy rất có đạo lý, đối với Phương Quý lòng nghi ngờ cũng đã hết đi, mắt thấy Phương Quý phải đi, hấn bỗng nhiên đứng lên.

Phương Quý trong lòng hơi trầm xuống, làm tốt động thủ chuẩn bị.

Sau đó hấn liền nghe được, sau lưng Cung Thương Vũ thật lòng hỏi dò: "Vừa là muốn cướp, vậy chúng ta liền thủ làm sao?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 386: Võ Tay Làm Thẻ

"Liên thủ?"

Mặt sau Cung Thương Vũ một câu nói đúng là đem Phương Quý nói có chút ngoài ý muốn, vốn là nghĩ từ trong miệng hắn bộ điếm nói ra đến, ra quyết định sau, chưa từng nghĩ với bọn hắn liên thủ a, dù sao cùng những thứ này tính khí lớn người liên thủ, kéo chính mình chân sau làm sao bây giờ?

Lúc này hắn còn sau lưng hướng về phía Cung Thương Vũ, như đúc cao thâm khó dò dáng dấp, phía sau lưng có thể cảm giác được Cung Thương Vũ ánh mắt, chính tràn đầy chờ mong nhìn mình, Phương Quý trong lòng cũng nhanh chóng tính toán.

Như thế một phen trò chuyện, hắn liền phát hiện cái này Cung Thương Vũ đúng là cái kín miệng, nói lâu như vậy, cũng chỉ là xác định bọn họ nói tới "Tiên hiền di địa" xác thực cùng chính mình tông chủ đã từng gặp phải cái kia như thế, nhưng cái khác liên quan tới cái này di địa ở đâu, làm sao lúc mở ra loại hình, nhưng miệng không đề cập tới.

Liền hắn trầm mặc một hồi sau khi, mới xoay người lại, tựa như cười mà không phải cười nhìn Cung Thương Vũ: "Vì sao phải liên thủ?"

"Cái vấn đề này còn cần hỏi?"

Cung Thương Vũ nghe xong, khẽ nhíu mày, một lát sau mới nói:
"Phương đạo hữu mới vừa nói một câu nói, để Cung mỗ cảm giác sâu sắc

có lý, thời thế không giống, kế sách ứng đối liền cũng không giống, bây giờ đã không phải mấy trăm năm trước, khắp nơi khí vận gia thân người tìm cơ duyên thời điểm, bây giờ quan tâm đến Tiên hiền di địa thức tỉnh người càng ngày càng nhiều, đã là đến bằng thực lực cướp giật cơ duyên thời điểm. . ."

Phương Quý nghe được trong lòng một vui: "Khà khà, tông chủ lời nói đem ra dọa người quả nhiên hữu dụng. . ."

Cung Thương Vũ tiếp tục nói: "Cũng không sợ Phương đạo hữu chuyện cười, chúng ta Thương Long một mạch trước xác thực đem này sự kiện nghĩ đơn giản, vốn tưởng rằng phát hiện cái kia nơi tạo hóa người chắc chắn sẽ không quá nhiều, thậm chí cho rằng chỉ có chúng ta phát hiện, vì lẽ đó chỉ là nghĩ ứng đối cái kia di địa bên trong có thể sẽ xuất hiện hung hiểm, cho rằng chỉ cần có thể bình an đi vào, bình an đi ra, cơ duyên tạo hóa, liền ở trong tay!"

"Nhưng bây giờ ngẫm lại, đúng là khinh thường anh hùng thiên hạ, sự tôn ta có thể tiết đến một đường thiên cơ, thôi đi ra cái kia di địa xuất hiện, những người khác không hẳn liền không làm được, nếu đúng như Phương đạo hữu nói, khắp nơi Tôn phủ, mấy đại Tiên môn, thậm chí ngay cả Đông Thổ người đều nhìn chăm chăm chỗ này di địa, cái kia bằng ta Thương Long một mạch lực lượng, sợ là rất khó từ cái kia chút nhân thủ bên trong chiếm chiếm tiện nghi. . ."

Nói đến chỗ này, hắn hơi dừng lại một chút, ánh mắt lãnh ngạo nhìn Phương Quý, nói: "Không phải ta khoe khoang, Thái Bạch tông bây giờ tuy rằng thanh danh tước lên, người người ca tụng, nhưng cũng chưa chắc mạnh hơn ta Thương Long một mạch, chúng ta như chiếm không được tiện nghi, các ngươi cũng không thể!"

"Đã như vậy, cái kia chúng ta hai bên ngoại trừ liên thủ, lại có gì thượng sách?"

". . ."

". . ."

"Kẻ này lời nói mặc dù điên điên, nhưng có đạo lý a. . ."

Phương Quý nghe, sắc mặt không đổi, trong lòng lại nghĩ: "Nhưng ta không thể thừa nhận hắn nói có đạo lý, thừa nhận liền trần giũ không được hắn!"

Liên hấn không tỏ rõ ý kiến, cười nói: "Thương Vũ a, người câu nói này nói thì có một ít nhìn ta Thái Bạch tông!"

Cung Thương Vũ nghe xong, trên mặt có một nụ cười gằn.

Thái Bạch tông bây giờ danh tiếng xác thực lớn, liền trước mắt tiểu tử này danh tiếng cũng không nhỏ, nhưng có thể mạnh đến nỗi qua Thương Long một mạch?

To lớn Bắc Vực, sợ là không người dám nói lời này!

Nhưng không nghĩ tới, Phương Quý nói lại ngoài dự đoán mọi người, hắn cười nói: "Người nói chúng ta từ cái kia di địa bên trong không chiếm được lợi lộc gì, lời này ta ngược lại thật ra tin, bất quá nhà ta tông chủ vốn là cũng không nghĩ nhất định phải cướp được cơ duyên kia a, lão nhân gia người chỉ là nói cho chúng ta, nói cái kia di địa trong, có Đại nhân quả, cướp được cơ duyên, cũng chưa chắc là chuyện tốt, chỉ bất quá đây, hắn lại cảm thấy cái này di địa tương lai nhất định sẽ ảnh hưởng thế gian, vì lẽ đó để chúng ta sớm vào xem xem cũng là tốt, còn cơ duyên tạo hóa, liền thật là tùy duyên đi!"

"Hả?"

Phương Quý chỉ là nghĩ quấy rầy Cung Thương Vũ lời nói nhíp điệu mà thôi, nhưng như thế mấy câu nói, lại làm cho Cung Thương Vũ kinh sợ đến mức hơi thay đổi sắc mặt.

Trong lòng cũng không khỏi nghĩ đến chính mình sư tôn đối với tự mình nói lời nói, chính mình sư tôn, sở dĩ phái chính mình suất chư đồng môn đi ra tra xét này phương di chỉ, mà không phải tự mình động thủ, liền một là bởi vì Thương Long một mạch nhất cử nhất động, ảnh hưởng đến lớn, sư tôn hẳn cần ở Túc Châu tọa trấn, thứ hai, nhưng là sư tôn cảm nhận trên người mình nhân quả đã quá nhiều, liền không tốt lại mạo muội xông vào di địa.

Nhưng là đây, cái kia di địa lại phi thường trọng yếu, không thể bỏ qua, lúc này mới dặn dò Cung Thương Vũ nhất định phải đi vào.

Đạo lý như vậy, tuyệt đối không phải Phương Quý như thế một đứa bé có thể nói được, vì lẽ đó Cung Thương Vũ lúc này dĩ nhiên nhận định, Phương Quý nói tuyệt đối đều là thật tình, nhìn dáng dấp, Thái Bạch tông chủ quả nhiên sớm đã đem cái kia Tiên hiền di địa suy tính rõ ràng.

Nếu là Phương Quý, Cung Thương Vũ còn hơi nghi ngờ, nhưng nếu là Thái Bạch tông chủ ý tứ, vậy hẳn liền tin tưởng không nghi ngờ.

Thái Bạch tông chủ bực này thân phận, sao đến lừa gạt hẳn vị này vẫn bói?

...

...

Nhất thời Cung Thương Vũ trái tim, cũng là cảm khái bộc phát, tiếng nói đều có vẻ cung kính rất nhiều, hướng về Phương Quý nói: "Thái Bạch Triệu sư bá quả nhiên kiến thức cao thâm, ta ngược lại thật sự là nghĩ bái phỏng một thoáng. . . Chỉ bất quá, Triệu sư bá nói tuy rằng có lý, nhưng Phương đạo hữu cũng thực sự là như vậy nghĩ đến sao, cái kia Tiên hiền đi địa, can hệ biết bao lớn lao, chúng ta không đi thì thôi, nếu đi tới, lại há có thể tay không mà về?"

Phương Quý nghe xong, biểu hiện rất đồng ý, lại cố ý chứa có chút kinh ngạc, cười nói: "Người tự tin như thế?"

"Đó là tự nhiên!"

Cung Thương Vũ thẳng đứng sống lưng, nhàn nhạt nói: "Ta Thương Long một mạch vừa muốn ra tay, bất kể hẳn là cái gì Tôn phủ đại Tiên môn, chính là Đông Thổ người đến rồi cũng vô dụng, đi địa trong cơ duyên tạo hóa, bất kể là nhiều là ít, nhất định phải có chúng ta Thương Long một mạch một phần!"

"Ôi uy, cái này Thương Long một mạch người cũng thật là cuồng. . ."

Phương Quý trong lòng thâm than một tiếng, đồng thời cũng xác định Thương Long một mạch đầu óc khẳng định không quá đủ dùng.

Trên mặt không lộ nửa điểm tiếng lòng, chỉ là làm lấy ra một bộ bị thuyết phục dáng vẻ, một lát mới nói: "Nếu là liên thủ, vậy làm sao phân đây?"

"Vây dĩ nhiên là xem ai xuất lực càng nhiều. . ."

Cung Thương Vũ thấy Phương Quý động lòng, trên mặt lộ ra cười nhạt ý, quan sát Phương Quý vẻ mặt, lại bỗng nhiên nói: "Có lẽ ở định ra quy củ

này trước, chúng ta cũng có thể trước tiên trao đổi một thoáng từng cái trong tay tin tức, sau đó lại quyết định nên phân chia như thế nào. . ."

"Tiên sư nó, tiểu tử này đến hiện tại, còn muốn bộ ta thì sao đây. . ."

Phương Quý vừa nghe, liền đã trong lòng có đoán, trong lòng không nhìn được đối với cái này Cung Thương Vũ một trận khinh bỉ, kẻ này thoát nhìn cũng rất ngạo khí, kết quả lại còn có chút tâm nhãn tử, một là thận trọng, then chốt tin tức không một chút nào chịu tiết lộ, hai là cho tới hôm nay, dù là đã bị mình hoàn toàn dọa dẫm, lại vẫn là nghĩ làm hết sức nhiều từ chính mình trong miệng lời nói khách sáo, thực sự là quá mức gà tặc. . .

Giống như chính mình chân thực làm người không tốt sao?

. . .

. . .

"Thương Vũ a, ngươi người này không tử tế. . ."

Đối mặt Cung Thương Vũ lời nói khách sáo dự định, Phương Quý bỗng nhiên hít một tiếng, trực tiếp không thích nói một câu.

Cung Thương Vũ đúng là hơi ngẩn người ra, không rõ nhìn Phương Quý.

"Ta vừa nãy đã đem nhiều như vậy tin tức trọng yếu đều nói cho ngươi, ngươi còn không hài lòng, muốn bộ ta lời nói?"

Phương Quý nghiêng đầu đánh giá hắn, trực tiếp không khách khí nói ra.

"Phương đạo hữu nói quá lời, chỉ là chúng ta muốn liên thủ, trao đổi tin tức là hẳn là, chuyện này làm sao có thể gọi lời nói khách sáo?"

Cung Thương Vũ trực tiếp lắc đầu phủ nhận, nhưng sắc mặt ửng đỏ, lại bán đi sự chột dạ của hắn.

"Được rồi, ít nói nhảm đi!"

Phương Quý trực tiếp cười gằn một tiếng, nói: "Có câu nói người nói có lý, tông chủ mặc dù nói để chúng ta qua xem một chút liền có thể, không cần cường đoạt cơ duyên, nhưng ta lại cũng cảm thấy, nếu đi tới, tông tay không không tốt mà về, cùng các người liên thủ, ngược lại cũng không phải là không thể cân nhắc, chỉ bất quá, sớm trao đổi tin tức, hay là thôi đi, ta có chút tin tức trọng yếu không thể hiện tại sẽ nói cho người biết, nói vậy người cũng sẽ không ngốc đến hiện tại liền đem có tin tức đều nói cho ta, vậy chúng ta cũng không cần lại lẫn nhau thăm dò, đều thực sự một ít!"

"Vậy này liên thủ việc. . ."

Cung Thương Vũ nghe xong, có chút không rõ, kinh ngạc hỏi dò.

"Liên thủ chuyện đơn giản!"

Phương Quý nói thẳng: "Không bằng chúng ta cùng đi, chạy tới cái kia nơi Tiên hiền di địa, nhưng cũng không nhất định cái gì quy củ, song phương đầu lưỡi định vị ước định liền có thể, nếu là ở di địa trong, gặp phải ngoại địch, như vậy mọi người liền cùng nhau đối phó, nếu là gặp phải cơ duyên tới nói. . . Khả khả, cũng không cần lại xen vào cái gì phân pháp, mọi người bằng bản lãnh của mình, ai có thể bắt đến coi như là ai đi!"

"Như vậy?"

Như vậy thẳng thắn liên thủ phương thức, làm cho Cung Thương Vũ đều nói sững sờ.

Cái này cái nào còn như liên thủ, chẳng phải là nói rõ gặp phải cơ duyên sau khi, mọi người liền lập tức trở mặt sao?

Bất quá cùng nhau đối phó ngoại địch câu nói này, cũng làm cho Cung Thương Vũ thoải mái, hơn nữa hướng về sâu hơn vừa nghĩ, hẳn thậm chí cũng cảm thấy, dù là lúc này định ra rồi làm sao phân pháp, đến thời điểm cũng chưa chắc hữu dụng, vạn nhất chỉ được một quyển đạo thư, lẽ nào xé ra đến một người một nửa? Huống hồ hẳn vốn là cũng có chút bận tâm Thái Bạch tông chuẩn bị không đủ, xuất lực quá ít, đến thời điểm lại phân đi quá nhiều cơ duyên, để cho mình chịu thiệt!

Như vậy ngược lại tốt, cuối cùng bằng bản lĩnh của mình, vậy cho dù cái gì cũng không chia cho bọn họ, đạo lý trên cũng nói còn nghe được.

Thấy hẳn chần chờ, Phương Quý cố ý lộ ra chút lạnh cười, nói: "Sợ?"

Cung Thương Vũ lúc này cũng nghĩ thông suốt khúc mắc trong đó, lại là nở nụ cười lạnh, ngạo nghễ nói: "Ta Thương Long một mạch loạn ba châu, trực Thần tộc, chém Tôn chủ, xưa nay không biết một cái sợ chữ, Phương đạo hữu vừa có bực này nhả tính, vậy chúng ta liền như thế định đi!"

Nói, vươn tay ra, cùng Phương Quý vỗ tay làm vì thề.

Định tốt sau ba ngày cùng đi việc, Cung Thương Vũ liền tự tin tràn đầy, rời trạch viện.

Mà Phương Quý chờ hẳn đi rồi sau khi, cũng bỗng nhiên lộ ra hung phấn ý cười, cũng lấy hai cái tay nhỏ bé, dương dương tự đắc trở lại trong phòng khách, trước tiên ngó dáo dác nhìn một chút, thấy tông chủ không tại trong sảnh, A Khổ sư huynh một người ngồi một mình, lúc này mới vội vàng chạy chậm tiến vào, lôi kéo A Khổ sư huynh nói: "Người vẫn còn ở

nơi này ngồi làm gì, Thanh Phong sư điệt vừa nãy lại đây nói, cho người đi đan điện lấy thuốc!"

"Ồ!"

A Khô sư huynh nghe xong, cũng không hỏi thiệt giả, ngay lập tức sẽ đi ra cửa.

Phương Quý thì lại theo sau lưng, chuẩn bị đi ra ngoài dao động một thoáng A Khô sư huynh, nhưng còn không nhúc nhích bước chân, liền nghe một tiếng ho khang, Thái Bạch tông chủ chậm rãi từ trong tĩnh thất đi ra, nói: "Người vừa nãy cùng Thương Long một mạch đệ tử hàn huyên chút gì?"

"Không có gì, cùng người đoán như thế, hấn quả nhiên cái gì cũng không chịu nói cho ta!"

Phương Quý thuận miệng trả lời một câu, liền muốn hướng bên ngoài chạy.

"Như vậy cũng tốt, cái kia Tiên hiền di địa tuy có tạo hóa, lại hung hiểm quá nhiều, người chớ đừng đi trêu chọc!"

Thái Bạch tông chủ gật gật đầu, lại lần nữa căn dặn.

"Biết rồi, người cẩn thận dưỡng thương chính là. . ."

Phương Quý đáp ứng một tiếng, liền chạy ra phòng khách, trong lòng thầm nghĩ: "Tông chủ tính khí không lớn, nhưng cũng rất tốt lừa gạt. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 387: Nhân Duyên Phương Định

"A Khổ sư huynh, người phiền phiền nhiều nhiều đang làm gì, tông chủ đều sắp ốm chết. . ."

Phương Quý đi chậm chậm ra dinh thự, liền thẳng hướng về đan điện tới tìm A Khổ sư huynh, rất xa thấy A Khổ sư huynh vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, ở trên đường nhỏ đi từ từ, liền điều khiển đằng vân chạy tới, vừa thấy mặt, không nói những khác, trước tiên đổ ập xuống huấn một trận.

A Khổ sư huynh bị huấn không tìm được manh mối, nói: "Ta vừa nãy đi tới đan điện, bọn họ nói không có đan dược muốn đưa a. . ."

"Ai, còn không là người đến quá chậm, Thanh Phong đã phái người đưa qua rồi!"

Phương Quý nói: "Người xem người như thế chậm chạp, có phải là không đem tông chủ mệnh yên tâm trên a? Tông chủ rất tức giận!"

A Khổ sư huynh sừng sốt một chút, cuống quít giải thích: "Không có không có, ta đã chạy tới rồi. . ."

Phương Quý bắt mắt liếc mắt nhìn hắn, nói: "Người không phải có mây lửa mà, làm sao không giá lên?"

A Khổ sư huynh khổ sở nói: "Cái kia mây lửa ta đến mở ra phong ấn mới có thể sử dụng, không phải cái gì sốt ruột chuyện không có cách nào dùng. . ."

Phương Quý nhất thời thấy kỳ lạ, nói: "Việc quan hệ tông chủ tính mạng, cái này còn không là đại sự?"

A Khô sư huynh nhất thời á khẩu không trả lời được, không biết làm sao trả lời.

Suy nghĩ một chút, lại sốt sắng hỏi: "Tông chủ hiện tại không có sao chứ?"

Phương Quý nói: "Tông chủ ăn đan dược, đã không có chuyện gì rồi, chỉ là có chút giận người, nói người làm việc bất lợi. . ."

"Ồ nha, vậy ta mau mau đi cho tông chủ lão nhân gia người bồi lễ. . ."

A Khô sư huynh nói, liền muốn về trạch viện đi.

Phương Quý vội vàng ngăn cản A Khô sư huynh, vẻ mặt thành thật nói: "Hiện tại không thể trở về đi a, tông chủ chính là giải độc lúc máu chột, hẳn nói khoảng thời gian này ai cũng không thể quấy nhiễu, một có người quấy rối, lập tức độc phát thân vong, người không thấy ta đều bị đuổi ra ngoài?"

"Cái này. . . Được rồi, vậy chúng ta tông chủ tỉnh lại lại nói!"

A Khô sư huynh gương mặt đặng đều sắp sụp xuống, vừa nãy Phương Quý nói chuyện để cho hắn đi ra lấy đan, hắn liền chạy chậm đến rồi, chỉ là không nghĩ tới cái này đan dược trọng yếu như vậy, sớm biết mình liền mở ra phong ấn đập lên mây lửa đến rồi, thực sự không được chạy đến cũng được, vừa nghe Phương Quý nói tông chủ đối với mình như vậy chậm chạp cử động có chút bất mãn, trong lòng liền vô cùng tự trách, không cao hứng nổi.

"Người không thể ở chỗ này chờ tông chủ tỉnh rồi, chúng ta có khác biệt nhiệm vụ!"

Phương Quý thật lòng nhìn A Khổ sư huynh nói: "Tông chủ biết mình phục rồi đan dược sau khi, liền muốn bế quan chừng mấy ngày, vì lẽ đó sớm dặn ta, lão nhân gia người nói, cái kia Thương Long một mạch quý quý sùng sùng, lại cả ngày bắt nạt Đan Hỏa tông, làm chuyện xấu, máu chót nhất chính là, cái kia họ Cung, lại cướp người tương lai con dâu. . . Vì lẽ đó hẳn để chúng ta đi Tiên hiền di địa, cướp bọn họ bảo bối!"

A Khổ sư huynh nghe xong, bối rối một lát, bỗng nhiên nói: "Cái kia con dâu là chuyện gì xảy ra?"

"Chính là Minh Nguyệt cái kia Văn trưởng tinh a, tông chủ nói vốn là muốn cùng Đan Hỏa tông thương lượng, đem nàng gả cho người. . ."

Nói một mặt ý cười, võ A Khổ sư huynh nói: "Ta cái này làm sư thúc cũng đã đáp ứng rồi!"

A Khổ sư huynh nghe được trở mắt ngoác mồm, một lát sau khi mặt đều đỏ, liên tục khoát tay nói: "Không được không được. . ."

"Người liền tông chủ lời nói đều không nghe rồi?"

Phương Quý trừng A Khổ sư huynh một chút, nói: "Lại nói cái kia Văn trưởng tinh tuy rằng lớn lên bình thường, thân thể so với Quách Thanh sư tỷ còn bình, cũng không biết trang điểm, cùng cái nhà quê tựa như, tu vị cũng bình thường, tính khí càng không tốt. . . Thế nhưng nàng có tiền a A Khổ sư huynh!"

Nói thờ dài một tiếng, khuyên nhủ: "Đừng quá chọn!"

A Khổ sư huynh nghe được đều choáng váng, nghĩ thầm cái này đều cái nào cùng làm sao?

Hơn nữa trọng yếu như vậy chuyện tông chủ làm sao không sớm hỏi một chút ta ý kiến. . .

"Mà nhất phiền lòng chính là điểm này!"

Phương Quý khấn lại nói tiếp: "Ta cái này làm sư thúc đã đem nàng gả cho người, kết quả đây, cái kia tiểu nương bì không tuân thủ nữ tắc, công lấy người cùng cái kia đồ bỏ Cung sư huynh mà lại mất đi, ta đã trao • gian đến mấy lần, A Khô sư huynh, người có thể nuốt xuống khẩu khí này, ta cũng không thể, lần này chúng ta cùng Thương Long một mạch mới thù thêm vào đoạt thê mỗi hận, nhất định phải đoạt bọn họ bảo bối không thể. . ."

A Khô sư huynh ánh mắt từng trận đăm đăm, nhìn Phương Quý một lát mới hỏi: "Đây thực sự là tông chủ ý tứ?"

Phương Quý trợn to hai mắt nói: "Đây cũng là chúng ta tông chủ, ai dám giả truyền thánh chỉ?"

A Khô sư huynh vừa nghe , ngược lại cũng cảm thấy có đạo lý.

Bất quá nghĩ lại một chút, chính mình cái này Phương Quý tiểu sư đệ ở tiên môn thời điểm liền thường thường giả truyền thánh chỉ đi. . .

Mơ hồ cảm thấy những thứ này chuyện cũng phải hỏi một chút tông chủ mới tốt, chỉ tiếc tông chủ lại bế quan. . .

. . .

. . .

A Khô sư huynh trong lòng đang do dự, Phương Quý đã là nhìn ra thấy mừng lớn.

Đối với cái này Tiên hiền di địa, hẳn là không đi không được, từ lúc Tôn phủ lúc, hẳn nhìn thấy tông chủ một người một kiếm, chém liên tục mười hai tà thân uy phong, liền sâu sắc ước ao, cảm thấy tông chủ đây mới thực sự là Ngưu nhân, lại sau đó nhìn thấy Đan Hỏa tông cái này được xưng liền Tôn phủ đều có thể mua đến đi xuống vô tận của cái, càng là lòng ngứa ngáy hận không thể lập tức đem Đan Hỏa tông chuyển về thôn Đầu Trâu.

Chỉ bất quá, tông chủ bản lĩnh, không phải một sớm một chiều chiếm được, ước ao cũng vô dụng, mà Đan Hỏa tông Cổ Thông Lão ca người còn là không sai, chính mình cũng không tiện cướp hẳn, như vậy hẳn chỉ có thể nghĩ biện pháp khác, vừa vặn lúc này cơ hội liền đến.

Thử nghĩ một cái, tông chủ bản lĩnh lớn như vậy, cũng là dựa vào từ Tiên hiền di địa bên trong được đến thiên đạo di thư. . . Vẫn là phá. . . Mới từng bước từng bước tu luyện được, Đan Hỏa tông lớn như vậy cơ nghiệp, cũng là từ Cổ Thông lão quái trong lúc vô tình được đến Bất Diệt đan hỏa bắt đầu, cái kia nếu chính mình cũng có tiến vào Tiên hiền di địa cơ hội, nếu là không đi vào xông vào một lần, như thế nào cam tâm?

Nhưng tuy rằng ý nghĩ này có, Thương Long một mạch cũng tạm thời dao động ở, có thể Phương Quý đối với bản lĩnh của chính mình vẫn là trong lòng có đoán.

Bản lĩnh của chính mình, đương nhiên rất mạnh!

Nhưng dù sao mình thời gian tu hành ngắn, đối đầu cao thủ chân chính lại không nắm, cái kia Thương Long một mạch đại đệ tử, một thân bản lĩnh liền không hề kém, lại thêm vào hẳn còn có nhiều như vậy giúp đỡ, thật muốn đối đầu hẳn, chính mình không nhất định cướp được hẳn a!

Đã như vậy, liền nhất định phải kéo người giúp đỡ.

Anh Đề là nhất định phải mang tới, A Khô sư huynh cũng không thể bỏ qua.

Phương Quý nhưng là đã gặp A Khô sư huynh ở đường về trong ác chiến quý thân một màn, trời sinh tốt giúp đỡ a!

Cũng còn tốt, A Khô sư huynh tuy rằng thành thật, không chịu cùng chính mình hồ đồ, thế nhưng hẳn dễ lừa. . .

Chỉ cần trong mấy ngày này, đừng làm cho hắn đụng tông chủ, làm lộ là được!

"Đi thôi, chúng ta trước tiên đi làm điểm chuẩn bị, chuyện lần này quan hệ đến ngời bộ mặt, có thể không thể khinh thường!"

Phương Quý nói, ở mặt trước đầu lĩnh liền đi.

A Khô sư huynh đi theo sau, mặt ủ mày chau: "Ngời nói đều là thật sao?"

Phương Quý vừa nghe đều tức giận: "Ta có thể lừa ngời, tông chủ còn có thể lừa ngời?"

A Khô sư huynh vừa nghe cũng có đạo lý, liền thuận theo theo Phương Quý đi rồi.

. . .

. . .

"Cung sư huynh, làm vì Hóa Long trì tăng thêm mới đan dịch việc, ta đã an bài xong, có lẽ còn dùng không được ba ngày liền có thể hoàn thành, mà ngời lần này cần thiết các loại Tị Độc đan, Sinh Huyết hoàn, Cố Hồn đan cùng Thần Bình phù triệu các loại, ta cũng đều chuẩn bị kỹ càng, ngời hãy

kiểm tra một thoáng, là còn có hay không những khác thiếu hụt, bây giờ các hiệu buôn lớn đều ở bên ngoài đợi lệnh, món đồ gì đều có thể trong thời gian ngắn chuẩn bị đầy đủ!"

Mà vào lúc này, Nguyệt Tâm các bên trong, Minh Nguyệt tiểu thư cũng chính sai người đem một nhóm lại một nhóm đan dược cùng phù triệu vận vào, đặt tại Cung Thương Vũ trước mặt, chuẩn bị để cho hắn kiểm số, chính mình thì lại ý cười dịu dàng, ở bên cạnh nhìn.

"Đa tạ Minh Nguyệt sư muội!"

Cung Thương Vũ nhìn một lần, cũng không khỏi hơi than tiếc, nói: "Cho tới nay, Thương Long một mạch quả thật nợ người Đan Hỏa tông rất nhiều!"

Minh Nguyệt tiểu thư nghe vậy, vội vàng khoát tay: "Cung sư huynh người có thể đừng nói như vậy, các người Thương Long một mạch là làm đại sự, là chân chính anh hùng hào kiệt, lẽ ra nên được đến khắp nơi chống đỡ, hưởng hồ ta Đan Hỏa tông làm ăn làm tuy lớn, nhưng cũng vẫn bị khắp nơi mơ ước, nếu không phải Thương Long một mạch trong bóng tối bảo vệ, sợ là sớm đã bị những thế lực khác từng bước xâm chiếm đi tới, đến chúng ta cảm ơn Thương Long một mạch mới đúng. . ."

Cung Thương Vũ nghe xong lời của nàng, liền cũng không cần phải nhiều lời nữa, chỉ là nói bổ sung: "Những đan dược này, nhiều bị một phần đi!"

"Đã nói cần thận lại muốn chuẩn bị thêm một phần?"

Minh Nguyệt tiểu thư hơi kinh ngạc, nhưng cũng không nghi ngờ cái khác, lập tức dặn dò người bên cạnh: "Để những kia hiệu buôn mau mau đưa tới!"

Bên người nha hoàn mấy người lập tức đi tới, cũng có trong lòng người thầm nghĩ, Thương Long một mạch khẩu vị thực sự là càng lúc càng lớn, không nói cái kia luyện chế Hóa Long thần tri, lại thêm vào lần này bổ sung mới đan dịch cần thiết, chỉ lần này thôi lâm thời chuẩn bị vật tư, liền không biết muốn tốn bao nhiêu linh tinh, hơn nữa thời gian chuẩn bị như thế ngắn, càng là tiêu tốn rất lớn, e sợ cũng chỉ có Đan Hỏa tông bực này nội tình, mới chống lại như vậy dần vật, hết lần này tới lần khác có biện pháp gì đây, Minh Nguyệt tiểu thư đang đối mặt Thương Long một mạch chuyện thì từ trước đến giờ là không đau lòng.

"Cung sư huynh. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư e lệ nhìn Cung Thương Vũ ở nơi đó kiểm kê vật tư, không nói tìm nói nói: "Các người lần này muốn đi nơi nào nha?"

Cung Thương Vũ khẽ cau mày, chần chờ nói: "Minh Nguyệt sư muội, này sự kiện. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư thấy hấn làm khó dễ, vội vàng khoát tay nói: "Không cần phải nói rồi, là ta nhất thời hiếu kỳ, không nên hỏi nhiều!"

Cung Thương Vũ nghe xong, trong lòng lại không nhịn được một tiếng thở dài.

Cũng liền vào lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến cười to một tiếng: "Ai nha, cái này Nguyệt Tâm các chẳng trách không cho chúng ta ở lại, xác thực xa hoa thật nhiều!"

Cung Thương Vũ cùng Minh Nguyệt tiểu thư nghe vậy, nhất thời cùng nhau hướng ra phía ngoài nhìn sang, liền thấy Phương Quý chấp tay sau lưng đi ở phía trước, mặt sau theo một cái đầy mặt khổ tướng, phiền phiền nhiễu nhiễu Luyện Khí cảnh đệ tử, chính đại bước tới sảnh bên trong đi tới,

vừa đi vừa đánh giá bốn phía cảnh sắc, một mặt than thở dáng dấp, Minh Nguyệt tiểu thư nhất thời giận dữ, bước lên trước nói: "Ai bảo ngươi tiến vào Nguyệt Tâm các bên trong đến?"

"Câm miệng!"

Phương Quý bước nhanh đến, nói: "Ta chính mình Đan Hỏa tông, nơi nào không thể vào?"

Minh Nguyệt tiểu thư giận dữ, đang muốn quát mắng, chợt thấy Cung sư huynh hướng về Phương Quý áp lễ, cười nói: "Phương đạo hữu tới thật đúng lúc, ta đang muốn đi nói cho ngươi, lần này xuất phát chuẩn bị, ta đã giúp các ngươi chuẩn bị tốt, cũng không cần thiết các ngươi lại từ đầu từ cuối!"

"Há, như vậy ngược lại cũng công bằng, ta cũng là ghé thăm ngươi một chút đám người chuẩn bị sung không đầy đủ!"

Phương Quý gật gật đầu, chấp tay sau lưng lại đây, ra dáng kiểm tra, vừa xem vừa gật đầu.

Hắn đúng là rõ ràng cái này Cung Thương Vũ ý tứ, nếu mọi người ước định tiến vào di địa, tuy rằng mặt ngoài trên là liên thủ, thế nhưng nhìn thấy di địa bên trong cơ duyên sau khi, lại bằng bản lãnh của mình cướp giật, như vậy hắn liền muốn ở vừa bắt đầu càng công bằng một ít, đỡ phải thiếu nợ ân tình, trở mặt lúc thật không tiện, bởi vậy Thái Bạch tông nhiều cho hắn một ít "Tin tức", hắn liền làm vì Thái Bạch tông chuẩn bị thêm chút vật tư.

"Các ngươi. . . Cũng muốn đi?"

Đúng là cái kia Minh Nguyệt tiểu thư nghe xong bọn họ hai người nói chuyện, đã là sững sờ ở đương trường, chân chờ hỏi.

"Đúng vậy!"

Phương Quý cũng không ngần ngại lên nói: "Nhà người Cung sư huynh mời ta cùng đi thăm dò Tiên hiền di địa, không nói cho người sao?"

Cung sư huynh thấy hắn trực tiếp nói ra, sắc mặt nhất thời có chút bất đắc dĩ.

Đúng là cái kia Minh Nguyệt tiểu thư nghe xong Phương Quý lời nói, sắc mặt xanh một trận trắng một trận, lúc này mới hiểu rõ ra, Cung sư huynh để cho mình ngoài ngạch chuẩn bị vật tư, lại là cho Thái Bạch tông cái này hoang dã tiểu tử, mà chính mình muốn hỏi Cung sư huynh đi nơi nào, hắn cũng không chịu nói, hết lần này tới lần khác lại trong âm thầm đi hẹn cái này Thái Bạch tông tiểu tử cùng nhau đồng hành, càng làm cho trong lòng nàng không tên sinh ra rất lớn bất mãn.

Trong lòng cũng không biết nghĩ như thế nào, bỗng nhiên mang theo khí nói: "Ta cũng phải đi!"

"Người. . ."

Cung Thương Vũ nghe xong lời của nàng, nhất thời nhíu mày, nói: "Minh Nguyệt sư muội, không nên hồ nháo!"

Nhưng không nghĩ tới, bình thường ôn thuận đến cực điểm Minh Nguyệt tiểu thư bỗng nhiên phát tính khí, nói: "Ta nói ta cũng phải đi!"

Cung Thương Vũ xưa nay không đối mặt qua tình huống như thế, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

"Nghĩ đi thì đi mà!"

Nhưng cũng là vào lúc này, Phương Quý bỗng nhiên nói: "Đan Hỏa tông đồ vật đều cho chuẩn bị, coi là người nhà sắm một cước thì thế nào?"

Cung Thương Vũ nghe vậy, nhất thời càng không biết nói cái gì tốt.

Đúng là Minh Nguyệt tiểu thư, thấy lại là Phương Quý giúp mình, nhất thời cũng không biết là nên mừng nên giận.

Mà Phương Quý một câu nói định việc này, thì lại lại lặng lẽ hướng về A Khổ sư huynh truyền âm nói: "Cơ hội ta cho ngươi sáng tạo, ngươi đến nắm chắc a!"

A Khổ sư huynh đã là đầu cũng không dám ngẩng lên.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 388: Ba Đội Nhân Mã

"Phương Quý sư đệ, cái này liền muốn xuất phát sao?"

"Đương nhiên rồi, lập tức đến lúc rồi. . ."

"Cái này. . . Thật không đi theo tông chủ nói lời chào?"

"Tông chủ còn đối với người sinh giận đây, người nghĩ trước khi đi lại bị mắng một trận?"

". . ."

". . ."

Đan Hỏa tông bắc đầu 300 dặm ở ngoài, một ngọn đỉnh núi nhỏ trên, Phương Quý cùng A Khổ sư huynh, Anh Đề ba cái, chính ngó dáo dác ở bên này chờ, bây giờ, đã là bọn họ cùng Thương Long một mạch Cung Thương Vũ ước định xuất phát đi tới Tiên hiền di địa lúc, trong ba ngày này, Phương Quý chỉ lo lắng đừng làm cho A Khổ sư huynh nhìn thấy tông chủ, lộ chính mình hãm, cho nên liền lấy tông chủ vẫn bé quan tĩnh dưỡng, không thể được quấy rối làm vì lý do, vẫn lôi kéo A Khổ sư huynh ở tại Nguyệt Tâm các bên trong, ròng rã ba ngày, vẫn cứ không dám ở tông chủ trước mặt lộ diện.

Liền ngay cả nha hoàn người hầu nơi đó, cũng làm cho Thanh Phong đồng nhi đi dặn qua, nếu như tông chủ hỏi mình và A Khổ sư huynh thăm tích, liền một mực đều nói chưa từng thấy, ngược lại hiện tại tông chủ thân

trúng Tuyết độc, không thể động vào một thân thân thông, đi đâu tìm hấn đi?

Mà ở ngày thứ ba chạng vạng thì Minh Nguyệt tiểu thư liền đã làm vì Thương Long một mạch một lần nữa luyện chế đầy đủ Hóa Long đan dịch, Thương Long một mạch cũng lập tức không làm làm lỡ, đều hướng về Hóa Long trì đi tới, vốn là Phương Quý hiếu kỳ, cũng muốn cùng tới xem xem, bọn họ trước khi lên đường, muốn mượn Hóa Long trì làm những gì, kết quả Thương Long một mạch lại ú a ú ớ, không muốn bị hấn nhìn thấy, Phương Quý trong lòng bất mãn hết sức, liền đơn giản cùng A Khổ sư huynh, Anh Đề rất sớm đi ra, ở cái này đỉnh núi nhỏ chờ bọn họ, một khi tập hợp liền muốn xuất phát.

"Vượng Tài có thể Hóa Long trì lột xác thành thần thú, lẽ nào các người còn có thể trực tiếp tu luyện thành Kim Đan hay sao?"

Đối với Thương Long một mạch che che giấu giấu, Phương Quý vô cùng xem thường, không phải đều nói phương bắc Thương Long Tử nông cuồng điên cuồng, nhưng lại hào sảng phóng khoáng đây, làm sao càng ngày càng cảm giác các đệ tử của hấn keo kiệt như vậy, liền Hóa Long trì chân chính bí mật cũng không chịu tiết lộ nửa điểm.

Phương Quý kỳ thực cũng biết, Hung thú mượn Hóa Long trì thoái hoá làm thần thú, chẳng qua là Hóa Long trì bình thường nhất một cái tác dụng, cái khác các loại thần dị, lại muốn kết hợp Thất hải bí pháp mới có thể hiển hiện, cái này phương bắc Thương Long một mạch có người nói cùng hùng cứ Thất hải Long tộc có chút quan hệ, cũng không biết là không phải học được cái gì ghê gớm bí pháp, nhưng lợi hại đến đâu bí pháp, còn có thể phản trời hay sao?

Trong lòng âm thầm tính toán một làn sóng, cái kia Thương Long một mạch đại sư huynh, thực lực không khác mình là mấy, nhưng mình bây giờ

luyện hóa Tiên Nguyên càng nhiều, Tiên Đạo trúc cơ cũng càng viên mãn, thực lực chính là nhanh chóng tăng lên lúc, nói vậy lần sau giao thủ, là có thể kỵ ở trên người hấn đánh, vì lẽ đó không cần phải lo lắng, hơn nữa Anh Đề bây giờ đã là thần thú, cái kia khởi xướng uy đến, chính là Kim Đan cũng có thể một kích.

Quan trọng hơn chính là, chính mình còn mang theo A Khổ sư huynh đây. . .

Tuy rằng A Khổ sư huynh nói hấn bây giờ dựa vào bản thân lực lượng, chỉ có thể mở ra bốn đạo phong ấn, cũng rất đủ dùng nha. . .

Cho tới cuối cùng cái kia nhất định phải quán quít lấy cùng đi Minh Nguyệt tiểu thư, đó chính là cái vô dụng, chỉ có Trúc Cơ cảnh giới, Phương Quý tính toán nàng vẫn là bằng đan dược chồng tới, vì lẽ đó căn bản không để ở trong lòng, nếu dám tạo phản, liền đoạt lại Thái Bạch tông đi làm sư tâu!

Trong lòng cân nhắc một phen, Phương Quý trong lòng càng chắc chắn!

Cái này Tiên hiền di địa trong, nếu không thấy tạo hóa thì thôi, phạm là thấy tạo hóa, vậy mình là thắng định!

Tông chủ giống như mạnh mẽ vô biên bản lãnh, Đan Hỏa tông giống như vô tận tài bảo. . .

Phương Quý nghĩ tới chỗ đắc ý, không nhịn được khà khà nở nụ cười hai tiếng.

"Lập tức sẽ phát. . ."

. . .

...

"Hồng. . ."

Cũng là ở Phương Quý nghĩ hay lắm xì xì thì đột nhiên cảm giác được xa trong không gian, một tiếng như có như không tiếng rỗng ngâm truyền đến, nhất thời làm cho hắn hơi kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lại, cái này tiếng rỗng ngâm cũng không phải là chân thực vang lên, mà là khí cơ giao cảm, hiện ra ở bọn họ thân thức cảm ứng trong lúc đó, không ngờ, Phương Quý còn tưởng rằng thật có một con rỗng thân phá không mà đến, nhưng định thân nhìn lại, lại là hơi kinh hãi.

Đến chính là một mảnh đằng vân, mây khói che lấp trong lúc đó, Phương Quý nhìn thấy đứng ở đám mây một người, thân thể như ngọc, khí cơ hung hãn, lại chính là cái kia Thương Long một mạch đại đệ tử Cung Thương Vũ, lúc này mới chỉ bất quá một ngày không thấy, cũng không nghĩ tới hắn lại có bực này biến hóa, bất quá theo mây khói càng lúc càng gần, Phương Quý cũng rất nhanh phát hiện, cái kia hung hãn khí cơ ngược lại không tất cả đều là đến từ Cung Thương Vũ.

Lúc này Cung Thương Vũ sau lưng, dĩ nhiên nhiều một đạo dài đến hơn trượng đồng tím hộp, đẹp đẹp thật dài, phong ấn cực kỳ kín, nhưng ở cái kia hộp bên trong, vẫn cứ lúc nào cũng có đạo đạo hung hãn khí cơ tán phát ra, tựa như cùng bên trong khóa lại một con chân long cũng tựa như.

"Đó là đồ chơi gì?"

Phương Quý nhìn, không khỏi cả kinh, trong lòng nổi lên chút ý cảnh giác.

Còn phong ấn tại hộp bên trong, khí cơ liền để cho mình như vậy hãi hùng khiếp vía, định không phải vật phàm.

Mới vừa còn càng nghĩ càng đẹp, thậm chí có chút đắc ý vênh váo hẳn, không khỏi bị khí cơ này hướng tỉnh táo thêm một chút.

"Phương đạo hữu, chờ lâu. . ."

Cung Thương Vũ đi tới đỉnh núi nhỏ trước, nhẹ nhàng chấp tay, sau đó vung tay áo tản đi mây bay, chỉ thấy cái kia mây bay trong, chính là Thương Long một mạch tám cái đệ tử, mà vừa thấy được Phương Quý, Phương Quý con người lại không khỏi thu nhỏ lại, cái này tám cái Thương Long một mạch đệ tử, Phương Quý không phải lần đầu tiên thấy, còn đã từng đẩy lùi qua hai cái, biết hẳn tu vị cũng là bình thường, không có rất lạ kỳ.

Nhưng không nghĩ tới, bây giờ một ngày không gặp, lại nhìn bọn họ tám cái, lại cũng đồng dạng sinh ra các loại biến hóa kỳ diệu, không giống Cung Thương Vũ một kiểu biến hóa ở khí cơ trở nên mạnh mẽ, mà ở chỗ khí cơ trở nên quý dị, rõ ràng là bọn họ tám người đứng ở một chỗ, nhưng theo bản năng bên trong, Phương Quý lại cảm giác cho bọn họ tám người như là một cái, tựa hồ bọn họ khí cơ, đã hoàn toàn đan vào với nhau.

Mạnh mẽ quý dị, đan dệt lẫn lộn, biến hóa vô tận!

Tám người này khí cơ đều không mạnh, nhiều cùng Thanh Vân Gian, Bạch Thiên Mặc mấy người tương tự, thế nhưng bọn họ khí cơ một khi đan dệt, lại lập tức sinh ra một loại quái lạ cực kỳ khí cơ, căn bản liền để người không tìm được manh mối, càng không cần phải nói dò xét bọn họ nội tình.

"Ai ya, bọn họ vẫn không có kết trận a. . ."

Phương Quý mặc dù đối với trận đạo hiểu rõ không sâu, nhưng cũng lập tức phát hiện điểm này.

Kết trận ngăn địch, liền chú ý một cái khí cơ giao hòa, bổ sung thiếu hụt, bây giờ cái này tám cái Thương Long một mạch đệ tử, quả thực chính là

trời sinh kết trận ngăn địch tài liệu tốt, bây giờ chỉ là tùy tùy tiện tiện hướng về nơi đó vừa đứng, liền đã hầu như đem khí cơ giao hòa không hề kể hờ, vậy bọn họ tám người nếu là kết trận, thậm chí chỉ là kết đơn giản nhất Bát quái trận, phát huy được uy lực cũng đem tăng lên gấp bội.

"Tám người này. . ."

Phương Quý trong lòng không khỏi hít một tiếng, đầu óc thanh tỉnh hơn một điểm.

"Ha ha, cũng còn tốt. . . Ta cái kia Minh Nguyệt nữ sư điệt đây?"

Phương Quý theo thường lệ cười to một tiếng, chỉ là lúc này cười thì có điểm không tự nhiên, bỗng nhiên xoay chuyển đề tài.

"Ha ha, Minh Nguyệt sư muội ở xa xôi hơn chờ chúng ta, nàng tựa hồ cũng có chút bận tâm. . ."

Đúng là Cung Thương Vũ, phát hiện Phương Quý trên mặt biến hóa rất nhỏ, tâm tình bỗng nhiên tốt đẹp, hẳn lúc đầu kỳ thực cũng có chút bận tâm, thấy Thái Bạch tông người và chính mình ước định bằng bản lãnh của mình lấy cơ duyên thì tự tin tràn đầy, lo lắng bọn họ sẽ có cái gì lá bài tẩy, càng lo lắng cho mình chuẩn bị lá bài tẩy không phải đối thủ của bọn họ, nhưng bây giờ chỉ là thoáng lộ ra chút khí cơ, liền đã làm cho Phương Quý có chút bối rối.

Nhìn dáng dấp, chính mình lá bài tẩy bắt xuống Thái Bạch tông, là đủ!

Đúng là một chút miết thấy Phương Quý chỉ là bên người dẫn theo chỉ thần thú, vẫn là mới vừa lột xác, một cái khác lại chỉ là cái kia trung thực Luyện Khí cảnh đệ tử, để cho hắn có chút bất ngờ, nghĩ thâm cái này Thái Bạch tông đệ tử, vẫn đúng là dự định qua xem một chút phong cảnh hay sao?

Không nên kéo chính mình chân sau mới tốt. . .

Những câu nói này hẳn tự nhiên cũng sẽ không vào lúc này nói ra cái gì, nở nụ cười một tiếng, liền cùng Phương Quý mấy người cùng nhau đi về phía trước, Phương Quý cũng một lần nữa chỉnh lý tâm tình, nghĩ thầm bọn họ chuẩn bị lại sung túc, chính mình cũng không thể làm mất mặt mũi a, đến thời điểm tùy cơ ứng biến, ngược lại xem như là ba đội nhân mã, còn có cái kia Minh Nguyệt nữ sư diệt đây, nàng chính là nhất định sẽ cho Thương Long một mạch cản. . .

. . . Đến thời điểm một chính một phản, vẫn là chính mình phần thắng lớn!

Nghĩ như vậy, lại 300 dặm, rất nhanh liền đến một chỗ trấn nhỏ trên không, sau đó xa xa đón bọn họ khí cơ, trấn nhỏ phương hướng, bỗng nhiên liền có từng đoá từng đoá đặng vân lên tới giữa không trung, Phương Quý định thần nhìn lại, thấy đặng vân trong, đều là từng cái từng cái toàn thân mặc giáp Trúc Cơ cảnh tu sĩ, cầm đầu về phía trước chấp tay nói: "Bái kiến Cung tiên sinh, chúng ta đều là Minh Nguyệt tiểu thư hộ vệ, chờ đợi đã lâu!"

"Trúc Cơ cảnh giới hộ vệ?"

Phương Quý nghe xong, trái tim nhất thời cười cười, nghĩ thầm những người này có thể không có gì dùng.

Nhưng một ý nghĩ còn chưa đi qua, liền chợt thấy đến trong trấn nhỏ, từng đoá từng đoá đặng vân đồng thời lên không, lại có không dưới trăm đoá, mỗi một đoá đặng vân bên trong, đều là một cái trang phục các loại pháp khí, vẻ mặt nghiêm túc Trúc Cơ tu sĩ, chuyện này nhất thời để cho hắn lấy làm kinh hãi.

"Cung sư huỳnh, người rốt cục đến rồi, ta còn vẫn lo lắng sư tôn phát hiện, không cho ta đi đây!"

Từng đoá từng đoá đăng vân ở giữa, một đoá thanh ngọc đài sen bay lên, trên đài chính là Minh Nguyệt tiểu thư, bên người còn chen chúc một đám nha hoàn người hầu, chỉ thấy nàng đầy mặt sắc mặt vui mừng, thậm chí có chút đắc ý, gắt giọng: "Người xem, những thứ này đều là ta mời tới giúp đỡ, mỗi một cái đều là nghiêm ngặt chọn tuyển, có bản lãnh lớn người đây, mặc kệ Cung sư huỳnh người muốn đi làm cái gì, bọn họ đều có thể tùy ý người điều động!"

Phượng Quý ở bên cạnh nghe đều choáng váng: "Nữ nhân này cho là đi dạo phố?"

Mà một mặt khác Cung Thương Vũ thấy thế, quả nhiên nhíu mày, quát lên: "Minh Nguyệt sư muội, ta dẫn người đi, đã là không hợp sư tôn định ra quy củ, người lại lại giống trống khua chiêng tìm nhiều người như vậy đến, là chỉ lo người khác không biết hành tung chúng ta sao?"

Nói tay áo lớn lật lại: "Nhượng bọn họ đều trở về đi thôi!"

"Chuyện này . . ."

Minh Nguyệt tiểu thư có chút lúng túng, lại có chút khó khăn, nhỏ giọng nói: "Ta sợ thực lực mình quá thấp, không giúp được người!"

Cung Thương Vũ chau mày, nói: "Người dẫn theo những thứ này người đến, tương tự không giúp được ta!"

"Vậy ta . . . Vậy ta liền chọn mấy cái lưu lại đi. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư sắc mặt càng đỏ, hơi do dự, hướng về bên cạnh nha hoàn dặn dò vài câu, sau đó lại miễn cưỡng ngẩng đầu lên, hướng về

Cung Thương Vũ cười nói: "Bất quá Cung sư huynh ngươi đừng lo lắng, những thứ này người người không lọt mắt, nhưng khẳng định có có thể giúp đỡ ngươi đây. . ."

Nói nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay, phía dưới trần nhỏ bên trong, liền có một chiếc tinh xảo hoa lệ pháp thuyền bay vọt lên.

Cái kia pháp thuyền như ở bên trong nước, nhẹ nhàng đi tới bọn họ vị trí, thuyền đầu đứng thẳng một cái tháp bé lão nhân, trên đầu đội nón rộng vành, chỉ thấy một từng râu bạc trắng theo gió lay động, cầm trong tay một cái dài hơn ba trượng sào tre, liền như là người chèo thuyền, ở đáy nước đi thuyền.

Hắn đứng ở mũi tàu, chậm rãi đi tới, động tác nhẹ hoãn, nhưng theo hắn tới gần, chu vi lại không tên yên tĩnh lại.

Cung Thương Vũ sau lưng đồng hộp bên trong, bỗng nhiên vang lên một trận kêu run, bên trong đồ vật, tựa hồ gấp muốn tự bay vút đi ra.

"Vị này chính là. . ."

Cung Thương Vũ hơi thay đổi sắc mặt, trở tay cầm chặt đồng hộp, tựa hồ tại an ủi bên trong tồn tại, sau đó ngưng thần xem hướng phía trước.

"Đây chính là ta Linh thú, nó nhất định có thể giúp được Cung sư huynh!"

Minh Nguyệt tiêu thư nhẹ nhàng nói, không khỏi đắc ý vẻ.

Cũng đang lúc này, cái kia pháp thuyền đã đến trước mặt, thuyền trên "Lão nhân" chậm rãi ngẩng đầu, mọi người liền đều không khỏi cả kinh, chỉ thấy ông già kia, lại là một con râu bạc trắng vượn già, cái gọi là râu bạc trắng, cũng chỉ là nó trên mặt màu trắng lông dài, vóc dáng không cao, lại

cả người trên đều tỏ ra một loại làm người ta kinh ngạc thịt chiến khí tức, màu nâu nhạt chỗ sâu trong con ngươi, lộ ra làm người run sợ sát ý.

"Bái kiến tiểu thư!"

Ở mọi người ánh mắt kinh nghi trong, con vượn già này hướng về Minh Nguyệt tiểu thư thi lễ một cái, ánh mắt bỗng nhiên hướng về Phương Quý liếc mắt một cái, nhàn nhạt nói: "Trước chọc giận ngươi tức giận, chính là cái này nhãi con sao? Lão viên có thể giúp ngươi làm thịt hắn, ngược lại ta cũng không sợ hãi Thái Bạch tông!"

"Hả?"

Phương Quý lấy làm kinh hãi, thân thể co rụt lại, trốn ở A Khô sư huynh sau lưng.

Mà đón cái kia Lão bạch viên ánh mắt, bên cạnh Anh Đề càng là kinh sợ đến mức cả người run run một cái, u lưu một tiếng trốn ở Phương Quý sau lưng.

Thấy Phương Quý đám người sắc mặt đại biến đáng dấp, cái kia Minh Nguyệt tiểu thư nhất thời trực giác tâm tình cực kỳ vui sướng, lắc lắc đầu, nói: "Ngươi không nên nói bậy nói bạ, ta khi nào là loại kia yêu thích lung tung giết người người, ngươi chỉ cần nhìn, không nên để cho hắn quấy rối là tốt rồi!"

Lão bạch viên nhìn chăm chú Phương Quý mấy người một chút, gật gật đầu.

Phương Quý đón ánh mắt kia, lộ ra một cái lúng túng mỉm cười, bồi một cái khuôn mặt tươi cười.

Phía sau hẳn Anh Đề run lập cập, cẩn thận từng li từng tí một lắc lắc đuôi.

Minh Nguyệt tiểu thư dứt lời, liền không để ý tới Phương Quý mấy cái, quay đầu hướng về Cung Thương Vũ cười nói: "Cung sư huynh, cái này Lão bạch viên là ta trước trong lúc vô tình cứu, ban cho nó đan dược, giúp nó dưỡng thương, nó biết cảm ơn, tự nguyện phụng ta làm chủ, ta không muốn lộ ra ngoài quá nhiều thực lực, liền lao thẳng đến nó nuôi dưỡng ở thâm sơn, chính là ta Đan Hỏa tông mạnh nhất hộ đạo thần thú, có nó giúp đỡ, ta tông sẽ không cản chứ?"

Cung Thương Vũ không đáp lời của nàng, chỉ là ngưng thần nhìn cái kia bạch viên một lát, hành lễ nói: "Có tiền bồi giúp đỡ, thực tại đại thiện!"

Lão bạch viên tựa như không nghe được hẳn, trả lời cũng không đáp.

Đúng là Minh Nguyệt tiểu thư cười nói: "Cung sư huynh, người không khỏi quá khách khí chút, mau mau trên thuyền đi, đừng làm cho sư tôn phát hiện!"

Cung Thương Vũ hơi ngưng lại suy nghĩ, liền gật đầu đăng thuyền, mà cái kia Minh Nguyệt tiểu thư, thì lại lại nhanh chóng gọi bên người nha hoàn, căn dặn bọn họ vài câu, liền đem phần lớn Trúc Cơ hộ vệ, tất cả đều sai đi, chỉ chừa mười cái tu vị tinh thâm nhất, leo lên pháp thuyền.

Phương Quý cùng A Khô mấy người, ở lại cuối cùng, đang muốn đăng thuyền, cái kia Lão bạch viên bỗng nhiên nhìn bọn họ một chút.

"Ha ha ha ha. . ."

Phương Quý vội vàng cười gượng một tiếng, khoát tay nói: "Chúng ta liền không cần đăng thuyền rồi, đáp mây bay cùng ở bên cạnh là tốt rồi. . ."

"Mát mế!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 389: Sóng Gió Khắp Nơi

Ngồi ở đằng vân bên trên, Anh Đè cuộn thành một đoàn nằm xuống ngủ gà ngủ gật, bây giờ nó mới vừa lột xác thành thần thú không lâu, chính cần đầy đủ giấc ngủ đến tằm bỏ thân thể, lấy nhanh chóng thích ứng thân thể thân thể cho nó mang đến biến hóa, A Khổ sư huynh thì lại ngồi xếp bằng ở đằng vân trước đầu, vượt phía dưới mềm nhũn tựa hồ không hề có thứ gì, hết lần này tới lần khác cũng sẽ không nhượng người ngã xuống đằng vân, vô cùng ước ao Phương Quý đáp mây bay bản lãnh.

Mà Phương Quý đây, thì lại dựa vào Anh Đè trên người, mượn phía trước A Khổ sư huynh chống đỡ gió, hai tay sao ở trong tay áo, thư thư phục phục ngủ gật. . . Kỳ thực cũng không thể nào thoải mái, trên trời cao, dù sao gió lớn, dù là tu hành bên trong người, có thể ngự phong, không sợ phong hàn khí, nhưng như thế vẫn thôi cũng lạnh a, vừa vịn phía trước pháp thuyền lúc, thỉnh thoảng sẽ bị gió mang đến một ít tiếng cười cười nói nói, liền càng làm cho Phương Quý không hài lòng, thân thể lại lần nữa hơi co lại, thậm thì trong miệng vài câu, sau đó xem thường nhắm hai mắt lại.

Tính sai nha, vốn coi chính mình lần này bắt vào tay, không nghĩ tới ba bên so sánh, chính mình phản mà trở thành chuẩn bị không đủ nhất.

Thương Long một mạch mà lại không đề cập tới, cái kia Minh Nguyệt tiểu thư thực sự là để cho hắn có chút bất ngờ, cái này Đan Hỏa tông lại còn trong bóng tối nuôi dưỡng một con Thần thú, thực sự khủng bố, lấy Phương Quý bây giờ tu vị, vẫn còn nhìn không thấu cái kia Lão bạch viên nội tình, nhưng có thể cảm giác được, cái này Lão bạch viên đã là thần thú cảnh giới,

vượt xa lúc này Anh Đề, mà nhất làm cho người sợ hãi, nhưng là đây là một con biết nói thần thú. . .

Thần thú có thể không chỉ phân cảnh giới, huyết mạch tôn ti, càng rõ ràng.

Có chút huyết mạch cao quý thần thú, sinh ra được liền có linh tính, có thể nói người lời nói, mà một ít huyết mạch thấp kém thần thú, liền như Vương Tài, rõ ràng đã hóa thành thần thú, lại vẫn là đàn độn, đừng nói để nó nói chuyện, liền nghe cũng không thể hoàn toàn nghe hiểu đây!

Đây là huyết mạch nhất định, ngược lại cũng không liên quan Vương Tài chuyện, theo lý thuyết nó đã là cùng cấp yêu thú bên trong ngôn ngữ thiên phú rất cao.

Cái kia Lão bạch viên một là thần thú cảnh giới, hai là có thể giảng người lời nói, thậm chí nó như không lộ ra tám kia lông bù xù mặt, liền cùng người thường không khác, hai cái này tiếp hợp lên, liền có thể thấy cái này Lão bạch viên thực lực bất phàm, Phương Quý không hoài nghi chút nào nó có tay xé Kim Đan lực lượng, đối phó chính mình đó là bắt vào tay, mà trọng yếu nhất nhưng là, hắn cũng có thể cảm giác được, cái kia Lão bạch viên là thật sự dám giết chính mình.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu a. . .

Cũng không biết không để cho mình leo lên pháp thuyền chính là Minh Nguyệt tiểu thư, vẫn là Lão bạch viên ý tứ, ngược lại nó ở cái kia đứng, Phương Quý là không chịu đi lên, Cung Thương Vũ đứng là đã nhượng người đi ra mời vài lần, nhưng Phương Quý vừa tiếp xúc cái kia Lão bạch viên âm thầm ánh mắt, liền lập tức từ chối, rất có cốt khí trả lời: "Không đi, pháp thuyền trên có cái gì tốt, ngắm phong cảnh đều xem không thoải mái. . ."

...

...

"Hi hi, Cung sư huynh ngươi đã mời hần ba lần, hần không dám lên đến, liền do hần đi đi!"

Mà vào lúc này pháp thuyền bên trong, Minh Nguyệt tiểu thư cũng hiếm thấy nghênh đón khoảng thời gian này tới nay vui vẻ nhất một quãng thời gian, nàng tự tay nấu tốt Đông Thổ núi Thượng Thanh trên hái xuống tiên trà, hai tay nâng chén trà đặt ở Cung Thương Vũ trước, trên mặt là cười ngọt ngào ý, chính mình thần thú một câu nói, liền sợ hãi đến cái kia Thái Bạch tông hoang dã tiểu tử không dám leo lên pháp thuyền, Cung sư huynh tổng biết ai lợi hại hơn chứ?

Có thể giúp ngươi một tay, vẫn là ta!

"Ha ha, đúng là như thế, Cung sư huynh, ta thực sự không biết ngươi mời cái kia Thái Bạch tông đệ tử cùng chúng ta đồng hành để làm gì, nghĩ bọn họ Thái Bạch tông, tuy rằng bây giờ danh tiếng vang lên chút, nhưng cũng chỉ là ở An Châu cảnh nội trò đùa trẻ con mà thôi, sao có thể cùng ta Thương Long một mạch so với, coi như là mặt sau theo tiểu tử kia, bây giờ danh tiếng không nhỏ, đều nói hần cái gì đại biểu Bắc Vực tiểu bối một trận chiến, phẫn chấn Bắc Vực tu sĩ tự tin, ha ha, nhưng chúng ta Thương Long một mạch dưới tay, cái nào không có dính qua Tôn phủ huyết mạch máu, cái này lại tính là gì?"

"Chính là, Thái Bạch tông nếu nói là thật là có bản lĩnh, cũng là đôi kia sư huynh đệ, chỉ tiếc cái kia sử dụng kiếm đã phế bỏ, cũng không biết lúc trước danh tiếng là thật hay giả, mà bây giờ vị này làm Thái Bạch tông chủ sư huynh, trước kiếm chém mười hai tà thần, cũng thật là có chút bản lĩnh, nhưng là đồn đại bên trong con đường của hần đã sớm đứt đoạn mất đi,

chậm chạp không phá Nguyễn Anh, liền càng không sánh được chúng ta sư tôn!"

". . ."

". . ."

Thương Long một mạch tám vị đệ tử, bây giờ cũng ở pháp thuyền trong vui cười, một đám nha hoàn nô bộc, cung kính cho bọn họ rót đầy tiên tửu, dâng linh quả, chính là bọn họ Thương Long một mạch ở Bắc Vực địa vị không thấp, bình thường cũng không hưởng thụ được bực này xa xỉ đồ vật a.

Bây giờ từng cái từng cái uống vui vẻ, ăn nụ cười, có chút tửu lượng không ăn thua, lúc này đã hai gò má ửng đỏ, sắp say rồi.

Nghe bọn họ mồm năm miệng mười nghị luận Thái Bạch tông, cái kia Minh Nguyệt tiểu thư liền cũng nói theo: "Ta xem cái kia Thái Bạch tông chủ, cũng chưa chắc cường đi nơi nào, bắt quá là kiếm chém mười hai tà thần mà thôi, còn trúng một thân độc, cần được sư tôn ta cứu mạng, nghĩ đến bản lãnh lại to lớn hơn cũng có hạn, nếu bản về Bắc Vực bảy Tiểu thánh bên trong chân chính hào kiệt, cũng là Thương Long sư bá. . . Cùng sư tôn ta hai người mà thôi!"

Cung Thương Vũ vẫn không có uống rượu, chỉ là uống hai hớp trà, thấy bọn họ nhất ngôn nhất ngữ, đã có chút hành vi phóng túng, lông mày liền không khỏi cau lên đến, bỗng nhiên cảm trong tay chén trà đặt ở trên bàn, lạnh giọng mở miệng nói: "Nâng cốc đều triệt đi xuống đi!"

"Cái gì?"

Một đám chính uống tận hứng Thương Long đệ tử, nhất thời ngẩn ngơ.

Cung Thương Vũ trên mặt đã nổi lên một chút bao hàm giận vẻ, điềm nhiên nói: "Chúng ta này đến, là muốn làm chuyện này liên quan Bắc Vực khí vận đại sự, các ngươi cho là đi ra chơi sao, rượu ngon tiên quả đưa đến bên mép, liền hồn nhiên đã quên một thân trọng trách, còn thể thống gì?"

". . . Là!"

Một đám Thương Long đệ tử thấy hẳn thật là phát giận, nhất thời mặt đều ngưng ngưng, đem rượu cốc nhỏ bỏ qua một bên.

Minh Nguyệt tiểu thư vốn là nghĩ khuyên mấy câu, nhưng thấy Cung Thương Vũ động chân khí, liền lập tức không dám lên tiếng, chỉ là lạng lẽ xua tay, cái kia khoang thuyền trong nha hoàn phó nô, cuống quít đem vò rượu linh quả đều lui xuống, liền các nàng người đều mau mau lui ra chủ khoang, không còn dám tiến vào tới quấy rầy, nhất thời khoang thuyền trong yên lặng, tất cả Thương Long đệ tử đều ngồi nghiêm chỉnh, không người dám lại lên tiếng.

"Thái Bạch tông đệ tử, quả thật nhát gan như vậy vô năng?"

Cung Thương Vũ không khỏi nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ: "Bắc Vực bảy Tiểu thánh bên trong, sư tôn nhất không lọt mắt, chính là Cổ Thông sư bá, coi trọng nhất, chính là Thái Bạch tông đôi kia sư huynh đệ, hẳn đã từng nói, đôi kia sư huynh đệ 300 năm trước mới vừa về Bắc Vực thì quả thật là khí phách vô song, thiên tư kinh diễm, chỉ là sau đó gặp kiếp nạn, lúc này mới tránh thủ nước Sở, danh tiếng dần hơi mà thôi. . ."

"Hơn nữa nhìn cái kia Thái Bạch tông đệ tử để lộ ra đến tin tức, bọn họ Thái Bạch tông đối với cái này Tiên hiền di địa xuất thế việc, hỏi thăm rõ rõ ràng ràng, biết so với ta Thương Long một mạch còn nhiều, nói rõ bọn họ đã sớm làm đủ chuẩn bị, nếu làm đủ chuẩn bị, lại làm sao có khả năng như

bọn họ lúc này biểu hiện ra nhất gan như vậy nhu nhược, chẳng lẽ là bọn họ cố ý giấu dốt, tốt lưu lại lá bài tẩy cuối cùng đoạt cơ duyên?"

Vừa nghĩ, đầu đều có chút đau đớn, không nhìn được nặn nặn mi tâm.

"Ai, Tôn phủ, Đông Thổ, các đại Tiên môn, sóng gió khắp nơi, lần này cơ duyên, có thể làm sao đoạt a. . ."

". . ."

". . ."

"Phương. . . Phương Quý sư đệ, ta. . . Chúng ta vẫn là tiến vào pháp thuyền bên trong đi thôi?"

Mà vào lúc này pháp thuyền ở ngoài, đằng vân trên A Khô sư huynh cũng không nhìn được mở miệng, cùng Phương Quý cùng Anh Đề không giống, bọn họ có tu vị hộ thể, còn không thể nào lo lắng trời cao kinh phong, nhưng A Khô sư huynh không mở ra phong ấn thời điểm, lại chỉ là Luyện Khí cảnh tu vị, không đỡ nổi gió, lúc này đã đông lông mày tóc đều kết liễu sương trắng, nói chuyện run lập cập, nước mắt nước mũi cùng nhau lưu. . .

"Không thể đi a. . ."

Phương Quý lấy ra một đạo cấp thấp Ngự Hỏa phù cho A Khô sư huynh sưởi ấm, nhưng cũng kiên định lắc lắc đầu.

"Làm vì. . . Vì sao?"

A Khô sư huynh nắm qua Ngự Hỏa phù, cũng không thể nào dùng được, nghi ngờ nói: "Cái kia Lão bạch viên. . . Cũng không dám tùy tiện giết người nha!"

"Không phải sợ cái kia Lão bạch viên. . ."

Phương Quý đã sắp khóc lên: "Chủ yếu là ta không biết đi Tiên hiền di địa con đường, đi vào dễ dàng lời a. . ."

"VẬY CHÚNG TA. . ."

A Khô sư huynh đều sửng sờ: "Dọc theo con đường này chỉ có thể ở bên ngoài bay rồi. . ."

Phương Quý cho hắn khuyến khích: "Lại chống đỡ một hồi, đợi đến địa phương, chúng ta liền hết khổ rồi. . ."

"Đến địa phương, cũng vẫn là đánh không lại a. . ."

A Khô sư huynh trong lòng đã có chút cân nhắc không ra, vốn là đi, nghe Phương Quý trước nói tự tin tràn đầy, hắn còn tưởng rằng chỉ cần theo đi qua trộn lẫn vòng, liền có thể ung dung đem cơ duyên kia lấy ra hiến cho tông chủ, tiêu lão nhân gia người con giận đây, kết quả hiện tại càng xem càng cảm thấy không phải sự việc, nhân gia lợi hại như vậy, chỉ bằng bọn họ cái này ba cái hàng, làm sao theo người cướp cơ duyên?

Tông chủ từ trước đến giờ bày mưu nghĩ kế, lần này làm việc tốt như thế nào như có chút không đáng tin cậy đây?

. . .

. . .

"Sư bá, sư bá, ta có chuyện quan trọng nói cho ngươi. . ."

Mà ở Phương Quý đám người đã đi theo Thương Long một mạch pháp thuyền sau khi, kính hướng về Tiên hiền di địa mà đi thì Đan Hỏa tông bên trong, bỗng nhiên vang lên tiếng tiếng hô to, Thanh Phong đồng nhi một cái

tay ôm đầu, vọt vào Thái Bạch tông chủ trạch viện, đầy mặt đều là vẻ lo lắng.

Mà ở trong phòng khách, mới vừa vừa xuất quan Cổ Thông lão quái chính đang vì Thái Bạch tông chủ rút đan, vừa thấy Thanh Phong đồng nhi vọt vào, còn kém điếm ở ngưỡng cửa ngã một cái, nhất thời cảm thấy bất mãn, khiển trách: "Hoang mang hoảng loạn, còn thể thống gì, sư phụ đã sớm nói người, như người như vậy mơ mơ màng màng tính tình, tâm đều ổn không xuống, tương lai thì lại làm sao hiểu thấu đạo thiên địa, thành tựu đại đạo?"

"Thành tựu đại đạo?"

Thanh Phong đồng nhi ngẩn ngơ, nói: "bái người làm thầy sau khi, ta đã từ bỏ cái mục tiêu này. . ."

"Người. . ."

Cổ Thông lão quái giận dữ, giơ tay đã nghĩ một cái tát đập tới.

Đúng là Thái Bạch tông chủ đưa tay đỡ, cười hướng về Thanh Phong đồng nhi nhìn sang, nói: "Người có chuyện gì muốn nói?"

Thanh Phong đồng nhi lúc này mới nghĩ ra đến, uốn lượn muốn khóc, kêu lên: "Phương Quý tiểu sư thúc chạy rồi. . ."

"Chạy rồi?"

Thái Bạch tông chủ nhất thời hơi ngẩn người ra: "Hắn lại chọc cái gì họa?"

Thanh Phong đồng nhi vội la lên: "Không phải gây sự, là chạy đi mò chỗ tốt rồi, sư bá người không biết a, Phương Quý tiểu sư thúc cũng không

biết nói thế nào, liền cùng Thương Long một mạch liên thủ, bảo là muốn đi một cái thần bí địa phương cướp bảo bối, hấn còn nói người không cho hấn đi, vì lẽ đó vẫn muốn biện pháp gạt người, kết quả ta ngày hôm nay vừa nhìn, hấn quả nhiên đã cùng Cung sư huynh bọn họ chạy rồi. . ."

Cổ Thông lão quái nghe vậy, nhất thời cả kinh, quát lên: "Người làm sao không nói sớm?"

"Đây chính là ta uôn lượn địa phương. . ."

Thanh Phong đồng nhi ôm đầu, khóc ròng nói: "Hấn vốn là đáp ứng ta nói, chỉ cần ta giúp hấn gạt Triệu sư bá, liền mang theo ta cùng đi, nhưng ta không nghĩ tới, tối ngày hôm qua hấn bỗng nhiên một gậy gõ hôn mê ta, sau đó chính mình liền lén lút chạy rồi. . ."

Nói lộ ra trên ót bọc lớn, gào khóc lên: "Sư bá người có thể nhất định phải làm chủ cho ta a. . ."

"Người. . . Người cái đồ không có chí tiến thủ. . ."

Cổ Thông lão quái nghe, đều tức hồng rồi, đá Thanh Phong đồng nhi một cước.

Đúng là Thái Bạch tông chủ nghe xong, cũng không lộ ra cái gì ngạc nhiên nghi ngờ vẻ mặt, chỉ là nói: "Ta nói hấn mấy ngày nay làm sao không trở về đây!"

Cổ Thông lão quái kinh ngạc nhìn Thái Bạch tông chủ một chút, bỗng nhiên nói: "Bọn họ đi tìm, nhưng là Tiên hiền di địa?"

Thái Bạch tông chủ quay đầu nói: "Người cũng biết?"

"Ta đã sớm đoán được!"

Cổ Thông lão quái hừ một tiếng, nói: "Mấy năm trước, đầu kia Diên Long liền tới tìm ta, tử mĩ hỏi năm đó ta đi nhằm vào Tiên hiền di địa, gặp phải Bất Diệt đan hỏa quá trình, khi đó ta liền nổi lên lòng nghi ngờ, truy hỏi phía dưới, hấn mới tiết lộ nói đã có thể lấy sớm thôi diễn Tiên hiền di địa xuất hiện biện pháp, đương thời ta còn cười hấn không biết tự lượng sức mình, không nghĩ tới hấn thật sự thôi diễn đi ra. . ."

"Người điên đều là có thể làm được chút người thường không thể làm được việc. . ."

Thái Bạch tông chủ tựa hồ bất giác bất ngờ, chỉ là mỉm cười, nhẹ giọng nói.

Cổ Thông lão quái bỗng nhiên phát hiện có chút không đúng, hồ nghi nói: "Người đã sớm biết hấn sẽ đi?"

Thái Bạch tông chủ đến lúc này, ngược lại không lại giấu giếm cái gì, cười nói: "Như không phải vì nói cho tiểu tử này Tiên hiền di địa sắp xuất thế chuyện, lúc trước hấn ở trong tĩnh thất tu luyện thì ta lại cần gì phải cùng người nói đến táng diệt đại thế chuyện đến?"

"Người. . ."

Cổ Thông lão quái kinh hãi, sốt sắng nói: "Cái kia Tiên hiền di địa, cũng không phải nơi đến tốt đẹp, người ta đều biết!"

"Há chỉ không phải nơi đến tốt đẹp?"

Thái Bạch tông chủ nhàn nhạt nói: "Bây giờ quả thực có thể xưng là địa ngục giữa trần gian, không chỉ Tiên hiền di địa trong, có rất nhiều hung hiểm, còn có thể lực khắp nơi, cũng đều bị dẫn chuyển động, bây giờ Tôn phủ sớm liền không biết phái ra bao nhiêu thám tử, đều đang tìm hấn, khắp

nơi tiên môn, cũng rục rà rục rịch, thậm chí trước hấn lừa người lúc thuận miệng nói bậy Đông Thổ người nhà họ Khương. . . Có lẽ cũng là đúng rồi!"

Cổ Thông lão quái kinh sợ đến mức trong tay đan đều suýt chút nữa rơi trên mặt đất: "Vậy ngươi còn để cho hấn đi?"

Thái Bạch tông chủ cười nhìn về phía Cổ Thông lão quái, nói: "Ngươi lo lắng?"

Cổ Thông lão quái nói: "Đó là ta anh em kết nghĩa, ta làm sao có khả năng không lo lắng?"

Thái Bạch tông chủ nhất thời lại có vẻ hơi bất đắc dĩ, nặn nặn lông mày, nói: "Yên tâm đi, hấn không có chuyện gì!"

Cổ Thông lão quái nhìn hấn một lát, bỗng nhiên nói: "Ngươi cái này lão khí mặt chó, xưa nay không rơi vô dụng cờ, nói ngươi đến tột cùng muốn làm gì?"

Thái Bạch tông chủ có chút bất đắc dĩ, nói: "Ngươi hỏi cái này làm cái gì?"

Cổ Thông lão quái bỗng nhiên đem trên bàn đan cất đi, nghiêm mặt nói: "Ngươi cũng biết, lão phu đặc điếm lớn nhất chính là hiếu kỳ, ngươi không nói ta, liền không cho ngươi tiêu độc!"

Bên cạnh Thanh Phong đồng nhi cũng trợn to hai mắt, gật đầu liên tục: "Đúng, không nói liền không cho hấn đan dược!"

"Chuyện này . . ."

Thái Bạch tông chủ lại có chút bất đắc dĩ, than nhẹ một tiếng, mới nói: "Kỳ thực cũng không có gì, ta chỉ là nghĩ mượn cơ hội này, gặp gỡ gia

trường của hấn mà thôi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 390: Kính Châu Đại Loạn

Lúc này Phương Quý, vẫn còn không biết đã có người đánh tới hấn gia trưởng chủ ý, còn đang ở hứng thú bưng bưng đi theo pháp thuyền mặt sau, tuy rằng dọc theo con đường này gió thổi ngày phoi, không lắm thoải mái, nhưng càng tiếp cận cái kia Tiên hiền di địa, ngược lại cũng dần dần vui vẻ lên!

Mà Thương Long một mạch, đúng là biểu hiện càng ngày càng cẩn thận, một đường dần nhắm hướng tây mà đi, con đường liền cũng quý dị lên, pháp thuyền trên Cung Thương Vũ, có chút nghi thần nghi quỷ, không gần như chỉ ở pháp thuyền trên bày xuống ẩn nắp hành tung đại trận, hơn nữa đi đều là hoang vắng nơi, có lúc còn cố ý nhiều một vòng tròn lớn, nhìn như đi qua mấy chỗ đỉnh núi, rồi lại quý dị xuất hiện ở đã đi qua một lần con đường bên trên, rõ ràng chính là ở đề phòng mặt sau có người hay không theo dõi, cũng như là thuyền trên chứa cái gì ghê gớm bảo bối.

"Có phải là ta những câu nói kia bắt hấn cho làm sợ a. . ."

Phương Quý trong lòng đều có chút bất đắc dĩ, như vậy vòng tới vòng lui, khi nào đến địa phương a?

Chỗ này Tiên hiền di địa bị rất nhiều người nhìn chăm chăm chuyện chỉ là hấn thuận miệng nói bậy mà thôi, thiên lại không tốt cho Cung Thương Vũ giải thích.

Nhưng tốt xấu, tuy rằng đi chậm chút, ba, năm ngày sau, bọn họ cũng dĩ nhiên tiến vào một mảnh quần sơn trong lúc đó, từ con đường phán đoán,

Phương Quý tính toán, bọn họ hẳn là đã vào Kính Châu địa giới, chỉ là bây giờ nơi khu vực, lại rõ ràng khoảng cách Kính Châu cái kia mấy toà thành lớn vẫn còn xa, khắp cả mắt đi tới, chỉ có một mảnh núi hoang, đi được một ngày có thừa, cũng không gặp nửa điểm người ở, giống như Man Hoang.

"Cái kia Tiên hiền di địa, ở cái này phụ cận đi. . ."

Phương Quý trong lòng, cũng có chút kích động đứng lên, âm thầm cân nhắc.

Cung Thương Vũ cho rằng bây giờ mảnh này di địa đã bị rất nhiều thế lực nhìn chăm chăm, vì lẽ đó càng cẩn thận, áp lực kích tăng, làm nhiều như vậy có không, nhưng Phương Quý chính mình lại rất dễ dàng, nhìn cái này di địa như vậy bí ẩn đáng dấp, nói không chắc tiến vào bên trong chỉ có chính mình cái này ba đạo nhân mã, vậy mình cũng nên chuẩn bị, làm sao đây ngã bọn họ cái này hai làn sóng người, sau đó cướp đoạt bên trong cơ duyên!

Là thiên đạo di thư vẫn là như Bất Diệt đan hỏa như vậy dị bảo?

Phương Quý không chọn, đều yêu thích!

. . .

. . .

Nhưng lúc này Phương Quý không biết chính là, cũng là ở hẳn vào Kính Châu, hoặc là nói, từ khi hẳn rời đi Đan Hỏa tông lúc, cũng đã không biết có bao nhiêu thế lực ánh mắt bị hẳn xúc động, đếm không hết thám tử, đều ở Bắc Vực cảnh nội trở nên sống động.

Bây giờ ngay khi cách bọn họ bên ngoài ba trăm dặm, một toà cao vút trong mây núi hoang bên trên, liền đã ở lại ba chiếc cực lớn pháp thuyền,

mỗi một chiếc pháp thuyền bên trên, đều có mấy chục vị tháo vát đệ tử, thậm chí mấy vị khí cơ thâm hậu trưởng lão, mà bây giờ, cái kia núi hoang đỉnh trên, liền có ba người, thoạt nhìn đều vô cùng trẻ tuổi, nhưng cũng trang phục thật là tinh xảo, nhìn qua có thể biết ngay, những thứ này người đều thân phận không tầm thường.

"Hồi bẩm mấy vị Đạo tử, cái kia Thái Bạch tông đệ tử đã nhập Kính Châu Đại Hoang sơn, tốc độ hoãn xuống, nhưng còn chưa dừng lại!"

Giữa không trung, một đóa hoa hồng phi vân hăng hái bay tới, mây trong có thám tử hiện thân, hướng về cái kia ba vị người tuổi trẻ báo lại.

"Kẻ này đến tột cùng muốn đi nơi nào, chẳng lẽ không biết càng nhập núi hoang, liền càng thuận tiện chúng ta động thủ sao?"

Trong ba người, một cái trên người mặc thêu kim tuyến áo bào trắng, vẻ mặt âm lãnh nam tử đầy mặt nghi hoặc, tự nói một câu, sau đó phát tay mệnh thám tử lui ra: "Truyền lời cho người phía trước, tiếp tục rất xa theo hấn, đừng để mất dấu rồi, cũng chớ bị hấn phát hiện!"

"Vâng!"

Thám tử đáp lại, giá lên phi vân nhảy lên, không thấy bóng dáng.

"Tiết sư huynh, như vậy phiền phức làm cái gì, dựa vào chúng ta thực lực hôm nay, trực tiếp giết tới, đem hấn bắt xuống không là được?"

Ở áo bào trắng nam tử bên cạnh, có cái dáng dấp xinh đẹp, thoạt nhìn mười tám mười chín tuổi, để trần hai chân, trắng như tuyết mắt cá chân bên trên, trù vào một cái màu bích lục khuyên đồng cô gái, có chút không rõ hướng về cái kia Tiết sư huynh hỏi, trong lời nói có chút bất mãn: "Lần này chúng ta ba đại Tiên môn liên thủ, còn có chư vị trưởng lão tọa trấn, đưa kia

chính là có Thương Long một mạch giúp đỡ, cũng tuyệt đối không thể là đối thủ của chúng ta!"

Một người khác nghe xong, cũng đều theo gật đầu, biểu hiện rất đồng ý.

Từ Phương Quý rời đi Đan Hỏa tông thì bọn họ liền đã nhận được tin tức, xa xa theo, chỉ là ở lúc đầu, bọn họ lo lắng khoảng cách Đan Hỏa tông gần quá, lại sợ đối phương có âm mưu gì, bởi vậy vẫn không dám ra tay, nhưng hôm nay, đều đã theo ba, bốn ngày thời gian, rất xa rời đi Đan Hỏa tông, cũng nhìn không ra đối phương có cái gì bố trí, lại còn vẫn nhẫn nhịn không ra tay, lại làm cho nhân khí khó chịu.

"Các người hiểu chút gì?"

Cái kia áo bào trắng nam tử lạnh lùng hơi lườm bọn hắn, nhàn nhạt nói: "Lần này, là An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích tự mình cầu đến trên đầu chúng ta, để chúng ta dù như thế nào, đều muốn đem cái kia Thái Bạch tông tiểu đệ tử bắt xuống, sư tôn dĩ nhiên đã nói, Thái Bạch tông kể cả U Minh đạo mấy cái không biết chết tiên môn đại náo Tôn chủ thân sinh, tức hết An Châu Tôn phủ bộ mặt, cũng làm cho bây giờ Tôn phủ sức mạnh lớn làm vì suy yếu, lúc này mới sẽ mời chúng ta ba đại Tiên môn ra tay, một khi việc này hoàn thành, chúng ta liền có thể sai đưa rất nhiều đệ tử tiến vào An Châu Tôn phủ, hoạch chức vị cao, từ đây sau khi, cái này An Châu một vực, ít nhất cũng có một nửa, xem như là nắm giữ ở chúng ta ba đại Tiên môn tay trong!"

"Cái này, kỳ thực chính là Huyền Nhai Tam Xích cho chúng ta hứa hẹn, cũng là một loại trao đổi!"

"Nhưng nếu là trao đổi, cơ bản nhất chính là công bằng, Huyền Nhai Tam Xích lại không phải người ngu, tại sao lại đồng ý cho chúng ta ba đại Tiên môn bực này cao thượng địa vị? Còn không là bởi vì chuyện này bọn

họ Tôn phủ dĩ nhiên lực có chưa đãi, không làm được? Ha ha, nói không chắc cái kia đồn đại nói bốn đại quý thần đều đã chết ở Thái Bạch tông trong tay tin tức, chính là thật sự, vì lẽ đó hấn mới câu chúng ta ra tay. . ."

"Cũng nguyên nhân chính là này, này sự kiện bất luận nhìn từ bề ngoài cỡ nào đơn giản, sau lưng liền nhất định phi thường hung hiểm, cái kia Thái Bạch tông nhưng là có lặng yên không một tiếng động tru diệt Tôn phủ bốn đại quý thần bản lĩnh a, ai biết bọn họ lúc này cùng Thương Long một mạch liên thủ, lại chuẩn bị cái gì?"

"Chúng ta lần này, không chỉ muốn ra tay bắt xuống tiểu nhi kia, càng là muốn không có sơ hở nào, miễn cho lật thuyền trong mương!"

Mấy câu nói nói ra, hai vị khác đồng bạn đều không có gì để nói , ngược lại cũng cảm thấy hấn nói có đạo lý, dù sao, đây chính là bọn họ ba đại Tiên môn nhảy một cái mà trở thành Tôn chủ phía dưới, cao ở An Châu các đại Tiên môn bên trên duy nhất cơ hội a, cẩn thận chút cũng đúng!

"Truyền lệnh xuống đi, chúng ta cũng khởi hành, quân chia thành ba đường, bảo vệ các cái phương vị!"

Cái kia áo bào trắng nam tử phát tay xuống khiến: "Đợi đến xác định bọn họ này một chuyển mục đích, liền có thể ra tay rồi!"

...

...

Mà ở ba đại Tiên môn người rất xa theo Phương Quý đoàn người mà đi thì Đại Hoang sơn ở ngoài một thị trấn nhỏ bên trên, cũng đang có một người mặc áo bào xanh, gánh vác loan đao nam tử, chính ở một tòa quán rượu nhỏ bên trong ăn cơm, hấn ăn chỉ là chút bình thường rượu đồ ăn.

Tử lâu tự thưởng rượu đục, kho đậu can, chân giò lợn, buổi sáng mới từ dã ngoại hái đến, mỡ lợn xào qua một cái đĩa cải xanh.

Cái này gánh vác loan đao nam tử, dáng dấp bình thường, nhưng trên người áo bào xanh, lại rõ ràng là lấy đất giá thanh tâm vân sợi dệt thành, góc áo thêu một cái màu vàng tộc huy, chính là Tôn phủ Thanh Vân bộ tộc đánh dấu, có thể thấy được hãn thân phận không tầm thường, những thứ này tầm thường đồ ăn, tự nhiên không hợp khẩu vị của hãn, mà hãn cũng chỉ là chậm chậm rì rì, lười biếng lật lên đĩa nhỏ bên trong cải xanh, một lát cũng chưa từng ăn một miếng.

Hãn một miếng không ăn, bên ngoài lại ăn chính hoan!

Ở hãn tiến vào tử quán, bắt đầu điểm cái này mấy thứ ăn vặt ăn sau khi, bên cạnh hãn theo ba cái tùy tùng, liền bắt đầu rời bọn họ thịnh yến, bọn họ kéo xuống trên người da người, bắt đầu trước tiên nuốt này tử quán bà chủ, lại sau đó, liền hoan hô vọt vào, hóa thân yêu ma, ở cái này trần nhỏ bên trên bắt đầu hưởng thụ bọn họ huyết nhục đại yến, tử quán bên ngoài, kêu thảm thiết gào khóc thỉnh thoảng truyền đến.

Nam tử áo bào xanh chờ đến đã hơi không kiên nhẫn, liền ẩm bên trong rượu đục, đều đã uống ba chén.

Cũng may, lúc này tử quán bên ngoài, đã có ba con thân hình cao lớn, dáng dấp dữ tợn quỷ thần đi vào, đều là một thân huyết khí, đánh nhô lên cái bụng, dẫn đầu một cái, trạng thái như lợn rừng, bên mép râu mép trên, còn dính tia sợi huyết nhục, đắc ý cười to nói: "Được rồi tàn nhẫn, tốt tàn nhẫn, cái này trần nhỏ thoát nhìn không lớn, cũng có không ít người, mà lại quanh năm làm việc, vô cùng gân!"

Nam tử áo bào xanh chậm rãi đứng lên, đi ra tử quán, liền thấy nho nhỏ này trên trần, đã không một người sống, đâu đâu cũng có vết máu, nhuộm

đỏ cây một bên rừng trúc, hần hít một tiếng, nói: "Các người khẩu vị ngược lại tốt, bất quá không thể trắng hường bữa này huyết tể, An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích lần này khúm núm, cầu chúng ta Kính Châu Tôn phủ giúp đỡ hần bắt xuống tên tiểu tử kia, cũng không thể thất thủ!"

"Ha ha, chuyện đơn giản như vậy, ta trực tiếp đi một chuyến liền xong!"

Con kia lợn rừng giống như quỷ thần ha ha cười to, vỗ cái bụng nói: "Sau đó lại cho ta ba trăm người sống liền được!"

"Chúng ta Kính Châu có thể cùng nơi khác không giống nhau, hiếm thấy cùng các đại Tiên môn quan hệ giao hảo, làm việc liền phải khiêm tốn chút!"

Nam tử áo bào xanh cười nhạt, giơ tay đánh ra đạo đạo hỏa diễm, ở cái này trần nhỏ bên trên bắt đầu cháy rừng rực, nhà tranh rừng trúc, kể cả tàn thi hài cốt, đều rơi vào trong biển lửa, cũng duy có như thế, mới có thể bảo đảm sau đó sẽ không có người trong Tiên đạo phát hiện, cái này trần nhỏ bên trên đã từng có quỷ thần bừa bãi tàn phá vết tích, đồng thời nói: "Hơn nữa người cũng không cần sốt ruột, trước tiên chờ cái kia mấy đại Tiên môn ra tay, lại từ đem trong tay bọn họ đem người đoạt tới, nếu là làm được thành việc này, ta đem hứa người đi phương bắc săn mỗi, đừng nói ba trăm, ba ngàn người sống đều có!"

Một người ba quỷ thần nói, đã chậm rãi ra trần nhỏ, chỉ chừa một cái biển lửa.

...

...

Cũng là vào lúc này, An Châu Tôn phủ phương hướng, có trưởng lão dẫn người rời đi thành Thần Huyền, hướng về Kính Châu mà tới.

Nam Hải bên trên, chợt có mây đen tập cuốn, nhắm Kính Châu, mây đen lướt qua, mưa to như trút nước.

Kính Châu một cái nào đó bên trong tòa thành lớn, một cái hiền lành lịch sự quý công tử thu hồi ống sáo, đột nhiên có hứng thú muốn đi Đại Hoang sơn tìm tòi. . .

Phảng phất là một cái vô hình dây cung, bỗng nhiên tác động toàn bộ Bắc Vực tình thế, trong lúc nhất thời, không biết có bao nhiêu thế lực cùng hung hãn người, đều bị xúc động, tranh đối mặt cái này Kính Châu Đại Hoang sơn hội tụ đến, làm cho bình tĩnh Đại Hoang sơn, đã như mất bão.

. . .

. . .

"Trưởng thôn, trong ruộng trâu lại tiêu chảy, không chịu siêng năng làm việc!"

Mà ở toàn bộ Kính Châu đều tựa hồ đã bị vô hình mây đen che đậy lúc, nhưng cũng ngay khi Đại Hoang sơn biên giới, một toà bình thường sơn thôn nhỏ bên trong, có cày ruộng thanh niên nắm một con bị xuyên qua mũi trâu đen, một vừa hùng hùng hổ hổ, vừa đi tiến vào thôn làng, hướng về ngôi ở đầu thôn cối xay trên hút khói thuốc Lão đầu tử oán giận, trâu đen hai con mắt trừng mắt hấn, cũng có vẻ vô cùng không phục.

"Ai nha, cũng không phải đến tiêu chảy, nhân gia là hạn trâu, người mỗi ngày lôi kéo nó tiến vào ruộng nước. . ."

Trưởng thôn vừa nghe liền đau đầu lên, hướng về thanh niên mắng một trận, trâu đen nhất thời cảm động chảy nước mắt.

"Trưởng thôn, cái kia nghèo túng lại nhìn lên ta rửa ráy, ta không nghe theo. . ."

Có khác một người lại đây cáo trạng, trang phục trang điểm lộng lẫy, vòng eo xoay đường như rắn nước.

"Ai bảo người một ngày rửa tám hồi tắm, còn lại không đóng cửa lớn tới?"

Trưởng thôn lại mắng một trận, bốc khói cái nhanh gõ đến trên trời: "Đề cái kia đọc sách tao sơn dương cũng dài điểm tâm, đừng về liền bị tóm!"

"Trưởng thôn, Vương lão thái nhà gà ăn nhà ta gạo. . ."

"Trưởng thôn, nhà Trương Đồ lòng lợn không rửa sạch sẽ liền lấy ra bán. . ."

". . ."

". . ."

Hoàng hôn sẽ tới, đầu thôn người cũng dần dần bắt đầu tăng lên, từng cái từng cái mồm năm miệng mười, hướng về trưởng thôn cáo trạng.

"Được rồi được rồi, mỗi ngày chuyện vặt vãnh không cái xong, như thế còn nhỏ chuyện cũng tới tìm ta, làm sao đều từng cái từng cái như thế ngu xuẩn a, nhà nàng gà ăn nhà người gạo, người sẽ không ăn nhà nàng gà? Nhà hấn lòng lợn không rửa sạch sẽ, người sẽ không không cho hấn tiền?"

Một trận thóa mạ, thiếu kiên nhẫn trưởng thôn thu thập cái này quần không nghe lời thôn dân.

"Trưởng thôn ngày hôm nay thật giống có chút không kiên trì a. . ."

Người trong thôn nghe xong, đều cảm thấy có chút quái lạ, dồn dập hỏi thăm: "Có phải là có cái gì phiền lòng chuyện rồi?"

"Ai, chuyện là có một cái. . ."

Trưởng thôn xoạch xoạch hít vài hơi khói, từ từ phun ra một đoàn phát sàu sương khói, sau đó bắt đắ dĩ ngẩng đầu lên, thật dài một tiếng thở dài, quét một vòng thôn dân, nói: "Hiện tại đi, bên ngoài có người bày cái cục, nghĩ câu chúng ta đi ra ngoài đây. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 391: Tham Tinh Đấu Sở

Tiên hiền di địa ngay khi địa phương quý quái này?"

Một đường theo Cung Thương Vũ đi đi chuyển chuyển, cũng không biết bầy bao nhiêu nghi trận, pháp thuyền rớt cục ở một cái ban đêm, đi tới Kính Châu Đại Hoang sơn trong một nơi nào đó, Phương Quý dọc theo con đường này, sớm đã bị câu đủ khẩu vị, vừa thấy pháp thuyền dừng lại, nhất thời hứng thú bùng bùng thu rồi đằng vân, cùng A Khổ Anh Đề hai cái nhảy rơi đi xuống, thế nhưng hướng về chu vi nhìn lướt qua, đáy lòng lại cảm thấy quái lạ.

Chỉ thấy bây giờ bọn họ chính là ở Đại Hoang sơn bên trong một toà theo có thể thấy được núi hoang bên cạnh, phía trước chính là kéo dài mấy toà quái thạch núi, là do nhiều đá thiếu đất, trên núi cây cỏ đều không sinh bao nhiêu, đâu đâu cũng có sắc bén đá nhọn, thẳng tắp chỉ về bầu trời, hầu như là chu vi tất cả thế núi, đều có thể một chút liền nhìn sang, như vậy trọc lốc, nơi nào có thể thấy cái gì ẩn giấu di địa nơi a!

"Phương đạo hữu, trên đường đi cực khổ rồi. . ."

Cũng chính đang tại Phương Quý một mặt nói thầm thì cách đó không xa vang lên một cái tiếng nói, Phương Quý lập tức cất vào đầy mặt nghi sắc, làm ra một bộ chăm chú quan sát chu vi thế núi dáng vẻ.

Bây giờ đã đến lúc máu chốt, cũng không thể làm lộ, ở kế hoạch của hắn bên trong, chỉ cần có thể theo Thương Long một mạch trà trộn vào vào cái kia di tích trong, liền thành công, bởi vậy càng đến lúc này, lại không thể bị

bọn họ phát hiện mình kỳ thực đối với cái này Tiên hiền di địa không biết gì cả, không phải vậy cái này một đường gió thổi ngày phơi nhưng là uổng công chịu đựng.

Theo tiếng nói, chỉ thấy Cung Thương Vũ đoàn người đều từ pháp thuyền bên trên đi xuống, vừa xuống đến pháp chu, cái kia tám cái Thương Long một mạch đệ tử, liền lập tức bỏ thủ bốn phương, kiểm tra chu vi có hay không kẻ địch tung tích, mà Cung Thương Vũ nhưng là đón Phương Quý đi tới.

"Ha ha, vẫn tốt chứ, tu hành bên trong người, giá cái mây cũng không tính là gì. . ."

Phương Quý nghe xong Cung Thương Vũ, mũi hừ hừ hai tiếng, đứng đung như không trả lời.

"Ha ha, dù sao không phải ta Thương Long một mạch pháp thuyền. . ."

Cung Thương Vũ có chút khó khăn mở miệng, tựa hồ là nghĩ giải thích hai câu, con mắt chỉ là nhìn Phương Quý.

Kỳ thực dọc theo con đường này, hẳn cũng là ở có ý thăm dò, muốn nhìn một chút Phương Quý đến tột cùng có phải là thật hay không không chịu leo lên pháp thuyền, kết quả không hề nghĩ rằng, Phương Quý lại thật sự nhịn xuống, trên đường đi, đều là đằng vân theo bọn họ pháp thuyền lại đây, cái này không khỏi đến cũng làm cho trong lòng hắn phạm lên nói thầm, lẽ nào cái này Thái Bạch tông đệ tử, thật sự như hắn biểu hiện ra nhát gan như vậy, bị Lão bạch viên sợ rồi?

Nhát gan nhất định không có gì bản lĩnh, lại dựa vào cái gì đoạt di địa trong cơ duyên?

"Ha ha, Cung sư huynh, người nói cái kia Tiên hiền di địa, liền ở đây sao?"

Mới vừa nói rồi hai câu, sau lưng một cái âm thanh lạnh lạnh vang lên, chính là Minh Nguyệt tiểu thư.

Ở bên người nàng, theo cái kia hai mắt thăm thẳm, ánh mắt bất thiện Lão bạch viên.

Cái kia Minh Nguyệt tiểu thư nhìn thấy Phương Quý mấy người, đều là một thân gió thổi ngày phơi bụi trần vẻ, đặc biệt là A Khổ, lúc này lông mày phía trên sương sắc còn không rút đi đây, đáy lòng càng là xem thường mấy phần, kỳ thực nếu ở trên đường, Phương Quý yêu cầu leo lên pháp thuyền, nàng cũng sẽ không từ chối, nhưng một mực Phương Quý lại thật sự toàn bộ hành trình theo ở phía sau, trong lòng nàng, liền không khỏi càng xem thường.

Trực giác kẻ này ở Đan Hỏa tông lúc cùng chính mình quấy rối đấu khí, thuận là trượng phía sau hắn có vị Thái Bạch tông chủ, này không phải, bây giờ bọn họ đơn độc đi ra sau khi, hắn chỉ sợ, chính mình chỉ là để Lão bạch viên hù dọa hắn hai câu, hắn liền nói chuyện cũng không dám lớn tiếng.

"Lối vào liền ở chỗ này!"

Cung Thương Vũ trả lời một câu, xoay người hướng về Phương Quý cười nói: "Phương đạo hữu, chúng ta cùng đi thôi đi lối vào làm sao?"

Phương Quý làm sao biết cái gì lối vào a, cố ý nhìn cái kia Lão bạch viên một chút, không chút biến sắc lui về sau một bước, miễn cưỡng nói: "Không cần phải phiền phức như thế, tất cả bằng Cung sư huynh làm chủ chính là, trong sơn nhiều như vậy cao nhân, cái nào đến phiên ta làm chủ nha!"

Bên cạnh Minh Nguyệt cẩn thận nghe vậy, trong lỗ mũi khẽ hừ một tiếng.

Mà Cung Thương Vũ nhưng là có chút bất đắc dĩ, hẳn thấy Phương Quý bực này không đánh nổi tinh thần đáng đáp, còn tưởng rằng hẳn là ở kiêu ky Lão bạch viên, nghĩ cái này Thái Bạch tông đệ tử, ở Đan Hỏa tông lúc khi nào cuồng ngạo, vừa lên đến liền dám đối với mình Thương Long một mạch người ra tay, sau đó nói chuyện cùng chính mình, cũng là há mồm Thương Vũ, ngậm miệng lão Cung, lúc này lại là thái độ đại biền, trực tiếp gọi đây "Cung sư huynh" đến rồi. . .

Trong lòng càng cảm thấy Phương Quý lá gan quá nhỏ, liền nhẹ nhàng hít một tiếng, nói: "Phương sư đệ yên tâm, chúng ta nếu liên thủ mà đến, liền đều là người mình, không thể thật sự có ai thương tổn người, dù là đến thời điểm cướp cơ duyên, cũng là đi đến liền thôi!"

Nói như thế, nhưng cũng không còn làm khó dễ Phương Quý, chính mình về phía trước đi tới.

Bên cạnh Thương Long một mạch đệ tử, đã sớm đã tra xét qua quanh thân hoàn cảnh, thấy cũng không có người khác tung tích, liền tới bẩm báo cho Cung Thương Vũ, sau đó phân biệt lấy mấy thứ quái lạ pháp khí lại đây, lại là một cái Lượng Thiên Xích, một hộp tính trù, một viên Quan Tinh châu.

Cung Thương Vũ lấy cái này ba cái pháp khí, liền tới đến phụ cận một cái đỉnh núi, quan sát chu vi thế núi, yên lặng thôi diễn lên.

Phương Quý trong lòng nhất thời hiếu kỳ, đưa đầu chen tiến lên quan sát.

"Này, người cách ta xa một chút!"

Mới vừa tiến lên, bên người nhất thời vang lên một cái bất mãn tiếng nói, quay đầu nhìn lại, chính là Minh Nguyệt tiểu thư, nàng cũng tiến lên xem, thấy Phương Quý cướp ở đầu mình bên trong, nhất thời bất mãn, lấy ra trong ngực thường đại tiểu thư tính khí, trực tiếp trách cứ một câu.

"Hắc?"

Phương Quý bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt bất thiện ngấm nàng một chút.

Hắn lúc này, hết thấy đều lấy không lời làm trọng, bởi vậy mặc kệ là Cung Thương Vũ hện hắn leo lên pháp thuyền cũng tốt, vẫn là mời hắn cùng nhau thôi diễn Tiên hiền di địa lối vào cũng được, đều là có thể đẩy liền đẩy, không leo lên pháp thuyền, đó là lo lắng ở pháp thuyền bên trên Cung Thương Vũ đột nhiên hỏi đến chính mình liên quan tới con đường vấn đề, chính mình không trả lời được, không cùng hắn cùng đi thôi diễn, là bởi vì căn bản không biết sao thôi diễn.

Nhưng hiện tại xem ra, cái này Minh Nguyệt cẩn thận cũng như là có chút hiểu lầm cái gì. . .

"Người muốn làm gì?"

Mà Minh Nguyệt tiểu thư rắn dạy qua đi, chợt thấy Phương Quý hướng mình trông lại ánh mắt, trong lòng cũng nhất thời cả kinh.

Dưới cái nhìn của nàng, lúc này Phương Quý đã là đang hoảng, gọn gàng ngăn nắp, không ngờ rằng ánh mắt của hắn lại sẽ đáng sợ như thế?

Mà vừa nghe tiểu thư rắn dạy, bên người nàng Lão bạch viên, cũng đúng lúc đi về phía trước một bước.

Một đôi u lãnh con mắt, chỉ là nhìn Phương Quý cái cổ.

"Khà khà, vậy ngươi trước hết mời. . ."

Phương Quý không có nhiều lời, chỉ là hướng về bên cạnh một nhường, tựa như cười mà không phải cười nhìn nàng.

"Hừ!"

Minh Nguyệt tiểu thư không chút khách khí đi tới tiến vào, trong lòng âm thầm đang suy nghĩ: "Vừa nãy lẽ nào là ảo giác?"

Đoàn người đến lúc này, liền ai cũng không còn nói nhiều, chỉ là nhìn về phía trước cái này Cung Thương Vũ thôi diễn cái kia Tiên hiền đi địa lối vào, đến lúc này, bất kể là Minh Nguyệt tiểu thư đoàn người, vẫn là Phương Quý cùng A Khô các loại, đều đã là lòng tràn đầy nghi hoặc, nghe Cung Thương Vũ nói, cái này Tiên hiền đi địa liền ở lân cận, nhưng chu vi tất cả đều là trọc lóc loạn thạch núi, liền con thỏ động đều không có a. . .

Đặc biệt là chu vi linh khí đều vô cùng mỏng manh, nơi nào như là có cái gì đi địa đáng đáp?

Trong lòng nghi ngờ, lại không dám hỏi, chỉ nhìn cho kỹ Thương Long một mạch bận việc.

Chỉ thấy Cung Thương Vũ trước tiên lấy Lượng Thiên Xích, trắc qua chu vi thế núi, rồi sau đó hướng về bên người Thương Long một mạch đệ tử dẫn dò, đối phương lập tức chấp mấy đạo trận kỳ đi chỗ xa xuyên vào, lại sau đó, Cung Thương Vũ lại chấp tính trù, trước sau tính khoảng một nén hương thời gian, đến ra kết quả, liền lại lấy ra một hộp sách thẻ tre, lệnh bên người đồng môn đi trận kỳ đan xen trong lúc đó, dày đặc bố trí ở mặt đất.

Như là như vậy, Cung Thương Vũ thôi diễn đã lâu, liên tục tìm ra mấy nơi, đều đã sách thẻ tre bày xuống, đến lúc này, Phương Quý mấy người từ

trời cao nhìn lại, liền có thể thấy tất cả sách thẻ tre nơi, như liền thành một phiến, vừa vặn đối ứng không trung tinh đấu.

"Cung sư huynh, tất cả kết quả đều cùng chúng ta thôi diễn bên trong nhất trí, nhìn dáng dấp chúng ta tìm đúng địa phương. . ."

Liên tục sáu cái địa điểm bị thôi diễn đi ra sau khi, Thương Long một mạch đệ tử, đã rõ ràng có chút vẻ hung phấn, cái kia Cung Thương Vũ cũng gật gật đầu, đứng dậy, vò mi tâm, trong tay nâng cái kia một viên Quan Tinh châu, cười nói: "Kết quả không có kém, nếu không ra vấn đề, đợi đến sau ba canh giờ, tinh đấu quy vị, lại bày xuống cuối cùng một chỗ địa nhãn, liền có thể tiến vào Tiên hiền di địa trong. . ."

"Bằng những thứ đồ này, là có thể tiến vào cái kia Tiên hiền di địa?"

Trong sân mọi người, ngoại trừ Thương Long một mạch ở ngoài, phần lớn là lần thứ nhất nhìn thấy như vậy quái lạ thủ pháp, nhất thời đều có chút ngạc nhiên, dồn dập tiến tới góp mặt xem, cái kia Minh Nguyệt tiểu thư là sau khi xem, tuy rằng không hiểu, lại tràn đầy đều là sùng bái tâm ý kính phục, nhìn Cung Thương Vũ trong ánh mắt, nhu tình đều sắp mãn đi ra, Phương Quý nhưng là đầy mặt hiếu kỳ, trên mặt viết ra một cái to lớn dấu chấm hỏi!

Mà bước thứ nhất thuận lợi như thế, Cung Thương Vũ cũng khá là vui vẻ, chỉ là trong lúc vô tình vừa quay đầu, liền thấy Phương Quý cùng A Khổ sư huynh, thậm chí còn có con kia quái xà, đều ở hiếu kỳ đang nhìn mình thôi diễn đi ra kết quả, một mặt mòng dáng vẻ, trong lòng nhất thời hơi kinh ngạc, thầm nghĩ: "Nếu là bọn họ sớm biết Tiên hiền di địa, liền nên hiểu được cái này tham tinh đấu sổ giải Đại thiên chi pháp, vì sao bọn họ lại. . ."

Hắn vốn là đa nghi người, trước chỉ là ở Đan Hỏa tông thì thực tại bị Phương Quý lời nói cho kinh sợ đến, lại biết rõ Thái Bạch tông chủ một thân bản lãnh, lúc này mới chưa nổi lên nghi ngờ, nhưng coi như hắn không nổi lên nghi ngờ, cũng vẫn miệng kín như bưng, thẳng cho đến bây giờ, đều chưa từng cho Phương Quý tiết lộ qua bất kỳ bọn họ Thương Long một mạch nắm giữ tin tức, mà đến lúc này, hắn bỗng nhiên phát hiện Phương Quý mấy người tựa hồ đối với cái này tham tinh đấu số hoàn toàn không rõ, trong lòng ý ngờ vực liền lập tức sinh đi ra, hơn nữa càng lúc càng kịch liệt.

..

"Không đúng. . ."

Hắn liền ánh mắt đều đã khê biến: "Ta trước quá tin tưởng hắn, cũng không phải từng khả nghi, có thể bây giờ suy nghĩ một chút, hắn nói nơi này di địa đã bị rất nhiều người nhìn chăm chăm, kết quả bây giờ nơi này lại nửa bóng người cũng không có, trên đường cũng cũng thỉnh thoảng có người dò xét, nhưng cũng chỉ là rung một cái rồi biến mất, hắn nói Thái Bạch tông đã sớm chường như cái này di địa xuất hiện tin tức, kết quả hắn lại ngay cả xem đến tham tinh đấu số đều về mặt vô cùng nghi hoặc, thậm chí là dọc theo con đường này. . . Đúng rồi, hắn vẫn đi theo pháp thuyền mặt sau, chưa bao giờ chỉ đường, hoàn toàn là ta dẫn hắn đến. . ."

Trong lòng có cái khó mà tin nổi ý nghĩ bay lên lên: "Hắn sẽ không là vẫn ở gạt ta chứ?"

Ngẫm lại lại cảm thấy không thể, ai có thể bịa đặt đến ra bực này đại hoang?

Nhưng dù sao lòng nghi ngờ đã lên, hắn liền vẫn là bỗng nhiên hướng về Phương Quý cười nói: "Phương đạo hữu, sớm nghe nói về Thái Bạch tông chủ Triệu sư bá thuật toán vô song, nói vậy các ngươi cũng đã làm đủ tìm kiếm di địa lối vào chuẩn bị đi, bây giờ ta đã thôi diễn ra sáu nơi địa nhãn,

không bằng cuối cùng này một chỗ địa nhãn, liền do Phương sư đệ người đến thôi diễn, cũng làm cho chúng ta mở mang kiến thức một chút Thái Bạch tông thuật toán bí truyền làm sao?"

"A?"

Đang tò mò nhìn cái kia mấy chỗ địa nhãn, nghĩ cái này đến tột cùng là thứ đồ gì Phương Quý, lập tức có chút há hốc mồm. . .

Làm sao bỗng nhiên đến rồi như thế vừa ra?

"Làm sao, Phương Quý sư đệ chẳng lẽ không biết nên làm sao thôi diễn?"

Cung Thương Vũ trong lòng càng ngờ vực, sắc mặt cũng bỗng nhiên trong lúc đó chìm xuống.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 392: Sâu Không Lường Được

Chuyện gì thế này?"

Cung Thương Vũ đột nhiên xuất hiện làm khó dễ, làm cho chu vi Minh Nguyệt tiểu thư cùng Thương Long một mạch các đệ tử đúng là có chút không tìm được manh mối, ánh mắt quái lạ hướng về Phương Quý bọn họ hai người nhìn lại, trước đây ở pháp thuyền trên, vẫn là bọn họ đối với Thái Bạch tông khá là xem thường, dù sao thân là đã sớm danh chấn Bắc Vực, thậm chí là duy nhất một cái dám ở bề ngoài cùng Tôn phủ đối nghịch Thương Long một mạch, bọn họ vẫn tự cao tự đại, cho là mình mới là Bắc Vực chân chính người đứng đầu người, nhưng bây giờ, Thái Bạch tông nhất thời danh tiếng so với bọn họ còn muốn vang dội.

Ở tâm lý này xuống, người khác càng khen Thái Bạch tông, bọn họ càng trong lòng phản đối, vì lẽ đó cái kia ngông cuồng ở Thái Bạch tông trước mặt, lại so với bình thường còn càng nhiều hơn mấy phần, nhưng Cung sư huynh nhưng vẫn đè ép bọn họ, nhượng bọn họ không được đối với Thái Bạch tông đệ tử vô lễ.

Nhưng hôm nay đây, không ngờ, làm sao cũng thành Cung sư huynh trước tiên thay đổi mặt?

"Phương Quý sư đệ, đừng trách ta nhiều lời. . ."

Mà Cung Thương Vũ, thấy Phương Quý vẫn không hề trả lời, trên mặt lòng nghi ngờ liền càng nặng, gắt gao nhìn chằm chằm Phương Quý, chậm rãi mở miệng: "Nếu liên thủ, chúng ta liền nên thẳng thắn chờ đợi,

ngoại trừ trước hện cẩn thận nhất trí đối ngoại ở ngoài, liên hệ tin tức cũng là trọng yếu nhất, dù là có chút tin tức can hệ trọng đại, không muốn dùng chung, nhưng ít nhất cũng không nên cho lẫn nhau tin tức giả mới đúng, Cung mỗi bây giờ liền có chút không rõ, người nói cái này Tiên hiền di địa tin tức, đã dẫn tới chur phe thể lực rục rà rục rịch, nhưng hôm nay vì sao liền cái quỷ ảnh cũng không thấy?"

"Người nói Thái Bạch tông sớm liền biết rồi Tiên hiền di địa mở ra việc, tông sẽ không liền tham tinh đấu số cũng không hiểu chứ?"

Hai vấn đề này vừa ra tay, người bên cạnh đều nhất thời hiểu rõ ra, lập tức khó có thể tin nhìn về phía Phương Quý, này ngược lại là một cái bọn họ trước tuyệt không nghĩ tới vấn đề, trước đây bọn họ cũng chỉ là trong lời nói xem thường Thái Bạch tông mà thôi, nhưng tự chưa hoài nghi Thái Bạch tông ở Tiên hiền di địa chuyện trên giả bộ, dù sao việc này như vậy bí ẩn, nghĩ muốn giả bộ, cũng không bản lĩnh lớn như vậy a. . .

"Dù thế nào cũng sẽ không phải tiểu tử này thật là lừa bịp chúng ta, muốn cùng trà trộn vào di địa bên trong mưu cơ duyên chứ?"

Có trong lòng người đã sinh ra đáp án này, chẳng qua là cảm thấy khó mà tin nổi.

Không riêng là ngạc nhiên tại Phương Quý lá gan lớn lao, không rõ nhất chính là, hắn là làm sao hồng đến Cung sư huynh tin tưởng?

Cung sư huynh ở Thương Long một mạch, có thể vẫn là lấy làm việc thận trọng xung a. . .

. . .

. . .

"Đúng rồi, Cung sư huynh nhất định là cố ý làm bộ bị lừa, dẫn hấn tới nơi này vạch trần hấn. . ."

Đúng là Minh Nguyệt tiểu thư, lập tức nghĩ thông suốt trong đó "Then chốt", lập tức trái tim bùng tỉnh, nghĩ đến ở Đan Hỏa tông lúc đem mình tức đến giận sôi lên, thiên lại nắm Phương Quý không có cách nào cảm giác bất đắc dĩ, nhất thời càng cảm thấy một trận khoái ý, chậm rãi lên trước một bước nói: "Cung sư huynh nói có đạo lý, Thái Bạch tông nếu nói đúng Tiên hiền di địa hiểu rõ, cái kia tông sẽ không liền làm sao vào cửa vào cũng không biết chứ?"

Theo tiếng nói của nàng, cái khác Thương Long một mạch đệ tử, cũng đều dồn dập tiến lên, mơ hồ đem Phương Quý cùng A Khô, Anh Đề vây vào giữa, sắc mặt đều đã trở nên hơi lạnh lùng, rất rõ ràng, nếu Phương Quý thật bị vạch trần, lập tức liền muốn đem hấn bắt xuống.

Mà vào lúc này, đón chu vi mọi người ngờ vực lại hùng hổ dọa người ánh mắt, Phương Quý cũng không biết nơi nào làm lộ, bất quá hấn nhưng là rõ ràng, càng vào lúc này, càng đến ổn định, liền trong lòng liền muốn tông chủ bình thường diễn xuất, ra dáng học lên, hai cái tay dấu ra sau lưng, sống lưng thẳng tắp, cổ thả lỏng, trên mặt mang theo như có như không mỉm cười, chậm rãi đảo qua bốn phía.

Khoan hãy nói, thật tốt dùng.

Chu vi Thương Long một mạch dù đều là lòng nghi ngờ nổi lên, nhưng lại nhất thời không người thật là dám lên trước động thủ.

Phương Quý dáng dấp, không tên thì có chút sâu không lường được mùi vị. . .

"Phương sư đệ, kính xin đem cuối cùng một chỗ địa nhãn thôi đi ra đi, nếu không thì. . ."

Liền ngay cả Cung Thương Vũ, cũng cảm thấy có chút không tên có chút không chắc chắn, lạnh nhạt nói: "Ta liền muốn hoài nghi ngươi ở Đan Hỏa tông cho ta đều là tin tức giả, nên trước tiên bắt xuống ngươi, sau đó lại đưa tiễn đến Thái Bạch Triệu sư bá trước mặt đi hỏi một chút hẳn là làm sao dạy đệ tử. . ."

Nghe những câu nói này, nhìn Thương Long một mạch mọi người thái độ, liền ngay cả A Khổ sư huynh cùng Anh Đề hai cái, đều có chút bối rối lên, chỉ gặp người ta nhiều người thế trảng, không nói bây giờ thoát nhìn có chút sâu không lường được ý vị Thương Long một mạch, chỉ là Minh Nguyệt tiểu thư cái kia mùi tên hộ vệ, cùng với cái kia một con cao giai thần thú Lão bạch viên, đều không phải dễ chọc, thật động nổi lên tay đến, bọn họ không phải là đối thủ a!

Không thể làm gì khác hơn là theo bản năng nhìn về phía Phương Quý, đáy mắt cực kỳ lo lắng.

. . .

. . .

"Ha ha. . ."

Mà Phương Quý vào lúc này, mặt ngoài thận trọng, trong lòng cũng ở vội vã nghĩ, hẳn đã ở cái này đoạn công phu bên trong, nhanh chóng đánh giá một thoáng chu vi địa thế, chỉ thấy Thương Long một mạch thôi đi ra sáu cái địa nhãn, phân bố các nơi, hình như có chút lộn xộn, không cái quy luật, coi như là đem cái này sáu cái địa nhãn vòng lên, cũng chỉ là một

cái tựa như tròn không tròn, tựa như vuông không vuông quái lạ đồ hình mà thôi.

Phương Quý đối với làm sao thôi diễn địa nhãn, đó là một chữ cũng không biết, nhưng nếu thị phi muốn ở phía trên lại thêm một cái điểm, cũng chỉ có thể làm hết sức để nó càng tròn một điểm, chỉ là như muốn cho hấn biến tròn, cái kia đi phía trái một bên điểm cũng được, hướng về bên phải điểm cũng có thể. . .

Trong lòng vội vã nghĩ, trên mặt lại ẩn hàm nộ ý, cười lạnh một tiếng sau, tiếp theo nói ra: "Thương Long một mạch liền cái này đạo đức?"

"Ngươi?"

Chợt nghe đến Phương Quý mở lời kiêu ngạo lời nói, Thương Long một mạch, thậm chí Minh Nguyệt tiểu thư, đều nhất thời giận dữ.

"Lớn mật, dám đối với ta Thương Long một mạch bất kính!"

"Trước tiên bắt xuống hấn, đợi thêm đi chất vắn Thái Bạch tông!"

". . ."

". . ."

Chỉ là tuy rằng kêu la hung, lại càng không có người dám chủ động tiến lên, bị Phương Quý một tiếng xem thường, cũng càng thấy Phương Quý có chút đoán không ra, liền ngay cả Cung Thương Vũ, lông mày cũng cau lên đến, bất quá Phương Quý lúc này cũng không còn cho hấn cơ hội nói chuyện, chậm rãi xoay người lại, trong tay không biết đã lâu nhiều một viên miếng đồng, vô tình hay cố ý ở trong tay chuyển, như là một cái thói quen tính động tác.

Sau đó hắn thật lòng nhìn Cung Thương Vũ, lạnh nhạt nói: "Trước đây đã nói, chúng ta đều là do vì không có hoàn toàn chắc chắn bắt đến cơ duyên kia mới liên tay, liên thủ lúc, cũng đã vỡ tay làm vì thê, nhất trí đối ngoại, liên hệ tin tức, ta cũng không nghĩ tới người Thương Long một mạch ở truyền thuyết trong như vậy hào sảng phóng khoáng, trên thực tế lại như vậy đoán lung tung nghi, không hề tín nghĩa, nhưng cũng không sao cả, tông chủ vẫn dạy chúng ta làm người muốn rộng lượng, vì lẽ đó cái này một lần ta không tính toán với các người, nhưng lại có thêm xuống một hồi, các người Thương Long một mạch liền chính mình chơi đi!"

Mấy câu nói nói Cung Thương Vũ đã có chút trái tim hơi loạn, sau đó hắn bỗng nhiên quăng xuống miếng đồng, sau đó thuận thế siết trong tay, hướng về một phương hướng chỉ đi qua, nói: "Ta lười lấy cái gì tham tinh đấu số, bắt quá các người hướng về cái hướng kia tìm đi!"

Dứt lời, xoay người lại, hai tay chấp sau lưng, một bộ khí định thần nhàn dáng dấp.

"Chuyện này . . ."

Chu vi Thương Long một mạch đệ tử, đều bị hắn kinh sợ trong đầu hơi ngạc nhiên, nhất thời không người dám mở miệng.

"Phương sư đệ, đang nói đùa sao?"

Rất nhanh liền có cái tiếng nói vang lên, Cung Thương Vũ một mặt khó có thể tin, còn chen lẫn vô tận tức giận, nỗ lực bình phục một thoáng trong lồng ngực khí, mới lạnh lẽo âm trầm nhìn Phương Quý nói: "Tham tinh đấu số, bảy sao du chư thiên, tổng cộng có bốn mươi chín loại biến hóa, người thấy chúng ta thôi diễn đi ra cái kia sáu nơi mắt trận, liền phải biết đây là thứ mười bốn loại biến hóa, coi như người không biết này cụ thể địa nhãn rơi xuống ở nơi nào, nhưng tổng cũng phải biết nó hẳn là ở phía nam đi,

nhưng người hết lần này tới lần khác hướng về bắc chỉ, này không phải là hồ đồ sao?"

"Rào. . ."

Người chung quanh nghe vậy, cũng nhất thời vừa giận vừa sợ, từng cái từng cái tức giận dâng lên.

"Khốn nạn. . ."

Phương Quý trong lòng cũng là kinh hãi, nghĩ thầm phức tạp như vậy trò chơi dùng tiền đồng quả nhiên không dễ xài. . .

Trên mặt giả làm ra một bộ trên mặt mang một nụ cười lạnh lùng, xem thường cùng bọn họ tranh luận đáng đáp, trong lòng lại vội vã cân nhắc: "Không xong rồi, lòi, nghỉ một lúc chỉ có thể thừa dịp bọn họ chưa sẵn sàng, nhảy đến Anh Đề trên lưng liền chạy. . . Tốt xấu Anh Đề bây giờ hóa thần thú, tốc độ rất nhanh, nó lại trời sinh hiểu được ngự phong, cái kia Lão Bạch viên cũng không nhất định đuổi được tới. . . A Khổ sư huynh là không lo nổi, trước tiên rút ở chỗ này bên trong đi. . ."

"Ngược lại những thứ này người cũng không dám tùy tiện ra tay giết chúng ta Thái Bạch tông người, bất quá khả năng một trận đánh là trốn không thoát. . ."

". . ."

". . ."

Chính ở xung quanh Thương Long một mạch đệ tử đều đã giận không nhìn nổi, mà Phương Quý đã đang chuẩn bị tìm chỗ trốn lưu thời điểm, đột nhiên bên cạnh một cái Thương Long một mạch chính ở phía xa đo lường địa nhãn đệ tử, vội vã chạy trở về, người còn chưa đến, liền đã kêu lớn:

"Cung sư huynh, mới vừa tính sai rồi, ta thăm dò chu vi địa thế, phát hiện phía tây nam hướng về, có một chỗ ngọn núi đã đứt, chỉ là xa xa không thấy được mà thôi. . . Ngọn núi vừa đoạn, liền tiếp dẫn không được địa mạch khí, chúng ta muốn tìm đến di địa cánh cửa, chỉ có thể ngược thôi đi. . ."

"Cái gì?"

Cung Thương Vũ nghe được thay đổi sắc mặt, vội vã tiếp nhận đệ tử kia đưa tới quyền trục, nhìn lướt qua, sau đó không nói một lời, trực tiếp thả người liền hướng tây nam phương hướng lao đi, chỉ thấy nơi này một đạo núi nhỏ cao mấy chục trượng, thẳng tắp hướng thiên, thoạt nhìn liền thành một khối, nhưng hấn quan sát một lát sau khi, bỗng nhiên nhắc chuông đánh tới, rõ ràng lực lượng không lớn, ngọn núi kia chợt sụp đổ, đất đá tung toé.

Bên cạnh còn vây quanh Phương Quý mọi người, đều có chút không tìm được manh mối, sắc mặt nghi hoặc đến cực điểm.

Một mảnh kinh ngạc trong im lặng, chỉ thấy Cung Thương Vũ đã đi trở về, sắc mặt âm trầm đến cực điểm, mọi người thấy thế, liền cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, đang suy nghĩ muốn hay không hỏi hấn Phương Quý xử trí như thế nào, đã thấy đi tới phụ cận Cung Thương Vũ, bỗng nhiên triển khai tay áo lớn, sâu sắc hướng về Phương Quý cuối người thi lễ, nói: "Phương đạo hữu thứ lỗi, nếu không phải lời nhắc nhở của ngươi, ta suýt nữa sai lầm đại sự. . ."

"Dát?"

Chu vi mọi người bỗng nhiên mắt choáng váng, đặc biệt là Minh Nguyệt tiểu thư, đều đã hoàn toàn xem không hiểu.

Mà Cung Thương Vũ áp qua thi lễ sau khi, đã là vẻ mặt phức tạp, vẻ mặt bên trong có chút tự trách cùng áy náy, càng nhiều nhưng là đối phương quý kính nể, cười khổ nói: "Phương đạo hữu, nếu người đã sớm nhìn ra ta cái cuối cùng địa nhãn thôi diễn phương hướng không đúng, vì sao không nhắc nhở ta a, nếu tinh đấu quy vị lúc, nhưng không có định ra cái cuối cùng địa nhãn, vậy này Tiên hiền di địa nhưng là không mở ra. . ."

"Ta cũng cần thời gian!"

Phương Quý hoàn toàn không biết làm sao sự việc, chỉ là trong lòng một trận nhẹ nhàng, thế A Khổ sư huynh cao hứng, bữa này đánh loạn cũng đã trúng.

Trên mặt lại có vẻ càng lãnh đạm hơn: "Hơn nữa các người Thương Long một mạch, để ta rất thất vọng!"

Cung Thương Vũ nhất thời yên lặng, lúng túng giải thích: "Ta Thương Long một mạch bình thường thụ địch quá nhiều, lòng nghi ngờ xác thực. . ."

"Lòng nghi ngờ đại gia người!"

Phương Quý bỗng nhiên chửi ầm lên, một mặt căm giận nhưng.

Chu vi Thương Long một mạch đệ tử, tất cả đều thay đổi sắc mặt, đặc biệt là Minh Nguyệt tiểu thư, há mồm liền muốn quát mắng.

Nhưng lúc này, Phương Quý dĩ nhiên không cho bọn họ mở miệng cơ hội, trực tiếp chỉ vào Cung Thương Vũ mũi mắng lên: "Phương lão gia ta vừa bắt đầu liền cho các người nhiều như vậy tin cậy tin tức, kết quả các người thì sao, chuyện gì đều giấu giấu diếm diếm, nửa diếm cũng không chịu lộ, cái này đến tột cùng là ai không chân chính a, thiệt thòi người đến nơi này, còn muốn lên cái này lòng nghi ngờ, các người đến tột cùng còn biết xấu hổ hay không a?"

Cung Thương Vũ sắc mặt đã lúng túng tới cực điểm, cũng bị Phương Quý mắng có chút bối rối.

"Lớn mật, ngươi chuyện này . . ."

Bên cạnh Minh Nguyệt tiểu thư làm sao có thể chịu người khác như vậy mắng chửi Cung sư huynh, há mồm liền muốn phản xích.

"Ngươi con mụ này cho ta im lặng!"

Không chờ nàng lời nói xong, Phương Quý đã bỗng nhiên xoay người lại, hướng về nàng mắng: "Gặp qua không biết chết, chưa từng thấy người bực này không biết chết, ta Cổ Thông Lão ca thật tốt người, làm sao liền thu ngươi như thế cái tiện nhân làm đệ tử, mẹ nếu không là Phương lão gia ta mở miệng, ngươi cho rằng ngươi có cơ hội tới chỗ này di địa đi một lần? Kết quả toàn bộ phá pháp thuyền, còn không để ta lên, ngươi làm ta yêu thích?"

Minh Nguyệt tiểu thư nghe vậy, đã tức đến đầy mặt đỏ chót, nước mắt đều sắp muốn chảy ra.

Bên người nàng Lão bạch viên thấy tiểu thư chịu nhục, nhất thời giận dữ, lạnh lùng hướng về Phương Quý nhìn lại, không hề che giấu chút nào đáy mắt sát ý.

"Ngươi xem đại gia ngươi đây?"

Phương Quý mắng lên đầu, lại không sợ, giơ tay bắt nổi lên ống tay áo: "Lại nhìn ta quát ngươi cái này lão hầu tử có tin hay không?"

"Bạch!"

Lão bạch viên thịnh nộ cực điểm, ánh mắt giống như thực chất, mãnh đến về phía trước bước ra một bước.

A Khô sư huynh thấy thế, trong lòng cả kinh, vội vàng kéo lại Phương Quý, Phương Quý thì lại dùng sức quăng cánh tay, giận dữ kêu lên: "A Khô sư huynh ngươi đừng cản ta, ngày hôm nay ta không phải đánh cái này lão hầu tử không thể, mẹ còn muốn giết ta, ngươi đừng đến ta một thoáng thử xem. . ."

Lão bạch viên thấy Phương Quý lại không có bị chính mình làm sợ hãi, lập tức cũng có chút khó khăn.

Bước đi này đã bước đi ra, sao tốt thu hồi lại đi, chỉ có thể quay đầu nhìn Minh Nguyệt tiểu thư một chút.

Nào đoán được Minh Nguyệt tiểu thư căn bản liền không quan tâm bên này, chỉ là hướng về Cung Thương Vũ khóc rờn nói: "Cung sư huynh, ngươi nhìn hắn vô lễ như thế. . ."

Không riêng là Minh Nguyệt tiểu thư, liền ngay cả Thương Long một mạch đệ tử cũng có chút bối rối, làm khó dễ nhìn về phía Cung Thương Vũ.

Như ở bình thường, có người dám như thế mắng Thương Long một mạch, đã sớm sao đao lên.

Nhưng bây giờ, dù sao cục diện có chút phức tạp. . .

"Là chúng ta trước tiên đối với Phương đạo hữu vô lễ trước. . ."

Đối mặt Minh Nguyệt tiểu thư chờ đợi ánh mắt, Cung Thương Vũ bỗng nhiên thở dài một tiếng, thần sắc hẩn lúng túng, bước lên trước, lại lần nữa đối với Phương Quý áp lễ đến cùng, nói: "Phương Quý đạo hữu, ta biết ngươi tâm có oán khí, vừa nãy việc, đúng là trách ta đa tâm, đường đột

ngươi, nhưng nhìn ngươi lý giải, chuyện hôm nay, đều là ta Cung mỗ một người khuyết điếm, nhưng tuyệt không phải ta Thương Long một mạch diễn xuất. . ."

"Ta Thương Long một mạch, từ sư tôn lên, hướng về lấy tín, nghĩa hai chữ đặt chân ở thế, chưa bao giờ làm trái. . ."

Nói đến chỗ này, chậm rãi đứng dậy, nghiêm nghị nhìn Phương Quý nói: "Bây giờ việc đã đến nước này, Cung mỗ chỉ có thể hướng về Phương đạo hữu bảo đảm, ta Thương Long một mạch đối với Thái Bạch tông, không dám tiếp tục có bất kỳ giấu giếm gì, bất luận Phương đạo hữu có gì nghi ngại, Cung mỗ đều biết gì nói vậy!"

Mấy câu nói nói chu vi yên lặng như tờ, Minh Nguyệt tiểu thư đều không dám khóc nữa khóc đề đề.

Tất cả mọi người đều khó có thể tin nhìn Cung Thương Vũ, nghĩ thầm làm cái này Thương Long một mạch đại đệ tử, hơn nữa là lấy "Ngông cuồng" xưng Thương Long một mạch đại đệ tử, lại sẽ hướng về người khác nói ra mấy câu nói như vậy, cái này tư thái có phải là quá thấp a. . .

"Cung. . . Cung sư huynh, ngươi. . . Ngươi cũng không cần như vậy đi, hẳn cho tin tức, cũng chưa chắc hoàn toàn đúng. . ."

Bên cạnh có Thương Long một mạch đệ tử, do dự khuyên nhủ: "Hắn nói có người đến đoạt cơ duyên, đến hiện tại cũng một người chưa thấy a. . ."

Ánh mắt của mọi người trong, Cung Thương Vũ chậm rãi liền đứng lên đến, trở tay vỗ vỗ trên lưng hắn hộp, cái kia hộp từ mới vừa rồi liền vẫn đang nhẹ nhàng kêu run, như là ở cảnh báo, mà Cung Thương Vũ sắc mặt, vào lúc này thì thôi trở nên cực kỳ nghiêm nghị.

Ánh mắt nhẹ nhẹ đảo qua chu vi bóng đêm, hắc nhàn nhạt nói: "Bọn họ đã đến rồi. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 393: Chém Chó Săn

Cung Thương Vũ đột nhiên xuất hiện, làm cho trong sân mọi người, bỗng nhiên sinh ra bốn loại không giống phản ứng.

Thương Long một mạch đệ tử đều là ngẩn ra, lại thay đổi sắc mặt, bỗng nhiên trong lúc đó tám người các cướp một cái phương vị, sang lang lang binh khí pháp bảo tất cả đều ra khỏi vỏ, hoặc cầm tay bên trong, hoặc bay tại bên cạnh người, tại thời gian ngắn nhất bên trong, liền hoàn thành một cái tiêu chuẩn bố phòng.

phản ứng nhanh chóng, nhượng người ngờ ngác, giờ mới hiểu được, Thương Long một mạch là do cùng Tôn phủ là địch, đều là thân kinh bách chiến, dù là đệ tử bình thường, phản ứng này cũng là kinh người, từ Cung Thương Vũ một câu nói bên trong, bọn họ liền đã nghĩ đến, đối phương cũng là đến cướp cơ duyên, nếu đến, lại không hiện thân, cái này tự nhiên liền là bởi vì đối phương không có ý tốt, đương nhiên muốn trước tiên chuẩn bị ngăn địch mới được!

Mà Minh Nguyệt tiểu thư bên người nha hoàn nô bộc, nhưng là một mặt hồ đồ, không biết xảy ra chuyện gì, liền ngay cả nàng mời tới những hộ vệ kia bên trong, ngàn chọn vạn tuyển cuối cùng lưu lại mười vị, cũng là theo bản năng nhìn lướt qua chu vi sau, mới vội vã cảnh giác lên.

"Cái gì trò chơi?"

Phương Quý cũng là mộng, đầy mặt đều là kinh ngạc, nghĩ thầm đây là người nào a như vậy hiểu chuyện, như thế đúng lúc chạy tới cho mình che

láp?

Mà cuối cùng một loại phản ứng, nhưng là Cung Thương Vũ bản thân, nói ra câu nói kia, hẳn liền lưu ý đến Phương Quý về mặt, tuy rằng lúc này Phương Quý còn ở giả làm ra một bộ cao thâm khó lường đáng đáp, nhưng về mặt bên trong chút hơi kinh ngạc, lại vẫn là lưu lộ ra.

Cung Thương Vũ thấy, không khỏi thầm nghĩ: "Bởi vì ta sớm nhận biết được đối thủ tiếp cận, làm hẳn có chút bất ngờ sao?"

"A, Thái Bạch tông thật là có chút coi thường anh hùng thiên hạ, thật bàn về đến, từ vừa mới bắt đầu liên thủ đến hiện tại, Thái Bạch tông tựa hồ đem hết thảy đều tính ở trước, bất kể là bọn họ nắm giữ tin tức, vẫn là đối liên thủ chuyện biểu hiện ra rộng lượng, đều mạnh hơn ta, thực sự xấu hổ, ta để Thương Long một mạch bị mất mặt, chỉ bất quá, khuôn mặt này cũng nên ta lại đoạt lại. . ."

"Dù sao, ta Thương Long một mạch mới thật sự là Bắc Vực đệ nhất tông, hơn xa vừa lộ ra nanh vuốt Thái Bạch tông!"

". . ."

". . ."

Một niệm đến đây, trái tim càng là nhiệt huyết hơi trào, ánh mắt nhìn về phía tựa hồ không có một bóng người trong bầu trời đêm, lạnh lùng nói: "Không biết đến từ phương nào đạo hữu, kính xin hiện thân đi, nếu muốn đoạt cơ duyên, cái kia liền thoải mái, cần gì giấu đầu lòi đuôi?"

Âm thanh sáng sủa, xa xa truyền vào trong bầu trời đêm.

Mọi người nghe hẳn tiếng nói ở trong núi vang vọng, đều hai mặt nhìn nhau, trái tim hơi căng thẳng.

"Ha ha, Bắc Vực thứ nhất đại nghịch phi Thương Long một mạch đệ tử, quả nhiên không hề tầm thường, mũi linh vô cùng a. . ."

Một lát sau khi, trong bầu trời đêm, cũng bỗng nhiên có một cái âm thanh xa xa truyền đến, lại sau một khắc, phương xa bóng đêm dày đặc giữa không trung, chợt có thần quang tỏa ra, rồi sau đó ba đóa đăng vân, từ bên ngoài mây dậm bay tới, đem Phương Quý mấy người nơi loạn thạch núi vừa vụn vây vào giữa, nhìn dáng dấp đối thủ tuy rằng vẫn không có dám quá mức tới gần, nhưng cũng từ lâu phân bố bốn phía, đem bọn họ vây nốt.

Mà theo cái kia từng đóa từng đóa đăng vân áp sát, mây trên người, liền cũng không còn che lấp thân hình, mây khói bị gió thổi tán, lộ ra bọn họ bóng người, đã thấy phương bắc một người, thân mặc áo bào trắng, bào trên sợi vàng thêu một bên, vô cùng xa hoa, phía nam một người, nhưng là một cái xinh đẹp cô gái, đi hai chân trần, đạp ở mây trên, phía đông một người, lại là cái nam tử mặc áo bào vàng, trên người quán từng cây từng cây xích sắt.

"Triều quốc Hồn Thiên tông, Thiên Bắc hồ Huyền Thiên đạo, Phi Tiên lĩnh Việt gia. . ."

Bọn họ ở mây trên, rất xa liền chấp tay, tự tiếu phi tiếu nói: "Chuyên tới để xin mời một vị bằng hữu trở lại làm khách!"

"Hồn Thiên tông, Huyền Thiên đạo cùng Phi Tiên lĩnh Việt gia?"

Mà vừa nghe cho bọn họ tự giới thiệu, Thương Long một mạch cùng Minh Nguyệt tiểu thư mời tới hộ vệ mấy người, nhất thời sắc mặt hơi biến.

Không nghi ngờ chút nào, bọn họ đều nghe nói qua cái này ba đại Tiên môn tên tuổi.

Bắc Vực Tôn phủ một nhà độc đại, lại có các đại Tiên môn, thế lực lẫn lộn trong đó, có thể nói một lời khó nói hết, nhưng nếu bàn về đến, nhưng cũng không phải không cái chương trình, phóng tầm mắt Bắc Vực, thế lực lớn nhất, đương nhiên chính là Tôn phủ, chiếm cứ mười chín châu nơi, vượt lên Bắc Vực bên trên.

Mà lớn thứ hai thế lực, chính là Bắc Vực cực nam nơi Triều Tiên tông.

Có người nói, cái kia Triều Tiên tông chính là Đế Tôn làm chủ Bắc Vực lúc, sớm nhất một nhóm đầu hiệu tại Đế Tôn thủ hạ Bắc Vực tu sĩ, là do bọn họ giúp Đế Tôn bình định Bắc Vực có công, vì lẽ đó sau đó đến Đế Tôn trọng thưởng, cho phép bọn họ ở Bắc Vực phía nam xây xuống đạo thống, gốc gác thâm hậu, cao thủ đông đảo, chính là trăm phần trăm không hơn không kém Bắc Vực đệ nhất đại Tiên môn.

Mà đệ tam lưu thế lực, thì lại mỗi người nói một kiểu.

Có người nói cái này đệ tam lưu thế lực, chính là 300 năm trước Đông Thổ Lão thần tiên lời nói đùa phía dưới phong ra bảy vị Tiểu thánh, bọn họ đại biểu Bắc Vực cái này 1,500 năm qua có tiềm lực nhất lực lượng, không thể khinh thường, chỉ là hết lần này tới lần khác cái này bảy Tiểu thánh ba trăm năm đến biểu hiện kém đến quá xa, có người đã sớm phế bỏ, có người ẩn cư không ra, cũng có người chỉ tu đan đạo, càng có người trực tiếp nghịch loạn tạo phản. . .

Dem bọn họ cùng nhau chia làm đệ tam lưu thế lực, đừng nói đến người khác, chính bọn hấn đều không phục.

Liên, bằng bây giờ khắp nơi biểu hiện đến xem, phe thứ ba thế lực, liền nên Thương Long một mạch, dù sao bây giờ to lớn Bắc Vực, chư tiên cúi đầu, mạnh mẽ đến đâu tiên môn, cũng đều lạy nằm ở Tôn phủ phía dưới, chỉ có Thương Long một mạch, họa loạn ba châu, càng là đã từng treo cổ

một châu Tôn chủ, thế lớn lao, kỳ danh cường thịnh, đều xa hoàn toàn không phải bình thường tiên môn có thể so với, chỉ ở Triều Tiên tông phía dưới.

Mà ngoại trừ Thương Long một mạch ở ngoài, liền muốn mấy các châu nơi tiên môn.

Mỗi một châu mỗi một cảnh, kỳ thực đều có một ít đại thế lực tiên môn, đóng quân một vực, thanh danh hưng thịnh.

Nói tới An Châu, bảy nước trong, danh tiếng lớn nhất, chính là U Minh đạo, Cổ Nhạc tông, Thái Bạch tông, cùng với mới vừa hiện thân cái này ba đại Tiên môn, nhưng bọn họ tuy rằng đều là An Châu bảy nước cảnh nội thế lực lớn nhất tiên môn, lựa chọn nhưng không như thế, Thái Bạch tông, U Minh đạo các loại, trước đây liền cùng Tôn phủ ít có vãng lai, chỉ lo thân mình, lần này An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích thần sinh, bọn họ càng là hiện thân bức cung, giống như là cùng Tôn chủ không nể mặt mũi mặt, đứng ở Tôn phủ đối lập một phương, cũng cùng phương bắc Thương Long một mạch tương tự.

Hồn Thiên tông, Huyền Thiên đạo cùng Phi Tiên lĩnh Việt gia ba bên tiên môn, lại từ trước đến giờ đều là lấy Tôn phủ dẫn đầu, trong ngày thường liền duy Tôn phủ mệnh lệnh là từ, tựa như âm dương hai cực, bọn họ đại biểu tiên môn thế lực, cùng Thương Long một mạch, chính là trời sinh kẻ địch. . .

Mà nghe được đối phương sơ vừa hiện thân, liền hô chính mình sư tôn là nghịch phi, lại mở miệng liền muốn xin mời chính mình những thứ này người đi làm khách, Thương Long một mạch đệ tử, nhất thời tất cả đều kinh hãi, dồn dập quát lên: "Tôn phủ chó săn, cũng dám ở ta Thương Long một mạch trước mặt kêu gào, tựa như bọn ngươi như vậy quăng điền quên tông

người, chúng ta thủ hạ, không biết chém bao nhiêu, không có gì để nói nhiều, mau chóng nạp mạng đi a. . ."

Ngược lại thật sự là không phải Thương Long một mạch tính khí lớn, thực sự là song phương trời sinh lập trường không giống, nếu như thủy hỏa.

"Ha ha, bắt quá là một khu khu nghịch phi, ở phương bắc khuấy lên một chút động tĩnh mà thôi, bây giờ đúng là nông cuồng nông cuồng tự đại, ngày nào đó Nam Hải Đế Tôn lại ra tay đến, sợ là một đầu ngón tay út liền khiến bọn ngươi hôi phi yên diệt, quả thật không biết sống chết. . ."

Mà cái kia đằng vân bên trên, tam đại tiên tông người nghe thấy Thương Long một mạch quát mắng, cũng đều nở nụ cười, rất không để ý lắm, phương bắc đằng vân trên áo bào trắng nam tử, Hồn Thiên tông Tiết Đạo tử nói: "Bắt quá cũng được, các ngươi dù sao cũng là bắc ba châu nghịch phi, cùng ta An Châu tiên môn cũng không có gì quan hệ, lười cùng các ngươi tính toán, lần này, chúng ta chỉ là nghĩ xin mời Thái Bạch tông một vị bằng hữu. . ."

"Hả?"

Nghe bọn họ, Phương Quý trong nháy mắt đã chú ý.

Ở biết được cái này ba đại Tiên môn đến từ An Châu lúc, hắn liền đã trong lòng nhanh quay ngược trở lại, đối với có người hay không đến cướp cơ duyên chuyện, hắn là thật không biết, nhưng Thái Bạch tông chủ trước nhắc nhở qua hắn, Tôn phủ bởi vì cái này Ma sơn bí bảo việc, sẽ không dễ dàng buông tha hắn đúng là thật sự, bây giờ chợt thấy cái này ba bên tiên môn hiện thân, ánh mắt lại vẫn hướng về trên người mình phiêu, làm sao còn không rõ bọn họ mục đích?

Lúc này cũng chỉ e bọn họ nói quá rõ, lại để cho mình độc thân thụ địch, lập tức nhảy chân mắng: "Xin mời đại gia người bằng hữu, các người cái này quần chó săn, liền như thế ba ba nghĩ cướp chúng ta cơ duyên hiến cho Tôn phủ sao? Không biết xấu hổ!"

"Hả?"

Vừa nghe Phương Quý cái này cố sức chửi tiếng, Thương Long một mạch, nhất thời lớn điếm đầu.

Bọn họ cũng không biết Phương Quý cái gọi là cơ duyên, có ám chỉ gì khác, còn tưởng rằng song phương nói chính là cái này Tiên hiền di địa bên trong cơ duyên, nghe cũng đã gần tức nổ, cái này Tiên hiền di địa, xuất hiện ở Bắc Vực, chính là Bắc Vực bên trong người tạo hóa, lẽ ra nên quy chính mình tất cả.

Cái này ba đại Tiên môn muốn cướp đi qua hiến cho Tôn phủ, cũng không phải không biết xấu hổ?

Mà cái kia ba đại Tiên môn Đạo tử nghe vậy, cũng đều trong lòng đều là âm thầm gật đầu: "Đúng như dự đoán, trước chúng ta liền đang nghĩ, Tôn phủ trả giá lớn như vậy đánh đổi, chỉ để chúng ta giúp đỡ bắt giữ cái này Thái Bạch tông tông chủ cùng như thế một tên tiểu đệ tử, thực sự có chút đại tài tiểu dụng, nói vậy là trên người hai người này có bí mật gì tồn tại chứ? Nghe tiểu tử này, chúng ta đúng là đoán đúng. . ."

"Người nói như vậy cũng đúng. . ."

Một niệm tức này, lúc này cười gằn mở miệng nói: "Để Tôn đại nhân phụng thiên mệnh nhập Bắc Vực, làm vì Bắc Vực chư tiên cộng chủ, toàn bộ Bắc Vực, đều là lão nhân gia người, cái kia Bắc Vực nhưng có cái gì tạo hóa, cũng nên là của hắn, chúng ta chính là phụng mệnh tới lấy. . ."

Vừa nói chuyện, đồng thời quát chói tai: "Thương Long một mạch mau lui, đừng tranh vũng nước đục này, miễn cho đao kiếm không có mắt!"

Trong tiếng quát chói tai, sau lưng hắn, bỗng nhiên mây khói bị cuồng phong tập cuốn, thời khắc nguy cấp biến mất sạch sành sanh.

Mà ở cái kia mây trên, liền lộ ra một cái lại một cái khí cơ uy nghiêm đáng sợ tiên môn đệ tử, đều là tu vị tinh xảo, bên người tể nổi lên pháp bảo, mỗi một phe mây trên, đều có mười mấy vị Trúc Cơ đệ tử, tu vị thấp nhất, cũng là Trúc Cơ trung cảnh, nói vậy tinh anh đều ra.

Mà càng khiến người khủng bố chính là, mỗi một vị Đạo tử sau lưng, lại đều xuất hiện một cái thân hình già nua, nhưng khí cơ lại hết sức khủng bố bóng người, bọn họ chỉ là một người, nhưng khí cơ vừa hiện ra, liền đem toàn bộ mây trên mười mấy người đều ép xuống, thậm chí ngay cả chung quanh đây giữa không trung bên trong kinh phong đều chịu đến bọn họ ảnh hưởng, trở nên vặn loạn cả lên, vừa nhìn mà biết, cái kia lại là ba vị Kim Đan cảnh tu sĩ.

"Kim Đan tu sĩ. . ."

Minh Nguyệt tiêu thụ nhận biết được ba người kia kinh hãi khí cơ, đã là sắc mặt trắng bệch, hơi lùi về sau, mà nàng mới tới cái kia mười vị Trúc Cơ hộ vệ, càng là sắc mặt kinh hoàng, đã có người bắt đầu lạng lẽ đánh giá đường lui, nhân gia đến chính là Kim Đan, ai dám nhạ?

Chính là con kia Lão bạch viên, vào lúc này cũng là ánh mắt rùng mình, lạng lẽ ẩn giấu khí cơ.

...

...

"Hắn vẫn là đem lời này nói ra. . ."

Phương Quý thấy cảnh ấy, trong lòng đã không nhịn được lấy làm kinh hãi, cũng không nghĩ tới, Tôn phủ vì trảo chính mình, lại thỉnh cầu ba đại Tiên môn, càng không có nghĩ tới, ba đại Tiên môn vì nắm bắt chính mình cái Trúc Cơ tu sĩ, lại phát động rồi ba vị Kim Đan. . .

. . . Đương nhiên, lúc này Phương Quý không biết chính là, tới đối phó hắn, đã là tiểu trận trượng, ba đại Tiên môn càng nhiều cao thủ, bây giờ chỉ ở nhìn chăm chăm Đan Hỏa tông, không muốn bị Thái Bạch tông chủ chạy trốn, nguyên nhân rất đơn giản, chính là Tôn phủ, hiện tại cũng không biết cái này bí bảo bây giờ đến tột cùng là ở Phương Quý trên người, vẫn là Thái Bạch tông chủ trên người, vì lẽ đó người nào cũng không dám buông tha!

"Không được, nhất định phải đem Thương Long một mạch cũng mang theo mới được. . ."

Phương Quý trong lòng vội vã bắt đầu cân nhắc, hắn vốn là sợ đối phương chỉ rõ chỉ đối phó chính mình, đem Thương Long một mạch phiết đi ra ngoài, vì lẽ đó vừa nãy trong lời nói bên ngoài, cố ý trộn lẫn nước, nhưng này ba đại Tiên môn đúng là cẩn thận, đã là như vậy cục diện hỗn loạn, lại vẫn là chỉ rõ chỉ cần đối phó chính mình, nếu Thương Long một mạch sợ tại đối phương ba vị Kim Đan thực lực, sợ sệt tới nói. . .

"Đánh rắm!"

Nhưng để Phương Quý không nghĩ tới chính là, còn không chờ hắn mở miệng nói cái gì, đối mặt cái kia ba đại Tiên môn cảnh cáo, Cung Thương Vũ liền đã bỗng nhiên mở miệng lệ quát, lấy cái này Cung Thương Vũ bình thường biểu hiện ra lãnh ngạo diễn xuất, bỗng nhiên miệng ra độc ác lời nói, cũng thực tại hiếm thấy.

Cái kia ba đại Tiên môn, nghe vậy đều đã hơi giận, mà Cung Thương Vũ thì thôi lên trước một bước, lạnh giọng quát lên: "Đừng nói ta Thương Long một mạch từ lâu liên thủ với Thái Bạch tông, cộng ngự ngoại địch, dù là chưa từng liên thủ, nhìn thấy các ngươi những thứ này Tôn phủ chó săn, ta Thương Long đệ tử cũng là có thể chém một cái là một cái, buồn cười nhất chính là, bất quá là chỉ là ba cái tạp đàn mà thôi, lại cũng tới bãi cái gì cao nhân phở?"

Nói quát to một tiếng: "Thương Long đệ tử!"

Bên cạnh hắn cái kia tám vị đã sớm trận địa sẵn sàng đón quân địch đệ tử lập tức hét lớn: "Ồ!"

Cung Thương Vũ bước lên một bước, lệ tiếng hét lớn: "Chuẩn bị hàng yêu trừ ma chém bọn đạo chích!"

Tám vị đệ tử không có vẻ sợ hãi chút nào, cao giọng đáp lại: "Vâng!"

tiếng nói hạ xuống thời khắc, tám người bỗng nhiên bắn lên ở giữa không trung, các chiếm một vực, hình thành rồi một phương quái lạ trận thế, đem trong sân tất cả mọi người, bao quát Phương Quý, Anh Đề, Minh Nguyệt tiểu thư các loại toàn bộ bảo hộ ở bên trong, tám người này trải qua Hóa Long trì bí luyện sau khi, vốn là liên khí cơ hòa hợp, bây giờ kết thành trận thế, thời khắc nguy cấp liên khí cơ tăng vọt, dường như không thua tại ba đại Tiên môn liên thủ.

...

...

Nhất thời thấy Thương Long một mạch phản ứng, Phương Quý đều sửng sốt: "Các ngươi chuyện này . . ."

Nói còn chưa rơi xuống, liền thấy Cung Thương Vũ đã quay đầu hướng mình nhìn lại, cười nói: "Phương Quý sư đệ, trước đây ta lòng nghi ngờ quá nặng, đường đột ngươi, cũng làm mất chúng ta Thương Long một mạch bộ mặt, cũng may may mắn không sai, Lão thiên đưa tới cũng làm cho những thứ này không có mất cầu vật đưa tới cửa đến, ngươi mà lại ở một bên lược chiến, mà lại xem ta chém hết những thứ này chó săn, xem như là cho ngươi bồi tội. . ."

"Đôi phương có thể có ba vị Kim Đan a. . ."

Phương Quý nghe được mắt đều tròn tròn: "Thương Long một mạch như thế cuồng mà. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 394: Long Tộc Thiên Tà

Phương Quý trước đây liền đều là nghe người ta nói tới Thương Long một mạch nông cuồng bá đạo, thậm chí còn có chút điên, nhưng hẳn đúng là phản đối, chỉ cảm thấy từ đụng tới Thương Long một mạch đệ tử sau khi, liền đều là lừa gạt cho bọn họ gọn gàng ngăn nắp, cũng nhìn không ra làm sao cuồng mà. . .

Nhưng cho tới hôm nay, chợt thấy cho bọn họ một lời không hợp, lập tức xung phong đi lên, mới ngạc nhiên phát hiện, đây là thật sự cuồng!

Nhà ai Trúc Cơ đệ tử thấy Kim Đan tu sĩ còn bá đạo như vậy?

Xác thực, từ Cung Thương Vũ trong lời nói, có thể nghe được ra cái kia ba vị Kim Đan, đều là Tạp Đan tu sĩ, Phương Quý tu hành nhiều năm như vậy, cũng cơ bản hiểu rõ, cảnh giới Kim Đan, tương tự cũng là do vì không giống đan phẩm, mà có không giống thực lực, trong đó Tạp Đan tu sĩ là lực lượng yếu nhất, hơn nửa đều là một ít gặp vận may lớn lão tu, dựa vào dùng các loại đan dược, chậm rãi nuôi đi ra Kim Đan.

Như vậy Kim Đan, suốt đời hóa anh vô vọng, hơn nửa chỉ là dựa vào Kết Đan đến chút tuổi thọ, hưởng mấy năm nhân gian thanh phúc thôi.

Nhưng coi như nhân gia là Tạp Đan, cũng dù sao cao hơn bọn họ một cảnh giới, có Kim Đan, nhân gia liền có thể luyện chân nguyên, tu đan quang, còn có thể tìm hiểu rất nhiều lấy Kim Đan làm cơ sở thần thông công pháp, đối mặt Trúc Cơ tu sĩ không biết chiếm bao nhiêu tiện nghi. . .

Tốt xấu cho người ta một điểm Kim Đan tu sĩ nên có tôn trọng có được hay không?

...

...

Có thể ở Phương Quý cảm khái trong, Thương Long một mạch đệ tử rõ ràng không như thế có lẽ phép, đã cùng ba đại Tiên môn đấu với nhau rồi.

"Thôi thôi, sớm biết Thương Long một mạch sẽ không dễ dàng như vậy nghe lời. . ."

Mà đang nhìn đến Thương Long một mạch đệ tử bỗng nhiên ra tay, đem cái kia Thái Bạch tông đệ tử cùng tất cả mọi người bảo hộ ở ở giữa thì ba đại Tiên môn Đạo tử, cũng đều đang âm thầm lắc đầu, áo bào trắng nam tử lạnh lùng nói: "Thương Long một mạch là Bắc Vực lớn nhất nghịch phi, Thái Bạch tông nhưng là sinh ra sớm phản cốt, đã sớm biết bọn họ tất nhiên sẽ đi tới một khối, nhìn dáng dấp Huyền Nhai Tam Xích cũng biết bọn họ hai phương đã liên thủ, mới cầu chúng ta ba đại Tiên môn ra tay, bây giờ, chúng ta sư tôn sư bá, đều đã nhìn chăm chăm Đan Hỏa tông bên kia, chúng ta trách nhiệm, nhưng là đem cái này Thái Bạch tông tiểu đệ tử bắt xuống, Thương Long một mạch nếu cũng cùng này thoát không ra can hệ, liền đơn giản toàn giết đi, không cần lưu thủ!"

"Tôn mệnh!"

Nghe được hấn đã hạ lệnh, sau lưng ba đại Tiên môn đệ tử, tất cả đều đáp ứng, đồng thời hét lớn lên tiếng, té lên các loại pháp khí pháp bảo, hướng về trong vòng vây Thương Long một mạch đệ tử đập tới, bọn họ mỗi một môn đều đến rồi mười mấy vị Trúc Cơ đệ tử, thêm ở cùng nhau, năm mươi, sáu mươi người, đồng thời té lên pháp khí, cái này là cái gì loại thanh

thế thật lớn, nhất thời như cuồng phong mưa rào, nửa bầu trời đều nhuộm đỏ.

Thương Long một mạch đệ tử chỉ có tám người, nhân số chênh lệch cách xa, lực lượng như kiến tượng, bất luận nhìn thế nào, cũng giống như là sẽ bị thời khắc nguy cấp nghiền thành bùn kết quả, nhưng không nghĩ tới, cái kia tám vị đệ tử đến tiếng hét lớn, thân hình xen kẽ, trong nháy mắt xúc động đại trận, trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ khí tức đan dệt, tầng tầng lớp lớp, trận quang từ gợn sóng trong lay động ra, thời khắc nguy cấp hướng ra phía ngoài chu vi khuếch tán đi ra ngoài.

Àm! Âm! Âm!

Nhiều như vậy pháp khí bảo quang đánh vào trận quang bên trên, lại như là từng quyền từng quyền đánh vào trong nước, dù là kích đến mặt nước phập phồng bất bình, bọt nước tung toé, nhưng vẫn cứ không thể phá tan bất luận cái nào lỗ hổng, kịch liệt rung động sau khi, lại rất nhanh quy về dẹp loạn!

"Đây là cái gì quỷ trận?"

Những kia ba đại Tiên môn đệ tử, thấy được tình cảnh này, đều đã kinh ngạc thốt lên thành tiếng, đầy mặt không rõ.

Trận pháp ai cũng không xa lạ gì, nhưng ai có thể nghĩ tới sẽ có bực này thần dị trận pháp, một khi điều động, dường như vô kiên bất thôi?

"Bát Tử Hỗn Nguyên trận?"

Ba đại Tiên môn trong, một cái trấn thủ tại giữa không trung trường lão thấy thế, cũng không khỏi khẽ cau mày, lạnh lùng nói: "Thế nhân đều đồn đại, Thương Long một mạch liền là bởi vì đến Thất hải Long tộc chống đỡ, mới có can đảm cùng ngỗ nghịch Tôn phủ, họa loạn ba châu, bây giờ xem

ra, cũng như là thật sự, bọn họ cái này trận, chính là thoát thai từ Long tộc cổ Tiên trận, tuy rằng rõ ràng xóa xóa giảm giảm, đã không đủ Hồn Nguyên trận ba phần huyền diệu, nhưng do bọn họ tám người phát huy ra, nhưng cũng không phải Trúc Cơ cảnh giới tu sĩ dễ dàng như vậy phá tan. . ."

Ở hẳn trước người, Hồn Thiên đạo Đạo tử cũng chính nhìn chòng chọc vào đạo kia trận pháp, chợt nghe đến sau lưng trưởng lão nhìn thấu trận này lai lịch, nhất thời vui sướng, nói: "Trưởng lão nếu nhìn thấu trận pháp này lai lịch, cái kia có biết hay không nên làm gì phá nó?"

Này trưởng lão nói: "Đương nhiên không biết!"

Hồn Thiên đạo tử: ". . ."

Trưởng lão nói: "Ta chỉ là trải qua rất nhiều, kiến thức rộng rãi thôi, ngươi hi vọng ta phá trận, làm ta là Đông Thổ Lão thần tiên đây?"

Hồn Thiên đạo tử: "Ý tứ chính là ngươi chỉ có khoác lác làm chứ. . ."

. . .

. . .

Trong khi nói chuyện, cái kia ba đại Tiên môn Trúc Cơ cảnh đệ tử, đã không biết hướng về cái kia tám vị Thương Long một mạch đệ tử oanh kích bao lâu, có chút linh tức nông cạn, thậm chí đã mệt đến tay đau, nhưng xem đại trận kia, vẫn cứ vững vững vàng vàng, không có sơ hở nào, lập tức tâm đều nguội nửa đoạn, nghĩ thầm chụp như vậy tiếp tục đánh, bọn họ chỉ cần đợi đến chúng ta linh tức tiêu hao hết, trực tiếp lên đến giết người liền thành a. . .

Cái này còn đánh quỷ?

Liên ngay cả Minh Nguyệt sư tử một nhóm người, vào lúc này cũng đều nhìn ra thấy ngạc nhiên không thôi, vạn không nghĩ tới Thương Long một mạch lại có bực này bí pháp, chỉ là bày xuống một phương đại trận, liền làm cho đối phương bó tay hết cách, đã như thế, chẳng phải là đứng ở thế bất bại?

Phương Quý đúng là đã sớm nhìn ra cái này Thương Long một mạch tám vị đệ tử, trải qua Hóa Long trì lịch luyện sau khi, khí tức trở nên quái lạ, nếu là bày trận, nhất định uy lực cực mạnh, lại thêm vào bọn họ bây giờ bày xuống, còn là cực kỳ huyền diệu thần dị trận pháp, có trận pháp này ở, xác thực bất luận đụng tới Trúc Cơ cảnh giới người phương nào, đều có thể đứng ở thế bất bại, chỉ là vấn đề ở chỗ. . .

Đối thủ có thể không chỉ có những thứ này người a!

Còn có ba vị rõ ràng thực lực vượt quá đệ tử bình thường Đạo tử cấp cao thủ, trả lại có ba vị Kim Đan!

Nhân gia nếu là cứng công, có thể chịu đựng được?

Đúng như dự đoán, cũng là ở trong lòng hấn lóe qua cái ý niệm này thì cái kia giữa không trung bên trong ba vị Kim Đan trưởng lão, liền đã nhìn nhau một chút, đều rất xác định, như vậy trận pháp, đã không phải bọn họ có thể dễ dàng phá giải rồi, cho nên bọn họ liền cũng lựa chọn đơn giản nhất một con đường, ba người bỗng nhiên đồng thời ra tay, từ ba phương hướng, vung ra một đạo kinh người đan quang, hướng về đại trận đánh tới.

Phá trận, có hai cái phá pháp, một cái là phá giải, một cái là đánh vỡ!

Bất kể là cỡ nào huyền diệu trận pháp, cũng không có thể vĩnh viễn không chệ vào đâu được, luôn có một cái lực lượng có thể vượt qua hấn cực hạn!

Cái này tám vị Thương Long một mạch đệ tử bày xuống trận pháp, cực hạn cao đến đâu, cũng không chịu nổi ba vị Kim Đan lực lượng.

Răng rắc sát. . .

Rõ ràng chỉ là ba người ngưng lực một đòn, nhưng trong hư không lại rung động ra sấm sét đập tới giống như tiếng vang, như thiên uy cuộn cuộn, mạnh mẽ từ ba phương hướng nghiền ép lại đây, cái kia một đạo không chệ vào đâu được đại trận, nhất thời bị đè ép đến biến hình, liền ngay cả trong trận cái kia tám vị Thương Long một mạch đệ tử, cũng ở lực lượng này đè ép phía dưới, hành động chịu đến trở ngại, trận pháp trở nên không còn trôi chảy. . .

"Đến rồi đến rồi. . ."

Phương Quý thấy tình cảnh này, trong lòng đã ở kêu to, không nhịn được có chút sốt sáng lên.

Chỉ cần đại trận vừa vỡ, như vậy đối phương tất cả mọi người cùng nhau xông lên, có tới hơn năm mươi vị Trúc Cơ cảnh đệ tử, lại thêm vào ba vị trưởng lão, liên thủ tấn công tới, song phương nhân số, thực lực, chênh lệch cảnh giới to lớn như thế, vậy thì căn bản không thể có nửa điểm phần thắng.

Nhưng cũng liền vào lúc này, vẫn gánh vác cái kia hộp, đứng ở bên trong đại trận Cung Thương Vũ, bỗng nhiên cười gằn một tiếng, đôi mắt ba vị Kim Đan cuộn cuộn khùng bố đan quang, hấn như thế một cái Trúc Cơ tu sĩ, lại biểu hiện tinh táo dị thường, đợi đến cái kia ba vị trưởng lão đan quang đã tới, hầu như muốn hoàn toàn đem cái này Bát Tử đại trận đánh đổ lúc, hấn mới bỗng nhiên hít sâu một hơi, mãnh đến một bước đạp đem đi ra ngoài.

Xoẹt!

Ở hẳn bước ra bước đi này đồng thời, sau lưng của hẳn bên trong hộp, bỗng nhiên long ngâm mãnh liệt, cùng lúc đó, hộp phía trên đạo đạo phong ấn bỗng nhiên mở ra, lưu lại linh quang tứ tán bay dạt ra, như là bị chấn bễ dây khóa, lại sau một khắc, theo hẳn một bước bước ra ngoài trận, cái kia hộp cũng bỗng nhiên mở ra, từ hộp bên trong, bỗng nhiên bay ra một tia ô quang, bị hẳn một cái nắm ở trong tay.

"Bạch!"

Hẳn vung múa ô quang, liền hướng về phía đông đến vị kia Kim Đan trưởng lão đâm rơi xuống.

Một cái Trúc Cơ, thành linh chính diện hướng về Kim Đan trưởng lão đánh tới.

"Ngông cuồng tiểu nhi. . ."

Cái kia phía đông đến Kim Đan trưởng lão, cũng không khỏi kinh hãi, là do đòn đánh này đến quá đột ngột, cũng quá nhanh, lại vừa vặn nắm trúng hẳn đánh ra đan quang một chốc, cho nên liền là hẳn, cũng không kịp tránh né, hay là bởi vì hẳn quá mức tự tin, cũng sẽ không chịu ở một cái Trúc Cơ tu sĩ thế tiến công trước mặt tránh né, bởi vậy hẳn chỉ là theo bản năng quát lạnh một tiếng, giơ tay tóm tới. . .

"Vù. . ."

Cái này vô một cái đi, liền nắm chặt rồi cái kia ô quang mũi nhọn, tạo nên tầng tầng chấn động rung chuyển.

Chu vi mọi người thẳng đến lúc này, mới phát hiện cái kia một tia ô quang, thành linh chính là một cây trường thương.

Thương này dài chừng một trượng tám thước, toàn thân mực đen về.

Mà ở thân thương bên trên, thì lại xăm lên một đạo trông rất sống động Long vãn, trên mũi thương, chính là đầu rồng chiếm giữ chỗ, Kim Đan kia trông lão một nắm chắc mũi thương, liền làm cho thương này lại không thể lên trước nửa phần, thậm chí hấn sức mạnh khổng lồ dọc theo thân thương phản kích trở lại, đúng là để tay cầm Long thương Cung Thương Vũ thân hình chấn động, mạnh mẽ ăn đi xuống, sau đó sắc mặt biến đến vô cùng trắng bệch.

"Phốc. . ."

Hấn bỗng nhiên một ngụm máu tươi phun ra ngoài, làm như nội tức đã bị Kim Đan kia trông lão cách thương đánh tan, tổn thương tọng phủ.

"Liên chuyện này . . ."

Phía dưới Phương Quý đều đã nhìn ra thấy sừng sốt, ngậy ngốc nhìn giữa không trung bên trong Cung Thương Vũ.

Nhìn hấn một thân mạnh mẽ, đầy mặt ngạo ý đáng đáp, còn tưởng rằng hấn có thể thương đâm ba vị Kim Đan đây. . .

Kết quả cái này vừa đối mặt, liền bị đối phương chấn thương?

Cái này cuồng pháp không được a, phải học chính mình tông chủ, tuy rằng cuồng, nhưng sau đó thu về được. . .

. . .

. . .

"Ha ha, ngu ngốc tiểu nhi, không biết trời cao dày, cho ta đem ra. . ."

Nói thật, Cung Thương Vũ phun máu một màn, liền ngay cả vị kia bắt được trong tay hấn Long thương Việt gia trông lão đều có chút bất ngờ,

hắn dù sao cũng là Tạt Đan tu sĩ, tự biết nước khá lớn, vốn là cho rằng tiểu tử này sẽ khó đối phó một đêm, kết quả lại cùng bình thường Trúc Cơ không khác biệt gì mà, chính mình Tạt Đan cũng là đan, nên bày ra Kim Đan phổ, hưởng thụ một thoáng Trúc Cơ tiêu bồi sùng kính ánh mắt lúc!

Nghĩ như vậy, đã là trong tay dùng sức, liền muốn đoạt lấy Cung Thương Vũ trong tay Long thương, sau đó một chưởng đem hắn đánh gục.

Nhưng hắn lại không nghĩ rằng, trong lòng bàn tay mới vừa dùng sức thì liền chợt thấy có chút không đúng, Cung Thương Vũ cái kia một ngụm máu tươi, trực tiếp phun đến Long thương bên trên, Long thương bên trên Long văn, lập tức như là sống lại, ngừng đầu vẫy đuôi, bàn tay hắn còn cầm mũi thương Việt gia Kim Đan trưởng lão, chợt thấy hồ khẩu như là bị cắn một cái, khoảng khắc trong lúc đó, một thân tinh huyết, liền đã nhanh chóng từ trong cơ thể trôi đi đi ra ngoài. . .

Cùng lúc đó, cái kia một cây Long thương, nhưng là bao phủ một tầng sương máu, thương trên Long văn, không ngờ sống lại, miệng rồng cắn vào cái kia Việt gia Kim Đan trưởng lão hồ khẩu, miệng lớn nuốt chửng, mắt thường có thể thấy, vị kia Việt gia trưởng lão một thân khí huyết, đang bị long ảnh hút đi ra, nhanh chóng lưu chuyển đến cái kia một cây thương trên, trưởng lão khí tức càng ngày càng thấp, Long thương khí cơ thì lại càng ngày càng hung hãn!

Trong lúc nhất thời này tiêu đối trưởng, Long thương bên trên khí cơ đã nhanh chóng áp chế vị trưởng lão kia!

"Không được, đó là Long tộc Thiên Tà thương. . ."

Tình cảnh này xuất hiện đột ngột, chu vi mọi người tất cả đều kinh ngạc trông lại, Hồn Thiên đạo vị kia nhận ra Bát Tử Hồn Nguyên trận trưởng lão

vừa nhìn phía dưới, liền sợ hãi đến ra chảy mồ hôi ròng ròng, tê tiếng hét lớn: ". . . hàng nhái, tuyệt đối không thể bị nó đoạt ngươi khí huyết!"

Nghe lời ấy, cái kia Việt gia trưởng lão vốn là liền đã thất kinh, bây giờ há có thể còn không biết được nặng nhẹ, mắt thấy tự thân khí huyết, đã bị đoạt đi gần nửa, hắn cũng đầu đầy mồ hôi lạnh, chỉ là muốn tránh thoát, nhưng làm sao bàn tay phải bị này long ảnh cắn vào, lại tránh thoát không ra, trong cơn kinh hoảng, hắn quyết tâm, mãnh đến cắn chặt hàm răng, tay trái đánh ra một đạo đan quang, mạnh mẽ chặt đứt cánh tay phải của chính mình. . .

Cụt tay Việt gia trưởng lão, phi thân trở ra, lão đảo, khí cơ đòi bại đến cực điểm.

Mà Cung Thương Vũ nhưng là cầm trong tay Long thương, đặt chân giữa không trung, trong tay Long thương khí cơ, lại so với hắn cá nhân còn mạnh hơn, trường thương vẩy một cái, liền đẩy lui chu vi nổ lực công tới ba đại Tiên môn đệ tử, lớn tiếng quát lên: "Bọn ngươi chó săn, lại muốn thử ta Thiên Tà oai?"

Đang khi nói chuyện, trực tiếp nhanh chân đuổi tới, một đòn ở giữa trời, hướng về cái kia còn lại nửa cái mạng Việt gia trưởng lão đánh tới.

"Ta ai ya. . ."

Phía dưới Phương Quý nhìn tình cảnh này, đã kinh sợ đến mức hai mắt tỏa ánh sáng.

Chẳng trách Thương Long một mạch như thế cuồng, dám cứng đầu ba Đại Kim Đan, nguyên lai bọn họ tuy không có Kim Đan bảo vệ, nhưng có như thế một cây hung binh!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 395: Duy Nhất Phương Pháp

Trong chớp mắt, Thương Long một mạch liền triển lộ ra nông cuồng tư bản, ở không có Kim Đan bảo vệ tình huống xuống, lại một đòn đem đối phương một cái Kim Đan trưởng lão đánh chặt tay tự vệ, hơn nữa tinh huyết trôi đi quá nửa, đã thành phế nhân, Cung Thương Vũ trong tay cái kia một cây Thiên Tà long thương, nhưng là thời khắc nguy cấp khí cơ bùng lên, tựa như có chính mình sinh mệnh, ở Cung Thương Vũ trong tay như muốn bay vút mà đi, đuổi tận cùng không buông, xa xa hướng về cái kia cụt tay mà chạy Việt gia trưởng lão đuổi lại đây, tựa hồ không đem hấn chém giết liền không bỏ qua, hung khí lẫm lẫm nhượng người kính sợ.

Nhưng tiên môn ba đại trưởng lão, cũng không phải ngồi không.

Tạp Đan trưởng lão có lẽ ở cảnh giới Kim Đan trong, không tính là gì, nhưng ở Trúc Cơ cảnh tu sĩ trước mặt, bọn họ chính là cao một cảnh giới, hơn nữa có thể ngao đến cái này một cảnh giới, lại sao lại thực sự là loại kia mặc cho người ta bắt bí cũng không biết phản kháng quả hồng mềm?

"Chớ thương ta lão hữu. . ."

Khoảng khắc trong lúc đó, hai vị khác Kim Đan trưởng lão đã liêu lĩnh, đập lên hư không chạy tới cứu giúp, ngược lại không phải nói lẫn nhau trong lúc đó quan hệ còn nhiều thân dày, chủ yếu là nhận ra cái kia Thiên Tà long thương sau khi, bọn họ cũng thực tại không dám để cho vị trưởng lão kia thật là bị giết rơi, nếu không thì, Long thương đến vị trưởng lão kia

tinh huyết lực lượng, chính là hai người bọn họ cảnh giới Kim Đan, lại đối phó lên cũng rất phiền phức!

Long tộc trời sinh thích thu gom, bởi vậy trong Long cung dị bảo đa dạng, các loại thần dị binh khí, đếm mãi không hết, trong đó càng có thập đại thần binh, nhất là nhượng người nói chuyện say sưa , liền ngay cả Phương Quý đều nghe nói qua, rất xa xưa trước, này Long tộc thần binh bên trong, xếp hạng thứ nhất chính là một cái kêu cái gì cái gì châm, bắt quá sau đó bị cái hầu lấy đi, cũng không biết cái kia hầu nắm châm làm cái gì, thêu hoa sao?

Nhưng cái này quá xa xưa chuyện chém không đề cập tới, Thiên Tà long thương, lại là Long tộc thần binh bên trong xếp hạng thứ mười thần vật, bây giờ Cung Thương Vũ trong tay cái này mặc dù là hàng nhái, nhưng cũng khá là thần dị, có thể uống người tinh huyết , hóa thành mình dùng, nói đơn giản, cái này chính là một loại càng chiến càng hung, giết địch càng nhiều, tự thân uy lực liền cũng càng mạnh thần binh, bất kể là ai, đều tuyệt không dám khinh thường nó!

Bây giờ hai vị này trưởng lão đã là như thế, không phải lo lắng đồng bạn bị giết, mà là lo lắng đồng bạn tinh huyết đều bị này Long thương cướp đi, lúc này mới liều lĩnh tiến lên ngăn cản, hô quát liền trong tiếng, Cung Thương Vũ hai bên thì lại chịu đến giáp công, khủng bố đan quang tựa như phải đem hấn đè ép thành thịt vụn, nhưng đối mặt hai vị Kim Đan tu sĩ giáp công, Cung Thương Vũ thì lại lệ tiếng hét lớn, vung múa Long thương, Long thương bên trên huyết khí bắn ra, hóa thành cuộn cuộn sức mạnh to lớn, lại mạnh mẽ đem cái kia hai đạo đan quang đón lấy, thậm chí chấn động đến mức hai vị trưởng lão thân hình dao động.

Chỉ dựa vào một cây thần binh, Trúc Cơ cảnh giới, lại liền vững vàng đón đỡ lấy hai vị Kim Đan giáp công.

Bất quá bởi vậy làm lỡ sơ qua, cái kia Việt gia cụt tay trưởng lão cũng đã cắn chặt hàm răng, nhanh chóng trốn đi, mới vừa ăn Long thương thiệt lớn hấn, lúc này lại là tuyệt không còn dám tới gần này Long thương nửa bước, vừa chạy trốn, vừa té lên đạo đạo cấm chế ngăn cản Cung Thương Vũ tới gần.

"Hắc nha nha. . ."

Ở cái này cụt tay trưởng lão sau lưng, Cung Thương Vũ thì lại cùng Hồn Thiên đạo, Huyền Thiên đạo hai đại trưởng lão đấu ở cùng nhau, nhất thời bóng thương bảo quang, thần thông huyết khí, tròng xen một đoàn, lúc này Cung Thương Vũ, cũng không biết là hấn ở dùng thương, vẫn là thương ở dùng người, chỉ là cắn chặt hàm răng, tùy ý này Long thương đem một thân hung khí thả ra ra, mỗi một kích đều là huyết khí bắn toé, phóng ra vô tận lực lượng.

Hai vị kia trưởng lão kiêng kỵ Thiên Tà long thương, không dám rời quá gần, lại không dám bị nó làm bị thương nửa điểm, chỉ có thể xa xa lấy thần thông giúp công, mà Thiên Tà long thương nhưng là mỗi một kích đều thể không thể đỡ, lại nhất thời giăng co lên, hai vị trưởng lão không bắt được Cung Thương Vũ, hoặc nói không bắt được cái kia cái Long thương, mà Cung Thương Vũ cũng đã bị nhốt lại, nhất thời không thể rảnh tay lại đi truy sát cái kia Việt gia trưởng lão rồi.

"Cung sư huynh Trúc Cơ cảnh giới, lại có thể độc đấu hai đại Kim Đan, quả thật thiên tư tuyệt diệu. . ."

Phía dưới Minh Nguyệt tiểu thư nhìn giữa không trung tình cảnh này, đã kích động đến không kèm chế được, đầy mặt thuyết phục.

Mà Phương Quý nhìn trận chiến này, lại trong lòng nói thầm không được: "Cung sư diệt trong tay cái kia cái Long thương, xác thực lợi hại, chỉ

tiếc hấn vừa bắt đầu hay là đã thất bại, không thể phệ tận cái kia Việt gia trưởng lão một thân tinh huyết, bây giờ Long thương chỉ có một nửa Kim Đan tinh huyết, hơn nữa mỗi thi một đòn, đều sẽ lượng lớn tiêu hao, bây giờ thoát nhìn hung mãnh, trên thực tế mỗi ra tay một lần, khí cơ liền yếu đi một phần. . ."

"Đợi đến này Long thương bên trong tinh huyết tiêu hao hết, hấn liền bị đánh về nguyên hình. . ."

". . ."

". . ."

Trái tim lo lắng trong, quả thấy Cung Thương Vũ ra tay dừng mãnh cực kỳ, nhưng thân thương bên trên, huyết khí lại càng ngày càng yếu kém, mà cái kia Hồn Thiên tông, Huyền Thiên đạo hai vị trưởng lão, nhưng là càng lúc càng ổn, đã mơ hồ chiếm cứ thượng phong.

Cung Thương Vũ rõ ràng cũng biết lợi hại, mắt thấy tình thế rất là bất lợi, hấn đột nhiên hồ gầm một tiếng, làm dáng càng xông về phía trước, thân thương bên trên, huyết khí cô đọng như phù đồ, hai vị kia trưởng lão thấy, còn tưởng rằng hấn muốn liều lĩnh lao ra đánh chết Việt gia trưởng lão, vội vàng toàn lực đến ngăn trở, cũng không nghĩ đến, Cung Thương Vũ lại là hư hoảng một thương, một đòn phía dưới, rồi lại vội vã lùi về sau, một thương quét ngang đi ra ngoài.

Một thương này quét tới, chính là nhắm ngay cái kia ba đại Tiên môn chính vây công đại trận Trúc Cơ đệ tử, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, bóng thương kéo dài có tới bốn, năm trượng, lập tức liền quét trúng bốn, năm vị Trúc Cơ đệ tử, những kia Trúc Cơ đệ tử chỉ lại đến phát ra một tiếng tiếng kêu thảm kinh khủng, quanh thân khí huyết liền bị thôn phệ cái thất

thất bát bát, sau đó Cung Thương Vũ thân thương bên trên, huyết khí lại lay động, đón lấy hai vị trưởng lão.

"Bọn người cẩn thận, không nên bị hấn Long thương đâm trúng. . ."

Hai vị kia trưởng lão cũng là kinh hãi, cực lực tiếp xuống Long thương, đồng thời lớn tiếng hô quát, mệnh Trúc Cơ đệ tử né tránh.

Cũng may, Long thương tuy lại nuốt chửng mấy người khí huyết, nhưng dù sao Trúc Cơ cảnh đệ tử khí huyết trong, thần lực có hạn, cũng không đủ để Cung Thương Vũ phản bại thành thắng, chỉ là trong thời gian ngắn bên trong, chặn lại hai vị Kim Đan trưởng lão càng mạnh mẽ công tập mà thôi!

"Tiểu thư, tiểu Cung tiên sinh đã sắp thua rồi. . ."

Mà vào lúc này, phía dưới Minh Nguyệt tiểu thư bên người, cái kia Lão bạch viên bỗng nhiên thấp giọng mở miệng, nhắc nhở lên.

Minh Nguyệt tiểu thư tu vị dù sao thấp chút, vẫn còn không nhìn ra đầu mối, thuận miệng trách mắng: "Nói nhăng gì đó, Cung sư huynh từ mười chín tuổi hóa thành Tiên Đạo trúc cơ tới nay, liền chưa bị bại. . ." Nói đến chỗ này, chính mình nhưng cũng là không nhịn được một dừng, một lát sau, lại bỗng nhiên nói: "Bất quá đối thủ xác thực quá mạnh mẽ, hai cái đánh một cái, quá không công bình, Bạch Viên tiên sinh, người đi giúp hấn một tay!"

Bên cạnh Lão bạch viên nghe xong, yên lặng gật đầu, cầm lấy trong tay sào tre, nhưng cũng tạm thời bất động, hai mắt chỉ là nhìn chăm chăm trong sân, ngay khi Minh Nguyệt tiểu thư đều đã hơi không kiên nhẫn thì chợt thấy Lão bạch viên đột nhiên phi thân lên, mãnh đến một can đâm tướng đi ra ngoài. (lần này "Đâm" chữ dùng đúng rồi chứ?)

...

...

"Vèo!"

Sào tre ra tay, tựa như dài ba trượng thương, trong giây lát đó đánh về phía trong đó một cái trướng lão áo lót.

Cái kia Hồn Thiên tông, Huyền Thiên đạo hai đại trưởng lão, đang toàn lực đối phó Cung Thương Vũ, nghĩ làm sao tiêu hao hết Thiên Tà long thương bên trong tinh huyết, lại đem này tà vật đoạt tới, không ngờ sau lưng chợt có người đánh lén, vị kia Hồn Thiên tông trưởng lão nhất thời lấy làm kinh hãi, liều lĩnh, quanh thân linh tức gấp hướng về sau lưng tuôn tới, hóa thành đạo đạo kinh phong, cản ở phía sau, đồng thời thân hình nhanh quay ngược trở lại, nghĩ muốn nhảy ra chiến tràng.

Mà Cung Thương Vũ thấy tình cảnh này, thì lại cũng phần đầu quên mình, gấp chạy tới, muốn cùng Lão bạch viên giáp công, trước tiên chém một cái trướng lão.

Lão bạch viên ra tay nham hiểm, Cung Thương Vũ thì lại phản ứng thật nhanh, mắt thấy đến này vị Hồn Thiên tông trưởng lão lần đi lại nhanh hơn, cũng khó thoát khỏi cái chết, lại chợt nghe đến giữa không trung bên trong có người cười lạnh một tiếng, lại chính là một vật bóng đen bay tới, oành một tiếng bị Cung Thương Vũ trong tay Long thương đánh cho sưng máu, rồi sau đó tất cả sưng máu, lại đều bị Long thương nuốt chửng, thân thương bên trên, nhưng là trong nháy mắt lực lượng tăng vọt.

Mà cái kia Hồn Thiên tông trưởng lão, nhưng là phía sau lưng bị sào tre quét trúng một cái, khoe miệng chảy xuống một đạo huyết tuyến, chỉ là dù sao sào tre ý ở đem hấn đẩy vào tử cảnh, tốt bị Long thương đánh chết, lực

lượng không mạnh, lại thêm vào hẳn toàn lực phòng ngự, đòn đánh này nhưng cũng thương thể không nặng.

...

...

"Các người đánh thật hay chú ý, coi chúng ta chỉ là xem trò vui sao?"

Mọi người đều là cả kinh, quay đầu nhìn lại, liền cái kia Hồn Thiên tông Đạo tử đứng ở hư không cười gằn, vừa nãy chính là hẳn tại sát na thời khắc, tiện tay trao một cái Việt gia đệ tử, vội vã rút tại lại đây, che ở Long thương trước, cứu chính mình trưởng lão một mạng.

Hắn từ đầu tới đuôi, vẫn chưa từng ra tay, hơn nữa cũng chỉ là Trúc Cơ cảnh giới, không thể nào bị người để ở trong mắt, nhưng bây giờ xem ra, ánh mắt của hắn không thể nghi ngờ là vô cùng chuẩn, biết vừa nãy tình cảnh đó hung hiểm, chỉ e Hồn Thiên trưởng lão bị Long thương đâm trúng, vì lẽ đó không tiếc hi sinh một cái Trúc Cơ đệ tử tính mạng, giúp Hồn Thiên trưởng lão đỡ cái này long thương một đòn, thương trong tay Lão bạch viên, cũng không đáng kể.

Cho tới vị kia bị hi sinh đệ tử, ngược lại không phải Hồn Thiên tông, càng không đáng kể.

"Vừa không muốn xem náo nhiệt, cái kia liền tới đi!"

Mà Cung Thương Vũ bỏ qua cái này một cơ hội tốt, cũng là trái tim thịnh nộ, vừa nãy chỉ kém một đường, hẳn liền có thể đánh trúng Hồn Thiên trưởng lão, chỉ muốn đánh trúng hẳn, Long thương liền có thể nuốt chửng hẳn Kim Đan khí huyết, lực lượng tăng mạnh, lại thêm vào Lão bạch viên giúp đỡ, liền có thể ung dung vượt qua đối phương ba vị Kim Đan, mà kể từ

đó, cái kia là có thể ôn chiếm thượng phong, nhưng chỉ tiếc, hết lần này tới lần khác đã trảng xe cát. . .

Dưới sự tức giận, hấn thừa dịp Long thương huyết khí vẫn còn thịnh, trực tiếp hướng về cái kia Hồn Thiên tông Đạo tử đánh tới.

"Ha ha, Thương Long một mạch danh tiếng không nhỏ , nhưng đáng tiếc tất cả đều là mãng phu. . ."

Mà cái kia Hồn Thiên tông Đạo tử, nhưng là mặt lộ vẻ cười gằn, không đợi Cung Thương Vũ đánh tới trước người, liền đã vội vã lùi về sau, tuyệt không chịu để cho hấn tới gần, đồng thời lộ tiếng hét lớn: "đừng quản cái khác, trước giết cái này Thương Long đại đệ tử, cái này đoàn người chắc chắn là thất bại không thể nghi ngờ. . ."

Vừa nói chuyện, đã có vô số pháp khí dị bảo đánh đi ra.

Mà mặt khác một sương, Việt gia thánh nữ, Huyền Thiên đạo Đạo tử, cũng đồng thời tế lên các loại pháp khí, xa xa hướng về Cung Thương Vũ công lại đây.

Bọn họ tuy rằng không phải Kim Đan, lại là ba đại Tiên môn tử mĩ bồi dưỡng được đến đệ tử, bất luận tâm tư cùng kiến thức, đều không phải người thường có thể đụng, lúc này lập tức liền phát hiện vấn đề chỗ ở, đều nghe cái kia Hồn Thiên đạo Đạo tử mệnh lệnh, toàn lực ra tay vây công Cung Thương Vũ.

Cung Thương Vũ là nghĩ trước tiên đánh giết đối phương Kim Đan, thắng thua thắng cục.

Bọn họ nhưng là đi ngược lại con đường cũ, trước tiên liều lĩnh đánh chết Cung Thương Vũ , tương tự ôn chiếm thượng phong.

Dù sao, ngoại trừ Cung Thương Vũ cùng với trong tay hấn Thiên Tà long thương, Thương Long một mạch ý tưởng lớn nhất chính là cái kia Bát Tử Hồn Nguyên trận, mà cái kia trận pháp tuy rằng lợi hại, lại chỉ am hiểu phòng thủ, nếu bọn họ nóng ruột phía dưới vọt tới, đại trận này liền tự sụp đổ.

...

...

Nhiều tiếng rống to trong, ba vị Đạo tử ra tay, liền cùng Huyền Thiên đạo trưởng lão cùng nhau đem Cung Thương Vũ vây ở ở giữa, chỉ là xa xa lấy pháp khí thần thông tấn công địch, cũng không cùng Cung Thương Vũ cận chiến, nói rõ là muốn đem hấn dây dưa đến chết.

Mà mặt khác một cái Hồn Thiên tông trưởng lão, thì lại bởi vì suýt chút nữa bị cái kia Lão bạch viên đánh lén đắc thủ, chính oa nha nha kêu to, liền hướng về cái này Lão bạch viên kéo tới, xa xôi hơn , liền ngay cả cái kia trước suýt chút nữa bị Thiên Tà long thương một thương giết Việt gia nửa cánh tay trưởng lão, đều lại lần nữa chạy trở lại, cẩn thận từng li từng tí một giáp công Lão bạch viên.

Lão bạch viên ở hai vị trưởng lão giáp công phía dưới, đã quái nhãn bốn lật, cẩn thận đánh giá chu vi thế cuộc, nhất thời tuyệt không thủ thắng khả năng.

Mà khác một sương bên trong, Cung Thương Vũ cũng đã bị một cái trưởng lão lại thêm ba vị Đạo tử vây công, tuy rằng trong tay Long thương vô địch, nhưng ở đối phương triển đấu phía dưới, lại cũng khó có thể tránh thoát, bóng thương tung hoành, đập nát không biết bao nhiêu pháp khí, hết lần này tới lần khác thương trên huyết khí đã hơi yếu đi.

Huyết khí tiêu hao hết, chính là hấn bỏ mình lúc!

Mà ở phía dưới, Bát Tử Hỗn Nguyên trận vẫn cứ thủ đến vô cùng ổn, ba đại Tiên môn lại nhiều hơn đệ tử đến công, cũng không gặp có nửa phần kẽ hở, nhưng là cái kia tám vị Thương Long đệ tử, trái tim lại hết sức nôn nóng, muốn xông tới giúp đỡ Cung sư huynh, chỉ là không dám rối loạn trận pháp. . .

Bọn họ cũng biết, trận pháp một loạn, chính mình tám người chính là bình thường Trúc Cơ, sợ là một điểm cũng không giúp được!

. . .

. . .

"Mụ nội nó cái chân, cơ hội tốt a. . ."

Mà thấy thế cục như vậy, Phương Quý liền đã lặng lẽ bắt nổi lên ống tay áo, hai mắt chỉ là nhìn chăm chăm trong sân ác chiến.

"Phương Quý sư đệ, không đúng. . ."

Thù không ngờ, còn không chờ hấn nghĩ kỹ trước tiên đánh lén cái nào, bên cạnh A Khô sư huynh bỗng nhiên kéo hấn lại, nhỏ giọng nói ra một câu.

"Thật chứ?"

Phương Quý trong lòng cả kinh, nhìn hướng về một mặt nghiêm nghị A Khô sư huynh.

A Khô sư huynh gật gật đầu, hai cái lông mày đều hơi nhú lên, sắc mặt trước nay chưa từng có nghiêm nghị: "Ta nghe đến!"

"Người. . . Người làm sao còn không ra tay?"

Mà vào lúc này, bên cạnh Minh Nguyệt tiểu thư tu vị thấp hơn, lúc này cũng nhìn ra tình thế đối với Cung Thương Vũ không ổn, gấp liên tục giậm chân, chỉ là bên người nàng mười cái Trúc Cơ hộ vệ, thấy bực này đại chiến, biết đi ra ngoài chính là chịu chết, cái nào dám động?

Dưới tình thế cấp bách, Minh Nguyệt tiểu thư chợt nhớ tới một bên Phương Quý, gấp lập tức xoay người đến, hướng về hắn kêu to.

"Ta?"

Phương Quý đã đem bắt lên ống tay áo để xuống, tà nàng một chút, nói: "Ta vì sao muốn ra tay?"

Minh Nguyệt tiểu thư gấp mắt đều đỏ, kêu lên: "Người như ra tay giúp đỡ, Cung sư huynh liền thắng. . ."

"Vốn là ta là muốn ra tay, nhưng người nói chuyện, ta liền thiên không ra tay!"

Phương Quý cười gằn một tiếng, cố ý ôm lấy hai tay, thanh thoi thanh thoi ở bên cạnh đánh giá.

"Người. . . Người quả thực lại vô sỉ, lại nhu nhược. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư đã sắp bị Phương Quý tức điên, mắng to lên.

"Ta là lại vô sỉ lại nhu nhược a, nhưng ta có bản lĩnh nha. . ."

Phương Quý xem thường, hừ hừ nói: "Người cũng biết ta có bản lĩnh có thể giúp đỡ hắn, thế nhưng ta thiên không giúp, người có tức hay không?"

Vừa nói chuyện, đã trong lòng nhanh chóng cân nhắc, nhìn A Khổ sư huỳnh một chút, thầm nói: "Chỉ có một cái biện pháp!"

Nói, cũng mặc kệ bên cạnh đã tức đến phát rồ, hầu như cuồng loạn đến muốn giết người Minh Nguyệt tiểu thư, mà là chạy đến một bên, hai mắt khép hờ, làm như đánh tới buồn ngủ đến, kì thực linh thức nhanh chóng chìm vào biển ý thức, khoảng khắc đi tới đạo cung trong, tìm tiểu Ma sư hỏi mấy câu nói sau, liền nhanh chóng mở mắt nhảy lên, sau đó chạy đến phía dưới chỉ thiếu một đạo mắt trận Tham Tinh đấu trận bên bận rộn lên.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 396: Tiến Vào Di Địa

"Mau mau nhanh, giúp ta tính cái đồ vật. . ."

Vội vã tiến vào biển ý thức thì Phương Quý liền đã vô cùng lo lắng, vừa vào Đạo cung, liền kêu lớn lên.

"Ngươi tới rồi?"

Đạo cung trong tiểu Ma sư vừa nghe đến Phương Quý tiếng nói, nhất thời vui mừng khôn xiết, hầu như là chạy chậm hương về Phương Quý tiến lên đón, mở hai tay ra ở Phương Quý trước mặt chuyền một cái vòng, hưng phấn nói: "Mau đến xem xem, hiện tại ta cùng trước có cái gì không giống nhau?"

"Xem ngươi cái đại đầu quý, cái kia cái gì tham tinh đầu sỏ ngươi hiểu không?"

Phương Quý chính sốt ruột, cái nào lo lắng cái khác, vừa nói vừa đem chính mình ở bên ngoài nhìn thấy sáu đạo địa nhãn vẽ ra.

"Tham tinh đầu sỏ thứ đơn giản như vậy ta làm sao sẽ không hiểu?"

Tiểu Ma sư xem thường, chỉ liếc qua một cái liền không có hứng thú, nói: "Ngươi xem trước một chút ta có hay không cái gì biến hóa?"

"Vậy ngươi thôi diễn ra cái cuối cùng kết quả tới sao?"

Phương Quý vừa nghe hẳn hiểu được tham tinh đầu sỏ, lập tức thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói.

"So với ăn cơm uống nước đều đơn giản. . ."

Tiểu Ma sư đặc ý khoe khoang một câu, sau đó hứng thú bưng bưng lôi kéo Phương Quý: "Người mau nhìn nha, ta có cái gì biến hóa?"

Phương Quý vừa nghe mặt đều kéo xuống, mặt đen lại nói: "Ta xem người trở nên muốn ăn đòn. . ."

"Ân. . ."

Tiểu Ma sư lập tức thành thật, suy nghĩ một chút hiện tại vẫn là thật không dám ở cái này Đạo cung trong cùng Phương Quý đánh nhau, không thể làm gì khác hơn là tiện tay hóa ra một đạo quyền trục, tay trái bấm tính tay phải viết, không lâu lắm liền đem kết quả thôi diễn đi ra, Phương Quý tiếp đi tới nhìn một chút, liền nhìn tới mặt các loại phương vị thôi diễn rõ rõ ràng ràng rõ rõ ràng ràng, chính là hẳn cũng có thể căn cứ kết quả tìm ra cuối cùng địa nhãn, lúc này mới yên tâm.

"Cũng không tệ lắm, ta đi rồi. . ."

Nhớ rồi quyền trục phía trên kết quả, Phương Quý liền muốn lắc mình rời đi.

Tiểu Ma sư có chút lưu luyến không rời, suy nghĩ một chút vẫn còn có chút không cam lòng nói: "Thật không nhìn ra ta có cái gì biến hóa a?"

Phương Quý cẩn thận xem xét hẳn một chút, nói: "Biến anh tuấn!"

Vừa nói chuyện, Đạo cung cửa lớn vừa mở ra một cửa, hẳn đã biến mất không còn tăm tích.

Chỉ để lại tiểu Ma sư ở tại Đạo cung trong, bao nhiêu cảm giác có chút đắc ý, nghĩ thầm: "Đúng như dự đoán, ta tiến giai một cảnh, linh thể càng có thần tính, biến hóa cũng cẩn thận hơn, cả người đều có khí chất, mới nhìn lên, xác thực biến anh tuấn không ít. . ."

"Chờ đã, hấn sẽ không hoàn toàn không nhìn ra ta tăng lên một cảnh chứ?"

". . ."

". . ."

Mà Phương Quý trong lòng chính lo lắng thời điểm, nơi nào có tâm tình lo lắng tiểu Ma sư lúc này trên người có không có thay đổi, chỉ là nhanh chóng đi tới bên trong thung lũng kia, trái phải tìm tòi vài vòng, liền đã đem cuối cùng một câu địa nhãn vòng lên, sau đó ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy không trung mờ mịt một mảnh, căn bản không nhìn thấy tinh thần, nhưng hấn bây giờ cũng là trên người có tu vị, vận công tại mắt, nhìn chăm chú nhìn kỹ, ánh mắt xuyên thấu cái kia một lớp bụi mờ mịt mây khói, rất nhanh liền bắt lấy giữa không trung bên trong ánh sao đầy trời, đối chiếu phía dưới địa nhãn.

Như vậy vừa nhìn, liền rất nhanh phát hiện, bây giờ không trung thật có bảy viên sao lớn, vị trí phân bố, liền cùng trên đất bảy đạo địa nhãn đối ứng, Phương Quý cẩn thận cân nhắc một thoáng: "Trước Thương Vũ sư diệt nói, chỉ cần thôi diễn ra cuối cùng một đạo mắt trận vị trí, đợi đến bảy sao quy vị, liền có thể mở ra di địa cánh cửa, khi đó hấn thôi diễn bảy sao quy vị thời gian, là ba canh giờ, nhưng khi đó cái cuối cùng địa nhãn vị trí, hấn thôi diễn sai rồi, bây giờ mới vị trí đã thành, như vậy hiện tại bảy sao quy vị thời gian cũng chính là. . ."

Chăm chú tính toán một chút, phát hiện hoàn toàn không biết làm sao tính a. . .

Vỗ đầu một cái, liền lại dứt khoát dựa mắt trận bên cạnh nham thạch nhắm hai mắt lại, tiến vào Đạo cung hỏi dò.

"Không phải là tinh đấu quy vị mà, quá đơn giản. . ."

Tiểu Ma sư xem thường nói, lại có chút sốt sắng hỏi Phương Quý:
"Ngươi thật không phát hiện ta biến hóa trên người?"

Vừa hỏi vừa nóng lòng muốn thử, nghĩ thầm muốn hay không cùng hắn đánh một trận thử xem?

"Biến hóa ngươi cái đại đầu quỷ. . ."

Phương Quý giận dữ, một cước đem hắn đạp trở về án một bên: "Nhanh cho ta tính đi ra!"

"Ân. . ."

Tiểu Ma sư xoa xoa cái mũi, đằng hoàng ngồi xuống, nghĩ thầm không cần thử, quả nhiên vẫn là đánh không lại hắn. . .

"Nao, kết quả rất đơn giản, cũng là còn có nửa canh giờ liền quy vị rồi. . ."

Rất nhanh, tiểu Ma sư đem kết quả đưa tới, lại nói: "Mặt khác ngươi như nghĩ mau mau, còn có thể điều chỉnh một chút cái kia mấy cái địa nhãn vị trí, như vậy như vậy, như vậy như vậy, lấy địa nhãn ứng tinh thần, cái kia bảy sao quy vị thời gian còn có thể mau mau. . ."

"Còn có thể tăng nhanh?"

Phương Quý nghe xong có chút vui mừng: "Bao nhanh?"

"Thời gian uống cạn chén trà. . ."

Tiểu Ma sư suy nghĩ một chút, dùng Phương Quý có thể nghe hiểu lời nói giải thích: "Nhưng lại không sợ nóng hừng về trong miệng quán loại kia thời gian uống cạn chén trà!"

Phương Quý vui sướng, nắm rồi kết quả nhanh chóng đi ra ngoài.

Chỉ chừa tiểu Ma sư ở Đạo cung bên trong ngưng thần suy tư: "Bất kể là người là yêu, vẫn là Linh thú Ma chủng, tăng lên một cảnh sau khi, hiện ra nhất biến hóa chính là đánh nhau càng ngày càng lợi hại, nhưng ta thật giống không phương diện này biến hóa a, vậy ta tăng lên một cảnh có thể làm cái gì?"

...

...

Phương Quý ở phía dưới luồng cuồng tay chân, mà giữa không trung bên trong đại chiến, cũng đã khí thế hùng hực, mắt thấy đến này Hồn Thiên tông trưởng lão cùng ba vị Đạo tử, đã đem Cung Thương Vũ vây ở ở giữa, tựa như dệt thành một cái lưới lớn, tuyệt không chịu để cho hắn có nửa phân cơ hội trốn ra được, dù cho là Cung Thương Vũ tu vị tinh thâm, lại có một cây hung hãn Long thương ở tay, nhưng ở đối phương có một cái đầy đủ cao hơn hắn một cảnh trưởng lão, cùng với mặt khác ba cái thực lực cùng hắn cách biệt không xa, lại cơ linh đến cực điểm Đạo tử tình huống dưới, cũng dần dần bị thân ở lại, bị ép rơi xuống hạ phong.

Hắn không phải là không muốn nổi lên cùng đối phương liều mạng, nhưng là đối phương lại quá cẩn thận, căn bản không cho hắn cơ hội gần người, mỗi lần chỉ là không tiếc pháp bảo cùng linh tức, vẫn cứ đem hắn

bức trở về, người tiến vào ta lùi, người lùi ta quấy nhiễu, vẫn cứ đánh đến hấn đầy bụng uất ức.

Bây giờ theo tình hình trận chiến chuyển dời, hấn Long thương bên trên huyết khí đã đã tiêu hao không sai biệt lắm, lực lượng càng ngày càng nhỏ.

Đến lúc này, chỉ là cái kia một cái Kim Đan trưởng lão, liền đã trọn lấy áp chế hấn, huống chi lại thêm vào ba vị Đạo tử?

Như không phải là đối thủ kiêng kỵ Long thương, không dám quá mức áp sát, chỉ sợ hấn cũng sớm đã bại.

Mà ở khác một sương bên trong, Lão bạch viên độc đầu một cái rươi trưởng lão, cũng là càng ngày càng cẩn thận, nó đã có thể thấy, Thương Long một mạch không thể cứu vãn, càng mang xuống, càng khó thủ thắng, bởi vậy chính mình liền cũng không chịu lại liều mạng, chỉ là bảo tồn pháp lực, chỉ cùng cái kia một cái rươi trưởng lão du đấu, thẳng đến lúc này còn không chịu đào tẩu nguyên nhân, liền là bởi vì phía dưới còn có Thái Bạch tông đoàn người chưa từng từng ra tay. . .

Nếu Thái Bạch tông cái kia con Thần thú không tiếc tính mạng, ra sức xung kích, không hấn không có sinh tính. . .

Không chỉ có hấn như thế nghĩ, cái kia Thương Long một mạch tám vị đệ tử, cùng với gấp trong đôi mắt đều sắp chảy ra nước đến Minh Nguyệt tiểu thư, tương tự cũng là nghĩ như vậy, bây giờ cục diện như vậy cương chậm, cái kia Thái Bạch tông đệ tử làm sao còn không chịu ra tay giúp đỡ đây. . .

Bọn họ đúng là cũng không cảm thấy được Phương Quý có thể tạo được bao nhiêu tác dụng, dù sao Phương Quý chỉ là Trúc Cơ cảnh giới, lại không phải như Cung Thương Vũ loại kia kinh tài tuyệt đỉnh, mà lại có Thiên Tà

long thương ở tay khác loại, chính là ra tay, có thể giúp đỡ bao nhiêu bạn rận đây, bọn họ vừa ý, chỉ là Phương Quý cái kia một con mới vừa lột xác thành thần thú Anh Đề, nó tốt xấu cũng tiến vào cái cảnh giới kia, một thân lực lượng ở cái kia bày đây. . .

Coi như nó mới vừa lột xác, lực lượng không mạnh, nhưng nếu vọt tới không trung nháo trò, Cung Thương Vũ cũng có phản bại thành thắng cơ hội. . .

Hết lần này tới lần khác, bọn họ càng là gấp gáp như vậy, càng thấy phía dưới Phương Quý không động tĩnh gì.

Chỉ thấy cái kia Thái Bạch tông đệ tử chính đang tại trong thung lũng chạy tới chạy lui, thậm chí còn đi xúc động bọn họ trước thối diễn đi ra địa nhãn vị trí, thực sự không biết bạn rận chút gì, mà cái kia một con thần thú cùng cái kia Luyện Khí cảnh Thái Bạch tông đệ tử, nhưng là ngồi xổm ở bên cạnh trên tảng đá, ngơ ngác nhìn phía dưới Phương Quý chạy tới chạy lui, phảng phất không biết không trung còn có một tràng hung hiểm đến cực điểm đại chiến tựa như.

"Ngươi. . . Ngươi không thể như vậy. . ."

Dù là hận Phương Quý đến nghiến răng, nhưng việc quan hệ Cung sư huynh tính mạng, Minh Nguyệt tiểu thư vẫn là không nhịn được vọt tới.

Nàng hướng về Phương Quý hét lớn: "Ta mặc kệ ngươi nghĩ như thế nào, nhưng Cung sư huynh bây giờ cần ngươi hỗ trợ, ngươi cái kia một con quái xà có thể lột xác, cũng có chúng ta Đan Hỏa tông cùng Thương Long một mạch công lao, ta hiện tại. . . Ta muốn ngươi lập tức để nó đi lên hỗ trợ!"

Ở A Khổ sư huynh bên cạnh bàn thành một đống Anh Đề hiệu kỳ xoay đầu lại nhìn nàng một cái.

Phía dưới chính phé lực xách một khối đá lớn Phương Quý cũng không ngẩng đầu lên nói: "Cút!"

"Nguoi. . ."

Minh Nguyệt tiêu thư mạnh mẽ giậm chân, lúc này là thật sự tức khóc.

Cũng liền vào lúc này, không trung bỗng nhiên một tiếng vang rền, rồi sau đó liền nghe được một cái âm thanh ha ha cười to nói: "Tha cho nguoi cái này tiểu nhi căn cơ vững chắc, pháp lực tinh xảo, nhưng nguoi dù sao vẫn là Trúc Cơ, đã trúng lão phu cái này một bảo, ta xem nguoi còn có thể chịu đựng đến mấy tức?"

Nàng kinh hoảng ngẩng đầu, liền thấy được giữa không trung bên trong Cung Thương Vũ sắc mặt tái nhợt, khoe miệng chảy đỏ, nắm Long thương tay đều bắt đầu run rẩy, vai bên trên lại là một mảnh máu thịt be bét, lại là ở hẳn cùng ba vị Đạo tử so sánh lực thời khắc, Kim Đan kia trưởng lão nham hiểm đến cực điểm, đột nhiên té lên một cái pháp ấn, sát na đánh vào Cung Thương Vũ bả vai, một thoáng đánh lén đắc thủ, lập tức tình thế nguy cấp.

Cung Thương Vũ có thể chặn lại cái này một Kim Đan ba đạo tử nguy nan, vốn là có chút miễn cưỡng, lúc này lập tức vướng trái vướng phải, không chịu được nữa.

Vây quanh hẳn người cũng đều biết cơ hội hiếm có, lập tức vọt xuống tới, tàn nhẫn hạ sát thủ.

"Cung sư huynh. . ."

Phía dưới Bát Tử Hồn Nguyên trong trận, tám vị Thương Long đệ tử dưới sự kinh hãi, gấp muốn cướp đi cứu giúp, trận hình đã loạn.

Bên cạnh Lão bạch viên thấy thế lông mày dĩ nhiên nhăn lại, liền muốn trốn bán sống bán chết.

Minh Nguyệt tiêu thư nhưng là nhìn pháp quang bao vây Cung Thương Vũ, ngó ra tại chỗ, không biết làm sao.

Nhưng cũng đúng vào lúc này, Phương Quý đã xách khối này có tới vạn cân nặng nham thạch, "Hắc" một tiếng vút tại một vị trí nào đó.

"Xèo. . ."

Cũng liền ở đó nham thạch rơi xuống đất nháy mắt, đột nhiên thiên địa đại biến, trên mặt đất, bảy đạo địa nhãn, thời khắc nguy cấp khí cơ đan dệt, như hóa thành một đạo đại trận, trận lực cực kỳ khủng bố, lại như là liên thông lòng đất các đạo địa mạch lực lượng, mà kinh khủng hơn nhưng là, ở cái này địa nhãn đan dệt một chốc, trên trời cao sinh ra cảm ứng, thiên địa thông suốt, đạo đạo hùng vĩ lực lượng rủ xuống. . .

Nguyên bản không trung, vẫn còn có một lớp bụi mờ mịt mây mù, nhưng ở cái này một chốc, mây mù bị kích tán, tinh không một mảnh sáng ngời, mắt thường có thể thấy, không trung bảy viên sao lớn, vào lúc này biến đến cực kỳ sáng ngời, vừa lúc cùng trên đất bảy đạo địa nhãn liên kết, hình thành rồi một cái pháp ấn.

"Đó là cái gì?"

Giữa không trung, sắp đem Cung Thương Vũ chém giết tại chỗ ba lớn Tiên môn trong người, đồng thời kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lại.

Cái này một cái bất ngờ xuất hiện, còn nhường bọn họ cho rằng đôi phương có cái gì mai phục.

Sợ hãi phía dưới, chỉ nghĩ tự vệ, liền truy sát Cung Thương Vũ đều quên.

Mà miễn cưỡng trốn một kiếp Cung Thương Vũ, thì lại cũng là giật mình nhìn về phía dưới, chỉ thấy đại địa bên trên, ánh sao hội tụ, cái kia do bảy đạo địa nhãn bao vây lên mặt đất, lại ở ánh sao chiếu rọi phía dưới, biến thành gợn nước giống như tồn tại, phẳng phất có thể thông qua cái kia gợn nước giống như mặt đất, xem đến phía dưới một thế giới khác, cảnh này khiến hấn vừa mừng vừa sợ: "Di địa cánh cửa mở ra?"

"Ha ha, cướp tào hóa đi đi. . ."

Phương Quý nhìn cái kia gợn nước giống như mặt đất, cũng là nội tâm một trận mừng như điên, không nghĩ tới thật hữu dụng.

Hung phấn quát to một tiếng, liền bắt chuyện Anh Đề cùng A Khổ sư huynh, bắt chuyện cũng không nói một tiếng liền trực tiếp nhảy tiến vào.

Thân hình tiếp xúc gợn nước một chốc, liền trực tiếp đi vào trong đó, sau đó biến mất không thấy.

"Cung sư huynh chính là cần trợ giúp thời điểm, ngươi lại. . . Lại chỉ nghĩ đi cướp cơ duyên. . ."

Đứng ở cách đó không xa Minh Nguyệt tiểu thư thấy được tình cảnh này, đã là trực tiếp choáng váng.

"Đi mau. . ."

Nhưng cũng không đợi nàng đầu óc quay lại, giữa không trung Cung Thương Vũ, lại là cái thứ nhất làm ra quyết định, thừa dịp ba đại Tiên môn người bị phát sợ, hấn bỗng nhiên nổi lên một đòn, cùng Lão bạch viên đồng thời lao ra bao vây, lệ tiếng hét lớn, dẫn theo cái kia tám vị Thương Long đệ tử, cùng với phía dưới ngơ ngác không biết đã Minh Nguyệt tiểu thư những kia nha hoàn nô bộc hộ vệ các loại, vội vã vọt vào gọn nước trong.

"Cái kia. . . Cái kia đến tột cùng là cái gì?"

Giữa không trung ba đại Tiên môn căn bản không biết xảy ra chuyện gì, chỉ là kinh hoàng kêu to, phản ứng đầu tiên lại là cái kia Hồn Thiên đạo trưởng lão, hấn nhìn một lát, bỗng nhiên giật mình nói: "Phá nát Đại thiên, không trọn vẹn thế giới, chuyện này. . . Đây là đã từng là táng diệt thiên địa a, chẳng trách Thái Bạch tông cùng Thương Long một mạch đồng thời đến nơi này, nguyên tới nơi đây còn có bực này tạo hóa. . ."

Nói lớn tiếng kêu lên: "Nhanh, mau vào đi, đây là vạn năm khó gặp gỡ cơ hội tốt a. . ."

Cái kia áo bào trắng Hồn Thiên tông Đạo tử nghe vậy, nhất thời chau mày, quát lên: "Bạt Thác trưởng lão, lần này đáng tin sao?"

Hồn Thiên tông trưởng lão giận dữ: "Lão phu lời nói lần nào không đáng tin qua?"

Áo bào trắng Đạo tử trầm ngâm nói: "Nhìn dáng dấp hấn chỉ có năm thành năm, nhưng tựa hồ cũng đáng giá một kích. . ."

Khẩn cắt trong lúc đó, cũng không ai biết cái kia lưu ly cánh cửa liệu sẽ có rất nhanh biến mất, không lo được suy nghĩ nhiều, bọn họ đều là quyết tâm, vọt vào cái này phương di địa trong, đúng là ở cái kia ba đại Tiên môn Kim Đan trưởng lão đi vào trước, mới vừa từng đứt đoạn một tay, khí huyết

hao tổn quá nửa Việt gia trưởng lão do dự nói: "Nơi đây bên trong, tựa hồ có hơi để chúng ta hoảng sợ khí tức a, thật muốn đi vào sao?"

"Di địa cơ duyên, bỏ qua chính là hối hận không kịp!"

Hồn Thiên tông trưởng lão liêu lĩnh, liền vọt vào, hai vị khác trưởng lão cũng chỉ đành cắn răng đuổi tới.

Mới vừa còn đại chiến không ngớt thung lũng, nhất thời yên lặng, không gặp nửa điểm bóng người, chỉ bất quá, cũng chỉ là mấy tức công phu, cái này lồi vào phụ cận, bỗng nhiên xuất hiện một đạo phiêu phiêu thanh ảnh, sau lưng theo ba vị vóc người cực lớn quý thần, hấn đứng ở di địa lồi vào, cẩn thận quan sát vài lần, khéo miệng lộ ra một vệt ý cười, sau đó cũng bỗng nhiên thả người nhảy một cái, cùng quý thần vọt vào di địa trong.

Lại sau một khắc, một đoàn đàng vân đi tới nơi đây, mây trong chính là một lớn bốn nhỏ năm người, người cầm đầu liếc mắt nhìn di địa lồi vào, cười nhạt một tiếng, nói: "Không nghĩ tới bọn họ cũng có thể sớm mở ra lồi vào, lúc này đúng là não nhiệt một chút. . ."

Dứt lời, mây khói cuốn một cái, phiêu tiến vào.

Lại sau một khắc, lồi vào chu vi, bỗng nhiên sấm vang chớp giạt, từng đoá từng đoá mây đen giáng lâm xuống. . .

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 397: Bị Phong Ấn Đạo Thống

"Nơi này chính là Tiên hiền di địa?"

Phương Quý đi đầu vọt vào mảnh này di địa, lập tức khắp mọi nơi đánh giá lên, bất quá để cho hắn bất ngờ chính là, trên mặt đất cũng không có nhiều như vậy bảo bối nhượng người nhặt a, chính ngược lại chính là, hắn đi tới cũng như là một cái tàn tạ không chịu nổi bên trong thế giới.

Trái phải nhìn lại, chỉ thấy nơi đây khắp nơi tràn ngập hắc vụ nhàn nhạt, ánh mắt không thể thành xa, tối tăm mà lại tĩnh mịch, khắp nơi lộ ra một cỗ tử khí, ngẩng đầu nhìn lại, không trung không trăng không sao, chỉ hiện ra một loại quái lạ đỏ sậm màu sắc, chu vi đều là không trọn vẹn ngọn núi, có chút ngọn núi rõ ràng bị lột bỏ một nửa, chỉ còn tàn nhام quái vách, như kiếm giống như, dữ tợn uy nghiêm đáng sợ chỉ vào trời cao.

Lại hướng về xa xa nhìn lại, tựa hồ có thể nhìn thấy ngọn núi bên kia bên trên, đặt rất nhiều cung điện kiến trúc, chỉ là nhìn không rõ ràng.

"Bảo bối ở chỗ nào?"

Phương Quý khắp mọi nơi liếc mắt nhìn, liền không khỏi có chút lòng ngứa ngáy khó nại.

Đây rõ ràng chính là một phương phệ tích a, nào giống tông chủ nói giống như có thể khắp nơi nhặt tạo hóa?

Chính cân nhắc, chợt nghe đến sau lưng tiếng vang, lại là Cung Thương Vũ cùng với Minh Nguyệt tiểu thư mấy người đều vọt vào, bọn họ còn đến không kịp rơi xuống đất, Cung Thương Vũ liền đã trầm giọng hét lớn: "Đi mau, cửa này tạm thời không cách nào đóng, bọn họ nhất định sẽ đuổi theo. . ."

Phương Quý vừa nghe có lý, liền lập tức cùng A Khỏ sư huynh mấy người cùng nhau, vội vã hướng về chỗ này di địa nơi sâu xa lao đi.

Di địa trong, tĩnh mịch một mảnh, không có tiếng vang nào, bọn họ lướt gió tiếng, hiện ra đến mức dị thường rõ ràng.

Mọi người đầy đủ chạy ra một nén hương công phu, cũng không biết lướt qua bao nhiêu ngọn núi, từ từ thâm nhập vào di địa trong, sau lưng cũng không hề có một tiếng động vang lên, cái này mới ngừng lại, lúc này cũng không biết cái kia ba đại Tiên môn người đuổi đi vào không có, nhưng nơi đây khí cơ ngọt ngào, như là trên đỉnh đầu có nòng đậm nước biển, áp chế thần thức linh tức, ngược lại cũng nhất thời không cần phải lo lắng, đối phương muốn tìm đến bọn họ cũng không dễ dàng.

"Ngươi. . . Ngươi tại sao có thể làm ra chuyện như thế đến?"

Cho đến lúc này, mọi người mới dừng lại nghỉ ngơi, Minh Nguyệt tiểu thư vội vội vàng vàng, nắm bọn nha hoàn lấy ra đã sớm chuẩn bị kỹ càng đan dược, tiến lên cho Cung Thương Vũ trị thương, nhìn thấy Cung Thương Vũ máu thịt be bét vai, vừa tức vừa giận, hầu như muốn nước mắt chảy xuống, lập tức chỉ trách trách đến Phương Quý trên người, căm giận xoay người hướng về quở trách, một câu nói cũng dẫn tới những người khác cũng xoay người hướng về Phương Quý nhìn lại.

"Ta làm sao rồi?"

Phương Quý lúc này đang nghiên cứu ven đường cỏ dại, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Nếu không là ta mở ra di tích cánh cửa, các ngươi chết sớm rồi!"

"Ngươi. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư tức giận chưa tiêu, bực tức nói: "Có thể ngươi nếu sớm chút ra tay giúp đỡ Cung sư huynh, trận chiến đó chúng ta đã sớm thắng, Cung sư huynh cũng không cần được thương nặng như vậy, đương thời chiến thế nguy cấp như vậy, ngươi lại còn chỉ nghĩ tiến vào di địa cướp cơ duyên. . ."

Phương Quý liếc nàng một cái: "Chỉ mới nghĩ để ta ra tay giúp đỡ, ngươi làm sao không ra tay?"

Minh Nguyệt tiểu thư căm giận giậm chân: "Dù sao tu vi của ta. . ."

"Là ý nói ngươi tu vi thấp đúng là trách ta đi?"

Phương Quý rút lên ven đường một cái cỏ dại ở chóp mũi người, xem thường phản bác một câu.

Minh Nguyệt tiểu thư lập tức tức đến nói không ra lời, con mắt càng ướm át.

Nhưng nàng tuy rằng bị tức khóc, chu vi Thương Long một mạch đệ tử lại đều vẻ mặt không thích, vừa nãy trận chiến này, đối với bọn họ mà nói, thực sự là loại sỉ nhục, Thương Long một mạch từ trước đến giờ cuồng ngạo, bọn họ lại là lần này đặc biệt chọn lựa ra tinh anh, hơn nữa ngoại lệ đợt thứ nhất mượn Hóa Long trì tu luyện, tăng cao thực lực, vốn tưởng rằng tu vi tinh thâm, không ai địch nổi, nhưng không ngờ mới trận chiến đầu tiên liền bại.

Bị những kia Tôn phủ chó săn làm cho chạy trốn chết, thực sự là trên mặt không ánh sáng.

Mà kết quả này, tự nhiên cũng không khỏi có chút trách tội đến Phương Quý trên người, những người kia vừa lên đến, vốn là chính là muốn bắt xuống Phương Quý, nhưng cuối cùng lại chỉ là chính mình những thứ này người tiến lên ác chiến một tràng, Thái Bạch tông người đúng là rơi vào một cái dễ dàng!

Quả thật, cuối cùng đúng là bởi vì Thái Bạch tông đệ tử mở ra di địa cánh cửa, bọn họ mới thoát được một mạng, nhưng nếu không phải Phương Quý ở cái kia lúc mấu chốt, tránh né không chiến, bọn họ lại làm sao có khả năng thua thảm như vậy, trong lòng nhất thời cực kỳ bực mình, bất mãn hết sức, nếu Thái Bạch tông đệ tử khi đó ra tay giúp đỡ, lui quần địch, sau đó lại cùng nhau mở ra di địa cánh cửa, chẳng phải là càng tốt?

"Ha ha, Minh Nguyệt sư muội không cần động khí, Thái Bạch tông tác phong cùng ta Thương Long một mạch không phù hợp, cũng là có. . ."

"Chính là, ta Thương Long một mạch gặp địch, chỉ nghĩ nghênh chiến, nhưng người khác gặp phải kẻ địch chỉ muốn chạy trốn, có biện pháp gì?"

". . ."

". . ."

Chu vi nhất thời vang lên tím năm tím ba cười gằn, chê cười không ngớt.

Minh Nguyệt tiểu thư nghe xong những câu nói này, liền có chút hả giận đáng vẻ, nhượng người lấy ra đan dược tốt nhất cho bọn họ trị thương bổ khí.

"Đều không cần nhiều lời!"

Đúng là ở một đám lạnh lùng chế giễu trong, mới vừa nuốt vào Bỏ Khí đan, khôi phục một chút tinh thần Cung Thương Vũ, bỗng nhiên lạnh lùng đánh gãy người chung quanh, sau đó hấn mở mắt ra, ánh mắt cũng có chút quái lạ nhìn về phía Phương Quý, nói: "Phương Quý sư đệ, ngươi vừa nãy. . ."

"Ta chính là lo lắng ra tay rồi cũng đánh không lại bọn hấn nha. . ."

Phương Quý hì hì nở nụ cười một tiếng, lung tung nói, nhất thời đem Minh Nguyệt tiểu thư cùng những kia Thương Long một mạch đệ tử tức đến muốn điên.

Thấy đủ rồi bọn họ lại phẫn nộ lại nắm chính mình không có cách nào đáng dấp, Phương Quý mới cảm thấy thoả mãn, lười biếng quay người sang đến, nhìn Cung Thương Vũ nói: "Vừa nãy chính là ta cũng ra tay giúp đỡ, giết sạch rồi cái kia ba đại Tiên môn người, cũng nhất định sẽ số xui, bỏ ngựa bắt ve, chim sẻ ở đằng sau, cái kia ba đại Tiên môn sau lưng còn theo người khác đâu, nếu như ta đoán không lầm, hấn là Tôn phủ người. . ."

"Tôn phủ?"

Một câu nói này đúng là nói tới trong sân người hơi ngẩn người ra, hai mặt nhìn nhau.

Cung Thương Vũ không hiểu nói: "Ngươi là làm sao biết được?"

"Là ta A Khổ sư huynh đoán được!"

Phương Quý xoay người vỗ vỗ A Khổ sư huynh vai, nói: "Có đúng hay không?"

"Đúng đúng. . ."

A Khô sư huynh gấp gáp vội vàng gật đầu, nói: "Ta nghĩ được quý thần mùi vị, sẽ không . . . Hẳn là sẽ không sai!"

"Ngươi. . ."

Thương Long một mạch mọi người vừa nghe lời ấy, lại nhất thời lại có chút ngờ vực, quan sát tỉ mỉ A Khô sư huynh một chút, không sai, xác thực chỉ là Luyện Khí cảnh giới tu vị, chỉ bằng hẳn có thể nghĩ ra quý thần mùi vị? Càng then chốt chính là, liền cái cái bóng đều không thấy, chỉ là nghe như thế cái Luyện Khí cảnh đệ tử thuận miệng nói, ngươi liền xác định có người ẩn núp ở bên, quyết định không ra tay giúp chúng ta?

Phải biết vừa nảy tình thế như vậy nguy hiểm, phàm là muộn một chút công sức mở ra di địa cánh cửa, Thương Long một mạch đều tất có thương vong a!

Đúng là Minh Nguyệt tiểu thư nghe xong, hơi hơi có chút ngờ vực, nàng gặp qua A Khô sư huynh lượng lớn ăn Bồ Khí đan cùng Dưỡng Thần đan đáng đáp, biết vị này Thái Bạch tông Luyện Khí cảnh đệ tử, hẳn là không phải người bình thường, có thể nghĩ ra quý thần mùi vị đến cũng khó nói.

Nhưng nàng vốn là đối với Thái Bạch tông bất mãn, bực này đối với Thái Bạch tông có lợi lời nói là tuyệt không chịu nói.

Mặc kệ Phương Quý nói có nhận biết hay không thật, nàng cũng chỉ là cùng những khác Thương Long một mạch đệ tử như thế, lộ ra không tin cười gằn vẻ mặt.

Liền ngay cả Cung Thương Vũ, đối với lời này kỳ thực cũng không thể nào tin được, hẳn vô cùng tín nhiệm trong tay mình Thiên Tà long thương, trước đây hẳn cái thứ nhất phát hiện ba đại Tiên môn người tới gần, chính là

bằng cái này long thương cảnh báo, thế nhưng ở cái này một trận đại chiến trong, nhưng không có phát hiện còn có người khác ẩn núp ở bên, bởi vậy trong lòng cũng không khỏi ngờ vực, không biết Phương Quý trước nói đến tột cùng là thật hay giả. . .

Chỉ bất quá, bây giờ đã tiến vào di tích, đến tột cùng là thật hay giả cũng không trọng yếu, hấn ngưng thần suy tư chốc lát, đặc biệt là đối với Phương Quý sớm mở ra di địa cánh cửa chuyện khá là kinh dị, trong lòng càng là xác định Thái Bạch tông đối với cái này Tiên hiền di địa nhất định hiểu rõ cực sâu, liền hơi trầm ngâm, nói: "Bây giờ liền không cần thảo luận những chuyện này, chúng ta cuối cùng cũng coi như không có thương vong tình huống xuống, tiến vào Tiên hiền di địa, chỉ là phải cẩn thận một ít, đừng ở di địa bên trong đụng tới ba đại Tiên môn đệ tử, mau chóng lấy tạo hóa rời đi đi!"

Người chung quanh nghe vậy, lập tức theo gật đầu, dồn dập nhanh chóng nuốt đan luyện hóa.

Phương Quý lúc này ngược lại tốt kỳ lên, ném trong tay một cái cỏ dại, nói: "Cái này tạo hóa ở chỗ nào?"

Cung Thương Vũ khẽ cau mày, chần chờ một chút.

Phương Quý lập tức nói: "Trước nhưng là nói, ngươi đối với ta Thái Bạch tông lại sẽ không có bất kỳ giấu giếm gì!"

Cung Thương Vũ cười khỏ một tiếng, nói: "Đây là tự nhiên!"

Rồi sau đó ánh mắt hướng về chu vi chậm rãi quét qua, nói: "Nghiêm ngặt nói đến, nơi đây khắp nơi là tạo hóa!"

"Làm sao. . ."

Phương Quý vừa nghe con mắt đều tròn tròn, khắp mọi nơi nhìn một chút, có chút mê man.

Cung Thương Vũ thờ dài, nói: "Phương sư đệ không cần thăm dò ta, đối với cái này phương di địa, có lẽ ngươi so với ta trả lại giải đi, lẽ nào ngươi không thấy được, cái này một phương Tiên hiền di địa, kỳ thực chính là một chỗ bị sức mạnh thần bí đánh vỡ không trọn vẹn tiểu thế giới?"

Phương Quý còn thật không biết, nhưng hẳn chỉ là trầm ồ "Ừ" một tiếng.

Cung Thương Vũ lúc này cũng không giống như là ở cho hẳn nói, mà là giảng cho đối với cái này phương di địa không hiểu nhiều lắm đồng môn cùng Minh Nguyệt tiểu thư mấy người nghe xong, nói: "Các ngươi có thể cẩn thận quan sát một thoáng phía thế giới này, nhìn đây rốt cuộc là cái gì loại địa phương. . ."

Được hẳn nhắc nhở, người chung quanh liền đều ngẩng đầu hướng về chu vi nhìn sang, xa gần ngọn núi, cùng với đỉnh núi bên trên rách nát cung điện, còn có cái kia vô số cung điện đặt phương vị, cùng với từ lâu rách tả tơi trần cơ cùng tường vôi, Minh Nguyệt tiểu thư rất nhanh chính là ánh mắt sáng lên, ngón tay nhẹ nhàng ở xung quanh trên cung điện điểm mấy lần, nói: "Đạo Đức điện, Truyền Công điện. . . Đây là một phương tiên môn a!"

Phương Quý lúc này cũng nhất thời hiểu rõ ra, nơi này xác thực như là một phương tiên môn, xuyên thấu qua chu vi dày đặc khói đen hướng về nhìn ra ngoài, liền có thể thấy khắp nơi ngọn núi mọc như rừng, cung điện thành đàn, đặt bố trí, cùng Thái Bạch tông giống như thu đồ đệ thụ nghiệp tiên môn không khác nhau chút nào.

Chỉ là so sánh với nhau, cái này một phương tiên môn lại rõ ràng muốn lớn hơn rất nhiều, so với Thái Bạch tông lớn không chỉ gấp mười lần.

Bọn hấn hôm nay, thành linh chính là ở một phương tiên môn di chỉ trên.

Cái này tiên môn đặt ở mảnh này hoang phế đại địa bên trên, mà toàn bộ đại địa, thì lại đều đã bị một loại sức mạnh thần bí phong ấn, trở thành một cái độc lập tiêu thế giới, cô điển, thê lương, bồng bênh ở không người biết trong hư không, đã không biết xa xôi bao nhiêu vạn năm!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 398: Một Cái Quyết Định

Cái gọi là Tiên hiền di địa, lại là một phương tiên môn?

Lúc nào xây, Tổ sư gia là ai?

Như vậy một phương tiên môn, như thế nào sẽ xuất hiện tại nơi này tàn tạ bên trong tiểu thế giới?

Trong môn phái có hay không bảo bối?

Phương Quý nhìn bốn phía, trong đầu trong nháy mắt bị rất nhiều trọng yếu vấn đề chiếm cứ.

Mà ở khác một sương, Cung Thương Vũ nhìn Phương Quý trên mặt cái kia không cách nào che giấu kinh ngạc đáng dấp, ngược lại không biết hẳn là thật sự không biết cái này di địa bên trong tình huống, vẫn là ở cố ý giả ngu, chỉ là hơi trầm ngâm, liền theo lời đem chính mình nắm giữ tin tức nói ra.

"Mênh mông thương hải, đại thế di châu. . ."

Hắn nhìn cái này một mảnh di địa bên trong rách nát mà cổ lão cảnh tượng, cũng hình như có chút hơi xuất thần: "Xuống núi trước, sư tôn đối với ta tỉ mỉ giảng qua, thế gian từ trước đến giờ đều có táng diệt đại thế truyền thuyết, có người nói này phương đại thế liền là chúng ta nơi Thiên Nguyên, chúng ta là ở này một phương đại thế phế tích bên trên sinh sôi tu hành, cũng có người nói này một phương đại thế sớm đã bị đánh vỡ, chỉ có

cô độc mảnh vỡ, sẽ tình cờ xuất hiện tại cái này thế gian, đến tốt cùng làm sao, có lẽ chỉ có Đông Thổ hoặc là Thất hải Long cung như vậy truyền thừa cửu viễn đạo thống mới biết. . ."

"Chúng ta có biết, chính là cõi đời này xác thực tồn tại một ít không trọn vẹn tiểu thế giới, chỉ có tình cờ thiên địa giao cảm, mới có thể phát hiện bọn họ tồn tại, mà những thứ này không trọn vẹn bên trong tiểu thế giới, liền thường thường có thể phát hiện một ít nghi tựa như thượng cổ để lại tàn tích. . ."

"Những thứ này không trọn vẹn trong tiểu thế giới, di tích cũng không giống nhau, quá nửa là có chút một tiên môn đạo thống, hoặc là đạo điện thư viện giống như tồn tại, tựa như năm đó Cổ Thông lão tiên bối, hấn đi nhằm vào di địa, bên trong chính là một phương luyện đan nơi, hấn cũng chính là từ cái kia trong lò luyện đan, được đến Bất Diệt đan hỏa, mà Thái Bạch tông Triệu sư bá làm sao được đến thiên thư ta không biết, nói vậy cũng gần như đi. . ."

Phương Quý: ". . . Ừm!"

Nói đến chỗ này, Cung Thương Vũ đúng là vui vẻ một chút, nhìn bốn phía nói: "Mấy năm trước, sư tôn ta cũng là ngẫu nhiên trong lúc đó, hoạch hiểu những thứ này di tích tồn tại, lại tiêu tốn mấy năm tâm huyết, thôi diễn ra tiến vào di tích phương pháp, chúng ta vận may ngược lại không sai, thuận lợi tiến vào trong đó, tuy rằng còn không biết có thể ở đây tìm tới cái gì, nhưng từ các loại truyền thuyết đến xem, cái này Tiên hiền di địa, không trọn vẹn tiểu thế giới, có lớn có nhỏ, không giống nhau, số ít bên trong có lẽ chỉ có một toà đạo điện, một cái dị bảo, nhưng chúng ta bây giờ đụng tới, nhưng có rờng rã một phương đạo thống, nghĩ đến có thể tìm được cơ duyên cùng tạo hóa, cũng nhất định sẽ so với trước các đời trước càng nhiều. . ."

Nhất thời nghe xong lời này, Phương Quý cũng hơi kích động, sốt sắng nói: "Làm sao?"

Cung Thương Vũ đúng là bất đắc dĩ cười khò một tiếng, nói: "Phương sư đệ, người vừa nãy ném xuống, chính là tạo hóa!"

"Cái gì?"

Phương Quý ngẩn ra, mới rõ ràng hẳn chỉ chính là chính mình mới vừa ném cỏ dại, lập tức lại nhặt lên, lật tới lật lui nhìn.

Thấy hẳn một mặt không rõ dáng dấp, Minh Nguyệt tiểu thư không nhịn được hừ lạnh một tiếng, nói: "Trong tay người chính là Tinh Huy thảo, trăm năm sinh một chiếc lá, ngàn năm nở một hoa, chỉ có qua ba trăm năm, mới có thể làm thuốc, nhưng trong tay người những thứ này, có được tươi tốt đến cực điểm, mỗi một cây trên, đều ít nhất có mười cái lá cây, đây rõ ràng là đã sinh trưởng đến cực hạn, dược tính tốt nhất đồ vật, mỗi một cây sợ là đều đáng giá ngàn lạng linh tinh, nhưng là nơi này lại như cỏ dại, khắp nơi đều là, nếu là nắm đến bên ngoài, vậy cũng là vô cùng trân đồ vật!"

"Một ngàn lạng một cây?"

Phương Quý nghe được đều giật cả mình, nhìn trên đất từng mảnh từng mảnh, kéo dài hướng về phía phương xa bãi cỏ, sắc mặt trở nên vui mừng.

Bỗng nhiên một bắt ống tay áo, hướng về A Khô sư huynh nói: "A Khô sư huynh, chuẩn bị cắt cỏ!"

A Khô sư huynh ngẩn ra, mới phản ứng lại, lập tức ra tay hỗ trợ, cắt cỏ việc này, hẳn so Phương Quý ở làm.

Mà thấy cho bọn họ làm ra khí thế ngất trời dáng dấp, Minh Nguyệt tiểu thư hơi cười gằn, thấp giọng hướng về Cung Thương Vũ nói: "Cung sư

huynh, này linh khí thiếu thốn, gần như không có, sinh ở nơi này linh dược tuy rằng niên đại cực cổ, nhưng cũng dược tính không tốt, chính là nằm đến bên ngoài, giá trị cũng phải mất giá rất nhiều, liền để tên nhà quê này đám người ở đây thu gặt cỏ dại đi, chúng ta đi tìm những khác tạo hóa đi. . ."

Cung Thương Vũ nhìn nàng một cái, khe khẽ lắc đầu, hướng về Phương Quý nói: "Phương Quý sư đệ, cái này một phương đạo thống bên trong, tất nhiên khắp nơi là bảo, nhưng vật quý trọng nhất, không khó suy đoán, một là đạo này thông tàng kinh điện, bên trong nói không chắc liền có lên cỏ di sách, giá trị vô lượng, một phương khác chính là Linh Bảo các, bên trong hẳn là có lên cỏ di bảo, chúng ta vẫn là trước tiên đi cái này hai nơi địa phương xem một chút đi!"

Phương Quý vừa nghe cũng có đạo lý a , bình thường tiên môn, vật quý trọng nhất, liền ở cái này hai nơi.

Bây giờ bọn họ nếu đi tới một phương thần bí khó lường đạo thống trong, liền cũng nên đi cái này hai nơi địa phương nhìn.

Đoàn người định ra rồi kế hoạch, liền trái phải quan sát địa thế, chỉ thấy bọn họ bây giờ ở sơn môn phía bên phải, rất xa có thể nhìn thấy phía tây nam hướng về, có một đạo thật dài thêm đá, dẫn tới chỗ cao cung điện, nơi đó chính là sơn môn nơi, ngọn núi chính lối vào, mà theo giống như tiên môn bố trí, phía trái làm đầu, tàng kinh điện lại là tiên môn căn cơ, từ trước đến giờ xây ở ngọn núi chính, có thể thấy được từ phía trước sơn môn nơi chạy đi nhanh nhất.

"Mau mau đi thôi, chớ để ba đại Tiên môn người đoạt trước tiên. . ."

Mọi người nghe vậy, đều không có dị nghị, đều vội vã đứng dậy, liền muốn hướng về cái kia sơn môn nơi chạy đi.

Đúng là duy có Phương Quý, liếc mắt nhìn trên đất liên miên liên miên "Cỏ dại", trong lòng có chút không muốn, cái kia tàng kinh điện bên trong thượng cổ di sách cùng Linh Bảo các bên trong thượng cổ di bảo mặc dù tốt, nhưng còn không biết có hay không, những linh dược này nhưng là thật đáng giá nha. . .

Nghĩ đến nơi này thì trong lòng hắn đúng là khê động, đem Càn Nguyên Thông Bảo tiền đồng lấy đi ra.

Thừa dịp người khác không chú ý, nhẹ nhàng ném đi, đập ở mu bàn tay trên.

Cái này vừa nhìn phía dưới, đúng là nhất thời ngẩn ngơ, hơi kinh ngạc nhìn trên mu bàn tay tiền đồng.

"Phương Quý sư đệ, các ngươi còn ở chờ cái gì?"

Đúng là bên cạnh Thương Long một mạch đệ tử, lúc này đã dồn dập luyện hóa ăn vào đan dược, khôi phục một chút tinh khí thần, từng cái từng cái vội vã đứng lên, nghĩ muốn lấy tốc độ nhanh nhất đi đem cái này đạo thống tàng kinh điện cùng Linh Bảo các lục soát một lần, vừa quay đầu thì nhìn thấy Phương Quý còn đứng tại chỗ sững sờ, không khỏi đều hơi không kiên nhẫn, liền Cung Thương Vũ cũng không nhịn được thúc dục hắn một tiếng.

"Không thể đi bên này!"

Phương Quý chỉ chỉ đi về sơn môn con đường kia, lắc lắc đầu, vừa chỉ chỉ sau lưng, nói: "Đi bên này khá là tốt!"

"Cái gì?"

Thương Long một mạch mọi người nghe vậy, đều đã không biết nên khóc hay cười.

Bọn họ bây giờ muốn đi, chính là cách sơn môn gần nhất phương hướng, chỉ cần thời gian uống cạn chén trà, liền có thể chạy tới sơn môn, sau đó tiến vào ngọn núi chính, hướng về trái vòng một chút, chính là tàng kinh điện nơi, là nhất tĩnh lúc dùng ít sức, mà Phương Quý chỉ, lại rõ ràng là đi về cái này một phương đạo thống phía sau núi phương hướng, theo tầm thường tiên môn bố trí, e sợ muốn nhiều một vòng tròn lớn mới có thể chạy tới tàng kinh điện, biết bao phế lực?

"Chẳng lẽ nói, ngươi còn ghi nhớ những linh dược này?"

Minh Nguyệt tiêu thư cũng hiếu kì đánh giá một chút, bỗng nhiên không nhận được nở nụ cười một tiếng.

Bên cạnh Thương Long một mạch đệ tử nghe vậy, nhất thời chú ý tới A Khổ sư huynh đầy tay cỏ dại, lập tức cảm thấy hoang đường đến cực điểm, như từ phía sau núi đi, cái kia liền có thể tiện đường đem cái này tất cả linh dược đều vặt hái lên rồi, đối với Phương Quý tới nói đúng là cái song toàn biện pháp.

Nhưng buồn cười chính là, vì chút này linh dược, lẽ nào liền muốn làm lỡ tiến vào tàng kinh điện đại sự?

Nhất thời đều cảm thấy có chút hoang đường, thực sự cảm thấy cái này Thái Bạch tông đệ tử có chút không biết nặng nhẹ, thấy nhỏ lợi mà ngộ đại sự!

Liền ngay cả Cung Thương Vũ, cũng khẽ cau mày, nói: "Phương Quý sư đệ, bây giờ cái này di địa trong, cũng không phải chỉ có chúng ta, những

linh dược này liền ở đây, cũng sẽ không chạy, thế nhưng cái kia tàng kinh điện bên trong thượng cổ điện tàng, như bị người khác đoạt tiên cơ. . ."

Phương Quý đáp mắt quét một vòng cái kia Minh Nguyệt tiểu thư cùng với Thương Long một mạch những người khác, làm sao còn có thể không nhìn ra bọn họ trên mặt không hề che giấu chút nào âm chọc, trong lòng cũng có chút không thoải mái, liền cố ý cười nói: "Cái kia tàng kinh điện bên trong có hay không đồ vật, còn không biết đây, nhưng là những linh dược này, lại đều là chân thực thứ tốt a, thực sự không được, các người trước tiên hướng về chỗ đó đi?"

Những người khác thấy hắn lại thừa nhận chính là vì những linh dược này mới lựa chọn từ phía sau núi đi, nhất thời rất là xem thường, thậm chí đối với hắn cái này làm lỡ thời gian cử động có chút tức giận, liền không nhịn được nói: "Cung sư huynh, theo hắn đi thôi, đừng làm lỡ chúng ta thời gian!"

"Thái Bạch tông cảm thấy những thứ này là bảo bối, cái kia liền đều nhường cho bọn họ tốt!"

". . ."

". . ."

Nhiều tiếng đề nghị bên trong, đều đã dẫn theo chút thiếu kiên nhẫn tâm tình.

Mà Phương Quý thấy bọn họ dáng dấp như vậy, lại càng dứt khoát, trực tiếp xoay người liền đi, một đường nhanh chóng thu gặt ven đường "Cỏ dại" !

Đúng là cái kia Cung Thương Vũ, nhúu mày đến mấy lần.

Trong lòng hắn cũng không phải là không có xoay người liền đi kích động, nhưng cuối cùng, vẫn là không nhịn được kêu một tiếng: "Phương Quý sư đệ. . ."

Nếu như không có cái này một tiếng kêu, Phương Quý liền thật là mặc bọn họ đi tới, có thể Cung Thương Vũ chung quy vẫn là kêu như thế một tiếng, Phương Quý trong lòng cũng nhẹ nhàng thở dài, nại ở tính tình của chính mình, chậm rãi xoay người lại, vẻ mặt thật lòng nhìn về phía Cung Thương Vũ, nói: "Thương Vũ a, người người này cũng không tệ lắm, vì lẽ đó ta liền ngoại lệ cùng người nói nhiều một câu, theo người Phương sư thúc đi, khẳng định là không sai. . ."

Nói xong câu nói này, bình tĩnh nhìn Cung Thương Vũ một chút, xoay người liền đi.

Sau lưng A Khổ sư huynh cùng Anh Đề hai cái, vội vàng theo, chỉ để lại Thương Long một mạch cùng Minh Nguyệt tiểu thư mấy người sững sờ.

"Cung sư huynh, không cần để ý tới hắn bực này cố làm ra vẻ bí ẩn người!"

Minh Nguyệt tiểu thư thấy Phương Quý mấy người tự mình tự, đi ra mấy chục trượng đi tới, không nhịn được nói.

Chính là bên người nàng Lão bạch viên, cũng bỗng nhiên uy nghiêm đáng sợ mở miệng: "Bực này không quy không củ người, không bằng trực tiếp giết!"

Cung Thương Vũ bỗng nhiên quay đầu nhìn cái kia Lão bạch viên một chút, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng, sau đó ở xung quanh người giục bên trong, hắn không chuyển động thân thể, trái lại ngưng thần suy tư lên, từ vừa mới bắt đầu Phương Quý biểu hiện ra đối với Tiên hiền di địa hiểu rõ, lại tới hắn

sau đó có thể sớm mở ra Tiên hiền di địa cử động, lại tới hấn cuối cùng lúc nhìn về phía chính mình, câu kia tựa hồ hơi không kiên nhẫn lời nói. . .

Trong lòng bỗng nhiên không tên run sợ một hồi!

Hấn ánh mắt chợt bình tĩnh lại, nói: "Chúng ta theo hấn đi!"

"Cái gì?"

Chu vi mọi người nghe vậy, đều là kinh hãi, đầy mặt không rõ nhìn về phía hấn.

"Nếu liên thủ, liền nên cùng tiến cùng lùi, hướng hồ, ta tin tưởng Phương Quý sư đệ nói như vậy, chắc chắn có đạo lý của hấn. . ."

Nói, đã trước tiên hướng về Phương Quý đi phương hướng đi theo.

Những người khác đều hai mặt nhìn nhau, tại chỗ choáng váng một lát sau khi, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo.

Chỉ là trong lòng thực sự là không rõ, Cung sư huynh sao làm ra loại này hồ đồ quyết định đến?

. . .

. . .

"Lại theo tới?"

Mà phía trước đang cùng A Khô sư huynh, Anh Đề ba cái khí thế ngất trời cắt cỏ Phương Quý, nghe được sau lưng có tiếng bước chân vang lên, trong lòng đúng là có chút tiếc nuối, vẫn đúng là nghĩ xem bọn họ số xui đáng về đây. . .

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 399: Thắng Lợi Trở Về

Không để ý tới những kia bắt đắc dĩ theo tới Thương Long một mạch cùng Đan Hỏa tông đệ tử, Phương Quý sự chú ý rất nhanh liền lại đặt ở muồn chuyện trên, cái này khắp nơi cỏ dại. . . Không đúng, là linh dược, không đúng, đó là từng mảng từng mảng linh tinh a. . .

Ai có thể nghĩ tới một ngàn lạng một đồng linh tinh, liền như thế bãi trên đất?

Nếu chính mình tất cả đều thu gặt dẫn theo đi ra ngoài, điều này có thể bán bao nhiêu tiền?

Càng nghĩ càng là hăng say, Phương Quý cùng A Khổ sư huynh, Anh Đề ba cái làm ra khí thế ngất trời, một người bắt lấy một mảnh, thành thạo liền hái đi xuống, dùng sức ép một chút, từ bên cạnh trên cây kéo vỏ cây đi xuống xoa cái dây thừng, một buộc chính là một bó, sau đó dùng sức nhét vào trong túi càn khôn, ba người chỗ đi qua, có thể nói không có một ngọn cỏ, Cung Thương Vũ mấy người đi theo sau nhìn ra thấy đều mắt choáng váng!

Cái này cần là nhiều tàn nhẫn người a, đất đều hao ngọc.

Liền như thế một đường đi, một đường hái, tốc độ đúng là rất nhanh, Phương Quý tu vị vững chắc, Anh Đề trời sinh hiểu được ngự phong, A Khổ sư huynh nhưng là cắt rau lang cắt mười mấy năm, đều là làm việc nhanh nhẹn, cũng không riêng là cái này Tinh Huy thảo, phàm là trên đường nhìn thấy, chỉ cần sinh hoa mang lá, tất cả đều cắt đi nhét vào trong

túi càn khôn, chỉ chốc lát Phương Quý cùng A Khổ sư huynh túi càn khôn liền phình được.

Thế nhưng không liên quan, Phương Quý thuận lợi lại kéo ra ba, bốn con túi, đối với A Khổ sư huynh biểu thị còn có vài điều.

Cái này một toà đạo thông, cũng không biết ở cái này không trọn vẹn bên trong tiểu thế giới bị phong ấn bao nhiêu năm, linh dược cỏ dại, đều không người quấy rối sinh trưởng, quả thực như là đi tới truyền thuyết trong linh dược khắp nơi Man Hoang thời đại, không chỉ có là khắp nơi Tinh Huy thảo, còn có chậu rửa mặt to nhỏ linh chi, củ cải như thế nhân sâm, thậm chí là phủ kín toàn bộ vách đá Thái Tuế, đều là nói ra cũng không có người chịu tin thần dị linh dược.

Mà bực này thần dị linh dược, bây giờ lại là khắp nơi đều có, thực tại để Phương Quý vui mừng khôn xiết.

Hắn cùng A Khổ sư huynh lại thêm vào Anh Đề, hai người một thú lướt qua, tựa như gió quét mây tản cá diếc sang sông, đại địa một mảnh sạch sẽ.

"Những thứ kia xác thực hiếm thấy a, nếu không chúng ta vậy. . ."

Liền ngay cả Minh Nguyệt tiểu thư bên người một đứa nha hoàn không nhìn được, cẩn thận hướng về Minh Nguyệt tiểu thư nhắc lên đề nghị, Minh Nguyệt tiểu thư lại khinh thường nói: "Bực này phạm vật, là do không có linh khí tâm bồ, chỉ là không sinh vô số năm tháng, thần tính khan hiếm, đều thuộc hạ thừa, nhập đan đều hiếm phẩm chất quá thấp, chúng ta hái tới làm cái gì? Như cái kia cánh tay như thế thô nhân sâm, chính là lấy về, cũng chỉ có thể làm củ cải gặm nha. . ."

Nghe được Minh Nguyệt tiểu thư nói như vậy, không chỉ có nàng thủ hạ người thật không tiện đi theo Phương Quý đoạt , liền ngay cả Thương Long

một mạch người cũng kéo không xuống cái này mặt đến, đối với bọn họ tới nói, trong lòng vốn là không nghĩ tuyền con đường này, chỉ là Cung sư huynh khư khư cố chấp, mới không thể không theo lại đây, nhìn thấy Phương Quý thu gạt linh dược đáng vẻ, trong lòng càng là xem thường, thì lại làm sao chịu vào lúc này từ rơi thân phận?

"A, ngược lại chỉ là chút vật vô dụng, liền để cùng bọn họ đi, cái này đạo thống bên trong thượng cổ di thư, mới là chúng ta nghĩ muốn!"

Trên dưới đều là bực này ý nghĩ, cũng khiến cho bọn họ thống nhất ý kiến, một đường chạy tới, càng không một người đến cướp cái này khắp nơi linh dược, Phương Quý cũng mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, bọn họ không tranh chính hợp chính mình ý, đúng là nghĩ đến tranh còn đến hỏi ta có đồng ý hay không đây. . .

Yên tâm thoải mái toàn thu rồi đi xuống, bước chân nhẹ nhàng, dần lui về phía sau núi nơi sâu xa nhiều đi.

Đơn từ hoàn cảnh đến xem, nơi này ngược lại thật sự là như là một toà bình thường tiên môn phía sau núi , tương tự cũng là núi cao rừng sâu, hoàn toàn hoang lương.

Chỗ bắt đồng chỉ là nơi đây quanh năm không gặp ánh mặt trời, chỉ có một loại hào quang màu đỏ sậm lưu chuyển, cho cái này thâm sơn cây cỏ, trái lên một loại khí tức quái dị, một đường đi tới, càng không nghe thấy chim hót thú hống tiếng, tĩnh mịch một mảnh, phảng phất phần mộ giống như ngột ngạt!

"Cung sư huynh, nơi đây đều là nhượng người cảm thấy không thoải mái, chúng ta không bằng mau một chút được!"

Minh Nguyệt tiêu thư vào cái này đi địa sau khi, tựa hồ là có chút sợ sệt, một tắc cũng không rời đi theo Cung Thương Vũ bên người, lúc này theo đám người bọn họ dẫn vào trong núi thăm, bầu không khí càng u lãnh, nàng cũng có chút sợ sệt, không nhịn được nhỏ giọng nói với Cung Thương Vũ.

Cung Thương Vũ dọc theo con đường này, cũng vẫn đang quan sát chu vi địa thế, nghe vậy gật gật đầu, nói: "Lấy bình thường tiên môn thói quen bố trí tới nói, tàng kinh điện giống như xây ở ngọn núi chính phía trái, Linh Bảo các nhưng là quen xây ở ngọn núi chính sau eo, chúng ta bây giờ chính là từ phía sau núi nhiều đi, như hướng về tàng kinh điện bên trong đuôi, đúng là sẽ làm lỡ không ít công phu, nhưng nếu là lựa chọn trước tiên đi Linh Bảo các, khoảng cách đúng là gần rồi, đã như vậy, cái kia liền trước tiên đi Linh Bảo các nhìn, có vô thượng cổ Linh bảo lưu lại, lại chuyển hướng về tàng kinh điện đi tra xét. . ."

Đoàn người đều gật đầu đồng ý, liền trái phải dặn dò muốn tăng nhanh chút hành trình, nào đoán được mới vừa nhanh không vài bước, liền chợt nghe đến phía trước Phương Quý cùng A Khổ sư huynh mấy người đều là một tiếng hoan hô, sau đó nhảy tung tưng vào một mảnh cây cỏ sóng vai sâu trong vườn đi.

"Đó là. . ."

Cung Thương Vũ nhìn chăm chú liếc mắt nhìn, cũng có chút bất đắc dĩ.

Chỉ thấy rừng kia chu vi còn có còn sót lại trận cơ tồn tại, bên trong thổ địa thành huề, các loại linh dược bảo tài thành rừng liên miên, lại là một phương vườn thuốc, nhìn Phương Quý cùng A Khổ sư huynh cái kia hưng phấn dáng dấp, Cung Thương Vũ cũng dở khóc dở cười, đúng là không nghĩ tới, cái này một đường dọc theo phía sau núi sinh trưởng cây cỏ mà đến, Linh Bảo các cùng tàng kinh điện đều còn không cái bóng đây, trước tiên đem cái này đạo thống vườn thuốc tìm tới. . .

"Nhanh, A Khô sư huynh, những thứ kia một điếm cũng không có thể để lại. . ."

Phương Quý vọt vào cái này ruộng thuốc. . . Hoặc nói là rừng thuốc. . . Trong, đã là hưng phấn kêu to.

Cái này ruộng thuốc bên trong linh dược cùng ven đường hoang đại loại nào quan trọng hơn, còn cần nói mà, ven đường những kia Tinh Huy thảo các loại, đều là cái này ruộng thuốc bên trong hạt giống bị gió cạo đi ra ngoài, từng mảnh từng mảnh sinh trưởng lên, mà cái này trong ruộng thuốc, lại là các loại trân dị linh dược bảo quả đều có, giá trị không thể giống nhau, bên ngoài cỏ dại Phương Quý đều không có buông tha một cây, hướng chỉ là trong ruộng thuốc.

A Khô sư huynh biểu hiện cũng nghiêm túc lên, cùng Phương Quý một người kéo một cái trữ vật túi, nhanh chân chạy tiến vào trong ruộng thuốc, tiện tay kéo hai cái sau khi, liền không khỏi có chút há hốc mồm, hướng về Phương Quý nói: "Phương Quý sư đệ, quá nhiều rồi, hái không xong a. . ."

Phương Quý vừa nhìn cũng là, cái này ruộng thuốc bên trong các loại linh dược cái gì đều quá nhiều, toàn bộ hái đi cũng không hiện thực, liền hơi trầm ngâm, hướng về A Khô sư huynh nói: "Có lẽ không hái lá, có quả không hái hoa, linh dược ta không hiểu lắm, ngược lại ngửi thấy đứng lên mùi thơm nức mũi, vừa nhìn niên đại nhất rất già, liền nhất định đáng giá, chúng ta nhanh lên một chút động thủ, miễn cho mặt sau đám người kia động tâm, lại đây cướp chúng ta. . ."

A Khô sư huynh biểu hiện rất đồng ý, vội vàng động nổi lên tay đến.

Kỳ thực Phương Quý lúc này cũng biết, nếu kéo một cái Đan Hỏa tông người lại đây chuyên môn nhận biết linh dược, cũng có thể tiết kiệm không ít chuyện, thế nhưng hiện tại cái kia Minh Nguyệt tiểu thư mũi hắt đến bầu

trời, hẳn mới không đi qua tìm không thoải mái, dù sao cũng là cái sĩ diện người.

Đúng là lúc này trong lòng, không nhịn được có chút hoài niệm nổi lên Thanh Phong đồng nhi đến. . .

. . . Lúc trước thực sự không nên chê hẳn trời buộc một gây gỗ ngay đại!

. . .

. . .

Nếu định ra rồi nguyên tắc, cái kia hái lên liền nhanh hơn rất nhiều, Phương Quý cùng A Khổ sư huynh, thậm chí còn có Anh Đề, đều một phát vọt vào trong ruộng thuốc, chuyên chọn những kia thoạt nhìn có niên đại, hoặc là hoa nở khá là đẹp đẽ, hay là là nhìn thấy những kia kết liễu xanh hoặc là tím trái cây, đều là một cỗ não toàn hái tiến vào trong túi càn khôn, hận không thể đem cành đều bẻ xuống đến.

Đặc biệt là bọn họ đang nhanh chóng xuyên qua toàn bộ linh điền, nhìn thấy cái kia linh điền phần cuối nơi, một cây hợp eo thô cổ thụ bên trên, kết đầy đỏ hồng hồng cực kỳ mê người trái cây thì hai người một thú càng là hoan hô nhảy nhót, liều mạng xông lên phía trước, đem cái kia một viên một viên tràn đầy trái cây toàn hái xuống, từng mảnh từng mảnh cất vào túi càn khôn, vì thế thật nhiều Tinh Huy thảo đều đổ ra.

Những thứ này trái cây từng viên một sinh đến rất đẹp, cổ thụ lại vừa nhìn chính là có niên đại, đương nhiên là thứ tốt rồi!

Hầu như không lâu sau, cái kia một cây cổ thụ liền ngốc.

Lá cây đều không còn mấy lá, trọc lốc cành cây mở rộng ở không trung, có vẻ hơi thê lương.

Cái này điên cuồng một màn, nhìn ra thấy Đan Hỏa tông cùng Thương Long một mạch đệ tử cũng không khỏi kinh ngạc, âm thầm nuốt nước miếng.

Cung Thương Vũ cũng sững sờ, trong lòng có chút không rõ: "Bọn họ có phải là không biết món đồ này ở phương bắc gọi sơn trà?"

...

...

Thật tốt một mảnh hoang dại hoang dã dài ra không biết bao nhiêu vạn năm không ai quấy rối vườn thuốc, bị Phương Quý cùng A Khổ sư huynh họa họa qua đi, liền nhất thời thành khắp nơi bừa bộn đáng vẻ, phàm là có chút vẻ ngoài, vậy thì thật là ngay cả rễ cũng không lưu lại, không bao lâu, liền ngay cả Phương Quý đồ dự bị mấy cái túi càn khôn đều đã chứa đầy, một chuỗi một chuỗi căng phòng, thất ở bên hông nặng nề, đai lưng đều có chút hệ không được.

Cuối cùng vẫn là A Khổ sư huynh thông minh, lột ra vỏ cây biên một cái thô ráp lưới lớn, đem không chứa nổi linh dược linh quả cất vào trong lưới, nặng trình trịch hướng về Anh Đề trên lưng một đáp, này cũng nhiều đựng không ít, chỉ là Anh Đề một hướng về trước du, trên người liên tục hướng bên ngoài rơi trái cây.

A Khổ sư huynh đau lòng, mỗi rơi một viên, hấn liền nhặt lên đến ăn một viên, chỉ chốc lát liền ăn được có chút no.

"Chuyện này quả thật chính là nhà quê vào thành mà. . ."

Thương Long một mạch cùng Minh Nguyệt tiểu thư người, lúc này đều muốn mau chóng chạy đi, không nghĩ tới Phương Quý cùng A Khổ lại tới nữa rồi như thế vừa ra, bọn họ lại lười đi tranh những kia kỳ thực cũng

không đáng giá linh dược, lúc này liền đều hơi không kiên nhẫn lên, thấp giọng nói thầm.

Nếu không phải Cung Thương Vũ vẫn không nói gì, sợ là sớm đã có người ném Phương Quý leo núi đi tới.

"Phương đạo hữu, cái này còn chưa chính thức leo núi, ngươi liền đã kiếm lời cái bọn mẫn bát doanh, ngược lại thật sự là thật đáng mừng. . ."

Liền ngay cả Cung Thương Vũ, vào lúc này cũng đã dở khóc dở cười, xa xa hướng về Phương Quý chấp tay nói: "Bất quá bây giờ đã đến phía sau núi vườn thuốc, thông qua núi trong đường mòn, liền hẳn là có thể bước lên ngọn núi chính, bây giờ nếu có người ngoài cũng tương tự đến thăm dò núi, vậy chúng ta chạy đi tàng kinh điện liền đã lạc hậu, không bằng lúc này khởi hành, trước tiên nhập chủ phong, mà lại đi phong sau Linh Bảo các bên trong thăm dò tìm tòi lên làm sao?"

"Ha ha, tốt, đều y ngươi!"

Phương Quý lúc này cũng quả thật là mở cò trong bụng, cảm giác mình đã phát đại tài.

Nghĩ thầm nhiều như vậy linh dược lấy ra đi một bán, cái kia đến có bao nhiêu linh tinh, có thể hay không đem Đan Hỏa tông mua lại?

Đan Hỏa tông giàu nứt tường đổ vách, phỏng chừng không được tốt mua, nhưng Thái Bạch tông nhỏ nhỏ máy toà phá sơn đầu, mua lại cũng không có vấn đề. . .

. . .

. . .

Bất quá linh dược vừa đã hái không ít, phía dưới này lại thực tại không có gì có thể lưu luyến, vừa vào di địa, vẫn là muốn đi trên núi tra xét một phen lại nói, nói không chắc liền thật sự có cùng tông chủ lúc trước nhất loại kia thiên đạo di thư chờ đợi mình đây?

Nghĩ như vậy, Phương Quý liền lên tinh thần, ngẩng đầu nhìn cái kia phía sau núi đặng phong con đường, dù sao cũng là ở sau núi, quả nhiên kỳ nham quái thạch, gồ ghề nhấp nhô, mà trước đây cái này trong sơn môn, cũng từng có vượt qua giữa không trung, liên kết chư phong đường mây, chỉ là hôm nay đã sớm mục nát, mà hết lần này tới lần khác ở đây quái lạ di địa, bọn họ cũng không dám đạp mây mà đi, chỉ lo có cái gì hung hiểm, trở thành quần chúng phi nhỏ.

Cái này thoạt nhìn, cũng không lựa chọn khác, chỉ có thể một đường leo lên đi tới.

Thấy Phương Quý rốt cục không ở dưới chân núi phiền nhiễu, một đám đã sớm chờ đến thiếu kiên nhẫn Thương Long một mạch đệ tử cùng Minh Nguyệt tiểu thư ngự dưới người, lập tức liền mài quyền lau chường, hướng về trên núi leo đi, lúc này cũng đều biểu hiện có chút nóng nảy, dù sao bên dưới ngọn núi cỏ dại linh dược, bọn họ không để vào mắt, nhưng là cái kia Linh Bảo các bên trong thượng cổ di bảo, lại quả thật là bọn họ tha thiết ước mơ thứ tốt.

Mà Thương Long một mạch sớm đã có Thái Bạch tông có ước hẹn, tuy rằng cộng đồng liên thủ đối ngoại, có thể gặp phải cơ duyên tạo hóa, lại là bằng bản lãnh của mình mạnh mẽ lấy, đã như thế, ai trước tiên tiến vào Linh Bảo các, tự nhiên chính là ai trước tiên chiếm lấy bên trong bảo vật, làm sao không giành trước?

"Cái này quần cháu trai, quá tham lam. . ."

Phương Quý nhìn Thương Long một mạch đệ tử cướp ở đằng trước , liền ngay cả Minh Nguyệt tiểu thư những hộ vệ kia đều ở nàng thụ nghiệp kéo váy đến đi tới đó, biết tâm ý của bọn họ, trong lòng vô cùng xem thường, mà chính hắn thì lại một tay kéo quần lên, vừa chậm rãi trèo lên trên, sợ bị bên hông mấy cái túi càn khôn đem đai lưng rút xuống đến, trong lòng nhưng là đang âm thầm cân nhắc: "Con đường này là tiền đồng giúp ta tuyển, vậy thì nhất định là đối với ta có chỗ tốt a, trước đây đều là chính ta tuyển, hoặc là theo ta cùng nhau người, không biết lần này chuyện gì xảy ra. . ."

Trong lòng cũng có chút ngạc nhiên, cái này miếng đồng hắn đã dùng qua nhiều lần, nhiều lần linh nghiệm, nhưng hôm nay tình huống như thế cũng vẫn là lần đầu thấy.

Nếu trên con đường này có bảo bối, những thứ này người cướp ở đầu mình bên trong, chẳng phải là đem bảo bối cho lượm đi?

Nếu là không có bảo bối, cái kia miếng đồng giúp mình làm sự lựa chọn này có ích lợi gì?

. . .

. . .

Trong lòng vừa nghĩ, vừa chậm rãi ở phía sau theo , ngược lại cũng không vội vã, vừa phỏng đoán lần này sẽ xuất hiện tình hình, trong lòng cũng vừa cân nhắc Cung Thương Vũ cùng với cái kia tám vị Thương Long đệ tử bản lĩnh, làm chuẩn bị cuối cùng. . .

Song phương đã sớm ước định thấy cơ duyên sau khi bằng bản lĩnh của mình tranh cướp chuyện, nhưng cân nhắc phương hướng nhưng không như thế.

Thương Long một mạch đệ tử nghĩ mau mau leo núi, tiến vào Linh Bảo các.

Phương Quý nghĩ tới nhưng là làm sao ở bọn họ bắt đến bảo bối sau khi, đem bọn họ đều đẩy ngã. . .

Mà ở trong lòng hắn cân nhắc đến một nửa thì cái kia Thương Long một mạch bên trong phụ trách dò đường đệ tử, cùng với Minh Nguyệt tiểu thư ngự dưới mấy cái nóng ruột đệ tử, lúc này đã dẫn trước bọn họ trăm trượng xa, cách thăm thẳm sương mù, chỉ có thể nhìn thấy bọn họ nhàn nhạt bóng lưng, mà mặt sau những thứ này người, hiển nhiên khoảng cách Linh Bảo các vị trí cũng càng ngày càng gần, cũng không khỏi nóng ruột mấy phần, tăng nhanh bước chân.

Liên ngay cả Minh Nguyệt tiểu thư, đều một tay nhắc theo góc quần, vừa ở bọn nha hoàn chen chúc dưới lướt qua Phương Quý.

"Không đúng. . ."

Nhưng cũng liền vào lúc này, hai tay đặt sau lưng, cùng Phương Quý đến làm Cung Thương Vũ bỗng nhiên hơi thay đổi sắc mặt, thấp giọng gầm thét.

Ở sau lưng của hắn hộp trong, Thiên Tà long thương bỗng nhiên vang lên ong ong, long ngâm cảnh báo!

Lại sau một khắc, phía trước chợt có tiếng thê lương thảm thiết vang lên!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 400: Di Địa Ma Độc

"Cẩn thận. . ."

Ở cái này yên tĩnh đến quỷ dị đường núi bên trên, đột nhiên có dị biến đột ngột sinh, cùng Phương Quý sóng vai mà đi Cung Thương Vũ, trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, sau lưng đồng hộp bên trong, Thiên Tà long thương gấp biểu đạt cảnh báo một chốc, thân hình của hắn đã vội vã về phía trước lướt tới, trăm trượng khoảng cách, cũng là chớp mắt đã tới, thời khắc nguy cấp liền đem hai vị đi ở phía trước nhất đồng môn lôi lại đây, xa xa ném về mặt sau đường núi.

"Đó là vật gì?"

Phương Quý cũng có chút bất ngờ, vội vàng nhìn chăm chú nhìn lại, vừa nhìn phía dưới, lại không khỏi cả kinh, chỉ thấy hơn trăm trượng ở ngoài, tầng tầng hắc khí dâng lên, đánh toàn hướng phía dưới phiêu qua, mà ở hắc khí kia trong, thành linh có mấy đạo thể như chớp giạt cái bóng nhảy nhót lung tung, đi ở phía trước bị hắc khí bao phủ, ngoại trừ Thương Long một mạch hai vị kia đệ tử ở ngoài, còn có Minh Nguyệt tiểu thư ngự dưới một người thị vệ, lúc này đã bị trong sương đen cái bóng cuốn lấy, kinh hoàng kêu to, Cung Thương Vũ thì lại dưới chân liên tục, vội vã về phía trước vọt tới.

"Vèo "

Mấy đạo bóng đen kia thấy thế, liền đều hướng về Cung Thương Vũ kéo tới, Cung Thương Vũ tay áo lớn phất một cái, liền đem bóng đen đánh tới

một bên, đồng thời chưởng lực tuôn ra, đem cái kia bị nhốt sâu nhất thị vệ kéo trở về, quăng hướng về sau lưng, rồi sau đó hai tay áo quét qua, theo sát về phía sau phiêu qua.

"Nhanh, mau đỡ lấy bọn họ. . ."

Phía sau trên đường núi mọi người, trải qua này biến đổi, cũng đều kinh hãi đến biến sắc, dồn dập tiến lên kiểm tra, chỉ thấy hai vị kia Thương Long một mạch đệ tử, sắc mặt biến thành màu đen, đúng là không có bị thương, nhưng lại nhìn cái kia cái cuối cùng bị Cung Thương Vũ quăng trở về hộ vệ lúc, lại cũng không nhìn được kinh hãi, chỉ thấy người kia eo lưng bên trên, đã bị xé đi một khối lớn thịt, cả người cũng đã ngất đi.

"Đó là quái vật gì?"

Một màn quỷ dị này sợ hãi đến mọi người ăn nhiều thất sắc, liền có người cuống quýt lấy ra đan dược, phải cho hắn bôi lên vết thương.

"Không nên động hắn, đặc biệt là không nên đụng đến vết thương của hắn. . ."

Nhưng cũng liền vào lúc này, phía trước Cung Thương Vũ bỗng nhiên một tiếng gầm thét, mọi người nhất thời kinh hãi.

Ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy Cung Thương Vũ chính tay nắm pháp ấn, che ở đường núi bên trên, cái kia khói đen chính chậm rãi bay xuống, mà ở trong khói đen, thì lại có mấy đạo cái bóng cùng hắn giằng co, làm dáng muốn lao vào, Cung Thương Vũ đầu cũng không dám về, chỉ có thể mặt hướng phía trước, gầm thét nhắc nhở.

Đường núi bên trên bỗng nhiên xuất hiện bức này dị biến, mọi người tự nhiên hoảng hốt, lại thấy đám kia bóng đen chính dò xét không đi, cũng không biết chúng nó có thể hay không nhào lên, càng có vẻ hơi hoảng loạn,

lúc này Cung Thương Vũ chính đang tại phía trước, đề phòng những kia bóng đen lao xuống, mà hộ vệ này sinh tử một đường, hết lần này tới lần khác Cung Thương Vũ vừa giống như là phát hiện cái gì, không khiến người chạm vết thương của hắn, lập tức liền không biết có bao nhiêu người hoảng hồn.

Chính kinh sợ loạn, chợt nghe đến thùng thùng hai tiếng, lại là hai vị kia Thương Long một mạch đệ tử cũng bỗng nhiên té xỉu trên đất, mọi người càng kinh sợ.

"Dương Liễu, ngươi mau đi xem một chút hắn chuyện gì xảy ra. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư thấy quý đệ này một màn, vội vàng lớn tiếng kêu la.

Nàng tuy là Cổ Thông đệ tử, Đan Hỏa tông đại chương quỹ, nhưng cũng không am hiểu đan thuật, đúng là bên người nàng nha hoàn nô bộc, có không ít đan thuật hơn người người, nghe xong lời của nàng, một đứa nha hoàn liền vội lập tức vượt ra khỏi mọi người, xa xa xem qua hộ vệ kia vết thương, sau đó lại tra xét hai vị Thương Long đệ tử, run giọng nói: "Máu bên trong quả nhiên có độc, nơi đây lại cũng có tương tự với Ma sơn ma khí tồn tại, thậm chí so với Ma linh độc còn khủng bố hơn, nhanh, các ngươi nhanh lấy tiêu độc chi đan đến, tất lấy thượng đẳng nhất đồ vật, mới có khả năng cứu hắn. . ."

Chu vi nha hoàn cùng nô bộc nghe vậy, lập tức luống cuống tay chân lật lên túi càn khôn.

Cũng may bọn họ lần này thăm dò di địa, vốn là liền làm đủ chuẩn bị, các loại đan dược đều có chuẩn bị, hơn nữa Minh Nguyệt tiểu thư tự mình dặn dò chuẩn bị, lại không có chỗ nào mà không phải là đan bên trong tinh phẩm, rất nhanh liền đã dứt ba người bọn họ ăn vào, hai vị kia Thương

Long một mạch đệ tử, trên mặt hắc khí rất mau lui lại đi, chậm rãi tĩnh lại, chỉ là cái kia một gã hộ vệ, lại là tuy ngừng lại máu, nhưng cũng đã độc khí công tâm.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều có chút sợ hãi.

Từ hắn bị thương đến cứu trị, lúc này mới bao nhiêu thời gian a, lại liên đã cướp không cứu lại được đến?

"Bạch!"

Cũng là vào lúc này, phía trước Cung Thương Vũ quan sát một lát, liền bỗng nhiên bắt ấn mà kích, chu vi linh tức mệnh môn cuộn cuộn, cuốn lên gió to, rất nhanh liền đem trước người khói đen xua tan, mà cái kia trong khói đen mấy đạo bóng đen, cũng bị hắn thuận lợi đánh chết hai con, còn lại thấy thể, liền đều thất kinh, theo tản đi khói đen chạy thoát, đường núi khô phục trước yên tĩnh, chỉ là ý quỷ dị càng nặng .

"Đây là thứ đồ gì a?"

Phương Quý lúc này một tay mang theo đai lưng, cũng tiến lên quan sát, liền thấy cái kia chết đi bóng đen, hình ảnh chính là hai con thú loại, như cáo như mèo, thân thể mục nát một nửa, nhưng một mục mục nát chỗ, tựa như màu đen ngọc thạch điêu liền, không mù không máu, quái lạ đến cực điểm.

"Trước đây ta liền đang nghĩ, cái này to lớn di địa nơi, cây cỏ sinh trưởng, vì sao lại không có thú tích?"

Cung Thương Vũ hít một hơi thật sâu, nói: "Hiện nay, mới biết chúng nó đã biến thành bực này đáng dấp, Phương đạo hữu, ta có một cái suy đoán, cái này một phương di địa, vốn là chính là chẳng biết lúc nào tồn tại ở thế gian một phương đại đạo thống, chỉ là sau đó gặp kiếp số, sơn môn gần hủy,

môn nhân mất hết, mà cái này toàn bộ di địa, cũng đều bị phong ấn ở cái này không trọn vẹn bên trong tiểu thế giới, chỉ là cái kia tràng kiếp số, cũng chưa hề hoàn toàn tuyệt diệt bọn họ tất cả sinh cơ, có chút để lại linh dược hoặc là hạt giống, liền ở cái này phé tích bên trên sinh trưởng lên, mà một ít còn sót lại Linh thú, thì lại hóa thành cỡ này quý dị ma vật, chỉ là kỳ quái, chúng nó ma độc rất nặng, nhưng lực lượng cũng không mạnh. . ."

"So với Ma linh đến làm sao?"

Nhắc tới ma vật, Phương Quý chỉ hiểu rõ Ma sơn bên trong những kia ma vật, lập tức đặt câu hỏi.

"ma độc nặng, so với Ma linh mạnh gấp trăm lần không ngừng, nhưng lực lượng lại chỉ tương tự bình thường ma vật. . ."

Cung Thương Vũ thấy chung quanh lại không có bóng đen xuất hiện, xác định an toàn, mới chậm rãi đi trở về, vừa nói, vừa nhấc lên bàn tay của chính mình, cho đến lúc này, Phương Quý mới phát hiện tay trái của hắn đã đen nhánh một mảnh, vô cùng quý dị, lại hóa ra là hắn vừa nãy cứu người lúc, không cẩn thận đụng tới hộ vệ kia vết thương, chỉ dính một tia máu tươi, liền đã bị ma độc xâm nhập vân da trong lúc đó.

"Lợi hại như vậy?"

Liền ngay cả Phương Quý thấy, cũng không khỏi lấy làm kinh hãi.

Ma linh độc, hắn cũng không xa lạ gì, biết cái kia tuy rằng lợi hại, nhưng lại có thể bằng tu vị áp chế, tựa như ở Tôn phủ lúc, Quách Thanh sư tử trừ ma lúc bị Ma linh ở trên đùi cắn một cái, nhưng nàng không tiền mua Tiêu Độc đan, mạnh mẽ dựa vào tu vị áp chế hồi lâu, đều không cho người ngoài nhìn ra đầu mối đến, có thể Cung Thương Vũ tu vị, so với Quách Thanh sư tử còn thâm hậu chút, nhưng chỉ nhiễm một chút máu tươi, liền

thời khắc nguy cấp tràn ngập đến cả bàn tay, có thể thấy được nơi đây ma vật độc, thực sự là hoàn toàn không phải bên ngoài Ma linh có thể so với. . .

"Cung sư huynh. . . Nhanh, nhanh nắm Tiêu Độc đan đến. . ."

Bọn họ đi sau khi trở về, Minh Nguyệt tiểu thư vừa thấy Cung Thương Vũ nhiễm ma độc, sợ hãi đến hoa dung thất sắc, vội vàng nắm đan đến cho hấp trừ độc, cũng may Cung Thương Vũ trúng độc không sâu, rất nhanh khôi phục, Minh Nguyệt tiểu thư lúc này mới yên tâm, nói: "Nơi này ma vật thật đáng sợ, ma độc chi lệ, chưa từng nghe thấy, bất quá, cũng may nhờ nơi này linh khí thiếu thốn, chúng nó không cách nào trưởng thành, nếu không sẽ trở nên. . ."

Cái này Minh Nguyệt tiểu thư ngược lại cũng có chút kiến thức, nghe nàng nói chuyện, Phương Quý liền bỗng nhiên hiểu rõ ra.

Chẳng trách nơi đây ma vật ma độc lợi hại như vậy, thiên lại lực lượng nhỏ yếu, nguyên nhân rất đơn giản, chúng nó ở cái này di địa trong ở lại quá lâu, lại không người chém giết, đến nỗi tại ngày qua ngày, ma độc dần dần trở nên mạnh mẽ, đạt đến một loại làm người nghe rợn tóc gáy trình độ, nhưng cũng hết lần này tới lần khác, nơi này linh khí thiếu thốn, chúng nó không cách nào trưởng thành, bởi vậy lực lượng chưa biến, vẫn cứ chỉ có khi còn sống đáng dấp, không khó đối phó!

Nếu ở bên ngoài, vừa có bực này ma độc, lại có thể không có dừng tận sinh trưởng tới nói, cái kia đến lớn lên thành hình dáng ra sao quái vật?

"Di địa trong, quả nhiên có rất nhiều hung hiểm, chớ vị đều cẩn thận chút!"

Cung Thương Vũ thở dài, hướng về Minh Nguyệt tiểu thư nói: "Minh Nguyệt sư muội, liền chuẩn bị trước các loại đan dược, đặc biệt là tịch độc

chi đan, đều cho đại gia hỏa phát một phát đi, sau lần này trên đường, như gặp ma loại, ghi nhớ kỹ không thể bị nó thương tổn được, không chỉ có như vậy, chính là những kia dày đặc ma khí, cũng không thể hút vào nửa điểm, một khi có sai lầm, liền lập tức ăn vào tịch độc chi đan, không thể có nửa điểm trì hoãn. . ."

"Biết rồi, người mà lại nghỉ ngơi một hồi, ta chỗ này có tốt đẹp nhất Dưỡng Thần đan. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư đáp ứng, liền nhượng người đưa các nàng sớm chuẩn bị tốt đan dược phân phát xuống, cái này cũng là Cung Thương Vũ suy nghĩ sâu sắc sau khi quyết định, lần này gặp phải chỉ là vài con không đáng chú ý tiểu ma vật thôi, nếu là thật gặp phải phiên toái lớn, như vậy sau khi trúng độc, liền cần lập tức uống thuốc tự giải, chờ người khác qua đến giúp đỡ đều có khả năng chậm, bởi vậy tịch độc đan chỉ có thể chính mình bên người mang theo.

Minh Nguyệt tiểu thư đoàn người, không nói những cái khác, đan dược quả thật sung túc, rất nhanh phân ra một phần một phần, lần lượt từng cái giao cho trong tay, lại căn dặn phục đan phương pháp, chỉ có đến Phương Quý trước người thì cái kia phân đan nha hoàn đột nhiên cười nói: "Người còn có địa phương chứa sao?"

Minh Nguyệt tiểu thư lạnh lùng nhìn Phương Quý một chút, tựa hồ muốn mở miệng nói cái gì.

Nhưng còn không chờ nàng mở miệng, Cung Thương Vũ bỗng nhiên quát lạnh một tiếng: "Minh Nguyệt sư muội!"

Minh Nguyệt tiểu thư nhất thời không thích, không khỏi tức giận hướng về nha hoàn kia nói: "Người quản hấn làm sao cầm, cho bọn họ chính là!"

"Thích, làm ta thêm khát đan dược này. . ."

Phương Quý nhìn ra các nàng điếm tiêu tâm tư kia, đầy mặt xem thường, đưa tay đem đan dược nhận lấy, ôm vào trong lòng, không riêng là mình và A Khô sư huynh, liền ngay cả Anh Đề cũng chưa quên, kiểm tra một chút, nó thực sự không địa phương chứa, liền để nó há mồm ra, trực tiếp đem hai, ba viên tiêu độc chi đan bỏ vào nó trong miệng, để nó ngậm lấy, không thể nuốt một khi xảy ra chuyện, trực tiếp cắn nát sứ đan là có thể.

"Nói không thêm khát, đúng là rất không khách khí. . ."

Minh Nguyệt tiêu thư nhin nửa ngày, cuối cùng vẫn là lẩm bẫm một câu.

Một câu nói này nói ra, người bên ngoài đúng là không có gì, những kia nha hoàn nô bộc thậm chí là hộ vệ, đều đã biết rõ Minh Nguyệt tiêu thư tính khí, lại biết nàng không thích Phương Quý, không nói những câu nói này đúng là quái, mà Phương Quý chính mình cũng không thêm để ý, từ nhỏ đến lớn những thứ này nói mát nghe nhiều lắm, hồn nhiên coi như gió bên tai, đúng là Cung Thương Vũ nghe vậy, trên mặt đã lộ ra hết sức rõ ràng bất mãn.

Nhận ra được Cung Thương Vũ ánh mắt, Minh Nguyệt tiêu thư có chút uồn lượn: "Nếu không là hấn nhất định phải vì điếm linh dược đi rồi núi, chúng ta cũng sẽ không gặp phải những quái vật này, hiện tại ngược lại tốt, liền hộ vệ của ta đều chết một cái, lẽ nào ta nói một chút còn không được sao?"

Cung Thương Vũ nhất thời không biết trả lời như thế nào, cuối cùng chỉ lắc lắc đầu, không cần phải nhiều lời nữa.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 401: Toàn Quân Bị Diệt

Đoàn người thu thập sẵn sàng, liền lần thứ hai khởi hành, chỉ là lần này cẩn thận rồi rất nhiều, lại không người dám vọt tới phía trước đi, mà là trì hoãn tốc độ, do Cung Thương Vũ ở trước dò đường, Lão bạch viên ở giữa tiếp ứng, Phương Quý từ dựa vào anh dũng, lưu lại ở phía sau áp trận. . .

Từng bước từng bước, chậm rãi leo núi.

Theo bọn họ càng thâm nhập vào ngọn núi chính phía sau núi, chu vi ma vật, quả nhiên cũng bắt đầu tăng lên, thỉnh thoảng liền có ma vật bị kinh động, bỗng nhiên từ bên cạnh trong rừng kéo tới, bất quá cũng may, những thứ này ma vật tuy rằng từng cái từng cái độc tính cực kỳ khủng bố, nhưng thực lực vô cùng yếu, phần lớn chỉ tương đương với bình thường yêu thú cấp bậc, lấy tu vi của bọn họ, một kiếm liền có thể chém giết, sẽ không cho chúng nó cơ hội gần người.

Đương nhiên, tuy không có bị Ma thú gây thương tích, nhưng đường lại khó đi, lại lúc đó có Ma thú đột kích gây rối, này một chuyến đến, cũng thật là khổ cực.

Dần dần, gần nửa canh giờ đi qua, bọn họ cuối cùng cũng coi như đã leo lên ngọn núi chính mặt sau một phương dốc cao,, trước đây vẫn là u ám rừng rậm, bây giờ bỗng nhiên nhìn thấy ánh sáng, đúng là để cho lòng người rung lên, thở dài một hơi, vào lúc này, đứng ở dốc cao bên trên nhìn lại, đã rất xa có thể nhìn thấy này đạo thống ở vào chư phong bên trên tàn tạ cung điện, thậm chí có thể mơ hồ nhìn đến phía trước sơn môn.

"Từ đây tiện đường đi qua, liền có thể tới trước Linh Bảo các, rồi sau đó nhiễu sườn núi đến phía trước núi, liền có thể vào tàng kinh điện. . ."

Thương Long một mạch đệ tử thấy thế, đều là vui sướng.

Từ phía sau núi u ám trong rừng núi leo núi, thực sự buồn khổ, lại gặp ma vật đột kích gây rối, bất quá cũng may, như vậy khó đi đường núi, cũng coi như đi lên, hơn nữa tuy rằng có không ít hung hiểm, nhưng trừ một cái lỗ măng hộ vệ ở ngoài, không người thương vong, cũng coi như vận may.

Đang muốn thừa thế xông lên, chạy tới Linh Bảo các, nhưng không đi được vài bước, mọi người bỗng nhiên lại ngừng lại.

Từng cái từng cái nhìn về phía trước, rất là không rõ.

Chỉ thấy trước người, lại đột ngột xuất hiện một đạo khe sâu, thăm thẳm không thấy đáy, rộng đủ mấy trăm trượng, cái này khe sâu xuất hiện cực kỳ đột ngột, xa xa tuyệt kể không thấy được, nhìn chu vi vết tích, làm như bị một đạo sức mạnh vô hình đánh rơi, mạnh mẽ trên đất đánh ra đến, mà cái này điều nhìn như liên miên không ngừng, có thể trực tiếp chạy tới phía sau núi vùng cung điện kia con đường, vừa lúc bị nó phân cách ra.

"Đến tột cùng là cái gì loại lực lượng, mới có thể đem một ngọn núi lớn chém ra như thế một cái khe a. . ."

Chu vi mọi người đều có thể nhìn ra cái này khe sâu tuyệt đối không phải thiên nhiên hình thành, chỉ là vừa nghĩ tới tạo thành bức này khủng bố cảnh tượng lực lượng, liền không khỏi không rét mà run, có người ngồi xồm xuống, cẩn thận ló đầu, thẳng hướng khe sâu phía dưới nhìn sang, trái tim oành oành nhảy lên.

"Chính là cảnh giới Hóa Thần, sợ cũng không làm được. . ."

Cung Thương Vũ cũng liếc mắt nhìn, kinh hãi nói: "Cảnh giới Hóa Thần, tự có kích núi đoạn uyên lực lượng, nhưng xem này khe sâu, thẳng tắp như tước, sâu không thấy đáy, e sợ chỉ là tiện tay một đòn đánh ra đến, Hóa Thần đại tu không làm được bén nhọn như vậy, đặc biệt là nơi đây chỉ thấy khe sâu, chu vi nhưng không thấy dư thừa đất cát, nói vậy là ở cái kia một đòn kéo tới lúc, phía dưới đất cát, đều trực tiếp bị chôn vùi. . ."

Nghe phân tích của hắn, đoàn người kinh sợ đến mức dĩ nhiên nói cũng không dám hỏi nhiều.

Vượt qua Hóa Thần lực lượng, đó là cái gì, dĩ nhiên hỏi qua thiên địa thần tiên sao?

Hay là, một ít vượt qua thần tiên lực lượng?

Chẳng lẽ nói, cái này một phương rách nát đạo thống, chính là bị sức mạnh như vậy hủy diệt?

. . .

. . .

"Cái này một đạo khe sâu trực tiếp đứt đoạn mất đường đi, nhìn dáng dấp chỉ có từ không trung bay vút qua. . ."

Có người trái phải quan sát chốc lát, hít một tiếng, giơ lên tế nỏ lên một đạo phi kiếm ở giữa không trung, mà theo hắn tế lên phi kiếm, linh tức cổ động, chu vi yên tĩnh đến quỷ dị khe sâu chu vi, chợt có một trận cuồng phong cuốn lên, từ đáy vực bốc lên tới.

"Tránh ra. . ."

Cung Thương Vũ cùng Minh Nguyệt tiêu thụ bên người Dương Liễu nha hoàn bỗng nhiên một cái hét lớn, một cái kinh ngạc thốt lên, đồng thời lui về phía sau.

Chính là cái kia tế nổi lên phi kiếm hộ vệ, cũng lấy làm kinh hãi, nhanh chóng lùi về sau, sau đó mọi người liền chỉ thấy khoảng khắc trong lúc đó, đáy vực cuốn lên đến kinh phong đem cái kia giữa không trung phi kiếm bao phủ ở bên trong, rõ ràng gió bão trong, không hề có thứ gì, nhưng phi kiếm kia chợt xuất hiện loang lổ tàn gị, từng điểm từng điểm cấp tốc mở rộng, cả thanh kiếm đều bị ăn mòn, cuối cùng hoàn toàn nóng chảy, không dư thừa một vật.

"Đó là đồ chơi gì?"

Có người nhìn không trung chuôi này phi kiếm, đã là nghi ngờ không thôi, không dám thử mạnh một cái.

Rõ ràng là một thanh bách luyện huyền thiết chế tạo, đủ để tước kim đoạn ngọc, cứng rắn không thể phá vỡ phi kiếm, lại thời khắc nguy cấp bị ăn mòn sạch sẽ?

Cái kia trong gió đến tột cùng có cái gì?

"Cách xa một chút. . ."

Tình cảnh này làm cho mọi người không khỏi sắc mặt kinh hãi, không dám dừng lại bước, đầy đủ lui ra hơn trăm trượng mới dừng lại, sau đó hai mặt nhìn nhau, cũng không biết cái kia vô hình quái phong đến tột cùng là vật gì, cũng nhất thời không biết nên ứng đối ra sao, không nhìn thấy kẻ địch đáng sợ nhất.

"Dương Liễu, ngươi đi thử xem. . ."

Cũng vào lúc này, Thương Long một mạch đệ tử, đều quay đầu nhìn về phía Minh Nguyệt tiểu thư, mà Minh Nguyệt tiểu thư nhưng là sắc mặt tái nhợt, hơi vừa định thân sau khi, bỗng nhiên hướng về bên người nha hoàn dãn dò, chu vi mọi người thấy kỳ lạ, ánh mắt đều tập trung vào cái kia tiểu nha hoàn trên người, liền thấy gò má nàng đã đỏ, mạnh mẽ ổn định tâm thần, vờ vệt bên người một tia gió, ngửi một thoáng, sau đó lấy ra một hộp đan dược.

Hơi cân nhắc sau khi, nàng từ hộp bên trong, lấy ra ba viên đan hoàn, phân biệt lấy không giống thủ pháp điểm mấy lần, sau đó xa xa ném ra ngoài, chỉ thấy cái này ba viên đan dược, thời khắc nguy cấp bay vào cái kia khe sâu trong, mấy đến sau ba hơi thở, nàng liền giơ tay gọi trở về.

Theo pháp lực xúc động, khe sâu trên không trong sương đen, cũng chỉ có một viên đan dược bay trở về, rơi vào xa mười trượng nơi.

Nhìn chăm chú nhìn lại, liền thấy cái này còn sót lại một viên đan dược, cũng dĩ nhiên trở nên thùng trăm ngàn lổ.

"Chuyện này . . . Đây cũng quá đáng sợ. . ."

Dương Liễu tiểu nha hoàn nhìn ra thấy một chút, sắc mặt đều tái nhợt lên, giải thích: "Ta vừa nãy té tới, chính là ba viên Bách Ích đan, dùng để thử độc, là nhất linh nghiệm, có thể thông qua đan dược không giống phản ứng, nhận biết phía trước đến tột cùng là cái gì khí độc, nhưng ta té nổi lên ba viên đan dược, trong đó một viên, không có pháp lực bao bọc, trực tiếp liền bị hóa thành vô hình, có thể thấy được loại độc này lợi hại, có khả năng tan rã tất cả, ta té lên viên thứ hai đan dược, chỉ lấy một tia linh tức bao bọc, đan dược đồng dạng trực tiếp tan rã, không nổi nửa điểm tác dụng. . ."

Nói đến chỗ này, nàng nhìn về phía trước cái kia viên thùng trăm ngàn lổ đan dược, nói chuyện đều tựa như có chút run rẩy: "Mà cái kia viên thứ

ba đan dược, ta dùng tinh thuần nhất pháp lực bao bọc, đan dược lại vẫn bị ăn mòn thủng trăm ngàn lỗ, nói rõ pháp lực tuy rằng có thể trình độ nhất định chống đỡ loại kia khí độc, nhưng vẫn là không cách nào hoàn toàn chống đối, nếu chúng ta đi qua, tất nhiên sẽ bị độc tính xâm nhập thân thể. .
."

"Cỡ nào khí độc đáng sợ như vậy?"

Nghe được Dương Liễu tiểu nha đầu giải thích, chu vi mọi người đều nhất thời đổi sắc mặt.

Đan dược quấn lấy pháp lực, vẫn bị ăn mòn, nói rõ bọn họ pháp lực, ít nhất là Trúc Cơ cảnh giới pháp lực, căn bản không đủ để ngăn chặn cái kia khí độc, tuy rằng một viên cuối cùng đan dược ở pháp lực bao bọc phía dưới, phòng ngừa trực tiếp bị ăn mòn sạch sẽ kết cục, nhưng đối với người sống tới nói, bị ăn mòn một điểm không dư thừa, cùng ăn mòn đến chỉ còn một nửa so với, trên bản chất lại có khác biệt gì?

"Độc tính mãnh liệt đến trình độ này, ta nghĩ. . ."

Cái kia Dương Liễu tiểu nha hoàn như là cô lấy dừng khí, mới nói ra cái tên đó: "Hẳn là Cửu phong!"

"Bá. . ."

Chu vi trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, thật lâu không một người mở miệng.

Cửu phong, ở cái này địa phương, lại sẽ gặp phải Cửu phong?

Cửu, chính là độc!

Mà cái này Cửu phong, chính là thiên hạ chí tà đồ vật, cũng là thể gian kiếp nguyên một trong.

Truyền thuyết trong, vật này độc đến cực điểm, người nghe được lập tang, chạm người thân hồn đều sẽ bị độc giết, tu hành bên trong người tu luyện tới cực điểm, thường thường muốn mượn thể gian chí tà đồ vật mài giũa tự thân, cái này Cửu phong chính là trong đó một cái, thành người đắc đạo thành tiên, bại người thân tử đạo tiêu!

Vừa có thất bại khả năng, liền nói rõ đây là có thể độc chết Hóa Thần đại tu đồ vật!

Ai có thể nghĩ tới, đường đi bên trên, lại sẽ xuất hiện như vậy một đạo đột ngột khe sâu, mà khe sâu trong lại ẩn giấu loại độc này?

"Minh Nguyệt sư muội, cái này Cửu phong giải không được sao?"

Cung Thương Vũ có chút không cam lòng, hơi do dự, vẫn là hỏi một câu.

"Ta vậy mà. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư bật thốt lên, bỗng nhiên xoay người hỏi Dương Liễu nha hoàn nói: "Có thể hay không giải?"

Dương Liễu nha hoàn lắc lắc đầu, nói: "Loại độc này khó giải, chỉ có thể tách ra, phòng ngừa nó dính lên thân thể, chỉ là từ từ mới vừa rồi đến xem, chúng ta Trúc Cơ cảnh giới pháp lực cũng chỉ là có thể miễn cưỡng chống đỡ, cũng không có cách nào bảo đảm nó không ăn mòn đi vào, cũng tức là nói, có lẽ chỉ có Kim Đan, không, ít nhất cũng là đứng đầu Kim Đan pháp lực, mới có thể bảo đảm nó không cách nào gần gũi thân đến. . ."

Vừa nghe lời ấy, mọi người liền đều theo bản năng hướng về cái kia Lão bạch viên cùng Cung Thương Vũ liếc mắt nhìn, Lão bạch viên cũng là thần thú, có thể so với Kim Đan, mà Cung Thương Vũ mượn Thiên Tà long thương, cũng có đánh với Kim Đan một trận lực lượng, nhưng đón mọi người ánh mắt, bọn họ lại đều lắc lắc đầu.

Cung Thương Vũ tự thân chỉ là Trúc Cơ cảnh giới, từ không thể chống đỡ loại độc này, mà cái kia Lão bạch viên, cũng phân minh không chắc chắn.

Minh Nguyệt tiểu thư hơi không kiên nhẫn, giáo huấn: "Lúc này chạy đi đâu xin mời Nguyên Anh đại tu, liền không có đan dược có thể chữa loại độc này sao?"

Dương Liễu tiểu nha hoàn mặt lại đỏ, vội vàng nhận sai, sau đó châm chước nói: "Chỉ lấy đan đạo đến luận, ta chỉ nhớ rõ cũng có một loại đan dược, chính là Kim Quang Vô Lậu đan, có thể thôi thúc người pháp lực, thành Hỗn nguyên chi khí, cũng có thể tránh này chướng. . ."

Vừa nghe đan dược tên, mọi người đều mặt lộ vẻ vẻ chờ mong, nhìn về phía Minh Nguyệt tiểu thư.

"Kim Quang Vô Lậu đan. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư mặt lộ vẻ vẻ khó khăn, nói: "Bực này đan dược chính là Kim Đan tu sĩ Kim Đan bị hao tổn, bế tử quan nuôi đan lúc dùng, cực kỳ hiếm thấy, ta. . . Chúng ta Đan Hỏa tông ngược lại tốt như cũng có thu gom, chỉ là bực này thiên môn đan dược, sao mang đến nha. . ."

Lập tức mọi người sắc mặt đều có chút thất vọng rồi.

Ngẫm lại cũng là, thế gian đan dược lên tới hàng ngàn, hàng vạn, chính là chuẩn bị lại sung túc, cũng không có thể mỗi loại đều mang theo a!

Chỉ là đã như thế, cái này Cưu phong, liền trở thành khó giải đồ vật.

"Đường này không thông, vậy chúng ta chỉ có một lần nữa xuống núi, từ phía trước núi tiến vào đạo thống. . ."

Vẫn là Cung Thương Vũ có quyết đoán, một phen trầm ngâm, kiên quyết nói.

"Lại nhiều trở về sao?"

Mọi người nghe vậy, sắc mặt đều có chút không vui, nhọc nhằn khổ sở từ phía sau núi bò lên trên, còn tồn một cái hộ vệ tính mạng, bây giờ chột đường đoạn, chỉ có thể lại nhiều trở lại, không nói trong đó gian nan cùng khổ cực, riêng là công phu này lại làm lỗ bao nhiêu?

"Ngươi xem ta làm gì?"

Phương Quý phát hiện chu vi có không vui ánh mắt xem ra, nhất thời liếc mắt hướng về Minh Nguyệt tiểu thư nói.

Minh Nguyệt tiểu thư nhất thời tức giận, nói: "Nếu không là ngươi nhất định phải đi bên này, chúng ta lại sẽ rơi vào mức độ này?"

Phương Quý cười nhạo một tiếng, nói: "Ta lại không lôi kéo ngươi đến, ai bảo ngươi theo?"

Lời vừa nói ra, không chỉ có cái kia Minh Nguyệt tiểu thư nổi giận ùng ùng nhìn về phía Phương Quý, liền ngay cả Thương Long một mạch cũng đều mặt lộ vẻ vẻ không vui, vốn là lần này tiến vào di địa, liền biết đến đoạt cơ duyên không chỉ có bọn họ, chính là ra sức giành trước lúc, kết quả thiên hay bởi vì Phương Quý kiên trì, chọn một con đường như vậy, không duyên có ném vào rồi hơn nửa ngày thời gian, ai trong lòng đều có chút không thoải mái.

Sự tình đều là do người mà lên, người lại một bộ việc không liên quan tới mình đáng về, làm sao có thể khiến người trong lòng thoải mái?

"Thái Bạch tông đạo hữu nói chuyện quá mức đi, lẽ nào mọi người không phải do vì người mới tuyên con đường này?"

"Người đúng là thu không ít linh dược, ha ha, chúng ta lại cùng người thưởng nửa ngày trong núi phong cảnh!"

". . ."

". . ."

Hiển nhiên mọi người tích góp một đường oán khí, vào lúc này đều phát tiết đi ra, trong sân bầu không khí đã là có chút kịch liệt.

Nhưng còn không chờ Cung Thương Vũ mở miệng quát bảo ngưng lại, đột nhiên xa xa truyền đến một tiếng kinh thiên động địa gào thét, tất cả mọi người tất cả giật mình, quay đầu nhìn lại, liền thành linh phát hiện rất xa dốc cao một bên khác, cái kia đi về sơn môn cầu thang bên trên, đã là dị biến đột ngột sinh. . .

Bọn họ ánh mắt xuyên qua cái này bên trong đất trời tràn ngập nhân nhạ khói đen, vừa vặn có thể nhìn thấy, bên kia có đường núi bên trên, dĩ nhiên nhấp nhòang một đạo như tia chớp màu đen cũng tựa như ma tức, ma tức trong, lại có một con thể trắng như núi Ma thú bay lên cao cao, hai cánh đại triển, khuấy lên vô tận khủng bố ma ý, tất cả đều hướng về trước người đường núi phun tới, trêu đến núi trước hoàn toàn đại loạn.

Mà ở cái kia Ma thú trước người, thì lại có mấy chục người kinh hoàng kêu to, xông lên giữa không trung, vội vã chạy trốn, ở giữa thành linh liền có ba người khí cơ mạnh mẽ, càng là cảnh giới Kim Đan, chỉ là bọn hắn

còn chưa kịp chống đỡ, liền đã bị ma tức quét trúng, tiếng kêu thảm thiết đột nhiên ngừng lại.

Cái kia mấy chục người trong, cũng có tảng lớn tảng lớn người bị quét trúng, từng cái từng cái bị ma khí nuốt hết.

Đến cuối cùng, chỉ có rất ít một hai bóng người, chật vật chạy ra ngoài, cái kia không lộ ma vật nhưng không có truy đuổi, mọi người cũng là vào lúc này, mới phát hiện con kia ma vật trên người, lại khóa lại mấy cái màu đen xích sắt, đưa nó vây ở núi trước, bay không kịp xa.

Cũng là những người kia số xui, từ núi trước mà vào, lúc này mới gặp phải cái kia đáng sợ ma vật, khoảng khắc trong lúc đó, liền đã hầu như chết hết.

"Đó là . . . Ba đại Tiên môn người. . ."

Cái này một sương bên trong, chư tu đã nhận ra những người kia thân phận, tiếng nói đều bắt đầu run rẩy.

Bọn họ trước đoán không sai, ba đại Tiên môn người quả nhiên cũng theo bọn họ tiến vào di địa, hơn nữa bọn họ cũng nhìn ra nơi đây đầu mối, nghĩ muốn từ núi đi tới nhập tàng kinh điện đi tìm cơ duyên, lại không nghĩ rằng một không cẩn thận, liền đã toàn quân bị diệt. . .

Cái kia nếu đồng dạng lựa chọn núi trước con đường chính là bọn họ. . .

Trong lúc nhất thời chu vi trở nên tĩnh mịch một mảnh, tất cả mọi người đều sợ hãi hướng về Phương Quý nhìn lại.

"Tiền đồng làm ra lựa chọn, quả nhiên là có đạo lý. . ."

Phương Quý chính mình cũng lấy làm kinh hãi, còn đang suy nghĩ này ba cái bị làm táo ngọt như thế cho ăn Kim Đan tu sĩ, một mặt ngạc nhiên nghi ngờ, nhưng cảm ứng được người chung quanh xem ra ánh mắt, liền không chút biến sắc đổi thành một bộ hồ hững dửng dáp, ánh mắt chỉ là nhẹ nhàng hướng về cái kia sơn môn nơi liếc nhìn một chút, liền quay người sang đến, tựa như cười mà không phải cười nói: "Các ngươi không phải muốn đi sơn môn sao, hiện tại cũng có thể nha!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 402: Ô Người Thuần Khiết

"..."

"..."

Tĩnh mạch một mảnh, nghe xong Phương Quý cười gằn, nhất thời không người tốt ý tứ trả lời.

Đặc biệt là mới vừa còn ở oán giận Phương Quý chọn điều này tử lộ người, càng là mặt đều mắc cỡ đỏ chót, đầu cũng không dám nhấc.

Ba đại tiên môn người ở núi trước tao ngộ thực sự là đáng sợ, dù là bây giờ cái này phía sau núi dốc cao cùng phía trước núi thêm đá khoảng cách vẫn còn xa, cái nào sợ bọn họ vừa nãy cũng nhìn thấy cái kia một con khủng bố Ma thú trên người quấn quít lấy xích sắt, nhưng này kinh hãi một màn, vẫn khiến cho bọn họ nhất thời hầu không dám thở mạnh một cái, phảng phất phát một điềm âm thanh, thì sẽ đã kinh động con kia Ma thú, tránh thoát xích sắt hướng về bọn họ xông lại.

"Đó là cái này đạo thống hộ sơn thần thú. . ."

Hoàn toàn tĩnh mạch bên trong, vẫn là Cung Thương Vũ trước tiên thấp giọng đã mở miệng: "Đồn rằng Thái cổ lúc, các đại tiên môn, đều sẽ nuôi dưỡng thần thú, hộ vệ sơn môn, thẳng đến hôm nay, Đông Thổ một nhà cổ thể tộc vẫn cứ bảo lưu loại này truyền thống. . . Vừa mới nhìn thấy Linh thú, liền hẳn là cái này đạo thống đã từng nuôi dưỡng ở sơn môn nơi, hóa thành ma vật, chúng ta ở sau núi gặp phải, chỉ là một ít cấp thấp Ma loại,

không khó đối phó, nhưng này hộ sơn thần thú có thể trông coi sơn môn, định là khùng bố đến cực điểm, chúng ta nếu là gặp cái kia con ma thú tới nói. . ."

Hắn còn lại lời nói không hề tiếp tục nói, chỉ là tất cả mọi người đều hiểu.

Bằng tâm mà nói, ba đại tiên môn có ba đại Kim Đan bảo vệ, thực lực còn ở bọn họ bên trên, nhưng cũng khoảng khắc trong lúc đó bị con kia tê thú tất cả đều nuốt chửng, vậy nếu như trước bọn họ cũng lựa chọn phía trước núi, bây giờ mất mạng núi trước, chỉ sợ cũng không phải ba đại tiên môn!

Nhất thời nghĩ đến ở giữa hung hiểm, mỗi người đều cảm thấy phía sau lưng sinh lạnh, lòng vẫn còn sợ hãi.

Nhìn về phía Phương Quý ánh mắt, cũng không khỏi trở nên hơi sợ hãi, hẳn là có ý tách ra, hay là vô tình đụng tới?

"Phương Quý đạo hữu, ngươi. . . Đến tột cùng đối với cái này di địa hiểu rõ bao nhiêu?"

Thấy chung quanh nhất thời không người dám mở miệng, đặc biệt là Minh Nguyệt tiểu thư, lúc này vẫn đánh cược khí, quật cường đưa mắt chuyển tới một bên, không dám nhìn Phương Quý, những người khác ánh mắt cũng là nghi ngờ không thôi, Cung Thương Vũ bất đắc dĩ thở dài, hướng về Phương Quý chấp tay hỏi.

Hắn lúc này cũng thực sự có chút uể oải, những thứ này người là kẻ ngu si sao?

Nhìn dáng dấp của bọn họ, lại đến hiện tại đều không có nhìn ra cái này Thái Bạch tông đệ tử sâu không lường được. . .

Từ lúc chạy tới Tiên hiền di địa trước, nhân gia liền đã nắm giữ tiên vào di địa phương pháp, thậm chí so với Thương Long một mạch còn cao rõ ràng, Thương Long một mạch còn ở đánh độ chiếm tạo hóa lúc, nhân gia cũng đã liền cái khác đều có cái nào thế lực muốn tới đoạt cơ duyên đều biết, tiến vào di địa sau khi, nhân gia nhìn như không biết gì cả, hết lần này tới lần khác không chút biến sắc một lựa chọn, liền giúp bọn họ tách ra lớn nhất hung hiểm!

Đây là cái gì, chân chính sâu không lường được nha!

Đặc biệt là Cung Thương Vũ nghĩ đến, Phương Quý cuối cùng nói với tự mình câu nói kia chăm chú lắng nghe, liền càng không khỏi rung mình một cái, nếu đương thời chính mình một ý nghĩ sai lầm, cuối cùng lựa chọn cùng hấn phân lộ mà đi, vậy này lúc Thương Long một mạch kết quả không khỏi. . .

Vừa nghĩ tới vừa này Minh Nguyệt tiểu thư mấy người lại còn ở bởi vì chọn đường việc báo oán bất mãn, hấn đều cảm thấy ngượng đến hoảng!

"Ha ha, hiểu rõ đến không nhiều, liền dù sao cũng hơn ngó ngán giống như, hết lần này tới lần khác nói nhiều người tốt chút!"

Mà Phương Quý nghe xong Cung Thương Vũ, phái đoàn liền cũng nắm lên, chấp hai tay sau lưng, lạnh lùng hừ một tiếng.

Dù chưa chỉ mặt gọi tên, nhưng câu này lời vừa nói ra, bên cạnh Minh Nguyệt tiểu thư liền đã lúng túng đỏ cực kỳ sắc mặt, bàn tay dùng sức xoắn lấy chính mình góc áo, mặt đều đã đỏ đến cái cổ, có thể thấy, nàng đã giận dữ và xấu hổ cực điểm, chỉ là không dám phản bác.

"Con đường phía trước vừa đã đóng kín, cái kia dám hỏi chúng ta làm sao nhập này tiên môn?"

Cũng liền vào lúc này, bên cạnh chợt có một người mở miệng nói, lại là Minh Nguyệt tiểu thư bên người Lão bạch viên, nó thấy Minh Nguyệt tiểu thư đã hận không thể tìm điều khe nứt chui vào, lúc này liền đứng dậy phần mở đề tài, cũng tốt hóa giải Minh Nguyệt tiểu thư lúng túng. . .

"Cái gì?"

Vừa nghe lời ấy hỏi lên, những người khác cũng không khỏi đều quay đầu hướng về Phương Quý nhìn lại.

Quyết định vốn là Cung Thương Vũ, nhưng lúc này Phương Quý lại không khỏi thành bọn họ người tâm phúc.

Núi trước có con kia ma vật chặn đường, đi qua chính là một cái chết, mà phía sau núi lại có vực này mạo hiểm khe sâu, bằng tu vi của bọn họ muôn vàn khó khăn xông qua, nhưng cái này tiên môn đều là muốn đi vào thăm dò tìm tòi nha, chẳng lẽ liền như thế đánh trống lui quân, nhập bảo sơn tay không mà về?

Có thể nó hỏi lên như vậy, Phương Quý cũng bối rối một thoáng, nghĩ thầm ta nào có biết đi?

"Thái Bạch tông nếu khắp nơi liệu sự như thần, lẽ nào đối với cái này phía sau núi Cưu phong không có chuẩn bị sao?"

Lão bạch viên thấy thế, cũng không khỏi nhíu mày, trầm tiếng hỏi.

"Hừ!"

Phương Quý nghe xong Lão bạch viên, nhưng căn bản không phản ứng hẳn, chỉ là trong lòng cũng đang nhanh chóng nghĩ, phía trước núi bên kia sẽ có ngoài ý muốn xuất hiện, hẳn đúng là trước đoán được, dù sao tiên đồng chưa bao giờ làm vô dụng chỉ dẫn, vừa giúp mình lựa chọn phía sau

núi con đường, liền một chắc chắn có đạo lý của hấn, chỉ là bây giờ phía sau núi đường đoạn, cũng làm cho hấn có chút bất ngờ, trong lòng liền không khỏi khổ sở bắt đầu cân nhắc.

Người bên cạnh thấy hấn trầm tư, hai mặt nhìn nhau, không người dám nói chuyện.

"Nếu là bó tay hết cách, vậy chúng ta cũng chỉ có thể. . ."

Đầu kia Lão bạch viên nhú nhú mày, đang muốn mở miệng nói mấy lời thì Phương Quý chợt đánh gãy nó, xoay người nhìn về phía Minh Nguyệt tiểu thư bên người nha hoàn Dương Liễu, nói: "Người mới vừa nói cái gì đan có thể giải độc chướng này?"

"Không phải giải độc chướng, chỉ là có thể giúp đỡ chống đỡ. . ."

Cái kia Dương Liễu nha hoàn nghe vậy mặt đỏ lên, trước tiên liếc mắt nhìn Minh Nguyệt tiểu thư, mới nói: "Có loại đan dược gọi là Kim Quang Vô Lậu đan. . ."

"Cùng hấn nói chuyện này để làm gì?"

Minh Nguyệt tiểu thư cũng không biết nghĩ như thế nào, bỗng nhiên lại không khỏi tức giận đến rồi một câu: "Loại đan dược này vốn là liền rất hiếm thấy, luyện chế lại khó, toàn bộ Bắc Vực đại khái cũng chỉ sư tôn luyện qua như vậy một lò, Thái Bạch tông coi như nghĩ đến tất cả, lẽ nào. . ."

Nàng nói còn chưa rơi xuống, Phương Quý bỗng nhiên trong lòng khẽ nhúc nhích, ở bên hông mấy cái nặng trình trịch trong túi càn khôn tìm một thoáng, sau đó đem ngoài cùng bên trái một cái lấy ra, hướng về trên đất một nghiêng, lại là một đồng núi nhỏ cũng tựa như nhân sâm, một cái một cái dài củ củ cũng tựa như, hấn có chút nóng nảy từ bên trong lật một lát,

đột nhiên cầm lấy một cái màu lam lưu ly bình, cười nói: "Nhưng là loại này?"

"Cái gì?"

Minh Nguyệt tiểu thư con mắt lập tức trợn tròn, trước tiên nhìn cái kia màu lam lưu ly bình một chút, vừa vội gấp nhìn về phía Dương Liễu nha hoàn.

Dương Liễu nghe vậy cũng là ngẩn ra, ngượng ngùng đưa tay, để Phương Quý cho nàng một viên.

Tinh tế một phân biệt thuốc tính, nàng đã là đầy mặt sắc mặt vui mừng, gật đầu liên tục nói: "Đúng đúng đúng, đây chính là Kim Quang Vô Lậu đan. . ."

. . .

. . .

"Bá" "Bá" "Bá "

Cái này vừa đến, không chỉ là Cung Thương Vũ, chính là Thương Long một mạch các đệ tử, cùng với cái kia Minh Nguyệt tiểu thư hộ vệ mấy người, ánh mắt cũng đều đã thẳng, cái này Kim Quang Vô Lậu đan tên, bọn họ trong những người này, ngược lại có hơn một nửa nghe đều chưa từng nghe qua, nhưng là bây giờ nhìn thấy cái kia Dương Liễu nha hoàn vẻ mặt, nhất thời liền biết Phương Quý lấy ra, liền vừa vặn là bọn họ nói có thể khắc chế Cửu phong. . .

Đan Hỏa tông đều không chuẩn bị, Thái Bạch tông đúng là chuẩn bị?

Nhất thời chỉ cảm thấy Phương Quý có chút sầu không lường được, nổi lên kính nể cảm giác, cái này Thái Bạch tông cũng thật là tính toán không một chỗ sai sót a. . .

"Cái này cũng được. . ."

Bất quá Phương Quý lúc này trong lòng thì lại tràn đầy vui mừng, trái tim nhỏ đều nhẹ nhàng nhảy một cái, trên mặt chứa như không có chuyện gì xảy ra, trong lòng lại âm thầm kinh ngạc thốt lên: "Tiền đồng quả nhiên thần dị, ngay cả ta trước trộm. . . Cầm Đan Hỏa tông đan dược đều biết?"

Lúc trước ở Đan Hỏa tông bên trong cùng Minh Nguyệt tiểu thư giận hờn ăn đan thời điểm, hấn nhân lúc người không để ý, thực tại nắm không ít, nắm thời điểm tự nhiên không biện là là gì chủng loại, chỉ chọn thoát nhìn quý hiếm, bình thuốc tương đối quý giá, lung ta lung tung, thực tại tích trữ một nhóm lớn, mà sau đó kín thời điểm, ngược lại cũng đổ ra thoáng chỉnh lý, biết lai lịch tác dụng, liền khác tồn một chỗ, chỉ có cái này mấy bình không biết là dùng làm gì, tiện tay nhét vào trong túi càn khôn, vốn là cũng không quá coi như một chuyện, đều sắp đem nó quên đi. . .

Mãi đến tận nghe Dương Liễu nói tới Kim Quang Vô Lộ đan tên, hấn mới cảm thấy có chút quen thuộc, mạc danh kỳ diệu, trong lòng đúng là chợt nhớ tới lúc trước mới vào sơn môn, trong lúc vô tình cứu giúp Nhan Chi Thanh sư tỷ mấy người tiền lệ, lúc này mới lấy ra để Dương Liễu nhìn mà thôi. . .

Lúc trước hấn chính là ở Thái Bạch tông phía sau núi, trong lúc vô tình trộm. . . Cầm một nhóm linh dược, cũng không biết có tác dụng gì, nhưng sau đó hấn giết Trương Xung Sơn, chuẩn bị chạy ra ngoài trốn thì lại trong lúc vô tình gặp phải Nhan Chi Thanh sư tỷ mấy người, phát hiện các nàng đều trúng tà độc, chính cần linh dược cứu mạng, mà thiên xảo bất xảo, các nàng cấp thiết cần thiết linh dược, lại chính là hấn nắm cái kia một nhóm. . .

Lần này chuyện, lại cùng khi đó lạ kỳ tương tự.

Cũng tức là nói, cái này hai lần kỳ thực cũng không tính là trùng hợp?

Nhất thời trong lòng đối với mình cái này Càn Nguyên Thông Bảo, càng thấy thần dị. . .

. . .

. . .

Trong lòng thầm kêu ai ya, Phương Quý trên mặt lại càng bình tĩnh, chỉ là nhàn nhạt nói: "Đã có dùng, vậy là được. . ."

Người chung quanh tất cả đều gật đầu, mừng rỡ không ngớt.

"Không đúng, cái kia. . . Người cái kia đan dược, như là chúng ta Đan Hỏa tông. . ."

Chính đang tại mọi người đều trong lòng vừa vui mừng, nhìn Phương Quý ánh mắt đã có vẻ hơi cao thâm khó lường lúc, bỗng nhiên lại một cái âm thanh vang lên, quay đầu nhìn lại, liền thấy Minh Nguyệt tiểu thư đầy mặt ngờ vực, ánh mắt vô cùng quái lạ nhìn về phía Phương Quý trong tay bình thuốc.

"Ha ha. . ."

Phương Quý trong lòng cả kinh, trên mặt lại xem thường cười gằn một tiếng, không còn để ý đến nàng.

"Đúng rồi, cái kia đúng là ta Đan Hỏa tông đan dược, người. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư nhưng là càng xem càng cảm thấy nhìn quen mắt, nàng tuy không hiểu đan dược, thế nhưng Cổ Thông lão quái sử dụng

những kia quý giá bình thuốc lại là nàng tự tay chọn mua mà đến, trí nhớ thâm hậu, đặc biệt là loại kia dùng quý báu lam ngọc điêu thành bình thuốc, phía trên phù văn đều là do đại phù triện sư tự tay một đao một đao khắc đi ra, mỗi một cái tuyệt không giống nhau, lúc này nàng càng là xem, càng cảm thấy xác thực.

Nhất thời vừa vội vừa giận, giậm chân nói: "Người. . . Người khi nào từ ta Đan Hỏa tông trộm đến?"

"Tiên sư nó, Phương lão gia ta đó là nắm, không phải trộm. . ."

Phương Quý trong lòng cũng gấp nghĩ, thầm nghĩ làm sao nguy biến đi qua.

"Minh Nguyệt sư muội, người đủ rồi!"

Thù không ngờ, còn không chờ hắn nghĩ ra nói đến phản đối, bên cạnh bỗng nhiên vang lên một tiếng gầm lên, lại là Cung Thương Vũ.

Hắn lúc này sắc mặt đã trầm tới cực điểm, khẽ quát: "Ta coi người là sư muội, có mấy lời liền thẳng nói, từ Đan Hỏa tông thì người liền vẫn cùng Phương Quý đạo hữu làm khó dễ, dọc theo đường đi vừa là muốn bỏ xuống hắn, lại là trêu chọc hắn, thậm chí phân phát tịch độc đan thuốc thì người đều một mặt không thoải mái. . . Phương Quý đạo hữu rộng lượng, lời nói đùa hai câu liền đi qua, nhưng hôm nay người lại. . . Lại ô người thuần khiết. . ."

Hắn trên mặt tức giận rất cực không kiềm chế nổi, lạnh lùng nói: "Người thực sự thật quá mức!"

Minh Nguyệt tiêu thư lập tức ngậy người.

Vừa quay đầu, mới phát hiện không chỉ có là Cung Thương Vũ , liền ngay cả Thương Long một mạch đệ tử, thậm chí là nàng nha hoàn, đều có chút xem bất quá.

"Đúng vậy, Minh Nguyệt tiểu thư lần này tựa hồ thật sự có chút quá mức. . ."

"Kỳ thực dọc theo con đường này, ta đều nhanh không nhìn nổi, cũng là Thái Bạch tông Phương đạo hữu làm người rộng lượng, không để ở trong lòng. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 403: Đông Thổ Người Đến

"Ta. . . Ta. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư vạn vạn không nghĩ tới Cung Thương Vũ sẽ bỗng nhiên phát lớn như vậy lửa, nhất thời cả kinh choáng váng, trong lòng cũng như là có trăm câu ngàn lời muốn nói ra, hết lần này tới lần khác một chữ cũng không nói ra được, người chung quanh ánh mắt nàng cũng đều xem ở trong mắt, có chút oán giận lại có chút phiền chán biểu hiện, làm cho nàng tâm thần hoảng loạn, lần thứ nhất cảm thấy nguyên lai toàn bộ thế giới người đều không đứng ở phía bên mình.

Nhất thời lại uốn lượn vừa thương tâm, thậm chí quên giải thích cái gì, chỉ là cúi đầu đi qua một bên, nước mắt đã như hạt châu.

Cung Thương Vũ thấy nàng dáng dấp kia, cũng nghĩ lên đi khuyên lơn, nhưng lúc này lại chỉ có thể nhìn ở lại, kỳ thực hẳn cũng rõ ràng, Minh Nguyệt tiểu thư là cái tính khí rất lớn thẳng tính, trong ngày thường bị khắp nơi thương nhân đạo thống nâng, có chút ngạo, ngoại trừ đối với mình ở ngoài, liền không có đối với bất kỳ người nào phục qua thua, cùng Phương Quý đấu khí, cũng là tính tình gây ra, hẳn thậm chí cũng tin tưởng Minh Nguyệt tiểu thư không có nói láo, nhưng một bình đan dược hơn nửa bắt đầu từ Đan Hỏa tông đến, dù sao Kim Quang Vô Lộ đan loại đan dược này, toàn bộ Bắc Vực lại có mấy người sẽ luyện chế?

Nhưng ngẫm lại nhân gia thân phận, đây cũng là đã từng dốc hết sức áp chế An Châu chúng thiên kiêu, làm vì Bắc Vực tu sĩ chính danh, tìm về tự

tin cùng kiêu ngạo nhân vật huyền thoại, liền Cổ Thông lão quái đều thường thức hấn, đồng ý cùng hấn kết bái, Minh Nguyệt tiểu thư còn phải gọi hấn một tiếng sư thúc đây, Thái Bạch tông nên vì tiến vào di địa làm chuẩn bị, Đan Hỏa tông như thế nào cam lòng liền cái này Kim Quang Vô Lộ đan đều không nỡ cho đây?

Nói không chắc cái này vẫn là Cổ Thông lão quái tự tay cho Thái Bạch tông!

Hấn tức cũng là tức ở đây, nếu người nói đan dược này là Phương Quý đạo hữu trộm. . .

. . . Ta thà rằng tin tưởng heo biết bay lên trời cao!

Có lẽ Minh Nguyệt tiểu thư trước như vậy nói, là nghĩ cứu vẫn một chút mặt mũi đi, nhưng như vậy ô người thuần khiết, dù sao cũng là vấn đề nguyên tắc!

Bởi vậy, Cung Thương Vũ lúc này cũng chỉ có thể cứng nôi lên tâm địa, không nhìn tới đã rơi lệ mà khóc Minh Nguyệt tiểu thư, xoay người hướng về Phương Quý nghiêm mặt nói: "Ta Minh Nguyệt sư muội tính tình như vậy, Phương Quý đạo hữu cũng không nên chấp nhặt với nàng, nói ra thật xấu hổ, này một chuyến thăm dò bí mật di địa, đúng là Thương Long một mạch dính Thái Bạch tông to lớn tiện nghi, Phương đạo hữu yên tâm, ta Thương Long một mạch tuyệt đối không phải không biết cảm ơn người!"

Nói chưa chỉ ra, cũng đã cho thấy thái độ.

Liền ngay cả trước cái kia mấy cái vẫn cướp ở đằng trước, nghĩ sớm tiến vào Linh Bảo các đoạt bảo Thương Long một mạch đệ tử, lúc này cũng đều có chút vẻ xấu hổ, bọn họ trước đây đã nói cẩn thận, cùng Thái Bạch tông chủ bằng bản lãnh của mình lấy cơ duyên, cho nên còn muốn mau sớm đem

cơ duyên cầm trong tay, để tránh khỏi bị Thái Bạch tông cướp đi, nhưng bây giờ, cũng đã bỏ đi cái ý niệm này, Cung Thương Vũ, liền đã mơ hồ cho thấy ý này.

Chỉ bằng dọc theo con đường này lại đây, Thái Bạch tông dành cho chỉ điểm cùng trợ giúp, Thương Long một mạch cũng không thể để cho người tay không mà về a. . .

Ít nhất muốn chia đều mới được, cái này còn đến là ở Thương Long một mạch cũng có biểu hiện xuất sắc tình huống xuống!

Nếu không, coi như nhân gia để cho mình một nửa cơ duyên, chính mình cái nào không ngại ngừng nắm?

. . .

. . .

"Ha ha, không khách khí không khách khí, đến đến đến, đan dược có rất nhiều, vị này đẹp để tiểu tử tỷ cho phân một thoáng. . ."

Phương Quý đều cười có chút thật không tiện, gãi đầu đem bình thuốc cho Dương Liễu nha hoàn, vừa làm cho nàng đi phân, vừa làm cho nàng cấp người giảng giải một thoáng làm sao sử dụng, Dương Liễu nha hoàn bị Phương Quý một tiếng xưng hô nói mặt lại đỏ, tiếp nhận đan dược, liền từng viên một phân dư mọi người, cẩn thận giảng giải đan dược cách dùng, Thương Long đệ tử, mấy cái hộ vệ, người người tiếp nhận đan dược, sau đó hướng về Phương Quý nói cảm ơn.

Cuối cùng phân đến Minh Nguyệt tiểu thư bên người, nàng tuy uốn lượn đến cực điểm, vẫn là tầng tầng đem đan dược nắm ở trong tay.

"Ôi, nói không thêm khát, đúng là rất không khách khí. . ."

Phương Quý ở một bên nhìn, nín một lát, vẫn là không nhin được nói một câu.

Minh Nguyệt tiểu thư nước mắt lập tức lại không hăng hái chảy ra, cắn chặt môi, cúi đầu không nói.

Đúng là bên cạnh Lão bạch viên, nhìn Phương Quý, nhìn lại một chút Minh Nguyệt tiểu thư, ánh mắt nhất thời trở nên lạnh lẽo âm trầm.

Mọi người nghe xong, cũng không ai dám vào lúc này nói nhiều, một là sợ chọc giận Phương Quý, hai là sợ bức điên rồi Minh Nguyệt tiểu thư.

Đều chỉ yên lặng đem đan dược ăn vào, rồi sau đó nhanh chóng thôi thúc dược tính, không lâu lắm liền cảm thấy được trong cơ thể một cỗ ôn hòa lực lượng xâm nhập kỳ kinh bát mạch, tựa hồ ngay cả mình một thân linh tức đều trở nên ngưng dày rất nhiều, dường như bền chắc như thép, che ở quanh người, lẫn nhau đánh giá, liền thấy mỗi người trên người đều tỏa ra một tầng mỏng manh kim quang, giống như thực chất, ngưng tụ không tan, tựa như áo giáp.

Không khỏi cảm thán đan đạo thần kỳ, lại có thể trong thời gian ngắn thay đổi tự thân pháp lực đặc chất.

"Chư vị ghi nhớ kỹ, dù có không có lộ kim quang hộ thể, cũng phải niêm phong lại quanh thân khí khiểu, không thể có nửa điểm bất cẩn!"

chuyển động thân thể trước, Dương Liễu tiểu nha hoàn lại không nhin được nhắc nhở mọi người một câu.

Cũng không phải dùng nàng nói, cũng không ai dám vào lúc này đùa giỡn, từ từ đi tới khe sâu biên giới, lẫn nhau nhìn nhau một chút, lại vẫn có hai vị Thương Long một mạch đệ tử xung phong nhận việc, đứng dậy, hướng về mọi người ôm quyền, trước tiên đập đến không trung.

Ầm ầm!

Theo bọn họ thân hình hơi động, uyên nội khí cơ bị xúc động, nhất thời có Cưu phong từng trận, cuốn ở giữa không trung.

Bọn họ thân hình, đều bị Cưu phong bao phủ, nhưng có kim quang hộ thể, nhưng không có như trước phi kiếm như thế bị ăn mòn, hai người cũng rõ ràng kinh sợ chảy mồ hôi lạnh khắp cả người, thân hình đều có chút cứng ngắc, vội vã lược không vọt tới bờ bên kia, lão đảo vài bước mới dừng lại.

"Xong rồi!"

Mọi người thấy thế, đều cực kỳ hưng phấn, rốt cực yên lòng, một cái tiếp một cái lược không mà qua.

Đợi đến Phương Quý thì trước tiên bảo đảm A Khô sư huynh cùng Anh Đề hai cái kim quang không có lộ, sau đó liền đánh bạo, một bước bước vào hư không, cùng hấn đồng thời tới, còn có Thương Long một mạch hai vị đệ tử, cùng với Minh Nguyệt tiểu thư Lão bạch viên, cái kia Lão bạch viên nhìn Phương Quý quanh thân kim quang, đáy mắt xẹt qua một vết âm u sát ý, biết mình chỉ cần đánh ra một đạo khí cơ, Phương Quý liền. . .

Nhưng đột nhiên, hấn cũng cảm thấy sau lưng truyền đến một đạo uy nghiêm đáng sợ sát ý, bỗng nhiên quay đầu lại, liền thấy Cung Thương Vũ chính sắc mặt bình tĩnh nhìn mình, mà bàn tay của hấn, cũng đã đặt tại sau lưng đồng hộp bên trên, Lão bạch viên trong lòng rung mình, lập tức thu hồi tất cả ý nghĩ.

Thời gian uống cạn chén trà sau khi, mọi người đều đã phóng qua thâm uyên, kiểm kê nhân số, một cái không ít.

Nhìn lại cái kia một đạo thâm uyên, trong lòng lại là vui mừng, lại là cảm khái, vui mừng chính là đối mặt Cưu phong bức này nhân vật khủng

bổ, lại có một loại nào đó đan dược có thể khắc chế, có thể thấy được thể gian đồ vật, tương sinh tương khắc, đều có một tuyến sinh cơ, mà cảm khái nhưng là, bực này chí tà đồ vật, tương lai có một ngày, bọn họ lại cần trực tiếp luyện vào trong cơ thể, dùng để mài giũa chính mình đại đạo, cái kia quả thật là. . .

. . . Cả nghĩ quá rồi, chính mình còn chưa chắc chắn có thể tu đến cảnh giới Hóa Thần đây!

. . .

. . .

Qua cái này đạo chặn đường thâm uyên, mọi người liền thấy cái kia phía sau núi một mảnh cung điện, liền ở hơn trăm trượng ở ngoài, bọn họ thậm chí có thể có thể nhìn thấy những kia xanh ngắt cỏ mọc trong lúc đó, cung điện mái cong một góc, trong lòng nhất thời đều là vừa mừng vừa sợ, tựa hồ cái kia truyền thuyết trong thượng cổ di bảo liền ở trước mắt, nhưng trải qua cái này Kim Quang Vô Lộ đan một chuyện, lại không còn có người tranh cướp giành giật hương về trong cung điện chạy.

"Xin mời!"

Đợi đến người đến, Cung Thương Vũ nhẹ cười một cái, hướng về Phương Quý ra hiệu.

"Ha ha, khách khí khách khí!"

Phương Quý cười to một tiếng, tâm tình rất tốt, nhắc nhắc đai lưng, hai tay đeo ở phía sau, bước bước chân thư thả hương về trước đạo.

Cơ duyên liền ở trước mắt!

Bất kể là ai, vào lúc này đều không khỏi có chút cháy bách, trái tim oành oành nhảy lên.

Nếu không là Cung Thương Vũ cùng Phương Quý hai cái ngay tại phía trước đi tới, bọn họ sợ là đã không nhìn được vọt tới phía trước đi tới, nhưng cũng may, Cung Thương Vũ cùng Phương Quý hai người thoát nhìn đều vô cùng bình tĩnh, nhưng cũng không biết vì sao, đều là càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh. . .

Dù sao trước quả thật có qua cơ duyên bằng bản lãnh của mình cướp ước định a. . .

Lại nói, coi như chuẩn bị chia đôi, nhưng nếu bên trong bảo bối chỉ có hai cái, một cái tốt một chút, một cái xấu chút đây. . .

Vốn đang là lẫn nhau khiêm nhượng hai người có chút để không đi xuống, đều muốn ít nhất trước tiên để cho mình tiến vào Linh Bảo các.

Chỉ bất quá hai người tu vị không sai biệt lắm, nhưng một mực Phương Quý bên hông mấy cái trong túi càn khôn chứa đồ vật quá nhiều, trụ đến đai lưng hung hăng trượt, chỉ cần một cái tay nhắc theo mới được, ngược lại bị Cung Thương Vũ giành trước một đường, Phương Quý nhất thời ở phía sau gấp kêu to: "Ngươi nhưng là nói Thương Long một mạch là biết cảm ơn, coi như ngươi đi vào trước bên trong bảo bối cũng phải nhường ta trước tiên chọn. . ."

Nói còn chưa rơi xuống thì hai người đã chuyển qua phía trước cổ lâm, đi tới cái kia cung điện phía trước, mới vừa còn ở người đuổi ta đuổi hai người, bước chân đột nhiên ngừng lại, sau lưng vội vã theo tới người dừng không được, suýt nữa đánh vào trên người bọn họ.

Nhìn chăm chú nhìn lên, sau lưng những thứ này Thương Long một mạch đệ tử cùng Minh Nguyệt tiểu thư hộ vệ mấy người lại nhất thời giật nảy cả mình, chỉ thấy ở mặt trước mấy khối tảng đá bên trên, bây giờ dĩ nhiên đã có mấy người, dẫn đầu một cái, chính là một cái thoát nhìn trong bóng như ngọc nam tử, thân mặc áo bào xanh, hai tay đặt sau lưng, bên hông chênh chênh cắm vào một cái trúc địch, mà bên cạnh hắn, thì lại còn đứng bốn người thiếu niên người.

Ba nữ một nam, có người trên đầu đội nón rộng vành, không thấy rõ dung mạo, nhưng trang phục đều rất là hào hoa phú quý, nghĩ là thân phận cực kỳ bất phàm.

Bọn hắn lúc này, cũng chính mỗi một cái đều quay đầu, hiếu kỳ nhìn lại.

"Lại có thể có người sớm chạy tới?"

Mọi người cái này vừa nhìn, nhất thời đều kinh hãi, bọn họ chỉ biết là trừ mình ra cái này đoàn người ở ngoài, còn có ba đại tiên môn người cũng tiến vào di địa, thế nhưng ba đại tiên môn người đã ở phía trước núi hầu như toàn quân bị diệt, không ra thể thống gì, vụn vụn không nghĩ tới, ngoài trừ ba đại tiên môn ở ngoài, lại còn có như thế đoàn người, hơn nữa lại trước ở chính mình trước, đi tới phía sau núi.

Đặc biệt là không rõ chính là, phía sau núi như vậy khó đi, lại có Cửu phong cách xa nhau, bọn họ là làm sao mà qua nổi đến?

"Ào ào ào. . ."

Hầu như chỉ là ngẩn ra trong lúc đó, liền tất cả mọi người đều sát ý rùng mình, đồng thời té nổi lên các loại pháp bảo, làm tốt ngăn địch chuẩn bị.

Vào di địa, liền muốn bằng bản lĩnh đoạt cơ duyên, bất luận đến chính là ai, hơn nữa là kẻ địch chứ không phải bạn!

"Hi hi, bọn họ thật sốt sắng. . ."

Nhưng nhìn Thương Long một mạch cùng Minh Nguyệt tiểu thư bọn họ vệ pháp khí cùng xuất hiện, sát ý hùng hực đáng dấp, những người kia lại không nữa điễm kinh sợ loạn về, cũng như là cảm thấy có chút thú vị, trong đó một cái tiểu cô nương còn lặng lẽ hướng về người bên cạnh nói một câu, che miệng cười.

"Bọn họ đã thương lượng phân bảo bồi. . ."

Khác một cái tiểu cô nương cũng rất vui vẻ, nhìn Phương Quý cười đến không ngậm miệng lại được.

"Các ngươi tới quá chậm. . ."

Cái kia bên hông cắm vào trúc địch người tuổi trẻ ánh mắt xem cũng không thấy những kia đến tế pháp khí Thương Long một mạch đệ tử cùng Minh Nguyệt tiểu thư hộ vệ, chỉ là chậm rãi quay đầu, ở Phương Quý trên người nhìn lướt qua, hơi dừng lại một chút, không hề nói gì, cuối cùng lúc lại là rơi vào Cung Thương Vũ trên mặt, nói: "Ngươi là Bắc Vực Thương Long một mạch đi, nơi đây cơ duyên, sợ là muốn chúng ta liên thủ giành mới được!"

"Liên thủ giành?"

"Ai muốn liên thủ với ngươi?"

Thương Long một mạch các đệ tử nghe vậy đều thấy kỳ lạ, có tính khí lớn người đã không nhìn được bật thốt lên.

Người tuổi trẻ kia tiếp tục nói: "Ta có cần mượn các ngươi địa phương, lí do sẽ đem Linh Bảo các cơ duyên phân các ngươi một phần!"

"Rào. . ."

Câu nói này nói chuyện, Thương Long một mạch chur đệ tử nhất thời càng kinh nộ.

Đều nói Thương Long một mạch đệ tử nông cuồng, người tuổi trẻ này tựa hồ càng nông cuồng hơn a, hấn coi cái này Linh Bảo các là chính hấn nhà?

"Đều sẽ đem pháp khí để xuống đi!"

Nhưng mắt thấy một tràng tranh chấp liền muốn phát lên lúc, Cung Thương Vũ nhưng vẫn nhìn chòng chọc vào người tuổi trẻ kia góc áo trên một cái hơi không đáng chú ý hoa văn, nhìn một lát sau khi, lại nhẹ nhàng nâng tay, lệnh đồng môn thả xuống pháp khí, mà chính mình lại lên trước một bước, chậm rãi hướng về người tuổi trẻ kia khom người thi lễ một cái, nói: "Nếu ta đoán không lầm, các hạ hấn là từ Đông Thổ mà đến chứ?"

Người tuổi trẻ kia khẽ cau mày, không có lập tức trả lời.

Cũng đang lúc này, Phương Quý bỗng nhiên thở dài một tiếng, nói: "Hấn đến từ Khương gia, gọi Khương Thanh. . ."

Nói hướng về hấn vẫy vẫy tay: "Còn nhớ ta mà, Khương sư huynh?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 404: Ngoài Điện Yêu Mộc

Phương Quý cũng bất đắc dĩ, trong lòng cũng khổ a. . .

Trước hẳn vì doạ dẫm Cung Thương Vũ, liền kéo đông kéo tây lớn giăng một trận, cái gì đại tiên môn cái gì Đông Thổ cái gì Tôn phủ, hết thảy đều trở thành trong miệng hẳn đã sớm biết cái này Tiên hiền di địa bí mật, đồng thời chuẩn bị đi vào cướp cơ duyên, nhưng kỳ thực trong lòng cũng không coi là chuyện to tát, làm sao tưởng tượng nổi, mới vừa đến lối vào, liền va vào ba đại tiên môn người, ngược lại không phải đến cướp cơ duyên, là vì Ma sơn cái này bí bảo tìm chính mình, cái này miễn cưỡng còn có thể nói tới thông, nhưng tiến vào di địa lại còn sẽ tình cờ gặp người quen?

Ngàn nghĩ vạn nghĩ, cũng không nghĩ tới Đông Thổ người đến lại thật là đến rồi, đối với cái này bên hông xuyên ống sáo người tuổi trẻ hẳn còn có ấn tượng, lúc trước cùng Thái Bạch tông chủ cùng nhau hướng về Đan Hỏa tông trị thương, Tôn phủ phái quý thần đến đây, truy sát không ngớt, cái thứ nhất chạy tới hỗ trợ trực lui tóc bạc quý thần, có thể không phải là vị tông chủ này trong miệng Đông Thổ thiên kiều, Khương gia tử Khương Thanh sao?

Nói người đến người liền đến, sao như thế nghe lời?

Phương Quý trong lòng vô cùng bất đắc dĩ, nhưng nếu đụng tới, đương nhiên muốn chào hỏi một tiếng đi, hẳn còn nhớ tông chủ nhắc qua, cái này Khương Thanh cũng từng ở Thái Bạch tông tu hành qua một quãng thời

gian, tuy không danh phận, nhưng gọi hắn một tiếng sư huynh cũng không quá đáng. . .

Mà cái kia bên hông cầm ống sáo người tuổi trẻ, nghe được Phương Quý như thế một tiếng xưng hô, trong lòng cũng cũng cảm thấy có chút quái lạ, lúc trước ở pháp thuyền lúc, hắn tuy rằng không có tiến vào pháp đi, nhưng bằng hắn tu vị, thần thức quét qua, tự nhiên biết pháp thuyền bên trong đều có những người nào, đối với Phương Quý cũng vẫn còn có chút ấn tượng, thấy hắn một bộ cùng mình rất quen dáng vẻ, khẽ trầm mặc một chút, nói: "Sư bá thương tốt?"

Phương Quý đến hắn trả lời, lập tức đắc ý cười to, nói: "Không biết, khẳng định không chết!"

Cái kia Khương gia người tuổi trẻ nghe vậy, liền chỉ gật gật đầu, cũng không có hỏi nhiều, đúng là người bên cạnh nhất thời đều cả kinh sững sờ.

Đi theo Khương gia người tuổi trẻ sau lưng ba cái là hơi kinh ngạc: "Khương thế huynh ở Bắc Vực lại còn nhận thức bức này tiểu hài tử?"

Mà Thương Long một mạch cùng với Minh Nguyệt tiểu thư đoàn người, nhưng là kinh sợ đến mức ánh mắt đều chuyển không ra.

Vừa nghe đến Cung Thương Vũ nói ra lai lịch người này, bọn họ liền đã trái tim nhảy vọt, Đông Thổ người đến, cái kia là cái gì loại cao quý, dù là Đông Thổ tiểu Tiên môn, đến Bắc Vực cái này địa giới, sợ cũng là thân phận siêu nhiên a, ai có thể nghĩ tới lại ở chỗ này gặp những thứ này người?

Càng kinh ngạc hơn nhưng là, cái này Thái Bạch tông đệ tử lại cũng nhận thức Đông Thổ người đến, thậm chí còn lấy có thể sư gọi nhau huynh đệ?

Lợi hại lợi hại, cái này Thái Bạch tông quả thật là sâu không lường được
a. . .

. . .

. . .

"Đông Thổ người nhà họ Khương?"

Liên ngay cả Cung Thương Vũ, nghe được Phương Quý giới thiệu, cũng là hơi ngần người ra, rồi sau đó khách khí nói: "Không biết các hạ có gì chỉ giáo?"

Cái kia Khương gia người tuổi trẻ cùng Phương Quý chào hỏi sau khi, liền quay người sang đến, thần sắc bình tĩnh nói: "Ta nói rồi, ta có chuyện cần mượn các người Thương Long một mạch, cho nên muốn cùng các người liên thủ lấy nơi đây tạo hóa, sau đó phân các người một phần!"

Cung Thương Vũ nghe được, lông mày không khỏi cau lên đến, nhìn hướng về phía trước Linh Bảo các: "Liên thủ lấy tạo hóa?"

Trong lòng có chút không rõ, Đông Thổ người lấy tạo hóa, còn cần cùng người liên thủ?

Nhìn hấn dáng dấp như vậy, tựa hồ đã sớm đến, lẽ nào thật sự chính là một mục chờ đợi chính mình những thứ này người lại đây?

"Nơi đây không có thoát nhìn đơn giản như vậy!"

Khương gia người tuổi trẻ tựa hồ nhìn ra Cung Thương Vũ trong lòng nghi hoặc, bình tĩnh mở miệng, rồi sau đó hướng về bên cạnh gật gật đầu.

Cái kia ba nữ một nam bốn người thiếu niên người trong, liền có một cái nữ hài đi ra, sinh ra được sương trắng hơn tuyết, ngây thơ đáng yêu, chính

là trước trêu đùa nói Phương Quý đã bắt đầu chia bảo bối người, nàng đi ra sau khi, liền hướng về Phương Quý mấy người khoát tay áo một cái, nói: "Các người nhìn một chút, không muốn lướt qua chúng ta cái này một cái tuyến, không phải vậy liền sẽ bị những thứ đó nhìn thấy. . . ngốc một lúc cũng không muốn giết mình!"

Phương Quý nghe vậy lập tức đi về phía trước hai bước, nghĩ thầm món đồ gì sẽ để ta giết mình?

Chỉ thấy cô bé kia đứng ở trước đầu, từ bên hông gỡ xuống một cái trắng nhung nhung túi, nhìn như là túi càn khôn, nhưng túi mở ra sau khi, bên trong lại nhảy ra một con lông trắng Cẩm thử, báo nhỏ to nhỏ, lỗ mũi nhọn lỗ tai tròn, một roi trên mặt đất, liền đầu trộm đuôi cướp trái phải người, xác định chu vi không gặp nguy hiểm, lúc này mới ngồi dựng lên, hai cái móng vuốt cầm lấy nữ hài góc quần, một bộ lấy lòng dáng dấp.

"Đó là Độn Địa Bạch Mao Cẩm thử. . ."

Có Thương Long một mạch đệ tử nhận ra được, giạt mình nói: "Trời sinh tầm bảo, quý giá dị thường, cùng Tọa Bảo Cấp Mô nổi danh. . ."

Người bên ngoài đều là lấy làm kinh hãi, như vậy hiếm có Linh thú, liền một cái như vậy tiểu cô nương mang ở trên người?

Phương Quý cũng lập tức tinh thần tinh táo, nghĩ thầm đây là muốn ở ngay trước mặt ta tầm bảo?

Nhưng ý nghĩ còn chưa rơi xuống thì liền thấy cô bé kia nhìn lông trắng Cẩm thử một chút, chỉ chỉ phía trước cổ điện, lông trắng Cẩm thử cái mũi người người, lập tức cả người run cầm cập, lắc đầu liên tục.

Nữ hài có chút tức giận, bỗng nhiên bay lên một cước, đem lông trắng Cẩm thử đá ra ngoài.

Theo "Chi" một tiếng hét thảm, con kia lông trắng Cẩm thử trực tiếp bị đá đến phía trước cung điện trước, cái này mấy tòa cung điện, đều là rách nát không ngót, bụi cỏ sinh, chu vi có vài cây cỏ mọc, mà cỏ mọc trong lúc đó, thì lại sinh ra vô số dây leo cùng bụi gai, lít nha lít nhít, đan dệt quanh, lại như là một toà trời sinh lao tù, đem cái kia mấy tòa cung điện vây vào giữa, có vẻ vô cùng âm u.

Mà con kia lông trắng Cẩm thử rơi tiến vào cỏ dại trong, lập tức hai trào bắn ra, ở cỏ dại trong tán loạn, tựa như một tia sáng trắng, nhưng cũng đang lúc này, một màn kinh người xuất hiện, theo con này lông trắng Cẩm thử xuyên qua cỏ điện cửa sổ cách cùng cỏ dại trong lúc đó, bỗng nhiên chu vi khói đen dần lên, trong tai chỉ nghe đến tất tất toái toái, mơ hồ xước xước bên trong, lại có một cái một cái dây leo mở rộng lên.

Con kia lông trắng Cẩm thử sợ hãi đến đuôi đều kẹp lên, chạy như gió một dạng, thời khắc nguy cấp liền ở cỏ dại bên trong đi vòng một vòng, sau lưng cũng không biết có bao nhiêu dây leo bụi gai, liền như là có chính mình sinh mệnh giống như nhanh chóng hướng về nó dò xét lại đây, như trào như lưới, nhưng may mà cái này lông trắng Cẩm thử chạy đến nhanh chóng, đối phương cũng chỉ mới vừa tô phục, nó liền đã thoán về được, trốn vào nữ hài sau lưng.

"Ào ào ào. . ."

Hai cái bắp chân đứng thẳng, giữa hai chân đã có chất lỏng tung đi ra.

Nói cũng kỳ quái, những kia hoang đàng cỏ mọc, nhanh chóng theo lông trắng Cẩm thử mở rộng, như là không nắm lấy nó không bỏ qua, nhưng cũng là ở lông trắng Cẩm thử lên đến Khương gia người tuổi trẻ sau lưng thì chúng nó lại như là bỗng nhiên trở nên mờ mịt, ở không trung mở rộng bất định.

Một lát sau khi, chúng nó chậm rãi thu hồi đặng trảo, tất cả liền như là chưa từng xuất hiện.

"Đó là món đồ quý quái gì?"

Thương Long một mạch cùng Minh Nguyệt tiểu thư sau lưng thị vệ các loại, thấy một màn này, đều là tê cả da đầu, dòn dập lùi về sau một bước.

"Không cần lo lắng, Khương gia ca ca ở đây, có hấn khí cơ che lấp, những quái vật này không phát hiện được chúng ta!"

Cái kia thả ra lông trắng Cẩm thử nữ hài một cước đem ở bên người nàng đi tiểu lông trắng Cẩm thử đá đến một bên, quay đầu hướng về Phương Quý mấy người cười nói: "Bất quá các người cũng coi như thấy được chưa, cái này Linh Bảo các chu vi, nhìn như bình tĩnh, trên thực tế đã sinh sôi ra một loại đáng sợ quái vật, cỏ cây bụi gai, dây leo cành lá, đều có ma tính, mà lại cụ kỳ độc, dễ dàng tới gần, thì sẽ ngửi được sinh khí, bắt giết sinh linh, thậm chí không cần đợi đến bị nó bắt giết, phàm là chỉ cần bị nó cắt ra một chút da, đều sẽ thân trúng kịch độc. . ."

Nói nở nụ cười, nói: "Liền coi như các người có Ích Độc đan tại người, cũng chưa chắc có thể cứu đến cái mạng nhỏ của chính mình!"

Vốn là đã trái tim sợ hãi mọi người, nghe nàng một giảng, liền lập tức hiểu rõ đến cung điện cổ này chu vi khủng bố, nhìn như bình thường cỏ dây leo mạn, đều đã biến thành tương tự với Ma thú giống như quái vật, như chỉ là như vậy, còn không đáng sợ, đáng sợ chính là nó độc tính kịch liệt như thế, làm bị thương một điểm liền muốn đòi mạng, thử hỏi từ ở giữa xuyên qua, ai có thể bảo đảm không bị nó làm bị thương một chút?

Bởi vậy ngược lại cũng nghĩ đến, chẳng trách những thứ này Đông Thổ người đến rõ ràng đã sớm chạy tới nơi đây, nhưng vẫn chưa từng nhập điện.

Cung Thương Vũ cũng ngưng thần nhìn những kia dây leo, một lúc lâu mới thấp giọng mở miệng nói: "Các hạ muốn cho ta làm cái gì?"

"Bực này quái lạ ma vật khó đối phó, ngươi không giúp được gì!"

Cái kia Khương gia người tuổi trẻ mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía Cung Thương Vũ sau lưng cái kia tám vị Thương Long một mạch đệ tử, nói: "Ngược lại ngươi cái kia tám vị sư đệ, ta từng thấy bọn họ ở di địa ở ngoài, triển khai Bát Tử Hỗn Nguyên trận, phương pháp phòng ngự không sai, mà nghĩ chém những thứ này Mộc yêu, thực lực tu vi đúng là tiếp theo, khó liền khó ở không thể bị chúng nó làm bị thương nửa điểm, vì lẽ đó ta nghĩ hướng về ngươi mượn người, như cho bọn họ tám người, trước tiên nhập hoang tàng trong, triển khai trận đạo chống đỡ, lại do người từ trong trận triển khai bí thuật đánh giết, liền có thể chém những thứ này Mộc yêu!"

"Nguyên lai ngươi là ý này. . ."

Cung Thương Vũ trước hết nghe cái này Khương gia người tuổi trẻ nói mình không giúp được gì, trong lòng có chút không phục, nhưng nghe phía sau hắn, mới biết hắn là vừa ý chính mình sư đệ tu luyện Bát Tử Hỗn Nguyên trận, bởi vậy liền có thể xác định, đương thời hắn cũng trong bóng tối nhìn thấy mình cùng ba đại tiên môn một trận chiến, nhớ tới trước Phương Quý nói có Tôn phủ quý thần ở bên cạnh rình, trong lòng càng không khỏi cả kinh.

Lúc đó quả nhiên thật tốt hung hiểm, Phương Quý sớm mở ra di địa cửa lớn, mà không phải ra tay giúp đỡ, là đúng!

Nhưng cái này Đông Thổ người tuổi trẻ tuy đã giải thích rõ ràng, Cung Thương Vũ lại vẫn có chút không rõ, hắn trầm ngâm một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hướng về phía người tuổi trẻ này, nói: "Thứ ta nói thẳng, các hạ tu vi cao thâm khó lường, một tia khí cơ thả ra, liền có thể để những

thứ này Mộc yêu hoàn toàn không phát hiện được chúng ta những người này tồn tại, có thể thấy được thần thông kinh người, người vì sao không tự thân ra tay, chém những thứ này Mộc yêu?"

"Thương Long một mạch quả nhiên ngưng cuồng. . ."

Cái kia Khương gia người tuổi trẻ thấy mình đã nói ra dự định, cái này Cung Thương Vũ cũng vẫn muốn bào căn vấn đáy, lại không khỏi nở nụ cười một tiếng, nói: "Ta không ra tay là có nguyên nhân, người sư tôn không có nói cho người biết sao, cái này Tiên hiền di địa trong lớn có gì đó quái lạ, tu vị càng cao, càng là có thể nhiễm nhân quả, người sư tôn bên người, cũng có mấy cái không sai Kim Đan giúp đỡ, nhưng bọn họ đều không có đến, chỉ phái người cái này đại đệ tử tiến vào di địa, nói vậy chính là nguyên nhân này, bây giờ ta tuy rằng đi vào, nhưng cũng giống như bọn họ, không dám tùy tiện ra tay, chém giết cái này vài con Mộc yêu, cố nhiên đơn giản, nhưng ta nhưng cũng lo lắng chém giết chúng nó sau khi, lập tức dẫn ra cái khác phiền phức!"

"Thì ra là như vậy. . ."

Cung Thương Vũ trái tim rung lên, trước đây hắn sư tôn cũng tốt, Thái Bạch tông chủ cũng tốt, đều đã nói Tiên hiền di địa trong có đại nhân quả việc, nhưng cũng nhiều là mơ hồ không rõ, chẳng bằng cái này Đông Thổ người tuổi trẻ giải thích rõ sở, thấy hắn dáng dấp, không giống như là nói dối, trong lòng cũng cuối cùng tại xác định ra, nguyên lai những thứ này đến từ Đông Thổ người, là thật muốn liên thủ với chính mình, bằng không liền nhập không được cổ điện!

Liền, hắn hơi vừa định thần, nghiêm túc nói: "Cái kia vào Linh Bảo các sau, bên trong cơ duyên phân phối thế nào?"

"Làm sao phân?"

Cái kia Khương gia người tuổi trẻ, đúng là cảm thấy có chút buồn cười, nhìn Cung Thương Vũ một chút, mới nói: "Một chín phần làm sao?"

Cung Thương Vũ nghe vậy, trong giây lát đó đổi sắc mặt.

Sau lưng Phương Quý cũng ngẩn ngơ, nói: "Khương sư huynh, đều là người quen, cho cái mặt mũi mà. . ."

Khương gia người tuổi trẻ nhìn Phương Quý một chút, nói: "Các người chín, ta một!"

Cung Thương Vũ sắc mặt nhất thời lại thay đổi.

Phương Quý cũng lại lần nữa ngẩn ngơ, ngượng ngùng nói: "Thật như vậy nề tình a?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 405: Đông Thổ Thiên Kiêu

Cũng không biết cái kia Khương gia người tuổi trẻ đến tột cùng là thật sự ở cho Phương Quý mặt mũi vẫn là cái gì khác, nhưng nghĩ đến bằng thân phận của hắn, thực tại không đến nỗi ở Cung Thương Vũ mấy người trước mặt nói dối, mà quan trọng hơn nhưng là, cái này Khương gia người tuổi trẻ thoát nhìn tựa hồ so với bọn họ cũng lớn hơn không được bao nhiêu, nhưng một mực quanh thân khí cơ, sâu không lường được, dù là hắn nói ở cái này đi địa trong, hắn không dám tùy tiện ra tay, sợ rước lấy nhân quả, nhưng lời này dù sao cũng là chính hắn nói, ra không ra tay cũng không ai biết, lúc này thì có ai dám chọc giận hắn?

Bởi vậy bất luận trái tim có hay không ngờ vực, Thương Long một mạch tám vị đệ tử, vẫn là đứng dậy, mà ở cái kia Khương gia người tuổi trẻ bên người, liền có hai cô bé cùng cái kia duy nhất thiếu niên đi tới, làm vì Thương Long một mạch giảng giải sau một lúc phải chú ý trận vị: "Cái này vài con Mộc yêu vô cùng quý tà, linh tính không cao lại hết sức khó lấy đối phó, không sợ thủy hỏa, đao kiếm khó thương, tầm thường Kim Đan chính là đến lên bốn, năm cái, sợ cũng rất khó vô thương bắt xuống nó, cũng may Khương gia ca ca đã xem qua, đem làm sao chém giết nó phương pháp nói cho chúng ta. . ."

"Này yêu nhìn như một thể, kì thực có bốn đạo yêu thân, vì lẽ đó sau một lúc chúng ta cũng chỉ có thể ở các nơi bảo vệ phía dưới, tới gần cổ điện, dẫn nó đến công, các nơi không cần phải lo lắng, làm vì phòng ngừa các nơi không chịu nổi, sau khi vào trận lúc, các nơi chỉ cần phòng vệ bốn phía, nếu có công tập từ phía trên đi vào, các nơi cũng

không cần để ý tới, chỉ để ý để nó đến tốt, chúng ta cũng có thể ứng phó được. . ."

"Từng bước một đến gần rồi chúng nó yêu thân sau khi, liền có thể ra tay đem trảm, bốn đạo yêu thân vừa diệt, những thứ này đằng mộc liền cũng tản đi!"

Cái này tám vị Thương Long một mạch đệ tử nghe được sắc mặt cực kỳ lúng túng, bọn họ tám người bên trong, tuổi tác lớn nhất đã hơn bốn mươi tuổi, tuổi tác nhỏ nhất cũng có hai mươi, nhưng trước người cho bọn họ giảng giải trận thế nữ hài lại có được linh lung đáng yêu, trên mặt còn mang theo hài nhi phì, nhiều nhất bất quá là mười bốn, mười lăm tuổi đáng dấp, kết quả bọn họ tám người lại phải cẩn thận nghe lời của nàng, cũng không biết nên không nên gật đầu đáp ứng.

Bên cạnh Cung Thương Vũ cũng đã chăm chú nghe xong các nàng giảng giải, liền vào lúc này mở miệng nói: "Vừa có chém giết phương pháp, cái kia liền không cần hai vị tiểu tiên tử ra tay rồi, ta cùng chư vị đồng môn kẻ vai chiến đấu đã lâu, là nhất thành thạo, có thể ứng phó được đến. . ."

"Ngươi? Hay là thôi đi!"

Cung Thương Vũ vốn là có lẽ chỉ là nghĩ cái này mấy cái cô gái tuổi tác quá nhỏ, không muốn làm cho các nàng mạo hiểm, nhưng lại không nghĩ rằng bên cạnh thiếu niên kia nghe vậy chợt nở nụ cười một tiếng, nhẹ nhàng ở Cung Thương Vũ bả vai đẩy một cái, nói: "Cái này Mộc yêu nếu người nào đều có thể giải quyết, vậy chúng ta cần gì phải còn muốn chờ các ngươi tới, ngươi không biết cái này Mộc yêu cỡ nào kỳ dị, vẫn để cho hai chúng ta ra tay đi!"

Nói liền cùng cái kia đứng ở bên cạnh hắn, trong lòng ngực ôm lồng trắng Cẩm thử cô gái hai cái đi vào trong trận, nhưng bên cạnh Cung

Thương Vũ nghe xong hấn, chợt hơi thay đổi sắc mặt, nhàn nhạt nói: "Phải không, vậy ta cũng vừa hay lĩnh giáo một cái, được thêm kiến thức!"

Lời còn chưa dứt, hấn liền đã sớm vào trận trong chờ đợi.

Không chỉ có là hấn, liền ngay cả cái kia Thương Long một mạch tám vị đệ tử, cũng đều bất mãn nhìn thiếu niên kia.

Tình cảnh này đúng là đem thiếu niên kia xem có chút không tìm được manh mối, xoay người hướng về Khương gia người tuổi trẻ nói: "Ta lại nói nhầm?"

Khương gia người tuổi trẻ cười nhạt một tiếng, nói: "Cái kia liền các ngươi ba người ra tay đi, cũng ôn hòa chút!"

Những người còn lại không cần phải nhiều lời nữa, mà Thương Long một mạch tám vị đệ tử, ở lấy ánh mắt thu đến Cung Thương Vũ đồng ý rồi sau đó, cũng đột nhiên trầm quát một tiếng, đồng thời xông ra ngoài, bọn họ thân pháp cực nhanh, hầu như là khoảng khắc trong lúc đó, liền đã xuyên qua Khương gia người tuổi trẻ đứng cái kia một cái tuyến, cùng lúc đó, một thân khí cơ cũng đã thúc chuyển động, tám người khí tức, vào lúc này cũng như là biến thành một người, lại phối hợp thêm Bát Tử Hỗn Nguyên trận thân pháp, càng là hiện ra cho bọn họ tám người không chỉ có tốc độ thật nhanh, mà lại thân pháp quỷ dị.

Bọn họ tám người tựa hồ cũng là bởi vì trước cái kia Đông Thổ đến thiếu niên đối với Cung sư huynh xem thường, tâm trạng bất mãn, có ý đem tốc độ nhắc đến nhanh nhất, tựa hồ là có ý nghĩ muốn đem cái kia hai cái Đông Thổ người đến quăng xuống, nhưng bọn họ thu một chút ý coi thường.

Nhưng không nghĩ tới, ở tốc độ cỡ này đi khắp trong, Cung Thương Vũ quen thuộc trận thế, trước sau cùng ở bước tiến của bọn họ không nói, cái kia hai cái Đông Thổ người tuổi trẻ, cũng không gặp làm sao phé lực, càng như là không có triển khai cái gì huyền diệu thân pháp, chỉ là nhẹ nhàng bước đi, liền vẫn nơi với bọn họ trận thế trong, thậm chí thiếu niên kia còn ở hướng về cái kia ôm áp lông trắng Cẩm thử nữ hài nói chuyện: "Thanh sư muội, quay đầu lại người này con Toàn Địa thử sinh tể, có thể hay không đưa ta hai con nuôi chơi, nghe nói thăm dò gặm vàng thời điểm khá tốt chơi. . ."

Cái kia Thanh sư muội không thích lườm hấn một cái, nói: "Ta đây chỉ là công!"

Đông Thổ người thiếu niên lấy làm kinh hãi, nói: "Mẫu con kia đây?"

Thanh sư muội nói: "Đá chết. . ."

Đông Thổ người thiếu niên: ". . ."

. . .

. . .

"Cẩn thận. . ."

Cũng là ở bọn họ vừa nói chuyện, Bát Tử Hỗn Nguyên trận đã che chở bọn họ vọt vào chu vi bụi gai trong, chu vi cổ mộc nghe được người sống mùi, lập tức chịu đến kinh động, như là một con trong ngủ mê quái vật thức tỉnh, chu vi dây leo, bụi gai, đều dồn dập tỉnh lại, đánh điều rút cành, liền như là từng cái từng cái xà quái, từng cái từng cái uy nghiêm đáng sợ lợi trảo, bốn phương tám hướng vồ tới.

Thương Long một mạch tám vị đệ tử, lập tức liền thôi thúc trận pháp, chỉ thấy đạo đạo trận chỉ từ bọn họ quanh người tán phát ra, đem bốn phương tám hướng kéo tới dây leo khô trảo đến ở ngoại vi, cỡ này gần như vô khuyết vô lậu trận pháp phía dưới, quả thật là hất nước khó nhập.

Nhưng từ tám người trên không, lại có không ít cổ thụ cành cây, um tùm hóa thành quỷ trảo, hướng về trong trận Cung Thương Vũ cùng với hai vị kia Đông Thổ người thiếu niên vồ tới, Cung Thương Vũ trái tim cũng không dám khinh thường, lớn tiếng nhắc nhở hai người, vừa trầm tiếng quát khê, niết lên pháp ấn tiến lên nghênh tiếp, chỉ nghe oanh một tiếng vang dữ dội, Cung Thương Vũ thân hình dao động, lại bị cái kia quái trảo chấn động đến mức suýt nữa lùi về sau một bước. . .

"Cái này Yêu mộc quả nhiên lợi hại, đòn đánh này ít nhất cũng tiếp cận tu vi Kim Đan. . ."

Cung Thương Vũ trong lòng giật mình, hắn cũng biết những thứ này Yêu mộc kỳ dị chỗ còn ở chỗ nó kịch độc, quả thật là làm bị thương tức chết, chạm tức vong, liền vội gấp chu vi rung lên, đột nhiên đạo đạo linh tức tuôn ra, càng làm cho hắn quanh thân xuất hiện một tia tinh khiết tử khí, tựa như tiên môn giống như, trong nháy mắt sức mạnh lớn trướng, pháp lực hóa thành một bàn tay lớn, thời khắc nguy cấp liền đem cái kia quái trảo cho xé ra cái nát bấy.

"Tiên Đạo trúc cơ. . ."

"Cái kia chính là Tiên Đạo trúc cơ lực lượng chứ?"

Mặt sau Minh Nguyệt tiểu thư bọn họ vệ thấy, đều nhất thời cả kinh bật thốt lên.

Thế gian người biết Tiên Đạo trúc cơ tồn tại không ít, nhưng có mấy cái thấy tận mắt, bọn họ cũng đã sớm nghe nói Cung Thương Vũ chính là Bắc Vực cực kỳ hiếm thấy Tiên Đạo trúc cơ, nhưng là coi như trận đánh lúc trước ba đại tiên môn trưởng lão thì hẳn cũng không có như vậy không hề bảo lưu triển khai.

"Cung sư huynh hẳn quả nhiên. . ."

Liên ngay cả Minh Nguyệt tiểu thư chính mình, trái tim cũng không khỏi nảy một cái, trước Cung Thương Vũ quả trách nàng, làm cho nàng cảm thấy có chút uồn lộn, liền dọc theo đường đi đều không có lại phản ứng hẳn, nghĩ nhất định phải hẳn lại đây cho mình thật tốt bởi cái không phải mới được, nhưng bây giờ tận mắt chứng kiến Cung Thương Vũ thôi thúc Tiên Đạo trúc cơ một màn, một trái tim lại nhất thời mềm nhũn, chỉ nghĩ: "Hẳn quả nhiên là bực này nổi bật như chân long như thế người đây, chỉ dựa vào này Tiên Đạo trúc cơ, liền không biết có bao nhiêu người cả đời cũng không sánh được, người như vậy, ngạo chút cũng là có. . ."

Nào đoán được một ý nghĩ chưa rơi xuống, liền thấy mặt khác cái kia Thanh sư muội cùng Đông Thổ người thiếu niên hai cái, cũng đều đã ra tay, bọn họ bất động thì thôi, hơi động phía dưới, liền thấy quanh người cũng có tử ý lưu chuyển, giơ tay trong lúc đó, liền đẩy lùi thăm dò vào trong trận đến dây leo. . .

Cử trọng nhược khinh, tiên ý phiêu phiêu.

Bọn họ lại cũng đều là Tiên Đạo trúc cơ, hơn nữa nhìn cái kia quanh người tử ý, lại so với Cung Thương Vũ còn muốn ngưng luyện một ít!

"Trời ơi. . ."

Chu vi quan chiến mọi người, hầu như là trong nháy mắt liền ngay người, thật lâu không người mở miệng.

Thế nhân đều đồn đại Đông Thổ đạo uẩn thâm hậu, thiên kiêu xuất hiện lớp lớp, nhưng bọn hãn thiên kiêu đã nhiều đến trình độ như thế này sao?

Sẽ theo liền như thế hai người thiếu niên người, lại cũng là Tiên Đạo trúc cơ?

Cái này cực kỳ một màn kinh người, làm cho này hộ vệ nha hoàn, từng cái từng cái dần sinh lòng kính nể, càng cảm thấy Đông Thổ sâu không lường được, mà Minh Nguyệt tiêu thư nhưng là nhìn hai vị kia ở trong trận ung dung đẩy lùi Yêu mộc công tập người thiếu niên, ngược lại có chút ý tự ti mặc cảm!

"Ôi, hai Tiên Đạo trúc cơ. . ."

Phương Quý đúng là không lên cái gì vẻ kính sợ, chỉ là hai mắt cũng không chỉ có trợn lên có chút lớn, nhìn cái kia trong trận thiếu nam thiếu nữ hai cái một chút, liền không nhịn được tặc lưỡi, bỗng nhiên xoay đầu lại, nhìn về phía Khương gia người tuổi trẻ bên người, lúc này còn có hai cô bé tại chỗ đứng, Phương Quý liền hướng về một cái trong đó trên mặt sinh khuôn mặt tươi cười, dáng dấp vui tươi cô bé nói: "Người cũng vậy sao?"

Cô bé kia quay đầu nhìn Phương Quý, vui vẻ nở nụ cười, nói: "Đúng nha, ta hai năm trước liền Trúc Cơ thành công rồi, ngươi đây?"

"Ta không nói cho ngươi. . ."

Phương Quý xoay người, vừa nhìn về phía cái cuối cùng nữ hài, đã thấy cô bé này so với mấy người khác, vóc người càng nhỏ hơn một chút, tuổi tác tựa hồ cũng nhỏ nhất, chỉ là không thấy rõ nàng dáng dấp, đeo nón rộng vành, lụa trắng buông xuống đến che mặt mặt.

Phương Quý đánh giá nàng vài lần, nói: "Người đây, cũng là Tiên Đạo trúc cơ sao?"

Mang nón rộng vành nữ hài do dự một chút, gật gật đầu.

"Thật hay giả?"

Phương Quý trừng mắt lên đến: "Người đừng gạt ta. . ."

Mang nón rộng vành nữ hài chần chờ chốc lát, lại lắc đầu.

"Ai ya. . ."

Phương Quý lúc này là thật có chút giật mình: "Các người Đông Thổ Tiên Đạo trúc cơ đều là rau cải trắng sao?"

Cái kia đội nón rộng vành nữ hài lúc này lại không phản ứng gì, lời này tựa hồ không tốt trả lời.

"Tiên Đạo trúc cơ tự nhiên không thể là rau cải trắng, vô luận là ở đâu bên trong cũng không thể. . ."

Đúng là bên cạnh Khương gia người tuổi trẻ bỗng nhiên đã mở miệng, hẳn không chú ý quét Phương Quý một chút, như là nhìn ra gì đó, khoe miệng lộ ra một nụ cười, nói: "Phải nói là thịt lợn đi, tuy rằng không phải người nào đều ăn được lên, nhưng cũng không thể nào quý giá. . ."

"Thịt lợn. . ."

Phương Quý nghe được cái này há miệng, cũng có chút không nói gì, quay đầu nhìn về phía trong sân, chỉ thấy Cung Thương Vũ cùng cái kia Đông Thổ hai vị thiếu niên so sánh nổi lên kinh, ra tay càng lúc càng nhanh, đã thuận lợi phá hủy một cây Yêu mộc, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, cười nói: "Muốn như thế giảng, cái kia thịt lợn cùng thịt lợn cũng không giống

nhau đi, nếu như nói Cung sư điệt xem như là một khối thịt heo ba chỉ, các người hẳn là thuộc về cái nào một khối?"

Khương gia người tuổi trẻ cười không đáp, hỏi ngược lại: "Người đây?"

"Khà khà. . ."

Phương Quý cũng không đáp, trong lòng thì lại thầm nghĩ: "Ta khẳng định là thịt thỏ, loại tốt nhất kia!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 406: Thương Long Chi Ngạo

Thịt thú, heo ruột già, sườn non, móng heo, thịt heo ba chỉ, đầu thịt. . .

Mặc kệ heo có đồng ý hay không, Phương Quý trong lòng mình đã xuất hiện một cái liên quan tới Tiên Đạo trúc cơ đứng hàng thứ!

Nếu những thứ này Đông Thổ người đến không chịu nói chính mình thuộc về cái nào một cấp bậc, Phương Quý không thể làm gì khác hơn là chính mình nhìn chăm chăm trong sân đại chiến Đông Thổ hai người thiếu niên người cùng Cung Thương Vũ xem lên, cho tới nay, hẳn đối với Đông Thổ cũng thật tò mò, thực sự là chính mình tông chủ tựa hồ cực kỳ tôn sùng Đông Thổ, đối với Đông Thổ có phi thường phức tạp cảm tình, trước đây ở Tôn phủ gặp lại, khi đó Phương Quý mới vừa đánh chính diện đánh bại Bạch Thiên Đạo Sinh, chính là uy phong lẫm lẫm lúc, tông chủ lại còn nói bằng bản lãnh của hắn, đến Đông Thổ liền sẽ bị người cho một cái bóp chết. . .

Điều này cũng làm cho Phương Quý trong lòng có chút không phục, Đông Thổ có tông chủ nói lợi hại như vậy sao?

Lúc này hiếm thấy có cơ hội, đương nhiên muốn thật tốt quan sát một chút.

Theo Phương Quý, Cung Thương Vũ Tiên Đạo trúc cơ, hẳn là thịt ba chỉ cấp bậc, hắn đã sớm kết thành Tiên Đạo trúc cơ, căn cơ không tồi, so với lúc trước ở Đan Hỏa tông mới vừa bắt đầu luyện hóa Thanh Thiên Bạch Lộ lúc chính mình là mạnh hơn một ít, nhưng nói vậy đợi đến chính mình hoàn

toàn luyện hóa Thanh Thiên Bạch Lộ sau khi khẳng định mạnh hơn hẳn rất nhiều, vì lẽ đó đem hẳn liệt vào cân nhắc tiêu chuẩn, không thể thích hợp hơn.

Nhìn hẳn cùng hai vị kia Đông Thổ thiếu niên ra tay lúc đáng đáp, Phương Quý liền cũng đối với cái kia bọn họ thực lực có nhất định phán đoán.

Thứ nhất cây Yêu mộc, Cung Thương Vũ cướp trước đầu, người thứ nhất xông tới Yêu mộc bên người, rồi sau đó một đạo thân diễm đánh ra, trực tiếp đem cái kia một cây Yêu mộc hóa thành tro bụi, lại tương đương là rút một cái thứ nhất, đúng là đem hai vị này Đông Thổ thiếu niên đặt ở hạ phong.

Hai vị kia Đông Thổ thiếu niên cảm giác được hẳn ở phân cao thấp, hai người cười rộ, sau đó lại chém giết thứ hai cây Yêu mộc lúc, vị kia Thanh sư muội bỗng nhiên sử dụng tới một đạo huyền pháp, thân hình phiêu phiêu, ngón tay nhỏ bé hơi diễm, nhào vào bên trong đại trận đến yêu dị dây leo, còn chưa gần người, liền đã bị nàng diễm liên tiếp đứt từng khúc, cuối cùng lại là dị thường ung dung đi tới thứ hai cây Yêu mộc trước, chỉ diễm một chút diệt sinh cơ.

Trong lúc Cung Thương Vũ không chịu chịu thua, nhiều lần giành trước, đều là cướp bắt quá nàng.

"Cô gái này chính là móng heo. . ."

Phương Quý trong lòng có phán đoán, có chút cảm thán.

Cung Thương Vũ cùng cái kia Thanh sư muội đều là Tiên Đạo trúc cơ, hơn nữa Cung Thương Vũ tuổi tác lớn, tu vị cũng càng tinh thâm hơn một ít, nhưng cái này vừa ra tay, liền nhìn ra trong đó khác biệt, hẳn tuy rằng

căn cơ không yếu, nhưng đối với thần thông pháp thuật vận dụng, so với Thanh sư muội đến lại kém rất nhiều.

Đối phương ra tay lúc, mỗi một kích đều vô cùng tinh diệu, Cung Thương Vũ lực lượng tuy mạnh, lại có vẻ hơi khá là khó khăn.

"Ha ha, chỉ bằng man lực không thể được. . ."

Mà cái kia Đông Thổ thiếu niên thấy Thanh sư muội đã bắt xuống thứ hai cây Yêu mộc, cũng nhất thời bắt đầu cười lớn, cái này một tiếng cười, lại lập tức giận Cung Thương Vũ, đột nhiên bước xuống tăng nhanh, quanh thân tử khí lay động lay động, mạnh mẽ hướng về thứ ba cây Yêu mộc công đi qua.

Rất rõ ràng, ở Thanh sư muội trước mặt thất lợi, đã làm cho trong lòng hắn có chút nóng nảy, muốn cướp cái này thứ ba cây Yêu mộc.

Nhưng thấy hắn sốt ruột dáng dấp, cái kia Đông Thổ thiếu niên nhưng cũng nổi lên so sánh lẫn nhau chi tâm, hiển nhiên Cung Thương Vũ đã vọt tới thứ ba cây Yêu mộc trước, hắn đột nhiên thân hình biến ảo, lại kỳ dị hóa ra mấy đạo ảo ảnh, rồi sau đó thay hình đổi vị, càng cướp được Cung Thương Vũ phía trước, trên mặt cười hì hì, phảng phất cảm thấy rất chơi vui, tùy ý giơ tay, đem cái kia thứ ba cây Yêu mộc chém thành mấy đoạn. . .

"Cái này đã là sườn lợn xương. . ."

Phương Quý sắc mặt chăm chú lên, làm ra phán đoán.

Cái này Đông Thổ thiếu niên tuổi tác hơi lớn, căn cơ cũng so với vị kia Thanh sư muội chất phác, lại thêm vào pháp thuật đồng dạng tinh diệu, cũng đã mơ hồ cao hơn Cung Thương Vũ rất nhiều, giữa bọn họ vừa ra tay, chênh lệch so với vừa nãy đến trả muốn rõ ràng, có hai cái cảnh giới nhỏ khác biệt. . .

"Lục gia ca ca lại đang bắt nạt người. . ."

Cái kia hài nhi phì nử hài thấy Đông Thổ thiếu niên cười cợt đoạt thứ ba cây Yêu mộc dáng dấp, liếc mắt nói.

"Dùng Lục gia Biến tự quyết pháp thuật cùng người tranh đấu, đúng là bắt nạt người!"

Khương gia người tuổi trẻ nhàn nhạt đáp lại nói, ánh mắt đúng là nhìn về phía Cung Thương Vũ làm tức giận phía dưới đây lui tất cả yêu đấng dáng dấp, tựa hồ có hơi khen ngợi, nói: "Thương Long một mạch đệ tử, kỳ thực cũng rất hiếm có rồi, cùng Thanh, Lục hai nhà con cháu tranh đấu, đều không có bị áp chế quá nhiều, có thể thấy được căn cơ vững chắc, pháp thuật cũng tinh diệu, ta có thể nhìn ra hẳn pháp thuật thần thông bên trong, có Thất hải cái bóng, trước đây vẫn nghe người ta nói, Thương Long một mạch được đến Long tộc chống đỡ, mới dám ở Bắc Vực ba châu tạo phản, nhìn dáng dấp đúng là thật sự!"

Lời này bên trong đã chút ý tán thưởng, nhưng lại không nghĩ rằng, trong trận Cung Thương Vũ nghe được lời ấy, lại nhất thời giận dữ.

"Ta Thương Long một mạch không sợ hãi Tôn phủ, không phải là bởi vì dựa vào ai chống đỡ!"

Hắn đột nhiên quát to một tiếng, hướng về Khương gia người tuổi trẻ liếc mắt nhìn, gầm thét nói: "Đó là bởi vì chúng ta không ưa Tôn phủ làm cái này!"

Tiếng quát trong lúc đó, chỉ thấy được cái kia Thanh sư muội cùng Lục gia thiếu niên đều đã hướng về cái kia nhất một cây Yêu mộc vọt tới, mà hẳn bởi vì giải thích câu nói này, nhưng là rơi xuống cuối cùng, hiển nhiên tranh không giành được, nhưng hẳn lại như là để chứng minh cái gì, ánh

mắt lạnh lùng, bỗng nhiên một bước tầng tầng đạp lên mặt đất, sau đó thân hình khuấy động, chu vi hình như có long ảnh vờn quanh, theo hẳn một chương vỡ kích, âm âm xông về phía trước đi.

Chương lực như núi, long ảnh tung bay, kinh sợ cuồng rít gào, khuấy động khắp nơi.

"Hả?"

Xông vào phía trước Thanh sư muội cùng Lục gia thiếu niên hai cái, đều cảm giác được sau lưng phát lạnh, không khỏi kinh hãi, hai người vốn cũng muốn đem cuối cùng một cây Yêu mộc chém giết, nhưng lúc này hãi hùng khiếp vía, lại không chút nghĩ ngợi liền tránh ra ở một bên.

"Xoẹt. . ."

Cũng là ở bọn họ tránh ra nháy mắt, bên người liền có đạo đạo long ảnh xẹt qua, khoảng khắc trong lúc đó đem cái kia cuối cùng một cây Yêu mộc phá hủy, thế chi hung, không chỉ có phá huỷ cái kia Yêu mộc, thậm chí ngay cả chu vi dây leo, bụi gai cùng với vô số cỏ dại đều thời khắc nguy cấp chôn vùi, cuối cùng tiêu khói tán đi, liền thấy liền cái kia Yêu mộc sinh trưởng chỗ mặt đất, cũng đánh ra một cái khung bố hồ to, rễ cây đều một không chỗ nào lưu lại.

Thậm chí ngay cả cái kia Yêu mộc sinh trưởng nơi mặt đất, đều xuất hiện một cái khung bố hồ to.

Đòn đánh này oai, đã kinh động vô số người, đều giật mình xoay người, hướng về Cung Thương Vũ nhìn sang.

Mà tại chỗ, Cung Thương Vũ chính chậm rãi áp chế sôi trào linh tức, mặt không hề cảm xúc.

"Rào. . ."

Một đám Thương Long đệ tử cùng Minh Nguyệt tiểu thư mấy người phản ứng lại, đều là vừa mừng vừa sợ.

Trước Cung Thương Vũ cùng hai vị Đông Thổ người thiếu niên tranh đấu ý, không biết bị bao nhiêu người nhìn ra, bọn họ cũng muốn biết, Thương Long một mạch đại đệ tử cùng đều là Tiên Đạo trúc cơ hai vị Đông Thổ người thiếu niên, đến tốt cùng ai càng hơn một bậc, vừa bắt đầu còn tưởng rằng Cung Thương Vũ rơi vào hạ phong, nhưng không nghĩ tới cuối cùng hấn lại phần lên một đòn, kinh người như vậy!

Bôn cây Yêu mộc bên trong, hấn chém hai cây, cái này chẳng phải là thắng?

Minh Nguyệt tiểu thư trong đôi mắt ý sùng bái đã nhanh dâng lên:
"Cung sư huynh lại thắng Đông Thổ thiên tài?"

Liên ngay cả Phương Quý, lúc này cũng không khỏi âm thầm gật gật đầu: "Đòn đánh này đã đạt đến sườn lợn xương cảnh giới. . ."

"Long tộc bí pháp?"

Liên ngay cả cái kia Khương gia người tuổi trẻ thấy Cung Thương Vũ cuối cùng ra tay một màn, sắc mặt cũng hơi có chút nghiêm nghị.

Hấn nhìn Cung Thương Vũ một chút, cuối cùng gật gật đầu, nói:
"Không sai!"

Mà cái kia Thanh sư muội cùng Lục gia thiếu niên hai cái, sắc mặt đều không thể nào đẹp đẽ, Lục gia thiếu niên thậm chí nói: "Cái này Bắc Vực người bản lĩnh không lớn, tính khí cũng không nhỏ, chính là vì chém mấy cái Mộc yêu mà thôi, còn liền như thế hung ác chiêu pháp cũng triển khai ra sao?"

Cung Thương Vũ một lúc lâu không nói gì, qua rất lâu, mới từ từ phun ra một ngụm trọc khí.

Thẳng đến lúc này, hấn mới di chuyển bước chân, chỉ là như là có chút suy yếu.

Chỉ là sắc mặt của hấn, vào lúc này cũng bình tĩnh lại, lạnh lùng hướng Đông Thổ mọi người liếc mắt nhìn, khá là tự kiêu.

Minh Nguyệt tiêu thư rất xa nhìn Cung Thương Vũ, một trái tim oành oành nhảy loạn: "Mặc dù là đối mặt Đông Thổ thần bí thiên kiêu, Cung sư huynh cũng nhất định phải giành thắng lợi, cái này chính là Thương Long một mạch sao? Bất kể là Tôn phủ cũng tốt, Đông Thổ cũng tốt, đều tuyệt không chịu thua. . ."

"Chân chính ngông cuồng, duy Thương Long một mạch mới lộ nam nhi bản sắc. . ."

". . ."

". . ."

Cũng là ở đây mọi người là do Cung Thương Vũ cuối cùng cái kia một đòn tâm tình phức tạp, trong nội tâm càng là có vô tận cảm khái lúc, cung điện cổ kia chu vi, theo bốn cây Yêu mộc bị diệt, bên cạnh dây leo cũng tốt, bụi gai cũng tốt, liền cũng đều dần dần khô héo, cuộn mình, như là từng cái từng cái mất đi sinh mệnh lực rần, cuối cùng ỏ thành một đoàn, ngủ đông bất động, thậm chí có rất nhiều hóa thành tro bụi.

Một cái đi về mấy toà rách nát cung điện con đường, đã xuất hiện ở trước mặt mọi người.

"Đây chính là cái kia Linh Bảo điện. . ."

Nhìn phía trước những kia đặt ở một chỗ, đều rách nát đến cực điểm, có chút thậm chí đã sụp xuống hơn nửa cung điện, mọi người hai mắt nhìn nhau, cái này vào di địa sau khi, dọc theo đường đi khúc chiết phân lên, đầu tiên là muốn hướng về tàng kinh điện, lại là do từ phía sau núi tới, không thể không đi tới cái này Linh Bảo điện, nhưng nhập Linh Bảo điện chuyện đơn giản như vậy, rồi lại nhiều lần sinh khúc chiết, cho tới hôm nay ở đến điện này trước.

Ngẫm lại xem, quả thật cùng Thái Bạch tông chủ bọn họ cái kia đồng lứa người tùy tiện nhật được cơ duyên lúc không giống nhau.

Nhọc nhân khổ sở, rốt cục nhìn thấy Linh Bảo các, ở trong đó lại có hay không thật sự có bọn họ tha thiết ước mơ thượng cổ di bảo?

"Chạy mau a. . ."

Chính đang tại mọi người đều trong lòng hơi xúc động nhìn cái kia Linh Bảo các thì Phương Quý nhìn lên nhìn một chút bên cạnh mọi người, bỗng nhiên một tiếng hò hét, trước tiên hướng về cung điện chạy đi, kêu một tiếng này đúng là sợ đến người chung quanh một cái kích lảng, Anh Đề không chút nghĩ ngợi liền đi theo Phương Quý sau lưng về phía trước chạy, A Khổ sư huynh cũng căng thẳng theo tới, chính là mang lạp Đông Thổ cô bé, cũng theo bản năng giơ lên bước chân.

Bất quá nàng nhìn một chút người chung quanh tựa hồ không có động tác, liền lại lạng lẽ để xuống.

"Ha ha, vào đi thôi, không nên bị hấn cướp sạch!"

Khương gia người tuổi trẻ thấy mọi người phản ứng, cười khẽ một tiếng, liền cũng nhắc bước tới Linh Bảo các phóng đi.

Chu vi mọi người phần lớn tuổi trẻ, từ lâu không kiếm chế nổi, nghe vậy tranh nhau chen lấn vọt vào Linh Bảo các bên trong, cái này vừa tiến đến, liền phát hiện bọn họ sở liệu không kém, xem nơi đây thần giá cùng cấm chế tàn dư, xác thực đều là bày ra phong ấn pháp bảo nơi, thọc sâu u dài, mỗi cách khoảng một trượng xa, liền có một cái thần giá bày ra, chỉ là phần lớn thần giá đều đã hết rồi, chỉ là lẻ loi lưu lại nơi đó che bụi.

Chỉ là tình cờ, mới có thể nhìn thấy có chút trên giá, hoặc là thả một cái môi bình, hoặc là điều khiển liền vỏ cổ kiếm.

"Cái này. . . Thật giống vô dụng. . ."

"Cái này nhìn lên liền không giống bảo bối tốt. . ."

"Cái này tốt. . . Đại gia người, làm sao vỡ thành cặn bã?"

Phương Quý người đầu tiên xông vào Linh Bảo các, lập tức mừng rỡ khắp mọi nơi sưu tầm lên.

Tuy rằng cái này Linh Bảo các bên trong, phần lớn cái giá đều đã hết rồi, nhưng cũng có thể tìm tới một ít linh linh toái toái đồ vật, hẩn nhanh chóng kiểm tra bốn, năm kiện, lại nhất thời cảm thấy bất mãn, một cái bị long đong bình, đã phá một nửa, đương nhiên vô dụng, một cái khác là nhiều nếp nhăn phá kỳ, phía trên đã bị côn trùng ăn tràn đầy lỗ thủng, tính bảo bối gì, cái cuối cùng, lại là một chiếc màu đen liên đăng.

Nhìn đây là duy nhất một cái như bảo bối, kết quả một chạm, liền vỡ thành từng khối từng khối.

Lại đi lên trước sau nhìn, điện này bên trong nơi đến đều là đoạn lương tàn thản, rách nát đến cực điểm, giống như chấn động mạnh sau khi tàn tích, nhìn dáng dấp cái này đạo thống bị phong ấn trước, xác thực trải qua một

tràng kịch biến, vốn là không nhiều bảo bối, cũng phần lớn vào lúc đó hủy diệt rồi.

"Nghĩ muốn thắng lợi trở về là không thể, nhưng nhất định còn có còn lại. . ."

Phương Quý thất vọng nhưng không mất rơi xuống, bước chân càng nhẹ nhàng hơn, một đường chạy chậm hướng về điện bên trong tìm lại đây.

"Này, người đừng chạy nhanh như vậy, muốn tìm bảo bối, cần chúng ta cùng nhau. . ."

Thấy Phương Quý chạy tặc nhanh, mặt sau Thương Long một mạch trong các đệ tử, có người không nhìn được lo lắng kêu lớn lên.

"Bằng cái gì?"

Phương Quý chạy càng nhanh rồi, một kiện kiện tàn phiến bị hấn cầm ở trong tay, lại vút trên mặt đất, chỉ là nghĩ trước ở người khác trước, trước đem cái này Linh Bảo các bên trong còn lại bảo bối đều xem một lần, nhưng lại không nghĩ rằng, vừa mới chạy vội bắt quá vài chục trượng, bên người bỗng nhiên "Hô" một tiếng, liền thấy một đạo thân ảnh màu trắng từ bên người lướt tới, lại là cái kia mang nón rộng vành, không nói như thế nào nữ hài.

Lấy Phương Quý thân pháp, cùng với sớm mấy tức vọt vào Linh Bảo các ưu thế, lại nhanh như vậy liền bị nàng đuổi theo.

Phương Quý ngẩn ngơ, lại giận dữ: "Heo ruột già người đứng lại đó cho ta. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 407: Dị Bảo Mỹ Nhân Đồ

Các người Đông Thổ có tiền như vậy, Tiên Đạo trúc cơ đều thành thị lợn, lại còn đến cướp bảo bối, có xấu hổ hay không?

Phương Quý trong lòng đã sắp muốn tức nổ, vội vàng như một làn khói về phía trước vọt tới, thừa dịp cái kia đội nón rộng vành nữ hài ở mặt trước kiểm tra một cái bảo bối thì trong nháy mắt vượt quá nàng, lại xông vào phía trước, rất nhanh liền lại nhìn thấy một thanh loan đao, xông lên xem, bất quá cái này cũng người lại, liền thấy cô bé kia thân pháp phiêu phiêu, lại xông vào phía trước, liền hai người liền đều là vút qua một trận, một bên kiểm tra hai bên pháp bảo, vừa gấp xông về phía trước, người đuổi ta đuổi, rất nhanh liền đã đem cung điện này nhìn hơn nửa, càng là không phân cái thắng bại.

Mà thấy bọn họ hai người thân pháp gấp nhanh, mặt sau Thương Long một mạch cùng với mấy cái khác Đông Thổ đến thiếu niên cũng không nhận được, thậm chí ngay cả Minh Nguyệt tiểu thư những hộ vệ kia đều vọt lên, rất nhanh toàn bộ trong đại điện liền đã bị bọn họ tra xét hơn nửa, mắt thấy liền còn lại mấy cái cái giá không có bị người xem qua, hết lần này tới lần khác bên người người này tiếp theo người kia xông về phía trước, Phương Quý tức không nhận nổi, lặng lẽ duỗi ra chân. . .

"Bá. . ."

Một cái Thương Long đệ tử bị vấp đến ngã xuống một cái chó ăn cứt, đứng lên hướng về Phương Quý trợn mắt nhìn.

"Là nàng vấp. . ."

Phương Quý chỉ vào đôi với bên cạnh cái kia đội nón rộng vành cô bé nói.

Cái kia Thương Long đệ tử mạnh mẽ từng đội nón rộng vành nữ hài một chút, cảm giận tiếp tục hướng phía trước phóng đi.

Đội nón rộng vành nữ hài quay đầu, sâu sắc nhìn Phương Quý một chút.

..

...

...

Linh Bảo các loại to lớn hơn, cũng bắt quá diện tích mấy trăm trượng, nhiều người như vậy vọt vào, lại có thêm món đồ gì cũng rất nhanh sưu tầm đi ra.

Bây giờ vẫn còn đứng ở điện miêng chưa động, lại chỉ còn vị kia Đông Thổ Khương gia người tuổi trẻ, Cung Thương Vũ, cùng với Lão bạch viên, Cung Thương Vũ có ý che chở Thương Long một mạch bộ mặt, cái kia Khương gia người tuổi trẻ bất động, hẳn liền cũng bất động, Lão bạch viên đúng là muốn mượn cơ hội nhập điện, thế nhưng bị cái kia Khương gia người tuổi trẻ liếc mắt nhìn sau khi, liền thành thật đi xuống, cúi đầu đi theo Minh Nguyệt tiểu thư sau lưng. . .

Từ rời Đan Hỏa tông đến nay, mấy ngày đã qua, nó cũng chưa bao giờ có một khắc như lúc này cái này giống như như chỉ thần thú. . .

"Cái này phương đạo thông đã từng tao qua đại nạn, vô số pháp bảo đã sớm bị hủy diệt, cũng không biết ở đây bị phong ấn bao nhiêu năm tháng,

bên trong Linh bảo đã mục nát gần đủ rồi, chúng ta tìm khắp cả toàn bộ đại điện, cũng chỉ có như thế một đồng rách nát mà thôi. . ."

Rất nhanh, nhập điện tra xét người đầu đi ra, đem vật cầm trong tay chất đồng trên mặt đất, lại chỉ thấy bên trong nhiều là chút tàn đao dị sắt, thanh đồng huyền kim mảnh vỡ, lại là bên trong hoàn chỉnh pháp bảo vốn là không còn mấy kiện, đại đa số liền đều là những mảnh vỡ này, nhưng tuy rằng phá nát, chất liệu lại đều là hiếm thấy đến cực điểm tiên kim, bởi vậy cũng đều bị những thứ này người cho mang ra ngoài, chông ở chỗ này.

Hơi hoàn chỉnh một ít, cũng bắt quá là hai ngọn đèn, một cái là Thương Long một mạch đệ tử tìm tới, một cái là cái kia đội nón rộng vành nữ hài tìm được, một chiếc thanh đồng tính chất, dáng dấp còn vô cùng hoàn chỉnh, cây đèn hiện hoa sen hình, khác một chiếc thì thôi rách rách rưới rưới, phía trên tràn đầy rỉ sét, cũng là đui đèn đèn thân vẫn tính hoàn chỉnh, cây đèn lại đều đã tổn hại hơn nửa, tựa hồ một cầm lấy đến liền sẽ tan vỡ. . .

Liền ngay cả Phương Quý, cũng chỉ tìm tới hai khối vô dụng pháp bảo tàn phiến, rộng lượng ném vào cái kia một đồng rách nát bên trong.

. . . Bọn họ vừa muốn chất thành một đồng, chính là muốn phân ý tứ, chính mình không vút hai kiện vật đi vào, thật không tiện phân a!

. . .

. . .

"Đông Thổ đến sư huynh, tất cả mọi thứ đều ở đây, liền xin mời các hạ trước tiên chọn đi!"

Cung Thương Vũ nhìn một chút trên đất chông đồ vật, khẽ cau mày, hướng về cái kia Đông Thổ đến Khương gia người tuổi trẻ nói.

Người tuổi trẻ kia đúng là nở nụ cười, nhìn Cung Thương Vũ một chút.

Cung Thương Vũ nói: "Các hạ nếu nói chỉ lấy pháp bảo bên trong một thành, cái kia tự nên do các hạ trước tiên tuyên. . ."

"Thương Long một mạch quả là kiêu ngạo!"

Cái kia Khương gia người tuổi trẻ nhẹ giọng xưng khen một câu, sau đó ánh mắt ở cái kia chông pháp bảo tàn phiến bên trên nhìn lướt qua, ánh mắt ở vài miếng khô vàng trang giấy trên thoáng một trận, nhìn kỹ một lúc, sau đó liền có chút thất vọng lắc lắc đầu, than thở: "Bất quá thôi, những thứ đồ này bên trong không có ta muốn, ta này một thành liền cũng không lấy, dư các ngươi đi!"

Mọi người xung quanh nghe vậy đều có chút bất ngờ, càng hơi kinh ngạc, Đông Thổ người đến ánh mắt như thế cao, đều không có coi trọng sao?

Cái này Khương gia người tuổi trẻ mỉm cười, nói: "Bất quá các ngươi cũng đừng tưởng rằng những thứ đồ này thực sự là rách nát, đã từng là thượng cổ Thần Minh tông, luyện chế pháp bảo có thể rọi sáng một phương đại thế, sau đó này đạo thống gặp nạn mà rơi, to lớn đạo thống đều đã tao ngộ phá hủy, cái này Linh Bảo các bên trong các loại pháp bảo, cũng đều hủy không ra hình thù gì, chỉ có cái này hai ngọn đèn vẫn còn tính hoàn chỉnh, có thể suy ra phẩm chất cỡ nào bất phàm. . ."

Nghe hẳn, người chung quanh không nhịn được ánh mắt nóng lên, đều hướng về cái kia hai ngọn tàn đèn nhìn sang.

Mà cái kia Khương gia người tuổi trẻ lại nói: "Coi như chỉ nói những thứ này pháp bảo mảnh vỡ, cũng đều là thượng cổ tiên kim, giá trị khó tả, mỗi một khối đều là giá trên trời, như có thể dùng đến chế tạo binh khí, tất

là hiếm thấy đến thân binh lợi khí, sau lưng người cái kia một cây Thiên Tà, là Long tộc Thiên Tà hàng nhái đi, chỉ là chất liệu không tốt, uy lực có hạn, như lấy bực này tiên kim một lần nữa rèn đúc, cấp bậc nhất định lại lên một bậc. . ."

"Hả?"

Cung Thương Vũ nghe nói lời ấy, cũng là biến sắc mặt, không khỏi nhìn về phía cái kia một đồng bị long đong tàn phiến tiên kim.

Một đám người nhất thời lại tâm khê nóng lên, vốn là nhìn thấy cái này Linh Bảo các bên trong, hoàn toàn không có bọn họ tưởng tượng thượng cổ di bảo, tâm trạng có chút thất vọng, nhưng trải qua cái này Đông Thổ Khương gia người tuổi trẻ vừa đề tỉnh, mới biết nguyên lai những thứ đồ này, liền đã là giá trị vô lượng!

Trong vui mừng, một cái tay lặng lẽ đưa về phía cái kia vẫn tính hoàn chỉnh đèn đồng cốc nhỏ.

"Này, người làm gì?"

"Làm sao tới liền muốn nắm tốt đẹp nhất?"

Đột nhiên vài tiếng hét lớn vang lên, lập tức đem ánh mắt mọi người đều dẫn tới.

Phương Quý ngưng ngừng thu về tay của chính mình, hai tay ôm ở trước ngực, lẽ thảng khí hùng nói: "Không phải nói ta trước tiên chọn sao?"

"Đó là trước, có thể vừa nãy ta Thương Long mạch cũng xuất lực không ít. . ."

Thương Long một mạch đệ tử không cam lòng yếu thế kêu, bọn họ nói ngược lại cũng đúng là lời nói thật lòng, trước qua cái kia thâm uyên thì bọn họ ý thức được dọc theo con đường này lại đây, xuất lực giải quyết vấn đề đều là Phương Quý, tâm trạng âm u, thật không tiện, liền xác thực dự định không cho Thái Bạch tông tay không mà về, ít nhất cũng phải song phương năm năm chia đều cơ duyên, nhưng mới vừa ở ngoài điện, Thương Long một mạch vừa hiển Bát Tử Hỗn Nguyên trận, lại có Cung Thương Vũ ác chém hai cây Yêu mộc, cũng tự giác rất nhiều kính dâng, như vậy cái này Linh Bảo các bên trong đồ vật, liền không dự định nhường cho.

Đặc biệt là, cái kia một đồng bảo bối bên trong, có thể tổng cộng chỉ có một chiếc so sánh hoàn chỉnh pháp bảo a. . .

"Ta xuất lực ở trước, các người xuất lực ở phía sau, đó cũng không phải là ta trước tiên chọn?"

Phương Quý nói có lý có theo.

"Muôn nói xuất lực, trước tiên ở di địa ở ngoài đối kháng ba đại tiên môn có thể là chúng ta. . ."

Đối mặt cái kia duy nhất một món pháp bảo, Thương Long một mạch cũng không nhường nhịn.

"Vậy nếu không là ta cho các người chỉ đường, các người sớm đã bị núi trước quái vật ăn. . ."

". . ."

". . ."

Hiển nhiên bọn họ dĩ nhiên bắt đầu tranh chấp, cái kia Khương gia người tuổi trẻ về mặt nhàn nhạt, cũng không để ý tới.

Mà bên cạnh hẳn theo mấy cái cô bé, thì lại đều đã che miệng thất nở nụ cười, Khương gia ca ca nói tự nhiên không sai, cái này di địa trong như rách nát như thế đồ vật, xác thực đều là tiên kim chế tạo, giá trị vô lượng, có thể vấn đề là . . .

. . . Tiên kim chế tạo rách nát, cũng chỉ là rách nát a!

Bác Vực người lại sẽ vì cái này chông rách nát tranh đấu, thực sự là có chút. . .

. . .

. . .

"Đều không cần cãi!"

Ngươi một lời ta một câu không nhượng bộ chút nào bên trong, Cung Thương Vũ không nhịn được cau mày quát mắng một câu.

Tất cả mọi người dừng lại tranh chấp, quay đầu hướng về Cung Thương Vũ nhìn lại.

Sau đó liền thấy Cung Thương Vũ nhìn Phương Quý, nghiêm mặt nói: "Phương đạo hữu dọc theo con đường này chỉ điếm chúng ta nhiều lần, ân tình không phụ, liền để Phương đạo hữu trước tiên tuyển làm sao, bất quá thực không dám giấu giếm, ta Thương Long một mạch cùng Tôn phủ là địch, lực không đủ, như đến đám này tiên kim, liền có thể dùng nó chế tạo một nhóm thần binh, trang bị ta ba châu nam nhi, làm đem Tôn phủ đuổi ra Bắc Vực chuẩn bị, kính xin Phương đạo hữu nhường cho!"

"Đám này tiên kim sao?"

Phương Quý liếc mắt nhìn, nói: "Ta không muốn những thứ này, chỉ tuyển một cái bảo bối!"

Cung Thương Vũ nói: "Cái kia liền xin mời Phương đạo hữu trước tiên chọn tuyển đi!"

Phương Quý cười ha ha, vòng quanh cái kia một đồng rách nát quay một vòng, ánh mắt rơi vào trên cao nhất hai ngọn tàn đèn trên, vừa nãy nhân lúc người không để ý, ngược lại muốn cầm cẩn thận, nhưng lúc này có lựa chọn quyền lực, lại không vội vã, hai ngọn đèn đều nhìn một lần, bỗng nhiên lặng lẽ lấy ra miếng đồng, ở trong tay xoay chuyển xoay một cái, trong lòng đúng là hơi kinh ngạc, chậm rãi đưa tay, hướng về một cây đèn nắm đi qua.

Thương Long một mạch đệ tử biết hẳn đương nhiên muốn nắm cái kia cóc nhỏ hơi hoàn chỉnh chút đèn đồng, trong lòng có chút không muốn, nhưng Cung Thương Vũ dĩ nhiên lên tiếng, hơn nữa Phương Quý cũng đáp ứng rồi phải đem tất cả tiên kim toàn bộ lưu lại cho bọn họ, vào lúc này chính là đau lòng, cũng không tiện nói gì.

Lại không nghĩ rằng, Phương Quý đưa tay ra đi, bỗng nhiên nửa đường xoay một cái, cầm cái kia cóc nhỏ màu đen tàn đèn nhắc lên.

Mọi người nhất thời đều kinh ngạc không ngớt, khó có thể tin nhìn hẳn.

Hai ngọn đèn xem như là hoàn chỉnh, nhưng này đèn đồng chỉ là cũ nát chút, rõ ràng vẫn là một cái hoàn hảo pháp bảo, cái kia màu đen tàn đèn lại liền cây đèn đều nát một nửa, hầu như cùng với những cái khác rách nát không khác, cái này Thái Bạch tông đệ tử làm sao cũng thiên chọn kiện xấu?

"Đúng vậy, tiền đồng làm gì để ta tuyển chỉ xấu?"

Phương Quý lúc này cũng chính lòng tràn đầy buồn bực, cảm màu đen tàn đèn nhìn hồi lâu, chỉ thấy nó hơn thước cao thấp, đen nhánh, cũng không biết là làm bằng vật liệu gì chế tạo, cái này đạo thống Linh Bảo các bên trong, tuy rằng hoàn chỉnh cây đèn không nhiều, nhưng từ một ít mảnh vỡ cũng có thể thấy được, phần lớn cây đèn đều là hình hoa sen hình, cái này màu đen cây đèn lại không giống nhau, tạo hình bình thường, chỉ là toàn thân lỗ đầy tinh tế hoa văn.

Nhìn kỹ lại, cái kia đèn trên người hoa văn, cũng như là một bộ đơn giản khắc họa, nhìn mơ hồ tựa hồ là cái tiên tử trong tay nâng lửa đáng dấp, chỉ là bị cát bụi che, lại thêm vào dấu ấn vô cùng thiển, hầu như cùng đèn thân hợp làm một thể, rất khó phân biệt ra được.

Từ trên xuống dưới, bất luận từ góc độ nào đánh giá nó, cũng không bằng thanh đồng cái kia tốt. . .

Nhưng tiền đồng tuyền ra đến kết quả, hẳn là có đạo lý của nó đi. . .

. . .

. . .

Đang buồn bực, chợt thấy chu vi có không ít ánh mắt đều hướng mình nhìn lại, đầy mặt đều là vẻ kinh ngạc, hẳn cũng lập tức phản ứng lại, đem màu đen tàn đèn thu hồi, sắc mặt cũng có vẻ chăm chú chút, cười nói: "Người cũng biết ta là cùng Tôn phủ người từng đánh nhau, bọn họ có một số việc làm quả thật làm cho người không ưa, người muốn đem bọn họ đều đuổi đi, liền đem bảo bối toàn tặng cho người thì lại làm sao?"

Một bộ lại nói chu vi mọi người nổi lòng tôn kính, nhìn Phương Quý ánh mắt đều thay đổi.

Đặc biệt là A Khổ sư huynh, lúc này ngậy ngốc nhìn, đã có chút nhanh không nhận ra Phương Quý. . .

Mà Thương Long một mạch ngân ngơ sau khi, trước những kia cùng Phương Quý cãi vã người, bỗng nhiên đều cảm thấy mặt đỏ tới mang tai, trước bọn họ còn cùng Phương Quý tranh chấp, chỉ là chỉ lo hấn đoạt cái kia cốc nhỏ hoàn chỉnh pháp bảo, bây giờ nhìn lại, nhân gia lại là có ý nhường cho. . .

Liên ngay cả một bên Minh Nguyệt tiểu thư, lúc này nhìn Phương Quý, cũng giống như là hơi kinh ngạc.

Cung Thương Vũ càng là cảm khái, một lát sau khi, mới hướng về Phương Quý cúi người hành lễ, nói: "Đa tạ!"

Mà ở khác một sương, mấy vị Đông Thổ thiếu niên hai mặt nhìn nhau, đúng là đều hơi xúc động lên, trong lòng thâm nghĩ, nhìn dáng dấp Bắc Vực trong, cũng không đều là loại kia vì chút rách nát liền cướp lên không muốn sống người mà, tên tiểu tử này liền rất tốt. . .

Đặc biệt là cái kia mang nón rộng vành nữ hài, như là tán thành Phương Quý cách làm, khẽ gật đầu một cái.

Mà đối với bọn hấn những thứ này người tranh chấp cũng tốt, nhường cho cũng tốt, đứng ở một bên Khương gia người tuổi trẻ lại đều không để ý tới.

Hấn bây giờ chỉ là nhìn ngoài điện, tựa hồ có tâm sự, lông mày đã không tự kìm hãm được cau lên đến, trong lòng âm thâm nghĩ: "Linh Bảo các bên trong không thu hoạch được gì, như vậy thế thúc nói đạo kia dị bảo mỹ nhân đồ, lẽ nào thật sự là đặt ở tàng kinh điện bên trong sao?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 408: Hộp Bên Trong Tàng Thư

Hộp Bên Trong Tàng Thư (hai hộp một - thấy chương dài thì có nghĩa ngày đó chỉ có một chương)

Tuy rằng cùng chính mình tưởng tượng bên trong thượng cổ di bảo không giống nhau, nhưng cũng xác thực có thu hoạch riêng, đặc biệt là Thương Long một mạch, phân đến một chiếc hoàn chỉnh đèn đồng cốc nhỏ, còn có cái kia số lượng không ít tiên kim, đã có thể nói là thắng lợi trở về, hơi suy nghĩ một chút trong đó giá trị, Thương Long một mạch mọi người nhất thời hưng phấn rất nhiều, dọc theo con đường này khổ cực, vào lúc này cũng cảm thấy đáng giá.

Vén vén là Linh Bảo các liên đến nhiều như vậy bảo bối, cái kia ở trong lòng bọn họ bên trong trọng yếu hơn tàng kinh điện bên trong lại sẽ có cái gì?

Đối với tu hành bên trong người đến nói, pháp bảo dù sao cũng là ngoại vật, vẫn là tu hành trọng yếu hơn.

Một cái Tiên bảo, giá trị còn kém rất xa một đạo Tiên pháp!

...

...

"Các người đến lúc này, còn không chuẩn bị rút đi sao?"

Nhưng cũng là ở Thương Long một mạch mọi người động lực tràn đầy, chuẩn bị nhiều đi tàng kinh điện vừa nhìn thời điểm, vị kia Đông Thổ đến Khương gia người tuổi trẻ, lại tựa hồ có hơi hiếu kỳ, xoay người nhìn đã chuẩn bị xuất phát Thương Long một mạch mấy người, cau mày hỏi một câu.

"Rút đi?"

Vừa nghe lời ấy, tất cả mọi người đều cảm thấy có chút không rõ, lúc này mới vừa mới vừa vào đến, vì sao phải rút đi?

Khương gia người tuổi trẻ nhìn bọn họ một chút, đúng là rõ ràng một cái nào đó vấn đề, mỉm cười, nói: "Nhìn dáng dấp các người đối với cái này đi địa cũng không biết, chỉ là tình cờ thôi đi ra một cái nào đó tiến vào đi địa phương pháp, liền tỉnh tỉnh mê mê đi vào. . ."

Câu nói này đúng là nói tới Cung Thương Vũ trong nội tâm hơi run, mặc dù mới mới vừa nhìn thấy những thứ này Đông Thổ người đến không lâu, nhưng cũng có thể từ bọn họ đôi câu vài lời bên trong nghe được, những thứ này người đối với đi địa hiểu rõ, xa xa so với bọn họ càng nhiều, bọn họ biết cái này đạo thống tên gọi là Thần Minh tông, biết bọn họ trước đây luyện chế pháp bảo, có thể rọi sáng một phương đại thế, cũng biết nơi đây sẽ nhiệm nhân quả. . .

Mà hẳn có thể đi tới nơi này, thì lại đúng là là do làm vì sự tôn của chính mình Thương Long Tử ngẫu nhiên mới biết được tiến vào nơi đây phương pháp, lại ý thức được nơi đây cực kỳ trọng yếu, cho nên mới để cho mình lại đây tìm tòi, đến tột cùng có thể được đến cơ duyên gì, toàn tìm vận may mà thôi. . .

Bất quá nghĩ đến nơi này, liền lại theo bản năng quay đầu hướng về nhắc theo cái kia cốc nhỏ tàn đèn lật tới lật lui xem Phương Quý liếc mắt nhìn,

nghĩ thâm Phương Quý đạo hữu đúng là cùng mình không giống nhau, bọn họ Thái Bạch tông rõ ràng cũng là đối với cái này một phương di địa có hiểu biết, biết sớm mở ra di địa phương pháp, còn biết phía trước núi có cái kia phệ người ma vật, cùng với phía sau núi có đạo kia mẫn bao hàm Cửu phong khe trời thâm uyên. . .

Nghĩ như vậy, cùng Đông Thổ đến những thứ này nhân tướng so với, tựa hồ vẫn là Thái Bạch tông càng sâu không lường được một điểm!

. . .

. . .

"Như chỉ là nghĩ đi vào chạm chút cơ duyên, hiện tại các ngươi đã có thể rời đi!"

Ở Cung Thương Vũ trong lòng chuyển qua rất nhiều ý nghĩ lúc, cái kia Khương gia người tuổi trẻ tiếp theo tiếp tục nói: "Các ngươi đã đến thượng cổ Thần Minh tông luyện chế luyện bảo, cùng với nhiều như vậy trân dị tiên kim, cũng không tính tay không mà về, lúc này rút đi chính là thời điểm tốt, nếu lại tiếp tục đi vào trong bước đi, có thể sẽ gặp phải lớn lao hung hiểm, vì lẽ đó, các ngươi xác định còn muốn tiếp tục hướng phía trước sao?"

"Đương nhiên muốn đi!"

Một đám Thương Long đệ tử nghe xong hẳn, ngược lại cũng hơi ngần người ra, lại đều có chút phản đối.

Bọn họ nhập này di địa, nhưng là chạy truyền thuyết trong thiên đạo di thư cùng thượng cổ di bảo đến, hiện nay cái này di bảo đúng là miễn cưỡng đến, nhưng còn không biết thần uy, có tính hay không tính lên cổ di bảo cũng phải chưa biết, phía trước tàng kinh điện lại cách nơi này không xa, làm sao có khả năng không đi?

Thậm chí đã có người hoài nghi những thứ này Đông Thổ người có phải là ở nói láo sợ hãi nghe, nghĩ hổng bọn họ đi ra ngoài, tốt độc chiếm cơ duyên.

Chính là Cung Thương Vũ, đều hơi ngăn người ra sau khi, hướng về cái kia Đông Thổ người tuổi trẻ ôm quyền nói: "Su tôn vừa lệnh chúng ta đến đây, đương nhiên muốn thật tốt tra xét một phen, còn hung hiểm hoặc là cái gì khác, ta Thương Long một mạch đệ tử nhưng cũng chưa từng có sợ qua!"

Bên cạnh Minh Nguyệt tiểu thư nghe xong, cũng theo gật đầu liên tục, biểu thị đồng ý.

Sau đó cũng đang lúc này, Phương Quý bỗng nhiên có chút ngạc nhiên mở miệng nói cái này: "Bên trong sẽ có cái gì hung hiểm a?"

Người bên cạnh nghe thấy hẳn đặt câu hỏi, ánh mắt đều hướng về hẳn nhìn lại.

Cái kia Đông Thổ người tuổi trẻ lắc lắc đầu, nói: "Ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng ta biết cái này di địa bên trong có đại nhân quả, không chỉ có là Kim Đan tu sĩ dễ dàng nhiễm nhân quả, các người cũng giống như vậy, đặc biệt là các người bây giờ đã lấy di bảo ở tay, nhân quả càng to lớn hơn, thậm chí có thể nói, trong tay các người đồ vật giá trị càng cao, liền càng có thể ở chỗ này gặp đến không biết hung hiểm. . ."

Phương Quý nghe, đúng là hơi kinh hãi, bỗng nhiên nói: "Vậy chúng ta gặp phải hung hiểm, người sẽ hỗ trợ không?"

Khương gia người tuổi trẻ mỉm cười, không hề trả lời.

Đúng là bên cạnh hẳn cái kia đội nón rộng vành nữ hài nghe xong Phương Quý lời nói, theo bản năng gật gật đầu.

Bất quá nàng cũng chỉ là hơi điể nhẹ, liền phát hiện người khác đều không có phản ứng gì, lập tức thu hồi cái này động tác tinh tế.

Phương Quý nhìn nàng một cái, bỗng nhiên nổi lên hảo cảm, trong nội tâm còn không khỏi cảm thấy có chút quen thuộc. . .

"Sẽ không là người ta quen biết chứ?"

". . . Nếu không là ta biết, cái kia có thể là coi trọng lên ta!"

. . .

. . .

"Đạo huynh , ta nghĩ thỉnh giáo một vấn đề. . ."

Mà ở Phương Quý hỏi ra cái kia mấy vấn đề sau khi, Thương Long một mạch liền có chút không kiềm chế nổi.

Đông Thổ Khương gia người tuổi trẻ, cũng nhượng bọn họ rất phản đối, nói không biết sẽ gặp phải cái gì hung hiểm là cái gì quý?

Lẽ nào liền bởi vì bên trong khả năng có hung hiểm, liền muốn từ bỏ đối với tàng kinh điện tra xét?

Liền ngay cả Cung Thương Vũ, cũng không chút nào rút đi ý tứ, nhưng hẳn chung quy nghĩ đến so với người khác sâu chút, suy nghĩ một phen sau khi, hướng về cái kia Đông Thổ đến người tuổi trẻ ôm quyền hỏi: "Các hạ nói mình ở di địa trong không dám tùy tiện ra tay, sợ dính nhân quả. . ."

Hắn ngẩng đầu lên, nói: "Cái kia nếu người ra tay rồi, sẽ gọi ra hậu quả gì?"

Cái kia Đông Thổ người nhà họ Khương mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Nếu thật sự để ta nói, ta cũng không nói ra được, chỉ là vừa vào di địa, liền cảm giác đạo tâm có âm ảnh, có loại không biết ngọt nhạt cảm giác, tựa như người đi vách núi, như băng mỏng trên giày, nghĩ đến ta như ra tay, bảo lưu mấy phần thực lực, phải là vấn đề không lớn, nhưng nếu là ta toàn lực ra tay tới nói, cái kia bất cứ kết quả gì đều có khả năng xuất hiện!"

Nói ánh mắt hơi đổi, nhìn về phía Minh Nguyệt tiểu thư bên người Lão bạch viên, nói: "Người cũng nên có cái cảm giác này chứ?"

Cái kia Lão bạch viên đón Khương gia người tuổi trẻ ánh mắt, thái độ cực kỳ kính cẩn, chậm rãi cúi đầu hành lễ, nói: "Tiểu yêu tu vị không so Đông Thổ thiên kiều, nhưng vào nơi đây, cũng quả thật có chút ngọt nhạt cảm giác, thật giống từ nơi sâu xa, bị cái gì tồn tại nhìn. . ."

Khương gia người tuổi trẻ gật gật đầu, nói: "Đúng là như thế, di địa quái lạ, tuyệt đối không phải chỉ có chúng ta nhìn thấy những thứ này hung hiểm!"

Nghe được hẳn một phen giải thích, Thương Long một mạch mọi người lông mày lại càng nhíu chút.

Bọn họ đều không phải Kim Đan , ngược lại cũng không có loại cảm giác đó, tuy rằng cũng xác thực bởi vì cái này Khương gia người tuổi trẻ, sinh ra một chút hoài nghi, cũng còn không đến mức sợ chút gì, càng sâu người, Thương Long một mạch ngược lại có người hưng phấn lên, cười nói: "Trước đây chúng ta còn chỉ lo lắng, sẽ có cái khác thể lực xông vào di địa, mượn cảnh giới đối gạt người, nhưng như vậy cũng không cần thiết sợ sệt, nếu cảnh giới Kim Đan vào di địa, cũng không dám tùy tiện ra tay tới nói, vậy bọn họ chẳng phải là thành trang trí, chỉ có Trúc Cơ đối thủ, sợ hẳn cái gì?"

Liên ngay cả Cung Thương Vũ cũng là suy nghĩ tỉ mỉ một phen, nói: "Đến đâu thì hay đến đó, liền có hung hiểm, cũng nên tìm tòi!"

Bọn họ đều là bình thường tâm tư, ngược lại đã đến nơi đây, lại sao lại bởi vì một ít hư vô phiêu miêu lời nói liền quay đầu lại rời đi?

Ngẫm lại xem, trước đây bọn họ đối thủ lớn nhất, cũng chẳng qua là ba đại tiên môn đệ tử mà thôi, nhưng trước thấy rõ, ba đại tiên môn ở phía trước núi cửa nơi bị ma vật nuốt chửng, gần như toàn quân bị diệt, còn lại mèo nhỏ hai, ba con, cũng đã không đáng nói đến tai. . .

. . .

. . .

Đoàn người thương nghị đã định, cái kia Khương gia người tuổi trẻ liền cũng không lại nói cái gì, hấn nhập cái này Linh Bảo các, xem như là mượn Thương Long một mạch lực, mà nhắc nhở bọn họ một câu, thì lại xem như là trả lại cái này nhân quả, còn bọn họ rút đi vẫn là thâm nhập, đó chính là bọn họ chuyện của chính mình.

Nghĩ như vậy, hấn liền cũng tay áo lớn phiêu phiêu bước ra ngoài điện, cùng mấy vị kia thiếu niên cùng nhau hướng về núi trước tàng kinh điện bước đi.

Cái này một phương di địa, hoặc nói là đã từng là thượng cổ Thần Minh tông, cực kỳ quảng đại, bây giờ Phương Quý mấy người chỉ là ở tại ngọn núi chính mà thôi, nhưng một đường đi tới, liền nhìn thấy vô số cung điện lầu các, phần lớn đã lụi bại, trầm mặc tĩnh mịch, cũng không ai biết những cung điện này bên trong có hay không cái gì để lại cơ duyên, nhưng dù sao bọn họ mục đích chủ yếu nhất là tàng kinh điện, liền cũng không tâm tư vào xem.

Mà có những thứ này Đông Thổ người đến đồng hành, tốc độ bọn họ cũng cũng nhanh hơn rất nhiều, cái này di địa trong, cũng có không ít ma vật du dãng, cực kỳ hung hiểm, nhưng có cái kia Đông Thổ người nhà họ Khương ở bên người, được đến hấn khí cơ che lấp, những kia ma vật lại đều đối với bọn họ làm như không thấy.

Thần kỳ nhất một lần, Phương Quý bọn họ khoảng cách con kia ma vật bất quá mấy trượng khoảng cách, thậm chí con kia ma vật đã nghe được tiếng bước chân của bọn họ, nhưng mê man ngẩng đầu lên, cảm ứng một lát, nhưng cũng không thể nhận ra được bọn họ tồn tại, lại từ từ du dãng đi rồi.

"Theo mấy người này thăm dò di tích, quả thực chính là tự nhiên kiếm được tạo hóa a. . ."

Phương Quý dọc theo con đường này, đúng là yên tâm đi xuống, Thương Long một mạch không có đem Cung Thương Vũ lời nói nghe vào, hấn đúng là để lại ý, chỉ bất quá chậm rãi đi tới, lại phát hiện cũng không gặp phải nguy hiểm gì, trái lại so với trước an toàn hơn, liền lại yên tâm.

Nghĩ thâm may nhờ trước tông chủ còn nói nơi này hung hiểm rất lớn, không để cho mình đến, nhưng kết quả đây, chính mình cái này có thể không phải là kiếm bọn rồi?

Then chốt là không phé cái gì sức lực, cái kia tiền đồng chỉ dẫn tự chọn cái này cốc nhỏ phá đèn trước tiên không nói, Phương Quý đối với nó không thể nào cảm thấy hứng thú, có thể chính mình trong túi càn khôn linh dược, có thể đều là thứ tốt a, một khi ra tay bán đi ra ngoài, cái kia linh tinh không chừng xếp thành núi?

Cho tới cái này tàng kinh điện bên trong bảo bối, vậy cũng phải tự mình cầm ở trong tay a. . .

Phương Quý trong lòng thầm nghĩ, chỉ là liếc nhìn nhìn chu vi, lại cảm thấy có chút vương tay chân.

Thương Long một mạch đệ tử đầu óc đều không thể nào dễ sử dụng, đúng là dễ đối phó, có thể cái kia Đông Thổ người đến lại rất khó chơi nha.

..

Nếu tàng kinh điện bên trong thật sự có thứ tốt, chính mình có thể làm sao cướp được bọn họ?

...

...

Đoàn người các hoài tâm tư, bước chân nhẹ nhàng, rất nhanh liền đã từ cái này đạo thống các nơi phế tích trong lúc đó đi xuyên qua, qua Đạo Đức điện cùng Thừa Thiên điện, theo núi trong thềm đá đi xuống, rất nhanh liền đã tới đến rách nát khắp chốn trên quảng trường, mà ở rộng rãi đối diện, thì lại đặt mấy toà cổ điển cung điện, ở chính giữa một toà, tại chúng điện bảo vệ quanh trong, cổ điển trầm uẩn, chính là tàng kinh đại điện.

"Này điện vẫn còn tính hoàn chỉnh, bên trong hẳn là bảo tồn có hoàn chỉnh điển tịch. . ."

Mọi người thấy, trong lòng đều là vui vẻ, một trái tim cũng không khỏi oành oành liền nhảy lên.

"Nhanh, vào xem xem. . ."

Có người một tiếng la lên, liền bước nhanh hơn, vội vã hướng về cái kia tàng kinh đại điện lao đi.

Nhưng không nghĩ tới, bọn họ vừa mới tới gần tầng kinh đại điện, chưa kịp đến bọn họ bước vào trong đó, chợt nghe được "Rầm" một tiếng, cái kia tầng kinh đại điện bên cạnh cửa sổ lãng lại lập tức bị người va nát, lại ba bóng người từ bên trong vọt ra, đầy mặt sợ hãi, nhìn mọi người một chút, lập tức liền hướng về bên cạnh bay lượn, vội vã như chó mất chủ, làm cho mọi người sợ hết hồn. . .

"Là bọn họ?"

Vừa thấy ba người này, tất cả mọi người đều hơi ngẩn người ra.

Một chút liền nhận ra được, cái này ba cái không phải người khác, chính là trước ở bên ngoài nhìn thấy ba đại tiên môn Đạo tử, trước đây bọn họ ở sau núi liền nhìn thấy ba đại tiên môn bị ma vật nuốt chửng, nhưng cũng có mấy bóng người thoát đi, chạt vật đến cực điểm, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp phải bọn họ, nhìn dáng dấp bọn họ thoát được tính mạng sau khi, liền lại tìm đường tìm tới, đúng là so với bọn họ sớm đến tầng kinh đại điện.

Song phương có cừ oán, đối phương một thấy bọn họ lại đây, liền muốn chạy trốn, nhưng cũng nói được, nhưng chỗ máu chốt lại ở chỗ, mọi người một chút trong lúc đó, liền đã miết thấy bọn họ ở chính giữa một người trên lưng, lại cũng một cái cổ điển cũ nát màu đen sách hộp!

"Dừng bước!"

"Mau chóng đứng xuống. . ."

Sạ vừa thấy đến ba người này, Thương Long một mạch đệ tử cùng với Minh Nguyệt tiểu thư hộ vệ bên cạnh, tất cả đều hét lớn, song phương vốn là liền từng có một tràng ác chiến, bây giờ lại là đoạt cơ duyên, ai còn

khách khí với bọn họ, trong tiếng hét vang liên đã vội vã hướng về bọn họ đuổi đi lên.

Liên ngay cả cái kia đi ở mặt sau, tay áo lớn phiêu phiêu Khương gia người tuổi trẻ, cũng là ánh mắt ngưng lại, nhìn về phía này phương sách hộp.

"Khô vậy. . ."

Cái này ba đại tiên môn Đạo tử cũng là âm thầm kêu khô, thực sự cảm thấy số xui đến cực điểm.

Vốn là bọn họ lần này đi ra, chỉ là nghĩ bắt xuống Phương Quý, không nghĩ tới lại đụng tới bực này di địa, tiến vào di địa sau khi, còn chưa leo núi, liền gặp phải loại kia khủng bố ma vật, ba vị trưởng lão cùng mười mấy tên đồng môn, tất cả đều chết thảm tại ma vật miệng, chỉ có ba người bọn họ, chật vật chạy trốn tính mạng, cũng tìm được một ngọn núi đường nhỏ, trái lại nhiều lên núi đến, tiến vào cái này tàng kinh điện bên trong. . .

Có thể ai có thể nghĩ tới, mới vừa vào tàng kinh điện không bao lâu, liền nghe được bên ngoài tiếng bước chân vang lên, càng là di địa ở ngoài đối thủ đến rồi, trước là bọn họ truy sát Thái Bạch tông đệ tử, nhưng bây giờ tình thế nghịch chuyển, bọn họ lại đã vô lực đối kháng, chỉ có thể mau mau thoát thân. . .

Bọn họ ý đang chạy trốn chết, thoáng qua liên đã chạy ra hơn trăm trượng xa, đem Thương Long một mạch đệ tử bỏ lại đằng sau.

"Đến lúc này, còn muốn đi?"

Mà hiển nhiên ba người bọn họ tốc độ cực nhanh, sắp trốn xa, Cung Thương Vũ cũng lập tức một tiếng quát lạnh, hẳn không có phi thân đuổi

theo, lại là bỗng nhiên vỡ một cái sau lưng hộp, Thiên Tà long thương nhất thời thoát hộp mà ra, hóa thành một vệt sáng, thẳng tắp bay ra ngoài.

"Đùng!"

Cái kia ba đại tiên môn Đạo tử chính vùi đầu thoát thân, chợt thấy phía trước hung khí bức người, trong lòng cả kinh, ngẩng đầu lên, liền thấy một cây long thương đã cắm ở trước người bọn họ, toả sáng hung mang, như mây đen giống như huyết khí di động, bức cho bọn họ dừng lại, nghĩ muốn vòng qua long thương lại trốn thì liền thấy Thương Long một mạch đệ tử đều đã bức tới, tâm trạng nhất thời một trận tuyệt vọng, đầy mặt đau thương căm giận quay người sang.

"Thương Long một mạch đạo hữu, chúng ta vốn cùng các ngươi không cừu không oán, chỉ vì Thái Bạch tông đệ tử mà đến, trước đây ở di địa ở ngoài, cũng là các ngươi cố ý động thủ, mới kết liễu mối thù, bất quá tốt xấu các ngươi cũng không có thương vong, hiện nay mọi người vào di địa, khắp nơi đều là tạo hóa, cần gì lại như vậy dồn ép không tha, có chuyện gì, chờ mọi người rời đi di địa sau khi, lại làm thương lượng chẳng phải là tốt?"

"Không cừu không oán?"

Cung Thương Vũ nghe xong bọn họ, đều tức đến bật cười, ngạo nghễ nói: "Các ngươi chính là Tôn phủ chó săn, cùng ta Thương Long một mạch liền có trời sinh thù hận, huống hồ đến lúc này, còn nói bực này trẻ con lời nói làm cái gì, trước đem cái kia hộp ở lại đây đi!"

"Hộp?"

Ba vị Đạo tử nghe vậy, nhất thời kinh hãi, theo bản năng che ở Hồn Thiên tông Đạo tử trước người, tựa như phải đem cái này hộp che giấu lại,

liếc mắt nhìn nhau, Việt gia thánh nữ giọng căm hận nói: "Chúng ta ba vị trưởng lão cùng hơn mười vị đồng môn mệnh đều làm mất, mới đòi lấy như thế một cái cơ duyên, các ngươi cần gì phải khinh người quá đáng, di địa trong khắp nơi đều có cơ duyên, từng cái đi tìm chẳng phải là tốt?"

Cung Thương Vũ nghe vậy đều đã lười trả lời, hai tay đặt ở sau lưng.

"Ngươi. . ."

Cái kia ba vị Đạo tử thấy thế, liền biết những câu nói này vô dụng, trên thực tế bọn họ cũng chỉ là dựa vào những câu nói này tranh thủ chút thời gian, nhanh chóng suy tư đối sách thôi, bây giờ thấy cái kia Thương Long một mạch cùng Thái Bạch tông đoàn người đều không tôn thương chút nào, khí ý sung túc, thậm chí ở bên cạnh họ, còn nhiều mấy cái chưa từng gặp gỡ, nhưng rõ ràng khí cơ bất phàm người, chính mình ba người càng là không thể có chút phần thắng. . .

"Nếu rơi vào tay các ngươi, vậy cũng không có biện pháp. . ."

Hồn Thiên tông Đạo tử cắn răng, bỗng nhiên đem trên lưng sách hộp thả ở trên mặt đất, trầm giọng nói: "Thôi thôi, việc đã đến nước này, ta cũng không cần thiết nói cái khác, Thương Long một mạch, làm người lưu lại một đường, cơ duyên này cho ngươi, thả chúng ta rời đi, làm sao?"

"Cái gì?"

Nghe được hần lời nói, hai vị khác Đạo tử đều là kinh hãi, đầy mặt không muốn.

Từ bọn họ phản ứng, liền có thể thấy này hộp sách đồ vật bên trong, thực tại dị thường kinh người.

"Thôi, ở bọn họ trước mặt những người này, các ngươi còn muốn có thể đem vật này mang đi ra ngoài hay sao?"

Hồn Thiên tông Đạo tử cười khô, tựa hồ đã nhận mệnh.

Hai vị khác Đạo tử muốn nói lại thôi, đều là đầy mặt không muốn, chỉ là lại không nói ra được cái khác lời nói đến.

"Tha tính mạng của các ngươi. . ."

Mà vào lúc này, Cung Thương Vũ cũng đã chấp tay đi về phía trước, lạnh lùng nói: "Các ngươi có trao đổi chỗ trống sao?"

"Ngươi lại. . ."

Cái kia ba vị tiên môn Đạo tử nghe vậy đại hận, Hồn Thiên tông Đạo tử bỗng nhiên giơ bàn tay lên, quát lên: "Ngươi như làm tuyệt, liền chớ trách ta cũng làm tuyệt, ngươi dám to gan lại tiến lên nửa bước, ta liền phá hủy này tạo hóa, chúng ta dù cho mất mạng, các ngươi cũng không chiếm được. . ."

"Hả?"

Vừa thấy hấn dáng đáp, Thương Long một mạch đệ tử quả nhiên đều là hơi ngẩn người ra, dừng bước không tiến.

Liên ngay cả mặt sau Khương gia người tuổi trẻ, lúc này cũng khẽ cau mày, tựa hồ có hơi lo lắng cái kia sách hộp thật bị hủy.

"Thế nào? Dem này tạo hóa cho ngươi, chẳng lẽ còn đổi không được ta ba tính mạng người?"

Hồn Thiên tông Đạo tử một mặt giận dữ, cắn răng hét lớn.

Mà ở trước mặt hắn, Cung Thương Vũ nhưng là hơi cúi đầu, đột nhiên hắn ngẩng đầu lên, thấp giọng nói: "Không cần thay đổi!"

Cũng ở cái này một chỗ, hắn rũ xuống bàn tay bỗng nhiên mãnh đến nhấc lên.

"Vù!"

Cái kia một thanh xuyên ở trên mặt đất Thiên Tà bỗng nhiên long ngâm mãnh liệt, thời khắc nguy cấp rút thổ mà lên, như sao băng giống như đánh vào Hồn Thiên tông Đạo tử phía sau lưng, đánh trúng hắn một ngụm máu tươi phun ra ngoài, chặt chẽ vững vàng ngã nhào trên mặt đất, nhất thời không nhúc nhích, mà trong tay hắn hộp, thì thôi bị hắn thân thể kéo, bay ra ngoài, mặt khác hai cái Đạo tử kinh hãi, bay người lên đến cướp cái kia sách hộp.

Nhưng cũng ở cái này một chỗ, Cung Thương Vũ đã thuận thế trước lược, giơ tay đem bay tới Thiên Tà long thương nắm chặt, xoay người quét qua, liền chỉ nghe oành một tiếng, Huyền Thiên đạo Đạo tử đã bị hắn quét bay ra ngoài, rồi sau đó hắn nhân thể vài bước bước lên, một thương đem sắp cướp được cái kia sách hộp Việt gia thánh nữ đóng ở trên mặt đất, động tác thẳng thắn dứt khoát đến cực hạn, khoảng khắc trong lúc đó, liền bãi bình ba vị này trọng thương Đạo tử.

Thẳng đến lúc này, hắn mới chậm rãi xoay người, nhìn về phía cái kia trên đất sách hộp.

Chu vi nhất thời trở nên yên lặng như tờ.

Không có ai đi tán thưởng vừa nãy Cung Thương Vũ cái kia thẳng thắn dứt khoát thân pháp, sự chú ý đều bị cái kia màu đen sách hộp thu hút tới.

Cái này ba đại tiên môn Đạo tử vào tàng kinh đại điện, lại chỉ dẫn theo này hộp sách đi ra, thậm chí không tiếc lấy mạng bảo vệ. . .

. . . Như vậy này hộp sách bên trong, đến tột cùng sẽ là cái gì tạo hóa?

Cung Thương Vũ chậm rãi nhắc bước, hướng về cái kia sách hộp đi tới, là hấn đoạt lại sách hộp, tự nên do hấn mở ra.

Nhưng bước chân hấn mới vừa động, bỗng nhiên sau lưng một trận rối loạn, Cung Thương Vũ bỗng nhiên quay đầu, liền nhìn thấy chính chậm rãi đi tới Khương gia người tuổi trẻ, hấn lúc này ánh mắt, nhìn cái kia sách hộp, mà chu vi Thương Long một mạch đệ tử, vào lúc này thì lại vô cùng sốt sắng nhìn về phía hấn, bọn họ đều biết rõ Đông Thổ thiên kiêu thực lực, lẽ nào bọn họ lúc này nghĩ muốn trực tiếp ra tay cướp cái này tạo hóa hay sao?

Tuy rằng trước ở Linh Bảo các thì cái này Đông Thổ thiên kiêu đem có cơ duyên để cho bọn hấn, nhưng này cũng là hấn tự nguyện.

Bây giờ cái này tàng kinh điện bên trong tạo hóa đã ở trước mắt, lẽ nào bọn họ còn có thể chấp tay nhường cho?

"Tàng kinh điện bên trong tạo hóa, hơn xa các loại Tiên bảo, chính là đôi mắt Đông Thổ người, cũng tuyệt không có thể nhường cho. . ."

Cung Thương Vũ trong lòng vội vã nghĩ, trực tiếp đưa tay hướng về cái kia sách hộp nắm đi qua. . .

"Răng rắc. . ."

Nhưng cũng đúng vào lúc này, bỗng nhiên không trung truyền đến một tiếng sét đùng đoàn nổ vang, Cung Thương Vũ vội vã bức trở ra, liền thấy một đạo to bằng cánh tay sấm sét bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, vừa

vặn đánh vào hấn vừa nãy đứng thẳng địa phương, cái này đột ngột một màn xuất kỳ bất ý, tất cả mọi người đều kinh hãi, Cung Thương Vũ nhắc lên thương mà đứng, cảnh giác nhìn về phía bốn phía, mà Thương Long một mạch đệ tử thì lại dồn dập hét lớn lên.

"Là ai đánh lên ta Thương Long một mạch?"

"Mau chóng hiện thân. . ."

". . ."

". . ."

Tiếng hét lớn bên trong, đều đã dẫn theo phần nộ sát ý.

Là do cái này đến trước mắt tạo hóa, chính là Đông Thổ người đến bọn họ cũng dám một trận chiến, huống chi cái khác?

"Ha ha, cái gì tạp chủng đồ vật, cũng dám tự xưng là long?"

Theo tiếng hét của bọn họ, phía trước không trung, bỗng nhiên dâng lên đại đoàn mây mù, cái này mây mù đến cực kỳ đột ngột, lại là từ núi trước phiêu qua, một đoàn một đoàn bay tới phía trước, làm cho vùng thế giới này đều tối lại, mà ở cái kia mây mù trong, thì lại vang lên một cái thanh âm lười biếng, lại phía trước mây mù thoáng lùi lại, lộ ra một cái nam tử mặc áo bào trắng đi ra.

Nam tử kia khí độ bất phàm, khoảng ba mươi tuổi, trên mặt mang theo miễn cưỡng ý cười, dung mạo anh tuấn chí cực, thậm chí cho người một loại yêu dị cảm giác, kinh người nhất chính là, hấn cái trán lại sinh song giác, óng ánh êm dịu, liền như tinh mỹ nhất chạm ngọc.

"Là Long tộc?"

Nhìn thấy người này một màn, Thương Long một mạch đệ tử, đột nhiên
đều kinh hãi.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 409: Ba Thế Lực Lớn

Long!

Chính mình lại nhìn thấy long!

Theo cái kia đầu mọc hai sừng, khí độ hào hoa phú quý nam tử hiện thân, không chỉ có người chung quanh đều kinh hãi, Phương Quý cũng là đầy mắt hiếu kỳ.

Trước mắt thứ này lại có thể là long a. . .

Đã sớm nghe nói Thiên Nguyên có bốn vực một phủ, thất hải bát di cửu bất tri!

Trong đó Thất hải, chỉ chính là Thất hải Long tộc, bình thường ở nông thôn, cũng nghe nhiều liên quan tới Long tộc đẳng vân giá sương mù, khu lôi ngự điện thần dị bản lĩnh, chỉ là trong ngày thường cách nhau cực xa, chỉ nghe kỳ danh không thấy tung tích, không nghĩ tới hôm nay lại liền ở ngay đây đụng tới?

Cái này cũng không phải Vượng Tài bực này quái xà, nhân gia đó là chân long, biết nói!

Lập tức Phương Quý tò mò trong lòng sức lực liền toàn nâng lên, hai mắt nhìn chăm chăm nam tử kia trên trán song giác nhìn kỹ một hồi, xác định một vấn đề, này long giác là thật sự, không phải nạm lên đi, sau đó trong lòng liền sinh ra có nhiều vấn đề!

Long nếu có thể hóa thành nhân tướng, vậy tại sao còn phải dẫn theo hai cái sừng?

Là vì đẹp đẽ, vẫn là không cách nào biến đi?

Long có sừng có đuôi, nếu hóa thành nhân tướng sau khi, Long giác còn ở trên trán, vậy hẳn đuôi đây?

Trong lòng một trục dương dương khó chịu, nghĩ vòng tới hẳn phía sau cái mông đi coi trộm một chút. . .

Chỉ bất quá, bây giờ có thể không có cơ hội, cái kia một đoàn khủng bố mây đen từ trời buông xuống, phô thiên nử bầu trời, trước nhất đầu, đầu mọc hai sừng nam tử đã hiện thân, nhưng sau lưng lại còn đều ẩn giấu ở vô biên trong mây đen, mơ hồ có thể nhìn thấy, đám mây đen kia bên trong, tựa hồ có vô số đếm không hết Yêu binh hải tướng, từng cái từng cái như ẩn như hiện, khí cơ nghiêm ngặt khủng bố, sát khí cuồn cuộn không dứt. . .

Lúc này đến xem người cái mông, e sợ ngay lập tức sẽ bị loạn đao chém chết chứ?

"Không nghĩ tới, Long tộc người cũng tới đến cái này phương di địa. . ."

"Cái này đến chính là cái nào bộ tộc?"

". . ."

". . ."

Cùng Phương Quý nghĩ tới không giống nhau, nhìn thấy Long tộc hiện thân sau khi, chu vi mọi người đều là kinh hãi đến biến sắc, vốn là bất kể là Thương Long một mạch, vẫn là Minh Nguyệt tiểu thư một phương người, mới vừa lo lắng nhất đều là Đông Thổ đến những thứ này người, song

phương vẫn còn không biết đúng hay không sẽ bởi vì phía kia hộp sách màu đen động lên tay đến lúc, Long tộc lại đột ngột hiện thân, Minh Nguyệt tiểu thư cái ý niệm đầu tiên, chính là hưng phấn.

Nàng đối với Long tộc cũng không xa lạ gì, từng mượn Thương Long một mạch quan hệ, cùng Thương Lan hải Long tộc từng làm đan dược làm ăn, cũng biết thế gian đồn đại là thật sự, Thương Long một mạch sở dĩ có thể ở Bắc Vực địa vị cao cả, thậm chí có thể trực tiếp cùng Tôn phủ đối kháng, nguyên nhân liền ở chỗ Thương Long một mạch cùng Thương Lan hải Long tộc quan hệ không tồi, không chỉ có đến đến rất nhiều Thương Lan hải bí pháp cùng tài nguyên chống đỡ, thậm chí ngay cả Cung Thương Vũ sư huynh, đều đã từng theo Thương Lan hải tham gia Thất hải Long tộc thi đấu, đồng thời ở lần đó thi đấu trong, đoạt được ba vị trí đầu vị trí. . .

Long tộc vừa đến, tất nhiên là cường viện!

Thế gian này chư phương đại thế, công nhận Đông Thổ khí vận nhất long, siêu nhiên thế gian.

Nhưng nếu nói còn có một phe khác đại thế, không nói cùng Đông Thổ sóng vai ngang nhau, ít nhất không kém nhiều, chính là Long tộc!

Thất hải Long tộc, Đông Hải, Nam Hải, Tây Hải, Bắc Hải, Thương Lan hải, U Minh hải, Vụ hải, mỗi một phe đều là thế gian cao cấp nhất đại thế lực, trong đó đông nam tây bắc tứ hải, chính là Long tộc chính thống, xa xôi mấy chục ngàn năm, mà Thương Lan hải cùng U Minh hải, Vụ hải, nhưng là gần vạn năm đến gần đây quật khởi Long tộc tân thánh, tương tự cũng là danh tiếng hưng thịnh, đứng ngạo nghễ thế gian, không thua thế gian các đại đạo thống.

Trận đánh lúc trước cái kia thân bí màu đen sách hộp, Thương Long một mạch coi như dám cùng Đông Thổ người đến tranh chấp, trong lòng nàng

cũng là có chút bận tâm, nhưng là bây giờ Long tộc giúp đỡ nếu đến, như vậy có bọn họ chỗ dựa, còn ai dám cùng Thương Long một mạch tranh cướp cơ duyên?

Bất quá, cái này trái tim mừng như điên, cũng chỉ là trong nháy mắt chuyện.

Nàng rất nhanh liền phát hiện, nhìn thấy này Long tộc nam tử hiện thân, Cung sư huynh sắc mặt đột nhiên trở nên hết sức khó coi.

Lại nghĩ tới cái này Long tộc nam tử mới vừa hiện thân thì tựa hồ nói một câu đối với Thương Long sư bá vô cùng bất kính, sắc mặt nàng cũng theo thay đổi.

...

...

"Người nhà họ Khương cũng biết cái kia đồ vật?"

Này Long tộc nam tử hiện thân sau khi, chỉ là nhàn nhạt quét Cung Thương Vũ mấy người một chút, liền dời đi ánh mắt, ánh mắt ở cái kia màu đen sách hộp trên nhìn lướt qua, sau đó liền lộ ra một chút ý cười, chậm rãi đi về phía trước mấy bước, cũng vẫn đạp lên mây khói, đôi chân không chạm đất, ánh mắt nôn nóng nhìn cái kia Đông Thổ đến Khương gia người tuổi trẻ một chút, tựa như cười mà không phải cười hỏi.

"Người đến từ Tây Hải?"

Ở cái này Long tộc nam tử hiện thân sau khi, cái kia Đông Thổ đến người nhà họ Khương Khương Thanh cũng đánh giá hắn vài lần, nhận ra hắn góc áo trên huy ấn, chỉ là vẫn không có mở ra miệng, lúc này thấy hắn

hướng mình nhìn lại, mới chậm rãi ngẩng đầu, nói: "Ta chưa từng thấy ngươi, ngươi là lão thất vẫn là lão cửu?"

"Ha ha, ngươi chưa từng thấy ta, ta ngược lại thật ra biết ngươi, Khương gia tam phòng xuất thân chi thứ con cháu, vốn là ở Khương gia cũng không bị bao nhiêu đãi thấy, nhưng sau đến biểu hiện ra mấy phần thiên tư, đúng là dần dần được đến trong tộc người tán thành, bây giờ danh tiếng nhưng là không nhỏ, nghe nói ngươi không lâu sau đó còn muốn đại biểu Khương gia cùng Tần gia luận võ?"

Cái kia đầu mọc sừng rồng nam tử tựa như cười mà không phải cười nhìn Khương Thanh, nhàn nhạt nói: "Bằng ngươi điếm ấy chút bản lĩnh, thua mặt càng to lớn hơn đi, không cố gắng ở lại Đông Thổ tu hành, chạy đến Bắc Vực tới làm cái gì, lẽ nào là muốn mượn cái này di địa bên trong đi bảo bác chút phần thắng?"

Hắn khe khẽ lắc đầu, nói: "Vậy ngươi phải thất vọng, cái này di địa bên trong đồ vật, đều là bản thái tử!"

"Như thế cuồng?"

Bên cạnh Phương Quý nghe hắn, trong lòng không khỏi khen một câu, nhà người có tiền hài tử chính là không giống nhau a. . .

Quay đầu hỏi bên cạnh đội nón rộng vành nữ hài: "Hắn nói mình là thái tử, lợi hại như vậy?"

Cái kia đội nón rộng vành nữ hài hơi cúi đầu, không hề trả lời, đúng là bên cạnh cái kia ôm lông trắng Cẩm thử nữ hài chen miệng nói: "Long tộc cùng phàm tục hoàng thất không giống nhau, phàm tục hoàng thất chỉ có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế mới gọi thái tử, Long tộc đều có thể xưng là thái tử. . ."

Phương Quý hướng về đội nón rộng vành cô bé nói: "Cảm tạ người a!"

Ôm lông trắng Cẩm thử nữ hài kinh ngạc: "Ta cho người biết, vì sao phải cảm ơn nàng?"

Phương Quý nói: "Ta cảm thấy nàng lớn lên dễ nhìn. . ."

Đội nón rộng vành nữ hài đầu thấp càng thấp chút, cũng không nói lời nào, ôm Cẩm thử nữ hài cười nói: "Là rất đẹp!"

. . .

. . .

"Tây Hải năm vị long tử, bốn vị công chúa, đại thái tử tọa trấn Tây Hải, nhị thái tử ở Bất Tri địa đi học, tam thái tử lúc trước ở Đông Thổ làm loạn, bị Lý gia vị kia cuồng nhân cho giết, còn lại hai vị thái tử bên trong, nghe nói lão thất thiên tư kinh diễm, người đều xưng tứ hải bên trong nhất có hi vọng thành đạo người, vẫn ở lại Long cung chuyên tâm tu hành, không màn thế sự, chỉ có một cái lão cừ, hung hăng rút hồ, không coi ai ra gì, nhưng thiên tư lại rất bình thường. . . Bây giờ thấy người cuồng vọng như vậy, nói vậy người chính là Tây Hải cái kia lão cừ chứ?"

Mà nghe này Long tộc nam tử lời nói, Đông Thổ Khương Thanh bỗng nhiên nhú nhú mày, nhân nhật đã mở miệng.

"Người. . ."

Nghe đối phương nói phá chính mình thân phận, thậm chí trong lời nói càng có chút ý chê cười, này Long tộc nam tử nhất thời biến sắc mặt, nghĩ muốn nổi giận, lại vẫn cứ thu lại, ánh mắt hướng về cái kia hộp sách màu đen liếc mắt một cái, bỗng nhiên nói: "Quả nhiên chỉ có loại kia xuất thân thấp hèn người mới sẽ nói bực này cay nghiệt lời nói, chỉ bất quá bản thái

tử cần gì phải cùng người tranh chấp, cái này phương tạo hóa, người không cần cãi!"

Vừa nói chuyện, sau lưng mây đen hơi tán, lộ ra mấy chục thân mặc màu đen áo giáp, khí cơ nghiêm ngặt khủng bố giáp sĩ, mỗi một cái đều thân hình cao lớn, đầy người mặc giáp trụ, mũ giáp dưới mặt ánh mắt lạnh lẽo âm trầm, hùng hực sát khí xông về phía trước lại đây.

Mà vào lúc này, này Long tộc thái tử nhưng là nhẹ nhàng một câu tay, một đạo vô hình pháp lực liền về phía trước nhiếp đi.

Mắt thấy đến này một phương màu đen sách hộp, liền muốn bị hấn lấy ở trong tay.

Nhưng cũng đang lúc này, Khương gia người tuổi trẻ Khương Thanh, bỗng nhiên nhẹ nhàng thở dài, chu vi khí cơ khẽ động, nhất thời liền đem này Long tộc cửu thái tử pháp lực chấn động đến mức tản đi, màu đen sách hộp chỉ là khẽ run lên, vẫn là yên lặng ở tại mọi người ở giữa.

Sau đó hấn nhú mày, nhìn Long tộc cửu thái tử một chút, có chút không vui nói: "Người có phải là quá coi trọng chính mình?"

"Ha ha, như ở bên ngoài, ta còn kính người tu vị, coi người là một nhân vật. . ."

Này Long tộc thái tử thấy thế, lại không chỉ có không giận, trái lại bắt đầu cười lớn, giễu giễu nói: "Nhưng bây giờ nhưng là ở di địa trong, người thật sự dám ra tay sao?" Nói, ánh mắt nhẹ nhàng ở Khương Thanh bên người mấy người thiếu niên thiếu nữ thân trên quét qua, lại nói: "Mà mấy vị này đệ đệ muội muội, căn cơ ngược lại không tệ, bất quá chỉ bằng các nàng cái này còn nhỏ tuổi, còn không làm gì được bản thái tử chứ?"

Khương Thanh sắc mặt không đổi, nhàn nhạt nói: "Các nàng tuy tuổi nhỏ, cũng chưa chắc thua cho người, huống hồ lúc này. . ."

Hắn hơi dừng lại một chút, nói: "Trong sân cũng không chỉ có chúng ta những người này!"

"Bọn họ?"

Này Long tộc thái tử quay đầu hướng về Cung Thương Vũ mấy người nhìn lướt qua, cười nói: "Bọn họ lại tính là thứ gì, người kéo không được đồng minh!"

Nghe nói lời ấy, Minh Nguyệt tiêu thư nhất thời giận dữ, vội vã hướng về Cung Thương Vũ nhìn sang.

Nhưng cũng bất ngờ phát hiện, Cung Thương Vũ nghe được bực này khinh bỉ lời nói, đầy mặt nổi giận, nắm thật chặt trong tay Thiên Tà long thương, nhưng cũng chỉ là nắm chặt mà thôi, thật lâu không nói một lời, liền ngay cả cái khác Thương Long một mạch đệ tử, cũng không có một cái dám nói chuyện.

"Thương Long một mạch làm sao trở nên như thế kinh sợ?"

Phương Quý thấy, tâm trạng có chút ngạc nhiên, bây giờ nghe cái kia Khương gia người tuổi trẻ cùng Long tộc nam tử tranh cãi, liền đã nghe ra, trước đây cái này Khương gia nam tử nói quả nhiên là thật sự, cảnh giới Kim Đan cao thủ ở cái này di địa bên trong, không dám tùy tiện ra tay, có bằng không, nhưng bên cạnh hắn mấy người này, đối đầu Long tộc cao thủ cũng không nắm chắc, vì lẽ đó hắn cũng chỉ có thể đem hi vọng ký thác ở minh hữu trên người.

Chỉ là phỏng chừng hắn cũng không nghĩ tới, cái này Thương Long một mạch điên một đường, bây giờ chợt trở nên biết điều.

"Nếu người tự tin như thế, cái kia cái gì không động thủ cướp một thoáng thử xem?"

Mà Đông Thổ Khương Thanh thấy Thương Long một mạch dáng dấp, liền cũng ánh mắt lạnh lùng, bỗng nhiên ngẩng đầu hướng về Long tộc thái tử nói.

"Ha ha. . ."

Mà này Long tộc thái tử, vốn là vẫn rất là kiêu căng, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên chỉ là cười gằn hai tiếng.

"Cái này Long tộc thái tử cũng kinh sợ. . ."

Phương Quý nghe lời đoán ý, lập tức nhìn ra, nhìn dáng dấp này Long tộc thái tử cũng chỉ dài ra há mồm, nhìn như không đem những thứ này Đông Thổ người đến để ở trong lòng, trong lòng lại kiên kỳ vô cùng, không nói những cái khác, cái kia Khương gia người tuổi trẻ mặc dù nói là không thể tùy tiện ra tay, nhưng nhân gia dù sao cũng là cái người sống sờ sờ ở nơi đó, Long tộc coi như lại bảo đảm hẳn không dám tùy tiện ra tay, kỳ thực cũng là không chắc chắn. . .

Nghĩ như vậy, trong lòng đúng là khẽ động.

Bây giờ nhìn cục diện này, Long tộc cùng Đông Thổ hai phe giằng co khó xuống, ai cũng không chắc chắn, không dám vọng động, nghĩ kéo người giúp đỡ, Thương Long một mạch lại đột nhiên biết điều đi xuống, như vậy lúc này có thể quyết định cái này hai phe thắng bại, chẳng phải là chỉ có. . .

Nghĩ đến nơi này, Phương Quý đột nhiên cảm giác thấy chính mình eo lưng ưỡn cao không ít.

Lúc này chính mình, đã không phải Trúc Cơ tiểu tu sĩ, chính mình chính là cái lớn quả cân. . .

Nếu có thể chưởng khống trong sân thế cuộc, cái kia trước mắt phần này tạo hóa, chính mình chẳng phải là cũng có thể phân đến một phần?

. . .

. . .

Hắng giọng một cái, hấn hai tay đeo ở phía sau, liền muốn đứng ra nói chuyện. . .

"Ha ha, hôm nay nhìn thấy Long tộc thái tử tôn hạ cùng với Đông Thổ đến thiên kiều nhân vật, thực sự là có phúc ba đời a. . ."

Nhưng cũng là ở Phương Quý sắp mở miệng thời khắc, bỗng nhiên mặt khác một giọng nói vang lên.

Mọi người nghe vào trong tai, đều là trong lòng hơi kinh, quay đầu đi, liền thấy theo tiếng nói, có một cái áo xanh người tuổi trẻ theo thềm đá đi lên, người này vóc người thon gầy, sắc mặt nham hiểm, một thân khí cơ thả ra hoàn toàn, thành linh cũng là Trúc Cơ cảnh giới đứng đầu tu sĩ, sợ là đã sắp muốn hiểu thấu đáo cảnh giới Kim Đan, mà càng khủng bố chính là, ở bên cạnh hắn, còn theo ba cái cường tráng bóng người, một cái trong đó đầu heo thân người, mặt khác hai cái cũng hình thù kỳ quái, khí cơ khủng bố, huyết khí cuộn cuộn, rõ ràng liền không phải là loài người. . .

"Quý thân!"

"Tới là Tôn phủ người!"

Người chung quanh thấy một màn này, đều là hơi thay đổi sắc mặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hắn.

Ai có thể nghĩ tới, chính đang tại Long tộc cùng Đông Thổ tranh chấp không xuống thì rồi lại chui ra như thế một cái Tôn phủ huyết mạch đến, không nói chính hắn tu vị, chỉ là bên cạnh hắn ba đại quý thần, liền đã đều là đứng đầu tồn tại, tuyệt không thua tại Đông Thổ cùng Long tộc. . .

"Ha ha, chư vị chớ nên hiểu lầm. . ."

Cái kia áo xanh người tuổi trẻ đón ánh mắt chung quanh, lập tức cười cuối người thi lễ, nói: "Tại hạ là là Kính Châu Tôn chủ Thanh Vân Mộc Tai con Thanh Vân Hiện, lần này nhập di địa, ngược lại không phải vì cướp đoạt cái gì cơ duyên tạo hóa, mà là chuyên vì cầm một cái tặc tử đến. . ."

Hắn nói, cười chỉ về Phương Quý, nói: "Chính là hắn!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 410: Xoay Trái Xoay Phải

"Hắn?"

Theo này Tôn phủ người tuổi trẻ một chỉ, ánh mắt của mọi người liền đều hướng về Phương Quý nhìn lại.

Sắc mặt vẫn luôn kinh ngạc đến cực điểm, cái này Tôn phủ người tuổi trẻ xuất hiện thời cơ bất bí vô cùng chuẩn, lại như vậy thừa nhận, vừa đến liền tới nói rõ ý đồ đến, đúng là nhượng người có chút không ứng phó kịp, phản ứng chậm, thậm chí đều không thể từ cái kia sách hộp trên đời đi lại đây sự chú ý!

Mọi người chính nói này hộp sách bên trong tạo hóa quy ai chuyện đây, người lên đến bắt ai?

"Ha ha Tôn phủ người. . ."

Vị kia Tây Hải cửu thái tử phản ứng đầu tiên lại đây, hai tay chấp ở sau lưng, nhìn này Tôn phủ người tuổi trẻ một chút, lại liếc nhìn một chút bên cạnh hắn ba đại quý thần, lạnh cười nhạt nói: "Mỗi ngày đem quý thần cung cấp ở trên đầu, thậm chí không tiếc huyết tể cùng tộc cũng phải cho ăn no bọn họ, đổi cho bọn họ trợ lực liền là các người những người này đi, bản thái tử nghe nói qua các người Tôn phủ chuyện, lại cũng không thêm để ý, người nếu là muốn cướp tạo hóa, không cần vòng vo, có bản lĩnh triển khai ra chính là, nếu không là cướp tạo hóa, liền lui lại một bên đi!"

Cái này Tôn phủ người tuổi trẻ vừa nãy đã tự giới thiệu, chính là Kính Châu Tôn chủ Thanh Vân Mộc Tai con, mà cái này Tây Hải thái tử nói chuyện lúc, lại là ý kiêu căng hiển lộ hết, chính là người bình thường nghe xong, đều sợ là sẽ phải tức không nhịn nổi, nhưng cái này Thanh Vân Hiện đường đường Tôn phủ thiếu chủ, trên mặt nhưng không có mảy may tức giận, trái lại cười chấp tay nói: "Thái tử điện hạ hiểu lầm, tuy rằng Tôn phủ lúc đó có huyết tể, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là dùng chút Bắc Vực phạm nhân, chắc chắn sẽ không thương ta cùng tộc, tựa như Thất hải triều đình, sẽ đem những kia tạp huyết xà giao coi là đồng loại sao?"

Cái kia Tây Hải cửu thái tử nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, nói: "Người muốn nói cái gì?"

Thanh Vân Hiện cười nói: "Không dám có giấu, vừa nãy ta ở trong bóng tối, liền đã thấy đến chư vị tranh chấp, vừa nãy chết ở các người trên tay ba đại tiên môn Đạo tử, kỳ thực là ta Tôn phủ người, bọn họ từ tàng kinh điện mang tới sách hộp, tự nhiên cũng nên quy ta Tôn phủ tất cả!"

"Hả?"

Vừa nghe đến hần, trong sân mọi người, đều là thay đổi sắc mặt.

Bất kể là cái kia Tây Hải cửu thái tử vẫn là Đông Thổ Khương Thanh, đều đã lạnh lùng liếc mắt nhìn hần.

Tây Hải cửu thái tử thậm chí cảm thấy hoang đường, cười lạnh nói: "Chỉ bằng các người Tôn phủ điếm ấy chút bản lĩnh, cũng muốn cướp di địa tạo hóa?"

Vừa nói chuyện, phía sau hần mây đen tụ tán, mây trong bóng người như ẩn như hiện, rất rõ ràng, bọn họ Long tộc đoàn người, cũng tới cảnh

giới Kim Đan Đại tu sĩ, tuy rằng ở cái này di địa trong, Kim Đan tu sĩ đều không dám ra tay, nhưng cũng không thể nghi ngờ rất có lực uy hiếp.

Thanh Vân Hiện tuy rằng cùng ba đại quý thần cùng đến đây, nhìn như có ba đại quý thần giúp đỡ, lực lượng không yếu, nhưng quý thần ở cái này di địa trong, tương tự được áp chế, Thanh Vân Hiện lại không có cái khác giúp đỡ, bởi vậy thật là luận lên, chỉ sợ hẳn vẫn là yếu nhất một phương. . .

"Thái tử hiểu lầm, tại hạ đã nói qua, đối với này hộp sách bên trong đồ vật không có hứng thú. . ."

Cái kia Thanh Vân Hiện lập tức mở miệng cười, hướng Tây Hải thái tử khom mình hành lễ, sau đó ngẩng đầu lên nói: "Nếu cái kia ba đại tiên môn Đạo tử không có đem cái này tạo hóa mang ra di địa, vậy này tạo hóa liền còn thuộc về vật vô chủ, tất nhiên là ai có bản lĩnh ai lấy đi, tại hạ chỉ là chỉ là một Kính Châu tiêu tu, tự không dám cùng Long tộc thái tử cùng Đông Thổ thiên kiêu tranh đấu, chỉ bất quá, ta tuy không muốn tranh cái này tạo hóa, thế nhưng. . ."

Hắn mỉm cười, nói: "Giúp đỡ hai vị mưu chút tạo hóa, vẫn là có thể!"

Nghe hắn nói tới chỗ này, nhìn hắn tựa như cười mà không phải cười biểu hiện, trong sân mọi người, trong lòng bỗng nhiên hiểu rõ ra.

Cái này Kính Châu thiếu Tôn chủ Thanh Vân Hiện chuyên chọn lúc này hiện thân, mục đích đã lại sáng tỏ bất quá, trong sân Long tộc thái tử cùng Đông Thổ thiên kiêu đối đầu, đều muốn lấy cái kia sách hộp bên trong tạo hóa, nhưng hai phe người này cũng không thể làm gì được người kia, hẳn nếu là nhảy ra ngoài, đơn độc đi cướp, hai phe tự nhiên ai cũng sẽ không tiện nghi hắn, nhưng là hắn lại chuyên bắt bí cơ hội này, muốn thừa dịp hai hổ tranh chấp trong, từ bên trong giành lợi ích. . .

Hắn nói không sai, lúc này hắn xác thực có thể giúp hai phe giành tạo hóa!

Thậm chí nói lại đơn giản một điểm, hắn giúp bên nào, bên đó liền có đạt được tạo hóa ưu thế tuyệt đối!

Dù sao, hắn thực lực bản thân cũng không yếu, lại có tam đại nắm giữ Kim Đan đại tu tu vị quý thần ở bên, bất luận di địa bên trong vẫn là di địa ở ngoài, hắn đều đủ để định ra càn khôn.

"Ta còn nói người đánh ý định quỷ quái gì, hóa ra là muốn từ bên trong mò điếm chỗ tốt!"

Tây Hải Long thái tử nghe rõ ràng hắn ý tứ, đầy mặt xem thường, nói: "Nói đi, người đến tột cùng muốn cái gì?"

"Đa tạ điện hạ!"

Thanh Vân Hiện mỉm cười, nói: "Tại hạ đã sớm đôi với Long tộc cùng Đông Thổ đều là ngưỡng màn đã lâu, như giúp đỡ chút chuyện nhỏ, cũng là tại hạ chuyện may mắn, sao dám nhiều yêu cầu cái gì. . ." Nói đến chỗ này, hắn bỗng nhiên nhấc tay chỉ hướng Phương Quý, nói: "Người này ta muốn dẫn đi!"

Cái kia Tây Hải Long thái tử bĩu môi, xem cũng lười liếc mắt nhìn, sau đó liền nghe cái này Thanh Vân Hiện nở nụ cười, trước tiên hướng về hắn thi lễ một cái, lại hướng về Khương Thanh thi lễ một cái, nói tiếp: "Ngoài ra di địa to lớn như thế, trừ cái này tàng kinh điện bên trong tạo hóa ở ngoài, cái khác chỗ, cũng tất nhiên có không ít cơ duyên, duy nguyện chư vị lấy chính mình cần thiết đồ vật sau, tốt xấu cũng cho tại hạ lưu lại chút. . ."

"Ha ha, người đúng là rất lòng tham!"

Cái kia Tây Hải Long thái tử nghe vậy, đã không khỏi khẽ nhú mày, sau lưng trong mây đen, có một cái cồng lầy rùa mai ông lão hiện ra thân hình, ở hẳn lưng một bên thấp giọng nói vài câu, cái này Tây Hải Long thái tử liền không nhịn được nói: "Người không cần ở đây múa mép khua môi, nếu người nghĩ liền thủ, bản thái tử có thể đồng ý người trừ này hộp sách ở ngoài, di địa bên trong cái khác cơ duyên ba phần mười, đều có thể dư người. . ."

Những người khác nghe vậy sắc mặt nhất thời khẽ biến.

Cái này Kính Châu Tôn phủ thiếu Tôn chủ lẽ nào thật sự muốn cùng Tây Hải liên thủ, đối phó Đông Thổ thiên kiêu?

Sau đó cũng là ở bọn họ trái tim kinh ngạc lúc, liền nghe được này Tôn phủ thiếu Tôn chủ cười nói: "Đa tạ điện hạ, Tây Hải Long tử, quả nhiên hùng hồn hào phóng, chỉ bất quá, tại hạ nghĩ muốn phải là. . . Cái này di địa bên trong, trừ sách này hộp ở ngoài, cái khác tất cả cơ duyên!"

"Cái gì?"

Tây Hải Long thái tử nghe vậy, sắc mặt nhất thời biến đổi, có chút khó có thể tin nhìn về phía cái kia thiếu Tôn chủ Thanh Vân Hiện.

Liền ngay cả những người khác cũng là lớn ra dự liệu, xem cái này thiếu Tôn chủ trước nói chuyện, tựa hồ đã có chút đổi với Long cung khúm núm mùi vị, tựa hồ cái này Tây Hải Long thái tử phàm là cho hẳn một điểm chỗ tốt, hẳn liền muốn đầu nhập đối phương dưới trướng hiệu lực, ai có thể nghĩ tới, hẳn đến cuối cùng, lại nói gió xoay một cái, bỗng nhiên su tử mở lớn miệng?

Nghĩ cái này di địa như vậy rộng rãi, cơ duyên biết bao là nhiều, ven đường rút một cây cỏ dại, đều là sinh trưởng vạn năm linh dược.

Cái kia sách hộp bên trong đồ vật, chính là từ tàng kinh điện bên trong đi ra, tự nhiên ý nghĩa phi phạm, nhưng cũng không có nghĩa là cái này đạo thống bên trong liền không có những khác tạo hóa, trên thực tế, cái này đạo thống không biết bị phong ấn bao nhiêu năm, vô cùng có khả năng là thượng cổ đạo thống, bên trong mỗi một cái đồ vật, đều có cực sâu giá trị, nói không chắc tùy tiện xuyên một cái cung điện, liền có thể được đến một ít thượng cổ di vật. . .

Vị này Kính Châu thiếu Tôn chủ, há mồm liền muốn cái khác có cơ duyên, không khỏi cũng quá. . .

"Người cảm thấy bản thái tử sẽ đáp ứng?"

Tây Hải Long thái tử, cũng không nhịn được nở nụ cười lạnh, tựa như cười mà không phải cười nhìn Thanh Vân Hiện.

"Ta không phải muốn Thái tử điện hạ đáp ứng. . ."

Thanh Vân Hiện nở nụ cười, vừa nhìn về phía Đông Thổ Khương Thanh, nói: "Ta là muốn hai vị đều đáp ứng!"

Thốt ra lời này, tất cả mọi người lại nhất thời ngạc nhiên, hấn đây rốt cuộc là muốn cùng ai kết minh?

Sau đó ở mọi người kinh ngạc thần sắc, Thanh Vân Hiện cười giải thích: "Nguyên lai hai vị còn chưa rõ ta ý tứ, các hạ hai vị một cái là Tây Hải thái tử, một cái là Đông Thổ thiên kiêu, ta có thể cái nào đều không muốn đắc tội, cho nên, ta ý tứ rất đơn giản, cái này di địa bên trong lớn nhất tạo hóa, bất luận là này hộp sách cũng tốt, cái gì khác đồ vật cũng tốt, tại hạ cũng không dám đi cướp, thế nhưng đây, di địa bên trong cái khác cơ duyên, hai vị liền đều đồng ý cho ta đi, các người đại nhân vật ăn thịt, dù sao cũng nên chừa chút cho ta canh, không phải sao?"

"Ngươi. . ."

Cái kia Tây Hải Long thái tử lập tức nở nụ cười lạnh: "Xoay trái xoay phải, há mồm chờ sung rụng, ngươi nghĩ hay thật, chỉ bằng một mình ngươi chỉ là Kính Châu tiểu tu, lại cũng cùng bản thái tử sái nổi lên kẻ đối trá, ngươi thật cảm giác đến chúng ta hai cái đều cách ngươi liền. . ."

"Điện hạ tạm thời bớt giận!"

Thanh Vân Hiện trực tiếp ngắt lời hắn, sâu sắc cúi người hành lễ, sau đó cười nói: "Có lẽ là tại hạ mới vừa rồi không có đem nói nghĩ rõ ràng, cũng làm cho điện hạ hiểu lầm, tại hạ cũng không phải muốn giúp hai vị bên trong vị nào cướp cái này tạo hóa, mà là. . ."

Sắc mặt hắn bỗng nhiên có chút âm u, nói: "Hai vị ai không đáp ứng điều kiện của ta, ta liền muốn giúp hắn đối thủ đoạt này hộp sách. . ."

"Rào. . ."

Thẳng đến lúc này, chư tu mới coi như rõ ràng hắn ý tứ, sắc mặt nhất thời đại biến.

Vừa bắt đầu đều bị cái này Tôn phủ thiếu Tôn chủ dáng vẻ cho lừa gạt đến, lúc này mới biết hắn dã tâm to lớn như thế!

Hắn chọn thời cơ thích hợp nhất hiện thân, chính mình liền trở thành quyết định Đông Thổ cùng Tây Hải giữa hai bên thắng bại tính quyết định lực lượng, xác thực, hắn giúp phương nào, cái nào một thuận tiện có thể được đến cái này tàng kinh điện bên trong đi ra tạo hóa, thế nhưng, đã như thế, một phương khác người tự nhiên đối với hắn hận thấu xương, hơn nữa làm cái này giúp đỡ, hắn cũng chưa chắc liền có thể bắt đến đầy đủ để cho mình thoả mãn đồ vật.

Vì lẽ đó hắn dứt khoát ngược lại, trực tiếp bức hai phe đáp ứng điều kiện của hắn!

Ai không đáp ứng, hắn liền muốn giúp một phương khác!

Cho tới này hộp sách, hoặc nói bên trong này đạo thống toàn bộ di địa lớn nhất tạo hóa, là ai có thể bắt đến, vẫn là muốn xem chính mình. . .

Thẳng đến lúc này, chư tu mới phát hiện, vị này vẫn có vẻ hơi khúm núm thiếu Tôn chủ, lại có bức này nham hiểm tâm tư!

Lại nhìn thì mới phát hiện hắn đã hai tay chấp sau lưng, một bộ tự đắc ý cười.

Liền ngay cả phía sau hắn, cái kia ba vị quý thần cũng đều là ôm cánh tay mà đứng, cười gằn nhìn về phía mọi người.

"Người. . ."

Tây Hải Long thái tử bây giờ mới biết hắn kỳ thực là ở đồng thời uy hiếp mình và Đông Thổ một phương, trái tim nhất thời giận dữ, lệ quát một tiếng, liền muốn tiến lên quở trách, nhưng cũng liền vào lúc này, phía sau hắn cái kia công ở sau lưng rùa mai ông lão lại vội vàng lại đây, thấp giọng nói: "Điện hạ, Lão Long Vương nói, cái này Thái cổ di địa bên trong, những thứ đồ khác đều không đáng cái gì, chỉ có bức họa kia mới là chúng ta. . ."

Cái này Tây Hải Long thái tử đáy mắt tinh quang phun trào, cắn răng một lát, cuối cùng không có mở miệng.

"Nhìn dáng dấp điện hạ đã đáp ứng ta?"

Thanh Vân Hiên nhìn Tây Hải Long thái tử một chút, cười cúi người hành lễ.

Tây Hải Long thái tử cười gằn một tiếng, chậm rãi nói: "Bản thái tử nghĩ muốn đồ vật, người dám nhúng tay, ta liền giết người, nhưng cái khác những kia rách nát, bản thái tử cũng nhìn không ở trong mắt, chỉ bắt quá, người hôm nay uy hiếp ta chuyện, rời đi địa sau khi. . ."

"Ta hiểu, ta hiểu. . ."

Thanh Vân Hiên cười ngắt lời hắn, nói: "Rời đi địa sau khi, thái tử muốn tìm ta phiền phức, cứ việc đi tìm cha ta!"

Dứt lời, vừa cười hướng Đông Thổ Khương Thanh hỏi: "Đông Thổ đạo hữu ý như thế nào?"

Chu vi mọi người, ánh mắt cũng đều hướng về Khương Thanh nhìn sang.

Chỉ thấy cái này Khương gia trẻ tuổi đồng lứa thiên tài, chính mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tựa hồ không nghe thấy hắn lời nói.

Ở bên cạnh hắn, cái kia mấy cái thiếu nữ đều đã có chút lo lắng, hi vọng hắn mau mau bác bỏ cái này thoạt nhìn rất hung hăng đắc ý Tôn phủ thiếu Tôn chủ, nhưng một mực, Khương Thanh nghe đối phương liền hỏi hai lần, nhưng cũng chỉ là chậm rãi ngẩng đầu, trên mặt không có nửa điểm vẻ mặt.

Sau một hồi lâu, hắn mới nhàn nhạt mở miệng: "Ta đáp ứng rồi, người liền tin tưởng?"

"Một cái là Tây Hải thái tử, một cái là Đông Thổ thiên kiêu, các người nói ra lời ta còn có không tin?"

Thanh Vân Hiện cười nói: "Mặt khác đạo hữu cũng không lại muốn nghĩ nhiều như thế cái khác, các người hai phe một cái không xa vạn dặm chạy tới Kính Châu, một cái đường đường Thái tử điện hạ vu tôn hàng quý, tất nhiên đều có mưu đồ, nói vậy các người đã sớm biết cái này di địa bên trong vật có giá trị nhất là cái gì đi, nếu các người đều một lòng nghĩ bắt đến cái kia tạo hóa, như vậy liền tất nhiên không thể bắt tay giảng hòa. . ."

"Đã như vậy. . ."

Hắn mỉm cười, nói: "Lúc này ngoại trừ đáp ứng tại hạ thỉnh cầu, còn có biện pháp gì đây?"

Khuong Thanh nghe xong lời ấy, ánh mắt gắt gao nhìn về phía này phương sách hộp, đáy lòng tựa hồ lóe qua rất nhiều ý nghĩ, nắm đấm dần dần nắm lên.

Sau đó cực kỳ lâu, hắn gật gật đầu.

Chu vi mấy vị kia thiếu nữ nhất thời thay đổi sắc mặt, đều có tức giận bất bình vẻ.

Thanh Vân Hiện thì lại bỗng nhiên bắt đầu cười lớn, nhẹ nhàng vỗ tay, nói: "Nếu hai vị cũng không có ý kiến, vậy tại hạ liền không khách khí!"

Nói một chỉ Phương Quý, nói: "Đây là điều kiện thứ nhất, ta trước tiên nhận lấy!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 411: Cửu Thiên Thập Địa Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn Đan

"Người chờ chút đã. . ."

Vừa nhìn cái kia thiếu Tôn chủ Thanh Vân Hiện trực tiếp mang theo ba đại quý thần giả danh lừa bịp, đoạt chính mình danh tiếng không nói, lại còn dẫm ba câu, đem Long tộc thái tử cùng Đông Thổ thiên kiêu cho dọa dẫm, muốn từ hai nhà này bên trong trong tay cướp được di địa bên trong phần lớn cơ duyên. . .

. . . Then chốt là ở những cơ duyên này bên trong, chính mình còn mẹ nó chỉ tính cái vật kèm theo?

Phương Quý lập tức liền không kiềm chế nổi, người xem thường ai đó, bằng cái gì ta chỉ tính cái vật kèm theo?

"Lại để chúng ta chờ?"

Mà cái kia thiếu Tôn chủ Thanh Vân Hiện hiển nhiên chính mình bắt bí thời cơ, lại đem Long cung cùng Đông Thổ hai phe nhân mã đều đã làm sợ hãi, bức cho bọn họ đáp ứng điều kiện của chính mình, trong lòng cũng say sưa sáng khoái nhanh, cực kỳ đắc ý, vốn muốn lập tức đem Phương Quý bắt xuống, tiểu tử này bất kể là phần nô vẫn là xin tha, đều không nằm ngoài sự dự liệu của hắn, lại không nghĩ rằng Phương Quý chỉ là sắc mặt quái lạ, thương lượng tựa như để cho mình chờ chút. . .

Trong lòng lại cũng cảm thấy thú vị, hơi nghi chân, cười tùm tùm nhìn Phương Quý nói: "Phương ngân giáp, mọi người đều rất bận rộn. . ."

"Ta có vấn đề muốn hỏi. . ."

Phương Quý khoát tay áo một cái, để cho hấn cảm miệng, sau đó sắc mặt dị thường nghi hoặc nhìn này Long cung thái tử một chút, lại quay đầu nhìn về phía một bên khác chụp mắt không nói Khương Thanh, nói: "Nhân gia mấy câu nói liền đem các người dọa dẫm, các người liền như thế sợ Tôn phủ?"

Long cung thái tử đã có vẻ hơi không kiên nhẫn, hấn căn bản không biết Phương Quý là ai, cũng không biết vị này thiếu Tôn chủ muốn bắt xuống Phương Quý làm cái gì, trong lòng trong mắt có thể coi trọng, chỉ có cái kia sách hộp bên trong vật mà thôi, trước đây hấn thấy Phương Quý tu vị thấp kém, trước lại vẫn rụt đầu rụt cổ ngốc ở một bên, trung thực không hề cảm giác tồn tại, căn bản liền không muốn tự hạ thân phận cùng hấn nói cái gì.

Bất quá Phương Quý trong lời nói nhắc tới bọn họ sợ Tôn phủ, lại là xúc động hấn nghi kỵ, hừ lạnh một tiếng, nói: "Quả thật là chuyện cười, ngoại trừ ẩn cư ở Vụ đảo cái kia một cái, cái này Tôn phủ trên dưới thậm chí vẫn chưa có người nào có thể làm cho bản thái tử nói tới một cái kính chữ!"

Phương Quý lại nhìn nhìn một bên khác, chỉ thấy Khương Thanh nghe xong lời ấy, vẫn là mặt không hề cảm xúc, cũng không trả lời, nhưng bên cạnh hấn mấy người thiếu niên trên mặt, lại hoặc nhiều hoặc ít đều xuất hiện một chút ý xem thường, chỉ là không có người trực tiếp đứng ra nói chút gì mà thôi. . .

Nhìn dáng dấp Long tộc cùng Đông Thổ, không có ai sợ Tôn phủ.

Dù là toàn bộ Bắc Vực đều là Tôn phủ địa bàn, cái nào sợ bọn họ ở Tôn phủ trên địa bàn, cũng không có ai sợ.

Cái này liền để Phương Quý càng khiến cho không hiểu. . .

"Các ngươi đã cũng không sợ Tôn phủ, này còn có thể mặc hấn bắt nạt như vậy?"

Phương Quý không rõ ở trên cổ hư hoa nhất kế, nói: "Hấn như thế uy hiếp các ngươi, trước tiên liền thủ làm thịt hấn, lại cướp sách hộp a. . ."

"Hừ!"

Phương Quý như thế thẳng thắn lời nói một nói ra, này Long cung thái tử sắc mặt nhất thời rất khó nhìn, theo bản năng hướng về sau lưng liếc mắt nhìn, cái kia công lấy rùa mai người vội vàng xua tay, Long cung thái tử có chút bất đắc dĩ, hấn làm sao ném không nghĩ trước tiên làm thịt cái này Tôn phủ người?

"Ha ha, An Châu Phương ngân giáp, ngươi là nghĩ chọn rút?"

Bên cạnh thiếu Tôn chủ Thanh Vân Hiện nghe vậy, cũng cảm thấy có chút buồn cười lên, không nhịn được vỗ tay một cái, nói: "Ngươi nhưng chớ có làm ta sợ, bất kể là Long cung vẫn là Đông Thổ, vậy cũng đều là không dễ chọc tồn tại, kiên cường tự mãn, hơi một tí liền giết người, nếu không phải ta có ba đại quý thần ở bên chỗ dựa, nói không chắc đã sớm đầu một nơi thân một nẻo, hiện nay bọn họ thật vất vả đè xuống tức giận, làm ra lựa chọn chính xác, nếu như lại bị ngươi dăm ba câu chọn rút lên, ta cái này ba đại quý thần có thể không ngăn được bọn họ lại không nói, cái này di địa bên trong cấm kỵ lại là nhất định sẽ bị xúc động, đến thời điểm đừng nói tạo hóa, chúng ta những thứ này người mạng nhỏ. . ."

"Hóa ra là như vậy. . ."

Phương Quý liếc nhìn một chút người của hai bên, lăm bắm một câu.

Trong lòng đúng là hiểu rõ ra, cái này Thanh Vân Hiện bên người ba con quý thần, nhìn dáng dấp bản lĩnh quả thật không tệ, hẳn là không phải một cái nào đó tộc cung phụng tiểu quý, mà là lấy một châu lực lượng cung dưỡng đại quý thần, tựa như An Châu Tôn phủ bốn đại quý thần giống như.

Loại này quý thần, đều thần thông kinh người, dị thường khủng bố, lúc trước Thái Bạch tông chủ mời Khương Thanh đi giúp bảo vệ thì cái này Khương Thanh cũng từng cùng An Châu Tôn phủ Tóc Bạc quý thần giao thủ, cuối cùng tuy rằng trực lui quý thần, nhưng cũng không có thể đem đối phương lưu lại, có thể thấy được thực lực của hai bên không kém nhiều, Khương Thanh đối đầu một con quý thần cố nhiên có thể thắng, nhưng cũng không chiếm ưu thế tuyệt đối. . .

Nếu cái này Thanh Vân Hiện bên người ba con quý thần, cũng cùng Tóc Bạc quý thần xấp xỉ, cái kia Khương Thanh một người xác thực đấu không được ba cái.

Cho tới Tây Hải Long cung, bọn họ người đến đều giấu ở sau lưng mây đen bên trong, cũng không biết có bao nhiêu cao thủ, nhưng bọn họ cũng không chắc chắn thắng được ba đại quý thần là có thể xác định, nếu hẳn cùng Đông Thổ liên thủ, đúng là có có thể thắng được ba đại quý thần. . .

Chỉ là, vừa đến, chính là thắng, cũng định là thắng hiểm, bọn họ không chắc có thể toàn thân trở ra.

Thứ hai, bây giờ nhưng là ở di địa trong, bọn họ như toàn lực ra tay, tất nhiên sẽ đụng vào trong cõi u minh cấm kỵ!

Cái kia cấm kỵ kết quả là cái gì ai cũng không rõ ràng, nhưng có một chút có thể xác định, một khi cấm kỵ bị phát động, di địa trong chắc chắn

bằng sinh hung hiểm, bọn họ một lòng nghĩ muốn cướp ở trong tay tạo hóa, lại rất có thể muốn theo trận này đại loạn mà thất bại. . .

Vừa bắt đầu còn cảm thấy này sự kiện có chút khó mà tin nổi, đường đường Long cung cùng Đông Thổ, lại sẽ được một cái Tôn phủ thiếu chủ uy hiếp?

Bây giờ ngẫm lại, mới rõ ràng hai phe ăn cái này khó chịu thiệt thòi nguyên nhân. . .

. . .

. . .

"Ta rõ ràng rồi. . ."

Vuốt rõ ràng trong đó nguyên do Phương Quý, cuối cùng cũng coi như thở dài, bất đắc dĩ nói: "Hai người các ngươi một bên ai cũng không chắc chắn ở không kinh động di địa cấm kỵ tình huống xuống bắt xuống hẳn ba đại quý thân, lại không dám mạo hiểm làm mất tạo hóa, vì lẽ đó song phương một thỏa hiệp, liền. . ."

Vẫy vẫy tay, nói: "Đem ta bán rồi?"

Nghe được lời ấy, Long cung thái tử hừ lạnh một tiếng, hẳn cùng Phương Quý vốn là không nhận ra, không thể nói là bán.

Mà cái kia Đông Thổ người tuổi trẻ Khương Thanh, thì lại vẫn là không nói một câu.

Đúng là bên cạnh hẳn nón rộng vành cô nương, không nhìn được nhìn một chút hẳn, lại nhìn Phương Quý, tựa như có vẻ xiêu lòng.

"Ngươi rõ ràng là tốt rồi. . ."

Cái kia Kính Châu Tôn phủ thiếu Tôn chủ Thanh Vân Hiện mỉm cười, hướng về Phương Quý nói: "Hiện tại bị tóm cũng cam tâm tình nguyện rồi?"

Vừa nói chuyện, trong tay đã nhiều một sợi giây thừng, chính là Khôn Tiên thừng.

"Ngươi đừng vội, ta hỏi một chút. . ."

Phương Quý bày ra một bộ vẻ hấn thương lượng giọng nói, giải thích: "Trong sân có thể không chỉ có Long cung cùng Đông Thổ người. . ."

Nói nhìn về phía một bên Cung Thương Vũ: "Lão Cung a, chúng ta trước nhưng là nói cẩn thận nhất trí đối ngoại, bây giờ Tôn phủ người muốn bắt ta, ngươi liền mặc kệ à? Trước đây nghe nói các người Thương Long một mạch người gặp phải quỷ thần đều từ không khách khí. . ."

"Chuyện này . . ."

Ở một bên cúi đầu mà đứng Cung Thương Vũ, nghe nói lời ấy, bỗng nhiên cảm thật chặt trong tay long thương, sắc mặt tựa hồ có hơi ý giận cuồng, liền thêm bên cạnh hấn Thương Long một mạch đệ tử, vào lúc này cũng đều ngẩng đầu nhìn bốn phía, sắc mặt cực kỳ do dự. . .

"Hừ!"

Nhưng cũng liền vào lúc này, này Long cung thái tử bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, như đánh vào Thương Long một mạch đệ tử đầu quả tim trên.

Long cung thái tử ánh mắt đảo qua Cung Thương Vũ mấy người, không hề che giấu chút nào trên mặt khinh bỉ, nhàn nhạt nói: "Đã sớm biết các người cái gọi là Thương Long đệ tử ở Bắc Vực thô bạo rút hồ, đánh Long cung tên tuổi giả danh lừa bịp, chỉ là mặc kệ các người mà thôi, nhưng bình

thường các người làm sao hồ đồ cũng là thôi, nếu hỏng rồi bốn công tử đại sự, sau đó cái này long chữ, các người liền đừng nhắc lại!"

Theo hấn lời nói vang lên, mới vừa có chút linh hoạt Thương Long một mạch đệ tử, vào lúc này liền đột nhiên tiêu chìm xuống, từng cái từng cái như là rút đi khớp xương rấn , liền ngay cả Cung Thương Vũ, đều cúi đầu xuống, tựa như muốn nhìn Phương Quý một chút, cũng không dám ngẩng đầu.

"Thương Long một mạch bình thường như thế cuồng, nhưng hiện tại lại là thật sự kinh sợ. . ."

Phương Quý nhìn thấy bọn họ phản ứng, chính là không biết cụ thể nguyên do, cũng đoán được bảy, tám phân.

Đúng là một bên Minh Nguyệt tiêu thư, trên mặt rõ ràng lộ ra đau lòng về mặt.

Nàng là hiểu rõ tin tức, Thương Long một mạch sở dĩ có thể ở Bắc Vực cùng Tôn phủ đối kháng, dù cho cũng là bởi vì Thương Long Tử anh hùng hào khí, dũng cảm vô song, nhưng cũng xác thực cùng Long tộc trong bóng tối chống đỡ có quan hệ, tuy rằng chống đỡ bọn họ không phải Tây Hải Long tộc, nhưng Long tộc vốn là một thể, rút dây động rừng, làm tức giận Tây Hải Long tộc, Thương Lan hải thái độ cũng tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng lớn. . .

Cũng nguyên nhân chính là này, Thương Long một mạch, là tuyệt đối không có khả năng làm trái Long cung thái tử ý nguyện, một khi mất đi Long tộc chống đỡ, Thương Long một mạch kỳ thực cũng chỉ tính Bắc Vực bình thường đạo thống, đối mặt Tôn phủ bực này quái vật khổng lồ, thì lại làm sao đi chống đối?

Chính khi nàng đau lòng Thương Long một mạch thì đột nhiên thấy Phương Quý quay đầu hướng về nàng nhìn lại, cười hì hì nói: "Minh Nguyệt nữ sư diệt, ngươi cũng mặc kệ ta mà, ngươi có thể đi vào, có thể dựa cả vào ta giúp ngươi cầu xin, lại nói ta dù sao cũng là ngươi tiểu sư thúc a. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư vụn vụn không nghĩ tới hẳn sẽ hỏi câu nói này, lập tức mặt quần đến đỏ chót, không biết trả lời như thế nào.

"Là chính ngươi trêu ra tai họa, lại cùng ta nhà Minh Nguyệt tiểu thư có quan hệ gì đâu?"

Cũng liền vào lúc này, bên người nàng Lão bạch viên bỗng nhiên lạnh lùng nói: "Mặc dù trước ba đại tiên môn, cũng là hướng ngươi đến chứ?"

Minh Nguyệt tiểu thư nghe xong Lão bạch viên, trong lòng bỗng nhiên nghĩ rõ ràng.

Trước nghe Phương Quý một hỏi, trong lòng bao nhiêu còn có như vậy một điểm quý ý, nhưng vào lúc này, lại lập tức đều hóa thành tức giận.

Ám thầm nghĩ: "Đúng đây, Tôn phủ thiếu Tôn chủ nếu chỉ là muốn bắt hẳn, như vậy ba đại tiên môn người cũng nhất định phải bắt hẳn, ở di địa bên ngoài thì những người kia ra tay cũng không phải vì cướp cơ duyên, cũng là chúng ta thế hẳn công nôi, càng đáng trách chính là, hẳn bình thường đều là bất kính với ta, trên đường đi mấy lần xấu hổ khinh miệt ta, kết quả bây giờ đại nạn ập lên đầu, ngược lại muốn tìm ta cầu viện, thực sự là. . ."

Nghĩ đến nơi này, chớp mũi khẽ hừ một tiếng, không nói nữa.

"Này, Phương ngân giáp, ngươi đem trong sân người đều hỏi một vòng, vẫn không tính là xong rồi?"

Bên cạnh thiếu Tôn chủ Thanh Vân Hiện, có chút bất đắc dĩ nở nụ cười, nói: "Ta rất bận, không thể kéo dài các loại. . ."

"Lập tức xong rồi!"

Phương Quý hướng về hấn khoát tay áo một cái, sau đó cười nói: "Nhìn dáng dấp ở cái này di địa bên trong, chúng ta Thái Bạch tông cũng thật là để cho người bắt nạt!"

Nghe xong hấn, có người trầm mặc không nói, có người xì một tiếng bật cười.

Bây giờ di địa trong, Long tộc, Tôn phủ, Đông Thổ, Thương Long một mạch, Đan Hỏa tông một mạch, Thái Bạch tông một mạch. . .

Bất kể là luận thực lực, vẫn là luận tên tuổi, có thể không phải là Thái Bạch tông một mạch yếu nhất sao?

"Kéo dài thời gian cũng là vô dụng. . ."

Cái kia Thiếu Tôn phủ Thanh Vân Hiện cầm trong tay Khôn Tiên thăng, hướng về Phương Quý đi lên, cười nói: "Ta đều thiếu kiên nhẫn. . ."

"Lập tức liền tốt, lập tức liền tốt. . ."

Phương Quý cười chấp tay, vừa cười quay đầu nhìn về phía một người khác, lại là Minh Nguyệt tiểu thư bên người cái kia tiểu nha hoàn Dương Liễu, nói: "Cái này đẹp đẽ tử tử, ta xem ngươi đối với đan đạo rất hiểu đáng vẻ, có một vấn đề hỏi ngươi, các ngươi cái kia đan điện bên trong, Kim Quang Vô Lậu đan là có thể chống đối Cửu phong tập kích, cái kia Hồn Viên Như Ý đan, Thần Tiêu Trấn Hồn đan cùng Đại Thành hoàn đều là làm cái gì?"

Cái kia tiểu nha hoàn Dương Liễu thấy Phương Quý hỏi, hơi có chút bối rối, vội vàng đỏ mặt nói: "Hồn Viên Như Ý đan là nuôi đan ý, Thần Tiêu Trấn Hồn đan là tiêu tạp niệm, Đại Thành hoàn là cho Kim Đan tu sĩ ở nuôi đan hậu kỳ giai đoạn bù đắp đan ý không đủ lúc dùng. . ."

Phương Quý ngay sau đó nói: "Cái kia Cửu Thiên Thập Địa Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn đan đây?"

Dương Liễu nha hoàn bỗng nhiên lấy làm kinh hãi, nói: "Cái kia. . . Viên đan dược kia không thể ăn, đó là. . . Đó là Phong Ma đan. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư bỗng nhiên lòng sinh ngờ vực, quát lên: "Ngươi quả nhiên trộm chúng ta đan dược đúng không?"

Lão bạch viên trầm tiếng quát lên: "Tiểu thư không nên để ý đến hấn, bất luận hấn Thái Bạch tông có chuyện gì, đều cùng bọn ta không có quan hệ. . ."

"Hả?"

Liên ngay cả cái kia Kính Châu Tôn phủ thiếu Tôn chủ Thanh Vân Hiện, lúc này cũng là trong lòng khê động, hấn vốn là đã đem Phương Quý coi như vật trong túi, tùy theo hấn nói nhiều như vậy, chỉ là nghĩ mượn cơ hội nhìn chur phương phản ứng, tốt cân nhắc chính mình kế hoạch bên trong có hay không lỗ thủng mà thôi, nhưng chợt nghe được hấn hỏi đan dược, trong đó tựa hồ còn có một cái nghe tới tên rất khủng bố đáng vẻ, trong lòng nhưng cũng hơi kinh.

Lại không chiếu cố cái khác, trực tiếp hướng về Phương Quý đi lên, nói: "Tính chất tượng trưng phản kháng một thoáng vẫn là trực tiếp bó tay chịu trói?"

"Vậy chúng ta bóc một cái thử xem!"

Phương Quý cười, trực tiếp lấy ra một viên tiền đồng, ở không trung ném đi, đập ở mu bàn tay trên.

"Chuyện như vậy còn cần bóc một cái?"

Người chung quanh thấy cảnh này, cũng đã có chút sững sốt, thực cảm giác ngoài ý muốn.

Cũng là ở bọn họ ngây người công phu, Phương Quý đã xóc lên bàn tay liếc mắt nhìn, sắc mặt bỗng nhiên đại định.

"Tiền đồng nói để ta phản kháng một thoáng!"

Hắn nói, bỗng nhiên từ trong ngực lấy ra một viên đan dược, không chút do dự, giơ tay liền muốn mở ra ăn.

"Làm điều thừa!"

Kính Châu thiếu chủ Thanh Vân Hiện thấy thế, hơi thay đổi sắc mặt, thời khắc nguy cấp phi thân đến, tuy không biết cái kia đan dược là vật gì, nhưng cũng không hy vọng để Phương Quý nhiều gây chuyện, lấy tốc độ của hắn, Phương Quý liền ăn cái này viên đan dược thời gian đều không có, nhưng cũng không ngờ bên cạnh đã sớm chặn ở chính giữa A Khổ sư huynh cùng Anh Đề hai cái, rõ ràng đều là không nói một lời, liền thủ hướng về hắn công lại đây.

Một cái thoát nhìn Luyện Khí cảnh giới tiểu tu sĩ, một cái mới tan thân thú quái xà, khí thế lại bất ngờ mạnh mẽ, chính là Thanh Vân Hiện cũng chỉ có thể thảm máng một tiếng, tạm thời lùi về sau, đều không cần hắn hạ lệnh, phía sau hắn cái kia đầu heo thân người quỷ thần, đã lạnh lùng một bước đạp tiến lên, dù cho nó không dám toàn lực làm, nhưng cũng ung dung liền đè xuống A Khổ sư huynh cùng Anh Đề thế tiến công.

Mà Thanh Vân Hiện không người ngăn cản, trái tim hơi thả lỏng, nhanh chóng đi vòng, vội vã xông hướng Phương Quý.

Chỉ là như thế một trì hoãn, liền thấy Phương Quý đã ăn viên đan dược kia, sau đó từ eo túi trong rút ra một thanh ngăm đen phi kiếm đến, mạnh mẽ trừng Thanh Vân Hiện một chút, cũng không biết là đan dược tác dụng, vẫn là tâm trạng phấn nộ, con mắt đều đỏ như máu một mảnh, thoát nhìn đờ đờ sát khí, sau đó hấn liền quanh thân linh tức tăng vọt, khủng bố như bão táp, hai tay cầm kiếm, còn như liễu mạng, mạnh mẽ hướng về. . .

. . . Hướng về Minh Nguyệt tiêu thư bên người Lão bạch viên chém đi qua!

"Tiên sư nó, sớm nhìn ngươi không vừa mắt!"

Tình cảnh này đừng nói bị chém Lão bạch viên, liền Thanh Vân Hiện đều kinh ngạc.

Là ta muốn bắt ngươi, ngươi chém người ta làm gì?

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 412: Liên Muốn Chém Người

"Cái gì quý?"

Nhìn thấy Thanh Vân Hiện hướng về Phương Quý vọt tới đáng vẻ, con kia chính cùng người khác cùng nhau mắt lạnh xem cái khác Lão bạch viên cũng kinh hãi.

Trước đây nhìn thấy Phương Quý bỗng nhiên lấy ra cái kia viên Phong Ma đan, bọn họ đều cũng không có quá coi là chuyện to tát.

Đối với bọn hắn phần lớn người mà nói, cũng không cảm thấy được Phương Quý ăn cái kia đan dược gì sẽ hữu dụng, dù sau hắn tu vị cùng Thanh Vân Hiện đoàn người cách biệt thực sự quá to lớn, phần này chênh lệch, lớn đến căn bản liền không phải là đan dược gì có thể để bù đắp trình độ!

Thế gian có Phong Ma đan, nhiều dùng đến gọi chung những kia ăn sau khi, có thể kích phát người tiềm lực, khiến người trong thời gian ngắn bùng nổ ra vượt xa mình bình thường lực lượng đan dược, nhưng lại mạnh Phong Ma đan, cũng có nhất định mức độ, Trúc Cơ cấp thấp người ăn Phong Ma đan sau, hay là có thể trong thời gian ngắn cùng Trúc Cơ trung giai một trận chiến, nhưng chiến qua sau, phục đan người cũng tất nhiên muốn trả giá rất lớn đánh đổi!

Nhưng dù như thế nào, đều tuyệt sẽ không xuất hiện Trúc Cơ cấp thấp ăn vào Phong Ma đan sau, có thể đánh với Kim Đan một trận tình huống!

Bởi vậy, không người cảm thấy Phương Quý ăn Phong Ma đan, liền có thể là Thanh Vân Hiện cùng ba vị đại quý thần đối thủ. . .

. . . Tuy rằng cái này đan tên quả thật có chút bá đạo!

Nhưng coi như là nghĩ đến lại rõ ràng, cái này Lão bạch viên cũng không nghĩ tới hấn phục đan sau khi, một kiếm này chém về phía chính mình a!

Mắc mớ gì đến ta?

Lẽ nào người ăn Phong Ma đan sau khi thật sự điên rồi?

. . .

. . .

Chỉ là đến lúc này, trong lòng hấn tuy là lại hồ đồ, vừa thấy kiếm ý đã gần kề thân, cũng chỉ có thể phi thân né tránh.

Phương Quý một kiếm này chém tới, chu vi linh tức liền đã lay động đến cực điểm, mắt thường có thể thấy, hấn quanh người đã có một đạo tinh khiết tử ý lưu chuyển, làm cho hấn kiếm ý tăng vọt, hầu như đạt đến bình thường Trúc Cơ cảnh giới khó có thể tưởng tượng trình độ, mặc dù là lấy Lão bạch viên mạnh mẽ cực kỳ thần thú cảnh giới, cũng không dám tùy ý một kiếm này rơi xuống ở trên người, chỉ có thể vội vã lui lại, liều mạng hét lớn: "Người nghĩ muốn cái gì?"

"Ầm!"

Hấn cái này lùi lại, cái kia một kiếm liền chém ở trên mặt đất, liền đem mặt đất chém ra một đạo sâu lớn khe.

Minh Nguyệt tiểu thư liền ở Lão bạch viên bên người, bị một kiếm này sát thân thể chém xuống, kiếm trên uy áp hầu như làm cho nàng không thở nổi, trái tim trong nháy mắt bay lên một cái kinh hãi đến cực điểm ý nghĩ: "Hắn lực lượng sao sẽ mạnh như vậy, tựa hồ so với Cung sư huynh. . ."

Kỳ thực Phương Quý đã sớm ở trước mặt nàng cùng Cung Thương Vũ từng giao thủ, lấy thế hoà thu tay lại!

Chỉ là dọc theo con đường này, Phương Quý hi hi ha ha, không hề phong phạm cao thủ, lại chưa bao giờ ra tay, cũng làm cho nàng xem thường mấy phần.

Cho đến lúc này thời điểm khoảng cách gần cảm nhận được một kiếm này trên uy áp, mới bỗng nhiên đột nhiên cảm giác kinh ngạc.

"Cái này tiểu ca ca cũng là Tiên Đạo trúc cơ?"

Mà nhìn thấy Phương Quý một kiếm này ra tay, chính là những gia Đông Thổ đến các thiếu niên thiếu nữ cũng lấy làm kinh hãi, cảm thấy bất ngờ.

Đã sớm nghe nói Bắc Vực bị Tôn phủ bóc lột thậm tệ 1,500 năm, hầu như đoạt hết khí vận, vì lẽ đó Bắc Vực tu sĩ thậm chí là một đời không bằng một đời, Tiên Đạo trúc cơ cực kỳ hiếm có, trước nhìn thấy Thương Long một mạch đại đệ tử chính là Tiên Đạo trúc cơ, vẫn không cảm giác được cái gì, dù sao chỉ nhìn thấy như thế một cái, hơn nữa Thương Long một mạch cùng Long tộc có quan hệ, được đến Long tộc chống đỡ tới nói Tiên đạo tu nguyên cũng không kì lạ. . .

Nhưng không nghĩ tới, cái này thoát nhìn cũng không đáng chú ý tiểu tu sĩ, lại cũng là Tiên Đạo trúc cơ!

Là do trong lòng cả kinh, lại thêm vào Phương Quý đột nhiên hướng về cái kia Lão bạch viên ra tay quá không thể nói lý, bởi vậy trong lúc nhất thời mọi người chẳng qua là cảm thấy kinh ngạc, lại không người ngăn cản hấn , liền ngay cả cái kia Thanh Vân Hiện, đều là do nhìn thấy Phương Quý hướng về Lão bạch viên ra tay, thoáng ngẩn người.

Mà Lão bạch viên lại là bởi vì Thanh Vân Hiện đã hướng về Phương Quý vọt tới, vì lẽ đó lui lại sau khi, chỉ là quát mắng, không có giáng trả!

Vị này Phương Quý tranh thủ một tức công phu!

...

...

"Chém chết ngươi!"

Thừa dịp này, Phương Quý một bước bước lên, lại chém ra kiếm thứ hai!

Một kiếm này chém ra lúc, hấn không chỉ có vận chuyển Tiên Đạo trúc cơ lực lượng, trên người càng là bỗng nhiên hồng quang vừa hiện, nhưng có một đạo đỏ tươi như máu, đón gió tung bay đại hồng bào gắn vào trên người hấn, theo hấn một kiếm này chém xuống, Áo Đỏ bên trên lực lượng gia trì lên, kiếm thứ hai lực lượng nhất thời trong nháy mắt tăng vọt, đã rõ ràng vượt qua cảnh giới Kim Đan ngưỡng cửa này, thẳng tắp chém về phía Lão bạch viên. . .

"Cái gì?"

Lão bạch viên cũng vụn vụn không nghĩ tới đây một chút, liền kinh sợ đến mức cổ sau bộ lông đều dựng lên,

Trước đây Phương Quý tuy rằng bỗng nhiên triển lộ kinh người Tiên Đạo trúc cơ nền tảng, lực lượng mạnh mẽ, dù sao cùng nó so với kém một cảnh giới, hẳn còn không để vào mắt, nhưng bây giờ một kiếm này lực lượng được đến Áo Đỏ gia trì, nhưng trong nháy mắt để cho hẳn cảm nhận được uy hiếp cực lớn.

Vóc người giao thủ trong lúc đó co rút lại dâng lên, vận chuyển yêu thú thần thông, mới miễn cưỡng để qua một kiếm này, trước ngực lông vàng đã đứt vài gốc.

"Đó là . . . Quỷ thần khí tức!"

Mà đột nhiên thấy được Phương Quý trên người màu máu áo đỏ, Thanh Vân Hiện cùng phía sau hẳn ba đại quỷ thần, cũng đồng thời lấy làm kinh hãi, người khác sạ vừa thấy xuống, có lẽ còn không biết cái kia áo đỏ là vật gì, bọn họ nhưng trong nháy mắt cảm ứng được một loại cực kỳ hơi thở quen thuộc!

Nhất thời khó có thể tưởng tượng, sao có quỷ thần khí tức bỗng nhiên xuất hiện ở cái kia Thái Bạch tông đệ tử trên người?

Thậm chí đón cái kia kinh người quỷ thần khí tức, coi như Thanh Vân Hiện là đã vọt tới Phương Quý sau lưng Thanh Vân Hiện, cũng là trái tim báo động nổi lên, hẳn thậm chí không dám trực tiếp hướng về Phương Quý ra tay, mà là nhanh chóng lùi về sau, chỉ lo ngộ trúng cái gì cạm bẫy, vì lẽ đó chỉ có thể vừa lùi, vừa vội vã hướng về cái kia đầu heo thân người quỷ thần truyền đi tới một đạo thần niệm, xin mời cái này quỷ thần ra tay, đi tới đó trấn áp Phương Quý!

Liên cái này lùi lại một lan truyền tâm niệm trong lúc đó, Phương Quý liền lại nhiều tranh thủ một chút công phu!

...

...

Thừa dịp công phu này, Phương Quý bỗng nhiên hướng về Lão bạch viên chém ra kiếm thứ ba!

Ở cái này một chốc bên trong, trong cơ thể hắn đã có hùng hực như liệt hỏa giống như dược tính cuộn cuộn tan ra, chính là cái kia một viên Cửu Thiên Thập Địa Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn đan, đan dược vào bụng, dược tính phát tác không có như vậy nhanh, mãi đến tận cái này mấy tức thời gian trôi qua, mới cuối cùng cũng coi như dược hiệu dâng lên.

Vào lúc này, Phương Quý đột nhiên cảm giác thấy thân thể bên trong dấy lên hùng hực liệt hỏa, đang tự bên trong hướng ngoài đốt đi ra. . .

"Ha ha, quả nhiên là Phong Ma đan a. . ."

Phương Quý chính mình cũng cảm thấy theo cái này hùng hực hỏa ý, trong lòng như là sinh ra một loại cực kỳ nồng cuồng cảm giác, phảng phất trong nháy mắt cảm thấy trên đời này tất cả chuyện đều không phải chuyện, mình bây giờ chính là Cửu Thiên Thập Địa Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn người số một!

Tôn phủ quý thần dám trêu chính mình, chém hắn!

Long tộc dám coi thường chính mình, chém hắn!

Đông Thổ người đến lại như thế không hoài cự tình, chém hắn!

...

...

Cũng may cái này mãnh liệt cuồng ý nuốt chửng phía dưới, hấn vẫn là bảo lưu một tia lý trí, bởi vậy những kia không dễ chọc một cái cũng không chém.

Hấn chỉ là cắn chặt hàm răng, nắm giữ trong tay chuôi này đã thức tỉnh rồi một số lực lượng Hắc Thạch kiếm. . . Hoặc nói là Phù Đồ kiếm, đem hết thảy có thể không chế được linh tức đều rót vào một kiếm này bên trên, lại thêm vào quỹ thần lực lượng gia trì, hung ác chém xuống. . .

Chém, vẫn là con kia Lão bạch viên!

Mà cái này Lão bạch viên bây giờ đã nhanh muốn khóc lên, nó cảm giác mình dọc theo con đường này cũng không làm qua chuyện khác người gì a, đơn giản là kiện Minh Nguyệt tiểu thư không thích cái này Thái Bạch tông đệ tử, lại thêm vào chính nó cũng từng bị Thái Bạch tông phía sau núi vị kia đại yêu gây thương tích, trong lòng vẫn ám hoài không cam lòng, động mấy lần ý nghĩ muốn giết Phương Quý giải hận mà thôi, chỉ là động niệm, chung quy chẳng hề làm gì cả a. . .

Làm sao bây giờ hấn liền nhất định phải bắt lấy chính mình tới chém?

Càng hết lần này tới lần khác, đây rõ ràng chỉ là một cái Trúc Cơ cảnh tiểu tu sĩ, lại một kiếm hơn một kiếm!

Thứ nhất kiếm liền đã là ẩn chứa Tiên Đạo trúc cơ lực lượng một kiếm, thế chi phong, để nó cũng không dám lấy Yêu khu đón lấy.

Kiếm thứ hai liền đã có quỹ thần lực lượng gia trì, để nó đều cảm nhận được khủng bố uy hiếp.

Mà cái này kiếm thứ ba chém tới lúc, lại thêm vào cái kia một viên chỉ là tên cũng đã làm cho người có chút hải hùng khiếp vía Phong Ma đan lực lượng, càng là làm cho Phương Quý cái này chém xuống một kiếm, thậm

chí để cái này Lão bạch viên đều cảm giác được một loại tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc ý sợ hãi!

Nếu là Phương Quý vừa bắt đầu liền sử dụng tới như thế cường lực lượng, nó trái lại sẽ không như vậy giật mình.

Hết lần này tới lần khác liên tục ba kiếm, mỗi một kiếm đều lấy một loại vượt quá lẽ thường phương thức sức mạnh lớn trướng, mới để nó có chút ứng đối không kịp!

Mắt thấy một kiếm này còn chưa chém tới, mi tâm liền đã oành oành kinh hoàng, tựa hồ xuống một chốc liền muốn bị hấn một kiếm bỏ ra đầu.

Cái này Lão bạch viên rất cục cái gì cũng không chú ý lên, khó chịu hồng một tiếng, quanh thân yêu tức điên cuồng gào thét, thân thể gầy nhỏ bên trong, như là có Hồng Hoang cự thú đang kịch liệt chạy chồm xông tới, rồi sau đó, không cách nào hình dung cuồng bạo lực lượng khổng lồ, từ Lão bạch viên trong cơ thể trong giây lát bạo phát ra. . .

"Oành. . ."

Phương Quý trực tiếp bị lực lượng này đụng phải bay ngược ra ngoài!

Thậm chí khoe miệng hấn, đều bị chấn động đến mức ho ra một vòi máu tươi, nhưng vẻ mặt lại có vẻ hơi hưng phấn.

"Không tốt. . ."

Cũng là ở xung quanh mọi người đều có chút kinh hãi nhìn một kiếm này thì đột nhiên Đông Thổ Khương Thanh, cùng với Long cung thái tử sau lưng mây đen bên trong người nào đó, đồng thời phát ra quát to một tiếng, rất cục ý thức được cái gì, vội vã một bước bước lên, tựa như muốn ngăn cản. . .

Chỉ là đã không kịp!

Theo cái kia Lão bạch viên một thân sức mạnh mẽ hoàn toàn điều động, đánh bay Phương Quý, phảng phất cũng có một loại nào đó trong cõi u minh cảm kị bị xúc động.

"Răng rắc. . ."

Có trầm nặng như sấm rền giống như âm thanh vang lên, giống như đến từ Cửu U.

Trong sân tất cả mọi người, ở cái này một chốc, đều có một loại bị một số ánh mắt đều nhìn chăm chăm cảm giác, khiến đến trong lòng bọn họ cực kỳ sợ hãi, cái cảm giác này, như muốn tinh tế đi giảng, liền như là Lão bạch viên bỗng nhiên trong lúc đó lực lượng bạo phát, thức tỉnh cái này di địa trong, một cái nào đó ngủ say tồn tại, hấn mở mắt ra, liền nhìn thấy di địa trong lúc đó những thứ này người, sau đó hấn liền bắt đầu. . . Nổi giận. . .

"Kẻ này thật là to gan. . ."

Tất cả mọi người đều hiểu Phương Quý chân chính dụng ý, nhất thời vừa sợ lại giận!

Đứa kia lại là cố ý làm cho Lão bạch viên bạo phát tất cả lực lượng, xúc động cái này di địa bên trong cảm kị. . .

. . . Hấn liền không sợ gặp phải quá hung hiểm thật lớn, tất cả mọi người cùng nhau chết tới đây sao?

. . .

. . .

Kinh nộ phía dưới, có người liền tiếng hét lớn: "Giết hấn!"

Nhưng trong miệng mặc dù nói muốn giết Phương Quý, nhưng là này Long cung thái tử, lại là thân hình lóe lên, vội vã hướng về cách đó không xa trên mặt đất cái kia hộp sách màu đen vọt tới, thân hình hẫ như điện, lại vẫn không có bắt được sách hộp, một bên khác Khương Thanh cũng gấp gấp ép người tới gần, tốc độ đúng là so với hẫ còn nhanh hơn vài bước, tay áo lớn quét qua, liền đã vung ra một đạo thanh quang, thẳng hướng cái kia sách hộp cuốn tới. . .

"Muốn chết. . ."

Người khác không có thật là hướng về Phương Quý đánh tới, cái kia Lão bạch viên lại là thật là động sát cơ.

Hẫ bị Phương Quý ba kiếm bức ra chân chính khí cơ sau khi, lập tức liền cảm thấy được không đúng, tựa hồ trong thiên địa có một loại nào đó tồn tại trực tiếp nhìn chăm chăm nó, điều này làm cho nó kinh hãi thân thể cũng không nhìn được run, phảng phất đã có đao gác ở trên cổ, bất cứ lúc nào rơi mất đầu.

Liền ở cái này một chỗ, nó vừa giận vừa sợ, rống to hướng về Phương Quý vọt tới.

Chính là muốn chết, cũng phải trước đem Phương Quý một khối mang theo. . .

Thế nhưng, nó bất động thì thôi, hơi động phía dưới, chu vi di địa bỗng nhiên sinh ra vô tận biến hóa!

Liền như là cái kia nguy điện trong lúc đó, chống đỡ cuối cùng cân bằng một cái mộc chuyên, vốn là đại điện liền đã bắt đầu sụp đổ, theo cuối cùng này một điểm cân bằng mất đi, lập tức hoàn toàn sụp xuống, toàn bộ di địa trong, xa xa ngọn núi bỗng nhiên sụp đổ, đại điện âm âm ngã xuống đất, núi

trong vô số quái tiếng gào từng mảng từng mảng vang lên, nếu nói là đây là một phương không trọn vẹn thế giới, bây giờ thế giới này đã bị người vô thành một đoàn!

Lão bạch viên còn chưa vọt tới Phương Quý trước người, đã bị vô số sức mạnh vô hình đè ép, hóa thành một đoàn thịt vụn.

Mà Khương Thanh cùng này Long cung thái tử bàn tay còn chưa xúc động cái kia sách hộp, liền đã bị vô cùng lực lượng đem bọn họ chấn động bay ra ngoài. . .

Đúng là Phương Quý, mới vừa rồi bị Lão bạch viên đánh bay, đúng là vừa vụn hạ xuống ở cái kia sách hộp cách đó không xa, vừa thấy lúc này Khương Thanh cùng Long cung thái tử đều bị đánh bay, cái kia hộp ngược lại thành vật vô chủ, hắn liền lập tức một cái trở mình bò lên, vọt tới hộp bên người.

"Người dám. . ."

Long cung thái tử lộ tiếng hét lớn, Khương Thanh cũng chết chết nhìn về phía hắn.

"Ha ha, Phương lão gia ta có cái gì không dám?"

Đón ánh mắt của hai người, Phương Quý cười ha ha, bay lên một cước, đem sách hộp đá hương về phía cách đó không xa Thanh Vân Hiện.

Sau đó hắn xoay người liền chạy!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 413: Mông Lung Thiên Địa

Ầm! Ầm! Ầm!

Toàn bộ di địa trong, đều loạn tung tùm phèo.

Đủ loại vô hình mà sức mạnh mạnh mẽ, như là dòng khí hỗn loạn giống như tràn ngập tại khắp nơi trong lúc đó, ở lực lượng này đi khắp phía dưới, bên trong đất trời quái phong nhiều lần lên, một toà một toà đại điện đều bị quái phong cắn nát, ầm ầm sụp xuống, thậm chí ngọn núi đều đã khuynh đảo.

"Trời ạ, chuyện gì thế này. . ."

Đón cái kia quái phong, hay là cảm giác cái kia quái phong trong ản chứa lực lượng, tất cả mọi người đều đã kinh hãi đến biến sắc, đặc biệt là Đông Thổ Khương Thanh, Long cung thái tử sau lưng cao nhân, cùng Thanh Vân Hiện bên người ba đại quý thần các loại, càng là bị lực lượng này kinh sợ đến mức lông tơ dựng thẳng lên, lấy bọn họ thực lực tu vi, thế giới tự nhiên bên trong, đã có rất ít có thể uy hiếp đến bọn họ lực lượng, nhưng bây giờ lại lập tức cảm nhận được một loại lạnh lẽo âm trầm róc xương, cái kia bừa bãi tàn phá tung hoành quái phong, tựa hồ mỗi một đạo đều có thể bất cứ lúc nào lấy đi tính mạng của bọn họ!

Cái này đến tột cùng là di địa bên trong tự nhiên hình thành, vẫn là một loại nào đó cấm chế, nào đó loại thần thông lưu lại?

Vừa nãy con kia Lão bạch viên, không phải là bị cái kia sức mạnh vô hình bỗng nhiên vọt tới, chen thành thịt vụn?

Mà sức mạnh như vậy, chu vi tùy ý có thể thấy được, chính như ám lưu làn sóng như thế này phập phồng, bất cứ lúc nào có thể đánh tới đầu của bọn họ trên, cũng bất cứ lúc nào có thể để cho bọn họ trở thành Lão bạch viên như vậy số xui quý, bởi vậy ở tình huống như vậy, lại có thêm thâm cừu đại hận gì, cũng không chú ý lên lẫn nhau, một trái tim chỉ là oành oành kinh hoàng, chỉ là muốn mau chóng rời đi nơi này cái địa phương quý quái, càng xa càng tốt. . .

"Này hộp sách. . ."

Thanh Vân Hiện vốn là muốn truy sát Phương Quý, nhưng vụn vụn không nghĩ tới Phương Quý lại đem cái kia cực kì trọng yếu sách hộp đá đến trước mặt mình, một trái tim nhất thời oành oành nhảy lên, ánh mắt không bị khống chế, gắt gao nhìn chăm chú đến cái kia hộp trên, hẳn có thể cảm nhận được xa xa Long cung thái tử cùng Khương Thanh hướng mình quăng tới phần nợ ánh mắt, cũng rõ ràng biết Phương Quý cố ý đem sách hộp đá đến trước mặt mình không có ý tốt. . .

Nhưng nghĩ đến, này hộp sách bên trong, nhưng là cái này phương di địa chân chính truyền thừa chí bảo a. . .

Trước hẳn có ý phải đem sách hộp tặng cho Khương Thanh cùng Long cung thái tử, lấy cái khác di địa cơ duyên, đó là bất đắc dĩ mà thôi!

Đó là bởi vì hẳn phi thường xác định, chính mình muốn đoạt này hộp sách, cái kia hai phe thế lực đều sẽ không cho phép.

Nhưng là bây giờ. . .

. . . Cái này hộp liền ở trước mặt mình!

Liên trong lòng hẳn cũng không biết lóe qua bao nhiêu ý nghĩ, ở ba đại quỷ thần giục bên trong, bỗng nhiên ôm lấy hộp, phi thân gấp lượn!

Khương Thanh cùng Long cung thái tử giận dữ, đều nghĩ hướng về hẳn chạy tới, nhưng chu vi quái phong mơ hồ, bọn họ cũng chỉ có thể bị ép hướng về hai cái phương hướng khác nhau bay lượn đi ra ngoài, vừa tránh né cái kia bên trong đất trời tựa hồ ở khắp mọi nơi sức mạnh kinh khủng, vừa hận vô cùng Thanh Vân Hiện.

Tất cả mọi người đều chạy trốn, chạy trời chết, bọn họ thậm chí cảm giác được, ở cái này vô tận sức mạnh kinh khủng phía dưới, dưới chân ngọn núi đều ở vang lên ong ong, tựa như muốn sụp đổ. Một loại còn như ngập đầu tai ương nguy hiểm nhượng bọn họ hoang mang lo sợ, hồn đều bay hơn nửa.

...

...

"Thoạt nhìn rất nguy hiểm, nhưng ta nhất định không có chuyện gì. . ."

Mà ở cái này hỗn loạn tung bừng bên trong, đúng là gặp phải trận này phiến toái lớn Phương Quý dương dương tự đắc, hẳn lúc này một mặt tự tin, cũng vô cùng bình tĩnh, sở dĩ dám liều lĩnh gọi ra cái này di địa bên trong sức mạnh cấm kỵ cũng là nguyên nhân này: "Tiền đồng chỉ dẫn ta đến, cái kia liền nói rõ có chỗ tốt a, đã có chỗ tốt, vậy ta chắc chắn sẽ không chết ở chỗ này, nói không chắc còn có thể kiếm lời cái đại bảo bối. . ."

Chính trong lòng nghĩ chuyện tốt, nghĩ tìm kiếm A Khổ sư huynh cùng Anh Đề bóng người thì bỗng nhiên trên đỉnh đầu kinh phong truyền đến.

Phương Quý sợ đến cả người một cái giật mình, nhanh chóng hướng về bên cạnh tránh lóe lên, quay đầu nhìn lại, nhất thời tê cả da đầu, chỉ thấy

một khối to bằng gian phòng tảng đá đập âm âm ở chính mình mới vừa đi qua địa phương, nếu không phải là mình lần đi đúng lúc, e sợ lúc này đã bị nện thành thịt vụn, cuối cùng không có cái kia mù quáng tự tin, ôm đầu, liền hướng về quái phong thiếu chút địa phương chạy trốn. . .

. . .

. . .

Âm âm. . .

Theo mọi người đều tan tác như chim muông, cái này một toà núi chính rớt cục mất căn cơ, chậm rãi sụp đổ, vỡ thành vô số mảnh vỡ.

Khói bụi tro bụi cuộn cuộn mà lên, chen lẫn núi trong khói đen, che kín bầu trời, làm cho bên trong đất trời khắp nơi hoàn toàn trắng xoá, bây giờ cái này cả tòa di địa, tựa hồ không chỉ là núi nghiêng điện đổ, liền ngay cả thế giới một chút quy tắc, đều đã nằm ở sụp đổ trạng thái. . .

Mênh mông cuộn cuộn, sấm rền không dứt, toàn bộ di địa, đã lại khó thấy trước đáng đáp.

. . .

. . .

"Nơi này là chỗ nào?"

Phương Quý trước từ trên ngọn núi chạy trốn đi xuống, mới vừa chạy trốn tới sườn núi bên trong, cả ngọn núi liền đã sụp đổ, ở cái này kinh thiên động địa biến hóa bên trong, hấn căn bản thân bất do kỷ, lại không dám trực tiếp bay lượn đến giữa không trung, sợ bị không trung bừa bãi tàn phá quái phong xoắn thành một đồng máu thịt, chỉ có thể theo sụp đổ ngọn núi rơi đi

xuống, chu vi chỉ cảm thấy vô số quái nham đá vụn bay xuống, bất cứ lúc nào có thể làm mất mạng nhỏ.

Nhưng cũng không biết có phải là thật hay không bởi vì hắn này đạo lý hữu dụng, tiền đồng giúp hắn làm ra lựa chọn trong, tự có sâu xa thăm thăm khí vận bảo vệ, vẫn là hắn đơn thuần mạng lớn, ở cái này các loại hung hiểm vô tận tình huống xuống, hắn lại thật không có bị quái thạch đập chết, hoặc là bị khuynh đảo ngọn núi đè ở phía dưới, mà là theo cái kia cuộn cuộn loạn thạch lưu, trực tiếp cuốn về một nơi nào đó, như là nằm ở hải triều sóng lớn trong.

Sau một hồi lâu, hắn phản ứng lại thì tình hình phát hiện mình toàn thân không có thương, chỉ là đầu bị chấn động đến mức có chút mơ hồ.

Dùng sức quơ quơ đầu, cẩn thận hướng về chu vi nhìn lại, liền thấy mình đang đứng tại một mảnh đá vụn bên trên, chu vi khắp nơi là cuộn cuộn khói bụi, hình thành rồi dày đặc sương trắng, mấy trượng ở ngoài liền thấy không rõ lắm có người, hơn nữa cái này cuộn cuộn khói bụi bên trong, tựa hồ theo tro bụi ở ngoài, còn nhiều ra rất nhiều cái khác khí cơ, làm cho hắn thần thức đều không thể bắn xa, bị áp chế dường như một phàm nhân cũng tựa như. . .

Xa xôi hơn, vẫn có thể nghe thấy quái phong tập tiếng khóc, nhượng người tâm can run.

"Lần này phiền phức, trâu đến thật giống có chút lớn. . ."

Phương Quý trong lòng nghĩ, lấy ra Hắc Thạch kiếm ở tay, quyết định trước tiên dò đường đi ra ngoài.

Cái này di địa bên trong góc không được, Tôn phủ bên kia là quyết tâm muốn trao chính mình, mà Long cung một mạch cùng Đông Thổ sự tình

cũng bị chính mình quấy tung, giúp đỡ là ngoại trừ A Khô sư huynh cùng Anh Đề một cái không có, kẻ địch đúng là cái đỉnh cái lợi hại, còn ở lại chỗ này làm gì, thừa dịp bây giờ hỗn loạn, mau mau tìm đường đi ra ngoài, rất sớm trở lại Thái Bạch tông, cũng tốt có cái tông chủ có thể chỗ dựa a. . .

Nếu như tông chủ cũng đối phó không được những thứ này người, vậy thì phải thu thập đồ tể nhuyển chạy trốn!

Cho tới lúc này A Khô sư huynh cùng Anh Đề, Phương Quý đứng là nghĩ tìm được trước bọn họ, nhưng là đi địa quá to lớn, bây giờ lại là hỗn loạn tung bưng, vừa nãy cũng không biết hai người bọn họ chạy đi nơi nào, Phương Quý chính là muốn tìm, cũng không biết từ đâu tìm lên a. . .

Vẫn là trước tiên thoát thân đi, sau đó lại giúp bọn họ báo thù!

...

...

Nhớ tới lúc tiến vào, bọn họ là từ ngọn núi phía đông mở ra một đạo đi địa cánh cửa, sau đó lại nhiều đường phía sau núi đi tới ngọn núi chính, chính mình ở ngọn núi chính sụp đổ lúc, thì lại mơ mơ màng màng nhớ tới thật giống lập tức té hướng về phía phương bắc, nếu như vậy, vậy thì phải hướng về hướng đông nam đi tìm nguyên lai cái kia đi địa cánh cửa, Phương Quý trong lòng vừa tính toán, vừa lên tinh thần, nhanh chóng vọt ra ngoài.

Ngọn núi sụp đổ, núi trong quái lạ cấm chế đúng là thiếu rất nhiều, Phương Quý một đường đi nhanh, lại không nghĩ rằng, liền ở trong sương mù dày đặc chạy vội hồi lâu, nhìn thấy chỗ, lại vẫn là một mảnh sụp đổ ngọn núi cùng quái thạch, tình cờ còn có thể nhìn thấy một ít tàn tạ cung điện ngã trái ngã phải, nhưng rõ ràng đã vượt qua cái kia đi về đi địa cánh

cửa lộ trình, hết lần này tới lần khác lại một không chỗ nào tra, trong lòng nhất thời có chút ngờ vực.

"Chuyện ra sao, cửa đây?"

Nhìn ngó chu vi tựa hồ căn bản nhận biết không ra khác nhau ở chỗ nào cảnh tượng, hẳn có chút há hốc mồm: "Ta lạc đường?"

Lúc ẩn lúc hiện cảm giác cái này di địa tựa hồ có chút không giống, trong lòng hẳn cũng nhắc lên gan lớn, chính đang suy nghĩ nên làm gì, bỗng nhiên nghe phía trước một trận tất nát, tựa hồ có người đi tới âm thanh, hẳn nhất thời đình chỉ thở một hơi, rón ra rón rén về phía trước sờ soạng vài bước, trốn ở một tảng đá lớn mặt sau, rất nhanh liền nhìn thấy trong sương mù dày đặc, có bóng người đang từ từ về phía trước đi tới, nắm chặt kiếm.

Ở cái này di địa trong, hẳn nhưng là kẻ địch vượt xa bằng hữu, không biết đối phương lai lịch ra sao, cần ra tay trước là dành được lợi thế!

"Thái, đánh cướp. . ."

Chờ đối phương gần rồi, Phương Quý dốc hết sức, bỗng nhiên quát to một tiếng, lớn tiếng dọa người, sau đó vung kiếm chém vạt.

Vốn định một kiếm gác ở cổ đối phương trên, trước tiên hạn chế hẳn lại nói, nhưng không nghĩ đối thủ phản ứng nhanh cực kì, đầu tiên là bị Phương Quý sợ đến run lên một cái, sau đó thân hình nhẹ nhàng xoay một cái, nhẹ nhàng một chỉ hướng về Phương Quý điềm lại đây, động tác mềm mại như tiên tử.

Sau đó ở cái này một chỉ sắp điềm đến Phương Quý mi tâm lúc, nàng nhận ra Phương Quý, đúng lúc thu lại cái này một chỉ.

"Hóa ra là ngươi a. . ."

Phương Quý cũng đem đầu trộm đuôi cướp chọc hướng về phía nhân gia giữa hai chân cái kia một kiếm thu lại rồi, có chút bất ngờ nói.

Ngoài ý muốn, lúc này Phương Quý bất kể là gặp phải Long cung thái tử một mạch, vẫn là Đông Thổ một mạch, thậm chí là Minh Nguyệt tiểu thư này một mạch, đều cần ra tay trước là dành được lợi thế, nhưng vào lúc này, gặp phải lại là đi theo Đông Thổ Khương Thanh bên người mấy vị kia thiếu niên thiếu nữ bên trong, cái kia mang nón rộng vành nữ hài, cũng là Đông Thổ một mạch bên trong để Phương Quý cảm thấy nhất có hảo cảm một cái.

Hắn còn nhớ, trước chính mình hỏi Khương Thanh gặp phải hung hiểm sẽ hay không ra tay hỗ trợ thì tiểu cô nương này theo bản năng gạt đầu tới, sau đến mình bị Tôn phủ người nhìn chăm chăm, Đông Thổ người đều treo lên thật cao, đúng là nàng biểu hiện ra một chút ý lo lắng.

Cô bé kia thấy là Phương Quý, cũng phân minh thờ phào nhẹ nhõm, nón rộng vành phía dưới hai mắt, tựa hồ hướng về Phương Quý quăng tới ánh mắt nghi hoặc.

"Ta đang tìm ra miệng đây, tìm nửa ngày cũng không tìm được. . ."

Phương Quý thuận miệng giải thích, lại hỏi: "Người biết lối ra ở nơi nào không?"

Nữ hài lắc lắc đầu.

Phương Quý nhất thời có chút thất vọng, nhìn chung quanh một chút, nói: "Vậy tự ta tìm. . ."

Nữ hài nghe vậy, lại lắc đầu.

Phương Quý hiểu rõ ra: "Há, nguyên lai người là cái cổ không thoải mái. . ."

Vừa nói, vừa tùy tiện tìm một phương hướng, mang theo Hắc Thạch kiếm liền đi tới.

Nữ hài lại theo bản năng lắc đầu, nhưng Phương Quý cũng không nhìn thấy, không thể làm gì khác hơn là rầu rĩ, rập khuôn từng bước đi theo phía sau hắn.

Lúc này Phương Quý cũng không biết chính mình là cách lối ra càng gần rồi, vẫn là càng ngày càng xa, càng không phân rõ được phương hướng, chỉ có thể ở di địa bên trong xông loạn, cái này di địa bên trong, vốn là linh tức thiếu thốn, gần như tại không có, lại thêm vào một loại nào đó áp lực vô hình ở khắp mọi nơi, càng nhượng bọn họ thể lực tiêu hao cực lớn, Phương Quý rất nhanh liền đã miệng khô lưỡi khô, lại tìm một hồi, liền ngồi ở khối đá trên giải lao.

"Răng rắc. . ."

Hắn từ trong túi càn khôn lấy ra một cái cánh tay thô lão sơn tham, găm củ cải tựa như găm một cái, miệng đầy lạnh lạnh nước, vừa khắp mọi nơi đánh giá, vừa lấy ra mặt khác một cái đưa cho cái kia đội nón rộng vành nữ hài, nói: "Người muốn hay không?"

Nữ hài hơi do dự, liền muốn đưa tay nhận lấy.

Phương Quý đã đem sơn tham nhét trở về trong túi càn khôn, nói: "Không muốn coi như xong!"

Nữ hài lập tức sững sờ, cẩn thận rút tay trở về, cúi đầu, chỉ lo Phương Quý nhìn ra nàng vốn là nghĩ muốn ý tứ.

"Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ gì a?"

Phương Quý ăn nửa đoạn lão sơn tham, hơi có khí lực, liền lại đứng lên, trái phải đánh giá một chút dày đặc sương mù hoàn cảnh, chỉ cảm thấy chu vi đều là một vùng phé tích, chút nào phân biệt không ra trước con đường, thậm chí tầng tầng sương mù sau khi, như là có vô số ánh mắt ở nhìn mình, cái cảm giác này, để cho hắn vừa không thoải mái, lại cảm thấy ngọt ngào, thở dài một tiếng, vẫn là đứng lên.

Xoay người hướng về cô bé kia nói: "Ta còn muốn đi tìm lối ra, ngươi là theo ta cùng nhau hay là đi tìm người những đồng bạn kia?"

Nữ hài do dự một chút, giơ lên tinh tế trắng mịn ngón tay, chỉ chỉ phương xa, lại lắc đầu.

Phương Quý nói: "Ngươi muốn đi tìm đồng bạn a, vậy ta đi trước!"

Nữ hài nhất thời có chút sốt ruột lên, lắc lắc đầu, lại chỉ về phương xa, hướng về Phương Quý xua tay.

Phương Quý kinh ngạc nói: "Ngươi nghĩ khiêu vũ liền cẩn thận nhảy. . ."

Nữ hài nhất thời không nói gì, một lát sau khi, bỗng nhiên mở miệng nói: "Ngươi không tìm được lối ra, hiện tại đã không có lối ra!"

"Cái gì?"

Phương Quý nhất thời vừa sửng sốt, con mắt trừng lớn.

Nữ hài mở miệng, tiếng nói có vẻ hơi khàn giọng: "Di địa bên trong mặt khác một loại sinh mệnh bị tinh lại, chúng ta liền không ra được!"

Phương Quý nghe được, đã là một mặt khiếp sợ: "Ngươi lại biết nói?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 414: Khủng Bố Mặt

"Ta vẫn luôn biết nói!"

Liên ngay cả cái kia đội nón rộng vành nữ hài, thấy Phương Quý phản ứng cũng có chút bất ngờ, một lát sau, mới thấp giọng trả lời.

Phương Quý đầy mặt ngờ vực: "Cái kia trước người tại sao không nói?"

Nữ hài nhất thời nghẹn ở lại, cúi đầu, nghĩ muốn thành thật trả lời thì lại nghĩ đến Phương Quý khó chơi, lời giải thích của chính mình cũng không biết hẳn sẽ lý giải thành cái gì đáng vẻ, đặc biệt là này sự kiện giải thích lên cũng quá phiền phức, nhân tiện nói: "Ta không muốn nói. . ."

Phương Quý bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Hóa ra là như vậy!"

Nữ hài cũng lập tức choáng váng: "Lý do này hẳn lại tiếp nhận rồi?"

Mà ở trong lòng cô bé chính giác đến có chút không biết Phương Quý phương thức nói chuyện thì Phương Quý cũng chính đánh giá nàng, chỉ thấy nàng trên người mặc thuần trắng quần lụa mỏng, dáng dấp thành thật, trên đầu đội nón rộng vành buồng xuống lụa trắng, tựa như cũng là bí pháp làm ra, thần thức đều không thể xuyên thấu qua khăn che mặt nhìn thấy nàng dáng dấp, đón chính mình ánh mắt, nàng liền theo bản năng cúi đầu, tựa hồ sợ chính mình nhìn thấy nàng dáng dấp tựa như.

Lại nghĩ tới, nàng tiếng nói khàn giọng khó nghe, nào giống cái tuổi còn trẻ nữ hài, chẳng lẽ là cố ý thay đổi tiếng nói?

Liên càng nghĩ càng cảm thấy kinh ngạc, nghĩ thầm nàng sẽ không thực sự là ta biết người kia chứ?

Đến từ Đông Thổ, không muốn để cho chính mình thấy rõ nàng đáng đáp, thậm chí không để cho mình nghe được nàng chân chính tiếng nói. . .

Trong lòng bỗng nhiên hơi động, nghĩ đến người kia.

Nhưng trên mặt nhưng cũng lập tức làm bộ lơ đãng đáng đáp, nói: "Đúng rồi, người mới vừa nói cái này di địa bên trong là chuyện gì xảy ra?"

Nữ hài bị hấn xem đã có chút e lệ, lúc này nghe hấn hỏi những vấn đề khác, mới thoáng tự nhiên, giải thích: "Trước người làm cho cái kia Lão bạch viên thả ra hấn một thân thần thú khí tức, dĩ nhiên xúc động thế giới này cấm kỵ, vì lẽ đó bọn họ bị tỉnh lại. . . Lão tổ tông đã nói, như vậy di địa, hoặc nói Thượng cổ phong ấn đạo thống, bên trong cũng không phải không hề có thứ gì, nơi này ngủ say mặt khác một loại sinh mệnh, bọn họ thức tỉnh sau khi, thì sẽ xúc động rất lớn nhân quả, ở kết cái này cọc nhân quả trước. . ."

Nàng hơi trầm ngâm, nói: "Chúng ta không thể rời đi, vì lẽ đó người chắc chắn sẽ không tìm tới lối ra!"

"Nhân quả gì cái gì lung ta lung tung?"

Phương Quý nghe được rơi vào trong sương mù, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, cả giận nói: "Người biết không có lối ra, mới vừa rồi còn xem ta tìm nửa ngày?"

"Ta. . ."

Nữ hài có chút nhụt chí, nghĩ thầm ta mới vừa nói, nhưng người chỉ coi ta đang khiêu vũ. . .

Cũng may Phương Quý tức đến nhanh đi cũng nhanh, cũng không trách cô bé này vì sao biết rõ ràng không có lối ra còn không tự nói với mình, chỉ coi nàng chính là không bình thường, bắt đầu suy nghĩ trọng yếu vấn đề, sắc mặt trầm trọng nói: "Lẽ nào liền vẫn không ra được?"

"Nghĩ muốn đi ra ngoài, chỉ có một cái biện pháp. . ."

Nữ hài do dự một chút, nói: "Chúng ta muốn đi tìm vị kia Kính Châu Tôn phủ thiếu Tôn chủ. . ."

Phương Quý vừa nghe, lập tức cảnh giác lên, hồ nghi nói: "Ngươi biết ta với hắn có cừ oán, còn để ta đi tìm hắn?"

Thấy Phương Quý cái kia hoài nghi mình ánh mắt, nữ hài lập tức giải thích: "Không phải, chúng ta nghĩ muốn đi ra ngoài, cũng chỉ có thể chấm dứt nơi đây nhân quả, mà nghĩ đến kết cái này nhân quả, liền cần một thứ, cái thứ kia, bây giờ liền ở trong tay của hắn. . ."

Phương Quý vẫn là không thả lỏng cảnh giác, nói: "Nói bậy, hắn tại sao có thể có đi ra ngoài đồ vật?"

"Ngươi cho hắn a. . ."

Cô bé nói: "Ta trước nhìn thấy ngươi đem này phương sách hộp đá đến trong lòng ngực của hắn!"

"Cái gì?"

Phương Quý lại sửng sốt.

"Di địa bên trong những kia sinh mệnh đã thức tỉnh, nếu chúng ta đưa chúng nó tỉnh lại, cái kia liền muốn lại xin bọn họ ngủ say, vì lẽ đó chúng ta

cần cái kia sách hộp bên trong đồ vật đến cùng bọn họ câu thông, lắng nghe bọn họ nghĩ nói với chúng ta, vì lẽ đó hiện tại chúng ta. . ."

Nữ hài thấy Phương Quý còn có chút mộng, không thể làm gì khác hơn là mất công sức giải thích.

"Người chờ chút đã. . ."

Phương Quý duỗi duỗi tay, cau mày, chậm rãi suy nghĩ nói: "Các người đối với cái này di địa, đến tột cùng có bao nhiêu hiểu rõ a?"

Từ thấy cái này quần đến từ Đông Thổ người sau, hẳn liền đã phát hiện, những thứ này người đối với di địa biết, vượt xa mình và Thương Long một mạch Cung Thương Vũ mấy người, thậm chí là này Long cung người cũng biết xa so với mình càng nhiều, lúc này nghe nàng thuận miệng nói ra chính mình hoàn toàn cũng không biết đồ vật, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc lên, nàng chính là mộng chính mình đây, hay là thật biết cái gì?

Nhưng nghe Phương Quý chăm chú đặt câu hỏi, nữ hài lại trầm mặc một hồi.

Một lát sau khi, nàng mới nhỏ giọng nói: "Đây là chúng ta Đông Thổ bí mật, không thể tùy tiện. . ."

Phương Quý nổi giận, nói: "Không nói ta đánh người có tin hay không?"

Nữ hài nhỏ giọng nói: "Không tin!"

Phương Quý mới vừa nhắc lên nắm đấm không thể làm gì khác hơn là để xuống, suy nghĩ một chút, móc ra một cái lão sơn tham, nói: "Cái này cho người!"

Nữ hài nhất thời có chút không rõ nhìn hắn.

Phương Quý cười nói: "Vừa nãy ta liền phát hiện người đã đói bụng. . ."

Nữ hài có chút không nói gì, do dự một chút, mới cẩn thận tiếp tới, nhưng không có lập tức liền ăn, chỉ là cất đi.

Phương Quý đắc ý ôm hai tay, nói: "Hiện tại có thể nói cho ta chứ?"

Nữ hài nghĩ đến một hồi, mới bắt đầu dĩ hít một tiếng, nói: "Kỳ thực, chúng ta biết đến cũng không nhiều, chỉ là đi tới nơi này trước, lão tổ tông đã từng nói cho ta, những thứ này bị phong ấn đạo thống di địa, đã phi thường cổ lão, nhưng trong này, không chỉ là có một ít cơ duyên tạo hóa mà thôi, quan trọng hơn chính là, như vậy di địa bên trong, đều sẽ có một cái đồ vật đặc biệt tồn tại, thông qua cái thứ kia, lại nghĩ cách tỉnh lại cái này di địa bên trong một ít sinh mệnh, liền có thể cùng bọn họ câu thông, hiểu rõ đến một ít chuyện. . ."

Phương Quý nghe xong những câu nói này, đầu óc còn có chút hồ đồ, nhưng liền nghĩ đến Đông Thổ người làm việc, hấn chột linh quang lóe lên, nghĩ đến một ít chuyện: "Vì lẽ đó nếu như các người tìm tới như vậy đồ vật, vốn là sẽ tỉnh lại cái này di địa bên trong những quái vật kia?"

Nữ hài hơi do dự, vẫn gật đầu một cái.

Phương Quý nhất thời có chút thân thiết: "Sau đó thì sao, sẽ nhận được chỗ tốt gì?"

Nữ hài hơi ngần người ra, lắc đầu nói: "Ta cũng không biết, ta không phải là bị chọn lựa người. . ."

Phương Quý ngờ vực nhìn cô bé kia một lát, tuy rằng không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, nhưng lại cảm thấy nàng không giống như là đang nói dối đáng vẻ, liền lướt qua cái đề tài này, cau mày hướng về cô bé kia nói: "Vậy các người vừa bắt đầu liền biết cái thứ kia là cái gì?"

Nữ hài hơi do dự, nói: "Lão tổ tông trước đã nói, cái này phương di địa bên trong, hẳn là có một quyển mỹ nhân đồ!"

"Mỹ nhân đồ?"

Phương Quý nghe được đầy mặt không rõ: "Đó là cái gì quý, không mặc quần áo tiên nữ sao?"

Nữ hài lập tức không biết làm sao trả lời, cũng không biết khăn che mặt phía sau mặt có hay không đỏ, chỉ là nhanh chóng nhảy qua cái vấn đề này, nói: "Đó là lão tổ tông từ phi thường cổ lão quyển trục trên nhìn thấy, so sánh chắc chắn, cho nên mới để chúng ta đến nơi này, tuy không biết là phúc là họa, nhưng bức này đắt khách, cũng không ai biết sẽ đổi với cái này phương đại thế có gì ảnh hưởng, ta Đông Thổ đại tông, dù là mạo một ít hiểm, cũng có thể chủ động lại đây dính chút nhân quả mới được, vốn là chúng ta hẳn là bắt đến mỹ nhân đồ sau khi, trở lại tỉnh lại cái này di địa bên trong tồn tại, nhưng không nghĩ tới người sớm đem bọn họ. . . Vì lẽ đó hiện tại, chúng ta chỉ có tìm tới này phương sách hộp!"

"Liên xác định như vậy này mỹ nhân đồ ở sách hộp bên trong sao?"

Phương Quý tốt xấu rõ ràng nghĩ muốn đi ra ngoài, liền nhất định phải tìm tới cái kia bức mỹ nhân đồ, chỉ là vừa nghĩ tới cái kia sách hộp vốn là ở bên tay chính mình, nhưng mình lại một cước đá đến Thanh Vân Hiện bên kia đi, cái này há không phải là mình lại làm một cái lớn chết sao?

Nhất thời có chút phần nộ, phiết miệng hỏi một câu.

Nữ hài đúng là gật gật đầu, nói: "Linh Bảo các đã đi tìm, nếu không có, cái kia chính là ở tàng kinh điện!"

"Cũng không nhất định, có lẽ là che giấu nhà xí bên trong đây. . ."

Phương Quý mang tới một giang, sau đó bất đắc dĩ nói: "Nếu là ở cái kia thiếu Tôn chủ trong tay, ta cũng không thể đi, ngươi hãy đi trước đi!"

Trong lòng cân nhắc, còn có biện pháp gì có thể để cho mình rời đi.

Không nghĩ tới nữ hài nghe xong hấn, trầm mặc một hồi, nói: "Vậy ta cũng trước tiên không qua đi!"

Phương Quý ngẩn ra: "Vì sao?"

Nghĩ thâm, nàng chẳng lẽ còn ở ghi nhớ chính mình cái khác củ cái?

Nữ hài lắc lắc đầu, nói: "Ta cũng nghĩ tới, tuy rằng cái kia sách hộp rơi vào Tôn phủ thiếu Tôn chủ trong tay, nhưng Khương Thanh ca ca cùng Long cung thái tử chắc chắn sẽ không bỏ qua, bọn họ lúc này cũng nhất định đang tìm hấn, cuối cùng bất định rơi vào trong tay ai, nếu này mỹ nhân đồ mở ra, di địa chắc chắn có biến động lớn, chúng ta cũng có thể cảm ứng được đến, đến lúc đó, lại chạy tới cũng có thể!"

"Quả nhiên là ghi nhớ ta củ cái. . ."

Phương Quý trong lòng có đáp án, đúng là thở phào nhẹ nhõm, nếu thật sự y nàng nói như vậy, vậy mình ngược lại cũng không cần phải gấp, chỉ cần chờ liền có thể, chỉ xem này mỹ nhân đồ cuối cùng rơi vào ai trong tay đi, chỉ cần không tại Tôn phủ trong tay, chính mình liền còn có thể đi ra ngoài!

Bây giờ không cần sốt ruột, cũng lại thật lòng nhìn cô bé này vài lần.

Càng xem càng cảm thấy quen thuộc lên, nhìn chăm chú một lát sau khi, đột nhiên hỏi: "Ngươi tên là gì?"

Nữ hài hơi ngẩn người ra, lắc đầu nói: "Phụ thân cố ý dặn ta, ở không biết cái này di địa một nhóm là phúc là họa trước, không thể nói ra tên của ta, để tránh khỏi cho gia tộc nhiễm nhân quả. . ."

"A, chính là không muốn nói chứ. . ."

Phương Quý xem thường quay người sang đi, lặng lẽ sờ soạng một viên đan dược nhét vào trong miệng, sau đó vác lên hai tay ở xung quanh đánh giá, làm như ở thăm dò địa thế, đi tới đi tới, bỗng nhiên hai chân mềm nhũn, ngã nhào xuống đất, làm như trọng thương phát tác, cả người đều đã hôn mê bất tỉnh, khước miệng càng là có máu tươi chảy ra, nữ hài kinh hãi, thân hình lóe lên, sang đây xem thương thế của hắn.

"Ha ha. . ."

Nhưng "Ngất" bên trong Phương Quý chờ nàng gằn người, chột cười to một tiếng, đưa tay yết đi tới nàng nón rộng vành.

"Thần thần bí bí còn không muốn nói, ngươi làm ta không nhận ra ngươi là cá. . ."

Phương Quý cười to đem đầu bông ném tới xa xa, định thần nhìn lại, bỗng nhiên biến sắc mặt: "Ngươi là ai a?"

Chỉ thấy cô bé kia bị yết đi tới nón rộng vành, cũng là lấy làm kinh hãi, không biết vì lẽ gì xuống, chính ngo ngác quay đầu hướng về Phương Quý nhìn lại, toàn không phải Phương Quý tưởng tượng người kia, mà là một cái dáng dấp vô cùng khủng bố nữ hài, nàng cả khuôn mặt trên, lại tất cả đều sinh đầy một loại màu tím bốt, như ngọn lửa màu tím giống như, cảnh này khiến nàng xem ra cực kỳ quý dị, thậm chí có chút khủng bố.

Phương Quý đã là ngây người, tình huống cùng hắn nghĩ tới khác nhau hoàn toàn, hắn vốn tưởng rằng cô bé này vừa đeo nón rộng vành, lúc nói

chuyện lại cố ý ách cỡ họng, cái kia tất nhiên là chính mình người quen biết, không muốn bị chính mình nhận ra nha, lại hoàn toàn không nghĩ tới nàng sinh như thể gương mặt, nhân gia đeo nón rộng vành, chỉ là không muốn bị người nhìn thấy nàng dáng vẻ, nói chuyện khàn giọng, cũng chỉ là cỡ họng cũng đã hỏng rồi mà thôi. . .

Nữ hài phản ứng lại, thấy Phương Quý nhìn mình vẻ mặt quái lạ, yên lặng phiết qua mặt, trong mắt dần dần ngấn lệ.

"Cái này. . . Cái này. . ."

Phương Quý sắc mặt cứng đờ, cảm thấy có chút lúng túng, đặc biệt là thấy nữ hài con mắt đều chảy ra, càng là có chút tay chân luống cuống, không thể làm gì khác hơn là cười mĩa ở bên người nàng ngồi xổm xuống, cười nói: "Chỉ đùa với ngươi, không nghĩ tới ngươi lớn lên còn rất đẹp. . ."

Nữ hài quay đầu liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt khiếp nhược mà ngại ngùng.

Phương Quý nói: "Ta nói thật sự, ngươi xem ngươi lớn lên như tranh như thế. . ."

Nữ hài nhìn hắn thật lòng đáng đáp, hình như có chút mê man.

"Thật sự. . ."

Phương Quý cho nàng ra dấu: "tranh sơn thủy loại kia. . ."

Nữ hài trong mắt ương ước càng nặng, chậm rãi đứng dậy, nhìn về phía xa xa nón rộng vành.

"Ta đến, ta đi cho ngươi nhật. . ."

Phương Quý chạy chậm trước ở đằng trước, tâm muốn làm sao hồng nàng vui vẻ mới tốt, lại phân nàng hai cái củ cải?

"Là ai ở phía trước?"

Mới vừa đem đầu bông nắm lên, liền chợt nghe đến sau lưng tiếng bước chân vang lên, lại là lại có người xuyên qua từng lớp sương mù, đến nơi này, quay đầu nhìn lại, lại là Minh Nguyệt tiểu thư cùng bên người mấy cái nha hoàn hộ vệ, các nàng đều là một thân vết thương, thoạt nhìn chật vật đến cực điểm, mới vừa nghe có người nói chuyện, chính mang theo sắc mặt vui mừng tìm lại đây, nhưng không nghĩ lập tức nhìn thấy mới vừa đứng đây tím mặt thiếu nữ.

"Có ma vật. . ."

Bọn họ nhất thời kinh hãi, Minh Nguyệt tiểu thư suýt nữa té ngã, bên người nàng mấy tên hộ vệ nhưng là không chút nghĩ ngợi chém tới.

"Có biết nói chuyện hay không?"

Phương Quý vừa nghe nhất thời giận dữ, giơ tay một chương liền vung đi ra ngoài: "Nói ai ma vật đây?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 415: Đùng Hòng Mơ Tới

Phương Quý một chưởng này chụp rắn chắc, cái kia mấy tên hộ vệ lại rõ ràng đều ở vừa nãy đại loạn bên trong bị thương, bị Phương Quý một chưởng đảo qua, nhất thời bùm bùm cạch cạch toàn té ra ngoài, có một cái còn miệng lớn phun ra máu tươi, thương thế nặng nề Phương Quý cho rằng hẳn nghĩ lừa người.

"Lại là người. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư kinh hãi, thích thích thích lùi lại mấy bước, lại thấy rõ Phương Quý dáng dấp, trên mặt nhất thời nãy ý, đỏ mặt lạnh lùng nói: "Người. . . Người mạnh khỏe sinh lớn mật, lại hại ta thần thú, xúc động phía thế giới này cấm kỵ, người. . . Người muốn đem tất cả mọi người đều hại chết luôn sao? Bây giờ, bây giờ người lại còn dám đả thương hộ vệ của ta, ta. . . Ta muốn đem người. . ."

"Làm gì ta?"

Phương Quý nhắc theo nón rộng vành, quay người sang đến, cảm vừa nhắc, khinh bỉ nhìn Minh Nguyệt tiểu thư.

Minh Nguyệt tiểu thư theo bản năng ngẩn ra, nhìn hai bên một chút, trừ mình ra bên người liền còn lại một đũa nha hoàn Dương Liễu, cái kia mấy tên hộ vệ đều bị Phương Quý một cái tát chụp nằm trên mặt đất nửa ngày không lên nổi, Cung sư huynh mấy người lại không tại bên người, nhất thời lập tức mất sức lực.

"Đem người. . . Đem người. . . Hừ!"

Một đòn nặng nề chân, đầu phiết qua đi sang một bên.

"Liên hừ ta một tiếng?"

Phương Quý kinh ngạc, lạnh giọng ha ha!

Thân đầu nhìn, thấy Minh Nguyệt tiểu thư mấy người sau lưng, cũng không có người khác theo tới, liền yên lòng.

Liên Minh Nguyệt tiểu thư cùng cái kia mấy tên hộ vệ, có thể đối với mình không tạo được uy hiếp, liền không đem bọn họ để ở trong lòng.

Nâng nón rộng vành đi tới cái kia mặt tím cô bé trước người, cười hì hì đưa tới, đang muốn nói điếm nói cái gì hò hét nàng, bên cạnh Minh Nguyệt tiểu thư đã hừ xong, bỗng nhiên lại xoay đầu lại, có chút sợ hãi nhìn cái kia mặt tím nữ hài một chút, nói: "Người. . . Người lại từ đâu bên trong tìm đến rồi như thế con quái vật giúp đỡ?"

Mặt tím nữ hài nghe vậy, bàn tay nhất thời nhẹ nhàng run lên, cúi đầu.

Phương Quý lập tức vừa giận lớn, đem đầu bồng nhét vào nữ hài trong tay, xiên eo hướng về Minh Nguyệt tiểu thư mắng: "Người mới quái vật đây, cũng không tát ngăm đái nhìn chính mình hình dạng ra sao, trang phục cùng cái Văn trướng tinh tựa như, không biết mình mặt trắng làm người sợ hãi mà, nhìn một cái người cái kia ngực, bình cùng gậy tựa như, người nhìn lại một chút nhân gia. . ."

Quay đầu nhìn lại mặt tím nữ hài, còn nhỏ tuổi, cũng bình, liền lại nói: "Nhân gia cũng bình, nhưng bình rất dễ nhìn a!"

Minh Nguyệt tiểu thư nghe vậy, đã tức giận đến mức cả người run run, há mồm liền muốn quát mắng, bên cạnh nha hoàn Dương Liễu nhất thời sốt sắng lên, vội vàng ở Minh Nguyệt tiểu thư bên tai thấp giọng nói vài câu, còn chỉ chỉ cái kia mặt tím nữ hài quần áo, Minh Nguyệt tiểu thư lúc này mới nhận ra đi ra, nhất thời cảm thấy kinh ngạc, khí cũng bỗng nhiên tiêu hơn nửa, cả kinh nói: "Nguyên lai nàng. . . Nàng lại lớn lên chính là bộ dáng này. . ."

"Hả?"

Phương Quý mắt lạnh nhìn Minh Nguyệt tiểu thư, hai mắt đã muốn bốc lửa.

Minh Nguyệt tiểu thư cũng lập tức phát hiện chính mình nói lỡ, nhẹ nhàng che miệng, chỉ là ánh mắt còn thỉnh thoảng nhìn lại.

Mặt tím nữ hài không nói câu nào, chỉ là lẳng lặng đứng, Phương Quý quay đầu cười mỉa hai tiếng, phải giúp nàng lại đem nón rộng vành đội lên, không nghĩ tới cô bé này lại chỉ là gắt gao nắm bắt nón rộng vành, lại không có lại đội lên, mà là chậm rãi ngồi xuống.

Nàng cúi đầu, cũng không nói lời nào, lại càng không cùng bất kỳ người ánh mắt nhìn nhau.

Phương Quý cũng không biết nên làm gì, quay đầu nhìn Minh Nguyệt tiểu thư, ra dấu một thoáng, nói: "Lại nhìn con người cho người đào móc ra!"

Minh Nguyệt tiểu thư tức không nhịn nổi, nghĩ muốn nói chuyện, lại nhin.

Bây giờ cả tòa di địa trong, quái phong chưa đình chỉ, đặc biệt là chỗ cao, càng là lúc nào cũng bừa bãi tàn phá, cũng chỉ có một ít chỗ trũng chỗ,

mới có thể không bị quái phong uy hiếp, Minh Nguyệt tiểu thư mấy người lại đây, liền cũng không có vội vã rời đi, mà là trước tiên lấy ra thuốc trị thương cùng đan dược cho bọn hộ vệ trị thương, cũng không biết là ngọn núi chính cái kia tràng đại biến, vẫn bị Phương Quý đánh, những hộ vệ này đều bị thương rất nặng.

Ở xung quanh một tìm kiếm, tìm tới nửa toà sụp xuống cung điện, mọi người liền đều ở nơi này rụt lại lên, Phương Quý vừa cân nhắc chuyện của chính mình, vừa buồn bực ngán ngẩm chờ di địa bên trong biến hóa xuất hiện, trong lòng cũng nghĩ, có lẽ A Khô sư huynh cùng Anh Đề hai cái, không chừng lúc nào liền giống như Minh Nguyệt tiểu thư va tới nơi này bị phát hiện đây, chỉ bất quá đợi đã lâu, cũng không gặp người.

Nói vậy lúc này tất cả ở di địa bên trong còn sống người, đều đã đàng hoàng ngồi xôm ở một nơi nào đó.

Cái này một chờ, chính là ba, bốn ngày đi qua.

Phương Quý mấy người, cũng không khỏi có chút nôn nóng lên, theo lý thuyết, bất kể là ai, lấy ra cái kia sách hộp bên trong mỹ nhân đồ, đều sẽ xúc động cái này di địa bên trong dị biến, nhưng bọn họ sinh ra cảm ứng, nhưng lại không nghĩ rằng ba, bốn ngày thời gian trong, từ đầu đến cuối không có động tĩnh, phỏng chừng Kính Châu Tôn phủ vị kia thiếu Tôn chủ đối với cái này di địa biết thực sự quá ít, căn bản liền không biết này mỹ nhân đồ diệu dụng đi. . .

Mà ở bây giờ bực này loạn tượng bên trong, Khương Thanh cùng Long cung thái tử đoàn người, cũng không tốt như vậy tìm tới hấn, đoạt lại sách hộp.

"Chờ đến chờ đi, chờ đến nổi mốc a?"

Phương Quý lúc này, đã là buồn bực ngán ngẩm, hiển nhiên cùng mặt tím nữ hài chơi ba thanh con dâu nhảy giếng, về về đều là chính mình thắng, liền càng thấy thật không thú vị, móc ra một cái củ cải. . . Nhân sâm, bẻ một đoạn phân cho nàng, răng rắc răng rắc gặm mấy cái, lấp đầy cái bụng, liền lại vô sự có thể làm, đơn giản liền lấy ra một khối mơ hồ tỏa ra ánh trắng quang mang ngọc thạch, bắt đầu chậm rãi tìm hiểu.

Bây giờ Phương Quý Thanh Thiên Bạch Lộ, đã toàn bộ luyện hóa, tự thân căn cơ, liền cũng đã vượt qua tiểu ngũ hành cảnh giới hạn chế, có thể tu luyện tiểu Ma sư giúp hắn thôi diễn Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công mặt sau vài đạo huyền pháp, phân biệt là U Minh Quỷ Kiếm quyết, Nguyên Công Từ Cực pháp, Thái U Thanh Nguyệt quyết cùng với Thiên Cơ Nguyệt Luân công, một khi chín pháp đều thành, Phương Quý liền có thể cửu cửu quy nhất, nỗ lực kết đan!

Nhưng mặt sau cái này bốn pháp, cũng không phải tốt như vậy tu luyện, Phương Quý thành tựu Tiên Đạo trúc cơ, lại tu luyện bực này huyền pháp, tốc độ đúng là nhanh hơn không ít, ngộ tính cũng gia tăng thật lớn, nhưng là có một ít tài nguyên ràng buộc, cũng không phải như vậy dễ dàng từ không sinh có.

Nhưng cũng may, lúc trước ở An Châu Tôn phủ một trận chiến, Phương Quý cũng từ cái kia chút Tôn phủ huyết mạch trong tay cướp đến không ít dị bảo, trong đó liền có từ đương thời săn ma thi đấu người thứ hai Huyền Nhai Cổ Nguyệt trong tay cướp đến Thái Âm Ngọc Tinh, cùng với người thứ ba Thanh Vân Linh Ngọc trong tay cướp đến Kim Ô đảm thần thạch, cái này hai loại tài nguyên, đều vô cùng hiếm thấy, vừa vặn có thể giúp Phương Quý tu luyện Thiên Cơ Nguyệt Luân công cùng Thái U Thanh Nguyệt quyết.

Bây giờ ra lại không ra ra được ngoài, lại trong lúc rảnh rỗi có thể ngồi, đương nhiên muốn tìm hiểu huyền pháp tốt.

Cũng cũng may, tuy rằng cái này di địa trong không có linh tức, không cách nào thổ tức tu hành, nhưng có tài nguyên ở tay, tìm hiểu huyền pháp cũng chính là tốt, Phương Quý chỉ là chăm chú cảm ngộ một hồi, liền đã đem Thái Âm Ngọc Tinh cầm trong tay, chậm rãi lĩnh ngộ trong đó Nguyệt hoa chi lực.

"A, đến lúc này, lại còn nghĩ tu hành!"

Nhìn thấy Phương Quý ở tàn điện nơi sâu xa chậm rãi vận chuyển huyền pháp, quanh người rất nhanh tạo nên một vòng sáng trong ánh trăng đáng đấp, Minh Nguyệt tiểu thư xem thường phiết qua đầu, nói thầm trong lòng: "Người đã trêu ra đại họa, Tôn phủ người muốn bắt người, Long cung người sợ cũng sẽ không dễ dàng như vậy buông tha người, coi như người tu luyện cho dù tốt, có thể có ích lợi gì, chỉ là bằng sóng bạc phí chính mình linh tức thôi. . ."

Một nhớ tới này, xoay người hướng về nha hoàn Dương Liễu nói: "Cho ta năm một viên Khí Huyết đan, một viên Bô Khí đan đến!"

Nha hoàn Dương Liễu nhất thời có chút khó khăn, thấp giọng nói: "Tiểu thư, chúng ta đã không có Khí Huyết đan cùng Bô Khí đan. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư kinh hãi: "Cái gì?"

Nha hoàn Dương Liễu lúng túng nói: "Lúc trước phía trên ngọn núi một tràng đại loạn, chúng ta làm mất mấy cái túi càn khôn, mà ở cái này di địa trong, hầu như không có linh tức tồn tại, chúng ta nhất cử nhất động, đều tiêu hao lượng lớn thể lực, chỉ có thể nhanh chóng bổ sung, một người hầu như mỗi ngày muốn ăn mười mấy viên, mới có thể miễn cưỡng gấn bó cần thiết, người bị thương cần càng nhiều, vài ngày như vậy đi xuống, chúng ta đã. . ."

"Lại tiêu hao nhanh như vậy?"

Minh Nguyệt tiểu thư có chút bất ngờ, cũng lười hỏi nhiều, liền trầm mặc không nói.

Đến buổi chiều, Phương Quý tu luyện kết thúc, chậm rãi chậm rãi xoay người, lại nắm một cái lão sơn tham cùng cái kia Đông Thổ đến mặt tím nữ hài một người một nửa ăn, cái này lão sơn tham đều là ở di địa bên trong không biết sinh trưởng bao nhiêu năm, cái đầu so với củ cải còn lớn hơn, hơn nữa dịch nhiều nước ngọt, tuy rằng di địa bên trong hầu như không có linh tức, vì lẽ đó dược tính không tốt, nhưng là dùng để lấp đầy bụng lại là không thể tốt hơn.

Nghe Phương Quý một trận răng rắc rắc rắc, Minh Nguyệt tiểu thư không nhịn được quay đầu hướng về hắn liếc mắt nhìn, lại nặng nề xoay đi rồi đầu.

Trong mấy ngày này, nàng vẫn dùng Huyết Khí đan cùng Bồ Khí đan chắc bụng, để đền bù chính mình ở di địa bên trong thể lực cùng linh tức trôi đi, chỉ là tuy rằng miễn cưỡng có thể mượn huyết khí chắc bụng, dù sao trong bụng không có gì, từ lâu hư vô cùng, lúc này tự nhiên càng là khó chịu.

Chỉ là Phương Quý thực sự đáng ghét, làm cho nàng đi chủ động đòi hỏi, tuyệt đối không thể.

Trong lúc nàng hộ vệ cũng đã ra đi tìm qua, muốn hái một ít linh dược đồ vật chắc bụng, chỉ là di địa bên trong, một tròng đại biến, hầu như núi nghiêng lật, tất cả linh dược đều đã bị sâu sắc điền ở lòng đất, nghĩ muốn đào quật, quá hao linh tức, hơn nữa không chắc có thể hái được linh dược, vì lẽ đó bọn họ cũng chỉ có thể tay không mà về, mấy người tập hợp ở cùng nhau, dựa vào cái kia mấy viên đan dược đến gần bó.

Như vậy cứng chống đến sáng ngày thứ hai, Phương Quý theo thường lệ đi ra ngoài tìm tòi một vòng, sau đó trở về cùng mặt tím nữ hài phân nhân sâm ăn.

Minh Nguyệt tiểu thư ngủ mơ mơ màng màng, bị cái kia răng rắc rắc rắc âm thanh thức tỉnh, quay đầu nhìn lại, không khỏi trong bụng một trận hư hỏa tăng lên đến, theo bản năng liền hướng về nha hoàn Dương Liễu nhìn sang, liền thấy nha hoàn Dương Liễu cũng đã sắc mặt cơ hoàng, lúc này mới ý thức được, nhà mình Huyết Khí đan cùng Bồ Khí đan đã sớm ăn xong, nha hoàn Dương Liễu kỳ thực đã gần hai ngày chưa từng ăn đan dược, so với mình còn muốn đói bụng. . .

Tiểu quý kia trước thật giống hái vô số linh dược, có lão sơn tham, có linh chi. . .

Minh Nguyệt tiểu thư càng nghĩ càng thấy đến khó chịu, không nhịn được hướng về nha hoàn Dương Liễu liếc mắt ra hiệu, Dương Liễu kỳ thực hiểu rõ tiểu thư tâm ý, thậm chí đã sớm đang chờ nàng ra hiệu, liền vội vàng đứng dậy, có chút thận thùng đi tới Phương Quý trước người, nhỏ giọng hỏi dò.

"Ai nha dương Liễu tiểu muội tử đến rồi, nhanh ngồi, có ăn hay không củ cải?"

"Không ăn a, linh chi có ăn hay không?"

"Sơn trà có ăn hay không?"

". . ."

". . ."

Nha hoàn Dương Liễu vừa qua đi, Minh Nguyệt tiểu thư liền nghe được Phương Quý một trận nhiệt tình chào hỏi, trái tim an tâm một chút, quay đầu giả bộ ngủ hình.

Nhưng rất nhanh liền nghe được Phương Quý có chút kinh ngạc tiếng nói: "Cái gì? Người muốn cho ta phân cho các người một ít linh dược?"

"Đừng hòng mơ tới!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 416: Lớn Kiếm Lời Rất Kiếm Lời

"Tuyệt đối không thể?"

Đã có chút khát vọng chờ nha hoàn Dương Liễu đem linh dược mượn lại đây, tạm thời chắc bụng Minh Nguyệt tiêu thư, chợt nghe Phương Quý cái kia thẳng thắn dứt khoát trả lời, lập tức tức giận không ngớt, bỗng nhiên ngồi dậy đến, khó có thể tin hướng về hắn nhìn sang.

Mà Phương Quý lúc này thì lại chính dù bận vẫn ung dung hướng về nàng liếc mắt nhìn, trong miệng lại ở hướng về đầy mặt đỏ chót Dương Liễu tiêu nha hoàn nói chuyện: "Người người này không sai, ta giao người người bạn này, vì lẽ đó chính người muốn ăn, ta liền phân cho người, nhưng những người khác coi như xong, ngược lại trước không phải còn có người nhỏ giọng nói những linh dược này không đáng giá, tùy tiện để Thái Bạch tông những thứ này đám nhà quê hái đến liền được rồi sao?"

"Hiện tại nhà quê trong tay có linh dược, chính là không cho người khác ăn!"

". . ."

". . ."

Minh Nguyệt tiêu thư nghe xong, sắc mặt đã trắng đến đỏ chót, trái tim càng là tức giận đến cực điểm.

Mới vừa vào di địa thì nàng cố ý không nói những kia linh dược giá trị, có ý trêu chọc Phương Quý, nhưng nàng nơi nào có thể nghĩ đến, bây giờ lại sẽ rơi vào mức độ này, những linh dược này xác thực không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng đến lúc mấu chốt, lại thành quý giá đồ ăn a!

Cũng là cho đến lúc này, nàng mới biết kỳ thực đương thời tự mình nói lời nói, Phương Quý dĩ nhiên nghe được.

Chỉ là có chút không rõ, nếu hắn biết rồi, lại làm gì còn muốn hái xuống những kia linh dược, sớm biết sẽ có cái này một ngày sao?

Chỉ là nàng nơi nào có thể nghĩ đến, Phương Quý vừa bắt đầu ngược lại cũng không nghĩ tới sẽ có hiện tại đáng đáp như vậy, vừa bắt đầu thu thập linh dược, đúng là nghe nàng như thế một giảng, ven đường tùy tiện một chút cây cỏ dại, lại liền đáng giá ba ngàn linh tinh, đương nhiên muốn một gốc cây không dư thừa vật hái lên, đến sau đó, tuy rằng nàng nói chuyện nhỏ giọng, nhưng lấy Phương Quý tu vị nhưng cũng nghe được lời của nàng, biết cái này linh dược cũng không đáng giá.

Đừng nói ba ngàn linh tinh, nắm đến bên ngoài, e sợ một trăm linh tinh đều bán không được, mà hắn tiếp tục hái nguyên nhân rất đơn giản. . .

. . . Một trăm linh tinh liền không gọi tiền sao?

. . .

. . .

Nhất thời bị Phương Quý từ chối, Minh Nguyệt tiểu thư quả thật là lại phần hận vừa thẹn não, trong cơn tức giận, liền muốn tuyệt không phản ứng Phương Quý.

Chỉ là đã đói bụng lâu như vậy, cái kia trong bụng trống rỗng cảm giác hư hỏa, lại há là dễ dàng như vậy khắc phục?

Tu hành bên trong người, có rất nhiều rời xa khói lửa nhân gian, thậm chí ích cốc tu hành, giọt gạo không dính người, nhưng cái này có thể không có nghĩa là tu hành bên trong người chính là bất tử bất hoại, trên thực tế, chính là ích cốc lúc, cũng có thể thông qua đối với thế gian linh khí thổ nạp, được đến đầy đủ tâm bồ, mà hết lần này tới lần khác, cái này di địa bên trong, linh khí hầu như nửa điểm không tồn, lại thêm vào cái kia vô cùng vô tận ý áp chế, càng khiến cho các năng linh tức cùng thể lực tiêu hao đều rất lớn, lúc này liền không phải không dính khói bụi trần gian, các năng thậm chí cần so với phạm nhân càng nhiều đồ ăn!

"Người hãy quay trở lại, chúng ta vạn vạn không cầu hẳn!"

Minh Nguyệt tiêu thư vô cùng phần nộ, đem nha hoàn Dương Liễu kêu trở về, tức giận chống đỡ một buổi sáng.

Nhưng đến buổi chiều thì trong bụng cái kia trống rỗng cảm giác con đói bụng còn cao, lần thứ hai bay lên, hơn nữa càng khó chịu hơn, nếu không là năng liệu mạng dùng pháp lực đè ép, e sợ đều đã ùng ục ùng ục gọi lên, hết lần này tới lần khác lúc này Phương Quý vừa nhìn thấy giò com, liền lại thoải mái bẻ một đoạn lão sơn tham ở nơi đó gặm, răng rắc răng rắc âm thanh ở tàn điện bên trong vang vọng, nhượng người nghe từng trận nổi nóng. . .

"Khà khà, đồ tốt như thế, hết lần này tới lần khác lúc đó liền có người không lọt mắt đây. . ."

Phương Quý càng gặm càng đắc ý, hầu như muốn hát lên tiêu khúc.

Minh Nguyệt tiểu thư nghe xong, lại là một trận nổi nóng, bỗng nhiên cảm giác chu vi vô số con mắt đều chính tội nghiệp nhìn mình, lúc này mới phát hiện, không chỉ có là mình đã đói bụng đến khó có thể chịu đựng trình độ, liền ngay cả bên người những hộ vệ kia còn có Dương Liễu nha hoàn đều đã sắp không chịu đựng nổi nữa, đoàn người rõ ràng đều là tu hành bên trong người, hết lần này tới lần khác lúc này đều đã cho người một loại xanh xao vàng vọt cảm giác.

"Nếu không. . . Phân cho các nàng một ít chứ?"

Mặt tím nữ hài có chút nhẹ dạ, do dự cùng Phương Quý thương lượng.

"Các người Đông Thổ người chính là ngây thơ, thay đổi người nàng phân cho người không?"

Phương Quý huấn nàng một câu, nói: "Huống hồ nàng mới vừa rồi còn nói người lớn lên khó coi tới. . ."

Mặt tím nữ hài cúi đầu, nghĩ thầm người nói càng nhiều. . .

"A, ai muốn hẳn đáng thương?"

Mà bọn họ lời nói này, cũng lại dẫn tới bên cạnh Minh Nguyệt tiểu thư một trận xấu hổ, trong bụng thực sự đói bụng khó nhịn, nàng bỗng nhiên ngồi dậy đến, mắt lạnh nhìn Phương Quý nói: "Bất quá chính là vài cây linh dược mà thôi, ta cũng không đòi không người, trả cho người tiền làm sao?"

"Trả tiền?"

Phương Quý nghe xong ngẩn ra, cười tủm tỉm nghiêng đầu đến: "Trả giá bao nhiêu?"

Minh Nguyệt tiểu thư để Dương Liễu đem túi càn khôn cầm tới, từ bên trong lấy ra một xấp linh phiếu, nói: "Ta mua người tất cả!"

"Cái gì?"

Phương Quý nhất thời trợn to hai mắt, chỉ thấy cái kia một xấp linh phiếu, không sai biệt lắm có mấy chục tấm, mỗi trương đều là vạn lạng linh tinh mệnh giá, cả người đều có chút không tốt, cái này mẹ nó thêm lên, cái kia chẳng phải là đến có mấy trăm ngàn lạng linh phiếu? Nhà ai ra ngoài trực tiếp mang cái này mấy trăm ngàn lạng linh phiếu ở trên người a, người đây là tới di địa thám hiểm, không phải chạy đến lớn chợ trên mua thức ăn a. . .

Trước đây liền biết cái này Minh Nguyệt tiểu thư chương quản Đan Hỏa tông làm ăn, là cái có tiền chủ nhân!

Nhưng bây giờ bỗng nhiên thấy trên người nàng linh phiếu, Phương Quý vẫn là không nhận được cảm thấy, nàng chính là thật sự có tiền a. . .

. . .

. . .

"Tốt, xem ở ta Cổ Thông Lão ca phần trên, ta cũng không thể thật làm cho người chết đói, người nói người muốn mua cái gì?"

Minh Nguyệt tiểu thư khí nói: "Ta nói muốn mua người tất cả. . ."

Lời còn chưa nói hết, Phương Quý bỗng nhiên lắc đầu nói: "Ta xem trước một chút người mua được cái gì!"

Nói liền tiện tay cầm cái túi càn khôn, hướng về trên đất đổ ra, nhất thời một ngọn núi nhỏ đi ra, bên trong vừa có Tinh Huy thảo, cũng có nắp xoong

to nhỏ linh chi, còn có ngang dọc tứ tung từng cái từng cái dài tiện tay cánh tay tựa như lão sơn tham, khoai lang như thế thủ ô, cối xay cũng tựa như thái tuế, hấp dẫn người nhất, lại còn đỏ hồng hồng thoát nhìn phi thường đáng yêu nhỏ trái cây, đó là sơn trà sao?

Nghĩ tới sơn trà mùi vị, Minh Nguyệt tiêu thư liền đã lười đáy sinh ra chua nước bọt, chuẩn bị chọn chút mình thích.

Nhưng vào lúc này, Phương Quý đã từ cái kia một đồng linh dược bên trong, lấy ra một cây héo héo cỏ xanh, nói: "Cái này, ba ngàn lượng!"

"Cái gì?"

Minh Nguyệt tiêu thư nghe vậy, đã là giận không chỗ phát tiết, cái kia Tinh Huy thảo chỉ có tuổi tác mà không có linh khí, hương hồ héo héo thoát nhìn một điểm nước đều không có, sợ là cho heo ăn đều sẽ không ăn, người ngược lại muốn bán ta ba ngàn lượng một cây, đây là lấy ta làm kẻ ngu si sao?

"Cái giá này, nhưng là lúc trước người kia nói cho ta a. . ."

Phương Quý nói: "Cái này Tinh Huy thảo lấy ra đi một cây ít nhất ba ngàn lượng, ta ở bên trong chưa cho nhắc lên giá là tốt lắm rồi!"

Minh Nguyệt tiêu thư nhất thời đầy mặt đỏ chót.

Nàng đương thời vì trêu chọc Phương Quý, cố ý chỉ nói cái này linh dược niên đại, mà không đề cập tới nó không có linh tức, cho nên dược tính mất giá rất nhiều chuyện, vốn là muốn cố ý nhìn Phương Quý thu một đồng không đáng giá cỏ dại trở lại, không nghĩ tới hôm nay lại hãm hại chính mình.

Lúc này cũng không tiện nói toạc, chỉ là lạnh mặt nói: "Ta không thích cái này!"

"Không thích ăn cỏ?"

Phương Quý mỉm cười, lại cầm lấy một cái đầu to nhỏ linh chi, xem như là cái đầu nhỏ nhất, nói: "Vậy ta còn có khác biệt, một gốc cây cỏ liền giá trị ba ngàn lượng linh tinh, như vậy cái này linh chi nhưng là đáng giá rồi, ta nhớ tới ở Đan Hỏa tông lúc người cho ta xem qua một cái giấy tờ tới, phía trên ngàn năm phân linh chi, liền muốn ba trăm linh tinh một lượng, ta cái này nhưng là sinh hơn vạn năm, bán người một ngàn lượng linh tinh không thiệt thòi đi, nhìn cái này đầu, ít nhất cũng có bốn mươi, năm mươi cân đi, coi như người năm mươi cân tốt, người tính tính cái này tiền. . ."

Nói chính mình tính toán một chút, quay đầu hỏi mặt tím cô bé nói: "Tổng cộng bao nhiêu?"

Mặt tím nữ hài do dự một chút, nhỏ giọng nói: "Năm mươi vạn lượng . . ."

Minh Nguyệt tiêu thụ cái trán đã sinh ra gân xanh, sổ sách là có thể như thế tính sao?

Người cái kia linh chi, chỉ có cái đầu không có dược tính, chính là cầm ra đi, cũng chỉ có thể làm nắm bán, giá trị không được mấy cái miếng đồng.

..

"Lại không thích, còn có. . ."

Phương Quý thả xuống linh chi, lại cầm lấy một cái lão sơn tham, nói: "Ta cái này củ cải, không đúng, là vạn năm thành tinh ngọt giòn ngon miệng lão sơn tham, vị tốt nhất, thả ở bên ngoài, ngàn lượng linh tinh một lượng không quá mức đi, cái này một cái, ít nhất đến ba cân. . ."

Nghe được hẳn ở cái kia khoe khoang tự đề cử, rất giống cái bán củ cải.

Minh Nguyệt tiểu thư đã là có chút nghiên răng nghiên lợi, mắt lạnh nhìn hẳn: "Người là cố ý khinh miệt ta sao?"

Phương Quý thả xuống tay bên trong củ cải, cười nói: "Ta chỉ là đơn thuần không nghĩ cho người!"

Minh Nguyệt tiểu thư trái tim giận dữ, có tâm không phản ứng hẳn, chỉ là trong bụng đói bụng, lại thực sự chịu không nổi, lại thêm vào nàng cũng xác thực không đem chỉ là mấy vạn lượng linh tinh để ở trong mắt, chỉ nghĩ nhiều chịu lên một ngày hai ngày, liền có thể rời đi di địa, cần gì phải bằng nhận không cái này khổ sở, liền không nhìn được tâm trạng xoay ngang, bỗng nhiên hướng về Dương Liễu nói: "Cũng bắt quá ba vạn lượng linh tinh mà thôi, người đi lấy cho hẳn tốt!"

Dương Liễu có chút do dự, nhưng thấy Minh Nguyệt tiểu thư chủ ý đã định, liền vẫn là cầm ba tấm linh phiếu đi qua.

Phương Quý sáng khoái cực điểm, đem một cây lão sơn tham cho các nàng, còn bán Dương Liễu một bộ mặt, chọn mỗi cái lớn.

...

...

Minh Nguyệt tiểu thư mấy người đều đáng vẻ nóng nảy, đem ra sau khi, vẫn là cứng rắn chống đỡ cái giá, để Dương Liễu lấy pháp thuật hóa ra một vũng nước trong, rửa sạch một lần, sau đó mới nắm đao nhỏ chia làm mấy khối, cùng cái kia mấy cái đã sớm đói bụng choáng váng đầu hoa mắt bọn họ vệ phân ăn.

Trong bụng tạm thời có đồ vật, hơi có tinh thần, liền lạnh lên mặt đến, không còn phản ứng Phương Quý.

Mà Phương Quý cũng bình chân như vại, tự mình tự tìm hiểu huyền pháp, hoặc là cùng mặt tím nữ hài chơi nổi lên tức phụ nhảy giếng.

Bất quá hơn hai canh giờ đi qua, Minh Nguyệt tiểu thư liền cảm thấy được trong bụng lại là một trận hư hỏa tăng lên đến, trong lòng cảm thấy cực kỳ không rõ, nghĩ thầm chính mình ở Đan Hỏa tông thì khẩu vị từ trước đến giờ không được, chính là ăn một viên quả lê, liền có thể cả ngày đều không ăn cơm, bây giờ đến di địa trong, làm sao khẩu vị bỗng nhiên tốt lên, trước sơn tham chính mình ít nhất ăn nửa cân, lại nhanh như vậy liền đói bụng?

Nhưng là trái tim lại kinh ngạc, cảm giác đói bụng đều là lừa gạt không được người, nàng chịu một hồi, rốt cục lại hướng về Dương Liễu nháy mắt.

Dương Liễu liền lại cầm vài tờ linh phiếu đi qua, đổi trở về một cái lão sơn tham.

Lần thứ hai phân mà ăn chi, Minh Nguyệt tiểu thư cảm thấy dễ chịu chút, chỉ là có chút hy vọng, Cung sư huynh mấy người làm sao còn không có động tĩnh đây?

Không phải nói có người bắt đến cái kia sách hộp bên trong đồ vật, bọn họ thì sẽ lòng sinh cảm ứng sao?

Nhưng hôm nay bốn, năm ngày thời gian trôi qua, làm sao một chút động tĩnh cũng không có?

...

...

Bất quá bây giờ, tốt xấu so với ăn không nổi nửa điểm đồ thời điểm cường rất nhiều, bọn họ lại không dám ở nơi này di địa bên trong đi loạn, chỉ có thể chịu khổ, như vậy ngỡ ngỡ ngác ngác, ngoại trừ ngóng trông di địa bên trong tái sinh biến hóa, liền chỉ có vẫn ở đây khô thủ, đói bụng liền đi hướng về Phương Quý mua sơn tham, nghĩ đều là có thể chịu đựng được, lại không nghĩ rằng, như vậy chỉ là qua khoảng một ngày, Minh Nguyệt tiểu thư lại hướng về Dương Liễu muốn sơn tham thì Dương Liễu nha hoàn, cũng đã đầy mặt vẻ xấu hổ, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, chúng ta đã không có linh phiếu rồi. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư lấy làm kinh hãi: "Ba mươi vạn lượng linh phiếu. . ."

Dương Liễu gật gật đầu, sắc mặt làm khó dễ, ba mươi vạn lượng, cũng bất quá có thể mua mười cái lão sơn tham a. . .

Bọn họ tổng cộng có năm người đây!

Dương Liễu thấy Minh Nguyệt tiểu thư sắc mặt khó coi, không nhận được khuyên nhủ: "Nếu không, ngài liền đi theo hấn thật tốt nói một chút, kỳ thực hấn cũng không phải cái người xấu, lại nói, luận bồi phạt hấn vẫn là ngài tiểu sư thúc đây, cũng không thể thật nhìn chúng ta ở đây nhẫn cơ chịu đói. . ."

"Đừng nói!"

Minh Nguyệt tiểu thư một cổ ngạo khí, kiên quyết từ chối.

Chỉ là trong bụng có lửa có loại càng ngày càng khó lấy chịu đựng tư thế, liền lại không nhận được nói: "Ngươi đi nói với hấn, trước tiên. . . Trước tiên nợ!"

Dương Liễu có chút khó khăn, nghĩ thầm ở địa phương quý quái này, lại không gặp tiền mặt, nhân gia sao lại thế. . .

Nhưng không nghĩ tới đi nói chuyện, Phương Quý sáng khoái đáp ứng rồi: "Nợ liền nợ, trước tiên viết giấy nợ. . ."

Nói khắp toàn thân mò giấy, nhưng thực sự không vượt, không thể làm gì khác hơn là hướng về mặt tím nữ hài cầu viện, cô bé kia do dự, cầm một quyển sổ sách đi ra, Phương Quý nhìn lướt qua, thấy là cái gì lung ta lung tung kiếm phổ cái gì, cũng không để ý tới, trực tiếp xé ra một tờ đi xuống, sau đó đốt mộc làm vì than, ở phía trên méo mó khúc khúc viết xuống một tấm giấy nợ, để nha hoàn lấy tới cho Minh Nguyệt tiêu thư đồng ý.

Minh Nguyệt tiêu thư nhìn, có chút phần nộ: "Vì sao lần này là 52 vạn?"

Phương Quý kinh ngạc nhìn nàng một cái, nói: "Chín ra mười ba quy không hiểu sao?"

Minh Nguyệt tiêu thư tức đến hầu như phần qua đi: "Vậy cũng là 43,000 lượng !"

Phương Quý thành khẩn giải thích: "Ta sợ sổ sách rối loạn, tính thành lộn nên lấy cái chẵn. . ."

. . .

. . .

Minh Nguyệt tiêu thư tức đến đem giấy tờ vứt tại một bên , căn bản thì sẽ không để ý tới Phương Quý.

Phương Quý cười ha ha, tự mình tự tìm hiểu nổi lên Thiên Cơ Nguyệt Luân công, một trận tu luyện hoàn tất thì chỉ thấy cái kia giấy nợ đã đặt ở

bên cạnh mình, phía trên đã có Minh Nguyệt tiểu thư áp án, lúc này mới rộng lượng không cùng nàng cãi, củ cải cho một cái.

Đến lần thứ hai lúc liền không phiền toái như vậy, Minh Nguyệt tiểu thư cũng không thèm nhìn tới liền đánh tới áp án.

Tháng ngày liền một ngày như thế ngày đi qua, cái kia bản kiếm phổ đã hoàn toàn biến mất, biến thành Phương Quý bên người một đồng giấy vay nợ, mà Minh Nguyệt tiểu thư mấy người cũng không còn chỉ là dựa vào lão tham sống qua ngày, cái gì thái tuế, linh chi, Tinh Huy thảo, sơn trà đều mua đi tới vô số. . .

Cái này một phương tàn điện bên trong mọi người, ngày ngày chờ, hàng đêm mong, sẽ chờ có người cướp được phía kia sách hộp, thành công để mọi người từ cái này đi địa trong xuất hiện, có thể đợi đầy đủ hơn một tháng, Phương Quý liền cái kia một đạo huyền pháp đều tu luyện thành công, vẫn cứ không có chờ đến nửa điểm những động tĩnh khác xuất hiện, liền ngay cả Phương Quý cũng không nhịn được bắt đầu mắng: "Cái kia cầm mỹ nhân đồ hỗn trưởng trò chơi làm gì vậy?"

"Người gấp cái gì?"

Mặt tím nữ hài thấy hấn càng ngày càng ngồi không yên, không thể làm gì khác hơn là khuyên: "Ngược lại người chuẩn bị linh dược còn nhiều đây. . ."

"Ta không phải lo lắng bị đói a. . ."

Phương Quý chỉ một cái cách đó không xa Minh Nguyệt tiểu thư, thấp giọng nói: "Ta là lo lắng lại mang xuống nàng liền không trả nổi tiền. . ."

Mặt tím nữ hài có chút bất ngờ, nói: "Các nàng Đan Hỏa tông không phải. . ."

"Người đừng nói lung tung!"

Phương Quý vẻ mặt có chút nghiêm túc, nói: "Hiện tại đó là ta Đan Hỏa tông. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 417: Phong Vân Kịch Biến

"Di địa bên trong, vì sao vẫn cứ không có động tĩnh gì?"

Khi di địa bên trong Phương Quý mấy người đều không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, vì sao từ đầu đến cuối không có người nắm mỷ nhân đồ hiện thân lúc, di địa ở ngoài, tương tự cũng có rất nhiều người, là do thời gian trôi qua, dần nổi lên ý bất an, dồn dập hướng về Kính Châu chạy tới.

Ầm ầm ầm. . .

Vô tận sấm vang chớp giạt, mây đen từ từ, có một đoàn hầu như che đậy hơn nửa bầu trời mây đen, từ trên biển đến, cấp tốc bao phủ, chỗ đi qua, cực lớn âm ảnh gắn vào đại địa bên trên, nửa ngày mới tiêu, mà ở âm ảnh bao phủ chỗ, tất cả tiên môn cùng đạo thống, đều nơm nớp lo sợ, đóng cửa tự thủ, đều không dám ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, phảng phất sợ chọc giận mây trong tồn tại.

"Ta Tây Hải Long tộc cửu thái tử Ngao Cuồng, đã nhập di địa một tháng có thừa, tại sao còn chưa đi ra?"

"Chụp ta Long tộc đại thánh thôi diễn, dù là hắn không thể đoạt được cái này di địa bên trong cơ duyên, thời gian lâu như vậy đi qua, cũng đã sớm nên bị bên trong những kia tồn tại cho trục xuất đến rồi, nhưng bây giờ lại gắt gao giam ở bên trong, không có nửa phần tin tức, cái này là vì sao?"

"Lẽ nào cửu thái tử xảy ra chuyện ngoài ý muốn?"

"A, cứu thái tử như tao ngộ những người khác làm hại, ta muốn hấn nửa cái Bắc Vực chôn cùng!"

"Cứu thái tử phải tao ngộ di địa sinh linh làm hại, ta muốn hấn toàn bộ di địa chôn cùng!"

". . ."

". . ."

Kim giáp xán lạn, tại không trung bài binh bày trận, uy thế hung hung mà đến, vô tận quý thần hình bóng tung hoành trong đó, âm phong xơ xác sát khí.

Quân trận trong, một cái mặt trắng không râu ông lão ngồi ngay ngắn ở ghế báu bên trên, chính là Kính Châu Tôn chủ Thanh Vân Mộc Tai, hấn suất ngàn tên kim giáp, năm đại trưởng lão, bảy đại quý thần chạy tới di địa ở ngoài, mắt lạnh nhìn cái kia một mảnh không có bất kỳ khác thường gì tồn tại đất hoang, lạnh giọng tự nói: "Ngô nhi làm vì nắm bắt cái kia An Châu Thái Bạch tông đệ tử mà đến, kết quả đột nhiên đã thất tung tích, hơn nửa cũng là tiến vào cái kia di địa trong!"

"Tốt hài nhi, cái này di địa cơ duyên xuất hiện ở ta Kính Châu địa giới, kết quả chúng ta lại không biết gì cả, suýt nữa bị người khác nhúng chàm, thực sự là hoang đường đáng ghét, mà ngươi có thể phát hiện cái này di địa, tiến vào bên trong mưu cầu cơ duyên, chính là ngươi phúc trạch tạo hóa. . ."

"Ngươi chỉ để ý yên tâm, chỉ cần ngươi có thể đạt được cơ duyên đi ra, vi phụ tất nhiên có thể bảo hộ ngươi chu toàn!"

". . ."

". . ."

Một toà không đáng chú ý đỉnh núi bên trên, có vị đàn bụng ông lão, uống say hun hun, chính nắm một đôi say mắt thấy cái kia trống rỗng núi hoang, hai chân cao cao khiêu lên, giày trên đều lộ mấy cái hang lớn, chân to ngón chân lộ ở bên ngoài, hấn quơ quơ trong tay hồ lô, nghe bên trong rượu không nhiều, có chút đau đầu: "Cái này quần Hùng hài tử, hoặc là lấy bên trong cơ duyên, hoặc là liền chết ở bên trong, liền như thế hao tổn làm khó ai đó, lão nhân gia ta cũng là nổi danh có địa vị, không xa vạn dặm qua tới cho các ngươi hộ pháp dễ dàng sao?"

Chính buồn bực, bỗng nhiên nhìn về phía phía đông, hơi thay đổi sắc mặt: "Không được, hấn cũng tới, thấy lúng túng, trước tiên đi đánh bầu rượu đi!"

Ý nghĩ chưa tiêu thì cả người đã hóa thành một đoàn gió mát, biến mất ở tại chỗ.

Mà ở trước hấn nhìn về phía phương hướng, đang có ba người đạp lên đặng vân mà đến, một cái là thân mặc áo bào xám, râu tóc đều loạn, có vẻ hơi lôi thôi ông lão, trên người còn có đàn hỏa khí mùi vị, một cái là vị thân mặc áo bào trắng, khí độ bất phàm người đàn ông trung niên, thoát nhìn một thân nho khí, quần áo sạch sẽ đến không nhiễm một hạt bụi, trên người lại có vô tận mùi máu tanh, đủ khiến quỷ thần lui tránh, không dám gần người.

Sau lưng bọn họ nhưng là cùng một cái thoát nhìn hết sức thành thật ngoan ngoãn tiểu đồng, chỉ là ánh mắt có vẻ hơi tặc tron, vừa ngó dáo dác nhìn về phía trước, vừa nói: "Triệu sư bá, người nói nhìn thấy Phương sư thúc sẽ giúp ta hả giận chính là chứ?"

"Ra người cái quỷ đầu khí. . ."

Một thân đàn hỏa khí ông lão, xoay người lại hướng về đầu hấn trên quát một cái, mắng: "Làm sao không lo lắng một thoáng sự tử của ngươi?"

"Sự tử có Cung sư huynh bao bọc đây, ta lo lắng cái gì. . ."

Tiểu đồng ôm đầu, rất là không phục.

"Chuyện lần này không đơn giản a. . ."

Một thân đàn hỏa khí ông lão không công phu lại phản ứng hấn, chỉ là rất xa một nhìn, liền không nhận được một trận hải hùng khiếp vía, thấp giọng nói: "Ngươi nhìn một cái, trên biển bộ tộc kia người đến rồi, Kính Châu Tôn phủ cũng dẫn theo trọng quân chạy tới, Đông Thổ người không thấy tăm hơi, nhưng bọn họ từ trước đến giờ Thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, không biết có tới hay không, lại thêm vào trước canh giữ ở ta Đan Hỏa tông ở ngoài những người kia. . ."

Nói đến chỗ này, lại không khỏi nghĩ đến mới vừa rời đi Đan Hỏa tông thì bên người cái này thoát nhìn hiền lành khách khí gia hỏa mở một đường máu một màn, không khỏi trong lòng lại hơi xúc động, hướng về trung niên nam tử này nói: "Nhìn dáng dấp chư phương bất động, trên thực tế đều đối với cái này di địa bên trong tạo hóa nhất định muốn lấy được, ngươi để ngươi cái kia tiểu đồ nhi hỗn tiến vào, có thể có ích lợi gì?"

"Di địa tạo hóa lại không phải xem thế lực, ai biết sẽ là kết quả gì?"

Người đàn ông trung niên chỉ là nhẹ nhàng mỉm cười, nói: "Di địa không ra, hết thấy đều còn chưa biết đây!"

Đan hỏa khí ông lão nhỏ giọng, nói: "Coi như hấn thật đạt được di địa bên trong tạo hóa thì lại làm sao, bên ngoài nhiều người như vậy mắt nhìn chăm chăm, hấn cũng không giữ được đi, ngươi không thấy liền phương

bắc đầu kia Cuồng long đều không có đến sao, còn không phải sợ cùng Long tộc xảy ra tranh chấp?"

"Hắn không chắc không có tới!"

Người đàn ông trung niên lắc lắc đầu, nhìn bàn tay của chính mình, lại nói: "Cái này mấy đại thế lực cũng chưa chắc một tay che trời!"

"Đôi với chúng ta tới nói là che trời. . ."

Đan hỏa khí ông lão nói, bỗng nhiên giật mình: "Trước ngươi nói cái gì muốn mời hắn gia trưởng nhìn một lần, nhưng là lâu như vậy đi qua, bọn họ sinh tử không biết, những gia trưởng kia cũng không nữa điểm cái bóng a. . ."

"Thời gian còn chưa tới, cũng chưa chắc liền thấy không lên!"

Người đàn ông trung niên mỉm cười, giơ tay hóa ra một đoàn nước trong, ở bên trong rửa tay, hắn đã rửa sạch một đường, mới vừa mới rời khỏi Đan Hỏa tông thì liền phát hiện có không ít tiên môn cao thủ thủ ở bên ngoài, tựa hồ là vì cái này Ma sơn bí bảo mà đến, không làm sao được, độc tính mới vừa nhỏ hắn, cũng chỉ có thể ra tay đem những thứ này người xử lý, chỉ là giết đến quá nhiều người, trên tay dính huyết khí.

"Đã rửa sạch sẽ, lại rửa da đều thốn một tầng. . ."

Đan hỏa khí ông lão nhìn, lại không khỏi một trận cau mày, nghĩ đến hắn đại sát tứ phương một màn, trong lòng cũng có chút giật mình, không nhịn được nói: "Ngươi tu hành thực sự là không thể lại kéo, ta chỉ là dùng đan dược cho ngươi tiêu độc mà thôi, kết quả lại thiếu một chút liền để ngươi áp chế không nổi tu vị, trực tiếp hóa anh, đây thực sự là, người khác dùng vô cùng khí lực đi tu hành, ngươi lại ở dùng hoàn toàn khí lực đi áp

chế tu vị, cái này đến tột cùng là đồ cái cái gì, nếu thực sự là thiếu mất Tiên đạo tư nguyên, thực sự không được, lão phu có thể. . ."

Người đàn ông trung niên đúng là hơi có chút bất ngờ, quay đầu nhìn hắn, cười nói: "Nhượng người hóa anh Tiên đạo tư nguyên ngươi cũng có?"

Đan hỏa khí ông lão cười ha ha, có chút tự kiêu, nói: "Ta Đan Hỏa tông của cái, lại há là người ngoài có thể dễ dàng suy đoán, lời nói không êm tai, coi như đến cái phá gia chi tử, có thể sức lực bại, bại trên mười đời, vậy cũng là bại không xong. . ."

. . .

. . .

"Đan Hỏa tông cũng nghèo quá. . ."

Mà lúc này di địa trong, Phương Quý còn không biết là do bọn họ bị nhốt di địa một tháng có thừa, đưa tới nhiều như vậy đại thế lại đây tra xét, hãy còn ôm cái kia xếp giấy nợ, từng lần từng lần một tính qua hết nợ sau khi, sau đó ở nơi đó ngơ ngác ngồi xuất thần. . .

"Ngươi đang suy nghĩ gì?"

Bên cạnh mặt tím nữ hài thấy, hiếu kỳ lại đây hỏi.

Phương Quý nói: "Ta đang suy nghĩ cái này Đan Hỏa tông sau đó tìm ai quản lý, còn có sau đó cho ta Cổ Thông lão đệ mỗi tháng mở bao nhiêu tiền?"

Mặt tím nữ hài: ". . ."

Liếc mắt nhìn Phương Quý trong lòng ngực giấy nợ, có chút không rõ giác lộ.

Cái này giấy nợ bên trong sổ sách nàng cũng coi như qua một lần, nghĩ thầm Đan Hỏa tông xác thực trả không nổi. . .

Đồng tình nhìn cách đó không xa Minh Nguyệt tiêu thư một chút, chỉ thấy nàng lúc này đã hoàn toàn mất đi trước đây ung dung thái độ, chỉ là ngơ ngác nhìn về phía ngoài điện, trong lòng hãy còn nghĩ: "Cũng sắp, Cung sư huynh bản lãnh cao như vậy, cũng sắp tới cứu ta. . ."

. . .

. . .

"Lại như thế khô thủ xuống, chẳng lẽ muốn để bản thái tử đói bụng chết ở chỗ này hay sao?"

Di địa trong, mặt khác một ngọn núi sườn núi bên trong, một toà hơi chút được hoàn chỉnh chút cung điện bên trong, Tây Hải Long cung cửu thái tử Ngao Cuồng, cũng ở nổi trận lôi đình, chỉ thấy cái này một tháng trôi qua, hấn ngược lại không hiện ra chạt vật, nhưng cũng rõ ràng có chút gầy gò, đáy mắt tựa hồ di động một vết quỷ hỏa, uy nghiêm đáng sợ quát lên: "Này Tôn phủ tiêu quý đến tốt cùng đang làm gì, vừa không hiện thân, lại không té lên mỹ nhân đồ?"

"Thái tử bình tĩnh đừng nóng!"

Mà ở cái này Long cung thái tử bên người, một cái trên người vác lấy quy xác, thoạt nhìn lại hết sức nho nhã người đàn ông trung niên, chính ngồi xếp bằng trên đất, chậm tư trật tự nói: "Kỳ thực này ngược lại cũng không phải chuyện xấu, trong một tháng này, đưa kia mượn ba đại quý thân khí cơ, che lấp tự thân, nói vậy liền vẫn ở tham nghiên cùng cái này di địa sinh linh câu thông phương pháp, nếu hấn từ đầu đến cuối không có té lên mỹ nhân đồ, liền nói rõ hấn khả năng vẫn không có hiểu thấu đảo mỹ nhân

này đồ huyền cơ, đối với chúng ta mà nói, cái này liền tương đương còn có đoạt qua di địa tạo hóa cơ hội. . ."

Long cung thái tử cả giận nói: "Cái kia muốn chờ tới khi nào?"

"Hắn là sắp rồi. . ."

Trên lưng vác lấy rùa mai người đàn ông trung niên mỉm cười, nói: "Chúng ta chỉ là ở đây tĩnh tọa thủ tâm, liền cảm giác khí lực trôi qua, tiêu hao lớn vô cùng, mà cái kia ba đại quý thần, vốn là vô hình đồ vật, tiêu hao càng to lớn hơn, lại thêm vào bọn họ còn muốn lúc nào cũng toả ra khí cơ, che đậy cái kia thiếu Tôn chủ tung tích, để tránh khỏi bị chúng ta phát hiện, cái này tiêu hao liền càng là khủng bố, mà lại nhìn bọn họ còn có thể chống đỡ đến khi nào?"

Long cung thái tử trầm tiếng suy tư, chính muốn nói chuyện, chợt nghe đến bên ngoài có một cái âm thanh truyền đến.

"Bọn họ chống đỡ đến thời gian, sẽ so với các ngươi càng lâu. . ."

Điện bên trong mọi người hơi run, quay đầu nhìn lại, liền thấy ngoài điện có bóng người lướt tới, lại chính là Thương Long một mạch đại đệ tử Cung Thương Vũ cùng với hắn ba vị sư đệ, chỉ thấy bọn họ đều là một thân khủng bố vết thương, đầm đìa máu tươi, hiển nhiên là mới vừa trải qua một trận đại chiến.

Mà ở ngoài điện, còn có một cái đầu trên sinh hai cái bao đầu rắn dò vào đến một nửa, hiếu kỳ nhìn.

"Là các ngươi?"

Khô thủ di địa một tháng, tất cả mọi người đều là từng cái trốn, không gặp nửa bóng người, bây giờ chợt có người đến, chính là cái này Long cung

thái tử mấy người cũng lớn ra dự liệu, cũng không biết hẳn là như thế nào tìm đến chính mình, cũng không biết hẳn như vậy đằng đằng sát khí lại đây vì chuyện gì, hai tay đặt ở sau lưng, lạnh lùng đánh giá Cung Thương Vũ cùng hẳn ba vị sư đệ, lạnh nhạt nói: "Các người qua tới làm cái gì?"

Cung Thương Vũ thẳng tắp đi vào đại điện, không nói một lời, bỗng nhiên hướng về này Long cung thái tử quỳ xuống, tầng tầng dập đầu.

tiếng nói bên trong đã đau thương căm giận đến cực điểm, thậm chí có chút khóc nức nở: "Cầu điện hạ làm vì sư đệ ta đâm người báo thù. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 418: Rốt Cục Đến Rồi

"Báo thù?"

Cung Thương Vũ đột nhiên xuất hiện, cũng khiến đến vị này Long cung thái tử hơi ngẩn người ra, thậm chí cảm thấy có chút buồn cười, hẳn lại không phải người ngu, đương nhiên sẽ không không thấy được cái này Thương Long một mạch mặt ngoài trên đối với mình cung kính, kì thực khẩu phục tâm không phục, nghĩ trong một tháng này, bọn họ đều không có nỗ lực qua tìm đến mình, bây giờ cũng bỗng nhiên xuất hiện, máu me khắp người cầu chính mình giúp hắn báo thù, tính cái gì tình huống?

Ánh mắt chậm rãi đảo qua Cung Thương Vũ, hắn cùng mai rùa người trung niên nhìn nhau một chút, lặng lẽ nói: "Người mà lại đứng lên nói chuyện, người Thương Long một mạch cùng ta Long tộc có chút duyên duyên, di địa trong ta cũng nên bảo hộ người, bắt quá người nói trước đi nói là chuyện gì xảy ra đi!"

"Vâng. . ."

Cung Thương Vũ chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ thấy cả người đều có vẻ thâm trầm đến cực điểm, một thân vết thương, thoạt nhìn thậm chí có chút vô cùng thâm đáng dấp, lại khó thấy trước cuồng ngạo mà ngông cuồng tự đại đáng dấp, chỉ có thể nhìn thấy đầy người thù ý, trong mắt hầu như muốn chảy ra huyết lệ đến: "Xin điện hạ thứ tội, di địa đại biến sau khi, chúng ta tu vị không ăn thua, chỉ được kinh hoàng thoát thân, cuối cùng tìm được một chỗ an ổn nơi, tạm thời nghỉ ngơi, vốn định tĩnh thủ kỳ biến, chờ đợi

di địa mở ra, lại không nghĩ rằng, hôm qua bỗng nhiên bị Tôn phủ quý thân giết tới cửa đến. . ."

Hắn vừa nói chuyện, đã nắm thật chặt trong tay Thiên Tà long thương, đầy ngập hận ý nói: "Này Tôn phủ quý thân tâm mang ác ý, không nói một lời, liền hướng về chúng ta lạnh lùng hạ sát thủ, chuyện xảy ra bất ngờ, bị nó tổn thương nhiều vị đồng môn, Thương Vũ căm phẫn sục sôi, chỉ tiếc không phải cái kia ba đại quý thân đối thủ, chỉ có thể thương hoàng chạy trốn, hiện nay đi đâu không đường, chỉ được đến xin mời Thái tử điện hạ làm vì chúng ta báo thù. . ."

"Cái gì?"

Cái này Long cung thái tử nghe vậy, sắc mặt nhất thời khẽ biến.

Hắn thấy Thương Long một mạch chật vật, liền biết bọn họ tất nhiên tao ngộ cường địch, chỉ là không nghĩ tới sẽ là Tôn phủ quý thân ra tay!

Này Tôn phủ một mạch, sợ bị hắn cùng Đông Thổ người phát hiện tung tích, không phải vẫn ẩn núp sao?

Bất quá nghĩ lại trong lúc đó, hắn liền đã nghĩ đến một cái khả năng, sắc mặt trở nên âm trầm.

Vẫn che hình giấu tích không cho bị người phát hiện Tôn phủ quý thân, đột nhiên hướng về Thương Long một mạch ra tay, nguyên nhân rất đơn giản.

Ồ cái này di địa trong, đều cần đồ ăn, tu luyện có thành người, chẳng phải là tốt đẹp nhất đồ bổ?

Chỉ là vốn là cái kia ba đại quý thân liền đã che đậy thiếu Tôn chủ khí cơ, nhượng bọn họ tìm không sờ tới, mới vừa rồi còn thương lượng đợi đến

bọn họ pháp lực tiêu hao hết, liền không nghĩ hiện thân cũng khó, nhưng hôm nay bọn họ bỗng nhiên có mấy cái Trúc Cơ tu sĩ làm đồ bồi, chẳng phải là. . .

Nghĩ đến nơi này, đúng là trong lòng một trận phần nộ, lạnh lẽo âm trầm nhìn về phía Cung Thương Vũ, cái này Thương Long một mạch thực sự là thật là to gan a, mới vừa sinh dị biến thì bọn họ rùa rụt cổ lên, bây giờ gặp đại nạn, cũng nhớ tới chính mình đến rồi. . .

Trong lòng nghĩ, đang muốn quát mắng, chợt nghe mai rùa trung niên nhân nói: "Người là làm sao tìm đến chúng ta?"

Long cung thái tử nghe vậy, cũng là vẻ mặt hơi lạnh lẽo, nhìn về phía Cung Thương Vũ!

Ở cái này di địa trong, hung hiểm vô số, dày đặc sương mù, ai tìm ai cũng không dễ dàng.

Bọn họ Long cung đại đa số người dừng lại ở chỗ này, cũng không có treo lên bảng hiệu đến, Cung Thương Vũ làm sao nói đến là đến?

"Ta này đến dụng ý, cũng chính là ở đây!"

Cung Thương Vũ nghe thấy bọn họ hỏi, cũng đột nhiên ngẩng đầu lên, một mặt phần hận, lạnh lùng nói: "Ta biết lúc này các ngươi cùng Đông Thổ người, vẫn luôn đang tìm này Tôn phủ thiếu Tôn chủ, mà bây giờ, ta chính có biện pháp giúp các ngươi tìm tới hắn. . ."

Vừa nói chuyện, hắn đã hai tay nâng lên một chiếc hoa sen hình đèn đồng, chỉ thấy đèn này đã bị lau sáng loáng sáng, hình như có linh quang lấp lánh, nhìn Long cung thái tử, nói: "Trước đây mới vào di địa, chúng ta ở Linh Bảo các bên trong tìm được bảo vật này, chỉ là không biết tác dụng, cái này thời gian một tháng bên trong, vài lần tra xét, cũng ngẫu nhiên có tâm đắc,

đèn này sáng nơi, phá tất cả hư nịnh, nhân thần quỷ quái, không thể độn hình tung. . ."

Nói, lại thi lễ, giọng căm hận nói: "Trước đây những kia quỷ thần, chỉ lo truy sát chúng ta động tĩnh quá lớn, đã kinh động người bên ngoài, vì lẽ đó rất sớm rút về, mà ta chạy thoát sau khi, chính là nhờ vào đó cây đèn, mới tìm được thái tử hành tung chỗ. . ."

"Cái gì?"

Long cung thái tử cùng con kia rùa giáp nam tử nghe vậy, đều là vui mừng khôn xiết.

Bọn họ ở đây khô thủ một tháng, liền là bởi vì chết sống không tìm được này Tôn phủ thiếu Tôn chủ hành tích, bằng không đã sớm giết hẳn.

Lại không nghĩ rằng, chính là khôn đồn lúc, lại liền có người dâng lên bực này dị bảo?

Phỏng chừng coi như là này Tôn phủ thiếu Tôn chủ, cũng không nghĩ tới, hẳn vốn là vì để cái kia ba đại quỷ thần có thể được đến một ít huyết tế đồ bổ, tốt càng dài xa đem chính mình khí cơ che lấp lên, lại không nghĩ rằng này sự kiện trái lại làm tức giận vốn là chỉ dự định núp trong bóng tối thờ ơ lạnh nhạt Cung Thương Vũ, làm cho hẳn liền lĩnh xin vào Long tộc, đồng thời dâng lên bực này có thể tìm được tằm hơi bảo vật chứ?

"Đại sự định rồi. . ."

Long cung thái tử cùng con kia rùa giáp người trung niên liếc mắt nhìn nhau, trên mặt đều có ý cười.

"Rất tốt, ta sẽ giúp các ngươi báo thù. . ."

Long cung thái tử tiếp nhận cái kia cốc nhỏ liên đăng, cười tủm tỉm hướng về Cung Thương Vũ gật gật đầu.

Cung Thương Vũ biết Long tộc người tuy cuồng, lại là nói chuyện giữ lời, trong lòng cũng thoáng một an, nắm chặt trong tay Thiên Tà long thương.

"Bọn họ bắt đi người năm vị sư đệ?"

Vị kia Long cung thái tử đánh giá trong tay đèn đồng vài lần, bỗng nhiên mở miệng hỏi.

"Vâng. . ."

Cung Thương Vũ tiếng nói đều ở hận run, hàm răng cắn khanh khách vang vọng.

Hắn rất không thích Long tộc những thứ này người, như không phải là bởi vì năm vị sư đệ mối thù, cũng sẽ không lại cầu bọn họ.

"Không về được!"

Long cung thái tử nhàn nhạt nói: "Bọn họ bị bắt đi, chỉ có một kết quả, chính là bị người làm huyết tể cho nuốt!"

Cung Thương Vũ thì lại làm sao không biết khả năng này, cả người bắt đầu run rẩy.

"Các người tốt xấu cùng ta Long tộc có quan hệ, tự không thể ngòì xem bọn họ bị người ăn đi!"

Long cung thái tử nhàn nhạt hướng về con kia rùa giáp người trung niên liếc mắt nhìn, nói: "Chỉ bắt quá, mặc dù là lúc này ta, muốn đổi phó cái kia ba đại quý thần, cũng khá tốn sức, vì lẽ đó đang ra tay trước, cũng chỉ cần

hảo hảo chuẩn bị một phen mới được. . . Nói đi nói lại, ngược lại người đã có năm cái sư đệ bị bắt đi rồi, lớn mạnh sức mạnh của quỷ thần, còn lại cái này ba cái, giữ lại cũng không có gì dùng a. . ."

Cung Thương Vũ nghe vậy, bỗng nhiên ý thức được cái gì, gấp hương về trong lòng tìm kiếm, kinh hãi nói: "Nhưng là ta. . ."

Nhưng không chờ hắn tiếng nói vừa xong, liền nhìn thấy này Long cung thái tử đầy mắt, đã có vô tận hung quang dâng lên, đột nhiên thân hình tăng vọt, hóa thành Long hình, xoẹt một cái, liền đem đã đem sau lưng theo chính mình mới vừa giết ra khỏi trùng vây không lâu, chính bị thương nặng sư đệ nuốt hai cái, liền lúc này, con kia rùa giáp người trung niên, từ lâu hóa thành một con cự quy, mở ra miệng lớn, đem cái thứ ba đệ tử nuốt. . .

Hơn nữa hắn rõ ràng chưa hết thòm thèm, rùa đầu tìm tòi, đã hương về ngoài điện sợ hãi đến uông uông thét lên Anh Đề vọt tới.

Cũng cho đến lúc này, Cung Thương Vũ mới móc ra trong lòng đồ vật, không còn hơi sức rơi xuống ở trên mặt đất, lại là một cái khô quắt túi càn khôn, túi trong miệng, có tận mấy cái lão tham, linh chi, còn có mấy viên linh quả rơi xuống đi ra, lè loi tán tán rải ra một chỗ. . .

Cung Thương Vũ lời nói cũng cuối cùng tại nói ra miệng: "Nhưng là ta chỗ này có linh dược a. . ."

"Ân. . ."

Này Long cung thái tử cùng mai rùa người đàn ông trung niên cũng đều không khỏi sững sờ, hai người động tác hơi dừng, Long cung thái tử cũng hóa trở về hình người, đúng là một mặt dờ khóc dờ cười đáng dấp, tay áo lớn phất một cái, cái kia rơi xuống ở trên mặt đất túi càn khôn cùng với tất cả linh dược bảo quả, liền đều bay đến trong tay hắn, sau đó hắn cười to hai

tiếng, móc ra một khối sạch sẽ lụa trắng đến, nhẹ nhàng lau lau khoé miệng, thở dài một hơi.

"Người sớm nói một câu, chúng ta cũng không cần mở cái này lạc tanh. .
."

Vừa nói chuyện, hắn đã mở ra bàn tay, trong lòng bàn tay đèn đồng, bỗng nhiên quang mang lưu chuyển.

...

...

"Cmn, chờ đến khi nào a. . ."

Tàn điện trong, Phương Quý đang tự nôn nóng, trong lòng chú loạn cái kia cầm mỹ nhân đồ lại la lý a sách không chịu làm chính sự người, đang lo lắng có phải là muốn đi ra ngoài tìm tòi một vòng thăm dò thì chợt thấy đến một đạo tinh quang, đột nhiên từ nơi nào đó ngọn núi lấp loé đi ra.

Cái kia tinh quang vừa hiện, toàn bộ di địa, liền như ban ngày, vô tận mây mù, tựa như đều ở đây lúc tản đi.

"Rốt cục đến rồi sao?"

Phương Quý vui mừng khôn xiết, lập tức từ trên mặt đất nhảy lên:
"Khoai lang muội muội, chúng ta có thể đi ra ngoài rồi. . ."

Bên cạnh mặt tím nữ hài yên lặng cúi đầu: "Ta không gọi khoai lang. . ."

...

...

Mà ở một phương khác, một toà chư phong thấp thoáng bên trong thung lũng, chu vi kỳ thạch quái vách, tầng tầng trĩ đứng, chu vi lại có vô tận sương mù bao phủ, càng làm cho nơi đây vô cùng bí ẩn, mà ở trong cốc, lại có một cái tóc tai bù xù, một mặt chán nản nam tử, chính nhìn trước mắt một phương màu đen sách hộp, liều mạng cầm lấy tóc của chính mình: "Tại sao, tại sao, này hộp sách bí mật đến tột cùng là cái gì?"

Sau lưng hắn, ba đại quý thần đều có chút bối rối, cẩn thận khuyên: "Chậm rãi tìm, không thể nóng ruột. . ."

"Đúng vậy, chúng ta hưởng một chút huyết thực, liền có thể giữ được những người kia trong thời gian ngắn không tìm được chúng ta, người có thể chậm rãi. . ."

". . ."

". . ."

Nói còn chưa rơi xuống, đột nhiên một đạo ánh đèn sáng lên ở di địa trong, tựa như liệt nhật, đem cái này di địa bên trong hầu như tất cả mây mù tất cả đều đi trừ, không chỉ có như vậy, bọn họ thậm chí cảm giác, chính mình thật giống trực tiếp lộ ra ngoài ở dưới mặt trời chói chang.

"Nguyên lai ở nơi đó. . ."

Mà cùng lúc đó, cái kia ánh đèn sáng lên phía trên ngọn núi, Long cung cửu thái tử Ngao Cuồng đang cùng mai rùa người trung niên, cùng với sau lưng đám kia đôi bụng bước đi đều có chút đông lạnh tây hoảng, mà lại số lượng ít đi không ít Yêu binh Yêu tướng, mắt lạnh nhìn cái này di địa trong, ở cái này một chiếc thần thông điều động tới cực điểm đèn đồng chiếu rọi xuống, toàn bộ di địa bên trong, mỗi người bọn họ đều có thể thấy rất rõ ràng.

Đặc biệt là này Tôn phủ thiếu Tôn chủ cùng với ba đại quý thân, ai có thể nghĩ tới, bọn họ lại ngay khi chính mình bên ngoài ba năm dặm?

"Để mạng lại!"

Long cung cử thái tử lớn tiếng rống to, cùng mai rùa người trung niên cùng một đám Yêu binh bay nhào mà đến, ở trên cao nhìn xuống, đòn nghiêm trọng đi qua.

"Không tốt. . ."

Mà ở thung lũng này chi chủ, này Tôn phủ thiếu Tôn phủ Thanh Vân Hiện cùng với ba đại quý thân, vốn tưởng rằng mới vừa xuất kỳ bất ý, nuốt mấy cái Thương Long một mạch đệ tử, chính có thể cùng Long cung cùng Đông Thổ người tiêu hao thêm chút thời gian, lại không ngờ bị cái này quái lạ ánh đèn soi sáng ra tung tích nơi, trái tim vừa giận vừa sợ, mắt thấy Long cung đến quá nhanh, hai đại quý thân bay lên chống đối, Thanh Vân Hiện thì lại vội vã trốn chạy.

Còn không trốn vài bước, chợt thấy trước người một vệt sáng vội vã vọt tới, bỗng nhiên ngừng đầu, liền thấy đó là vị bên hông cắm vào ống sáo Đông Thổ thiên kiều Khương Thanh, một tháng không gặp, hẳn rõ ràng cũng thực sự tức giận, sắc mặt lạnh lùng, người còn chưa đến, liền đã giao tay triển khai thần thông đánh tới.

"Liều mạng. . ."

Thanh Vân Hiện lửa giận dâng lên, lớn tiếng rống to.

So với tìm hẳn một tháng Long cung thái tử cùng Đông Thổ Khương Thanh, hẳn tựa hồ có vẻ càng phần nộ.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 419: Vô Cùng Uốn Lượn

Ha ha, khó chịu hơn một tháng, rốt cục não nhiệt đã lên rồi. . ."

Vô cùng phấn khởi Phương Quý lúc này đã bò lên trên một chỗ cao điếm, thoát nhìn như là trước tàng kinh điện theo ngọn núi sụp đổ, lăn xuống dưới đến sau khi lưu lại tàn chỉ. Ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy giữa không trung, Long cung, Đông Thổ, Tôn phủ ba bên người chính lăn lộn bắt đầu đại chiến, người tới đi lạnh lùng hạ sát thủ, thậm chí như là bởi vì cái này di địa bên trong cấm kỵ đã bị người đánh vỡ qua, vì lẽ đó bọn họ lúc này không cần lo lắng thôi thúc quá mạnh mẽ lực lượng mà gọi ra biến cố gì, rõ ràng đều là đem hết toàn lực ra tay. . .

"Ha ha, đánh đi, đánh đi, các người đánh xong chúng ta cũng tốt đi ra ngoài. . ."

Đầy đủ biệt một tháng, rốt cục thủ đến di địa mây mù bị ánh đèn xua tan, có thể nhìn phương xa phong cảnh, thấu một thông khí, hơn nữa mới vừa ra tới, liền nhìn thấy chính mình muốn nhìn nhất đến một màn, Phương Quý lúc này tâm tình, có thể nói vui mừng đến cực điểm!

Sau lưng hắn, mặt tím nữ hài cũng theo bò lên trên, vừa nhìn thấy giữa không trung đang cùng Tôn phủ quý thân ác chiến Khương Thanh, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó ánh mắt sát ruột khắp mọi nơi bản khoả, tựa như ở tìm kiếm đồng bạn của chính mình, ở mặt sau một ít, Minh Nguyệt tiểu thư cũng bị nha hoàn Dương Liễu đỡ đi lên, bị giữa

không trung bên trong sáng loáng ánh đèn một chụp, lại đều cảm thấy có chút choáng váng. . .

Không trung tràn đại chiến kia, chính kịch liệt lúc, tất cả mọi người nhìn thấy đều tâm tình phức tạp.

Những kia thần thông pháp bảo trong lúc đó ánh sáng, quả thực lại như là hi vọng. . .

"Mấy người này bắt đầu đánh nhau còn giống như rất có kinh a, nhìn đáng đáp không có bị đối. . ."

Phương Quý thân mấy cái lười eo, mới ngồi ở nham thạch bên trên hướng về trên trời nhìn, trong lòng âm thầm nói thầm.

Đang nghĩ thì chợt thấy phương bắc mấy bóng người lóe qua, rồi sau đó mấy đạo bóng người bồng bênh mà tới, bên cạnh mặt tím nữ hài hơi do dự, đem đầu bồng đội ở trên đầu, sau đó thẳng hướng bọn họ tiến lên nghênh tiếp, đã thấy đến chính là nàng trước mấy vị đồng bạn, hai nữ một nam một cái chưa ít, kinh người hơn chính là, ở bên cạnh họ còn theo một cái, thành linh chính là một thán không thấy A Khô sư huynh.

"Thanh sư muội. . ."

"Tân. . ."

Mấy người vừa thấy, song phương đều có mệnh ở, nhất thời mừng rỡ không ngớt, nói một thán này tao ngộ.

Mà A Khô sư huynh một thấy Phương Quý, cũng là đầy mặt mừng rỡ, vừa muốn chào đón, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, biến sắc mặt, liền muốn trốn qua một bên đi.

Nhưng là Phương Quý đã sớm nhìn thấy hắn, lập tức kêu to một tiếng: "A Khổ sư huynh ngươi tới xuống, trốn ta làm gì?"

"Không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi. . ."

Cái kia mấy cái Đông Thổ thiếu niên thiếu nữ gặp mặt, đều có vẻ hơi vui mừng, trên dưới đánh giá đội nón rộng vành nữ hài, thấy nàng vóc người không có quá mức gầy gò, người cũng tựa hồ không đói bụng đến thân thể chột dạ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cái kia nuôi lông trắng Cẩm thủ Thanh sư muội lúc này chính hưng phấn nói với nàng: "Ngươi cũng không biết, trong một tháng này vây được người quá khó tiếp thu rồi, địa phương quý quái không có linh khí, thậm chí cỏ cũng không gặp một cái, may mà chúng ta gặp phải vị này Thái Bạch tông A Khổ ca ca, hắn người cực kỳ tốt, phân cho chúng ta ăn. . ."

Bên này Phương Quý cũng hai ba bước đuổi theo A Khổ, cúi đầu vừa nhìn, chính mình trước phân cho hắn túi càn khôn đều đã xẹp, vừa vặn bên tai lại phiêu qua bên kia Đông Thổ lời của thiếu nữ, nhất thời giật nảy cả mình: "Nhiều như vậy bảo bồi ngươi toàn cho các nàng ăn?"

A Khổ sư huynh trong lòng kêu khổ, liền biết Phương Quý đến huân chính mình, lập tức nhỏ giọng nói: "Ngươi trước hết nghe ta nói. . ."

Phương Quý không nghe, trực tiếp đặt câu hỏi: "Muốn các nàng bao nhiêu tiền?"

A Khổ sư huynh nhất thời sắc mặt đỏ chót, ngượng ngùng nói không ra lời.

"Phá gia chi tử a ngươi A Khổ sư huynh. . ."

Phương Quý hận liền giậm chân, lại có chút đắc ý, nói: "Ngươi biết ta kiếm lời bao nhiêu không?"

A Khô sư huynh nháy mắt, nhìn Phương Quý duỗi ra một cái ngón tay, giật mình nói: "Mười ngàn lượng?"

"Hừ!"

Phương Quý hai tay dẫu ra sau lưng: "Ta kiếm lời một cái Đan Hỏa tông!"

A Khô sư huynh lập tức liền giật cả mình, nhìn Phương Quý ánh mắt tràn đầy sùng bái.

"Cung sư huynh. . . Cung sư huynh. . ."

Còn không chờ Phương Quý thật tốt phê bình A Khô sư huynh phá sản hành vi, liền lại nghe được sau lưng một trận vui mừng tiếng kêu, quay đầu nhìn lại, liền thấy vẫn đôi bụng bước đi đều nhẹ nhàng Minh Nguyệt tiểu thư, lúc này cũng không biết khí lực từ nơi nào tới, vừa vẫy tay, vừa hướng về một phương hướng đến đón, mà ở nơi đó, Cung Thương Vũ một tay kéo Thiên Tà long thương, chính cúi thấp đầu chậm rãi đi tới.

Ở bên cạnh hẳn, còn bò một con quái xà, xa xa liền nhìn thấy Phương Quý, vừa chó sủa inh ỏi, vừa ngoắt ngoắt cái đuôi.

"Cung sư huynh, gặp phải người thực sự là quá tốt rồi. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư tiến lên nghênh tiếp, liền đã đầy mặt nước mắt, vội vã nói: "Người không biết, một tháng qua, ta. . ."

Nhưng nàng lời còn chưa nói hết, liền đã phát hiện lúc này Cung Thương Vũ tựa hồ có gì đó không đúng, nghe Minh Nguyệt tiểu thư, hẳn chỉ là không còn hơi sức khoát tay áo một cái, cường chống chính mình đi tới nơi này sau khi, liền bỗng nhiên hai chân mềm nhũn, ngồi sập xuống đất.

Trong tay Thiên Tà long thương, leng keng một tiếng rơi xuống ở trên mặt đất, cạ sát ra vài điểm hỏa tinh.

"Cung. . . Cung sư huynh ngươi làm sao?"

Minh Nguyệt tiểu thư nhìn hấn dáng dấp kia, trong lòng một trận lo lắng: " sư huynh của hấn đám người đây. . ."

Không chỉ có là nàng , liền ngay cả Phương Quý cùng với Đông Thổ đoàn người, lúc này cũng đều hiếu kỳ hướng về hấn nhìn lại.

Mà Cung Thương Vũ lâu không trả lời, một lát sau khi, bỗng nhiên hai tay nâng lên mặt, khóc lớn lên.

Tình cảnh này nhìn ra thấy mọi người đều sững sốt, thật lâu không dám lên tiếng.

Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe Cung Thương Vũ tiếng khóc, trong lòng cũng cảm thấy không tên trầm trọng.

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

Một bên Phương Quý, đều theo bản năng ngăn lại Anh Đề, không cho nó lại gọi, sau đó hiếu kỳ hỏi dò nó.

Chính mình cái này Anh Đề trước trên người cũng là có không ít linh quả, tràn đầy một túi lưới linh dược linh quả đều ở trên lưng nó, bây giờ Cung Thương Vũ nếu cùng nó cùng nhau hiện thân, liền nói rõ chúng nó sớm cùng nhau, cái kia Cung Thương Vũ hấn là còn không đến mức bị đói mới là. . .

Cái kia một người đàn ông, làm sao mới vừa vừa hiện thân, còn khóc lên?

Bây giờ thất thanh khóc rống hẳn, cùng với trước công cuồng tự đại, dám cùng thiên hạ quần hùng tranh đấu Thương Long đại đệ tử, kém nhau quá nhiều chứ?

"Ríu rít rít. . ."

Anh Đề nghe xong Phương Quý đặt câu hỏi, nghiêng đầu to nghĩ đến một lát, nhỏ giọng kêu một câu.

"Ai. . ."

Phương Quý bắt đắ dĩ một cái tát vỗ vào nó trên đầu, nghĩ thầm chính mình cái này Vượng Tài, quả nhiên không bằng biết nói long tốt. . .

Nhìn lại một chút, Anh Đề trên lưng túi lưới sớm không gặp, có thể thấy được lúc trước tồn tại trên người hắn linh dược bảo tài cũng đều không đưa đến cái gì tốt tác dụng, cùng A Khổ sư huynh cái kia phá gia chi tử không sai biệt lắm, chỉ đáng thương chính mình ba cái lúc trước vào di địa, hái xuống nhiều như vậy linh dược bảo quả, vốn muốn mượn những thứ đồ này đi ra ngoài phát cái lớn tài, cuối cùng lại chỉ rơi xuống một cái nho nhỏ Đan Hỏa tông, thiệt thòi!

Bất quá, cũng may A Khổ sư huynh cùng Vượng Tài đều không có chuyện gì, cũng coi như có thể nguyên lành cái đi ra ngoài, chỉ là một chuyện tay không thôi. . .

Trong lòng nghĩ như thế thì Phương Quý bỗng nhiên hơi ngần người ra.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy giữa không trung sáng ngời một mảnh, cái kia một chiếc chụp phá di địa vô tận sương mù đèn đồng, vẫn cứ ở giữa không trung sáng, Phương Quý nhìn kỹ, liền nhận ra cái kia ngọn đèn đồng chính là trước ở Linh Bảo các lúc cho Thương Long một mạch cái kia một chiếc, đúng là không nghĩ tới chiếc đèn này thần kỳ như thế, vền vẹn là ánh

đèn, liền có thể đem tràn ngập ở như đại địa bên trong sương mù cho xua tan.

Mà nghĩ đến điểm này sau khi, hắn cũng nhớ lên, chính mình thật giống cũng không tính một chuyến tay không. . .

Còn giống như có cốc nhỏ phá đèn ở chính mình trong túi càn khôn đây!

. . .

. . .

"Người nhỏ nhỏ một châu Tôn phủ, cũng dám đoạt ta Long cung tạo hóa, càn rỡ!"

Mà vào lúc này giữa không trung, ba phe nhân mã đều đã đầu ra khí diễm, thân thông pháp bảo bay múa đầy trời, bây giờ ở cái này di địa, linh khí thiếu thốn, gần như tại không có, vì lẽ đó bọn họ cũng không dám kéo quá lâu, đều muốn trong thời gian ngắn liền kết thúc cuộc chiến đấu này.

Tây Hải Long cung cử thái tử Ngao Cuồng bên người mai rùa người đàn ông trung niên, lúc này dĩ nhiên hóa thành một con cự thú, lắc đầu quẫy đuôi, cùng Tôn phủ hai đại quý thần chiến ở một chỗ. Một bên khác bên trong, Đông Thổ Khương Thanh một người ác đấu con kia đầu heo thân người quý thần, cũng là lãn lộn, nhất thời khó phân thắng bại, mà Long cung cử thái tử Ngao Cuồng, lại cầm trong tay Long văn nát ngân thương, mạnh mẽ truy sát cái kia thiếu Tôn chủ Thanh Vân Hiện.

"Bảo quy người hữu duyên, dựa vào cái gì chính là người Long cung?"

Thiếu Tôn chủ Thanh Vân Hiện bàn về tu vị, chính là Trúc Cơ đỉnh cao, nửa bước Kim Đan tồn tại, so với cửu thái tử Ngao Cuồng còn mạnh một điểm, nhưng hắn cũng không phải là Tiên Đạo trúc cơ, mà Ngao Cuồng

nhưng là thân thể Chân long, căn cơ không thua Tiên Đạo trúc cơ, lúc này cũng thành hấn bị Ngao Cuồng đuổi theo chém giết, nghe hấn càn rỡ lời nói, nghĩ đến trong một tháng này mê man buồn khổ, cũng lòng sinh tức giận, lệ tiếng hét lớn.

"Bản thái tử coi trọng, chính là ta Long cung. . ."

Mà hấn một cái lại, Ngao Cuồng lại càng phần nộ, bóng thương như cầu vồng, vài bước đuổi tiến lên, bên người sóng biển tập cuốn, đem Thanh Vân Hiện bức ở góc chết, Thanh Vân Hiện thấy thế kinh hãi, phát tay triệu ra một mảnh ánh sao chống đỡ, lại bị Ngao Cuồng một thương giáo tỉnh, thuận thế thương đuôi sóc đến, liền đem Thanh Vân Hiện đánh trúng miệng phun máu tươi, cũng ngã ra ngoài, Ngao Cuồng đã thừa cơ cướp lên, mạnh mẽ hướng về hấn trán kích rơi xuống.

Cũng liền vào lúc này, bỗng nhiên trời cao bên trong một đạo kinh phong quét tới, đúng là bức lui Ngao Cuồng.

Ngao Cuồng bỗng nhiên ngẩng đầu, liền thấy là Khương Thanh, chính đang tại chỗ càng cao hơn cùng cái kia một cái thực lực mạnh nhất, đầu heo thân người quý thần đại chiến, trong lúc nhất thời khó phân thắng bại, nhưng hấn cũng rõ ràng quan tâm phía dưới, vừa nhìn chính mình chiếm thượng phong, liền lập tức ra tay ngăn cản.

Hấn không muốn để cho Thanh Vân Hiện trước tiên rơi xuống ở trong tay của mình.

"Đông Thổ người, đều là như vậy nham hiểm. . ."

Trái tim phần hận, Ngao Cuồng vẫn là ưỡn "thương" xông lên tới, lần thứ hai cùng Thanh Vân Hiện chiến ở một chỗ, đồng thời hô quát Yêu binh Yêu tướng đến giúp đỡ.

Những kia Yêu binh Yêu tướng từng cái từng cái đói bụng choáng váng đầu hoa mắt, khí lực không tốt, nhưng thấy long tử hô hoán, cũng chỉ có thể cường đẩy lên đến, không muốn sống giống như vọt tới giữa không trung, cũng may bình thường diễn luyện rất quen, tuy rằng suy yếu, vẫn là bày xuống đạo đạo đại trận, ở trận pháp giúp đỡ phía dưới, không trung cái kia hóa thành cự quy người đàn ông trung niên đúng là càng chiến càng hung, đột nhiên há mồm, kéo xuống một cái quỷ thần cánh tay.

Hai vị quỷ thần nhất thời vừa giận vừa sợ, lớn tiếng gào thét, mà cái kia cự quy lại ở giữa không trung ha ha cười to, lắc đầu quấy đuôi, hung tàn đến cực điểm, hấn thừa dịp thắng truy kích, lại một móng vuốt đập nát một cái quỷ thần phía sau lưng, miệng lớn nuốt vào giữa không trung vô tận ma vân.

Thấy tình cảnh này, giữa không trung Khương Thanh cũng là cả kinh, bỗng nhiên tăng nhanh sát phạt, trước đây hẳn đều là lo lắng cho mình bị thương, không dám quá mức liều mạng, lúc này quyết tâm, đem tạp niệm quăng ở một bên, ra tay một trọng, đầu heo thân người quỷ thần nhất thời không ngăn cản nổi, phần nộ rít gào trong lúc đó, đã liên tiếp bị cướp đến gần người Khương Thanh ở trên người võ ba chương, thẳng đến đến mắt nõ đom đóm, máu tươi phun mạnh.

"Thôi, thôi. . ."

Thanh Vân Hiện thấy được tình cảnh này, liền biết không thể cứu vãn, trái tim đau thương căm giận không tên, hét lớn: "Cho ngươi, cho ngươi!"

Vội vã lùi về sau, đem cái kia màu đen sách hộp bụng đi ra, không muốn liếc mắt nhìn, sau đó dùng sức hướng về Long cung thái tử ném đi.

"Được. . ."

Long cung thái tử vui sướng, đưa tay đem sách hộp tiếp ở trong tay, mà giữa không trung bên trong mai rùa nam tử, cũng lập tức thả lỏng truy sát, giữa không trung Khương Thanh thấy cảnh ấy, tương tự cũng là trái tim cả kinh, liền muốn buông tha cái kia heo đầu quỷ thần lao xuống tranh cướp, lại không nghĩ rằng, Long cung thái tử một giây sau liền thay đổi sắc mặt, đem sách hộp bỏ qua, sau đó đằng đằng sát khí hướng về Thanh Vân Hiện lại giết tới.

"Khá lắm gan chó, nắm không hộp gạt ta. . ."

Tiên tay ném hộp, liền tiếp tục hướng về Thanh Vân Hiện đuổi giết tới.

"Cái gì?"

Mới vừa mới thở phào nhẹ nhõm Thanh Vân Hiện lập tức liền khóc lên, kêu rên nói: "Cái kia hộp vốn là không!"

"Bực này lời nói, cũng dám lừa gạt chúng ta?"

"Ta xin thề a. . ."

"đừng cố làm bực này thủ đoạn, không giao cơ duyên này, ngươi Kính Châu Tôn phủ khó giữ được. . ."

". . ."

". . ."

Nhiều tiếng quát mắng bên trong, lại lần nữa bị người vây nhốt điên cuồng đuổi giết Thanh Vân Hiện cũng đã tức đến điên rồi, tóc tai bù xù, đầy người là miệng rồi lại giải thích không rõ, chỉ cảm thấy đầy bụng uồn lượn, đột nhiên lớn tiếng gào thét: "Mẹ nó, liền coi như các ngươi là Long cung thì lại làm sao, Đông Thổ thì lại làm sao?"

"Dám lừa ta, làm ta Tôn phủ nam nhi không có huyết tính sao?"

". . ."

". . ."

"Đúng, đánh đánh đánh, hết thầy đánh chết, một cái đùng lưu lại. . ."

Mà ở giữa không trung càng chiến càng hung cuồng, sát khí lẫm lẫm, máu tươi như mưa hạ xuống dấp dấp, Phương Quý cũng không ngẩng đầu lên cho bọn họ cố lên trợ uy, cầm trong tay cái kia cốc nhỏ màu đen tàn tạ ngọn đèn, nghiên cứu nửa ngày, còn ở trên tảng đá dùng sức đập đầu hai lần.

"Cái này thứ đồ hư hỏng dùng như thế nào a?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 420: Cửu Thiên Tiên Điện

"Không đạo lý a, tiền đồng giúp mình tuyền. . ."

Cầm trong tay cái kia cốc nhỏ màu đen liên đăng, Phương Quý lại là càng xem càng khó chịu lên.

Không trung cái kia cốc nhỏ đồng sắc liên đăng, vẫn cứ đang tỏa ra hào quang, thần bí vô tận, điều này cũng làm cho Phương Quý trong lòng nhiều chút tưởng niệm.

Chính mình cái này cốc nhỏ màu đen liên đăng, nhưng là tiền đồng giúp mình tuyền, hẳn là mạnh hơn đèn đồng một ít bảo bối mới là, vạn nhất chính mình có thể phát huy ra nó uy lực đến, cái kia chẳng phải là tương đương ở cái này di địa bên trong, lại nhiều một cái giúp đỡ, nói không chắc cái này di địa cuối cùng đại tạo hóa, chính mình cũng có cơ hội đi cướp đây?

Chỉ là kết quả lại làm cho hắn thất vọng, lật tới lật lui nhìn rất nhiều lần, lại là độ nhập linh tức, lại là thử đi phát động phía trên một ít kiểm chế, cuối cùng còn ném xuống đất đập mấy phát, kết quả cái này màu đen liên đăng hết lần này tới lần khác chính là một chút phản ứng cũng không có.

Sẽ không thật chính là cái hoàn toàn phế bỏ pháp bảo chứ?

Lúc này người chung quanh sự chú ý đều bị giữa không trung cái kia một trận đại chiến hấp dẫn lại đây, không người quan tâm cái khác, đúng là bên người mặt tím nữ hài, thỉnh thoảng hiếu kỳ nhìn về phía Phương Quý,

thấy trong tay hắn cầm một cái đèn sì sì phá đèn lật tới lật lui xem, đúng là nhìn quen mắt, cái này cốc nhỏ đèn sen đen, vốn là lúc trước nàng ở Linh Bảo các bên trong tìm tới, quá mức hồng hóc, pháp bảo cũng không tính được.

Cũng không biết Phương Quý vẫn xem nó có ích lợi gì, nhưng thấy hắn hai cái tay trên đều dính đầy tro bụi, đen kịt tối om, liền đưa cho một cái khăn tay lại đây, nói: "Người trước tiên lau một chút!" Bình thường bọn họ hai người đều là cùng nhau ăn cơm, đã quen thuộc từ lâu hành động này, Phương Quý tiện tay nhận lấy, nắm khăn tay liền chà xát một vòng trong tay tàn đèn, một tấm trắng noãn khăn mùi soa nhất thời dính đầy bụi. . .

Mặt tím nữ hài nhìn ra thấy không khỏi nhíu mày, nghĩ thầm, đó là lau cho người tay. . .

Nhưng Phương Quý lau đi đèn trên người không biết tích góp bao lâu tro bụi, cũng phát hiện cái này đèn trên người hoa văn càng rõ ràng chút, điều tuy thiển, nhưng cũng rõ ràng là một cái mây khói tiên tử, theo gió tung bay, vóc người yếu điệu, nhỏ và dài tay trắng chỉ về một chỗ.

Hắn cảm thấy có chút kỳ quái, thấy tiên tử kia khuôn mặt vẫn là mơ hồ không rõ, liền nắm ống tay áo lại chà xát lướt qua.

Cái này lướt qua đi, tiên tử kia khuôn mặt rõ ràng lên, hai mắt tựa hồ có thần uẩn. . .

. . .

. . .

"Điện hạ thứ tội, ta quả thật không có che giấu qua cái gì, này hộp sách vốn là không. . ."

Mà vào lúc này, giữa không trung Thanh Vân Hiện đã là vô cùng phần nộ, uốn lượn cực kỳ.

Ở Long cung cùng Đông Thổ hai phe cao thủ liên thủ lại, hẳn thực tại không phải là đối thủ.

Hiện nhiên trải qua cái này một phen đại chiến, chính mình ba đại quý thần, đã bị cái kia cự quy nuốt một cái, một cái khác cũng bị chụp không biết nát bao nhiêu ma thân, lúc này, chỉ là dựa vào thân hình biến hóa cùng con kia hung ác cự thú du đấu mà thôi, hẳn thực sự khó có thể tương tượng, cái này long cung đoàn người tại sao có thể có mạnh mẽ như vậy thực lực, chỉ một con cự quy, liền có thể áp chế chính mình hai đại quý thần. . .

Phải biết liền ngay cả cái kia Đông Thổ thiên kiêu, bây giờ cùng heo đầu quý thần đấu một lát, hai người quý cũng chỉ là khó phân thắng bại a. . .

Long cung lúc này biểu hiện ra lực lượng, đã để Thanh Vân đến cảm giác không thể cứu vãn, vừa bắt đầu hẳn còn muốn dựa vào Long cung cùng Đông Thổ trong lúc đó ngờ vực cùng mâu thuẫn từ bên trong thủ lợi, nhưng lại không nghĩ rằng Long cung cái kia một con cự quy thực sự cường hãn, mà đối mặt vị này Đông Hải Long thái tử, đã đối bụng choáng váng đầu hoa mắt, linh tức thiếu thốn chính mình cũng thực sự không phải là đối thủ, không thể làm gì khác hơn là liều mạng kêu lớn lên. . .

"Chết đến nơi rồi còn muốn mạnh miệng!"

Long thái tử Ngao Cuồng nổi giận đùng đùng: "Như này hộp sách là không, ngươi vì sao trốn trốn tránh tránh một tháng lâu dài?"

". . ."

". . ."

Long cung thái tử căn bản không tin hấn, hấn càng là nói như vậy, thể tiến công càng tàn nhẫn.

"Ta cho rằng này hộp sách chính là như vậy a. . ."

Thanh Vân Hiện đã hầu như muốn khóc lên, lúc trước Phương Quý một cước đem sách hộp đá đến trước mặt mình, biết rõ ràng đây là gấp lửa bỏ tay người, hấn vẫn là một cái ôm lên, vội vã chạy trốn, dù sao biết rõ này hộp sách bên trong, khả năng chính là này Long cung cùng Đông Thổ đều ở cướp dị bảo, liền, hấn lập tức lần trốn đi, hoa phé bỏ đầy đủ hơn hai mươi ngày thời gian đến nghĩ biện pháp mở ra nó. . .

Thanh Vân Hiện không hồ là một phương thiên tài, vì mở ra hộp, hấn miễn cưỡng phá giải hộp trên ba đạo thượng cổ cơ quan cấm chế!

Nhưng hấn vụn vụn không nghĩ tới chính là, phé bỏ sức của chín trâu hai hồ mở ra hộp, lại phát hiện bên trong không có bất kỳ vật gì. . .

Khi đó hấn còn không nghĩ nhiều như vậy , bởi vì hấn cũng không biết cái này di địa bên trong tạo hóa đến tột cùng là cái gì?

Vạn nhất cái này tạo hóa, chính là sách hộp bản thân đây?

Vạn nhất này hộp sách bên trên, kỳ thực có bí mật gì đây?

Chẳng lẽ nói cái này hộp có thể chứa xuống một thế giới?

Hay hoặc là nói cái này hộp bản thân chính là một cái trữ tồn một vài thứ gì đó chí bảo?

. . .

. . .

Thanh Vân Hiệן tuyệt đối không tin, đáng giá Long cung cùng Đông Thổ đánh bạc mặt mũi đi tranh đoạt đồ vật chỉ là một cái bình thường không hộp, phía trên này nhất định có bí mật, vì lẽ đó hắן khỏ sở nghiên cứu, ngày đêm không tắm, chỉ muốn nhìn được cái này hộp có khác biệt gì chỗ. . .

Nhưng là không có. . .

Hay hoặc là nói, quá nhiều.

Hắן xem này hộp sách bên trên, mỗi một nơi đều như là bảo bối, phía trên phù văn, chính là hiện đại chưa từng gặp một loại phù lý, ẩn chứa sâu nhất đạo lý, mà sách hộp bản thân, thì lại lại là một loại hiện đại nghe cũng không nghe thần mộc, cảnh giới cao, hầu như có thể từ bên trong lĩnh ngộ đến Thái cổ thần thông mộc hệ , liền ngay cả trước hắן mở ra ba đạo cơ quan, đều làm cho hắן cảm chế thuật tăng lên trên diện rộng. . .

Vì lẽ đó, cái này hộp huyền bí là cái gì?

Từ nhỏ được khen là thần đồng, yêu thích nghiên cứu Thanh Vân Hiệן, lập tức lại nghiên cứu mười mấy ngày!

Mãi đến tận hắן bị Long cung thái tử lấy đèn đồng soi sáng ra tung tích, đánh tới cửa!

Trước hắן mắt thấy không địch lại, chủ động đem sách hộp nộp ra, kỳ thực cũng là nghĩ nhìn, này hộp sách bí mật đến tột cùng là cái gì?

Nghiên cứu quá lâu, quá muốn biết đáp án!

Long cung cùng Đông Thổ thoát nhìn đều đối với cái này di địa vô cùng hiểu rõ, các ngươi tổng phải biết đến tột cùng chứ?

Sau đó không nghĩ tới tình huống xuất hiện, Long cung thái tử liếc mắt nhìn liền ném, sau đó nói chính mình tư tàng lên. . .

Ta che giấu cái đại đầu quý a!

Cái này hộp vốn là mẹ nó không!

Vừa bắt đầu hấn thậm chí hoài nghi Long cung thái tử là nghĩ lừa bịp chính mình, nhưng giao thủ lâu như vậy, hấn cũng phát hiện, này Long cung thái tử phần nộ tựa hồ là thật sự, cái này nói cách khác, di địa đại tạo hóa, xác thực không nên là như thế một cái không hộp, nhưng đã như thế, hấn cũng sẽ không lý giải, nếu là cái không hộp, vậy các ngươi lúc trước liều mạng tựa như tranh a cướp lại là vì cái gì?

"Phốc. . ."

Mãn đầu không rõ trong, Thanh Vân Hiện rốt cục vẫn là bị Long cung thái tử Ngao Cuồng một thương sóc ở ngực trong, mạnh mẽ đóng ở một khối nham thạch bên trên, sau đó nhìn Ngao Cuồng đỏ như máu hai mắt, Thanh Vân Hiện cảm giác mình trong lòng lại là uồn lượn, lại là bất đắc dĩ.

"Cái kia hộp thực sự là không. . ."

Khóe miệng hấn đã tuôn ra máu tươi đến, còn ở gian nan giải thích.

"Ngươi cho rằng ta sẽ tin tưởng?"

Ngao Cuồng phần nộ nhìn chăm chăm hai mắt của hấn, chậm rãi nắm động trong tay nát ngân trường thương: "Nói, đồ vật bên trong giấu đi đâu rồi?"

"Hộp bên trong. . . Đến tột cùng nên có món đồ gì a. . ."

Thanh Vân Hiện chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều muốn nát, cực kỳ trong thống khổ, lại còn cắn răng hỏi.

"Mỹ nhân đồ!"

Long cung thái tử hướng về hấn tức giận rống to: "Bản thái tử muốn cái kia chất chứa toàn bộ di địa bí mật mỹ nhân đồ. . ."

"Mỹ nhân đồ. . ."

Thanh Vân Hiện ánh mắt đều phiêu: "Cái kia lại là món đồ gì?"

"Leng keng ùng. . ."

Cũng là ở Long cung thái tử một thương sóc đâm qua Thanh Vân Hiện, ép hỏi hộp bên trong che giấu mỹ nhân đồ thì bỗng nhiên ở ngay khi phía dưới, một trận mờ mịt tiên nhạc vang lên, mỗi người bọn họ đều lòng sinh cảm ứng, vội vã nhìn xuống dưới, liền thấy phía dưới phé tích trong lúc đó, bỗng nhiên có một đạo tiên quang bay vọt lên, xuyên thẳng mây xanh, khắc ở trên chín tầng trời, sau đó liền có vô tận biến hóa sinh ở hư không.

Mảnh này di địa bên trong, cái kia khiến người cảm thấy quý dị tồn tại, cái kia vô tận quái phong, đều bị cái này một đạo tiên quang dẫn dắt đi, hội tụ ở trên chín tầng trời, sau đó tiên quang mịt mờ, chậm rãi tản ra, lại hóa thành một toà tiên quang quanh quẩn to lớn Tiên điện. . .

Tiên điện kia cao cao tại thượng, vô tận đạo uẩn quán quanh, rõ ràng là ở chỗ đó, lại phẳng phất ở một thế giới khác.

Mà ở Tiên điện trước cửa trên quảng trường, thì lại lại có tiên quang quán quanh rủ xuống, chỗ đi qua, liền xuất hiện một đạo óng ánh không chút tí vết cầu thang đá bằng bạch ngọc, dần dần từ trên chín tầng trời rải ra

đi xuống, cuối cùng vẫn phô đến một cái ngậy người như phồng chân người dưới.

Phương Quý!

Thời khắc này, tất cả mọi người đều sững sờ.

Long cung thái tử ánh mắt đăm đăm: "Chuyện gì thế này?"

Khương Thanh bình tĩnh trên mặt rốt cục có kinh sắc: "Phát sinh cái gì?"

Dĩ nhiên gần chết Thanh Vân Hiên con người mãnh đến co rút lại: "Lẽ nào là hấn gạt ta?"

...

...

"Wao. . ."

Phía dưới Phương Quý là trực tiếp kinh ngạc đến ngậy người, trong tay hấn còn cầm cái kia một chiếc cũ nát quái đản, chỉ thấy cái kia ở giữa không trung bên trong ần ra một toà Tiên điện tiên quang, chính là từ cái kia đèn bên trong chảy ra, hoặc nói, là từ cái kia đèn trên người đồ họa bên trong chảy ra. . .

Có thể then chốt là, chính mình cái gì cũng không có làm a!

Phương Quý cảm thấy mãn đầu đều bồi rồi, chính mình chỉ là xoa xoa đèn trên bụi mà thôi. . .

Nhìn cái kia từ giữa không trung rải ra đi xuống, mãi đến tận chính mình dưới chân cầu thang bạch ngọc, Phương Quý bỗng nhiên cảm giác được một loại tiếng nói, hoặc là nói là ý chí, những thứ này ý chí đến từ bất

nguồn từ di địa bốn phương tám hướng, phảng phất là mặt khác một loại sinh mệnh người đang hướng về mình nói chuyện, bọn họ giục chính mình, mau mau đăng lên bậc cấp, tiến vào Tiên điện, đi lắng nghe bọn họ muốn nói cho chính mình lời nói. . .

Loại kia hô hoán, làm cho Phương Quý trái tim sinh ra một loại mãnh liệt kích động, chậm rãi nhấc bước bước đi lên.

Một bước đạp lên bậc cấp, bỗng nhiên quanh thân đạo uẩn, tiên quang từ trên trời giáng xuống.

Cái này một chốc Phương Quý bỗng nhiên rõ ràng rất nhiều chuyện, cái cảm giác này rất kỳ quái, liền như là hắn ở đạp bước lên bậc thang một chốc, thiên địa nổ vang, rung động thần hồn, đem rất nhiều thứ nhét vào trong biển ý thức của hắn, vừa giống như là những thứ đồ này là vốn là tồn tại ở trong biển ý thức của hắn, chỉ là đi qua cái này bậc thang rung động, gợi ra một loại nào đó đạo uẩn, từ hắn trí nhớ nơi sâu xa tỉnh lại mà thôi. . .

Mà ở Phương Quý bước lên thêm đá một chốc, người bên ngoài thậm chí không phản ứng kịp, tự nhiên càng không thể ngăn cản.

Khoảng cách Phương Quý rất gần, có thể một cái kéo xuống hắn đến, chỉ có vị kia đến từ Đông Thổ mặt tím nữ hài, nhưng là nàng nhưng không có sinh ra bất kỳ cái gì một tia ngăn cản Phương Quý leo lên cầu thang bạch ngọc ý tứ, chỉ là nhìn Phương Quý trong tay cây đèn, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

"Cái kia. . . Đó là mỹ nhân đồ. . ."

Lúc này không chỉ có là nàng, chu vi bên người tất cả biết được nội tình người, đều chú ý tới cái kia cốc đèn trên khắc họa.

Ai có thể nghĩ tới?

Giữa không trung trong chính là cái này mỹ nhân đồ giết huyết khí hùng hực, kết quả cái này mỹ nhân đồ lại ở Phương Quý trong tay?

Càng không người tưởng tượng đến chính là, cái gọi là mỹ nhân đồ, lại là ở một cây đèn trên?

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 421: Cướp Cơ Duyên

Cái này sao có thể?"

Hiển nhiên lúc này Phương Quý, chính từng bước từng bước, theo cái kia cầu thang bạch ngọc đi tới giữa không trung, mỗi đi một bước, dưới chân hắn bậc thang liền biến mất một đạo, mà cùng lúc đó, thì lại như là có vô tận đạo uẩn quần quanh ở trên người hắn, làm cho quanh người hắn khí cơ chất phác, sinh ra vô tận biến hóa, chu vi mọi người cũng nhất thời từng cái từng cái sắc mặt dần dần biến hóa, có không rõ, có vui mừng, có phần nộ.

Trước hết phản ứng lại, chính là Tây Hải Long thái tử, hắn đầy mặt đều là khó có thể tin về mặt, dù như thế nào đều không thể nào tưởng tượng được, mình cùng Tôn phủ đại chiến lâu như vậy, nguyên lai này mỹ nhân đồ lại ở cái này không đáng chú ý Thái Bạch tông tiểu đệ tử trong tay. . .

Nhìn hắn bước lên trời hình ảnh, hắn càng là không thể nào tiếp thu được.

Cái này di địa bên trong kinh người tạo hóa, làm sao có khả năng cho như thế một cái hoang dã tiểu tử?

"Àm!"

Dưới sự tức giận, hắn bỗng nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, đem lạn ngân long văn thương từ Thanh Vân Hiên trong cơ thể rút ra, phía trên hãy còn chảy xuống máu tươi, mạnh mẽ vận lực, một đạo bóng thương xuất hiện

giữa trời, vượt qua hư không, xa xa hướng về cầu thang bạch ngọc trên
Phương Quý đánh tới. . .

"Ngột tiểu nhi kia. . ."

"Tóc đem mỹ nhân đồ giao ra đây, bằng không đồ người cả nhà!"

"Hô. . ."

Một bên khác, có một bóng người hầu như so với cái kia thần quang còn
nhanh hơn, vội vã xông hướng trắng bậc thang bằng đá, chính là Khương
Thanh cũng ra tay rồi.

. . .

. . .

Mà ở khác một sương bên trong, trọng thương Thanh Vân Hiện, cũng
chính ngay ngốc nhìn Phương Quý lên trời một màn, trực giác uốn lượn hầu
như rơi lệ.

Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy. . .

Nguyên lai đó chính là mỹ nhân đồ, nguyên lai này mỹ nhân đồ sớm sẽ
ở cái kia Thái Bạch tông tiểu quỷ trong tay. . .

Nguyên lai đưa kia đương thời đem sách hộp đá hương mình, kỳ thực cố
ý cho mình dẫn họa. . .

Một khiếu thông, trăm khiếu thông, hấn đột nhiên cảm giác thấy chính
mình đem tất cả mọi chuyện đều nghĩ rõ ràng, trong lòng có lớn lao xấu hổ
cùng phần nộ.

Mà ngoài ra, nhìn thấy Long tộc thái tử cùng Đông Thổ Khương Thanh đều mạnh mẽ giết hướng về phía cái kia Thái Bạch tông hoang dã tiêu tử một màn, hẳn sinh ra một loại không tên ý sáng khoái: "Người đem tất cả nghĩ đến quá đẹp rồi, muốn cho chúng ta tự giết lẫn nhau, ba bại đều thương, sau đó chính mình độc chiếm tạo hóa, nhưng đáng tiếc, nhưng đáng tiếc, chúng ta không có ba bại đều thương, thương chỉ có ta mà thôi, bọn họ còn có thể giết người. . ."

"Trước người hại đến bọn họ liên thủ giết ta, nhưng bây giờ bọn họ lại muốn liên thủ giết người, cũng là báo ứng!"

". . ."

". . ."

"Sao như vậy?"

Bỗng nhiên thấy tình cảnh này, tất cả mọi người đều đã kinh hãi đến biến sắc.

Thoạt nhìn, lúc này Long cung thái tử cùng Khương Thanh đều đã thực sự tức giận.

Long cung thái tử trực tiếp liền đem Tôn phủ đoàn người xá ở một bên, suất tất cả Yêu binh Yêu tướng cùng cái kia cự quy chém giết tới, đầy mặt sát ý: "Không nghĩ tới, không nghĩ tới, ta vốn tưởng rằng ở cái này di địa trong, có tư cách cùng ta đoạt cái này tạo hóa, chỉ có Đông Thổ tên kia, nhưng không ngờ lại bị một cái không biết nơi nào chui ra ngoài hoang dã tiêu tử chui chỗ trống, ta làm sao có thể không giết người?"

Lúc này hẳn, không chỉ có phần nộ, thậm chí còn có xấu hổ, cảm giác mình bị người trêu chọc.

Mà một cái khác càng phần nộ, nhưng là Khương Thanh, hẳn dù là đôi mắt Tôn phủ quý thần thời điểm, cũng không có ra tay bén nhọn như vậy, đặc biệt là nhìn Phương Quý đã đạp bước lên bậc thang, cái này càng làm cho hắn ra tay lại không dung tình, thậm chí trên mặt còn có chút nóng hừng hực, bởi vì hắn lúc này đã chú ý tới Phương Quý trong tay màu đen cây đèn, mà cái này cây đèn, lại còn là chính mình nhường ra đi. . .

Hắn không thể nào tưởng tượng được, nếu tin tức này truyền quay lại Đông Thổ, nhượng người biết được chính mình không xa vạn dặm đến tìm tạo hóa, kết quả tạo hóa đã ở trước mặt mình, chính mình lại có mắt không trông, qua tay đưa nó tặng cho người bên ngoài, người khác sẽ như thế nào chế nhạo chính mình. . .

Vì lẽ đó sai lầm này, hắn nhất định phải bù đắp!

. . .

. . .

"Xoẹt. . ."

Long cung thái tử đánh ra một vệt thần quang đã đến Phương Quý sau lưng, mà Khương Thanh theo sát vọt tới, tát liền hướng về cầu thang bạch ngọc trên Phương Quý bắt xuống, càng là so với cái kia thần quang đều muốn nhanh hơn một chút, thế hùng hồn, hiển nhiên Phương Quý liền muốn nát, hét lần này tới lần khác lúc này Phương Quý chính đang tại bậc thang bên trên, bị đạo kia bao hàm quán quanh người, phản ứng cực kỳ trì độn, như là cảm giác không có đến cái này hung hiểm.

"Không muốn. . ."

"Uông uông uông. . ."

"đừng thương ta Phương Quý sư đệ. . ."

Một chốc lát, trong sân bỗng nhiên vang lên ba cái âm thanh, cùng lúc đó, hai bóng người phi thân lên, một cái là Anh Đề, nó "Vèo" một tiếng lên đến không trung, thân thể tăng vọt, đầy đủ lớn rồi gấp ba bốn lần, trong cơ thể huyết khí hùng hồn, lân phiến mặt ngoài đều nổi lên thần quang, mỗi một mảnh lân cũng giống như là một mặt tấm khiên, mạnh mẽ đem cái kia một đạo đánh tới Phương Quý trước người thần quang cản lại.

Một cái khác nhưng là A Khô sư huynh, hấn giật mình phía dưới, một chuôi cao mấy trượng, đi tới giữa không trung, vừa vặn vung chưởng mà ra, đem Khương Thanh xoay tay đánh tới một đòn cho đón lấy, hấn cố nhiên bị đánh đánh toàn rơi xuống đất, Khương Thanh lại cũng lui ra.

"Hà?"

Thấy cảnh ấy, bất kể là Long cung thái tử vẫn là Khương Thanh, đều là có chút bất ngờ, hơi ngần người ra, lại mặt lộ vẻ cười gằn, Long cung thái tử xông vào trước nhất, vài bước liền đã đạp lên hư không giết tới Anh Đề trước người, trong lòng bàn tay ngân thương cháy rực, liền muốn đem Anh Đề đánh bay qua một bên đi, đồng thời ánh mắt uy nghiêm đáng sợ, nhìn về phía trên bậc thang Phương Quý, rống to nói: "Còn không mau mau cút cho ta đi xuống. . ."

"Uông uông uông uông uông. . ."

Nhưng hấn đúng là không nghĩ tới, cái kia một cái huyết mạch thấp kém, khí cơ hỗn tạp, thoát nhìn lại nhát gan đến cực hạn, phảng phất một cước liền có thể giẫm chết quái xà, vào lúc này lại bằng sinh ra lớn lao dũng khí, duỗi dài đầu liền hướng về Long cung thái tử một trận uông uông kêu to, tiếng trảng xà đăm, theo tiếng kêu, lại mạnh mẽ thêm ra đến rồi mấy phần chó điên giống như cứng rắn khí thế. . .

Dù sao bây giờ giả giả cũng là cái thân thú, cái này một có khí thể, lực lượng tăng mạnh, hai cánh quét qua, lại cuốn lên một trận quái phong, đem Long cung thái tử trong tay ngân thương đều lay động bay ra ngoài, sau đó trước người hai cái móng vuốt nhỏ một tấm vừa thu lại, phảng phất ở thị uy!

Người dám đi lên, ta liền nạo người!

"Lớn mật!"

Long cung thái tử vừa tức vừa giận, hẳn chính là thân thể Chân long, bình thường yêu loại, đặc biệt là xà trùng thủy quái thành yêu, đều trời sinh sợ hãi hẳn khí tức, dù là song phương kính giới không giống, cũng có thể dùng khí tức áp chế, không nghĩ tới hôm nay cũng đụng tới cái gan lớn, bắt quá liên tưởng đến Anh Đề vừa nãy tiếng kêu, trong lòng hẳn ngược lại cũng có chút hoài nghi: "Lẽ nào kẻ này thoát nhìn như rắn, kỳ thực là điều chó dữ?"

...

...

Mà khác một sương bên trong, A Khô sư huynh bị Khương Thanh bức lui, cũng là kinh hãi đến biến sắc, sau khi rơi xuống đất, lão đảo hai bước, lập tức liền không chút nào còn do dự liền hai tay nhấc lên ở trước ngực, bốc lên một cái quái lạ pháp ấn, theo cái này pháp ấn bám lên, hẳn đột nhiên một thân hung khí thả ra, trên đỉnh đầu xuất hiện bốn đạo hoành văn, rồi sau đó cái này bốn đạo hoành văn lại thời khắc nguy cấp biến mất, hẳn thì thôi như là hoàn toàn biến thành người khác.

"Hô. . ."

Dưới chân hần một đóa mây lửa bay vút, nâng hần thẳng tới trời cao, lại một lần gần ở sắp sửa ra tay Khương Thanh trước người.

"Người là . . ."

Khương Thanh lưu ý đến A Khô sư huynh biến hoá kinh người, cũng không khỏi cả kinh, sắc mặt hơi biến.

Tựa hồ dù như thế nào cũng không nghĩ tới, một cái Luyện Khí cảnh đệ tử trên người, lại sẽ xuất hiện như vậy quái lạ biến hóa.

"Trong một tháng này đến người đem tiền, nợ người nhân quả, ta không muốn thương tổn người, tránh ra!"

Khương Thanh chỉ là hơi sững sờ, liền đã vẻ mặt lạnh lùng, lạnh giọng mở miệng.

A Khô sư huynh chu vi đều quán ở cái kia một đám mây lửa trong, như ẩn như hiện, cũng không nói lời nào, chỉ là chậm rãi lắc đầu.

Khương Thanh nhất thời giận dữ.

Mà vào lúc này, phía dưới mấy vị Đông Thổ thiếu niên thiếu nữ cũng đều bay người lên giữa không trung, đều là một mảnh sắc mặt lo lắng.

Có nói: "Khương ca ca, nếu không là vị này A Khô đạo huynh, chúng ta trong một tháng này khả năng đều phải chết đói, người đừng thương hần!"

Có nói: "Mỹ nhân đồ đã triển khai, lúc này chúng ta lại cướp. . . Có thể hay không muện rồi?"

"Các người biết cái gì?"

Khương Thanh gầm lên: "Không vào Tiên điện, cuối cùng không được tán thành, lúc này là chúng ta cơ hội cuối cùng!"

Nói liền muốn đạp bước tiến lên, có thể cái khác Đông Thổ các thiếu niên thiếu nữ, nhưng thủy chung vẫn là không giảm vẻ do dự, lúc này A Khổ, thái độ kiên định, rất hiển nhiên, muốn ngăn cản Phương Quý tiến vào Tiên cung, liền chỉ có trước tiên qua hần cửa ải kia, nhưng trong một tháng này, bọn họ đều dựa vào A Khổ trên người linh dược bảo quả mới còn sống, cũng không nguyện hướng về hần ra tay, cũng không muốn xem Khương gia ca ca thương hần a. . .

"Khương ca ca. . ."

Cũng là ở Khương Thanh rốt cục không dự định lý có tất cả người, phần nộ xông về phía trước thì bỗng nhiên một bóng người mở hai tay ra, ngăn ở hần trước người, lại là bình thường nói chuyện ít nhất, thoát nhìn cũng nhất an phận mặt tím nữ hài, lúc này nàng mang nón rộng vành, không người có thể thấy rõ nàng lúc này vẻ mặt, nhưng nàng mở hai tay ra ngăn ở Khương Thanh trước mặt, lại cho người một loại vô cùng kiên định cảm giác!

"Làm sao liền ngươi vậy. . ."

Khương Thanh nhìn thấy nàng, từ trước đến giờ bình tĩnh trên mặt, lập tức tuôn ra vô tận xoắn xuýt cùng bất đắc dĩ vẻ.

Nón rộng vành nữ hài tiếng nói khàn giọng, nhưng nói rất bình tĩnh: "Lão tổ tông đã nói, chân chính cơ duyên là không giành được. . ."

Khương Thanh trong nháy mắt choáng váng, tựa hồ có xúc động.

Cái này một chốc bên trong, hần trái tim cũng lóe qua rất nhiều ý nghĩ, từ chính mình rất nhỏ thời điểm chịu đến gia tộc xem thường, lại tới chính mình khổ sở trèo lên trên, chỉ vì cầu một cơ hội, từ lúc trước Thái Bạch

tông chủ đối với mình nửa năm giáo dục, lại tới thu được gia tộc bồi dưỡng lúc người khác nhìn về phía chính mình kính nể ánh mắt, cuối cùng thì hẳn nghĩ tới rồi rất nhanh liền muốn đến, mà chính mình cũng không nắm chắc trận chiến đó. . .

Hắn mãnh đến ngừng đầu lên, tay áo lớn bỗng nhiên phát động, bên trong đất trời, chợt có cuồng phong đột nhiên nổi lên!

"Phản phật. . ."

Cái này cuồng phong đến đột ngột, lại mạnh mẽ khủng bố, che ở Khương Thanh cùng A Khô sư huynh trong lúc đó những thiếu niên này thiếu nữ, vốn là liền chỉ có Trúc Cơ tu vị, lại thêm vào vạn vạn không nghĩ tới Khương Thanh sẽ hướng về bọn họ ra tay, không kịp chuẩn bị dưới, đều kêu sợ hãi về phía sau hạ xuống đến.

Mà sau lưng bọn họ, chính là trận địa sẵn sàng đón quân địch A Khô sư huynh, hẳn chính toàn bộ tinh thần nhìn chăm chăm Khương Thanh, lại không ngờ nhóm người này đồng thời hướng về hắn trào lại đây, bản thân cũng chỉ có sức mạnh, mà không am hiểu khiến dùng sức mạnh hắn nhất thời luống cuống tay chân, vội vàng thôi thúc mây lửa đem bọn họ cuốn lên, nhưng ở một khắc tiếp theo, trên đỉnh đầu bỗng nhiên có kim quang mãnh liệt, một cái kim trảo đã đem bọn họ giam ở bên trong.

"Người nói chân chính cơ duyên là không giành được. . ."

Mà lúc này Khương Thanh, thì thôi sắc mặt uy nghiêm đáng sợ, thẳng hướng bậc thang bên trên Phương Quý một chương đập tới.

"Nhưng là ta nếu không cướp, lại còn có thể có cái gì?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 422: Lát Nửa Sẽ Trở Lại

Àm âm âm. . .

Thế cuộc biến hóa tựa hồ chuyện đương nhiên, lại có vẻ cực kỳ đột ngột, kỳ thực chỉ ở Phương Quý đánh bóng màu đen tàn đèn, hiển lộ mỹ nhân đồ chân chính ở sau đó, bất quá mấy tức thời gian, không trung cái kia một tràng cuộn cuộn đại chiến, liền đã chuyển đến phía dưới.

Long cung thái tử khoảng cách gần, xông vào trước mặt, lại bị Anh Đề ngăn cản, nhưng đối mặt hung uy đại thịnh Long tộc thái tử, Anh Đề lực lượng lại có vẻ yếu kém chút, đặc biệt là càng xa hơn một chút chút địa phương, giữa không trung bên trong chìm chìm nổi nổi, hung ác tàn bạo cự quy, cùng với Long cung thái tử thủ hạ ít nhất còn lại hơn hai mươi cái Yêu binh Yêu tướng, đã mệnh mông cuộn cuộn giết đem lại đây, đối mặt cái này đặng đặng sát khí Hải tộc đoàn người, vốn là mới vừa đột phá thần thú không lâu Anh Đề, căn bản liền như cùng là bộ ngựa đấu xe. . .

Mà khác một sương bên trong, Đông Thổ thiên kiều Khương Thanh phản ứng cũng ngoài dự đoán mọi người, chẳng ai nghĩ tới lúc này vì di địa tạo hóa, hẳn lại không tiếc hướng mình đồng hành cái này mấy cái văn bối ra tay, thậm chí dựa vào bọn họ che lấp, đem A Khô cũng trong nháy mắt ràng buộc lên, lắc mình trong lúc đó, liền đã tới đến chính đang tại đặng cầu thang bạch ngọc mà lên Phương Quý sau lưng, mạnh mẽ một chương hướng về hấn áo lót vỡ xuống đi.

"Àm!"

Một chưởng này lại tàn nhẫn lại cay, hầu như là chặt chẽ vững vàng vỗ tới Phương Quý sau lưng tim.

Chỉ là , liền ngay cả Khương Thanh cũng không nghĩ tới chính là, hấn một chưởng này nhìn như vỗ tới Phương Quý trên người, nhưng ở khoảng cách Phương Quý còn có một thước khoảng cách thì đột nhiên chưởng trước xuất hiện đạo đạo sóng gợn giống như vết tích, liền như là chụp tiến vào trong nước, hấn cái kia một chưởng sức mạnh hùng hồn, đều bị gợn nước đẩy ra, hướng về bốn phương tám hướng khuếch tán đi ra ngoài, trên dưới rung động, toàn bộ cầu thang bạch ngọc đều đi theo hoảng động không ngừng.

Thế nhưng đi ở bậc thang bên trên Phương Quý, lại chỉ là thân hình chấn động, không có bị hấn một chưởng này đập xuống.

"Rào. . ."

Khương Thanh chính mình, cũng bị chấn động đến mức lùi về sau mấy trượng, ngưng thần nhìn lại, sắc mặt kinh hãi: "Lại còn có bảo vệ lực lượng?"

Nhìn bằng mắt thường đi, lúc này Phương Quý chỉ là đi ở trên bậc thang, si ngốc ngơ ngác, toàn không nửa điểm ý phòng hộ, tựa hồ tùy tiện một chút chưởng, liền có thể đem hấn đập xuống đến, ngăn cản hấn đăng lên bậc cấp, tiến vào giữa không trung Tiên điện, nhưng phát hiện không đúng sau khi, vận pháp lực tại hai mắt, nhìn chăm chú nhìn lại, mới phát hiện toàn thân hấn đều bị một loại vô hình đạo uẩn quán quanh, cùng bậc thang Tiên điện , hóa thành một thể.

Công hướng về hấn một chưởng, liền tương đương là công hướng về phía Tiên điện, lực lượng bị ngăn cản, không cách nào rõ ràng đánh trúng hấn.

"Chẳng lẽ nói, hần thật sự đã bị di địa tuyền chọn, nhất định phải đến này tạo hóa?"

Khương Thanh dần sinh phần nộ cùng không cam lòng, điên cuồng nhấc lên lực lượng, lần thứ hai hướng về bậc thang bên trên Phương Quý đánh tới.

Không thể!

Ta chính là Đông Thổ thiên kiêu, cái này di địa tạo hóa, chỉ có thể do ta đến kế thừa!

"Người đi ra!"

Nhưng cũng là ở Khương Thanh điên cuồng hướng về trên bậc thang Phương Quý đánh tới lúc, phía dưới bị kim quang tráo bọc lại A Khổ sư huynh, cũng đã muốn rách cả mí mắt, người đằng hoàng này, tựa hồ không nghĩ tới ở chung hơn tháng, vẫn có vẻ nho nhã lễ độ Đông Thổ thiên kiêu, lại sẽ giở trò lừa bịp nhốt lại chính mình, mà nhìn thấy hần đường đường Kim Đan đại tu, càng là một chương tiếp một chương hướng về Phương Quý đánh tới thì trái tim tức giận cũng càng tăng lên, hồ gầm một tiếng, song quyền ra sức hướng ra phía ngoài đánh ra, mạnh mẽ đánh kim quang tứ tán, từ bên trong vọt ra, một quyền đánh về phía Khương Thanh.

"Cản ta người, giết!"

Khương Thanh đã hai mắt đỏ ngầu, chính là đón A Khổ sư huynh cú đấm này, cũng không lưu tay nữa, trở bàn tay vỗ trở lại.

Quyền chương tương giao, hư không nổ tung, A Khổ sư huynh thịch thịch thịch liền lùi mấy bước, khoe miệng máu tươi chảy xuống.

Hắn dựa vào chính mình lực lượng, chỉ có thể mở ra bốn đạo phong ấn, nghĩ muốn đối phó Đông Thổ thiên kiêu, lại rõ ràng vẫn là kém không ít.

Mà ở khác một sương bên trong, Anh Đề chính một mình ngăn lại Long cung đoàn người, dù là không rảnh rồi bên trong con kia cự quy hướng về nó ra tay, nhưng ở Long cung thái tử điên cuồng tấn công cùng một đám Yêu binh Yêu tướng mà giết xuống, cũng đã máu me khắp người, trên người ở Hóa Long trì bên trong một lần nữa mọc ra lân phiến, vào lúc này cũng đã phần lớn nứt ra, óng ánh máu tươi từ lân khe trong thâm thấu ra ngoài, vô cùng khốc liệt.

Nhưng bình thường nhất gan như vậy nó, vào lúc này hết lần này tới lần khác một bước cũng không lùi, chỉ là uông uông kêu cùng Long cung thái tử liều mạng.

"Giết giết giết, giết sạch rồi tốt nhất. . ."

Mà vào lúc này, ngực bụng trong lúc đó bị xuyên thủng, hầu như chỉ còn thở một hơi Thanh Vân Hiện, thì lại cũng là mắt lộ hung quang, giữa không trung thoán đi xuống hai vị quý thần, ở vừa nãy cũng là chịu đến trọng thương, vất vả đem hắn phù lên, nhìn cái kia cầu thang bạch ngọc chu vi đại chiến, hắn khắp nơi ý oán độc, ho máu kêu to, dường như muốn đem mình mấy ngày nay được uốn lượn tất cả đều phát tiết đi ra. . .

Bất quá rất nhanh hắn liền sững sốt.

Hắn nhìn thấy Khương Thanh đang không ngừng bức lui A Khổ đồng thời, một chương lại một chương vỡ hướng về phía Phương Quý.

Hắn cũng nhìn thấy giữa không trung cái kia hung khí vô biên cự quy chậm rãi bơi lại, sau đó một móng vuốt đánh về cầu thang bạch ngọc.

Rõ ràng thân uy vô tận, nhưng từng bước một đi tới Tiên điện Phương Quý lại toàn không bị ảnh hưởng!

Chẳng lẽ nói, hợp Đông Thổ cùng Long cung lực lượng, đều ngăn cản không được đưa kia đi đoạt cái này di địa bên trong tạo hóa hay sao?

"Ta không tin. . ."

Khuong Thanh mấy người đều là lửa giận hướng lên trời, càng phát hiện mình không đả thương được Phương Quý, càng cảm thấy phần nộ không ngớt, hấn nhìn Phương Quý từng bước một đi tới Tiên điện, đã hoàn toàn không có tính nhẫn nại, một chưởng một chưởng bức lui A Khổ sư huynh, sau đó thuận thế hướng về Phương Quý vỗ tới.

Khác một sương bên trong, Long cung thái tử cũng đã táo bạo cực kỳ, mạnh mẽ một thương xuyên thủng Anh Đề đuôi, giục không trung cự quy.

...

...

"Hả?"

Mà vào lúc này, bọn họ tuy rằng không thể tổn thương Phương Quý, nhưng vô số lần đòn nghiêm trọng ở giữa không trung cầu thang bạch ngọc trên, nhưng cũng đem Phương Quý giật mình tỉnh lại, ở loại kia thần bí ý chí dưới ảnh hưởng, Phương Quý bước lên cầu thang bạch ngọc bước thứ nhất, liền tiến vào một loại kỳ diệu cực kỳ trong trạng thái, hấn cảm giác mình thật giống cùng cái này một toàn bộ đất trời hóa thành một thể, bỗng nhiên trong lúc đó rõ ràng vô số đạo lý.

Mỗi đi một bước, hấn bình thường tu hành bên trong nan đề, liền mở ra vô số.

Mỗi trên một bước bậc thang, hẳn liền cảm giác đến thân hồn của tự mình, chịu đựng một phen tầy lể, đến rõ ràng đến tịnh.

Chính là cái cảm giác này, để cho hẳn mê muội trong đó, hầu như quên thế gian vạn vật, chỉ nghĩ từng bước từng bước, đăng lên bậc cấp.

Hẳn có thể cảm giác được, cái kia bên trong tiên điện, có càng hấp dẫn chính mình đồ vật. . .

Nhưng là loại này tương tự với ngộ đạo giống như cảm giác, lại rất cục vẫn là bị cự quy cùng Khương Thanh mạnh mẽ tấn công cho thức tỉnh, Phương Quý hoãn hoãn thần, cúi đầu nhìn lại, nhất thời kinh hãi thất sắc, hẳn nhìn thấy mình đã đăng cầu thang bạch ngọc, đi tới giữa không trung, cũng nhìn thấy phía dưới chính chiến làm một đoàn, A Khổ sư huynh ở khắc ra máu triền đầu Đông Thổ Khương Thanh, Anh Đề đang bị Long cung tướng sĩ vây quanh quần ầu. . .

. . . Đáng thương, cũng đã không có cách nào uông uông kêu, hiện tại là gào gào đang gọi!

. . .

. . .

"Mẹ nó, chuyện gì xảy ra?"

Phương Quý nhất thời giận nhiệt huyết đều dâng lên đầu, bắt lên ống tay áo liền muốn lao xuống đi.

Có thể vào lúc này, bậc thang bên trên, đạo uẩn phun trào, có một loại nào đó thần bí ý chí tràn vào Phương Quý biểu ý thức, như là đang nói chuyện, chỉ là lúc này Phương Quý, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được loại kia ý chí tồn tại, lại không thể nào hiểu được bọn họ ở nói cái gì. . .

"Thứ đồ gì?"

"Người nói chính là cái gì?"

"Khôn nạn người đây là chạy tới chỗ nào đến rồi?"

". . ."

". . ."

Chính đang tại cái này một chỗ, bỗng nhiên Phương Quý trong thức hải một thanh âm khác kêu lớn lên, nói chuyện chính là tiểu Ma sư, Phương Quý lúc này thậm chí có thể thấy rõ ràng, cái này tiểu Ma sư chính hai cái tay vịn đạo điện lan can, dùng sức đem mặt hướng bên ngoài thăm dò, lỗ tai hầu như thân so với lừa còn dài, vừa nghe vừa hướng về Phương Quý kêu: "Bọn họ nói để người tiến vào Tiên điện, có lời muốn nói với người. . ."

"Người làm sao đi ra?"

Phương Quý cũng là lấy làm kinh hãi, căn bản không biết mình là làm sao nhìn thấy tiểu Ma sư.

"Ta cũng không biết a, ta chính là nghe được âm thanh này. . . Ồ, ta lại có thể ở đạo điện bên trong nói chuyện cùng người!"

Tiểu Ma sư cũng lấy làm kinh hãi, bình thường hẳn bị phong ở đạo điện bên trong, nghĩ hô hoán Phương Quý có thể không dễ dàng như vậy, lúc này cũng là vừa mừng vừa sợ, nhưng rất nhanh liền lại bị ý chí đó tiếng nói thu hút tới, nghiêng lỗ tai lắng nghe, kêu lên: "Có loại rất đáng gờm tồn tại đang nói với người, bọn họ nói. . . Bọn họ nói để người không cần lo lắng, những người kia thương tổn không được người, để người chuyên tâm nhập điện. . ."

"Nhập cái rắm điện a, Vương Tài sắp bị người đánh chết. . ."

Phương Quý giật dữ, ra sức giãy dụa, nhưng chu vi nhưng có dòng nước giống như nhu hòa lực lượng ngăn cản hẳn.

Chính là tiêu Ma sư, vào lúc này cũng lấy làm kinh hãi, lắng nghe chốc lát, có chút nóng nảy nói: "Bọn họ. . . Bọn họ nói người hiện tại là bị chọn lựa người, chỉ cần người tiến vào Tiên điện, liền có thể thu được không tưởng tượng nổi tạo hóa, bọn họ nói. . . Người rời đi bậc thang, liền không cách nào lại bảo vệ người, cơ hội này cũng bị người khác đoạt đi, hỏi người. . . Hỏi người thật muốn từ bỏ cơ hội này sao?"

"Từ bỏ?"

Phương Quý chính mình cũng không khỏi ngần ngại.

Hắn vẫn có thể nhớ lại vừa nãy đạp lên bậc cấp lúc mới có cảm giác, đó là một loại không cách nào truyền lời cảnh giới kỳ diệu, càng là biết bên trong tiên điện tất nhiên có cực kỳ ghê gớm tồn tại, chỉ cần mình tiếp tục hướng lên trên, tiến vào Tiên điện, liền có thể dễ dàng được đến. . .

Chính mình muốn từ bỏ sao?

Phía dưới là A Khổ sư huynh cùng Anh Đề mạng nhỏ, phía trên nhưng là không thể nào tưởng tượng được tạo hóa. . .

Lúc này Phương Quý, cúi đầu nhìn một chút phía dưới chính dực huyết phần chiến, nhưng cũng đều đã rơi vào vô tận hung hiểm trong A Khổ sư huynh cùng Vương Tài, vừa nhìn về phía cái kia hung ác dữ tợn Long cung thái tử cùng với sắc mặt âm trầm Khương Thanh, trong lòng bỗng nhiên có một cỗ vẻ quyết tâm bay vọt lên: "Tiên sư nó, vì cái gì phá tạo hóa, liền đến bắt nạt lão gia ta, thật sự coi ta Phương lão gia là không có tính khí sao?"

Lúc này hắn vận dụng không được tiên đồng, vì lẽ đó chỉ có thể tự chọn.

"Các người nghe, cái này tạo hóa ta muốn định. . ."

Phương Quý ngẩng đầu, căn rặng hướng về cái kia giữa không trung bên trong Tiên điện nói một câu, từ tiến vào di địa đến hiện tại, hắn còn chưa bao giờ có một khắc xác định như vậy nhất định phải lấy cái này tạo hóa, người khác càng là như vậy không chừa thủ đoạn nào cướp, hắn càng là sẽ không để cho cho bất luận người nào.

Sau đó đang nói xong câu nói này sau, hắn liền ra sức tránh ra chu vi đạo uẩn, trực tiếp từ trên bậc thang nhảy xuống.

Kình phong đập vào mặt, thời khắc này Phương Quý Phương lão gia, trong lòng đặc biệt nổi nóng!

"Trước tiên giết chết bọn họ, ta lại trở về!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 423: Từ Ngươi Bắt Đầu Giết

"Nhanh ngừng tay a, không muốn đánh. . ."

Lúc này cầu thang bạch ngọc chu vi, từ lâu loạn tung tung phèo.

Đông Thổ một đám thiếu niên thiếu nữ đều vô cùng căng thẳng, nghĩ muốn khuyên Khương Thanh ngừng tay, chỉ là lúc này Khương Thanh tức giận đã lên, thì lại làm sao là bọn họ có thể khuyên được, ở Khương Thanh mạnh mẽ khủng bố kinh khí khuấy động phía dưới, bọn họ thậm chí đều gần không được thân đến, chỉ có A Khổ sư huynh, lo lắng Khương Thanh thương tổn được trên bậc thang Phương Quý, chỉ là cắn chặt hàm răng lần lượt xông lên, lại một lần nữa bị hấn đẩy lùi.

Một bên khác Long cung đoàn người, càng là đã cuồng bạo vô biên, tất cả Yêu binh Yêu tướng đều đã đem hung uy ép hướng về phía cầu thang bạch ngọc, đếm mãi không hết pháp bảo cùng thần thông từng mảnh từng mảnh đánh tới, ở giữa chen lẫn Anh Đề phần nộ mà cuồng bạo tiếng kêu.

"Không nghĩ tới. . . Không nghĩ tới lại sẽ là kết quả này. . ."

Mà lúc này, duy nhất không có bị cuốn vào hỗn chiến bên trong, thì lại chỉ còn Minh Nguyệt tiểu thư cùng phát ra ngọc Cung Thương Vũ đoàn người.

Bọn họ lúc này cũng đều là kinh ngạc không ngớt, chẳng ai nghĩ tới, di địa đoàn người, các đại thế tranh lâu như vậy, cuối cùng tạo hóa lại rơi vào Phương Quý trong tay, hiển nhiên Long cung cùng Đông Thổ tuy rằng phần

nộ không ngớt, ra tay càng hung cuồng, nhưng trên bậc thang Phương Quý lại vẫn như cũ vững vững vàng vàng, từng bước từng bước, hướng về cái kia trên chín tầng trời Tiên điện đi tới, mà bọn họ, thì lại chỉ có thể nhìn. . .

Càng không cách nào ngăn cản, trái tim càng giận, ra tay càng cuồng, chỉ là không dùng được.

Bởi vậy vào lúc này, bọn họ cũng thuận thế đem tức giận phát tiết ở A Khô sư huynh cùng Anh Đề trên người. . .

Lên trời người đi rồi, lưu lại ở phía dưới đương nhiên muốn số xui.

Tuy rằng ở Long cung thái tử cùng Đông Thổ Khương Thanh trong lòng, đều cảm thấy giết hai người này cũng không làm nên chuyện gì, dù sao giữa hai người khác biệt thực sự là quá to lớn, như chỉ là hi sinh cái này một người một rắn tính mạng, đổi cái kia di địa tạo hóa, thực sự. . .

Một niệm chưa rơi xuống thì bỗng nhiên xuất hiện bất ngờ một màn!

Cũng là ở tất cả mọi người trong lòng không cam lòng cùng phần nộ đều đạt đến đỉnh điểm, đằng đằng sát khí không thể chống đỡ lúc, phía trên cái kia đã đạp lên cầu thang bạch ngọc đi tới giữa không trung Phương Quý, hấn bỗng nhiên ngừng lại, cúi đầu nhìn phía dưới, sau đó thả người nhảy xuống.

Quanh người có thể nhìn thấy bị hấn xé nát tia sợi đạo uẩn, như là lưu lại mây khói, sau lưng hấn kéo ra thật dài vết tích!

"Đó là. . ."

Tình cảnh này quá mức ngoài dự đoán mọi người, tất cả mọi người đều theo bản năng thu hồi thần thông.

Chỉ kém chút xíu liền muốn bị lửa giận bao phủ A Khổ sư huynh cùng Anh Đề hai cái, cuối cùng cũng coi như đến điểm cơ hội thở lấy hơi.

"Oành!"

Đầu dưới chân trên liền vọt xuống tới Phương Quý, bị kinh phong thổi mặt bấp thịt căng thẳng, có vẻ hơi hung ác.

Hắn nhảy xuống thời điểm dùng Thiên cân trụ công phu, tốc độ cực nhanh, "Oành" một tiếng, đem mặt đất đập ra một cái hố to, sau đó chậm rãi đứng dậy, xoay người lại thì trên mặt đã toàn không có trước hung ác vẻ, thay vào đó chính là một bộ khuôn mặt tươi cười.

...

...

"Làm gì đây, các ngươi như thế cao tu vị, bắt nạt nhà ta A Khổ sư huynh cùng Vương Tài, còn biết xấu hổ hay không?"

Phương Quý nhìn lướt qua mọi người, từ Long cung cái kia đằng đằng sát khí Long cung thái tử cùng Yêu binh Yêu tướng, cùng với một mặt âm trầm Khương Thanh, sắc mặt làm khó dễ Đông Thổ các thiếu niên, khẩu khí ung dung, như là đang nói đùa, hoàn toàn không cảm giác được chu vi bầu không khí xơ xác sát khí tựa như.

Người chung quanh thấy hắn lúc này dáng dấp, càng có chút không tìm được manh mối.

Nhất thời trong đám người chỉ là yên tĩnh không hề có một tiếng động, lại có vô tận cuộn cuộn sóng ngầm, tựa hồ lúc nào cũng có thể sẽ bạo phát.

"Phương Quý sư đệ, ngươi làm sao đi xuống rồi?"

A Khổ sư huynh cũng thật bất ngờ tại Phương Quý bỗng nhiên từ trên bậc thang nhảy xuống, hoảng hoảng thần, mới vội vàng cướp được Phương Quý trước người, chỉ thấy hấn lúc này đã máu me khắp người, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, bên trái vai thậm chí đều sụp xuống, rõ ràng toàn bộ xương vai tất cả đều nát, từ khi nhận thức A Khổ sư huynh tới nay, dù là hấn đối mặt Tôn phủ quý thần thì cũng không được qua thương nặng như vậy.

Mà một bên khác bên trong, thừa dịp Long cung đoàn người ngừng tay, không người phản ứng chính mình, Anh Đề cũng chậm rãi từ dưới chân bọn họ bò đi ra, cả người đều có vô số vết thương do đao chém kiếm miêng, lân phiến từng khối từng khối rách rách rưới rưới, liền cánh đều bị xé rơi mất một nửa. . .

Phương Quý nhìn thấy hai người bọn họ dáng vẻ, ánh mắt đã lạnh xuống, trên mặt lại còn mang theo ý cười, vung vung tay hỏi thăm một chút.

"Người lại còn dám xuống đến, rất tốt. . ."

Long cung thái tử Ngao Cuồng lúc này cũng phản ứng lại, hướng về chu vi hơi thi ánh mắt, chậm rãi hướng về Phương Quý áp sát.

Mà một bên khác Đông Thổ thiên kiều Khương Thanh, cũng đã thu rồi trước đây hung cuồng vẻ, mặt không hề cảm xúc, hướng về Phương Quý đi tới.

"Ta rất tức giận!"

Phương Quý kiểm tra một hồi Anh Đề cùng A Khổ sư huynh thương thế, như là không nhìn thấy bọn họ tới gần, càng là không để ý chút nào chu vi cái kia vô tận sát ý, chỉ là ở bọn họ song phương đã đi mau đến trước người mình thì hấn mới đột nhiên quay người sang đến, hướng về Khương Thanh trợn mắt nhìn, nói: "Khương sư huynh, người cũng ở chúng ta Thái

Bạch tông tu hành qua một quãng thời gian, không tính thân sư huynh đệ, tốt xấu cũng có chút ân tình đi, ta tiến vào di địa sau khi, cũng rõ ràng cũng không đắc tội qua người, kết quả người vì sao nhất định phải nắm cái này thứ đồ hư đến hỏ ta?"

Hắn vừa nói, vừa tức giận bất bình, cầm trong tay màu đen liên đăng nắm ở trong tay, tả oán nói: "Đương thời ở Linh Bảo các thì ta nói người làm sao như thế hào phóng, món đồ gì cũng không muốn, toàn đều tặng cho chúng ta đây, nguyên lai cái này Quỷ Đăng còn có cái này tác dụng, ta còn không biết chuyện gì xảy ra đây, liền đem ta dẫn tới bầu trời, may mà ta phản ứng lại, vội vàng nhảy xuống, không phải vậy tiện nghi chiếm không được bao nhiêu, còn đến bị Long cung người truy sát, Thái Bạch tông cái nào giữ được ta a, người này không phải là cho ta dẫn họa ni à?"

Đông Thổ Khương Thanh bước chân lập tức trở nên hơi chần chờ, hắn mặt không hề cảm xúc, nhưng ánh mắt rõ ràng có chút dao động, lúc đầu hắn cũng nghĩ tới có phải là Phương Quý, hoặc nói là Thái Bạch tông phé hết tâm kế, tính toán mình và Long cung đoàn người, lúc này mới ở chính mình dưới mí mắt bắt đến cái này cốc nhỏ cực kì trọng yếu liên đăng, nếu không thì, đương thời Linh Bảo các bên trong hai ngọn thần đăng, hắn vì sao thiên tuyển cái này một chiếc?

Mà cái này, cũng là hắn đối với Phương Quý nổi lên sát ý, cho tới hôm nay chưa biến mất nguyên nhân.

Nhưng là chợt nghe đến Phương Quý nói những câu nói này, liền ngay cả hắn cũng có chút dao động, cái này cốc nhỏ liên đăng, liền thực đúng là hắn chủ động từ bỏ, hơn nữa Phương Quý nếu thật sự là khổ tâm tính toán, nghĩ muốn cái này tạo hóa, vì sao ở đi mau đến Tiên điện trước cửa lúc lại nhảy xuống?

Mà một bên khác Long cung thái tử, nghe vậy nhưng là ánh mắt hơi lạnh lẽo, lạnh lùng nhìn Khương Thanh một chút.

Khương Thanh chỉ là khẽ trâm mặc một chút, liền không cần phải nhiều lời nữa, chỉ là chậm rãi đưa tay ra: "Đèn này cho ta!"

Đến lúc này, trong lòng hắn cũng đã hỗn loạn, Phương Quý tại sao lại tức đem tiến vào Tiên điện, rồi lại quay đầu lại trở về, Thái Bạch tông là sớm có tính toán hay là vô tình đạt được liên đăng, thế nào đều tốt, đều không quan trọng, đem mỹ nhân đồ cầm trong tay mới là đúng đắn!

Mà hắn một câu nói này nói ra, nếu Phương Quý không đáp ứng, như vậy hắn đã tối ám tích trữ lực lượng liền muốn ra tay rồi.

"Được!"

Nằm ngoài ý nghĩ của tất cả mọi người, Phương Quý căn bản không có nửa phần do dự, trực tiếp đem cái này liên đăng ném ra ngoài.

Thoạt nhìn như là ở ném một cái rác rưởi, hoặc là phồng tay khoai tây.

Chỉ là ném chính xác kém một chút, bất thiên bất ý, vừa vắn bỏ vào Khương Thanh cùng Long cung thái tử ở giữa.

Nghe cái kia cốc đèn trên đất leng keng một tiếng, lăn hai vòng, tất cả mọi người ánh mắt đều đi theo hơi động, trái tim nhẹ nhàng co rút lại.

...

...

"Cái này có thể chuyện không liên quan đến ta a, các ngươi thích ai nắm ai nắm, ta Thái Bạch tông có thể không đắc tội được các ngươi. . ."

Phương Quý thì lại liền cũng không thèm nhìn tới một chút, khoát tay một cái nói: "A Khô sư huynh, Vương Tài, chúng ta qua một bên chữa thương đi. . ."

Vừa nói chuyện, lại thật là giúp đỡ A Khô sư huynh, lại nhẹ nhàng vỗ Anh Đề phía sau lưng, chậm rãi đi về một bên, không biết trong sân có bao nhiêu người, ánh mắt đều theo hắn đi tới mười trượng ở ngoài, sau đó lại vèo một tiếng đưa ánh mắt chuyển tới màu đen liên đăng trên.

Đông Thổ mấy vị kia thiếu niên thiếu nữ đều ngây người, có chút không rõ nhìn Phương Quý một chút, mà một bên Minh Nguyệt tiểu thư mấy người, thì lại càng là khó có thể tin nhìn Phương Quý bóng lưng, tựa hồ cảm thấy tất cả những thứ này rất hợp lý, cái kia Thái Bạch tông tiểu tử, xác thực vẫn tặc tron lại nhát gan a, nói như vậy lên, hẳn bởi vì sợ gây rắc rối chủ động từ bỏ di địa tạo hóa, cũng không phải không hợp lý. . .

Nhưng một mực, dù là lúc này Minh Nguyệt tiểu thư, đều cảm thấy Phương Quý trên người nhiều chút cái khác hàm ý. . .

Tiên hiền di địa lớn nhất tạo hóa, là vền vẹn nhất gan liền có thể thả xuống sao?

. . .

. . .

Liên đăng chu vi, tất cả mọi người cũng giống như là đọng lại, không có ai nhúc nhích, thậm chí không dám thở mạnh một cái, mỗi người đều cảm thấy ngọt ngào mà khó chịu, trái tim có vô tận cuộn cuộn sóng ngầm, hết lần này tới lần khác chỉ có thể ngọt ngào, không dám để cho lực lượng này bộc phát ra.

Một trận đại chiến lên, chút nào không cần phải suy nghĩ nhiều.

Đông Thổ thiên kiêu Khương Thanh, hai mắt buông xuống, không nói một lời, cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Nhưng cũng chỉ là mấy tức sau khi, hắn liền bỗng nhiên thân hình hơi động, một đạo kinh người pháp lực cuốn ra, thẳng hướng màu đen liên đăng cướp đi!

"Giết hắn!"

Cũng ở cái này một chốc, đã sớm nhìn chăm chăm Khương Thanh nhất cử nhất động Long cung thái tử, bỗng nhiên lệ tiếng hét lớn.

"Hồng!"

Giữa không trung cự quy , bởi vì thân hình quá lớn, không có rơi xuống đất, vì lẽ đó khoảng cách đúng là cách nơi này xa nhất, nhưng nó cũng phân minh đã sớm chuẩn bị, bỗng nhiên trong lúc đó một hợp ngọn lửa màu đen văng đi xuống, thẳng tắp một đạo, như lợi kiếm, thẳng tắp phun về phía xông hướng liên đăng Khương Thanh, mà đón cái này khủng bố một đòn, Khương Thanh lại cắn chặt hàm răng, không có tránh né, trở tay chính là một chưởng. . .

"Oành. . ."

Chưởng lực phân tán, lửa đen ngập trời, Khương Thanh miễn cưỡng ăn cự quy một đạo thần thông, sắc mặt tái nhợt, nhưng cũng đem liên đăng lấy ở trong tay.

Lại sau một khắc, hắn phi thân lên, thân hình như điện, mặc kệ không để ý thẳng hướng giữa không trung bậc thang phóng đi!

"Nghĩ hay lắm. . ."

Long cung thái tử gầm dữ dội một tiếng, lạn ngân long thương hướng về không trung một chỉ, một mảnh ngân quang xán lạn, phá không mà đi.

Rất rõ ràng, trong tay hấn lạn ngân long thương, tuy rằng cũng không phải cái kia một cây thể chúng biết Thiên Tà long thương bản thể, nhưng uy lực nhưng cũng vô cùng khủng bố, thân thương rung động, liền có vô tận thần quang, mà cái này thần quang, lại là liền Khương Thanh bực này tu vi Kim Đan cũng không dám mạnh mẽ chống đỡ, thương xúc phía dưới, hấn chỉ có thể xoay người lại xoay một cái, tách ra một thương này, rồi sau đó lần thứ hai hướng về bậc thang vọt tới, lưu tron dị thường.

Chỉ tiếc, trải qua đến cái này một ngăn trở, cự quy đã cúi đầu vọt xuống tới, cự trào cuồng chụp, Khương Thanh chỉ được lần thứ hai lui lại, khoảng cách bậc thang trái lại so với trước càng xa hơn một chút, mà thừa dịp này, Long cung thái tử đã sớm đạp không mà lên, vung múa ngân thương tiền hậu giáp kích.

"Chúng ta. . . Vẫn là muốn giúp Khương gia ca. . ."

Mà ở phía dưới, nhìn thấy không trung một mảnh hỗn chiến, Đông Thổ đến thiếu niên thiếu nữ, cũng đều là nghi ngờ không thôi, hiển nhiên Khương Thanh bị Long cung chư chúng vây công, bọn họ cũng do dự một chút, lại là người thiếu niên kia đứng dậy, trầm tiếng nói một câu, rồi sau đó vội vã đạp không mà lên, hướng về Long cung thái tử phía sau lưng công đi qua, ngay sau đó, cái kia Thanh gia nữ hài cùng một người khác cũng vọt tới giữa không trung.

Đại chiến lại nổi lên, cầu thang bạch ngọc chu vi, trong nháy mắt loạn tung tùm phèo.

Nhất thời mặt đất sạch sành sanh, cũng chỉ còn tạm thời vẫn không có ra tay nón rộng vành thiếu nữ cùng với Minh Nguyệt tiểu thư đoàn người, còn

có ở một mặt khác chính không nhanh không chậm cho Anh Đề xoa xoa thuốc trị thương Phương Quý mấy người, cục diện cũng như là lại thành trước bàn quan lúc như thế.

Mà ở càng xa một chút hơn địa phương, trọng thương Thanh Vân Hiện chính rất xa dò xét nơi đây, mắt lộ hung quang.

"A Khô sư huynh, người nói bọn họ biết rõ ràng ta là nghĩ nhượng bọn họ lưỡng bại câu thương, mới đưa liên đăng giao ra, kết quả bọn họ vẫn là cái gì cũng không để ý đánh lên rồi, cái này như không phải như là một đám chính đang tại cướp khớp xương ăn chó hoang?"

Phương Quý đem thuốc trị thương xoa đến Anh Đề đầy người đều là, cười hướng về A Khô sư huynh nói.

A Khô sư huynh thở dài, nhẹ nhàng xoa xoa vai, hấn thể chất đặc thù, cái kia vết thương lại ở chính mình chậm rãi trở lại bình thường.

"Bọn họ nếu là chó hoang, vậy chúng ta lại là cái gì?"

Ra ngoài bất ngờ, bên cạnh bỗng nhiên có một giọng nói vang lên, lại là vẫn không nói một lời Cung Thương Vũ.

"Ta cũng là chó hoang a. . ."

Phương Quý ngẩng đầu liếc mắt nhìn hấn, hì hì cười nói: "Hơn nữa khẳng định là nhất sẽ cắn người cái kia. . ."

Vừa nói chuyện, Phương Quý đã cho Anh Đề bôi tốt thuốc trị thương, vỗ tay một cái đứng lên, nhất chân đi đến Cung Thương Vũ trước người.

"Đến, đem người cái kia cây thương cho ta mượn!"

Cung Thương Vũ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đầy mắt đều là tơ máu, hí lên hỏi: "Người muốn làm gì?"

"Người khác không đều nói các người Thương Long một mạch phi thường cuồng sao?"

Phương Quý trải qua không để ý nói, không nói lời gì đem cái kia một cây long thương nắm ở trong tay, thử hai lần, sau đó sâu sắc nhìn Cung Thương Vũ một chút, thấp giọng cười nói: "Cung sư điệt a, người nhìn tốt, hiện tại Phương sư thúc ta để người nhìn một cái cái gì mới là thật sự cuồng!"

Dứt lời nói thì hắn bỗng nhiên cười dài một tiếng, nắm thương ở tay, nhanh chân xông ra ngoài!

Ngoài dự đoán mọi người, hắn lúc này không phải vọt vào chiến đoàn, mà là nhằm vào hướng về phía một hướng khác.

Ở nơi đó, dĩ nhiên bị thương nặng Kính Châu Tôn phủ thiếu Tôn chủ Thanh Vân Hiện ánh mắt âm lãnh, nhìn chu vi thế cuộc.

Cũng không biết trong lòng hắn chính tính toán cái gì, nhưng chỉ chớp mắt, lập tức nhìn thấy Phương Quý vọt tới.

Long thương ở tay, sát cơ phân tán, Phương Quý càng chạy càng nhanh, sát khí trên người cũng càng ngày càng nặng, nhanh vọt tới Thanh Vân Hiện trước người thì hắn bỗng nhiên nhảy lên thật cao, cả người đều bay lên ở giữa không trung trong, trên người nhưng là mây đỏ giương ra, một cái huyết sắc đại bào đã gắn vào trên người hắn, trôi nổi bồng bềnh còn như sương máu, rồi sau đó hắn vung múa long thương, mang vô tận hung uy mạnh mẽ đâm rơi xuống:

"Hiện tại Phương lão gia ta liền từ ngươì bắt đầu giết lên, một cái cũng
đừng nghĩ trốn. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 424: Thừa Nước Đục Thả Câu

"Làm sao hướng ta đến rồi?"

Nhìn thấy Phương Quý khí thế hướng hướng tới chính mình đánh tới một màn, Thanh Vân Hiện kinh sợ đến mức lông tơ một trận dựng lên.

Từ nhập di địa đến hiện tại, hẳn thực sự là cảm giác quá mộng ảo.

Vừa bắt đầu hẳn xuống núi, chỉ là vì tới bắt một cái nho nhỏ Thái Bạch tông đệ tử, thậm chí không cần hẳn tự thân ra tay, chỉ cần chim sẻ ở đằng sau, ba đại tiên môn trực xuất ở trước, hẳn sau đó đem ba đại tiên môn tiêu diệt, đoạt lại trong tay bọn họ đồ vật liền có thể, vì như thế làm việc nhỏ, hẳn kính xin động ba đại quý thần ở bên, thực sự là ôn bên trong cầu ôn, tuyệt nhưng không có sơ hở nào chuyện nhỏ. . .

Nhưng cũng không ngờ tới, người còn không cảm lấy, liền lập tức phát hiện chỗ này di địa. . .

Vào di địa đi, cũng không sai, tuy rằng ba đại tiên môn người số xui, tất cả đều chết thảm, nhưng hẳn nhưng cũng ý vào thời cơ cùng dũng cảm, mạnh mẽ doạ dẫn Đông Thổ cùng Long cung một cái, muốn ở trong tay bọn họ đoạt tới chỗ này di địa bên trong phần lớn cơ duyên, đến lúc đó, hẳn khẩu vị đã rất lớn, liền cái này ban đầu muốn trao Thái Bạch tông tiêu đệ tử, cũng chỉ là coi hẳn là thành một cái nho nhỏ vật kèm theo mà thôi!

Có thể chuyện kế tiếp lại dù như thế nào cũng không nghĩ ra, hẳn cũng không biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên di địa bên trong liền trở trời rồi, lại

đột nhiên hắn liền trở thành quần chúng phỉ nhỏ, lại sau đó bên người ba đại quý thần liền đã chết chết, bị thương thương, mà ban đầu chính mình căn bản cũng không có để ở trong mắt cái kia Thái Bạch tông tiểu đệ tử, bây giờ lại đặng đặng sát khí hướng về chính mình xông lại. . .

Sao như vậy?

Người dựa vào cái gì dám?

Thanh Vân Hiện trong lòng đều sinh ra một loại không cam lòng cùng ý hoang đường, lớn tiếng rống to, mà ở bên cạnh hắn, cái kia còn sót lại một cái đầu heo thân người quý thần, càng là khó chịu hống một tiếng, liền lĩnh hướng về năm thương mà đến Phương Quý vọt tới, lạnh lùng hạ sát thủ!

Trải qua vừa nãy cái kia một trận đại chiến, ba đại quý thần đã chết hai, còn sót lại cái này một cái, cũng bị trọng thương, nhưng dù như thế nào, quý thần chính là quý thần, bây giờ tàn dư lực lượng vẫn so Phương Quý mạnh hơn, gầm lên ra tay phía dưới, quý khí âm trầm, che kín bầu trời, tựa hồ một đòan liền muốn đem Phương Quý chặt ngang chém đoạn, nhưng bây giờ năm thương mà đến Phương Quý, lại xem cũng không có xem vị này quý thần một chút.

"Ầm!"

Còn không chờ đầu heo thân người quý thần đánh tới Phương Quý trên người, đột nhiên một bóng người tấn công dữ dội mà đến, thời khắc nguy cấp vọt tới đầu heo thân người quý thần trước người, một quyền đánh nát hắn ma thân, rồi sau đó xoay người liên tục tấn công, quyền phong như mưa, liền đem cái này vốn là liền đã thân bị thương nặng đầu heo thân người đánh trúng về phía sau cuồng ngã ra ngoài, chính là A Khổ sư huynh vào lúc này đúng lúc chạy tới, bức lui quý thần.

Phương Quý từ trên bậc thang nhảy xuống sau khi, không chút nào nói với hắn ở đánh tính là gì, nhưng hắn rõ ràng Phương Quý ý tứ.

Mà dựa vào A Khổ sư huynh bức lui quý thần một chốc, Phương Quý vung múa trong tay long thương, mạnh mẽ hướng về Thanh Vân Hiện đâm rơi xuống, Thanh Vân Hiện vừa giận vừa sợ, gióng lên trọng thương tàn trốn bên trong còn sót lại lực lượng, dùng sức lộn một vòng, miễn cưỡng tránh thoát cái này hung ác một đòn.

Hai mắt đều đã đỏ như máu, tê tiếng hét lớn: "Ngươi dám giết ta?"

"Bạch!"

Phương Quý một thương đâm vào không khí, càng không đáp lời, trở tay lại là một thương, trực tiếp đem Thanh Vân Hiện xuyên thủng, thuận thế đánh bay ở giữa không trung trong.

Nhìn thẳng Thanh Vân Hiện cái kia con mắt đỏ ngầu, hắn thấp giọng cười nói: "Ta dám giết, không chỉ có riêng là ngươi. . ."

Lời nói chưa dứt thì liền đã thân thương run lên, Thanh Vân Hiện thân thể trực tiếp bị xé rách thành một đoàn mưa máu.

Long thương hí lên, giống như vật còn sống, đem Thanh Vân Hiện tất cả huyết nhục tất cả đều nuốt xuống.

Mà ở xa xôi hơn, cái kia đầu heo thân người quý thần cũng không hề có một tiếng động gào thét, theo Thanh Vân Hiện thân tử đạo tiêu, hắn rõ ràng vẫn không có bị A Khổ sư huynh bức đến tuyệt cảnh, lại cũng trong nháy mắt hiện ra đến cực kỳ thống khổ, ma thân bên trên, xuất hiện từng đạo vết nứt, ma lực tầng tầng bóc ra từng mảng, lại không cần A Khổ sư huynh động thủ, chính hắn liền đã ở kêu gào trong giây giụa hóa thành tán loạn ma khí, khuếch tán tại chỗ.

Thiếu chủ vừa chết, quỷ thần liền cũng sẽ không lưu lại ở nhân gian, cái này vốn là Tôn phủ hạn chế quỷ thần thủ đoạn.

"Ha ha. . ."

Một thương đâm Thanh Vân Hiện, Phương Quý trực giác trái tim vui sướng, cất tiếng cười to, cùng lúc đó, hắn cũng cảm giác mình trong tay Thiên Tà long thương chần chẫn chiến minh, phảng phất là uống người máu, thân thương bên trong long hồn dĩ nhiên thức tỉnh, ở hưng phấn nhảy nhót, nghĩ muốn uống càng nhiều máu.

Thương trợ người hưng, Phương Quý càng là đắc ý, ánh mắt khắp mọi nơi quét qua, trên người sát khí dần dần nồng nặc.

Khác một sương bên trong, Đông Thổ cùng Long cung chính triển khai một tràng lẫn lộn ác chiến.

Không trung cái kia một con cự quy, chính gắt gao cuốn lấy Khương Thanh, thần thông tung hoành, ác chiến không ngớt, mà ở hơi phía dưới chút địa phương, Đông Thổ đến hai vị thiếu nữ cùng vị thiếu niên kia, thì lại đang cùng Long cung thái tử cùng một đám Yêu binh Yêu tướng ác chiến, tuy rằng Đông Thổ đến những thứ này người đều thực lực không tầm thường, nhưng dù sao tuổi nhỏ, Long cung thái tử thân thể Chân long, lại vung múa nát ngàn trường thương, đã chết chết đem bọn họ áp chế.

"Khương sư huynh, ta đến trợ ngươi!"

Chính ác chiến thời khắc, bỗng nhiên vang lên quát to một tiếng, sau đó liền thấy Phương Quý cầm trong tay long thương vọt vào chiến đoàn, ngang ngược không biết lý lẽ vung múa trường thương, ra tay nham hiểm tàn nhẫn, trong chớp mắt, liền đem hai cái không kịp phản ứng Yêu binh Yêu tướng lật tung, một thân máu thịt, đều hóa thành Thiên Tà long thương đồ

bỏ, long thương nhất thời có vẻ càng hưng phấn, Phương Quý thì lại cũng càng chiến càng tàn nhẫn, giết lật một mảnh Yêu binh Yêu tướng.

"Nho nhỏ phàm chúng, ngươi dám đả thương ta Long cung thần tướng?"

Giữa không trung bên trong Long cung thái tử nhìn thấy tình cảnh này, nhất thời giận không nhịn nổi, lệ tiếng hét lớn.

"Ta không dám!"

Phương Quý dứt khoát trả lời, ra tay giết càng nhanh, chuyên chọn những kia đỏi bụng thân hình chậm chậm, phản ứng trì độn người ra tay.

"Muốn chết!"

Long cung thái tử giận dữ, liền muốn ép người tới gần chém giết Phương Quý.

Nhưng bên cạnh hắn, hai vị kia Đông Thổ đến thiếu nữ cùng thiếu niên, đã sớm chăm chú quán lấy hắn, ba người này đều là Tiên Đạo trúc cơ, chỉ là nhỏ tuổi chút, tu vị không cao, hơn nữa rõ ràng cũng không có quá nhiều cùng người đấu pháp kinh nghiệm, lúc này mới vẫn bị Long cung thái tử áp chế, nhưng là Long cung thái tử nghĩ muốn trong nháy mắt buông tha bọn họ đến giết Phương Quý, vậy cũng rất khó, nhất thời có chút bó tay bó chân cảm giác. . .

Thừa cơ hội này, Phương Quý nhưng là càng giết càng tàn nhẫn, Thiên Tà long thương tích lũy huyết khí càng dày đặc.

Chu vi Long cung Yêu binh Yêu tướng, đều là bị hắn giết tới sợ hãi, càng ngày càng nhiều người xông lại vây công hắn, chỉ là những thứ này Yêu binh Yêu tướng, vốn là đã đỏi bụng choáng váng đầu hoa mắt, thực lực tổn thất lớn, vào lúc này Phương Quý lại phủ thêm quỷ thần Áo Đỏ, lực

lượng tăng mạnh, chính là ở bọn họ vây công trong, vẫn cứ không rơi xuống hạ phong, ngược lại là long thương đột ngột qua lại, mang đi từng cái từng cái mạng người.

"Dám cùng ta Long cung là địch, bọn người đều sẽ chết ở chỗ này!"

Này Long cung thái tử, đã tức đến oa oa thét lên, gào thét liên tục.

Phương Quý nghe buồn cười, đang muốn tồn hấn hai câu, đột nhiên cảm giác trên đỉnh đầu, có cuồng phong kéo tới, hấn giật nảy cả mình, thân hình vội vã phi độn, lại sau một khắc, một đạo khủng bố thân quang từ hấn vừa nảy vị trí lau qua, đem phía dưới mặt đất đánh ra một cái hố to, lại là trên đỉnh đầu cự quy, lại thành linh vung ra một trảo, cái kia cuồng mãnh khủng bố lực lượng, suýt nữa mang đi hấn.

"Lại còn có công phu hướng về chúng ta ra tay?"

Phương Quý cả kinh không nhỏ, ngẩng đầu nhìn lại, lại nhất thời nhíu mày.

Vào cái này một tràng chiến cuộc, hấn vốn là vẫn đang quan sát khắp nơi thế cuộc, đặc biệt là phía trên cự quy cùng Khương Thanh hai cái.

Cái kia hai người, một cái là Hải tộc đại yêu, hung tàn thô bạo, một cái là Đông Thổ thiên kiêu, cao thâm khó dò, ở cái này di địa trong, hai người bọn họ mới là có thể quyết định chiến cuộc đi tới người, cũng là lúc này Phương Quý chính một lòng quan sát đối tượng, vốn là cho rằng bọn họ tu vị đều không sai biệt lắm, hấn là có thể đấu cái lực lượng ngang nhau, nhưng hôm nay xem lên, thành linh phát hiện cục diện có gì đó không đúng.

Cái kia cự quy càng hung hiểm, ra tay lúc lực lượng khổng lồ ngập trời, tầng tầng thân quang gào thét không ngớt, mà hấn đối thủ Khương Thanh

vào lúc này, nhưng là tả đột hữu thêm, chỉ là tình cờ, mới sẽ xuất thủ giáng trả , tương tự cũng có vẻ hơi uể oải, khó thương đối thủ. . .

Đường đường Đông Thổ thiên kiêu, làm sao lưu lạc tới bị người đè lên đánh?

. . .

. . .

"Lẽ nào cái này họ Khương kỳ thực cũng là tên rác rưởi. . ."

Híp mắt quan sát một lát, Phương Quý dần dần nhìn ra ở giữa vấn đề.

Khương Thanh không phải căn cơ không vững chắc, cũng là thần thông không tinh diệu, mà là linh tức gần như khô cạn. . .

Trong một tháng này, mỗi một phe người, đều mấy lần bị dày vò, vừa không có đồ ăn, cũng không linh khí, cũng chỉ có hấn cùng A Khổ sư huynh, Anh Đề ba người trên người hái đầy đủ linh dược, thế nhưng dựa vào cái này linh dược, cũng chỉ là có thể miễn cưỡng lấp đầy bụng, không đến nỗi chịu đói, nhưng này linh dược bên trong dược tính cực nhỏ, ăn được lại nhiều hơn, cũng không thể nương bọn họ duy trì chính mình no đủ linh tức cùng lực lượng!

Ở cái này di địa, chỉ có một vật, có thể cũng lấy nương bọn họ duy trì chính mình tu vị viên mãn!

Cái kia chính là sinh linh!

Chỉ có những kia trên người có tu vị ở người, mới có thể để cho bọn họ lại ăn đủ no, lại luyện tu vị hóa thành linh tức.

Vì lẽ đó trong một tháng này, Long cung vẫn đang tìm kiếm người tung tích, Minh Nguyệt tiểu thư bên người nha hoàn thị vệ cũng tốt, trước đây ba đại tiên môn đệ tử rơi vào nơi này thì thể cũng tốt, Thương Long một mạch ba vị đệ tử cũng tốt, thậm chí là chính bọn hắn dẫn theo tới Yêu binh Yêu tướng cũng tốt, bọn họ đều đã ăn vô số, lúc này mới có thể vẫn duy trì trạng thái đỉnh cao, thậm chí càng chiến càng hung. . .

Mà cái kia Đông Thổ Khương Thanh, chỉ là vận may đụng vào A Khổ sư huynh, phân đến linh dược ăn, không có chết đói thôi.

Hắn dù sao cũng là không chịu được mất mặt ăn thịt người, vì lẽ đó này gần như thời gian một tháng bên trong, đều không có được đến đầy đủ linh khí tẩm bổ thân thể, lại còn có thể còn mấy phân lực khí, có thể ác chiến đến lúc này mới hiện ra xu hướng suy tàn, đã là hắn bình thường khổ tu kết quả!

Không chỉ có là hắn, những kia Đông Thổ đến thiếu nữ các thiếu niên, đều có vấn đề như vậy.

Nếu không thì, bọn họ cũng sẽ không bị Long cung thái tử áp chế quá thảm. . .

. . .

. . .

"Phi, lại còn cần ăn cơm, quả nhiên là tên rác rưởi. . ."

Nhìn ra Khương Thanh vấn đề, Phương Quý lập tức động tâm niệm, bỗng nhiên từ chiến đoàn trong thoát ly đi ra, nhanh chân đạp lên hư không hướng lên trên chạy đi, trong miệng kêu to thì trong tay thì thôi nhiều một cái túi càn khôn, nhắm ngay đang bị khổ sở truy sát Khương Thanh quăng tới.

"Khương sư huynh, ta đến trợ ngươi tàn sát cự quy. . ."

"Hả?"

Khương Thanh lúc này cũng chính đang tại cự quy dưới sự đuổi giết, chịu đựng đến khổ cực, không ngờ nghe được như thế quát to một tiếng, trong lòng cũng là cả kinh, thần thức cảm ứng được bay tới đồ vật, hắn liền lập tức rút ra đón nhận, vung tay áo một cái, đem cái kia túi càn khôn tiếp ở trong tay.

Thần thức hơi một cảm ứng, nhất thời vừa vui vừa sợ, có chút xoắn xuýt.

Mừng chính là cái này trong túi càn khôn, lại đều là thích hợp với cảnh giới Kim Đan tu sĩ Bỏ Khí đan thuốc, cũng chính là hẳn lúc này thiếu nhất đồ vật.

Kinh sợ đến mức là vạn nhất Phương Quý kỳ thực không có ý tốt, nghĩ để cho mình cùng con này cự quy lưỡng bại câu thương đây?

Vậy này đan dược chính mình có ăn hay không?

Đương nhiên muốn ăn!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 425: Người Nói Ta Có Dám Hay Không

Tuy rằng Khương Thanh đối với vị này "Phương sư đệ" bỗng nhiên đến đúng lúc tâm có chút cảnh giác, nhưng lại nào có cái gì lựa chọn?

Nghĩ hần đường đường Đông Thổ thiên kiêu, lại bị Hải tộc đại yêu áp chế, không cũng là bởi vì một thảng linh tức trôi qua, không chiếm được bù đắp sao, nếu hần có thể bỏ tức linh tức, triển khai thần thông, cái này một con cự quy, thì lại làm sao sẽ bị hần để ở trong mắt?

Lại thêm vào hần lúc này trong lòng mình, cũng không xác định Phương Quý là có hay không là không có ý tốt, dù sao xuất thân Đông Thổ, ở Bắc Vực tu sĩ trước mặt khó tránh khỏi có chút ngạo ý, trước hần bởi vì nhìn thấy cái kia di địa tạo hóa rơi vào Phương Quý trong tay, mới phần nộ ra tay, hơn nữa tuy rằng ra tay rồi, dù sao cũng không giết chết cái kia chặn đường Thái Bạch tông đệ tử, chỉ là để cho hần bị thương nhẹ, không tính kết thù chứ?

"Như hần không còn khác gây chuyện, đợi ta lấy tạo hóa, không hần không thể cho hần một chút cơ duyên. . ."

Khương Thanh ở cái này một chốc, thậm chí đều nổi lên ngàn ấy ý nghĩ, nhưng cũng là phá thiên hoang đầu một lần.

Trước hần, tuy rằng cũng từng ở nước Sở Thái Bạch tông theo tông chủ Triệu Chân Hồ tu luyện qua một quãng thời gian, nhưng sau đó cũng rất ít nhắc lên, cũng không muốn bị Đông Thổ cùng thế hệ đạo hữu biết được, thậm chí hần còn nghĩ qua, phải nhanh một chút chặt đứt cùng Thái Bạch

tông nhân quả, để tránh khỏi chọc cái gì không cần thiết lời đàm tiếu, nhưng bây giờ Phương Quý lần này trong tuyệt đũa than , ngược lại cũng để cho hắn động một chút ý báo đáp.

"Đan dược không độc!"

Dù là ở đại chiến trong, hung hiểm vô số, Khương Thanh nhưng cũng không dám quá mức bất cẩn, vẫn là nhanh chóng đem cái này mấy viên đan dược đo lường một lần, xác định không vấn đề chút nào, lúc này mới vừa liềm mạng tránh né cự quy truy sát, vừa bóp nát bình thuốc, liền nuốt mấy viên.

Dược tính ở linh tức khô cạn thân thể trong cấp tốc tan ra, cấp tốc hóa thành cuộn cuộn linh tức đưa về kinh mạch.

Mà xa xa cự quy nhìn thấy tình cảnh này, cũng nhất thời giận dữ, gào thét vung múa cự trảo, thẳng hướng Khương Thanh vỗ lại đây.

Lúc này chính là Khương Thanh nuốt vào đan dược lúc, động tác hơi chậm, đã khó tách ra.

Quan trọng hơn chính là, vừa nãy Khương Thanh linh tức còn lại không có mấy, chỉ có thể bằng lực lượng thân thể xê dịch né tránh, không dám cùng nó chính diện đấu pháp, chỉ là đã như thế, vẫn bị đặt ở hạ phong, cũng rơi vào một thân là thương, trái tim càng là tích giận đã lâu, lúc này rốt cục có một chút linh tức bổ sung, hắn cũng không muốn lại tiếp tục lui xuống đi, hừ lạnh một tiếng, trở tay chính là một chưởng vỗ đem đi ra ngoài. . .

"Oành. . ."

Thần quang đan dật, tung hoành bừa bãi tàn phá.

Cự quy cái kia một đạo có như núi non giống như độ lớn móng vuốt chịu đựng lực lượng khổng lồ, lại nứt ra rồi đạo đạo vết máu, Yêu huyết bắn tung.

Mà Khương Thanh cũng tương tự là thân hình chấn động, quanh thân vết thương cùng nhau phun ra máu đến, điểm điểm rơi xuống ở mặt đất.

Phía dưới Phương Quý nhất thời vừa sợ lại tỉnh, vội vàng vung múa long thương, đem tất cả rơi xuống Yêu huyết cùng người máu đều nhận lấy, một giọt cũng không nỡ hạ xuống, rõ ràng cảm giác được đã nuốt chửng không biết bao nhiêu khí huyết Thiên Tà long thương, hung tính nhanh không kiềm chế nổi.

...

...

"Hỗn trưởng!"

Rất xa Long cung thái tử nhìn thấy tình cảnh này, dĩ nhiên tức đến cả người bốc lửa, đằng đằng sát khí.

Hắn làm sao ném không hiểu bây giờ thế cuộc tầm quan trọng, Quy tướng như thắng Khương Thanh, vậy này tạo hóa chính mình liền dễ như trở bàn tay!

Nhưng rõ ràng Quy tướng dĩ nhiên chiếm hết thượng phong, đánh bại Khương Thanh chỉ là trở tay chuyện, không nghĩ tới Phương Quý bỗng nhiên cho Khương Thanh Bỏ Khí đan thuốc, đúng là để Khương Thanh bỗng có chuyển thắng cơ hội, này sự kiện thật là không thể nhịn được nữa, không biết bằng thêm bao nhiêu biến số!

Lúc đầu hắn chưa bao giờ từng đem Phương Quý nhìn ở trong mắt, nhìn thấy hắn dám tham dự đến mình cùng Đông Thổ tranh đấu đến, còn ra tay giết chính mình Yêu binh Yêu tướng, liền dĩ nhiên đối với hắn sát ý nổi lên, nhưng khi đó còn chỉ đem hắn làm chọi không nổi côn trùng, nghĩ đợi đến Quy tướng đoạt đến rồi màu đen liên đăng, sau đó một cước giẫm chết chính là, vạn vạn không nghĩ tới, kẻ này lá gan to lớn như thế, lại còn nghĩ hỏng rồi chính mình đại sự!

"Không biết tự lượng sức mình tạp chủng, nạp mạng đi!"

Trong tiếng quát chói tai, Long cung thái tử lặn ngân trường thương vung múa, trong giây lát đó thần quang đại thịnh, mấy vị kia Đông Thổ đến thiếu nữ thiếu niên, vốn là bởi vì linh tức không đủ, ở hắn dưới tay nỗ lực chống đỡ, lúc này bị hắn không tiếc thần lực mạnh mẽ áp chế, nhất thời đều bị bức lui.

Mà cái này Long cung thái tử thì lại cầm trong tay lặn ngân trường thương, nhanh chân hướng về Phương Quý đuổi giết tới.

"Vèo!"

Một cây sáng ngân thương xuyên thủng mây mù, mang theo lạnh lẽo âm trầm sương ý, đâm thẳng đến Phương Quý trước người.

Lúc này Phương Quý, còn chính rất vui mừng dùng long thương tiếp theo trên không cự quy cùng Khương Thanh hai người ác chiến lưu rơi xuống máu tươi, hiển nhiên lúc này Khương Thanh theo đan dược dược tính tan ra, linh tức càng sung túc, ra tay cũng là càng nặng, mà cùng cự quy trong lúc đó ác chiến, cũng đã đến kịch liệt nhất lúc, hai người máu cũng không muốn mệnh giống như lưu, cái này có thể đều là hiếm thấy thứ tốt a.

..

Nhưng nhìn như toàn chưa chú ý Long cung thái tử hẳn, lại ở đòn đánh này thương đến lúc, bỗng nhiên thân hình vòng một chút, tránh thoát một thương này.

"Ha ha, ta Thái tử điện hạ, làm sao bỗng nhiên tức giận như thế?"

Thân hình bay vọt, cùng vị này Long cung thái tử kéo ra một chút khoảng cách, Phương Quý cười hỏi.

"Người cái này không biết nơi nào chui ra ngoài tiểu tạp chủng, lại có biết chính mình chọc cái gì loại đại họa?"

Long cung thái tử trở tay nâng lạn ngân long vãn thương, đập lên hư không chạy vọt về phía trước đến, bên người mây đen hội tụ, sấm vang chớp giạt.

Gió từ hồ, vân phong long, chân long oai, có thể dẫn thiên địa hỗn loạn, thực tại khủng bố.

Mà ở mây đen sấm sét trong lúc đó Long cung thái tử, nhưng là thân hình thấp thoáng, đầy mặt sát khí, vừa thụ đồng Long nhãn uy nghiêm đáng sợ nhìn lại.

Ầm ầm!

Chạy vọt tới Phương Quý trước người, hẳn lần thứ hai một thương đâm xuống, hung khí đại thịnh!

Một thương này đánh ra, lại so với hướng về mấy vị kia Đông Thổ người thiếu niên ra tay lúc còn muốn hung hãn, đằng đằng sát khí, xúc động bốn phương mây khói, mây trong lạn ngân long vãn thương liền như lôi điện biến thành, thần quang đạo đạo, ôm theo chân long lực lượng, thời khắc nguy cấp đem trong hư không mây khói xuyên thủng một cái to bằng

miệng chén động, rồi sau đó thương thế vô cùng, vẽ ra một đạo hình cung phong văn, hung hãn đến cực điểm đâm tới Phương Quý trước người.

Cùng với trước cùng Đông Thổ mấy vị kia thiếu niên thiếu nữ động thủ lúc không giống, lần này Long cung thái tử Ngao Cuồng ra tay rõ ràng hung lệ mấy phần.

Dù sao, dù là Long cung thái tử, cũng biết mấy tên thiếu niên đó thiếu nữ đều xuất thân bất phàm, các nàng công pháp không giống nhau, có thể thấy được đến từ không giống gia tộc, mà các nàng lại đều là Tiên Đạo trúc cơ, có thể thấy được địa vị ở trong gia tộc cũng sẽ không thấp tới nơi nào.

Vì lẽ đó cùng bọn họ giao thủ lúc, thái tử Ngao Cuồng đều là có thể áp chế liền không thương nàng, có thể gây tổn thương cho liền không giết nàng!

Mặt khác, những thiếu niên kia thiếu nữ, thậm chí bao gồm Khương Thanh , tương tự cũng là như thế.

Nếu không là kiêng kỵ cái này Long cung thái tử thân phận, Khương Thanh thân là Kim Đan đại tu, cũng không phải là không có cơ hội trực tiếp đánh lén hẳn!

Bọn họ ra tay lúc, mặc dù coi như hung hãn, nhưng cũng đều để lại mấy phần chỗ trống.

Nhưng đối với Phương Quý lúc, thái tử Ngao Cuồng lại là trực tiếp lạnh lùng hạ sát thủ.

Thân phận khác biệt, đã là như thế rõ ràng.

Thậm chí trình độ nào đó trên nói, vị này Long cung thái tử tức giận cũng là đến từ chính này, nghĩ hẳn đường đường Long cung thái tử, Đông

Thỏ đến Khương gia thiên kiêu cùng hấn cướp tạo hóa cũng cũng thôi, những thứ này Bắc Vực dơ bản thấp kém tiểu tu từ đâu tới lá gan lớn như vậy? Dù là Tôn phủ thiếu Tôn chủ cùng hấn cướp tạo hóa, hấn cũng miễn cưỡng có thể tạm nhẫn một hơi, hết lần này tới lần khác những thứ này Bắc Vực tiên môn đệ tử chính là không được!

"Bọn ngươi Tôn phủ chi nô, thấp hèn bỉ liệt, nào dám phá hỏng đại sự của ta?"

Một thương này đánh tới, ôm theo thái tử Ngao Cuồng gầm lên, còn như từ trên trời giáng xuống, lấy thần uy áp chế.

"Hắc nha, ngươi còn rất cuồng?"

Mà đón Long cung thái tử Ngao Cuồng cái này hạo nhiên khùng bỏ một thương, Phương Quý cười to trả lời một câu, chỉ là trên mặt tuy rằng cười, nhưng cũng đáy mắt lóe qua một vệt ý lạnh, không những không có tránh né, trái lại đột nhiên một bước về phía trước đạp tới, trong tay Thiên Tà long thương kinh cuồng vung múa, vô tận khí huyết thúc chuyển động, đổi mặt vị này thân thể Chân long, Trúc Cơ cao giai, hấn lại lựa chọn cứng đối cứng.

"Ầm ầm!"

Song thương tấn công, thời khắc nguy cấp xúc động vô tận thiên tượng đại biến, mây đen xé rách, huyết khí cuồn cuộn.

Ngoài dự đoán mọi người chính là, như vậy cứng đối cứng một đòn phía dưới, lại là này Long cung thái tử bay ngược ra ngoài.

Dù sao Long cung thái tử tuy rằng tu vi so với Phương Quý sâu chút, lại là thân thể Chân long, trong tay lạn ngân long văn thương cũng là một cây thần khí, nhưng dù sao đối phương trong tay Thiên Tà long thương bên

trên, đã đầy bao hàm kinh người khí huyết, lại thêm vào hấn người mặc quý thần Áo Đỏ, thế đại lực cuồng, đúng là trong vòng một chiêu, liền đem vị này đằng đằng sát khí mà đến Long cung thái tử đẩy lùi, không kịp chuẩn bị dưới, thân hình có chút lảo đảo.

"Ngươi dám. . ."

Cái này thái tử Ngao Cuồng bị đánh lui, đã là đầy mặt đỏ như máu, kinh nộ cực kỳ.

Chính mình đường đường Long cung thái tử, lại bị một cái cầm trong tay Long cung hàng nhái binh khí Bắc Vực tiên môn tiêu tu đẩy lùi?

Sắc mặt ở đâu?

. . .

. . .

"Con mẹ nó ngươi nói ta có dám hay không?"

Mà Phương Quý thừa dịp thái tử Ngao Cuồng bị đánh lui, trong miệng mạnh mẽ chửi bới, lại một bước cũng không nhường, cũng kinh Thiên Tà long thương liền hướng về hấn đuổi lại đây, không đợi thân hình hấn đứng vững, liền đã lại lần nữa khua thương kích rơi xuống, đầy trời đều là màu đỏ tươi huyết ý.

"Coong.. ."

Thái tử Ngao Cuồng chưa đứng vững, lực lượng không ăn thua, lại lần nữa bị Thiên Tà long thương trên lực lượng đánh trúng lùi về sau một bước.

Mà Phương Quý thì lại lại nhanh chân đuổi tới, khua thương loạn nện.

"Ai cho người gan lớn nắm lão gia ta theo người làm giao dịch. . ."

"Ai cho người gan lớn dám bắt nạt nhà ta Vương Tài. . ."

"Ai cho người gan lớn lớn lên như thế anh tuấn, không biết ta tên Ngọc Diên Tiêu Lang Quân?"

". . ."

". . ."

Liên mắng hai câu, xuất liên tục hai thương, mỗi một thương đều là thế đại lực trầm, khuấy động đầy trời mưa máu, Thiên Tà long thương vào lúc này quả thực như là thật sự sống lại, rõ ràng cảm giác được nó ở hung phần, tựa hồ vị này chân chính Long tộc máu để nó cảm giác rất là tham lam, mà Phương Quý chính mình cũng là càng mắng càng phần nộ, ra tay lúc càng nặng, liên tiếp hai thương, đều nên được thái tử Ngao Cuồng chặt vật lùi về sau.

Tới thứ ba thương thì Thiên Tà long thương phía trên lực lượng đã tích trữ đến đỉnh điểm, mà Phương Quý tức giận cũng tương tự tích trữ tới cực điểm, trong miệng gầm lên, khuấy động khắp nơi, một thương vượt qua hư không, tầng tầng hướng thái tử Ngao Cuồng đầu đập xuống.

"Cạch cạch cạch. . ."

Thái tử Ngao Cuồng miễn cưỡng ăn hai lần, đã là hai tay tê, hầu như đứng cũng đứng không vững thời điểm, lại thêm vào một thương này hung thế vô biên, hầu như là trong nháy mắt, liền đem vị này Long cung thái tử sức mạnh cuối cùng đánh đổ, hai chân không có đứng vững hư không, trực tiếp liền bị đánh cho bay ngược ra ngoài, bên người mây khói bốc lên, trong tay lạn ngân long văn thương gào thét, sạch sẽ áo bào cũng bị thương kinh xé rách rách rưới rưới.

"Ngươi. . . Ngươi cái này Bắc Vực tiểu tu, nơi nào đến lá gan dám. . ."

Thái tử Ngao Cuồng một kháng tức giận, miễn cưỡng bị Phương Quý đánh vào trong bụng, hầu như muốn thổ huyết, đầy mặt đều là ngạc nhiên nghi ngờ không tin.

Cái này Bắc Vực tiểu tu, lại thật sự dám, thật sự dám không chút lưu tình hướng về tự mình ra tay?

"Nói cho Thái tử điện hạ ngươi một bí mật. . ."

Mà lúc này Phương Quý, thì thôi bước nhanh chạy tới, đầy mặt uy nghiêm đáng sợ sát ý: "Ta không chỉ dám đánh ngươi, ta còn muốn giết ngươi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 426: Đường Đường Long Tử

Chật vật đến cực điểm thái tử Ngao Cuồng đón nhát thương kia, trên mặt lớn nhất về mặt lại là khó có thể tin, sau đó mới là phần nộ, hẳn không thể tin được chính mình lại sẽ rơi vào bực này đất ruộng, lại càng không tin tưởng đem chính mình làm cho chặt vật như vậy, lại sẽ là một cái Bắc Vực tiểu Tiên môn tu sĩ. . .

Dù là đối mặt Đông Thổ mấy tên thiếu niên đó vậy công thì chính mình cũng không lớn như vậy thiệt thòi a, hơn nữa Ngao Cuồng tuyệt đối tin tưởng, coi như là Khương Thanh lúc này hướng về tự mình ra tay, hẳn cũng sẽ không đối với mình như vậy không khách khí, như vậy vô lý!

Dù sao, chính mình nhưng là Tây Hải Long thái tử!

"Người cái này dơ bản tạp chủng, sao dám như thế bắt nạt ta?"

Một tiếng gầm dữ dội, trong cơ thể Chân long khí huyết điên cuồng lưu động, hầu như có mắt thường có thể thấy ngọn lửa từ trên người hắn bạo đi ra, rất khó tưởng tượng bên trong một cái bình thường sinh sống ở trong biển sinh linh sẽ có nhiều như vậy lửa, vội vã một cái vươn mình, lấy nằm lẫn tư thế từ Phương Quý thương dưới đáy chạy ra ngoài, sau đó thần sắc hẳn dữ tợn cắn phá đầu lưới, một hóp long huyết, phun ở trong tay lạn ngân long văn thương trên!

"Vù. . ."

Cái kia một cây trường thương màu bạc, theo hấn cái này một ngụm tinh huyết phun ở phía trên, lại toàn thân hóa thành màu vàng, quán quanh vô tận kim quang.

Mà bước nhanh chạy tới Phương Quý, nghĩ thừa dịp người bệnh, đòi mạng người, chính một thương truy đuổi đập xuống, nghĩ muốn kết quả cái này Long thái tử tính mạng, lại không nghĩ rằng hấn đột nhiên quay người một thương đánh tới, lực lượng lại lớn đến mức lạ kỳ, theo thân thương múa, càng là biến ảo ra đạo đạo thân quang, như một mảnh mây vàng thời khắc nguy cấp trải ra ra, đâm vào người hai mắt đều cảm giác đau đớn.

"Máu phun một thoáng liền lợi hại như vậy?"

Phương Quý đều lấy làm kinh hãi, lại trượng thương mà lên, lệ tiếng hét lớn: "Cho ta cũng phun một điếm!"

Người tới ta đi, trong nháy mắt chiến ở một chỗ, lúc này thái tử Ngao Cuồng lòng tràn đầy kinh ngạc, ra tay tàn nhẫn, trong tay Long Văn kim thương càng là mãnh uẩn thân quang, thân uy khó lường, nhưng Phương Quý cũng tương tự không nghĩ lại để cho hấn lật lại thân đến, một chiêu một thức không dám có nửa điếm thả lỏng, hai người một cái thân quang lưu chuyển, một cái đờng đờng sát khí, đã lại không người báo có lòng khinh thị, thuận bằng một thân bản lãnh thật sự ở đâu.

Lăn lộn, đã chiến mấy chục hiệp, lại giằng co lên, khó phân thắng bại.

Chỉ là như vậy đấu xuống, cái kia thái tử Ngao Cuồng trong tay Long Văn kim thương uy thế càng thắng, nhưng Phương Quý trong tay Thiên Tà long thương huyết khí lại đang dần dần tiêu hao, này tiêu đối tượng, đúng là Phương Quý dần dần cảm giác có chút áp lực, trong lòng nhất thời nói thầm xúi quẩy, vừa nãy hấn chính là muốn thừa dịp long thương khí huyết

hùng hồn, một lần đánh chết cái này Long thái tử, không nghĩ tới Long tộc thủ đoạn quá nhiều, vẫn bị hấn chống đỡ đi qua.

Bây giờ triển đấu lên, hấn đã không chiếm được lợi lộc gì. . .

"Nhanh, nhanh đi giúp đỡ Phương đạo hữu. . ."

Nhưng cũng ngay vào lúc này, khác một sương Đông Thổ mấy vị thiếu niên, đã đem cái kia làm vì không nhiều Yêu binh Yêu tướng giết tán, dồn dập đập lên hư không đến trợ Phương Quý, vốn là đang lo lắng Long cung thái tử tàn nhẫn xuống ra tay ác độc, trực tiếp liền đem Phương Quý giết, lại không nghĩ rằng Phương Quý đang cùng Long cung thái tử giết khó hoà giải, cái này hung thế ngập trời đáng khiếp, nhất thời khiến cho bọn họ đều kinh hãi, hầu như không thể tin được.

"Long cung thái tử, chính là thân thể Chân long, căn cơ chất phác, hơn xa Nhân tộc, lại thêm vào trong tay hấn Long cung binh khí, có chân long bảo văn gia trì, chính là liền Kim Đan cũng không dám cứng tranh phong, vừa nãy ba người chúng ta ngăn cản hấn, cũng là dựa vào gia tộc ban tặng một ít hộ thân pháp bảo, rồi mới miễn cưỡng không bại, bây giờ tên này điều chưa biết Thái Bạch tông tiểu đệ tử, lại có thể cùng nó đấu bất phân thắng bại?"

". . ."

". . ."

Trước đây Phương Quý đã nổi lên ra tay, chém giết Minh Nguyệt tiểu thư bên người con kia Lão bạch viên, có thể vào lúc đó, hấn dù sao sớm ăn vào Phong Ma đan, xem như là có đi mượn lực, mà bây giờ, lại là bằng chính mình lực lượng cùng Long cung thái tử chém giết, càng làm người ta kinh ngạc.

"Hạn chế Long cung thái tử, liền có thể để con kia cự quy phục đầu chịu thua. . ."

Bất quá cũng rất nhanh, bọn họ liền phản ứng lại, Long cung thái tử hung cuồng khó đến, lúc này vừa vặn là hạn chế hẳn thời điểm.

Người còn chưa đến, thần thông đã đến, thời khắc nguy cấp đem cái này Long cung thái tử vây vào giữa, ra tay áp chế.

Trong nháy mắt, cái này Long cung thái tử Ngao Cuồng liền cảm giác áp lực tăng gấp bội!

Hắn vốn là muốn xuất kỳ bất ý, tàn nhẫn xuống ra tay ác độc, trước tiên chém Phương Quý, làm sao tưởng tượng nổi nhất thời không quan sát, lại ở Phương Quý dưới tay ăn cái thiệt thòi, không dễ dàng tránh thoát một kiếp, song phương tranh tài lên, chính mình cũng là dần dần chiếm thượng phong, lại không nghĩ rằng cái này quần Đông Thổ thiếu niên lại chạy tới, lập tức làm cho hắn mất đi tất cả ưu thế, đã là vương trái vương phải, khó có thể chống đối.

Trong lòng lại uất ức, lại phẫn nộ, một đôi Long nhãn đều đỏ như máu khùng bốc, lửa giận hầu như phóng lên trời!

"Lẽ nào các ngươi thấy cái kia hoang dã tiêu tử đối với ta vô lễ, liền đều cảm thấy ta dễ ức hiếp?"

"Bọn ngươi muốn chết, muốn chết!"

Tiếng rống thảm bên trong, cái này Long cung thái tử tức giận bốc lên tới cực điểm, bỗng nhiên Long Văn kim thương vung múa, đẩy ra một mảnh mây vàng, đẩy lui mọi người, mà hắn thì lại thừa dịp này, vội vã nhảy ra vòng chiến, mà ngựa ra sau trời gào thét, tiếng gào bên trong tựa hồ có một loại tối nghĩa khó hiểu cổ lão âm thanh, rung động bốn phương tám

hướng, làm cho thiên địa đều tựa hồ ở rung động, mơ hồ thức tỉnh một loại nào đó ý chí.

Mà theo cái này âm thanh vang lên, chỉ thấy được không trung mây đen hội tụ, bên trong có khó có thể tưởng tượng lôi đình lực lượng ẩn sâu.

Ở cái này mây đen xuất hiện một chốc, chu vi hư không cũng giống như là trầm trọng mấy lần, đặt ở trên thân thể chúng người.

"Là Long tộc bí pháp, mau tránh ra. . ."

Chu vi đám kia Đông Thổ thiếu nữ thiếu niên, nhìn thấy tình cảnh này, cũng đều kinh hoàng kêu to, vội vã lác mình tách ra.

Long tộc bí pháp, truyền thừa cổ lão, vốn là thế gian nhất tuyệt.

Trước đây mới vào di địa thì Cung Thương Vũ liền cũng từng triển khai một đạo Long tộc bí pháp, lấy này vượt qua mấy vị Đông Thổ thiếu niên.

Nhưng vào lúc này, thái tử Ngao Cuồng triển khai ra, lại rõ ràng so với Cung Thương Vũ triển khai càng cao minh hơn!

Bây giờ mấy vị này Đông Thổ thiếu niên, kỳ thực cũng chỉ còn cái xác không, linh tức không đủ, dựa cả vào lực lượng thân thể ứng phó, đối mặt cái này Long cung thái tử nuốt lôi hô điện Long tộc bí pháp, cũng không ai dám gắng đón đỡ, nhất thời ngược lại có chút chim tán ý tứ. . .

"Ha ha, làm ta sợ ngại?"

Ở cái này một chốc, đúng là chỉ có Phương Quý lạnh giọng cười to, liền tiến lên đón.

Một bước bước ra, chu vi lại có mơ hồ ánh trắng lưu động, thân hình của hắn cũng vào đúng lúc này, một biến hai, hai biến ba, ba biến bốn, thời khắc

nguy cấp đầy trời đều là Phương Quý đáng đáp, mỗi người đều giờ như thế Thiên Tà long thương, như thế động tác, như thế trong miệng mắng to "Đánh chết người", sau đó cùng nhau đặng đặng sát khí, vung múa long thương, cũng như là đại quân giống như hướng về Long cung thái tử đánh tới.

Không phải những khác, chính là Phương Quý mới vừa tu luyện thành không lâu Thiên Cơ Nguyệt Luân công!

Bây giờ đang ở di địa trong, không gặp ánh trăng, nếu không thì, cái này một đạo huyền pháp, uy lực càng mạnh.

"Chỉ là thủ đoạn, cũng dám khoe khoang?"

Thật là nói, cái này một đạo huyền pháp phát huy ra, thần uy thực tại bất phàm, không nói những khác, chỉ là cảnh tượng này liền rất đáng sợ, liền ngay cả mấy vị kia đến từ Đông Thổ thiếu niên thiếu nữ, đều không khỏi có chút kinh ngạc, cảm thấy Phương Quý vận dụng huyền pháp vô cùng tinh diệu.

Thế nhưng Long cung thái tử, lại chỉ là uy nghiêm đáng sợ cười gằn, thực tại không để vào mắt, thường ngày hẳn ở Long cung, không biết có bao nhiêu Nhân tộc cao thủ giúp đỡ uy chiêu, đã sớm từng trải qua đủ loại kỳ chiêu dị thức, lúc này một chút liền thoáng nhìn, vô số xông về phía trước bóng người bên trong, đang có một cái quý quý sùng sùng hướng về mặt sau chạy trốn đi, lập tức chắc chắn cái kia chính là Phương Quý chân thân, bỗng nhiên nắm tay một chỉ.

Cạch cạch cạch. . .

Không trung bỗng nhiên liền có vô tận lôi đình hạ xuống, như mũi tên nhọn, chỉ về hướng về xa xa bỏ chạy Phương Quý chân thân.

Ở cái này cường thế vô biên lôi đình đạn dật phía dưới, Phương Quý hầu như gọi đều không gọi ra một tiếng đến, liền trong nháy mắt bị ánh chớp cho giáo diệt.

"Ha ha ha, không biết tự lượng sức mình, khiêu chiến Long cung uy nghiêm, chính là bực này kết cục. . ."

Long cung thái tử uy nghiêm đáng sợ cười to, nhất thời hung phong vô lượng, liền ngay cả mấy vị kia Đông Thổ đến thiếu niên thiếu nữ, cũng đều là kinh hãi sắc.

Lẽ nào cái kia Thái Bạch tông tiểu đệ tử thật bị Long cung bí pháp giết chết?

Sau đó bọn họ một niệm còn chưa quá hạn, chợt thấy cái kia vô số vọt tới Long cung thái tử bên người bóng người bên trong, phần lớn đều đã theo lôi đình hàng lâm mà tiêu tan, nhưng mặc danh kỳ diệu, lại còn còn lại một cái, quý quý sùng sùng tìm đến thái tử Ngao Cuồng sau lưng, mạnh mẽ một thương đâm rơi xuống, thái tử Ngao Cuồng hầu như không hề phát hiện, nhưng là trong tay hắn Long Văn kim thương chợt phản kích lại đây.

"Coong" một tiếng, Thiên Tà long thương bị rời ra, thân ảnh kia cũng ngẩn ngơ, vội vã một cước đạp đi ra ngoài, cái này một cước Long Văn kim thương cuối cùng cũng coi như không cách nào chống đối, vừa vịn là đạp đến thái tử Ngao Cuồng cái hông trên.

Thái tử Ngao Cuồng mới vừa cảm giác Long Văn kim thương cảnh báo, còn không chờ phản ứng lại, liền đã hạ xuống một cái chó gặm cứt.

Lần này quá mức đột ngột, thực sự là thái tử Ngao Cuồng sở liệu chưa kịp, lại thêm vào hắn tu vị vẫn còn không đủ, hơn nữa ở cái này di địa trong tuy rằng ăn mấy người, nhưng linh tức cũng không no đủ, lúc này mạnh mẽ

triển khai cái này đạo bí pháp, vốn là miễn cưỡng, bỗng nhiên bị một cước đá nhào đi ra ngoài, khí tức hỗn loạn, liền bí pháp đều dừng tiêu, giữa không trung bên trong mây đen vẫn còn, lôi đình lại đã biến mất.

Chỉ là lúc này thái tử Ngao Cuồng, cũng thực sự không lo nổi bí pháp gì không bí pháp. . .

Đường đường Long cung thái tử, lại làm ra như thế một cái đại xấu, hấn xoay người thì dĩ nhiên phần nộ đầy mặt đỏ chót, muốn chảy máu.

"Ta giết ngươi. . ."

"Là ta giết ngươi mới đúng. . ."

Phương Quý quý thân xui khiến một cước, lại đem đôi phương bí pháp cho đá không còn, cũng là vừa mừng vừa sợ, một thương đảo lại đây.

". . ."

". . ."

Mà ở cái này thái tử Ngao Cuồng triển khai cái này một đạo bí pháp lúc, lúc này di địa ở ngoài, cái kia một đoàn bồng bênh ở giữa không trung, lôi đình đan xen trong mây đen, cũng bỗng nhiên có một người cổ lão tồn tại đột nhiên lòng sinh cảm ứng, trầm tiếng quát lên: "Là Ngao Cuồng long tử ở lấy thượng cổ Long ngữ tinh lại trong huyết mạch viễn tổ lực lượng, có thể làm cho hấn triển khai này pháp, long tử nhất định đối mặt khủng bố đại địch. . ."

Tiếng thét trong, hấn cũng bỗng nhiên mở miệng, tương tự cũng là một tiếng rỗng găm, bên trong có tối nghĩa khó hiểu ngôn ngữ.

Hắn tu vị thâm hậu, Long ngữ càng nhanh, bởi vậy hai đạo Long ngữ, hầu như là đồng thời hoàn thành, mà điều này cũng làm cho, hắn rất cục dựa vào huyết mạch ẩn sâu lực lượng, cùng vây ở di địa trong tiểu thế giới long tử sinh ra một chút cộng hưởng, thu đến một đường linh tức. . .

"Rào. . ."

Người này vung tay lên, không trung nhất thời trải ra một mảnh mây khói, như tờ giấy, hoành bám phía chân trời.

Mà ở cái kia trên giấy, hiển hiện ra chính là thái tử Ngao Cuồng triển khai bí pháp, hạ xuống đầy trời lôi đình hình ảnh!

"Lấy long tử tu vị, lại có thể triển khai bực này bí pháp, thực sự là. . ."

Nhìn tình cảnh này, liền ngay cả những kia trong long cung người cũng không nhịn được tán thưởng, nhưng ngay sau đó, bọn họ liền nhìn thấy cái kế tiếp hình ảnh.

Long cung thái tử một cái chó gặm cút ngã nhào xuống đất, đầy trời ánh chớp biến mất.

Một lúc lâu trầm mặc. . .

Sau đó liền có vô tận tiếng hét phẫn nộ vang lên: "Là ai, lại dám đập đường đường long tử cái môn?"

. . .

. . .

Cách đó không xa trên một ngọn núi, Cô Thông lão quái cùng Thanh Phong đồng nhi đồng thời quay đầu hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn sang.

Nghe Long cung cao thủ gầm lên, Thái Bạch tông chủ trầm mặc một hồi, nói: "Chúng ta vẫn là cách bọn họ xa một chút đi. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 427: Thắng Bại Quan Khiếu

"Đá nguoi long đỉnh không tính cái gì, ta còn phải chặt nguoi đầu rồng!"

Phương Quý trận chiến này, có thể nói sáng khoái tràn trề, càng đánh càng mạnh, nhân cơ hội này, đem thái tử Ngao Cuồng áp chế gắt gao.

Mà thái tử Ngao Cuồng lúc này tâm tình, lại quả thật đã phần nộ đến tột đỉnh.

Các loại xấu hổ, phần nộ, nghi hoặc, ý muốn không cam lòng, đều ở hấn trái tim hùng hực bắt đầu cháy rừng rực, đốt hấn tâm can phổi, điều động lý trí của hấn, hầu như đem hết thảy đều quên ở sau đầu, chỉ biết là muốn nắm lên Long văn thương cùng Phương Quý liều mạng.

Bực này hung khí cuộn cuộn phía dưới, liền ngay cả đám kia Đông Thổ thiếu niên thiếu nữ đều cảm nhận được hấn cái kia hầu như điên cuồng giống như ý vị, theo bản năng liền không tới hấn gần quá.

Chỉ là, dù là thái tử Ngao Cuồng ra tay như vậy hung dữ, nhưng nghĩ muốn bắt xuống Phương Quý lại nào có dễ dàng như vậy, thái tử Ngao Cuồng ỷ vào chính mình đầy bụng điên cuồng, liều lĩnh không sợ chết, cũng chỉ là miễn cưỡng từ Phương Quý dưới áp chế tránh thoát ra mà thôi, nghĩ muốn phản bại thành thắng truy sát hấn thì lại chợt phát hiện Phương Quý lại trở nên trơn không lưu tay, nguoi hung ta lùi, nguoi lùi ta đuổi, lăn lộn ác chiến không ngớt!

"Khôn kiếp hôi thối giun dãi, biết nói nguoi liền không phải rắn ròi?"

"Một đám sông ở hải lý cá chạch thôi, còn dám bắt nạt nhà ta Vương Tài?"

"Không phải nói muốn giết ta mà, đến ta đứng ở chỗ này để người chém hai đao. . ."

"Ta đi người thật chém. . ."

". . ."

". . ."

Nhiều tiếng đùa giỡn, chỉ là khiến được thái tử Ngao Cuồng càng phần hận, hồn quên tất cả, chỉ nghĩ trước hết giết Phương Quý mới yên tâm.

Mà tình cảnh như vậy, bây giờ lại đều bị di địa ở ngoài Long cung đại tu nắm bắt ở đáy mắt, trong mây đen, hai đao lạnh lẽo âm trầm ánh mắt vô cùng âm trầm, dạn dò trái phải: "Đi tra một chút, bây giờ cái này cùng long tử giao thủ người là Đông Thổ cái nào bộ tộc tiểu bối!"

Lúc này hắn đã giận không nhịn nổi, long tử vào di địa, cùng người tranh đấu tất nhiên là khó tránh khỏi.

Nhưng coi như là Đông Thổ đại tộc con cháu, cũng không nên như vậy xấu hổ khinh miệt thái tử!

Bất luận tạo hóa quy về nhà ai, việc này sau đó sẽ đòi một lời giải thích!

Thế nhưng rất nhanh, liền có bên cạnh yêu phó vợ vĩa nâng đao quyền chạy tới, hướng về này Long cung đại tu hồi bẩm: "Bẩm tướng tôn, người này dĩ nhiên không phải Đông Thổ đại tộc tu sĩ, mà là Bắc Vực tiên môn tiểu tu, trước đây ở nước Sở Thái Bạch tông tu hành, sau lại nhập An Châu Tôn phủ hiệu lực, chỉ là tại hai tháng trước, công nhiên phản lại Tôn phủ,

tại An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích thân sinh đại náo một tràng, bại tận Tôn phủ đồng đại thiên kiêu, chém giết bao quát Bạch Thiên Đạo Sinh ở bên trong vô số thiên tài, bây giờ đang bị An Châu Tôn phủ truy nã, đầu người treo giải thưởng ba vạn linh tinh. . ."

"Cái gì?"

Vị này Long cung đem tôn lớn ra dự liệu: "Bực này bản lĩnh, lại không phải đến từ Đông Thổ?"

Lại giận quá: "Nho nhỏ Bắc Vực, cũng dám có người như vậy đối với Long cung bất kính?"

. . .

. . .

Răng rắc sát. . .

Mà vào lúc này di địa trong, Phương Quý cùng cái này thái tử Ngao Cuồng chính đánh đến khó hoà giải, tâm trạng cũng thực tại giật mình.

Vị này Long cung thái tử lửa giận nóng ruột, nhưng thủy chung nắm Phương Quý không có cách nào liền không nói, mà Phương Quý thoạt nhìn ung dung, kì thực trong lòng cũng có chút bất ngờ, bây giờ chính mình, đã là Tiên Đạo trúc cơ, mà lại tu luyện Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công, càng có quý thần Áo Đỏ gia trì, binh khí trong tay cũng là Thiên Tà long thương bực này thần vật, có thể nói thực lực phát huy đến cực hạn, nhưng đối đầu với thái tử Ngao Cuồng, lại cũng không tốt thủ thắng.

Đặc biệt là, hẳn có thể cảm giác được, kỳ thực vị này Long cung thái tử, bây giờ trạng thái cũng không quá giai, tuy rằng hẳn cũng nuốt chửng qua

mấy người, nhưng trong cơ thể linh tức vẫn cứ không sánh được một tháng qua lúc nào cũng có Linh đan bổ khí linh tức chính mình, trải qua cái này một phen phiên đại chiến, hấn trước tiên bại Thanh Vân Hiện, lại triển khai một lần tiêu hao khủng bố Long tộc bí pháp, lúc này trong cơ thể linh tức cũng đã còn lại không nhiều.

Nhưng coi như vậy, Phương Quý vẫn cảm thấy hấn trước sau không cách nào dễ dàng bắt xuống, nếu hấn có thể tùy ý triển khai Long tộc bí pháp, thậm chí nói, hấn chỉ cần lại triển khai một lần trước cái kia bí pháp, chính mình đến tột cùng có thể không địch nổi hấn, cũng thật là chưa biết. .

...

...

Chỉ bất quá, bọn họ hai người trận chiến này không có phân ra thắng bại, nhưng giữa không trung bên trong cự quy cùng Khương Thanh lại chiến thế càng kịch liệt, Khương Thanh đến Linh đan tâm bổ, linh tức dần dần khôi phục, cũng là càng đánh càng mạnh, các loại Đông Thổ Khương gia thần thông đều phát huy ra, tuy rằng trước đó, hấn liền đã thân thể bị thương, thương thế chưa lành, có thể trải qua một phen hàm chiến, lại vẫn là dần dần đoạt lại thượng phong. . .

Đấu đến hừng hực, hấn tóm lấy một cơ hội, sáo tại môi, nhẹ nhàng thổi tấu, bên trong đất trời tiếng địch tung bay, lại tựa như hóa ra một cái lưới lớn, liền đem con kia cự quy lưới ở ở giữa, rồi sau đó hấn bước nhanh hướng về cự quy chạy tới, ngưng tụ cả người đan quang một chường, thẳng tắp hướng về rùa đầu chém đi qua, cái này đã là hấn ngoại trừ đối mặt A Khô sư huynh ở ngoài, lần thứ hai động mạnh sát cơ.

Như ở bình thường, hấn cũng sẽ không đối với cái này Long tộc cự yêu lạnh lùng hạ sát thủ, để tránh khỏi chọc phiền phức không tất yếu, nhưng hôm nay, thương thế hấn cũng rất nặng, lại không lo được cái này rất nhiều, nếu là lúc này lại nghĩ đông nghĩ tây do dự không quyết định, cái kia chết liền có thể là chính mình!

Cũng còn tốt con này cự quy không phải chân long, giết lên áp lực không lớn như vậy!

"Hống. . ."

Mà con kia cự quy thấy thế, tương tự cũng là giận tím mặt, rùa đầu vèo một tiếng co vào xác bên trong, đồng thời bốn trảo vung múa, liềm mạng cứng đâm, chớp mắt, liền nghe được nổ vang, thiên địa lay động, Đông Thổ Khương Thanh cái kia một chưởng, đánh vào nó quy xác bên trên, lại đưa nó cái kia kiên cố như bảo giáp quy xác đánh nứt ra rồi vô số khe sâu giống như vết thương, Yêu huyết tràn đầy, phun tung toé đi ra.

Mà cự quy bị đau, cũng là tránh thoát tiếng địch ràng buộc, vèo một trảo quét ngang, kinh phong bão táp, Khương Thanh tránh thoát một trảo, lại tránh không khỏi này cuồng phong, cũng bị quét ở trái tim, như là chịu đến búa tạ liên tục tấn công, lão đảo lùi về sau, một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

"Ai nha, có thứ tốt. . ."

Phương Quý mãnh đến cảnh giác, vội vàng đem Thiên Tà long thương vung lên, quét tới giữa không trung, tiếp cái kia ào ào ào rơi xuống rùa máu.

Có cái này đại yêu máu, Thiên Tà long thương liền có thể hung uy lại thịnh, chính mình liền có thể ung dung thắng lợi.

Mà đồng dạng cảnh tình lại, còn có thái tử Ngao Cuồng, hẳn vốn là bị Phương Quý chọc tức bị váng đầu não, liều lĩnh, lúc này thấy được cự quy bị thương, chợt một cái kích lãng, thảm kêu: "Không được, Quy tướng dù sao chỉ là Hải tộc tu luyện thành tinh, không bằng ta Chân Long huyết mạch, đôi đầu Đông Thổ thiên kiều, thực lực cuối cùng chênh lệch chút xíu, hẳn vừa không cách nào thủ thắng, cái kia then chốt liền chỉ ở trên người ta. . ."

Hắn cùng Đông Thổ trận này tạo hóa tranh đấu, nguyên bản quan khiêu, chỉ ở cự quy cùng Khương Thanh trên người, cái này hai phe phân ra được thắng bại, những người khác liền chưởng khống không được đại cục, mà điểm này, vốn là cũng là đối với bọn họ Long cung có lợi, dù sao cự quy nuốt chứng không ít sinh linh, linh tức dồi dào, cũng không nghĩ đến Phương Quý lấy Linh đan giúp đỡ Khương Thanh, lại bắt đầu đến tình thế nghịch chuyển, cự quy lại không bắt được Khương Thanh đến rồi.

Mà bây giờ vừa đến, cái kia quyết phân thắng thua then chốt, liền trở thành ở trên người mình.

Chính mình nếu là thắng, hoãn ra tay đi giúp đỡ cự quy , tương tự cũng có thể trợ nó đánh bại Khương Thanh. . .

Như vậy lúc mấu chốt, chính mình có thể nào lãng phí thời gian?

Nghĩ đến nơi này, hắn mồ hôi lạnh đều sắp chảy xuống: "Chỉ cần ta có thể giúp đỡ Quy tướng thủ thắng, đại cục liền chỉ ở ta Long cung trong tay, cái này hoang dã tiểu tử tính mạng, còn không là mặc ta bắt bí, đáng trách, trước ta càng tức đến ngất đi đầu, không phản ứng lại. . ."

Trong lòng cảm thấy này không phải tự trách mình, thực sự đưa kia quá mức đáng ghét!

Mà phản ứng lại cái này một nhìn, hấn cũng trong nháy mắt trong lòng lóe qua vô số ý nghĩ, tình hình trận chiến bên trong tất cả rõ ràng trong lòng.

"Chỉ dựa vào lực lượng thân thể, ta cũng không chiếm quá đại tiện nghi, đánh bại cái kia hoang dã tiểu tử cũng khó khăn, nghĩ muốn một lần đánh bại những thứ này người, chỉ có ngưng tụ linh tức, triển khai Long tộc bí pháp, vừa mới ta lần thứ nhất triệu hoán lôi đình, tộc nhân nói vậy đã lòng sinh cảm ứng, vì ta gia trì thân lực, vì lẽ đó, chỉ cần ta có thể lần thứ hai triệu hoán lôi đình, đừng nói những thứ này giun dế, chính là cái kia Đông Thổ Khương Thanh cũng không chống đỡ được. . ."

"Rào!"

Một niệm tức này, hấn cũng bỗng nhiên lác người vẩy một cái, lại hóa ra hình chân long, thẳng hướng mặt đất nhào tới.

Vừa vặn cùng chạy tới tiếp con kia cự quy Yêu huyết Phương Quý là hai cái phương hướng.

Cái này thoát nhìn, lại như là hai người đánh một hồi, đột nhiên ai đi đường nấy, tan rã trong không vui.

"Hả?"

Chạy tới tiếp cự quy Yêu huyết Phương Quý, vốn tưởng rằng thái tử Ngao Cuồng sẽ đuổi theo chính mình lại đây, chính âm thầm đề phòng, không nghĩ tới hấn lại cũng chạy hướng về phía một hướng khác, trong lòng nhất thời hơi kinh ngạc, hướng về hấn phương hướng kia vừa nhìn, nhất thời kinh hãi.

Hấn đã đoán được thái tử Ngao Cuồng mục đích!

"Rào. . ."

Hóa ra long thân thái tử Ngao Cuồng, thân hình có tới dài hơn mười trượng, long thân cuốn một cái, liền tiếp cận mặt đất.

Lúc này trên mặt đất không phải người bên ngoài, chính là vẫn bàng quan, như là ở xem vở kịch lớn tựa như Minh Nguyệt tiểu thư đoàn người, mà cái kia thái tử Ngao Cuồng xông tới gần mặt đất, lập tức miệng rộng mở ra, răng nanh nằm dày đặc, không chút do dự hướng về các nàng một hợp nuốt đi xuống. . .

Không sai, Long cung thái tử muốn ăn thịt người!

Lúc này, chỉ có nuốt những sinh linh này, hẳn mới có thể luyện ra đầy đủ pháp lực đi triển khai Long tộc bí pháp!

Mà đối với mình có thể ăn được hay không đến những thứ này người, hẳn nhưng không có mảy may lo lắng, lúc này trên mặt đất, cũng chỉ có Minh Nguyệt tiểu thư, nàng nha hoàn, cùng với ba bốn hộ vệ mà thôi, chỉ là tu vị, ở trước mặt nó căn bản cũng không có mảy may sức chống cự, mà ở các nàng bên người, thì lại chỉ có chính ngơ ngác xuất thần Cung Thương Vũ một người mà thôi, kẻ này chính là Thương Long đệ tử, lại sao dám ngỗ nghịch chính mình?

Sự thực cũng xác thực như vậy!

"Cung sư huynh. . ."

Hiển nhiên một con ác long bỗng nhiên hướng mình vọt tới, dữ tợn khủng bố, Minh Nguyệt tiểu thư liền kinh sợ đến mức rít lên một tiếng, nhào đến ngã nhào trên đất, cái kia đáng sợ long uy trước mặt, nàng thậm chí quên chính mình cũng là một cái tu hành bên trong người, hoàn toàn không biết phản kháng. . .

Duy nhất có thể làm, cũng chỉ có theo bản năng một tiếng hô hoán mà thôi!

Có thể nghe cái này một tiếng hô hoán, xa xa Cung Thương Vũ chỉ là hờ hững nghiêng đầu đến, ánh mắt trống rỗng.

"Hông. . ."

Thái tử Ngao Cuồng nhưng là rất là hung phấn, chỉ thấy cái kia Minh Nguyệt tiểu thư bên người nha hoàn Dương Liễu đã tể lên pháp khí hướng về nó đánh tới, cái kia mấy tên hộ vệ cũng là thoát được trốn, kinh hoảng phản kích phản kích, nhưng là trình độ này pháp khí cùng huyền pháp, đối với nó đến có nói hay không là gãi ngứa cũng gần như, thân thể triển khai, vẫn là dễ dàng vọt tới Minh Nguyệt tiểu thư trước người, miệng rộng mở ra, hướng về nàng mạnh mẽ nuốt vào.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 428: Trả Giá Thật Lớn

Tất cả chỉ ở chớp mắt.

Ở Long cung thái tử miệng lớn mở ra, đã sắp hướng về Minh Nguyệt tiểu thư một hóp nuốt vào lúc, Cung Thương Vũ có chút mơ hồ trong tâm mắt, nhìn thấy xa xa Phương Quý, chính bước nhanh kinh thương chạy tới, một mặt phần nộ, đằng đằng sát khí nhìn về phía Long cung thái tử.

Vừa nãy cái kia một trận đại chiến, hẳn đều xem ở trong mắt.

Nhìn thấy Phương Quý kinh thương cùng Long cung thái tử ác chiến, cũng nhìn thấy hẳn đá long cái mộng. . .

Đây chính là Long cung thái tử a!

Hắn lại không sợ?

Bọn họ Thái Bạch tông, rõ ràng còn không bằng Thương Long một mạch, kết quả lại dám đối với Long cung thái tử bất kính như thế?

Mà vào đúng lúc này, Phương Quý câu nói kia liền cũng làm cho trong lòng hắn thật lâu vang vọng: "Ta để ngươi xem một chút cái gì gọi là chân chính cuồng!"

"Oành oành oành oành "

Cung Thương Vũ trái tim bỗng nhiên mãnh liệt bắt đầu nhảy lên!

Cuốn cuộn nhiệt huyết từ đáy lòng tuôn ra, thời khắc nguy cấp chảy khắp toàn thân, làm cho hấn cả người như hỏa thiêu.

Cũng là ở cái này một chỗ, hấn bỗng nhiên cắn chặt hàm răng, trước đây đôi mắt Long cung các loại kính nể, cùng với đôi với làm tức giận Long cung sau khi, đem có thể sẽ nghênh đón các loại hậu quả, bỗng nhiên đều tan thành mây khói, trong lòng nghĩ chỉ có chính mình những kia bị thôn phệ đồng môn, chỉ có này Long cung thái tử ở trên cao nhìn xuống nhìn mình lúc khinh bỉ ánh mắt, cùng với ngông cuồng mà lại hung hoành Phương Quý. . .

"Bạch!"

Thân hình hấn động!

Cái kia một sương bên trong, Long cung thái tử động tác tựa hồ biến chậm, hấn miệng rộng hợp lại, đã sắp nuốt vào Minh Nguyệt tiểu thư, nhưng cũng ở cái này cuối cùng một chỗ, Cung Thương Vũ bỗng nhiên xuất hiện ở Minh Nguyệt tiểu thư trước người, hai tay mở ra, chống đỡ long mỗ trên dưới hai vòm họng!

Song chưởng bị long răng cắt ra, máu me đầm đìa, nhưng hấn lại gắt gao chống, không chút nào thả!

"Ngươi dám!"

Long cung thái tử vừa giận vừa sợ, nghĩ muốn chửi ầm lên, chỉ là long mỗ bị chống đỡ, lại nói không được nói.

Dưới cơn thịnh nộ nó, muốn đem Cung Thương Vũ cũng cùng nhau nuốt vào, nhưng Cung Thương Vũ dù sao cũng là Tiên Đạo trúc cơ, tu vị nhưng tuyệt không phải Minh Nguyệt tiểu thư mấy người có thể so với, hấn nếu là thả ra đánh với chính mình một trận, thắng bại không biết, nhưng lúc

này chỉ là chống đỡ chính mình không hề phòng bị miệng, cái kia lại thật làm cho lúc này Long cung thái tử có vẻ lại là lúng túng, lại có chút ý tiến thoái lưỡng nan . . .

Vào lúc này, hắn chỉ có thể hết sức cắn răng, thôi thúc long uy, như nước thủy triều hướng về Cung Thương Vũ ép tới.

Cung Thương Vũ tu hành công pháp cùng Long tộc có quan hệ, thậm chí có thể nói là Long tộc bí pháp biến chủng, mà tu luyện loại công pháp này, cái kia thì sẽ được long uy ảnh hưởng, ở Long cung thái tử long uy dưới áp chế, Cung Thương Vũ hầu như toàn thân đều không bị chính mình khống chế. . .

Hắn hầu như nghĩ muốn quỳ xuống đến, quỳ bái!

Nhưng một mực, vào lúc này, hắn trong lồng ngực một cỗ ngông cuồng, lại mạnh mẽ chống đỡ.

Dù sau hắn tuy rằng tu luyện Long tộc bí pháp, lại còn không là Long tộc, hắn là người!

"Cung sư huynh. . ."

Mà nhìn Cung Thương Vũ bóng lưng, nhìn thấy hai tay hắn máu me đầm đìa, Minh Nguyệt tiểu thư dĩ nhiên hoàn toàn sửng sốt, hắn cảm giác lúc này Cung Thương Vũ, cùng chính mình tưởng tượng bên trong hoàn toàn khác nhau, ở cái kia một cái vất ngang hư không chân long trước mặt, hắn có vẻ nhỏ yếu như vậy, khí thế cơ hồ bị ép đến không nhìn thấy, chỉ có cái kia lưng, phảng phất có vật gì đó chống, hiện ra đến cực kỳ ưỡn cao. . .

"Hông. . ."

Tất cả cũng chỉ ở trong chớp mắt, Long cung thái tử thì lại làm sao có thể nhận được chính mình đang bị đánh đá long cái mông sau khi, bây giờ lại như vậy lúng túng bị người chống đỡ miệng, hấn cực kỳ phẫn nộ, đột nhiên dùng sức quăng nổi lên cực lớn đầu.

Cung Thương Vũ bị trực tiếp bị quăng bay ra ngoài, tầng tầng rơi xuống ở trên mặt đất.

Mà thịnh nộ Long cung thái tử, thì lại nhào một tiếng cụp trên, long trao vung múa, thẳng tắp chụp vào Cung Thương Vũ bùng tim.

Cung Thương Vũ lúc này đối mặt Long cung thái tử, hầu như không có một chút nào ý phản kháng.

Hấn chỉ là nằm ở nơi đó, lạnh lùng nhìn này long trao hướng mình ngực trong cắm lại đây mà thôi.

Còn sót lại một chút khí lực, chỉ để cho hấn miệng hình biến hóa, như là chậm rãi nói ra một câu nói nói: "Cút mẹ mày đi!"

"Xoẹt!"

Đối mặt sắp bị một trao xuyên tim Cung Thương Vũ, tất cả mọi người đều là vừa hãi vừa sợ, nhưng bực này cấp thiết thời gian trong, lại đối mặt Long cung thái tử bực này nhân vật mạnh mẽ, lại có ai có thể giúp được việc khó khăn? Minh Nguyệt tiểu thư chỉ là trong lòng sốt ruột, muốn xông tới, nhưng cũng nhào đến một cái liền ngã trên mặt đất, mà cái khác là nha hoàn cùng thị vệ các loại, thì lại trực tiếp liền đã dọa sợ, động cũng không dám động.

"Uông uông uông. . ."

Hiên nhiên Cung Thương Vũ liền muốn làm mất mạng, bỗng nhiên bên cạnh vang lên một tiếng chó sủa inh ỏi.

Sát na thời khắc, một cái kim ảnh bỗng nhiên vọt tới, chính là trước bị trọng thương, chính co quắp ở một bên dưỡng thương Vương Tài, nó lại đúng lúc vọt tới, ngậm Cung Thương Vũ liền làm cho lồi kéo, từ long trảo phía dưới đem hắn cho cứu ra.

Khách rồi. . .

Long trảo xuyên ở trên mặt đất, tóm đến nham thạch tung toé.

Mà Long cung thái tử thì lại tức giận càng bay lên, gào thét chụp vào Anh Đề: "Người cái này dơ bẩn xà trùng, dám to gan. . ."

Anh Đề đối mặt thịnh nộ Long cung thái tử, run lẩy bẩy: "Rú rít rít. . ."

Long cung thái tử cũng mặc kệ nó sợ là không sợ, hắn chẳng qua là cảm thấy cái gì đều không thuận, cái gì đều cùng chính mình tương tượng bên trong không giống nhau, làm sao không nên phản kháng chính mình, đều dám phản kháng, làm sao những thứ này vốn là không đáng nhắc tới, nhét kẽ răng đều hiểm không sạch sẽ xà trùng, lúc này lại hết lần này tới lần khác dám hết lần này đến lần khác nhiều loạn chính mình kế hoạch, thế giới này làm sao, tạo hóa sao?

Xoẹt một tiếng, móng vuốt lần thứ hai bắt được Anh Đề trước người.

Chỉ là cũng liền vào lúc này, tất cả mọi người sợ hãi trong ánh mắt, giữa không trung một bóng người nhanh chóng rơi đi xuống.

Hắn cầm trong tay Thiên Tà long thương, một thân hung khí, mạnh mẽ mắng to: "Người dám bắt nạt nhà ta Vương Tài?"

"Phốc!"

Lúc này liên tục bị người ngăn cản, lại thịnh nộ vô biên Long cung thái tử, hầu như chưa kịp phản ứng, liền bị nhát thương kia đâm vào phía sau lưng bên trên, sức mạnh mạnh mẽ, làm cho này Long thương trực tiếp xuyên phá nó lưng trên cứng rắn vảy giáp, trực tiếp xuyên thủng cơ thể hắn, khó có thể hình dung đau nhức, làm cho hắn cả người đều co giật lên, trong giây lát lộn một vòng, gào thét xông lên giữa không trung.

"Ai nha. . ."

Liền ngay cả Phương Quý cũng không nghĩ tới, cái này bị đau chân long, lại lực lượng lớn như vậy, suýt chút nữa liền bị nó quăng bay ra ngoài, chỉ là hai tay gắt gao nắm long thương cán thương, mới có thể phòng ngừa chính mình ngã rơi xuống đất, cái cảm giác này, cũng làm cho hắn có một loại ngay vừa bắt đầu cười ở mới vừa thoái hoá thành thần thú Anh Đề trên người lúc mới có cảm giác, chỉ là theo ở không trung lăn lộn, một trận trời đất quay cuồng.

Mà Long cung thái tử bị đâm xuyên thân thể, không cách nào hóa về nguyên tướng, móng vuốt càng là đủ không được sau lưng Phương Quý, cũng chỉ có thể giống như bị điên, ở không trung lăn lộn, thống khổ gào thét: "Người làm sao dám, người làm sao dám, ta chính là Long cung thái tử, ta từ nhỏ liền cao quý vô song, vạn linh quy lạy, người chính là Bắc Vực giun dế, thấp kém thấp hèn, người làm sao dám, người làm sao dám thật sự thương ta. . ."

"Long cung thái tử người là cái rắm gì, Phương lão gia ta. . ."

Treo ở trên lưng nó Phương Quý bị quán miệng đầy gió, gian nan kêu to: ". . . Ta vẫn là tiên nhân đời sau đây!"

Phía dưới Anh Đề, thấy Phương Quý ở không trung cực kỳ gian nan, lớn con người chuyên động, đột nhiên hướng về xa xa du đi, chỉ chốc lát chạy đến Thanh Vân Hiện thi thể bên người, đem hấn trên eo Khôn Tiên thừng kéo xuống, móng vuốt nhỏ một đoàn, dùng sức hướng về giữa không trung ném đi.

Phương Quý nhìn, vội vàng bỏ ra một cái tay nắm lấy, trái tim vui sướng, ra sức về phía trước vung một cái.

"Vèo!"

Khôn Tiên thừng vòng qua đầu rồng, chặt chẽ vững vàng quấn vào Long giác bên trên, sau đó Phương Quý ra sức kéo một cái Khôn Tiên thừng, đem Long cung thái tử đầu kéo đến cao cao dương lên, long thân theo ỏn hiện ra vững vàng, hấn cũng cuối cùng tại đập ở long thân bên trên, một cảm lại xuyên thủng Long khu Thiên Tà long thương, một tay nắm lấy Khôn Tiên thừng, hung phong lẫm lẫm, thần khí vô hạn, lớn tiếng quát mắng: "Ô. . ."

...

...

Tình cảnh này bị di địa người bên ngoài nhìn thấy, cái kia một đoàn Long cung đại tu nơi mây đen bên trong, bỗng nhiên một mảnh trầm mặc.

Không có nửa điểm âm thanh, có chỉ có ngưng làm một đoàn sát ý.

Mà ở một cái rất xa đỉnh núi bên trên, Thái Bạch tông chủ trầm mặc một hồi, nói: "Lại tránh xa một chút đi!"

Kính Châu Tôn phủ quân trận trong, Thanh Vân Mộc Tai bỗng nhiên thay đổi sắc mặt: "Đó là Ngô nhi Khôn Tiên thừng, sao ở trong tay hấn?"

...

...

Mà ở di địa trong, không cách nào hình dung tình cảnh này đối với phía dưới mọi người tạo thành trong lòng xung kích.

Anh Đề nhìn đập ở lưng rỗng trên Phương Quý, vui vô cùng, cảm giác mình cái này hai móng vuốt nhỏ rất cục có tác dụng.

Nằm ở trên mặt đất Cung Thương Vũ trên mặt lộ ra cay đắng ý cười, nhẹ nhàng dựng thẳng lên một cái ngón tay cái.

Mang nón rộng vành nữ hài nhìn Phương Quý bóng người, trầm mặc một lát, bỗng nhiên cúi đầu, như đang len lén cười.

Mà Đông Thổ mấy vị kia thiếu niên thiếu nữ thì thôi hoàn toàn sững sốt: "Nếu như chúng ta về Đông Thổ nói về việc này, sẽ có hay không có người tin?"

"Hắn. . . Hắn. . ."

Mà Minh Nguyệt tiểu thư lúc này nhìn cái kia đập ở lưng rỗng bên trên, uy phong lẫm lẫm Phương Quý, thì lại trong lòng không biết bay lên bao nhiêu phức tạp tâm tình, hình ảnh này như là từ giữa không trung bên trong rơi đem đi xuống, gắt gao rơi ở trong lòng nàng, đưa nàng trước kiêu ngạo cùng tự tin hết thấy đánh trúng nát bấy, nghĩ đến trước mình cùng Phương Quý đấu khí lúc vênh vào hung hăng đáng đáp, nàng bỗng nhiên khóc lên.

Nguyên lai mình thật sự cái gì cũng không hiểu!

...

...

"Ta sẽ giết ngươi, ta nhất định sẽ giết ngươi. . ."

Mà bị xuyên thủng Long khu, trối lại Long giác thái tử Ngao Cuồng, lúc này đã không cách nào dùng phần nộ để hình dung, hấn đã gần như tuyệt vọng, gần như điên, hấn căn bản không biết nên làm gì thoát khỏi cái kia như giòi trong xương giống như đập ở trên lưng mình Phương Quý, càng không biết bị một cái Bắc Vực tiểu tu như vậy hạn chế chính mình, sau đó thì lại làm sao ở Thất hải đặt chân, nó chỉ có thể điên cuồng kêu to.

"Ngươi tông môn, sẽ bị nhỗ tận gốc, ngươi tộc nhân, sẽ bị tàn sát đả tận. . ."

"Ngươi sẽ trả giá thật lớn. . ."

"Ngươi sẽ bởi vì đối với cao quý Long tộc bất kính mà trả giá vượt xa ngươi tưởng tượng đánh đổi. . ."

". . ."

". . ."

"Có đúng không?"

Mà nghe cái này Long cung thái tử tiếng tức giận mắng, Phương Quý tức chết chết nắm chặt rồi xuyên thủng nó long thân Thiên Tà long thương, bàn tay dần dần nắm chặt, sắc mặt cũng dần dần trở nên hung tàn, tiếng nói trầm thấp: "Nhưng hiện tại, ngươi trước tiên cần phải trả giá bắt nạt nhà ta Vương Tài đánh đổi!"

"Ngươi dám. . ."

Nghe lời kia bên trong vô tận sát ý, Long cung thái tử rốt cục cảm nhận được một tia khủng hoảng.

Chỉ là lúc này Phương Quý đã không trả lời nó lời nói, "Phốc" một tiếng, xuyên thủng Long khu, cũng nhân cơ hội uống no máu Chân Long Thiên Tà long thương vậy một cái, ôm theo vô tận chân long máu thịt rút ra, Long cung thái tử sau lưng trên, trực tiếp liền đẩy ra một đạo đẫm máu khùng bố vết thương, thậm chí có thể nhìn thấy cái này trong vết thương, có một sợi kim tuyến giống như tồn tại bám vào tại xương sống lưng bên trên.

Phương Quý cầm trong tay long thương, một phát bắt được cái kia kim tuyến, mạnh mẽ rút ra.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 429: Cái Này Tạo Hóa Ta Muốn Định

"Điện hạ. . ."

Mà ở Phương Quý xuyên thủng thân thể Chân long, bẻ long cốt, rút gân rỗng lúc, không chỉ có là di địa trên mặt đất, gây nên vô số người khiếp sợ, sợ hãi nhất, còn muốn thuộc về giữa không trung cự quy.

Nó vốn ở giữa không trung cùng Đông Thổ thiên kiêu Khương Thanh dây dưa ác chiến, lại không ngờ xem đến phía dưới chính mình Thái tử điện hạ, thì đã bị người xuyên thủng thân rỗng, cười ở trên người, cái này cả kinh không phải chuyện nhỏ, cái gì thắng bại, cái gì tạo hóa, lại nơi nào có điện hạ mạng nhỏ trọng yếu, lập tức liều lĩnh kêu to, hướng phía dưới bỏ nhào xuống.

"Oanh" "Oanh" "Oanh "

Mà nó cùng Khương Thanh trận này ác đấu, vốn là liền đã ở vào hạ phong, lúc này mạnh mẽ bỏ qua đối thủ vọt xuống tới, Khương Thanh lại há sẽ bỏ qua cơ hội này, trong thời gian ngắn một thân linh tức âm âm mà ra, liền triển ba đạo thần thông, đều đánh vào trên lưng của nó.

Cự quy lưng trên, mai rùa vỡ vụn, máu me đầm đìa, cực lớn Yêu khu hầu như chia năm xẻ bảy, nhưng là nó lại hoàn toàn không lo nổi, miệng lớn nôn ra máu, liều mạng hướng về phía dưới bơi tới, cuồn cuộn yêu huyết rơi xuống đại địa, qua sau, đỏ sẫm một mảnh, nhưng nó dù là trả giá lớn như vậy đánh đổi, miễn cưỡng vọt tới phụ cận thì đón hấn, cũng chỉ là một bộ rơi xuống xác rỗng. . .

Gân rỗng bị rút, một thân chân long huyết khí lại cơ hồ bị Thiên Tà long thương uống quang, cái này đã là một bộ gân như khô cạn thi thể!

"Cái này sao có thể, cái này tại sao có thể. . ."

Quy tướng hầu như khó có thể tin tưởng được trước mắt tình cảnh này, trái tim càng là có vô tận sợ hãi bốc lên.

Đường đường Tây Hải Long cung cứu thái tử, lại liền như thế chết rồi?

Hắn không thể nào tưởng tượng được Thái tử điện hạ bỏ mình hậu quả, cái kia để nó không không chế được nội tâm run rẩy.

"Người muốn chết. . ."

Thế là nó chỉ có thể điên cuồng ngửa đầu kêu to, rồi sau đó mạnh mẽ kéo trọng thương thân thể, hướng về giữa không trung Phương Quý nuốt đi.

Lúc này Phương Quý, chính đứng ở giữa không trung, tay phải nâng Thiên Tà long thương, tay phải còn nắm cái kia từ thái tử Ngao Cuồng trên người kéo xuống đến kim tuyến, trên người quý thần Áo Đỏ, liền như thực chất, đón gió tung bay, sau lưng hắn trôi nổi bồng bềnh, như là một đoàn đồ tươi mây máu, mà trong tay hắn Thiên Tà long thương, thì lại uống no máu Chân long, vào lúc này hung uy hùng hực, yêu dị tới cực điểm.

Đón phía dưới vọt lên cự quy, cái kia rõ ràng là thực lực xa vượt qua hắn đại yêu.

Nhưng hắn lúc này, lại chỉ là ánh mắt đi xuống liếc mắt một cái, nghiêm túc nói: "Là các người trước tiên muốn chết!"

Dứt lời này, hắn bỗng nhiên thân hình đảo ngược, một thương đâm rơi xuống.

"Xoẹt. . ."

Thiên Tà long thương lúc này lực lượng , căn bản không cách nào hình dung, dù là ở di địa ở ngoài, Cung Thương Vũ cầm nó ra sức uống Kim Đan máu thì nó lực lượng cũng kém xa lúc này càng tăng lên, uống máu Chân long, quả thực so với nó uống mười cái Kim Đan máu đều muốn cường!

Mà lúc này Hải yêu cự quy, lập tức phân ra rõ ràng đã là cung giương hết đà, nó bị Khương Thanh trọng thương, to lớn thân thể, thoát nhìn hầu như muốn chia năm xẻ bảy, lúc này cũng chỉ là gấn bó một hơi mà thôi, giận không nhịn nổi tiến lên đón, cũng hoàn toàn không có kết cấu, chỉ cần phải đem Phương Quý một hộp nuốt vào , nhưng đáng tiếc đón nhận, lại là cái kia một cây hung khí vô tận, lực lượng cuồng bạo tới cực điểm Thiên Tà long thương.

Kết quả thoát nhìn rất đơn giản.

Nhát thương kia lực lượng chặt chẽ vững vàng đánh vào cự quy trên đầu, chốc lát trong lúc đó huyết quang bắn tung, mà lực lượng này còn chưa đình chỉ, dọc theo rùa đầu một đường hướng phía dưới, truyền tới nó mai rùa bên trên, mai rùa vỡ đến từng mảnh từng mảnh phá nát, vô tận yêu huyết ào ào ào giội về đại địa, mà yêu huyết trong, lại còn có vô tận kim quang lấp loé huyết khí, bị cái này Thiên Tà long thương dẫn lại đây, thôn phệ. . .

Trước đây nó cái gì máu đều thôn phệ, lúc này lại còn kiêng ăn!

. . .

. . .

Ầm ầm! Ầm ầm!

Từng khối từng khối to lớn mai rùa đập xuống ở trên mặt đất, đại địa từng trận chấn động, khói bụi nổi lên bốn phía.

Mà phía dưới tất cả mọi người trái tim, cũng theo những thứ này mai rùa rơi xuống đất, từng trận mãnh liệt nhảy lên, co rút lại!

Trước mắt tình cảnh này, máu tanh, hơn nữa không chân thực!

Long cung thái tử bị giết, Yêu binh Yêu tướng mất hết, bây giờ cái này hung cuồng vô biên cự quy cũng bị đánh thành mảnh vỡ. . .

Cái này cũng liền đại diện cho, vô cùng tôn quý, mà lại cực kỳ hung cuồng, bàn về thực lực, quả thực có thể tính là lần này di địa trong mạnh nhất một phương Long cung, lại liền như thế bị giết sạch?

Then chốt là diệt Long cung, lại chính là cái kia lúc đầu không đáng chú ý Bắc Vực tiêu tu sĩ?

Tất cả những thứ này, đều quá không giống là chân thực phát sinh.

Dù là tương lai đi ra ngoài nói cho người khác nghe, phỏng chừng cũng sẽ không có người tin tưởng đi. . .

. . .

. . .

"Tướng tôn, chuyện này . . ."

Di địa ở ngoài, cái kia một đoàn hung uy cuồn cuộn mây đen bên trong, vang lên run rẩy tiếng nói.

Rất lâu trầm mặc sau khi, một cái ngọt ngào quá giết nhiều khí, trái lại có vẻ tỉnh táo tiếng nói vang lên: "Đi làm chuẩn bị đi!"

Có Hải yêu lui ra, trái phải truyền đạt Tướng tôn oai.

Nên đồ quốc đồ quốc, nên diệt tộc diệt tộc, lần này, Long cung phải có động tác lớn.

Mà càng xa hơn xa xôi hơn một cái trên đỉnh núi, Cổ Thông lão quái run giọng nói: "Còn muốn lại trốn trốn sao?"

Thái Bạch tông chủ bất đắc dĩ nói: "Lại trốn liền không nhìn thấy. . ."

"Tây Hải cái kia lão cứu lại chết rồi?"

Mặt khác một chỗ, một cái nào đó bí ẩn bên trong thung lũng, mới vừa chạy ba vạn dặm đánh rượu trở về hỏi đầu ông lão đầy mặt khó có thể tin, nhìn bên người một con mọc ra năm màu lông thần, dáng dấp lại như bạch hạc giống như chim thần nói: "Không nghĩ tới người tuyển cái này chủ nhân vẫn đúng là rất có phúc Trạch, cái này Thần Minh tông đại tạo hóa, lại thật là rơi vào trên người hấn, sau đó con đường của hấn dễ đi hơn. . ."

Chim thần ngạo nghễ: "Cũng không phải sao thế?"

. . .

. . .

"Cái này di địa tạo hóa, chung quy ta tất cả. . ."

Mà ở di địa trong, hầu như tất cả mọi người đều rơi vào gần như sợ hãi trong khiếp sợ thì duy có một người còn duy trì nội tâm tỉnh táo, Đông Thổ thiên kiêu Khương Thanh, thậm chí đều không có đến xem con kia cự quy bị chém giết một màn, hấn ở cự quy bỗng nhiên từ bên cạnh hấn hướng đi, sau đó thi nặng tay đã thương cự quy, xác định nó đã không cách nào lại đối với mình tạo thành uy hiếp thì liền vội gấp xông ra ngoài. . .

Hắn xông hướng địa phương, chính là cái kia giữa không trung bên trong buồng xuống cầu thang bạch ngọc.

Lúc này trong tay hắn, chính gắt gao nắm cái kia một chiếc màu đen liên đăng, ánh mắt chỉ là nhìn chăm chăm giữa không trung bên trong Tiên điện.

Hắn mới mặc kệ cái này di địa bên trong phát sinh cái gì, chỉ là muốn đoạt này tạo hóa!

Lúc này hắn, cũng đã bước chân lão đảo, máu me khắp người, nhưng cũng vẻ mặt căng thẳng, vội vã đi về phía trước.

Cầu thang bạch ngọc đang ở trước mắt, nhưng đáng tiếc lúc này nhưng có một bóng người ngăn cản hắn.

Đối phương trung thực, một đôi lông mày cũng buông lỏng, trên bả vai còn có vết máu, vẻ mặt trầm mặc nhìn hắn.

"Tránh ra!"

Khương Thanh chậm rãi ngẩng đầu, liếc mắt nhìn hắn, uy nghiêm đáng sợ quát khê: "Bằng không ta giết ngươi!"

"Ngươi giết không được!"

A Khô sư huynh thật lòng liếc mắt nhìn hắn, nói: "Ngươi hiện tại đã không đánh lại ta rồi!"

"Cái này di địa trong tạo hóa chỉ thuộc về ta, thần chặn đồ thần, phạt chặn giết phạt. . ."

Khương Thanh hàm răng dần dần cắn chặt, sắc mặt uy nghiêm đáng sợ thô bạo, chậm rãi đi về phía trước, âm lãnh quát khê: "Đừng tưởng rằng ta không biết các ngươi có ý đồ gì, ta biết các ngươi chính là muốn gây ra ta

cùng Long cung ác chiến, sau đó ngồi thu ngư ông thủ lợi, nhưng các người. . . Nhưng các người cũng đừng muốn coi khinh ta, ta nếu đã sớm biết, lại sao lại không lưu tay, các người như nghĩ đoạt ta tạo hóa, chính là muốn chết. . ."

Vừa nói chuyện, hắn đã niết lên pháp ấn, tựa hồ liền muốn không chút lưu tình ra tay.

"Tìm đại gia người!"

Nhưng cũng liền vào lúc này, đột nhiên giữa không trung một bóng người lập tức tựa như tia chớp bay xuống, chính là tay cầm Thiên Tà long thương, người mặc quý thân đại hồng bào Phương Quý chạy tới, hắn nhìn đang cùng A Khổ sư giằng co, sát khí dần dần ngưng tụ Khương Thanh, trực tiếp chính là mạnh mẽ một cước đạp đi xuống, Khương Thanh trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, rõ ràng liền nhìn thấy cái này một cước, lại vẫn là né tránh không được, bị đạp lăn trên đất.

Du thể không ngừng, thân thể sát mặt đất về phía sau cũng trượt đi ra ngoài, đầy đủ trượt ra ba, bốn trượng mới dừng lại.

Phương Quý rơi vào trước mặt hắn, đầy mặt đều là vẻ khinh bỉ.

Trong tay cái kia cái long thương, trước tiên uống máu Chân long, lại uống cạn đại yêu bản mệnh tinh huyết, hung khí cường thịnh, lại cao một nấc thang.

Lúc này quả thực khiến người không cách nào nhìn thẳng!

Phảng phất xem cái này long thương một chút, nó thì sẽ bỗng nhiên chính mình bay đến, lấy tính mạng người.

"Liền như người vậy, còn lưu biện pháp dự phòng?"

Phương Quý long thương xa xa chỉ ở Khương Thanh trên mặt, cười gằn mở miệng, lúc này Khương Thanh, thương thế quá nặng, nằm trên đất, thậm chí đứng cũng không đứng lên nổi, nhưng trong ngực của hắn, vẫn là ôm thật chặt lấy cái kia cốc nhỏ liên đăng, ánh mắt nhìn chăm chăm Phương Quý, dường như có chút oán độc.

"Người đem tạo hóa tặng cho ta, tương lai của ta gấp trăm lần báo đáp người. . ."

Hắn cắn răng nói, tiếng nói cũng đang run rẩy.

"Như người vậy bạch nhãn lang, ăn ta A Khổ sư huynh linh quả, còn muốn động thủ thương người, ta có thể tin người?"

Phương Quý không hề bị lay động, vẫn là đi lên.

"Người như giết ta, chắc chắn rước lấy vô tận phiền phức. . ."

Khương Thanh vẻ mặt rốt cục không còn như vậy thông dong, có chút một vết kinh hoảng.

"Uy hiếp người chuyện như vậy, người có thể so với Long cung kém xa. . ."

Phương Quý nhắc lên trong tay Thiên Tà long thương, nhắm ngay hắn buông tim.

Cách đó không xa, mấy vị kia Đông Thổ thiếu niên thiếu nữ đều đã kinh hoảng cực kỳ, trong lúc cấp thiết vẫn là muốn xông lên cứu giúp, nhưng cũng liền vào lúc này, A Khổ sư huynh bỗng nhiên xoay người lại, có chút khó khăn ngăn cản các nàng, mà các nàng nhìn A Khổ sư huynh, cũng có vẻ vô cùng làm khó dễ, nhìn một chút lúc này nằm trên đất, gắt gao ôm liên đăng không chịu buông tay Khương Thanh, há miệng, lại nói không ra lời.

Hiển nhiên Phương Quý đã nhắc lên Thiên Tà long thương, Khương Thanh cũng cái trán gân xanh lộ lúc.

Đột nhiên một đạo bóng người màu trắng nhẹ nhàng lại đây, nàng thân hình linh động đến cực điểm, tựa như tiên tử, thậm chí ngay cả A Khổ sư huynh cũng không có ngăn cản nàng, chính là cái kia mang nón rộng vành nữ hài, nàng nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, ở Khương Thanh giấu ở sau lưng tay trái trong tay, lấy ra một đạo màu vàng phù triện, chính mình cất đi, sau đó lại đưa tay đi lấy hấn chăm chú ôm vào trong ngực màu đen liên đăng.

Khương Thanh không chịu thả, vẫn là cắn chặt hàm răng.

"Khương ca ca, ngươi đã thua, không muốn lại cưỡng rồi. . ."

Nàng ôn nhu khuyên, vẫn là đem màu đen liên đăng lấy ra, đứng dậy đối mặt Phương Quý, đem liên đăng đưa cho hấn, nói: "Ngươi cũng không nên giết Khương gia ca ca rồi, không phải vậy sau đó ngươi đến Đông Thổ, xác thực sẽ có rất nhiều phiền phức không tất yếu. . ."

"Tính rồi, cho ngươi cái mặt mũi!"

Phương Quý trầm ngâm một lát, đem liên đăng nhận lấy, quay đầu nhìn trên đất Khương Thanh một chút, bỗng nhiên hướng về trên đất gặt một cái.

"Nếu không là ngươi khi đó đã cứu nhà ta tông chủ một mạng, ta làm thịt ngươi cho chó ăn!"

Trên mặt đất nằm Khương Thanh, đưa tay che mặt, thân thể bỗng nhiên một trận run rẩy, bị tuyệt vọng bao phủ.

Thật sự thua a, vốn định đến di địa bên trong cướp đoạt tạo hóa, làm cho tương lai cùng Tần gia thiên kiêu trận chiến đó có chút phần thắng, nhưng

kết thúc, kết thúc, chính mình thua cái này tạo hóa, cũng thua những thứ này Đông Thổ các thiếu niên đối với mình tôn trọng, còn thua trận tự tôn. . .

Mà lúc này Phương Quý, nhưng là cầm liên đăng nhắm cầu thang bạch ngọc đi tới.

Nhìn không trung tiên điện kia, hần giờ giờ lên trong tay liên đăng, nói: "Ta nói rồi, các ngươi cái này tạo hóa, ta muốn định!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 430: Lạc Đường Người

Từ Tây Hải Long cung thái tử Ngao Cuồng trên người kéo xuống đến kim tuyến, ở trên eo quần vài vòng, rốt cục làm cho vẫn bị mấy cái túi càn khôn trụ luôn đi xuống đai lưng rắn chắc, sau đó Phương Quý tay phải nhắc theo Thiên Tà long thương, tay trái giơ màu đen liên đăng, đặc lên bước chân thư thả, chậm rãi hướng về cầu thang bạch ngọc đi tới, từng bước từng bước, đạp cấp lên trời, tới giữa không trung, chậm rãi hướng phía dưới nhìn lướt qua.

Phía dưới rất yên tĩnh.

Đây là lần thứ hai lên trời, lại không lần thứ nhất náo nhiệt.

Minh Nguyệt tiểu thư chính nâng dậy Cung Thương Vũ, hai người ngửa mặt hướng về Phương Quý nhìn lại, vẻ mặt đều có vô tận thôn thức, đặc biệt là Minh Nguyệt tiểu thư, trước đây vênh vác hung hăng đã hoàn toàn không gặp, lúc này chỉ có thể ngẩng đầu nhìn, dùng sức ngửa đầu mới có thể nhìn thấy.

A Khô sư huynh cùng Anh Đề hai cái ở bậc thang hơi gần chút địa phương bảo vệ, rõ ràng còn dẫn theo chút cảnh giác.

Chỉ bất quá, lúc này bọn họ lại là không cần phải lo lắng, Đông Thổ đoàn người, ngoại trừ Khương Thanh bị thương nặng ở ngoài, mấy vị khác thiếu niên thiếu nữ thân trên đều cơ hồ không có thương, nhưng các nàng lúc này lại toàn không có tới ý ngăn cản, chỉ là rất xa nhìn, ở ánh mắt của

các nàng bên trong, thậm chí còn dẫn theo chút vẻ tò mò, thật giống như bọn họ đều cảm thấy Phương Quý lên trời là chuyện đương nhiên.

Phương Quý rốt cục yên lòng, thần kinh căng thẳng lập tức thả lỏng, hai, ba bước hướng về giữa không trung bên trong Tiên điện xông lên.

Cái này di địa bên trong tạo hóa, hiện nay có chủ rồi!

Nhưng cùng di địa bên trong hoàn toàn yên tĩnh hài hòa không giống, lúc này di địa ở ngoài, cũng đã là một mảnh đặng đặng sát khí, phảng phất núi lửa đang âm thầm uẩn nung dưng lên mà ra, hủy diệt thế gian lực lượng, dựa vào Long cung tôn tượng từ di địa bên trong kéo đi ra một đường linh tức, bọn họ đều nhìn thấy cái kia một mảnh mây khói bên trên, Phương Quý dương dương tự đắc hướng về Tiên điện nhảy lên dậm dậm, sát khí như nước thủy triều tuôn ra.

"Giết long tử, rút gân rồng, chém Quy tướng. . ."

Có một cái đề nhân tâm phát lạnh tiếng nói từ mây đen bên trong truyền ra: "Ta Tây Hải Long tộc đứng ngạo nghễ thế gian, giúp mọi người làm điều tốt, chưa bao giờ có một người dám như thế hung tàn bất kính, này tiểu nhi đã làm ra tội nghiệt ngập trời cử chỉ, Tây Hải Long tộc, tuy là hủy diệt Bắc Vực, cũng sẽ không tiếc, người đến, truyền ta thần chỉ, giờ lên đại quân, trước tiên hủy tiên môn, diệt toàn tộc, lại đánh thần hồn, trấn tại Cửu U. . ."

Trong mây đen, lôi đình năm dày đặc, không biết bao nhiêu ý chỉ hướng về tây nam phương hướng bay đi.

Mây khói cuộn cuộn, đã có thể thấy được mây trong có khôi giáp nghiêm ngặt Hải tộc binh tướng, chờ xuất phát, đặng đặng sát khí!

. . .

. . .

"Ngô nhi mệnh đấng đã diệt, quý thần khí cơ hoàn toàn không có, Khôn Tiên thẳng rơi vào tiểu nhi kia trong tay, có thể thấy được lành ít dữ nhiều. . ."

Mà ở khác một sương, cùng Long cung mây đen vị trí xa xa tương đối, Kính Châu Tôn phủ cái kia một mảnh kim quang lấp lóe quân trận trong, Kính Châu Tôn chủ Thanh Vân Mộc Tai cũng đã đầy khang tức giận, hẳn vốn là phái con trai của chính mình đi ra, chỉ vì nắm xuống một cái không đáng chú ý nho nhỏ Tiên môn đệ tử mà thôi, thậm chí không tiếc sai ba đại quý thần ở bên, có thể thấy được hẳn đối với đứa con trai này quý giá dường nào, nhưng bây giờ, di địa bên trong thắng bại đã phân, tiểu nhi kia mười bậc đấng tiên điện, con trai của chính mình cùng quý thần lại hoàn toàn không có khí tức, làm sao còn có thể đoán không được kết quả?

"Nơi này là Kính Châu địa giới, nơi này là ta Tôn phủ hạt địa, bọn người đoạt ta Kính Châu tạo hóa, giết ta con ruột quý thần, nếu không để cho các người trả giá gấp mười lần đánh đổi, nếu không để cho các người vĩnh nhớ Tôn phủ thủ đoạn, thật sự coi cái này to lớn Bắc Vực, là ta Tôn phủ nhật được sao?"

"Truyền lệnh xuống, bao quanh vây nhốt này, không bắt giặc hung, không thể thả một người rời đi!"

Từng loạt từng loạt Kim Giáp thần vệ đạp mây mà ra, một con một con quý thần gào thét tứ tán, khoảng khắc trong lúc đó, khắp nơi đại trận bố trí đem đi xuống, bảo vệ bốn phương, thiên địa nghiêm ngặt, mây nổi bốn phía, Kính Châu Tôn chủ Thanh Vân Mộc Tai rõ ràng là động tiên vốn lớn, là do bây giờ còn không biết di địa lối ra đem sẽ xuất hiện ở địa phương nào, bởi vậy trực tiếp liền đem núi hoang chu vi ba ngàn dặm vực đều bày xuống trọng binh. . .

...

...

"Không tốt, không tốt, lần này có thể làm sao bây giờ?"

Mà ở khoảng cách núi hoang, cực kỳ xa xôi một cái trên đỉnh núi, Cổ Thông lão quái đã là hoảng hồn, xoay người nhìn Thái Bạch tông chủ, nói: "Di địa bên trong tạo hóa đã quy nhà người đệ tử, có thể cũng trêu ra đại họa, nhân gia Long cung cùng Tôn phủ đều thật sự nổi giận. . ."

Thái Bạch tông chủ cũng ở cảm khái: "Ra lệnh một tiếng, thiên địa biến sắc, Long cung cùng Tôn phủ gốc gác, quả nhiên phi phạm a. . ."

"Người cũng biết bọn họ phi phạm. . ."

Cổ Thông lão quái giận dữ: "Nhân gia trưởng bối ra tay rồi, người còn không mau nghĩ biện pháp?"

"Ta cái nào có biện pháp gì. . ."

Thái Bạch tông chủ bất đắc dĩ cười khổ: "Ta không phá Nguyên Anh, làm sao có khả năng là đối thủ của bọn họ?"

"Người. . . Người. . ."

Cổ Thông lão quái vừa vội vừa tức, cắn giận giậm chân: "Đều là người dung túng đến bọn tiểu bối này đi vào cướp cơ duyên, đoạt tạo hóa, hiện nay bọn tiểu bối không chịu thua kém, thật là đem này cơ duyên tạo hóa đoạt tới tay, có thể người cái này làm trưởng bối không bảo vệ được, thì có ích lợi gì?"

Thái Bạch tông chủ bất đắc dĩ lắc đầu, cười khổ một tiếng.

...

...

"Tuy rằng xác thực trên ra không ít phiền phức, nhưng bên trong tiên điện tạo hóa cuối cùng cũng coi như cầm, đợi đến ta rời đi di địa, trước hết nghĩ biện pháp đi tìm tông chủ, bản lãnh của hắn lớn như vậy, nhất định có thể giúp ta giải quyết vấn đề, ha ha, còn có thể sợ hắn Long cung?"

Mà bây giờ di địa trong, Phương Quý cũng chính dương dương tự đắc, đi tới Tiên điện trước.

Tiên điện kia, mờ mịt bất định, cổ điển nguy nga, có thể để người rõ ràng nhìn thấy, lại phảng phất không phải chân thực tồn tại.

Chu vi có vô tận đạo uẩn, như mây khói chìm nổi, quán ở Phương Quý quanh người.

"Hiện tại chủ yếu nhất, liền xem tiên điện này bên trong tạo hóa, đến tột cùng có đáng giá hay không đến Phương lão gia ta chạy cái này một chuyến. . ."

Trong lòng âm thầm nghĩ, Phương Quý thở dài một hơi, dùng sức đẩy ra Tiên điện cánh cửa, một bước bước vào.

"Hắn thật sự đi vào. . ."

Mắt thấy Phương Quý đi vào Tiên điện, phía dưới trái tim tất cả mọi người, cũng không khỏi theo nhảy một cái.

So sánh với nhau, lúc này phản ứng đơn giản nhất, đúng là A Khô sư huynh cùng Anh Đề, cùng với Minh Nguyệt tiểu thư cùng Cung Thương Vũ mấy người.

Bọn họ đều chỉ là có chút hiểu kỳ, không biết cái này di địa thoát nhìn tình cảnh lớn như vậy, cái kia giữa không trung bên trong Tiên điện lại là như vậy tiên khí phiêu phiêu, thực sự không biết bên trong đến tột cùng sẽ ẩn giấu vật gì tốt?

Đến tột cùng là tương tự với Thái Bạch tông chủ như thế thiên đạo di thư, vẫn là Cổ Thông lão quái như thế Bất Diệt đan hỏa, lại hoặc là . . .

. . . So với hai người bọn họ chiếm được lợi hại hơn tạo hóa?

Mà Đông Thổ đám thiếu niên kia thiếu nữ, nhưng là tâm tình đều đi theo sốt sáng lên.

Bị phong ấn thượng cổ tiên tông một lần nữa hiện thế, tất nhiên không chỉ là sẽ dành cho hậu bối một ít cơ duyên đơn giản như vậy. . .

Bọn họ lúc trước tại sao lại bị phong ấn tiến vào không trọn vẹn tiểu thế giới?

Đã từng này một phương đại thế, lại làm gì sẽ đột nhiên biến mất?

Bây giờ bọn họ tái hiện hậu thế, đến tột cùng là vì cái gì, hết thảy đều là không biết!

Các nàng cùng Khương Thanh không giống chính là, sớm ở các nàng đến Bắc Vực trước, liền đã được gia tộc trưởng bối dặn dò, chính là liền gia tộc các nàng bên trong những kia tu vị thông thiên lão tổ tông, cũng không biết cái này di địa bên trong nhân quả là ác là thiện, cũng không biết di địa tái hiện hậu thế sẽ đối với thế gian tạo thành cái gì ảnh hưởng, vì lẽ đó bọn họ bọn họ lại đây, chỉ là vì tìm cơ duyên, được cùng mất, đều có thể tiếp thu!

Khương Thanh cũng được loại này dặn dò, chỉ là hấn quá chấp nhất tại cùng Tần gia trận chiến đó, phản mà lập chí phải đem tạo hóa lấy ở trong tay.

Đối với lúc này bọn họ mà nói, lòng hiếu kỳ đúng là nhiều hơn về hâm mộ!

Bọn họ chỉ nghĩ chờ Phương Quý rời đi Tiên điện lúc, hảo hảo hỏi một câu hấn, bên trong tiên điện đến tột cùng có cái gì. . .

. . .

. . .

"Nơi này sao cái gì cũng không có a?"

Mà vào lúc này, một bước bước vào Tiên điện, dẫn vô số người tâm thần tương liên Phương Quý, chính một mặt bất ngờ.

Tiên điện này bên trong sẽ có cái gì?

Phương Quý nghĩ đến rất nhiều, hoặc là cả điện đạo quyền bí tậ?

Hoặc là một không một không pháp bảo Tiên khí?

Không ăn thua nhất cũng có một điện không mặc quần áo tiên nữ đầy đất chạy loạn chứ?

Nhưng trên thực tế, hấn vào được cái này một phương Tiên điện, lại trống rỗng, không còn gì cả, bốn phía có thể nhìn thấy vách tường, trên dưới có thể nhìn thấy điện đỉnh cùng mặt đất, phóng tầm mắt nhìn, không trở ngại chút nào, trực tiếp liền đem cái này một phương to lớn Tiên điện nhìn sạch sành sanh.

Nói đến cũng cùng trong biên ý thức của hấn toà kia đạo điện có chút tương tự. . .

Nhưng là tạo hóa đây?

Cơ duyên đây?

. . .

. . .

"Người tới chỗ này, liền đã là người tạo hóa. . ."

Đột nhiên, một cái lạnh lạnh đến không chứa một tia cảm tình tiếng nói bỗng nhiên vang vọng ở Phương Quý bên tai.

Cái này bất thành linh một thoáng, đem Phương Quý sợ hết hồn, trong tay Thiên Tà long thương đều nâng lên rồi, gấp vội xoay người lại nhìn lại, đã thấy bên cạnh người cái gì đều không có, nhưng hấn rõ ràng vẫn rõ ràng nhớ tới có người nói với mình, càng nhớ tới lời kia bên trong nội dung.

Cũng là đến lúc này, hấn lại lần nữa cả kinh, âm thanh này chủ nhân, làm sao như là biết mình đang suy nghĩ gì tựa như?

"Người tâm có suy nghĩ, thần hồn biến hóa, theo chúng ta, như viết trên giấy, vì lẽ đó chúng ta có thể biết!"

Cũng là ở Phương Quý trong lòng nổi lên cái này cực kỳ ngờ vực ý nghĩ thì cái kia tiếng nói lại lần nữa nghĩ lên.

Phương Quý rốt cục xác định cái này tiếng nói là chân thực, kinh sợ đến mức túi thân quay một vòng, run giọng nói: "Vậy ta hiện tại đang suy nghĩ cái gì?"

Điện bên trong tiếng nói bỗng nhiên trầm mặc, một lát sau khi nói:
"Người nghĩ sai rồi, tiên nữ là mặc quần áo!"

"Lại thật có thể biết?"

Phương Quý trở mắt ngoác mồm, theo bản năng ngẩng đầu nhìn hướng bốn phía: "Các người là ai? Đây là ở đâu?"

Điện bên trong tựa hồ di động quái lạ đạo uẩn, tựa hồ điện này bên trong có rất nhiều người, hoặc là nói rất nhiều ý chí, nhưng Phương Quý lại không nhìn thấy bọn họ, không cảm ứng được bọn họ, bọn họ trầm mặc thì điện này bên trong liền trống rỗng, bọn họ mở miệng thì lại như là có rõ ràng tiếng nói vang ở Phương Quý bên tai, bọn họ suy tư thì điện này bên trong đạo uẩn, liền như là u ám thủy triều, đang nhẹ nhàng phục động.

"Chúng ta là một đám lạc đường người. . ."

Những kia ý chí như là ở va chạm, thương thảo, suy tư làm sao để Phương Quý lý giải bọn họ lời nói.

"Rất nhiều năm trước, chúng ta cho rằng tìm tới rồi đi con đường, liền chúng ta đi trên con đường này, nhưng là chúng ta chung quy hay là đã thất bại, chúng ta đi không đi ra ngoài, cũng không cách nào lại trở về, vì lẽ đó chúng ta bị vây ở trên đường, tiêu tốn rất lâu tâm huyết, mới tìm được trước lưu lại dấu ấn, đầu về một tia nhân quả, hi vọng có thể tìm được hữu duyên người, tiếp tục chúng ta con đường. . ."

Cái kia tiếng nói mờ mịt bất định, chỉ là ý chí gọn sóng, lấy Phương Quý có thể lý giải ngôn ngữ hiện ra ở hần biến ý thức.

Phương Quý nghe được mơ mơ màng màng, gãi gãi lỗ tai, nói: "Các người nói ta cũng không hiểu lắm, ta quan tâm hơn các người có thể cho ta cái gì?"

"Này không phải là một cái bị ban tặng con đường, mà là cần trả giá đường. . ."

Điện bên trong tiếng nói trở nên yên lặng, sau một hồi lâu mới lại vang lên: "Vì lẽ đó người. . ."

"Cái gì?"

Phương Quý theo bản năng đem Thiên Tà long thương giấu ở sau lưng, có chút khó có thể lý giải được, nói: "Các người đây cũng quá. . ."

Câu này lời còn chưa nói hết thì đột nhiên ở trong biên ý thức của hắn, vang lên một cái run rẩy tiếng nói, đó là tiểu Ma sư tiếng nói, hắn phảng phất ngột ngạt rất lâu, run rẩy rất lâu, gióng lên tất cả dũng khí, liều mạng hô lên một câu nói. . .

"Đừng hỏi, chạy mau!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 431: Càn Nguyên Chi Tử

"Cái gì quý?"

Tiểu Ma sư bất thành linh một cỗ họng, đem Phương Quý sợ hãi đến một cái giật mình, tuy rằng lúc trước đăng cầu thang bạch ngọc thì Phương Quý liền phát hiện tiểu Ma sư có thể ở thức hải trong như thường nói chuyện cùng chính mình, thậm chí còn giúp mình truyền đạt một chút đạo uẩn trong một số ý chí, nhưng dù sao bình thường thói quen tiểu Ma sư trầm mặc, thêm vào lúc này chính lòng tràn đầy kỳ quái, vẫn là cho dọa cho phát sợ.

"Bọn họ là. . ."

Tiểu Ma sư như là cực kỳ sợ hãi, lôi kéo cỗ họng hô to.

Chỉ bất quá, mới vừa hô lên ba chữ, hấn liền đột nhiên trầm mặc xuống, như là bị người áp chế lại.

"Nguyên lai trên người ngươi cũng có loại này sinh linh, chỉ là hấn tầng thứ vẫn là quá thấp. . ."

Ý chí đó tiếng nói lại vang lên ở Phương Quý bên tai, tựa hồ mang theo một chút nghi hoặc: "Ta không biết ngươi một phạm nhân trên người, tại sao lại có như vậy khác loại sinh mệnh, bất quá chúng ta muốn tìm truyền nhân, hấn là một cái người sạch sẽ, ngươi có thể đi tới nơi này, liền đã là nhân quả điều động, vì lẽ đó chúng ta có thể mang bên trong cơ thể ngươi khác loại xóa đi, lại để ngươi kế thừa chúng ta đường. . ."

"Chờ đã!"

Tuy rằng Phương Quý không có nghe xong tiểu Ma sư, nhưng trong lòng lại cũng nổi lên cảnh giác.

Không ngờ nghe bọn họ càng muốn xóa đi tiểu Ma sư tồn tại, nhất thời kinh hãi, kêu lớn.

Điện bên trong đạo uẩn, tựa hồ có có một chốc ngưng trệ, như là có một số ý chí, dẫn theo vẻ không hiểu nhìn Phương Quý.

"Ta đến tiên điện này, là vì cướp tạo hóa đến a. . ."

Phương Quý đầy mặt không rõ: "Thật vất vả ta đến rồi, các ngươi không cho ta bảo bối, còn muốn giết bằng hữu ta là chuyện gì xảy ra?"

"Chúng ta đưa cho ngươi chỉ dẫn, chính là lớn nhất tạo hóa!"

Ý chí đó đối với cái vấn đề này trả lời không có nửa phần trì hoãn: "Mà ngươi đem bước lên chúng ta con đường, liền sẽ không cùng hấn trở thành bằng hữu, bọn họ là đi ở một con đường khác trên tồn tại, từ nơi sâu xa, các ngươi chỉ sẽ trở thành kẻ thù, vì lẽ đó, sớm xóa bỏ. . ."

"Lại chờ một chút!"

Phương Quý nghe hấn lôi kéo lôi kéo, lại kéo tới tiểu Ma sư trên người, nhất thời vừa vội kêu to.

Ý chí đó trầm mặc lại, lắng nghe Phương Quý tiếng lòng.

Phương Quý gấp vò đầu bứt tai, trực giác trong lòng có vô số nghi vấn, hết lần này tới lần khác cũng không biết nên làm gì hỏi ra lời đến.

Liên hẳn sốt ruột nửa ngày, chỉ có thể hỏi: "Các người nói đường là cái gì?"

Ý chí đó trả lời: "Đường, chính là đại đạo!"

Phương Quý lại càng không giải: "Vì sao phải đi?"

Ý chí trầm mặc một lát: "Bởi vì cuối đường là lối ra!"

Phương Quý gấp muốn mạnh mẽ giậm chân: "Lối ra lại là cái gì?"

Lần này ý chí đó trầm mặc rất lâu, mới chậm rãi trả lời: "Lối ra ở ngoài, chính là sinh cơ!"

Lúc này đến phiên Phương Quý trầm mặc.

Xong, vẫn là không nghe rõ. . .

Trong lòng đã nổi lên cảnh giác hẳn, tuy rằng nghe được rơi vào trong sương mù, lại đã bắt đầu lưu ý cửa phía sau.

Tiểu Ma sư cảnh báo, sẽ không là ngẫu nhiên vì đó, tự có đạo lý của hẳn.

Nếu như vậy, vậy mình liền vẫn là rời khỏi nơi này trước, hỏi trước một chút hẳn là chuyện gì xảy ra mới được. . .

"Ta biết người không hiểu!"

Nhưng cũng liền vào lúc này, ý chí đó cũng như là suy tư rất lâu, vừa giống như là rất nhiều ý chí thảo luận một phen, sau đó hướng về Phương Quý mở miệng: "Người cũng không cần nghĩ thoát đi, kỳ thực người cũng là đi trên đường người, chỉ là người bây giờ tu vị quá thấp, cho nên mới phải không hiểu rõ chúng ta lời nói, bởi vì đối với con đường này không

biết, cho nên mới phải khùng hoảng, bất quá cái này rất đơn giản, chúng ta có thể giúp người!"

Ở ý chí của hắn hóa thành lời nói hướng về Phương Quý truyền đạt tâm ý của chính mình thì điện bên trong đạo uẩn đã đang phập phồng.

Những thứ này đạo uẩn vốn là chỉ là vô hình đồ vật, chỉ có thể cảm giác được, lại nói không rõ, đạo không rõ, không nhìn thấy, mò không được, nhưng theo này đạo uẩn ngưng luyện, Phương Quý trước mắt không hề có thứ gì giữa không trung, nhưng dần dần ngưng tụ ra một mảnh hỗn độn ánh sáng.

Cùng lúc đó, Phương Quý trong tay hơi động, cái kia cốc nhỏ màu đen liên đăng, lại tự chủ bay đến giữa không trung.

Liên đăng bên trên, xuất hiện một điểm linh quang.

Linh quang mật mờ, chiếu vào trong hỗn độn, liền làm cho hỗn độn tách ra, có hai màu trắng đen, chậm rãi phôi ở không trung.

Màu đen truy đuôi, tựa như thái cực!

Phương Quý nhìn không trung cái kia tựa hồ chỉ có một đoàn, vừa tựa hồ vô hạn lớn thái cực, cả người đều đã choáng váng, hắn có thể cảm giác được, cái kia thái cực trong, tựa hồ có vô cùng đạo lý, vô cùng biến hóa, tựa hồ cái này hai màu trắng đen, liền bao quát tất cả, diễn tan ra đến, chính là cả tòa thiên địa, hắn thậm chí có thể cảm nhận được cái này màu đen hai màu bên trong, nắm giữ vô cùng vô tận đạo lý. . .

Nhất thời hắn kích động hô hấp đều muốn đình chỉ, hầu như cả người đều muốn rơi vào cái kia ánh đèn bên trong đi!

Cái gì là tạo hóa, cái này chính là. . .

Phương Quý nhập di địa, vốn là nghĩ đoạt cơ duyên, cướp bảo bối, mới vừa tiến vào tiên điện này thời điểm, còn có chút thất vọng tới, nhưng hôm nay đang nhìn đến chiếc đèn này, hoặc là cái kia Âm dương đồ thứ nhất mất, hẳn liền biết, chính mình không có thất vọng, tuyệt không có. . .

Cái này Âm dương đồ giá trị cao, đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn!

. . .

. . .

"Cái này âm dương trong, liền là chúng ta đạo!"

Ý chí đó tiếng nói chậm rãi vang ở Phương Quý tai phán: "Mà lấy âm dương chỉ dẫn, liền có thể tìm được chúng ta con đường, các ngươi bây giờ tu hành, quá mức đơn giản, nhưng ngươi kế thừa chúng ta đường sau khi, liền có thể mau mau trưởng thành, lý giải cái gì là đại đạo. . ."

"Mau mau trưởng thành?"

Phương Quý kích động nội tâm một trận run rẩy: "Nhanh bao nhiêu?"

"Thiên địa chỉ trong một ý nghĩ, lĩnh ngộ thiên địa, làm sao cần tu hành?"

Ý chí đó tiếng nói chậm chậm mà trầm thấp: "Ngươi kế thừa Âm dương đồ, liền sẽ hiểu, tu hành, chỉ là chuẩn bị mà thôi!"

"Nghe thật giống rất lợi hại. . ."

Phương Quý có thể cảm nhận được cái kia Âm dương đồ ảo diệu, nội tâm thực tại có chút kích động, đưa tay hướng về đèn trên cầm.

"Ngươi chuẩn bị kỹ càng kế thừa chúng ta đường?"

Ý chí đó nhìn thấy Phương Quý động tác, tựa hồ có hơi vui mừng.

"Cái gì?"

Phương Quý có chút không rõ, nói: "Cùng cái này có quan hệ gì, cái này đèn vốn là ta!"

Ý chí đó trầm mặc một hồi, nói: "Cái này đèn không phải là của ngươi. . ."

"Các ngươi cái này liền không giảng đạo lý a, cái này đèn vốn là người khác nhặt được, sau đó phân cho ta, sau đó thì sao, lại có người muốn đem nó cướp đi, sau đó ta lại đem nó đoạt lại, trước trước sau sau đã trải qua nhiều chuyện như vậy, còn không là ta?"

Phương Quý hai tay xiên eo, chần chẫn có từ.

Ý chí đó tựa hồ cảm thấy có chút nhiều, trầm mặc một lát sau khi, tiếng nói mới lại lần nữa chậm rãi vang lên: "Ngươi có thể được đến vật này, liền cùng chúng ta con đường này hữu duyên, có thể đi vào cái này phương Tiên điện, liền đã nhất định sẽ đi tới cùng chúng ta con đường giống nhau, nhưng ở ngươi chân chính lưng phụ chúng ta nhân quả trước, chúng ta còn là hi vọng ngươi có thể mình làm xuống quyết định, chuẩn bị sẵn sàng tiếp thu chúng ta đường sao?"

Đối mặt cái này hỏi dò, Phương Quý lập tức do dự lên.

Tiểu Ma sư, để cho hắn lòng sinh cảnh giác, đối với bọn họ cái gọi là "Đường" có chút mâu thuẫn.

Nhưng này Hắc Bạch Âm Dương Đồ xuất hiện, lại làm cho hắn lòng sinh vui mừng, hận không thể lập tức liền cầm trong tay. . .

Đến lúc này , liền ngay cả hắn cũng không khỏi do dự lên.

Hắn trầm mặc xoắn xuýt, ý chí đó liền cũng đang trầm mặc, tựa hồ rất có kiên trì các loại Phương Quý trả lời.

Phương Quý xoắn xuýt rất lâu, nói: "Có thể trước tiên cho ta mượn chút không?"

Bên trong tiên điện ý chí rõ ràng sững sờ: "?"

Phương Quý giải thích: "Chính là người trước tiên đem chiếc đèn này đưa ta, để ta lý giải đường là cái gì sau khi lại tuyền. . ."

Bên trong tiên điện ý chí nói: "Không thể!"

"Chuyện này . . ."

Phương Quý thật sự có chút khó khăn, bỗng nhiên nói: "Vậy người trước tiên chờ ta một chút. . ."

Hắn vừa nói, vừa quay người sang, lặng lẽ mò một cái tiền đồng đi ra.

Bây giờ thực sự là xoắn xuýt, cũng chỉ có mượn đồng tiền này tới làm ra lựa chọn.

"Đó là cái gì?"

Nhưng hắn không nghĩ tới chính là, trong tay hắn vừa mới vừa lấy ra tiền đồng, vẫn không có vút lên đến, bỗng nhiên trong lúc đó, bên trong tiên điện một mảnh đạo uẩn tuôn ra, như là đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong, ở cái này cuồng phong loạn phun trong, Phương Quý thậm chí có thể cảm ứng được này đạo uẩn bên trong, có vô số ý chí đang điên cuồng hô to, kêu to , bởi vì những thứ này ý chí quá hỗn loạn, đến nỗi làm hắn thậm chí nghe không hiểu bọn họ ở nói cái gì, ở cái này bên trong tiên điện,

những kia ý chí cổ quái, vốn là liền chỉ có cực kỳ yên tĩnh tình huống xuống mới có thể cùng hắn giao lưu.

Có thể hết lần này tới lần khác, cái kia tiền đồng xuất hiện một chốc, tất cả ý chí đều điên cuồng. . .

. . . Hoặc là nói, chịu đến kinh hãi!

"Nguyên lai ngươi là. . ."

"Yêu tà! Yêu tà!"

"Bọn ngươi năm đó phá huỷ bao nhiêu đường, bây giờ còn không chịu buông tha. . ."

"Đường có ngàn vạn, duy ngươi tuyệt đường!"

"Xoá bỏ hắn, xoá bỏ Càn Nguyên dư nghiệt. . ."

". . ."

". . ."

Trong hỗn loạn, hắn chỉ có thể cảm nhận được một ít hỗn loạn vô chương từ ngữ, cái khác liền đều là vô ý thức khủng hoảng lời nói, nhưng có một chút có thể xác định, Phương Quý rất rõ ràng cảm nhận được tiên điện này bên trong vốn là đối với mình rất có thiện ý ý chí, đột nhiên đều hung ác lên, bọn họ đã đối với mình sinh ra sát ý, bởi vậy hắn cũng ở gần ra phía dưới, nhanh chóng nhảy lên, quay đầu liền chạy. . .

Chạy ra hai bước, lại xoay người lại, đem cái kia cốc nhỏ liên đăng chộp vào trong tay.

"Xoá bỏ. . . Xoá bỏ. . ."

"Càn Nguyên chi tử, tội không cho thứ. . ."

Sau lưng hắn, tiên điện kia bên trong ý chí điên cuồng gào thét, không trung đạo uẩn lưu chuyển, biến ảo vô tận yêu ma.

Không cách nào hình dung những kia yêu ma cường đại, khoáng khắc trong lúc đó, liền đã hướng về Phương Quý nhào tới.

Những thứ này đạo uẩn biến thành yêu ma, chỗ cường đại, căn bản liền đã vượt qua Phương Quý lý giải, cái kia thậm chí đã không cách nào dùng Kim Đan, Nguyên Anh loại hình cảnh giới đi cân nhắc, ở chúng nó xuất hiện một chốc, liền đã nhào tới Phương Quý đỉnh đầu trên không. . .

Nhưng cũng ở cái này một chốc, đột nhiên Phương Quý thức hải trong, một tia linh quang chợt hiện.

Cái kia linh quang bên trong, lại triển khai một thế giới, mà ở thế giới này nơi sâu xa, một toà đạo điện vô hạn lớn lên.

"Nguyên lai, các ngươi cũng quay về rồi. . ."

Những kia đạo uẩn biến thành yêu ma, đang nhìn đến đạo điện lúc, đều điên cuồng gào thét.

Cái này tiếng gào bên trong, lại như là có chút ý giễu cợt: "Nguyên lai, các ngươi cũng không đi ra ngoài. . ."

Ầm! Ầm! Ầm!

Vô tận yêu ma đều toàn lực ra tay, hướng về này đạo uẩn nổ xuống đi qua.

Chúng nó thủ đoạn, tương tự không phải người bình thường có thể lý giải.

Một khi ra tay, lập tức liền tràn ngập toàn bộ Tiên điện, như là phủ kín nhân gian, khó có thể dùng lời diễn tả được.

Nhưng ở những sức mạnh này nổ xuống đến đạo điện bên trên thì đạo điện cánh cửa bỗng nhiên mở ra, đồng thời vô hạn dâng cao, mà ở trong điện, có một viên quái nhãn cũng tựa như ngọc thạch, đột nhiên sinh ra linh tính, hơi lật lại, hướng về ngoài điện nhìn lại, trong mắt có vô tận thân quang lưu chuyển, thời khắc nguy cấp trải ra một tầng khủng bố ánh sáng năm màu, cùng những kia vọt tới trước điện yêu ma đụng vào nhau. . .

Ầm! Ầm! Ầm!

Yêu ma tất cả đều bị phá hủy, trở nên chia năm xẻ bảy, trở thành một mảnh sương mù.

Mà ở cái kia một mảnh tán loạn trong sương mù, dường như có bóng người hiện ra, hướng về xa xa vội vã trốn chạy. . .

"Rào!"

Nhưng cũng ở cái này một chỗ, đạo cung trong, chợt có một đạo trường đồ triển khai, toả ra vô tận ánh sáng, đem những bóng người kia kéo lấy.

"Ta lại đi ra. . ."

Mà ở mảnh này đạo điện trong, theo cửa lớn mở rộng, quái nhãn thả ra vô tận thân quang, vẫn bị giam ở đạo điện trong tiểu Ma sư cũng nhân cơ hội vọt ra, hẳn thậm chí có chút khó có thể tin tưởng được, ngơ ngác nhìn bàn tay của chính mình, vui mừng kêu lớn lên.

Chỉ là cái này một tiếng kêu vang lên còn không dừng lại, liền chợt thấy vô tận bóng người đều hướng về chính mình hướng chính mình trào tới. . .

Ào ào ào. . .

Tất cả đều quy về đạo điện, nhưng cửa hậu điện oành một tiếng đóng lại, đạo điện thì lại lại hóa thành giới tử, bay trở về Phương Quý biến ý thức.

Đạo điện bên trong sau một hồi lâu, mới truyền tới một khổ rồi tiếng nói: "Ta tại sao lại đã về rồi?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 432: Nên Thoát Thân Rồi

Ầm ầm ầm. . .

Tiên điện bên trong phát sinh các loại quái lạ sự tình, Phương Quý thậm chí hào không biết chuyện, hấn ở những kia bên trong tiên điện ý chí tựa hồ bị làm tức giận, muốn hướng mình lúc trở mặt, liền đã ôm màu đen liền đặng bắt đầu chạy trốn, sau lưng chỉ nghe ào ào ào một tiếng vang rền, có ma hồng, có thần quang khuấy động, ở giữa tựa hồ còn chen lẫn một điểm tiểu Ma sư hưng phấn tiếng gào to, lung ta lung tung đa dạng, hấn liền đầu cũng không dám quay lại, chỉ là bay lên một cước đá văng Tiên điện cửa lớn, sau đó liền một hàng khói lền đến giữa không trung.

Một hơi chạy ra gần trăm trượng, rốt cục dám quay đầu về phía sau nhìn lên, liền thấy cái kia giữa không trung, đã không hề có thứ gì. . .

Cái gì Tiên điện, cái gì cầu thang bạch ngọc, cái gì lạc đường ý chí, hoàn toàn không có nửa điểm cái bóng!

Vừa nãy tất cả, liền giống như là ảo giác của hấn. . .

. . .

. . .

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Giữa không trung biến đổi lớn, làm cho phía dưới tất cả mọi người đều lấy làm kinh hãi, vội vã ngẩng đầu lên.

Bọn họ vốn là đều ở kiên trì chờ tiến vào bên trong tiên điện Phương Quý đạt được cái kia di địa tạo hóa, cũng không biết quá trình này cần bao lâu, nhưng bọn họ đều làm tốt chờ đợi chuẩn bị, lại không nghĩ rằng Phương Quý nhanh như vậy liền đi ra, hơn nữa vừa ra tới liền động tĩnh lớn như vậy!

Bọn họ không biết bên trong tiên điện đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nghe giữa không trung Phương Quý một tiếng gào thét lao ra Tiên điện, mà phía sau hắn Tiên điện, thì lại không hề có một tiếng động sụp xuống, như là Tiên điện mất đi chống đỡ, lại như cũ hóa thành một đoàn tinh khiết đạo uẩn, sau đó như đồng đạo đạo nước suối cũng tựa như lưu quang, nhanh chóng đuổi theo Phương Quý mà đi, hòa vào trong lòng ngực của hắn liên đăng trong.

Cái này một toà Tiên điện, vốn là chính là Phương Quý đánh bóng liên đăng sau khi, từ đèn bên trong chụp đi ra, bây giờ trở lại cũng hợp lý.

Liền như là tất cả khôi phục nguyên trạng!

Chỉ là mọi người không rõ chính là, cái này liền kết thúc?

Cái kia Thái Bạch tông đệ tử, lại trong thời gian ngắn như vậy, liền được đến Tiên điện tạo hóa?

Hắn nếu là đã chiếm được tạo hóa, biểu hiện như thế nào như thế sợ hãi?

Răng rắc sát. . .

Còn không chờ mọi người phản ứng lại, bỗng nhiên chu vi lại vang lên làm người đau cả màng nhĩ nặng nề tiếng vang, như là thiên địa ở đè ép,

dãy núi đại địa không chịu nổi áp lực mà đổ nát, tất cả mọi người đều sợ hãi hướng về chu vi nhìn sang, liền nhìn thấy bốn phương tám hướng, đều sinh ra sương mù nồng nặc, mà ở cái này trong sương mù, không gian tựa hồ tại từng tắc từng tắc vận vẹo, khúc xạ vô số cái bóng.

Những cái bóng này, có đại địa, có núi hoang, có một ít thậm chí còn có thể nhìn thấy từng mảng từng mảng nghiêm ngặt quân trận!

"Đi mau. . . Nhanh. . ."

Ở cái này một mảnh trong cơn kinh hoảng, bỗng nhiên có một cái lo lắng lại không còn hơi sức tiếng nói vang lên, mọi người đều giật mình cúi đầu nhìn lại, đã thấy nói chuyện chính là Đông Thổ Khương Thanh, hắn nhìn chu vi biến hóa, vật vả nuốt xuống bởi vì lo lắng mà vọt tới nơi cổ họng máu tươi, thấp giọng kêu lên: "Di địa bên trong ý chí ngủ say. . . Hắn là ngủ say. . . Cái này một mảnh di địa, cũng đem lại lần nữa cùng ngoại giới liên kết, lối ra. . . Lối ra liền muốn mở ra, chúng ta. . . Chúng ta muốn né tránh, để tránh khỏi. . . Để tránh khỏi bị tàn tạ không gian cắn giết. . ."

Mọi người nghe vậy, cũng bừng tỉnh tỉnh ngộ, vội vàng hướng về chu vi né tránh.

Di địa lối ra, vốn là ở những kia ý chí thức tỉnh lúc sau mới biến mất, như vậy theo những thứ này ý chí lần thứ hai ngủ say mà xuất hiện cũng rất hợp lý, chỉ là có chút không rõ, Phương Quý là dùng cái gì loại phương pháp, nhanh như vậy liền để những kia ý chí ngủ say?

Càng không rõ chính là, trước cái này di địa chỉ có một cái lối vào a, làm sao lối ra lại nhiều như vậy?

. . .

. . .

"Di địa muốn mở ra?"

Mà ở di địa bên trong, dị biến đột ngột sinh lúc, bên ngoài trong mây đen, cũng bỗng nhiên có người mở mắt ra.

Cảm ứng chu vi thiên địa hư không vặn vẹo cùng hỗn loạn, Long cung vị kia đại tu rất nhanh liền phán đoán xảy ra vấn đề nơi, bỗng nhiên một tiếng quát chói tai, dẫn dò Long cung một đám sớm làm chuẩn bị, mà cái này một mảnh phủ kín nửa bầu trời mây đen bên trong, Long tộc tướng sĩ vốn là đã uy nghiêm đáng sợ phòng ngự, lập tức liền mây khói tập cuốn, cũng không biết có bao nhiêu người phá tan mây đen, thời khắc nguy cấp đem cái này một mảnh núi hoang vẩy lại đến mức chặt chẽ.

Mỗi trên người một người, đều là đằng đằng sát khí, chuẩn bị đem mỗi một cái từ lối ra bên trong xuất hiện người đều lập tức bắt giết!

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!

Nhưng còn không chờ bọn họ nhìn thấy núi hoang bên trên cái kia một đoàn vặn vẹo trong hư không xuất hiện một cái nào đó cánh cửa, liền chợt nghe nơi rất xa từng trận kinh thiên động địa tiếng sấm rền vang lên, xa xa nhìn lại, liền thấy được thiên địa các nơi, lại đều có hư không vặn vẹo sương mù dày xuất hiện, mỗi một cái cũng giống như là cái này núi hoang bên trên cảnh tượng, thậm chí so với cái này một khối thanh thể còn muốn hùng vĩ, tầng lớp không gian đè ép, sinh ra vô tận đen thẫm khe hở.

"Không được, này không phải là di địa muốn mở ra. . ."

Vị kia Long cung tồn tại kinh hãi, bỗng nhiên lệ tiếng hét lớn: "Là cái này một thể giới nhỏ muốn đổ nát!"

Chư Long cung chi chúng, phản ứng cực nhanh, đều lập tức đằng vân mà lên, lên tới giữa không trung.

Xa xa nhìn lại, liền thấy trên mặt đất, đâu đâu cũng có hư không nổ tung, không gian vụn vẹo sương mù tầng tầng lớp lớp, từng đạo từng đạo quỹ dị màu đen kẽ nứt xuất hiện ở trong sương mù dày đặc, từ kẽ nứt trong, tựa hồ còn có tình cờ ngọn núi cung điện chột lóe lên.

Tiểu thế giới mở ra lối ra cùng đồ nát không giống chính là, lối ra chỉ là mở ra một cái khe, đồ nát lại là bỗng nhiên xuất hiện vô số vết nứt.

"Nhanh tản ra, tản ra!"

Cái kia uy nghiêm đáng sợ khủng bố mây khói trong, Tướng tôn tiếng nói lạnh lùng găm thét, tận diệt thăm thẳm sương mù, truyền vào mỗi một cái Long cung đại tu trong tai, lớn tiếng rống to: "Bọn họ có thể từ bất luận cái nào vết nứt đi ra, các ngươi mau chóng tản ra, tại không trung tuần tra, bất luận bọn họ xuất hiện ở nơi nào, đều muốn lập tức truy sát, người này giết ta Tây Hải thái tử, tuyệt đối không thể bị hấn chạy thoát. . ."

tiếng nói khuấy động, còn như sấm rền, chư hải tộc tướng sĩ đến tiếng hét lớn: "Vâng!"

Mà ở khác một sương bên trong, Kính Châu Tôn chủ Thanh Vân Mộc Tai hãy còn kinh hoảng, vẫn còn không biết chu vi cái này hoàn toàn đại loạn, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, nghe được giữa không trung Long cung Tướng tôn tiếng hét lớn, mới bừng tỉnh hiểu rõ ra, vội vàng hướng về chu vi hạ lệnh: "Chúng ta cũng như thế!"

". . . Là!"

Chư Tôn phủ kim giáp nghe vậy, cũng gấp gấp tản đi, bỏ thủ bốn phía.

. . .

. . .

"Cái gì?"

Mà vào lúc này di địa bên trong, đại biến sinh ra lúc, Phương Quý cũng vừa mới vừa hoãn qua thần đến, vội vàng từ giữa không trung nhảy xuống, liền muốn cùng A Khổ sư huynh, Anh Đề, Cung Thương Vũ cùng với Đông Thổ mấy vị thiếu nữ giống như từ trước lối vào lao ra, tuy rằng hấn cho đến bây giờ, cũng không rõ ràng lắm đến tột cùng phát sinh cái gì, nhưng cái này di địa như vậy quái lạ, tự nhiên vẫn là muốn trước tiên chạy đi lại nói!

Thù không ngờ, hấn mới vừa tới đến sắp hiện ra thành hình lối vào, liền nghe được ngoại giới Long cung Tướng tôn tiếng hét lớn.

Hấn nhất thời cũng ngẩn ngơ, một là không nghĩ tới bên ngoài có Long cung người canh gác, hai là không nghĩ tới còn có những khác lối ra. . .

"Quay đầu lại chạy. . ."

Ngẩn ngơ phía dưới, hấn lập tức phản ứng lại.

Nếu chỗ khác cũng có thể đi ra ngoài, vậy ai ngu như vậy còn ra đi tự chui đầu vào lưới a!

A Khổ sư huynh cùng Anh Đề nghe vậy, không chút nghĩ ngợi liền theo hấn cúi đầu hướng về xa xa chạy, tìm kiếm mới lối ra.

Mà đám kia Đông Thổ đến các thiếu niên thiếu nữ nhìn nhau một chút, bỗng nhiên cũng theo tới.

Tuy rằng bình thường Đông Thổ cùng Long tộc quan hệ không tệ, nhưng ở cái này di địa bên trong, bọn họ có thể không ít cùng Long tộc giao thủ, lại thêm vào bây giờ Long tộc thái tử đều chết ở nơi này, người người đều biết Long tộc tính khí đại ái thù dai, lúc này rơi xuống trong tay bọn họ cũng không phải chuyện tốt. . .

Cho tới Cung Thương Vũ cùng Minh Nguyệt tiểu thư đoàn người, càng là không có lựa chọn khác, vội vàng theo tới.

Di địa trong, khắp nơi đại địa rạn nứt, sương mù sinh sôi, hỗn loạn cực kỳ.

Phương Quý một lòng muốn tìm một cái xa nhất lối ra đi ra ngoài, cũng tốt cách Long tộc mọi người xa một chút, chỉ là một đường lao nhanh, mãi đến tận chu vi dị biến đã càng ngày càng mãnh liệt, như thiên băng địa liệt, lại không đi ra ngoài liền muốn bị khó chịu ở bên trong thì hẳn mới không có biện pháp, liền gần tìm một cái thoát nhìn đã kẽ nứt vô cùng lớn địa phương, cùng mọi người cùng nhau, vội vàng vàng vàng chui ra ngoài. . .

"Hô. . ."

Vừa đến ngoại giới, chỉ cảm thấy dồi dào linh tức cuộn cuộn mà đến, trong giây lát đó tràn vào chính mình khô cạn thân thể, mọi người đều là sâu thở dài ra một hơi, liền như là từ bên trong biển sâu, bỗng nhiên đi tới ngoài khơi cũng tựa như, đầu óc lại sinh ra hơi choáng váng.

"Có hay không bỏ qua Long cung ngăn ở người bên ngoài?"

Thở dài ra một hơi sau khi, Phương Quý lập tức quay đầu nhìn lại, lại một tiếng gào thét.

Vốn tưởng rằng ở di địa bên trong chạy trốn lâu như vậy, hẳn là tránh ra thật xa Long cung truy binh cũng tựa như, lại không nghĩ rằng mới vừa vừa quay đầu lại, liền thấy cách đó không xa đang có một đội Long cung Yêu tướng tuần qua giữa không trung, tốt xảo bất xảo, vừa vặn vừa nhìn nhìn thấy bọn họ, lập tức hét lớn một mảnh.

"Bọn họ ở đây. . ."

"Giết. . ."

". . ."

". . ."

"Đại gia người. . ."

Phương Quý vừa nhìn liền gấp xuất mồ hôi, nhanh chóng nhảy đến giữa không trung liền chạy, bây giờ đến ngoại giới, linh khí dồi dào, lại thêm vào không có như thế vụn vẹo không gian cùng quái lạ pháp tắc, đúng là tốc độ nhanh hơn không ít, nhưng là mới vừa chạy trốn không vài bước, vừa quay đầu liền thấy A Khổ sư huynh cùng Anh Đề hai cái ở phía sau phiền phiền nhiễu nhiễu, Anh Đề cánh đứt đoạn mất một cái, lại thêm vào nhận được thương rất nặng, không bay lên được.

A Khổ sư huynh nhưng là ở di địa bên trong linh khí tiêu hao không ít, lúc này đã đem chính mình một lần nữa phong ấn.

"Ta đi. . ."

Phương Quý vội vàng lại quay đầu lại trở lại, đem Anh Đề hướng về trên lưng mình một khiêng, xoay người lại đi kéo A Khổ sư huynh.

Nghĩ thầm mang theo hai cái này con ghẻ, cũng không biết có chạy hay không đến nhanh, thực sự không được vẫn là lựa chọn ngày sau cho bọn họ báo thù?

Đang nghĩ, phía trước một đám Đông Thổ thiếu nữ thiếu niên bên trong, đội nón rộng vành nữ hài quay lại thân đến, giơ tay đánh ra một đóa đặng vân, đem A Khổ sư huynh cuốn lên, cùng Phương Quý một người một cái, vội vã về phía trước bỏ chạy, cái này vừa đến, tốc độ nhất thời nhanh hơn không ít.

"Rất cảm tạ người khoai lang. . ."

Phương Quý vô cùng cảm kích nói, nón rộng vành nữ hài tay run lên, suýt chút nữa đem A Khổ sư huynh ném.

"Giết. . ."

"Bất luận người phương nào, đoạn không thể buông tha một cái!"

"Tướng tôn có lệnh, thương ta Long tộc điện hạ người, chém cửu tộc, không còn ngọn cỏ. . ."

Phía sau bọn họ, cái kia một đám Hải yêu đuổi tận cùng không buông, không chỉ có như vậy, theo bọn họ thần niệm lan truyền, càng ngày càng nhiều người đuổi chạy tới, đã không chỉ có là Long cung tướng sĩ, thậm chí đâm nghiêng bên trong còn có Tôn phủ kim giáp truy sát tới, nhân số càng tụ càng nhiều, tốc độ càng lúc càng nhanh, giữa không trung bên trong một đám mây đen tụ tán, cuồn cuộn mà đến, che kín bầu trời, tựa hồ có tu vị càng cao đại yêu cũng chạy tới.

"Nhanh đi, nhanh đi!"

Mà ở cái kia một đám tối om om truy binh mặt sau, Cổ Thông lão quái xem hãi hùng khiếp vía, một cái kéo lấy Thái Bạch tông chủ ống tay áo, kêu lên: "Ta biết người cái này lão khỉ mặt chó làm việc xưa nay đều lưu biện pháp dự phòng, không nên lại nói chuyện cười, nhanh cứu người a. . ."

Thái Bạch tông chủ sắc mặt bất đắc dĩ, nói: "Lần này ta thật hết cách rồi, trừ phi mình đi lên với bọn hấn liều mạng!"

Cổ Thông lão quái trợn mắt nói: "Vậy người đi a, độc không phải trị xong rồi?"

Thái Bạch tông chủ nói: "Hiện tại ta vừa ra tay, người khác liền sẽ phát hiện chúng ta, hai người các ngươi cũng trốn không thoát. . ."

Cổ Thông lão quái lấy làm kinh hãi, nói: "Cái kia ngươi chờ ta cùng đồ nhi đi xa lại ra tay!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 433: Làm Sao Đi Cứu

Ầm ầm ầm!

Trên bầu trời, một mảnh tối om om mây đen tập cuốn tới, nhanh chóng lưu động, tụ tán vô hình, mơ hồ có thể nhìn thấy mây khói trong, có từng loạt từng loạt yêu binh cầm trong tay binh khí, còn có cực lớn yêu quy, ác sa như ẩn như hiện, chỗ đi qua, che kín bầu trời, trời đất phẳng phát bỗng nhiên đen kịt lại, phía dưới đồng ruộng bên trong làm lụng nông phu kinh hoàng ngẩng đầu, chợt thấy mây đen cuộn cuộn, mưa to như trút nước, cầm chặt mũ rơm liền phải về nhà thu xiêm y, kết quả còn không nhúc nhích chân, liền thấy mây đen đi xa, mặt trời lại như cũ chiếu xuống.

Mà ở gần kề mặt đất chỗ, nhưng là vô số kim giáp, đập mây mà bay, chu vi quỷ thần hình bóng loạn hoảng, trái phải trùng xích, bốn phương tám hướng, đều có người xa xa chạy tới, hồi tại đại quân, hướng phía trước cuộn cuộn mà đến, lướt qua khí cơ đan dệt, đều lê một lần!

Phía trước thoát thân Phương Quý đám người đã là sợ đến sợ hãi.

"Ta vừa mới làm thịt này Long cung thái tử, làm sao Long tộc người liền đuổi giết tới, không cho điểm đào tẩu thời gian sao?"

Trong lòng âm thầm kêu khổ, cũng chỉ có thể nâng lên Anh Đề một trận về phía trước nhanh xông, cũng may theo di địa tan vỡ, không chỉ một cái lối ra, Long cung cùng Tôn phủ người đều phân tán ra, bố thủ bốn phương, bây giờ tuy rằng bọn họ bị người nhìn thấu hành tung, nhưng này phân tán tại bốn phía các nơi yêu binh yêu tướng cùng Tôn phủ nhân mã, cũng

không dễ dàng như vậy tập hợp một chỗ, cũng hơi cho bọn hấn chút thở dốc thời gian.

Đáng tiếc, cái này thời gian cũng không dư dả.

Phía sau bọn họ truy đuổi yêu binh yêu tướng, vẫn là càng tụ càng nhiều, sát khí nặng nề, mà càng then chốt nhưng là, chạy tới đằng trước đến, cũng càng ngày càng nhiều đều là Long cung cùng Tôn phủ trong tu vị thâm hậu người, tốc độ của những người này kinh người, đập lên hư không mà đến, lướt nhanh như gió, gào thét khắp nơi, lại là càng đuổi càng nhanh, cùng Phương Quý mấy người khoảng cách cũng ở không ngừng rút ngắn. . .

"Vạn Lý Ngự Phong phù. . ."

"Hỏa Long Châu. . ."

"Bát Đỉnh Phục Quỷ Trận. . ."

". . ."

". . ."

Không làm sao được, xông vào phía trước Phương Quý cùng Đông Thổ thiếu niên thiếu nữ mấy người, chỉ có thể vừa đào tẩu, vừa liên tục bỏ xuống các loại thần phù cùng cấm chế, còn có một chút không đáng giá pháp khí các loại, dần dần ở không trung nổ tung, ngăn cản truy binh tiếp cận.

Đặc biệt là vị kia Đông Thổ Thanh sư muội, suýt chút nữa ngay cả mình nuôi lông trắng Cẩm thủ đều ném ra ngoài. . .

Có thể dù là như vậy, đuổi ở người phía sau vẫn là càng ngày càng nhiều.

...

...

"Hải Dạ Xoa ở đâu, nhanh đi cầm những kia tiểu nhi lại đây, phạm là thoát được một cái, ngươi để mạng lại đây!"

Phía sau núi hoang trên không, trong mây đen ngời trăn trướng ương Tướng tôn, tự nhiên cũng là trước tiên được đến Phương Quý mấy người hiện thân tin tức, nhất thời tức giận cuộn cuộn, hẳn là Long cung đại tu, không thể tự ý làm gì, cần đề phòng chu vi Tôn phủ, ẩn giấu ở phụ cận tiên môn các loại các thể lực, đặc biệt là có thể cảm giác được chu vi còn có chút người ẩn nhẫn chưa ra, tựa hồ lòng mang ý đồ xấu, bởi vậy không có thể tùy ý bỏ xuống Long cung đại bộ phận, nhưng vẫn là trước tiên liền rơi xuống một đạo thần lệnh, không chút do dự liền phái sai chính mình dưới trướng đệ nhất đại yêu trước đi truy sát.

"Tuân mệnh!"

Theo hẳn ý chỉ, mây đen bên trong nhất thời lao ra một con cả người lửa đen, quần quanh tầng tầng hỏa liên to lớn yêu ma, sau lưng yêu khí um tùm, suất tinh binh, hướng về phía trước đuổi tới, hẳn cái này một đường, đập gió đuổi diễm, tốc độ dị thường kinh người.

"Bách Mục quý thần ở đâu?"

Mà ở một bên khác, Kính Châu Tôn phủ Thanh Vân Mộc Tai thấy Long cung sai ra cao thủ, hẳn cũng trong giây lát mắt sáng lên, vội vã đem chính mình Kính Châu Tôn phủ thứ nhất đại quý thần cũng sai đi ra ngoài, lại là một cái thân hình cao lớn, hình như có cao ba, bốn trượng, khắp toàn thân sinh đầy khùng bố quái nhãn quý thần: "Chúng ta cũng như thế. . ."

"Tuân mệnh!"

Cái kia Bách Mục quý thần cũng trầm giọng hét lớn, ma khí cuộn cuộn, thẳng hướng trước đuổi tới.

Một cái đại yêu, một cái quý thần, đều là hai phe trận doanh bên trong đứng đầu tồn tại, nhanh chóng biết bao, khoảng khắc đã ở bên ngoài trăm dặm!

"Ai, thật không có cách nào sao?"

Mà ở một nơi khác, rất xa rơi vào Long cung cùng Tôn phủ hai phe mặt sau Thái Bạch tông chủ, rất xa nhìn Cổ Thông lão quái đã mang theo hần tiểu đồ đệ chạy bóng đều không nhìn thấy, cũng chỉ có thể thấp giọng hít một câu, bỏ qua tay áo lớn, đi về phía trước, càng chạy càng nhanh.

"Xong, thực sự không chạy nổi rồi. . ."

Mà vào lúc này, phía trước vội vã chạy bảo mạng Phương Quý mấy người, đã là từng trận tóc tê, bọn họ ở di địa trong góc một tháng, linh tức bao nhiêu đều có chút thiếu thốn, đặc biệt là ngoại trừ Phương Quý ở ngoài tất cả mọi người, đều cơ hồ chỉ còn một cái xác không, như vậy không tiếc linh tức liều mạng chạy trốn, có thể thoát được bao xa, rất nhanh liền đã thân thể khốn cùng, kỳ kinh bát mạch đều cơ hồ muốn nổ ra.

Có thể hét lần này tới lần khác cũng vào lúc này, sau lưng rõ ràng có thể nhìn thấy hai đạo cuộn cuộn sát khí vội vã đuổi đem tới.

Đông thiên bên trong, rõ ràng là đạp lên một phiến mệnh mông Hải tộc đại yêu, dưới chân đạp nước, trên người lại tràn đầy ngọn lửa màu đen, quanh thân khí cơ uy nghiêm đáng sợ khủng bố, xa xa tự viễn không bên trong chạy tới, tiếng nói rung động khắp nơi: "Bọn người Bắc Vực giun dế, cũng dám thương ta Tây Hải thái tử, hôm nay trêu ra đại họa, chính là cho

tới Lăng Tiêu, cho tới Cửu U, cũng không có người bảo vệ được ngươi, mau chóng nạp mạng đi a. . ."

"Cái kia. . . Cái kia mẹ nó là Kim Đan vẫn là Nguyên Anh?"

Phương Quý mấy người cảm nhận được loại kia khí thế, đã kinh sợ đến mức một trái tim đều từ cổ họng bên trong nhảy ra ngoài, gấp hướng phía tây trốn.

"Chúng ta cũng như thế. . ."

Nhưng cũng liền vào lúc này, tây thiên bên trong đã có một đạo quỷ khí âm trầm kim giáp nhanh chóng áp sát, thành linh có thể từ cái kia một đoàn ma vân trong, nhìn thấy vô số chỉ tinh quang thiêm thiêm quái mắt, ôm theo âm u quỷ dị tiếng cười, như âm ảnh giống như bao phủ tới, lệ tiếng hét lớn: "Trả ta thiếu Tôn chủ mạng đến. . ."

"Muốn máu mệnh. . ."

Phương Quý mấy người âm thầm kêu khổ, lôi kéo cổ họng lớn hướng về Bách Mục quỷ thần kêu to: "Nhà ngươi thiếu Tôn chủ là nhà hấn thái tử giết, ngươi trước tiên tìm hấn đi a. . ."

Bách Mục quỷ thần hơi ngẩn người ra, hướng về rất xa Dạ Xoa nhìn nhau một chút, chợt hai cái đồng thời kêu to: "Trước tiên bắt xuống ngươi lại nói!"

"Quá không nói lý. . ."

Phương Quý đã triệt để không lời, lại trốn không thoát, mắt thấy phía trước một mảnh thâm sơn, chỉ có thể đâm đầu lao vào.

Tuy rằng biết rõ kéo dài không mất bao nhiêu thời gian, nhưng cũng chỉ có thể như vậy, trong lòng thầm nghĩ: "Nhân gia hai bên đều giết tới, nhà ta tông chủ có phải là cũng sắp đến rồi?"

...

...

"Ha ha, bọn người giấu đầu lòi đuôi bọn đạo chích, trong bóng tối rình đã lâu, vẫn là hiện thân đi!"

Cùng lúc đó, phía sau cái kia tọa trấn trời cao, quanh người mây đen kéo tới dày đặc Long cung Tướng tôn, nhìn thấy đại bộ phận truy binh đã chạy lên phía trước, liền cũng lạnh lùng hai mắt đảo qua bốn phương, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, khắp nơi bát hoang, khắp nơi có lòi đình đánh rơi, lòi đình rơi xuống nơi, thì lại thấy được vô tận thân quang lấp loé, vô số tiềm tàng ở người trong bóng tối đều bị bách hiện thân, trong đó vừa có chút nghe được chu vi động tĩnh to lớn như thế, đến đây dò xét tiên môn tu sĩ, cũng có hai tay chấp ở sau lưng, chậm rãi đi tới Thái Bạch tông chủ, kính người hơn, nhưng là một nhóm phương bắc người đến.

Cái kia người tới thân mặc áo bào xám, mi tóc đều nùng, một mảnh xám trắng, thoát nhìn như cái Lão đầu tử, nhưng một mực thân thể cường hãn, khí huyết bức người, trong tay nắm một thanh đại đao, hấn bước nhanh về phía trước đi tới, thoát nhìn liền như là một con Hồng Hoang cự thú cũng tựa như.

"Rất tốt, phương bắc Thương Long đến rồi, một cái khác chính là dám giết An Châu mười hai quý thân Thái Bạch tông chủ chứ?"

Mây đen trong Long cung Tướng tôn trầm tiếng cười gằn, như sấm rền lăn qua phía chân trời: "Các người thật lâu không chịu hiện thân, là nghĩ

trong bóng tối cứu người hay sao? Bản tọa biết các người đều là Bắc Vực nhân kiệt, một cái cùng ta Long cung nhân quả đều sâu, một cái ở Đông Thổ khá có danh thanh, như ở bình thường, bản tọa khả năng liền mở một con mắt nhắm một con mắt, để cho các người đem người cứu đi, nhưng lần này không giống, ta Long cung thái tử điện hạ mất mạng di địa, huyết họa ngập trời, bất kể là ai, cũng không thể giữ được xuống cái kia tiểu súc sinh, bản tọa thét phá các người che giấu, chính là bởi vậy!"

Hắn nói chuyện, mây khói bên trong, dĩ nhiên mơ hồ có chín viên đầu đưng đưa không ngừng, tại mây uy nghiêm đáng sợ khủng bố, sát ý lẫm lẫm, ba viên tập trung Thái Bạch tông chủ, ba viên tập trung phương bắc Thương Long, còn có ba viên, dán mắt vào Kính Châu Tôn phủ phương hướng.

Chín đầu bỗng nhiên đồng thời mở tiếng, rung động bát phương: "Như còn muốn cứu người, liền cùng bản tọa giao thủ đi!"

Đồng thời bị ba cái đầu tập trung, Thái Bạch tông chủ nghĩ tới đi cũng không có thể, trên mặt ý cười tựa hồ có hơi phát khổ.

"Không phải nói chỉ đoạt tào hóa sao? Làm sao còn đem Long cung thái tử cũng giết?"

Mà vào lúc này, cái kia phương bắc đến râu xanh cự hán, cũng bỗng nhiên hướng về Thái Bạch tông chủ mở miệng, giọng nói như chuông đồng, nhưng lại có vẻ hơi bất đắc dĩ, nói: "Ta tuy đáp ứng rồi có thể thế người cứu người, nhưng can hệ trọng đại, ta cũng không tốt cùng Long tộc hoàn toàn trở mặt a. . ."

"Ai biết được?"

Thái Bạch tông chủ có chút bất đắc dĩ, than thở: "Hắn họa nhạ lớn như vậy, là ta không nghĩ tới!"

"Không có cách nào rồi!"

Phương bắc đến râu xanh cự hán lắc lắc đầu, nói: "Đệ tử này đừng muốn rồi!"

Thái Bạch tông chủ sắc mặt bất đắc dĩ, chỉ có thể cười khổ.

"Xong xong. . ."

Mà nhìn thấy trên trời xa bên trong tình cảnh này, đã trốn đến một cái trên đỉnh núi, hầu như muốn dùng đất đem mình cùng đồ đệ chôn lên Cổ Thông lão quái đã là run lấy bầy, kêu lên: "Ta liền biết cái kia lão khí mặt chó chắc chắn hậu chiêu, không nghĩ tới hắn hậu chiêu chính là để phương bắc cái kia người điên trong bóng tối cứu người, có thể kết quả hiện tại bọn hắn đều bị người nhìn thấu, chuyện thì lại làm sao lớn lao, thực sự là xong rồi. . ."

Thanh Phong đồng nhi gấp tiếng nói đều biến điệu: "Su tôn ngươi cái này anh em kết nghĩa không muốn rồi?"

Cổ Thông lão quái sắc mặt đau thương: "Giết Long cung thái tử, còn có ai có thể. . . Ai!"

. . .

. . .

"Lên trời xuống đất, lại không có ngươi một tuyến sinh cơ. . ."

Vào lúc này, yêu phong cuộn cuộn, quỷ khí âm trầm, đều đã như sóng triều giống như hương về trong núi sâu Phương Quý mấy người đuổi tới.

Hai bên trái phải, liền đem cái kia núi nhốt lại, sẽ không lại cho bọn họ nửa điểm sinh cơ.

Long cung Dạ Xoa cùng Tôn phủ Bách Mục quý thần hai cái, đều phải đem Phương Quý bắt xuống, trao trả chủ nhân, bởi vậy cũng không ai dám chậm trễ, vội vã điều động một thân thần niệm, dẫn người vọt vào trong núi thẳm, dù là đem cái này đỉnh núi lặn tới, cũng sẽ không tiếc. . .

Nhưng cũng liền vào lúc này, nhìn như hoang vu một người trong núi sâu, lại chợt có hai người thiếu niên người đi ra.

Bên trái, là một cái béo ị tiểu nha đầu, mặc trên người áo khoác bông đỏ, trùm vào mập mập quần bông đỏ, trong tay còn cầm một chuỗi kẹo hồ lô, thoạt nhìn liền như là không biết cái nào trong thôn xóm chạy đến ở nông thôn nha đầu, hết lần này tới lần khác ngăn ở Dạ Xoa trước người.

Bên phải, nhưng là một cái mở rộng vạt áo, lộ ra khỏe mạnh lồng ngực đôn hậu thiếu niên, trên vai kháng một cái dao mổ lợn, dáng dấp vẫn là như vậy ngây ngô, nhưng một mực giả ra một bộ lão luyện dáng dấp, đào lỗ mũi, liền chặn lại rồi Bách Mục quý thần đường đi!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 434: Diệt Tộc Đền Rời

Hoang sơn dã lĩnh, làm sao sẽ bỗng nhiên xuất hiện hai tiểu hài tử?

Vào đúng lúc này, Long cung Hải Dạ Xoa cùng Tôn phủ Bách Mục quý thần trong lòng đều xuất hiện thoáng kinh ngạc, bất quá bọn hắn đều không có quá mức lưu ý, cái kia giết chính mình thiếu chủ tiểu tử liền ở phía trước trong núi thăm, khoảng khắc liền có thể cầm tới tay, lại còn đối với bọn hắn bực này tồn tại tới nói, một cái không đáng chú ý Nhân tộc tiểu hài tử, cũng thực sự không đáng bọn họ quá mức để ở trong lòng, vì lẽ đó bọn họ đều là làm ra đồng dạng phản ứng, hầu như là gọi đều lười hô một tiếng, liền trực tiếp suất chúng từ đỉnh đầu bọn họ bên trên vọt tới. . .

Cho tới đứa bé kia có thể hay không bị bọn họ mạnh mẽ khí cơ cắn nát, chết oan chết uổng, lại không đáng cân nhắc!

"Hừ!"

Cái kia mặc áo bông đỏ cô bé, chính giờ lên khuôn mặt nhỏ, trong lòng tựa hồ uẩn nhược nói cái gì, lại không nghĩ rằng cái kia Hải Dạ Xoa cùng với sau lưng một đám hung hoành yêu binh yêu tướng, căn bản cũng không thèm nhìn tới chính mình liền vọt tới, hiển nhiên trước mắt một đám mây đen cuộn cuộn, phích lịch cân chuyên, nàng cũng nhất thời có vẻ hơi không thích, mạnh mẽ đậm chân, trong tay ăn được một nửa kẹo hồ lô hướng ra phía ngoài vạch một cái!

Ầm ầm!

Một phương là lẻ loi đỏ áo tiêu cô nương, một phương là mấy trăm hung ác Long tộc đại quân, song phương chênh lệch thực sự rõ ràng.

Nhưng chẳng ai nghĩ tới, theo tiêu cô nương kia trong tay kẹo hồ lô vạch một cái, thời khắc nguy cấp cuồng phong đột nhiên nổi lên, hư không nổ tung, dĩ nhiên vọt tới trước người của nàng yêu binh yêu tướng thu thế không được, trong giây lát đó liền bị cuồng phong quấy nhiễu chia năm xẻ bảy, một đám một đám người bị cuốn vào giữa không trung, vẫn còn không đợi chúng nó giãy dụa hoặc là kêu ra tiếng, liền đã bị cuồng phong bên trong ẩn chứa mãnh liệt lực lượng cho xé thành mảnh vỡ. . .

Ào ào ào. . .

Cuồng phong gào thét xa xa, mặt đất rơi xuống một chỗ cua đồng kim cùng tôm hùm đuôi loại hình.

"Người tới là người phương nào?"

Nhìn thấy tình cảnh này, Hải Dạ Xoa nhất thời ăn nhiều thất sắc, mồ hôi lạnh đều chảy một đầu.

Không dám tiếp tục có nửa điểm bất cẩn, vội vã từ giữa không trung bên trong cuồng phong bên trong bút ra đến, lớn tiếng tiếng quát, chu vi yêu khí gồ lên, hầu như kể cả thiên địa, bên người tầng tầng mây đen bị hấn khí cơ xúc động, vội vã từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, mà hấn thì lại cắn răng hét lớn, thân trong nháy mắt bùng nổ ra không thua gì Kim Đan cao nhất đại tu sức mạnh mạnh mẽ, mệnh mông cuộn cuộn, như là sấm rền xẹt qua phía chân trời.

Mà ở trong tay hấn, thì lại nhiều một cây trầm trọng yêu tiên, quán quanh vô cùng sấm sét, mạnh mẽ từ giữa không trung bên trong đâm rơi đi xuống!

Đón đòn đánh này, sợ không biết bao nhiêu tiên môn đại tu, cũng phải trợn địa sẵn sàng đón quân địch, trước tiên tránh đi phong, lại từ từ đỡ.

Nhưng này cái trên người mặc áo khoác bông đỏ cô bé lại là đầy mặt xem không ở trong mắt ngạo kiều sức lực, trực tiếp đem nửa xuyên kẹo hồ lô ngậm ở trong miệng, sau đó duỗi ra tiêm nộn còn có chút nhỏ phì bàn tay, chính diện hướng về không trung đâm rơi xuống Dạ Xoa yêu binh nắm bắt đi qua.

So sánh với nhau, cái kia Dạ Xoa yêu binh đâm rơi xuống, sợ là liền đỉnh núi đều có thể quét tới nửa bên, xuyên trên quần quanh sấm sét, chính là tảng đá đều sẽ kích đến nát bấy, thế nhưng tiểu cô nương kia bàn tay dò vào lõi đình trong, nhưng không có chịu đến mảy may tổn thương, bùm bùm cách cách sấm sét đánh vào trên da của nàng, thậm chí ngay cả một điểm vết thương cũng không lưu lại, lại sau một khắc, cô bé đã nắm lấy Dạ Xoa xoa mũi, sau đó dùng sức nắm chặt, ra sức hướng về bên cạnh vung lên, giữa không trung bên trong Dạ Xoa nhất thời rống to một tiếng, bị nàng cho rất xa ném ra ngoài.

"Ầm ầm!"

Dạ Xoa mạnh mẽ đụng vào bên cạnh trên đỉnh núi, liền nện đến ngọn núi sụp đổ, đá bay như mưa, Dạ Xoa một thân yêu da yêu binh đều cứng như sắt thép, vào lúc này lại cũng miễn cưỡng bị va phun mạnh mấy ngụm máu tươi, vầng đầu huyền không ngớt, mắt nổ đom đóm.

Giữa lúc ngẩng đầu lên, hồng ảnh lóe lên, tiểu nha đầu kia đã đi tới hẳn trước người, ở trên cao nhìn xuống nhìn nó.

"Cao nhân tha mạng, cao nhân tha mạng. . ."

Dạ Xoa rất cực sợ hãi lên, không dám tiếp tục có nửa điểm sát ý, liều mạng hét lớn: "Ta không phải yêu ma, mà là Tây Hải Long cung Long chủ khâm điểm Tuần Hải Dạ Xoa tướng, hiện nay phụng mệnh lòng bắt hại ta Long cung cửu thái tử nghiệt súc, cũng không phải là có ý đường đột cao nhân. . ."

Cô bé ăn nửa viên sơn trà, bẹp một thoáng miệng, nói: "Ngươi vì sao không gọi ta tiên tử?"

Dạ Xoa run lên: "Cái gì?"

Đỏ áo cô bé nói: "Đừng tưởng rằng ta không biết, đẹp đẽ lại lợi hại phụ nữ đều gọi tiên tử!"

Dạ Xoa hoàn toàn không xoay chuyển được đến rồi, thăm dò nói: "Tiên tử tha mạng?"

"Ta không thể tha cho ngươi!"

Đỏ áo cô bé lắc đầu nói: "Ai bảo ngươi bắt nạt Phương Quý ca ca tới?"

"Cái gì?"

Dạ Xoa cái này cả kinh không nhỏ, cả người đều đã bối rối.

Nàng chính là vì ngăn cản chính mình truy sát cái kia nho nhỏ Thái Bạch tông đệ tử mới hiện thân?

Cái này không thể nào!

Cái kia không phải một cái nho nhỏ Bắc Vực tiên môn đệ tử sao?

Đối với như vậy tồn tại, Long cung muốn giết cũng là giết, thậm chí giết cũng không tính là, còn muốn diệt cửu tộc, như vậy tồn tại, làm sao sẽ có

lợi hại như vậy giúp đỡ, đặc biệt là xem tiểu nha đầu này vốn là một thân quê mùa cục mịch, tuổi tác cũng nhỏ, sợ là đều vẫn không có trưởng thành người đáng vẻ, nhưng một thân lực lượng lại là đáng sợ như vậy, phải là cái gì tồn tại mới có thể nuôi dưỡng được đến?

Chính là cái kia Đông Thổ từng cái từng cái thiên tư nghịch thiên Đạo tử thánh nữ, có thể hay không có mạnh mẽ như vậy?

Nhất thời trong đầu nghĩ quá nhiều, hầu như đều muốn hỗn loạn, nhưng Dạ Xoa này lại vẫn là nghe rõ ràng cô bé mới vừa nói không thể tha chính mình tới nói, nhất thời lòng tràn đầy hoảng loạn, bỗng nhiên từ trên mặt đất nảy lên, yêu khí bộc phát, liền muốn trốn bán sống bán chết. . .

Mà cái kia đồ áo cô bé đối với động tác của hấn căn bản cũng không thèm nhìn tới, chỉ là tiện tay một quyền đập xuống.

Oành!

Mới vừa bắn lên ở giữa không trung Dạ Xoa bị nện trở về mặt đất, lại lần nữa rơi vào một cái cục lớn trong hố sâu, chỉ là ở cú đâm này oanh kích phía dưới, hấn đã cả người vỡ thành thịt vụn, kể cả thần hồn của nó cùng tàn linh cùng nhau tiêu tang, chết không thể chết lại.

"Phi!"

Cô bé giết chết Long cung truy binh cùng yêu tướng Dạ Xoa, kẹo hồ lô còn không ăn xong, ở áo trên xoa xoa tay, xoay người rời đi.

Ngẩng đầu nhìn hướng về thâm sơn, nàng tựa hồ có hơi vui vẻ: "Rốt cục lại có thể nhìn thấy Phương Quý ca ca. . ."

Nhưng lại trên mặt liền có chút vẻ ưu lo: "Sự kiện kia ta muốn không cần nói cho hấn?"

...

...

"Ha ha, Phương Quý cái kia tên nhóc khôn nạn tuy rằng chẳng ra gì, mỗi lần trò chơi đều là ý vào ta đầu óc ngốc bắt nạt ta, nhưng này cũng là chúng ta người trong thôn a, chỉ bằng người cái này cô hồn dã quý, cũng muốn hại tính mạng của hắn, không làm thịt người ta nhiều thật mất mặt?"

Cùng lúc đó, núi một bên khác, cái kia mở rộng quần áo, lộ ra cũng không nhiều rắn chắc hung thang thiếu niên, cũng đã vung múa trong tay dao mổ lợn, bước nhanh vọt vào Tôn phủ kim giáp trong, giờ tay chém xuống, chèo ra đao đao khủng bố hồ quang, mỗi một đao hồ quang đảo qua, cũng không biết có bao nhiêu kim giáp bị cắt đến nát bấy, đường đường Tôn phủ thân binh, vào lúc này liền như dưới đao qua món ăn.

"Các người đến tột cùng là người phương nào?"

Nhìn cái này bỗng nhiên xuất hiện, rồi lại dị thường khủng bố thiếu niên, cái kia Bách Mục quý thần đã kinh hãi đến cực điểm, vừa liềm mạng ngăn cản thiếu niên này, vừa lạnh lùng lớn tiếng: "Ta chính là Kính Châu Tôn phủ đại quý thần, có việc có thể thương lượng, cần gì vừa thấy mặt liền đại khai sát giới?"

Cầm đao giết thiếu niên xoay người lại, cười nói: "Muốn thương lượng các người trước làm sao không cùng tiểu tử kia thương lượng?"

"Các người không thương lượng với hắn, vậy ta cũng không thương lượng với các người!"

Vừa nói chuyện, ánh đao bùng lên, tê thiên liệt địa, thời khắc nguy cấp chém đến giữa không trung máu me đầm đìa.

Không tới thời gian uống cạn chén trà, Tôn phủ kim giáp đã bị chém giết sạch sẽ, chính là cái kia không có thân vô tẫn ma thân, cũng đều đã hóa thành hư vô, thiếu niên này giơ chân lên, ở đế giày trên xóa đi máu trên đao nước, lúc này mới dặt ở bên hông, nhanh chân hướng về trong ngọn núi đi tới.

Chỉ là vừa đi, vừa có chút lo lắng: "Sự kiện kia nói cho hấn có được hay không?"

...

...

"Không cần làm như thế tuyệt chứ?"

Mà vào lúc này phía sau, Long cung Tướng tôn chính hóa ra yêu tướng, chín viên đầu gắt gao tập trung phương bắc Thương Long cùng với Thái Bạch tông chủ mấy người, thậm chí ngay cả một phương khác Tôn phủ cũng không có buông tha, ánh mắt uy nghiêm đáng sợ, khí cơ che ngợp bầu trời, tràn ngập nửa bên hư không.

Mà đối diện với hấn, Thái Bạch tông chủ chính diện mang cười khổ, bắt đầu nói: "Long cung cửu thái tử điện hạ chết tại di địa trong, cũng là ai cũng không muốn nhìn thấy việc, nhưng sự tình vừa đã phát sinh, cũng chỉ có thể nói hấn trong số mệnh có này nhất động, Long cung muốn báo thù ta có thể lý giải, nhưng cũng không cần cần phải ngay cả ta Thái Bạch tông cũng diệt đi, nếu không chúng ta thương lượng, ngươi cũng chỉ đem tên tiểu tử kia. . ."

Lúc này hấn thoát nhìn rất nghiêm túc, như là thật sự ở khẩn cầu Long cung Tướng tôn đồng ý, khổ sở cầu xin.

Tình cảnh như vậy, chính là cái kia phương bắc Thương Long, đều cảm thấy hơi kinh ngạc.

"Ăn nói linh tinh!"

Mà cái kia Long cung Tướng tôn, thì lại càng là xem thường, đằng đằng sát khí, uy nghiêm đáng sợ quát lên: "Ta Long cung thái tử là cái gì loại dạng người, hiện nay mất mạng giun đé tay, hoang đường đến cực điểm, tiểu nhi kia mệnh, xa bồi không đủ, các ngươi Thái Bạch tông đều đáp lên cũng là không đủ, chính là tiểu nhi kia gia tộc, cũng phải nhổ tận gốc, lẽ nào ngươi còn thật sự cho rằng vẫn còn có cò kè mặc cả chỗ trống hay sao?"

Vừa nói chuyện, Tướng tôn đột nhiên hung khí phân tán, chín viên đầu đồng thời ngẩng lên, liền muốn hướng về Thái Bạch tông chủ nuốt vào.

Mà cách đó không xa chỉ huy Tôn phủ một đám kim giáp Kính Châu Tôn chủ, đồng thời hét lớn: "Chúng ta cũng như thế. . ."

Nói thì cái này hai phe nhân mã, liền muốn đều động lên tay đến.

Nhưng đột nhiên, bọn họ đồng thời hơi ngẩn người ra, nghiêng tai lắng nghe, một lát sau khi, thay đổi sắc mặt.

"Ta tộc đại thần tướng vì sao bỗng nhiên mất đi khí tức?"

Long cung Tướng tôn chín viên đầu đều lộ ra vẻ khó tin: "Cái này không thể nào, lẽ nào xảy ra chuyện ngoài ý muốn?"

Kính Châu Tôn chủ cũng tương tự là vội vã triển khai một bức tranh vẽ, chỉ thấy cái kia đồ trên vẽ ra vô số đạo quý thần đáng đáp, hung khí phân tán, trông rất sống động, nhưng bây giờ, cái kia vẽ lên lớn nhất một cái Bách Mục quý thần, lại đang nhanh chóng trôi đi nó thần uẩn.

"Không được!"

Nhận ra được biến hóa này bọn họ, đồng thời kinh sợ thét lên tiếng, lúc này cũng không chú ý lên chính mình dưới tay người, một cái hóa trở về nhân tướng, điều khiển mây đen liền vội gấp về phía trước chạy, một cái khác nhưng là tay áo lớn vung lên, biến mất ở giữa không trung trong, mà bọn họ cái này vừa đi, cái kia phương bắc Thương Long cùng Thái Bạch tông chủ hai người cũng là hơi ngần người ra, rồi sau đó đồng thời triển khai thân hình, vội vã đi theo.

Bốn đạo lưu quang nhanh như chớp, trong thời gian ngắn ngang qua hư không, trực tiếp chạy về khí cơ biến mất chỗ.

Bằng mấy người bọn họ tu vị, chính là vạn dặm, cũng khoảng khắc mà tới.

Nhưng ngoài dự đoán mọi người chính là, bọn họ gấp lược một lát, lại nửa bóng người cũng không thấy, trái tim ngờ vực thì bọn họ bỗng nhiên lòng sinh cảm ứng, phát tay xua tan chu vi mây khói, sau đó nhìn chu vi cảnh sắc, trên mặt đều bay lên vô tận vẻ kinh ngạc.

Bất tri bất giác, bọn họ càng chẳng biết lúc nào đi tới một cái nho nhỏ thôn xóm trong.

Có người dắt trâu về nhà, có người lấy đao giết lợn, có người bung cuốn sách, ở cách đó không xa trong bụi hoa ngâm nga.

Cửa thôn cối xay trên, còn ngồi cái như rắn nước cô gái, vừa nạp đế giày, vừa nhìn bọn họ ha ha cười, mị nhãn như tơ ở trên người bọn họ đều quét một lần, sau đó quay đầu lại hướng về trong thôn hô: "Trưởng thôn, diệt tộc đến rồi. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 435: Hồng Bảo Nhi Cùng Đại Tráng

"Tông chủ a?"

"Nhà ta tông chủ làm sao vẫn không có đến?"

Liên ở đây trước đây không lâu, bị Long cung Dạ Xoa cùng Tôn phủ Bách Mục quỷ thần truy sát, hoảng không chọn đường tiến vào núi hoang bên trong Phương Quý mấy người, mỗi một cái đều mệt đến tàn nhẫn, ngã nhào xuống đất trên giải lao, tuy rằng biết rõ hai đường truy binh lập tức sắp đuổi kịp, nhưng mệt mỏi phía dưới, lại nơi nào còn có biện pháp gì, có thể lấy hơi liền lấy hơi, có thể nghỉ một lát liền nghỉ một lát, đuổi theo lại nói!

Phương Quý chạy trốn một đường, cũng đã đầy tâm bất đắc dĩ, chỉ có thể than thở, trái liếc phải nhìn lên.

"Nhà ngươi tông chủ hẳn là đến không được. . ."

Đông Thổ đến Thanh sư muội lắc đầu nói: "Lần này ngươi chọc nhưng là Long cung, Long tộc thế lực, chiếm giữ Thất hải, so với to lớn Đông Thổ đến cũng không kém bao nhiêu, hưởng hồ Long tộc người, là nhất kiêu ngạo, cũng là là thù dai nhất, phàm là có người tổn thương bọn họ Long tộc người, toàn bộ Thất hải Long tộc đều sẽ coi ngươi thành kẻ thù, tất muốn trừ đi ngươi mới yên tâm, nếu các ngươi tông chủ không biết ngươi đã giết Long tộc thái tử cũng còn tốt, nếu là đã biết rồi, cái kia nói không chắc liền sẽ cuốn gói chạy đi, ngươi lại còn hi vọng hẳn có thể tới cứu ngươi. . ."

Nghe nói lời ấy, mấy cái khác Đông Thổ thiếu niên thiếu nữ, cũng đều theo gật đầu, biểu hiện rất đồng ý.

Đúng là trước đây bị trọng thương Đông Thổ Khương Thanh ánh mắt ngưng trọng, tựa hồ nghĩ phát biểu chút không giống ý kiến, nhưng vừa nhìn thấy Phương Quý, liền cảm thấy được trong lòng đến tức, rất không thoải mái, cái này mới vừa lời ra đến khóe miệng, liền cũng lười nói.

Cũng vào lúc này, A Khổ sư huynh đúng là nhỏ giọng an ủi Phương Quý nói: "Phương Quý sư đệ ngươi yên tâm, tông chủ hẳn không phải loại kia người, nếu là lão nhân gia người sắp xếp chúng ta nhập di địa đoạt tạo hóa, hẳn liền nhất định an bài xong chuyện về sau, nói không chắc lúc này hẳn liền ở lân cận, chờ cứu chúng ta đi ra ngoài đây. . ."

Lời này nghe được một bên Cung Thương Vũ gật đầu liên tục, biểu hiện rất đồng ý.

Trải qua di địa một chuyến, hẳn thực sự là đã bội phục cực kỳ vị kia cùng chính mình sư tôn đồng thời ghi tên Bắc Vực bảy Tiểu thánh Thái Bạch tông chủ, nguyên bản hẳn thấy Thái Bạch tông chủ đến rồi Phương Quý mấy người như vậy, lực lượng nhỏ yếu, liền trong lòng có chút xem thường, trực giác Thái Bạch tông cố gắng thực sự là chỉ nghĩ để chính mình đệ tử đi vào kiến thức một phen, bằng mấy người như vậy, cái nào có tư cách đoạt đến tạo hóa đây?

Kết quả, từ khi Phương Quý vào di địa sau khi, liền triển lộ ra đối với di địa các loại hiểu rõ, từng bước cướp chiếm tiên cơ, thậm chí mãi đến tận Đông Thổ cùng Long cung hai phe thế lực tham gia sau khi, hẳn đều có thể từ bên trong thủ lợi, cuối cùng đoạt được cái kia lớn nhất tạo hóa. . .

Cái này hết thảy tất cả đầu nguồn ở đâu?

Còn không là vị kia Thái Bạch tông chủ thân cơ diệu toán, đem hết thầy đều nắm giữ ở trong tay?

Nếu như thế, cái kia bây giờ bọn họ bị Long cung cùng Tôn phủ truy sát kết quả cũng nhất định ở Thái Bạch tông chủ mưu tính trong!

Vì lẽ đó, ngoại trừ A Khổ sư huynh cùng Phương Quý ở ngoài, hẳn cũng tin tưởng Thái Bạch tông chủ nhất định sẽ đến cứu giúp.

Đúng là Phương Quý, vừa nghe A Khổ sư huynh, nhất thời trong lòng nói thầm một tiếng: "Xong!"

Đọc theo con đường này, hẳn vẫn ở năm Thái Bạch tông chủ lời nói hồng người, cho người khác tạo thành một loại là Thái Bạch tông chủ sắp xếp hẳn đi vào, cũng nói cho hẳn rất nhiều giả tạo ảo giác, nói đến nói đi, chính mình cũng tin, lúc này mới bỗng nhiên nghĩ ra đến, chính mình vốn là trộm chạy ra ngoài a, nói không chắc lúc này tông chủ căn bản liền không biết chính mình ở chỗ này đây. . .

Này còn làm sao hi vọng tông chủ tới cứu?

"Thực sự không được. . ."

Nghĩ đến điểm này Phương Quý mí mắt run lên, sắc mặt nghiêm túc ngẩng đầu lên, nói: "Chúng ta chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp, các người đều là Đông Thổ thiên kiêu, chính là Long cung nắm lấy các người cũng không dám giết các người đi, lại thêm vào chúng ta cũng là trên đường đi đồng cam cộng khổ, mặc chung một quần đi tới, ta biết các người đều rất giảng nghĩa khí, vì lẽ đó nghĩ một lúc các người dẫn ra truy binh. . ."

"Chờ đã. . ."

Một đám Đông Thổ thiên kiều đều sừng sốt, khó có thể tin nhìn Phương Quý.

"Người nghĩ rằng chúng ta vì sao phải trốn đây?"

Thanh sư muội nói: "Long cung chết rồi một cái long tử, chính nổi nóng đây, bị bọn họ bắt được coi như không ném mạng nhỏ, cũng nhất định phải được có tội đi, hướng hồ chúng ta ra đến lịch lãm, kết quả bị Long cung nắm đưa trở về, ở trong gia tộc cũng mất hết mặt rồi. . ."

Phương Quý đầy mặt ngờ vực: "Các người Đông Thổ nghèo quá, đi ra đều không mang theo cái hộ viện sao?"

Vị kia Đông Thổ thiếu niên phản ứng một thoáng, mới rõ ràng Phương Quý lời nói, cười khổ nói: "Cái kia không gọi hộ viện, gọi người hộ đạo, bình thường là có, nhưng lần này chúng ta dù sao cũng là cùng Khương ca ca ra đến lịch lãm. . ." Nói đến chỗ này, theo bản năng nhìn Khương Thanh một chút, sau đó lại nói: "Ngoài ra tuy rằng còn có một cái trưởng bối đi theo, nhưng người trưởng bối kia vốn là lừa, không chắc lúc nào cũng theo, càng là cũng từng nói với chúng ta qua, trừ phi chúng ta thật đến muốn ném mạng nhỏ thời điểm, bọn họ mới sẽ xuất thủ bảo vệ chúng ta. . ."

"Coi như vậy, ở hẳn ra tay bảo vệ chúng ta sau đó, lại về gia tộc, chúng ta cũng sẽ được trưởng bối trách phạt. . ."

Nói đến chỗ này, không có tiếp tục nói hết, người khác lại cũng đã hiểu được, Khương Thanh liền đã xem như là bọn họ người hộ đạo, mà mặt khác một cái, cùng với nói người hộ đạo, chẳng bằng nói là chuyên môn phụ trách thử thách bọn họ. . .

Nói tóm lại một câu nói, bọn họ là tuyệt không chịu hy sinh chính mình, giúp Phương Quý dẫn ra truy binh.

Đội nón rộng vành nữ hài đúng là do dự một chút, muốn nói cái gì không nói ra.

"Truy binh lập tức đến, không thể đợi thêm. . ."

Phương Quý lúc này đã có chủ ý, nhanh chóng nhảy lên, đem đội nón rộng vành nữ hài kêu lại đây, vừa hỏi nàng một số trận pháp các loại, vừa nhanh chóng ở xung quanh bố trí nổi lên trận kỳ, lúc này cũng không đau lòng, bố trí rất nhanh.

"Lúc này còn bố cái gì trận, lẽ nào ngươi còn muốn cùng bọn họ liều mạng?"

Đám kia Đông Thổ thiếu niên thiếu nữ đều đầy mặt bất đắc dĩ, cũng không công phu nhiều nói chuyện cùng hắn, đều vội vã thở nạp linh khí, khôi phục linh tức.

Phương Quý không đáp, chỉ là càng bố trí càng nhanh, thời khắc nguy cấp đã đem mấy người bọn hắn đều vòng lên, có Đông Thổ thiếu niên nhìn thấy, tâm trạng cảm thấy có chút quái lạ, nhưng còn chưa kịp hỏi thì vậy cũng đang lúc này, xa xa bỗng nhiên vang lên một trận nổ vang, tựa hồ có người chính đang tại cấp tốc ở trong núi tra xét, Phương Quý cũng biết chờ không được, kêu to một tiếng "A Khổ sư huynh Vượng Tài mau ra đây. . ."

Tiếng kêu trong, giơ tay ném ra chúng đạo trận kỳ, nhanh chóng đem cái này một phương trận pháp cuối cùng chỗ hồng lấp kín.

A Khổ sư huynh cùng Vượng Tài đều là đặc biệt nghe lời, vừa nghe hắn nói liền nhanh chóng nhảy ra ngoài, theo Phương Quý liền trốn, cũng vào lúc này, những kia Đông Thổ các thiếu niên thiếu nữ cũng tương tự phát hiện chu vi có khí thế mạnh mẽ trào lại đây, nhất thời đều kinh hãi, vội

vã nghĩ muốn nhảy lên đến trốn thì chợt thấy chu vi trận kỳ nổi lên một trận linh quang, trận lực vọt tới, lại đem bọn họ cản trở lại.

"Khốn kiếp, ngươi. . ."

Bọn họ giờ mới hiểu được, Phương Quý cái kia không phải bày trận ngăn địch, mà là đem bọn họ vây lên, nhất thời giận dữ quát mắng.

"Ha ha, ngược lại các ngươi bị tóm cũng ném không được mạng nhỏ. . ."

Phương Quý cười lớn một tiếng, đồng thời kêu to: "Thái Bạch tông đệ tử ở đây. . ."

Nói đã vận chuyển yểm tức chi pháp, xoay người liền muốn chạy trốn.

Cũng không biết đem những thứ này người vây ở chỗ này, có thể hay không giúp mình kéo một hồi truy binh, ngược lại là không lo nổi những khác.

Nhưng cũng là ở hấn đã bước ra bước chân thì chợt nghe sau lưng một tiếng vui mừng tiếng kêu: "Phương Quý ca ca?"

"Cái gì?"

Phương Quý nhất thời kinh hãi, ngo ngác quay người sang đến.

Sau đó hấn liền nhìn thấy, núi rừng trong một người mặc màu đỏ áo bông tiểu nha đầu đi tới, có được béo lùn chắc nịch, mặt như cái mới vừa chưng đi ra nhỏ bánh bao thịt, chính đây mặt mừng rỡ nhìn hấn, xác định là hấn sau khi, nhanh chóng đem ăn sạch sẽ kẹo hồ lô cột ném một cái, xoa xoa hai cái tay liền hướng về hấn nhào tới.

Trong miệng kêu to: "Phương Quý ca ca, ta nhớ ngươi chết rồi. . ."

"Hồng Bảo Nhi?"

Phương Quý nhất thời đều cảm giác đến mình đang nằm mơ, dùng sức nháy mắt một cái, mãi đến tận nàng nhào vào trong lồng ngực của mình, mới xác định này không phải là nằm mộng, trái tim cái kia ý mừng, quả thực khó có thể hình dung, cười ha ha ôm lấy nữ hài, dùng sức hướng về không trung một ôm. . .

Như khi còn bé như thế, không ôm động!

"Khục khục. . ."

Cũng liền vào lúc này, một bên khác cũng vang lên một tiếng ho khan, áo đỏ tiểu nha đầu nhất thời thật không tiện thả ra Phương Quý.

Phương Quý cũng theo bản năng quay đầu, liền thấy một cái bên hông cắm vào dao mổ lợn, cố ý mở rộng lồng ngực thiếu niên đi tới, lúc này chính hơi khẽ nâng lên cằm, rất có vài phần ngạo khí nhìn hấn, Phương Quý nhất thời càng giật mình, hét lớn: "Đại Tráng?"

"Hừ hừ. . ."

Thiếu niên kia trên mặt tỏa ra nụ cười, lại cố ý xếp đặt lấy ra một bộ xem thường dáng vẻ cười gằn, nói: "Phương la hoang, mấy năm qua không gặp, ngươi không ra sao nha, bên ngoài cái kia truy sát ngươi quỷ thần ta đã giúp ngươi làm thịt, hải lý cái kia yêu quái Hồng Bảo Nhi cũng giúp ngươi giết rồi, cảm giác hai người bọn họ cũng không ra sao mà, còn không bằng Vương lão thái nhà gà khó đối phó, lại đuổi đến ngươi khắp núi chạy?"

"Đó là ta nhường bọn họ. . ."

Phương Quý nhất thời đều không rõ ràng là chuyện ra sao, thuận miệng nói một câu, sau đó mới phản ứng lại: "Các ngươi cho giết?"

"Khà khà khà. . ."

Đại Tráng ôm lồng ngực, một chân chi, một cái chân khác đặc ý lắc.

"Cái này sao có thể a. . ."

Phương Quý đầy mặt kinh ngạc, vòng quanh thiếu niên kia đi rồi một vòng, dáng dấp kia làm cho thiếu niên kia càng là dương dương tự đắc, phảng phất ra một miệng lớn oán khí cũng tựa như, kết quả Phương Quý vòng tới phía sau hắn lúc, bỗng nhiên hai tay nắm lên, ăn bên trong hai ngón tay cùng tồn tại, nhanh chóng đứng thân về phía trước chóng đi ra ngoài, thiếu niên kia đang tự đắc ý, bỗng nhiên phát hiện không ổn, quát to một tiếng "còn tới?", xoay người lại chính là một quyền.

Phương Quý xoay ở lại quả đấm của hắn, bên hông dùng sức, dưới chân một vấp, nhất thời đem thiếu niên quật một cái ngã chổng vó lên trời.

"Ha ha ha, ngươi vẫn là không đánh lại ta. . ."

Thành công ngã sấp xuống thiếu niên, Phương Quý nhất thời cảm thấy đặc ý, xiên eo cười to lên.

Thiếu niên đầy mặt đỏ bừng, trở mình một cái bò lên, cả giận nói: "Vừa nãy ta không chú ý, trở lại!"

"Trở lại mười lần ngươi cũng thua!"

Bên cạnh Hồng Bảo Nhi không cao hứng lại đây đánh gãy hai người bọn họ, hướng về Đại Tráng khiển trách: "Từ nhỏ đến lớn ngươi cùng Phương Quý ca ca đánh nhau lần nào không chịu thiệt, lại còn vẫn muốn đánh, chẳng trách trưởng thôn đều là nói ngươi không đủ Phương Quý ca ca thông minh lanh lợi. . ."

Đại Tráng căm giận nói: "Trưởng thôn đó là nói hấn tặc tron, trời sinh một bụng ý đồ xấu!"

Hồng Bảo Nhi nói: "Đều là một cái ý tứ!"

Vừa nói vừa hướng về Phương Quý quay người sang đến, nói: "Mau mau đi thôi, trưởng thôn còn chờ người về đi ăn cơm đây!"

Nghe câu nói này, Phương Quý trở nên hoảng hốt, dùng sức gật đầu đáp ứng.

Khác một sương bên trong, mọi người đột nhiên thấy Phương Quý đến rồi hai cái như vậy quái lạ bằng hữu, nhất thời cũng đều tâm thần ngớ ra, hầu như không thể nào tưởng tượng được, lòng tràn đầy đều bị nghi hoặc nhồi vào, thấy ba người bọn hấn cười cười nói nói phải đi, những người khác liền cũng ngơ ngác đi theo sau, nhất cảm giác quái lạ chính là A Khô sư huynh, đầy mặt nghi nhìn về phía trước đi theo Phương Quý bên cạnh Hồng Bảo Nhi, đã là sợ nói không ra lời.

Hấn cùng Phương Quý pha trộn lâu, tự nhiên nghe hấn nói lên qua thôn Đầu Trâu chuyện, cũng vẫn nghe hấn nói lên cái gì Hồng Bảo Nhi. . .

Cái kia Hồng Bảo Nhi ở trong miệng hấn nhưng là rất tốt, bao nhiêu Thái Bạch tông đồng môn sư muội cũng không sánh nổi, còn tưởng rằng đến còn nhiều quốc sắc thiên hương.

Làm sao lớn lên béo lùn chắc nịch?

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 436: Gặp Gỡ Gia Trưởng

"Đây là nơi quái quỷ gì?"

Bỗng nhiên trong lúc đó tiến vào một cái nho nhỏ thôn xóm, bất kể là Thanh Vân Mộc Tai vẫn là Long cung Tướng tôn, đều là kinh hãi, nhìn người chung quanh người đến hướng về, một bộ hoàng hôn sẽ tới, khói bếp lượn lờ cảnh tượng, bọn họ lại đều như gặp đại địch, vẻ mặt vô cùng quỷ dị!

Chính mình rõ ràng ở không trung phi độn, truy đuổi cái kia nho nhỏ Thái Bạch tông đệ tử, làm sao sẽ bỗng nhiên đi tới như thế một cái làng nhỏ?

Đặc biệt là bọn họ tu vị cường đại, thần thức hơi động, trăm dặm bên trong không có gì có thể trốn qua bọn họ cảm ứng, nhưng trước bọn họ lại rõ ràng không biết như thế một cái làng nhỏ tồn tại, nhất thời bọn họ thậm chí không phân biệt được, đến tột cùng là thôn này bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ, bọn họ một đầu đâm vào, vẫn là phát sinh càng chuyện quái dị, trực tiếp có người đem bọn họ nhiếp lại đây?

"Lẽ nào đây là bọn hấn cho ta bố trí cái tròng?"

Long cung Tướng tôn ở phát hiện chính mình tiến vào thôn nhỏ này thời điểm, liền đã như gặp đại địch: "Lẽ nào đây là đại trận ảo cảnh?"

Nhất thời nghĩ đến có thể là những thứ này người sớm bố trí đại trận mai phục chính mình, vội vã vận thần lực tại hai mắt, hướng về bốn phía nhìn lại, nhưng cái này vừa nhìn sau khi, lại nhất thời cảm thấy càng quái lạ, lấy

hẩn tu vị, cao minh đến đâu ảo trận, cũng có thể một chút nhìn thấu bản nguyên, nhưng bây giờ hẳn nhìn về phía bốn phía, thôn xóm vẫn là thôn lạc kia, người vẫn là người kia, hoàn toàn không có nửa điểm hư huyền khả năng.

Nhưng cái này lại làm cho hẳn càng ngờ vực, lấy hẳn tu vị nhìn sang, cái này trong thôn xóm người thậm chí trên người đều không có nửa điểm tu vị, thoát nhìn liền như là lại phổ thông bất quá phàm nhân, chỉ là nếu là phàm nhân, lại làm gì để cho mình áp lực to lớn như thế?

"Cái này tuyệt không là cái gì bình thường thôn xóm. . ."

Cùng lúc đó, Kính Châu Tôn phủ Thanh Vân Mộc Tai cũng lòng tràn đầy cảnh giác, bốn bốn nhìn lướt qua chu vi.

Có thể ở không hề phát hiện tình huống xuống, đem chính mình cùng Long cung Tướng tôn, Thái Bạch tông chủ ba người nhiếp nhập trong thôn, thôn này lại sao lại thật sự như vậy quái lạ, cái này trong thôn xóm người, rõ ràng đều là thâm tàng bất lộ cường giả, hết lần này tới lần khác còn giả bộ là người bình thường đáng vẻ.

A, xem bên cạnh cái kia nắm một thân bùn bò vàng nông phu liền biết rồi. . .

Nhà ai đứng đắn nông phu sẽ mang theo bò vàng đi canh ruộng nước?

Ta Thanh Vân Mộc Tai ở bước lên con đường tu hành trước, chính là ở Vụ đảo làm ruộng, làm ta không hiểu?

. . .

. . .

Cũng chính là có phát giác, vì lẽ đó Long cung Tướng tôn cùng Thanh Vân Mộc Tai đều là lòng tràn đầy cảnh giác, rồi sau đó từng cái làm ra phản ứng.

"Cỡ nào yêu nhân, nghĩ muốn hại ta?"

Long cung Tướng tôn mắt lạnh nhìn chu vi, biết rõ chính mình dĩ nhiên rơi vào một cái hết sức hung hiểm trong hoàn cảnh, hấn trầm mặc một lát, quan sát cảnh vật chung quanh, nhưng ở hấn nghe được cái kia cối xay trên cô gái hì hì cười nói câu nói kia, sau đó trong thôn xóm bỗng nhiên có không ít người đều bỗng nhiên ngẩng đầu hướng về hấn nhìn lại thì đây lòng bỗng nhiên liền sinh ra rất lớn hung hiểm, lớn tiếng quát chói tai, đập đi ra ngoài.

Cô gái kia nói là diệt tộc người đến rồi, chỉ chính là ai, không cần nói cũng biết!

Chính mình diệt tộc đúng là diệt không ít, nhưng gần nhất có thể chỉ nói qua muốn tiêu diệt cái kia nho nhỏ Thái Bạch tông đệ tử tộc. . .

Đã như thế, đối phương đến tột cùng là địch là bạn, liền đã rất rõ ràng.

Tuy rằng không hiểu cái này đến tột cùng là nơi nào, nhưng hấn đoán cũng đoán được, cái này hơn nửa chính là Thái Bạch tông chủ âm thầm ra tay với mình bố cục!

Thân là đường đường Long cung Tướng tôn, hấn cao cao tại thượng, chấp chưởng quyền cao, lại há là ngồi chờ chết tính tình?

Vừa thấy không ổn, liền đã quyết định ra tay trước là dành được lợi thế!

Trong tiếng quát chói tai, hấn dĩ nhiên quanh thân hung khí bạo phát, nghĩ muốn hóa ra yêu tướng, thân hình bay lên, thẳng hướng trời cao phóng

đi.

Thời khắc nguy cấp, trong lòng từ lâu nghĩ kỹ các loại dự định, mượn yêu tướng hung bạo lực lượng, phá tan trời cao, chạy ra nơi đây, đồng thời một viên dử tợn đầu rắn bay dò xét đi ra ngoài, xông hướng cối xay, lại là khác một bước chuẩn bị, nếu cái này thôn xóm trên không có cấm chế, không xông ra được, liền muốn thuận thế đem cái kia cối xay trên cô gái hạn chế, cũng tốt có chút dựa vào đến ứng phó mặt sau khả năng tồn tại hung hiểm.

Chỉ tiếc, cũng chỉ là nghĩ đến rất chu toàn mà thôi.

Ngay khi Long cung Tướng tôn quát to một tiếng, hung khí phân tán, sắp hóa thành yêu tướng lúc, ngay khi bên cạnh hắn đi qua, một cái cầm trong tay căn trúc trượng, rõ ràng hai con mắt tặc sáng, hết lần này tới lần khác sờ sờ sách sách phần thành người mù dáng dấp lão đầu, bỗng nhiên nhếch miệng hướng về Long cung Tướng tôn nở nụ cười một tiếng, trong nụ cười rõ ràng dẫn theo chút nham hiểm ý vị, âm thầm thầm nói: "Chính là các ngươi bắt nạt Phương tiểu hồn đản?"

"Đùng!"

Vừa nói chuyện, trong tay trúc trượng bỗng nhiên dương cao đánh tới.

Cái kia trúc trượng thoát nhìn cũng không nhanh, càng là không có sức mạnh nào, như là tiện tay một đòn, nhưng cũng chặt chẽ vững vàng đập vào sắp hóa thành chín đầu yêu tướng Tướng tôn trên đầu, đem cái này Tướng tôn sợ đến chảy mồ hôi lạnh khắp cả người, nhưng lại liền phát hiện, chính mình thật giống không bị thương tích gì, vẫn là vô cùng thuận lợi hóa ra yêu tướng, chín viên dử tợn đầu rắn lắc lư trái phải, phun ra nuốt vào ma tức, dị thường hung ác.

Nhưng ngay sau đó, hấn chợt mắt choáng váng.

Hóa thành yêu tướng sau khi, hấn thân thể sẽ hiện gấp mấy chục lần tăng lớn, người bình thường xem ở trong mắt hấn liền như là kiến hôi, nhưng không nghĩ tới, bây giờ thành công hóa thành yêu tướng, thân hình chợt lùn đi xuống, chỉ có hơn thước cao, xem người khác như cự nhân cũng tựa như!

Hóa thành yêu tướng, chính mình lại thu nhỏ lại?

"Hừ!"

Cái kia người mù thu hồi trúc trượng, giơ lên một cước đem Tượng tôn đá bay ra ngoài, khinh thường nói: "Thật sự coi nhỏ chẳng khôn trong nhà không đại nhân?"

"Hông. . ."

Long cung Tượng tôn bay đến giữa không trung, phần nộ gào thét, nhưng thân hình nhỏ đi, tiếng kêu cũng thay đổi, lại chỉ phát ra "Chít chít chít" tinh tế tiếng kêu, thân bắt do kỹ lộn vào bên cạnh một cái vòng gà bên trong, chu vi một đám gà mái chắn kinh, nhất thời sợ đến khắp mọi nơi nhảy loạn, khanh khách kêu to, một con dững cảm gà trống vọt tới, miệng vừa hạ xuống, liền mổ roi mắt Tượng tôn một cái đầu.

"Chuyện này . . ."

Khác một sương bên trong, Thanh Vân Mộc Tai động tác so với Tượng tôn chậm một chút, vừa vặn thấy hấn ở vòng gà bên trong thảm trạng, liền cả kinh hồn đều muốn bay ra, quát to một tiếng, liền hóa thành một vệt sáng vội vã hướng về ngoài thôn phóng đi, hấn cũng không có nhiều như vậy ý nghĩ, càng là mặc kệ đây là địa phương nào, chỉ là đem hết tất cả khí lực, chỉ nghĩ mau mau chạy ra cái này đáng sợ thôn làng. . .

"Vèo. . ."

Chuyên tâm chạy trốn thì tốc độ của hần quả nhiên phải nhanh một chút, một cái chớp mắt liền đã chạy trốn tới đầu thôn, hiển nhiên liền muốn độn hướng trời xa, nhưng cũng liền vào lúc này, cái kia cố định ở ven đường trên cây quăng đuôi bò vàng, bỗng nhiên mãnh đến quay đầu, một hớp đem hần nuốt tiến vào.

Chu vi nhất thời có vô số ánh mắt nhìn lại.

bò vàng trung thực, chậm rãi nhai, một bộ chính mình chỉ có thể cày ruộng đáng dấp.

"Y. . ."

Bên cạnh nông phu thấy, ghét bỏ hướng về đầu bò trên vổ một cái tát, nói: "Bò làm sao có thể ăn thịt?"

bò vàng trung thực không dám lên tiếng, chỉ là trong lòng nghĩ: "Người sao không nói ta một con bò vàng còn muốn xuống ruộng nước đây?"

. . .

. . .

Khoảng khắc trong lúc đó, Long cung Tướng tôn cùng Kính Châu Tôn chủ đều làm mất mạng, vừa xem trò vui Thái Bạch tông chủ cũng không khỏi hơi ngẩn ngơ, vốn là mới vừa nhìn thấy cái này thôn xóm thì trên mặt hần còn lộ xảy ra chút hiểu ý mỉm cười tới, nhưng nhìn thấy cái kia Long cung Tướng tôn cùng Kính Châu Tôn chủ kết cục, nụ cười kia lại có vẻ hơi cứng ngắc, đại bào hoãn tay áo, đứng ở tại chỗ, nhất thời cũng không biết nên đi nên lưu lại.

Mà cái này trong thôn xóm, người chung quanh nhưng cũng là bận bịu lên, nông phu dắt bò vàng hướng về chính mình trong tiểu viện đi tới, nắm trúc trượng người mù chậm chậm rãi đi xa, đọc sách chính nhìn lên nhìn cúi xay trên nạp để giày tiểu quả phụ, mà tiểu quả phụ thì lại ha ha cười nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, nước long lanh trong đôi mắt to, sắp chảy ra nùng tình, nhìn ra thấy Thái Bạch tông chủ một trận không dễ chịu.

Hơi suy nghĩ sau khi, Thái Bạch tông chủ vẫn là chỉnh sửa một chút quần áo, chậm rãi cất bước lên trước, nho nhã lễ độ hướng về cái kia tiểu quả phụ thì lễ một cái, mỉm cười nói: "Vị tiên tử này có lễ, không biết nơi đây là ở phương nào, chư vị cao nhân lại là. . ."

"Ai nha, người gọi người tiên tử, cái kia nhiều thật không tiện. . ."

Tiểu quả phụ nghe xong Thái Bạch tông chủ, mặt cũng đã đỏ, thân thể xoay ngất một cái, nghiêng đầu nhìn Thái Bạch tông một chút, tựa hồ có hơi e lệ nói: "Xem người người này đúng là rất hiểu lễ số, lớn lên cũng đoan chính. . . Chính là cái đầu lùn điếm. . ."

Nói ánh mắt hơi phát sáng, cười khanh khách nói: "Hôn phối không có nha?"

"Ân. . ."

Thái Bạch tông chủ ngẩn ra, bất đắc dĩ nói: "Đã có hôn phối. . ."

Cái kia tiểu quả phụ lại hỏi: "Có bỏ vợ dự định sao?"

Thái Bạch tông chủ đã có chút không biết nên làm sao trả lời, dưới tình huống này, mình rốt cuộc bỏ không bỏ?

"Được rồi, không muốn lại loạn phát tao khí, còn không mau đem khách nhân mời đến trong thôn đến?"

May là đang lúc này, trong thôn bỗng nhiên vang lên một cái thiếu niên hẳn tiếng nói, đã thấy một cái trong miệng ngậm đồng cái túi thuốc lá Lão đầu tử chậm rãi tới đón, vừa đi vừa nói: "Đều đừng như thế biếng nhác, để khách nhân nhìn thấy không được, còn có cái kia cái gì, tên nhóc khốn nạn phải quay về ăn cơm, các nhà đều chuẩn bị một chút. . . Cùng Hồng Bảo nàng cha nói một tiếng, lòng lợn đến rửa sạch sẽ!"

Chu vi vãng lai lão lão tiểu tiểu liên đều từng cái đáp ứng, dồn dập đi bận việc.

Có người nhắc theo gạo đi tới cối xay nơi mài mặt, có người khoá rổ đi trong đất hái món ăn, có người đi đào đất bên trong chôn nhà cất rượu, còn có một cái bao bọc bàn chân nhỏ lão thái thái, nhắc theo dao thái rau đi tới vòng gà bên cạnh, sợ đến một vòng gà đều run lẩy bẩy. . .

Mà ở cái này một mảnh rối ren cảnh tượng bên trong, vòng eo xoay cùng rắn nước giống như tiểu quả phụ, một đường đem Thái Bạch tông chủ lĩnh đến lão già kia trước, lại quay đầu nhìn hẩn vài lần, hai má đúng là càng đỏ, bỗng nhiên nhỏ giọng nói: "Người muốn thật muốn bỏ vợ tới nói. . ." Lời còn chưa nói hết, Lão đầu tử đã trừng mắt lên, cái này tiểu quả phụ vội vàng che miệng cười, lắc mông đi xa.

Cách đó không xa chưa tú tài con mắt đã có chút bốc lửa, mạnh mẽ trừng Thái Bạch tông chủ một chút.

Thái Bạch tông chủ đã có chút phát quần, hơi lại thần, đối với chu vi tất cả làm như không thấy, tiến lên cùng Lão đầu tử hành lễ.

Lão đầu tử cũng thật lòng cùng Thái Bạch tông chủ thấy lễ, sau đó xoay người mang theo hẩn tiếp tục hướng về trong thôn đi tới.

Trên đường đi từ từ, Lão đầu tử xa xôi mở miệng: "Người dùng chiêu này buộc chúng ta hiện thân, lá gan rất lớn nha. . ."

"Gặp gỡ gia trưởng mà thôi. . ."

Thái Bạch tông chủ cười khẽ trả lời: "Dù sao dạy hài tử không chỉ là lão sư chuyện. . ."

Thoạt nhìn một mảnh ung dung, chỉ là trong lòng bàn tay đã chảy mồ hôi.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 437: Trên Đường Người

Lão thôn trưởng dẫn Thái Bạch tông chủ vào thôn xóm, ở một gốc cây liễu dưới thạch án trước ngôi xuống, trên bàn có trà, lão thôn trưởng ung dung thông thả cho Thái Bạch tông chủ rót một ly, đẩy tới trước mặt hắn, Thái Bạch tông chủ đưa tay đỡ lấy, nhẹ giọng nói cảm ơn, cả người hiện lành lịch sự, nho nhã lễ độ, lại không hiện ra khiêm tốn.

Lão thôn trưởng nhìn hắn dáng dấp, cũng lộ ra chút khen ngợi dáng dấp, cười hỏi: "Không nghĩ tới bây giờ thế gian, cũng không thiếu nhân vật xuất sắc, người rất tốt, chỉ là lão phu cũng muốn hỏi một chút, người là làm sao đoán được chúng ta những người này tồn tại?"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Có thể đột nhiên biến mất không còn một mống, nghĩ đến sẽ không là bình thường thôn xóm!"

Lão thôn trưởng từ từ phun ra một cái vòng khói, cười nói: "Vậy người thì lại làm sao chắc chắn chúng ta sẽ xuất thủ?"

Thái Bạch tông chủ nói: "Một cái không bình thường trong thôn xóm lại đi ra một đứa bé bình thường, bất luận là thân là thù, dù sao cũng hơi đặc biệt, nghĩ đến cũng sẽ không thật buông tay mặc kệ!"

"Có chút ý nghĩa!"

Lão thôn trưởng nghe vậy, đúng là ha ha bắt đầu cười lớn, trong sân bầu không khí nhất thời có vẻ ung dung rất nhiều, cách đó không xa có người

trong thôn lui tới công việc, có chút ánh mắt tò mò hướng về Thái Bạch tông chủ đầu lại đây, hẳn cũng chỉ là mặt mỉm cười, vẻ mặt như thường.

"Tốt!"

Lão thôn trưởng đập đập tẩu thuốc, cười hướng về Thái Bạch tông chủ nói: "Sống nhiều năm như vậy, bây giờ đúng là bị người tên tiểu bối này cho câu đi ra, tính ra vẫn là đầu một lần, bây giờ người người cũng nhìn thấy, nói một chút nghĩ thấy chúng ta mục đích đi!"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười gật đầu, trước tiên nói: "Có thể có cái gì không thể hỏi sao?"

Lão thôn trưởng khen ngợi liếc mắt nhìn Thái Bạch tông chủ, tựa hồ rất hài lòng hẳn làm việc tọa phái, gật gật đầu, chậm từ tốn nói: "Không cần hỏi lai lịch của chúng ta, cũng không nên hỏi lai lịch của hẳn, càng không cần hỏi chúng ta có mục đích gì loại hình lớn tục ngữ, chúng ta muốn nói thời điểm tự nhiên sẽ nói, hiện tại người hỏi cũng sẽ không có đáp án, về phần những thứ khác, người cứ hỏi, lão phu tận lực trả lời người!"

Thái Bạch tông chủ tựa hồ sớm nằm trong dự liệu, khẽ gật đầu một cái.

Ngón tay hẳn nhẹ nhàng khấu thạch án, chậm rãi hỏi ra vấn đề thứ nhất: "Tiền bối nhưng là Bắc Vực người?"

Lão thôn trưởng nhớ hẳn cái vấn đề này, bỗng nhiên mỉm cười, nói: "Trước người cho là chúng ta là người nào?"

"Chỉ coi là mất hứng thiên hạ phân tranh một vị tiền bối cao nhân thôi. .
."

Thái Bạch tông chủ hít một tiếng, nói: "Lần này cầu kiến, vốn cũng là bởi vì này, hài tử kia ta rất yêu thích, nhưng ta hiểu rõ đến thân thể của hẳn

sau khi, liền biết thân phận của hắn nhất định không giống nhìn từ bề ngoài đơn giản như vậy, dưới cái nhìn của ta, các người đã không có cố ý xóa đi chính mình từng tồn tại vết tích, tựa hồ cũng không ngại người khác phát hiện các người bất phàm, cái kia nghĩ đến cũng không ngại cùng chúng ta gặp gỡ, bây giờ hắn là của ta Thái Bạch môn hạ, ta sẽ dùng tâm dạy hắn, có lẽ hắn cũng sẽ giúp đỡ chúng ta làm rất nhiều chuyện, những chuyện này bên trong, nói không chắc sẽ có một ít phi thường hung hiểm, nếu sau lưng của hắn có các người như thế một đám trưởng bối ở, ta thế nào cũng phải hỏi hỏi ý kiến của các người!"

"Làm người làm việc, chung quy phải trải qua chút nguy hiểm mới là, cần gì phải tới hỏi?"

Lão thôn trưởng mỉm cười, nói: "Bây giờ hắn lạy ở người môn hạ, người dạy không sai, không có giấu làm của riêng, cũng không có dối trá dối mặt, đây là lão phu thưởng thức nhất người địa phương, nếu tất cả chuyện đều là giải thích, cái kia liền do chính hắn làm chủ tốt!"

Thái Bạch tông chủ khẽ cau mày, nói: "Nếu có một số việc thật sẽ nguy cấp đến tính mạng của hắn đây?"

Nói lời này thì đã có vẻ vô cùng chăm chú, nhìn về phía lão thôn trưởng trên mặt.

"Vậy cũng là hắn mệnh số của mình!"

Lão thôn trưởng sắc mặt hờ hững, chậm rãi hướng về tủ thuốc bên trong nhét sợi thuốc lá, khẽ thở dài: "Có lẽ đối với hắn mà nói, vẫn là việc tốt!"

Thái Bạch tông chủ nghe vậy, lông mày nhất thời hơi nhíu lại.

Tựa hồ là nhìn ra Thái Bạch tông chủ trong lòng không rõ, lão thôn trưởng thối dẫn lửa, nhen lửa thuốc lá, sau đó cười khở một tiếng, nói: "Có lẽ hấn đã đối với người giảng qua, kỳ thực hấn cũng không phải chúng ta trong thôn hài tử, mà là người khác đưa tới, chúng ta đem hấn nuôi lớn, cũng đã thực hiện chính mình lời hứa, về phần những thứ khác nhân quả, chúng ta những người này đều không nghĩ dính. . ."

Thái Bạch tông chủ trầm mặc một hồi, bỗng nhiên nói: "Các người ở trốn cái gì?"

Lão thôn trưởng lắc lắc đầu, khẽ thở dài: "Chúng ta không phải ở trốn cái gì, mà là tuyệt vọng, đối với những kia đường tuyệt vọng!"

Thái Bạch tông chủ ngưng lại, mi tâm trứ thành mụn nhọt, tựa hồ ý thức được một ít việc trọng yếu.

Qua một lát, hấn mới từ từ mở miệng: "Tiền bối nói tới những kia đường, lại là chỉ cái gì?"

Lão thôn trưởng mỉm cười, nhìn Thái Bạch tông chủ, nói: "Tu hành lại là vì cái gì?"

Thái Bạch tông chủ trầm mặc lại.

Cái này nhìn như là một cái lại khá đơn giản vấn đề, dù là lại nhỏ tiên môn, cung điện bất quá ba lạng, điển tịch chỉ là một hai bộ, ở thu đồ đệ lúc, cũng sẽ ra dáng hỏi lên một câu: "Người dẫn thân vào tiên môn, lại có biết tu hành là vì cái gì?"

Vấn đề như vậy, đáp án tự nhiên có rất nhiều.

Hoặc là vì trường sinh, hoặc là vì thành tiên, hoặc là vì những kia mỹ mạo tiên tử. . .

Vân vân, không phải trường hợp cá biệt.

Nhưng Thái Bạch tông chủ biết, lão thôn trưởng chỉ khẳng định không phải những thứ này.

Liên một phen trầm ngâm sau khi, hẳn nhớ tới bây giờ Bắc Vực hiện trạng, cũng nghĩ đến chính mình trải qua một ít chuyện.

Hắn quyết định thuận theo bản tâm, liền chậm rãi mở miệng nói: "Làm vì một cái ô không ra khí!"

Lão thôn trưởng nghe xong lời này, cười khẽ, nói: "Đây là người con đường tu hành, lão phu cái vấn đề này, vốn là liền không có cái gì cố định đáp án, chỉ bất quá, ta có thể nói cho người chính là, từ thiên địa sơ sinh, Thánh nhân lĩnh ngộ con đường tu hành tới nay, thế gian tu hành hạng người, đâu chỉ ngàn tỉ, mà quá nhiều những thứ này người vấn đề lớn nhất, chính là 'Tự tại' hai chữ. . ."

"Tự tại?"

Thái Bạch tông chủ sắc mặt ngưng lại: "Ồ đây đến không được tự tại sao?"

"Thế sự như cờ, nhân quả phức tạp, nhân sinh trong thiên địa, được thiên địa khó khăn, thì lại làm sao thật có thể được đến tự tại?"

Lão thôn trưởng mỉm cười, lắc đầu nói: "Vì lẽ đó do lâu tới nay, cái vấn đề này sớm đã có đáp án, người như nghĩ được đến chân chính tự tại, liền chỉ có hai cái lựa chọn, một chính là chết, người chết như đèn tắt, nhân quả đều tiêu, tất nhiên là tự tại, nhưng nhân tâm cầu sinh, lại không cam lòng như vậy, liền có người làm ra lựa chọn thứ hai, cái kia chính là coi thiên địa này làm vì lao tù, lập chí phải đi ra ngoài, vì thế bọn họ thử nghiệm rất

nhiều biện pháp, đi ra rất nhiều chỗ khác nhau con đường, cuối con đường này, chính là bọn họ trái tim mong muốn. . ."

Thái Bạch tông chủ nghe, trái tim đã ần có lay động, như là trong giây lát đó nghĩ thông suốt rất nhiều vấn đề.

Người chết sau khi biến thành quý, quý chết sau khi hóa 鬻(hình như chữ ma), cái kia 鬻 chết rồi lại sẽ hóa làm cái gì?

Người tu hành có thể thành tiên, cái kia sau khi thành tiên lại sẽ thành cái gì?

Thế gian tuần hoàn, sinh linh diễn biến, vốn là một con đường. . .

. . .

. . .

Nhưng nghĩ thông suốt những vấn đề này, ngay sau đó rồi lại đi ra càng nhiều vấn đề, khiến cho hấn trái tim càng nghi hoặc.

Hấn chỉ có thể chậm chước, chậm rãi nói: "Bọn họ đi tới nơi nào?"

"Đều là tử lộ, có thể đi đi nơi nào?"

Lão thôn trưởng chậm rãi nói ra đáp án, sắc mặt bình tĩnh, rồi lại giấu diêm sóng lên sóng xuống.

Trầm mặc một lát, hấn mới tiếp tục nói: "Bởi vì bọn họ đi đều là tử lộ, vì lẽ đó bọn họ tịch diệt lại trở về, vẫn như cũ không chịu từ bỏ cái kia vọng tưởng, vẫn cứ si nhìn lại lần nữa lên đường, nhưng chúng ta không giống, chúng ta đã không nghĩ lại đi tiếp. . ."

Thái Bạch tông chủ sắc mặt, đã ngưng trọng dị thường, một lát mới nói: "Nhưng các ngươi còn ở nhìn thế gian này!"

"Bởi vì chúng ta không có cái khác lựa chọn!"

Lão thôn trưởng lắc lắc đầu, thở dài một tiếng, nói: "Chúng ta tuy rằng tâm đã lười, cũng không tin những kia đường đi đến thông, nhưng những thứ này đường nhất định còn có thể tái hiện nhân gian, chúng ta có thể lần đi nhất thời, lại cũng không có thể vẫn trốn ở đó, sớm muộn vẫn là sẽ bị cuốn vào, vì lẽ đó cũng chỉ có thể chờ đợi, cầu thả một ngày tính một ngày, đợi đến thực sự tránh không thoát thì làm tiếp ra lựa chọn đi. . ."

Thái Bạch tông chủ đem những câu nói này đều nhớ rồi đi xuống, đều tinh tế cân nhắc rất lâu.

Sau đó hắn mới sắc mặt nghiêm túc, hỏi ra trọng yếu nhất một vấn đề: "Trên người hắn có phải là cũng có một con đường?"

Lão thôn trưởng mỉm cười, cũng không trả lời.

Thái Bạch tông chủ lúc này mới nhớ tới, lão thôn trưởng đã nói, không có trả lời liên quan tới Phương Quý thân thế vấn đề.

Liên hắn mang theo chút áy náy đứng dậy, cho lão thôn trưởng rót ra một chén trà, nói: "Những thứ này đường tái hiện, sẽ cấp người mang đến cái gì?"

"Tạo hóa, cơ duyên, phân tranh, giết chóc. . ."

Lão thôn trưởng mỉm cười, nói: "Cũng chưa chắc là chuyện xấu, đơn giản chính là lựa chọn mà thôi!"

Thái Bạch tông chủ cau mày, mặc dù là hấn, lúc này cũng cần hết sức chăm chú, mới có thể miễn cưỡng lý giải những thứ này chuyện.

Bởi vậy hấn mỗi nghe một cái trả lời, đều sẽ suy nghĩ một lúc lâu.

Lần này hấn chăm chú nghĩ đến một lát, mới hướng về lão thôn trưởng nói: "Vậy chúng ta bây giờ là ở con đường kia trên?"

Lão thôn bắt đầu cười dài, nói: "Hiện tại nhân gian phần lớn Tu hành giả, đều còn chưa có tư cách nói mình ở con đường kia trên, bất quá người cũng không phải cùng, là cái có tuệ căn, kỳ thực người đã thấy một con đường, chỉ là người quá không có tự tin thôi, bất quá này ngược lại cũng không trách người, so với trước đây, bây giờ thế gian tu hành pháp môn đã phi thường hoàn thiện đơn giản, phần lớn tu hành bên trong người chỉ cần dựa vào tài nguyên liền có thể từng bước lên cấp, người có thể ở đại thể như vậy tình huống xuống dừng lại ngẫm lại, đã rất tốt!"

"Hả?"

Chợt nghe lão thôn trưởng nói ra mấy câu nói như vậy đến, Thái Bạch tông chủ không khỏi hơi thay đổi sắc mặt, như là sâu trong nội tâm một ít ý nghĩ bị nhìn thấu, bằng hấn dưỡng khí công phu, lại cũng không khống chế được chính mình, có vẻ hơi có chút sốt sắng lên.

Chậm rãi đứng dậy, hấn chăm chú hướng về lão thôn trưởng cúi chào, nói: "Nhìn tiền bối chỉ giáo!"

Lão thôn trưởng chậm rãi gật đầu, nói: "Đường là chính người nhìn thấy, không cần cảm ơn ta!"

Thái Bạch tông chủ chân chờ một lát, nói: "Này tiền bối lại có biết, con đường này. . . Là đúng là sai?"

"Là đúng là sai?"

Lão thôn trưởng lần này trầm mặc một hồi, cũng như là nhớ ra cái gì đó chuyện cũ, một lát sau, mới hơi có chút tự giễu nở nụ cười một tiếng, nói: "Thế gian này con đường, không có đúng sai, hoặc nói đều là đúng, hoặc là nói đều là sai, chỉ xem người bản tâm mà thôi!"

Nói hẩn chậm rãi thở dài, thật lòng nhìn Thái Bạch tông chủ, già nua hai mắt trong, tựa hồ có vũ trụ tinh thần, tiếng nói cũng như là ẩn chứa một loại nào đó đạo uẩn: "Người bởi vì có một ít tất muốn đi làm chuyện, vì lẽ đó một đường theo đuổi cực hạn, lúc này mới nhìn thấy con đường kia, nhưng hay bởi vì người nhất định phải đi làm những kia chuyện, vì lẽ đó không cho thất bại, lại không dám đi thật sự bước ra bước đi kia. . ."

"Cái này chính là tâm kiếp, chính là ma chướng!"

"Nếu người cần dựa vào người khác đáp án mới vượt qua tâm kiếp, bước đi này bước đi ra ngoài, lại có ý nghĩa gì?"

". . ."

". . ."

Thái Bạch Tông chủ nghe những câu nói này, cả người đều đã choáng váng.

Một lát sau khi, hẩn chậm rãi ngồi xuống, khép hờ hai mắt, bàn tay trong lòng trước kết lên một cái ấn pháp.

Một lời phá tâm kiếp, Thái Bạch tông Triệu Chân Hồ tại dưới tàng cây ngô đạo, bắt đầu kết anh!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 438: Bắc Vực Đem Loạn

Toàn bộ người trong thôn động tác đều ngừng lại, mài gạo dừng lại cối xay, sợ cối xay chuyển động tiếng chít chít quá vang dội, rửa rau thả xuống rau xanh, sợ bọt nước lay động âm thanh quá ồn , liền ngay cả đang nằm ở trên bàn chờ bị giết heo mập, đều bị cái kia vóc người trắng kiện Trương đồ tể một nắm chắc heo miệng, để tránh khỏi cái kia gào gào tiếng kêu quấy rầy lúc này nho nhỏ thôn xóm bên trong yên tĩnh. . .

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía dưới tàng cây hoè Thái Bạch tông chủ, hình như có khen ngợi vẻ.

Mà dưới tàng cây lão thôn trưởng, nhìn thạch án đối diện Thái Bạch tông chủ đang bị chính mình một lời đánh thức sau khi, lại thật là lập tức tâm thần thông suốt, thậm chí đều không tránh đi chính mình sự tồn tại của những người này, trực tiếp liền tiến vào không hề phòng bị ngộ đạo trạng thái, trên mặt liền cũng không khỏi lộ ra càng nồng khen ngợi vẻ, cũng không biết là khen ngộ tính của hắn, vẫn là bội phục hơn lòng can đảm của hắn!

Tay nắm pháp ấn, xúc động chu thiên linh khí.

Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ lúc này quanh thân đều mãn bao hàm thần quang, như Đông Lai tử khí, thần thánh huyền diệu, mà theo hắn khí cơ chậm chậm mà dài lâu thổ nạp, bên trong đất trời linh khí, cũng như sóng triều giống như hướng về hắn tuôn ra lại đây, tụ tập tới một tán, liền có cảnh giới cao hơn khí cơ sinh ra, mà cái kia linh khí thủy triều, cũng càng

ngày càng mạnh, mỗi một lần vọt tới, đều có vẻ càng nồng nặc, như sông lớn.

Không biết qua bao lâu, bên trong đất trời, dần dần có thần thánh mà cô lão luân âm hưởng lên, như có như không, bỗng bèn ở Thái Bạch tông chủ bên người trong thiên địa, phảng phất đầy trời thần phật tán dương, Thái Bạch tông chủ mi tâm dần dần có một cái ngòi xếp bằng nho nhỏ bóng người hiện ra, khuôn mặt cương nghị.

Cũng là ở cái này một chỗ, Thái Bạch tông chủ quanh thân khí cơ biến đổi, tựa như mặt trời mới mọc lên ở phương đông, toả ra ánh sáng chói lọi!

Ngày hôm nay, Thái Bạch Triệu Chân Hồ tại cây liễu phía dưới hóa anh, thời gian sử dụng nửa chén trà nhỏ!

...

...

Thái Bạch tông chủ chậm rãi mở mắt ra, trên người khí cơ dần dần quy về ôn hòa.

Mà trong thôn xóm người cũng lại bắt đầu lại từ đầu đi lại, mài gạo mài gạo, rửa rau rửa rau, giết lợn đồ tể thả ra nắm heo miệng tay, cái kia heo bắt đầu rung trời giá gạo thét lên, sau đó bị hấn một đao đâm tiến vào, máu heo dâng trào, nhận một đại bồn.

Phảng phất chỉ là phát sinh một cái cực nhỏ chuyện.

Bất quá hành động bận việc trong lúc đó, vẫn có hiêm hiêm hai hai tiếng than thở truyền ra.

"Hắn có thể làm tiểu Phương sư phụ, ngược lại cũng quả nhiên có chút bản lĩnh. . ."

"Hắn kỳ thực không phải tiểu Phương sư phụ, chỉ là sư bá, sư phụ là một cái khác. . ."

"Lớn lên anh tuấn sao?"

"Đại khái không có trưởng thôn khi còn trẻ tuổi anh tuấn chứ?"

"Phi, trưởng thôn khi còn trẻ tuổi anh tuấn cái rắm, nếu là anh tuấn có thể trở thành là cô Lão đầu tử?"

". . ."

". . ."

Cảm thụ cái này tầm thường yên tĩnh nho nhỏ thôn xóm, cũng dựa vào cái này cảm thụ, trải nghiệm chính mình phá cảnh sau khi không giống, Thái Bạch tông chủ rất lâu sau đó, mới thật dài hít một tiếng, hắn đứng lên, hướng về đối diện lão thôn trưởng sâu áp thi lễ, nói: "Nếu như không có tiền bối chỉ điểm, ta còn không biết muốn ở này cửa bồi hồi bao nhiêu năm, cố gắng liền vĩnh viễn mất bước ra bước đi này dững khí, điểm đạo chi ân, ân quá trời, mặc học hậu tiến Triệu Chân Hồ, cảm ơn tiền bối một lời vạch trần ta tâm kiếp, cũng cảm ơn tiền bối ban tặng cái này chén Ngộ Đạo trà. . ."

Lão thôn trưởng lúc này cũng đang quan sát Thái Bạch tông chủ, cảm thụ trên người hắn khí cơ.

Lúc này Thái Bạch tông chủ, chỉ mượn tâm niệm ngộ tính, chén trà nhỏ hóa anh, chưa mượn Tiên đạo tư nguyên, thậm chí chưa mượn bất kỳ đan dược, khí cơ thoát nhìn tự nhiên bình thường, thậm chí có vẻ phi thường

nhỏ yếu, nhưng hấn nhưng có thể từ bên trong cảm nhận được mặt khác một loại sóng ngầm đạo uẩn.

Hấn nhẹ nhàng nở nụ cười, lại đem trà trên bàn cho Thái Bạch tông chủ một lần nữa thêm mãn, cười nói: "Trà chỉ là bình thường núi trong hoang dã trà mà thôi, nói nói ra, cũng phải nhìn nghe được người là ai, lão nhân gia ta cũng chỉ là xem người công đức đã đầy, biết thời biết thế thôi, huống hồ người dạy cái kia hoang dã tiểu tử, cũng coi như là đối với hấn có ân, chúng ta làm cái này nhìn hấn lớn lên người, báo lại người cũng hấn là. . ."

Lão nhân gia lời nói rất khách khí, chỉ là Thái Bạch tông chủ nghe lại tâm tình phức tạp.

Một lời vạch trần chính mình tu hành trên đường lớn nhất ma chướng, chỉ tính là làm cái này trường bồi đối với mình nho nhỏ cảm tạ sao?

Nghĩ đến nơi này, hấn đúng là trái tim khẽ nhúc nhích, chân chờ nói: "Tiền bồi, ta còn có vị sư đệ. . ."

"Ta hiểu được hấn!"

Lão thôn trưởng gật gật đầu, nói: "Người là nói Phương tiểu tử sư phụ đi, có lẽ hấn tố chất so với người còn cao hơn một điểm, nhưng hấn ma chướng lại muốn so với người rất được nhiều, chỉ là lão phu có thể giúp người, lại không giúp được hấn, này sự kiện ta thương mà không giúp được gì. . ."

Thái Bạch tông chủ nhất thời có vẻ hơi làm khó dễ, muốn nói lại thôi.

Nhập thôn tới nay, hấn vẫn ôn hòa hòa hờ hững, lúc này nhưng cũng hơi lộ ra chút thấp thỏm vẻ.

"Người gặp chính là tâm kiếp, hấn đến lại là tâm bệnh, không giống nhau!"

Lão thôn trưởng tựa hồ đối với bọn họ sư huynh đệ hai người tình huống rõ như lòng bàn tay, bình tĩnh lắc lắc đầu, nói: "Tâm bệnh của chính mình, chung quy phải chính mình đi y, đặc biệt là đối với người thông minh mà nói, vì lẽ đó này sự kiện, vẫn là xem hấn vận mệnh của chính mình đi!"

Nghe lão thôn trưởng nói đến cái trình độ này, chính là trong lòng còn có chút không cam lòng, Thái Bạch tông chủ cũng chỉ đành thở dài.

Dưới cây liễu mặt, lão thôn trưởng chậm rãi uống trà, cũng không vội vã mở miệng nói chuyện, tựa như đang đợi Thái Bạch tông chủ tiếp tục hỏi ra trái tim nghi hoặc, mà Thái Bạch tông chủ vào lúc này cũng rơi vào trầm tư, trước mắt vị lão giả này tu vị thông huyền, tựa hồ không chỗ nào không biết, tự cũng có thể mở ra trong lòng mình rất nhiều nghi vấn, Thái Bạch tông chủ lúc này càng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, tựa như Bắc Vực vận mệnh, tựa như Đông Thổ bí mật, tựa như Nam Hải vị kia Đế Tôn tu vị, liền như thần bí khó lường Tam tử Kỳ cung cùng quỷ tà Bất Tri địa. . .

Nhưng nhiều như vậy vấn đề dâng lên trong lòng, hấn nhưng không cách nào lập tức toàn hỏi lên.

Hấn biết cùng cao nhân gặp lại, chú ý duyên phận, chính mình có thể được đến đáp án vấn đề là có định số, cần châm chước.

Liên trải qua một phen đáy lòng sàng lọc sau khi, hấn lựa chọn ra vấn đề của chính mình, chăm chú hướng về lão thôn trưởng nói: "Thứ vấn bối ngu dốt, tiền bối nói con đường, ta chỉ rõ ràng một nửa, lại còn muốn biết, cõi đời này đã có người đi tới những kia đường sao?"

"Vẫn có người đi trên đường, chỉ là bọn hấn không biết mà thôi!"

Lão thôn trưởng nghe vậy nở nụ cười, nhẹ giọng nói: "Chính là bây giờ Thiên Nguyên, cũng đã xuất hiện rất nhiều đi trên đường người, thậm chí có chút trở về khá sớm, đã sớm bắt đầu bố cục, chỉ bắt quá người khác không biết, có lẽ ở có người đánh thức bọn họ trước, chính bọn hắn cũng không biết mà thôi, lời nói người có lẽ sẽ cảm thấy hứng thú, Nam Hải trên đảo sương mù vị kia, cũng nhanh muốn ngộ đạo, đợi đến hắn ngộ đạo lúc, cái kia liền không chỉ là đi lên đường, thậm chí có thể chấp chương một con đường đi tới, không thể không nói, cái kia đúng là vị thiên tài!"

"Nam Hải Vụ đảo?"

Nghe nói lời ấy, Thái Bạch tông chủ đều không khỏi lấy làm kinh hãi.

1,500 năm trước, Nam Hải Đế Tôn cầm trong tay yêu đao, bại Bắc Vực tất cả đại tu, bố trí Tôn phủ, chấp chương Bắc Vực vận mệnh, một chương này chính là 1,500 năm, ép tới Bắc Vực chúng tu khí cũng không kịp thở, may là bây giờ cái này mấy trăm năm bên trong, vị kia Đế Tôn tựa hồ gặp phải một số vấn đề, đóng tử quan, dưới tình huống như vậy, Bắc Vực không dễ dàng mới rốt cục có chút không nhiếp phục tại Đế Tôn người trưởng thành lên, có can đảm đối kháng Đế Tôn, mà kết quả cuối cùng. . .

. . . Nếu Đế Tôn ngộ đạo, thậm chí chấp chương nào đó con đường, thực lực càng hơn từ trước, cái kia Bắc Vực chi tu, lại nơi nào còn có vượn mình cơ hội?

"Người không cần phải lo lắng!"

Lão thôn trưởng nhìn ra Thái Bạch tông chủ vẻ mặt biến hóa, mở miệng cười: "Hắn một khi ngộ đạo thành công, liền sẽ bắt đầu số xui!"

Đón Thái Bạch tông chủ ánh mắt khó hiểu, hắn cười khê giải thích: "Cái khác trên đường người sẽ không chứa được hắn!"

"Chuyện này . . ."

Thái Bạch tông chủ vẫn còn có chút kinh ngạc.

Lão thôn trưởng không nhịn được nở nụ cười, nói: "Tuy rằng đường bản thân không có đúng sai, nhưng đi trên đường người lại thường thường chừa không được lẫn nhau, bây giờ những kia tịch diệt người còn chỉ là mới vừa trở về, đều ở kín đáo chuẩn bị, không có trên bàn cờ hạ cờ, nhưng nếu Vụ đảo vị kia ngộ đạo thành công, hấn liền sẽ trở thành này thế cái thứ nhất chân chính đi ở trên đường người, những người khác liền cũng ngồi không yên!"

Nói đến chỗ này, hấn hơi dừng lại một chút, nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, già nua con mắt tựa hồ có hơi thâm trầm.

"Người dẫn chúng ta đi ra gặp lại, có lẽ chỉ là nghĩ mở ra một ít nghi hoặc đi. . ."

Lão thôn trưởng nói, nhẹ tiếng thở dài, đúng là Thái Bạch tông chủ trong lòng có chút bất đắc dĩ, nghĩ thầm ta xác thực nghĩ mở ra một ít nghi hoặc, nhưng thật không nghĩ tới sẽ dẫn ra các người như vậy tồn tại, trên mặt lại vẫn là không lộ nửa điểm chột dạ kinh, chỉ là thật lòng nhìn lão thôn trưởng, lẳng lẳng nghe hấn nói chuyện: "Mà lão phu đồng ý hiện thân cùng người gặp lại, kỳ thực cũng là vì nói cho người một ít chuyện. . ."

Vào lúc này, hấn cũng có vẻ hơi chăm chú, hoặc là nói là bất đắc dĩ.

"Đại loạn liền muốn đến rồi!"

Lão thôn trưởng thấp giọng nói, trầm thấp mở miệng: "Mà trận này đại loạn nguyên cố, liền nhất định từ Nam Hải vị kia trên người bắt đầu, các người còn lại thời gian không còn nhiều, vì lẽ đó, sớm chút làm chuẩn bị đi, sinh ở Bắc Vực, là phần lớn người bi ai, cũng là số ít người may mắn, đợi

đến những kia người đều bắt đầu hướng về cái này bàn cờ trên vút quân cờ thời điểm, Bắc Vực nhất định sẽ trở nên trước nay chưa từng có náo nhiệt. .
."

"Cho tới ở cái này loạn tượng bên trong, người có thể giữ được hay không một đường khí vận, có thể hay không bảo hộ đến tiêu tử kia. . ."

"Liên xem người bản lãnh của chính mình. . ."

". . ."

". . ."

Thái Bạch tông chủ trong lòng bỗng nhiên có chút rung động, lập tức không biết có bao nhiêu vấn đề muốn hỏi.

Nhưng lần này, còn không chờ hấn mở miệng, liền thấy lão thôn trưởng bỗng nhiên cười đứng lên, cảm khái nhìn về phía cửa thôn.

Cũng liền vào lúc này, cửa thôn bỗng nhiên truyền đến cười to một tiếng: "Ha ha, Phương lão gia ta đã về rồi!"

Chỉ thấy cửa thôn nơi, một đạo nhỏ gầy bóng người xông vào trong thôn đến, nhìn thấy cái này quen thuộc từng cái cây cọng cỏ, vui vẻ hầu như muốn nhảy đến giữa không trung không xuống, hấn đầy mặt vui mừng tây thoán tây cuồng, sờ soạng một cái cửa thôn cối xay, vỗ một cái chính đang tại ăn cỏ trâu cái mông, lại chạy đến vòng gà bên cạnh, nhanh chóng đem bên trong gà điếm số lượng, sau đó chạy đến trước một cánh cửa dùng sức gõ.

"Hoa tử, Hoa tử, ta đã về rồi, ta cũng lớn lên rồi, người mở cửa nhanh a. . ."

Bên trong phòng truyền ra một cái thanh âm lười biếng: "Ta đang tắm, người chớ vào đến. . ."

"Rửa ráy?"

Thiếu niên kia nhất thời ánh mắt sáng lên, nhấc chân liền cửa trước trên đạp tới.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 439: Thôn Đầu Trâu Một Bá Chủ

"Phá "

Quả phụ cửa phòng bị một cước đá văng, Phương Quý cười to vọt vào, trong phòng nhất thời vang lên bọt nước khuấy động âm thanh cùng cô gái mềm nhũn tiếng thét chói tai, ở giữa còn chen lẫn vài câu cười xích "Nhanh cút ra ngoài ", "Đánh chết người cái này tiểu bại hoại" loại hình lời nói.

Bên ngoài đứng ở vòng gà nơi cầm một cuốn sách giả vờ giả vịt ở đọc tú tài con mắt lập tức trợn lên tròn xoe, "Vèo" một tiếng lên đến ngoài phòng hướng phía trong nhìn lại, nhất thời kích động đến mặt đỏ tới mang tai, máu mũi đều phun ra ngoài, hai tay run rẩy cầm lấy khung cửa, đã cảm động sắp khóc lên: "Bao nhiêu năm, bao nhiêu năm, rốt cục nhìn thấy, vẫn là cái này tên nhóc khốn nạn có bản lĩnh a. . ."

"Hừ, tiểu vương bát đê con quá không ra gì!"

Mắt thấy chỉ quán lấy một cái vỏ chẵn quả phụ để trần chân nắm đuôi mặt trượng truy sát Phương Quý, Phương Quý ở mặt trước chạy được hoan, mặt sau quả phụ truy sát khẩn, lại mặt sau tú tài xem tâm thần sáng khoái, toàn bộ thôn làng nhất thời trở nên một hồi náo loạn, lão thái thái vừa nắm củi lửa hầm gà vừa xem thường hướng về hướng ra phía ngoài gắt một cái, con mắt tặc sáng người mù cảm khái ô lên con mắt.

Chỉ có trong thôn bên trong lớn nhất chính khí một người không nhìn nổi, thịt án trước đồ tể có được ngũ đại tam thô, nhân mã cao to, trước ngực một tủng lông đen, cầm giậm một đao đem trên bàn thịt lợn chặt thành hai

nửa, nhìn Phương Quý quát lên: "Đi ra ngoài học mấy năm bản lĩnh, liền không học được chút điếm liêm sỉ mà, vẫn là cái này thẳng khốn dạng, người ở bên ngoài lão sư đến tột cùng là làm sao dạy?"

Vừa nghe lời này, thôn mặt sau theo Phương Quý vào thôn làng nón rộng vành nữ hài, không nhìn được làm vì Phương Quý lo lắng lên.

Dưới cây liễu Thái Bạch tông chủ, thì lại bỗng nhiên rất gấp gáp.

Đúng là Phương Quý nghe vậy, lập tức xoay người lại, hai tay xiên eo mắng: "Làm sao dạy, liên quan người mẹ kiếp chuyện gì?"

Đồ tể giận dữ, trong tay dài ba thước đao mổ lợn nâng lên, chỉ vào Phương Quý hét lớn: "Tiểu vương bát muốn chết!"

Thái Bạch tông chủ trong lòng bàn tay mồ hôi lạnh đều đi ra.

Phương Quý lại không mảy may sợ, mắng: "Đi đại gia người Trương đồ, không xem ở người khuê nữ phần sớm đá người sạp hàng!"

Đồ tể làm dáng muốn đuổi theo, Phương Quý vung chân liền chạy.

Đồ tể đuổi vài bước liền trở lại, hùng hùng hổ hổ chặt sạp hàng trên đầu heo.

Phương Quý cũng dừng lại, tiếp tục xiên eo mắng: "Người mẹ kiếp đến a, có tin hay không Phương lão gia ta cắt người xxx?"

Đồ tể tức hồng rồi, không cãi lại, một đao đem heo đem đem cho chặt.

Nhưng Phương Quý cũng không sợ, xiên eo đem đồ tể mắng máu chó đầy đầu, hung hăng ngông cuồng tự đại.

Cách đó không xa dưới cây liễu Thái Bạch tông chủ, nhìn mồ hôi lạnh trên đầu là một tầng tiếp theo một tầng, nhưng nhìn người chung quanh đều một bộ tập mãi thành quen, thậm chí còn cười tùm tùm nhìn đồ tể ăn quả đấng đáng vẻ, trong lòng chợt nghĩ đến hiểu rõ ra: "Trước đây tiểu tử này thường thường ở tiên môn thảo luận lên hấn đã từng là trong thôn một bá chủ, ta cũng không coi là chuyện to tát, không nghĩ tới thứ này lại có thể là thật sự. . ."

Đôi diện lão thôn trưởng, lúc này cũng sắp có chút không nhìn nổi, thở dài một tiếng, gõ trong tay tẩu thuốc lớn đứng lên, hướng về đem đồ tể đều sắp mắng khốc Phương Quý giáo huấn: "Tốt tốt, không muốn lại nói nhao nhao, ngươi lại mắng hấn lại đến đuổi theo ngươi nhiều thôn làng chạy ba vòng, còn có ngươi cái giết lợn, biết rõ ngươi đuổi hấn ba vòng đều không đuổi kịp hấn, còn nhất định phải chọc giận hấn làm gì?"

Đồ tể nghe xong, không lên tiếng, rầu rĩ chặt thịt lợn.

Phương Quý quay đầu liếc nhìn lão thôn trưởng một chút, nói: "Lão bắt tử liên quan ngươi chuyện gì?"

Thái Bạch tông chủ mồ hôi lạnh lại chảy ra.

"Đến đến, chuyện không liên quan đến ta, ngươi thích làm sao dần vật làm sao dần vật, bắt quá trước tiên rửa tay ngồi xuống ăn cơm!"

Lão thôn trưởng ở nhưng bất động khí, một mặt bất đắc dĩ, lắc túi thuốc lá dạn.

"Ăn cơm?"

Phương Quý vừa nghe con mắt đúng là lại sáng lên, hưng phấn nói: "Ngày hôm nay đi nhà ai ăn?"

Lão thôn trưởng cười ha ha nói: "Ngày hôm nay không đi nhà ai ăn, ở phía ngoài phòng bày tiệc, mọi người cùng nhau ăn!"

"Ha ha, tốt. . ."

Phương Quý nghe vậy nhất thời hưng phấn lên, lúc này cũng nhìn thấy ngôi ở dưới cây liễu, khí chất nho nhã sâu không lường được Thái Bạch tông chủ, nhất thời ánh mắt sáng lên, trong lòng cũng có sức lực, nghĩ thầm: "Tông chủ sư bá quả nhiên lợi hại, lại so với ta còn sớm liền tiến vào cái này thôn rách, ta liền biết hẳn lần này nhất định có biện pháp đối phó Long cung cùng Tôn phủ, nói không chắc đã sớm đem người cho xử lý!"

Vừa nghĩ, vừa vội vã chạy tới cùng Thái Bạch tông chủ gặp mặt, sau đó lôi kéo hẳn từng cái giới thiệu với hẳn, trưởng thôn Lão đầu tử họ Trường Ly, hồ bên trong hồ bơi, mỗi ngày liền biết mắng người, quả phụ họ Hoa, lớn lên so với hoa cũng còn tốt xem, đồ tể họ Trương, vừa nát lại hung, ngốc hung ngốc hung, chính hàm gà lão thái thái họ Vương, tâm nhãn nhỏ nhất, trộm nàng một con gà có thể mắng nửa ngày con đường, còn có bên kia cái kia con mắt tặc sáng, gọi Chu người mù, thích nhất giảng trời nam biển bắc cố sự, tú tài họ Trương, một điểm tác dụng đều không có, không đáng nhắc tới. . .

"Vậy còn người?"

Thái Bạch tông chủ nghe hẳn từng cái giới thiệu, gật đầu gật đầu, mỉm cười hỏi thăm, cuối cùng vừa cười hỏi Phương Quý.

Bên cạnh Trương đồ tể nghe vậy rầu rĩ đến rồi tiếng: "Hẳn là lưu manh, họ Phương!"

Phương Quý giận dữ, lại muốn bắt lên ống tay áo đến mắng người, Trường Ly trưởng thôn vội vàng khuyên: "Ăn cơm ăn cơm, ăn cơm trước!"

"Ồ? Người làm sao ít đi mấy cái?"

Phương Quý thấy dưới cây liễu đã đỡ lấy mấy cái bàn, vội vàng kéo Thái Bạch tông chủ nhập tịch, lúc này vừa quay đầu, mới phát hiện phía sau chính mình chỉ theo đội nón rộng vành cô bé, càng xa một chút hơn đầu thôn vị trí, A Khô sư huynh cùng Anh Đề Vượng Tài hai cái, chính ôm lấy nhau run lấy bầy, cũng không biết sợ sệt chút gì, mà cái khác một đường Cung Thương Vũ cùng Đông Thổ các thiếu nữ, đều đã không gặp.

"Khả năng lạc đường đi, ai quản hấn?"

Đại Tráng dừng dung như không nói, một bước cướp được khoảng cách đầu heo gần nhất băng ghế trước ngòi xuống.

Phương Quý một cái rút băng ghế, đem hấn quãng ngã cái rắm cổ đôn, sau đó đá hấn một cước, bên kia đi, đem Đại Tráng tức đến không nhẹ, không thể làm gì khác hơn là chạy đến một đầu khác đi tới, Phương Quý lúc này mới thả xuống băng ghế, ngông nghênh ngòi xuống, uy phong lẫm lẫm, sâu cảm giác thoả mãn.

...

...

Mà ở thôn Đầu Trâu đã vô cùng phấn khởi mở yến lúc, lúc này thôn Đầu Trâu ở ngoài, hoặc nói một mảnh trong hoang dã, Đông Thổ thiếu niên thiếu nữ, cùng với Cung Thương Vũ, Minh Nguyệt tiểu thư, Khương Thanh mấy người, chính một mặt choáng váng nhìn về phía trước, bọn họ vốn là một đường theo Phương Quý, cùng với cái kia hai cái thoát nhìn thổ khí thổ khí thiếu niên đi về phía trước, nào đoán được đi tới đi tới, liền mạc danh kỳ diệu cùng bọn họ thất tán.

Trái phải trước sau, chỉ thấy một mảnh núi hoang, lại không biết nên hướng về nơi nào bước đi.

"Chuyện gì thế này?"

Cái kia Đông Thổ thiếu niên thiếu nữ đã kinh sợ trong lòng hốt hoảng:
"Va quý sao?"

"Đi mau!"

Chính hoảng loạn, chợt thấy trên đỉnh đầu một mảng thần quang trải ra, liền thấy một người đầu trọc ông lão, bên người theo một con năm màu Tất Phương chim thần từ trên trời giáng xuống, mấy vị Đông Thổ thiếu niên thiếu nữ thấy thế, vội vã tiến lên hành lễ, mà ở cái này lão giả đầu trọc sau lưng, cuồng phong gào thét, khoảng khắc tản đi, rồi sau đó lộ ra một cái râu tóc ông lão bóng người, cầm trong tay đại đao, chính là phương bắc Thương Long ông lão đến.

"Su tôn. . ."

Cung Thương Vũ thấy ông lão kia, vội vã tiến lên hành lễ.

Phương bắc Thương Long cúi đầu nhìn lại, thấy chỉ có Cung Thương Vũ một người, sắc mặt nhất thời âm trầm mấy phần, nhưng cũng không nói chuyện nhiều, chỉ là tay áo lớn phất một cái, liền đem Cung Thương Vũ cùng với Minh Nguyệt tiểu thư người ở bên cạnh đều cuốn lên, thấp giọng nói: "Rời khỏi nơi này trước đi!"

"Lệ trưởng lão, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?"

Một bên Đông Thổ các thiếu niên, đã có chút lo lắng hỏi lên.

"Chuyện gì xảy ra?"

Cái kia hỏi đầu ông lão cười khỏ một tiếng, lắc đầu nói: "Ngay cả ta cũng không biết chuyện gì xảy ra!"

Nói nhìn bên cạnh phương bắc Thương Long một chút, ánh mắt liền có vẻ không tên kiêu ky, vừa nãy hẳn trong bóng tối đi theo Long cung Tướng tôn, Kính Châu Tôn chủ cùng với Thái Bạch tông chủ, phương bắc Thương Long sau lưng, chỉ nghĩ xem cái này tình thế biến hóa, lại không nghĩ rằng, chỉ là đuổi không lâu, liền chợt thấy phía trước mất đi tất cả mọi người hình bóng, chỉ còn phương bắc Thương Long một người, chính kinh ngạc ở không trung khắp mọi nơi quét người.

Đối với phương bắc Thương Long tới nói, liền đáng sợ hơn, rõ ràng cùng đi đi tới, mấy người khác lại đột nhiên biến mất?

Chuyện như vậy dù là bọn họ cảnh giới cỡ này, đều cảm thấy có chút không cách nào giải thích.

"Quá mức quý dị, không thể ở đây ở thêm!"

Vừa nói chuyện, bọn họ liền đã chuẩn bị rời đi, nhưng bên cạnh Đông Thổ thiếu nữ vội la lên: "Nhưng là Tần muội muội nàng. . ."

Hỏi đầu ông lão khẽ trầm mặc một chút, nói: "Không quản được, cũng không biết là họa hay phúc. . ."

. . .

. . .

"Ôi, xem tiểu nha đầu này gây, mau ăn, ăn nhiều một chút!"

Mà vào lúc này thôn Đầu Trâu bên trong, Hoa quả phụ chính đầy mặt mang cười, cho đàn hoàng núp ở trên băng ghế nhỏ nón rộng vành nữ hài

gắp thức ăn, lại là đùi gà, lại là phì phì thịt thủ, lại là thật dài một đoạn, không biết là vật gì thập lưu thịt đoạn, từng khối từng khối, chỉ chốc lát liền chất thành tràn đầy một bát, sau đó cười híp mắt nhìn nữ hài, tựa hồ nhìn nàng nuốt vào, nàng liền rất vui vẻ.

Đội nón rộng vành nữ hài trầm mặc một hồi, nhẹ giọng nói: "Cảm tạ ngài!"

Nói chuyện, liền nhẹ nhàng đem trên đầu nón rộng vành hái xuống, lộ ra tràn đầy tím ban mặt.

Nàng tựa hồ có hơi quẫn bách, cúi đầu xuống, không muốn bị người nhìn thấy.

Kết quả đây bàn người không người nhìn nàng, vẫn là người tranh ta cướp ăn thịt, Hoa quả phụ nhìn nàng, vẫn là đầy mặt yêu thích, sờ sờ đầu của nàng, nói: "Thành thật như thế Ba Giao hài tử thật là làm cho đau lòng người, nhanh ăn đi, nguội liền ăn không ngon. . ."

Nữ hài lại là bất ngờ, lại là có chút không tên cảm động, bung lên bát ăn cơm, cái miệng nhỏ bắt đầu ăn.

Một bên khác Phương Quý nhưng là so với nàng hào phóng nhiều, một cước đạp ở ghế trên, trong tay bung bát rượu, đang cùng Chu người mù liều mạng rượu, bây giờ tuổi tác tăng, tửu lượng cũng lớn, một hơi uống cạn ba bát, đã đem Chu người mù uống ngây dại ngây dại đào đào, trong tay bung bát rượu, mơ mơ màng màng ôm lấy Phương Quý vai, dặn dò: "Phương tiểu tử a, người có thể chiếm được nhớ kỹ, người chính là người, không thể quên cội nguồn, những kia bước đi đi ma chướng, đem thân thể đều vứt bỏ, cùng người bình thường liền quần áo đều không mặc đầy đường chạy có khác biệt gì?"

Càng trên đầu chút địa phương, lão thôn trưởng ngồi chủ vị, Thái Bạch tông chủ thì lại ngồi ở tôn quý nhất quý vị khách quan, tay áo lớn phiêu phiêu, bung ly rượu từng cái đáp lại người trong thôn đối với mình chúc rượu, thoạt nhìn hiền lành lịch sự, nhưng uống lên rượu đến lại rượu đến chén cạn, một giọt không dư thừa.

Lão thôn trưởng còn rất khách khí, nhìn chính truy hỏi Chu người mù không mặc quần áo tiên nữ ở nơi nào Phương Quý, phi thường bất đắc dĩ hướng về Thái Bạch tông chủ nói: "Hài tử dù sao bất hảo, sau đó còn muốn tiên sinh tốn nhiều tâm a. . ."

Thái Bạch tông chủ vội vàng trả lời: "Không có không có, rất tốt. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 440: Hồng Bảo Nhi Bí Mật

Một bữa cơm ăn đến, chủ và khách đều vui vẻ, mãi đến tận nửa đêm, mới lui lại tàn canh còn lại rượu, từng cái trở lại nghỉ ngơi.

Anh Đề theo gặm mấy khối thịt xương, còn bị Trương đồ tể ôm đầu quán mấy chén rượu, say ngã xuống đất, mềm đến cùng không có khớp xương như thế, sau đó bị làm ruộng người què lý một cước cho đá đến bờ vàng vòng bên trong ngủ đi tới, trung thực A Khổ sư huynh thì lại là do vì gặm một cái gà lớn chân, trêu đến Vương lão thái hung hăng mắt trợn trắng, cuối cùng thực sự đứng ngồi không yên, liền bồi tiếp cẩn thận muốn nói đi cho vị đại nương này nấu nước bồi tội, sau đó liền bị Vương lão thái bám vào lỗ tai một đường nhắc lên xách tới sân sau đi tới, nghĩ là có một đêm việc chờ.

Thái Bạch tông chủ lúc này chính tình thế khó xử, Hoa quả phụ vô cùng nhiệt tình hướng về hấn liếc mắt đưa tình, chân thành y y nói: "Ai nha, trong thôn không rảnh rồi nhà, nhưng là cũng không thể để quý khách ở lại ở bên ngoài đi, ta cái kia trong phòng ngược lại có nhuyễn giường một tấm. . ."

Thái Bạch tông chủ một mặt làm khó dễ, liên tục xoa tay: "Không được không được, như vậy không tốt. . ."

"Theo ta đi, ta nhà giường lớn, một người ngủ một đầu!"

Trương đồ tể nấc rượu lại đây, xoa xoa chính mình mọc đầy lông đen lông ngực, dửng dưng như không nói.

Thái Bạch tông chủ càng là mồ hôi lạnh đều sắp chảy ra: "Không được không được, như vậy càng không tốt. . ."

Cuối cùng đúng là một mặt âm trầm Trương tú tài đến rồi, ngoài cười nhưng trong không cười xin mời Thái Bạch tông chủ: "Tiểu sinh trong nhà ngược lại có giường hai tấm, chính là người kia lúc trước nói phải gả cho tiểu sinh, chuyên để tiểu sinh đi chế tạo, nhưng đáng tiếc giường chế tạo tốt, người lại không chịu gả cho, không bằng vị này tiểu tiên sinh liền theo tiểu sinh đi, chúng ta cũng tốt ngâm thơ đối nghịch, luận một phen điển tịch, thăm dò tìm tòi kinh học được chứ?"

Thái Bạch tông chủ có chút bất đắc dĩ: "Tiên sinh làm vì người mới chế tạo giường, tại hạ đi ngủ. . ."

"Nghĩ gì thế?"

Trương tú tài trừng Thái Bạch tông chủ một chút, nói: "Ta ngủ mới, ngươi ngủ cũ!"

Thái Bạch tông chủ không tiện cự tuyệt, chỉ có thể thật dài vừa chấp tay, nói: "Cái kia liền cung kính không bằng tuân mệnh!"

"Ai, đều tản đi tản đi. . ."

Lão thôn trưởng từ lâu say rồi rượu, vẫy tay trở về chính mình phòng nhỏ, Chu người mù rất xa căn dặn Phương Quý một câu để cho hắn đi chính mình nơi đó ngủ, sau đó cũng ngây dại ngây dại đào đào trở về phòng đi tới, Hồng Bảo Nhi cùng Đại Tráng rất xa nhìn Phương Quý, trong âm thầm thương lượng một phen, sắc mặt đều vô cùng nghiêm túc, còn dẫn theo mấy phần thần bí, tựa hồ tại cân nhắc một cái nào đó trọng yếu vấn đề muốn không cần nói cho Phương Quý.

Nhưng hai cái tiêu hài tử thương lượng không vài câu, liền bị bên cạnh đại nhân từng cái kêu về nhà đi tới.

"Người tại sao không đi nghỉ ngơi đây?"

Tất cả mọi người đã tản đi, Phương Quý nhưng không có về trong phòng ngủ, mà là trong tay nhắc theo Thiên Tà long thương, ngồi ở cối xay phía trên, tuy rằng có mấy phần men say, nhưng vẫn là trừng mắt tròn xoe hai mắt nhìn chăm chăm cái này trong thôn xóm mọi người, lúc này tất cả mọi người đã trở về phòng, nho nhỏ thôn xóm bên trong có vẻ hơi cô đơn, trên đỉnh đầu chỉ có một vầng minh nguyệt, mới vừa ở nông gia yến hội trên ăn bụng dưới đều phát chống đỡ nón rộng vành nữ hài, không có theo Hoa quả phụ đi nghỉ ngơi, mà là đi tới cối xay trước, có chút ngạc nhiên nhìn vẻ mặt nghiêm nghị Phương Quý.

"Ta không thể ngủ, ta đến nhìn bọn hấn chăm chăm!"

Phương Quý mép bên trong hừ một tiếng, nhìn người trong thôn tứ tán trở về phòng, dần dần tắt đèn thôn xóm, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Nhìn bọn hấn chăm chăm?"

Nón rộng vành nữ hài có chút ngạc nhiên, trừng mắt nhìn.

"Đúng, cái này quần hàng không một cái thành thật. . ."

Phương Quý căm giận nói, đúng là so với trước ở tiệc rượu trên thì nhiều hơn mấy phần chăm chú, hoặc là nói oán giận.

"Ta lại không phải người ngu, đều như vậy còn không nhìn ra cái này đám người kỳ thực đều không phải người bình thường mà, mẹ Phương lão gia ta ở thôn này bên trong lăn lộn mười hai năm, vốn tưởng rằng thôn này bên trong tất cả bí mật ta đều biết, bao quát trường thôn cùng Vương lão

thái khi còn trẻ này điếm chuyện hư hỏng, còn có Hoa quả phụ áo lót trên thêu bông hoa, thậm chí ngay cả Trương đồ tể dưới đáy giường che giấu trong rương có bao nhiêu tiền ta đều biết. . ."

Nói căm giận vỗ một cái bấp đùi: "Kết quả thôn này bên trong bí mật lớn nhất ta nhưng không biết!"

Nón rộng vành nữ hài cũng theo hấn liếc nhìn nhìn bốn phía, đúng là vô cùng lý giải Phương Quý, cái này người trong thôn đều rất nhiệt tình, hiền lành, thoát nhìn cực kỳ chân thực, nhưng lại hết lần này tới lần khác bao phủ một loại không cách nào truyền lời thần bí vẻ, Phương Quý trước đây nếu là từ thôn này bên trong lớn lên, sinh hoạt mười mấy năm thôn làng, bỗng nhiên trở nên thần bí như vậy, ai có thể nhanh như vậy tiếp nhận rồi đây?

"Quá phận nhất chính là, những người này trước đây bỏ xuống ta chạy một lần!"

Phương Quý thật lòng nói: "Vi lẽ đó lần này ta liền không ngủ, ta ở đây nhìn chăm chăm, ta nhìn bọn họ còn có chạy hay không!"

Nón rộng vành nữ hài nghe xong lời này, đúng là có chút không hiểu: "Thôn làng chạy thế nào?"

Phương Quý hừ hừ hai tiếng, nói: "Ta muốn biết làm sao chạy, liền không cần ở đây nhìn chăm chăm!"

Trong lòng chỉ là bất chấp, lần này nhất định phải đem thôn này bí mật làm rõ, trước đây những thứ này người nói cái gì chính mình là thần tiên ôm tới, chứa cái gì cũng không biết, bây giờ nhìn bọn họ nhất định biết chút ít cái gì, không hỏi rõ ràng là không thể bỏ qua bọn họ!

"Vậy ta cũng ở nơi đây cùng người đi!"

Đội nón rộng vành nữ hài cũng có chút ngạc nhiên, liền cũng ngồi ở cối xay trên, ôm đầu gối, bồi Phương Quý cùng nhau nhìn chăm chăm.

Trong lòng quyết định chủ ý, liền trừng mắt hai con mắt nhìn chăm chăm thôn này bên trong nhất cử nhất động.

Liền cố định ở ruộng người què Trương phía sau tường thấp bò vàng cùng Vương lão thái gà nhà vòng bên trong gà cũng không buông tha!

Chỉ bất quá, Phương Quý tuy rằng trong lòng quyết ý đã định, nhưng dù sao lúc ăn cơm uống không ít rượu, hấn đã dùng pháp lực áp chế, bây giờ vẫn là dùng không được cảm giác say có chút dâng lên, trải qua một hồi, Phương Quý hai mắt liền không khỏi bắt đầu khàn khàn, trên dưới mí mắt liền tiếp đánh nhau, hấn khập ngủ một hồi, liền cứng rần chống đỡ lên tiếp theo nhìn chăm chú, nhưng dần dần, vẫn là mơ hồ đi xuống.

Hoảng hoảng hốt hốt, hấn phảng phát đi tới một cái kỳ dị thế giới, nơi này phảng phát là một vị tiên nhân quốc gia, khắp nơi tiên phong đứng sừng sững, đâm thủng mây trời, giống như một mảnh ban ngày lớt đường, mặt trời mới mọc chiếu khắp, mà Phương Quý, thì lại đang đứng ở một toà ngọn núi cao nhất bên trên, nhìn đạo kia đạo phía trên ngọn núi, đều có tiên nhân hướng về chính mình làm lễ, cái kia tiếng nói như nước thủy triều như sóng, dường như muôn rung động thiên địa.

Nhưng là cái kia tiếng nói quá cổ lão, quá thần bí, Phương Quý có thể nghe được bọn họ, lại phân biệt không được nói chính là cái gì.

Mộng cảnh trù vào mộng cảnh, biến đổi thất thường.

Hấn rất nhanh liền lại nhìn thấy, chính mình tựa hồ đi tới một mảnh thảm tuyệt chiến trường, nơi này có vô số tiên nhân, thần thú, thượng cổ bá chủ, bọn họ đều ở liều mạng chém giết, ngay cả bầu trời đều bị bọn họ cái

kia hung cuồng lực lượng rung động, xuất hiện mấy cái hang lớn, có vô tận lưu hỏa âm âm đi xuống, chỗ đi qua, đại địa rạn nứt, tiên phong sụp đổ, vô tận tu sĩ chết thảm, phát ra tuyệt vọng a cảm giác.

Cảm giác này như vậy chân thực, Phương Quý thậm chí có thể cảm thấy ở tại trên mặt chính mình máu tươi cái kia cuồn cuộn xúc giác.

Hắn nhất thời đầu đau như búa bổ, cúi đầu nhìn lại, có chín cái đường lớn từ dưới chân xuất hiện, thẳng tắp mở rộng hướng về phía xa xôi phương xa.

Vô số người, ở tranh đoạt, nghĩ muốn bò lên trên cái này chín cái đường lớn, theo con đường này, đi hướng trời xa, nhưng quá nhiều quá nhiều người, căn bản đạp không lên con đường này, bọn họ chỉ có thể hóa thành oan hồn, gánh vác cái này chín cái đường trọng lượng, mà leo lên những thứ này đường người, thì lại ở liều mạng cùng với những cái khác trên đường người đấu pháp giết chóc, đoạn người khác con đường, đồng thời đem con đường của chính mình phô đến càng xa hơn. . .

"Tại sao vậy chứ?"

"Bọn họ đây là đang làm gì?"

". . ."

". . ."

Như vậy khốc liệt mộng cảnh, Phương Quý từ nhỏ bắt đầu, đã trải qua vài lần.

Chỉ bất quá, lần này tựa hồ càng thêm chân thực, cũng càng tỉ mỉ, nhìn thấy càng nhiều cảnh tượng.

Hắn thậm chí lần thứ nhất, ở trong giấc mộng sinh ra một chút linh thức, có thể tiến hành một ít đơn giản suy nghĩ, vì lẽ đó hắn không rõ, những thứ này người đang làm gì, bọn họ tại sao muốn chém giết lẫn nhau, trả giá lớn như vậy đánh đổi đi tới những kia đường, lại làm vì cái gì?

"Con kiến cả đời sống trên mặt đất, tại sao lại nghĩ bay đến trên trời?"

"Phàm nhân không thể nhìn thẳng liệt nhật, tại sao lại muốn biết thái dương phía trên là cái gì đáng vẽ?"

Có một cái lúc ẩn lúc hiện tiếng nói, xuất hiện ở Phương Quý bên tai, hắn ngẩng đầu lên, trong lúc hoảng hốt nhìn thấy lão thôn trưởng đi tới bên cạnh chính mình, sắc mặt hắn có vẻ vô cùng nghiêm nghị, cúi người nhìn Phương Quý, sắc mặt kia bên trong, tựa hồ mang theo sâu sắc đồng tình cùng thương hại: "Ta biết ngươi vẫn muốn biết những kia chuyện, nhưng biết rồi những thứ này, không nhất định là chuyện tốt a, ta tình nguyện ngươi vẫn hôn độn. . ."

"Nhưng càng ngày càng nhiều con đường, đã có người thừa kế, ngươi sớm muộn cũng sẽ gánh vác lên bản thân. . ."

"Cái kia liền đi đi. . ."

"Vận mệnh của ngươi không phải chúng ta có thể thay đổi. . ."

"Nếu ngươi thật sự muốn biết lai lịch của chính mình, liền đi tranh đi. . ."

"Con đường thứ hai trên âm dương tạo hóa đồ đã ở trong tay ngươi, con đường thứ ba trên cơ duyên ngươi cũng có, con đường thứ tư đã cùng ngươi nhiễm nhân quả, vì lẽ đó ta cũng giúp ngươi hạ xuống một viên cờ, có lẽ rất nhanh, ngươi liền có thể thấy rõ con đường của chính mình. . ."

". . ."

". . ."

Trưởng thôn vừa nói chuyện, như là thân bất do kỷ, ở từ từ đi xa.

Hắn phảng phất nói rất nhiều, nghĩ nói cho Phương Quý rất nhiều, nhưng hắn lại càng ngày càng xa, tiếng nói càng ngày càng nhỏ.

"Trưởng thôn. . ."

Phương Quý sốt ruột lên, đem hết toàn lực, rớt cục gọi ra tiếng đến.

Cái này tiếng nói vừa ra, hắn bừng tỉnh thức tỉnh, thành linh phát hiện trời đã sáng choang, chính mình không biết lại đang ngồi ở một khối viên đá trên ngủ gà ngủ gật, bên cạnh cũng vừa mới vừa thức tỉnh nón rộng vành nữ hài liền ngồi ở bên cạnh hắn, một mặt không rõ nhìn chu vi, bây giờ bọn họ lại ở một chỗ núi hoang bên trong, khắp nơi rừng sâu cỏ dại, kỳ nam quái thạch, rõ ràng ngủ trước còn ở thôn Đầu Trâu bên trong, tỉnh lại sau giấc ngủ đã rất là không giống!

"Đây là nơi nào?"

Nón rộng vành nữ hài lấy làm kinh hãi, theo bản năng gọi ra tiếng đến.

"Đi rồi, đi rồi, lại đi rồi?"

Phương Quý nhưng là mãnh đến nhảy lên, hướng về chu vi tìm một vòng, nhưng không có phát hiện nửa bóng người.

Hắn thậm chí tìm tới đêm qua bọn họ ăn tiệc thì thổ ở trên mặt đất khớp xương, nhưng này quen thuộc thôn xóm lại hào không hình bóng.

"Đám khốn kiếp này, lại chính mình lén lút chạy?"

Phương Quý giận dữ, giận không nhịn nổi, nghĩ muốn nổi giận, trong lòng lại cảm thấy trống rỗng.

"Chuyện này . . . Cái này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra a?"

Một hướng khác, A Khô cùng Anh Đề hai cái cũng tỉnh lại, bọn họ hoang mang hoảng loạn chạy tới Phương Quý bên người, đều là đầy mặt kinh ngạc, một giấc tỉnh, bỗng nhiên xuất hiện ở như thế một cái địa phương cổ quái, thực sự là không nói ra được quỷ dị, liền ngay cả Thái Bạch tông chủ, cũng từ một thân cây sau tỉnh lại, trên mặt tựa hồ bị người dùng bút lông vẽ cái hoa mặt, không hề hay biết đi tới Phương Quý trước người.

"Nơi này. . . Nơi này có chữ viết. . ."

Bên cạnh đội nón rộng vành nữ hài chợt phát hiện cái gì, vội vã gọi lên, Phương Quý vội vàng thoáng qua, thân đầu vừa nhìn, đã thấy trên một khối nham thạch chính viết một nhóm viết ngoáy chữ, chính là Hồng Bảo Nhi giọng điệu: "Phương Quý ca ca, bọn họ lại muốn đi rồi, ta nói không lại bọn hắn, cha rất hung, hắn nói này sự kiện không cho chính ta làm chủ, nhưng là bí mật này ta nhất định phải nói cho ngươi. . ."

"Vẫn là Hồng Bảo Nhi tốt, không hổ là muốn làm vợ ta người. . ."

Phương Quý trái tim hơi định, vội vội vàng vàng theo những chữ viết này nhìn xuống phía dưới đi, chờ mong đầy bụng nghi hoặc có cái đáp án.

Xiêu xiêu vẹo vẹo chữ, viết ra Hồng Bảo Nhi nói bí mật kia.

Phương Quý từng chữ từng chữ nhìn, con mắt dần dần tròn lên tròn lên, đầy mặt khó có thể tin.

"Phương Quý ca ca, ta không thể gả cho ngươi, cho ngươi sinh con. . ."

"Bởi vì. . ."

"Ta cùng Đại Tráng, đã cùng nhau. . ."

". . ."

". . ."

"Cái gì quý?"

Một bên A Khô sư huynh cùng đội nón rộng vành nữ hài nhìn những chữ này, đã ánh mắt đều sừng sốt.

Đây chính là cái kia mập mạp tiểu nha đầu muốn nói bí mật?

Vì lẽ đó thôn làng làm sao là làm sao biến mất?

Bọn họ đầy mặt đại ra, không khỏi lại đem ánh mắt nhìn thấy Phương Quý trên người, sau đó liền nhìn Phương Quý xem xong cái kia trên nham thạch khắc đi ra chữ sau khi, liền trầm mặc xuống, hấn tựa hồ có vẻ hơi âm u, thật lâu không nói, tâm tình hạ đến cực hạn!

Đội nón rộng vành nữ hài, A Khô sư huynh, Thái Bạch tông chủ mấy người, đều đối với Phương Quý sâu sắc lý giải!

Đúng đấy, ở cái này dạng một cái thần bí trong thôn lớn lên, kết quả lại lại một lần bị bỏ xuống, đối với thân thể không biết gì cả. . .

Chuyện như vậy, ai sẽ không cảm giác đến nghi hoặc cùng tuyệt vọng đây?

Trong lòng đang muốn thì chỉ thấy Phương Quý rút cục chậm rãi quay người sang đến, sau một hồi lâu, mới thở dài.

Vẫy vẫy tay, Phương Quý đau thương nói: "Ta thất tình. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 441: Bắc Vực Chi Minh

"Nguyên lai hắc chi để ý thất tình chuyện. . ."

Tuy rằng Phương Quý thoát nhìn buồn bã ủ rũ, thế nhưng Thái Bạch tông chủ cùng A Khổ sư huynh mấy người nghe xong hắc, lại không tên thờ phào nhẹ nhõm, nếu là Phương Quý sàu não tại người trong thôn lần nữa biến mất, chính mình lại thành bị bỏ xuống một cái, như vậy bọn họ cũng thật là nghĩ khuyên cũng khuyên không mở miệng, dù sao thôn này quá thần bí, không biết lai lịch, cũng không biết mục đích, bọn họ như thế nào tốt khuyên bảo?

"Một chút việc nhỏ, không cần lưu ý, chúng ta cũng nên rời đi nơi đây!"

Thái Bạch tông chủ chính mình cũng nhìn chung quanh một chút chu vi cảnh vật, trong lòng không khỏi cảm khái.

Trước đây hắc được đến hộ tổng Phương Quý đi tới An Châu Tôn phủ hai vị chấp sự hồi bẩm, nói đến Phương Quý chính mình thôn xóm biến mất việc, trong lòng còn cảm thấy hơi kinh ngạc, lại không nghĩ ra cái này nên là cái gì loại dạng thần thông đến, cho tới hôm nay, tận mắt chứng kiến ngày hôm qua vẫn còn cực kỳ chân thực tồn tại thôn xóm, trong một đêm trở thành hào không dấu vết hoang dã, lúc này mới rõ ràng cảm nhận được bực này thần kỳ.

Thầm nghĩ chuyện ngày hôm qua, tâm tình của hắc cũng bỗng nhiên càng trầm trọng mấy phần.

Thiên chi đem loạn, thần quái xuất thế, bây giờ chính mình gặp phải cái này thần bí thôn xóm, ở chính mình đời này kỳ dị trải qua trong, cũng có thể xếp được đến ba vị trí đầu đi, nếu lão thôn trưởng nói với tự mình đại loạn thế gian thật sự muốn tới, Bắc Vực người lại nên làm gì tự xử?

Chính mình trước đây làm ra bố trí, đối kháng Tôn phủ vẫn còn có chút gian nan, mà đối kháng loạn thế tới nói . . .

"Ồ, trưởng thôn mặt của ngươi. . ."

Cũng đang lúc này, A Khô sư huynh bỗng nhiên hơi kinh ngạc nhìn về phía Thái Bạch tông chủ.

Những người khác nghe vậy, cũng đều theo bản năng hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn lại, lại không nhịn được cười, đều lén lút cười.

Chỉ thấy lúc này Thái Bạch tông chủ khí chất nho nhã trầm ổn, ba sợi râu dài phiêu phiêu rất có tiên ý, nhưng trên mặt cũng đã bị người dùng bút lông tầng tầng vạch ba đạo, thành một cái vai mặt hoa mèo, nghĩ đến tông chủ chính mình chưa phát hiện, vẫn là nghiêm túc thận trọng khí độ trầm ổn đáng đáp, hết lần này tới lần khác đáng đáp như vậy cùng tầm kia mặt hoa sấn lên, càng lộ vẻ nhiều hơn mấy phần buồn cười, bình thường thực sự chưa từng thấy.

"Hà?"

Thái Bạch tông chủ phản ứng cực nhanh, thấy người khác đều biệt cười ở nhìn mình, tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn là trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, tay áo lớn giương ra, cả người biến mất ở tại chỗ, nghĩ là không biết chạy đến nơi nào đến xem chính mình đáng vẻ.

"Ha ha, tông chủ bị Trương nghèo túng cho lừa gạt rồi. . ."

Liên ngay cả vẻ mặt âm u Phương Quý, cũng không nhịn được bắt đầu cười lớn, trước một chút thương cảm đúng là tan thành mây khói, cười nói: "Kỳ thực ngày hôm qua ta thấy tông chủ theo Trương nghèo túng đi nghỉ ngơi, liền biết sự tình sẽ không như thế đơn giản, cái kia Trương nghèo túng, cũng không biết cày ruộng, cũng không biết giết lợn, còn không bằng đoán mệnh Chu người mù biết ăn nói, là trong thôn vô dụng nhất một cái, Hoa tử đều không lọt mắt hắn, nhưng hắn lại là âm hiểm nhất một cái, yêu thích đùa cợt người, trưởng thôn theo hắn đi, nhất định sẽ bị hắn sử ám chiêu cho hại. . ."

"Cái này Phương Quý sư đệ a. . ."

Thấy Phương Quý vui vẻ như vậy, A Khổ sư huynh lập tức nhỏ giọng khuyên: "Người không sớm nhắc nhở tông chủ, không sợ hắn trở lại cho người mặc tiểu hài a. . ."

"Ân. . ."

Phương Quý nghe vậy vội vàng cầm miệng, nghĩ thâm cái này cũng thật là cái chuyện.

Bất quá một hồi, liền thấy Thái Bạch tông chủ chậm rãi đi trở về, giơ lên tay áo lớn che mặt, dù là không nhìn thấy hắn lúc này vẻ mặt, cũng biết tông chủ nhất định tức vô cùng, chu vi mấy người nhất thời cũng không quá dám nói chuyện, tha thiết mong chờ nhìn tông chủ, tông chủ cũng không nói gì, chỉ là trầm mặc, một lát sau khi, bỗng nhiên hướng về nón rộng vành cô bé nói: "Người nón rộng vành có thể không cho ta mượn?"

Phương Quý cùng A Khổ nghe vậy lại lập tức cúi đầu, chỉ là thân thể không ngừng run rẩy, biệt cười biệt rất là khổ cực.

Đúng là nón rộng vành cô bé do dự một chút, đem nhắc lên ở trong tay nón rộng vành đưa cho Thái Bạch tông chủ, nàng từ bị Phương Quý nhìn thấy mặt sau khi, cũng không phải như vậy vẫn mang cái này nón rộng vành, mặt đối với Phương Quý sư bá, cũng không tiện không cho hẳn mượn. . .

"Đi thôi!"

Tông chủ đem đầu bông đội ở trên đầu, bắt đắc dĩ nói một câu, xoay người đằng vân đạp tới bầu trời, không muốn cùng Phương Quý mấy người song song.

Trong lòng hãy còn quái lạ: "Đây là cái gì mục, làm vì cái gì thần thông đều rửa không sạch?"

Đoàn người đằng vân mà đi, rất nhanh liền đã rời đi mảnh này núi hoang, biện tra bốn phía cảnh vật, mới phát hiện bọn họ lúc này vẫn còn Kính Châu Đại Hoang sơn địa giới, thậm chí còn có thể nhìn thấy chu vi chính có rất nhiều Tôn phủ kim giáp cùng Long cung yêu binh, loạn thành một đoàn, tìm kiếm khắp nơi Kính Châu Tôn chủ cùng Long cung Tướng tôn tâm tích, cũng còn tốt có Thái Bạch tông chủ ở bên, ung dung liền che đậy cảm nhận của bọn họ, tiềm hành tránh thoát.

Bất quá nửa ngày thời gian, liền đã rời đi Đại Hoang sơn địa giới, rồi sau đó Thái Bạch tông chủ thần thức cảm ứng chốc lát, liền dẫn Phương Quý mấy người hướng về một nơi nào đó chạy đi, rất mau tới đến một phương Kính Châu nho nhỏ thôn trấn bên trong, chỉ thấy đây là một mảnh bị thiêu huỷ thôn trấn, cũng không biết toàn bộ trấn người đều đi nơi nào, đúng là hoang vắng yên tĩnh, mà ở cái này một vùng phế tích trên, sớm có mấy người chờ ở nơi này.

"Lão Thái Bạch, ngươi rốt cục đến rồi. . ."

Rất xa hai bóng người tiến lên đón, một cái râu tóc bạc trắng, sau lưng trói một thanh khổng lồ loan đao, người tựa như cổ hủ, lại như tinh cương rèn đi ra giống như, tràn ngập xốc vác lực đạo, chính là phương bắc Thương Long Tử, một cái khác nhưng là trung thực, râu trắng tóc bạc, mặc trên người một cái lỏng lỏng lẻo lẻo, nhưng rõ ràng tính chất không ít đan bào, một thân đan hỏa khí, nhưng là Cổ Thông lão quái.

Bọn họ lúc này đều là một mặt căng thẳng, nhìn lại xuất hiện Thái Bạch tông chủ cùng Phương Quý mấy người, ngược lại có chút thấy quý tựa như vẻ mặt, ở ở mặt sau chút, Cung Thương Vũ, Minh Nguyệt tiểu thư, Thanh Phong đồng nhi mấy người, đã đều chất lên một mặt dấu chấm hỏi.

"Ngày hôm qua, các người đi nơi nào?"

"Long cung Tướng tôn cùng Kính Châu Tôn chủ Thanh Vân Mộc Tai bây giờ ở nơi nào?"

"Người tại sao muốn mang nón rộng vành?"

". . ."

". . ."

Một gặp mặt, Cổ Thông lão quái lập tức liên tiếp hỏi ra có nhiều vấn đề, rất hiếu kỳ.

"Cái này, nói rất dài dòng. . ."

Thái Bạch tông chủ than nhẹ một tiếng, nhìn theo sau lưng Phương Quý một chút, nói: "Đêm qua cũng chỉ là gặp may đúng dịp, tiện đường đi bãi phỏng mấy vị bạn tri kỷ đã lâu cố nhân mà thôi, bất quá may mắn cho bọn họ giúp đỡ, Kính Châu Tôn chủ cùng Long cung Tướng tôn đều đã đền tội, không cần lại lo lắng hai người bọn họ, mà lại một buổi sâu đàm luận, ta

còn biết được rất nhiều bí sự, đang muốn tìm một cơ hội, cùng hai người các ngươi nói tỉ mỉ!"

"Cái gì?"

Phương bắc Thương Long cùng Cổ Thông lão quái hai cái nghe vậy, đều kinh sợ đến mức con mắt tròn xoe.

Cái kia Kính Châu Tôn chủ cùng Long cung Tướng tôn, có thể là cái gì loại dạng tồn tại, như thế hời hợt liền đền tội?

Cổ Thông lão quái nhìn Thái Bạch tông chủ ánh mắt đều cao thâm khó dò lên, vị này lão Thái Bạch, cũng thật là bản lãnh thông thiên, sâu không lường được a, Đông Thổ cùng hắn có không ít nhân quả, Khương gia người trẻ tuổi đều sẽ nghe theo hắn điều sai, đến giúp hắn chống đỡ quý thân, Bất Tri địa hài tử, Nam Cương đại yêu những thứ này lại tạm lại không nói, bây giờ hắn lại là bỗng nhiên từ nơi nào nhô ra bực này lợi hại cố nhân?

Mà phương bắc Thương Long nhưng là ngạc nhiên nghi ngờ chưa định nhìn Thái Bạch tông chủ, biết Kính Châu Tôn chủ cùng Long cung Tướng tôn đền tội việc hắn là không giả, nhưng nghĩ tới đêm qua quý dị, vẫn là không nhịn được nói: "Lão Thái Bạch, hai người chúng ta hẹn ước liên thủ, liền không dám có che giấu, lão phu nội tình nhưng là một năm hai mươi toàn nói cho ngươi, ngươi lại che giấu nổi lên lớn như vậy cái bí mật, lẽ nào là không tin ta?"

"Ha ha, việc này một lời khó nói hết, quay đầu lại ta sẽ cùng các ngươi phân trần!"

Thái Bạch tông chủ bất đắc dĩ nở nụ cười một tiếng, xem ở phương bắc Thương Long cùng Cổ Thông lão quái trong mắt, tràn đầy cao thâm ý.

...

...

Liên đoàn người tạm thời hội hợp, leo lên pháp thuyền, kính hướng về Đan Hỏa tông mà đi, Phương Quý cùng Cung Thương Vũ các loại tiểu bối ở lại thuyền kho trong, từng cái chữa thương nói chuyện, tạm thời không đề cập tới, mà đầy bụng nghi hoặc cùng quái lạ phương bắc Thương Long cùng Cổ Thông lão quái, thì lại đều là một mặt lo lắng lôi kéo Thái Bạch tông chủ đi tới boong thuyền bên trên, hai người đều là hận không thể lập tức kiêu mở Thái Bạch tông chủ miệng lại không dám dáp dáp.

"Bác Vực sẽ đại loạn!"

Thái Bạch tông chủ đón bọn họ ánh mắt của hai người, trái tim tựa như cũng ở chằm chước, một lát sau khi, mới bỗng nhiên mở miệng.

"?"

Bác Vực Thương Long cùng Cổ Thông lão quái đều là dấu hỏi đầy đầu, nghĩ thâm hiện tại liên rất loạn a!

"Lần này chuyện, hung hiểm ngược lại thực có mấy phần, hai người chúng ta liên thủ, mưu đoạt cái này di địa tạo hóa, vốn cũng chỉ là vì cho đối kháng Tôn phủ tăng cường chút thể đánh bạc, lại không ngờ tới, cái này di địa tạo hóa việc, so với người ta nghĩ tới phức tạp hơn, lần này, nếu không phải là có mấy vị kia cố nhân ra tay giúp đỡ, sợ là chúng ta khổ tâm kinh doanh trăm năm bố trí, đều sẽ toàn bộ bộc lộ ra. . ."

Thái Bạch tông chủ thật sâu thở dài, sắc mặt có vẻ rất là trầm trọng.

Cái kia phương bắc Thương Long nghe vậy, cũng là vô cùng lo lắng, nói: "Ta đêm qua liên đã biết sẽ có người khác, nếu không phải người. . ."

Bọn họ hai người đều là một mặt cảm khái nói thì bỗng nhiên bên cạnh một người gọi lên: "Chờ đã. . ."

Cổ Thông lão quái một mặt kinh ngạc: "Hai người các ngươi từ lâu liên thủ?"

"Không sai!"

Phương bắc Thương Long Tử gật gật đầu, lãnh đạm nói: "Tôn phủ thế lớn, trấn áp Bắc Vực, đoạt ta 1,500 năm khí vận, đoạt ta 1,500 năm thiên kiêu phần tiên con đường, dựa vào bây giờ gây yếu tán loạn Bắc Vực tiên môn nho nhỏ gốc gác, mắt mù què chân lại mèo chó đất hai, ba con, còn lại người nếu là lại không liên thủ, lại làm sao có khả năng ở Tôn phủ dưới tay, đoạt được một chút cơ hội thở lấy hơi?"

Cổ Thông lão quái nghe đã đầy mặt kinh ngạc: "Này Long cung. . .
Ngươi không phải là cùng Long cung. . ."

Phương bắc Thương Long nghe vậy, đứng là nở nụ cười lạnh, nói: "Long tộc dù sao cũng là người ngoài, ta xác thực đến Long tộc trợ giúp, đối kháng Tôn phủ, nhưng kỳ thực ta cũng biết, Long tộc cũng không ý muốn thật là cùng Vụ đảo đối kháng, chỉ là nghĩ đem lão phu coi như quân cờ, bố trí ở Bắc Vực, làm vì Long tộc mưu chút lợi ích mà thôi, lùi một bước giáng, dù là thật là có thể trục lùi Tôn phủ, như vậy Long cung cũng sẽ thừa lúc vắng mà vào, đến lúc đó, cao cao ở Bắc Vực trên đỉnh đầu người, chẳng qua là từ Tôn phủ đổi thành Long tộc, lại có gì khác biệt?"

Cổ Thông lão quái nghe một mặt mộng, hoàn toàn không nghĩ tới đáng vẻ.

Phương bắc Thương Long nhưng là trong nụ cười nhiều hơn mấy phần sự ngông cuồng, nói: "Vì lẽ đó Long tộc lợi dụng ta, ta cũng đồng dạng

đang lợi dụng Long tộc, mượn ủng hộ của bọn họ họa loạn bắc ba châu, kì thực chỉ là đứng ở mặt sáng, hấp dẫn các nơi ánh mắt, sau đó cùng lão Thái Bạch định minh ước, do hấn trong bóng tối sách định tất cả sắp xếp, thậm chí nói, không chỉ hai chúng ta, Bắc Vực bảy Tiểu thánh bên trong, đã có bốn người ở trong chúng ta rồi. . ."

Bắc Vực, Long cung, Tôn phủ. . .

Cổ Thông lão quái nỗ lực lý giải bọn họ hai người lúc này nói ra lời, sắc mặt cực điểm là nghi hoặc.

Thế nhân đều biết Tôn phủ thế lớn, trấn áp Bắc Vực, chư đại tiên môn tất cả đều phục đầu, ngoại trừ phương bắc Thương Long Tử, dựa vào Long tộc chống đỡ dám cùng Tôn phủ đối kháng, những người khác đều bo bo giữ mình, nuốt giận vào bụng, mà coi như là phương bắc Thương Long Tử, kì thực cũng chỉ có thể tính là Long cung người, chân chính xuất thân Bắc Vực, dám đứng ra cùng trên đỉnh đầu Tôn phủ đối kháng, hầu như một cái không có. . .

Rất nhiều lúc, Thiên Nguyên khắp nơi đại thế lực đều không lọt mắt Bắc Vực chi tu, cái này cũng là một cái trong đó nguyên nhân. . .

Cũng không nghĩ đến, nguyên lai bọn họ kì thực cũng sớm đã liên thủ bố cục. . .

Chẳng trách An Châu Tôn phủ thần sinh lúc, Thái Bạch tông chủ có thể bỗng nhiên nhắc lên lớn như vậy cục diện, bức cung Tôn chủ.

Cũng khó trách, cái này di địa bên trong chuyện vừa ra tới, Thái Bạch tông chủ tựa hồ đã sớm trái tim nắm chắc, có thể làm ra các loại sắp xếp.

Nhìn dáng dấp, thế nhân đều cho rằng Thái Bạch tông vị sư đệ kia phế bỏ sau khi, Thái Bạch tông chủ ẩn nhẫn trăm năm, lại không có bất luận

động tác gì, chỉ có hư danh một cái, nhưng trên thực tế, hấn cái này trăm năm bên trong, cũng không có thật là nhàn rồi, vẫn đang vì đối kháng Tôn phủ làm chuẩn bị. . .

. . .

. . .

Cổ Thông lão quái vẻ mặt dần dần bình phục, hết thấy đều nghĩ đến thông.

Bất quá cũng là lúc này, hấn bỗng nhiên lại có chút tức giận: "Các ngươi đã bố cục như vậy sớm, vì sao vẫn không tính cả lão phu?"

Phương bắc Thương Long nghe vậy, cười lạnh một tiếng nói: "Ngươi ngoại trừ luyện đan không có gì bản lĩnh, lại là cái miệng rộng, biết rồi sẽ gặp nguy hiểm!"

Cổ Thông lão quái nhất thời giận dữ: "Nếu như ta Hoàng kim xử ở tay, hiện tại liền gõ roi ngươi đầy miệng răng. . ."

Phương bắc Thương Long cười gằn, dừng dung như không.

"Chớ vội chớ vội. . ."

Đúng là Thái Bạch tông chủ thấy Cổ Thông lão quái giận dữ, gấp vội vàng khuyên nhủ: "Kỳ thực chúng ta đã sớm đem ngươi tính cả, cái này trăm năm thời gian trong, ta vẫn đang làm các loại bố trí, tiêu tốn thực tại không nhỏ, số tiền này, trên căn bản đều là các ngươi Đan Hỏa tông ra. . ."

"?"

Cổ Thông lão quái đều há hốc mồm: "Ta làm sao không biết?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 442: Một Mình Ứng Phó

"Bác ba châu chế tạo tám trăm Long binh, tất cả áo giáp cùng Ma sơn dị bảo phân phối, đều là người Đan Hỏa tông ra!"

"Hồ Châu bí xuống núi Huyền Thiết phát quật việc tiêu tốn, cũng là lấy người Đan Hỏa tông danh nghĩa nhập cổ. . ."

"Mỗi tháng người Đan Hỏa tông Đan sư luyện chế đan dược trong, đều có lượng lớn tinh phẩm, trên danh nghĩa vận chuyển về Đông Thổ, kỳ thực bên trong có ít nhất ba phần mười đều là chúng ta thu rồi!"

"Thậm chí Kính Châu tiên môn trong bóng tối chuẩn bị Tôn phủ tiên, cũng là người Đan Hỏa tông đến. . ."

". . ."

". . ."

Thái Bạch tông chủ thuận miệng nói mấy chỗ bố trí, Cổ Thông lão quái mỗi nghe một câu, con mắt liền càng tròn tròn một phần. . .

Trước tiên một nghe bọn họ đã sớm liên thủ làm ra bố trí, Cổ Thông lão quái cảm giác mình thành người ngoài, bất quá tinh tế một nghe bọn họ làm ra bố trí, Cổ Thông lão quái đột nhiên lại cảm giác mình thành người mình, nghe tới nghe qua trực tiếp liền bối rối, chính mình tính ai?

Bối rối một lát, cuối cùng cũng coi như thở dài: "Tốt xấu các người hiện tại nghĩ đến ta. . ."

"Chủ yếu là không giấu được!"

Phương bắc Thương Long nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, nói: "Lần này ta bị Long cung tôn tướng thét phá thân phận, người ta liên thủ việc, sợ là đã bị rất nhiều người xem ở trong mắt, liền coi như chúng ta có thể biện rõ ràng, cũng không có thể bỏ đi tất cả mọi người lo lắng, đặc biệt là, bây giờ Tây Hải long cung cử thái tử, Tướng tôn, kể cả Kính Châu Tôn chủ, đều ở đây dịch chết, Đông Thổ đều bị thiệt lớn, âm u rút đi, sự tình dĩ nhiên huyền não rất lớn, Tôn phủ cùng Long cung, e sợ đều sẽ không giảng hoà, người Thái Bạch tông, dĩ nhiên nguy rồi. . ."

Cổ Thông lão quái nghe, đột nhiên liền chính mình vấn đề thân phận bên trong phản ứng lại, lo lắng nhìn Thái Bạch tông chủ.

Không sai, bây giờ đây mới là vấn đề trọng điểm!

Lần này chuyện, trêu đến quá lớn. . .

Long cung cử thái tử, Tướng tôn, thậm chí còn đến thêm vào một cái Kính Châu Tôn chủ cùng đại quý thân, đều ở chiến dịch này bên trong chết!

Những thứ này người thân phận biết bao nặng?

Liên như Long cung cử thái tử Ngao Cuồng vừa chết, Long cung Tướng tôn liền lập tức dám hô lên muốn tiêu diệt Phương Quý chi tộc, tiên môn lời nói đến, Long cung căn bản liền sẽ không cho là Bắc Vực có bất kỳ tiên môn có thể chống đối toàn bộ lửa giận của bọn họ, bọn họ cũng có thể tiêu diệt Bắc Vực bất luận cái nào tiên môn, thậm chí lùi một bước giảng, dù là Tây Hải long cung đều không đủ để làm được, như vậy Thất hải Long cung liên thủ, cũng có thể làm được!

Hiện nay Thiên Nguyên, Đông Thổ mạnh nhất, nhưng Đông Thổ cũng có vô số thế gia, đạo thống, lẫn nhau phân tranh không ngừng, mỗi cái có chính mình bàn tính, mà Long tộc thì lại không phải vậy, tuy rằng bây giờ Thất hải Long tộc, mặt ngoài trên cũng không phải bèn chắc như thép, nhưng Long tộc nhưng có một cái cộng đồng đặc điểm, cái kia chính là kiêu ngạo, kiêu ngạo đến cho là mình là dưới cửu thiên đệ nhất chủng tộc, trong xương liền siêu nhiên với thế gian các loại sinh linh!

Loại tính cách này, khiến cho bọn họ mỗi khi có chân long gãy khinh miệt, liền đều sẽ nhất trí đối ngoại, đến lực báo thù.

Thất hải Long tộc như đồng loạt ra tay, cái kia là cái gì loại khủng bố lực lượng?

Coi như nhân gia chỉ phân ra một thành bên trong nửa thành, nửa thành bên trong ba phần lực lượng, cái kia đều không phải nhỏ nhỏ Tiên môn có thể chống đối!

Một cái khác, nhưng là Kính Châu Tôn chủ Thanh Vân Mộc Tai!

Đế Tôn ngự dưới mười chín Tôn phủ, mười chín vị Tôn chủ, giúp đỡ hẳn ngăn được Bắc Vực đại địa, mỗi một vị thân phận địa vị, biết bao siêu nhiên, vốn là bởi vì Bắc Vực ba châu đại loạn, làm cho Tôn phủ như băng mỏng trên giày, hiện nay lại một cái Tôn chủ mất đi tính mạng, nếu Tôn phủ lại không làm ra mãnh liệt phản ứng, cái này chẳng phải là ở nói cho cái khác chư châu tiên môn, Tôn phủ chỉ còn xác không, không đáng nhắc tới?

Vì lẽ đó có thể ngờ tới, lần này Tôn phủ, cũng tất nhiên sẽ sinh ra rất lớn ý muốn báo thù!

"Lần này chuyện, người Thái Bạch tông đệ tử đoạt tạo hóa, đã bị rất nhiều người nhìn thấy, giấu là không gạt được, Long cung cùng Tôn phủ như nghĩ tiết giận, liền nhất định sẽ hướng về các người Thái Bạch tông đi!"

"Dù sao Thái Bạch tông cùng ta Thương Long một mạch không giống, chúng ta cách xa ở phương bắc, mà lại trên đỉnh đầu không có Tôn phủ áp chế, tiến có thể công, lui có thể thủ, các người lại ở nước Sở, trên có An Châu Tôn phủ, chu vi lại có khắp nơi chó săn vây quanh, chạy đều chạy không thoát, các người Thái Bạch tông, lại chuẩn bị làm sao đi ứng đối?"

Phương bắc Thương Long nhìn Thái Bạch tông chủ, thật lòng nói ra lời nói này.

Không đợi Thái Bạch tông chủ trả lời, Cổ Thông lão quái đã có chút sốt sáng: "Các người sớm bố trí trăm năm, lẽ nào liền không có cách nào?"

"Biện pháp tự nhiên là có!"

Phương bắc Thương Long nhận nhặt trả lời: "Chỉ là đã như thế, vì lẽ đó bố trí, đều sẽ đem lộ ra ngoài ở Tôn phủ dưới mí mắt, hơn nữa bằng tâm mà nói, chúng ta dù cho bố trí trăm năm, nhưng Bắc Vực gốc gác thực tại quá nông, sợ là thiếu xa cùng Tôn phủ đối kháng thực lực!"

"Chuyện này . . ."

Cổ Thông lão quái trong lòng thực tại chần chờ, quay đầu nhìn về phía Thái Bạch tông chủ.

"này một kiếp đúng là chạy không thoát đi!"

Thái Bạch tông chủ sắc mặt, vào lúc này cũng có vẻ phi thường tự nhiên, mỉm cười, nói: "Long cung lửa giận ngút trời, nhất định không chịu thiệt bỏ qua, còn Tôn phủ, An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích vốn là

liền đối với ta Thái Bạch tông mắt nhìn chăm chăm, chỉ là trước hấn vẫn còn có lo lắng, bởi vậy không dám ở bề ngoài đối với ta Thái Bạch tông làm những gì thôi, đợi đến cái này Thanh Vân Mộc Tai chết đi tin tức truyền ra ngoài, Huyền Nhai Tam Xích nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này, tất nhiên không tiếc sư tử vồ thỏ lực lượng, cũng phải toàn lực hướng về ta Thái Bạch tông ra tay. . ."

Hấn càng là nói, phương bắc Thương Long sắc mặt liền càng nghiêm nghị, Cổ Thông lão quái thì lại càng căng thẳng: "Vậy người dự định là?"

Thái Bạch tông chủ cười gió yên sóng lặng, hai tay chậm rãi cõng ở sau lưng, nói: "Đây là chúng ta cơ hội!"

"Cái gì?"

Phương bắc Thương Long cùng Cổ Thông lão quái hai người, tất cả đều ngây người.

Thái Bạch tông chủ xa xa hướng về phía nam liếc mắt nhìn, sắc mặt đúng là thâm trầm mấy phần, một lát mới nói: "Lần này trải qua, ta thu hoạch lớn nhất chính là biết rồi Nam Hải trên đảo sương mù vị kia bây giờ đang làm gì, chúng ta trước đây trong lòng vẫn không chắc chắn, còn ngóng trông hấn đã tẩu hỏa nhập ma, hoặc là không có tranh bá chi tâm, thậm chí là vết thương cũ phát tác chết rồi, nhưng hôm nay, ý nghĩ này có thể thu lên rồi, cái kia một cái không những không có tẩu hỏa nhập ma, phản mà đã đến hiểu đạo lúc máu chốt, e sợ sắp tiến thêm một bước. . ."

"Tiến thêm một bước?"

Thái Bạch tông chủ gió yên sóng lặng giống như, lại làm cho Thương Long Tử cùng Cổ Thông sắc mặt hai người đại biến.

Tôn phủ gốc gác lại mạnh, Nguyên Anh lại nhiều hơn, nhưng để Bắc Vực tu sĩ tuyệt vọng còn khôn bình định, cũng chỉ có một cái!

Cái kia chính là 1,500 năm trước bằng sức lực của một người trấn áp toàn bộ Bắc Vực Đế Tôn!

Thừa dịp hấn bây giờ thật lâu chưa từng hỏi đến thế sự, Bắc Vực mới có cái này một tia cơ hội thở lấy hơi.

Cái kia nếu hấn đột nhiên xuất thế, thực lực càng mạnh. . .

Hiện tại chính mình những thứ này người làm việc, lại nơi nào còn có thể có ý nghĩa gì?

Bắc Vực có người có thể chống đối hấn sao?

1,500 năm trước, liền đã từng thua ở trong tay hấn ba vị lão tiền bối?

Vẫn là bại hấn ở dưới đao sau khi, liền rút đi Tây Hoang, cho tới nay bật vô âm tín U cốc chi đế?

Nam Hải Vụ đảo vị kia quá mạnh mẽ, mạnh đến nhượng người khủng hoảng!

Mà bây giờ, hấn lại có thể sẽ trở nên càng mạnh, cái kia Bắc Vực vận mệnh, há không chân chính đối mặt tuyệt vọng?

. . .

. . .

"Biết rồi sau chuyện này, ta liền biết Bắc Vực đã chỉ còn hai cái lựa chọn!"

Thái Bạch tông chủ sắc mặt đúng là có vẻ bình tĩnh, nhàn nhạt nói: "Lựa chọn thứ nhất, chính là thừa dịp hiện tại, liền phải dừng lại, cái gì Bắc Vực vận mệnh, cái gì truyền thừa tộc, đều rất xa ném qua một bên, đỡ phải Đế Tôn xuất quan sau khi, chịu khổ trần áp, thậm chí lão Thương Long người đều không thể ở lại Bắc Vực, kịp lúc suất môn nhân đệ tử, trốn đến Tây Hoang đi thôi, để tránh khỏi bị hấn một đao đem người chém!"

Lời này nói Cổ Thông lão quái cùng phương bắc Thương Long, đều là một mặt trầm mặc, lạnh giọng không nói.

"Mà lựa chọn thứ hai. . ."

Thái Bạch tông chủ chậm rãi mở miệng, mặt sắc mặt lạnh xuống:
"Chính là thừa dịp hấn vẫn không có bước ra bước đi kia, vẫn không có xuất quan, hoàn toàn cùng Tôn phủ không nể mặt mũi mặt đến đối đầu, làm hết sức nhiều làm vì Bắc Vực tranh thủ đến đầy đủ góc gác cùng tài nguyên, làm chống lại chuẩn bị!"

Cổ Thông lão quái cùng phương bắc Thương Long sắc mặt, càng ngột ngạt.

Thế cục hôm nay, vẫn luôn là trong bóng tối bố cục, hoãn làm chuẩn bị, không cùng Tôn phủ làm đối kháng chính diện.

Nhưng bây giờ, theo Đế Tôn sắp bước vào một cái cảnh giới mới, bọn họ lại muốn làm kịch liệt hơn, náo động đến càng hung?

Cái này xem như là nợ nhiều không lo, con rận quá nhiều rồi không cắn?

"Chúng ta không có cái gì khác lựa chọn!"

Phương bắc Thương Long không có trầm mặc quá lâu, liền trả lời cái vấn đề này, sau đó hỏi: "Hiện tại có thể nói người chuẩn bị làm thế nào!"

"Phương pháp rất đơn giản!"

Thái Bạch tông chủ từ tôn nói: "Long cung cùng An Châu Tôn phủ sẽ hướng về Thái Bạch tông ra tay, đó là nhất định, chỉ bất quá lần này cùng cố nhân kết bạn, từng có người một người hẹn ta cùng túc sâu đàm luận, hai người chúng ta đàm kinh luận điển, sau lại cầm đuốc soi đánh cờ vây, đánh cờ ba cục, ta ba cục đều thua, bị hấn trêu chọc, nắm bút ở trên mặt ta vẽ ba đạo, bất quá hấn cũng coi như là rãi khí, lợi dụng tư nhân thân phận đáp ứng ta một chuyện, sẽ đi Long cung hoà giải hoà giải, nói vậy hấn sẽ nói được là làm được, tạm thời giúp chúng ta đỡ Long cung lửa giận. . ."

"Trừ đi Long cung uy hiếp, còn lại liền chỉ có Tôn phủ. . ."

Hấn hơi ngưng lại, nhàn nhạt nở nụ cười, nói: "Nếu An Châu Tôn phủ nghĩ bắt ta Thái Bạch tông làm mai, giết gà dọa khỉ cho Bắc Vực tiên môn nhìn, vậy ta cũng là bắt bọn họ đánh dạng, để cái này vô tận Bắc Vực chi tu, nhiều mấy phần dũng khí, cũng thêm vài nét bút hào hùng!"

Thái Bạch tông chủ, thanh thanh thản thản, như đang nói một chuyện nhỏ.

Có thể phương bắc Thương Long cùng Cổ Thông lão quái nghe xong, hai người lại đều là thay đổi sắc mặt. . .

Đầu tiên là khó có thể tưởng tượng, người nào có thể tùy tùy tiện tiện ăn nói ngông cuồng, nói có thể đỡ Long cung lửa giận?

Càng khó có thể tin chính là, dù là thật sự Long cung tạm không ra tay, này Tôn phủ nổi giận lên, lại há là dễ dàng chống đối?

. . .

. . .

"Nếu người sớm có định số, vậy chúng ta liền chuẩn bị sớm chính là!"

Phương bắc Thương Long nhìn Thái Bạch tông chủ rất lâu, thấy hắn chủ ý đã định, mới chậm rãi mở miệng nói: "Một châu Tôn phủ, như gốc gác ra hết, cái kia bất kể là bọn họ quý thân, vẫn là Thần vệ, hay là Nguyên Anh đại tu, thậm chí những kia thân phục với bọn họ, cam làm đi đầu tiên môn, đều khó đối phó, huống chi, Tôn phủ nếu thật sự nổi giận, còn có thể từ những châu khác phủ mượn lực, thế lực càng to lớn hơn, làm vì bảo đảm ổn thỏa, ta đem suất Thương Long một mạch xuôi nam, trợ người Thái Bạch tông, người cũng có thể mang cái này trăm năm bố trí vận dụng lên, lại hàm chiến một tràng. . ."

Nghe được hắn lời nói này, Cổ Thông lão quái đều đã không nhịn được có chút nóng máu sôi trào.

Kế phương bắc ba châu sau khi, lẽ nào An Châu cũng cuối cùng tại muốn nghênh đón một tràng chân chính đối kháng Tôn phủ đại chiến hay sao?

Trời thấy, lão phu rốt cục đuổi tới. . .

"Không cần!"

Vạn không nghĩ tới, Thái Bạch tông chủ nghe xong phương bắc Thương Long, lại là khẽ lắc đầu, sau đó nói: "Thương Long một mạch, không cần xuôi nam, các người có chuyện quan trọng hơn muốn làm, chính là trong bóng tối bố trí, ta cũng sẽ không tất cả vận dụng, để tránh khỏi bị người nhìn thấu hư thực!"

"Cho tới Tôn phủ. . ."

Hắn hơi dừng lại một chút, hai tay chấp sau lưng, sau lưng phong vân khuấy động, nhàn nhạt mở miệng: "Ta Thái Bạch tông có thể ứng phó!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 443: Chân Chính Cao Nhân

"Này ba cái lão già chạy đến thuyền trên đỉnh thương lượng cái gì đi tới?"

Pháp thuyền chậm chậm rãi ở giữa không trung bên trong lay động, Phương Quý cùng với khoai lang cô nương, Cung Thương Vũ, Minh Nguyệt tiểu thư mấy người, đều vẻ mặt vô cùng nghi hoặc ở tại thuyền trong khoang thuyền, bọn họ tự cũng hiểu kì Phương Quý mấy người ngày hôm qua một buổi tối trải qua, chỉ là vừa nãy hỏi sau khi, Phương Quý cũng lười trả lời, A Khổ sư huynh không dám trả lời, khoai lang cô nương thật không tiện trả lời, cho nên bọn họ cũng chỉ có thể trước tiên không hỏi.

Ba vị trưởng bối đều không tại, bọn họ cũng chỉ đành đều ở ở trong khoang thuyền, bây giờ di địa một trận chiến, mới vừa kết thúc, đến nay nhớ tới, ngọt tự hiểu là có chút khó mà tin nổi, Cung Thương Vũ lúc này trong lòng, chỉ là một mảnh âm u, đêm qua hắn liền đã hướng về sư tôn bẩm báo qua chính mình tám vị sư đệ hoặc là chết ở Tôn phủ quý thân trong miệng, hoặc là chết ở Tây Hải long cung cửu thái tử Ngao Cuồng trong miệng chuyện, sư tôn vẫn chưa nhiều lời, chỉ là nói tự mình biết, cảnh này khiến Cung Thương Vũ trái tim rất là ngọt ngọt, một nhắm hai mắt lại, liền cảm thấy một cái biến máu vọt tới.

Vì sao, liền sư tôn người như vậy đều không có biểu hiện ra nên có phần nợ đây?

Là bởi vì Thương Long một mạch nhất định phải dựa vào Long cung chống đỡ mới có thể đối kháng cường đại Tôn phủ sao?

Nhưng nếu là cứ như vậy, Bắc Vực tu sĩ không cần lại quỳ gối Tôn phủ trước mặt, chẳng phải là còn muốn quỳ gối Long cung trước mặt?

Mà Minh Nguyệt tiểu thư, nhưng là một nhớ tới chính mình tiến vào di địa trước kiêu ngạo đến, liền cảm thấy được không đất dung thân, tiến vào di địa trước chính mình, thì lại làm sao sẽ nghĩ tới, đem Thương Long một mạch, Tây Hải long cung, Đông Thổ thiên kiêu, Tôn phủ thiếu Tôn chủ cùng với các loại chư phe thế lực thả ở cùng nhau đấu võ, cuối cùng thắng được, lại sẽ là Phương Quý như thế một cái không đáng chú ý tiểu Tiên môn đi ra đệ tử đâu?

Nàng trước đây chỉ cảm thấy Thương Long một mạch là chân nam nhi, hảo hán tử, chưa bao giờ đem Bắc Vực tiên môn để ở trong mắt, hiện nay lại sinh ra một loại chính mình cái gì cũng không hiểu cảm giác, mà cái cảm giác này càng đậm, liền cảm giác mình càng thấp kém, càng cảm thấy người khác đều là sâu không lường được, đem tất cả tính tận tuyệt đỉnh người thông minh, chính mình chính là một cái ngốc bên trong ngu đần, còn yếu ớt yếu ớt cô gái xinh đẹp. . .

. . . Không đúng, dựa kia thậm chí cũng không cảm thấy được chính mình đẹp để, hẳn cảm thấy Dương Liễu tiểu nha hoàn càng đẹp mắt!

. . .

. . .

Ào ào ào. . .

Thuyền khoang ở ngoài, có áo bào lược gió tiếng vang lên, ba bóng người, trước sau lược tiến vào trong khoang, chính là ba vị trưởng bối đi

xuống.

Cũng không biết bọn họ mới vừa nói cái gì, lúc này từng cái từng cái trên mặt, đều có chút vẻ nghiêm túc.

Thoạt nhìn sắc mặt bình tĩnh, nhưng tựa hồ có thể để người từ cái này sắc mặt bình tĩnh xuống, nhìn thấy cái kia khuấy động huyết khí.

"Đi thôi!"

Phương bắc Thương Long nhìn lướt qua trong khoang, ánh mắt trước tiên nhìn về phía Phương Quý, vừa nhìn về phía Cung Thương Vũ, nhìn thấy hắn uể oải uể oải suy sụp đáng vẻ, tựa hồ có hơi sinh giận, nhưng cũng có chút đau lòng, cũng lười nhiều lời, chỉ là hướng về Thái Bạch tông chủ cùng Cổ Thông lão quái giao cho một tiếng, liền hướng về Cung Thương Vũ nói: "Người đừng vội làm này nhi nữ thái độ, người cái kia tám vị đồng môn rơi vào kết quả như thế, vẫn là người bản lĩnh không đủ lớn duyên cớ, nếu người thật muốn báo thù cho bọn họ, trong vòng một tháng, liền có một cái cơ hội tốt nhất, có thể để cho người báo cái sáng khoái. . ."

Cung Thương Vũ bỗng nhiên ngẩng đầu, sắc mặt lạ kỳ phức tạp.

Mà phương bắc Thương Long nhưng là xoay người liền đi, bỗng quay đầu lại, kinh ngạc nói: "Người Thiên Tà long thương đây?"

Cung Thương Vũ quay đầu nhìn Phương Quý một chút.

Phương Quý sờ sờ chính mình túi càn khôn, nói: "Ai, trốn lúc đi bỏ vào di địa bên trong rồi. . ."

"Hừ!"

Phương bác Thương Long không cần phải nhiều lời nữa, xoay người ra thuyền khoang.

Mà Cung Thương Vũ cũng đứng dậy, hướng về Phương Quý cùng Thái Bạch tông chủ sâu sắc cúi chào, xoay người đi theo.

Từ đầu tới đuôi, cũng không lại đến xem Minh Nguyệt tiểu thư một chút, nhất thời làm cho vị đại tiểu thư này một trận buồn bã ủ rũ, Cổ Thông lão quái thấy đồ nhi đáng đáp như vậy, liền bắt đắc dĩ hít một tiếng, hướng về Thái Bạch tông chủ nói: "Ngươi xem, con này hoang dã long vằn là cái này tính xấu, một có cái gì định nghị, quay đầu rời đi, liền câu nói cũng không chịu nhiều lời, ngươi đây, trước tiên theo ta đi Đan Hỏa tông gốc hai ngày chứ?"

Thái Bạch tông chủ lắc lắc đầu, nói: "Chúng ta cũng nên về rồi, Tôn phủ lần này ăn lớn như vậy thiệt thòi, kiên trì nhất định sẽ không quá tốt, sợ là đại quân chưa hết một ngày liền muốn giết tới nước Sở, ta nếu không nhanh đi về, Thái Bạch tông chỉ sợ rấn mất đầu. . ."

"Ai, xem các ngươi cái này từng cái từng cái có bản lĩnh, đều bận rộn đòi mạng!"

Cổ Thông lão quái đập đập nện hông của mình, nói: "Liên lão phu chính mình nhàn đến "

Bên cạnh Thanh Phong đồng nhi nghe vậy, bỗng nhiên ánh mắt quái lạ nhìn sư tôn của chính mình một chút.

Cổ Thông lão quái nhất thời đỏ mặt, lại nói: "Cũng không phải thật nhàn rồi không có chuyện gì, trong giới tu hành chuyện, nào có cái gì nhàn không nhàn đến phân biệt, các ngươi cố nhiên có bản lĩnh, từ đi cùng Tôn phủ cao thủ sát phạt, lão phu có thể cũng không phải không xuất lực, hừ hừ,

nói đến lão phu mới là có công lớn mới là, nếu không là ta Đan Hỏa tông cuộn cuộn không ngừng cho các ngươi kiếm lời đến rồi nước chảy tựa như tiền tài, các ngươi. . ."

Nói còn chưa rơi xuống, chính ở bên cạnh sững sờ Phương Quý chợt nhớ tới một lúa, cười híp mắt đứng lên đến, hướng về Cổ Thông lão quái nói: "Lão ca, ngươi không đề cập tới cái này chuyện ta đều quên đi, lần này ở di địa bên trong đi. . ." Nói nhìn Minh Nguyệt tiểu thư một chút, không tốt lắm ý tứ nói tiếp, chỉ là nói: "Nhà ngươi đồ nhi mua ta không ít đồ vật, nơi này có vài tờ giấy nợ, ngươi trước tiên đến xem thử. . ."

"A, tiểu hài tử gia gia viết cái gì giấy nợ, nàng nợ ngươi tiền, làm cho nàng quay đầu lại từ Đan Hỏa tông phê cho ngươi chính là!"

Cổ Thông lão quái xem thường, vẫn hướng về Thái Bạch tông chủ oán giận.

"Lão ca, cái này giấy nợ ngươi vẫn là chính mình nhìn khá là tốt. . ."

Phương Quý lại đánh gãy hẳn, cố chấp đem giấy nợ hướng về Cổ Thông lão quái trong tay nhét.

"Liên mấy trương phá giấy nợ. . ."

Cổ Thông lão quái thiếu kiên nhẫn tiếp tới, tùy tiện nhìn lướt qua, vừa muốn bỏ qua, bỗng nhiên tròn tròn mắt: "Cái gì?"

Phương Quý cười khách khí, hướng về Cổ Thông lão quái cúi đầu khom lưng: "Không nhiều, liền điểm ấy. . ."

"Mấy chục lượng vạn linh tinh còn không nhiều?"

Cổ Thông lão quái tiếng nói hầu như phải đem thuyền khoang lật tung đi qua, cầm giận giương lên những kia giấy nợ trang thứ nhất hô to, sau đó lại vội vàng nhìn về phía tờ thứ hai, phía trên thành linh viết mười vạn lượng linh tinh mức, hấn hầu như không dám tin tưởng, lại ào ào lật mấy lần, chỉ thấy nhỏ đến hai, ba vạn, cao đến trăm vạn, mức quái lạ nhất một tấm cái kia mẹ kiếp có phải là viết sai rồi, cái gì gọi là trăm trăm vạn?

...

...

"Chuyện gì thế này?"

Chính là cho tới nay tốt tính đến vậy Cổ Thông lão quái, cũng không nhìn được hướng về Minh Nguyệt tiêu thư thôi bay râu mép.

"Đệ tử cũng không biết a. . ."

Minh Nguyệt tiêu thư vừa nghe Phương Quý nhắc tới giấy nợ chuyện, cũng đã ngồi dậy đến rồi, sau đó theo Cổ Thông lão quái lửa giận dần trướng, nàng cũng càng ngày càng sốt sáng lên, không đúng a, chính mình chỉ là mỗi ngày mua mấy cây lão sâm hoặc là cái khác linh dược các loại, để cho mình cùng nha hoàn, hộ vệ điền điền cái bụng mà thôi, những thứ này giấy nợ mỗi một trương thoát nhìn đều mắt rất quen, có thể hết lần này tới lần khác, làm sao mức lớn như vậy?

Đặc biệt là tấm kia trăm trăm vạn, chính mình lúc nào vẽ áp?

Bị Cổ Thông lão quái một dọa, con mắt đều sắp chảy ra, rầm một tiếng quỳ gối Cổ Thông đầu gối trên số đào khóc rống lên.

"Khà khà, khà khà, có chính là lợi lẩn lợi, có chính là đồ vật thực sự quý giá. . ."

Phương Quý lúc này có thể khách khí, ôn hòa cười giải thích: "Người xem, đều có áp ần, tuyệt không làm bộ. . ."

"Người chuyện này. . ."

Cổ Thông lão quái lúc này ngược lại không phản ứng Phương Quý, nhìn nhào lên ở chính mình trên đầu gối Minh Nguyệt tiểu thư, già nua trong lòng, lại phát lên từng trận kích động, nghĩ thầm chính mình cái này ngoan đồ nhi, có bao nhiêu năm không có nằm ngoài chính mình đầu gối trên như vậy uốn lượn khóc rống, điều này cũng làm cho hắn nhớ tới lúc trước mới vừa gặp phải nha đầu này lúc dánh dập, một bồn lửa giận trong nháy mắt biến mất, còn lại chỉ có trù mến.

Đúng là ở một bên, Thanh Phong đồng nhi cùng Thái Bạch tông chủ các loại đều đã cả kinh sững sờ.

Nhìn Phương Quý ánh mắt, dù sao cũng hơi coi như người trời ý tứ.

Phương Quý còn đặc ý hướng về Thái Bạch tông chủ liếc mắt ra hiệu, ý tứ là cái này Đan Hỏa tông lập tức sẽ là chúng ta chính mình.

"Chớ khóc chớ khóc, ai nha, không phải là mấy cái linh tinh thôi. . ."

Cổ Thông lão quái một mặt kích động nhìn nằm ở chính mình đầu gối trên khóc lớn đồ đệ, cảm khái không thôi, vội vàng ôn ngôn trấn an.

"Nhưng là. . . Sư tôn, nhiều tiền như vậy. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư đã khóc thổ không ra hơi, giống như nước mắt như mưa, ở giữa tràn đầy ý hối hận.

"Không có chuyện gì. . ."

Cổ Thông lão quái đứng đung như không, liếc mắt nhìn bên cạnh chính cú đầu khom lưng chuẩn bị lấy tiền Phương Quý, nói: "Lại không dùng thật sự trả!"

"Cái gì?"

Phương Quý lập tức sùng sốt.

Thái Bạch tông chủ cũng sùng sốt.

Chính khóc hai mắt đỏ chót Minh Nguyệt tiểu thư cũng ngơ ngác ngẩng đầu lên.

"Đây là ta chính mình anh em kết nghĩa tiên, còn cùng không trả lại nào có để ý nhiều như vậy?"

Cổ Thông lão quái ha ha cười, vuốt ve Minh Nguyệt tiểu thư đầu qua, nói: "Ngươi cũng là cái ngọc, bình thường lão phu quá thói quen ngươi, coi thường anh hùng thiên hạ, bây giờ cuối cùng cũng coi như biết mình cân lượng chứ? Bất quá lão phu ngược lại cũng muốn khen ngươi, ngươi đem Đan Hỏa tông quản lý rất tốt, kiếm lời đến tiền, cũng phần lớn dùng ở đường ngay trên, những thứ này giấy nợ, trực tiếp đốt chính là, ngược lại bọn họ trước đây cầm chúng ta không ít tiền, sau đó còn muốn nắm nhiều tiền hơn, muốn giấy nợ có ích lợi gì, chỉ là sau đó cái này giáo huấn ngươi phải nhớ kỹ. . ."

"Su tôn. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư nghe su tôn một câu nói đại sự giải quyết vấn đề, đã không kiềm chế nổi trái tim kích động, vừa muốn khóc, trước đây chính mình chương quản Đan Hỏa tông vô tận của cái, thật là ngông cuồng tự đại, cảm giác mình nắm chặt rồi tiền tài mới là đúng, su tôn đúng là lão bị hồ đồ

rồi, đều là đi lung ta lung tung kết giao mấy người, nhưng hôm nay mới chợt phát hiện, nguyên lai sư tôn so với mình thông minh quá nhiều. . .

"Sau đó rõ ràng là tốt rồi, thu rồi kiều ngạo chi tâm, thật tốt quản lý làm ăn, bất kể là phương bắc vẫn là Thái Bạch tông, sau đó đều muốn dựa vào người rất nhiều, chỉ cần người có thể ở cái này một tràng lớn phân tranh bên trong, thay chúng ta Đan Hỏa tông tận cùng một phần lực, liền có công không tội. . ."

Cổ Thông lão quái thì lại thiện nói trấn an, Minh Nguyệt tiểu thư gật đầu liên tục.

"Không đúng a. . ."

Thấy bọn họ thầy trò tình thâm, chính mình cái này chủ nợ lại bị phôi ở một bên, Phương Quý không nhịn được một tiếng kêu rên: "Cổ Thông Lão ca, Cổ Thông Lão ca, người nghe ta nói, nợ không phải như thế tính, cảm tình quy cảm tình, nợ quy nợ a, người xem người thiếu nợ nhiều như vậy. . ."

"Người trong nhà nợ làm sao có thể gọi nợ?"

Cổ Thông lão quái xem thường, nói: "Người đi ta Đan Hỏa tông ăn đan thời điểm lão phu có thể cản qua người? Cho người nhà tông chủ trị độc có thể đòi qua đan kim? Bây giờ người chính mình nữ sư điệt xin người mấy cây linh dược ăn, người cũng tính ra tiền, cái này liền kỳ cục mà!"

"Không giống nhau, chúng ta cái kia anh em kết nghĩa là giả. . ."

Phương Quý đã đầu đều sắp nổ, hầu như muốn nhảy lên.

"Cái gì giả?"

Cổ Thông lão quái giận hét lên một tiếng: "Đương thời nhiều người như vậy nhìn đây. . ."

Nói nhìn lướt qua mọi người: "Có phải là a?"

Bên cạnh Thanh Phong đồng nhi một cái kích lẳng, đàng hoàng nhấc tay nói: "Đúng, ta nhìn thấy!"

A Khô sư huynh yên lặng cúi đầu.

Vượng Tài uông uông kêu một tiếng, đầy mặt hiếu kỳ nhìn trong sân.

Thái Bạch tông chủ trầm ngâm một lát, gật đầu nói: "Không sai, ta cũng là tận mắt nhìn thấy!"

Phương Quý hoàn toàn há hốc mồm.

Tất cả mọi người đều là một bộ xác thực như vậy dáng vẻ nhìn hẩn, bỗng nhiên cảm giác cả người là miệng cũng nói không rõ ràng.

"Không đúng, các ngươi như vậy không đúng. . ."

Sửng sốt một lát hẩn mới phản ứng lại, đã tức đến giờ chân, lớn tiếng nói: "Chớ cùng Phương lão gia ta nói cái gì người trong nhà không cần tính số, phải biết lúc trước nhà ta tông chủ tiêu độc đan kim ta còn đủ số cho đây, bây giờ các ngươi thiếu nợ nợ, vậy cũng. . ."

"Không có a, cái kia đan kim ta lui về. . ."

Minh Nguyệt tiêu thư bỗng nhiên ngẩng đầu, có chút mê man nói.

Phương Quý nhất thời giận dữ: "Nói hư nói vượn, lúc nào lui, ta làm sao chưa từng có nhìn thấy?"

"Tốt tốt, không cần phải nói. . ."

Thấy bọn họ nhắc lên cái này lúa, Thái Bạch tông chủ hơi thay đổi sắc mặt, bỗng nhiên nhắc lên Phương Quý liền hướng về bên ngoài khoang thuyền nhanh chân đi đi.

Chỉ nghe hần khuyên Phương Quý tiếng nói xa xa truyền đến: "Đại đạo nhẹ đường, gian nan vô tận, chính là nên lẫn nhau phù mang theo lúc, ai kiếm lời ai thiệt thòi, lại nào có trọng yếu như vậy, nói chung sau đó, người lại đi Đan Hỏa tông, nghĩ đến sẽ không lại có thêm người hỏi người đòi hỏi đan kim rồi, lần này đi ra, chúng ta kì thực thiếu nợ Đan Hỏa tông không ít, làm người không thể vong bản, đa tạ Cổ Thông. . . Đạo hữu, chúng ta liền như vậy nơi này từ biệt rồi. . ."

Mặt sau khoai lang cô nương, A Khô sư huynh cùng Anh Đề vôi vàng đi theo ra ngoài, thấy Thái Bạch tông chủ đều sắp đi không còn bóng, vôi vàng nhanh chân đuổi theo, nghĩ thầm lão nhân gia người nhất định là sợ Phương Quý tiếp tục đòi nợ, Cổ Thông lão tiên bối trên mặt không dễ nhìn mới đi như thế gấp!

"Nói đi là đi, cái gì trăm trăm vạn giấy nợ, chút nào cũng không để vào mắt, đây mới là cao nhân a. . ."

Nhìn Thái Bạch tông chủ nâng Phương Quý tiêu sái rời đi bóng người, Cổ Thông lão quái không khỏi than thở một câu, hần hai vị đồ nhi cũng đều đi theo gật đầu, đều cảm thấy sư tôn lại có thể nhận biết bực này cao nhân tiên bối, bây giờ nói rõ chính mình sư tôn cũng ghê gớm!

Đúng là Cổ Thông lão quái nói nói, bỗng nhiên hơi kinh ngạc: "Đương thời cái kia đan kim người thật sự lui về?"

Minh Nguyệt tiểu thư gật đầu, bên cạnh Thanh Phong đồng nhi cũng nói: "Lui a, ta tự tay lui về!"

Một khoang thuyền người trâm mặc một lát, Cổ Thông lão quái bỗng nhiên đem Thanh Phong đồng nhi kéo đi qua, giơ tay liền đánh, vừa đánh vừa mắng: "Ta đánh chết người cái tên nhóc khốn nạn, tất nhiên là lại lên lút che giấu lên, suýt chút nữa trêu đến chúng ta Đan Hỏa tông đều không còn. . ."

"Ta không có a, ta lần này thật không có a. . ."

Thanh Phong đồng nhi lúc đầu còn gọi vài tiếng oan, cuối cùng bỗng nhiên cũng không kêu oan, chỉ là nặng nề thở dài.

Bị người xì đúng là thói quen, chỉ là cái kia đan kim chạy đi đâu rồi?

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 444: Đại Quân Áp Cảnh

"Ha ha ha, đang lo hết cách giết người, bọn người lại tự tìm đường chết!"

Cũng là ở phương bắc Thương Long một mạch, Đan Hỏa tông một mạch, Thái Bạch tông một mạch ở Kinh Châu cùng An Châu giao giới chỗ tách ra, từng cái chạy hướng Bắc Vực không giống nơi thì bây giờ An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích, cũng đã thu đến thuộc hạ hồi bẩm, ý cười dần lên.

Trong mấy ngày này, cho Huyền Nhai Tam Xích báo lại tin tức người đều nhanh sừng sốt, thật là Huyền Nhai Tam Xích vẻ mặt biến hóa quá to lớn!

Thần sinh việc phát sinh lúc, Huyền Nhai Tam Xích lửa giận ngập trời, đương thời liền đem trong tay hai cái hạch đào bóp nát, trở lại dinh thự sau khi, hần liền liêu lĩnh, thỉnh cầu An Châu Tôn phủ cung phụng bốn đại quý thần đi tới đó chặn giết Thái Bạch tông chủ một nhóm . . .

Có thể kết quả cuối cùng truyền về tin tức, lại là ba đại quý thần tất cả đều chết đi, Hồng Bào quý thần, vẫn cứ không biết hình bóng. . .

Đêm đó, Huyền Nhai Tam Xích giận phát như điên, một kiếm bổ ba tâm đá xanh chạm ngọc bàn trà.

Lại sau đó, Huyền Nhai Tam Xích suy nghĩ một lúc lâu, tự mình cùng Hồn Thiên, Huyền Thiên cùng Việt gia các loại đối với An Châu Tôn phủ

trung thành nhất ba đại tiên môn chi chủ gặp mặt, một đêm mật đàm, cũng không biết đồng ý bao nhiêu điều kiện, rốt cục đổi được ba đại tiên môn ra tay giúp đỡ, mà cái này sau khi, hấn vẫn chưa yên tâm, lại cố ý gửi thư cho cùng hấn tư giao rất tốt Kính Châu Tôn chủ Thanh Vân Mộc Tai, trong bóng tối làm khác một tay bố trí!

Lại sau đó, hấn liền lo lắng chờ đợi.

Rất mau trở lại báo lại tới nữa rồi, vây quanh ở Đan Hỏa tông chu vi, dự định mai phục giết Thái Bạch tông chủ ba đại tiên môn cao thủ, tất cả đều bị tàn sát, không một người sống, tin tức này làm cho Huyền Nhai Tam Xích vừa giận vừa sợ, giận dữ phía dưới, nâng kiếm giết ba cái bồi tử nữ!

Mà ngay sau đó, lại là một cái tin truyền đến!

Cái kia Thái Bạch tông đệ tử cùng Kính Châu thiếu Tôn chủ cùng Thương Long một mạch, nhập một cái thần bí địa, không biết tung tích.

Cái này lại là cái gì quý?

Chỉ là nghĩ hảo hảo đem Ma sơn bí bảo đoạt về đến, làm sao liền như thế khó khăn?

Nếu không phải là mình tự thân ra tay, nguy hiểm quá lớn, dễ dàng hơn đem Ma sơn bí bảo bí mật lộ ra ngoài, hấn đều nghĩ tự mình ra tay.

Mà rất nhanh, hấn liền lại biết được Long cung nhóm lớn người đến địa ở ngoài tin tức, sợ mất mật, chỉ lo phía kia bí bảo lại xảy ra vấn đề gì, lúc này, bởi vì Kính Châu Tôn chủ đã nhúng tay, hấn trái lại bất tiện hiện thân, dù là giữa hai người tư giao rất tốt, Huyền Nhai Tam Xích cũng không muốn để cho hấn giải đến chính mình quá nhiều bí mật, liền hấn chỉ có thể lo lắng chờ đợi. . .

Bất quá cũng ở cái này tâm tình thấp thỏm trong, cuối cùng tin tức!

Kính Châu thiếu Tôn chủ Thanh Vân Mộc Tai con mất mạng di địa!

Long cung thái tử mất mạng di địa!

Quay gót truyền đến, nhưng là một cái kinh khủng hơn tin tức!

Tây Hải long cung Tuần Hải Dạ Xoa thần tướng chết đi, Kính Châu đại quý thần Bách Mộc chết đi, Kính Châu Tôn chủ Thanh Vân Mộc Tai, Long cung Tướng tôn mất tích, không rõ sống chết, hào không dấu vết, ở báo lại tin tức này thì liền thám tử kia đều kinh hãi không tên, tiếng nói đều đang phát run, bực này nhượng người không tưởng tượng nổi hậu quả đều sẽ phát sinh, ai biết chính mình Tôn chủ đại nhân, lại sẽ cho giận thành cái gì đáng về?

Kết quả hẳn không nghĩ tới, Huyền Nhai Tam Xích biết được tin tức này sau khi, trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên nở nụ cười.

Nụ cười kia nham hiểm, uy nghiêm đáng sợ, mãn bao hàm sát ý, nhưng đúng là đang cười.

...

...

"Không nghĩ tới a, không nghĩ tới, vốn là bị vướng bởi các loại cân nhắc, không dám giống trống khua chiêng, các người đúng là chủ động đưa tới cửa đến, trước đây chỉ e sinh loạn, lão phu mới không tốt tự thân ra tay, bị các người làm hao mòn đi tới nhiều như vậy tính nhẫn nại, nhưng bây giờ, người Thái Bạch tông đệ tử, cuốn vào Long cung thái tử bị giết, Long cung Tướng tôn bị giết, Kính Châu Tôn chủ bị giết sự kiện lớn bên trong, lão phu chính là xúc động đại quân cường bị vây người Thái Bạch tông thì

lại làm sao, này ba cái Lão bất tử dám nói cái gì, những kia kiệt ngao bất tuân tiên môn, chẳng lẽ lại dám nói cái gì?"

Huyền Nhai Tam Xích đáy mắt dần dần dâng lên sát ý.

Trước đây hẳn không thể xuất thủ, là bởi vì không có ra tay với Thái Bạch tông cái cơ thật hay, càng không muốn bởi vì chính mình quá mức cấp bách ra tay, mà lộ ra ngoài cái kia Ma sơn bí bảo bí mật, dù sau hẳn rõ ràng, Ma sơn bí bảo, vốn là một cái thập phần thần bí đồ vật, bây giờ tự nhiên là rơi vào cái kia Thái Bạch tông đệ tử trên người, có lẽ cũng đã bị Thái Bạch tông chủ lấy đi ra, nhưng dù như thế nào, bọn họ hơn nửa đều sẽ không nhận thức vật này, lại càng không biết xử lý như thế nào, thậm chí có thể không biết vật này giá trị, tự nhiên cũng sẽ không lộ ra.

Cứ như vậy, chính mình bắt xuống bọn họ, liền có thể đoạt bí bảo.

Nhưng nếu là bị một số người khác biết rồi, đều tham dự vào tranh cướp, cái kia bí bảo trái lại càng không ổn thỏa!

Mà Kính Châu di địa việc, tuy rằng xuất hiện một cái ai cũng không nghĩ tới kết quả, nhưng cũng trực tiếp cho Huyền Nhai Tam Xích binh ép Thái Bạch tông cơ hội, không chỉ có thể nhờ vào đó đoạt lại cái kia một cái Ma sơn bí bảo, càng là có thể cướp đoạt cái này có người nói cuối cùng rơi vào Thái Bạch tông di địa tạo hóa. . . Tuy rằng lúc này còn không biết cái kia tạo hóa là cái gì trò chơi, mặc kệ nó, đoạt lại nói. . .

Quan trọng hơn, nhưng là sư ra có danh.

Làm vì Kính Châu Tôn chủ báo thù, làm vì An Châu bình loạn, có này lý do, chính là này ba cái Bắc Vực Lão bất tử cũng không dám nhúng tay.

Bọn họ như nhúng tay, liền phải làm tốt trực diện Đế Tôn lửa giận chuẩn bị!

...

...

"Đi, phân phó, truyền lệnh tám trăm kim giáp, một trăm tử giáp, chằm mâu chờ phân phó!"

Huyền Nhai Tam Xích mặt không hề cảm xúc đứng lên đến, lạnh giọng hạ lệnh: "Ngoài ra, hạ chiếu tại An Châu chư đại tiên môn, đặc biệt là Hồn Thiên tông, Huyền Thiên đạo, còn có Việt gia, để những thứ này tiên môn các ra ba trăm đệ tử, theo ta xuất chiến, quét sạch nước Sở, nói cho bọn họ biết, trận chiến này công thành, ta trước đây cho bọn hấn hứa hẹn, hữu hiệu như cũ, những tiên môn khác ở đây dịch hiến công người, tương tự cũng có thể nhập thành Thần Huyền nhậm chức!"

"Ba vị Nguyên Anh thái thượng đại trưởng lão, chỉ chừa một người ở An Châu tọa trấn, để tránh khỏi sinh biến, hai vị khác theo ta xuất chiến!"

"Thiên hạ quý thân, phàm nghe ta Tôn phủ hiệu lệnh người, đều có thể đến đây hiệu lực, An Châu sẽ có phong phú huyết thực dâng!"

"..."

"..."

Cái này có thể hầu như tương đương là An Châu Tôn phủ có nội tình, đốc toàn bộ lực lượng a. . .

Cái kia truyền lệnh quan sắc mặt cũng không nhịn được đại biến, nghĩ thầm như chỉ là một nho nhỏ Thái Bạch tông, thì lại làm sao đáng giá như vậy giống trông khoa chiêng?

Chuyện này quả thật có thể trực tiếp tiêu diệt nước Sở a. . .

Nhưng hấn một ý nghĩ chưa rơi xuống thì chợt nghe đến Huyền Nhai Tam Xích lại nói: "Như vậy còn không ổn thỏa, cái kia Thái Bạch tông ở An Châu cùng Thương Long một mạch liên thủ, còn có Đông Thổ người đến hỗn tạp trong đó, liền Long cung Tướng tôn cùng ta Thanh Vân lão đệ đều có thể giết chết, nói không chắc liền có cái gì quý dị thủ đoạn, không thể không phòng, người mau chóng gửi thư tại Hồ Châu Bạch Thiên tôn chủ, để cho hấn cũng sai hai vị Nguyên Anh đến trợ. . ."

"Mặt khác. . ."

Hấn trầm ngâm một phen, rồi sau đó thâm hạ quyết tâm, lạnh lùng nói: "Truyền tin tại cực nam nơi Triều Tiên tông, xin bọn họ phái người ra tay!"

"Triều Tiên tông?"

Cái kia truyền lệnh quan thay đổi sắc mặt, nghĩ thầm những quái vật kia cũng phải mời tới sao?

Nhưng đôi mắt lúc này một thân sát khí Huyền Nhai Tam Xích, hấn cũng không dám nói cái gì, vội vàng lĩnh mệnh mà đi.

Huyền Nhai Tam Xích một thân một mình ở lại bên trong thần điện, hai tay chấp sau lưng, sau một hồi lâu, mới lộ ra một nụ cười gằn.

"Thái Bạch tông. . . A!"

"Cái này một phen, ta muốn Thái Bạch tông trên dưới tất cả đều tiêu diệt, một con chuột đều không buông tha!"

. . .

. . .

"Oa nha nha, người phương nào chém ta long tử, giết ta thần tướng?"

Hầu như cùng lúc đó, mệnh mông Tây hải trong, cũng có dị thường tiếng nói phần nộ vang lên, theo cái kia tiếng nói cùng nhau, nhất thời sóng biển phát động, kinh thiên động địa, toàn bộ đại dương, cũng giống như là rơi vào tận thế, cũng không biết đánh đổ bao nhiêu vô tội ngư dân, chôn vùi bao nhiêu tu vị thấp Hải yêu: "Bắc Vực, Bắc Vực lại lớn mật như thế, dám rút ta hài nhi gân rồng, chạm ta Long tộc vảy ngược, thù này không báo, trái tim ác khí làm sao trở ra, mau chóng truyền lệnh, bát đại tuần hải, tứ đại yêu tướng, cùng ta cùng nhau, báo thù đi vậy. . ."

Àm âm âm!

Cực lớn sóng biển cuốn ngược trời cao, hóa thành phủ kín bầu trời ô đi, bên trong có vô tận lôi đình lấp loé, mây khói tập cuốn, có thể nhìn thấy trong đó có vô tận mâu mâu nghiêm ngặt yêu binh yêu tướng, chính tề chờ phân phó, mệnh mông cuộn cuộn, liền hướng Bắc Vực cuốn tới. . .

...

...

"Thái Bạch tông, xong!"

An Châu Tôn phủ bài binh bày trận, đặng đặng sát khí, Tây Hải long cung đại quân áp cảnh, khuấy động phong vân.

To lớn như thế động tĩnh, thì lại làm sao sẽ không kinh động người bên ngoài?

Không biết có bao nhiêu hoặc là xem trò vui, hoặc là bị trận thế này dọa đến người nhảy ra ngoài, xa xa bàng quan, thấp tiếng nghị luận.

"Nghĩ cái kia Thái Bạch tông, bất quá là chỉ là An Châu nước Sở cảnh nội một phương tiểu tiên môn, ngự dưới thậm chí không có một quốc gia

nơi, làm sao liền có thể dẫn động cái này hai đại hung vật lửa giận, dựa theo này thế xem ra, đừng nói chỉ là tiêu diệt một cái nho nhỏ Thái Bạch tông, sợ là quét ngang toàn bộ Bắc Vực cũng không thành vấn đề, ai, giống trông khoa chiêng, không tiếc đánh đổi, cũng có thể thấy được cái này hai phe tức giận. . ."

"Ha ha, làm sao có thể không giận?"

"Người là không biết nho nhỏ này Thái Bạch tông, trâu ra bao lớn tai họa, có người nói ở Kinh Châu phía kia di địa bên trong, một thân vì đoạt bảo, liền liên tiếp chém giết Kinh Châu thiếu Tôn chủ cùng Long cung thái tử, sau đó thậm chí ngay cả Kinh Châu Tôn chủ cùng Long cung Tướng tôn cũng đều làm mất mạng, sợ là mấy ngàn năm qua, cái này long cung cùng Tôn phủ, chưa bao giờ ăn qua bực này thiệt lớn đi, nổi giận phía dưới, há không điên cuồng?"

"Nho nhỏ này Thái Bạch tông, có bản lĩnh gì, lại có thể gặp phải cỡ này đại họa?"

"Muốn nói đến, bây giờ Thái Bạch tông , ngược lại cũng thực tại ít có người biết, bất quá tông chủ 300 năm trước, còn có chút danh tiếng, từng có Đông Thổ Lão thần tiên kịch bình Bắc Vực bảy Tiểu thánh, nho nhỏ này Thái Bạch tông liền chiếm hai cái, bất quá ba trăm năm đi qua, hai vị kia Tiểu thánh bên trong, đã phế một cái, một cái khác một cây làm chẳng lên non, ba trăm năm đến cũng không có cái gì lớn thành tựu. . ."

"Di địa việc, hơn nửa có phương bắc rồi loạn ba châu Thương Long một mạch hoà trộn trong đó, thậm chí có thể vốn là Long cung cùng Tôn phủ, Đông Thổ ba bên bác dịch, lúc này mới tổn thất nặng nề, chỉ là cuối cùng tiện nghi nho nhỏ này Thái Bạch tông mà thôi, bất quá dù như thế nào, cái kia di địa tạo hóa nếu rơi vào Thái Bạch tông đệ tử trên người, vậy này

nhân quả liền cũng ở trên người hấn, Thái Bạch tông, không người có thể bảo đảm!"

"Ha ha, đại quân áp cảnh, tuyệt đường người dung, đều là tự tìm, thực sự không biết cái kia Thái Bạch tông người, đến tột cùng đang suy nghĩ gì a?"

". . ."

". . ."

Mà ở toàn bộ Bắc Vực cũng đã lo lắng nổi lên Thái Bạch tông vận mệnh thì lúc này Phương Quý đã cùng Thái Bạch tông chủ , bởi vì bị người bỏ xuống giữa đường, vì lẽ đó chỉ có thể theo đến làm khách khoai lang cô nương, A Khổ sư huynh cùng Anh Đề mấy người, trở lại Thái Bạch tông núi trước.

Lúc này Phương Quý lo lắng, đang lo lắng một cái đặc biệt nghiêm túc chuyện: "Bây giờ thật vất vả về tiên môn đến rồi, ta nên làm sao để trước đây người quen đều biết ta hiện tại đã kinh biến đến mức rất đáng gờm, hơn nữa còn không muốn khoe khoang đây?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 445: Tiên Môn Hồng Nhân

"Ha ha ha, ta Phương Quý Phương lão gia trở về núi tới rồi. . ."

Một đóa đăng vân, xa xôi bay tới Thái Bạch tông núi trước, gợn nước giống như đại trận hộ sơn tách ra một con đường, đám mây liền mềm mại tách ra, trong đó một đóa phía trên, đứng thẳng tay áo lớn phiêu phiêu Thái Bạch tông chủ, hấn trực tiếp hướng về giữa không trung Đạo Đức điện bay đi, thần sắc bình tĩnh tự tại, không dính khói bụi trần gian, trên núi dưới núi các đệ tử nhìn thấy Thái Bạch tông chủ, cũng chỉ là ngừng tay bên trong việc, rất xa hướng về tông chủ làm lên thi lễ, sau đó liền từng cái đi làm chuyện của chính mình, cả tòa trong ngọn núi, yên tĩnh như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Dù sao Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ, bận bịu chư phiên sự vụ, thường thường xuống núi về núi, mọi người đã sớm tập đã làm vì thường, huống hồ Thái Bạch tông chủ cũng là không thích loại kia phô trương náo nhiệt việc, vì lẽ đó đều là yên tĩnh đi, yên tĩnh trở về, cũng không quấy rầy bất luận người nào.

Nhưng mặt khác một đóa hướng về trong ngọn núi phiêu đi mây trên, Phương Quý nhưng là dương dương tự đắc, cười ha ha.

Theo hấn tiếng nói đẩy ra, ở thung lũng trong lúc đó vang vọng, cũng trong nháy mắt không biết gây nên bao nhiêu người chú ý, sắc mặt vui mừng.

"Là Phương Quý Phương sư đệ trở về núi đến rồi?"

"Nhưng là cái kia bởi vì thiên tư kinh người, đi tới Tôn phủ, lại ở Tôn phủ liền bại một đời Tôn phủ huyết mạch truyền kỳ thiếu niên?"

"Trời ạ, bây giờ An Châu thứ nhất tiểu bối thiên kiều, lại trở về núi đến rồi. . ."

". . ."

". . ."

Ào ào ào. . .

Lập tức, bình tĩnh chur phong trong lúc đó, không biết bao nhiêu người đều lại hiếu kỳ vừa vui mừng dò ra đầu, như là một đám từ trong đất chui ra ngoài cây thảo nguyên .

Bọn họ trọn to hai mắt nhìn giữa không trung đạp mây mà tới Phương Quý, cùng với đi theo phía sau hấn mây trên A Khổ sư huynh, khoai lang cô nương cùng Anh Đề các loại, bàn tán sôi nổi tiếng dần lên, vô tận ánh mắt đan dệt, yên tĩnh sơn môn trong nháy mắt biến thành chợ bán thức ăn. . .

"Ta cần phải so với tông chủ được hoan nghênh nhiều. . ."

Phương Quý nhìn chu vi lập tức nhiệt liệt lên bầu không khí cùng cái kia vô số lại hiếu kỳ lại kính nể, nghĩ thân cận lại có chút mới lạ ánh mắt, so sánh nổi lên tông chủ trở về núi lúc vắng vẻ, trong lòng trong nháy mắt đặc ý lên, cảm giác mình so với tông chủ còn như đại nhân vật.

Lòng ngực không khỏi đỉnh lên, hai cái tay chậm rãi đặt ở sau lưng, chân đạp đàng vân, gió thổi góc áo, chậm rãi hướng về Thanh Khê cốc bên trong rơi đi, gặp phải hai bên có hơi khuôn mặt quen thuộc, liền mỉm cười gật đầu, rụt rè có lẽ, không nói ra được khí độ phi phàm!

Thanh Khê cốc bên trong, vẫn còn có hấn động phủ, chỉ là lâu không người dọn dẹp, tự nhiên có chút tro bụi ngổn ngang, bất quá này cũng không lo lắng, Phương Quý rơi vào động phủ trước cửa, liền hướng về Anh Đề liếc mắt ra hiệu.

Lúc này Anh Đề, thì lại rất biết điều, vốn là A Khô sư huynh một thầy Phương Quý trong động phủ cái kia dáng vẻ, liền vén tay áo lên muốn đi vào giúp đỡ quét dọn một chút, nhưng là bên người một cơn gió thổi qua, lại là Anh Đề đã như một làn khói chui vào, móng vuốt nhỏ bên trong cầm một chi mọc đầy lá xanh cành cây, ào ào ào một trận quét, thời khắc này tro bụi tràn ngập, sau đó bị một luồng sức gió đưa đi.

A Khô sư huynh đã ngây người, ngay khi cửa nhìn Anh Đề ở trong động phủ trong ngoài ở ngoài du qua du lại, dáng dấp tựa hồ vô cùng vui vẻ, trong lỗ mũi còn thỉnh thoảng "Hừ hừ" hai tiếng, liền như là ở hát cái gì tiểu khúc, tính gộp cả hai phía bơi hai vòng, chỉ chốc lát liền đem động phủ quét tước trơn bóng như mới, cốc nhỏ chỉnh tề, liền ngay cả giường đều thu thập lưu lưu loát loát, quả thực chọn không ra một tia tật xấu đến.

"Ha ha, chư vị đồng môn đã lâu không thấy a. . ."

Lúc này Phương Quý mới vừa cùng động phủ trái phải liền nhau các đồng môn chào hỏi, cái kia bên cạnh động phủ ở, đúng là một cái Phương Quý cũng không thể nào quen người, nhưng hiển nhiên hấn cũng đã từng nghe nói Phương Quý danh hào, lúc này thấy Phương Quý lại chủ động cùng mình chào hỏi, nhất thời mừng rỡ, kích động mặt đều đỏ lên, vội vội vĩa vĩa chấp tay đáp lễ, nhìn theo Phương Quý đi vào động phủ.

"Truyền thuyết trong Quỷ Ảnh Tử Phương Quý, hóa ra là như thế cái có học có lễ nghĩa người, cùng đồn đại bên trong xảo quyết không phù hợp a. . ."

Trong lòng chính cảm khái về động phủ, chợt thấy sát vách quái xà ôm một đồng rác rưởi bò đi ra, trái phải nhìn sang. . .

. . . Xoẹt, toàn đồ ở nhà mình động phủ trước cửa!

Mới vừa còn kích động có chút mặt đỏ hàng xóm, gương mặt nhất thời lại trở nên biến thành màu đen.

. . .

. . .

"Khoai lang, các người Đông Thổ người đem người ném chạy, người chỉ có thể trước tiên ở tại ta chỗ này rồi!"

Vào động phủ sau khi, Phương Quý trong nháy mắt lộ nguyên hình, dương dương tự đắc ở trong động phủ đi vài bước, sau đó liền đem chính mình túi càn khôn mở ra, liên tục từ bên trong móc ra thứ tốt, tựa như Đan Hỏa tông đan dược, Tôn phủ kiếm lời đến thần thạch, thậm chí còn có từ Tiên hiền di địa bên trong mang ra đến linh dược, ở trong động phủ xếp đặt đến mức tràn đầy, hoa cả mắt, vô cùng quý khí!

Khoai lang tiểu cô nương nhìn ra thấy đều có chút sùng sốt, nghĩ thầm những thứ này đồ vật làm sao có thể bày ra đến?

Giá trị quá thấp, dung tục nha. . .

"Người xem giường của ta phô có mềm hay không?"

Lung ta lung tung xếp đặt một trận Phương Quý vừa vặn xoay người nói chuyện cùng nàng, cười hì hì một chỉ nội thất Anh Đề bày sẵn giường.

Khoai lang tiểu cô nương nhất thời ngẩn ngơ, không dám nói lời nào.

Phương Quý cười nói: "Ta đã lâu không ngủ rồi, ngày hôm nay muốn ngủ thỏa thích, vì lẽ đó ngươi ngả ra đất nghỉ đi!"

"?"

Khoai lang nữ hài đều sừng sốt một chút, lại cúi đầu nhỏ giọng nói: "Ta ban đêm tỉnh tọa liền có thể!"

"Đừng khách khí với ta, ta sau một lúc còn có việc muốn tìm ngươi đây!"

Phương Quý cười hì hì, nói: "Ta phỏng chừng rất nhanh liền có khách muốn lên cửa, đều là ta trước đây ở tiên môn bên trong người quen, ngươi có thể chiếm được giúp ta đem mặt mũi đẩy lên đến. . ." Nữ hài hơi ngẩn người ra, vuốt ve hai gò má của chính mình, sau đó từ trong ngực móc ra một cái khăn tay, che ở trên mặt, nhưng ngay sau đó liền nghe Phương Quý nói: "Đợi lát nữa ta nói anh đừng sự tích, ngươi có thể thay ta thêm thật tốt nói một chút. . ."

Nón rộng vành nữ hài hơi ngẩn ngơ, nghĩ thầm nguyên lai chống đỡ mặt mũi là ý này. . .

"Xem ngươi miệng cũng ngốc, ta đến dạy dỗ ngươi nói thế nào. . ."

Phương Quý đầu trộm đuôi cướp, biên ra chính mình anh dũng sự tích, mới vừa dự định một câu câu dạy thì bỗng nhiên bên ngoài động phủ truyền đến một trận lốc gió tiếng, lại liền có một tiếng reo vui vang lên vang lên: "Nha, đúng là ngươi, tiểu bại hoại ngươi đã về rồi?"

Phương Quý đầu trộm đuôi cướp vẻ mặt trong nháy mắt biến mất, đầy mặt trầm ổn khiêm tốn, mỉm cười nói: "Hứa Nguyệt Nhi sư muội, chào ngươi!"

Đến chính là tròn tròn khuôn mặt nhỏ, cười lên con mắt như là Nguyệt Nha Nhi giống như Hứa Nguyệt Nhi, nàng bây giờ vóc người đúng là cao lớn lên không ít, eo người cũng càng tinh tế, có thể chạy tới nhanh như vậy, nói rõ nàng bây giờ tu vi tiến cảnh cũng vô cùng nhanh, nói vậy đã chuyển tới Thanh Khê cốc đến ở, nghe được Phương Quý trả lời, nàng cũng hơi ngần người ra, lại hì hì cười nói: "Người hiện tại thật thành anh hùng rồi. . ."

"Ha ha, xấu hổ xấu hổ, Hứa sư muội nhanh ngồi, ta cho ngươi pha trà!"

Phương Quý một mặt bình tĩnh, xoay người đi lấy chén trà, chỉ là đuôi lông mày không khỏi hướng lên chợn, câu một vệt sắc mặt vui mừng.

"Phương Quý sư đệ. . ."

"Phương Quý sư huynh. . ."

". . ."

". . ."

Bên ngoài động phủ, ngay sau đó liền lại là rối loạn tung bùng, sau đó liền thấy mấy bóng người xuất hiện ở động phủ trước cửa, có khuôn mặt trầm ổn, càng có mấy phần xinh đẹp tuyệt trần động lòng người Nhan Chi Thanh sư tỷ, cũng có Trương Kinh cùng Mạnh Lưu Hồn hai cái, còn có một cái đầy mặt kinh ngạc, một vào cửa liền trái phải đánh giá Trương Vô Thường các loại, từng cái từng cái trên mặt mang theo vui mừng, đi vào cửa đến, liền trên dưới đánh giá Phương Quý.

"Ai nha nha, Nhan sư muội, Trương sư đệ, Trương sư đệ, Mạnh sư đệ. . . Nhanh ngồi nhanh ngồi!"

Mà Phương Quý lúc này nhưng là hai tay chấp sau lưng, một thân ngông nghênh lại không có ngạo khí, trầm ổn bình tĩnh lại không mất tiêu thoát lỗi lạc.

"Họ Phương tiểu tử. . ."

"Ha, tiểu tử này vẫn đúng là trở về. . ."

Ngay sau đó ngoài cửa lại vang lên hai cái tiếng cười, lại là Tiêu Long Tước cùng Triệu Thái Hợp, hai người hai bên trái phải đi tới Phương Quý động phủ phía trước, cũng đồng thời cười trêu chọc, kết quả nghe được đôi phương tiếng nói, chột đều nghiêm sắc mặt, mặt không hề cảm xúc đi vào động phủ đến, hướng về đôi phương liếc mắt nhìn, lại đồng thời phiết qua đầu, một bộ ai cũng không thèm để ý ai đáng đáp. . .

"Cái này hai hàng làm sao chuyện gì xảy ra, Triệu Thái Hợp bị Tiêu Long Tước đánh sao?"

Phương Quý trong lòng hiếu kỳ, nhưng cũng nhẫn nhịn không hỏi, lúc này không thể bị bọn họ đoạt chính mình danh tiếng.

"Phương Quý tiểu sư huynh, người bây giờ thật đúng là không bình thường. . ."

Rất nhanh liền có Phương Quý tưởng tượng tán thưởng tiếng vang lên, lại là Trương Vô Thường lúc này đã một mặt hiếu kỳ đem Phương Quý động phủ này bên trong bãi thả ra các loại dị bảo nhìn một lần, mỗi xem một cái, con mắt liền trợn lên càng to lớn hơn một phần, cuối cùng cảm thán lên: "Nhiều như vậy hiếm quý dị bảo, đến giá trị bao nhiêu tiền a, nhà ta bên trong cũng coi như bạc có tài tiền, nhưng liền chưa từng thấy lớn như vậy củ cải. . ."

"Đó là sơn tham!"

Chính pha trà Phương Quý mỉm cười sửa lại hấn xưng hô, sau đó mỉm cười gật đầu: "Chỉ đến như thế, cũng chỉ đến như thế mà thôi!"

"Tiểu bại hoại không chỉ có riêng là phát tài đây. . ."

Bên cạnh Hứa Nguyệt Nhi mở miệng cười, đầy mặt vẻ sùng bái: "Bây giờ toàn bộ nước Sở đều truyền đến, nói tiểu bại hoại ở Tôn phủ thời điểm, thế chúng ta vị kia trước đây không lâu trở về núi Quách Thanh sư tử hạ giận, cũng là thế chúng ta toàn bộ An Châu. . . Không, toàn bộ Bắc Vực người hạ giận, sức một người bại tận Tôn phủ huyết mạch, ngay cả ta nhà lão thái gia đều lớn tiếng tán thưởng, nói ngươi là thiếu niên anh hùng đây. . ."

Phương Quý vẫn cứ rụt rè cười, cả khuôn mặt đều giống như là muốn phát sáng, bung trà đi tới: "Bình thường , bình thường đi!"

"Đâu chỉ là thiếu niên anh hùng?"

Trung thực Mạnh Lưu Hồn cũng mở miệng nói: "Ta nghe trưởng bối đã nói, cái kia An Châu Tôn phủ thành Thần Huyền bên trong, có vị tên gọi Bạch Thiên Đạo Sinh người, người kia thiên tư kinh diễm, cái thế vô song, được xưng An Châu đệ nhất kỳ tài, chính là người này, khắp nơi làm khó dễ Quách Thanh sư tử, hãm hại ta An Châu tu sĩ, kết quả liền ở Tôn chủ thần sinh bên trên, Phương Quý tiểu sư huynh ung dung chiến bại chi, chấn kinh rồi vô số đại nhân vật. . ."

"Cái này. . . Cái này. . ."

Phương Quý mừng đuôi lông mày đều là ý cười, vừa mới chuẩn bị cho Hứa Nguyệt Nhi trà, quay đầu liền nhét ở Mạnh Lưu Hồn trong tay.

Mạnh Lưu Hồn nhất thời ngẩn ngơ, chính mình thật giống là lần thứ nhất ở Phương Quý nơi này uống đến trà. . .

"Không sai, Tôn phủ huyết mạch từ trước đến giờ được xưng Thần tộc hậu duệ, thiên phú vô song, tựa hồ bọn họ từ nhỏ liền muốn cao cao tại thượng, ép người một đầu, thậm chí có chút không cốt khí, lại cảm thấy cái này chuyện đương nhiên, nhưng là Phương Quý sư huynh ở Tôn phủ trận chiến này, lại hướng về thể nhân chứng minh, Tôn phủ huyết mạch, không hẳn liền có cao như vậy thiên tư, Bắc Vực tu sĩ, tương tự cũng có thể cùng thể hệ vô địch, trận chiến đó, quả thật không biết làm vì Bắc Vực tu sĩ tìm về đạo tâm, đoạt lại tự tin, từ một điểm này trên xem, Phương Quý sư huynh quả thực chính là công đức vô song!"

Phương Quý nghe xong vui sướng, lại đem Mạnh Lưu Hồn trong tay trà lấy tới, cười nhét vào chính nói chuyện Trương Kinh trong tay.

Mạnh Lưu Hồn nhìn trống rỗng hai tay, nhất thời rơi vào trầm tư.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 446: Thối Quá To Lớn

Nho nhỏ động phủ, đầy nhiệt tình.

Những thứ này đã từng cùng Phương Quý cùng nhau tu hành ngày xưa đồng môn, đối với lúc này Phương Quý, thật là đều là tâm sinh ra sự kính trọng, thực sự là bây giờ Phương Quý, tu vị cùng tiếng tăm, đều rất xa vượt quá sự tưởng tượng của bọn họ.

Trước đó, bọn họ bất quá là nho nhỏ nước Sở một cái tiên môn, vào được trong môn phái, có thể tiến vào Thanh Khê cốc, chính là đứng đầu thiên tài, có thể tu thành Trúc Cơ, cũng đã là rất nhiều người trong lòng rất lớn thành tựu.

Mà bây giờ Phương Quý, lại là trực tiếp dương danh An Châu, vượt xa bọn họ mục tiêu theo đuổi!

Đặc biệt là một người như vậy, bây giờ lại liền sống sờ sờ tồn tại ở trước mắt của chính mình, mọi người trong lòng cảm giác, cũng là càng kỳ lạ.

Bởi vì chênh lệch quá lớn, cũng là do vì Phương Quý làm một ít chuyện thậm chí là bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ, vì lẽ đó bọn họ thậm chí đều rất khó sinh ra lòng ganh tỵ, lại thêm vào Phương Quý trước đây ở Tôn phủ dương danh, chuyện làm, chấn động tâm thần người, vì lẽ đó bọn họ lúc này dù là khen nổi lên Phương Quý, nhưng cũng không có bao nhiêu cố ý thổi phồng, khoảng chừng bất quá, nói đều là trong lòng nghĩ!

"Nói tiếp, nói tiếp a. . ."

Đúng là Phương Quý, lúc này nghe người bên cạnh tán thưởng, trên mặt gió yên sóng lặng, nội bộ cũng đã mở cờ trong bụng.

Có loại phiêu trên đám mây cảm giác. . .

. . .

. . .

"Đây mới là một cái tiên môn nên có dáng vẻ a. . ."

"Cái này tiên môn thật tốt a. . ."

Chỉ là tâm trạng cũng cảm thấy có chút kỳ quái: "Tại sao những thứ này người chỉ nói mình ở Tôn phủ chuyện, không nói di địa bên trong chuyện đây?"

Chính mình ở Tôn phủ lẫn lộn thế nào?

Đó là đương nhiên là anh hùng hào khí, thiên hạ vô song, có thể then chốt là, chính mình sau đó làm chuyện càng uy phong a. . .

Ngẫm lại ở di địa trong, trước có Long cung, sau có Tôn phủ, thậm chí còn có đánh tương du ba đại tiên môn cùng Thương Long một mạch, nhân gia đều có Kim Đan đại tu hộ vệ, chính mình chỉ có Anh Đề cùng A Khổ sư huynh, chỉ bằng cái này, cuối cùng vẫn là chính mình đoạt di địa tạo hóa, còn rút Long cung cứu thái tử Ngao Cuồng gân rỗng, làm thị Kính Châu Tôn phủ thiếu Tôn chủ, đây mới là chính mình đặc ý nhất chuyện nha!

Cùng cái này so ra, Bạch Thiên Đạo Sinh tính cái gì?

Những thứ này người làm sao tán gẫu đến tán gẫu đi, đều không nhắc cái này một nhìn đây?

Bỗng nhiên trong lòng phản ứng lại, lẽ nào bọn họ lúc này còn không biết đây?

Di địa việc, mới vừa kết thúc không lâu, mình cùng tông chủ mấy người, cũng chỉ là ở thôn Đầu Trâu bên trong qua một đêm, liền trở về, trên đường không có trì hoãn, phỏng chừng là di địa nơi đó tin tức, vẫn không có truyền tới Thái Bạch tông đến đây đi, đặc biệt là những thứ này người quen đều là Thái Bạch tông tiểu đệ tử, nhận được tin tức càng chậm hơn, khó trách bọn hắn lúc này chỉ có thể bắt lấy chính mình ở Tôn phủ bên trong sự tích nói khoác. . .

. . . Cái này không thể, không đã nghiên a!

Liền Phương Quý nhìn được thiếu kiên nhẫn, liền không nhìn được hướng về bên cạnh khoai lang tiểu cô nương liếc mắt ra hiệu.

Khoai lang tiểu cô nương chính ngây ngốc ngồi ở trong đám người nghe, nhìn thấy Phương Quý ánh mắt, liền ngượng ngùng mở miệng, ngáp ngừng nói: "Hắn rất lợi hại. . ."

Chỉ là tiếng như muối nhuế, mới vừa vừa ra khỏi miệng liền bị người chung quanh âm thanh ép xuống.

Phương Quý chỉ tiếc mài sắt không nên kim lắc lắc đầu, lại hướng về A Khô sư huynh liếc mắt ra hiệu.

A Khô sư huynh lại cúi đầu, không dám nhìn thẳng hắn con mắt.

Phương Quý tức đến hoảng, chỉ là trên mặt còn muốn làm bộ gió yên sóng lặng dáng dấp, lại nhìn Anh Đề một chút.

Anh Đề lập tức vui vẻ kêu vài câu: "Uông uông uông. . ."

Người bên cạnh cũng khoe: "Không hổ là An Châu thiên kiêu số một nuôi đi ra, tiếng kêu cũng là như vậy không giống. . ."

Anh Đề đắc ý lên, đuôi nhỏ dao động xoạt xoạt xoạt.

Phương Quý nhưng là một đầu hắc tuyến, nghĩ thầm cái này không biết nói chuyện thần thú chính là không được. . .

Nhưng hết cách rồi, lúc này chỉ có thể chính mình lên, thấy mọi người chính uống chính mình pha trà, ăn chính mình từ di địa bên trong mang ra đến củ cải, nhiệt nhiệt nháo nháo thật vui vẻ, liền giả vờ giả vịt háng giọng một cái, người chung quanh nhất thời đều hướng về hắn nhìn lại.

"Ha ha, chư vị đồng môn như vậy khen ta, vậy cũng thật làm cho ta có chút. . . Thật không tiện!"

Phương Quý cười to một tiếng, hướng về người chung quanh chấp tay, tựa hồ có hơi thật không tiện nói: "Kỳ thực đương thời ở Tôn phủ đây, ta cũng không có làm cái gì, chính là nhìn thấy đám kia thành nhóc bắt nạt chúng ta tiên môn bên trong người. . . Ân, phần lớn đều bắt nạt, bắt quá cũng có tốt. . . Đặc biệt là nhìn thấy chúng ta Quách Thanh sư tỷ cũng bị người bắt nạt thời điểm, người nói ta còn có thể ngồi được sao, nhất định phải với bọn hắn đánh một trận, bắt quá cái kia một chiếc đánh tới cuối cùng, lại đem Bạch Thiên Đạo Sinh cùng cái gì tam đại thiên kiêu đều đánh, đúng là không nghĩ tới. . ."

"Ho, quên đi, đều là chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc tới. . ."

". . ."

". . ."

Chu vi một đám đồng môn nghe xong lời ấy, đã không khỏi cười to, dồn dập nói: "Phương Quý sư đệ quá khiêm tốn. . ."

"Như đây là việc nhỏ, cái kia cái gì tính đại sự?"

Liền ngay cả bên cạnh vẫn mỉm cười nghe người khác giảng giải Phương Quý ở Tôn phủ anh hùng sự tích Nhan Chi Thanh sư tử, đều hơi kinh ngạc cùng Triệu Thái Hợp, Tiêu Long Tước mấy người trao đổi một cái ánh mắt, trái tim kinh ngạc: "Một quãng thời gian không gặp, hấn lại thật trở nên khiêm tốn?"

"Thật sự thật sự, cái kia đều là việc nhỏ. . ."

Phương Quý đối mặt mọi người tán thưởng, lập tức khoát tay áo một cái, cười nói: "Ta trước đây không lâu ở Kính Châu, đó mới thú vị!"

Mọi người nghe vậy đều là ánh mắt sáng lên, dồn dập nói: "Kính Châu lại xảy ra chuyện gì?"

"Chẳng lẽ Phương Quý sư huynh chính là theo tông chủ lão nhân gia người đi tới Kính Châu?"

"Nhanh đến nói một chút. . ."

". . ."

". . ."

Nghe mọi người theo chính mình giảng giải, Phương Quý càng là mở cờ trong bụng, cười nói: "Cũng không có gì, chính là đi, ta nghe nói Kính Châu có một phương di địa xuất thế, bên trong có bảo bối, cái kia ta không thể bỏ qua a, liền ta rồi cùng A Khô sư huynh, Vượng Tài, cùng phương bác Thương Long người cùng đi. . . Tông chủ cũng không có theo, hấn khi đó

còn ở Đan Hỏa tông dưỡng thương đây. . . Liên mấy người chúng ta, như thế tiến vào di địa, a, các người đoán gặp phải ai? Long cung cửu thái tử cùng Kính Châu Tôn phủ thiếu Tôn chủ, còn có Đông Thổ đến thiên kiều. . ."

"Liên Long cung thái tử đều đến rồi?"

"Đông Thổ thiên kiều lại cũng ở?"

Mọi người nghe vậy, lập tức chi lăng nổi lên lỗ tai, đầy mặt chờ mong chờ Phương Quý giảng xuống.

Bọn họ chờ mong làm cho Phương Quý càng có giảng giải kĩ càng, càng nói càng vui vẻ, lập tức sinh động như thật miêu tả lên đương thời ở di địa bên trong đại chiến cảnh tượng, nói chính mình cũng nhiệt huyết sôi trào lên: ". . . Ta cùng người giảng, đương thời ta đều mau vào nhập Tiên điện, nhưng ta vừa nhìn, không được a, A Khổ sư huynh cùng Vượng Tài bản lĩnh lại to lớn hơn, cũng đánh không lại Kim Đan a, liền ta liền nhảy xuống!"

"Này Tôn phủ thiếu Tôn chủ còn tưởng rằng ta không lưu ý hấn đây, kết quả ta cái thứ nhất đi lên chọn hấn. . ."

"Còn có tên khốn kiếp kia Long cung thái tử, còn dám theo ta làm yêu, sai uy phong, ta có thể tha đến hấn? Đi lên ta liền cho hấn ba quyền hai chân một trận hành hung, cuối cùng hấn còn uy hiếp ta đây, kết quả ta mới mặc kệ, trực tiếp liền đem hấn gân rỗng cho rút. . ."

"Còn có cái kia Đông Thổ người của Khương gia, hấn nhưng là cảnh giới Kim Đan, ta một cước cho hấn đẩy ngã. . ."

". . ."

"..."

Phương Quý giảng nổi lên, khua tay múa chân, nghĩ thâm lúc này còn không phải đem một đám đồng môn đều cho phát sợ?

Kết quả không nghĩ tới, chúng đồng môn lúc đầu còn hứng thú bùng bùng nghe hẳn giảng, nhưng dần dần, sắc mặt lại đều biến có chút quái lạ.

Cái này đều thứ đồ gì?

Lại còn có Long cung thái tử cùng Đông Thổ thiên kiêu?

Ngươi còn dám nói mình rút Tây Hải long cung cửu thái tử gân?

Ngươi mẹ nó sao không nói ngươi là Đông Thổ vị kia Lý gia cuồng nhân đây?

Còn có vị kia Đông Thổ thiên kiêu, nếu ngươi nói chính là thật sự, nhân gia nhưng là đứng đắn thế gia tài cao!

E là cho dù là chúng ta tiên môn bên trong mấy vị trưởng lão đều không phải là đối thủ, một mình ngươi Trúc Cơ, có thể đem người đạp lật trên đất?

...

...

Hồ đồ hồ đồ, quá hồ đồ!

Chúng đồng môn vẻ mặt lạ kỳ nhất trí, từ vừa mới bắt đầu kinh ngạc kính phục, đầy mặt chờ mong, dần dần biến thành lúng túng mà lại không mất lễ phép cười, có người chậm rãi nâng chung trà lên nước uống lên, có người chỉ là mỉm cười thân du thiên ngoại, chỉ là tình cờ điếm gặt đầu một

cái, làm bộ chính mình còn ở chăm chú lắng nghe dáng vẻ, trong lòng đều là như thế ý nghĩ: "Phương Quý sư đệ a, lại thôi lớn như vậy. . ."

"Ồ?"

Phương Quý giảng giảng cũng không đúng, bỗng nhiên nói: "Các người là không phải không tin a?"

Chúng đồng môn hơi ngăn người ra, đều cười nói: "Không có không có, chúng ta tin tưởng, ha ha ha, thật sự tin. . ."

Phương Quý không nói gì, nói: "Ta nói có thể đều là thật sự!"

Chúng đồng môn đều qua loa nở nụ cười: "Ha ha ha, đương nhiên là thật rồi, chúng ta đều hiểu. . ."

"Chính là chính là, Phương Quý sư huynh anh hùng hào kiệt, Long cung thái tử tại sao là người đối thủ. . ."

"Không tồi không tồi, Phương Quý sư đệ thôi cái này trâu. . . Không đúng, giáng cố sự này êm tai cực kỳ!"

Mạnh Lưu Hồn có chút khó khăn nói: "Có phải là hơi cường điệu quá?"

". . ."

". . ."

"Ta nói đều là thật sự, không tin người hỏi bọn họ a. . ."

Phương Quý nhanh tức nổ, nhìn đám người kia qua loa dáng vẻ, nghĩ thầm tự mình nói cái lời nói thật, các người sao còn không tin đây?

Ta trước đây không nói thật thời điểm các người là không nghi ngờ a!

Kết quả vừa nghe Phương Quý lời nói, A Khổ sư huynh, khoai lang tiêu cô nướng, thậm chí bao gồm bên cạnh Anh Đề, đều đi theo gặt đầu liên tục, bảo đảm Phương Quý nói chính là thật sự, có thể chu vi chúng đồng môn thấy, nụ cười lại đều trở nên "Ngươi hiểu ta cũng hiểu" lên, dồn dập gặt đầu nói: "Chúng ta đương nhiên tin tưởng, Phương Quý tiểu sư huynh ngươi cũng không phải An Châu đệ nhất thiên tài, ngươi là Bắc Vực đệ nhất thiên tài. . ."

"Ngươi nói không đúng, nên Thiên Nguyên đệ nhất thiên tài mà thôi. . ."

"Nơi nào nơi nào, Thiên Nguyên đã không chứa nổi. . ."

Đặc biệt là Triệu Thái Hợp, lúc này càng là khiêu cái hai chân, vừa gặm cái kia cây lão sơn tham, vừa lười biếng hướng về Phương Quý nói: "Vừa mới thấy ngươi, còn cảm thấy ngươi so với trước đây ôn trọng điểm, bây giờ nhìn liền yên tâm, vẫn là cái kia dáng vẻ. . ."

Bên cạnh Tiêu Long Tước lạnh lùng nói: "Phương Quý sư đệ dáng vẻ làm sao, không mạnh bằng ngươi sao?"

Triệu Thái Hợp cúi đầu gặm củ cải, không để ý tới nàng.

"Ta muốn nói thế nào các ngươi mới tin?"

Phương Quý đã tức đến muốn giậm chân, lớn như vậy, lần thứ nhất được cái này uốn lượn.

Triệu Thái Hợp lười biếng cười nói: "Ngươi đem Long cung cùng Tôn phủ người kêu đến làm chúng ta sẽ tin. . ."

"Ngươi cái tiểu vương bát bính tử. . ."

Phương Quý mạnh mẽ trừng Triệu Thái Hợp một chút, vừa muốn nói chút gì, liền chợt nghe đến bên ngoài âm âm âm một trận sấm rền tập cuốn, như cuồng phong gào thét, lại chính là quát to một tiếng: "Long cung cùng Tôn phủ đại quân đều giết tới, các ngươi Thái Bạch tông đến tột cùng làm cái gì?"

Tất cả mọi người đều đột nhiên ngậy người, ngậy ngốc nhìn nhau, không biết đã.

Phương Quý bất đắc dĩ hít một tiếng, hướng về mọi người nói: "Các ngươi xem, làm chứng người muốn tới. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 447: Nội Ưu Ngoại Hoạn

"Long cung cùng Tôn phủ đại quân. . ."

"Đây là ý gì?"

Nghe được bên ngoài cái kia tiếng gầm thét, chính đang tại Phương Quý cái này trong động phủ đàm tiếu tiếng gió mọi người đều là thay đổi sắc mặt, nhất thời cũng không chú ý lên đi ngẫm nghĩ một câu nói này bên trong để lộ ra đến tin tức cùng Phương Quý vừa nãy thời trâu trong lúc đó quan hệ, vội vã cướp ra tới cửa.

Từ xa nhìn lại, liền thành linh phát hiện nay Thái Bạch tông trên không, đã là phi thường náo nhiệt, trước tiên một người, chân đạp mây đen, lưng trói hung đao, chính là một cái uy phong lẫm lẫm đại hán, lại là Khuyết Nguyệt tông tông chủ đến, nghĩ đến vừa nãy cái kia tiếng hét lớn chính là hán phát ra, mà sau lưng hán, còn có thể thấy được một mảnh phấn hồng tường vân, một mảnh mây lửa, cùng với một đoàn thanh sương, dần dần cùng gần, dồn dập chạy tới Thái Bạch tông trên không đến, một chút lại có biết, lại là Linh Lung tông, Hỏa Vân lĩnh, Hàn Sơn Tổng gia khắp nơi gia chủ đều chạy tới.

Bốn đại tiên môn tông chủ cùng đến, cái này là cái gì loại chiến trận?

Càng quái lạ chính là, đường đường tông chủ đến nhà báỉ phỏng, lại không đi sơn môn, mà là trực tiếp liền tới đến Thái Bạch tông trên không, đại trận hộ sơn ở ngoài, cái này hoặc là chính là hết sức miệt thị, hoặc là chính là trong lòng hoảng loạn, không lo nổi những quy củ này. . .

Mà từ vừa mới cái kia tiếng nói căng thẳng bên trong đến xem, cái này bốn đại tiên môn tông chủ, cũng như là người sau.

"Ha ha, các vị đạo hữu không cần kinh hoảng, tiến vào đến nói chuyện đi!"

Giữa không trung Đạo Đức điện bên trong truyền ra Thái Bạch tông chủ tiếng nói, cũng không có tính toán bọn họ liệu lĩnh, đúng là cười nhạt, lại một vệt thân quang đánh ra, Thái Bạch tông trên không hộ sơn đại đạo, liền tách ra một con đường đến, chủ động xin bọn họ vào núi.

Bốn đại tiên môn tông chủ, chỉ là hơi do dự, liền nhanh chân đi vào, trực tiếp vào giữa không trung bên trong Đạo Đức điện bên trong.

Khác một sương bên trong, bỗng nhiên mấy toà yên tĩnh đỉnh núi bên trên, cũng chợt có đầng vân bay lên, kính hướng về Đạo Đức điện đến.

Mọi người biết mây liền đoán ra những người kia thân phận, chính là Thái Bạch tông mấy vị thân phận phi phạm trưởng lão.

Sau một chốc, lại thấy rõ chư phong các viện trong lúc đó, mấy chục đạo linh quang lên đến giữa không trung, cấp tốc chạy đi Đạo Đức điện bên trong, lại là những kia trong môn phái tay cầm thực quyền chấp sự đám người cũng đều chạy tới Đạo Đức điện trong đi.

...

...

Thái Bạch tông chư đệ tử, vào lúc này liền đều đã trầm mặc lại.

Bốn đại tiên môn tông chủ bỗng nhiên vội vã đến thăm, cả tông trưởng lão cùng chấp sự cũng cấp tốc chạy tới Đạo Đức điện nghị sự, bất thành linh

biến hóa, bỗng nhiên làm cho cái này yên tĩnh tương hòa Thái Bạch tông có một loại mưa gió nổi lên cảm giác nguy cơ, thậm chí hoàn toàn không có dấu hiệu, tất cả mọi người trong lòng đều là lại ngọt ngào vừa nghi hoặc.

Lẫn nhau ngây ngốc nhìn nhau một lát, chợt nghe đến Phương Quý nói: "Chúng ta cũng đi xem một chút!"

Những người khác nhất thời đều mắt choáng váng, tông chủ nghị sự, thân làm đệ tử sao có thể nói đến xem liền đến xem?

Đúng là Triệu Thái Hợp suy nghĩ một chút, nói: "Đi!"

Mọi người yên lòng, có tông chủ nhà con trai gánh trách nhiệm, cái kia còn sợ gì?

Một đám người cũng đều ngự kiếm ngự kiếm, đặng vân đặng vân, một tổ hướng về Đạo Đức điện đến, Anh Đề đều theo đến tham gia trò vui.

Tới cửa điện, không dám vào đi, chỉ ở cạnh cửa đi đến một tấm, chỉ thấy lúc này Đạo Đức điện bên trong, đã là một mảnh uy nghiêm đáng sợ xơ xác sát khí, không khí ngọt ngào khủng bố, Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ ngồi xếp bằng ở ở giữa trên bồ đoàn, bốn đại tiên môn tông chủ thì lại ngồi ở hán đối diện, mà ở hai bên cùng với tông chủ sau lưng, Liễu Chân trưởng lão, Bạch Thạch trưởng lão cùng với Hỏa Hậu Quân trưởng lão, cùng khắp nơi chấp sự, đều đã mất ngồi.

Thái Bạch tông trên dưới, ngoại trừ phía sau núi này một mạch, lại đều đã trong thời gian ngắn tập hợp.

"Lão Thái Bạch, chúng ta trước đây thực sự là coi thường ngươi. . ."

Một mảnh trầm ngưng bên trong, Khuyết Nguyệt tông chủ cái thứ nhất mở miệng nói chuyện, cái kia tiếng nói bên trong, dường như có chút ý

phần uất: "Đầu ba trăm năm, chúng ta sớm biết người Thái Bạch tông thần thông quảng đại, lá gan càng to lớn hơn, nhưng hôm nay mới biết, người lá gan lớn lao, căn bản liền không phải là chúng ta có thể tưởng tượng, thậm chí ngay cả Tôn phủ cùng Long cung tạo hóa cũng dám đoạt, thậm chí còn dám giết này Long cung thái tử cùng Kính Châu Tôn chủ. . . Chuyện này . . . Cái này là cái gì loại dạng đại họa, đợi đến Tôn phủ cùng Long cung đại quân đánh tới, ta nhỏ nhỏ nước Sở, còn có thể còn lại một ngọn cỏ sao?"

"Xoẹt. . ."

Cửa điện ngoài, một đám người ánh mắt bỗng nhiên đều hướng về Phương Quý trên mặt nhìn sang, vừa sợ lại giận.

"Không sai, chính là ta. . ."

Phương Quý có chút đặc ý chỉ chỉ chính mình, liền muốn nói khoác một phen.

"Chúng ta được đến tin tức, đều nói là người Thái Bạch tông một tên tiểu đệ tử làm được, nhưng cái kia làm sao có khả năng?"

Phương Quý lời còn chưa nói ra, liền đã bị điện bên trong một cái âm thanh đánh gãy, lại là Linh Lung tông vị kia kiều diễm đến cực điểm cô gái, nàng lúc này cũng hoàn toàn không bình thường lười biếng quyến rũ sức lực, chỉ là có vẻ lạnh lùng, còn gấp chút sợ hãi: "Không cần suy nghĩ nhiều, định là người trong bóng tối lo liệu, thậm chí chúng ta còn nghe nói, có cái kia Bắc Vực thứ nhất đại nghịch phi Thương Long Tử cũng hoà trộn trong đó, lúc này mới phạm xuống chuyện lớn như vậy đến đây đi, nhưng dù như thế nào, Long cung cùng Tôn phủ đầu mâu đã chỉ về người Thái Bạch tông, họa diệt môn không xa!"

Cửa điện ngoài chur các đệ tử nghe vậy, đều gật đầu liên tục, không còn xem Phương Quý.

Như vậy mới hợp lý a, chỉ bằng Phương Quý một người làm sao giết đến Long cung thái tử, tông chủ ra tay cũng có thể. . .

Chỉ là tông chủ nhàn rồi không chuyện gì giết người ta long tử làm gì?

Phương Quý đã vô cùng tức giận, không dám đẩy cửa đi vào cãi lại, chỉ là nghĩ tông chủ mau mau thay mình giải thích hai câu a. . .

"Ha ha. . ."

Thái Bạch tông chủ mở miệng nở nụ cười hai tiếng, nhàn nhạt nói: "Bất luận thế nào đều tốt, Tây Hải Long tử Ngao Cuồng xác thực chết rồi, Kính Châu Tôn chủ Thanh Vân Mộc Tai cha con cũng chết, ngoài ra còn có Long cung Tướng tôn, Dạ Xoa cùng Kính Châu Tôn phủ Bách Mộc đại quý thần các loại, đều tới đây dịch chết, Long cung cùng Tôn phủ nói vậy cũng xác thực sẽ ít ngày nữa nhắc lên đại quân, binh lâm Thái Bạch tông, mà các vị đạo hữu, lại là có gì dự định đây?"

Điện trong điện ngoài, nhất thời hoàn toàn tĩnh mịch, không nghĩ tới Thái Bạch tông chủ liền nhận đi xuống.

Thậm chí còn không chút nào huy đại họa sẽ tới sự thực. . .

Chỉ là, vì sao hắn biểu hiện lại bình tĩnh như thế?

"Tôn phủ đại quân đã phát động rồi!"

Vào lúc này, cái kia vị khuôn mặt già nua Hỏa Vân lão tổ bỗng nhiên thấp giọng mở miệng: "Long cung đại quân khi nào đến lão phu không biết, nhưng Tôn phủ cũng đã truyền chỉ chur phương, mệnh lệnh các đại tiên môn

cùng nhau thảo phạt Thái Bạch tông, ta nước Sở bốn đại tiên môn, khoảng cách người Thái Bạch tông gần nhất, cũng sẽ là Tôn phủ ý chỉ bên trong thảo phạt các người quân tiên phong, chỉ cần chúng ta hướng về người phát binh, liền sẽ nhận được Tôn phủ trọng thưởng. . ."

"Huống hồ, các người Thái Bạch tông cùng ta bốn đại tiên môn đấu lâu như vậy, sớm có không biết kết làm bao nhiêu huyết hải thâm cừ, chỉ là chúng ta không còn hơi sức, lúc này mới báo thù không được, bây giờ Tôn phủ ý chỉ đến rồi, cũng là chúng ta đòi lại ba trăm năm huyết cừ cơ hội tốt. . ."

". . ."

". . ."

Mỗi nghe được cái kia Hỏa Vân lão tổ nói một câu, ngoài điện đệ tử cùng điện bên trong trưởng lão chấp sự đám người sắc mặt liền nghiêm nghị một phần.

Thật sự muốn đại họa lâm đầu?

Bốn đại tiên môn tông chủ, lẽ nào chính là lại đây hạ chiến thư?

Xác thực, bọn họ không có bất kỳ lý do gì không xuống tay với Thái Bạch tông, lẫn nhau trong lúc đó, vốn là có không ít huyết cừ, bất kỳ bên nào tiên môn đệ tử, đều từng ở Thái Bạch tông thủ hạ chết qua, coi như không có Tôn phủ ý chỉ, bọn họ e sợ đều lúc nào cũng báo diệt Thái Bạch tông ý nghĩ, huống chi bây giờ có Tôn phủ ý chỉ cùng trọng thưởng, còn có sức lực. . .

Cái này trận đại chiến, thật sự nói đến liền muốn đến rồi?

Lo lắng phía dưới, đã có không ít người theo bản năng dè dặt lại chính mình binh khí!

Chỉ có điện bên trong Thái Bạch tông chủ trấn tĩnh, đầy hứng thú nhìn Hỏa Vân lão tổ một chút, cười nói: "Vậy các người đại quân ở đâu?"

Hỏa Vân lão tổ trầm mặc lại, mặt khác ba vị tông chủ cũng đều về mặt quái lạ.

"Quên đi, nói thẳng đi!"

Vào lúc này, đúng là Khuyết Nguyệt tông chủ bỗng nhiên đánh võ trong sân vắng lặng, lạnh lùng nói: "Tuy rằng chúng ta bốn nhà, không một không nghĩ diệt Thái Bạch tông, mà cái này cũng là một cái cơ hội tuyệt hảo, nhưng chúng ta lại còn không là thật sự kẻ ngu si, người cùng chúng ta đấu trăm năm, trước sau thế lực ngang nhau, tập chúng ta bốn nhà lực lượng, đều diệt không được người Thái Bạch tông, chúng ta còn vẫn lòng sinh tiếc nuối tới, thế nhưng trước đây không lâu người ở Tôn chủ thân sinh bên trên hiện thân, kiếm chém mười hai tà thần, tin tức truyền đến, chúng ta bốn người mới cuối cùng cũng coi như biết được sự thực. . ."

"Cái này trăm năm qua, người vẫn ở đối với chúng ta hạ thủ lưu tình!"

Nói ngược lại có chút cười khở: "Nói thật, chúng ta bản lĩnh có bao nhiêu, trong lòng có đoán, người liên Tôn phủ mười hai tà thần đều có thể chém, chúng ta lại ở đâu là người đối thủ? Có lẽ người cũng không phải cố ý đối với chúng ta hạ thủ lưu tình, chỉ là nghĩ cùng chúng ta bốn đại tiên môn đánh nhau việc, để người ngoài nhìn không thấu được người thực lực chân chính, càng đoán không được người mục đích thật sự đi, người chỉ là ở bắt chúng ta bốn đại tiên môn, coi như che lấp người Thái Bạch tông sương mù, nhưng bất luận thế nào đều tốt, người cuối cùng cũng coi như chưa đối với chúng ta lạnh lùng hạ sát thủ. . ."

"Nói chúng ta cảm giác người hạ thủ lưu tình chi ân cũng được, có tự mình biết mình không trêu chọc nổi người Thái Bạch tông cũng được, chúng ta bốn đại tiên môn bây giờ tuyệt không hướng về Thái Bạch tông ý muốn ra tay, chỉ là, Tôn phủ ý chỉ đã xuống, nếu chúng ta không hướng về Thái Bạch tông xuất binh, như vậy Tôn phủ thiên nộ, nói vậy sẽ trực tiếp đem chúng ta bốn đại tiên môn cùng nhau xóa đi, như vậy tiến thoái lưỡng nan, vì lẽ đó chúng ta lại đây thỉnh giáo một câu. . ."

Hắn ngẩng đầu nhìn hướng về phía Thái Bạch tông chủ, sắc mặt có vẻ phi thường chăm chú: "Người nói chúng ta nên làm gì?"

Nghe được hắn lời ấy, điện trong điện ngoài, nhất thời trở nên vô cùng yên tĩnh.

Không chỉ có là bốn đại tiên môn tông chủ, liền ngay cả Thái Bạch tông một ít trưởng lão, lúc này cũng ngồi ngay ngắn người lại, biểu hiện căng thẳng.

Hỏa Hậu Quân đại trưởng lão càng là chậm rãi mở miệng: "Người ở trong núi ngòi, họa từ trên trời đến, liền lão phu cũng không biết, tông chủ ở kế Tôn phủ trêu ra đại họa sau khi, nhanh như vậy liền lại liền Long cung cũng trêu chọc, nếu Long cung cùng Tôn phủ đại quân, thật sự ít ngày nữa liền đến, ta Thái Bạch tông sắp bị diệt tới nơi, tuyệt không có may mắn, vậy chúng ta trên dưới trưởng lão đệ tử, lại nên như thế nào mới có thể tự xử?"

Nói, hắn khẽ vuốt cằm: "Cũng nên xin mời tông chủ bảo cho biết!"

. . .

. . .

"Chuyện này . . ."

Khuyết Nguyệt tông chủ cùng Hỏa Hậu Quân đại trưởng lão, bỗng nhiên làm cho điện ngoài điện bên trong mọi người, trong lòng che một tầng âm ảnh.

Long cung cùng Tôn phủ áp lực hàng lâm, Thái Bạch tông nội ưu ngoại hoạn lập tức bộc phát ra sao?

Bốn đại tiên môn cũng còn tốt, chỉ là lại đây lên tiếng chào hỏi mà thôi, bọn họ xuất binh hay không, đều không trọng yếu. . .

Nhưng nếu Thái Bạch tông bên trong, lập tức sụp đổ, cái kia chẳng phải là toàn xong?

. . .

. . .

"Tông chủ là cái Lão Âm hàng. . ."

Mà ở điện trong điện ngoài tất cả mọi người đều cảm giác được cái kia vô hình áp lực lúc, Phương Quý trong lòng không nhìn được một trận nhỏ nước bọt: "Dọc theo con đường này trở về, ta liền không thấy tông chủ lo lắng qua, hấn bản lãnh cao như vậy, khẳng định đã sớm nghĩ kỹ chủ ý a, lúc này không nói, cái kia nhất định nghĩ nhân cơ hội để những kia không thành thật nhảy ra, sau đó cùng nhau cho thu thập a, ta đoán hấn nhất định tiếp tục giả bộ thăm. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 448: Cơ Hội Lựa Chọn

Từ nhỏ nghe Chu người mù cố sự lớn lên Phương Quý cũng không phải đối với đại nhân vật tranh quyền đoạt thế thủ đoạn một mực không hiểu, hẳn biết dựa vào nguy hiểm hàng lâm áp lực thấy rõ người chung quanh trung thành hay không, đồng thời thanh trừ dị kỷ là một loại phi thường thường thấy thủ đoạn, huống hồ dựa vào chính mình tông chủ bản lĩnh, nếu dám về Thái Bạch tông đến, cái kia liền nhất định có đối phó Tôn phủ cùng Long cung phương pháp, lúc này lại nhìn Thái Bạch tông chủ vị trưởng lão thái độ, sau đó vững chắc Thái Bạch tông căn cơ, sớm run rai những thứ này bột phấn, liền là phi thường cần thiết. . .

Bốn đại tiên môn cố nhiên đi tới hỏi Thái Bạch tông một câu, nhưng thái độ kỳ thực cũng rất rõ ràng, bọn họ vẫn là hội công đánh Thái Bạch tông, nguyên nhân rất đơn giản, Tôn phủ đại thế dưới áp lực, bọn họ không có lựa chọn khác, chỉ có thể tấn công Thái Bạch tông, bằng không thì sẽ bị Tôn phủ đại quân cùng nhau xóa đi, mà Hỏa Hậu trưởng lão một câu nói cũng nói ra rất nhiều Thái Bạch tông trưởng lão hoặc là chấp sự tiếng lòng, nếu Tôn phủ đại quân sắp tới, Thái Bạch tông khó thoát tiêu diệt vận mệnh, bọn họ cũng tuyệt sẽ không chọn ở lại trong môn phái liều mạng chống lại, mà là mau chóng thoát đi!

Thái Bạch tông chủ nếu là nghĩ muốn tập kết Thái Bạch tông, hoặc nói toàn bộ nước Sở lực lượng đối kháng Tôn phủ, những thứ này người giữ lại liền đều là vấn đề, còn không bằng thừa cơ hội này, trước tiên nhượng bọn họ đánh đi ra, cùng nhau xử lý sạch sẽ, lại tập trung lực lượng đối kháng Tôn phủ.

Chỉ bất quá, Thái Bạch tông chủ đón lấy phản ứng, nhưng có chút vượt qua dự liệu của hắn.

"Đa tạ mấy vị đạo hữu!"

Thái Bạch tông chủ vẻ mặt chăm chú, hướng về Hỏa Vân lão tổ cùng Khuyết Nguyệt tông chủ mấy người chấp tay làm vì lễ, đem những người kia khiến cho không tên kinh ngạc, hồn nhiên không biết hắn cái này một tiếng cảm ơn từ đâu mà đến, sau đó liền nghe Thái Bạch tông chủ cười nói: "Ta cảm ơn các ngươi không có trực tiếp phát binh Thái Bạch tông, mà là lúc trước đến hỏi một câu, mà các ngươi đã có câu hỏi này, ta liền cũng nên lễ số đi về, sớm trả các ngươi một trả lời!"

Bốn đại tiên môn tông chủ nghe hai mặt nhìn nhau, nhưng lại không dám đánh gãy hắn lời nói.

Liền ngay cả Hỏa Hậu Quân đại trưởng lão, lúc này cũng kinh ngạc lên, nhẫn nhịn không lên tiếng, chỉ chờ Thái Bạch tông chủ tiếp tục nói.

"Không dối gạt chư vị, ta đã có phương pháp đối kháng Tôn phủ, vì lẽ đó chư vị không cần phải lo lắng, cũng không cần làm khó dễ!"

Thái Bạch tông chủ rất nhẹ nhàng nói ra câu này nhượng người rất khó đi tin tưởng, sau đó nói: "Mà quan trọng hơn chính là, các ngươi cũng nên rõ ràng, nếu lần này Tôn phủ đến công ta Thái Bạch tông, kết quả lại thất bại tan tác mà quay trở về, đón lấy là cái gì loại cục diện, loạn bên trong tạo hóa nhiều, các ngươi lúc này không nên là xoắn xuýt muốn hay không vâng theo Tôn phủ mệnh lệnh, mà là vì sau đó làm chuẩn bị mới là!"

"Ngươi chuyện này . . ."

Thái Bạch tông chủ, làm cho rất nhiều người đều mặt lộ vẻ nghi sắc.

Cái gì sau đó không sau đó, bọn họ liền tin tưởng Thái Bạch tông chủ đều rất khó.

Đây cũng là Long cung đại quân cùng phần nô Tôn phủ đại quân, người nhỏ Thái Bạch tông, có thể sao chống đối?

Đặc biệt là ngoài điện nghe trộm các đệ tử, cũng đều đi theo bị hồ đồ rồi, tâm muốn làm sao tông chủ lúc này đúng là cùng Phương Quý khá giống, hai người đều là trở về liền lập tức đưa tới rất nhiều người tiếp, cũng đều là mới vừa trở về, liền lập tức thổi bay da trâu?

Hoàn toàn tĩnh mịch bên trong, Hỏa Vân lão tổ không nhin được ho nhẹ một tiếng, nói: "Không biết Triệu tông chủ sức lực đến từ phương nào?"

"Vậy ta ngược lại không liền nhiều lời!"

Thái Bạch tông chủ nở nụ cười một tiếng, nói: "Duy nhất có thể cùng chư vị giảng chính là, tại hạ chuyển này ngược lại cũng thuận lợi, đã thành công kết anh!"

Vừa nói chuyện, nhẹ nhàng thả ra một tia khí tức.

"Cái gì?"

Cảm thụ cái kia một tia yếu ớt khí cơ, mọi người lại là đều kinh sợ đến mức như là gặp ma.

Không riêng là bốn đại tiên môn tông chủ, bao quát tông chủ bên người Liễu Chân, Bạch Thạch, Hỏa Hậu Quân đại trưởng lão cũng giống như vậy.

"Người lại đột phá cảnh giới Nguyên Anh?"

Bọn họ cái này giật mình ngược lại thật sự là, hơn nữa đầy mặt quái lạ.

Đường đường Thái Bạch tông chủ, mới vừa còn ở khen người, người tại sao có thể tùy tiện kết anh?

Đặc biệt là bọn họ nhìn thấy Thái Bạch tông chủ đã hỏi lâu, lại từ đầu đến cuối không có phát hiện điểm này, nguyên nhân cũng rất đơn giản, tuy rằng hắn đã thành tựu Nguyên Anh, nhưng trên người hắn tu vị khí cơ biến hóa cũng quá nhỏ, hầu như rất khó nhượng người phát hiện đến đi ra, mà một cái Kim Đan tu sĩ, rõ ràng đã tăng lên một cảnh giới, kết quả tự thân khí cơ biến hóa nhưng cũng không rõ ràng, điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ hắn gốc gác quá nông, dù là đã phá giai, cũng căn bản cũng không có bao nhiêu tăng lên!

Mọi người ít nhiều gì, cũng đều lý giải Thái Bạch tông chủ chuyện cũ, biết hắn đã từng là Tiên Đạo trúc cơ, chỉ là tu luyện đến Kim Đan sau khi, không có Tiên đạo tư nguyên, cho nên tu hành rơi vào đình trệ, như muốn đi trên Vô yếm chi lộ, liền cần lần thứ hai mưu đoạt càng nhiều Tiên đạo tư nguyên, như vậy mới có thể một đường hát vang tiến mạnh, mà nếu là không có Tiên đạo tư nguyên, cũng chỉ có thể miễn cưỡng kết anh, phai mờ tại chúng. . .

Như vậy Nguyên Anh , căn bản chính là Nguyên Anh bên trong tầng thấp nhất, thậm chí Kim Đan bên trong người tài ba, đều có thể khiêu chiến!

Thái Bạch tông chủ vẫn không có kết anh, nguyên nhân chính là không có Tiên đạo tư nguyên.

Nhưng hôm nay, hắn chợt nói cho mọi người, hắn không có chờ Tiên đạo tư nguyên, mà là bằng sức một người kết anh?

Này không phải là tự mình đi xuống thần đàn, quy về bình thường chi chúng sao?

...

...

Này cũng làm cho mọi người đều vì khó lên. . .

Thực sự không biết nên chúc mừng Thái Bạch tông xuất hiện một cái Nguyên Anh, vẫn là tiếc hận Thái Bạch tông chết đi một cái thiên kiêu a. . .

Mà càng lúng túng chính là, bọn họ thậm chí không biết Thái Bạch tông chủ nói ra câu nói này đến, có chỗ lợi gì, bây giờ thành tựu tạp phẩm Nguyên Anh Thái Bạch tông chủ, thực lực cũng vẫn có, chính là tạp phẩm, cũng có thể vững vàng áp chế bốn đại tiên môn, có thể then chốt là hẳn trước đây cũng có thể áp chế, mà Thái Bạch tông sắp đối mặt chính là Tôn phủ cùng Long cung sức mạnh lớn, bằng người cái này tạp phẩm Nguyên Anh làm sao đối kháng?

Tựa hồ nhìn ra mọi người nghi hoặc, Thái Bạch tông chủ chỉ là mỉm cười, hai tay khẽ nâng.

Đột nhiên bên người cuồng phong đột nhiên nổi lên, Đạo Đức điện chu vi cửa sổ, cánh cửa, thời khắc nguy cấp bỗng nhiên đóng lên, động tĩnh này như vậy đột ngột, lại đem ở ngoài điện nhìn lên Phương Quý mấy người giật nảy mình, cũng không ai biết lúc này tông chủ là phát cái gì thần kinh!

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết là chuyện ra sao, cũng không biết nên làm gì!

Chỉ bất quá điện bên trong, lại rất nhanh liền truyền ra một cái kinh người tiếng kêu: "Người cái này xem như là cái gì?"

"Kẹt kẹt. . ."

Cửa điện lại lần nữa mở ra, trước sau bất quá mấy tức.

Nhưng chỉ là cửa điện này một bề vừa mở, lại nhìn về phía điện bên trong thì liền thấy cái kia tất cả trường lão, chấp sự, còn có bốn đại tiên môn tông chủ mấy người, lúc này đều đã lớn đôi sắc mặt, từng cái từng cái như là gặp ma nhìn Thái Bạch tông chủ, rất nhiều người lúc này thậm chí cũng đã đứng lên, còn nửa nghiêng thân thể, liền như là mới vừa nhìn thấy gì, lúc này khiếp sợ sức lực còn không đi qua.

Mà Thái Bạch tông chủ lúc này thì lại vẫn như cũ là đang yên đang lành ngồi ở trên bồ đoàn, thần sắc bình tĩnh, như là cũng không có làm gì!

"Chư vị không có trực tiếp ra tay với Thái Bạch tông, chính là tình cảm, vì lẽ đó ta mới nói thẳng cho biết, còn chư vị có phải là tin tưởng ta có thể đối kháng Tôn phủ, ở Tôn phủ đại quân áp cảnh lúc, lại sẽ làm ra lựa chọn như thế nào, cái kia chính là Triệu mỗ không thể trả lời, từ hôm nay trở đi, Thái Bạch tông sẽ cắt xuống ba ngàn dặm cấm, lấy chờ Tôn phủ đại quân, phạm nhập này cấm người, liền đều làm đối thủ. . ."

Thái Bạch tông chủ nhẹ nhàng mở miệng, có vẻ vô cùng bình tĩnh.

Nhưng này bốn đại tiên môn tông chủ nghe vậy, lại từng cái từng cái sắc mặt nghiêm túc lên.

Hỏa Vân lão tổ trước tiên nói: "Không cần nhiều lời, chúng ta đều đã trái tim nắm chắc, bằng người một người, xác thực rất khó đối kháng Tôn phủ, nhưng dù như thế nào, cũng coi như để chúng ta đối với người có thêm điểm tự tin, ta Hỏa Vân tông sẽ yên lặng xem biến đổi, tuyệt không phạm người Thái Bạch tông vật nhỏ!"

Cái khác Linh Lung tông chủ, Khuyết Nguyệt tông chủ, chủ nhà họ Tống cũng đều gật đầu, khí cơ khẽ biến, tựa hồ vẫn chưa hoãn quá mức

đến.

"Đa tạ chư vị!"

Thái Bạch tông chủ bình tĩnh mở miệng: "Lại còn Thái Bạch tông đệ tử ở phạm thế, có rất nhiều tộc nhân bạn cũ, đại loạn trong, nhân tâm khó dò, khó bảo toàn sẽ không có người làm vì quyền rũ Tôn phủ, đối với bọn họ lòng sinh ác ý, ta tuy có thể nghênh chiến Tôn phủ, có thể trong lúc cấp thiết lại khó hoàn mỹ thỏa đáng trông nom, vì lẽ đó chư vị như còn đối với Thái Bạch tông có một đường tín nhiệm, cái kia liền xin mời ở đây chiến kết thúc trước, tạm thời thay ta chăm sóc một, hai!"

"Hiểu được!"

Khuyết Nguyệt tông chủ đứng lên đến, trực tiếp liền nhanh chân hướng về ngoài điện đi tới, ở điện miệng hơi nhún chân, quay đầu lại hướng về Thái Bạch tông chủ nói: "Ngược lại cũng may nhờ ngươi không tiết lộ ra ngoài bí mật này, cho chúng ta một lời nhắc nhở, bằng không bốn đại tiên môn, thật thành vai hề!"

Thái Bạch tông chủ cười nói: "Nhân gian các loại, đơn giản lựa chọn hai chữ, chư vị như không cam lòng khuất phục, liền có anh hùng khí!"

"Đi rồi!"

Khuyết Nguyệt tông chủ cười khở xoay người, lại thật là nhanh chân rời đi, đằng vân mà đi.

"Triệu tông chủ, thứ lão hủ nói thẳng, ngươi vừa có bực này bản lĩnh, cái gì không chạy đi Đông Thổ dương danh, trái lại phải ở lại chỗ này cùng Tôn phủ tử đấu, một người tu vị là có hạn, Tôn phủ đại quân thế tới hung hăng, không nói những kia thừa cơ mà động tiên môn, chỉ là Nguyên Anh

đại tu liền có ba, năm người, còn có từ cực nam nơi mời tới Triều Tiên tông cao thủ, bằng người lúc này lực lượng, vẫn là phần thắng không lớn. . ."

Hỏa Vân lão tổ có chút do dự, nhưng vẫn là đem lời nói này nói ra.

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Học bản lĩnh chính là muốn dùng, bằng không học hấn làm gì?"

Hỏa Vân lão tổ lắc lắc đầu, thở dài, không cần phải nhiều lời nữa, xoay người đi tới.

Mà còn lại Linh Lung tông chủ cùng chủ nhà họ Tống, cũng là hơi do dự, sau đó không nói gì, cùng nhau áp lễ rời đi.

"Chuyện gì thế này?"

Ngoài điện những kia nhìn lên Thái Bạch tông các đệ tử, mỗi một cái đều hoàn toàn giật cả mình.

Vừa nãy đóng cửa điện sau khi, đến tột cùng phát sinh cái gì, bốn đại tiên môn tông chủ thì lại làm sao chuyển biến thái độ, hoàn toàn không biết a, chỉ là mặc danh kỳ diệu, lại nhìn Thái Bạch tông chủ, trên người liền tựa hồ nhiều một tầng thần bí vàng sáng, để nhân tâm sinh kính sợ. . .

Cái kia vàng sáng tên, liền gọi là sâu không lường được!

Ngoài điện Phương Quý bỗng nhiên phản ứng lại, mơ hồ có chút kích động: "Tông chủ chính là tông chủ a, trước còn đang suy nghĩ làm sao để người biết chính mình lợi hại, lại đến biểu hiện chính mình chẳng phải thích khoe khoang đây, bây giờ tông chủ cái này có thể không phải thành công làm được?"

. . .

. . .

"Tông chủ. . ."

Điện bên trong thấy bốn đại tiên môn tông chủ đã qua, Hỏa Hậu Quân trưởng lão có chút do dự đứng lên đến.

Thái Bạch tông chủ trực tiếp cười nói: "Hỏa Hậu trưởng lão đợi chút, một lúc nữa ta sẽ xin mời chư vị tới thương lượng lùi địch kế sách!"

Mọi người nghe vậy, liền đều lĩnh mệnh đi ra.

Trong đại điện chỉ còn Thái Bạch tông chủ một người, hắn hơi trầm ngâm, nhân tiện nói: "Phương Quý đi vào, những người khác đều về động phủ!"

Ngoài điện chư đệ tử nghe vậy đều là cả kinh, vội vàng đem Phương Quý đẩy mạnh điện bên trong, chính mình mau mau lưu.

Chỉ có Triệu Thái Hợp có chút không phục, nghĩ thầm ai là con ruột a?

"Liền như vậy xong rồi?"

Phương Quý cũng không phải sợ tông chủ, tiến vào điện sau, còn có chút không hiểu đáng về.

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Người cho rằng nên làm sao?"

Phương Quý suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu, hắn vốn tưởng rằng tông chủ sẽ mượn cơ hội này, ra sức đánh một nhóm người, thật tốt uy phong lập tức, lại không nghĩ rằng tông chủ như thế thực sự, đối với bốn đại tiên môn khách khí không nói, thậm chí ngay cả Hỏa Hậu Quân đại trưởng lão bực này rõ ràng vừa bắt đầu có ý muốn rời đi người cũng không có gõ, luôn cảm thấy không rất sáng khoái, chỉ là không biết nói như thế nào đi ra. . .

Nhưng hắn không nói, Thái Bạch tông chủ cũng như là rõ ràng trong lòng hắn suy nghĩ cũng tựa như, mỉm cười, giải thích: "Bắc Vực không giống Đông Thổ, Đông Thổ có vô tận đạo hoa gốc gác, là một cái có thể nuôi ra anh hùng hào kiệt đến địa phương, mà Bắc Vực thì bị Tôn phủ áp chế 1,500 năm, từ lâu mất đi dũng cảm, vì lẽ đó hi vọng Bắc Vực người chính mình đứng ra, thiết huyết boong boong, không sợ hãi Tôn phủ, đó là không thể, trái lại muốn dụ dỗ, khuyên, lại cho bọn họ một ít hi vọng, như vậy ở lúc mâu chốt, bọn họ mới sẽ không quá khiến người thất vọng!"

"Không hiểu!"

Phương Quý lắc lắc đầu, trả lời rất là dứt khoát.

Thái Bạch tông chủ bắt đầu dĩ cười khổ một tiếng, nói: "Kỳ thực rất đơn giản, tựa như bốn đại tiên môn, bọn họ như nhận được Tôn phủ truyền chỉ, lập tức phát binh đến công, lại bị chúng ta đánh bại, như vậy bọn họ liền trở thành thế trong mắt người chuyện cười, vai hề, tuy rằng có thể cho chúng ta mưu chút vàng sáng, nhưng tại Bắc Vực ích lợi gì? Lại như Hỏa Hậu Quân trưởng lão, hắn xác thực lòng sinh ý muốn rời đi, ta như trực tiếp để cho hắn đi rồi, hay là ra tay áp chế, hắn ở trong mắt người khác, cũng chỉ là một cái vì tư lợi, đại nạn ập lên đầu từng cái bay tiêu nhân, lại có ích gì?"

"Có thể nếu như có thể bằng ta một chút lời nói, hơi làm tiết lộ, xin mời cho bọn họ tạm thời nhẫn nại, như vậy rồi lại thay đổi một cái khác kết quả, bốn đại tiên môn trở thành không sợ Tôn phủ cường quyền, vì chỉ không tôn tiên môn nghĩa sĩ, Hỏa Hậu Quân cũng đã trở thành cùng ta Thái Bạch tông cộng tiến cộng lùi, đối kháng Tôn phủ hào kiệt, thế nhân đề cập, than thở xung tụng, lòng sinh noi theo, kết quả này, chẳng phải lại là tốt hơn nhiều?"

Nói cười cười, nói: "Đương nhiên cái này cũng là chính bọn hắn trước tiên làm lựa chọn, bốn đại tiên môn không có trực tiếp tấn công tới, mà là

trước tiên lên tiếng chào hỏi, cái này chính là tình phân, Hỏa Hậu Quân trưởng lão cũng không có khi biết ta chém Tôn phủ mười hai tà thần lúc lập tức liền đi, còn cho mượn mây lửa để A Khổ tới cứu ta, liền nói rõ bọn họ đều để lại một đường chỗ trống, mà để lại chỗ trống người, liền có lựa chọn cơ hội!"

Phương Quý thấy Thái Bạch tông chủ nói tỉ mỉ, liền cũng nghe được chăm chú.

Nghe sau khi xong, đầy mặt hồ đồ, nói: "Vẫn là không hiểu, người gọi ta tiến vào tới làm chi?"

Thái Bạch tông chủ phù khoản thở dài, trầm mặc hồi lâu, mới nói: "Người tu vị đến cái gì cảnh?"

Phương Quý suy nghĩ một chút, nói: "Hẳn là Trúc Cơ thượng cảnh đi, chính ta cũng không rõ ràng lắm. . ."

Thấy Thái Bạch tông chủ nhìn mình ánh mắt có chút quái lạ, liền lập tức giải thích: "Này không phải trách ta, chủ yếu là ta công pháp còn chưa đại thành đây, tổng cộng có chín đạo huyền pháp, bây giờ ta chỉ tu luyện thành sáu đạo, phải đem còn lại cái kia ba đạo tu luyện thành, mới coi như hoàn chỉnh!"

"Ta cần người nhanh một chút!"

Thái Bạch tông chủ nghe xong, khẽ cau mày, suy tư một thoáng, sau đó hướng về Phương Quý nói: "Hoãn thì lại nửa tháng, nhanh thì ba ngày, Tôn phủ tất nhiên sẽ có đại quân hàng lâm, đối phó Tôn phủ, là chúng ta trưởng bối chuyện, không có quan hệ gì với người, vì lẽ đó khoảng thời gian này, ta sẽ an bài các người tiến vào tiên môn linh quật bên trong tránh họa, ở các

ngươi từ linh quật bên trong đi ra lúc, ta hi vọng ngươi đã làm tốt kết đan chuẩn bị!"

"Cái gì?"

Phương Quý cả người đều sửng sốt: "Kết Đan?"

Thái Bạch tông chủ gật gật đầu, tựa hồ phi thường bình tĩnh: "Ta có một món lễ lớn cho ngươi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 449: Cao Thâm Khó Dò Phương Tiểu Quý

"Ta mới bao lớn, ngươi liền để ta Kết Đan?"

"Này không phải là bắt nạt tiểu hài tử à?"

"Lớn như vậy bản lĩnh, ngươi sao không cho con trai của ngươi đi Kết Đan?"

Từ Thái Bạch tông chủ Đạo Đức điện bên trong đi ra thì Phương Quý hầy còn sinh giận, tức giận bất bình.

Trong lòng nghĩ, chính mình cái này tu hành, cũng coi như là rơi xuống đại công phu nha, lại không có trộm qua lừa, bình thường không sao rồi, nên thổ nạp thổ nạp, nên ngộ pháp ngộ pháp, đã làm rất tốt, thậm chí tu vị tiến cảnh, cũng cảm giác ở xung quanh người trong tính tốt, không nghĩ tới Thái Bạch tông chủ cũng không phải thoả mãn, lại muốn để cho mình mau mau đem Trúc Cơ huyền pháp tu luyện tới cực hạn, mưu đồ Kết Đan!

Cái này nghe tới liền rất khuếch đại, Kết Đan chuyện hần còn không nghĩ tới đây, không cũng phải là cao tuổi rồi mới cần Kết Đan sao?

Chính mình còn nhỏ, không vội vã!

Lại còn, hần tu luyện Hoành Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công, bên trong có chín đạo huyền pháp, mỗi một đạo đều là cực kỳ huyền diệu cao minh, cần rất nhiều thời gian đến tu luyện, coi như hần các loại tài

nguyên, đều đã cảm một điếm, nghĩ muốn thời khắc nguy cấp hiểu được, cũng không có thể đi. . .

Vì lẽ đó Phương Quý cảm giác Thái Bạch tông chủ đây chính là đang làm khó dễ chính mình!

Lẽ nào là bởi vì cái kia cùng tú tài cho hắn vẽ một cái mặt hoa lớn, vì lẽ đó hắn cho mình làm khó dễ?

Phương Quý tin tưởng không nghi ngờ!

Như ở bình thường, Phương Quý trên căn bản liền muốn đem lời này quăng ở sau gáy, trực tiếp bỏ gánh!

Chỉ bất quá. . .

. . . Thái Bạch tông chủ nói đến thời điểm phải cho Phương Quý một món lễ lớn, điều này cũng làm cho Phương Quý có điếm tâm nóng!

Vậy không được trước hết thử xem?

. . .

. . .

"Mau mau nhanh, nhanh nhập địa mạch trong tránh né. . ."

Từ Đạo Đức điện trên một đường đạp mây mà xuống, liền thấy toàn bộ Thái Bạch tông cũng đã náo nhiệt lên.

Bốn đại tiên môn tông chủ tới chơi, bỗng nhiên làm cho Thái Bạch tông trên dưới biết được Long cung cùng Tôn phủ đại quân sắp đánh tới lúc, lập tức khiến được vô số người hoảng rồi tâm thần, đối với quá nhiều người tới nói, tin tức đột nhiên xuất hiện này, đại biểu chính là tuyệt vọng!

Bất quá tốt xấu, lúc trước đi tới Đạo Đức điện đám kia chấp sự đám người thống ngự dưới, tuy là lại đột nhiên, Thái Bạch tông vẫn là lập tức làm ra một kiện kiện chính xác phản ứng, có một cái áo lam trường lão, chính là chấp chương Giới luật viện Hùng trường lão, hẳn đã suất hơn trăm Giới luật đường chấp sự cũng đệ tử, vội vã đằng vân, hướng về ngoài núi bay đi, bọn họ muốn theo Thái Bạch tông chủ nói, bố trí ba ngàn dặm cấm!

Ba ngàn dặm cấm bày xuống, cái kia liền đại biểu Thái Bạch tông chính thức tiến vào nghênh địch thái độ.

Đến lúc đó, tất cả mạo muội xông vào ba ngàn dặm cấm sinh linh, đều muốn làm tốt trở thành Thái Bạch tông kẻ địch chuẩn bị.

Mà Thái Bạch tông, cũng muốn làm tốt chính thức cùng bất kỳ xông vào ba ngàn dặm cấm người là địch chuẩn bị!

Ba ngàn dặm cấm, không phải ai đều có tư cách bày xuống.

Cấm địa càng rộng, chiến trường ngày càng lớn, cũng là càng không dễ dàng ở đại chiến trong lan đến tiên môn căn cơ cùng chủ thể, nhưng tương tự, cấm địa càng lớn, cần phòng thủ lực lượng cũng là càng nhiều, phân tán cũng càng mỏng manh, vì lẽ đó thế lực ngày càng lớn, góc gác càng sâu tiên môn, bày xuống cấm địa càng rộng, trước đây người khác mắt trong Thái Bạch tông thực lực, nhiều nhất cũng chỉ có thể bày xuống ngàn dặm chi cấm, thậm chí là 300 dặm cấm!

Nhưng là bây giờ, Thái Bạch tông hào khí ngất trời, lại trực tiếp bày xuống ba ngàn dặm cấm địa!

Mà cái khác các nơi, thì lại cũng có chư phong chư viện đệ tử, có ở vận chuyển Linh đan bảo dược, chuẩn bị ngăn địch, cũng có đã ở các vị chấp sự

dưới sự hướng dẫn, mang những đệ tử này tiến nhập địa quật linh mạch tránh họa.

Mỗi một phe tiên môn đều xây dựng ở trên linh mạch, linh mạch đi khắp, liền vô cùng dễ dàng hình thành đạo đạo địa quật ám mạch, tiên môn đại trận hộ sơn, liền thường thường y những thứ này địa mạch xây lên!

Tiên môn đệ tử bình thường, tu hành chưa thành, vẫn còn không cách nào nghênh chiến cường địch, vì lẽ đó đại địch kéo tới, bọn họ liền đều sẽ trước tiên trốn vào trong địa mạch, một là tránh họa, thứ hai bọn họ cũng có thể ở địa mạch bên trong phụ tá vận chuyển đại trận hộ sơn, xem như là tận một phần lực!

"Các ngươi tới thật đúng lúc, tông chủ đã truyền niệm cho ta, lệnh ta mang bọn ngươi tiến vào tiên môn linh quật!"

Phương Quý đi tới chính mình ở Thanh Khê cốc thời điểm, liền thấy Liễu Chân trưởng lão đã áo bào rộng hoãn tay áo, chờ ở nơi này, trước đây qua đến bái phỏng Phương Quý Nhan Chi Thanh sư tỷ, Hứa Nguyệt Nhi, Trương Vô Thường cùng Triệu Thái Hợp, A Khổ sư huynh, Anh Đề, thậm chí vị kia theo Phương Quý về Thái Bạch tông tới làm khách Đông Thổ khoai lang cô nương các loại, còn có cái khác mấy vị Thanh Khê cốc bên trong thiên kiều đệ tử, đều đã đợi ở nơi này.

Liễu Chân trưởng lão một thấy Phương Quý lại đây, liền không dài dòng, trực tiếp dẫn bọn họ hướng về ngọn núi chính đi tới.

"Tông chủ mở ra cánh cửa tiện lợi, để cho các ngươi những thứ này đỉnh cấp đệ tử tiến vào ngọn núi chính linh quật, các ngươi chỉ cần nắm cơ hội!"

Liễu Chân trưởng lão một đường mang theo bọn họ đi tới ngọn núi chính phía sau núi chỗ hông, lấy pháp ấn mở ra một đạo tựa hồ phong ấn rất

nhiều năm cửa đá, cửa đá vừa mở ra, liền cảm thấy được bên trong linh khí phá vào mặt, lại để bây giờ cái này Trúc Cơ thượng cảnh tu vị Phương Quý đều cảm giác cực kỳ nồng nặc, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Chỉ nghe Liễu Chân trưởng lão nói: "Tiên môn linh quật trong, lợi dụng nơi đây tốt nhất, bình thường thậm chí Trúc Cơ trưởng lão đều không có tư cách đi vào, chỉ có tông chủ, Hỏa Hậu Quân, Bạch Thạch, khục khục. . . Còn có ta, mới có tư cách đi vào ngộ đạo!"

"Để cho các người đi vào, tuy nói là tránh họa, nhưng cũng là một lần hiếm thấy tu hành cơ hội, cũng không muốn lãng phí cơ duyên!"

Liễu Chân trưởng lão ở trước dẫn đường, một đường mang theo bọn họ đi tới một phương địa quật bên trong đại điện, chỉ thấy nơi này là một phương ba trăm trượng phạm vi cung điện, tâm điện bên trong, rõ ràng là một phương cái ao, Phương Quý một chút nhìn lại, liền đã cảm giác được kinh người linh khí phá vào mặt, trong lòng rõ ràng, đó là linh tức nồng nặc, hóa thành cam lộ, mà cam lộ một chút hội tụ, lại tụ thiếu thành nhiều, hình thành Linh dịch trì!

Trước đây hẳn cũng từng đã tiến vào tiên môn linh quật tu hành, đối với chuyện này cũng không xa lạ gì, chẳng qua là ban đầu chính mình tiến vào linh quật, chính là tiên môn chuyên môn Luyện Khí cảnh đệ tử tăng cao tu vị xây lên, ở toàn bộ tiên môn bên trong, vẫn còn thuộc về trung đẳng thiên xuống, nhưng hôm nay cái này linh quật, lại rõ ràng đã là tiên môn các đại chủ mạch hội tụ mà thành, thần diệu phi phàm, linh khí chi nùng chi thuần, cũng xa xa không thể giống nhau. . .

Chụp nói như vậy, này linh quật bình thường chỉ có tông chủ cùng mấy vị đại trưởng lão đi vào, nhưng cũng nói được.

"Mấy người các ngươi, chỉ ở đây tĩnh tọa, đợi đến đại địch thời lui, tông chủ truyền lệnh lúc, lại đi ra ngoài đi, chỉ là nơi đây chính là tiên môn trọng địa, tuyệt đối không thể bừa bãi phá hoại, các ngươi chỉ ở này điện chờ đợi, ngàn vạn không nên đi vào cái kia mấy nhà bên trong trong phòng!"

"Bằng không. . . A!"

Liễu Chân trưởng lão vừa đánh giá mấy tên này, vừa biểu hiện nghiêm nghị dặn.

Mọi người men theo Liễu Chân trưởng lão ánh mắt nhìn tới, mới nhìn thấy cái này nhà đá đối diện trên vách tường, còn nằm mấy phiến cửa đá, đều cổ điển u nhiên, tầng tầng phong ấn, vô cùng thần bí, nơi đây vốn là tiên môn trọng địa, tiếp tục nghe Liễu Chân trưởng lão, liền có thể biết cửa đá kia mặt sau, nghĩ là ẩn giấu thần bí gì vật phẩm, từng cái từng cái gấp gáp vội vàng gật đầu đáp ứng, bảo đảm không dám chạm vào tiên môn cấm kỵ. . .

Liễu Chân trưởng lão đem bọn họ thu xếp ở nơi này, liền đã vội vã rời đi, chạy tới Đạo Đức điện cùng tông chủ thương lượng ngăn địch đại sự!

Mà theo bên ngoài cửa đá tầng tầng đóng, toàn bộ địa quật, cũng lập tức trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Vào địa quật mọi người, đều hai mặt nhìn nhau, không biết nên làm những gì.

"Tiểu bại hoại, ngươi thật sự giết chết Long cung thái tử sao?"

Một đám người bên trong, đúng là Hứa Nguyệt Nhi phản ứng đầu tiên lại đây, bỗng nhiên kinh ngạc hỏi.

Nghe được câu nói này, những người khác cũng đồn dập nghiêng đầu đến, đều là đầy mặt khó có thể tin, lại hết sức tò mò dáng vẻ.

"Đó cũng không, đâu chỉ là Long cung thái tử, ta còn. . ."

Phương Quý vừa nghe có hứng thú, vừa định nói khoác hai câu, chợt nhớ tới trước Thái Bạch tông chủ ở trong đại điện biểu hiện, mơ hồ cảm giác mình cái này nói chuyện phương pháp không đúng, liền lại vội vàng thu lại, bất đắc dĩ hít một tiếng, vung vung tay, lười biếng nói: "Tính rồi tính rồi, không đề cập tới, đương thời kỳ thực cũng là hành động bất đắc dĩ, chủ yếu là cái kia Tây Hải long cung cứu thái tử Ngao Cuồng, khinh người quá đáng. . ."

Mọi người nghe vậy, nhất thời lòng hiếu kỳ nổi lên, từng cái từng cái tiến tới, liều mạng hỏi thăm.

"Ngươi là làm sao làm được?"

"Long cung thái tử làm sao có khả năng không có người hộ đạo bên người, có thể bị ngươi chém giết?"

"Đường đường chân long, một thân bản lãnh làm sao?"

". . ."

". . ."

"Ha ha, một lời khó nói hết, một lời khó nói hết. . ."

Phương Quý một bộ không muốn nói dáng vẻ, đem người khẩu vị treo đủ, mới nhẹ nhàng thở dài, nói: "Cái kia Tây Hải long cung cứu thái tử ngược lại thật sự là cái lợi hại, bất kể là chân long căn cơ, vẫn là một thân Long cung bí pháp, đều vô cùng khó chơi, càng có một con cự quy làm cái

này hẳn người hộ đạo, loại kia hung cuồng đáng dấp, nhưng là liền Đông Thổ đều không để vào mắt, ta vốn là cũng không nghĩ chọc giận hẳn, chỉ là hẳn khinh người quá đáng, còn muốn ăn thịt người, ta Phương Quý Phương lão gia hành hiệp trọng nghĩa, làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn. . ."

Mọi người nghe, đều là nửa tin nửa ngờ đáng dấp.

"Ha ha, may là hẳn là chân long, ta căn cơ, nhưng cũng không thua hẳn. . ."

Phương Quý vừa nói, vừa như không có chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên bấm lên một đạo pháp ấn, quanh thân nhất thời có linh tức lưu chuyển, mà cái kia linh khí, lại hiện ra màu tím, phảng phất mang theo một loại vô hình đạo uẩn, nhưng người vừa nhìn, liền cảm giác được thần bí khó lường ý.

Linh khí chỉ là thoáng vừa hiện, liền đã bị Phương Quý cất đi.

Nhưng là cái này linh quật trong, mọi người vừa thấy, lại nhất thời kinh sợ đến mức thật lâu không người mở miệng.

"Tiên Đạo trúc cơ?"

Không biết qua bao lâu, mới bỗng nhiên có người kinh ngạc thốt lên lên: "Người lại là Tiên Đạo trúc cơ?"

Phương Quý mỉm cười không nói, chỉ khẽ gật đầu.

"Chẳng trách ngươi có thể giết Long cung thái tử, ngươi. . . Ngươi thì đã là Tiên Đạo trúc cơ a. . ."

"Trời ạ, ta lại nhìn thấy sống sót Tiên Đạo trúc cơ. . ."

". . ."

". . ."

Linh quật bên trong nhất thời náo nhiệt lên, tất cả mọi người đều không tên sùng bái nhìn Phương Quý, đối với hắn nói chém giết Long cung thái tử một chuyện hoàn toàn không có nửa phần hoài nghi, mà Phương Quý thấy dáng dấp của bọn họ, cũng không khỏi cảm khái, vẫn là tông chủ phương pháp dễ sử dụng a. . .

"Ha ha, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới. . ."

"Chỉ tiếc cái kia gân rỗng bị tông chủ đòi đi làm đai lưng, không phải vậy lấy ra tới cho các người nhìn. . ."

". . ."

". . ."

Linh quật bên trong chư vị đồng môn, đều đã khiếp sợ không tên, từng cái từng cái quần quít lấy Phương Quý nhỏ nói một chút, Phương Quý lại khịt mũi coi thường, nghĩ thầm ta trước cho các người nói tử mĩ thời điểm, các người còn không tin đây, hiện tại cũng không thể dễ dàng như vậy giảng cho các người, chỉ cần treo nhử mới tốt, liền khoát tay: "Tốt tốt, những thứ này chuyện phiếm, trước tiên không cần nói, vẫn là tu hành việc nhất là trọng yếu. . ."

Nói bồi thêm một câu: "Tông chủ còn muốn ta mau mau tu luyện tới Trúc Cơ đỉnh cao, chuẩn bị Kết Đan đây!"

"Lúc này mới bao lâu, liền muốn Kết Đan?"

Những người khác nghe xong, càng thấy Phương Quý cao thâm khó dò lên, liền ngay cả khoai lang cô nương, đều có chút ngạc nhiên nhìn Phương Quý một chút.

Mà Phương Quý nhưng là nông nghênh ngòi xếp bằng ở Linh trì bên cạnh, đắ ý chìm vào trong thức hải, theo tông chủ nói, thời gian nửa tháng bên trong, liền muốn để cho hấn đem tu vị tăng lên tới Trúc Cơ đỉnh cao, ngược lại muốn cùng tiểu Ma sư thương lượng một thoáng, việc này có thể hay không làm!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 450: Quỷ Dị Con Đường

"Người nhìn cái gì đây?"

Trên căn bản mỗi một lần Phương Quý tiến vào biển ý thức Đạo cung, tiểu Ma sư đều là trước tiên phát hiện, đồng thời vui mừng phi thường, nhưng ngoài dự đoán mọi người, lần này Phương Quý thậm chí đã tiến vào đạo cung trong, cũng không có thấy tiểu Ma sư chào đón, đi vào trong nhìn lên, liền thấy tiểu Ma sư đang đứng ở Đạo cung vách tường trước, cầm trong tay một cái phóng to lưu ly kính, chính tụ tinh hồi thần nhìn cái kia trên vách tường tranh tường, vừa xem vừa cười hắc hắc, liền hấn đi vào đều không có một chút nào phát hiện, nhất thời kỳ quái hỏi hấn một tiếng.

"Trời ơi. . . Doạ chết ta rồi!"

Tiểu Ma sư bị cái này tiếng nói kinh động, liền sợ đến một cái lão đảo, vội vàng đem lưu ly kính che giấu lên, vỗ về ngực.

"Người làm sao đến rồi?"

Hấn hơi kinh ngạc quay đầu nhìn Phương Quý, một mặt không rõ.

"Ta tiến vào đạo cung của ta không phải chuyện rất bình thường sao?"

Phương Quý lườm hấn một cái, nói: "Người ở xem cái gì?"

"Cũng không nhìn cái gì!"

Tiểu Ma sư đã khôi phục bình thường, từ trên mặt đất bò lên, vỗ vỗ trên người cũng không tồn tại bụi bặm, vác lên hai tay, nói: "Mỗi lần người đều là lung tung hướng về trong này vút ít đồ, sau đó đã lâu không tiến vào, ta nghĩ hỏi người đều trao không được người, thường xuyên qua lại đã quen thuộc từ lâu, hiện tại ta chính học chính mình nghiên cứu người cái này Đạo cung bên trong đồ đâu, không nghĩ tới người liền đến. . ."

Nói xong có chút bất mãn ý: "Lần sau đến thời điểm nói một tiếng!"

"Sao thế, ta còn phải gõ gõ cửa?"

Phương Quý lại cảm thấy hơi kinh ngạc, cái này tiểu Ma sư đem Đạo cung ở lại thói quen, làm nhà mình?

Thực sự không thêm để ý hấn, cũng hướng về cái kia trên vách tường nhìn lại, nói: "Cái này có vật gì tốt nghiên cứu?"

Lúc trước Thần Minh tông di địa, hấn cũng không nghĩ tới bên trong tiên điện tồn tại, vừa thấy được hấn miếng đồng, lập tức sợ hãi đến thất kinh, sau đó hoàn toàn đại loạn, thậm chí đều không có phát hiện có một vài thứ gì đó đã tràn vào trong biểu ý thức của chính mình, ngược lại sau đó đầu cũng không đau eo cũng không đau, liền không quá coi là chuyện to tát, nhất làm cho hấn đặc ý, lại là cái kia cốc nhỏ liền đăng, còn rất tốt thu ở chính mình trong túi càn khôn đây!

Bây giờ thấy tiểu Ma sư đang nghiên cứu cái này tranh tường, liền cũng hiếu kì nhìn lên.

Chính mình đạo cung bên trong thêm ra một bức cực lớn quần sơn tranh, hấn đúng là biết đến, còn cùng tiểu Ma sư thảo luận qua, biết cái này tranh tường lúc trước chính là mình ở Đan Hỏa tông liều mạng ăn đan dược thì cái kia dăng trào dược lực chuyển hóa, mới làm cho này tấm vách xuất

hiện, nhưng là đương thời liền nghiên cứu rất lâu, liền phát hiện tranh này trên ngoại trừ từng toà từng toà núi, lại chẳng có cái gì cả, thật đúng là quái lạ.

Hai người thảo luận nửa ngày, cuối cùng kết quả là, đây chính là một bức họa mà thôi. . .

Cố gắng còn có cái khác thần bí chỗ đi, nhưng ngược lại không cách nào cho hiện tại Phương Quý mang đến chỗ tốt gì!

Lâu dân, liền đặt ở vừa!

"Người không cảm thấy tranh này trên tựa hồ nhiều hơn một chút đồ vật sao?"

Tiểu Ma sư ở một bên, thần thần bí bí nhắc nhở nói.

"Có sao?"

Phương Quý kỳ quái nhìn, mắt đều sắp kề sát tới trên tường, đúng là cảm thấy, lúc này cái này bức họa màu sắc tựa hồ càng sâu, cũng không biết có phải hay không là chính mình ở Thần Minh tông di địa bên trong tu vị lại có trướng tiến vào, hoặc là những kia đạo uẩn duyên cớ, nhưng coi như rõ ràng chút, tranh vẫn cứ là tranh, cũng không có gì đặc thù biến hóa, mãi đến tận ánh mắt của hắn nhìn thấy tranh nơi sâu xa, nào đó ngọn núi lúc mới hơi ngẩn người ra.

"Cái kia trên núi tựa hồ có nhiều người?"

Thần sắc hắn có chút quái lạ, dùng sức nhìn sang, hai con mắt đều sắp chen một khối.

Xác thực, nếu nói là tranh này trên cùng với trước duy nhất rõ ràng chỗ, chính là tranh bên trong nào đó toà rất là xa xôi phía trên ngọn núi, tựa hồ nhiều mấy đạo bóng người, cái kia mấy đạo bóng người, liền bay đến trên một ngọn núi mặt, lượn lờ mà bay, giống như là muốn phá không mà đi.

"Đúng đúng, ngươi cũng phát hiện rồi. . ."

Tiểu Ma sư hưng phấn không thôi, đem cái kia lưu ly kính lấy ra, đưa cho Phương Quý nói: "Ngươi dùng cái này xem, rõ ràng một điểm!"

"Cái gì quý trò chơi?"

Phương Quý nói thầm nhận lấy, nắm gương ở tranh trên một chụp, liền phát hiện thông qua gương, tranh trên đồ vật đều phóng to, nhìn ra thấy rõ ràng hơn chút, mà thông qua gương, đúng là có thể càng thấy rõ ràng tranh trên cái kia mấy cái không thể nào để thấy bóng người, đúng là mấy cái tiên tử dáng dấp người, chính phi ở khoảng không bên trên ngọn núi, chỉ là như thế một nhìn kỹ thì Phương Quý con mắt nhất thời trợn tròn.

"Các nàng có phải là không mặc quần áo?"

Hắn quay đầu nhìn tiểu Ma sư, vẻ mặt cực kỳ quái lạ.

"Đúng, đúng, đúng đúng đúng. . ."

Tiểu Ma sư hưng phấn lên, cười xấu xa nói: "Đẹp để chứ?"

"Đẹp để cái rắm a. . ."

Phương Quý đem lưu ly kính cho quăng, giận dữ nói: "Ta cái này Đạo cung hảo hảo, làm sao bỗng nhiên đi ra một cái Xuân Cung đồ?"

"Ngươi hỏi ta ta đi hỏi ai đây?"

Tiểu Ma sư trong tay một vệt, liền lại một cái lưu ly kính, khinh thường nói: "Trước một đoạn ta nhắc nhở người thời điểm, chính là cảm giác được người tiến vào một cái địa phương rất kỳ quái, ta có thể cảm giác được, nơi đó thật giống có rất nhiều người, bọn họ đặc biệt đáng sợ, cảm giác cùng ăn thịt người con cộp tựa như, liếc mắt nhìn liền nhượng người run cầm cập, chỉ bất quá ta cũng không nghĩ tới, làm ta bắt đầu rõ ràng cảm giác được bọn họ đối với người nổi lên sát tâm, muốn động thủ thì người cái này Đạo cung bỗng nhiên mở ra, ngay cả ta đều ở trong nháy mắt đó liền chạy ra ngoài. . ."

"Người chạy đi?"

Phương Quý ánh mắt mê man: "Ta làm sao không biết?"

"Chuyện thương tâm, đừng nhắc lại. . ."

Tiểu Ma sư bất đắc dĩ nói: "Ngược lại ta thấy này cái quái nhân như là bỗng nhiên thức tỉnh, tỏa ra thần quang, phá hủy một vài thứ, lại sau một khắc, liền giống như có rất nhiều tồn tại bị cái này Đạo cung nuốt vào, ta đương thời còn rất sợ sệt, nhưng rất nhanh liền phát hiện, những thứ đó không giống như ta ở tại Đạo cung bên trong, mà là trực tiếp tiến vào trong bức họa kia, nao, chính là phía trên không mặc quần áo những kia. . ."

"Chuyện này . . ."

Phương Quý chính mình cũng dùng thật lớn sức lực mới hiểu rõ ra: "Đương thời ở bên trong tiên điện nói chuyện với ta những kia ý chí, nói gì đó dường không dường loại hình nói, chính là bây giờ tranh bên trong mấy người này? Quái lạ, quái lạ, bọn họ vì sao không mặc quần áo?"

Tiểu Ma sư đầy mặt không nói gì: "Không mặc quần áo là trọng điểm sao?"

"Chủ yếu là các nàng đương thời để ta đi các nàng đường. . ."

Phương Quý nói: "Nhưng là các nàng đều không mặc quần áo, nhất định không phải cái gì đứng đắn đường!"

"Đường?"

Tiểu Ma sư nghe, không nhịn được nhú mày: "Cái gì đường?"

"Ta còn muốn đi vào hỏi người đây!"

Phương Quý nhú mày nói: "Gần nhất gặp phải quái sự thực sự hơi nhiều. . ."

Nói, liền đem chính mình ở di địa trong, từ Long cung thái tử cùng Đông Thổ thiên kiêu trong tay cướp đến rồi cái này cơ duyên tạo hóa, lại vào Tiên điện, nhìn thấy một số thần bí ý chí, lấy một chiếc liên đăng, điểm hóa Âm dương đồ, sau đó lại bỗng nhiên biến đến cực kỳ kinh hoàng, cuối cùng di địa sụp đổ chuyện nói một lần, thậm chí ngay cả chính mình ở trở lại thôn Đầu Trâu thì làm cái kia quái mộng đều rõ ràng nói.

Những thứ này chuyện chính hẳn cũng là thật tò mò, chỉ là không tốt ở bên ngoài theo người nói, có loại không tên khiếp đảm.

Cũng liền đến đạo cung trong, tìm tiểu Ma sư thương lượng một thoáng.

"Càn Nguyên chi tử. . . Tịch diệt chi lộ. . . Ta vì cái gì cảm giác có chút quen thuộc đáng vẽ?"

Tiểu Ma sư chăm chú nhú mày, Phương Quý cũng một mặt căng thẳng nhìn hắn.

Nhưng là tiểu Ma sư suy nghĩ một lúc lâu, vẫn lắc đầu một cái, nói: "Quá xa xưa, ta một điểm chuyện cụ thể đều không nghĩ ra được, chẳng qua

là ban đầu người nhập Tiên điện thì ta có thể cảm giác được những kia tồn tại rất khủng bố, thậm chí cảm giác bọn họ rất chán ghét. . ."

"Không nhớ ra được người nói cái quỷ!"

Phương Quý thở phì phò lườm hấn một cái: "Ta bây giờ nhìn người liền rất chán ghét. . ."

"Khà khà, chớ vội chớ vội, chúng ta chậm rãi phân tích mà. . ."

Tiểu Ma sư vội vàng hồng Phương Quý vài câu, đàng hoàng trình trọng nói: "Ta cảm thấy những chuyện này đều là có liên hệ, thú vị nhất chính là người giấc mộng kia, người nói ở trong mơ lão thôn trưởng nói gì với người con đường thứ hai trên âm dương tạo hóa đồ đã ở trong tay người, con đường thứ ba trên cơ duyên người cũng có, con đường thứ tư người cũng nhiễm nhân quả, cái gì còn có hấn giúp người hạ xuống một viên cờ việc?"

"Đúng, những câu nói này ta mỗi người đều nhớ kỹ, quên đều không thể quên được!"

Phương Quý thật lòng gật gật đầu.

Hấn còn nhớ ở cái này trong mộng, trưởng thôn nói nếu như mình thật sự muốn biết lai lịch của chính mình, liền muốn đi tranh. . .

Cái này liền nói rõ lai lịch của chính mình, có lẽ liền cùng những thứ này đường có quan hệ!

Mà cái này, cũng là hấn rất nóng lòng hiểu rõ đường là chuyện gì xảy ra một cái nguyên nhân!

"Các người trưởng thôn nói cái gì điều thứ nhất điều thứ hai điều thứ ba, liền nói rõ đường không ngừng một cái đi?"

Tiểu Ma sư ở một bên ân cần phân tích, chậm rãi nói: "Phía trước cũng không phải khó nghĩ, cái này quần không biết xấu hổ nữ nhân nếu ở tiên điện kia bên trong nhắc tới đường, lại đem cái kia cốc nhỏ có thể điểm hóa âm dương đèn cho người, liền nói rõ các nàng cũng cùng đường có quan hệ. . . Lại nói điểm hóa hỗn độn chia âm dương, cái này thật đúng là ghê gớm bản lĩnh a. . . Lẽ nào con đường thứ hai trên âm dương tạo hóa đồ chính là cái này?"

Nói liền lại khổ sở suy nghĩ: "Như vậy con đường thứ ba con đường thứ tư lại là cái gì?"

"Phân chia những thứ này đường quan khiêu lại ở nơi nào?"

". . ."

". . ."

Vừa nói vừa cân nhắc, lúc đầu vẫn là cùng Phương Quý thương lượng khẩu khí, đến sau đó liền thành chính mình ở cái kia làm bầm làu bầu, thỉnh thoảng có thể từ trong miệng hắn nghe được nói cái gì "Âm dương đối lập", "Thiên địa phân cách", "Hồng Mông tích địa" loại hình lời nói.

"Người mù nghĩ cái gì đây?"

Phương Quý nghe thiếu kiên nhẫn, nói: "Một cái đen một cái trắng, cái này không phải là hai mà, hai không phải là con đường thứ hai sao? Cho tới cái gì ba cái đường bốn cái đường, lại nói có cái gì là cùng ba có quan hệ? Đúng rồi, sẽ không chính là các người Tam tử Kỳ cung chứ?"

"Người ở nói bậy chút gì?"

Tiểu Ma sư nghe xong khịt mũi coi thường, xem thường: "Đại đạo huyền diệu, lại há là đếm xem chữ đơn giản như vậy?"

Nói vẫn là chính mình ở nơi đó nghĩ cái gì âm dương hồ chuyển, hỗn độn điểm phần có loại, bất quá nói nói, hấn tiếng nói chậm rãi thấp xuống, ánh mắt quái lạ nhìn về phía Phương Quý, tựa như phát hiện cái gì, vẻ mặt dần dần phong phú, dường như thấy quý, bỗng nhiên kêu to một tiếng: "Mịa nó, không thể nào, lẽ nào thật sự liền như thế phân? Hai chính là âm dương đạo, ba là Tam tử Kỳ cung, cái kia bốn lại là cái gì?"

"Ta nếu là biết còn đến hỏi ngươi?"

Phương Quý cũng không biết làm sao, có loại nghĩ bóp chết hấn kích động.

Bất quá bọn hấn không biết là, bọn họ hậu thân tranh tường bên trong, cái kia không mặc quần áo tiên nữ có loại nghĩ bóp chết hai người bọn họ kích động.

"Khà khà khà hắc. . ."

Đúng là tiểu Ma sư sừng sốt một lúc sau, cười trộm vài tiếng: "Nói như vậy ta còn rất có lai lịch, lại là lão tam. . ."

Vừa nói vừa ngờ vực nhìn về phía Phương Quý: "Ngươi đây? Ngươi là cái gì?"

Phương Quý lờm hấn một cái: "Ta là đại gia ngươi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 451: Vạch Trần Âm Dương Hồng Mông Đăng

Những thứ này dường không dường, nghe tới thật giống rất dọa người đáng vẽ, bất quá đến tột cùng là thứ đồ gì?

Phương Quý nghĩ đến rất lâu cũng không tìm được manh mối, những thứ này dường là làm sao phân, đến tột cùng có cái gì không giống, người khác giảng co, một bộ giữ kín như bụng đáng vẽ lại là vì cái gì, hoàn toàn cũng không biết a, vì lẽ đó chính mình hay là nên nghĩ cái những vấn đề khác quan trọng hơn!

Những thứ này dường có thể mang đến cho mình chỗ tốt gì?

Nghe được hẳn hỏi cái vấn đề này, tiểu Ma sư đúng là lập tức hưng phấn lên: "Những khác ta có thể không nói, nhưng trước người đến cái kia cốc nhỏ liên đăng, tuyệt đối là thứ tốt, một điểm ánh đèn, có thể phân ra âm dương, người lại có biết đây là cảnh giới gì?"

Phương Quý nghe , ngược lại cũng hơi kích động, vội vàng thúc giục: "Nói mau, nói mau!"

"Đại đạo ban đầu, Hồng Mông chưa mở, một mảnh hỗn độn, vừa biến lại không đổi, vừa hữu hình lại vô hình. . ."

Tiểu Ma sư trầm ngâm, lắc lắc đầu, như là ở ngâm nga cổ tạ Thánh nhân lời nói: "Chính là bên trong đất trời, có linh quang, cái kia luồng thứ nhất linh quang, vạch trần hỗn độn, phân ra âm dương, có âm dương, thiên địa mới có chân chính biến hóa, âm dương lại sinh tứ tượng, tứ tượng lại sinh

bát nghi, sinh sôi liên tục, vô cùng biến hóa, cuối cùng mới có thiên địa này
nhật nguyệt tinh thần, núi đá cây cối sinh linh, mới có cái này đại thiên thế
giới, có cái này chúng sinh, bởi vậy, cái này âm dương hỗn loạn, chính là
biến hóa ban đầu, chính là dòm ngó đạo cánh cửa, chính là. . ."

Phương Quý khẽ bàn tay nâng lên, nhìn tiểu Ma sư, nói: "Cũng không
biết ta cái này bàn tay đánh tới mặt người trên có đau hay không?"

Tiểu Ma sư run lên một cái, vội vàng nói: "Ngược lại cái này đèn đồng
vạch trần hỗn độn lý lẽ, chính là theo Thiên địa chi sơ biến hóa, ẩn chứa
trong đó Đại đạo chi lý, những người kia trước cùng người nói không sai,
nếu người có thể nhờ vào đó tu hành, tất nhiên có nhiều chỗ tốt. . ."

Phương Quý lúc này sột sắng lên, nói: "Dùng như thế nào?"

"Đơn giản!"

Tiểu Ma sư nói: "Đèn chính là rọi sáng, người đem nó nhen lửa thả ở
bên người thử xem!"

"Liên cái này?"

Phương Quý nhìn tiểu Ma sư ánh mắt có chút quái lạ.

Tiểu Ma sư nói: "Còn có thể thế nào?"

Phương Quý có chút bất mãn gật gật đầu, nói: "Vậy ta trước tiên đi thử
xem, nếu như không dễ xài, ta liền trở lại tìm người chơi. . ."

Tiểu Ma sư nghe, bỗng nhiên run lập cập.

Thương nghị đã định, Phương Quý liền thả tiểu Ma sư ở đạo điện bên
trong, tiếp tục cầm lưu ly kính đi nghiên cứu cái kia tranh tường trên tiên tử,
chính mình thì lại linh quang lóe lên, trở lại thế giới hiện thực trong, mở

mắt nhìn lên, liền thấy Triệu Thái Hợp các loại tiên môn đệ tử, hãy còn ở khe kẽ nghị luận, đàm luận lời nói, vẫn là chính mình tại di địa chém long chuyện đoạt tạo hóa, trong lòng không khỏi đắc ý mấy phần, sóng lưng đều biến thẳng.

"Phương Quý tiểu sư huynh. . ."

Một thầy Phương Quý tỉnh lại, liền lại có người không nhìn được tập hợp đến gần người, hiển nhiên vẫn là muốn tiếp tục nghe hẳn giảng di địa bên trong chuyện, nhưng Phương Quý lại khoát tay áo một cái, nói: "Chuyện phiếm chuyện xưa, mặc dù tốt chơi cũng dễ nghe, nhưng đối với tu hành lại không chỗ tốt, vẫn là trước tiên tu hành đi!"

Vừa nói, vừa từ trong túi càn khôn, đem cái kia một chiếc màu đen liên đặng lấy đi ra.

Mọi người thấy thế, liền càng ngạc nhiên hơn, từng cái từng cái trợn to hai mắt nói: "Cái này lại là món đồ gì?"

"Cũng không có gì, đây chính là cái kia di địa bên trong lớn nhất tạo hóa, tên gọi là. . . Cái kia. . . Cái kia. . ." Chăm chú nghĩ ra đến, trong lòng bỗng nhiên linh cơ hơi động, nói: "Vạch trần hỗn độn chia âm dương chi quét ngang cứu thiên vô địch tạo hóa lợi hại. . . Đền!"

Người chung quanh vừa nghe, trợn tròn cả mắt.

Cái này tên. . .

"Ha ha, đương thời thật là nhiều người cướp, có thể bản lĩnh lớn nhất vẫn là ta!"

Phương Quý một thầy chung quanh người vẻ mặt, còn tưởng rằng những thứ này người đều bị chính mình lâm thời lấy ra tên cho dọa dẫm, trái tim

cảm thấy đặc ý, không nhìn được khoe khoang một câu, liền đem cái này liên đăng nâng ở trong tay, một tia linh tức độ nhập tiến vào, trong giây lát đó, đèn trên bỗng nhiên quang mang hiển hiện, ánh ở không trung, mà tia sáng này chỗ thần diệu, càng là cái kia ánh đèn phân ra hai màu trắng đen, như một cái cực lớn thái cực, phủ kín cả tòa điện bên trong, âm dương song ngư đầu đuôi truy đuổi, dần dần biến hóa, vô tận đạo uẩn, lay động ở mọi người trái tim.

"Cái kia. . . Cái kia. . ."

Điện này bên trong đồng môn, vốn là đã đối với Phương Quý không tên kính nể, cảm giác hấn cao thâm khó dò, nhưng là vừa nghe đến hấn cái kia tên liên đăng, liền không khỏi cảm thấy có chút không đáng tin cậy, chính theo bản năng suy nghĩ hấn cái này có phải là lại ở khoác lác thì liền chợt thấy cái này liên đăng bên trên ánh đèn, cả người liền như là trực tiếp rơi vào vô biên đạo uẩn trong, thời khắc nguy cấp không biết bao nhiêu ý nghĩ hiện lên.

Cái cảm giác này, như là có cổ thánh ở bên tai giảng kinh, như là có tiên nhân ở biển ý thức truyền pháp.

Chỉ là nhìn cái kia Thái cực đồ bên trong Âm Dương Ngư đi khắp, liền như là thời khắc nguy cấp lĩnh ngộ vô biên thần thông cùng huyền pháp biến hóa.

Trước đây khổ sở suy nghĩ, trước sau không cách nào hiểu rõ vấn đề, vào lúc này rộng rãi sáng sủa, trước đây vây tại bình cảnh, đã lâu không gặp tiến thêm tu vị, vào lúc này thời khắc nguy cấp đột phá, thậm chí linh tức dường như Côn Bằng gió lốc ra biển, một bước lên trời chín vạn dặm. . .

"Cái kia. . . Cái kia là cái gì loại dị bảo a?"

Cái này cả kinh thần, liền như là nông phu nhìn thấy không mặc quần áo hoàng hậu, trẻ ăn mày chợt thấy một tòa núi vàng!

Ngẫm lại bọn họ, bình thường ở tiên môn bên trong nhìn thấy bảo bối, chí cao bất quá là một món pháp bảo, thậm chí là bình thường nhất Ma sơn dị bảo, nhưng hôm nay cái này cây đèn vừa ra, nhưng căn bản cùng bọn họ lý giải bên trong dị bảo căn bản không phải một chuyện, thậm chí không phải một cái phương diện.

Nhưng xác định không thể nghi ngờ, cái này tất nhiên là chí bảo.

Đều không cần bọn họ có cái gì ánh mắt cùng nhận thức, loại cảm ứng này là trời sinh tồn tại ở người ý thức nơi sâu xa.

...

...

"Cái này cũng thực là như đồ tốt!"

Phương Quý lẩm bầm một câu, liền đem liên đăng đặt ở bên cạnh.

Bất kể là ở di địa bên trong tiên điện, những kia nhân vật bí ẩn thông qua ý chí truyền đạt cho chính mình, vẫn là đơn thuần xem cái này một chiếc liên đăng, đều có thể xác định nó là thứ tốt, đối với mình tu hành cực kỳ có lợi, nhưng làm sao vận dụng, lại không có đầu mối chút nào, bây giờ liền cũng chỉ có thể theo tiêu Ma sư nói, cũng chỉ là đơn thuần thấp sáng nó, sau đó đưa nó đặt ở bên cạnh mình, mượn ánh đèn tu hành.

"Tông chủ nói để ta đem tu vị tăng lên tới Trúc Cơ đỉnh cao, bất cứ lúc nào có thể Kết Đan cảnh giới, sau đó hẳn liền sẽ cho ta một cái đại lễ, mà ta bây giờ cách Trúc Cơ đỉnh cao còn có một đoạn đường, đầu tiên chính là tự thân linh tức muốn no đủ, ta đây cũng không có vấn đề gì, luôn cảm giác

không chỉ có là đủ, hơn nữa còn siêu, vì lẽ đó chuyện quan trọng nhất, chính là Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công. . . Khả khả, cái này tên thật không tệ. . . Bên trong có chín đạo huyền pháp, ta cần hoàn toàn tìm hiểu, đồng thời vận chuyển như thường, lại không có kẽ hở mới được. . ."

"Tu thành cái này chín đạo huyền pháp, ta liền có thể điều động tự thân tất cả linh tức, thực lực tăng mạnh, đạt đến đỉnh cao!"

"Mà bây giờ, cái này chín đạo huyền pháp bên trong, ta đã tu luyện thành sáu đạo, còn lại ba đạo huyền pháp, phân biệt là U Minh Quỷ Kiếm quyết, Nguyên Công Từ Cực pháp, Thái U Thanh Nguyệt quyết, Thái U Thanh Nguyệt quyết, kì thực là Hỏa pháp, ta có lúc trước từ Thanh Vân Linh Ngọc trong tay đoạt đến Kim Ô đả, có thể nhờ vào đó tu luyện, mà Nguyên Công Từ Cực pháp, thì cần Thái Âm Ngọc Tinh giúp đỡ, ta cũng là có, còn U Minh Quỷ Kiếm quyết. . ."

" này pháp chính là U Minh chi đạo, có thể mượn quỷ thần lực lượng giúp đỡ, ta có quỷ thần Áo Đỏ cùng Sừng Xanh, cũng đủ dùng!"

"Chỉ bất quá, có tài nguyên còn không được, còn cần thời gian, cần lĩnh ngộ, từ ta trước ở di địa bên trong tu luyện Thiên Cơ Nguyệt Luân công đến xem, ta mỗi con đường tu luyện huyền pháp, nhanh nhất nhanh nhất, cũng đến thời gian một tháng, bây giờ nhưng là không thể nào đủ dùng a. . ."

"Tính toán một chút, từng bước một đến đây đi, chân tu luyện không tới cũng không có cách nào a!"

"Cùng tông chủ giảng giảng đạo lý, nói vậy cái kia phân đại lẽ vẫn là sẽ cho ta. . ."

". . ."

"..."

Theo những ý nghĩ này, Phương Quý quyết định đi được tới đâu hay tới đó.

Cái thứ nhất cần tu luyện, chính là U Minh Quỷ Kiếm quyết, này pháp vốn là con đường tu luyện U minh chi khí, nhờ vào đó ngự kiếm, xuất quỷ nhập thần, nhưng tiểu Ma sư thôi diễn sửa chữa, đem hóa thành con đường tu luyện U minh chi khí, có thể thi triển quỷ thần lực lượng, nghĩ muốn tu luyện thành công, ngoại trừ muốn có quỷ thần Áo Đỏ bực này quỷ thần đồ vật phụ tá, còn muốn Phương Quý hiểu thấu đáo quỷ thần lực lượng tất cả biến hóa, cũng từng bước một tu luyện.

Phương Quý định ra rồi bước đi, liền đem quỷ thần Áo Đỏ lấy ra, khoác ở trên người mình.

Chậm rãi đóng lại hai mắt, đã làm tốt dùng nhiều chút thời gian đi chậm rãi tìm hiểu chuẩn bị, có thể theo hấn vận chuyển huyền pháp, chợt có một loại không giống nhau lĩnh ngộ, ở hấn bắt đầu cân nhắc cái này đạo huyền pháp bên trong biến hóa thì bên cạnh hấn ánh đèn, bỗng nhiên sinh ra cảm ứng, bắt đầu âm dương truy đuổi, chậm rãi chuyển động, cái này xoay một cái động, lại sinh ra một loại vô hạn kéo dài thời gian cảm giác. . .

Phương Quý mỗi một sợi thần niệm, mỗi một ý nghĩ, đều biến đến cực kỳ nhanh chóng, bình thường cần mấy cái canh giờ mới tu luyện được trong đó một tia biến hóa, vào lúc này hầu như là ý nghĩ một đến, trong nháy mắt mở giải, rồi sau đó diễn sinh ra càng nhiều tinh diệu biến hóa. . .

Dựa theo lẽ thường, Phương Quý vốn cần ít nhất một tháng mới có thể làm theo cũng hiểu được cái này đạo huyền pháp, mà cái này, hay là bởi vì tiểu Ma sư đã giúp hấn thôi diễn ra tất cả biến hóa, đồng thời rót vào trong biển ý thức của hấn, nếu không thì, theo người bình thường tốc độ đi từng

bước một thôi diễn tu luyện, đừng nói một tháng, chính là một năm, mười năm, thậm chí hai mươi năm đều có khả năng không được con đường.

Nhưng hôm nay, đạo uẩn lưu chuyên, Phương Quý lại dùng không tới ba ngày, liền đã lĩnh ngộ thông suốt.

Cái kia một cái áo đỏ, lúc này vẫn là phiêu phiêu dương dương, ở bên cạnh hắn chìm nổi, lại quý dị, lại thần bí, nhưng ở trước đó, cái này áo đỏ chỉ là khoác ở trên người hắn, chính là ngoại vật, nhưng hôm nay, dường như cùng hắn hợp làm một thể, trở thành hắn một phần.

Phương Quý thậm chí có thể tùy ý điều động cái này áo đỏ trong ấn chứa quỹ thần lực lượng, như giơ tay nhắc chân giống như đơn giản.

"Cái này liền thành?"

"Chỉ đơn giản như vậy?"

Phát hiện loại khả năng này Phương Quý, trong lòng quả thật là vừa mừng vừa sợ, thậm chí có chút khó có thể lý giải được.

Theo bản năng quay đầu nhìn lại, chợt thấy những kia Thái Bạch tông đồng môn, lúc này đều ở ngòi khoanh chân, bị liên đăng bên trong hắc bạch quang mang bao phủ, cũng dựa vào trong đó đạo uẩn tu hành, từng cái từng cái trên mặt, hoặc trầm ổn, hoặc vui mừng, hoặc an bình. . .

Liền ngay cả Anh Đề đều bàn ở nơi đó, đuôi một kiêu một kiêu, phát ra nhẹ nhàng tiếng ngáy. . . Nha, nó không tu luyện, đang ngủ!

"Cái này quần hàng đều dính ta hết!"

Phương Quý khé miệng sinh ra một vệt ý cười, đem tạo hóa phân cho đồng môn, hắn cảm giác tự đáy lòng vui vẻ.

Sau đó hắn liền lấy ra Kim Ô đản, âm thầm suy tư: "Hoặc là, ta còn thực sự có thể tu luyện tới Trúc Cơ đỉnh cao. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 452: Khai Sát Giới

Tu hành cần thiết, đơn giản linh tức lớn mạnh, pháp lực vận chuyển, huyền pháp lĩnh ngộ, bây giờ Phương Quý ngồi xếp bằng linh quật trong, di địa liên đăng Âm dương đồ xuống, vừa có huyền pháp, lại có sung túc linh tức, huyền diệu đạo uẩn, tiến hành tu hành, tự nhiên làm ít mà hiệu quả nhiều!

Đạo thứ nhất U Minh Quỷ Kiếm quyết, chỉ dùng ba ngày, liền đã tu luyện thành công.

Đương nhiên, lúc này U Minh Quỷ Kiếm quyết, kỳ thực từ lâu không phải nguyên lai tu luyện quý khí, lấy quý khí ngự kiếm pháp, mà là một đạo triển khai quý thần lực lượng huyền diệu pháp môn, Phương Quý chỉ là còn chưa kịp cho nó lấy mới tên thôi.

Đến lúc này, Phương Quý đã tự tin tràn đầy, cảm giác mình cũng không phải là không có khả năng thật sự ở tông chủ nói tới ngăn ngắt thời gian nửa tháng bên trong, đem tu vị tăng lên tới Trúc Cơ đỉnh cao, thậm chí hẳn còn nghĩ tới, nói không chắc Thái Bạch tông chủ, cũng là bởi vì biết hẳn ở di địa trong đoạt lớn như vậy tạo hóa, tất nhiên có thể nhanh chóng tăng cao tu vi, lúc này mới lệnh hẳn ở như thế trong thời gian ngắn chuẩn bị Kết Đan chứ?

Hứng thú bừng bừng, lập tức liền muốn vùi đầu vào đạo thứ hai huyền pháp Nguyên Công Từ Cực pháp bên trong đi, bất quá cũng là lúc này hơi động, hẳn mới bỗng nhiên phát hiện, trong cơ thể mình trống rỗng, cực kỳ

khô cạn, hầu như một điểm linh tức đều không tích trữ, hoạt động một chút đều phế kinh, nhất thời tâm trạng ngơ ngác, giờ mới hiểu được, chính mình thoát nhìn tu luyện được tốc độ cực nhanh, trên thực tế đối với linh tức hao tổn cũng là rất lớn.

Nguyên nhân đơn giản, tu luyện thành một đạo huyền pháp, tu vi tăng trưởng, trong cơ thể nguyên bản linh tức vốn là không đủ, lại thêm vào hấn ở quá trình tu luyện bên trong, tương tự có rất lớn hao tổn, đến nỗi tại mặc dù mới chỉ ba ngày đi qua, nhưng cũng đã tiêu hao vô tận pháp lực.

Cái cảm giác này, tựa như khát khao khó nại.

Như lại kéo dài như vậy nữa, thậm chí thân thể đều có khả năng sẽ tan vỡ.

Phương Quý phế kinh bò lên, lập tức đến điện bên trong linh trì trong, quán một hồ lô Linh dịch, ực ực uống.

Thái Bạch tông mấy đại chủ mạch đem hồi, ngưng tụ vô số năm tháng mới đản sinh ra Linh dịch quán vào trong miệng, quả thực dường như cam lâm ngọc lộ, thời khắc nguy cấp đem hấn đã gần như khô cạn thân thể lấp kín, dồi dào, thậm chí sinh ra một loại sinh cơ bùng bùng, càng lớn mạnh ý.

"Liên cái này chỗ tu luyện, tông chủ đều cân nhắc tốt, tất cả những thứ này quả nhiên đều là hấn an bài xong!"

Phương Quý không khỏi âm thầm than thở: "Hấn thậm chí đều biết ta ở tăng cao tu vi thời điểm, sẽ cần lượng lớn Linh dịch!"

Vui vô cùng Phương Quý, rốt cục hoàn toàn yên tâm, tiếp tục tu luyện còn lại đạo thứ hai huyền pháp.

Nguyên Công Từ Cực pháp, tên gọi Nguyên Mẫu Từ Cực pháp, là do Phương Quý Tiểu lang quân cảm thấy "Mẫu" chữ không đủ bá khí cho nên cải danh.

này pháp tu luyện thành công, liền có thể cảm ứng lực lượng thiên địa, có thể Ngự Lôi điện, thần uy vô song!

Đối với chuyện này, Phương Quý mượn luyện hóa Thái Âm Ngọc Tinh lực lượng mà tu luyện, cái này Thái Âm Ngọc Tinh, vốn là một loại cực kỳ khan hiếm thần khoáng, nội hàm Thái Âm lực lượng, còn trời sinh từ tính, lúc trước Phương Quý tu luyện Thiên Cơ Nguyệt Luân công, chính là mượn cái này Thái Âm Ngọc Tinh, hiện nay tu luyện Nguyên Công Từ Cực pháp, tương tự cũng nhờ vào đó vật, chìm đắm vào tu hành bên trong Phương Quý, rất nhanh liền lại lần nữa bước lên hiểu đạo con đường.

...

...

Trong lòng đất, liên đăng dao động kéo, phô tung ra một mảnh Âm Dương Thái Cực Đồ.

Mà ở Thái cực đồ bao phủ phía dưới, Thái Bạch tông đệ tử Nhan Chi Thanh, Hứa Nguyệt Nhi, Trương Kinh, Mạnh Lưu Hồn, Triệu Thái Hợp, Tiêu Long Tước, Trương Vô Thường, A Khổ, Đông Thổ khách tới khoai lang cô nương các loại, đều chìm đắm ở cái này âm dương đạo uẩn trong, trong cơ thể con đường tu hành, cũng thuận theo sinh ra rất nhiều thần diệu biến hóa, bọn họ mỗi một tức đều có đoạt được, tu vị tăng lên cực nhanh, chìm đắm ở ngộ đạo vui sướng bên trong, khó có thể tự kiểm chế, chỉ là tình cờ, sẽ có người bởi vì tu vị tăng lên quá nhanh, mà thân thể gốc gác không đủ, khát khô cổ khó nại, tỉnh lại.

Nhưng sau khi tỉnh lại, liền đi uống một biều Linh dịch, lần thứ hai trở về tu luyện, không dám có nửa phần làm lỡ.

Cũng không ai biết bọn họ lần này mượn liên đăng âm dương đạo uẩn tu luyện, sẽ cho bọn họ mang đến chỗ tốt lớn bao nhiêu!

Chính bọn hắn không biết!

Phương Quý cũng không biết!

Liền ngay cả không biết là vô tình hay là cố ý đem bọn họ sắp xếp ở cùng nhau Thái Bạch tông chủ, cũng không biết!

Duy nhất có thể nhượng bọn họ rõ ràng nhận biết được chính là, theo cái này âm dương đạo uẩn bao phủ, theo bọn họ ở cái này đạo uẩn bao phủ phía dưới, tu luyện cảm ngộ Đại đạo chi lý càng nhiều, tu vi của bọn họ tăng lên càng lúc càng nhanh, đã từ từ thoát ly nguyên lai con đường tu hành!

Cho tới đi tới nơi nào, lúc này còn không người nói tới chuẩn!

...

...

"Nhưng nói vậy, vậy hẳn là một cái chính xác siêu thoát rồi bây giờ đường..."

Bây giờ Thái Bạch tông Đạo Đức điện bên trong, Thái Bạch tông chủ thông qua bí pháp, nhìn thấy trong môn phái một đời tiểu bối ở Thái Cực Âm Dương Đồ dưới tu luyện cảnh tượng, khoe miệng lộ ra một vết nụ cười thỏa mãn, sau đó hắn nhẹ nhàng xóa đi cái kia một đạo bí pháp, chỉ e đối với bọn họ ngộ đạo sản sinh ảnh hưởng không tốt, quay đầu hướng về cửa

điện nhìn sang, liền thấy Liễu Chân trưởng lão đã cầm trong tay quyển trục, nghiêm túc đi vào.

"Ba ngàn dặm cấm biên giới, đã náo nhiệt lên rồi!"

Liễu Chân trưởng lão vào điện bên trong, cũng không dài dòng, liền trực tiếp nói: "An Châu bảy nước, thậm chí còn có liền nhau Kinh Châu, có vô số tiên môn chen chúc mà đến, trong đó vừa có Hồn Thiên tông, Huyền Thiên đạo, Triều quốc Việt gia bực này từ trước đến giờ trung với Tôn phủ tiên môn cùng đạo thống, cũng có U Minh đạo, Triều Thiên động, Cổ Nhạc tông các loại trước đây đã từng cùng tông chủ cùng nhau đại náo Tôn chủ thần sinh người, chỉ bất quá, Hồn Thiên tông ba đạo cùng mấy chục trung thành với Tôn phủ tiên môn, lúc này đã mặc kệ không để ý, trắng trợn vi phạm lệnh cấm, mà U Minh đạo, Triều Thiên động các loại tiên môn, lại vẫn không có biểu hiện ra muốn đến đây ý giúp đỡ, vẫn chỉ là ở ba ngàn dặm cấm bên ngoài quan sát, còn Tôn phủ. . . Vẫn còn không có động tĩnh!"

Nghe được Liễu Chân trưởng lão lời nói, điện bên trong cái khác Bạch Thạch trưởng lão, Hỏa Hậu trưởng lão cùng các đại chấp sự mấy người, đều cùng nhau mở mắt.

An Châu bảy nước, tiên môn vô số, mà Hồn Thiên tông, Huyền Thiên đạo, Việt gia, U Minh đạo, Triều Thiên động, Cổ Nhạc tông các loại, đều là xưng tên đại tiên môn, mặt ngoài trên thực lực, không thua tại Thái Bạch tông, thậm chí bàn về tiếng tăm, so với Thái Bạch tông còn lớn chút!

Hồn Thiên tông, Huyền Thiên đạo, Việt gia các loại ba đại tiên môn, từ trước đến giờ là lấy Tôn phủ làm đầu, cũng chưa bao giờ che giấu chính mình đối với Tôn phủ trung thành, trước đây Tôn phủ không tiện đứng ra bắt giữ Thái Bạch tông chủ cùng Phương Quý, chính là trực tiếp để cái này ba đại tiên môn thay ra tay, bây giờ lấy bọn họ làm đại biểu mấy chục tiểu

Tiên môn, trực tiếp liền coi Thái Bạch tông ba ngàn dặm cấm làm vì không có, cái này tự nhiên chính là muốn khai chiến. . .

Mà U Minh đạo, Triều Thiên động, Cổ Nhạc tông các loại tiên môn, nhưng là đối với Tôn phủ có bất mãn, nhưng cũng còn duy trì trung lập, tựa như lúc trước ở Tôn phủ thân sinh lúc, bọn họ chịu theo Thái Bạch tông lộ diện, đối với Tôn phủ tạo áp lực, nhưng này cũng là vì thân bí Ma sơn chí bảo!

Lúc này bọn họ còn chưa vi phạm lệnh cấm, nhưng cũng không có ý muốn biểu lộ ra muốn trợ giúp Thái Bạch tông ngăn địch.

"Tôn phủ nhân mã sẽ không như thế sớm xuất hiện!"

Thái Bạch tông chủ tựa hồ đối với Liễu Chân trưởng lão báo lại đã sớm trong lòng có đoán, nhàn nhạt nói: "Huyền Nhai Tam Xích muốn đồ diệt ta Thái Bạch tông, trước sau thế tiến công, có chừng ba làn sóng, đợt thứ nhất chính là lấy Hồn Thiên tông cùng Huyền Thiên đạo, Việt gia ba đại tiên môn cầm đầu Bắc Vực tiên môn lực lượng, bọn họ vừa là thăm dò, lại là tiên phong, khu sói nuốt sói kẻ sách mà thôi, bất luận thắng bại, hẳn đều sẽ không để ở trong lòng. . ."

"Làn sóng thứ hai, chính là lấy An Châu Tôn phủ sức mạnh của bản thân làm chủ, có thành Thần Huyền bên trong các đại gia tộc, Nguyên Anh trưởng lão, hay là còn có một phần Kính Châu Tôn phủ quý thần cùng cao thủ, bọn họ đi theo Bắc Vực tiên môn thế lực sau khi, như Bắc Vực tiên môn thế lực thủ thắng, liền tới chiếm đi thắng quả, như Bắc Vực tiên môn thất bại, bọn họ liền thừa dịp chúng ta thương tàn cường thế ra tay, bằng thiếu tổn thất tiêu diệt ta Thái Bạch tông!"

"Mà làn sóng thứ ba. . ."

Thái Bạch tông chủ chậm rãi mở miệng: "Đó là dự phòng vạn nhất, Huyền Nhai Tam Xích là con cáo già, hẳn chắc chắn sẽ không cho phép chính mình thất bại, cũng không dám thất bại, vì lẽ đó hẳn không tiếc đánh đổi, từ cực nam nơi Triều Tiên tông mời tới mấy cái lão quái vật, những tên kia, là hẳn chuẩn bị cuối cùng, chỉ bất quá những thứ này người vừa đến đường xá xa xôi, thứ hai thân phận đặc thù, bọn họ ra tay rồi, An Châu Tông phủ liền không có lợi, hơn nữa dựa vào bọn họ tay mới đưa Thái Bạch tông tiêu diệt, Huyền Nhai Tam Xích trận chiến này, cũng giống như không muốn cầu không có công lao, nhưng nhất định phải có sai lầm. . ."

". . ."

". . ."

Nghe Thái Bạch tông chủ, trong sân mấy vị đại trưởng lão cùng chấp sự mấy người, tất cả đều gật đầu.

"Nếu là tông chủ đã sớm ngờ tới Huyền Nhai Tam Xích xuất binh kế hoạch, vậy không biết có thể điều sắp xếp đối sách?"

Bạch Thạch trưởng lão mở miệng hỏi dò, mặt lộ vẻ chờ mong.

Thái Bạch tông chủ khẽ trầm mặc một chút, mở miệng nói: "Phía sau núi có thể có động tĩnh?"

Bạch Thạch trưởng lão có chút do dự, một lát sau, mới nói: "Hắc Sơn đại tôn đã từng hiện thân, tựa hồ có ý giúp đỡ!"

Thái Bạch tông chủ lắc lắc đầu, cũng không hài lòng cái này trả lời chắc chắn.

Nhưng cũng chỉ là khẽ trầm mặc một chút, hẳn liền mở miệng lần nữa: "Các người nói, U Minh đạo các loại tiên môn, bây giờ ở quan sát cái gì?"

Liễu Chân trưởng lão trầm mặc một chút, nói: "U Minh đạo các loại tiên môn, tuy rằng cũng xưa nay đều là đối với Tôn phủ chẳng phải nói gì nghe vậy, thậm chí còn đã từng theo tông chủ đại náo Tôn chủ thân sinh, nhưng bọn họ tuyệt đối không có trực tiếp cùng Tôn phủ trở mặt dũng khí, chỉ vì theo đuổi trước mắt nhìn ra thấy lợi ích, nếu là bây giờ tấn công ta Thái Bạch tông nhóm đầu tiên Bắc Vực chớ sợ tiên môn bị chúng ta đánh bại, bọn họ có lẽ sẽ tiếp tục quan sát, nhưng nếu chúng ta ở cái này chút Bắc Vực tiên môn thế tiến công phía dưới, trực tiếp tan tác, bọn họ thậm chí sẽ hướng về chúng ta ra tay!"

Những người khác nghe xong, đều sắc mặt âm u, vắng lặng đến cực điểm.

Nói trắng ra, U Minh đạo các loại tiên môn, cùng nước Sở bốn đại tiên môn lựa chọn như thế, tuyệt không dám trực tiếp đối kháng Tôn phủ.

Thậm chí toàn bộ Bắc Vực đều là như vậy.

Mặc dù đối với Tôn phủ lời oán hận từ lâu tầng tầng lớp lớp, nhưng dám trực tiếp đối kháng Tôn phủ, tuyệt đối không nhiều.

Thậm chí nhìn thấy Thái Bạch tông thế yếu, bọn họ còn có khả năng ngã về Tôn phủ, giành trước xuống tay với Thái Bạch tông, lấy thù công!

"Cái kia nếu chúng ta thắng rồi những thứ này làm cái này chớ sợ đến đây tiên môn, hơn nữa lấy như bề cảnh khô tư thế, thắng đẹp đẽ đây?"

Đúng là Thái Bạch tông chủ nghe xong, bỗng nhiên nở nụ cười, hỏi Liễu Chân trưởng lão.

"Cái kia. . ."

Liễu Chân trưởng lão nghe xong, khẽ trầm mặc một chút, nghĩ thầm Thái Bạch tông nếu là lập tức liền biểu hiện ra thực lực kinh người, đánh bại những kia làm cái này chó săn tiên môn, U Minh đạo các loại trung lập tiên môn cùng đạo thống, tự nhiên sẽ tự tin tăng nhiều, nói không chắc còn có thể giúp đỡ. . .

Chỉ là, bây giờ tấn công vào ba ngàn dặm cắm chó săn, ít nhất cũng có mấy chục cái tiên môn.

Chỉ từ mặt ngoài thực lực đến xem, Thái Bạch tông chống lại bọn họ đều rất khó, thắng thì càng khó, huống chi thắng thật xinh đẹp?

"Một niệm anh hào, một niệm thăng hê, chúng ta đến giúp bọn họ lựa chọn đi!"

Thái Bạch tông chủ nhẹ giọng cười, đứng lên đến, nói: "Dù sao bây giờ Bắc Vực, cần nhiều mấy vị anh hào!"

Ồ hửn vừa nói chuyện, cái này trong đại điện, Liễu Chân, Bạch Thạch, Hỏa Hậu Quân ba cái đại trưởng lão cũng theo đứng lên, cái khác bình thường trưởng lão cùng chấp sự mấy người, cũng đều ngẩng đầu nhìn hướng về phía Thái Bạch tông chủ, đều là đầy mặt xơ xác sát khí, nghe tông chủ hạ lệnh.

"Nếu có Bắc Vực quân hùng cùng nổi lên ngày, liền từ ta Thái Bạch tông bắt đầu!"

Thái Bạch tông chủ tay áo lớn phiêu phiêu, hướng về đi ra ngoài điện, tiếng nói truyền khắp Thái Bạch tông trên dưới: "Thái Bạch tông đệ tử, khai sát giới!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 453: Đãng Đãng Vi Phạm Lệnh Cấm Ba Ngàn Tu

300 năm trước, một đôi sư huynh đệ từ Đông Thổ trở về, vừa ý Thái Bạch phong chu vi vài đạo linh mạch, quyết định ở đây khai tông lập phái, động tác này gọi ra đương thời nước Sở năm đại tiên môn bất mãn, nghĩ muốn trục bọn họ đi ra ngoài, song phương động lên tay đến, đôi này sư huynh đệ đại khai sát giới, kiếm phong sơn cửa, miễn cưỡng giết đến ngay lúc đó nước Sở máu chảy thành sông, oan hồn bay đầy trời, cuối cùng năm đại tiên môn một môn hủy diệt, bốn môn phục đầu, liền Thái Bạch tông ở nước Sở xây xuống đạo thống, dùng ba trăm năm thời gian, trở thành nước Sở năm đại tiên môn một trong!

Không người nào biết khi đó, bọn họ sư huynh đệ hai người, đến tột cùng giết bao nhiêu người.

Nhưng có thể biết đến là, nước Sở trong giới tu hành, xuất hiện một đời đứt gãy, già trẻ không tiếp, liền vì vậy mà bắt đầu!

Ở còn lại bốn đại tiên môn rất cục thừa nhận Thái Bạch tông địa vị sau khi, Thái Bạch tông cũng ông mất cân giò bà thò chai rượu, tính chất tượng trưng phong kiếm giới sát, đương nhiên cái này giới giết không phải hoàn toàn không giết, có thể từ khi đó bắt đầu, Thái Bạch tông xác thực không có lại giống như 300 năm trước như vậy giết người!

Nhưng bây giờ, cái này tính chất tượng trưng phong kiếm giới sát, cũng bị Thái Bạch tông chủ mở ra!

Không biết sẽ có hay không có 300 năm trước oan hồn, nghe câu này "Khai sát giới", mà từ trong ngủ mê thức tỉnh, thương hoàng đêm khóc!

...

...

"Ta từ hướng về đông mà đi!"

Thái Bạch tông chủ cùng Bạch Thạch trưởng lão, Liễu Chân trưởng lão, Hỏa Hậu Quân trưởng lão bốn người, đi tới sơn môn nơi, bốn người đều đặng vân mà lên, dỗi mắt nhìn phương xa, tựa hồ có thể từ cái kia sáng sủa không mây không trung, nhìn thấy bốn phương tám hướng hướng về Thái Bạch tông vọt tới sát khí.

Thái Bạch tông chủ biểu hiện vào lúc này có vẻ phi thường bình tĩnh, chỉ là mắt nhìn phía đông, nhàn nhạt mở miệng.

Liễu Chân trưởng lão cùng Bạch Thạch trưởng lão mấy người đều trầm mặc, bọn họ biết phía đông là Hồn Thiên đạo các loại ba đại tiên môn liên thủ kéo tới phương hướng, hung hiểm nhất, nhưng vào lúc này, lại cũng không có ai cùng Thái Bạch tông chủ tranh, hai người chỉ là trao đổi một cái ánh mắt, Bạch Thạch trưởng lão nhân tiện nói: "Phía tây lâm Kính Châu, nói vậy đến bọn đạo chích cũng sẽ không ít, vì lẽ đó ta liền nhắm hướng tây đi một chuyến đi!"

Liễu Chân trưởng lão cười nói: "Đã như thế, ta từ hướng về phía nam đi tới!"

Hỏa Hậu Quân trưởng lão vào lúc này trầm mặc lại, trừ Thái Bạch tông chủ ở ngoài, Thái Bạch tông ba vị đại trưởng lão bên trong, hẳn tu vị tất nhiên là cao nhất, nhưng bây giờ, mấy vị trưởng lão làm được lựa chọn bên trong, lại đem phương bắc để cho hắn, là do phương bắc ba châu đã loạn,

lại có Thương Long một mạch tọa trấn, cho nên đối với Thái Bạch tông chủ tới nói an toàn nhất, từ phương bắc vi phạm lệnh cấm tiên môn số lượng cũng là ít nhất.

Nhưng hắn vẫn còn có chút do dự, nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, nói: "Tông chủ, chuyện này. . ."

"Hỏa Hậu trưởng lão không cần nhiều lời!"

Thái Bạch tông chủ xoay người cười nói: "Người ta cũng coi như tương giao trăm năm, ý hợp tâm đầu, hiện nay Thái Bạch tông gặp đại nạn, không đạo lý nhất định phải đạo hữu lưu lại bồi tiếp chết, vì lẽ đó đạo hữu như nghĩ giúp ta, vậy ta xin mời hướng về phương bắc đi một lần, nhưng nếu là phát hiện Thái Bạch tông thế nguy, chết sắp tới, đạo hữu cũng tự có thể rời đi, chỉ bất quá, nhìn ở cái này trăm năm giao tình mức, rời đi lúc, kính xin nói một tiếng!"

"Chuyện này . . ."

Hỏa Hậu Quân cũng không nghĩ tới Thái Bạch tông chủ sẽ sáng khoái như vậy.

Hắn hơi trầm ngâm sau khi, nghiêm túc nói: "Tất cả xin nghe tông chủ mệnh lệnh!"

Dứt lời, đúng là cái thứ nhất phát tay áo lớn, kính hướng về phương bắc đi tới.

"Tông chủ. . ."

Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão đều nghiêng đầu đến, nhìn Thái Bạch tông chủ, tựa như muốn nói lại thôi.

"Hai người các ngươi có thể đi không được rồi!"

Thái Bạch tông chủ nở nụ cười, nói: "Thái Bạch tông chính là các ngươi, các ngươi chính là Thái Bạch tông, có thể đi tới chỗ nào?"

Nói cũng kỳ quái, Thái Bạch tông chủ nói với Hỏa Hậu Quân cái kia phiến có thể bất cứ lúc nào rời đi, Hỏa Hậu Quân tâm trạng thoải mái, mà bây giờ đối với Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão nói tuyệt đối không thể rời đi, hai vị này trưởng lão lại cũng lập tức trở nên vẻ mặt tươi cười.

"Ha ha, nói đúng lắm, Thái Bạch tông cũng không phải các ngươi sư huynh đệ!"

"Vừa là chúng ta Thái Bạch tông, cái kia liền nên do chúng ta đến thủ!"

Hai người vừa nói chuyện, đã đều đăng vân nhập trời, phân biệt đi tây nam hai cái phương hướng lao đi!

Thái Bạch tông chủ mỉm cười gật đầu, sau đó từng bước từng bước, đạp lên hư không, kính hướng về sát khí phun trào phía đông nghênh đón!

...

...

"Ha ha ha ha ha, bây giờ thói đời, lại còn có người dám cùng Tôn phủ đối nghịch?"

"Giết giết giết, giết tuyệt Thái Bạch tông, chúng ta tạo hóa đến rồi. . ."

Lúc này phía đông, Thái Bạch tông ba ngàn dặm cắm ở ngoài, đã là sát khí cuộn cuộn, đăng vân đan dệt.

Cũng không biết có bao nhiêu tiên môn vi phạm lệnh cấm, vọt vào Thái Bạch tông lãnh địa.

Trong đó khí cơ nhất là nghiêm ngặt, sát ý dày đặc nhất, nhưng là ở vào bên trong cao bên trên, Hồn Thiên tông, Huyền Thiên đạo cùng với Triều quốc Việt gia các loại ba thế lực lớn, bọn họ tọa trấn cao trung, từng bước áp sát về phía trước, mà ở bọn họ trước sau trái phải, thì lại đều là lấy vô tận tiểu Tiên môn tu sĩ cùng với các đại tán tu các loại, cái này đám người hung phấn cười to, gào thét, một ủng xông về phía trước.

Trong đó có lão quái, có đại tu, có tiên môn thần thú, cũng có hỗn tạp ở trong đó tà đạo Yêu tu, đếm mãi không hết!

Cái này vô số người, khí cơ bạo phát, đan dệt thành một mảnh sát khí cuộn cuộn mây đen.

Che kín bầu trời, phảng phất có thể nuốt hết tất cả nộ trào!

Ở Bắc Vực, tiên môn hỗn loạn vô chương, đến tột cùng có bao nhiêu đạo thống, ai cũng không biết.

Tựa như nước Sở, ngoại trừ có Thái Bạch tông, Khuyết Nguyệt tông, Hỏa Vân lĩnh các loại năm đại tiên môn ở ngoài, còn có ít nhất hai mươi, ba mươi cái tiểu Tiên môn, có tiên môn, còn có thể có vị Kim Đan tọa trấn, lại cũng có một chút, liền cái Kim Đan cũng không có, như thế có thể khai tông lập đạo!

Mà như vậy tiểu Tiên môn, thả chur toàn bộ An Châu, liền càng nhiều.

Bây giờ trừ Hồn Thiên tông cùng Huyền Thiên đạo, Việt gia lão tổ mấy người phụng mệnh đến đây sau khi, nghe tiếng hành động, hung phấn nhất chính là bọn họ.

Ít nhất có lên trăm cái tiêu Tiên môn, vào lúc này đi theo ba đại tiên môn, hứng thú bùng bùng tràn vào nước Sở.

"Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở a. . ."

Bọn họ tranh đem lan truyền tin tức, đầy mặt vui mừng: "Thái Bạch tông làm tức giận Tôn phủ, tiêu diệt đã thành chắc chắn, chỉ cần chúng ta phụng Tôn phủ mệnh lệnh, ở tiểu giết Thái Bạch tông lúc ra một phần lực, liền có thể lập xuống một phần công lao, được đến Tôn phủ trọng thưởng. . ."

"Mấu chốt nhất chính là, Thái Bạch tông tiêu diệt, cái này to lớn cơ nghiệp, cũng không biết sẽ tiện nghi ai, bọn họ linh mạch, nói vậy sẽ bị những kia đại tiên môn đoạt đi, nhưng là trong môn phái điên tịch cùng dị bảo, ai có thể tra đến rõ ràng, đợi đến mọi người cùng nhau tiến lên giết vào trong núi lúc, chẳng phải đều thành vật vô chủ, chỉ cần có thể cướp tới, chúng ta tiên môn gốc gác, liền gia tăng thật lớn. . ."

"Ha ha, nghe nói Thái Bạch tông có đạo tên là Thái Bạch Cửu Kiếm Ca kiếm pháp, cực kỳ tinh diệu, như có thể bắt đến. . ."

"Không chỉ có là Thái Bạch tông, bây giờ Tôn phủ đại quân ép tới, nước Sở đã là đại loạn, cái kia nước Sở bốn đại tiên môn án binh bất động, không có trước tiên hướng về Thái Bạch tông giết đi, cũng là phạm vào nghi kỵ, nếu là có thể thừa dịp loạn tượng đem bọn họ cũng một lần bắt xuống, há không đại phát?"

Vừa có thể bên trong no túi tiền riêng, lại có thể lấy lòng Tôn phủ, bọn họ xác thực đem cái này xem là đại tạo hóa, cơ hội tốt!

. . .

. . .

"Trận chiến này, chúng ta tất thắng!"

Mà cảm nhận được chu vi cái kia vô số tiên môn điên cuồng, đang ở giữa không trung ép trấn Hồn Thiên tông, Huyền Thiên đạo, Việt quốc Lão tổ mấy người, cũng tâm trạng hơi úy, cùng với những cái khác tiểu Tiên môn không giống, bọn họ từ phụng mệnh đến đây lúc bắt đầu, sẽ không có coi thường Thái Bạch tông.

Thân là An Châu cao cấp nhất đại tiên môn, bọn họ đã bị thiệt lớn.

Trước đây được đến Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích khẩn cầu, bọn họ xuất binh giúp đỡ, kết quả, phụng mệnh trước đi truy sát cái kia Thái Bạch tông đệ tử tam đại Đạo tử cùng hộ đạo trưởng lão, đệ tử tinh anh, tất cả đều chết, tin tức hoàn toàn không có, lại sau đó, cũng là bọn họ ba đại tiên môn bên trong đi ra, đi tới đó Đan Hỏa tông ngoại vi, chờ vây giết Thái Bạch tông chủ một nhóm đại trưởng lão, tương tự cũng là thời khắc nguy cấp chết sạch sành sanh.

Ba đại tiên môn lúc này, kỳ thực đã có chút tâm lạnh.

Phải biết rằng, vây giết Thái Bạch tông chủ đám người kia bên trong, có thể có bọn họ tỉ mỉ bồi dưỡng mấy trăm năm đại tu cùng cao thủ, trong đó chỉ là Kim Đan, liền có mười hai cái, bên trong còn có đứng đầu Kim Đan ba cái, hơn nữa từng cái dẫn theo lợi hại Ma sơn dị bảo.

Kết quả, bọn họ lại đều chết ở Đan Hỏa tông ở ngoài?

Chiến dịch này sau khi, ba đại tiên môn đã sắp bị đào hết rồi.

Vì lẽ đó, lần này phụng mệnh mà đến ba đại tiên môn, hầu như liền dốc toàn bộ lực lượng, không chỉ có là ba đại tông chủ cùng đến, thậm chí ngay cả Việt gia cái kia thần bí nhất, 200 năm trước liền đã hóa anh lão tổ tông đều mời đi ra, chỉ vì bảo đảm trận chiến này ổn thỏa!

Mà nhất có thể nhường bọn họ an lòng, thì lại vẫn là những kia theo bọn họ đánh vào nước Sở tiểu Tiên môn!

"Ha ha, lần này, ta ba đại tiên môn đến rồi tám trăm đệ tử, ba đại tông chủ, mười tám vị Kim Đan trưởng lão, một cái Nguyên Anh lão tổ không nói, những thứ này tiểu Tiên môn, tuy rằng loạn như giun dế, nhưng cũng không thiếu có chút cao thủ, một chút quét tới, tiên môn mấy chục, ít nhất cũng có ngàn người trở lên, bên trong Kim Đan ít nhất trăm người, Trúc Cơ ít nhất ba trăm, lại thêm vào những kia không vào tiên môn, chỉ vì mưu tài tán tu. . ."

"Bây giờ, có ít nhất ba ngàn tu sĩ, theo chúng ta đồng thời giết hướng về Thái Bạch tông!"

"sau một lúc giết tới Thái Bạch tông môn trước, chỉ xin mời Việt gia lão tổ trấn áp cái kia Thái Bạch tông chủ, những người khác liền thoả thích đại sát là được!"

"Lực lượng này, thậm chí có thể dẹp yên nước Sở, càng cái gì chỉ là nhỏ nhỏ Thái Bạch tông?"

". . ."

". . ."

"Chúng ta làm sao bây giờ?"

Mà ở ba đại tiên môn mênh mêng cuồn cuộn, suýt vô tận tán tu vi phạm lệnh cấm Thái Bạch tông thì càng xa một chút hơn địa phương, cũng có một chút khí tức cao thâm tu sĩ thờ ơ lạnh nhạt, trong bóng tối thương lượng, chính là U Minh đạo, Cổ Nhạc tông các loại một ít trung lập tiên môn cùng đạo thống, nhìn cái kia một mảnh đen kịt tràn vào nước Sở tiên môn đại

quân, bọn họ cũng âm thầm thất thần, không nhìn được liền cùng chu vi người thương lượng lên.

"Thái Bạch tông rất khó chống đối, hầu như hẳn phải chết!"

Cổ Nhạc tông tông chủ lạnh giọng nói: "Mà Thái Bạch tông vừa chết, Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích tất mang đại thắng nguy hiểm, chuyên hướng chúng ta từng ở thần sinh lúc hướng về hẳn bức cung người, liền là chúng ta ba mạch liên thủ, cũng tuyệt đối không thể địch, chẳng bằng trước tiên sớm ngã về bọn họ. . ."

"Mấu chốt nhất chính là, Thái Bạch tông có một quyền thiên đạo di thư, không thể rơi vào người bên ngoài trong tay. . ."

Thương nghị vài câu, bọn họ đều có chút động lòng: "Bằng không, chúng ta cũng không cần đợi, sớm ra tay?"

Chu vi cũng nhất thời yên tĩnh lại.

Bọn họ tự cao hơn người một bậc, cùng Hồn Thiên tông các loại tiên môn không giống, không cam làm chó săn.

Nhưng hôm nay đại thế như vậy, vì bảo mệnh, tựa hồ cũng chỉ có. . .

. . .

. . .

"Quý khách ở xa tới, thiên địa rục rờ, Thái Bạch tông đối đãi người rất thành tâm, phải có nghênh. . ."

Cũng là ở ba đại tiên môn đại thế đã thành, ba ngàn tu sĩ dâng tới Thái Bạch tông, liền ngay cả U Minh đạo các loại đạo thống đều đã tâm tư buông lỏng, tựa hồ đại thế khó chặn lại thì bỗng nhiên từ Thái Bạch tông

phương hướng, có một người tay áo lớn phiêu phiêu, đạp mây mà đến, đón lấy cái này một mảnh đại quân!

"Thái Bạch Triệu Chân Hồ, này sương có lẽ!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 454: Chém Hết Ba Ngàn Tu

"Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ?"

"Hắn lại sẽ xuất hiện tại nơi này?"

"Độc thân đến đây, một người trợ giúp đều không có mang, chẳng lẽ là .
."

Nhìn thấy vị kia áo bào rộng hoãn tay áo, vẻ mặt thanh tĩnh nam tử, chu vi chur tu, đều là biến sắc mặt, rồi sau đó nhanh chóng trao đổi ánh mắt, cái kia một mảnh đằng đằng sát khí, từ đông đi tây hoành cuốn tới mây đen, cũng tại lúc này hơi chậm lại, chậm rãi thu lại tốc độ, đứng ở giữa không trung, mây đen bên trên, thân phận cao quý nhất ba đại tiên môn tông chủ cùng vị kia Việt gia Nguyên Anh lão tổ tông, dĩ nhiên ở khoảng khắc trong lúc đó, trao đổi một tia tâm niệm, sau đó mấy người đều trên mặt hiện lên ý cười, để tâm cũng đã uẩn những khí sát phạt.

Thái Bạch tông hiện nay nguy như huyền trứng, Triệu Chân Hồ thân là tông chủ, vì sao lại nghênh đến nơi này đến?

Dù là hắn rùa rụt cổ tại Thái Bạch tông chủ bên trong, dựa vào đại trận hộ sơn cùng cả nhà trên dưới đệ tử trưởng lão lực lượng, đều chưa chắc có thể chống đối cái này mệnh mệnh ba ngàn tu sĩ công tập, bây giờ độc thân đến nơi này, cái này hành vi, lại cùng chịu chết có gì khác nhau đâu?

Thậm chí đều không cần ba ngàn tu, vển vẹn là những kia tiểu Tiên môn tu sĩ cùng nhau tiến lên, liền có thể đem hắn loạn đao chém chết.

Hay là ba đại tiên môn ba vị tông chủ đồng loạt ra tay, đem hấn cuốn lấy, Việt gia lão tổ một chương võ xuống, tương tự cũng có thể ung dung giết hấn!

Bực này chịu chết cử chỉ, tuyệt đối không phải người thông minh gây nên.

Như vậy hấn xuất hiện ở nơi này nguyên nhân liền rất đơn giản. . .

Chẳng lẽ hấn là tự biết Thái Bạch tông không may, sở dĩ chủ động đến đây quy hàng, mặc cho Tôn chủ xử lý, tốt đời cái mạng?

"Tuyệt đối không thể!"

Hồn Thiên tông, Huyền Thiên đạo, Việt gia ba môn tông chủ, lập tức liền sinh ra cái này quyết nghị.

Bọn họ ba đại tiên môn, vì bắt xuống cái này Thái Bạch tông chủ cùng cái kia Thái Bạch tông đệ tử, đã tổn thất quá nhiều, hầu như gần nửa môn nhân, đều đã chết, cùng cái này Thái Bạch tông huyết hải thâm cù, từ lâu không đội trời chung, lại sao lại cho hấn bất kỳ sống sót cơ hội?

"Ha ha, nguyên lai vị này chính là Thái Bạch tông chủ. . ."

"Chủ động đưa tới cửa, mặc kệ là vì chuyện gì, đều chỉ là chịu chết. . ."

"Mọi người cùng nhau tiến lên, trước tiên loạn đao chém hấn, sau đó cái kia to lớn Thái Bạch tông, liền là chúng ta vật trong túi. . ."

"Cắt lấy đầu của hấn, đi Tôn phủ đổi ban thưởng. . ."

Mà ở Hồn Thiên tông các loại ba đại tiên môn trái tim nổi lên sát ý thì chu vi những kia theo bọn họ vi phạm lệnh cấm Thái Bạch tông tiểu Tiên môn thì thôi xao động lên, bọn họ vốn là không có rất quy củ, lại thêm vào

lúc này người đông thế mạnh, cũng càng điên cuồng, người trong lòng người đều ghi nhớ Tôn phủ ban thưởng, tự nhiên cũng là người người ghi nhớ Thái Bạch tông chủ cái kia cái đầu, lúc này có người trốn ở trong đám người quát to một tiếng, liền không biết vang lên bao nhiêu phụ họa, hiển nhiên dòng người cuộn cuộn, ô ương ương trào đi xuống, liền muốn đem Thái Bạch tông chủ vây lên.

"Hồn Thiên tông chủ Trì đạo hữu, ngươi ta cũng từng có gặp mặt một lần!"

Thái Bạch tông chủ không nhìn những kia đầy mặt sát khí, chậm rãi hướng mình ép tới tiểu Tiên môn chủ tu, mà là gương mặt nhìn về phía xa xa giữa không trung, cái kia đứng sóng vai Hồn Thiên tông, Huyền Thiên đạo, Việt gia gia chủ ba người, chấp tay thi lễ, cất cao giọng nói: "Đạo hữu tu vị tinh thâm, từng bị người ca tụng là An Châu thứ nhất Thần Đạo trúc cơ, Tôn phủ lấy dày lộc mời chào, cũng chưa từng đi, tình nguyện ở lại Hồn Thiên tông bên trong, thủ tổ tông cơ nghiệp, có thể tốt đẹp như vậy nam nhi, hiện nay tu vị có thành, làm Hồn Thiên tông chủ, làm sao lại cam vì Tôn phủ chó săn?"

"Hả?"

Nghe được Thái Bạch tông chủ một câu nói, cái kia Hồn Thiên tông chủ Trì Đại Dẫn hơi thay đổi sắc mặt, lạnh giọng trả lời: "Việc đã đến nước này, Thái Bạch Triệu tông chủ chẳng lẽ còn muốn dựa vào ba tác không nát miệng lưỡi bác chút sinh cơ sao? Tôn phủ chính là Đế Tôn đại nhân bố trí, Đế Tôn đại nhân lại làm vì Bắc Vực mệnh trời chi chủ, chúng ta thân là tu hành bên trong người, liền nên biết mệnh trời, thuận thiên ý, ngươi Thái Bạch tông nhỏ con kiến cỏ nhỏ, lại thiên nghịch thiên hành sự, hiện nay ta Hồn Thiên tông cũng Huyền Thiên đạo, Việt gia, suất một đám đồng đạo, đến đây vây quét, ngươi như vẫn còn có tự mình biết mình, liền chủ động hiến đầu đi!"

Thái Bạch tông chủ nghe nhú mày, nói: "Người như vậy lẽ chẳng khí hùng, nhìn dáng dấp không có gì hay tán gẫu?"

Cái kia Hồn Thiên tông chủ điềm nhiên nói: "Vốn là không có gì hay tán gẫu, Thái Bạch tông đã là hãn phải chết, cần gì phải khổ sở giã dũa? Bọn người chết ta tay cũng là chết, chết ở Tôn phủ đại quân trong tay cũng là chết, cũng còn không bằng đưa chúng ta một tràng công lao lớn, không uổng công ngày xưa tình nghĩa!"

Thái Bạch tông chủ nghe xong lời ấy, đã khe khẽ thở dài, có chút mất mát.

Mà vào lúc này, cái kia chu vi dâng lên tới tiêu Tiên môn mọi người, từ lâu không kiềm chế nổi, có người thấy Thái Bạch tông chủ kẽ hở mở ra, tựa hồ tùy tiện một chút món pháp bảo té lên, liền có thể đem hãn đánh lén đả thương, liền một trái tim oành oành nhảy lên, đột nhiên có người phát một tiếng gọi, vội vã cầm trong tay pháp bảo hướng về Thái Bạch tông chủ đánh tới, gần trăm người đồng thời ra tay, liền đan dệt thành một mảng thần quang.

Thái Bạch tông chủ đứng ở giữa không trung, lẻ loi một cái, thoạt nhìn khoảng khắc liền sẽ bị bao phủ.

Nhưng hãn vào lúc này, nhưng cũng không hoảng loạn, trái lại chỉ là hít một tiếng.

"Ta duy nguyện Bắc Vực thật nhiều anh hùng, ít đi bọn đạo chích, nhưng nhìn dáng dấp. . ."

Lời này âm thanh không lớn, lại rõ ràng sáng tỏ truyền ra: "Trận này đại thế, vẫn là muốn dùng máu tươi rửa lên một phen!"

. . .

...

Ồ hẳn nói lời này thì đã chậm rãi quay người sang đến.

Ồ thân thể hẳn bên trái, đã có một đạo lóe u quang Cúc Kinh Thứ, bay đến hẳn trước người, so kiếm quang càng đoạt tâm thần người.

Ra tay, chính là một cái một thân ý nham hiểm ông lão, tu vi Kim Đan, này lão giả Cúc Kinh Thứ cái thứ nhất đến gần rồi Thái Bạch tông chủ, là bởi vì hẳn là tất cả mọi người bên trong người đầu tiên xuất thủ, mà hẳn đang ra tay sau khi, người khác đều thân hình xông về phía trước, hẳn lại không chút biến sắc lui về phía sau, trốn ở mấy người sau lưng, thần sắc mặt lạnh xuống, gắt gao nhìn chằm chằm Thái Bạch tông chủ động tác.

Thái Bạch tông chủ động tác thoát nhìn rất chậm.

Nhưng cũng không biết tại sao, hẳn như thế chậm động tác, lại ở thời gian cực ngắn bên trong, làm rất nhiều sự tình.

Hẳn cong ngón tay búng một cái, gảy tại cái kia một viên Cúc Kinh Thứ mũi nhọn.

Đây là một cái Ma sơn dị bảo, chạm vào tức chết, nhưng là bị hẳn nhẹ nhàng đạn bay ra, thời khắc nguy cấp lấy tốc độ nhanh hơn bay về phía chủ nhân cũ, mà người chủ nhân này, đã sớm trốn ở mấy người phía sau, không thể dễ dàng đánh tới hẳn, chỉ là cái này cúc kinh phương thức càng đơn giản hơn, nó chỉ là thời khắc nguy cấp liền đem cái kia chủ nhân cũ trước người bốn, năm người lữ lữ xuyên thủng, rồi sau đó cắm ở chủ nhân cũ ngay ngực.

Cái kia người đầu tiên xuất thủ ông lão thời khắc nguy cấp ngay người, đầy mặt khó có thể tin!

Lại sau một khắc, vô số pháp bảo, theo nhau mà tới, đánh tới Thái Bạch tông chủ trước người.

Đối mặt cái này vô số pháp bảo công công, Thái Bạch tông chủ hai tay khê nâng, chu vi mây khói khoảng khắc trong lúc đó tăng vọt.

Cái kia bay vọt lên mây khói, tựa như ngang qua ở bên trong trời đất màn che, tung hoành đan dệt, trong nháy mắt liền bao phủ hẳn quanh người phạm vi trăm trượng bên trong, đem cái kia gần trăm vị lại gần bên cạnh hẳn, hướng về hẳn ra tay tiểu Tiên môn tu sĩ thân hình đều che lại.

Sau đó, mây khói bao phủ trong lúc đó, bỗng nhiên trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Chỉ có tích tích tách tách mưa máu, bỗng nhiên từ cái kia mây khói trong, chậm rãi tung đem đi ra.

...

...

"Đó là cái gì?"

Chu vi không biết có bao nhiêu còn chưa xông tới tiểu Tiên môn tu sĩ, nhìn tình cảnh đó, bỗng nhiên lấy làm kinh hãi, vẻ mặt quái lạ.

Nhưng lại sau một khắc, mây khói bỗng nhiên lại trướng, bao phủ ngàn trượng bên trong phạm vi, cũng không biết bao phủ bao nhiêu tiểu Tiên môn tu sĩ, cái này cũng chưa tính, cái kia mây khói bỗng nhiên nhanh chóng ở không trung phiêu qua, từng mảnh từng mảnh, càng lúc càng lớn, chỗ đi qua, đều có vô tận mây khói lưu lại, làm cho toàn bộ bầu trời, cái kia lít nha lít nhít tu sĩ, đều bị mây khói che khuất, như là kéo lên cực lớn màn.

Mây khói ngang trời, che kín bầu trời!

"Không được, nhanh trốn. . ."

"Có ma, có ma, người. . ."

Mây khói trong lúc đó, thời khắc nguy cấp không biết vang lên bao nhiêu tiếng Tiên môn tu sĩ có tiếng kêu thảm thiết, những kia tiếng kêu, hầu như là từng mảnh từng mảnh đồng thời vang lên, gấp gáp ngán ngùi, kinh hãi không tên, nghe vào trong tai người, liền như là đạo đạo thê thảm lôi đình, liên tiếp.

Những kia dâng lên tới tiểu Tiên môn tu sĩ, hầu như trước tiên liền phát hiện không đúng, lập tức liền tiêu quần công chi tâm, mà là xoay người liền trốn, chỉ muốn rời xa cái kia mây khói, nhưng lại không nghĩ rằng, bọn họ cái này một trốn, khí thế hư không, lại càng trợ tăng cái kia mây trong sát khí, mệnh mông cuồn cuộn, chảy qua phía chân trời, từng mảnh từng mảnh mây khói bao phủ tới, thời khắc nguy cấp đem bọn họ nuốt hết tiến vào.

"Ào ào ào. . ."

Hoành bố bên trong đất trời mây khói trong, bắt đầu có vô tận máu tươi tung rơi đi xuống, như mưa to như trút nước.

Kêu thảm thiết làm vì lôi, máu tung như mưa!

Bầu trời trong trẻo thiên địa, đột nhiên liền bị một tầng mây máu bao phủ.

Phích lịch lôi đình, không biết có bao nhiêu mưa máu phá nát thi thể, chậm rãi từ mây rơi xuống, ùng ùng ùng ùng rơi xuống một chỗ.

. . .

...

"Sao như vậy?"

Xa xa trên bầu trời Hồn Thiên tông chủ mấy người, thấy cảnh này, đều đã kinh sợ đến mức một hơi cũng thở không ra.

Thái Bạch tông chủ, có thể ở 300 năm trước bị người bầu thành Bắc Vực bảy Tiểu thánh một trong, có thể ở một tháng trước, kiếm chém An Châu Tôn phủ mười hai tà thần, thực lực của hắn, tự nhiên không người sẽ hoài nghi, có thể còn có một chút thiên hạ đều biết, cái kia chính là hắn chỉ là cảnh giới Kim Đan, bất luận hắn tiềm lực bao lớn, tu vị bao sâu, hắn vẫn là cảnh giới Kim Đan, một cái Kim Đan lại mạnh, chung quy là có cực hạn.

..

Có thể hắn hôm nay, này còn như là Kim Đan sao?

Cái kia càng như là một cái ác ma! ! !

Đúng là một cái ác ma, từ cái kia mây khói tuôn ra thời khắc, Thái Bạch tông chủ liền như là hóa thân thành ác ma, mây khói bao phủ chỗ, bắt đầu có vô tận mưa máu, từng mảnh từng mảnh từ mây trong rơi xuống đi ra, không biết có bao nhiêu tu sĩ, đều bị cái kia mây khói che lấp, sau đó phát ra một mảnh kinh hãi khủng bố tiếng kêu, lại sau đó liền đột nhiên ngừng lại, tại sợ hãi trong chết đi, tàn chi rơi vào mặt đất.

Đang ở mây ở ngoài người, thậm chí không nhìn thấy Thái Bạch tông chủ là làm sao giết bọn họ!

Bọn họ thậm chí không nhìn thấy Thái Bạch tông chủ, chỉ có thể nhìn thấy cái kia một mảnh nhanh chóng bao phủ hướng về phía tất cả mọi người mây khói, mà cái kia mây khói, vốn là chí thuần chí tịnh, nhưng vào lúc này

theo mưa máu như trút nước, lại như là bị nhuộm đỏ, hóa thành một mảnh lớn vô cùng mây máu!

Một mảnh đủ để che đậy thiên địa mây máu!

Cái kia mảnh mây máu, vào lúc này thoát nhìn lại như là Thái Bạch tông chủ hóa thân!

...

...

"Kính xin Lão tổ ra tay. . ."

Hiển nhiên trong một ý nghĩ, cái kia mây máu đã vội vã tăng vọt, thậm chí còn có một phần hướng về ba người bọn họ trào lại đây, liền như là ác ma đuổi ra một bàn tay lớn, chụp vào bọn họ, ba đại tiên môn tông chủ, cũng tại lúc này kinh hoàng cực kỳ, thất thanh kêu lớn lên, mà bọn họ theo tiếng kêu, liền cảm giác được sau lưng bỗng nhiên khí cơ tuôn ra, che ngợp bầu trời, đó là Việt gia lão tổ ra tay rồi. . .

. . . Không đúng, cái kia Nguyên Anh khí cơ gào thét như điên, lại đang nhanh chóng đi xa!

Việt gia lão tổ lại không nói một lời, đào tẩu!

"Cái này sao có thể?"

Việt gia gia chủ kinh hoàng thất thố, liền mạng kêu to: "Lão tổ tông phát hiện cái gì?"

Ở bọn họ kinh hoàng tiếng chưa rơi xuống lúc, cái kia một đoàn hương bọn họ trào tới mây máu, bỗng nhiên trải ra mở ra, như là một mảnh cực lớn màn che triển khai, chốc lát trong lúc đó tung hoành mấy chục dặm, sau đó

đem cái kia chạy trốn Việt gia lão tổ bao phủ ở bên trong, rồi sau đó mây trong vang lên một mảnh hô quát đầu pháp tiếng, chỉ bất quá cái này âm thanh đến nhanh, đi cũng nhanh, rất nhanh liền lặng yên không một tiếng động. . .

Chỉ có một viên viên viên đồ vật từ mây trong lặn xuống, đó là hai mắt song trùng, đầy mặt sợ hãi Việt gia lão tổ.

"Chuyện gì xảy ra, tại sao lại như vậy?"

Ba đại tiên môn tông chủ, vào lúc này đã kinh sợ đến mức cả người bị một loại sợ hãi ý lạnh làm sợ hãi, thân thể đều tựa như cứng.

"Ba vị đạo hữu, nên lên đường!"

Bỗng nhiên một giọng nói vang lên, bình tĩnh mà hờ hững.

Ba người bọn họ kinh hoàng nhìn về phía bốn phía, liền phát hiện chu vi đều đã tràn ngập vô tận mây khói.

. . .

. . .

"Việt gia lão tổ chết rồi?"

"Ba đại tiên môn tông chủ cũng bỗng nhiên không có tiếng động. . ."

"Cái kia. . . Nhiều như vậy tiên môn tu sĩ. . ."

Ở ba đại tiên môn đem người mà đến, một mảnh đen kịt ép hướng về Thái Bạch tông thì dĩ nhiên chạy tới nước Sở địa giới, nhưng cũng tạm thời bảo thủ trung lập, thậm chí còn động một số tâm tư, cân nhắc muốn hay không sớm hướng về Thái Bạch tông ra tay U Minh đạo, Cổ Nhạc tông các

loại đạo thống, trên dưới các loại người, đều đã chảy mồ hôi lạnh khắp cả người, nhìn trước mắt thê thảm đến cực điểm, thậm chí vô cùng quý dị một màn, thần hồn đều tựa như ra xác.

Bọn họ chỉ nhìn thấy một mảnh mây khói bỗng nhiên dâng lên, bao phủ vô số người, lại sau đó, tiêu ra máu mưa dồn dập.

Cái kia đằng đằng sát khí mà đến, huyền não não nhiệt, hung cuồng nhảy ra ba đại tiên môn cùng vô tận tán tu, càng vào lúc này đều lặng yên không một tiếng động.

"Các vị đạo hữu, cũng là đến công ta Thái Bạch tông sao?"

Bỗng nhiên ở trước người bọn họ, vang lên một cái tiếng nói, có vận khí hội tụ, hóa thành Thái Bạch tông chủ đáng đáp.

Đứng ở trước nhất đầu U Minh đạo chủ, thậm chí bị sợ hết hồn, vội vã lui về phía sau một bước, hơi vừa định thân, mới hoãn qua kinh đến, lúng túng cười nói: "Triệu đạo hữu nói đùa rồi, chúng ta cũng từng cùng nhau đại náo Tôn chủ thần sinh, chính là đồng minh bằng hữu, như thế nào sẽ đối với người Thái Bạch tông đột nhiên lên ác ý, lần này chỉ là nghe nói Tôn chủ đối với người Thái Bạch tông bất lợi, đặc biệt đến đây kiểm tra hư thực. . ."

". . . Người xem, chúng ta có thể không phạm người Thái Bạch tông ba ngàn dặm cấm!"

"Đạo hữu có lòng!"

Thái Bạch tông chủ vẫn như trước như vậy, khách khí mỉm cười, hướng về ba người chấp tay làm vì lễ.

Mà dứt lời sau khi, hấn nhưng cũng không có chất vấn ba người vì sao đại binh áp sát, càng chưa buộc bọn họ hiện tại liền tỏ vẻ gì, đơn thuần chỉ

là như nhìn thấy bạn cũ sau khi, tùy ý lại đây bắt chuyện một tiếng mà thôi, đánh xong bắt chuyện, liền xoay người rời đi.

Thân hình càng đi càng nhanh, chu vi che kín bầu trời mây khói đều theo hắn mà đi, nhanh chóng thu vào tay áo của hắn bên trong.

Mà theo mây khói cấp tốc chảy vào tay áo của hắn bên trong, vùng thế giới này cũng lại lần nữa trở nên sáng sủa rục rỡ, đại địa bên trên, bỗng nhiên liền lộ ra vô tận biển máu tàn thi, đó là vô số người, bất luận là Kim Đan vẫn là Nguyên Anh, bất luận là Trúc Cơ vẫn là Luyện Khí, bất luận là tiên môn vẫn là tán tu, bọn họ trước đều phạm vào ba ngàn dặm cấm, sau đó vào lúc này biến thành từng toà từng toà núi thây. . .

Núi thây trong lúc đó, dòng máu cuộn cuộn, thành đan dẹt tung hoành sông nhỏ!

Ánh mặt trời như vậy rục rỡ, nhưng U Minh đạo chủ mấy người, chợt đều rùng mình.

Trước đây bọn họ còn chắc chắn Thái Bạch tông ở Tôn phủ thế tiến công phía dưới, tuyệt đối chạy không thoát tiêu diệt kết cục, thậm chí ngay cả ba đại tiên môn suất lĩnh đợt thứ nhất thế tiến công đều chạy không thoát đi, cho nên nổi lên một chút dị tâm, sau đó vào lúc này, Thái Bạch tông chủ liền tới.

Hắn một người tàn sát hết ba ngàn tu, sau đó lên tiếng chào hỏi, xoay người liền đi, chỉ để lại một mảnh. . . Địa ngục!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 455: Chín Pháp Điều Thành

Truyền ra Tôn phủ muốn tiêu diệt Thái Bạch tông ngày thứ ba, Thái Bạch tông chủ đi Thái Bạch tông ba ngàn dặm cấm phía đông biên giới, sương máu tráo trăm dặm, tru diệt ba ngàn tu, chư đại tiên môn, không một người sống, một người mà đến, một người mà đi, lưu lại một mảnh Tu La chi tràng.

Mà cùng lúc đó, Hỏa Hậu Quân trưởng lão chạy tới phương bắc biên giới, hỏa thiêu 300 dặm, tru diệt hai cái tiểu Tiên môn.

Liễu Chân đại trưởng lão đuổi nhắm hướng tây biên giới, tiềm hành ám sát, giết chết vi phạm lệnh cấm Thái Bạch tông bốn cái tiên môn chi chủ, không dưới mười vị trưởng lão, huyền đầu tại vách đá bên trên, tỏ rõ thiên hạ, đến nỗi môn hạ đệ tử tất cả đều đại loạn, người người tự nguy, không chiến mà đi.

Bạch Thạch trưởng lão đuổi hướng về phía nam biên giới, hện năm đại thế gia gia chủ đấu pháp, năm trận chiến đều thắng, bức ngừng đối phương bước chân.

...

...

Tôn phủ Huyền Nhai Tam Xích khu Bắc Vực tiên môn làm vì phong, nghĩ muốn mượn tiêu hao Thái Bạch tông lực lượng, kết quả một trận chiến phía dưới, lại là Thái Bạch tông danh tiếng đại thắng, đặc biệt là phía đông

cái kia mảnh chôn tu la, mà là trong nháy mắt trong lúc đó truyền khắp An Châu, không biết có bao nhiêu tiên môn, nghe được này sự kiện, phản ứng đầu tiên chính là không tin, không tin thế gian này có người, có thể chém chết ba ngàn tu, lưu lại một mảnh tu la địa ngục.

Chỉ là, bất luận bọn họ tin hay không, cái kia mảnh chôn tu la, liền ở phía đông biên giới.

Vì lẽ đó, liền không biết có bao nhiêu sau đó chạy tới, dự định phụng Tôn phủ mệnh lệnh tiêu diệt Thái Bạch tông tiên môn do dự, cái kia một chôn Tu la, cũng không biết là Thái Bạch tông chủ cố ý lưu lại, vẫn là hấn ra tay vốn là như vậy hung cuồng, đầy đủ ba ngàn người, lại từ bên trong tìm không được một bộ hoàn chỉnh thi thể, bất kể là Nguyên Anh, vẫn là Kim Đan, vẫn là Trúc Cơ, có thể nói đối xử bình đẳng, bất thiên bất ý.

Rất nhiều người không nghĩ ra, Thái Bạch tông chủ là làm sao làm được?

Truyền thuyết trong hấn, không phải một cái tu hành đường sớm đoạn, vậy tại cảnh giới Kim Đan người sao?

Cảnh giới Kim Đan, là tuyệt không thể nào làm được bước đi này.

Thậm chí Nguyên Anh cũng rất khó!

Như vậy hấn hôm nay, đến tột cùng đi tới một bước nào?

Cái vấn đề này không nghĩ ra, nhưng có một vấn đề lại lại không thể hiểu rõ hơn được.

Cái kia mảnh chôn tu la, tựa như đồng nhất cái cảnh cáo, làm cho tất cả xâm nhập ba ngàn dặm cấm người, đều nghỉ chân không tiến.

Tôn phủ ý chỉ lại to lớn hơn, cũng là mạng nhỏ quan trọng!

Đương nhiên, đến lúc này, cũng vẫn như cũ không người sẽ tin tưởng Thái Bạch tông có thể ở Tôn phủ thế tiến công phía dưới tiếp tục sống sót , bởi vì mỗi người đều biết, lúc này ở Thái Bạch tông trước mặt đưng vào cái đình, chỉ là một ít không đủ tư cách tiêu Tiên môn mà thôi, cả nhà trên dưới, có lẽ đều chỉ có một cái hai cái Kim Đan, hơn nữa những thứ này Kim Đan, cũng hơn nữa chỉ là Tạp đan, không đáng nhắc tới, không đỡ nổi một đòn.

Những thứ này Tiên môn trong người, vừa đến tu vị không đủ, thứ hai giới luật không nghiêm, bọn họ thậm chí đều không thể ở cao thủ trước mặt tạo thành trận thế, hợp lực cắn giết, hiểu ra cường giả, liền không công tợn, còn lại sẽ chờ bị người đuổi giết mà thôi, thực sự không coi là cái gì.

Phía đông chôn tu la, Thái Bạch tông chủ tru diệt ba ngàn tu, uy hiếp nhân tâm, là hấn ra tay tàn nhẫn, chi tuyệt!

Nhưng chuyện này cũng không hề đại biểu hấn liền thật cả thế gian vô địch rồi.

Không nói những cái khác, nếu cái này ba ngàn tu bên trong, đổi thành Tôn phủ binh mã, thậm chí không cần ba ngàn tu, chỉ cần ba trăm kim giáp, mà cái này ba trăm kim giáp, ở trận đạo cao nhân điều sai phía dưới, tiến thối có cự, dũng mãnh không khiếp, như vậy bọn họ lực lượng, liền đủ để cắn giết một phương Kim Đan cao thủ hàng đầu, dù là đối thủ đã là Nguyên Anh, bọn họ cũng tạm có thể chống đối, sẽ không tan tác lợi hại như vậy!

Cái này còn chỉ là ba trăm kim giáp mà thôi!

Nếu Tôn phủ ngàn tên kim giáp, ba đại Nguyên Anh trưởng lão, lại thêm vào thành Thần Huyền trong tứ đại gia tộc cao thủ cùng tư binh, còn có bọn

họ phụng dưỡng quý thân cùng nhau giết đem tới đây chứ, lại thêm vào Huyền Nhai Tam Xích như vậy cao thủ tuyệt đỉnh tự thân ra tay đây. . .

Khi đó thế tiến công, chính là bây giờ gấp mười lần trở lên!

Ở bây giờ quan tâm An Châu đại biến khắp nơi tiên môn cùng thế lực xem ra, Thái Bạch tông vẫn như cũ không địch lại.

Có thể bất luận thế nào, cảnh này khiến bọn họ tạm thời ổn định, quan sát một chút lại nói!

. . .

. . .

"Tông chủ, may mắn không làm nhục mệnh, chỉ là. . ."

Mà vào lúc này Thái Bạch tông bên trong, đều mang đại thắng nguy hiểm trở về Bạch Thạch trưởng lão, Liễu Chân trưởng lão, Hỏa Hậu Quân trưởng lão mấy người, lại đều đã tụ tập đến Đạo Đức điện bên trong, Liễu Chân trưởng lão mặt cũng không dễ nhìn, hấn một đường tiếm hành, chém liên tục bốn vị Kim Đan, mười vị Trúc Cơ cao giai, tại các đại tiên môn trận thế bên trong xuyên tới xuyên lui, cố nhiên đạt được đại thắng, nhưng rất rõ ràng, hấn cũng chịu chút thương.

Bây giờ vẫn còn chỉ là Tôn phủ thăm dò mà thôi, chân chính đại quân tấn công tới lúc lại nên làm gì?

"Tông chủ là định dùng cái kia một đạo bố trí đến đối kháng Tôn phủ đại quân sao?"

Bạch Thạch trưởng lão cũng sắc mặt nghiêm túc, trực tiếp hỏi lên.

Thái Bạch tông chủ gật đầu, nói: "Đợi lâu như vậy, không phải là cơ hội tốt nhất sao?"

"Nhưng chúng ta trước đạo kia bố trí, nhiều nhất cũng chỉ là ứng phó một cái Tôn chủ mà thôi, chưa từng làm càng cao dự định. . ."

Bạch Thạch trưởng lão sắc mặt nghiêm túc mở miệng: "Huống chi, liền coi như chúng ta có thể đỡ Tôn phủ, sau lưng bọn họ, lại còn có Triều Tiên tông cao thủ, lần này ta đi phía nam chặn cản bọn đạo chích, từ bọn họ trong miệng biết được, Triều Tiên tông phái ra ba vị trưởng lão, còn có một cái thánh nữ, người nên rõ ràng Triều Tiên tông khủng bố, bọn họ là 1,500 năm trước liền hàng rồi Đế Tôn, dưỡng khí đến nay tồn tại, cái này 1,500 năm qua, Bắc Vực bất luận cái nào tiên môn, đều bị đoạt hết khí vận, chỉ có bọn họ, trái lại dưỡng tức 1,500 năm!"

"Bây giờ Bắc Vực tiên môn còn nhiều gầy yếu, bọn họ liền mạnh mẽ đến đâu!"

Nghe Bạch Thạch trưởng lão, Liễu Chân trưởng lão đã là hơi thay đổi sắc mặt, Hỏa Hậu Quân trưởng lão thì lại suy tư.

"Như từ ở bề ngoài mà nói, chúng ta xác thực không có bao nhiêu phần thắng!"

Thái Bạch tông chủ đứng là ánh mắt yên tĩnh, nhàn nhạt nói: "Nhưng lại chờ một chút, vạn nhất sẽ có biến số gì đây?"

. . .

. . .

Thái Bạch tông chủ mạch linh quật bên trong, chính chuyên tâm tu luyện Phương Quý cùng một đám Thái Bạch tông đệ tử, cũng không biết

bên ngoài Thái Bạch tông đã nhắc lên một hồi gió tanh mưa máu, mỗi người bọn họ đều chìm đắm ở cái kia một chiếc sen xanh mang đến đạo uẩn trong, không cách nào tự kiềm chế.

"Hoành Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công, chín đạo huyền pháp, đã thành thứ tám. . ."

Lúc này Phương Quý, chu vi đều quán quanh một loại quái lạ đạo uẩn, dường như ngọn lửa, quán quanh nhảy ra.

Lúc này hắn đang tu luyện, chính là chín đạo huyền pháp bên trong cuối cùng một đạo, tên là Thái U Thanh Nguyệt quyết, này pháp đặt ở Bắc Vực các đại tiên môn huyền pháp trong, cũng không xuất chúng, nhưng trong đó nhưng có một đạo pháp môn cực kỳ thích hợp Phương Quý, trải qua tiểu Ma sư cải tiến, chính là ý tồn trung cung, quan tướng liệt nhật, Phương Quý như tu luyện thành công, liền có thể lớn mạnh thần thức, đạt đến một loại cực kỳ huyền diệu cảnh giới. . .

. . . Liếc mắt nhìn, liền thiêu chết người!

này pháp khó thành, nhưng Phương Quý cũng có như thế chí bảo, có thể giúp chính mình tu luyện.

Cái kia chính là Kim Ô đảm!

Bảo vật này nguyên bản là An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích bình thường cầm trong tay thượng thức đồ vật , liền ngay cả đương thời sấn ma trong đoạt ba vị trí đầu Thanh Vân Linh Ngọc, cũng không dám tùy tiện đòi hỏi bảo vật này, mà là đem mượn lại đây, tìm hiểu tới sau, lại đem trả lại Huyền Nhai Tam Xích.

Đương nhiên sau đó bảo vật này bị Phương Quý đoạt tới, vậy khẳng định là không thể trả lại.

Bây giờ Phương Quý, chỉ cần luyện hết hỏa ý, liền có thể thành tựu chín pháp, đạt đến Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công cảnh giới tối cao!

Phương Quý bây giờ dựa vào đạo uẩn tu hành, không biết ngoại giới mưa gió.

Hắn chỉ biết là, chính mình tu luyện đạo thứ nhất U Minh Quỷ Kiếm quyết, dùng ba ngày, tu luyện đạo thứ hai Nguyên Công Từ Cực pháp, dùng hai ngày, nhưng hôm nay, hắn tu luyện cái này đạo thứ ba Thái U Thanh Nguyệt quyết, cũng đã đầy đủ dùng bảy ngày, cho tới hôm nay, mới cuối cùng cũng coi như đến thành tựu này pháp bước cuối cùng, sắp đem cái kia quý giá đến cực điểm Kim Ô đả bên trong, cuối cùng một tia hỏa ý luyện hóa.

Mà chung quanh hắn khí tức, cũng theo hắn thứ chín pháp sắp thành, trở nên yếu ớt huyền diệu lên.

Sau lưng hắn cách đó không xa, bỗng nhiên có người lòng sinh cảm ứng, chậm rãi mở mắt ra, nhìn về phía Phương Quý.

Chính là Đông Thổ đến nón rộng vành nữ hài.

Nàng tựa hồ cảm ứng được Phương Quý quanh thân khí cơ sắp dung hợp thông suốt, quy làm một thể, ánh mắt trở nên hơi chờ mong. . .

Cũng tương tự có chút lo lắng!

. . .

. . .

Đạo thứ chín huyền pháp rất nhanh liền đã sắp đến hồi kết thúc, cái kia một khối Kim Ô đảm nội hàm hàm chứa tinh khiết hỏa ý, cuối cùng một tia cũng đem nhét vào Phương Quý thân thể, mà cùng lúc đó, đỉnh đầu của hắn bên trên, lại có một đám hỏa ý dần dần ngưng tụ, cuối cùng lúc lại hình thành rồi một viên nho nhỏ quả cầu lửa, tỏa ra vô tận quang mang, đó là hỏa ý thức quan tượng bên trong Kim Ô, cũng là liệt nhật, là cái này đạo huyền pháp tinh túy.

Mà đồng dạng, ở Phương Quý trong thức hải, cũng đồng dạng có một vầng mặt trời chói chang hiện ra, soi sáng thiên địa.

Đó chỉ là một vệt bóng mờ, nhưng xuất hiện một chốc, lại phảng phất thật sự có mặt trời chiếu khắp nơi.

"Ha ha ha, thành rồi!"

Đạo cung trong chính năm nhòai trên cửa sổ, cầm lấy lan can hướng ra phía ngoài xem tiểu Ma sư, nhận ra được cái kia một tia chiếu vào trên mặt chính mình ánh mặt trời, nhất thời hưng phấn bắt đầu cười lớn, trong tiếng cười không khỏi đắc ý vẻ, hướng về mặt sau trong vách cái kia không mặc quần áo tiên nữ dào dạt khen chính mình: "Thấy không, cái kia công pháp, kỳ diệu thông huyền, thiên nhân hợp nhất, biết chưa? Ta thôi đi ra!"

"Cũng chỉ có ta như vậy tiên thiên sinh linh, mới có thể phá hết tất cả hư niệm, thành tựu như vậy huyền diệu pháp môn. . ."

Tranh tường bên trong tiên nữ không có đáp lại, nhưng không liên quan, tiểu Ma sư đã coi nàng như bằng hữu.

"Thứ chín pháp xong rồi. . ."

Hoành Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công, tuy là một đạo huyền công, nhưng có chín đạo huyền pháp!

Thứ nhất pháp Thượng Thanh Huyền Sơn quyết, thứ hai pháp Thái Ất kim khí, thứ ba pháp Khô Mộc huyền sinh, thứ tư pháp Thái Dịch chân thủy, thứ năm pháp Thần Đạo Huyền Quang, trước đây làm vì tiểu ngũ hành cảnh giới, nạp ngũ hành biến hóa vào một thân, tức tức vận chuyển, tương sinh tương khắc, mà lại sau đó, thì lại lại có thứ sáu pháp U Minh quỷ khí, thứ bảy pháp Nguyên Công Từ Cực, thứ tám pháp Thiên Cơ Hóa Nguyệt, thứ chín pháp chính là bây giờ thành tựu Kim Ô quan tướng. . .

Lấy một bao hàm chín, bao quát vạn vật, điều này thực được cho là một đạo diệu đoạt tạo hóa công pháp !

Chính là lấy tiểu Ma sư như vậy tiên thiên sinh linh, cũng sẽ bởi vì chính mình sáng chế bậc này huyền diệu pháp môn mà mừng rỡ!

"Chín pháp đều thành, phá cơ Kết Đan, ta thực sự là. . ."

Mà từng bước từng bước đem này chín pháp tu luyện đi ra Phương Quý, càng là mừng rỡ không ngớt.

Hắn cũng không nghĩ tới, chính mình lại thật sự có thể ở như thế trong thời gian ngắn đem tu vị tăng lên tới Trúc Cơ đỉnh cao, tâm trạng cực kỳ hưng phấn, liền muốn thừa thế xông lên, dung hợp chín pháp, sau đó nhìn chân chính tu luyện thành Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công lợi hại bao nhiêu!

Nhưng cũng liền vào lúc này, hắn chợt phát hiện có chút không đúng.

Chín pháp đã thành, theo lý thuyết hắn liền nên dung hợp thông suốt, viên mãn hoàn mỹ, thành tựu Trúc Cơ đỉnh cao, thậm chí nửa bước Kết Đan.

Có thể hết lần này tới lần khác, hắn đã tu luyện thành chín pháp, nhưng khoảng cách Trúc Cơ viên mãn, lại còn chênh lệch một bước. . .

Không đúng a, chín pháp đã thành, bước đi này kém ở nơi nào?

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 456: Hoàn Mỹ Không Một Tì Vết

Đột nhiên xuất hiện kém một đường, làm cho Phương Quý Trúc Cơ đạo hạnh, cuối cùng không viên mãn.

Phương Quý bất ngờ sau khi, cũng không khởi có chút lo lắng lên, lại lần nữa vận chuyển chín đạo huyền pháp, nỗ lực làm cho chín pháp dung hợp, quy làm một thể, bước vào đỉnh cao, nhưng để cho hấn cân nhắc không ra chính là, hấn vận chuyển chín pháp, đều sáng rực không ngại, nói rõ chín pháp đã thành, có thể hết lần này tới lần khác, cũng không cách nào đạt đến chân chính viên mãn hoàn mỹ cảnh giới, tựa như đạp thang leo sườn núi, đi tới cái thang phần cuối, lại còn kém một đoạn!

Quanh người liên đăng vắng vẻ, lan ra âm dương đạo uẩn, điểm điểm vi quang, phủ kín đại điện.

Ở cái này dưới ánh đèn, người đều tâm tư rõ ràng thấu, bất cứ vấn đề gì, tựa hồ cũng có thể thoáng qua nghĩ phải hiểu.'

Thế nhưng cái vấn đề này, Phương Quý không nghĩ ra.

Hấn thậm chí trong lòng đều có chút lo lắng lên, bởi vì hấn biết mình mượn liên đăng đạo uẩn tu hành, thực sự là thiên đại tạo hóa, bây giờ, cũng đúng là mình một thân tu vị tiên bộ dừng mãnh lúc, nếu vào lúc này, đều không thể một hơi bước vào Trúc Cơ viên mãn đỉnh cao, như vậy sau đó không có đạo uẩn, sợ là không biết còn muốn dùng bao nhiêu năm, mới có thể bỏ túc cái này kém một đường. . .

Thế gian con số cực hạn làm vì chín, chính mình tu luyện chín đạo huyền pháp, như vậy vì sao còn không đến viên mãn, chênh lệch một đường, ở nơi nào?

"Xong rồi. . ."

Mà vào lúc này đạo điện bên trong, tiểu Ma sư đã trở mắt ngoác mồm.

Không người so với hắn hiểu rõ hơn Phương Quý lúc này trạng thái, thậm chí hắn so Phương Quý bản thân còn phải thấu hiểu.

Cho nên, hắn cũng dù như thế nào đều không nghĩ ra: "Không đúng a không đúng a, quái lạ quái lạ, cái này chín đạo huyền pháp, đều là ta khổ tâm thôi diễn mà thành, sinh sôi liên tục, ám hợp thiên địa vạn tượng, vốn nên đạt tới hoàn mỹ cảnh giới, vì sao cuối cùng lại chênh lệch một bước?"

"Ta nhưng là Tiên thiên chi linh, ngay cả ta đều thôi diễn không ra bước đi này kém ở nơi nào, cái kia còn có ai có thể?"

Tinh tế nghĩ chuyện của nơi này thì hắn lạnh mồ hôi đều chảy ra.

Hắn nhưng là nhìn ra thấy so Phương Quý càng sâu càng xa hơn, theo Phương Quý, đây chỉ là khoảng cách Trúc Cơ viên mãn, chỉ thiếu chút nữa mà thôi, nhưng là tiểu Ma sư cũng hiểu được, bước đi này không giống nhìn từ bề ngoài đơn giản như vậy, bây giờ ở mượn liên đăng soi sáng ra Âm Dương Thái Cực Đồ bao phủ phía dưới, đều không thể đem bước đi kia bước ra đi, cái kia rất có thể đại diện cho, sau đó Phương Quý, vĩnh viễn cũng đạp không ra bước đi này!

Nói đơn giản, Phương Quý tu hành đường, đến nơi này liền đứt rồi.

Cái này cũng không phải thấy quý?

Quay đầu lại chờ hấn nghĩ rõ ràng, vậy còn không đến tưới sống đem mình đánh chết?

"Không xong rồi, không xong rồi, đến thu thập đồ tể nhuyển chạy trốn. .
."

Tiểu Ma sư theo bản năng đã nghĩ đánh bao quần áo mau mau trốn, nhưng là vừa nhìn bốn phía, đều lập tức khóc lên.

Cái này mẹ nó bị giam ở đạo điện bên trong, có thể chạy đi đâu a?

Lòng tràn đầy bi thương tuyệt vọng hấn, lại một lần thôi diễn một thoáng Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công, xác định chính mình thôi diễn không vấn đề chút nào, nhưng cũng đồng thời xác định một chuyện khác, nếu như mình vẫn luôn cho rằng công pháp này không thành vấn đề, cũng là mang ý nghĩa chính mình căn bản không thể tìm ra Phương Quý không cách nào đạt đến viên mãn nguyên nhân, đại diện cho cái kia đã vượt qua trí tuệ của chính mình đạt đến cực hạn!

Cảnh này khiến tiểu Ma sư không phục lắm, chính mình là Tiên thiên chi linh, cõi đời này tại sao có thể có siêu ra bản thân cực hạn đồ vật?

Trái nghĩ phải nghĩ đều là không đường, tiểu Ma sư hoàn toàn tuyệt vọng.

Ngồi yên một lúc lâu, hấn cúi xuống đai lưng, bung ở trong tay, hai mắt thất thần nhìn về phía đạo điện đôn đông. . .

"Thực sự không được, vẫn là đem chính mình treo lên đi. . ."

...

...

"Thật mẹ nó kỳ quái, chín đạo huyền pháp đều tu luyện thành, bằng cái gì chính là không được viên mãn đây?"

Lúc này Phương Quý, chính càng tu luyện, càng đến giận.

Đạo uẩn mang đến cho hắn bình tĩnh tâm cảnh, đều chậm rãi bị quấy rầy.

Loại cảm giác đó rất nhượng người phát điên, cảm giác đến vật mình muốn đã đang ở trước mắt, hết lần này tới lần khác đủ không được, cảm giác mình muốn đi địa phương đã đưa tay là có thể chạm tới, hết lần này tới lần khác bước đi này đều là không bước qua được, chỉ kém một hơi cảm giác, so với tuyệt vọng càng khó chịu hơn!

"Thực sự không có cách nào, sau đó lại chậm rãi tham nghiên đi. . ."

Kẹt ở bước đi này trên, làm cho Phương Quý phi thường khó chịu.

Nhưng hắn đã dùng đủ khí lực, đều là không đạt tới, cũng chỉ đành tạm thời trước tiên từ bỏ. . .

Hắn cũng không biết, chính mình lúc này từ bỏ, cũng sẽ vĩnh viễn dừng lại ở nơi này.

Thức hải trong tiêu Ma sư, cảm ứng được Phương Quý chuẩn bị từ bỏ thì đã một cước đá ngã lăn dưới chân ghế. . .

. . .

. . .

"Phương Quý ca ca, không muốn chỉ nhìn về phía trước, muốn lui về phía sau xem!"

Cũng là ở Phương Quý sắp dừng lại lần này tìm hiểu thì bỗng nhiên có một cái nhuyễn nhu nhu tiếng nói vang lên.

Cái này tiếng nói, như là vang ở Phương Quý đáy lòng.

Mơ mơ màng màng, Phương Quý tựa hồ trở lại thời gian rất sớm, ở núi Hắc Phong thì gặp phải cái kia đại địa chủ nhà ngọc khuê nữ, nàng ở dùng loại kia nhuyễn nhu nhu khẩu khí, nhỏ giọng lời nói nhỏ nhẹ, cho mình giảng giải tu hành Cửu Linh chính điện các loại quan khiếu.

Phương Quý bây giờ tu luyện, chính là Cửu Linh chính điện!

Tuy rằng ở hắc Trúc Cơ sau khi , bởi vì không biết Cửu Linh chính điện Trúc Cơ cảnh cụ thể công pháp, cho nên mượn tiểu Ma sư lực lượng, một lần nữa thôi diễn chín đạo huyền pháp, bù đắp cái này đạo huyền pháp, cũng chẳng khác nào đi tới một con đường khác trên, nhưng nếu là xem này pháp lý niệm cùng nơi sâu xa nhất phương hướng, hắc tu luyện vẫn là Cửu Linh chính điện, căn cơ, liền chính là lúc trước nắm thỏ đổi lại công pháp.

Cũng nguyên nhân chính là này, âm thanh này vang lên một chốc, Phương Quý trong lòng bỗng nhiên khẽ động.

Trước đây hắc vẫn đang cố gắng, thử nghiệm leo đỉnh cao, thử nghiệm một bước bước vào Trúc Cơ đỉnh cao không chút tì vết cảnh giới.

Nhưng là hắc khí lực tổng chênh lệch một đường, không cách nào bước vào cái cảnh giới kia.

Mà theo cái này giọng cô gái vang lên, hắc thì lại đột nhiên trong lòng khẽ nhúc nhích, không còn về phía trước phấn tiến vào, mà là nhìn về phía trước đây.

Đôi với bây giờ khoảng cách Trúc Cơ đỉnh cao chỉ kém một đường hấn mà nói, hấn trước đây, chính là Luyện Khí. . .

Chính là Luyện Khí cảnh giới lúc tu luyện Cửu Linh Dưỡng Túc pháp!

. . .

. . .

"Cửu cửu quy nhất, dung hợp thông suốt. . ."

Phương Quý dần dần nghĩ đến một điềm, bỗng nhiên vẻ mặt có chút vui mừng.

Đúng rồi, chính mình muốn dung hợp thông suốt, không chỉ có riêng là Trúc Cơ cảnh giới tu luyện huyền pháp!

Luyện Khí cảnh giới lúc căn cơ được đặt nền móng, như thế muốn dung hợp vô hà!

Kim mộc thủy hỏa thổ, nhật nguyệt phong lôi thần!

Từng ở Luyện Khí cảnh giới thì Phương Quý cũng khổ bỏ công sức, tu luyện thập tự pháp loại, luyện được cũng không tệ lắm. . .

. . . Chính hấn cảm thấy luyện cũng không tệ lắm!

Nhưng là sau đó hấn bước vào Trúc Cơ cảnh giới, lại bắt đầu tiến vào một cái hoàn toàn mới tu hành, tìm tới chín đạo huyền pháp, mỗi một đạo huyền pháp, đều có độc đạo chỗ, tiêu Ma sư bỏ ra lớn tâm huyết, giúp đỡ hấn đem chín đạo huyền pháp dung hợp thông suốt, khiến cho bọn họ tương sinh mà không tương khắc, làm cho chín đạo huyền pháp, có thể để cho Phương Quý tùy ý triển khai ra, cái này bản thân liền là một trang vô cùng ghê gớm thành tựu!

Có thể cũng là do cái này chín đạo huyền pháp đều quá mức cao minh, liền trực tiếp che đậy đi Phương Quý Luyện Khí cảnh giới lúc tu luyện pháp loại.

Vấn đề tự nhiên là không có vấn đề gì, nhưng thoáng có như vậy một tia không viên mãn.

Dù sao Phương Quý Luyện Khí cảnh giới lúc tu luyện Cửu Linh chính điện, chính là thuần chính nhất Cửu Linh chính điện, nhưng là đến Trúc Cơ cảnh giới sau khi, lại là tiểu Ma sư một lần nữa thôi diễn, tuy rằng hai cái cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau, nhưng dù sao không bằng thuần khiết Cửu Linh chính điện như vậy thích hợp!

Cái vấn đề này, bất kể là tiểu Ma sư, vẫn là Phương Quý, đều không thể có thể nhìn ra.

Nhưng bây giờ, cái kia tiếng nói lại nhắc nhở Phương Quý.

...

...

"Hóa ra là như vậy. . ."

Phương Quý không khỏi có chút vui mừng lên: "Ta nên dung hợp, là Trúc Cơ cùng Luyện Khí cảnh giới công pháp!"

Nói làm liền làm, Phương Quý là cái gan lớn, lại thêm vào bởi vì vẫn không cách nào bước ra cái kia bước cuối cùng, vốn là trái tim bực mình, lúc này tìm tới phương pháp, liền lập tức thử nghiệm lên, hơi suy nghĩ, hẳn liền nhớ lại chính mình Luyện Khí cảnh giới lúc triển khai chữ thổ Phi thạch thuật, sau đó cùng Hoành Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công

bên trong Thượng Thanh sơn quyết dung hợp tại một chỗ, hợp lại làm một.

..

Trước Phương Quý tu luyện thập tự pháp loại, liền làm vì chữ thổ Phi Thạch thuật, chữ kim thuật ngự kiếm, chữ mộc Cảm Ứng thuật, chữ thủy Băng Tiễn thuật, chữ hỏa Hỏa Điều thuật, chữ nhật Ân Thân thuật, chữ nguyệt Sử Quỷ thuật, chữ phong Phi Phong thuật, chữ lôi Tiểu Lôi tiên, tổng cộng chín đạo!

Thần bí nhất chữ Thần pháp, thế gian khó tìm, hắn cũng chưa từng học qua.

Mà hắn Hoành Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công , tương tự cũng có chín đạo huyền pháp!

Liền, Phương Quý hơi thương thức thử, liền rất nhanh phát hiện Thượng Thanh sơn quyết cùng Phi Thạch thuật khoảng khắc kết hợp, viên mãn không thiếu sót, thậm chí còn có thể cảm giác được cái này vừa kết hợp sau khi, Thượng Thanh sơn quyết bản thân liền lại sản sinh biến hóa cực lớn, nguyên bản hắn lấy pháp quyết này tu luyện được Ma sơn, tuy khủng bố dị thường, nhưng cũng biểu lộ ra khá là cứng nhắc đơn điệu, nhưng bây giờ có Phi Thạch thuật linh động, chợt trở nên nhẹ lên.

Lại sau đó, vui mừng khôn xiết hắn lại lấy Thái Ất kim khí cùng chữ kim ngự thuật kiếm kết hợp, Khô Mộc Huyền Sinh quyết cùng chữ mộc Cảm Ứng thuật kết hợp, Thái Dịch Chân Thủy quyết cùng chữ thủy Băng Tiễn thuật kết hợp, Thần Đạo Huyền Quang thì lại cùng Hỏa Điều thuật kết hợp, chữ nhật Ân Thân thuật cùng Kim Ô quan tướng kết hợp, chữ nguyệt Sử Quỷ thuật cùng Thiên Cơ Nguyệt Luân công kết hợp, chữ phong Phi Phong thuật cùng U Minh quỷ khí kết hợp, chữ lôi Tiểu Lôi tiên cùng Nguyên Công Tù Cực pháp kết hợp.

Thuận lợi ngoài ý liệu, tựa như một hộp buồn bực rốt cục ô đi ra.

Ở giữa kết hợp, tự nhiên cũng sẽ gặp phải một ít trúc trắc nan giải chỗ, hơi có nghi hoặc.

Bất quá cái kia nhuần nhu tiếng nói, thường thường chỉ cần nhẹ nhàng một câu nói, liền có thể giúp hấn khuyển, dẫn vào đường ngay.

Nàng nói, đều vô cùng đơn giản, lại mỗi lần đều kẹt ở quan khiêu chỗ.

Thức hải trong tiêu Ma sư, chính treo ở xà nhà trên, theo gió phiêu lãng, nhưng là nghe câu nói kia một câu đơn giản, nhưng trong nháy mắt kinh sợ đến mức mặt đều sưng sờ, liền treo ở dây trên, nâng cằm, mỗi nghe một câu, liền kinh ngạc một phần, không nhìn được võ tay gọi dậy tốt đến!

. . . Liền một cái như vậy người, treo ở xà nhà trên, trôi tới trôi lui, đầy mặt vui mừng, võ tay khen hay!

Có cái kia nhuần nhu tiếng nói chỉ điểm, Phương Quý công pháp dung hợp phi thường thuận lợi!

Chỉ dùng nửa ngày không tới công phu, hấn liền đã hoàn toàn dung hợp chín đạo Luyện Khí cảnh pháp loại, mà đến lúc này, hấn thậm chí đều không cần chính mình lại cố ý làm chút gì, cũng đã đạt đến công pháp tương sinh, dung hợp thông suốt, lúc này hấn chín đạo huyền pháp, đều sinh ra biến hóa cực lớn, mà những thứ này biến hóa, lại làm cho chín đạo huyền pháp, càng huyền diệu, khí cơ quán quýt, liên tục tăng lên. . .

Trước đây hấn dù như thế nào nỗ lực, trước sau đủ không được cái kia nhất viên mãn cảnh giới.

Bây giờ lại một cách tự nhiên, nước chảy thành sông!

...

...

Một loại thần bí đạo uẩn quán quanh ở Phương Quý bên người, làm cho hấn khí cơ không thiếu sót, cả người tựa hồ cũng bao phủ một tầng thần diệu vàng sáng, sau đó lúc này hấn, chậm rãi nghiêng đầu đến, nhìn sau lưng nón rộng vành nữ hài, bỗng nhiên nói: "Cá chạch, là người sao?"

Nón rộng vành nữ hài cúi đầu, tựa hồ có hơi thật không tiện, nhưng không có phủ nhận.

"Ha ha, ta liền biết là người!"

Phương Quý vẻ mặt bỗng nhiên trở nên rất là đặc sắc, cười nói: "Mọi người đều nói nữ lớn mười tám biến, người cái này trở nên cũng quá khó nhìn chứ?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 457: Tiểu Lý

Phương Quý lại không phải cái kẻ ngu si, sao đến lúc này còn đoán không được cái kia nón rộng vành nữ hài thân phận?

Từ ở di địa bên trong thì hấn liền đã lòng sinh hoài nghi, chỉ là đương thời bỗng nhiên một cái bắt xuống nữ hài nón rộng vành, lại bất ngờ phát hiện cái kia nón rộng vành phía dưới, hoàn toàn là một tấm chính mình chưa từng thấy gương mặt kinh khủng, lúc này mới tạm thời bỏ đi trong lòng ý tưởng kia, càng sau đó, nữ hài bởi vì lo lắng di địa bên trong nhân quả sẽ bởi vì thân phận của nàng, mà liên lụy đến chính mình gia tộc, vì lẽ đó không có nói cho Phương Quý tên của nàng, mà Phương Quý cũng là do vì liên tiếp chuyện, sự chú ý đặt ở chỗ khác, cũng vẫn như thế làm lỡ đi xuống.

Ngược lại hấn mỗi ngày khoai lang khoai lang gọi đến thuận miệng, nơi nào còn quản tên là gì không tên a!

Cho tới hôm nay, hấn ở tu hành lúc máu chót, được đến cái kia nhuyển nhu nhu tiếng nói chỉ điềm, đem hấn tu luyện Cửu Linh chính điềm một ít nghi nan quan khiêu từng cái khuyên, rốt cục thành công đạt đến Trúc Cơ cảnh giới đỉnh cao, cái vấn đề này mới một lần nữa nghĩ đến.

Hơn nữa hấn trước đây chỉ là hoài nghi, bây giờ lại xác định.

Trước mắt cô bé này, tự nhiên chính là lúc trước núi Hắc Phong lúc gặp phải cá chạch nhỏ.

Đông Thổ Tần gia đại tiểu thư, Tần Lý!

Ngoại trừ cá chạch nhỏ, ai sẽ vừa thấy mặt liền đối với Phương Quý sinh ra hảo cảm trong lòng, nhiều lần nghĩ muốn giúp hắn?

Ngoại trừ cá chạch nhỏ, ai lại sẽ không đề phòng chút nào theo Phương Quý đến Thái Bạch tông làm khách, thậm chí hướng về càng sâu nói, ngoại trừ cùng Phương Quý ở lúc còn rất nhỏ liền có như vậy một tia nhân quả dây dưa cá chạch nhỏ, thôn Đầu Trâu những gia trưởng kia, như thế nào sẽ không hề duyên có thả nàng tiến vào thôn làng, hơn nữa đối với nàng tốt như vậy? Phải biết rằng Đông Thổ nhiều người như vậy, cũng chỉ có nàng một cái có thể đi vào thôn làng.

Coi như là Thái Bạch tông chủ, cũng là bởi vì phát hiện điểm này, vì lẽ đó dọc theo đường đi, chưa bao giờ hỏi qua tên của nàng cùng lai lịch thân phận, liền đưa nàng coi như nhà mình hài tử, không gần như chỉ ở Thái Bạch tông đối mặt nguy nan lúc dẫn nàng trở về tông môn, thậm chí ở sắp xếp cái này một tràng tại tương lai ý nghĩa trọng đại bế quan tu hành thì đưa nàng cũng mang vào cái này một phương địa quật, làm cho nàng tiếp cận liên đẳng âm dương đạo uẩn!

Đương nhiên, trong này có rất nhiều chuyện, đều là xác định nàng chính là cá chạch nhỏ sau khi, mới nghĩ thông suốt đến.

Mà làm cho Phương Quý xác định thân phận của nàng, nhưng là bắt nguồn tại một cái đơn giản nhất lý do.

Nếu không là cá chạch nhỏ, nàng làm sao sẽ hiểu Tần gia Cửu Linh chính điện?

Nếu không là cá chạch nhỏ, nàng như thế nào sẽ gặp được Phương Quý Cửu Linh chính điện không nghi ngờ chút nào, hơn nữa chỉ điểm thêm?

Vì lẽ đó, khoai lang không phải khoai lang, là cá chạch!

...

...

"Người cũng quá không có suy nghĩ, lại theo ta lâu như vậy đều không nói cho ta người thân phận?"

Mà Phương Quý ở phát hiện cá chạch nhỏ thân phận chân chính thì từ lâu vui vẻ lên, nhanh chóng từ trên mặt đất vọt lên, ngồi xôm cô bé bên người, trái phải đánh giá, một mặt lại là vui mừng lại là vẻ hiếu kỳ, trong lúc còn dẫn theo điềm oản giận.

Vỗ vỗ cá chạch nhỏ vai, nói: "Quá không có suy nghĩ, gạt ta làm cái gì?"

Cá chạch nhỏ đã bị Phương Quý nói đầy mặt đỏ chót, đầu đều thấp xuống, một lát sau mới nhỏ giọng nói: "Ở di địa thời điềm ta là không dám nói, đi ra sau khi, người lại không hỏi, ta cũng không biết nói thế nào, hơn nữa. . . Hơn nữa. . ."

Nàng đón lấy lời nói không có nói ra, làm như có chút khó khăn chỗ.

"Ha ha ha, ta kỳ thực đã sớm biết rồi, ở di địa bên trong chơi tức phụ nhảy giếng thời điềm, người cùng cá chạch như thế ngốc!"

Phương Quý nhưng là càng vui mừng, lại nói chuyện đương nhiên dáng đáp, cũng không biết là không phải ở khoác lác.

Cá chạch nhỏ nghe xong lời này, lại có chút thật không tiện cúi đầu.

Cùng Phương Quý chơi trò chơi thời điềm, mặc dù tốt chơi, bắt quả nàng thật giống xác thực vẫn thua tới. . .

"Đến đến đến, mau cùng ta nói một chút!"

Phương Quý lúc này đã ngồi vào bên người nàng, một mặt hiếu kỳ: "Cá chạch người không cố gắng ở Đông Thổ ở lại, chạy đến Bắc Vực đến làm gì? Còn có a, ta không phải nghe nói cái kia Đông Thổ Khương gia quý treo cổ mặt muốn cùng các người Tần gia cái kia cái gì con rùa baba đánh nhau mà, vậy tại sao người lại sẽ theo hắn cùng nhau tiến vào di địa? Còn có a, người khi còn bé rất đẹp a, tuy rằng không bằng Hồng Bảo. . . Phi, người so với Hồng Bảo tốt xem nhiều. . . Làm sao hiện tại trưởng thành đáng đáp như vậy rồi? Người khuôn mặt này trên, không phải vẽ chứ?"

Vừa nói, vừa hiếu kỳ đưa tay, cẩn thận đụng một cái Tần Lý trên mặt màu tím hoa văn.

"Xì" một tiếng, ngón tay của hắn lại bị gãy một cái, nhanh chóng thu lại rồi, sắc mặt nhất thời có chút quái lạ.

Cái kia Tử văn lại như là ẩn chứa một loại khủng bố lực lượng, chỉ là nhẹ nhàng một chạm, liền như là bị điện một thoáng cũng tựa như.

"Người. . . Người không sao chứ?"

Tần Lý có chút giật mình, vội vàng nhìn một chút Phương Quý tay, thấy hắn không có bị thương mới yên lòng, sau đó đối mặt Phương Quý hỏi ra một trận vấn đề, nàng cũng nhất thời không biết mình trả lời, kỳ thực nàng vừa bắt đầu cũng không có ý định gạt Phương Quý, chỉ là ở di địa bên trong không dám nói, ra di địa sau khi lại không có cơ hội nói, thẳng đến lúc này, mới nói phá chính mình thân phận, ngược lại có chút thật không tiện.

Bởi vậy nàng cũng chỉ có thể do dự rất lâu, mới nói: "Kỳ thực, ta là mượn này sự kiện, cố ý. . . Trốn đi ra!"

"Trốn đi ra?"

Phương Quý nghe xong hơi ngẩn người ra, lại cả giận nói: "Là có người hay không bắt nạt người?"

Nói đưa tay thành đao, hư phách một cái, nói: "Nói cho ta là ai, quay đầu lại ta giúp người chém hẳn!"

Tần Lý lại có chút thẹn thùng, một lát sau mới nói: "Sự tình. . . Rất phức tạp, ngược lại, ta hiện tại còn không muốn trở về, vì lẽ đó, Phương Quý ca ca, ta ở các người nơi này ở mấy ngày có được hay không, chờ trong nhà thúc ta thời điểm, lại trở về có thể không?"

"Cái này tính là gì chuyện a!"

Phương Quý dừng dừng như không nói: "Nghĩ ngốc bao lâu ngốc bao lâu, quay đầu lại ở ta cái kia trong động phủ, cho người làm giường ngủ tốt!"

Tần Lý sắc mặt đỏ chót liếc mắt nhìn hẳn, Phương Quý nói: "Nghĩ cái gì đây, ta ngả ra đất nghĩ!"

Tần Lý mặt đỏ đã không xong rồi, nhỏ giọng nói: "Ta thật không hướng phía đó nghĩ. . ."

"Người khuôn mặt này chuyện gì xảy ra?"

Phương Quý dừng dừng như không, lại hỏi: "Ta đưa cho người thổ còn sống sót không?"

Trong lòng lúc này đã nổi lên điểm cảnh giác, trước hẳn còn nghĩ qua, khi còn bé nắm mấy con thổ thay đổi cá chạch nhỏ nhà gia truyền chính điện, lo lắng nàng hiện tại lớn rồi, biến thông minh, sẽ tìm chính mình đòi hỏi, nhưng cá chạch nhỏ khoảng thời gian này vẫn đi cùng với chính mình, lại chưa từng có nhắc qua Cửu Linh chính điện chuyện, thậm chí vừa nãy ở

chính mình tu luyện quan khiêu lúc, nàng còn ra tiếng nhắc nhở chính mình, cái này liền nói rõ một vấn đề a, cái này cá chạch nhỏ vẫn là như khi còn bé như thế ngọc, không nghĩ tới tìm chính mình đòi lại chính điện sự tình. . .

Nữ hài mà, ngọc điếm thật tốt. . .

"Tiểu Hắc, tiểu Hôi, tiểu Bạch chúng nó đều rất tốt, ở nhà ta đây. . ."

Tần Lý trên mặt dẫn theo điếm nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu nói, sau đó có chút chần chờ, nói: "Mặt của ta. . ."

Mới vừa ở do dự muốn hay không nói ra, chợt nghe được một tiếng vang thật lớn, cả tòa địa quật đều ở khẽ run, có bùn đất rì rào rơi xuống, như là cả ngọn núi đều bị lay động, mà chu vi trong địa mạch linh khí, cũng đột nhiên nhanh chóng lưu chuyển, Phương Quý cùng Tần Lý đều lấy làm kinh hãi, mãnh đến ngẩng đầu lên, biết đây là bên ngoài đụng phải đòn nghiêm trọng, đại trận hộ sơn chính cấp tốc vận chuyển duyên cớ!

"Hông rồi, đều quên chính sự, lúc này cũng không biết đi qua bao nhiêu ngày, Tôn phủ đã đánh tới chứ?"

Phương Quý lấy làm kinh hãi, vội vàng nhảy lên, ngẩng đầu đến xem.

Từ cái kia một thoáng đòn nghiêm trọng, cùng với đại trận hộ sơn vận chuyển lập tức trở nên cuồng mãnh đến xem, Thái Bạch tông nhất định chính đang tại gặp mãnh liệt công kích, chỉ là hần bây giờ chính đang tại cái này trong lòng đất, lại là cực kỳ đóng kín, không một chút nào biết bên ngoài phát sinh cái gì.

Lại nhìn chu vi, những kia Thái Bạch tông các đồng môn, còn chính chìm đắm ở đạo uẩn trong tu luyện, lại không có bị thức tỉnh.

"Chúng ta đến nhìn bên ngoài phát sinh cái gì nha, làm không cẩn thận còn đến giúp đỡ. . ."

Phương Quý đứng lên, trái phải tìm kiếm.

Mà trải qua đến cái này đánh phần, Tần Lý cũng không chú ý lên nói tiếp, gấp vội vàng đứng dậy giúp Phương Quý cùng nhau tìm, nhưng là rất thất vọng, cái này địa quật vốn là Thái Bạch tông chủ mạch tụ hợp, bí ẩn nhất an toàn một chỗ, chu vi đều có bày đại trận, lại căn bản là không có cách nhìn được bên ngoài tình hình, mà bên ngoài lại bị Liễu Chân trưởng lão bày xuống đạo đạo cấm chế, bọn họ chính là muốn đi ra ngoài, cũng không làm được.

Trừ phi là bên ngoài có người giúp bọn họ mở ra cửa lớn, bằng không chỉ có thể vẫn thủ tại chỗ này.

"Nhìn dáng dấp, Thái Bạch tông tiền bối là hi vọng chúng ta vẫn trốn ở chỗ này. . ."

Không tìm được dòm ngó bên ngoài pháp môn, cũng không biết nên làm sao đi ra ngoài, tiểu Lý không thể làm gì khác hơn là khuyên bảo nội lên Phương Quý.

"Cũng không nhất định không có biện pháp!"

Phương Quý quay một vòng, không có đánh thức những kia đang tại tu luyện Thái Bạch tông đệ tử, đúng là đưa mắt tìm đến phía địa quật trong vách.

Ở trong kia trên vách, khám nạm mấy đạo cửa lớn, cũng không biết thông tới đâu.

"Nơi đó có thể có đường đi ra ngoài. . ."

Phương Quý nâng cằm, suy tư nói.

Tần Lý nhất thời lấy làm kinh hãi, vội vàng nói: "Vị tiên bối kia không phải nói để chúng ta tuyệt đối không thể lấy tiền vào bên trong phòng sao?"

"Hắn nói ta phải nghe hắn?"

Phương Quý trả lời chuyện đương nhiên, nói: "Lại nói, trong kia phòng có phải là đóng chặt chẽ? Hắn nếu là không chuyên môn nhắc nhở một câu, ta còn không nhớ ra được muốn đi vào đây, vì lẽ đó ta đoán hắn cố ý nói không cho vào, trên thực tế chính là để chúng ta tiến vào. . ."

Tần Lý nghe đều sững sờ: "Còn có thể giải thích như vậy?"

"Đi xem một chút. . ."

Phương Quý không nói hai lời, chạy đến trong vách bên trên, nghiên cứu nổi lên cái kia mấy cánh cửa.

Chỉ là cái này ba phiến cửa lớn, đều đóng chặt chẽ, cấm chế nằm dày đặc, căn bản không phải bọn họ có thể mở ra.

Tần Lý theo bản năng nhìn về phía Phương Quý, cửa đều không mở ra, tự nhiên là không cách nào đi vào.

"Không đúng, nhất định có biện pháp. . ."

Phương Quý thì lại nắm có không giống ý kiến, hắn một mặt nghiêm túc, trầm ngâm phân tích nói: "Hắn nếu nói để chúng ta tuyệt đối không thể đi vào, cái kia liền nói rõ hắn biết chúng ta kỳ thực là có năng lực đi vào, bằng không dặn câu này chẳng phải là dư thừa?"

"Vì lẽ đó cái này mấy cánh cửa, nhất định có mở ra phương pháp, chỉ là hiện tại chúng ta còn không có tìm được mà thôi. . ."

Tiêu Lý nhìn Phương Quý, nổi lên ý kính nể, cảm thấy hẳn nói tốt có đạo lý!

...

...

Mà ở trong lòng đất Phương Quý tỉnh lại, chính nghiên cứu làm sao tiến vào cái kia ba cánh cửa thì lúc này Thái Bạch tông ở ngoài, giữa không trung, đã là một mảnh đen kịt, năm chiếc cực lớn pháp thuyền hạ xuống từ trên trời, đem Thái Bạch tông trước sau trái phải bao quanh vây nhốt, mỗi một chiếc pháp thuyền bên trên, đều có khí cơ uy nghiêm đáng sợ khủng bố tu sĩ, bên cạnh thì lại theo từng loạt từng loạt, một hàng một hàng, kim giáp xán lạn Tôn phủ Thần vệ!

Ở chính giữa một chiếc pháp thuyền bên trên, một người đứng ở thuyền đầu, một thân xơ xác sát khí, khí cơ cuộn cuộn, chính là An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích.

Mà sau lưng hẳn đứng thẳng ba vị thân mặc áo bào xám khô gầy ông lão, nhưng là ba vị hộ đạo đại trưởng lão.

Bọn họ đứng ở cùng nhau, càng là có tới bốn vị khí cơ cuộn cuộn Nguyên Anh đại tu, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, từ bầu trời nhìn xuống đến.

"Đánh vỡ hộ sơn trận, đem Thái Bạch tông cái kia nghịch tặc cho ta trảo ra đến!"

Huyền Nhai Tam Xích mặt không hề cảm xúc, lạnh giọng hạ lệnh, pháp thuyền bên trên, nhất thời lại có chói mắt thần quang âm âm mà tới.

Ầm ầm!

Thái Bạch tông đại trận hộ sơn trận quang lấp loé, lại lần nữa chịu đựng lần này, nhưng trong ngọn núi chư phong, lại cùng nhau lay động, như động đất.

Ở cái kia pháp thuyền thân quang nổ xuống phía dưới, cái này nho nhỏ Tiên môn đại trận hộ sơn, liền có vẻ như vậy yếu ớt, tựa như không đỡ nổi một đòn.

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 458: Mạnh Mẽ Tấn Công Thái Bạch Tông

Mênh mông cuộn cuộn, đại quân áp cảnh!

Bây giờ Thái Bạch tông bên trên, xuất hiện năm chiếc cực lớn pháp thuyền, mỗi một chiếc đều như to bằng ngọn núi, đè ép đông nam tây bắc bốn cái phương hướng, ở giữa còn có một chiếc, nặng nề ngự không, như trời nghiêng, uẩn nhượng vô tận thần ý, hóa thành thần quang vuông góc đánh rơi. . .

Tôn phủ tự thân ra tay!

Điều này cũng chính là trước đây Thái Bạch tông chủ đánh giá Tôn phủ làn sóng thứ hai thế tiến công!

Cùng trước đây ba đại tiên môn cùng với các nơi tiểu Tiên môn, tán tu hội tụ mà thành đám người ô hợp không giống, những người kia ở Thái Bạch tông ba ngàn dặm cấm ở ngoài, liền đã bị Thái Bạch tông chấn nhiếp, bức lui, chém thành một cái biển máu, nhưng hôm nay, Tôn phủ đại quân kéo tới, lại trực tiếp kiếm chỉ Thái Bạch tông, mênh mông cuộn cuộn nghiền ép lên nước Sở trên không, sau đó trở về Thái Bạch tông trước, trực tiếp lợi dụng thần quang tấn công đại trận hộ sơn!

Bây giờ cái này không trung năm chiếc pháp thuyền, liền đại biểu Tôn phủ điều động sức mạnh mạnh nhất.

Trong đó đông nam tây bắc bốn chiếc pháp thuyền, đều do An Châu Tôn phủ thành Thần Huyền tứ đại gia tộc gia chủ suất lĩnh, mỗi một chiếc pháp

thuyền bên trên, đều có một cái Nguyên Anh tọa trấn, lại có trăm tên Kim Đan thân vệ đi theo, mà ở pháp thuyền chu vi bảo hộ, còn mỗi cái có ba trăm kim giáp!

Ở giữa một chiếc pháp thuyền bên trên, nhưng là An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích tọa trấn, bên người đi theo ba vị Nguyên Anh trưởng lão.

Tôn phủ đại quân kéo tới, làm sao bình thường?

Vừa ra tay chính là tám vị Nguyên Anh, một ngàn kim giáp, ba ngàn ngân giáp, mệnh môn cuộn cuộn, gió cuốn mây tan!

Cái này còn chỉ là ở bề ngoài, đại quân chu vi, vẫn còn không biết có bao nhiêu quý thần hoặc sáng hoặc tối, đông tây du đãng, bất cứ lúc nào chuẩn bị nuốt sống người, hơn nữa ở pháp thuyền bên trong, còn có một chút từ Kính Châu chạy tới cao thủ, chuẩn bị làm vì Kính Châu Tôn chủ Thanh Vân Mộc Vực báo thù!

Cái này chính là Tôn phủ gốc gác, phóng tầm mắt An Châu, dù là đối mặt tất cả tiên môn, cũng có nghiền ép ưu thế!

Huống chi, bây giờ hấn đối mặt chỉ là An Châu bảy nước nước Sở, nước Sở năm đại tiên môn bên trong một cái nho nhỏ Thái Bạch tông?

...

...

Bất kể là từ góc độ nào xem, Thái Bạch tông đều không có cùng An Châu Tôn phủ cứng rắn chống đỡ tư cách cùng thực lực, vì lẽ đó An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích cũng không có chuẩn bị cùng Thái Bạch tông nói rõ tội, sau đó liệt trận giao chiến, hấn thậm chí ngay cả câu nói

đều chẳng thèm nói, trực tiếp liền hàng lâm đến Thái Bạch tông trên không, dẫn dò pháp thuyền đánh rơi thần quang, đánh tan Thái Bạch tông đại trận hộ sơn, sau đó đại quân một lần đánh vào núi trong, đồ thần diệt phật, không còn ngọn cỏ, mục đích này, đã không chỉ là tiêu diệt Thái Bạch tông, quan trọng hơn, là chấn nhiếp toàn bộ An Châu. . .

Hướng về càng to lớn hơn nói, là chấn nhiếp toàn bộ Bắc Vực tâm tư di động tiên môn!

Vì lẽ đó, hẳn thậm chí cũng không có định ra cái gì tỉ mỉ thảo phạt an bài, kế hoạch tác chiến!

Đánh vỡ Thái Bạch tông, bắt giữ Thái Bạch tông chủ, tàn sát hết tất cả mọi người, không để lại một mảnh ngói vụn, cái này chính là kế hoạch!

...

...

Ầm!

Theo An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích ra lệnh một tiếng, ở giữa lớn nhất pháp thuyền bên trên, thần quang nghiêng rơi xuống, mang vô tận thần uy rơi xuống Thái Bạch tông đại trận hộ sơn bên trên, bức này quy mô pháp thuyền, đã đạt đến Bán thân khí cấp bậc, trong đó có vô tận trận pháp, đan dệt khảm nạm, mỗi uẩn nhường một vệt thần quang, tiêu hao linh tinh thần khoáng cũng là vô số, một cách tự nhiên, bộc phát ra thần uy cũng vô tận.

Điều này cũng đại diện cho Tôn phủ một loại ngạo ý!

Đối mặt Thái Bạch tông như vậy nhỏ nhỏ tồn tại, đều không cần tự mình động thủ, trực tiếp thần quang đánh xuống đến liền xong!

Cái kia thân quang rơi xuống Thái Bạch tông đại trận hộ sơn bên trên, lập tức liền thấy được Thái Bạch tông đại trận hộ sơn gọn nước giống như lưu động, tựa hồ trở nên càng mỏng manh, bọt biển giống như rung động nhẹ nhẹ, tựa hồ tức đem tan vỡ, không chỉ có như vậy, coi như là ở đại trận hộ sơn bảo vệ phía dưới, Thái Bạch tông chư đạo ngọn núi cùng cung điện, cũng thuận theo một trận rung động, bùn đất phân rơi xuống, lão đà lão đảo, sắp sụp đổ!

Một cái nho nhỏ Tiên môn đại trận hộ sơn, cùng đường đường Tôn phủ thần uy, căn bản không ở một cái phương diện trên.

Mà lúc này cách đó không xa không trung, còn có rất nhiều tiên môn tu sĩ chính chính xa xa bàng quan, chính là U Minh đạo, Cổ Nhạc tông các loại trung lập tiên môn, cùng với những kia bị Thái Bạch tông chủ một kiếm chém hết ba ngàn tu cử động làm sợ hãi tiểu Tiên môn tu sĩ cùng tán tu, thậm chí còn có nước Sở mặt khác bốn đại tiên môn cái bóng, bọn họ lúc này đều lạng lẽ chạy tới phụ cận đến quan chiến, quan sát Thái Bạch tông vận mệnh. . .

Theo lý thuyết, bọn họ thậm chí không cần đến đây quan chiến!

Tôn phủ đại quân phía dưới, Thái Bạch tông lại há có nửa điểm bình an?

tiêu diệt vận mệnh, có thể nói tất nhiên!

Chỉ là, trước đây Thái Bạch tông đang đối mặt cái kia dễ dàng vi phạm lệnh cấm ba đại tiên môn cùng các tiểu tiên môn thì biểu hiện quá mức cường thế, vì lẽ đó cũng khiến cho bọn họ tâm tư hơi có di động, đối với Thái Bạch tông bao nhiêu có một tí tẹo như thế tự tin, vì lẽ đó bọn họ đều tới xem một chút. . .

Vạn nhất, Thái Bạch tông thật có thể ở Tôn phủ công tập phía dưới tiếp tục sống sót đây?

. . . Chỉ là, cái này một ý nghĩ, đang nhìn đến Tôn phủ thế tiến công sau, rất nhanh sẽ trở nên đạ**ng** bạc!

Chênh lệch quá to lớn!

. . .

. . .

Một vệt thần quang hạ xuống, Thái Bạch tông đại trận hộ sơn liền đã hoàn toàn hiển lộ, ngọn núi cung điện rung động không ngớt, đạo thứ hai thần quang hạ xuống, Thái Bạch tông đại trận hộ sơn đã trở nên cực kỳ mỏng manh, tức đem tan vỡ, không khó tưởng tượng, đạo thứ ba thần quang hạ xuống, lập tức chính là Thái Bạch tông đại trận hộ sơn, thậm chí bao gồm nửa cái sơn môn đều bị nổ nát, sau đó Tôn phủ đại quân giết vào trong đó, không còn ngọn cỏ lúc. . .

"Không nên, không nên a. . ."

"Đã sớm phải biết Thái Bạch tông cuối cùng không còn hơi sức đối kháng Tôn phủ, chúng ta nên sớm chút làm ra lựa chọn mới là. . ."

"Bây giờ lại nghĩ nương nhờ vào Tôn phủ, sợ là không kịp đi. . ."

"Trận chiến này sau, Tôn phủ mang tiêu diệt Thái Bạch tông nguy hiểm, chắc chắn đối với An Châu các đại tiên môn nghiêm khắc chinh đ**o**n, muốn số xui!"

". . ."

". . ."

Không biết có bao nhiêu người trái tim ai thán, sau đó lẳng lặng nhìn cái kia Thái Bạch tông đại trận hộ sơn ở đạo thứ ba thần quang xuống tan vỡ.

Có thể cũng liền vào lúc này, theo Tôn phủ pháp thuyền bên trên, cái kia một vệt thần quang dĩ nhiên ở uẩn nhược, phảng phất đem chu thiên linh khí tất cả đều thu hút tới, trái tim tất cả mọi người cũng theo nhắc tới cuống họng thì đột nhiên phía dưới thoát nhìn đều đã trốn vào cung điện, không có một bóng người Thái Bạch tông bên trong, có một bóng người đi ra, cái kia một bóng người thoát nhìn không cao, lại tay áo lớn phiêu phiêu, một thân khí phách, hiền lành lịch sự, thiên lại dẫn theo chút trích tiên nhân giống như ý xuất trần, hẳn không nhìn người bên ngoài, trực tiếp đằng vân mà lên, canh giữ ở bên trong đại trận.

"Đó là . . ."

Có người lấy làm kinh hãi, thất thanh gọi lên.

Cũng ở cái này một tiếng thét kinh hãi trong, đạo thứ ba thần quang đã vuông góc nghiêng rơi xuống.

Ầm ầm ầm. . .

Cái này một vệt thần quang đánh vào Thái Bạch tông đại trận hộ sơn bên trên, mà so sánh cùng nhau, Thái Bạch tông đại trận hộ sơn , căn bản liền không đỡ nổi một đòn, cũng không nghĩ đến, cũng là vào lúc này, cái kia canh giữ ở bên trong đại trận người, lại nhẹ nhàng nâng tay, quanh thân đạo uẩn lưu chuyển, uyển như sóng nước, tràn vào đại trận hộ sơn trong, cảnh này khiến đại trận hộ sơn uy lực bỗng nhiên được đến gia trì, trận quang chói mắt mấy lần.

Rào. . .

Thần quang nổ xuống ở đại trận hộ sơn trên, lực lượng bị phân tán, nát làm loạn quang, chảy về phía bốn phương.

Thái Bạch tông đại trận hộ sơn, lại chặn lại đạo thứ ba thần quang.

...

...

"Lấy nhân lực bù trận lực, gia trì đại trận, cường tiếp quý thần quang, quả không hổ là Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ!"

Thấy cảnh này, chu vi đã không biết có bao nhiêu người hô khê một tiếng.

Đối mặt không cách nào chống đối đạo thứ ba thần quang, chẳng ai nghĩ tới, Thái Bạch tông chủ lại làm ra lựa chọn như vậy.

Hắn lại lấy chính mình lực lượng đi gia trì đại trận hộ sơn lực lượng!

Đã như thế, tự nhiên là chặn lại đạo thứ ba thần quang, chỉ là. . .

. . . Hữu dụng sao?

"Ha ha, dám nghịch loạn Tôn phủ, quả nhiên đều là có chút bản lĩnh, chỉ là, đều bất quá bộ ngựa đấu xe!"

Đồng dạng, nhìn thấy Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ ra tay, một chương nâng lên đại trận hộ sơn, giữa không trung pháp thuyền thuyền đầu trên An Châu Tôn phủ Huyền Nhai Tam Xích , tương tự trên mặt mang một nụ cười lạnh lùng, hắn thậm chí đều không có lộ ra nửa phần bất ngờ vẻ, chỉ là miễn cưỡng đến khoát tay áo một cái, sau đó liền thấy dưới chân hắn pháp thuyền bên trong, đã bắt đầu có đạo thứ tư thần quang thôi thúc vô tận trận quang, bắt đầu đưa tới chu thiên linh khí.

Mà cùng lúc đó, phía đông Thanh Vân gia pháp thuyền, cũng thay đổi phương hướng, nhắm ngay Thái Bạch tông chủ, uẩn nhường thần quang!

"Lại là hai chiếc pháp thuyền đồng thời tấn công tới. . ."

Có người nhìn tình cảnh này, đã là không nhìn được hít vào một ngụm khí lạnh.

Thái Bạch tông chủ có thể gia trì đại trận hộ sơn, chặn lại đạo thứ ba thần quang, đã làm cho người kinh ngạc, có thể lại chống đạo thứ tư thần quang quay gót tới gần?

Hướng chi lân này là hai chiếc pháp thuyền, đồng thời kích đến?

Hiển nhiên hai chiếc pháp thuyền thần quang, đều đã uẩn nhường mà thành, sắp dâng lên mà ra.

Đột nhiên Thái Bạch tông một hướng khác, lại có một ông lão tay áo lớn phiêu phiêu mà đến, có người nhận biết hắn, chính là Thái Bạch tông chấp chương nội vụ Liễu Chân trưởng lão, hắn bình thường cực nhỏ ra ngoài, vì lẽ đó người ngoài biết người không nhiều, cũng không có người lưu ý, bởi vì như hắn loại này bình thường Kim Đan, chiến lực không mạnh, chỉ phụ trách thế tiên môn quản lý nội vụ người, mỗi cái tiên môn đều có, vô cùng thường thấy, không đủ nhắc lên.

Nếu nói là vị trưởng lão này gần trăm năm qua, nhất làm náo động một lần, vẫn là ở trước một quãng thời gian, Thái Bạch tông phía tây, có bốn cái tiểu Tiên môn tụ tập một đám bọn đạo chích vi phạm lệnh cấm, mưu đồ gây rối, vị này Liễu Chân trưởng lão độc thân đi tới đó nghênh địch, một tiếng bắt chuyện không đánh, liền đem bốn cái tiên môn chi chủ ám sát chặt đầu, kể cả mười vị trưởng lão, đầu người treo ở vách sườn núi bên trên thị chúng, liền đem cái kia tất cả đạo chích dọa chạy.

Thủ đoạn này, tự nhiên là không tầm thường, nhưng cũng xem ở cái nào phương diện mà nói!

Phóng tầm mắt đến chiến trường này, chẳng qua là bình thường, đã từng bị Thái Bạch tông chủ ở Tôn chủ thần sinh bên trên một kiếm chém giết mười hai tà thần, sợ là mỗi một cái đều có bực này bản lãnh, hơn nữa bàn về thủ đoạn tàn nhẫn chi cay, còn không là vị này Liễu Chân trưởng lão có thể so sánh.

Người như hấn, vào lúc này ra tới làm cái gì?

Chính một niệm lóe qua thời khắc, giữa không trung, hai pháp thuyền bên trên, đều đã là thần quang nghiêng rơi xuống.

Chói mắt thần quang, như hai thanh lợi kiếm, từ trên trời đến, mạnh mẽ chém về phía dưới Thái Bạch tông đại trận hộ sơn.

Ở này kiếm quang phía dưới, Thái Bạch tông đại trận hộ sơn, quả thật cực kỳ giống yếu ớt bọt biển.

Có thể cũng liền vào lúc này, vị kia Liễu Chân trưởng lão, đã đi tới Thái Bạch tông phía tây một ngọn núi bên trên, bảo vệ lấy đại trận phía tây một góc, sau đó liền thấy hấn vận chuyển thần thông, đỉnh núi kia bên trên, bỗng nhiên màu xanh biếc đại thịnh, phẳng phát có vô tận cây cỏ, vào lúc này điên cuồng tăng vọt, cái kia cuồn cuộn không ngừng cỏ xanh trận ý, thời khắc nguy cấp gia trì đến hộ sơn trận trên, làm cho Thái Bạch tông đại trận hộ sơn, bỗng dung nhiều vô tận tính dai, thậm chí sinh ra một mảnh vô tận bích ý rừng rậm ảo ảnh, tùy ý cuồng phong gào thét dung đưa. . .

Ầm! Ầm!

Hai vệt thần quang nổ xuống ở đại trận hộ sơn bên trên, vốn là thần uy bỏ thêm gấp đôi, nhưng là do cái kia đại trận hộ sơn có vô tận màu xanh

biết gia trì, không chỉ có tiết ra lượng lớn lực đạo, thậm chí ngay cả một ít tổn hại chỗ, cũng bắt đầu tự chủ chữa trị lên. . .

"Bá. . ."

Không biết có bao nhiêu người nhìn thấy màn này, liền cả kinh lập tức đứng thẳng người, trong mắt kinh ý đại thịnh.

"Cái kia. . . Cái kia Thái Bạch tông Liễu Chân, lại có bực này bản lĩnh?"

"Căn cơ bình thường, tu vị bình thường, nhưng hấn làm chuyện này. . ."

". . . Hấn cái này mặc đạo thần thông, nên tu luyện tới cỡ nào tinh khiết, mới có thể làm đến trình độ này a?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 459: Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa

Thái Bạch tông Liễu Chân trưởng lão, Kim Đan cao giai tu vị, từng là Địa Mạch trúc cơ, đan phẩm bình thường.

200 năm trước nhập Thái Bạch tông, chấp chương nội vụ, danh tiếng không hiện ra.

Cho tới nay, nước Sở bốn đại tiên môn, hay là toàn bộ An Châu, hoặc nhiều hoặc ít hiểu rõ đến Thái Bạch tông có như thế một cái trưởng lão người, đều chỉ coi người này là Thái Bạch tông chủ mời trở về, quản lý nội vụ người, rất ít đối với hắn quá nhiều lưu ý, ở trong mắt bọn họ, Thái Bạch tông, vẫn luôn chỉ là đôi kia sư huynh đệ Thái Bạch tông, những người khác bất quá là gà đất chó sành, dùng cho đủ số. . .

Mãi đến tận mười ngày trước, bọn đạo chích vi phạm lệnh cấm, mọi người mới biết, nguyên lai vị này Liễu Chân trưởng lão, vẫn còn có chút thủ đoạn!

Ám sát thuật không tầm thường!

Nhưng cho đến hôm nay, mọi người mới rõ ràng, nguyên lai vị này Liễu Chân trưởng lão, không phải có chút thủ đoạn, mà là thủ đoạn rất tốt. . .

Khoảng khắc trong lúc đó, triển khai một đạo thần thông, gia trì đại trận, chống đối quỷ thần quang, cái này há là bình thường người có thể làm được?

Có hẳn gia trì Mộc đạo chi lực, cái kia đại trận hộ sơn lực lượng, hầu như gia tăng rồi gấp đôi!

Càng sâu người, đại trận hộ sơn lực lượng, vốn là đang không ngừng tiêu hao, hư hao, nhưng là có hẳn gia trì, lại làm cho đại trận này có thể mượn núi trong cây rừng ý, tự chủ chữa trị, mà cái này, liền không chỉ là tăng cường đại trận chống đỡ năng lực mà thôi. . .

Cái này đã là một loại định đỉnh càn khôn thủ đoạn!

Dùng ở quan khiêu lúc, thậm chí có thể thay đổi một tràng chiến cuộc đi tới!

Duy nhất tiếc nuối chính là, hẳn đối mặt, lại là như vậy cái này một tràng cách xa quá to lớn chiến cuộc!

"Hừ, thẳng hê nhảy nhót, càng thêm căm ghét. . ."

Giữa không trung pháp thuyền bên trên An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích, nhìn thấy phía dưới tình cảnh này, đã là sắc mặt lạnh lùng, hẳn tuy rằng cũng có chút bất ngờ, nhưng không có lộ ra cái gì vẻ khiếp sợ đến, chỉ là chau mày, nguyên bản chính là muốn, như bề cảnh khô đánh tan Thái Bạch tông, chiêu hiện ra Tôn phủ thần uy, lại chưa từng nghĩ đến, cái này giun đé giống như Thái Bạch tông, lại một hai lần chống đỡ lấy?

Điều này cũng làm cho hẳn trái tim hơi không kiên nhẫn, vung tay lên, một đạo thần chỉ tuyên xuống.

Chính mình dưới chân pháp thuyền, thành Thần Huyền Thanh Vân gia pháp thuyền, thậm chí lại tăng thêm Bạch Thiên gia.

Ba đạo pháp thuyền, đồng thời nhắm ngay Thái Bạch tông phương hướng, bắt đầu uẩn nhường thần quang!

Bộ ngựa đầu xe, chiếc xe kia sẽ không cân nhắc bộ ngựa cảm thụ, coi như người có thể ngăn lên một lần, còn có thể ngăn đến lần thứ hai sao?

Vì lẽ đó, vẫn là nghiền ép!

Chu vi chư thiên, chính đang quan chiến chúng tu, trong lòng đều cảm giác được một trận tiếc hận, nhưng đáng tiếc, Liễu Chân trưởng lão nhân tài như vậy, Thái Bạch tông ẩn giấu lâu như vậy, cuối cùng không có đưa đến quá to lớn tác dụng, nếu là cùng Thái Bạch tông thế lực ngang nhau, thậm chí cường một chút tiên môn đến công, dựa vào Liễu Chân trưởng lão bản lĩnh, đã trọn lấy nghịch chuyển chiến cuộc, nhưng bây giờ, bọn họ đổi mặt lại là Tôn phủ, Tôn phủ một đòn không nặng, lập tức liền có thể bắt đầu đòn thứ hai, lôi đình nổ xuống, đều là nhất định phải công phá người Thái Bạch tông đại trận hộ sơn lại nói!

Mà Liễu Chân trưởng lão điểm yếu, cũng vô cùng rõ ràng.

Hắn thần thông tu luyện tinh diệu, nhưng dù sao căn cơ bình thường, gốc gác không đủ, ở cái này các loại cuồng oanh loạn tạc phía dưới, có thể chịu đựng đến mấy phần?

Ba đạo pháp thuyên đồng thời nghiêng rơi xuống thân quang, cái này cũng đã là gấp ba tại trước lực lượng.

Gần như vượt qua cực hạn!

Chỉ là cũng là ở mọi người trái tim bay lên cái kia vô tận phức tạp tâm tình thì đã thấy Thái Bạch tông một cái nào đó trong đại điện, lại có một cái cười ha ha trưởng lão đi ra, kính đi về phía nam một bên ngọn núi mà đi, tay áo lớn phiêu phiêu, râu dài tới ngực, chính là Bạch Thạch trưởng lão.

Hắn thoạt nhìn đi chậm rãi, kì thực đi được cực nhanh, thân hình lóe lên, liền tới đến phía nam cái kia một đạo trên ngọn núi, sau đó tay áo lớn vung

lên, nhất thời đan quang lưu chuyển, bàn tay chậm rãi ghì xuống ở mặt đất, liền thấy được Thái Bạch tông địa giới bên trong, không biết có bao nhiêu địa phương, bỗng nhiên bùn đất cuộn cuộn, có đạo đạo đỉnh núi đá bỗng dựng sinh trưởng, như chống trời ngọc trụ, theo một loại nào đó quỹ dị phương vị, chống đỡ đại trận hộ sơn.

Àm! Âm! Âm!

Cũng vào lúc này, ba đạo thân quang nghiêng rơi xuống, tầng tầng oanh kích ở đại trận hộ sơn bên trên.

Nhưng là do những kia đỉnh núi đá chống đỡ, ba đạo thân quang lực lượng, tất cả đều bị phân tán ra, sức mạnh kia, thậm chí như là nước chảy, bị đỉnh núi đá dẫn tới các nơi, mắt thường có thể thấy, vô tận đỉnh núi đá bởi vậy lún xuống vào ba thước có thừa, đại trận hộ sơn lại chống đỡ.

"Vị kia. . ."

". . . Là Thái Bạch tông Bạch Thạch trưởng lão?"

Chu vi các loại hư không, lập tức lại trở nên yên tĩnh không hề có một tiếng động.

Cái này cười ha ha ông lão, đúng là có không ít người nhận thức.

Kỳ danh Bạch Thạch, chính là Thái Bạch tông bình thường xử lý đối ngoại sự vụ một cái tiêu lão đầu.

Người này 150 năm trước vào Thái Bạch tông, chấp chương ngoại vụ, từ cái kia sau khi lên, mỗi ngày nhiệm vụ chủ yếu, chính là cùng bốn đại tiên môn cãi nhau, người ngoài chỉ quan tâm Thái Bạch tông chủ cái này hơn trăm năm đến, một người đối kháng bốn đại tiên môn, cũng rất ít quan tâm, Thái Bạch tông chủ chỉ là đang cùng người động thủ thời điểm đối kháng

bốn đại tiên môn, mà không động thủ thời điểm, cãi nhau nói điều kiện, tất cả đều là hấn tới làm.

Mà hấn cho người ngoài lưu lại ấn tượng, cũng là đơn giản đến cực điểm.

Có thể nói!

Cũng thích nói!

Mỗi khi Thái Bạch tông đệ tử muốn ra ngoài thì đều rất lo lắng hấn sẽ ra mặt đến giáo huấn!

Bởi vì hấn một hơi có thể nói tốt mấy cái canh giờ!

Bốn đại tiên môn cũng rất không thích nghe hấn nói chuyện , bởi vì hấn đều là có thể cười híp mắt đem Thái Bạch tông ý thể hiếp người nói thành là hoà thuận cùng tồn tại, một số thời khắc càng quá mức, mới vừa bị thiệt lớn bốn đại tiên môn, còn bị hấn nói như là đang bắt nạt người như thế. . .

Bất quá cũng là mọi người đều biết, có thể nói bình thường cũng không quá biết đánh nhau!

Vị này Bạch Thạch trưởng lão vào Thái Bạch tông tới nay, trên căn bản liền không thấy hấn với ai động thủ một lần.

Chỉ có mười ngày trước, hấn đi tới Thái Bạch tông phía nam, đối mặt xâm lấn năm đại thế gia, hấn không có trực tiếp động thủ, mà là cười híp mắt xin mời năm đại thế gia gia chủ đi ra đấu pháp, kết quả thắng liên tiếp năm người, cùng đối phương định ra thỏa thuận, bức cho bọn họ dừng bước, trong thời gian này đừng nói giết người, chính là một giọt máu tươi cũng không thấy, xem như là đối mặt chúng Tiên môn xâm lấn bên trong, Thái Bạch tông nhất ôn hòa một trận chiến!

Cùng Thái Bạch tông chủ kiểm chém ba ngàn tu, Liễu Chân trưởng lão ám sát bốn đại tiên môn chi chủ, Hỏa Hậu Quân trưởng lão hỏa thiêu ngàn dặm đất chết các loại chiến tích so với, Bạch Thạch trưởng lão chiến tích thực sự là không lấy được trên mặt đài đến, vì lẽ đó lúc này, hắn cũng là nhất được xem thường một cái!

Nhưng một mực, ngay vào lúc này, Bạch Thạch trưởng lão bỗng nhiên ra tay, hiển lộ như thế một ngón bản lĩnh.

Một thức Quần Sơn thuật, quật khởi trăm tám ngọn núi!

Mọi người nhìn thấy màn này kinh ngạc, đã xa không lời nào có thể hình dung.

Một thức thần thông, chiêu đến đầy đất đỉnh núi đá, cái này còn chỉ là hiển lộ hắn ở Thổ tướng một đạo thần thông trình độ, này lão cùng Liễu Chân trưởng lão xấp xỉ, đều là căn cơ không đủ người, nhưng là bọn họ lại ở một cái nào đó loại thần thông trên dưới đại công phu, tinh diệu chỗ, nhượng người than thở, mà ngoại trừ cái này một tay Thổ tướng thần thông ở ngoài, Bạch Thạch trưởng lão càng khiến người kinh ngạc, nhưng là hắn hiển lộ ra trận đạo bản lĩnh.

Cái kia 108 toà đỉnh núi đá bất ngờ nổi lên, nhìn như tán loạn, lại rất có kết cấu!

Mỗi một đạo đỉnh núi đá lên nơi, đều là Thái Bạch tông đại trận hộ sơn trận đạo yếu kém điểm, cũng chính bởi vì những thứ này ngọn núi chống đỡ, mới làm cho Thái Bạch tông đại trận hộ sơn uy lực càng tăng lên, miễn cưỡng ở Tôn phủ ba đạo thần quang xung kích phía dưới, vẫn cứ duy trì hoàn chỉnh!

". . ."

". . ."

"Thái Bạch tông đến tột cùng chuẩn bị cái gì?"

Chu vi trong hư không quan chiến người trong, đã có người kinh ngạc phát hiện một số chuyện bí mật.

Như chỉ là một cái Liễu Chân trưởng lão, còn cũng thôi, nhưng hôm nay lại bỗng nhiên xuất hiện một cái Bạch Thạch trưởng lão.

Bọn họ đều là nhìn như bình thường, kì thực thâm tàng bất lộ, nếu là bọn họ đã sớm hiển lộ ra bây giờ loại thủ đoạn này, cái nào sợ bọn họ căn cơ kém chút, cũng tất nhiên đã sớm dương danh, đừng nói bình thường tiên môn trưởng lão vị trí, sợ là Tôn phủ đều sẽ bỏ ra công sức lớn lôi kéo!

Mà Thái Bạch tông 200 năm trước thu Liễu Chân, 150 năm trước thu Bạch Thạch, một che giấu đến nay, lại là vì cái gì?

Mọi người đều biết, Thái Bạch tông còn có một cái đại trưởng lão, tên gọi Hỏa Hậu Quân.

tu vị đã sớm nửa bước bước vào Nguyên Anh không nói, càng là tu luyện ra một thân kinh người Hỏa đạo công pháp, danh dương thiên hạ.

Hơn nữa người này vốn là kiêu căng tự mãn, tục truyền lúc trước Thái Bạch tông chủ vì xin hãn nhập Thái Bạch tông làm một cái trưởng lão, bỏ ra rất lớn khí lực, cũng trả giá cái giá rất lớn, nguyên bản mọi người còn đều cho rằng Thái Bạch tông chủ chỉ là coi trọng vị này Hỏa Hậu Quân thực lực, nhưng hôm nay, bọn họ nhìn thấy Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão bản lĩnh, mới bỗng nhiên nghĩ đến nào đó loại khả năng tính. . .

. . .

...

"Chỉ là giun đé, còn cần chúng ta Tôn phủ hoa lớn như vậy khí lực sao?"

Mà tới đây lúc giữa không trung, Tôn phủ đã có chút giận không nhịn nổi, thậm chí cảm giác trên mặt không qua được.

Tôn phủ lần này tấn công tới, vốn chỉ nghĩ như bẻ cành khô trong lúc đó, liền đem Thái Bạch tông tiêu diệt, làm sao tưởng tượng nổi, bọn họ lại còn có nhiều như vậy thủ đoạn, liên tiếp chống đỡ cho tới bây giờ, liền bọn họ pháp thuyền bên trên thần thạch linh tinh đều đã nhanh tiêu hao hơn nửa, lại liền một cái nho nhỏ Thái Bạch tông đại trận hộ sơn đều không có phá tan, càng quá mức chính là, theo Thái Bạch tông chủ, Liễu Chân trưởng lão, Bạch Thạch trưởng lão liên tiếp xuất thủ, phía kia nho nhỏ đại trận hộ sơn, được đến ba loại sức mạnh gia trì, lại trận lực dần trưởng, tựa hồ càng cứng cõi lên.

"Toàn lực ra tay đi, thời gian đã lãng phí quá nhiều!"

Mạn thuyền trên Huyền Nhai Tam Xích, thấp tiếng quát chói tai, rơi xuống thân chỉ.

Trong lúc nhất thời, giữa không trung, Tôn phủ pháp thuyền, Thanh Vân gia pháp thuyền, Thương Nhật gia pháp thuyền, Bạch Thiên gia pháp thuyền, Huyền Nhai gia pháp thuyền, năm chiếc pháp thuyền đồng thời nhắm ngay Thái Bạch tông, mà pháp thuyền bên trên, cái kia làm người ta kinh ngạc thần quang đồng thời uẩn nhường lên.

Chuyện đến nước này, Tôn phủ đã toàn lực làm, lại không lưu thủ.

...

...

"Kim mộc thủy hỏa thổ, tương sinh tương khắc, diễn hóa thiên địa vạn vật!"

"Ngũ hành kết hợp lại, chính là Ngũ Hành đại trận!"

Mà ở khác một sương bên trong, quan chiến chư tiên môn tu sĩ trong, cũng có người kích động gọi lên: "Nguyên lai, đây mới là Thái Bạch tông chân chính lực lượng dựa vào, vị kia Thái Bạch tông chủ, dĩ nhiên là từ mấy trăm năm trước bắt đầu, liền đã bố trí ván cờ này. . ."

"Hắn tại 200 năm trước thu Liễu Chân, 150 năm trước thu Bạch Thạch, 100 năm trước xin mời Hỏa Hậu Quân nhập Thái Bạch tông, chính là hôm nay, cái này Thái Bạch tông đại trận hộ sơn, nhìn như bình thường, kì thực ngầm có ý huyền cơ a, Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ thần thông rộng rãi, một thức Thủy pháp, ngồi trấn trung ương, lại có thêm Liễu Chân cùng Bạch Thạch ai nấy dùng huyền diệu Mộc pháp cùng Thổ pháp, càng làm cho đại trận lực lượng, liên tục tăng lên. . ."

"Như lại thêm vào Hỏa Hậu Quân Hỏa pháp cùng thử một lần kim pháp, chuyện này quả thật. . . Cái này chính là danh chấn Đông Thổ Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa!"

Vị kia nhìn thấu cái này một quan khiếu ông lão, đã không nhịn được kích động kêu lớn lên: "Cái này đạo huyền cơ, đã sớm giấu ở bọn họ tên bên trong, diệu tai, diệu vực, ai có thể nghĩ Thái Bạch tông Mạc Cửu Ca, kỳ thực chân chính tên gọi chính là Mạc Cửu Qua?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 460: Kim Đạo Chi Lực

Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa, chính là mượn Ngũ Hành chi lực, bắn ra thiên địa oai.

Đây là một loại cực kỳ đơn giản trận pháp, ngũ hành làm cơ sở, nhưng nếu có thể kết thành, nhưng cũng thần uy vô hạn!

Đã từng là Đông Thổ, liền có tiên môn thôi diễn ra Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa đại trận, cũng nhờ vào đó trận, đối kháng thực lực vượt xa quá tự thân địch thủ, cuối cùng cùng đối thủ giằng co ba tháng, cuối cùng trái lại tiêu hao hết đối thủ gốc gác, rồi sau đó phản công, một lần thủ thắng. . .

Chính là vào lúc đó bắt đầu, Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa danh dương thiên hạ.

Thế nhân cũng là vào lúc đó bắt đầu, tiếp nhận rồi một loại mới lý niệm, cái kia chính là, trận đạo không chắc càng huyền ảo cao thâm, càng phiền phức phức tạp tốt, coi như là một ít đơn giản trận pháp, chỉ cần phối hợp thoả đáng, chỉ cần có thể mang trong đó lực lượng phát huy đến vô cùng chế, liền có thể thể hiện ra vượt xa thế nhân tưởng tượng lực lượng, Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa, trọng điểm không tại ngũ hành, mà ở chỗ "Chân nghĩa" hai chữ.

Chương ngự chân nghĩa, mới có thể chân chính bạo phát Ngũ Hành chi lực!

. . .

...

Mà vào lúc này, Thái Bạch tông ở Tôn phủ cái kia hầu như có thể quét ngang tất cả quỷ thần phá diệt quang phía dưới, chống đỡ cho tới bây giờ, cũng khiến được vô số người đều đối với Thái Bạch tông lòng sinh hiếu kỳ lên, nguyên bản chỉ cho rằng Thái Bạch tông là một cái bình thường tiểu Tiên môn bọn họ, bỗng nhiên nghĩ đến, nguyên lai Thái Bạch tông không có nhìn bề ngoài đơn giản như vậy, Thái Bạch tông chủ, đã sống ở 200 năm trước bắt đầu bố cục.

Bất kể là Bạch Thạch trưởng lão, vẫn là Liễu Chân trưởng lão, hay là sau đó Hỏa Hậu Quân trưởng lão.

Bọn họ đều là Thái Bạch tông chủ tự mình mời tới, thậm chí là trong bóng tối bồi dưỡng được đến.

Liễu Chân trưởng lão cùng Bạch Thạch trưởng lão căn cơ đều hết sức bình thường, cũng không cái gì chỗ thần kỳ, nhưng bọn họ lại mỗi người đều sẽ đem một đạo thần thông tu luyện tới cực hạn, làm vì chính là có thể nắm giữ cái này tinh khiết đến cực điểm lực lượng, tập hợp Ngũ Hành chi lực ngăn địch làm chuẩn bị.

Mà bọn họ cũng làm được.

Bọn họ thực lực tổng hợp không chắc đỉnh cấp, nhưng điều khiển lực lượng lại tinh khiết đến cực điểm.

Chính là bởi vì có bọn họ cái này tinh khiết lực lượng chống đỡ, vì lẽ đó Thái Bạch tông mới ở Tôn phủ mạnh mẽ tấn công xuống chịu đựng lâu như vậy!

Là do thần thông mà liên tên, là do tên mà dòm ngó thần thông, cũng chính là nghĩ thông suốt Thái Bạch tông chủ mời chào Bạch Thạch trưởng

lão, Liễu Chân trưởng lão, Hỏa Hậu Quân trưởng lão dụng ý, mọi người mới nhanh chóng nghĩ hiểu rõ ra, Thái Bạch tông chủ tất nhiên là nghĩ tái hiện từng ở Đông Thổ dương danh thiên hạ Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa, cho nên mới làm nhiều như vậy chuẩn bị đi, như vậy, Thái Bạch tông nắm giữ cuối cùng một đạo kim đạo lực lượng là ai?

Ngoại trừ vị kia tinh thông kiếm đạo, lại thiên tư cái thế người còn có thể là ai?

Mạc Cửu Ca ca, nguyên lai cũng có thể gọi là "Mâu" !

Kim qua địch qua!

...

...

"Không nghĩ tới hôm nay có thể nhìn thấy Đông Thổ Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa hiện ra ở Bắc Vực. . ."

Những kia quan chiến người, vốn là trái tim đã đổi với Thái Bạch tông vận mệnh lại không báo bất cứ hy vọng nào, thế nhưng ở nhìn thấu Thái Bạch tông chủ cùng mấy vị trưởng lão tên bên trong hàm nghĩa, còn có mỗi người bọn họ vị trí trận vị, cùng với bọn họ sở trường về thần thông thì lại nhất thời kích động đứng lên, trái tim nhất thời chỉ là nghĩ, nếu thực sự là Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa hiện thân, như vậy, Thái Bạch tông có thể không chặn lại Tôn phủ?

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Giữa không trung bên trong năm chiếc pháp thuyền bên trên, đều có thần quang vuông góc nghiêng rơi xuống, tầng tầng oanh kích ở đại trận hộ sơn trên, cái này năm đạo thần quang đến rơi xuống, uy lực biết bao lớn lao,

cái kia đại trận hộ sơn quả thực như là gặp thiên lôi trấn áp, khoảng khắc trong lúc đó, liền đã trận quang tán loạn, âm đạm cực điểm, dù là liên tiếp được đến Thủy tướng lực lượng, Mộc tướng lực lượng, Thổ tướng lực lượng gia trì, nhưng cái này đại trận hộ sơn chịu đựng lực lượng, cũng là có cực hạn, mà năm đạo thần quang đồng thời nổ xuống, càng là lập tức liền đem lực lượng này, tăng lên tới đại trận cực hạn. . .

Vào lúc này, Thái Bạch tông chủ chúng đã liên tiếp chặn lại Tôn phủ năm đạo Phá Diệt thần quang, nếu có thể lại chịu đựng đến mấy lần, cái kia nói không chắc liền có thể trực tiếp tiêu hao hết Tôn phủ linh tinh để dành, đến khi đó, Tôn phủ cũng chỉ có thể dựa vào nhân lực đến mạnh mẽ tấn công đại trận hộ sơn. . .

Tôn phủ cũng phát hiện điểm này, vì lẽ đó năm thuyền cùng chuyên động, muốn liều lĩnh phá tan đại trận.

Cạch cạch cạch. . .

Thần quang nổ xuống, trận quang đỏ nát.

Một trận liền đánh cho sau, Thái Bạch tông trên không, đã hầu như không thể nhận ra hoàn chỉnh trận quang tồn tại.

Mà ở phía dưới, chống đỡ lấy đại trận Thái Bạch tông chủ, Liễu Chân trưởng lão, cùng Bạch Thạch trưởng lão, cũng có vẻ cũng không hơn gì, Thái Bạch tông chủ còn nói được, nhưng người nhất thời không thấy rõ sâu cạn, có thể Liễu Chân trưởng lão cùng Bạch Thạch trưởng lão, cũng đã đều là sắc mặt tái nhợt. . .

Mà ở giữa không trung, cái kia năm chiếc pháp thuyền, lại đã ở uẩn nhường lần thứ hai thế tiến công.

"Ồ, không đúng, vì sao vị kia am hiểu Hỏa đạo lực lượng trưởng lão vẫn cứ không có ra tay?"

Có người phát hiện không đúng, kinh ngạc thốt lên lên.

Thái Bạch tông chủ ba người cường chống đỡ năm đạo thần quang, đã rõ ràng lực có chưa đãi, mà vào lúc này, vị kia Hỏa Hậu Quân nếu là ra tay rồi, ít nhất cũng có thể lại làm vì trận thế này thêm một phần lực lượng, có thể vì sao đến lúc này, vị kia Hỏa Hậu Quân trưởng lão lại vẫn không hiện thân?

Như đợi đến cái kia năm đạo thần quang lại tới một lần nữa, Thái Bạch tông chủ cùng hai vị khác trưởng lão, chính là không chết, cũng phải trọng thương a. . .

. . .

. . .

"Bởi vì hấn ra tay rồi, cũng không dùng. . ."

Cũng là chúng tu đều nhìn mà không hiểu, thậm chí không nhận được thế Thái Bạch tông nhắc lên thở một hơi thì bỗng nhiên có người trầm thấp hít một tiếng: "Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ, trưởng lão Bạch Thạch, Liễu Chân, lại thêm vào Hỏa Hậu Quân, chính là thủy, thổ, mộc, hỏa, tứ tượng tụ hội, lại thêm vào Kim tướng thần thông, liền có thể thành Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa, coi như là Tôn phủ năm đạo Phá Diệt thần quang, vẫn như cũ có thể chống đối. . ."

"Có thể then chốt là, Thái Bạch tông đã không thể tập hợp đủ năm đạo lực lượng!"

"Bởi vì Thái Bạch tông cái kia chương ngự Kim tướng lực lượng người, trăm năm trước cũng đã phế bỏ a. . ."

". . ."

". . ."

Tất cả mọi người nghe nói lời này, đều bỗng nhiên tỉnh ngộ, trầm mặc lại.

Thái Bạch tông chủ, làm vì tông thể Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa đại trận, đưa tới Liễu Chân, đưa tới Bạch Thạch, đưa tới Hỏa Hậu Quân. . .

Nhưng cuối cùng vấn đề, lại xuất hiện ở hấn sư đệ trên người!

Cái kia chương quản kim đạo lực lượng Mạc Cửu Ca, hoặc nói Mạc Cửu Qua, sớm ở trăm năm trước liền phế bỏ!

Cũng chính là bởi vì Mạc Cửu Ca phế bỏ, vì lẽ đó Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa, nhất định không thể tái hiện tại Bắc Vực thế gian.

Mà Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa không thể ở Bắc Vực tái hiện, Thái Bạch tông tự nhiên cũng không có thể chống đối Tôn phủ, nếu Thái Bạch tông sớm muộn vẫn là muốn bị thua, như vậy Hỏa Hậu Quân trưởng lão như vậy người thông minh, lại làm sao có khả năng sẽ vào lúc này đứng ra, trực diện Tôn phủ?

Vì lẽ đó, Thái Bạch tông chủ tuy rằng hiển lộ hấn dã tâm, nhưng cũng vẫn là muốn bại!

Trên bầu trời, năm chiếc pháp thuyền, đã lại lần nữa đưa tới chu vi vô tận linh khí, bắt đầu uẩn nhường làn sóng thứ hai ngũ quang bắn một lượt.

Nhưng hôm nay Thái Bạch tông, lại là đại trận hộ sơn gần hủy, ai nấy đều thấy được, lại không khả năng chống đối làn sóng thứ hai công tập, chẳng lẽ nói, Thái Bạch tông chịu đựng lâu như vậy, Thái Bạch tông chủ chuẩn bị lâu như vậy, tới đầu đến, càng còn chỉ là công dã tràng sao?

Vào lúc này, người người đều theo bản năng nhìn về phía phía sau núi, Thái Bạch tông phía sau núi!

Có trong lòng người ở kích động nghĩ, ở cái này thời khắc sống còn, nơi đó sẽ có hay không có một luồng ánh kiếm bay ra ngoài?

...

...

"Phi, nghiên cứu lâu như vậy, hóa ra là đơn giản như vậy!"

Mà vào lúc này trong lòng đất, Phương Quý cùng Tần Lý hai tên nhóc, ở cái kia ba đạo trước cửa nghiên cứu nửa ngày, xác định chính mình không cách nào mở ra cái kia cửa trên cấm chế, nhưng là ngay khi bọn họ nghĩ muốn từ bỏ thì Phương Quý trong lúc vô tình ở lật một khối nhô ra sự nơi cuối đập một cước, nhất thời liền nghe được cánh cửa kia bên trong khanh khách vang vọng, cơ quan vang động, cánh cửa đá kia lại từ từ mở ra. . .

Phương Quý nhất thời trở mắt ngoác mồm. . .

Ai có thể nghĩ tới, đường đường Thái Bạch tông chủ mạch trong lòng đất, nghĩ muốn mở cửa, lại không phải dựa vào phá giải cấm chế, mà là cơ quan?

Thủ đoạn này, tuy rằng có chút ra ngoài dự liệu, nhưng cũng quá tiếp địa khí điềm chứ?

"Người xem, ta đã sớm nói có thể mở ra chứ?"

Tuy rằng tâm trạng bất ngờ, nhưng Phương Quý vẫn là lập tức ở Tần Lý trước mặt làm ra một bộ quả nhiên không ngoài sở liệu của ta dáng dấp, sau đó ưỡn ngực ngẩng đầu bước bát tự bộ liền tiến vào vào cửa sau bên trong trong phòng, một chút cũng không đem nơi này coi như là Thái Bạch tông cấm địa. . .

"Đây là món đồ quý quái gì?"

Vốn định đi vào sau khi, sẽ phát hiện một cái rời đi đường hầm, hoặc là cái gì Thái Bạch tông chủ giấu diếm bảo bối Phương Quý, vào được nội thất nhìn lên, lại nhất thời lấy làm kinh hãi, chỉ thấy cái này bên trong trong phòng, tràn đầy, đặt, lại đều là một bộ một bộ điển tịch, hấn tiện tay cầm một quyển, lật lên tới xem một chút, liền thấy phía trên này đều là một ít đại đạo giải thích, đối với tu hành giảng giải.

"Những thứ này đều là bí kíp sao?"

Hấn có chút xem thường quăng trở lại: "Bí kíp đều là càng cũ càng tốt, nhưng những thứ này vừa nhìn đều là mới. . ."

Hơn nữa nhìn kỹ một chút, những thứ này điển tịch bên trong viết, cũng không giống như là chính quy công pháp truyền thừa, mà như là một người ở khổ sở một bộ điển tịch chỗ, tiện tay viết xuống, lại chỉnh lý đi ra bút ký loại hình, bên trong nhiều là chút đơn giản sáng tỏ tu hành đạo lý.

"Không quá đáng giá năm. . ."

Phương Quý trong lòng phán đoán ra những thứ này điển tịch giá trị, cũng là có chút hứng thú đàn độn.

"Phương Quý ca ca, nhanh tới nơi này xem. . ."

Cũng liền vào lúc này, Phương Quý nghe được bên trong tiểu Lý một tiếng hô hoán, vội vàng chạy tới, đi tới nội thất nơi sâu xa, nhất thời hơi ngẩn người ra, chỉ thấy nơi này lại có một phương hồ nước nho nhỏ, bên trong chính là một vũng trong suốt nước suối, ao nước này nhìn như sâu không thấy đáy, cũng không biết đi về nơi nào, kỳ quái nhất chính là, ở bây giờ trì trên mặt, phản chiếu đi ra cũng không phải hai người bọn họ cái dáng dấp.

Trì mặt bên trong, phản chiếu lại chính là bây giờ Thái Bạch tông ngoại giới, chư phong trong lúc đó cảnh tượng.

Hắn nhìn thấy An Châu Tôn phủ năm chiếc chiến thuyền, cùng nhau nghiêng rơi xuống Phá Diệt thần quang, cũng nhìn thấy Thái Bạch tông đại trận hộ sơn một trận sáng tối lấp loé, rõ ràng đạt đến cực hạn, càng nhìn thấy cái kia năm đạo thần quang đã đang chuẩn bị lần thứ hai hạ xuống, có thể Thái Bạch tông chủ cùng Liễu Chân trưởng lão, Bạch trưởng lão lại đều đứng ở tại chỗ không giống, lại giống như là muốn nắm tính mạng của chính mình, đi chống đối tuyệt đối không ngăn được làn sóng thứ hai thần quang!

...

...

Giữa không trung, năm đạo thần quang đã lại lần nữa chuẩn bị kỹ càng, sắp nghiêng rơi xuống.

Có thể thẳng đến lúc này, khiến người thất vọng chính là, Thái Bạch tông phía sau núi, vẫn cứ không có bất cứ động tĩnh gì.

Không chỉ có là phía sau núi, liền ngay cả Hỏa Hậu Quân trưởng lão, cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Ở trong mắt mọi người xem ra, Thái Bạch tông chủ cùng Bạch Thạch trưởng lão mấy người, cũng giống như là có chút thất vọng, vẻ mặt ảm đạm rồi.

Cái kia giữa không trung bên trong pháp thuyền phía trên năm đạo thân quang, tựa như đòi mạng chi quý, Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích đã đem tay nhắc lên, chỉ cần hất bàn tay này hạ xuống, năm đạo thân quang thì sẽ cùng nghiêng rơi xuống, hoàn toàn đem Thái Bạch tông hộ sơn tàn trận xé rách, núi cũng điện sụp.

Nhưng cũng liền vào lúc này, Thái Bạch tông bên trong, bỗng nhiên lại xuất hiện một bóng người.

Không phải một đạo, là hai đạo.

Cái này hai bóng người xuất hiện đột nhiên như thế , liền ngay cả giữa không trung bên trong Huyền Nhai Tam Xích, cũng không khỏi hơi ngần người ra, nhìn xuống phía dưới đến.

Chỉ thấy chúng đều chờ mong Thái Bạch tông phía sau núi, đúng là không có động tĩnh, nhưng từ Thái Bạch tông phía trước núi, một mảnh an bình tường hòa bên trong thung lũng, trong môn phái trưởng lão gia quyền tránh họa nơi, lại đi ra một cái trên người mặc thiết giáp, cầm trong tay đại đao, vóc người cường tráng cô gái!

Lúc này, nàng chính cầm trong tay đại đao, chỉ ở phía trước một người phía sau lưng, buộc hẳn một bước một bước ra ngoài.

Bị nàng buộc đi ra người, một thân xám áo, râu hỏa tóc đỏ, không phải là Thái Bạch tông Hỏa Hậu Quân trưởng lão là ai?

Mà mặt sau người kia đây người thiết giáp, bao đến kín, sở dĩ có thể phân biệt ra nàng chính là vị nữ tử, là bởi vì nàng không chỉ có buộc Hỏa

Hậu Quân đi ra, còn chính đang tại âm thanh mắng to: "Thao đại gia ngươi Hỏa Hầu tử, cái này trăm năm qua ngươi ăn ta Thái Bạch tông, uống ta Thái Bạch tông, ngay cả ta phu quân thiên đạo di thư đều cho ngươi xem, bây giờ Thái Bạch tông gặp nạn, ngươi lại cùng đàn bà cũng tựa như bắt đầu trốn không ra tay, có tin hay không trêu đến lão nương một trận nổi nóng, bất kể hấn là cái gì Tôn phủ không Tôn phủ, trước tiên yết ngươi cái này một thân con khỉ da?"

Đi ở trước mặt hấn Hỏa Hậu Quân một mặt bất đắc dĩ, cũng không dám cãi lại, cái trán xanh lên, như là đã chịu đựng qua đánh. . .

Mà này cái nữ tử hấp tấp, đem Hỏa Hậu Quân bức đến đại trận Hỏa tướng vị trí sau, bỗng nhiên lại quay đầu, hướng về phía sau núi chửi ầm lên: "Thao đại gia ngươi Mạc Cửu Ca, nhân gia đều đánh tới cửa rồi, ngươi còn dẫu ở cái kia trong chuồng heo khóc tang, nhìn một cái mình còn có người đàn ông dạng không có, không phải phải chờ tới ngươi sư ca bị người loạn đao chém chết, ngươi mới biết nên làm chút gì đúng hay không?"

. . .

. . .

Không núi vắng vẻ, tựa hồ liền không trung An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích đều ngậy người, thật lâu không có hạ xuống bàn tay.

Cả tòa trong ngọn núi, chỉ có người phụ nữ kia chửi ầm lên tiếng quăng đến lay động đi.

. . .

. . .

"Này là ai a?"

Trong lòng đất Phương Quý, nhìn cái kia kiêu ngạo hung hăng cô gái, cả người đều đã ngây người.

Làm sao lợi hại như vậy, đem Hỏa Hậu Quân mắng cái máu chó đầy đầu, còn muốn lại đi mắng phía sau núi Mạc lão cừ?

Cũng liền vào lúc này, phía sau hẳn tiếng bước chân vang lên, đã thấy Triệu Thái Hợp mấy người, cũng đều đi vào bên trong trong phòng đến, lại là theo hẳn đi vào nội thất, khoảng cách bên ngoài liên đăng quá xa, liên đăng liền đã tắt, những thứ này người liền cũng đều từ ngộ đạo bên trong tỉnh lại, lúc này mọi người vẫn còn đều là lòng tràn đầy vui mừng cùng nghi hoặc, chỉ là còn đến không kịp nói nhiều cái gì, liền đều bị trong ao hình chiếu thu hút tới.

Nhìn cái kia cái ao hình chiếu bên trong, cái kia hình tượng cùng Tiêu Long Tước vô cùng giống cô gái, tất cả mọi người đều đầy mặt kinh ngạc. .

Triệu Thái Hợp thấy mọi người đều là một mặt kinh hãi, trầm mặc một hồi, thấp giọng nói: "Đó là ta nương. . ."

"Bá" "Bá" "Bá "

Chu vi mọi ánh mắt đều hướng về hẳn nhìn lại.

Triệu Thái Hợp mặt càng thêm bất đắc dĩ, nhỏ giọng giải thích: "Nàng xuất thân Tây Hoang, bí danh Thiết nương tử, hiện tại nàng tu tâm dưỡng tính, là không thể nào xuất đầu lộ diện, nhưng nghe cha ta nói, trước đây nàng ở Tây Hoang thì yêu nhất chính là uống rượu mạnh, múa khoái đao, tuần Hung thú!"

Phương Quý một lát mới hoãn qua kinh đến, ngây ngốc nói: "Hiện tại đây?"

Triệu Thái Hợp bất đắc dĩ nói: "Hiện tại nàng yêu nhất uống rượu mạnh, múa khoái đao, đánh ta cha. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 461: Đem Phía Trên Đánh Xuống

"Phô trương thanh thế, lấy lòng mọi người!"

Nhìn thấy Thái Bạch tông chủ phu nhân Thiết nương tử hiện thân, chính là giữa không trung An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích, cũng không khỏi hơi ngần người ra, làm như có chút giật mình, bắt quá theo sát, hấn liền một tiếng cười gằn, trước hấn cũng quả thật có như vậy một điềm lo lắng, bắt quá đối với hấn mà nói, lo lắng chính là vị kia Thái Bạch tông phía sau núi Mạc Cửu Ca, nếu người này thật sự ở thời khắc sống còn, nhắc lên kiếm đi ra, hấn có lẽ còn có thể coi trọng mấy phần, nhưng nhìn thấy cuối cùng đi ra như thế một cái mạng người lợi hại cô gái, liền không thể nào cảm thấy hứng thú!

Căn bản không tiếp tục để ý phát sinh cái gì, đã nhắc lên ở giữa không trung tay tầng tầng hạ xuống!

Ầm ầm!

Năm đạo pháp thuyền đồng thời thả ra khủng bố thần quang, nối liền một loạt, cùng nhau hướng về Thái Bạch tông oanh rơi đi xuống, Tôn phủ pháp thuyền ở trên, Thái Bạch tông tại hạ, cái này năm đạo thần quang xuất hiện, tựa như cùng từ trên trời giáng xuống thiên khiến, phải đem Thái Bạch tông hoàn toàn xóa đi!

Đó là một loại khiến người cảm thấy ngọt ngào mà sợ hãi, lòng sinh tuyệt vọng lực lượng!

...

...

"Lúc này Thái Bạch tông, có thể không chống đối?"

Không chỉ là An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích, chu vi trong hư không nhìn thấy màn này người, ít nhiều gì đều cảm giác được có chút thất vọng, trong lòng bọn họ đều đang suy nghĩ, nếu là Thái Bạch tông phía sau núi bên trong vị kia phế nhân ra tay rồi, cái này nên làm gì khuấy động nhân tâm?

Nếu Thái Bạch Cửu Kiếm tái hiện hậu thế, đối kháng Tôn phủ, cái này nên cỡ nào hào sảng?

Nếu Mạc Cửu Ca ra tay, lại sợ hãi Tôn phủ người, sợ cũng sẽ đối với Thái Bạch tông nhiều sinh ra chút tự tin.

Có thể chung quy, vẫn không có!

Mạc Cửu Ca nếu là thật phế bỏ, cái kia Thái Bạch tông ở Tôn phủ dưới móng sắt, có thể chịu đựng đến mấy phần?

...

...

"Vương bát thao cười ở nhà ta Thái Bạch tông trên đầu, nhượng người bực mình, làm sao còn có thể chịu hấn?"

Mà vào lúc này, đôi mắt cái kia năm đạo thần quang đồng thời hạ xuống, Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ, Bạch Thạch trưởng lão, Liễu Chân trưởng lão, thậm chí bao gồm mới vừa bị người cầm đao bức ra đến Hỏa Hậu Quân, đều là thay đổi sắc mặt, dồn dập vận chuyển thần thông, một

đạo Thủy pháp, một đạo Mộc pháp, một đạo Thổ pháp, một đạo Hỏa pháp, cấp tốc gia trì ở phía trên đại trận, làm cho phía kia vừa nẩy liền cơ hồ bị nổ nát rơi đại trận hộ sơn, cấp tốc dồi dào lên, lực lượng liên tiếp tăng vọt, sau đó liền đón giữa không trung bên trong nổ xuống năm đạo thần quang đến đi qua.

Nhưng chỉ có bốn đạo lực lượng, lực lượng rõ ràng vẫn là hơi có khoảng cách.

Mà Thiết nương tử tiếng nói thì lại vào lúc này phần nộ vang lên, nàng đứng ở Kim đạo vị trí, trong tiếng hét vang, bỗng nhiên dùng sức vung múa trong tay đại đao, rồi sau đó quát to một tiếng, tầng tầng chém ở trên mặt đất, Thái Bạch tông địa mạch chịu ảnh hưởng, bỗng nhiên cạo lên một trận gió thu, kể cả toàn bộ đại trận hộ sơn, cũng có khoảnh khắc như thế, hóa thành vàng chói lợi màu sắc, cực kỳ thần dị.

Mà cái này, còn vền vẹn là một cái mới đầu, kim đạo lực lượng làm chủ đại trận, khoảng khắc liền đã ngũ hành tập bị.

Kim sinh thủy ý, Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ cái kia một đạo Thủy pháp thời khắc nguy cấp được đến gia trì, lực lượng tăng vọt, mà thủy sinh mộc, Liễu Chân trưởng lão cái kia một đạo Mộc pháp cũng đồng dạng được đến gia trì, lại sau đó, mộc sinh hỏa ý, Hỏa Hậu Quân lực lượng tăng mạnh, hỏa lại sinh thổ, Bạch Thạch trưởng lão lực lượng tăng mạnh, thổ sinh kim ý, trong nháy mắt trở lại nguyên điểm, Thiết nương tử đồng dạng chịu đến gia trì, lực lượng liên tục tăng lên. . .

Ngũ hành tương sinh, tuần hoàn không thôi!

Hỗ trợ lẫn nhau phía dưới, không chỉ có đại trận hộ sơn lực lượng tăng vọt, trong trận năm người cũng tương tự là các đến các loại gia trì!

Ở trong mắt người ngoài, theo Thiết nương tử gia nhập đại trận, bọn họ năm người lực lượng, lại như là xoắn ốc dâng cao như thế, liên tiếp tăng vọt, hầu như cho người một loại vĩnh viễn không có điểm dừng giống như, tầm thường đại trận, tự nhiên cũng có bậc này gia trì lực lượng hiệu quả, có thể gia trì một vòng, liền cũng gần như, nhưng năm người kia đây, bọn họ lại liên tục tương sinh đem ý, cái kia lực lượng tựa hồ muốn cao lên tới bầu trời. . .

"Cái này chính là Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa sao?"

Chu vi trong hư không có người nhìn thấy, đã kinh sợ đến mức cảm thoát cỡ.

Trong tình huống bình thường đại trận, có thể gia trì trong trận người ba phần sức mạnh, liền đã tính đạt yêu cầu.

Có thể gia trì gấp đôi lực lượng, liền đã là tài năng xuất chúng.

Nhưng hôm nay, cái kia Thái Bạch tông năm người triển khai bình thường Ngũ Hành trận, cũng đã gia trì bọn họ bao nhiêu lực lượng?

Gấp ba? Năm lần?

Kinh khủng hơn chính là, cái kia lực lượng lại còn đang không ngừng kéo lên!

Tựa như không có chừng mực!

Bọn họ lực lượng quá mức thuần túy, lại thêm vào Thái Bạch tông chủ sâu không lường được, ở giữa điều phối, liền khiến cho bọn họ lẫn nhau trong lúc đó, lẫn nhau bù đắp, các đến gia trì, tuần hoàn không thôi, cái kia lực lượng tựa như đoạt đến rồi thiên địa tuyệt diệu, lại tăng lên không cái sức mạnh. . .

...

...

Nói đến phồn chuế, kì thực chỉ ở trong chớp mắt.

Trên đỉnh đầu, Tôn phủ năm đạo thần quang đã tới, mà ở phía dưới, Thái Bạch tông Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa cũng đã tập hợp đủ.

Đón cái kia năm đạo thần quang, Thiết nương tử oán hận nhìn trời, lệ tiếng hét lớn: "Đem bọn họ cho ta đánh xuống!"

Ầm ầm ầm!

Theo tiếng hét lớn của nàng, Thái Bạch tông chủ, Bạch Thạch trưởng lão, Liễu Chân trưởng lão, Hỏa Hậu Quân trưởng lão đồng thời giơ tay.

Núi trong trận quang, chìm chìm nổi nổi, còn như biển gầm sóng lớn, đột nhiên hướng về giữa không trung cũng cuốn tới, cái kia cảnh tượng, liền làm như người phía dưới giơ lên một toà biển rộng, hướng về trời cao bên trong năm đạo pháp thuyền yêm đi qua, thanh thế kinh người, đoạt thiên địa chi sắc!

Thái Bạch tông lại không có gắng đón đỡ năm đạo thần quang, mà là trực tiếp nghịch thiên phản kích!

"Cạch cạch cạch. . ."

Hầu như là trong chớp mắt, Thái Bạch tông đại trận hộ sơn trận quang, liền cùng cái kia năm đạo thần quang tiếp xúc, chỉ nghe đến một mảnh trận quang tán loạn, thiên địa biến sắc, chu vi trong hư không, những kia quan chiến tiên môn, vào lúc này một viên tim đều nhảy đến cổ rồi, chỉ e nhìn

thấy năm đạo thần quang trực tiếp đánh tan đại trận hộ sơn, lại đem đại trận bảo vệ xuống Thái Bạch tông oanh cái nát bét thê thảm đáng dấp. . .

Nhưng không có!

Năm đạo thần quang cùng đại trận hộ sơn tiếp xúc, dẫn tới một mảnh trận quang mịn mờ, giống bị vụn vẹo biến hình, vô hạn tiếp cận cực hạn nhưng một lát sau khi, trận quang không có bị xé nát, mạnh mẽ đem cái này năm đạo thần quang chịu đựng đi xuống, ngay sau đó, thân ở ở giữa đại trận, thay đổi tất cả Thái Bạch tông chủ, bỗng nhiên ánh mắt trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, trầm tiếng quát lên: "Nghe ta nương tử, cho bọn họ trả lại. . ."

Vừa nói chuyện, hai tay hấn giơ lên, như rút dây đàn!

"Vù" một tiếng, toàn bộ đại trận đều bị hấn rút động, rung động cồn chiền, quét qua chân trời.

Mà ở hấn cái này một rút phía dưới, cái kia đại trận hộ sơn trong, tựa như ẩn chứa một vệt lực đàn hồi lượng, lực lượng này thông qua du khắp cả tòa đại trận hộ sơn, càng ngày càng mạnh, càng ngày càng mạnh, tới cuối cùng, tựa như kéo căng dây cung, trong nháy mắt toàn bộ đều bạo đi ra. . .

"Bá" "Bá" "Bá" "Bá" "Bá "

Ở cái này lực đàn hồi lượng gia trì phía dưới, cái kia năm đạo thần quang, lại trực tiếp hướng về không trung đàn hồi trở lại.

. . .

. . .

"Cái gì?"

Tình cảnh này trong nháy mắt không biết kinh sợ rơi mất bao nhiêu cảm xúc.

Tôn phủ năm đạo pháp thuyền đồng thời thả ra Phá Diệt Quỷ Thần quang, lại bị đàn hồi trở về?

Bị khiếp sợ không chỉ là chu vi trong hư không quan chiến người, còn có giữa không trung bên trong cái kia năm chiếc pháp thuyền bên trên, bọn họ làm sao có thể nghĩ đến, tập năm chiếc pháp thuyền lực lượng đánh ra thần quang, không những không có trực tiếp đem Thái Bạch tông oanh thành mảnh vỡ, lại còn đàn hồi trở về?

Phá Diệt Quỷ Thần quang, vốn là dị thường sức mạnh kinh khủng.

Chính là Nguyên Anh cũng không dám trực tiếp lấy thân thể chống đối!

Lại thêm vào khoảng cách thực sự gần quá, cái này phiêu ở giữa không trung bên trong năm chiếc pháp thuyền, hầu như không có bất kỳ có thể trốn tránh chỗ trống!

"Đi mau!"

Có người vào đúng lúc này, kinh ngạc thốt lên thành tiếng, vội vã trốn chạy.

Cũng ở cái này tiếng nói vang lên một giây sau, cái kia năm đạo thần quang đã phản kích đến pháp thuyền bên trên, một vệt thần quang tìm về một chiếc pháp thuyền, quả thật là không không thiên về, không có nửa điểm kém chậm, lại ngay sau đó sau một khắc, cái này gặp phải thần quang xung kích pháp thuyền, từ thuyền ở ngoài cấm chế cùng thuyền bên trong trận pháp bắt đầu, dần dần băng diệt, ánh lửa bao phủ, lại hình thành rồi đáng sợ hơn tan vỡ lực lượng. . .

Toàn bộ bầu trời, chỉ ở trong chớp mắt, liền tuôn ra năm mảnh biển lửa!

Mà ở cái này năm mảnh trong biển lửa, những kia đang ở pháp thuyền bên trên, không kịp chạy ra tu sĩ, còn có bảo vệ ở pháp thuyền bên cạnh, trận địa sẵn sàng đón quân địch Kim Giáp thân vệ đám người, dồn dập bị cuốn vào trong biển lửa, tiếng kêu rên liên hồi, thất kinh, náo nhiệt cực điểm. . .

"Ai nha nha. . ."

Chu vi quan chiến các đường tiên môn tu sĩ, đều đã bị tình cảnh này kinh sợ ra một đầu mồ hôi lạnh, dồn dập lùi về sau.

Trong mắt, đều là vẻ khó tin, không thể tin được trước mắt nhìn thấy tình cảnh này.

Nói đánh xuống, liền đánh xuống?

Ai có thể nghĩ tới, ngay khi vừa nãy còn khỏ sở chống đỡ, mắt thấy liền muốn bị thần quang oanh diệt Thái Bạch tông, lại trong lúc đó, liền mượn cái này Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa lực lượng, trực tiếp nghịch chuyển toàn bộ càn khôn, trái lại trong chớp mắt, liền đem Tôn phủ thôn Ngũ Sơn thuyền đánh tan, không chỉ có như vậy, còn trong thời gian ngắn nhưng nuốt hết không biết bao nhiêu tu sĩ cùng kim giáp, quý thần, lập tức đạt được ưu thế cực lớn?

Ào ào ào. . .

Theo năm chiếc lớn vô cùng pháp thuyền bị đánh tan, bất tận hải cốt, thi thể, ngọn lửa, vôi vã rơi rụng.

Như một cơn mưa lớn, đập về phía Thái Bạch tông.

Nhưng ngay sau đó, phía dưới vốn là đang hướng về không trung kéo tới Thái Bạch tông bảo hộ núi lớn trận, đã ở cái kia năm người nâng lên phía dưới, trực tiếp rời núi mà lên, xông hướng giữa không trung, không những đem những kia hài cốt tiếp tới, còn trong nháy mắt bao phủ giữa không trung bên trong chiến trường. . .

"Đáng chết! Đáng chết!"

Giữa không trung bên trong Huyền Nhai Tam Xích ở pháp thuyền nổ tung một khắc, trong nháy mắt chạy trốn tới giữa không trung, bức này hủy diệt, còn thương không được hấn, nhưng là lợi dụng hấn lực lượng, cũng không cách nào ngăn cản năm đạo thần quang đàn hồi tới, hủy diệt pháp thuyền, chỉ có thể trợ mắt nhìn năm chiếc pháp thuyền khoảng khắc bị hủy, vô tận kim giáp quý thần chết trong đó, một chiêu không cẩn thận, ăn này thiệt lớn, hấn lúc này đã là cực kỳ phẫn nộ.

"Chém hết Thái Bạch tông, một cỏ không thể lưu lại!"

Cuồn cuộn sát khí trào lay động trong lòng, hấn rất cục cái gì cũng đều không lo nổi, lệ tiếng hét lớn cúi đầu vọt xuống tới.

Ở bên cạnh hấn , tương tự có vô số người sát ý cuồn cuộn, khí cơ khuấy động một phương hư không.

Bất kể là bên cạnh hấn tam đại hộ đạo đại trưởng lão cũng tốt, vẫn là đồng dạng giống như hấn kinh sợ tại pháp thuyền bị hủy, thuộc hạ bị biển lửa nuốt hết tứ đại gia tộc gia chủ cũng tốt, lúc này đều cùng hấn như thế, đều là đầy bụng sát ý, hung hấn đến không cách nào hình dung. . .

Ầm ầm ầm. . .

Bọn họ hướng hướng phía dưới, liền muốn chuẩn bị đại khai sát giới!

Nhưng đón bọn họ, lại chính là đúng vào lúc này xông lên giữa không trung, từ từ trải rộng ra Thái Bạch tông đại trận hộ sơn.

Hoặc gọi là Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa!

Trong trận, quang mang lưu chuyển, Bạch Thạch trưởng lão, Liễu Chân trưởng lão, Hỏa Hậu Quân trưởng lão, Thiết nương tử thân hình đều như ẩn như hiện, không thể dự đoán, chỉ có Thái Bạch tông chủ thân hình dần dần hiển lộ, cực kỳ chân thực, mà lại chậm rãi về phía trước đi tới, hẹp dài hai mắt, vào lúc này có vẻ sát khí tràn đầy, sắc mặt âm trầm, chấp tay làm vì lễ, chậm rãi mở miệng: "Ha ha, Huyền Nhai đạo hữu, ngươi. . ."

"Nói nhảm gì đó, giết bọn họ!"

Sau lưng trong đại trận, bỗng nhiên vang lên Thiết nương tử bất mãn tiếng quát chói tai.

Thái Bạch tông chủ nhất thời nghẹn khẩu khí, khẽ trầm mặc một chút, uy nghiêm đáng sợ quát chói tai: "Giết!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 462: Xin Chỉ Giáo

"Giết?"

An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích mấy người, vốn cũng đã ở lửa giận lên đầu, hiện nay nhìn thấy Thái Bạch tông chủ hiện thân, càng là nghe được câu nói đó hung hăng mà thẳng thắn dứt khoát "Giết" chữ, tựa như lửa trên rót dầu, thậm chí giận dữ cười: "Người bất quá chỉ là tiên môn tiêu chủ, giun đé giống như tồn tại, tu hành một đời, lại gặp mấy phần đạo pháp, có cái gì tư cách ở chúng ta trước mặt nói một chữ "giết"?"

Mà đang dứt lời ấy lúc, chư đạo bóng người, cuộn cuộn khí cơ, đã thẳng tắp hướng về Thái Bạch tông chủ ép tới.

Mà cùng lúc đó, ở hần sau người, An Châu Tôn phủ ba đại trưởng lão, bốn đại gia chủ, tổng cộng bảy người, cũng phân biệt xông hướng bốn phương, càng xa hơn một chút chút địa phương, cái kia pháp thuyền nổ tung lan tràn đi ra trong ánh lửa, tương tự cũng có hai đạo khí cơ kinh người tu vi Nguyên Anh, hét lớn vọt ra, bọn họ lại là đến từ Kính Châu Tôn phủ Nguyên Anh đại tu, vừa mới chỉ là trốn ở pháp thuyền trong, chưa từng hiện thân, nhưng hôm nay lại bị ép đi ra. . .

Nhỏ một phương thiên địa trong lúc đó, lại có tới mười vị Nguyên Anh đồng thời ra tay, cái kia là cái gì loại mãnh liệt khủng bố?

Mười vị Nguyên Anh, cái này căn bản là đủ ở Bắc Vực khuấy gió nổi mưa lực lượng. . .

Lực lượng này, đủ khiến Bắc Vực vô số tiên môn lòng sinh tuyệt vọng, lại cũng không dám đối với Tôn phủ sinh ra nửa điểm lòng phản kháng!

Như nhất định phải nói lực lượng này so sánh, chính là giun đế cùng thân mình!

...

...

Bây giờ Thái Bạch tông đại trận hộ sơn, đã bị Thái Bạch tông chủ mấy người đẩy lên trời cao, phía dưới Thái Bạch tông, liền mất đi tất cả che chở, giống như không có đỉnh giống như, mà cái này mười đại Nguyên Anh cao thủ ở đây, bất luận cái nào hướng về phía phía dưới ra tay, đều giống như là ngấp đầu tai ương, nhưng chẳng ai nghĩ tới chính là, theo mười đại Nguyên Anh từng cái hướng về phương hướng khác nhau ra tay, cái này giữa không trung đại trận cũng bỗng nhiên xuất hiện theo biến hóa, còn như mây khói giống như hướng về chu vi kéo dài, thời khắc nguy cấp phô thiên thiên tế.

Tôn phủ mười vị Nguyên Anh, đều là thần thông tinh diệu, nhưng lại đều bị cái này trận đạo lực lượng ngăn cản, nhất thời càng không thể xông ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, trong lòng bọn họ cũng cực kỳ quái lạ, căn bản không thể tin được quý dị này một màn, dồn dập lần thứ hai triển khai các loại biến hóa, chỉ nghĩ thoát ly trận thế ảnh hưởng, nhưng bọn họ bay vút một trượng, trận thế liền tùy theo tăng vọt một trượng, càng như giòi trong xương giống như khó có thể vùng thoát khỏi!

Trong lòng bọn họ đều sinh ra một loại cực kỳ cảm giác cổ quái. . .

Cái này phá trận, lại muốn đem bọn họ mười vị Nguyên Anh, đều vây ở trên trời, để tránh khỏi bọn họ đến phía dưới đại khai sát giới?

"Chuyện cười, chuyện cười, bằng cái này chỉ là thủ đoạn, cũng nghĩ ngăn cản chúng ta?"

Kinh nộ phía dưới, đã có người cười gần hét lớn: "Giết bọn họ, chỉ là Kim Đan, chết lên một cái, liền trận bất thành trận!"

...

...

Dù là đối với bọn hắn mà nói, cái này đủ để ngăn chặn, thậm chí đàn hồi năm đạo Phá Diệt thần quang, đồng thời lấy bọn họ thủ đoạn thần thông, cũng không cách nào dễ dàng thoát đi Ngũ Hành đại trận, thực tại là có chút quái lạ, chỉ bất quá, bọn họ cũng không để ý, vừa là trận pháp, tự nhiên liền có thể loại bỏ, mà một cái trong đó đơn giản nhất phương pháp phá trận, chính là trực tiếp đem thủ trận người cho một đao giết!

Thủ trận người đều không có, đại trận tự nhiên cũng là không còn.

Đặc biệt là, cái này thủ trận bên trong, cái gì Bạch Thạch, cái gì Liễu Chân, đều chẳng qua là cảnh giới Kim Đan.

Ở trước mặt bọn họ, nói là giun dế, cũng không tính là quá mức.

Coi như là một người ra tay, cũng có thể chém rớt những thứ này người, huống chi là bọn họ mùi đại Nguyên Anh?

Bởi vậy chỉ là ý nghĩ lóe lên, hắn liền đã vọt tới Bạch Thạch trưởng lão mấy người trước người, lạnh lùng hạ sát thủ, không chút lưu tình.

Có thể cũng liền là vào lúc này, càng tình cảnh quái quỷ xuất hiện.

Bọn họ xông hướng Bạch Thạch trưởng lão, liền thấy Bạch Thạch trưởng lão thân hình phá diệt, chỉ là một cái bóng mờ, xông hướng Liễu

Chân trưởng lão, Liễu Chân trưởng lão liền theo tiếng mà nát, có thể một nơi khác rồi lại xuất hiện một cái khác Liễu Chân, còn không chờ bọn họ lại vượt qua giết chết, liền thấy được đạo đạo bóng người tầng tầng lớp lớp, cái này trong một vùng hư không, lại đầy đủ xuất hiện trăm mười cái Liễu Chân, lại giết cái nào chính là?

Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa, không chỉ có lực lượng mạnh mẽ, càng là biến hóa tự dung, muốn tìm đến bày trận người, đều không có dễ dàng như vậy.

"Không cần lại tìm!"

Ở cái này bên trong đại trận, Thái Bạch tông chủ tiếng nói vang lên, Bạch Thạch, Liễu Chân, Hỏa Hậu Quân, Thiết nương tử, bọn họ thân hình đều thấp thoáng ở trong trận, lúc nào cũng biến hóa, khó có thể dự đoán, chỉ có Thái Bạch tông chủ, vào lúc này đúng là thân hình rõ ràng, không có nửa phần biến hóa, hắn chấp hai tay sau lưng, từ trong trận đi tới, sắc mặt bình tĩnh nói: "Mấy vị trưởng lão. . . Còn có vợ ta, chỉ là giúp ta bày trận mà thôi, dựa thân thông tinh diệu, cũng dù sao chỉ là cảnh giới Kim Đan, lại nơi nào có gì chur vị Nguyên Anh đại tu giao thủ tư cách?"

Chu vi thủ phạm khí tăng mạnh Tôn phủ mười đại Nguyên Anh, nghe vậy bỗng nhiên đều ngừng tay đến, ánh mắt thăm thăm, hướng về hắn nhìn tới.

Mà ở cái này mười vị Nguyên Anh mãn bao hàm sát khí trong ánh mắt, Thái Bạch tông chủ nhân nhậ mở miệng: "Đối thủ của các người, duy một mình ta!"

. . .

. . .

Một lời ra miệng, thiên địa đều im lặng!

Không phải là bởi vì lời kia bên trong ẩn chứa cái gì sức mạnh kinh khủng, mà là bởi vì trong lời nói ngông cuồng!

Đối mặt Tôn phủ mười đại Nguyên Anh, Thái Bạch tông chủ nói bọn họ đối thủ chỉ chính mình một người?

Không chỉ có là trong trận mười vị Nguyên Anh, liền ngay cả chu vi những kia đang tại quan chiến, lại nghe được câu nói này người, cũng nhất thời kinh sợ đến mức khí cũng không thở tới, thực sự là Thái Bạch tông chủ rất thản nhiên nói ra câu nói này, dạy người cảm giác trong lòng hơi khác thường. . .

Đơn giản tới nói, chính là thổi đến mức lớn quá rồi đó?

Chỉ bằng ngươi?

Trong đám người, An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích cũng ở nhìn Thái Bạch tông chủ, cũng theo bản năng hỏi ra câu nói này: "Chỉ bằng ngươi?"

Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ, trước đây ở Bắc Vực, liền có chút danh tiếng, bất quá này tiếng tăm lại to lớn hơn, cũng không sánh được hẳn bây giờ danh tiếng, đầu tiên là ở An Châu Tôn chủ thân sinh bên trên, kiếm chém mười hai tà thần, lại tại lưu vong trên đường, chém giết bốn đại quỷ thần, sau đó càng là ở chúng mắt mục mục phía dưới, tại phía đông biên giới, một người giết hết ba ngàn tu, đem tên của hắn đẩy đến càng cao, còn xoa một tia huyết khí. . .

Nhưng cái này ở Nguyên Anh trước mặt, lại có thể tính gì chứ?

Phải biết hần ở Tôn phủ thân sinh bên trên chém mười hai tà thần thì còn chỉ là Kim Đan a!

Bây giờ trên người hần khí cơ biến hóa không lớn, coi như là phá Nguyên Anh, cũng chỉ là bình thường nhất Tạt anh, Quỷ Anh, mà hần đối mặt, lại là An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích bực này khủng bố đại tu, đặc biệt là vẫn là một người liên đối mặt mười cái, trong này khác biệt. .

Mà cảm giác được thiên địa bốn phương truyền đến kinh ngạc ánh mắt.

Thái Bạch tông chủ cười khẽ một tiếng, tay áo lớn phiêu phiêu, áo bào lay động lay động, nhẹ giọng mở miệng: "Xin chỉ giáo!"

...

...

"Uy phong, uy phong, tông chủ thực sự quá uy phong. . ."

Mà vào lúc này trong lòng đất, chính thông qua phía kia cái ao hình chiếu, nhìn bên ngoài phát sinh tất cả Phương Quý mấy người, lúc này cũng đã đều bị Thái Bạch tông chủ đối mặt mười đại Nguyên Anh lúc hồ hững cùng tự nhiên mê đảo, trong đó đặc biệt Phương Quý là nhất, nhìn Thái Bạch tông chủ ung dung không vội hướng về Tôn phủ mười đại Nguyên Anh khiêu chiến một màn, hần đã không nhìn được liên thanh than thở, lớn tiếng vỗ tay đến.

"Tựa hồ cũng không tới trình độ như thế này đi. . ."

Chu vi một đám đồng môn thấy Phương Quý cái kia một mặt than thở đáng dấp, trong lòng cũng đều có chút kỳ quái, chính mình tông chủ dám hướng về Tôn phủ mười đại Nguyên Anh khiêu chiến, tự nhiên là không

nổi, nhưng hôm nay chính mình những thứ này người càng hẳn là quan tâm chính là tông môn vận mệnh mới đúng a?

Ngươi lại chỉ quan tâm tông chủ rất uy phong?

"Tuy rằng Tôn phủ đánh tới Nguyên Anh cao thủ, đều bị cha ta vây ở trên trời, thế nhưng những kia tán loạn Kim Giáp thần vệ, còn có một chút quý thần, vẫn sẽ rất nhanh tập kết, giết tiến vào tiên môn đến, chúng ta lúc này, nên tận mau đi ra, giúp đỡ ngăn địch mới là!"

Triệu Thái Hợp không để ý tới Phương Quý, vội vã nói.

Lần này Tôn phủ đại quân đánh tới, có thể nói độc tui mà ra, trừ mười đại Nguyên Anh sau khi, còn có không dưới ba ngàn kim giáp, vô số quý thần, mà ở vừa nãy Thái Bạch tông đại trận hộ sơn đại phát thần uy lực lượng, năm chiếc pháp thuyền cùng nhau bị hủy, hung uy lan đến, đúng là đem cái kia ba ngàn kim giáp cùng vô số quý thần lan đến không ít, có tới gần một nửa ở cái kia họa kiếp trong bị chết, nhưng là bây giờ còn lại còn có rất nhiều. . .

Lúc này, những người kia dù là không chiếm được dặn dò, cũng nên giết tiến vào Thái Bạch tông đến rồi.

Thái Bạch tông vận mệnh, vẫn là nguy cấp như vậy!

"Ngươi gấp cái gì?"

Đúng là Phương Quý nghe xong, xem thường hướng về Triệu Thái Hợp trả lời một câu: "Tông chủ nhất định có biện pháp!"

"Hắn còn có thể có biện pháp gì?"

Triệu Thái Hợp đều có chút nóng nảy, nói: "Hắn có thể ngăn cản trên trời những kia Nguyên Anh, liền rất đáng gờm. . ."

"Ha ha. . ."

Phương Quý nhìn Triệu Thái Hợp một chút, lắc lắc đầu, nói: "Nhìn dáng dấp người cũng không biết một tí gì cha người, hắn biện pháp nhiều lắm đấy!"

Triệu Thái Hợp đều có chút không nói gì: "Đó là cha ta vẫn là cha người?"

Phương Quý ha ha cười lạnh một tiếng, nói: "Nếu không là người cái này làm con trai không hăng hái, cha người làm gì đối với ta tốt như vậy?"

Triệu Thái Hợp nghe vậy lập tức ngây người, lại không biết nên trả lời như thế nào. . .

"Cái kia lấy người lời nói nên thế nào?"

Người bên cạnh cũng đều nghe được ngây dại đảo đảo, thấy Phương Quý một mặt tự tin, còn đang suy nghĩ hắn có phải là biết cái gì tin tức?

"Gấp cái gì, tất cả ngồi xuống xem cuộc vui, thật tốt học một ít tông chủ là làm sao ngăn địch!"

Phương Quý cười toe toét động viên chúng đồng môn lo lắng tâm tình, ở vị trí tốt nhất ngồi xuống, bên cạnh tặng cho Tần Lý.

Chúng đồng môn đều nghe được một mặt mông: "Thật sự chỉ cần ngồi xem cuộc vui là được?"

. . .

...

"Vậy thì đến để ta xem một chút, ngươi đến tột cùng có gì chặn đường tư cách!"

Mà cùng lúc đó, trên trời cao An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích, tuy rằng cảm thấy Thái Bạch tông chủ biểu hiện ra thái độ hoang đường buồn cười, nhưng vẫn là không dám khinh thường, một tiếng cười gằn, chu vi bao lấy ô quang, hóa thành một bàn tay lớn, mạnh mẽ hướng về Thái Bạch tông chủ đón đầu vồ xuống, bây giờ hấn phần nộ ra tay, hung uy cuộn cuộn, cái này một trảo lực lượng, dường như so với Phá Diệt Quỷ Thân quang đều không kém.

Khác một sương bên trong, phía dưới Thái Bạch tông trước sơn môn, cũng có từ pháp thuyền nổ tung đại loạn trong chạy trốn ra ngoài, sau đó vội vã tụ tập nổi lên một cái một cái hàng ngũ tàn dư kim giáp, từng mảnh từng mảnh, cũng có không dưới ngàn người, bọn họ thấy được không trung đại chiến đã lên, chính mình lại chen vào không lọt tay đi, rất nhanh liền có tâm tư lung lay người đem chú ý đặt ở phía dưới không hề phòng bị Thái Bạch tông sơn môn bên trên.

"Giết!"

Bọn họ hét lớn liên thanh, từng mảnh từng mảnh vọt vào Thái Bạch tông bên trong, thấy người cũng giết!

"Thương ta huyết thống Long tộc người, tộc này không thể lưu lại, tông không thể ở. . ."

Càng xa một chút hơn địa phương, An Châu phía nam biên giới, cũng đã nhấc lên mênh mông cuộn cuộn mây đen, cái kia mây trong, chính là từng loạt từng loạt vũ khí nghiêm ngặt Long tộc đại quân, kinh lôi ngự điện,

mênh mông cuộn cuộn hướng về Thái Bạch tông nơi nước Sở nghiền ép lại đây, sát khí cuộn cuộn!

Cái này trận đại chiến đã lên, Thái Bạch tông vận mệnh, liền như trong gió vật dễ cháy.

Mà ở cái kia nho nhỏ địa quật bên trong, Phương Quý chính lấy ra một cái sơn trà, từng cái từng cái phân cho chúng đồng môn.

"Đến đến đến, đều ăn, xem cuộc vui thời điểm không điểm ăn vặt có thể không tốt. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 463: Đường Không Giống

Từ trên trời đáp xuống sát cơ, kiếm chỉ Thái Bạch!

Không trung có thập đại Tôn phủ Nguyên Anh đồng loạt ra tay, trấn áp hướng về phía Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ!

Lòng đất có Tôn phủ còn sót lại kim giáp, mệnh mông cuộn cuộn, vọt vào không hề phòng bị lực lượng Thái Bạch tông!

Càng xa xôi, có Long cung đại quân, hoành lược Bắc Vực hơn nửa ranh giới, thẳng hướng Thái Bạch tông xâm đến!

...

...

Bất kể là từ góc độ nào xem, đây đối với Thái Bạch tông, đều là một loại có thể xưng là hủy diệt đả kích!

Loại đả kích này, thậm chí là như bẻ cành khô, hầu như nhượng người không hề phòng bị lực lượng!

Ít nhất lúc này Thái Bạch tông không có!

Tôn phủ mười đại Nguyên Anh, hoặc trưởng hoặc ấu, trong đó người mạnh nhất, chính là An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích, hấn vốn là Tôn phủ vô tận tài nguyên chồng triệt đi ra, Trúc Cơ thì hấn mượn Thanh Thiên Bạch Lộ, thành tựu Tiên Đạo trúc cơ, Kết Đan thì hấn có thể tiến vào

Nam Hải Vụ đảo thánh địa, quỳ cầu Đế Tôn ban xuống mảnh võ đại đạo, thành tựu không thua tại Đông Thổ đứng đầu thiên kiêu quý thần Thánh đan, một đường hùng hồn hát vang, chính là Tôn phủ cái này ngàn năm qua danh tiếng không kém thiên kiêu, chỉ ở hóa anh lúc, xem như là chênh lệch bước, thành tựu chỉ đứng sau Thiên Anh Tiên Anh chi phẩm!

Liên phân này thực lực, cái kia đã có thể ngạo tuyệt Bắc Vực.

Mà mặt khác chín cái Nguyên Anh, cũng đều ở Tôn phủ thu được không gì sánh được hậu đãi tài nguyên, tu vị tinh thâm, như lấy Nguyên Anh thiên, tiên, thần, quý bốn đạo cấp bậc đến phân, những trưởng lão này, cũng ít nhất đều là Thần Anh cấp bậc, tuyệt đối không phải kẻ đầu đường xó chợ!

Có thể Thái Bạch tông chủ đây, hẳn dù cho hóa anh, lại khí cơ yếu ớt, nhiều nhất bất quá là Quý phẩm chi anh chứ?

Kết anh thời gian ngắn nhất, lại là Quý phẩm chi anh, người nói người theo người ta trì cái gì khí đây?

...

...

"Liên như vậy?"

Lúc này giữa không trung cái kia vô số quan chiến tu sĩ bên trong, có người vào lúc này đã có vẻ trở mặt ngoác mồm.

Bọn họ nhìn giữa không trung Thái Bạch tông chủ, một người đón nhận mười vị Nguyên Anh.

Nhìn phía dưới Tôn phủ kim giáp xông thẳng tiến vào Thái Bạch tông bên trong, như vào chỗ không người.

Thậm chí bọn họ cũng cảm nhận được phía nam bầu trời, chính nhanh chóng áp sát phía kia cuộn cuộn hơi nước, biết đó là Long cung đại quân!

Dự liệu trong bi tuyệt cảnh giới đến, bọn họ thậm chí cảm giác có chút thất vọng.

Có thể đợi đến hiện tại đều vẫn không có đứng thành hàng, hoặc nói là ngã về Tôn phủ một phương, đơn giản liền là bởi vì bọn họ đối với Thái Bạch tông ít nhiều gì sinh ra một chút tự tin, cảm thấy có lẽ Thái Bạch tông có thể thật cho Tôn phủ một niềm vui bất ngờ, có thể đợi đến lúc này, vui mừng đúng là nhìn thấy, Thái Bạch tông Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa thực tại không sai, lập tức liền hủy diệt rồi Tôn phủ gần như một nửa kim giáp. .

Nhưng là vô dụng a!

Tôn phủ lực lượng thực sự quá mạnh, những người còn lại, vẫn đủ để dành cho Thái Bạch tông tuyệt vọng!

...

...

Kinh tâm động phách, tâm tư vạn chuyển.

Các loại khó phân ý nghĩ, chỉ ở trong chớp mắt!

...

...

Ào ào ào. . .

Giữa không trung, An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích một chưởng chop về phía trước, khí cơ cuộn cuộn, không cách nào có thể không chế, mà vào lúc này, mấy vị khác Nguyên Anh, tuy rằng không có tự xuống giá mình, xông lên cùng Huyền Nhai Tam Xích cùng nhau vây công Thái Bạch tông chủ, nhưng cũng đều sát cơ lộ, bọn họ khí cơ đan vào với nhau đến, vốn là chính là một loại dị thường âm u quỷ dị, dường như lưới lớn giống như lợi hại thủ đoạn.

Ở khí cơ này quán quýt phía dưới, Thái Bạch tông chủ thậm chí muốn tránh đều trốn không được.

Nhưng ngoài dự đoán mọi người chính là, Thái Bạch tông chủ cũng không có thử đi trốn, mà là đồng dạng một chưởng vỗ ra.

Bàn tay trắng nõn như ngọc, tựa hồ liền cái lỗ chân lông đều không có, toàn bộ bị chạm ngọc thành, ra tay thời khắc, cũng không có mảy may sát khí tuôn ra, chỉ là nhẹ nhàng một chưởng, đón Huyền Nhai Tam Xích quỷ thần móng vuốt tiến lên đón, chưởng ấn thánh khiết, hầu như liền hư không cũng đông lại.

Rất nhiều người một chút liền nhìn ra, cái kia chính là Thái Bạch tông chủ tuyệt học!

Đại La Từ Bi Thủ!

Oành!

Một ô một bạch, hai chưởng tương giao, không biết cuốn lên bao nhiêu mưa to gió lớn.

Giữa không trung chín đại Nguyên Anh đan dệt khí cơ, trong nháy mắt bị xé thành mảnh vỡ, người người thay đổi sắc mặt.

Mà cùng Thái Bạch tông chủ chính diện giao thủ một kẻ An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích, nhưng là bỗng nhiên áo bào bay lay động, như là bị một loại sức mạnh vô hình quán quanh người, hắn vừa giận vừa sợ, bên người biến ảo vô số quỷ thần hình bóng, lui ba bước, mới đưa một chưởng này lực đạo tá đi. . .

Nhưng là vẻ mặt hắn, cũng đã như là gặp ma.

"Không thể!"

Hắn uy nghiêm đáng sợ nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, lệ tiếng hét lớn: "Người thương xúc kết anh, chẳng qua chỉ là Quỷ Anh, thậm chí là Quỷ Anh bên trong hạ phẩm, giòn như băng sương, không đỡ nổi một đòn, làm sao có khả năng sẽ có thể tiếp xuống ta một chưởng này, lại làm sao có khả năng sẽ . . ."

Hắn một câu nói này, hồi lên không chỉ là hắn đáy lòng nghi vấn.

Còn bao gồm bên cạnh hắn chín vị Nguyên Anh đại tu, còn bao gồm phương xa trong hư không những kia quan chiến tiên môn, thậm chí cũng bao quát Thái Bạch tông chủ sau lưng Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa bên trong giúp đỡ hắn nâng đỡ trận thế Bạch Thạch trưởng lão, Liễu Chân trưởng lão, Hỏa Hậu Quân trưởng lão mấy người, bọn họ nhìn thấy màn này, đều kinh ngạc một mặt hồ đồ, thậm chí cũng không kịp vui vẻ, tình cảnh này thực sự nhượng bọn họ bị hồ đồ rồi.

"Thiên tiên thân quý phạm, đây là các ngươi đường!"

Mà Thái Bạch tông chủ đón cái này tất cả mọi người kinh ngạc vẻ mặt, thì lại chỉ là chậm rãi đi tới, nhàn nhạt mở miệng: "Thậm chí nói, cái này còn không là các ngươi con đường, đây là Đông Thổ các tiên hiền thôi diễn đi ra con đường, chỉ là bị các ngươi Tôn phủ cầm tới dùng mà thôi. . ."

"Hiện nay, ta vừa đã không ở trên con đường này, người thì lại làm sao có thể xem phải hiểu?"

"..."

"..."

Ở hấn nói xong câu nói này thì đã tiến lên mấy bước, rồi sau đó ra tay.

Đại La Từ Bi Thủ trong nháy mắt khắc ở trong hư không, biến ảo vô tận pháp ấn, nhất thời lại cho người một loại đầy trời thần phật, thấp giọng tụng kinh ảo giác, loại kia gần như hư huyền tụng kinh tiếng, phảng phất ẩn chứa một loại sức mạnh vô hình, lại có thể áp chế nhân tâm ý nghĩ, dù là Nguyên Anh đại tu, ở cái này trải qua trong tiếng, cũng cảm thấy ý nghĩ không thông, phảng phất bị cái kia trải qua tiếng cho trấn áp lại.

Cùng lúc đó, Thái Bạch tông chủ thì lại thần thông cuộn cuộn, đánh về phía Huyền Nhai Tam Xích.

Khoảng cách càng gần, Huyền Nhai Tam Xích càng có thể cảm giác được Thái Bạch tông chủ cái kia Đại La Từ Bi Thủ chân nghĩa.

Từ bi phía dưới, là siêu độ!

Đầy trời thần phật phía dưới, chính là một mảnh vô tận biển máu!

Đón một chương này, hấn bỗng nhiên cảm giác sợ nổi da gà, phi thân lui nhanh, lớn tiếng rống to: "Yêu ma!"

...

...

"Đó là cái gì?"

"Lão Thái Bạch nói đến đường là cái gì?"

"Làm sao có khả năng, hấn làm sao làm được lấy chỉ là Quỷ Anh áp chế Huyền Nhai Tôn chủ như vậy Tiên Anh đại tu?"

Mà nhìn không trung trận chiến đó, chu vi cũng không biết có bao nhiêu quan chiến người, đều đã kinh sợ đến mức lòng tràn đầy bên trong bốc lên hơi lạnh, Thái Bạch tông chủ ra tay tàn nhẫn chi cay, ở trước hấn tiêu diệt ba ngàn tu thì liền đã hiển lộ qua một lần, nhưng khi đó, hấn ra tay lúc, bị mây khói che lấp, ai cũng không có thấy, bây giờ, hấn vẫn là lần thứ nhất chân chính ở trước mặt mọi người ra tay, lại không có nửa phần che giấu. . .

Nhưng là như vậy vừa ra tay, lại làm cho người càng bị hồ đồ rồi. . .

Hấn là làm thế nào đến?

Chỉ có một ít kiến thức cao thâm người, mới từ hấn vừa nảy vài câu chỉ lời nói bên trong, đoán được một số chân tướng.

Không sai, thiên, tiên, thần, quỷ các loại Nguyên Anh cấp bậc phân chia, chính là bây giờ toàn bộ Thiên Nguyên tu sĩ đều tiếp thu tu hành lý niệm, cấp bậc phân chia, nhưng kỳ thực vừa bắt đầu, như vậy phân chia phương pháp, chỉ là Đông Thổ tiên hiền các thánh nhân nói ra. . .

Không chỉ là Nguyên Anh, thậm chí toàn bộ Trục Tiên con đường, hoặc nói là Vô yếm chi lộ, đều là Đông Thổ nói ra.

Đây là bọn hấn thôi diễn đi ra, một cái căn cơ nhất ổn, thực lực mạnh nhất, cũng dễ dàng nhất thành tiên một con đường!

Nhưng thế gian chỉ có một con đường như vậy, hoặc nói là phân chia phương pháp sao?

Cũng chưa chắc, Tây Hoang có Ma chủng, Nam Cương có yêu trăn, thất hải bát di cửu bất tri, càng có rất nhiều quái lạ truyền thừa.

Những thứ này truyền thừa, không chắc đều theo loại này cấp bậc đến phân chia.

Thậm chí là Tôn phủ, đều có chính mình con đường tu hành, bọn họ thân cận quỷ thần, mượn cung dưỡng quỷ thần đến tăng lên chính mình lực lượng, cũng thông qua tham nghiên quỷ thần bí mật, đến cải thiện chính mình con đường tu hành, vì lẽ đó bây giờ Tôn phủ tiểu bối người tuổi trẻ, đều tu luyện Tôn phủ bí pháp, thông qua huyết mạch có thể truyền thừa một phần lực lượng, mà ở Kết Đan lúc, bọn họ lại có thể kết thành quỷ thần thánh đan, có người nói không thua Đông Thổ Vô yếm chi lộ, chỉ là đến cảnh giới Nguyên Anh, bọn họ mới không có tiếp tục phương pháp, chỉ có thể noi theo Đông Thổ mà thôi. . .

Những thứ này khác nhau cùng phân chia, đã sớm tồn tại, nhưng vẫn rất ít người rõ ràng hợp quy tắc nói ra!

Mà bây giờ, Thái Bạch tông chủ chợt một câu nói mơ hồ đánh trúng bản chất!

Nếu chúng ta đi đều không phải một con đường, như vậy người con đường này tiêu chuẩn, thì lại làm sao đến cân nhắc ta?

. . .

. . .

"Chuyện này . . . Chuyện này . . ."

Không biết có bao nhiêu người, vào đúng lúc này trái tim chăm chú co rút lại, không biết là vui mừng vẫn là sợ hãi.

Thái Bạch tông chủ nhẹ nhàng nhàn nhạt nói ra lời, càng nhượng bọn họ có một loại chính đang khai thiên tích địa, rút đi rõ ràng sương mù ý!

...

...

"Trưởng thôn vừa ý hấn, quả nhiên là có đạo lý. . ."

Mà ở Thái Bạch tông chủ triển lộ chính mình một thân thực lực kinh người, hướng về Tôn phủ mười đại Nguyên Anh đánh tới lúc, khoảng cách lúc này Thái Bạch tông chủ bên ngoài ba ngàn dặm, một toà nho nhỏ miếu đồ nát bên trên, cũng đang có một cái nhẹ bào hoãn bào, khí chất xuất trần như trích tiên nhân tú tài, chính miễn cưỡng đến cầm một cuốn sách, tựa hồ tại đọc, lại một chữ cũng xem không đi vào, sự chú ý chỉ ở phương bắc Thái Bạch tông.

Nghe Thái Bạch tông chủ, khoe miệng hấn mỉm cười, đúng là hơi xúc động: "Có thể nhanh như vậy hiểu thấu đáo rõ ràng, không hổ là đương đại đại tài, chỉ bất quá, nếu người nghĩ rõ ràng, lại không cúi đầu giàu to, mà là trực tiếp đem này sự kiện nói ra, lại là vì sao?"

Quơ quơ đầu, hấn không quá lý giải Thái Bạch tông chủ cách làm, bất quá cũng không rất lưu ý.

Hấn chỉ là ngẩng đầu, hướng về phía nam nhìn sang.

Lúc này phía nam trong hư không, chính là một mảnh mưa to như trút nước, sấm chớp, trong đó mơ hồ có thể nhìn thấy vô tận quân trận nghiêm ngặt Long tộc tướng sĩ, ở giữa thậm chí còn có thể nhìn thấy một cái đầu đội châu quan, khí cơ cổ lão, mặt như điêu khắc hoàng bào ông lão.

Long cung đại quân dĩ nhiên giết tới!

Tú tài gãi gãi ngựa, đứng dậy nhảy đến giữa không trung, nằm ngang ở Long tộc đại quân trước.

Lười ngủ đám mây, say ôm đồm nhật nguyệt, cuốn sách nuôi nho khí, không giống thế gian người.

"Phía trước người phương nào, mau chóng rút ngay!"

Trong mây đen, Long cung tiên phong quan nhìn thấy phía trước có người, lệ tiếng hét lớn.

Chỉ là mây thế chưa dừng lại, đại quân chạy đi, đương nhiên sẽ không bởi vì như thế một hai cái người mà đình chỉ.

Mây từ long, gió từ hổ, mây thế về phía trước lan tràn, vô tận sấm sét hiện lên, bùm bùm cách cách, đánh tới trên người người này.

"Ai nha khốn nạn. . ."

Trích tiên nhân giống như tú tài bị lôi điện kích bên trong, nhất thời kêu thảm thiết nhảy lên, chỉ vào mây đen chửi ầm lên: "Khốn kiếp giội cá chạch, các ngươi đừng phải ta, ta và các ngươi giảng, ngày hôm nay không bởi ta cái xấp xỉ một nghìn vạn linh tinh, các ngươi ai cũng đừng nghĩ đi qua!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 464: Là Phúc Là Họa Trốn Hay Không

"Phương nào nghiệp chướng, dám đến Long cung trước trận hồn náo?"

Cái kia tú tài chửi ầm lên, vô lý khóc lóc om sòm, nhất thời làm tức giận Long cung trong trận vô số tiên phong yêu binh yêu tướng, nhất thời lệ tiếng hét lớn, có người nhanh chân tiến lên đẩy mở, cũng có người trực tiếp liền điều động mây khói xoắn tới, phải đem hấn từ giữa không trung ném đem xuống.

Chỉ là cái kia tú tài đón Long cung yêu binh yêu tướng hung hoành, lại chỉ là cười hì hì, một mặt lưu manh tướng, bắt lên ống tay áo, sách trong tay xoắn xoắn lên một cái gậy, hướng về vọt tới hấn trước mặt đến yêu binh chính là một gậy một gậy gõ xuống đi, vừa gõ vừa mắng: "Tốt người cái cá chạch xuất thân lại bại Long cung, bây giờ phát đạt ngược lại không nhận cùng thân thích, thói đời thay đổi sao? Không giảng đạo lý sao? Ta đường đường một cái người đọc sách, đang yên đang lành ngồi ở trong mây ngắm cảnh sắc, bị các ngươi xông tới, ngược lại muốn đến đánh ta?"

Một gậy một người, những kia vọt tới hấn trước mặt yêu binh yêu tướng, đều bị hấn từ giữa không trung đánh xuống đi, có rơi vào vũng bùn bên trong, có rơi vào hoang dã trong hồ, hoặc là cá tôm, hoặc là cua đồng, thậm chí ngay cả yêu thân đều đã biến hóa không ra. . .

"Người tới kỳ lạ, mọi người cẩn thận!"

Chư Long cung tướng sĩ, nhất thời dồn dập thét, kết bè kết lũ ép tiến lên, đánh ra vô tận pháp bảo công hướng về cái này tú tài.

Nhưng cái này tú tài chỉ là đứng ở trước trận mắng to, tùy ý những pháp bảo kia thần thông đánh tới trước người, lại bất động không lay, nhưng một mực như vậy kỳ quái, tất cả pháp bảo cùng thần thông, đều sát thân thể hắt bay qua, lại không một cái thương tổn được hắt.

Một đám hung diễm ngập trời Long cung tướng sĩ, thấy thế đã kinh sợ đến mức xuất mồ hôi trán: "Đây là người phương nào, như vậy kinh hãi?"

...

...

"Phía trước là người phương nào ở âm nào?"

Mà Long cung quân trận trong, ở giữa một toà trăm người đài lớn kiêu bên trên, một cái đầu đội châu quan, sắc mặt nham hiểm ông lão, phát hiện Long cung quân trận ngừng lại, phía trước một trận náo động, liền cũng chậm chậm mở mắt ra, mặt không hề cảm xúc hướng về hai bên phải trái người hỏi.

"Bẩm Long chủ, phía trước có một bản tú tài, nói chúng ta phá hắt, chính đang tại hồn nào!"

Bên cạnh khoảng trái phải yêu tướng gấp vội vàng khom người hỏi bẩm, một trái tim đều là oành oành nhảy lên.

"Đã dám đến ta Long cung trước trận gây sự, nói vậy cũng là vị kỳ nhân, đem hắt mời tới đến nói chuyện!"

Vị kia Long chủ nghe vậy, lại không có nửa điểm tức giận, trái lại bình tĩnh mở miệng.

Hai bên yêu tướng hai mặt nhìn nhau, không dám không nói nhiều, vội vã liền hướng về trước trận đi tới.

Phút chốc, vị kia cầm trong tay cuốn sách tú tài liền cười hì hì đi tới quân trận trong, chu vi chính là một tầng một tầng, nghiêm ngặt liệt trận Long cung tướng sĩ, tựa hồ ra lệnh một tiếng, liền có thể đem hấn loạn đao chém chết, nhưng hấn lại rõ ràng không có nửa điểm ý sợ hãi, cũng như là đi dạo đường lớn một bên, chấp hai tay sau lưng, lão đảo đến Long chủ trước, sâu sắc cuối người thi lễ: "Long quân có lễ. . ."

Người bên cạnh nghe vậy, lập tức hét lớn nhắc nhở: "Đây là Tây Hải Long chủ, đừng kêu sai rồi!"

Cái kia tú tài cười liền đứng lên đến, cũng không đổi tên hô, chỉ là nhìn Long chủ.

Một mảnh chỉ trích bên trong, đúng là vị kia Long chủ mặt không hề cảm xúc, chậm rãi giơ tay đè xuống người chung quanh âm náo, một đôi không hề lay động con mắt, nhìn thấy cái kia tú tài trên người, nhàn nhạt nói: "Long quân chính là thượng cổ lúc xưng hô, xưng hô như vậy, cũng không tính sai!"

Nói, hai mắt thăm thăm, tựa hồ đem cái kia tú tài nhìn một lần, lạnh nhạt nói: "Các hạ thần thánh phương nào, tới đây để làm gì?"

"Quả nhiên không hổ là cái này một thế bầy đại Long quân một trong, khí phách còn có!"

Tú tài nghe vậy nở nụ cười, khen một tiếng, lại lắc đầu nói: "Ta có thể không xưng được thần thánh, chỉ là có một lời cho biết Long quân!"

Cái kia Tây Hải lão Long chủ nói: "Đến đều đến rồi, nói đi!"

Tú tài cười nói: "Long quân lúc này không thích hợp đi về hướng bắc, vẫn là mau trở về Nam Hải đi thôi!"

Chu vi mọi người nghe vậy, đã đều là giận tím mặt, dồn dập hét lớn: "Phương nào nghiệp chướng, tới đây đại phóng quyết từ?"

"Ta một nhóm, đang muốn san bằng Thái Bạch tông, vì ta cứu thái tử đòi lại công đạo!"

"Dám cản Long cung con đường người, thần phật cũng có thể giết!"

". . ."

". . ."

Đối mặt chu vi yêu binh yêu tướng quát mắng, cái kia tú tài nhưng thủy chung chỉ là cười hì hì, trên mặt không có nửa điểm vẻ kính sợ, trái lại lắc đầu liên tục, nhỏ giọng than thở: "Nhân tâm không có, long tâm cũng không có, trước đây như vậy khiêm tốn Long tộc, lại như thế cuồng rồi?"

Mà vị kia lão Long chủ, nhưng là vẫn mắt lạnh nhìn tú tài, bỗng nhiên chậm rãi giơ tay.

Chu vi lũ yêu thấy thế, lập tức cầm tiếng, lại không nửa điểm động tĩnh.

Mà lão Long chủ nhưng là mắt lạnh nhìn về phía cái kia tú tài, lạnh nhạt nói: "Các hạ biết ta vì sao mà đến!"

Cái kia tú tài cười nói: "Đương nhiên biết, ngươi cái kia tìm đường chết con trai rốt cục tìm đường chết chính mình, ngươi đương nhiên muốn đến xem!"

Chu vi lũ yêu đem nghe vậy, nhất thời lại đổi sắc mặt.

Nhưng này lão Long chủ, lại là mặt không hề cảm xúc, tựa hồ không để ý lắm, lạnh nhạt nói: "Đúng là như thế, cái kia thứ chín tử, là lão phu men theo Long sinh cứu tử cổ ngôn, lúc này mới sinh đi ra góp đủ số, chỉ là lão phu tuổi già, đã không có tinh lực dạy hấn, cũng làm cho hấn trở nên ngông cuồng như thế, khắp nơi ném ta Tây Hải long cung mặt, nếu như không phải mẹ hấn lớn lên đẹp đẽ, lão phu đã sớm một hóp nuốt nó. . ."

Chu vi lũ yêu đem nghe vậy, đã hận không thể ô lên lỗ tai của chính mình.

Những câu nói này, thật giống không nên chính mình nghe được chứ?

Đúng là cái kia tú tài, nghe vậy nổi lên ý tri kỷ, cười nói: "Đúng đúng đúng, sắc đẹp có thể kháng cự tất cả tai!"

"Nhưng dù như thế nào, hấn dù sao cũng là con trai của ta!"

Lão Long chủ lại không để ý tới hấn, tiếp tục nói, nhàn nhạt nói: "Mà lại hấn không chỉ có là con trai của ta, vẫn là chín tử một trong, Long sinh cứu tử, hấn bị người rút gân, hại mệnh, cái kia chính là tôn ta Long tộc khí vận, về công về tư, lão phu lại có thể nào không để ý tới? Ta nếu không lý, Tây Hải long cung còn gì là mặt mũi? Tây Hải long cung nhan không tồn, Thất hải đều bị người chế nhạo, cái kia mặt khác sáu cái gia hỏa lý là không để ý tới?"

Tú tài mặt lộ vẻ khó xử: "Cái này. . ."

"Ta có thể thấy, ngươi một thân quý di, nói vậy không phải thế gian người!"

Cái kia lão Long chủ quét tú tài một chút, lạnh nhạt nói: "Ta không biết ngươi là đến bát di, vẫn là cứu bát tri, nhưng bất luận ngươi đến từ nơi nào,

ta Thất hải đều chưa chắc sợ người, Long tộc sớm có quy tắc, thương ta huyết mạch, phải di tộc diệt tông, rửa sạch nhân quả. . ."

Nói tới chỗ này, hần hơi dừng lại một chút, mắt lạnh nhìn tới, nói: "Người xác định chính mình chống đỡ được Thất hải?"

Hư không vắng vẻ, người chung quanh cũng không dám nói chút gì.

Chính là cái kia tú tài, cũng là khe khẽ thở dài, tựa hồ có hơi cảm khái, một lát sau, mới lắc đầu than thở: "Cái này một thế, quả nhiên cùng trước đây đều có chút bất đồng, tùy tiện đụng tới một cái Long quân, đều có bực này dạng khí phách, tương lai đại thế hàng lâm, còn thật không biết là cái gì loại cảnh tượng nhiệt náo, chỉ bất quá, lão Long quân tuy rằng nói có lý, nhưng cũng vẫn là hiểu lầm ta ý tứ. . ."

Lão Long chủ hơi ngẩn người ra, nói: "Nguyện nghe tường!"

Tú tài vung vung tay, cười nói: "Nếu là ta mạnh mẽ cản người báo thù, tự nhiên không nhất định chống đỡ được, chống đỡ được một mình người, cũng không ngăn được bảy cái, có thể như quả ta này đến, không phải vì chặn con đường của người, mà là thật sự có chuyện quan trọng đến thương lượng với người đây?"

Lão Long chủ mặt không hề cảm xúc nhìn hần, dường như già nua điêu khắc.

Tú tài cười nói: "Thất hải khổ tâm chuẩn bị kỹ mấy ngàn năm, tìm tới con đường của chính mình sao?"

Lão Long chủ nghe vậy, bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, ngồi thẳng người.

Tú tài lại cười nói: "Nếu ta có thể vì người chỉ đường, lão Long chủ khả năng xin bớt giận sao?"

Lão Long chủ con người co rút nhanh, hàn ý đại thịnh.

Hắn ánh mắt, giống như lợi kiếm, tựa hồ phải đem tú tài nhìn thấu.

Qua hồi lâu, hắn mới uy nghiêm đáng sợ mở miệng nói: "Tiên sinh dự định làm sao vì ta chỉ đường?"

Tú tài nở nụ cười, tiện tay một chỉ, nói: "Ba ngàn dặm ở ngoài chính là não nhiệt thì ta trước hết mời Long quân xem cuộc vui!"

Lão Long chủ sắc mặt uy nghiêm đáng sợ, lạnh lùng nhìn về phía phương bắc, không biết qua bao lâu, cũng không biết hắn nhìn thấy gì, đột nhiên hắn đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, ý lạnh toàn tiêu, trên mặt chất lên nụ cười, cực kỳ hòa ái, cười nói: "Dừng trại đóng quân, ta muốn xin mời tiên sinh uống rượu!"

Chu vi một đám yêu binh yêu tướng, đã hoàn toàn sững sốt.

Cái kia tú tài cười nói: "Long quân không dự định báo thù rồi?"

Lão Long chủ cười nói: "Vốn là chính hắn tìm đường chết, báo mẹ kiếp cái gì thù?"

Tú tài cười nói: "Thiếu mất cái này một cái, liền không đủ chín tử. . ."

Lão Long chủ vung vung tay, dửng dưng như không nói: "Ta con riêng liền có mấy trăm, tùy tiện kéo cái lại đây góp đủ số chính là!"

Cái kia tú tài nghe vậy, đã là cả kinh sững sờ, một lát mới nói: "Long quân thật tài tình!"

Lão Long chủ cười nói: "Tổ tiên truyền xuống, không đáng nhắc tới!"

Nói chuyện, lại thật là hạ chỉ ý, mây đen thu lại, đại quân đóng quân, mà cái kia tú tài, thì lại cũng thật là cười hì hì ngồi vào long liễn bên trên, chu vi yêu binh yêu tướng đã là nhìn ra thấy sững sờ, lén lút quay đầu lại liếc mắt nhìn, liền thấy hai người kia, lại đã ngồi đối diện nhau, đưa tay nói chuyện vui vẻ, một lát sau, lại lén lút liếc mắt nhìn, liền thấy hai người này đã một người ôm lấy một cái mỹ cơ uống rượu.

Lại qua một hồi, lén lút liếc mắt nhìn. . .

. . . Không thể lại nhìn, sẽ bị đào con mắt!

. . .

. . .

"Long cung không ngốc!"

Mà ở cái kia một mảnh từ Tây Hải mà đến, đằng đằng sát khí mây đen đột nhiên dừng bước, ở ba ngàn dặm ở ngoài lại không đi tới thì bây giờ Thái Bạch tông ba ngàn dặm cấm bên trong, một cái nào đó mây đen giăng kín trần nhỏ bên trên, tửu quán bên trong, cũng có một người giờ lên con mắt.

Tửu quán rất là bản, cái bản bên trên, dầu mỡ có tới một tác dày.

Nhưng người này, lại mặc áo bào trắng trắng ửng trắng vớ, quả thực như là một cái màu trắng người giấy, chính là trên mặt, cũng không có nửa điểm huyết sắc, trên người hắn, không tìm được một tia tro bụi, cùng này tửu quán, hình thành rồi so sánh rõ ràng, thế nhưng hắn vào lúc này, lại ngồi ở như vậy bản tửu quán bên trong, không để ý chút nào bụng cái kia không có cọ rửa sạch sẽ thô sứ cốc nhỏ, uống trong ngọn núi hái tới hoang dã trà.

Ở Tôn phủ hướng về Thái Bạch tông quy mô lớn tiến công thì hấn liền tới đến này tửu quán bên trong.

Sau đó ở Long cung mây đen ngừng, dừng ở bên ngoài ba ngàn dặm thì hấn chậm rãi đứng lên đến.

"Là phúc, là họa, thế nhân trốn hay không!"

"Là mệnh, là vận, Tam tử định càn khôn!"

Trong miệng ngâm nga, hấn chậm rãi đứng lên, mở ra trong tay, trắng như tuyết trong lòng bàn tay, là ba viên màu đen quân cờ.

Sau đó hấn nhẹ nhàng nhặt nổi lên một viên, bấm tay đạn đi!

"Vèo" một tiếng, cái này một con cờ, xuyên rùng vượt cốc, đi tới bên ngoài trăm dặm.

Nhẹ nhàng một tiếng vang lên, rơi vào Thái Bạch tông bên trong!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 465: Sớm Có Mưu Lược

"Không thể, cái này không thể nào. . ."

Giữa không trung, mênh mông cuộn cuộn, đã giết ra hung hãn tính tình.

An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích, từ vừa mới bắt đầu ra tay lúc xem thường, coi như giun dế, rất nhanh liền trở thành bây giờ kinh hoàng bất định, khó có thể lý giải được, kinh hoàng bất định bên trong, hấn vung chưởng trần rơi xuống đi qua, trên đỉnh đầu, một tia linh quang bay vút mà ra, cái kia linh quang trong, chính ngòi xếp bằng một cái tiểu nhi dáng dấp, chính là hấn Nguyên Anh, há mồm phun lửa, tia sợi tung bay, còn như sợi tơ giống như tràn ngập toàn bộ bầu trời, mỗi một sợi sợi tơ, cũng giống như là có vô cùng trọng lượng, thoát nhìn liền hư không đều tựa như có thể ép vỡ, dị thường khủng bố.

Chưởng thế mang theo cái kia một tia Nguyên Anh lực lượng, đã đem Huyền Nhai Tam Xích lực lượng phát huy đến cực hạn.

Mà quan trọng hơn chính là, thừa dịp Huyền Nhai Tam Xích ra tay công phu, bên cạnh cũng sớm có ba vị Nguyên Anh đại trưởng lão triển khai thần thông trấn áp lại đây, cái khác sáu người, từ lâu phân bố bốn phía, bất cứ lúc nào ra tay, khí cơ đan dệt, liền đem Thái Bạch tông chủ dòn đến chỗ chết.

Ở Huyền Nhai Tam Xích mấy người lý giải trong, cái này vốn là không cho người có nửa phần chạy trốn tuyệt cảnh!

Luận sức mạnh thân thể, Thái Bạch tông chủ mới vừa hóa anh không lâu, chưa được đến đầy đủ tâm bồ, so với Kim Đan cũng không mạnh hơn bao nhiêu, luận pháp lực, Thái Bạch tông chủ chỉ là Quỷ Anh, hẳn triển khai thần thông lực lượng, cùng Huyền Nhai Tam Xích Tiên Anh so ra, yếu ớt không chịu nổi, cùng lúc đó rỉ sắt nát sắt, đối đầu bách luyện huyền cương, song phương phẩm chất căn bản không ở một cái phương diện, có thể nói là một đòn tức nát. . .

Nhưng một mực, đón Huyền Nhai Tam Xích mạnh mẽ nghiền ép, Thái Bạch tông chủ mặt không hề cảm xúc, thân hình hấn dao động, liền vô cùng quý dị ở mọi người kẽ hở bên trong đi khắp, ở hấn quanh thân, tựa hồ bao phủ một lớp sương khói mỏng manh, cái kia sương mù làm cho hấn qua lại như điện, trong chớp mắt, né qua Huyền Nhai Tam Xích thần thông cùng chu vi chúng Nguyên Anh khí cơ giao hàng, đột ngột xuất hiện ở một người trước mặt.

Người kia chính là Tôn phủ ba đại Nguyên Anh trưởng lão bên trong một người, hấn đối mặt Thái Bạch tông chủ, thất kinh, theo bản năng liền muốn trốn chạy, nhưng Thái Bạch tông chủ lại chỉ là giơ tay một chương, chặt chẽ vững vàng trấn rơi xuống đi qua, này trưởng lão lùi bao nhanh, một chương này liền tới nhiều lắm nhanh, cho người một loại cảm giác cổ quái, thật giống như là bọn họ hai người cũng không có nhúc nhích qua, Thái Bạch tông chủ một chương này không trở ngại chút nào chém xuống.

"Rào. . ."

Chu vi chư Nguyên Anh đều giật nảy cả mình, dồn dập chạy tới giúp đỡ, nhưng ở hấn quanh người, lại là đột nhiên trận quang lấp loé, Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa lực lượng trào lại đây, đem bọn họ ngăn trở, tuy rằng bây giờ nắm giữ Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa Bạch Thạch trưởng lão, Liễu Chân trưởng lão mấy người, đều là tu vi Kim Đan, thậm chí không dám với bọn

hắn chính diện chống lại, nhưng ở một bên điều động đại trận, tạm thời kéo dài bọn họ vẫn là có thể!

"Yêu ma, nào dám bắt nạt ta?"

Vị này Nguyên Anh đại trưởng lão trong lòng không tự kìm hãm được bay lên ra một loại khó tả ý sợ hãi.

Tựa như cùng hắn đối mặt không phải một cái Quỷ Anh tu sĩ, mà là một cái cao ở hư không, trấn áp tất cả thần chỉ.

Cái cảm giác này xuất hiện không đúng!

Không nên xuất hiện!

Hắn đường đường An Châu Tôn phủ đại trưởng lão, Thần Anh lão tu, làm sao có thể sợ một cái Quỷ Anh?

Nhưng một mực tại xuất hiện cái cảm giác này thì hắn tâm đã hoảng rồi, tiếng hét phần nộ bên trong, liền đã thôi thúc vô tận linh uẩn, thậm chí trên trán, Nguyên Anh đều hiển hoá ra ngoài, vô tận lực lượng như sông lớn ngập trời, hướng về Thái Bạch tông chủ cuồng dâng tới. . .

Hắn lúc này đã không cầu đả thương địch thủ, chỉ cầu bức lui Thái Bạch tông chủ!

Chỉ cần có thể bức lui hắn, hoặc là kéo dài nửa phần, bên cạnh chư đồng đạo, tự nhiên liền có thể giúp mình hóa giải hung hiểm!

Nhưng không nghĩ tới chính là, Thái Bạch tông chủ không có bị bức lui, hắn đối mặt cái kia đường đường Thần Anh chống đỡ lực lượng, vẫn là mặt không hề cảm xúc một chưởng trấn rơi xuống, một tiếng vang âm âm, cái kia một chưởng rơi vào vị này đại trưởng lão trong mắt, dường như một

chiếc ấn lớn, trấn ở trong lòng chính mình, hấn chỉ cảm thấy đạo tâm bên trên, bỗng nhiên xuất hiện một tia vết rách, lại sau một khắc, pháp lực của hấn, thậm chí chiến ý, đều tan thành mây khói.

Bên người đại chiến, trước tiên đấu thần thông, lại đấu pháp lực, sau đó đánh thân thể, cuối cùng mới sẽ quan hệ đến đạo tâm tranh đấu.

Nhưng vị này Nguyên Anh đại trưởng lão cùng Thái Bạch tông chủ giao thủ, lại là khoảng khắc trong lúc đó, đạo tâm trước tiên nát.

Đạo tâm nát, pháp lực không thuần, thần thông không tinh, thân thể càng yếu ớt như sứt!

"Yêu ma ngươi dám. . ."

Huyền Nhai Tam Xích mấy người thấy tình cảnh này, đã kinh cuồng vô tận, gào thét liên tục, liềm linh xông về phía trước.

Bọn họ càng là nhìn thấy Thái Bạch tông chủ ra tay, càng là cảm giác không rõ.

Càng cảm giác không rõ, liền càng là khủng bố.

Trước đây Thái Bạch tông chủ nói cùng bọn họ đi đường không giống nhau, bọn họ còn có chút khó có thể lý giải được, nhưng vào lúc này, lại rõ ràng cảm nhận được, vị này Thái Bạch tông chủ đúng là cùng bọn họ không giống nhau, bọn họ không hiểu Thái Bạch tông chủ mạnh mẽ pháp lực từ đâu mà đến, cũng hoàn toàn chưa quen thuộc hấn đấu pháp phương thức, chỉ cảm thấy hấn kỳ chiêu nhiều lần ra, khó lòng phòng bị, cái này thì lại làm sao đi chống đối?

Mà đón bọn họ thịnh nộ, Thái Bạch tông chủ, cũng đã mặt không hề cảm xúc, đi tới cái kế tiếp người.

...

...

"Khủng bố, khủng bố!"

"Triệu Chân Hồ lại thật là một người địch lại mười vị Nguyên Anh, thậm chí còn chiếm thượng phong?"

"Hắn thần thông, hắn ra tay, ta vì sao hoàn toàn nhìn không hiểu?"

Mà giữa không trung cái kia một trận đại chiến, cũng khiến được vô số người vây xem, vừa kinh lại sợ, quát khê liên tục, bọn họ đều đã không kìm lòng được đem chính mình cũng thay thế vào tràng đại chiến kia trong, sau đó sợ hãi phát hiện, đối lại mình, tương tự không cách nào chống đối. . .

Thậm chí là không biết nên làm sao chống đối!

Ở tình huống như vậy, bọn họ cũng không tự kìm hãm được tâm chuyên động.

"Chẳng lẽ nói, Thái Bạch tông thật sự có tiêu diệt Tôn phủ thực lực?"

"Chẳng lẽ nói, trận chiến này, thật sự sẽ là Tôn phủ lực lượng, diệt hết tới đây?"

Bọn hắn hôm nay, vốn là đang quan chiến, hoặc là nói, là đang quan sát trận này chiến thế chiều gió.

Nếu là Thái Bạch tông thế yếu, như vậy bọn họ thì sẽ ngã về Tôn phủ, thậm chí giành trước hướng về Thái Bạch tông ra tay, nhưng nếu là Thái Bạch tông thắng được trận chiến này, An Châu tất nhiên sẽ đại loạn, bọn họ thân là đứng đầu đạo thống, lại làm sao có thể không sớm mưu tính lợi ích?

Muôn đứng thành hàng, tất nhiên muôn sớm đứng thành hàng!

Chờ đến nhân gia hoàn toàn phân ra được thắng bại, món ăn sợ là đều nguội. . .

"Không thể, vẫn là muôn lại chờ một chút. . ."

Nhưng bọn họ đều không phải nhiệt huyết cấp lên đầu liền liền lĩnh người tuổi trẻ, một chúng Tiên môn chi chủ, đều là đa mưu túc trí, vào lúc này, đã mạnh mẽ áp chế ở xung động của nội tâm, trao đổi ánh mắt, đều là như thế ý kiến: "Thái Bạch tông chủ cùng Huyền Nhai Tam Xích, còn chưa phân ra thắng bại, hơn nữa Tôn phủ thanh thế thật lớn, đến cũng chưa chắc chỉ có những thứ này người, thậm chí Triều Tiên tông cũng sẽ đến, lúc này thế cuộc chưa phân, thậm chí nói Thái Bạch tông vẫn là mặt trái càng to lớn hơn, chúng ta vẫn chưa thể làm ra quyết định, vẫn là muôn tiếp tục quan sát. . . Nhìn lại một chút!"

. . .

. . .

"Giết. . ."

Mà ở bọn họ quyết định nhìn lại một chút thì bây giờ Thái Bạch tông bên trong, từ lâu hơn ngàn kim giáp, giết tiến vào.

Không có đại trận hộ sơn, bọn họ nhập Thái Bạch tông, liền như vào chỗ không người.

Lúc này Thái Bạch tông bên trong, đã không nhìn thấy cái gì bóng người, tất cả đệ tử đều đã trốn vào trong địa mạch, mà tất cả chuẩn bị ứng địch chấp sự trưởng lão mấy người, thì lại phân biệt tại các phong trong lúc đó, bày xuống phòng ngự tư thế, chỉ có thể thủ, lại không thể công. . .

Không gì khác, song phương lực lượng cách biệt quá lớn.

Tôn phủ kim giáp, cái kia là cái gì loại cường thế khủng bố?

Mỗi một vị kim giáp, đều là An Châu các đại tiên môn bên trong nổi bật kỳ tài chọn lựa mà đến, đặt ở tiên môn, đều là thiên tài.

Đương nhiên, kim giáp cũng không phải là thật sự đều do những thiên tài này nhân vật tạo thành, trong đó còn có rất nhiều Tôn phủ huyết mạch, cũng còn có rất nhiều hoàn toàn trung thành với Tôn phủ tiên môn cùng thế trong nhà chuyên vận trẻ tuổi tu sĩ, nhưng dù như thế nào, luận thiên tài tỉ trọng, bọn họ muốn nhiều hơn!

Đơn giản tới nói, chính là tiên môn bên trong nhân vật đứng đầu, đều đã bị Tôn phủ đoạt đi, biến thành bọn họ người, mà những người còn lại bên trong, mới sẽ ở lại tiên môn, hơn nữa tiên môn dù sao không phải Tôn phủ, không nuôi nổi nhiều đệ tử như vậy, vì lẽ đó Tiên môn mất trong đệ tử, cũng sẽ một nhóm một nhóm rời đi tiên môn, lưu lại chỉ là trong đó rất ít mấy người mà thôi, cái này chênh lệch giữa hai bên, so với trời còn lớn!

So với mặt ngoài trên Thái Bạch tông cái kia mấy vị trưởng lão cùng Tôn phủ trưởng lão chênh lệch đều lớn!

Đây mới là Tôn phủ kinh khủng nhất địa phương!

Luận gốc gác, luận dưới tay nhân tài chi chúng, phân phối chi giai, không có bất kỳ tiên môn có thể so với!

Thái Bạch tông chủ ở bề ngoài các đường chấp sự cùng trưởng lão, chết no bất quá hơn trăm, số lượng kém xa Tôn phủ, hơn nữa đối phương lại tu vị tinh thâm, tiến thoái có luật, có thể nói cái này một giết đem vào, liền như vào chỗ không người, Thái Bạch tông trên dưới, đều đợi làm thịt cừu con.

"Không được, nếu Thái Bạch tông trên dưới bị tàn sát, Triệu Chân Hồ cũng khó tránh khỏi chịu ảnh hưởng, chỉ sợ cũng muốn. . ."

Rất xa quan chiến chi tu bên trong, đã có người không nhìn được gầm thét ra miệng, vô cùng lo lắng.

Giữa không trung, Thái Bạch tông chủ mượn Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa, nhốt lại Tôn phủ mười vị Nguyên Anh, lại dựa vào chính mình lực lượng, đang cùng mười vị Nguyên Anh đấu pháp trong chiêm thượng phong, đã làm cho người lớn ra dự liệu, nhưng là ở phía dưới trận chiến này bên trong, Thái Bạch tông lại có vẻ quá mức nhỏ yếu, nếu là thật bị những thứ này Tôn phủ kim giáp, đem Thái Bạch tông cho hoàn toàn phá huỷ, Thái Bạch tông chủ thắng trận chiến đó, có thể làm sao?

. . .

. . .

"Phạm ta Thái Bạch cảnh giới người, chém!"

Bất quá cũng ở cái này chút Tôn phủ kim giáp tràn vào Thái Bạch tông, sắp đối với những thứ này kém xa chính mình tu hành bên trong người đại khai sát giới lúc, lại chợt nghe đến núi trước núi sau, có người quát chói tai lên tiếng, bọn họ vội vã ngừng đầu nhìn lại, liền thấy được cách đó không xa trên ngọn núi, đã xuất hiện một đội tu sĩ, cầm đầu, chính là một cái ngực bình như bản, dáng dấp trong suốt như nước cô gái, mà ở sau lưng nàng, nhưng là mấy trăm vị áo bào trang phục mỗi cái có không giống, nhưng cũng đồng dạng khí cơ không tầm thường tu sĩ, vội vã hướng về vọt vào Thái Bạch tông Tôn phủ kim giáp tiến lên đón.

"Những kia là. . ."

Có người nhìn chăm chú nhìn lại, rất nhanh liền đã đầy mặt kích động.

"Những kia, đều là từng ở Thái Bạch tông tu hành qua đệ tử, bọn họ lại trở về nghênh địch. . ."

"Thái Bạch tông khi nào triệu tập bọn họ?"

"Không nên nói khi nào triệu tập bọn họ, mà là làm sao đem bọn họ triệu tập lên mới là trọng điểm. . ."

". . ."

". . ."

"Quách Thanh sư tử?"

Mà thấy cái kia một đám tu sĩ hiện thân, liền là địa quật bên trong Phương Quý mấy người, cũng đều lấy làm kinh hãi.

Phương Quý rất nhanh hưng phấn lên: "Ta nói làm sao vẫn chưa thấy nàng, nàng mặt sau những người kia là ai?"

Triệu Thái Hợp cũng ở nhìn những kia cùng Tôn phủ kim giáp giết đến cùng một chỗ đi tu sĩ, trầm giọng nói: "Vị này Quách Thanh sư tử, sớm một tháng trước, liền đã rời tông mà đi tới, liền ngay cả ta cũng không biết nàng đi làm cái gì, bây giờ mới biết, nàng lại là đi đem trước đây ở ta Thái Bạch tông tu hành qua các đệ tử, từng cái từng cái đều triệu tập trở về, đây là. . . Thật muốn cùng Tôn phủ chiến đấu tới cùng sao?"

Nghe được lời này, Phương Quý cũng hơi ngẩn người ra, nghĩ thầm một tháng trước?

Khi đó chính mình còn ở di địa bên trong đây, tông chủ khi đó liền nghĩ đến sẽ có như thế một trận chiến?

Nhất thời trong lòng chịu phục không ngớt: Tông chủ thật sự nhìn xa
trông rộng a!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 466: Bắc Vực Không Có Hào Kiệt

Nếu bàn về gốc gác, các đại tiên môn đều có nội tình.

Tựa như Thái Bạch tông, lập phái ba trăm năm, trước trước sau sau, thu rồi bao nhiêu đệ tử, những này đệ tử, tuy là có thiên tư không tốt người, nhưng chỉ cần chăm chỉ tu hành, không sa vào nhân gian hưởng lạc, mười năm tám năm, trăm mười năm, tổng cũng không có thiếu đạt đến Trúc Cơ cảnh giới, thậm chí là cảnh giới cao hơn người, chỉ bất quá, Thái Bạch tông không thể nuôi nổi nhiều như vậy đệ tử, bởi vậy trừ phi tình huống đặc thù, ở lại tiên môn nhậm chức chấp sự hoặc là trưởng lão người, đại đa số đệ tử, đều là ở tu hành đến nhất định năm tháng sau khi, liền xuống núi tự mưu sinh đường đi tới.

Những thứ này người, hoặc là trở thành tán tu, tìm kiếm khắp nơi tạo hóa, hoặc là lập xuống thế gia, làm vì phạm tặc triều đình hiệu lực, hoặc là quản lý một loại nào đó làm ăn, càng hoặc là có một số khí phách hơn người người, trực tiếp liền bố trí một phương tiểu tiên môn, trở thành khai sơn tổ sư gia, nói đơn giản, chính là học thành xuống núi, khai chi tán diệt, tuy rằng không còn là Thái Bạch tông đệ tử, nhưng cùng Thái Bạch tông quan hệ vẫn có!

Đương nhiên, Thái Bạch tông cũng sẽ không đợi bọn hắn xuống núi liền không có liên hệ, trên thực tế, Thái Bạch tông khắp nơi nếu có cái gì linh quang, Linh bảo loại hình làm ăn, thường thường đều sẽ trước tiên tìm những này đệ tử đến giúp quản lý, cái này, bản thân chính là Thái Bạch tông gốc gác một phần!

Lập phái ba trăm năm Thái Bạch tông, vẫn còn có bực này gốc gác, những tiên môn khác đây?

Tựa như bây giờ nước Sở bốn tông, bọn họ đều là có mấy ngàn vạn, thậm chí vạn năm truyền thừa lão tiên môn, lão thế gia, tuy rằng thực lực không chắc làm sao mạnh, nhưng cái này lịch sử lại rất là lâu đời, trình độ nào đó tới nói, có lẽ nước Sở mỗi một cái thế gia, mỗi một cái tiểu Tiên môn, hướng về tổ tiên đếm, đều là cùng bọn họ có ngàn vạn tia quan hệ, thiên hạ tiên môn vốn là một nhà, phân đều không thể tách rời.

Chỉ bất quá, những thứ này người dù sao đã xuống núi, tự lập môn hộ, quan hệ lại gần, có thể gần tới chỗ nào?

Bình thường giúp đỡ quản lý làm ăn, hoặc có nho nhỏ gút mắc thì ghi nhớ tiên môn tình nghĩa lẫn nhau chăm sóc, không hổ ngươi, chính là tốt.

Cho tới những kia nghe nói tiên môn gặp nạn, lập tức song sườn xuyên đao liều mạng tới cứu. . .

. . . Nghe nói có, chưa từng thấy!

. . .

. . .

Cũng nguyên nhân chính là này, khi này chút quan chiến chư tu, nhìn thấy Thái Bạch tông bên trong, bỗng nhiên xuất hiện như vậy một nhánh mấy trăm người tu sĩ thì đều đã kinh sợ đến mức cầm xác đều muốn rút xuống, những tu sĩ này, không thể nghi ngờ đều là từng ở Thái Bạch tông tu hành qua, sau đó lại rời núi mà đi đệ tử, có thể then chốt là, những thứ này người là lúc nào bị Thái Bạch tông triệu tập tới, lại là làm sao triệu tập tới?

Lẽ nào thật sự cũng là bởi vì Thái Bạch tông nhân nghĩa làm đầu, những đệ tử này cảm ơn tiên môn, sinh tử khó quên?

Lời này lừa gạt tiêu hài tử vẫn được!

Có thể vấn đề ở chỗ, liền coi như bọn họ lại không tin, những này đệ tử cũng xác thực đến rồi a, hơn nữa vừa hiện thân, liền lập tức hướng về Tôn phủ kim giáp đám người giết tới, nhiệt huyết hùng hực, sát khí lẫm liệt, tựa hồ thật là cam tâm vì Thái Bạch tông mà không tiếc tính mạng!

Thái Bạch tông là dựa vào cái gì long lạc những này đệ tử nhân tâm?

Lại có thể nhượng bọn họ không tiếc đối kháng Tôn phủ?

Tiền tài tài nguyên?

Cái kia không thể, Thái Bạch tông lập phái bất quá ba trăm năm, không thể có như vậy gốc gác!

Nhân nghĩa danh tiếng?

Vật kia là đem ra nói, trên thực tế không có khả năng lăm nhìn thấy!

Nhưng dù như thế nào, ở bọn họ kinh ngạc lại ánh mắt khó hiểu bên trong, vẫn là nhìn thấy đám kia Thái Bạch tông đệ tử, ở Quách Thanh suất lĩnh phía dưới, mạnh mẽ đánh tới, cùng vọt vào Thái Bạch tông Tôn phủ kim giáp giết đến cùng một chỗ, cái này đám người đều là đã sớm rời đi Thái Bạch tông, nhưng tu hành tuổi tác so sánh cổ, trong tuổi tác lớn nhất, đã là hơn hai trăm tuổi, thành tựu Kim Đan, tuổi tác nhỏ nhất, cũng đã ngoài năm mươi tuổi, chính là tu vị thâm hậu Trúc Cơ, lực lượng từ không nhỏ yếu, rất nhanh liền cùng Tôn phủ kim giáp giết đến cùng một chỗ, nhất thời khó phân thắng bại.

Tuy rằng coi như là thêm vào bọn họ những thứ này người, lại thêm vào trước liền ở bày trận Thái Bạch tông chấp sự mấy người, số lượng vẫn là so với Tôn phủ kim giáp muốn ít, thậm chí không tới đôi phương một nửa, nhưng ít nhất đã có thể ngăn cản Tôn phủ kim giáp xông tới thế.

Chém giết cuộn cuộn, đao đao cắt thịt!

Tu sĩ cấp thấp ác chiến, có lúc thoát nhìn so với đại tu ác chiến còn khốc liệt hơn.

Chỉ là song phương một cái xông tới, liền đã không biết có bao nhiêu người chết tại chỗ, máu tung Thái Bạch. . .

. . .

. . .

"Không được, đến ra đi hỗ trợ!"

Lúc này trong lòng đất Phương Quý, đem trong tay sơn trà ném đi, mãnh đến đứng lên.

Người chung quanh cũng chính là bởi vì Quách Thanh sư tử cùng với những kia rời núi hồi lâu các sư huynh tử xuất hiện, xem nhiệt huyết sôi trào, nhưng chợt thấy Phương Quý đến rồi một câu như vậy, vẫn là không nhìn được có chút kinh ngạc, không hiểu nói: "Không phải ngươi nói muốn xem kịch sao?"

"Ta nói xem cuộc vui, là bởi vì tông chủ nhất định sẽ thắng a, không cần lo lắng!"

Phương Quý chỉ vào trong ao hình chiếu nói: "Nhưng Quách Thanh sư tử các nàng liền không nhất định, sẽ chết rất nhiều người!"

Những người khác nghe vậy, cũng đều bỗng nhiên tỉnh ngộ, gật đầu liên tục.

Nhưng dồn dập đứng dậy sau khi, rồi lại đều là mặt lộ vẻ khó xử: "Có thể then chốt là, chúng ta làm sao đi ra ngoài a?"

Một khi đụng đến cái vấn đề này, chúng đồng môn liền cũng đều cảm thấy đau đầu, bọn họ là bị Liễu Chân trưởng lão giam ở đây, nhưng bọn họ tránh họa tới, từ vừa mới bắt đầu liền không cách nào từ cửa chính đi ra ngoài, trước Phương Quý cùng tiểu Lý hai cái, tiến vào cái này nội thất, cũng là nghĩ tìm đường đi ra ngoài, chỉ là đường không tìm được, chỉ là tìm tới như thế một phương có thể nhìn thấy bên ngoài tình cảnh Linh trì mà thôi. . .

"Lẽ nào là nhảy vào ao liền có thể đi ra ngoài?"

Phương Quý rất trực quan nghĩ đến một cái khả năng.

Cái này một phương Linh trì, bên trong cũng không biết là cái gì, nhưng vốn là mặt nước, nhưng có thể chiếu rọi ra phía ngoài chuyện đang xảy ra, có thể nói dị thường huyền diệu, vừa nãy mọi người nóng lòng quan tâm bên ngoài cảnh tượng, chỉ là nhìn, lại chưa hề nghĩ tới cái khác, lúc này lại tinh tế quan sát, liền phát sinh trong lòng đất mọi người, lại đều không nhận ra trong ao chính là vật gì, duy nhất có thể xác định chính là, cái này tuyệt đối không phải bình thường Linh dịch.

Đúng là một bên tiểu Lý, nhìn thấy cái kia nước ao, tựa như có chút ngạc nhiên.

Nhưng do dự một chút, nàng vẫn là không có nói ra, trong lòng nàng, cũng cảm thấy vật này không thể xuất hiện ở đây.

"Từ nước trong ao đi ra ngoài, làm sao có khả năng?"

Có người khả nghi, trực tiếp đi đến ném một cục đá nhỏ, thấy nó chậm rãi chìm đáy, nhưng không có biển mặt không thấy, nhất thời cũng không có cách nào nhìn nhau một chút, nghĩ thâm cái này tất nhiên là không ra được, mà Phương Quý cũng bất đắc dĩ gãi gãi đầu, thấy mọi người đều ở nhìn mình, không khỏi tức giận lên, dùng sức giậm chân một cái, nói: "Đều lo lắng làm gì đây, mau mau đi tìm lối ra đi nha. . ."

Chúng đồng môn nghe vậy, lúc này mới dồn dập sốt ruột lên, bốn phía tản ra, ở trong hang bên trong tìm khắp nơi đường.

Mà vào lúc này, Phương Quý đã có vẻ hơi lo lắng, Tôn phủ một ngàn kim giáp, biết bao khủng bố, phải biết Phương Quý chính mình, lúc trước ở Tôn phủ trong, còn chỉ là Kim Lũ ngân giáp đây, có thể thu được kim giáp tên, không có chỗ nào mà không phải là Trúc Cơ cảnh cao thủ.

Hơn nữa, cái này còn chỉ là bình thường kim giáp, trong này càng có lượng lớn quý thần, Kim Đan trưởng lão các loại, hung uy vô hạn.

Người như vậy vọt vào Thái Bạch tông, chính là Quách Thanh sư tỷ mấy người, cũng tuyệt đối không thể ngăn trở.

Không chừng kéo đến một hồi, các nàng liền muốn tử thương nặng nề.

Chỉ bất quá, cũng ở hẳn chính lo lắng trong lúc đó, bỗng nhiên vang lên bên tai một tiếng vang giòn.

Cái kia âm thanh, liền như là quân cờ lọt vào bàn cờ.

Âm thanh rõ ràng lại quái lạ, phảng phất mang theo một loại nào đó khiếp người ma lực.

Phương Quý nghe vào trong tai, đều không khỏi cả người ngẩn ra, nhưng nhìn về phía người chung quanh, lại thấy mỗi người bọn họ rối ren,

càng không nửa điểm phản ứng, vội vàng kéo qua bên cạnh tiểu Lý đến một hỏi, mới biết các nàng lại hoàn toàn không nghe cái gì âm thanh. . .

Chuyện này nhất thời làm cho Phương Quý hơi kinh hãi: "Nghĩ thầm cái này lại là thứ đồ gì?"

. . .

. . .

"Giết. . ."

"Thái Bạch tông nghịch loạn Tôn phủ, tuyệt không đường sống!"

"Bọn người dám trợ Trụ vi ngược, đều là một con đường chết. . ."

Lúc này Thái Bạch tông bên trong, đầy khắp núi đồi, đều đã là ác chiến liên tục, tuy là Quách Thanh sư tử dẫn theo những kia từ lâu rời núi Thái Bạch tông các đệ tử lại đây, tuy là bọn họ đều đã ra sức chống đối, nhưng ở Tôn phủ kim giáp liệt cường thế tiến công phía dưới, vẫn là dần dần thế yếu, bị bức ép đến từng bước lùi về sau, lưu lại một chỗ tàn tạ thi thể, cuộn dòng máu, không biết bao nhiêu cung điện, bao nhiêu lầu các đều đã bị hủy.

"Sư tôn, chúng ta hiện tại. . ."

Mà ở Thái Bạch tông chu vi, cái kia vô số quan chiến Tiên môn trong người, cũng đều là một mặt làm khó dễ.

Bất kể là U Minh đạo, Cổ Nhạc tông như vậy đại tiên môn, vẫn là lảng giềng mà ở Khuyết Nguyệt tông, Linh Lung tông các loại tiểu Tiên môn, vào lúc này đều là bị cái này một trận đại chiến dẫn dắt tâm thần, đồng thời sinh ra một loại dị thường xoắn xuýt tâm thái, hết sức thống khổ.

Hướng về trên mặt xem, lúc này Thái Bạch tông chủ, thành linh đã càng đánh càng hăng, ở Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa gia trì phía dưới, hắn đã liền giết hai đại Nguyên Anh, còn tồn thương ba cái, mấy người khác lúc nào cũng cướp công, trước sau không làm gì được hắn, cũng phân minh có ý sợ hãi, chiến ý chính nhanh chóng trượt, vô luận từ phương diện nào xem, chỉ có Quỷ Anh Thái Bạch tông chủ, trong trận chiến này thắng mặt thậm chí có bảy thành!

Có thể hết lần này tới lần khác, phía dưới Thái Bạch tông cảnh nội, lại là càng đánh càng là thế yếu, đã rõ ràng không chống đỡ được.

Bọn họ đều là tọa sơn quan hổ đấu, sau đó quyết định nên giúp cái nào một bên người.

Có thể lúc này, hai phe chiến thế rõ ràng cực kỳ không cân đối, bọn họ lại nên làm gì chọn quyết?

Có người đã không kịp đợi, một mặt lo lắng hướng về chính mình sư tôn trưởng bối hỏi dò, có nên hay không ra tay, nhưng những trưởng bối này, trong lòng tuy rằng cũng có chút lo lắng, lại thì lại làm sao có thể định đoạt đến đi xuống, một phen suy nghĩ sau khi, hầu như mỗi một cái đều là trầm trọng lắc đầu, uy nghiêm đáng sợ quát khê: "Không thể, không thể, vẫn là muốn tiếp tục quan sát, Thái Bạch tông Triệu Chân Hồ thực lực, tuy rằng vượt xa chúng ta tưởng tượng, nhưng toàn bộ Thái Bạch tông, vẫn là quá yếu, hầu như không thể thắng được trận chiến này, chúng ta lúc này ra tay, chẳng phải là tự mình chuốc lấy cực khổ?"

"Tôn phủ phía dưới cực nghiêm, nếu chúng ta tham dự trận chiến này, giúp đỡ Thái Bạch tông, dù là ra tay chỉ có một vị đệ tử, chỉ cần bị người nhớ kỹ, chuyện này sau cũng là cả nhà đều không thể tách rời quan hệ, Tôn phủ mãnh liệt báo thù, chúng ta kết cục lo lắng rồi. . ."

"Mà chúng ta nếu là giúp đỡ Tôn phủ, cái này Triệu Chân Hồ vạn vừa thấy được không thể cứu vãn, độc thân đào tẩu, sau đó rồi lại trở về báo thù, cái kia chịu thiệt không phải là chúng ta?"

"Vì lẽ đó, lúc này chúng ta chỉ có chờ, chờ trận chiến này phân ra thắng bại, nhìn tình thế lại nói. . ."

". . ."

". . ."

Tuy là Tôn phủ trong ngày thường bắt nạt Bắc Vực lại tàn nhẫn, tuy là có lại nhiều hơn tiên môn ăn qua Tôn phủ thiệt lớn, có thâm cừu huyết hận, nhưng này loại gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ một màn, cũng sẽ không xuất hiện ở Bắc Vực, trước đây Thái Bạch tông chủ nói không sai, Bắc Vực bị nghiền ép quá lợi hại, đã rất khó lại sinh ra cái gì anh hùng hào kiệt đến rồi, nơi này dù sao không phải Đông Thổ, không có sinh ra anh hùng thổ nhượng.

Bắc Vực không có hào kiệt!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 467: Ai Nói Bắc Vực Không Có Hào Kiệt

Thái Bạch tông giận mà phản kích, đối kháng Tôn phủ, cái này tự nhiên được đến vô số người kính phục.

Phương bắc Thương Long một mạch họa loạn ba châu, giống như là từ Tôn phủ trong tay đoạt lại ba trong mười chín, dũng cảm tự nhiên bị người tán thưởng.

Có thể nói tới nói lui, lại không người thật sự sẽ liều lĩnh, theo bọn họ phản khởi.

Thái Bạch tông phản kháng, ở trong mắt rất nhiều người, có lẽ cũng chỉ là bộ ngựa đầu xe, tự tìm đường chết.

Phương bắc Thương Long thanh thế lại to lớn hơn, rất nhiều người trong mắt, hẳn cũng chỉ là một người điên. . .

Không ai có lòng tin đối kháng Tôn phủ, liền như thế lúc Thái Bạch tông chủ biểu hiện kinh diễm đến đâu, cũng không có người cảm thấy Thái Bạch tông thật sự có phần thắng, bọn họ vẫn là cảm thấy, đối kháng chính diện Tôn phủ, cái kia đó là một con đường chết, vì lẽ đó, những thứ này tiên môn làm ra quyết định, vẫn là quan sát.

Dù là lúc này Thái Bạch tông chur đệ tử, ở Tôn phủ kim giáp điên cuồng tấn công phía dưới, đã thế như nguy trứng, bọn họ cũng chỉ quan sát.

Thậm chí tình thế đối với Thái Bạch tông càng bất lợi, bọn họ càng sẽ quan sát, còn có khả năng tìm đến phía Tôn phủ một phương.

Bây giờ, cục diện tựa hồ dĩ nhiên định, Thái Bạch tông ở hơn ngàn kim giáp thế tiến công phía dưới, chỉ có tiêu diệt một đường, mà giữa không trung Thái Bạch tông chủ, tuy là có thể thắng trận chiến này, cũng chỉ là lưu lại hấn cá nhân truyền kỳ, tông môn tiêu diệt, hấn vẫn là muốn trốn!

Thái Bạch tông vận mệnh, ở trong mắt mọi người, đã rõ ràng lên. . .

. . . Nhưng biến hóa đều là xuất hiện ở mọi người dự liệu ở ngoài.

. . .

. . .

Vào lúc này, một viên mọi người thấy không gặp, cũng không nghe thấy quân cờ, rơi vào rồi Thái Bạch tông bên trong!

. . .

. . .

Bây giờ chính là Thái Bạch tông đệ tử, ở Tôn phủ kim giáp điên cuồng thế tiến công phía dưới, liên tục bại lui lúc, mà lúc này Thái Bạch tông quần phong ở ngoài, đang có một cái có được mảy rậm mắt to người tuổi trẻ, hấn thân mang áo bào đen, bên người chen chúc gần trăm đệ tử, mỗi cái khí cơ mạnh mẽ, tu vị tinh thâm, người tuổi trẻ này, tên là Lăng Cổ, chính là U Minh đạo chủ đại đệ tử, sau người, đều là U Minh đạo chân truyền.

Bọn họ lúc này chính là phụng sự mệnh, quan chiến ở đây, nếu Thái Bạch tông tan tác, bọn họ thậm chí còn sẽ vọt vào Thái Bạch tông đi, liệu

lĩnh giúp đỡ Tôn phủ, chèn ép Thái Bạch tông, cũng nhân cơ hội nhìn Thái Bạch tông bên trong có hay không cái gì gốc gác đáng giá tranh cướp!

Các môn các phái, như hắc đệ tử như vậy đám người còn có rất nhiều!

Nhưng hôm nay, vốn là phụng sự tôn nghiêm mệnh, quan chiến ở đây, chờ đợi thời cơ hắc, chợt nghe được một cái dị thường rõ ràng quân cờ rơi xuống bàn âm thanh, cái kia âm thanh liền tới từ Thái Bạch tông bên trong, du du dương dương, tựa hồ có vô tận thần diệu ý cảnh. . .

Lăng Cổ ánh mắt bỗng nhiên xuất hiện chốc lát mê man.

Lại sau một khắc, hắc một chút nhìn thấy, phía dưới Thái Bạch tông bên trong, đang có một cái thoát nhìn trẻ tuổi nữ đệ tử, bị Tôn phủ kim giáp đến lực đánh chết, nâng thi tại không, hắc bỗng nhiên cảm giác trong lòng nhiệt huyết tuôn ra, quát lên: "Tôn phủ cao ở chúng ta tiên môn bên trên, ý thế hiếp người, hại ta bao nhiêu cùng tộc, hiện nay chúng ta mắt thấy Tôn phủ tàn bạo làm nâng, bản thân là nam nhi, lại há có thể ngồi yên không để ý đến?"

"Thái Bạch tông đồng đạo đừng hoảng, ta U Minh đạo đại đệ tử Lăng Cổ, phụng sự mệnh đến đây trợ ngươi. . ."

Trong tiếng quát chói tai, hắc lại kinh lên thần thương, từ trời cao cúi đầu rơi xuống, mạnh mẽ hướng về Tôn phủ kim giáp giết tới.

Mà sau lưng hắc, cái kia hơn trăm chân truyền đều là kinh ngạc, còn tưởng rằng đại sư huynh là trong bóng tối được đến sư tôn bí lệnh, dồn dập lấy hắc dẫn đầu, đều theo giết đem đi xuống, cái này một phương sức mạnh mạnh mẽ vọt vào Thái Bạch tông, nhất thời làm cho phía dưới chiến thế vừa chậm.

"U Minh đạo, các người thật là to gan lượng, liền không sợ phiền phức sau cùng Thái Bạch tông giống như kết cục sao?"

Này Tôn phủ kim giáp trong, cũng có vô số người kinh hãi đến biến sắc, dồn dập lớn tiếng chửi bới lên.

Nhưng này Lãng Cổ hoàn toàn không sợ, lại còn ở thả tiếng hét lớn: "Chính là bởi vì chúng ta Bắc Vực tiên môn, sợ đầu sợ đuôi, lúc này mới làm cho người Tôn phủ càng hung tàn, nếu chúng ta Bắc Vực ngàn vạn tiên môn một lòng, Tôn phủ lại há có nửa điểm hung hăng ngang ngược chỗ trống?"

Nói, chiến ý càng mạnh, mạnh mẽ giết rơi xuống.

...

...

"Ta mẹ nó. . ."

Mà theo phía dưới Lãng Cổ nhảy vào Thái Bạch tông chiến trường, nhiệt huyết sục sôi, U Minh đạo chủ lại suýt nữa kinh sợ đến mức từ đám mây trên rơi xuống, hấn lúc này đã đầy mặt kinh hãi, toàn tâm không rõ, hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, chỉ là môi một trận run rẩy, nghĩ thầm xong xong, lần này phiền phức lớn rồi, chính mình đệ tử này từ trước đến giờ nghe lời, bây giờ làm sao như điên như thế, bỗng nhiên vào chiến trường?

Mấu chốt nhất chính là, người mẹ nó vào chiến trường, còn chỉ lo người khác không nhận ra đến, lớn gọi mình sư thừa làm gì?

Cái này vừa đến, người người đều biết U Minh đạo đệ tử giúp Thái Bạch tông, sau đó Tôn phủ trước mặt, sao xa lạ biện?

"Bá" "Bá" "Bá "

Không chỉ có là U Minh đạo chủ kinh hãi đến biến sắc, chu vi Cổ Nhạc tông các loại tiên môn cũng đều hướng về hấn nhìn lại, ánh mắt quái lạ.

Trong lòng đều đang nghĩ, cái này U Minh đạo điên rồi phải không, chiến thế không rõ, người liền quyết định muốn trợ Thái Bạch tông?

Nhưng ở trong chớp mắt, còn không chờ U Minh đạo chủ giải thích cái gì, phía dưới đã là hoàn toàn đại loạn, nghe thấy đến trong đám người, thỉnh thoảng có người vượt ra khỏi mọi người, mạnh mẽ hướng về Thái Bạch tông bên trong giết đi, không người không phải các đại tiên môn đệ tử, dồn dập trong miệng hét lớn.

"Ta chính là Cổ Nhạc tông chân truyền Thái Cổ Tán, phụng sự mệnh giúp đỡ Thái Bạch đạo hữu!"

"Ta chính là Vị hà Lý gia trưởng tử Lý Tiêu, tru diệt Tôn phủ chó săn, không thể buông tha một cái. . ."

"Ta chính là. . . Quên đi nói các người cũng không nhận ra, ngược lại giết là được rồi. . ."

". . ."

". . ."

Một cái tiếp theo một cái, nhiệt huyết thiếu niên dồn dập gia nhập chiến cuộc, vây quanh Tôn phủ kim giáp buông tay đại sát.

Mà theo bọn họ lỗ mãng sơ suất vọt vào chiến trường, nhất thời đầy mặt kinh hãi nhưng là các tiên môn chi chủ, bọn họ vốn đang ở quan sát, thậm

chí còn không định tốt phải giúp cái nào một bên, ai có thể nghĩ tới, chính mình đệ tử lại lớn mật như thế, lỗ mãng liền ra tay rồi?

Bọn họ cái này vừa ra tay, bị Tôn phủ ghi xuống, chính mình còn có thể chạy?

Càng làm người ta kinh ngạc chính là, theo người xuất thủ càng ngày càng nhiều, rất nhiều tiểu Tiên môn cũng ngồi đứng không vững, bọn họ không giống những kia đứng đầu đạo thống, có phân tích thế cuộc năng lực, bởi vậy làm ra thông minh nhất lựa chọn, nhất cử nhất động, đều nhìn chăm chăm U Minh đạo các loại đại tiên môn, những thứ này đại tiên môn quan sát, bọn họ liền cũng quan sát, đại tiên môn đệ tử bỗng nhiên ra tay, bọn họ liền cũng lập tức liền cùng xông lên tới!

Àm âm âm!

Thái Bạch tông bên trong, trong nháy mắt có vô số viện binh đến, tình thế thời khắc nguy cấp nghịch chuyển.

Những kia Tôn phủ kim giáp, đều đã chur đường viện binh tách ra, khổ sở chống đỡ lấy, hiển nhiên rơi vào rồi xu hướng suy tàn.

Thậm chí không chỉ có là viện binh , liền ngay cả Tôn phủ kim giáp bên trong, cũng có người bỗng nhiên giận dữ, phát rồ giống như ném xuống chính mình khôi giáp, lệ tiếng hét lớn: "Ta tộc nhân, chính là bị các ngươi Tôn phủ huyết mạch đồ, hiện nay ta chẳng lẽ còn muốn bán mạng cho các ngươi?"

Vừa nói chuyện, không chút lưu tình, một đao chặt chiến hữu bên cạnh.

Bực này hỗn loạn một màn, đúng là đem Quách Thanh các loại Thái Bạch tông đệ tử đều nhìn ra thấy choáng váng, thậm chí cảm động lệ nóng doanh trong.

Ai nói Bắc Vực không có hào kiệt?

...

...

"Không tốt, loạn thế đã lên, không cách nào ngăn cản!"

Mà phía dưới một loạn, phía trên các đại tiên môn chi chủ, tương tự kinh hãi đến biến sắc, tuy rằng đến lúc này, bọn họ đều có quá nhiều người nhìn không thấu tình huống, lại càng không biết chính mình đệ tử là làm sao nhiệt huyết cấp lên đầu, vọt vào Thái Bạch tông đi giúp đỡ, nhưng thế cuộc biến hóa, lại nhìn ra thấy lại quá là rõ ràng, có người quát lên: "Chúng ta vẫn không có làm ra quyết định, nhưng các đệ tử lại thay chúng ta làm, bọn họ dĩ nhiên ra tay, chúng ta liền cũng không giấu được, chẳng lẽ nói ngày sau Tôn phủ hỏi, chúng ta thật sự đây nói tất cả toàn không biết chuyện sao?"

"Liền là chúng ta nói, Tôn phủ cũng sẽ không tin!"

"Ngược lại chư môn vừa ra tay, Tôn phủ này dịch tất bại, đã như vậy. . ."

"Đã như vậy. . ."

Có sắc mặt người bỗng nhiên trở nên âm trầm, đột nhiên quát chói tai:
"Vậy thì phản mẹ kiếp!"

...

...

Ầm ầm ầm!

Người đầu tiên xuất thủ chính là U Minh đạo chủ, con hồ ly già này cũng ngay đầu tiên liền phán đoán rõ ràng tình thế, chính mình đệ tử vừa ra tay, nghĩ không đứng thành hàng cũng khó khăn, hấn tâm tư thay đổi thật nhanh trong lúc đó, dĩ nhiên biết rồi nên làm như thế nào, bỗng nhiên trong lúc đó, một bước đạp đi ra, đầy mặt hung uy, uy nghiêm đáng sợ hết lớn: "Huyền Nhai Tam Xích, bọn ngươi Tôn phủ người, ác chuyện làm tận, lại hùng hổ dọa người, thật sự coi ta Bắc Vực tu sĩ, không có huyết tính phản kháng không được, hôm nay ta U Minh đạo liền không buông tha ngươi, mau tới nạp mệnh, tể ta Bắc Vực oan hồn thôi. . ."

tiếng nói khuấy động khắp nơi, xa xa truyền ra ngoài, không biết chấn động đến mức bao nhiêu người cả người tê.

Bọn họ vừa mừng vừa sợ ngẩng đầu, liền thấy vị này U Minh đạo chủ, nhanh chân đạp lên hư không, vội vã xung phong đi ra.

"Khách. . ."

Hấn lại trực tiếp hung hãn ra tay, đem một cái ở Thái Bạch tông bên trong làm loạn quỷ thần chém giết.

"Giết hết Tôn phủ huyết mạch, tể ta Bắc Vực oan hồn. . ."

"Tôn phủ làm mưa làm gió qua không ít năm, bây giờ cũng nên trả nợ rồi. . ."

"Chúng ta An Châu tu sĩ, đã sớm nhận ngươi không được, phản, phản!"

". . ."

". . ."

tiếng tiếng hét lớn bên trong, bọn họ có xông hướng giữa không trung, có xông hướng Thái Bạch tông, có chỉ là ở giữa không trung bên trong hô to, nhưng không có ra tay, nhưng dù như thế nào, lần này thanh thế lập tức lên rồi, không biết có bao nhiêu vẫn ẩn núp ở xung quanh trong hư không, từ đầu đến cuối không có bại lộ hình che giấu Tiên môn trong người, đều vào lúc này đầy mặt đại nghĩa lẫm liệt, lớn tiếng hét cao, nhảy vào chiến trường này.

"Ra tay rồi, ra tay rồi. . ."

Khác một sương bên trong, có bốn cái đặc thù tiên môn, chính là Khuyết Nguyệt tông, Linh Lung tông, Hỏa Vân lĩnh, Hàn Sơn Tổng gia, bọn họ là cái thứ nhất biết được Thái Bạch tông chủ kết anh, đồng thời quyết định tạm thời quan chiến, không có lựa chọn trước tiên đối địch với Thái Bạch tông người.

Nhưng bọn họ cũng là quan sát lâu nhất, vẫn không dám làm ra lựa chọn người.

Nhưng là ở bọn họ nhìn thấy trước mắt tình cảnh này thì trái tim nghi ngờ trong nháy mắt tan thành mây khói.

Đại thế đã lên, còn có cái gì có thể cân nhắc?

"Ta nước Sở năm đại tiên môn, từ trước đến giờ như thể chân tay, sớm chịu đủ lắm rồi ngươi Tôn phủ uất khí!"

"Giết!"

". . ."

". . ."

Bốn đại tiên môn tông chủ, đều suất đệ tử vọt vào bên trong chiến trường.

Tùng cái từng cái đầy mặt hùng hồn, cầm phần sục sôi, cuộn cuộn nhiệt huyết, tựa như muốn sấy khô trên trời mây khói!

Bùm bùm cạch cạch, ác chiến liên tục.

Cái kia vọt vào Thái Bạch tông bên trong Tôn phủ kim giáp, cho tới Kim Đan, cho tới Trúc Cơ, kể cả các đường quý thân, Hung thú, từ vừa mới bắt đầu hung cuồng xung phong, như vào chỗ không người, trong nháy mắt liền trở thành chư đại tiên môn đệ tử thảo phạt đối hướng về, không biết có bao nhiêu người, căn bản còn không phản ứng lại, liền đã bị tàn sát hết, chính là những người còn lại, ở khí thế kia cuộn cuộn An Châu tiên môn trước mặt, cũng đã không hề chiến ý.

Loại này đại thế, vốn là nghiền ép!

Nhìn cái này một phen náo nhiệt đáng dấp, ai nói Bắc Vực không có hào kiệt đây?

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 468: Huyết Hải Đại Phạt

Chẳng ai nghĩ tới, đôi mắt Tôn phủ khí thế hùng hổ làn sóng thứ hai thảo phạt, lại sẽ là cái này kết cuộc.

Đợt thứ nhất thế tiên công, Tôn phủ khởi động những kia trung thành với Tôn phủ ba đại tiên môn, muốn mượn Tôn phủ uy thế, gây xích mích An Châu tiên môn náo loạn, mượn tay của bọn họ tiêu diệt Thái Bạch tông, dầu gì cũng có thể mượn bọn họ lực lượng, rất lớn trình độ suy yếu Thái Bạch tông gốc gác.

Nhưng đối với Tôn phủ cái này một tính toán mưu đồ, Thái Bạch tông cường thế ra tay, chiến dịch chém chết ba ngàn tu, uy hiếp An Châu các đại tiên môn, khiến cho bọn họ không dám đi theo Tôn phủ bước chân, hướng về Thái Bạch tông ra tay, đối với chuyện này, Tôn phủ tuy rằng cũng có chút bất ngờ, nhưng dù sao vẫn không có quá mức để ở trong lòng, bọn họ chỉ là trực tiếp đại quân vung đến, mười đại Nguyên Anh, ba ngàn kim giáp, vô tận quý thần, mạnh mẽ đi tới nước Sở, trực tiếp lợi dụng một loại hung uy vô địch tư thế, đem cái này dám mạo phạm Tôn phủ uy nghiêm nho nhỏ Thái Bạch tông cho tiêu diệt. . .

Vào lúc này, Tôn phủ lo lắng, tuyệt đối không là An Châu cái khác tiên môn, thậm chí không phải Thái Bạch tông bản thân.

Hắn lo lắng, chỉ là phương bắc Thương Long một mạch xuôi nam, giúp đỡ Thái Bạch tông.

Hay hoặc là nói, Thái Bạch tông sẽ có cái gì lợi hại cứu viện lại đây, giúp đỡ đối kháng Tôn phủ đại quân!

Có thể kết quả, bọn họ lo lắng như thế cũng chưa từng xuất hiện.

An Châu phương bắc biên cảnh, không có nửa điểm động tĩnh, phương bắc Thương Long một mạch, từ đầu tới đuôi, đều không có ý xuôi nam.

Mà cái khác là cứu viện, cũng một cái đều chưa từng xuất hiện.

Thái Bạch tông, lại thật liền đảng hoàng ở tại nước Sở trong, chờ bọn họ đến đánh!

Sau đó, ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Thái Bạch tông tiêu diệt vận mệnh đã nhất định lúc, bất ngờ chuyện làm lượt từng món, đầu tiên là Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa xuất hiện, làm cho nho nhỏ Thái Bạch tông, lại có thể lấy chống đối Tôn phủ Phá Diệt thần quang lực lượng!

Phải biết trước đây Tôn phủ, bất kể là tấn công phương nào, trên căn bản đều không cần bọn họ tự thân ra tay.

Tới một chỗ, chính là pháp thuyền ngang trời, một loạt Phá Diệt thần quang đảo qua, đối phương liền trên căn bản đã núi hủy người vong.

Lại phái kim giáp tiến vào bên trong, đánh chết một lần may mắn còn sống sót người, cái này tiên môn liền như là bị rửa qua như thế sạch sành sanh, như vậy bước đi, quả thực chính là lại ung dung lại sáng khoái, những kia Tôn phủ Nguyên Anh cùng quý thần, thậm chí đều không có cơ hội xuất thủ. . .

Như vậy hành vi, Tôn phủ đã là quen tay làm nhanh!

Sau đó ngay khi Thái Bạch tông, bọn họ cái này kiêu cũ thủ đoạn, lập tức không có tác dụng.

Phá Diệt thần quang, không thể quét ngang Thái Bạch tông, trái lại bị Thái Bạch tông đại trận hộ sơn đàn hồi, phá huỷ bọn họ một nửa nhân mã.

Mà mười đại Nguyên Anh, lại bị bỗng nhiên hiển lộ cực cao thực lực Thái Bạch tông chủ một người cuốn lấy, không những không có dễ dàng thủ thắng, trái lại thương vong nặng nề, quan trọng hơn nhưng là bọn họ giết tiến vào Thái Bạch tông đi kim giáp, cái kia theo lý giảng căn bản liền không phải là Thái Bạch tông đệ tử có thể ngăn cản được a, có thể ai có thể nghĩ tới, cái này như bẻ cành khô tư thế, lại chọc giận An Châu chúng Tiên môn, đối với Tôn phủ cùng công chi?

Chúng giận đã phạm, liền không đủ sức xoay chuyển cả đất trời!

Mắt thấy đến này vô tận tiên môn đại tu, đệ tử, đồng loạt ra tay, làm cho Thái Bạch tông bên trong lực lượng lập tức liền mạnh mẽ vô số lần, Tôn phủ những kia kim giáp, quý thần, dù là bọn họ thực lực lại mạnh, cũng không có thể bù đắp được ở lại cái này mấy lần với bọn họ lực lượng, chỉ là khoảng khắc trong lúc đó, liền đã bị những sức mạnh này quét ngang, từng cái từng cái phân cách thành nhỏ sóng nhân mã, sau đó bị loạn đao chém chết, một chút tiêu hao đãi tận. . .

. . .

. . .

"Lẽ nào tất cả những thứ này, đều là cái kia Thái Bạch tông chủ sớm mưu tính tốt sao?"

Nhìn kết quả này, không biết có bao nhiêu tạm thời còn có thể gắng giữ tinh táo người, biểu hiện ra một mặt kính nể.

Nghĩ cái kia Thái Bạch tông, đôi mặt Tôn phủ mạnh mẽ thế tiến công, không một không đối ứng vừa đúng, thậm chí liền ngay cả Tôn phủ kim giáp, đều có chur đại tiên môn ra tay giúp bọn họ bãi bình, tất cả thuận theo tự nhiên, sau đó ngẫm lại, quả thực như là nhất định sẽ phát sinh. . .

Nếu cái này đều là vị kia Thái Bạch tông chủ, sớm tính toán kỹ, vậy hẳn đến mạnh bao nhiêu mưu lược?

Không chỉ có là những kia quan chiến các tu sĩ kinh ngạc đến ngây người , liền ngay cả lúc này địa quật bên trong, chính vừa lo lắng tìm kiếm lối thoát, vừa quan sát bên ngoài tình thế Thái Bạch tông các đệ tử đều kinh ngạc đến ngây người, bọn họ ngây ngốc nhìn các đại tiên môn ra tay, đem chốc lát trước còn hung uy vô tận Tôn phủ kim giáp giết đến sạch sành sanh, từng cái từng cái trở mắt ngoác mồm, lại là kích động, lại là cảm giác vô tận kính phục. . .

"Tông chủ thật ghê gớm!"

Phương Quý đầy mặt cảm khái, liên thanh tán thưởng.

Chu vi một vòng người, đều đi theo gật đầu, sâu biểu tán đồng.

. . .

. . .

"Cái này sao có thể?"

Mà ở giữa không trung, dù là bị Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa trận pháp nhốt lại, Huyền Nhai Tam Xích các loại Nguyên Anh cao thủ, cũng có thể cảm giác đến ngoại giới, hoặc nói là phía dưới Thái Bạch tông bên trong chiến thế biến hóa, vốn là bị Thái Bạch tông chủ bức rơi hạ phong, khổ sở

chống đỡ bọn họ, nhất thời kinh hãi không thôi, sâu trong nội tâm cái kia mơ hồ một vết lo lắng sợ hãi, vào lúc này đã bắt đầu bị vô hạn phóng to. . .

Đối mặt Thái Bạch tông chủ như vậy tựa hồ về việc tu hành, hoàn toàn đi ra một con đường khác người, bọn họ vốn là do xa lạ mà sợ hãi, là do không rõ mà đạo tâm sinh nghi, chỉ là, bọn họ dù sao đối với cái này một tràng đại thế vẫn có tự tin, biết Tôn phủ kim giáp, dù là đã ở pháp thuyền tiêu diệt thì tổn thương tận nửa Tôn phủ kim giáp, đối mặt Thái Bạch tông đệ tử, vẫn có ưu thế cực lớn.

Chỉ cần phía dưới Tôn phủ kim giáp thắng lợi, liền có thể cũng bức Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa, bọn họ còn có rất lớn phần thắng.

Vì lẽ đó, bọn họ vẫn ở chỗ chống đỡ lấy, chờ cái kia biến số đến.

Chỉ là chẳng ai nghĩ tới, đợi lâu như vậy, cuối cùng chờ đến, lại là một kết quả như thế. . .

Phản! Phản!

Những thứ này An Châu tiên môn, lại lá gan lớn như vậy, lại cùng nhau giúp đỡ Thái Bạch tông đối kháng Tôn phủ!

Mà kinh nộ phía dưới, bọn họ cũng cuối cùng tại cảm giác được sợ hãi.

Đáy lòng tuyệt vọng cùng nhau, đạo tâm tan vỡ lợi hại hơn, đã hầu như không hề chiến ý.

Mà Thái Bạch tông chủ, thì lại nhanh chóng nắm lấy cơ hội này, thân hình hấn đi khắp, thiên biến vạn hóa, thời khắc nguy cấp liền đã nắm lấy cơ hội, hướng về mấy vị đã bị thương nặng Nguyên Anh cướp công lên, mà vào lúc này, đối mặt Thái Bạch tông chủ hung cuồng, mấy vị khác Nguyên Anh, thậm chí đều đã không sinh được ý muốn chính diện chống đối, vừa

giận tiếng kêu to, vừa nhanh chóng hướng về mỗi cái phương hướng tránh né. . .

Nhưng chính diện chống đối, đều khổ sở chống đỡ bọn họ, bây giờ một mất chiến ý, càng là quân lính tan rã, Thái Bạch tông chủ tựa hồ cũng rất am hiểu truy sát chó rơi xuống nước đáng vẻ, thân hình đi khắp trong lúc đó, tay áo lớn phiêu phiêu, linh quang hiện ra, như một tôn đại phật, nhưng là ra tay lúc, lại hung tàn đến cực điểm, một chưởng che rơi xuống, liền đã đem một cái nghĩ muốn chạy trốn An Châu Tôn phủ đại trưởng lão Nguyên Anh cho tiêu diệt.

Nhân gia ở hấn dưới tay tuyệt vọng gào thét, hấn trên mặt còn từ bi tràn đầy, một mặt thiện ý. . .

Lúc này mười đại Nguyên Anh, đã bị Thái Bạch tông chủ chém bốn cái, trọng thương hai cái, chỉ còn lại bốn người hoàn hảo, vẫn là trong lòng run sợ trạng thái, mà bây giờ, Thái Bạch tông chủ thừa dịp bọn họ tâm thần không yên, ra tay nhất thời hung hấn mấy lần, chỉ bất quá thoáng qua trong lúc đó, liền đã lại lần nữa đánh gục hai người, theo đối phương Nguyên Anh phá diệt, hấn một thân khí cơ, cũng đã trở nên quý dị lên. . .

Trên thực tế, mỗi đánh gục một cái Nguyên Anh, trên người hấn khí cơ, liền quái lạ một phần.

Phảng phất bị hấn đánh chết Nguyên Anh trưởng lão, một thân lực lượng, đều gia trì đến trên người hấn, làm cho hấn cao thâm khó dò!

Muốn nói lên lúc này Thái Bạch tông chủ, ra tay tàn nhẫn, ra tay hung hấn, nhưng một mực trên mặt từ bi, thậm chí dẫn theo một loại trách trời thương người khí cơ, loại này độ tương phản cực kỳ mãnh liệt, nhất định phải hình dung, cái kia chính là một cái ngòi xếp bằng ở biển máu bên trên đại phật!

Phía dưới là biển máu, bên trong có vô tận oan hồn giã dựa kêu khóc.

Mà Thái Bạch tông chủ lại xếp bằng ở biển máu bên trên, vẻ mặt an tường, trấn áp vạn dặm huyết phù đồ.

"Yêu nhân, ngươi dám. . . Ngươi quả thật dám như thế nghịch ta Tôn phủ?"

Liên ngay cả An Châu Tôn phủ Huyền Nhai Tam Xích, vào lúc này cũng đã một mặt sợ hãi.

Hắn đường đường một châu Tôn chủ, Tiên Anh đại tu, có thể vào lúc này, đối mặt Thái Bạch tông chủ, lại sinh ra một loại rất lớn sợ hãi, cảnh này khiến hắn không muốn lại ra tay, mà là hướng về Thái Bạch tông chủ rộng to lên: "Ngươi như vậy nghịch loạn, không biết trời cao đất rộng, lại có biết đợi đến Đế Tôn đại nhân xuất quan, ra tay bình loạn, bọn ngươi mãi tộc mãi môn, đều sẽ bị trấn tại Cửu U, vĩnh viễn, không thể siêu sinh. . ."

Thái Bạch tông chủ chỉ là bình tĩnh áp sát, tay áo vung vẩy, lại trấn áp hai vị Nguyên Anh.

Vừa bắt đầu ra tay lúc, Thái Bạch tông chủ đối mặt cái này Tôn phủ Nguyên Anh, còn chỉ là dựa vào công pháp quý dị, hơi chiếm thượng phong, nhưng hôm nay, theo chết ở hắn dưới tay Nguyên Anh càng ngày càng nhiều, hắn một thân lực lượng, dường như đã liên tiếp bùng lên lên. . .

Lúc này hắn cùng mấy vị trưởng lão, tựa hồ căn bản liền không ở một cái phương diện trên!

Mà tình cảnh này, càng làm cho Huyền Nhai Tam Xích lòng tràn đầy sợ hãi, cái nào còn có hướng về hắn ra tay lá gan?

Nói cho cùng, hắn chính là không hiểu lúc này Thái Bạch tông chủ.

Càng không hiểu, càng cảm giác được đôi phương thần bí khó lường, đã gần đến yêu ma!

"Phi, cái gì đại gia người trấn tại Cửu U, lão nương chính là từ chốn cửu u đi ra, người đem chúng ta trấn tại Cửu U, vậy chính là ta mang phu quân cùng hài nhi về nhà mẹ đẻ, họ Triệu, không nên cùng hấn đông dài, mau mau đem hấn đập chết rồi chuyện. . ."

Đôi mặt Huyền Nhai Tam Xích điên cuồng, Thái Bạch tông chủ không có mở miệng, đúng là bên trong đại trận Thiết nương tử kêu lớn lên.

Mà Thái Bạch tông chủ, nhưng là từng bước từng bước, hướng về Huyền Nhai Tam Xích đi tới.

"Phân phạt. . ."

Huyền Nhai Tam Xích bên người, hai vị hộ đạo đại trưởng lão cắn chặt hàm răng, bỗng nhiên liên thủ tấn công tới.

Nhưng Thái Bạch tông chủ chỉ là tay áo lớn vung tới, hai vị này hộ đạo đại trưởng lão, liền đã cũng ngã ra ngoài, trên người thậm chí đều hiện ra đạo đạo quỷ dị hắc tuyến, gãy dựa không ngót, cũng không biết đúng hay không ảo giác, Huyền Nhai Tam Xích thậm chí như là nhìn thấy Thái Bạch tông chủ ngồi ngay ngắn bên trên, hai vị trưởng lão hướng về hấn công tới thì giúp đỡ Thái Bạch tông chủ chống đối cái này công tập, đều không phải hấn chính mình sức mạnh của bản thân. . .

Mà là cái kia biến máu bên trên, có vô tận oan hồn nổi lên, đem hai vị trưởng lão bức lui.

Những kia oan hồn, thậm chí còn muốn đem hai vị kia trưởng lão đều kéo tiến vào huyết hải trong đi, thành vì chính mình một phần.

"Cái này đến tột cùng là món đồ gì?"

"Như vậy u thâm quái lạ, làm sao có thể chống đối?"

Huyền Nhai Tam Xích nhìn tình cảnh này, cảm giác càng khủng hoảng, hấn thân là Nguyên Anh đại tu, một châu tôn sư chủ, sống bảy trăm năm, món đồ gì không có kiến thức qua, nhưng một mực, hấn vào lúc này lại hoàn toàn nhìn không hiểu Thái Bạch tông chủ cảnh giới, hoặc là nói là trạng thái. . .

"Này còn là người sao?"

Ở loại ý nghĩ này phía dưới, hấn rốt cục vẫn là mất đi tất cả đối kháng dũng khí.

Đột nhiên hấn xoay người hướng về xa xa trốn chạy, đồng thời trong miệng hét lớn: "Triều Tiên tông trưởng lão, tốc tới cứu ta. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 469: Chín Đại Trưởng Lão

Giữa không trung Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa, như từng mảng từng mảng cuộn cuộn không ngớt mây khói, dù là Huyền Nhai Tam Xích như vậy Tiên Anh đại tu, nghĩ ở cái này dạng bên trong đại trận trốn đem đi ra ngoài, cũng không phải một chuyện dễ dàng, có lẽ cho hắn một chút công phu, hắn là có thể chạy thoát, thế nhưng sau lưng liền có Thái Bạch tông chủ nhân vật khủng bố như vậy gắt gao bức bách, thì lại hoàn toàn đem hắn lâm vào tuyệt cảnh!

Liền, hắn lại như cái người bình thường giống như, vậy tại bên trong đại trận, lôi kéo cổ họng kêu to.

tiếng nói khuấy động, truyền khắp khắp nơi!

Bất luận là không trung trên đất, tứ hoang bát dã, tất cả mọi người nghe được hắn tiếng gào, đều không tự chủ được ngẩn ra.

Cái này vẫn là cao cao tại thượng, ở tình huống bình thường, thậm chí không có An Châu tu sĩ dám nhìn thẳng hắn An Châu Tôn chủ sao?

Loại cảm giác đó, là dị thường quý dị.

Thực sự là ở An Châu cảnh giới, hoặc nói toàn bộ Bắc Vực, Tôn phủ đều thật đáng sợ.

Đặc biệt là làm cái này một châu tôn sư chủ tồn tại, càng là cao cao tại thượng, vu như đế vương, nhẹ nhàng một lời, liền có thể đoạn xuống vô số

người sinh tử, hấn như muốn cái gì tài nguyên dị bảo, chỉ cần một đạo khẩu dụ, liền sẽ có người chủ động dâng, hấn như coi trọng một vị tiên tử, tiên tử kia thì sẽ phấn đấu quên mình, chạy đến trước mặt hấn cởi áo giải mang, hấn nhìn cái nào một môn đệ tử, cái này một môn liền muốn đem đệ tử đưa đến Tôn phủ trong, vì hấn quyết đấu sinh tử, thậm chí không tiếc cùng mình sư môn là địch, mà hấn nếu là đối với phương nào tiên môn bất mãn. . .

. . . Như vậy chỉ cần ra lệnh một tiếng, cái này tiên môn thì sẽ ở trong mấy ngày ngắn ngủn, hôi phi yên diệt!

Mà cuộc sống như thế, An Châu tu sĩ, đã qua quá lâu.

Lâu đến bọn họ thậm chí cảm thấy, tất cả những thứ này vốn là chuyện đương nhiên. . .

Ai để người ta là Tôn phủ huyết mạch, hơn nữa là đường đường một châu tôn sư phủ chủ nhân đây!

Thẳng đến lúc này, Huyền Nhai Tam Xích bỗng nhiên liêu lĩnh, hướng về trời cao cầu cứu, thậm chí ở giọng điệu của hấn bên trong, không chút nào che giấu chính mình sợ hãi cùng vẻ bối rối, lúc này mới đột nhiên làm cho An Châu rất nhiều tiên môn, bừng tỉnh tỉnh ngộ một vấn đề. . .

Nguyên lai An Châu Tôn chủ, cũng là sẽ sợ!

Vừa nghĩ tới hấn lại sẽ sợ, bọn họ liền bỗng nhiên lại cảm thấy, cái này Tôn phủ, tựa hồ cũng không đáng sợ như vậy!

. . .

. . .

Chỉ bất quá, loại kia phức tạp tâm tình, chỉ là sinh ở trong chớp mắt, ngay khi chư tu đã phát lên ý nghĩ thế này, nhưng còn chưa kịp đem ý nghĩ thế này tinh tế lĩnh hội, đồng thời tan ra trong lòng lúc, Thái Bạch tông trên bầu trời, bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng cười.

"Lão phu chuyên tâm tu hành, lâu không xuất thế, nguyên lai Bắc Vực, lại ra như vậy ghê gớm hậu bối. . ."

Cái kia tiếng nói cực kỳ đột ngột, theo sát Huyền Nhai Tam Xích tiếng nói vang lên.

Cái này liền nói rõ, đối phương lại là đã sớm đến, chỉ là vẫn ở thờ ơ lạnh nhạt tất cả những thứ này.

Cảnh này khiến chư tu tâm bên trong không chỉ có hơi trầm xuống.

...

...

Giữa không trung, mây khói chậm rãi tản đi.

Một toà cho người một loại dị thường quý dị thần kỳ núi nhỏ xuất hiện ở mọi người mi mắt trong.

Đó là một toà cao chừng khoảng ba mươi trượng núi nhỏ, phía trên còn mọc ra tùng xanh cùng cỏ xanh, tùng xanh phía dưới, có một phương thạch án, bốn cái ghế đá, bây giờ đang có ba vị lão giả ngồi ở án một bên, trái phải hai vị, một áo bào đen, một áo bào trắng, chính tương đối đánh cờ vây, xem cái kia thế cờ, dĩ nhiên sắp đến hồi kết thúc, thực sự không biết bọn họ đã đấu cờ bao lâu, mà ở bên toà bên trên, nhưng là một cái ông lão mặc áo xanh, chính rất hứng thú xem cờ, một mặt khác, còn có một cái quần trắng cô gái, tay cầm bầu rượu, ở bên cạnh hầu hạ. . .

Tình cảnh này cực kỳ quái lạ, không trung lại xuất hiện ở một ngọn núi, trên núi có người đánh cờ vây.

Xem dáng dấp của bọn họ, tựa hồ đã sớm tồn tại ở nơi này, chỉ là trong sân tất cả mọi người, nhưng vẫn không có người phát hiện.

"Tiêu. . . Tiêu trưởng lão, Tiêu trưởng lão mau mau cứu ta. . ."

Đây trời đây đất, tất cả mọi người đều trái tim hơi trầm xuống, không dám nói lời nào lúc, Huyền Nhai Tam Xích tiếng kêu vang lên.

Trước kia Thái Bạch tông chủ liền đã suy đoán qua Huyền Nhai Tam Xích kế hoạch, đương thời liền có đồn đại, nói hắn đã đi mời Triều Tiên tông cao thủ, làm vì hắn là ứng đối một số ngoài dự đoán mọi người tình cảnh, dù sao Kính Châu Tôn chủ Thanh Vân Mộc Tai cùng Long cung Tướng tôn đều chết ở di địa cuộc chiến bên trong, như vậy Huyền Nhai Tam Xích không phải người ngu, tự nhiên cũng đoán được, có thể Thái Bạch tông chủ có một số lợi hại thủ đoạn.

Hắn xin mời Triều Tiên tông cao thủ đến, chính là vì phòng ngừa những thủ đoạn này.

Vì lẽ đó, hắn ở chân chính công tập Thái Bạch tông thì nhất định sẽ không xin mời những thứ này người ra tay , bởi vì dựa vào An Châu Tôn phủ lực lượng, tiêu diệt Thái Bạch tông, đó là hắn Huyền Nhai Tam Xích công lao, nhưng nếu là dựa vào Triều Tiên tông cao thủ, cái kia chính là nơi khác chuyện bất lực chi tội.

Mà sự thực cũng gần như.

Huyền Nhai Tam Xích tuy rằng mời Triều Tiên tông cao thủ đến, nhưng vẫn không xin mời đối phương ra tay, chỉ là trong bóng tối lực trận.

Đương nhiên, hắn cũng không nghĩ tới chính là, Thái Bạch tông chủ quả nhiên có lợi hại thủ đoạn.

Mà cái này lợi hại thủ đoạn, không phải hắn có cái gì giúp đỡ, hoặc có pháp bảo gì, mà là chính hắn.

Thái Bạch tông chủ chính mình tu vị, chính là hắn ép đáy hòm thủ đoạn!

Càng không có nghĩ tới chính là, rõ ràng đã nhìn ra Thái Bạch tông chủ tu vị khủng bố, nhưng những thứ này Triều Tiên tông cao thủ, lại còn là vẫn ở thờ ơ lạnh nhạt, thậm chí nhàn nhã xuống chơi cờ, trơ mắt nhìn Tôn phủ kim giáp cùng trưởng lão chết thảm, lại vài câu không phát.

Cuối cùng thì lại đợi đến chính mình không giữ thể diện mặt, mở miệng cầu cứu rồi, bọn họ mới hiện thân!

Bất quá cũng may, bọn họ vẫn còn là hiện thân. . .

. . .

. . .

"Đường đường một châu Tôn chủ, tính ra cũng là Đế Tôn đại nhân đệ tử ký danh, lại muốn mở miệng cầu cứu rồi?"

Nghe được Huyền Nhai Tam Xích lớn tiếng kêu cứu, cái kia không trung phía trên ngọn núi nhỏ, tùng xanh phía dưới, chính đang tại đánh cờ hai vị lão giả, ai cũng không có ngẩng đầu, càng là không thêm để ý tới, chỉ là quan tâm trên bàn thế cờ, đúng là vị kia xem cờ ông lão mặc áo xanh, bỗng nhiên nhàn nhạt cười gằn một tiếng, cúi đầu liếc mắt nhìn sắc mặt ai tuyệt Huyền Nhai Tam Xích, lắc lắc đầu, nói: "Tôn phủ mặt, đều bị người mất hết!"

"Không. . . Không phải như vậy. . ."

Huyền Nhai Tam Xích nghe được trong lòng chìm xuống, vội vã kêu to:
"Là hấn. . . Hấn tu luyện tà pháp. . ."

"Cái gì tà pháp không tà pháp, đừng đừng Nguyên Anh, còn muốn xích người khác làm vì tà pháp, cái này chẳng phải là một chuyện cười?"

Ông lão mặc áo xanh kia lạnh giọng quát mắng: "Nếu bàn về tà pháp, người Tôn phủ huyết mạch, điều động quỷ thần, tu luyện quỷ thần Thánh đan, tương tự cũng là tà pháp, Đệ Tôn đại nhân thiên tư cái thế, tu vị cùng người khác không giống, đối với ngay lúc đó Bắc Vực tu sĩ tới nói, vậy cũng là tà pháp!"

"Vì lẽ đó. . ."

Hấn vừa nói, vừa đứng lên, lạnh nhạt nói: "Thế gian không có tà pháp, chỉ là người kiến thức không đủ thôi!"

"Chuyện này . . ."

Huyền Nhai Tam Xích đường đường một châu Tôn chủ, lại bị hấn huấn nói không ra lời.

Trên thực tế, Huyền Nhai Tam Xích cũng là có chút không quen, chính mình dù sao cũng là Tôn chủ, không nghĩ tới hấn sẽ như vậy nói chuyện với chính mình.

Đúng là vị kia áo bào xanh ông lão, đến lúc này, đã không phản ứng Huyền Nhai Tam Xích, mà là chậm rãi liếm bào, ánh mắt rất có ý khen ngợi nhìn Thái Bạch tông chủ một chút, nhẹ nhàng thở dài, cảm khái không thôi, sau đó hấn hướng về Thái Bạch tông chủ sâu sắc cuối người thi lễ, nói:

"Không sai, không sai, lão phu Tiêu Mộc, Triều Tiên tông người, ở đây nhìn thấy Bắc Vực đại tài, thực sự vinh hạnh, đạo hữu có lẽ. . ."

Hắn nói rất khách khí, lại như là ở tiếp một cái bạn cũ.

Có thể chu vi chư tu nghe xong, cũng đã nhất thời kinh hãi, đặc biệt là kiến thức rộng rãi, càng là trái tim mãnh đến co rụt lại.

Người này tên bên trong có một cái chữ mộc, cái kia chẳng phải là đứng hàng Triều Tiên tông chín đại trưởng lão?

. . .

. . .

Triều Tiên tông, chính là Bắc Vực hoàn toàn xứng đáng thứ nhất đại tông.

Cái này một tông phái, xây tông thời gian không lâu, chính là lúc trước Đế Tôn làm chủ Bắc Vực sau khi, một ít đầu hiệu Tôn phủ tu sĩ xây.

Chính vì bọn họ sớm nhất ngã về Đế Tôn, vì lẽ đó cái này 1,500 năm bên trong, không biết bao nhiêu Bắc Vực tiên môn, gặp phải đả kích nặng nề, không đáng kể, nhưng bọn họ lại tu hành ưu ố, thậm chí còn có thể dựa vào Tôn phủ trợ giúp, được đến Bắc Vực vô số tiên môn bí pháp truyền thừa, trái lại càng cao thâm lên, xây tông bất quá 1,500 năm, liền đã có không cách nào hình dung gốc gác.

Người khác không có tài nguyên, bọn họ đều có.

Người khác đều không nhìn thấy bí pháp truyền thừa, bọn họ cũng có thể nhìn thấy!

Như vậy tiên môn tông phái, đừng nói Bắc Vực, chính là ở Đông Thổ, cũng rất khó tìm tới có thể cùng với xứng đôi người.

Mà ở Triều Tiên tông, trừ tông chủ cùng bốn vị toà chủ ở ngoài, nhất là người biết người, chính là bọn họ chín đại trưởng lão.

Mà cái này chín đại trưởng lão, tu vị sâu không lường được, tên cũng có nhất định định số.

Bọn họ đều lấy thập tự pháp loại mệnh danh, phân biệt là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, nhật, nguyệt, phong, lôi, thần!

Thế gian thần thông pháp thuật, đều không thoát này thập tự loại hình.

Ngoại trừ thần bí nhất "Thần" tự quyết ở ngoài, cái khác chín loại pháp loại, Triều Tiên tông các trưởng lão đều chiếm toàn bộ, chân nghĩa chính là tượng trưng, ngoại trừ cái kia cái cuối cùng "Thần" tự quyết ở ngoài, mặt khác chín loại pháp loại, Triều Tiên tông đều đã đến cực hạn!

Mà vị kia cầm bào ông lão Tiêu Mộc, tự nhiên chính là chín đại trưởng lão một trong.

Liên hẳn bực này thân phận, đều chỉ là quan chiến, như vậy hai vị kia chính đang tại đánh cờ vậy, thân phận lại sao lại chênh lệch?

Chẳng lẽ nói, Triều Tiên tông lại lập tức đến rồi ba vị đại trưởng lão?

...

...

"Nhìn thấy Triều Tiên tông cao nhân, Triệu mỗ có phúc ba đời!"

Mà thấy được cái kia áo bào xanh ông lão nói khách khí, Thái Bạch tông chủ liền cũng chậm rãi hành lễ, lúc này hẳn tru diệt chín vị Nguyên Anh, một thân khí cơ, đã là đạt đến dị thường mãnh liệt khủng bố cảnh giới, khí thế đó, không chỉ có làm cho Huyền Nhai Tam Xích không dám cùng hắn giao thủ, làm cho người bên ngoài thậm chí không dám nhìn thẳng, liền ngay cả chính hắn, tựa hồ cũng có chút áp lực, lúc này nói chuyện, lại có vẻ hơi trầm trọng lên.

Khách khí cùng đối phương đáp lễ sau khi, hắn liền trực tiếp ngẩng đầu lên, sắc mặt liền có vẻ u lãnh vắng lặng, từ tốn nói: "Chỉ là không biết, ba vị tiền bối đại giá Thái Bạch tông, đó là trước tiên cùng Triệu mỗ giao thủ đây, vẫn là. . . Ngồi xuống trước uống chén trà?"

Rào. . .

Chu vi vang lên một mảnh tất nát tiếng.

Vị này Thái Bạch tông chủ, ở hướng về phía Triều Tiên tông đại trưởng lão, lại cũng là trực tiếp khiêu chiến?

"Giao thủ?"

Vị kia Tiêu Mộc trưởng lão, nghe vậy đúng là hơi ngẩn người ra, lại lắc đầu cười nói: "Triệu đạo hữu hiểu lầm, ngươi có thể có như bây giờ thành tựu, chính là ta Bắc Vực chi phúc, mà chúng ta thân là Bắc Vực tiền bối, chỉ có lòng yêu người tài, lại há sẽ xuất thủ thương ngươi?"

Nói hẳn tay áo lớn vung lên, cười nói: "Chư vị đừng sợ, chúng ta ba người, là đến cho các ngươi hoà giải!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 470: Vì Thiên Hạ Muôn Dân

"Cái gì?"

"Đến đây hoà giải?"

Vị kia Triều Tiên tông Tiêu Mộc đại trưởng lão vừa nói, tất cả mọi người đều theo bản năng bên trong kinh hãi, thậm chí cảm thấy có chút không dò rõ đầu óc, thực sự là vị trưởng lão này, cùng Triều Tiên tông cho tới nay vị trí lập trường so với, quá không đáp. . .

Triều Tiên tông là cái gì loại tồn tại?

Bắc Vực sớm nhất đầu hiệu Đế Tôn một nhóm người, thậm chí đương thời Triều Tiên tông mấy vị lão tổ tông đầu hiệu Đế Tôn dưới trướng thì Đế Tôn vẫn không có cùng U cốc chi đế từng giao thủ, cũng tức là nói, khi đó Đế Tôn, còn chưa chắc chắn có thể trở thành Bắc Vực chi chủ, nhưng bọn họ liền đã đầu hiệu đi qua, đến sau đó, Đế Tôn có thể mang theo đương thời còn đặc biệt ít ỏi Vụ đảo tộc nhân, quét ngang Bắc Vực tất cả tiên môn thế lực, xây xuống độc nhất vô nhị Tôn phủ, liền có bọn họ rất lớn công lao, là bọn họ làm gương cho binh sĩ, giúp Tôn phủ đặt xuống giang sơn!

Trình độ nào đó trên, Triều Tiên tông đối với Đế Tôn công lao, có thể cùng quý thần bộ tộc so với!

Cũng chính bởi vì bọn họ có như vậy đại công, vì lẽ đó Đế Tôn đối với bọn họ dị thường khoan dung, không chỉ có nhượng bọn họ độc thành một phương đạo thống, vượt khỏi trần gian, ở Bắc Vực các đại tiên môn sưu tập

mà đến điển tịch truyền thừa tài nguyên, càng là do cho bọn họ chọn tuyền, từ không keo kiệt.

Mà tương ứng, Triều Tiên tông đối với Đế Tôn cũng vẫn trung thành tuyệt đối.

Đặc biệt là Tôn phủ dựng thành ban đầu, khi đó Tôn phủ từng đòi một tộc nhân còn không trưởng thành, lực lượng không đủ, phân tán đến mười chín châu bên trong, rất khó trấn áp được đến Bắc Vực khắp nơi tiên môn lực lượng, Đế Tôn cũng không có thể một người chung quanh bên trong trừng phạt, vì lẽ đó Triều Tiên tông hầu như chính là khi đó giúp đỡ Đế Tôn trấn áp Bắc Vực tiên môn lực lượng chủ lực, mấy trăm năm, trên tay không biết nhiệm bao nhiêu tiên môn oan hồn.

Mãi đến tận hai, ba trăm năm qua sau, Tôn phủ từng đòi một tộc nhân trưởng thành lên, một mình gánh vác một phương, Triều Tiên tông mới dần dần quy ẩn.

Mà kiếp này người chỉ biết Tôn phủ hung uy, nhưng ở một ngàn năm trước, lại là Triều Tiên tông càng khiến người không rét mà run!

Mà bây giờ, chính là như vậy Triều Tiên tông đại trưởng lão, nhìn thấy đã đem An Châu Tôn phủ trên dưới trưởng lão, kim giáp, quý thần đều đã gần như phá tan, thậm chí liền ngay cả An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích cũng phải gọi người khác cứu mạng thời điểm, bọn họ không những không có trước tiên ra tay giúp Tôn phủ bình loạn, phản mà ngồi xem xảy ra chuyện như vậy, đến cuối cùng rốt cục hiện thân, lại còn nói phải cho người hoà giải?

Chuyện này quả thật lại như lão bà trộm người, hấn còn muốn giúp đỡ nhìn chăm chú trạm gác như thế!

...

...

"Tiêu. . . Tiêu trưởng lão, người. . . Người ở nói cái gì a?"

Không nói nghe được vị kia Tiêu Mộc đại trưởng lão lời nói sau, Thái Bạch tông chủ cùng với các đại tiên môn trong lòng là làm sao nghĩ tới, An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích liền cái thứ nhất kinh hãi đến biến sắc, hấn hần như là lôi kéo cổ họng kêu lớn lên, hai mắt kinh ngạc nhìn Tiêu Mộc trưởng lão.

"Lão phu đang nói, chính là giảng đạo lý nhất chuyện!"

Tiêu Mộc trưởng lão lúc này tựa hồ cũng không đem Huyền Nhai Tam Xích nhìn ở trong mắt, đúng là tay áo lớn phiêu phiêu, nhẹ nhàng rơi đi xuống, ánh mắt hướng về chu vi chúng tu quét quét qua, nhẹ cười một cái, sau đó từ trong tay áo lấy ra một đạo quyển trục, chậm rãi triển khai, nhẹ giọng thì thầm: "Hai ngày trước, thừa dịp Kính Châu Tôn phủ hai đại Nguyên Anh trưởng lão cũng một đám Kim Thần, quý thần đi An Châu, cùng thế hệ Thái Bạch tông, đến nổi cảnh nội trống vắng, phương bắc Thương Long một mạch xuôi nam, đi Kính Châu, tàn sát Kính Châu Tôn phủ, bây giờ đã làm chủ Kính Châu, tuyên cáo phản loạn. . ."

"Bắc Vực loạn ba châu, bây giờ đã thành loạn bốn châu!"

". . ."

". . ."

Nghe này trưởng lão nhàn nhạt giảng giải, chu vi tất cả mọi người đều bỗng nhiên kinh hãi.

Phương bắc Thương Long một mạch lại đánh xuống Kinh Châu?

Sớm trước đó, bọn họ liền cảm thấy được kỳ quái, cho tới nay, bọn họ đều cho rằng phương bắc Thương Long một mạch sẽ xuôi nam, trợ giúp Thái Bạch tông đối kháng An Châu Tôn phủ, dù sao Kinh Châu di địa bên trong chuyện, có Thái Bạch tông cùng phương bắc Thương Long một mạch cái bóng, như vậy trâu ra đến mồm họa, tự nhiên cũng không nên do Thái Bạch tông một mình gánh chịu, có thể sự thực chính là, thẳng đến lúc này, Thái Bạch tông đều là chính mình chống đỡ đi xuống.

Phương bắc Thương Long một mạch, lại đối với chuyện này ngời yên không để ý đến?

Thẳng đến lúc này, chúng tu mới rõ ràng, nguyên lai phương bắc Thương Long một mạch, càng là trực tiếp nhân cơ hội đánh xuống Kinh Châu. . .

Bực này dũng cảm cùng thủ đoạn, quả thật là. . .

"Lớn mật! Lớn mật! Những thứ này nghịch phi, lại dám làm bực này nghịch loạn việc!"

Huyền Nhai Tam Xích nghe được lời này, càng là giận không nhịn nổi, lệ tiếng hét lớn: "Nên đem bọn họ tất cả đều tru diệt. . ."

"Lão phu vẫn chưa nói hết!"

Tiêu Mộc đại trưởng lão nhẹ nhàng mở miệng, tiếp theo nhìn về phía quyền trục, lại nói: "Ba ngày trước, Tứ Châu đại tiên môn Vân Tiêu tông liên hợp mười hai tiên môn, công nhiên nghịch phản, cùng Tứ Châu Tôn phủ giằng co, hiện nay song phương đại chiến đã lên, Tứ Châu Tôn phủ chưa chiếm được tiện nghi!"

"Một ngày trước, Hải Châu Tôn chủ bị người ám sát, bây giờ Hải Châu đã loạn!"

"Bảy ngày trước, Vĩnh Châu tế đàn bị hủy, hưởng thụ huyết tế quỷ thần tất cả đều ma hóa, chính chung quanh làm loạn, trấn áp không được. . ."

". . ."

". . ."

Một kiện kiện chuyện, đều bị Tiêu Mộc đại trưởng lão nói ra, chúng tu nghe được, nhưng là từng trận hoảng sợ.

Những chuyện này, hoặc là cực kỳ bí ẩn, hoặc là phát sinh thời gian quá ngắn, hoặc là chính là khoảng cách cực xa, lại thêm vào bây giờ An Châu trên dưới, đều đem sự chú ý đặt ở Thái Bạch tông trên người, bởi vậy lại không có ai nghe nói, cho tới hôm nay, nghe được Tiêu Mộc đại trưởng lão nói, bọn họ mới biết, liền ở thời gian ngắn như vậy bên trong, Bắc Vực mười chín châu bên trong, lại ra nhiều chuyện như vậy!

Những chuyện này, đều là nhượng người suy nghĩ sâu sắc, kinh ngạc đến cực điểm, đủ để họa loạn một châu nơi a!

Bọn họ lại không biết, liền ở trong thời gian ngắn như vậy, xuất hiện nhiều như vậy trực tiếp đối kháng Tôn phủ chuyện. . .

Những chuyện này vừa ra, đã mơ hồ cho người một loại đại loạn sắp tới cảm giác!

Tại sao lại như vậy?

Tuy rằng cho tới nay, mười chín châu nơi, đều không thiếu một ít đối kháng Tôn phủ chuyện xuất hiện, nhưng lần này, vì sao xuất hiện như vậy

dày đặc, như vậy đột ngột, nhượng người mơ hồ cảm thấy, cái này tất cả mọi chuyện, lại như là thương lượng tốt như thế. . .

"Những chuyện này, đều cùng ngươi có liên quan chứ?"

Mà Tiêu Mộc trưởng lão nhưng là từng cái từng cái đem những chuyện này nói, có tới mười mấy kiện, hoặc lớn hoặc nhỏ, số nhiều đã là một châu nơi bị nghịch loạn người đoạt đi, số ít cũng là Tôn phủ kim giáp tập thể làm phản, chém giết quý thân cùng Tôn phủ huyết mạch tế cờ, nói chung trong lời nói, lại không có chỗ nào mà không phải là đối với Tôn phủ thương gân động cốt chuyện, mà hẳn một kiện kiện nói xong, lúc này mới nhàn nhạt nhìn về phía Thái Bạch tông chủ.

Ánh mắt u lãnh, ngược lại có loại nhìn thấu tất cả ý cơ trí.

Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa trong trận, Thái Bạch tông chủ mặt không hề cảm xúc, chỉ là yên tĩnh nghe vị này Tiêu Mộc trưởng lão lời nói.

Đúng là những tiên môn khác tu sĩ, nghe Tiêu Mộc đại trưởng lão lời nói, đã là sợ hãi không kèm chế được.

Những chuyện này xuất hiện, lại cùng Thái Bạch tông có quan hệ?

Thái Bạch tông có thể ở An Châu Tôn phủ điên cuồng tấn công phía dưới, bảo vệ chính mình, cũng đã là một cái vô cùng chuyện không bình thường.

Mà bây giờ bọn họ mới biết, Thái Bạch tông lại còn không chỉ làm những thứ này?

Xem cái này Bắc Vực loạn thế đã lên, vị này Thái Bạch tông chủ, đến tột cùng là nghĩ làm những chuyện gì?

Hắn lẽ nào là nghĩ. . . Nhắc lên một phương loạn thế?

. . .

. . .

"Tiền bối còn chưa khuyên, ngươi vì sao muốn tới hoà giải, lại dự định nói như thế nào cùng?"

Đối mặt vị kia Tiêu Mộc đại trưởng lão, Thái Bạch tông chủ không hề trả lời, đúng là hoãn tiếng hỏi ngược một câu.

Mà lời này, cũng làm cho chu vi chúng tu tâm thoảng tỉnh táo.

Đúng vậy, tuy rằng vị này Tiêu Mộc đại trưởng lão mang đến Bắc Vực đại loạn đã lên tin tức, làm người ta kinh ngạc không ngớt, nhưng cái này tựa hồ vẫn không có giải thích, vẫn đối với Tôn phủ cực kỳ trung thành Triều Tiên tông, bây giờ làm sao đột nhiên liền muốn thế song phương hoà giải lên. . .

"Lão phu vì sao hoà giải?"

Vị kia Tiêu Mộc đại trưởng lão nghe vậy, chậm rãi cười gằn hai tiếng, bỗng nhiên giọng điệu chìm xuống, lạnh lùng nói: "Lão phu muốn tới hoà giải, là bởi vì không muốn nhìn thấy các ngươi nhắc lên cái này trận đại chiến, không muốn nhìn thấy quá nhiều ta Bắc Vực tộc nhân, chết ở cái này vô vị ngọn lửa chiến tranh trong!"

Nói tới chỗ này thì hắn đã cả vẻ mặt và giọng nói đều nghiêm túc, đây mặt nghiêm mặt: "Lão phu cũng hiểu được, từ khi Đế Tôn đại nhân bế quan, vẫn không thiếu các ngươi những thứ này gan to bằng trời, đã tâm bưng bưng hạng người, cho rằng đến rồi cơ hội, muốn xóc Tôn phủ, tự lập làm vì vương, bây giờ cái này một tràng trái rộng Bắc Vực đại loạn, chính

là người cùng cái kia phương bắc Thương Long liên thủ bày xuống thủ bút, rất tốt, bây giờ ngọn lửa chiến tranh cùng nhau, Tôn phủ đại loạn, quả thật là một lần tốt cảnh tượng, sợ là không biết có bao nhiêu dã tâm người, nhìn thấy này thái, cũng phải thuận thế khởi nghĩa vũ trang chứ?"

Chúng tu nghe được, trong lòng một trận phát trầm, hay là. . . Mơ hồ kích động!

Không sai, Thái Bạch tông đối kháng An Châu Tôn phủ, chỉ là một chuyện nhỏ.

Thậm chí Tiêu Mộc đại trưởng lão mang đến những kia tin tức, cũng đều là một kiện kiện việc nhỏ!

Nhưng là những chuyện nhỏ nhất này thêm lên, lại cho người một loại Bắc Vực đại chiến, khắp nơi ngọn lửa chiến tranh, Tôn phủ tự lo không xong cảm giác.

Mà loại này loạn thế cùng nhau, liền không biết sẽ dẫn tới bao nhiêu người, cũng thuận thế tạo phản, đối kháng Tôn phủ.

Cứ như vậy, mới chính thức thành đại sự, cũng thành tựu đại thế!

Cái này sẽ là một tràng đủ để quét ngang toàn bộ Bắc Vực, thậm chí đem Tôn phủ thế lực đều đuổi ra Bắc Vực đại thế. . .

. . .

. . .

Mà cái này một trận đại chiến mở đầu, lại đang ở trước mắt?

Tất cả những thứ này, đều là trước mắt vị kia một thân sát ý, cao ở giữa trời Thái Bạch tông chủ mưu tính đi ra?

Ý thức được tất cả những thứ này chúng tu, trong lòng đều không khỏi bay lên một ý nghĩ.

"Vị này Thái Bạch tông chủ, cũng thật là ghê gớm a. . ."

". . ."

". . ."

"Hiện nay, lão phu đặc biệt đến đây, chính là việc này!"

Chính đang tại mọi người trái tim xúc động không ngớt thì vị kia Tiêu Mộc trưởng lão, đột nhiên mở miệng lần nữa, chấn động đến mức hư không, làm cho tất cả mọi người đều theo bản năng giật mình tỉnh lại, nghe hẳn lời nói: "Thái Bạch Triệu Chân Hồ, ngươi tiểu bối này, lại có biết là do ngươi nhắc lên trận này họa loạn, hại bao nhiêu người tính mạng? Ngươi lại có biết ngươi cách làm, chính là vì thỏa mãn chính mình một người dã tâm, chôn vùi ta toàn bộ Bắc Vực vận mệnh?"

"Phương bắc Thương Long một mạch chiếm xuống Kinh Châu, sẽ đồ diệt bao nhiêu tiên môn, chỉ vì đối phương vì Tôn phủ từng làm chuyện?"

"Tức Châu công nhiên phản loạn, đại chiến phía dưới, lại sẽ có bao nhiêu dân chúng vô tội, chết tại cái này cuộn cuộn ngọn lửa chiến tranh phía dưới?"

"Hải Châu Tôn chủ bị người ám sát, bao nhiêu không rõ nội tình tiên môn sẽ được liên lụy?"

"Vĩnh Châu quý thần bừa bãi tàn phá, chung quanh làm loạn, lại có nhiều ít tiên môn thế gia, sẽ chết ở chúng nó trảo xuống?"

". . ."

". . ."

Hắn một kiện kiện sự tình nói, từng tiếng quát chói tai, đến cuối cùng thì đã là một mặt đau thương căm giận.

Gắt gao nhìn Thái Bạch tông chủ, nói ra câu nói sau cùng: "Quan trọng hơn chính là, người chẳng lẽ không biết, Đệ Tôn đại nhân, lập tức liền muốn xuất quan?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 471: Ở Giữa Điều Đình

"Đế Tôn muốn xuất quan?"

Nghe được cái kia Triều Tiên tông đại trưởng lão Tiêu Mộc mấy câu nói, mọi người tâm tình một trận lên xuống.

Ngay khi vừa nghe thấy bây giờ Bắc Vực đại loạn tin tức, trong lòng mỗi người đều là trở nên kích động, thậm chí là hưng phấn!

Đại loạn mới có tạo hóa, mới có nhân quả.

Đặc biệt là Tôn phủ làm chủ Bắc Vực 1,500 năm, chúng Tiên môn đã sớm chịu đủ lắm rồi ức hiếp, không có bất kỳ người nào trong lòng không mang theo hỏa khí, không tại nguyện rửa Tôn phủ được thiên khiên, nhưng nếu nói nhượng bọn họ đi phản kháng Tôn phủ, đó là không thể, bọn họ thậm chí còn sẽ trong tiềm thức đi thân cận Tôn phủ, đi giữ gìn Tôn phủ, thế nhưng, nếu như nói mãi người trong thiên hạ đều đứng dậy phản kháng Tôn phủ, vậy bọn họ ý nghĩ, cũng là lập tức theo thay đổi, pháp không chọn chúng, khắp thiên hạ người đều ở phản kháng Tôn phủ, nhiều như vậy ta một cái, lại có cái gì quá đáng lo?

Mấu chốt nhất chính là, Bắc Vực 1,500 năm gốc gác, đều ở Tôn phủ trong tay.

Nếu mọi người một hồng mà lên, đem Tôn phủ đẩy, nhiều như vậy tạo hóa gốc gác, lại sẽ rơi vào trong tay ai?

Ngẫm lại liền để người ngóng trông!

...

...

Có thể Tiêu Mộc đại trưởng lão một phen nói rằng đến, lại bỗng nhiên nhượng người mơ hồ cảm giác được một trận khủng hoảng.

Đúng vậy, đại chiến cùng nhau, sinh linh đồ thán, nơi này sinh linh, không chỉ có là chỉ những kia thế gian phạm nhân, còn có những thế lực kia không mạnh, tu vị không cao nhỏ Tiên môn trong người, bây giờ chính mình, tuy rằng bị Tôn phủ ức hiếp tàn nhẫn chút, nhưng còn có thể an ổn qua cái cuộc sống hàng ngày, nhưng nếu là đại chiến xoắn tới, chính mình ở cái này một tràng đại loạn trong, lại sẽ có hay không có lực tự bảo vệ?

Khác một điểm nhưng là, Tiêu Mộc đại trưởng lão nhắc tới một chuyện, cái kia chính là phương bắc Thương Long một mạch công chiếm Kính Châu sau khi, lập tức liền hướng về những kia đã từng vì Tôn phủ hiệu lực tiên môn ra tay, một câu nói này nói ra, lại nhất thời nhượng người có chút lo lắng. . .

Phóng tâm mắt Bắc Vực, phương nào tiên môn không từng là Tôn phủ hiệu lực qua?

Liền ngay cả Thái Bạch tông, còn đã từng đưa hai vị kiệt xuất đệ tử tiên vào Tôn phủ nhậm chức Thần vệ đây. . .

Vạn nhất, Tôn phủ bị diệt, sẽ có người lật ra bản thân chuyện lúc trước đến. . .

...

...

Những câu nói này, tựa như đồng nhất bồn nước lạnh, phủ đầu rót đi xuống, làm cho chúng tu cái kia hưng phấn sức lực tiêu không ít.

Đặc biệt là câu cuối cùng, Đế Tôn muốn xuất quan, càng là khiến người cảm thấy một tia khủng hoảng!

Đây cũng là Đế Tôn, đã từng một người bại toàn bộ Bắc Vực Đế Tôn!

Bây giờ phương bắc Thương Long một mạch vì sao chiếm ba châu nơi, đều không có bị chém?

Vì sao bây giờ Bắc Vực chư tu lá gan dần dần lớn lên?

Nói cho cùng, không cũng là bởi vì vị kia Đế Tôn đại nhân vắng lặng đã lâu, rất sớm bế quan không ra sao?

Chính là bởi vì không có Đế Tôn uy hiếp, chúng tu mới dám sinh ra những thứ này tâm tư, nhưng nếu là Đế Tôn vào lúc này bỗng nhiên lại lần nữa xuất quan, mang ngày xưa hưng uy trấn áp thiên hạ, cái kia chẳng phải là hiện tại nhảy càng hoan, đến lúc đó liền số xui càng lợi hại sao?

...

...

Như sóng lật phục, lên xuống bất định!

Mới vừa còn ở phần tiếng hét lớn, đều một phái không phục Tôn phủ tiếng tiên môn mọi người, bỗng nhiên trở nên yên tĩnh không hề có một tiếng động.

Mới vừa có chút dâng lên xúc động chi tâm, như là bị một khối đá lớn gát gao ngăn chặn.

...

...

"Tiền bối giảng rất có đạo lý!"

Cũng ở cái này hoàn toàn tĩnh mịch bên trong, Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên bình tĩnh mở miệng, Tiêu Mộc trưởng lão lời nói tựa hồ cũng làm cho hắn có chút bất ngờ, nhưng trầm tư một lát sau khi, hắn vẫn là nghĩ rõ ràng chút gì, lẳng lặng nói: "Triều Tiên tông trách trời thương người khí khái, cũng thực tại để vẫn bối bội phục, chỉ là, bây giờ Bắc Vực dù sao đại loạn đã lên, tiền bối đi tới ta Thái Bạch tông, lại dự định làm sao hoà giải đây?"

Lời nói này, thức tỉnh không ít người.

Xác thực, vị này Triều Tiên tông trưởng lão mang đến, cũng đã là phát sinh mấy ngày tin tức, có thể suy ra, những tin tức này tất nhiên sẽ trong thời gian ngắn truyền khắp toàn bộ Bắc Vực, cũng sẽ lập tức ở Bắc Vực gọi ra một tràng đại loạn, trừ phi là Nam Hải Đế Tôn, hiện tại liền lập tức xuất quan, nếu không thì, trận này đại loạn, căn bản liền không thể có người có thể ngăn cản, tựa như lửa rừng, không thể tắt. . .

Như vậy, đến lúc này, vị này Triều Tiên tông đại trưởng lão nói nghiêm trọng đến đâu, thì có ích lợi gì?

Hắn vì sao sẽ xuất hiện tại nơi này bên trong, lại dự định làm cái gì, vẫn là không người hiểu rõ!

"Rất đơn giản, lão phu muốn ngăn cản cái này một tràng đại họa!"

Vị kia Tiêu Mộc trưởng lão nghe xong Thái Bạch tông chủ, ánh mắt có vẻ hơi âm trầm, điềm nhiên nói: "Bắc Vực cùng Tôn phủ đại chiến như lên, tất là sinh linh đồ thán, Bắc Vực tiên môn, cũng chắc chắn sẽ có hơn nửa chôn vùi ở cái này trận đại chiến bên trong, đến thời điềm, thậm chí chúng ta đều sẽ không có đầy đủ lực lượng đến ứng đối Ma sơn dị biến, mà Đế Tôn xuất quan sau khi, như thấy Bắc Vực đại loạn, cũng tất nhiên sẽ không ngồi xem, đến thời điềm trên đến hẳn ra tay đại sát tứ phương, ta Bắc Vực 1,500 năm qua, không dễ dàng quật khởi một chút thiên kiều khí vận, chẳng phải lại là hết sạch?"

"Tiêu trưởng lão. . . Tiêu trưởng lão nói rất đúng, nguyên nhân chính là như vậy, mới nên lập tức tiêu diệt Thái Bạch tông chính là!"

Nghe được vị kia Tiêu Mộc đại trưởng lão lời nói, An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích đã là trái tim khẽ nhúc nhích, lệ tiếng hét lớn: "Bản tọa có thể ở đây lập lời thề, chỉ cần các đại tiên môn hoàn toàn tỉnh ngộ, cùng Thái Bạch tông tuyệt quyết, cái kia liền cũ oán tội lỗi, chuyện cũ sẽ bỏ qua, thậm chí có thâm tạ. . ."

Hắn lời này quả thật có chút sức mê hoặc, ngược lại thực có không ít tâm tư người hơi chuyển động.

"Câm miệng!"

Nhưng không đợi hắn tiếp tục nói, vị kia Tiêu Mộc đại trưởng lão bỗng nhiên trầm tiếng quát mắng, Huyền Nhai Tam Xích nhất thời nghẹn ở lại, lại là không rõ, lại là phần nộ hướng về Tiêu Mộc đại trưởng lão nhìn sang, sau đó liền thấy vị này Triều Tiên tông trưởng lão đầy mặt xơ xác sát khí, trầm tiếng quát lên: "Bây giờ sở dĩ Bắc Vực bốn phía hỗn loạn, liền là các ngươi những thứ này thân là Tôn chủ người, xa tâm hung tàn, không hiểu khoan dung, đối với ta Bắc Vực tu sĩ ức hiếp quá mức, đến nỗi thủy hỏa bất

dung, hiện nay quả đắng đều đã ăn, lẽ nào người còn không biết giáo huấn, vẫn khư khư cố chấp?"

"Người. . ."

Huyền Nhai Tam Xích nghe lời này, trong nháy mắt á khẩu không trả lời được, hẳn thậm chí đã không mò ra cái này Triều Tiên tông trưởng lão dự định.

Vừa răn dạy Thái Bạch tông, lại không giúp mình, hẳn đến tột cùng muốn cái gì?

. . .

. . .

"Ta Triều Tiên tông, 1,500 năm trước, chỉ vì không muốn nhìn thấy Bắc Vực khí vận tuyệt diệt, chỉ được đưa về Đế Tôn ngự dưới, cũng không chúng ta vô địch khái chi tâm, thực là bởi vì Đế Tôn đại nhân thiên mệnh sở quy, vốn là Bắc Vực chi chủ, tuyệt đối không phải Bắc Vực địch thủ, chúng ta đưa về hẳn ngự dưới, cũng chỉ là để cho tiện khuyên bảo, làm cho hẳn không đến nỗi giết chóc quá nặng, tổn Bắc Vực mấy chục ngàn năm căn cơ mà thôi. . ."

"Mà đến lúc sau, càng là ta Triều Tiên tông thu thập thiên hạ bí pháp kinh điển, khiến cho bất trí bị hủy bởi ngọn lửa chiến tranh trong, tuyệt Bắc Vực các đời trước tâm huyết, 1,500 năm trước, Bắc Vực mấy lần làm loạn, càng là ta Triều Tiên tông từ bên trong điều đình, mới khuyên đến Đế Tôn từ nhẹ xử lý, không có hết lần này đến lần khác bị những kia đã tâm bưng bưng người rước lấy đại họa, làm vì Bắc Vực đổi lấy một chút sinh tồn cơ hội. . ."

Tiêu Mộc trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc, chậm rãi mở miệng, trên mặt lại có chút bi thương, sau một hồi lâu, mới than khẽ, nói: "Ai, nhưng ai biết, Triều Tiên tông khổ tâm cô nghệ, đúng là dần dần ở trong mắt người khác, bị miêu tả thành các loại không chịu nổi đáng về, lão phu. . ."

"Thực tại đau lòng!"

". . ."

". . ."

Nghe những câu nói này, người sắc mặt người biến hóa, vô cùng vi diệu.

Cũng có không ít trẻ tuổi tiểu bối, vào lúc này trong lòng nổi lên chút nghi hoặc, theo bản năng nhìn trái phải các trưởng bối phản ứng.

Có trong lòng người hoang đường, có người trái tim quái lạ, đều không biết hẳn nói chuyện này để làm gì.

"Triều Tiên tông ý muốn, chưa bao giờ thay đổi!"

Mà cái kia Tiêu Mộc trưởng lão, nói đến đây thì đã nặng nề thở dài, sắc mặt hơi trầm xuống, hướng về Thái Bạch tông nhìn sang, rốt cục mở miệng nói: "Hiện nay, đại họa đã bị bọn ngươi bốc lên, Bắc Vực họa loạn sắp tới, ta Triều Tiên tông tuy là một lòng hướng đạo, cũng không nhìn nổi bức này khổ tâm bảo hộ xuống đến một chút góc gác lại bị hủy hoại trong một ngày, không thể không đến thu thập một thoáng cái này hỗn loạn, cái này chính là lão phu hoà giải. . ."

Thần sắc hấn nhất chính, đầy mặt trịnh trọng, nhẹ nhàng kêu: "Đến!"

Chúng tu đều theo tiếng kêu nhìn lại, đã thấy cách đó không xa mây khói tản ra, có một cái thân mang hoàng bào nam tử đi tới, người này thoát

nhìn khoảng ba mươi trên dưới, khí cơ không mạnh, tuy là tu vi Kim Đan, nhưng cũng cũng không xuất chúng, đúng là từ mi thiện mục, một mảnh ung dung.

Có người nhận ra đi ra: "Cái này hẳn là một cái nào đó vương đình chi chủ đi, sao sẽ xuất hiện tại nơi này bên trong?"

"Tôn phủ trước đây đối với ta Bắc Vực tu sĩ, ức hiếp quá mức, không biết chừng mực, đến nỗi có hôm nay đại họa!"

Tiêu Mộc đại trưởng lão trầm tiếng tiếp tục nói, vô cùng lo lắng, tựa hồ không để ý chút nào trước mặt mọi người chỉ trích Tôn phủ sai lầm: "Này các loại hành vi, không thể tái phạm, bằng không Bắc Vực đại loạn sắp nổi lên, Để Tôn trách tội, bọn người mười chín châu Tôn chủ, tương tự cũng phải bị phạt nặng, nhưng Bắc Vực tu sĩ nếu thật sự bị người chọn rút, một lòng cùng Tôn phủ là địch, tương tự cũng là tự chịu diệt vong, là lấy, lão phu thay ta Triều Tiên tông, cả gan thỉnh cầu chư vị, không bằng dừng cương trước bờ vực, chuyện hôm nay liền như vậy coi như thôi, song phương ngừng chiến tranh, dừng tay giảng hòa chứ?"

"Lão phu ở đây, lấy Triều Tiên tông đại trưởng lão thân phận lập lời thề, chuyện hôm nay, ta Triều Tiên tông làm chủ, song phương dừng tay, lại cũng không đề cập tới, chính là đầu làm loạn Thái Bạch tông, lão phu cũng sẽ bảo vệ bọn họ an nguy, sẽ không để cho Tôn phủ sau đó trả thù. . ."

"Mà cái khác là các vị đạo hữu, vốn là lòng căm phẫn cử chỉ, lại có tội gì?"

Hắn vừa nói, vừa thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn về phía xa xa, như là ở nhìn toàn bộ thiên hạ, trầm giọng nói: "Cho tới sau đó, Tôn phủ không còn độc bá một châu, không nạp tiền cống, mà là cùng tiên môn cộng trị một châu, lại là do trao đổi bất tiện, vì lẽ đó tìm tới vương đình chi chủ, làm cái

này trung lập, chuyên vì tiên môn cùng Tôn phủ, ở giữa điều đình, chuyên đạt ý kiến, chur vị cho rằng, kế này có thể thỏa?"

". . ."

". . ."

Nghe vị này Tiêu Mộc đại trưởng lão một bộ nói dương dương nhiều, chu vị chur tu, đã đều là ô lên một mảnh.

Thậm chí bao gồm Tôn phủ bên trong một ít còn sót lại người , tương tự thay đổi sắc mặt.

Chẳng ai nghĩ tới Triều Tiên tông quyết định sau cùng thì ra là như vậy, hẳn không có đứng ở Tôn phủ một bên, cũng không có đứng ở Thái Bạch tông một bên, mà là nhắc lên song phương dừng tay, hỡ không truy cứu, sau lần này do vương đình điều hòa, chia đều An Châu thiên hạ đề nghị. . .

Như nói đến, việc này một thành, tựa hồ chúng Tiên môn cũng không có nỗi lo về sau, tài nguyên càng là sẽ phong phú vô số. . .

Chỉ là. . .

. . .

. . .

"Nâng đỡ vương đình, ở kiêu căng dừng lại, Triều Tiên tông hóa ra là hái trái cây đến rồi. . ."

Mà vào lúc này, theo vị kia Triều Tiên tông đại trưởng lão nói ra lời nói này, chính đang tại ba ngàn dặm ở ngoài ôm kiêu cơ, vừa uống rượu, vừa xem cuộc vui Tây Hải Long chủ cùng chua tú tài hai người, trên mặt liền cũng đều có chút vẻ mặt biến hóa, vị kia lão Long chủ nhàn nhạt nói: "Bắc

Vực loạn thế đã lên, chính là quần hùng phân tranh lúc đến, Triều Tiên tông đã tâm , ngược lại cũng không nhỏ, nguyên bản cái này loạn thế phía dưới, Thái Bạch tông chiếm danh phận, ít nhất cũng sẽ trở thành An Châu một vực chi chủ, có tư cách đấu võ thiên hạ, thế nhưng Triều Tiên tông bởi vậy. . ."

Hắn nói, lạnh nhạt nở nụ cười: "Ha ha, đoạt cái này khí vận cùng danh phận, liền không phải Thái Bạch tông!"

"Lão Long chủ cao kiến. . ."

Bên cạnh tú tài nghe xong Long chủ, cũng theo nở nụ cười, nói: "Không những như vậy, An Châu nếu là bị Triều Tiên tông làm ra bực này cục diện, cái khác chư vực, nghịch loạn chi tâm nói vậy cũng sẽ nhạt không ít, ai cũng nghĩ không liệu mạng lại đến chỗ tốt, sợ là đều muốn noi theo, đến lúc đó, liền không thể thiếu cầu đến Triều Tiên tông trên đầu, khi đó, sợ là toàn bộ Bắc Vực danh phận đều quy bọn họ!"

Tây Hải Long chủ nghe, không tỏ rõ ý kiến, đột nhiên hỏi: "Đế Tôn thật sự sắp xuất quan?"

Tú tài mỉm cười, nói: "Ít nhất lúc này Triều Tiên tông cũng không biết, hẳn khi nào xuất quan, hay là còn có thể hay không thể xuất quan!"

Lão Long chủ nghe xong, hơi một cân nhắc, cười nhạt một tiếng, nói: "Thì ra là như vậy!"

"Triều Tiên tông thủ đoạn, cũng không dễ nhìn!"

Hắn lúc này sắc mặt, có vẻ hơi xem thường, nhàn nhạt nói: "Vừa nghĩ bò đở tường, lại sợ bị người cười, vừa nghĩ thừa dịp Đế Tôn đóng tử quan, đoạt một đoạt Bắc Vực khí vận, lại lo lắng Đế Tôn xuất quan, vì chính mình rước lấy đại họa, vì lẽ đó ở giữa điều đình, Đế Tôn như không xuất quan,

bọn họ liền có thể từng bước từng bước xâm chiếm, cướp đoạt Bắc Vực, Đế Tôn như ra quan, bọn họ cũng là ngăn cơn sóng dữ, vì Tôn phủ ổn định cục diện công thần, những kia loại nhu nhược, ở Đế Tôn che chở cho né 1,500 năm, thủ đoạn vẫn là bực này đê hèn a. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 472: Thần Tự Nhất Pháp

"Vương đình điều đình, cùng Tôn phủ cộng trị?"

"Nếu thật sự như vậy, cái kia có phải hay không chúng ta liền không cần lại cho Tôn phủ tuế cống rồi?"

"Chuyện này . . . Bực này dạng chuyện tốt, khả năng sao?"

". . ."

". . ."

Mà lại bất luận lão Long chủ cùng tú tài hai người đối với Triều Tiên tông cách làm xem thường, nhưng Tiêu Mộc đại trưởng lão cái kia một lời nói, nhưng cũng thực tại đã kinh động chu vi không ít tiên môn tu sĩ, bọn họ bước đầu nghe được Tiêu Mộc đại trưởng lão, chẳng qua là cảm thấy ý nghĩ kỳ lạ, khó có thể tin, nhưng thấy Tiêu Mộc đại trưởng lão vẻ mặt chăm chú, thậm chí không tiếc đại biểu Triều Tiên tông đến người bảo đảm, một trái tim không khỏi oành oành liền nhảy lên.

Cần nhắc lợi tế là bản tính trời cho con người.

Cái nào sợ bọn họ lúc này vẫn chưa thể hoàn toàn tín nhiệm Triều Tiên tông, cũng theo bản năng suy nghĩ hẳn những câu nói kia.

Mà như thế hơi chút suy nghĩ, nhưng không khỏi càng bị vây càng sâu.

"Các vị đạo hữu, chúng ta nếu thật sự là phản Tôn phủ, có thể hay không thắng lại không nói, Đế Tôn xuất quan lúc, sẽ sẽ không gặp đến báo thù không nói, không chừng đại loạn trong, chúng ta thậm chí ngay cả chính mình tổ tông cơ nghiệp đều không gánh nổi, đại loạn phía dưới, tất có cách cục động mạnh, coi như trải qua đến thiên tân vạn khổ, thật là phản Tôn phủ, chúng ta đến thời điểm có thể hay không sống sót, còn có thể hay không thể có hôm nay cơ nghiệp?"

"Không sai, có thể không nắm mạng đi đánh, vẫn là không muốn đánh tốt. . ."

"Thử tâm hỏi ra, chúng ta bây giờ đã mỗi cái có cơ nghiệp, khổ sở thủ chi, không cam lòng người, chỉ là Tôn phủ cao cao tại thượng, đoạt đi chúng ta quá mức gốc gác cùng tài nguyên mà thôi, nếu có thể không cần chém giết, liền bức Tôn phủ thoái nhượng, bảo vệ chúng ta gốc gác, cái kia. . ."

"Không tồi không tồi, ta Bá Đạo môn nhưng mà đối với lật đổ Tôn phủ cảm giác không hứng thú gì, trước đây cũng không có cùng Tôn phủ kết làm thù oán gì, ta thậm chí đều không nghĩ tới có thể phân đến cái gì tài nguyên, trước đây chúng ta Bá Đạo môn hàng năm sản xuất thần khoáng, Tôn phủ chung quy phải thu đi chín thành, sau đó ta cũng không nói toàn không cho Tôn phủ, chỉ cần bọn họ lùi một bước, có thể để cho ta lưu lại nửa dưới, ta liền thỏa mãn!"

". . ."

". . ."

Các loại lo lắng, xoắn xuýt, hy vọng xa vời các loại tâm tình, nhất thời hiện ra lên, cũng làm cho người có chút tim đập thành thịch.

Bất kể như thế nào nghĩ, đều cảm thấy Triều Tiên tông đề nghị này, so với lúc này ắt phải tốt hơn nhiều.

Dù sao lúc này bọn họ thoáng bình tĩnh lại, tỉ mỉ nghĩ lại, liền cảm thấy được quá nhiều phiền phức, bọn họ lúc này, cố nhiên có thể lựa chọn tiếp tục cùng Tôn phủ đối nghịch, nhưng là kết quả đây, An Châu Tôn phủ Huyền Nhai Tam Xích không phải tốt như vậy giết, mấy vị này Triều Tiên tông đại trưởng lão liền ở một bên, dựa vào tu vi của bọn họ, nếu thật sự cái nghĩ muốn ra tay ngăn cản, ai có thể bảo đảm thật là có thể là đối thủ của bọn họ?

Lùi một bước giảng, coi như thật là giết Huyền Nhai Tam Xích, thậm chí lại tiến thêm một bước, quay lại đi, đem An Châu Tôn phủ cũng tiêu diệt, tự lập làm vì vương, như vậy sau đó, Tôn phủ điều sai đại quân giết tới làm sao bây giờ, Nam Hải vị kia Đế Tôn xuất quan làm sao bây giờ?

Đây là một cái gian nan vô tận, tự thân khó bảo toàn, rồi lại không nhìn thấy điếm cuối đường!

Triều Tiên tông nói ra, lại là một cái chỗ tốt thực sự, nhưng lại không dùng nắm mạng đi đánh đường. . .

"Chư vị, nói cho cùng, tổng còn muốn chút bảo đảm mới là!"

Dù sao hay là có người sinh chút đầu óc, đứng lúc cảnh tĩnh lại, lo lắng nói: "Bây giờ vị này Triều Tiên tông lão tiên bối cố nhiên đem nói nói rất hay, lợi ích ứng thuận vô số, nhưng vạn nhất sau đó Tôn phủ không công nhận có thể làm sao bây giờ?"

Nhất thời có người nở nụ cười lạnh: "Ha ha, không công nhận, không công nhận đến thời điếm lại phản hấn!"

"Đừng nói lời vô ích, đến thời điểm lại phản, liền không chắc phản đến rồi!"

Rất nhanh liền có lão luyện thành thực người, phân tích lên tình thế, nói: "Triều Tiên tông dù sao địa vị phi phàm, ở Đế Tôn trước mặt có công lớn, trong ngày thường, bọn họ cũng có thể trực tiếp cùng Đế Tôn nói chuyện, khá được coi trọng, bọn họ bảo đảm, ngược lại cũng có thể tin, mấu chốt nhất chính là, vị kia Tiêu Mộc đại trưởng lão không phải nói Thái Bạch tông cũng sẽ bảo vệ đến sao? Lần này đại loạn, dù sao Thái Bạch tông mới là kẻ cầm đầu, nếu Tôn phủ nghĩ trở mặt, vậy cũng tất nắm Thái Bạch tông coi như cái đinh trong mắt, chúng ta những người này, đúng là dễ dàng quan sát thế cuộc!"

"Thái Bạch tông như bị nhìn chăm chăm, chúng ta liền có thể sớm làm chuẩn bị, mà nếu Thái Bạch tông bình yên không có chuyện gì, chúng ta liền cũng không có chuyện gì. . ."

". . ."

". . ."

Tiếng tiếng nghị luận bên trong, bầu không khí dần dần trở nên trầm mặc phức tạp lên.

Nếu có người có thể lấy Vọng Khí thuật nhìn về phía lúc này Thái Bạch tông chu vi chur không, liền có thể phát hiện, nguyên bản là đằng đằng sát khí, như lửa rừng đốt núi giống như chur tu, vào lúc này, đã từ từ biến thành xoắn xuýt do dự, thậm chí là lẫn nhau trấn an lên. . .

Người có sát khí, lại mà suy, ba mà kiệt. . .

Cái kia cuộn cuộn sát khí, dĩ nhiên thế hơi, thì lại làm sao còn có thể lại chọn nổi đến?

...

...

"Ha ha, Thái Bạch tông vẫn bói, ngươi có thể nhìn thấy nhân tâm sở hướng?"

Mà nhìn không khí chung quanh biến hóa, vị kia Triều Tiên tông Tiêu Mộc trưởng lão liền không nhịn được ha ha nở nụ cười một tiếng, cầm trong tay quyển trục che giấu tiến vào trong tay áo, chậm rãi xoay người, hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn lại, nói: "Người tuổi trẻ có dã tâm là tốt, nhưng cũng không thể làm hại mọi người chôn cùng, ngươi bây giờ đã trêu ra đại họa, liền không muốn lại mắc thêm lỗi lầm nữa, mau chóng thu tay lại đi, lão phu sẽ bảo đảm tính mạng ngươi!"

Lời nói này nói ra, đứng chông ngược lúc dẫn tới không ít người hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn lại.

Mặc danh kỳ diệu, rất nhiều người đều sinh ra một loại, chờ mong Thái Bạch tông chủ đáp ứng, ngồi xuống từ từ nói chuyện ý nghĩa.

"Tiền bói nói ý tưởng rất là để người tâm động!"

Nghe cái kia Tiêu Mộc đại trưởng lão, Thái Bạch tông chủ cũng bỗng nhiên nhẹ giọng mở miệng, khen một tiếng, nhưng còn không chờ Tiêu Mộc đại trưởng lão trên mặt tươi cười, hắn liền rồi nói tiếp: "Bất quá đối với vẫn bói mà nói, lại còn có một chuyện không rõ, thỉnh cầu giải thích nghi hoặc!"

Tiêu Mộc đại trưởng lão hơi nhíu mày, nói: "Nói đi!"

Thái Bạch tông chủ chậm rãi gật đầu, nói: "Tiền bói muốn để Tôn phủ thoái nhượng, sau lần đó cùng tiên môn cộng trị một châu, Tôn phủ sẽ đáp

ứng sao?"

"Có ta Triều Tiên tông người bảo đảm!"

Nghe được Thái Bạch tông chủ, Tiêu Mộc đại trưởng lão hai tay chậm rãi đặt ở sau lưng: "Ngươi vẫn chưa yên tâm?"

Thái Bạch tông chủ khẽ nhíu mày, qua một lát, mới chậm rãi lắc đầu.

Đến lúc này, cũng có không ít tu sĩ ánh mắt, đều đã bị bọn họ nói chuyện hấp dẫn lại đây, chu vi chur tu, kỳ thực đang lo lắng, cũng chính là này sự kiện, Triều Tiên tông cố nhiên giảng vô cùng tốt, nhưng nói cho cùng, vẫn là một cái bọn họ có thể hay không bảo đảm vấn đề, có người cảm thấy Triều Tiên tông có thể, bởi vì bọn họ địa vị phi phàm, cũng có người lo lắng bọn họ không làm được, dù sao đối phương là Tôn phủ. . .

"Ha ha, can hệ trọng đại, ta Triều Tiên tông lại một lòng hướng đạo, không giống thế tục nhân ái bác danh tiếng, chur vị đồng đạo tạm thời có chút nghi ngờ, cũng hẳn là!" Ngoài dự đoán mọi người chính là, đôi mắt Thái Bạch tông chủ, vị kia Triều Tiên tông đại trưởng lão, đúng là không để ý chút nào, chỉ là khẽ mỉm cười, liền giơ tay vẫy vẫy tay, nói: "Bạch U, ngươi mà lại đến bái kiến đòi trước bầy Tiểu thánh. . ."

Nghe hẳn, sau lưng hẳn cái kia một toà bay đến giữa không trung trên ngọn núi nhỏ, nắm ấm phụng dưỡng cô gái gặt đầu hẳn là, sau đó đem rượu ấm đặt ở bàn cờ bên cạnh, chính mình thì lại dịu dàng từ núi nhỏ bên trên xuống tới, đứng ở mây khói bên trên, hướng về Thái Bạch tông chủ hành lễ.

"Triều Tiên tông vẫn bồi Bạch U, gặp qua Thái Bạch Triệu sư huynh!"

Cô gái này tiếng nói ôn nhu, như sóng nước lưu động, không gặp nửa điểm khói lửa nhân gian khí.

Nhưng nhượng người kinh ngạc, lại là nàng đối với Thái Bạch tông chủ xưng hô, lại là đem chính mình xem là đối phương ngang hàng hay sao?

Luận tuổi tác, cô gái này bất quá hai mươi trên dưới, cùng Thái Bạch tông chủ chênh lệch mấy trăm tuổi.

Luận tu vị, Thái Bạch tông chủ đã là có thể lực giết mười anh hùng bỏ đại tu, mà cô gái này, miễn cưỡng Kết Đan. . .

Liên ngay cả Thái Bạch tông chủ, vào lúc này cũng khẽ cau mày, không có lập tức trả lời.

Nhưng này Bạch U, ở đi qua lễ sau, liền đã chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt ôn nhu nhìn Thái Bạch tông chủ, nhẹ giọng nói: "Triệu sư huynh lấy một địch mười, thân uy khó lường, người khác có lẽ cũng không hiểu Triệu sư huynh là làm thế nào, văn bối thật là hiểu rõ một, hai, Triệu sư huynh vốn là Trục tiên lộ thượng nhân, vậy tại tài nguyên, không cách nào hóa anh, nhưng sơn cùng thủy tận nghi không đường, rồi lại linh quang lóe lên, đúng là ngộ ra Luyện thần chi pháp, như lấy thập tự pháp loại mà nói, bây giờ Triệu sư huynh, đã là cái kia thần bí nhất 'Thần' chữ pháp loại bên trong người chứ?"

Nói lại thì lễ một cái, nói: "Thế người không biết này pháp, tự nhiên không biết nên ứng đối ra sao!"

. . .

. . .

Nàng nói tiếng nói cũng không lớn, có thể nghe vào mọi người tai trong, lại đột nhiên như lời đình chấn động chấn động!

"Chữ Thần pháp loại?"

"Nguyên lai cái này Thái Bạch tông lão Triệu tu luyện lại là chữ Thần pháp loại?"

"Chẳng trách! Chẳng trách! Hẳn đã siêu thoát chín pháp, chẳng trách mọi người đều không biết được. . ."

". . ."

". . ."

Không biết có bao nhiêu tu sĩ trái tim nghi hoặc, vào lúc này bỗng nhiên khai giải.

Thế gian nguyên do đồn đại, tu hành trên đường, có thập tự pháp loại, có thể bao quát thế gian tất cả pháp thuật thần thông.

Nhưng làm vì thế nhân biết rõ, chính là kim mộc thủy hỏa thổ, nhật nguyệt phong lôi chín loại!

Mà cuối cùng một đạo "Thần" chữ pháp loại, người người đều biết, cùng với những cái khác chín pháp như thế truyền lưu rất rộng, nhưng nhưng chưa từng thấy, thậm chí có người hoài nghi. . . Tỷ như Phương Quý. . . Cuối cùng này một chữ, có phải là vì ghi nhớ thuận miệng, mới chuyên môn thêm vào đi. . .

Mà ở vừa nãy, Thái Bạch tông chủ đối đầu mười anh, càng khùng bố, làm người ta kinh ngạc.

Thẳng đến lúc này, bọn họ mới bừng tỉnh hiểu rõ ra. . .

Đây chính là thập tự pháp loại bên trong, cái kia thần bí nhất cũng hiếm thấy nhất một loại?

. . .

. . .

"Vị cô nương này là. . ."

Liên ngay cả giữa không trung Thái Bạch tông chủ nghe xong lời của nàng, cũng khẽ cau mày, mắt lộ ra ý hỏi dò.

"Ha ha, nha đầu này chính là ta Triều Tiên tông đương đại thánh nữ!"

Bên cạnh Tiêu Mộc đại trưởng lão, cười ha ha tiếp nhận câu nói của miệng, như là đang trả lời Thái Bạch tông chủ vấn đề, nhưng tiếng nói lại truyền khắp bốn phương tám hoang, nhượng người người đều nghe được rõ ràng cực kỳ: "Ta Triều Tiên tông một lòng hướng đạo, hơn ngàn năm đến bề quan không ra, chỉ vì tham nghiên trận đạo pháp thuật, trước đây thế nhân chỉ biết ta Triều Tiên tông am hiểu chín pháp, cũng không biết, cuối cùng này một đạo pháp, chúng ta cũng có chút đoạt được!"

Hắn cười, chòm râu trắng bạc đều tựa như nhiều chút ánh sáng lộng lẫy, chậm rãi nhìn Bạch U nói: "Nữ tử này, chính là ta Triều Tiên tông chữ Thần pháp truyền nhân, đợi đến nàng tuổi tác hơi trưởng, tu vị có thành, ta Triều Tiên tông chín đại trưởng lão, liền có thể đổi thành thập đại trưởng lão. . ."

Dứt tiếng, chu vi trên trời thung lũng, đã là yên lặng như tờ.

Triều Tiên tông lại cũng sớm đã có chữ Thần chi pháp, đã làm cho người kinh ngạc không nói. . .

Mà càng nhượng bọn họ khiếp sợ chính là, cái này Tiêu Mộc đại trưởng lão lời nói mang thâm ý, tuy không nói rõ, lại cũng đủ để cho người rõ ràng.

Tựa như Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa, có hay không cuối cùng một đạo kim đạo lực lượng gia nhập, cực kì trọng yếu.

Tiêu Mộc đại trưởng lão giới thiệu cái này thánh nữ, cũng là ở hướng về thế nhân ám chỉ:

Triều Tiên tông đã có thập tự pháp, vượt xa quá khứ, chính là Đế Tôn xuất quan, bọn họ cũng có thể đấu một trận!

Cái này, chính là Triều Tiên tông dám cam đoan tất cả những thứ này sức lực!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 473: Chứng Đạo Chi Danh

Một phương đạo thống, truyền thừa xa xôi vạn năm, một đời lại một đời nhân tâm máu tích lũy, tất nhiên sẽ đem trong môn phái truyền thừa bí pháp thối diễn đến càng ngày càng cao minh cùng tinh diệu, dù sao, đối với cao minh hơn pháp thuật thần thông theo đuổi, vốn là khắc vào nhân loại huyết mạch nơi sâu xa.

Mà Triều Tiên tông, là do hấn độc nhất vô nhị điều kiện, càng là sưu tập đếm mãi không hết Bắc Vực tiên môn truyền thừa điển tịch, người khác nhà khả năng truyền thừa mấy ngàn năm thậm chí vạn năm tâm huyết điển tịch, đều bị bọn họ dễ như ăn bánh liền lấy vào tay bên trong, mà bọn họ lại đứng ở những thứ này nhân tâm máu trụ cột trên, tiếp tục thối diễn, liền, bọn họ hơn ngàn năm, liền đạt đến Bắc Vực tiên bối mấy chục ngàn năm cũng không đạt tới độ cao, có tới chín loại pháp loại, đều bị bọn họ thối diễn đến cảnh giới cực cao, điểm này, thực tại chưa từng có ai!

Cái này chín loại pháp loại mạnh mẽ đến đâu, người ngoài khó có thể tưởng tượng.

Nhưng ở mọi người nghĩ đến, cái này không thể nghi ngờ đã vượt qua phần lớn Bắc Vực trước tiên môn cùng đạo thống.

Thế nhưng, cho đến lúc này, mọi người còn sẽ không cảm thấy Triều Tiên tông cao hơn Đế Tôn.

Nguyên nhân rất đơn giản, Đế Tôn nhưng là đã từng dựa vào sức lực của một người, quét ngang toàn bộ Bắc Vực người!

Cho đến lúc này thời điểm, Triều Tiên tông vị này tên gọi Bạch U thánh nữ bỗng nhiên hiện thân, mới rốt cục đã kinh động An Châu chúng tu.

Thậm chí có thể suy ra, tên này kêu Bạch U thánh nữ, rất nhanh thì sẽ danh dương toàn bộ Bắc Vực.

Thậm chí sự tồn tại của nàng, có thể sẽ kinh động Đông Thổ!

Bởi vì nàng, lại đại diện cho Triều Tiên tông lại đem "Thần" chữ pháp loại tái hiện nhân gian, cũng đại diện cho Triều Tiên tông thập tự pháp loại bên trong, cuối cùng một khối ngân bản đã bù đắp, như vậy, trước đây trước sau so với Đế Tôn lùn một chút đầu Triều Tiên tông, có thể hay không bởi vì cuối cùng này một chữ pháp loại xuất hiện, mà như trước Thái Bạch tông Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa như thế, bùng nổ ra khủng bố mà sức mạnh đáng sợ?

Đến lúc đó, e sợ thật sự Đế Tôn xuất quan, bọn họ đều có thể cùng với bẻ một cái cổ tay chứ?

Dẫu gì, Đế Tôn cũng sẽ cho bọn họ một chút tôn trọng, hơi làm thoái nhượng?

...

...

"Chữ Thần pháp cũng xuất thế?"

Ở vị kia Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U hiện thân tại trước mặt mọi người lúc , liền ngay cả đang cùng bên người xinh đẹp cơ thiếp miệng đối miệng dứt rượu lão Long chủ đều liền đứng lên đến, một mặt nghiêm túc, lạnh lùng hướng về phương bắc nhìn tới, ánh mắt như là có thể trong nháy mắt xuyên qua ba ngàn dặm hư không, rơi xuống vị kia Bạch U thánh nữ

trên mặt, lạnh nhạt nói: "Nhìn dáng dấp cái nhóm này chân chó ở ở nam hơn một ngàn năm, cũng thật sự làm xảy ra chút thành tích, chữ Thần pháp vừa ra, cái này Triều Tiên tông chính là Bắc Vực, thậm chí Thiên Nguyên cái thứ nhất được xưng mười pháp đều toàn đạo thống chứ?"

Tú tài tựa hồ cũng không ngoài ý muốn, chỉ là có chút ước ao nhìn lão Long chủ bên người cái kia rần nước như thế kiêu thiếp, mắt tập trung nói: "Triều Tiên tông mục đích liền cũng ở đây, người đều từ mạnh, Triều Tiên tông nghĩ thừa dịp Đệ Tôn bế quan, nắm giữ Bắc Vực vận mệnh, liền muốn triển lộ chính mình chỗ cường đại, như đời cái thời điểm, nói không chắc thật sẽ bị bọn họ làm thành một phen vạn tiên triều thánh mạnh mẽ tượng. . ."

"Vạn tiên triều thánh sao?"

Tây Hải lão Long chủ nghe xong lời này, sắc mặt hơi chìm xuống.

Triều Tiên tông thật có khả năng làm đến điểm này?

Rất lâu trước Long tộc, cũng là bậc này vạn linh hành hương khí tượng, chỉ tiếc, Nhân tộc quật khởi, Đông Thổ thế lớn.

Long tộc đã không có cơ hội lại trọng hiện cái kia phiên khí tượng.

Đúng là cái này Triều Tiên tông, thừa dịp Bắc Vực đại loạn, thật có thể thành tựu như thế một phen sự nghiệp, dù sao, thiên hạ càng loạn, nhân tâm càng là ngóng trông cường giả, tuy rằng Thái Bạch tông chủ tựa hồ cũng là đi tới thần bí chữ Thần pháp loại, nhưng Thái Bạch tông gốc gác cùng thế lực, hoặc là nói là đang cùng Tôn phủ thế lực quay về cùng lực trảng trên, đều xa xa không cách nào cùng Triều Tiên tông như vậy quái vật khổng lồ so với. . .

Nếu loạn thế thật sự đến, Đế Tôn không xuất thế, Triều Tiên tông chính là Bắc Vực chân chính mạnh nhất người.

Bắc Vực chúng Tiên môn, đương nhiên muốn tìm đến phía hấn!

Đơn giản nhất một cái đạo lý, Triều Tiên tông lịch sử tự nhiên không đủ hào quang, có thể nhân gia dù sao bắt đầu làm vì Bắc Vực mưu phúc không phải?

"Người xin mời lão phu xem cuộc vui, lẽ nào chính là xem Triều Tiên tông thăng hê nhảy nhót?"

Lão Long chủ trầm mặc một hồi lâu, cũng không biết nghĩ đến bao nhiêu vấn đề, mới bỗng nhiên lạnh giọng đặt câu hỏi.

Đúng là cái kia tú tài nghe xong, không nhịn được cười to hai tiếng, nghiêng người nhắc lên âm, thuận thế ở lão Long chủ bên người cái kia kiêu thiếp thân trên bóp một cái, sau đó dương dương tự đắc, cười to nói: "Triều Tiên tông nghĩ đoạt cái này Bắc Vực khí vận, được hay không được, còn chưa biết đây. . ."

Lão Long chủ có chút không rõ, nhưng cũng không hỏi.

Hấn cũng có chút ngạc nhiên, Triều Tiên tông cường đại đã chớ dung hoài nghi, Thái Bạch tông còn có thể làm thế nào?

...

...

"Cô gái này chính là chữ Thần pháp truyền nhân?"

Ở Tiêu Mộc đại trưởng lão nói ra thánh nữ kia Bạch U thân phận sau khi, Thái Bạch tông chu vi, chúng tu náo động không ngớt, vào lúc này ,

liền ngay cả Thái Bạch tông chủ tựa hồ cũng có chút ngạc nhiên, hấn cúi đầu hướng về Bạch U nhìn lại, trên dưới đánh giá, mãi đến tận sau lưng Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa bên trong, bỗng nhiên truyền đến Thiết nương tử một tiếng không thích tiếng ho khan, mới thu hồi ánh mắt, khen: "Quả là tốt tổ chất!"

"Vừa là ta Triều Tiên tông bồi dưỡng được đến, đương nhiên là tốt tổ chất!"

Tiêu Mộc đại trưởng lão cười nhạt, ngạo nghễ nói: "Đến lúc này, Triệu tiểu hữu đối với ta Triều Tiên tông có thể có lòng tin?"

Đón Tiêu Mộc đại trưởng lão ánh mắt, Thái Bạch tông chủ chậm rãi lắc đầu.

Tiêu Mộc đại trưởng lão sắc mặt bỗng lạnh lùng: "Vi sao?"

Cảm nhận được trong hư không cái kia mơ hồ ý xơ xác sát khí, trên dưới chúng tu, không nhận được trong lòng đều là run lên.

Sau đó bọn họ liền nhìn thấy Thái Bạch tông chủ nở nụ cười, nói: "Các ngươi không phải là muốn, ở Tôn phủ cùng Bắc Vực ở giữa, xoay trái xoay phải, vừa có thể thống lĩnh Bắc Vực tiên môn, lại có thể cùng Đế Tôn kiếm cái thương lượng, nhưng ta nghĩ nói đúng lắm, các ngươi nhất định sẽ không thành công, liền coi như các ngươi mưu tính ngàn năm, liền coi như các ngươi bây giờ liền có thể tu chữ Thần quyết mầm Tiên đều tìm được, cũng là vô dụng. . ."

Hấn đón Tiêu Mộc đại trưởng lão cùng với Bắc Vực các đại tiên môn tu sĩ ánh mắt, cười ung dung.

Tiêu Mộc đại trưởng lão sắc mặt đã hết sức khó coi.

"Bởi vì địa vị tương đương trong lúc đó, mới sẽ lẫn nhau thương lượng, thoái nhượng!"

Mà Thái Bạch tông chủ thì lại vừa nói, vừa nhìn về phía Tiêu Mộc đại trưởng lão, nụ cười bỗng nhiên có chút châm biếm: "Mà Triều Tiên tông ở Đé Tôn trước mặt, bất quá là một con chó, Đé Tôn có lẽ sẽ yêu thích con chó này, nhưng lại sao cho phép một con chó cùng hắn đứng ngang hàng?"

"Con chó này càng là cường đại, Đé Tôn càng sẽ đem hắn đánh chết, mà không phải theo chân nó thương lượng cái gì!"

...

...

Rào. . .

Một câu nói ra miệng, liền không biết gây nên bao nhiêu náo động.

Chẳng ai nghĩ tới, đối mặt đường đường Triều Tiên tông đại trưởng lão, Thái Bạch tông chủ nói chuyện lại như vậy không khách khí.

Quan trọng hơn chính là, cái này lời nói mặc dù khó nghe, nhưng vẫn đúng là để mấy người mơ hồ cảm thấy có đạo lý.

"Làm càn, làm càn!"

Mà Tiêu Mộc đại trưởng lão nghe được lời này, dĩ nhiên nổi giận phùng phùng, không chỉ có là hắn, liền ngay cả sau lưng hắn, cái kia chính đang tại phía trên ngọn núi nhỏ, từng xanh phía dưới đánh cờ vây hai vị lão giả, cũng đã bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Thái Bạch tông chủ nhìn lại, chỉ là như thế một chút, liền thấy được giữa không trung, bỗng nhiên sát khí gào

thét, che kín bầu trời, sóng gió nổi lên nơi, liền cái kia ánh mặt trời sáng rõ đều tựa như biến sắc.

"Thái Bạch tông tiểu bối, lão phu chỉ là vì Bắc Vực vận mệnh, mới đồng ý ra tay bảo đảm ngươi, nhưng không nghĩ tới ngươi bất kính như thế!"

Tiêu Mộc đại trưởng lão trầm tiếng quát chói tai, đồng thời chậm rãi về phía trước bước ra một bước, lạnh giọng quát lên: "Lấy lão phu thân phận, cùng ngươi nói nhiều như vậy, cũng đã làm đủ thoái nhượng, ngươi đừng thật sự coi chính mình tìm hiểu chữ Thần pháp loại, liền có thể vô địch khắp thiên hạ, đối với không rõ chữ Thần pháp người, ngươi xác thực chiếm đủ tiện nghi, nhưng ở lão phu trong mắt, ngươi cũng bất quá chỉ là chỉ là Quý Anh tiểu tu mà thôi!"

"Xoẹt!"

Ở hẳn câu nói sau cùng nói xong lúc, hẳn đã tay áo lớn vung lên, trong nháy mắt liền có một đạo cuồng phong quét đi ra ngoài.

Cái kia đạo cuồng phong, từ từ cuốn cuốn, quét ngang hư không, hầu như không cách nào có thể không chế.

Chính là đến gần rồi này cỗ cuồng phong trăm trọng bên trong Kim Đan tu sĩ, đều nhất thời cảm thấy áp lực như núi, không nhìn được lão đảo lùi về sau.

Nhìn thấy cái này Tiêu Mộc đại trưởng lão thái độ, tất cả mọi người đều đã không nhìn được làm vì Thái Bạch tông chủ lau vệt mồ hôi.

Lúc này Triều Tiên tông, thực sự quá mức cường thế, vị kia Tiêu Mộc đại trưởng lão vừa ra tay, thành linh liền đã hiển lộ Nguyên Anh cao giai tu vị, so với Tôn phủ Huyền Nhai Tam Xích còn cao không ít, hai vị khác trưởng lão tu vị, cũng thế tất không kém hẳn, quan trọng hơn chính là, hẳn

nói kỳ thực đã nói tới rất rõ ràng, Thái Bạch tông chủ có thể dốc hết sức địch mười anh, đó là bởi vì hấn tu luyện chữ Thần pháp loại quá mức quý dị khó dò, người ngoài không rõ, tự nhiên khó có thể ứng đối, nhưng bọn họ Triều Tiên tông lại là hiểu, Thái Bạch tông chủ không chiếm được lợi lộc gì!

Cái này nếu là bắt đầu đấu, Thái Bạch tông chủ thì lại làm sao có thể là đối thủ?

"Chữ Thần pháp loại, xác thực không tính là gì. . ."

Mà đón Tiêu Mộc đại trưởng lão phẫn nộ, Thái Bạch tông chủ thân hình bất động, cái kia một đạo cuồng phong hung ác cạo đến, cách hấn càng gần, phong thế càng nhỏ, đến hấn trước người thì đã chỉ như gió xuân hiu hiu, không đáng nhắc tới, đúng là Thái Bạch tông chủ, trầm thấp thờ dài, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, nói: "Nếu không tính là gì, cái kia làm sao không lấy ra đến, phân cho người trong thiên hạ này cùng xem thêm đây?"

Tiêu Mộc đại trưởng lão nghe vậy nhất thời kinh hãi: "Cái gì?"

Lại sau một khắc, Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên hai tay bắt ấn, thấp giọng nói: "Hôm nay, ta truyền pháp thiên hạ, chứng đạo tên!"

. . .

. . .

"Tông chủ làm gì chứ?"

Vào lúc này trong lòng đất, Phương Quý mấy người cũng đã nhìn thấy Triều Tiên tông xuất hiện, nghe được bọn họ nói, Phương Quý lúc này chính vô cùng tức giận, nổi giận đùng đùng khắp mọi nơi đi tới, luôn mồm nói: "Mau tìm lối thoát, ta tức rồi, đi ra ngoài chém bọn họ!"

Chu vi chúng đồng môn đều nói: "Nhưng là không có đường ra a, ba bên bên trong trong phòng, đều là những thứ này viết tay điển tịch!"

Phương Quý đã tức hồng rồi, phần nộ quát: "Nhu thế địa phương bí ẩn, không tàng bảo bối, che giấu những thứ này phá sách làm gì?"

Nói còn chưa rơi xuống, bỗng nhiên bên người vách tường rung động.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, ngây ngốc nhìn nhau một chút, sau đó còn không đợi bọn hắn phản ứng lại, liền chợt thấy đến vách tường chung quanh phía sau, chợt có linh mạch đi khắp tán loạn, lại sau một khắc, trên vách tường, đã xuất hiện vô số cánh cửa, bọn họ những thứ này người, cùng với cái kia chồng chất ở cái này ba bên bên trong trong phòng, chồng chất thành núi điển tịch, đột nhiên liền bị cánh cửa kia hấp dẫn đi ra ngoài. . .

...

...

"Ào ào ào. . ."

Thái Bạch tông bên trong, bỗng nhiên doạ nổi lên một cơn mưa.

Đó là vô tận điển tịch, một quyển một quyển, dồn dập, từ lòng đất tuôn ra, sau đó tung hướng về phía bốn phương tám hướng.

Không biết có bao nhiêu người kinh ngạc phía dưới, tiện tay nhận một quyển, mở ra xem.

Sau đó liền có không ít người sắc mặt dần dần biến hóa, vừa mừng vừa sợ gọi lên.

"Chuyện này . . . Thứ này lại có thể là chữ Thần quyết tu luyện pháp môn?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 474: Hỏa Thiêu 300 Dặm

"Ô oa oa. . ."

"Cái gì quý. . ."

Mới vừa còn ở trong hang bên trong âm ỉ muốn xông ra đến đem cái kia Triều Tiên tông lão đầu chém Phương Quý, đột nhiên cảm giác thấy một trận trời đất quay cuồng, bị trong lòng đất linh mạch cho ném ra ngoài, bên người phiêu phiêu nhiều, đều là cái kia đêm mãi không hết viết tay điển tịch, hỗn loạn tung bừa, đúng là làm hại hấn suýt chút nữa không vững vàng thân hình, không dễ dàng đứng vững bước chân, liền phát hiện mình lại sẽ ở cái kia vị Triều Tiên tông đại trưởng lão Tiêu Mộc bên người cách đó không xa, trong lòng nhất thời run lên, rụt lại đầu chạy chậm vài bước, cách cho hấn rất xa mới coi như thôi.

Mà vào lúc này, cái khác một đám Thái Bạch tông đồng môn, cũng đều theo những thứ này giấu tại nội thất điển tịch vọt tới, cùng Phương Quý so với không khá hơn bao nhiêu, đều dòn dập ổn định thân hình, sau đó vội vã trở lại tiên môn trên không, nhìn lẫn nhau, cũng không thiếu một cái.

Bỗng nhiên từ trong địa mạch chạy đến nhiều người như vậy, nhưng chủ vi nhưng cũng không có người quan tâm bọn họ.

Tất cả mọi người đều chính phát điên giống như cướp cái kia bay múa đầy trời điển tịch, từng cái từng cái xem đầy mặt kinh ngạc, cũng không quản chính mình xem hiểu xem không hiểu, đều chỉ là coi như trân bảo giống như, vội vã hướng về trong lòng ngực của mình nhét, thậm chí có

người đoạt một quyền còn chưa đủ, điên cuồng hướng về cái khác điên tịch cướp đi, vì thế không tiếc ra tay đánh nhau, mãi đến tận phát hiện tất cả điên tịch nội dung đều là như thế, lúc này mới coi như thôi.

"Cái gì?"

Liên ngay cả vị kia Tiêu Mộc đại trưởng lão, đều tiện tay đem một bộ kinh điển vồ tới, vội vã quét đến nhìn đến một cái sau khi, sắc mặt hẳn lại biến đến cực kỳ quái lạ, lại là vui mừng, lại là sợ hãi, đến cuối cùng, cũng đã nhưng biến thành giận tím mặt, đầy mặt sát cơ.

"Người. . ."

Hắn cũng chỉ chỉ hướng về phía Thái Bạch tông chủ, liên tục hư điếm, đầy bụng lời nói, cuối cùng chỉ nói ra: "Người thật là to gan!"

Không chỉ có là hắn, còn bao gồm trước vẫn ở núi nhỏ tùng xanh phía dưới chơi cờ hai vị kia hai người, vào lúc này cũng đều đã thay đổi sắc mặt, bọn họ cũng từng cái chớp tới một quyển điển tịch, lật đến mấy lật sau khi, đối mắt nhìn nhau một chút, dĩ nhiên mặt lộ vẻ mặt hoảng sợ.

Đúng là vị kia Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U, ở đem bên trong một bộ điển tịch lật vài tờ sau khi, trên mặt lộ ra kinh ngạc vẻ, thậm chí càng nhiều chính là kính phục, sau đó nàng trịnh trọng đem trong tay mình cái kia bộ điển tịch giấu vào trong lòng, liền như vậy không nói, chỉ là nghiêng đầu liếc mắt nhìn cách đó không xa Tiêu Mộc cùng hai vị khác đại trưởng lão, trong lòng đúng là có chút ngạc nhiên, bây giờ nên làm gì?

...

...

"Cái kia quả thật là chữ Thần quyết tu hành pháp môn?"

Ba ngàn dặm ở ngoài, Tây Hải long cung lão Long chủ thay đổi sắc mặt, ngồi ngay ngắn người lại hỏi.

Tú tài bung chén rượu, miễn cưỡng cười nói: "Nói vậy đúng!"

"Đi đoạt một quyền trở về!"

Lão Long chủ khẽ trầm mặc một chút, bỗng nhiên hướng về bên người một cái Dạ Xoa hạ lệnh.

Cái kia Dạ Xoa vội vã lĩnh mệnh đi tới, lão Long chủ lúc này mới nhíu mày, nói: "Hắn là làm sao chiếm được?"

Càng nói sắc mặt càng là quái lạ, đã không nhìn được nhìn tú tài một chút, nói: "Như trước đây ta chiếm được tin tức không sai, trước hắn vẫn chỉ là tu vi Kim Đan, chỉ ở trước đây không lâu, mới bỗng nhiên hóa anh, thành tựu cái này thân bản lãnh, những thứ này điển tịch, khi nào viết liền?"

"Không có ai có thể bỗng nhiên ngộ đạo!"

Tú tài chính mình cho mình rót ra chén rượu, hướng về phương bắc hư không xa xa chào, uống một hơi cạn sạch, cái này mới nói: "Tất cả ở trong mắt người khác nhìn như đôn ngộ người, trước đây cũng không biết trải qua bao nhiêu tích lũy cùng dày vò, vị này Thái Bạch tông chủ cũng không ngoại lệ, hắn từ nhỏ, liền đã được đến một quyền thiên đạo di thư, từ đó về sau, khổ sở tìm hiểu, trước sau một số năm, rốt cục có thể toàn bộ ngộ đạo!"

Lão Long chủ nói: "Nói cách khác, những thứ này điển tịch, là ở hắn thật sự ngộ đạo trước, liền đã viết ra?"

Tú tài nở nụ cười, gật đầu nói: "Nghĩ là vào lúc đó, hắn liền đã nghĩ pháp truyền người trong thiên hạ!"

"Nếu là như vậy, cái kia thế người tham ngộ thì có ích lợi gì?"

Lão Long chủ theo bản năng nói: "Ồ lão phu xem ra, hấn ngộ đạo một khắc đó lĩnh ngộ, mới là quý giá nhất!"

"Cũng không hấn vậy!"

Tú tài chậm rãi lắc đầu, nói: "Có lẽ đối với hấn mà nói, ngộ đạo không khó, hiếm thấy chỉ là bước ra cái kia bước cuối cùng dũng khí, hấn đem phương pháp này truyền người trong thiên hạ, cái kia liền chắc chắn sẽ không khuyết thiếu một ít người thông minh từ bên trong lĩnh ngộ đạo lý, trước đó, những thứ này người có lẽ sẽ như hấn giống như, dù có lĩnh ngộ, cũng không dám bước ra bước đi kia, nhưng hôm nay, hấn đã đem chính mình xem là một cái ví dụ. . ."

"Hấn hậu thế mặt người trước, chém ba ngàn tu, địch mười Nguyên Anh, chính là ở bày ra chính mình cảnh giới tu hành!"

"Có hấn ở trước, thế nhân lại bước ra bước đi này thì liền sẽ không lại như vậy sợ tay sợ chân. . ."

". . ."

". . ."

Lão Long chủ nghe những câu nói này, dĩ nhiên cảm thấy trong lòng có chút ngọt ngào.

"Người không cho lão phu đi qua, là đúng!"

Qua một lúc lâu, hấn mới tự rót một chén uống, sắc mặt phức tạp cực điểm, chậm rãi hướng về tú tài nói: "Từ thượng cổ tới nay, ta Long tộc cùng

Nhân tộc giao hảo, tin nhân quả, cầu thiện quả, chưa bao giờ chém nhân gian có công lớn đức người, bây giờ, quy củ này cũng còn ở!"

Tú tài gật đầu, cười không nói.

"Thế nhưng, hấn hiện tại vẫn là chắc chắn phải chết!"

Lão Long chủ mở miệng lần nữa, ánh mắt thâm trầm: "Bởi vì, hấn làm như thế, có thể coi là tuyệt Triều Tiên tông căn cơ a. . ."

. . .

. . .

"Người. . . Người đem chữ Thần quyết truyền thiên hạ, vậy ta. . . Vậy ta Triều Tiên tông, còn có cái gì bí mật có thể nói?"

Lúc này Thái Bạch tông trên không, ở cái kia Tiêu Mộc cùng hai vị khác đại trưởng lão xem qua cái kia điển tịch trong nội dung sau, sắc mặt cũng đã qua vô số biến hóa, bọn họ đều không ngoại lệ, thậm chí đều lộ ra khung hoảng vẻ, hay hoặc là nói, là nhìn thấy chính mình mưu tính ngàn năm tâm huyết, toàn bộ bị hủy, loại kia tuyệt vọng lại phần nộ, ảo não vừa bất đắc dĩ dày vò vẻ, muốn phát điên. . .

"Cái này chữ Thần quyết pháp môn, vốn là liền không nên là các người bí mật!"

Mà tới đây thì giữa không trung Thái Bạch tông chủ, làm ra bực này đại sự, lại vẫn là sắc mặt bình tĩnh, hướng về Tiêu Mộc đại trưởng lão nhàn nhạt mở miệng: "Mà cái này một phương loạn thế, cũng không nên là các người Triều Tiên tông dùng để tranh cướp Bắc Vực khí vận một phương bàn cờ. . ."

"Cùng với nhờ vào đó loạn thế, thành tựu một phương cường giả, vậy không bằng để cái này Bắc Vực, nhiều hơn chút cường giả!"

Nói lời này thì hấn nhẹ nhàng mỉm cười.

Nụ cười kia bên trong tựa hồ dẫn theo chút vui mừng, cũng dẫn theo chút châm biếm.

Mà nhìn nụ cười kia, Tiêu Mộc đại trưởng lão hầu như một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

Thẳng đến lúc này, hấn mới rõ ràng Thái Bạch tông chủ mục đích thực sự.

Trong lòng bọn họ rõ ràng, chính mình mưu tính cùng tâm huyết, đều bị hủy diệt.

Bọn họ triển lộ thần bí chữ Thần quyết pháp loại, chiêu hiện ra chính mình cường đại, dẫn chúng Tiên môn xin vào, thành tựu bá nghiệp.

Cũng không nghĩ đến chính là, Thái Bạch tông cách làm, cùng bọn họ hoàn toàn khác nhau, hấn nghĩ sai rồi, vốn là hấn vào lúc này hiện thân, liền có hái trái cây hiềm nghi, hấn vốn tưởng rằng Thái Bạch tông nhắc lên Bắc Vực trận này đại loạn, cái kia thì nhất định sẽ thừa cơ mà thôi, trở thành An Châu chi chủ, thậm chí lại tranh giành thiên hạ, vì lẽ đó bọn họ phải đem cái này khí vận cùng danh tiếng đoạt tới, bọn họ mới muốn thành tựu vạn tiên đến bá tư thế. . .

Có thể kết quả, bọn họ bị Thái Bạch tông chủ hành động này, đánh quân lính tan rã!

Bởi vì Thái Bạch tông chủ không nghĩ tới vạn tiên đến châu hấn chỉ là muốn nhắc lên trận này đại loạn, sau đó pháp truyền thiên hạ.

Hắn chỉ là muốn cho Bắc Vực thật nhiều đối kháng Tôn phủ dũng khí, cùng với đối kháng Tôn phủ lực lượng.

...

...

"Hay lắm! Hay lắm!"

Ở chữ Thần pháp môn xuất thế, chúng tu đều liều mạng tranh cướp lúc, còn có chút khen người duy trì tỉnh táo.

Trong này, liền bao quát U Minh đạo, Cổ Nhạc tông, Triều Thiên động các loại An Châu đại tiên môn tông chủ, bọn họ tuy rằng cũng cướp đến rồi chữ Thần pháp điển tịch, thậm chí đã nhanh chóng quét vài lần, nhưng cũng không có hạ xuống Thái Bạch tông chủ cùng Tiêu Mộc đại trưởng lão nói chuyện. . .

Lúc này, mọi người đều ở điện trong vui mừng, đã không người lưu ý trên đỉnh đầu Thái Bạch tông chủ mấy người nói cái gì.

Nhưng là bọn họ nghe được.

Liền, bọn họ trên mặt lộ ra chút than thở vẻ, cho rằng Thái Bạch tông chủ cái này một chiêu, quả thật làm cho Triều Tiên tông cực kỳ khó chịu.

Chữ Thần quyết hiện thân, không những bọn họ không cách nào lại ý chi chiêu hiện ra cường đại, lôi kéo người xin vào, thậm chí ngay cả bọn họ gốc gác đều phá tan, những pháp môn này truyền ra ngoài, thế nhân đều sẽ tìm hiểu, chữ Thần một pháp, liền không còn thần bí như vậy, ngăn địch lúc, uy lực tự nhiên cũng sẽ không kinh khủng như vậy, mặc cho ai cũng có thể tìm hiểu, đều có thể tu hành, như vậy Triều Tiên tông ưu thế, liền đã không còn sót lại chút gì. . .

Đương nhiên, ngoại trừ cảm thấy cái này một chiêu phá cục lợi hại ở ngoài, càng nhiều, nhưng là kính ý.

"Trước đây, lão phu còn chỉ coi cái này lão Thái Bạch dã tâm bùng bùng, khổ tâm mưu tính, cũng chỉ vì tráng đại tiên môn, vấn đỉnh Bắc Vực!"

U Minh đạo chủ rất xa nhìn Thái Bạch tông chủ, thấp giọng mở miệng nói: "Cho đến hôm nay, lão phu mới phát hiện, cái này từ Đông Thổ về người đến, cùng chúng ta quả nhiên là không giống nhau, hẳn chuyện này, đúng là vì Bắc Vực, mà không phải vì tự thân. . ."

"Người như vậy, chúng ta giống như xưng là kẻ ngu si!"

Bên cạnh Cổ Nhạc tông tông chủ cũng thấp giọng nói: "Nhưng thời khắc này, lão phu kính hẳn!"

Liền, ba vị lão tu vào đúng lúc này, rất xa nhìn giữa không trung Thái Bạch tông chủ, hơi cúi đầu, lấy đó kính ý.

Cúi chào không chỉ ba người bọn họ.

Càng xa xôi trong hư không, cũng có một chút lão tu, một ít kiến thức rộng rãi người, yên lặng hướng về Thái Bạch tông chủ kỳ kính.

Cùng chu vi táo loạn so với, kỳ kính nhân số cực nhỏ, nhưng dù sao vẫn có!

Thái Bạch tông chủ đang ở giữa không trung, chậm rãi gật đầu, hướng về bọn họ đáp lễ!

...

...

"Đáng chết! Đáng chết!"

Ngay khi có người vui mừng, có người than thở, có người cảm khái lúc, Triều Tiên tông Tiêu Mộc đại trưởng lão, chợt bộc phát ra gầm lên giận dữ, bọn họ đều là kiến thức rộng rãi, mưu lược sâu xa hạng người, lại làm sao có thể không biết những thứ này chữ Thần quyết tu hành pháp loại một khi hiện thế, tất nhiên sẽ ở thời gian cực ngắn bên trong truyền khắp Bắc Vực, thậm chí truyền tới Đông Thổ, giới lúc bọn họ Triều Tiên tông khổ tâm kinh doanh ưu thế đem không còn sót lại chút gì?

Cho nên bọn họ đã trải qua một phen giãy dụa, lại làm ra một cái điên cuồng quyết định.

"Phản phật. . ."

Trước đây chính đang chơi cờ, ông lão mặc áo bào đen, bỗng nhiên nhắm mắt lại, thở dài, lại sau một khắc, hần đột nhiên tay áo lớn vung lên, trong tay áo liền bỗng nhiên bay ra một tia ngọn lửa, cái này một tia ngọn lửa, đón gió mà lớn dần, cái gì mây khói, cái gì núi đá, thậm chí là liền không trung gió đều có thể nổi lên đến, thời khắc nguy cấp đã thành một mảnh mây lửa, lại sau một khắc, đã thành một mảnh cuộn cuộn biển lửa.

Biển lửa này lấy tốc độ không thể nào hình dung, phản phật lan tràn đi ra ngoài, xa trước mặt một bên, lại túi quay lại đến.

Như từ trời cao nhìn lại, cái này một cái biển lửa, lại tầng tầng lớp lớp, chính lấy một loại tốc độ không thể nào hình dung, khoảng khắc trong lúc đó, liền đem Thái Bạch tông ở ngoài 300 dặm nơi, tất cả đều bao vây lên, liền như một cái cực lớn lồng sắt, cao cao tráo rơi đi xuống. . .

"Chuyện gì thế này?"

"Các người. . . Các người là nghĩ làm cái gì?"

". . ."

". . ."

Thấy cảnh ấy, tất cả đang đứng ở bất đến chữ Thần quyết pháp môn tu sĩ, đều sợ hãi ngẩng đầu, không biết vì lẽ gì.

"Những thứ này điển tịch, một chữ cũng không thể lưu truyền đi!"

Giữa không trung, vị kia triển khai Hỏa pháp bao phủ 300 dặm Triều Tiên tông trưởng lão, uy nghiêm đáng sợ mở miệng.

Mà cùng lúc đó, Tiêu Mộc đại trưởng lão cùng mặt khác một cái thân mặc áo bào trắng trưởng lão, cũng đồng dạng chậm rãi bay về phía hư không hai bên, một cái nhân thủ bên trong nhiều một cây trận kỳ, một cái khác trong tay, nhưng là nhiều một thanh phi kiếm màu bích lục, đều là một mặt sát cơ.

"Các người. . . Các người. . . Thật cả gan!"

"Nơi này có không dưới mấy vạn tu sĩ, các người lẽ nào. . . Nghĩ muốn toàn bộ diệt khẩu hay sao?"

Bỗng nhiên có người đoán được bọn họ dự định, liền kinh sợ trái tim đều muốn nhảy ra lồng ngực đến, kinh sợ tiếng hét lớn.

Mà nghe được câu nói này, dù là một ít trước còn chưa kịp phản ứng tu sĩ, cũng đột nhiên một cái cảnh giác, giờ mới hiểu được Triều Tiên tông ba vị này trưởng lão khủng bố ý nghĩ, giờ mới hiểu được bọn họ lấy Hỏa pháp bao phủ 300 dặm dụng ý, nhất thời tất cả đều thay đổi sắc mặt, lại là cảm thấy sợ hãi, lại là cảm thấy hoang đường, còn có người cảm thấy, ba vị này trưởng lão, không phải tức điên rồi sao?

Nếu không là tức điên, bọn họ làm sao dám làm như thế?

Thậm chí ý nghĩ như thế, sinh ra một tia đến, đều là dị thường khủng bố!

...

...

"Ha ha, không sai, chính là muốn diệt khẩu!"

Mà vị kia trong hư không Tiêu Mộc đại trưởng lão, nghe những câu nói này, dĩ nhiên sắc mặt uy nghiêm đáng sợ, nặng nề tự nói, nghe tới khá giống là ở an ủi mình: "Chỉ cần đem toàn bộ các người giết, đem những thứ này điếm tịch tất cả thiêu huỷ, đem Thái Bạch tông trừ tận gốc đi, một cây cỏ muốn cũng không ở lại, ta Triều Tiên tông mới sẽ không mất đi bây giờ ưu thế, đổi chỗ khác, liền có thể tiếp tục bố cục. . ."

"Nếu không thì, chúng ta mất đi, liền không chỉ là An Châu một chỗ, mà là toàn bộ Bắc Vực căn cơ a. . ."

". . ."

". . ."

Hắn trong tiếng quát khẽ, trong tay chuôi này màu bích lục cổ kiếm, bỗng nhiên bay ra, tiến vào Thái Bạch tông lòng đất, khoảng khắc trong lúc đó, lớn mà phun trào, dây leo bay lượn, lại có một cây một cây quái lạ cây cối mọc ra, mỗi một chiếc lá, đều hình như cổ kiếm!

Cùng lúc đó, áo bào trắng trưởng lão, cũng đã cao cao vung múa nổi lên lệnh kỳ.

Ào ào ào. . .

Trăm dặm ở ngoài xa xa, sớm có giấu kỹ một phương tiên quân, đó là vương đình tiên quân, vốn là Triều Tiên tông dự định nâng đỡ vương đình, ở An Châu bố cục, chỉ huy lại đây giúp đỡ gắn bó cục diện, chấn nhiếp chúng Tiên môn, đủ có mấy ngàn chi chúng, vào lúc này nhìn thấy phía kia lệnh kỳ xuất hiện, liền lập tức mệnh mông cuồn cuộn, cuồn cuộn mây tản, mãnh liệt khùng bố hướng về Thái Bạch tông phương hướng giết tới. . .

"Cho tới giết chết mấy vạn tu sĩ?"

Ba vị này Triều Tiên đại trưởng lão, tiếng nói bên trong đều dẫn theo chút ý âm hàn triệt xương.

"Cái này lại tính là gì?"

"Năm đó Đế Tôn đại nhân làm chủ Bắc Vực thì chúng ta giết càng nhiều!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 475: Thái Bạch Dẫn Đầu

"Lớn mật!"

"Triều Tiên tông dám làm chuyện như thế?"

Triều Tiên tông ba vị trưởng lão bỗng nhiên nổi lên cơn điên cuồng ý niệm, cũng như là mới vừa còn từ mi thiện mục Lão cầu, bỗng nhiên thử nổi lên răng nanh, chúng tu đều là vừa sợ hoảng lại phần nộ, hét lớn liên thanh, chạy về phía bốn phương tám hướng, có người kinh nộ phía dưới, đã không nhìn được muốn hướng về Triều Tiên tông ra tay, cũng có người vào lúc này chỉ là trong lòng ngực ôm chữ Thần pháp sách, bốn phía tìm đường, chỉ nghĩ mau mau thoát đi.

Dù sao Triều Tiên tông cùng cái kia ba vị trưởng lão uy danh ở nơi đó, dám cùng bọn họ giao thủ không nhiều, vẫn là nghĩ đào tẩu.

Chỉ tiếc, bọn họ chạy trốn tốc độ tuy nhanh, đào tẩu phương pháp tuy rằng mỗi cái có không giống, nhưng cũng là như thế kết quả, gấp bao chạy trốn đến không lâu, liền đã gặp phải cái kia một mảnh tường lửa, có người bay trốn trời cao, nghĩ muốn lướt qua tường lửa, nhưng tường lửa lại tùy theo dâng cao, đem bọn họ nuốt chửng, có người cắn chặt hàm răng, một đầu tiến vào lòng đất, nghĩ muốn chui xuống đất trốn đem đi ra ngoài, nhưng này thổ nhượng trong, lại cũng tràn ngập kinh người hỏa ý, vừa mới trải qua tường lửa nơi giới hạn, liền đã bị hỏa ý đốt cháy khét, chỉ còn đến một bộ cháy thi dưới đất.

"Không tốt rồi, thật sự trốn không thoát. . ."

Không biết có bao nhiêu bị tường lửa ép về người đến, thất kinh, tán loạn kêu loạn.

"Ha ha, vừa muốn giết tuyệt, cái kia liền một cái không thể buông tha!"

Mà đối mặt bỗng nhiên kinh hoảng hỗn loạn lên đoàn người, Triều Tiên tông ba vị trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, đầy mặt uy nghiêm đáng sợ, Tiêu Mộc đại trưởng lão tay áo lớn phiêu phiêu, đột nhiên tay nắm pháp ấn, hướng về phía dưới một chỉ, cái kia trước bị hấn tròng ở trên mặt đất bích lục kiếm cây, liền điên cuồng tăng vọt lên, cành lá múa, phía trên kiếm kia hình lá cây dòn dập thoát sao mà ra, gào thét bay về phía bốn phương tám hướng đi.

Xèo xèo xèo hư hư. . .

Không cách nào hình dung kiếm kia hình lá cây tốc độ, chỉ thấy được xanh lục bát ngát cái bóng gào thét bay tán loạn, khoảng cách kiếm kia cây trăm trượng bên trong tu sĩ, liền như là hạt mưa như thế bùm bùm cạch cạch từ giữa không trung rớt xuống, từng cái từng cái trên người hoặc là xuất hiện khùng bố kiếm miệng, hoặc là trực tiếp bị kiếm lá lau qua cái cổ, thậm chí có chút trực tiếp bị kiếm lá cắn nát, toàn bộ hư không, đều nhuộm thành đỏ như màu máu.

Vừa đã muốn giết, vậy hấn liền không có mảy may lưu thủ.

Đường đường đứng đầu Nguyên Anh đại tu thần thông, đối với tu sĩ bình thường tới nói, vốn là một trường giết chóc!

"Ầm ầm ầm. . ."

Càng xa hơn một chút chút địa phương, cái kia một nhánh vương đình tiên quân hướng giết tới, cũng đã được đến nghiêm lệnh, đằng đằng sát khí, bọn họ thậm chí còn không có chạy vội tới Thái Bạch tông trên không, liền

đã gặp đến rất nhiều tiểu Tiên môn tu sĩ, những thứ này tiểu Tiên môn tu sĩ, đều là trung thực cách khá xa xa xem trò vui, thậm chí ngay cả những kia chữ Thần pháp dán đều không cướp được, lúc này cũng chính là một mặt hồ đồ không biết vì lẽ gì lúc.

Nhưng những thứ này vương đình tiên quân, lại không chút khách khí, không nói một lời, liền hướng về những thứ này người giết tới!

Không biết có bao nhiêu người, đều còn không phản ứng lại là chuyện gì xảy ra, cũng đã bị tiên quân nghiền thành một đồng thịt vụn.

"Triều Tiên tông trưởng lão, chúng ta. . ."

Càng có một ít tu sĩ, hoặc là các tông chi chủ, hoặc là tâm hướng về Tôn phủ hạng người, vào lúc này nhìn thấy loạn tượng đã lên, kinh hãi đến biến sắc, vội vàng đáp mây bay xông hướng giữa không trung đến, một mặt kinh hoảng, vội vã kêu to: "Chúng ta vô ý học này chữ Thần pháp quyết, nguyện đem sách dâng. . ."

Chỉ là, vị kia áo bào trắng trưởng lão, còn không đợi bọn hắn tới gần, liền đã tay áo lớn phát qua.

Xoạt xoạt xoạt. . .

Một mảnh sương trắng phát qua, những thứ này tiếng người còn không nói ra, liền đã bị đông thành tượng băng, sau đó dùng một tiếng phá nát.

Vừa đã quyết định diệt khẩu, cái kia Triều Tiên tông rõ ràng đã không lo được nhận biết cái gì người mình không người mình.

Tất cả mọi người đều phải chết!

. . .

. . .

"Được lắm Triều Tiên tông, coi chúng ta là thành cái gì?"

"Đáng ghét, đáng ghét, tên to xác cùng nhau, với bọn hần liều mạng. . ."

Nhìn thấy đào mạng không may, lại gặp được Triều Tiên tông ra tay tuyệt quyết, không để lối thoát, chúng tu rút cục phần nộ rồi lên, tiếng hét lớn tiếng, sát khí cuộn cuộn, mạnh mẽ hướng về cái kia Triều Tiên tông ba vị lão tu liếc mắt nhìn, sau đó quay đầu hướng về Thái Bạch tông chủ phương hướng chạy đi.

"Thái Bạch Triệu đạo hữu. . ."

"Thái Bạch tông Triệu lão tiên bối, kính xin người làm vì chúng ta giữ gìn lẽ phải a. . ."

"Kính xin Triệu đạo huynh ra tay, làm vì chúng ta tru diệt cái này ba cái Lão câu, cứu chư môn tại thủy hỏa. . ."

". . ."

". . ."

Bất luận trước đây những thứ này tiên môn đến tột cùng là đến giúp đỡ Thái Bạch tông, vẫn là thừa dịp cháy nhà hôi của, bất luận trước Tôn phủ đại quân nghiền ép mà đến khi, chúng Tiên môn là thành tâm ra tay giúp đỡ, vẫn bị bách bất đắc dĩ, nhưng vào lúc này, mọi người bỗng nhiên liền trở thành đồng nhất điều chiến tuyến người, từng cái từng cái đại nghĩa lâm liệt, đầy mặt xơ xác sát khí, trong lời nói bên ngoài, chuyện đương nhiên đem Thái Bạch tông chủ bung thành người tâm phúc.

Mà nhìn những người kia thành khăn chân thành ánh mắt, Thái Bạch tông chủ vẻ mặt hồ hững, gật đầu nói: "Tự nên như vậy!"

Chúng tu vui sướng, ánh mắt kính phục nhìn Thái Bạch tông, sau đó đợi một lát.

Lại đợi một hồi.

Lại đợi thêm một hồi.

Thái Bạch tông chủ vẫn là mặt mỉm cười, một mặt thành ý, chỉ là không nhúc nhích.

Chúng tu đều có điểm cuống lên: "Xin mời nha. . ."

Thái Bạch tông chủ khẽ cười khỏ, nói: "Chỉ bằng một mình ta, đối kháng Triều Tiên tông ba đại trưởng lão sao?"

Chúng tu nhất thời hai mặt nhìn nhau, thật giống đây quả thật là là một vấn đề tới.

Tuy rằng vừa nãy Thái Bạch tông chủ đã đại phát thần uy, mượn Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa, một người chiến mười anh, biểu hiện cao thâm khó dò thủ đoạn, nhưng Nguyên Anh cùng Nguyên Anh là không giống, Triều Tiên tông đại trưởng lão đến tột cùng cường đến trình độ nào, trong sân người ai cũng không biết, nhưng ít nhất vừa nghe đến bọn họ thân phận, liền biết tuyệt đối không phải Tôn phủ Nguyên Anh có thể so với, để Thái Bạch tông chủ một người đối phó ba cái, là có chút làm người khác khó chịu!

"Nhưng là. . . Nhưng là. . ."

Chu vi chúng tu sốt ruột lên, vội vàng nói: "Vậy chúng ta làm sao bây giờ?"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, vẻ mặt hờ hững đi xuống, nói: "Chư vị nếu là tin ta, liền nên giúp ta một chút sức lực!"

Chư tu hai mặt nhìn nhau, một lát sau khi, dồn dập nói: "Nguyện phụng Thái Bạch Triệu đạo hữu mệnh lệnh!"

Vào đúng lúc này, nói đều nói cực kỳ thành khẩn.

Dù là trước trong lòng có lại nhiều hơn tiểu bàn tính, nhưng bây giờ đối mặt Triệu Tiên tông sát ý hung hung, cũng chỉ có thể quên sạch sành sanh, chư tu đều không phải đồng ý dễ dàng phục chúng hạng người, nhưng bây giờ đào mạng không đường, sát cơ gần đây, khắp cả coi toàn trường, cũng chỉ có Thái Bạch tông chủ vẫn còn có cùng Triệu Tiên tông hơi làm đối kháng lực lượng, mọi người đều là người rõ ràng, nếu là lại giấu giấu diếm diếm, đó chính là tự tìm đường chết.

"Đã như vậy. . ."

Nhìn chư tu thành khẩn ánh mắt, Thái Bạch tông chủ lộ ra một vết trần an ý cười, tựa hồ tất cả những thứ này sớm ở hấn mưu tính trong cũng tựa như, hấn nhẹ nhàng gật đầu, sau đó ánh mắt rất xa nhìn về phía giữa không trung này ba cái hung thế vô lượng Triệu Tiên tông đại trưởng lão.

"Ta Thái Bạch tông việc đáng làm thì phải làm!"

Dứt lời lời này lúc, hấn đột nhiên tay nắm pháp ấn, trong lúc nhất thời sau lưng trần thế cuồng trướng trăm trượng, như sóng lớn ngập trời, không biết có bao nhiêu người ánh mắt, đều bị cái này cuồng bạo thanh thế hấp dẫn lại đây, mà thân ở trần thế trong Thái Bạch tông chủ, tiếng nói lạnh lùng xuyên thấu trần thế, tán hướng về bát phương khắp nơi: "Chư vị An

Châu đồng đạo, nghe ta lời nói, tu vị Kim Đan cao giai, hoặc là sở trường về Ngũ Hành Chi Đạo người, đến đây giúp ta, nắm giữ Ngũ Hành trận thế, chur môn đệ tử, đều nhập Thái Bạch tông đến, theo ta Thái Bạch đệ tử mà động, bố thủ bốn phương!"

Hắn cái này vừa nói, rung động nhân tâm, lại phảng phất có một loại nào đó an hồn thần diệu, kinh hoàng bên trong chur tiên môn đệ tử, đều vội vã bình tĩnh lại, không còn khắp mọi nơi tán loạn, mà là nhanh chóng hướng về Thái Bạch tông trốn đến, những kia các đạo chi chủ, ẩn giấu cao thủ, thì lại vội vã thoán hướng về phía trời cao, một tầng một tầng, canh giữ ở Thái Bạch tông Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa ở ngoài, kinh hoàng hoàng nhìn về phía bốn phía. . .

"Thái Bạch tông đệ tử Quách Thanh!"

Triệu Chân Hồ khẽ quát một tiếng: "Ngươi suất chur tiên môn đệ tử, bố thủ bảy phong bốn cốc, tru diệt vương đình tiên quân!"

Phía dưới Thái Bạch tông bên trong, chính đem người chạy về phía vương đình tiên quân giết đi Quách Thanh sư tử, trái tim chấn động, vội vàng lớn tiếng đáp ứng, sau đó quay đầu lại liền về, không còn chém giết ra ngoài, trái lại co rút lại phòng ngự, đồng thời đem các tiên môn đệ tử, đều dẫn vào Thái Bạch tông bên trong.

"Thái Bạch Hùng Bình!"

Triệu Chân Hồ lại là quát to một tiếng, liền thấy được phía dưới chính đem người tu sửa trận pháp phòng ngự Giới luật đường Hùng trưởng lão một cái thức tỉnh, vội vàng lớn tiếng đáp ứng, sau đó nghe được Triệu Chân Hồ quát khẽ: "Ngươi rút ra các tiên môn am hiệu trận pháp người, cắt đứt Thái Bạch tông địa mạch!"

Hùng Bình tuy không biết nguyên do bên trong, nhưng vẫn lớn tiếng đáp ứng, lĩnh mệnh mà đi.

Lại Triệu Chân Hồ lại lần nữa hét lớn: "Thái Bạch tông Hồ Khiếu, Hạc Ly, Tử Cưu, Nguyên Nghê. . ."

Phía dưới hỗn loạn Thái Bạch tông bên trong, lập tức lại có mấy người đứng dậy, lớn tiếng đáp ứng.

Những thứ này người đều là cùng Hùng Bình trưởng lão đồng lứa người, chính là Thái Bạch tông mới lên cấp trưởng lão, trong ngày thường ở Thái Bạch tông bên trong, cũng là các lĩnh một phương chấp sự, tựa như Hùng Bình, chương quản giới luật, Hồ Khiếu nhưng là phụ trách luyện chế pháp bảo phân phát, Hạc Ly làm vì phù triệu viện Viện chủ, Tử Cưu nhưng là luyện đan Tiểu Bích phong phong chủ, mà Nguyên Nghê, lại là Tý Thú viện chi chủ, chuyên môn phụ trách nuôi dưỡng Linh thú, cũng giúp chúng nó lên cấp.

"Bọn người tốc khai tiên khố, phân phát Linh đan phù triệu, điều sai chur mạch nghênh địch!"

Theo Thái Bạch tông chủ tiếng nói hạ xuống, bốn người này cũng phân biệt lớn tiếng đáp ứng, vội vã lĩnh mệnh mà đi.

Rất nhanh, liền có các loại pháp bảo, phù triệu, Linh đan, Hung thú bị triệu hoán lại đây, một nhóm một nhóm xông hướng Thái Bạch tông các nơi, vốn đang có vẻ vô cùng hỗn loạn bốn phía, cũng theo bọn họ đều dẫu vào đấy động tác, mà chậm rãi bình tĩnh lại.

"Chư môn thiện công người, đều đi theo ta!"

Quách Thanh sư tử lệ tiếng hét lớn, dẫn người ép hướng phía trước.

Nàng tu vị bất quá là Trúc Cơ trung giai, nhưng lúc này nghe nàng triệu hoán, những tiên môn khác bên trong, chính là một ít Kim Đan chi tu, cũng theo bản năng chen chúc ở nàng chu vi, mỗi một cái đều không có bình thường cái giá, đối với nàng lệnh không có nửa phần nghi ngờ.

"Thiện đan người đi theo ta. . ."

"Thiện trận người đi theo ta. . ."

Mà mấy vị trưởng lão khác, cũng dồn dập hét lớn, các dẫn một nhóm tu sĩ mà đi.

Nguyên bản chỉ là làm cái này tiên môn bình thường trưởng lão thậm chí chấp sự bọn họ, lúc này lại cũng giống như là có ma lực kỳ dị!

Người người tin phục, tuân lệnh làm việc.

Có thể suy ra, sau khi qua chiến dịch này, mọi người nếu có thể sống sót, bọn họ tất nhiên danh tiếng đại chấn.

"Giết. . ."

Bất quá vương đình tiên quân, cũng sẽ không chờ Thái Bạch tông thông dong bố trí, đã sớm giết tới, kỳ số không dưới hơn vạn, bên trong lại chen lẫn không ít Triều Tiên tông đệ tử, càng lộ vẻ hung uy đại thế, cuồn cuộn như thủy triều hướng giết tới, tựa như phải đem Thái Bạch tông bao phủ.

Bực này thế tiến công phía dưới, sợ nhất có một phương hỗn loạn, nhưng có người tán loạn đào tẩu, thì sẽ mất khí thế, bị đối phương đánh lén, nhưng là bây giờ các đại tiên môn đệ tử, đều đã tụ tập ở Thái Bạch tông bên trong, không thể trốn đi đâu được, lại thêm vào Quách Thanh tu vị tuy không cao, lại là chiến ý ngang nhiên, đem người nghênh giết đi lên, chúng tu cũng chịu đến cổ vũ, theo xông lên, đúng là lập tức chặn lại bọn họ thế.

Mà khác một sương bên trong, Hùng Bình trưởng lão vội vã đi cắt đứt Thái Bạch tông mấy đạo địa mạch, liền vui mừng phát hiện, cái kia một cây điên cuồng bay lượn, chính quang vô số lá kiếm giết người quái thụ, bỗng nhiên càng ngày càng nhỏ, cuối cùng lúc đã biến trở về cái kia một thanh bình thường bích lục cổ kiếm.

"Đánh. . . Đánh chết bọn họ. . ."

Hỗn loạn tung bừng bên trong , liền ngay cả Phương Quý cũng vô cùng tích cực, trái có A Khổ sư huynh, phải có Đông Thổ tiểu Lý, dưới chân còn giẫm đã hóa thân thú, uông uông kêu to, vô cùng hung ác Anh Đề, hô to gọi nhỏ vọt vào trong đám người đại chiến, nhìn đối phương như thủy triều vọt tới, tựa hồ căn bản không thấy rõ đầu đuôi vương đình tiên quân, hẳn không chút nghĩ ngợi, chính là một đạo nhất là thuận lợi huyền pháp triển khai đi ra ngoài.

Ầm ầm ầm!

Một toà Ma sơn hiện ra, trấn áp hư không, đem ít nhất mười mấy người nện thành thịt vụn.

Chu vi theo hẳn cùng nhau xung phong đi ra Triệu Thái Hợp, Tiêu Long Tước, Nhan Chi Thanh, Hứa Nguyệt Nhi mấy người, lúc này cũng đều dự định buông tay đại sát, lại bất thành linh bị Phương Quý huyền pháp cho sợ hết hồn, theo bản năng xem ra, cùng nhau hỏi: "Đây là cái gì pháp?"

"Hả?"

Liền ngay cả Phương Quý chính mình, cũng lấy làm kinh hãi.

Hắn triển khai vốn là Thượng Thanh huyền quyết, hiện ra Ma sơn, chỉ bất quá này pháp đã thay đổi, trước ở trong lòng đất, hẳn đem Thượng Thanh huyền quyết cùng thập tự pháp loại bên trong chữ thổ Phi Thạch

thuật kết hợp, cũng thành một đạo mới pháp thuật, trước hẳn cho gọi ra đến Ma sơn, chính là pháp lực của hẳn ngưng tụ mà thành, tuy rằng trầm trọng vạn quân, lại chỉ là bóng mờ, nhưng bây giờ toà này Ma sơn, lại thành thành thực?

. . . Quan trọng hơn hình dạng đều thay đổi!

Trước đây Ma sơn, hình dạng dữ tợn, sừng nhọn đá lởm chởm, nhưng bây giờ làm sao tròn, cũng như viên trứng?

Bất quá bất luận như cái gì, cái này đập một cái lên người đến, cái kia so với trước kia tàn nhẫn nhiều!

Đối mặt mọi người khiếp sợ hỏi dò, Phương Quý theo bản năng cân nhắc một thoáng, nghĩ thầm chính mình triển khai ra pháp thuật, cũng không thể nói liền chính mình cũng không biết cái gì trò chơi, liền hẳn ngưng thần vừa nghĩ, ngạo nghễ nói: "Đây là ta Phương thị bí pháp, Đại Phi Đản thuật!"

Mọi người kinh ngạc đến ngây người: "Người đây là hiện chế ra đến chứ?"

Nói còn chưa rơi xuống thì đối phương vương đình tiên quân trong, có người nhìn thấy Phương Quý ra tay hung mãnh, lập tức quát khẽ, có tới bảy, tám người đều hướng về Phương Quý vọt tới, một cái trong đó, thành linh cũng là Trúc Cơ đỉnh cao, hơn nữa trong tay cầm một đoạn đen nhánh cành cây, hướng về không trung vẫy một cái, lại hóa thành một con Mộc long, rất xa ngẩng đầu ngậm nga, hướng về trong đám người Phương Quý một hóp cho nuốt đem đi xuống.

"Ôi. . ."

Phương Quý đón cái kia Mộc long, cũng là lấy làm kinh hãi, thuận vung tay lên.

Xoẹt!

Bên cạnh hấn bỗng nhiên ánh lửa chói mắt, chỉ thấy một con huyết quang chim bay hiện ra, lộ minh hương về cái kia Mộc long nghênh đi, cái kia rõ ràng là pháp thuật hiển hóa ra ngoài Hỏa điều, vào lúc này lại như là có chính mình sinh mệnh giống như, thư vũ xòe cánh, linh tính mười phần, một móng vuốt liền đem cái kia không trung vọt tới Mộc long nắm ở trong tay, lại xuống chút một mỏ, cái kia một con Mộc long, liền đã thành thiêu đốt côn gỗ.

"Ta Ma sơn dị bảo. . ."

Té nổi lên Mộc long tu sĩ cảm thấy đau lòng, thất thanh kêu to.

Đây cũng là hấn từ Ma sơn mang tới dị bảo, thần uy vô hạn, bây giờ làm sao vừa đối mặt liền bị phé bỏ?

"Cái này lại là cái gì?"

Chu vi Hứa Nguyệt Nhi mấy người càng kinh ngạc, kêu to hỏi dò.

"Ta mẹ nó nào có biết nó kêu cái gì. . ."

Phương Quý trong lòng âm thầm kêu khổ, không nghĩ tới cái này Thần Đạo Huyền Quang cùng thập tự pháp loại bên trong Hỏa tướng Phi Điều thuật kết hợp, lại cũng sinh ra bực này biến hóa, trước đây hấn triển khai Thần Đạo Huyền Quang, chỉ là một cái biển lửa, nhưng hôm nay, trong biển lửa lại bay ra một con chim lớn, uy lực đúng là càng mạnh, thế nhưng cái tên này lại đau đầu, trước đây hấn Hỏa Điều thuật, liền gọi là Đại Hỏa Điều thuật, vậy bây giờ. . .

Trong lòng quýnh lên, hắn bỗng nhiên nghĩ ra một cái tên rất hay.

Hai tay ngạo nghễ đeo ở phía sau, lạnh giọng quát lên: "Đây là Phương thị thứ hai bí pháp, siêu Đại Hỏa Điều thuật!"

Chúng đồng môn nghe vậy nhất thời xác định một điểm: "Hắn đây nhất định là vừa mới nghĩ ra!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 476: Ba Cái Dị Bảo

A, chỉ là giun dế, ở cự nhân dưới chân, cũng vọng tưởng giãy dụa. . ."

Hiển nhiên phía dưới Thái Bạch tông chư đạo nhân mã cùng chuyển động, rất nhanh liền đã tiêu tán loạn thế, chịu đựng nổi vương đình tiên quân, thậm chí trong mang loạn, còn chưa quên chặt đứt địa mạch, lấy bức ra cái kia một đạo màu xanh cổ kiếm nguyên hình, giữa không trung Triều Tiên tông các trưởng lão, cũng đều liếc mắt nhìn nhau, nở nụ cười lạnh, bọn họ tựa hồ rất xem thường, cũng không chút nào bởi vì phía dưới tình thế biến hóa ảnh hưởng tâm tình!

"Nếu bàn về đến, đường đường Nguyên Anh đại tu, hiểu thấu đạo thiên địa, lại không hiểu chúng sinh cầu sinh ý niệm, cũng muốn nhượng người bó tay liền chết, chẳng phải là càng buồn cười hơn sao?"

Khác một sương bên trong, một cái sáng sủa tiếng nói vang lên, lại là Thái Bạch tông chủ tay áo lớn phiêu phiêu mà đến, nhìn Triều Tiên tông ba vị trưởng lão cười nói: "Trước đây các ngươi lập vương đình lấy đoạt tên, bức Tôn phủ mà thủ lợi, đúng là một điệu cờ, chỉ tiếc, căn cơ một xấu, liền thẹn quá thành giận, thậm chí còn nghĩ giết người diệt khẩu, cái này các loại hành vi, lại thực tại có vẻ thấp kém một chút. . ."

"Tất cả những thứ này đều là do vì ngươi!"

Mà nghe Thái Bạch tông chủ, Triều Tiên tông Tiêu Mộc đại trưởng lão uy nghiêm đáng sợ hét lớn: "Nếu là theo ta Triều Tiên tông định đường đến đi, Bắc Vực chắc chắn thiếu chết rất bao nhiêu người! Nhưng chỉ tiếc,

ngươi là tuyệt con đường này độ khả thi, đem ta Triều Tiên tông bức đến tuyệt lộ, Bắc Vực nếu nhất định đại loạn sắp nổi lên, vậy thì nhất định sẽ có ngàn vạn người bị chết, nhất định sẽ làm cho Bắc Vực trở thành một cái biển máu. . ."

"Không sai. . ."

Mặt khác một cái thân mặc áo bào trắng trường lão, cũng nhanh chân đi đến, uy nghiêm đáng sợ quát khê: "Nếu chúng ta ở đây tuyệt sát tất cả nhìn thấy chữ Thần pháp sách người, lại đi hấn châu phù lập vương đình, ngừng lại chiến thế, cũng có thể phòng ngừa cái kia ngàn vạn người tiêu vong. . ."

"Lấy này mấy vạn người cái chết, đổi cái kia ngàn vạn người chi mệnh, động tác này, đúng là công đức lớn!"

". . ."

". . ."

Vừa nói chuyện, bọn họ hai người đã đột nhiên từng cái ra tay, song song hướng về Thái Bạch tông chủ tấn công tới.

Đường đường hai đại Nguyên Anh tư thế, biết bao uy nghiêm đáng sợ khủng bố, ở bọn họ hai người thân hình xông về phía trước lúc, trong hư không liền đã ảo giác bộc phát, chấn động hồn phách người, bên trái chính là một cây Thông Thiên cổ mộc, tán cây liền đầy đến phía chân trời, như Xanh thiên chi trụ, mà bên phải thì lại xuất hiện một vùng biển rộng, hai cái đều khí cơ cuộn cuộn kịch liệt, như cho người một loại hình dung, cái kia chính là trời nứt, có diệt thế oai!

"Triều Tiên tông thập đại tuyệt học quả thật khủng bố!"

Mà đôi mặt hai đại Nguyên Anh cao thủ hung thế, Thái Bạch tông chủ cũng là sắc mặt khe khẽ thờ dài, hai tay bắt ấn, thấp giọng nói: "Đặc biệt là các ngươi cuối cùng một đạo tuyệt học, trắng đen điên đảo, vô liêm sỉ, lại so với phía trước chín đạo tuyệt học lợi hại hơn một ít. . ."

Nói lời này thì hắn bỗng nhiên tay áo lớn lay động lay động, tiến lên nghênh tiếp.

"Các vị đạo hữu giúp ta!"

Theo tiếng nói của hắn rơi xuống đất, khác một sương bên trong U Minh đạo Đạo chủ, Cổ Nhạc tông tông chủ, Triều Thiên động động chủ, cùng với khắp nơi tiên môn, thế gia, tán tu các loại Kim Đan cao đều tu vị người, không dưới trăm người, đồng thời vận chuyển pháp lực, mệnh môn cuộn cuộn, hướng về chu vi Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa đánh tới, bọn họ đều là An Châu đại tu, chỉ là không phá Nguyên Anh, cuối cùng không có tư cách cùng Triều Tiên tông đại trưởng lão giao thủ, nhưng lúc này đồng thời triển khai pháp lực, nhưng cũng thực tại khủng bố, mắt thấy đến này Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa khí thế tăng vọt, tầng tầng phô nhiễm ra.

Mà Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa phía trước nhất Thái Bạch tông chủ, được đến trận thế gia trì, càng là quanh thân khí cơ liên tiếp cất cao, lại cho người một loại vóc người ưỡn cao, trên tiếp bầu trời, dưới đạp đại địa tư thế, chưởng phân trái phải, một chưởng vỗ hướng về phía Tiêu Mộc đại trưởng lão sau lưng đại thụ, một chưởng ấn về phía áo bào trắng trưởng lão sau lưng vô ngần sương biển, khí thế âm âm khủng bố, rung động vạn vật, có đoạt thiên chi thế, hám địa chi uy!

"Ngươi chửi Thần pháp môn, dọa đến người khác, lại dọa không được chúng ta!"

Mà đón Thái Bạch tông chủ hung uy, Tiêu Mộc cùng áo bào trắng trường lão hét lớn, thần thông tăng vọt, về phía trước nghiền ép lại đây.

Ba phe nhân mã, lực lượng va chạm, đều là về phía sau lui nhanh, thiên địa hư không, cũng không biết bị xé rách bao nhiêu.

Chỉ là Thái Bạch tông chủ lùi về sau một bước sau khi, lập tức liền lại lần nữa bước nhanh xông về phía trước, điều động Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa trận thế, còn như mây khói, không chỉ có đem mới vừa thừa dịp loạn muốn chạy trốn An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích khóa tiến vào bên trong, liền ngay cả hai vị kia Triều Tiên tông đại trưởng lão, cũng bị hấn mạnh mẽ cuốn lấy, hoàn mỹ hướng phía dưới ra tay, sau đó chính mình thì lại tại trong trận, triển khai pháp ấn thần thông, hướng về đối phương mạnh mẽ tấn công mà đi.

Đã như thế, Triều Tiên tông hai đại trưởng lão bị cuốn lấy, mặt khác một cái áo bào đen trường lão, lúc này thì lại toàn lực triển khai Hỏa pháp, phong sách 300 dặm, vốn là không rảnh quan tâm chuyện khác, đối với phía dưới chư tu uy hiếp lớn nhất Triều Tiên tông trưởng lão, lại thật là thoáng cái không ra tay đến rồi.

"Giết. . ."

Mà nhìn thấy tình cảnh này, tất cả tu sĩ, đều là vừa mừng vừa sợ.

Bọn họ liên thủ, đủ có mấy vạn chi tu, sợ người, không thể là cái kia tu vị quá mức cao thâm Triều Tiên tông trưởng lão mà thôi, đối với những kia vương đình tiên quân, ngược lại không phải quá mức e ngại, lúc này thấy Triều Tiên tông các trưởng lão đều bị cuốn lấy, trái tim nhất thời có dững khì.

Mênh mông cuộn cuộn, ra sức phản kích, ngược lại muốn đem những thứ này vương đình tiên quân chém chết.

"Ha ha, người cho rằng cuốn lấy chúng ta, liền có thể loạn bên trong lấy thế hay sao?"

Cái kia Tiêu Mộc đại trưởng lão tuy rằng bị cuốn lấy, lại chút nào cũng không hoảng loạn, trái lại nở nụ cười lạnh: "Người Thái Bạch tông nho nhỏ Tiên môn, căn bản không biết tiên chiến oai, người Triệu Chân Hồ đánh bậy đánh bạ, đến chút chữ Thần pháp môn tinh túy, cũng bất quá là ngơ ngơ ngác ngác, căn bản liền không biết chân chính chữ Thần pháp môn là cái gì loại, hôm nay, ta Triệu Tiên tông liền để người gặp gỡ chân chính chữ Thần pháp. . ."

Vừa nói, bọn họ bỗng nhiên đồng thời hét lớn: "Bạch U, ra tay!"

Cùng lúc đó, vị kia áo bào trắng trưởng lão, tay áo lớn run lên, đem một vật ném đem xuống, lại là một mặt màu trắng gương.

Mà mặt khác một bên, cái kia chính ngưng thần bảo vệ ba trăm nội địa vực, không cho bất luận người nào đào tẩu áo bào đen trưởng lão, tương tự cũng bỏ xuống một vật, là một cái màu đen túi vải, Thái Bạch tông chủ Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa lại mạnh, dù sao cũng là đối mặt Triệu Tiên tông đại trưởng lão, lúc này lại hoàn mỹ đem hai món đồ này ngăn lại, trơ mắt nhìn bọn họ rơi xuống, cùng cái kia màu bích lục cổ kiếm, đặt ngang hàng ở mặt đất.

"Đệ tử tuân mệnh!"

Mà nghe ba vị đại trưởng lão, vị kia từ khi gặp qua Thái Bạch tông chủ chữ Thần pháp sách sau khi, liền vẫn yên lặng đứng ở một bên, thậm chí cái

này trận đại chiến nhắc lên sau khi, đều vẫn không nhúc nhích qua Triều Tiên tông thánh nữ, rốt cục nhẹ nhàng gật đầu.

Nhìn trước mắt một mảnh loạn tượng, máu tươi tàn thi, nàng khẽ cau mày.

Đôi với cái này cảnh tượng, nàng tựa hồ rất không thích, nhưng nàng vẫn là chậm rãi về phía trước đi tới.

Nhìn trước mặt ba cái dị bảo, nàng nhíu mày lên.

Cái thứ nhất nhìn lại, chính là cái kia áo bào đen trường lão bỏ xuống đến miếng vải đen túi.

Bất quá chỉ là nhìn lướt qua, nàng liền lắc lắc đầu, hơi đánh kích lãng, nói nhỏ: "Cái này quá hung tàn!"

Vừa nói chuyện, lại nhìn lướt qua cái kia mặt màu trắng bạc gương, nhíu nhíu mày, nói: "Cái này quá phiền phức!"

Liền, cuối cùng nàng nhìn về phía chuôi này bích lục cổ kiếm, trước đây Tiêu Mộc trường lão đem kiếm này lấy ra, khoảng khắc trong lúc đó, liền mượn Thái Bạch tông địa mạch, trưởng thành một cây quái lạ bích cây, lá cây đều là phi kiếm, này cành cây điều theo gió múa tung, từng mảnh từng mảnh lá kiếm liền bay về phía bốn phương tám hướng, phạm là khoảng cách này cây bên trong trăm trượng tu sĩ, bất luận Kim Đan vẫn là Trúc Cơ, già nua vẫn là tuổi nhỏ, đều bị kiếm này chém giết.

Mãi đến tận Thái Bạch tông Hùng Bình trường lão phụng tông chủ mệnh lệnh cắt đứt địa mạch, cái kia một cây kiếm cây, mới vừa nặng hóa trở về cổ kiếm đáng đáp.

Cái này Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U nhìn kiếm này, trong miệng nhỏ giọng thấp tụng: "Kiếm này chính là thiên nam một toà Ma sơn rút ra sau khi, Tiêu Mộc trưởng lão từ Ma sơn bên trong một cái nào đó thân bí động phủ trước, nhặt được một cây quái thụ luyện, tế luyện thành kiếm, từ nhỏ liền có Kiếm linh, thị thích uống máu, tuy rằng cũng không thể xem như là vật gì tốt, bất quá trước mắt tới nói, nhân từ nhất chính là nó đi. . ."

Nghĩ như vậy, nàng liền nhẹ nhàng nâng tay, đem kiếm này rút ra, trên dưới đánh giá một chút, sau đó nàng nhíu mày, đem tiêm trắng đầu ngón tay tiến đến kiếm miệng bên trên một vết, nhất thời có một đạo nhân nhạt vết máu, xuất hiện ở thanh kiếm này phong miệng bên trên.

Lại sau đó, vị này Triều Tiên tông thánh nữ thuận thế vung kiếm, đem kiếm này ngược lại đâm vào lòng đất.

Sau đó nàng hai tay đan dệt, ở trước ngực kết lên một cái phi thường phức tạp ấn pháp, trong miệng nỉ non: "Đứng lên đi!"

Ào ào ào. . .

Trên đất thanh kiếm kia, bỗng nhiên cấp tốc biến hóa.

Trước đây cái này thanh kiếm bị Tiêu Mộc đại trưởng lão kiếm ra, xuyên ở trên mặt đất, liền hóa thành một thanh quái lạ kiếm cây, cành lá làm kiếm, quét ngang một mảnh, nhưng hôm nay, ngược lại đâm vào lòng đất, biến hóa mỗi cái có không giống, sinh trưởng ở trên mặt đất, rõ ràng đều là quái lạ sợi rễ, những kia sợi rễ theo Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U quát khê một tiếng, tựa như có chính mình sinh mệnh giống như, hướng về chu vi tản đi.

Mông mông lung lung, những thứ này sợi rễ phạm vi bao phủ, lại so với cành lá càng rộng hơn.

Cành lá bất quá bao phủ phạm vi trăm trượng, nhưng những thứ này sợi rễ, lại là khoảng khắc trong lúc đó, liền đã lan tràn đến ngàn trượng ở ngoài.

Mà quý dị nhất, cái kia cành lá giết người, chỉ chọn người sống, nhưng là những thứ này sợi rễ, lại chọn chính là người chết.

Bây giờ Thái Bạch tông chu vi, sớm đã có không biết bao nhiêu thi hài người chết, vừa nãy Tôn phủ pháp thuyền nổ tung lúc bị lan đến mà chết, tấn công Thái Bạch tông mà chết, Tôn phủ kim giáp, tiên môn đệ tử, phóng tầm mắt nhìn, cũng không biết có bao nhiêu, đã trên đất hiện lên một tầng lại một tầng, nhưng là bây giờ, những kia sợi rễ vọt tới, đâm vào chúng nó trong cơ thể, những thứ này thi hài, liền bỗng nhiên sinh ra biến hóa.

Đã là chết đi người, nhưng vào lúc này, lại ngón tay run rẩy, mở con mắt đỏ ngầu.

Bọn họ lão đảo, từ dưới đất bò dậy, trong tay còn lỏng lỏng lẻo lẻo nhắc theo chính mình binh khí.

Tuy rằng trọn tròn mắt, nhưng không đậy một mảnh chỗ trống, rõ ràng chính là vật chết.

Từng mảnh từng mảnh thi hài bò lên, đung đung đưa đưa, cái kia tình cảnh cực kỳ dọa người.

Không chỉ có là Thái Bạch tông bên trong chư tiên môn đệ tử, liền ngay cả những kia chính đang mạnh mẽ tấn công tới vương đình tiên quân, đều kinh hãi, bọn họ ngây ngốc nhìn những kia khởi tử hoàn sinh người chết, từng cái từng cái trên mặt đều sinh ra cực kỳ dọa người vẻ mặt, cùng nhau nuốt nước miếng một cái.

Mà ở cái này vô số sợ hãi trong ánh mắt, cái kia Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U mỉm cười, nói: "Đi thôi!"

...

...

Ào ào ào. . .

Cái này một mảnh quái lạ mà khung bố chiến trường, khoảng khắc trong lúc đó tình thế đảo ngược.

Nguyên bản so sánh với vương đình tiên quân, cũng vẫn là Thái Bạch tông bên trong tiên môn các đệ tử nhân số càng nhiều hơn một chút, nhưng là những thứ này người chết vừa ra, lập tức tình thế đảo ngược, số lượng của bọn họ, hầu như là Thái Bạch tông bên trong tiên môn đệ tử còn hơn gấp hai lần, lại thêm vào những kia vương đình tiên quân, càng là một mảnh đen kịt, trên đỉnh đầu sát khí, hình thành rồi một đám mây đen, mênh mông cuộn cuộn, về phía trước nghiền ép lại đây.

Những vong linh này, liêu lĩnh không sợ chết, lại tốc độ khung bố, đúng là oanh một cái vọt tới vương đình tiên quân phía trước đi.

"Ôi uy, đây là cái gì quý?"

Đôi mắt quý dị như thế tồn tại, tất cả đến ở trước nhất một đường Thái Bạch tông cùng các tiên môn các đệ tử, đều là sợ hết hồn, tuy rằng thân là tu hành bên trong người, khởi tử hoàn sinh đồ vật nhìn nhiều lắm rồi, không đến nỗi quá sợ sệt, nhưng là nhiều như vậy như vậy trò chơi cùng nhau xông lại, vẫn là cấp người cực mạnh thị giác lực trùng kích, theo bản năng, không người nguyện ý khoảng cách gần cùng những thứ đồ này giao thủ.

Không hện mà cùng, tất cả mọi người đều té nổi lên pháp khí, hoặc là có thể đụng xa huyền pháp, một mảnh huyền sắc ánh sáng quét đi ra ngoài.

"Ào ào ào. . ."

Cái kia xông vào phía trước nhất vong vật, thời khắc nguy cấp liền có không biết bao nhiêu bị chém ngang hông.

Nhưng tình cảnh càng quái dị xuất hiện, sắp là đã bị xé thành hai nửa, mặc dù có một ít liên đầu đều không còn, những thứ này vong vật lại vẫn là không sợ hãi chút nào, càng không có nửa điềm ngã xuống ý tứ, ở cái kia tu tu mênh mêng sơi rể dưới sự không chế, vẫn là loạng choà loạng choạng về phía trước vọt tới, số lượng cũng có vẻ càng nhiều, dù sao có vốn là một cái, hiện tại thành hai nửa. . .

Khoa trương nhất chính là bên trong còn có một chân, cũng không biết là ai, lại cũng một đánh một đánh xông về phía trước.

"Vớì bộn hấn liêu mạng. . ."

Có tiên môn đệ tử kêu to, cùng những thứ này vong vật giao phong ở một chỗ.

Chỉ là đối mặt tại những thứ này nhân vật khủng bố, tiên môn đệ tử lập tức tử thương nghiêm trọng, có vừa mới đao đem một cái trong đó vong vật chém thành hai nửa, liền lập tức bị nó cái này hai nửa cho vây công đến chết, có triển khai Hỏa pháp đem đốt thành người lửa, nhưng ở ngọn lửa kia bên trong, lại còn có một chút thiêu đốt sơi rể bay vút đi ra, trái lại đem thi pháp người cũng cho cuốn lấy, kéo vào lửa lớn trong.

Càng có một ít vong vật, vọt vào trong đám người, bỗng nhiên nổ tung, máu đen quét ngang, bên trong người đều kinh sợ tiếng kêu thảm thiết, lưu máu đen mà chết, mà còn không chờ những thứ này người ngã xuống, này sơi rể tràn ra lại đây, rót vào bên trong cơ thể của bọn họ, chỉ chốc lát bọn họ cũng lung lay đứng lên rồi.

Khó lòng phòng bị, giết chết không chết!

Chỉ trong nháy mắt, mới vừa ở Thái Bạch tông núi trước kết lên phòng tuyến, liền bị những thứ này vong vật xung kích đến từng bước lùi về sau.

"Ha ha, người nhìn thấy không?"

Mà phía dưới tình cảnh này, đều đã rất sớm bị giữa không trung mấy vị trưởng lão nhìn ở trong mắt, vị kia Tiêu Mộc đại trưởng lão, càng là trong mắt hung quang đại thịnh, mạnh mẽ quát chói tai: "Thần pháp đến cực điểm, có thể thông sinh tử, đây là ta Triều Tiên tông thánh nữ, đây mới thực sự là chữ Thần pháp!"

"Hừ, thật tốt một cây mầm Tiên, bị các người dạy dỗ thành cái gì?"

Mà nhìn phía dưới vị kia Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U vừa ra tay, Thái Bạch tông trước chiến thế lập tức nghịch chuyển, hầu như xuất hiện nghiêng về một phía khuynh hướng, Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ cũng hơi thay đổi sắc mặt, cũng không phải kinh ngạc cái gì, thoát nhìn lại là tiếc hận vẻ mặt nhiều hơn tại khiếp sợ, sau đó hấn kéo qua trận thế, thoáng bức lui hai đại trưởng lão, nhìn hướng về bên dưới ngọn núi, trầm giọng hét lớn: "Thái Bạch tông đệ tử Phương Quý!"

"Làm gì?"

Phía dưới chính tận hết sức lực đem một cái khởi tử hoàn sinh Tôn phủ kim giáp một kiếm một kiếm cắt thành hai nửa, muốn nhìn một chút nó đến tột cùng muốn nát tới trình độ nào sau khi, mới sẽ không lần thứ hai phục sinh Phương Quý bị cái này đột ngột tiếng la một gọi, nhất thời không rõ vì sao ngẩng đầu lên.

Thái Bạch tông chủ tiếng nói khuấy động khắp nơi, chấn động hồn phách người: "Đi, đem cái kia Triều Tiên tông thánh nữ giết!"

Phuong Quý vừa nghe nhất thời kinh sợ đến mức nhảy lên: "Cái gì trò chơi?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 477: Một Đồi Kỳ Tài

Không riêng là Phương Quý, trong sân cái khác nghe được Thái Bạch tông chủ nói người, cũng đều sùng sốt.

Cái này Thái Bạch tông chẳng lẽ còn ẩn giấu cái cái gì lợi hại đệ tử hay sao?

Khẩu khí cũng quá to lớn, há mồm liền muốn giết người ta rồi đường đường Triều Tiên tông thánh nữ?

Nếu bàn về đến, Thái Bạch tông cũng như là xác thực ra cái có chút ghê gớm bản lĩnh đệ tử, trước đây không lâu, liền từng ở Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích thần sinh bên trên, dốc hết sức quét ngang toàn bộ Tôn phủ cùng thể hệ huyết mạch, có thể then chốt là, người đệ tử kia mới chỉ là Trúc Cơ cảnh giới đi, hơn nữa chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, cũng chính bởi vì hẳn chính là Trúc Cơ trung kỳ, vì lẽ đó hẳn quét ngang An Châu Tôn phủ cùng thể hệ tu sĩ chuyện mới sẽ bị người như vậy tán thương, nhưng người như vậy cố nhiên là thỏa thỏa mầm Tiên, người để cho hắn đi đấu Triều Tiên tông thánh nữ, thì có điểm. . .

Triều Tiên tông chủ Thần pháp truyền nhân, ba cái dị bảo kê bên người Kim Đan tu sĩ. . .

Hai cái căn bản liền không ở một cái phương diện trên!

Đặc biệt là cái kia tại vị Triều Tiên tông thánh nữ sơ vừa xuất hiện tay, liền đứng xoay chuyển phía dưới chiến cuộc tình huống xuống, càng là liền

một ít lâu năm Kim Đan, cũng thực tại không dám đi qua trêu chọc nàng, dưới tình huống này, người để một cái Trúc Cơ cảnh đệ tử đi đối phó nhân gia, có thể gần người sao?

...

...

"Tông chủ mới vừa nói cái gì?"

Mà lúc này Phương Quý, cũng chính tiện tay kéo qua bên cạnh một người hỏi: "Ta không có nghe rõ!"

"Nói cho người đi giết vị kia Triều Tiên tông thánh nữ!"

Đang cùng một cái Tôn phủ Kim Giáp thi triển đấu Trương Vô Thường bị kéo lại đây, theo bản năng trả lời.

"Cái này như nói sao?"

Phương Quý tức đem Trương Vô Thường đem ném đi rồi, tức giận nói: "Ta cái nào có thể đánh được nàng?"

"Ta cảm thấy nếu tông chủ nói, vậy thì một chắc chắn có đạo lý của hắn!"

Lúc này trước cùng hắn cùng nhau từ trong lòng đất đi ra đồng môn mấy người, cũng đều một bên giết một bên tiến đến bên cạnh hắn đến, Nhan Chi Thanh sư tỷ nói: "Người cẩn thận ngấm lại, ở người về tông trước, tông chủ có không có dạy qua người cái gì đối phó nàng pháp môn loại hình?"

"Không có a!"

Phương Quý vừa điều động Đại Phi Đản thuật, đem gân ròi thân Mộc thi đều cho nện thành một đồng một đồng, vừa tức giận nói: "Lão già này còn nói phải cho ta một món lễ lớn đây, cũng chỉ là nói nói, đều không có cho, kết quả hiện tại lại làm cho người đi đối phó một cái Kim Đan. . ."

"Cha ta sẽ không để cho ngươi đi chịu chết!"

Bên cạnh Triệu Thái Hợp vừa giết chóc, vừa quát khê: "Dù sau hấn như vậy thương ngươi, vì lẽ đó. . ."

"Ngươi vẫn là tông chủ con ruột đây. . ."

Phương Quý trực tiếp một câu nói đối trở lại: "Ngươi sao không đi giết nàng?"

Triệu Thái Hợp hừ lạnh một tiếng, nói: "Không phải ngươi nói hấn càng thương ngươi hơn sao?"

Phương Quý thất vọng kêu lên: "Dù sao máu mủ tình thâm a. . ."

Triệu Thái Hợp: ". . ."

Chúng đồng môn: ". . ."

"Phương Quý ca ca, nói không chắc thật sự có thể được!"

Cũng đang lúc này, bên cạnh tiêu Lý nói: "Chúng ta bây giờ cũng chỉ có con đường này đi rồi, đối phương Mộc thi rất khó giết chết, càng là kéo dài đối với chúng ta càng là bất lợi, thừa dịp hiện tại Thái Bạch tông bên này còn có thể chống đối, chúng ta chỉ có đi qua đem vị thánh nữ kia đánh đuổi, mới có thể tuyệt cái này một tràng thi hoạ, quan trọng hơn chính là, vừa này chúng ta ở trong hang bên trong tu hành, tu vị hấn là đều có không ít tăng lên. . ."

"Người mới nhận thức tông chủ mấy ngày, cũng đứng ở hấn bên kia. . ."

Phương Quý thở phì phò trừng tiểu Lý một chút, lại xa xa hướng về cái kia Triều Tiên tông thánh nữ phương hướng liếc mắt nhìn, chỉ thấy nàng cách xa ở chiến trường phía sau, chu vi đều là từng mảng từng mảng, hình dung khủng bố, số lượng càng như là vô cùng vô tận giống như Mộc thi, trong lòng thật buồn bực, kêu lên: "Đừng nói trước ta đi tới có thể không có thể đánh được nàng, coi như là muốn đi cũng không qua được a, nhiều như vậy quái vật chặn đường đây. . ."

"Nói nhảm gì đó, chúng ta giúp người hộ pháp!"

Tiêu Long Tước thiết thương quét ngang, lay động bay bốn, năm cụ Mộc thi, khê quát: "Cùng người mở một đường máu!"

"Như vậy. . ."

Phương Quý cân nhắc một thoáng, chỉ thấy cái kia Mộc thi từng mảnh từng mảnh, thủy triều cũng tựa như trào lại đây, Thái Bạch tông cái này một phương bên trong, cũng xác thực sắp không chống đỡ được, dù sao tu sĩ là sẽ chết, linh khí là sẽ hao hết, nhưng là những kia Mộc thi lại là rất khó giết chết, hơn nữa không biết mệt mỏi, thậm chí còn có thể cuộn cuộn không ngừng bổ sung số lượng, chính diện chiến trường giao phong, xác thực sẽ bị chúng nó kéo đổ. . .

Lại thêm vào lúc này bên cạnh hấn mọi người, đã đều nóng lòng muốn thử nhìn mình, liền Anh Đề đều thử răng ngoắt ngoắt cái đuôi đây, chính mình đường đường Ngọc Diện Tiểu Lang Quân, quét ngang An Châu Trúc Cơ vô địch Phương Quý Phương lão gia, lại há có thể vào lúc này nhận kinh sợ?

"Cái kia liền qua thử một chút đi!"

Phương Quý trong lòng gióng lên kinh, quát lạnh một tiếng: "Mở đường!"

...

...

"Giết!"

Thấy được Phương Quý rút cục đồng ý, cái kia từ trong lòng đất bồi tiếp Phương Quý đi ra Nhan Chi Thanh, Hứa Nguyệt Nhi, Trương Kinh, Mạnh Lưu Hồn, tiểu Lý, Triệu Thái Hợp, Tiêu Long Tước, Anh Đề, A Khổ sư huynh mấy người, đều vui mừng trong bụng, tráng lên dũng cảm, hô to về phía trước xông ra ngoài, nhất thời huyền pháp tung hoành, bảo quang bừa bãi tàn phá, ngăn ở trước người bọn họ Mộc thi chồng bên trong, nhất thời giết ra một con đường máu.

"Không thể, các ngươi trở về. . ."

Mà một thấy bọn họ những thứ này người, lại thật là vọt vào đồng xác bên trong đi, chu vi nhất thời có không ít người kinh hãi.

Trong đó đặc biệt là Quách Thanh sư tỷ lo lắng không ngớt, nàng tuy rằng cũng nghe được tông chủ mệnh lệnh, nhưng tương tự cũng tâm trạng không rõ, dưới cái nhìn của nàng, dù là lúc này thật cần có người đi qua cùng cái kia Triều Tiên tông thánh nữ liễu mạng, cũng nên là mình mới đúng, không thể để cho Phương Quý như vậy sư đệ hướng ở phía trước, chỉ là nàng vốn là chỉ huy các tiên môn đệ tử, chống đỡ Mộc thi đột kích, khoảng cách quá xa, không kịp ngăn cản.

Lúc này một thấy Phương Quý đám người đã chém giết ra ngoài, trái tim nhất thời lo lắng, cái kia vô tận Mộc thi, đều là do Tôn phủ kim giáp, trưởng lão, cùng với các tiên môn thi thể tạo thành, trong đó không thiếu

khi còn sống làm vì Kim Đan tu sĩ tồn tại, tuy rằng phục sinh sau khi, pháp lực đã không có, không sánh được khi còn sống, nhưng tương tự cũng là cương gân thiết cốt, quái lực phi phạm, lại há là bọn họ cái này quần Trúc Cơ cảnh đệ tử có thể chống đối?

Thậm chí nói, bọn họ đều không hoàn toàn là Trúc Cơ, còn có Hứa Nguyệt Nhi như vậy Luyện Khí đây!

Mà coi như là Trúc Cơ, tựa như Trương Kinh cùng Mạnh Lưu Hồn bực này người, cũng chỉ là Đan Dược trúc cơ a. . .

Một khi vọt vào đối phương đồng xác bên trong, gặp vây công, sợ là nghĩ cứu đều cứu không được.

Chỉ bất quá, bên trong chiến trường tình thế vạn biến, nàng lại là lo lắng, lúc này cũng đã ngăn cản không được, hiển nhiên cái này quần gan to bằng trời hạng người, đều bị cái kia vô tận thi triều bao phủ, nàng một trái tim đã nhắc tới cuống họng, có thể cũng liền vào lúc này, đột nhiên xảy ra dị biến.

"Gào. . ."

Những kia quái lạ khủng bố Mộc thi, từng cái từng cái không hề có một tiếng động gào thét, đem Phương Quý các loại rất ít bảy, tám người trong nháy mắt bao phủ ở bên trong, nhìn cái kia tối om om thi triều, chính là Kim Đan tu sĩ đều cảm giác cả người phát lạnh, có thể cũng ngay khi bọn họ hầu như muốn ô lên con mắt, không đành lòng nhìn về phía những kia tìm đường chết tiêu bồi bị thi triều nuốt hết lúc, bỗng nhiên liền nhìn thấy một đạo vạn chỉ từ đồng xác bên trong bay vọt lên.

Ánh đao kia thê thảm đến cực điểm, xoay tròn mà lên, thời khắc nguy cấp liền đem bảy, tám cụ Mộc thi xoắn thành mảnh vụn, rơi xuống một chỗ, mà cái kia triển khai ánh đao, thì lại chính là Triệu Thái Hợp, hấn một đao

lên nơi, chính mình cũng có chút bất ngờ, nhưng lại chính là đầy mặt ngạo ý, ánh đao lăm lăm một đoàn, càng kinh diễm, then chốt là ở ánh đao kia bên trong, thậm chí có người cảm giác đến một tia âm dương đan xen thân bí đạo uẩn.

Ánh đao quét ngang, chém rớt Mộc thi, lại không có một cái lại bò lên.

Mà phát hiện điểm này Triệu Thái Hợp, càng là ra tay càng lẹ, một làn sóng tiếp theo một làn sóng, thời khắc nguy cấp mở một đường máu.

"Người kia là ai, càng như vậy dũng mãnh?"

Có người xa xa trông thấy tình cảnh này, đã là vừa mừng vừa sợ, liên tục hỏi dò.

"Vị kia. . . Thật giống là Thái Bạch tông Thiếu tông chủ Triệu Thái Hợp a. . ."

"Quả không hổ là Thái Bạch tông Triệu Chân Hồ con, lại có cỡ này thủ đoạn. . ."

"Không đúng, Thái Bạch tông Thiếu tông chủ không phải họ Phương sao?"

"Xuyt, Thiết nương tử ở đây, không cần loạn giảng, đó là tư sinh. . ."

". . ."

". . ."

"Hừ, khoe khoang. . ."

Mà thấy Triệu Thái Hợp đột phát thân dũng, giáo giết một đường Mộc thi, một bên khác Tiêu Long Tước xem thường hừ lạnh một tiếng, cũng đột

nhiên vung múa thiết thương, liền như là trong lòng bàn tay một con Ô long, thời khắc nguy cấp đem bốn, năm thi gần rồi thân Mộc thi quét bay ra ngoài, thế chi hung, lại không kém Triệu Thái Hợp, bản thân nàng cũng là vừa mừng vừa sợ, liền tiếp xuất thủ, chu vi Mộc thi từng cái từng cái bị đâm nâng giữa trời.

Mà nếu là cẩn thận quan sát, liền có thể phát hiện, ở nàng cái này vừa ra tay lúc, thân thương bên trên, lại cũng xuất hiện nhàn nhạt trắng đen hai ý quang mang, làm cho nàng một thân pháp lực, đã khá cụ thể diệu ý cảnh, làm như mạnh mẽ thoải mái, cũng đã nhiều chút tinh vi biến hóa.

"Hừ, người gần nhất làm sao đều là nói ta thích khoe khoang?"

Triệu Thái Hợp vừa thấy Tiêu Long Tước ra tay hung mãnh như vậy, không nhịn được mở miệng, trả lời một câu.

Tiêu Long Tước vừa nghe Triệu Thái Hợp, bỗng nhiên quay đầu lại đến: "Người rốt cục đồng ý nói chuyện với ta?"

Triệu Thái Hợp lạnh lùng nói: "Là người trước tiên không phản ứng ta!"

Tiêu Long Tước giận dữ, một thương đem ba cái Mộc thi xuyên thủng, tay run lên chấn động thành mảnh vụn, quát lên: "Người còn có phải là người đàn ông?"

Triệu Thái Hợp mặt tức đến đỏ chót, còn không trả lời.

Bên cạnh Phương Quý cười nói: "Nói thật, xác thực người càng như cái hán tử!"

"Bạch!"

Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước đồng thời quay đầu lườm hăn một cái, đồng quát lên: "Câm miệng!"

Phương Quý bị mắng mặt mày xám xịt, ngượng ngùng nói: "Bắt nạt ta ít người đúng không?"

Nói quay đầu hướng về tiêu Lý nói: "Giúp ta cùng nhau mắng bọn họ!"

Tiêu Lý mặt đều đỏ, thật không tiện cúi đầu, chỉ là diệt trừ Phương Quý bên người hai cỗ Mộc thi.

Đúng là bên cạnh Hứa Nguyệt Nhi nghe vậy ngẩng đầu lên, nói: "Ta giúp ngươi!"

Chỉ là nói còn chưa rơi xuống, Tiêu Long Tước trừng nàng một chút, nàng lập tức hơi co lại đầu, nói: "Không dám, không dám. . ."

...

...

Mọi người vừa đánh miệng trượng, vừa xông về phía trước, lúc này đã không biết hấp dẫn bao nhiêu người ánh mắt, chỉ thấy bọn họ qua sau, Mộc thi đều bị giết tán, lại trước sau không cách nào nhốt lại bọn họ, càng khủng bố chính là, bọn họ những thứ này người rõ ràng đều tu vị không cao, nhưng là ra tay thời khắc, lại là càng ngày càng mãnh, lại nhiều hơn hướng về bọn họ trào tới Mộc thi, cũng đều bò ở trên mặt đất không nhúc nhích.

Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước hai viên mãnh tướng xuất thủ hung lệ không nói, một bên Nhan Chi Thanh cùng Trương Vô Thường hai cái, cũng là giương ra pháp thuật, giương ra phi kiếm, tương tự cũng là ra tay tinh diệu cực kỳ, lọt lưới gần người Mộc thi, đều bị hai người bọn họ ung dung giết chết.

Mà ở phía sau, Trương Kinh cùng Mạnh Lưu Hôn hai cái, đàng hoàng áp trận , tương tự cũng không có bất kỳ Mộc thi có thể đến gần người.

Coi như là tu vị thấp nhất Hứa Nguyệt Nhi, lẫn trong đám người, đều thỉnh thoảng liền triển khai một đạo tinh diệu pháp thuật, đem một cái nào đó hung tàn Mộc thi đánh lén thành công, tình cảnh này xem ở rất xa tiên môn chúng tu trong mắt, đều đã kinh sợ đến mức nhanh muốn nói không ra lời, trái tim thậm chí cảm giác sợ hãi: "Người như vậy, cái nào thả ở những tiên môn khác bên trong, đều là thỏa thỏa chân truyền thiên tài, Thái Bạch tông lại có nhiều như vậy?"

Mà cái này, còn chỉ là bọn hắn khoảng cách quá xa, nhìn không rõ ràng duyên cớ, nếu không thì, vẻ khiếp sợ tất nhiên càng sâu!

"Cái này quân hàng thật giống đều biến lợi hại a. . ."

Mà Phương Quý, lúc này cũng chuyện đương nhiên công hai cái tay, bị mọi người bảo hộ ở chính giữa, chậm rãi đi về phía trước.

Hắn cũng không ra tay, chỉ là ôn dưỡng khí huyết, rất xa nhìn vị kia Triều Tiên tông thánh nữ, dù sao đối phương là Kim Đan tu sĩ, vẫn là Triều Tiên tông thánh nữ, vì lẽ đó hắn tâm trạng cũng không dám có nửa điểm bất cẩn, Phù Đồ kiếm sớm lấy đi ra, treo ở bên hông, Thiên Tà long thương nhưng là lấy đi ra, đeo ở phía sau, lại một cân nhắc, lại đem trước đây che giấu vài món Ma sơn dị bảo lấy đi ra, cẩn thận cầm ở trong tay.

Trong đó một viên là màu tím hạch đào, năm đó đi Tôn phủ trước Thái Bạch tông chủ cho hắn, trời sinh có Hỏa hành đạo văn, lực lượng không yếu, mặt khác một viên nhưng là Phương Quý ở Tôn phủ được đến, trên có Thủy hành đạo văn, có thể thả ra sương lạnh lực lượng , tương tự không giống người thường.

Vừa chuẩn bị, vừa quan sát chu vi mọi người biến hóa trên người, chỉ thấy bọn họ lúc này pháp thuật, đều đã tinh diệu rất nhiều.

Loại này tinh diệu, không phải tu vị trên, mà là đối với đạo uẩn lĩnh ngộ trên.

Có thể rõ ràng có thể thấy, tuy rằng lúc này ra tay hung mãnh nhất chính là Triệu Thái Hợp cùng Tiêu Long Tước hai cái, nhưng cái này chỉ là bởi vì hai người bọn họ ra tay phong cách dễ dàng hiển lộ mà thôi, Nhan Chi Thanh sư tử, Trương Vô Thường, Hứa Nguyệt Nhi mấy người, ra tay không có hung hăng như vậy, thoát nhìn tự nhiên không bằng hai người bọn họ, nhưng nếu bàn về đối với đạo uẩn lĩnh ngộ, cũng chưa hẳn vậy so với hai người bọn họ chênh lệch. . .

Mấu chốt nhất chính là, loại biến hóa này, chỉ là vừa mới bắt đầu.

Phương Quý có thể cảm giác được, theo bọn họ tu vị tăng lên, loại này đạo uẩn sẽ cho bọn họ mang đến càng nhiều ưu thế!

...

...

"Lẽ nào đều là cái kia một chiếc vạch trần hỗn độn chia âm dương chi quét ngang cửu thiên vô địch tạo hóa lợi hại đên mang đến chỗ tốt?"

Nghĩ đến bọn họ ở trong hang cùng mình cùng ngộ đạo cảnh tượng, Phương Quý mơ hồ đoán được cái gì.

Chỉ đến như thế nghĩ, cũng lại nhìn bên cạnh A Khổ sư huynh, tiểu Lý, Anh Đề mấy cái một chút, A Khổ sư huynh ra tay lúc, vẫn là thành thật như vậy ba giao, biến hóa không lớn, mà tiểu Lý thì lại như là hoàn toàn không có thay đổi, có thể Phương Quý có loại cảm giác, nếu thật sự bàn về cái này

đôi với âm dương đạo uẩn lĩnh ngộ, tiểu Lý hản là cái này tất cả mọi người bên trong nhiều nhất một cái, chỉ là bởi vì nàng bản thân căn cơ liền đủ rất cao minh, cho nên đối với âm dương đạo uẩn lĩnh ngộ, trái lại ẩn sâu tại tu vị căn cơ trong, cho nên hiển lộ không ra biến hóa đến.

Cho tới Anh Đề. . .

. . . Nó xác thực không có gì biến hóa, lúc trước ở trong hang bên trong vẫn ngủ tới!

"Những thứ này hàng đều dính ta tiện nghi, quay đầu lại đến hướng bọn họ đòi tiền!"

Phương Quý trong lòng nghĩ, liền càng yên tâm thoải mái được bọn họ chen chúc, tùy theo bọn họ mở đường đưa chính mình nhập chiến trường nơi sâu xa rồi.

Nói thì chậm, diễn thì nhanh, cái này một mảnh chiến trường dù cho thoát nhìn hôn thiên ám địa, cực kỳ quảng đại, nhưng ở Triệu Thái Hợp mấy người chen chúc dưới, bọn họ lại đi tới cực nhanh, rất nhanh liền đã đi ngang qua toàn bộ chiến trường, thẳng tắp hướng về vị kia Triều Tiên tông thánh nữ chạy đi.

Trong lúc vương đình tiên quân trong có không ít người đến ngăn cản, đều không thể thành công.

"Thái Bạch tông lại có cái này các đệ tử?"

Mà theo Phương Quý mấy người áp sát, vị kia hơi nhắm hai mắt, cầm trong tay màu xanh cổ kiếm tác pháp Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U, cũng tựa như chịu đến cảm ứng, chậm rãi mở mắt ra đến, nàng tựa hồ có hơi khen ngợi nhìn Phương Quý mấy người một chút, tựa nói: "Trên người

bọn họ đạo uẩn thực sự vi diệu, thậm chí ngay cả ta đều không thể nhìn thấu đầu mối, như trưởng thành lên, sợ là sẽ không thua ta quá nhiều. . ."

"Chỉ tiếc, bọn họ bây giờ đều còn sẽ không dùng. . ."

". . ."

". . ."

Mà ở nàng tự nói tự nói lúc, Phương Quý cũng đã tới đến trước người.

Chỉ thấy bên cạnh hắn một đám người vững vàng ở lại, bất kỳ tới gần đến Mộc thi đều bị quét bay ra ngoài, mà chính hắn thì lại ưỡn ngực lồi da dày, không coi ai ra gì, cũng rất giống là bị một đám nanh vuốt chen chúc đi trên đường phố thiếu niên hư, rất xa nhìn thấy vị này thánh nữ, hắn liền cũng nheo mắt lại, khà khà nở nụ cười hai tiếng, trong tay cuộn lại hai hạch đào, âm thanh quái dị kêu lên: "Ngọt cái kia cô nàng, lại đây để gia nhìn một cái!"

". . ."

". . ."

"Thái Bạch tông lại có đệ tử như vậy?"

Nghe được vị kia Thái Bạch tông đệ tử kêu gào, ngồi xếp bằng ở ba cái dị bảo trước Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U rất xa liếc mắt nhìn, trong lòng nhất thời có chút bất đắc dĩ, nghĩ thầm chính mình bế quan nhiều năm như vậy, vẫn bị sư tôn yêu cầu không thể sinh sự, bây giờ không dễ dàng bị mang ra ngoài, chính là muốn gặp gỡ cùng thế hệ thiên kiều phong thái lúc, làm sao trạm thứ nhất đến cái này Thái Bạch tông, liền gặp phải như thế một cái hàng?

Người là đến đầu pháp, vẫn là đi trên đường phố trắng trợn cướp đoạt dân nữ đến?

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 478: Hư Vô Tạo Vật, Nhất Niệm Sinh Linh

"Huyền Sơn thất tử, còn không mau tới giúp ta?"

Đôi mắt vị kia đến đây trắng trợn cướp đoạt chính mình thiếu niên hư. . . Không đúng, là trước tới khiêu chiến Thái Bạch tông đệ tử, Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U cũng chỉ là liếc mắt nhìn hấn, liền đã lười nhiều phản ứng.

Nàng cũng không cảm thấy một cái Trúc Cơ cảnh giới nho nhỏ Tiên môn đệ tử giá trị được bản thân như gặp đại địch, dù là nàng cũng xác thực ở cái này nho nhỏ Tiên môn đệ tử trên người nhìn ra một số thần bí đạo uẩn, nhưng vào lúc này, chính mình vẫn không có cần thiết giao thủ với hấn.

Chỉ cần ổn định trước mắt trận thế, Triều Tiên tông một trận, hầu như là tất thắng không thể nghi ngờ.

Vì lẽ đó nàng chỉ là miễn cưỡng quay đầu, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

"Thánh nữ đừng hoảng, chúng ta đến rồi. . ."

Nghe được vị này Bạch U thánh nữ hô hoán, xa xa cái kia vương đình tiên quân trong mắt, rất nhanh liền có vài tên cao thủ lớn tiếng đáp ứng, vội vã đạp mây mà đến, cùng lúc đó, chu vi Mộc thi cũng giống như bị điên, gầm thét lên vọt tới, một tầng một tầng ngăn ở trước người của nàng.

Mà chính nàng, nhưng là lại lần nữa khép hờ hai mắt, tiếp tục khởi động trong tay màu bích lục cổ kiếm.

Dáng dấp kia cũng làm như một loại thái độ, khiêu chiến chính mình có thể, chỉ cần qua bên ngoài cái kia hai quan lại nói!

"Tiên môn tiêu đồ, giun dế giống như, cũng dám phạm ta Triều Tiên tông đệ tử?"

Cái kia vương đình tiên quân trong bảy người, người còn chưa tới, liền đã lệ tiếng hét lớn, âm sóng cuộn cuộn, còn như mây đen, thẳng hướng Phương Quý ép đè ép xuống, bảy người bên trong, ngược lại có hai, ba cái đều là Kim Đan, khí cơ uy nghiêm đáng sợ khủng bố, người theo tiếng đến, tiếng nói truyền đến thì người cũng đến ở gần, cùng lúc đó, bảy đạo sắc thái không chỉ một cỗ kiếm, xuyên qua hư không mà đến, chém thẳng hướng về phía trong đám người Phương Quý.

"Hắc nha, bảy người này thật cuồng, xem ta trừng trị bọn họ!"

Phương Quý thấy bảy người này bên trong, ngược lại có bốn cái Trúc Cơ, nhất thời nổi lên cơn tức, bắt ống tay áo tiến lên muốn đánh.

"Phương Quý sư đệ, ngươi chỉ chuyên tâm đối phó thánh nữ kia liền tốt, những thứ này người chúng ta giúp ngươi chống đỡ!"

A Khô sư huynh vội vàng ngăn cản, bên hông hồ lô nhỏ xuống nút, một đám mây lửa bay ra, hấn chân đạp mây lửa, mở ra phong ấn, một thân khí cơ nhất thời biến đến cực kỳ cuộn cuộn, thẳng hướng cái kia giữa không trung bên trong bảy vị tu sĩ cản đi, người còn chưa giao phong, đâm ra một quyền, liền thấy được trong hư không sóng gợn lay động lay động, quái lực đan dệt, cái kia bảy vị Kim Đan liền thủ vọt tới tư thế, đều bị hấn chấn động đến mức lùi lại một chút.

Phương Quý quay đầu liếc mắt nhìn Triều Tiên tông thánh nữ, lo lắng nói: "Ta lo lắng A Khô sư huynh một người không ngăn được!"

Nói còn chưa rơi xuống thì liền nghe được Anh Đề uông uông kêu to, lại cũng vọt tới giữa không trung, hướng về cái kia bảy vị Kim Đan cắn loạn, nó tốt xấu cũng là chỉ thân thú, gần nhất lại chịu không ít thứ tốt, lúc này một xông lên tới, lại cũng là uy phong lẫm lẫm. . .

A Khô sư huynh ra tay, vốn là tuyệt đối không phải giống như Kim Đan có thể so với, lại thêm vào Anh Đề ở bên cạnh, đúng là thanh thế thật lớn.

Phương Quý không thể làm gì khác hơn là nghiêng đầu đến, thấy cái kia Triệu Tiên tông thánh nữ trước mặt đã là một tầng một tầng Mộc thi, đầu người lay động, chen ở phía trước nhất, dĩ nhiên hung thế cuồng thịnh, hướng về hấn nhào tới, nhất thời lại tới nữa rồi khí, bắt lên ống tay áo nói: "Xem ta giáo huấn bọn họ!"

"Những thứ này cho chúng ta liền được!"

Còn chưa kịp động thủ, Triệu Thái Hợp đã một đao đem vọt tới trước mặt Mộc thi chém.

Hướng về thi quần sau lưng Triệu Tiên tông thánh nữ nói: "Ngươi đối thủ ở nơi đó. . ."

"Cái này, ta sợ các ngươi không phải những quái vật này đối thủ. . ."

Phương Quý còn ở do dự, cùng chu vi chúng đồng môn thương lượng miệng tức giận nói.

"Mau đi đi, chung quanh đây liền giao cho chúng ta!"

Chúng đồng môn thực sự không nghĩ hấn nhiều phiền nhiễu, đều trăm miệng một lời khuyên hấn.

"Được rồi! Được rồi!"

Phương Quý bất đắc dĩ khoát tay áo một cái, nói: "Không phải là một cái Triều Tiên tông thánh nữ sao?"

Vốn là vừa nãy vừa đối mặt, hắn liền muốn chọc giận cái kia thánh nữ, dẫn nàng xông lại, không nghĩ tới đối phương bình tĩnh như thế, đều không để ý tới mình, càng như vậy, càng cảm thấy cái này thánh nữ hắn là khó đối phó, chỉ là vạn bất đắc dĩ, vẫn phải là ra tay rồi. . .

"Phi" một tiếng hướng về trong lòng bàn tay nhỏ mấy bãi nước miếng, đem sau lưng Thiên Tà long thương nắm trong tay, sắc mặt đột nhiên hung ác, một bước đạp đến giữa không trung, thân hình lướt qua một đám Mộc thi, lớn tiếng hướng về cái kia Triều Tiên tông thánh nữ hét lớn lên: "Tiểu nương bì xem thương!"

"Bạch!"

Cái kia chính chuyên môn điều động bí lục cổ kiếm Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U, lạnh lùng ngẩng đầu nhìn Phương Quý một chút.

"Vèo vèo "

Phương Quý không đợi âm thanh hạ xuống, liền tay trái giương lên, hai viên hạch đào đánh đi ra.

Chính là cái kia dùng Ma sơn đồ vật tế luyện ra đến pháp bảo, hai viên hạt nhân một tím một xanh, một là Hỏa hành chi lục, bay ở giữa không trung trong, nhất thời sáng lên kinh người ánh lửa, mặt sau theo một hàng thật dài ngọn lửa, thoát nhìn cũng như là một con rồng lửa giống như, một viên khác nhưng là phóng ra một mảnh trắng loạch xoạch sương lạnh lực lượng, chưa rơi xuống đất, liền đã trên đất hiện lên một tầng dày đặc băng sương!

"Ồ?"

Phương Quý vốn là vì giờ trò lừa bịp, suy nghĩ thừa dịp nàng không chú ý, trước tiên nắm hạch đào nện nàng lập tức, không nghĩ tới đây một chút ra tay, chính mình cũng lập tức phát hiện có chút không giống, cái này hai viên hạch đào một lửa một sương, thủy hỏa chung sức, đồng thời ra tay sau khi, cũng mơ hồ ám hợp Âm dương chi đạo, có viện trợ cộng sinh chi ý.

Bực này diệu uẩn, vốn là cần pháp thuật trình độ cực sâu người mới có thể triển khai ra được, chính mình lại nhẹ nhàng như vậy xảo xảo liền làm được, trong lòng cũng là vừa mừng vừa sợ.

Âm dương đạo uẩn, âm dương đạo uẩn. . .

Trước hần mượn liên đăng âm dương thái cực tranh tu hành, trong thời gian ngắn, liền đã chín pháp đại thành, đạt đến Trúc Cơ đỉnh cao, cái này vốn là một cái cực kỳ thần dị chuyện, nhưng bây giờ xem lên, cái này một cây đèn cấp người mang đến chỗ tốt cũng không chỉ dừng lại tại đây!

"Cái kia chút gì cái gì gặp quý trên đường người, quả thực có chút bản lĩnh a. . ."

Phương Quý như là trong lúc vô tình đẩy ra nào đó phiến thần bí cửa, trong lòng hơi có chút kinh ngạc.

Đúng là bằng trắng nhiều hơn mấy phần tự tin.

. . .

. . .

"Hả?"

Mà vị kia đang chuyên tâm điều động bí lục cổ kiếm Triều Tiên tông thánh nữ, chợt phát hiện hai viên hạt nhân đập tới, trong lòng ngược lại

cũng đúng là hơi kinh, vốn là nàng thấy Phương Quý nói xem thương, lại đập phá hai cái hạch đào tới hành vi, trong lòng có chút trơ trẽn, cũng không thể nào đem hấn để ở trong lòng, nhưng cảm ứng được cái kia hai viên hạch đào bên trên thần diệu đạo uẩn thì cũng không khỏi khẽ nhường lên lông mày.

"Có thể bị Thái Bạch tông chủ phái ra giết ta, quả nhiên có chút bản lĩnh!"

Nghĩ như vậy này, nàng cũng diệu thủ khẽ nhếch, nhỏ và dài năm ngón tay trong lúc đó, bỗng nhiên nhiều mấy cây màu xanh lá thông!

Ma sơn chi thần dị, chính là trên đời này phân độc nhất, hơn nữa thế gian Ma sơn, vốn là lấy Bắc Vực nhiều nhất, ở Ma sơn trong, như là huyết tinh, linh dược loại hình đồ vật lại không nói, thần dị nhất, liền là Ma sơn bên trên sinh ra một ít quý dị pháp bảo.

Núi trong cây cỏ, vốn là tục vật, không thể làm kiếm, cũng khó có thể nhập khí.

Nhưng duy độc Ma sơn trong, lại sinh trưởng ra rất nhiều thần dị cây cỏ, từ nhỏ liền có thể luyện khí.

Nói lớn như cái kia một cây bây giờ thôi thúc vô tận Ma thi bích lục cỏ kiếm, nói nhỏ như Phương Quý trong tay hai viên hạch đào, đều là cái này Ma sơn trong mọc ra, bất quá tuy rằng đều là từ Ma sơn hái đi ra, nhưng là do thủ pháp tế luyện không giống, là do sinh trưởng nơi không giống, hoặc là do trời sinh chất liệu không giống, những thứ này Ma sơn dị bảo, bộc phát ra thần uy cũng sẽ không giống.

Cái kia một cây do Ma sơn nơi sâu xa động phủ trước cây nhỏ luyện ra cỏ kiếm, đã là thế gian hiếm thấy dị bảo.

Nhưng không nghĩ tới, cô gái này chỉ bên trong cái kia mấy cây bé nhỏ không đáng kể lá thông, lại cũng đồng dạng thần uy khó lường, ở cái kia lá thông từ nàng chỉ bay ra lúc, liền đột nhiên bích hoa tăng mạnh, lại hóa thành từng miếng từng miếng phi kiếm màu xanh lục, đan dệt tung hoành, thời khắc nguy cấp che kín toàn bộ hư không, Phương Quý đánh đi ra hai viên hạch đào, bị cái kia vô số kiếm ảnh chém qua, đã ngã bay xéo qua một bên đi tới.

Không chỉ có như vậy, trong đó mấy đạo sắc bén kiếm khí, càng là đột ngột xuất hiện, hiểm hiểm chém về phía Phương Quý mặt.

"Cái gì quý?"

Phương Quý kinh hãi, vốn là đối với cái này Triều Tiên tông thánh nữ thật là kiêng kỵ, lúc này càng là sợ hãi đến mồ hôi lạnh đều muốn chảy ra.

Lá thông nhỏ bé nhẹ nhàng, lá thông hóa ra phi kiếm đồng dạng quý dị không tên, khó lòng phòng bị, hấn giạt mình phía dưới, không chút nghĩ ngợi, chính là một đạo huyền pháp đánh ra, chính là hấn bình thường tu luyện Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công bên trong cái kia một đạo Thái Ất kim khí. . .

"Hồng. . ."

Theo hấn pháp ấn bấm lên, quanh người nhất thời một trận vàng rực rỡ ánh sáng, rồi sau đó ở tia sáng này trong, đột nhiên có một đạo tiếng hồ khiêu vang lên, lại một trận hung phong, chen lẫn không cách nào có thể khống chế một cỗ hung khí, xuất hiện một chốc, liền đã đem chu vi không trung tung hoành màu xanh kiếm ảnh bẻ cảnh khô giống như phá vỡ, lại thừa cơ mà đuổi, mạnh mẽ hướng về Triều Tiên tông thánh nữ nhào tới.

Cái kia Triều Tiên tông thánh nữ thay đổi sắc mặt, đột nhiên đứng dậy xê dịch.

"Oành!"

Cái kia một đạo hồ trắng bóng mờ, vọt tới nàng vừa nãy ngồi xếp bằng chỗ, nàng thân hình dĩ nhiên tránh ra, con hồ kia lại vọt tới trên đất, trong nháy mắt hóa thành vô tận kiếm ý tiêu tan, mà mặt đất cũng đã xuất hiện một cái hố to, thoát nhìn như vô số phi kiếm đâm ra đến.

Nàng cũng rõ ràng có chút giật mình, quay đầu lại vừa nhìn, theo bản năng quát khẽ: "Đây là gì pháp?"

"Ân. . ."

Phương Quý chính mình cũng sửng sốt một chút, nghĩ thầm con hồ kia làm sao đến?

Nhưng thấy đôi phương đã đặt câu hỏi, không thể làm gì khác hơn là chấp hai tay sau lưng, ngạo nghễ nói: "Đây là Phương thị bí pháp. . . Đại lão hồ!"

"Xem ngươi còn có cỡ nào quý dị thủ đoạn!"

Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U, chỉ coi hấn không chịu nói, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, xoay người lại một chưởng vỗ đến.

Một chưởng này đánh ra, bên trong đất trời, bỗng tối sầm lại, phảng phất không trung liệt nhật vào lúc này lập tức bị mây đen nuốt hết, nhưng trên thực tế, ngẩng đầu nhìn trời, liền sẽ phát hiện cái kia liệt nhật còn đang yên đang lành ở, chỉ là bị nàng một chưởng này đoạt đi quang mang mà thôi, trong hư không đạo đạo sợi vàng lưu chuyển, cũng như là cái kia tất cả ánh

sáng, đều bị nàng một chưởng này xúc động, buộc cùng nhau, thành vô cùng khùng bố sát ý.

"Xi "

Có một khối cứng rắn nham thạch bị cái kia sợi vàng đảo qua, lặng yên không một tiếng động, nứt thành hai nửa.

"Là Nhật tị quyết bí pháp. . ."

Theo cái kia Triều Tiên tông thánh nữ một chưởng vỗ ra , liền ngay cả cách đó không xa tiểu Lý, đều bỗng nhiên lấy làm kinh hãi.

Triều Tiên tông ẩn nhẫn ngàn năm, lại hội tụ Bắc Vực các đại tiên môn bí điển, chuyên tâm thôi diễn, được xưng đã đem chín chữ bí pháp thôi diễn đến cực hạn, vị này Triều Tiên tông thánh nữ, cũng không thể nghi ngờ được đến cái này chín chữ bí pháp truyền thừa, nàng lúc này vừa ra tay, quả nhiên không giống người thường, lại có thể đem liệt nhật quang mang mượn tới, buộc thành sợi vàng, đón gió múa, chỗ đi qua, so với cái gì thân binh lợi khí đều còn đáng sợ hơn!

Tiểu Lý nhận biết lợi hại, theo bản năng bên trong đều muốn xông lên hỗ trợ, chỉ là chòm sáng nhanh chóng biết bao, đã đuổi chi không kịp.

"Trời ơi. . ."

Phương Quý chính mình càng là sợ đến không rõ, cảm giác cái kia kim tuyến lúc nào cũng có thể sẽ đem chính mình cắt thành hai nửa tựa như, trong lòng dưới sự kinh hãi, đã theo bản năng niết lên pháp ấn, sau đó liền thấy chung quanh hấn thủy ý tràn ngập, sau đó khoảng khắc thành sương, bao phủ chu vi mấy trượng phạm vi.

"Xoạt xoạt xoạt "

Cái kia kim tuyến thời khắc nguy cấp chém tiến vào sương trong sương, biến mất không thấy.

Tất cả mọi người vào lúc này đều theo bản năng hướng về nơi đây nhìn lại, không biết nguyên do bên trong.

Một lát sau khi, sương sương mù tản đi, liền thấy phía dưới lại không có Phương Quý thân hình, đúng là thêm một con nước hình cự quy, mai rùa bên trên, vẫn còn có thể nhìn thấy bảy, tám tung hoành vết thương, chính là kim tuyến chém qua vết tích, bất quá cái này kim tuyến tuy là đủ để trăm kim thiết ngọc, lại không có thể phá tan mai rùa, tương tự, trốn ở cự quy phía dưới Phương Quý, liền cũng không có bị cái này kim tuyến cho thuận thế phân thân.

"Cũng còn tốt cũng còn tốt, hẳn thật sự tu luyện thành. . ."

Cách đó không xa tiêu Lý nhìn thấy màn này, mừng rỡ không thôi, nhẹ nhàng vỗ trong lòng.

. . .

. . .

"Cái kia lẽ nào là. . ."

Mà ở bên ngoài ba ngàn dặm, đang cùng tú tài uống rượu lão Long chủ, vốn tưởng rằng cái này sẽ xem không được cái gì thú vị đồ vật, liền Thái Bạch tông chủ lúc này cùng Triều Tiên tông đại trưởng lão ác chiến, đều không phải rất có thể làm cho hắn nhắc lên hứng thú, nhưng là ở hắn trong lúc vô tình một chút liếc về Phương Quý tiện tay phát huy ra pháp thuật thì lại không tự kim hãm được đến ngồi ngay ngắn người lại, cau mày, ánh mắt xuyên thấu hư không.

Tú tài cười không nói, chỉ là bung rượu hương về trong miệng đưa đi, đuôi lông mày đều hình như có chút sắc mặt vui mừng.

...

...

"Cái này lại là cái gì quái pháp?"

Mà cái kia giữa không trung Triều Tiên tông thánh nữ, nhìn thấy tình cảnh này, cũng đã là đại cau mày, tựa hồ không nghĩ tới, mình đã triển khai trong môn phái tinh nghiên chữ nhật pháp môn đại trưởng lão thôi diễn đi ra lợi hại nhất thần thông, lại còn sẽ bị cái kia Thái Bạch tông đệ tử tiếp xuống.

Chính mình thần thông, đã có thể xưng này pháp loại số một, lẽ nào tiểu tử kia pháp thuật, cũng có thể đạt đến cái trình độ này?

"Đây là gì pháp?"

Mà cự quy phía dưới Phương Quý, lúc này cũng mãnh lập tức chui ra, vừa nãy cái kia mạng nhỏ treo ở một đường cảm giác còn ở lại trong lòng, để cho hấn lòng vẫn còn sợ hãi, nhưng cùng người khác không giống chính là, người khác sợ hãi, chiến ý biến mất, hấn cái này một sợ sệt, nhưng cũng bỗng dưng sinh ra một cỗ vẻ quyết tâm, oán hận hương về cái kia Triều Tiên tông thánh nữ liếc mắt nhìn, kêu lên: "Ta mẹ nó nào có biết là cái gì pháp?"

Lời này ngược lại không phải giả, hấn bây giờ đạt đến Trúc Cơ đỉnh cao, Cửu Linh chính pháp quyền thứ hai, cũng tu luyện tới cực điểm, nhưng cùng chính hấn trước đánh giá, lại rất là không giống, cái này vốn là vô cùng không hợp lý chỗ, nhưng hấn cẩn thận ngẫm lại, nhưng cũng rõ ràng

nguyên nhân nơi, toàn bộ quá trình tu luyện, duy nhất vượt qua hấn nắm giữ phạm vi, chính là đương thời tiêu Lý cho hấn nhỏ giọng chỉ điểm.

Lúc đó hấn vốn là chỉ kém một đường, chết sống không đạt tới đỉnh cao, liền là bởi vì có tiêu Lý chỉ điểm, mới xem như là tăng nhanh như gió, đạt đến cực hạn, nhưng hấn pháp thuật, nhưng cũng ở quá trình này, xuất hiện một chút liền hấn cũng dự liệu chưa kịp biến hóa!

Mà trong tiếng hét vang, hấn cũng lại không khách khí, đổ ập xuống, chính là một trận pháp thuật đánh tung!

Nếu ngươi muốn đánh chết ta, vậy ta liền trước tiên giết chết ngươi!

Phương Quý tính khí, đã là như thế.

Hiểu ra nguy hiểm, chỉ sợ.

Sợ, liền nổi giận.

Nổi giận, liền quên nguy hiểm!

...

...

"Ta giết chết ngươi. . ."

Triều Tiên tông thánh nữ suýt nữa dùng chữ nhật pháp quyết muốn mạng của mình, Phương Quý liền lập tức lấy chữ nhật pháp giáng trả, trong tiếng quát chói tai, thân hình bay cao hướng thiên, bàn tay hơi nâng, từ phía dưới nhìn lại, khi thấy hấn bay cao bóng người, tựa như ở nâng không trung cái kia một vầng mặt trời chói chang, mà cùng lúc đó, trên bầu trời cái kia một vầng mặt trời chói chang, tựa hồ càng ngày càng sáng, càng ngày càng sáng, dĩ nhiên quang mang cực kỳ chói mắt. . .

Mà ở cái kia chói mắt liệt nhật trong, bỗng nhiên một tiếng khàn giọng kêu to, lại hai cái cánh lớn bành phân trái phải triển khai.

Liệt nhật bên trong, lại có một con vàng rực rỡ Tam Túc Ô Nha bay ra, mang một thân liệt diễm, thẳng hướng Bạch U nhào tới.

...

...

"Không có sai rồi!"

Thấy cảnh ấy lão Long chủ ánh mắt bỗng nhiên sâu chìm xuống, mặc dù là đang cùng tú tài nói chuyện, nhưng ánh mắt lại gắt gao nhìn hướng về ba ngàn dặm ở ngoài chiến trường kia, gần từng chữ: "Hư vô tạo vật, một niệm sinh linh, đây là pháp thuật tu luyện tới cực hạn biểu hiện!"

"Nho nhỏ này Thái Bạch tông đệ tử, bất quá Trúc Cơ cảnh giới, liền đã ần có này tượng. . ."

Vừa nói chuyện, hắn bỗng nhiên nhìn về phía tú tài, thấp giọng nói: "Nói cho ta, hắn đến tột cùng là ai?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 479: Thô Bạo Đơn Giản Thu Đại Lễ

Cổ có đại năng, thần thông quảng đại, có thể một niệm sinh linh, tạo hóa vạn vật!

Hậu thế Tu hành giả, đã không có lên thời cổ cái kia thiên đại khí vận cùng thiên địa sở chung tu luyện hoàn cảnh, tự nhiên cũng không có thể lại đạt đến thượng cổ đại thần thông giả cảnh giới, thế nhưng, một số truyền thuyết cái bóng vẫn còn tại thế truyền lưu, có người nói Đông Thổ một số cổ lão thế gia bên trong, liền có người đem pháp thuật tu luyện tới cực hạn, có thể từ không sinh có, bằng pháp lực của chính mình làm ra một loại nào đó sinh linh đến. . .

Bây giờ Phương Quý chỉ là Trúc Cơ cảnh giới, lại không phải cái gì tu hành chịu khó người, tự nhiên không thể đạt đến như vậy cảnh giới, nhưng là hấn ra tay lúc, pháp thuật tinh xảo, lại sinh ra một số cực uẩn linh tính tồn tại, lại thực tại để lão Long chủ lấy làm kinh hãi!

Có thể tu luyện đến một bước này, hoặc là chính là trời sinh ngộ tính kỳ giai, đem pháp thuật thôi diễn đến cực điểm thiên tài.

Hoặc là, chính là có bất phàm huyết mạch thân!

Lão Long chủ cảm thấy Phương Quý lớn lên liền không giống thiên tài tuyệt thế, lại thêm vào bọn họ Long tộc vốn là theo huyết mạch đến truyền thừa phần lớn thần thông pháp lực, vì lẽ đó lão Long chủ lập tức suy đoán Phương Quý người sau. . .

Nhưng đón lão Long chủ nghiêm nghị ánh mắt, tú tài lại chỉ là mỉm cười, lắc lắc đầu hít một tiếng, nói: "Hắn?"

"Hắn chính là cái yêu thích đêm khuya xông vào quả phụ cửa tiêu lưu manh mà thôi!"

". . ."

". . ."

"Chỉ là Trúc Cơ, cũng dám bắt nạt ta?"

Mà ở lão Long chủ cùng tú tài vừa nói chuyện, Thái Bạch tông trước sơn môn cái kia một trận đại chiến, đã là đánh đến kịch liệt dị thường.

Phương Quý triển khai cái kia một đạo chữ nhật pháp huyền pháp, liền thấy được ánh sáng mặt trời đại thịnh, chiếu lên người không mở mắt ra được, mà cái kia một con Kim Ô, càng như là trực tiếp từ thái dương bên trong bay ra ngoài giống như, cánh lớn mở ra, hỏa ý bức người, còn chưa vọt tới vị kia Triều Tiên tông thánh nữ trước người, liền đã hầu như phải đem đại địa đốt cháy, đôi mắt như vậy thanh thế kinh người pháp thuật, vị này Triều Tiên tông thánh nữ rốt cục vẫn là kinh hãi, không còn dám tiếp tục ngồi xếp bằng, giơ tay cuốn lên ba cái dị bảo, đột nhiên đứng dậy, sau đó cũng chỉ ở trước người nhẹ nhàng vạch một cái. . .

Phản phạt. . .

Gió to đột nhiên nổi lên, hôn thiên ám địa, nhượng người không mở mắt ra được, không hiểu rõ nổi, càng là khó phân biệt thân hình nơi.

Lại sau một khắc, cái kia một con Kim Ô đụng vào trên đất, liền đem mặt đất kia nổ ra một cái hố to, đáy hố càng thành lưu ly hình, có thể thấy được hỏa ý cường thịnh, liền ngay cả trốn ở gió sau Bạch U, nhìn cái rãnh

to kia, cũng không khỏi đổi sắc mặt, lại nàng thấp giọng lạnh quát, chỉ pháp biến hóa, quanh người gió to, liền đột nhiên từng tia từng sợi, điên hướng về Phương Quý cạo đi qua, thanh thế như thiên quân vạn mã!

Như nhìn kỹ lại, cái kia một tràng gió to, lại hóa thành một thanh một thanh nhỏ bé đao kiếm, sáng lấp lóa.

Gió to thổi đến, chính là vô cùng đao kiếm cạo đến.

Người như ở trong đó, định là bị trong nháy mắt lăng trì kết cục!

Không chỉ có là cái kia tràng gió to trực tiếp quát đi Phương Quý, coi như là đứng ở trận này gió to biên giới Triệu Thái Hợp mấy người, cũng đều bị cái kia trong gió chất chứa sát ý sợ hết hồn, vội vã nhảy ra đi, không dám bị cái này gió thổi mạnh nửa điểm, trái tim nhất thời chỉ cảm thấy dị thường sợ hãi, Triệu Tiên tông được xung đem thế gian chín pháp thổi đi đến cực hạn, lời ấy chính là có chút nói khoác, vậy cũng cách biệt không xa.

..

Chỉ xem cái này Triệu Tiên tông thánh nữ hai lần ra tay, một cái chữ nhật pháp, một cái chữ phong pháp, đều đã là tinh diệu đến cực điểm!

Một tràng gió to thời khắc nguy cấp hóa thành vô tận đao kiếm, trong này cần bao nhiêu biến hóa, lại cần bao nhiêu thần niệm cùng pháp lực?

Cái này thánh nữ Bạch U dễ dàng, câu chỉ liền đã làm được, pháp thuật trình độ, đã là cực kỳ khủng bố!

"Nắm gió cạo ta?"

Mắt thấy đến này một tràng gió to từ từ mà đến, trốn cũng không có trốn, Phương Quý cũng là da đầu một trận lạnh lẽo, khẽ quát một tiếng, nhanh chân bước lên hư không, hai tay vội vã bốc lên một cái ấn pháp, sau

lưng liền đột nhiên xuất hiện một cái cực lớn áo đỏ, trôi nổi bồng bềnh, kéo ở phía sau hẳn, cùng lúc đó, hai tay hẳn tách ra, về phía trước giương ra, nhất thời có vô tận quái phong hướng về phía trước phân phát thổi tới.

Cái kia quái phong, trầm trọng vô cùng, lạnh lẽo thấu xương, như đến từ U Minh!

Thậm chí ở cái kia vô tận quái phong nơi sâu xa, vẫn có thể nhìn thấy một đôi lạnh lẽo âm trầm con mắt, chỉ là nhìn không chân thực.

Không phải người khác, chính là hẳn trước đây mượn quý thần Áo Đỏ tu luyện được Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công bên trong thứ sáu pháp, U minh chi khí, này pháp đã cùng thập tự pháp loại bên trong Đại Phi Phong thuật kết hợp, thành tựu hẳn một đạo huyền công, mà cái này quý thần Áo Đỏ, cũng từ vừa mới bắt đầu ngoại vật, biến thành hẳn tu vị bên trong một phần, theo hẳn pháp ấn bấm lên, liền một cách tự nhiên hiển hóa ra ngoài!

Lấy gió khắc gió, U Minh khắc đao kiếm!

"Ào ào ào. . ."

Hai đạo gió to chạm vào nhau, nhất thời ở trong hư không cuốn lên từng cái từng cái quái lạ luồng khí xoáy, luồng khí xoáy trong, đều là cái kia Bạch U lấy pháp lực biến ảo ra đến quái lạ đao kiếm, một tiếng vang âm âm hướng về chu vi trải mở ra, không biết chém chết bao nhiêu quái lạ thi thể.

"Pháp thuật oai lại còn vượt qua ta?"

Bạch U thấy được tình cảnh này, đã là kinh hãi, theo bản năng liền muốn quát hỏi: "Chuyện này . . ."

"Đây là Phương gia ta đại bí pháp, Quý Thần Đại Phi Phong!"

Lần này Phương Quý nhưng là sớm có chuẩn bị, không đợi nàng hỏi hỏi ra tiếng, liền đã lớn tiếng trả lời, đồng thời thân hình đạp cao mà lên, đứng ở giữa không trung, hai tay khê nâng, phân hướng về hai bên phải trái, theo động tác của hắn, trên bầu trời, lại có hai đạo mây đen hiện ra, đồng thời đang nhanh chóng tiếp cận, mà theo hai đám mây đen đụng vào nhau, tiếp nơi liền thấy được bùm bùm cạch cạch, có một tia sét cuộn cuộn sấm sét ngưng luyện đi ra.

Cái này chính là hắn tu luyện Nguyên Công Từ Cực pháp, đã cùng chữ lôi pháp Tiêu Lôi tiên kết hợp, thần uy khó lường.

"Ha ha, ăn nữa ta một đạo Vô Địch Đại Lôi Roi. . ."

Phương Quý tiếng nói, ở cái kia cuộn cuộn tiếng sấm trong, có vẻ cực kỳ vang dội, càng là đặc ý.

"Không được!"

Mà nhìn cái kia vất ngang hư không, tựa hồ đem bầu trời bỏ ra một vết thương cũng tựa như to lớn sấm sét, Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U đã là có chút hoảng sợ, làm sao đám lớn như vậy nhếch nhếch ở lại, miễn cưỡng ăn cái này một đạo lôi roi, thân hình vội vã về phía sau bay lượn, cùng cùng lúc ngón tay liên tục điểm đem đi xuống, mỗi điểm một cái, đại địa liền âm âm nô lên, từng toà từng toà đỉnh núi nhỏ phá đất chui lên, liên tiếp che ở trước người của nàng.

Chính là Triều Tiên tông Thổ pháp, Điểm Sơn thuật!

Từng toà từng toà núi nhỏ bay ở giữa không trung trong, liền trở thành nàng tốt đẹp nhất tấm khiên.

Mà Phương Quý thấy thế, nhưng là quát to một tiếng, trực tiếp đem cái kia một đạo lôi roi kéo rơi xuống, đón đầu nện đem đi qua.

Cạch cạch cạch. . .

Một trận kinh thiên động địa vang động, tất cả đỉnh núi nhỏ, đều ở cái này lôi roi phía dưới dần dần nổ tung, đất đá ào ào rơi xuống một chỗ.

Đợi đến gần nhất một ngọn núi nhỏ bị lôi roi đánh nổ, lôi lực cũng đã tan hết, thế nhưng ngọn núi nhỏ kia nổ tung đất đá, lại tung Bạch U một thân, làm cho nàng xem ra có chút chật vật, cả người cũng phân minh nổi giận, trầm quát một tiếng, giơ tay chính là nhẹ nhàng một chỉ.

"Vèo!"

Cái kia một chỉ, hóa thành một đạo phi kiếm, mà cái kia một đạo phi kiếm, lại thời khắc nguy cấp một hóa hai, hai hóa bốn, càng đến gần Phương Quý, kiếm ảnh càng nhiều, dĩ nhiên thành một mảnh kiếm hải, đổ ập xuống hướng về Phương Quý trào lại đây, chính là Triều Tiên tông chữ kim pháp!

Ở cái kia bay đầy trời kiếm phía dưới, hầu như đều không nhìn thấy Phương Quý cái bóng.

Mà Phương Quý đón cái này một mảnh kiếm hải, thì lại cũng là trong lòng quýnh lên, trong giây lát đem Thiên Cơ Nguyệt Luân công phát huy ra.

Cái này Thiên Cơ Nguyệt Luân công có thể mượn Nguyệt hoa chi lực, phân huyền vô tận ảo ảnh.

Mà sau đó, Phương Quý lại đem này pháp cùng thập tự pháp bên trong chữ nguyệt pháp, Sử Quỷ thuật kết hợp, có thể điều khiển tàn hồn.

Bây giờ này pháp một khi triển khai, lập tức liền thấy được hư không khắp nơi, đâu đâu cũng có quỷ hỏa sáng lên, cái kia quỷ hỏa ở Phương Quý

pháp thuật điều động xuống, lại một cái tiếp theo một cái, đều hóa thành hấn dáng dấp, số lượng từ một đến mười, lại từ mười đến trăm, đến ngàn. . .

Trong lúc nhất thời đầy trời đều là Phương Quý cái bóng, những phi kiểm kia lại còn không bằng Phương Quý cái bóng nhiều.

Càng then chốt chính là, nếu là ảo ảnh, còn có thể bị tu hành bên trong người lấy thần niệm nhìn thấu, có thể bây giờ Phương Quý cái bóng, lại là quý hỏa hóa thành, ánh trăng ngưng luyện, trong thời gian ngắn, liền có thể lấy giả đánh tráo, mặc dù lấy Bạch U tu vi Kim Đan, cũng không nhìn thấu.

Xoạt xoạt xoạt. . .

Phi kiểm vô cùng, lại chỉ chém phá vô số ảo ảnh, liền Phương Quý bản thân ở nơi nào đều không có tìm. . .

. . .

. . .

"Ha ha, lại còn có thể như thế chơi?"

Liền Phương Quý cũng không có ý thức đến chính mình bây giờ có thể hóa thành nhiều như vậy cái bóng, đúng là nhất thời cảm thấy trong lòng khá là sáng khoái, pháp thuật vừa thu lại, lại điều động một đạo Hỏa pháp, thẳng hướng Bạch U vọt tới, đến lúc này, hấn đúng là mơ hồ đoán được tông chủ để cho mình tới đối phó vị này Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U dụng ý, vị này Triều Tiên tông thánh nữ, hấn là thực sự là đến Triều Tiên tông chân truyền, chín chữ pháp thuật tu luyện rất có hỏa hậu, tầm thường Kim Đan, e sợ căn bản không thể tiếp được nàng những thứ này tinh diệu pháp thuật!

Nhưng một mực, chính mình không sợ a. . .

Chính mình Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công bên trong, có thể có tới chín đạo huyền pháp đây!

"Ta liền không tin, nho nhỏ Thái Bạch tông bên trong, lại cũng có người có thể tiếp xuống ta Triều Tiên tông tinh diệu thần thuật!"

Mà vào lúc này, cái kia Bạch U cũng từ căn rặng, đón Phương Quý công lại đây.

Một chốc lát, hai người chính diện giao chiến, đều là các loại pháp thuật triển khai, đầy trời đầy đất, đều là thần quang.

Lại không nói bọn họ hai người trong lòng làm sao nghĩ, chu vi trong hư không, có vô số nhìn thấy cái này một trận đại chiến người, đều đã kinh sợ đến mức sắp rơi xuống mất cảm, thực sự khó có thể tưởng tượng, đại chiến như vậy, thuật pháp như vậy, lại là hai cái tiêu bổi triển khai ra.

Đặc biệt là, một cái trong đó, còn chỉ là Trúc Cơ cảnh giới!

Vị kia Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U, triển lộ ra pháp thuật trình độ, đã làm cho rất nhiều Kim Đan lão tu thẹn thùng, đồng thời ở trong lòng, càng thán phục thiên tư của nàng, phải biết rằng, coi như Triều Tiên tông đã đem các loại pháp thuật, thối diễn đến cực hạn, nhưng này cũng phải là có người học được, tìm hiểu đến thấu, càng triển khai ra được mới được, liền đem cao nhất pháp thuật đặt ở hạng xoàng xĩnh trước mặt, hẳn cũng không học được.

Mà vị này Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U, thì lại không thể nghi ngờ học được, hơn nữa là học được vô cùng tốt loại kia.

Mỗi một đạo pháp thuật đến trong tay nàng, đều bị nàng triển khai cực điểm biến hóa, tinh diệu đến cực điểm, nhượng người thán phục!

Bất quá càng quái lạ chính là, nàng mỗi một đạo pháp thuật phát huy ra, lại đều bị cái kia Thái Bạch tông đệ tử cho tiếp xuống.

Bạch U pháp thuật, cực điểm biến hóa, tinh diệu phi thường.

Mà cái kia Thái Bạch tông đệ tử, thì lại đang cùng nàng ngược lại, mỗi một đạo pháp thuật đều đơn giản, thô bạo, trực tiếp!

Tựa như một đạo phong chữ pháp, Bạch U phát huy ra, không chỉ có phong thế, càng là mỗi một sợi gió, đều hóa thành đao kiếm đáng dấp, vậy cần nàng thần niệm cực kỳ tinh tế, mới có thể như vậy cẩn thận, cả đạo pháp thuật triển khai ra, không biết cần tiêu hao nàng bao nhiêu tâm huyết.

Nhưng là Phương Quý đây, lớn liền xong!

Phân phạt lạt một trận gió lớn thổi qua đến, đồ ập xuống chính là mạnh mẽ trấn áp!

Thậm chí như hướng về cẩn thận xem, liền sẽ phát hiện, hẳn pháp thuật, biến hóa cực nhỏ, thậm chí có chút phản phúc quy chân.

Mà cái này phản phúc quy chân, vẫn là êm tai lời giải thích, ở Bạch U xem ra, Phương Quý triển khai pháp thuật, nhìn như hung mãnh dị thường, kì thực cực kỳ đơn giản, cũng không giống như là nửa bước tu vi Kim Đan người triển khai ra huyền pháp, mà như là Luyện Khí cảnh trụ cột pháp thuật!

Tựa như cái kia một đạo Bạch Hồ kiếm khí, mặc dù coi như Bạch Hồ huyền hình sinh, giống y như thật, cực kỳ huyền diệu, nhưng trên thực tế lại chỉ vận chuyển bình thường nhất kim khí, cái này một chiêu, vốn là dùng để triển khai ngự kiếm pháp, tiện tay kéo một cái Luyện Khí cảnh đệ tử lại đây đều biết, chỉ là trong tay Phương Quý phát huy ra, lại uy lực dị thường

khủng bố, mà con kia Bạch Hồ hình ảnh, cũng làm người ta kinh ngạc mà thôi. . .

Lại tỷ như cái kia Thủy pháp bên trong Huyền Quy hình ảnh, thật làm cho người vừa nhìn liền cảm thấy được cao thâm khó dò, nhưng là đợi đến Phương Quý hoàn chỉnh triển khai ra cái này một chiêu thì liền phát hiện hẳn ngoại trừ đem cái kia con rùa xem là tấm khiên, còn lại liền chỉ là để nó miệng phun băng tuyết. . .

. . . Cái này mẹ nó không phải là Băng Tuyết thuật sao?

Còn có con kia chim lửa thuật, người ngưng luyện ra Hỏa điều so với người khác lớn liền không phải Hỏa điều?

. . .

. . .

Càng đấu trong lòng càng là bức mình, Bạch U thậm chí cảm giác đối phương pháp thuật vốn là không đáng nhắc tới!

Nhưng một mực, đối phương chính là như vậy hùng hổ mà đơn giản pháp thuật, cùng mình chiến ở cùng nhau, lại vẫn không rơi xuống hạ phong.

Thậm chí theo cái này một trận đại chiến triển khai, đúng là mơ hồ bị hấn áp chế đáng đáp.

Cảnh này khiến Bạch U trong lòng lại không cam lòng, vừa tức khó chịu!

Đúng là chu vi những kia Kim Đan tu sĩ bên trong, tuy là thực lực bản thân cao thấp không chỉ một, nhưng ánh mắt độc ác cũng không có thiếu,

rất nhanh liền có người nhìn ra trong đó đến tột cùng, cái kia Triều Tiên tông từ trước đến giờ là lấy pháp thuật thần thông tăng trưởng, dạy dỗ đến đệ tử, theo đuổi cũng là pháp thuật biến hóa cùng tinh tế, nhưng là vị này Thái Bạch tông đệ tử, nhìn như đơn giản, nhưng hẳn triển khai mỗi một pháp, lực lượng đều cực kỳ thuần túy!

Chính là bởi vì hẳn lực lượng thuần túy, cho nên mới có thể đối kháng Triều Tiên tông pháp thuật vô cùng biến hóa.

...

...

"Bạch Hồ Ngự Kiếm thuật. . ."

Tiếng hô quát bên trong, vô hình kiếm khí hóa thành mảnh hồ hình dạng, tấn công mà ra, thế không thể đỡ.

"Hỏa Điều Phun Hỏa thuật. . ."

Cuộn cuộn trong ngọn lửa, có Hỏa điều giương cánh, đốt cháy một mảnh.

"Vương Bát Băng Tiễn thuật. . ."

Băng sương từng mảnh từng mảnh, có hơi nước ngưng tụ thành cự quy, ngẩng đầu vẫy đuôi, miệng phun đạo đạo băng tiễn.

"Quý Thần Đại Phi Phong. . ."

"Vô Địch Quý Ảnh Tử. . ."

"Tam Thối Đại Ô Nha. . ."

"Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Vũ Trụ Tinh Quang Diệt Tuyệt Đại Lôi Tiên. . ."

". . ."

". . ."

Phương Quý công càng ngày càng mãnh, Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U từ mặt không biến sắc, ung dung ứng đối, đến sau đó dường như có chút khó có thể chống đối, liên tục lùi về phía sau, dù sao các nàng Triều Tiên tông tinh diệu pháp thuật lại nhiều hơn, lấy nàng tuổi, cũng không có thể tất cả tìm hiểu thông suốt, đúng là lúc này Phương Quý, một chiêu trước tiên ăn biển thiên, dựa vào cái kia chín đạo đơn giản thô bạo tới cực điểm huyền pháp, đem nàng làm cho vương trái vương phải.

Trong lúc mấy lần, nàng đều đã gặp phải hiểm cảnh, lại là dựa vào chính mình tu vi Kim Đan, rồi mới miễn cưỡng thoát thân.

Tình cảnh này, đã đủ khiến vô số Kim Đan tu sĩ, kinh sợ rơi mất nhân cầu.

. . .

. . .

"Dựa vào pháp thuật, đem tu vi cao hẳn một cảnh Triều Tiên tông thánh nữ làm cho liên tục lùi về phía sau. . ."

Mà ở ba ngàn dặm ở ngoài, lão Long chủ vẫn ở thật lòng nhìn Phương Quý cùng Bạch U trận chiến này, chờ hẳn nhìn thấy Triều Tiên tông thánh nữ dĩ nhiên vương trái vương phải, pháp thuật tranh đấu bên trên, lại không khả năng thủ thắng sau khi, trên mặt đã là lộ ra một vết nụ cười cổ quái, quay đầu hướng về tứ tài nhìn lại, thấp giọng nói: "Bực này dạng người, sợ

là Đông Thổ cũng không có mấy cái, người lại nói hấn chỉ là một cái tiêu lưu manh?"

Tú tài hít một tiếng, nói: "Chính xác trăm phần trăm!"

"Ha ha, người này, ta Long cung nhớ rồi!"

Lão Long chủ cười nhạt một tiếng, sẽ không tiếp tục cùng hấn nói cái đề tài này, chỉ là ánh mắt nheo lại, nhìn ba ngàn dặm ở ngoài Phương Quý, một lát sau khi, bỗng nhiên lại nói: "Chỉ bắt quá, Bạch Hổ kim khí nói thành là đại lão hổ, Chu Tước hỏa ý nói thành là đại hỏa điều. . ."

Càng nói sắc mặt càng quái lạ, nói: "Cái này đặt tên bản lĩnh lão sư nào dạy dỗ đến, quá kém cỏi chút. . ."

"Cái này. . . Cái này đặt tên. . ."

Tú tài nghe xong lời này thay đổi sắc mặt, lúng túng nói: "Cái này có thể không có quan hệ gì với ta, rõ ràng là Thái Bạch tông chủ sẽ không dạy đồ đệ!"

. . .

. . .

"Này vốn là ta dương danh Bắc Vực một trận chiến, làm sao rơi vào cỡ này kỳ sĩ lớn khinh miệt?"

Mà vào lúc này, đang bị Phương Quý liên tiếp pháp thuật ép tới không thở nổi Bạch U, cũng đã trái tim đại hận.

Đối mặt Phương Quý kinh người pháp thuật, nàng đã sinh ra một loại khác tâm tình, chính mình vốn là Triều Tiên tông thánh nữ, lấy pháp thuật tinh diệu dương danh thiên hạ, dĩ vãng gặp phải cường địch, đều là chính

mình dựa vào pháp thuật lấy yếu chống mạnh, đối thủ ỷ vào tu vị áp chế chính mình, bây giờ lại phản lại đây, cảnh này khiến trong lòng nàng vừa giận vừa sợ, một cái răng bạc đã bắt đầu cắn, ám làm một cái gian nan quyết định.

"Người tuy là pháp thuật lại làm vì tình diệu, nhưng tổng có một chút không bằng ta. . ."

Nàng cắn chặt hàm răng, bỗng nhiên nhìn về phía giữa không trung bên trong trướng nanh vuốt múa Phương Quý, ánh mắt trở nên lạnh lùng nghiêm nghị.

"Ta bị tôn làm Triều Tiên tông thánh nữ, có thể không phải là bởi vì ta chín pháp tu đến còn nhiều tinh diệu, mà là ở chỗ. . ."

"Ta là duy nhất chữ Thần pháp truyền nhân a!"

". . ."

". . ."

Tiếng nói thăm thẳm, như là vang lên từ một thế giới khác.

Cùng lúc đó, cái kia Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U nhẹ nhàng bám lên một cái pháp ấn, sau đó nàng cả người khí chất cũng bỗng nhiên thay đổi, như là đột nhiên trong lúc đó, trên người bao phủ một vệt thần quang, từ đỉnh đầu rủ xuống, đưa nàng cả người đều gắn vào bên trong. . .

Thần quang như áo bào, làm cho nàng sung sướng đê mê, mơ mơ hồ hồ.

Mà vào lúc này, Phương Quý chính đánh cho hăng say, dốc hết sức, hai tay dùng sức cong lên, mạnh mẽ về phía sau giương lên, sau đó hắc đến một tiếng, liền đem cái kia một viên lớn giống như núi nhỏ màu đen trứng lớn,

dùng sức hướng về cái này Triều Tiên tông thánh nữ đập tới, lần này tốc độ vừa nhanh, thanh thế vừa vội, lại thêm vào nhìn thấy nàng không né không tránh, choáng váng giống như đứng tại chỗ sái thân quang dục, nghĩ thâm lần này không chạy.

Lại không nghĩ rằng, đá bay đập tới, nhưng trong nháy mắt xuyên qua vị thánh nữ kia thân thể.

Hoặc nói là thánh nữ xuyên qua thân thạch!

Cái kia một thức thanh uy hiển hách siêu Đại Phi Thạch thuật, lại hoàn toàn không có thể gây tổn thương cho đến nàng mảy may. . .

"Đây là chuyện ra sao?"

Phương Quý nhìn tình cảnh này, trong nháy mắt sững sờ ở đương trường.

Lại sau một khắc, vị kia Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U, bỗng nhiên vút qua hơn trăm trượng, đi tới Phương Quý trước người.

Hai người khoảng cách rất gần, hầu như là mặt đối mặt, hô tức có thể nghe.

Sau đó nàng ánh mắt lãnh đạm, nhẹ nhàng một chỉ, điểu hướng về phía Phương Quý mi tâm!

. . .

. . .

"Nha đầu này vẫn là triển khai chữ Thần pháp?"

Giữa không trung, đang cùng Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa đánh nhau
Triều Tiên tông trưởng lão, đều kinh hãi.

"Cái kia chính là Triều Tiên tông chủ Thần pháp?"

Đang cùng tú tài uống rượu lão Long chủ, sắc mặt khẽ thay đổi.

Mà hấn đối diện tú tài, thì lại chỉ là ánh mắt ngưng trọng, sau đó nhẹ
nhàng nâng chén uống một hớp.

So sánh với nhau, sắc mặt nhất là bình tĩnh, đúng là Thái Bạch tông chủ.

Hấn không có cúi đầu đến xem, cũng biết phía dưới hai cái tiểu bối một
trận chiến, đến mức độ nào.

Sau đó hấn chỉ là biểu hiện nhàn nhạt, trái tim thở dài: "Ta chuẩn bị cho
ngươi đại lễ, đến rồi. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 480: Chử Thần Nhất Pháp Có Thể Thông Huyền

Phương Quý không biết cái gì đại lễ không đại lễ, hấn chỉ là sợ đến chảy mồ hôi lạnh rùng rùng!

"Ta giọt cái ai ya, đây là cái gì quỷ trò chơi?"

Hấn vốn cũng là mới vừa tu thành chín pháp, đạt tới Trúc Cơ cảnh giới đỉnh cao, lại đúng lúc gặp bực này pháp thuật tinh diệu đối thủ, chính là chiến đến sáng khoái tràn trề thời khắc, lại không ngờ đối thủ bỗng nhiên thay đổi thần thông, thân pháp lập tức quý dị lên, thực tại sợ hết hồn.

Hiển nhiên đối phương một chỉ đã điểm đến ngay sát, hấn không chút nghĩ ngợi, bứt ra lui nhanh!

Hấn cái này lùi lại, sau lưng quỷ thần Áo Đỏ trôi nổi bông bênh, che kín bầu trời, đầy trời cuồng phong tập cuốn, thân theo gió bay, thời khắc nguy cấp liền đã lui ra hơn trăm trượng, đã là Trúc Cơ cảnh tu sĩ khó có thể tưởng tượng khoảng cách, hơn nữa ở hấn lui thân lúc, cuồng phong từ từ, thì thổi hướng về Bạch U cạo đi qua, không chỉ có là muốn chính mình mượn gió trở ra, còn muốn làm cho Bạch U cùng mình kéo ra xa nhất khoảng cách!

Nhưng hấn không nghĩ tới chính là, trước đây ở đấu Phong pháp thời điểm, từng ở hấn chiêu thức này Quỷ Thần Đại Phi Phong xuống bị thiệt thòi Bạch U, lúc này thấy hấn lại lần nữa triển khai cái này một lợi hại huyền công, nhưng cũng chỉ là mặt lạnh hơi cười, lại không né, liền tiến lên đón!

"Ào ào ào. . ."

Cái kia tự dung không bỏ quỹ thần lực lượng, ở trước người của nàng, càng nhẹ nhàng lay động ra, thậm chí có một phần lực lượng bị nàng mượn đi qua, đập lên hư không mà đến, thân hình phiêu phiêu kiêu kiêu, nếu nói là lúc này Phương Quý mượn Quỷ Thần Đại Phi Phong lực lượng lùi về sau, thân hình như quỷ, như vậy nàng lúc này chính là như tiên, tương tự là ngự phong mà bay, nhưng cũng không nhiễm nửa điểm khói lửa chi khí, nhẹ xảo đi tới Phương Quý trước người.

Cái kia một chỉ, vẫn là thẳng tắp hướng về Phương Quý mi tâm điểm xuống.

"Thứ đồ gì?"

Phương Quý trực giác tê cả da đầu, sợ hãi đến kinh sợ tiếng kêu to, sau đó sẽ lần nữa bắt ấn.

Giữa không trung, chính là hoàng hôn tây rơi xuống lúc, nhưng hoàng hôn chưa rơi xuống, mặt trăng liền chỉ là một cái nhàn nhạt cái bóng.

Có thể theo Phương Quý niết lên pháp ấn, mặt trăng bỗng nhiên trở nên sáng ngời lên.

Vô tận ánh trăng ngưng luyện, phảng phất bị Phương Quý mượn lại đây, sau đó ở Phương Quý bên người cách đó không xa, lại xuất hiện một cái giống nhau như đúc Phương Quý, khí cơ cùng dáng dấp, thậm chí trang phục, đều là như thế, sau đó còn không chờ mấy tức đi qua, lại càng xa xôi, liền lại xuất hiện một cái giống nhau như đúc, cái này tốc độ cực nhanh, thời khắc nguy cấp Phương Quý bên người, đã liên tục xuất hiện vô số Phương Quý cái bóng. . .

Lại là Nguyệt Pháp Sử Quỷ thuật!

Trước đây Phương Quý sử dụng đạo pháp môn này, ung dung liền phá vỡ Bạch U Kim tướng thần thông.

Nhưng hôm nay, đối mặt Phương Quý kể cũ dùng lại, vị kia Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U, lại chỉ là lạnh lùng nở nụ cười, nàng thậm chí như là đều chưa từng có nhiều liếc mắt nhìn, liền từ vô số Phương Quý bên người xuyên qua, sau đó nhẹ nhàng chỉ điếm một chút đi ra ngoài. . .

Chu vi có vô số Phương Quý, nhưng nàng điếm hướng về, lại là một chỗ hư không!

"Xoẹt. . ."

Theo nàng cái kia chỉ điếm một chút xuống, cái kia nơi hư không như gợn nước như thế phá nát, Phương Quý đầy mặt kinh hoàng xuất hiện, về phía sau gấp trốn!

Lúc này Phương Quý, thật đúng là sợ hết hồn.

Chuyện gì thế này?

Tại sao mới vừa rồi còn có thể lừa nàng, hiện tại lại lừa gạt không được?

Mấu chốt nhất chính là, người tốt xấu ý tứ ý tứ cũng được a, làm sao liền trực tiếp nhìn thấu chính mình chân thân nơi?

Quá không nể mặt mũi rồi!

Liên đối mặt thần bí khó lường đối thủ, Phương Quý trong nháy mắt liền làm ra một cái quyết định!

Trốn!

. . .

. . .

Đánh lại đánh không được, lừa gạt cũng không gạt được, Phương Quý cũng chỉ có chạy trốn.

Cũng còn tốt, chính mình thoát thân bản lĩnh từ trước đến giờ đều là nhất lưu, thân pháp nhanh đến mức cực hạn!

Bây giờ nữ nhân này cũng không biết triển khai cái gì quái lạ pháp môn, trở nên thật đáng sợ, tuyệt không có thể lại cùng với nàng đấu nữa, ai thích giết ai giết đi, ngược lại chính mình tận lực, dù sao mình chỉ là Trúc Cơ cảnh giới a, thế nhưng là cùng một cái Kim Đan đấu lâu như vậy, trong lúc còn có đến mấy lần đều đem đối phương cho bắt nạt đây, Phương Quý cảm giác mình mặt mũi đã kiếm về, còn lại chính là mạng nhỏ chuyện lớn.

"Lại chạy trốn. . ."

Vị thánh nữ kia Bạch U nhìn thấy Phương Quý thoát được không hề lưu luyến, cũng không quay đầu, tựa hồ cũng là thoáng ngân ra.

"Làm sao dương danh trận chiến đầu tiên, gặp phải chính là như thế cái người sa cơ lỡ vận đây. . ."

Đáy lòng thực tại có chút không cam lòng, chính mình vừa đã không còn bị che giấu ở trong núi, cái kia liền hẳn là cùng đương đại thiên kiêu tranh đấu mới đúng, hơn nữa không phải là Bắc Vực cái gọi là thiên kiêu, mà hẳn là Đông Thổ những kia đại thế gia đại đạo thống thiên kiêu, hay là Long tộc, thậm chí là Tôn phủ, nhưng hôm nay, chính mình lại bị như thế một cái tựa hồ một điểm anh hùng hào khí cũng không có tiểu Tiên môn đệ tử bức ra chữ Thần pháp. . .

Mấu chốt nhất chính là, hẳn vừa thấy chữ Thần pháp liền trốn, thực tại ít đi mấy phần cốt khí.

Nếu nói là mới vừa rồi bị hấn lấy pháp thuật áp chế, là quá oan uổng, như vậy hiện tại một thi chữ Thần pháp hấn liền chạy trốn, lại như một quyền đánh hụt.

Trong lòng cảm giác, càng uất ức.

...

...

"Vừa đối mặt liền trốn sao?"

Liền ngay cả ba ngàn dặm ở ngoài lão Long chủ nhìn tình cảnh này, đều không tự kìm hãm được hừ một tiếng: "Trưởng bối làm sao dạy?"

Tú tài ở bên cạnh ngưng ngưng nói: "Đúng vậy, Thái Bạch tông đưa kia làm sao dạy?"

...

...

"Đáng tiếc người trốn không thoát. . ."

Mà nhìn Phương Quý trong nháy mắt trốn xa đến ngoài mấy trăm trượng, vị kia Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U, cũng là khế cau mày, dựa theo lẽ thường, Phương Quý là đến giết nàng, nếu hấn thoát được thẳng thắn dứt khoát, như vậy chính mình trở lại đem chuyện còn lại làm xong liền có thể, nhưng nàng lại không chịu, mới vừa rồi bị Phương Quý lấy pháp thuật áp chế, cũng làm cho trong lòng nàng sinh ra một cỗ ngạo khí, nàng không chịu tiếp thu điểm này. . .

Chính mình là tu vi Kim Đan, Triều Tiên tông thánh nữ, chữ Thần pháp duy nhất truyền nhân.

Không thể chịu đựng chính mình mới ra đời trận chiến đầu tiên, liền ăn như thế một cái thiệt lớn, đạo tâm che lên âm ảnh.

Vì lẽ đó nàng nhìn thoát được cực nhanh Phương Quý, chỉ là nhoẻn miệng cười, rồi sau đó ngưng thần nhìn tới.

Mà bị nàng cái này vừa nhìn, tựa hồ có vô tận thần quang cách hư không, hướng về xa xa Phương Quý trên người trần rơi xuống đi qua.

"Chuyện gì xảy ra?"

Phương Quý bỗng nhiên cảm giác như là có vô tận áp lực xuất hiện ở trên người mình.

Loại cảm giác đó rất kỳ quái, hẳn tựa hồ có thể cảm nhận được sau lưng truyền đến ánh mắt, càng là có thể cảm nhận được ánh mắt kia chính như núi lớn, đặt ở chính mình trái tim, mà loại kia áp lực, rõ ràng chỉ là về mặt tâm linh, nhưng trên người mình lại thật sự như là đè ép một ngọn núi lớn, hơn nữa là càng ngày càng trầm trọng núi lớn, cảnh này khiến tốc độ của hắn càng ngày càng chậm, liền bước ra một bước, đều vô cùng gian nan.

Mà ở tốc độ của hắn đã hầu như chậm đến dừng lại thì vị kia Triều Tiên tông thánh nữ trôi dạt từ từ, nhẹ nhàng lại đây.

"Đôi mắt ta thì người không nên trốn!"

Bạch U tiếng nói, như là vang lên từ một thế giới khác, bởi vì nàng rõ ràng vẫn còn sau lưng Phương Quý xa mấy chục trượng, nhưng một mực lại vang ở Phương Quý bên tai, mà là vờn quanh hắn vang lên, như là nói chuyện người, đã đem Phương Quý bao bọc lại. . .

"Chữ Thần nhất quyết, cùng thiên địa chín pháp không giống!"

"Thiên địa chín pháp, kim mộc thủy hỏa thổ, nhật nguyệt phong lôi, đều lực lượng thiên địa, chân thực!"

"Duy độc cuối cùng một pháp, đã lấy thực liền hư, không thể dự đoán!"

"Chữ Thần nhất pháp, có thể thông u minh, có thể nhập thần cảnh, có thể xem thấy đại đạo. . ."

"Nếu nói là chín chữ pháp loại, chính là đi về đại đạo bậc thang, như vậy chữ Thần nhất pháp, nhưng là nhìn về phía điểm cuối ánh mắt. . ."

". . ."

". . ."

Bạch U tiếng nói, ôn nhu vang lên, càng như là trực tiếp vang ở Phương Quý đáy lòng, cùng lúc đó, nàng thì lại khoảng cách Phương Quý càng ngày càng gần, Phương Quý có thể cảm giác trong lòng cái kia sợi áp lực càng lúc càng lớn, trái tim kinh hãi không hiểu, có lòng muốn trốn, nhưng lại hơi động cũng không thể động, ánh mắt kia áp lực, vừa bắt đầu chỉ là chậm lại tốc độ của hắn, nhưng bây giờ càng phảng phất chừng không cơ thể hắn.

Cảnh này khiến hắn dị thường ngờ ngác, khó có thể tin.

Cái này không hợp lý, hắn cùng vị này Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U, chênh lệch tuyệt không có lớn như vậy.

Nếu không thì, cũng sẽ không dựa vào Hoàn Tảo Cứu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công áp chế nàng lâu như vậy, nhưng bây giờ, lại lập tức tình thế nghịch chuyển, chính mình ở trước mặt nàng, càng như là càng ngày càng nhỏ bé lên, tựa hồ tại trước mặt nàng biến thành một con giun dế. . .

"Không sai, người hiện tại ở trước mặt ta, tựa như một con giun dế. . ."

Bạch U bỗng nhiên mở miệng, lại đem Phương Quý đậy lòng lời nói nói ra, đem Phương Quý mồ hôi lạnh đều doạ ra một tầng.

Nữ nhân này làm sao đáng sợ như vậy, lẽ nào có thể trực tiếp nhìn thấy chính mình nội tâm ý nghĩ?

Này còn là người sao?

Lúc trước ở Kính Châu di địa bên trong tiên điện, gặp phải những kia quỷ dị tồn tại, cũng chỉ đến như thế. . .

"Kính Châu di địa?"

Bạch U hơi kinh ngạc mở miệng, kỳ quái nói: "Ồ trong đó có cái gì?"

Phương Quý lập tức doạ đến đầu đều muốn trống không, nữ nhân này quả nhiên có thể nhìn thấy chính mình nội tâm ý nghĩ.

"Chữ Thần nhất pháp, trên có thể ngộ thiên ý, dưới có thể chém nhân tâm!"

Bạch U tiếng nói trống rỗng, ở Phương Quý đậy lòng bay tới bay lui, giống như đem hấn hết thấy đều nhìn cái đến tột cùng: "Người lúc này tâm thần đã bị ta đè ép, với ta mà nói, trong lòng người tất cả ý nghĩ, tựa như giấy trắng giống như có thể thấy được, người triển khai pháp thuật ở trong mắt ta không có thay đổi có thể nói, thậm chí người mỗi một sợi sát ý ta đều rõ ràng cảm giác, người lại làm sao có khả năng vẫn là ta đối thủ?"

"Người cũng không cần lại hi vọng các người tông chủ tới cứu người. .
."

Theo cái kia một tia một tia như mộng huyễn giống như tiếng nói, Bạch U chậm rãi đi tới Phương Quý trước người.

"Kỳ thực các ngươi Thái Bạch tông tông chủ có thể lấy yếu chống mạnh, chém liên tục Tôn phủ chín vị Nguyên Anh, cũng bất quá chỉ là chiếm cái này tiện nghi, chỉ là hấn đi con đường càng thiên, không chỉ có chém nhân tâm, còn lấy chữ Thần pháp mượn U Minh lực lượng, vì lẽ đó hấn lần này. . ."

"Tất bại!"

Bạch U tiếng nói thăm thẳm, dễ dàng liền đem Thái Bạch tông chủ đến mà đối kháng Tôn phủ mười đại Nguyên Anh bí mật nói ra, hơn nữa Thái Bạch tông chủ rõ ràng đã là cảnh giới Nguyên Anh, nhưng nàng lại dễ dàng bình thuật, liền như là một vị cao nhân tiên bối ở bình luận hậu bối giống như: "Bởi vì hấn mượn tới U Minh lực lượng, vì lẽ đó hấn không chỉ có thể chém nhân tâm, cũng có thể lấy chiến nuôi chiến, lớn mạnh chính mình lực lượng, chỉ tiếc, làm như vậy, là sẽ đưa tới phản phệ, hấn mượn tới U Minh lực lượng càng nhiều, phản phệ càng lớn, đã sắp tự lo không xong!"

"Hấn chém Tôn phủ chín anh, đã là cực hạn, U Minh lực lượng đã nhanh vượt khỏi tầm kiểm soát của hấn, lại mang xuống, ta Triều Tiên tông ba vị trưởng lão, thậm chí đều không phải giết hấn, đợi đến hấn mạnh mẽ chưởng khống U Minh lực lượng phản phệ lên, chính hấn thì sẽ hại chết chính mình!"

". . ."

". . ."

Ở nàng nói ra câu nói này thì giữa không trung đang cùng Triều Tiên tông hai đại Nguyên Anh cùng với An Châu Tôn phủ Huyền Nhai Tam

Xích đánh nhau Thái Bạch tông chủ, sắc mặt tựa hồ cũng trở nên hơi không tự nhiên, ở Huyền Nhai Tam Xích Nguyên Anh ánh mắt nhìn kỹ phía dưới, hắn đã nhìn thấy, ngòi ngay ngắn ở biển máu bên trên Thái Bạch tông chủ, vẫn cứ như vậy uy không thể xâm, thế nhưng bị hấn trấn áp cái kia mảnh biển máu, đã ở sóng lên sóng xuống.

"Thì ra là như vậy, nguyên lai người cũng chỉ đến như thế. . ."

Huyền Nhai Tam Xích trái tim lập tức vừa mừng vừa sợ, không nhịn được thả tiếng kêu to.

Trước đây hấn, xem Thái Bạch tông chủ, đã giống như thần chỉ, hấn cảm giác Thái Bạch tông chủ quá mạnh, cường không thể nói lý, cường không giảng đạo lý, vì lẽ đó hấn hầu như hoàn toàn mất đi dũng cảm, hoàn toàn bị Thái Bạch tông chủ áp chế, nhưng thẳng đến lúc này, chợt bị Bạch U một lời thét phá lúc này Thái Bạch tông chủ bí mật, thế mới biết, nguyên lai Thái Bạch tông chủ thần thông, cũng là giảng đạo lý. . .

Đã như vậy, cái kia mình cần gì sợ hấn?

Đúng là cùng hấn vui mừng so với, hai vị khác Triều Tiên tông đại trưởng lão, chỉ có vẻ xem thường.

Bọn họ rõ ràng sớm liền minh bạch Thái Bạch tông hư thực.

Chẳng trách trước bọn họ liền nói đến, Thái Bạch tông chủ tuy là hung uy khủng bố, ở trong mắt bọn họ cũng chỉ là Quý Anh tiểu tu!

Bởi vì bọn họ thậm chí đều không cần cùng Thái Bạch tông chủ phân cái thắng bại, cũng không cần cùng cái kia bây giờ đã tụ tập hơn trăm Kim Đan lực lượng Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa mạnh mẽ đối kháng, càng không cần phá hấn huyết hải đại phạt, chỉ cần kéo hấn một thoáng, hấn thì sẽ chính mình bại chính mình. . .

...

...

Đồng dạng sợ hãi, còn có lúc này chính hướng về Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa trong trận pháp gia trì lực lượng nước Sở bốn đại tiên môn tông chủ, bọn họ lúc này cũng có thể nghe được cái kia Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U như có như không, tựa hồ Bạch U là có ý ở đem Thái Bạch tông chủ bí mật nói ra, làm cho hắn một thân thần bí vàng sáng thối lui, cho nên mới đem một số tiếng nói, truyền vào bọn họ trong tai. . .

Mà những câu nói này, cũng khiến cho bọn họ nghĩ đến trước Tôn phủ đại quân tấn công tới lúc, bọn họ ở Thái Bạch tông Đạo Đức đại điện bên trong nhìn thấy một màn, khi đó Thái Bạch tông chủ, chính là dựa vào đóng cửa cơ hội, bỗng nhiên tay áo lớn phát một cái, trong nháy mắt chưởng khổng tâm thần của bọn họ.

Loại cảm giác đó, chính là Thái Bạch tông chủ nhượng bọn họ lập tức tự giết, bọn họ cũng sẽ không chút do dự làm.

Chính là đương thời Thái Bạch tông chủ biểu hiện ra thủ đoạn quá kinh người, quá quý dị, vì lẽ đó bọn họ mới sợ, cũng đối với Thái Bạch tông chủ đối với Tôn phủ này sự kiện nổi lên một chút tự tin, có can đảm nhận nại một quãng thời gian, kết quả, bọn họ thắng cược, Thái Bạch tông đối mặt Tôn phủ thì xác thực biểu hiện ra nhượng người không tưởng tượng nổi lực lượng, mắt thấy cái này một trận đại chiến, tựa hồ nhanh muốn lấy được thắng lợi sau cùng. . .

Bí mật này, tự nhiên là cực kỳ trọng yếu, nếu không thì, đương thời Thái Bạch tông chủ không có cần thiết gạt người khác, chỉ biểu diễn cho bọn họ xem, mà nói đi nói lại, nếu Tôn phủ mười vị Nguyên Anh, đã sớm biết Thái Bạch tông chủ bí mật này, cũng sẽ không thua như vậy thảm, có thể thiên

vào lúc này, Thái Bạch tông chủ bí mật, lại bị một cái Kim Đan tu sĩ nói không còn một mống. . .

Cái này một tràng đánh cược, cuối cùng vẫn là muốn thua sao?

. . .

. . .

"Người mời ta xem cuộc vui, chính là xem cái này?"

Ba ngàn dặm ở ngoài mây trên, lão Long chủ chậm rãi quay đầu, nhìn về phía bên cạnh ôm hai cái thị thiếp miệng đối miệng đút rượu tú tài.

Hắn lúc nào đem hai cái cơ thiếp đều ôm lấy đi tới?

Lão Long chủ sắc mặt hơi trùng xuống: "Chỉ là như vậy, có thể không đủ để khuyên lão phu từ bỏ cái này mới thù giết con a!"

Tú tài thom bên trái thị thiếp một cái, lại ngắt bên phải thị thiếp một cái, cười tủm tỉm cho lão Long chủ đổ đầy rượu, chậm từ tốn nói: "Long quân gấp chút gì, ta cũng biết chữ Thần pháp không đủ để khuyên người trở lại, vì lẽ đó mặt sau còn có trò hay đây. . ."

Lão Long chủ nhíu mày: "Làm sao người biết?"

"Ta từng cùng người đàn ông kia ngủ qua một đêm!"

Tú tài sắc mặt có vẻ chăm chú chút, nhìn về phía ba ngàn dặm ở ngoài, nói: "Đêm hôm ấy, chúng ta luận trải qua thuyết pháp, nghị nửa đêm!"

Lão Long chủ nghe vậy, đúng là trên dưới đánh giá cái này tú tài một chút, cách hẳn xa một chút, mới nói: "Sau đó thì sao?"

"Ta thắng!"

Tú tài nụ cười nhạt nhòa nói, sau đó quay đầu nhìn về phía lão Long chủ, nhẹ cười một cái, nói: "Nhưng ta là bằng chính mình biết nhiều hơn chút chuyện mới thắng, nếu là ở ta cùng hấn tương đương tuổi tác, ta không bằng hấn, hoặc là nói. . . Hấn là kém xa hấn mới đúng!"

Lão Long chủ sắc mặt cũng lạnh xuống, một lát sau khi, hấn quay đầu đi, nói: "Tiếp tục xem cuộc vui!"

Lại một lúc nữa, hấn mặt không hề cảm xúc nói: "Đem ta thị thiếp đưa ta!"

. . .

. . .

"Ngươi đã hấn phải chết, Thái Bạch tông tất bại!"

Mà vào lúc này, Thái Bạch tông ngoài sơn môn, Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U, đã đứng ở Phương Quý trước mặt, nàng cái đầu cao gầy, lại đập mây, nhìn xuống Phương Quý, tiếng nói thanh u: "Vì lẽ đó, ngươi vừa nãy nghĩ đến Tiên điện là cái gì, đem những thứ này đều nói cho ta đi!"

Phương Quý rõ ràng chính là không hề ràng buộc đứng ở nơi đó, nhưng cũng câu ôm thân thể, như là trên đầu vai đè ép một ngọn núi lớn, hấn thậm chí hai chân đều đang run rẩy nhẹ, đầy mặt chột đỏ bừng, như lấy pháp nhãn nhìn lại, liền có thể nhìn thấy, hấn lúc này trên người, tựa hồ có từng tia từng sợi thần quang quán quanh, chính là những thứ này hư vô phiêu miểu thần quang, đem hấn hoàn toàn biến thành trong suốt tồn tại. . .

Trong lòng hấn cũng là dị thường sợ hãi, nhưng quá mức sợ hãi, trái lại cái gì cũng không nghĩ.

Bạch U lời nói vang ở bên tai của hắn, hắn đều như là không nghe thấy, cũng không có phản ứng.

"Người tâm cảnh không sai, vốn là một hội ngàn dặm, không nghĩ tới ở cuối cùng bảo vệ tâm phòng. . ."

Bạch U nhìn Phương Quý, tiếng nói vẫn như vậy mềm nhẹ, tinh tế trắng mịn bàn tay lại nhẹ nhàng nâng lên: "Chỉ bất quá, người không nói cũng được, giết người thì ta vẫn cứ có thể ở người thân hồn tiêu tan thời khắc cuối cùng, nhìn thấy ta nghĩ muốn biết tất cả. . ."

"Chờ đã. . ."

Cũng là ở nàng một chương này nhẹ nhàng nâng lên, hầu như muốn đập xuống thì Phương Quý tiếng nói bỗng nhiên vang lên.

Bị cái kia sức mạnh vô hình, ép tới hai chân đều đang run rẩy Phương Quý, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đều là đỏ như máu một mảnh.

Hắn âm thanh khàn giọng: "Ta tất cả pháp thuật, đều đánh không lại người?"

Bạch U nghe vậy đúng là hơi ngẩn người ra, sau đó chậm rãi gật đầu.

Phương Quý trên mặt bỗng nhiên lộ ra chút tàn nhẫn ý cười: "Vậy người đoán ta hiện tại đang suy nghĩ gì?"

Bạch U khẽ cau mày, lại thay đổi sắc mặt, bỗng nhiên vội vã lùi về sau.

Lại sau một khắc, nhìn như đã không còn sức đánh trả chút nào Phương Quý, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, eo bên Phù Đồ kiếm đột nhiên bay lên, bị hắn một cái nắm trong tay, cả người pháp lực không dùng tiền tựa như

cuộn cuộn rót vào kiếm bên trong, sau đó thẳng tắp hướng về Bạch U chém tới.

Một kiếm ngang trời, thiên địa biến sắc!

Lúc này Phương Quý trên mặt nửa là sợ hãi, nửa là phần nộ.

Mà cái kia sợ hãi, cũng chính đang nhanh chóng biến thành phần nộ, cùng với mệnh môn cuộn cuộn sát khí.

"Hồi thời đàn bà, không biết nam nhân tâm tư không thể tùy tiện đoán sao?"

Tiếng quát bên trong, hắc kiếm đã đến!

Pháp thuật không địch lại cũng không sợ, Phương Quý còn có một chiêu.

Thái Bạch Cửu Kiếm!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 481: Lấy Kiếm Phá Pháp

Chữ Thần pháp vừa ra, chính là Phương Quý Hoành Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công cũng khoảng khắc vô công.

Kỳ thực dù là đến lúc này, hắn cũng không có từ Bạch U trong lời nói, hiểu cái này chữ Thần nhất pháp tinh túy đến tột cùng là cái gì, dù sao Bạch U cũng không ngốc, không thể thật là đem chữ Thần nhất pháp quan khiêu cùng chỗ huyền diệu toàn nói cho hắn, lúc này Phương Quý chỉ là rõ ràng, Bạch U thần pháp vừa ra, chính mình lại như là thành hoàn toàn không có phòng hộ kẻ ngu si, tất cả đều bị người xem ở trong mắt.

Chính mình pháp thuật thương không được nàng, muốn chạy trốn trốn không thoát, thậm chí ngay cả trong lòng ý nghĩ, đều bị nàng cho nhìn đi. . .

Như vậy, chính mình còn làm sao cùng với nàng đấu pháp?

Lúc này Bạch U, thậm chí trở thành Phương Quý trong lòng cảm giác người khủng bố nhất.

Liên phảng phất hết thảy đều bị người này đoán trúng, không có bất kỳ bí mật!

Vì lẽ đó Phương Quý vừa tức vừa vội, quyết định muốn giết người diệt khẩu.

Con mụ này biết quá nhiều. . .

...

...

Pháp thuật mất linh, còn có kiếm!

Phương Quý dốc hết thở một hơi, từ cái kia bị vô tận thần quang quán quanh trạng thái bên trong tránh thoát đi ra, sau đó lại cũng không dám có nửa phần chân chờ, trực tiếp liền đem một thân pháp lực rót vào Phù Đồ kiếm bên trong, thời khắc nguy cấp kiếm nặng như núi, hướng về Bạch U quét ngang tới!

Vừa ra tay, chính là Thái Bạch Cửu Kiếm thức thứ tư!

Sao rủ mặt trời lặn thiên địa trầm, một kiếm ở tay còn lại ba thước!

Một kiếm này ban đầu là Mạc Cửu Ca truyền lại, nhưng Phương Quý không có lĩnh ngộ quá thấu triệt, lại thêm vào chính mình một thân bản lãnh vốn là rất đủ sử dụng, liền rất nhanh sẽ hoang phế, mãi đến tận mấy tháng trước, An Châu Tôn phủ Huyền Nhai Tam Xích thần sinh bên trên, Thái Bạch tông chủ kiếm chém mười hai tà thần, mới lần thứ hai đem cái này Thái Bạch Cửu Kiếm bên trong các loại quan khiêu giảng cho Phương Quý nghe, cũng làm cho hắn lại lần nữa bắt đầu kiếm đạo lĩnh ngộ.

Kiếm này, chú ý chính là một kiếm vừa ra, tâm không loạn, ý không ngã, trời sập xuống, cũng phải đẩy lên ba thước!

Lúc này Phương Quý, đang bị cái kia Triều Tiên tông thánh nữ thân trên thần ý ép tới không thể động đậy, giống như trời đất sụp đổ, tâm gặp tuyệt cảnh, tới đây lúc dùng ra một kiếm này, cũng vừa vặn là bổ sung lẫn nhau, càng tốt đem cái kia ở khắp mọi nơi áp lực mở ra một cái lỗ hổng!

Liền hấn một kiếm này, cũng là càn thông thuận, thoảng qua chém tới Bạch U trước.

"Không đúng. . ."

Bạch U đón một kiếm này, đã thậm chí có chút hoa dung thất sắc.

Nàng lúc này nhìn Phương Quý, tâm thần đều hoảng loạn chút, thậm chí cảm giác rất khó lý giải.

Phương Quý thấy pháp thuật mất linh, bỗng nhiên triển khai kiếm đạo đến đối kháng chính mình, tự nhiên là hợp lý, thậm chí hấn triển khai cái này kiếm đạo cũng phi thường thích hợp, có thể then chốt ở chỗ, Phương Quý vừa nãy rõ ràng đã bởi vì lòng sinh ý lui, bị chính mình thần ý cho ngăn chặn a. . .

Loại kia áp chế, thậm chí là hoàn toàn nắm giữ một loại.

Nếu không phải hoàn toàn chướng không Phương Quý tâm thần, nàng cũng không cách nào thuận lợi đọc được Phương Quý tâm niệm.

Nhưng liền ở tình huống như vậy, Phương Quý lại mạnh mẽ tránh thoát, hướng mình xuất kiếm?

Cái này không hợp lý!

Ít nhất vị này Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U không hiểu, ở nàng lý giải trong, Phương Quý không nên tránh thoát tầm kiểm soát của mình, hấn cũng không phải có hướng mình xuất kiếm cơ hội, lúc này hấn, liền hấn là hoàn toàn thành con rối mới đúng, nhất định có vấn đề gì. . .

Mà trên thực tế, dù là lúc này Phương Quý, đều có chút không rõ vì sao.

Hắn chỉ là phần nô, sau đó xuất kiếm, nhưng lại không biết chính mình là làm sao tránh thoát đi ra. . .

. . .

. . .

"Cái kia một đạo Quy Nguyên Bất Diệt Thức, không có truyền cho hắn. . ."

Trong sân tất cả mọi người bên trong, hoặc là đối với chữ Thần pháp không biết, hoặc là đối với cục diện chiến đấu nhìn không rõ ràng, hoặc là chính mình vốn là ngơ ngơ ngác ngác. . . Chính là Phương Quý. . . Vì lẽ đó cũng chỉ có một người mới rõ ràng là chuyện gì xảy ra, Thái Bạch tông chủ nhìn thấy Phương Quý trong tuyệt cảnh, thuận lợi tránh thoát, giận hờng về Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U rút kiếm, một viên nổi lòng lo lắng rất cục vắn là để xuống, mặt lộ vẻ ý cười.

Tuyệt học của hắn Quy Nguyên Bất Diệt Thức đã sớm truyền cho Phương Quý, hơn nữa khi đó Phương Quý liên tu luyện không sai, ở đương thời Kỳ cung đoạt hồn lúc, Phương Quý chính là dựa vào cái này Quy Nguyên Bất Diệt Thức, mới thành công trục lui Kỳ cung cái kia một đạo Ma linh, bảo vệ chính mình thân niệm!

Vì lẽ đó hắn đã sớm biết, Bạch U chữ Thần pháp, tuyệt không đến nỗi đem Phương Quý hoàn toàn chừng không.

Dù sao chữ Thần pháp lại mạnh, hắn Quy Nguyên Bất Diệt Thức cũng là không kém.

. . .

. . .

"Oa nha nha. . ."

"Sao rủ mặt trời lặn thiên địa trầm, ta muốn một kiếm chặt người!"

"Ta có một kiếm nhân gian đến, lại đây một kiếm chặt người!"

Lúc này Phương Quý cũng mặc kệ nhiều như vậy, hẳn thậm chí không biết mình vừa nãy có thể tránh thoát, là bởi vì tu luyện Quy Nguyên Bất Diệt Thức duyên cớ, trong tiềm thức hẳn còn cảm thấy tất cả mọi người thần thức đều hẳn là mạnh như vậy, vì lẽ đó hẳn lúc này chỉ là phần nộ xuất kiếm, vừa oa nha nha kêu to, vừa ghi nhớ uy phong lẫm lẫm Thái Bạch Cửu Kiếm khẩu quyết, xoạt xoạt xoạt kiếm ra như mưa, mạnh mẽ ép ép tới!

"Cái gì dám như thế?"

Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U ở Phương Quý một kiếm này nhanh tựa như một kiếm thế tiến công phía dưới, đã là vô cùng phần nộ, quát chói tai liên thanh.

Đón Phương Quý kiếm thế, nàng cũng không rơi xuống hạ phong, trong tay áo bay ra một đạo nhuyễn kiếm, tại sát na thời khắc, cùng Phương Quý kiếm thế một chạm, nhưng cũng chỉ là như thế một chạm, nàng liền thay đổi sắc mặt, thân hình phiêu phiêu, vội vã lắc mình mở ra.

Chỉ một chiêu này sau khi, nàng liền lại không chịu cùng Phương Quý kiếm thế cứng đối cứng.

Trước đây nàng triển khai pháp thuật, còn có thể cùng Phương Quý đánh đến lực lượng ngang nhau, chịu đựng một lúc lâu, mới rơi xuống nhập hạ phong, nhưng là bây giờ đấu nổi lên kiếm thế, nàng chỉ là hơi vừa tiếp xúc, liền xác định chính mình thực tại cùng Phương Quý kém đến cực xa, một kiếm tương giao, cánh tay của nàng liền đã tê, khí huyết đều có chút chảy

ngược, đáy lòng đã là dị thường giạt mình, tiểu quý này mới Trúc Cơ cảnh giới, kiếm thế trong, sao có bực này bá khí?

"Triều Tiên tông trưởng lão đã từng nói, Triều Tiên tông thu gom Bắc Vực các đại tiên môn bí pháp, chỉ có một cái chuyện ăn năn, cái kia chính là An Châu một phương tiểu tiên môn Thái Bạch tông bên trong Thái Bạch Cửu Kiếm, lẽ nào bây giờ tên tiểu quý này triển khai, chính là cái này một đường kiếm pháp?"

Báo ý nghĩ thế này, đúng là hoàn toàn mất cùng Phương Quý đấu võ pháp ý nghĩ, đáy lòng rõ ràng, chính mình nếu là nghĩ thuận lợi bắt xuống tên tiểu quý này, liền vẫn là muốn triển khai chữ Thần pháp, nhưng là mới vừa là do Phương Quý đột thi kiếm đạo, chính mình tâm niệm đã là hơi loạn, bây giờ Phương Quý lại là giống như bị điên, một kiếm một kiếm hướng về chính mình chém lung tung, lại nghĩ thuận lợi triển khai chữ Thần pháp, càng không còn đầy đủ thời gian.

Đúng là Phương Quý, vung kiếm phản kích, nhìn thấy cái này Bạch U lại lập tức lại không có mới vừa loại kia sâu không lường được, cường đại vô biên cảm giác, trái lại bị chính mình làm cho chặt vật lùi về sau, trái tim nhất thời hưng phấn lên, vội vã chạy tới đánh kẻ sa cơ. . .

"Cầm kiếm giang hồ đón gió mưa, ngày hôm nay ta muốn chém chết ngươi!"

"Dưới kiếm xem tất cả đều là xấu, không chém chết ngươi không dừng tay!"

"Con đường phía trước mệnh mông cần xuất kiếm, băm ngươi làm thịt nhân bánh. . ."

". . ."

". . ."

Càng gọi càng mạnh mẽ, càng mạnh mẽ càng gọi, Thái Bạch Cửu Kiếm lật phục dùng ra đến, lại có một loại thích làm gì thì làm bao hàm ý, tựa hồ đã không cần lưu ý cái gì kiếm chiêu kiếm thức, chỉ là thuận ý xuất kiếm, một cách tự nhiên, liền đã bá đạo vô song, tung hoành bên trong đất trời.

Mà thánh nữ kia Bạch U, là do tâm thần một loạn, liền bị Phương Quý kiếm thế buộc tới, lại không thể thoát khỏi, bị hấn giết từng bước lùi về sau, chỉ còn né tránh lực lượng, nhưng hôm nay như vậy lùi về sau, có thể lùi đi nơi nào, liền lùi lại mấy bước sau khi, liền đã thân hình tán loạn, hiển nhiên Phương Quý một kiếm vỡ đến, nàng đã khó có thể né tránh, chỉ có thể lại lần nữa cắn răng, đan quang âm âm mà ra. . .

Loại này đan quang, chính là Kim Đan tu luyện Kết Đan sau khi độc nhất thủ đoạn.

Một cái Kim Đan cùng Trúc Cơ đấu pháp, tự nhiên là vô cùng không công bằng.

Mà nhất không công bằng, chính là lấy Kim Đan đan quang, đến áp chế Trúc Cơ cảnh giới tu sĩ!

Lấy Bạch U kiêu căng tự mãn tính cách, bình thường chắc chắn sẽ không làm chuyện như thế, thậm chí hận không thể tự phong tu vị cùng Trúc Cơ cảnh giới người giao thủ, sau đó ung dung hơn trước, lúc này mới có thể xứng đáng chính mình một thân ngạo khí, nhưng là bây giờ, nàng không lo nổi.

Trên thực tế trong trận chiến này, nàng đã không biết có bao nhiêu lần, đều dựa vào đan quang mới miễn cưỡng né qua hiểm cảnh!

"Bạch!"

Đan quang cùng nhau, còn như ráng mây, thời khắc nguy cấp đem Phương Quý cái kia một kiếm bắn ra ngoài.

Đối mặt cái này dạng chênh lệch cách xa lực lượng, Phương Quý thậm chí ngay cả trong tay kiếm bị vỡ bay ra ngoài đều có khả năng.

Chỉ là vào lúc này, Phương Quý Thái Bạch Cửu Kiếm đã làm cho sáng khoái tràn trề, hấn khí ý khắp nơi, kiếm pháp bản thân liền nhiều hơn một loại vô hình khí phách, một loại nào đó chân tủy đã ở hấn kiếm đạo bên trong hình dung, ở Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U đan quang đàn hồi mà ra thì hấn cũng vừa vận kiếm ý vang dội, thẳng đến lại đây, đồng thời trong miệng lộ tiếng hét lớn: "Ba ngàn đại đạo thực là pháp, chém chết người chính là pháp!"

"Bạch!"

Thái Bạch Cửu Kiếm kiếm thứ sáu!

Cũng là Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ truyền cho hấn bên trong ba kiếm bên trong cuối cùng một kiếm!

Nương theo tiếng hét của hấn, một kiếm này lực lượng âm âm lưu chuyển, từ quét ngang bốn không, bỗng nhiên quy về một kiếm, làm cho một kiếm này lực lượng đạt đến đỉnh cao, đón Bạch U đan quang, một kiếm này khí thế lại không hề yếu, khoảng khắc trong lúc đó, chém ở một chỗ.

Xoẹt một tiếng!

Bạch U đan quang phá nát, sắc mặt tái nhợt, khoe miệng lưu đỏ, thân hình bay ngược mà ra.

Mà Phương Quý cũng tương tự là hồ khẩu tê, bị rung ra vết thương, Hắc Thạch kiếm đều suýt chút nữa bay ra ngoài, nhưng hôm nay khí thế của hấn

còn đang ở, chỉ là cắn chặt hàm răng, liền hai tay cầm kiếm, lần thứ hai hướng về Bạch U vọt tới, một kiếm chém tới nàng suy yếu trước người đến.

Kiếm trên uy nghiêm đáng sợ kiếm ý, đã mạnh mẽ cắt vào Bạch U ngực bụng trong lúc đó.

Lại xuống một tức, chính là Bạch U bị mổ bụng phá dạ dày kết cục . . .

. . .

. . .

"Vị kia Thái Bạch tông đệ tử lại thật sự. . ."

"Hắn triển khai chính là Thái Bạch Cửu Kiếm sao?"

"Trúc Cơ chém Kim Đan, Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ con riêng quả nhiên. . ."

Mà thấy Phương Quý một kiếm chém tới Bạch U ngực bụng bên trên tình cảnh đó, đã không biết có bao nhiêu chính đang tại hàm chiến bên trong tu sĩ kinh sợ trái tim đều sắp muốn nhảy ra ngoài, cái nào sợ bọn họ đã sớm biết Thái Bạch tông chủ phái Phương Quý đi ra ngoài, là vì chém giết vị này Triệu Tiên tông thánh nữ, cái nào sợ bọn họ vừa nãy liền nhìn thấy Phương Quý lấy pháp thuật áp chế Triệu Tiên tông thánh nữ một màn, chờ nhìn thấy hắn một kiếm này chém xuống thì vẫn cảm thấy dị dạng kinh ngạc, cái kia dù sao cũng là Triệu Tiên tông thánh nữ, hơn nữa là chữ Thần pháp truyền nhân, lại liền như thế. . .

"Bạch U nha đầu, còn chờ cái gì. . ."

Vào tình huống này , liền ngay cả cái kia giữa không trung bên trong Triệu Tiên tông Tiêu Mộc đại trưởng lão, đều đã không nhịn được một tiếng

quát chói tai.

Cái này quát to một tiếng bên trong, tựa hồ hiển lộ một số tuyệt quyết.

Loại này tuyệt quyết, so với vừa nãy hẳn hạ lệnh tàn sát hết Thái Bạch tông chu vi mấy vạn tu sĩ diệt khẩu lúc đều lợi hại hơn. . .

. . .

. . .

"Thôi. . ."

Cảm giác được kiểm ý nhập thể, đem chính mình ngũ tạng lục phủ, thậm chí là kỳ kinh bát mạch, đều quấy nhiễu một đoàn hỗn loạn, cảm giác được lực lượng đang trôi qua, cái kia chính rơi xuống bay ra ngoài, trở mắt nhìn Phương Quý lấy đi tính mạng mình Bạch U, bỗng nhiên trầm thấp thờ dài.

Có một đạo nước mắt, từ khước mắt nàng rơi xuống.

Mà không đợi cái kia một đạo giọt nước mắt nhỏ xuống, trong tay nàng đã nắm nổi lên một vật.

Đó là một mặt màu bạc gương đồng!

Đây là Triều Tiên tông ba vị đại trưởng lão đang cùng Thái Bạch tông chủ giao thủ lúc, để cho nàng ba cái dị bảo một trong.

Cái thứ nhất dị bảo Ma sơn kiếm, đã tỉnh lại vô số ác thi, vây quét Thái Bạch tông, mặt khác hai cái lại còn chưa từng dùng qua. . .

Lúc này nàng nắm lên, mặt kính hướng về Phương Quý một chụp.

. . .

...

"Đó là cái gì?"

Biết rõ đêm dài lắm mộng Phương Quý, vốn là kìm nén một hơi, phải đem vị này Triều Tiên tông thánh nữ giết, lại không nghĩ rằng, nàng bỗng nhiên nắm một chiếc gương nhắm ngay chính mình, lúc này hấn, đang muốn liều lĩnh, trước tiên đem nàng giết lại nói, lại không nghĩ rằng, mặt kính bên trên, chợt có một tia sáng trắng nghiêng rơi xuống mà ra, chính chính bao phủ ở trên người hấn, liền chiếu lên hấn hai mắt trắng bệch. . .

Lại sau một khắc, bạch quang tản đi, hấn bỗng nhiên cảm giác được lạnh cả người.

Chu vi vô cùng gào khóc thảm thiết vang lên, cuộn cuộn bừa bãi tàn phá ma khí bốc hơi, hấn giống như đến một nơi khác thế giới. . .

Ở trước mặt của hấn, lại là một con sông lớn, giữa sông có vô cùng vô tận ma vật oan hồn, lật bốc lên thoáng cái, gương nanh múa vuốt tựa hồ muốn từ trong sông bốc lên tới, chỉ là mỗi bò ra một bước, liền lại bị nước sông kéo rơi xuống, vô tận thâm. . .

Mà ở trên sông, lại có một đạo cầu lớn, ngang qua nam bắc, một đầu khác không biết dẫn tới nơi nào.

Hấn lúc này ở cầu dưới, mà ở trên cầu có một người uy nghiêm đáng sợ nhìn hấn.

Không phải Bạch U. . . Đó là một con quái vật!

...

...

"Chuyện gì xảy ra?"

Mà ở bên ngoài, tất cả mọi người đều chính nhắc theo tâm treo đảm, nhìn Phương Quý chém giết Triều Tiên tông thánh nữ chúng tu, chợt thấy cái kia gương bạc trong mặt, bạch quang lóe lên, Phương Quý cùng Bạch U nơi phía kia khu vực, bỗng nhiên liền xuất hiện biến hoá kinh người. . .

Dường như bên trong đất trời, xuất hiện một đạo kẽ nứt, Phương Quý cùng cái kia Bạch U nơi, chính đang tại kẽ nứt trong!

Thời khắc này, bọn họ tựa hồ liền hô hấp đều đã ngưng lại.

Đã xảy ra chuyện gì?

"Mau nhìn cái kia Triều Tiên tông thánh nữ. . ."

Một mảnh kinh ngạc bên trong, bỗng nhiên có người kinh hoảng kêu to.

Tất cả mọi người vội vã ngẩng đầu nhìn lên, liền nhìn thấy vị kia Triều Tiên tông thánh nữ, lúc này trở nên quái lạ đến cực điểm, nàng vốn là có được vô cùng đẹp, ôn nhu yếu yếu, nhưng là vào lúc này, cũng đã bị Phương Quý cái kia một kiếm kiếm khí cắt tới chu vi đẫm máu, da lật thịt bong, dù là ai đều có thể cảm giác được, lúc này nàng, tựa hồ đã pháp lực tan tác, huyết khí khô cạn, gần như gần chết cảnh giới. . .

Có thể hết lần này tới lần khác, lúc này nàng, trên người lại có một loại dị dạng ma ý đang cuộn trào, nàng thân thể bên trong, như là kim xác thoát xác, đang có một đạo đẫm máu huyết thân, từ nguyên lai túi da bên trong chui ra ngoài, vụn vụn giã dựa, người xem tê cả da đầu. . .

Cái kia bò ra ngoài huyết thân, mờ mịt nhìn chung quanh, liền nghênh đến chúng tu lại sợ hãi lại căm ghét ánh mắt.

Nó tựa hồ cũng có chút mờ mịt, vẫn chưa nhiều làm dừng lại, một đầu đâm vào kẽ nứt trong.

Mãi đến tận trên đất chỉ chừa một đống tàn thi nát da, chúng tu hãy còn mờ mịt, cái kia đến tột cùng là thứ đồ gì?

...

...

"Hai mươi một năm trước, có Vụ đảo quỷ thần thừa dịp Đế Tôn bế quan không ra, đi tới Hải Châu làm loạn, ăn sống thịt người, gian dân, . . . , chỗ đi qua, một cái biển máu núi thây, nhưng ở sau đó ta Triều Tiên tông đi qua kiểm tra thì lại bất ngờ phát hiện, có một cái bị quỷ thần gian dân qua cô gái, lại ngoài ý muốn còn sống, thậm chí như là có bầu, đôi mắt cái này dạng dị tượng, ta Triều Tiên tông không dám khinh thường, liền lặng yên đưa nàng mang về sơn môn, dốc lòng chăm sóc, liền sau ba tháng, cô gái này sinh hạ một cái nữ anh. . ."

Ở chúng tu kinh ngạc trong trầm mặc, Triều Tiên tông Tiêu Mộc đại trưởng lão, bỗng nhiên thấp giọng mở miệng.

Trong giọng nói của hắn, mang theo một chút khí lạnh, thăm thẳm lay động lay động: "Cái này nữ anh, chính là thể gian duy nhất quỷ thần cùng Nhân tộc sinh ra đến hải tử, trời sinh độc nhất vô nhị tồn tại, nhìn chung mấy chục ngàn năm lịch sử, cũng chưa từng gặp như nàng bực này ghi chép. . ."

"Nàng trời sinh liền có người quỷ song thân, thiên tư cao tuyệt, thể gian vô song. . ."

"Vì lẽ đó ngươi rõ chưa?"

Nói đến chỗ này thì hấn ánh mắt, đã rơi xuống Thái Bạch tông chủ trên người, mơ hồ dẫn theo chút châm biếm: "Người chữ Thần pháp, là tu luyện được, mà ta Triều Tiên tông thánh nữ chữ Thần pháp, lại là trời sinh, nàng chính là thế gian độc nhất vô nhị, thậm chí ngay cả Đế Tôn cũng chưa từng thấy thân dị tồn tại, là trời cho chi, là trời xanh cho ta Triều Tiên tông đưa tới bất thế Tiên duyên. . ."

"Cái gì một niệm sinh linh, cái gì Thái Bạch Cửu Kiếm. . ."

"Ồ nàng chân thân trước mặt, chung quy chỉ như gà đất chó sành. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 482: Độc Câu Thánh Nữ

"Đây là cái gì quý trò chơi?"

Phương Quý không nghe được ngoại giới Tiêu Mộc đại trưởng lão giảng giải, hẳn lúc này đã cả người đều rơi vào cái này quái lạ bên trong thế giới.

Hương khắp mọi nơi nhìn lại, cũng không biết chính mình ở nơi nào.

Hắn thậm chí không biết mình bây giờ vị trí hoàn cảnh, đến tột cùng là thật sự hay là giả!

Khấp cả mắt đi tới, chỉ có cái kia một cái quái lạ sông nước, cùng với vắt ngang ở cái kia trên sông cầu nổi, hẳn không thấy rõ cầu nổi đối diện là cái gì, nhưng có thể cảm ứng được đến, cầu nổi đối diện, chính là một cái đường lớn, dòng sông kia bên trong các loại yêu ma quỷ quái, oan hồn lệ quỷ, đều muốn bò lên trên toà kia cầu, thông qua toà kia cầu, đi tới đối diện trên đường đi, nhưng đáng tiếc chúng nó bị sông nước nhốt lại, lên không được cầu!

Ngay cả mình đối thủ, vị kia Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U cũng không biết đi tới nơi nào, điều này làm cho Phương Quý rất là mờ mịt.

Vì lẽ đó hẳn liếc mắt nhìn bốn phía, chỉ có thể nhìn hướng về trên cầu quái vật kia, bởi vì không biết đối phương sâu cạn, vào lúc này lại cảm thấy hẳn là khách khí một ít, xách ngược Phù Đồ kiếm, hướng về đối phương thi lễ một cái, nói: "Vị này xấu huynh đài, nơi này là chỗ nào a?"

"Ta biết mình lúc này rất xấu!"

Cái kia trên cầu quái vật, bỗng nhiên mở miệng, tiếng nói lại là Bạch U.

"Ta liền biết là ngươi. . ."

Phương Quý giật mình, trong giây lát cầm trong tay Phù Đồ kiếm nhắc lên, liền muốn mạnh mẽ hướng về trên cầu phóng đi.

Vừa nãy sát ý còn chưa hạ xuống, chính là thừa cơ đem đối thủ đuổi giết thời điểm, Phù Đồ kiếm giờ lên, liền đã đờ đờ sát khí, có thể cũng ngay vào lúc này, hấn chợt phát hiện, chính mình lại không cách nào lên cầu, rõ ràng toà kia cầu, đang ở trước mắt, một bước có thể đến, nhưng một mực vừa giống như là cùng hấn cách thiên sơn vạn thủy, để cho hấn có loại lực có nhưng không thể dùng, căn bản không thể vọt tới cái kia trên cầu đi. . .

Lên không được cầu, tự nhiên liền chém không được trên cầu quái vật, Phương Quý trái tim, nhất thời hoảng hốt.

Đúng là quái vật kia, tựa hồ đã sớm biết Phương Quý lên không được cầu, căn bản không có nửa điểm hoảng loạn, vẫn cứ ở lấy Bạch U tiếng nói, ôn nhu yếu yếu nói chuyện: "Triều Tiên tông bên trong trưởng bối, vẫn nói ta là độc nhất vô nhị, nói ta là trời cho thần tử, tương lai tất nhiên siêu nhiên tại chúng tiên bên trên tồn tại, vì lẽ đó bọn họ hề tâm giáo dục ta, nịnh hót ta, khen ta, chưa bao giờ dạy ta được nửa điểm uốn lượn. . ."

"Thế nhưng ta cũng không cảm thấy như vậy. . ."

Nàng tiếng nói hơi chìm xuống, sau đó mới lại lần nữa vang lên, tiếng nói bên trong dường như dẫn theo chút khóc nức nở: "Thân phận này vốn là ta sỉ nhục lớn nhất, ta không hiểu, ta vì sao lại trở thành loại kia đơ bản tồn tại hậu duệ, vì sao lại trở thành quái vật. . ."

Phương Quý chính liều mạng xông lên cầu, lại không xông lên được, chỉ có thể ở cầu dưới kêu to: "Đến đến đến, người đi xuống ta cho người biết!"

"Chỉ là ta lại không thích chính mình thân phận, nhưng tổng có một chút là thay đổi không được!"

Mà cái kia Bạch U, nhưng là chút nào cũng không để ý tới hắn, vẫn chỉ là chậm rãi tiếp tục nói: "Ta với các người xác thực không giống nhau!"

"Cái này một phương U Minh kính mở ra địa phương, chỉ có ta có thể đi vào. . ."

"Những người khác bất luận tu vị cao bao nhiêu, đều không thể bước lên cây cầu kia, càng không thể trông thấy cầu sau đường!"

"Thế nhưng ta, lại từ nhỏ liền ở trên cầu!"

". . ."

". . ."

Bạch U, hoặc nói lúc này cái kia khuôn mặt xấu xí quái vật, vừa nói, vừa chậm rãi xuống cầu, giơ lên nguyên bản tinh tế non mềm, nhưng lúc này lại máu tanh vụn vụn bàn tay, thẳng tắp hướng về Phương Quý nhân xuống đến, là do nàng từ trên cầu đến, vì lẽ đó một chương này ấn xuống, chính là ở trên cao nhìn xuống, trực tiếp đánh về Phương Quý đỉnh đầu, càng dường như mang theo trên cầu một loại nào đó U minh chi khí, cùng nhau đi xuống.

"Vì lẽ đó, có lẽ chính ta, cũng không có mình nghĩ đến như vậy thấp hèn. . ."

"Có lẽ ta đúng là so với các người người bình thường cường một ít. . ."

"..."

"..."

Ở nàng vừa nói chuyện, cái kia một chương đã vồ tới Phương Quý trước.

U Minh cuộn cuộn, vô hình lực lượng khổng lồ âm âm mà đến, phía dưới Phương Quý đã là kinh hãi đến biến sắc, vung kiếm chống đối, nhưng chợt phát hiện chính mình lực lượng dĩ nhiên xa xa so với bất quá đối phương, đối phương cái này vừa ra tay, liền không chỉ là bản thân nàng lực lượng, thậm chí như là liền chu vi quái sông trong những kia yêu ma quỷ quái lực lượng, cùng mượn lại đây, sức mạnh kia tăng cường, đã không cách nào diễn tả bằng ngôn từ.

Nhìn tình cảnh này, Phương Quý bỗng nhiên nghĩ đến chính mình tông chủ.

Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ , tương tự cũng là mượn sức mạnh như vậy, ép tới tu vi so với hắn cao Nguyên Anh hào không có hoàn thủ cơ hội!

Không nghĩ tới, chính mình bây giờ lại cũng đụng tới cục diện như thế.

Hơn nữa cái này Triệu Tiên tông thánh nữ tuy rằng tu vi không bằng tông chủ, nhưng mượn bực này lực lượng thì lại so với tông chủ còn thuận tiện.

Tông chủ mượn lại đây, lợi dụng cái kia lực lượng đồng thời, còn muốn trấn áp cái kia lực lượng.

Nhưng nữ nhân này lại không cần , bởi vì nàng bản thân chính là loại sức mạnh này một phần, vì lẽ đó mượn lên không hề áp lực.

Thái Bạch tông chủ đều có thể mượn lực lượng này, trấn áp so với hần tu vị còn cao người, mà Phương Quý tu vị rồi lại so với nữ nhân này thấp không ít, lại thêm vào nhân gia lại từ nhỏ liền ở trên cầu, rất có cảm giác ưu việt đáng vẻ, người ngoài làm sao cùng với nàng đấu nha?

Chẳng trách Triều Tiên tông sẽ đem quyết thắng bại hi vọng đặt ở nữ nhân này trên người, bởi vì nàng dù là chỉ là cảnh giới Kim Đan, nhưng là do nàng trời sinh liền hiểu chữ Thần pháp, cũng là do trong tay nàng có cái này một mặt có thể phá tan âm dương kẽ nứt bảo kính, như vậy nàng chỉ cần đem đối thủ kéo vào cái này địa phương cổ quái, đứng ở trên cầu, liền có thể đứng ở thế bất bại, bất kể là ai cũng không thể tổn thương nàng. . .

Có thể nếu là như vậy, tông chủ lại còn để cho mình đối phó nàng làm gì?

Lão già này chẳng lẽ với thế cục phỏng chừng sai lầm?

Chẳng trách hần không để cho mình con trai ruột đến. . .

. . .

. . .

Trong lòng lung ta lung tung nghĩ thì Bạch U cái kia một chương, dĩ nhiên đến trước mặt, Phương Quý tuy rằng có lúc sẽ nhát gan, nhưng cũng không phải một cái cam tâm chịu chết người, đón cái kia tựa hồ sức mạnh vô cùng vô tận, hần liền mạng tính mạng, gào thét lên. . .

Chu vi tu luyện linh tức pháp lực, đối với chín chữ pháp môn lĩnh ngộ, tất cả đều không muốn sống giống như thúc chuyển động.

Trong tay trầm trọng vạn quân Phù Đồ kiếm, cũng ở liều mạng giơ lên đến.

Nhưng là vô dụng, hấn tu luyện pháp thuật, kim mộc thủy hỏa thổ nhật nguyệt phong lôi, đều cần mượn lực lượng thiên địa, nhưng hôm nay hấn ở nơi cô quái, lại không giống như là ở nguyên lai trong thiên địa, những kia lực lượng bất kể như thế nào thôi thúc, đều trước sau chậm một chút, mà hấn tự thân lực lượng thân thể, thì lại càng không thể ở Bạch U cái kia cuồng bạo vô biên lực lượng dưới chịu đựng, tựa như giun đé không ngăn được voi lớn.

...

...

"Phương Quý ca ca. . ."

Cách đó không xa chúng tu, thấy cảnh ấy thì tận đã hoảng loạn cực kỳ.

Trước đây Phương Quý cùng Triều Tiên tông thánh nữ đấu pháp, bọn họ còn có thể nhìn hiểu, nhưng hôm nay, theo vị kia Triều Tiên tông thánh nữ hiện ra ma thân, lấy ngân kính phá tan rồi hư không, này Phương Quý cùng vị này Triều Tiên tông thánh nữ đấu pháp tình cảnh, liền lập tức làm cho tất cả mọi người đều không hiểu, cũng không biết bọn họ ở lấy loại nào hình thức đấu pháp, cũng không biết bọn họ lúc này thắng bại làm sao, tất cả chỉ có thể là suy đoán!

Tất cả mọi người bên trong, đúng là chỉ có A Khổ sư huynh cảm ứng được cái gì, lòng sinh lo lắng, hướng lên trời trên nhìn sang.

Mà tiêu Lý nhưng là trầm thấp kêu một tiếng, bàn tay tìm đến chính mình sinh môn Tử văn trên mặt.

Mà giữa không trung bên trong Thái Bạch tông chủ, đón Tiêu Mộc đại trưởng lão, nhưng là sắc mặt trầm xuống, hấn tựa hồ cũng không vì cái này

Triều Tiên tông thánh nữ kinh sợ người thân phận mà lộ ra cái gì về kinh ngạc, chỉ là lạnh giọng quát khê: "Ta đã sớm đoán được. . ."

Cái kia Tiêu Mộc đại trưởng lão hơi run: "Hả?"

Thái Bạch tông chủ bút lên một cái biển máu, hướng về đối phương nghênh đi: "Đã sớm đoán được các người căn bản thôi diễn không ra chữ Thần pháp!"

Triều Tiên tông vốn là được xưng đem chín pháp thôi diễn đến cực hạn, bây giờ mang ra bọn họ thánh nữ, liền được xưng mười pháp đều đến, mà bọn họ vị thánh nữ kia, cũng xác thực triển lộ chữ Thần pháp kinh người thần uy, nhưng Thái Bạch tông chủ bây giờ, cũng đã nói toạc một cái chân tướng, Triều Tiên tông không có dựa vào bản lãnh của chính mình thôi diễn ra thứ mười pháp, bọn họ chỉ là gặp vận may lớn, nhặt được vị này thánh nữ mà thôi. . .

Vị này thánh nữ chữ Thần pháp cũng không phải bọn họ dạy, nàng chính là trời sinh liền hiểu được!

"Dù như thế nào, hôm nay các người đều phải chết ở chỗ này. . ."

Vị kia Tiêu Mộc đại trưởng lão không để ý lắm, lạnh tiếng hét lớn, vận chuyên Nguyên Anh lực lượng, đẩy lùi Thái Bạch tông chủ đẩy tới trước người đến biển máu, chính hắn bị lực lượng này đụng phải về phía sau ngã xuống mà ra, nhưng giương mắt vừa nhìn, Thái Bạch tông chủ đồng dạng không dễ chịu, cái kia một cái biển máu, bên trong lại có vô số Ma thần đưa tay thăm dò traó, bắt được trên người hắn, hắn hãy còn ngồi xếp bằng, nhưng có nửa người chìm vào biển máu.

Vị thánh nữ kia nói không sai, Thái Bạch tông chủ vận chuyên loại sức mạnh này, là cản trở giá thật lớn.

Bây giờ, hắn liền đã sắp đến rồi cực hạn.

"Nhưng chúng ta như đi được một cái, Triều Tiên tông chẳng phải là chết đến nơi rồi?"

Mặc dù nhanh đến cực hạn, Thái Bạch tông chủ lại vẫn có vẻ vô cùng tỉnh táo, lại còn cười trả lời một câu.

Mà hắn một câu nói này, nhưng cũng lập tức làm cho vị kia Tiêu Mộc đại trưởng lão sắc mặt âm trầm tới cực điểm, phảng phất bị nói trúng rồi tâm sự.

Trước đây bọn họ không muốn công khai vị này Triều Tiên tông thánh nữ thân phận, chỉ nói nàng chữ Thần pháp chính là chính mình những thứ này người thôi diễn đi ra, ngược lại không tất cả đều là vì cho trên mặt chính mình thiếp vàng, càng nhiều, là ở phòng bị Tôn phủ, không muốn để cho Tôn phủ biết thân phận của nàng!

Thiên hạ đều biết, Tôn phủ vẫn ở tham nghiên quý thần lực lượng, nghĩ muốn biến hoá để cho bản thân sử dụng, chỉ là hiệu quả không lớn.

Như Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U bực này, trời sinh liền có người quý song tướng người, vốn là Tôn phủ nhất là tha thiết ước mơ, nói không chắc có thể từ trên người nàng, tìm tới tìm hiểu quý thần lực lượng lớn chỗ đột phá, nhưng Triều Tiên tông làm cái này Để Tôn chó săn, ở phát hiện cái này nữ oa sau khi, lại là trước tiên đưa nàng che giấu lên, không muốn để Tôn phủ biết, lòng muông dạ thú, đã rất rõ ràng hiện rõ. . .

Nếu Tôn phủ biết rồi này sự kiện, tất nhiên sẽ cùng Triều Tiên tông sinh ra rất lớn ngăn cách, thậm chí trở mặt thành thù.

Trong sân nghĩ đến điểm này không chỉ là Thái Bạch tông chủ.

Liên ngay cả vẫn đang cùng Triều Tiên tông đại trưởng lão liên thủ áp chế Thái Bạch tông chủ An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích, cũng bỗng nhiên giật mình, trước đây hắn vẫn luôn là ở tận hết sức lực toàn lực đối kháng Thái Bạch tông chủ, có thể vào lúc này, chợt thế tiến công thu hồi không ít.

Nếu vừa bắt đầu, hắn cùng Triều Tiên tông có cộng đồng đối thủ, đánh bại Thái Bạch tông chủ, chính mình liền có một tuyến sinh cơ, hắn hôm nay, bỗng nhiên ý thức được một chuyện khác, Triều Tiên tông nếu đã sớm sinh ra bực này dã tâm, cái kia chính là cùng Tôn phủ nội bộ lực đực, bây giờ bọn họ bí mật này, đã bị mình nhìn thấy, như vậy sau đó, liền nhất định sẽ không thả chính mình sống sót rời đi!

Vì lẽ đó đến lúc này, hắn ngược lại muốn phòng ngừa chu đáo!

"Ngược lại các ngươi đều phải chết, biết cùng không biết, lại có gì khác nhau?"

Nhận ra được Huyền Nhai Tam Xích tâm có dị động, không chịu tái xuất lực đối phó Thái Bạch tông chủ, vô hình bên trong làm cho Thái Bạch tông chủ nhiều hơn mấy phần cơ hội thở lấy hơi, Tiêu Mộc đại trưởng lão trong lòng vừa giận vừa sợ, biết rõ hắn là ở chọn rút, lại hết lần này tới lần khác lại không nói chuyện có thể giảng, bó tay hết cách!

Chỉ có thể dùng hết khí lực, dù như thế nào, trước tiên gỡ xuống trận chiến này lại nói!

Đúng là Huyền Nhai Tam Xích, cái này sẽ tâm tư đã hoạt động mở ra, vốn là đối với Thái Bạch tông chủ hận thấu xương, nhưng bây giờ lại nghĩ để cho hắn sống lâu một chút, chỉ có hắn sống lâu một chút, mình mới có thời gian mưu cầu một con đường sống, bởi vậy hắn lúc này không chỉ có không còn toàn lực ngăn cản Thái Bạch tông chủ, thậm chí nhìn cái kia

Triều Tiên tông hai vị đại trưởng lão liêu mạng vây công Thái Bạch tông chủ một màn, đang suy nghĩ muốn hay không ra tay giúp đỡ.

"Sớm biết như vậy, còn không bằng không tới đây một chuyến. . ."

Mà mấy vị kia Triều Tiên tông đại trưởng lão, lúc này trong lòng nhưng là hơi sinh hối hận.

Triều Tiên tông vốn là ngôi bên trong thủ lợi, tốt đẹp cục diện, làm sao bây giờ hết lần này tới lần khác bị bức ép đến bức này lúng túng cảnh giới?

Bất quá cái này hối hận cũng chỉ xoay một cái rồi biến mất: "Chỉ cần kéo chết rồi Thái Bạch tông chủ, Bạch U nha đầu lại chém cái kia Thái Bạch tông tiểu quý, sau đó điều động Mộc thi giết tuyệt nơi đây tu sĩ, ta Triều Tiên tông vẫn là tốt đẹp cục diện, cái này Huyền Nhai Tam Xích, cũng không có thể sống sót rồi đi!"

. . .

. . .

Nói thì chậm, diễn thì nhanh, phía trên mọi người câu tâm đầu giác, cùng dưới Phương Quý cùng Bạch U một tràng đấu pháp cùng một nhịp thở, mắt thấy Phương Quý đã sắp bị thua, Triều Tiên tông chiếm hết đại thế lúc, đột nhiên phía dưới đột nhiên vang lên vô tận kinh ngạc thốt lên. . .

Ở cái kia ngân kính xé ra hư không kẽ nứt trong, Phương Quý vốn đã tuyệt khó chống đối.

Từ cái kia trên cầu đi xuống Triều Tiên tông thánh nữ, bất luận lớn lên như thế nào, lực lượng lại cực kỳ mạnh mẽ, loại kia phảng phất trời sinh liền từ bên trên đại đạo mang đến áp chế, căn bản liền không phải là bây giờ Phương Quý có khả năng chống đối, mắt thấy liền muốn bị nàng nghiền

thành mảnh vỡ lúc, Phương Quý chợt cảm ứng được một loại cực kỳ quái lạ khí tức, từ trong biên ý thức của chính mình bạo phát ra, cực kỳ quái lạ!

"Kẹt kẹt. . ."

Hắn sâu trong ý thức, phía kia đạo cung trong, cửa gỗ bỗng nhiên hướng về hai bên mở ra.

Chính đang tại đạo cung trong, cầm lưu ly kính quan sát cái kia bức tranh tường tiểu Ma sư, còn chưa kịp phản ứng, liền chợt thấy điện bên trong cái kia một cái quái nhãn, đột nhiên quang mang tỏa ra, tựa hồ sinh ra vô tận linh tính, sau đó từ Đạo cung lớn mở cửa bên trong bay ra ngoài.

"Chuyện gì xảy ra?"

Tiểu Ma sư kinh hãi, còn chính lo lắng, cánh cửa kia cửa lớn, liền đã lại lần nữa đóng lại.

Cùng lúc đó, đang bị Bạch U lực lượng hoàn toàn trấn áp Phương Quý, bỗng nhiên mi tâm tỏa ra một tia thần quang.

Cái kia sợi thần quang, tựa như một đạo uy nghiêm đáng sợ ánh mắt, liền nhìn thấy Bạch U trên mặt.

Mà cái kia Bạch U, vốn định một chưởng đem Phương Quý hoàn toàn trấn áp, lại không nghĩ rằng hắn sẽ có như thế một cái quái nhãn, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, nàng đã kinh hô một tiếng, bị thần quang bắn ở trên người, ma thân bên trên mênh mông cuộn cuộn U Minh lực lượng, càng trong nháy mắt liền bị cái này một vệt thần quang tách ra không ít, vừa sợ lại giận phía dưới, nàng đã không kịp tiếp tục áp chế Phương Quý, mà là vội vã rút ra lùi về sau.

"Đánh chết ngươi!"

Nhưng cũng liền vào lúc này, Phương Quý trái lại gào thét liên tục, thẳng hướng nàng vọt tới.

Hai người lùi lại một bước, thoáng qua liền đã đến trên cầu, trước đây Phương Quý vẫn không lên được này cầu, lúc này cũng nhảy lên.

Đùng đùng đùng đùng, hướng về Bạch U chính là một trận ra sức đánh!

...

...

"Đó là vật gì?"

Lúc này giữa không trung Triều Tiên tông đại trưởng lão, cùng với An Châu Tôn phủ Huyền Nhai Tam Xích, chợt thấy đến Phương Quý trên người tỏa ra thần quang, lại đánh Bạch U không được lùi về sau, đã đều là kinh hãi, thất tiếng hét lớn.

"Ngươi phải người từ Ma sơn nơi sâu xa lấy ra đồ vật, lẽ nào chính ngươi không biết?"

Thái Bạch tông chủ mặt lộ vẻ nụ cười, nhìn Huyền Nhai Tam Xích nói.

"Cái gì?"

Huyền Nhai Tam Xích ngẩn người, bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, như thấy quỷ: "Làm sao ngươi biết vật này tác dụng?"

"Ta vốn là không biết!"

Liền ngay cả Thái Bạch tông chủ bức này trầm ổn tính tình, trên mặt lại cũng dừng không được lộ ra mấy phần nụ cười, tuy rằng hắn đã hết lực đi che giấu, nhưng vẫn là lộ ra một chút vẻ đặc ý: "Nhưng cần nuôi dưỡng ở

biên ý thức, lại giá trị được các người Tôn phủ không tiếc đánh đổi, cũng tất nhiên muốn cướp lấy tay bên trong Ma sơn dị bảo, ngoại trừ là cùng chữ Thần pháp có quan hệ ở ngoài, ta thực sự không biết nó còn có thể có chỗ lợi gì. . ."

"Người. . ."

An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích nghe vậy, đã là sắc mặt rất đáng sợ, cũng không biết thời khắc nguy cấp nghĩ đến bao nhiêu chuyện.

"Huyền Nhai Tam Xích, cái kia đến tột cùng là cái gì?"

Đúng là hai bên Triều Tiên tông đại trưởng lão, trái tim sợ hãi, liều lĩnh quát hỏi lên.

"Là cái gì?"

Huyền Nhai Tam Xích uy nghiêm đáng sợ xoay người, lạnh lùng nói: "Vẫn chưa rõ sao, cái kia chính là câu các người Triều Tiên tông thánh nữ lừa câu. . ."

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 483: Đã Giỏi Càng Giỏi Hơn Tiên Một Bước

"Lưỡi câu là có ý gì?"

Triều Tiên tông ba vị đại trưởng lão, ngoại trừ đang chuyên tâm trí trường lửa 300 dặm áo bào đen trưởng lão ở ngoài, Tiêu Mộc đại trưởng lão cùng áo bào trắng đại trưởng lão, nghe được Huyền Nhai Tam Xích, đều không khỏi ngẩn ra, thậm chí không biết lời này đại diện cho cái gì. . .

Cùng bọn họ so với, An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích, đúng là càng nghĩ càng kinh sợ.

Đối với cái kia Ma sơn dị bảo, thế gian này không người so với hẳn rõ ràng hơn, bởi vì cái kia vốn là hẳn cùng Tôn phủ ba đại Nguyên Anh trưởng lão cùng với vô số lão nho phụ tá, khổ sở lật xem vô số điển tịch, lại tổng hợp Bắc Vực có địa vực liên quan tới Ma sơn nghe đồn, còn có chính bọn hắn tham nghiên mà đến kinh nghiệm, lúc này mới có một chút nắm, cuối cùng lại trả giá mười mấy điều trưởng lão tính mạng, lúc này mới mượn thành Thần Huyền thiên kiều số một Bạch Thiên Đạo Sinh tay, từ Ma sơn nơi sâu xa cái kia thần bí nhất trong động phủ lấy đi ra, chuẩn bị hiến cho Đế Tôn!

Bây giờ đang lúc bế quan Đế Tôn, cần loại này Ma sơn dị bảo, là chỉ có bọn họ những thứ này một phương Tôn chủ mới biết bí ẩn, mà cái khác Tôn chủ làm sao, Huyền Nhai Tam Xích không biết, chính hắn đều cảm giác là gặp vận may lớn, mới thành công lấy ra như thế một cái dị bảo, chỉ cần sau

đó mang theo Bạch Thiên Đạo Sinh, đi Vụ đảo, đem này hiến cho Đế Tôn, chính mình thì nhất định sẽ thu được rất lớn ban thưởng!

Đáng tiếc, hết lần này tới lần khác không như mong muốn, vật này lại rơi vào cái kia Thái Bạch tông tiểu đệ tử trong tay.

Sau đó hắn ra lệnh bốn đại quý thân, lại khu ba đại tiên môn, thậm chí không tiếc kéo lên Kính Châu Tôn phủ, ban đầu mục đích, chính là vì đoạt lại cái này dị bảo mà thôi, ở giữa hắn cũng có vô số lo lắng, nhưng cuối cùng xác định một điểm, dù sao cái thứ kia, không phải ai cũng giải nổi, vì lẽ đó dù là tạm thời tính rơi vào người ngoài trong tay, chỉ cần tiêu diệt Thái Bạch tông, cũng như thế có thể đoạt lại!

Nhưng hắn không nghĩ tới chính là, mỗi lần chắc chắn chuyện, liên lụy đến Thái Bạch tông, thì sẽ trở nên đặc biệt vướng tay chân.

Đặc biệt là lần này, hắn vạn vạn không nghĩ tới, vị này thoát nhìn đã đi đầu không đường Thái Bạch tông chủ, cuối cùng hậu chiêu, lại liền ở hắn cái kia vị tiểu đệ tử trên người, càng không nghĩ tới chính là, cái này tiểu đệ tử lá bài tẩy, thành linh chính là chính mình cái này dị bảo!

Hoặc là nói, Vọng U thần đồng!

Hắn rất vững tin đối phương đối với cái này Ma sơn biết được không bằng chính mình tỉ mỉ, thậm chí có thể không biết gì cả.

Nhưng cũng không được thừa nhận, cái này dị bảo, vốn là cần nuôi dưỡng ở người khác trong thần thức, tự nhiên liền thuộc về chữ Thần pháp dị bảo. . .

Chẳng trách hắn dám để cho mình vậy chỉ có Trúc Cơ cảnh giới tiểu đệ tử, đi chém giết Triều Tiên tông thánh nữ!

Hắn dựa vào, cũng không phải vậy tiểu đệ tử tu luyện pháp thuật có như thế nào tinh diệu, mà là ở chỗ cái này chữ Thần pháp dị bảo a, phải biết ngay lúc đó Bạch Thiên Đạo Sinh, mới có chỉ là bao nhiêu tu vị, ở hắn đem dị bảo nuôi dưỡng ở biên ý thức sau khi, chính mình cũng không cách nào đi tra xét, hoặc nói đúng không dám tra xét, huống chi bây giờ Thái Bạch tông tiểu đệ tử cũng đã là Trúc Cơ cảnh đỉnh cao, cùng Bạch U cách biệt không xa?

Có cái kia một cái Vọng U thần đồng tại người, cái kia chính là khắc chế Bạch U lớn nhất lá bài tẩy. . .

Hơn nữa không chỉ là như vậy!

Sự tình đã đến một bước này, Huyền Nhai Tam Xích thậm chí bắt đầu hoài nghi, vị này Thái Bạch tông chủ, có phải là đã sớm biết Triều Tiên tông có như vậy một cái sở trường về chữ Thần pháp thánh nữ, vì lẽ đó đưa nàng dẫn lại đây, mượn nàng chữ Thần pháp đến tỉnh lại thần đồng. . .

Đối với chữ Thần pháp, hắn giải không bằng Thái Bạch tông chủ, vì lẽ đó thật là không biết bên trong còn có bao nhiêu hung hiểm tính toán!

Lúc này hắn, chỉ nghĩ càng nghĩ càng khủng bố: "Cái này mẹ kiếp, cũng quá có thể tính toán. . ."

. . .

. . .

Huyền Nhai Tam Xích nghĩ đến tất cả những thứ này, lại không thể tin được tất cả những thứ này đều là Thái Bạch tông chủ sớm mưu tính tốt, Phương Quý nhưng là căn bản cũng không có nghĩ tới, hắn thậm chí cũng không biết cái kia thần đồng là làm sao bỗng nhiên bay ra, hắn chỉ là cảm giác ở Bạch U ma thân dưới áp chế, chính mình vốn là đã không hề lực

phản kích, tới gần tuyệt cảnh thì thức hải trong, chợt bay ra một đạo lực lượng.

Nói cũng kỳ quái, cái này một đạo lực lượng, cho chính mình cảm giác dị thường phức tạp.

Vốn là không giống như là chính mình, đó chỉ là một cái ký gửi ở chính mình thức hải trong khác lực lượng, chỉ có chịu đến ngoại giới kích thích lúc mới sẽ hiện ra, tựa như lúc trước ở Kính Châu Tiên điện lúc, cái này quái nhãn liền từng thức tỉnh, giúp mình hóa giải một lần phiền phức.

Nhưng là chính mình , căn bản không cách nào khống chế nó!

Nhưng bây giờ, cũng không biết là không phải là bởi vì Bạch U cho mình áp lực quá lớn, cũng khiến đến cái kia một cỗ lực lượng, đột nhiên liền bay vọt lên, cùng cơ thể chính mình có một chút kết hợp, hơn nữa mơ hồ trở nên như là chính mình có thể khống chế giống như, lúc này hẳn, chính như chết chìm người, không dễ dàng nắm lấy cái này cọng cỏ, tự nhiên trong tiềm thức liền trào càng chặt hơn. . .

Hắn liền mạng điều động cái này một cỗ lực lượng, đi đối kháng Bạch U cho mình áp lực!

Bạch U lúc này trong lòng cũng là kinh hãi, nàng không nghĩ ra Phương Quý là làm sao lại một lần tránh thoát chính mình dựa vào U Minh lực lượng trấn áp, nhưng thấy Phương Quý lại điên cuồng giống như vọt lên, liền cũng chỉ có thể liền mạng điều động tất cả lực lượng lại đi qua áp chế hắn.

Trước Phương Quý cái kia một kiếm, cho nàng trọng thương không cạn, đến nỗi cho nàng hiện tại chỉ có thể sử dụng cái này U Minh lực lượng đến trấn áp hắn.

Mà nàng điều động tới lực lượng càng mạnh, Phương Quý càng bị tội, liền cũng chỉ có thể điều động cái kia một cỗ quái lực đi phản kháng.

Thường xuyên qua lại, Phương Quý chính mình lại mơ hồ cảm giác, cái kia sợi quái lực cùng mình dung hợp càng nhanh rồi.

Từ ban đầu chỉ có một phần dung hợp, thoáng qua trở thành ba phần dung hợp, sau đó bốn phần, sau đó năm phần. . .

Vượt qua năm phần dung hợp ngưỡng cửa sau khi, liền đã là cái này quái nhãn chủ động cùng mình dung hợp.

Mà trong quá trình này, chính hắn không nhìn thấy chính là, hắn mi tâm bên trong cái kia một vệt thần quang, cũng càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng chân thực, tới cuối cùng, đã hóa thành mi tâm một viên mắt đục, phảng phất là trời sinh liền sinh trưởng ở hắn mi tâm!

Theo quái mắt hóa thành chân thực, một loại cảm giác khác cũng tự nhiên mà lên!

Trong cơ thể hắn thêm ra một cỗ lực lượng, này cỗ tử lực lượng, hoàn toàn trở thành hắn!

. . .

. . .

Bây giờ Phương Quý, tu luyện Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công, kim mộc thủy hỏa thổ, nhật nguyệt phong lôi, chín đạo lực lượng, vốn là đã tinh khiết đến cực điểm, thậm chí hóa ra linh tướng, mà hắn tu vị, cũng tại lúc này đạt đến Trúc Cơ cảnh giới đỉnh cao, đỉnh cao ý tứ chính là chỉ ở Trúc Cơ cái này một cảnh, hắn đã đi tới cực hạn, lại không đường có thể đi, như rượu mẫn chén xuôi theo, dịu dàng muốn dật ra. . .

Có thể hết lần này tới lần khác vào lúc này, hấn lại bỗng dung nhiều một đạo lực lượng!

Liên, hấn cũng chỉ có thể phảng phất bị ép, hoặc nói thân bất do kỉ, trực tiếp bước hướng về phía cảnh giới càng cao hơn!

Cảnh giới càng cao hơn, liền gọi là Kim Đan!

...

...

"Bùm bùm cạch cạch. . ."

Đương nhiên, lúc này trong cơ thể mình phát sinh tất cả, Phương Quý đều không lo lắng, hấn ở quái nhân sơ sinh lúc, liền chỉ vội vàng một chuyện, cái kia chính là ra sức đánh Bạch U, việc đã đến nước này, hấn cũng thực sự là sợ cực kỳ cái này Triều Tiên tông thánh nữ, cảm giác trên người đối phương tất cả đều là quái lạ, nhìn không thấu, mỗi một lần nhìn như bị chính mình áp chế, thiên lại sẽ bỗng nhiên hiện lộ ra cực kỳ đáng sợ thủ đoạn đến.

Vì lẽ đó tất cả những thứ này, hấn là quyết định chủ ý muốn chế phục nàng không thể.

Cưỡi ở trên người đối phương một trận ra sức đánh, một trận người ở phía trên, một trận ta ở phía trên, cuộn cuộn lật lật, đem cái Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U đánh sung mặt sung mũi, đương nhiên chính mình cũng chẳng tốt đẹp gì, có thể ở cuối cùng, rốt cực vẫn là theo cái kia quái nhân hoàn toàn ở hấn mi tâm bên trong mọc rễ, mà làm cho hấn lực lượng, càng mạnh hơn vị kia Triều Tiên tông thánh nữ, hoàn toàn chiếm cứ đại chiến thượng phong. . .

"Cái này không thể nào, cái này không thể nào. . ."

Vị kia Triều Tiên tông thánh nữ, hoàn toàn không có cách nào lý giải lúc này Phương Quý trên người phát sinh biến hóa, lại như là người khác cũng không thể nào hiểu được nàng giống như, nàng chỉ là vừa sợ vừa giận vừa phần nộ, lệ tiếng hét lớn, sau đó liền lĩnh đem chữ Thần pháp lực lượng áp chế đi qua.

Không biết, cái này lại là ở gia tộc cái kia quái nhân cùng Phương Quý thân thể dung hợp.

. . .

. . .

"Không tốt. . ."

Vị kia Tiêu Mộc đại trưởng lão, tuy rằng không biết lời câu là làm sao ý tứ, cũng không biết đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng hẳn lại có thể cảm giác được phía dưới chiến trường kia, lại một lần xuất hiện bất ngờ, cảnh này khiến hẳn vừa giận vừa sợ, thậm chí mơ hồ cảm giác được khủng hoảng, hẳn càng là hiểu rõ, chính mình thánh nữ lúc này thủ đoạn đã hết, lại có thêm cái gì biến hóa, cái kia chỉ sợ cũng đã vô lực đi ứng phó rồi. . .

Liền hẳn chỉ có thể lệ tiếng hét lớn: "Còn không tộc lấy Tù Thần tui?"

Một câu nói này bỗng nhiên nhắc nhở lòng tràn đầy hoảng loạn Bạch U, liền mạng tránh thoát Phương Quý dây dưa, vội vã đưa tay hướng về bên hông chụp tới.

Nàng đã xác định chính mình không phải là đối thủ của Phương Quý, nhưng nàng còn có cuối cùng một đạo thủ đoạn.

Ba vị trưởng lão, các đề cho nàng một cái dị bảo, bây giờ chỉ dùng hai cái, nàng còn có một cái. . .

Dùng cái này dị bảo, chính mình còn có thể phản bại thành thắng!

. . .

. . .

Mà ở giữa không trung, nghe Tiêu Mộc đại trưởng lão, chính là Thái Bạch tông chủ, cũng hơi thay đổi sắc mặt.

Quái nhân tất nhiên là hấn ở mưu tính bên trong, nhưng này ba cái dị bảo cũng không phải!

Chính trực hấn kế hoạch lúc máu chốt, hấn cũng không biết cái kia cuối cùng một cái dị bảo, sẽ mang đến biến cố gì. . .

Ba ngàn dặm ở ngoài, chính không thêm để ý chính mình vị kia thị thiếp lão Long chủ, đều không khỏi ngồi ngay ngắn người lại, cái này một trận đại chiến, hấn nhìn từ đầu tới đuôi, cuối cùng cũng có chút thán phục, nhưng là đến lúc này, hấn cũng có thể nhìn ra, cái kia hai cái tiểu bối, đều đã dùng hết thủ đoạn, đến cuối cùng phân ra thắng bại lúc, nếu là một phương lại sử dụng dị bảo, một phương khác lại nên ứng đối ra sao?

"Đừng xem ta. . ."

Bên cạnh tú tài nhận ra được lão Long chủ hiếu kỳ, trực tiếp liền ngắt lời hấn, cười khở nói: "Kỳ thực liền ngay cả ta cũng không biết cái kia Thái Bạch tông gia hỏa, lại tính đến một bước này, mặt sau còn có thể làm thế nào, thì càng không phải ta có khả năng đoán được!"

Cũng là ở trong lòng bọn họ đều bay lên một chút hiếu kỳ lúc, bất ngờ một màn xuất hiện.

...

...

Không dễ dàng sử dụng cuối cùng khí lực thoát khỏi Phương Quý, lập tức liền muốn lấy ra thứ ba kiện dị bảo đến trấn áp đối thủ Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U, chỉ là duỗi tay lần mò bên hông, liền đột nhiên thay đổi sắc mặt, bởi vì nàng cái này một rờ phía dưới, lại sờ soạng cái không. . .

Cái này dị bảo đây?

"Khà khà, ngươi đang tìm cái này sao?"

Ở đối diện nàng, Phương Quý bỗng nhiên cười gằn, nhắc lên một cái màu đen túi vải.

Vị này Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U, thấy được tình cảnh này, đã hầu như cũng bị tức đến ngất đi.

Cái này dị bảo, khi nào rơi vào rồi tiểu quý kia trong tay?

...

...

"Cái này. . ."

Giữa không trung bên trong Thái Bạch tông chủ cũng sửng sốt.

An Châu Tôn phủ Huyền Nhai Tam Xích cũng sửng sốt.

Triều Tiên tông đại trưởng lão cũng sửng sốt.

Nhìn lão Long chủ lúc này nhìn về phía chính mình quái lạ ánh mắt, tú tài càng là mặt đều có chút đỏ.

Hắn giả bụng lên một chén rượu, ghé vào bên mép, mượn ống tay áo che chính mình lúng túng, trong lòng âm thầm mắng: "Hắn đại gia tiểu lưu manh, trong ngày thường ta dạy cho người tứ thư ngũ kinh người không học, Chu người mù dạy người mượn gió bẻ măng cũng luyện rất lưu. . ."

. . .

. . .

"Mẹ Phương lão gia ta am hiểu nhất cái này, vừa nãy không dễ dàng gần rồi người thân, không sờ qua đến sao được?"

Phương Quý mạnh mẽ hét lớn, đem vừa tới tay túi vải màu đen thành thực nhét vào trong lồng ngực của mình, sau đó liền bước nhanh vọt tới, vừa nãy triền đầu trong, hắn đem đối phương túi vải màu đen trộm trở về, nhưng Phù Đồ kiếm nhưng lại không biết vút tại nơi nào, lúc này cũng không chú ý lên tìm, đầy mặt hung ác phát lên năm đấm, nhảy ở giữa không trung, sau đó liền muốn một quyền luân xuống, đánh chết con mụ này!

Nhưng cũng đúng vào lúc này, hắn mi tâm cái kia viên quái nhãn, hoàn toàn ổn định, hóa thành hắn thân thể một phần.

Cũng vào đúng lúc này, hắn đã viên mãn tu vị bên trên, bỗng dung nhiều một cỗ quái lực!

Chén rượu trong tràn ra ngoài!

Hắn tu vị, bỗng nhiên lại bắt đầu tăng nhanh như gió. . .

...

...

"Cái này. . ."

Phương Quý mới vừa vung lên nắm đấm, lập tức ngưng lại.

Cảm thụ trong cơ thể mình biến hóa, hắn cũng không phải người ngu, lập tức ý thức được vấn đề tính chất nghiêm trọng.

"Tông chủ. . ."

Hắn ngậy ngốc ngẩng đầu lên, nhìn trên trời sợ hãi kêu to: "Ta muốn Kết Đan. . ."

...

...

"Vậy ngươi liền kết chứ. . ."

Nghe Phương Quý sợ hãi kêu to, giữa không trung Thái Bạch tông chủ tựa hồ có hơi bất đắc dĩ, ghen một thoáng mới trả lời.

"Nhưng là ta không có Tiên đạo tư nguyên a. . ."

Phương Quý cao giọng kêu, dáng vẻ rất là uồn lượn.

Ngươi xem, chính mình liền không nên tới giết vị này Triệu Tiên tông thánh nữ đi, lại lập tức liền bị bức ép đến muốn Kết Đan trình độ.

Mình mới bao lớn, liền muốn Kết Đan?

Mấu chốt nhất chính là, chính mình tốt xấu cũng là Vô yém chi tu, đi ở trên đường thành tiên, mỗi đi một bước, cũng phải cần Tiên đạo tư nguyên, nhớ lúc đầu Trúc Cơ sau khi , bởi vì không có Tiên đạo tư nguyên, trì hoãn lâu như vậy, bây giờ đến Kim Đan, lại tới một hồi?

Huống hồ, không phải mỗi một cảnh đều có thể sau đó bù đắp.

Tu vị càng cao, bù đắp càng khó, thậm chí coi như là bù, cũng bù không xong tròn.

Chính mình tông chủ, cũng không phải mượn Tiên đạo tư nguyên, thành tựu Nguyên Anh, nhưng mình còn chưa nghĩ ra đây. . .

"Tiên đạo tư nguyên. . ."

Giữa không trung bên trong Thái Bạch tông chủ, nghe vậy đúng là cười ha ha, cũng không hề nói gì để Phương Quý học chính mình, không mượn Tiên đạo tư nguyên lên cấp, mà là tay áo lớn vung lên, lại đang cùng Triều Tiên tông đại trưởng lão triền đấu bên trong, phân ra một đạo trận lực đi ra, cái này một đạo trận lực từ trên trời giáng xuống, thời khắc nguy cấp rơi vào Thái Bạch tông chủ phong một chỗ, xúc động mấy đạo địa mạch lực lượng, dao động biến ảo. . .

Vị trí kia, chính là trước đây Phương Quý mấy người tránh họa lúc địa quật bên trên.

Theo cái kia một đạo trận lực hạ xuống, nham thạch bắn tung, địa mạch hội tụ, lại có một cỗ nước suối xông ra.

Phương Quý một chút liền nhìn ra, cái kia nước suối, đúng là mình trước nhờ vào đó quan sát ngoại giới thế cuộc lúc nước ao, trước đây ở linh quật thì hẳn liền cảm giác ao nước này thật là bất phàm, hiện nay nó từ lòng đất dâng lên tới, càng là bỗng nhiên toả ra vô tận linh uẩn. . .

Thái Bạch tông chủ tiếng nói tới đây lúc từ trên trời hạ xuống: "Thái Bạch tông chưa bao giờ thiếu Tiên đạo tư nguyên!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 484: Tính Sai Rồi Một Bước

Nghe được Thái Bạch tông chủ từ giữa không trung truyền xuống, nhìn phía kia từ dưới nền đất tuôn ra, ồ ồ ra sơn tuyền cũng tựa như, linh khí tràn ngập hư không, thậm chí hơi nước đều hóa ra tiên hạc, cổ tùng, đạo văn các loại dị dạng, tất cả mọi người đều chờ ra tại chỗ. . .

Mọi người đều biết, Thái Bạch tông là thiếu nhất Tiên đạo tư nguyên!

Đặc biệt là ở Bắc Vực tới nói, tựa hồ tìm không ra một cái tiên môn có thể so với Thái Bạch tông càng thiếu Tiên đạo tư nguyên!

Bởi vì cái khác tiên môn, vốn là liền không muốn chạy trên Vô yếm chi lộ, thậm chí bọn họ cảm thấy đi tới Vô yếm chi lộ, là kiện không tự lượng sức, lòng cao hơn trời chuyện, vì lẽ đó trái lại không đi có ý đồ với Tiên đạo tư nguyên, nhưng Thái Bạch tông không giống, Thái Bạch tông hai vị này sư huynh đệ, nguyên bản ngay khi Đông Thổ, đi tới Vô yếm chi lộ, thành tựu Tiên Đạo trúc cơ, chỉ là trở lại Bắc Vực sau khi, lúc này mới bởi vì vô duyên Tiên đạo tư nguyên, đến nỗi tại tu hành đường đoạn, một cái phế bỏ, một cái khác phí thời gian cảnh giới Kim Đan qua không ít năm, lại cũng vô vọng phá Nguyên Anh. . .

Dù là bây giờ Thái Bạch tông chủ đã không mượn Tiên đạo tư nguyên thành tựu Nguyên Anh, dù là hẳn thành tựu Nguyên Anh sau khi, lập tức liền mượn chữ Thần pháp liền giết Tôn phủ chín đại Nguyên Anh, nhất định phải dương danh thiên hạ, nhưng tất cả mọi người, tương tự cũng cảm thấy hẳn bây giờ chính là không có biện pháp chuyện.

Hắn không mượn Tiên đạo tư nguyên thành tựu Nguyên Anh, nguyên nhân căn bản nhất vẫn là ở tại, hắn không có Tiên đạo tư nguyên.

Bây giờ, ngay khi Phương Quý vừa mới hơi mất tập trung, bỗng nhiên đi tới muốn Kết Đan lúc, hắn chợt lấy ra bực này gốc gác. . .

Thái Bạch tông lại có Tiên đạo tư nguyên?

Như vậy các người trước vẫn không phá Nguyên Anh, vẫn khóc than là chuyện gì xảy ra?

. . .

. . .

"Quả nhiên là thật sự, quả nhiên là thật sự. . ."

Một mảnh kinh ngọc bên trong, chỉ có đến từ Đông Thổ tiểu Lý con mắt toả sáng, nàng sớm ở trong hang bế quan lúc, liền đã lòng sinh hoài nghi, chỉ là không dám xác định mà thôi, bây giờ nghe được Thái Bạch tông chủ, mới rốt cục xác định ra: "Ao nước này, quả nhiên cùng Khương gia nuôi ra Tiên hà cái kia giếng nước là như thế, chỉ là Khương gia bây giờ coi trọng cái kia tiên giếng, bên trong nước hầu như một giọt cũng không nỡ cho người ngoài, liền ngay cả nhà ta lão tổ tông mừng thọ, nghĩ mượn bọn họ mấy thùng nước giếng cất rượu, bọn họ cũng không chịu, Thái Bạch tông tại sao có thể có. . ."

Một niệm tức này, lại không nhịn được thầm nghĩ: "Ở chúng ta Đông Thổ, còn có thật nhiều người đang nói Bắc Vực An Châu, có cái rất tốt người, vốn là ở Đông Thổ có tốt đẹp tiền đồ, chỉ tiếc không hiểu được làm người, lúc này mới bị ép đến địa phương nhỏ chờ chết, nhưng hôm nay, bọn họ nếu sớm đã có Tiên đạo tư nguyên ở tay, liền nói rõ con đường của bọn

họ kỳ thực không có đoạn a, cái kia vì sao những người kia còn nói bọn họ là phé nhân?"

Mà ở ba ngàn dặm ở ngoài , liền ngay cả vị kia chính ghét bỏ nhìn tú tài lại tiếu không tiếng đem mình thị thiếp ôm đồm đi qua lão Long chủ, nhìn thấy cái kia một vũng từ Thái Bạch tông trong lòng đất xông ra tiên tuyến, cũng không khỏi nhú nhú mày, tuy rằng ghét bỏ cái kia tú tài, nhưng vẫn là không nhịn được hướng về hỏi hấn: "Thiên hạ tài nguyên, mỗi cái có định số, Bắc Vực Tiên đạo tư nguyên, cũng là như thế linh tinh vài điểm, hơn nữa chín mươi chín phần trăm đều bị Vụ đảo vị kia cầm, Thái Bạch tông nho nhỏ này địa phương, lại nơi nào chiếm được Tiên đạo tư nguyên?"

"Thiên hạ tài nguyên?"

Tú tài nghe xong lời này, đúng là có chút cười đắc ý một tiếng, sau đó lắc đầu, nói: "Các ngươi những thứ này đại tộc người a, động bất động liền nói cái gì thiên hạ, nhưng trên thực tế, liền coi như các ngươi truyền thừa lâu đời, kiến thức rộng rãi, lại sao dám nói hết chuyện thiên hạ?"

Lão Long chủ nhú mày, không thích liếc mắt nhìn hấn.

Tú tài chỉ lo hấn lại đem thị thiếp cướp đi, vội vàng cười bồi nói: "Ít nhất có như vậy mấy nơi, các ngươi cũng không biết chứ?"

Lão Long chủ bỗng nhiên tâm có lay động, nghi nói: "Bất Tri địa?"

Tú tài cười gật đầu, nói: "Vừa bị các ngươi xưng là Bất Tri địa, đương nhiên là có rất nhiều các ngươi không biết đồ vật!"

"Ta cũng nghe nói, Bắc Vực có người xông qua Bất tri chi địa, mà lại sống sót đi ra, nhưng này đã là trăm năm trước chuyện. . ."

Lão Long chủ trầm mặc hồi lâu, tựa hồ là ở tính toán Bất tri địa trong xuất hiện Tiên đạo tư nguyên độ khả thi, một lát sau, hần mới lại trầm giọng nói: "Thái Bạch tông hai vị này sư huynh đệ, năm đó ở Đông Thổ, cũng bất quá là Trúc Cơ cảnh giới, lại gặp phải không nhỏ nhiễu loạn, chỉ tiếc, bọn họ chung quy không phải thế gia người, lại không muốn cúi đầu, rồi mới từ hai vị người người xem trọng thiên kiêu, làm thành hai người người chế nhạo chuyện cười, bị ép Kết Đan, trục trở về Bắc Vực, thế nhân đều cho rằng bọn họ thiếu mất Tiên đạo tư nguyên, tu hành đường đã đứt, lại không nghĩ rằng bọn họ lại từ Bất tri địa trong tìm tới Tiên đạo tư nguyên, đã như vậy, con đường của bọn họ, liền lại nối liền. . ."

"Đường đã nối liền, vậy bọn họ chỉ cần trở lại vô yếm lộ, thậm chí chỉ cần thả ra bản thân được đến Tiên đạo tư nguyên tiếng gió, liền có thể một tuyệt năm đó ở Đông Thổ chịu đựng sỉ nhục, mạnh mẽ mở miệng ác khí, nhưng bọn họ vì sao đem Tiên đạo tư nguyên ẩn giấu trăm năm, cho tới hôm nay?"

Đối với lão Long chủ, tú tài liền chỉ mỉm cười, nói: "Cái kia hay là bởi vì bọn họ con giận này không tốt như vậy ra đi. . ."

...

...

"Lẽ nào đây chính là tông chủ chuẩn bị cho ta lễ vật?"

Mặc kệ những người khác đầy mặt kinh ngạc, cân nhắc không ra, Phương Quý trong lòng đúng là một trận hưng phấn.

Hần cũng không cảm thấy Thái Bạch tông có Tiên đạo tư nguyên có cái gì kỳ quái, tông chủ bản lĩnh lớn như vậy, có cái gì đều bình thường!

Trong tiếng cười lớn, hấn bỗng nhiên dương tay vờ lấy, gió to cuộn cuộn, liên luy lực lượng thiên địa, xa xa cái kia ồ ồ bốc lên mặt nước Linh trì nước, liền bị hấn rất xa dẫn tới bên người đến, hóa thành tầng tầng hơi nước, đem thân hình hấn bao bọc lại, từng tia từng sợi rất có linh uẩn hơi nước, thời khắc nguy cấp liền rót vào Phương Quý thân thể trong, cùng hấn dâng trào pháp lực kết hợp lại cùng nhau, xây dựng một thể.

Lúc này rất xa nhìn sang, Phương Quý cũng như là thành một viên cực lớn trứng!

Hoặc nói kén!

Kén phá đi thì chính là hấn thành tựu Kim Đan lúc!

...

...

Người thường Kết Đan, không có không cần thời gian dài chuẩn bị, lại là điều chỉnh tự thân linh tức, lại là chuẩn bị các loại phụ tá đan dược, còn phải tìm một ít thanh tĩnh an toàn động thiên phúc địa các loại, thậm chí càng xin mời mấy vị trưởng bối hộ pháp, đơn giản chính là lo lắng lực có không ăn thua, Kết Đan thất bại, nhưng hôm nay Phương Quý, lại là ở phía trên chiến trường này, trực tiếp liền đưa tới Tiên đạo tư nguyên, gia trì bản thân, bắt đầu Kết Đan.

Hấn thậm chí cũng không biết nên làm gì Kết Đan, chỉ là theo trong cơ thể linh cơ phản ứng, tất cả nước chảy thành sông!

Tuy nhiên người khác Kết Đan, đều là chủ động kéo lên, mà Phương Quý lại là đã đến hỏa hầu, thu lại không được thể, bị ép Kết Đan.

Đơn giản tới nói, chính là bức đan!

Chỉ bất quá, mặc dù là đột nhiên không kịp chuẩn bị, bị bức ép Kết Đan, nhưng Phương Quý vốn là lợi dụng vạch trần hỗn độn chia âm dương chi quét ngang cửu thiên vô địch tạo hóa lợi hại đền mang đến âm dương đạo uẩn thành tựu chính mình Trúc Cơ cảnh giới đỉnh cao, có thể nói căn cơ vững chắc, tinh diệu phi thường, vì lẽ đó lại bước ra bước đi này thì hẳn thậm chí đều không cần làm cái gì dẫn dắt, hết thảy tất cả, liền một cách tự nhiên kéo dài đưa ra ngoài.

Tựa như đại thụ căn cơ đã cố, tự nhiên liền sẽ trở thành che trời đại thụ, không cần cố ý điều chỉnh.

...

...

"Kết Đan?"

Thấy phía dưới phía trên chiến trường, cái kia một viên bị bao bọc ở bốc hơi hơi nước trong trũng lớn, Triều Tiên tông Tiêu Mộc đại trưởng lão tiếng nói đều đang run rẩy: "Ta Triều Tiên tông hoa tận tâm máu bồi dưỡng được đến thánh nữ, chính là vì cho người Thái Bạch tông đệ tử Kết Đan sao?"

Ý thức được hết thảy đều cùng bọn họ nghĩ tới không giống nhau hai vị Triều Tiên tông đại trưởng lão, rốt cục cái gì cũng không để ý.

Trước đây bọn họ chỉ là ở làm hết sức kéo Thái Bạch tông chủ, bởi vì dựa theo bọn họ đánh giá, chỉ cần kéo dài tới thời gian nhất định, nhìn như thần uy vô địch Thái Bạch tông chủ, liền một cách tự nhiên sẽ phải gánh chịu U Minh lực lượng phản phệ mà chết, lại thêm vào bọn họ cũng một lòng tin phía dưới chiến trường kia, có thánh nữ Bạch U ở, nàng còn có ba cái dị bảo, cái kia dù như thế nào, cũng là có thể ung dung san bằng.

Có thể kết quả, tất cả cùng bọn họ nghĩ đến đều không giống nhau.

Cái kia Thái Bạch tông tiêu đệ tử, rõ ràng chỉ là Trúc Cơ cảnh giới, liền bại Bạch U, thậm chí muốn mượn chữ Thần pháp Kết Đan!

Cảnh này khiến Triều Tiên tông đại trưởng lão, cảm giác được một loại không thể cứu vãn tuyệt vọng!

Vừa đến không nữ vị kia khổ tâm bồi dưỡng được đến thánh nữ, thứ hai cũng không dám tiếp tục tùy ý thế cuộc biến hóa.

Bọn họ xa xa nhìn nhau một chút, liền đột nhiên gầm lên ra tay.

"Cuộc nháo kịch này, nên kết thúc. . ."

Chuyện đến hôm nay, bọn họ không còn nửa phần lưu thủ, hai người đều là không hẹn mà cùng, liền vận chuyển mạnh nhất thần thông, âm âm vang vọng, giảo giảo nửa bên hư không, thẳng hướng Thái Bạch tông chủ trấn áp lại đây, chỉ thấy được trong hư không, một cây đại thụ, cắm rễ khắp nơi bát hoang, xúc động lực lượng thiên địa, nửa bên sương lạnh lẽo, đông lại vạn vật, rất nhiều người thủ đoạn thần thông, vào lúc này đều bị hấn đóng băng lại.

Nếu thánh nữ đã không trông cậy nổi, vậy cũng chỉ có thể bọn họ tự thân ra tay, đến thay đổi cục diện này.

"Nói không sai, xác thực nên kết thúc!"

Mà đối mặt hai vị Triều Tiên tông đại trưởng lão hùng hồn ra tay, Thái Bạch tông chủ thở dài một tiếng.

"Dù sao có thể kéo các ngươi lâu như vậy, cũng nên thỏa mãn. . ."

Trong tiếng thở dài, hấn bỗng nhiên hai tay tách ra, vẫn bị hấn trấn áp biến máu, nhưng vào lúc này nổi lên vô tận sóng lớn, như hai bàn tay khổng

lò, thẳng hướng hai vị kia Triều Tiên tông đại trưởng lão chộp tới, mà cùng lúc đó, sau lưng của hắn ngưng tụ Thái Bạch tông tứ đại trưởng lão, cùng với An Châu tiên môn gần trăm tên Kim Đan lực lượng Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa, cũng đột ngột thành thế, điên cuồng xông về phía trước ra.

mục tiêu, chính là cái kia vẫn ngồi xếp bằng ở trên hư không, lửa phong 300 dặm, không rảnh quan tâm chuyện khác áo bào đen đại trưởng lão.

Ác chiến đến lúc này, bọn họ vẫn luôn là có qua có lại, đè ép đại thế, nhưng không nghĩ tới, Thái Bạch tông chủ tại cái này lúc máu chót, lại sẽ liều lĩnh, liền đem tất cả lực lượng đều xúc động đi ra, cực kỳ giống đánh cược người, ở được ăn cả ngã về không!

...

...

"Chúng ta cho rằng là ở kéo hắn, kỳ thực vẫn luôn là hắn ở kéo chúng ta. . ."

Thái Bạch tông chủ, làm cho Triều Tiên tông đại trưởng lão, trên mặt thậm chí có chút nóng hừng hực ý giận dữ và xấu hổ, nhưng bọn họ đón cái kia mảnh biển máu, đón dâng trào Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa lực lượng, bọn họ cảnh giới Nguyên Anh, cảm giác là nhất rõ ràng, có thể phát hiện trong đó mãnh liệt khủng bố lực lượng, cũng có thể cảm nhận được Thái Bạch tông chủ cái kia được ăn cả ngã về không quyết tâm, cái kia hận không thể lưỡng bại câu thương tàn nhẫn ý!

Nhưng bọn họ vẫn là không sợ chút nào, trái lại liền đón Thái Bạch tông chủ vọt lên. . .

"Người khác sợ người chữ Thần pháp, chúng ta lại không sợ hãi. . ."

"Cùng chữ Thần pháp đánh với, lòng sinh khiếp ý, liền mẫn bàn đều thua. . ."

"Nhưng hiện nay, chúng ta liều mạng bị thương nặng, cũng phải diệt người nhỏ nhỏ này Thái Bạch tông. . ."

Uy nghiêm đáng sợ khủng bố tiếng nói, khuấy động toàn bộ hư không, không cách nào hình dung lực lượng, mạnh mẽ đánh tới một chỗ.

. . .

. . .

Ầm ầm!

Mây bay tứ quyển, khuấy động bát hoang.

Bầu trời như là bị người vò nát, lại trải ra mở, xuất hiện một tầng một tầng nhăn nheo vết rách.

Cái kia đáng sợ lực lượng phía dưới, vẫn chen chúc ở Thái Bạch tông chủ sau lưng, làm vì Thái Bạch tông chủ Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa gia trì lực lượng Kim Đan đại tu, đều bị chấn động bay ra ngoài, từng mảnh từng mảnh, như bướm đen bay loạn, mà Thái Bạch tông chủ, cùng với phía sau hấn Bạch Thạch trưởng lão, Liễu Chân trưởng lão, Hỏa Hậu Quân trưởng lão, Thiết nương tử mấy người thân hình cũng đều hiển lộ ra, máu me khắp người, suy yếu đến cực điểm.

Triều Tiên tông hai vị đại trưởng lão , tương tự vô cùng không dễ nhìn, bọn họ lúc này đều là thân hình rách rách rưới rưới, thùng trăm ngàn lỗ, thậm chí ở bọn họ Pháp tướng bên trên, có thể nhìn thấy còn có vô số oan hồn leo lên, liên tục cắn xé bọn họ Pháp tướng thần thể. . .

Mà khác một sương bên trong, vị kia vẫn ở lửa phong 300 dặm áo bào đen trường lão, cũng đột nhiên tỉnh dậy.

Hắn bố trí ở Thái Bạch tông 300 dặm chu vi Hỏa pháp, đã thu lại rồi, bằng không hắn vừa nãy liền không cách nào chống đối Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa lực lượng, chỉ bất quá điều này cũng cho hắn tạo thành uy hiếp cực lớn, cái kia vô tận hỏa ý bỗng nhiên thu hồi tự thân, làm cho bản thân thân thể bên trong kinh mạch, đều vỡ nát vô số, một tia một tia hỏa ý, từ nội bộ đem hắn lãng trì, thân thể lộ ra từng cái từng cái hang lớn. . .

Nhưng bọn họ chung quy không có ngã xuống, trái lại mặt lộ vẻ vẻ dữ tợn.

"Có thể bức cho chúng ta liều mạng đến một bước này, ngươi cái này nho nhỏ Tiên môn chi chủ, đủ để tự kiêu. . ."

Tiên Mộc đại trưởng lão mỗi đi một bước, trên người thân quang liền ảm đạm một phần, thậm chí ngay cả cơ thể hắn, đều đang không ngừng rút xuống thịt nát đến, có nhiều chỗ, đã lộ ra uy nghiêm đáng sợ bạch cốt, liền ngay cả cái kia bạch cốt bên trên, đều ở đốt quý dị lửa, có thể suy ra, hắn lúc này cũng đã đến cung giương hết đà, dù sao gắng đón đỡ thần pháp lực lượng, dù là hắn bức này tu vị, cũng thực sự là siêu cực hạn.

Nhưng hắn vẫn là chống, bước nhanh đi tới.

Trên mặt đều là lạnh lùng ngạo ý, sát cơ lộ, như lợi kiếm giống như rơi vào Thái Bạch tông chủ trên mặt.

"Có thể ngươi vẫn là tính sai một bước. . ."

Trong giọng nói của hắn, cũng dẫn theo chút lạnh khốc đặc ý: "Ngươi không nghĩ tới, chúng ta căn bản không từng có qua ý sợ chiến!"

"Ta xác thực không nghĩ tới Triều Tiên tông người, sẽ chiến đến một bước này!"

Thái Bạch tông chủ vào lúc này, cũng một thân đẫm máu, sắc mặt tái nhợt, khí cơ nuy mi tới cực điểm, mà hắn nói ra lời, cũng làm cho rất nhiều người trái tim hiểu ra, cùng chữ Thần pháp người đấu pháp, liền không thể lòng sinh khiếp ý, lòng sinh khiếp ý, đạo tâm liền bất ổn, đạo tâm bất ổn, thì sẽ bị người thừa dịp khích mà vào, đối thủ sẽ biến đến cực kỳ cường đại, mà chính mình lực lượng, thì lại yếu ớt tới cực điểm.

Vừa nãy, nếu Triều Tiên tông đại trưởng lão, nhìn thấy không thể cứu vãn, lại gặp được Thái Bạch tông chủ liều lĩnh, xúc động biến máu cùng Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa lực lượng phản công, lòng sinh khiếp ý, như vậy lúc này, ba người bọn họ có khả năng chết rồi liền cận bã cũng không dư thừa.

Có thể hết lần này tới lần khác, bọn họ lại liều lĩnh, cũng vận chuyển tất cả sức mạnh cùng Thái Bạch tông chủ liều mạng.

Đã như thế, này tiêu đối trưởng, liền trở thành bây giờ cái này lưỡng bại câu thương thế cuộc.

Chuyện này thực sự là không nên, Triều Tiên tông vốn là Bắc Vực khớp xương nhất nhuyễn một nhóm người, bọn họ sao dám đánh đến trình độ này?

...

...

"Vị kia Thái Bạch tông chủ, xác thực tính sai một!"

Ba ngàn dặm ở ngoài mây trên, lão Long chủ chính mình uống một hớp rượu, xa xôi thở dài: "Triều Tiên tông đúng là khớp xương nhất nhuyễn một nhóm người, theo lý thuyết bọn họ không phải chữ Thần pháp đối thủ, vì lẽ đó vị này Thái Bạch tông chủ để lại cuối cùng này một tay đến đối phó bọn họ, cũng là hợp tình hợp lý, chỉ bất quá, hấn không tính tới chính là, bây giờ Triều Tiên tông, đã không phải 1,500 năm trước Triều Tiên tông!"

"1,500 năm trước Triều Tiên tông, nhất gan, không khớp xương, cam làm một con chó!"

Hấn nói, cười khẽ một tiếng, nhìn hướng về tú tài, nói: "Nhưng hôm nay, bọn họ đã có trong bóng tối lấy thế, bồi dưỡng thánh nữ, đoạt Bắc Vực quyền binh dã tâm, mà dã tâm món đồ này, là có thể nhượng người lá gan biến lớn lên. . ."

"Người nói đúng không đúng?"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 485: Phía Sau Núi Thanh Kiếm Kia

Một trận đại chiến, không ngờ đấu đến như Triều Tiên tông cùng Thái Bạch tông trình độ này, nhiều lần nhiều lần, mệnh như một mỗi không còn sức, cũng thực tại hiếm thấy, bất quá chúng tu đều hiểu, đem so với tự bản thân đối thủ, Thái Bạch tông thực tại quá nhỏ yếu, có thể chống được trình độ như thế này, bại Tôn phủ, thương Triều Tiên tông trưởng lão, đã là có thể nói truyền kỳ việc, bước cuối cùng, lực có chưa đãi, cũng là không khó lý giải việc. . .

Mà đối mặt ở hạ phong Thái Bạch tông, chúng tu vắng vắng lặng lặng, sau đó âm âm chạy trốn. . .

"Mau mau nhanh, cái kia hỏa cấm đã không còn, mau mau đào tẩu a. . ."

"Triều Tiên tông đại trưởng lão lại không lo được lửa phong Thái Bạch tông, chính là chúng ta đào tẩu cơ hội tốt. . ."

"Chúng ta đã giúp Thái Bạch tông chống lại đại địch lâu như vậy, đủ ý tứ rồi, nên vì chính mình cân nhắc thoát thân đi tới. . ."

". . ."

". . ."

Theo người thứ nhất cao tiếng kêu gào, những người khác liền cũng đều khiếp sợ nhìn về phía bốn phía, sau đó dồn dập làm ra quyết định.

Chiến đến vậy thì bọn họ đã bồi tiếp Thái Bạch tông không biết chém giết bao nhiêu Triều Tiên tông Mộc thi cùng Tôn phủ kim giáp, nhìn như mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, kì thực là bị ép bất đắc dĩ, dù sao vị kia Triều Tiên tông áo bào đen trưởng lão lửa phong 300 dặm, bọn họ muốn chạy trốn cũng không nơi đi trốn, chỉ có thể liều mạng, nhưng hôm nay, theo Thái Bạch tông chủ một đòn tối hậu, làm cho vị kia áo bào đen trưởng lão thu hồi hỏa cấm, rốt cục có đường sống có thể trốn!

Vì lẽ đó những thứ này người liền từng cái từng cái, vui mừng hướng về bốn phương tám hướng bỏ chạy.

Trước đây còn ở Thái Bạch tông bên trong, cùng Thái Bạch tông đệ tử đồng tâm hiệp lực đối kháng Triều Tiên tông người, trong nháy mắt liền tản đi một nửa.

Mà cái này, thì lại không thể nghi ngờ làm cho tiên môn một phương lực lượng, lại lần nữa rất là suy yếu.

Có không ít Thái Bạch tông đệ tử, vốn liền bởi vì phía trên này phương chiến trường, bỗng nhiên nằm ở thế yếu, đang tự trái tim lo lắng, bỗng nhiên lại nhìn thấy, mới vừa rồi còn đang giúp mình cùng nhau chống đỡ vương đình tiên quân đồng bạn, dồn dập nhảy nhót bỏ chạy, nhất thời trái tim mờ mịt.

Bọn họ nhìn trái phải chung quanh, nhất thời tâm tình phức tạp đến cực điểm!

...

...

"Đây là vị kia Thái Bạch tông chủ tính sai rồi bước thứ hai!"

Mà ở ba ngàn dặm ở ngoài mây trên, lão Long chủ mở miệng yếu ớt: "Bắc Vực bị đoạt khí vận 1,500 năm, từ lâu không còn hào kiệt chí sĩ, cái này nhìn như khí thế ngất trời, chúng Tiên môn đồng tâm hiệp lực đối kháng Tôn phủ cục diện, là bị Triệu Chân Hồ chính mình miễn cưỡng xây dựng đi ra, mà không phải bọn họ thật sự như thế nghĩ, vì lẽ đó, không thể chạy trốn thì người đều anh hùng, bây giờ đường sống đã hiện, liền trò hề lộ!"

Tú tài lúc này đều quên đi ôm đờm qua bên người thị thiếp, chỉ là rất xa nhìn Thái Bạch tông bên trong phát sinh từng hình ảnh, mím chặt khóe miệng, qua hồi lâu, hấn mới thấp giọng nói: "Nhưng chữ Thần pháp dù sao truyền đi, Triệu Tiên tông không tính là thắng. . ."

Hỏa cấm đã tiêu, liền không biết sẽ có bao nhiêu An Châu tiên môn đệ tử, dẫn theo chữ Thần pháp sách thoát đi, Thái Bạch tông chủ muốn truyền ra chữ Thần pháp, nhất định sẽ truyền khắp Bắc Vực, thậm chí thiên hạ, mà Triệu Tiên tông đã tâm sáng tỏ, cũng sẽ truyền vào Tôn phủ trong tai, Triệu Tiên tông trước đây xa nghĩ tới tốt đẹp cục diện, bây giờ đã nhất định sẽ không hình thành, đơn giản tới nói, Triệu Tiên tông ở cái này một trận đại chiến bên trong, đã bại.

"Triều Tiên tông là bại, có thể Thái Bạch tông lại muốn diệt tuyệt!"

Lão Long chủ nghe ra tú tài ý tứ trong lời nói, không chút khách khí bỏ đi hấn ảo tưởng, lạnh nhạt nói: "Vừa đến vừa đi, cuối cùng thu lợi, liền như là Tôn phủ, người xin mời lão phu xem tuồng vui này, nếu là kết quả này, lão phu kia thì có chút thất vọng rồi!"

Tú tài nhú nhú mày, có chút lúng túng nói: "Nếu không nhìn lại một chút đi, ta từ đầu đến cuối đều cảm thấy hấn. . . Không phải chỉ tới đây!"

. . .

...

"Chữ Thần pháp sách đã lộ ra ngoài, Triều Tiên tông tốt đẹp cục diện không tại!"

"Nhưng chỉ cần chúng ta diệt Thái Bạch tông, sau đó theo đồ sách cánh, thậm chí diệt toàn bộ An Châu, như thế có thể lại đoạt được ưu thế, cùng lắm thì sẽ cùng Tôn phủ hư cùng nguy rấn, ần nhẫn chút thời điểm, tông còn không đến mức mất tranh giành Bắc Vực tất cả tiên cơ. . ."

Mà nhìn phía dưới các tiên môn trốn chạy, Thái Bạch tông một cây làm chẳng lên non cục diện, Triều Tiên tông ba đại trưởng lão cũng nhìn nhau một chút, ánh mắt cũng có vẻ hơi âm u, dù như thế nào, Triều Tiên tông trong trận chiến này tổn thất quá to lớn, bất quá việc đã đến nước này, bọn họ cũng không rảnh quan tâm chuyện khác, hiện nay kế sách, hết thảy đều là nói sau, trước tiên diệt Thái Bạch tông, cứu chính mình thánh nữ mới là chuyện gấp gáp nhất!

Vì lẽ đó bọn họ hầu như đều không có lưu lại cái gì suy tư thời gian, liền dồn dập hét lớn, Tiêu Mộc đại trưởng lão cùng áo bào trắng trưởng lão, lại lần nữa liên thủ, kéo trọng thương thân thể, hướng về đối diện thương thế tựa hồ so với bọn họ còn nặng Thái Bạch tông chủ công đi qua, mà vị kia thu hồi 300 dặm hỏa cấm áo bào đen trưởng lão, nhưng là không nói một lời, thân hình rơi xuống, thẳng hướng Phương Quý cùng Bạch U chiến trường kia lao đi.

Lấy hấn tu vị, một khi đến gần rồi chiến trường kia, phiên chương liền có thể thay đổi chiến cuộc.

"Các ngươi đến lúc này, còn cảm thấy ta Thái Bạch tông, là dễ dàng như vậy liền bị các ngươi hủy diệt sao?"

Mà đón Triều Tiên tông ba vị đại trưởng lão cuồng bạo ra tay, thoát nhìn dĩ nhiên bị thương nặng Thái Bạch tông chủ, vẫn là tay áo lớn giương ra, tiến lên đón, hấn quanh người trận quang, đã yếu ớt đến cực điểm, dù sao không có lên trăm Kim Đan gia trì, hơn nữa giúp đỡ hấn vận chuyển Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa Bạch Thạch, Liễu Chân, Hỏa Hậu Quân, Thiết nương tử mấy người, cũng đều bị thương, lúc này chỉ là miễn cưỡng chống mà thôi!

Nhưng hấn vẫn là đem cái này Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa trận thế vận chuyển đi ra, quyền quyền như mây, đồng thời chặn đứng ba đại trưởng lão.

"Việc đã đến nước này, còn không hết hi vọng?"

Triều Tiên tông ba đại trưởng lão cũng đều chịu trọng thương, không cách nào mạnh mẽ đột phá trận thế, nhưng bọn họ trái tim kinh nộ, lại không chút khách khí ra tay hướng về Thái Bạch tông chủ đánh tới, lại lựa chọn thô bạo nhất phương pháp, nghĩ mạnh mẽ phá vỡ cái này Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa!

Ầm!

Một đòn phía dưới, Thái Bạch tông chủ mấy người đều thân hình đều chấn động, khóe miệng nhỏ máu.

Rầm rầm!

Hai đòn phía dưới, Bạch Thạch trưởng lão đám người đã quanh thân vết thương đều phun ra tiền máu, tựa hồ tức đem tan vỡ. . .

. . .

. . .

Đến lúc này, ai nấy đều thấy được, Thái Bạch tông chủ đã không có thắng lý, lại mang xuống cũng chỉ là cùng nhau chết kết cục, nhưng cũng không biết tại sao, vị kia Thái Bạch tông chủ, lại còn là ở mạnh mẽ kéo, tựa hồ không tiếc bị ba vị Triều Tiên tông trưởng lão miễn cưỡng đánh chết.

"Ha ha, người cho rằng đến lúc này, dựa vào người cái này Ngũ Hành đại trận, còn có thể ngăn cản chúng ta?"

Liên ngay cả Triều Tiên tông ba đại trưởng lão, vào lúc này đều cảm thấy hơi kinh ngạc, nếu Thái Bạch tông chủ lúc này còn có đánh với bọn họ một trận lực lượng, như vậy hẳn lại đây mạnh mẽ ngăn cản, bọn họ còn có thể hiểu được, nhưng rõ ràng lúc này Thái Bạch tông chủ đã bị thương nặng, Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa cũng chỉ còn một cái xác không, chạy tới chỉ là chịu chết mà thôi, cái kia lại như thế kéo, lại còn có cái gì tác dụng đâu?

"Đã như vậy, liền đơn giản trước tiên hoàn toàn tuyệt diệt bọn hắn, lại diệt Thái Bạch tông!"

Tiêu Mộc đại trưởng lão lệ tiếng hét lớn, dù là cũng là trọng thương thân thể, lại vẫn nhưng dùng hết toàn lực, một chương một chương hướng về Thái Bạch tông chủ trần rơi xuống đi qua, thế như hổ điên: "Các người cái này Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa, vốn là một cường bốn yếu, không coi là cân bằng, miễn cưỡng thành trận mà thôi, ngăn bản quá nhiều, khởi đầu còn có thể dựa vào trận thế thừa nước đục thả câu, bây giờ cũng đã tuyệt đối không thể lại chống đối chúng ta. . ."

"Hắn lẽ nào là đang đợi thanh kiếm kia ra tay?"

Một câu nói này, đúng là nhắc nhở mặt khác một cái áo bào trắng trưởng lão, hẳn trái tim rõ ràng, Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa, không chỉ có là muốn Ngũ Hành chi lực đều cực kỳ tinh khiết, còn tốt nhất là năm người tu vị so

sánh, như vậy mới có thể phát huy ra uy lực cực lớn, có thể Thái Bạch tông chủ cái này Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa, lại là Thái Bạch tông chủ một người độc mạnh, bốn người khác chỉ có thể giúp đỡ gia trì trận thế, nhưng không cách nào trợ hấn cứng đối cứng.

Đã như thế, trận thế liền có rất lớn không công chỗ.

Mà thuận thế nghĩ đến, nếu ở cái này trong năm người, còn có một người cùng Thái Bạch tông chủ thực lực so sánh, như vậy trận thế này uy lực, cũng có thể lại tăng lên gấp đôi, người như vậy, Thái Bạch tông tự nhiên là có, phía sau núi thanh kiếm kia, chính là một cái.

Nhưng thanh kiếm kia nếu sớm ra tay, còn có hi vọng thành tựu loại kia trận thế, đến bây giờ. . .

. . . Vô dụng!

. . .

. . .

"Hấn như đang đợi thanh kiếm kia ra tay, xác thực vô dụng!"

Ba ngàn dặm ở ngoài, lão Long chủ cũng thấp giọng mở miệng: "Thái Bạch tông ý trọng lớn nhất, kỳ thực không phải Triệu Chân Hồ chữ Thần pháp, mà là cái này khổ tâm kinh doanh mấy trăm năm Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa, toàn bằng trận này, hấn mới có thể đánh gục Tôn phủ chín đại Nguyên Anh, mới có thể ngăn cản Triều Tiên tông ba đại trưởng lão, chỉ bất quá, bây giờ trận thế đã hơi, không thể cứu vãn, thanh kiếm kia coi như ra tay, cũng không thể cứu vãn!"

Tú tài rầu rĩ, chỉ là không nói.

Một lát sau, mới thấp giọng mắng: "Tiên sư nó, ta bây giờ lại nhìn không thấu một tên tiểu bối trong lòng đang suy nghĩ gì. . ."

. . .

. . .

"Rào. . ."

Lại theo Triều Tiên tông ba đại trưởng lão một đò, tại Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa trong khổ sở chống đỡ Hỏa Hậu Quân trưởng lão, rốt cục hoàn mỹ mượn trận thể che lấp này thân, bị Tiêu Mộc đại trưởng lão một đạo pháp lực lau qua, mặc dù đó chỉ là Tiêu Mộc đại trưởng lão pháp lực trong một chút bên bờ, nhưng cũng không phải lúc này Tiêu Mộc đại trưởng lão có khả năng chống đối, nhất thời một ngụm máu tươi phun mạnh ra, thân hình phiêu diêu rơi xuống đất.

Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa thiếu một người, thời khắc nguy cấp nhưng đã tan vỡ.

Triều Tiên tông ba đại trưởng lão nhất thời vui sướng, đồng thời nhắc chuông, hướng về Thái Bạch tông chủ đánh rơi đi xuống.

"Đại trận đã phá, ngươi Thái Bạch tông còn có cái gì phần thắng?"

Trong tiếng quát chói tai, bọn họ lại đều lộ ra một chút vẻ vui thích, thực sự là cục diện này lại đến không dễ.

Đại trận đã phá, Thái Bạch tông bất luận thỉnh đến ai tới, đều không thể cứu vãn!

Chính là phía sau núi thanh kiếm kia ra tay rồi, hấn cũng chỉ là am hiểu kiếm đạo, lại thay thế không được Hỏa Hậu Quân tinh xảo Hỏa pháp!

Nói cách khác, Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa lại không thể tái hiện.

Thái Bạch tông, tự nhiên cũng không còn cơ hội may mắn!

Mà đón ba vị Triều Tiên tông đại trưởng lão hợp lực mà đến chưởng lực, Thái Bạch tông chủ sắc mặt lại dị thường bình tĩnh.

...

...

Lúc này phía sau núi, nhà tranh trước, cái kia thân hình chán nản, đầy mặt chòm râu nam tử, vẫn luôn ở nơi đó đứng, liền tay cầm hồ lô rượu, đều vút tại một bên, nhưng hẳn chỉ là đứng ở nơi đó, tựa hồ vô số lần nghĩ muốn xuất cốc, nhưng cuối cùng lại vẫn là không thể động đây, trên mặt hẳn, có không cách nào hình dung vẻ thống khổ, tiếng nói đều đang phát run: "Su huynh, vì sao nhất định phải buộc ta?"

"Bắc Vực sẽ đại loạn!"

Thái Bạch tông chủ lời nói vang ở trong cốc, có vẻ rất bình tĩnh, không chút nào như là từ cái kia chiến trường hỗn loạn trong truyền tới.

Chán nản nam tử cười khổ: "Ta tự biết Bắc Vực sẽ đại loạn, nhưng ta lại có thể làm được cái gì?"

"Su đệ, phàm là có bất luận cái nào phương pháp xin người xuất kiếm, ta cũng sẽ không nói ra câu nói này. . ."

Thái Bạch tông chủ tiếng nói bên trong, cũng tựa như nhiều chút bất đắc dĩ, thậm chí là tuyệt vọng, tiếng nói xa xôi, một lúc lâu mới lại vang lên:

"Bắc Vực đại loạn, cái kia liền không người nào có thể tránh thoát trận này

loạn thế, bất kể là ta Thái Bạch tông, vẫn là Viễn Châu cái kia một mảnh. .
."

"Rừng hoa đào!"

"Hả?"

Nghe được cuối cùng này ba chữ, chán nản nam tử, bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, lại hiện ra đến mức dị thường sợ hãi!

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 486: Chân Chính Kỳ Tài

Pháp lực cuộn cuộn, từ trên trời giáng xuống!

Một cây đại thụ, mặc dù coi như đã có chút thùng trăm ngàn lổ, thần lực khuyết thiếu, vẫn cứ đủ để khuấy động thiên địa pháp tắc lực lượng, nửa bên sương lạnh lẽo, từ từ ngấm qua nơi, càng là đóng băng tất cả, hai cái đan dẹt mà đến, liền đem Thái Bạch tông chủ trái phải tất cả đều khóa lại.

Mà ở khác một sương bên trong, Triều Tiên tông áo bào đen trưởng lão, trực tiếp hóa ra một cái tay lửa, hướng về Thái Bạch tông chủ sau lưng hư không cầm.

Sau lưng hắn, chính là Liễu Chân trưởng lão, Bạch Thạch trưởng lão, Thiết nương tử ba người, bọn họ tuy rằng không có giống như Hỏa Hậu Quân trực tiếp bị Nguyên Anh đại tu chưởng quét trúng, nhưng lúc trước trong lúc ác chiến, cũng chịu đến vô tận dư âm khuấy động, bây giờ chính là thân không còn chút sức lực nào thiếu, gần tại tan vỡ lúc, mắt thấy đến này một đạo Nguyên Anh đại tu tay lửa chộp tới, tựa như đón thiên băng, trốn đều không có tâm lực đi trốn!

Lấy bọn họ cảnh giới Kim Đan tu vị, đối mặt Nguyên Anh đại tu, hầu như tựa như giun dế giống như!

Nơi này giun dế, thậm chí đều không phải một cái có chứa ý khinh bỉ hình dung, mà là thật sự như giun dế giống như không đỡ nổi một đòn!

Ở Hỏa Hậu Quân trường lão bị thương, Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa bị phá cái kia một chốc lát, bọn họ liền mất đi ở phía trên chiến trường này tất cả tác dụng, dù là đón cái kia đòi mạng một chương, cũng chỉ có thể sắc mặt tái nhợt nhìn nhau, sau đó nhìn về phía Thái Bạch tông chủ. . .

Tựa như Triều Tiên tông đại trưởng lão nói, Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa bị phá, chính là phía sau núi người kia ra tay rồi cũng không dùng.

Hắn không thể bỏ khuyết thêm Ngũ Hành đại trận thiếu hụt Hỏa đạo nhất lực.

Vì lẽ đó, Thái Bạch tông thật liền xong?

Không chỉ có là bọn họ, dù là lúc này phía dưới, Thái Bạch tông từ trên xuống dưới, các đệ tử, đều đang ngơ ngác ngẩng đầu hướng trời cao nhìn lại, nếu là Thái Bạch tông chủ không chống đỡ được cái kia ba vị Triều Tiên tông đại trưởng lão, như vậy bọn họ bất luận lại thế nào đi nữa liều mạng, đều không làm nên chuyện gì, vì lẽ đó bọn họ một trái tim cũng huyền lên, chỉ là nhìn trên trời tình cảnh đó, trong lòng phảng phất bị núi đè ép giống như trầm trọng.

Liên tục đi xuống hạ, muốn rơi tiến vào trong địa ngục đi. . .

. . .

. . .

Vào lúc này, chỉ có Thái Bạch tông chủ sắc mặt còn duy trì bình tĩnh.

Hắn cảm giác được từ trên xuống dưới vô số môn nhân đệ tử ánh mắt, cũng đón cái kia Triều Tiên tông đại trưởng lão cuồng bạo thế tiến công.

Bình tĩnh nói: "Ta đúng là đang chờ ta sư đệ ra tay!"

Lúc này hấn tiếng nói không lớn, chỉ là vừa vặn đủ để bị Triều Tiên tông ba đại trưởng lão nghe được mà thôi.

"Bất quá ta không phải đang chờ hấn bù đắp Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa!"

Vô cùng pháp lực gia thân một khắc, hấn lại còn nở nụ cười: "Hấn nếu là ra tay, liền không cần Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa!"

...

...

"uy uy uy uy. . ."

Tĩnh mạch giống như Thái Bạch tông trên dưới, bỗng nhiên truyền ra một trận heo tiếng kêu.

Ở cái này không một tiếng động, không người dám phát ra chút nào động tĩnh tình huống xuống, tiếng thét này nghe tới thật là có chút quái lạ, bất quá không người cười đến lên tiếng đến , bởi vì này tiếng kêu nghe buồn cười, nhưng một mực ẩn chứa cực mạnh sát khí, mà lại theo tiếng kêu, phía sau núi bỗng nhiên nhấc lên một mảnh mây đen, tràn ngập một phương, một con đường như núi nhỏ cũng tựa như lợn rừng xuất hiện, miệng phun một mảnh lửa đen, thẳng hướng trước cuộn cuộn tới.

Đón cái kia một mảnh che ngợp bầu trời lửa đen , liền ngay cả Triều Tiên tông ba đại trưởng lão, cũng không khỏi cả kinh, pháp lực hơi thu.

Không phải bọn họ tu vị không đủ, mà là bây giờ trọng thương thân thể, không muốn cứng rắn chống đỡ bực này đại yêu thần thông!

Lại sau một khắc, một đám heo rừng nhỏ vọt ra, các từ thân trên nhảy chập chờn ngọn lửa màu đen, như một cái một cái quả cầu lửa, từng cái từng cái cũng không lớn, tròn vo, nhưng cũng hung mãnh đến mãnh, trực tiếp từ phía sau núi vọt ra, nhào về phía Thái Bạch tông sơn môn chiến trường, cái kia một mảnh chính từ trên dưới yên tĩnh, nhìn trên không thể cuộc chiến trường, trong nháy mắt liền bị chúng nó xông vào khiến cho lung ta lung tung.

Mà ở cái này hỗn loạn tung bưng bên trong, có cái chán nản nam nhân chậm rãi từ phía sau núi đi ra.

Hắn tuy rằng đi ra, lại vẫn là cúi thấp đầu, sắc mặt tựa hồ có hơi xấu hổ, tràn đầy vô tận quý ý.

"Su huynh a su huynh, ta vốn là người vô dụng, người cần gì phải cho ta như đại danh tiếng?"

Hắn thở dài, vẫn còn là bất đắc dĩ, uể oải giơ tay lên đến.

Coong!

Bên trong đất trời, chợt có kiếm âm mãnh liệt.

Ngay khi Phương Quý cùng Bạch U đại chiến chiến trường kia, vang lên một trận long ngâm, nơi đó phé tích phía dưới, chính nửa chôn một thanh kiếm, chính là Phương Quý trước đây khiến Hắc Thạch kiếm, chỉ là sau đó hắn vọt tới Bạch U trước người đi vật lộn, không để ý liền không biết vút đi nơi nào, cũng vẫn không có ai quan tâm cái này màu đen xù xù kiếm, cho đến lúc này thời điểm cái kia chán nản nam tử đi ra!

Trong tay Phương Quý, cái này kiếm chính là một món binh khí.

Bởi vì kiếm bên trong không có linh, thậm chí cũng không thể xem như là một cái pháp khí, chính là một thanh bình thường kiếm.

Đối với Phương Quý tới nói, thanh kiếm này duy nhất tốt, chính là rót vào pháp lực lực lượng, liền trăm trọng vô cùng, có thể đem ra chụp người.

Võ một cái một cái chuẩn!

Nhưng hôm nay, chán nản nam tử giơ tay lên, kiếm này liền như là bỗng nhiên có linh tính.

Cách xa nhau mấy trăm trượng, lại liền đã long ngâm mãnh liệt.

Sau đó, mọi người chỉ thấy được một vệt đen lóe qua, thanh kiếm này liền đã xa xa bay đi, rơi vào chán nản nam tử trong tay.

"Liền người cũng như vậy động lòng. . ."

Chán nản nam tử nâng kiếm ở trong tay, theo bản năng cong ngón tay búng một cái, cảm khái nói: "Chỉ là ta không xứng a. . ."

Coong!

Hắn nhẹ nhàng đạn kiếm, trên thân kiếm liền lay động ra tầng tầng kiếm khí.

Một tầng một tầng, loạch xoạch vang vọng, xúc động thiên địa hư không, như tiếng đàn, vang vọng đất trời.

. . .

. . .

"Người nào?"

Đang muốn ra tay, như bẻ cành khô giống như tuyệt diệt Thái Bạch tông mọi người Triều Tiên tông mấy vị đại trưởng lão, đều bỗng nhiên cảm giác được cái kia bách đến trước mắt đến mạnh mẽ kiếm khí, từng cái từng cái đều lấy làm kinh hãi, ánh mắt đột ngột hướng về phía sau núi phương hướng nhìn lại, Tiêu Mộc đại trưởng lão đã quát lạnh lên tiếng: "Lẽ nào đây chính là Thái Bạch tông thanh kiếm kia? Rõ ràng đã là phé nhân, lại ở đây giả thần giả quý. . ."

Vừa nói chuyện, bọn họ thậm chí không có nửa điểm trì hoãn, lại lần nữa hướng về Thái Bạch tông chủ chém xuống.

Cái kia phía sau núi lao ra lộn rùng đại yêu, dù là triển khai đại yêu thần thông, cũng chỉ có thể ngăn trở đến bọn họ một chút, mà không thể thật là đem hấn bức lui, dù sao bọn họ là Triều Tiên tông đại trưởng lão, dù là đã bị thương nặng, cũng không phải cảnh giới Kim Đan có thể bắt nạt. . .

"Ta đúng là phé nhân. . ."

Giữa không trung bên trong Thái Bạch tông chủ, cùng với Bạch Thạch trưởng lão, Liễu Chân trưởng lão, Thiết nương tử mấy người, đều đã ngàn cân treo sợi tóc, nhưng này chán nản nam tử, lại vẫn chỉ là thở dài một tiếng, hấn nghiêng tai nghe kiếm ngân vang tiếng, du du dương dương, tựa hồ tại lĩnh hội cái gì. . .

Đợi đến kiếm âm chậm rãi hạ xuống, hấn liền đã ngẩng đầu lên.

"Bạch!"

Hấn cầm kiếm bay lên, xa xa một kiếm chém tới.

Không có cái gì kỹ xảo, cũng không có cái gì nhạ thanh thế lớn, chỉ là như thế một kiếm chém tới.

...

...

"Mạc tiên sinh. . ."

Phía dưới chính tại trong đám người ác chiến A Khổ sư huynh, đột nhiên liền ngẩng đầu lên, đầy mặt đều là vui mừng.

Nhìn cái kia một đạo quen thuộc kiếm quang, hấn càng kích động đến không kèm chế được.

"Đó chính là Thái Bạch Cứu Kiếm?"

Ba ngàn dặm mặt lão Long chủ, nhìn cái kia một kiếm, cũng bỗng nhiên ngồi ngay ngắn người lại.

Liền ngay cả tú tài, đưa đến bên mép rượu cũng không uống vào đi, mà là hơi ngẩn người ra: "Họ Triệu kia trước đây vẫn theo ta giảng, nói hấn tố chất chỉ thường thôi, sư đệ của hấn mới thật sự là kỳ tài, ta chỉ coi hấn khiêm tốn, chẳng lẽ nói dĩ nhiên là. . ."

...

...

"Hả?"

Vào lúc này, Triệu Tiên tông ba vị trưởng lão bỗng nhiên đều là ngẩn ra.

Ở cảm giác của bọn họ bên trong, phía dưới vị kia từ phía sau núi đi ra người, thật là không đáng quá mức lưu ý, đối phương bất kể là tu vị, vẫn là một thân sát ý, đều không đáng bọn họ để ở trong mắt, thậm chí đối phương cho bọn họ cảm giác nguy hiểm, còn không bằng cái kia một con từ phía

sau núi vọt ra lộn rừng đại yêu, đó chính là một thanh kiếm gỉ, mặc dù vồ một cái đi lên, cũng sẽ không cho người tạo thành uy hiếp!

Nhưng mặc danh kỳ diệu, ở bọn họ đáy lòng, chợt có chút bận tâm.

Cũng ở cái này lo lắng cảm giác bay lên một khắc, bỗng nhiên một luồng ánh kiếm vọt tới giữa không trung bên trong đền, đứng mũi chịu sào chính là Tiêu Mộc đại trưởng lão, hắn bị cái kia đột nhiên xuất hiện kiếm ý, kinh sợ đến mức suýt nữa một hơi thở không ra đây, không chút nghĩ ngợi, liền trực tiếp vận chuyển chính mình Thông Thiên thần mộc, như khuấy động thiên địa hư không chống đỡ trụ trời cũng tựa như, thẳng tắp hướng về cái kia một luồng ánh kiếm cản lại.

Sau đó liền nghe "Sát" một tiếng, chống đỡ trụ trời đã đứt.

Ánh kiếm kia đảo qua Thông Thiên thần mộc, cũng thuận thế đảo qua cổ của hắn!

Lại sau một khắc, ánh kiếm kia dường như không có nửa phần trì trệ, thậm chí kiếm thế càng mạnh, liền lướt về phía áo bào trắng trưởng lão.

Áo bào trắng trưởng lão gào thét liên tục, giữa trời sương lạnh lẽo liền tới đón, tựa hồ có thể niêm phong lại tất cả, mà hắn cũng xác thực niêm phong lại, cái kia một luồng ánh kiếm càng ngày càng chậm, ngưng trệ ở giữa không trung trong, nhưng kiếm trên lại có vô tận kiếm khí, liền xông về phía trước lại đây.

Liền, áo bào trắng trưởng lão ngực bụng bị kiếm ý xuyên thủng, sương lạnh lẽo khoảng khắc hóa giải.

Liền cái kia một kiếm lại khôi phục linh động, thậm chí kiếm thế càng vang dội, thuận thế chém về phía cái kế tiếp người.

Triều Tiên tông áo bào đen trưởng lão con người đã chăm chú rụt lại lên, trước đây đối mặt Thái Bạch tông chủ nhắc lên Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa cùng biển máu lực lượng, cuộn cuộn giống như là thủy triều hướng về bọn họ cuốn tới lúc, bọn họ cũng không có nửa phần ý sợ hãi, mà là hung hãn chiến đấu tới cùng, nhưng là bây giờ đối mặt cái kia một luồng ánh kiếm, hấn chợt trong lòng run, không chút nghĩ ngợi, liền bao lấy một đạo mây lửa về phía sau bỏ chạy.

Chỉ là cái kia một kiếm quá nhanh, nhanh đến càng như là trực tiếp xuyên thấu không gian.

Nhanh đến hấn dĩ nhiên chạy ra mấy trăm trượng, mới phát hiện thân hồn của tự mình chính đang tại tiêu tan.

Hấn lúc này mới ngơ ngác rõ ràng, nguyên lai ở chính mình nổi lên đào tẩu dự định thì cái kia một kiếm đã chém trúng chính mình!

Liền hấn chỉ có thể dựa vào cuối cùng một chút khí lực, quay người sang đến, trợn to hai mắt nhìn về phía trước, tựa hồ muốn nhìn rõ cái kia cuối cùng chém chính mình một kiếm người, người kia bây giờ liền ở hấn sau người, thoạt nhìn vẫn là vô cùng chán nản, trên người cũng không có nửa điểm phong mang chi ý, hấn đón áo bào đen trưởng lão nhìn về phía chính mình ánh mắt, con mắt cúi thấp xuống, tựa hồ không có khí lực giơ lên đến.

Áo bào đen trưởng lão trước khi chết ý nghĩ, liền là cực kỳ không rõ.

Thái Bạch tông có một thanh kiếm, tất cả mọi người đều là biết đến, nhưng thanh kiếm này không phải phế bỏ sao?

Quan trọng hơn chính là, coi như thanh kiếm này không có bị phế rơi, cũng là chỉ là Kim Đan mà thôi sao?

Thái Bạch tông chủ đi ra bước đi kia, liền trong nháy mắt dương danh thiên hạ.

Có thể vì sao, chính mình nhưng từ kiếm ý của người này trên, cảm giác được so với Thái Bạch tông chủ càng sớm hơn hơn mãnh liệt thần ý?

...

...

"Ta đúng là kẻ tàn phế!"

Nam tử kia chậm rãi thu kiếm, xoay người hướng về Thái Bạch tông bên trong đi tới.

Ở trên mặt hắn thậm chí không có nửa phần sắc mặt vui mừng, chỉ có nặng nề mộ ý, cùng phía tây đỏ như máu hoàng hôn, cùng nhau chìm vào đỉnh núi.

"Nhưng có hay không phế bỏ, cùng có thể không thể giết người, kỳ thực là hai việc khác nhau!"

...

...

Mà ở khác một sương bên trong, giữa không trung Thái Bạch tông chủ, rốt cục chậm rãi ngồi xếp bằng xuống, mặt lộ vẻ ý cười.

"Sự đệ tổ chất, hơn xa ta!"

"Vẫn luôn là!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 487: Chiến Sau Chuyện

"Một kiếm chém ba anh, tốt bản lãnh. . ."

Hiển nhiên không trung cái kia một mảnh hung hiểm đến cực điểm chiến trường hỗn loạn, là do cái kia một luồng ánh kiếm xuất hiện, đột nhiên liền yên lặng, Thái Bạch tông trên chu vi trên dưới hư không, cũng nhất thời trở nên hoàn toàn tĩnh mịch, người người trở mắt ngoác mồm, tựa hồ liền hít thở cũng không dám lớn tiếng.

Lúc này bọn họ, trong lòng chỉ có vô tận nghi hoặc, cùng với ảm hàm kính nể. . .

Đây chính là Thái Bạch tông thanh kiếm kia?

Là cái nào hỗn trưởng khôn kiếp nói thanh kiếm này đã phế bỏ tới?

Thậm chí đã có người bắt đầu hoài nghi, Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ, dùng mấy trăm năm thời gian, trong bóng tối chế tạo Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa, trong bóng tối thôi diễn ra chữ Thần pháp, thậm chí giấu diếm Tiên đạo tư nguyên, cái này hết thảy tất cả, không thể nghi ngờ đều là hấn trong bóng tối trừ bị lá bài tẩy, chính là vì sẽ có một ngày, trực tiếp cùng Tôn phủ đối kháng, như vậy nói không chắc, hấn người sư đệ này phế bỏ tin tức, cũng là trong đó một cái!

A, quả nhiên là cái nham hiểm lão khi mặt chó!

Mười người bên trong có tám cái đầu như thế nghĩ, đúng là Thái Bạch tông chủ, vào lúc này đang nhìn mình vị kia chán nản sư đệ, chậm rãi từ giữa không trung đi xuống, cùng hoàng hôn ánh sáng cùng nhau tịch diệt cô đơn thân hình, vẻ mặt chợt có chút bi thương, không biết mình làm là có đúng hay không!

...

...

"Người đầu nói Bắc Vực bị Tôn phủ đoạt khí vận, đến nỗi 1,500 năm qua, từ đầu đến cuối không có cái gì ra dáng nhân vật xuất hiện, có thể đến bây giờ, lão phu đúng là cảm thấy, Bắc Vực nhân tài rất ít, không phải là bởi vì bị Tôn phủ đoạt khí vận, mà là 1,500 năm khí vận, đều tập trung vào cái này rất ít mấy người trên người đi, nếu không thì, bực này kiếm đạo kỳ tài, lại sao sinh ở Bắc Vực?"

Ba ngàn dặm ở ngoài Lão long chủ, đang nhìn đến cái kia một kiếm sau khi, cũng trầm mặc thời gian rất lâu.

Sau đó hắn mới lắc đầu thở dài, dường như hơi xúc động, quay đầu nhìn về phía tú tài, nói: "Vị này Thái Bạch tông họ Triệu tiêu bối, lấy chữ Thần pháp kinh diễm thế nhân, đối đầu Tôn phủ mười đại Nguyên Anh, liền đã làm cho người kinh ngạc, nhưng lại không nghĩ rằng, hắn vị sư đệ này, lại cũng đã sớm lĩnh ngộ chữ Thần pháp tinh túy, điều này cũng làm cho lão phu có chút không rõ, thế gian mọi việc, không có từ không sinh có nói chuyện, hai người bọn họ lại sinh ở Bắc Vực, kiến thức cùng tu hành tạo hóa, khi không bằng Đông Thổ thiên kiều, lại là làm sao đem này pháp thôi diễn đi ra?"

"Lão Long quân nói không sai, thế gian không có từ không sinh có nói chuyện!"

Tú tài nở nụ cười, hỏi đáp: "Bất quá người Long cung tin tức linh thông, đủ không xuất cung mà biết chuyện thiên hạ, chẳng lẽ không biết vị này Thái Bạch tông chủ, khi còn trẻ tuổi đã từng ngẫu nhiên đạt được một quyển thiên đạo quý sách sao, nói không chắc bọn họ bắt đầu từ phía trên kia lĩnh ngộ huyền cơ!"

"Không chắc!"

Lão long chủ chậm rãi lắc đầu, cười nhạt, nói: "Thế nhân đều biết vị này Thái Bạch tông chủ đã từng được một quyển thiên đạo di thư, ở hắn chỉ có Trúc Cơ cảnh giới thời điểm liền biết rồi, bực này bí quyển, bằng hắn ngay lúc đó tu vị, lại làm sao có khả năng giấu đi ở lại? Trên thực tế, hắn đương thời làm cái thông minh lựa chọn, này một quyển thiên đạo di thư, sớm đã bị hắn công khai, không biết có bao nhiêu người từng thấy, liền ngay cả ta trong Long cung, đều ẩn giấu một quyển bản dập, ta cũng từng lật xem qua, bên trong tuyệt không bực này cao thâm tinh diệu pháp môn. . ."

Tú tài nghe xong lời này, đúng là nở nụ cười, nói: "Cái kia theo người thường suy nghĩ, tất nhiên sẽ cho rằng vị này Thái Bạch tông chủ công khai, chỉ là một phần giả, hay là không hoàn chỉnh, nói không chắc chân chính có giá trị, vẫn cứ bị hắn cất giấu đây. . ."

"Người thường xác thực sẽ như vậy nghĩ, nhưng lão phu sẽ không!"

Lão long chủ cười nhạt, nói: "Bởi vì lão phu biết, lúc trước hắn ở lại Đông Thổ này một quyển thiên đạo di thư, mới là nguyên tã, bây giờ trên tay hắn cái này một quyển, vốn là bản dập, nếu nói là có bí mật, cũng nên giấu ở Đông Thổ Tàn gia này một quyển bên trong!"

Nghe được lời này, tú tài ánh mắt hơi phát sáng, tựa hồ càng thấy thú vị.

Qua một hồi lâu, hắn mới cười nói: "Như vậy nói, cái kia liền không có cái khác giải thích, nhất định phải không nói lý đến nói, cái kia chính là nhân gia đôi này sư huynh đệ thông minh, cho nên mới có can đảm đem này Thiên đạo di thư kỳ chi tại chúng, ngược lại người khác nhìn thấy, cũng là chỉ là một ít mạc danh kỳ diệu thần thông đạo lý, cùng với một ít không trọn vẹn luyện tâm pháp, nhưng bọn họ, nhưng từ bên trong ngộ ra đại đạo đi. . ."

Lão long chủ quay đầu nhìn tú tài một chút, một lúc lâu một lúc lâu, thờ dài một tiếng, nói: "Có lẽ thực sự là như vậy!"

Nói lời ấy, hắn liền không lại nói thêm, áo bào rộng hoãn tay áo, nhẹ nhàng phát một cái, ở hắn cùng tú tài trong lúc đó ngồi, ân cần mời rượu hai vị thị thiếp, liền hóa ra hai viên bạng tinh, thu vào tay áo của hắn bên trong, sau đó hắn nhìn tú tài, nở nụ cười, nói: "Người xin mời lão phu xem tuồng vui này, lão phu xem hiểu, bất quá nếu người nói phải cho ta Long tộc chỉ đường, cái kia chung quy phải lưu lại cái nói mới là!"

Tú tài nhìn hai vị xinh đẹp thị thiếp biến thành bạng tinh, trợn mắt ngoác mồm, mạnh mẽ lau miệng, sau đó trừng Lão long chủ một chút, tức giận: "Kịch đều xem xong, còn chỉ cái rắm con đường, nếu nói là đề nghị, ngược lại có một câu cho người, đừng xem Long tộc gia đại nghiệp đại, cũng không có thể chỗ tốt gì đều chiếm đi, các người như nghĩ lên đường, nhưng phải biết trọng điểm không tại chuẩn bị, mà ở chỗ lựa chọn. . ."

Lão long chủ biểu hiện hơi kinh, bước lên một bước, xuống giọng xuống nói: "Nhất định phải lựa chọn sao?"

Tú tài mỉm cười, bỗng nhiên đứng dậy, nghênh ngang rời đi, chỉ có thanh âm trong trẻo, xa xa truyền trở về.

"Ta phát hiện, các ngươi cái này một thể người trong, không thiếu thông minh người, lão lạt người, nham hiểm người, duy độc chỉ thiếu mất một chút dũng khí!"

Thấy được tú tài bóng người rất nhanh liền đã biến mất, Lão long chủ thật lâu không nói.

Mãi đến tận bên cạnh Hải tộc thần tướng đến đây hỏi dò, hắn mới bừng tỉnh thức tỉnh, thật dài thở dài, nói: "Về Tây Hải đi thôi, mặt khác, đưa thư cho ta cái kia sáu vị cùng tộc, nhìn dáng dấp chúng ta bảy cái lão gia hoả, đến nên ngồi cùng một chỗ, thật tốt thương lượng một thoáng thời điểm!"

...

...

"Kết thúc rồi à?"

Hiển nhiên trong hư không mây đen tiêu tan, trắng sáng sao thưa, phía dưới vương đình tiên quân, nhìn thấy Triều Tiên tông trưởng lão phục trụ, từ lâu tan tác mà đi, chính là ba ngàn dặm ở ngoài sát khí, cũng đã lặng yên tản đi, bây giờ còn chưa có đào tẩu, vẫn tụ tập ở Thái Bạch tông chu vi tiên môn đệ tử cùng trưởng lão mấy người, đều từng cái từng cái về sợ hãi chưa tiêu, hai mặt nhìn nhau một lúc lâu, mới cuối cùng cũng coi như xác định một vấn đề.

Thái Bạch tông này một kiếp, lại liền như thế đi qua!

Tôn phủ cuộn cuộn đại quân, đã bị đánh tan, không ra thể thống gì!

Đa mưu túc trí Triều Tiên tông, cũng gần như toàn quân bị diệt, tồn thất nặng nề!

Trước đây người người cũng không coi trọng Thái Bạch tông, lại thật là đánh bại Tôn phủ cùng Triều Tiên tông, vẫn như cũ đứng ngạo nghễ hậu thế!

Càng then chốt chính là, trải qua đến trận chiến này, Thái Bạch tông tên, sợ là lập tức sẽ dương danh toàn bộ Bắc Vực.

Không chỉ có là Bắc Vực, chính là Đông Thổ, cũng tất sẽ biết được bọn họ tên tuổi!

"Không đúng, còn có một người. . ."

Một mảnh vắng lặng bên trong, có người bỗng nhiên thức tỉnh, nói: "Vị kia An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích, hắc. . . Hắc đi nơi nào?"

Đối mặt những thứ này người kinh ngạc, nhưng có người xem thường, thấp giọng giải thích: "Vị tôn chủ này nếu không trốn, lại ai đem nơi đây tin tức trực tiếp thông báo cho Vụ đảo? Hắc không thông báo, Tôn phủ như thế nào cùng Triều Tiên tông đấu đem lên?"

". . ."

". . ."

"Hùng Bình trưởng lão, tốc suất người càn quét Tôn phủ dư nghiệt!"

"Hỗ Khiếu trưởng lão, người tu sửa trận mạch!"

"Hạc Ly, Tử Cưu hai vị trưởng lão, người cứu trị người bị thương. . ."

"Nguyên Nghê trưởng lão, người quét sạch chiến trường. . ."

". . ."

"..."

Cũng là ở bên trong trời đất một mảnh vắng vẻ, tất cả mọi người đều đang nhỏ giọng bàn luận thì không trung đã vang lên một cái thanh âm trong trẻo, Thái Bạch tông chủ lời nói ngắn gọn, rất nhanh liền giao cho mọi người nên làm việc, mà chính hắn thì lại từ không trung chậm rãi đáp không mà rơi, có thể thấy, lúc này thương thế hắn không cạn, áo bào nhuộm máu, nhưng hắn lại vẫn là một thân khí độ, cử chỉ tao nhã, không làm mất nửa điểm phong nghi.

Ở hắn làm xong một loạt giao cho lúc, hắn liền đã tới đến phía dưới chiến trường nơi.

Ở đây, tương tự cũng là khắp nơi bừa bộn, cái kia màu bạc gương đồng mở ra hư không kẽ nứt, đã biến mất, ngân kính cùng cái kia một cây màu xanh cổ kiếm, như là không cần tiền rách nát giống như, tùy tùy tiện tiện ném ở trên mặt đất, mà ở trên mặt đất, lại có một viên hơi nước hình thành viên cầu, toả ra vô tận linh uẩn, trôi nổi trên đất ba thước, tất cả mọi người đều xa xa nhìn, không dám tới gần nửa điểm. . .

Ngoài dự đoán mọi người chính là, vị kia Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U, lại còn chưa chết, mà là rụt rè ở một bên.

Trước đây Phương Quý đã hoàn toàn đưa nàng đánh đổ, muốn giết nàng cũng chỉ là một quyền việc, nhưng một mực vào lúc đó, Phương Quý trong cơ thể linh cơ đã động, bắt đầu bị ép đi tới kết đan con đường, trái lại lập tức liền không lo nỗi nàng, cũng làm cho nàng còn sống. . .

Tính ra, Phương Quý cũng tương đương là chưa hoàn thành tông chủ giao cho nhiệm vụ.

Bất quá Thái Bạch tông chủ đúng là không cảm giác có cái gì, ngược lại Phương Quý trước giờ đều không nghe lời, hẳn cũng đã quen. . .

Lúc này Bạch U, đã khôi phục thân người, chỉ là trước lột đi thân người thì trên người quần áo, đều đã vỡ nát, lúc này càng là không được tia sợi núp ở phế tích ngói vụn trong lúc đó, tất cả mọi người tới gần lại đây, nàng cũng không có phản ứng, chỉ là trợn to hai mắt nhìn cái kia viên quả bóng nước, run lẩy bẩy, đầy mặt sợ hãi, tựa hồ, nàng đã bị quả bóng nước bên trong tồn tại, cho hoàn toàn dọa sợ.

Thái Bạch tông chủ đi tới nơi đây, liếc mắt nhìn bị hơi nước bao bọc Phương Quý, lại nhìn một chút cái này thánh nữ, liền thấp giọng thở dài, trước tiên không để ý tới Phương Quý, mà là hướng về thánh nữ đi tới, cời xuống trên người vốn cũng có vẻ hơi rách nát áo ngoài, phủ thêm trên người nàng.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Vị thánh nữ kia cũng bỗng nhiên phản ứng lại, ánh mắt trừng trừng nhìn Thái Bạch tông chủ.

"Người sau đó trước tiên ở lại Thái Bạch tông đi!"

Thái Bạch tông chủ không nói thêm gì, chỉ là giao cho một câu, liền đem ánh mắt nhìn về phía hơi nước bao bọc trong Phương Quý.

"Triệu đạo huynh. . ."

"Lão Thái Bạch. . . Lão tiên bối. . ."

Chu vi cũng có không ít tiên môn trưởng lão, nghe vậy thực tại kinh hãi, vội vã mở miệng.

Vị này Triều Tiên tông thánh nữ, nhưng là một cái tiêu chuẩn Ma thai, bây giờ Triều Tiên tông trưởng lão đều chết rồi, có thể nào lưu lại nàng tính mạng?

"Nói cho cùng, nàng cũng chính là cái người đáng thương mà thôi, chỉ là bị Triều Tiên tông dạy hư!"

Thái Bạch tông chủ nhẹ nhàng giao cho một tiếng, không có nhiều lời.

Nhưng người ở chung quanh nghe, nhưng cũng từng cái từng cái yên lặng, không dám lại tiếp tục nói.

Đúng là rụt lại ở trên mặt đất Bạch U, nghe được lời này, thay đổi sắc mặt, sau một hồi lâu, nàng lặng lẽ kéo căng trên người áo bào.

Mà lúc này Thái Bạch tông chủ, nhưng là không tiếp tục để ý những người khác, chỉ là cảm thụ hơi nước trong, Phương Quý chính từng tia từng tia hiện ra linh cơ, trên mặt hẳn đúng là có chút bất đắc dĩ ý cười, như là đối với lúc này Phương Quý biến hóa trên người, cảm giác đặc biệt là thoả mãn.

"Rất tốt, ngươi không có phụ lòng ta kỳ vọng cao!"

...

...

"Ngươi nói chính là thật sự?"

Thái Bạch tông chủ không có ý thức đến chính là, ngay khi bên cạnh hẳn cách đó không xa, Thiết nương tử đem hẳn đầy mặt vui mừng nhìn Phương Quý thần thái đều thu ở đáy mắt, chính một cái tóm qua một cái không biết nơi nào đến tán tu, lớn tiếng quát hỏi: "Vừa nãy ta toàn cũng nghe được,

tiểu tử kia là Triệu Chân Hồ con riêng? Khi nào sinh, với ai sinh, mau nói đi ra, không phải vậy ta một đao chặt ngươi. . ."

Cái kia tán tu đã là sợ đến hồn phi phách tán, liên tục xin khoan dung:
"Chính xác trăm phần trăm a, người khác đều nói như vậy. . ."

Thiết nương tử nghe vậy, hàm răng đã là cắn cọt kẹt vang vọng, đầy mắt sát cơ!

"Họ Triệu, ta không để yên cho ngươi!"

CỬU THIÊN [C]

Hắc Sơn Lão Quỷ
dtv-ebook.com

Chương 488: Thế Gian Đan Phẩm

"Ta là ai?"

"Ta ở đâu?"

"Y phục của ta a?"

". . ."

". . ."

Đôi với sau đó ngoại giới đã phát sinh tất cả, Phương Quý hoàn toàn không biết.

Hắn đang bị ép đi tới kết đan con đường sau, liền đã tâm vô bàng vật, cả viên thể xác tinh thần, liền đều ngâm nhập kết đan tuyệt diệu bên trong.

Từ ngoại giới thoát nhìn, hắn là bị hơi nước bao bọc, không gặp chân thân, mà ở trong thức hải, hắn cũng tương tự ngơ ngơ ngác ngác, chính mình chỉ là một điểm linh quang vắng lặng vô hình, trong cơ thể các loại pháp lực, lại tự do tự tại tại kinh mạch trong lúc đó đi khắp, cũng không cần hắn dẫn dắt cái gì, những pháp lực này cùng căn cơ, có chính mình đặc tính cùng âm dương chúc thuộc, một cách tự nhiên, tương sinh tương biến, đem một thân tu vi của hắn, từ Trúc Cơ đỉnh cao đẩy cao một cảnh, sau đó lại ở cái này cao hơn đến một cảnh trong, tuần hoàn không thôi, dần dần nuôi ra một viên Kim đan đến. . .

Tất cả những thứ này, thậm chí Phương Quý chính mình cũng không biết, cũng không có cố ý dẫn dắt cái gì.

Tất cả toàn y trong cơ thể hẳn các loại lực lượng thiên tính Kết Đan, là do không có dẫn dắt, trái lại càng hồn nhiên thiên thành, không được một vật!

Đơn giản tới nói, Phương Quý ngủ ngủ, liền Kết Đan.

...

...

Sau đó khi Phương Quý chính mình cũng không biết ngủ bao lâu, bừng tỉnh vui mừng thì tất cả đã khác nhiều.

Hắn chỉ cảm thấy ngủ ngủ, chính mình chu vi pháp lực, bỗng nhiên dị thường dâng trào, trong giấc mộng lại xuất hiện một cái kỳ quái trải qua mặt!

Một mảnh vô ngần biển rộng, phần cuối chợt có một vòng mặt trời mới mọc nháy ra khỏi biển mặt.

Ánh sáng chiếu phủ trời, sóng nước lấp lánh!

Tu du vạn dặm, một mảnh vàng rực rỡ hình ảnh!

Cũng là vào đúng lúc này, Phương Quý khí cơ giao cảm, bỗng nhiên tỉnh lại.

Mà cái này vừa tỉnh lại, hẳn liền hơi ngẩn ngơ, nhìn tất cả xung quanh, nhất thời không phản ứng kịp.

Mơ mơ màng màng trong óc, thậm chí còn không biết chuyện gì xảy ra, làm cái này một giấc chiêm bao trước, hẳn còn nhớ chính mình chính đang tại bên trong chiến trường cùng người liều mạng, nhưng bây giờ đi phía trái phải vừa nhìn, lại phát hiện mình chẳng biết lúc nào, lại đi tới một mảnh thanh u núi trong, chu vi một mảnh hoa thơm chim hót, vô cùng thanh u, làm như phía sau núi thung lũng đáng dấp, quanh người nhưng là đạo đạo mịt mờ trận quang.

Cảnh này khiến hẳn bùng tỉnh cả kinh, gấp vội vàng đứng dậy, lại lập tức thoát ra mấy trượng sau khi, lực lượng lớn đến đáng sợ.

Hơi cảm ứng, liền cảm thấy trong cơ thể có dâng trào sức mạnh kinh người, mệnh môn cuộn cuộn, xa xôi không dứt.

Cảnh này khiến hẳn sản sinh một loại kinh ngạc cảm giác, bộ thân thể này, cùng với trước cách biệt quá to lớn, đều không giống như là chính mình.

Mà cái này một nhảy lên, liền cảm giác chu vi lạnh chiếc chiếc, cúi đầu vừa nhìn, vội vàng kẹp lấy hai chân!

Chết tiệt!

Y phục của chính mình đây?

...

...

"Hẳn tỉnh rồi, hẳn là đan xong rồi. . ."

Nghe Phương Quý bên này phát ra động tĩnh, bên ngoài bỗng nhiên có vui mừng tiếng nói vang lên, sau đó liền thấy chung quanh trận quang

phiếm động, có người dẫn ra trận thế, sau đó tốt mấy người vọt vào, nữ có nam có, đều là đầy mặt vui mừng, há mồm liền muốn nói chuyện. . .

Bất quá lời còn chưa nói ra, liền đều đã đỏ mặt, tốt mấy người đều che mắt.

"Ai nha, ngươi làm sao không mặc quần áo?"

Nói câu nói này người đầy mặt đỏ chót, che mắt, ngón tay lại mở ra một cái khe, chính là Hứa Nguyệt Nhi.

"Ta còn muốn hỏi các ngươi đây, y phục của ta a?"

Phương Quý bung ngực, che mặt, vừa thẹn vừa giận, vội vàng kêu lớn lên.

"Ai, các ngươi chậm một chút, đừng vội đi vào. . ."

Một đám người sau lưng, A Khổ sư huynh cùng Anh Đề chạy tới, Anh Đề hai cái móng vuốt nhỏ ôm một bộ quần áo bơi tới Phương Quý trước người, A Khổ sư huynh thì lại vội vàng đuổi mọi người đi ra ngoài, trong miệng còn liên tục nói: "Phương Quý sư đệ Kết Đan lúc, thần lực quần quanh người, pháp lực đi khắp, trên người hấn áo bào khẳng định bị đốt sạch rồi, các ngươi trước tiên chờ hấn ăn mặc quần áo. . . Nguyệt Nhi sư muội, đừng nhìn lên rồi!"

"Đúng đúng đúng, các ngươi đi ra ngoài trước, lại nhìn lên ta cần phải xem trở về ta cùng ngươi giảng!"

Phương Quý cũng đầy mặt ngượng hoàng, vừa luống cuống tay chân mặc vào áo bào, vừa kêu to.

Không dễ dàng đem áo bào mặc vào, thu thập lưu loát, Phương Quý lúc này mới ba bước cũng hai bước chạy ra, một xem trái phải, liền thấy mình chính là ở sau núi, mà trước đây những kia đồng môn, Triệu Thái Hợp, Tiêu Long Tước, Nhan Chi Thanh, Trương Vô Thường mấy người, đều ở trận ở ngoài chờ đợi mình, thấy hắn đi ra, liền cùng nhau nở nụ cười, hướng về hắn chấp tay: "Chúc mừng Phương Quý sư đệ, ngươi đã Kết Đan thành công!"

"Đều là chuyện gì?"

Phương Quý hãy còn một mặt mộng: "Tôn phủ người đâu? Triệu Tiên tông thánh nữ đây?"

"Đại địch đã bại lui, Thái Bạch tông tránh thoát một kiếp, ngươi cũng trong trận chiến này thành tựu Kim Đan!"

Triệu Thái Hợp trên dưới đánh giá Phương Quý một chút, có chút xem thường, nói: "Nhà ta thứ tốt, đều làm lợi ngươi!"

"Đi đi đi!"

Phương Quý không thềm để ý Triệu Thái Hợp, chỉ là dùng sức suy nghĩ một chút, mới đưa tất cả xuyên lên.

Chính mình bắt đầu Kết Đan lúc, cái kia một trận đại chiến còn không kết thúc, bây giờ lại là hết thảy đều khôi phục dáng dấp ban đầu.

Chẳng lẽ mình cái này một tràng Kết Đan, liền đã tốt mấy ngày trôi qua?

"Ha ha, ngươi là thiệt thòi lớn rồi, không nhìn thấy Mạc tiên sinh một kiếm chém ba anh uy phong lẫm lẫm, cũng không thấy những kia An Châu các đại tiên môn đối với chúng ta Thái Bạch tông một mực cung kính đáng

đáp, hiện nay, chúng ta Thái Bạch tông tên tuổi, cũng không phải bình thường tiên môn có thể so sánh rồi!"

Chư Thái Bạch tông đồng môn, đều nở nụ cười, trong lời nói một mảnh ý cười.

Bất quá có thể thấy, bọn họ tuy rằng khí sắc cũng không tệ, nhưng cũng không có thiếu người có chút suy yếu, hiển nhiên thương thế chưa hồi phục.

"Ta ngủ bao lâu rồi?"

Phương Quý nghe có chút ngơ ngác, vội vàng hỏi.

Nhan Chi Thanh sư tử nói: "Ba ngày, tông chủ trước đã nói, người Kết Đan sẽ nhanh hơn người khác chút!"

"Nguyên lai mới ba ngày, cũng còn tốt cũng còn tốt!"

Phương Quý lúc này mới yên tâm, nghĩ thầm không có bỏ qua quá nhiều trò hay.

Sau đó hắn mới phản ứng lại: "Ta thật sự đã Kết Đan thành công?"

Hơi cảm ứng trong cơ thể khí cơ biến hóa, liền cảm thấy được cùng với trước rất khác nhau, thậm chí để cho hắn có chút xa lạ.

Loại kia ý ngơ ngác càng sâu, không nhịn được nhìn trước mắt chư đồng môn một chút.

Triệu Thái Hợp cũng tốt, Tiêu Long Tước cũng tốt, Nhan Chi Thanh sư tử cũng tốt, từng cái từng cái tuổi tác đều lớn hơn mình, liền ngay cả Hứa Nguyệt Nhi cũng lớn hơn mình mấy tuổi đây, kết quả bọn họ đều còn chỉ là Trúc Cơ, thậm chí còn có Hứa Nguyệt Nhi như thế cái Luyện Khí ở bên trong cho đủ số, chính mình còn nhỏ tuổi, làm sao liền Kết Đan đây, nhất

thời Phương Quý đều cảm thấy có chút nhân sinh vô thường, cả trái tim tựa hồ cũng tang thương. . .

. . .

. . .

"Quên đi, trước tiên tìm người thử nghiệm. . ."

Phương Quý ánh mắt quét một vòng, lập tức rơi vào Triệu Thái Hợp trên người.

"Người muốn làm gì?"

Triệu Thái Hợp cũng không biết làm sao, một thấy Phương Quý không có ý tốt nhìn về phía chính mình, liền lập tức đoán được hắn muốn làm gì.

Hắn biến sắc mặt, vội vàng lùi về sau.

Bên cạnh Tiêu Long Tước thấy thế, liền lập tức nói giúp vào: "Có thể đừng hồ đồ, tông chủ nói để người tỉnh rồi, lập tức đi gặp hắn!"

Bên cạnh Nhan Chi Thanh sư tỷ cũng nói: "Đúng đúng đúng, không thể hồ đồ, người mới vừa Kết Đan, dễ dàng đánh chết người!"

"Được rồi. . ."

Nghe bọn họ cái này nói chuyện, Phương Quý mới rõ ràng, nguyên lai tông chủ ngay cả mình Kết Đan sau khi, có thể tìm người thử tay nghề đều đoán được, thậm chí đều đoán được chính mình bây giờ lực lượng hỏa hầu nắm giữ không được, dễ dàng đánh chết người, chỉ có thể lắc đầu một cái, tạm thời bỏ đi cái ý niệm này, nhượng người ở phía trước dẫn đường, sau đó nhắm cốc trước mà đến, chính hắn bây giờ cũng chính nín một bụng nghi vấn muốn hỏi tông chủ.

Vòng quanh đường nhỏ rời đi sau cốc, Phương Quý mới phát hiện, vừa này hẳn Kết Đan nơi, chính là Thái Bạch tông chủ phong phía sau núi, một mảnh linh khí đầy đủ nơi, Thái Bạch tông lâm thời ở đây xây xuống một phương đại trận, chuyên môn che chở hẳn Kết Đan, cũng phái mọi người giúp đỡ hộ pháp.

"Lão phu gặp qua Kết Đan chi vô số người, lại không chưa từng gặp bực này tại phía trên chiến trường, bị ép Kết Đan. . ."

Còn chưa đi đến nhà tranh trước, Phương Quý liền đột nhiên cảm giác thấy mi tâm mát mẻ, trước mắt đúng là rõ ràng xuất hiện cái kia nhà tranh trước mọi người, chỉ thấy ghé mây bên trên, theo thường lệ năm Mạc Cửu Ca cái kia chán nản người, mà ở bên cạnh hẳn, ngồi chính là Thái Bạch tông chủ, ngoài ra còn có Liễu Chân trưởng lão, Bạch Thạch trưởng lão ở bên cạnh uống trà, mà ngồi ở bên cạnh bọn họ, thân phận rõ ràng không giống, lại là tiểu Lý.

Tình cảnh này làm cho Phương Quý sững sờ, không hiểu được chuyện gì xảy ra.

Bất quá rất nhanh liền lại bị một cái vấn đề khác hấp dẫn sự chú ý:
"Tông chủ trên mặt làm sao xanh một khối?"

Lúc này nói chuyện chính là Bạch Thạch trưởng lão, hẳn vừa cho mọi người châm trà, vừa nói: "Hẳn như đan thành, chính là cái gì đan phẩm?"

"Người cảm thấy thế nào?"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, lúc này trên mặt hẳn xanh một khối, con mắt cũng có chút sùng đỏ, thoạt nhìn có chút buồn cười, nhưng chính hẳn cũng không thêm để ý, ôn hòa từ thiện, liền như một cái hòa ái trưởng bối, cười nhìn về phía bên người tiểu Lý, mở miệng dò hỏi.

Tiểu Lý chính đứng dậy, từ Bạch Thạch trưởng lão trong tay tiếp nhận ấm trà, theo văn bói lễ số, lần lượt cho Thái Bạch tông chủ, Mạc Cửu Ca, Bạch Thạch, Liễu Chân trưởng lão mấy người châm trà, nghe thấy Thái Bạch tông chủ đặt câu hỏi, khuôn mặt nhỏ trước tiên đã đỏ, nhỏ giọng nói: "Ta vẫn không có Kết Đan, ta chỉ biết là thể gian đan phẩm, vốn phân thành ba loại, phân biệt là đan dược thành đan, địa bảo thành đan, cùng với thiên đạo thành đan. . ."

Thái Bạch tông chủ thoả mãn nhìn tiểu Lý, gật đầu nói: "Người tiếp tục giảng!"

Tiểu Lý liền nằm ở trên ghế mây không phản ứng người Mạc Cửu Ca bên người, đều thả một chén trà, lúc này mới ngòì trở về, hai cái tay nhỏ bé đặt ở trên đầu gối, nhỏ giọng nói: "Đan dược thành đan, chính là căn cơ không đủ, mượn đan dược chi lực miễn cưỡng kết thành Kim Đan. . ."

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Đan Hỏa tông Cổ Thông lão quái, chính là trong này cực phẩm!"

Tiểu Lý mặt đỏ một chút, ánh mắt được đến Thái Bạch tông chủ cho phép, mới tiếp tục đi xuống giảng đạo: "Mà địa bảo thành đan, liền nhiều là mượn một chút dị bảo, trấn áp đạo cơ, cho nên thành đan, loại này Kim Đan, ở Bắc Vực nhiều nhất, Đông Thổ cũng không có thiếu, bất quá Đông Thổ nhiều là chính mình luyện chế dị bảo, mà Bắc Vực tu sĩ, thì lại nhiều là mượn dùng Ma sơn trong hình thành dị bảo kết thành!"

"Mà ngoại trừ cái này hai loại đan phẩm ở ngoài, trọng yếu nhất, chính là thiên đạo thành đan. . ."

Tiểu Lý nói, quay đầu liếc mắt nhìn Phương Quý đi tới phương hướng, tiếng nói tựa hồ càng thấp chút, nhưng thấy Thái Bạch tông chủ còn ở nhìn mình, cũng chỉ đành tiếp tục nói: "Lão tổ tông thường thường nói, thể gian

không có kiến thức người, đều cho rằng tiên đạo thành đan, chuyên chỉ ta Đông Thổ tiên kiêu, dựa vào công pháp cùng Tiên đạo tư nguyên thành tựu Tiên đạo Kim Đan, đi ở Trục tiên lộ trên tuyết đỉnh thiên kiêu. . ."

Bạch Thạch trưởng lão tiếp nhận tiểu Lý tự tay cũng trà, đang tự cảm khái, nghe vậy đột nhiên ngẩn ra: "Chẳng lẽ không phải sao?"

Chu vi bỗng nhiên vô số ánh mắt đều rơi vào trên mặt của hắn, hắn nét mặt già nua nhất thời một đỏ, chê cười nói: "Người nói tiếp!"

"Không phải!"

Tiểu Lý khe khẽ lắc đầu, nói: "Lão tổ tông giảng qua, ta Đông Thổ con đường tu hành, chỉ là lưu truyền đến mức rộng nhất, nhất là người biết, vì lẽ đó danh tiếng lớn nhất, nhưng trên thực tế, thế gian còn có vài loại đan phẩm, không thua với ta Đông Thổ pháp, tựa như Tôn phủ, có quý thần thánh phẩm đan, Nam Cương có nuôi máu thành đan pháp, thậm chí ngay cả Tây Hoang, đều vẫn có nuôi Ma chủng pháp, đan phẩm bên trên, đều không thua tại Tiên đạo Kim Đan, vì lẽ đó, như đặc biệt là tiên đạo thành đan, như vậy cái này mấy loại đan phẩm, cũng như thế phải thuộc về tại tiên đạo thành đan một loại, không thua Đông Thổ!"

"Chỉ bất quá. . ."

Nàng nói đến chỗ này, tiếng nói lại hơi một yếu, không hề tiếp tục nói.

Mà Bạch Thạch trưởng lão mấy người, chính nghe hăng say, vội vàng hỏi: "Bất quá làm sao, nhanh giảng!"

Tiểu Lý mặt đã đỏ không dám giơ lên đến, một lát sau, mới nhỏ giọng nói: "Lão tổ tông cũng nói, những thứ này đan phẩm, không có đến tiếp sau công pháp, vì lẽ đó cảnh giới Kim Đan lại mạnh, nhưng cũng đi không được Nguyên Anh bên trên, vì lẽ đó xác thực không bằng ta Đông Thổ. . ."

Cái này một cái tiểu cô nương nói ra tu hành đạo lý, lại để cho mình những thứ này lão tu đều cảm thấy mới mẻ, Bạch Thạch trưởng lão mấy người, trong lòng cũng không khỏi sinh ra một chút vẻ kinh ngạc, tuy thật không tiện nói rõ, lại cũng cảm thấy, chính mình những thứ này lão tiên bối, ở nhân gia Đông Thổ tiểu cô nương trước mặt, tựa hồ có hơi ếch ngồi đáy giếng hiềm nghi, nhất thời cũng không biết nên tiếp nói cái gì, đều ngồi đàng hoàng.

"Cái kia theo ngươi đến, ta này phương sư diệt nếu là thành đan, ở các ngươi Đông Thổ lại nên làm như thế nào?"

Đúng là Thái Bạch tông chủ, nhẹ khẽ nhấm một hớp trà, giọng điệu tựa như lơ đãng, vẻ mặt nhưng có chút thật lòng hướng về tiểu Lý nhìn sang.

"Ta. . ."

Nghe Thái Bạch tông chủ nhắc tới Phương Quý, tiểu Lý trở nên do dự một chút, một lát sau, mới lắc đầu nói: "Ta không biết!"

Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão hai mặt nhìn nhau, cũng không biết nàng câu này "Không biết" từ đâu mà tới.

Tiểu Lý ở như thế nhiều ánh mắt nhìn kỹ phía dưới, có vẻ hơi ngượng ngùng, ánh mắt nhẹ nhàng liếc nhìn một chút Phương Quý đi tới phương hướng, cố lấy dũng khí nói: "Phương Quý ca tu luyện nhà ta. . . Rất lợi hại Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công pháp, đạt đến đỉnh cao, lại mượn Triệu sư bá cho hãn Đế Lưu Đạo Tương Kết Đan, hãn là chúng ta Đông Thổ thế gia đánh giá trung phẩm Tiên đạo đan. . ."

Nghe nói lời ấy, Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, đều là đầy mặt sắc mặt vui mừng.

Đông Thổ thế gia trung phẩm Tiên đạo đan, cái kia há lại là bình thường?

Thái Bạch tông có như thế một cái hậu bối, cái kia chẳng phải là có thể cùng Đông Thổ thế gia so với?

Chỉ có Thái Bạch tông chủ, chỉ là cười lắc lắc đầu, lại hỏi: "Sau đó thì sao?"

Tiểu Lý e lệ, đánh bạo nói: "Thế nhưng, Phương Quý ca ca Kết Đan, ngoại trừ công pháp cùng Tiên đạo tư nguyên ở ngoài, lại mượn chữ Thần pháp lực lượng, còn mượn một cái kỳ quái Ma sơn địa bảo, vì lẽ đó hấn đan phẩm, đã lại lần nữa sinh ra biến hóa. . ."

"Cho tới biến thành cái gì loại, ta là thật sự không đã hiểu. . ."

Nàng nói, bỗng nhiên lại bồi thêm một câu, nói: "Nhưng nhất định rất lợi hại!"

Chương 489 : Vô Địch Lợi Hại Đan

"Thật tinh mắt, thật tinh mắt. . ."

Phương Quý vừa đi gần nhà tranh, vừa nghe tiểu Lý, trong lòng cũng là hiếu kì vô cùng.

Hắn mặc dù đã Kết Đan, nhưng kỳ thực đối với mình Kim Đan không biết gì cả, nếu bàn về tu hành trong lịch sử Kết Đan hồ đồ nhất, đại khái chính là hắn, không những không có sớm làm cái gì chuẩn bị, thậm chí ở Kết Đan trong quá trình, đều không có hơn nữa dẫn dắt, mơ mơ màng màng ngủ một giấc, tỉnh lại thời điểm cũng đã Kết Đan, tựa như những tu sĩ khác, Kết Đan thành công sau khi, trước tiên là quan sát bên trong thân thể đan phủ, kiểm tra đan phẩm, mà Phương Quý Kết Đan sau khi chuyện thứ nhất là chậm rãi xoay người, sau đó suy tư y phục của chính mình đi đâu. . .

Không biết chính mình đan phẩm, cũng không biết những người khác đan phẩm, vốn là ở hắn trong tiềm thức, còn cho rằng thiên hạ Kim Đan đều giống nhau, ngược lại đều là chính mình đánh không lại, đương nhiên, bây giờ là có chút không giống nhau, ít nhất mình đã giết chết một cái Kim Đan. . .

Lúc đó chính mình còn không Kết Đan đây, cái kia có phải là hiện tại tất cả Kim Đan chính mình cũng có thể nhấn trên đất đánh?

Ha ha, nhớ lúc đầu, người nhà họ Tần đi tới nước Sở núi Hắc Phong trên, cái kia là cái gì loại bá đạo, nói chính mình cũng nghe không hiểu, nhìn thấy Hồ Tú ma ma cùng áo xanh tỳ nữ, đều cảm thấy là thần tiên, thậm chí tiểu Lý nhà cái kia vương bát công tử, còn muốn lôi chính mình đi làm gã sai vặt, nhưng hôm nay làm sao, chính mình đan phẩm, đã là tiểu Lý đều xem không hiểu, chẳng phải là so với bọn họ lợi hại?

Vừa nghĩ, Phương Quý bẻ ngón tay tính toán một chút, coi như lại đối với Kim Đan hồ đồ ngu ngốc, nhưng mình vì sao có thể Kết Đan vẫn là hiểu được.

Hắn vốn là Trúc Cơ trung giai cảnh giới, nhưng mượn Kính Châu di địa Thần Minh tông cái kia cột nhỏ vạch trần hỗn độn chia âm dương chỉ quét ngang cửu thiên vô địch tạo hóa lợi hại đền. . . Tên gọi tắt vô địch lợi hại đền đi. . . Đột phá các loại quan khiêu, đạt đến Trúc Cơ đỉnh cao, sau đó lại ở vị kia Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U chữ Thần pháp dưới áp chế, dung hợp cái kia từ Tôn phủ Bạch Thiên Đạo Sinh trong tay đoạt đến Ma sơn quái nhân, trong cơ thể thêm ra một đạo lực lượng, bắt đầu Kết Đan, nhưng ngoài ra, cái khác hắn còn có một đạo lực lượng, là hắn thành tựu Kim Đan then chốt. . .

Lúc đó Phương Quý không kịp ngẫm nghĩ nữa, còn không rõ, bây giờ thành tựu Kim Đan, cảm ứng nhạy cảm, đúng là một cách tự nhiên nghĩ đến.

Chính mình đương thời có thể đối chiến Triều Tiên tông thánh nữ hơn nữa hơn trước, có một đạo pháp môn là then chốt.

Cái kia chính là chính mình thần thức!

Hoặc nói là tông chủ truyền cho mình Quy Nguyên Bất Diệt Thức!

Nếu không là tu luyện Quy Nguyên Bất Diệt Thức, hắn liền không thể ở Bạch U chữ Thần pháp dưới áp chế, bảo vệ một đường đạo tâm, cũng cảm kiếm phản kích, mà ở phía sau đến, Bạch U khí cơ dưới áp chế, đã kinh động Ma sơn quái nhân thì mình cũng không cách nào dung hợp cái này một cái Ma sơn dị bảo, cho nên nói, Quy Nguyên Bất Diệt Thức, mới là chính mình trận chiến này mà thắng, hơn nữa có thể Kết Đan hạt nhân nơi. . .

Tông chủ am hiểu nhất chính là chữ Thần pháp, như vậy cái này Quy Nguyên Bất Diệt Thức, kỳ thực chính là chữ Thần pháp căn cơ!

Cũng tức là nói, mình có thể Kết Đan, ba đại hạt nhân chính là công pháp thêm Tiên đạo tư nguyên, đây là Đông Thổ con đường, mà ngoài ra lại có Ma sơn dị bảo, đây là địa bảo thành đan con đường, ngoài ra lại tăng thêm chữ Thần pháp, đây là Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U con đường!

Theo tiêu Lý trước lời nói mà nói, chỉ có Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công cùng cái kia cái gì lao kiện Tử Địa Đạo Tương, mình coi như là Đông Thổ trung phẩm Tiên đạo Kim Đan, cái kia lại thêm vào dung hợp tiến vào chính mình mi tâm bên trong Ma sơn dị bảo, há không phải

tương đương với các nàng thượng phẩm Tiên đạo Kim Đan? Lại thêm vào Tông giáo chủ cho ra bản thân Quy Nguyên Bất Diệt Thức, cái kia há không phải là vượt quá thượng phẩm?

Cái này ứng nên gọi tên gì?

...

...

"Ha ha, Bản tiểu tọa Phương Quý Phương lão gia có thể thành tựu bây giờ cái này một viên vô địch thiên hạ Duy Ngã Độc Tôn thế gian không hai Đông Thổ siêu phẩm quét ngang bát hoang Tiên đạo lợi hại đan, vẫn phải là đa tạ tông chủ sư bá a, kỳ thực chính ta nỗ lực cũng chỉ chiếm chín mươi chín phần trăm. . ."

Vừa cười to, Phương Quý vừa chấp hai tay sau lưng, tản bộ bát tự bộ đi tới tông chủ mấy người trước mặt.

Tông chủ mấy người đã sớm biết hướng chính hướng về bên này, nhìn thấy hắn hiện thân, trên mặt cũng từ hiện ra ý cười, chỉ là còn chưa kịp hỏi hắn chút gì, liền trước hết nghe đến hắn cái kia dào dạt đặc ý, sắc mặt nhất thời đều có chút quái lạ: "Người nói đó là cái gì đan?"

"Vô địch thiên hạ duy ngã độc tôn thế gian không hai Đông Thổ siêu phẩm quét ngang bát hoang Tiên đạo lợi hại đan. . ."

Phương Quý chăm chú lặp lại một lần, đặc ý nói: "Tên gọi tắt vô địch lợi hại đan!"

Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão hai cái nghe xong, hai mặt nhìn nhau, đã có chút không rõ giác ngộ.

Tiểu Lý nhưng là nhìn Phương Quý một chút, liền đỏ mặt cúi đầu xuống.

Nằm ở trên ghế mây mũ rom che kín mặt Mạc Cửu Ca, bỗng nhiên cả người không dễ chịu, thay đổi cái tư thế nằm, còn thở dài một tiếng.

Chỉ có Thái Bạch tông chủ là thực tại không nhịn được, trách mắng: "Cái này cái gì quý tên?"

Lúc này hẳn là quả thật có chút nhịn không được, cái này một trận đại chiến bên trong, Thái Bạch tông tủa Tôn phủ, bại Triều Tiên tông, lại rộng rãi phát chữ Thần dân, quả thật là thanh danh không hai, dù là ở trận chiến này kết thúc sau khi, đều có rất nhiều tiên môn chưa đi, hoặc nói là vốn là đào tẩu lại trở về, tìm chính mình thỉnh giáo chữ Thần pháp sách quan khiếu, cũng tra xét chính mình hư thực, đối với tất cả những thứ này, Thái Bạch tông chủ đều không ngại, đầy mặt mỉm cười cho bọn họ giải thích, vì bọn họ giải thích nghi ngờ, duy độc khi bọn họ hỏi cái này tiêu đệ tử thì hẳn đầy mặt hắc tuyến. . .

"Siêu Đại Phi Đản thuật, là cái gì pháp?"

"Vương Bát Bạng Tiễn thuật, chẳng lẽ là Thái Bạch tông tìm hiểu ra đến tân pháp?"

"Quý Thần Đại Phi Phong, có hay không cùng Tôn phủ có quan hệ?"

"Mấu chốt nhất là cái kia Đại Ngũ Hành Âm Dương Nguyên Từ Vũ Trụ Ánh Sao Hủy Diệt Đại Lô Roi. . . Có hay không là Thái Bạch tông bí mật bất truyền?"

". . ."

". . ."

Lúc đó Phương Quý đại chiến Triều Tiên tông thánh nữ thì không khỏi biểu hiện quá mức xuất chúng.

Vì lẽ đó hẳn gọi ra công pháp tên, cũng bị vô số người ghi vào trong lòng, mọi người đều nghĩ, Thái Bạch tông chủ liền chữ Thần pháp sách đều truyền, vậy này chút vừa nghe liền rất đáng gờm công pháp, có phải là cũng có thể hơi hơi cho mọi người tiết lộ một điem a?

Ngược lại Thái Bạch tông chủ ngay lúc đó nụ cười liên cứng ở trên mặt, mặt tối sầm lại không phản ứng người.

Sau đó mọi người đều nói, Thái Bạch tông chủ vừa nghe mọi người quan tâm này họ Phương tiêu đệ tử chuyện, liền trầm mặc không nói.

Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ quan hệ của bọn họ xác thực không đơn giản, giấu đầu lòi đuôi a!

Lão Triệu trên mặt nào đó khối xanh, cũng là bởi vì Thiết nương tử không hài lòng hẳn đem lợi hại như vậy pháp môn truyền cho Phương Quý mà không truyền cho chính mình chính tông con ruột mà đánh ra đến, có thể nói, cái này một khối chính là bây giờ Thái Bạch tông chủ đầu điểm, vừa nghe liền không hài lòng.

...

...

"Các người vừa nãy đều nói, không biết ta cái này đan phẩm là cái gì, ta chỉ có thể chính mình lấy tên!"

Mà đôi mặt Thái Bạch tông chủ răn dạy, Phương Quý đúng là lẽ thẳng khí hùng.

Vừa nói, vừa đi tới nhà tranh trước người, vừa nhìn bên này tông chủ, Mạc lão cửu, Bạch Thạch, Liễu Chân, tiểu Lý bọn người ngồi, theo lý thuyết bọn họ là trưởng bối, chính mình là hẳn là đứng, nhưng bây giờ không giống nhau, chính mình nhưng là Kim Đan a!

Liền Phương Quý liền chắp hai tay sau lưng, ở đây quét một vòng, ánh mắt nhìn thấy Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân thì bọn họ vẫn đứng là suy nghĩ một chút, muốn hay không lại cầm cái ghế để Phương Quý ngồi xuống, bất quá Phương Quý rõ ràng không chút nào để ý những chi tiết này, quét một vòng liền tới đến tiểu Lý bên người, tiểu Lý liền lên đem chỗ ngồi tặng cho hẳn, Phương Quý ngồi một nửa, lại bắt chuyện tiểu Lý ngồi nửa kia.

Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão xem ánh mắt đều có chút liền, nghĩ thầm như vậy sẽ không quá bất kính chứ?

Thái Bạch tông chủ lại không có để ý nhiều như vậy chi tiết nhỏ, cau mày có chút suy nghĩ, nhân tiện nói: "Người bây giờ đan phẩm, xác thực thế gian không hai, cũng nên lấy cái tên, vừa có Tiên đạo tư nguyên, lại có Ma sơn dị bảo, lại kiêm chữ Thần pháp căn cơ. . ."

Hắn vừa nghĩ, chậm rãi mở miệng nói: "Vừa cụ tam tượng, liền kêu Tam Tượng thần đan làm sao?"

Phương Quý không nghĩ tới Thái Bạch tông chủ sẽ cho mình đan phẩm đặt tên, hơi ngẩn người ra, liền đáp ứng nói: "Ồ!"

Thái Bạch tông chủ không yên lòng, lại nói: "Người có thể nhớ rồi?"

"Nhớ rồi!"

Phương Quý nói: "Tam Tượng vô địch thiên hạ duy ngã độc tôn thế gian không hai Đông Thổ siêu phẩm quét ngang bát hoang Tiên đạo lợi hại thần đan!"

Hơi trầm ngâm, nói bổ sung: "Tên gọi tất vô địch lợi hại đan!"

Thái Bạch tông chủ nhất thời ghen một thoáng, suýt chút nữa một hớp phun qua đi.

Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão hai mặt nhìn nhau, vẫn cảm thấy không tên lợi hại!

Lại nhìn lúc này cùng Đông Thổ đến tiểu Thánh nữ chen ngồi cùng một chỗ Phương Quý, hai người ngược lại có chút thổn thức lên, lúc trước Phương Quý nhập Thái Bạch tông, sớm nhất tiếp xúc, chính là bọn họ hai người trưởng lão, khi đó bọn họ, còn cảm thấy Phương Quý căn nguyên đã mất, khó thành đại đạo, vì lẽ đó xem ở Hồ Tú bà bà mặt mũi trên, dự định đem hấn vớt tại Ô Sơn cốc bên trong dưỡng lão, nhưng hôm nay. . .

Tiểu tử này lại cũng thành Kim Đan, cùng mình đứng ngang hàng?

Cái này ngược lại không phải bọn họ khiêm tốn, Thái Bạch tông Kim Đan không ít, tựa như Hùng Bình trưởng lão mấy người, cũng đều là Kim Đan, bất quá cùng bọn họ so với, còn kém một bậc, nhưng cái này Phương Quý nhưng không như thế, hấn đan phẩm, đã xa xa không phải là mình mấy lão già này có thể so sánh được.

Từ vừa mới bắt đầu ứng Thái Bạch tông chủ cho mời, vào Thái Bạch tông làm đại trưởng lão, cũng trong bóng tối tham diễn Ngũ Hành Đại Chân Nghĩa bắt đầu, bọn họ liền đã biết, chính mình vị tông chủ này, thậm chí còn bao quát phía sau núi cái kia kẻ tàn phế, đều tuyệt đối không có nhìn bề ngoài đơn giản như vậy, cũng chỉ có Hỏa Hậu Quân đại trưởng lão bực này tính tình nóng nảy, làm người lại đơn thuần người, mới sẽ thật bắt bọn họ

làm bình thường Kim Đan đôi xử!

Nhưng cũng là cho tới hôm nay, trận chiến này tủa Tôn phủ, bại Triều Tiên tông, bọn họ mới ý thức tới, chính mình vị tông chủ này còn có phía sau núi vị này, hai vị khai sơn tổ sư, sẽ không có một cái là nhân vật đơn giản, không chỉ không đơn giản, thậm chí là cao thâm khó dò!

Tựa như bọn họ trong ngày thường ở ngọn núi chính trong lòng đất tu hành, cũng đều sẽ cảm giác tinh thần nhạy bén, tâm niệm thông suốt, vì lẽ đó đem chính mình thần thông tu luyện tới cực hạn, nhưng tu hành lại bây giờ thuận lợi, bọn họ cũng tuyệt không nghĩ tới, cái kia trong lòng đất cất giấu, lại chính là Đế Lưu Đạo Tương bực này thần vật, bọn họ chính là mượn bực này thần vật linh uẩn, mới có thể đem chính mình thần thông thôi diễn đến mức tận cùng. . .

Cái này còn chỉ là thể hệ trước. . .

Lại nhìn bọn tiểu bối đây?

Triệu Thái Hợp, Tiêu Long Tước, Trương Vô Thường, thậm chí còn đến bao quát Nhan Chi Thanh bực này tổ chất chỉ tính bình thường, ở cái này một trận đại chiến bên trong, đều biểu hiện ra tài năng xuất chúng thiên tư, cái kia pháp thuật huyền công trong lúc đó mơ hồ để lộ ra đến đạo uẩn, nhưng bọn họ cũng nhìn không thấu!

Mà cái kia xưng tên vô dụng A Khô, một mở ra phong ấn, cũng có thể đỡ bảy vị Kim Đan!

Quá phận nhất chính là cái này trong ấn tượng nhập môn không bao lâu họ Phương tiểu đệ tử, ngăn ngăn mấy năm, là được liên bực này không thua tại Đông Thổ đứng đầu thiên kiêu siêu phàm đan phẩm, còn có thể cùng Đông Thổ đến thần bí quý khách chen ở một cái ghế ngồi, cái này tính là gì?

Bạch Thạch trưởng lão cùng Liễu Chân trưởng lão trong lòng ở do dự, muốn hay không mau mau lên đi cho bọn họ chuyển cái ghế?

Chương 490 : Đại Đạo Tâm Kiếp

Cũng là ở Thái Bạch tông Bạch Thạch trưởng lão, đối mặt bỗng nhiên lộ ra bộ mặt thật tông chủ, cùng với quật khởi mạnh mẽ một đám tiểu bối cảm khái không thôi lúc, toàn bộ Bắc Vực, hoặc nói là Đông Thổ, cũng không biết có bao nhiêu người tâm cảnh, cùng bọn họ tương tự.

An Châu Tôn phủ Huyền Nhai Tam Xích đem người tiêu diệt Thái Bạch tông, kết quả lại là chính mình chịu khổ thân bại, bị hấn khu làm tiên phong ba đại tiên môn không một tồn người, từ lâu tan tác, mà hấn suất lĩnh An Châu Tôn phủ cao thủ cũng hầu như tất cả chôn vùi ở đây, tuy rằng hiện tại, vẫn không có vị này An Châu Tôn chủ sinh tử tăm tích truyền ra, nhưng mọi người đều biết, bây giờ An Châu Tôn phủ, đã thành một cái xác không.

Toàn bộ An Châu, thành nơi vô chủ, phạm là có một phe nhân mã đem người hô to, liền có thể làm chủ thành Thần Huyền, thành chúa tể một phương.

Rơi vào như vậy vận mệnh, không chỉ có là An Châu Tôn phủ, còn có liền nhau Kính Châu Tôn phủ.

Kính Châu Tôn phủ chi chủ cùng Bách Mục đại quý thần, ở Thần Minh tông di địa đại chiến trong chết, sau lần đó ba vị đại trưởng lão cùng với dưới trướng một đám Tiên binh, cũng thất bại ở Thái Bạch tông sơn môn trước, có thể nói hao binh tổn tướng, mà quan trọng hơn nhưng là, Bắc Vực thứ nhất đại nghịch phi Thương Long Tử, thừa dịp Kính Châu trống vắng, đại binh áp sát, chiếm rơi xuống Kính Châu Tôn phủ, làm cho Bắc Vực loạn ba châu, trở thành loạn bốn châu.

Lại thêm vào An Châu, cái kia chính là năm châu đều rối loạn.

Đương nhiên, đây chỉ là một lời dẫn mà thôi.

Phảng phất là có một thanh lửa, từ Bắc Vực đốt lên, hỏa thế cùng nhau, liền không thể thu thập.

Tức Châu thứ nhất đại tiên môn Vân Tiêu tông liên hợp mười hai tiên môn, công nhiên tạo phản, đã cùng Tức Châu Tôn phủ chiến ở một chỗ.

Tức Châu đại loạn!

Hải Châu Tôn chủ bị người ám sát, quần hùng cùng nổi lên!

Hải Châu đại loạn!

Vĩnh Châu có quý thân tế đàn bị người phá huỷ, quý thân nhập ma, không bị khống chế, chính bốn phía làm loạn.

Vĩnh Châu đại loạn, hóa thành ma cảnh!

...

...

Từng cái từng cái tin tức, từ bốn phương tám hướng truyền đến, nguyên lai còn như là một mảnh an bình Bắc Vực mười chín châu, phảng phất trong chớp mắt, khắp nơi ngọn lửa chiến tranh, những kia bị Tôn phủ áp chế 1,500 lửa giận, phảng phất ở trong chớp mắt, liên núi lửa giống như bạo phát ra!

Mà bọn họ cái này từng cái từng cái chuyện, đặc biệt là An Châu một nho nhỏ Thái Bạch tông, liên hợp An Châu các đại tiên môn, trực tiếp đem Tôn phủ đại quân thậm chí là Triều Tiên tông đại trưởng lão, thánh nữ, đều cùng nhau bắt xuống chuyện, thì lại lại kích khởi càng nhiều Bắc Vực càng nhiều tiên môn dũng khí, không biết có bao nhiêu ở cái này loạn tượng trong vốn ở quan sát tiên môn, bị cái này hào hùng xúc động, cũng giận mà rút kiếm, hướng về Tôn phủ phóng đi!

Đối với việc này, An Châu cho Bắc Vực các đại tiên môn, đánh một cái rất tốt hình dáng!

"Ai dám nói ta Bắc Vực không có hào kiệt?"

Có người nghe nói An Châu tiên môn việc sau, khuấy động không ngớt, lớn tiếng tuyên dương: "An Châu các đại tiên môn, nếu dám liên hợp lại, đối kháng Tôn phủ, thậm chí chiến thắng, vậy chúng ta lại có gì không dám? Tôn phủ cũng bất quá là cái xác không, có thể có cái gì có thể sợ chỗ,

chỉ cần chúng ta tiên môn liên thủ, liền có thể đem trục xuất Bắc Vực, sau lần này các châu linh mạch, do ta tiên môn chia để trị. . ."

An Châu tiểu Tiên môn Thái Bạch tông đại thắng, cho người một loại nguyên lai Bắc Vực tu sĩ, cũng không thiếu hào kiệt, chỉ cần liên thủ lại, liền có thể chính diện đánh bại Tôn phủ ấn tượng, mà các nơi bỗng nhiên cùng nhau xuất hiện loạn tượng, thì lại khiến người cảm thấy thời cơ đến, không thể không phản!

...

...

"Tất cả những thứ này, đều là cái kia hai cái người tuổi trẻ làm ra đến?"

Xa xôi Đông Thổ, có một chỗ thanh u nơi, liền ở Đông Thổ núi Thượng Thanh phía sau núi, nơi đây kém xa núi Thượng Thanh ngọn núi chính như vậy thiên hạ nổi danh, nhưng cũng khắp nơi tiên trà linh quả, đạo uẩn tự sinh, thường xuyên có chút ông lão tới đây nghỉ ngơi, đánh cờ vây luận trà, thối thối một hơi con cháu nhà mình cỡ nào không chịu thua kém, cười một cái thế gian lại nổi lên bao nhiêu không biết trời cao đất rộng ghé con mới sinh, quá là nhàn nhã tự tại.

Bây giờ trên núi cổ tùng phía dưới, liền có người ở mang theo chính mình lò lửa nhỏ pha trà, có người ở cầm ngân châm, cho một con mới vừa bắt được bướm mở ra kinh mạch, có người ở lôi kéo một cái tuổi mới hai tám tiểu cô nương, hi da khuôn mặt tươi cười cho nàng giảng chính mình khi còn trẻ tuổi cầm trong tay một cây rì sắt thiết thương, từ Đông Thổ cái này một đầu một đường chạy trốn tới một đầu khác, từ đầu đến cuối không có bị người giết chết anh dũng sự tích. . .

Các chơi các, rất là tự tại một bức tranh, mãi đến tận có người bỗng nhiên hướng về Bắc Vực phương hướng liếc mắt nhìn.

Phía sau núi bên trên bầu không khí, thoáng có vẻ hơi ngọt ngào, đặc biệt là vị kia chính đang tại thử cho bướm mở ra kinh mạch ông lão tóc bạc, mắt thấy cái kia con bướm liền muốn bị hấn mạnh mẽ độ hóa thành đại yêu, chột tay run run một cái, không cần thận cho đâm chết. . .

"Bắc Vực đã nhất định phải đại loạn. . ."

Tự xưng là thoát thân bản lãnh đệ nhất thiên hạ cầm bào ông lão, bóp một cái hai tám thiếu nữ béo mập khuôn mặt, cười quay người sang đến, hướng về mấy người khác nói: "Ta vốn tưởng rằng, Bắc Vực những kia tiên môn, tốt xấu cũng chờ đến Vụ đảo cái kia hoang dã tiêu tử vượt quá ba trăm năm bế quan không ra thì mới có can đảm nhảy ra cùng Tôn phủ chính diện đấu lên, lại không nghĩ rằng bọn họ sớm một nửa thời gian. . ."

"Bây giờ Bắc Vực, đã là mọc lên như nấm, này Tôn phủ bên trong người, từ trước đến giờ thô man hung ác, sẽ không trì gia, 1,500 năm đều không có ở Bắc Vực cầm rế, vì lẽ đó bọn họ bình thường thoát nhìn hung ác, nhưng các đại tiên môn một phần, bọn họ liền không có căn cơ, lại thêm vào Triều Tiên tông đám kia Lão cầu đấu tranh nội bộ, bọn họ sợ là không đấu lại, trừ phi Vụ đảo vị kia sớm xuất quan, bằng không đại thế đi rồi. . ."

"Bắc Vực không có anh hùng khí!"

Pha trà ông lão cười ha ha, nói: "Có thể xuất hiện cục diện như thế, là có người cố ý tạo nên đến, lấy giả đánh tráo, giả lâu, nhiều, liền lại xuất hiện rất nhiều thật sự, ha ha, cái kia họ Triều người tuổi trẻ, ta đã sớm nhìn hẩn không sai!"

Nghe hai người bọn họ, mới vừa mới làm vì cái kia con bướm gọi trở về hồn đến ông lão tóc bạc, tay run run một cái, lại cho đâm chết.

"Cũng không phải không sai?"

Thoát thân người số một cầm bào ông lão, cố ý nhìn đâm bướm ông lão, cười ha ha nói: "Năm đó hai vị kia người tuổi trẻ đại não người Khương gia Độ Tiên đài thì bị ép Kết Đan mà chạy, ta liền biết bọn họ sẽ không cam lòng, bất quá, ta vốn tưởng rằng theo bọn họ ngay lúc đó tu vị cùng tâm cảnh, nhiều nhất chỉ là nghĩ không mượn người Khương gia thế, cũng như thế có thể bước lên Vô yêm chi lộ mà thôi, lại không nghĩ rằng, bọn họ xác thực dựa vào chính mình tìm tới Tiên đạo tư nguyên, người Khương gia thanh kia có thể bao hàm Đế Lưu Đạo Tương tiên giềng, không tính là phần độc nhất. . ."

Nói đã nói đến lúc này, đâm bướm ông lão rốt cục không cách nào lại trầm mặc xuống, hừ lạnh một tiếng, nói: "Cũng bất quá là gặp vận may lớn, xông Bất Tri địa mà quay về thôi, đến chúng ta ở độ tuổi này, vẫn đúng là cần đem những thứ này nhìn ở trong mắt sao?"

"Xông Bất Tri địa đến Đế Lưu Đạo Tương, cũng không tính là cái gì. . ."

Pha trà ông lão mỉm cười, nói: "Nhưng bọn họ không mượn Đế Lưu Đạo Tương mà thành thần chữ pháp, cũng làm cho người cao liếc mắt nhìn!"

"Đặc biệt là lần này, họ Triệu kia người tuổi trẻ bất đồ danh, cũng không cầu lợi, chỉ là mượn chính mình ba trăm năm mưu tính, đem Bắc Vực nhắc lên một tràng đại loạn, dẫn tới quần hùng xuất thế, đối kháng Tôn phủ, phần này hào hùng, ngược lại thật sự là để lão phu cao liếc mắt nhìn. . ."

Đâm bướm ông lão không nói lời nào, chỉ là lại đem cái kia bướm hôn phách chiêu trở về, mạnh mẽ một châm ghim xuống.

Thần sắc hắn có chút xem thường: "Không đồ danh, không cầu lợi, chỉ có thể nói rõ hắn đồ đến càng to lớn hơn. . ."

Nghe hắn, mặt khác hai cái ông lão trầm mặc một hồi.

Một lát sau khi, thoát thân đệ nhất cảm bào ông lão cười nói: "Ồ trước mặt hắn, không muốn luôn nhắc tới cái này một cái. . ."

Pha trà ông lão hơi ngẩn người ra, cười nói: "Một cái khác không phải cũng xuất kiếm sao?"

"Ha ha, người kia nghịch thiên hành sự, gặp thiên đạo tâm kiếp, nơi nào dễ dàng như vậy đi qua?"

Đâm bướm ông lão vừa mạnh mẽ hướng về bướm trên người châm rơi, vừa giọng điệu hồ hững mở miệng: "Ta Khương gia cùng hai vị kia chuyện của những người tuổi trẻ, còn không đáng chúng ta những người này chuyên tới nói, dù sao những chuyện tương tự, nhà các người cũng không có thiếu, đây là chúng ta lập thế căn cơ, tung là chúng ta yêu nhân tài ái tài, cũng là thay đổi không được, hiện nay, bọn họ muốn ồn ào, liên do cho bọn họ được rồi. . ."

Nói đến chỗ này thì cuối cùng một châm hạ xuống, con kia bướm trên người, bỗng nhiên sinh ra đạo đạo linh uẩn, lại thân hình biến hóa, hóa thành một con dài hơn một xích ngắn, sau lưng mọc ra hai cái cánh bướm, đầy mặt nước mắt, run lập cập nhìn hắn. . .

Đâm bướm ông lão căm ghét phát tay một cái, làm cho nó mau mau bay đi,

sau đó mới chậm rãi thu hồi ngân châm, nhàn nhạt nói: "Mấu chốt nhất một điểm chính là, nếu lần này làm ra chuyện như thế đến chính là cái kia sử dụng kiếm người tuổi trẻ, lão phu lúc này liền muốn nhượng người chuyên đi xin bọn họ sư huynh đệ hai cái trở về, thậm chí hái một đóa trong giếng Tiên Liên đưa cho bọn họ, dùng để an ủi. . ."

"Nhưng nếu là họ Triệu người kia, hắn vừa mới vừa hạ xuống một viên cò, vẫn còn không đáng lão phu để vào trong mắt!"

". . ."

". . ."

Cẩn thận từng điều tra Phương Quý đan phẩm sau khi, Thái Bạch tông chủ liền đem Phương Quý bọn người đuổi đi ra ngoài, bây giờ Thái Bạch tông mới vừa vượt qua một tràng đại kiếp nạn, Bắc Vực lại ngọn lửa chiến tranh nổi lên bốn phía, chính là các loại đại sự đều đè ép tới lúc, vì lẽ đó bọn họ thân là Thái Bạch tông đệ tử, ứng tận một phần trách nhiệm, lúc này ai cũng không thể nhận rồi, liền ngay cả Phương Quý, đều bị đuổi đi ra ngoài thật tốt chiêu đãi tiểu Lý.

Tuy rằng thân phận của nàng vẫn không có bị nói toạc, nhưng dù sao cũng là Đông Thổ người đến, người làm sao có thể nhượng người ngã ra đất nghỉ?

Thái Bạch tông chủ nhưng là trực tiếp dặn dò: "Ngủ lại thì nhất định phải ngủ ở trên giường nhỏ!"

Phương Quý cười ha ha giải thích chính mình đã sớm làm cho nàng giường ngủ chính mình ngã ra đất nghỉ, Thái Bạch tông chủ liền rất phiền đem hắn đuổi đi ra.

Rồi sau đó cái này thanh u phía sau núi, liền chỉ còn hắn cùng Mạc Cửu Ca cái này một đôi sư huynh đệ, liền ngay cả mang theo một chuỗi heo rừng nhỏ khắp nơi ủi cỏ ăn Hắc Sơn đại tôn, đều theo bản năng càng chạy càng xa, tựa hồ có ý lưu lại cho bọn họ sư huynh đệ một cái nói chuyện không gian. . .

Núi trong phong hàn, thanh u vắng lặng.

Hai người một cái ngồi ở trên ghế, một cái nằm ở trên ghế mây, thật lâu

không người mở miệng.

"Vô địch lợi hại đan, thiệt thòi hẳn nghĩ ra được. . ."

Một lát sau, vẫn là Thái Bạch tông chủ đánh võ trong sân vắng lặng, cười nói: "Bất quá dù như thế nào, người đệ tử này cuối cùng cũng coi như là có chút thành tựu, ít nhất không so Đông Thổ đưa trẻ bình thường chênh lệch, người cái này làm sư phụ, lẽ nào liền không nên có điểm phản ứng?"

"Ta nên có phản ứng gì?"

Trên ghề mây Mạc Cửu Ca, một lát sau mới mở miệng, tiếng nói có vẻ vô cùng chây lười: "Con đường tu hành, không phải như thế tính, đan phẩm mạnh bao nhiêu, cũng không ở chỗ người gốc gác sâu bao nhiêu, có thể đánh mấy cảnh giới, mà ở chỗ công pháp tu hành có hay không hoàn chỉnh, tựa như Đông Thổ vị tiểu cô kia nương nói, Đông Thổ con đường tu hành, cường ở bọn họ có hoàn chỉnh công pháp, từ Luyện Khí đến Vân Thiên, đều có tương ứng tu luyện pháp môn cùng con đường, thậm chí có tương ứng tài nguyên, vì lẽ đó, bọn họ Đông Thổ Trục tiên lộ, mới bị tôn sùng là thế gian số một!"

"Mà những kia Đông Thổ thế gia cao nhất công pháp, có tư cách được gọi là 'Chính điện' hai chữ, cũng nguyên nhân chính là này!"

"Con đường như vậy, Tôn phủ không có, Tây Hoang không có, Nam Cương càng không có!"

Vừa nói, Mạc Cửu Ca vừa đem che ở trên mặt mũ rom xóc đi xuống, trong đôi mắt lại tất cả đều là tơ máu, thoạt nhìn tựa hồ cực kỳ uể oải, tiếng nói bên trong cũng tựa như thẩm thấu bất đắc dĩ mệt mỏi: "Tên tiểu tử này liền càng không cần phải nói, người tuy rằng đem tất cả thứ tốt đều bịt lại cho hẳn, nhưng sợ là liền hẳn cảnh giới Kim Đan hẳn là tu hành cái gì loại công pháp đều không cái trật tự chứ?"

"Trên người hẳn có Đông Thổ công pháp, vậy trước tiên tu luyện chứ, cái kia Đông Thổ tiểu cô nương thoạt nhìn thành thật!"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Hẳn là dễ lừa!"

"Đông Thổ đồ vật không dễ cầm như vậy, tựa như người ta!"

Mạc Cửu Ca nụ cười nhạt nhòa một tiếng, nói: "Huống hồ con đường kia không chắc thích hợp hẳn!"

"Đó chính là hẳn chính mình chuyện!"

Thái Bạch tông chủ nói: "Đường tông muốn tự mình đi đi ra mới tốt, tựa như chúng ta!"

"Là người đi ra!"

Mạc Cửu Ca trầm mặc một hồi, mới nói: "Su huynh, đường đi của người thông, mà đường đi của ta chết rồi!"

Nghe hẳn lời này, Thái Bạch tông chủ hơi thay đổi sắc mặt, nhưng rất nhanh liền lại ép xuống, hồi lâu mới nói: "Su đệ, người so với ta càng sớm hơn đi tới con đường này, 100 năm trước, người thậm chí đều không hiểu con đường này là cái gì, liền đã bước ra bước đi kia, mà ta lại là đầy đủ phí thời gian trăm năm, lại ở một vị tiền bối dưới sự chỉ điểm, mới đi ra bước đi này, tư chất người hơn xa ta. . ."

"Nhưng là su huynh người né qua đại đạo tâm kiếp, ta lại trở thành phế nhân. . ."

Mạc Cửu Ca nở nụ cười, có vẻ vô tận thâm trầm cùng cay đắng: "Su huynh, ta tự mình biết vấn đề của chính mình, vì lẽ đó người thật sự không cần vẫn giúp ta, lần này người thậm chí không tiếc nắm chính mình mạo hiểm, đem này ba cái Triều Tiên tông bị trọng thương lão gia hỏa để cho ta, là muốn cho ta tìm về cái gì sao? Vô dụng, người đem cái này to lớn danh tiếng cho ta, có thể lừa gạt quá thiên hạ người, lại không gạt được chính ta, ta biết mình đã phế bỏ, nếu không thì, cái kia một kiếm nên trực tiếp đem ba người bọn hắn chém xuống, mà không phải từng cái từng cái đến. . ."

"Thế nhân chỉ biết ta một lần nữa nâng kiếm, chém Triều Tiên tông ba đại trưởng lão, nhưng trên thực tế, cái kia đều là người tặng cho ta a. . ."

". . ."

". . ."

"Ta liền không tin cái gì cái gọi là đại đạo tâm kiếp!"

Thái Bạch tông chủ nghe Mạc Cửu Ca, lại ít có xuất hiện chút rất nhiều tức giận, chỉ tiếc mài sắt không nên kim giống như nhìn cái kia phảng phất thành bùn nhão cũng tựa như sư đệ, nghĩ muốn răn dạy, rồi lại không đành lòng, cuối cùng chỉ có thể cố nén tức giận, thấp giọng khuyên nhủ: "Tất cả những thứ này ngươi xuất kiếm, liền chứng minh ngươi còn có xuất kiếm năng lực cùng thiên phú, chứng minh ngươi đại đạo tâm kiếp, cũng không phải là khó giải. . ."

Mạc Cửu Ca đánh gãy hấn: "Làm sao giải?"

Thái Bạch tông chủ trầm mặc một hồi lâu, mới lạnh lùng nói: "Liên dùng ngươi am hiểu nhất phương thức, tìm tới nó, chém nó!"

Mạc Cửu Ca trên mặt bỗng nhiên lộ ra cười khổ, tiếng nói bên trong hình như có chút tuyệt vọng: "Nhưng là ta không dám a. . ."

"Sư đệ, ngươi nhất định phải dám, ta cũng biết ngươi nhất định sẽ đi. . ."

Thái Bạch tông chủ chậm rãi đứng lên, cúi đầu nhìn Mạc Cửu Ca một chút, chậm rãi nói: "Từ ta nói ra Bắc Vực đại loạn, sẽ lan đến tất cả thời điểm, ngươi liền nhất định sẽ đi tới, bây giờ Bắc Vực ván cờ này, vốn là sư huynh đệ chúng ta hai người cùng nhau xuống, nhưng chúng ta ngươi trăm năm, chỉ có thể trước tiên rơi xuống cờ, nhưng ngươi cũng biết, chuyện về sau, bằng một mình ta là không chịu được nữa, ta cần ngươi nâng kiếm!"

"Vì lẽ đó ngươi đi sớm về sớm đi, ta sẽ ở Thái Bạch tông chờ ngươi!"

Hấn xoay người rời đi, tiếng nói chậm rãi truyền trở về: "Đi thời điểm mang theo ngươi đồ đệ kia, hấn là ngươi đệ tử, ta giúp ngươi dạy lâu như vậy, chuyện về sau nên do ngươi tới đón, ta tin tưởng ngươi là có thể giúp hấn tìm tới càng tốt một con đường. . ."

"Không nên quên, chúng ta lúc trước rời đi Đông Thổ lúc lời thề. . ."

Chương 491 : Phương Tiểu Trưởng Lão

Bây giờ Thái Bạch tông, trở thành Bắc Vực người tâm phúc, Phương Quý, thì lại trở thành Thái Bạch tông người tâm phúc.

Trở thành Bắc Vực người tâm phúc Thái Bạch tông, nhất cử nhất động, cũng không biết đưa tới bao nhiêu tiên môn quan tâm, bây giờ An Châu trải qua đến như thế một trận đại chiến, có thể nói là trăm phe đọit hung, lấy Hồn Thiên tông, Huyền Thiên đạo cùng Việt gia cầm đầu các đại tiên môn, ở vây quét Thái Bạch tông trận chiến này bên trong, có thể nói tổn thất nặng nề, đạo thống bên trong có thể diễn chính cao thủ, hầu như không còn một móng, mà những thứ này tiên môn, trong ngày thường ở Tôn phủ nâng đỡ phía dưới, không biết chiêm rơi xuống bao nhiêu linh mạch cùng tài nguyên, bây giờ tự nhiên không thể lại thủ được.

Thậm chí là An Châu Tôn phủ, theo trận chiến này thất lợi, An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích thoát thân, tằm tích không biết, thành Thần Huyền bên trong Tôn phủ thế gia cũng thoát được trốn, lưu đến lưu, toàn bộ thành Thần Huyền trở thành một cái xác không, cái này cũng liền đại diện cho, chỉ cần tiên môn vung binh mà vào, liền có thể hoàn toàn đem thành Thần Huyền chiếm đi xuống, đến lúc đó, Tôn phủ tất cả tài nguyên, liền đều rơi vào tiên môn trong tay.

Hơn nữa cái kia cái thứ nhất chiếm xuống thành Thần Huyền tiên môn, thậm chí có thể ở danh tiếng trên, trở thành An Châu tiên môn đứng đầu!

Nhưng tuy rằng có cái này vô tận chỗ tốt nơi, chư tiên môn lại đều không dám động.

Bởi vì lúc này Thái Bạch tông vẫn không có động!

Vì lẽ đó các đại tiên môn, đều chỉ là phái sai đến rồi sứ giả, có chút thậm chí là chính mình tông chủ liền tới, ngày ngày canh giữ ở Thái Bạch tông bên cạnh, chỉ là nghĩ đòi cái câu nói, những kia cam vì Tôn phủ chớ sản tiên môn sản nghiệp, phân chia như thế nào, khi nào các đại tiên môn liền thủ công hướng về thành Thần Huyền, cùng với trọng yếu nhất, đều có cái

nào tiên môn có tư cách đánh vào thành Thần Huyền, Thái Bạch tông lúc nào trở thành Minh chủ. . .

Đối với Thái Bạch tông trở thành An Châu các đại tiên môn Minh chủ việc, không có bất luận cái nào tiên môn có dị nghị!

Đừng nói là Minh chủ, thậm chí bị tôn sùng là cộng chủ, cũng không phải không có thương lượng!

Mà bởi vậy, Thái Bạch tông trên dưới đương nhiên chính là một mảnh rối ren, sơn môn đại trận cần tu sửa, người bị thương cần cứu trị, người chết cần trợ cấp, các tiên môn đến sứ giả một ngày câu kiến tám hồi, cũng cần tiếp đón, các đại trưởng lão, tự nhiên bận rộn chân không chạm đất.

Liên vào lúc này, Phương Quý cảm giác mình thân là Thái Bạch tông người tâm phúc, cũng phải tận một cái lực!

Hắn là cái lòng nhiệt tình người!

Tuy rằng tông chủ bây giờ cho hắn nhiệm vụ, chính là dẫn theo Đông Thổ đến tiểu Lý, thật vui vẻ du ngoạn một thoáng, để người ta chiêu đãi tốt là được, nhưng then chốt là bây giờ Thái Bạch tông rách rách rưới rưới, khắp nơi phong cảnh đều không còn, lại thêm vào tiểu Lý cũng là cái tốt hậu hạ, cũng không cần mang theo nàng chơi, chỉ cần muốn làm gì chuyện cũng làm cho nàng theo, Phương Quý cảm thấy nàng cũng đã rất vui vẻ.

"Cá chạch, ta dẫn ngươi đi tiên môn luyện đan nơi đó chơi chứ?"

"Tốt ~ "

Liên Phương Quý liền mang tiểu Lý đi tới Tiểu Bích phong.

Bây giờ Tiểu Bích phong, đã trên dưới đệ tử đều trở nên bận rộn, ở Tử Cưu trưởng lão dẫn dắt đi, lò luyện đan ngày đêm liên tục, luyện chế các loại thuốc trị thương, không chỉ cho mình môn hạ đệ tử trị thương, còn có thể lấy ra một phần cho một ít không còn hơi sức luyện đan tiểu Tiên môn, còn muốn luyện chế các loại trấn áp u tà, phòng ngừa dịch bệnh đan dược, dù sao trong trận chiến này, Triều Tiên tông vận dụng tà thi, di độc lợi hại.

Tiểu Lý đi tới Tiểu Bích phong, liền vén tay áo lên, giúp đỡ những kia nữ đệ tử phân phát đan dược, tuy rằng nàng trước cũng chưa từng tới Thái

Bạch tông, không biết Tiểu Bích phong đan phẩm cùng am hiểu chủng loại, nhưng nàng kiến thức rộng rãi, hơn xa tại người, lại là rất nhanh nhẹn lên tay.

Mà Phương Quý nhưng là vác lên hai cái tay, ở Tiểu Bích phong tìm tòi, đúng là nhìn thấy không ít trước đây người quen.

Nói đến quái thân thiết, lần trước Phương Quý thấy các nàng thời điểm, phần lớn đều là không mặc quần áo. . .

"A Khổ sư huynh, ta lò luyện đan hỏng rồi, ngươi đến giúp ta xem một chút. . ."

"A Khổ sư huynh, ta thiếu một buổi thuốc, ngươi giúp ta nắm một thoáng có được hay không. . ."

"A Khổ sư huynh, nhân gia vai đau. . ."

Không tìm tòi vài vòng, Phương Quý liền nhìn thấy nhượng người kinh ngạc một màn, chỉ thấy Tiểu Bích phong đệ tử ở một mảnh bằng phẳng trên sườn núi, bay lên mấy chục toà lò luyện đan, lò lửa hùng hực, chính từng nhóm một luyện đan, ở những lò luyện đan này bên trong, lại quái lạ xuất hiện một người đàn ông bóng người, trước bận rộn sau bận rộn, trái hô phải kêu, rất vui vẻ, cái kia hai cái trong ngày thường buông xuống lông mày, lúc này đều bay lên.

"A Khổ sư huynh như thế được hoan nghênh rồi?"

Phương Quý nhìn ra thấy một mặt hoạt bát ở trong đám người chạy tới chạy lui A Khổ, mắt đều trừng.

Trong trận chiến này, A Khổ sư huynh tại chúng đồng môn trước triển khai thần uy, đại chiến vương đình mấy vị Kim Đan, có thể nói ra hết danh tiếng, trước đây A Khổ, còn lo lắng cho mình chân chính lực lượng bị người phát hiện sau khi, sẽ làm hại Tiểu Bích phong đệ tử lại không để ý đến hẳn, vì lẽ đó tình nguyện dâng hoàng làm bộ Luyện Khí cảnh giới, nhưng lại không nghĩ rằng, lần này đại triển thần uy sau khi, Tiểu Bích phong đệ tử cũng càng nhiệt tình. . .

. . . Trước đây hẳn có thể chỉ có giúp người chân chạy phân, không có vò vai phúc lợi!

"Ha ha, ha ha, ta cũng tới giúp một chuyện. . ."

Phương Quý nhìn ra thấy ánh mắt toả sáng, chính mình cũng ưỡn ngực lồi dạ dày lại đây.

"Xin chào Phương Quý tiểu sư huynh!"

Một thầy Phương Quý lại đây, chúng Tiểu Bích phong nữ đệ tử liền đều là cả kinh, cùng nhau đứng dậy hành lễ, lò luyện đan đều không để ý.

Trận chiến này bên trong, Phương Quý ra danh tiếng so với A Khổ sư huynh càng to lớn hơn, bất quá hẳn cũng chính bởi vì danh tiếng quá lớn, Thái Bạch tông Đạo tử danh tiếng đều truyền tới, chừ đồng môn, đặc biệt là trước không nhận ra hẳn đồng môn, lại đều đã coi hẳn là thành trưởng lão.

"Ha ha, bình thân bình thân, không cần khách khí. . ."

Phương Quý cười hòa ái thân thiết, nhiệt tâm lại đây giúp người sinh bếp lò.

Đúng là một đám nữ đệ tử nghe được trong lòng quái lạ, nghĩ thầm ai cũng không quý người a, người bình cái quý thân?

Nguyên bản nhiệt liệt khoái hoạt bầu không khí, theo Phương Quý đến lập tức trở nên câu nệ lên, cũng không ai dám sai khiến Phương Quý đi lấy linh dược, đi dẫn nước suối, hoặc là đi đổ bếp lò tro, đúng là hẳn hướng về cái này một toà, liền nhượng người căng thẳng không ngớt, hẳn một ho khan, liền có người đi giúp hẳn châm trà, hẳn hướng về ai liếc mắt nhìn, liền có người rất là căng thẳng, vội vàng lấy ra chính mình mới vừa luyện đan đến để cho hẳn đánh giá.

Luyện đan tốc độ, đều bị hẳn kéo chậm không ít.

Như vậy ngòi không một hồi, A Khổ sư huynh đã qua tới khuyên: "Phương Quý sư đệ, người hay là đi thôi. . ."

Xác thực chính mình cũng cảm giác cả người không dễ chịu Phương Quý, bất mãn đứng dậy, ở mọi người ánh mắt sốt sắng bên trong gật gật đầu, quay đầu lại liền kêu tiểu Lý cùng mình cùng đi chỗ khác, mới vừa đi không bao xa, liền nghe thấy phía sau bầu không khí lại nóng bỏng lên.

"A Khô sư huynh, nhân gia khát, muốn uống trà. . ."

"A Khô sư huynh, ta chân đau. . ."

"A Khô sư huynh, nhân gia trên người dơ. . ."

". . ."

". . ."

"Cắt, làm ta yêu thích sao?"

Từ trước đến giờ tự xưng là người gặp người thích Ngọc Diện Tiểu Lang Quân Phương Quý, không nghĩ tới mị lực của chính mình lại bị A Khô sư huynh làm hạ thấp đi, trong lòng rất là không cam lòng, nghĩ thầm mình quả thật cùng Tiểu Bích hô đệ tử phạm hướng, đại khái là trước đây không bảo vệ các nàng đến cùng nguyên nhân đi. . .

Trái tim không cam lòng, liền đi Phù triện viện, lúc này Phù triện viện Viện chủ Hạc Ly trưởng lão, chính suất nhất viện đệ tử khắc họa ngọc phù, dùng làm chữa trị đại trận hộ sơn cơ tài, vừa thấy được Phương Quý lại đây, vị này trường sam phiêu phiêu, không nhiễm thế tục giống như trưởng lão, đúng là rất nhiệt tình, bận rộn bận rộn ra đón, sau đó xin mời Phương Quý nhập viện, xem những phù triện này viện đệ tử phù đạo trình độ làm sao.

Trong trận chiến này, Giới luật viện trưởng lão Hùng Bình, Linh Bảo các trưởng lão Hồ Khiếu, Phù triện viện trưởng lão Hạc Ly, Tiểu Bích phong trưởng lão Tử Cưu, Tỳ Thú viện trưởng lão Nguyên Nghê năm người, cũng làm náo động lớn, đều đã làm vì An Châu tiên môn biết, được gọi là Thái Bạch tông ngũ kỳ.

Bất quá so sánh với nhau, tất nhiên là Phương Quý danh tiếng càng to lớn hơn, vì lẽ đó bọn họ cũng không bắt tội, rất là thân thiết.

Bất quá vào Phù triện viện sau khi, tiểu Lý ở Hạc Ly trưởng lão thỉnh cầu xuống, đúng là thuận miệng vạch ra Phù triện viện đệ tử mấy cái vấn đề nhỏ, làm cho Hạc Ly trưởng lão ánh mắt sáng lên, than thở không ngớt, rất nhiều đem tiểu Lý ở lại Phù triện viện bên trong làm cái cung phụng tư thế, mà đến Phương Quý thì hấn xoa xoa còn không mọc ra râu mép cằm, thật lòng xem ra một cái đệ tử phù triện Minh văn.

Cái này vừa nhìn chính là hơn nửa ngày, đem người đệ tử kia sợ hãi đến phía sau lưng mờ hôi lạnh đều ra một tầng.

"Có vấn đề gì không?"

Hạc Ly trưởng lão vụn vụn không dám khinh thường Phương Quý, thấy hắn như thế nghiêm nghị, cũng cho rằng ra vấn đề lớn lao gì, vội vàng thỉnh giáo.

"Ừm. . ."

Phương Quý trầm ngâm một hồi, nói: "Có chút vấn đề nhỏ!"

"Xin mời Phương. . . Phương tiểu tiên sinh chỉ giáo. . ."

Hạc Ly trưởng lão như gặp đại địch, vẻ mặt thật lòng hướng về Phương Quý cuối người thi lễ.

Chu vi vô số Phù triệu viện đệ tử, cũng đều căng thẳng nghiêng đầu đến, đều muốn nghe vị này Thái Bạch tông Đạo tử cao kiến.

"Người cái này vương bát vẽ không tốt. . ."

Phương Quý thật lòng nhìn đệ tử kia khắc họa phù văn, nói thật.

Hạc Ly trưởng lão lập tức sừng sốt: "Cái gì?"

"Người xem con này vương bát, mai cũng không tròn, chân cũng không ngắn, đuôi đều kiêu không phải đẹp đẽ như vậy. . ."

Phương Quý nghiêm túc vạch ra vấn đề trong đó, cũng muốn chính mình nắm bút: "Đến đến đến người xem, vương bát hẳn là như thế vẽ mới được. . ."

"Người. . ."

Hạc Ly trưởng lão vừa nghe cái kia chu vi Ly Trần khí độ đều không còn, thôi râu mép trừng mắt: "Đó là quy hình văn, cái gì vương bát. . ."

Nói bỗng nhiên thay đổi trước khách khí, đem Phương Quý cho hồng đi ra.

"Rõ ràng chính là mình vẽ không giống, còn muốn hướng ta nổi nóng!"

Phương Quý tức giận bất bình, lôi kéo tiểu Lý nói: "Đi, chúng ta đi nơi khác đi chơi. . ."

Quay người lại, đáp mây bay đến rồi Tý Thú viện Nguyên Nghệ trưởng lão nơi này, này cũng lập tức được đến cực kỳ nhiệt tình tiếp đón, chỉ thấy Anh Đề sớm đã bị một đám Tý Thú viện đệ tử vây nhốt, từng cái từng cái tẩm tặc lấy làm kỳ lạ, mặt lộ vẻ than thở, hầu hạ nó cùng hầu hạ đại gia tựa như, nhìn thấy Phương Quý sau khi, càng là vô cùng nhiệt tình, pha trà nắm chân, không nghe hướng về hẳn hỏi thăm Anh Đề là làm sao thoái hoá thành thần thú.

Cần biết Phương Quý đi Tôn phủ trước, con này Anh Đề vừa mới vừa bị bọn họ những thứ này người hầu hạ thành Hung thú a. . .

Huyết mạch lại không làm sao lạ kỳ, làm sao ngăn ngắt không tới hai năm, liền hóa thành thần thú?

Phương Quý lúc đầu rất vui vẻ, đầy mặt nụ cười, hỏi cái gì trả lời cái gì, nhưng theo vấn đề của bọn họ càng ngày càng cẩn thận, càng ngày càng quái lạ, tỷ như nó phân liền ra sao rồi, bình thường khẩu vị như thế nào rồi, làm sao dẫn dắt nó khí huyết biến hóa rồi các loại các loại vấn đề thì Phương Quý nhất thời ngồi không yên, hết lần này tới lần khác, qua loa không ra, cuối cùng chỉ có thể cứng ngắc đầu lên da, kéo mạnh lấy tiểu Lý từ Tý Thú viện trốn thoát.

Nhiều như vậy lung ta lung tung vấn đề, ta mẹ nó làm sao biết a?

Nhà ta Vượng Tài đều là nuôi thả. . .

Sau đó lại đi tới Giới luật viện, nơi này một mảnh nghiêm ngặt, Giới luật viện trưởng lão Hùng Bình cùng Phương Quý trước đây từng có hiềm khích, thấy hẳn cũng bất âm bất dương, Phương Quý cũng không muốn xem người sắc mặt, ngồi đều không ngồi liền đi ra, lại đi tới Linh Bảo các, chỉ thấy nơi này chát thành từng toà từng toà núi cũng tựa như tàn tạ Linh bảo, tất cả mọi người đều để trần sống lưng, khí thế ngất trời đánh thép, cũng chỉ đành dẫn theo tiểu Lý chạy đến.

Đám người kia hận không thể toàn thân cởi sạch, cũng không thể để tiểu Lý

nhìn thấy.

"Ta nhiệt tình như vậy, lại muốn giúp một chuyện đều không được ?"

Một hồi năm viện chuyên khắp cả, đều không tìm cái mình có thể giúp tay, Phương Quý trong lòng rất là không phục.

Cũng may nhưng vào lúc này, đúng là Hứa Nguyệt Nhi chạy tới tìm hắn, nói bây giờ không biết bao nhiêu tiên môn trưởng lão đều ở Thanh Khê cốc bên trong chờ, nghĩ muốn tiếp hắn đây, Phương Quý nhất thời vui sướng, chuyện của người khác chính mình không giúp được, chuyện của chính mình cũng có thể đánh phát giết thời gian chứ?

Sau đó hắn một hồi Thanh Khê cốc, liền thấy mình động phủ trước, chen chúc cũng đều là một đám chính mình không nhận ra Lão đầu tử, vừa thấy được hắn liền đầy mặt sắc mặt vui mừng, liền nói chúc mừng, còn chưa kịp nhường bọn họ vào động phủ đây, cũng đã luôn miệng hỏi dò lên.

"Phương tiểu tiên sinh bao nhiêu tuổi rồi a?"

"Phương tiểu tiên sinh nhà ở nơi nào, trong phòng còn có người phương nào a?"

"Thực không dám giấu giếm, ta có một cháu gái, tuổi mới hơn trăm, tuổi thanh xuân như hoa, Phương tiểu tiên sinh nếu không chê. . ."

". . ."

". . ."

"Cái này đều là qua đến câu thân?"

Phương Quý nghe rõ ràng bọn họ ý đồ đến sau khi, con mắt đều tròn xoe.

Chính mình lại như thế quý hiếm?

Bất quá nhìn đám kia đầy nhiệt tình, thậm chí vì tranh nhau giới thiệu chính mình con cháu hậu như muốn đánh tới người đến, Phương Quý liếc mắt nhìn bên người tiểu Lý, cũng thật không tiện hỏi quá nhiều, mặt trước tiên đỏ, nhăn nhó nói: "Ta còn nhỏ, tìm đạo lữ không vội. . ."

Nói một trận, nghĩ thâm nhân gia cũng là tốt bụng, không thể quá không cho người mặt mũi.

Liên lại khách khí bồi thêm một câu: "Bất quá đồ cưới các người có thể trước tiên lưu lại. . ."

Chương 492 : Quỷ Di Tử Văn

"Phi, thật không có ánh mắt. . ."

Đầy nhiệt tình xin bọn họ uống nửa ngày trà, kết quả một nhà lưu lại đồ cưới đều không có, Phương Quý rất tức giận.

Hiện tại tu sĩ, tại sao trở nên như thế thực tế?

Lẽ nào ta đường đường Thái Bạch tông có tiền đồ nhất vô địch Ngọc Điện Tiểu Lang Quân còn không đáng các người lưu lại phân đồ cưới?

Bất mãn đem ngâm trà ngon đồ, có điểm tâm đau, nhìn lại một chút bây giờ khắp nơi đều bận rộn khí thế ngất trời Thái Bạch tông, Phương Quý càng là cảm thấy buồn bực ngán ngẩm, lại đều tìm không được một ít chuyện làm, lúc này liền ngay cả mình tu luyện, cũng không thể nào có hứng thú. . .

Ngẫm lại chính mình tuổi nhỏ như thế, cũng đã Kim Đan, lại tu luyện có thể làm sao đến?

Chẳng lẽ mình muốn ở bất mãn hai mươi tuổi số tuổi nho nhỏ, liền trở thành dài râu ria rậm rạp Nguyên Anh Lão đầu tử sao?

Vì lẽ đó hiện tại người khác tu luyện liền tu luyện đi thôi, chính mình trái lại muốn áp chế một thoáng tu hành mới được!

Như là mấy ngày trôi qua, Phương Quý đã thật là nhận đến cả người khớp xương ngứa.

Thực sự không chỗ nào đi nơi, muốn đi ra ngoài tìm Triệu Thái Hợp mấy người chơi đùa, lại phát hiện mấy người bọn họ, cũng đã bế quan, sớm ở cái này một trận đại chiến đi qua, Phương Quý lại Kết Đan thành công sau khi, Triệu Thái Hợp, Tiêu Long Tước, Nhan Chi Thanh, Trương Vô Thường, Hứa Nguyệt Nhi, Trương Kinh, Mạnh Lưu Hồn mấy người liền cũng đã ở Thái Bạch tông chủ an bài xuống bế quan, cũng đều là từng theo chính mình ở vạch trần âm dương lợi hại đèn âm dương quang đồ phía dưới

tu hành qua, một thân đạo uẩn, thế gian hiếm thấy, nếu không tăng cường bệ quan tìm hiểu, chính là phung phí của trời. . .

Cảnh này khiến Phương Quý có chút không hiểu, như thế vội vã tu hành làm cái gì?

Chẳng lẽ là mình tiến bộ quá nhanh, cho bọn họ áp lực?

Nghĩ như vậy nghĩ, cũng vẫn là rất tốt.

Nghĩ bọn họ cái này một nhóm từng ở âm dương đạo uẩn phía dưới tu hành qua, cũng chỉ có Phương Quý, A Khô, Anh Đề, tiểu Lý mấy người mà thôi, Phương Quý tự không cần nhắc tới, hẳn đến chỗ tốt nơi lớn nhất, biểu hiện cũng rõ ràng nhất, bây giờ thành tựu Kim Đan, liền cùng này đạo uẩn phân không ra quan hệ, mà A Khô sư huynh tựa hồ cũng không có gì thay đổi, đương nhiên, Phương Quý hiện tại có một chút là đặc biệt xác định, coi như A Khô sư huynh thật sự cần bệ quan, ở bây giờ nhiều như vậy Tiểu Bích phong đệ tử cần hẳn tình huống xuống, hẳn cũng nhất định sẽ không bệ quan.

Mà Anh Đề là bởi vì đương thời đang ngủ, có không có được đến chỗ tốt, lúc này còn không thấy được.

Cho tới tiểu Lý, lại là nhất làm cho Phương Quý cảm thấy quái lạ.

Cùng nàng ở trong động phủ, lười biếng chơi tức phụ nhảy giếng, Phương Quý liền tùy vào liền tiếp đến xem tiểu Lý mặt.

Tiểu Lý bị hắn nhìn ra thấy mặt đỏ, còn coi chính mình xuống quá tốt rồi, chọc hắn sinh giận, liền cố ý đi nhầm vài bước, có ý nhường hắn, nhưng không nghĩ tới Phương Quý vẫn là liền tiếp nhìn nàng, tiểu Lý đều thật không tiện, nhỏ giọng nói: "Người nhìn cái gì?"

Phương Quý cười nói: "Xem người đẹp đẽ!"

Tiểu Lý nhất thời náo loạn cái đỏ rực mặt, đi rồi một bước tàn nhẫn, đành hoảng nói: "Ta hiện tại không dễ nhìn!"

Phương Quý lập tức ngồi ngay ngắn người lại, mặt tập hợp lại đây cẩn thận nhìn, một lát sau, khẳng định nói: "Thật biến đẹp đẽ!"

Tiểu Lý hơi ngần người ra, cẩn thận liếc mắt nhìn hăn con mắt, phát hiện hăn lại không phải đang nói dối.

"Xấu con cá, người trên mặt bớt biến thiếu, trở nên đẹp đẽ rồi. . ."

Phương Quý xác định chính mình quan sát, như là phát hiện cái gì tân đại lục giống như vui mừng nói.

Gần nhất vẫn cùng tiểu Lý sống chung một chỗ, cũng xem quen rồi nàng tâm kia gần đây Tử văn xấu mặt, hướng hồ tiểu Lý bình thường ra ngoài, cũng nhiều thói quen đội lên nón rộng vành, không khiến người nhìn, chỉ có đang cùng Phương Quý cùng nhau thời điểm, mới sẽ lấy xuống, này cũng làm cho Phương Quý vẫn không có phát hiện, bây giờ tiểu Lý trên mặt Tử văn, lại so với ở Kính Châu đi địa lúc thiếu rất nhiều, lộ ra trơn bóng da thịt.

Nàng vốn là có được vô cùng tốt, khi còn bé gặp Phương Quý thì liền có thể thấy là chính mỹ nhân bại hoại, bây giờ này nữ, càng là quyến rũ mê người, tiểu mỹ đáng yêu, chỉ là đây mặt Tử văn, che ở trên mặt, mới làm cho nàng che đây đi lệ sắc, thậm chí khủng bố.

Hiện nay, Phương Quý lại kinh ngạc phát hiện, tiểu Lý trên mặt Tử văn, lại trở nên rất nhiều.

Ít nhất rút đi một phần ba!

Cũng chỉ là bởi vì ít đi cái này một phần ba, cũng khiến cho nàng cả người thoát nhìn đều xinh đẹp động lòng người rất nhiều.

Rất khó tưởng tượng, nếu là toàn bộ Tử văn rút đi, nàng nên là cái gì loại động lòng người đáng đáp.

"Cái gì?"

Mà tiểu Lý nghe xong Phương Quý lời nói, lại nhất thời lấy làm kinh hãi.

Nàng vội vàng quay lại thân đi, như là tàn nhẫn nhẫn tâm, mới từ trong túi càn khôn lấy ra một mặt gương đồng, hơi một soi.

Điểm này Phương Quý đúng là đã quen thuộc từ lâu, hăn nhận thức tiểu Lý sau, liền không thấy nàng soi qua gương.

Mà soi qua sau, khuôn mặt nhỏ cũng phát hiện mình trên mặt Tử văn, xác thực biến thiếu, sắc mặt dĩ nhiên có vẻ hơi tái nhợt, cũng không nói chuyện với Phương Quý, liền vội vã đứng dậy, vào Phương Quý phòng luyện đan, Phương Quý hiểu kỳ đứng dậy đi theo, tiểu Lý lại không cho hắn đi vào, chỉ có thể chờ ở bên ngoài, ước chừng một nén hương thời gian trôi qua, tiểu Lý trở ra thì Phương Quý không khỏi ngẩn ngơ.

Chỉ thấy lúc này tiểu Lý, trên mặt lại là Tử văn nằm dày đặc, như đáng sợ, dường như so với mới vừa thấy nàng lúc càng nhiều hơn một chút.

"Người chuyện gì thế này?"

Phương Quý có chút ngơ ngác, trợn to hai mắt nhìn nàng nói.

"Ta. . ."

Tiểu Lý có chút khó khăn há mồm, tiếng nói càng lộ vẻ khàn giọng, vô cùng khó nghe: "Phương Quý ca ca, ta không muốn nói!"

"Là không muốn nói, mà không phải không dám nói. . ."

Phương Quý thiên tính sẽ nghe lời ở ngoài âm thanh, nhạy cảm bắt lấy nàng trong lời nói trọng điểm.

Nhìn biểu hiện tựa hồ có hơi làm khó dễ tiểu Lý, hắn biểu hiện nghiêm túc nhìn nàng, con mắt nháy mắt cũng không nháy mắt.

Tiểu Lý đã cảm giác phi thường làm khó dễ, yên lặng cúi đầu.

Phương Quý bỗng nhiên mở miệng: "Ta xác định!"

Tiểu Lý hơi kinh hãi, ngẩng đầu nhìn nàng một cái.

Phương Quý bỗng nhiên cười nói: "Người vẫn là xấu một điểm nhìn vừa mắt!"

Tiểu Lý nhất thời có chút tay chân luống cuống, cũng nhất thời không biết nên bớt sâu hay là nên tức rồi.

"Đến đến đến, tiếp tục chơi!"

Phương Quý lại ngồi trở xuống, vừa bày hòn đá nhỏ vừa nói: "Ngươi vừa này nhưng là nhường ta tới, đừng tưởng rằng ta không thấy được, vốn là ngươi liền không bằng ta thông minh, còn cô ý nhường, vậy ngươi cần phải bị ta buộc liên tục vượt đến mấy lần giếng. . ."

Tiểu Lý ngồi xuống lại, thấy hần lạng thình không đề cập tới việc này, cũng mơ hồ có chút cảm kích.

Bất quá tiếp tục bắt đầu rơi thì cũng rõ ràng là Phương Quý có chút mất tập trung, một đôi mắt đều là hướng về tiểu Lý trên mặt xem, suy tư dáng vẻ, tuy rằng từ Kính Châu di địa một lần nữa gặp phải tiểu Lý bắt đầu, nàng cũng đã trưởng thành dáng dấp kia, nhưng Phương Quý trong lòng vẫn cảm thấy có chút không vững vàng, nếu nàng thực sự là không có biện pháp, biến thành dáng dấp kia, cái kia chính là mệnh, không có cách nào.

Nhưng hôm nay mới phát hiện, cái này trên mặt Tử văn lại là nàng có thể không chế, cái này lại là vì cái gì?

Còn có, nàng phát hiện mình trên mặt Tử văn giảm thiểu, vì sao lại sợ sệt?

Bây giờ cái này đã làm nổi lên Phương Quý hiếu kỳ tâm, bất quá hần có thể thấy, tiểu Lý là thật sự không nguyện nhắc tới cái này một chuyện, hơn nữa Phương Quý cũng rất rõ ràng tiểu cô nương này tính cách, nàng như không muốn nói chuyện, cái kia bất luận cưỡng bức dụ dỗ, đều hỏi không ra đến.

Từ nhỏ đã là như vậy!

Đôi mắt tiểu cô nương như vậy, đánh không được chửi không được, ai có biện pháp?

Phương Quý có!

Khi còn bé liền đem Cửu Linh chính điện đều lừa lại đây, bây giờ còn đào không ra như thế cái bí mật nhỏ hay sao?

Vừa như không có chuyện gì xảy ra hạ cờ, Phương Quý vừa trong lòng âm thầm bắt đầu cân nhắc.

Như thế nào mới có thể đem bí mật này hỏi lên, còn đến là nàng tự nguyện nói. . .

"Thanh Khê cóc đệ tử Phương Quý ở đâu?"

Chính đang tại Phương Quý trong lòng tính toán vô số chủ ý thì chợt nghe đến bên ngoài động phủ vang lên một tiếng khê gọi, lại là Bạch Thạch trưởng lão cười ha ha đi tới, liếc mắt nhìn Phương Quý cùng tiểu Lý chính đang tại chơi trò chơi, lại khách khí cùng tiểu Lý làm thi lễ, sau đó cười hướng về Phương Quý nói: "Tông chủ có mệnh, để người ra ngoài việc chung một chuyện, người hôm nay làm chút chuẩn bị, sáng sớm ngày mai liền muốn. . ."

"Không đi!"

Đang muốn làm sao đào tiểu Lý trong lòng bí mật Phương Quý không chút nghĩ ngợi, một lời liền từ chối.

"Người chuyện này . . ."

Bạch Thạch trưởng lão bị hấn thẳng thẫn dứt khoát thái độ cho ghen một thoáng, nếu không là Phương Quý thành Kim Đan, một tát này liền đánh ra đi tới.

"Không đi không được!"

Hơi chậm lại, Bạch Thạch trưởng lão lập tức đổi một cái giọng điệu, nghiêm túc nói: "Tông chủ nói, bây giờ Vĩnh Châu đại loạn, quỷ thần bừa bãi tàn phá vô độ, đã làm loạn mấy châu nơi, cùng với liền nhau Viễn Châu càng là chịu đủ khổ, bây giờ Bắc Vực các đại tiên môn, đều rút ra trong môn phái tinh nhuệ, đi tới Vĩnh Châu trừ ma, Thái Bạch tông rút ra đi ra chính là người, sáng sớm ngày mai, liền cùng Mạc tiên sinh cùng đi. . ."

"Hấn sao không cho hấn con ruột. . ."

Phương Quý theo bản năng liền muốn phản bác, chợt ý thức được cái gì, kinh ngạc nói: "Người nói Mạc lão cử?"

"Cầm tiếng. . ."

Bạch Thạch trưởng lão sợ hết hồn, giảm thấp thanh âm nói: "Đó là người sư tôn. . . Đúng là Mạc tiên sinh cùng đi!"

"Nhà ta người sư phụ này lại có thể sẵn sàng ra ngoài?"

Phương Quý cái này cả kinh không nhỏ, nghĩ thầm đây chính là phá thiên hoang lân đầu tiên a!

Chính mình cái kia sư tôn lười thành cái gì loại, mọi người đều nắm chắc, hẳn liền Thái Bạch tông suýt chút nữa bị diệt, đều không thèm để ý a!

Hơn trăm năm đến, xuất liên tục rời cốc đều rất khó, bây giờ lại muốn đi ra ngoài đồ ma?

Trong lòng đúng là khê động, nhưng nghĩ lại liền muốn đến tiểu Lý, nhất thời lại có chút do dự lên.

Bất quá cũng ngay vào lúc này, một bên tiểu Lý bỗng nhiên ngẩng đầu lên, như là nghĩ tới điều gì, nằng thật lòng nhìn Bạch Thạch trưởng lão hỏi: "Bạch lão tiên bối, ngài nói Vĩnh Châu, nhưng là cùng Tây Hoang Đại Hắc Thiên dãy núi giáp giới cái kia mảnh Vĩnh Châu nơi sao?"

"Ôi yêu, có thể đừng gọi ta Bạch lão tiên bối, như không chê, gọi ta một tiếng Bạch Thạch bá bá tốt. . ."

Bạch Thạch trưởng lão thụ sủng nhược kinh, vội vàng nói: "Ngươi tuy là Đông Thổ đến, đúng là đối với Bắc Vực địa lý biết rất sâu, cái kia Đại Hắc Thiên dãy núi, ngang qua Tây Hoang, một đường cắt ra Bắc Hải góc, quả thật có một phần xuôi theo đến Bắc Vực đến, mà nằm ở Bắc Vực tây nam góc Vĩnh Châu cùng Viễn Châu hai nơi, lại vừa lúc bị sơn mạch này một góc tách ra, vì lẽ đó cái này hai châu nơi, đều xem như là cùng Tây Hoang giáp giới. . ."

"Cảm tạ Bạch Thạch bá bá. . ."

Tiểu Lý khê gật đầu một cái, sau đó cúi đầu xuống, nhìn bàn cờ, ngón tay lại ở vô ý giảo góc áo.

Phương Quý trái tim khê nhúc nhích, cười hi hi hướng về Bạch Thạch trưởng lão nói: "Ta nếu là đi, có cái gì chỗ tốt không có?"

Bạch Thạch trưởng lão nhìn Phương Quý một chút, mỉm cười, nói: "Tông chủ đã sớm biết ngươi sẽ như vậy hỏi, hẳn vừa vặn cầm một đạo hồ sơ cho ta, là hai ngày nay mới vừa báo danh Hùng Bình trưởng lão trên bàn, cái

kia hồ sơ trong nói, mấy năm trước ở chúng ta Thái Bạch tông, đã từng có một cái đeo mặt nạ gia hỏa nhìn trộm nữ đệ tử tắm rửa, thậm chí còn đoạt lấy những kia các đệ tử quần áo, thực sự gan to bằng trời, chỉ là vẫn không có bắt được hắn, sau đó người này tiêu thanh biệt tích, cái này liền cũng thành một cái án treo, dần dần bị người quên. . ."

"Bất quá ngày gần đây bên trong, nhưng có Tiểu Bích phong đệ tử, trong lúc vô tình từ A Khổ trong miệng được đến chút manh mối. . ."

Phương Quý nghe xong, nhất thời thay đổi sắc mặt, nhìn tiểu Lý một chút, sau đó trấn định tự nhiên nghiêng đầu đến.

"Lúc nào xuất phát tới?"

Hắn thân nhiên hỏi dò Bạch Thạch trưởng lão.

Chương 493 : Áo Trắng Cứu Ca

Lâm trước khi lên đường, Phương Quý đi đem A Khổ sư huynh chặn ở Tiểu Bích phong trên đường núi đánh cho một trận!

Thật quá mức!

Chính mình khi còn trẻ tuổi làm được một chút hồ nhỏ bơi chuyện, người làm sao liền dám cho ta lấy ra đến đây?

Không chỉ có là tức, chủ yếu là không hiểu, A Khổ sư huynh đây chính là cái tiêu chuẩn người đảng hoàng a, tâm địa nóng miệng lại nghiêm, như vậy hũ nút biểu bình thường vẫn là rất dễ người yên lòng, hấn liền bí mật của chính mình đều có thể vẫn kìm nén không nói, dù là bình thường có người cười hấn, xem thường hấn, cũng vui cười hơn hờ không thêm để ý, nhưng một người như vậy, làm sao liền vừa đến Tiểu Bích phong đệ tử trước mặt liền không quản được miệng cơ chứ?

A Khổ sư huynh chịu đòn thời điểm không dám cãi lại, ôm đầu đã trúng mấy quyền, cuối cùng lại uốn lượn lại lúng túng hướng về Phương Quý giải thích: "Phương Quý sư đệ, người là không biết a, ta cũng là không triệt, không biết làm sao, lập tức liền không quản được miệng mình. . ."

"Đó là người không hăng hái!"

Phương Quý cảm giận trả lời: "Thấy sắc quên nghĩa, bán đi huynh đệ!"

A Khổ sư huynh đầy mặt bất đắc dĩ: "Cái này nói như thế nào đây, đến thời điểm người liền lý giải ta. . ."

"Ta còn lý giải người, ta. . ."

Phương Quý khí, liền muốn lại đánh một trận, đem trước đây cái kia A Khổ sư huynh đánh trở về, nhưng vừa ngẩng đầu, liền thấy Tiểu Bích phong trên kiếm ảnh lấp loé, cũng không biết có bao nhiêu một thân trang phục Tiểu Bích phong đệ tử tập kết cùng nhau, đằng đằng sát khí đuổi xuống núi đến

rồi.

Sợ hãi đến Phương Quý vung chân liền chạy, vừa chạy vừa gọi: "A Khổ sư huynh người nhớ kỹ, ôm nữ đù người là sẽ không có kết cục. . ."

. . .

. . .

Thái Bạch tông ngọc không được.

Tuy rằng bí mật này chỉ là bị A Khổ sư huynh không cẩn thận tiết lộ cho Tiểu Bích phong đệ tử, sau đó lại Tiểu Bích phong đệ tử lại báo đến Hùng Bình trưởng lão trên bàn, sau đó bị Thái Bạch tông chủ lấy chăm sóc một cái nào đó tiên môn nhân vật trọng yếu bộ mặt lý do cho đè ép xuống, thế nhưng Tiểu Bích phong các nữ đệ tử nhưng là sẽ không được cái này tức giận, bình thường nhìn các nàng từng cái từng cái ngoan ngoãn khả nhân, nhưng một trăm ngoan ngoãn khả nhân nữ đệ tử tập hợp đến cùng một chỗ, bên trong liền tất nhiên sẽ tiến hóa ra như vậy mấy cái to lớn mạnh mẽ bá khí vô song nữ trung hào kiệt đi ra. . .

Mà cái này mấy cái nữ trung hào kiệt, lại tất nhiên sẽ đem những cái khác ngoan ngoãn khả nhân nữ đệ tử mang to lớn mạnh mẽ bá khí vô song.

Phương Quý không hoài nghi chút nào các nàng sẽ đến chém chính mình. .

.

Chạy!

Như một làn khói chạy đến trước sơn môn pháp thuyền bên trên, hấn căng thẳng giục: "Đi mau đi mau!"

"Người còn không đến đây!"

Chính đang tại pháp thuyền trên thu dọn đồ đạc tiểu Lý nhắc nhở Phương Quý.

"Còn kém ai?"

Phương Quý sốt sắng hỏi.

. . .

Tiểu Lý nói: "Còn kém Mạc tiên sinh!"

Phương Quý nhất thời nổi giận: "Lão già này. . ."

Khoét lỗ quét qua, liền thấy cái này một chiếc pháp thuyền bên trên, chỉ có tiểu Lý cùng Anh Đề hai cái, bây giờ Anh Đề chính bàn ở khoang thuyền trong ngủ, tiểu Lý nhưng là kéo lên ống tay áo, y theo dáng dấp ở nơi đó thu dọn đồ đạc, pháp thuyền tinh xảo, vừa nhìn liền không phải hàng giá rẻ sắc, Phương Quý nhìn, này cũng như là tông chủ mình bình thường xuất hành, thỉnh thoảng sẽ cười cái kia một chiếc, cũng là Thái Bạch tông hào hoa phú quý nhất một chiếc.

Trong lòng lại cảm thấy kinh ngạc: "Hiện tại thân phận ta quả nhiên khác nhau, tông chủ đều đem hãn quý nhất pháp thuyền cho ta dùng!"

Đang nghĩ a, liền nghe núi trong một trận tiếng hừ hừ truyền đến, lập tức tiến đến mạn thuyền nơi hướng bên ngoài nhìn lên, liền thấy Hắc Sơn đại tôn dẫn theo một đám heo rừng nhỏ, từ phía sau núi bên trong đi ra, xếp thành một lưu đứng ở trên vách núi, mà ở nơi khác, cũng chính có vô số người quan sát, giữa không trung bên trong Đạo Đức điện bên trong, Thái Bạch tông chủ hai tay đặt sau lưng, chính yên tĩnh nhìn lại, mà Bạch Thạch trưởng lão, Liễu Chân trưởng lão, cùng với trong môn phái các đại viện chủ, đệ tử chân truyền các loại, thì lại đều tại các phong các cốc xuất hiện, đều yên lặng như tờ, trầm mặc nhìn. . .

"Chính là đi ra ngoài chém mấy con yêu ma, tiên môn lại nhiều người như vậy đưa ta sao?"

Phương Quý trong lòng hơi có chút kích động.

Chỉ là ý nghĩ còn chưa hạ xuống, liền chợt thấy đến trong sơn môn, mọi người một trận trầm thấp nao động.

Hắn ngẩng đầu lên, liền không khỏi ngẩn ra, tựa hồ có hơi hoa mắt, không nhìn được dụi dụi con mắt.

Phía sau núi phương hướng, chẳng biết lúc nào, có một cái áo bào trắng nam tử đi ra, hãn thân thể như ngọc thân, áo bào trắng không nhiễm một hạt bụi, chậm rãi đạp lên hư không, từ giữa không trung hướng về pháp thuyền đi tới, cũng không biết là không phải Lão thiên nể tình, vốn là khí trời thật là âm trầm, mây đen che mặt trời, trong thiên địa một mảnh âm

hồi, nhưng theo hấn hiện thân, mây đen bỗng nhiên liền tản đi đi, rục rờ ánh mặt trời rơi xuống thiên địa.

Vào đúng lúc này, lực chú ý của tất cả mọi người đều bị thu hút tới, nhất thời tiếng hít thở cũng không nghe thấy được.

Mỗi người đều bình tức tĩnh khí, nhìn cái kia một bộ áo bào trắng đập lên hư không, hướng về ngoài núi đi tới, giống như đoạt đi mặt trời mới mọc ánh sáng.

"Người kia là. . ."

Phương Quý đều sững sờ một lát, mãi đến tận cái kia người đi tới pháp thuyền ở gần, mới phản ứng lại: "Mạc lão cửu thay quần áo?"

Người tới chính là Mạc Cửu Ca!

Liên ngay cả Phương Quý cũng không nghĩ tới, lúc này Mạc Cửu Ca, lại thay đổi hấn cái kia nhiều năm rách nát bản vải thô áo bào xám, đổi cái này một bộ khảo cứu so với ưỡn lên bạch trù kiếm trang, thậm chí ngay cả một đầu tóc rối bời đều rửa sạch buộc lên, trên mặt râu tua tủa cũng cạo sạch sành sanh, lúc này hấn, quả thực hoàn toàn đổi một cái người, hiện thân một chốc, tựa như một cái xuất trần phiên phiên thế gia công tử. . .

Chỉ có khi hấn đi tới phụ cận thì mới có thể nhìn ra hấn dáng dấp ban đầu.

Cặp mắt kia, vẫn như cũ là tơ máu nằm dày đặc, nửa ngủ nửa tỉnh.

Hơn nữa coi như hấn đã cẩn thận tắm rửa qua, cũng vẫn như cũ có thể ngửi được trên người hấn dày đặc mùi rượu.

Đương nhiên, cũng có khả năng là tắm rửa sau khi, lại uống một bình.

"Đi thôi!"

Mạc Cửu Ca bước vào pháp thuyền trong, xoay người hướng về Đạo Đức điện phương hướng liếc mắt nhìn.

Thời khắc này, hấn cùng Đạo Đức điện trên quảng trường chính nhìn xuống đến Thái Bạch tông chủ ánh mắt tương giao, tựa hồ giao cho cái gì.

Nhưng cũng chỉ giao cho cái nhìn này, liền xoay người đi vào thuyền khoang bên trong, thấp giọng dặn dò.

Pháp thuyền phù văn lóe sáng, lên tới giữa không trung, rồi sau đó dẫn tới chu vi cuồng phong gào thét, chậm rãi phá tan sáng sớm sương mù, chậm rãi về phía trước bay đi, chu vi núi đá cây cỏ, bắt đầu lùi về sau, Thái Bạch tông bên trong cảnh sắc, cũng tại lúc này trở nên càng ngày càng xa xôi. . .

"Ta chúc sư đệ lần này đi, ma huyết tẩy kiếm bụi, đạo kiếp lịch đạo tâm, vĩnh đến tiêu dao tự tại!"

Một mảnh vắng lặng bên trong, Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên hấp hơi, lãng tiếng hét lớn.

Cái này quát to một tiếng bên trong, âm sóng cuộn cuộn, ở Thái Bạch tông núi trong vang vọng, cho tới cửu tiêu, vượn xa khắp nơi.

Tất cả Thái Bạch tông môn người, đều bị cái này quát to một tiếng nhắc nhở, cho tới Bạch Thạch trưởng lão, cho tới Tiểu Bích phong đệ tử, tất cả mọi người vào lúc này đều không hẹn mà cùng mở miệng: "Chúc Mạc tiên sinh lần này đi Vĩnh Châu, kiếm đăng cửu thiên, tái hiện ta Thái Bạch Cửu Kiếm oai. . ."

Cái kia tiếng nói một phát mà lên, cũng đem pháp thuyền trên Phương Quý giật nảy mình.

Không nhận được thân đầu đi ra ngoài xem, nghĩ thầm nhiều người như vậy, nguyên lai đều là đến đưa Mạc lão cửu nha. . .

"Rượu. . ."

Trong lòng đang nghĩ, khoang thuyền trong truyền đến Mạc Cửu Ca thanh âm lười biếng.

Phương Quý cũng không quay đầu lại: "Dưới đáy giường đây, chính mình nắm. . ."

Tiểu Lý ở một bên, lãng lẽ lôi hấn một chút, nói: "Ngươi không muốn đổi với Mạc tiên sinh như thế vô lễ rồi, cái kia dù sao cũng là sư phụ của ngươi!"

"Chính là chính mình sư phụ, mới không cần khách khí như thế!"

Phương Quý thuận miệng trả lời, lại kinh ngạc nhìn tiểu Lý một chút:
"Người mặt làm sao như thế trắng?"

Tiểu Lý vuốt ve tim đập, nói: "Mạc tiên sinh hẳn. . . Kiếm ý quá mạnh mẽ!"

Vừa nói chuyện, còn không nhìn được hướng về khoang thuyền trong mắt liếc mắt nhìn, tựa hồ hãy còn lòng vẫn còn sợ hãi.

"Cần thiết hay không?"

Phương Quý chính mình cũng không có cảm giác gì, thậm chí cảm thấy tiểu Lý hơi cường điệu quá, nói: "Người cũng không phải lần đầu tiên thấy hẳn, làm sao sẽ sợ thành dáng dấp như vậy, lại nói, các người Đông Thổ nhiều như vậy nhân vật lợi hại, người cũng không biết thấy bao nhiêu, cần gì một bộ không từng va chạm xã hội dáng vẻ, trước người cùng ta cùng nhau theo tông chủ, bản lãnh của hẳn lợi hại hơn, ta cũng không thấy người sợ sệt qua. . ."

"Không giống nhau. . ."

Tiểu Lý chính mình cũng như là cảm thấy có chút khó khăn, một lát sau, mới thấp giọng giải thích: "Trước đây thấy Mạc tiên sinh thì hẳn không có cho ta cái cảm giác này, lần này hẳn xuống núi, tựa hồ cùng trước ở trong cốc lúc không giống nhau. . . Còn có, Đông Thổ tu sĩ không ít, Triệu sư bá cũng rất lợi hại, thế nhưng, bọn họ cùng Mạc tiên sinh, là không giống nhau. . . Ta chưa bao giờ từng thấy Mạc tiên sinh người như vậy. . ."

"Có cái gì không giống nhau?"

Phương Quý hiếu kỳ hướng về khoang thuyền trong liếc mắt nhìn, nói:
"Bởi vì hẳn đến mấy năm mới đổi một lần xiêm y?"

"Cách cách. . ."

Khoang thuyền trong một trận vang động, như là người nào đó trong tay bầu rượu bị tức rơi trên mặt đất.

Tiểu Lý cũng là sợ hết hồn, vội vàng duỗi ra trắng nõn nà tay nhỏ đến ô Phương Quý miệng, cũng không dám lại để cho hẳn nói lung tung.

Đông Thổ cũng có một chút liên quan tới vị này Mạc tiên sinh truyền thuyết, nghe nói hần người này, rất hoành!

...

...

"Thái Bạch tông phía sau núi người kia xuất thế. . ."

Không chỉ cái này lúc Thái Bạch tông, nước Sở nơi khác, bốn đại tiên môn chỉ chủ cũng tụ ở cùng nhau, quan tâm Thái Bạch tông nhất cử nhất động, bọn họ cách khoảng cách vô cùng xa , căn bản không nhìn thấy Thái Bạch tông núi trước cảnh tượng, nhưng cũng như là có thể nhìn thấy phía kia trong hư không, đang có một đạo kiếm khí, phóng lên trời, xoắn nát giữa không trung bên trong mây xanh, cũng như là có vô tận âm ảnh đặt ở trong lòng.

"Một kiếm phong Thiên môn, đồ tiên như làm thịt chó. . ."

Hỏa Vân lão tổ nét mặt già nua bên trên, đều là trầm lo lắng vẻ, trầm thấp mở miệng: "Thái Bạch tông, ai, Thái Bạch tông thực sự là khí vận sở chung, có Triệu Chân Hồ như vậy bất thế kỳ tài lại không nói , liền ngay cả cái kia sát phôi, lại cũng có phá bao mà ra dấu hiệu. . ."

"Vẫn cho là, chúng ta đều cảm thấy vị này Thái Bạch tông chủ không sánh được hần vị sư đệ kia. . ."

Linh Lung tông chủ vào lúc này, bỗng nhiên có chút quái lạ nở nụ cười, nói: "Nhưng vào lúc này, vị kia vẫn cam tâm bị hần sư đệ tên tuổi đè ép Thái Bạch tông Lão âm hàng, chợt hiển lộ ra thực lực kinh người cùng góc gác, một khi thành danh, chân động kinh thiên hạ, mà còn không chờ chúng ta hoàn toàn tiêu hóa hần mới là có đại bản lãnh người chân tướng, hần lại không thể chờ đợi được nữa đem hần sư đệ đẩy đi ra. . ."

Nói lắc lắc đầu, cười khỏ nói: "Cũng làm cho ta hiếu kỳ, hần người sư đệ này, đến tột cùng mạnh bao nhiêu, mới để cho hần cam tâm như vậy tôn sùng?"

"Ta càng hiếu kỳ hơn chính là. . ."

Khuyết Nguyệt tông chủ bỗng nhiên tiếp nhận câu nói cửa miệng, thấp giọng nói: "Như hấn thật sự có mạnh như vậy, hấn lại là làm sao phế bỏ?"

"Trăm năm trước, bọn họ sư huynh đệ hai người chính là từ Viễn Châu trở về sau khi, truyền ra Mạc Cửu Ca bị phế rơi tin tức. . ."

"Có thể then chốt là, Viễn Châu chính là Bắc Vực nhất là gây yếu nơi, ai có thể phế đến rơi Mạc Cửu Ca, ai có bản lĩnh này phế bỏ Mạc Cửu Ca?"

Chương 494 : Quái Lạ Tiểu Lý

Lại không nói Vĩnh Châu ma loạn, các tiên môn đều sai ra tinh nhuệ đi tới Vĩnh Châu trừ ma, là cái gì loại khuấy động nhân tâm, làm người khác chú ý, cũng không nói Thái Bạch tông Mạc Cửu Ca trọng xuất sơn môn, ở mấy người trái tim gây nên cỡ nào dạng sóng lớn mênh mông, ít nhất đối với lúc này cùng Mạc Cửu Ca cùng nhau ra khỏi sơn môn Phương Quý mà nói, dọc theo con đường này ban đầu mang đến cho hắn một cảm giác, thực sự cũng chỉ có hay không tán gẫu hai chữ. . .

Vĩnh Châu địa vị Bắc Vực tây nam, đã là cực kỳ xa xôi chỗ, cùng vị trí Bắc Vực trung bộ thiên đông An Châu so với, vừa vặn ngang qua to lớn Bắc Vực, khoảng cách cực xa, như nghĩ chạy tới, dù là pháp thuyền bên trên hỏa lô phù triệu một khắc liên tục, lúc nào cũng tiêu hao lượng lớn nhất linh tinh, lại thêm một cái am hiểu nhất cầm lái lão thủ, cũng ít nhất cũng phải hơn nửa tháng lộ trình, càng không cần phải nói Phương Quý bọn họ.

Phương Quý chính mình cũng là đã rời đi Thái Bạch tông địa giới sau đó mới phát hiện: "Ai tới cầm lái a?"

Bình thường hắn ngồi Thái Bạch tông pháp thuyền xuất hành, đều là có lão chấp sự phụ trách lái pháp thuyền, mà cùng với Thái Bạch tông chủ thì lão nhân gia người thân thức kinh người, cũng chỉ cần một tia thần niệm thả ra, liền có thể để cái này chiếc pháp thuyền nghe lời chỉ đi đâu là tới đó.

Nhưng hôm nay ba người bọn họ ở pháp thuyền trên, lại nhất thời mất to trừng mắt nhỏ.

Mắt thấy đã rời xa sơn môn, cũng nên có người cầm lái, thoáng cái tại mây trên mà được rời, lại không người nhúc nhích.

Phương Quý trừng mắt hai mắt thấy Mạc Cửu Ca một lát, thấy hắn vào pháp thuyền sau khi, liền chỉ là ôm bầu rượu, nghiêng đổ ở khoang thuyền trong, ngoại trừ mặc trên người một thân rõ ràng có giá trị không nhỏ màu trắng kiếm bào ở ngoài, cùng ở sau núi lúc không có gì khác biệt, liền biết không thể hi vọng hắn lái pháp thuyền, liền tự chỉ có thể đem hai mắt

hướng về tiểu Lý nhìn sang, nói: "Người có hay không lái pháp thuyền?"

Tiểu Lý lắc đầu nói: "Sẽ không!"

Phương Quý có chút không tin: "Người đường đường Đông Thổ đại tiểu thư, nhưng không biết lái pháp thuyền?"

Tiểu Lý thấp đầu, nhỏ giọng nói: "Nhà chúng ta người xuất hành, cũng không cần chính mình lái pháp thuyền. . ."

"Được rồi được rồi, biết nhà người có tiền. . ."

Phương Quý bất đắc dĩ khoát tay áo một cái, nghĩ thầm chẳng lẽ mình đi?

Một cái là thân phận cao quý Đông Thổ thế gia đại tiểu thư, một cái là Thái Bạch tông xưng tên lười hàng. . .

Hi vọng hai người này cầm lái tự không thực tế, tính ra vẫn đúng là liền chính mình thích hợp!

Cẩn thận suy nghĩ một chút, Phương Quý lại cảm thấy bằng sự thông minh của chính mình tài trí, muốn học cầm lái không khó lắm. . .

Có thể then chốt là, hấn nhưng là rất rõ ràng, chỉ cần ngồi xuống ở cầm lái vị trí, vậy thì phải vẫn ngồi ở đó, mà cái này một đường chạy tới Vĩnh Châu, nhưng là ít nhất hơn nửa tháng đây, để cho mình ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, đó cũng không là muốn mạng già của chính mình?

Liền một phen đắn đo suy nghĩ, hấn bỗng nhiên đá tỉnh rồi chính ngũ say như chết Anh Đề, nắm tay chỉ hướng: "Đi!"

Anh Đề mơ mơ màng màng tỉnh lại, cũng mặc kệ Phương Quý chỉ chính là cái gì, liền loạng choạng loạng choạng bơi tới, bàn ở trước đầu cầm lái vị trí, đúng là bắt đầu có chút hưng phấn lên, hai cái móng vuốt nhỏ thăm dò hướng về chuyền đà trên một trảo, trái phải lắc lắc, pháp thuyền cũng là theo trái phải quơ quơ, Anh Đề nhất thời hưng phấn "Ríu rít" hai cái, dùng sức đem chuyền đà cho trảo rắn chắc.

Liền ngay cả chóp đuôi, cũng thuận thế cắm vào một hướng khác linh bàn bên trong, đắc ý giảo chuyền lên.

Hướng về trước một rút, pháp thuyền liền bay đến nhanh, lui về phía sau một rút, pháp thuyền liền bay đến chậm, điều này cũng làm cho Anh Đề nghĩ đến lúc trước chính mình mới vừa hóa yêu, mọc ra hai cái nhỏ cánh, bắt đầu học cưỡi gió thời điểm, mừng không thể tự kiềm chế, vui vẻ về phía trước bay lên.

Phương Quý vừa nhìn, đến việc!

"Vẫn hướng về cái hướng kia bay, đừng lằm, không phải vậy quay đầu lại người phải vào nôi!"

Hướng về phía tây nam hướng về một chỉ, Phương Quý căn dặn một câu, công lấy tay sau trở về.

Khoang thuyền trong Mạc Cửu Ca cùng tiểu Lý đều ngẩng đầu liếc mắt nhìn hần, thấy hần dương dương tự đắc trở về, Anh Đề lại ở lại đằng trước, cũng là nhất thời rõ ràng chuyện gì xảy ra, đối với chuyện này hai người cũng đều không nói gì, Mạc Cửu Ca là lười biếng không nghĩ để ý tới, ngược lại bất luận pháp thuyền là bay ở trên trời, vẫn là rơi trên mặt đất, hần đều không thể nào quan tâm, cũng không thể thật là ngã chết hần.

Mà tiểu Lý nhưng là cùng với Phương Quý, đã nhìn thấy quá nhiều không hợp lý chuyện, trước mắt điều này cũng không tính là gì.

Bây giờ nàng, mỗi ngày bên trong nghĩ tới đúng là một chuyện khác, Phương Quý kêu nàng cùng nhau chơi đùa tức phụ nhảy giếng thời điểm, nàng liền cùng nhau chơi đùa, nhưng Phương Quý không gọi nàng thời điểm, liền chính mình cầm một đạo quyền trục, ở phía trên viết viết vẽ vẽ, thỉnh thoảng suy tư dáng vẻ.

Phương Quý đem ra xem qua một chút, thấy đều là chút tu luyện pháp môn, liền đã sớm không có hứng thú.

Đúng là tiểu Lý, ở viết viết vẽ vẽ vài ngày sau, thật lòng đến tìm hần: "Phương Quý ca ca, ta chuẩn bị kỹ càng rồi!"

Đang cùng Mạc Cửu Ca như thế lếch qua khoang thuyền trong uống rượu Phương Quý quay đầu liếc nhìn nàng một cái: "Chuẩn bị kỹ càng cái gì?"

"Truyền thụ cho người Cửu Linh. . . Hoành cửu thiên Vô Địch Bá Huyền Công Kim Đan một quyền công pháp!"

Tiểu Lý hơi dừng lại một chút mới nói ra, dáng dấp đúng là vô cùng chăm chú.

Phương Quý vừa nghe lại là không nhịn được nở nụ cười: "Chính ta công pháp chính mình cũng còn chưa thôi diễn đây, ngươi cũng học được?"

Tiểu Lý nhất thời không biết nên nói cái gì.

Phương Quý cười hì hì ngồi dậy đến, nói: "Khi còn bé là lừa ngươi công pháp, đương thời ngươi còn sợ cha ngươi đánh ngươi, bây giờ lớn rồi, cũng phải biết công pháp tầm quan trọng, dễ dàng như vậy liền lại đem gia truyền công pháp cho ta, trở lại không sợ bị huân sao?"

"Ta. . . Ta đã nhất định phải bị huân!"

Tiểu Lý hơi dừng lại một chút, mới nói: "Trước đây ta truyền cho ngươi công pháp chuyện, cha hẳn không biết, nhưng là sau đó ngươi ở Kính Châu di địa, cùng Long cung thái tử giao thủ, sớm đã bị Lục gia tỷ tỷ cùng Khương gia ca ca bọn họ nhìn thấy, nói vậy bọn họ cũng có thể đoán được một ít chân tướng, mà lại sau đó, ngươi ở tiên môn đại chiến lúc sử dụng tới một niệm sinh linh huyền pháp, bí mật này liền nhất định không giấu nổi, nói vậy hiện tại ta người trong nhà cũng đã biết rồi này sự kiện, lần này ta nếu là trở lại, cha liền nhất định sẽ phạt ta. . ."

"Lẽ nào ngươi là sợ bị phạt mới không dám trở lại?"

Phương Quý đúng là hơi ngẩn người ra, cảm động bảo đảm nói: "Cha ngươi muốn phạt ngươi, ta liền giúp ngươi đánh hẳn!"

Tiểu Lý: ". . ."

Lắc lắc đầu, mới nói: "Cha ta phạt ta cũng hẳn là, gia truyền công pháp, vốn là không nên truyền cho người ngoài!"

Thốt ra lời này, cũng làm cho Phương Quý càng ngẩn ngơ, nói: "Ngươi đều biết, hiện tại còn muốn truyền cho ta?"

Tiểu Lý trầm mặc một chút, một lúc lâu không có mở miệng.

Phương Quý tâm trạng nhất thời có chút không rõ, nói: "Thật tốt nói

chuyện với người đây, người tại sao lại không lên tiếng?"

Tiểu Lý mặt càng đỏ, lại càng không biết nên nói như thế nào lên.

"Ngu xuẩn a ngu xuẩn. . ."

Một bên Mạc Cửu Ca không nhìn nổi, lười biếng mở miệng nói: "Đông Thổ thế gia công pháp, há lại là tốt như vậy học, nếu bị người phát hiện trên người người có người khác công pháp, sợ là truy sát đến chân trời góc biển đều sẽ thu hồi đi, nhân gia tiểu nha đầu là biết trên người người có công pháp chuyện không che giấu nổi, lo lắng nhà nàng người đến lấy trên người người công pháp thì người chút bản lĩnh này không chống đỡ được, cho nên mới lại đem Kim Đan cảnh công pháp chính lý đi ra cho người, đối với nàng mà nói, đều là giống nhau truyền ra ngoài công pháp tội danh. . ."

"Nhưng đối với người mà nói liền không giống nhau, có thể bảo đảm người một cái mạng!"

". . ."

". . ."

Phương Quý nghe lời giải thích này, cả người đều bối rối một thoáng, hỏi tới: "Là thật sự?"

Tiểu Lý trầm mặc một lát, mới khẽ gật đầu một cái.

"Vậy người chuyện này . . ."

Phương Quý gãi gãi đầu, hì hì cười nói: "Ồ kịch nam bên trong, cái này không phải là tương đương phản bội gia tộc sao?"

Tiểu Lý trầm mặc xuống, không biết nên trả lời như thế nào.

"Còn có nói như người vậy?"

Đúng là một bên Mạc Cửu Ca thực sự không vừa mắt, huấn Phương Quý một câu, sau đó hẳn cũng ít có tinh táo chút, mở say mắt, trên dưới đánh giá một phen tiểu Lý, bỗng nhiên mở miệng nói: "nha đầu, người là Đông Thổ Tân gia cái nào một mạch con cháu?"

Tiểu Lý hơi ngần người ra, thấp giọng trả lời: "Ta gia tên gọi Tần Chiêu!"

"Thật giống có chút quen thuộc. . ."

Mạc Cửu Ca lắc lắc đầu, lại nói: "Gia gia ngươi kêu cái gì?"

Tiểu Lý ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, nói: "Ta gia gia tên gọi Tần Càn, chữ Lang Huyền!"

"Tần Lang Huyền?"

Liền ngay cả Mạc Cửu Ca, nghe thấy cái tên này cũng hơi ngần người ra, lại như cũ đánh giá tiểu Lý một chút, qua một lát, mới chậm rãi mở miệng nói: "Vậy nếu như ta đoán không lầm, năm đó ngươi thân sinh mẫu thân, hẳn là từ chúng ta An Châu gả đi Đông Thổ chứ?"

Tiểu Lý lại như cũ cúi thấp đầu xuống đi, một lúc lâu mới gật gật đầu.

"Tiểu tử, ngươi lá gan rất lớn. . ."

Mạc Cửu Ca trầm mặc một hồi, mới bỗng nhiên nói một câu.

Sau đó hắn cũng mặc kệ mặt đã đỏ thắm tiểu Lý, chỉ là hướng về Phương Quý nói: "Ngươi có thể học!"

Nói bổ sung một câu, nói: "Nàng truyền cho ngươi công pháp, không tính phản bội gia tộc!"

"Ngươi chờ chút đã, ta ngày hôm nay có chút phạm lười, ngày mai lại học. . ."

Hai người nói chuyện đem Phương Quý nghe được sững sờ sững sờ, trong lòng ngờ vực càng nặng, lập tức đuổi rồi tiểu Lý về phía sau khoang giúp mình lại chuyển hai cái bình rượu nắm một con gà mập trở về, chờ nàng đi rồi, mới vội vàng hướng về Mạc Cửu Ca nói: "Mau tới nói cho ta, cái này xấu con cá trên người có phải là có bí mật gì a? Ngươi có thể đừng gạt ta, vừa nãy vừa nghe ta liền biết ngươi khẳng định đã nghĩ tới điều gì. . ."

"Ha ha, đừng đừng Đông Thổ chủ nhà họ Tần cháu ruột, cũng như cái không ai quản hoang dã nha đầu giống như, ở chúng ta Thái Bạch tông ngần ngơ liền lâu như vậy, bây giờ càng là muốn theo chúng ta cùng đi

Vĩnh Châu trừ ma, Đông Thổ đều không ai tìm nàng trở lại, người nói cái này chính không bình thường?"

Mạc Cửu Ca nghe Phương Quý lời nói, chỉ là nhàn nhạt hỏi ngược một câu.

"Không bình thường a. . ."

Phương Quý lo lắng nói: "Vì lẽ đó ta mới chịu hỏi người!"

Trên thực tế, Mạc Cửu Ca nói, cũng chính là hắn bây giờ muốn biết, cái này con xấu con cá là hắn từ nhỏ đã nhận thức, bây giờ lớn rồi gặp lại, tất nhiên là chuyện tốt một cái, có thể trên thực tế, tuy rằng trong miệng hắn vẫn không có nói, nhưng trong lòng lại mơ hồ cảm thấy, lúc này Đông Thổ cá chạch nhỏ, tựa hồ trở nên cùng với trước không giống nhau, tuy rằng thành thật như trước, nhưng trên người lại lộ ra quái lạ. . .

Lúc trước nàng theo Khương Thanh cùng nhau đi tới Bắc Vực, nhập Kính Châu di địa, ngay cả mình tên cũng không dám nói.

Nói là sợ là do vì chính mình, thế gia tộc nhiệm nhân quả. . .

Cái kia nếu là sợ thế gia tộc nhiệm nhân quả, bản thân nàng liền không sợ nhiệm nhân quả?

Lại càng sau đó, mình cùng Đông Thổ đoàn người bị đuổi giết, trở lại thôn Đầu Trâu, Khương Thanh đoàn người, chính là vào lúc đó cùng tiểu Lý thất tán, nghĩ đến bọn họ hẳn là đã trở về Đông Thổ, nhưng là bọn họ ở về Đông Thổ lúc, vì sao không muốn mang nàng?

Coi như những thứ này người đương thời chuyện gặp phải tông quyền, chỉ có thể tạm thời đưa nàng lưu lại, có thể sau đó vì sao liền phong thư cũng không có?

Tựa như Mạc Cửu Ca nói, nàng chính là đường đường Đông Thổ đại tiểu thư.

Bây giờ nghe tới, lại vẫn là chủ mạch dòng chính đại tiểu thư, có thể làm sao như cái không ai quản hoang dã nha đầu?

Cho tới trên mặt nàng quý dị Tử văn, liền càng không cần phải nói.

Chính là thích trang điểm tuổi, cái nào nữ hài sẽ xảy ra sợ chính mình lớn lên không đủ xấu?

...

...

Cái này một loạt vấn đề, Phương Quý kỳ thực sớm đã có phát giác, chỉ bất quá hẳn là cái lười suy nghĩ nhiều người, thăm dò qua tiểu Lý, thấy nàng không chịu nói, liền cũng không còn công khai ép hỏi, cho tới hôm nay Mạc Cửu Ca vạch trần cái đề tài này, mới không cho phép hẳn lại quên, tiểu Lý trên người chỗ cổ quái, đã nhiều đến nghĩ giả bộ không nhìn thấy cũng khó khăn, cái nào còn có thể lại hồ đồ như thế xuống?

Khoang thuyền trong bầu không khí, không tên trở nên hơi ngọt ngào.

"Đem ra. . ."

Cửa khoang bỗng nhiên vang lên tiểu Lý rụt rè tiếng nói, nàng đem vò rượu cùng giấy dầu bọc lại gà mập đặt ở Phương Quý trước người, tựa hồ cảm thấy bầu không khí có chút nặng nề, chỉ thoáng ngồi xuống, liền lại lên rồi, tay chân vụng về cầm cái gàu đi quét rác.

Rõ ràng là đại tiểu thư xuất thân, nơi nào biết quét, cũng còn không bằng Anh Đề quét sạch sẽ.

Phương Quý quay đầu nhìn Mạc Cửu Ca một chút, đã thấy Mạc Cửu Ca lắc đầu, lại tự mình tự uống rượu đi tới.

Tâm trạng nhất thời một trận bực mình, có chút lúng túng nhìn tiểu Lý.

Bất quá cũng liền vào lúc này, trong thức hải bỗng nhiên vang lên Mạc Cửu Ca một đạo truyền âm: "Tiểu nha đầu này là cái số khổ người, nàng hiện tại nhất định rất sợ sệt, trên người nàng bí mật cùng với nói là gạt người, chẳng bằng nói là người còn không tư cách biết, ta có thể nói cho người chính là, người bây giờ, hoặc là liền lặng thinh không đề cập tới, chỉ là nghe xong nàng, cho người cái gì liền tiếp theo cái gì, hoặc là. . ."

Hắn tiếng nói hơi dừng lại một chút, nhàn nhạt nói: "Trực tiếp đuổi nàng đi ra ngoài tốt!"

Câu nói sau cùng, hẳn lại không còn truyền âm, mà là trực tiếp nói ra, tiếng nói ở khoang thuyền trong vang vọng, vô cùng rõ ràng.

Chính tay chân vụng về quét tiêu Lý bồng nhiên thân thể run lên, quay người sang đến, trong mắt đã hết là dịu dàng lệ quang.

Tám kia Tử văn nằm dày đặc trên khuôn mặt nhỏ nhắn, lại đều là sợ sệt khẩn cầu vẻ.

Run giọng nói: "Đừng. . . Đừng đuổi ta rời đi được chứ?"

Chương 495 : Biến Ý Thức Sinh Đạo Quyển

Tiểu Lý ánh mắt làm cho vốn đang không quá coi là chuyện to tát Phương Quý trong lòng vừa kéo, cả người tóc gáy cũng giống như là dựng một thoáng, dị thường cảm giác khó chịu, thực sự là cái tiểu nha đầu này lại sẽ lộ ra vẻ mặt như thế đến, quá mức nằm ngoài sự dự liệu của hắn. . .

Đường đường Đông Thổ Tàn gia đại tiểu thư, trong ấn tượng ung dung hoa quý ý trung nhân, bây giờ lại như là sợ bị vút bỏ mèo nhỏ?

Sửng sốt một chút Phương Quý mới phản ứng lại, bỗng nhiên cười ha ha.

Hắn bất thành linh tiếng cười, nhất thời làm cho tiểu Lý cũng ngẩn ra, tha thiết mong chờ nhìn hắn.

"Ta đuổi ai đi ra ngoài, cũng sẽ không đuổi ngươi a!"

Phương Quý cười to nhìn về phía tiểu Lý, dương dương tự đắc nói: "Tiểu nha đầu, chúng ta nhưng là anh em ruột rõ ràng tính nợ, tuy rằng lúc còn rất nhỏ liền nhận thức, nhưng một mã quy một mã, lúc trước ở Kính Châu di địa bên trong, mọi người đều đói bụng lộn chổng vó lên trời, ngươi có thể không ăn ít ta củ cải chứ? Ngươi xem một chút Đan Hỏa tông Minh Nguyệt, vì ăn ta cái kia mấy cây củ cải, đem toàn bộ Đan Hỏa tông đều bại bởi ta, ngươi ăn cũng không ít, còn có rất nhiều linh chi rồi, thái tuế rồi, sơn trà rồi loại hình, coi như không viết giấy nợ, điều này cũng không có thể không tính chứ?"

Tiểu Lý nghe đều bồi rồi, chớp một thoáng con mắt, tâm muốn làm sao nói tới cái này đến rồi?

"Những thứ đồ này ngươi có thể cũng phải trả lại ta cùng ngươi giảng!"

Phương Quý hai tay ôm ở trước ngực, đại gia tựa như nhìn tiểu Lý, nói: "Không chỉ có muốn trả, còn đến thêm vào lợi tức, cái này một ngày ngày cũng không biết tích góp bao nhiêu, ở ngươi từng điếm từng điếm trả hết nợ ta trước, ngươi có thể cái nào cũng đừng nghĩ đi. . ."

Nói về mặt chăm chú: "Chủ nợ vĩnh viễn sẽ không đem nợ tiền đuổi ra ngoài, ta cũng vĩnh viễn sẽ không đuổi người!"

Tiểu Lý nghe đến đó, đầu đã bối rối, nửa ngày không phản ứng lại.

Bất quá nhìn Phương Quý thật lòng đáng đáp, nàng cũng cuối cùng cũng coi như là xác định một chuyện, Phương Quý xác thực sẽ không đuổi chính mình đi ra ngoài.

Nhà ai chủ nợ sẽ đem nợ nần đuổi ra ngoài?

Không có không có đuổi ra ngoài, chạy còn đến đoạt về đến đây. . .

"Tốt tốt, hiện tại trước tiên thu người điếm lợi tức. . ."

Thấy tiểu Lý vẻ mặt hòa hoãn, tuy rằng bị chính mình nhiều có chút ngây dại, nhưng mới vừa mới sợ hãi đáng đáp nhưng không có, Phương Quý lúc này mới hơi yên tâm, trước tiên trừng Mạc Cửu Ca một chút, sau đó cười toe toét nhìn tiểu Lý: "Đến, đem người nhà công pháp truyền cho ta!"

Mạc Cửu Ca da mặt dày, đối với Phương Quý ánh mắt làm như không thấy, lười biếng nghiêng đầu, tự mình tự uống rượu.

Mà tiểu Lý thì lại lập tức đáp một tiếng, nắm trong tay quyền trục đi tới.

Phương Quý đứng ở trên giường nhỏ, lười biếng nhìn lướt qua, liền lại ném đến một bên, nói: "Xấu con cá, ta có thể cũng phải đem từ thô tục nói ở trước, hiện tại Phương lão gia ta cùng trước có thể không giống nhau, trước đây ta không có lựa chọn khác, thấy cái gì đều cảm thấy như thứ tốt, nhưng bây giờ thì sao, ta nhưng là Tam Tượng vô địch thiên hạ duy ngã độc tôn thế gian không hai Đông Thổ siêu phẩm quét ngang bát hoang Tiên đạo lợi hại thần đan, bình thường công pháp liền không xứng với ta, tu luyện nhà người công pháp, đó là giúp đỡ nhà người dương danh, ta cũng không muốn bị các người chiếm tiện nghi, vì lẽ đó người tuyệt đối không nên đi ra ngoài nói ta công pháp là người dạy, coi như có người hỏi, cũng đánh chết không thừa nhận, biết rồi không?"

Tiểu Lý nghe tỉnh tỉnh gật gật đầu, lại nhỏ giọng nói: "Nhưng là trước người ra tay, đã bị bọn họ nhìn thấy rồi. . ."

"Bắt người trao tang, chưa bắt được chính là không trộm!"

Phương Quý vỗ bàn một cái, thẳng thắn nói: "Có bản lĩnh liền để cho bọn họ tới tìm ta Phương đại gia hỏi!"

"Ồ. . ."

Tiểu Lý nhìn Phương Quý một chút, nhỏ giọng nói: "Ta biết rồi!"

"Không riêng phải biết, đến nhớ kỹ mới được!"

Phương Quý lại căn dặn một câu, khoát tay áo một cái, nói: "dạy đi!"

Tiểu Lý ngoan ngoãn, cầm lấy này một quyển quyển trục, cũng không ngại một bên Mạc Cửu Ca, liền trực tiếp giảng đạo: "Chúng ta. . . Chúng ta Tân gia Hoàn Tảo Cửu Thiên. . . Vô Địch Bá Huyền Công, mỗi một cảnh đều có viên mãn công pháp tu hành, tựa như thế gian tinh xảo nhất Lỗ Ban khóa, nhịp nhàng ăn khớp, vì lẽ đó chỉ có trước tiên một cảnh căn cơ, đạt đến viên mãn, mới sẽ cùng xuống một cảnh công pháp hoàn mỹ phù hợp, nhưng Phương Quý ca ca ngươi ở Trúc Cơ cảnh công pháp, cũng đã có biến hóa, Kết Đan lúc càng là cùng chúng ta nhà Tiên đạo Kim Đan không giống. . ."

"Vì lẽ đó, ta chỉ có thể chính mình thử đem công pháp thôi diễn một thoáng, chỉ chừa thích hợp ngươi tu hành. . ."

Phương Quý vừa bắt đầu còn như là ở thật lòng nghe, đột nhiên hỏi: "Biến dạng làm sao bây giờ?"

Tiểu Lý ngẩn ra, nói: "Sẽ không thay đổi xấu!"

Phương Quý cười nhạo một tiếng, nói: "Vậy sao ngươi biến dạng?"

"Ta là bởi vì. . ."

Tiểu Lý thuận miệng trả lời, bỗng nhiên phản ứng lại, có chút bất đắc dĩ nhìn Phương Quý một chút.

Phương Quý cười hì hì, thở dài, trong lòng có chút tiếc nuối, nha đầu này không có khi còn bé tốt như vậy lừa. . .

Tiểu Lý không tiếp tục đề ý Phương Quý đánh phần, chỉ là đem chính mình viết ở quyển trục trên công pháp giảng cho Phương Quý.

Lúc đầu Phương Quý còn không phát hiện cái gì lưu ý, nhưng một chút nghe, lại càng cảm thấy tinh thâm huyền diệu lên, đến cuối cùng, chính mình cũng không thể không lên tinh thần, mới có thể nghe rõ ràng tiểu Lý ở nói cái gì, lại tới sau đó, hẳn đã không thể không lúc nào cũng đánh gãy tiểu Lý, làm cho nàng đem từng đạo từng đạo pháp môn tách ra ra, tinh tế giảng giải rõ ràng, bằng không lại như là nghe thiên thư như thế.

Mấy ngày công phu, liền như thế ở hai người một cái học, một cái dạy bên trong trôi qua lặng lẽ.

Nghe được sau đó, liền ngay cả Phương Quý cũng thu hồi chính mình thân là vô địch lợi hại đan kiều ngạo, đối với Tần gia công pháp lòng sinh kính ngưỡng.

Cửu Linh chính điển, bác đại tinh thâm, mỗi một cảnh công pháp, đều là vô số tiền bối khổ tâm thôi diễn, thiên chuy bách luyện.

Phương Quý học mấy ngày, đều có thể cảm nhận được đến, tiểu Lý truyền cho mình công pháp, lại cùng mình căn cơ dị thường phù hợp, quả thực như là cho mình thiếp thân chế tạo giống như, phẳng phật có người ở dưới chân hẳn rải ra đường, hẳn chỉ cần dọc theo con đường này, đi thẳng xuống, liền một cách tự nhiên có thể đi tới bình thường năm mộng cũng nghĩ không tới cực cao nơi, như tiện đường lên trời!

Chỉ bất quá, tuy rằng cảm giác dị thường chuẩn xác, nhưng công pháp này không lộ, lại vượt xa khỏi Phương Quý tưởng tượng.

Hắn lúc đầu thậm chí cho rằng cái này Tần gia công pháp, lại như là Mạc Cửu Ca Thái Bạch Cửu Kiếm giống như, chỉ có một ít khâu quyết, còn lại chính là khổ luyện thêm lĩnh ngộ mà thôi, kết quả cái này Tần gia Kim Đan một quyển công pháp, lại phiền phức vô tận, phong phú, nhượng người sinh ra sợ hãi!

Không nói tất cả tìm hiểu, chiếu theo tu luyện, chỉ là ghi nhớ, làm theo, liền đã cực kỳ gian nan.

Cho Phương Quý cảm giác, quả thực như là xem khắp cả toàn bộ tàng kinh điện bên trong điển tịch cũng khó khăn.

"Phương Quý ca ca, ngươi không cần sốt ruột, theo ta Tần gia gia quy, mỗi một vị đi tới Tiên đạo Kim Đan cảnh giới tộc nhân, đều cần ở này Kim Đan nhất quyển, xuống đủ trăm năm công phu, mới có thể thử nghiệm kết anh, vì lẽ đó ngươi hiện tại chỉ cần chậm rãi ghi nhớ!"

Tiểu Lý nhìn ra Phương Quý vất vả, còn đang an ủi hắn: "Ngươi hiện tại vừa mới bắt đầu đây, chậm một chút cũng bình thường!"

"Cất, vậy là các ngươi nhà người ngốc. . ."

Phương Quý mặc dù mình học khổ không thể tả, nhưng người cùng giá không ngã, xem thường khinh bỉ: "Có tin ta hay không một năm liền học được?"

Tiểu Lý lắc lắc đầu, nói: "Không tin!"

"Hắc ngươi chuyện này . . ."

Phương Quý suyết chút nữa sinh khí muốn đánh, lại cắn giận thu tay về, nghĩ thâm ta còn thực sự đến để ngươi nhìn một cái. . .

Sớm ở hắn cảm giác cái này Tần gia Kim Đan cảnh công pháp như vậy tôi nghĩa khó hiểu thì cũng đã bắt đầu rút lui có trật tự, nếu là người khác thì, tìm hiểu công pháp, tất nhiên cần vô tận ngộ tính cùng tâm huyết, nhưng mình có thể không cần a, có thể rất kiêu ngạo nói, Phương Quý Phương lão gia từ Luyện Khí cảnh giới bắt đầu, liền không cần lĩnh ngộ công pháp, trong thức hải liền đóng một cái am hiểu nhất thôi diễn những thứ đồ này gia hỏa đây!

Liền ngay đêm đó, dựa vào thổ a cơ hội, Phương Quý liền thâm nhập vào biên ý thức.

Kéo ra thăm thăm sương mù, hắn xuất hiện ở Đạo cung trước, sau đó lặng lẽ đẩy cửa ra.

Có đoạn thời gian không có vào, chính ngắm nghĩa cẩn thận tiểu Ma sư lại đang làm gì.

"Lương phong hữu tín, thu nguyệt vô biên, khuy ngã tư kiêu đích tình tự hảo bỉ độ nhật như niên. . ."

Mới vừa đẩy ra Đạo cung cửa, liền nhìn thấy tiểu Ma sư bây giờ đang nằm ở Đạo cung phía tây một cái giá sách phía dưới, khiêu hai chân, đầu phía dưới lót vài cuốn sách, vừa cầm một quyển đạo thư vừa lười biếng hát lên cười nhỏ, cực kỳ tự tại.

"Thái, ngươi đang làm gì?"

Phương Quý bỗng nhiên quát to một tiếng, đem tiểu Ma sư sợ hãi đến một cái kích lạng lạt lên.

"Ngươi tại sao lại không gõ cửa?"

Vừa thấy đến chính là Phương Quý, tiểu Ma sư lập tức xiên nổi lên eo, bắt mắt kêu lớn lên.

"Chính ta địa phương ta còn dùng gõ cửa?"

Phương Quý bĩu môi khinh thường, liếc mắt nhìn tiểu Ma sư, kinh ngạc nói: "Ngươi lại không có ở xem cái kia không mặc quần áo tiên nữ?"

Lặng lẽ đi vào, vốn là muốn bắt tận tay day tận mặt, trước mấy lần lúc tiến vào, cái này tiểu Ma sư nhưng là vẫn luôn nằm nhoài trên tường, cầm lưu ly kính đi vào trong xem, một bộ hận không thể chính mình cũng chui vào dánh dấp, kết quả lần này thật không có lại nhìn. . .

"Còn xem cái quý yêu. . ."

Tiểu Ma sư vừa nghe Phương Quý nhắc tới cái này lú, liền đầy mặt chán ngán: "Ta xem phiến, liền trên người nàng mấy cây lông đều biết!"

Một câu nói nói ra, này đạo cung trên vách tường tranh bên trong tiên tử, mặt đã đỏ thắm.

"Ngươi đây là nhìn thời gian bao lâu?"

Phương Quý nghe xong lời này, đều không khởi có chút ngơ ngác.

"Càng quá đáng chính là cái gì ngươi biết không?"

Tiểu Ma sư một mặt khổ não: "Cái kia mấy cái nam trên người có mấy cây

lông ta cũng đều biết. . ."

Đạo cung trên vách tường cái kia mấy cái nam trong nháy mắt mặt trở nên càng đỏ.

"Cái gì trò chơi?"

Phương Quý cũng liền sợ hãi đến run lập cập, sợ hãi nhìn tiểu Ma sư.

"Ai bảo người bình thường đến cũng không tới một hồi, ta nhanh khó chịu chết rồi người có biết hay không?"

Tiểu Ma sư tự mình đứng là bưng bình không nghe thấy, bất đắc dĩ vung vẩy trong tay đạo quyền, nói: "Bất quá cũng còn tốt, hiện tại Đạo cung bên trong bỗng nhiên xuất hiện cái này trò chơi, ta tổng xem như là có thể không có chuyện gì nhìn giải giải buồn, bằng không ta còn phải đem mình treo lên đi. . ."

"Đây là vật gì?"

Phương Quý kinh ngạc đem trong tay hắn đạo quyền nhận lấy, triển khai vừa nhìn, không khỏi hơi ngần người ra.

Dưới cái nhìn của hắn, cái này đạo quyền trên lại không hề có thứ gì, chỉ có mông lung sương mù.

"Cái này đều là công pháp tu luyện nha, gần nhất mới xuất hiện, là Tàn gia Kim Đan quyền pháp môn. . ."

Tiểu Ma sư nhìn về phía Phương Quý ánh mắt càng kinh ngạc, nói: "Chẳng lẽ không là chính người cố ý hiện ra ở trên mặt này? Người xem, từ người Luyện Khí cảnh giới tu luyện chữ Cửu pháp loại, lại tới người Trúc Cơ cảnh giới Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công, lại tới chữ Thần pháp Quy Nguyên Bất Diệt Thức, lại tới người gần nhất vừa mới bắt đầu tu luyện Tàn gia Kim Đan pháp môn, đều hóa thành văn tự, có thể ở trên mặt này nhìn thấy. . ."

"Lúc nào xuất hiện?"

Phương Quý chính mình cũng lấy làm kinh hãi, càng cảm thấy quái lạ.

Tiểu Ma sư nói: "Không sai biệt lắm nửa tháng trước đi, bỗng nhiên ngay khi Đạo cung bên trong hiển hoá ra ngoài. . ."

"Nửa tháng trước, chính là ta Kết Đan lúc. . ."

Phương Quý hơi chút suy nghĩ, đã có chút rõ ràng, tâm trạng càng cảm thấy quái lạ.

Cái này Đạo cung bên trong tại sao lại xuất hiện cái này, lại đem trong đầu của chính mình công pháp đều hiện ra đi ra. . .

Bỗng nhiên trong lòng cả kinh, vội vàng tóm chặt tiểu Ma sư cổ tay: "Vậy ta buổi tối nghĩ chuyện của nữ nhân, người cũng đều nhìn thấy?"

Tiểu Ma sư ngẩn ngơ, nói: "Cái này thật không có. . ."

Ánh mắt bỗng nhiên sáng lên: "Bất quá ta cảm thấy có thể thử xem a. . ."

Chương 496 : Đại Đạo Căn Cơ

"Thử ngó cái đại đầu quý. . ."

Nhìn tiểu Ma sư cái kia đầy mặt chờ mong dáng vẻ, Phương Quý tay lại không nhìn được ngửa, muốn đánh hấn!

Bất quá đối với chính mình Đạo cung bên trong gần đây xuất hiện cái này cuốn đạo thư, hấn nhưng cũng quả thật cảm thấy có chút mơ mơ màng màng, tại sao có thể có cỗ quái như vậy trò chơi xuất hiện, lại có thể đem mình tu luyện qua công pháp, tất cả tập trung cùng nhau, từng cái hiện ra?

Cũng may mà nó chỉ hiện ra Phương Quý công pháp tu luyện, mà không phải tất cả ý nghĩ, phủ quyết Phương Quý nên cảm thấy nó không đứng đắn!

Người tâm tư ngàn vạn biến hóa, đa dạng, cũng làm cho nó hiển hóa ra ngoài cái kia còn chịu được sao?

Không nói những cái khác, Hoa quả phụ ở trong đầu của chính mình đáng đáp bị người nhìn đi, nhân gia sau đó còn có làm người nữa không?

Trước đây tiểu Ma sư ở chính mình biến ý thức Đạo cung trong, cũng có thể nhìn thấy hấn ở bên ngoài xem qua điển tịch, nhưng vậy cần Phương Quý có ý thức đi làm, sâu sắc ghi dấu ấn vào trong lòng chính mình mới được, nhưng hôm nay đây, theo tiểu Ma sư từng nói, cái này đạo quyển bên trên, đã không chỉ là hiện ra Phương Quý cố ý xem qua đồ vật, thậm chí ngay cả hấn một ít so sánh huyền diệu lý giải, cũng toàn bộ rơi vào cuốn trên, hơn nữa toàn bộ quá trình, Phương Quý chính mình thậm chí cũng không biết, cái này lại lập tức có vẻ hơi mơ hồ, rất khó dùng ngôn ngữ đi phân trần.

Mà cái này một quyển đạo thư, chính là Phương Quý Kết Đan lúc xuất hiện, chẳng lẽ cùng nó xuất hiện cùng tu vị có quan hệ?

"Cái này thật đúng là thứ tốt a. . ."

Tiểu Ma sư thấy Phương Quý mơ mơ màng màng, cũng không phải tùy vào khen: "Cái này cuốn đạo thư, không chỉ hiện ra người tu hành, thậm chí còn hiện ra người lĩnh ngộ, trước đây ta giúp người thôi diễn công pháp, đều là người nói cái gì thì là cái đấy, nhưng người là có hay không biểu đạt rõ ràng, thậm chí là người đến tốt cùng tìm hiểu mấy phần mười, ta là không biết, bây giờ có cái này cuốn đạo thư, lại hết thầy đều rõ ràng sáng tỏ!"

Vừa nói vừa thán: "Bực này dạng thứ tốt, làm sao hết lần này tới lần khác chạy người cái này đến rồi?"

Phương Quý nghe xong, cũng có vẻ hơi kiêu ngạo lên, đặc ý nói: "Phương lão gia ta là tiên nhân đời sau, không từng nói với người sao?"

Nhất thời cũng cũng lười suy nghĩ nhiều, ngược lại chính mình ý thức bên trong cái này một toà Đạo cung, vốn là kỳ kỳ quái quái, nói không rõ ràng, như vậy Đạo cung bên trong lại xuất hiện như thế kỳ kỳ quái quái đạo quyền, tựa hồ cũng không tính là gì kỳ kỳ chuyện, chỉ cần đối với mình tu hành có chỗ tốt là được, liền đem đề tài chuyển tới chính mình này đến mục đích trên, nhìn tiểu Ma sư nói: "Nếu người đã xem qua cái này đạo quyền trên đồ vật, vậy người khẳng định biết hiện tại nên giúp thế nào ta thôi diễn công pháp, mau tới nói một chút, ta thế nào mới có thể Kim Đan vô địch?"

"Kim Đan vô địch?"

Tiểu Ma sư liếc mắt nhìn hắn, nói: "Đều Kim Đan, nói chuyện sao vẫn như thế trẻ con đây?"

Phương Quý nhất thời giận dữ: "Kim Đan làm sao, Kim Đan lại không thể có điểm mộng tưởng rồi sao?"

"Người nên thành thực một điểm rồi!"

Tiểu Ma sư lắc đầu, nói: "Trở thành Kim Đan, liền nên hiểu chút chân chính tu hành đạo lý!"

"Cái gọi là Kim Đan vô địch, cái này khái niệm bản thân chính là sai, cái gì loại mới coi như Kim Đan vô địch?"

"Đánh khắp cả tất cả Kim Đan tu sĩ không có địch thủ sao?"

"Cái kia tìm mấy cái Nguyên Anh lại đây dễ như trở bàn tay, lại nói, thế gian Kim Đan, đan phẩm không giống, con đường tu hành cũng không giống, như chỉ theo đuổi mạnh mẽ, như vậy người ở cảnh giới Kim Đan vô địch, người khác đánh không lại người, nhưng là người khác đan phẩm dễ dàng hơn thành tựu Nguyên Anh, người lại không được, nhân gia hoàn toàn có thể thành Nguyên Anh lại đánh người nha, hết lần này tới lần khác cao một cảnh giới đến bắt nạt người, người nói nào một cái càng tốt?"

Phương Quý nghe được không rõ giác ngộ, giọng điệu đều đều mềm nhũn chút, ngây ngốc nói: "Vậy người nói nên thế nào?"

"Đã đến cảnh giới Kim Đan, căn cơ đã định, người theo đuổi, liền không nên là vô địch nói chuyện, mà là thích hợp!"

Tiểu Ma sư vẻ mặt, vào lúc này cũng có vẻ hơi chăm chú, nói: "Luyện Khí cảnh giới, người có thể tùy ý lựa chọn nghĩ muốn công pháp tu luyện, đa dạng, ai đến cũng không cự tuyệt, đặt tại trước mặt người, giống như là có ngàn vạn con đường, người có thể tùy ý chọn tuyền!"

"Mà Trúc Cơ cảnh giới, người tu luyện đạo cơ, trước mặt lựa chọn liền đã thiếu, nhưng người vẫn cứ có thể đi tìm hiểu mới pháp môn, cũng có thể đi lĩnh ngộ mới đạo lý, nói đơn giản, liền là vào lúc này, người vẫn cứ có thay cái phương hướng cơ hội!"

"Có thể người bây giờ, đã đến cảnh giới Kim Đan, chính là con đường phía trước đã định, đường lui mênh mông, nghĩ lại đi tiếp, liền chỉ có xuôi theo tục người Luyện Khí cùng Trúc Cơ cảnh giới đặt xuống trụ cột!"

"Nói cách khác, tới mức độ này, liền không cách nào ước ao người khác pháp, Luyện Khí cùng Trúc Cơ thì người thấy người khác tu luyện pháp lợi hại, còn có thể từ bỏ chính mình đi học hẳn, có thể đến cảnh giới Kim Đan, cũng chỉ có thể kiên định tín niệm, dọc theo đường đi của chính mình!"

"Đường khác cho dù tốt, pháp cho dù tốt, người cũng ước ao không được, càng không thể thay đổi địa vị. . ."

Nói đến chỗ này thì hẳn cũng nghiêm túc chút, nghiêm túc nói: "Vì lẽ đó, bây giờ thế nào lựa chọn một đạo công pháp, đưa người một thân đan đạo căn cơ ưu thế, phát huy toàn bộ đi ra, hơn nữa có thể tiếp tục củng cố, để người ở trên con đường này đi càng xa hơn, mới là chủ yếu nhất, ở cổ nhân tu hành điển tịch bên trong, Kim Đan là đại đạo khởi nguồn, lúc này công

pháp, chính là đại đạo mới bắt đầu pháp. . ."

"Người nói đại đạo ra thứ đồ gì?"

Phương Quý nghe được sững sờ sững sờ, lần này là thật bị tiểu Ma sư cho dọa dẫm.

Trước đây cái này tiểu Ma sư mỗi ngày tự xưng là Tiên thiên chi linh, bản lãnh thông thiên, không thấy hấn nghiêm túc như vậy qua.

"Người liền lý giải vì muốn tốt cho đại đạo căn cơ!"

Tiểu Ma sư cũng xem thường nhiều cho Phương Quý giải thích, chỉ là thuận miệng một giảng: "Vì lẽ đó người lúc này công pháp, cần hết sức hoàn thiện cùng viên mãn, chỉ có như vậy, mới có thể vừa phát huy ra người Kim Đan cảnh tiềm lực, lại làm vì người đánh tốt kết anh căn cơ, nếu không thì, coi như tương lai người có thể miễn cưỡng kết anh, nhưng đường lại đứt đoạn mất, chung quy vẫn là công dã tràng, đồ không được đại đạo, thành không được đến tiên. . ."

"Hoàn thiện cùng viên mãn công pháp. . ."

Phương Quý nghe, cũng chậm rãi gật gật đầu, nói: "Ta xem xấu con cá nhà, liền rất hoàn thiện. . ."

"Là rất hoàn thiện, nhà bọn họ con cháu, nhờ vào đó tu luyện, có thể thành tựu nhất là viên mãn đại đạo căn cơ, nhưng người không được!"

Tiểu Ma sư gật gật đầu, nói: "Người khoảng thời gian này tu luyện Đông Thổ Tàn gia Kim Đan pháp, ta ở đạo quyền phía trên đều nhìn thấy, cũng biết người lần này đến tìm ta, là muốn cho ta giúp người thôi diễn, cái này ngược lại không khó, thậm chí cái này đạo quyền hiện hóa ra ngoài thì liền đã giúp người làm theo một phần, ta so với trước đây làm còn muốn thoải mái hơn một điểm, nhưng vấn đề là, thôi diễn đi ra, cũng tác dụng không lớn. . ."

Phương Quý lúc này đã ngồi thẳng, hai tay đặt ở trên đầu gối, thật lòng hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì người Trúc Cơ cảnh giới đi con đường, cũng đã cùng người nhà họ Tàn không giống nhau!"

Tiểu Ma sư càng nói càng như cái cao nhân rồi, tay áo lớn hướng về hai bên vung một cái: "Lại thêm vào, bây giờ ngươi học được, cũng không phải thật sự hoàn chỉnh Tần gia Cửu Linh chính điển Kim Đan quyền, mà là ngươi nói cái kia cái gì xấu con cá chính mình giúp ngươi thôi diễn đi ra, nếu ta đoán không lầm, nàng kỳ thực còn chưa Kết Đan chứ? Lấy Trúc Cơ thân, giúp ngươi thôi diễn Kim Đan quyền công pháp, vốn là miễn cưỡng, lại thêm vào nàng còn muốn giúp ngươi né qua rất nhiều cấm chế, vì lẽ đó cuối cùng thôi diễn đi ra công pháp, không nói trăm ngàn chỗ hở, nhưng cũng là không trọn vẹn không chịu nổi. . ."

"Bằng như vậy công pháp, ngươi tu luyện như thế nào thành viên mãn đại đạo căn cơ?"

". . ."

". . ."

Phương Quý nghe, đã có chút ngờ ngác, theo bản năng nói: "Nguyên lai xấu con cá vô dụng như vậy. . ."

"Không, vừa vặn ngược lại!"

Tiểu Ma sư nghe xong, đúng là nghiêm túc lắc lắc đầu, nói: "Ta tuy rằng chưa từng thấy ngươi nói người kia, nhưng theo ta thấy đến, nàng hẳn là ngộ tính kỳ giai, gân cốt như tiên giống như nhân vật, ngươi mà lại ngấm lại, nàng chỉ là Trúc Cơ thân, liền có thể giúp ngươi thôi diễn Kim Đan quyền công pháp, thậm chí còn có thể giúp ngươi tách ra rất nhiều cấm kỵ, ở như vậy không trọn vẹn pháp môn bên trong, tìm ra một con đường đến. . ."

Nói về mặt chăm chú: "Người như vậy, thế gian tổng cộng có mấy cái?"

Phương Quý nghe xong, đúng là không có quá rõ ràng cảm giác, nói: "Người không liền có thể làm được?"

"Ta chính là Tiên thiên chi linh!"

Tiểu Ma sư nghiêm túc sửa lại hẳn: "Ta và các ngươi là không giống nhau, hơn nữa chỉ từ trước mắt nàng truyền cho ngươi công pháp đến xem, chính là ta ở nàng góc độ, sợ là cũng chỉ đến như thế, nàng chỉ là một người, hơn

nữa là tu vi so với người thấp một cảnh người, lại có thể đem Kim Đan quyền công pháp cho người thối đến trình độ như thế này, theo ta thấy, ngộ tính của nàng cùng gân cốt, đã là thế gian đứng trên tất cả. . ."

"Vừa nói như thế cũng thực là lợi hại. . ."

Phương Quý suy tư gật đầu, trong đầu lóe qua tiểu Lý cái kia trung thực đáng vẻ.

Không nhận được thâm nghĩ, tiểu Lý là thế gian nhất lưu, mà ta lại lừa gạt qua nàng, so với nàng còn thông minh, vậy ta chẳng phải là siêu nhất lưu?

Nghĩ như vậy nghĩ, tiểu Ma sư lời nói cũng vẫn rất có đạo lý!

. . .

. . .

"Bất quá người nói nhiều như vậy, ta công pháp làm sao bây giờ?"

Tâm tình không tên tốt hơn một chút, Phương Quý vò vò lỗ tai, hướng về tiểu Ma sư hỏi.

"Nàng truyền cho người công pháp, ta sẽ giúp người thối đến tìm hiểu, người vẫn là muốn thật tốt đi tu luyện!"

Tiểu Ma sư chăm chú nghĩ đến một hồi, nói: "Bất quá công pháp này, coi như người tu luyện tới cực hạn, cũng chỉ có thể thành tựu người ba phần mười đại đạo căn cơ, ngoài ra, người còn cần tiếp tục tu luyện chữ Thần pháp, này pháp thành, lại sẽ trở thành liền người ba phần mười căn cơ, hơn nữa người Kết Đan lúc, hẳn là lại dung hợp cái khác đồ vật đi, cái kia quái nhãn đương thời bỗng nhiên bay ra ngoài, hiện tại chạy đi đâu rồi?"

"Ồ ta mi tâm bên trong!"

Phương Quý nhắc tới điểm này, không nhận được mặt mày hớn hở: "Ta hiện tại có ba con mắt, thật là uy phong!"

"A, cái này thuộc về địa bảo thành đan pháp, chỉ là người cái này địa bảo có chút lợi hại. . ."

Tiểu Ma sư cân nhắc một chút, nói: "Vừa đi rồi địa bảo thành đan con đường, như vậy người còn cần hoa lớn tinh lực, hoàn toàn tìm hiểu cái kia địa bảo huyền diệu, thậm chí lấy thần thức hoàn toàn luyện hóa, dễ sai khiến, cứ như vậy, người mới đại đạo căn cơ viên mãn có hi vọng. . ."

"Chờ đã. . ."

Phương Quý nghe, bỗng nhiên ý thức được có chút không đúng.

Đếm trên đầu ngón tay tính toán, ngẩng đầu lên nói: "Xấu con cá công pháp chiếm ba phần mười, chữ Thần pháp ba phần mười, địa bảo ba phần mười. . ."

"Người làm ta không nhận ra số?"

"Cái này gộp lại cũng mới chín thành, còn có một thành ở chỗ nào?"

". . ."

". . ."

Tiểu Ma sư lập tức trầm mặc lại, thần sắc nghiêm túc, thật lâu không nói.

Phương Quý nhìn hẩn, cũng không dám nói lời nào, hai người lại lớn như vậy mắt trừng mắt nhỏ, vẫn trầm mặc xuống.

Qua rất lâu, Phương Quý mới nhỏ giọng hỏi: "Nói nha, cuối cùng một thành ở chỗ nào?"

"Cái kia. . ."

Tiểu Ma sư vẻ mặt nghiêm túc dần dần trở nên có chút lúng túng, gãi gãi đầu: "Ta bây giờ nói không biết, người có thể đừng trở mặt nha?"

Chương 497 : Duy Nhất Tâm Nguyên

"Hiện tại nói không biết người như nói sao?"

Phương Quý nghe được tiểu Ma sư câu nói sau cùng, hầu như muốn nhảy lên.

Ta cũng đã như thế nể mặt người, đằng hoàng nghe người nói nửa ngày, người lại nói không biết?

Nếu không là gần nhất cùng tiểu Ma sư lăn lộn càng ngày càng thuần thực, thật không tiện ra tay, vậy này một cái tát thật là hô đi qua!

"Cái này thật sự không trách ta a. . ."

Tiểu Ma sư cái này sẽ quả thật là lại lúng túng vừa sốt sắng, vội vàng giải thích: "Theo người bây giờ đan phẩm đến xem, có thể cho người đại đạo căn cơ viên mãn công pháp, liền tất nhiên là Vô Địch Bá Huyền Công một phần, lại thêm vào chữ Thân pháp cùng địa bảo năng lực, có thể hết lần này tới lần khác người như chỉ là đơn thuần tu luyện cái này ba pháp, lĩnh ngộ điệp gia, cũng nhất định không cách nào dung hợp thông suốt, thành tựu chân chính viên mãn đại đạo căn cơ. . ."

"Vì lẽ đó, đến phần cuối, nhất định còn kém một chút, chỉ là kém ở nơi nào. . ."

Hắn lắc lắc đầu, đằng hoàng nói: "Ta liền thật không biết. . ."

Phương Quý cũng trứu khăn lông mày, suy tư nghĩ: "Ừm. . ."

Tiểu Ma sư ngồi thẳng người, hai cái tay đặt ở trên đầu gối, nhỏ giọng nói: "Ta cảm thấy đi, khả năng này chính là xe tới trước núi tất có đường, nói không chắc người tu luyện tốt cái này ba đạo pháp môn, cái kia cuối cùng thiếu hụt một chút cũng liền một cách tự nhiên rõ ràng cơ chứ?"

Phương Quý bỗng nhiên trừng tiểu Ma sư một chút: "Đây chính là có quan

hệ đại đạo căn cơ đại sự, cười lừa tìm ngựa như nói sao?"

Tiểu Ma sư nhất thời không dám lên tiếng.

"Tính toán một chút, lần này trước tiên tha cho ngươi, tiếp tục giúp ta nghĩ, cái kia cuối cùng một điểm kém ở đâu, còn có cái này xấu con cá dạy công pháp cũng đến mau chóng giúp ta thôi diễn đi ra, Phương lão gia ta ở cảnh giới Kim Đan đánh ra danh tiếng đến trách nhiệm, có thể đều ở trên thân thể ngươi!"

Cuối cùng Phương Quý chính mình cũng là bất đắc dĩ, chỉ có thể giả vờ giả vịt huấn tiểu Ma sư một trận, chuẩn bị rời đi.

"Cái kia cái gì, ta còn có cái thỉnh cầu nho nhỏ. . ."

Vừa muốn ra ngoài, sau lưng bỗng nhiên truyền đến tiểu Ma sư yếu yếu tiếng nói.

Phương Quý xoay người cau mày chống nạnh: "Cái gì?"

Tiểu Ma sư bồi cười nói: "Ta ở đây quá khó chịu, bình thường ngươi lại đến được ít, liền cái nói chuyện đều không có, khả năng cũng chính là chính ta một người ngốc lâu, vì lẽ đó đầu óc không rõ ràng, lúc này mới giúp ngươi không nghĩ tới cái kia cuối cùng thiếu một điểm ở chỗ nào? Vì lẽ đó a, không được ngươi quay đầu lại lại nắm bắt một con quỷ thần đưa vào, lần này cần nữ, đẹp đẽ, tính khí không như vậy xông. . ."

"Cái gì quỷ?"

Phương Quý nghe đều sừng sốt.

Trước đây tiểu Ma sư là động một chút là muốn chạy trốn, bây giờ lại muốn chính mình nắm bắt người lại đây cho hắn làm bạn?

Đây là dự định lâu dài ở lại vẫn là sao?

"Ta quay đầu lại nhìn kỹ hẵng nói!"

Trước tiên thuận miệng nói tiểu Ma sư, Phương Quý liền cũng đang trầm tư rời đi Đạo cung, trước đây hắn còn không một chút nào sốt ruột cảnh giới Kim Đan tu hành tới, ngược lại chính mình nhỏ tuổi, coi như chơi thêm

mấy ngày lại tu hành cũng vẫn tới kịp, không nói những cái khác, Triệu Thái Hợp người như vậy nghĩ đuổi theo kịp chính mình, vậy thì phải đến mấy năm chứ? Huống hồ hấn còn chưa chắc chắn có thể đuổi được tới chính mình đây, chính mình nhiều thông minh a. . .

Không tới hiện tại, hấn lại cảm thấy phải chăm chỉ suy nghĩ một chút.

Chính mình có thể không vội tu hành, nhưng nên làm gì tu hành, tốt xấu muốn trong lòng có đoán mới được!

"Thôi thôi, xác thực cũng chỉ có thể cười lừa tìm ngựa. . ."

Một phen suy nghĩ, Phương Quý chính mình cũng bỗng dưng không nghĩ ra kém này điếm ở nơi nào, cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

...

...

Có cùng tiểu Ma sư lần này trò chuyện, hấn tốt ở trong lòng có đáy, ngày thứ hai lại tu luyện thì liền chăm chú rất nhiều, đối với tiểu Lý truyền thụ công pháp, lĩnh ngộ tiến cảnh có thể nói tăng nhanh như gió, mấy ngày ngắn ngủi liền tất cả ghi vào trong lòng, liền ngay cả tiểu Lý đều chậm rãi cảm thấy có chút bội phục Phương Quý, nghĩ thâm cứ theo đà này, Phương Quý ca ca tuy rằng không chắc sẽ như chính hấn nói như vậy, trong vòng một năm liền ngộ tận những thứ này gia truyền công pháp Kim Đan quyền, nhưng ít nhất cũng sẽ không so với nhà mình những kia các ca ca tỷ tỷ kém chứ?

Đương nhiên, Tàn gia công pháp, cũng chỉ là Phương Quý muốn tu luyện trong đó một đạo, vẫn là đơn giản nhất một đạo.

Mặt khác hai đạo tu luyện, cũng không thể hạ xuống.

"Người hiện tại đã nghĩ học chữ Thần pháp?"

Mạc Cửu Ca làm cái này Phương Quý sư phụ, nghe thấy Phương Quý muốn học chữ Thần pháp chuyện, ngược lại cũng tốt xấu qua hỏi một câu, chỉ là biểu hiện lười biếng, không giống như là rất có thể nhắc lên kinh đến: "Người có thể có nghĩ tới không, coi như người đem Đông Thổ công pháp, chữ Thần pháp, còn có cái kia địa bảo đều luyện hóa, cũng chưa chắc có

thể đạt đến viên mãn đại đạo căn cơ, đến lúc đó, ngươi có thể làm sao bây giờ?"

"Xe tới trước núi tất có đường mà. . ."

Phương Quý trả lời chuyện đương nhiên: "Không chừng cái này ba đạo pháp môn tu luyện thành, cuối cùng một điểm liên minh bạch đây. . ."

". . ."

Mạc Cửu Ca nghe có chút bất đắc dĩ, cũng không biết nói cái gì tốt: "Chữ Thần pháp tu hành, đúng là đơn giản, kỳ thực ngươi đã biết!"

Phương Quý nghe có chút trở mắt: "Ta làm sao không biết?"

Mạc Cửu Ca miễn cưỡng cười nói: "Kỳ thực lúc trước ngươi sư bá truyền cho ngươi Quy Nguyên Bất Diệt Thức, chính là chữ Thần pháp tu hành, thế nhân đối với chữ Thần pháp biết không nhiều, hiểu làm càng to lớn hơn, đều cho rằng chữ Thần pháp là một loại pháp thuật, kỳ thực đây là một loại luyện thân linh thuật, mà ngươi sư bá truyền cho ngươi Quy Nguyên Bất Diệt Thức, chính là ta biết tốt đẹp nhất Luyện thân chi pháp, ngươi sớm ở Luyện Khí cảnh giới thì liền có Quy Nguyên Bất Diệt Thức căn cơ, chỉ là không biết làm sao lấy chữ Thần pháp thương người mà thôi, lại như là có một thân khí lực, cũng không biết làm sao sử dụng kiếm!"

"Bất quá đối với lúc này ngươi tới nói, có lẽ cũng không cần lấy chữ Thần pháp thương người, chỉ cần đánh tốt căn cơ liền có thể, vì lẽ đó đối với ngươi mà nói, có lẽ là chữ Thần pháp tu hành đơn giản nhất, tiếp tục đem Quy Nguyên Bất Diệt Thức tu luyện, một cách tự nhiên liền trở thành. . ."

"Nhưng là ta không biết a. . ."

Phương Quý nghe hung hăng choáng váng.

Lúc trước tông chủ xác thực truyền cho hắn Quy Nguyên Bất Diệt Thức, vẫn là vì để cho hắn trực xuất tiêu Ma sư dùng, hơn nữa hắn cũng coi như là thành công, chỉ bất quá, đương thời tông chủ truyền cho hắn, cũng chính là dưỡng thần luyện thức các loại đơn giản pháp môn, cấp độ càng sâu lại không nói.

"Ta có thể dạy ngươi!"

Mạc Cửu Ca trả lời, đề Phương Quý sững sờ một chút: "Ngươi cũng hiểu?"

"Ta Thái Bạch tông cửu kiếm, sư huynh biết, sư huynh Quy Nguyên Bất Diệt Thức, ta cũng hiểu!"

Mạc Cửu Ca trả lời nhạt nhòa: "Có lẽ hỏa hầu không giống sư huynh như vậy sâu, nhưng dạy ngươi nói lại là không có vấn đề!"

Phương Quý nghe được nhất thời vui sướng, luôn mồm nói: "Tốt, tốt, được!"

Bất quá đồng ý sau khi, cũng bỗng nhiên lại cảm thấy có chút quái lạ, bất đắc dĩ nở nụ cười.

Việc này làm sao làm?

Chính mình Thái Bạch Cửu Kiếm bên trong ba kiếm, là tông chủ dạy.

Mà tông chủ Quy Nguyên Bất Diệt Thức đến tiếp sau công pháp, lại là cùng sư phụ học.

Rõ ràng hai người đều ở trước mặt mình, làm sao dạy mình thời điểm, cần phải đều ngược lại cơ chứ?

...

...

Trước hai đạo công pháp đều có tin tức, cuối cùng còn lại, liền là Ma sơn địa bảo một đường.

này pháp là Phương Quý bây giờ cần thiết ba đạo công pháp bên trong, quái lạ nhất một đạo.

Địa bảo thành đan, không cần tu luyện!

Bởi vì người tu hành, ở mượn địa bảo trấn áp đạo cơ, tu luyện thành đan thì cái này địa bảo uy năng, cũng đã bãi ở đây, vì lẽ đó thành đan sau khi, hẳn thậm chí không cần đặc biệt gì công pháp, chỉ cần đem địa bảo uy năng phát huy được là có thể.

Đương nhiên, cũng nguyên nhân chính là như vậy, vì lẽ đó tu hành bên trong người thực lực trên căn bản do địa bảo quyết định, khó có lớn thành tựu.

Mà cái này, cũng là địa bảo thành đan, không tính thể gian nhất lưu nguyên nhân!

Đương nhiên, đó là chỉ người khác địa bảo.

Chính mình địa bảo khẳng định cũng là thể gian siêu nhất lưu, Phương Quý rất có tự tin!

Có chuyện làm, trên đường tự nhiên cũng sẽ không có vẻ nhàm chán như vậy, bất kể là theo tiểu Lý học Đông Thổ Tàn gia Kim Đan quyền công pháp, vẫn là theo Mạc Cửu Ca học Quy Nguyên Bất Diệt Thức, hay là nhân đến không có chuyện gì cần nhắc chính mình mi tâm bên trong cái kia một chiếc mắt nằm dọc, đều chiếm đi Phương Quý không ít thời gian, bất tri bất giác, hắn cái này một chiếc pháp thuyền, cũng đã cách đến Bắc Vực biên giới Vĩnh Châu càng ngày càng gần.

Phương Quý chính mình cũng chẳng có gì, bất quá là đến Vĩnh Châu tiêu trừ một thoáng ma loạn mà thôi, bây giờ đã ít nhất từng thấy năm, sáu con đại quý thân chết ở trước mặt mình hãn, cũng sớm đã không đem quý thân để ở trong mắt, đến Vĩnh Châu, cũng chỉ là theo tập hợp tham gia trò vui thôi.

Huống hồ, Mạc Cửu Ca ngay khi pháp thuyền trên đây, hãn nhưng là có thể một kiếm chém ba vị Triều Tiên tông trưởng lão, còn sợ gì?

Đúng là Mạc Cửu Ca, cách Vĩnh Châu càng gần, đúng là có chút mất tập trung.

Mới vừa xuất sơn thì hãn tuy rằng ăn mặc không nhiễm một hạt bụi màu trắng kiếm bào, nhưng mấy ngày nay bên trong mỗi ngày ở ở pháp thuyền bên trong uông rượu, từ lâu dính không ít rượu tí, mắt thấy liền muốn lần nữa trở thành trước đây loại kia bản thủ áo choàng, nhưng là hãn lại đang đến gần Vĩnh Châu địa giới ba ngày trước, liền lấy kiếm khí rửa sạch một lần, lại lần nữa trở nên sạch sẽ sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, trên mặt râu tua tủa, cũng lại quét nhìn một lần.

Càng khiến người kinh ngạc chính là, hắn ở lấy gương đồng, soi qua chính mình bây giờ đây mặt cảm giác say, đỏ mắt như máu đáng dấp tiêu tụy sau khi, thậm chí ngay cả rượu cũng không uống, hơn nữa còn phá thiên hoang ngồi xếp bằng thổ tức mấy lần, thật tốt khôi phục một chút chính mình khí sắc.

Ngày hôm nay, hắn đem Phương Quý kêu đi qua, đem Phương Quý xem đều không khỏi ngẩn ra.

Lúc này Mạc Cửu Ca, đã hoàn toàn như là đổi một cái người, hắn ngồi xếp bằng ở pháp thuyền nội thất bờ đoàn bên trên, trên đầu gối năm ngang chuôi này Phù Đồ kiếm, trên người mặc áo bào trắng, một bụi không tạp, tóc dài buông xuống, giống như tiên, thậm chí ngay cả chuôi này đen nhánh trầm trọng Phù Đồ kiếm, cũng giống như là bị cô ý lau qua một lần, không còn là trước cái kia rỉ sét loang lổ vụng về đáng dấp, có khác một tia ý đông lạnh.

"Lần này trừ ma, ta có việc dặn dò ngươi!"

Mạc Cửu Ca chậm rãi ngẩng đầu, con mắt có vẻ trắng đen rõ ràng, mơ hồ như người không dám nhìn thẳng.

"Vậy ngươi nói chứ. . ."

Phương Quý đều có chút thật không dám cùng Mạc Cửu Ca hồ đồ, so sánh thành thật trả lời.

"Lần này đi trừ ma, bất kể là gặp phải người nào, chuyện gì, ngươi đều cần ý vào thân phận mình, không nên rơi ta Thái Bạch uy danh!"

Mạc Cửu Ca lại nói rất chậm, từng chữ từng câu, dị thường rõ ràng.

Nhưng lại là rõ ràng như thế, lại làm cho Phương Quý trong lòng đều có chút bị hồ đồ rồi lên.

Lời này nếu là Bạch Thạch trưởng lão hoặc Liễu Chân trưởng lão, thậm chí là tông chủ sư bá nói ra, đều có vẻ rất bình thường.

Nhưng là Mạc Cửu Ca nói ra, lại làm cho người cảm thấy quái lạ.

Người như ngươi, khi nào lưu ý qua Thái Bạch tông uy danh?

"Người có thể nói cụ thể hơn một điểm sao?"

Vô vô lỗ tai của chính mình, Phương Quý nhỏ giọng đuổi hỏi một câu.

"Hành động cử chỉ, đều cần có đại tông phong độ, không thể lại lộ ra người trong ngày thường không cái chính hình dáng dấp. . ."

Mạc Cửu Ca chính mình tựa hồ cũng đang suy nghĩ, chậm rãi dặn Phương Quý.

Phương Quý nghe xong lời này, đúng là có chút không vui: "Ai không chính hình, y phục của ta có thể so với người sạch sẽ nhiều. . ."

"Nhất định phải nhớ kỹ ta lời nói!"

Mạc Cửu Ca không có cùng Phương Quý cười cợt, chỉ là lại căn dặn một câu, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Chính khi Phương Quý ngờ vực phải đi lúc, hấn bỗng nhiên lại nhẹ nhàng bổ sung một câu: "Đây là ta duy nhất tâm nguyện. . ."

". . . Người thậm chí có thể làm ta là ở cầu người!"

Chương 498 : Đoan Chính Lên Rồi

"Mạc lão cửu lời này nói, đến tột cùng là cái ý tứ gì đây. . ."

Từ giữa kho đi ra thì Phương Quý còn một mặt suy tư, có chút làm không rõ ràng lắm.

Nếu không là Mạc Cửu Ca nói cuối cùng câu nói kia lúc về mặt, quá mức hiếm thấy, cũng quá quái lạ, Phương Quý không chùng liền không đem hẳn lời này để ở trong lòng, nghĩ thầm cái gì đại tông phong nghi không phong nghi, chỉ cần tông môn lớn, mặc kệ là dạng gì, đều rất có phong độ. . .

Thế nhưng đường đường Bắc Vực bảy Tiểu thánh một trong, Thái Bạch tông thứ hai khai sơn Tô sư gia, mặt quay về phía mình đồ đệ, lại nói lên "Làm ta là ở cầu người" nếu như vậy, lại thật là để Phương Quý trong lòng không dám quá phóng túng, từ một câu nói này bên trong hẳn nhìn ra thật nhiều ý tứ, Mạc Cửu Ca là thật sự không hy vọng chính mình ở cái này một khối rơi mất dây xích, hẳn thậm chí sợ sệt có một phần vạn khả năng!

Bình thường chơi thì chơi, náo quy náo, nhưng chuyện đứng đắn vẫn là muốn đứng đắn làm.

Phương Quý quyết định trước hết nghe hẳn, thật tốt chú ý một thoáng cái này cái gọi là "Đại tông phong độ" !

Bất quá muốn nói đến chú ý phong độ, Phương Quý rồi lại lập tức có chút bị hồ đồ rồi.

Hắn kỳ thực chính mình rất biết làm sao chú ý phong độ, lúc còn rất nhỏ liền đã hiểu, đơn giản chính là phô trương muốn đủ, khí thế muốn thịnh!

Lúc trước mới vào Thái Bạch tông thì hẳn bị người ngăn ở trước cửa, chính là dựa vào cái này phô trương vào được cửa!

Bất quá bây giờ nhìn xem, Mạc Cửu Ca sở chỉ đại tông phong độ, hẳn là không giống như là chính mình lý giải đơn giản như vậy đi. . .

Xem bản thân hần bây giờ còn nhiều ở ý tiện biết rồi!

Dưới đáy lòng khá là không chắc chắn, tại Phương Quý đi tìm tiểu Lý hỏi thăm: "cái gì là đại tông phong độ?"

Tiểu Lý đối với Phương Quý dĩ nhiên sẽ hỏi ra cái vấn đề này, rất là bất ngờ: "Người tại sao muốn hỏi điều này?"

Phương Quý khoát tay áo một cái, nói: "Người chớ xía vào, chỉ muốn nói cho ta là có thể, hiện tại nhanh đến Vĩnh Châu, chúng ta phải để ý phong độ, không thể rơi Thái Bạch uy danh, vì lẽ đó người cho ta nói một chút, các người Đông Thổ bên kia, đều là nói như thế nào quy củ này?"

Thấy hần lại thật sự ở hỏi cái vấn đề này, tiểu Lý cũng không khỏi nghiêm túc lên, nghiêm túc nói: "Đông Thổ thế gia, đều giảng phong nghi, bất quá cái này phong nghi hai chữ, liên không phải một câu nói hai câu nói tới rõ ràng rồi chứ, bên trong có quá nhiều quy củ, mỗi tiếng nói cử động, nhất cử nhất động, ngồi ngủ sinh hoạt thường ngày, đều có tương ứng lễ số cùng chừng mực, ta từ ba tuổi khi hiểu chuyện bắt đầu, liền vừa hiểu rõ tu hành đạo lý, vừa học quy củ, học hơn mười năm, mãi đến tận ta rời khỏi gia tộc trước, còn ở theo Hồ Tú bà bà học quy củ đây. . ."

"Nhiều như vậy?"

Phương Quý cảm thấy ngơ ngác: "Vậy người phải học bao nhiêu?"

Tiểu Lý suy nghĩ một chút, nói: "Chính ta cũng không biết học bao nhiêu, nhưng Thánh nhân huấn lời nói phía trên đã nói, Thánh nhân làm lễ lấy dạy người, khiến người lấy có lễ biết từ khác tại cầm thú. Cũng tức là nói, nhân sinh trong thiên địa, là do thủ lễ mà cùng cầm thú không giống, vì lẽ đó lễ nghi vẫn đang giảng. Thánh nhân huấn lên lời nói có ba ngàn lễ, nhưng ta xem hiện tại mỗi người đều có chính mình lý giải, cũng đều có thói quen của chính mình, như thêm lên, e sợ không chỉ có ba ngàn đi, ở nhà thời điểm, ta. . . Ta một câu nói cũng không dám nhiều lời. . ."

"Vậy ta còn học cái rắm!"

Phương Quý mãnh đến vỗ đùi, nói: "Ba ngàn lễ không đem người ngạt chết?"

Tiểu Lý có chút ngạc nhiên: "Ngươi tại sao muốn học lễ?"

Phương Quý nghiêm túc nói: "Ta có chuyện đứng đắn muốn làm!"

Tiểu Lý cẩn thận suy nghĩ một chút, đứng là có chút vui vẻ, nói: "Học chút lễ rất tốt, cha ta cha bọn họ yêu thích có chú trọng phong nghi người, bắt quá ngươi nghĩ toàn học, cũng không phải trong thời gian ngắn có thể học được, liền trước tiên học một thoáng đơn giản tốt. . ."

Phương Quý nghe được sáng mắt lên: "Còn có đơn giản?"

Tiểu Lý gật gật đầu, nói: "Lễ nghi có vô số, nhưng đơn giản mà nói, đơn giản là ngôn cử y ba cái!"

" ngôn, chính là nói chuyện muốn văn nhã hào phóng, bác học khôi hài!"

" cử, chính là cử chỉ muốn hợp lễ số, không vượt qua quy củ!"

" y, chính là áo bào muốn khảo cứu khéo léo, hoa mỹ cao quý!"

". . ."

". . ."

"Cái kia không phải là nói làm cùng mặc?"

Phương Quý nghe suy tư, nói: "Cái này ta vẫn là rất hiểu. . ."

"Hiểu. . . Hiểu không?"

Tiểu Lý không khỏi ngân ngơ, phát ra nhỏ giọng nghi vấn.

"Đúng vậy, nói làm lại không nói, ngươi xem ta mặc. . ."

Phương Quý ở trước mặt nàng quay một vòng, cho nàng xem chính mình nhỏ tròn mũ cùng yêu nhất da trâu nhỏ ủng, nói: "Ta trước đây nhưng là xem qua, những thôn khác bên trong địa chủ các lão gia ra ngoài xem cuộc vui, đều là mặc như vậy, thôn Đầu Trâu đúng là không có, chỉ một mình ta như thế mặc. . ."

Nói dương dương tự đắc: "Vì lễ đó ta chính là thôn Đầu Trâu duy nhất lão

gia. . ."

"Cái này. . ."

Tiểu Lý do dự nói: "Khả năng là các nơi phong tục không giống đi, Đông Thổ ngược lại không như vậy. . ."

"Mạc lão cứu nghĩ tới hẳn là cũng không phải như vậy. . ."

Phương Quý thở dài, xoay người lại, hướng về tiểu Lý nói: "Vậy người tới nói nói làm sao mặc?"

Tiểu Lý nói: "Y phục bội sức, cũng phải nói, chúng ta pháp thuyền trên cũng không có, cần chuyên môn đi mua. . ."

"Đi mua. . ."

Phương Quý cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: "Vậy thì đi!"

Trong lòng hẳn trước sau không quên được Mạc Cửu Ca nói câu kia cầu mình lời nói lúc về mặt, quyết định muốn ấn Mạc Cửu Ca tâm ý đến, liền cũng không sợ phiền phức, lúc này cùng Mạc Cửu Ca lên tiếng chào hỏi, sau đó ở pháp thuyền bên trên, vận chuyển pháp lực nhìn xuống dưới, lại đi được ước chừng khoảng ba trăm dặm, liền thấy phía dưới có một phương phàm nhân thành lớn, liền lay động ngừng pháp thuyền, cùng tiểu Lý cùng nhau rơi đem đi xuống.

Tại trong thành này, tìm được một nhà thợ may quán, tiểu Lý liền tự mình động thủ, cho Phương Quý chọn tuyến trang phục, liền áo ngoài mang bên trong nhu, trên quan xuống lý, thắt lưng gấm bội sức, hoàn toàn tuyến chọn tỉ mỉ, liền Phương Quý đều không nghĩ tới, lại còn có nhiều như vậy chú ý, ở giữa thấy nàng chọn cẩn thận, một lần có chút phiền muộn, bất quá nghĩ đến Mạc Cửu Ca, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn đi xuống, tùy vào nàng cho mình trang phục.

Cuối cùng từ thợ may bên trong quán đi ra, Phương Quý đã là trên người mặc màu băng lam đường viền trường bào, đầu đội ngà voi Triều thiên quan, chân đạp vò tia nghề văn ủng, eo hệ lũ vàng ngọc mang, lơ lửng hồng ngọc loan văn bội, tiểu Lý thậm chí còn cho hẳn chọn một cái cây mun cây quạt, nắm ở trong tay.

Tản bộ bát tụt bước ra ngoài thì tiểu Lý trên dưới nhìn một chút, che miệng nở nụ cười, nói: "Ồ cái này phạm nhân trong thành, cũng chỉ có thể đâm tới những thứ này rồi, hơn nữa đều chỉ là bình thường vãi vốc, trải qua không được mặc, bất quá đáng đập trên thoát nhìn đã rất tốt rồi. . ."

"Ha ha, người đến xem ai mặc!"

Phương Quý đến tán thưởng, lúc này mới cao hứng lên, trở tay đem cây quạt xuyên đến gãy, ôm hai tay dương dương tự đắc.

Lại nhìn tiểu Lý, nhưng cũng thừa dịp Phương Quý thay y phục lúc, chính mình ăn diện một chút, tóc một lần nữa sơ một hồi, dùng châu xuyên lên, trên mặt không có lại đội nón rộng vành, mà là khăn trắng che đậy, mặc trên người, cũng vẫn là nàng cái kia một thân áo bào trắng, bất quá bên ngoài tráo một tầng tử sa, trên người bội sức không nhiều, nhưng cũng đều là tinh xảo linh lung, rõ ràng biến hóa không lớn, nhưng cũng đồng dạng để Phương Quý sáng mắt lên.

"Đi thôi!"

Phương Quý dương dương tự đắc, cùng tiểu Lý cùng nhau, đạp lên mây khói, liên hướng về trên trời pháp thuyền bay đi.

Phía dưới trong thành phạm nhân chợt thấy đến như thế một đôi bích nhân, cười cười nói nói, đạp mây mà bay, nhất thời cả kinh một đám người ngã quỵ trên mặt đất, từng cái từng cái dập đầu không ngớt, nghĩ thầm nghe nhiều tiên nhân truyền thuyết, ngày hôm nay lại thật là nhìn thấy một đôi phi thiên quyền lữ.

Đúng là cái kia thợ may quán chương quỹ dập đầu nửa ngày đầu sau, chợt nhớ tới một chuyện: "Không đúng a. . ."

"Nữ oa nhi kia chọn nửa ngày, nam oa nhi thật giống không trả tiền. . ."

". . ."

". . ."

"Người xem ta hiện tại kiêu gì?"

Trở lại pháp thuyền sau khi, Phương Quý đắc ý đi Mạc Cửu Ca trước mắt

quay một vòng.

Mạc Cửu Ca nhìn, sắc mặt cũng hơi kinh ngạc, một lát sau khi, gật gật đầu, nói: "Không sai!"

Tuy rằng hắn thoạt nhìn tâm sự nặng nề, không hăng hái lắm, nhưng có thể nói ra hai chữ này đến, có thể thấy được là hết sức hài lòng.

"Ha ha, đây chính là Đông Thổ mặc, tự nhiên không sai!"

Phương Quý cũng rất đặc ý, lần này chuyện, nhìn dáng dấp làm được rất để Mạc Cửu Ca Như Ý.

"Không chỉ là mặc, mỗi tiếng nói cử động, đều muốn lưu ý!"

Mạc Cửu Ca thấy hắn có chút đặc ý vênh váo, liền vẫn là nhắc nhở một câu.

"Chỉ để ý yên tâm, ta cùng người giảng, bắt đầu từ bây giờ ta liền đoạn chính lên rồi!"

Phương Quý cho Mạc Cửu Ca làm bảo đảm, tại chỗ liền đem cái giá nâng lên, chấp tay sau lưng về đến bên ngoài thuyền khoang, tiểu Lý lúc này vừa vặn đón hắn đi tới, làm như vừa vặn có việc muốn tìm hắn, vội vàng kêu lên: "Phương Quý ca ca. . ."

"Bắt đầu từ bây giờ, gọi ta Phương công tử!"

Phương Quý sửa lại nàng cách gọi, sau đó nói: "Chuyện gì?"

Tiểu Lý có chút bất đắc dĩ, nói: "Người đi theo ta xem!"

Hai người một trước một sau, đến mạn thuyền bên trên, liền thấy lúc này pháp thuyền tả phía trước, đang có hai chiếc pháp thuyền chậm rãi lái tới, ở cái này hai chiếc pháp thuyền mặt sau, còn theo giống như cực kỳ hào hoa phú quý cự thuyền, chậm rãi chạy ở giữa không trung, bọn họ từ phía đông từ trước đến giờ, cũng là đi tây nam mà đi, lại là vừa lúc tốt một phương hướng, bây giờ mặt trước cái kia hai thuyền pháp thuyền, đã tể lên đại kỳ, chậm rãi tung bay.

Từ cái kia cờ trên, có thể nhìn thấy một cái "Tức" chữ.

"Đó là cái gì?"

Phương Quý vừa nhìn, có chút không rõ, quay đầu hỏi tiểu Lý.

"VẬY CŨNG LÀ THẾ GIA QUY CỬ MỘT TRONG. . ."

Tiểu Lý nói: "Thế gia xuất hành, thân phận cao quý, thế không thể ngăn trở, bởi vậy có hộ vệ ở trước mở đường, bọn họ cái kia hai chiếc pháp thuyền, chính là nhìn thấy chúng ta cùng bọn họ đường xá tương đồng, vì lẽ đó sớm té nổi lên gia tộc cờ đưa tin, nhìn thấy tộc kỳ tu hành bên trong người hoặc là pháp thuyền, liền muốn tạm thời dừng lại, hoặc là chìm xuống trăm trượng, tránh ra đường xá, để tránh khỏi không cẩn thận cùng người xông tới. . ."

"Há, còn có cái này chú ý. . ."

Phương Quý nghe xong trái tim hiểu rõ, liền muốn để Anh Đề mau mau dừng lại.

Nhưng nói chưa mở miệng, bỗng nhiên tâm tư xoay một cái, nghĩ thầm không đúng a, dựa vào cái gì ta cho bọn họ nhường?

Hiện tại ta cũng là đại tông con cháu. . .

Liền cũng tìm ra một cây cũ nát trận kỳ, viết một cái "Phương" chữ, té đến không trung bắt đầu run rẩy lên. . .

Tà phía trước hộ vệ pháp thuyền thấy thế, lại té nổi lên chữ Tức đại kỳ, tại không trung phiêu triển.

Phương Quý không cam lòng yếu thế, cũng dùng sức dao động nổi lên chính mình trận kỳ.

Người cũng dao động, ta cũng dao động!

Mắt thấy bọn họ khoảng cách càng ngày càng gần, nhưng ai không ngừng lại.

Phương Quý nhất thời giận dữ: "Cái này dám khi Tức gia người quá không biết lễ, Vương Tài, ngươi cho ta trực tiếp va tới!"

Chương 499 : Tiểu Thánh Tranh Danh

"Va đi tới?"

Tiểu Lý vừa nghe Phương Quý lời nói, cả người đều bối rối.

Nghĩ thâm thật giống có không đúng chỗ nào?

Nhưng nàng cảm thấy bối rối, phía trước Anh Đề cũng sẽ không, nó nơi nào quản cái khác, vừa nghe Phương Quý lời nói, lập tức hai cái móng vuốt nhỏ xoay một cái cầm lái, đồng thời chóp đuôi ở linh tinh trận bàn bên trong giảo một cái, đã đem pháp thuyền trận thể điều động đến mạnh nhất, lượng lớn linh tinh thông này một chốc hòa vào trận pháp, sau đó hóa thành cuộn cuộn linh khí, bù vào pháp thuyền trái phải lại thêm phía sau loại cỡ lớn phong trận trong, cả chiếc pháp thuyền, thời khắc nguy cấp liền quán quanh vô số cuồng phong, tại không trung thoáng một dừng, sau đó âm âm vang vọng về phía trước liền vọt tới.

Tốc độ chi mãnh, liền mạn thuyền trên Phương Quý cùng tiểu Lý đều suýt chút nữa không đứng vững, suýt nữa hạ xuống ở dưới.

"Chuyện gì xảy ra?"

Mà bất thành linh một màn, đem tà phía trước chạy tới pháp thuyền cũng sợ hết hồn, phía trước cái kia hai chiếc pháp thuyền thấy Phương Quý pháp thuyền thẳng tắp lái tới, sắp vọt tới bọn họ đằng trước đi tới, cũng đã có người chuẩn bị pháp thuyền bên trong đi ra, lớn tiếng quát tháo, nhưng không ngờ, nói còn không ra khỏi miệng, liền thấy Phương Quý pháp thuyền âm âm âm điều khiển cuồng phong vọt tới, tư thế kia cùng muốn song song cùng chết tựa như. . .

"Ào ào ào. . ."

Cái kia hai chiếc pháp thuyền vội vàng phân hướng về hai bên né tránh, thuyền trên vô số người găm lên, liền ngay cả phía sau bọn họ cái kia một chiếc nhất là hào hoa phú quý cao to pháp thuyền, cũng sợ hết hồn, không

dám trực tiếp bị Phương Quý pháp thuyền va vào, mạnh mẽ chuyển một cái đại vòng cung, vội vã chìm xuống dưới.

"Ha ha, trâu đực đối diện xông, ai sợ chết ai kinh sợ. . ."

Phương Quý mấy người xông thẳng đến giữa không trung, chiếm cứ tuyệt đối bá chủ địa vị, nhìn đối phương tứ tán pháp thuyền cười gằn.

Nghĩ thầm cuối cùng nhường đường không phải là mình, quả nhiên vẫn là chính mình nhất có đại tông phong độ!

"Người phương nào lớn mật như thế, kinh Tứ đại công tử pháp giá!"

"Hắn là ám sát người?"

"Mau chóng bắt xuống!"

". . ."

". . ."

Cũng liền vào lúc này, cái kia bị hấn tách ra pháp thuyền bên trên, đã vang lên vô số người hét lớn, sau đó liền thấy cái kia ba chiếc pháp thuyền bên trong, đều có không ít tu sĩ vọt ra, từng cái từng cái bay đến giữa không trung, té nổi lên phi kiếm cùng pháp bảo, hướng về Phương Quý áp sát, liền ngay cả mấy chiếc kia pháp thuyền, đều vào lúc này thay đổi phương hướng, thuyền trên các loại phòng ngự đại trận cùng mở, mấy đạo loại cỡ lớn pháp nổ đều đẩy đi ra.

"Hắc nha, đây là muốn đánh giá?"

Phương Quý nhất thời giận dữ: "Nhóm người này quá không nói lý!"

Tiểu Lý đã có chút sốt sáng lên: "Nhanh với bọn hắn nói một chút, không nên thật đánh lên. . ."

Phương Quý không rõ: "Bằng cái gì ta đi nói?"

Tiểu Lý có chút lúng túng, nhỏ giọng nói: "Dù sao cũng là chúng ta đoạt nhân gia đường. . ."

"Ta đánh qua cò nha. . ."

Phương Quý nói: "Bọn họ vừa bắt đầu không phải là đánh cò muốn cướp chúng ta đường?"

Tiểu Lý: ". . ."

Tuy rằng rõ ràng cảm thấy trong lòng rất kinh ngạc, thiên cũng không biết nơi nào quái lạ.

"Mọi người đều ở cướp đường, chúng ta đoạt con đường của bọn họ, bọn họ liền muốn động thủ, bọn họ đoạt ta con đường, ta cũng muốn động thủ, nếu như đánh không lại bọn hắn, vậy chính là ta sai rồi, ân. . . Nhìn dáng dấp phong cách quý phái, chính là muốn xem quả đấm của người nào càng to lớn hơn. . ."

Phương Quý đột nhiên cảm giác thấy tự mình nghĩ thông một cái rất đáng gờm đạo lý, đôi mắt đối phương đờ đờ sát khí ép tới hộ vệ mấy người, không có vẻ sợ hãi chút nào, tay áo lớn vung lên, liền đứng thẳng người, lệ tiếng hét lớn: "An Châu thứ nhất đại tông môn Thái Bạch tông thứ nhất đại đệ tử quét ngang cùng thế hệ không có địch thủ Ngọc Diện Tiêu Lang Quân Phương Quý Phương lão gia ở đây, người tới là người phương nào, cũng dám quấy nhiễu ta Thái Bạch tông pháp giá?"

"Cái gì?"

"Hắn nói là nơi nào người?"

Đối phương từ không trung túi xoay chuyển trở về, vốn định không hỏi ba bảy hai mươi mốt, trực tiếp đem đối phương bắt xuống lại nói, lại không nghĩ rằng, đối phương không sợ chút nào, phản mà lập thân tại mạn thuyền hét lớn, nhất thời trong lòng đứng là hơi sinh kiêng kỵ, ngừng lại thế, không dám thật xông lên.

"Vị này các hạ. . ."

Không những không có dám thật xông lên, phản mà đối phương trong đám người, một cái thoạt nhìn tuổi tác lớn chút, một đầu tóc xám người đàn ông trung niên còn đứng dậy, xung hô đều thay đổi, phi kiếm tuy rằng vẫn tế ở bên người, lúc nói chuyện lại còn hơi vừa chấp tay, nói: "Không biết là cái nào một môn trong người, lẽ nào không nhìn thấy ta Tức gia đạo kỳ? Như

vậy đầu đá lung tung, liền không sợ quấy nhiễu ta Túc gia công tử sao?"

"Túc gia? Cái gì Túc gia?"

Phương Quý bưng cái giá, cười gằn một tiếng: "Các người vừa nãy liền không thấy ta cờ sao?"

Đôi phương nghe vậy nhất thời ngẩn ngơ, nghĩ thầm vẫn đúng là không thấy, người cái kia tông cộng thước ba dài đô chơi nhỏ, cũng gọi là cờ?

Nhưng là hần nhìn thấy Phương Quý bây giờ mặt quay về phía mình nhiều người như vậy vây vây nhốt, vẫn mặt không sợ hãi, thậm chí hùng hổ dọa người, mà trên người trang phục, thoạt nhìn cũng vô cùng chú ý, liền ngay cả cái kia pháp thuyền, tuy rằng so với chính mình nhỏ đi rất nhiều, cũng vẫn vô cùng tinh xảo, đúng là nhất thời thật sự có chút không quyết định chắc chắn được, phi kiếm xoay tròn ở bên người, nhưng hần cũng đã đỡ lấy lỗ tai nghe người phía sau động tĩnh.

"Đến chính là Thái Bạch tông?"

Mà ở phía sau cái kia chiếc pháp thuyền bên trong, mới vừa suýt chút nữa bị vôi vãi chìm xuống pháp thuyền quãng ngã nhào một cái nào đó vị công tử ca, vốn là cũng nổi giận đùng đùng, nhưng nghe đến bên ngoài truyền đến, nhưng cũng là hơi ngẩn người ra, tự nói: "Chẳng trách kiêu căng đến như vậy!"

Ở bên cạnh hần, tinh xảo khoang thuyền trong đã chạy tới mấy vị lão giả, vốn là chỉ lo có người ám sát, dèn đây hộ vệ, lúc này cũng nghe được Phương Quý tiếng nói, lại hơi ngẩn người ra, thấp giọng mở miệng, nói: "Trước đây không lâu Thái Bạch tông tảo Tôn phủ, chém Triều Tiên tông trưởng lão, hiện nay thanh danh ngày hơn một ngày, đã công nhận là An Châu tiên môn đứng đầu, người tới cũng không biết là thân phận như thế nào, ngược lại không có thể thất lễ. . ."

"Ta hiểu được!"

Vị kia cao quý công tử ca chậm rãi đứng dậy, do thị nữ bên người chỉnh đốn áo bào, cũng ra hiệu các nàng đem kiếm treo ở chính mình trên eo.

Cái kia mấy vị trưởng lão thấy thế, nhất thời hơi ngẩn người ra, tựa như nghĩ khuyển can.

"Không cần phải lo lắng!"

Vị công tử kia ca mỉm cười, nói: "Vừa là Thái Bạch tông người, nói vậy mục đích cùng như chúng ta, ta sẽ không làm khó bọn họ, chỉ bắt quá trên đường gặp phải, dù sao cũng nên đi lên tiếng chào hỏi, ta đường đường Túc gia người, cũng không thể ở trước mặt bọn họ lộ khiếp. . ."

Cái kia mấy vị trưởng lão nghe vậy, cũng nhất thời có chút không rõ.

Vị kia tinh xảo công tử ca thấy dáng dấp của bọn họ, nhẹ giọng cười nói: "Bây giờ Thái Bạch tông, chính là tên tuổi lớn nhất lúc, hiện hiện nay Bắc Vực đại loạn, quần hùng quật khởi, chờ trực lui Tôn phủ, dù sao cũng nên có vị mới Bắc Vực chi chủ đi ra, bây giờ có tư cách theo ta cha tranh, chỉ có phương bắc đầu kia Thương Long, nếu lại bỗng nhiên ra tới một cái Thái Bạch tông, đó cũng không xem như là chuyện tốt đẹp gì. . ."

Nghe hẳn một câu nói nói đến nơi này, mấy vị trưởng lão sắc mặt đều là ngưng lại.

liên quan khắp thiên hạ tranh đấu, bọn họ không chen mồm vào được.

Bất quá công tử nói không sai, bây giờ toàn bộ Bắc Vực, có tư cách cùng Túc gia người tranh danh, trước đây chỉ có phương bắc Thương Long, thậm chí nói, cái kia phương bắc Thương Long tên tuổi, còn muốn so với Túc gia lớn hơn nhiều, nhưng bây giờ Túc gia đã quật khởi, sáng tỏ thái độ, cùng phương bắc Thương Long, cũng chỉ là liền có thể lấy được thắng lợi, nhưng hôm nay bỗng nhiên nhô ra Thái Bạch tông, lại mơ hồ đem Túc gia cũng cho hạ thấp xuống. . .

Điều này cũng làm cho người cảnh giác, Thái Bạch tông đã tâm sợ là không nhỏ!

Còn một do dự, tuổi tác lớn nhất trưởng lão nghi vấn nói: "Này công tử lần này đi. . ."

"Điêm điêm Thái Bạch tông cân lượng!"

Này công tử cười tủm tỉm nói: "Lại nói, không nói cái gì thiên hạ tranh đấu, bây giờ nhưng cũng là chúng ta Bắc Vực tiểu bối dương danh lúc, bây giờ Bắc Vực đại loạn, quần hùng quật khởi, thế hệ trước Bắc Vực bảy Tiêu

thánh, tên tuổi bên trong cái kia chữ tiểu đã có thể lấy xuống, nói vậy mới Tiểu thánh tên, cũng sẽ tùy theo xuất hiện, bây giờ cái này một tràng Vĩnh Châu ma loạn, cũng chính là chúng ta mượn cơ hội dương danh lúc!"

"Thế hệ trước bên trong, trên có Cổ Thông lão quái, phương bắc Thương Long, ở giữa còn có vị kia Thái Bạch tông chủ, Mạc Cửu Ca, cha ta lại chỉ xếp hạng thứ tư, có thể nói mặt mặt đến cực điểm, thế nhân ngu muội, cũng sẽ không tra cứu bên trong nước sâu nước cạn, chẳng qua là cảm thấy xếp hạng cao bản lĩnh liền lớn chút, thì sẽ nhiều tin bọn họ mấy phần, vô hình trong, liền để người đoạt đi không ít khí vận, đến ta, cũng không thể như vậy!"

Vừa nói chuyện, hắn đã cười ha ha, nhanh chân ra khoang: "Lần này, ta Túc gia nhất định phải đem Thái Bạch tông thế đề xuống!"

...

...

"Thái Bạch tông đạo hữu chớ hoảng, Túc gia đại công tử Túc Cửu Chiêu đến đây tiếp. . ."

Mà vào lúc này bên ngoài, Phương Quý chính bốc lên năm đám, nghĩ thầm một không đúng, liền muốn đánh một trận, lại không nghĩ rằng đối phương lại không hề động thủ, trái lại ở chính giữa thuyền khoang bên trong, truyền đến một tiếng cười sang sảng, cả người đứng là ngẩn ra: "Túc gia là ai?"

Tiểu Lý cũng có vẻ hơi mê man: "Ta thật giống nghe nói qua. . ."

Nàng chính là Đông Thổ tu sĩ, đối với Bắc Vực các tiên môn đạo thống, vốn là không quen, có thể nghe qua cũng nói cái này Túc gia tên tuổi không nhỏ.

"Túc gia, chính là trước đây Túc Châu hoàng tộc, bây giờ Túc Châu, chính là lấy họ làm tên!"

Đúng là mặt sau khoang thuyền trong, bỗng nhiên truyền đến Mạc Cửu Ca thanh âm nhàn nhạt: "Túc gia ở Tôn phủ làm chủ Bắc Vực sau, mặc dù đã bỏ hoàng tộc tên, nhưng cái giá vẫn là rất lớn, trong bóng tối ẩn giấu không ít lực lượng, lần này Bắc Vực đại loạn, các châu đều có người lên thế cùng Tôn phủ đối kháng, nhưng là dám bút lên đại quân, đao thật thương thật

cùng Tôn phủ đại quân giao chiến, cũng chỉ có Túc Châu một chỗ!"

"Cái này nói chuyện ta cũng rõ ràng. . ."

Phương Quý bưng tỉnh, hẳn cũng đã từng nghe nói bây giờ Bắc Vực đại sự.

Bắc Vực khắp nơi đại loạn, nhưng nhất là người biết, cũng là như vậy mấy nơi, Bắc Vực thương động xuôi nam, chiếm Kính Châu, nhưng này là thừa dịp Kính Châu trống rỗng, đánh nhân gia một cái trở tay không kịp, Thái Bạch tông đối kháng An Châu Tôn phủ, cũng chỉ là bị ép tiếp chiến, hưởng hồ cuối cùng tuy rằng đại thắng, nhưng cho tới hôm nay, đều vẫn không có thật là đem thành Thân Huyền đánh xuống đến, ít nhất trên danh nghĩa, bây giờ An Châu vẫn là Tôn phủ chế xuống, thậm chí đều không có người hô lên phải đem bọn họ trục xuất đi lời nói đến, vì lẽ đó phần này danh tiếng, vẫn không tính là lớn nhất.

Mà cái khác mấy châu, có ám sát, có đảo loạn quỷ thần tế đàn, đều mỗi cái có các chiêu.

Chỉ có Túc Châu, vậy dứt khoát chính là kéo đại quân, đao thật thương thật đánh, bàn về đầu sắt, có thể nói Bắc Vực thứ nhất.

Vừa nói như thế, cũng là có chút lý giải đôi phương cái giá vì sao lớn như vậy. . .

"Hẳn theo chúng ta Thái Bạch tông quan hệ rất quen sao?"

Phương Quý suy nghĩ một chút, lại hỏi một câu: "Lại một nghe chúng ta ở đây, liên đến báỉ phỏng?"

"Hiện tại Túc gia gia chủ Túc Chúc, từng theo chúng ta tranh qua Tiêu thánh tên. . ."

Mạc Cửu Ca tiếng nói nhàn nhạt truyền đến: "Bất quá hẳn khi đó cũng không dám quá hiển lộ chính mình, cãi cái không trên không dưới, so với sư huynh thấp một cái, rồi lại cao hơn ta một cái, đương thời ta vốn là muốn đi chém hẳn, sư huynh không cho, cũng là như thế!"

"Vậy ta nên làm gì?"

Phương Quý nghe đúng là ngẩn ra, nghĩ thầm cái này xem như là có cừ

oán vẫn có giao tình?

Mạc Cửu Ca trả lời cực kỳ đơn giản: "Người là ta đồ đệ, như lại tranh cãi một lần, đương nhiên không thể để cho hấn!"

Phương Quý nghe vậy lập tức bắt nổi lên ống tay áo: "Cái kia thừa dịp tông chủ không tại, ta hiện tại liền đi chém hấn!"

Chương 500 : Tức Đại Công Tử

Động một chút là chém người, cái này như nói sao?

Nhìn Phương Quý đặng đặng sát khí nghênh ra pháp thuyền, liền Mạc Cửu Ca đều không khỏi ngần ra.

Chính mình ở nghĩ lại, vừa nãy nói có phải là nói không đủ rõ ràng?

Liền ngay cả tiêu Lý, chợt nghe một câu như vậy, cũng thật sự cho rằng Phương Quý muốn đi chém người, vội vàng theo hắn đi ra pháp thuyền, còn chưa kịp với hắn giải thích phong cách quý phái không phải động bất động chém liền người thì liền thấy được đôi diện hào hoa phú quý nhất pháp thuyền cửa khoang đã mở ra, có người đạp lên tường vân đi tới giữa không trung, rất xa liền cười nói: "Thái Bạch tông tên ta ngưỡng mộ đã lâu, không biết là vị nào đạo hữu?"

"Ồ? Khách khí như vậy?"

Phương Quý nghe vậy, cũng hơi ngần người ra, nhìn chăm chú nhìn lại, liền thấy đi ra chính là một cái tuổi chừng khoảng ba mươi nam tử, vóc người ưỡn cao, trên người mặc cất cực kỳ khéo léo áo bào tím, trên đầu đội thanh mộc quan, bên hông buộc một cái băng lam ngọc bảo mắt mang, tay trái ngón tay cái trên thì lại mang một cái cực kỳ mắt sáng xanh sẫm vòng ngón tay, tóc dài đen nhánh, buộc ở sau đầu, liền có vẻ thân thể như ngọc, khí độ bức người.

Mà sau lưng hắn, lại còn theo một vị nữ tử, nhìn cũng không như bạn gái, cũng không giống thị nữ, có được cực kỳ xinh đẹp, vóc người yếu điệu, ăn mặc hoa mỹ, vẻ mặt chây lười đi theo sau lưng hắn, trong lòng ngực lại còn ôm một con mắt châu đen nhánh chó nhỏ.

Hai người này vừa hiện thân tại cửa khoang ở ngoài, chu vi tất cả thị vệ mấy người, nhất thời đều khom mình hành lễ, không dám lên tiếng.

"Ha ha, các người đều lui ra đi, không được đối với Thái Bạch tông đạo

hữu vô lễ!"

Nam tử kia cười, nhẹ nhàng giơ tay áo lớn, liền lệnh người bên cạnh lui ra, chính mình thì lại đạp mây về phía trước đi tới.

"Liên như thế hai bước đường, nhắc chân liền đến, ngươi còn đạp cái gì mây a?"

Phương Quý trong lòng oán thầm, chính mình cũng đạp lên đầng vân tiến lên đón, cười nói: "Vị đạo hữu này là?"

Nam tử kia đi tới phụ cận, hướng về Phương Quý chấp tay hành lễ: "Tại hạ Túc Cửu Chiêu, gặp qua Thái Bạch tông đạo hữu. . ."

"Ha ha, khách khí khách khí, kính xin bên trong ngồi!"

Phương Quý cười ha ha, xin mời đối phương nhập pháp thuyền đến đàm luận.

Vị này Túc gia đại công tử cũng không khách khí, hai tay dẫu ra sau lưng, liền cười đi vào, tùy vào Phương Quý đem đưa vào pháp thuyền trung ương nhất sảnh nhỏ bên trong, một đường đánh giá, cười nói: "Này thuyền khéo léo linh lung, bố trí đúng là tinh xảo, có thể thấy được chủ nhân thưởng thức không tầm thường!"

"Đây là đang nói ta pháp thuyền không có hấn lớn. . ."

Phương Quý trong lòng hừ lạnh một tiếng, trên mặt lại là cười híp mắt, cười nói: "Khách khí khách khí, kỳ thực cái này nhỏ phá pháp thuyền có cái gì tốt, bình thường cái kia đều là người khác ngồi, ta cũng chính là trước khi ra cửa tiện tay mượn lại đây, dù sao cũng hơn bay đến giữa không trung bên trong để gió thổi tốt đúng hay không? Vừa nãy ta còn cùng xấu con cá nói cái này trang sức quá tục tới, không nghĩ tới vào pháp nhãn của ngươi, ha ha. . ."

Cái này Túc đại công tử sắc mặt lại nhất thời có vẻ hơi không tự nhiên, thuận miệng mỉm cười, liền tự mình tự tìm địa phương ngồi xuống, ngược lại không cần Phương Quý đến chỉ, tựa hồ trời sinh liền có một loại khí độ, đến nơi nào, nơi đó chính là hấn địa phương, không hề câu nệ.

Đúng là đi theo bên cạnh hấn vị kia mỹ nhân, nhú nhú mày, vung khăn

phát một thoáng bồ đoàn, lúc này mới mềm mại ngồi xuống.

Như thế một cái mờ ám, cũng khiến đến khoang thuyền trong bầu không khí có chút lúng túng.

Vị kia Tức đại công tử chỉ làm không gặp, nhẹ cười một cái, nói: "Mạo muội tới chơi, thật là đường đột, bất quá khoảng thời gian này Thái Bạch tông danh tiếng rất lớn, nghe được ta lòng ngứa ngáy khó nại, vừa nghe gặp Thái Bạch tông đạo hữu, liền không nhịn được nghĩ đến kết bạn một phen, chỉ là lại đến quá vội, cũng không có thời gian chuẩn bị, trên người chỉ có mấy viên trong ngày thường dùng Dưỡng Thần đan thuốc, tạm thời dâng lên, không thành kính ý!"

Nói, giương mắt nhìn về phía cửa khoang, vừa vặn lúc này hấn pháp thuyền bên trong người hầu đã nâng một cái hộp đi tới miệng khoang tàu, khom người đi vào, không nói một lời bước nhẹ đi tới Phương Quý trước người, đem hộp bưng qua đỉnh đầu, lẳng lặng chờ Phương Quý cầm.

"Đây là muốn ban thưởng ta đồ vật?"

Phương Quý biết, chính mình thu rồi vật này, vô hình bên trong liền lùn một đoạn.

Nhưng đối phương người hầu đã đi tới trước mặt, nếu là không thu, rồi lại ra về mình vô lễ.

Không khỏi thầm mắng cái này họ Tức quý môn đạo thật nhiều, trên mặt lại như không có chuyện gì xảy ra đem hộp cầm tới, tiện tay mở ra liếc mắt nhìn, cười nói: "Thứ tốt thứ tốt, Tức đạo hữu có lòng, ta tuy rằng không dùng tới, trở lại ban thưởng tiểu bối cũng không sai!"

"Này đan cũng không đáng cái gì, chỉ là Cổ Thông lão tiên bối tự tay luyện chế, ngược lại cũng không dễ mua!"

Cái kia Tức gia đại công tử mỉm cười, cho rằng Phương Quý cường trang mặt mũi, không để ý lắm, nói: "Không dám thỉnh giáo Phương đạo hữu tên dạy?"

Phương Quý cười nói: "Không có gì dạy không dạy, ta họ Phương tên Quý, Thái Bạch tông đồng môn đều kêu ta Ngọc Diện Tiểu Lang Quân Phương sư huynh!"

"Quả thật là người này. . ."

Tức gia đại công tử nghe xong, trái tim đúng là khê động, nghĩ thầm: "Vừa nãy hấn tự giới thiệu thời điểm, liền mơ hồ nghe được, chỉ là hấn tên tuổi quá dài, không nghe được rõ ràng, bất quá bây giờ cái này Thái Bạch tông Đạo tử Phương Quý tên , ngược lại cũng thực sự là vang dội, bây giờ Thái Bạch tông toàn bộ thành thiên hạ người biết, công liền ở hai người, cái thứ nhất, chính là cái kia cùng phụ thân ta nổi danh Thái Bạch tông chủ!"

"Người này tên phong Bắc Vực Tiểu thánh sau khi, liền giấu tài ba trăm năm, vừa chưa phá anh, cũng không làm cái gì đại sự kinh thiên động địa, hầu như liền muốn bị nhanh quên, nhưng cũng đang lúc này, lại là đột nhiên liền làm mấy chuyện lớn, đầu tiên là Tôn chủ thần sinh kiếm chém mười hai tà thần, lại lặng yên không một tiếng động tìm hiểu chữ Thần pháp hóa anh, cuối cùng tóa Tôn phủ, bại Triều Tiên tông, lấy chữ Thần pháp truyền thiên hạ, thanh danh đại thắng!"

"Bây giờ đừng nói cha ta , liền ngay cả phương bắc Thương Long, đều có bị hấn đề tới dấu hiệu!"

"Bất quá thế hệ trước làm sao, cái kia chuyện không liên quan đến ta, ta cũng quản không được, bây giờ cái này tiêu đồng lứa bên trong, danh tiếng vang nhất liền hấn là tên tiêu tử trước mắt này đi, hấn ở Tôn phủ, cũng từng đại bại Tôn phủ huyết mạch, càng có người truyền thuyết, hấn từng ở Kính Châu chém Tây Hải Long tử, bất quá này sự kiện hấn là giả, bằng không Long cung đã sớm phát binh Thái Bạch tông, yên sẽ để hấn thật tốt sống sót?"

"Tạo thế cũng tốt, bác tên cũng được, bây giờ tiểu bối người trong, có thể cùng ta tranh danh, đại khái cũng chính là hấn, trước đây liền nghĩ hỏi thăm một chút hấn là người như thế nào, không nghĩ tới lại là cái tiểu hài tử, ta như bị hấn ép xuống, chính là trò cười!"

". . ."

". . ."

Trong lòng nghĩ, cũng là sớm có tính toán, nhẹ nhàng vỗ tay nở nụ cười, nói: "Phương đạo hữu tên, ta đã sớm nghe qua, không nghĩ tới là bực này trẻ tuổi tuần kiệt, hôm nay ta cùng ngươi, cũng có thể nói vừa thấy như

quen, ta hơi lớn mấy tuổi, liền kêu người một tiếng sư đệ đi. . ."

"Gọi sư đệ ta?"

Phương Quý nhìn hẳn thân nhiên khuôn mặt tươi cười, trong lòng thì có điểm quái lạ.

Tiếng xưng hô này, nhưng là có môn đạo.

Tuy rằng từ tuổi tác nhìn lên, đôi phương xác thực lớn hơn mình nhiều lắm, xưng chính mình cái này một tiếng sư đệ cũng không có gì, trong ngày thường tiên môn Tu hành giả thấy, nếu không phải người quen cũ, hoặc là trưởng bối liền có giao tình, vậy cũng là sẽ theo tuổi tác hoặc thân phận địa vị tới gọi, chỉ bất quá, bây giờ kêu một tiếng sư đệ, vậy này lớn nhỏ liền luận đi xuống, cũng không thể lần này gọi sư đệ, lần sau gặp gọi đại gia chứ?

Mạc Cửu Ca năm đó cùng Triệu Chân Hồ liền thủ xông xáo giang hồ, bản lĩnh không so Triệu Chân Hồ thấp, vì sao xếp hạng không thể ở phía trước?

Nói trắng ra, hay là bởi vì chính mình là sư đệ mà!

Xưng hô món đồ này có lúc nói đến vô dụng, nhưng có lúc cũng là hữu dụng.

Nếu là Bắc Vực lại có thêm người đi ra vì này một đời Bắc Vực tu sĩ luận tên, Phương Quý cái này làm sư đệ, làm sao có khả năng bài ở phía trước?

Liền Phương Quý rụt rè cười, khe khẽ lắc đầu, nói: "Tức hiển chất lời ấy sai rồi. . ."

Tức đại công tử suýt chút nữa một giao té ngã, nhìn Phương Quý ánh mắt đều có chút quái lạ: "Người gọi ta cái gì?"

Trong lòng thực tại có chút buồn bực, nghĩ thầm ta dựa vào chính mình tuổi tác lớn, gọi người một tiếng sư đệ cũng là thôi, người lại muốn làm ta sư thúc?

Loại này bối phận là có thể tùy tiện loạn sao?

Nếu là thay cái khí lượng thấp, không chừng đây là muốn động thủ!

"Ha ha, người đừng có gấp, nghe ta đến cho người vượt một vượt!"

Phương Quý cười ha ha khoát tay áo một cái, chỉ chỉ bên cạnh đan dược hộp, nói: "Đan Hỏa tông Cổ Thông lão quái người có thể nhận thức?"

Tức đại công tử hơi ngần người ra, nói: "Cổ Thông lão tiên bối cùng phụ thân ta nổi danh, đồng liệt Bắc Vực bảy Tiểu thánh, nói vậy Phương đạo hữu cũng là biết đến, tuy rằng hai nhà chúng ta vắng lai không nhiều, nhưng cũng đã gặp lão nhân gia người một mặt, Phương đạo hữu ý tứ là . . ."

Phương Quý cười nói: "Vậy người kêu hắn làm cái gì?"

Tức đại công tử nói: "Tự nhiên là sư bá, cái này có cái gì không thích hợp sao?"

"Cái này là được rồi!"

Phương Quý vỗ một cái bấp đùi, nói: "Đan Hỏa tông Cổ Thông lão quái, đó là ta bá làm huynh đệ sống chết có nhau, người gọi hắn làm sư bá, hắn gọi ta lão đệ, cái kia chính người tính tính, hắn là tại sao gọi ta?"

"Bá làm huynh đệ sống chết có nhau?"

Tức đại công tử nghe vậy đã có chút bối rồi, chuyện gì thế này?

"Chính xác trăm phần trăm!"

Phương Quý đã có chút hưng phấn lên, cười nói: "Lúc trước nhưng là hắn đuổi tới tìm ta kết bá, toàn bộ Đan Hỏa tông trên dưới cái kia đều là biết đến, ta Minh Nguyệt nữ sư điệt cùng Thanh Phong sư điệt hai cái, thấy ta vậy cũng đều là cung kính tàn nhẫn, ai, lúc trước ta bị xin mời đi Đan Hỏa tông làm khách, cái kia núi nhỏ giống như đan dược a, đừng nói là ta, liền ngay cả nhà ta Vượng Tài cũng đã ăn đủ rồi. . ."

"Vì lẽ đó. . ."

Hắn nói lắc lắc đầu, thả xuống cái kia đan dược hộp, vẻ mặt hòa ái: "Người nên gọi ta cái gì nha?"

"Lẽ nào là thật sự hay sao?"

Tức Cửu Chiêu trong lòng đã đang nhẹ nhàng run.

Hắn thật không có quá mức hoài nghi Phương Quý lời nói, một là Phương Quý nói mạch lạc rõ ràng, thật giống thật sự có chuyện như vậy, thứ hai tu hành bên trong người, cũng không thấy ai thật sự có lá gan này dám thuận miệng bói bói phạm a, đặc biệt là hắn vẫn là Thái Bạch tông đệ tử, nào dám đối với việc này hồ đồ?

Chỉ là. . . Cái này cái quái gì kêu cái gì chuyện a?

Còn không làm sao lắm bói phạm trước tiên lùn một đoạn?

Đặc biệt là này sự kiện vừa nghe, bỗng nhiên cũng là ý thức được, nếu là tiểu quý này cùng Đan Hỏa tông quan hệ như thế thân dày, vậy mình cảm Cố Thông lão quái đan dược đến tặng lễ, lớn tiếng dọa người cái này một chiêu vẫn đúng là liên vô dụng a, không chừng hắn còn ở trong lòng cười chính mình đây, việc này nhưng là tuyệt đối không thể nhẫn, chính mình Tức đại thiếu gia ở Tức Châu cũng là nghênh ngang mà đi, còn trị không được người cái tiểu hài tử?

"Ha ha, ta Phương Quý Phương lão gia ở Tôn phủ đều là nghênh ngang mà đi, còn trị không được người cái mới ra giang hồ chim non?"

Cùng lúc đó, Phương Quý trong lòng cũng thâm nghĩ.

Hai người đều là sắc mặt hiền lành, nhưng ánh mắt đan dệt, cũng đã tràn ngập sát cơ!

Chương 501 : Tranh Phong Đấu Ngoan

"Ha ha, cái này. . . Tu hành bên trong người, tuổi thọ dài lâu, bồi phận vốn là dễ dàng loạn, lại thêm vào mỗi cái địa phương đều có như vậy mấy cái lão không xấu hổ, mấy trăm tuổi còn liên tục sinh con trai, liên càng không tốt luận, ta xem chúng ta vẫn là các luận các. . ."

Tức đại công tử chịu đến thất bại, trái tim không cam lòng, không thể làm gì khác hơn là đánh cái ha ha, đem cái này một cái chính mình bị thiệt lớn đề tài dời đi, trái tim suy nghĩ, liền có chủ ý, nhìn trái nhìn phải mà nói hần: "Bây giờ Vĩnh Châu ma họa, náo động đến âm âm, Bắc Vực đồng đạo đều xem bất quá xem qua, đều cầm kiếm mà hướng về, ta xem Phương đạo hữu cũng là đi tây nam mà đi, nói vậy hần là cũng là đi chém ma chứ?"

"Đó là đương nhiên!"

Phương Quý thấy hần nhắc tới điểm này, liền ngồi thẳng người, nghiêm mặt nói: "Chúng ta Thái Bạch tông, vậy cũng không cần nhiều lời, từ trước đến giờ là nhất giảng nghĩa khí, Bắc Vực chuyện, chính là ta Thái Bạch tông chuyện, chúng ta không đi chém ma, còn muốn chờ ai đi?"

"Lại đem ta lời muốn nói sớm nói. . ."

Tức đại công tử trong lòng thầm mắng một câu, cười nói: "Bất quá ta xem Thái Bạch tông chỉ đến rồi như thế một chiếc tiểu pháp thuyền, tựa hồ vật tư không nhiều a? Ta Tức gia cũng không phải nhưng, nghĩ cho tới bây giờ Tức Châu chính là quỷ thần bừa bãi tàn phá, chư phương đại loạn, bởi vậy đặc lệnh ta đi theo dẫn theo ba ngàn tử phù, một vạn kim phù, chuẩn bị vận chuyển về Vĩnh Châu lấy trợ các đại tiên môn, cái này còn chỉ là đi đầu, mặt sau có sắp xếp khác. . ."

"Còn có cái này?"

Phương Quý nghe trong lòng hơi run, nghĩ thầm Thái Bạch tông chủ chỉ là sắp xếp bọn họ đến chém giết làm loạn quỷ thần, không nhắc tới những khác a, liền hai người bọn họ một con thân thú liền tới, kể cả làm tiểu Lý

đều là Đông Thổ, chớ nói chi là cái gì vật tư. . .

Nhưng lúc máu chốt có thể nào chịu thua, hấn hơi trầm ngâm, cười nói:
"Đan Hỏa tông ra bao nhiêu?"

"Đan Hỏa tông?"

Tức đại công tử hơi ngẩn người ra, không nghĩ tới hấn lại nhắc tới cái này
lừa.

Bất quá chuyển niệm vừa nghĩ, coi như người là Cổ Thông lão quái lạy anh
em kết nghĩa, nhân gia Đan Hỏa tông vật tư cũng không tính người nha. . .

Liên cười nói: "Đan Hỏa tông ngược lại có rất nhiều đan dược, sớm thông
qua mỗi cái hiệu buôn, hoặc sáng hoặc tối, vận chuyển về Vĩnh Châu, bất
quá Đan Hỏa tông là xưng tên giàu nứt tường đổ vách, chúng ta có thể so
vớ không được, chỉ là tận chút tâm ý thôi, không biết Phương đạo hữu
Thái Bạch tông. . ."

"Ha ha, tức hiền chất có lẽ còn không biết đi, cái này Đan Hỏa tông làm ăn.
. . ."

Phương Quý trầm thấp thờ dài, nói: "Kỳ thực là ta!"

"Cái gì?"

Tức đại công tử suýt chút nữa không phanh động, gập quỷ giống như nhìn
Phương Quý, đầy mặt không tin.

"Việc này nói rất dài dòng, ai, Đan Hỏa tông thực tại nợ ta không ít tiền
đây!"

Phương Quý bất đắc dĩ khoát tay áo một cái, nói: "Bất quá nhà ta tông chủ
sư bá nói rồi, tiền tài chính là vật ngoại thân, ta như nghĩ muốn, toàn bộ
Đan Hỏa tông cái kia đều là của ta, nhưng là ta muốn đi qua có cái gì tác
dụng a, ngược lại Đan Hỏa tông cũng vẫn đang vì Bắc Vực đại nghiệp tận
tâm lực, mục đích đều là giống nhau, bọn họ làm chuyện, liền tương đương
ta làm, bọn họ tích góp công đức, vậy cũng coi như ta. . ."

"Càng nói càng thái quá. . ."

Tức đại công tử không biết nguyên do bên trong, chỉ là một mảnh nghi ngờ.

Nhưng dù như thế nào, cái đề tài này là không dám tiếp tục cùng Phương Quý thâm nhập nói, thuận miệng xoay một cái, cố ý than thở: "Bất quá Tôn phủ quý thân, từ trước đến giờ hung danh ở bên ngoài, hưởng chi bây giờ chúng ta muốn đổi mặt chính là đã ma hóa quý thân, người người nghe biến sắc, bất quá Phương đạo hữu không cần phải lo lắng, ta Tức gia đã sớm ám làm chuẩn bị, đối phó quý thân, trải qua thời gian ngàn năm, hoa vô số tâm huyết, đã hiểu thấu đáo phù đạo chí lý, làm ra rất nhiều tinh diệu thần phù, có thể khắc quý thân lực lượng, đợi đến đổi mặt quý thân thì nhất định có tác dụng lớn!"

Nói mặt lộ vẻ mỉm cười, nói: "Thái Bạch tông nếu là có yêu cầu, ta có thể tặng ba tấm bùa chú cho ngươi!"

"Còn có cái này thứ tốt?"

Phương Quý một trận động lòng, nghĩ muốn.

Nhưng rất nhanh phản ứng lại, bây giờ cũng không phải tìm thứ tốt thời điểm, mọi người đều là đại tông môn, đại đạo thống, sĩ diện, lúc này chính mình muốn hãn thân phù, đây chẳng phải là nói rõ Thái Bạch tông không bằng Tức gia, đối phó quý thân cần Tức gia hỗ trợ?

Đã đáp ứng Mạc Cửu Ca, lúc này mặt mũi chuyện lớn.

Thần phù này, chỉ có thể quay đầu lại lại nghĩ cách kiếm lại đây, hiện tại trước tiên chôn đờ mặt mũi. . .

Nhẹ nhàng cười gằn một tiếng, lắc đầu cười nói: "Quý thân cũng không có chuyện gì ngạc nhiên, chỉ là đến một châu nơi cung phụng quý thân, ta Thái Bạch tông liên ít nhất giết qua năm con, chết ở trên tay ta thì có ba cái, cái khác tiêu quý thân vô số, còn mượn cái gì thần phù lực lượng nha, đúng là Tức đạo hữu nếu như sợ sệt quý thân, lo lắng không đấu lại, có thể tới hỏi ta mà, ta có thật nhiều kinh nghiệm dạy ngươi. . ."

"A, chém gió gì thế da, chết ở ngươi Thái Bạch tông đại quý thân. . . Ta thao, đó là cái gì?"

Tức đại công tử chính không tin thì đột nhiên thấy Phương Quý cũng không biết từ nơi nào, lại lấy ra một đạo màu xanh quái bào, như có như

không, lộ ra một cỗ ý hung lệ, hết sức lợi hại, lại là Phương Quý đã đem chính mình còn lại cái này Răng Xanh quý thân Bồn nguyên chi khí lấy đi ra, hai cái tay nắm bắt, không hề để ý nói: "Nao, đây chính là cái kia An Châu Tôn phủ bốn đại quý thân một trong Răng Xanh ác quý Bồn nguyên chi khí, đương thời ta giết nó sau khi, liền đem món đồ này giữ lại chơi, cũng không có gì tính thực chất tác dụng, nếu là người nghĩ. . ."

"Cái này. . ."

Tức đại công tử một trận động lòng, vạn không nghĩ tới Phương Quý trên tay còn có cái này thứ tốt.

Bọn họ Tức gia tham nghiên phù triệu một đạo, xác thực nhằm vào Tôn phủ quý thân, làm ra không ít thứ tốt, bất quá dù sao lấy trước cũng không ai dám đi trên chọc quý thân, vì lẽ đó ít có xác minh đồ vật, chỉ là lật cổ điển lại thêm vào bồng dung thôi diễn mà thôi, cái kia thân phù uy lực, đều còn không thể nào dám xác định, lần này hướng về Vĩnh Châu mà đi, cũng chưa chắc đã không phải là có nhờ vào đó ý muốn xác minh thân phù chân thực hiệu dụng. . .

Bây giờ lại nhìn thấy một đạo đại quý thân bản nguyên đồ vật, nếu là có thể cầm trở lại, do trong tộc trưởng lão nhờ vào đó xác minh, nói vậy Tức gia tất nhiên phù đạo tăng mạnh, mà những kia nhằm vào quý thân thân phù hiệu quả có thể, nói vậy cũng có thể gấp mấy lần tăng cường!

"Không được, lúc này ta nếu là há mồm đáp ứng rồi, chẳng phải là so với tiểu tử này lùn một chút đầu?"

Nhưng Tức đại công tử cũng rất nhanh phản ứng lại, trong lòng thầm nghĩ: "Lúc này ta Tức gia mặt mũi chuyện lớn, càng quan hệ đến ta Tức đại công tử tương lai ở Bắc Vực tên tuổi, vì lẽ đó uy danh chiếm cực điểm, cần phải trước tiên đè ép hẳn danh tiếng không thể, còn quý thân bào. . ."

"Quay lại lại nghĩ cách kiếm lại đây. . ."

". . ."

". . ."

"Ha ha, quý thân cũng không tính là gì. . ."

Tức đại công tử trong lòng cân nhắc, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, sò sò bên cạnh cái kia xinh đẹp cô gái trong lòng ngực chó đen nhỏ, cười nói: "Tên tiểu tử này, là tộc thúc của ta đi vạn dặm đường, không tiếc thâm nhập Nam Cương tìm thấy Di thú, nhìn như ngoan ngoãn, kì thực hung mãnh, tuổi tác không lớn, liền đã cụ thân thú thân, có thể xé xác ma quái, cũng thiện nghe thiên địa huyền thanh, mang ở bên người, vừa có thể cảnh báo, có thể ngăn địch, càng có thể biến hóa, ngày đi ngàn dặm, lần này ta dẫn theo nó đi ra chơi đùa, cũng là nghĩ muốn mấy con quý thân dứt nó. . ."

Phượng Quý thấy thế ha ha cười gằn, vỗ đùi: "Vượng Tài!"

Đứng trước trong khoang thuyền một trận vang dội, Anh Đề lộ ra một cái đầu to hướng bên này nhìn lại.

Phượng Quý quát lên: "Không thấy có khách mà, còn không mau đi châm trà!"

Anh Đề "uông uông" kêu hai tiếng, bơi tới, một trận nhanh nhẹn lấy trà nấu nước, nóng hôi hổi chén trà phóng tới trên bàn trà, cúi đầu vừa nhìn mặt đất ô uế, liền theo tay cầm lên bên cạnh cái chổi quét một vòng, sau đó rác rưởi hô thôi một cái bay ra bên ngoài khoang thuyền mặt đi tới.

"Tốt tốt, trở lại cầm lái đi!"

Phượng Quý khoát tay áo một cái, Anh Đề liền loạng choạng loạng choạng bò đến phía trước khoang thuyền trong đi tới.

"Uống trà, uống trà!"

Liếc mắt nhìn Anh Đề, Phượng Quý đắc ý bung lên chén trà, nắp bát rút một chút lá trà, nhẹ khẽ nhấm một hớp.

"Thần thú còn có thể làm cái này?"

Tức đại công tử trợn cả mắt lên, bên cạnh ôm chó đen nhỏ mỹ nhân cũng trở mắt ngoác mồm.

Thật giống so với có thể châm trà có thể quét rác còn có thể cầm lái thần thú, chính mình con này có thể cảnh báo có thể ngự xác thực thực kém một chút. . .

Lần này đã kích thực sự có điểm trầm trọng, Tức đại công tử nửa ngày không tỉnh táo lại, bất quá bị Phương Quý liên tục đã kích mấy lần tàn nhẫn, trong lòng hắn cơn tức nhưng cũng nhắc lên, đã có chút không kèm được chính mình cái kia phiên phiên quý công tử phạm, trên dưới đánh giá Phương Quý một chút, thấy trên người hắn áo bào bình thường, nhất thời có chủ ý, cố ý chuyển động chính mình ngón tay cái trên ngọc bích vòng ngón tay, bất đắc dĩ than thở: "Ai, trên người ta chưa bao giờ mang tục vật, cái này vòng ngón tay cũng là dùng Ma sơn nhựa thông luyện, chỉ là mang còn không quá thói quen. . ."

Phương Quý duỗi ra lấy ra hai hạch đào, cười nói: "Ta cái này hai Ma sơn hạch đào đúng là bàn đi ra, cũng không tệ lắm. . ."

Tức đại công tử hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta xin mời Phương đạo hữu uống rượu làm sao, ta có núi tuyết Linh tuyết nhường tiên tương. . ."

Phương Quý lắc lắc hồ lô: "Ta đây là Đế Lưu Đạo Tương bạn sinh tuyết đoái ngũ gia bì, cũng có thể. . ."

Tức đại công tử: "Ta thuyền trên còn có chút ướp tí tuyết liên, nghĩ là hương vị không sai. . ."

Phương Quý trực tiếp lấy ra một cái chày gỗ: "Lớn như vậy lão sơn tham người nói ướp thành dưa muối có ăn ngon hay không?"

". . ."

". . ."

Hiển nhiên hai người càng nói càng động khí, bên cạnh tiểu Lý đã xem có chút sững sờ.

Đây là Phương Quý ca ca nói tới tranh phong cách quý phái sao?

Làm sao càng xem càng như là hai cái nhà quê ở đây lẫn nhau leo so với, tranh phong đấu ngoan đây?

. . .

. . .

Trong lòng chính bất đắc dĩ, Phương Quý cùng Túc đại công tử hai cái cũng đã cập trên, mắt hướng về phía mắt, chiến ý ngang nhiên.

Túc đại công tử cười gằn: "Ta ba tuổi chơi cờ, hiếm có gặp đối thủ, nhân xưng thần đồng. . ."

Phương Quý: "Ta từ nhỏ chơi túc phụ nhảy giếng, đánh khắp cả thôn Đầu Trâu không có địch thủ. . ."

Túc đại công tử: "Ta tinh nghiên trận đạo!"

Phương Quý: "Ta pháp bảo vô số. . ."

"Ta tửu lượng vô song. . ."

"Ta gặp đánh cược tất thắng. . ."

"Ta mười tuổi liền thu rồi động phòng nha hoàn. . ."

"Ta năm tuổi liền xem quả phụ rửa ráy. . ."

"Phương sư đệ, ngươi còn nhỏ tuổi, khẩu khí rất lớn nha, nếu không chỉ điểm mây chiều?"

"Túc hiền chất, ta cũng nghĩ lĩnh giáo ngươi Túc gia thần thông đây. . ."

". . ."

". . ."

Đầu đến cực điểm, hai người đã đầu đầu đỉnh ở một chỗ, lập tức sẽ chuẩn bị động thủ.

Bên cạnh tiêu Lý cùng Túc đại công tử bên người xinh đẹp mỹ nhân hai cái đều sửng sốt, theo bản năng lùi về sau một bước. . .

Bất quá cũng là ở bọn họ lập tức sẽ động thủ lúc, đột nhiên pháp thuyền khê chân động, lại bên ngoài vang lên nhiều tiếng kinh sợ loạn hét lớn, còn không chờ bọn họ hai người phản ứng lại, liền đã nghe đến bên ngoài có Túc gia hộ vệ vội vã hét lớn: "Không tốt, thiên tượng kịch biến!"

Hai người cả kinh, đồng thời cướp ra bên ngoài khoang thuyền, xa xa về phía trước vừa nhìn, liền thấy được phía trước một mảnh đen kịt, dày đặc cực kỳ mây đen cuốn cuốn tới, phẳng phất ngập trời sóng lớn, phải đem bọn họ những thứ này nhỏ nhỏ pháp thuyền cùng nhau nuốt hết, từ cái kia trong mây đen, cẩn thận nghe qua, có thể nghe được vô tận lệ quỷ khóc thét tiếng, trong lúc nhất thời khiến người tâm sinh sợ hãi, còn coi chính mình thâm nhập vào địa ngục. . .

"Là quỷ thần. . ."

Hai người bỗng nhiên đồng thời quát khẽ lên tiếng, vẻ mặt quái lạ.

Mới vừa vẫn là vạn dặm không mây, bây giờ chợt mây đen kéo tới dày đặc, lay động lay động xoắn tới, càng từ cái kia mây đen bên trong, cảm nhận được kinh người như vậy Hung lệ chi khí, chỉ có một cái giải thích, cái kia chính là cái này mây đen tuyệt đối không phải ngẫu nhiên xuất hiện, bên trong chắc chắn đại yêu ma.

Chỉ là nhượng người không rõ chính là, bây giờ cách Vĩnh Châu, ít nhất còn có một hai ngày lộ trình, làm sao liền gặp quỷ thần?

"Ha ha, Phương đạo hữu, chúng ta đều là đến trừ ma, muốn gặp bản lĩnh, tự nhiên đến từ trừ ma trên ra tay!"

Cái kia Tức đại công tử bỗng nhiên nở nụ cười một tiếng, chỉ về đằng trước nói: "Nếu gặp quỷ thần, ngươi có dám đi chém nó?"

Phương Quý vốn là không dám, nghe vậy lại nhất thời cười gằn, kêu lên: "Ai sợ ai là cháu trai!"

"Tốt lắm, chúng ta liền chuyện trên xem hư thực đi!"

Tức đại công tử cười lạnh một tiếng, đưa tay ra đi: "Kiếm đến!"

Bên cạnh có người hậu vội vã tung đến, nâng một phương cái hộp kiếm, đưa tới trên tay của hắn.

Phương Quý không chịu nổi yếu thế, cũng đưa tay ra: "Thương đến!"

Một lát không có động tĩnh, tiểu Lý sợ hãi nhắc nhở nói: "Cái kia cái long thương không phải chính người thu hồi đến sao?"

"Ồ!"

Phương Quý lúc này mới chợt hiểu, từ trong túi càn khôn lấy ra Thiên Tà long thương, hét lớn xông về phía trước: "Giết!"

Chương 502 : Tiên Nhân Hạ Phàm Đồ Quỷ Thần

Mây đen cuộn cuộn, che kín bầu trời, lệ quỷ khóc thét, kinh tâm động phách.

Nhìn cái kia từ từ mây đen , liền ngay cả Túc gia mấy vị trưởng lão, cũng đã có chút vẻ mặt nghiêm túc, lại không nghĩ rằng, chính mình công tử cùng cái kia Thái Bạch tông đệ tử, hai người lại một lời không hợp, liền song song kinh thương cầm kiếm vọt vào, đáy lòng đều là kinh hãi.

Nhìn cái kia vô tận ma khí, đến có thể là đại quỷ thần a, các ngươi cho là đi so gan sao?

Bất quá đã đấu khí lên đầu hai người, cũng không để ý cái này ba bảy hai mươi một, thân hình hơi động, liền đã vọt vào ma khí trong, thân hình mờ mịt không gặp, Phương Quý là hoặc là không tiến vào, hoặc là liền muốn làm đẹp đẽ, có ý muốn tranh một chuyên thắng, bước nhanh nhập ma khí trong, cái này một đến gần rồi, liền nhất thời cảm thấy ma khí như nước thủy triều, hung mãnh thổi tới, phảng phất gặp phải khí tường, nhượng người nửa bước khó đi.

"Cũng may ta tu luyện thành U Minh quỷ khí. . ."

Phương Quý cũng không phải sợ, nắm chặt Thiên Tà long thương, đồng thời giơ tay triển khai Quỷ Thần Đại Phi Phong, bên người cũng tương tự là Ma khí um tùm, một cái cực lớn áo đỏ hiện ra ở sau lưng, cũng cùng chủ vi ma khí tương tự, cái này vốn là hấn mượn quỷ thần Áo Đỏ tu luyện được, cùng quỷ thần lực lượng gần gũi, một phát huy ra, trước người ngăn cản bọn họ tiến lên ma khí, cũng lập tức có thể bị hấn mượn dùng.

Thân hình như cá gặp nước, xuyên qua tầng tầng ma khí, vội vã hướng về ma vân nơi càng sâu vọt tới, tốc độ trái lại nhanh hơn không ít!

"Cái này vẫn là ta tu luyện thành Quỷ Thần Đại Phi Phong sau, lần thứ nhất cùng Tôn phủ quỷ thần đối đầu, không nghĩ tới hữu dụng như vậy. . ."

Phuong Quý trong lòng mình cũng có chút vui mừng, cảm thấy thuận buồm xuôi gió.

Không nhin được trong lòng nghĩ, cái này dù sao cũng nên có thể bỏ qua cái kia Tức gia đại công tử chứ?

Nhưng cái này vừa quay đầu lại, liền thấy cái kia Tức gia đại công tử trên đỉnh đầu, lại cũng tề nổi lên một đạo thần phù, kim quang mãnh liệt, rất nhanh liền đem trước người ma khí trục xuất ra, sau đó đập lên hư không về phía trước chạy tới, ngược lại có loại một buồm độc hành, theo gió vượt sóng ý.

"Cái này Tức gia người có chút bản lĩnh a. . ."

Phuong Quý trong lòng cũng có chút bất ngờ, đồng thời càng quyết định chú ý, quay đầu lại thần phù này muốn làm vài đạo lại đây.

Bất quá cái kia phải là áp đảo hấn danh tiếng sau khi, hiện tại đòi hỏi, liền thật mất mặt.

Hai người mỗi người dựa vào bản lĩnh, ai cũng không cam lòng yếu thế, hai bên trái phải, vọt vĩa vọt vào ma khí trong, tìm kiếm bên trong quỷ thần hình bóng, rất nhanh liền đi được mười mấy dặm đường, mơ hồ nhìn thấy, phía trước có một toà thành trì xuất hiện, ở cái này vô tận ma phong mặt trong, ngược lại có loại mây đen tồi thành, như bể cảnh khô ý, bên người cuồng phong bên trong đến, còn mơ hồ có thể truyền đến đứt quãng kêu thảm thiết kinh sợ khóc tiếng.

Hai người đều là trong lòng chìm xuống, bước nhanh chạy đi.

Ma phong mặt trong, khó có thể coi vật, cách rất gần, thì mới nhìn thấy, ở cái kia trong thành, tình linh chính là một mảnh địa ngục cảnh tượng, không biết có bao nhiêu phàm nhân bách tính, chính đang kinh hoảng thất sắc qua lại bốn ba, tranh đem thoát thân, mà ở thành trì trái phải, nhưng có hai con thân hình cực lớn, khuôn mặt dữ tợn quỷ thần cười lớn, hai cái một bên trái, một bên phải, đại lực phun ra nuốt vào, liền có vô tận quái phong vào trong thành.

Cái kia quái phong tập cuốn, trong thành bách tính làm sao có thể chống đối, từng mảnh từng mảnh bị quái phong cuốn lên, sau đó tiến vào quỷ thần miệng, muốn chạy, không địa phương chạy, muốn tránh, chu vi đều là quái

phong, không chỗ nào không lọt, lại căn bản không biết trốn đi nơi nào. . .

Không biết có bao nhiêu người, chỉ có thể run lấy bầy, quỳ trên mặt đất, chờ nhập con kia quỷ thần bụng.

Chung quanh tàn thi, bát phương khóc thương, này một phen cảnh tượng, có thể so với địa ngục!

. . .

. . .

"Lớn mật yêu ma, Túc gia đại công tử Túc Cửu Chiêu ở đây, còn dám làm loạn?"

Vừa thấy đến này cảnh, vị kia Túc gia đại công tử đã là giận tím mặt, lớn tiếng mở miệng, rung động bốn phương.

Cùng lúc đó, hấn trên đỉnh đầu kim phù đại phóng thần quang, như một viên U Minh bên trong bay lên mặt trời nhỏ, uy phong lẫm lẫm hướng về thành đông đầu cái kia một con đầu lớn quỷ thần vọt tới, người còn chưa tới, liền đã lảng không vung kiếm, thời khắc nguy cấp kiếm khí khuấy động, quét ngang mùi máu trượng, kiếm khí đi đến nơi nào, đỉnh đầu thần phù quang mang liền cũng bị xúc động, cuộn cuộn không dứt, thẳng hướng con kia quỷ thần đỉnh đầu oanh rơi xuống.

"Khốn kiếp hoang dã quỷ, Thái Bạch tông đại đệ tử Ngọc Diện Tiểu Lang Quân Phương Quý ở đây, ăn ta một thương!"

Vừa thấy Túc Cửu Chiêu động thủ, Phương Quý cũng không thể hạ xuống a, liền cũng dứt khoát một tiếng rống to, vôi vãi xông ra ngoài.

Hấn xông hướng chính là phía tây cái kia một con quỷ thần, chỉ thấy nó thân mặc trường bào màu trắng, nhưng cũng sinh một viên hồ đầu, thoát nhìn kì dị quái đản, lúc này chính ngẩng đầu hướng về hấn nhìn lại, hai con mắt cách quỷ khí, thăm thăm tỏa sáng, để nhân tâm bên trong một trận sợ hãi.

Bất quá Phương Quý vì cùng Túc Cửu Chiêu giành thắng lợi, nơi nào quản nó là thứ đồ gì, Thiên Tà long thương tại không trung rung động, liền đã tỏa ra tầng tầng huyết khí, tuy rằng lúc này Thiên Tà long thương còn chưa

uồng máu, nhưng bản thân liền có vô tận thần uy, lại thêm vào bây giờ Phương Quý đã thành tựu Kim Đan, dù là công pháp chưa tu thành, cũng một cách tự nhiên liền có sức mạnh to lớn, mượn long thương, tầng tầng khua xuống.

...

...

"Đó là..."

Nghe bọn họ hai tiếng hét lớn, trong thành này có không ít còn sót lại bách tính ngẩng đầu, liền nhìn thấy thần quang từ trên trời đáp xuống, chém về phía quỷ thần.

Nhất thời từng cái từng cái kích động không thôi, gào khóc lên: "Tiên nhân hạ phàm hàng ma đến rồi, chúng ta có cứu..."

...

...

"Ô oa..."

Đón Phương Quý thương Long, cái kia một con cáo trắng đầu quỷ thần bỗng nhiên mặt lộ vẻ điên cuồng ý cười, hai mắt đỏ ngầu, tay áo lớn rung động, liền thấy được chu vi vô tận ma phong, phân phát quái nghĩ, liền miên không dứt hướng về Phương Quý cạo lại đây, phong kinh như đao, như tao ngộ lăng trì.

"Ồ, cái này sức mạnh của quỷ thần thật kỳ quái..."

Một thấy đối phương thôi thúc quỷ thuật, Phương Quý nhất thời tâm trạng sinh nghi.

Hắn cũng là cùng quỷ thần giao thủ số lần không ít, đã từng thấy đến mấy lần Tôn phủ đại quỷ thần thực lực.

Nếu là gặp phải Tôn phủ đại quỷ thần, tựa như lúc trước Áo Đỏ, Răng Xanh, lại thêm vào Kính Châu Bách Mục đại quỷ thần loại hình, này Phương Quý liền biết mình tất nhiên không phải địch thủ, không chút nghĩ

ngợi, phải quay đầu đào tẩu, quyền coi mình là lại đây dò đường tốt.

Dù sao cái kia một loại đại quý thần, đều có thể so với Kim Đan đỉnh cao, thậm chí là Nguyên Anh sơ kỳ thực lực, hơn nữa như là chúng nó hưởng chịu đủ lắm rồi huyết tể, lực lượng càng là có thể tăng lên không ít, tuyệt đối không phải mới vừa Kết Đan chính mình có thể đối phó, thế nhưng bây giờ gặp phải con này quý thần, lại rõ ràng không phải đại quý thần, có thể quý pháp thi động trong lúc đó, ma khí cuộn cuộn, lại cũng so với tiểu quý thần cường không ít. . .

"Mặc kệ thế nào, trước tiên chém lại nói!"

Phương Quý ngược lại không sợ hãi, dù sao ta hiện tại cũng là Kim Đan.

Đón cái kia vô tận ma phong, thân hình hấn xoay một cái, sau lưng màu đỏ Đại Phi Phong trôi nổi bồng bềnh, liền không biết tan ra bao nhiêu ma khí, cả người đón gió mà lên, tốc độ nhanh lạ kỳ, thời khắc nguy cấp liền đã vọt tới cái kia bạch hồ đầu quý thần trước mặt, một thương đánh ra.

"Bạch!"

Cái kia bạch hồ đầu quý thần cũng sợ hết hồn, không chút nghĩ ngợi, thân hình hư vô phiêu miểu, trốn vào chu vi ma khí trong.

Khắp cả mắt quét tới, cũng không biết chân thân ở đâu.

Cái này từ lại là quý thần trời sinh có thần thông bản lãnh.

Đến Tôn phủ đại quý thần loại kia cảnh giới, liền đã có vô tận ma thân, hầu như giết không chết, giết không xong.

Những thứ này tiểu quý thần tuy rằng không có bực này bản lãnh, nhưng cũng tu luyện thành ma thân, có thể trốn vào quái phong trong, nhượng người nắm bắt không sờ tới.

Có thể nói, quý thần quái phong tập cuốn chỗ, liền trời sinh là chúng nó sân nhà.

Tu sĩ bình thường gặp phải bọn họ , căn bản không cách nào cùng chúng nó giao thủ.

Bởi vì người tìm không được chúng nó, chúng nó nhưng có thể bất cứ lúc nào xuất hiện, đánh lén mình.

"Xem ta con mắt thứ ba. . ."

Mà Phương Quý cũng không phải sợ, vừa thấy con kia quỷ thần giấu dấu vết, lập tức liền điều động tự thân thần thông.

Bây giờ hẳn đối mặt cái này quỷ thần biến mất cục diện, có hai loại ứng đối phương thức, một loại chính là điều động Quy Nguyên Bất Diệt Thức, tìm ra tung tích của nó, mặt khác một loại, chính là mượn chính mình mi tâm quái nhãn, trực tiếp đem chu vi quỷ thần quái phong nhìn thấu, hẳn dùng loại thứ hai.

Không có nguyên nhân khác, loại thứ hai so sánh uy phong!

Đây chính là con mắt thứ ba!

...

...

"Bạch!"

Theo Phương Quý thần thông triển khai, mi tâm bên trong bỗng nhiên thần quang mãnh liệt, thần nhãn mở ra, nhìn về phía bốn phương.

Cái này một cái Ma sơn quái nhãn tuyệt diệu công dụng, Phương Quý vẫn chưa hoàn toàn tìm hiểu đến thấu, hơn nữa cái này quái nhãn bản thân, liền nắm giữ vô tận lực lượng, cũng không phải lúc này Phương Quý, có thể hoàn toàn đem phát huy được, thế nhưng một phần trong đó uy năng, lại là một cách tự nhiên, liền có thể bị Phương Quý điều động, một khi điều động, tất cả trong trời đất, liền phảng phất đều biến thành trong suốt.

Ở cái này ánh mắt phía dưới, chu vi hư hư飘飘飘飘 quỷ vụ, nhất thời trở nên càng ngày càng bạc.

Khắp thành cảnh tượng thu hết ở đáy mắt, càng là nhìn thấy ngay khi chính mình bên trái đằng trước, cái kia bạch hồ đầu quỷ thần chính đây mặt hung quang hướng mình vọt tới, nó cái kia đã bỏ chạy hình bóng thân hình, ở chính mình đáy mắt, rõ ràng như ở dưới ánh nắng chói chang, nhất thời hết

lớn một thân, xoay người, quái nhãn bên trong thân quang, nhất thời ngưng tụ, hoàn toàn nhìn kỹ ở trên người nó, đồng thời một thương mạnh mẽ đâm rơi xuống.

Cái kia bạch hồ đầu quý thân phát hiện quái nhãn thân quang rơi xuống ở trên người, cũng là kinh hãi, muốn chạy trốn.

Nhưng lại không nghĩ rằng, cái kia quái nhãn ánh mắt, dường như có vô tận thần uy, để nó tâm thần nhất thời thất thủ, đợi đến khi phản ứng lại, Phương Quý long thương đã tới người, muốn chạy trốn cũng không cách nào chạy trốn, tro mắt nhìn một thương này trực tiếp xuyên thủng chính mình ngay ngực.

"Hô. . ."

Nương theo một tròng thốt lên, con này quý thân thân hình tiêu tan, từng tấc từng tấc thành tro, tán tạt trong gió.

"Lại đơn giản như vậy?"

Phương Quý chính mình cũng có chút bất ngờ, vốn tưởng rằng sẽ lãng phí một chút tay chân.

Bất quá lại liền đã nghĩ đến, đây nhất định là bởi vì chính mình tu vị cao, bản lĩnh cũng lớn nha. . .

Nhất thời trong lòng dương dương tự đắc, quay đầu nhìn lại, lại bất ngờ phát hiện, lúc này cái kia Túc Cửu Chiêu, cũng chính lấy thân phù quang mang phá tan rồi cự đầu quý thân chu vi quái phong, một kiếm đem cự đầu tước thành hai nửa, sau đó quay đầu hướng về hắn nơi này nhìn lại. . .

"Cái tên này có chút bản lĩnh a. . ."

Phương Quý có chút bất ngờ, trong lòng thâm nghĩ: "Bất quá hắn là mượn thân phù lực lượng, không tính bản lĩnh thật sự!"

"Cái kia Thái Bạch tông đệ tử lại cũng nhanh như vậy liền chém quý thân?"

Cùng lúc đó, Túc Cửu Chiêu ánh mắt, cũng rơi xuống Phương Quý mi tâm mắt dọc bên trên, trong lòng hoảng nhiên: "Thì ra là như vậy, hắn là địa bảo thành đan, mượn địa bảo lực lượng, lúc này mới ung dung áp chế tiểu quý

kia thần, ha ha, địa bảo thành đan, không tính bản lĩnh thật sự!"

Hai người đều là bình thường tâm tư, ánh mắt rất nhanh liền do ngạc nhiên nghi ngờ biến thành xem thường.

"A!"

Bọn họ chỉ là liếc mắt nhìn nhau, liền lại đưa mắt xoay chuyển mở ra, sự tâm lên cái khác quý thần hình bóng.

Chương 503 : Thần Tiên Hạ Phàm

Địa bảo thành đan chính là vẹn vẹn so với đan dược thành đan cao nhất giai đan phẩm, uy lực có hạn mức tối đa, hơn nữa có thủ xảo hiềm nghi, vì lẽ đó từ trước đến giờ không thể nào bị người coi trọng, nhưng địa bảo thành đan, nhưng cũng có chính mình chỗ tốt nơi, cái kia chính là tiên kỳ ưu thế tăng lên rõ ràng.

Bởi vì lấy địa bảo làm trụ cột thành đan, vì lẽ đó chỉ cần phát huy ra địa bảo uy lực, liền có thể đạt được ưu thế cực lớn.

Bởi vậy địa bảo thành đan cùng với những cái khác đan phẩm so sánh, tiên kỳ thực lực tăng lên cực kỳ rõ ràng, lúc này Phương Quý cũng là như thế, hẳn Kết Đan không lâu, thậm chí công pháp đều không có định ra đến, như muốn mượn Đông Thổ Tàn gia công pháp để phát huy chính mình một thân đan cơ, cái kia ít nói cũng đến muốn mấy năm công lao, có thể hẳn hôm nay, chỉ cần điều động Ma sơn quái nhãn, liền đã có thể ung dung ngăn địch.

Ma sơn quái nhãn, bản thân cũng là cực kỳ huyền diệu, Phương Quý chính mình cũng không có hiểu thấu đáo nó tất cả uy năng, bây giờ chính là triển khai toàn lực, cũng chỉ có thể sử dụng tới ba thành uy năng, cái khác uy năng không phải là không thể dùng, mà là dùng không nổi, quá háo pháp lực!

Bây giờ Ma sơn quái nhãn cùng Phương Quý thần thức tương hệ, hòa vào thân thể, phát huy thần uy tiêu hao chính là Phương Quý pháp lực.

Mỗi thôi thúc một lần, liền không biết muốn tiêu hao bao nhiêu pháp lực, lấy Phương Quý bây giờ Kim đan sơ kỳ tu vị căn cơ, nếu thật sự là liều lĩnh, toàn lực điều động nó uy năng, e sợ còn không chờ thương tổn được đối thủ, chính mình liền trước tiên pháp lực tiêu hao hết mà chết rồi. . .

Đương nhiên, chỉ là ba phần mười, cũng đủ dùng!

Hắn có thể cảm giác được, chính mình một điều động cái này quái nhãn,

chu vi tất cả, thậm chí cũng giống như là biến thành hư vô, cái gì thiên địa, cái gì quái sương mù, cái gì tường thành kiến trúc, cũng giống như là biến thành trong suốt, ở trong mắt hắn, nhìn thấy đều là một ít lấp loé nhảy lên linh quang, cái này linh quang tồn tại ở tất cả có linh đồ vật trong cơ thể, phiêu phiêu lượn lờ, như từng cái từng cái ánh nến, thoạt nhìn rất là huyền diệu.

Phương Quý trong lòng rõ ràng, chính mình mượn quái nhãn nhìn thấy, liền hẳn là các loại thân hồn đồ vật!

Hắn có thể trực tiếp nhìn thấy thân hồn, thậm chí hắn có loại cảm giác, chính mình như toàn lực điều động quái nhãn, có thể trực tiếp xóa bỏ một ít nhỏ yếu thân hồn, lại như là thổi tắt một cái nến giống như, bất quá một ít cường đại, liền không có cách nào dễ dàng đối phó như vậy, nhưng khi chính mình tập trung quái nhãn hướng về nhìn sang thì cũng ít nhiều gì, có thể đối với nó hình thành một ít ảnh hưởng, thoáng làm một chút áp chế. . .

Có cái này quái nhãn giúp đỡ, muốn đối phó những thứ này làm loạn quỷ thần, liền đơn giản nhiều.

Chém giết trong thành này hai con quỷ thần sau khi, hắn rất nhanh liền đã bốn phía đi khắp, lại phát hiện một con, chính đang tại một nơi khác trong thôn xóm nuốt chửng bách tính, theo quái nhãn, con này quỷ thần linh quang, liền như là đang thiêu đốt hùng hực bó đuốc, hơn nữa mỗi nuốt một cái bách tính, cái kia bó đuốc thiêu đốt liền mãnh liệt hơn một ít, mặc cho là chu vi thăm thăm lay động lay động, hắn cũng có thể dễ dàng phát hiện hình bóng!

"Giết. . ."

Vừa thấy quỷ thần, cái kia còn khách khí làm gì, đặc biệt là phát hiện những này quỷ thần nhìn như hung mãnh, trên thực tế lực lượng chỉ đến như thế sau khi, Phương Quý càng là càng đánh càng hăng, tại giữa không trung đi khắp, rất nhanh liền đi khắp cả trăm dặm nơi, trước sau chém giết ba con quỷ thần.

Đợi đến cuối cùng một con quỷ thần bị hắn chém giết sau khi, chu vi bừa bãi tàn phá cuồng phong, liền đã lặng yên dừng.

Bên trong đất trời, chỉ còn cái kia mờ lung quỷ khí, chính như sương sớm giống như, chậm rãi tản đi.

"Giải quyết sao?"

Phương Quý nâng lên Thiên Tà long thương, khắp mọi nơi trướng một vòng, thấy lại không có quỷ thần tung tích, lúc này mới yên lòng lại.

Chỉ là trong lòng lại không khỏi hơi kinh ngạc.

Bây giờ ở đây phát hiện quỷ thần, đều chỉ là một ít không ra thể thống gì tiểu quỷ thần, nhưng khí cơ này, lại rất là khủng bố.

Trước đây bọn họ vừa nhìn thấy, còn tưởng rằng ở đây làm loạn chính là đại quỷ thần đây!

"Quái lạ, quái lạ. . ."

Rất xa, Tức đại công tử cũng cũng nắm trường kiếm, chậm rãi đạp không đi tới, lúc này hắn về mặt thoát nhìn cũng cùng Phương Quý như thể, tuy rằng hai người ra tay ác liệt, thời khắc nguy cấp liền đem cái này một phương, làm loạn quỷ thần chém giết, nhưng trên mặt cũng không có bao nhiêu sắc mặt vui mừng, vừa đến chém giết bực này tiểu quỷ thần, đối với hai người tới nói cũng không tính là gì ghê gớm chiến tích, thứ hai chính là những này quỷ thần quá mức quái lạ.

"Người cũng nói xem, nơi nào quái lạ rồi?"

Phương Quý xoay người lại, nhíu nhíu mày, hướng về Tức đại công tử hỏi.

Trong lòng ngược lại có chút khó chịu, vốn là muốn mượn trận chiến này ép ép một chút cái kia Tức đại công tử danh tiếng, không nghĩ tới đối phương lại cũng có chút bản lĩnh, chính mình chém giết ba con quỷ thần, hắn cũng gần như, hơn nữa nhìn cái này thể, giải quyết tựa hồ còn nhanh hơn chính mình một ít.

"Những này quỷ thần, mỗi một con đều cùng bình thường không giống!"

Tức đại công tử liếc mắt một cái Phương Quý, cũng có chút xem thường, nhưng vẫn là cố ý khoe khoang tựa như nói: "Tôn phủ quỷ thần, du đang ở Bắc Vực, cũng bất quá như thể rất ít vài loại, một loại là du hồn quỷ quái, chính là Vụ đảo Quỷ Linh tầng thấp nhất, bình thường nhiều nhất cũng chỉ cùng Tôn phủ huyết mạch đơn độc kí xuống huyết khê, đến chút tâm bộ, lợi

hại hơn chút, nhưng là tiêu quỷ thần, bình thường đều là Tôn phủ huyết mạch bên trong gia tộc nhỏ cùng với kí xuống huyết khế, cung cấp huyết thực, lợi hại nhất, chính là đại quỷ thần, đều là do một châu Tôn phủ trực tiếp cung dưỡng!"

Phương Quý nghe xong, gật gật đầu, hẳn ở Tôn phủ bên trong pha trộn qua, tự nhiên cũng biết những thứ này phân chia.

Bây giờ Bắc Vực, có thể thấy được quỷ thần, nhiều nhất cũng chỉ là đại quỷ thần, mỗi một châu Tôn phủ đều phụng dưỡng không ít, còn xây thần điện.

Như vậy đại quỷ thần, bất luận thực lực làm sao, lại đều vô cùng khó chơi.

Muốn giết chết nó, hoặc là liền cần tu vi cảnh giới, cao hơn nó rất nhiều, trực tiếp đem bản nguyên chém phá, hoặc là cũng chỉ có thể ở nó bị nhốt lại thì chém giết nó một đao một đao ma thân, cuối cùng để nó độn không thể độn, tựa như đương thời An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích phái sai ba đại quỷ thần đến truy sát Thái Bạch tông chủ, cũng là bởi vì chúng nó đến mệnh lệnh bắt buộc, không dám chạy trốn đi, cho nên mới từng con từng con chết.

Nếu đương thời chúng nó có tâm muốn chạy trốn, đừng nói Tiêu Kiếm Uyên cùng Hắc Sơn đại tôn, chính là Nguyên Anh đại tu, sợ cũng không giữ được.

"Như hôm nay chúng ta ở đây gặp phải, kỳ thực đều chỉ là tiêu quỷ thần, thậm chí còn có một hai con du hồn quỷ quái, không được cái gì khí hậu, nhưng chúng nó lại xúc động kinh khủng như thế oán khí, thậm chí thoát nhìn, đều cơ hồ sắp phá giai, thực sự khủng bố!"

Tức đại công tử nói tiếp, sắc mặt đã có vẻ hơi âm trầm.

"Giết lên không khó, có cái gì khủng bố?"

Phương Quý nghe xong hẳn, lại cảm thấy có chút không rõ, kinh ngạc hỏi.

"Ha ha ha. . ."

Tức đại công tử lập tức xem thường nhìn Phương Quý một chút, nói: "Nhìn dáng dấp Phương Quý sư đệ ngươi kiến thức còn thiếu a, ta nói khủng bố, không phải chỉ những này quỷ thần khủng bố, mà là thế cục hôm nay

khủng bố, cái này mấy con quỷ thần, từ phương hướng đến xem, chính là từ Vĩnh Châu bên kia du đảng tới, cái này liền nói rõ, Vĩnh Châu bên kia ma loạn, so với chúng ta tưởng tượng còn đáng sợ, đã bừa bãi tàn phá một châu, hướng phía ngoài lan tràn, kinh khủng hơn chính là, những này quỷ thần, là thật sự đều đã điên rồi, cho nên mới phải liều lĩnh, nuốt chửng bách tính!"

"Là do vì chúng nó không chút kiêng kỵ nào nuốt chửng máu thịt, cho nên mới tăng lên nhanh như vậy, chỉ là bốn, năm con tiểu quỷ thần, liền tạo nên có thể so với đại quỷ thần ma vân, nếu như chúng ta gặp phải chúng nó thời gian muộn thêm mấy ngày, vậy chúng nó thậm chí có thể lên cấp đại quỷ thần!"

"Tức hiền chất người đừng nghịch!"

Phương Quý vô vô lỗ tai, nói: "Ta chính là ở thi thi người!"

Phương Quý người cùng giá không ngã, trôi chảy ngựa ngáy Tức đại công tử một câu, trong lòng mình nhưng cũng tại âm thầm phỏng đoán.

Vừa nãy cái này họ Tức cũng nói đến điểm máu chốt trên, bình thường Tôn phủ tuy rằng đều cung phụng quỷ thần, nhưng cũng không dám trắng trợn không kiêng dè để chúng nó hưởng thụ huyết thực, mà những này quỷ thần, coi như trộm trộm ra đến săn thú, vậy cũng chỉ là tìm chút xa xôi thôn xóm, một hớp nuốt, một số thời khắc vì không khiến người phát hiện, còn đến phá huỷ tội chứng, nhưng hôm nay, những này quỷ thần lại không hề che lấp chung quanh nuốt bách tính.

Cái này vừa đến, chúng nó thực lực tự nhiên tăng lợi hại.

Quan trọng hơn một điểm chính là, như có quỷ thần đều ở như thế nào, cái kia Vĩnh Châu ma loạn, nhất định so với tưởng tượng đáng sợ.

Trước đây Phương Quý còn cảm thấy đến Vĩnh Châu trừ ma, chẳng qua là đến giết mấy con quỷ thần mà thôi, bây giờ nhìn, cũng chưa hẳn vậy đơn giản như vậy!

"Ngược lại quỷ thần đã chém, vẫn là mau mau hướng về Vĩnh Châu đi thôi"

Phương Quý không nghĩ quá nhiều, chỉ là vác lên tay, liền chuẩn bị trước

về pháp thuyền bên trong đi.

Bất quá cũng đang lúc này, rất xa liền thấy mấy chiếc pháp thuyền đều đã đi tới, bỏ neo ở giữa không trung trong, sau đó liền thấy thuyền trên mây người đi ra, thẳng hướng cái này một mảnh quý khí tràn ngập khu vực trung tâm, cái kia một toà phàm nhân thành trì trong phiêu đi qua.

"Không tốt. . ."

Nhìn những người kia cử động, Tức Cửu Chiêu cũng như là nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên kêu một tiếng, vội vã đạp mây mà đi.

Phương Quý trong lòng hiếu kỳ, liền cũng theo đi tới phía dưới thành trì, lúc này, thành trì đã là một mảnh thê thảm, đâu đâu cũng có phá nát thi thể hài cốt, phòng đồ giường gãy, máu đen cuộn cuộn, ruồi trùng bay loạn, toà ra khó có thể hình dung tanh tưởi, dân chúng trong thành, vừa nãy liền bị những kia quý thần ăn gần nửa, bây giờ còn sống, cũng thê thảm hồi hộp, hồn vía lên mây, chính hô kêu nữ, lẫn nhau phù mang theo.

"Đa tạ tiên nhân trừ ma cứu người. . ."

Rất xa nhìn Phương Quý mấy người lại đây, trong thành may mắn còn sống sót người, liền có không biết bao nhiêu quý trên mặt đất, tranh đem khấu tạ.

"Ha ha, khách khí khách khí, bình thân bình thân!"

Phương Quý cũng chưa từng thấy bức này tình cảnh, cũng nhất thời tâm tình phức tạp, vội vàng cười nhượng bọn họ lên.

Trong lòng ngược lại có chút bùng tỉnh, rất nhỏ sinh trưởng ở thôn Đầu Trâu thì hẳn trong lòng thần tiên cũng là như vậy, còn vẫn muốn có thần tiên sẽ ở một cái nào đó ngày thoảng cái đạp mây đến thôn Đầu Trâu tiếp hẳn trở lại, không ao ước, bây giờ mấy năm trôi qua, thần tiên đúng là không có đến đón mình, bất quá chính mình ở người khác trong lòng, cũng trở thành đặng vân từ trên trời đáp xuống, vung kiếm chém yêu ma thần tiên, khá là nhượng người cảm khái.

"Công tử, những người dân này. . ."

Khác một sương bên trong, Tức đại công tử đi tới thành này tộc nhân, cũng đều đã thay đổi sắc mặt, quát khê lên.

Bọn họ nhưng không có giống như Phương Quý đi tiếp thu dân chúng trong thành quỳ lạy, thậm chí đều không có phản ứng bọn họ, chỉ là tùy tiện trao một cái người, vận chỉ như bay, ở trên người hấn điếm mấy lần, bức ra một đạo sinh khí, tra xét sau, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi, lại liên tục nhìn mấy người sau khi, liền đã âm trầm như nước, bước nhanh hướng về Túc đại công tử đi tới, muốn nói lại thôi.

"Rất nghiêm trọng sao?"

Túc đại công tử hai tay chấp ở sau lưng, lạnh lùng hỏi một câu.

"Rất nghiêm trọng, sợ là dùng không được!"

Cái kia mấy cái tộc nhân gật đầu, lẳng lặng nhìn Túc đại công tử, tựa hồ tại chờ hấn bảo cho biết.

"Như thế nào rồi?"

Phương Quý hiểu kỳ, tiến tới hỏi dò.

"Phương Quý sư đệ, ngươi không có nhìn ra những người dân này trên người tình huống khác thường sao?"

Túc đại công tử lạ kỳ không có khinh bỉ Phương Quý, chỉ là tiếng nói nặng nề hỏi hấn một câu.

Chương 504 : Ma Ôn Hàng Lâm

"Tình huống khác thường?"

Phương Quý hướng về chu vi nhìn lướt qua, trái tim nhất thời hơi động.

Bây giờ trong thành này bách tính, đều là từ quỷ thần miệng dưới may mắn còn sống sót, càng có rất nhiều người bị thương, vẻ mặt tự nhiên chẳng tốt đẹp gì.

Nhưng Phương Quý cái nhìn này nhìn lại, lại vẫn là phát hiện đầu mối, bọn họ từng cái từng cái sắc mặt đều dị thường khó coi, dẫn theo chút bệnh trạng, vừa bắt đầu hẳn còn tưởng rằng đây là bị vừa nãy quỷ thần sợ hãi đến, nhưng vận chuyển ma nhãn sau khi xem, sắc mặt lại nhất thời dần dần thay đổi.

Bây giờ đầy trời ma vân dĩ nhiên tiêu tan, thiên địa lại lần nữa trở nên ánh nắng tươi sáng, gió mát trời trong.

Nhưng là mở ra ma nhãn sau khi, Phương Quý trong mắt thành trì, lại biến thành một hình dáng khác, vẫn là có từng tia từng sợi ma khí, bốc hơi ở thành trì trên không, chính dần hồi như mây, mỗi một sợi ma khí, rõ ràng đều là dân chúng trong thành trên đầu tản mát ra.

Ở trong mắt hẳn, những người dân này, trên người lại đều dính quỷ thần như thể khí cơ, thậm chí ở từ từ tăng thêm.

Cái này một phương thành trì, lại còn hơn hồi nãy nữa như địa ngục!

"Đây là chuyện ra sao?"

Phương Quý không khỏi lấy làm kinh hãi, nghĩ thầm chẳng lẽ còn có quỷ thần không bị diệt trừ?

...

...

"Đây mới là nhất làm cho người lo lắng chuyện!"

Tức đại công tử hít một tiếng, nói: "Quý thân không phải đơn giản như vậy, tựa như bực này tiểu quý thân, giết chúng nó dễ dàng, nhưng chúng nó dẫn ra phiền phức, lại không chỉ dừng lại tại đây, những này quý thân, vốn là không khiết chi linh, tập bệnh, ai, oán, độc vào một thân, cực dễ gọi ra ma ôn, bây giờ chúng nó tuy rằng bị chém giết, nhưng ma ôn cũng đã nhiễm những thứ này may mắn còn sống sót bách tính, đợi đến ôn khí tăng thêm, bọn họ cũng tương tự không sống nổi, thậm chí ở trên người bọn họ ôn khí ngưng tụ thành mây sau khi, bên trong còn có khả năng sẽ sinh ra mới quý thân!"

Nói, chính hấn tựa hồ cũng có chút khó có thể lý giải được, lông mày chăm chú cau lên đến: "Nhưng thực tại không nên, coi như là Vĩnh Châu là do tế đàn bị hủy, Tôn phủ mất đi đối với quý thân chương không, vậy này chút quý thân, cũng chỉ là ma hóa bừa bãi tàn phá, bốn phương làm ác mà thôi, vì sao chúng nó trên người ma khí như vậy nặng, vì sao chỉ là vài con tiểu quý thân, liền có thể gây nên trận này ma ôn đến. . ."

"Vậy làm sao bây giờ?"

Phương Quý tuy ở Tôn phủ trải qua, nhưng đối với quý thân hiểu rõ, vẫn đúng là không bằng Tức đại công tử.

Dù sao ở Tôn phủ thì quý thân chính là cung phụng thần linh, không rất nhiều vọng nghị, càng không cần phải nói nghiên cứu chúng nó lai lịch.

Đúng là Tức gia, vẫn đang nghĩ biện pháp đối phó quý thân, hiểu rõ trái lại so với hấn thật nhiều.

"Làm sao bây giờ. . ."

Tức đại công tử trầm mặc một hồi, chậm rãi đảo qua cái này một mảnh tàn tạ thành trì, đảo qua cái kia vô tận bách tính.

Qua một lát, hấn mới nhàn nhạt nói: "Chỉ có thể giết sạch bọn họ!"

...

...

"Giết sạch bọn họ?"

Vừa nghe Túc Cửu Chiêu, Phương Quý liền đã nổi giận: "Người kéo cái gì nhặt đây?"

Hắn thậm chí cảm thấy Túc Cửu Chiêu nói lời này có phải là ở trên chọc chính mình chọi, chính mình những thứ này người chạy tới là làm gì?

Không phải là trừ ma cứu người?

Bây giờ không dễ dàng đem quý thân chém, còn lại một nửa bách tính chém, kết quả lại muốn hôn tay giết chết?

"Phương đạo hữu, người căn bản không biết việc này tính chất nghiêm trọng!"

Túc Cửu Chiêu nghe xong Phương Quý lời nói, đã xoay người lại, lạnh lùng nói: "Ma ôn đã nhiễm thành này bách tính, như tùy ý xuống, bọn họ lại sẽ nhiễm đến cái khác phạm nhân thân trên, thế lớn đến đáng sợ, nếu không ngăn cản, thậm chí toàn bộ Bắc Vực bách tính có thể sẽ nhiễm!"

"Mà trên người bọn họ ma ôn nghiêm trọng, như thế sẽ chết, chết rồi lại trở thành ma ôn một phần, đến lúc đó, liền lại sẽ có vô số ma vân xuất hiện, ma vân bên trong, liền lại sẽ sinh ra mới quý thân, tuần hoàn lại với nhau, đã xảy ra là không thể ngăn cản!"

"Cái này căn bản là nước cờ thua!"

"..."

"..."

Hắn vừa nói chuyện, đã vẻ mặt lạnh lẽo: "Nghĩ muốn giải quyết, chỉ có một cái biện pháp, cái kia liền đem những thứ này người toàn bộ chém giết, để tránh khỏi bọn họ bốn phía đi loạn, lại nhiễm những người khác, không chỉ có là muốn chém giết, thậm chí càng đem cái này cả tòa thành trì, một cây đuốc thiêu hủy!"

"Giết người cái đại đầu quý!"

Phương Quý giận dữ, kêu lên: "Đều là tu hành, trên người liền không điểm Linh đan? Quỷ thân đều giết, còn không trị hết điểm ấy bệnh dịch?"

"Quỷ thân dễ chém, ma ôn khó trừ!"

Tức Cửu Chiêu chậm rãi lắc đầu, nói: "Chém giết quỷ thân, cũng chỉ một đao chém, nhưng muốn trị trận này bệnh dịch, lại cần có người tham nghiên này ôn, tham nghiên thấu, còn muốn nghĩ ra nhằm vào đan phương, càng phải có lượng lớn linh dược bảo dược, luyện ra phân cho chúng bách tính. . ."

"Trước trước sau sau, không biết muốn bao nhiêu nhân lực vật lực, bao nhiêu thời gian, phạm nhân thể yếu, những người dân này căn bản chống đỡ không đến lúc đó!"

". . ."

". . ."

"Đừng nói với ta những thứ này ta nghe không hiểu!"

Phương Quý cau mày phát phát tay, nói: "Người vừa nãy không phải còn ở khoác lác, nói mang rất nhiều vật tư đến?"

"Chúng ta mang đến vật tư, cũng chỉ là vì đổi phó quỷ thân, lại đổi phó không được ma ôn. . ."

Tức Cửu Chiêu lắc đầu, chậm rãi nói: "Quan trọng hơn chính là, như hôm nay chúng ta còn chỉ ở Vĩnh Châu biên giới, chỉ là nhìn thấy ma địa một góc, liền đã thấy đến bức này cảnh tượng thâm hiểm, nếu là toàn bộ Vĩnh Châu, ngàn tỉ bách tính, đều đã biến thành dáng dấp như vậy đây?"

"Nếu chúng ta đem tinh lực đều tiêu vào chữa trị ôn dịch bên trên, Vĩnh Châu bừa bãi tàn phá quỷ thân, lại do ai tới đổi phó?"

Hắn chậm rãi nói, trầm trọng lắc đầu, thật lòng nhìn Phương Quý một chút, nói: "Đáng sợ hơn chính là, tuy rằng gọi chung là quỷ thân, nhưng là mỗi một con quỷ thân cũng khác nhau, gọi ra ma ôn cũng không giống, nếu chúng nó đều gọi ra ma ôn, cái kia thì sẽ là mấy chục loại, thậm chí mấy trăm chủng ma ôn đan xen vào nhau, chính là tập tã Bắc Vực các đại tiên

môn lực lượng, thì lại làm sao có thể tham nghiên được đến?"

Phương Quý nghe hẳn nói nghiêm nghị, cũng không khỏi có chút trở mắt ngoác mồm: " người nói. . ."

"Vì lẽ đó chỉ có thể đem bọn họ toàn bộ chém giết!"

Tức Cửu Chiêu chậm rãi lắc đầu, nói: "Ngừng lại nơi đây ma ôn lan tràn thế, lại mau chóng chạy đi Vĩnh Châu trừ ma!"

"Chém hết có quý thân, lại diệt tận tất cả nhiễm ôn người, mới có khả năng giải quyết triệt để vấn đề!"

"Bất quá, cứ như vậy, e sợ cả Vĩnh Châu cùng chu vi tất cả huyện quận, cũng đều sẽ trở nên một mảnh hoang vu. . ."

". . ."

". . ."

"Cái này.... cái này.... Chuyện này . . . Cái này đều cái gì trò chơi a?"

Phương Quý có thể thấy, Tức Cửu Chiêu không phải ở khuyếch đại lời nói, nhất thời cũng không khỏi choáng váng.

Chỉ là nhất thời trong lòng còn không xoay chuyển được đến: "Chúng ta đường đường người tu hành, thậm chí ngay cả phạm nhân mạng cũng cứu không được?"

"Như chỉ cứu một cái hai cái, đơn giản tự nhiên!"

Tức gia một cái tuổi già tu sĩ, thoát nhìn như là Đan sư dáng dấp, khe khẽ lắc đầu, nói: "Trên thực tế, bất kể là trong thành này người nào, chúng ta đều cứu đến, phương pháp cũng rất đơn giản, chỉ cần vì hắn độ nhập một đạo pháp lực, giúp đỡ chống lại bệnh dịch, liền có thể cứu đến hắn, nhưng là bây giờ trong thành này, chỉ là may mắn còn sống sót bách tính, liền có mấy vạn người, chúng ta có bao nhiêu pháp lực?"

"Nếu bây giờ toàn bộ Vĩnh Châu, cùng với chu vi huyện quận, đều thành bực này thảm trạng, cái kia lại nên có bao nhiêu người?"

"Phàm người số lượng, vốn là Tu hành giả gặp mấy nạn không ngừng, cứu không tới. . ."

"Chúng ta có thể cứu bất cứ người nào, lại cứu không được tất cả mọi người. . ."

". . ."

". . ."

"Cho nên nói. . ."

Tức Cửu Chiêu nghiêng đầu đến, nhìn Phương Quý: "Phương đạo hữu, ngươi nghĩ cứu người nào?"

Chương 505 : Ta Muốn Thử Một Chút

Phương Quý lập tức không biết nên nói cái gì cho phải, lần thứ nhất bị Tức gia người nói á khẩu không trả lời được.

Tuy rằng bình thường hẳn rất am hiểu cường từ đoạt lý, nhưng bây giờ cục diện này, lại rõ ràng không phải có thể cường từ đoạt lý thời điểm.

Bây giờ quay đầu nhìn bốn phương tám hướng, chỉ thấy đều là một mảnh đau thương, vô cùng thâm trọng, bên trong vừa còn nhiều bệnh lão yếu, lại có đầy mặt bụi đất trẻ nhỏ, có hoa dung thất sắc mỹ nhân, cũng có trung thực nông gia, nhiều người như vậy bên trong, chính mình phải cứu cái nào?

...

...

"Vĩnh Châu tình thế nghiêm túc, không thể lại kéo. . ."

Tức Cửu Chiêu thấy Phương Quý trầm mặc lại, chậm rãi lắc lắc đầu, không cần phải nhiều lời nữa.

Mà hẳn hộ vệ bên cạnh, thì lại bá một tiếng, té nổi lên phi kiếm.

"Tiên nhân. . . Tiên nhân muốn giết chúng ta sao?"

Bọn họ lúc nói chuyện, cũng không có tách ra những người dân này, có chút đi đến gần, đã đem bọn họ lời nói tất cả nghe vào trong tai, tuy rằng nghe mơ mơ màng màng, không nhất định hiểu, nhưng chuyện máu chốt nhất vẫn là nghe đến, đặc biệt là nhìn thấy Tức gia hộ vệ, thậm chí ngay cả phi kiếm cũng đã té lên thì càng kinh hãi hơn thất sắc, có người đầy mặt sợ hãi, kêu to hướng về xa xa chạy trốn mở ra.

Một truyền mười mười truyền một trăm, rất nhanh liền có không biết bao nhiêu người nghe được những câu nói này, nhất thời sợ hãi kêu khóc.

Bọn họ thậm chí không hiểu, vì sao mới vừa mới từ trên trời giáng xuống, chém giết quỷ thần cứu bọn họ tiên nhân đảo mắt liền trở mặt, muốn giết bọn họ, chỉ là cảm nhận được vô tận khủng hoảng, thậm chí là tuyệt vọng, quỷ thần ăn thịt người, có tiên nhân tới cứu, có thể tiên nhân giết người đây?

Bọn họ lại nên cầu ai?

Trong lúc nhất thời, có người chạy trốn, có người gào khóc, còn có vô số người quỳ lạy đi xuống, dùng sức đập đầu cứu tha.

Toàn bộ thành trì trong, duy có Phương Quý mấy người đứng, có vẻ cao cao tại thượng.

Phương Quý trong lòng, đã đang không ngừng hốt hoảng, hẩn nhìn cái kia tứ tán bách tính, trực giác đến không nên như vậy, nhưng là nghe Tức Cửu Chiêu, hết lần này tới lần khác cũng không biết nên làm gì ngăn cản, nhất thời tâm loạn như ma, lần thứ nhất cảm thấy, đầu của chính mình lại khó dùng. . .

. . .

. . .

"Coi như muốn giết, có thể làm sao giết đây?"

Tức gia hộ vệ đã té nổi lên phi kiếm, nhưng vẫn không có động tác.

Tất cả mọi người đều đang đợi Tức Cửu Chiêu hạ lệnh, chỉ cần ra lệnh một tiếng, phi kiếm của bọn họ, thì sẽ chém về phía trên đất quỳ lạy một mảnh bách tính chém tới, nhưng là nhìn cái kia từng cái từng cái sợ hãi sợ hãi mặt, nghe cái kia liên tục tràn vào trong tai xin tha tiếng, liền những hộ vệ này bàn tay đều đang run rẩy nhẹ, trong lòng bọn họ cũng nổi lên một chút xa niệm, hi vọng Tức Cửu Chiêu không muốn xuống cái này lệnh. . .

Phương Quý lúc này, cũng chính ngơ ngác nhìn dân chúng chung quanh.

Những thứ này người mới vừa rồi còn có rất nhiều hướng chính mình quỳ xuống cảm ơn chính mình chém giết quỷ thần cứu bọn họ.

Bây giờ bọn họ lại quỳ xuống, ở cầu chính mình không muốn giết bọn họ!

Tức Cửu Chiêu nói có đạo lý, thật giống nếu không nghĩ trận này đại tai hàng lâm Bắc Vực, hàng lâm ở Bắc Vực tất cả bách tính trên đầu, liền chỉ có giết bọn họ, mà nếu là Phương Quý muốn giết, hẳn là có biện pháp, hẳn biện pháp có thể so với Tức gia hộ vệ đao kiếm thực sự nhanh hơn nhiều. . .

Hắn điều động Ma sơn quái nhãn, liền có thể nhìn thấy từng mảnh từng mảnh linh quang, đó là những người dân này thần hồn.

Bọn họ quá nhỏ yếu, nếu là mình đồng ý, có thể trực tiếp lấy ma nhãn càn quét thần hồn của bọn họ.

Nhưng vào lúc này, ai có thể xuống đến cái này tay?

. . .

. . .

Liền ngay cả Tức Cửu Chiêu, tuy rằng nói đều là hắn nói, quyết định cũng là hắn làm.

Thế nhưng hắn quay lại thân đi sau khi, cũng là một lúc lâu không có hạ lệnh.

Những hộ vệ kia thân thể, đều đã cứng lại rồi, phi kiếm ngay khi tể ở bên người, lại chậm chạp không người hạ xuống.

"Thi Thi tiên tử. . ."

Hắn một lát sau sau khi, bỗng nhiên quay người sang đi, nhìn về phía vị kia ôm chó con xinh đẹp cô gái.

"Cái này nhiệm nhân quả chuyện, người chung quy vẫn là nghĩ để cho ta tới làm!"

Vị kia tên gọi Thi Thi xinh đẹp cô gái, thấy Tức Cửu Chiêu nhìn về phía chính mình, liền đã biết hắn muốn nói cái gì, khe khẽ lắc đầu, đem trong lòng ngực chó đen nhỏ thả ở trên mặt đất, sau đó từ trong túi càn khôn lấy ra một chiếc đàn ngọc, đập mây mà lên, ngồi xếp bằng ở giữa không trung trong, sau đó xa xôi nhìn lướt qua dân chúng trong thành, nhẹ nhàng rút dây cung, một đạo du dương tiếng đàn, chậm rãi rơi vào trong thành. . .

Trong thành chính có vô số bách tính gào khóc, nhưng là khi nghe đến tiếng đàn này sau khi, lại đều không khỏi ngẩn ra, tiếng khóc thiếu rất nhiều.

"Nàng đây là đang làm gì?"

Phương Quý lấy làm kinh hãi, vội vàng kéo qua Túc Cửu Chiêu tới hỏi.

"Thi Thi tiên tử là Diệu Âm môn người!"

Túc Cửu Chiêu lắc lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Diệu Âm môn người, cầm kỹ vô song, càng có thể đem pháp thuật giấu tại tiếng đàn trong lúc đó, nghe được nàng đến một khúc, cái này dân chúng trong thành, thì sẽ tất cả ngủ, mấy ngày mới tỉnh, mà vào lúc này, chúng ta là có thể ở thành chu bầy xuống đại trận. . ."

Hắn nói tới chỗ này, hơi dừng lại một chút, nói: "Nhu vậy, tổng không cần chúng ta tự mình đi làm!"

Phương Quý nhất thời rõ ràng Túc Cửu Chiêu, nhất thời sờn cả tóc gáy.

Một khúc tiếng đàn, khiến để cái này dân chúng trong thành ngủ, bọn họ lại khắp chung quanh, bầy xuống đại trận, những người dân này liền không thể tiếp tục rời đi, đợi đến bọn họ đi rồi, những người dân này, có, liền trực tiếp đang ngủ tạ thế, coi như có người có thể chống được mấy ngày sau tỉnh lại, khi đó thành trì bị phong, bọn họ cũng không có thể trở ra đi, còn cuối cùng sẽ là hậu quả gì, vậy cũng không cần nhiều lời. . .

Đã như thế, bọn họ tự nhiên không cần tự mình động thủ, chỉ bắt quá. . .

Nhìn chu vi bách tính, nghe cái kia tiếng đàn, từng cái từng cái trên mặt lộ ra si say vẻ.

Ở tiếng đàn này bên trong, bọn họ thậm chí đã quên đi rồi chu vi khủng hoảng, cũng như là rơi vào một giấc mơ đẹp trong.

Có người đã không chịu được nữa tiếng đàn bên trong thần thông, bắt đầu cảm giác được nồng đậm cơn buồn ngủ.

Chỉ là bọn hắn cũng không biết, cái này một ngủ thiếp đi, liền lại sẽ không

tĩnh lại.

Phương Quý bàn tay đều đang nhẹ nhàng run cầm cập, ngược lại không phải cái gì cảm phần sục sôi, hoặc là phần nô loại hình.

Hắn là đang sợ hãi!

Từ bước lên con đường tu hành ngày đó bắt đầu, mãi đến tận hiện tại, hắn đều không nghĩ tới chính mình sẽ đối mặt tình huống như vậy. . .

"Người chờ chút đã. . ."

Hắn không nhịn được hô một tiếng, chu vi ánh mắt của mọi người, đều hướng về hắn nhìn lại.

Liền giữa không trung bên trong tiếng đàn đều dừng lại, Thi Thi tiên tử lẳng lẳng nhìn hắn.

"Người trước tiên chờ ta cứu một cái. . ."

Phương Quý vội vã nói, ánh mắt quét qua, nhìn thấy cách đó không xa có cái cô bé, có được béo ị, cùng khi còn bé Hồng Bảo Nhi một cái dạng, vội vàng đi qua đưa nàng lôi mấy cái, tiện tay một đạo pháp lực đánh vào trong cơ thể nàng, bé gái này sắc mặt nhất thời trở nên tốt hơn rất nhiều, trên người ôn khí hầu như thời khắc nguy cấp liền đã hóa đi, xác thực như Tức gia người nói, vô cùng đơn giản. . .

Cứu xong cái này một cái, Phương Quý lại thuận lợi đem nàng bị thương nặng cha cũng cứu, sau đó lại xem lấy một đứa bé trai. . .

Hắn rất nhanh, liền đã liên tục cứu bảy, tám cái, nhưng là lúc ngừng đầu lên, lại mờ mịt.

Ở trước mặt hắn, không biết có bao nhiêu người đều đang ngơ ngác nhìn hắn, mắt lộ ra khẩn cầu vẻ.

Bọn họ không biết Phương Quý đang làm gì, nhưng có thể nhìn ra, lúc này Phương Quý là ở cứu người.

"Cầu tiên nhân cứu mạng a. . ."

Có người quỳ xuống, tầng tầng dập đầu ngẩng đầu lên.

"Cầu tiên nhân cứu con của ta. . ."

Từng mảnh từng mảnh người đều quỳ xuống, liên tục hướng về Phương Quý dập đầu.

Phương Quý trong lòng đã có chút mờ mịt, hấn ngẩng đầu nhìn lại, tựa hồ toàn bộ thành người đều hướng mình quỳ xuống.

Chính mình làm sao cứu a?

. . .

. . .

"Phương đạo hữu, trở về đi!"

Tức Cửu Chiêu chẳng biết lúc nào, đi tới bên cạnh hắn, sắc mặt cũng có vẻ hơi âm u, một lát sau, mới thấp giọng nói: "Ta cũng không phải là người tưởng tượng kẻ ác, cũng không muốn thương tổn người, ta Tức gia từ trước đến giờ có tộc huấn, không thể trọng tu vị bài bố phạm nhân vận mệnh, càng không thể thương phạm nhân tính mạng, nhưng hôm nay tình thế như vậy, chúng ta cũng không có biện pháp khác, người là tu hành bên trong người, phải rõ ràng việc này!"

"Rõ ràng. . ."

Phương Quý trong lòng tự nhiên là rõ ràng, chỉ là có chút không lấy sức nổi.

Bỏ mặc không quan tâm không được, cứu lại cứu không tới, cái kia có thể làm sao, toàn giết sao?

Nhất thời trong lòng ngược lại có chút hoảng hốt, chính mình trước đây còn tưởng rằng tu hành, liền có thể làm được tất cả chuyện đây. . .

Bây giờ đối mặt loại cục diện này, mới biết mình càng là cũng sẽ không còn hơi sức.

"Chúng ta không có biện pháp khác, chỉ có ngừng lại trận này ma ôn,

không chỉ có cái này một tràng, Vĩnh Châu nơi, cùng với cùng Vĩnh Châu liền nhau Viễn Châu, rất có thể cũng là như thế, tương tự quyết định, sợ là chúng ta không chỉ có thể làm lần này, mà là rất nhiều lần. . ."

Tức Cửu Chiêu kéo hẳn một cái, thấp giọng nói: "Quyết định như vậy rất khó làm, nhưng chúng ta lại nhất định phải làm, dù sao chúng ta là tu hành bên trong người, không thể nhìn trận này đại ôn lan tràn ra, như muốn trách, cũng chỉ có thể quái này Tôn phủ quý thần, quái nuôi dưỡng quý thần Tôn phủ, như hôm nay chúng ta có thể làm, chính là giải quyết chuyện nơi đây, sau đó chạy đi Vĩnh Châu, đem tất cả quý thần đều giết. . ."

"Vâng, tất cả quý thần đều đáng chết!"

Phương Quý cắn nổi lên hàm răng, trong mắt đều ở phun lửa.

Hắn đây là lần thứ hai đối với Tôn phủ sinh ra như vậy hận ý.

Lần thứ nhất là ở Tôn phủ, Huyền Nhai Tam Xích thần sinh bên trên, hẳn nhìn thấy Bạch Thiên Đạo Sinh trấn áp Quách Thanh sư tử, mới lửa giận cùng nhau, đại chiến Bạch Thiên Đạo Sinh, nhưng lần đó, trái tim sát khí, lại kém xa tí tấp lần này càng cường liệt hơn, lần kia hẳn là vì mình người quen, nhưng lần này, lại là vì mình kẻ không quen biết, lần kia hẳn chỉ nghĩ phát tiết lửa giận, lần này lại nghĩ chém hết quý thần!

Chỉ là. . .

Coi như quyết định chủ ý, muốn giết tận quý thần, nhưng bây giờ thì sao?

Tức Cửu Chiêu đem hẳn kéo trở lại, bên người theo còn có cái kia mấy cái bị hẳn cứu tiểu hài tử.

Liền Phương Quý đến lúc này, đều không thể lại nói thêm gì.

Cả tòa thành trì đều yên tĩnh không hề có một tiếng động, ngọt ngọt đến cực điểm.

Giữa không trung bên trong Thi Thi tiên tử, thờ dài một tiếng, chuẩn bị lại lần nữa rút động dây đàn.

"Phương Quý ca ca, ta. . . Ta muốn cứu bọn họ. . ."

Cũng tại lúc này, một cái nhuyễn nhu nhu tiếng nói, bỗng nhiên vang lên.

"Ta cũng nghĩ cứu a, nhưng là. . . Hiện tại cái nào có biện pháp gì?"

Phương Quý lúc này thậm chí cũng không dám quay đầu lại, thật giống như mình làm cái gì sai chuyện tựa như.

"Có thể, ta có thể thử xem. . ."

Tiểu Lý ôn nhuyễn tay nhỏ, nắm chặt rồi Phương Quý bàn tay, tựa hồ không có gì sức lực tựa như.

"Người?"

Phương Quý lấy làm kinh hãi, nghiêng đầu đến, nhìn tiểu Lý.

Tiểu Lý mặt đã đỏ, cúi đầu, âm thanh trầm thấp nói: "Ta hẳn là có thể luyện ra trị này ma ôn đan dược!"

Chương 506 : Luyện Đan Chữa Trị Ôn Dịch

"Người nghĩ luyện ra chữa trị ôn dịch đan được?"

Không chỉ có là Phương Quý, Túc Cửu Chiêu mấy người nghe xong tiểu Lý lời nói sau khi, đều là kinh hãi.

Tất cả mọi người đều khó có thể tin nhìn tiểu Lý, lộ ra cũng thật không dám tin tưởng đáng dấp.

Nếu là Cổ Thông lão quái ở đây, nói ra một câu nói như vậy, như vậy bọn họ có lẽ sẽ tin tưởng, nhưng là bây giờ nhìn tiểu Lý, như thế một cái tuy rằng che nửa bên trước mặt, nhưng vẫn cứ nhìn ra được vô cùng non nớt cô bé, lại là ai cũng không sinh được như vậy tự tin đến, dù sao đan đạo không phải cái khác pháp thuật, không chỉ chú ý thiên phú, còn cần vô tận tích lũy cùng kinh nghiệm, nàng quá tuổi trẻ.

Bất quá tuy là trong lòng hoài nghi, nhưng lúc này lại cũng không có người nói cái gì.

Bọn họ cũng có chút giống là chỉ lo chết cố tin cái tiểu nha đầu này lời nói dối, lo lắng nàng thật luyện không ra chữa trị ôn dịch đan đến tựa như.

"Ta cần mấy bụi linh dược, còn cần. . . Một cái lò luyện đan!"

Tiểu Lý đầu cũng không dám nhắc, do dự một chút, liền trực tiếp nhỏ giọng nói ra chính mình yêu cầu.

"Tốt, ta đi cho ngươi tìm, ngươi nói đều cần cái gì!"

Phương Quý một lời liền đồng ý, quay đầu nhìn tiểu Lý, đã là đầy mặt vui mừng.

Người khác không tin tiểu Lý, hẳn nhưng là tin tưởng.

"Lò luyện đan ta pháp thuyên trên liền có một cái, hiện tại là có thể đưa

đến, người nói cần linh dược gì tốt!"

Chính là Túc Cửu Chiêu, vào lúc này cũng bỗng nhiên về phía trước bước ra một bước, trầm tiếng nói.

Không chỉ có là hắc , liền ngay cả bên cạnh hắc những kia tộc nhân hộ vệ, cũng đều đã đình chỉ hô hấp nghe tiểu Lý, nhìn cái kia căng thẳng dáng dấp, chỉ chờ tiểu Lý ra lệnh một tiếng, liền muốn không thể chờ đợi được nữa đi đem pháp thuyền trên có đồ vật đều cho chuyên chở tới đây.

"Ta cần nha tạo, cây mộc hương, bắc tế, tô hà, khổ kết, bạch chỉ. . ."

Tiểu Lý một hơi nói ra chín loại linh dược, ngừng lại một chút, lại nói: "Không câu nệ số lượng, càng nhiều càng tốt!"

"Chuyện này . . ."

Nghe xong những câu nói này, Túc gia tộc người nhất thời đều hơi ngẩn người ra.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, có chút lông mày đã cau lên đến, tựa như cảm giác khó mà tin nổi.

"Làm sao rồi? Rất đắt sao?"

Phương Quý một thấy thần sắc của bọn họ, nhất thời có chút giật mình, vội vàng hỏi.

"Không một chút nào quý. . ."

Túc Cửu Chiêu nhíu nhíu mày, bỗng nhiên mở miệng nói: "Vừa vặn ngược lại, những linh dược này đều là thế gian thường thấy nhất, cũng là thường dùng nhất đến, rất nhiều mẫu đan chính là dùng những dược liệu này đến luyện chế, ta cái kia pháp thuyền trên liền tồn không ít, chỉ bất quá. . ."

Hắn nhìn về phía tiểu Lý, kinh ngạc nói: "Người xác định dùng những thứ đồ này liền có thể luyện ra chữa trị ôn dịch đan?"

Tiểu Lý khẽ gật đầu một cái, nói: "Ta hẳn là có thể!"

Túc Cửu Chiêu nhíu nhíu mày, tựa hồ cũng không nhiều tin tưởng câu nói

này, nhưng khẽ trâm mặc một chút, vẫn là nói: "Đi lấy ra!"

Tức gia hộ vệ nói: "Năm bao nhiêu?"

Tức Cửu Chiêu lờm hẩn một cái, nói: "Toàn bộ!"

Tức gia hộ vệ vội vã lĩnh mệnh mà đi, rất nhanh liền vọt vào giữa không trung, chỉ chốc lát, liền thấy được âm ảnh bao phủ, lại thấy bọn họ không chỉ có là lấy dược liệu, dứt khoát đem pháp thuyền đều mở ra đi xuống, lơ lửng ở thành trì trên không, sau đó một hòm một hòm dược liệu chuyên đi ra!

Từng cái bãi ở trên mặt đất, Tức Cửu Chiêu chờ tiểu Lý kiểm tra, sau đó nói: "Như còn cần cái khác. . ."

Tiểu Lý xem qua những dược liệu kia, bỗng nhiên nói: "Không cần, những thứ này là tốt rồi!"

Sau đó nàng hơi do dự, nhỏ giọng hướng về Phương Quý nói: "Phương Quý ca ca, ta luyện đan thời điểm. . . không muốn bị người nhìn thấy!"

"Tốt, vậy liền đem người đều đuổi đi, lại cho người dựng cái lều vải đi ra!"

Phương Quý một lời đáp ứng, liền muốn đuổi người rời đi.

Bất quá điểm này, lại là không cần hẩn đến bận việc, Tức gia hộ vệ nghe vậy, cũng sớm đã lấy ra cái giá, nhanh chóng dựng một cái cực lớn lều vải, còn ở lều vải chu vi lại bày xuống mấy đạo trận pháp bảo hộ, đối với tiểu Lý yêu cầu này, bọn họ đúng là không người nói cái gì, dù sao Đan sư luyện đan, vốn là sẽ không dễ dàng cấp người nhìn lại, cái này điểm yêu cầu, thật là không tính là gì.

"Đi thôi, người luyện đan, ta cho người đốt bếp lò!"

Phương Quý không coi mình là người ngoài, nhắc chân liền nâng lên lò luyện đan đi vào bên trong.

Đúng là tiểu Lý nghe vậy, mặt đã đỏ, nhỏ giọng nói: "Phương Quý ca ca, người cũng không thể nhìn!"

"Ngay cả ta cũng không cho vào a?"

Phương Quý nghe vậy ngượng ngùng, ánh mắt quái lạ nhìn tiểu Lý.

Tiểu Lý bị hấn xem đỏ mặt, cúi đầu đá trên đất hòn đá nhỏ, yên lặng không nói lời nào.

"Tốt tốt, ta cũng không nhìn!"

Đặt ở bình thường, Phương Quý liền muốn gây chuyện, người liền gia truyền công pháp đều cho, lại còn sợ ta nhìn người đan phương?

Bất quá dưới mắt là quan trọng thời điểm, hấn cũng biết không có thể thêm phiền, thuận miệng đánh cái ha ha, liền đem lò luyện đan bỏ vào lều vải bên trong sắp xếp cẩn thận, sau đó lại giúp tiểu Lý đem dược liệu một đồng một đồng đưa vào trướng bông, sau đó liền tản bộ bát tự bộ đi ra. . .

Nắm hai ngón tay chỉ chỉ con mắt, lại chỉ một cái Túc Cửu Chiêu, là ý nói, ta là đi ra nhìn chăm chăm các người.

Đừng nghĩ nhìn lén nhà ta xấu lý đan phương!

. . .

. . .

Túc Cửu Chiêu cũng biết Phương Quý hoành quen rồi, mặc kệ hấn, chỉ là cau mày nhìn cái kia trướng bông một chút, nhìn thấy ánh lửa đã lên, liền biết tiểu Lý đã mở ra lò luyện đan, hấn tâm trạng càng ngờ vực, bỗng nhiên hướng về bên người một cái văn sĩ trung niên dáng dấp người nói: "Lưu tiên sinh, dưới cái nhìn của người, cô bé kia chỉ lấy như vậy chín loại bình thường dược liệu, đến tốt cùng là nghĩ luyện cái gì đan đây?"

Cái kia văn sĩ trung niên, chính là một đường đi theo, chuyên vì Túc Cửu Chiêu một người luyện đan, đan đạo trình độ không thấp, nhưng lúc này nghe xong Túc Cửu Chiêu, lại không khỏi cười khô nói: "Ta tâm trong biết chữa trị ôn dịch phương pháp, không có một ngàn, cũng có tám trăm, nhưng ta thực sự không biết như thế vài loại bình thường linh dược, có thể trị đến cái gì ôn đến, dưới cái nhìn của ta, những đan dược này kỳ thực chỉ có thể luyện một loại đan. . ."

"Cái gì?"

Nghe hẳn, Phương Quý cũng không nhịn được tiên tới hỏi thăm.

"Mẫu đan!"

Cái kia vẫn sĩ trung niên khổ mở miệng cười, nói: "Như vậy đan dược, chỉ có thể dùng để luyện chưa thành hình mẫu đan!"

Nghe xong hẳn, không chỉ có là Túc Cửu Chiêu, liền ngay cả Phương Quý cũng sững sốt một chút.

Cái gọi là mẫu đan, chính là một ít không đủ đặc thù dược tính đan, chỉ có tráng thể, lưu thông máu, dưỡng thần hiệu quả, tu hành bên trong người, ra ngoài lịch luyện lúc, bởi vì không biết sẽ gặp phải cái gì loại tình huống, liền cũng không biết nên làm sao chuẩn bị đặc biệt đan dược, liền có người luyện ra mẫu đan, như vậy đan dược, cũng không phải là thành phẩm, nhưng chỗ tốt ở chỗ, hơi làm gia công, liền có thể lập tức đưa đến tác dụng lớn.

Tựa như có người bị thương, cái kia liền ở mẫu đan bên trên gia nhập một bụi tăng máu tráng cơ dược liệu, liền trở thành chữa thương đan.

Có người trúng độc, cái kia liền ở lâm thời lấy một bụi giải độc thuốc, hỗn cùng nhau, liền thành giải độc đan.

Nhưng cũng chính bởi vì vậy chính là mẫu đan, vì lẽ đó luyện chế thời điểm, chú ý chính là dược tính ôn hòa, quân thần chung sức, tất cả dược tính đều đã bị trung hoà, vì lẽ đó có vẻ không có tác dụng gì, những đan dược khác ăn, hay là còn có độc tính, cái này đan nhưng có thể làm đường đậu ăn!

"Đoán mò cái gì đây?"

Phương Quý đối với bọn họ hai suy đoán xem thường, rất tin tưởng nói: "Xấu con cá luyện nhất định sẽ không là mẫu đan!"

"Nhưng ta thực sự không nghĩ ra nàng có thể dùng những dược liệu này luyện cái gì đan. . ."

Túc Cửu Chiêu nghe vậy, đều không khỏi nở nụ cười khổ.

Phương Quý khinh thường nói: "Đó là bởi vì các người Tức gia kiến thức ngắn. . ."

Tức Cửu Chiêu giận dữ, thật muốn với hấn âm ỉ lên, chỉ là quá không đúng lúc, chỉ được coi như thôi.

Bất quá trong lòng ngược lại cũng nhất thời có chút ngạc nhiên, nghĩ thầm cái kia che mặt gái xấu đến tột cùng là thân phận như thế nào?

Bởi vì thấy Phương Quý sau khi, vẫn không gặp hấn giới thiệu, hấn liền cũng không tốt hỏi, chỉ là nhìn cô bé kia tuổi tác không lớn, tuy rằng then thừng, nhưng tự có khí độ, không giống thị nữ, hơn nữa một thân khí cơ rất là ngưng luyện, cảm giác không giống như là người bình thường đáng đáp.

Trong lòng không khỏi hơi kinh ngạc: "Lẽ nào là Thái Bạch tông Quách Thanh?"

"Chỉ là cái kia Quách Thanh tuổi tác hấn là lớn hơn rất nhiều, dù là trứ nhan có thuật, cũng không nên như vậy non nớt. . ."

Trái tim suy nghĩ lung tung, lại cũng không tốt đặt câu hỏi, chỉ có thể kiên trì chờ chính là.

Bây giờ chờ, ngược lại cũng không chỉ là hấn, tất cả mọi người đều đang đợi, hơn nữa rõ ràng có chút sốt ruột, Tức gia tộc nhân cùng hộ vệ, đã phân chia bốn phương, có người lặng lẽ đi này thành trì chu vi, bày xuống trận kỳ, để tránh khỏi bị nhiễm bệnh dịch người, thừa dịp bọn họ luyện đan công phu, lén lút chạy ra ngoài, trong thành này bách tính, thì lại không biết nguyên do bên trong, chính mang theo ôm đồm nữ, yên tĩnh chờ đợi.

Tựa hồ trải qua thời gian rất lâu, kỳ thực thời gian rất nhanh, chỉ bất quá khoảng một canh giờ, đối với bình thường Đan sư luyện đan tới nói, cái này thời gian có lúc thậm chí cũng không đủ bọn họ xử lý linh dược, tiểu Lý cái kia trong lều, lò luyện đan liền đã tắt. . .

Sau đó màn bỗng nhiên bị nhẹ nhàng xúc lên, tiểu Lý nâng một cái khay, hoãn bước ra ngoài.

"Lại thật sự thành?"

Tất cả mọi người đều vội vàng tiến lên nghênh, lòng tràn đầy kinh ngạc,

càng có chút không kiềm chế nổi chờ mong.

"Đi đem những đan dược này, phân cho bọn họ đi!"

Tiểu Lý bị nhiều người như vậy vây quanh, hơi thấp đầu, chỉ đem khay đưa cho Phương Quý, bất quá lại có chút không yên lòng tựa như, dặn dò: "Có thể trước tiên không cần phân cho tất cả mọi người, mà lại lấy một viên, tan ra vào trong nước, sau đó lấy một chén đút cho bọn họ xem thử, nếu xác định có thể trị ôn, cái kia lại phân cho những người khác tốt, như có hiệu quả, liền lần thứ hai phân có, ta sẽ tiếp tục luyện đan. . ."

"Cô nương tạm thời giải lao, dược tính liều lượng ta hiểu được. . ."

Bên cạnh Túc gia họ Lưu Đan sư, sớm có chút không thể chờ đợi được nữa, tiến tới, lấy một viên đan dược quan sát.

Phương Quý sốt ruột nhắc nhở: "Người cho ta cẩn thận, đừng nắm hỏng rồi. . ."

Cái kia lưu sĩ Đan sư, cũng không chú ý lên phản ứng Phương Quý, chỉ là lấy đan dược, ở trước mắt quan sát một lát, sắc mặt lại nhất thời càng quái lạ, cùng Túc Cửu Chiêu nhìn nhau mắt, đều nhìn ra lẫn nhau đáy lòng kinh ngạc, chỉ thấy này đan lớn như long nhãn, màu sắc ửng đỏ, người có nhàn nhạt mùi thơm, tính chất bóng loáng, bất luận nhìn thế nào, đều hoàn toàn như là một viên mẫu đan dáng vẻ, không có chỗ đặc thù gì.

Lẽ nào vị tiểu cô nương này luyện nửa ngày, thật cũng chỉ luyện một viên mẫu đan đi ra, liền muốn dùng nó đến chữa trị ôn dịch?

"Màu sắc cùng bình thường đan dược vẫn còn có chút chênh lệch, còn có hay không có thể trị ôn, thử một chút liền biết!"

Túc Cửu Chiêu hơi trầm ngâm, liền trực tiếp theo lời tan đan ở nước, sau đó lấy một chén.

Ở trong đám người quét qua, liền lấy ra một cái vóc người tương đối khỏe mạnh phạm nhân nam tử, nam tử kia mới vừa rồi còn nghe thấy những Tiên nhân này muốn giết bọn hắn, lúc này đột nhiên thấy bọn họ đem chính mình kéo ra ngoài đút đồ vật, nhất thời kinh hãi, gào khóc nói: "Tiên nhân tha mạng. . ."

Tức Cửu Chiêu nơi nào với hấn đông dài, nặn ra cảm xác liền quán tiến vào, sau đó tiện tay vút sang một bên quan sát.

Tất cả mọi người đều căng thẳng nhìn nam tử kia phản ứng, nhiều như vậy Tu hành giả ánh mắt tập trung đến trên người hấn, làm cho hấn sợ hãi đến suýt chút nữa không thở nổi, mãnh liệt ho một trận, liền phục ở trên mặt đất một cử động cũng không dám, thời gian phảng phất đã ngưng dừng, chu vi tĩnh mịch một mảnh, cũng không biết đi qua thời gian uống cạn chén trà, hay là nửa canh giờ, hấn rốt cục lén lút ngẩng đầu liếc mắt nhìn.

"Không có. . ."

Chu vi bỗng nhiên vang lên một tiếng hô khẽ, là Tức gia Đan sư, hấn vui mừng xông lên trước, đem cái kia khỏe mạnh nam tử xách lên, nắm miệng xem lông mày, lấy máu xem sinh khí, cuối cùng đã là không nhìn được kích động hướng về mọi người nói: "Ôn khí lui. . ."

"Rào. . ."

Tất cả mọi người vào lúc này đều kích động đứng lên, dồn dập cướp lên kiểm tra.

Vào đúng lúc này, duy có Phương Quý quay đầu đi xem tiểu Lý, chỉ thấy nàng cũng chính nhìn lại.

Trên mặt nàng còn che lại khăn trắng, nhưng lộ ở bên ngoài con mắt thật là đẹp đẽ.

Chương 507 : Con Cá Ngóc

Bất kể là người phương nào, dù là Cổ Thông lão quái tự mình đến rồi, nghĩ đúng bệnh hốt thuốc, luyện ra nhằm vào cái này ôn khí đan dược, sợ cũng muốn tồn không ít thời gian, hơn nữa ở giữa không biết muốn trước sau thử lượng vài lần, lại càng không biết cần tiêu hao bao nhiêu linh dược bảo tài mới được. . .

Nhưng là Thái Bạch tông cái này thoát nhìn khá không đáng chú ý, thậm chí đến hiện tại đều không có giới thiệu qua thân phận mình cô bé, lại chỉ dùng chưa tới một canh giờ, liền đem cái này chữa trị ôn dịch đan dược luyện đi ra, đặc biệt là nàng có sử dụng dược liệu, còn đều chỉ là một ít cũng là chuyện bình thường bình thường linh dược, việc này xem ở Tức gia tộc nhân trong mắt, thật là đã cùng thần thoại truyền thuyết đều không khác mấy!

Lại hướng về cái kia trên mặt che khăn trắng, nhưng rõ ràng có thể nhìn ra được dáng dấp có chút khủng bố nữ hài, bọn họ đã cảm thấy nàng trên đỉnh đầu, tựa hồ mơ hồ có một loại thần bí vàng sáng, tất cả mọi người đều có thể xác định, cô bé này lai lịch tuyệt không đơn giản!

Đương nhiên, bây giờ không phải suy nghĩ những thứ này chuyện thời điểm.

Nếu đan dược hữu hiệu, vậy dĩ nhiên liền muốn lập tức đi phân cho trong thành trì bách tính.

Rất nhanh, một nồi một nồi nước đót ra, đan dược đầu nhập trong nồi, sau đó mạng nước đút cho dân chúng trong thành, mỗi một viên đan dược, liền có thể nấu đến mười nồi nước, mà mỗi một nồi nước, lại ít nhất có thể phân cho hai mươi người dùng, đút xuống sau khi, nước đến ôn trừ.

Nữ hài cái này lò thứ nhất đan, chỉ luyện ba viên đan dược, so sánh với toàn bộ thành trì người tới nói, tự nhiên là còn thiếu rất nhiều.

Mà nàng, tựa hồ cũng chỉ là nghĩ trước tiên thử xem có hay không dùng,

bây giờ nhìn thấy tất cả ăn vào đan thủy bách tính, trên người ôn khí thổi lui, sinh khí dần hoãn, mặt lộ vẻ hồng quang, nàng cũng cuối cùng tại yên tâm, không có đến xem chu vi những kia đầy mặt kính ngọc Tứ gia tộc nhân, cũng không có đến xem tất cả ngóng trông lấy chờ thành trì bách tính, chỉ là quay đầu nhìn Phương Quý một chút, liền lại nhập trường bông trong đi.

Rất nhanh, một lò một lò đan, bị nàng luyện đi ra, sau đó mượn do Tứ gia tộc nhân phân phát cho trong thành bách tính.

Lò thứ nhất đan, nàng luyện ba viên, thứ hai lô đan, liền luyện chín viên, thứ ba lô đan, luyện ba mươi sáu viên. . .

Càng ngày càng nhiều bách tính được đến cứu trị, từng cái từng cái đầy cõi lòng đến sinh niềm vui.

"Bái tạ tiên nhân ban thưởng ngọc lộ, cứu vớt thể nhân. . ."

Không biết có bao nhiêu được đến cứu trị bách tính, lúc này tái sinh lòng cảm ơn, từng mảnh từng mảnh quay chung quanh lại đây, mang theo ôm nữ, quý xuống từng mảnh từng mảnh, hướng về cái kia lều vải phương hướng nói cảm ơn.

Tuy rằng bọn họ không hiểu tu hành việc, cũng không biết những Tiên nhân này đi tới chém yêu ma, lại đột nhiên truyền ra muốn giết người, lại lại bắt đầu phân phát cam lộ cứu người, trong lúc mấy lần nhiều lần, đến tột cùng phát sinh cái gì, nhưng bọn họ nhưng cũng biết, cứu bọn họ mệnh, chữa khỏi trên người cái kia nhượng người đau tuyệt dịch bệnh đan dược, chính là cái kia trường bông bên trong đi ra.

Cảm ơn sau khi, lúc đầu này điếm sợ hãi cũng không có, không chỉ không có ai lại trốn, thậm chí còn có người về đến nhà bên trong, lấy ra trong nhà quả tươi, bánh ngô, thổ nhượng rượu, một gánh một gánh chọn lại đây, thậm chí còn có người giết lợn làm thịt dê, liền cái kia đâm máu, hướng về cái này lều vải bên cạnh đưa, cũng không biết bọn họ nghĩ như thế nào, kiên trì cho rằng thần tiên thích nhất ăn sống. . .

"Khà khà khà hắc. . ."

Phương Quý nhìn cái kia từng mảng từng mảng ngã quy ở mặt đất phàm nhân bách tính, mừng rỡ miệng đều sai lệch.

Lúc này mới hẳn là phạm nhân nhìn thấy tiên nhân đáng vẻ mà!

Có cái gì ăn ngon, lập tức dâng lên đến, có cái gì tốt uống, mau mau cống tới!

Như trước loại kia sợ hãi đến đây đất tán loạn, kêu khóc không ngớt, vừa nhìn liền không biết là cái gì đứng đắn thần tiên!

Dương dương tự đắc hẳn, liền ăn trong thành bách tính đưa ra vài trái quả vải, còn gặm một cái bánh ngô, đồng thời thật lòng nói cho một cái cầm đầu Lão đầu tử, thần tiên không thích ăn sống, người nên đem đầu heo đun sôi kho một thoáng lại đưa tới.

Cho tới người nói cái kia xử nữ. . .

. . . Vẫn là quên đi, thần tiên không thích cái này giọng, có quả phụ tới nói người đem nàng gia tộc cho ta nói một chút liền thành!

Trong thành bách tính bây giờ có sinh khí, hẳn cũng vui vẻ không thôi, lúc này lại mở ma nhãn hướng về chu vi nhìn lại, liền nhìn thấy cái này dân chúng trong thành thần niệm, từng cái từng cái lại lần nữa biến đến trong bóng sạch sẽ, trên người ôn khí toàn tiêu, này thành trì trên không, cái kia đã hội tụ như mây ôn khí, cũng chính đang chậm chậm tiêu tan, cái này một toà thành, đã do ôn khí bừa bãi tàn phá, trở nên sạch sẽ rục rờ, gió mát trời trong.

. . .

. . .

"Quá thần dị, quả thực khó có thể tưởng tượng. . ."

Tức gia tộc nhân, đặc biệt là vị kia đan sư cùng Tức Cửu Chiêu, lúc này thậm chí đều đã vui mừng khó có thể tin, bọn họ vừa phân phát đan thủy cứu người, vừa tham nghiên tiểu Lý luyện ra đan dược, càng là tham nghiên, liền càng hồ đồ, càng kinh ngạc. . .

"Quái tai! Quái tai! Này đan bất luận nhìn thế nào, đều chỉ là bình thường mẫu đan, tại sao lại thần dị như vậy?"

Cái kia đan sư hận không thể vớt một viên đan dược tiến vào trong miệng ném thử, chỉ là Phương Quý ở một bên giám sát, sợ bọn họ tư nuốt, vì lẽ đó chỉ có thể bỏ đi cái ý niệm này, nhưng là tò mò trong lòng sức lực lại khó có thể dừng át, liên tục khen ngợi: "Bây giờ một viên đan cứu 200 người, hiệu quả vẫn cứ tốt đến lạ kỳ, ta xem coi như lại giảm chút phân lượng, một viên đan cứu 300 người đều thừa sức, cái này liền nói rõ, này đan thần dị chỗ, còn ở chúng ta tưởng tượng bên trên, chỉ là ta quả thật không rõ, tiểu cô nương kia. . . Tiểu tiên tử là làm thế nào đến?"

"Ta cũng xem qua này đan, thực tại không có phát hiện dị thường gì. . ."

Tức Cửu Chiêu cũng một mặt kinh ngạc, nói: "Theo lý thuyết đến, mẫu đan sẽ không như vậy thần dị, cái này liền nói rõ, nàng mặt ngoài trên là đang luyện chế mẫu đan, trên thực tế, rồi lại bỏ thêm một vị thuốc dẫn, có thể kỳ quái chính là, ta lại không nhìn ra cái này thuốc dẫn là cái gì. . ."

"Ha ha, cái này chính là lão phu thần phục chỗ. . ."

"Dù như thế nào, có thể trị ôn cứu người, chính là tốt!"

". . ."

". . ."

"Xấu con cá thật đúng là quá lợi hại. . ."

Tiểu Lý ở luyện đan, Tức gia tộc nhân thì lại giúp đỡ phân đan chữa trị ôn dịch, đúng là Phương Quý chính mình không có chuyện gì làm, liền vẫn canh giữ ở trưởng bông bên ngoài, đi vào trong, là theo tiểu Lý nói, thế nàng nhìn, không khiến người nhìn thấy nàng luyện đan đan phương, hướng bên ngoài đây, nhưng là thuận tiện nhìn nàng luyện ra đan dược, chớ để cho Tức gia tộc nhân cho nuốt riêng, Phương Quý Phương lão gia thật có chút tin bất quá bọn hắn.

Bất quá ở trưởng bông ở ngoài giữ một hồi, hiển nhiên theo tốc độ này, toàn thành người đều không cần thời gian quá dài, liền có thể được đến cứu trị, hắn cũng dần dần yên tâm, trong lòng cũng thực sự có chút ngạc nhiên, tiểu Lý là làm thế nào đến, nhanh như vậy liền chữa khỏi toàn thành người?

Phải biết theo Tức Cửu Chiêu lời giải thích, nghĩ chữa khỏi cái này một tràng đại ôn, vậy cũng cần một cái đại công trình!

Đôi mắt Tức gia tộc nhân hiếu kỳ, Phương Quý là khịt mũi coi thường, tiểu Lý đan phương, tất nhiên là bí mật bất truyền, đừng nói Tức gia người, coi như là chính mình Cố Thông lão đệ đến rồi, vậy cũng không thể tùy tiện tiết lộ, bất quá đối với chính mình tới nói, liền không có gì. . .

Liền tiểu Lý nhà công pháp, chính mình cũng học được, hưởng chi một cái nho nhỏ đan phương?

Đương nhiên, lúc này hắn cũng không dám mạo muội xông vào xem tiểu Lý luyện đan, dù sao nàng chính là vì chữa trị ôn dịch cứu người, chính mình cũng không thể chạy vào đi thêm phiền, bất quá chính mình chỉ là bảo đảm không kinh động nàng tình huống xuống, lén lút đi vào trong nhìn một chút, cái kia không phải. . .

Nghĩ như vậy, thừa dịp khoảng chừng người không chú ý, Phương Quý liền hăng giọng một cái, như không có chuyện gì xảy ra quay người sang đi.

Âm thầm thôi thúc Ma sơn quái nhãn, mi tâm trong, nhất thời có một tia thần quang hơi phát sáng.

Lại sau một khắc, tầm mắt của hắn, đã hơi hướng về bên trong lều lướt đi.

Phía ngoài lều trận pháp, vốn là Tức gia người bày xuống, phòng đến người khác thân thức, lại phòng không được hắn ma nhãn, còn cái kia lều vải, ở hắn Ma sơn quái nhãn phía dưới, càng là dường như không có gì, rất nhanh, hắn trong tầm mắt, liền nhìn thấy bây giờ chính ngôi xếp bằng ở bên trong lều tiểu Lý, rõ ràng tất hiện, thậm chí có thể nhìn thấy tiểu Lý khăn trắng phía dưới, trên mặt Tử vân.

Nói cũng kỳ quái, tiểu Lý trên mặt Tử vân, tựa hồ lại biến thiếu.

Trắng mịn khuôn mặt nhỏ ở lò lửa chiếu rọi xuống, có vẻ đỏ bừng bừng, cũng nhiều chút làm người run sợ dễ nhìn.

Lúc này nàng chính đang tại luyện một đại lô đan, có tới một trăm viên, có những đan dược này, nhưng có thể bảo đảm đem trong thành này bách tính tất cả cứu trị lại đây, thậm chí còn có dư, có thể bắt đền chỗ khác cứu người, cho nên đối với cuối cùng này một lò đan, nàng cũng cực kỳ thận trọng.

Bất quá quá trình luyện đan, lại có vẻ khô khan rườm rà.

Đơn giản chính là đề cao đan hỏa, đầu nhập linh dược, điều chỉnh dược tính, luyện hóa thành đan, vân vân.

Phương Quý nhìn hồi lâu, cũng không thấy có cái gì điểm đặc biệt, trong lòng thâm cảm thấy tẻ nhạt, đã chuẩn bị muốn thu về ma nhãn, nhưng cũng liền vào lúc này, tiêu Lý cái này một lò đan, tựa hồ đã đến mấu chốt cuối cùng lúc, nàng đưa tay gỡ xuống lò luyện đan nóc, như là bị nóng một thoáng, vội vàng thối thối ngón tay, sau đó nặn nặn lỗ tai, lúc này mới đưa mắt tìm đến phía lò kia bên trong đan dược.

Vào lúc này, sắc mặt của nàng, liền có vẻ hơi nghiêm nghị.

Cổ chút dừng khí, nàng duỗi ra tay của chính mình, ở ngón trỏ trái trên vạch một đao.

Một giọt óng ánh máu tươi, nhẹ nhàng nhỏ vào cái kia một lò đan bên trong.

...

...

Phương Quý bỗng nhiên sững sốt.

Hắn nhìn thấy tiêu Lý đem chính mình máu tươi nhỏ vào đan bên trong một màn, thậm chí nhìn thấy lúc này tiêu Lý, mười ngón tay trên, đều đã hoành bố rất nhiều vết thương, chẳng trách vừa nãy nhắc lên cái nắp lò đều sẽ bị nóng, bởi vì không cẩn thận đụng tới vết thương. . .

Thời khắc nguy cấp, khói xanh nổi lên bốn phía, đan hương phân tán, cái kia một lò đan, do trắng nõn, chuyển hóa làm đỏ sậm.

Tiểu Lý dùng để chữa trị ôn dịch đan, chính là loại này màu đỏ sậm đan dược.

Cái này một lò đan, đã xong rồi.

Phía trước thủ pháp luyện đan, cùng Tức Cửu Chiêu cùng hắn trong tộc đan sư suy đoán không có sai, chỉ là ở dùng bình thường nhất linh dược, dùng

cái kia bình thường nhất thủ pháp, đến luyện loại kia bình thường nhất mẫu đan, duy nhất bọn họ đoán không được, là cuối cùng bước đi này.

Bọn họ đoán được tiểu Lý có lẽ dùng một loại thần dị thuốc dẫn, chỉ là đoán không được cái này thuốc dẫn là cái gì.

"Cái này một lò đan luyện tốt rồi. . ."

Tiểu Lý nâng cái cuối cùng khay, có tới một trăm viên đan dược, đi ra đưa cho Túc gia hộ vệ.

"Được được được. . ."

Túc gia hộ vệ vui sướng, luôn mồm nói: "Có những đan dược này, toàn thành bách tính đều có thể trị đến tốt, tiên tử mà lại nghỉ ngơi một chút!"

"Đa tạ Tiên tử hạ xuống cam lộ, cứu vớt thế nhân. . ."

Có cách đó không xa bách tính nghe được bọn họ nói chuyện, đã vui vô cùng, mừng rỡ hướng về tiểu Lý bái tạ.

"Ha ha, vị tiểu hữu này đan đạo như thần, Lưu mỗ kính nể cực kỳ. . ."

Cách đó không xa Túc gia đan sư, cũng xa xa hướng về tiểu Lý vái chào đến cùng, tự đáy lòng than thở.

Bị nhiều người như vậy khen, cảm ơn, tiểu Lý tựa hồ có hơi tay chân luống cuống, theo bản năng hướng về Phương Quý nhìn lại, nàng lúc này trên mặt Tử vân, so với ở Thái Bạch tông lĩnh ngộ qua âm dương đạo uẩn sau khi còn thiếu, trên mặt tuy rằng còn che lại khăn trắng, nhưng có thể rõ ràng nhìn ra nàng đã có mây phân khi còn bé đáng dấp, lúc này trên mặt mang theo e lệ, càng là có vẻ trước nay chưa từng có như vậy tốt xem cùng động lòng người.

Phương Quý trong lòng bỗng nhiên có chút ngăn đến hoảng, chậm rãi đi tới tiểu Lý bên người, cùng nàng cùng nhau đứng.

Nào có cái gì rơi xuống cam lộ cứu thế người tiên tử. . .

Cũng không có cái gì đan đạo như thần tiểu thiên tài. . .

. . . Có, chỉ là một cái lén lút dùng chính mình máu cứu người con cá ngóc
mà thôi!

Chương 508 : Phong Cách Quý Phái

"Tiên tử diệu thủ trừ ôn, công đức vô lượng!"

"Hôm nay tiểu tiên tử chữa trị ôn dịch việc truyền ra, thế gian sợ là lại muốn thêm một cái tiểu Cổ Thông. . ."

"Tiên tử không những luyện đan chữa trị ôn dịch, cứu bách tính, càng miễn ta Túc gia một phen sát nghiệt!"

Đan dược phân phát sau khi, rất nhanh khắp thành mấy vạn bách tính, liền đều đã loại bỏ ôn khí, không chỉ có như vậy, chính là trong đó một ít người trọng thương, thể người yếu, hoặc là nguyên bản liền có bệnh tật người, bây giờ ăn vào đan thủy sau khi, lại cũng lại phục sinh cơ, chỉ cảm thấy thân thể khoẻ mạnh, tràn đầy khí lực, tâm trạng kinh ngạc, không cần phải nhiều lời, vui lòng phục tùng, quỳ bái, thật đem tiểu Lý xem là hạ phạm tiên tử.

Cho tới Túc gia, càng là đem tiểu Lý xem là bất thế kỳ tài, trong lời nói, kinh ngạc than thở, nói nàng là một cái tiểu Cổ Thông, không biết là thật hay giả, bất quá nàng luyện đan cứu người, cũng không cần thiết Túc gia động thủ giết người, trong lòng đúng là chân thực cảm kích.

Đúng là tiểu Lý, thấy dân chúng trong thành đều đã được cứu, trên mặt cũng thấy sắc mặt vui mừng, nhưng là nàng lại không chịu nổi nhiều người như vậy khen, rất là thật không tiện, tiếng như muỗi kêu cảm ơn vài câu sau khi, liền trốn ở Phương Quý bên người, mắc cỡ đỏ mặt, không dám ngẩng đầu.

Mà lúc này Phương Quý, sắc mặt nhưng cũng rất là phức tạp.

Như hấn như vậy tính tình, lại không có nhân cơ hội nhảy ra tự biên tự diễn, lớn ôm đồm danh tiếng, mà là đang hoàng ở tại tiểu Lý bên người, đối với mọi người khích lệ tiểu Lý, thậm chí là cái kia khắp thành bách tính lời cảm kích, đều mắt điếc tai ngơ, liền ngay cả Túc Cửu Chiêu đều cảm thấy có chút ngạc nhiên, nghĩ thầm hấn lại không có mượn cái này danh tiếng vượt qua ta, lẽ nào là bỗng nhiên trong lúc đó đổi tính?

"Công tử, chúng ta đã tra xét qua!"

Cũng liền vào lúc này, trên trời xa bên trong có người vội vã đạp mây mà đến, chính là Túc gia hai vị tộc nhân, đi tới nơi đây, liền về phía trước hành lễ, đồng thời hướng về tiểu Lý cùng Phương Quý cũng thi lễ một cái, lúc này mới hồi bẩm nói: "Chúng ta phụng công tử mệnh lệnh, hướng về trước tra xét, quả như công tử nói, náo lên ôn tình nơi, không chỉ có cái này một toà thành trì, trái phải mấy cái thôn xóm, hoặc là phía trước ba dặm ở ngoài khác một toà thành trì, hoặc là cả thôn người, đều đã bị quỷ thần tàn sát, nuốt hết sạch, phàm may mắn tồn người tụ tập, đều là dịch bệnh nổi lên bốn phía. . ."

Túc Cửu Chiêu nghe vậy, sắc mặt liền không khỏi nghiêm nghị mấy phần.

Bọn họ dừng lại ở đây thành luyện đan cứu người, trước sau đã gần đến một ngày thời gian trôi qua, tự nhiên không thể nhàn rồi, hắn liền đã sớm phái ra thủ hạ người, chung quanh tra xét quanh thân tình thế, bây giờ xem ra, cũng cùng trước hắn đoán như thế, bây giờ tòa thành này, chỉ là bọn hắn đụng tới, có thể ở nơi khác, vẫn cứ có rất nhiều tao ngộ quỷ thần bừa bãi tàn phá, gọi ra ôn tình, càng đi tây nam đi, liền càng nhiều.

"Túc công tử, người không cần phải lo lắng!"

Cũng vào lúc này, Phương Quý bên người tiểu Lý nghe Túc gia bảo hộ tử, liền đã rõ ràng Túc Cửu Chiêu lo lắng, nhẹ nhàng hướng về hắn mở miệng nói: "Ta luyện đan dược, nếu là có thể trị cái này một loại ôn khí tới nói, cái kia cái khác ôn khí, hẳn là cũng có thể trị!"

"Có thể trị tất cả ôn khí?"

Túc Cửu Chiêu nghe nói lời ấy, nhất thời đầy mặt vui mừng, kích động có chút khó có thể tự tin.

Cái khác chư vị Túc gia tộc nhân, cũng đều khó có thể tin hướng về tiểu Lý nhìn lại, kinh ngạc khó tả.

Trị quỷ thần ôn dịch, hiếm thấy nhất chính là phồn khóa phức tạp, khó có thể làm rõ ràng.

Quỷ thần sinh ở ứ vật, mỗi một con đều không giống, có thể gọi ra ôn khí,

cũng sẽ không giống.

Như chỉ trị một con quỷ thần gọi ra ôn khí, cái kia liền nhằm vào bệnh dịch đặc điểm, luyện một loại đan liền có thể, nhưng là như nghĩ trị mặt khác một con quỷ thần gọi ra ôn khí, liền muốn một lần nữa tham nghiên, một lần nữa luyện đan, như vậy lật phục điệp gia, cái kia liền trở thành một cái phiền toái lớn.

Đặc biệt là bây giờ Vĩnh Châu, không biết có bao nhiêu quỷ thần ma loạn, cũng không biết trận này tràng đại loạn bên trong, sinh sôi bao nhiêu mới quỷ thần, chúng nó có thể gọi ra dịch tình, quả thực liền không thể nào tưởng tượng được, đối mặt cái này dạng phức tạp cục diện, ai có thể một khắc liên tục, tham nghiên các loại dịch tình, lại một khắc liên tục luyện ra mới đan dược đến nhằm vào?

Cái này phải cần không lộ cỡ nào nhân lực cùng vật lực?

Đối mặt quỷ thần ôn khí, nhượng người tuyệt vọng chỗ cũng ở nơi đây.

Một khi hình thành rồi bực này cục diện, sợ là toàn bộ Bắc Vực đan đạo tiên môn toàn đến rồi, đều không làm nên chuyện gì!

Nhưng là bây giờ, tiểu Lý lại nhẹ nhàng một câu nói, liền giải quyết cái này vấn đề khó khăn nhất!

Cảnh này khiến bọn họ đường đường tu hành bên trong người, nhìn tiểu Lý, cũng giống như là phạm nhân nhìn tiên tử giống như, vừa là khó có thể tin, lại là ngạc nhiên không thôi, trong lúc nhất thời vẫn đứng là làm vì đây là nơi nào tiên tử hạ phạm, phổ độ thế nhân đến rồi. . .

. . .

. . .

"Mau mau nhanh, việc này không nên chậm trễ, giải thành này ôn khí sau khi, tiểu tiên tử luyện ra đan dược, còn lại hơn ba mươi viên, các người mà lại chạy đi bốn phương, dùng những đan dược này cho bọn họ chữa trị ôn dịch, phân phát xong xuôi, nhìn bọn họ uống vào, lại chạy về. . ."

Một bên Túc gia Đan sư, lập tức dặn dò Túc gia một đám hộ vệ.

Ở chữa trị ôn dịch việc trên, hẳn chính là Đan sư, càng am hiểu, thậm chí đều không cần thông qua Túc Cửu Chiêu đến hạ lệnh.

Những thị vệ kia cũng biết nặng nhẹ, lập tức đồng ý, dẫn theo đan dược, dâng vâng mà đi.

"Tiểu tiên tử, mà lại đến giải lao!"

Bây giờ trong thành, cũng chỉ còn Túc Cửu Chiêu cùng họ Lưu Đan sư, Túc gia hai vị trưởng lão, còn có Phương Quý cùng tiểu Lý mấy người, bọn họ tạm thời không có chuyện gì, liền mời tiểu Lý cùng Phương Quý, nhập pháp thuyền trong ngòi, Túc gia một cái trưởng lão, tự mình đi nấu đan trà lại đây, thứ nhất cốc nhỏ liền cho tiểu Lý, thứ hai cốc nhỏ cho Phương Quý, thứ ba cốc nhỏ mới cho chính mình công tử, cùng nhau hơi làm giải lao.

"Tiểu tiên tử, có lẽ ngươi đã đoán được ta muốn nói gì. . ."

Uống qua trà sau, Túc Cửu Chiêu bỗng nhiên nhìn tiểu Lý, nhẹ giọng mở miệng nói: "Ngươi luyện đan, thần dị phi thường, chúng ta trị thành này ôn khí, còn lại đan dược, còn có thể trị chung quanh đây thành trấn ôn khí, bất quá, bây giờ Vĩnh Châu quý thần bùa bãi tàn phá, đã mạn hướng về quanh thân, chúng ta cần chuẩn bị sẵn sàng, có lẽ không chỉ có là nơi đây, bây giờ toàn bộ Vĩnh Châu, thật là Viễn Châu, cũng đều có ôn khí truyền lưu. . ."

Bên cạnh Đan sư, gật gật đầu, nói: "Đã như thế, đem cần càng nhiều đan dược. . . Rất nhiều rất nhiều!"

"Ta hiểu được!"

Tiểu Lý nghe vậy, khẽ gật đầu một cái, thả xuống tay bên trong chén trà, nói: "Chỉ cần có đầy đủ mẫu đan dược tài, ta hẳn là có thể luyện ra càng nhiều giải ôn đan đến, sau đó còn muốn xin mời Túc công tử dẫn theo những đan dược này, chạy tới bốn phương, phân cho. . ."

"không trị!"

Cũng liền vào lúc này, vẫn trầm mặc ít lời Phương Quý, bỗng nhiên mở miệng nói một câu.

Tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc, quay đầu hướng về hắn nhìn lại.

Liền ngay cả tiểu Lý, cũng là hơi ngẩn người ra, tựa hồ có hơi không rõ nhìn Phương Quý.

"Luyện nhiều như vậy đan, đã rất tốt rồi!"

Phương Quý cũng không ngẩng đầu lên, rầu rĩ nói: "Trước các ngươi nói muốn giết cái này thành người, chúng ta không để ý tới, vì lẽ đó xấu con cái liền luyện nhiều như vậy đan dược, cho bọn họ chữa khỏi rồi, kết quả các ngươi còn nói toàn bộ Vĩnh Châu đều có ôn khí, toàn muốn chúng ta đến luyện, chúng ta chính là có. . . Sao có thể luyện nhiều như vậy, vì lẽ đó rồi, không trị, trị cái này một cái thành liền đủ rồi, cái khác để cho người khác nghĩ biện pháp!"

"Ngươi chuyện này . . ."

Tức Cửu Chiêu mấy người nghe xong, đều rất là không rõ.

Lúc đầu bọn họ thấy chữa trị ôn dịch vô vọng, đưa ra muốn giết tận cái này dân chúng trong thành thì là Phương Quý biểu hiện cực kỳ không muốn, nhưng hôm nay, đã có thần dị đan phương, có thể trị đi cái này tất cả ôn khí, tại sao lại bỗng nhiên là hấn nhảy ra ngoài, biểu thị phản đối?

Thay đổi thất thường, không đến nhượng người bực mình.

Tức Cửu Chiêu lông mày đã cau lên đến, một bên Đan sư lập tức cười nói: "Phương đạo hữu, luyện đan dùng vật, chúng ta. . ."

"Chúng ta luyện đan dùng đồ vật, ngươi thường nổi sao?"

Phương Quý bỗng nhiên trừng mắt, lạnh lùng hướng về cái kia Đan sư nói một câu.

Cái kia Đan sư nhất thời nghẹn lời, tuy rằng không rõ ý gì, nhưng thấy hấn thật phát hỏa, lại không thật nhiều nói.

Lại là bên cạnh tiểu Lý, thấy Phương Quý bộ dáng này, nhỏ giọng hướng về hấn khuyên nhủ: "Phương Quý ca ca, chúng ta muốn cứu người!"

"Cứu cái quỷ người?"

Phương Quý bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nổi giận ùng ùng nói: "Ngươi

cho rằng ngươi là làm sao luyện đan, ta không biết?"

Tiểu Lý nhất thời lấy làm kinh hãi, hơi trầm mặc lại.

Mà Túc Cửu Chiêu cùng cái kia Đan sư, trưởng lão, không biết ý gì, càng là nhất thời chưa từng mở miệng.

Trọng sơn bầu không khí, không tên bắt đầu có vẻ hơi ngọt ngào, mọi người mắt to trừng mắt nhỏ, đều không dám lên tiếng, chính khi Túc Cửu Chiêu đã không nhịn được muốn đánh phá vắng lặng hỏi một câu thì tiểu Lý bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Phương Quý ca ca, ngươi có thể theo ta đi ra ngoài đi một chút không?"

Vừa ngồi Phương Quý, do dự một chút, đứng lên.

Hai người cùng rời đi pháp thuyền, đến phía dưới thành trì đi tới, Túc Cửu Chiêu mấy người nhìn theo bọn họ rời đi, đều vô cùng không rõ.

Phương Quý cùng tiểu Lý hai cái ghì xuống đám mây, đi ở trong thành này, chỉ thấy cái này dân chúng trong thành, đã đều có rất nhiều sinh khí, bây giờ bóng đêm tuy đã hàng lâm, nhưng cũng đều không có đi nghỉ ngơi, có người ở đây xe vận đất, giúp đỡ thu lại những kia người chết thì hài, có người ở tu sửa sụp đổ phòng ốc, thu xếp phụ nữ trẻ em, có người triệu tập nhân thủ, hầm món ăn nấu cháo, phân cho khắp thành không cách nào về nhà người.

Phương Quý cùng tiểu Lý hai người từ trong thành đi qua, ăn mặc hào hoa phú quý, khí độ bất phàm, tựa như lâm phàm tiên đồng ngọc nữ, cái này dân chúng trong thành thấy, đều kính nể mà mừng rỡ nhìn bọn họ, tuy rằng không có lại quỳ, nhưng cũng mỗi một cái đều hướng về bọn họ cười. . .

Đi ở trong thành thì còn có một cái béo ị tiểu nha đầu, cho tiểu Lý một chuỗi kẹo hồ lô.

Một cái run rẩy Lão đầu tử, cho Phương Quý một nồi kho thịt thừ.

"Phương Quý ca ca, ta muốn cứu người!"

Tiểu Lý cầm trong tay kẹo hồ lô, chậm rãi đi rồi hồi lâu, mới ngẩng đầu hướng về Phương Quý cười, nói: "Cha hửn từ nhỏ đã cho ta nói thật nhiều đạo lý cùng quy củ, ta đều không nhớ được, nhưng hửn ở ta lúc còn rất nhỏ,

đã từng cho ta giảng, tu hành bên trong người, chính là muốn che chở phạm tục, cứu trị bách tính, đạo lý như vậy, ta rất yêu thích, nhưng là tuổi tác lớn, hẳn liền không cho ta giảng rồi. . ."

"Nhưng ta nhớ kỹ, vẫn luôn không có quên!"

"Trước người hỏi ta cái gì là phong cách quý phái, ta cũng không nói được. . ."

"Nhưng ta cảm thấy, phù nguy trợ yếu, bảo hộ một phương bách tính, đây mới thực sự là phong cách quý phái. . ."

". . ."

". . ."

"Ta trong thôn đi ra, cái nào hiểu các người những thứ này phong cách quý phái?"

Phương Quý vẫn rầu rĩ không lên tiếng, hai cái tay ôm cái kia nôi thịt thủ tản bộ, cho đến lúc này mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt vào lúc này, ngược lại có chút không tên uồn lượn, thậm chí là sợ sệt, hai mắt trùng trùng nhìn tiểu Lý: "Người sẽ chết sao?"

Tiểu Lý nghe, cúi đầu, sắc mặt cũng hình như có chút vui mừng, một lúc nữa, mới lắc đầu nói: "Sẽ không!"

"Nhưng là. . ."

Phương Quý có chút khó khăn, cầm lấy tiểu Lý tay, nhìn nàng trên đầu ngón tay vết thương: "Sẽ đau không?"

"Này ngược lại là có một chút. . ."

Tiểu Lý bị Phương Quý cầm lấy tay, mặt đã đỏ thắm, đành hoàng trả lời.

Nhưng nàng lập tức lại bồi thêm một câu: "Nhưng là có thể cứu những thứ này người, trong lòng ta vui mừng!"

Chương 509 : Nghe Lời Người

Tiểu Lý bình thường là rất nghe lời, nhưng là khi nàng không nghe lời thời điểm, có thể làm sao?

Cho tới hôm nay, Phương Quý cũng không hiểu, vì sao tiểu Lý máu có thể làm thuốc dẫn?

Quý thần ôn khí, vốn là khó dây dưa nhất đồ vật, bằng không ngay lúc đó Tức gia, cũng sẽ không vừa nhìn ôn khí nổi lên, liền lập tức làm ra muốn chém tận cái này một thành người quyết định , bởi vì chuyện này đối với dân chúng trong thành tới nói, ôn khí vừa ra, vốn là nước cò thua, nhưng liền một phương đại thế gia đều không thể giải quyết vấn đề, vì sao tiểu Lý lại chỉ dùng một giọt máu làm thuốc dẫn, liền thành công đem ôn khí thổi lui?

Thậm chí không chỉ lùi một loại ôn khí, mà là tất cả ôn khí!

Thảo nào Tức gia người sẽ đem tiểu Lý tôn thờ như thần linh , bởi vì cái này trình độ nào đó trên, vốn là thần tích!

Cũng may, tiểu Lý nói, nàng sẽ không chết.

Tuy rằng Phương Quý trước sau khó có thể lý giải được, trên người một người máu là có hạn, nếu là nàng mỗi luyện một lò đan, đều cần lấy chính mình máu làm thuốc dẫn, như vậy nàng tổng cộng mới như thế mấy chục cân trọng lượng, toàn bộ máu đều đầy ra đến rồi có thể có bao nhiêu?

Dòng máu hết, lại sao không chết?

Nhưng việc này liên lụy đến tiểu Lý bí mật, nàng lại không chịu nói, liền Phương Quý cũng chỉ có thể mắt thấy tiểu Lý có chút nhảy nhót chạy trở về, bắt đầu cùng Tức gia tộc nhân thương lượng nổi lên luyện đan cứu người việc, Tức gia người đứng là rất kỳ quái, cũng không biết Phương Quý cùng tiểu Lý cái này một chuyến đi ra ngoài, còn nói chút gì, bất quá thấy hẳn tuy rằng rầu rĩ, lại không ngăn cản, liền cũng lấy đại sự làm trọng.

"Hiện tại chúng ta nhất định phải làm tốt toàn bộ Vĩnh Châu, thậm chí là liền nhau Viễn Châu, đều đã xuất hiện ôn khí chuẩn bị, vì lẽ đó lúc này muốn luyện chế giải ôn chi đan, tất nhiên là càng nhiều càng tốt, bây giờ ta đã hướng về tộc nhân đưa tin, lệnh bọn họ vận lượng lớn linh dược lại đây. . ."

Nghe Tức Cửu Chiêu, tiểu Lý nhẹ giọng hỏi dò: "Có thể có bao nhiêu?"

"Mười vạn linh tài, có thể luyện khoảng chừng vạn viên mẫu đan!"

Tức Cửu Chiêu chỉ hơi trầm ngâm sau khi, đưa ra một con số.

Tiểu Lý nghe xong, đúng là hơi thay đổi sắc mặt, lắc đầu nói: "Đây là còn thiếu rất nhiều!"

"Cái này đã là ta Tức gia cực hạn!"

Tức Cửu Chiêu hít một tiếng, nói: "Tiểu tiên tử nói vậy cũng biết, bây giờ ở Tức Châu, nhà ta cũng cùng cùng các đại tiên môn cùng nhau, đối kháng chính diện Tôn phủ đại quân, mỗi ngày thảm chiến liên tục, tương tự cần lượng lớn chữa độc đan, chữa thương đan, bên trong có lượng lớn linh dược, cùng chúng ta cần thiết chính là trùng điệp, vì lẽ đó chúng ta lúc này có thể rút ra đến linh dược, giống như là từ phía trên chiến trường tiết kiệm dược đến!"

Tức gia Đan sư Lưu Chấn Mưu bỗng nhiên nói: "Có cái này vạn viên đan dược, kỳ thực cũng đã có thể trị ở lại trận này ôn khí, chúng ta căn bản liền không cần tất cả mọi người đều cứu trị, chỉ cần vào Vĩnh Châu sau khi, liền đem đan dược phân tán khắp nơi biên giới, cứu trị ngoại vi bách tính, từ ngoài vào trong, liền có thể chặt đứt ôn khí lan tràn, lại tập trung lực lượng, đem Vĩnh Châu làm loạn quỷ thần chém giết, lần này ma họa, liền đi qua!"

"Nếu là như vậy, cái kia chẳng phải là sẽ có rất nhiều người. . ."

Tiểu Lý nghe xong cái này Đan sư, nhất thời hơi thay đổi sắc mặt, đoán được hãn ý nghĩ.

Tức gia Đan sư thấp giọng nói: "Cái này cũng là chuyện không có biện pháp!"

Trong sân người kỳ thực đều hiểu hẳn ở nói cái gì, bao quát Phương Quý, bây giờ Vĩnh Châu ma họa, lan tràn bốn phương, bên trong thực sự không biết có bao nhiêu bách tính may mắn còn sống sót, lại có nhiều ít người nhiệm ôn khí, như nghĩ toàn bộ cứu trị, cái kia chính là một cái chúng người không thể nào tưởng tượng được số lượng, tuyệt đối không phải Túc gia cùng Thái Bạch tổng hợp lực có thể giải quyết, vì lẽ đó bọn họ mục đích, từ vừa mới bắt đầu liền không phải cứu trị tất cả mọi người. . .

Bây giờ Túc gia tính toán số lượng, chỉ là muốn lấy đầy đủ đan dược, đem ngoại vi bách tính cứu trị, cắt đứt ôn khí lan tràn.

Cho tới ma địa bên trong, mặc cho số phận chính là.

. . .

. . .

"Có lẽ không nhất định phải luyện đan. . ."

Tiểu Lý cũng như là sớm đã có chủ ý, cúi đầu nghĩ đến một hồi, nhỏ giọng nói: "Chúng ta có thể luyện chế trừ tà dược dịch, sau đó lại lấy diên đảo càn khôn đại trận, chảy ngược nhập linh mạch, lại đem linh mạch chuyển hóa, có mùi thuốc, bốc hơi đi ra, liên tục có thể trừ ôn, hơn nữa linh mạch lưu chuyển bất định, tức tức không ngừng, chỉ cần dược dịch đầy đủ, một cách tự nhiên, thì sẽ bao phủ Vĩnh Châu, cứu trị tất cả mọi người. . ."

"Cái gì?"

Túc gia tộc nhân lập tức đều đứng lên rồi.

Đặc biệt là Túc Cửu Chiêu, càng là miệng lớn có thể nhét xuống một cái trứng gà.

Bọn họ thực sự không có nghĩ đến, như thế một cái ôn nhu yếu yếu tiểu cô nương, lại vừa mở miệng đã là như thế bá khí!

Đôi một châu linh mạch, cái này là cái gì loại đại thủ bút?

Như tiểu Lý nói Diên Đảo Càn Khôn trận, cùng với chảy ngược dược dịch nhập linh mạch, mượn địa mạch bốc hơi lấy trừ ôn phương pháp, trên nguyên lý kỳ thực vô cùng đơn giản, bọn họ cũng hiểu được, nhưng là ở

tiểu Lý nói ra trước, bọn họ lại không có một người hướng về nơi này nghĩ.

..

Nguyên nhân không gì khác, công trình này quá to lớn!

Hầu như có cải thiên hoán địa, cường chuyển càn khôn bá khí. . .

Tức Cửu Chiêu trong lòng đều không khỏi ngỡ ngàng, thật lòng nhìn tiểu Lý một chút, trong lòng thầm nghĩ: "Không được, Thái Bạch tông của cải còn không bằng ta Tức gia, trong tông đệ tử sao có bực này khí phách? Nàng nói phương pháp, Bắc Vực người tuy là biết, cũng sẽ không nói ra, bởi vì theo bản năng liền cảm thấy được không thể, nhưng nàng lại nói ra, nào giống Bắc Vực tu sĩ, cũng như là Đông Thổ đại thế gia đi ra. . ."

...

...

"Tiểu tiên tử, ngươi có biết cái này cần bao nhiêu linh dược?"

Tức gia Đan sư trong lòng hơi tính toán, cũng nở nụ cười khổ, lắc đầu nói: "Chạy ngược dược dịch nhập Vĩnh Châu linh mạch, cũng không phải khó, bằng vào ta Tức gia năng lực, còn thiết lập ra đến xuống bực này diên đảo trập, có thể cái kia dược dịch số lượng, lại thật là khủng bố, đại khái cần. . ."

Tiểu Lý ôn nhu nói: "Nếu có mười vạn dược dịch, hẳn là đủ rồi!"

"Mười vạn. . ."

Tức gia Đan sư cười khổ một tiếng, nói: "Cái kia liền cần trăm vạn linh tài, mới có khả năng luyện đến đi ra. . ."

Tiểu Lý gật gật đầu, nói: "Có lẽ có thể tinh một điểm, nhưng cũng gần như. . ."

Tức gia tộc người nhất thời hai mặt nhìn nhau, đều lộ cười khổ.

"Khổng lồ như vậy linh dược, ta Tức gia là không bỏ ra nổi đến. . ."

Tức Cửu Chiêu trầm ngâm một lát, bỗng nhiên nói: "Hay là có thể truyền

tin cho chu vi các đại tiên môn, nhưng bọn họ tập hợp một ít đên!"

"Cũng chỉ có thể như vậy!"

Tức gia Đan sư gật gật đầu, nói: "Quý thân làm loạn, bọn họ đứng mũi chịu sào, vốn nên tận một ít lực!"

Việc đã đến nước này, bọn họ cũng không có nói nhiều cái gì, mà là làm hết sức thỏa mãn tiêu Lý yêu cầu, lập tức liền có Tức gia tộc nhân, lấy các truyền tin chi phù đên, lấy Tức gia đại công tử danh nghĩa, truyền tin khắp nơi tiên môn, nói rõ bây giờ ôn khí lợi hại, bọn họ đem môn bên trong linh dược đưa tới, tiêu Lý thấy bọn họ cũng là như vậy phối hợp, trái tim cũng thập phần vui vẻ, nụ cười trên mặt đều nhiều hơn rất nhiều.

Bất quá, tình thế tiên triển, rất nhanh liền nhượng người nặng nề lên.

Tức gia đại công tử tin truyền ra sau khi, ước chừng một ngày thời gian, liền bắt đầu có tiên môn chạy tới, đều vận chuyển chính mình linh dược lại đây, có nghìn cân, có mấy trăm cân, lẻ loi tán tán, ở thành trì ở ngoài, chất lên một ngọn núi nhỏ, cũng khá đồ sộ. . .

Có thể then chốt là, cùng chữa trị ôn dịch khí cần thiết toàn thân số lượng so với, cũng quá thiếu.

Thiếu đến làm người giận sôi. . .

"Coi như tây nam đất hoang, tài nguyên thiếu hụt, bọn họ cũng ít đến quá lợi hại chút. . ."

Tức gia đại công tử Tức Cửu Chiêu, đều đã không nhìn được phát một trận lửa giận: "Lẽ nào là ta Tức gia tên tuổi, ở cái này tây nam nơi không dễ xài sao? Vẫn là nói bọn họ không hiểu cái này ôn khí lợi hại? Bọn công tử cần trăm vạn linh tài, chính mình cũng vận đến rồi mười vạn, bây giờ cái này Vĩnh Châu cùng quanh thân tiên môn, người trong nhà chuyện, bọn họ lại chỉ đưa cái ba, năm trăm cân, còn biết xấu hổ hay không?"

"Cũng là không có biện pháp chuyện!"

Họ Lưu Đan sư cười khỏ nói: "Bây giờ Vĩnh Châu quý thân ma loạn, càng lợi hại, quanh thân tiên môn, đều như gặp đại địch, vốn là liền muốn lưu thêm chút linh tài cho mình, lấy độ đại nạn, lại thêm vào. . . Cái này ôn khí

ảnh hưởng đến chính là người bình thường, bọn họ lại là tu hành bên trong người!"

"Chính là người bình thường, cũng là bọn họ Vĩnh Châu người bình thường, ngược lại muốn bốn công tử đến tận tâm?"

Tức đại công tử đầy mặt sát ý: "Chẳng lẽ bốn công tử trừ ma trước, trước tiên muốn chém một nhóm tiên?"

"Nếu chúng ta quỷ thần còn chưa chém đến mấy cái, liền trước đem nơi này tiên môn lực lượng diệt trừ hết sạch, e sợ cái này ma họa cũng không cần diệt trừ, càng then chốt chính là, những thứ này tiêu Tiên môn, của cải không dày, liền coi như chúng ta thật sự toàn bộ đều đoạt đến, sợ cũng không đủ. . ."

Họ Lưu Đan sư cười khở không thôi, cũng biết chính mình công tử phát hỏa quy phát hỏa, chuyện như thế là không thể làm.

Chỉ là bọn hắn ở đây phát sàu, khác một sương tiểu Lý, nhưng cũng càng là dần dần tiêu chìm xuống.

Trong khoảng thời gian này, nàng vẫn ở chăm chú tham nghiên luyện chế dược dịch phương pháp, cân nhắc trong lòng mình cái kia cứu trị tất cả bách tính pháp môn, đã rất có vẻ chờ mong, nhưng là khi biết linh tài vẫn không đủ, mà lại chỗ hồng vô cùng lớn thì nhưng dần dần không cười nổi.

Phương Quý hai ngày nay lời nói cực nhỏ, vẫn ở bên cạnh nhìn nàng.

Hắn vốn là am hiểu nghe lời đoán ý, hai ngày nay tự nhiên cũng có thể nhìn ra tiểu Lý tâm cảnh biến hóa.

Người khác không biết tiểu nha đầu này, vì chữa trị ôn dịch cứu người, trả cái gì giá cao, hắn lại là có thể mơ hồ đoán được, nhưng cũng là ở nàng đã quyết định trả giá những thứ này đánh đổi thì lại chợt phát hiện nàng nghĩ cứu tất cả mọi người phương pháp, căn bản liền không thể thực hiện được.

. .

Coi như nàng nghĩ cứu người, cũng chỉ có thể như Tức gia người nói, cứu một phần người.

Một bộ phận khác, chỉ có thể từ bỏ!

...

...

"Tốt xấu có thể cứu không sai biệt lắm một nửa người đâu. . ."

Phương Quý nín hai ngày, đã rất không dễ dàng, lúc này thực sự không nhìn được, không thể làm gì khác hơn là tới khuyên.

"Có thể nửa kia người đâu?"

Tiểu Lý ngẩng đầu nhìn Phương Quý, khuôn mặt nhỏ tựa hồ cũng có chút tiêu tụy: "Thật nhượng bọn họ chờ chết sao?"

"Chờ chết thì thế nào?"

Tiểu Lý do dự một hồi lâu, mới nói: "Nếu ta có thể cứu người, nhưng không có cứu bọn họ, vậy liệu rằng. . ."

"Có thể hay không những kia chết rồi người, đều giống như là ta giết?"

". . ."

". . ."

"Đây là cái gì Quỷ đạo lý?"

Phương Quý đã hầu như nổi trận lôi đình, chỉ vào tiểu Lý trán liền bắt đầu mắng: "Người là đầu óc có vấn đề sao? Vốn là chính mình ở năm máu luyện đan, người có bao nhiêu máu có thể dùng? Muốn luyện cái này một trăm ngàn đạo dịch, lại đến đáp lên bao nhiêu máu? Có thể tỉnh một nửa, đây là chuyện thật tốt, có thể người lại nhất định phải nghĩ không ra, cần phải đem mình cái này một thân máu đều đáp lên đi? Người dòng máu không xong đúng hay không?"

Tiểu Lý bị hấn mắng cúi đầu, không cãi lại, nhưng cũng không lên tiếng.

"Người cái này cường lên dáng vẻ quá đáng ghét, so với lừa còn chán ghét.

.."

Phuong Quý cảm giận mắng nửa ngày, gáp vò đầu bút tai, nhưng mắng mắng, tiếng nói lại thấp xuống.

Hắn cố nhiên có thể vẫn mắng, lại là có thể nhìn ra được. . .

Tiểu Lý là thật sự nghĩ cứu người, chính mình lại thế nào đi nữa đi mắng, nàng không nghe có biện pháp gì?

. . .

. . .

Liên trầm mặc thời gian rất lâu sau khi, Phuong Quý bỗng nhiên thở dài một tiếng: "Ta giúp ngươi đi!"

Tiểu Lý hơi ngẩn người ra, vui mừng ngẩng đầu lên.

"Ta nói ngươi lúc ngươi không nghe, vậy ta có thể làm sao?"

Phuong Quý đầy mặt bất đắc dĩ: "Vậy thì không thể làm gì khác hơn là đến lượt ta đến nghe lời ngươi!"

Chương 510 : Nhân Tiên Đại Dược

Bây giờ muốn trị trận này đại ôn, linh tài là then chốt.

Có thể cũng chính là bởi vì cái này linh tài nhu cầu quá nhiều, ai cũng không nghĩ ra biện pháp đến!

Tức gia một châu đại thế nhà, cũng chỉ có thể chuẩn bị không tới một phần mười linh dược tài, mà chung quanh đây tiểu Tiên môn vận đưa tới linh tài, lại thậm chí còn không bằng Tức gia, cùng tiểu Lý nghĩ luyện mười vạn dược dịch cần thiết mức, còn có chênh lệch thật lớn. . .

Ở tình huống như vậy, ai có biện pháp giải quyết?

Cũng mọi người ở đây đều hết đường xoay sở thời khắc, Phương Quý trong lòng rốt cục động lửa, hắn quyết định dựa vào chính mình đến, làm quyết định sau khi, hắn liền cũng đã không còn nửa phần làm lơ, đi thẳng tới Tức đại công tử pháp thuyền bên trên, nhìn cũng chính là bởi vì thiếu hụt linh tài, mà đầy mặt ưu sầu hắn, hỏi hắn một cái đơn giản nhất vấn đề: "Người có thể hay không liên lạc với cùng Đan Hỏa tông tương quan hiệu buôn?"

"Đan Hỏa tông?"

Tức đại công tử nghe xong, nhất thời cười khở: "Vô dụng, bây giờ thế cục này, chính là muốn mua, cũng mua không được. . ."

"Không cần người mua!"

Phương Quý nói đơn giản: "Người liền chỉ giúp ta liên lạc với Đan Hỏa tông hiệu buôn là được!"

Tức đại công tử, cũng không hiểu Phương Quý muốn làm cái gì, nhưng thấy hắn như thế chắc chắn, cũng chỉ đành đồng ý, rất nhanh lợi dụng thân phù đưa tin, liên lạc với bên ngoài ngàn dặm, một chỗ Đan Hỏa tông đệ tử phụ trách hiệu buôn, sau đó Phương Quý hướng về phía cái kia một đạo

chính ở thiêu đốt thân phù, lại dùng đơn giản nhất xin hỏi đôi phương một vấn đề: "Người cần thời gian bao lâu giúp ta liên lạc với Cổ Thông Lão ca?"

Đôi phương vô cùng kinh ngạc, vậy mà là thần thánh phương nào, lại trực tiếp kêu Cổ Thông làm vì Lão ca?

Bất quá dù sao cũng là Tức gia tin tức truyền đến, nhưng cũng không dám thất lễ, chỉ có thể kiên trì giải thích: "Tông chủ bây giờ chính đang tại Kính Châu, đường xá quá mức xa xôi, mặc dù là thần phù tương truyền, cũng phải mấy ngày, các hạ như có việc gấp, có thể tìm ra Minh Nguyệt tiểu thư, bây giờ tây nam nơi ma loạn, nàng cũng chạy tới, tọa trấn đại cục, tự mình điều động toàn bộ tây nam nơi linh tài vật tư. . ."

"Nàng ở phụ cận?"

Phương Quý nghe hơi ngẩn người ra, trong lòng có chút không tình nguyện.

Nếu là đôi mắt Cổ Thông lão quái, hẳn có một trăm phần trăm tự tin thuyết phục, nhưng nếu là cái kia đáng ghét Minh Nguyệt tới nói. . .

Trái tim lại cũng bất đắc dĩ, dù sao Bắc Vực quảng đại, nếu là Cổ Thông lão quái ở Kính Châu, cái kia cách Vĩnh Châu ít nhất mười vạn tám ngàn dặm, ngang qua mấy châu, dù là thần phù đạo đạo tương truyền, cũng không có thể trong thời gian ngắn đem nói đưa tới hẳn bên kia, không làm sao được phía dưới, cũng chỉ có thể để cái này Đan Hỏa tông đệ tử, đem thần phù đầu nhập trận pháp, sau đó đưa tới chính đang tại bên cạnh châu việc chung Minh Nguyệt tiểu thư nơi đó.

"Người có chuyện gì tìm ta?"

Minh Nguyệt tiểu thư thần niệm hóa thành tiếng nói, từ thần phù bên trong truyền ra, vẫn là lạnh lẽo lạnh, cùng trước một cái dạng.

"Ta muốn linh tài, ít nhất có thể luyện mười vạn dược dịch linh tài!"

Phương Quý nói thẳng, hào không khách khí nói.

Minh Nguyệt tiểu thư nhất thời giận dữ: "Người lại có biết bây giờ nam địa hình thế làm sao, linh tài còn nhiều khan hiếm?"

"Thiếu theo ta chém gió, ta là vì chữa trị ôn dịch khí!"

Phương Quý cũng kìm nén một cỗ lửa, lập tức liền mắng lên: "Người cũng đừng nói với ta linh tài còn nhiều hiếm có nhiều quý, ngược lại người còn nợ ta tiền ni ta đã nói với người, thật muốn đem trước đây tướng tính ra, các người Đan Hỏa tông đều là của ta, huống hồ điếm ấy linh tài?"

Nghe hấn mắng nửa ngày, Minh Nguyệt tiểu thư càng là lạ kỳ bình tĩnh, liền chờ hấn mắng xong, mới nói: "Người có thể trị ôn?"

"Ta không thể, nhà ta xấu con cá có thể. . ."

Phương Quý hơi kinh ngạc, lập tức trả lời một câu.

Minh Nguyệt tiểu thư trầm mặc một hồi: "Chắc chắn?"

Phương Quý có chút thiếu kiên nhẫn: "Không nắm ta sẽ nói cho người những thứ này?"

Một bên Tức đại công tử nghe Phương Quý nói chuyện với Minh Nguyệt tiểu thư, liền đã ngạc nhiên không thôi, vị này Đan Hỏa tông tiểu chương quỹ cái giá lớn bao nhiêu, hấn nhưng cũng là biết đến, chính là liền Tức đại công tử bực này thân phận người, tu vị còn cao nàng một cảnh, ở trước mặt nàng, cũng không lấy được qua tốt mặt, đặc biệt là, lúc này hai người chính đang thảo luận nhưng là mấy chục vạn linh tài, cho là con số nhỏ?

Mà Minh Nguyệt tiểu thư lời kế tiếp, chột để cho hấn kinh hãi đến biến sắc.

"Ta sẽ điều cho người!"

Minh Nguyệt tiểu thư trả lời thẳng thắn dứt khoát.

Tức Cửu Chiêu trong nháy mắt trở mắt ngoác mồm, liền ngay cả Phương Quý cũng sửng sốt một chút.

"Cái kia. . ."

Phương Quý một hồi lâu mới phản ứng được, chuẩn bị lại nói hai câu.

Nhưng Minh Nguyệt tiểu thư đã rất lạnh lùng nói: "Cái khác lời nói cho

hiệu buồn bên trong tiểu nhị nói liền có thể!"

Ngay khi Phương Quý còn không kịp phản ứng lại, thần phù bên trong đã thần niệm biến mất, lại không có động tĩnh.

Phương Quý có chút ngây người nhìn Túc Cửu Chiêu một chút, ngây ngốc nói: "Nàng đây là đáp ứng rồi?"

"Nàng chính là đáp ứng rồi. . ."

Túc Cửu Chiêu chính mình cũng nuốt nước miếng một cái: "Thậm chí đều không nhắc tới linh tinh chuyện. . ."

Chính mình càng nói đều cảm thấy càng thái quá, nhìn quý như thế nhìn Phương Quý, đầy mặt khó có thể tin, sớm lúc trước, Phương Quý liền cầm Đan Hỏa tông tên tuổi khoáng lác, bất quá bởi vì hấn thổi quá bất hợp lí, Túc Cửu Chiêu nửa tin nửa ngờ, hơn nữa cái này nửa tin nửa ngờ bên trong, vẫn là không tin thành phần chiếm đa số, nhưng là đến bây giờ, nghe được Minh Nguyệt tiểu thư dặn dò, hấn lại thực tại ngây người. . .

Mẹ tiểu tử này thổi lại là thật sự?

"Cái này. . . Minh Nguyệt nữ sư điệt lớn rồi, hiểu chuyện. . ."

Liền ngay cả Phương Quý chính mình, đều không chắc chắn lắm đáng vẻ, một hồi lâu mới lúng túng giải thích một câu.

Đến như vậy một câu nhận lời, Túc gia mệnh chính mình tộc nhân, bắt đầu cùng Đan Hỏa tông các nơi hiệu buồn liên hệ, mặc dù đôi phương đều đồng ý, tất cả dặn dò đáp ứng sáng khoái, nhưng là trong lòng hấn vẫn cảm thấy có chút khó mà tin nổi, Phương Quý chính mình cũng đồng dạng thấp thỏm, hai người liền như thế ngây ngốc ngây ra ngoài, liền đợi đến lại một ngày thời gian trôi qua, bắt đầu có vô số pháp thuyền từ bốn phương tám hướng mà tới.

Ầm ầm vang vọng, pháp thuyền như mây.

Mỗi một chiếc pháp thuyền bên trên, đều mang theo tràn đầy linh tài.

Càng có rất nhiều pháp thuyền, vận đến chính là dược dịch nguyên dịch, sẵn có, gia nhập thuốc dẫn liền đã có thể dùng!

Đi theo mà đến, còn có gần trăm vị lão Đan sư.

Bọn họ đều là phụng Minh Nguyệt tiêu thư điều lệnh, đến giúp luyện chế dược dịch.

Cái này mấy chục chiếc pháp thuyền đồng nhất thời gian, từ mỗi cái phương hướng lái tới, đan dệt như mây tình cảnh, liền ngay cả Phương Quý đều giật mình không thôi.

Trong lúc nhất thời, trong lòng lại bay lên một loại mơ hồ kính nể cảm giác. . .

Hắn trước đây thật là có điểm nhìn không lên Thái thượng Đan Hỏa tông tới, dù sao Đan Hỏa tông vị tông chủ kia có thể luyện đan lại không thể đánh, hơn nữa Đan Hỏa tông chương quỹ lại đáng ghét còn tự cho là thông minh, nhưng cho đến giờ phút này, hắn mới bỗng nhiên phát hiện, có lẽ Đan Hỏa tông lực lượng, quả thật muốn so với chính mình tương đương, còn lớn hơn nhiều. . .

Càng kính sợ hơn chính là Tức Cửu Chiêu, hẳn so Phương Quý hiểu rõ hơn, Đan Hỏa tông điều động lớn như vậy thủ bút, cần trả giá bao nhiêu.

Mà hết thấy này, lại chỉ là bởi vì cái này Thái Bạch tông tiêu đệ tử một câu nói?

. . .

. . .

"Phương Quý ca ca, ngươi. . ."

Kính hỉ nhất chính là tiểu Lý, nàng không nghĩ tới Phương Quý lại thật giúp nàng làm được điểm này.

Đứng ở lều vải nơi, ngẩng đầu nhìn không trung cái kia từng mảnh từng mảnh pháp thuyền, cả người đều đã muốn tước nhảy lên.

"A, chính ngươi không phải muốn cứu người, vậy ta liền giúp ngươi rồi. . ."

Phương Quý nhìn nàng hưng phấn nhảy nhót đáng đáp, lại là có chút

ngượng ngùng, không cao hứng nổi, trong miệng không nhin được trề môi la hét: "Có thể coi là mười vạn dược dịch có thể luyện chế ra đến, lại đến cần bao nhiêu thuốc dẫn a, người xác định trên người mình điểm ấy máu. . . Có thể?"

Lúc này hắn, đã thông qua Đan Hỏa tông, triệu tập đến rồi đầy đủ linh tài, nhưng trong lòng lại thực tại không cao hứng nổi.

Trong nội tâm có loại mơ hồ ý nghĩ, để cho hắn cảm thấy có chút ngòai ngủ bất an, là chính mình tìm đến rồi nhiều như vậy linh tài, nếu tiểu Lý lại muốn vì vậy mà tiêu hao càng nhiều máu tươi, thậm chí vì vậy mà chết, như vậy tiểu Lý, có tính hay không là chính mình hại?

"Phương Quý ca ca. . ."

Nhìn Phương Quý lo lắng đáng đáp, tiểu Lý cười tươi như hoa: "Lần này luyện đan, ngươi giúp ta nhóm lửa chứ?"

. . .

. . .

"Ta không cần vẫn dùng chính mình máu đến làm tất cả thuốc dẫn. . ."

Trước đây tiểu Lý lêu vãi, không chịu để cho bất luận người nào dò xét, Phương Quý cũng không được đi vào, nhưng bây giờ, Phương Quý lại rốt cục có thể tiến vào nơi đây, tiểu Lý cũng cuối cùng tại chịu hướng về hắn giải thích một vài thứ: "Trước đây luyện đan, ta cần lấy máu làm vì dẫn, nhưng là chính ta cũng biết, đây cũng không phải là kế hoạch lâu dài, ta máu cũng không đủ, vì lẽ đó ta liền muốn lấy dược dịch rót vào linh mạch phương pháp đến chữa trị ôn dịch. . ."

"Luyện chế dược dịch, mười vạn dược dịch, ta liền đem một thân máu đều rót vào cũng không đủ!"

Tiểu Lý nhẹ giọng giải thích: "Vì lẽ đó ta cần luyện một viên Huyết Thần đan, coi đây là dẫn, lại luyện dược dịch. . ."

"Có cái gì khác nhau?"

Phương Quý vẫn là không hiểu, vẫn là có chút lo lắng.

"Luyện bình thường chữa trị ôn dịch đan, mỗi một lô đều cần ta một giọt máu tươi!"

Tiểu Lý cũng tiếp tục giải thích: "Nhưng luyện Huyết Thần đan, chỉ cần ta ba thành bản mạng tinh huyết!"

"Ba phần mười. . ."

Phương Quý nghe đã sắp nhảy lên.

Thân là tu hành bên trong người, hấn thì lại làm sao không biết ba thành bản mạng tinh huyết tầm quan trọng?

Tựa như chính hấn, nếu là liên tục ăn Huyết Khí đan, sau đó liên tục cho mình lấy máu, như vậy ba, năm ngày bên trong, thả cái mấy trăm cân cũng không thành vấn đề, tuy rằng đương thời sẽ suy yếu không ít, có thể chậm rãi bù lên, đều là có thể rất nhanh liền khôi phục như cũ. . .

Nhưng nếu là bản mệnh tinh huyết, vậy cần bao lâu mới có thể khôi phục?

Thậm chí có còn hay không hi vọng khôi phục?

Phải biết rằng, lúc trước nhập Thái Bạch tông thì hấn liền là bởi vì bản mệnh tinh huyết khô cạn, gặp bao nhiêu tội?

"Ba thành bản mạng tinh huyết, liền có thể cứu nhiều người như vậy, đã rất tốt rồi. . ."

Tiểu Lý quay đầu cười, nói: "Hơn nữa ngươi xem, ta không có lừa ngươi đi, ba thành bản mạng tinh huyết, sẽ không chết. . ."

"Ngươi trước tiên đừng hi da khuôn mặt tươi cười. . ."

Phương Quý chỉ cảm thấy một bụng nghi vấn, hỏi ra khẩn thiết nhất một cái đề tài: "Tại sao máu của ngươi có thể làm thuốc dẫn?"

Tiểu Lý không nói lời nào, cúi đầu yên lặng chuẩn bị nổi lên luyện đan linh tài.

Một lát sau, nàng mới nhỏ giọng nói: "Ta đến nhanh một chút, tuy rằng

khoảng thời gian này, ta dùng chỉ có bình thường máu, thế nhưng một khi vận dụng bản mệnh tinh huyết, gia tộc liền sẽ sinh ra cảm ứng đến, ta lo lắng có thể biết. . . Luyện không xong rồi!"

. . .

. . .

Phương Quý không biết tiểu Lý máu, vì sao có thể làm thuốc dẫn, đến chữa trị ôn dịch khí!

Tức gia đại công tử đoàn người, thậm chí không biết tiểu Lý ở dùng chính mình máu làm cái này thuốc dẫn.

Đan Hỏa tông gần đây chạy tới Đan sư , căn bản liền không biết là tiểu Lý ở chế thuốc chữa trị ôn dịch.

Chỉ có ở bây giờ lẳng lặng bạc ở thành tây Thái Bạch tông pháp thuyền trên, vẫn luôn không có ra mặt Mạc Cửu Ca, hắc giờ kiếm tại đầu gối, kiên trì chờ đợi, trong mấy ngày này, hắc như là hóa thành một khối ngoan thạch, con mắt đều không có mở qua, nhưng ở tiểu Lý mở ra lò luyện đan, chuẩn bị luyện chế cái kia một viên làm cái này mười vạn dược dịch thuốc dẫn Huyết Thần đan thì hắc chợt trầm thấp thở dài một tiếng. . .

"Đông Thổ thế gia, quả nhiên vẫn là như vậy nhẫn tâm. . ."

"Chỉ bất quá. . ."

"Liền ngay cả các người cũng không nghĩ tới, khổ sở luyện chế Nhân Tiên đại dược, lại ít nhất có ba phân mười dùng ở phạm nhân thân trên chứ?"

Nghĩ như vậy thì hắc bỗng nhiên lẳng lẽ xuất kiếm.

Một luồng ánh kiếm, không dấu vết bay lên giữa không trung, đem một số xa từ Đông Thổ mà đến cảm ứng chặt đứt.

Chương 511 : Vụ Đảo Huyền Phượng

"Phượng Quý ca ca, người đem cái này một viên Huyết Thần đan, cầm cho bọn họ, lấy này đan hòa vào nguyên dịch, sẽ cùng mười vạn dược dịch cùng nhau tế luyện, liền có thể rót vào địa mạch, cứu này một châu bách tính, chỉ bất quá, người có thể ngàn vạn đừng nói cho bọn họ biết tên của ta. . ."

Chỉ luyện một viên Huyết Thần đan, tốc độ lại là rất nhanh, tiểu Lý chỉ dùng ba canh giờ, liền đã luyện đi ra.

Tiếp nhận cái kia một viên đan dược thời điểm, Phượng Quý tâm tình vẫn là rất phức tạp, cúi đầu nhìn tiểu Lý, nàng cùng mình đơn độc ở chung thời điểm, liền không có lại che mặt trên khăn trắng, vì lẽ đó lúc này Phượng Quý, có thể nhìn thấy trên mặt nàng Tử văn lại biến mất rồi hơn nửa, hầu như hoàn toàn lộ ra nàng nguyên bản dáng dấp, da thịt trắng mịn như ngọc, ngũ quan e lệ xinh đẹp, rất là đáng yêu.

"Nguyên lai xấu con cá kỳ thực không có biến dạng, trở nên càng đẹp mắt. . ."

Phượng Quý trong lòng thầm nghĩ, một lát sau mới hỏi: "Người dùng chính mình máu cứu người, kết quả lại không thể để cho người khác biết?"

"Đúng, nhất định không thể nói ra đi, đặc biệt là tên của ta!"

Tiểu Lý đều có chút sốt sắng lên, năn nỉ nhìn Phượng Quý.

"Coi như không nói ra đi, cũng nhất định sẽ có phiền phức chứ?"

Phượng Quý xem thường nở nụ cười một tiếng, thở thật dài một cái: "Bất quá hiện tại, cũng chỉ có thể nghe lời người!"

Xoay người đi ra ngoài thời điểm, trong lòng thầm nghĩ: "Tuy rằng không có biến dạng, nhưng thật giống cũng không có trở nên càng thông minh. . ."

...

...

Có Huyết Thần đan, chuyện về sau, liền đã lại khá đơn giản, bất kể là luyện chế dược dịch, vẫn là rót vào địa mạch, Tức gia người cùng Đan Hỏa tông từ các nơi điều sai tới Đan sư, đều so Phương Quý cùng tiêu Lý am hiểu hơn, dù sao lại nói trắng, đối với cái này một tràng quý thần đại ôn, bọn họ đau đầu, chỉ là nên làm gì chữa trị ôn dịch mà thôi, có chữa trị ôn dịch thuốc dân, cái kia liền tất cả đều để nói chuyện!

Vì lẽ đó giao ra cái này viên Huyết Thần đan, Phương Quý mấy người ở chỗ này chuyện, liền đã đợi tại kết thúc, lại thêm vào tiêu Lý luyện ra cái này viên đan dược sau khi, liền vẫn tâm thần không yên đáng vẻ, Phương Quý hiểu được tâm ý của nàng, quyết định mau chóng rời khỏi.

Đối với tiêu Lý dặn, Phương Quý như thế dặn dò Tức Cửu Chiêu.

Tức Cửu Chiêu vốn là liền không biết tiêu Lý thân phận, bây giờ đến nhắc nhở, càng là lập tức bảo đảm không lại suy đoán.

Sắp xếp thỏa đáng, Phương Quý liền cùng tiêu Lý trở lại pháp thuyền, lặng yên lên đường.

Rời đi lúc, Tức Cửu Chiêu đến đây đưa tiễn, đồng thời đưa tới, còn có vô số bảo dược đồ bổ, nói là đưa cho tiêu Lý, Phương Quý chọn chọn kiểm kiểm nửa ngày, hiềm đông hiềm tây, nhưng cuối cùng lại vẫn là cùng nơi ôm lên, bỏ vào pháp thuyền bên trong đi.

"Phương Quý đạo hữu. . ."

Cũng là ở Phương Quý chuẩn bị lên đường lúc, Tức Cửu Chiêu bỗng nhiên kêu hẳn một tiếng.

"Lại muốn làm gì à?"

Phương Quý quay đầu, lười biếng nhìn Tức Cửu Chiêu.

"Lần này, bọn công tử là thật sự chịu phục ngươi. . ."

Tức Cửu Chiêu bỗng nhiên thu hồi nụ cười trên mặt, hướng về Phương

Quý nghiêm túc cẩn thận ôm một quyển.

"Cái gì?"

Phương Quý nhất thời đầy mặt vui mừng, trừng mắt mắt thấy Túc Cửu Chiêu.

"Lời này bôn công tử cũng sẽ không lại nói lần thứ hai!"

Túc Cửu Chiêu miễn cưỡng đến khoát tay áo một cái, xoay người rời đi, tiếng nói truyền trở về: "Bất quá ngươi có nhớ, ta cái này chịu phục, là có hơn một nửa phải cho vị kia tiểu tiên tử, ngày sau ngươi đến ta Túc gia làm khách, có nàng ở bên, ta liền rượu đều cho ngươi nhiều chuẩn bị hai đàn!"

". . ."

". . ."

"Ha ha, đi thôi, đi Vĩnh Châu trừ ma!"

Bất ngờ được đến Túc Cửu Chiêu kính phục, Phương Quý trái tim rất là đắc ý, nhiều lần đều bật cười lên.

Bây giờ người đã cứu, ôn cũng trị đến, liền ngay cả tiểu Lý, mặc dù coi như so với bình thường hư nhược rồi rất nhiều, chính ngủ ở trên giường nhỏ giải lao, nhưng cũng phân minh không có tính mạng chi ngại, thoát nhìn cũng không phải nuôi không tốt, càng làm cho hắn yên tâm rất nhiều, cũng nhất thời cảm thấy trong lòng viên mãn, hứng thú bưng bưng sai khiến Anh Đề đi lái lên pháp thuyền, sau đó chạy đi Vĩnh Châu nơi, chém giết nơi đó làm loạn quỷ thần!

Dù sao tất cả những thứ này, đều là quỷ thần gây ra đó.

Như không có quỷ thần, liền sẽ không có trận này đại ôn, tiểu Lý cũng sẽ không tao ngộ cái này tội.

Bây giờ đại ôn có phương pháp khắc chế, nhưng quỷ thần cũng như thế không thể dễ tha.

"Chúng ta lần này, không đi Vĩnh Châu!"

Cũng chính khi pháp thuyền bay lên, muôn nhập Vĩnh Châu địa giới lúc, Mạc Cửu Ca lại bất ngờ xuất hiện ở thuyền trong sánh.

"Cái gì?"

Phương Quý đều chừng mấy ngày không thấy hấn, chợt nghe hấn mở miệng, nhất thời vạn phần không rõ.

"Nhu hôm nay chúng ta vẫn không có tiến vào Vĩnh Châu địa giới, liền đã gặp phải bực này quỷ thần đại loạn, chỉ có thể nói rõ, Vĩnh Châu cảnh giới cục diện, đã vượt xa chúng ta tưởng tượng, nơi đây đều có quỷ thần bừa bãi tàn phá, như vậy cùng Vĩnh Châu láng giềng Viễn Châu, tương tự cũng chạy không thoát này một kiếp, vì lẽ đó hiện tại, chúng ta không hướng về Vĩnh Châu, trực tiếp liền hướng về Viễn Châu phương hướng đi, trước đem Viễn Châu cảnh nội quỷ thần diệt trừ lại nói. . ."

Mạc Cửu Ca sắc mặt bình tĩnh, cho Phương Quý giải thích vài câu.

"Chúng ta đi Viễn Châu, cái kia Vĩnh Châu làm sao bây giờ?"

Phương Quý nhú mày, thuận miệng hỏi một câu.

Mạc Cửu Ca tựa hồ cũng sớm đã nghĩ phải hiểu, nhàn nhạt nói: "Bây giờ Bắc Vực các đại tiên môn, đều có tình nhuệ chạy tới Vĩnh Châu, vì lẽ đó Vĩnh Châu ma họa lợi hại đến đâu, cũng có người ngăn chặn, đúng là Viễn Châu, vốn là vị trí xa xôi, tiên môn thế yếu, nếu ma loạn lan tràn qua, bằng bọn họ này điểm chút bản lĩnh, là không thể ngăn cản đến, chúng ta đi, có thể vì bọn họ giải đến khẩn cấp. . ."

"Cái này một tràng ma họa, Vĩnh Châu như chiếm bảy thành, cái kia tất có ba phần mười ở Viễn Châu, chúng ta ngoại trừ cái này ba phần mười, cũng là hết lực!"

". . ."

". . ."

"Người sao biết nhân gia Viễn Châu tiên môn không có bản lĩnh?"

Phương Quý thuận miệng hoài nghi một câu, lại vẫn để cho Anh Đề xoay chuyển phương hướng, kính hướng về Viễn Châu mà tới.

Xem qua Bắc Vực phong thủy đồ sau khi, hẳn ngược lại cũng rõ ràng, Viễn Châu cùng Vĩnh Châu, đều là Bắc Vực tây nam nơi, nhất là xa xôi.

Vĩnh Châu địa thế hẹp dài, ngang qua tây đông, vì lẽ đó cái này một tràng Vĩnh Châu trung bộ bắt đầu lan tràn ma loạn, như vẽ một vòng, đúng là có một phần Viễn Châu địa vực cách đến càng gần, bây giờ bọn họ ở Vĩnh Châu phía đông, liền gặp phải ma họa, như vậy Viễn Châu bộ phận địa vực, cũng tất nhiên đã chịu đến ma họa ảnh hưởng, Bắc Vực các đại tiên môn tinh nhuệ, đều phó Vĩnh Châu, Viễn Châu đúng là vẫn không lo nổi.

Lúc này bọn họ đi tới Viễn Châu, nhưng cũng ở một trình độ nào đó, có thể bỏ khuyết Viễn Châu chỗ trống.

Bất quá y chính mình vị này lười nhác sư tôn tính tình, hẳn sẽ suy xét như thế nhỏ?

Phương Quý trong lòng là không thể nào tin!

Cùng với nói hẳn là ý thức được Viễn Châu thiếu người giúp đỡ, mới quyết định chạy đi Viễn Châu, chẳng bằng nói hẳn là bởi vì muốn đi Viễn Châu, mới lâm thời tìm ra như thế một cái lý do. . .

Về phần hẳn đi Viễn Châu là tại sao, Phương Quý nhất thời đã nghĩ không được nhiều như vậy. . .

Ngược lại đi đâu, đều là vì chém giết quỷ thần.

Bây giờ quỷ thần có thể mang đến ma ôn đại loạn, đã theo tiểu Lý cái kia một viên Huyết Thần đan luyện chế, mà bị bóp chết ở ban đầu giai đoạn, còn lại chính là chém giết những kia ma loạn quỷ thần mà thôi, bây giờ toàn bộ Bắc Vực, không biết có bao nhiêu tiên môn đều rút ra tinh nhuệ, đến đây bình ma họa, mà trong này, cũng không biết có bao nhiêu là như Tứ đại công tử cùng bọn họ Thái Bạch tông như thế cao thủ.

So sánh với nhau, đơn thuần bình định ma họa, đúng là đơn giản nhiều lắm!

. . .

. . .

Pháp thuyền chuyển hướng, kính đi tây đi, rất nhanh liền đã biến mất ở đây trời mây khói trong.

Chỉ là Phương Quý mấy người bây giờ cũng không biết chính là, cũng là ở bọn họ gãy hướng về Viễn Châu lúc, lúc này Vĩnh Châu, nguyên lai Vĩnh Châu Tôn phủ di chỉ bên trên, đang có người lẳng lặng ngồi ở nguyên Vĩnh Châu Tôn phủ mới có thể ngồi chỗ ngồi, nhìn một phương phong thủy đồ.

Vĩnh Châu lúc trước tư thiết lập ra tế đàn, lấy người sống máu thịt cung phụng quý thần, kết quả bị người phá hủy tế đàn, cũng trong bóng tối rơi xuống tay chân, cho tới quý thần đọa ma, đại khai sát giới, vào lúc này, cái thứ nhất gặp tai vạ, chính là Vĩnh Châu Tôn phủ, quý thần vốn là được bọn họ quản thúc, nghe bọn họ mệnh lệnh làm việc, nhưng là ma loạn quý thần đến tự do, lại cái thứ nhất hướng về Tôn phủ huyết mạch hạ thủ.

Hoàn toàn đại loạn trong, Vĩnh Châu Tôn phủ huyết mạch hơn nửa bị quý thần nuốt sống, trở thành đọa ma quý thần nhóm đầu tiên tế phẩm, còn lại Tôn phủ huyết mạch, cũng đều bỏ thành mà chạy, lấy đến hôm nay Vĩnh Châu Tôn phủ, thành hoàn toàn hoang lương nơi, khắp nơi hài cốt, không một tồn người.

Nhưng bây giờ, ở mảnh này phế tích bên trên, lại xuất hiện một cái thân mặc áo bào đen, tóc dài xõa vai nam tử.

Người này có được cực kỳ tuấn mỹ, thân thể như ngọc, hai hàng lông mày nhập tóc mai, chỉ là dẫn theo một vệt Âm tà chi khí, nhưng người không dám nhìn thẳng.

Trước mặt hấn phong thủy đồ trên, chính hiển hóa ra một đoàn ma khí, như vòng xoáy, càng trung tâm, ma khí càng nặng, mà trừ ma khí ở ngoài, thì lại lại hiển hóa ra rất nhiều linh quang, đang tự bốn bát phương mà đến, tầng tầng lớp lớp, hướng về trung tâm hội tụ, trong đó chỉ có cực nhỏ một phân, không có hướng về trung tâm hội tụ, mà là gãy chuyển phương hướng, chạy về ma khí bao trùm phong thủy đồ một bộ phận khác.

Gãy hướng về phía một hướng khác linh quang cực nhỏ, nam tử này cũng không thể nào để ở trong mắt, chỉ là nhìn những kia chính đang hướng về ma khí vòng xoáy trung tâm mà đến linh khí, trên mặt lộ ra một vệt ý xem thường, âm điệu có chút âm nhu mở miệng: "Những thứ này Bắc Vực tiên môn, vẫn đúng là đem cái này xem là một tràng não nhiệt, từng cái từng cái tranh cướp giành giật muốn tới, cũng không biết phương bắc đâu kia

Thương Long, sẽ có hay không có động tĩnh. . ."

"Hắn nếu là đến rồi, cái kia ngược lại tốt. . ."

Cái này âm nhu bên người nam tử, có một cái trang phục cực kỳ kiều mị cô gái, ha ha cười nói: "Trăm năm trước, Bắc Vực người đều nói cái gì bắc Thương Long, nam Huyền Phượng, cũng nắm phương bắc cái kia nghịch tặc, cùng ngài vị này Vụ đảo thứ nhất Đại quân gia đánh đồng với nhau, như là các người hai vị, có thể ở cái này Vĩnh Châu đụng tới, ngài cũng vừa vạn thuận lợi giải quyết hắn, lộ một lộ ngài ẩn giấu mấy trăm năm thủ đoạn. . ."

"Ngu người chuyện tốt, nói lung tung một mạch, bản tọa cũng không thể nào để ở trong mắt!"

Vị kia âm nhu nam tử cười nhạt, nói: "Bất quá cái kia phương bắc Thương Long đến cũng thôi, không đến vậy thôi, bản tọa cũng không sao cả, hiện nay Bắc Vực làm náo động nhất, ngược lại không phải cái kia người điên, mà là Thái Bạch tông, mấy ngày trước đây Huyền Nhai Tam Xích chó mắt chủ như thế trốn về Vụ đảo, đem cái kia Thái Bạch tông chủ thổi vô địch thiên hạ, nếu không là nơi đây có chuyện bận rộn, ta cũng muốn hướng về An Châu đi một lần. . ."

Kiều mị cô gái cười nói: "Hết bận chuyện nơi đây, lại đi cũng không muộn!"

"Còn đến lại chậm trễ chút công phu!"

Cái kia âm nhu nam tử nói: "Dặn dò các người làm chuyện, người làm tốt?"

Kiều mị cô gái cười gật đầu, nói: "Thế nhân đều cho rằng quỷ thần dọa hóa, chúng ta Vụ đảo hoặc là sẽ nghĩ biện pháp lần thứ hai trị phục những kia quỷ thần, hoặc là bỏ mặc, nhưng bọn họ lại vạn vạn không nghĩ tới, Nam Phượng đại nhân tự thân ra tay, ngài không những không ngăn trở quỷ thần dọa ma việc, trái lại đẩy một cái, để những này quỷ thần đi đem dịch khí truyền ra, cái này Vĩnh Châu nơi, liền nhất định phải vạn kiếp bất phục. . ."

"Phế vật lợi dụng mà thôi!"

Cái kia âm nhu nam tử nhàn nhạt nói: "Những này quỷ thần đã dọa hóa, lại kéo trở về cũng không dùng, đúng là đem cái này Vĩnh Châu hóa thành ma

khí bừa bãi tàn phá nơi, đối với ta Vụ đảo có nhiều chỗ tốt, ha ha, quý thân bừa bãi tàn phá, đưa tới dịch khí, đem rông rã một châu, hóa thành ma địa, oán khí ngưng tụ, kéo dài không tiêu tan, lại sẽ sinh sôi càng nhiều quý thân, nếu như không có ta Vụ đảo Bách Ôn đan, bọn họ một trăm năm cũng giải không được cái này phiền phức!"

Kiều mị cô gái con mắt hơi phát sáng: "Đại nhân là phải đem toàn bộ Bắc Vực, hóa thành ma địa sao?"

"Hiện tại còn không phải lúc, cái này Bắc Vực vẫn còn là chúng ta, phá huỷ đáng tiếc, nhưng nếu là bọn họ u mê không tỉnh. . ."

Âm nhu nam tử lạnh nhạt nở nụ cười, không hề nói tiếp, chỉ là điềm nhiên nói: "1,500 năm, những kia Bắc Vực phế vật, vẫn không chịu từ bỏ này điềm mơ hảo, bây giờ càng là thừa dịp Đế Tôn đại nhân bế quan, một làm ồn lên gây sóng gió. . ."

"Bây giờ, bản tọa ngược lại muốn thừa dịp trận này ma loạn, nói cho bọn họ biết một cái đạo lý. . ."

"Bọn họ cần sợ sệt, tuyệt không chỉ là Đế Tôn một người!"

". . ."

". . ."

Kiều mị cô gái nghe vậy, rất có chút hưng phấn lên: "Vậy chúng ta cũng phải ở lại chỗ này, nhiều chém mấy vị Bắc Vực tu sĩ chơi sao?"

"Không, chúng ta đi Viễn Châu!"

Âm nhu nam tử cười nhạt nói: "Thái Bạch tông cho chúng ta một món lễ lớn, hiện tại ta muốn đi trả lại bọn họ một phần!"

Chương 512 : Dao Trì Bàn Đào

Vĩnh Châu ma loạn, Bắc Vực tiên môn tinh nhuệ, đều từ bát phương mà đến, đi Vĩnh Châu.

Nhưng cũng là ở các đại tiên môn tại Vĩnh Châu chạm trán, quần anh tập trung thời khắc, Phương Quý cùng Mạc Cửu Ca mấy người cười nho nhỏ pháp thuyền, cũng đã thay đổi phương hướng, lặng lẽ đi tới cùng Vĩnh Châu nơi liền nhau, nhưng bây giờ ma họa so với Vĩnh Châu càng thiên Viễn Châu. . .

Đương nhiên, lúc này Mạc Cửu Ca vẫn còn không biết, lúc này Vĩnh Châu địa giới, cũng đang có một đóa màu đen đặng vân, phiêu hướng Viễn Châu, mà cái này đóa màu đen đặng vân bên trên người, cũng đồng dạng không biết, ở hần chạy tới Viễn Châu lúc, có một vị khác từng ở An Châu hạ cờ chấp cờ, áo trắng trắng ủng trắng vớ, tương tự cũng gánh vác một phương bàn cờ, trong tay nắm hai viên cờ đen, tiến vào Viễn Châu địa giới.

Phương đông xa xôi, có người hướng về gia tộc bẩm báo một chuyện, chính mình bỗng nhiên không nhìn thấy tiểu thư tung tích.

Liền, phía đông cái kia một cái cổ lão thế gia, cũng có người buổi tối hôm đó, liền kỵ hạc mà tới.

Vĩnh Châu nơi bát phương động, Viễn Châu nơi, cũng đã bỗng nhiên xoắn xuýt vô tận nhân quả.

...

...

"Cái chỗ chết tiệt này, chính là Viễn Châu?"

Cùng với những cái khác người đều đầy cõi lòng tâm sự mà đến không giống, Phương Quý đến rồi Viễn Châu, chủ yếu nhất chính là chơi.

Bây giờ bọn họ rời đi toà kia tiểu Lý chữa trị ôn dịch thành trì, đã có ba ngày, theo đường xá để tính, cũng sớm đã tiến vào Viễn Châu địa giới, chỉ bất quá, Viễn Châu dù sao tương đối hoang vắng, đúng là hiếm thấy người ở, một đường chạy tới, cũng chỉ trông thấy mấy cái không lớn phàm tục thành trì, bọn họ lại là liền dừng lại cũng không có dừng lại, liền kính đi vào trong đền, muốn tìm cái tiên môn đạo thống dò đường hỏi cũng khó khăn.

"Viễn Châu nơi, trước hẹp sau rộng, lại là do từng gặp gỡ cổ đại chiến, đền nổi hơn nửa địa mạch khô cạn, linh khí thiếu thốn, vì lẽ đó ngược lại có một nửa là vụn dăm cát vàng, người ở đây, là không nhìn thấy mấy người, chỉ cần hướng về phía tây nam hướng về đi, ước chừng lại vụn dăm, liền có thể nhập Viễn Châu trung nam chi vực, nơi đó đúng là Tiên sơn vô số, môn phái mọc như rừng, bàn về phồn hoa cảnh tượng, không thua chúng ta An Châu. . ."

Đúng là Mạc Cửu Ca, tựa như nghe được Phương Quý oán giận, nhẹ nhàng giải thích vài câu.

"Người thật giống như rất quen nha. . ."

Phương Quý hiếu kỳ hướng vào phía trong khoang phương hướng liếc mắt nhìn, nghĩ thầm Mạc lão cửu đều không có vén rèm xem xuống, làm sao như thế rõ ràng?

Mạc Cửu Ca nghe xong Phương Quý lời nói, lại trầm mặc không nói, Phương Quý lắc đầu một cái, không thể làm gì khác hơn là để Anh Đề theo hẳn nói đi.

Cũng thực là như Mạc Cửu Ca nói, bọn họ một đường hướng tây nam mà đi, lại qua hai ngày, liền đã có thể thấy linh tinh thành trấn, cũng thỉnh thoảng có núi xanh mọc như rừng, cũng cùng phía đông không giống, nơi đó khắp nơi cát vàng, chính là có mấy toà đỉnh núi, cũng là trọc lốc.

Bất quá đến nơi này sau khi, Phương Quý liền phát hiện một cái hiện tượng kỳ quái, từ pháp thuyền bên trên, nhìn xuống dưới, tùy ý có thể thấy được trên mặt đất, đang có nhỏ như là kiến hôi bách tính, tụ tập thành đàn, dất trâu đầy xe, đi lại tập tễnh hướng về phía đông đi tới, một đường đi tới, bọn họ đã trước sau gặp phải ba, bốn sóng, thoạt nhìn cũng như là chạy nạn giống như, trốn hướng về phía đông cát vàng đầy trời nơi.

"Nhìn dáng dấp Mạc lão cử đoán không sai, nơi này quả nhiên cũng có quỷ thần bừa bãi tàn phá. . ."

Phương Quý thấy, trong lòng liền đã nắm chắc.

Những người dân này cũng không phải không biết nơi nào tháng ngày dễ chịu, không duyên cớ muôn hướng về sa địa bên trong đi, tất nhiên phía trước có kiếp nạn liên tục.

Mà từ đây nhìn lại, đi tây đi về phía nam, đều là Vĩnh Châu phương hướng, có thể thấy được là bên kia quỷ thần lan tràn đến rồi.

"Nếu như thế, chúng ta cũng nên quay đầu lại đi về phía nam chứ?"

Phương Quý cùng Mạc Cửu Ca nói ngay sau đó, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lại có chút hưng phấn.

Mạc Cửu Ca đã cầm rượu mấy ngày, suốt ngày chỉ là ngồi xếp bằng, cũng như là một cái trâm mặc chạm ngọc.

Lúc này nghe xong Phương Quý lời nói, cũng chỉ chậm rãi mở mắt, ngẩng đầu nhìn Phương Quý một màn, nói: "Vì sao?"

"Chém giết quỷ thần a. . ."

Phương Quý kinh ngạc trả lời, nói: "Phía dưới có bách tính chạy nạn, từ nam hướng về bắc, liền nói rõ phía nam nhất định có quỷ thần lan tràn tới, vậy chúng ta nên muốn giết quỷ thần, liền trực tiếp hướng phía nam đi tốt, nhất định sẽ cùng quỷ thần đụng tới, vừa vặn từ con này giết tới đầu kia, lại từ Viễn Châu giết tới Vĩnh Châu, đợi đến đem những này quỷ thần đều giết sạch rồi, chúng ta cũng là có thể mau mau về Thái Bạch tông đi tới?"

Nói, trong lòng ngược lại có điềm chờ mong.

Nói là đến Vĩnh Châu trừ ma, kết quả lại đến rồi Viễn Châu, đến rồi Viễn Châu sau khi đi, cũng một con quỷ thần không thấy.

Trước trước sau sau, cũng là ở Viễn Châu biên cảnh ở ngoài chém vài con tiểu quỷ thần, Phương Quý đã có chút bực mình.

Mà Mạc Cửu Ca mặt đối với Phương Quý lời nói, lại chỉ chậm rãi lắc đầu,

nói: "Còn chưa tới lúc!"

Nói, hắn cũng là hơi trầm ngâm, xa xa hướng về phía tây một chỉ, nói:
"Tiếp tục hướng về trước, chính là Viễn Châu tây nam chỉ vực, tới gần cùng
Vĩnh Châu biên giới, nơi đó có một quốc gia tên là Dao Trì, tiên môn đông
đảo, chúng ta cần giúp đỡ, liền đi nơi đó bắt đầu tốt!"

"Dao Trì, có Vương Mẫu nương nương sao?"

Phương Quý nói thầm trong lòng, nhìn Mạc Cửu Ca một chút, vẫn là theo
lời mà đi.

Từ khi đi tới nơi đây, hoặc nói đến gần rồi Viễn Châu bắt đầu, Mạc Cửu Ca
liền vẫn kỳ quái, hắn cũng đã quen thuộc từ lâu.

Thuận miệng dặn dò Anh Đề hướng phía tây, Phương Quý liền lại chấp tay
sau lưng, đi tới pháp thuyền góc sương, chỉ thấy cái này một phương
thuyền khoang, đúng là bố trí tinh mỹ nhất, trên giường nhỏ bày ra dày đặc
đệm giường, tiểu Lý chính ngủ ở trên giường giải lao, bây giờ khoảng cách
nàng lấy bản mệnh tinh huyết luyện đan, đã qua đi tới ba ngày, thế nhưng
nàng vẫn là mặt không có chút máu, thân thể nhu nhược đến cực điểm, vẫn
ở cái này góc sương bên trong giải lao.

Cùng với trước không giống chính là, bây giờ trên mặt nàng Tử văn, đúng
là cực kì nhạt, vẫn không có khôi phục.

Trước ở Thái Bạch tông thì nàng vừa thấy trên mặt Tử văn biến mất, lập
tức kinh hãi đến biến sắc, cũng không biết làm sao làm, rất nhanh Tử văn
liền lại lần nữa che kín cả trượng hai gò má, nhưng là bây giờ, nàng thật
giống cũng không có biện pháp, chỉ có thể lấy diện mạo thật sự gặp người.

Phương Quý đúng là không có gì ý kiến, dù sao bộ dáng này tiểu Lý nhìn
càng đẹp.

"Còn chưa khỏe a?"

Phương Quý ngồi ở tiểu Lý bên cạnh, mang theo lỗ tai của nàng xem xét
nhìn sắc mặt của nàng, nhưng sắc mặt vẫn là có vẻ trắng như tuyết, trong
lòng nhất thời nghĩ thầm nói thầm, nói: "Người làm sao theo ta khi đó
không giống chứ, ta đương thời cũng là khí huyết khô cạn, tổn bản nguyên,
bất quá tạ bình thường cũng không bị ảnh hưởng a, tình cờ khí huyết không

đủ, ăn mấy viên Huyết Khí đan, như thường có thể nhảy nhót tung bưng, không có chuyện gì. . ."

Vừa nói vừa lại cầm ba viên Huyết Khí đan đi ra, nói: "Lại đem những thứ này ăn!"

Tiểu Lý sắc mặt nhất thời hơi đỏ một chút, vội vàng dao động nổi lên đầu, nói: "Ta không muốn ăn, huyết khí quá gay mũi. . ."

"Không ăn làm sao có thể tốt?"

Phương Quý trừng nàng một chút, nói: "Cái này có thể đều là thứ tốt. . ."

Tiểu Lý kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn, nói: "Ta biết đây là cái gì, người từ Vượng Tài trong túi móc ra. . ."

Phương Quý ngẩn ra, cả giận nói: "Vượng Tài ăn liền không phải thứ tốt rồi?"

Nói kiên trì muốn dứt tiểu Lý ăn, cái này có thể đều là tốt nhất Huyết Khí đan, tiểu Lý thiếu máu, nên bổ huyết.

Tức Cửu Chiêu đưa các loại đồ bổ linh dược, có thể đều cho nàng ăn, nhưng không hiệu quả a.

Vậy chỉ dùng phương pháp đơn giản nhất, trực tiếp dứt Huyết Khí đan.

"Thật sự không thể ăn nữa rồi, huyết khí đỉnh choáng váng đầu. . ."

Tiểu Lý cuống quít từ chối, nói sang chuyện khác: "Chúng ta hiện tại đi đâu?"

"Còn nói muốn đi cái gì nước Dao Trì, không biết đi làm gì. . ."

Phương Quý thấy nàng chết sống không chịu ăn, liền cũng chỉ đành không bắt buộc, thuận lợi nhét vào một viên tiên vào chính mình trong miệng nếm thử mùi vị, kết quả một cỗ mùi máu xông lên nhập não, suýt nữa phun ra ngoài, nhưng khi tiểu Lý có thể không mất mặt, hắn gian nan nuốt xuống, một lát mới lại nghiêng đầu đến, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra nói: "Người nghe nói qua cái này cái gì nước Dao Trì không có?"

Tiểu Lý thấy hần cứng rắn chổng đờ nuột vào Huyết Khí đan, chính lén lút cười, nghe vậy vội vàng che miệng, cũng làm bộ như không có chuyện gì xảy ra đáng vẻ nói: "Viên Châu những chỗ khác ta không biết, cái này nước Dao Trì đúng là nghe qua, có người nói nơi này có một cây bàn đào, chính là thượng cổ còn sót lại cây, nước Dao Trì tên, chính là bởi vậy mà đến, đã tạ bên trong ghi chép, cái này cây bàn đào, chính là trên trời Dao Trì rơi xuống!"

"Bàn đào?"

Phương Quý nghe xong đúng là ánh mắt sáng lên, tuy rằng những khác linh dược bảo tài, hần biết không nhiều, nhưng cái này bàn đào lại nghe qua a, lập tức hướng về tiểu Lý nói: "Nếu là thật, loại kia đi tới nước Dao Trì, trước tiên đi hái lên hai cân lại đây để người ném thử mùi vị. . ."

"Hái không được. . ."

Tiểu Lý che miệng mỉm cười, nói: "Toàn bộ Bắc Vực, cũng theo đó một cây, tổng cộng mới kết mấy cái trái cây, cái nào đến phiên chúng ta!"

"Không cho hái?"

Phương Quý cười gằn, vô cùng bá đạo nói: "Không cho hái, ta liền đem cái kia phá cây đào cho rút, trồng nhà người trong viện!"

"Rút cũng rút không được đây. . ."

Tiểu Lý cười hì hì, nói: "Loại kia thượng cổ còn sót lại cây, cách cũ thô, liền lại khó tồn tại, có người nói trước đây, Đông Thổ cũng từng có người muốn mua cây đào này đây, liền là bởi vì biết di chuyển đến Đông Thổ, liền không sống, đành phải thôi. . ."

" cái này cũng không được, cái kia cũng không được, người có phải là theo ta tranh cãi đây?"

Phương Quý có chút nổi giận, lại lấy ra mấy viên Huyết Khí đan.

Tiểu Lý cuống quýt thay đổi đề tài, nói: "Mạc tiên sinh vì sao phải đi nước Dao Trì?"

"Cái này ai biết a. . ."

Phương Quý lén lút hướng về Mạc Cửu Ca khoàng liếc mắt nhìn, nhỏ giọng nói: "Khả năng đi gặp tình nhân cũ đi. . ."

Tiểu Lý lấy làm kinh hãi: "Thật sự?"

"Thật sự. . ."

Phương Quý đề sát vào tiểu Lý, thần bí nói: "Người đừng xem ta người sư phụ này, lớn lên nhìn như thế chính, một mặt đứng đắn dạng, kỳ thực một bụng ý nghĩ xấu, trước đây ta mới vừa với hấn học kiếm thời điểm đi, chúng ta trong môn phái có cái Tiểu Bích hồ, đương thời hấn liền đề ta. . ."

"Sặc!"

Mạc Cửu Ca thuyên khoàng phương hướng, bỗng nhiên vang lên một tiếng rõ ràng kiếm ngân vang, đó là rút kiếm ra khỏi vỏ âm thanh.

"Không nói. . ."

Phương Quý hoảng lập tức đứng lên, nghiêng tai nghe, không gặp có khác biệt động tĩnh, lúc này mới yên tâm.

Lén lút hướng về tiểu Lý trừng mắt nhìn, ý tứ là sau khi lại tìm cơ hội nói cho nàng.

Tiểu Lý thật lòng gật gật đầu, tỏ ra hiểu rõ.

Phương Quý dương dương tự đắc, hai tay đặt sau lưng đi rồi, ra khoàng sau khi hướng về Mạc Cửu Ca cái hướng kia liếc mắt nhìn, cười hì hì, mặc dù là đang cùng tiểu Lý nói giỡn, bất quá hấn vẫn đúng là cảm thấy càng xem Mạc lão cửu càng như là đi gặp tình nhân cũ đáng vẻ, chỉ là thấy hấn như thế đứng đắn, cũng không khỏi hiếu kỳ lên, Mạc lão cửu giả giả cũng là một phương nhân vật, không biết hấn tình nhân cũ sẽ là cái gì đáng vẻ. . .

Chương 513 : Nhất Kiếm Quy Lai

Đọc theo đường đi tuy là phiền phiền nhiều nhiều, lại cũng chung quy dần dần đi tới cái kia nước Dao Trì, cũng xác thực như Mạc Cửu Ca nói, cái này nước Dao Trì nơi, chính là Viễn Châu linh khí nhất là dồi dào nơi, chu vi núi xanh mọc như rừng, cũng đặt không ít tiên môn đạo thống, tiên phong đạo uân, rất có vài phần An Châu nước Sở đáng đáp, chỉ bất quá Phương Quý mấy người tuy đến khổ cực, nhưng cũng không có thời gian thưởng thức mỹ cảnh.

Bọn họ chạy tới thời điểm, lại chính là cái này nước Dao Trì gặp đại nạn lúc.

khẽ hướng về phía nam nhìn lại, có thể thấy được quốc cảnh phía nam, đang có một đạo hắc tuyến, ô ép ép vắt ngang hư không, từ cái kia hắc tuyến bên trong, liền có thể cảm nhận được mãnh liệt mà đau thương quý thân khí, có thể suy ra nơi đó tất nhiên chính đang tại quý thân bừa bãi tàn phá tập kích, mà ở cái này giữa không trung, còn có thể nhìn thấy, thỉnh thoảng liền có pháp thuyền, đằng vân, phi kiếm, tụ tập thành đàn, vừa hét lớn, vừa hướng phía nam chạy đi.

"Phía nam Ngọc Chi hà lại có quý thân xâm lấn, hung khí vô cùng. . ."

"Ngọc Chi hà phía nam, đã đều bị quý thân khí bao phủ, hoàn toàn không có người sống. . ."

"Cũng còn tốt, cũng còn tốt, đều nhờ vào Ngọc Chân cung Dao tiên tử dâng ra hộ cung đại trận, bố thủ ở Ngọc Chi hà trên, lúc này mới ngăn trở quý thân bừa bãi tàn phá thế, bất quá bây giờ bờ bên kia quý thân càng ngày càng nhiều, sợ là Ngọc Chân cung đại trận cũng chống đỡ không được bao lâu. . ."

"Đi mau, đi mau, Ngọc Chi hà phòng tuyến bị phá, quý thân liền giết vào cảnh nội đến rồi. . ."

". . ."

". . ."

"Nơi này quả nhiên thật tốt náo nhiệt, chúng ta hiện tại đi tìm ai?"

Phượng Quý thấy cái này một phen loạn tượng, cuối cùng cũng coi như là có đất dụng võ, quay đầu hướng về trong khoang Mạc Cửu Ca nói.

Theo trước Mạc Cửu Ca, bọn họ muốn tới cái này nước Dao Trì, cùng nơi này tiên môn chạm trán, lại thương lượng nên làm gì giúp đỡ bọn họ càn quét quỷ thần đại loạn, muốn nói đến, này ngược lại cũng là một cái tiên môn hỗ trợ tốt biện pháp, chỉ là đến rồi nơi đây, muốn đi tìm ai?

"Không cần tìm ai, trước tiên đi Ngọc Chi hà nhìn một cái!"

Mặt sau khoang thuyền trong, Mạc Cửu Ca tiếng nói trầm mặc một hồi, nhẹ giọng mở miệng.

"Tại sao lại thay đổi?"

Phượng Quý nói thắm một câu, nhưng cũng không kịp nói thêm cái gì, trực tiếp để Anh Đề quay đầu, bằng nhanh nhất pháp lực, về phía trước chạy đi.

Bất quá ước chừng nửa ngày thời gian, bọn họ liền đã tới đến bên ngoài ngàn dặm, lúc này lại hướng phía nam nhìn lại, liền có thể thấy cái kia quỷ khí âm trầm, ma họa nặng, rất xa phủ kín nửa bầu trời, một dòng sông bờ bên kia, hầu như đều là tràn ngập quỷ khí, bên trong tựa hồ thỉnh thoảng truyền đến từng trận kêu lên thê lương thảm thiết, phẳng phát vền vền là một dòng sông chi cách, nơi đây chính là tiên cảnh, đối diện liền là địa ngục.

Cuồn cuộn ma khí bên trong, chính thỉnh thoảng có quỷ thần xông giết tới, nhào về phía phía bờ bên này.

Mà ở cái kia một cái uốn lượn như thất lung ngọc trên sông, lại có nhàn nhạt kim quang lấp loé, ngự trị ở trong hư không, ở cái kia không trung, cũng chính không biết có bao nhiêu tu sĩ, chính mượn cái kia trên sông trận quang gia trì, cùng cái kia nhào giết tới quỷ thần ác đấu, đem bọn họ đánh trở lại.

Ở Phượng Quý mấy người chạy tới thì cái kia trên sông chiến thế, đã vô

cùng hung hiểm.

Sông bờ bên kia quý thần, cũng không biết có bao nhiêu, lúc này như là giống như bị điên, chính tụ tập lên một phen cường đại thế, không muốn sông cũng tựa như trùng kích trên sông trận quang, dù là phía bờ bên này nước Dao Trì tu sĩ, đã liều mạng ngăn cản những kia quý thần, nhưng vẫn cứ xuất hiện không ít thương vong, trên sông trận quang, cũng dần dần ảm đạm rồi, chẳng biết lúc nào, thì sẽ hoàn toàn tan vỡ.

"Nhanh, đối diện quý thần càng ngày càng nhiều, Ngọc Chi hà khó thủ. . ."

"Dao tiên tử đây?"

"Dao tiên tử làm sao vẫn không có chạy tới?"

". . ."

". . ."

"Cái này Viễn Châu tu sĩ, thoát nhìn là kém một chút a. . ."

Phương Quý cẩn thận liếc mắt nhìn này phương chiến trường, đều không khỏi nói thầm: "Mạnh nhất cũng mới Kim Đan trung cảnh?"

Thảo nào hẳn cảm giác kỳ quái, chỉ thấy cái này Ngọc Chi hà trên, đang cùng quý thần chém giết tu sĩ cũng không ít, nhưng trong đó lại hơn nửa đều là Trúc Cơ cảnh giới, trong đó còn có chút Luyện Khí cảnh giới tu sĩ lẫn vào trong đó, trước sau mấy cái then chốt trận tuyến, chủ trì đại cục, cũng chỉ là mấy cái Kim Đan tu sĩ, hơn nữa lấy Phương Quý bây giờ ánh mắt nhìn lại, chính là cái này mấy cái Kim Đan cũng chẳng tốt đẹp gì.

Bên trái một ông già, râu mép đều trắng, nhưng đan quang hỗn tạp không rõ, vừa nhìn chính là đan dược thành đan chứ?

Bên phải cái kia cái hán tử, thân mặc đạo bào, đúng là tiên phong đạo cốt, có thể cái kia thần thông quá tháo điểm chứ?

Tối thượng đầu cái kia đầu đội thiết quan nam tử, tu vi cao nhất, nhưng lại cũng là địa bảo thành đan trung giai Kim Đan?

Như thế một chút quét xuống đến, Phương Quý trực giác, trong này đừng

nói là như chính mình tông chủ cùng Mạc Cửu Ca người như vậy , liền ngay cả chính mình đã từng thấy Tiêu Kiếm Uyên, Túc Cửu Chiêu, thậm chí là nước Sở Khuyết Nguyệt tông chủ loại kia dạng cao thủ cũng không thấy. . .

"Nhìn dáng dấp đi tới cái này các nơi, ngay cả ta cũng có thể giả mạo cao thủ!"

Phương Quý trong lòng nghĩ, đã có chút ngửa tay, hưng phấn xoay đầu lại, hướng về trong khoang kêu lên: "Lúc này làm sao bây giờ?"

"Hỗ trợ!"

Mạc Cửu Ca tiếng nói truyền trở về, lúc này đúng là dứt khoát.

"Được rồi, người thay ta coi chừng xấu con cá, ta cũng đi ra ngoài cho bọn họ lộ hai tay!"

Phương Quý cười, đã đem Thiên Tà long thương lấy ở trong tay, nóng lòng muốn thử.

Nhưng không nghĩ tới, thuyền khoang mảnh vén lên, một bộ màu trắng kiếm bào Mạc Cửu Ca đã từ từ nước đi ra, ánh mắt của hắn chậm rãi từ Ngọc Chi hà trên đảo qua, cũng nhìn thấy những kia đang tại cùng quý thần đại chiến các tu sĩ, sắc mặt tựa hồ có một chút nhẹ nhàng biến hóa. . .

Sau đó hắn lắc lắc đầu, nói: "Lần này người tránh ra, để cho ta tới!"

"Người đến?"

Phương Quý hơi kinh hãi, nghĩ thầm người làm sao tích cực như vậy?

Bất quá còn không chờ hắn hỏi chút gì, Mạc Cửu Ca liền đã một bước bước ra thuyền khoang ở ngoài, sau đó đập lên không trung mây khói, trực tiếp hướng về Ngọc Chi hà trên đi tới, hắn không có cùng bất kỳ người chào hỏi, ánh mắt cũng không có nhìn về phía bất luận một nơi nào, chỉ là càng chạy càng nhanh, trong lòng ngực vẫn cứ nâng chuôi này Phù Đồ kiếm, kiếm chưa ra khỏi vỏ, nhưng theo bước chân của hắn, kiếm trên cũng đã có uy nghiêm đáng sợ kiếm khí ngưng tụ.

"Hồng. . ."

Đúng vào lúc này, Ngọc Chi hà bờ bên kia, tựa hồ là bị Mạc Cửu Ca kiếm khí kinh động, có một cái cục lớn đầu rắn từ um tùm quỷ khí bên trong hiện lên, ở con kia rắn đầu chu vi, lại còn có vài viên nhỏ một vòng đầu lay động, uy nghiêm đáng sợ ánh mắt thẳng hướng bờ bên kia nhìn lại.

"Không tốt, là Thất U Xà Quỷ. . ."

"Chẳng trách cái này một làn sóng quỷ thần công hung mãnh như vậy, cái kia Thất U Xà Quỷ dựa vào ma loạn, nuốt chửng bờ phía nam không biết bao nhiêu bách tính, thậm chí là cái khác quỷ thần, dĩ nhiên sức mạnh đại trượng, bây giờ sinh ra chín cái đầu, đã lên cấp thành Cửu U Xà quỷ. . ."

". . ."

". . ."

Bờ bắc chúng tu thấy được tình cảnh này, đã không biết có bao nhiêu người trở mắt ngoác mồm, hồn phi phách tán.

Đôi mắt cái này dạng khủng bố đại quỷ thần, bọn họ hầu như không chút nghĩ ngợi, liền vội gập lui về phía sau đến, không dám trực diện tranh phong.

Nhưng cũng ở cái này một đám lùi về sau sóng người bên trong, Mạc Cửu Ca đi ngược dòng nước.

Ở hấn nhanh chân đi đến Ngọc Chi hà trên không thì hấn mặt không hề cảm xúc, trong lòng ngực Phù Đồ kiếm đột nhiên về phía trước chém đi ra.

"Xoẹt. . ."

Một đạo không cách nào hình dung kiếm khí, trong nháy mắt từ hấn kiếm trên vung ra, liền lược lên trời ba trăm trượng, rồi sau đó cái kia trắng xóa kiếm khí, như sừng sừng mù, từ trên trời giáng xuống, từ trái qua phải, thò khắc nguy cấp mạn qua có tới trăm trượng rộng Ngọc Chi hà, chém thẳng hướng về phía bờ bên kia.

"Rào. . ."

Này dữ tợn đầu rắn bị kiếm khí kinh động thì còn chỉ là uy nghiêm đáng sợ

hướng về phía bờ bên này nhìn lại, ánh mắt thăm thẳm muốn ăn thịt người.

Nhưng thấy cái này kiếm khí một chốc, nó cái kia tràn ngập điên cuồng huyết sắc rần trong con người, lại bỗng nhiên hiện ra vô tận vẻ sợ hãi, hầu như là không chút nghĩ ngợi, liền vội rút lại đầu, thân hình khuấy động vô tận quý vụ, sau đó gấp hướng về phía sau bỏ chạy, chỉ tiếc nó vẫn không có chạy ra bao xa, hoặc nói là nó cái kia thân thể cao lớn, vừa mới vừa muốn hướng về co về sau thì ánh kiếm kia liền đã chém tới trước người đến. . .

Một tiếng kinh thiên động thống khổ gào thét vang lên, quán thẳng mây xanh.

Chỉ bất quá, cái này âm thanh chỉ vang lên cực kỳ ngắn ngủi một chốc, liền đã đột nhiên ngừng lại.

Bởi vì cái kia chín viên đầu rắn, đều đã bị kiếm khí đảo qua, đến cổ mà rơi, sau đó còn không chờ rơi xuống đất, liền đã bị kiếm khí dư âm phá hủy, hóa thành bao quanh sương máu, mà lại không chỉ có là cái này một con đại quý thân, cái kia sông bờ bên kia cái kia một mảnh dày đặc quý khí trong, không biết bao nhiêu lò mò tiểu quý thân, cũng bị cái kia quét ngang mà đến kiếm khí quét trúng, kêu thảm thiết đều không phát ra được, liền hóa thành bột mịn.

Phân phạt lạt. . .

Kiếm khí xúc động cuồng phong gào thét không ngớt, kéo dài không thôi.

Ở cái này cuồng phong phía dưới, liền ngay cả sông bờ bên kia cái kia dày đặc quý vụ, đều đã bị thổi tan, tái hiện một mảnh trong sáng.

. . .

. . .

Sông bờ bên kia địa ngục không gặp, có chỉ có khắp nơi bừa bộn.

Ngọc Chi hà nguy cơ đã trừ, hơn nữa trừ sạch sành sanh.

Này bờ một đám tu sĩ, cũng đột nhiên đều trở nên yên lặng như tờ, ngay ngọc ngẩng đầu nhìn lại.

"Cái này mẹ nó. . ."

Liền ngay cả Phương Quý, cũng sững sờ ở pháp thuyền bên trên, một lát sau khi, mới dùng sức vỗ đùi, gọi lên.

Chẳng trách Mạc lão cứu không để cho mình ra tay a. . .

Đi tới một cái địa phương mới, đương nhiên muốn trước tiên lộ hai tay lợi hại, lúc này mới tốt phục chúng!

Vừa nãy nếu là mình ra tay tới nói, nói vậy cũng là có thể lấy phục chúng.

Có thể Mạc lão cứu ra tay rồi, cùng mình có thể như thế sao?

Hắn cái kia không phải phục chúng, hắn là trực tiếp đem cái này tất cả tu sĩ đều dọa sợ. . .

. . .

. . .

Giữa không trung Mạc Cửu Ca, ra cái kia một kiếm sau khi, liền lẳng lẳng đứng ở không trung, trong lòng ngực ôm Phù Đồ kiếm.

Hắn cúi đầu, mặt không hề cảm xúc, không nói một lời.

"Cái tư thế này có thể, ta cũng phải học. . ."

Phương Quý đem tình cảnh này sâu sắc ghi vào đáy lòng, khó nại tâm tình kích động.

Hắn biết lúc này Mạc lão cứu là đang làm gì, đó là đang đợi nước Dao Trì tu sĩ hoan hô cùng quỳ lạy a, nhiều người như vậy như gặp đại địch, hơn nữa đã không biết đây dựa bao lâu quỷ thần đại họa, bị hắn một kiếm quét sạch, như thế vẫn chưa đủ kinh người?

"Là cái kia một kiếm sao?"

Ở sông phía bờ bên này nước Dao Trì tu sĩ, đều đầy mặt đại ra nhìn giữa không trung bên trong Mạc Cửu Ca.

Không biết qua bao lâu, bọn họ mới có người hoãn qua thân đến, là vị tóc trắng xoá tu sĩ, hấn bỗng nhiên thất thanh kêu lên.

Sau đó càng ngày càng nhiều người nghĩ tới điều gì, sắc mặt dần dần trở nên sợ hãi, phần nộ.

"Là hấn. . ."

"Quả nhiên là hấn. . ."

"Là cái này ác tặc, là cái này ngàn đao bầm thây ác tặc. . ."

"Hấn lại trở về, hấn lại còn có mặt trở về. . ."

". . ."

". . ."

Nhiều tiếng đau thương căm giận, lạnh lùng nghiêm nghị như nước thủy triều, từ cái kia cái tóc trắng xoá lão tu sĩ nhận ra Mạc Cửu Ca bắt đầu, càng ngày càng nhiều người theo kêu lớn lên, bọn họ lúc này như thấy ác quỷ, thậm chí so với vừa nãy đối mặt quỷ thần lúc còn muốn phần nộ, vang lên không biết bao nhiêu hét lớn.

"Giết hấn, giết cái này ác tặc. . ."

Không biết có bao nhiêu người hét lớn lên, cuộn cuộn sát cơ, như nộ trào.

Mà lúc này Mạc Cửu Ca, chỉ là trong lòng ngực ôm kiếm, không nói một lời, mặt không hề cảm xúc, lẳng lẳng đứng.

Chương 514 : Thô Bạo Vô Lễ

"Sao. . . Chuyện ra sao?"

Nhìn cái kia khoảng khắc trong lúc đó, quân tình kích phần tình cảnh, Phương Quý đều sửng sốt.

Mạc Cửu Ca cái kia một kiếm, trực tiếp liền giải cái này Ngọc Chi hà oai, cũng làm sợ hãi trong sân tất cả mọi người , liền ngay cả Phương Quý đều bị một kiếm này chấn động, thậm chí cảm thấy hấn một kiếm này, so với ở đương thời Thái Bạch tông bên trong một kiếm chém ba anh lúc đều muốn mạnh, đương thời ở Thái Bạch tông, Mạc Cửu Ca là bị tình thế bức bách, bất đắc dĩ ra tay, dù sao cũng hơi không tình nguyện, mà bây giờ một kiếm này, lại là chính hấn chém ra đến. . .

Mà nhìn thấy một kiếm này, nước Dao Trì chúng tu cảm kích cũng tốt, sợ hãi cũng được, Phương Quý đều có thể hiểu được.

Nhưng hấn vạn vạn không nghĩ tới, những tu sĩ này biểu hiện ra, lại là căm ghét cùng thống hận.

Dồn dập chỉ trích, gầm lên như nước thủy triều, không biết có bao nhiêu người đều hướng về phía giữa không trung bên trong Mạc Cửu Ca chửi ầm lên lên, đặc biệt là lấy trong đó vị kia tóc trắng xoá lão tu làm vì nhất, nhìn hấn dáng dấp, tựa hồ gặp huyết hải thâm cừ, hận không thể một kiếm chém qua đi.

Mà đối mặt cái này vô số quở trách, Mạc Cửu Ca lại chỉ là trong lòng ngực ôm kiếm, cúi đầu không nói.

Đối mặt cái này vô số quở trách, hấn như là có tai như điếc, không nhúc nhích, chỉ là như thế lắng lặng nghe.

Đối mặt hấn trầm mặc, chu vi chúng tu càng phần nộ rồi, đã có người nhanh chân về phía trước, phi kiếm đều té lên ở giữa không trung trong.

"Chuyện này . . ."

Thấy tình cảnh này, Phương Quý đều đã do dự một chút, nghĩ muốn không muốn đi ra ngoài ngăn cản.

Mặt sau khoang thuyền trong, mànх xốc lên, tiểu Lý đầu lộ ra, nhìn tình cảnh này, cũng có chút không rõ.

"Người mau trở về!"

Phương Quý quay đầu, lớn tiếng dặn nàng một tiếng.

Bây giờ nước Dao Trì tu sĩ đều quá điên cuồng, cái kia từng tầng từng tầng tức giận quả thực muốn bao phủ thiên địa, Phương Quý thậm chí không biết bọn họ có thể hay không sau một khắc xông lên, đem Mạc Cửu Ca còn có mình cùng tiểu Lý, Anh Đề mấy cái đều xé thành mảnh vỡ, nhất định phải cẩn thận.

Bất quá cũng liền vào lúc này, Mạc Cửu Ca rút cục động.

Nghe người chung quanh quát mắng nửa ngày hấn, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lướt qua bốn phía, sau đó chậm rãi đi xuống.

Hấn vẫn là như vậy mặt không hề cảm xúc, cũng không có cái gì dư thừa động tác, chỉ là ôm kiếm từ giữa không trung bên trong đi xuống, thế nhưng chỗ đi qua, tất cả mọi người đều rất xa để ra, vừa nãy thoạt nhìn đã phần nộ tới cực điểm, tựa hồ một giây sau liền muốn vung kiếm hướng về hấn chém tới nước Dao Trì tu sĩ, không những không có một người động thủ, trái lại đem lùi chậm một chút người tuổi trẻ đều vội vã lùi trở lại.

Mạc Cửu Ca chỗ đi qua, tất cả mọi người đều rất xa tránh ra một con đường.

Hấn liền như thế ở chúng tu trong vòng vây, không chút nào bị nghẹt dừng trở lại pháp thuyền bên trên, nhàn nhạt nói: "Đi thôi!"

Phương Quý ngờ ngác liếc mắt nhìn pháp thuyền bên ngoài chúng tu: "Đi đâu?"

"Hướng tây bắc, 300 dặm ở ngoài, cao nhất một phong!"

Mạc Cửu Ca bình tĩnh mở miệng, không hề có một chút dư thừa giải thích.

Pháp thuyền âm âm, chậm rãi hướng về hướng tây bắc chạy tới, bây giờ chu vi trên trời dưới đất, vây lại đến mức đều là người, lão nhỏ, còn có rất nhiều vừa nãy không tại người, bây giờ tới lúc gấp rút gấp trở lại, hầu như đem pháp thuyền vây lại đến mức nước chảy không lọt, Anh Đề cũng không dám gia tốc, chỉ là hai cái móng vuốt nhỏ căng thẳng chưởng đà, từng điểm từng điểm điều động pháp thuyền, ở vô số người dưới ánh mắt về phía trước trượt đi.

"Là hấn sao? Thực sự là hấn sao?"

"Tuyệt không có sai, cái kia một kiếm lại há là người khác chém đến đi ra?"

"Mặc Thương lão tiên bối nhận ra hấn, Mặc Thương lão tiên bối lại làm sao có khả năng nhận sai?"

". . ."

". . ."

Chu vi tụ tập người càng ngày càng nhiều, Phương Quý đều không cần điều động Ma sơn quái nhãn, chỉ là vạch lên màn hình, liền có thể nhìn thấy vô số người thống hận đến cực điểm ánh mắt, không cần động dùng thần thức, liền có thể nghe được đám người xung quanh bên trong cái kia vô số thống hận cùng chửi bới. . .

"Ghe tởm này cầu tặc, làm sao còn dám trở về?"

"Bây giờ chính là nước Dao Trì đại nạn ập lên đầu, hấn về tới làm cái gì, bỏ đá xuống giếng sao?"

"Hấn cho rằng hấn một kiếm chém quỷ thần, chúng ta liền sẽ cảm kích hấn sao?"

Mắng ra những câu nói này, đều là một ít tuổi tác hơi lớn, trong đó tức giận nhất, chính là cái kia tóc trắng xoá, tuổi tác thật là cổ hủ ông lão, hấn rất xa nhìn cái này một chiếc pháp thuyền, cái kia đầy mắt thống hận, so với vừa nãy nhìn quỷ thần đều nồng nặc.

"Đúng là người kia sao?"

"Cái này pháp thuyền bên trong, chính là 100 năm trước ở nước Dao Trì làm ra nhân thân cộng phần việc, chạt vật đào tẩu người?"

"Chính xác trăm phần trăm, chính là hần!"

"Đáng ghét, chúng ta đồng loạt ra tay, đi giết hần. . ."

". . ."

"Các người tại sao không nói chuyện, đi a, chúng ta đi giết hần. . ."

". . ."

". . ."

"Mạc lão cứu lúc trước ở nước Dao Trì đến tột cùng đã làm gì nha?"

Phương Quý nhìn bên ngoài một màn một màn, trong lòng cũng đã có chút kinh hãi, ngẫm lại Phương lão gia chính mình cũng không phải kẻ tốt lành gì, nhưng là từ nhỏ đến lớn, vẫn không có gặp phải loại này quân tình kích phần, tựa hồ tất cả mọi người đều hận không thể lập tức để cho mình đi chết tình cảnh đây, dù là những thứ này người tu vị, cũng không làm sao cao minh, nhưng này loại vô tận ánh mắt thống hận, lại để nhân tâm run. . .

Mạc lão cứu là làm sao rơi vào như vậy bị tất cả mọi người thống hận kết cục?

Trắng trợn cướp đoạt dân nữ?

Trộm hái nhân gia bàn đào?

Vẫn là hướng về nhân gia cái vò rượu bên trong đi tiêu?

". . ."

". . ."

Phương Quý không hiểu, chuyện như vậy chính mình lúc trước ở thôn Đầu Trâu đều trải qua nha!

Nhưng là thôn Đâu Trâu người tuy rằng né đi chính mình, có thể cũng không có thống hận chính mình a, trở lại kính xin chính mình ăn cơm!

Chỉ bất quá, tuy là trong lòng có lại nhiều hơn nghi vấn, nhưng nhìn Mạc Cửu Ca tâm kia mặt không hề cảm xúc mặt, nhưng cũng không dám hỏi, chỉ có thể chịu tính tình, một mặt đề phòng bên ngoài những người kia thật sự vọt lên, vừa nhìn bên ngoài hoàn cảnh, tìm kiếm ngọn núi kia.

300 dặm đường xá, rất nhanh liền đến.

Từ thuyền trong khoang thuyền nhìn đi ra ngoài, Phương Quý liền nhìn thấy phía trước xuất hiện một toà núi xanh, núi chu vi quần phong mọc như rừng, trong đó một ngọn núi, đặc biệt là cao, như lợi kiếm, liền chọc vào mây, mà ở ngọn núi trong lúc đó, còn có thể thấy được tinh thần hai hai, mấy chỗ đạo quan cùng kiến trúc đặt tại núi trong, chu vi có nhàn nhạt trận quang lấp loé, hẳn là đại trận hộ sơn, thoạt nhìn cũng thực là có một toà đạo sơn, xây tông tới đây.

Chu vi vẫn có vô số người đi theo pháp thuyền mặt sau, cố sức chửi không ngớt, nhìn dáng dấp, bọn họ không làm rõ cái này pháp thuyền đi nơi nào, hoặc là tận mắt chứng kiến Mạc Cửu Ca rời đi, là không sẽ bỏ qua, bất quá bọn hắn trong những người này, ngược lại cũng có rất nhiều lão bối tu sĩ, nhìn thấy Mạc Cửu Ca đến nơi này sau khi, liền đi tới núi trong, không có hướng phía trước tòa thành lớn kia đi, liền mơ hồ thở phào nhẹ nhõm. . .

"Dừng lại đi!"

Đến gần rồi cái kia sơn môn, Mạc Cửu Ca nhàn nhạt dặn dò.

Sau đó hắn chậm rãi đứng dậy, trong lòng ngực ôm kiếm, nhẹ nhàng cất bước ra pháp thuyền.

"Người tới là người phương nào?"

Cũng là ở Mạc Cửu Ca đi ra pháp thuyền một khắc, chu vi tiếng ồn ào, hơi chìm xuống, nhưng sau xuống một khắc, cái này trong sơn môn, liền có vài vị đạo nhân đạp mây mà ra, cầm đầu một cái, trên người mặc huyền bào, đầu đội hắc quan, vội vã hướng về sơn môn tới đón, người còn chưa tới, liền đã rút kiếm ra khỏi vỏ, giơ ngang ở trước ngực, hướng về ngoài sơn môn Mạc Cửu Ca hét lớn: "Thiên Môn sơn cấm địa, không thể thiến nhập!"

"Sang sáng lang. . ."

Không chỉ có là sơn môn bên trong đi ra người, chính là mặt sau những kia một đường theo Mạc Cửu Ca người trong, cũng có rất nhiều người vọt ra.

Bọn họ đều rất xa nhìn chăm chăm Mạc Cửu Ca, như gặp đại địch.

Mạc Cửu Ca trong mắt tựa hồ không nhìn thấy bọn họ, chỉ là ngẩng đầu, nhìn cái kia cao nhất phong, nói: "Ta muốn lên đi!"

"Lớn mật!"

Cái kia bên trong môn vọt ra huyền bào đạo nhân, Thiên Môn sơn tông chủ bộ mặt tức giận, kiếm chỉ Mạc Cửu Ca, lệ tiếng hét lớn: "Ngọc Bút phong không phải người nghĩ lên liền có thể lên, đừng cho là ta không biết người là ai, mau mau rời đi đi, chúng ta Thiên Môn sơn không hoan nghênh người!"

Mạc Cửu Ca trầm mặc, vẫn chỉ là ngẩng đầu nhìn cái kia phong, không nói một câu.

"Thiên Môn sơn chủ đã nói không hoan nghênh người, còn không mau đi?"

"Mặt dày mày dạn ở lại chỗ này, thì có ích lợi gì?"

"Nhanh đi bẩm báo Dao tiên tử. . ."

". . . Không! Tuyệt đối không thể đi bẩm báo Dao tiên tử!"

". . ."

". . ."

Chu vi cũng vang lên theo một mảnh hét lớn, có người quát mắng, có người thấp giọng thương nghị.

"Ta khi nào hỏi qua người ý kiến?"

Cũng là ở một mảnh tiếng chỉ trích bên trong, Mạc Cửu Ca bỗng nhiên nhàn nhạt mở miệng, hướng về cái kia Thiên Môn sơn chủ liếc mắt nhìn.

"Người. . ."

Cái kia Thiên Môn sơn chủ, thấy nhiều người như vậy trợ trận chính mình, mới thoáng yên tâm, lại bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

Mạc Cửu Ca cũng không nhìn hắn, chỉ là nhàn nhạt mở miệng: "Người dòi ra ngoài, ta muốn ở lại!"

Hắn lời nói rất đơn giản, cũng rất thẳng thắn.

Vừa nói chuyện, cũng đã về phía trước đi tới.

Mà cái kia Thiên Môn sơn chủ, thì thôi trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, quát lên: "Người lớn mật. . ."

"Sặc!"

Hắn nói còn chưa rơi xuống, Mạc Cửu Ca bỗng nhiên một kiếm vung ra, thời khắc nguy cấp, một luồng ánh kiếm mênh mông lên không, trong nháy mắt đi tới Thiên Môn sơn trên không, bực này sắc bén kiếm ý, cũng lập tức kích đến Thiên Môn sơn đại trận hộ sơn khởi động, tạo nên tầng tầng trận quang, chỉ bất quá, cái này đại trận hộ sơn, ở kiếm ý phía dưới, nửa tức đều không có chống đỡ, liền đã trực tiếp liền kiếm ý quấy nhiễu nát bấy, thời khắc nguy cấp tạn hóa thành vô hình.

Ầm! Ầm! Ầm!

Theo đại trận hộ sơn phá diệt, núi trong cũng không biết có bao nhiêu trận tuyến nổ tung, kiến trúc sụp đổ, ầm ầm vang vọng.

Từ sơn môn đến cái kia một toà Ngọc Bút phong trong lúc đó, xuất hiện một đạo thân nhiên đường lớn, kiếm tước đi ra.

Cái kia canh giữ ở trước sơn môn Thiên Môn sơn chủ, cùng với chu vi mười mấy vị nhảy ra ngoài vì hắn trợ trận tu sĩ, thậm chí lại thêm vào tất cả vây quanh ở xa xa, hoặc là thống hận, hoặc là căm ghét, hoặc là xem thường nhìn Mạc Cửu Ca nước Dao Trì tu sĩ, đều tâm run lên một cái.

Trước tiếng quát mắng, cũng tại lúc này đột nhiên biến mất sạch sành sanh.

"Đi thôi!"

Mạc Cửu Ca trực tiếp ôm kiếm, chậm rãi hướng về ngọn núi kia đi tới.

Hắn lời nói cũng không biết là hướng về mặt sau pháp thuyền bên trong Phương Quý nói, vẫn là hướng về bên người đã ngậy người như phỗng Thiên Môn sơn tông chủ, hoặc nói là mặt sau cái kia vô số vây xem nước Dao Trì tu sĩ nói: "Ta đến rồi, ngọn núi này liền là của ta, thiện vào sơn môn người, giết!"

...

...

Phương Quý ở pháp thuyền bên trong, kinh sợ đến mức con người đều sắp rơi xuống.

Một hồi lâu mới phản ứng lại, vội vàng thúc Anh Đề lái pháp thuyền, theo Mạc Cửu Ca hướng về cái kia sơn môn bên trong bay đi, ánh mắt từ pháp thuyền bên trong nhìn ra phía ngoài, có thể nhìn thấy vô số nước Dao Trì tu sĩ ngu si ngốc ánh mắt, bọn họ cùng Thiên Môn sơn tông chủ cùng các trưởng lão như thế, từng cái từng cái lại là phần nô, lại là thống hận, nhưng mãi đến tận bọn họ pháp thuyền lẳng lẳng lái vào trong môn, cũng không có bất kỳ người nào đi ra ngăn cản.

Điều này làm cho Phương Quý trong lòng đều cảm thấy kinh ngạc lên. . .

Lúc này Mạc lão cửu, thoát nhìn làm sao như thế như ngang ngược không biết lý lẽ đại bại hoại đây?

Chương 515 : Trăm Năm Huyết Họa

Thế gian tiên môn, đều có các loại nghiêm ngặt giới luật, vô luận là có hay không có người quy thủ, coi như là vì êm tai, cũng sẽ một cái một cái viết rõ ràng. Thái Bạch tông vừa là tiên môn, tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ, không những có giới luật, vẫn là rất tuân thủ loại kia. . .

Phương Quý cảm thấy, coi như là chính mình như vậy mấy lần bị tiên môn coi trọng bảo bối đệ tử , nếu ở nước Sở, làm ra bực này đem người khác từ trong nhà đuổi ra ngoài, sau đó chính mình tức chiếm cư tổ chuyện, cái kia tiên môn cũng nhất định sẽ có nghiêm khắc trừng phạt rơi xuống trên đầu mình, không nói những cái khác, việc này nói ra liền không êm tai, có thể kết quả, cái này Thái Bạch tông hai vị tổ sư một trong, lại liền làm như thế?

Nhân gia tiên môn thật tốt ở cái này, người lại một kiếm chặt xuống đến, buộc nhân gia cho nhường lại?

Đặc biệt là bây giờ cái này nước Dao Trì tu sĩ, vốn là ôm ấp rất lớn địch ý, này không phải là tưới dầu lên lửa sao?

. . .

. . .

Trong lòng nghĩ như vậy, Phương Quý đều cảm thấy hiện tại hoàn toàn nhìn không ra Mạc Cửu Ca.

Đương nhiên đối với Mạc Cửu Ca cách làm hấn cũng không đáng kể, ngược lại chuyện là Mạc Cửu Ca làm ra, phạt không được chính mình.

Khoan hãy nói, việc này làm tuy rằng quá mức điếm, nhưng cảm giác bắt nạt người. . .

Cùng tiểu Lý nhìn nhau một chút, bọn họ cũng chỉ đành ngậm ngốc theo Mạc Cửu Ca vào này Thiên Môn sơn, mà Mạc Cửu Ca tựa hồ cũng không

có muốn giải thích cái gì ý tứ, chỉ là bình tĩnh đi ở phía trước, một đường leo đường mòn, leo lên cái kia cao Ngọc Bút phong.

Ngọn núi này thoát nhìn bình thường không có người tu hành, chỉ có phá điện một toà, kết đầy châu lưới, bất quá Mạc Cửu Ca cũng không thêm đề ý, hẳn thậm chí đều không có nhập điện, mà là đi thẳng tới phong một bên đoạn huyền trước, vung tay áo quét tới trên tảng đá tro bụi, sau đó chậm rãi ngồi xuống.

Phương Quý cùng mới vừa rơi xuống pháp thuyền tiểu Lý hai cái ở bên cạnh nhìn, muốn nhìn hẳn muốn làm cái gì, kết quả Mạc Cửu Ca vẫn đứng là liên chẳng hề làm gì cả, chỉ là ở cái này trên tảng đá ngồi, nửa canh giờ đều không nhúc nhích địa phương, nhìn đáng đáp lại lâu chút cũng không có ý định động.

"Chúng ta tới đây bên trong muốn làm gì?"

Chờ nghe lệnh xong nửa ngày, thực sự không chờ được Phương Quý, không thể làm gì khác hơn là lại đây hỏi dò.

"Cái gì?"

Mạc Cửu Ca trầm mặc rất lâu, phảng phất mới phản ứng lại, quay đầu nhìn về phía Phương Quý.

"Ý tứ của ta đó là, chúng ta đến rồi nơi này, sau đó muốn làm cái gì?"

Phương Quý đã có chút nhanh muốn điên, đầy mặt không rõ hỏi.

Mạc Cửu Ca hơi ngẩn người ra, nói: "Còn có cái gì?"

"Lẽ nào người đến rồi liền thực sự là ở lại đây?"

Phương Quý nghe được trở mắt ngoác mồm, đầy mặt khó có thể tin tưởng được.

Vừa nãy hẳn còn đang suy nghĩ Mạc Cửu Ca nhất định phải cướp xuống này Thiên Môn sơn đên, có phải là ngọn núi này có đặc biệt gì dụng ý đây, lại nói bây giờ cái này Viễn Châu một đóng chuyện, lại muốn trừ quỷ thần, lại không biết Mạc Cửu Ca cùng những thứ này nước Dao Trì tu sĩ có cái gì thù cái gì oán, chỉ là suy nghĩ một chút liền cảm thấy được bần rợn dọa

người, kết quả Mạc Cửu Ca hiện tại lại tự nói với mình, hẳn tới chỗ này phong, thật cũng chỉ là ở?

Mạc Cửu Ca trầm mặc rất lâu, gật đầu nói: "Đúng!"

Phương Quý nghe xong, lập tức há hốc mồm.

Qua một hồi lâu, mới có chút gian nan hỏi: "Cái kia Viễn Châu quý thân làm sao bây giờ?"

Mạc Cửu Ca hơi ngẩn ra, nói: "Không phải đã chém sao?"

Phương Quý đều sắp khóc lên, cũng không biết là không phải ảo giác, vào Viễn Châu sau khi, đặc biệt là đi tới cái này nước Dao Trì, đi tới toà này cao nhất phong trên, Mạc Cửu Ca liền như là đối một cái người cũng tựa như, đầu óc trì độn, phản ứng đều chậm nửa nhịp. . .

Nếu trước đây nhìn thấy, là như vậy Mạc Cửu Ca, hẳn cũng càng có thể tin tưởng người này đã phê bỏ tới nói!

"Người chỉ là chém cái kia uy hiếp đến nước Dao Trì quý thân a. . ."

Phương Quý cũng không biết chính mình giải thích như vậy có hay không dùng: "Còn có cái khác địa phương đây?"

"Viễn Châu cái này một tràng ma họa, liền do để người giải quyết đi!"

Mạc Cửu Ca một lát sau, mới thở dài, nói: "Không cần tới hỏi ta!"

"Người cũng quá để mắt ta đi. . ."

Phương Quý cũng vụn vụn không nghĩ tới Mạc Cửu Ca sẽ cho mình một câu như vậy trả lời, cả người đều bối rối một thoáng.

Trời mới biết bây giờ Viễn Châu, còn có bao nhiêu quý thân a?

Mạc lão cửu nhẹ như vậy phiêu phiêu một câu nói liền toàn đẩy cho mình, đối với bản lãnh của chính mình như thế tin tưởng à?

Hắn lúc này trong lòng, thật là có một bụng lời nói muốn hỏi, nhưng là nhìn thấy Mạc Cửu Ca tấm kia người chết mặt, liền cũng rõ ràng, lúc này bất

lượn hỏi cái gì sợ là đều vô dụng, dứt khoát cũng sẽ không mở miệng, oán hận hít một tiếng, xoay người chấp tay sau lưng đi rồi.

Lâm xuống ngọn núi này trước, quay đầu lại liếc mắt nhìn, Mạc Cửu Ca vẫn cứ ngồi ở trên tảng đá, không nhúc nhích.

Ngọn núi này cao tuyệt, phong chọc vào mây, lạnh lẽo gió vù vù, hấn áo trắng góc áo, thỉnh thoảng bị gió vạch lên, trên dưới gọi lên, lúc này hấn chính nghiêng đầu, hướng về phương bắc nhìn lại, chu vi đều là từ từ mây khói, một mảnh trời cao, cũng không biết hấn nhìn ra thấy là cái gì.

...

...

"Xong, ta người sư phụ này thật sự ngốc rơi mất. . ."

Từ phong trên đi xuống, đi tới bậc ở phong góc pháp thuyền bên trên, Phương Quý cũng không có cách nào thán lên.

Tiểu Lý ở một bên, cũng thay hấn phát sàu, nhỏ giọng nói: "Mạc tiên sinh thật giống có tâm sự. . ."

"Kẻ ngu si đều biết hấn có tâm sự. . ."

Phương Quý bất đắc dĩ hít một tiếng, nói: "Nhưng là hấn không chịu nói nha!"

"Vậy chúng ta làm sao bây giờ?"

Tiểu Lý cũng sững sốt một chút, hướng về Phương Quý hỏi.

Trước đây hai người bọn họ mặc dù là hướng về hoàn toàn xa lạ Viễn Châu mà đến, mặc dù đôi mắt lại càng không biết có bao nhiêu quý thân, nhưng dù sao có Mạc Cửu Ca như thế một trưởng bối ở, trong tiềm thức cũng cảm thấy đến nghe hấn liền tốt, nhưng lại không nghĩ rằng, người trưởng bối này như vậy không đáng tin cậy, đến rồi sau khi, liền trước tiên đoạt một chỗ nhà, cái gì cũng không làm, sẽ ở cái kia làm đờ ra, đem bọn họ cũng làm mờ mịt. . .

"Đi xuống trước nhìn một cái, ta ngược lại thật ra trước tiên cần phải hiểu

rõ, Mạc lão cử đèn tột cùng làm rồi cái gì. . ."

Phương Quý cân nhắc một trận, liền một tiếng hô lên, gọi ra Anh Đề, lôi kéo tiểu Lý, cùng hướng về bên dưới ngọn núi đi tới.

Đi tới núi trước thì chỉ thấy cái kia nước Dao Trì đám tu sĩ, đã tản đi không ít, nhưng vẫn cứ còn có rất nhiều người tụ tập ở nơi này.

Trong đó còn bao gồm vừa nãy ngăn cản Mạc Cửu Ca Thiên Môn sơn sơn chủ, hẳn lúc này trong tay kiếm còn nhắc theo, như là căm tức dị thường, hận không thể muốn xông vào đến cùng Mạc Cửu Ca liều mạng giống như, chu vi thì lại có không ít người ở khuyên hẳn, mà ở sơn môn trong, thì lại chính có không ít Thiên Môn sơn đệ tử nâng đỉnh nhắc kiếm, đem đồ vật vận đến ngoài sơn môn mặt đến, bây giờ đã ở bên ngoài chất lên cao cao một ngọn núi nhỏ.

. . . Nhìn dáng dấp Mạc lão cử lời nói rất có dùng, này Thiên Môn sơn lại thật dự định muốn dọn nhà!

. . .

. . .

"Mau nhìn, bọn họ người đi xuống. . ."

Có người xa xa nhìn thấy Phương Quý cùng tiểu Lý bóng người, nhất thời chỉ chỉ chỗ chỗ.

Ngoài sơn môn thấp tiếng nghị luận, đột nhiên liền biến mất không thấy hình bóng, tất cả ánh mắt, đều hướng về Phương Quý mấy người nhìn lại.

Trong ánh mắt không thiếu ý cừu thị, nhìn dáng dấp hận ô cùng ô, bọn họ ngay cả mình mấy người này cũng hận trên.

"Thế nào cũng phải trước tiên hỏi bọn họ một chút đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì mới tốt. . ."

Phương Quý trong lòng nghĩ, một đường đi tới trước sơn môn, tính toán làm sao mở miệng, nguyên vốn còn muốn thái độ muốn khá một chút, kết quả cách những thứ này người càng gần, liền càng là nhìn rõ ràng trên mặt bọn họ cái kia phần hận lại căm ghét ánh mắt, bật thốt lên: "Người nhìn cái

gì?"

"Đúng là đến chúng ta tới hỏi người!"

Phương Quý vừa mở miệng, chu vi nghiêm nghị bầu không khí, bỗng nhiên liền trở nên kịch liệt lên.

Những kia lạnh lẽo âm trầm nhìn bọn họ nước Dao Trì tu sĩ, cũng trong nháy mắt lung ta lung tung bắt đầu ồn ào: "Các người tới làm cái gì?"

"Hiện nay ta nước Dao Trì chính là thời buổi rối loạn, lẽ nào các người còn muốn đến bỏ đá xuống giếng?"

"Thô bạo bá đạo, ý thế hiếp người, thế gian này liền không cái công nghĩa sao?"

". . ."

". . ."

Các loại phản nộ chỉ trích, lập tức cũng như là đem Phương Quý ném vào đồng lửa bên trong ở nương.

Vốn là muốn hỏi dò, vào lúc này đúng là không có cơ hội hỏi.

Chu vi chúng tu, thực sự nổi giận đùng đùng, để cho hấn cũng theo bản năng nhắc lên pháp lực, không dám thả lỏng.

Đúng là một bên tiêu Lý, tính nhẫn nại rõ ràng so Phương Quý tốt hơn rất nhiều, nghe vậy lập tức che ở Phương Quý trước người, nàng bây giờ trên mặt Tử văn, đã biến mất hơn nửa, dáng dấp vô cùng đẹp, lại thêm vào trước tồn bản mệnh tinh huyết, chưa khôi phục, có được nhu nhược, lúc này một hướng về trước đến, cũng làm cho quần tình kích phần chúng tu tức giận thoáng một giảm, sau đó nàng nhẹ nhàng hướng về trước người chúng tu áp lễ, nhẹ giọng nói: "Chư vị tiên bối, đồng đạo, chớ nên hiểu lầm, chúng ta. . . Chúng ta tới đây bên trong, là vì giúp các người chống đối quỷ thần tai họa. . ."

"Chống đối quỷ thần tai họa?"

Đám người xung quanh, hơi một tĩnh, lại tiếng hét phản nộ lại nổi lên:

"Chúng ta cần các người hỗ trợ sao?"

"Cái kia ác tặc trở về, sao lại an bực này lòng tốt?"

Có người thậm chí càng phẫn nộ rồi, gầm lên xông về phía trước: "Mau chóng lặn ra ngoài nước Dao Trì, chính là đối với chúng ta trợ giúp lớn nhất!"

"Chuyện này . . ."

Tiểu Lý cả đời cũng chưa từng thấy trận thế này, nhất thời cảm thấy làm khó dễ, thoáng lùi về sau.

"Tất cả im miệng cho ta!"

Phương Quý thấy thế, một bước cướp được tiểu Lý trước người, lấy ra Thiên Tà long thương ở tay, quát lên: "Ai dám tới gần, ăn trước ta một thương!"

Ở cái này vốn là hỗn loạn tình huống xuống, như thế một cỗ hòng, đúng là hữu dụng, chu vi chúng tu tiếng nói bị hấn ép một thấp, vừa muốn dựa vào tức giận xông lên mấy vị tu sĩ, liền lập tức thu lại bước chân, sau đó Phương Quý hoành hoành hơi lờm bọm hấn, tiện tay đem Thiên Tà long thương chỉ về một người trong đó, quát lên: "Người nói trước đi, Mạc lão. . . Su phụ của ta đến tốt cùng làm chuyện gì, muốn như thế mắng hấn?"

"Biết rõ còn hỏi!"

"Nguyên lai người là hấn đệ tử, cái kia tất nhiên cũng không phải vật gì tốt. . ."

"Năm đó hấn ở chúng ta nước Dao Trì làm cái gì sự tình, lẽ nào hấn chính mình cũng không biết sao?"

". . ."

". . ."

Chu vi loạn tiếng chói tai tiếng nói lập tức lại lên rồi, mồm năm miệng mười đều nghe không rõ ràng ở nói cái gì.

"Đến đây đi người. . ."

Phương Quý trong lòng một sốt ruột, dứt khoát hoặc là không làm, bỗng nhiên thân hình tiếp cận, đem bên trong đám người mắng hung ác nhất một người tóm lên, sau đó thân hình tại không trung rung động, liền đạp lên hư không lộn một vòng trở về Thiên Môn sơn trong, tiện tay đem hắc hương về một cái nào đó trong cung điện ném một cái, lệnh Anh Đề canh giữ ở trước sơn môn nhượng người không nên vào đền, sau đó Thiên Tà long thương, trực tiếp chỉ đến người kia trước mặt.

"Người nghĩ muốn cái gì?"

Đó là một dáng dấp thoát nhìn chừng ba mươi tuổi tu sĩ, đột nhiên bị Phương Quý cầm vào, nhất thời kinh hãi đến biến sắc.

"Nhanh mau nói cho ta biết, các người tại sao hận ta như vậy sư phụ?"

Phương Quý một mặt phiến muộn uy hiếp: "Nếu là không nói, ta một thương này nhưng là đâm xuống!"

"Tại sao hận sư phụ của người?"

Tu sĩ kia chính mình cũng là sững sốt một chút, không nghĩ tới Phương Quý vẫn là ở hỏi cái đề tài này, lại gầm lên lên: "100 năm trước, sư phụ của người hấn nổi điên lên, kiếm trăm tiên linh, bây giờ lại trở về điều võ dương oai, lẽ nào chúng ta vẫn chưa thể hận hấn sao?"

Chương 516 : Làm Ác Đầy Rẫy

"Nói điên lên, kiếm trăm tiên linh?"

Nghe vị kia nước Dao Trì tu sĩ tiếng la, Phương Quý đều bối rối một thoảng, tiếp tục ép hỏi: "Chuyện gì xảy ra, nói rõ một chút!"

"Ha ha, muốn nói liền nói, làm ta sợ các ngươi hay sao?"

Cái kia nước Dao Trì tu sĩ đầy mặt phẫn nộ, lớn tiếng quát lên: "100 năm trước, cái kia ác tặc, chính là sư phụ của ngươi, từ Tây Hoang biên giới thoát thân trở về, vốn là ta nước Dao Trì tu sĩ cứu, thậm chí không tiếc để cho hắn mượn thượng cổ linh mạch chữa thương, cỡ này đại ân, tổng không phải là giả sao? Nhưng là hắn là làm sao báo lại ta nước Dao Trì tu sĩ đại ân? Sau đó hắn, tu vị tăng mạnh, không những không có lòng mang cảm ơn, trái lại mơ ước nước Dao Trì đào tiên, đêm nhập Dao Trì, làm vô liêm sỉ trộm bảo vật, sau bị Dao tiên tử đánh vỡ, lệ xích hắn treo trên hành vi. . ."

"Tốt cái này ác tặc, làm ra cỡ này gièm pha, không những không thẹn, trái lại cùng Dao tiên tử ồn ào lên, ta nước Dao Trì tiên bối tu sĩ, bảy tông mười hai tộc, đều đến khuyên bảo, ai ngờ nghĩ cái này ác tặc càng thẹn quá thành giận, phẫn mà rút kiếm, nhớ ta nước Dao Trì bảy tông mười hai tộc, đều dựa vào cái này một đạo thượng cổ linh mạch tu hành, này linh mạch được đến vạn năm ôn dưỡng, vốn đã sinh sôi ra Tiên Linh, mà cái này ác tặc xấu hổ phía dưới, lại một kiếm đem Tiên Linh chém chết, ta tiên bối tu sĩ kinh hãi sau khi, tiến lên ngăn cản, rồi lại bị hắn buông tay đại sát, tử thương vô số. . ."

"Cuồn cuộn sông máu, khí chung trâu đầu, này ác tặc lúc trước liền ở nước Dao Trì ở ngoài, thấy người cũng giết, có tới ba ngày ba đêm, không chỉ có là ta nước Dao Trì, liền Viễn Châu Tôn phủ, cũng không biết bị hắn giết bao nhiêu người, người cũng hỏi một chút, bây giờ nước Dao Trì tiên môn, cái nào một nhà không có tiên bối chết ở dưới kiếm của hắn, cái nào một người không cùng hắn có huyết hải thâm cừ, người đệ tử này, cũng đến hỏi chúng ta vì sao hận hắn. . ."

"Chúng ta không những hận hấn, còn muốn giết hấn!"

". . ."

". . ."

Nghe cái kia nước Dao Trì tu sĩ lệ tiếng hét lớn, đầy mặt phẫn nộ, Phương Quý đều bối rối.

Vẫn thô bạo bá đạo chỉ ở đối phương trên mặt Thiên Tà long thương, cũng theo bản năng thu lại rồi, lông mày chăm chú nhăn lại, trong lòng thực tại cảm thấy có chút ngơ ngác, nhìn tu sĩ này nói chuyện lúc nội giận dùng dùng dáng vẻ, cũng không giống như là đang nói giả, có thể then chốt là. . .

Ân đèn oán trả, trộm ban đêm bàn đào, then quá thành giận, cầm kiếm giết người. . .

Đây là Mạc Cửu Ca có thể làm ra đến chuyện sao?

Phương Quý trong đầu, theo bản năng hiện ra từ bị A Khô dẫn đi gặp Mạc Cửu Ca, lại với hấn học kiếm chuyện.

Mạc Cửu Ca người này, đương nhiên không tính là kẻ tốt lành gì, thoát nhìn đảng hoàng trịnh trọng, kỳ thực cũng là một bụng ý nghĩ xấu, Thái Bạch tông đệ tử ở Tiểu Bích hồ bên kia phúc lợi, chính là cái tên này cố ý sắp xếp, hơn nữa làm người cực kỳ không phụ trách nhiệm, mỗi ngày nằm ở trên ghế mây thương xuân bi thu, trên danh nghĩa là sư phụ của chính mình, kỳ thực dạy mình đồ vật còn không bằng Triệu Chân Hồ người sư bá này càng nhiều. . .

Nếu bàn về sát phạt thủ đoạn, hấn cũng đúng là đủ tàn nhẫn!

Cho tới hôm nay, nước Sở còn ở truyền lưu năm đó hấn một kiếm phong tiên môn, đồ tiên như làm thịt chó truyền thuyết, chỉ chính là hấn cùng Thái Bạch tông chủ năm đó vừa đến nước Sở khai sơn lập đạo lúc, cùng nguyên lai năm đại tiên môn xảy ra tranh chấp, đối phương cũng không biết chuyện gì chọc giận hấn, hấn liền trực tiếp cầm kiếm tìm tới cửa, chặn ở đối phương sơn môn nơi, tới một người giết một người, mãi đến tận đêm đối phương diệt tông. . .

Hợp loại này ngăn người tiên môn chuyện, hẳn ở nước Dao Trì cũng đã làm?

Trong lòng cũng lúc ẩn lúc hiện, cảm thấy cái này khá giống là Mạc Cửu Ca thủ đoạn, nhưng là cái này nước Dao Trì tu sĩ nói. . .

Phương Quý quơ quơ đầu, trái tim khó có thể tin tưởng được.

Mạc Cửu Ca ngăn người tiên môn thủ đoạn, là có, nếu nói là trộm ban đêm bàn đào, hẳn cũng là tin.

Nhưng là ân đền oán trả bốn chữ. . .

Phương Quý căn bản không tin tưởng Mạc Cửu Ca có thể làm ra chuyện như vậy!

Chỉ là trong lòng dù cho không tin, nhưng nhìn tu sĩ này nổi giận đùng đùng đáng vẽ , ngược lại cũng không giống đang nói láo.

. . .

. . .

"Người nói chuyện, nhưng là người tận mắt nhìn thấy?"

Sửng sốt một lúc sau, Phương Quý mới bỗng nhiên quơ quơ đầu, nhìn cái kia nước Dao Trì tu sĩ hét lớn.

"Tận mắt nhìn thấy?"

Cái này nước Dao Trì tu sĩ, nghe vậy nở nụ cười lạnh, điềm nhiên nói: "Ta nước Dao Trì tu sĩ đời đời truyền lại việc, còn có thể giả bộ? Huống hồ ta tuy rằng không có tận mắt nhìn thấy, nhưng là đương thời cái này ác tặc canh giữ ở nước Dao Trì ở ngoài, ba ngày ba đêm, giết người như ngóe, như đục huyết Tu La việc, không biết có bao nhiêu người đều nhìn thấy, thanh thiên bạch nhật, sáng sủa càn khôn, chẳng lẽ còn có người nói xấu hẳn sao?"

"Cái này mẹ nó. . ."

Nghe đối phương, Phương Quý đều nhất thời bối rối một thoáng, có chút

không biết nên nói như thế nào.

"Tiểu ác tặc, mau đem ta Trương đạo huynh giao ra đây. . ."

"Trăm năm trước các ngươi liền ở nước Dao Trì phạm vào ngạt trời tội nghiệt, bây giờ lại còn muốn bắt nạt chúng ta hay sao?"

"Chư vị đồng đạo, với bọn hấn liều mạng. . ."

". . ."

". . ."

Còn không chờ nói thêm cái gì, lúc này Thiên Môn sơn tông môn ở ngoài, tiếng quát mắng đã càng ngày càng vang lên.

Người bên ngoài cũng không biết Phương Quý đem cái này nước Dao Trì tu sĩ vô vào tới làm cái gì, trong lòng chính là sốt ruột, từng cái từng cái chặn ở cửa lớn tiếng gào thét, bất quá lúc này Anh Đề chính một thân hung khí, hướng về những thứ này người uông uông kêu to, dù sao nó cũng là đường đường thần thú, bình thường người có thể đối phó không được, lại thêm vào Mạc Cửu Ca trước đã thả nói, ai dám đập vào sơn môn, liền muốn một kiếm giết, bởi vậy trái tim tuy giận, nhưng cũng không dám thật xông tới cướp người, bất quá nghe nói việc này người càng ngày càng nhiều, đều chạy tới ở ngoài môn phái mắng to.

"Được rồi, người đi ra ngoài trước đi!"

Phương Quý gấp vô vô lỗ tai, nhắc theo tu sĩ kia ném ra ngoài.

"Lại cái này liền muốn thả ta đi?"

Tu sĩ kia chính mình cũng là hơi có chút không tìm được manh mối, nhưng thấy Phương Quý thật muốn thả hấn, liền chỉ thề một tiếng, nghênh ngang rời đi.

"Phương Quý ca ca. . ."

Tiểu Lý cũng vẫn ở cửa điện chờ tu sĩ này, lúc này chân chờ hướng về Phương Quý mở miệng nói.

"Không được, ta không nhìn được, ta muốn đi hỏi Mạc lão cửu!"

Phương Quý trái tim bực mình, hướng về ngoài sơn môn liếc mắt nhìn, càng xem trong lòng càng buồn bực, trầm giọng nói: "Ta này sư phụ, tuy rằng cũng không phải đồ gì tốt, nhưng ta không tin hắn sẽ làm ra chuyện như vậy, này sự kiện tất nhiên là có người nói xấu hắn, mà lại chờ ta đi để hỏi cho rõ, nếu là thật sự có người cô ý nói thế làm xấu thanh danh của hắn, ta liền đi đem những thứ này nước Dao Trì tu sĩ chân cắt đứt!"

Tiểu Lý nghe xong, liền yên lặng cùng sau lưng Phương Quý.

Hắn kỳ thực có thể thấy, Phương Quý lúc này cũng là thật sự nổi giận.

Ân đền oán trả, trộm ban đêm bàn đào, giận mà giết người. . .

Cái này bất kể là cái nào một việc, đều là đủ để hoàn toàn đem một cái người danh tiếng phá huỷ chỉ trích.

Tu hành bên trong người, chú ý tâm minh ý chính, không thẹn thiên địa, làm sao có thể chịu được bực này dạng nói thế?

. . .

. . .

"Ta xác thực từng làm!"

Nhưng ra ngoài Phương Quý cùng tiểu Lý hai người dự liệu, cũng là ở Phương Quý nổi giận đùng đùng lên núi, đem cái kia nước Dao Trì tu sĩ nói tất cả chuyện đều hướng về Mạc Cửu Ca thuật lại một lần sau khi, ngồi ở trên đá xanh Mạc Cửu Ca, lại gật gật đầu. . .

"Xác thực đã từng có nước Dao Trì tu sĩ cứu ta, ta cũng xác thực đã từng mượn thương cổ linh mạch chữa thương. . ."

Mạc Cửu Ca lúc này mặt không hề cảm xúc, hoặc là nói hắn đã mất đi vẻ mặt biến hóa đáng đáp, biểu hiện đều tựa hồ có hơi khô khan, chỉ là hờ hững mở miệng: "Một kiếm chém bọn họ ôn dưỡng vạn năm linh mạch việc, càng là thật sự, cái kia tức sắp xuất thế Tiên Linh, cũng là bị ta chém, không chỉ có là chém, hơn nữa ta một kiếm đứt đoạn mất linh căn, để nó vĩnh viễn không sinh được đến, còn giết người. . ."

"Ha ha. . ."

Hắn bỗng nhiên thần thờ cười, quay đầu nhìn Phương Quý một chút, chỉ thấy đầy mắt tơ máu, cực kỳ uể oải: "Năm đó ta ở nước Dao Trì giết rất nhiều người, vừa tới thời điểm liền giết không ít, sau đó giết càng nhiều, ta canh giữ ở nước Dao Trì ở ngoài, giết ba ngày ba đêm, Ngọc Chi hà điều đó, nếu không phải sư huynh chạy tới, đem ta mạnh mẽ mang đi, ta sợ là còn muốn giết, còn có thể giết đến người càng nhiều. . ."

"Người. . . Người. . ."

Phương Quý nghe được, đều có chút sồn cả tóc gáy, không còn hơi sức nói: "Việc này có thể lớn, người có thể đừng tùy hứng a. . ."

"Đều là lời nói chính xác!"

Mạc Cửu Ca lạnh lùng mở miệng, sau đó chậm rãi đem ánh mắt nhìn về phía phong ở ngoài.

Lúc này thiên địa biến ảo, có gió thổi tới, đem cái kia đầy trời mây khói, quấy nhiễu bay tán loạn múa, mà hắn tiếng nói, cũng lập tức trở nên hơi lãnh đạm: "Sư huynh khổ sở khuyên ta, để ta trở về, ta biết, hắn là hi vọng ta mở ra tâm kết này, nhưng là có cái gì tác dụng a, tất cả mọi chuyện, đều từ lâu đã xảy ra, tất cả đều có chắc chắn, chuyện lúc trước sửa không được, những chuyện khác. . ."

"Cũng không cần thiết sửa lại!"

"Này, sư tôn a, người trước tiên đừng nói như vậy. . ."

Giọng điệu của hắn, để Phương Quý trong lòng sinh ra chút lo lắng, không nhận được khuyên.

"Các người không muốn lại xen vào những thứ này chuyện!"

Mạc Cửu Ca bỗng nhiên thấp giọng mở miệng, nặng nề thở dài, nói: "Sư huynh hắn để ta trở về, vốn là dư thừa, để cho các người theo ta lại đây, cũng không có tác dụng gì, hay là hắn đối với ta quá có lòng tin, cho rằng ta đã trở về liền có thể mở ra khúc mắc, nhưng trên thực tế. . ." Nhẹ nhàng lắc đầu, tiếng nói lạnh lùng lên: "Các người không cần ở lại chỗ này theo

ta, không bằng sớm chút trở về đi thôi!"

...

...

Phương Quý xem xét Mạc Cửu Ca nửa ngày, rốt cục vẫn là lời tiểu Lý, lặng lẽ xuống núi đến rồi.

Dọc theo đường đi, hấn đều chỉ là cau mày, đầy cõi lòng tâm sự.

Tiểu Lý nhìn ra hấn tâm sự trầm trọng, cũng biết hấn đang lo lắng, liền chậm rãi đi theo bên cạnh hấn, bây giờ màn đêm dĩ nhiên hàng lâm, Thiên Môn sơn đệ tử đều đã chạy ra ngoài, trống vắng không người, duy có tiếng gió khiêu khiêu, xuyên rừng qua không, như quý khóc.

Bất thành linh, tựa hồ nhượng người cảm thấy là trăm năm trước bị Mạc Cửu Ca giết chết người trở về đòi nợ.

Hai người đi tới núi trong một đạo trước thác nước, yên tĩnh ngòi.

Tiểu Lý bỗng nhiên lôi kéo Phương Quý ống tay áo, nhỏ giọng nói:
"Phương Quý ca ca, này sự kiện không đúng. . ."

Phương Quý quay đầu xem xét nàng một chút, nói: "Cái gì không đúng?"

Tiểu Lý vào lúc này, vẻ mặt có vẻ đặc biệt là chăm chú, nói: "Tuy rằng nước Dao Trì tu sĩ cùng Mạc tiên sinh, nói đều không khác mấy, nhưng ta cảm thấy này sự kiện nhất định không phải như vậy, nếu như Mạc tiên sinh năm đó thật sự ở nước Dao Trì làm nhiều như vậy ác chuyện, cho nên đạo tâm có quý, mới gặp tâm kiếp, như vậy hấn hiện tại nên cảm thấy xấu hổ, lần này trở về, cũng là ăn năn, có thể trên thực tế. . . Hấn dáng vẻ, cũng không phải ăn năn, cũng không phải xấu hổ, như nhất định phải nói, ta lại cảm thấy hấn thật giống có một chút. . ."

Cẩn thận liếc mắt nhìn Ngọc Bút phong phương hướng, nàng cẩn thận tiếng: "Ủy khúc?"

"Lớn như vậy người, có cái gì có thể ủy khúc?"

Phương Quý nghe liền có chút tức giận bất bình, bĩu môi, nói: "Bất quá

ngươi nói đúng, việc này tất nhiên có kỳ lạ!"

Tiểu Lý hơi ngần người ra, nói: "Người cũng nghĩ tới điều gì sao?"

"Ta không cần nghĩ đến cái gì!"

Phương Quý lắc lắc đầu, nói: "Ta căn bản cũng không tin hấn là loại người như vậy!"

Nói đã đứng lên đến, chỉ tiếc mài sắt không nên kim liếc mắt nhìn Ngọc Bút phong phương hướng, nói: "Phương lão gia ta từ nhỏ đến lớn, xem người liền không nhìn lầm qua, tông chủ nếu để ta bồi tiếp hấn đến, vậy này sự kiện ta liền quản định, không phải để hỏi cháy nhà ra mặt chuột!"

"Sự phụ của ta, không thể để cho người bắt nạt!"

Chương 517 : Không Nói Lý

Nói làm liền làm, xác định Mạc Cửu Ca 100 năm trước ở nước Dao Trì trải qua chuyện không có mặt ngoài trên đơn giản như vậy, Phương Quý trong lòng liền đã bắt đầu cân nhắc nổi lên việc này đến tột cùng, vừa cõng hai cái tay qua lại tìm tòi, vừa nói: "Trước ta hỏi cái kia nước Dao Trì tu sĩ, có thể thấy, hẳn đúng là thật là nổi giận trong bụng, đối với cái kia 100 năm trước chuyện, nói cũng đúng mạch lạc rõ ràng, nhưng kỳ thực hẳn căn bản liền không phải là tận mắt nhìn thấy, muốn hiểu được đến đến chân tướng, vẫn phải là tìm tới 100 năm trước thân trải qua người mới được. . ."

Tiểu Lý vừa nghe xong, nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Bất quá sự tình đã qua hơn 100 năm rồi, có lẽ người biết không nhiều, lại còn. . ." Nàng hơi chần chờ, than thở: "Chúng ta ở đây cũng không nhận ra người nào, bọn họ lại đối với chúng ta đều báo có rất sâu địch ý, chỉ sợ cũng là có người biết đầu mối gì, cũng sẽ không đến nói cho chúng ta. . ."

"Hừ hừ, bọn họ có nguyện ý hay không nói, không do bọn họ?"

Phương Quý đầy mặt không để ý, quay đầu nhìn tiểu Lý nói: "Xấu con cá, người đi tới nói một chút, lão Mạc hẳn lúc này cùng cái chịu uốn lượn tiểu nha đầu cuộn phim tựa như, rõ ràng trong lòng khó chịu, lại thiên lại không chịu nói, đây là cái gì tình huống?"

"Tiểu nha đầu cuộn phim. . ."

Tiểu Lý không khỏi trầm mặc một chút, rất khó đem bốn chữ này cùng Mạc Cửu Ca liên hệ tới, bất quá hướng về sâu hơn vừa nghĩ, ngược lại cũng có chút ý này, sau đó trầm ngâm một chút, nói: "Mạc tiên sinh không muốn nói, vậy chỉ có thể nói trong lòng hẳn không muốn nói, dù cho có người đối với việc này oan uổng hẳn, hẳn cũng tình nguyện tự mình cõng cái này tâm sự, nhưng không nghĩ để người biết chân tướng. . ."

"Ha ha, nói dễ nghe như vậy làm gì?"

Phương Quý bĩu môi, nói: "Chịu uốn lượn lại không nói, đơn giản chính là

như thế hai trường hợp, một loại là bị người hãm hại, người căm ăn hoàng liên, không có cách nào nói, hoặc là liên như người nói, chính mình bị coi thường, tình nguyện chịu ủy khuất, cũng không muốn nói. . ."

Tiểu Lý nghe có chút lo lắng, không nhịn được hướng ngọn núi phương hướng liếc mắt nhìn, nhỏ giọng nói: "Hay là còn có một trường hợp đây, cái kia chính là Mạc tiên sinh quá kiêu ngạo, vì lẽ đó hắn coi như bị người hiểu lầm, cũng lười giải thích cái gì. . ."

Phương Quý nói: "Hắn không phải!"

Tiểu Lý hơi trầm xuống kinh ngạc: "Làm sao ngươi biết?"

"Hắn liền không phải người cao ngạo như thế!"

Phương Quý hừ một tiếng, nói: "Nếu như hắn là, thì sẽ không đem mình làm thành bộ dáng này!"

Nói múa múa quả đấm, hừ lạnh nói: "Ngược lại, bất kể là hắn bị người hãm hại, không dám nói, vẫn là nghĩ tự mình công lên nỗi oan ức này, không muốn nói, mặt sau này đều khẳng định còn có một người, đưa cái này người tìm ra, tình huống liền đơn giản!"

Tiểu Lý gật gật đầu, nhưng có chút bất đắc dĩ nói: "Nhưng là làm sao tìm đây?"

"Ngươi yên tâm, ta nhất định có biện pháp!"

Phương Quý hừ hừ một tiếng, nói: "Chỉ là còn không nghĩ ra đến!"

Thấy hắn tựa hồ có chủ ý đáng vẻ, tiểu Lý liền cũng không hỏi thêm nữa, đối với Phương Quý có loại không tên tín nhiệm, một phen thương nghị xuống đến, liền tạm thời không cần phải nhiều lời nữa, quyết định ngày thứ hai lại đi bên ngoài sờ sờ tình huống, đêm đó liền trước tiên ở dưới chân núi pháp thuyền trong nghỉ ngơi, đợi đến ngày thứ hai lên thì liền thấy Mạc Cửu Ca còn đang ở cái kia phong trên, đều chưa có trở về pháp thuyền, đáy lòng lại trầm trọng chút.

Lần này ra sơn môn thì bọn họ đúng là để lại cẩn thận, chỉ thấy hôm qua tụ tập ở nơi này nước Đạo Trì tu sĩ, đều đã tản đi, chỉ bất quá âm ảnh khe núi bên trong, còn có thể nhìn thấy có rất nhiều người giấu đầu lòi đuôi, nói

vậy là ở lại nơi này giám thị bọn họ.

Nhìn thấy bọn họ xuống núi, còn có người muốn theo đuôi, chỉ bắt quá Phương Quý pháp lực rung động, liền đem bọn họ quăng đến cái bóng cũng không thấy.

Phương Quý cùng tiêu Lý bỏ ra một hai ngày thời gian, ở cái này nước Dao Trì chu vi tra xét, đúng là đối với chỗ này tình thế có một chút hiểu rõ.

Cái này nước Dao Trì cùng An Châu các nước không giống, địa thế xa xôi, linh mạch thiếu thốn, vì lẽ đó phồn thịnh nơi không nhiều, cái này nước Dao Trì đã xem như là toàn bộ Viễn Châu tới nói, số ít mấy cái phồn thịnh quốc gia, hơn nữa cùng với những cái khác mấy nước trong lúc đó, khoảng cách vạn dặm cát vàng, lui tới gian nan, vì lẽ đó cũng như là một cái đóng kín nước nhỏ, phạm vi vạn dặm nơi, tất cả tiên môn thế gia, đều tụ tập ở cái này một quốc gia trong.

Nước Dao Trì bên trong, tu hành đạo thống, được xưng bảy tông mười hai tộc, sao vừa nghe, cũng như là không ít, nhưng theo Phương Quý, những thứ này Kim Đan đều không có một hai cái, Trúc Cơ phủ đầu tiêu tông phái, còn không bằng nước Sở đây, thực sự chịu không nổi như thế vang dội tên tuổi.

Mà ở cái này bảy tông mười hai trong tộc, mơ hồ là lấy Ngọc Chân cung dẫn đầu, có người nói cái này Ngọc Chân cung, trước đây đúng là một phương đại tiên môn, gốc gác thật là không sai, chỉ là sau đó trải qua kiếp nạn, hiện ra chút bị diệt tộc, sau đó lại ra Vị Dao tiên tử, một vai gánh chức trách lớn, lúc này mới phục hưng, đối với môn phái này, Phương Quý đúng là thật cảm thấy hứng thú, chỉ tiếc nơi này tu sĩ cực kỳ tính bài ngoại, lại không tốt hỏi thăm quá nhiều.

...

...

Bọn họ vốn là vì trừ quỷ thần mà đến, tự nhiên cũng sẽ không quên nơi đây quỷ thần hướng đi, bất quá cái này vừa nhìn, thì cũng chẳng có gì quá đáng lo, lúc trước Mạc Cửu Ca ban đầu tới chỗ này lúc chém đến cái kia một kiếm, phi thường hữu dụng, đã đem đối với nước Dao Trì uy hiếp lớn nhất quỷ thần chém đến sạch sành sanh, hiện nay chu vi, tuy rằng cũng có một chút quỷ thần du đãng, nhưng tùm năm tùm ba, còn chưa có thành tựu.

Nước Dao Trì tu sĩ tuy rằng cao thủ không nhiều, nhưng liên thủ lại, chém giết những thứ này rải rác quỷ thần, cũng còn không thành vấn đề.

Nhìn từ bề ngoài, bây giờ đối với nước Dao Trì uy hiếp lớn nhất, đúng là Ngọc Chi hà cùng quanh thân may mắn còn sống sót bách tính, ở Phương Quý mấy người chạy tới nước Dao Trì thì toàn bộ Ngọc Chi hà bờ bên kia, đều đã hóa thành ma địa, trong đó cũng không biết bao nhiêu bách tính tang tại ma miệng, bất quá chết rồi, cũng vẫn thôi, nhưng những kia may mắn còn sống sót đi xuống, lại lập tức trở thành nước Dao Trì tiên môn nhưc đầu nhất chuyện.

Cùng trước đây Phương Quý mấy người ở Viễn Châu phụ cận gặp phải thành trì như thế, nơi đây cũng có ôn khí lưu chuyển.

Những kia từ ma địa trong, sờ soạng lần mò, thoát được một mạng bách tính, trên người hầu như đều không ngoại lệ, đều nhiễm ôn khí, bây giờ chu vi thỉnh thoảng liền có quỷ thần hình bóng, bọn họ tự nhiên cũng không còn dám ở lại bờ bên kia, từng cái từng cái đều tranh cướp giành giật, chen chúc ở cùng nhau, muốn tới nước Dao Trì tị nạn, dù sao phạm vi vạ dẫm bên trong, cũng là nước Dao Trì bên này còn có tu hành bên trong người bảo vệ.

Nhưng là nước Dao Trì tu sĩ, cũng không dám tùy ý bọn họ đi vào, để tránh khỏi ôn khí nhiễm bách tính, liền ở Ngọc Chi hà trên, còn có nước Dao Trì chu vi mấy chỗ con đường chủ yếu, đều sai người bày xuống trận pháp, nghiêm lệnh những kia chạy nạn người, tuyệt đối không thể tùy ý xông vào đi vào.

Những kia chạy nạn bách tính, làm sao dám vi phạm tu hành bên trong người pháp chỉ, cũng chỉ có thể ở bên ngoài chen chúc thành đoàn, khô sở dày vò.

Tính toán thời gian, bây giờ Túc Cửu Chiêu nói vậy đã dẫn theo tiểu Lý luyện hóa Huyết Thần đan hương về Vĩnh Châu mà đi, đợi đến bọn họ chạy ngược địa mạch, linh khí bốc hơi, có thể ôn khí giảm nhiều, nhưng là bọn họ đi tới, dù sao cũng là Vĩnh Châu, dù là làm tốt tất cả những thứ này, Viễn Châu dân chúng chịu ích cũng sớm đây, đợi đến cái kia linh uẩn thanh trừ ôn khí thì những thứ này khuyết áo thiếu ăn người sợ là đã sớm chết tuyệt.

Tiểu Lý nhẹ dạ, phát hiện những người dân này sau khi, liền muốn đi vì bọn họ chữa trị ôn dịch, Phương Quý trong lòng là không quá tình nguyện lúc này tiểu Lý lại cảm chính mình máu cứu người, bất quá cũng may, đương thời nàng luyện chế chữa trị ôn dịch đan, còn có một chút còn lại, không cần nàng một lần nữa luyện chế, hơn nữa Viễn Châu may mắn còn sống sót bách tính, so với Vĩnh Châu muốn ít, vì lẽ đó miễn cưỡng đủ dùng, liền cũng tạm không ngăn cản nàng.

...

...

"Cảm tạ tiên tử. . ."

"Người lương thiện lão gia ở trên, khấu tạ ngài đại ân. . ."

Những người dân này, tuy rằng từ quỷ thần miệng đày thoát được một mạng, nhưng cũng thân nhiễm ôn khí, không còn sống lâu nữa, chạy trốn tới nước Dao Trì phụ cận, nhưng không được mà vào, lại nghĩ bỏ chạy nơi khác, khuyết áo thiếu ăn, thì lại làm sao có thể vượt được cái kia từ từ cát vàng nơi?

Bây giờ đều đã là trái tim tuyệt vọng, từng điểm từng điểm chịu khổ, chờ tử vong hàng lâm thôi.

Nhưng hôm nay, tiểu Lý từ trên trời giáng xuống, vì các nàng chữa bệnh chữa thương, trái tim cảm kích, không cần phải nhiều lời, bọn họ ngược lại không biết Phương Quý mấy người lai lịch, càng là liền tên Mạc Cửu Ca cũng chưa từng nghe tới, đến tiểu Lý ân cứu mạng, liền đều xuất phát từ nội tâm cảm kích.

Mà tiểu Lý mỗi cứu đến một người, trên khuôn mặt nhỏ nhắn liền cũng lộ ra tự đáy lòng vui mừng, đối với nàng mà nói, cứu những thứ này người quả thật là dễ như trở bàn tay, chỉ là nàng vung tay lên chuyện, những người dân này liền đến đường sống, rút đi tới ôn khí, liền sẽ không là do bệnh mà chết, càng sẽ không lại nhiễm người khác, cũng là có thể nhập nước Dao Trì đi, tốt xấu có thể mưu điều đường sống, cái cảm giác này, để trong lòng nàng vô cùng thỏa mãn.

"Lớn mật, bọn ngươi là hại ta nước Dao Trì bách tính sao?"

Nhưng tiểu Lý cứu người cử chỉ, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều cảm kích, rất xa một cái con đường chủ yếu bên trên, đang có mấy vị người tu hành bảo vệ cửa ải, không cho những thứ này chạy nạn bách tính đi vào, lúc này thấy đến tiểu Lý cứu trị qua người, chính kết bè kết lũ trào lại đây, nhất thời thay đổi sắc mặt, dồn dập lớn tiếng quát dừng, có liền phi kiếm đều tể lên, trên đất chém ra mấy đạo rãnh sâu.

Tiểu Lý thấy, lập tức giải thích: "Mấy vị đạo huynh, chớ nên hiểu lầm, trên người bọn họ ôn khí đã giải. . ."

"A, tin các người, không bằng tin quý!"

"Các người đều là cái kia ác tặc đồng bạn, yên sẽ tốt bụng như vậy?"

"Không cần các người giả mù sa mưa đến làm người tốt, nước Dao Trì chuyện, cũng không cần các người nhúng tay!"

". . ."

". . ."

Những kia thủ quan người căn bản không để ý tới tiểu Lý nói cái gì, chỉ là đầy mặt địch ý, tuyệt không chịu tin.

"Các người lặp lại lần nữa ta nghe một chút?"

Phương Quý ở một bên thấy được tiểu Lý cái kia làm khó dễ đáng đáp, từ lâu lửa giận ba trượng, trực tiếp đi rồi tiến lên, giận dữ nói: "Cái này có thể đều là các người bách tính, các người đem bọn họ vớt tại bên ngoài, không thèm quan tâm, như hôm nay chúng ta giúp các người chữa khỏi, không những liên thanh cảm ơn đều không có cũng được, lại còn phải tiếp tục đem bọn họ vớt ở bên ngoài? Ăn cũng không có, mặc cũng không có, lẽ nào chờ chết sao?"

"Chính là ta nước Dao Trì bách tính, chết sống đều chuyện không liên quan người!"

"Ai biết các người có phải là thật hay không chữa khỏi bọn họ bệnh dịch, vạn nhất rắc tâm hại người làm sao bây giờ?"

"Trăm năm trước làm ác vẫn còn, bây giờ các người bán chút giả từ bi, liền

muôn chúng ta lòng sinh cảm kích?"

"Mau mau rời đi, như lại nhiều hơn chuyện, chúng ta. . . Chúng ta liền không khách khí rồi. . ."

". . ."

". . ."

Nhìn những kia thủ quan người đầy mặt phần nộ đáng đáp, Phương Quý lập tức nói đều chẳng thềm nói, những thứ này người động một chút là nhắc tới trăm năm trước việc, liền với Mạc Cửu Ca, lại mang theo chính mình, có thể nói là hận tới cực điểm, đã là không thông tình lý.

Điều này cũng làm cho hấn nhất thời càng ngày càng bạo, nổi lên sọi lưu manh sức lực. . .

"Nguyên bản Mạc lão cửu còn nói với ta phải để ý đại tông phong độ, không tốt bắt nạt các người, có thể nói lý các người không nghe a. . ."

"Vậy thì thay cái phương pháp với các người nói lý tốt. . ."

Như vậy tâm tư nhất định, hấn cũng toàn không để ý tới, bỗng nhiên cười gằn hai tiếng, nhanh chân xông về phía trước, đối diện cái kia mấy cái thủ quan người, tuy là Tu hành giả, lại đều là Luyện Khí cảnh giới, chỉ có một cái Trúc Cơ, nguyên bản bọn họ thủ tại chỗ này, cũng chỉ là không cho nhiệm ôn khí bách tính tiến vào, đồng thời đóng giữ bốn phương, đề phòng có quỷ thần đột kích thôi, Phương Quý làm sao có thể nhìn ở trong mắt?

"Dám nói với ta không lời lẽ khách khí, vậy ta trước hết không khách khí với các người. . ."

Tiếng quát lạnh bên trong, Phương Quý đã bước nhanh đi tới phụ cận, không nói hai lời, Thiên Tà long thương nắm ở trong tay, ra sức về phía trước một giao, tựa như đũa luồn vào lưới nhện trong, thời khắc nguy cấp liền cho hấn quấy nhiễu liếng xiếng, trận tuyến một chỗ tiếp một chỗ nổ tung.

"Người. . . Người làm gì?"

Những kia thủ trận tuyến đệ tử, cũng không nghĩ tới Phương Quý như vậy

thô bạo, đều kinh hãi.

"Phương lão gia ta là đại tông môn đệ tử, các ngươi dám mạo phạm ta?"

Phương Quý không nói hai lời, trong miệng hét lớn, đã thuận lợi đem trận sau hai cái Luyện Khí cảnh tu sĩ nâng lên, rất xa ném ra xa mười mấy trượng, cái kia duy nhất một cái Trúc Cơ cảnh giới tu sĩ, vừa thấy không ổn, tề lên phi kiếm đến chém, lại bị Phương Quý long thương một múa, liền đem hắn cái kia bảo bối phi kiếm đập phá cái nát bét, đối phương sợ hãi đến run run một cái, xoay người liền trốn, Phương Quý chen chân vào liền đem hắn vấp ngã.

"Gọi đại gia!"

Chương 518 : Chân Tướng Làm Sao

"Không được, cái kia ác tặc đồ đệ đem nháo lên đến rồi. . ."

"Nhanh, nhanh bẩm báo Mạc Thương lão tiên bối. . ."

Tu vị dù sao kém đến quá lớn, dù là Phương Quý thoát nhìn thực sự không cái Kim Đan tu sĩ khí thế, nhưng cái này vừa động thủ, thực lực cách xa lại là rõ ràng, những thứ này người nào có thật cùng hấn liều mạng dũng khí, bị đánh cực kỳ chặt vật, từ dưới đất bò dậy đến liền chạy.

Vừa chạy, vừa các loại truyền tin ngọc phù liền đã bay ra ngoài.

"Ha ha, đi thôi!"

Phương Quý vỗ vỗ, quay đầu hướng về tiểu Lý cùng bên cạnh hấn những kia bách tính nói.

Tiểu Lý cũng không nghĩ tới Phương Quý lại dám như thế nào, đã có chút lo lắng, nói: "Phương Quý ca ca, bọn họ. . ."

"Người không cần phải để ý đến!"

Phương Quý phát phát tay, nói: "Không như thế nào một tràng, ta còn sợ tìm không ra người kia đến đây, cũng là đến cái này nơi, ta mới bỗng nhiên nghĩ đến, này sự kiện vốn là lộ ra kỳ lạ, nếu 100 năm trước, Mạc lão cử quả thật một người đem bọn họ giết cái máu chảy thành sông, cái này nước Dao Trì tu sĩ, liền nên vô cùng sợ hãi mới đúng, có thể hiện tại người nhìn một cái, bọn họ nơi nào sợ?"

"Ngoài miệng đem Mạc lão cử nói thành cái ma đầu, có thể trong lời nói lại không nửa điểm đối với ma đầu tôn trọng nha. . ."

". . ."

". . ."

Tiểu Lý nghe xong lời này, ngược lại có chút run lên, cẩn thận cân nhắc lời này.

Mà Phương Quý thì lại càng lười nhiều lời, vung tay lên, phía sau hẳn những kia bách tính run run rẩy rẩy, cẩn thận theo hẳn đến rồi.

"Cái kia ác tặc đệ tử ở nơi nào?"

"Đáng ghét, cô ý thả những kia nhiệm ôn khí bách tính đi vào, đây là muốn vong ta nước Dao Trì bách tính sao?"

"Không hết lòng gian, là ta nước Dao Trì thiếu nợ các người sao?"

Bất quá chưa đi bao xa, liền chợt nghe đến phía trước kinh phong vang lên, mây khói tầng tầng, đã thấy không biết có bao nhiêu nước Dao Trì tu sĩ, nghe được động tĩnh bên này, đều đang vùn vụt chạy tới, từng cái từng cái kinh đao cầm kiếm, té nổi lên pháp khí, trong miệng quát mắng không ngớt, đã là đằng đằng sát khí, những thứ này theo Phương Quý đi vào bách tính, cũng sớm đã sợ đến run chân, có té ngã, có xoay người liền chạy.

"Đều dừng lại cho ta!"

Phương Quý nhìn bọn họ trận thế không nhỏ, còn thật lo lắng bọn họ xông lại liền đánh, liền lớn tiếng dọa người, quát to một tiếng.

Thiên Tà long thương tầng tầng đánh rơi, cắm trên mặt đất, đại địa nhất thời nứt ra một đạo sâu sắc lỗ hồng.

"Ào ào ào. . ."

Cái kia chính đang tại phía trước vọt tới nước Dao Trì tu sĩ, đều là trong lòng cả kinh, vội vàng ngừng lại thế, đúng là hoàn toàn đại loạn.

Mà mặt sau những kia nghĩ quay đầu lại liền chạy, cũng bị sợ hãi đến chân mềm nhũn, run lập cập quay người sang đến.

"Các người. . . Các người đến tột cùng muốn như thế nào?"

Từ phía trước cái kia một đám tu sĩ bên trong, hỗn loạn lung tung sau khi, rốt cục có người đi ra, nhưng cũng là cái cảnh giới Kim Đan tu sĩ, tuổi tác

muôn so Phương Quý lớn hơn nhiều lắm, hai tay hấn hơi ép, để mọi người tạm không thể nào động, trứu khăn lông mây hướng về Phương Quý xem ra, nói: "Vị tiểu đạo hữu này, mỗ gia rất không hiểu, 100 năm trước, người cái kia sư tôn, đem ta nước Dao Trì làm hại thâm như thế, càng còn chưa đủ?"

"Bây giờ chính là Vĩnh Châu quỷ thần đại loạn lúc, ta Viễn Châu cũng được liên lụy, chính trực nguy nan, các người lại bỏ đá xuống giếng. . ."

"Cái gì bỏ đá xuống giếng, không thấy chúng ta là ở cứu người sao?"

Phương Quý quát lên: "Lại nói, ba ngày trước nếu không là sư tôn ta cái kia một kiếm, các người nước Dao Trì đã sớm khó giữ được!"

"Vậy cũng không liên quan chuyện của các người!"

Trung niên kia tu sĩ sắc mặt lạnh lùng, trầm giọng nói: "Đối với những người dân này trên người ôn khí, Ngọc Chân cung Dao tiên tử đã bắt đầu người luyện chế đan dược, đan dược thành thì sẽ cứu trị, còn ba ngày trước, a, tuy là quỷ thần phạm cảnh, ta nước Dao Trì tự thân khó bảo toàn, lại cũng không có ai cầu các người ra cái kia một kiếm, ta nước Dao Trì tu sĩ, những khác không có, xương cứng lại là không ít cái này một hai căn!"

Nghe được hấn lời này, bên người tu sĩ, nhất thời một trận ồ lên, dồn dập kêu to.

"Không sai, ai cầu các người hỗ trợ tới?"

"Cần gì giả mù sa mưa đến lấy lòng?"

"Liên là các người nghĩ đến thỉnh tội, vậy cũng đến xem chúng ta có nguyện ý hay không tha thứ. . ."

"Mau chóng lăn ra ngoài nước Dao Trì. . ."

". . ."

". . ."

Một nghe bọn họ nhắc lên trăm năm trước chuyện, chính là một bãi nước đục, nói đều nói không rõ ràng, chớ nói chi là nói lý.

Đặc biệt là Phương Quý trong lòng, rõ ràng tin tưởng cái kia 100 năm trước chuyện, tất nhiên có khác vấn đề, có thể hết lần này tới lần khác chính mình hoàn toàn không biết, đôi phương đúng là từng cái từng cái cắn phần sục sôi đáng dấp, âm ỉ đều âm ỉ bất quá bọn hắn, điều này thực làm cho Phương Quý trong lòng khó chịu.

"Dứt khoát trước tiên đem nước quấy đục chứ?"

Hắn bị bức ép đến cực điểm, trong lòng đúng là có cái lớn mật ý nghĩ.

Liên đới mặt những thứ này người gầm lên liên thanh, hắn đột nhiên cũng là biến sắc mặt, trở nên so với đôi phương càng cắn phần sục sôi.

Khoản mạo gân xanh, hét lớn một tiếng: "Các người nói đủ chưa?"

Cái này quát to một tiếng, như lôi đình phích lịch, cũng khiến đến những thứ này nước Dao Trì tu sĩ ngân ra, tiếng ồn yếu ớt.

Mà Phương Quý vào lúc này, đã bước lên trước một bước, ánh mắt mạnh mẽ đảo qua bọn họ tất cả mọi người, trầm tiếng kêu lên: "Các người luôn mồm luôn miệng, luôn mồm luôn miệng, động một chút là nói cái gì 100 năm trước, nhưng 100 năm trước chuyện đến tột cùng là cái gì loại, các người thật sự biết không? Chỉ đáng thương ta cái kia sư tôn, đương thời công lớn như vậy oan ức, chịu lớn như vậy uồn lộn, đã trúng các người nhiều năm như vậy mắng, vẫn cứ chiếu cố mặt mũi của các người, không muốn đem chân tướng nói ra, bây giờ các người ngược lại muốn lái nhai?"

"Cái gì?"

Cái kia một đám nước Dao Trì tu sĩ, nghe vậy đều là ngân ra, âm ỉ tiếng mắng yếu đi rất nhiều, hai mặt nhìn nhau, đây mặt không rõ.

"100 năm trước chuyện, các người tận mắt nhìn thấy không?"

Phương Quý một nhìn bọn họ vẻ mặt này, nhất thời trong lòng thầm kêu có phở, tiếp tục lớn tiếng bức bách: "Người khác mắng các người cũng theo mắng, thật sự biết ngay lúc đó chân tướng sao? Nói cái gì không biết xấu hổ xương cứng, ân đền oán trả khớp xương, người hỏi một chút chó ăn sao?"

Bên cạnh Anh Đề đúng lúc uông uông kêu một tiếng, nhìn dáng dấp không quá muốn ăn.

Cái này một đám nước Dao Trì tu sĩ, lúc này đều đã bồi rối.

Vốn là bọn họ đều vô cùng phần nộ, cực kỳ thống hận cái kia ác tặc, nhưng lại không nghĩ rằng, Phương Quý lúc này lại trả đũa, trái lại đem bọn họ nói thành ân đền oán trả, trong lòng tự nhiên có chút kinh ngạc, cũng có không ít người theo bản năng bên trong, là muốn phản bác, nhưng là nhất thời càng cũng không biết chọn chút gì nói mới tốt, Phương Quý có câu nói đúng là nói đúng, 100 năm trước chuyện, ai cũng không thấy a. . .

Thậm chí ngay cả cái kia ác tặc một số làm ác, bọn họ cũng là mấy ngày nay mới nghe nói.

Trước đây nước Dao Trì, tuy rằng người người đều biết trăm năm trước có người đại náo Ngọc Chân cung, đứt đoạn mất bọn họ ôn dưỡng vạn năm linh mạch, chém Tiên Linh, đên nổi tại làm hại nước Dao Trì linh khí giảm nhiều, bọn họ tu hành càng gian nan, nhưng cụ thể hơn chuyện nhưng lại không biết.

Tu hành chính là đại sự, vừa là cái kia ác tặc hại bọn họ tu hành không được, bọn họ tự nhiên thống hận không ngớt.

Bất quá đối với 100 năm trước chuyện, có thể nói được cụ thể chi tiết nhỏ đến lại là không nhiều.

Cũng nguyên nhân chính là không biết chi tiết nhỏ, khí thế cũng thành chủ yếu nhất, Phương Quý lúc này chợt có khí thế, bọn họ trái lại tâm trạng không chắc chắn.

...

...

"A, cái kia ác tặc 100 năm trước, ân đền oán trả, đoạn ta Dao Trì linh mạch, giết ta Dao Trì tu sĩ, việc này mọi người đều biết, há có thể giả bộ, bây giờ người cũng ngậm máu phun người, ngược lại nói là ta nước Dao Trì tu sĩ ân đền oán trả, lại có gì căn cứ hay sao?"

Vị kia trung niên Kim Đan tu sĩ, phản ứng nhanh nhất, trầm tiếng hướng về

Phương Quý quát lên.

"Đúng vậy, người nói chúng ta không hiểu chân tướng, vậy người cũng nói ra nghe một chút!"

"Bất quá là ăn nói linh tinh, có gì có thể nghe!"

"Trả đũa, càng là đáng ghét. . ."

Chu vi cái khác nước Dao Trì tu sĩ nghe vậy, cũng đều phản ứng lại, dồn dập hét lớn, mắt thấy khí thế lại lên.

"Tốt, các người để ta nói, vậy ta liền nói cho các người nhìn một cái. . ."

Phương Quý đón những người kia thế, lại toàn không hề có vẻ sợ hãi, lúc này trong lòng hắn đã có chủ ý.

Vừa nhìn cái này nước Dao Trì phần lớn tu sĩ, liền đều là không biết chân tướng nguyên do bên trong người, chỉ là người khác mắng Mạc Cửu Ca, bọn họ cũng theo mắng, đã như vậy, vậy mình liền hiện bịa đặt một cái cho bọn họ nghe một chút, bọn họ như nghĩ bác bỏ chính mình, liền phải đến tìm những kia trải qua trăm năm trước sự kiện kia người lại đây, chính mình vốn là muốn đem những thứ này người tìm ra, này không phải liền bớt đi phiền toái lớn?

Trong lòng cân nhắc, trên mặt hắn đã chất lên vô tận ý trầm trọng; "Su tôn ta trước ngàn dặn dò, vạn dặn, không cho ta nói, chừa chút chỗ trống, nhưng hôm nay ta không chịu được, lão gia ta từ nhỏ không bị qua cái này khí, nhất định phải nói cho các người những thứ này ngu xuẩn chân tướng. . ."

Chúng nước Dao Trì tu sĩ tiếng nói theo bản năng nhỏ đi rất nhiều, đều tròn to hai mắt nhìn hắn.

Tuy rằng bọn họ đều sẽ không thừa nhận, nhưng tò mò trong lòng sức lực vẫn đúng là bị cong lên.

"A, việc này muốn nói đến, đó chính là 100 năm trước, su tôn ta hắn từ Tây Hoang làm đại sự trở về, gặp. . ."

Lên tinh thần, Phương Quý tại chỗ liền muốn hiện bịa một cái chân tướng

cho bọn họ nghe, lại không nghĩ rằng, mới vừa mới mở một cái đầu, đột nhiên trên trời xa bên trong một mảnh đan quang như ráng mây giống như lấp loé, có tiếng nói già nua nặng nề truyền tới: "Không cần nhiều lời!"

"Hà?"

Tất cả mọi người đều lấy làm kinh hãi, quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy một cái râu tóc bạc trắng lão tu, chính đạp đằng vân vợi vãi lướt tới, thời khắc nguy cấp liền đã tới đến phụ cận, này một đám nước Dao Trì tu sĩ lập tức dồn dập hướng về hắc quỷ gối, miệng nói: "Mặc Thương lão tiên bối. . ."

"Là lão này. . ."

Phương Quý cũng nhận ra lão già kia.

Người này là bây giờ Phương Quý nhìn thấy qua nước Dao Trì đám tu sĩ bên trong, tu vị khá sâu một cái, tuy là địa bảo thành đan, cũng đã là Kim Đan trung giai cảnh giới, trước đây ở Ngọc Chi hà đại chiến lúc, chính là hắc chủ đạo chủ yếu nhất trận tuyến một trong, mà ở phía sau đến Mặc Cửu Ca một kiếm chém giết Cửu U Xà quỷ sau khi, cũng là hắc cái thứ nhất nhận ra Mặc Cửu Ca cái kia một kiếm, lúc này mới dẫn tới mọi người mắng chửi.

"Đến như thế xảo, hắc tất nhiên là vừa nãy ở ngay gần. . ."

Phương Quý trong lòng nói thầm vừa ra, mắt lạnh hướng về hắc nhìn sang: "Người có lời gì nói?"

"Lão phu chỉ có một câu nói, xin người hãy dừng lệnh sư. . ."

Cái kia Mặc Thương lão tu vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt rơi vào Phương Quý trên mặt, tựa hồ cũng hơi suy nghĩ, mới nặng nề mở miệng nói: "Lần này lão phu không biết các người đến tốt cùng vì sao mà đến, lại muốn cái gì, chỉ bất quá, 100 năm trước chuyện xưa, đều đã chôn nhập hoàng cát, không cần nhắc lại, ta nước Dao Trì tu sĩ vô dụng, trăm năm trước, không ngăn được hắc giết người, cái này một trăm năm bên trong, cũng không hề nghĩ rằng muốn đi An Châu tìm hắc báo thù, thậm chí đều rất ít đối với người ngoài nhắc lên việc này, để tránh khỏi hồng rồi thanh danh của hắc, cuối cùng cũng coi như là không hề có lỗi với hắc chứ?"

"Mặc Thương trưởng lão. . ."

Nghe được cái này lão tu, một đám nước Dao Trì tu sĩ tất cả đều thay đổi sắc mặt.

Cái này cần nhiều thấp kém, mới có thể nói ra như vậy đến?

Vị này Mặc Thương trưởng lão nhẹ nhàng nâng tay, ra hiệu bọn họ không cần nhiều lời, vẫn nhìn về phía Phương Quý, nói: "Có thể dù sao huyết cừu tại người, đoạn mạch đại hận, chúng ta nước Dao Trì tu sĩ, tuy là lại vô dụng, cũng không có thể coi những chuyện này chưa từng xảy ra, vì lẽ đó, chúng ta tuyệt không nghĩ sẽ cùng hắn, cùng các ngươi có bất kỳ gút mắc, các ngươi này đến, là thiện ý cũng tốt, ác ý cũng được, chúng ta đều không nghĩ nhiệm, bây giờ quý thân kiếp số càng liệt, chúng ta cũng không nghĩ ngày càng rắc rối, sinh cũng tốt, chết cũng thôi, đều là tự chúng ta chuyện, không cần giúp đỡ. . ."

Nói đến chỗ này, hắn bỗng nhiên hướng về Phương Quý sâu sắc chấp tay, thở dài nói: "đừng làm khó chúng ta, xin mời rời đi mở đi. . ."

Chương 519 : Cái Này Chính Là Chân Tướng

"Sao như vậy?"

Cái này Mặc Thương lão tu lời nói nói ra, nhất thời trong sân mọi người đều cảm thấy bất ngờ.

Nước Dao Trì tu sĩ là khó có thể tiếp thu, trăm năm trước, phạm vào đại sát nghiệt không phải cái kia ác tặc sao? Một kiếm đứt đoạn mất linh căn, làm cho nước Dao Trì linh khí giảm nhiều, thụ hại không phải bọn họ sao? Vì sao Mặc Thương lão tiên bối lại muốn như cầu đối phương tựa như?

Mà Phương Quý thì lại là phi thường kinh ngạc, trong lòng hẳn dĩ nhiên xác định, lão già này, tất nhiên chính là biết trăm năm trước cái kia tràng chân tướng người một trong, cũng càng xác định trăm năm trước chuyện này, tất nhiên có khác kỳ lạ, bằng không lão già này tại sao sớm không xuất hiện, muộn không xuất hiện, hết lần này tới lần khác ở chính mình sắp sửa nói ra "Chân tướng" thời điểm xuất hiện, hơn nữa vừa đến liền muốn đem tất cả chuyện lau qua không đề cập tới?

Trong sân vắng lặng, một đám nước Dao Trì tu sĩ nhìn vị này đức cao vọng dày lão tu, đều trái tim hậm hực không ngớt.

Bọn họ không cách nào ngăn cản Mặc Thương lão tiên bối nói những câu nói này, nhưng cũng rõ ràng đều có chút khó có thể tiếp thu.

Mà Phương Quý nhưng là trong lòng xoay ngang, quyết định trở lại một cái đột nhiên!

Nghe xong cái kia Mặc Thương lão tu, hẳn cũng hơi thấp đầu, như là đang trầm tư, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên.

"Để chúng ta rời đi, nào có dễ dàng như vậy?"

Ánh mắt hẳn chỉ là nhìn chằm chằm cái kia lão tu: "Hiện tại chúng ta đi, cái kia sư tôn ta được ủy khúc làm sao bây giờ?"

"Người. . ."

Cái kia Mặc Thương lão tu nghe xong lời này, cũng vẻ mặt hơi giận, quát lên: "Người còn phải như thế nào?"

"Cũng không làm sao!"

Phương Quý cười gằn một tiếng, nói: "Nghe nói các người nước Dao Trì có bàn đào, vậy trước tiên nắm ba cân bàn đào đến, coi như cho chúng ta bồi thường, bắt đến bàn đào sau khi, không cần các người nói chúng ta cũng phải đi, thích chết không chết, ai thích quan tâm các người chuyện vô bổ?"

"Lớn mật!"

"Người cái này ác tặc, càng như vậy lòng tham bá đạo. . ."

"Trăm năm trước liền là các người trộm ban đêm bàn đào, dẫn ra mầm họa, bây giờ các người lại. . ."

"Mọi người cùng nhau tiến lên, làm thịt cái này nhỏ ác tặc, lại đi cùng cái kia đại ác tặc liều mạng. . ."

". . ."

". . ."

Phương Quý cái này vừa nói, có thể nói đâm tổ ong vò vẽ, không biết bao nhiêu nước Dao Trì tu sĩ giận tiếng hét lớn lên.

Đón cơn giận của bọn họ, Phương Quý trong lòng đều có chút không chắc chắn.

Có phải hay không là chính mình nói có chút hơi quá rồi?

Qua liền chính xác, chính mình từ nhỏ đã muốn làm cái trong thôn ác bá lão gia, hiện tại cuối cùng cũng coi như có chút ý nghĩa. . .

"Cũng tốt. . ."

Nhưng ngoài dự đoán mọi người, cũng là ở chúng nước Dao Trì tu sĩ, ý

phần nộ đã đạt đỉnh điểm lúc, Mặc Thương lão tu bỗng nhiên mở miệng.

Cái này vừa nói, có thể thực đem tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Không biết bao nhiêu người, đầy mặt không rõ, ánh mắt nghi hoặc đến cực điểm nhìn về phía hắn, còn coi chính mình nghe lầm.

"Ba ngày trước, quý thân phạm cảnh, ta nước Dao Trì tu sĩ, xác thực khó có thể chông đời!"

Mặc Thương lão tu trầm thán một tiếng, trầm thấp mở miệng: "Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng khi đó đúng là cái kia. . . Là cái kia họ Mặc xuất kiếm, giúp chúng ta chém quý thân, lúc này mới miễn đi một kiếp, như vậy tính ra, hắn xác thực với ta nước Dao Trì có ân, trăm năm trước chuyện, liền không đề cập tới, lão phu bây giờ cũng chỉ muốn mau sớm đuổi rồi hắn trở lại, ngươi như muốn bồi thường, ta có thể nghĩ biện pháp, chỉ bất quá, cái kia bàn đào cũng không phải là lão phu đồ vật, ta cũng không dám đáp ứng một tiếng, ngươi mà lại trở về đi thôi, lão phu trước tiên đi tìm người thương nghị, lại cho ngươi đáp lời!"

"Mặc Thương trưởng lão. . ."

Một đám nước Dao Trì tu sĩ ngây người như phỗng, một lát sau khi, mới có người run giọng gọi lên, càng dần theo khóc nức nở.

. . .

. . .

"A, đến lúc này, lại nói không có vấn đề, tiểu gia đầu cắt đi cho hắn!"

Nghe được cái kia Mặc Thương lão tu đã nói đến cái trình độ này, Phương Quý liền cũng không có lại ở lâu, lúc này liền dẫn theo tiểu Lý cùng Anh Đề, bước trong thôn ác bá lão gia bước tiến về Thiên Môn sơn đến rồi, khiêu hai chân, âm thầm phỏng đoán sự tình đến tột cùng. . .

Trăm năm trước, nhất định còn cất giấu những chuyện khác.

Không có ai nguyên ý ăn thiệt thòi lớn như thế, nuốt giận vào bụng đến trình độ như thế này.

Từ cái kia Mặc Thương lão tu trong lời nói, liền có thể nhìn ra được, hẳn là thật muốn nhanh lên một chút phái Mặc Cửu Ca rời đi.

Đây là cái gì là do tại sao?

Hắn lo lắng Mặc Cửu Ca thật sự đem chân tướng nói ra?

Vẫn là lo lắng Mặc Cửu Ca bỗng nhiên nghĩ rõ ràng, sẽ nâng kiếm tìm bọn họ báo thù?

"Nhìn dáng dấp, nghĩ muốn đào ra thật đồ vật, liền muốn từ lão già này trên người ra tay. . ."

Phương Quý âm thầm cân nhắc nên làm sao ra tay, trong lòng đúng là một trận ung dung.

Lần này , ngược lại cũng xem như là đánh bậy đánh bạ, chính mình chỉ bất quá nghĩ bịa cái nói dối, đổi trắng thay đen, đem những kia chân chính biết được chân tướng người nổ đi ra mà thôi, lại không nghĩ rằng, nói đều không nói, người liền câu đi ra, lão già kia không thể nghi ngờ thật sự coi chính mình đã từ Mặc lão cửu nơi đó nghe nói chân tướng, sợ sệt chính mình nói ra, cho bọn họ tạo thành quấy nhiễu, vì lẽ đó mau mau ngăn miệng mình.

"Nếu hẳn thật sẽ đưa bàn đào đến, cái kia chính là mình thừa nhận trong lòng có quý. . ."

Phương Quý nắm đấm nắm chặt, lạnh cười lạnh vài tiếng.

. . .

. . .

Bàn đào đưa tới, so Phương Quý tưởng tượng còn nhanh hơn.

Từ khi Mặc Cửu Ca ở tại Ngọc Bút phong trên, nguyên lai này Thiên Môn sơn sơn môn, liền thật không có nước Dao Trì tu sĩ dám đi vào, cái này vị lão tu, đúng là đầu một cái, đáp ứng rồi Phương Quý lời nói buổi tối hôm đó, hẳn liền trực tiếp đạp mây, vào Thiên Môn sơn, sau đó ở Thiên Môn sơn Đạo Đức điện trước nhìn thấy Phương Quý, không nói hai lời, liền đem

một cái khay lấy ra, sau đó yết đi tới phía trên tử sa.

Khay bên trên, là một cái tinh xảo điêu khắc bạch ngọc đĩa, bên trong bày ra ba viên tròn bóng linh lung quả đào.

"Đây chính là bàn đào?"

Phương Quý vừa nhìn, lại cảm giác hiếu kỳ, chỉ thấy cái kia ba khóa quả đào, mỗi một viên đều như to bằng nắm tay, sắc như ngọc chất, chất thịt trong suốt, cũng không biết đã trải qua hái xuống bao lâu, thoạt nhìn lại vẫn nhưng đỏ tươi ướm át, nhìn đến một chút, liền hình như có linh khí đập vào mắt. . .

"Không sai, cái này chính là bàn đào!"

Mặc Thương lão tu đem ngọc điệp đặt ở Phương Quý trước mặt, thu rồi khay, ánh mắt cũng quét cái kia bàn đào một chút, lạnh lùng nói: "Trước đây nước Dao Trì, có cái kia một đạo dần dần thức tỉnh thượng cổ linh mạch, linh khí ngày càng hưng thịnh, tuy không dám nói sánh vai Đông Thổ động thiên phúc địa, lại cũng coi như là nhất lưu tu hành, hơn nữa cái kia linh mạch trong, thậm chí có Tiên Linh sinh sôi, nếu này linh có thành, như vậy ta toàn bộ nước Dao Trì tu sĩ, đều sẽ được linh khí tắm bổ, phúc trạch vạn năm, đó là ta Dao Trì tiên bối, xưa nay tha thiết ước mơ chuyện a. . ."

"Ai, nhưng đáng tiếc!"

Nói khe khẽ thở dài: "Vào lúc đó, liền cái này một cây thượng cổ di chủng cây bàn đào, đều chịu đến linh khí tắm bổ, ba năm liền có thể nở hoa kết quả, linh thực no đủ, nhưng là từ cái kia linh mạch bị hủy sau khi, này cây cũng linh tính giảm nhiều, lần trước kết quả, đã là hai mươi năm trước, tổng cộng trái cây không nhiều, chỉ còn như thế chỉ là mấy viên, lão phu đi tìm bàn đào chủ nhân, cầu mãi một lúc lâu, nàng cuối cùng cũng coi như đáp ứng đem cho các ngươi, chỉ nguyện các ngươi đến bảo vật này, cái này liền rời đi, sau đó cũng lại không nên về ta nước Dao Trì. . ."

"Thoạt nhìn cũng không ra sao. . ."

Phương Quý cũng không phản ứng hẳn, bĩu môi, tiện tay cầm một viên quả đào, gặm một cái, đúng là cảm thấy dịch vị tươi ngọt, cuộn cuộn Linh dịch, ở trong bụng tan ra, thật là được lợi, liền thoả mãn gật gật đầu, đem còn lại

hai viên, đều kín đáo đưa cho tiểu Lý.

"Các người chuyện này . . ."

Mặc Thương lão tu, thấy Phương Quý hai lời không nói liền ăn, nhất thời kinh hãi.

Bất quá chung quy, vẫn là không nói gì, chỉ là hít một tiếng, nói: "Các người khi nào rời. . ."

Phương Quý đã ăn sạch quả đào, nắm ống tay áo lau miệng, nói: "Hai chúng ta bất cứ lúc nào đều có thể đi a!"

Sau đó lại chỉ một cái Ngọc Bút phong phương hướng, nói: "Cái kia liền không nhất định!"

Mặc Thương lão tu hơi ngần người ra, lại phản ứng lại, trong nháy mắt giận dữ: "Các người là nghĩ. . ."

"Không phải chúng ta, là hấn!"

Phương Quý tiếng nói so với hấn càng to lớn hơn, trong giây lát ngắt lời hấn, nhắc tay chỉ hướng Ngọc Bút phong phương hướng, quát to: "Người thật sự cho rằng mấy cái quả đào liền có thể đưa chúng ta sao? Người thật cho rằng các người hướng về sự phụ của ta giới một trăm năm nước bản, để cho hấn chịu nhiều như vậy uốn lượn, vài trái phá quả đào, liền xóa bỏ sao? 100 năm trước các người làm chuyện, không nên cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng sao?"

Đây là hấn đã sớm nghĩ kỹ, xuất kỳ bất ý, rung cây dọa khỉ.

Thậm chí đang nói lời này thì hấn đã thôi thúc mi tâm bên trong Ma sơn dị bảo, mắt dọc hơi mở, một vệt tinh mang đột ngột lóe qua.

Khiến cái này Ma sơn dị bảo, có thể nhiếp người tâm thần.

Hấn xuất thần không ngờ phía dưới triển khai, chính là cái này lão tu tu vị cao hơn hấn, cũng chắc chắn tâm thần đại loạn.

Mà hấn tâm thần một loạn, chính mình liền có thể đem nói thật dụ ra đến.

"Giao cho?"

Mặc Thương lão tu bị Phương Quý mi tâm bên trong mắt dọc vừa nhìn, cũng nhất thời hơi ngần người ra, tâm thần hoảng loạn: "Cái gì giao cho?"

"Tự nhiên liền là các người đệ sư tôn ta cũng oan ức!"

Phương Quý hét lớn, một bước đạp tiến lên: "Đến lúc này, còn không nghĩ nhận?"

"Ta . . . Ta . . ."

Mặc Thương lão tu đã không kìm lòng được, đầy mặt hoảng loạn, tựa hồ muốn nói lại thôi, Phương Quý thấy, trong lòng đã thầm kêu một tiếng, mắt thấy hắn liền muốn đem nói thật đi ra, lại không nghĩ rằng, lão già này trở mặt ngoác mồm một lát, chợt phản ứng lại, đầy mặt tức giận, gắt gao nhìn về phía Phương Quý, quát lên: "Người tiêu tử này, nguyên lai người căn bản không biết 100 năm trước phát sinh chuyện. . ."

Phương Quý nhất thời ngần ngó: "Quái nhân không dễ xài?"

"Người cho rằng lão phu là bởi vì trong lòng hồ thẹn mới để cho các người đi sao?"

Mà Mặc Thương lão tu, đã là nổi giận đùng đùng, hướng về Phương Quý hét lớn lên: "Nếu người muốn biết chân tướng, lão phu kia liền đem chân tướng nói cho người, 100 năm trước, chính là người người sư tôn này, người bị thương nặng, bị Ngọc Chân cung Dao tiên tử cứu, hai người bọn họ cũng xác thực ở chung một đoạn, nhưng bất quá là ngăn ngăn ba năm, nhìn thấu người sư tôn bộ mặt thật Dao tiên tử, liền muốn cùng hắn tách ra, là người sư tôn, đường đường đại nam tử, lại chẳng biết xấu hổ, si buộc không ngớt, chúng ta thân là tiên bối, không đành lòng xem tộc nhân tận vong, lẻ loi hiu quạnh Dao tiên tử được người sư tôn bức bách, đi tới đó khuyên bảo, kết quả hắn lại khởi xướng mê, trọng thương vô số người, kiếm chém linh mạch, đúc xuống sai lầm lớn. . ."

Hắn càng nói càng giận, ngón tay đều muốn chỉ ở Phương Quý trên mặt: "Việc này qua đi, Dao tiên tử đã thương tâm không ngớt, sớm cùng hắn ân đoạn nghĩa tuyệt, bây giờ trăm năm qua đi, Dao tiên tử từ lâu lấy chồng, phụ xướng phụ tùy, cầm sắt hài hòa, nàng vốn là coi trọng nhất danh dự người, lại có đạo lý, làm sao có thể lại bị người nghị luận lên chuyện năm

đó, đây mới là lão phu không muốn người nói ra chân tướng nguyên nhân. .
."

"Buồn cười a buồn cười, người lại còn cho là lão phu ở lừa người. . ."

Mặc Thương lão tu nói xong lời cuối cùng, đã giận dữ cười: "Người muốn nói ra chân tướng, tốt, cái này chính là chân tướng, người đi người trước giảng lên, Đạo tiên tử cố nhiên thanh danh bị hư hỏng, nhưng người sư tôn si buộc đê hèn, lẽ nào danh tiếng này trên liền dễ nghe hơn hay sao?"

". . ."

". . ."

"Chuyện này . . ."

Phương Quý nhìn cái này lão tu nước bọt hoành bay, cả người cũng bối rối một thoáng: "Thật hay giả?"

Vạn không nghĩ tới sẽ từ cái này lão tu trong miệng nghe được như thế mấy câu nói, cả người đều có chút bối rối, còn không nghĩ tới nên làm sao tiếp câu nói này thời điểm, bỗng nhiên biến sắc mặt, đã thấy một bộ áo trắng Mạc Cửu Ca, càng chẳng biết lúc nào đi tới trước người bọn họ.

Hắn sắc mặt tái nhợt, ánh mắt như quỷ, ngờ ngác nhìn Mặc Thương lão tu: "Nàng lấy chồng?"

Chương 520 : Rừng Đào Lâm Minh Nguyệt Lâm Chứng

"Không sai, nàng lấy chồng!"

Mạc Cửu Ca đột ngột xuất hiện, liền Phương Quý đều dọa lùi về sau một bước, nhìn hấn cái kia hồn bay phách lạc, đây mặt tái nhợt đáng dấp, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải, nhưng này nước Dao Trì Mặc Thương lão tu, vào lúc này dường như toàn không ngoài ý muốn.

Hấn như là đã sớm biết Mạc Cửu Ca sẽ xuất hiện tựa như, lạnh lùng nhìn thẳng Mạc Cửu Ca con mắt: "Dao tiên tử trải qua đến người cái kia một phen si buộc, bế quan mười năm, không màn thế sự, nhưng trời thấy, cuối cùng cũng coi như dạy nàng gặp một cái tao nhã quân tử, khoan dung rộng lượng, bình tĩnh ôn dày, bọn họ hai bên tình nguyện, kết làm liên cảnh, thực không dám giấu giếm, đương thời cho các nàng hai người chủ hôn người, chính là lão phu. . ."

Hấn thẳng tắp nhìn Mạc Cửu Ca, thậm chí là như là đang ép Mạc Cửu Ca xem con mắt của chính mình tựa như, gằn từng chữ: "Lão phu đương thời thấy nàng dịu dàng cười yếu ớt, cùng người dắt tay, cùng bái nền đỏ, tự đáy lòng chúc nàng hai người một đời người dắt tay, cùng tham khảo đại đạo!"

"Bá. . ."

Mạc Cửu Ca thay đổi sắc mặt, như uống rượu giống như, lão đảo một cái, suýt nữa ngã sấp xuống.

"Quá ác. . ."

Phương Quý nhìn tình cảnh này, đều sợ hãi đến lùi về sau một bước, trong lòng oành oành nhảy lên, theo bản năng bên trong nắm chặt rồi cái gì, một lát mới phản ứng lại, chính mình nắm chặt tiểu Lý bàn tay, hai người bàn tay, lúc này đều lạnh như băng như thế, quay đầu hướng về nàng nhìn sang, chỉ thấy nàng cũng một mặt giật mình, mờ mịt luống cuống, ánh mắt nhìn

say rượu giống như Mạc Cửu Ca, tràn đầy lo lắng.

Lúc này Phương Quý, thậm chí hận không thể lập tức đi lên che Mạc Thương lão tu miệng.

Từ lần thứ nhất thấy cái này lão tu bắt đầu, Phương Quý liền cảm thấy được hẳn không có tác dụng gì, tuy là Kim Đan trung giai, nhưng chính mình cái này mới vừa Kết Đan người, nhưng cũng không sợ hẳn, nhưng khi đó chính mình, dù như thế nào cũng không nghĩ ra, cái này lão tu lại đáng sợ như thế một mặt.

Chính mình vốn định từ cái này lão tu trong miệng, hỏi ra cái kia trăm năm trước chân tướng, lại không nghĩ rằng, cái này lão tu nói chân tướng, lại cùng mình nghĩ không một chút nào như thế, ở trong miệng hẳn, Mạc lão cửu dĩ nhiên thành một cái mặt dày mày dạn, đi si buộc một cái cơ khổ không chỗ nương tựa cô gái người? Mà trước hẳn chém linh mạch, đại khai sát giới, lại đều là bởi vì bị người ta cự tuyệt sau khi, nào xấu hổ thành cuồng?

Phương Quý đã không cách nào hoài nghi cái này lão tu nói , bởi vì Mạc Cửu Ca lúc này đáng đáp liền nói rõ tất cả.

Chỉ bất quá, ít nhất đối với lúc này Mạc Cửu Ca mà nói, Mạc Thương lão tu, tựa hồ cũng xác thực quá tàn nhẫn chút, hẳn vốn là đang cố ý nói tới những câu nói này đến, chính là vì sâu sắc đâm nhói trước mắt cái này cố chấp một chút, si buộc điên Mạc Cửu Ca a. . .

Cái kia mỗi một chữ, đều là đao!

Mạc Thương lão tu con mắt, vẫn ở nhìn Mạc Cửu Ca, hẳn tựa hồ cũng không nghĩ tới Mạc Cửu Ca càng sẽ là do làm vì lời của mình, biến thành bây giờ bộ dáng này, nhìn sắc mặt tái nhợt, cả người run rẩy, như là có lực lượng nào đó ở trong người nắm chuyển củ hẳn, Mạc Thương lão tu hơi trầm mặc một chút, sau đó lại chậm rãi mở miệng: "Đều qua, Mạc tiên sinh, hết thấy đều đã kết thúc, ngươi cũng nên buông tay, năm đó ngươi mới tới nước Dao Trì thì kiếm đạo như thần, từng là ta nước Dao Trì quý khách, cũng là bao nhiêu năm Tu hành giả ngưỡng màn núi cao?"

"Nhưng là, như vậy ngươi, vì sao thiên không chịu buông tha nhân gia đây?"

". . ."

". . ."

"Nàng kết hôn, nàng cùng người khác kết hôn. . ."

Mạc Cửu Ca hoàn toàn không có đem hấn lời nói nghe vào, chỉ là môi run rẩy, tiếng nói cũng giống như là bị vò nát, biểu hiện như gà gổ, tự lảm bảm: "Nàng làm sao sẽ cùng người khác kết hôn đây, cái này không thể nào a, cái này không nên, nàng tại sao lại cùng người khác. . ."

Mạc Thương lão tu nghe lời này, trái tim hung ác, găm thét nói: "Cô gái tổng sẽ cùng người kết hôn, người. . ."

"Nhưng là nàng. . ."

Mạc Cửu Ca hí lên mở miệng: "Nhưng là nàng vẫn là ta thê tử a. . ."

"Cái gì?"

Phương Quý cùng tiểu Lý nghe nói lời này, đều lấy làm kinh hãi.

Theo bản năng liền muốn đến, Mạc lão cửu điều này là bởi vì bị đả kích quá lớn, có chút điên?

"Nói cẩn thận!"

Mạc Thương lão tu cũng là kinh hãi, lại giận tiếng hét lớn: "Dao tiên tử đã thành thân, mà lại làm vì nước Dao Trì Tiên minh chi chủ, thanh danh danh dự, biết bao trọng yếu, ngươi như vậy ăn nói linh tinh, nếu là truyền ra ngoài, đem sẽ để cho người khác làm sao nghĩ nàng, nàng phu quân lại đem làm sao nghĩ nàng? Lão phu nghĩ để cho các ngươi sớm chút rời đi, chính là không nghĩ các ngươi lại cho nàng tạo thành quấy nhiễu, bây giờ ta bàn đảo đưa, lời hay nói tận, ngươi như còn muốn nói hưu nói vượn, hủy nàng danh tiếng, lão phu liền đánh bạc cái mạng này đi, cũng phải cùng ngươi đồ vô sỉ kia liều mạng. . ."

"Nàng thực sự là ta thê tử. . ."

Mạc Cửu Ca dường như có chút khẩn cầu nhìn Mạc Thương lão tu, tự lảm bảm: "100 năm trước, nàng liền đã gả cho ta. . ."

"Xong xong, Mạc lão cửu thật điên rồi. . ."

Phương Quý nắm thật chặt tiểu Lý tay, đều sợ hãi đến có chút ngo ngác lên.

"Người. . . Người lại có biết những câu nói này sẽ cấp người tạo thành cỡ nào quấy nhiễu?"

Mà Mạc Thương lão tu nhìn Mạc Cửu Ca, đã tức đến bàn tay đều vung lên, nhưng cũng không dám hướng về hắn tiếp tục đánh, chỉ có thể quát chói tai: "Tốt, tốt, tốt, người như nhất định phải nói bực này hồn buộc lời nói, vậy ta hỏi, nàng cùng người kết hôn lúc, người phương nào nhìn thấy, người phương nào làm chứng?"

"Không người nhìn thấy. . ."

Mạc Cửu Ca ngo ngác, phảng phất liền khí lực nói chuyện đều không có, chỉ là lẩm bầm mở miệng: "Ta hai người tình đầu ý hợp, lại liên quan người khác chuyện gì, là lấy không mời khách và bạn, không cáo bạn tốt, chỉ được thanh tửu hai ly, rùng đào làm minh, minh nguyệt làm chứng, một lời thành ước, sinh tử khế buộc. . ."

"Rùng đào làm minh nguyệt làm chứng. . ."

Liền ngay cả cái kia Mạc Thương lão tu nghe được lời này, đều không khỏi có chút bất ngờ.

Hắn vừa bắt đầu cũng nên Mạc Cửu Ca là không chịu nhận sự thực này, bởi vậy ở ăn nói linh tinh, nói lời điên khùng, nhưng lúc này nghe hắn lẩm bầm nói đến, lại không giống như là giả, bất quá chuyển niệm vừa nghĩ, rồi lại thoải mái, hơi thở dài một hơi, nói: "Tuổi trẻ đám con cháu, luôn có chút trẻ con ngoan náo cử chỉ, nàng tuổi tác vốn nhỏ hơn người, ngẫm nói điếm quan trọng hồn não lời nói, thì lại làm sao có thể thật chứ?"

Nói chuyện, hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ Mạc Cửu Ca vai, lắc lắc đầu, than thở: "Nhưng bây giờ, nàng thực sự trải qua không được dằn vặt, trăm năm trước, người cái kia một tràng đại náo, thật là cho nàng tạo thành rất lớn quấy nhiễu, đầy đủ mười năm, nàng bế quan không ra, tránh thấy thế nhân, sau đó xuất quan, tiền kỳ cũng vô cùng gian nan, bao nhiêu người đem linh mạch bị chém, nước Dao Trì linh khí từ từ khô cạn trách nhiệm trách tội đến trên người nàng, ngang ngược chỉ trích, là lão phu nhìn nàng dùng cái

này gần trăm năm, lấy đại cục làm trọng, làm vì nước Dao Trì chu tiên môn hiển kế tận lực, lúc này mới từng điếm từng điếm, được đến người khác tôn trọng, tìm về nội tâm thanh tĩnh, cũng cứu vãn Ngọc Chân cung danh tiếng a. . ."

"Bây giờ, Vĩnh Châu quý thần bừa bãi tàn phá, Viễn Châu cũng tương tự không tránh khỏi, trước trước sau sau, đã có ba đạo ma triều đè ép lại đây, trước hai đạo ma triều, đều là bị Dao tiên tử đánh tan, lần thứ ba lấy phúc của ngươi, bị ngươi chém chết, nhưng hôm nay đạo thứ tư triều triều đã tới, nàng đã nói qua, tuyệt không lại mượn ngươi lực lượng, dốc hết sức đem trọng trách chống lên, lão phu hôm nay đi gặp nàng, đều cảm thấy nàng gầy gò chút. . ."

Mặc Thương lão tu tiếng nói trầm thấp, khỏ tiếng khuyên bảo: "Vào lúc này, ngươi cũng ngàn vạn lần đừng lại muốn cho nàng bằng thêm khổ não, liền coi như các ngươi trước đây từng có một chút tiểu nhi nói hẹn, nhưng theo ngươi trăm năm trước cái kia tràng đại náo, trở mặt thành thù, cũng sớm tan thành mây khói. . ."

"Chẳng lẽ, ngươi bây giờ còn phải tiếp tục si buộc, nhất định phải phá huỷ nàng hay sao?"

". . ."

". . ."

"Sẽ không, sẽ không, ta làm sao sẽ phá huỷ nàng?"

Nghe Mặc Thương lão tu xuất phát từ nội tâm ân cần khuyên lơn, Mạc Cửu Ca tỉnh giấc chiêm bao, lắc đầu liên tục: "Ta sớm ứng qua, đời này chắc chắn sẽ không thương nàng mấy may, chỉ bất quá, chỉ bất quá, ta tuyệt không la lên, nàng là hay không. . . Có được hay không cùng ta thấy một mặt. . ."

Hắn thậm chí có chút cầu xin ý tứ: "Ta. . . Ta còn có đồ vật cho nàng. . ."

"Tuyệt đối không thể!"

Mặc Thương lão tu còn không chờ Mạc Cửu Ca nói hết lời, liền đã lớn tiếng từ chối, dùng thái độ tới nói rõ việc này không thể quay lại: "Lời nói chính xác nói cho ngươi đi, lão phu hôm nay đi nàng nơi đó, vì ngươi đệ tử

này lấy được bàn đào thì cũng thuận miệng hỏi một câu, xem nàng có nguyện ý hay không thấy người một mặt, khuyên một chút người, dù sao bây giờ trăm năm qua đi, mọi người đều là tu hành bên trong người, cần gì phải như vậy. . ."

"Nàng nói thế nào?"

Mạc Cửu Ca mơ hồ có chút kích động, khẩn cấp hỏi.

"Lão phu trước đây câu nói kia chính là nàng nói, tuyệt đối không thể!"

"Nàng thậm chí để ta cố ý nói cho người, nước Dao Trì việc, không cần người nhúng tay, nàng không nghĩ gặp lại người, cũng tuyệt không nghĩ lại nợ người nửa phần ân tình. . ."

"Chớ trách nàng lòng dạ ác độc!"

Mặc Thương lão tu chậm rãi nói ra, thấp giọng nói: "Người cũng biết, nàng năm đó bị người thương thấu tâm. . ."

"Thịch" "Thịch" "Thịch "

Mạc Cửu Ca liền lùi lại mấy bước, ngơ ngác quay đầu, hướng về phương bắc nhìn tới.

Gió núi thổi qua, tối nay càng là cực kỳ sáng sủa, đầy trời không mây, nguyệt tung đại địa.

Phương Quý theo hấn ánh mắt nhìn lại, liền nhìn thấy, ở Thiên sơn cửa phương bắc, bên ngoài trăm dặm, ẩn có một mảnh rừng mây đỏ.

Hấn bỗng nhiên rõ ràng, vậy hấn là một mảnh rừng hoa đào.

Chẳng trách Mạc Cửu Ca đến rồi, liền muốn ở tại này Thiên Môn sơn, ở tại ngọn núi này cao nhất Ngọc Bút phong trên.

Bởi vì đó là xem cái kia mảnh rừng hoa đào, rõ ràng nhất địa phương.

". . ."

". . ."

"Tôi nay lão phu nói đã nói tận, thậm chí nói rất nhiều không nên nói!"

Mặc Thương trưởng lão chậm rãi xoay người rời đi, tiếng nói trầm thấp truyền đến: "Mặc tiên sinh, lão phu chính là tuổi tác lớn hơn ngươi, cũng phải kêu ngươi một tiếng tiên sinh, bởi vì ngươi là kiếm đạo thiên tài, ngươi đi con đường, thậm chí đều không phải lão phu có thể nhìn hiểu, nhưng là luận ân tình sự cố, lão phu so với ngươi càng hiểu một ít, 100 năm trước ngươi, kiếm đạo kinh người, nhưng cũng quá khùng quá ngông cuồng, càng là không hiểu lòng dạ nữ nhân. . ."

"Từ ngươi náo qua cái kia một tràng sau khi, ngươi liền nên rõ ràng, ngươi cùng Dao tiên tử trong lúc đó, đã không thể. . ."

"Có trách thì chỉ trách, thời cơ không đúng, có duyên mà không có phận đi. . ."

". . ."

". . ."

Mặc Thương lão tu tiếng nói, biến mất ở trong gió đêm, Thiên Môn sơn bên trong, liền chỉ còn Mặc Cửu Ca cùng Phương Quý, tiểu Lý.

Ngoại trừ lúc này chính thật vui vẻ bàn ở trên cây Anh Đề ở ngoài, cái khác ba cái người tâm tình đều rất trầm trọng.

Mặc Cửu Ca ở trên một tảng đá ngồi xuống, buồn lòng đầu, không nói một lời, như là thiên địa trọng lượng đều ép ở trên người hắn.

Phương Quý nhìn tiểu Lý một chút, ở nàng cổ vũ xuống, vẫn là mang theo bầu rượu đi tới.

Trong lòng hắn rõ ràng, xác thực nên khuyên một chút chính mình vị sư phụ này, cần gì chứ, Mặc Thương Lão đầu tử, kỳ thực đã nói tới rất rõ ràng, cái kia Vị Dao tiên tử thái độ cũng rất rõ ràng, chính mình vị sư tôn này, quả thật có chút quá chăm chú, nhân gia bên kia đã tuyệt tình tuyệt nghĩa, hắn ở đây tiếp tục thương xuân bi thu thực sự không có gì cần thiết, Đại lão gia một cái, có cái gì xem không ra?

Nhớ lúc đầu Hồng Bảo Nhi cùng Đại Tráng chạy thì chính mình cũng

không như thế không thành thực nha. . .

"Sư phụ a, việc đã đến nước này, lưu lại nơi này cũng vô vị, ta cảm thấy. . ."

Phương Quý đem rượu ấm đưa cho Mạc Cửu Ca, do dự, cân nhắc khuyên như thế nào Mạc Cửu Ca rời đi.

"Xác thực vô vị. . ."

Mạc Cửu Ca không tiếp bầu rượu, chỉ là lẩm bẫm nói: "Trần gian này đều đã vô vị, còn ở lại chỗ này làm cái gì đây?"

"Ân. . ."

Phương Quý trong lòng lấy làm kinh hãi, vội vàng chăm chú nhìn Mạc Cửu Ca nói: "Ta cảm thấy ngươi nên đi gặp nàng một mặt!"

Chương 521 : Cuối Cùng Tâm Nguyên

Mắt thấy lúc này Mạc Cửu Ca, trên người đã là già nua lẩm cẩm, Phương Quý ở một bên nhìn hắn, cảm giác hắn rõ ràng liền ngồi ở chỗ đó, nhưng là cho cảm giác của chính mình, lại như là rơi vào một cái vòng xoáy, liên tục chìm xuống dưới như thế, đặc biệt là mượn Ma sơn quái nhãn, thành tựu Kim Đan sau khi, hắn cảm ứng nhạy bén, lúc này càng là cảm thấy, Mạc Cửu Ca trên người linh quang, tựa hồ cũng đang nhanh chóng ảm đạm, cảm giác kia, liền giống như là chính mình ở nhìn một trản ngọn đèn, nguyên bản ngọn đèn sáng ngời, bây giờ lại đang nhanh chóng xu hướng tắt.

Cảnh này khiến Phương Quý giật mình, thập phần lo lắng Mạc Cửu Ca liền như thế đi tới. . .

Vì lẽ đó vốn là nghĩ khuyên hắn đi nhanh lên, lúc này cũng chỉ có thể lâm thời sửa lại miệng, quý thần xui khiến nói một câu.

"Thấy?"

Nhưng Mạc Cửu Ca lại rõ ràng lười, hoặc nói hắn bây giờ căn bản cái gì cũng không nghĩ, chỉ là tự lẩm bẩm, cả người cũng giống như là thất thần hái, làm cho người cảm giác, tựa như xác chết di động: "Nàng không muốn gặp ta, cũng không nghĩ ta ra tay giúp nàng, làm sao gặp lại?"

"Người chuyện này . . ."

Phương Quý không khỏi có chút bận tâm, nghĩ nói một chút lại khuyên khuyên.

"Bất quá, người đi thay ta cho nàng một thứ đi. . ."

Nhưng là Mạc Cửu Ca cũng đã chậm rãi đứng lên, chậm rãi từ trong lòng ngực lấy ra một vật, lại là một khối to bằng bàn tay ngọc phù, màu sắc như mực, thoạt nhìn có chút bình thường, nhưng ngọc phù phía trên hoa văn, lại cho người một loại cổ điển mê ly cảm giác, Mạc Cửu Ca như là liền tiếng nói cũng không có, chỉ là chán chường nói: "Đem vật này cho nàng, vậy thì

thật sự. . . Không nhân quả!"

"Ta không cho, chính ngươi đi cho!"

Phương Quý nhìn Mạc Cửu Ca dáng dấp, đáy lòng giật mình, dùng sức lắc đầu: "Lại không xa, vài bước liền đi qua. . ."

Nhưng lúc này Mạc Cửu Ca, tựa hồ khí lực nói chuyện đều không có, thấy Phương Quý không chịu tiếp, liền nhẹ nhàng đưa nó phóng tới trên đất, cũng không có đặng vùn, mà là theo núi trong đường nhỏ, chậm rãi hướng về Ngọc Bút phong trên đi tới, bước chân trầm trọng như là vừa trói lại một ngọn núi, eo lưng đều hình như có chút lợm khộm, cái kia một thân trắng nõn không tạp kiếm bào, như là bỗng nhiên trong lúc đó, liền cau lên đến.

"Này, ngươi có thể đừng nghĩ không ra a. . ."

Phương Quý hướng về trước đuổi vài bước, đứng ở phía sau lớn tiếng kêu.

Mạc Cửu Ca không hề trả lời, thân hình chậm chậm, dần dần biến mất ở đường núi bóng tối trong.

"Vậy phải làm sao bây giờ đây. . ."

Phương Quý lại sinh giận, lại bắt lực, oán hận ngồi xổm xuống, thảm mắng: "Làm vì cái đàn bà làm thành như vậy, người sư phụ này thật không hăng hái!"

"Phương Quý ca ca, vậy chúng ta làm thế nào đây?"

Tiểu Lý yên lặng nhặt lên khối này ngọc phù, lại cảm thấy có chút kỳ quái, lật tới lật lui nhìn mấy lần, bất quá nàng cũng không nhận ra là món đồ gì, lại thêm vào bây giờ đều là tâm sự nặng nề, liền không thể làm gì khác hơn là ngồi ở Phương Quý bên cạnh, đem ngọc bội đưa cho hắn, Phương Quý thuận lợi tiếp nhận, dùng sức ném đi ra ngoài, mắng: "Có thể là vật gì tốt, bất quá là lão nhân tình này điểm vật thôi. . ."

Vừa mắng, vừa hướng về phong trên nhìn, nhưng thấy một lát không có động tĩnh, nhưng cũng thất vọng rồi.

Hùng hùng hồ hồ đứng dậy, lại đem ngọc phù lượm trở về.

"Đây là Mạc tiên sinh tâm nguyện cuối cùng, chúng ta muốn đi đem vật này đưa cho Dao tiên tử sao?"

Tiểu Lý tuy nhìn ra Phương Quý tâm tình không tốt, nhưng cũng chỉ có thể chậm rãi khuyên.

"Không đưa!"

Phương Quý không chút nghĩ ngợi nói.

Tiểu Lý hơi ngần người ra, không rõ nhìn hấn.

Phương Quý nặng nề thở dài: "Nếu là thật đưa, ta sợ cái này liền thật thành hấn cái cuối cùng tâm nguyện. . ."

"Người lo lắng Mạc tiên sinh biết. . ."

Tiểu Lý lấy làm kinh hãi, hơi che miệng.

Phương Quý nhìn nàng một cái, nói: "Người cảm thấy hấn hiện tại có khẩu khí kia cùng không khẩu khí kia, còn khác nhau ở chỗ nào?"

Lúc này hấn tuy rằng ở tiểu Lý trước mặt, còn biểu hiện tinh táo, nhưng là một trái tim, quả thật đã huyền lên, Mạc Cửu Ca đạo tâm đã phế, đây là bất luận người nào đều biết chuyện, tuy rằng ở đây trước Thái Bạch tông trước sơn môn trận chiến đó, hấn lại lần nữa xuất kiếm, một kiếm chém ba anh, cho tới người trong thiên hạ này đều cảm thấy, cái gọi là hấn đã bị phế bỏ, rất có thể là Triệu Chân Hồ thiết mưu kế mà thôi.

Triệu Chân Hồ truyền ra hấn bị phế tin tức, chính là vì đem thanh kiếm này ẩn đi!

Có thể Phương Quý lại biết không phải như vậy.

Mạc Cửu Ca là thật sự đã phế bỏ. . .

Một đại nam nhân, suốt ngày chỉ có thể núp ở phía sau núi nhà tranh bên trong, uống rượu giải sầu, xem trời tây ánh nắng chiều, nhìn một trăm năm, cái gì sự tình đều mặc kệ, thậm chí ngay cả Thái Bạch tông sắp bị diệt tới nơi, hấn đều là bị Thái Bạch tông chủ dùng kế mưu buộc mới ra tay. . .

Người như vậy, không phải phê bỏ là cái gì?

Có lẽ người khác nhìn hấn phê bỏ, chỉ nhìn hấn có thể hay không xuất kiếm. . .

Có thể Mạc Cửu Ca bây giờ vấn đề, so với cái kia nghiêm trọng hơn, hấn đã không có xuất kiếm dục vọng rồi. . .

Nếu là có thể, hấn sẽ vẫn ở ở cái kia nhà tranh bên trong, cho đến chết!

Mà trước đây Phương Quý, cùng với Thái Bạch tông chủ, bọn họ còn cảm thấy như vậy không được, cho nên mới có tông chủ sư bá thúc Mạc Cửu Ca hướng về cái này Viễn Châu mà đến một chuyên, vốn là Phương Quý đối với cái này, cũng là thật cảm thấy hứng thú, tông chủ tính toán không một chỗ sai sót, nếu hấn sắp xếp chính mình những thứ này người đến, như vậy Mạc lão cửu đương nhiên hấn là thuốc đến bệnh trừ, nói không chắc chỉ cần đến rồi bên này, khối này tâm bệnh là tốt rồi. . .

Có thể sự thực nhưng tuyệt không phải như vậy!

Mạc Cửu Ca nếu nói là trước đây còn có chút tưởng niệm, bây giờ lại một điểm tưởng niệm cũng không có.

Hấn như trước đây còn chỉ là phê nhân, nhưng Phương Quý lo lắng hấn nhanh biến người chết. . .

"Khốn kiếp Triệu lùn, người không phải chuyện gì đều tính được là đến mà, làm sao đem mình sư đệ cho tính chết rồi?"

Càng nghĩ trong lòng càng tức, Phương Quý không nhịn được mắng lên: "Mạc lão cửu cũng quá không hăng hái, cái gì loại nữ nhân a, không mặc quần áo tiên nữ sao? Người kiếm đạo không phải là rất lợi hại sao? Đi cướp nha, người nào cản trở người liền chặt hấn, liền cá nhân đều không nỡ cướp, còn nói cái gì yêu thích nhân gia nha! Còn có cái kia gặp quỷ Dao tiên tử, rất thom sao? Lại làm như thế tuyệt, hơi hơi cho chừa chút mặt cũng được a. . ."

Tiểu Lý thấy hấn mắng một vòng, cũng không dám khuyên hấn, chỉ là yên lặng bồi tiếp hấn ngồi.

Nàng liếc mắt nhìn cái kia Ngọc Bút phong, vừa liếc nhìn lúc này ở một

bên chửi đồng Phương Quý, ngược lại không biết nhớ ra cái gì đó.

Đầu nhỏ nhẹ nhàng thấp xuống, sắp hướng về Phương Quý trên vai tới gần.

"Ta quyết định!"

Phương Quý bỗng nhiên ngừng tiếng mắng, khoát một tiếng đứng lên.

Tiểu Lý sợ hãi đến một cái giật mình, lập tức ngồi thẳng hỏi: "Quyết định cái gì?"

Phương Quý trừng hai mắt, mạnh mẽ hướng về phương bắc liếc mắt nhìn, nói: "Nhất định phải làm cho bọn họ thấy một mặt!"

"Chuyện này . . ."

Tiểu Lý do dự một chút, nói: "Cái kia Dao tiên tử tiền bối, nói không muốn gặp. . ."

"Nàng nói coi như sao?"

Phương Quý tức giận bất bình, nói: "Chúng ta đi nói với nàng, thấy một mặt đều sẽ không rơi khỏi thịt, có cái gì có muốn hay không, ta có thể thấy, Mạc lão cửu kỳ thực lần này trở về, cũng là muốn gặp một mặt mà thôi, nói không chắc thấy nàng cái này một mặt, liền sẽ. . . Liên sẽ. . ."

Tự mình nghĩ nghĩ, than thở: "Liền ít nhất không muốn chết, đành hoàng trở về núi làm phế nhân!"

"Ừm!"

Nghe Phương Quý nói như vậy, tiểu Lý liền gật đầu, bắt quá lại có chút lo lắng: "Vạn nhất thấy sau khi, Mạc tiên sinh. . ."

"Đã không thể so với cái này bết bát hơn!"

Phương Quý biết nàng muốn nói cái gì, trầm thấp hít một tiếng.

. . .

. . .

Nếu quyết định muốn đi khuyên một chút cái kia Vị Dao tiên tử, Phương Quý lúc này liền cùng tiểu Lý động thân, trực tiếp thừa dịp bóng đêm, liền hướng về phía bắc Ngọc Chân cung đến rồi, đường xá cũng không phải xa, rất nhanh liền đã chạy tới, theo Phương Quý tính khí, lúc này liền muốn trực tiếp xông vào, bất quá tiểu Lý lúc này lại kéo hãm lại, thấp giọng khuyên: "Càng lúc này, chúng ta cũng càng là muốn y lễ số mà đi!"

Phương Quý trong lòng cũng chính không chắc chắn, không thể làm gì khác hơn là nghe tiểu Lý, liền tiểu Lý liền ở pháp thuyền trong, viết liền một đạo bái thiếp, phía dưới ký tên nhưng là Thái Bạch tông đệ tử chân truyền Phương Quý, sau đó để Phương Quý chính diện bái sơn, do Ngọc Chân cung đệ tử thế hãm giao đi vào.

Cái kia Ngọc Chân cung thủ sơn cửa đệ tử, thấy bọn họ trình trọng như vậy, tuy rằng không sắc mặt tốt, lại vẫn là đem bái thiếp đưa tiễn vào.

Trong giới tu hành, tự có lễ tiết, dù là song phương có cừ oán, bực này bái thiếp, cũng sẽ giao cho Cung chủ trong tay.

Chờ đến nhìn thấy cái kia Dao tiên tử, Phương Quý cùng tiểu Lý liền đều cảm thấy, có thể thật tốt khuyên nhủ.

Hiểu chi lấy lý, cố gắng có thể thuyết phục nàng cùng Mạc Cửu Ca thấy cái này một lần cuối.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới chính là, Ngọc Chân cung đệ tử rất nhanh liền lại trở về trước cửa, cụ nhưng đem bọn họ bái thiếp, còn nguyên đưa trở về, lạnh lùng nói: "Cung chủ nói, Thái Bạch tông là An Châu đại đạo thống, tuy sớm có nghe thấy, lại không có rất giao tình, bây giờ nước Dao Trì chính là ma họa sẽ tới thời khắc, Cung chủ chuyện bận rộn, liền vẫn là không cần thấy, nghĩ đến Thái Bạch tông cao túc, hãm là có thể lý giải!"

"Người chuyện này . . ."

Phương Quý không nghĩ tới đối phương bái thiếp đều không thu, trong lòng một bụng tức giận.

Cũng may tiểu Lý ở một bên, vội vàng nói: "Vị đạo huynh này, kính xin ngài lại đi bẩm báo Cung chủ một tiếng, người tới chỉ có hai chúng ta tiểu bối, chuyện này không còn ý gì khác, chỉ là nghĩ lấy mặt học hậu tiến thân

phận, bái kiến một thoáng nước Dao Trì tiền bối mà thôi. . ."

"Hai người các ngươi, rất không hiểu lý!"

Cái kia Ngọc Chân cung đệ tử hơi không kiên nhẫn, nhíu mày, răn dạy lên.

Tiểu Lý mặt đều đỏ, gặp bức này cục diện, nàng hiển nhiên cũng không có biện pháp.

"Ngươi mẹ. . ."

Phượng Quý hỏa khí thoáng cái một thoáng xông tới, há mồm liền muốn mắng, bất quá bỗng nhiên trong đầu lóe qua Mạc Cửu Ca cái kia cô đơn bóng lưng, lại mạnh mẽ đem hỏa khí ép xuống, lâm thời thay đổi một bộ khuôn mặt tươi cười, từ trong túi cần khôn nắm một cái, nhét vào đối phương trong tay: ". . . Mắng tốt, vị đạo huynh này, đúng là hai chúng ta không hiểu quy củ, nhưng kính xin ngươi lại giúp bẩm báo một câu, liền một câu. . ."

"Liền nói chúng ta là đến đưa dạng đồ vật cho nàng, đưa đồ vật, tuyệt không hai lời, xoay người rời đi. . ."

"Ngươi. . ."

Cái kia Ngọc Chân cung đệ tử thuận miệng liền muốn mắng chửi, bỗng nhiên cúi đầu xuống, nhất thời lấy làm kinh hãi.

Mịa nó, cái này tử ý oanh oanh, phải là bao nhiêu đứng đầu linh tinh a?

Thái Bạch tông quả nhiên là đại đạo thống, ra tay đủ giàu có a. . .

Hơi do dự, vẫn là không chút biến sắc cất đi, nghiêm mặt nói: "Ngươi nói có đồ vật muốn đưa?"

Phượng Quý vội vàng gật đầu: "Vâng, vâng!"

"Cung chủ đã nói không gặp, nhưng các ngươi nếu là có chuyện, vậy ta liền lại đi bẩm báo một tiếng!"

Cái kia thủ vệ đệ tử giao cho một câu, xoay người lần thứ hai vào Ngọc Chân cung.

Bất quá rất nhanh, hắn liền lại trở về, trên mặt thậm chí còn dẫn theo chút vẻ kinh hoàng, tới Phương Quý cùng tiểu Lý trước mặt, cái kia vẻ kinh hoàng, liền trở thành vẻ giận dữ, lớn tiếng mắng: "Cút nhanh lên, Cung chủ nói, Thái Bạch tông người nàng không muốn gặp, đồ vật càng sẽ không thu, nếu các người Thái Bạch tông người, còn muốn ở ta Ngọc Chân cửa cung trước đây dựa, cái kia liền thứ chúng ta vô lễ. . ."

"Xoạt xoạt xoạt. . ."

Theo tiếng hét lớn của hắn, ở gần xa xa, đột nhiên có không ít Ngọc Chân cung đệ tử tụ lại đây, phi kiếm bao quanh chỉ ở bọn họ.

Tiểu Lý thấy được khung cảnh này, đã là sắc mặt hơi trắng, vội vàng kéo lại Phương Quý ông tay áo.

Ngược lại không phải sợ bọn họ người, mà là biết rõ Phương Quý tính tình, lo lắng hắn sẽ trong cơn giận dữ, đem nhào lên đến.

"Thực sự là liền một mặt đều không muốn gặp sao?"

Nhưng nàng cũng không nghĩ tới, trong dự liệu Phương Quý phát hỏa đáng đáp, lại chưa từng xuất hiện.

Đón những kia Ngọc Chân cung đệ tử sáng loáng kiếm quang, Phương Quý sắc mặt tái xanh, rõ ràng đầy bụng tức giận, nhưng lại không nói thêm gì, chỉ là lạnh lùng ngẩng đầu lên, nhìn cái kia Ngọc Chân cung một chút, tựa hồ mơ hồ có thể nhìn thấy, cái kia một mảnh núi đảo nơi sâu xa, mấy chỗ yên tĩnh, thanh nhã trong kiến trúc ánh đèn, sau đó hắn liền cắn cắn môi, bỗng nhiên nở nụ cười một tiếng, lôi kéo tiểu Lý, quay đầu liền đi.

Những kia Ngọc Chân cung đệ tử thấy hắn đi dứt khoát, đúng là có chút bất ngờ, một lúc lâu mới cười nhạt một tiếng, xoay người đi tới.

"Phương Quý ca ca, người. . ."

Tiểu Lý đã có chút bận tâm lên, trầm thấp mở miệng.

"Ha ha, hiện tại cái này đã là ta cùng với nàng chuyện, nghĩ không gặp cũng không được. . ."

Phượng Quý quay đầu lại hướng về Ngọc Chân cung phương hướng liếc mắt nhìn, trên mặt dẫn theo điềm vẻ quyết tâm.

"Người muốn làm gì?"

Tiểu Lý trong lòng bỗng nhiên có loại dự cảm xấu.

Phượng Quý nổi giận đùng đùng: "Trước hừng đông sáng ta liền muốn hai người bọn họ gặp mặt, ông trời đều không ngăn được, ta Phượng lão gia nói!"

Chương 522 : Chính Là Ứng Cảnh

Người thấy một cái không muốn gặp, một cái không dám thấy, người ngoài có thể có biện pháp gì?

Tiểu Lý thấy Phương Quý cái kia nổi giận ùng ùng dánh vè, trong lòng thực sự là không quá tin tưởng hắn, chỉ coi là lời vô ích, bất quá lại không dám đề cho hắn nhìn ra chính mình không tin, sợ hắn thật mất mặt, chỉ có thể đành hoàng đi theo phía sau hắn, nhưng không nghĩ tới chính là, Phương Quý lại thật không có liên như vậy về Thiên Môn sơn đi, mà là trực tiếp bắn lên hư không, trực tiếp hướng về ngoài thành chạy tới.

Bây giờ nước Dao Trì, chính là trên dưới rối ren thời khắc, không biết có bao nhiêu tiên môn tu sĩ, chính vội vã đạp mây mà đến, chung quanh bốn ba, đem vô số trận phù, trận cơ các loại tài liệu tất cả vận chuyển, chông chát ở Ngọc Chi hà trên, tu sửa đại trận, bày xuống cấm chế.

Trước đây, ở Mạc Cửu Ca đi tới nước Dao Trì sau, một kiếm Trảm Cửu U Xà Quỷ, giải nước Dao Trì nguy hiểm, nhưng theo cái này mấy ngày thời gian trôi qua, lại bắt đầu có không ít quỷ thần ở phụ cận du đãng, Viễn Châu hoang vu, xa xôi thôn xóm không nhiều, những này quỷ thần bị nước Dao Trì nhân khí hấp dẫn, vốn là ở theo bản năng hướng về nơi đây phiêu qua, hơn nữa quỷ thần đều đã điên cuồng, gặp người liền nuốt, không chút lưu tình.

Chỉ bất quá, đối với nước Dao Trì tu sĩ tới nói, những thứ này tinh thần tán tán quỷ thần, bọn họ còn chưa để ý, tập hợp chúng Tiên môn lực lượng, liền có thể dễ dàng đưa chúng nó chém giết, duy nhất đau đầu một điểm, cũng bất quá là những này quỷ thần phân tán ôn khí mà thôi. . .

Nhưng một tình huống khác, lại nhượng bọn họ dị thường khủng bố.

Theo nước Dao Trì chu vi quỷ thần càng ngày càng nhiều, thì sẽ hình thành từng đạo từng đạo quỷ vụ, tung bay bất định, mà những thứ này quỷ vụ gặp gỡ, thì sẽ kết thành một mảnh, theo càng ngày càng nhiều quỷ vụ ngưng tụ đến cùng một chỗ, thì sẽ hình thành che kín bầu trời quỷ vực, đến lúc đó,

cũng là hình thành rồi ma triều, bên trong quỷ thần sẽ càng ngày càng điên cuồng, càng ngày càng hung tàn, bốn phía cướp giết, thế không thể đỡ. . .

Từ Vĩnh Châu quỷ thần tai họa, lan tràn đến Viễn Châu tới nay, nước Dao Trì đã tao ngộ ba lần quỷ thần tai họa.

Trước hai lần, đều là Ngọc Chân cung Dao tiên tử dẫn người đánh tan, mà lần thứ ba thì Dao tiên tử liền đã bị thương, lại là may mà Mạc Cửu Ca vào lúc đó chạy tới, thế bọn họ một kiếm trừ ma họa, mà bây giờ, bọn họ cần đổi mặt, nhưng là lần thứ tư ma họa!

"Đều cảnh giác một ít, chu vi quỷ thần, càng ngày càng nhiều, quỷ vụ tràn ngập, càng khủng bố, nói vậy trong vòng ba ngày, liền có thể hình thành lần thứ tư ma họa, Dao tiên tử thương thế, cũng không biết khôi phục bao nhiêu, nhưng coi như nàng Lão nhân gia thương thế đã phục, chúng ta nước Dao Trì tu sĩ, cũng cũng không thể vẫn hi vọng nàng thay chúng ta chống, lần này chúng ta sớm làm chuân bị, làm hết sức chống đỡ. . ."

Cách đó không xa trong hư không, còn có thể xem đến rất nhiều ở chỉ huy dựng lên đại trận người, lớn tiếng hô quát.

"Trải qua ba lần trước ma họa, chúng ta nước Dao Trì gốc gác đã tiêu hao hơn nửa, càng có không biết bao nhiêu tiền bối bị thương, nhưng là xem cái này lần thứ tư ma họa, tựa hồ thế so với ba lần trước còn muốn hùng vĩ, Cam tiền bối, chúng ta. . . Chúng ta có thể hay không bù đắp được ở lại a?"

Cũng có người đầy mặt lo lắng, nhỏ giọng hỏi dò.

"Ngu xuẩn nói!"

Cái kia họ Cam tu sĩ lệ tiếng răn dạy: "Không ngăn được, liền không đỡ sao?"

Những người khác vội vàng biện giải: "Tuyệt đối không phải ý này, chỉ là chúng ta nghĩ, cái kia phía đông đèn ác tặc, không phải luôn nói cái gì muốn chuộc tội sao? Đã như vậy, sao không đem hắc dẫn lại đây, để cho hắc đi cùng những này quỷ thần, đấu cái lưỡng bại câu thương? Ha ha, cái này vừa đến, không những giải chúng ta ma họa, còn bớt đi chúng ta khí lực, nếu như có thể để cái kia ác tặc cũng nộp mạng, lúc này mới thực sự là. . ."

"Câm miệng!"

Cái kia họ Cam tu sĩ giận dữ: "Người làm ta nước Dao Trì tu sĩ thành cái gì?"

Chu vi chúng tu nghe vậy, tất cả đều là câm tiếng, đúng là vị này họ Cam tu sĩ, cũng là hơi thán, nói: "Trước đây Mặc Thương lão tiên bối đã nói, ta nước Dao Trì tu sĩ, dù như thế nào cũng phải có chút cốt khí, 100 năm trước, bị người đứt đoạn mất linh mạch, phá huỷ chúng ta con đường tu hành, bây giờ lại yêu cầu hẳn ra tay che chở, a, cái kia chúng ta những người này lại thành cái gì? Lại nói, Dao tiên tử vì ta nước Dao Trì ra tài xuất lực, không biết bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, chúng ta lúc này cũng gửi hy vọng vào cái kia ác tặc, lại làm cho nàng Lão nhân gia nghĩ như thế nào?"

"Không phải, chúng ta ý tứ là. . ."

"Không cần phải nói, mau mau tu sửa đại trận đi, sông bờ bên kia quỷ vụ, đã càng ngày càng đậm. . ."

". . ."

". . ."

"Phương Quý ca ca, chúng ta hiện tại muốn làm cái gì?"

Tiểu Lý cùng Phương Quý cùng nhau, trốn ở xa xa trong bóng tối, đem những người kia giọng nói thu hết vào đáy mắt, nàng ngược lại có chút không rõ, không biết Phương Quý lúc này là đang suy nghĩ cái gì, đúng là Phương Quý, nghe được lời của nàng, bỗng nhiên xoay đầu lại nở nụ cười.

"Người không cảm thấy bọn họ nói rất có lý sao?"

Tiểu Lý hơi ngần người ra, nghĩ thầm những người kia nói cũng không dễ lọt tai, làm sao có đạo lý?

Phương Quý lại không nói nhiều, chỉ là dẫn theo tiểu Lý, bắn lên đằng vân, nhanh chóng ở nước Dao Trì chu vi đi vòng một vòng, đem khắp mọi nơi chính đang tại tu sửa đại trận cùng trận cơ, đều nhìn một lần, sau đó liền tăng nhanh tốc độ, trực tiếp hướng về càng xa xôi bay qua.

Cái này vừa bay, chính là đủ có mấy trăm dặm xa, đã khoảng cách nước Dao Trì cực xa.

Chính khi tiểu Lý trong lòng cân nhắc, nếu như mình lúc này hỏi lại hắn, có thể hay không chọc giận hắn phiền thời điểm, chợt thấy đến phía trước quý ảnh lay động, sương mù tràn ngập, lại rõ ràng là có một con quý thần du đãng lại đây, nhìn lên lung tung không có mục đích, chính ngậy ngốc khắp mọi nơi dạo chơi, nói đến cũng đáng thương, những này quý thần đều trực nhân khí mà động, như gặp sinh linh, thì sẽ vô giết mà lên, nuốt chửng đải tận. . .

Nhưng hôm nay cái này Viễn Châu, các nơi cát vàng, sinh linh tuyệt ít, chúng nó cũng thành từng con từng con đáng thương u hồn. . .

"Bạn tốt đến rồi. . ."

Phương Quý thấy con kia quý thần, nhất thời bắt đầu cười lớn, thẳng hướng nó vọt tới.

"Hồng. . ."

Không đợi Phương Quý tới gần, con kia quý thần liền đã ngửi được trên người hắn sinh khí, trong nháy mắt quý khí phun trào, hướng về Phương Quý đập tới.

Phương Quý đợi đến cùng nó cách xa nhau mười mấy trượng, không nói hai lời, té lên một toà Ma sơn, liền hướng về trên đầu hắn đập một cái, con kia quý thần bị hắn đập cho bối rối một thoáng, lại càng nổi giận, vô tận quý khí tràn ra, thời khắc nguy cấp liền đem Phương Quý bao bọc ở bên trong. . .

"Cẩn thận. . ."

Tiểu Lý thấy được tình cảnh này, liền đã lấy làm kinh hãi, về phía trước đuổi hai bước.

Trong lòng tuy rằng theo bản năng lo lắng, nhưng nàng cũng cũng biết, bực này tiểu quý thần, hắn là còn thương không được Phương Quý.

"Ha ha ha, cùng gia đi. . ."

Ý nghĩ chưa rơi xuống, quả nhiên thấy được Phương Quý hi hi ha ha, từ quỹ vụ trong chạy ra, cả người không có thương, mà lại chạy nhanh chóng.

"Chuyện này . . ."

Tiểu Lý có chút không hiểu, theo lý thuyết bức này tiểu quỷ thần, Phương Quý chém cũng không khó, vì sao phải trốn?

Nhưng Phương Quý có thể không kịp cùng với nàng giải thích cái gì, nhanh chóng vọt tới, kéo một cái tiểu Lý tay, liền nhanh chân về phía trước chạy, mặt sau con kia quỷ thần đuổi tận cùng không buông, một mảnh quỹ vụ, chăm chú theo lại đây, tiểu Lý bị Phương Quý lôi kéo, trong lòng đúng là hơi động, tựa hồ nghĩ đến khi còn bé bị Phương Quý lôi kéo ở núi Hắc Phong bên trong thoát thân lúc một màn, nhất thời trái tim, đúng là hiện ra chút gợn sóng.

Nàng lúc này nổi lên nổi lòng, cũng không lưu ý đến, Phương Quý trốn phương hướng, lại không phải nước Dao Trì.

Hắn lại trực tiếp dẫn cái này con quỷ thần, ở hoang mạc bên trên nhiều nổi lên vòng tròn, đi rồi mấy chục dặm, rất nhanh liền hướng về tà phía trước, lại có một mảnh quỹ vụ tràn ngập, Phương Quý thấy vui sướng, vội vàng lại xông lên tới, bất chấp tất cả cấp người đập một cái.

Sau đó cùng ở phía sau bọn họ, chính là hai con quỷ thần.

Lại sau đó là con thứ ba, con thứ tư, con thứ năm. . .

Tới phía sau bọn họ đã đuổi không dưới mười con quỷ thần thì đã là một mảnh quỹ vụ tràn ngập, vù vù khiêu khiêu, rất là khủng bố, hơn nữa đến lúc này, cái kia mãnh liệt nồng nặc quỷ thần khí tức, cũng đem chu vi rất nhiều quỷ thần dẫn lại đây, lúc này, bọn họ liền không cần khổ tâm xoay một vòng đi tìm, một cách tự nhiên, liền có càng ngày càng nhiều quỷ thần, từ bốn phương tám hướng mà tới, gia nhập truy đuổi hàng ngũ.

"Phương Quý ca ca, ngươi vì sao. . ."

Tiểu Lý chính là phản ứng lại chậm, lúc này cũng nhìn ra.

Phương Quý lại là bằng sức một người, ở đem cái này tất cả quỷ thần đều dẫn tới cùng nhau.

Theo lẽ thường giảng, theo thời gian chậm lại, cái này du đãng ở Viên Châu đại địa bên trên quỹ thần, vốn là sẽ bị từng cái quỹ thần khí tức hấp dẫn, chậm rãi tới gần, sau đó hình thành một mảnh quỹ vụ, mà bây giờ, Phương Quý đề quá trình này tăng nhanh vô số lần!

Mà phát hiện điếm này sau khi, tiêu Lý lại rất nhanh nghĩ đến càng nhiều, trong giây lát đó rõ ràng Phương Quý ý tứ.

Khuôn mặt nhỏ nhất thời trở nên trắng bệch, muốn nói lại thôi, tựa hồ có hơi nói muốn nói.

"Ha ha ha, gần đủ rồi. . ."

Phương Quý thấy vậy lúc phía sau mình quỹ thần, đã từ từ lay động lay động, che kín bầu trời, cũng không biết bên trong đã tụ tập mấy chục con vẫn là trên trăm con, nhưng thoát nhìn thanh thế cũng đã so với trước Ngọc Chi hà bờ bên kia còn khủng bố hơn, trong lòng nhất thời cảm thấy thỏa mãn, cho đến lúc này, mới cười to treo xoay chuyển phương hướng, vội vã hướng về nước Dao Trì phương hướng chạy tới, nếu là từ xa nhìn lại, liền sẽ thấy cái kia một đám lớn che kín bầu trời quỹ khí, như sa mạc bên trên bão táp, vù vù từ từ, oan hồn thương khóc, xa xa thổi hướng về phía nước Dao Trì. . .

"Không tốt, quỹ thần đột kích. . ."

"Sao lại thế. . . Sao lại thế. . . Ma triều làm sao sẽ đến nhanh như vậy?"

". . ."

". . ."

Khoảng cách nước Dao Trì vẫn còn có ba mươi, bốn mươi dặm thời điếm, liền đã có nước Dao Trì phụ trách cảnh giới tu sĩ nhìn thấy cái này một mảnh ma khí, nhất thời sợ hãi đến sắc mặt trắng bệch, vô số linh khí phóng lên trời, hướng về nước Dao Trì bên trong tu sĩ truyền tin, hết sức khẩn cấp.

. . .

Mà hết lần này tới lần khác, này một đám quỹ thần đến phương hướng, lại chính là nước Dao Trì phòng ngự yếu kém nhất nơi.

Không biết có bao nhiêu nước Dao Trì tu sĩ nhìn thấy màn này, đều đã run như cây sậy, nghĩ thâm đây là muốn diệt quốc sao?

"Gần đủ rồi, chúng ta đi. . ."

Phương Quý hiển nhiên phía trước nước Dao Trì trong tầm mắt, mặt sau thế đã lên, cũng không có thể lại ngăn được, liền yên tâm, ngăn tiểu Lý bàn tay, bỗng nhiên triển khai Quỷ Thân Đại Phi Phong, đưa nàng cùng mình bao lấy, sau đó nhanh chóng gãy chuyển, hướng về một hướng khác bỏ chạy.

Hắn lấy quỷ thân áo choàng che lấp khí tức, ở nơi đó quỷ thân trong mắt, tựa như cùng bỗng nhiên mất mục tiêu, chỉ bắt quá, đại thế mang theo, vẫn là xông về phía trước, mà là theo khoảng cách nước Dao Trì càng gần, liền càng là cảm ứng được cái kia nước Dao Trì bên trong không lồ người sống khí tức, liền như là ở trong bóng tối nhìn thấy vật dễ cháy như thế, không cần dẫn dắt, cũng phát ra vô tận rít gào, mệnh mông cuồn cuộn trào lại đây.

. .

"Làm như vậy. . . Được không?"

Tiểu Lý cùng Phương Quý đứng là nhân cơ hội đi tới phía sau, nhìn con kia quỷ thân khí cùng triều cường, nước Dao Trì ở cái này làn sóng trước mặt, cũng như là trở thành một mảnh đá ngầm, đã cũng không còn cách nào phòng ngừa cùng cái kia một mảnh quỷ thân khí va vào kết cục, quan trọng hơn chính là, quỷ thân phóng đi phương hướng, cũng không quá nhiều phòng bị lực lượng, đến nỗi làm cho lúc này nước Dao Trì, càng như là không đề phòng. . .

"Có cái gì không tốt?"

Phương Quý tựa hồ rõ ràng tiểu Lý lo lắng, cũng không quay đầu lại giải thích: "Những này quỷ thân du đãng ở bên ngoài, nuốt chừng chỉ là những kia không hề sức chống cự bình dân bách tính mà thôi, nhưng ta cho bọn họ dẫn đi qua, lại là trực tiếp để nước Dao Trì tu sĩ giúp đỡ chống đối, tu hành bên trong người ăn cơm so với người khác nhiều, vốn là nên làm so với người khác càng nhiều chuyện, cái này có cái gì không đúng?"

"Nhưng cái này sẽ để những người kia không ứng phó kịp, không chừng thương vong nặng nề. . ."

"Người tin tưởng ta, sẽ không ra việc này. . ."

Phương Quý hừ lạnh một tiếng, nói: "Người xem một chút đứng mũi chịu sào, là nơi nào liền biết rồi!"

Tiểu Lý theo hấn nói, nhìn về phía trước, liền nhìn thấy một mảnh dưới ánh trăng rặng mây đỏ.

Đó là một mảnh rừng đào!

Ngọc Chân cung đặt ở nước Dao Trì góc tây bắc, vị trí Tiên sơn, quần phong mọc như rừng, hướng đông nam nhìn lại, chính là nhìn xuống toàn bộ nước Dao Trì, mà bây giờ, cái kia từ từ quý thân, từ tây bắc mà đến, trước tiên xung kích, liền cũng chính là cái này một mình gánh vác một phương Ngọc Chân cung!

"Chúng ta đi qua gõ cửa, người không gặp, vậy này chút người gõ cửa, người tông tránh không khỏi chứ?"

Phương Quý lôi kéo tiểu Lý tay về phía trước lao đi: "Đi thôi, tình nhân cũ gặp mặt, gào khóc thảm thiết, chính là ứng cảnh. . ."

"Chúng ta cũng đi tìm cái vị trí thật tốt, ta mời người xem cuộc vui!"

Chương 523 : Kiếm Thứ Bảy

"Không được, quý thân đột kích, mau chóng bố phòng. . ."

"Quý thân thế lớn, mau lui, mau lui! !"

Trong lúc nhất thời, theo cái kia cuộn cuộn vô cùng quý thân oanh một cái vọt tới, nước Dao Trì Ngọc Chân cung, cơ hồ bị cái kia vô tận quý khí nuốt hết.

Tất cả Ngọc Chân cung bên trong tu sĩ, thấy được tình cảnh này, đều đã kinh sợ đến mức trở mắt ngoác mồm, bọn họ từ bốn phương tám hướng trào lại đây, nhưng rất xa nhìn cái kia uy nghiêm đáng sợ quý khí, lại nhất thời chỉ cảm thấy lạnh cả người, như là nhìn thấy vô gian địa ngục hóa thành cự thú hướng về bọn họ nuốt đến, tuy là trong miệng có không ít người đều theo thói quen kêu to đi tới đó ngăn cản, nhưng lại có ai sẽ thật là như vậy không sợ, lấy thân đi vào địa ngục?

Có thể nói, cảnh tượng như vậy, từ vừa mới bắt đầu, liền cấp người tuyệt vọng!

Ngọc Chân cung làm cái này nước Dao Trì chúng Tiên môn đứng đầu, góc gác đương nhiên sẽ không quá kém, trong môn phái cũng không có thiếu cao thủ, nhưng là như vậy đột nhiên không kịp chuẩn bị tình huống xuống, trong lúc nhất thời lại nơi nào tập kết nổi đầy đủ lực lượng đến? Này mấy lần trước đánh lên quý thân, cái kia cũng đều là ở Ngọc Chi hà, hoặc là phía đông cùng phương bắc bố trí đại trận mai phục, lại chưa từng có một lần, quý thân lại trực tiếp hướng về bọn họ giết tới. . .

Tiểu Lý thấy tình cảnh này, đã giật mình nắm lấy Phương Quý bàn tay, lo lắng nhìn phía dưới Ngọc Chân cung, mà Phương Quý nhưng là quay đầu hướng về Thiên Môn sơn phương hướng nhìn sang, trong lòng thâm nghĩ, sinh anh hùng cơ hội cho người, tổng sẽ không không đến đây đi?

Muốn cho hai cái không muốn gặp mặt người gặp mặt, phương pháp quá đơn giản.

Một cái không thể không đến, một cái không thể không xuất hiện là được!

...

...

Liên rất nhanh, không thể không người đến đến rồi.

Quả thực để Phương Quý có chút thất vọng cấp tốc, cũng ở cái này vô tận quỷ thần, ôm theo cuồn cuộn ma khí, từ hướng tây bắc cuồn cuộn xoắn tới lúc, Thiên Môn sơn phương hướng, liền bỗng nhiên có người lập tức ngừng đầu lên, lại sau một khắc, bóng trắng tung bay, kiếm khí che kín trời, ở ánh trắng chiếu bắn xuống, như một mảnh mù sương sương mù, thời khắc nguy cấp hướng về cái này một mảnh rừng đào lướt tới, như là một mảnh tung bay mây khói.

Cái kia mây khói đến khó có thể hình dung nhanh chóng, bình thường mây khói phiêu nhanh như vậy, sớm đã bị cuồng phong thổi tan, nhưng là cái kia một mảnh mây khói, lại là càng bay càng là ngưng luyện, bất quá mấy tức công phu, liền đã đột phá hơn trăm dặm khoảng cách, đi tới cái kia mảnh rừng đào trên không.

Đi tới rừng đào trên không thì liền đã hóa thành một luồng ánh kiếm.

"Bạch!"

Kiếm quang từ giữa không trung hạ xuống, như một mảnh bình phong, thời khắc nguy cấp ngăn ở cái kia đạo ma triều trước.

"Oành" "Oành" "Oành "

Cũng không biết có bao nhiêu xông vào phía trước nhất quỷ thần, va vào cái này ánh kiếm lúc, liền đã đột nhiên bị giảo chia năm xẻ bảy, cũng như là ở cái kia một mảnh trắng xóa bình phong bên trên, tô điểm vô số màu sắc quỷ dị pháo hoa, thế cấp tốc cuốn ngược trở lại.

"Đó là. . ."

"Là cái kia ác. . . Ác tặc, hấn lại đến rồi. . ."

Vô tận quỷ thần gào thét bên trong, cái kia trước hết đón quỷ thần ma triều, không kịp lui lại Ngọc Chân cung đệ tử, đều lòng vẫn còn sợ hãi, mồ hôi lạnh đều chảy ra, quỷ thần triều cường đến quá nhanh, từ từ như nước yêm núi vàng, hầu như phải đem toàn bộ Ngọc Chân cung bao phủ cũng tựa như, nếu cái này ánh kiếm, lại đến chậm một chút nửa phần, bọn họ những thứ này trước nhất đầu người, liền đã bị cuốn vào, tuyệt không có may mắn.

Hiểm hiểm thoát được tính mạng, bọn họ cũng nhận ra Mạc Cửu Ca kiếm quang, trái tim cũng đều là lấy làm kinh hãi.

Dù sao bị cứu, liền ác tặc hai chữ đều mắng không lẽ thẳng khí hùng.

...

...

"Cũng còn tốt, Mạc tiên sinh đến nhanh, không có để những thứ này Ngọc Chân cung đệ tử chết. . ."

Tiểu Lý lòng vẫn còn sợ hãi, nhẹ nhàng vỗ trong lòng.

Phương Quý khinh thường nói: "Hắn là bảo vệ những này đệ tử à? Ta xem là vì che chở mảnh này rừng đào mới đúng!"

Nói đã hướng về cái kia mảnh rừng đào phía sau, Ngọc Chân cung quần phong trong lúc đó nhìn sang, âm thanh trầm thấp cười nói: "Cái này một mảnh ma triều, đến so với Ngọc Chi hà thời điểm còn muốn nồng nặc, lại là như vậy xuất kỳ bất ý, sợ là lão Mạc cũng không có thể toàn đở. . ."

Lời còn chưa nói hết thì hắn bỗng nhiên đột nhiên ngừng lại, nhìn cái kia mảnh rừng đào, trợn to hai mắt.

...

...

"Hông. . ."

Cái kia cuộn cuộn ma tức bên trong vô tận quỷ thần, thấy được thế bị ngăn cản, nhất thời sát khí ngập trời, vội vã hướng về nhào giết tới, phóng tầm mắt nhìn, liền thấy được đầy trời đầy đất, ma khí cuộn cuộn, ở giữa không

biết có bao nhiêu quý thần giương nanh múa vuốt, dữ tợn khủng bố.

Nhưng lúc này Mạc Cửu Ca, lại là một người một kiếm, đứng ở rùng đào biên giới, sau đó chậm rãi một kiếm chém ra.

Phượng Quý gặp qua Mạc Cửu Ca xuất kiếm, nhưng xưa nay không thấy hắn xuất kiếm như vậy chậm qua.

Hắn thậm chí như là liền kiếm cũng nhắc lên không chuyển động, chỉ là chậm rãi nhắc lên, chỉ về không trung.

Lúc này hắn, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, thân hình thoát nhìn tựa hồ đã trống rỗng rồi, đó là một loại mất đi tất cả tinh khí thần giống như chỗ trống, như là bên trong cái gì đều không có, nhưng một mực chính là như vậy xác không, vào lúc này lại tựa hồ như dấy lên một loại khác ngọn lửa, một tầng một tầng, phô nhiễm ở trong hư không, sau đó điệp điệp như sóng, về phía trước dâng trào ra ngoài. . .

Kiểm ý của hắn, như là thiêu đốt đến cực hạn, mỗi một sợi đều như pháo hoa, tỏa ra vô tận quang mang.

Không biết bao nhiêu quý thần xông về phía trước lại đây, lại hết lần này tới lần khác bị kiếm ý ngăn lại, xé nát.

Nếu là nhất định phải hình dung, cái kia chính là quý thần triều cường tấn công tới, như thôn phệ tất cả màu đen thủy triều, nhưng là ở cái này thủy triều trước, lại hết lần này tới lần khác bỗng nhiên xuất hiện một viên liệt nhật, tỏa ra vô tận quang mang, tại trong chớp mắt, đem cái kia thủy triều ngăn cản. . .

. . .

. . .

Lúc này nước Dao Trì bên trong, không biết bao nhiêu người chính đang tại hô to gọi nhỏ, từ chỗ khác chạy tới, nghĩ muốn giúp đỡ Ngọc Chân cung ngăn trở địch, có thì lại gặp quý thần thế tới hung hăng, mà tràn vào nước Dao Trì phương hướng, lại là cái kia hầu như không hề chuẩn bị Ngọc Chân cung phương hướng, liền biết không thể cứu vãn, đã ở thu thập đồ tể nhuyển thoát thân, có nhưng là sợ hãi đến đôi chân đều đã như nhũn ra, chính chung quanh tìm địa phương thấp hương bái phật!

Sau đó ở cái này tiếp cận tuyệt vọng lúc, bọn họ bỗng nhiên đại ra, tất cả mọi người đều xoay người nhìn về phía hướng tây bắc.

Nơi đó có không cách nào hình dung kiếm quang bắt đầu bay lên, như xé ra bầu trời đêm, lộ ra ban ngày!

Xa xa có thể nhìn thấy, cái kia xa xa cuộn cuộn mà đến, dường như muốn thôn phệ tất cả quý thân làn sóng, đột nhiên liền mạnh mẽ dừng ở cái kia một mảnh kiếm khí trước, liên tục xông tới, bên nhọn tiếng gào thét cách không mà đến, nhưng không cách nào về phía trước nửa bước. . .

"Là hấn, hấn còn chưa đi, hấn xuất kiếm. . ."

Nước Dao Trì trên không, chính dẫn theo hơn hai mươi vị đệ tử hướng về Ngọc Chân cung chạy đi Mặc Thương lão tu, nhìn thấy cái kia một mảnh kiếm quang ngăn trở từ từ quý thân triều cường, liền đã biết xảy ra chuyện gì, nhất thời trong lòng càng ra không cách nào hình dung cảm giác quái dị.

Vừa có đối với cái kia mảnh kiếm quang kính nể, lại có một tia cảm khái: "Tâm vương vừa ý chính, ý vương có thể cảm giác ngộ đại đạo, đặc biệt là người này đi vẫn là Tâm kiếm một đường, kiếm ý có thể xé ra ban đêm, có thể thấy được huy hoàng oai, chỉ là có bực này kiếm ý người, làm sao. . ."

Hấn chậm rãi lắc đầu, không thể nào hiểu được: "Làm sao sẽ ở 100 năm trước, làm ra bực này vô liêm sỉ việc đến?"

. . .

. . .

"Bên kia, là cái kia ác tặc xuất kiếm sao?"

"Là hấn, là hấn, hấn. . . Hấn một kiếm này, so với ba ngày trước còn đáng sợ. . ."

"Đáng tiếc, nếu là có như vậy một kiếm bảo hộ nước Dao Trì, chúng ta còn sợ gì quý thân tai họa?"

Vô số nước Dao Trì tu sĩ nhìn cái kia một kiếm, cũng không biết sinh ra bao nhiêu khó phân ý nghĩ, hoặc là vui mừng, hoặc là sợ hãi.

Vui mừng là may nhờ có một kiếm này ở đây, không phải vậy ai biết nước Dao Trì kết cục gì?

Sợ hãi nhưng là, một kiếm này lại so với quỷ thần tai họa còn đáng sợ, nếu là khởi xương uy đến, ai có thể chống đối?

...

...

"Ha ha, thú vị, thú vị, người này, so với ta tưởng tượng bên trong còn mạnh hơn!"

Mà ở mặt khác một chỗ, nước Dao Trì bên trong không người lưu ý quán rượu nhỏ, chúng bách tính tất cả đều trong hốt hoảng, nhưng có người ngồi chắc án trước, cách phá huỷ một nửa cửa sổ, hướng về phía hướng tây bắc bắt đầu bay lên kiếm quang, nhẹ nhàng vỗ tay, tựa hồ đây mặt vẻ tán thưởng.

"Nam Phương đại nhân, người này có thể là đối thủ, ngài lại cao hứng như thế?"

Bên cạnh một cái kiêu mị như rắn cũng tựa như cô gái, ha ha cười, vì hắn rót rượu.

"Chính là hắn mạnh, ta mới cao hứng!"

Cái kia trên người mặc một bộ thẳng tắp áo bào đen, trên người tựa hồ ẩn giấu cuộn cuộn huyết ý âm nhu nam tử, nhẹ nhàng cười.

"Nếu không phải vì hắn cái này bất thể kiếm phôi, ta cũng không cần chạy cái này một chuyến. . ."

...

...

Mà ở một nơi khác, nước Dao Trì ở ngoài, cuộn cuộn cát vàng trong, cũng chính có một người từ lều vải ở ngoài, ngẩng đầu lên, người này mặc vào một bộ áo bào trắng, liền ứng vợ đều là trắng, trước mặt hắn thả một cái

bàn cờ, bàn cờ phía trên, xếp đầy một viên một viên màu trắng quân cờ, mà trong tay hắn, lại nắm hai viên màu đen quân cờ, lúc này hắn chính nhặt một viên ở tay, hướng tây bắc nhìn tới.

Cái kia một viên ở trong tay nhặt quân cờ, tựa hồ dự định ném ra đi, nhưng lại chân chờ một lúc lâu, chưa từng ném ra.

"Viên thứ nhất rơi vào Thái Bạch tông sơn môn trước, viên thứ hai liền nên rơi xuống ở mảnh này rừng đào!"

Trước mặt hắn trong bàn cờ, bỗng nhiên có uy nghiêm đáng sợ quỷ dị tiếng nói vang lên, thăm thăm lay động lay động: "Người vì sao không hạ cờ?"

"Ta không dám!"

Cái kia áo bào trắng trắng ứng cầm cờ đen người bỗng nhiên mở miệng, càng là một cái thanh nhu cô gái tiếng nói.

Nàng nói: "Cái kia một kiếm quá mạnh mẽ, ta sợ sẽ không nắm được!"

"Nhưng người cái này một viên cờ, nhất định phải hạ xuống!"

Cái kia trong bàn cờ âm thanh khàn giọng vang lên: "Đợi đến Nam Hải người kia xuất quan, hoàn chỉnh đường liền sẽ xuất hiện tại thế gian trước mặt, chúng ta cần ở hắn hướng về thế nhân bày ra con đường này trước, liền giết hắn, nước Sở đã rơi xuống viên thứ nhất, nước Dao Trì chính là viên thứ hai, đợi đến viên thứ ba rơi vào Vụ đảo lúc, Nam Hải người kia liền nhất định phải chết, việc này chính là Kỳ cung bây giờ một bước mấu chốt nhất, giao cho trên tay của người, nếu người có thể mang cái này viên thứ hai rơi xuống tốt, có lẽ cờ chủ sẽ cho phép người tiến vào Tiên Linh sơn. . ."

Áo bào trắng chấp cờ người trầm mặc rất lâu, nói: "Ta sẽ rơi xuống tốt cái này một viên cờ!"

Dừng một chút, nàng bỗng nhiên đem quân cờ thả lại lòng bàn tay, nói: "Nhưng ta sẽ chọn một cái càng tốt cơ hội. . ."

. . .

. . .

Một kiếm kinh tiêu, sóng gió khắp nơi.

Toàn bộ nước Dao Trì ánh mắt đều bị hấp dẫn lại đây thì Mạc Cửu Ca chính chậm rãi thu kiếm.

Cái kia một mảnh cuộn cuộn quỷ thần làn sóng, đã ở hẳn cái kia một kiếm phía dưới, chia năm xẻ bảy, còn lại khí tức lượn lờ, cái này một mảnh trong rừng đào, như là bỗng nhiên thêm ra đến rất nhiều quý vụ, phân tán bốn phương, tất cả Ngọc Chân cung đệ tử, xa xa ở gần, đều ở nhìn hẳn.

Nhìn hẳn bóng lưng, không người dám tiến lên quấy rối.

"Cái này liền xong rồi?"

Vẫn trốn ở chỗ tối nhìn Phương Quý, trở mắt ngoác mồm, có chút chưa hết hứng.

Chính mình người sư phụ này, làm sao như thế thực sự đây?

Thừa dịp này cố tử loạn sức lực, người nên vọt thẳng tiến vào trong cung đi gặp tình nhân cũ mới đúng rồi!

Tối thiểu cũng nên chờ đem người bức ra đến rồi lại dọn dẹp có được hay không. . .

Nhưng hẳn lại như thế làm, chân chân chính chính lại liều mạng một cái mệnh, liền như thế đem quý thân cho thu rồi?

Vạn nhất đối phương không chịu đi ra. . .

Cái này một ý nghĩ còn chưa hạ xuống thì rừng đào lân cận, tất cả Ngọc Chân cung đệ tử, như là đều bỗng nhiên thu đến cái gì truyền âm, thay đổi sắc mặt, dôn dập thu hồi pháp khí, lui ra rừng đào, trong lúc nhất thời, toàn bộ rừng đào, trở nên trống rỗng, lặng yên không một tiếng động.

Phương Quý bỗng nhiên trở nên hơi kích động đứng lên.

Chỉ thấy trông trải không người rừng đào nơi sâu xa, đang có một bóng người, chậm rãi đi ra, nàng như là rất tùy ý hướng về phía này bước chậm mà đến, không vội cũng không từ, đợi nàng đi ra cây đào âm ảnh, ánh trăng

vẩy lên người, Phương Quý có thể nhìn thấy nàng dáng dấp, như là một cái thanh lệ phu nhân, dịu dàng động lòng người, tuy là khoảng ba mươi dáng dấp, lại vẫn nhưng cho người một loại trong suốt như nước ý.

Phương Quý nhất thời trợn to hai mắt, sâu sắc nhìn nàng một cái, lại quay đầu nhìn một chút tiểu Lý, nhíu mày.

"Liên cái này?"

"Còn không bằng bảy thành đẹp để tiểu Lý đẹp để đây. . ."

". . ."

". . ."

"Đây là thứ mấy kiếm?"

Cái kia kém xa Phương Quý tưởng tượng đẹp cô gái, hoãn bước ra ngoài, rất tùy ý hỏi.

Mạc Cửu Ca sớm ở nàng chậm rãi đi tới thì thân hình cũng đã cứng, hấn lại liền như thế thân lấy bất động, cầm kiếm tay cũng đã cứng đờ, mãi đến tận sau lưng vang lên cái kia tiếng nói, hấn mới như là khẽ run lên, sau đó bình tĩnh trả lời: ". . . Kiếm thứ bảy!"

"Tìm khắp chư thiên không được pháp, chân ý nguyên lai ở nhân gian?"

Cô gái kia cười nói: "Ta nhớ tới một kiếm này, nhưng thật giống cùng với trước không giống nhau lắm!"

Chương 524 : Cái Kia Mảnh Rừng Đào

"Nguyên lai Thái Bạch Cửu Kiếm kiếm thứ bảy là cái này tên. . ."

Nghe cô gái kia nhẹ nhàng nói ra hai câu, Phương Quý âm thầm gật đầu một cái.

Hắn nhưng là trên danh nghĩa chính tông Thái Bạch Cửu Kiếm duy nhất truyền nhân, tự nhiên biết rõ Thái Bạch Cửu Kiếm đối với Mạc Cửu Ca tầm quan trọng, bộ kiếm pháp này hắn đã học sáu kiếm, ba vị trí đầu kiếm là Mạc Cửu Ca truyền thụ, sau ba kiếm nhưng là theo Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ học được.

Tuy rằng đã sớm biết Thái Bạch Cửu Kiếm tổng cộng có tám kiếm rưỡi, đối với mặt sau cái kia hai kiếm rưỡi, hắn căn bản liền tên cũng không biết, Thái Bạch tông chủ còn đã từng sau lưng nói Mạc Cửu Ca nói xấu, nói phía sau hắn hai kiếm rưỡi, đều đã đi nhầm phương hướng, vì lẽ đó không cần biết được.

Cho tới hôm nay, mới biết cái này thứ tên bảy kiếm, chính là "Tìm khắp chư thiên không được pháp, chân ý nguyên lai ở nhân gian" !

Mạc Cửu Ca từng cùng Phương Quý đã nói, Thái Bạch Cửu Kiếm, đi chính là Tâm kiếm một đường, mà Thái Bạch tông chủ cũng từng nói với Phương Quý qua, Thái Bạch Cửu Kiếm bên trong mỗi một kiếm, đều là Mạc Cửu Ca đã từng là tâm tính khắc họa, trình độ nào đó trên, càng là hắn đại đạo lĩnh ngộ.

Đệ nhất kiếm, chính là cầm kiếm giang hồ đón gió mưa, mà lại giết mà lại ca mà lại ngông cuồng.

Khi đó Mạc Cửu Ca mới vào nhân gian, thậm chí còn không tính là tu hành bên trong người, chỉ là thiên tư cực cao, tâm tính sơ lãng, nhập giang hồ mà thần nhiên nơi chi, tuy là mưa gió gia thân, thấy nhiều hiểm ác, cũng tâm cảnh không thay đổi, trái lại từ bên trong sinh ra hào sảng, tâm ý càng kiên.

Kiểm thứ hai, chính là xem tận dưới kiếm đều là xấu, chiến thôi mới biết ta vô địch.

Từ cái tên này liền có thể thấy, đương thời hấn đã cuồng lên rồi, cười cường địch làm vì thắng hề.

Bất quá cũng là vào lúc này, hấn liền đã sinh ra cuồng đại tự tin, ngạo khí bức người.

Kiểm thứ ba, nhưng là con đường phía trước mệnh mông cần xuất kiếm, tâm từ không thay đổi đường tự biết.

Khi đó hấn, đã cùng Thái Bạch tông chủ gặp gỡ, hai người đều là bình thường xuất thân, sau lưng cũng không đạo thống, con đường phía trước mệnh mông chưa giải, lại có rất nhiều hung hiểm, nhưng hai người chung quy quyết định đi ra ngoài lang bạt một phen, cuối cùng quyết định đã tới Đông Thổ, tìm kiếm một cái đại đạo.

Tuy rằng Đông Thổ danh thịnh thế đại, núi cao nước sâu, nhưng hai người nhưng cũng vẫn cứ tâm kiên ý đủ, một thân nhuệ khí.

Mà bên trong ba kiếm, thì lại phân biệt là:

Sao rủ mặt trời lặn thiên địa trầm, một kiếm ở tay còn lại ba thước.

Ta từ một kiếm nhân gian đến, chém thần giết phật cầu chân ý.

Ba ngàn đại đạo thực thành pháp, này tâm nơi hội tụ là chân thực.

...

...

Ba kiếm này, chính là Mạc Cửu Ca đi tới Đông Thổ sau khi sáng chế, bởi vì bọn họ sư huynh đệ hai người ở Đông Thổ lúc trải qua, không có nói với Phương Quý qua, vì lẽ đó Phương Quý cũng không biết Mạc Cửu Ca ba kiếm này là làm sao ngộ ra đến, nhưng kiếm trong tâm cảnh, lại là rõ ràng, một cái giờ kiếm thủ ba thước tâm tàng, thứ hai không tiếc chém thần giết phật cầu cái an lòng, ba thì lại nhìn thấu những kia hư nịnh, rõ ràng tâm hướng tới.

Huynh đệ bọn họ hai người, ở Đông Thổ cũng nhạ không ít phiền phức, trải qua không ít chuyện.

Nhưng kết quả cuối cùng Phương Quý là biết đến, hai người bọn họ cuối cùng rời đi Đông Thổ, đi tới Bắc Vực An Châu, nhỏ nhỏ nước Sở, lập đạo ở đây, nghĩ là khi đó đã rõ ràng chính mình nội tâm mong muốn, là lấy không lại lưu luyến Đông Thổ phồn thịnh, chuyển mà trở về chốn cũ. . .

Ba kiếm này tâm cảnh, trình độ nào đó trên, cùng Phương Quý ở Tôn phủ trải qua cũng là vô cùng như.

Nếu không, Thái Bạch tông chủ cũng sẽ không chọn vào lúc đó truyền cho Phương Quý bên trong ba kiếm quan khiếu.

Phương Quý, cũng không có thể học được như vậy nhanh!

Mà đối với mặt sau ba kiếm, hoặc nói hai kiếm rưỡi, là như thế nào, Phương Quý liền lại càng không biết.

Tổng cộng mới mẻ nó chín kiếm, từ kiếm thứ bảy liền bắt đầu sai, hơn nữa sai rồi sau khi còn có thể đi một bước rưỡi. . .

Cái này không khỏi cũng quá tri độn chứ?

. . .

. . .

Đối mặt vị kia theo Phương Quý lớn lên cũng không ra sao cô gái nói chuyện sau khi, Mạc Cửu Ca nhưng vẫn trầm mặc.

Như so ra, đúng là cô gái kia tự nhiên hào phóng, dịu dàng thân thiết.

Mà Mạc Cửu Ca, lại càng như là cái kia trầm mặc ít lời, lạnh lẽo cứng rắn vô tình một phương.

"Ai. . ."

Vị nữ tử kia, vẫn chưa quá nhiều ép hỏi, chỉ là nhẹ giọng hít một câu, nói: "Là bởi vì tâm cảnh thay đổi sao?"

Mạc Cửu Ca thân thể cứng ngắc, một lúc lâu mới gật đầu một cái.

"Nếu ta nhớ không lầm, mặt sau ba kiếm, người đều là do ta mà lĩnh ngộ. .
."

Cô gái nhẹ nhàng hít một tiếng, nói: "Người đã từng nói, ba kiếm này nếu như người có thể sáng lập đến đi ra, người đem sẽ trở thành vượt qua Đông Thổ thiên kiều kiếm đạo kỳ tài, thậm chí có một loại dự cảm, người sẽ đẩy ra một phiến chưa từng có ai cửa lớn, nhìn thấy một cái cảnh giới mới, người vốn tưởng rằng ba kiếm này, sẽ tiêu tốn người vô số thời gian, kết quả không nghĩ tới, gặp phải ta sau đó, ngăn ngán ba năm, liền lĩnh ngộ hai kiếm, thậm chí ngay cả kiếm thứ ba, cũng đã có một chút sơ ý, có lẽ rất nhanh thì sẽ lĩnh ngộ. . . Khi đó, ta thật vì người cao hứng. . ."

Nghe lời của nàng, Mạc Cửu Ca bàn tay tựa hồ cũng có chút bắt đầu run rẩy.

Sau một hồi lâu, hắn mới mở miệng: "Khi đó, ta là. . . Rất cảm kích người. .
."

"Nên ta cảm kích người mới đúng. . ."

Cô gái khe khẽ thở dài, nói: "Lúc trước nếu không là người kiếm ép sáu tông mười hai tộc, quát lui Viễn Châu Tôn phủ đại quý thần, ta Ngọc Chân cung, cũng hoãn bất quá khâu khí kia đến, cố gắng sớm đã bị những kia hồ lang đám người chia cắt một điểm cơ nghiệp cũng không dư thừa. . ."

Nói tới chỗ này, nàng hơi ngưng lại, bỗng nhiên lắc lắc đầu, bất đắc dĩ cười nói: "Vừa thấy người, liền tông nhớ tới rất nhiều chuyện cũ!"

Mạc Cửu Ca vẫn là bình tĩnh đứng ở nơi đó, vẫn luôn không có xoay người.

Nhưng cũng không biết là không phải ảo giác, Phương Quý tựa hồ có thể nhìn thấy nội tâm hắn bên trong ý cuồng loạn.

"Người xoay người lại thôi!"

Cô gái bỗng nhiên nhẹ giọng cười nói: "Trăm năm không thấy, người làm gì thế đều là quay lưng ta?"

Mạc Cửu Ca vẫn là chưa động, chỉ là cái kia ý cuồng loạn càng mãnh liệt.

"Người vẫn là như vậy cố chấp a, ta có lúc thật sự rất khó lý giải ý nghĩ của người. . ."

Cô gái thở dài, bỗng nhiên nở nụ cười một tiếng, nói: "Trước Mạc Thương trưởng lão là lừa người, ta không có lấy chồng!"

Mạc Cửu Ca thân thể run lên, thiếu một chút liền quay người sang đến.

Cô gái thở dài, nói: "Ta cùng người kia, cũng chỉ là mới vừa dính qua thân mà thôi, chỉ bắt quá, ta nghe nói người đến rồi, cũng không nghĩ lại bằng thêm quá nhiều gút mắc, liền đơn giản cầu Mạc Thương trưởng lão nói cho người. . . Ai, người điên đáng vẽ, ta từng thấy!"

Mạc Cửu Ca trầm mặc rất lâu, nói: "Ta hối hận qua rất nhiều lần!"

"Tuyệt đối đừng. . . Người cái này cả thế gian vô địch đại kiếm khách, ta cũng không dám để người nhận sai. . ."

Cô gái lắc lắc đầu, cười nói: "Chỉ cầu người lần này không nên lại phát rồ được rồi. . ."

Mạc Cửu Ca trầm mặc, như là tâm loạn như ma, lại tựa như có vô biên hối hận.

"Người xem người, lại không nói lời nào!"

Cô gái đợi một hồi, bất đắc dĩ cười nói: "Người nói đều không nói với ta, còn qua tới làm cái gì đây?"

"Ta. . ."

Mạc Cửu Ca chậm rãi mở miệng: "Ta nghe sư huynh nói, Bắc Vực đại loạn, vì lẽ đó. . ."

Cô gái lắc lắc đầu, nói: "Như thực sự là vì trừ ma, ra ngoài rẽ phải, Vĩnh Châu quý thần nhiều chính là, tội gì muốn tới nơi đây?"

Mạc Cửu Ca trầm mặc, không có gì để nói.

"Đây là ta một lần cuối cùng thấy ngươi!"

Cô gái kia nhẹ nhàng mở miệng, nói: "Ta dù sao đã là có hôn ước người, lần này thấy ngươi, cũng không phải, đi ra trước, ta cũng do dự rất lâu, nhưng vẫn là quyết định đi ra chính mồm cảm ơn ngươi một tiếng, ngươi cũng không muốn còn như vậy dạng rồi, đường đường nam tử hán đại trượng phu, dù sao cũng nên cầm được thì cũng buông được mới là, nghe ta, gặp qua cái này một mặt sau khi, liền mau mau về Thái Bạch tông đi thôi!"

Nghe cô gái nhu ngôn nói nhỏ nhẹ, Mạc Cửu Ca rốt cục có chút không kềm được, hần không quay đầu nhìn cô gái này, lại ngẩng đầu đến xem cái kia cảnh trên hoa đào, tiếng nói thật chậm mở miệng: "Kỳ thực cái này một trăm năm bên trong, ta vẫn luôn. . . Nghĩ về tới xem một chút cái này rừng hoa đào!"

Cô gái sắc mặt bỗng nhiên khẽ biến, tiếng nói càng trở nên lạnh lùng chút: "Ngươi đến tột cùng muốn nói cái gì?"

Mạc Cửu Ca thân thể hơi chấn động, không hề trả lời.

Cô gái lông mày đã cau lên đến, tựa hồ hơi không kiên nhẫn nói: "Ngươi cũng biết, ta không thích nhất lễ mề người, ta tới gặp ngươi, cũng chỉ coi ngươi là bạn cũ, có thể ngươi lại hết lần này tới lần khác như vậy làm phiền, ngươi biết không? Kỳ thực ta không nghĩ ra tới gặp ngươi, nguyên nhân chủ yếu nhất, liền là bởi vì lo lắng ngươi vừa cũ chuyện nhắc lại, quá khứ tất cả, cũng sớm đã tan thành mây khói. . ."

". . ."

". . ."

Lần này, Mạc Cửu Ca lại chậm rãi lắc đầu.

Cô gái nhìn hần bóng lưng, giữa hai lông mày tựa hồ đã mơ hồ có chút vẻ chán ghét, chợt thở dài, thanh âm êm dịu một chút: "Nếu ngươi là không nỡ năm đó từ bất tri địa mang ra đến vật kia, ta hiện tại còn có thể đưa nó. . ."

"Không phải!"

Mạc Cửu Ca lần này trả lời rất nhanh, thậm chí rất gấp.

Đây là từ hấn cùng cô gái này gặp mặt tới nay, lần thứ nhất đánh gãy lời của nàng.

"Đã như vậy, vậy ngươi liền trở về đi, nghe ta!"

Nàng nói, chính mình cũng nở nụ cười một tiếng, nói: "Đương thời chúng ta ở một khối, cũng bắt quá thời gian ba năm, cần gì chứ?"

"Bắt quá thời gian ba năm sao?"

Mạc Cửu Ca bỗng nhiên run giọng mở miệng, tiếng nói đều hình như có chút kích động, một hồi lâu mới nói: "Lúc trước ta tìm hiểu kiếm đạo, ba vị trí đầu kiếm, dùng trăm năm thời gian, bên trong ba kiếm, dùng hai trăm năm lâu, nhưng là vẹn vẹn ở cái kia ba năm bên trong, ta liền ngộ ra hai kiếm. . ."

"Ngươi muốn nói cái gì, hướng về ta khoe khoang ngươi kiếm đạo cường đại sao?"

Cô gái lạnh lùng ngắt lời hấn, sắc mặt đã là có vẻ hơi hơi giận.

"Ngươi. . . Ngươi sao sẽ như vậy nghĩ?"

Mạc Cửu Ca tiếng nói bên trong tựa hồ đè ép tảng đá lớn, một hồi lâu mới nói: "Ngươi trước đây đều là có thể hiểu rõ ta ý tứ. . ."

"Ngươi cũng nói, đó là trước đây!"

Cô gái khắp khuôn mặt là tức giận, ngậm đến tiếng nói bên trong, có vẻ hơi bất đắc dĩ cùng phiền chán: "Nhưng là hiện tại đã không giống, đặc biệt là ngươi trăm năm trước lúc rời đi, phát ra như vậy điên, ngươi cho rằng ta còn có thể tha thứ ngươi sao? Không muốn lại như vậy si quẩn, đối với chúng ta đều không có lợi, ta có lúc, thậm chí không nghĩ ra, ta đến tột cùng nợ ngươi ngươi cái gì, ngươi muốn như vậy dẫn vật ta?"

"Ta. . . Ta sao lại dẫn vật ngươi?"

Mạc Cửu Ca tiếng nói, cũng có vẻ thông khổ mà bất đắc dĩ, gập thân thể đều run lên, sau đó đã từ từ lợm khộm xuống, vẻ mặt uể oải: "Ta chỉ là không hiểu, 100 năm trước, ta liền không hiểu, bây giờ ta nghĩ một trăm

năm, vẫn không hiểu. . ."

"Người có cái gì không hiểu, hiện tại hỏi tốt!"

Cái kia cô gái tiếng nói, cũng có vẻ hơi sắc nhọn lên.

Mạc Cửu Ca trầm mặc thời gian rất lâu, tựa hồ hỏi ra cái vấn đề này cần rất lớn dũng khí: "Là có thật không?"

Cô gái hơi run: "Cái gì?"

Mạc Cửu Ca chậm chước lời nói, hình như có chút khó có thể mở miệng, một lát sau, mới chậm rãi nói: "Ta sư huynh nói, ta mặt sau ba kiếm đi nhằm phương hướng, cho nên mới phải rơi vào tình cảnh như thế, vì lẽ đó ta muôn hỏi, đương thời ta kiếm đạo lĩnh ngộ đều là giả sao?"

"Người kiếm đạo, như thế nào hỏi. . ."

Cô gái theo bản năng liền mở miệng, nhưng lại, nàng liền rõ ràng Mạc Cửu Ca, sắc mặt dần dần trở nên phi thường khó coi, trong suốt dịu dàng mặt đã trở nên âm trầm, lạnh lùng nói: "Đây mới là người bản ý đi, nghĩ tới nghĩ lui, cũng bất quá là cảm giác mình thiệt thòi, họ Mạc, ta liền chưa từng thấy người nam nhân nào, như người giống như cong cong nhiều nhiều, cần gì quanh co lòng vòng, người đi lấy đi tốt. . ."

Nàng nói tránh ra một bước, lạnh lùng nói: "Đưa người đồ vật tất cả đều lấy đi, sau đó lại cũng đừng đến phiền ta!"

Mạc Cửu Ca nghe xong lời này, thân thể câu lâu lợi hại hơn, tiếng nói ngọt ngào lợi hại: "Người sao nói câu nói như thế này?"

"Ta còn có thể nói cái gì?"

Cô gái kia lên trước một bước, lớn tiếng quát lên: "Lời hay cũng đã nói cho người hết, người vẫn là si buộc không ngớt, 100 năm trước người liền đáp ứng rồi ta, vĩnh viễn không lại trở về, có thể người vẫn là đến rồi, đến rồi sau khi lại không chịu đi, không phải là vì như vậy đồ vật. . ."

"Không nên nói nữa. . ."

Mạc Cửu Ca sắc tiêu chìm xuống dưới, không còn hơi sức nói: "Người

biết ta bình sinh không ở ý ngoại vật, cũng không nghĩ rơi xuống cái si buộc tên, từ từ sư huynh đem ta từ nơi này mang đi sau khi, ta cũng đã đã không còn bất kỳ đòi hỏi. . ."

Cô gái lạnh giọng quát lên: "Nhu thật như vậy nghĩ, ngươi lại làm gì trở về?"

Mạc Cửu Ca trầm mặc rất lâu, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cảnh trên hoa đào, tiếng nói thấp xuống: "Chỉ là có chút hoài niệm mảnh này rừng đào mà thôi. . ."

"Tốt, rất tốt. . ."

Cô gái lông mày chăm chú cau lên đến, nhìn Mạc Cửu Ca bóng lưng, mấy lần cắn răng, muốn nói cũng không nói ra được, bỗng nhiên nàng xoay người, nhìn lướt qua rừng đào, dứt khoát nói: "Ngươi nếu hoài niệm, cái kia liền cố gắng xem đi, sau đó lại cũng không nhìn thấy!"

Vừa nói chuyện, nàng bỗng nhiên cắn răng, một đạo chưởng phong bay ra, chu vi cây đào bên trên, bỗng nhiên dấy lên hừng hực ánh lửa.

Mạc Cửu Ca kinh hãi, bỗng nhiên xoay người lại, cách lửa, hắn nhìn thấy gương mặt đó.

Lúc này cô gái kia chính bản thân một bên pháp lực phun trào, lửa nóng hừng hực ở nàng điều động phía dưới, thời khắc nguy cấp bao phủ cả tòa rừng đào, vô tận trong ánh lửa, nàng thần tình lạnh lùng, lại như là hàn băng giống như, lạnh lùng nhìn Mạc Cửu Ca con mắt, lạnh giọng nói: "Bắt đầu từ bây giờ, mảnh này rừng đào, bao quát trước đây ở trong rừng đào phát sinh tất cả, đều không tồn tại, như vậy, ngươi dù sao cũng nên tuyệt vọng rồi chứ?"

"Ngươi. . ."

Mạc Cửu Ca thân hình lão đảo, lui về phía sau.

Trốn ở cách đó không xa Phương Quý cùng tiểu Lý thấy được tình cảnh này, đều sợ đến lập tức nhảy lên.

Cũng không biết đúng hay không ảo giác, bọn họ ở cái này tất tất ba ba liệt hỏa tiếng thiêu đốt bên trong, lại nghe được tia sợi âm thanh lạnh lạnh.

Cái kia như là một thanh kiếm, bỗng nhiên che kín vết rạn nứt âm thanh.

...

...

"Ha ha, thời cơ đến. . ."

Cũng là vào lúc này, nước Dao Trì cái kia quán rượu nhỏ bên trong, một thân áo bào đen âm nhu nam tử, bỗng nhiên đứng dậy, hấn đầy mặt nụ cười, thậm chí như là có chút vui mừng, như là đã sớm ngờ tới, vừa giống như là bất ngờ lượm bảo bối, hiếm thấy làm càn bắt đầu cười lớn.

Trong tiếng cười, hấn bỗng nhiên tay áo lớn vung ra.

Bên trong tay áo, trong nháy mắt liền có một đạo màu đen quyền trục bay ra ngoài, triển ở giữa không trung.

Cùng lúc đó, nước Dao Trì chu vi ngàn dặm nơi, tất cả chính đang tại lung tung không có mục đích du đãng quỷ thần, đều bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Lại sau một khắc, bọn họ như là bị món đồ gì hấp dẫn, không muốn sống hướng về nơi này vọt tới.

Cái kia thế, có thể so Phương Quý đưa tới thời điểm hung lệ nhiều.

Chương 525 : Quỷ Thần Bình Khí

"Chuyện này làm sao làm?"

Phương Quý bị trước mắt tình cảnh này, liền sợ hãi đến nhảy lên.

Cái này tình nhân cũ gặp mặt, vốn là tán gẫu hảo hảo, làm sao bỗng nhiên liền trở mặt cơ chứ?

Trở mặt liền trở mặt, làm sao còn một cây đuốc đốt lên rồi đây?

Bây giờ, dù là hắn cùng Mạc Cửu Ca còn cách một khoảng cách, cũng đã cảm giác được trên người hắn khí cơ kia biến hóa, bây giờ đã đem Ma sơn quái nhãn tu luyện nhập thân thể, thành tựu địa bảo thành đan hắn, vốn là cảm ứng nhạy bén, dù là không mở ra ma nhãn, cũng tựa hồ có thể nhìn thấy, Mạc Cửu Ca khí tức trên người, tựa như một đạo ánh nến, chính đang nhanh chóng tắt, biến đến cực kỳ âm u nhạt. . .

Cảnh này khiến hắn giật nảy cả mình, vội vàng trốn ra, chạy đi đỡ Mạc Cửu Ca.

"Người là ai?"

Cái kia Dao tiên tử chợt thấy đến bên cạnh trong bóng tối có người nhảy ra ngoài, cũng hơi giật mình, trên dưới đánh giá Phương Quý cùng ở phía sau chạy ra tiêu Lý một chút, liền tựa hồ đoán được hai người bọn họ thân phận, khẽ cau mày, liền quay đầu đi, không để ý đến.

"Này, như người vậy thật quá mức chứ?"

Phương Quý nhìn Mạc Cửu Ca cái kia mặt trắng vô thần mặt, không nhìn được tức giận dâng lên, kêu lớn lên.

"Như thế nào quá mức?"

Cái kia Dao tiên tử không có quay đầu, chỉ là lạnh nhạt mở miệng.

"Người chuyện này . . . Người chuyện này . . ."

Phương Quý nhất thời nghẹn lời, chỉ có thể kêu to: "Người đây là muốn đem người bức tử hay sao?"

"Ta cùng hấn sớm không có liên quan, chỉ nghĩ bảo vệ tốt chính mình một phần thanh tĩnh, là hấn vẫn si buộc, ngược lại muốn trách ta?"

Dao tiên tử vẻ mặt lạnh lùng, trả lời một câu.

Nhưng cũng là câu nói này, đem cái Phương Quý đều nghẹn ở, lại không biết nên làm sao trả lời.

Mà cái kia Dao tiên tử, vào lúc này cũng không thềm để ý Phương Quý cùng tiểu Lý, nàng chỉ là cau mày hướng về trời cao nhìn sang, lúc này nước Dao Trì, vốn là mới vừa cái kia một đạo mảnh liệt khủng bố ma sóng triều cuộn cuộn đến, trêu đến mẫn quốc đều kinh sợ, nhưng may là cái này một đạo ma triều bị Mạc Cửu Ca một kiếm chém chết, không có tạo thành tính thực chất tổn thương, trong nước tu sĩ, dù có chút kinh hoảng, cũng không trí sinh ra loạn tượng.

Nhưng lúc này, chu vi lại mơ hồ vang lên không hề có một tiếng động hỗn loạn ồn ã, làm như nhìn thấy gì một màn kinh khủng.

Đặc biệt là lúc này trời cao, trước quỷ thần ma khí, đã bắt đầu tản đi, sáng trong ánh trăng bám tại giữa trời, nhưng cái này một phần thanh tĩnh, trước sau mới chỉ có bao lâu thời gian, lại nhìn chu thiên, lại có ma khí lẫn, um tùm tràn ngập, tầng tầng lớp lớp phô nhiễm.

Mấu chốt nhất chính là, vừa nãy cái này ma khí, còn chỉ là từ hướng tây bắc mà đến, bây giờ, lại bốn phương tám hướng đều đến rồi.

"Làm sao nhanh như vậy, lại có quỷ thần đột kích?"

Dao tiên tử ngưng thần cau mày, nhất thời khó có thể nghĩ phải hiểu.

Quỷ thần khắp chung quanh du đãng, sớm muộn đều sẽ hình thành ma triều, nhưng cái này cũng là có hạn độ.

Nước Dao Trì trước sau cũng đã đến ba lần ma triều, hiện nay, càng là có

đạo thứ tư ma triều bị Mạc Cửu Ca một kiếm chém chết, theo lý thuyết lên, như lại hình thành đạo thứ năm ma triều, cái kia ít nhất cũng phải là mười ngày nửa tháng sau, huống hồ, bây giờ toàn bộ Bắc Vực tu sĩ, đều ở dòn dập cầm kiếm nhập Vĩnh Châu, chém xuống lượng lớn quý thần, Viễn Châu hẳn là không đến nỗi lại hình thành đạo thứ năm ma triều mới là. . .

Có thể hết lần này tới lần khác, bây giờ không trung quý khí tràn ngập, chu vi càng là mơ hồ nghe được thần khiếu quý khóc tiếng. . .

"Rừng hoa đào đã không còn, mau chóng mang sự phụ của người rời đi đi, nói cho hắn, từ đây ta cùng hắn ân đoạn nghĩa tuyệt, cũng không gặp lại!"

Dao tiên tử trái tim nổi lên nghi hoặc, không nói thêm lời nào, lạnh lùng vút câu tiếp theo, thân hình phóng lên trời.

"Người trở lại cho ta!"

Phương Quý giận dữ, nhảy chân mắng to, nhưng này Dao tiên tử, đã bóng người đều không nhìn thấy.

"Phương Quý ca ca, mau đem Mạc tiên sinh mang về đi, hắn hiện tại. . ."

Sau lưng vang lên tiểu Lý kinh hoảng tiếng nói, Phương Quý kinh hãi, vội vàng chạy tới xem.

Cái này vừa nhìn phía dưới, càng là giật mình không nhỏ, một trảo Mạc Cửu Ca cánh tay, càng cảm thấy vào tay lạnh lẽo, như người chết, lại nhìn trên mặt của hắn, dường như cũng hoàn toàn không có sinh cơ, con mắt tuy rằng còn mở to, nhưng cũng đã biến đến mức dị thường chỗ trống, cũng tựa như không còn hồn giống như, rõ ràng xem lúc này trên người hắn không có thương, nhưng Phương Quý một trảo ở hắn, trong lòng liền sinh ra một loại không dám dùng sức cảm giác. . .

Lúc này Mạc Cửu Ca, lại như là che kín vết rách như đồ sứ, tựa hồ hơi dùng sức, liền nát.

"Mẹ của ta ai, chính là thất cái luyện, người đến không đến nỗi như vậy a. . ."

Phương Quý sợ hãi đến một trận sợ hãi, vội vàng đem Mạc Cửu Ca khiêng lên, đập mây hướng về Thiên Môn sơn bay tới.

"Nhanh, nhanh nấu nước nóng. . ."

"Không đúng, lúc này nước không dùng, người đi nóng rượu. . ."

Vội vã trở lại Thiên Môn sơn, Phương Quý một cước đem chính bàn ở trên cây ngũ vù vù vang vọng Anh Đề cho đập dấy rồi, để nó đi lấy rượu, chính mình thì lại đem Mạc Cửu Ca thả ở trên mặt đất, nhìn lúc này trên mặt nửa điểm huyết sắc cũng không có Mạc Cửu Ca, tay chân luống cuống.

Cái này một lát, Mạc Cửu Ca lại không giống cái người sống, cũng như là một khối xúc tu lạnh lẽo bạch ngọc.

Mà cái này bạch ngọc bên trên, thậm chí như là xuất hiện vết rạn nứt.

Anh Đề vào lúc này, cũng căng thẳng đem ra đót nóng rượu, Phương Quý hướng về Mạc Cửu Ca trong miệng quán, đều quán không đi vào.

"Chuyện gì thế này a?"

Phương Quý nhìn, hoàn toàn không hiểu, trong lòng hốt hoảng, luống cuống tay chân.

Đúng là tiểu Lý vào lúc này còn tỉnh táo, nhẹ nhàng đẩy ra cầm bầu rượu chỉ là muốn quán Phương Quý, chính mình cẩn thận kiểm tra lên, bất quá một phen kiểm tra sau khi, nhưng cũng đầy mặt mờ mịt, thậm chí có chút bị hồ đồ rồi: "Mạc tiên sinh trên người hẳn không có thương, nhưng cũng khí cơ đem tuyệt, tâm tạng như chết, ta trước đây cũng chỉ từng thấy, không nghĩ tới. . . Không nghĩ tới lại sẽ là thật sự. . ."

Phương Quý vội vàng lấy ra vô số đan dược, vội la lên: "Nhanh nhìn một cái, cái nào một viên dễ sử dụng. . ."

Tiểu Lý vội vã lắc đầu: "Vô dụng, đan dược có thể trị bách bệnh, duy độc trị không được tâm bệnh!"

"Vậy làm sao bây giờ?"

Phương Quý nhất thời mờ mịt.

Tiểu Lý trầm mặc rất lâu: "Chỉ có thể dựa vào chính hẳn. . ."

...

...

"Cái kia. . . Đó là cái gì?"

"Sao lại có ma triệu tập cuốn tới. . ."

"Chuyện này . . . Ma triệu vì sao kinh khủng như thế, càng so với mấy lần trước gộp lại. . ."

Cũng là ở Thiên Môn sơn trên tiểu Lý cùng Phương Quý luồng cuống tay chân lúc, lúc này nước Dao Trì, bốn phương tám hướng tu sĩ, đều đã bị kinh động, không biết có bao nhiêu người bay lên trời cao, ngây ngốc nhìn từ bốn phương tám hướng mãnh liệt mà đến ma khí, bọn họ trước sau trải qua ba lần ma triệu, nhưng vẫn không có một lần nhìn thấy như vậy uy nghiêm đáng sợ cảnh tượng, sao vừa nhìn đi, liền như là bốn phương tám hướng trời đều sụp.

Vô cùng quỷ vụ hung lên, cuộn cuộn quỷ thần biến mất trong đó, thoát nhìn liền như là từng bày từng bày ở hải lý cá.

Cái kia cảnh tượng, đừng nói là chống đối, chỉ là liếc mắt nhìn, liền để nhân tâm sinh tuyệt vọng!

"Vừa nãy. . . Vừa nãy cái kia chém ma triệu kiếm đây?"

"Đúng vậy, bây giờ lại có ma triệu đột kích, hẳn vì sao không ra tay?"

Đón cái kia vô tận ma triệu, nước Dao Trì tu sĩ căn bản liền may mắn chống đối tâm tư đều bay lên không đứng lên, bọn họ trước ở các nơi trận đạo bố trí, đừng nói còn chưa hoàn thành, coi như là hoàn thành, ở cái này loại khủng bố quỷ khí trước mặt, cũng không hề sức chống đối a!

Trong tuyệt vọng, đã không khỏi nghĩ đến thanh kiếm kia.

Người đàn ông kia, dù cho bị bọn họ chửi thành ác tặc, nhưng ít nhất đã giúp bọn họ hai lần.

Hơn nữa hai lần đó, bất luận ma triệu lợi hại cỡ nào, hẳn cũng chỉ là một

kiếm liền đem chém chết, có thể thấy được thực lực mạnh!

Đã có hấn ở nước Dao Trì bên trong, vậy chỉ cần hấn ra kiếm, nói vậy. . .

. . .

. . .

"Ha ha, càng thiên tài, càng có bệnh. . ."

"Nghĩ muốn đối phó bọn họ, thậm chí đều không cần người bên ngoài động thủ, chính bọn hấn liền hại chết chính mình. . ."

Mà ở nước Dao Trì trên dưới một mảnh hoảng loạn, trong lòng đã dừng không được ngóng trông cái kia một kiếm ra tay thì phía đông vô tận quỷ vụ bên trong, có người cười to hiện thân, đi ở phía trước nhất, chính là một người mặc áo bào đen, dáng dấp tuấn mỹ, nhưng lại có vẻ hơi âm nhu nam tử, sau lưng hấn, thì lại theo một cái dáng dấp xinh đẹp cô gái, ở mặt sau, còn mơ hồ có mấy cái kì dị quái đản quái lạ tồn tại.

"Bản tọa hài nhi ở nơi nào?"

Nam tử mặc áo bào đen trầm thấp cười, hơi chuyển đầu.

Mà bên cạnh hấn cái kia xinh đẹp cô gái, nhưng là ha ha nở nụ cười một tiếng, dặt động thủ bên trong một cái tinh tế dây khóa.

Rất nhanh, phía sau bọn họ cái kia vô tận dày đặc quỷ khí trong, có khách khách dây khóa lay động tiếng, sau đó vô tận sương mù bị chen tách, hiện lên một cái thân cao tới trăm trượng cự nhân, này cự nhân đầu sinh sừng lớn, trên người có hơn nửa đều là bạch cốt hiển lộ ở bên ngoài, trên người khoác cũ nát khô giáp, mỗi bước ra một bước, đại địa đều rung động một tiếng, lang trụ giống như sắc nhọn răng cửa trong lúc đó, còn căn rất nhiều con quỷ thần.

Quái vật này làm như không có thần trí, hai mắt chỗ trống, mờ mịt nhìn về phía trước, chỉ là liên tục phun ra nuốt vào quỷ khí.

"Tốt, tốt, tốt, bản tọa hết sức hài lòng. . ."

Áo bào đen nam tử nhìn cái này một con cự lớn quỷ thần, trên mặt đều là

say sưa ý cười.

"Chúc mừng Nam Phượng đại nhân. . ."

Bên cạnh hấn cái kia xinh đẹp cô gái cười nói: "Vĩnh Châu quý thân đại loạn, Bắc Vực chúng tu tập kết Vĩnh Châu, chém giết quý thân, nỗ lực thông qua phương thức này để biểu hiện cùng ta Tôn phủ cắt đứt là địch ý muốn, nhưng bọn họ đại khái cũng không nghĩ tới, đại nhân trực tiếp bỏ quên Vĩnh Châu mảnh đất này, lại đưa mắt đặt ở Viễn Châu, lấy quý nuôi quý, cố ý nuôi ra cái này một con trước nay chưa từng có hoàn mỹ quý thân bình khí. . ."

"Còn chưa đủ, chênh lệch một bước!"

Hắc bào nam tử kia nở nụ cười, nói: "Bảo bối này dựa vào trận này đại loạn, đã nuốt chứng không biết bao nhiêu đồng loại, ma thân cường đại đến khó mà tin nổi, lại thêm vào ta lấy bí pháp tế luyện, liền làm cho hấn trở thành quý thân trong độc nhất vô nhị tồn tại, bất quá, hấn còn thiếu một đạo Linh sát, nếu có cái này đạo Linh sát, như vậy hấn đem thoát thai hoá cốt, thậm chí lấy sánh ngang đầu kia Quý Vương. . ."

"Mà vị kia phế bỏ chính mình tuyệt thế kiếm phiêu, liền có thể luyện thành lý tưởng nhất Linh sát. . ."

". . ."

". . ."

Hấn nói thì đã đầy mặt vui mừng, bỗng nhiên vung ra tay áo lớn.

Ở hấn ống tay áo trong, đột nhiên bay ra một cái nho nhỏ màu đen quan tài, cái kia quan tài lúc đầu chỉ có dài hơn thước ngắn, nhưng bay ra tay sau khi, lại càng lúc càng lớn, đợi đến đến đến nước Dao Trì trên không, lại đã tròn có trăm trượng lớn, uy nghiêm đáng sợ khủng bố. . .

"Không tốt, cái kia. . . Đó là cái gì?"

Nước Dao Trì chúng tu, nhìn thấy cái kia một đạo quan tài, đã sợ hãi đến ý nghĩ đều chuyển không tới.

Tựa như đồng nhất ngọn núi lớn đặt ở chính mình trong lòng.

Không biết có bao nhiêu người trong cơn kinh hoảng, theo bản năng đem pháp bảo của chính mình tề lên, mạnh mẽ hướng về cái kia quan tài đánh tới.

Nhưng cái này yếu ớt ánh sáng, đánh vào cái kia quan tài bên trên, như lấy trứng chọi đá, không nửa điểm tác dụng.

"Thanh kiếm kia đây?"

"Thanh kiếm kia vì sao còn không ra tay. . ."

Chương 526 : Ta Chỉ Cần Hấn

Bị cái kia một bộ bay tới quan tài dọa sợ nước Dao Trì chúng tu, bỗng nhiên liền đối với trước thông hận thanh kiếm kia sinh ra vô tận chờ mong.

Mà đối mặt chu vi chúng tu một phen loạn tượng, Mặc Thương lão tu đều không thể nói cái gì , bởi vì liền ngay cả chính hắn, cũng có chút ngóng trông Mạc Cửu Ca ra tay rồi.

Người trong nhà biết chuyện nhà mình, trăm năm trước cái kia cơn họa kiếp sau khi, hắn cũng đã là bây giờ nước Dao Trì bối phận lớn nhất người, cũng là hiểu rõ nhất nước Dao Trì tu sĩ thực lực người.

Bây giờ nước Dao Trì tu sĩ, có thể chống đối không trung bộ kia quan tài bay cùng chu vi uy nghiêm đáng sợ quỷ khí sao?

Xa còn lâu mới có thể!

Coi như Dao tiên tử, nàng tuy là tu hành kỳ tài, nhưng cũng bất quá là Kim Đan cao giai cảnh giới, sợ là liền một con đại quỷ thần đều chém không được, huống hồ cái kia chu vi vô tận quỷ vụ bên trong, tuyệt đối không phải ẩn giấu một con đại quỷ thần?

Huống hồ cái kia một bộ quan tài bay cho mình áp lực, thậm chí vượt xa đại quỷ thần?

Vì lẽ đó liền ngay cả hắn, cũng từ đáy lòng bay lên ra một loại cảm giác tuyệt vọng!

Sợ là bây giờ nước Dao Trì, chỉ có người kia ra tay, mới có thể vượt qua trận này đại kiếp nạn!

Nghĩ như vậy, hắn cũng không kiềm chế nổi trái tim kích động, nhìn về phía Ngọc Chân cung phương hướng, chờ đợi ánh kiếm kia lại lần nữa sáng lên!

Cùng tất cả những người khác đều giống nhau!

Nhưng là cũng không có!

Ngọc Chân cung rừng hoa đào phương hướng, lặng yên không một tiếng động, không có nửa điểm động tĩnh, đen ngòm bao phủ ở một vùng tăm tối trong.

...

...

"Ha ha ha, thiên tài chân chính cùng phế vật cũng không khác nhau gì cả. .
."

"Đều là đặc biệt yêu thích phá huỷ chính mình. . ."

Mà ở nước Dao Trì mảnh tu sĩ một mảnh tuyệt vọng trong, nương theo cái kia cuộn cuộn quỷ thần khí, quan tài bay nặng nề nghiền ép lại đây.

Ở quan tài bay phía sau, không biết có bao nhiêu quỷ thần hung yêu, theo cùng nhau tràn vào, vô số bố thủ ở ngoại vi nước Dao Trì tu sĩ, còn đến không kịp đào tẩu, liền đã bị xé thành mảnh vỡ.

Mà quan tài bay quỷ phía sau trong sương, Vụ đảo Nam Phương năm ngón tay giang rộng ra, không chế quan tài bay đi tới.

Tiếng cười lớn lay động ở quỷ vụ trong, như là nắm giữ tất cả.

"Phương Quý ca ca. . ."

Mà vào lúc này Thiên Môn sơn trên, Phương Quý cùng tiểu Lý cũng nhìn thấy cái kia một bộ dường như núi lớn đánh tới cũng tựa như quan tài bay, hai người đều là kinh hãi.

Bọn họ cũng có thể cảm giác được cái kia quan tài bay phía trên ẩn chứa vô cùng lực lượng, trái tim làm sao có thể không kinh sợ?

Dựa vào bọn họ hai người pháp lực, đã tuyệt đối không thể chống đối cái này quan tài bay, cho nên bọn họ đều theo bản năng hướng về Mạc Cửu Ca nhìn sang.

Nhưng là bây giờ Mạc Cửu Ca, sinh cơ đều đã hầu như cuối cùng đoạn tuyệt, càng không nữa điếm phản ứng.

"Chạy mau. . ."

Phương Quý vội vã đem Mạc Cửu Ca khiêng lên, lớn tiếng la lên tiểu Lý cùng Anh Đề, vung chân liền chạy.

Tiểu Lý nghe lời đi theo phía sau hẩn, nhưng quay đầu nhìn lại, lại một mặt tuyệt vọng.

Đôi mắt loại kia lực lượng, tuy là muốn chạy trốn, có thể thoát được vài bước?

Bốn phương tám hướng, đều là mệnh mông cuồn cuộn quỷ thần, đem nước Dao Trì bao quanh vây nhốt, có thể trốn tới đâu?

Ầm ầm!

Ở quay đầu lại nhìn tới tiểu Lý tầm nhìn bên trong, cái kia huyền quan mang vô cùng sức mạnh to lớn bay tới, liền muốn đem nước Dao Trì mạnh nhất Ngọc Chân cung nghiền thành mảnh vỡ, thuận thế xông hướng Thiên Môn sơn.

. . .

. . .

"Bạch!"

Nhưng cũng là ở bọn họ hai người cùng với nước Dao Trì vô số tu sĩ đều cảm giác được có chút tuyệt vọng thời khắc, đột nhiên từ Ngọc Chân cung phương hướng, một bóng người vô cùng trùng thiên tế, ngấn ở quan tài bay trước người.

Đạo kia thân hình trong chớp mắt, lại bùng nổ ra vô tận sức mạnh to lớn, quanh người cuồn cuộn pháp lực, đem chu vi trăm trượng bên trong bầu trời đêm đều nhuộm thành năm màu rực rỡ sắc thái.

Mà ở cái này sắc thái trung ương, một đạo tinh tế bóng người nhắc chuông

đặt tại trầm trọng vô cùng quan tài bay bên trên, nhẹ giọng quát khê.

Cái kia trầm trọng vô cùng, tựa hồ có thể ép diệt một cái quốc gia quan tài bay, lại mạnh mẽ ngừng lại.

Lại sau một khắc, quan tài bay bỗng nhiên về phía sau đánh tới, thời khắc nguy cấp lui ra mấy chục dặm, mà đạo kia tinh tế bóng người, thì lại theo tiền lên, tay trắng vung múa.

Trong thiên địa, liền bỗng nhiên thêm ra đạo đạo linh dược quán quanh sợi tơ, cuốn về bốn phương tám hướng.

Những kia theo quan tài bay tràn vào quỹ thân, dĩ nhiên khoảng khắc trong lúc đó, liền đã bị sợi tơ cuốn lấy, sau đó hóa thành bột mịn.

"Nước Dao Trì không phải tùy ý các ngươi Tôn phủ bắt bí địa phương!"

Đạo kia tinh tế bóng người, thẳng tắp về phía trước lao đi, chỗ đi qua, sợi tơ bay lượn, cũng không biết cắn giết bao nhiêu quỹ thân, cuối cùng đi tới cái kia một mảnh quỹ thân mây đen trước.

Nàng lạnh giọng quát khê, tiếng nói đẩy ra, khắp nơi bát hoang, nhất thời yên lặng như tờ.

"Đó là. . . Là Dao tiên tử. . ."

"Dao tiên tử ra tay rồi, nàng tới cứu chúng ta. . ."

"Lại là Dao tiên tử, nàng Lão nhân gia tu vị, lại như thế. . ."

Chu vi những kia đã kinh hoảng chạy trốn nước Dao Trì tu sĩ, nhìn thấy màn này, đều đã trở nên vừa mừng vừa sợ.

Chốc lát yên tĩnh sau khi, liền không biết có bao nhiêu người hoan hô lên, càng có người tráng nổi lên gan, lớn tiếng kêu hét, cùng nhau xông lên giữa không trung, chen chúc ở Dao tiên tử sau lưng.

Cô gái này vừa xuất hiện, liền lập tức thành nước Dao Trì tu sĩ người tâm phúc.

"Một chương lụi quan tài bay, trong nháy mắt đồ quỹ thân. . ."

Mà ở cái này một mảnh hoan hô bên trong, cũng có người trong lòng nhất thời cả kinh, mừng lớn hoặc nghi ngờ, tựa như Mặc Thương lão tu.

Hắn nhìn thấy Dao tiên tử một chưởng đem quan tài bay đầy lui một màn, đã là trợn mắt ngoác mồm: "Dao tiên tử sao lại thế. . . Tại sao có thể có bức này mạnh mẽ tu vị?"

...

...

"Hà?"

Chính là con kia quỷ thần trong sương mù, che đậy thân hình Vụ đảo Nam Phượng, lúc này cũng khẽ cau mày, trầm tiếng quát khẽ: "Không thể, nước Dao Trì tại sao có thể có cái này loại nhân vật?"

Nhìn cái kia bị Dao tiên tử đẩy lùi quan tài bay, hắn không chút nghĩ ngợi, chính là hoàn chưởng vỗ trở lại.

Ầm ầm ầm!

Cái kia quan tài bay phía trên ẩn chứa lực lượng, nhất thời lại tăng thêm mấy lần, lấy so với vừa nãy sức mạnh càng khủng bố hơn, hướng về Dao tiên tử đánh tới.

Đón này cỗ hung uy, những kia chen chúc đến Dao tiên tử sau lưng nước Dao Trì các tu sĩ, nhất thời lại mặt lộ vẻ sợ hãi, đã theo bản năng run chân, nghĩ muốn chạy tứ tán.

Nhưng lại không nghĩ rằng, Dao tiên tử chỉ là khẽ nhíu mày, liền trở bàn tay đánh ra, quanh người vô biên hoa hoè hiện lên, theo nàng một chưởng đánh vào quan tài bay bên trên.

Quan tài bay thế nhất thời ngưng trệ, nàng cùng Nam Phượng các ra một chưởng, đến ở quan tài bay hai đầu.

"Đây là cái gì quý?"

Mà nhìn tình cảnh này, tiểu Lý cùng Phương Quý hai cái, cũng không khỏi

kinh hãi, ngây ngốc nhìn về phía quan tài bay.

Bọn họ cũng đều vụn vụn không nghĩ tới, cái kia Vị Dao tiên tử, tu vị lại như thế cao.

Vốn tưởng rằng Mạc Cửu Ca mấy lần ra tay, đều là giải nước Dao Trì oai, lại không nghĩ rằng, đối phương cũng ẩn giấu cái này loại cao thủ.

Nếu là nhân gia tu vị như vậy, cái kia trước đây Mạc Cửu Ca ra tay bảo vệ, chẳng phải là lại tưởng bở?

...

...

"Rất tốt, rất tốt, Bắc Vực tu sĩ, đúng là thường thường cho ta một niềm vui nhỏ. . ."

Vụ đảo Nam Phương ánh mắt uy nghiêm đáng sợ, nhìn về phía ở một đầu khác chặn lại quan tài bay Dao tiên tử, đáy mắt cũng hơi hơi hơi kinh ngạc về.

Bất quá rất nhanh, hần liền tiếng nói trầm thấp nở nụ cười: "Bất quá ta rất hiếu kì, nếu người có bực này thực lực, vì sao trước mấy lần đều không có ra tay? Huống hồ, người bực này tu vị, chính là thả chur Bắc Vực, có thể so với người cũng không nhiều, nếu là sớm bị người biết, Bắc Vực bảy Tiểu thánh bên trong đều sẽ có một chỗ của người, vì sao ta lại chưa từng nghe nói có người nhân vật số một như vậy?"

Nói bỗng nhiên vung vung tay, cười nói: "Sai rồi, cũng không phải không nghe nói, chỉ là nghe nói chính là mặt khác!"

"Tu hành bên trong người trọng ở lĩnh ngộ tu hành, đồ hư danh kia làm cái gì?"

Dao tiên tử lạnh lùng trả lời, thẳng tắp đón Vụ đảo Nam Phương con mắt: "Chỉ là người ra tay độc ác, muốn đoạn ta nước Dao Trì cơ nghiệp, ta lại không thể tha thứ được!"

"Hôm nay nhưng gọi ta có một hơi ở, liền sẽ không cho phép người thương ta nước Dao Trì một tính mạng người. . ."

". . ."

". . ."

Chu vi nước Dao Trì chúng tu, nghe được lời nói này, đã không nhin được nên vì Dao tiên tử reo hò khen hay trợ uy.

Bọn họ nhất thời kích động đến không gì sánh kịp, rất nhanh liền từ kích động, tiến vào cảm động tâm tình, nguyên lai chính mình nước Dao Trì, liền có bực này cao nhân bảo vệ, này còn ngóng trông người khác làm gì?

Thậm chí lúc này, cũng đã có người vì chính mình trước chờ đợi cái kia một kiếm ra tay mà cảm động lên. . .

"Ha ha, lời ấy nói đẹp đẽ. . ."

Vụ đảo Nam Phương, cũng là hơi ngần người ra, lại đúng là không để ý chút nào nở nụ cười, nói: "Bất quá bản tọa cũng không phải loại kia si ngu hạng người, không tin người này một bộ, người trước đây có bao nhiêu cân lượng, ta cũng không phải là không có xem qua Viễn Châu hồ sơ, nhưng, bây giờ bản tọa không thêm để ý, người tránh ra đi, bản tọa chỉ nghĩ muốn Thiên Môn sơn người kia, người mà lại tránh ra, ta cảm憾, thì sẽ để quỷ thần thôi lui, làm sao?"

"Người là tìm đến憾?"

Cái kia Dao tiên tử hơi ngần người ra, tựa hồ có hơi bất ngờ.

"Không sai, bản tọa này đến, chỉ là muốn cái kia người cực không muốn muốn người!"

Vụ đảo Nam Phương cười nhạt cười, nói: "Nước Dao Trì như thế điễm khí vận, chết nó có mấy trăm ngàn huyết thực thôi, bản tọa chưa từng để ở trong mắt?"

"Ồ? Những kia quỷ thần, là vì người kia đến?"

"Ta nói là cái gì quỷ thần đột nhiên đến, không giống như là tự nhiên thành hình, hóa ra là có người điều động. . ."

"Nói như vậy, là cái kia ác tặc. . . Là hẳn cho chúng ta đưa tới trận này hoạn họa?"

". . ."

". . ."

Chu vi trong hư không, một đám nước Dao Trì tu sĩ, đều nghe được Nam Phương, nhất thời đều cảm thấy bất ngờ!

"Đừng muốn mơ hão!"

Dao tiên tử sắc mặt cũng đột nhiên thay đổi mấy phần, gằm thét nói: "Ta Dao Trì bên trong sinh linh, bất kể là ai, cũng không thể giao cho người Tôn phủ trên tay!"

"Hả?"

Nghe được nàng lời này, Vụ đảo Nam Phương, hơi thay đổi sắc mặt.

Mà phía dưới một đám nước Dao Trì tu sĩ, cũng dồn dập thay đổi sắc mặt, cực kỳ phức tạp.

Đúng là Thiên Môn sơn phương hướng, Phương Quý cùng tiểu Lý hai cái nhìn nhau một chút, đều cảm giác vô cùng bất ngờ.

Những thứ này mãnh liệt khủng bố quỷ thần, lại là chạy Mạc Cửu Ca đến, nhượng bọn họ dự liệu chưa kịp, mà cái này Dao tiên tử kiên quyết từ chối đối phương, cũng nhượng bọn họ cực kỳ bất ngờ.

Tiểu Lý thậm chí có chút vui mừng, nhỏ giọng nói: "Nguyên lai cái này Dao tiên tử kỳ thực là người tốt. . ."

Phương Quý quơ quơ đầu, không nói gì.

. . .

. . .

"Tiện nhân, bản tọa chỉ là không muốn nhiều gây chuyện, mới để người một bước, người lại quả thật được voi đòi tiên?"

Vụ đảo Nam Phụng, nghe xong Dao tiên tử, cũng là sắc mặt khẽ thay đổi.

Vừa nói chuyện, đã là hai tay giương ra, sau lưng quỷ thần khí cuộn cuộn, vô cùng vô tận quỷ thần khí, thẳng hướng nước Dao Trì tuôn ra lại đây.

Sóng lớn ngập trời, ma khí cuộn cuộn, nước Dao Trì dường như đã thành ở cái này vô tận sóng gió trong, một toà cô huyền đảo nhỏ!

Mà đón cái này đầu sóng, Dao tiên tử thì lại cắn chặt hàm răng, bỗng nhiên thả người nhào lên, thẳng hướng Vụ đảo Nam Phụng nhào giết tới.

thế dũng mãnh tuyệt nhưng, cũng như thiêu thân lao đầu vào lửa!

Chương 527 : Một Tay Hộ Quốc

Nước Dao Trì góc đông bắc trên, rất nhanh liền có vô tận linh quang ngút trời, quỷ thần kêu khóc, hoàn toàn đại loạn.

Đó là Dao tiên tử đã cùng Vụ đảo Nam Phượng giao nổi lên tay đến.

Nếu không là tận mắt thấy đến trận chiến này, e sợ bất kể là ai cũng không tưởng tượng nổi, bây giờ Dao tiên tử, lại có bực này thực lực.

Nước Dao Trì từ trước đến giờ gầy yếu, đặc biệt là trước tiên trải qua một tràng trăm năm trước họa kiếp, rồi sau đó lại linh khí từ từ khô cạn, hậu bối Tu hành giả căn cơ không đủ, càng là thực lực tổng hợp, từ từ trượt.

Mà cái này, cũng là bọn họ đều hết sức thông hận Mạc Cửu Ca nguyên nhân.

Nếu không là 100 năm trước hấn phát rồ chém nước Dao Trì Tiên Linh, bây giờ nước Dao Trì các tộc thực lực, ít nhất còn muốn tăng lên gấp ba!

Mà bây giờ gần mấy lần ma triều, Ngọc Chi hà một lần, rừng hoa đào một lần, bây giờ Vụ đảo Nam Phượng xuất hiện, lại là một lần, cái này mấy lần ma triều, hầu như đều không phải nước Dao Trì tu sĩ có thể chống đối.

Đặc biệt là cái này một lần cuối cùng, ma triều đáng sợ, càng là đạt đến để nước Dao Trì tu sĩ tuyệt vọng trình độ!

Nhưng ai ngờ nghĩ, hết lần này tới lần khác như trời giúp giống như, lại trước sau mấy lần đều có người giải vây.

Một trận đại chiến, kinh thiên động địa, Vụ đảo Nam Phượng cùng Dao tiên tử giao thủ mấy lần, trước sau chiếm không được bao nhiêu tiện nghi.

Bọn họ thực lực quá mạnh, đến nỗi tại người ngoài chỉ có thể nhìn về nơi xa tràng đại chiến kia thanh thế hạo nhiên, lại không người nào có thể khoảng cách gần quan chiến, càng không cần phải nói tiến lên cứu viện.

Chỉ là lo lắng đề phòng chờ kết quả, lại là đại chiến sau khi, quý thân nộ trào tạm thời thôi lui, Dao tiên tử tọa trấn nước Dao Trì trên không, lấy khí cơ bức ở đối với nước Dao Trì bừa bãi tàn phá quý thân . Bất quá, Vụ đảo Nam Phương tuy là tạm thời thôi lui, nhưng hạo nhiên quý khí, vẫn là ngưng tụ ở nước Dao Trì chu vị, vô tận quý thân, mắt nhìn chăm chăm, song phương càng thành thế giằng co. . .

Đối với kết quả của trận chiến này, cũng là mỗi người nói một kiểu.

Có người nói Dao tiên tử toàn lực ra tay, đã tổn thương cái kia suất lĩnh quý thân mà đến Vụ đảo cao thủ thân bí, bức được đối phương thôi lui.

Cũng có người nói, Dao tiên tử chỉ là miễn cưỡng chặn lại rồi đối phương truy binh , nếu không là đối phương cũng không muốn nhiều tạo thương vong, lo lắng Dao tiên tử liều mạng, tiếp tục công đem đi xuống, vậy này một trận chiến kết quả, còn muốn chưa biết.

...

...

"Thật không nghĩ tới, nguyên lai nàng tự thân tu vị liền như thế cao. . ."

Tiểu Lý cùng Phương Quý như thế, chỉ có thể ở tại Thiên Môn sơn trên , làm cái này một cái khán giả tồn tại.

Bọn họ cũng đều nhìn thấy nước Dao Trì góc đông bắc trên một phen hàm chiến, lo lắng đề phòng nửa ngày, rốt cuộc chờ tới quý khí tạm lui tin tức, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lòng vẫn còn sợ hãi, tiểu Lý nói: "Vị kia Vụ đảo Nam Phương, ta ở Đông Thô liền nghe nói qua hẩn tên tuổi, có người nói có Thượng Cổ Yêu phượng huyết mạch, thực lực sâu không lường được, chính là Nam Hải Đế Tôn dưới trướng tam đại người hầu một trong, tu vị tuyệt đối không phải bình thường Nguyên Anh có thể so với, bất luận vừa này trận chiến đó, Dao tiên tử tiên bối là thật sự thắng rồi, vẫn là chỉ là để cho hẩn hơi có kiêng kỵ, đều rất hiếm có!"

"Cái kia cái gì Lão tiên tử làm sao lại không nói. . ."

Phương Quý nghĩ tới nhưng là một cái vấn đề khác, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Mạc lão cửu lúc này nhưng là mắt mặt ném đến nhà rồi!"

Tiểu Lý do dự một chút, nhưng cũng rõ ràng Phương Quý ý tứ.

Hai người bọn họ là cùng Mạc Cửu Ca cùng nhau đến, tự nhiên trong lòng càng hướng về hẳn chút, lúc đầu thấy trong lòng hẳn đau xót, cũng đều có chút đồng tình, nhưng là dần dần hiểu rõ đến trăm năm trước phát sinh chuyện này, trong lòng ngược lại cũng không khỏi sinh ra chút xấu hổ.

Bất luận trăm năm trước chân chính tình hình làm sao, một người đàn ông đối với một cô gái si triền, đều là nhượng người xem thường.

Mà trước cũng còn tốt chút, Mạc Cửu Ca dù sao cũng là đến giúp đỡ, trước sau giải hai lần nước Dao Trì nguy hiểm, cũng coi như trả nợ.

Có thể lại nhìn bây giờ, hẳn lại tâm tang bị thương nặng, lại bị Vụ đảo Nam Phượng nhìn chăm chăm.

Lập tức cũng lại thành hẳn bị trước đây thương qua Dao tiên tử bảo vệ, điều này khiến người ta làm sao chịu nổi?

Liên ngay cả Phương Quý đều cảm thấy, nếu là đổi lại mình, chính mình không chắc đồng ý nhượng người che chở.

Tình nguyện đi ra ngoài chiến cái thống khoái!

Nhưng hôm nay Mạc Cửu Ca đã thành dáng dấp như vậy, liền muốn nói cho hẳn những việc này, hẳn sợ là cũng không nghe được a!

Hai người bọn họ lại có thể làm sao?

Đem Mạc Cửu Ca ném ra đưa cho cái kia Vụ đảo Nam Phượng hay sao?

Không làm sao được, cũng chỉ có thể tạm thời ở Dao tiên tử che chở phía dưới bảo vệ, chờ Mạc Cửu Ca tỉnh lại. . .

. . .

. . .

"Phía đông đến ác tặc ở nơi nào?"

"Người đưa tới trận này đại họa, càng do Dao tiên tử một người gánh chịu hay sao?"

"Đáng ghét, người đường đường nam nhân, lại chạy đến nước Dao Trì đến tránh họa?"

Chính đang tại Phương Quý cùng tiểu Lý đều tâm loạn luống cuống, chỉ có thể lẳng lặng đợi Mạc Cửu Ca khi tỉnh lại, lại chợt nghe đến Thiên Môn sơn ở ngoài, không biết vang lên bao nhiêu rít gào tiếng hét phần nô, Anh Đề chạy tới thân đầu liếc nhìn nhìn, nhất thời sợ hãi đến cả người run cầm cập, về tới một cái kinh ra dấu.

"Tiên sư nó, những thứ này người lại tới nữa rồi. . ."

Phương Quý biết người tới là ai, phần nô đem Thiên Tà long thương lấy đi ra.

Trước đây Nam Phương nói thẳng, muốn chỉ là Mạc Cửu Ca, bắt xuống Mạc Cửu Ca sau, thì sẽ rời đi, không phạm nước Dao Trì mảy may.

Cái này không thể nghi ngờ lại bị rất nhiều nước Dao Trì tu sĩ nghe vào trong tai, lúc này liền căm giận mà đến rồi.

Như đặt trước, Phương Quý trực tiếp liền muốn đi ra ngoài, trước tiên giáo huấn mấy người lại nói, nhưng hôm nay, Mạc Cửu Ca bất tỉnh, lại mới vừa biết rồi Ngọc Chân cung cái kia Vị Dao tiên tử thực lực chân chính, thì ra là như vậy khủng bố, hấn cũng theo bản năng trở nên thành thật rất nhiều.

"Đi, nhiều người một khối vọt vào, hỏi một chút hấn còn có phải là người đàn ông!"

"Dao tiên tử một cây làm chẳng lên non, hấn lại không ra tay, liền muốn hại chết chúng ta nước Dao Trì. . ."

Bên ngoài hô tiếng hét, càng ngày càng nhiều, quần tình xúc động, mắt thấy liền muốn hướng đem đi vào.

"Câm miệng!"

Nhưng cũng liền vào lúc này, một tiếng nói già nua vang lên, đã thấy là râu trắng tóc bạc Mạc Thương trưởng lão, từ trên trời giáng xuống, đầy mặt vẻ

giận dữ, hẳn đúng là ngoài dự đoán mọi người, lại ngẩn ở Thiên Môn sơn trước, nhìn những kia Thiên Môn sơn ở ngoài, quần tình xúc động, chỉ nghĩ xông tới tu sĩ quát lên: "Dù như thế nào, hẳn lần này đến, xác thực giúp chúng ta hai lần, bọn người bây giờ lại sao có thể như vậy vong ân phụ nghĩa?"

"Nhưng là. . . Mặc Thương tiên bối. . ."

Chúng nước Dao Trì tu sĩ thấy hẳn càng nói như vậy, nhất thời đầy mặt làm khó dễ.

"Không nên lại nói, ta là dẫn theo Dao tiên tử ý tứ đến. . ."

Vị kia Mặc Thương lão tu lạnh tiếng hét lớn, đem những thứ này người trực đi ra ngoài, sau đó nhanh chân đi lên núi đến.

"Sao như vậy?"

Đợi đến hẳn nhìn thấy lúc này thân như chạm ngọc Mạc Cửu Ca thì cũng kinh hãi, có chút ngơ ngác.

"Hết cách rồi, hẳn cùng cái kia tình nhân cũ. . . Dao tiên tử gặp mặt một lần. . ."

Phương Quý bất đắc dĩ vẫy vẫy tay, buồn bực nói.

"Ai, chẳng trách Dao tiên tử mới vừa bức lui quý thân, liền để ta lại đây một chuyện. . ."

Mặc Thương lão tu cũng là đầy mặt bất đắc dĩ, trước đây hẳn mỗi lần thấy Mạc Cửu Ca, đều thổi râu mép trừng mắt, thống hận đến cực điểm, nhưng lần này, Mạc Cửu Ca té xỉu, hẳn trái lại cũng không còn trước địch ý, chỉ là thấp giọng than thở: "Lão phu đã sớm nói không nên thấy, người lại nhất định phải đi gặp cái này một mặt, bây giờ ai Mạc Tâm chết, vạn niệm đều tuyệt, lẽ nào chính là người muốn cầu đến kết quả?"

Phương Quý ở một bên không dám lên tiếng, cũng ánh mắt uy hiếp tiểu Lý không thể lên tiếng.

Lần này hai người bọn họ người gặp mặt, nhưng là chính mình một tay thúc đẩy, việc này hiện tại không thể nói. . .

"Lão phu cùng Dao tiên tử, đều không nghĩ tới, Vụ đảo Nam Phương, lại là vì hấn mà tới. . ."

Mặc Thương lão tu cảm khái một phen, liền hướng về Phương Quý cùng tiểu Lý nói: "Bất quá trước đây lão phu cũng đã qua hỏi qua Dao tiên tử ý tứ, nàng nói, mặc dù mình cũng không tiếp tục muốn gặp hấn, càng không muốn cùng hấn có bất kỳ liên quan, nhưng dù sao quen biết một tràng, cũng sẽ không ngồi xem hấn bị Tôn phủ bắt đi, vì lẽ đó các ngươi chỉ để ý yên tâm ở lại đây, nàng còn có thể ra tay, liền sẽ không để cho Tôn phủ toại nguyện!"

Phương Quý cùng tiểu Lý nghe xong, liếc mắt nhìn nhau, đều có chút kinh ngạc.

Mặc Thương lão tu tựa hồ là nhìn ra hai người bọn họ suy nghĩ, ha ha cười nói: "Dao tiên tử tuy là nữ lưu, ở lão phu trong mắt càng là cái văn bối, nhưng nàng các loại làm việc, ngạo nghễ thiên địa, thật là thế gian kỳ nữ tử, lão phu trong lòng, cũng quả thật là cực kỳ bội phục nàng. . ."

Nói tới chỗ này, tựa hồ cũng nghĩ đến trước chính mình một chút nghi hoặc, trên mặt ngược lại có chút hổ thẹn.

Than nhẹ một tiếng, nhìn Mặc Cửu Ca nói: "Chờ ngươi sư tôn tỉnh rồi, đem việc này nói cho hấn, để cho hấn biết chút tốt xấu đi. . ."

Đợi đến cái này lão tu rời đi, liền ngay cả Phương Quý, cũng nhất thời trầm mặc lại.

Tiểu Lý cũng do dự, thấp giọng nói: "Chờ Mặc tiện sinh tỉnh rồi, chúng ta có phải là thật hay không nên khuyên một chút hấn?"

Phương Quý cau mày, nói: "Có điểm không đúng. . ."

Tiểu Lý hơi run: "Là lạ ở chỗ nào?"

Phương Quý nói: "Cái này Dao tiên tử cũng quá tốt rồi. . ."

Tiểu Lý dở khóc dở cười, nói: "Tốt còn có sai sao?"

Phương Quý nghĩ đến một hồi, nói: "Tốt là không sai, nhưng quá tốt rồi,

liền để người cảm thấy không đáng tin. . ."

...

...

"Nam Phượng đại nhân, vì sao thu binh?"

Mà vào lúc này nước Dao Trì ở ngoài, cuồn cuộn quỷ vụ trong, vị kia Vụ đảo Nam Phượng, cũng chính xếp bằng ở hư không, có thể thấy, hấn thân hoàn khí tức, không có được nửa điểm thương, thậm chí như là một thân pháp lực, cũng không có tiêu hao bao nhiêu, chỉ là chính suy tư.

Bên người kiều mị cô gái, đã không nhịn được đặt câu hỏi: "Ngài vừa nãy tựa hồ vẫn chưa đem hết toàn lực, bằng không không chắc không bắt được nàng, hưởng hồ, coi như cô gái kia thật sự có bực này tu vi vốn lĩnh, nhưng chúng ta chỉ cần điều động quỷ thần tuôn tới, còn không bắt được nho nhỏ này nước Dao Trì?"

"Ta không đem hết toàn lực, ngươi coi nàng liền đem hết toàn lực?"

Nam Phượng mở mắt ra, tựa như cười mà không phải cười, nhìn về phía kiều mị cô gái.

Cô gái nghe vậy, cũng không phải tùy vào lấy làm kinh hãi, hầu như có chút không thể nào hiểu được nhìn về phía Nam Phượng: "Cái này không hợp lý!"

Nàng rất chắc chắn trả lời!

Một cái nho nhỏ nước Dao Trì xuất thân nữ tu, tuy là thiên tư cao đến đâu, cũng không có thể cao đến liền Vụ đảo Nam Phượng đều kiêng kỵ!

"Cô gái kia thật không đơn giản. . ."

Vụ đảo Nam Phượng tựa hồ nhìn ra sự lo lắng của nàng, cười cười nói: "Trên người nàng mang một chút ngay cả ta đều xem không hiểu đồ vật, bởi vì ta xem không hiểu, vì lẽ đó cũng không dám quá ép buộc nàng, ta có loại dự cảm, hoặc là nói, cũng là nàng cố ý cho ta loại dự cảm này, nếu ta thật đem nước Dao Trì bức đến tuyệt cảnh, nàng không nói có thể gây tổn thương cho ta, ít nhất cũng sẽ để ta rất khó chịu. . ."

"Ta đến Viễn Châu, là vì đặt vững thắng cục mà đến, không phải vì cùng người đánh nhau chết sống, trên thực tế, ta nghĩ chính là toàn thắng, tốt nhất không đánh mà thắng, bằng không giết đến một thân đẫm máu, tuy là thắng, cũng cảm thấy nhất buồn nôn, không phải sao?"

"Ngài không muốn cùng người liều mạng, đối phương cố niệm tình nhân cũ không chịu tha. . ."

Kiều mị cô gái hơi kinh ngạc thốt lên, đưa tay che lại chính mình miệng anh đào nhỏ: "Cái kia nên làm thế nào cho phải?"

Vụ đảo Nam Phượng quay đầu nhìn nàng một cái, cười nói: "Người đều là nguy trang đến mức rất ngốc kiêu cho ta niềm vui đáng vẻ, có chút lão bộ!"

Kiều mị cô gái ha ha nở nụ cười một tiếng, nói: "Vậy đại nhân nói cho ta cái gì là mới mẻ nha. . ."

"Ta tuy sinh đến không sai, nhưng dù sao cũng là người đàn ông, dạy không được người những thứ này. . ."

Vụ đảo Nam Phượng cười nói: "Bất quá có lẽ người rất nhanh liền sẽ thấy. . ."

Chương 528 : Rắp Tâm Hại Người

Mây đen giăng kín, quỷ thần vây quanh.

Nước Dao Trì nguy hiểm vẫn chưa giải, ai cũng chẳng biết lúc nào sẽ lại lần nữa đại nạn ập lên đầu.

Ở tình huống như vậy, tự nhiên tất cả mọi người đều sẽ đem trong lòng duy nhất hi vọng, kỳ thác ở Dao tiên tử trên người, ý nguyện của nàng, cũng càng không thể có người vi phạm, là lấy, tuy rằng Mạc Cửu Ca bây giờ trọng thương không tỉnh tin tức đã truyền đạt đi ra ngoài, thế nhưng cũng nhất thời không người đến phiên nhiều Phương Quý bọn họ, cũng nhượng bọn họ ở đi tới cái này nước Dao Trì sau, có hiềm thấy mấy phần bình tĩnh.

Đối với Mạc Cửu Ca bây giờ thương, nước Dao Trì biết người không nhiều, đại đa số người đều cho rằng hắn là ở thủ bàn đào lâm, lười quỷ thần lúc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bất quá những thứ này người tự cũng sẽ không quan tâm cái này, bây giờ đúng là ngôn luận nổi lên bốn phía, đều đàm luận bây giờ Dao tiên tử.

"Dao tiên tử thiên tư có thể nói siêu tuyệt, cái kia phía đông đến thanh kiếm này, có người nói đã là danh chấn Bắc Vực kiếm đạo kỳ tài, nhưng là không trải qua thật chiến trận, chung quy không nhìn ra hư thực, ha ha, cái này cái gọi là kiếm đạo kỳ tài, mới chặn lại hai lần ma triều, liền đã trọng thương không tỉnh, nhưng Dao tiên tử trong ngày thường thanh danh không nổi, làm người biết điều, lúc mâu chốt, lại dốc hết sức chống đối Tôn phủ quỷ thần đại quân, cỡ nào kinh diễm?"

"Cái kia ác tặc dù sao với ta nước Dao Trì có oán, vì sao Dao tiên tử ngược lại muốn một lòng che chở hắn?"

"Người nói Dao tiên tử là ở bảo vệ hắn sao?"

"Ha ha, sai rồi, nàng càng hận cái này ác tặc, bây giờ che chở hắn, lại là vì hai điểm!"

"Một là cái này ác tặc tuy rằng từng ở ta nước Dao Trì phạm vào đây rầy làm ác, nhưng hần lần này đến rồi, nhưng cũng hai lần giúp chúng ta lui ma triều. . . Đương nhiên, đó là hần tướng bở, trên thực tế không có hần, Dao tiên tử cũng có thể ngăn cơn sóng dữ. . . Bất quá đúng là với ta nước Dao Trì có chút công lao, vì lẽ đó Dao tiên tử bây giờ bảo vệ hần một lần, cũng là biểu thị ta nước Dao Trì cũng không nợ hần!"

"Hai là, bây giờ Bắc Vực quần hùng cùng nổi lên, đều muốn phản kháng Tôn phủ, là lấy Bắc Vực tiên môn đều là một nhà, chúng ta tuy là thống hận cái này ác tặc, nhưng cũng không thể như Tôn phủ nguyện, đơn giản tới nói, liền coi như chúng ta muốn giết hần, cũng đến tự mình giết, mà không phải giao cho Tôn phủ!"

"Thì ra là như vậy, Dao tiên tử thiên tư siêu tuyệt không nói, càng có bực này tầm mắt lòng dạ, thực làm vì ta không chờ được nữa!"

"Chỉ là vừa đến, đúng là khổ Dao tiên tử, độc chống đỡ đại cục!"

". . ."

". . ."

"Quý thân chưa rút đi, cũng không biết vị kia Dao tiên tử, có thể không địch nổi những kia Vụ đảo yêu nhân. . ."

Thiên Môn sơn trên, tiểu Lý cùng Phương Quý đồng dạng tâm sự nặng nề.

Các nàng hai người từ lâu thương lượng qua bây giờ tình thế, quý thân vòng mà chưa đi, chẳng biết lúc nào lại công, chờ bọn họ, cũng đơn giản chỉ có hai loại kết quả, một loại là Dao tiên tử quả thật như vậy kinh diễm, chém hết quý thân cùng Vụ đảo yêu nhân, bọn họ rời đi.

Loại thứ hai chính là Mạc Cửu Ca tỉnh lại, dẫn bọn họ mở một đường máu!

Đối với bọn họ mà nói, con đường thứ hai này, mới là trong nội tâm nhất là chờ đợi. . .

Nhưng hôm nay, Mạc Cửu Ca đã bất tỉnh một đêm, hoàn toàn không có tỉnh dậy dấu hiệu, Phương Quý cùng tiểu Lý, đã các loại phương pháp đều từng thử, dứt nội canh thuốc, kim đâm chân đạp, có thể hết lần này tới lần khác hần chính là không có nửa điểm động tĩnh, Phương Quý thậm chí nghĩ

tới, lấy thần thức dò vào hấn biến ý thức, đem hấn tỉnh lại, có thể thử một lần phía dưới mới phát hiện, cả người hấn đều đã mờ mịt một mảnh, thức hải trong, cũng là như biển chết.

Nhìn dáng dấp hi vọng hấn là không xong rồi.

Hai người đều khó có thể tưởng tượng, nếu không là Dao tiên tử bỗng nhiên lên tiếng, đem bọn họ bảo hộ ở nước Dao Trì bên trong, đem sẽ là cái gì kết quả!

Phương Quý đã bắt đầu cân nhắc, làm vì hôm nay thời khắc, có lẽ chỉ có trước tiên ở nước Dao Trì bên trong ẩn thân, sau đó truyền tin đi Vĩnh Châu, hướng về cái kia Tức gia Đại thiếu câu viện, bây giờ cùng Viễn Châu không giống, Vĩnh Châu chính là các đại tiên môn tụ hội, thực lực mạnh thịnh lúc, hơn nữa Vĩnh Châu cùng Viễn Châu liền nhau, khoảng cách khá gần, nếu là bọn họ có thể đúng lúc chạy tới cứu viện, như vậy cái này nước Dao Trì quý thần kiếp số, liền tự có thể giải.

Hấn cùng Tức gia Đại thiếu phân biệt lúc, ngược lại cũng từng để lại truyền tin phương pháp, lấy ra linh phù, liền có thể thông báo đến hấn.

Chỉ là vừa nghĩ tới, vốn là hai bên cãi mấy ngày, chính mình không dễ dàng để cho hấn chịu phục, bây giờ lại lại muốn hướng về hấn nhờ vả. . .

Ai, có trách thì chỉ trách chính mình sự phụ không hăng hái a. . .

. . .

. . .

"Bắt xuống cái kia ác tặc!"

"Càng rắc tâm hại người đến vậy, ta nước Dao Trì đến tột cùng thiếu nợ người cái gì?"

"Giết hấn, lần này trực tiếp giết bọn họ, một cái không để lại. . ."

". . ."

". . ."

Cũng chính đang tại Phương Quý cùng tiểu Lý nghĩ nhiều chống đỡ chút thời điểm, thừa dịp sự yên tĩnh hiếm có này nghĩ nghĩ đôi sách thì nhưng không ngờ liền một ngày cũng không chịu đựng được, ngày thứ hai buổi trưa, khoảng cách Mặc Thương lão tu rời đi sau khi không vượt quá ba canh giờ, bỗng nhiên Thiên Môn sơn ở ngoài, lại là một mảnh náo động, máu chột nhất chính là, lần này đến tu sĩ lại càng nhiều, cũng càng phần nộ, trực tiếp liền xông vào sơn môn bên trong đến.

Nghe cái kia cấp tốc áp sát tiếng nói, tiểu Lý kinh hãi, hướng về nhìn ra ngoài: "Lại xảy ra chuyện gì?"

"Đúng vậy, những thứ này người tại sao lại trở mặt?"

Phương Quý nghe, cũng sử liệu chưa kịp, nghĩ thầm từ chính mình vừa mới đến, những thứ này nước Dao Trì tu sĩ liền hoành mũi mắt dọc, gọi giết gọi giết, sau đó tốt xấu khách khí chút, ở Mặc Thương lão tu dặn dò xuống, bắt đắc dĩ thôi lui, làm sao nhanh như vậy lại trở mặt?

Nhanh chân ra cửa điện, hướng ra phía ngoài nhìn lên, lại không khỏi lấy làm kinh hãi, chỉ thấy lần này, lại một mảnh đen kịt, không biết bao nhiêu người, sợ không phải nước Dao Trì bây giờ có một nửa tu sĩ đều lại đây, càng có người trực tiếp tế nổi lên pháp bảo đến. . .

"Ai nha, các đại ca tại sao lại tới rồi?"

Chính mình sự phụ hôn mê, không có cách nào giúp mình chỗ dựa, Phương Quý người cùng hụt hơi, cũng chỉ đành cười theo.

"Bọn họ nơi đó. . ."

Đám kia tu sĩ xa xa nhìn thấy Phương Quý cùng tiểu Lý, người phía trước liền đột nhiên đã đằng đằng sát khí, nhanh chân chạy tới, xa xa liền có người khóc mắng: "Ta nước Dao Trì đối với các ngươi, đã là nhân đến ý tận, không những không nghĩ ôm trăm năm trước mối thù, thậm chí còn ở Tôn phủ trước mặt che chở các ngươi, có thể ai có thể nghĩ tới, các ngươi lại rắp tâm hại người, toả ra độc ôn, chuyện này . . . Đây là biết bao ác độc a. . ."

"Cái gì?"

Phương Quý nghe xong lời này, đầu đều oanh một tiếng, đầy mặt kinh

ngạc.

Chỉ là những người kia căn bản không có cùng hấn ý giải thích, dồn dập tụ lại đây, liền muốn oanh một cái mà lên.

"Chậm đã. . ."

Xa xa có người quát chói tai chạy tới, lại là Mặc Thương lão tu lại lững thững đến muộn, hấn vội vã đằng vân mà xuống, ngăn ở cái kia chúng cạo mặt trước, xoay người nhìn Phương Quý mấy người, lại cũng là một mặt thâm trầm, lớn tiếng hướng về Phương Quý quát hỏi: "Chuyện gì thế này?"

Phương Quý một mặt mờ mịt: "Nên ta hỏi người chuyện gì xảy ra mới đúng a?"

"Việc đã đến nước này, còn muốn giả bộ hồ đồ sao?"

Mặc Thương lão tu chau mày, nói: "Ta nước Dao Trì chính các nơi tu sửa trận pháp, chuẩn bị cùng Tôn phủ liền chết một kích, lại không nghĩ tới, quốc nội bỗng nhiên ôn khí đại thịnh, vô số bách tính bị bệnh, càng là nhất thời khó phòng, vì lẽ đó lão phu mới hỏi người, đến tột cùng chuyện gì xảy ra?"

Phương Quý càng là có chút không rõ: "Quý thần cường bức, ôn khí hoành hành. . . Không nhiều thường thấy sao?"

"Ta nước Dao Trì thủ đến nghiêm ngặt, chưa bao giờ để quý thần vọt tới làm loạn, ôn khí không thể nhiễm đến quốc nội bách tính trên người!"

Mặc Thương lão tu càng nói càng giận, trầm tiếng quát hỏi: "Mấu chốt nhất chính là, chúng ta tìm tra ôn khí đầu nguồn, càng là phát hiện, tất cả ôn khí, đều là từ. . . Đều là từ các người trước bảo đảm nói đã chữa khỏi, bỏ vào trong thành đến bách tính trên người truyền tới!"

". . ."

". . ."

"Cái gì?"

Nghe đến nơi này, Phương Quý rốt cục bỗng nhiên tỉnh ngộ, cũng trong

nháy mắt sắc mặt kịch biến.

Mà ở bên cạnh hần tiểu Lý, càng khuôn mặt nhỏ hơn bỗng nhiên biến đến cực kỳ trắng bệch: "Cái này không thể nào!"

Đến lúc này, bọn họ mới rõ ràng cái này nước Dao Trì tu sĩ lại lần nữa trở mặt nguyên nhân, trước đây nàng cùng Phương Quý cùng nhau, nhìn thấy có lưu vong bách tính, nhiệm ôn khí, tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, không thể làm gì khác hơn là để giải ôn đan cứu trị, tốt nhượng bọn họ có thể nhập nước Dao Trì cầu sinh, coi như là như vậy, đương thời còn phát sinh một điểm tranh chấp, tất cả đều là bằng Phương Quý cố gắng, cuối cùng Mặc Thương trưởng lão gật đầu, mới thả đi vào.

Nhưng hôm nay, lại cũng chính là mấy người này trên thân, chợt có ôn khí, lại đang nhanh chóng ở nước Dao Trì bên trong lan tràn?

Phương Quý trong nháy mắt ý thức được trong đó độc ác, hàm răng cắn chặt.

"Những kia bách tính trên người, tuyệt không có ôn khí. . ."

Mà tiểu Lý, cũng là sắc mặt trắng bệch, lẩm bẩm nói: "Có thể hay không là bên ngoài Vụ đảo Nam Phương, định là hần lại giờ trò. . ."

"Là ai đang giờ trò quý, vậy cũng chỉ có trời mới biết. . ."

Phương Quý bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, chậm rãi mở miệng, sau đó nhìn về phía Mặc Thương lão tu: "Các người đây là lại đây. . ."

"Giết bọn họ. . ."

"Giết cái kia nữ oa, đương thời ta tận mắt chứng kiến, chính là nàng ở thế những người kia chữa trị ôn dịch. . ."

"Đúng, định là nàng dùng cái gì quý dị thủ đoạn, làm cho này bách tính nhìn bề ngoài ôn khí đã trừ, kì thực giấu diếm ôn độc, đợi đến bọn họ vào nước Dao Trì sau, liền một phát nhiệm ra, phạm tục trong lúc đó, người người tương truyền, ta nước Dao Trì căn cơ ở đâu?"

Vừa nói chuyện, lại có người cướp tới, đưa tay liền muốn hướng về tiểu Lý trên người chụp tới.

Tiểu Lý tu vị không thấp, nhưng đối mặt cái này chút tức điên người, lại vậy mà ứng đối ra sao, liền sợ hãi đến liền bước lùi về sau.

"Đều cút ngay cho ta!"

Mà cũng vào lúc này, Phương Quý bỗng nhiên một bước bước lên, giơ tay đánh ra.

Một mảnh chưởng lực khuấy động, những kia vọt tới tiểu Lý trước người người đến, nhất thời bị hấn đánh bại một mảnh.

Chỉ bất quá, lần này cùng với trước không giống, chúng nước Dao Trì tu sĩ, lại không có bị hấn dọa đến, phía trước người ngã, nhưng người phía sau lại càng kích phần, vù vù ồn ào chen tới, trước đây bọn họ thấy Phương Quý bản lĩnh, có ba phần mười sợ hãi, ngược lại có bảy thành là sợ phía sau hấn sư tôn Mặc Cửu Ca, nhưng bây giờ Mặc Cửu Ca đã trọng thương, bọn họ Dao tiên tử, lại là tu vị cao tuyệt.

Đến lúc này, ai còn sẽ lại tiếp tục sợ Phương Quý?

"Ám truyền ôn khí, hại ta nước Dao Trì bách tính không nói, lại còn dám ra tay thương người?"

"Nhiều người cùng tiến lên, lần này nhất định phải giết hấn. . ."

". . ."

". . ."

Đón quần tình kích phần một màn, chính là cái kia lão tu Mặc Thương, cũng là đầy mặt tức giận, quát lên: "Người muốn như thế nào?"

"Nên ta hỏi các ngươi làm sao mới là. . ."

Phương Quý sắc mặt đã trở nên âm trầm lên, ngẩng đầu nhìn miêu tả già nua tu: "Lão ca, người cũng tin là chúng ta làm?"

". . ."

Như thế một vấn đề đơn giản, lại đem cái này lão tu hỏi ngã.

Hắn đầy đủ qua một hồi lâu, mới trầm giọng nói: "Lão tu đi tra xét qua, đúng là các người mang vào đám kia bách tính!"

"Việc đã đến nước này, còn nhượng bọn họ nguy biện cái gì?"

"Mau chóng bắt xuống bọn họ, bức hỏi bọn họ lần này đến, đến tột cùng có có ý gì?"

"Dao tiên tử liệu mình bảo hộ các người chu toàn, các người chính là như vậy báo đáp nàng?"

". . ."

". . ."

Chu vi bỗng nhiên lại vang lên một trận loạn uồng loạn mắng tiếng, có người nói cái gì đều muốn đem tiểu Lý bắt xuống, ép hỏi nàng vì sao độc hại nước Dao Trì bách tính, có người nói không thể làm sao tiện nghi bọn họ, cần phải thù mới hận cũ cùng tính một lượt, cũng có người hô to phải đem bọn họ bắt xuống, đưa đi ra bên ngoài đội Tôn phủ lui binh, nhiều tiếng âm ỉ, ngược lại thật sự là thanh thế thật lớn, một tầng một tầng hương về bọn họ trào lại đây.

Ở cái này khi miệng, tiểu Lý đã là đầy mặt đỏ chót, tay chân luống cuống.

Những kia bách tính là nàng cứu, bây giờ nàng tự nhiên mà thành những thứ này người quát mắng chất vấn nơi đầu sóng ngọn gió.

Nhiều người như vậy ăn thịt người cũng tựa như ánh mắt nhìn, từ lâu đem nàng dọa sợ.

Phương Quý thân cầm lại tiểu Lý bàn tay, ngẩng đầu nhìn Mặc Thương lão tu nói: "Nếu như thế, nhà các người Dao tiên tử nói thế nào?"

Mặc Thương lão tu có chút giật mình tại cái này người thiếu niên tinh táo, một lát sau mới nói: "Dao tiên tử trước đây mới vừa trải qua đến một trận đại chiến, bây giờ càng là muốn tọa trấn đại cục, để tránh khỏi vì Tôn phủ thừa lúc, không thể phân thân, nhưng nàng vẫn là nói với ta, không thể oan uồng người tốt. . ."

Hoi do dự, nói: "Dân chúng trong thành, chúng ta thì sẽ cứu trị, nhưng các người. . ."

Thấy hấn khó mở miệng, Phương Quý cười gằn một tiếng, nói: "Trên người chúng ta có hiềm nghi, đương nhiên muốn mau chóng rời đi, đúng không?"

Mặc Thương lão tu buông tiếng thở dài, nói: "Lão phu sẽ tìm một cái an toàn chút con đường, tận lực giúp các người né qua quỷ thần. . ."

Chương 529 : Đã Phát Diện

Mạc Cửu Ca trăm năm trước, ân đền oán trả, từng ở nước Dao Trì đại khai sát giới, thậm chí còn một kiếm chặt đứt nước Dao Trì cổ lão nhất một cái địa mạch, chém chết cái kia một đạo sắp sinh thành, có thể làm vì nước Dao Trì đời đời tu sĩ mang đến chỗ tốt cực lớn Tiên Linh. . .

Mà ở trăm năm sau, Mạc Cửu Ca lại lần nữa đi tới nước Dao Trì điều võ dương oai, thô bạo đối gạt người, kết quả bản lĩnh không ăn thua, khoe khoang bản lĩnh thời điếm bị quỷ thần gây thương tích, mà nước Dao Trì không những không có tùy thời báo thù, trái lại ở phát hiện Tôn phủ là chạy hẩn đến lúc, cần thủ đạo nghĩa, ngay thẳng không cong, đem hẩn bảo hộ ở nước Dao Trì bên trong, thậm chí ở Mạc Cửu Ca người ở bên cạnh rắp tâm hại người, có ở nước Dao Trì bên trong phân tán ôn khí hiềm nghi sau đó, bọn họ đều là do chứng cứ không đủ, có thể là Tôn phủ từ bên trong gây xích mích, mà lại một lần buông tha bọn họ. . .

Bất luận từ góc độ nào giảng, nước Dao Trì đều đã là hết lòng hết sức. . .

Liền đem đạo lý giảng đến chân trời đi, ai còn có thể nói nước Dao Trì nửa cái "Sai" chữ?

Ít nhất lúc này Phương Quý không thể, tiểu Lý không thể, ngủ say không tỉnh, đối ngoại chuyện không biết gì cả Mạc Cửu Ca càng không thể.

Bọn họ chỉ có thể yên lặng, đem Mạc Cửu Ca đặt ở Anh Đề trên lưng, sau đó cùng Mạc Thương lão tu đi.

Ở bọn họ sau lưng, là vô số nghĩ muốn ăn thịt người giống như ánh mắt.

"Phương Quý ca ca, ta. . ."

Tiểu Lý bình sinh chưa bao giờ tao ngộ qua người khác như vậy oan uổng, lại thêm vào nàng cũng biết, bây giờ mình cùng Phương Quý, Mạc Cửu Ca, chỉ muốn rời khỏi nước Dao Trì, cái kia thì sẽ rơi vào vô tận quỷ thần trong vòng vây, sinh cơ mờ mịt, vì lẽ đó trong lòng cũng mơ hồ cảm thấy là chính

mình hại Phương Quý cùng Mạc Cửu Ca, trong lòng một trận bi thương, vừa bị Phương Quý nắm đi về phía trước, vừa nhỏ giọng mở miệng, âm thanh run rẩy.

"Khóc đại gia người, cho ta biệt trở lại!"

Phương Quý quay đầu nhìn thấy, bỗng nhiên một mặt hung hình, mắng một câu.

Tiểu Lý không lại lên tiếng, chỉ là nước mắt lưu đến càng hung.

Phương Quý càng thêm sinh giận, bỗng nhiên đề sát vào tiểu Lý bên người, nói: "Không phải người sai, liên không thể khóc!"

Tiểu Lý không biết Phương Quý tại sao nói như vậy, nhưng nghe thấy Phương Quý chắc chắn như thế nói mình không sai, trong lòng cũng nhất thời mờ mịt, bọn họ từng bước từng bước, đi ra Thiên Môn sơn, đến thời điểm, là Mạc Cửu Ca áo bào trắng cầm kiếm, một câu nói đem Thiên Môn sơn người đuổi đi ra ngoài, mà lúc đi, lại thành chúng mắt mục mục, khó có thể ngẩng đầu, cái kia một phen tư vị, thật là khiến trong lòng người khó chịu.

Mà mấu chốt nhất chính là, đi ra ngoài sau khi làm sao bây giờ đây?

Tiểu Lý ngẩng đầu lên, liền có thể nhìn thấy bốn phương tám hướng, đều là vô tận quỷ thân khí, um tùm mịt mờ.

Bằng nàng cùng Phương Quý, Vượng Tài tu vị, còn lại thêm lên một cái hôn mê bất tỉnh Mạc Cửu Ca, có thể hướng về đi đâu?

Nàng chính là đây người lo lắng, mà Phương Quý lúc này nhưng là ít có âm trầm.

Từ trước đến giờ bất luận gặp phải chuyện gì đều hi hi ha ha không cái chính hình hấn, lúc này nhìn phía trước Anh Đè trên lưng, hôn mê bất tỉnh Mạc Cửu Ca, trong tay nắm đầy mặt tự trách, con mắt đều đỏ tiểu Lý, sau lưng mơ hồ truyền đến vô số nước Dao Trì tu sĩ cố sức chửi cùng nguyên rủa tiếng, ngẩng đầu nhìn lại, chu vi bầu trời đều âm u, không biết ẩn giấu bao nhiêu quỷ thần, ánh mắt tham lam khủng bố. . .

Lần đầu tiên trong đời, Phương Quý nổi lên chút ý tức giận bất bình.

"Cái này mẹ kiếp, còn có thể như thế chơi?"

...

...

...

...

"Tất cả quả nhiên như đại nhân sở liệu. . ."

Nước Dao Trì ở ngoài, kiều mị cô gái cười hì hì nhìn về phía áo bào đen nam tử: "Cái kia ôn khí, quả thật là Nam Phượng đại nhân thủ đoạn?"

"Không cần bản tọa tự mình động thủ?"

Sắc mặt tuần mỹ âm nhu nam tử cười nhạt nói: "Bất quá kết quả này, cũng không ngoài sở liệu của ta!"

Nói đứng lên đến, nhẹ nhàng nâng tay, đem trong tay áo thước lớn quan tài bay nâng ở lòng bàn tay, cười nói: "Đi thôi, nếu cái kia kiếm phôi đã lập tức sẽ đưa đến trong miệng đến rồi, vậy chúng ta lại làm sao có thể không khách khí đem hắn đi nhận lấy?"

...

...

"Nhân tâm như cờ, so với cờ còn không giảng đạo lý. . ."

Mà cùng lúc đó, nước Dao Trì ở ngoài trong hoang mạc, cũng đang có người thờ dài, áo bào trắng trắng ửng quân cờ chấp cờ người, liền ngồi xếp bằng ở một mảnh cồn cát bên trên, ở chung quanh nàng, đều là quý khí âm trầm, thậm chí ngay khi bên người nàng cách đó không xa, liền có một con hung tàn quý thần nôn nóng khắp mọi nơi du đãng, xa xa nhìn nước Dao Trì bên trong mới mẻ máu thịt chảy nước miếng, nhưng một mực đối với nàng làm như không thấy. . .

"Chẳng trách ta đã mất nhiều như vậy cờ, Cung chủ lại còn nói ta không tư

cách tiến vào Tiên Linh sơn. . ."

Nàng tự lẩm bẩm: "Thân là một cái thích hợp chấp cờ người, hẳn là xem quen rồi thế gian tất cả, nhưng là ta, vẫn là sẽ thường thường nhìn thấy một ít để ta đều cảm thấy mới mẻ chuyện, thậm chí sẽ cảm thấy đối với thế nhân thất vọng, cái này chỉ có thể nói rõ tâm cảnh ta không đủ. . ."

"Thất vọng cũng là một loại tâm tình, ta hẳn là đối với hết thảy đều nhìn nhiều thấy quen mới là. . ."

Nàng vừa nói, vừa từ lòng bàn tay trái bên trong nhật nỏ lên một con cờ, kẹp ở chỉ, ngưng thần trước nhìn.

"Cái kia một bãi bùn nhão, còn đáng giá ta rơi xuống cái này một viên cờ sao?"

Nàng nghĩ, tựa hồ mơ hồ có chút chờ mong.

. . .

. . .

"Phương tiểu hữu, ngươi nghe đến lão phu lời nói sao?"

Cũng vào lúc này, đi theo ở Mặc Thương lão tu sau lưng, đầy bụng tâm sự Phương Quý mãnh đến ngẩng đầu lên: "Ngươi nói cái gì?"

Mặc Thương lão tu bất đắc dĩ thở dài, đem một cái túi càn khôn đưa tới, nói: "Ngọc Chi hà chính là Viễn Châu thứ nhất sông lớn, liên thông vô tận dưới đất mạch nước ngầm, tây có thể tiếp Tây Hoang, đông có thể nhập Vĩnh Châu, nam có thể hướng về thương hải, bốn phương thông suốt, như triển khai Thủy độn, có thể trợ các người né qua quỷ thần tung tích, chạy ra nước Dao Trì nguy nan, còn các người có thể trốn tới chỗ nào, cái kia cũng chỉ có thể xem các người tạo hóa. . ."

Hắn nói, đứng chấp tay, nhìn Phương Quý, thấp giọng nói: "Cái kia trong túi càn khôn, có ẩn nắp phù, cũng có Thủy Độn phù, còn có một chút dưỡng thần trị thương đan dược, đều là ta nước Dao Trì cũng vì không nhiều trân phẩm, hi vọng có thể trợ các người tránh được này một kiếp. . ."

"Ồ nha!"

Phương Quý lúc này mới phản ứng lại, thở dài nói: "Nguyên lai còn có dưới nền đất Thủy mạch con đường này, Lão ca ngươi có lòng!"

"Lão phu cũng chỉ là giúp Dao tiên tử tận tâm tận ý mà thôi!"

Mặc Thương lão tu hít một tiếng, nói: "Đôi đũa ngươi sư tôn tỉnh rồi, ngươi thế lão phu chuyển cáo hấn, để cho hấn không nên lại oán Dao tiên tử, ta nước Dao Trì tu sĩ, nhiều không biết hấn cùng Dao tiên tử cũ tình, chỉ cho rằng hấn trăm năm trước, là ân đền oán trả, hết cách phát điên, ngược lại cũng quả thật làm cho hấn cũng chút ủy khuất, bất quá việc này cũng không trách Dao tiên tử, nghĩ nằng một cô gái, chung quy phải cân nhắc chút danh tiếng. . ."

"Đó là đó là, ta hiểu!"

Phương Quý hít một tiếng, nói: "Tình nhân cũ đều là giấu ở trong lòng, ai lấy ra nói nha?"

Mặc Thương lão tu hơi kinh ngạc hấn rộng lượng, ánh mắt có chút ngạc nhiên nghi ngờ.

Phương Quý bỗng nhiên lại tức giận nói: "Ngẫm lại lần này, ta người sư phụ này làm quá không hăng hái, ta hứng thú bưng bưng theo hấn đến, vốn cho là hấn muốn làm cái gì đại sự đây, kết quả là sẽ gặp tình nhân cũ, sẽ tình nhân cũ liền sẽ tình nhân cũ đi, kết quả hấn còn từng làm nhiều như vậy không mặt mũi nhắc tới chuyện, nhìn một cái nhân gia Dao tiên tử, lại nhìn một cái hấn, chênh lệch thực sự quá to lớn, chẳng trách nhân gia không chịu muốn hấn. . ."

"Cái này. . ."

Mặc Thương lão tu con mắt đều trừng lớn hơn một vòng.

Phương Quý cười, đi cà nhắc vỗ vỗ Mặc Thương lão tu vai, nói: "Lão ca, cái này làm phải đi, ta cũng có chút ngạc nhiên, cái này Mặc lão cử. . . Chính là ta cái này không hăng hái sư phụ. . . Năm đó phát điên, chặt đứt linh mạch địa phương ở nơi nào?"

"Cái kia linh mạch. . ."

Mặc Thương lão tu hít một tiếng, nói: "Các ngươi đã đi qua, kỳ thực sẽ ở cái kia mảnh rừng đào phía dưới, ai, chuyện xưa hướng về rồi, lão phu đều không nghĩ nhắc lại, tuy nhiên năm đó linh mạch thức tỉnh, Tiên Linh ám uẩn, nước Dao Trì là cái gì loại Tiên gia khí tượng a, liền ngay cả cái kia cây sắp chết héo lão bản đào, đều bắt đầu đánh cọng tóc mầm, năm thứ ba liền nở hoa, chỉ tiếc, nhưng đáng tiếc, ngươi sư tôn hãn. . ."

"Đáng tiếc nhà ta sư phụ quá không đáng tin cậy, một kiếm cho chém, vì sao chém, còn không chịu nói. . ."

Phương Quý bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: "Tốt, không nói, nên đi rồi!"

Mặc Thương lão tu nghe vậy, vẻ mặt cũng nghiêm nghị chút, nhìn Phương Quý nói: "Lão phu cũng chỉ có thể đưa các ngươi tới đây, nhìn các ngươi tự lo lấy, chỉ là có câu nói muốn căn dặn, tuy rằng cái kia dưới nền đất Thủy mạch, chính là chạy đi duy nhất đường sống, có thể. . ."

"Đừng vội cáo biệt mà. . ."

Phương Quý cười nhìn về phía Mặc Thương lão tu: "Ngươi còn đến đưa chúng ta một đoạn!"

Mặc Thương lão tu hơi ngẩn người ra, có chút không rõ nhìn về phía Phương Quý.

Phương Quý cười nói: "Lão ca, ta khoản hơi nhưc đầu, ngươi xem vừa nãy có phải là bị bọn họ đánh tới?"

Lúc này Mặc Thương lão tu, hoàn toàn không có phòng bị, cau mày nhìn lại, đột nhiên liền thấy Phương Quý mi tâm trong, mở một chiếc mắt nhắm dọc.

Cái kia mắt dọc xuất hiện nháy mắt, thần quang tỏa ra, Mặc Thương lão tu nhất thời tâm thần đều trống rỗng.

Mà thừa dịp cái này một chốc, Phương Quý thì lại bỗng nhiên cắn răng ra tay, khoảng khắc trong lúc đó, liền đã ở Mặc Thương lão tu trên người liên tục tấn công mấy cái, mỗi một xuống đều tinh chuẩn đánh vào kinh mạch của hãn, quanh thân đại huyết, khí phủ đan điền các nơi, đem hãn linh tức cùng pháp lực, tất cả phong tồn lên, cái này cũng chưa tính, thậm chí lại lấy Khôn Tiên thẳng trói lại hãn tay, sau đó rút ra Quỷ Linh kiếm, gác ở trên cổ

của hấn. . .

"Người. . . Người muốn làm gì?"

Mặc Thương lão tu tu vi vốn so Phương Quý muốn cao, nhưng xuất kỳ bất ý, gặp đánh lén, lại liền hoàn thủ cơ hội đều không có.

"Làm cái gì?"

Phương Quý một mặt vẻ quyết tâm, gần kề Mặc Thương lão tu mặt: "Ta muốn người theo ta đi chỗ đó mảnh rừng đào đi một chuyến. . ."

Mặc Thương lão tu dưới sự kinh hãi, lại giận dữ: "Nhóc con miệng còn hôi sữa, dám to gan hớ ta?"

"Nói ta là nhóc con miệng còn hôi sữa, tại sao không nói chính mình là lão hồ đồ?"

Phương Quý cắn răng nói: "Mới vừa người còn nói, vì cái kia cái gì Đạo tiên tử danh tiếng, vì lẽ đó các người đối với những người khác che giấu hấn cùng sự phò tá là Lão thân mật chuyện, vậy người lại làm sao biết, cái kia Đạo tiên tử có phải là cũng đối với người ẩn giấu qua chuyện khác?"

Mặc Thương lão tu đã là giận dữ: "Người đã phát điên. . ."

Phương Quý giờ tay, một đạo trần thần phù liền "Đùng" kề sát ở hấn ngoài miệng, suy nghĩ một chút, lại bỏ đi đến, kề sát ở hấn trong lòng, nắm vạt áo che khuất, về phía trước đẩy hấn một cái, phi kiếm đến hậu tâm, hướng về cái kia một mảnh bàn đào lâm đằng vân mà đi, trong miệng chỉ là thấp giọng nói: "Ta không phải phát rồ, ta chỉ là sinh giận, vì lẽ đó nhất định phải bóc nạng tầng da này không thể, người cũng không nên lộ ra, đương nhiên người hiện tại cũng lộ ra không được, ngoan ngoãn bồi tiếp ta đi đi cái này một lần đi, làm ta miễn phí mời người xem cuộc vui. . ."

". . ."

". . ."

"Phương Quý ca ca, người đây là muốn đi làm cái gì?"

Liền ngay cả tiêu Lý lúc này cũng sững sốt, một hồi lâu mới sốt sắng hỏi.

"Hiện tại liền đi, không nhất định đi được rồi, hơn nữa ủy khuất Mạc lão cửu, cũng ủy khuất ngươi!"

Phương Quý cắn răng, thấp giọng nói: "Ta trước liền vẫn đang nghĩ, nhà ta tông chủ như vậy nham hiểm một người, làm sao sẽ không biết Mạc lão cửu đến tình nhân cũ trước mặt chính là cái kia kinh sợ đáng vẻ, làm sao liền sẽ như vậy tin tưởng hẳn lại đây liền có thể mở ra khúc mắc?"

"Hiện tại ta nghĩ rõ ràng. . ."

Phương Quý hừ lạnh một tiếng: "Hẳn tin tưởng không phải Mạc lão cửu, tin tưởng chính là ta!"

Nói hướng Anh Đề trên lưng Mạc Cửu Ca liếc mắt nhìn, lạnh lùng nói: "Ngươi không đã nghĩ hỏi một chút cái gì là thật sự?"

"Hiện tại ngươi Phương lão. . . Ngươi đồ đệ ta, liền dẫn ngươi đi tìm thật sự!"

Chương 530 : Giết Tiên Cung Đi

"Đi tới, dám nháy xuống con mắt, thì đừng trách Phương lão gia ta không tôn lão!"

Trong lòng nổi lên hỏa khí Phương Quý, nói làm liền làm, thoáng cái ở mây trên, đẩy Mặc Thương lão tu đi về phía trước.

Lúc này Mặc Thương lão tu, trước ngực dán Trấn Thần phù, một thân linh tức bị phong ở lại, phía sau lưng lại bị phi kiếm chỉ vào, duy nhất có thể động, còn cũng chỉ còn lại con mắt, mà Phương Quý đây, đối với mình cũng không khách khí, lấy một sợi dây xích, đem mình cùng tiểu Lý đều trói lên, sau lưng Anh Đề, cũng úy khuất ba ba ở trên cổ đi vòng một vòng, sau đó cùng nhau chen chúc hướng về Ngọc Chân cung đến.

"Mặc Thương lão tiên bối, ngài đây là . . ."

Trên đường từ không khỏi gặp phải nước Dao Trì tu sĩ, nhìn thấy đức cao vọng dày Mặc Thương lão tu, đều có chút ngạc nhiên, bọn họ vốn nghe được tiếng gió, nói những ác tặc kia đã bị Mặc Thương lão tiên bối đưa đi, không nghĩ tới lại nhìn thấy hắn cùng những thứ này người đồng hành.

Cái kia Mặc Thương lão tu trái tim chính giận, hiềm thấy nhìn thấy người, làm sao có thể không nghĩ biện pháp kêu cứu?

Hắn vốn là cái không sợ chết, làm sao lúc này khắp toàn thân chỉ có mắt có thể làm chủ, cũng chỉ có thể liều mạng nháy lên con mắt.

Phương Quý thấy hắn dáng dấp kia, lạnh lùng hoành hắn một chút, đột nhiên liền lôi kéo cổ họng kêu lớn lên: "Nước Dao Trì tu sĩ, càn vô sỉ, rõ ràng là chúng ta giúp người giải hai lần vây, các người lại ân đền oán trả, rõ ràng nói cẩn thận đưa chúng ta đi, kết quả. . ."

Vừa nói, vừa bứt lên Mặc Thương lão tu ống tay áo, hướng về trước người mình phất một cái, nhất thời á khẩu không trả lời được.

Mấy vị kia tu sĩ nghe thấy Phương Quý kêu to, nhất thời thấy kỳ lạ, lại đây vây xem, nhưng còn không tới gần, liền chợt thấy Mặc Thương lão tu đang hướng về bọn họ nháy mắt, mà đi theo bên cạnh hắn Phương Quý mấy người trên thân, thì lại đều buộc dây khóa, một bộ bị bắt dáng vẻ, tâm trạng không khỏi hơi kinh hãi, làm như nghĩ tới điều gì, có người trên mặt kinh ngạc, cũng có người lộ ra thức tỉnh vẻ.

"Chẳng lẽ Dao tiên tử. . ."

Còn có người muốn hỏi, nhưng người đứng bên cạnh hắn, liền đã vội vã bứt lên hắn, hướng về xa xa thôi lui.

Cái này lùi lại liền lui vài bên trong mới dám nói chuyện:

"..." Trời ạ, chúng ta còn tưởng rằng Mặc Thương lão tiên bối thật muốn đem những thứ này người đưa đi, nguyên lai. . ."

"Xuyt. . . Cấm tiếng!"

"Cái này mấy cái ác tặc là Tôn phủ người nghĩ muốn, làm sao có thể dễ dàng để cho chạy?"

"Những thứ này chuyện cần không được để người biết được, chẳng trách Mặc Thương lão tiên bối thần bí như vậy, chúng ta cũng chỉ coi không nhìn thấy đi. . ."

". . ."

". . ."

Ở xung quanh người căng thẳng đi xa, đầu cũng không dám quay lại thì Phương Quý cười lạnh một tiếng, đẩy Mặc Thương lão tu tiếp tục đi.

Mặc Thương lão tu đã hầu như tức giận đến nổ.

Kẻ này trói lại chính mình cũng là thôi, còn muốn mượn cơ hội xấu Dao tiên tử danh tiếng sao?

Trên đường đi liền gặp mấy nhóm người, Mặc Thương lão tu đều cầu cứu không được, trái lại tất cả gặp bọn họ người, đều vô cùng thần bí lại một bộ bỗng nhiên tỉnh ngộ dáng vẻ lập tức tách ra, còn có người hướng về Mặc

Thương lão tu âm thầm gật đầu, một bộ lý giải đáng vẻ.

Nói vậy ở cái này sau khi không lâu, Dao tiên tử cùng Mặc Thương lão tu công khai thả người, trong bóng tối bắt giữ tin tức, thì sẽ truyền ra. . .

Từ Ngọc Chi hà đến Ngọc Chân cung, cũng không rất xa, đám người bọn họ, liên lớn như vậy dao động lớn bãi đi tới Ngọc Chân cung trước, bây giờ nước Dao Trì chính là quỷ thân lâm cảnh, khắp thành hoảng loạn lúc, nhưng không nghĩ tới, Ngọc Chân cung lại vẫn là phòng ngự nghiêm ngặt, cung trước hai hàng vệ binh phòng ngự, Phương Quý đôi với bọn họ cũng làm như không thấy, chỉ là lặng lẽ đẩy Mặc Thương lão tu, nhanh chân hướng về sơn môn đi tới.

"Mặc Thương lão tiên bối, người. . ."

Những kia thủ sơn người thấy thế, vội vàng tới hỏi dò.

Phương Quý liền lại kể cũ dùng lại: "Đều tới xem một chút, đều mau đến xem xem, nói thả chúng ta đi, lại muốn đem chúng ta giam giữ lên. . ."

Mặc Thương lão tu đều sắp muốn tức nổ, lúc này cũng không dám nháy mắt, bất đắc dĩ đóng lại hai mắt.

"Ta không đi vào, người đừng đẩy ta, đánh chết ta đều không đi vào. . ."

Phương Quý đi ở trước một bên, vừa đi vừa bất khuất kêu to, thân hình thỉnh thoảng một cái lão đảo, cũng như là bị đẩy đi.

Mà những thủ vệ kia người, thấy được tình cảnh này, cũng là như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

Không biết nguyên do bên trong, nhất thời càng không dám can.

Hiển nhiên bọn họ liền đã nhanh muốn tới gần Ngọc Chân cung cửa lớn, Mặc Thương lão tu đã là giận khí công tâm, hấn từ lâu vận chuyển mấy lần linh tức, chỉ là đột phá không được cầm chế, bây giờ dứt khoát quyết tâm, đột nhiên gấp vận linh tức dâng lên, trên người đột nhiên hai tiếng nổ vang, lại là có tới hai đạo huyết mạch bạo liệt ra, máu tươi phun bay, mà hấn thì lại phun một hóp máu, lệ tiếng hét lớn: "Bắt xuống bọn họ. . ."

"Hả?"

Phương Quý không khỏi kinh hãi, không nghĩ tới Mặc Thương lão tu lại không tiếc tự tổn tâm mạch, cũng muốn lên tiếng cảnh báo.

"Mặc Thương lão tiên bối. . ."

"Mau chóng đem bọn họ bắt xuống. . ."

Mà cái kia Ngọc Chân cung đệ tử, không ngờ nhìn thấy tình cảnh này, cũng đều là kinh hãi.

Trong lòng biết sự tình khác thường, đã vừa vội vã truyền tin, vừa nhanh chân xông về phía trước, đạo đạo trường mâu chỉ về Phương Quý.

"Xoẹt. . ."

Phương Quý giờ tay run rẩy mất trên tay quần quít lấy xích sắt, Thiên Tà long thương ở tay, liền muốn hướng về Mặc Thương lão tu đầu liền muốn chết xuống.

Mà cái kia Mặc Thương lão tu lại toàn không hề có vẻ sợ hãi, liền đón Phương Quý mũi thương cười lạnh nói: "Người chút tu vi ấy, liền muốn lên vào Ngọc Chân cung, năm mộng! Trước đây lão phu chỉ cho người rõ ràng đường người không đi, bây giờ người chính là muốn đi, sợ cũng đã đi không được đi. . ."

"Ha ha. . ."

Nhìn cái kia lão tu con mắt, Phương Quý giọng căm hận nói: "Người đối với người phụ nữ kia ngược lại cũng trung thành. . ."

"Lão phu không phải trung với Dao tiên tử, là trung với nước Dao Trì. . ."

Mặc Thương lão tu máu nhuộm râu bạc trắng, uy nghiêm đáng sợ hét lớn: "Bất luận người làm cái gì, chỉ cần đối với ta nước Dao Trì bất lợi, lão phu liền không cho người!"

"Đã như vậy, ta cũng trước tiên không giết người!"

Nghe xong hẳn, Phương Quý cũng bỗng nhiên bỏ thương xuống, cười lạnh nói: "Ta muốn người tận mắt ta làm sao giết đi vào!"

"Người. . ."

Mặc Thương lão tu vừa giận vừa sợ, hận nhưng nhìn Phương Quý.

Mà Phương Quý một cước đem hấn đá hướng về phía Anh Đề, cười nói: "Có thể vụng trộm đi vào, là phúc phận của bọn họ, năm đó nhà ta không hăng hái sư phụ, đều có thể đem các người giết cái lộn chổng vó lên trời, bây giờ ta bản lãnh này càng to lớn hơn đồ đệ đến rồi, lẽ nào liền một nửa đều giết không được?"

Vừa nói chuyện, nhắc lên thương đến.

Chỉ thấy trước cửa thủ vệ đã vội vã vọt tới trước mặt đến, lại hướng về trong cung nhìn lại, các phong bên trên, lại càng không biết có bao nhiêu người, nghe được sơn môn cảnh báo, liền dồn dập đằng vân mà ra, oanh một cái hướng về trước sơn môn đánh tới, đập mắt thấy đi, đằng đằng sát khí, ít nhất cũng có hơn trăm cái Trúc Cơ tu sĩ, trong đó còn chen lẫn mười mấy vị Kim Đan tu sĩ, khí cơ người cao nhất, thành linh đã là Kim Đan trung cảnh tu vị.

Bực này sức mạnh thủ vệ, ở Nguyên Anh đại tu trong mắt, từ không đáng nhắc tới, nhưng đối với Phương Quý này Kim Đan sơ cảnh, cũng đã cực kỳ đáng sợ.

Nhưng Phương Quý trong lòng đã nổi lên lửa giận, nơi nào còn nhớ được cái khác, quát to một tiếng, liền về phía trước xông ra ngoài.

"Cách cách!"

Bốn, năm thanh trường thương ôm theo vô tận lệ khí, đâm tới hấn trước người đến, lại bị hấn một thương quét ngang, đánh cho mảnh vỡ, rồi sau đó một thân hung khí vọt vào trong đám người, tấn công hai bên, liền đem bốn năm người tạt lăn trên mặt đất, cuối cùng còn thuận lợi mò nổi lên một cái trong đó, bám vào hấn lồng ngực quát lên: "Đương thời Phương lão gia ta lại câu thầy, các người không cho vào, hiện theo ý ta các người ai có thể cản ta?"

Vô một cái rơi xuống bên hông hấn túi càn khôn: "Trước tiên coi ta là lúc nhét đưa cho người tiền trả lại!"

Hung khí cuộn cuộn, một đường hướng về trong môn phái đánh tới, trước tiên đón hấn Ngọc Chân cung đệ tử, vẫn chưa tới vừa đối mặt, liền đã bị hấn đều lật lại, từ xa nhìn lại, thời khắc nguy cấp liền có mấy chục người bay lên giữa không trung, sau đó xuống sủi cỏ giống như rơi xuống đất, cực kỳ náo nhiệt.

Mà Phương Quý, thì lại Thiên Tà long thương ở tay, hoành đánh thụ đánh, miễn cưỡng từ trong đám người đánh ra một con đường đến.

Tiểu Lý cùng Anh Đề hai cái, thì lại một cái đà Mạc Cửu Ca, một cái giúp đỡ Mạc Thương lão tu, vội vã đi theo sau lưng hấn.

Hiển nhiên bọn họ thế hung cuồng, từng bước nơi sâu xa, Ngọc Chân cung bên trong, lại không người có thể ngăn trở.

...

...

Mà cùng lúc đó, nước Dao Trì góc đông bắc trên, bố trí một toà tiên đài, nước Dao Trì tiên môn Minh chủ Dao tiên tử, lúc này liền ngồi xếp bằng ở tiên đài trên, ngồi trấn trung ương, chu vi vô số nước Dao Trì tu sĩ chen chúc ở bên, lẳng lẳng nhìn chăm chăm bên ngoài cái kia cuộn cuộn phun trào quý thần sương mù, nàng lúc này, mặt không hề cảm xúc, chỉ là bàn tức một lúc lâu, mới chậm rãi thổ tức, hướng về Thiên Môn sơn phương hướng nhìn lướt qua.

Không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì, dùng chỉ có bản thân nàng có thể nghe được âm thanh than nhỏ một tiếng.

...

...

Mà ngay khi đối diện nàng, bất quá mười dặm xa, cái kia quý thần sương mù bên trong, Vụ đảo Nam Phương, cũng chính ngồi xếp bằng ở một đôi cự chưởng trong, sau lưng hấn, chính là thân hình kia khổng lồ, có tới cao trăm trượng to lớn quý thần, con này quý thần hai tay nâng ở trước ngực, hấn liền ngồi xếp bằng ở cự chưởng trong, nhàn nhạt hướng về người bên cạnh dặn dò: "Thời cơ gần đủ rồi, phân tán quý thần, đi tìm tìm tung tích của bọn họ đi!"

Ở bên cạnh hẳn, cái kia kiều mị cô gái liếc mắt nhìn nước Dao Trì phương hướng: "Chờ bắt được này kiếm phôi sau khi, cái này nước Dao Trì. . ."

Vụ đảo Nam Phương trên mặt bỗng nhiên lộ ra một vệt ý cười, nói: "Thức thời vụ người thông minh hiếm thấy, liền tha cho nàng một lần thì lại làm sao?"

. . .

. . .

Mà ở càng nam chút địa phương, ngồi xếp bằng ở cồn cát bên trên Kỳ cung chấp cờ đệ tử, cũng đang lẳng lặng nhìn nước Dao Trì Thiên Môn sơn phương hướng, nhưng thời gian một tức một tức đi qua, nàng chờ mong bên trong ánh kiếm kia lại chưa từng xuất hiện, sau một hồi lâu, sắc mặt nàng có chút thất vọng.

"Thanh kiếm kia, quả nhiên là phế bỏ. . ."

"Nếu như thế, cái này một viên cờ. . ."

. . .

. . .

"Dao tiên tử, việc lớn không tốt. . ."

Nhưng cũng ngay vào lúc này, đột nhiên một tiếng cấp báo đánh vỡ nước Dao Trì đông bắc phía chân trời lặng im.

Tất cả mọi người đều đang tự căng thẳng, vội vã quay đầu nhìn lại, liền thấy mấy tên nước Dao Trì tu sĩ đây mặt hoảng loạn, phi độn mà đến, còn chưa tới liền đã kinh sợ tiếng kêu to: "Cái kia ác tặc đệ tử, bỗng nhiên bắt con tin Mặc Thương lão tiên bối, phát rồ cũng tựa như, đánh vào Ngọc Chân cung đi tới. . ."

"Cái gì?"

Cái kia Dao tiên tử hơi thay đổi sắc mặt, lại nghĩ tới điều gì, vội vã đứng lên đến.

Chen chúc ở Dao tiên tử bên người chúng tu, nghe vậy cũng đều là ngẩn ra, lại kinh nộ lên: "Tốt cái kia ác tặc, chúng ta ở Tôn phủ trước mặt che chở bọn họ, dù là bọn họ đã dẫn ra ôn khí đại loạn, vẫn cứ nghĩ cho bọn họ một con đường sống, lại không nghĩ rằng bọn họ lại không hết lòng gian, ta đã sớm nói, đối mặt cái này loại ác tặc, vốn là nên nhỏ cỏ tận gốc, giữ lại tất sinh mối họa. . ."

Nghe người chung quanh hét lớn, Dao tiên tử sắc mặt, đã khó coi đến cực điểm.

Đứng dậy đằng vân, liền phải đi về.

Nhưng cũng vào lúc này, vị kia ngồi xếp bằng ở cồn cát bên trên, trái tim thất vọng, thậm chí cũng định rời đi Kỳ cung chấp cờ đệ tử, nhưng cũng hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn hướng về phía Ngọc Chân cung phương hướng, trong miệng tự lầm bầm: "Lẽ nào hắn cũng biết cái thứ kia? Không thể, người ngoài không giỏi thuật quan khí, liền không biết nơi đây huyền diệu, hắn tuy là ta Kỳ cung đệ tử, vẫn còn chưa thức tỉnh, liền nhất định không biết. . ."

"Bất quá dù như thế nào, hắn vừa đi tới , ngược lại cũng là cái cơ hội. . ."

". . ."

". . ."

Nghĩ như vậy, nàng bỗng nhiên mi tâm ngưng lại, chỉ mang mấy viên cờ đen, bỗng nhiên hướng về phía trước quý vụ bên trong đầu đi.

Chương 531 : Hoa Đào Bảo Hộ Một Quốc Gia

"Hóng. . ."

Cái kia đem nước Dao Trì bao vây vào giữa vô cùng quỷ vụ, lúc nào cũng tại giữa không trung lưu chuyển, bên trong cũng không biết có bao nhiêu quỷ thần, mắt lộ ra huyết quang, ở quỷ vụ trong đi khắp, nhìn chòng chọc vào phía trước nước Dao Trì, tựa hồ chỉ nghĩ xông tới, đem bên trong tất cả sinh cơ nuốt chửng, đem tất cả có máu thịt đồ vật xé nát, tựa như cùng từng con từng con chó điên, tham lam nhìn chăm chăm xa xa huyết nhục.

Mà cái này, cũng chính là những thứ này đọa ma quỷ thần cùng bình thường quỷ thần không giống nhau địa phương.

Bình thường quỷ thần, tuy rằng cũng một thân quỷ khí, hoan hỷ nhất phê người sống máu thịt, nhưng cũng còn có thần trí, có thể câu thông giao lưu, cũng biết e ngại, thậm chí biết dùng âm mưu quỷ kế, nhưng bây giờ, chúng nó đã đọa ma, lại là cái gì cũng không sợ, chỉ là một đám khát máu.

Chỉ bất quá, làm cái này hiểu rõ nhất quỷ thần Tôn phủ, nhưng cũng có đủ loại không muốn người biết thủ đoạn.

Lúc này như tinh tế xem lên, liền có thể nhìn thấy, ở cái này vô tận quỷ vụ trong, chính có từng tia từng sợi, như ẩn như hiện nhỏ bé điện xà đi khắp, mà mỗi một con quỷ thần đỉnh đầu, thì lại đều có một cái bí ẩn phù triện, phàm là chúng nó hơi động tham niệm, cái kia phù triện thì sẽ bỗng nhiên hiện ra, cho chúng nó mang đến dị thường thống khổ, vì lẽ đó chúng nó tuy là nôn nóng bất an, cũng chỉ có thể ở đây bảo vệ.

Cũng chính là bởi vì có cái này phù triện tồn tại, vì lẽ đó tất cả quỷ thần, vào lúc này đều thành Vụ đảo Nam Phương bình khí.

Chỉ cần những này quỷ thần còn ở vây quanh nước Dao Trì, hẳn liền có thể nắm giữ cục diện, ôn thao thắng lợi.

Liền như thế thì mặc dù đã đợi hơn ba cái canh giờ, vẫn không có bắt

xuống đạo kia kiếm mạch, mặc dù đã nghe được nước Dao Trì phương hướng, tựa hồ lại có người nhắc lên cái gì "Xông Ngọc Chân cung" việc, nhưng hắn vẫn là không một chút nào lo lắng, không một chút nào quan tâm.

Hắn biết, có những thứ này đã điên rồi, lại chỉ nghe chính mình nói quý thần ở, liền sẽ có người đem chính mình nghĩ muốn đưa tới cửa.

Nhưng một mực, ngay khi hắn cho rằng có thể nắm giữ tất cả thì một viên lạnh lạnh quân cờ rơi xuống bàn tiếng vang lên.

"Đùng!"

Thanh âm lạnh lạnh, lại không phải người thường có thể nghe thấy.

Nhưng chu vi quý vụ bên trong, cũng không biết có bao nhiêu quý thần, hơi sững sờ, quay đầu nhìn về phía nước Dao Trì phương hướng.

Lại sau một khắc, bỗng nhiên có một con quý thần, không muốn sống giống như xông ra ngoài.

Ở nó lao ra quý vụ lúc, nó trên đỉnh đầu phù triệu, đã hiển hoá ra ngoài, tán phát ra đạo đạo tia chớp màu đen, đánh tiến vào nó ma thân trong, làm cho nó thống khổ dị thường, nhưng là hết lần này tới lần khác, cái này một con quý thần lại không để ý chút nào, như là cái kia nước Dao Trì lập tức đối với nó sức hấp dẫn tăng lên ngàn lần gấp trăm lần, vạn lần, tuy là bị phù triệu tiêu diệt, cũng phải vô giết tới. . .

Mà có cái này con thứ nhất quý thần, con khác quý thần liền cũng bỗng nhiên nao động đứng lên.

Vốn là ma hóa chúng nó, lập tức liền bị làm nổi lên vô tận ma ý, đồng thời ngửa mặt lên trời gào thét, ma ý ngập trời.

"Bá. . ."

Con thứ hai quý thần xông ra ngoài,

Lại là con thứ hai, con thứ ba, con thứ tư. . .

. . .

...

"Không được, Tôn phủ hướng về chúng ta ra tay rồi. . ."

Nước Dao Trì đám tu sĩ liếc thấy đến tình cảnh này, đã là kinh hãi đến biến sắc, thân hình theo bản năng lùi về sau.

Liền ngay cả vị kia Dao tiên tử, cũng là thay đổi sắc mặt, nhìn mãnh liệt vọt tới quỷ thân, lông mày đều nhăn lại một cái mụn nhọt.

Làm sao sẽ, Tôn phủ làm sao sẽ bỗng nhiên lại hướng về nước Dao Trì ra tay?

Chẳng lẽ bọn họ vậy. . .

...

...

"Quý thân vì sao không bị khống chế?"

Khác một sương bên trong, cái này trăm trượng đại quỷ thân trong lòng bàn tay, Nam Phượng đột nhiên thấy đến vô tận quỷ thân dâng tới nước Dao Trì, sắc mặt cũng nhất thời kinh hãi, lạnh lùng chuyên nhìn về phía cái kia xinh đẹp cô gái, sắc mặt rất có vẻ không vui, giữa hai lông mày đều nổi lên sát khí.

"Tiểu nhân không biết, cái này không nên a. . ."

Cái kia kiều mị cô gái đồng dạng kinh hoảng, giơ tay triển khai một đạo quyền trục, vội vàng nói: "Quý khế cũng không biến hóa, thậm chí đã sinh ra phản kích lực lượng, nhưng này chút quỷ thân, lại tình nguyện chịu đựng quý khế uy áp, cũng phải hướng đem đi ra ngoài, thực cùng tự hủy không khác. . . Có lẽ. . . Hay là những này quỷ thân đọa ma đã lâu, thần thức không rõ, thậm chí ngay cả căn bản nhất ý sợ chết đều biến mất. . ."

Vụ đảo Nam Phượng hừ lạnh một tiếng, đẩy ra rồi trước mắt quỷ vụ, nhìn chăm chú nhìn lại.

Chỉ thấy lúc này vô tận quỷ thân, càng như điên cuồng giống như, nhào về

phía nước Dao Trì, có chút quỷ thần vừa nhào, vừa cả người gãy, như là chịu đựng vô cùng thống khổ, có chút thân hình đều ở một tắc một tắc hóa thành tro bụi, nhưng lại bỏ mặc. . .

Tùy ý như vậy xuống, tất cả kháng mệnh quỷ thần, đều sẽ đem tan thành mây khói.

Mà mỗi một con quỷ thần tiêu tan, tiêu hao hết, đều là Nam Phương chính mình nắm giữ lực lượng. . .

"Nếu thế không cản được, vậy thì. . ."

Vụ đảo Nam Phương cũng không biết ra cái gì trạng thái, thế gian hiểu rõ nhất quỷ thần, chính là Tôn phủ, nhưng những thứ này đọa ma quỷ thần, đã không có cái kia một tia linh tính, chính là bọn họ, cũng không cách nào giải thích bọn họ lúc này cử động, chỉ là nhìn những thứ này điên cuồng quỷ thần, cũng không thể thật là tùy ý chúng nó một chút bị quỷ khế tiêu diệt, Nam Phương nhíu mày, cuối cùng cũng là vung tay lên: "Thả ra ngoài đi!"

Kiều mị cô gái như trút được gánh nặng, gấp gáp vội vàng gạt đầu, đem cái kia quyền trục vội vã tể đến không trung.

Đạo đạo ánh sáng lưu chuyển, có quỷ thần đỉnh đầu cái này trên phù triện, bỗng nhiên liền biến mất sạch sành sanh.

Ầm ầm ầm. . .

Càng nhiều quỷ thần điên cuồng lên, làn sóng giống như một tầng tiếp một tầng đánh về phía nước Dao Trì.

Đại họa đã lên, nước Dao Trì ở cái này quỷ thần thế tiến công phía dưới, liền như nguy trướng.

. . .

. . .

"Đều muốn buộc ta, cho rằng ta có thể dễ bắt nạt sao?"

Dao tiên tử xa xa nhìn quỷ thần vọt tới một màn, đã là cắn chặt hàm răng,

trong lòng tuy là có một vụn cái ý nghĩ, không nghĩ ở đây lãng phí thời gian, nhưng đón quý thần triều cường kéo tới, nàng lại không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể quyết tâm, âm thầm làm ra một cái quyết định.

"Tất cả mọi người đều không cần kinh hoảng, giúp ta bảo vệ đại trận, chống đỡ quý thần. . ."

Trong tiếng quát khê, nàng đã lấy ra một món binh khí, lại là một đoạn cành đào, phía trên còn mọc ra mấy đóa hoa đào.

Nàng giương mắt nhìn lại, nhìn bốn phương tám hướng mãnh liệt mà đến quý thần, đáy mắt đã là hoàn toàn lạnh lẽo.

Nhìn cái kia quý thần vô số, có thể không chỉ là chỉ cần từ nàng bảo vệ vị trí này kéo tới, theo này Tôn phủ người quý khế thôi thúc, bây giờ nước Dao Trì đông nam tây bắc, đều có quý thần xâm lấn, tuyệt đối không phải nước Dao Trì tu sĩ có khả năng chống đối, mà coi như nàng lúc này vọt thẳng hướng về Vụ đảo Nam Phương, đem hấn giết, cũng ảnh hưởng không được cái này đại cục, những phương hướng khác vọt tới quý thần, vẫn như cũ sẽ tràn vào nước Dao Trì.

Liền, nàng cũng cuối cùng tại căn răng, bỗng nhiên tay phải ngón giữa và ngón trỏ, lấy xuống một đóa hoa đào, điểm ở chính mình mi tâm.

Hai chỉ lau qua, giữa chân mày nhất thời lưu lại một đóa hoa tươi hoa đào dẫu, lại sau một khắc, nàng bỗng nhiên thân chu vi lực lượng tăng vọt, càng như sóng triều vỗ bờ, tầng tầng tăng lên, phảng phất linh khí trong trời đất đều hóa thành pháp lực của nàng, không có chùng mực.

"Trời ạ, Dao tiên tử đó là. . ."

"Chúng ta Dao tiên tử, tu vi của nàng đến tột cùng. . . Đến tột cùng cao bao nhiêu?"

"Nàng chính là Nguyên Anh sao?"

"Đâu chỉ Nguyên Anh, cái kia. . . Vậy căn bản cũng đã là chúng ta không thể nào tưởng tượng được tồn tại. . ."

". . ."

". . ."

Không biết có bao nhiêu tu sĩ, đều bị lúc này phát sinh ở Dao tiên tử trên người quái lạ lực lượng kinh động, từng cái từng cái kinh ngạc ngẩng đầu nhìn sang, thần thức cảm ứng bên trong, giờ khắc này Dao tiên tử, thậm chí như là biến thành một vàng mặt trời chói chang, căn bản không cách nào nhìn thẳng!

Nếu nói là nàng lần thứ nhất hiển lộ chính mình tu vị thì tuy rằng cao, vẫn tính ở chúng tu có thể tiếp thu trong phạm vi.

Như vậy nàng bây giờ, cũng đã cường đại đến vượt qua chúng tu tưởng tượng!

Cái kia đã là một loại khiến người cảm thấy sợ hãi cường đại!

"Vèo!"

Mà hiển lộ chân chính lực lượng Dao tiên tử, cả người cũng đều đã trở nên mặt không hề cảm xúc, nàng bỗng nhiên trong tay cành đào run lên, cành trên mấy đóa hoa đào bóc ra, trong đó một đóa, trực tiếp hướng về nước Dao Trì bên trong, Ngọc Chân cung đại loạn phương hướng bay qua.

Mặt khác mấy đóa, lại bay tới nước Dao Trì đông nam tây bắc mấy cái phương hướng.

Nơi này đều tu sửa có đại trận, chỉ là trận căn cơ không đủ, cũng khó đến quỷ thần oai.

Nhưng là ở hoa đào này rơi vào phía trên đại trận thì chợt hòa tan, rớt vào trận cơ, lại linh quang nổi lên bốn phía!

Lại sau một khắc, chói mắt linh quang bỗng nhiên hướng mà lên, mơ hồ hóa thành bốn đóa cực lớn hoa đào cánh hoa đáng dấp, lại thêm vào bây giờ nàng quanh người hiển lộ ra linh tức, tổng cộng năm biện, từ lòng đất nhấc lên, hướng về ở giữa hợp lại, ngăn cách bốn phía đến quỷ vụ.

Nhìn bức này bất thể thần thông, không biết có bao nhiêu người, thậm chí ngay cả miệng đều hợp không lên.

Một đóa hoa đào, bao trùm một quốc gia, đây là thủ đoạn gì?

...

...

"Ta sớm biết nàng có ẩn giấu, không nghĩ tới ẩn giấu nhiều như vậy. . ."

Mà rất xa nhìn cái kia một đóa ở vô tận quỹ khí bên trong, toả ra nhu hòa linh hoa hoa đào, trăm trượng quý thần trong lòng bàn tay ngồi xếp bằng Vụ đảo Nam Phương, đã lập tức đứng lên thân đến, một đôi hẹp dài con mắt, vào lúc này hí thành hai cái tuyến, gắt gao nhìn về phía cái kia một đóa hoa đào trước Dao tiên tử, trong mắt tinh quang bùng cháy mạnh, uy nghiêm đáng sợ cười nhẹ nói: "Bất quá cũng nguyên nhân chính là như vậy, ta cũng không thể để cho, không thấy người lá bài tẩy thì còn có thể đối với người có chút kiêng kỵ, nhìn thấy người lá bài tẩy, người liền món đồ gì đều không phải. . ."

Nói chuyện, hắn bỗng nhiên phóng lên trời, áo bào đen phân phật bay triển, âm nhu trên mặt, nụ cười có chút tham lam.

"Lần này, ta không chỉ muốn này kiếm phi, liền người cái này lá bài tẩy, ta cũng phải. . ."

Dứt tiếng thì hắn đã vọt qua mấy chục dặm phạm vi, tay áo lớn như thác nước, tầng tầng giống như núi hương về Dao tiên tử quét qua.

Ầm!

Một lần giao thủ, khuấy động quỹ vụ, tiếng truyền mấy trăm dặm xa.

...

...

"Thế gian này quái thai, càng ngày càng nhiều. . ."

Mà nhìn cái này trận đại chiến, như chính mình tâm ý giống như triển khai, hoang khâu trên Kỳ cung chấp cờ người, trên mặt lại thù không có ý cười, chỉ là xa xa nhìn cái kia đóa phúc ở nước Dao Trì hoa đào, tự lâm bâm:
"Nàng cũng bất quá hạng xoàng xĩnh, liền mượn vật kia, thành tựu như vậy kinh hãi tu vị, như vậy, nếu vật này đến chủ nhân cũ trong tay, lại nên đản

sinh ra cái gì loại quái thai?"

Cúi đầu nhìn trên đầu gôi màu đen bàn cờ, thấp giọng thán: "Chúng ta Kỳ cung dù cho sớm rất nhiều năm bố cục, nhưng theo những kia trở về đồ vật hoặc người hiện thế, cái này thiên địa bàn cờ, cũng dần dần bắt đầu biến đến không cách nào để chúng ta thuận buồm xuôi gió, đặc biệt là. . ."

Nàng bỗng nhiên sắc mặt trở nên quái lạ, hiếm thấy trề môi la một câu: "Chúng ta Kỳ cung cái gì đều biết, chính là không biết đánh nhau!"

Vừa không biết đánh nhau, tự nhiên cũng không cách nào tham dự tiến vào cái kia mảnh đại chiến trong.

Liền nàng cũng chỉ có thể ngẩng đầu nhìn hướng về phía nước Dao Trì phương hướng: "Chỉ hi vọng, cái kia một viên cờ không có rơi xuống sai đi!"

Chương 532 : Động Thiên Phúc Địa

Nước Dao Trì Ngọc Chân cung bên trong, từ lâu là hỗn loạn tung bùng, sát phạt vô tận.

Ngọc Chân cung bên trong, tuy rằng thủ vệ cao thủ, vượt qua Phương Quý tướng tượng, nhưng Phương Quý có thể cũng không phải bình thường Kim Đan, sớm ở lần đầu tiên tới nước Dao Trì thì Phương Quý cũng đã không đem những thứ này nước Dao Trì tu sĩ để ở trong mắt, lúc này xé rách da mặt, càng là từng bước cuồng giết, vọt vĩa vọt vào, rất nhanh liền xông qua phía trước núi, giết tới cái kia một mảnh bàn đào lâm không xa phía sau núi vị trí.

Hắn lúc này cũng biết, đêm dài lắm mộng, cái kia Dao tiên tử lại tu vị cực kỳ đáng sợ, nhất định phải trước ở nàng trở về trước giết đi vào.

"Nhanh, cái này rừng đào chu vi, có ba ngọn núi, cái kia địa mạch ở đâu một phong trên?"

Đi tới phía sau núi, Phương Quý Thiên Tà long thương vẫy một cái, đem quanh người mấy vị Ngọc Chân cung đệ tử quét bay, sau đó hướng về Mặc Thương lão tu hét lớn.

"Người cho rằng lão phu sẽ nói cho người biết?"

Mặc Thương lão tu đầy mặt vẻ giận dữ, hướng về Phương Quý hét lớn, khớp xương cực ngạnh.

"A, không nói?"

Có thể Phương Quý căn bản không đem hắn thái độ để ở trong mắt, trực tiếp gắt gao tập trung, mi tâm trong, mắt dọc mở, thần quang tỏa ra, gắt gao xem ở cái này Mặc Thương lão tu trên mặt, sau đó gấp thét: "Bên trái cái kia phong, bên phải cái kia phong, vẫn là ở giữa cái kia phong?"

Mặc Thương lão tu đúng là cái không sợ chết, không phải vậy vừa bắt đầu

cũng sẽ không thà rằng liều mạng tâm mạch bị hao tổn, hướng về Ngọc Chân cung đệ tử cảnh báo, lúc này hẳn bị Phương Quý bám vào hỏi dò, càng là hoàn toàn không sợ tiểu tử này hướng mình hạ sát thủ, cho nên đối Phương Quý hỏi lên rất là xem thường, thế nhưng lúc này bị ma nhãn nhìn, tâm thần cũng khó tránh khỏi có chút được ảnh hưởng, nghe được ở giữa cái kia phong thì thái độ hơi có chút biến hóa.

"Hóa ra là ở giữa cái kia phong!"

Phương Quý lấy Ma sơn quái nhãn nhìn hẳn, tâm tình biến hóa, đều ở trong mắt, lập tức xác định, lại hỏi: "Phía trước núi, vẫn là phía sau núi?"

Mặc Thương lão tu tuyệt không chịu trả lời, nhưng nghe đến phía sau núi hai chữ thì ánh mắt lại là hơi đổi.

"A, là phía sau núi. . ."

Phương Quý hỏi lại: "Ba cái đường nhỏ đều thông bất đồng vị trí, cái nào một cái nhanh nhất đi qua?"

. . .

. . .

Ở cái này loại hỏi dò phương pháp phía dưới, hẳn rất nhanh liền đã trái tim hiểu rõ, một tay nâng Mặc Thương lão tu, một tay cầm Thiên Tà long thương, bên người còn che chở tiểu Lý cùng Anh Đề, một đường giết lùi Ngọc Chân cung đệ tử, nhanh chân hướng về rừng đào mặt sau ngọn núi phóng đi.

Không lâu lắm, bọn họ liền đã tới đến phía sau núi một mảnh sương mù bao phủ địa vực trước, có thể thấy, nơi đây trong sương mù, cũng không biết bố trí bao nhiêu cấm chế lợi hại, tầng tầng lớp lớp, hỗn loạn như tê, quan trọng hơn chính là, Ngọc Chân cung phía sau núi vị trí, phòng ngự cực nghiêm, nhưng là ở đây, lại xem không tới bất kỳ một bóng người, liền ngay cả đuôi chạy tới người, thấy đến chỗ này, đều trừ trừ không tiến.

Một chút liền có thể nhìn ra được, nơi này chính là Ngọc Chân cung cấm địa.

"Che giấu như thế nghiêm, không phải có bảo bối, chính là có bí mật. . ."

Phương Quý chỉ liếc mắt nhìn, liền nhanh chân xông lên tới, kêu lên: "Cho ta mở ra. . ."

Nhưng còn không chờ hấn ra thương, mạnh mẽ phá trận, trong hư không, bỗng nhiên truyền đến một trận không cách nào hình dung uy áp.

Phương Quý giật mình, ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy giữa không trung, đang có một đóa hoa biện, phiêu diêu hạ xuống.

Đó chỉ là một đóa khéo léo cánh hoa, bắt quá da ngón tay to nhỏ.

Nhưng là theo nó rơi xuống đem đi xuống, hư không lại truyền đến lưu ly phá nát giống như âm thanh, như là một ngọn núi lớn trận rơi đi xuống, sức mạnh kia mạnh, đã vượt xa Phương Quý cực hạn, chỉ liếc mắt một cái, liền như là nhìn thấy một toà vô biên núi lớn.

"Không được!"

Phương Quý sợ hãi đến sờn cả tóc gáy, nắm thương đâm đi.

Nhưng là Thiên Tà long thương chỉ là miễn cưỡng tiếp xúc cái kia đóa hoa đào một chút dư âm, liền bị chân động bay ra ngoài.

Liền ngay cả Phương Quý hồ khẩu, đều đã bị đánh nứt, máu me đầm đìa.

"Thấy được chưa, cái này chính là người mạnh mẽ xông vào Ngọc Chân cung kết cục. . ."

Mặc Thương lão tu nhìn thấy màn này, đã là cụt hứng kêu to, nhắm mắt chờ chết.

Hắn tự nhiên nhìn ra, hoa đào này hạ xuống, đã không chỉ là tiêu diệt Phương Quý, sợ là liên đới hắn, còn có xa xa theo đuôi theo, nhưng không có tới quá gần cái này phía sau núi cấm địa người, đều khó thoát khỏi cái chết, tựa như núi lớn ép xuống, hoàn mỹ chọn chọn nhạt nhạt.

Chỉ bắt quá, tuy là hấn lạnh lùng lớn tiếng, trong lòng lại cũng khó tránh khỏi nổi lên điềm hoài nghi.

Cái này phía sau núi đến tột cùng ẩn giấu cái gì, Đạo tiên tử càng không

tiếc mượn cái này một đóa hoa biện, đến tiêu diệt tất cả mọi người?

Lại càng không biết, Dao tiên tử khi nào có bực này khủng bố thần thông?

"Oa nha nha. . ."

Cũng là vào lúc này, Phương Quý nhìn cái kia một đóa hàng lâm hoa đào, đã là sợ hãi đến oa oa kêu to, mắt thấy hoa đào trần rơi xuống, không thể trốn đi đâu được, bọn họ có lẽ đều phải bị cái kia hoa đào trần áp thành một vũng máu thịt, hắn cũng luống cuống tay chân, vừa lung tung kêu to, vừa vội vã lấy ra một vật, xem cũng không kịp xem, liền trực tiếp hướng về không trung té đi ra ngoài, sau đó ôm tiêu Lý bảo hộ tại người dưới.

Ầm ầm. . .

Cái kia một vật té đến không trung, lại là một cái màu đen túi.

Cái này chính là đương thời Triều Tiên tông tấn công Thái Bạch tông thì Triều Tiên tông ba vị đại trưởng lão, ban cho Bạch U vị này thánh nữ ba cái hộ thân dị bảo một trong, trong đó có hai cái, nàng đã dùng qua, nhưng cái này thứ ba kiện, còn chưa kịp dùng, liền bị Phương Quý cho mượn gió bẻ măng, sau đó Thái Bạch tông chủ còn đã từng hướng về hắn đòi hỏi qua, bất quá Phương Quý không cho hắn, chính mình trộm, bằng cái gì cho hắn?

Túi té ở không trung, lập tức liền cuồng phong bốn tứ, mênh mông cuộn cuộn, không biết có bao nhiêu đồ vật, đều bị hấp dẫn tiến vào , liền ngay cả cái kia một đóa hoa đào, cũng khó có thể may mắn thoát khỏi, thời khắc nguy cấp liền bị thu vào túi vải bên trong, đây trời sát cơ, cũng biến thành tan thành mây khói.

"Cách cách. . ."

Màu đen túi vải rơi xuống đem đi xuống, rơi vào Phương Quý trong tay, thoạt nhìn xẹp xẹp, không hề có một chút trọng lượng cũng tựa như.

"Thật như vậy dễ sử dụng?"

Phương Quý ngơ ngác, lại thầm nghĩ: "Chẳng trách tông chủ luôn luôn ham muốn trở lại, đây là muốn để lại cho hắn con ruột a. . ."

"Đây chính là đến lượt ngươi số xui. . ."

Phượng Quý vui sướng, cầm túi vải, liền hướng về cái kia từng lớp sương mù nơi đó ra.

"Vèo" một tiếng, cái kia một đóa hoa đào, lại bị hấn cho đổ ra, chỉ là vừa nãy vẫn là tiêu diệt hấn hoa đào, bây giờ lại biến thành xông hương cái kia một mảnh sương mù, hoa đào bên trên ẩn chứa vô tận lực lượng, thời khắc nguy cấp rải rác ở tầng kia tầng phía trên đại trận, chỉ trong nháy mắt, liền thấy được trận cơ sụp đổ, dày đặc sương mù, đạo đạo cấm chế bị phá vỡ, lộ ra một mảnh quái lạ nơi. . .

...

...

"Là ai thu đi tới ta thần thông?"

Mà vào lúc này, cái kia chính đang tại nước Dao Trì ở ngoài cùng Vụ đảo Nam Phương giao thủ Dao tiên tử, cũng kinh hãi, lại liền lại cảm thấy đến, bố trí ở sau núi trận pháp, càng trong nháy mắt đều bị phá hủy, càng là làm cho nàng hoa dung thất sắc, hầu như tâm thần đều đã thất thủ.

Có lòng nghĩ muốn lập tức xông về Ngọc Chân cung đi, ai nghĩ đến, Vụ đảo Nam Phương càng nhân cơ hội ra tay, trái lại đưa nàng áp chế lại.

...

...

"Đây chính là trước Mạc lão cửu chặt đứt linh mạch địa phương?"

Phượng Quý mấy người phá vỡ cái kia một mảnh cấm chế đại trận, nhìn về phía trước thì đã thấy sương mù tản đi sau khi, trước mắt hiển lộ ra, lại là một toà quái lạ cung điện, thoạt nhìn cực kỳ cũ nát, thậm chí còn có chút thiếu tổn, nhưng nó liền như vậy bình thường đặt ở nơi đó, lại khiến người cảm thấy trái tim oành oành nhảy lên, phỏng phật có thể cảm giác được, bên trong cung điện này, sắp tràn ra tới đạo uân.

"Nước Dao Trì tại sao có thể có cái này các nơi?"

Thấy tình cảnh này, đừng nói hấn, liền ngay cả Mạc Thương lão tu, đều

đầy mặt ngạc nhiên nghi ngờ.

"Đi mau!"

Đi tới cái kia cũ nát trước cửa, Phương Quý nhìn một chút, xác định không có gì cấm chế sau, liền một cước đạp ra.

Ngó dáo dác đi vào, liền thấy cung điện này trống rỗng, không còn vật gì khác, thoạt nhìn cũng không phải cái phụng thần nơi, ngược lại càng giống là có người ở, trước điện ở chút tiên hoa dị thảo, sau điện còn có cái tiểu viện, viện sau chính là hậu điện, Phương Quý hiếu kỳ ở cái này điện bên trong tìm một vòng, thực sự không có phát hiện cái gì chỗ khác thường, chỉ là có thể cảm giác, cái kia dị dạng khí phái linh khí. . .

Nơi đây linh khí độ dày đặc, hầu như có thể xưng làm vì Phương Quý bình sinh nhìn thấy số một!

Dù là trước bọn họ Thái Bạch tông cái kia có Đế Lưu Đạo Tương Linh trì nơi, đều không có như thế linh khí nồng nặc.

Cái kia linh quật trong linh khí, chính là lạnh, không có nửa điểm sinh khí.

Mà nơi đây linh khí, lại cho người một loại sinh khí bùng bùng, phảng phất uẩn uẩn ra linh tính.

Thậm chí nói, cái này đều có thể không tính linh khí, càng là một loại càng cao giai đồ vật. . .

. . . Tương tự với âm dương lộ trên cái kia cốc đèn đạo uẩn?

"Nơi này linh khí như vậy đầy đủ, sợ là sắp đạt đến động thiên phúc địa trình độ đi. . ."

Liền ngay cả lúc này tiểu Lý, cũng đầy mặt kinh ngạc, không nhịn được nhỏ giọng mở miệng.

"Ta chưa từng thấy động thiên phúc địa, nhưng cảm giác cũng kém không đi đâu rồi đi. . ."

Phương Quý đều không khỏi lẩm bảm nói, trong lòng càng nghi hoặc, bực này tiên địa, chính là xuất hiện ở bất kỳ địa phương nào, hẳn đều không hội

ý ở ngoài, nhưng hôm nay lại là ở nước Dao Trì, truyền thuyết trong 100 năm trước bị Mạc lão cửu chặt đứt linh mạch, bởi vậy trăm năm lại đây, linh khí một ngày trở nên so với một ngày thiếu thốn nước Dao Trì, bực này địa mạch khô cạn nơi, làm sao sẽ súc tích ra linh khí như thế dồi dào bảo địa?

"Không thể. . . Không thể a. . ."

Không đợi Phương Quý đem trong lòng nghi hoặc nói ra, sau lưng Mạc Thương lão tu bỗng nhiên lâm bảm mở miệng, vẻ mặt ngạc nhiên.

Hắn ở Ngọc Chân cung cửa, vì cảnh báo, không tiếc chân thương chính mình tâm mạch, đường phía sau, đều là tiểu Lý ở nâng hắn, trên danh nghĩa là tiểu Lý thể Phương Quý kèm hai bên hắn tiếp tục làm con tin, trên thực tế tương đương đỡ hắn bước đi, chỉ lo hắn ngã sấp xuống, nhưng hôm nay đi tới cái này các nơi, hô hút vài hơi, liền ngay cả thương thế của hắn, đều thời khắc nguy cấp liền chuyển biến tốt mấy phần, nhưng hắn lại không hề sắc mặt vui mừng.

Trái lại càng ngày càng giật mình, bỗng nhiên kêu lên: "Đi ra sau, đi ra sau!"

Phương Quý bị hắn sợ hết hồn, mắng: "Ngươi lại muốn đi à?"

Mạc Thương lão tu vào lúc này, dĩ nhiên trở nên hơi kích động đứng lên, cũng không biết hắn nghĩ tới điều gì, vẻ mặt lại trở nên hơi khùng bô, quát to: "Ngươi không cần nhìn, nơi này không phải nơi khác, chính là năm đó ngươi sư tôn cùng Dao tiên tử ở cùng nhau qua địa phương, cũng là sau đó ngươi sư tôn si triền không ngớt, đại khai sát giới địa phương. . . Nhanh, nhanh mang ta đi sau điện mặt nhìn một chút. . ."

"Tình nhân cũ ở qua địa phương?"

Phương Quý lấy làm kinh hãi, quay đầu liếc mắt nhìn Mạc Cửu Ca, nhưng sau tiếp tục đi đến phía trước.

Đi tới sau điện, liền có thể thấy được, nơi này lại là một phương tiểu viện, sinh đầy kỳ hoa dị thảo, lại mỗi một cây đều là bất thế kỳ trân, Phương Quý tốt xấu cũng là cùng Đan Hỏa tông hồn qua, một chút liền nhận ra trong đó vài loại, đều là đương đại khó tìm chí bảo.

Mà khiến người chú ý nhất, chính là ở cái này giữa sân, sinh một cây cổ thụ.

Này cây đen có bích cành, cành lá sum xuê, có được hơn ba trượng cao, cành bên trên, quả lớn đầy rẫy, tràn đầy đều là đào tiên.

"Đây chính là cây bàn đào đi. . ."

Phương Quý chỉ liếc mắt nhìn, liền đã tròn to hai mắt: "Quả đào lại lớn như vậy. . ."

Tiểu Lý cũng không nhịn được tiến tới, cả kính nói: "Thanh hung Tử văn, trời sinh đạo uân, chuyện này . . . Đây mới thực là bàn đào a. . ."

Mà ở hai người bọn họ, kể cả Anh Đề, đều trước tiên bị cái kia mẫn cảnh đào tiên thu hút tới thì theo bọn họ tiến vào khu nhà nhỏ này bên trong Mặc Thương lão tu, chợt trầm mặc lại, chỉ là ngơ ngác nhìn tiểu viện đông đầu, dị thảo bên trong một chi cây nhỏ.

Cây nhỏ cộng chừng ba thước cao, như là bồn hoa cũng tựa như, nhưng cũng sinh đến mức dị thường xanh ngắt, cùng cái kia cây bàn đào so với, nó có vẻ vô cùng không đáng chú ý.

Nhưng lại cẩn thận cảm ứng, liền sẽ phát hiện, nó mới là khu nhà nhỏ này, hoặc nói là toàn bộ động thiên phúc địa trung tâm, bởi vì từ trên người nó, lại có thể cảm nhận được vô cùng lực hút, chính một tia một tia, đem bên trong đất trời, vô cùng linh khí đều hấp dẫn lại đây. . .

Này linh khí như vậy nồng nặc, có thể sinh ra vô tận dị thảo kỳ hoa, có thể để thượng cổ bàn đào quả lớn đầy rẫy, đều là công lao của nó.

Bởi vì nó đem thiên địa linh khí, đều hấp dẫn lại đây, mới làm cho nơi đây, trở thành bực này huyền diệu cảnh giới.

"Không thể, không thể. . ."

Nhìn cái này cây cây nhỏ, Mặc Thương lão tu trên mặt lại thù không có kinh ngạc vẻ, trái lại càng ngày càng tái nhợt, hãn tự lẩm bẩm, vẻ mặt càng ngày càng đau thương căm giận, càng ngày càng kích động, bỗng nhiên một ngụm máu tươi dâng lên: "Là Dao tiên tử. . . Lại là nàng. . ."

"Nàng tại sao. . ."

Hắn đầy mặt cụt hứng, biểu hiện đều có chút dại ra: "Nàng làm sao sẽ làm như vậy?"

Chương 533 : Dị Bảo Tiên Linh

Nước Dao Trì linh khí từ từ khô cạn, có thể ở cái này Ngọc Chân cung bên trong, lại xuất hiện một toà động thiên phúc địa.

Vì lẽ đó, nước Dao Trì tu sĩ tu hành đường, đến tột cùng là ai chặt đứt?

Sự phát hiện này, làm cho Mặc Thương lão tu tâm thần chịu đến rất lớn xung kích, suýt nữa liền như vậy hôn mê đi. . .

Tốt vào lúc này linh khí thực tại nồng nặc, vì lẽ đó trước tiên tự thương tâm mạch, vừa tức vô cùng thổ huyết hẳn, mới không có trực tiếp chết ở chỗ này.

Nhưng cả người, cũng như là gặp phải khó có thể hình dung đả kích, trong nháy mắt trở nên uể oải lên.

"A, quả thế!"

Mà Phương Quý nhìn cái kia một cây chính cuộn cuộn không ngừng, đem thiên địa linh khí đều hấp dẫn tới cây nhỏ, cũng trong nháy mắt rõ ràng nước Dao Trì linh khí từ từ khô cạn chân tướng, hẳn nhưng không có như Mặc Thương lão tu như vậy giật nảy cả mình, trái lại rất nhanh liền cười gằn một tiếng.

"Phương Quý ca ca, ngươi. . . Ngươi đã sớm nghĩ đến?"

Tiểu Lý nhìn về phía cái này một mảnh động thiên phúc địa, vừa nhìn về phía cái kia một cái cây nhỏ, kinh ngạc sau khi, theo bản năng hỏi.

"Ta không nghĩ tới đây sẽ có cái gì, nhưng đã sớm đoán được nàng ẩn giấu món đồ gì!"

Phương Quý cười gằn một tiếng, tiện tay ném cho Anh Đề một cái túi vải, để cho hắn đi hái bên cạnh cây bàn đào trên bàn đào, chính mình thì lại ngồi xổm xuống, nhìn cái kia một cái cây nhỏ, nói: "Coi như tình nhân cũ

gặp mặt, cũng không đến nỗi làm như thế tuyệt chứ? Đặc biệt là bây giờ nước Dao Trì chu vi nguy hiểm như thế, thật như vậy hận Mạc lão cửu, nên để cho hắn đi theo quỷ thần đánh cái lưỡng bại câu thương a. . ."

Nói bĩu môi, nói: "Có thể ngươi suy nghĩ một chút, nàng đương thời lại nói cái gì cũng không muốn nói, một mặt cũng không muốn gặp, một lòng nghĩ chỉ nghĩ để Mạc lão cửu mau chóng rời đi, lại không về, vì thế thậm chí không tiếc hỏa thiêu rừng hoa đào, mặt ngoài trên nguy trang đến mức là thương tâm gần chết, không muốn chuyện xưa nhắc lại đáng về, nhưng trên thực tế, đơn giản chính là lo lắng Mạc lão cửu sẽ nói ra bí mật gì đến thôi. . ."

Tiểu Lý nghe xong hơi đại ra, cũng phản ứng lại.

Cái này một phương động thiên phúc địa bí mật, người bên ngoài không biết, nhưng Mạc Cửu Ca có lẽ là biết đến.

Nếu là Dao tiên tử lo lắng hắn nói ra, cho nên mới muốn cho hắn rời đi, ngược lại cũng là nói được thông.

Có chút sùng bái nhìn về phía Phương Quý: "Khi đó ngươi cũng đã nghĩ đến những thứ này?"

"Ta chỉ là biết chuyện của nơi này nhất định không đơn giản như vậy mà thôi!"

Phương Quý hừ lạnh một tiếng, sắc mặt ửng đỏ, nói: "Vừa bắt đầu ta còn không nghĩ nhạ nhiều chuyện như vậy đây, hảo tình nhân sự việc của nhau, người khác nhúng tay không tiện a, có thể là sau đó, nàng nhất chọc ta tức giận địa phương ở chỗ, Tôn phủ người buông lời muốn tìm Mạc lão cửu, nàng đứng trước mới vừa nói tuyệt đối không thể đem chúng ta giao ra, kết quả quay đầu nước Dao Trì liền lại nổi lên ôn khí, để chúng ta không thể không đi. . ."

Tiểu Lý cả kinh nói: "Ngươi nói cái kia ôn khí kỳ thực là nàng. . ."

Phương Quý nói: "Không phải vậy làm sao sẽ như vậy xảo?"

Tiểu Lý đối với chuyện này thậm chí có chút không rõ: "Nhưng là nàng, nàng không cần thiết phiến toái như vậy. . ."

Phương Quý hiểu rõ tiểu Lý lời muốn nói, nước Dao Trì cùng Mạc Cửu Ca trong lúc đó, vốn là có huyết hải thâm cừ, cho nên nàng muốn đem Mạc Cửu Ca giao ra đổi Tôn phủ lui binh, dù như thế nào đều sẽ không có người nói cái gì, chỉ để ý giao ra đến liền được rồi, còn có người sẽ chỉ trích cái gì sao? Vì sao hết lần này tới lần khác khiến cho như vậy phiền phức, vừa nói bảo vệ, vừa lại ngầm sắp xếp cái này vừa ra?

"Lòng tham chứ. . ."

Phương Quý bĩu môi khinh thường, nói: "Cái gì đều nghĩ muốn thôi, vừa nghĩ muốn danh tiếng, lại muốn chỗ tốt, muốn đem tình nhân cũ giao ra, lại lo lắng ở một ít biết chân tướng trong mắt người chính mình có vẻ lạnh lùng vô tình, cho nên mới lại làm như thế vừa ra, hưởng hồ, ta phỏng chừng đương thời nàng cũng không xác định Mạc lão cửu có phải là thật hay không hoàn toàn phế bỏ, vì lẽ đó trước tiên bán như thế một cái nhân tình. . ."

Vừa nói, hần đúng là cũng nghĩ thông suốt càng ngày càng nhiều chuyện, vồ vồ lỗ tai, cười lạnh nói: "Đương thời nàng hỏa thiêu rừng hoa đào, phỏng chừng chỉ là nghĩ đứt đoạn mất Mạc lão cửu tượng niệm, làm cho hần đi nhanh lên, không nghĩ tới trực tiếp đem hần tức đến ngắt đi, nàng cũng không biết Mạc lão cửu thương nặng bao nhiêu, là thật là liền như thế một cái liền lưng đi qua, vẫn là một lúc nữa vẫn có thể tỉnh dậy, vì lẽ đó Tôn phủ nói ra muốn trao Mạc lão cửu thì nàng liền trước tiên thả ra phải bảo vệ hần, hơn nữa cùng Tôn phủ những tên kia đánh một trận. . ."

Tiểu Lý nghe, đã có chút mê man, nghi hoặc nhìn về phía Phương Quý.

"Người quả nhiên theo ta nghĩ tới như thế gốc a. . ."

Phương Quý nhìn tiểu Lý, giải thích: "Người nghĩ, chỉ bằng Mạc lão cửu cái kia không tiền đồ dạng, nếu như đương thời hần thương không nghiêm trọng như vậy, có phải là vừa nghe nàng đang cùng người giao thủ, lập tức lại bị cảm động, có phải là liền nhất định sẽ ra tay giúp nàng? Hơn nữa giúp xong nàng sau khi, phỏng chừng cũng nhất định cam tâm tình nguyện tiếp tục thế nàng gạt cái này chân tướng, hoặc nói là công lấy cái này oan ức chứ?"

Tiểu Lý cũng không biết nghe hiểu không có, gấp lập tức gạt gạt đầu.

Phương Quý tiếng cười lạnh nói, tiếp tục nói: "Bất quá, nàng cùng Tôn phủ

lúc giao thủ, Mạc lão cửu vẫn chưa từng xuất hiện, nàng cũng cuối cùng tại tin tưởng Mạc lão cửu là xác thực hoàn toàn phế bỏ, vì xác định điểm này, nàng thậm chí còn chuyên môn phái người, tới xem một chút lúc này thương thế của hắn. . ."

Vừa nói, Phương Quý bỗng nhiên nhìn về phía một mặt khác Mạc Thương lão tu, nói: "Này, đương thời có phải là nàng phái người đến?"

Mạc Thương lão tu vào lúc này đã đầy mặt đau thương căm giận, như là không nghe thấy hắn lời nói.

Bất quá tiểu Lý tự nhiên cũng không cần Mạc Thương lão tu đến bằng chứng cái gì, nàng trí nhớ rất tốt.

Lúc đó Mạc Thương lão tu đi tới Thiên Môn sơn, vốn là phụng Dao tiên tử mệnh lại đây truyền lời, truyền lời lúc, tự nhiên cũng sẽ thuận thế nhìn Mạc Cửu Ca thương thế, xem qua sau khi, cũng tự nhiên sẽ đi cho nàng đáp lời, thuận miệng nói ra Mạc Cửu Ca tình huống. . .

"Vì lẽ đó đi, này không phải là tỏ rõ mà. . ."

Phương Quý hừ hừ một tiếng, nói: "Xác định Mạc lão cửu đã là vô dụng ngu ngốc một cái, cho nên nàng cũng là lập tức phải nghĩ biện pháp đem chúng ta đuổi ra ngoài, ngược lại vào lúc này, nàng danh tiếng cũng đến, ân tình cũng bán, bị đuổi ra ngoài, cũng chỉ là bởi vì chúng ta chính mình gặp phải ôn khí cái này việc chuyện, cùng nàng vị này đốc hết sức hộ quốc nước Dao Trì tiên tử, là không có chút quan hệ nào. . ."

"Cho tới nàng làm như vậy rồi. . ."

Phương Quý cắn răng, có vẻ hơi tức giận: "Mạc lão cửu cuối cùng là chết hay sống, nàng liền mặc kệ, mà chuyện này, đối với thanh danh của người, còn có chúng ta Thái Bạch tông danh tiếng, đã kích nghiêm trọng đến mức nào, nàng càng là hoàn toàn không để ý, thật mẹ kiếp. . ."

Tiểu Lý qua hồi lâu, mới yên lặng gật gật đầu.

Cùng Tôn phủ cầu kết, phân tán ôn khí, cái này là cái gì loại khủng bố chỉ trích?

Bây giờ thân phận của nàng, không có ở chỗ này công khai qua, nhưng

nàng cùng Thái Bạch tông cùng nhau, đây là trôn không xong, vì lẽ đó việc này một khi truyền ra, tổn thương chính là Thái Bạch tông danh tiếng, chính mình trong quá trình này, cũng sẽ bị người nói thành tiểu ma nữ chứ?

Cũng là cho đến lúc này, nàng mới bỗng nhiên rõ ràng Phương Quý muốn xông vào Ngọc Chân cung khi đến câu nói kia.

Hiện tại đi rồi, ủy khuất Mạc lão cửu, cũng ủy khuất người. . .

Nguyên lai hẳn chính là không muốn để cho chính mình chịu ủy khuất, cho nên mới lập tức nổi giận, không phải phải quay về tìm bí mật này chứ?

Phát hiện chính mình ở dùng máu cứu người thì hẳn không muốn để cho chính mình cứu người.

Phát hiện mình xác thực nghĩ cứu người thì hẳn lại không tiếc vận dụng Đan Hỏa tông quan hệ, đến giúp mình.

Mà ở chính mình bởi vì cứu người nhạ xảy ra phiền toái, bị người nói xấu thì hẳn lại không tiếc mạo sinh tử đại hiểm, đến vì chính mình chính danh. .

.

...

...

"Đương thời coi như biết rõ muốn chết, cũng về được a. . ."

Phương Quý không biết lúc này chính trong đôi mắt tràn ngập âm áp nhìn mình tiểu Lý đang nghĩ cái gì, trong lòng chính nói thầm: "Không phải vậy liền con mụ này làm việc ác như vậy, ta dám cam đoan, bất luận từ này cái phương hướng đi, vừa ra đến liền rơi xuống Tôn phủ trong tay. . ."

Quay đầu liếc mắt nhìn Mạc Cửu Ca, chỉ thấy lúc này hẳn đã bị Anh Đề vút tại cây bàn đào dưới, mà Anh Đề cũng đã bàn đến trên cây, vô cùng phần khởi hái nổi lên cái kia một trái lại một trái to lớn bàn đào, nghe tự mình nói nhiều như vậy, hẳn lại vẫn là không có nửa điểm phản ứng, tâm tình liền lại có chút hậm hực, cau mày nói: "Đến lúc này, ta còn có chút không hiểu. . ."

Tiểu Lý lập tức săn sóc ở vừa nói: "Không hiểu cái gì?"

Phương Quý ở khu nhà nhỏ này bên trong quay một vòng, tiện tay hái một gốc cây bàn đào đưa cho tiểu Lý, lại chính mình cầm một viên chậm rãi gặm: "Nếu như nói nước Dao Trì linh khí từ từ khô cạn, là bởi vì nàng nguyên nhân, cái kia Mặc lão cửu 100 năm trước chém cái gì?"

Vừa nói, vừa chậm rãi hướng về cái kia một cái cây nhỏ đi tới, cau mày nói: "Món đồ này lại là cái gì?"

Đôi mắt nàng vẫn đề , liền ngay cả tiểu Lý nhất thời đều khó mà trả lời.

Nhìn cái kia cây nhỏ, nàng cũng biết vật này tất nhiên tuyệt không tầm thường, thậm chí có thể nói là bất thể dị bảo.

Các nàng Đông Thổ cũng có động thiên phúc địa, có lẽ cũng sẽ không so với nơi này chênh lệch, nhưng những kia động thiên phúc địa hình dung, biết bao hà khắc, vừa phải có trời sinh sinh thành linh mạch tụ hợp, lại phải có thích hợp bảo địa tâm bổ linh khí, còn có một chút trời sinh tài Tiên bảo sinh trưởng, cùng cái này bảo địa đem tức tương sinh, như vậy lại trải qua không biết bao nhiêu vạn năm uẩn dưỡng, mới rốt cục hình thành rồi bực này động phủ. . .

Mà bây giờ, chỉ này một cái cây nhỏ, lại không tới trăm năm thời gian trong, liền nuôi ra bực này bảo địa?

Liền ngay cả cái kia một cây thượng cổ bàn đào di chủng, đều bị nó ảnh hưởng, khôi phục sinh cơ, có thể thấy được này cây thần dị chỗ. . .

Thế gian này, càng sẽ có như thế dị bảo?

. . .

. . .

"Vật này, chính là người sư tôn trăm năm trước từ Tây Hoang Bất Tri địa mang ra đến. . ."

Đôi mắt cái kia một cái cây nhỏ lại lịch, Phương Quý cùng tiểu Lý, đều không đáp lại được, Mặc Thương lão tu chợt mở miệng.

"Cái gì?"

Phương Quý cùng tiểu Lý đều đưa mắt hướng về hấn nhìn lại.

Mặc Thương lão tu lúc này đầy mặt uể oải, như là mất hồn giống như, ngao ngán mở miệng: "100 năm trước, người khác đều cho rằng ta nước Dao Trì thượng cổ linh mạch sắp thức tỉnh, thậm chí sinh sôi ra Tiên Linh, từng cái từng cái xúc động không ngớt, nhưng trên thực tế, thượng cổ linh mạch vắng lặng nhiều năm như vậy, cũng sớm đã khô cạn, Tiên Linh cũng là trong thiên địa tạo hóa sinh, lại nào có dễ dàng như vậy thai nghén đến đi ra?"

"Tuy rằng nàng chưa từng nói. . ."

"Nhưng lão phu biết, cái kia đã chết ở cái kia con hạo kiếp bên trong nước Dao Trì lão bối tu sĩ cũng biết. . ."

Hấn hai mắt vô thần, lẩm bẩm mở miệng: "Sự tình chân tướng cùng người thường biết vừa vặn ngược lại, không phải thượng cổ linh mạch súc tích ra Tiên Linh, mà là cái này Tiên Linh mang đến linh khí khiến linh mạch thức tỉnh, không phải hấn chém nước Dao Trì Tiên Linh, mà là cái này Tiên Linh. . ."

"Vốn là hấn mang đến. . ."

Chương 534 : Trăm Năm Chuyện Xưa

"Là hấn đưa?"

Nghe Mặc Thương lão tu bỗng nhiên mở miệng, Phương Quý cùng tiểu Lý lập tức đều lên tinh thần.

Bọn họ cũng đã sớm biết, Dao tiên tử đã từng nhắc qua một vật, lo lắng Mặc Cửu Ca sẽ đòi lại đi, không nghĩ tới chính là cái này Tiên Linh!

Nhất thời lòng ngứa ngáy khó nại, lại không dám quá đi quấy rối, chỉ lo cái này lão tu thương tâm lên, lại không nói.

"Trước đây nước Dao Trì, không là cái này đáng về. . ."

Mặc Thương lão tu cũng như là rơi vào một loại phức tạp tâm tình bên trong, qua một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Viễn Châu vốn là vị trí Bắc Vực nơi heo lánh, linh khí tất nhiên là thiếu thốn, linh dược tiên thảo, thần khoáng Tiên nguyên, càng là ít đến mức đáng thương, từ xưa tới nay, cũng không biết từng sinh ra bao nhiêu vì tranh cướp tu hành tài nguyên mà giết đến vỡ đầu chảy máu chuyện, bảy tông mười hai tộc, sớm liền đã quen. . ."

"Ngọc Chân cung, từ trước đến giờ là nước Dao Trì bảy tông mười hai tộc trong cường đại nhất một tông, nguyên nhân rất đơn giản, Ngọc Chân cung nắm giữ cái kia một cây thượng cổ còn sót lại cây bàn đào, mà này bàn đào, nhưng là ta nước Dao Trì gần như không tồn tại linh dược dị quả, cũng là hiếm có nhất tu hành tài nguyên, này cây nắm giữ ở trong tay bọn họ, cái này Ngọc Chân cung thực lực cùng gốc gác, tự nhiên sẽ mạnh hơn người ngoài một ít. . ."

"Bất quá, Ngọc Chân cung cũng vẫn không có cường đại đến có thể độc chiếm cái này thượng cổ còn sót lại cây trình độ, mỗi đến bàn đào nở hoa kết quả lúc, bảy tông mười hai tộc, đều sẽ tụ tập cùng nhau, tổ chức tiên yến, còn có kẻ tò mò xưng là Tiểu Dao trì hội, ý là cùng truyền thuyết trong bàn đào Tiên hội sánh vai. . . Trên thực tế, chỉ là Ngọc Chân cung không

ngũ phạm vào chúng giặc, cho nên mới phải nhờ vào đó lung lạc chư tộc thôi!"

"Cái này Tiên hội, từ lão phu khi hiểu chuyện lên liền có, cũng không biết kéo dài bao nhiêu năm, đã thành thông lệ. . ."

"Nước Dao Trì tên, kỳ thực chính là như thế đến. . ."

". . ."

". . ."

Hắn vừa nói, trên mặt bi thương càng nồng, trầm thấp hít một tiếng: "Vốn là như vậy thông lệ, sẽ vẫn tiếp tục kéo dài, nhưng theo cái kia thượng cổ linh mạch linh khí dần dần trở nên khô cạn, bàn đào cổ mộc, kết ra trên trái cây cũng càng ngày càng ít, sáu tông mười hai tộc phân tới tay bên trong, dĩ nhiên là càng ít, vì lẽ đó sáu tông mười hai tộc, liền bắt đầu có lời đồn đãi nổi lên bốn phía, nói Ngọc Chân cung nuốt riêng. . ."

"Lời đồn đãi càng chúng, thậm chí bắt đầu có rất nhiều tranh chấp!"

"Trên thực tế, mọi người trong lòng đều hiểu, bàn đào có được càng ít, cũng không không phải thực sự là Ngọc Chân cung tham xuống, chỉ bắt quá, ai cũng không thêm để ý chân tướng là cái gì, mọi người đều là nghĩ, bàn đào đã không đủ phân, cái kia cũng chỉ có thể đem cướp được trong tay mình. . ."

"Ý niệm này cùng nhau, liền lại không kiềm chế nổi, nước Dao Trì bên trong, bấp bênh. . ."

"Cuối cùng sẽ có một ngày, đại loạn đột nhiên nổi lên. . ."

"Ngọc Chân cung chủ cùng người đầu pháp, trọng thương mà chết, Ngọc Chân cung thiếu chủ, dẫn người báo thù, cuối cùng bị đánh chết. . ."

"Khi đó Ngọc Chân cung, đã chỉ còn trên danh nghĩa, chỉ chờ bị sáu tông mười hai tộc chia cắt!"

"Chỉ bắt quá, cái khác Ngọc Chân cung cơ nghiệp còn nói được, nhưng này một cây bàn đào nên làm sao phân, lại là ai cũng không chịu nhường cho, lại thêm vào, liền ngay cả ngay lúc đó Viễn Châu Tôn phủ, cũng tựa hồ đối

với cây bàn đào động tham niệm, mọi người đứng là bắt đầu giảng cơ. . ."

Hắn nói tới chỗ này, quay đầu nhìn về phía cây bàn đào xuống Mạc Cửu Ca, thấp giọng nói: "Người sư tôn chính là khi đó đến!"

...

...

"Viễn Châu xa xôi, lại tới gần Tây Hoang, thiếu có người ngoài đến, chúng ta cũng không biết người sư tôn là khi nào đi tới nước Dao Trì, lại càng không biết hắn cùng Dao tiên tử là làm sao nhận thức, chỉ là có đồn đại nói là hắn ở bị thương lúc, bị Dao tiên tử cứu. . ."

"Bất quá dù như thế nào đều tốt, đương thời không người đem hắn để ở trong mắt, cũng không có người đem Dao tiên tử để ở trong mắt!"

"Lúc đó Ngọc Chân cung, Cung chủ chết đi, thiếu chủ bỏ mình, còn lại trưởng lão chấp sự, cũng đều bị sáu tông mười hai tộc thu mua, chỉ có Dao tiên tử cái này một cái tu vị chưa thành nữ cô nhi, có thể thành cái gì khí hậu? Ở mọi người trong mắt, cái này cũng chỉ là một khối đá tại nơi đó tùy ý mọi người phân ăn thịt mỡ thôi, nhưng là người sư tôn xuất hiện ở Ngọc Chân cung sau, chợt đem hết thầy đều thay đổi. . ."

Nói tới chỗ này, Mạc Thương lão tu cũng không nhịn được nhìn Mạc Cửu Ca một chút, hình như có chút mê mẩn.

"Kiếm đạo của hắn, thực sự quá khủng bố. . ."

"Đổi mặt sáu tông mười hai tộc bức bách, hắn cách làm rất đơn giản, chỉ là dẫn theo Dao tiên tử, trực tông bái phỏng, ngăn ngắt trong vòng ba ngày, bại tận sáu tông mười hai tộc tất cả cao thủ, liền ngay cả vì Tôn phủ hiệu lực nanh vuốt, cũng bị hắn kiếm chém thương, đuôi trở lại!"

"Liền, cái kia một tràng ở nước Dao Trì nội hàm nhường rất lâu nguy cơ, đột nhiên liền tan thành mây khói!"

". . ."

". . ."

Nghe Mặc Thương lão tu giảng giải, Phương Quý cùng tiểu Lý hai cái hai mặt nhìn nhau, một cái có chút kích động, một cái bĩu môi.

Tiểu Lý nghe Mặc Cửu Ca năm đó dẫn theo Dao tiên tử kiếm ép sáu tông mười hai tộc thì hơi có chút say mê, còn theo bản năng nhìn Phương Quý một chút, mà Phương Quý nhưng là đầy mặt xem thường, nghĩ thầm chính mình sư phụ sai uy phong thì không khỏi có vẻ quá đơn giản điếm. . .

. . . Không bằng tông chủ sư bá!

. . .

. . .

"Kinh người hơn chuyện, cũng vẫn ở phía sau!"

Mặc Thương lão tu nói, không khỏi cười khở một tiếng, nói: "Ngay lúc đó sáu tông mười hai tộc, đều cho là có cái kia một kiếm bảo vệ Ngọc Chân cung, từ đây đừng nói là độc chiếm cây bàn đào, chính là trước đây có thể phân đến một chút bàn đào, cũng không cần ghi nhớ, nhưng lại không nghĩ rằng, từ năm thứ hai bắt đầu, cái kia cây bàn đào kết trái, lại càng nhiều, Ngọc Chân cung cũng đủ số phân cho chư tộc, quan trọng hơn nhưng là , liên ngay cả nước Dao Trì bên trong linh khí, cũng bắt đầu dần dần nồng nặc, linh mạch thức tỉnh đồn đại, chính là khi đó truyền tới!"

Phương Quý cùng tiểu Lý vừa nghe, đều hơi nhắc lên thân, biết chỗ máu chột đến rồi.

"Ngọc Chân cung đệ tử truyền lời đi ra, nói ở nước Dao Trì bí pháp ôn dưỡng phía dưới, linh mạch sắp thức tỉnh, liền cái kia cây bàn đào, đều toả ra sự sống, kết ra đến trái cây, sẽ càng ngày càng nhiều, vì lẽ đó chư tông lại không tất lo lắng tu hành tài nguyên vấn đề. . ."

"Chỉ bất quá, cái gì linh mạch thức tỉnh chuyện ma quỷ, ai tin a. . ."

Mặc Thương lão tu nói, đều không khỏi cười khở một tiếng, nói: "Mọi người chúng ta đều biết, này sự kiện tất nhiên cùng cái kia lai lịch bí ẩn kiếm đạo thiên tài có quan hệ, chỉ là chính hận lại không chịu nói, cái kia cũng không ai dám đi qua hỏi, chỉ là nhìn thấy Ngọc Chân cung như vậy căn cơ, sáu tông mười hai tộc, cũng cuối cùng tại hoàn toàn bỏ đi đáy lòng tham ý, so với năm rồi còn thành thật hơn một ít. . ."

"..."

"..."

"Này không phải rất tốt sao?"

Phương Quý nghe được lúc này, trong lòng cũng nổi lên chút ý nghi hoặc.

Nghĩ thâm theo Mặc Thương lão tu nói, tất cả những thứ này chẳng phải là đều vui mừng lớn, sao lại náo thành mặt sau đáng dấp như vậy?

Sẽ không lại cùng Tôn phủ có quan hệ chứ?

Trong lòng hẳn thâm nghĩ, chẳng lẽ Tôn phủ lại từ đó mấy chuyện xấu?

...

...

"Sau đó..."

Cũng là vào lúc này, Mặc Thương lão tu khẽ mở miệng cười: "Thành thật mà nói, chuyện sau đó, lão phu đều không thể nào rõ ràng..."

Phương Quý cùng tiểu Lý đều lấy làm kinh hãi, lập tức ngẩng đầu nhìn hẳn.

"Đương thời tất cả mọi người đều cho rằng cục diện sẽ vẫn như vậy, thậm chí làm tốt vĩnh viễn thần phục với Ngọc Chân cung chuẩn bị, lại không nghĩ rằng, tình hình như vậy, mới chỉ tới năm thứ ba, Ngọc Chân cung bên trong, bỗng nhiên truyền đến vị kia kiếm khách cùng Dao tiên tử bất hòa tin tức..."

"Bất hòa?"

Phương Quý nghe được ngân ra: "Vì sao?"

"Cũng không ai biết nguyên nhân..."

Mặc Thương lão tu cười khẽ một cái, nói: "Nhưng bọn họ bất hòa tin tức,

đôi với sáu tông mười hai tộc tới nói, không thể nghi ngờ là chuyện tốt. . ."

"A?"

Tiểu Lý nghe xong lời này, không khỏi há to miệng, đầy mặt bất ngờ.

Phương Quý tiện tay rút cây cỏ ném vào nàng trong miệng, quay đầu hướng về Mặc Thương lão tu nói: "Người nói tiếp!"

Tiểu Lý đập hấn một thoáng, sau đó cũng căng thẳng nghe.

"Những thứ này chuyện. . ."

Mặc Thương lão tu nói, tựa hồ cũng có chút khó khăn, không muốn mở miệng.

Nhưng hấn quay đầu liếc mắt nhìn Mặc Cửu Ca, chợt thở dài một tiếng, nói: "Thôi, việc đã đến nước này, lại đã qua đi tới trăm năm, này còn có cái gì tốt che giấu? Nói trắng ra, sáu tông mười hai tộc trong lòng, kỳ thực vẫn có chút không cam lòng. . ."

Sắc mặt của hấn có vẻ vô cùng bất đắc dĩ, cũng hình như có chút quý ý, nói: "Nghĩ đến cái này nước Dao Trì, từ trước đến giờ là bảy tông mười hai tộc thiên hạ, mọi người tranh đến đoạt đi, cũng chỉ là từ chuyện trong nhà, ai có thể nghĩ tới, lại có một ngày, đột nhiên bị một cái người ngoại lai cho áp chế?"

"Lúc trước bàn đào càng ngày càng ít thì mọi người đều nổi lên tranh cướp tâm tư, mặt sau bàn đào càng nhiều, tâm tư này nhưng cũng vẫn không hề từ bỏ, càng là do, chư tộc đều đã tìm hiểu đi ra, vị kia kiếm khách, cũng chính là người sư tôn, đến nước Dao Trì trước, đã từng đi Tây Hoang xông qua Bất Trì địa, vì lẽ đó mọi người đều tin tưởng hấn đã từng từ Bất trì địa trong mang ra đến qua đặc biệt gì ghê gớm đồ vật. . ."

"Vì lẽ đó bọn họ liền nổi lên tham niệm?"

Phương Quý nghe đến đó, đã là không nhịn được cắn đầy miệng.

Mặc Thương lão tu trầm thấp hít một tiếng, chỉ giữ trầm mặc.

Bàn đào thiếu, người sẽ lên tham niệm, tạo hóa lớn, nhưng cũng đồng dạng

sẽ lên tham niệm!

Tuy là hắn đã dự định nói ra bản thân biết tất cả, lúc này vẫn là không khỏi cảm giác có chút quý ý.

"Sau đó thế nào rồi?"

Phương Quý bữu môi, trong lòng mắng một câu người khác tham tài, sau đó lại hỏi.

"Lại sau đó. . ."

Mặc Thương lão tu tiếng nói bỗng nhiên thấp chìm xuống dưới: "Các người cũng đều đoán được. . ."

"Đêm hôm ấy, đột nhiên có tin tức truyền đến, nói người sư tôn lại cùng Dao tiên tử xảy ra tranh chấp, chờ đợi đã lâu sáu tông mười hai tộc, liền đều nghe huấn chạy đi, đến nơi đó sau khi, liền phát hiện cảnh tượng đúng như bọn họ tưởng tượng giống như, Dao tiên tử ở lại tiểu viện bên trong, không chịu hiện thân, người sư tôn lại bị thương gần chết, si thủ không đi, hai người giằng co không xong, thấy được này tình hình, chư tông cao thủ, liền vội vàng tiến lên khuyên bảo. . ."

"Là khuyên bảo à?"

Phương Quý nghe đến đó, dĩ nhiên hiểu rõ ra.

Sáu tông mười hai tộc, ước gì Mặc lão cứu cùng Dao tiên tử tuyệt nứt dây, có thể có cái tốt khuyên pháp?

Đối với vấn đề này, Mặc Thương lão tu không hề trả lời, chỉ là nở nụ cười khổ.

"Khi đó, cũng không ai biết bọn họ là do cái gì sinh ra phân kỳ, nhưng Dao tiên tử lại rõ ràng tâm ý đã định, dễ dàng cho trước mặt mọi người, quãng đoạn tình, đóng cửa không gặp, chỉ cần muốn người sư tôn cầm hắn đồ vật, nhanh chóng rời đi, vĩnh viễn cũng đừng lại trở về, mà người sư tôn nghe được lời ấy, ngồi bất động một lúc lâu, càng điên rồi cũng tựa như, một kiếm hướng về linh mạch chém đi qua. . ."

"Cùng sáu tông mười hai tộc người làm sao có thể nhìn hắn phá huỷ bực

này dị bảo, lập tức ra tay ngăn cản!"

"Mà lời nói chính xác nói, vào lúc đó, sáu tông mười hai tộc, cũng cũng không biết người sư tôn kiếm đạo tu vị đến tột cùng lớn bao nhiêu, đương thời theo mọi người, hẳn tuy là kiếm đạo lợi hại đến đâu, cũng chỉ là một cái Kim Đan tu sĩ mà thôi, coi như sáu tông mười hai tộc, không người là đối thủ của hắn, nhưng nếu là sáu tông mười hai tộc đồng loạt ra tay, tập hơn mười vị Kim Đan lực lượng, cũng hầu như không đến nỗi áp chế không nổi hắn chứ?"

". . ."

". . ."

"Vì lẽ đó. . ."

Nghe đến nơi này, Phương Quý đều không khỏi sốt sắng lên, vội vã hỏi.

Mặc Thương lão tu cười khở một tiếng: "Sáu tông mười hai tộc người rõ ràng, nguyên lai thật sự áp chế không nổi hắn. . ."

Chương 535 : Đại Tình Đại Thương, Kiếm Ý Bi Tuyệt

"Đương nhiên áp chế không nổi. . ."

Phương Quý nghe xong lời này, đã có thể tưởng tượng mặt sau cảnh tượng.

Thái Bạch tông đội này sư huynh đệ, thoát nhìn xác thực so sánh như là dễ ức hiếp. Lúc trước bọn họ sư huynh đệ hai cái vừa tới nước Sở lập đạo thì cũng gặp phải đương thời nước Sở năm đại tiên môn liên thủ áp chế, mà cái kia áp chế kết quả, diệt một môn, bại bốn tông. . .

Cái này cũng không phải chỉ bọn họ bình thường, trên thực tế, bọn họ bình thường biểu hiện ra, liền đầy đủ xuất sắc, nhưng bọn họ không có thể lực, không có bối cảnh, nhưng dù sao cho người một loại có thể áp chế ảo giác, bọn họ đối thủ, kỳ thực cũng đã không có đánh giá thấp bọn họ, nhưng là đến chân chính giao thủ thời điểm, mới phát hiện liền coi như bọn họ đương thời cái gọi là không có coi thường bọn họ, kỳ thực đã là phi thường coi thường.

Kim Đan cùng Kim Đan là không giống. . .

Mà lúc đó đội này sư huynh đệ, tuy rằng cũng là Kim Đan, nhưng bọn họ là từ Đông Thổ giết trở về Kim Đan!

Nước Dao Trì cái kia một đám lão tu, phạm vào cùng ngay lúc đó nước Sở năm đại tiên môn như thế sai lầm.

. . .

. . .

"Đại tình đại thương, kiếm ý bi tuyệt. . ."

Mặc Thương lão bi thương than thở: "Lão phu từ trước tới nay chưa từng

gặp qua một người, kiếm đao có thể cao thành cái kia dáng vẻ, nước Dao Trì sáu tông mười hai tộc, hơn mười vị Kim Đan lực lượng, sợ là liền ngay cả Nguyên Anh đều có thể địch được, nhưng ở cái kia một kiếm trước, lại như gà đất chó sành, không đỡ nổi một đòn, toàn bộ nước Dao Trì xuống nổi lên mưa to, trên đất nước chảy, đều biến thành màu đỏ, tựa như một cơn ác mộng. . ."

"Mà cơn ác mộng này, có tới ba ngày lâu dài!"

"Người sư tôn vào lúc đó, đại bị đại thương, trong cơn mưa máu, si thủ ba ngày, sau đó mới bỗng nhiên có một người khác chạy tới, đem hãn mang đi, khi đó mọi người mới phát hiện, huyết họa sau khi, nước Dao Trì lão bối Tu hành giả, xem như là tử vong đả hết. . ."

Hãn trầm thấp than thở: "Đã từng nhìn thấy tình cảnh đó, chỉ có lão phu còn sống. . ."

Phương Quý bỗng nhiên nói: "Hãn như giết nhiều người như vậy, vì sao chỉ buông tha người?"

Mặc Thương lão tu trầm mặc một lát, nói: "Có lẽ đương thời hãn cảm thấy ở chân tâm khuyên bảo, cũng chỉ lão phu một người đi. . ."

Phương Quý cùng tiểu Lý nghe vậy, hai người đều trầm mặc lại.

Chuyện về sau, bọn họ cũng đều biết.

Trải qua đến trận chiến đó sau khi, nước Dao Trì sáu tông mười hai tộc, nguyên khí đại thương, lại không có đủ thực lực cùng Ngọc Chân cùng tranh đấu, trái lại là Dao tiên tử, ở cái này trăm năm bên trong, tu vị tăng mạnh, mơ hồ trở thành nước Dao Trì bảy tông mười hai tộc đứng đầu, trở thành tiên môn Minh chủ, thanh danh ngày hơn một ngày, mà Mặc Cửu Ca, thì lại thành nước Dao Trì tu sĩ trong miệng đời đời tương truyền người điên, vong ân phụ nghĩa ác tặc. . .

...

...

"Người nếu như thế rõ ràng, làm vì sao không nói sớm đi ra?"

Một mảnh trong trầm mặc, Phương Quý mặt kéo lão Mặc Thương, bỗng nhiên có chút cảm giận hướng về Mặc Thương lão tu hỏi.

Dưới cái nhìn của hắn, nước Dao Trì những thứ này đồn đại, sợ là hắn cũng thoát không được can hệ, ở Mạc Cửu Ca năm đó buông tay đại sát sau khi, nước Dao Trì thế hệ trước tu sĩ liền không còn nhiều, biết được sự kiện kia càng ít, cũng nguyên nhân chính là này, đồn đại mới sẽ trở nên lợi hại như vậy.

Hắn vốn là vì tình mà cuồng, nô trảm Tiên Linh, nhưng mặc dù chém, cũng là chém đến chính hắn mang đến Tiên Linh, sáu tông mười hai tộc chột ra tay làm khó dễ, không nói gieo gió gặt bão, cũng là song phương vì đoạt bảo, chết cũng xứng đáng.

Nhưng là bây giờ cái này nước Dao Trì đồn đại truyền đến truyền đi, lại thay đổi vị.

Đầu tiên là Mạc Cửu Ca mang đến Tiên Linh, thành nước Dao Trì vốn là có, mà hắn ban đầu là do tình mà giận, lại bị người biến mất hắn cùng Dao tiên tử đoạn này chuyện xưa, cho tới trở thành một cái ân đền oán trả, nổi lên giết người người điên. . .

Mà ở trong quá trình này, Mặc Thương lão tu làm cái này đương thời duy nhất mất thấy việc này người, lại sao lại không có trách nhiệm?

Mặc Thương lão tu nghe Phương Quý lời nói, run lên một lát, mới chậm rãi nói: "Lão phu có thể nói cái gì?"

"Người sư tôn buông tay đại sát chuyện, lẽ nào là giả?"

"Coi như ngay lúc đó sáu tông mười hai tộc, xác thực không có ôm quá to lớn thiện ý, nhưng cũng tội không đáng chết a. . ."

"Tiên Linh chuyện, ngược lại đã bị hắn chém, nói cùng còn nói, lại có gì ý nghĩa?"

"Về phần hắn cùng Dao tiên tử chuyện xưa. . ."

Cái này lão tu chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Phương Quý con mắt: "Lão phu xác thực từng giúp nàng che giấu, lúc trước nếu không là người lừa ta, ta cũng sẽ không nói ra, nhưng là cái này có lỗi sao? Dao tiên

tử ở cái này một trăm năm qua, tu vị dần trưởng, mơ hồ thành ta nước Dao Trì tiên môn chi chủ, như nước Dao Trì, đều giống như là nàng một người ở chốn, lão phu lại làm sao có khả năng không nhiều vì nàng cân nhắc chút?"

Nói đến chỗ này, dường như có chút kích động.

Phương Quý thì lại hừ một tiếng, nói: "Vì lẽ đó đi, liền người cái này biết chân tướng cũng không chịu nói, sai chỉ trách đến sư tôn ta trên đầu, mãi đến tận hiện tại, các người nước Dao Trì những tu sĩ kia, đều cảm thấy là sư tôn ta nợ bọn họ, đều cảm thấy là sư tôn ta ân đền oán trả!"

Mặc Thương lão tu cao giọng nói: "Nhưng hẳn xác thực đã từng đại khai sát giới. . ."

"Nhưng bọn họ quan tâm chính là đại khai sát giới sao?"

Phương Quý cảm giận mắng một câu, nói: "Bọn họ như vậy hận sư phụ của ta, lẽ nào không phải là bởi vì linh mạch bị chém?"

Mặc Thương lão tu nhất thời nghẹn lời, hoàn toàn nói không ra lời.

Hắn chỉ là quay đầu nhìn về phía cái kia một cái cây nhỏ, thẳng đến lúc này, trên mặt đều là vô tận nghi sắc: "Không nghĩ tới, không nghĩ tới nước Dao Trì linh khí dần kiệt căn do, lại ở chỗ này, chỉ là. . . Chỉ là lão phu vẫn cứ không nghĩ tới, nàng chính là làm thế nào đến. . ."

"Cái này Tiên Linh. . . Lão phu năm đó rõ ràng tận mắt hẳn chém a. . ."

". . ."

". . ."

Nghe hẳn, tiểu Lý cũng lập tức phần mở ra đề tài, lặng lẽ lôi Phương Quý một cái, nói: "Đúng vậy, năm đó Mặc tiên sinh cùng Dao tiên tử, nêu tình đầu ý hợp, tất cả viên mãn, như vậy bọn họ đương thời lại là làm sao bỗng nhiên âm ỉ nổi lên đến?"

"Còn có, nếu là Mặc tiên sinh năm đó chém, chính là cái này một đạo Tiên Linh, cái kia bây giờ cái này lại là cái gì?"

Càng nghĩ trong lòng càng cảm thấy kỳ quái, ít nhất từ cái này Mặc Thương lão tu lời nói tới nghe, cái này Tiên Linh cùng trăm năm trước, định không giống nhau, trăm năm trước, cái kia Tiên Linh là sẽ để nước Dao Trì linh khí dần dần thức tỉnh, tu hành hoàn cảnh ngày càng biến tốt, nhưng là bây giờ, nó lại đang không ngừng lấy ra bên trong đất trời linh khí, làm cho khu nhà nhỏ này, thành động thiên phúc địa, nhưng nước Dao Trì, lại từ từ hoang vu. . .

Mặc Thương lão tu lúc này, cân nhắc không thể nghi ngờ cũng là cái vấn đề này.

"Quản hẩn?"

Phương Quý trong lòng cũng tính toán một lần, phát hiện không nghĩ ra, liền không nghĩ.

Trước hẩn chính là muốn cầu cái chân tướng, cảm giác bây giờ phát hiện những chuyện này, cũng gần như.

Quay đầu liếc mắt nhìn Mặc Cửu Ca, chỉ thấy hẩn vẫn là thân như chạm ngọc, không rõ sống chết, trong lòng lại nôn nóng lên, hai ba bước chạy đến Mặc Cửu Ca bên người, hướng về hẩn thần thức truyền âm nói: "Này, ngươi nghe đến chưa, chúng ta đều biết trăm năm trước chuyện rồi. . ."

Mặc Cửu Ca thần thức nặng nề, không có phản ứng.

Phương Quý lại nói: "Chúng ta biết ngươi trăm năm trước không có giết nhầm người, nước Dao Trì tu sĩ trách oan ngươi rồi. . ."

Mặc Cửu Ca vẫn không một chút biến hóa.

Phương Quý cũng không khỏi căm tức lên, kêu lên: "Ta đi thế ngươi đem nước Dao Trì tu sĩ đều giết sạch rồi hả giận. . ."

Mặc Thương lão tu lấy làm kinh hãi, trợn mắt lên nhìn Phương Quý.

Tiểu Lý đều không khỏi có chút sốt sáng lên.

Nhưng Phương Quý nói xong, lại vẫn chỉ là nhìn Mặc Cửu Ca, con mắt nháy mắt cũng không nháy mắt.

Một lát sau khi, thấy Mạc Cửu Ca vẫn không có phản ứng, hấn rút cục nhứt chí, thực sự không biết nên làm gì.

"Phương Quý ca ca, tối thiểu. . ."

Tiểu Lý thấy hấn cúi đầu ủ rũ, ở một bên khuyên nhủ: "Vị này lão tiên bối, đã biết linh khí khô cạn chân tướng. . ."

"Hấn biết có tác dụng chớ gì!"

Phương Quý không khỏi tức giận nhìn Mạc Thương lão tu một chút: "Ai biết hấn có thể hay không lại lần nữa lừa gạt đi xuống?"

Mạc Thương lão tu nghe Phương Quý lời nói, tương tự cũng là một mặt nặng nề cùng bi thương, một lát sau, hấn mới chậm rãi lắc đầu, nói: "Này sự kiện, lão phu sẽ không gạt, chỉ cần lão phu không chết, dù sao cũng để nước Dao Trì tu sĩ, biết nơi đây chân tướng. . ."

"Bọn họ biết rồi lại có tác dụng chớ gì?"

Phương Quý nổi giận đùng đùng, đá Mạc Cửu Ca một cước, nói: "Người đều thành như vậy!"

Mạc Thương lão tu trở nên trầm mặc, không nói nữa.

Đương nhiên đối với chuyện này hấn cũng là vô tội, Mạc Cửu Ca lại không phải hấn hại.

Có thể bây giờ Phương Quý ở nổi nóng, chính mình lại xác thực che giấu qua một ít chuyện, lúc này lại sao tốt trả lời?

...

...

"Tiên sư nó, mặc kệ, trước tiên đem đồ của nhà ta thu hồi lại!"

Phương Quý nhìn Mạc Cửu Ca vô tận sa sút, bỗng nhiên một phát tàn nhẫn, nhảy lên, tiện tay lại đem một cái túi càn khôn ném cho đã đem trên cây tất cả bàn đào đều hái xuống, chính bàn ở một bên đờ ra Anh Đề, để nó đem trong nhà này tất cả linh dược đều bọc lại, chính mình thì lại nhanh chân

huống về viện kia trung tâm cây nhỏ đi tới, không chút khách khí, vồ một cái liền muốn nhổ ra. . .

Không nghi ngờ chút nào, cái này cây nhỏ chính là toàn bộ động thiên phúc địa hạt nhân.

Bởi vì có nó đưa tới vô tận linh khí, cũng tăng thêm ôn dưỡng, ở mới làm cho nơi này trở thành một chỗ huyền diệu nơi, ở đây gieo xuống linh dược bảo tài, sẽ nhanh chóng sinh trưởng, dược hiệu rất tốt, ở đây tu luyện, liền tiến triển cực nhanh, làm ít mà hiệu quả nhiều, thậm chí nói, coi như ở đây thả một vại nước bình thường, e sợ qua không mất bao nhiêu thời gian, cũng sẽ biến thành trân dị đến cực điểm Linh dịch. . .

Bực này bảo bối, vừa là chính mình, lại há có thể không mang đi?

Ngược lại chính mình sự phụ đã như vậy, thứ tốt cũng không thể còn ở lại chỗ này chứ?

"Người. . ."

Mặc Thương lão tu thấy hấn cử động, nhất thời kinh hãi, muốn ngăn cản, rồi lại ngừng lại.

Vật này vốn là nhân gia, huống hồ chính là nó làm hại nước Dao Trì bây giờ linh khí khô cạn, không đáng kể, chính mình làm sao ngăn cản?

Mà tiểu Lý cũng đồng dạng lấy làm kinh hãi, nghĩ muốn tiến lên ngăn cản.

Nàng ngược lại không phải vì những khác, mà là biết rõ bực này thiên tài địa bảo, tự có chỗ huyền diệu, nếu như không có đủ thực lực cùng duyên phận, mạo muội tiếp xúc, e sợ ngược lại sẽ tôn thương chính mình, chỉ là Phương Quý động tác quá nhanh, hơn nữa nói làm liền làm, không một chút nào do dự, còn không chờ nàng nói ra lời, liền đã vồ một cái đến cái kia cây nhỏ bên trên, như là rút một gốc cây củ cải tựa như, liền muốn lấy sức kéo lên.

"Phương Quý ca ca. . ."

Tiểu Lý thấy được tình cảnh này, đã kinh sợ đến mức một trái tim đều muốn nhảy ra cổ họng đến.

Còn bên cạnh Mặc Thương lão tu, càng là kinh sợ đến mức trợn to hai mắt.

Nhưng tiếp đó, chợt xuất hiện nhưng bọn họ ngoài dự đoán mọi người một màn. . .

Phương Quý một phát bắt được cái kia cây nhỏ, thậm chí đều không có dùng sức, liền thấy cái kia một cái cây nhỏ, liền từ trong đất chui ra, cho người một loại cảm giác, cũng như là nó chủ động nhảy ra ngoài tựa như, cùng lúc đó, Phương Quý trong lòng ngực, chợt có một đạo ánh mực lóe qua, càng là khối này trước Mặc Cửu Ca cho hắn, để cho hắn đi đưa cho Dao tiên tử màu đen ngọc phù, vào lúc này chủ động nhẹ nhàng đi ra. . .

Cái kia ngọc phù rơi vào cây nhỏ bộ rễ bên trên, dường như hóa thành một cái nho nhỏ chậu hoa. . .

"Không tốt. . ."

Cũng đồng dạng là vào đúng lúc này, chính tại nước Dao Trì ở ngoài, cùng Vụ đảo Nam Phương triển khai một trận đại chiến Dao tiên tử, bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, đều cơ hồ không cần quay đầu lại, nàng liền biết Ngọc Chân cung bên trong xảy ra chuyện gì, nhất thời vừa sợ lại giận, suýt nữa té xỉu.

"Là ai lớn mật như thế, đoạt ta dị bảo?"

Chương 536 : Bản Mệnh Tiên Bảo

"Đến lúc này, còn dám phân tâm?"

Nhận ra được Dao tiên tử tâm thần đã loạn, Vụ đảo Nam Phượng ha ha cười to, thân hình tựa như một con toản thân màu đen Phượng Hoàng nhào xuống.

Tay áo lớn vung một cái, tựa như hai đạo lớn cánh, quanh người vô tận quỷ thân khí tức đi theo, mây lửa giống như tỏa ra thành từng đóa từng đóa hình hoa sen hình, ở trên cao nhìn xuống hướng về Dao tiên tử cuốn tới, người còn chưa đến, cái kia hai đạo lớn cánh liền đã khuấy động ma vân, làm cho Dao tiên tử quanh người tất cả đều là quỷ thân ma khí, như thời khắc nguy cấp rơi vào địa ngục, ma tức trong, không biết có bao nhiêu quỷ thân trào đem lại đây, dữ tợn gào thét.

"Đáng ghét. . ."

Dao tiên tử nhất thời không quan sát, liền ăn một cái khó chịu thiệt thòi.

Hai người bọn họ giao thủ đã lâu, nhưng vẫn không có phân ra thắng bại, Dao tiên tử cố nhiên thâm tàng bất lộ, nhưng cái này Vụ đảo Nam Phượng tu vi chân chính, lại cũng tựa như mò không vào đề tích, một phen đại chiến, cũng chỉ đấu cái lực lượng ngang nhau, khó có thể làm sao đối phương.

Nhưng là bây giờ Dao tiên tử tâm thần đã loạn, không muốn ham chiến, lại cho Vụ đảo Nam Phượng cơ hội, trái lại thế tiến công càng gấp.

"Không lo được. . ."

Dao tiên tử trong lòng biết đối mặt Vụ đảo Nam Phượng cao thủ như vậy, nghĩ dễ dàng thoát khỏi hẳn tuyệt đối không thể, nhưng bây giờ Ngọc Chân cung bên trong tình thế lại làm cho nàng lòng như lửa đốt, rốt cục vẫn là cắn chặt răng bạc, âm thầm làm ra một cái quyết định, đón cái kia chu vi nô trào giống như cuốn đem tới sen đen, nàng đột nhiên mặt cười hàm chứa

sương, bỗng nhiên trong lúc đó, pháp lực cuồng bạo, chiếu rọi hư không, như từng đóa từng đóa hoa đào.

Mà trong tay cái kia một cây cành đào, thì lại bỗng nhiên ném, thẳng hướng Vụ đảo Nam Phương đánh tới.

"Ầm ầm ầm. . ."

Cái kia thoát nhìn chỉ là một đoạn cành đào, nhưng vào lúc này, chợt tỏa ra vô tận tiên khí, rặng mây đỏ đầy trời, tại hư không trải ra, chỗ đi qua, lại đem chu vi quý thần ma tức, tất cả đều lay động mở ra, tại không trung một giảo, liền đem Nam Phương đôi cánh đen đánh tan, sau đó như là có chính mình sinh mệnh giống như, tại không trung nhảy một cái, sau đó liền thẳng liền hướng về Nam Phương cái trán gõ lại đây.

"Hà?"

Nhìn cái kia một chi hoa đào, Nam Phương giật nảy cả mình, lại kinh hãi.

Lúc này hắn, lại liễu mạng bị thương, thân hình lui nhanh đồng thời, hai tay bỗng nhiên hướng về cái kia cành đào chộp tới.

Ầm!

Cành đào trên vô tận tiên ý bành trướng ra, hầu như đem Nam Phương hai tay nổ thành trần đầy máu tươi, nhưng hắn lại điên cuồng cười to, gắt gao nắm lấy cành đào, chu vi vô tận quý vụ, tất cả đều hướng về trong tay hắn vọt tới, liền tục trấn áp hướng về phía cành đào. . .

Mà theo cái kia hoa đào bị Nam Phương hai tay nắm chặt, lấy quý thần khí trấn áp, Dao tiên tử cũng bỗng nhiên miệng phun một ngụm máu tươi, quanh thân nhiều chỗ, càng là tuôn ra mờ mịt sương máu, thân hình lão đảo, như là vào đúng lúc này, cũng chịu đến vô cùng lợi hại phản phệ, nhưng nàng nhưng không có nửa phần lưu luyến, lại thừa dịp đây lui Vụ đảo Nam Phương cơ hội, đột nhiên xoay người gấp độn, biến mất ở cuộn cuộn quý vụ trong.

Nam Phương nhìn Dao tiên tử bỏ chạy bóng người, lại cũng không chút nào ý truy đuổi, chỉ là lộ ra một vết nụ cười dữ tợn.

Ở hai tay hắn trong lúc đó, còn gắt gao nắm cái kia cành đào, chu vi vô ý

quỷ vụ vọt tới, mệnh mông cuộn cuộn, đều trấn áp hướng về phía cái này cảnh đào, tiêu diệt phía trên lực lượng, nhưng coi như vậy, cái kia cảnh đào lại cũng liên tục vụn vụn, tựa hồ không chịu khuất phục. . .

"Nam Phượng đại nhân, ta đuổi theo nàng. . ."

Khác một sương bên trong trong khói đen, Nam Phượng thủ hạ kiều mị cô gái, chính khởi động quỷ thần trào, trùng kích cái kia năm biện bọc lại nước Dao Trì hoa đào, lúc này chợt thấy đến Dao tiên tử lặn mình liền đi, Nam Phượng lại lùi về sau hơn trăm trượng, nhất thời kinh hãi, còn tưởng rằng Nam Phượng đã bị thiệt thòi, liền muốn vội vã đi truy sát Dao tiên tử, lại không nghĩ rằng, Nam Phượng hai tay nắm cảnh đào, bỗng nhiên hét lớn: "Không cần!"

"Vì sao?"

Kiều mị cô gái cảm thấy bất ngờ, nghiêng đầu đến.

Chỉ thấy Nam Phượng trong tay cái kia một chi hoa đào, ở vô tận quỷ vụ trấn áp, Dao tiên tử lại đã lặn mình rời đi sau khi, rốt cục chậm rãi trở nên thành thật đi xuống, tiên khí cũng biến thành bình phục, mà Vụ đảo Nam Phượng nhìn cái kia cảnh hoa đào, đã là không nhịn được lên tiếng cười lớn: "Người không nghĩ tới, người tuyệt đối không nghĩ tới, người tuyệt đối không biết người phụ nữ kia, vì thoát khỏi ta dây dưa, chạy về Ngọc Chân cung đi, phó ra cái gì. . ."

Nghe Nam Phượng cười lớn, kiều mị cô gái cũng trái tim kinh ngạc, kinh ngạc nhìn về phía cái kia cảnh hoa đào: "Đây là. . ."

"Ha ha, thế gian nữ nhân, đều là ngu xuẩn. . ."

Vụ đảo Nam Phượng đắc ý bắt đầu cười lớn, nói: "Ta muốn bắt xuống nàng, vốn là không dễ dàng như vậy, nhưng nàng vì thoát khỏi ta dây dưa, lại không tiếc tự thương hại đến vậy, bây giờ nàng chịu đến phản phệ, lại đem bảo vật này rơi vào ta tay, liền tuyệt đối không phải đối thủ của ta rồi. . ."

Vừa nói, một vừa thương thức cái kia cảnh đào: "Vật này chính là gãy từ thượng cổ còn sót lại cây Bàn Đào cổ thụ, vốn vật phi phạm, cái này còn cũng thôi, then chốt là vật này đến vô tận linh khí tâm bồ, lại đến nữ tử này luyện hóa, đã thành Bán Tiên đồ vật, nếu ta đoán không kém, nàng trong

ngày thường tu hành, nhất định có vô tận linh khí tâm bồ, chỉ bất quá, dựa vào năng tố chất, căn bản không thể luyện hóa cái kia không lò linh khí, liền năng liền đem linh khí luyện vào cái này cảnh đào trong, hóa thành dị bảo, lại đem bảo vật này, luyện thành chính mình bản mệnh binh khí!"

Kiều mị cô gái nghe được, cũng là vừa mừng vừa sợ: "Vật này để làm gì?"

"Người đừng coi thường nó. . ."

Trong tiếng cười lớn, Nam Phượng đem cái này cảnh đào nâng ở giữa không trung, cười to lên, kêu lên: "Vật này đã gần đến tiên vật, chính là chân chân chính chính bất thể dị bảo, cô gái kia ít nhất có một nửa tu vị, đều ở cái này cảnh đào bên trên, có thể năng vì thoát thân, lại. . ."

"Ha ha, lại cho ta. . ."

". . ."

". . ."

"Lại sẽ có người vì thoát thân, tình nguyện chém một nửa tu vị?"

Kiều mị cô gái thấp giọng kinh ngạc thốt lên, sau đó bỗng nhiên nhìn về phía nước Dao Trì phương hướng, hưng phấn nói: "Nam Phượng đại nhân, năng cái kia nước Dao Trì Ngọc Chân cung bên trong, nhất định có so với cái này cảnh đào quý giá vạn lần, bảo bối vạn lần đồ vật, như vậy cảnh đào, nói không chắc năng bất cứ lúc nào đều có thể luyện đến đi ra, cho nên năng mới sẽ như vậy không đau lòng, chúng ta mau mau đánh vào nước Dao Trì đi, lần này thu hoạch, nói không chắc. . ."

"Ha ha, không vội. . ."

Mà Nam Phượng vào lúc này, càng bỗng nhiên nói một câu năng hoàn toàn không ngờ tới lời nói.

Sau đó năng liền nhìn, Nam Phượng càng nắm cái này cảnh đào, xoay người hướng về cái kia ẩn thân ở trong khói đen trăm trượng quỷ thần đi tới.

"Người phụ nữ kia cho rằng đây chỉ là nửa bước Tiên binh, nhưng lại không biết, bực này tiên vật, cực kỳ hiếm có, ta muốn luyện thành cái này

quỷ thần hung binh, vốn là lấy đọa ma chi quỷ thần cổ pháp nuôi dưỡng, hung bên trong che giấu hung, quỷ thần liền đã là vật đơ bản, mà cái này quỷ thần hung binh, càng là thuộc về thế gian chí tà, cũng nguyên nhân chính là như vậy, mới khó có thể điều khiển, cần phải dùng cái kia tuyệt thế kiếm phiêu đến luyện thành Linh sát không thể. . ."

"Nhưng là bây giờ, trong tay ta cũng đã có cái này nửa bước binh khí, tuy rằng vẫn không tính là là chân chính tiên vật, nhưng dù sao đã dính tiên ý, người nói, ta nên là đem vật này luyện vào quỷ thần hung binh bên trong, vậy ta bảo bối này, đem sẽ biến thành cái gì loại tồn tại?"

Nghe hẳn, cái này kiều mị cô gái cũng không khỏi cả kinh, một lát sau khi, thay đổi sắc mặt.

"Lấy Tiên binh luyện quỷ vật?"

Nàng đều là chứa ngạc nhiên đáng dấp, hồng cái này Nam Phương đại nhân vui vẻ, nhưng lần này, lại rõ ràng là thật sự lấy làm kinh hãi.

"Tiên ma chung sức, chính tà một thân. . ."

Vụ đảo Nam Phương, trên mặt đã lộ ra điên cuồng đến cực điểm nụ cười: "Ta bảo bối này, đem sẽ đột phá đại quỷ vương cảnh giới!"

"Nhanh, tề lên Bát Phong Thần Ngọc, chiêu cái kia vạn tà khí lại đây. . ."

Ở cô gái này một mảnh kinh ngạc trong, Vụ đảo Nam Phương đã lộ tiếng hét lớn: "Cô gái này giúp ta một đại ân, như luyện thành bảo vật này, bản tọa trở lại Vụ đảo, hôm nay, bản tọa bây giờ liền muốn mượn cái này toàn bộ Vĩnh Châu vạn tà khí, luyện ta cái này quỷ thần binh khí. . ."

Kiều mị cô gái hoang mang hoảng loạn, vội vàng đem một khối màu đen thần ngọc tề đến giữa không trung.

Vụ đảo Đế Tôn đang bế quan trước, đã từng đem tam đại người hầu kêu đến ngồi đằng trước, mỗi người ban cho cho bọn hắn một đạo thần khí.

Vụ đảo Nam Phương trong tay, chính là cái này Bát Phong Thần Ngọc, nhờ vào đó dị bảo, hẳn có thể mang tức tức liền kết quỷ thần khí, tất cả đều hấp dẫn lại đây, mà bây giờ, Vĩnh Châu nơi, ôn khí hoành hành, quỷ thần bừa bãi tàn phá, cái kia chính là một khối Nam Phương cố ý phóng túng đi ra

dưỡng khí nơi, ở giữa ôn khí, táng diệt sinh linh, tràn ngập một châu, từ lâu uẩn dưỡng đến một loại khủng bố trình độ, cho nên mới xung vạn tà!

Toàn bộ Vĩnh Châu tà khí, lại thêm vào cái này nuốt chừng không biết bao nhiêu quỷ thần hung thần, lại thêm vào cái kia nửa bước tiên vật. . .

Lực lượng cỡ này, tập trung vào một con quỷ thần linh thân. . .

Liên thân làm vì Tôn phủ huyết mạch kiều mị cô gái, vào lúc này đều cảm giác có chút khủng hoảng.

. . .

. . .

"Đây là món đồ quý quái gì?"

Cũng là ở bên ngoài Dao tiên tử bỏ quên cành đào, chạy về Ngọc Chân cung thì Phương Quý còn chính đầy mặt kinh ngạc.

Ngọc phù này, vốn là trước Mạc Cửu Ca để cho hắn trả lại Dao tiên tử, chỉ là đương thời chưa thấy Dao tiên tử trước mặt, liền không thể làm gì khác hơn là ở lại trên người mình, làm sao tưởng tượng nổi, bây giờ đúng là bỗng nhiên xuất hiện bức này dị biến, nhất thời bất ngờ, chính mình cũng mộng ở đương trường.

Chỉ cái kia cây nhỏ cùng ngọc phù kết hợp sau khi, liền như là bỗng nhiên linh hoạt rất nhiều, đạo uẩn bốc lên, cành lá như hai bên nỗ lực đưa tay ra mời, sau đó lại rút trở về, cả người cành lá mơ hồ truyền đến đùng đùng vang vọng âm thanh, có thể nhìn thấy cuộn cuộn linh khí, ở nó cành lá trong lúc đó lưu chuyển, lập tức linh tính mười phần, cũng cho người một loại trong giấc ngủ say người tỉnh lại, chậm rãi xoay người tựa như cảm giác.

"Chuyện này . . ."

Một màn như thế, Phương Quý mấy người, thực sự chưa từng thấy, nhất thời đều nhìn ra thấy sùng sốt.

Sau đó bọn họ liền nhìn cái này một cái cây nhỏ, thân xong lười eo, liền cành lá xoay chuyển, như là hướng bốn phía vây liếc mắt nhìn, cuối cùng

roi vào cây bàn đào dưới Mạc Cửu Ca trên người, bỗng nhiên nhảy một cái, liền nhảy đến cây bàn đào dưới, sau đó duỗi ra một cái cành lá.

. . . Cái kia cành lá lui về phía sau lôi kéo, sau đó dốc hết sức về phía trước quất tới. . .

"Dùng!"

Nó lại quất Mạc Cửu Ca một bạt tai!

"?"

Phương Quý lập tức đều bối rối, một lát mới nhảy lên, kêu lên: "Nắm lấy nó!"

Cây bàn đào bên cạnh Anh Đề cách nó gần nhất, nghe được Phương Quý hét lớn, nó một cái giật mình, lập tức duỗi ra móng vuốt nhỏ đi tóm lấy, kết quả cái này cây nhỏ hướng lên nhảy một cái, liền nhảy đến nó trên đầu, sau đó cành lá vung một cái, lại thuận lợi quất Anh Đề một cái lỗ tai. . .

"Không được, tạo phản. . ."

Cái này mẹ nó, chính mình sư tôn cùng Vương Tài, lại bị một thân cây cho tát bạt tai, Phương Quý nhất thời giận dữ.

Hét lớn liền đã nhảy lên, xúc động vô tận pháp lực, hướng về cái này cây nhỏ tóm tới.

"Ào ào ào. . ."

Cái kia cây nhỏ cành lá lay động, phát ra một trận tiếng vang, lại như là đang cười nhạo Phương Quý!

Hiển nhiên Phương Quý vọt tới, nó liền lập tức hướng về không trung nhảy một cái, liền tựa như muốn độn không mà đi, tốc độ nhanh lạ kỳ.

Bất quá cũng liền vào lúc này, tiểu viện tà trên không, đã chợt có một đạo thân hình vội vã lướt tới.

"Dem Tiên Linh đưa ta. . ."

Lúc này Dao tiên tử, máu me khắp người, đem trên người áo trắng đều nhuộm đỏ, vẻ mặt cũng có vẻ vô cùng tiều tụy, môi đỏ sẫm, tựa hồ mới vừa mới xóa đi máu tươi, nàng bay vút mà đến, một chút nhìn thấy cái kia cây cây nhỏ, nhất thời kinh hãi, đưa tay chộp tới.

Chương 537 : Thanh Mộc Tiên Linh

"Nàng lại trở về?"

Sao thấy được giữa không trung cái kia hùng hực che lại vô biên khí cơ, Phương Quý đều không khỏi lấy làm kinh hãi, không nghĩ tới hôm nay bên ngoài quỷ thần khí cơ chính như sóng như nước thủy triều, hướng về nước Dao Trì cuốn tới, mà cái này Dao tiên tử, lại còn có thể nửa đường bứt ra về tới nơi này. . .

Bất quá ăn cái này cả kinh không chỉ hấn một cái, cái kia cây quất người bạt tai liền chạy cây nhỏ, cũng là rõ ràng sợ đến run run một cái, vèo một tiếng liền lại chạy trốn trở về, vội vã hướng về mặt đất bỏ chạy, tựa hồ thấy chạy trốn không được, liền muốn lại chơi một chiêu độn.

Nhưng Dao tiên tử không dễ dàng trở lại, thì lại làm sao sẽ dễ dàng buông tha nó, nhìn thấy nó đã thoát thổ mà ra, có thể bỏ chạy, liền đã lấy làm kinh hãi, mắt thấy nó muốn chạy trốn, không chút nghĩ ngợi, liền đã vèo một cái ra, một đạo mạnh mẽ pháp lực hướng về nó nhiếp đi, miễn cưỡng ở nó cách xa mặt đất không tới nửa thước thời điểm đưa nó làm sợ hãi, sau đó chậm rãi bay lên, nhanh chóng hướng về Dao tiên tử trong tay rơi đi.

Cái kia cây nhỏ tuy rằng cường cực kì, một tinh lại trước tiên quất Mạc Cửu Ca, lại quất Anh Đề, còn cười nhạo Phương Quý một cái, nhưng tự thân lực lượng lại yếu ớt quá, bị Dao tiên tử pháp lực làm sợ hãi, cũng chỉ là cành lá một trận loạn ào ào vang lên, lại tránh thoát không được.

"Nghĩ cướp bảo bối?"

Mà thấy cảnh ấy, Phương Quý cũng đầu tiên là cả kinh, theo bản năng bên trong liền lại đây cướp.

Chỉ bất quá, pháp lực của hắn cùng Dao tiên tử so với, chênh lệch thực sự quá to lớn, hầu như hoàn toàn ảnh hưởng không được đối phương, nhưng ở cái này lúc mấu chốt, Phương Quý đúng là bỗng nhiên linh cơ hơi động, đem túi vải màu đen lấy đi ra, túi hé miệng, liền hướng về cây nhỏ hút đi.

"Phân phật. . ."

Túi vải màu đen sức hút, vốn là mạnh mẽ cực kỳ, mà Dao tiên tử bây giờ cũng tựa như bị thương nặng, khí cơ nuy mi, pháp lực không có trước như vậy mạnh mẽ, hai loại sức mạnh lập tức trung hoà, cũng thành giằng co tư thế, cái kia cây nhỏ ai cũng không thể đoạt đi.

Trái lại treo ở ở giữa, như là chơi đu quay tựa như, một trên một dưới, chìm chìm nổi nổi.

"Hả?"

Dao tiên tử thay đổi sắc mặt, lạnh lùng quét Phương Quý một chút, liền phải tăng cường cường lực, đem cây nhỏ nhiếp nhập trong lòng bàn tay.

Nhưng lại không nghĩ rằng, ở cái này hai đạo lực lượng bảo vệ trung hoà một khắc, cái kia cây nhỏ chính mình cũng chính cảnh lá run rẩy, như là ở thời gian cực ngắn bên trong, làm một cái cân nhắc, sau đó còn không chờ Dao tiên tử gia tăng lực đạo, liền đột nhiên ở không trung bắn ra, nhanh chóng hướng về Phương Quý vọt tới, "Vèo" một tiếng chủ động tiến vào túi vải màu đen bên trong, sau đó dò ra một cái lá cây quan sát tình huống bên ngoài.

"Ôi. . ."

Phương Quý chính mình cũng lấy làm kinh hãi.

Nói thật, hắn vừa nãy đi cướp cái này cây nhỏ, đó là một loại theo bản năng bên trong phản ứng. . .

Cái này không có nghĩa là hắn thật sự coi chính mình có thể cướp được Dao tiên tử!

Nhưng hôm nay không nghĩ tới, cây nhỏ lại thật sự tiến vào chính mình túi vải bên trong, trong lúc nhất thời cũng choáng váng.

Mà cái kia Dao tiên tử nhưng là vừa giận vừa sợ, quát lên: "Đem ta Thanh Mộc Tiên Linh trả lại. . ."

"Cái gì người Thanh Mộc Tiên Linh?"

Phương Quý vừa lùi về sau, vừa kêu to: "Đây là ta Thái Bạch tông đồ vật. .
. Không đúng, là sư phụ của ta!"

Trong lúc cấp thiết cũng chưa quên vuốt rõ ràng thuộc về: "Sư phụ của ta
chết rồi, cái kia chính là ta!"

"Hắn chết rồi?"

Dao tiên tử cũng hơi kinh hãi, ánh mắt vội vã hướng về bên cạnh quét qua,
liền nhìn thấy cây bàn đào dưới Mạc Cửu Ca, lúc này hẳn lúc này không
nhúc nhích, khí cơ hoàn toàn không có, biểu hiện cũng nhất thời thay đổi,
cái kia một chốc, trong ánh mắt ngược lại có một chút chần chừ, tựa hồ
không thể tin được, lại tựa hồ có hơi thất lạc, chỉ bất quá, biến hóa này
cũng chỉ là mấy tức thời gian, rất nhanh liền lại hướng về Phương Quý nhìn
lại.

"Ta đã sớm biết hắn sẽ như vậy chết. . ."

Nàng nói thật nhỏ một câu, sau đó hướng về Phương Quý đi tới, điềm
nhiên nói: "Đem Thanh Mộc Tiên Linh đưa ta. . ."

Phương Quý nhìn phản ứng của nàng, trái tim không khỏi chìm xuống,
phẫn nộ quát: "Trả người cái cây búa!"

"Vậy cũng chớ trách ta. . ."

Dao tiên tử giận dữ, quanh người pháp lực rung lên, liền muốn hướng về
Phương Quý chộp tới.

"Tại sao?"

Nhưng cũng liền vào lúc này, bỗng nhiên một đạo thân ảnh già nua ngăn ở
trước người của nàng, lại là Mạc Thương lão tu.

Hắn vào lúc này, càng cứng rắn chống đỡ đứng lên, che ở Phương Quý
trước mặt, đầy mặt bi giận, hướng về Dao tiên tử quát lên: "Chúng ta. . .
Chúng ta toàn bộ nước Dao Trì, bây giờ đều sẽ đem người xem là tiên môn
Minh chủ, vì sao cuối cùng, càng là người làm chuyện này. . ."

"Ta làm cái gì?"

Dao tiên tử mặt lạnh như sương, đôi mắt vì này nước Dao Trì bồi phận già nhất, cũng đức cao vọng trọng nhất lão tu, chính là nàng cũng thoáng nại ở tính tình, chỉ là trong lời nói, lại không có nửa điềm lùi bước, càng như là hoàn toàn không che giấu nữa này sự kiện, lạnh lùng nói: "Người là muốn hỏi làm vì phát hiện gì nước Dao Trì linh khí đều đến ta chỗ này đến, trách ta đứt đoạn mất nước Dao Trì hậu bồi con đường tu hành sao?"

Mặc Thương lão tu vốn là một khang phần uất, nghĩ chất vấn nàng, lại không nghĩ rằng nàng cứng rắn như thế, không khỏi hơi ngần người ra: "Người. . ."

"Coi như là ta đoạt nước Dao Trì linh khí có thể thế nào?"

Dao tiên tử uy nghiêm đáng sợ quát lên: "Thiên địa linh khí, người có đức chiếm lấy, nếu ta có thủ đoạn này, vậy ta vì sao không cần? Lùi một bước giảng, tuy rằng những linh khí này quy về một mình ta, nhưng ta cũng thay các người chặn lại rồi Tôn phủ, không có xin lỗi các người, nếu đem linh khí này tung khắp nước Dao Trì bên trong, các người đến những linh khí này, tuy là tăng chút tu vị, lẽ nào có thể đỡ được những này quý thần?"

"Người. . . Lão phu không không nghĩ tới, Dao tiên tử lại cũng sẽ bực này quây nhiễu!"

Lời vừa nói ra, liền ngay cả Mặc Thương lão tu, đều không khỏi một ghen, lại phần nộ quát: "Ta nước Dao Trì tu sĩ mắng Mặc Cửu Ca một trăm năm, chỉ oán hấn đứt đoạn mất chúng ta con đường tu hành, lại không nghĩ rằng là người, việc này, việc này lão phu chắc chắn cáo khắp cả thiên hạ. . ."

"Tùy tiện người nói cho ai đi!"

Dao tiên tử quay đầu lại, hướng về nước Dao Trì hướng đông bắc hướng về, Vụ đảo Nam Phương vị trí liếc mắt nhìn, không cảm giác được Nam Phương đuổi theo, trong lòng nàng cũng hơi sinh chán chờ, nhưng rất nhanh, nàng liền lại nghĩ đến một cái khả năng, trái tim hơi chìm xuống, sắc mặt vào lúc này cũng biến thành hờ hững lên, thậm chí còn như là dẫn theo một chút chê cười về: "Có lẽ cái này nước Dao Trì, lập tức liền muốn. . ."

Vừa nói chuyện, nàng đã lại không do dự, trực tiếp đi về phía trước.

Mặc Thương lão tu giận không nhịn nổi, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, vung chưởng hướng về nàng đánh tới.

Nhưng nàng chỉ là nhẹ nhàng nâng tay áo, Mặc Thương lão tu liền ném tới một bên, bò nửa ngày bò không đứng lên.

"Người trước tiên đừng tới đây, chúng ta tâm sự. . ."

Mà Phương Quý thấy nàng lại lại đây, sợ hãi đến mặt đều thay đổi, nói lắp bắp.

Dao tiên tử lắc đầu: "Không có gì có thể nói, mau đem Tiên Linh đưa ta. . ."

Ầm ầm!

Nàng lời còn chưa dứt, nước Dao Trì ở ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng kinh thiên động địa vang động, cũng không ai biết đó là cái gì, lại có thể mơ hồ cảm giác một trận sơn hô hải khiếu tiếng, đại địa đều ở rung động, như là có cái gì sức mạnh khổng lồ, chính thông qua địa mạch phi vận lưu động, cái kia sức mạnh mạnh mẽ, dù là mọi người đều khoảng cách địa mạch vẫn còn xa, nhưng cũng theo bản năng, cảm giác được một loại khủng bố uy áp.

"Người tự tìm chết, liền trách ta không được. . ."

Dao tiên tử cảm thụ cái kia uy áp, sắc mặt đã là đại biến, rõ ràng nghĩ đến một loại nào đó chuyện đáng sợ, biểu hiện vào lúc này, cũng hơi có chốc lát thất lạc, nhưng một lát sau khi, nàng chợt vẻ mặt lạnh lẽo, lạnh lùng nhìn Phương Quý một chút, đột nhiên vô đến một cái.

"A yêu. . ."

Song phương tu vị chênh lệch thực sự quá lớn, Phương Quý đón nàng cái này một trào, càng hoàn toàn không biết nên làm sao tránh né, liền pháp lực đều vận chuyển không được, liền sợ đến quát to một tiếng, liền quay người sang đi, đem chính mình túi vải màu đen cao cao dương lên, nâng ở giữa không trung. . .

Cái này kỳ thực đã là ở xin khoan dung.

Có thể thấy, nữ nhân này điên lên rồi, sẽ không lại cho nàng, nàng chính là thật sẽ giết người.

...

...

Túi vải màu đen nâng ở giữa không trung, nhưng vẫn không có bị người lấy đi cảm giác.

Phương Quý một lát sau, mới đột nhiên cảm giác thấy có chút không đúng, lặng lẽ mở mắt, quay đầu nhìn sang.

Mà cái nhìn này nhìn lại, lập tức trở nên vui mừng cực kỳ.

Dao tiên tử không có lấy đi túi vải màu đen, là bởi vì một cái tay khác nắm lấy bàn tay của nàng.

Tay của nàng tinh tế, thon dài, cái kia một cái tay lại sạch sẽ, mạnh mẽ.

Tuy là nàng trên lòng bàn tay, ẩn chứa lại pháp lực mạnh mẽ, bị cái tay này nắm, nhưng cũng lại không thể động nửa phần.

"Người. . . Người không chết?"

Dao tiên tử nhìn bàn tay kia chủ nhân, tiếng nói đều khẽ run lên.

Mạc Cửu Ca không lên tiếng, chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu.

Lúc này, cả người hấn thoát nhìn vẫn là như ngọc chất giống như, nhưng này ngọc chất, chính đang nhanh chóng rút đi, lộ ra hấn vốn là dáng dấp, chỉ là cái kia ngọc chất lành lạnh vẻ, lại tựa hồ như đã ấn vào cốt tủy, làm cho hấn toàn bộ đều tựa như không hề tức giận.

Nghe Dao tiên tử, hấn còn quay đầu, nhìn túi vải màu đen một chút.

Cái kia thăm dò ở túi vải miệng ở ngoài tra xét rõ ràng tình huống lá cây, "Bá" một tiếng thu về túi vải bên trong, sau đó túi vải bên trong một trận run rẩy.

...

...

"Vừa nãy. . . Vừa nãy người không ra tay giúp ta, bây giờ chợt tỉnh lại. . ."

Dao tiên tử nhìn Mạc Cửu Ca, sắc mặt từ kinh ngạc, sợ hãi, hay là còn có như vậy một chút không cách nào phát hiện vui sướng, dần dần biến thành phần nộ, điên cuồng, bỗng nhiên nhìn Phương Quý một chút, lạnh lùng nói: "Là thấy ta muốn đoạt lại Tiên Linh, vì lẽ đó không nhịn được sao?"

Mạc Cửu Ca nghe lời của nàng, không hề trả lời, cũng không giải thích, trong mắt bỗng nhiên nhiều chút vẻ phức tạp.

"Muốn trở lại sao?"

Phương Quý nhìn thấy Mạc Cửu Ca tỉnh lại, tự nhiên là vừa mừng vừa sợ, nhưng trước hấn nhưng là thấy nhiều chính mình cái này không hăng hái sự phụ ở trước mặt nàng cái kia không cốt khí đáng vẻ, chỉ lo lão Mạc lại bị nàng hai ba câu nói, liền khiến cho hôn mê, vội vàng đem túi vải màu đen ôm trở về trong lòng ngực, kêu lên: "Liền coi như chúng ta phải quay về, cái này vốn là chúng ta. . . Ta đồ vật!"

"Cái kia là của ta. . ."

Dao tiên tử tức đến bỗng nhiên hô to lên: "Cái này một trăm năm qua, đều là của ta. . ."

"Đề người dùng một trăm năm, cũng đủ ý tứ rồi!"

Bây giờ Mạc Cửu Ca tỉnh rồi, Phương Quý cái nào còn sợ nàng, trực tiếp châm biếm lại: "Lại thế người chịu oan ức, lại cho người tặng đồ, vì người thương tâm một trăm năm, lòng tốt về đến giúp đỡ, còn kém điểm bị người cho tức chết, cõi đời này có như thế không nói lý chuyện sao?"

Dao tiên tử vội la lên: "Cùng người có quan hệ gì?"

"Hiện tại cùng người càng không liên quan a. . ."

Phương Quý nói: "Hắn tốt xấu là sự phụ của ta đây, có thể các người thì sao, trước đây là nhân tình, hiện tại không phải chứ?"

"Nếu không phải, cái kia còn giữ đồ của chúng ta làm gì?"

"Lúc trước đưa cái này Tiên Linh cho ngươi, chính là tín vật đính ước, có thể tình đều không có, ngươi bằng cái gì còn muốn giữ lại tín vật này?"

"Hợp nhà ta sư phụ nhìn tới ngươi, chẳng khác nào là nợ ngươi là thôi?"

". . ."

". . ."

"Nhưng là ta. . . Nhưng là ta. . ."

Dao tiên tử bị Phương Quý một trận truy hỏi, trong lòng đã là vừa tức vừa vội, lại thêm vào vốn là bị thương, mà nước Dao Trì ở ngoài, quý thần thể lớn, nhất thời tâm thần thất thủ, lại có chút điên ý, hướng về Mạc Cửu Ca kêu to: "Ngươi không nợ ta, ta cũng không nợ ngươi. . ."

Vừa nói vừa mãnh đến kiếm mở tay ra, lớn tiếng nói: "Ta cùng ngươi ngủ ba năm, chẳng lẽ còn không đủ?"

"A?"

Phương Quý nghe lời này, lập tức bối rối.

Tiểu Lý ở một bên nghe, cũng lập tức kinh ngạc đến ngây người, chỉ trợn to hai mắt nhìn Dao tiên tử.

Một bên khác Mạc Thương lão tu, máu đều không ói ra, đầy mặt khiếp sợ nhìn lại.

Anh Đề cũng không biết nghe hiểu không có, mắt to hiếu kỳ ở Mạc Cửu Ca cùng Dao tiên tử trong lúc đó vòng tới vòng lui.

Liền ngay cả cái kia túi vải màu đen bên trong cây nhỏ, cũng bỗng nhiên một chiếc lá lạng lẽ dò xét đi ra.

. . .

. . .

Mạc Cửu Ca nhìn Dao tiên tử tâm kia đầy mặt lệ khí mặt, lập tức trầm mặc lại, đáy mắt tựa hồ có vô tận tâm tình đang cuộn trào, vẻ mặt dường như có chút không đành lòng giống như, hấn qua rất lâu, mới nhẹ giọng mở miệng nói: "Kỳ thực người không cần đem những câu nói này cũng nói ra, người hẳn phải biết, ta cũng không để ý ngoại vật, lần này trở về, cũng không phải là vì cái gì cái gọi là Tiên Linh. . ."

"Cho đến lúc này thời điểm, người còn muốn nói tới chút để nghe lời nói?"

Dao tiên tử nghe Mạc Cửu Ca, biểu hiện tựa như khóc tựa như cười, tựa hồ có hơi thống hận giống như nhìn Mạc Cửu Ca: "100 năm trước, người thấy ta không có ý quay lại, liền một kiếm xoay chuyển Tiên Linh, tình nguyện để nó phá hủy, cũng không muốn để cho nó rơi vào trong tay ta, bây giờ một trăm năm qua đi, chúng ta từ lâu không hề liên quan, người chợt lại về tới nơi này, như không phải vì Tiên Linh, lại là vì cái gì?"

Mạc Cửu Ca nghe lời của nàng, trên mặt đã lộ ra chút khô ý, lại vẫn không có mở miệng.

Mà Dao tiên tử, thì lại càng nói càng tức, bỗng nhiên quay đầu nhìn Phương Quý trong tay túi vải màu đen một chút, nói: "Còn có khối này bạn sinh ngọc ngọc, thế gian này cũng chỉ có người mới biết bắt đến nó, mới có thể hoàn toàn chứng không cái này Tiên Linh, 100 năm trước, người không chịu đem này phù để cho ta, ta liền biết người còn không nhớ cái này đạo Tiên Linh, bây giờ, người quả nhiên lại dẫn theo khối ngọc này phù trở về. . ."

Nói, vẻ mặt đều hình như có chút xem thường: "Thừa dịp ta chống đỡ ngoại địch, nắm phù đến trộm Tiên Linh, chính là người chủ ý chứ?"

Nghe Dao tiên tử nhiều tiếng chỉ trích, tất cả mọi người đều trầm mặc xuống.

"Dao tiên bối. . ."

Tiểu Lý không nhịn được, nhẹ nhàng hướng về Dao tiên tử cuối người thi lễ, ôn nhu nói: "Mạc tiên sinh lần này trở về, kỳ thực là muốn đem ngọc phù này đưa cho người, trước ta cùng Phương Quý ca ca hướng về người Ngọc Chân cung đưa qua bái thiếp, nói có đồ vật trả, chính là vật này. . ."

"Bất quá, đương thời chúng ta không thể nhìn thấy người. . ."

". . ."

". . ."

"Cái gì?"

Dao tiên tử nghe xong lời này thân hình run lên, đầy mặt khó có thể tin.

Quay đầu liếc mắt nhìn Mạc Cửu Ca, vừa nhìn về phía phía sau hẳn Phương Quý, vẫn là khó có thể tin.

"Đương thời đúng là như vậy. . ."

Phương Quý ôm chặt túi vải màu đen, nói: "Bất quá lúc này sẽ có thể không giống nhau a. . ."

Chương 538 : Bạn Sinh Ngọc Phù

"Ta . . Ta không tin. . ."

Nhìn nhẹ nhàng báo cho chính mình chân tướng tiểu Lý, lại nhìn ôm chặt túi vải màu đen một mặt xem thường Phương Quý, cuối cùng ánh mắt rơi vào sắc mặt thân nhiên bình tĩnh Mạc Cửu Ca trên người, Dao tiên tử trong lòng bỗng nhiên một trận rung động, vẻ mặt trở nên sốt ruột cùng phần hận.

"Người bất quá là. . . Lại ở nói tốt hơn nghe thôi!"

Sắc mặt nàng khoảng khắc trong lúc đó, nhiều lần biến hóa, từ kinh ngạc, kinh ngạc, hồi hận, lại trở nên bình tĩnh, xem thường, lạnh lùng nhìn về phía Mạc Cửu Ca, tựa hồ vẫn là như trước giống như hồ hững, thái độ cứng rắn, chỉ là chính mình cũng không có phát hiện tiếng nói đều đang run rẩy: "Bằng thực lực của ngươi, bằng các ngươi Thái Bạch tông bây giờ danh vọng, nghĩ đoạt lại cái này đạo Tiên Linh, trực tiếp đoạt cũng chính là, ngươi thậm chí truyền một lời đến là có thể, ta tự sẽ cho ngươi, ngươi cần gì phải tự mình lại đây, ở trước mặt mọi người diễn xuất như thế một bộ sứt sẹo khổ tình kịch?"

"Là bởi vì đến cuối cùng, đều muốn để cho ta tới làm người xấu này sao?"

Nàng bỗng nhiên nở nụ cười lạnh, lạnh lùng nói: "Mạc Cửu Ca, ngươi là muốn cho thế nhân đều biết là ta phụ ngươi sao? Buồn cười, quá buồn cười, chúng ta lúc trước cùng nhau, cũng bất quá là ba năm mà thôi, từ từ trường sinh đường, ba năm lại đáng là gì?"

Nói trên mặt thậm chí đều lộ ra một vết vẻ chán ghét, nói: "Ngươi gặp phải ta trước chuyện tình yêu, ta cũng không phải không biết, ngươi đường đường tuyệt thế kiếm khách, Đông Thổ đều ước gì ngươi thành vì bọn họ rể hiên, ngươi lại tại sao phải tới nơi này quần quít lấy ta không tha? Ngươi năm đó xác thực đối với ta rất tốt, ra tay càng là hào phóng, nhưng là, ta cũng đối với ngươi rất tốt, chẳng lẽ không phải sao?"

Mạc Cửu Ca nghe những câu nói này, vẻ mặt tựa hồ cũng đã không có thay

đôi.

Lúc này hắn, nghe Dao tiên tử, vẫn cứ chỉ là trầm mặc, hiếm thấy mở miệng.

Bất quá Phương Quý lại không tên cảm giác, tựa hồ lúc này trầm mặc, cùng với trước ở rừng đào lúc trầm mặc không giống nhau lắm.

Khi đó Mạc Cửu Ca, đôi mắt cười khẽ chân thành Dao tiên tử, là tựa như có vô số lời nói muốn nói, lại không nói ra được, chính hắn biệt khó chịu, cũng đem chỗ tối ẩn núp xem Phương Quý, ức đến rất khó chịu, nhưng hôm nay, hắn vẫn cứ là rất ít nói, nhưng không có trước loại kia nghĩ muốn nói lại không nói ra được cảm giác, trái lại càng như là, đối với những vấn đề này, đã chẳng thèm nói. . .

Nhưng Dao tiên tử lại là khí thế ích thịnh, phảng phất trong lòng xác định cái gì, lạnh lùng nói: "Còn nói cái gì đem ngọc phù đưa ta, chuyện như thế ngươi là ở lừa không rành thế sự tiêu cô nương sao? Ngươi nếu thật sự có tốt bụng như vậy, cái kia vì sao 100 năm trước không đem ngọc phù lưu lại? Vì sao 100 năm trước, nhất định phải một kiếm chém cái này Tiên Linh tiếp tục rời đi? Đơn giản liền cảm giác mình thiệt thòi, không muốn nó rơi vào trên tay ta thôi!"

". . ."

". . ."

"Lời này nói thế nào?"

Phương Quý nghe xong lời này, đã không nhịn được bắt nổi lên ống tay áo.

Tốt ở bên cạnh tiểu Lý nhẹ nhàng lôi hắn một cái, ánh mắt ra hiệu hắn không muốn mở miệng.

Chu vi hoàn toàn tĩnh mịch, Dao tiên tử lạnh lùng nhìn Mạc Cửu Ca, tựa hồ xác định hắn đã nói cũng không được gì.

Mà Mạc Cửu Ca, nhưng là lại một lần trầm mặc rất lâu.

"Năm đó ta nếu không chém cái kia một kiếm, cái này Tiên Linh ngươi liền không gánh nổi. . ."

Mạc Cửu Ca thanh âm êm dịu rất nhiều, trầm thấp hít một tiếng, sau đó mới chậm rãi nói: "Nước Dao Trì sáu tông mười hai tộc, còn có ngay lúc đó Tôn phủ, cũng đã nhìn chằm chằm cái này đạo Tiên Linh, ta như đi rồi, bọn họ thì sẽ không tiếc tất cả cũng phải đem cái này Tiên Linh cướp đi, thậm chí không riêng là bọn họ, coi như là cái này Tiên Linh chính mình, cũng sẽ không cam lòng ở lại trong tay người, mà là nghĩ hết tất cả biện pháp bỏ chạy. . ."

"Cho tới ngọc phù này. . ."

Hắn nhìn Phương Quý một chút, bỗng nhiên nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Kỳ thực nó vốn đã vô dụng!"

"Năm đó ta chém một kiếm này sau, Tiên Linh đã tổn, vốn tưởng rằng nó chỉ sẽ từ từ tan rã, không có ngọc phù, nó nơi nào cũng đi không được, cũng chỉ có thể dung nhập đến người nước Dao Trì linh mạch trong, đến lúc đó, cái này đạo thượng cổ linh mạch mới sẽ thật sự thức tỉnh, Ngọc Chân cung bàn đảo, cũng sẽ lại lần nữa nở hoa kết quả, mà các người Ngọc Chân cung, cũng mới sẽ nhận được chân chính có ích. . ."

Nói, trầm thấp thở dài: "Nhưng nhìn dáng dấp, chuyện về sau, cùng ta nghĩ tới không giống nhau. . ."

"Chuyện này . . ."

Nghe được lời này nói ra, Phương Quý cùng tiểu Lý bỗng nhiên đều choáng váng.

Liên ngay cả một bên Mạc Thương lão tu, cũng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, vẻ mặt nhất thời đại biến.

Nguyên lai, đây mới là Mạc Cửu Ca chém cái kia một kiếm nguyên nhân!

Cái này Thanh Mộc Tiên Linh, kỳ thực chính là một buội thuốc.

Năm đó hắn chém cái này Thanh Mộc Tiên Linh sau khi, kỳ thực Dao tiên tử cái gì đều không cần làm tiếp, tiên linh lực, thì sẽ hòa vào nước Dao Trì đạo kia từ từ khô cạn địa mạch, làm cho địa mạch thức tỉnh, đến lúc đó, Ngọc Chân cung cùng nước Dao Trì tự nhiên lại lần nữa được tới sinh cơ. .

Dưới tình huống này, ngọc phù này tự nhiên vô dụng.

Nhưng là Mạc Cửu Ca tính sai rồi một chuyện.

Dao tiên tử không có ngồi xem Tiên Linh hòa vào địa mạch, nàng trái lại đưa nó cứu sống.

Vốn nên đem tự thân tiên linh lực hòa vào địa mạch Tiên Linh, trái lại bắt đầu rồi mượn dao Tiên quốc địa mạch chữa thương, đem vô tận linh khí đều hấp dẫn lại đây, ở trong quá trình này, Dao tiên tử tự nhiên cũng đến đến lợi ích to lớn, nhưng được đến tốt đẹp nhất nơi, kỳ thực không phải nàng, mà là cái này đạo Tiên Linh, nó đã trở lại bình thường, thậm chí so với 100 năm trước còn cường đại hơn, mặt sau kết quả là cái gì?

Kỳ thực ai cũng có thể nghĩ được đến.

Nước Dao Trì linh khí, chung quy có hạn, sớm muộn cũng sẽ có bị nó rút lấy sạch sẽ một ngày!

Cái này Tiên Linh sẽ không cam lòng rơi vào người thường trong tay, nó chỉ có thể đào tẩu.

Chỉ bất quá, nó không có bạn sinh ngọc phù, lại đi không được, chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại chỗ này.

Mà bởi vì không có bạn sinh ngọc phù, Dao tiên tử cũng chỉ có thể mượn dùng nó lực lượng, nhưng không cách nào chân chính cưỡng khống nó. . .

Mạc Cửu Ca lần này trở về, nhìn thấy nước Dao Trì linh khí không có thức tỉnh thì kỳ thực cũng đã rõ ràng tất cả những thứ này.

Hoặc là nói, kỳ thực ở trước khi hắn tới, liền đã biết rồi, dù sao nước Dao Trì linh mạch khô cạn chuyện, lại không phải một bí mật, hơn nữa Thái Bạch tông chủ đa mưu túc trí, cũng không có thể một trăm năm không quan tâm qua cái này làm cho hắn bị phê rơi địa phương. . .

Vì lẽ đó hắn lần này lại đây thì liền dẫn khối ngọc này phù.

Dao tiên tử cho rằng hắn nghĩ trả lại cho mình, bất quá lại là chút gì tín vật dính hôn thôi.

Nhưng lại không biết, hẳn muốn cho mình, kỳ thực chính là bây giờ Dao tiên tử thứ cần thiết nhất. . .

. . .

. . .

"Ta. . . Ta dựa vào cái gì không cứu sống nó. . ."

Dao tiên tử lúc này nghe Mạc Cửu Ca, tiếng nói bên trong còn có chút quật cường, nhưng rõ ràng đã không có gì sức lực: "Đây là người cho ta đồ vật, liền là của ta, ta đã biết rồi nó là bất thể dị bảo, lại há có thể ngồi xem nó tiêu tan tại thiên địa?"

Chu vi vắng vẻ, nhất thời không người trả lời Dao tiên tử lời nói.

"Mạc tiên sinh, là lão phu trách oan người. . ."

Bỗng nhiên vào lúc này, khác một giọng nói vang lên, lại là Mạc Thương lão tu.

Hắn nghe xong Mạc Cửu Ca, cũng đã rõ ràng trong đó một ít ngay cả mình đều không biết tin tức, trái tim bỗng nhiên nổi lên sâu sắc hồ thẹn tâm ý, giãy giụa bò lên, chậm rãi hướng về Mạc Cửu Ca cúi chào, cất tiếng đau buồn nói: "Cái này một trăm năm qua, nước Dao Trì tu sĩ vẫn luôn đang mắng người, rất thù hận người tuyệt nước Dao Trì tu sĩ còn đường tu hành, chém hết nước Dao Trì sáu tông mười hai tộc tiên bối, liền ngay cả lão phu, kỳ thực cũng hoài nghi, có phải là người trăm năm trước chém Tiên Linh cái kia một kiếm, hoàn toàn đứt đoạn mạch nước Dao Trì linh mạch căn cơ, cho nên mới làm cho linh mạch khô cạn tốc độ, càng lúc càng nhanh, cho tới hôm nay, lão phu mới biết, nguyên lai chân chính nghĩ cứu cái này linh mạch chính là người. . ."

"Dù là người năm đó đã từng bị sáu tông mười hai tộc bức bách, có thể người vẫn là. . ."

". . ."

". . ."

Nghe Mặc Thương lão tu, Phương Quý cùng tiểu Lý nhìn nhau một chút, trái tim đều là buông lỏng.

Từ bọn họ bồi tiếp Mạc Cửu Ca đi tới nước Dao Trì, liền vẫn ở theo Mạc Cửu Ca bị mắng, mắng hấn vong ân phụ nghĩa, mắng hấn đứt đoạn mất nước Dao Trì con đường tu hành, cũng mắng hấn trăm năm trước ở nước Dao Trì đại sát phá giới, nhưng bây giờ, chột mọi việc đều rõ ràng. . .

Trăm năm trước đại khai sát giới, không khỏi là sáu tông mười hai tộc lòng sinh tham lam, gieo gió gặt bão.

Mà cái kia một đạo linh mạch khô cạn, cũng chỉ có Mạc Cửu Ca là đang suy nghĩ cứu nó, ngược lại là Dao tiên tử. . .

"Ta không có. . ."

Nhưng cũng là ở Phương Quý cùng tiểu Lý đều cảm thấy có loại chân tướng rõ ràng, mơ hồ mừng thay cho Mạc Cửu Ca thời điểm, Mạc Cửu Ca chột mở miệng, sau đó hấn nhìn Dao tiên tử một chút, nhàn nhạt nói: "Ta chém thương Tiên Linh, thức tỉnh linh mạch, cũng chỉ là vì Ngọc Chân cung, linh mạch thức tỉnh, được đến tốt đẹp nhất nơi cũng là Ngọc Chân cung, còn nước Dao Trì tu sĩ làm sao, ta xưa nay không cần nhắc qua!"

Mặc Thương lão tu nghe vậy, đã là không khỏi choáng váng: "Chuyện này. . ."

"Cho tới lời người nói sáu tông mười hai tộc, cũng không như vậy chết chưa hết tội. . ."

Mạc Cửu Ca tiếp tục nói: "Tuy rằng đương thời bọn họ tới khuyên giải thì xác thực không nhiều như vậy tốt bụng, rõ ràng bên trong khuyên bảo, ngầm gây xích mích, thậm chí còn có liên thủ trấn áp ta ý muốn, bất quá ta giết bọn họ, một là nghĩ thế Ngọc Chân cung đem ân tại uy hiếp chém hết, hai là, thì lại cũng là bởi vì ta tâm tình xác thực không được, bọn họ nếu chủ động đưa đến miệng kiếm tới, cái kia liền giết, lại đáng là gì?"

Mặc Thương lão tu nghe được lời ấy, bỗng nhiên á khẩu không trả lời được, một lát nói không ra lời.

Mạc Cửu Ca lời nói quá thẳng thắn.

Cái gì nước Dao Trì tốt cùng xấu, hấn xưa nay không quan tâm qua.

Hấn làm tất cả những thứ này, cũng đều chẳng qua là vì Dao tiên tử.

Mà hấn nếu chưa bao giờ quan tâm qua nước Dao Trì tốt cùng xấu, cái kia nước Dao Trì tu sĩ là mắng hấn hay là hận hấn, hấn tự nhiên cũng không thèm để ý, lúc này Mặc Thương lão tu hướng về hấn nói cảm ơn, vốn là một cái không quan hệ sự tình khẩn yếu, hấn cũng không nghĩ để ở trong lòng. . .

Mặc Thương lão tu đến lúc này, tự nhiên không biết nên nói cái gì cho phải.

Liên ngay cả Phương Quý cùng tiểu Lý, vào lúc này đều sững sốt một chút, hai mặt nhìn nhau, không dám mở miệng.

Hai người bọn họ nghĩ tới càng nhiều.

Phương Quý ở Mạc Cửu Ca đau lòng không tỉnh sau khi, liệu mạng cái này cái mạng nhỏ, cũng phải quay về làm rõ những việc này, chính là cảm thấy Mạc Cửu Ca chịu ủy khuất, vì lẽ đó hấn nghĩ thế sự phụ của chính mình chính danh, nhưng hôm nay mới bỗng nhiên nghĩ đến, nếu Mạc Cửu Ca xưa nay đều không để ý nước Dao Trì, như vậy nước Dao Trì tu sĩ bất luận thái độ làm sao, cũng đều sẽ không để cho hấn cảm giác ủy khuất, vậy hấn lưu ý đến tội cùng là cái gì?

Dao tiên tử lúc này, đã như là bình tĩnh lại, ngậy ngốc nhìn Mạc Cửu Ca, một lúc lâu cũng nói không ra lời.

Tựa hồ nàng thẳng đến lúc này, đều không muốn tin tưởng, Mạc Cửu Ca năm đó dù là ở thoát nhìn đã hết hiện ra điên cuồng, phần mà ra tay, chém Tiên Linh, thậm chí đã bắt đầu buông tay đại sát lúc, làm tất cả, lại cũng đều là vì mình suy nghĩ. . .

Cảnh này khiến nàng tuy là còn tâm có kích phần, nhưng cũng nhất thời không biết nên nói cái gì.

Hồng. . .

Cũng liền vào lúc này, nước Dao Trì hướng đông bắc hướng về, bỗng nhiên truyền đến một tiếng khùng bố gào thét.

Cái kia tiếng gào, như là một loại tuyệt thể hung ma, bỗng nhiên từ trong ngủ mê tỉnh lại, chỉ là một tiếng gầm dữ dội, liền đem toàn bộ nước Dao Trì đều chấn động đến mức nhẹ nhàng run, tất cả tu hành bên trong người, vào lúc này đều cảm giác được một loại tự đáy lòng sợ hãi, phỏng phát là một loại xuất phát từ bản năng run rẩy, loại cảm giác đó, liền như là cừu con bỗng nhiên gặp phải lớn trùng, có loại tâm thần đều bị làm sợ hãi y sợ hãi. .

Cùng lúc đó, chu vi quỷ thần khí, cũng đột nhiên dày đặc vô số lần, bọn họ thậm chí có thể cảm nhận được, xa xa dưới nền đất, địa mạch trong lúc đó, đang có cuồn cuộn ma khí chảy xuôi, nhanh chóng hướng về góc đông bắc tụ tập tới, như là nơi đây, đột nhiên hóa thành U Minh.

"Không tốt, đi nhanh đi. . ."

Dao tiên tử nghe cái kia một tiếng ma hồng, cảm thụ cái kia vô biên kinh hãi, sắc mặt bỗng nhiên trở nên tái nhợt cực kỳ, nàng bỗng nhiên kéo Mạc Cửu Ca ống tay áo, kêu lên: "Tôn phủ người, mang đến một cái tuyệt thể hung binh, ta có thể thấy, bọn họ muốn đem người bắt đi, cũng là vì luyện cái kia một đạo tuyệt thể hung binh, bây giờ. . . Nước Dao Trì đã không chống đỡ được, người. . . Người vẫn là mau mau đi thôi. . ."

"Nước Dao Trì không chống đỡ được?"

Mạc Thương lão tu nghe vậy, sắc mặt nhất thời kinh sợ.

"Nàng lại bắt đầu lo lắng Mạc tiên sinh, lẽ nào nàng. . ."

Tiểu Lý thân thiết nhìn Dao tiên tử cùng Mạc Cửu Ca, đầy mắt chờ mong.

"Cái bụng có chút đói bụng. . ."

Phương Quý nghĩ.

. . .

. . .

"Không cần sốt ruột!"

Mà cảm thụ cái kia mãnh liệt quỷ khí khí, nhìn trước mắt có chút kinh

hoảng Dao tiên tử, Mạc Cửu Ca lại chậm rãi lắc đầu.

Sau đó hắn chậm rãi trở lại cây bàn đào dưới trên tảng đá ngòi, nói: "Kỳ thực ta còn có một vấn đề!"

Dao tiên tử hơi kinh hãi, nói: "Cái gì?"

Mạc Cửu Ca lẳng lặng nhìn Dao tiên tử, nhẹ giọng nói: "100 năm trước, tại sao nhất định phải tách ra đây?"

Chương 539 : Mỹ Nhân Nữ Nụ Cười, Có Thể Đến Trăm Năm Công

Tại sao tách ra?

Bây giờ bên ngoài tuyệt thế hung ma chính đang tại thức tỉnh, vô tận ma khí đều ở cuộn cuộn hòa vào góc đông bắc trên, tản mát ra hung uy, đã làm cho mỗi một vị tu hành bên trong người, đều có thể cảm nhận được từ đáy lòng bắt đầu bay lên bất an, tuy rằng ở Dao tiên tử trở về sau khi, quý thân đối với nước Dao Trì xung kích, đột nhiên yếu đi, nhưng cái này lại như là bão táp đến trước bình tĩnh, trái lại càng khiến người lo lắng. . .

Bây giờ, hoặc là đào tẩu, hoặc là thừa dịp hung ma chưa thành, đi tới đó nghênh chiến, đều là khẩn yếu nhất, không thể bị dờ dang chuyện.

Có thể vào lúc này, Mạc Cửu Ca chợt hỏi ra như thế một vấn đề.

Không hiểu nhất chính là Mạc Thương lão tu, hắc vào lúc này một khang buồn bực, không chỗ phát tiết, bỗng nhiên cảm giác mình già rồi.

Cái này mẹ kiếp đều lúc nào còn nói cái này?

Chúng ta nước Dao Trì sinh tử an nguy, các người đều không để ở trong lòng sao?

. . .

. . .

Phương Quý cùng tiểu Lý đúng là khá một chút, bọn họ cũng bị Mạc Cửu Ca vấn đề làm nổi lên hứng thú, dù sao chuyện đến nước này, bọn họ đã hầu như hiểu rõ 100 năm trước phát sinh tất cả mọi chuyện, nhưng cũng duy độc đối với điểm này hoàn toàn không rõ, mơ mơ màng màng.

Theo trước đây Mạc Thương lão tu giảng giải, Mạc Cửu Ca mới tới đến

nước Dao Trì thời điếm, lấy Tiên Linh cứu linh mạch, lấy Kiếm đạo ép chư tộc, vốn đã kề bên diệt vong Ngọc Chân cung, lại lần nữa trở về đỉnh cao lúc, mà nước Dao Trì sắp đổi mặt linh mạch khô cạn quần cảnh, cũng bắt đầu được đến giảm bớt, chư tộc nhiếp phục, linh mạch thức tỉnh, bàn đào một lần nữa nở hoa kết quả, cái này một đôi bích nhân càng là tình đầu ý hợp. . .

Tựa hồ hết thảy tất cả, đều đã bắt đầu hướng về tốt phương hướng phát triển, quả thực chính là đều vui mừng lớn.

Mà sau đó, lại là do làm vì Dao tiên tử cùng Mạc Cửu Ca bỗng nhiên trong lúc đó cắt đứt, dẫn đến sau đó tất cả mọi chuyện.

Như vậy, đương thời bọn họ vì sao lại cắt đứt?

Phượng Quý tử vừa mới bắt đầu, liền lưu ý đến điểm này, còn nghĩ đến rất nhiều.

Tôn phủ giờ trò?

Hay là còn có cái gì bọn họ cũng không biết ẩn tình?

Nghĩ như vậy, hiệu kỳ bị câu lên, đôi bụng chuyện đều quên mở ở một bên, chỉ lẳng nói lên lỗ tai nghe.

. . .

. . .

"Đều đến lúc này, ngươi còn muốn hỏi điều này?"

Dao tiên tử đều bị Mạc Cửu Ca cái vấn đề này hỏi ở, một lát sau, mới run giọng nói.

"Đối với ta mà nói, cái vấn đề này rất trọng yếu!"

Mạc Cửu Ca chậm rãi gạt đầu, sắc mặt lại có vẻ lạ kỳ bình tĩnh.

Nhìn hẩn bình tĩnh, Dao tiên tử liền đột nhiên cảm giác thấy trong lòng run lên, tựa hồ cảm thấy hẩn không nên bình tĩnh như vậy, cái cảm giác này, làm cho trong lòng nàng cũng mạc danh kỳ diệu sinh ra một cỗ tức giận, cái

này tức giận đến hoàn toàn không có đạo lý, nhưng cũng chân chân chính chính xuất hiện, cũng làm cho nàng lại nhất thời khó có thể tự cao lên, tiếng nói đều đang run rẩy, bỗng nhiên hướng về Mạc Cửu Ca kêu gào lên.

"Tại sao nhất định phải tách ra?"

tiếng nói hình như có chút cuồng loạn: "Bởi vì ngươi không một chút nào tin cậy!"

"Cái gì?"

Phương Quý hoàn toàn không nghĩ tới sẽ là đáp án này, nhất thời lấy làm kinh hãi.

Tiểu Lý trong lòng cũng không khỏi thâm nghĩ: "Mạc tiên sinh tổng so Phương Quý ca ca, tin cậy như vậy một điểm đi. . ."

Mạc Thương lão tu vội vã nghĩ: "Nếu thật sự có hung ma sinh ra, ta nước Dao Trì làm sao bây giờ?"

"Ta đã nói với ngươi. . ."

Dao tiên tử vẻ mặt, có vẻ hơi điên cuồng: "Ta từ nhỏ nhìn thấy, chính là một cái từ từ gây yếu Ngọc Chân cung, ta thấy chính là không để ý tới thể sự phụ thân, còn có kiêu ngạo tự đại, không biết tự lượng sức mình đệ đệ, ta thấy Ngọc Chân cung đã ở ngày càng lụn bại, nhưng bọn họ vẫn là không biết gì cả, khuyên nhủ không được, vì lẽ đó từ khi đó, ta liền chán ghét bọn họ, khi đó lên, ta liền xin thề, nếu như ta muốn tìm tìm đạo lý, vậy ta nhất định sẽ tìm một cái người có thể dựa, tìm cái có thể để cho ta đứng ở nước Dao Trì đỉnh người. . ."

Mạc Cửu Ca nghe xong, nhẹ nhàng gật đầu, tựa hồ Dao tiên tử xác thực nói với hắn lên qua.

Đúng là Phương Quý cùng tiểu Lý, nghe xong trái lại có chút không rõ, nghĩ thầm nếu là nói như vậy, cái kia Mạc lão cửu rất thích hợp a!

Dựa vào kiếm đạo của hắn tu vị, muốn cho Dao tiên tử đứng ở nước Dao Trì đỉnh, rất khó sao?

Sợ là Viễn Châu đỉnh, Bắc Vực đỉnh, đều là điều chắc chắn chứ?

"Lại sau đó, ta liền gặp phải người. . ."

Dao tiên tử tiếng nói bỗng nhiên thấp xuống, nói: "Đó là phụ thân ta chết đi, đệ đệ cũng bị người ám hại thời điểm, chúng ta Ngọc Chân cung, đã ăn bữa nay lo bữa mai, bất cứ lúc nào có thể bị sáu tông mười hai tộc nuốt hết, sau đó ta vào lúc này gặp phải, khi đó mới từ Tây Hoang Bất Tri địa trở về người, đương thời người máu me khắp người, ngồi ở bên hồ, ta đưa người đan dược chữa thương, người liền cảm ơn ta ân cứu mạng, kỳ thực ta biết, khi đó người bất quá là ở trên chọc ta, trên người người nhiễm nhiều như vậy máu, kỳ thực đều là người khác. . ."

"Là lần đó nhận thức người, thay đổi ta nước Dao Trì vận mệnh. . ."

Nàng tiếng nói trầm thấp, tựa hồ đã chìm đắm ở chuyện cũ trong: "Ta đương thời căn bản không nghĩ tới, người kiếm đạo như vậy kinh diễm, mắt nhìn chăm chăm sáu tông mười hai tộc, đại nạn ập lên đầu Ngọc Chân cung, linh khí suy kiệt nước Dao Trì, đối với người mà nói đều đều rất đơn giản. . ."

"Người kiếm ép sáu tông mười hai tộc, giúp ta hóa giải Ngọc Chân cung nguy nan. . ."

"Người một kiếm tổn thương Tôn phủ ngông cuồng tự đại sứ giả, làm cho Tôn phủ lại không ghi nhớ cây bàn đào. . ."

"Người tra ra hung phạm, đem phó ba ngàn dặm, chém giết đám kia lấy tiền giết người tán tu, thế phụ thân ta cùng đệ đệ báo thù. . ."

"Thậm chí ngay cả đã khô cạn nước Dao Trì linh mạch, người cũng bất quá là tiện tay lấy ra một cái cây nhỏ, sau đó liền kỳ dị làm cho cái này linh mạch một lần nữa toả sáng sinh cơ, sau đó ta mới biết đó là Tiên Linh, đây cũng là Tiên Linh a, ta bình sinh chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có một ngày lại có thể nhìn thấy bực này dị bảo, càng không nghĩ tới, có người tùy tùy tiện tiện liền đem nó cho ta, lời thừa thãi cũng không giảng. . ."

". . ."

". . ."

Mạc Cửu Ca vẫn ngồi, bình tĩnh nghe, ánh mắt cũng tựa hồ có hơi phiêu,

hình như có sương mù trong lòng.

Mà Phương Quý cùng tiểu Lý cũng mơ hồ có chút mê mẩn.

Tiểu Lý nghĩ, nếu có người có thể vì ta làm những chuyện này. . .

Vừa nghĩ vừa nhìn lên Phương Quý một chút.

Phương Quý thì lại trầm nghĩ: "Mạc lão cửu làm chuyện, làm sao theo ta đương thời ở thôn Đầu Trâu bên trong nghĩ tới như thế?"

"Ta khi đó cũng muốn kiếm bó bạc lớn, nện phục đám kia nhà quê, sau đó mặt mày rạng rỡ cưới Hồng Bảo Nhi cùng Hoa quả phụ tới. . ."

"Chỉ tiếc, Hồng Bảo Nhi đã cùng Đại Tráng chạy, mà Hoa quả phụ. . ."

"Đúng vậy, Hoa quả phụ còn ở trong thôn chờ ta đây!"

". . ."

". . ."

"Vào lúc đó, trong lòng ta quả thật đã nhận định, người. . . Người chính là ta nghĩ tìm người. . ."

Dao tiên tử nhẹ giọng nói, tâm tư đều tựa như tung bay đến phương xa, sau một hồi lâu, nàng bỗng nhiên tiếng nói xoay một cái: "Có thể người không phải!"

"Ồ?"

Phương Quý cùng tiểu Lý đều hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lại.

Liền ngay cả Mạc Cửu Ca, cũng tựa như thoáng ngời thẳng người, ngẩng đầu nhìn Dao tiên tử.

"Người. . . Người quá ngông cuồng, cũng quá kiêu ngạo. . ."

Dao tiên tử đáy mắt, tựa hồ sinh ra một chút giận dữ, một lát sau, mới tiếp tục nói: "Ta đã chọn định người, cho nên mới phải đem chính mình giao cho người, vì lẽ đó ta mới hết thấy đều vì chúng ta sau đó cân nhắc, ngay

lúc đó Ngọc Chân cung, mặt ngoài đã nhiếp phục sáu tông mười hai tộc, trên thực tế lại là cuộn cuộn sóng ngầm, bọn họ đối với cây bàn đào, thậm chí đối với cái này Tiên Linh tham lam, chưa bao giờ từ bỏ qua, liền ta khuyên người phải nhanh một chút nhổ cỏ tận gốc, để tránh khỏi gợn ra hậu hoạn, nhưng là người căn bản không chút nào để ý tới, chỉ nghĩ cùng ta mỗi ngày xem hoa đào. . ."

"Tôn phủ có người trước đến bái phỏng, đã cho đủ chúng ta mặt mũi, ta khuyên người cùng bọn họ thật tốt kết giao, người càng mắt lạnh đem đi?"

"Mấu chốt nhất chính là, mấu chốt nhất chính là người. . ."

Nàng nhẹ giọng nói, tiếng nói đều tựa như có chút bắt đầu run rẩy, đó là tức giận: "Ta biết người kiếm đạo thiên tư cực cao, hơn xa ta, vì lẽ đó ta khuyên người cần thận tu hành, nên vững chắc trụ cột, mưu đồ có một ngày, mới có thể đột phá Nguyên Anh, ngạo thị Viễn Châu, có thể người thậm chí ngay cả tu hành cũng không thêm để ý, thà rằng chạy đến trong rừng đào, cùng ngoan đồng đầu để mèn, cũng không chịu tìm chút thời giờ thổ nạp bàn tức. . ."

". . ."

". . ."

Nghe đến nơi này, Phương Quý cùng tiểu Lý đều có chút bối rối, ngây ngốc nhìn Dao tiên tử.

Mạc Cửu Ca cũng không khỏi thoáng thay đổi sắc mặt, nhẹ giọng mở miệng: "Ta đã nói với người, ta con đường tu hành. . ."

"Không sai, người đã nói!"

Dao tiên tử giọng căm hận ngắt lời hắn, thậm chí còn có chút xem thường: "Người nói người không cần thổ nạp bàn tức, liền có thể tìm hiểu cảnh giới càng cao hơn, người thậm chí sẽ bởi vì hướng về trên đầu ta cắm một đóa hoa đào, liền vui vẻ cười to, nói với ta kiếm đạo tu vị càng cao một tầng, bởi vì ta tự tay vì người hâm nóng một bình rượu, liền nói lại lĩnh ngộ mới một kiếm, cái gì ta nở nụ cười, có thể đến trăm năm công. . ."

Nàng nói, vẻ mặt đều hình như có chút tức giận: "Nhưng là, bực này lừa tiểu hài tử, sao hồng đến ta?"

"Cái gì mới ngộ một kiếm, kỳ thực là người đã sớm ngộ ra đến đi, chỉ là hổng ta vui vẻ mới như vậy nói. . ."

"Cái gì mỹ nhân nở nụ cười, có thể đến trăm năm công, chính là ăn thiên tư vốn ban đầu thôi. . ."

Nàng càng nói vẻ mặt càng lạnh lùng hơn: "Vì lẽ đó ta chưa bao giờ tin, mãi đến tận hiện tại ta cũng không tin. . ."

"Nào có người suốt ngày trêu chọc, liền có thể bỗng dung tu ra siêu tuyệt bản lĩnh?"

"Nào có người có thể không làm mưu tính, liền đến tiêu dao tự tại?"

". . ."

". . ."

Mạc Cửu Ca nghe đến nơi này, vẻ mặt đều tựa hồ có hơi mệt mỏi.

Hắn qua một hồi lâu, mới nói: "Vì lẽ đó khi đó bắt đầu, cũng đã. . ."

"Không sai!"

Dao tiên tử lạnh lùng nói: "Ta khi đó liền bắt đầu biết, người căn bản liền không phải là ta nghĩ tìm người, ta cũng biết người là chân tâm yêu thích ta, ta cũng nhìn ra được người khi đó trái tim thỏa mãn, nhưng là ta biết, như vậy là không lâu dài. . ."

"Đợi đến sáu tông mười hai tộc có người tu vị vượt quá người, lại nổi lên tham ý, người làm sao bây giờ?"

"Đợi đến Tôn phủ chịu đủ lắm rồi người thái độ, hướng về chúng ta ra tay, người lại sẽ làm sao?"

"Người lúc đó xác thực kiếm đạo kinh diễm, có thể người dù sao chỉ là một cái Kim Đan a. . ."

"Ta ở trên thân thể người, nhìn thấy phụ thân ta cùng đệ đệ cái bóng. . ."

"Không muốn đi đến bước đi kia, không muốn nhìn thấy chuyện xưa tái diễn!"

Nàng lạnh lùng nói, hơi dừng lại một chút, chậm rãi nói: "Vì lẽ đó ta chỉ có thể ở một ngày kia đến trước, cùng ngươi tách ra!"

...

...

Nghe nàng một hơi nói xong những câu nói này, Phương Quý cùng tiểu Lý đều bối rối.

Cái này xem như là chuyện gì xảy ra?

Chương 540 : Cũng Không Tốt Đẹp

Trước đây Phương Quý cùng tiểu Lý, nghĩ tới rất nhiều Dao tiên tử cùng Mạc Cửu Ca sẽ tách ra nguyên nhân!

Hay là thấy lợi nảy lòng tham, hay là thiên ý trêu người, hay là Tôn phủ trong bóng tối làm chuyện, bọn họ thậm chí nghĩ tới, có lẽ có khả năng Dao tiên tử cùng Mạc Cửu Ca gặp gỡ, bản thân chính là một tràng âm mưu quỷ kế, làm vì đến chính là để Mạc Cửu Ca khó có thể tự kiềm chế, phứt bỏ đạo tâm, nói tóm lại, bất kỳ hoặc si tình hoặc khổ tình hay là có hi kỳ cổ quái gì lý do nguyên nhân, bọn họ đều nghĩ tới.

Nhưng cũng vụn vụn không nghĩ tới, hóa ra là như vậy.

Nguyên nhân lại ra kỳ đơn giản, đơn giản đến nhường người muốn nói cái gì, đều không nói ra được.

Ở nguyên nhân này trước mặt, càng là tất cả âm mưu cùng quỷ kế, đều trở nên không đáng nhắc tới. . .

Cảm giác chính là muốn khuyên cái gì, đều không thể khuyên đến ra miệng.

Cho nên bọn họ hai cái nhìn nhau một chút, sau đó đồng thời quay đầu đi, nhìn Mạc Cửu Ca cùng Dao tiên tử.

. . .

. . .

Dao tiên tử nói xong cái kia mấy câu nói, cũng như là hiện ra đến mức dị thường uể oải.

Tựa hồ đem những câu nói kia nói ra, đối với nàng mà nói, cũng cần lớn lao dũng khí, hoặc là đầy đủ điên cuồng.

Nhưng con mắt của nàng, lại còn ở cố chấp nhìn Mạc Cửu Ca, tựa hồ muốn nghe hắn muốn nói gì.

Mà Mạc Cửu Ca vẫn ở bình tĩnh nghe lời này, càng là vẫn trầm mặc, không nói một lời, liền ngay cả vẻ mặt của hắn, cũng giống như là chưa từng có bất kỳ rõ ràng biến hóa, mãi đến tận Dao tiên tử ánh mắt hướng về hắn nhìn lại, người chung quanh cũng đều một mảnh trầm mặc lúc, hắn mới nhẹ nhàng nâng đầu, sau đó cùng Dao tiên tử ánh mắt nhìn nhau, sau một hồi lâu, hắn nhẹ nhàng gật đầu: "Kỳ thực, người mới là đúng!"

Tất cả mọi người nghe vậy, đều không khỏi hơi kinh ngạc, không biết hắn sau đó nói cái gì.

Nhưng không nghĩ tới, Mạc Cửu Ca lại đứng lên, cô đơn xoay người, liền muốn hướng về bên ngoài đi tới.

"Nói đều chưa nói xong, làm sao liền muốn đi?"

Phương Quý cùng tiểu Lý đều cảm thấy bất ngờ, gấp lập tức đứng lên.

Vốn là bọn họ còn muốn nghe một chút Mạc Cửu Ca sẽ nói thế nào, nhưng lại không nghĩ rằng hắn càng là xoay người liền muốn đi.

"Người. . . Người không chuẩn bị nói cái gì sao?"

Liền ngay cả Dao tiên tử cũng lấy làm kinh hãi, bỗng nhiên mở miệng, con mắt chăm chú nhìn Mạc Cửu Ca phía sau lưng.

"Ta đã biết đáp án!"

Mạc Cửu Ca chậm rãi nghỉ chân, không quay đầu lại, chỉ là bình tĩnh mở miệng nói: "Kỳ thực 100 năm trước, ta cũng đã biết đáp án, chỉ là trong lòng cuối cùng vẫn còn có chút không muốn thừa nhận mà thôi, ta tu võ là kiếm đạo, phá vạn ngàn kiếp, không tiếc nghịch thiên hành sự, này cỗ tử chấp thương, đổ vào trong lòng, vì lẽ đó dù là đã biết duyên tận, cũng cuối cùng không chịu thả cái kia quyển luyện, ngược lại xoắn xuýt từ bỏ, thành tâm bệnh. . ."

Nghe hắn, Dao tiên tử môi khẽ run, tựa hồ muốn nói gì, nhưng cũng không nói ra.

"Ta trước đây không hiểu, cho rằng là chính mình ngộ tính không đủ, cho nên mới nghĩ đến hỏi người, nhưng kỳ thực chỉ là ta không nghĩ rõ ràng thôi!"

Đúng là Mạc Cửu Ca lắc lắc đầu, bỗng nhiên mỉm cười, nói: "Nói cho cùng, cuối cùng đường không giống. . ."

"Người tìm được là an tâm, ta cầu chính là chân ý, trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, có thể quái đến ai đó?"

". . ."

". . ."

Dao tiên tử nghe được những câu nói này, cả người đều đã sửng sốt, tựa hồ không nghĩ tới hẳn sẽ nói ra bực này nói đến.

Ở trong mắt nàng, lúc này Mạc Cửu Ca, thậm chí đã trở nên xa lạ, như là lập tức nhưng vắng ngắt, đến một thế giới khác, rõ ràng hẳn đang nói tán thành lời của mình, có thể hết lần này tới lần khác trong lòng càng cảm thấy lập tức cùng hẳn cực kỳ xa xôi.

"Người trở về chính là muốn hỏi những thứ này?"

Vốn không nên lại nói cái gì, nhưng nàng lại không nhịn được mở miệng: "Người đáng đáp này, là muốn nói đối với ta thất vọng rồi sao?"

Mạc Cửu Ca lẳng lặng đứng ở nơi đó, trầm mặc không nói, như là đang suy tư làm sao trả lời, lúc này hẳn nói chuyện rất cẩn thận, cũng rất chăm chú, đủ suy tư hồi lâu, mới lắc lắc đầu: "Như lại đến lần nữa, ta vẫn là sẽ nhập cái kia mảnh rừng đào, thà rằng được trăm năm chán nản, cũng nghĩ lại lần nữa gặp phải người, nhưng đời này, dù sao duyên phận đã hết, ngàn năm vạn năm, cũng chỉ cầu đừng lại gặp lại đi. . ."

"Duy nhất tiếc nuối chính là. . ."

Hắn trầm thấp hít một tiếng, đập mây mà lên, cười khổ lắc đầu: "Chúng ta cố sự, thậm chí cũng không tính tốt đẹp. . ."

. . .

...

Dao tiên tử nghe được Mạc Cửu Ca, sắc mặt hình như có chút mê man.

Đúng là một bên Phương Quý cùng tiểu Lý, liếc mắt nhìn nhau, bỗng nhiên nghĩ đến một chỗ.

Mạc Cửu Ca xác thực đã chiếm được hãn đáp án.

Trước kia ở rừng đào gặp lại lúc, Mạc Cửu Ca hỏi kỳ thực cũng chỉ có một vấn đề: "Là có thật không?"

Lúc đó Dao tiên tử không hề trả lời, nhưng bây giờ nàng đem trong nội tâm ẩn giấu rất lâu, cũng giấu đi rất sâu lời nói nói ra, liền tương đương là trả lời tất cả, nàng bởi vì Mạc Cửu Ca cường đại mà nghiêng màn, hai người đi đến cùng một chỗ, hay bởi vì Mạc Cửu Ca cũng không phải là nàng tưởng tượng chân thật tin cậy, mà lựa chọn tách ra, cái này trước sau hai cái lựa chọn, đã hoàn toàn có thể nói rõ tất cả vấn đề. . .

...

...

Ầm ầm!

Tất cả mọi người đều bỗng nhiên trầm mặc lại, đã không biết lại nói thêm gì thời điểm, nước Dao Trì góc đông bắc trên, bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ vang, đại địa đều kịch liệt run rẩy một chút, mỗi người bọn họ tâm thần trên uy áp, đều tựa như nặng gấp mười lần.

Mà nếu là xuyên qua cái kia mây trăm dặm hư không, liền có thể nhìn thấy, lúc này nước Dao Trì góc đông bắc trên, đã xuất hiện một đoàn mấy chục dặm ma khí vòng xoáy, tựa như đồng nhất đạo cực lớn lốc xoáy, đem tất cả quỷ thần, tất cả ma khí, đều mênh mông cuộn cuộn, cuốn vào cái này lốc xoáy ở trung tâm nhất bên trong đi, mà ở cái kia ma khí ở giữa, bỗng nhiên có hai cái con mắt thật to, bỗng nhiên mở ra.

"Rào. . ."

Hai đạo còn như thực chất giống như ánh mắt, thời khắc nguy cấp rơi vào nước Dao Trì bên ngoài, bao phủ toàn bộ quốc gia hoa đào cánh hoa trên.

Cái kia hoa đào cánh hoa, trước đây chịu đựng vô tận quỷ thần xung kích, đều không có nửa điểm dị dạng.

Nhưng hôm nay, cái kia hai đạo ánh mắt trông lại, hoa đào cánh hoa, liền đột nhiên bị đâm ra hai cái hang lớn, cũng từ hai cái này hang lớn bắt đầu tan vỡ, dần dần vỡ toang, tới cuối cùng thì cái kia hướng đông bắc hướng về cánh hoa, đã hoàn toàn biến mất, hóa thành bụi mù.

Tựa như năm phiến cửa lớn, bỗng nhiên mở ra một phiến, không biết bao nhiêu ma khí tràn vào, bao nhiêu quỷ thần gào thét vọt vào.

...

...

Cảm thụ cái kia một cánh hoa tan vỡ, Dao tiên tử đột nhiên thân hình rung bần bật, sắc mặt trắng bệch, nàng nhìn Mạc Cửu Ca sắp rời đi bóng người, bỗng nhiên vội vã lướt về phía đến đây, vội la lên: "Người như phải đi, liền từ phía tây đi, này Tôn phủ luyện ra đồ vật, thật đáng sợ, ta thậm chí có thể từ trên người cảm nhận được sắp vượt qua Nguyên Anh lực lượng, người. . . Người không muốn đi theo chân chúng nó đánh a. . ."

"Hả?"

Phương Quý vừa nghe lời này, liền bỗng nhiên quay đầu hướng về Dao tiên tử nhìn sang.

Sau đó hần nhất thời cảm giác có chút xuất kỳ bất ý, lúc này Dao tiên tử, ánh mắt lại là chân thành.

Lại nhìn một lần, lại còn là chân thành!

"Không cần phải lo lắng ta!"

Mạc Cửu Ca thân hình hơi dừng lại, muốn nói cái gì rồi lại nhin xuống, chỉ là bỗng nhiên nở nụ cười một tiếng, nói: "Tôn phủ quý thân, không tính là gì!"

Dứt tiếng thì hần đã hơi nhập trời cao, một thân không bụi kiếm bào, theo gió tung bay.

Hắn đi không nhanh, nhưng không do dự bất quyết, cũng không có dứt khoát kiên quyết.

Có chỉ là không lưu luyến!

...

...

"Thật muốn đi sao?"

Ở bên cạnh hắn, Phương Quý cùng tiểu Lý nhìn Mạc Cửu Ca, lại nhìn một chút Dao tiên tử, vội vàng dẫn theo Anh Đề đuổi đi lên.

Cái này một phương tiểu viện, nhất thời bỗng nhiên trở nên trống rỗng.

Dao tiên tử ngơ ngác đứng ở tại chỗ, nhìn Mạc Cửu Ca đạp không mà lên, liền đón lấy cái kia cuộn cuộn quý vụ, cách nàng càng ngày càng xa, cũng không biết làm sao, bỗng nhiên nước mắt liền theo gò má chảy xuống, càng chảy càng nhiều, âm thanh đều đã nghẹn ngào. . .

100 năm trước, nàng cùng Mạc Cửu Ca tuyệt quyết lúc, chưa từng chảy qua nước mắt, một trăm năm sau, nàng cùng Mạc Cửu Ca ở rừng đào lần nữa thấy thì nàng cũng không có chảy xuống nước mắt, thậm chí ở nàng mới vừa trở về, nghe nói Mạc Cửu Ca đã chết tin tức thì cũng không có chảy xuống nước mắt, nhưng cũng không biết làm sao, nhìn lúc này Mạc Cửu Ca xa xa rời đi, trong lòng chột như là thiếu mất một khối, nước mắt cuộn cuộn mà rơi.

Nàng vội vàng đi lau, càng là lau không xong.

Tới cuối cùng, đã là che mặt, gào khóc khóc lớn, vô tận bi thương.

Một bên Mạc Thương lão tu nghe tiếng khóc này, cũng không nhịn được bay lên một vệt thương xót.

Chỉ là trong lòng đang suy nghĩ: "Người ở khóc cái gì đây?"

Ai, lão phu là thật sự già rồi!

...

...

"Lão Mạc a, người có thể nghĩ rõ ràng những việc này, ta rất vui mừng. . ."

Mà ở đón lấy nước Dao Trì góc đông bắc cái kia vô tận quỷ thần trên đường, Phương Quý chạy chậm đuôi tới Mạc Cửu Ca, than thở nói.

Tuy rằng hắn cảm thấy, tựa hồ vẫn không có tận hứng, nhưng Mạc Cửu Ca nhất tính cho hắn một điểm không chịu thua kém cảm giác.

Đúng là tiểu Lý, trong lòng tựa hồ có hơi tiếc nuối.

Con gái nhỏ nhà nhà, đều là thích xem đến một ít mỹ hảo đồ, trong lòng nàng vào lúc này cũng nghĩ đến rất nhiều.

Đặc biệt là nghe được sau lưng mơ hồ truyền đến tiếng khóc, nàng càng là cảm thấy có chút không đành lòng, lúc này không nhịn được đánh vỡ thủ quy củ thói quen, nhỏ giọng nói: "Mạc tiên sinh, nếu người thật sự yêu thích nàng, kỳ thực vẫn là lại. . . Lại. . ."

"Thử lại cứu vẫn một thoáng?"

Mạc Cửu Ca thở dài một tiếng, xoay người nhìn tiểu Lý, nói: " nha đầu, có một số việc không thể đánh đồng với nhau, ta điên cuồng tại kiếm, chính là có trời cao biển rộng, vạn kiếp gian nan, cũng muốn đi theo đuổi kiếm đạo núi cao, đi xem một chút trên đỉnh ngọn núi phong quang, mà ta điên cuồng cho nàng, so kiếm đạo càng sâu, vì lẽ đó ta cũng đồng dạng chấp thương, trăm năm qua đều không an tâm chuyện, nhưng cái này cuối cùng không giống!"

"Kiếm đạo là một chuyện cá nhân, chuyện tình lại là hai người!"

"Kiếm đạo bằng một người có thể phá vạn ngàn kiếp, chuyện tình bằng một người, đừng nói vạn kiếp, một kiếp cũng không thể ra sức!"

". . ."

". . ."

Tiểu Lý nghe xong lời này, như hiểu mà không hiểu, trong lòng có chút mờ mịt.

Phương Quý nghe xong lại càng không hiểu, thế nhưng có chút lo lắng lên: "Người sẽ không còn không bỏ xuống được chứ?"

"Chân chính điên cuồng, sao có thể nói thả xuống liền thả xuống?"

Mạc Cửu Ca nhàn nhạt nói: "Nhưng ta ít nhất có thể làm được không còn đòi hỏi cái gì. . ."

Phương Quý nghe xong lời này, cũng là như hiểu mà không hiểu, trong lòng có chút mờ mịt.

Tiểu Lý nghĩ có tình nhân sẽ thành thân thuộc, Phương Quý thì lại hi vọng Mạc Cửu Ca kiếm chém tơ tình. . .

Mà kết quả này, tựa hồ cùng bọn họ nghĩ tới đều không giống nhau lắm. . .

Đúng là Mạc Cửu Ca thấy bọn họ hai người dáng vẻ, bỗng nhiên không nhìn được nở nụ cười, thậm chí ung dung.

Vỗ vỗ Phương Quý vai, cười nói: "Kỳ thực trước người có câu nói nói sai!"

Phương Quý vội hỏi: "Cái gì?"

Mạc Cửu Ca quay đầu, nhìn hướng về phía trước từ từ mà đến quỷ thần khí, khoảng cách chính mình đã không hơn trăm trượng, quỷ thần khí mặt sau, càng là có thể cảm nhận được một luồng hung hãn khó lường kinh người khí cơ, nhưng hắn đón cái này cực kỳ kinh người quỷ thần khí, sắc mặt nhưng không có nửa phần biến hóa, chỉ là thấp giọng thở dài: "Nếu người thật sự coi trọng một cái người, vậy người cũng thật là trời sinh liên nợ nàng. . ."

Lời nói xong thì Phù Đồ kiếm đột ngột bay lên, treo ở bên cạnh hắn.

Mà hắn thì lại nhấc tay nắm lấy, độc thân cầm kiếm, liền đón lấy cuộn cuộn mà đến vô biên ma triều.

"Trả lại, cũng là trả. . ."

Chương 541 : Chém Ba Kiếm

"Ha ha ha, bất thể hung thần xuất thế, thiên hạ tận quy ta có. . ."

Lúc này nước Dao Trì góc đông bắc, cái kia một mảnh cuộn cuộn ma khí trong, Vụ đảo Nam Phượng si mê nhìn cái kia một con cao tới trăm trượng quỷ thần, tâm thần đã hiện ra đến cực kỳ mừng như điên, hẳn thậm chí đã có vẻ hơi thất thố, cười thân thể đều đang phát run, lộ ra lợi.

Bây giờ cái kia một con quỷ thần, chính đang tại đem toàn bộ Vĩnh Châu uẩn những quỷ khí luyện hóa đi vào, làm cho nó cái kia trăm trượng ma thân cực kỳ quỷ dị.

Nếu là nhìn kỹ lại, liền có thể phát hiện nó cả cụ ma thân, đều là do một cái một cái vụn vụn giấy dựa nhân loại oan hồn cùng bình thường quỷ thần lại tạo thành, chúng nó ở nó trong thân thể giấy dựa, kêu khóc, leo lên, tranh đem lôi kéo chui ra ngoài, lại bị kéo lọt vào đi, tựa như cùng, cái này quỷ thần ma khu, chính là một toà U Minh địa ngục, mà cái kia vô tận oan hồn, liền bị trấn ở nó thân khu trong.

Nếu có đã từng đã tham gia Thái Bạch tông đánh với An Châu Tôn phủ một trận người ở đây, liền có thể nhận ra được, cái này cụ bất thể hung thần đáng dấp, lại cùng đương thời Thái Bạch tông chủ triển khai chữ Thần pháp, trấn áp một cái biên máu, mượn lực cùng mười đại Nguyên Anh đấu pháp lúc đó có điểm tương tự.

"Ta lần này chủ động thỉnh anh ra đảo, nắm giữ Vĩnh Châu tình hình rối loạn, vốn là nghĩ đến vô cùng đơn giản. . ."

Vụ đảo Nam Phượng nhìn bộ kia quỷ thần, khó nại trái tim mừng như điên: "Bất quá là đem Vĩnh Châu những thứ này đã dọa ma quỷ thần phế vật lợi dụng, nhờ vào đó cho Bắc Vực tiên môn một bài học thôi, còn Thái Bạch tông một món lễ lớn, đều chỉ có thể coi là thuận lợi mà làm vì, nhưng lại không nghĩ rằng, Lão thiên như vậy giúp ta, trước tiên đến bực này tiên vật, lại luyện thành bất thể hung thần, đợi đến công phá nước Dao Trì, lấy quốc nội trăm vạn sinh linh huyết tề, lại đem cái kia Thái Bạch tông phế nhân bắt

giữ, luyện hóa Linh sát, vậy này bất thể hung thân, đem sẽ trở thành ta binh khí mạnh nhất. . ."

"Chính là Đế Tôn đại nhân, e sợ vậy. . ."

"Không được, không thể nghĩ như vậy Đế Tôn đại nhân. . ."

"Ngược lại từ nay về sau, ta liền sẽ trở thành chân chính Đế Tôn đại nhân dưới trướng đệ nhất người!"

". . ."

". . ."

Ầm ầm ầm!

Đại địa nơi sâu xa, bốn phương tám hướng, đều truyền đến cuộn cuộn tiếng lũ cuốn.

Nam Phượng biết, đó là chính có vô biên khổng lồ ma khí, theo địa mạch bị chính mình đưa tới nơi đây, lúc này quý thần binh khí, đã mượn cái kia cảnh đào điếm ra linh tính, đột phá đại quý thần cảnh giới, nói cách khác, lúc này, nó kỳ thực đã thành hình, nhưng Nam Phượng đương nhiên là không vừa lòng, hắn không chỉ có muốn binh khí này thành hình, còn muốn cho nó liền ở ngay đây, một lần nữa lại tăng lên một cảnh!

Mà cái này, cũng không khó khăn!

Giương mắt nhìn về phía trước, liền thấy bao phủ nước Dao Trì năm biện hoa đào, đã tồn một nửa, vô tận quý thần đều ở theo cái kia lỗ hồng hướng bên trong chui vào, mà những kia nước Dao Trì tu sĩ, ở cái này quý thần triều cường trước mặt, căn bản lại như là giun dế, không hề sức chống đối!

Cho tới vị kia Ngọc Chân cung Dao tiên tử.

Nguyên bản nàng chính là có thể cho mình tạo thành một điếm uy hiệp, có thể ở nàng bỏ quên cảnh đào sau khi. . .

Nam Phượng nhe cặp mắt lại cười gằn: Cái kia nàng cũng cùng những khác nước Dao Trì tu sĩ không có gì khác nhau!

...

...

"Bá" "Bá" "Bá" "Bá!"

Nhưng cũng liền vào lúc này, phía trước bỗng nhiên sáng lên một luồng ánh kiếm.

Cái kia một luồng ánh kiếm, từ nước Dao Trì mà đến, vừa vặn gặp gỡ những kia từ khuyết khẩu trong tràn vào nước Dao Trì quý thần, sau đó hẳn liền cũng không chút do dự liền cùng những kia quý thần va vào, kiếm quang dôn dập lên xuống, nhất thời đem vô số quý thần chém xuống ở mặt đất. . .

"Là hẳn?"

Nam Phượng nhìn ánh kiếm kia, trong lòng hơi kinh, nhưng rất nhanh liền trợn to hai mắt.

"Vậy thì thật là hẳn?"

". . ."

". . ."

"Dao tiên tử đây?"

"Quý thần tấn công vào đến rồi, chúng ta Dao tiên tử đây?"

Cũng ở cái kia vô tận quý thần tấn công vào đến lúc, tất cả nước Dao Trì tu sĩ, liền đều cảm giác được loại kia sắp trời đất sụp đổ, đè xuống thăm thăm ý khủng bố, bọn họ đối mặt cái kia vô tận quý thần triều cường, thậm chí đều không nhắc lên được chống đối dũng khí, chỉ là tất cả đều run sợ, run lẩy bẩy, không biết có bao nhiêu người hô Dao tiên tử tên, ngóng trông nàng lại ra tay, giúp mình chống đối quý thần.

Nhưng cái này hy vọng, để cho bọn họ thất vọng.

Dao tiên tử chưa từng xuất hiện, trái lại Ngọc Chân cung phương hướng, bỗng nhiên có một luồng ánh kiếm lấp lánh, thẳng hướng quý thần tiến lên

ngheh tiếp.

"Là thanh kiếm kia. . ."

"Hắn không phải đã chết rồi sao?"

"Lại là hắn ra tay, vạn hạnh, vạn hạnh, hắn ra tay cũng vậy. . ."

Rất khó hình dung nước Dao Trì tu sĩ ở cái này một chốc tâm tình chuyển đổi, vốn là bọn họ chính trực tuyệt vọng, lại chợt thấy ánh kiếm kia xuất hiện lần nữa, nhưng này ngược lại cũng thôi, dù sao ánh kiếm kia xuất hiện, tương tự cũng giúp bọn họ lù qua hai lần ma triều, nhưng trong lòng cái kia tiếng hoan hô còn không nhắc lên khi đến, liền lại cứng rắn sinh ngừng lại, chỉ ngây ngốc nhìn về phía giữa không trung: "Thanh kiếm kia làm sao trở nên. . ."

"Ồ?"

Liền ngay cả Phương Quý, lúc này nhìn cầm kiếm đón lấy quỷ thần Mạc Cửu Ca, ngây ngốc nói: "Hắn làm sao như thế yếu đi?"

. . .

. . .

Mạc Cửu Ca xác thực xông hướng cái kia vô tận quỷ thần triều cường, kiếm quang lên xuống, chém xuống vô tận quỷ thần.

Nhưng lần này hắn ra tay, cùng với trước hắn hai phiên ra tay, đều không giống nhau.

Lần thứ nhất hắn ra tay, kiếm khí phủ kín hư không, một kiếm chém tới chín đầu u xà, dư phong còn tận diệt Ngọc Chi hà bờ bên kia quỷ khí.

Lần thứ hai hắn ra tay, kiếm ý như liệt nhật, xé ra ban đêm, tái hiện ban ngày, một kiếm liền lay động đi tới ma triều.

Cái này hai lần xuất kiếm, đều là kiếm khí lạnh lẽo, khí thế cao tuyệt.

Nhưng là vào lúc này, hắn lại chỉ giống là một cái bình thường Kim Đan Kiếm tu giống như, đón lấy những kia quỷ thần, dù cho hắn cũng đồng

dạng như là kiếm đạo tinh diệu, một đường phóng đi, kiếm quang bay lượn, không biết đem bao nhiêu quý thân chém ở rơi xuống dưới kiếm, nhưng là khí thế kia trên. . .

Đừng nói cùng trước hấn so với, dù là Phương Quý, đều cảm giác mình lúc này ra tay mạnh hơn hấn!

. . .

. . .

"Hồng rồi. . ."

Phương Quý bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề: "Hấn là lão Mạc nói tiêu sái, kỳ thực đã thật sự phế bỏ?"

Sớm ở Dao tiên tử hỏa thiêu rừng đào, Mạc Cửu Ca thương vô cùng hôn mê thì Phương Quý liền đã phát hiện, trên người hấn mơ hồ xuất hiện một chút biến hóa.

Cái kia biến hóa tất nhiên là cực kỳ kinh người, bằng không làm sao có khả năng biến ý thức trống rỗng, hào không có sinh cơ.

Mà cơ thể hấn, thậm chí cũng vào lúc đó trở nên như ngọc chất?

Khi đó, Mạc Cửu Ca nhất định có rất trọng yếu biến hóa.

Chỉ bất quá, Mạc Cửu Ca sau đó bỗng nhiên tỉnh lại, lại cùng Dao tiên tử nói tới chuyện xưa, bọn họ liền cũng không có suy nghĩ sâu sắc.

Thẳng đến lúc này, lại lần nữa nhìn thấy Dao tiên tử xuất kiếm, hấn mới chợt nhớ tới cái này một nhìn.

Nhất thời trong lòng, nhất thời biến đến cực kỳ lo lắng.

"Không đúng. . ."

Tiểu Lý vào lúc này, cũng chính căng thẳng nhìn cùng quý thân chiến ở một chỗ Mạc Cửu Ca, bỗng nhiên nói: "Phương Quý ca ca, ngươi xem, Mạc tiên sinh trước xuất kiếm, tuy rằng khí phách kinh thiên động địa, nhưng trên thực tế lại là miệng cộp gan thỏ, có loại kiếm ý suy tuyệt ý,

nhưng là bây giờ, hấn xuất kiếm yếu không ít, thế nhưng ta lại cảm thấy, hấn kiếm bên trong lại tựa như sinh ra chút sinh cơ, mà lại đang dần dần ngưng tụ. . ."

"Sinh ra sinh cơ?"

Phương Quý nhìn kỹ một chút lúc này xuất kiếm Mạc Cửu Ca, tựa hồ xác thực cùng với trước không giống nhau.

Trước hấn liền như là một cái chiến ý vang dội người điên, nhìn như kinh người, kỳ thực chỉ là ở thiêu đốt chính mình còn lại không có mấy tâm huyết, nếu là vẫn như vậy xuất kiếm, e sợ đều không cần cái gì đối thủ, chờ hấn thêm ra đến mấy kiếm, thì sẽ đèn cạn dầu mà chết!

Nhưng bây giờ, hấn kiếm ý tuy yếu, cũng thực là như là một cái hấp hối người, dần dần nuôi ra sinh khí.

"Nếu là như vậy, cái kia hấn biến hóa trên người. . ."

Phương Quý cẩn thận nghĩ, bỗng nhiên trong lòng lại là cả kinh, kêu lên: "Ta biết rồi!"

Cùng lúc đó, tiểu Lý cũng chính hướng hấn nhìn lại, vẻ mặt đồng dạng có vẻ hơi lo lắng, tựa hồ cũng nghĩ đến.

"Hấn sẽ không là ở cái kia lúc hôn mê, chém xuống phía sau của chính mình hai kiếm rươi đi. . ."

Phương Quý tiếng nói đều có chút nóng nảy lên: "Ta nói hấn tỉnh lại sau khi, làm sao cùng với trước không giống nhau lắm đây!"

Hấn cũng là bỗng nhiên ý thức được điểm này.

Mạc Cửu Ca gặp Dao tiên tử, hiểu lầm chân ý, vì lẽ đó hấn ở cái kia ba năm bên trong ngộ ra đến kiếm đạo, vốn là giả, tựa như Thái Bạch tông chủ nói, cái kia ba kiếm con đường đi phần, cho nên mới phải kẹt chết ở hai kiếm rươi thì không đáng kể, mà Mạc Cửu Ca đương thời hôn mê đi, khí cơ tuyệt không, tâm tang như chết, hấn là chính là vào lúc này lúc, đem mặt sau ba kiếm chém tới. . .

Có lẽ Thái Bạch tông chủ khuyên Mạc Cửu Ca trở về, liền không phải vì để

cho hắn mở ra khúc mắc.

Bởi vì nỗi khúc mắc của hắn, vốn là khó giải.

Thái Bạch tông chủ không giống Mạc Cửu Ca như vậy kiêu ngạo lại ngây thơ, từ cũng không có thể không nhìn ra hắn cùng Dao tiên tử trong lúc đó vấn đề chỗ ở, vì lẽ đó hắn từ vừa mới bắt đầu, liền sẽ đoán cho tới bây giờ kết cục này, hắn nghĩ tới, liền để cho Mạc Cửu Ca thương tổn được cực điểm, tự chém kiếm đạo.

Chém tới sai, mới sẽ một lần nữa ngộ ra đúng rồi!

Ý nghĩ này, tự nhiên là không sai, có thể hiện tại vấn đề là. . .

Đôi mắt Vụ đảo Nam Phương cao thủ như vậy, còn có cái kia cách trăm dặm liền hung khí kinh người trăm trượng đại quỷ thân. . .

Chỉ có sáu kiếm Mạc Cửu Ca, lại làm sao có khả năng là đôi thủ?

. . .

. . .

"Phương Quý ca ca, chúng ta muốn hay không đi hỗ trợ?"

Tiểu Lý đã có vẻ hơi căng thẳng, vội vàng quay đầu nói với Phương Quý.

"Giúp cái quỷ yêu. . ."

Phương Quý cũng là vừa tức vừa vội: "Ngươi cái này thân thể nhỏ bé đủ con kia quỷ thân nhét kẽ răng sao?"

Tiểu Lý nhỏ giọng nói: "Nhưng ngươi đủ a. . ."

"Nói gì vậy?"

Phương Quý nổi giận đùng đùng quay đầu lại, trừng tiểu Lý một chút: "Muốn giết ta đi?"

Tiểu Lý cúi đầu, cẩn thận lác lác.

"Ta không đi giúp bạn rận, có thể không phải là bởi vì ta sợ chết!"

Phương Quý bỗng nhiên nói một câu, nhìn tiểu Lý nghi hoặc ánh mắt, hấn bắt đắ dĩ hít một tiếng: "Tuy rằng ta không có Mạc lão cứu cùng cái kia Dao đại tiên tâm địa gian giảo, nhưng ta cũng có thể thấy a, người nói Mạc lão cứu vừa nãy rõ ràng đã chính mồm nói đời này cũng không tiếp tục muốn gặp người phụ nữ kia, vì sao còn muốn ba ba đi ra, thế cái này nước Dao Trì tu sĩ chống đối Tôn phủ quý thần triều cường?"

Tiểu Lý nháy mắt một cái, cái này tựa hồ là thật sự không hiểu.

"Mặt mũi a!"

Phương Quý kêu lên: "Nam nhân đều là sĩ diện, người phụ nữ kia nói hấn không đáng tin, không hăng hái, hấn biết hai người con đường không giống nhau, giải thích cũng vô dụng, vì lẽ đó liền không giải thích, nhưng trong lòng hấn vẫn là nghĩ muốn chứng minh cho người phụ nữ kia xem nha. . ."

"Ta nếu là đi hỗ trợ, nàng có thể cao hứng?"

Tiểu Lý nghe xong không lên tiếng, một lát sau mới nhỏ giọng bĩu môi nói: "Người hung ta làm gì?"

Phương Quý kinh hãi: "Ta kể cho người nhiều như vậy đạo lý, người lại chỉ trách ta hung người?"

Tiểu Lý nói: "Người chính là ở hung ta. . ."

Phương Quý bắt đắ dĩ phủ khoả, trong lòng thâm nghĩ: "Nhìn dáng dấp ta cùng râu con cá đường cũng không giống nhau a. . ."

...

...

Mà cũng ở tất cả mọi người đều hoặc là kinh ngạc hoặc là lo lắng nhìn Mạc Cửu Ca thì lúc này đang cùng một đám quý thân giao thủ với nhau Mạc Cửu Ca, vẻ mặt lại có vẻ cực kỳ bình tĩnh, nhưng cái này trong yên tĩnh, một cách tự nhiên liền xuất hiện một chút nhịp điệu. . .

Chỉ là loại này nhịp điệu, người khác đều không cảm giác được.

Chỉ có trong tay hấn Phù Đồ kiếm cảm nhận được, thậm chí rung động ra tiếng tiếng vui sướng long ngâm!

Chương 542 : Đạo Tâm Bất Dịch

Mạc Cửu Ca lúc này kiếm ý, đã còn lâu mới có được trước vừa đến nước Dao Trì lúc như vậy sắc bén khủng bố, trái lại lu mờ ảm đạm.

Đón một con chính diện hướng mình vọt tới đầu nhện thân người quỷ thần, thân hình hấn nhẹ xảo né qua, hiềm chi lại hiềm, tránh ra đối phương ba đạo quỷ dị tư nhện, rồi sau đó xoay người lại hất kiếm, xuất kiếm tinh chuẩn thẳng tắp, vừa vắn dọc theo đối phương cứng rắn châu xác kẽ hở chém nhập trong đó, rồi sau đó kiếm khí phun ra nuốt vào, liền trực tiếp đưa vào đối phương trong cơ thể, cái này một con quỷ thần nhất thời giương nanh múa vuốt, quỷ khí tứ tán ra.

Hấn xuất kiếm vẫn là mau như vậy, tinh chuẩn, chùng mực tinh diệu, so với thước đo lượng đi ra còn muốn chuẩn.

Cái này chính là thể gian bất kỳ tu kiếm trong, nhất định nắm giữ kiến thức cơ bản, chỉ có khổ công phu mới có thể mài luyện ra trình độ.

Nếu là thay đổi bất kỳ một cái Kiếm tu lại đây, nhìn thấy cái này một người người, đều tất nhiên sẽ hét lớn một tiếng hay , bởi vì một kiếm này bên trong hiển lộ ra căn cơ cùng tinh diệu, thậm chí xuất kiếm thời cơ, quan sát đối thủ góc độ, lực đạo bắt bí, đều đã đạt đến mức tận cùng.

Thậm chí có thể để người từ một kiếm này bên trong, nhìn ra một loại nào đó huyền diệu vẻ đẹp.

Có thể dù sao bây giờ xuất kiếm chính là Mạc Cửu Ca, cho nên nhìn thấy một kiếm này người, lại không nhận được tâm thần hơi trầm xuống.

Đây là thể gian Kiếm tu đều đang đeo đuổi một kiếm, nhưng tuyệt không phải Mạc Cửu Ca kiếm.

Tất cả gặp qua Mạc Cửu Ca xuất kiếm người, đều biết kiếm đạo của hắn khác với tất cả mọi người, tựa như hắn ở Thái Bạch tông thì cái cuối cùng ra tay, một kiếm chém ba anh, lại như hắn đi tới nước Dao Trì sau khi hai

kiếm, liền chém chết hai lần ma triều, kiếm đạo của hắn, mạnh nhất vốn là liền không phải trong lòng bàn tay cái kia ba thước thanh phong, mà là cái kia hạo nhiên vô tận kiếm ý, tràn đầy bao la kiếm khí. . .

Vì lẽ đó đang nhìn đến một kiếm này thì tất cả mọi người đều hoàn toàn biến sắc, một trái tim đều không khỏi nâng lên.

Hồng. . .

Mà ở Mạc Cửu Ca chém giết trước người này con quỷ thần sau khi, đồng thời cũng có càng nhiều quỷ thần, gào thét hướng về hắn vọt tới, những này quỷ thần, dĩ nhiên đọa ma, tính cách khát máu, thay đổi phần nộ, bây giờ chúng nó vọt vào nước Dao Trì, chính là muốn buông tay đại sát lúc, thiên lại đón một người cầm kiếm đánh tới, nhất thời kích phát rồi chúng nó vô tận ma ý, ôm theo cuồn cuộn quỷ thần khí tập cuộn mà tới!

Như vậy thế, liền đã tuyệt đối không phải loại kia tinh diệu kiếm đạo có khả năng chống đối.

Ba thước mũi kiếm, dù sao chỉ có ba thước, thì lại làm sao phòng được cái kia bốn phương tám hướng, cuồn cuộn mà đến quỷ thảo ma diễm?

Tranh. . .

Nhưng cũng may mắn vào lúc này, Mạc Cửu Ca trên thân kiếm, bỗng nhiên vang lên một tiếng rỗng găm.

Mà sau một khắc, hắn chân đạp hư không, kiếm chém bốn phương, một kiếm quay lại, chu thiên nhất thời kiếm ảnh bay lượn, cũng không phải hắn trong nháy mắt chém ra bao nhiêu kiếm, chỉ có thể thấy được đến này kiếm ảnh tầng tầng lớp lớp, liền như là bao phủ chu vi, niêm phong lại chu thiên một vực. . .

Xoạt xoạt xoạt. . .

Đón một kiếm này, hầu như tất cả nhào tới quỷ thần, đều trong nháy mắt bay ngược ra ngoài, ma thân chia năm xẻ bảy.

. . .

. . .

"Cầm kiếm giang hồ đón gió mưa, mà lại giết mà lại ca mà lại ngông cuồng. . ."

Rất xa Phương Quý nhìn một kiếm này, sắc mặt hơi kinh, nhưng cũng không đẹp đẽ bao nhiêu, hẳn nhìn ra lúc này Mạc Cửu Ca triển khai chính là Thái Bạch Cửu Kiếm Ca bên trong đệ nhất kiếm, cũng nhìn ra lúc này Mạc Cửu Ca kiếm ý tái sinh, đã so với trước hẳn quy củ xuất kiếm thẳng rồi một bậc, chỉ bất quá, tuy là một kiếm này thoát nhìn chém đến lại xinh đẹp, nhưng thì lại làm sao có thể ngăn cản cái kia đây trời quỷ thần?

Hắn lúc này trong lòng đã thực sự bị hồ đồ rồi.

Chính mình vị sư tôn này, đón đáng sợ như vậy đại địch, không nhanh không chậm làm gì chứ?

. . .

. . .

Ngược lại là Mạc Cửu Ca, vào lúc này chém ra Thái Bạch Cửu Kiếm đệ nhất kiếm sau, sắc mặt đều tựa hồ bình tĩnh rất nhiều.

"Tâm một vật, kỳ diệu nhất. . ."

Hắn một kiếm một kiếm về phía trước chém ra, cùng vô tận quỷ thần chiến ở một chỗ, tâm tư lại như là đi tới chỗ khác.

"Ta vốn sinh ở yếu ớt, chỉ không cam lòng chấp tại ruộng đồng, liền cầm kiếm nhập giang hồ, nghe người ta nói nhiều con đường tu hành từ từ, gian nan hiểm trở vô tận, thiên ta xem ra thế gian chuyện đều là đơn giản như vậy, tuy là ta một không có rễ chân, hai không có minh sư, nhưng một mực gặp nạn hóa di, hiểm nơi gặp sinh, đời này tung hoành hậu thế, cũng thấy nhiều thế sự khó khăn, đạo tâm thất bại hạng người, duy ta một lòng mê, gặp bất bình liền rút kiếm, thấy núi cao liền mười bậc, cũng từng gặp vô tận cường địch, cũng từng cảm giác hỉ nộ bi khốn, nhưng đều là trượng một thanh kiếm, xông lại đây!"

"Con đường tu hành rất khó sao?"

"Kiếm đạo rất khó sao?"

". . ."

". . ."

Thân hình hắn đi khắp tại quỹ thần trong, kiếm quang tầng tầng lớp lớp, đem quỹ thần tất cả chém tại dưới kiếm.

"Ta nghe nói con đường tu hành vạn kiếp bộc phát, cũng biết kiếm đạo con đường thiên tài vô tận, nhưng ta tiến hành tu hành, lại cảm thấy nhiều như vậy nan đề, dễ dàng liền có thể hóa giải, ta tu nổi lên kiếm đạo, cũng tổng cảm giác thuận buồm xuôi gió, không trở ngại chút nào, liền ta ở Bắc Vực tung hoành, bất kể hắn là cái gì cường địch, thiên tài gì, chỉ bằng bản tâm mà đi, có người bắt nạt ta, liền đem đánh hắn một trận, ta muốn dôi gạt người, cũng là một kiếm chém, coi như là gặp đến rất nhiều chính mình đánh không lại, cũng bắt quá là an thủ đạo tâm, tìm hiểu một kiếm, liền cũng đã có qua. . ."

"Đạo tâm không thay đổi, sơ ý không đổi, tự nhiên thì sẽ lĩnh ngộ càng cao kiếm đạo, hết thấy đều như nước chảy thành sông. . ."

"Nơi nào khó khăn?"

"Liền ta tung hoành An Châu ba mươi năm, lĩnh ngộ ba kiếm!"

"Mượn ba kiếm này, ta chém qua phạm tặc bọn cướp, chém qua đoạt bảo tán tu, chém qua dôi gạt người thế gia con cháu, ta bằng ba kiếm này, dần dần đánh ra vô địch tên, là do vô địch mà càng có thể tâm bất địch, là do tâm bất địch, kiếm đạo liền cũng từ từ cường đại. . ."

"Duy nhất không đánh thắng được, liền chỉ có một cái họ Triệu nam tử, liền hắn liền thành ta sư huynh. . ."

". . ."

". . ."

Trái tim từng hình ảnh, lóe qua vô tận chuyện cũ.

Mạc Cửu Ca trong tay Phù Đồ kiếm, liền cũng như là theo cái này từng hình ảnh mà thức tỉnh, kiếm ý dần dần sinh sôi.

Xem tận dưới kiếm đều là xấu, chiến thôi mới biết ta vô địch.

Con đường phía trước mênh mông cần xuất kiếm, tâm từ không thay đổi đường tự biết.

Thái Bạch Cửu Kiếm, ở trong tay hắn một kiếm một kiếm phát huy ra, dù là bây giờ theo hắn từng bước một về phía trước, gặp phải quỷ thần càng ngày càng nhiều, áp lực càng lúc càng lớn, nhưng mỗi khi rơi vào tuyệt cảnh, những kia hắn ngộ đi ra kiếm đạo, liền tất cả đều kỳ diệu thần ý, dễ dàng đem cái kia tất cả vây đến quỷ thần đồ diệt, mà bước chân của hắn, tuy rằng chậm chậm, nhưng cũng vẫn chưa dừng lại, liền hướng phía trước giết đi ra ngoài.

Kiếm ý tầng tầng không dứt, quỷ thần dòn dập rơi rụng.

Ở trong tầm mắt của hắn, cái kia vô tận quỷ thần, dường như đổi thành rất lâu trước mấy người mặt.

Bất quá, những thứ này người đều không phải là đối thủ của chính mình.

...

...

Hồng. . .

Xa xa nước Dao Trì ở ngoài, chính nhìn chòng chọc vào Mạc Cửu Ca cầm kiếm từ nước Dao Trì giết đi ra Vụ đảo Nam Phương, sắc mặt đã có vẻ hơi âm trầm, hắn nhìn lúc này Mạc Cửu Ca, rõ ràng đã có vẻ kém xa trước, thậm chí như là không đỡ nổi một đòn, nhưng một mực những kia quỷ thần vọt tới, lại đều bị hắn chém ở dưới chân, dù là một ít hắn phải chết hiểm cảnh, cũng đều dễ dàng trốn thoát.

Có tâm lúc này chính mình xông lên phía trước chém hắn, nhưng quay đầu lại nhìn cái kia một con bất thể hung thần, hắn lại thay đổi chủ ý, vào lúc này, bất thể hung thần, đã sắp bị hắn luyện thành, hắn không muốn vào lúc này phân tâm, chỉ lo lắng sẽ đã tràng xe cát. . .

Liền, hắn mạnh mẽ cắn răng một cái, hướng về bên người kiều mị cô gái hạ lệnh.

Cô gái kia biết, liền té nổi lên quỹ thần, đem càng nhiều quỹ thần điều động, ép buộc chúng nó hướng về Mạc Cửu Ca xông tới giết.

Cuôn cuộn dòng lũ, còn tựa như thiên băng, quỹ thần gào thét, hung khí kinh thiên.

...

...

"Nhận thức sư huynh sau khi, hẳn cho ta mượn xem thiên đạo di thư, liền ta liền lĩnh ngộ càng sâu chút đồ vật!"

"Hai người chúng ta cùng nhau tu hành, cùng nhau tung hoành Bắc Vực, thế gian này càng như là hoàn toàn không có việc khó!"

"Dù là sau đó đến đạo uẩn phi phạm Đông Thổ, ta hai người cũng chưa từng chịu ủy khuất, có người lừa gạt chính mình, liền cùng sư huynh cùng nhau đem đánh hẳn một trận, như nghĩ lừa gạt người khác, cũng luôn có sư huynh cái kia tầng tầng lớp lớp quý kế, vì lẽ đó mặc dù ở Đông Thổ, chính mình như thế đạo tâm không thay đổi, không cảm thấy có chuyện gì có thể làm khó chính mình, cũng không cảm thấy có người nào, có thể đề cho chính mình lòng sinh tuyệt vọng. . ."

"Mặc dù, là sau đó cùng sư huynh cùng nhau, bị người trục xuất Đông Thổ thời điểm. . ."

"Đông Thổ những lão gia hỏa kia, không lọt mắt ta cùng sư huynh, liền muốn đem chúng ta trục xuất đến, nhưng ta hai người lại đều đạo tâm không ngại, dù là bọn họ buộc chúng ta Kết Đan, dùng loại thủ đoạn này để chúng ta tu hành đường đoạn, ta hai người cũng từ không để ý qua. . ."

"Dù sao, là hai chúng ta, nhượng bọn họ sợ, vì lẽ đó bọn họ mới không tiếc xé rơi cái kia giả thiện mặt, lộ ra dữ tợn nanh vuốt, bọn họ càng muốn vì khó chúng ta, liền càng chứng minh bọn họ kiên kỵ chúng ta, ta hai người dù cho bị thiệt thòi, cũng chưa từng e ngại, bởi vì chúng ta biết bọn họ làm như thế, kỳ thực là đang sợ hãi, sợ ta cùng sư huynh sớm muộn cũng có một ngày sẽ trở lại, tìm bọn họ đòi lại tất cả!"

"Hơn nữa, chúng ta cũng xác thực sẽ trở lại!"

"..."

"..."

Mà đối mặt cái kia trước mặt bỗng nhiên tăng nhiều gấp mấy lần quý thần, Mạc Cửu Ca lại vẫn là mặt không hề cảm xúc, tinh táo lạ kỳ, cùng với nói là giết địch, chẳng bằng nói hấn là ở mượn cơ hội chính lý tâm tình của chính mình, thần sắc hấn cực kỳ tinh táo, nhưng kiếm ý lại tựa như càng ngày càng mạnh, đợi đến cái kia vô tận quý thần xung phong đến trước mặt mình thì hấn đã hầu như không thèm nhìn, liền đã giơ kiếm chém ra, kiếm ý tràn ngập hư không.

Sao rủ mặt trời lặn thiên địa trầm, một kiếm ở tay còn lại ba thước.

Như sông lớn giống như đến từ trên trời quý thần khí trấn rơi xuống, bị hấn một kiếm ngăn trở, khó rơi xuống mây may.

Ta từ một kiếm nhân gian đến, chém thần giết phật cầu chân ý.

Kiếm ý gió lốc mà lên, đột nhiên tỏa ra sát cơ, đảo qua vô tận quý thần ma khu.

Ba ngàn đại đạo thực làm vì pháp, này tâm nơi hội tụ là chân thực!

Vô tận kiếm quang bỗng nhiên ngưng tụ thành một, thời khắc nguy cấp đi khắp tại thiên địa, trong nháy mắt, quét ngang hơn mười dặm, thiên địa đều tựa hồ vào đúng lúc này, đọng lại nửa tức, sau đó cái kia không trung vô tận quý thần, bắt đầu dồn dập rơi rụng, liền như là rơi xuống một cơn mưa, cuộn cuộn ma khí, vào lúc này cũng như là bị cuồng phong thổi tới, tan thành mây khói, trong thiên địa chợt thấy sáng sủa tinh không, sao thưa nguyệt rõ, khắp nơi vắng lặng.

Mạc Cửu Ca nâng kiếm, chậm rãi từ nước Dao Trì bên trong đi ra, trước người sau người, đã không một chỉ sóng sót quý thần.

Liền ngay cả khoe miệng của hấn, cũng tựa như lộ ra một vệt ý cười.

Cái kia hầu như đã là hấn cái này trăm năm qua, lần thứ nhất xuất phát từ nội tâm cười: "Như thế ngẫm lại, ta cùng sư huynh quả thật là ghê gớm!"

Chương 543 : Kiếm Đạo Kiếp Tâm

"Làm sao sẽ?"

Nhìn Mạc Cửu Ca từ cái kia bao phủ ở nước Dao Trì trên, thiếu mất một mảnh cánh hoa trong đi ra dáng dấp, Tôn phủ Nam Phượng dưới trướng kiều mị cô gái đã là thay đổi sắc mặt.

Nàng hầu như không thể tin được chính mình nhìn thấy, rõ ràng ở ban đầu Mạc Cửu Ca nghênh chiến trong đó một cái nào đó chỉ tiêu quý thân thì thoát nhìn liền đã như là sắp không chống đỡ được, kết quả sau đó hắn bị quý thân vây công thì lại vẫn đứng vậy là miễn cưỡng chém hết, mãi đến tận cuối cùng chính mình khởi động rất nhiều quý thân hướng về hắn vây giết tới, hắn lại còn là giống như trước ung dung chém hết. . .

Làm sao quý thân càng cường càng nhiều, hắn cũng vẫn càng ung dung cơ chứ?

Hắn tự nhiên không phải ở cố ý áp chế chính mình thực lực, bất kể là cái này kiều mị cô gái vẫn là Nam Phượng, đều có thể nhìn ra, Mạc Cửu Ca nếu là cố ý giả ra một bộ tâm không thể cùng dáng vẻ, cái kia liền không phải hắn, hắn xác thực chỉ là từ yếu chí cường, đang chậm chậm sử dụng tới một vài thứ, hoặc là nói là tìm về một vài thứ, chỉ bất quá, nếu là tiếp tục để cho hắn tiếp tục như thế, chẳng phải là. . .

"Hắn là ở chinh đôn lại kiếm ý, Tô phục đạo tâm. . ."

Cũng là ở kiều mị cô gái, theo bản năng đều cảm giác được một trận khủng hoảng lúc, bỗng nhiên trên đỉnh đầu, truyền đến Vụ đảo Nam Phượng gầm thét: "Cái này kẻ tàn phế, lại muốn lại đi một lần lĩnh ngộ kiếm đạo con đường, chỉ bất quá, cuối cùng mơ hão, sai rồi chính là sai rồi, mặc cho là người lại thiên phú kinh người, đi làm đường, cũng không có thể không trả giá thật lớn, coi như hắn lần này từ nước Dao Trì đi ra, đã đem sai lầm tất cả chém xuống, kiếm đạo cũng đã giảm nhiều, mà hắn bức này người, không có kiếm đạo, cũng chẳng qua là không còn răng con cọp. . ."

Khuấy động tiếng quát bên trong, hấn uy nghiêm đáng sợ một chỉ: "Không nên cùng hấn đông dài, đem hấn đem ra, ta muốn luyện hấn làm Linh sát. ."

"Hấn chém xuống mặt sau ba kiếm?"

Kiều mị cô gái lấy làm kinh hãi, cái này mới có thể hồi thần lại.

Tôn phủ cái này 1,500 năm qua, vẫn cao cao tại thượng, thống ngự Bắc Vực, nhưng cũng chưa bao giờ thả lỏng qua đối với Bắc Vực tu sĩ giám thị, đặc biệt là Bắc Vực Thất Thánh, càng là đem bọn họ đặt ở trong mắt, không chỉ có là cái kia phương bắc Thương Long, vẫn là đa mưu túc trí Túc gia gia chủ, hay là vẫn không chịu yên tĩnh Tiêu Kiếm Uyên, coi như đã ngủ đông rất lâu Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca hai người kia cũng không ngoại lệ.

Mà lần này, Nam Phượng mang theo các nàng đi tới Viễn Châu, tự nhiên không thể không làm chuẩn bị, sớm ở trước khi lên đường, liền đã từ phủ đầy bụi hồ sơ bên trong, đem Mạc Cửu Ca những kia chuyện lật đi ra, tự nhiên cũng là nhìn thấy Tôn phủ cao nhân đối với Mạc Cửu Ca phán xét.

Người này thiên tư cao tuyệt, Kiếm tâm sáng rực, chính là không thể dùng đạo lý để tính quái thai.

Người này tại Đông Thổ trở về lúc, liền có sáu kiếm xung hậu thế, nhờ vào đó sáu kiếm, hấn có thể cùng vượt cấp cùng Nguyên Anh tranh đấu, nhưng cái này cũng chưa tính cái gì, đáng sợ nhất chính là, hấn từng trong thời gian ngắn, liền ngộ hai kiếm rưỡi, như coi đây là để tính, liền càng không thể khinh thường.

Nếu như lúc trước hấn cái kia ba kiếm thuận lợi ngộ đi ra, như vậy Tôn phủ đương thời chỉ có thể làm một chuyện, cái kia chính là lập tức tập kết tất cả cao thủ quý thần, đem hấn trừ khử, bởi vì khi đó hấn, dĩ nhiên có uy hiếp đến Tôn phủ lực lượng, Tôn phủ quan sát bảy Tiểu thánh, chính là nhìn bọn họ ai có thể uy hiếp đến chính mình, chỉ cần bọn họ vượt quá một cái nào đó giới hạn, liền chỉ có bị chém giết một đường!

Như là lão trời chú định, chuyện về sau ngoài dự đoán mọi người.

Cũng không biết là may mắn cùng bất hạnh, cái này quái thai hoàn chỉnh kiếm thứ ba, còn chưa tu thành, liền đã gặp gặp tâm kiếp, hình cùng tẩu hỏa

nhập ma. . .

Cũng tức là nói, mặt sau ba kiếm, hấn là cũng đã sai rồi.

Ba kiếm này, tựa như bệnh tật, tuy rằng thực tại uy lực kỳ tuyệt, nhưng cũng sẽ chỉ làm hấn đi vào tử lộ!

Vì lẽ đó hấn như nghĩ chĩnh đôn lại kiếm đạo, liền nhất định phải chém xuống cái này sau ba kiếm.

Động tác này, tựa như róc xương liệu độc, cắt thịt bỏ mủ!

Vì lẽ đó, cũng là bởi vì này, hấn ngược lại bảo đảm một mạng, không còn bị Tôn phủ quan tâm.

Có thể không giết, vẫn là không nên giết.

Vừa đến đôi này sư huynh đệ cùng Đông Thổ có liên lụy, thứ hai, làm quá mức, cũng dễ dàng tốt quá hoá dở.

Mãi đến tận lần này, Thái Bạch tông đột nhiên lộ nanh vuốt, phản kháng An Châu Tôn phủ, mới lại lần nữa có người coi trọng lên.

Nam Phượng đại nhân này đến, chính là việc này, muốn xem hấn có phải là thật hay không vượt qua tâm kiếp.

Mà ở đi tới Viễn Châu sau khi, Nam Phượng cùng các nàng, vẫn luôn không có vội vã hiện thân, liền cũng là đang quan sát, khi thấy trước sau hai lần ma triều, đều bị Mạc Cửu Ca một kiếm chém chết lúc, Nam Phượng liền đã trò cười: "Người này chi kiếm, miệng cộp gan thỏ, có thể mà vô ý, căn cơ đã xấu, gần đèn cận dầu, kiếm ý càng mạnh, càng không cần khinh thường, bệnh nặng người, không đủ sức xoay chuyển cả đất trời rồi. . ."

Cũng nguyên nhân chính là như vậy, Nam Phượng đại nhân mới vẫn luôn không đem Mạc Cửu Ca để ở trong mắt.

Đối với hấn mà nói, bây giờ chính truyền âm âm một kiếm chém ba anh, kỳ thực bất quá là một chuyện cười mà thôi.

Cái này kiếm phôi, cũng chỉ là hấn luyện thành bất thể hung binh một bụi lờn dẫn!

...

...

Không chém cái kia ba kiếm, liền xoay không được đầu, nhất định tiêu vong.

Chém cái kia ba kiếm, liền kiếm đạo lớn rơi xuống, như mảnh hổ mắt nanh vuốt.

Vì lẽ đó, Mạc Cửu Ca có cái gì đáng sợ?

Kiều mị cô gái đến Nam Phượng đại nhân nhắc nhở, lập tức liền phản ứng lại, trái tim sợ hãi, đứng là sạch sành sinh biến mất, vội vã đem tể nổi lên một đạo quyền trục, liền muốn lại thôi thúc cái kia vô biên quý thần, hướng về chính hướng bọn họ đi tới Mạc Cửu Ca phóng đi. . .

"Phé vật, còn muốn cho hắn càng nhiều mài kiếm cơ hội sao?"

Có thể mới vừa lên niệm, Vụ đảo Nam Phượng liền đã lệ tiếng hét lớn: "Các người cùng tiến lên!"

"Cái gì?"

Kiều mị cô gái lấy làm kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lại.

Liền thấy lúc này Nam Phượng đại nhân, đứng ở bất thể hung binh trên đỉnh đầu, cầm trong tay Bát Phong Thần Ngọc, đem vô tận vạn tà khí, rót vào cái kia bất thể hung binh trong, như vậy khẩn yếu thời điểm, đều còn chưa quên hướng về nàng lệ tiếng hét lớn: "Hắn tuy là chỉ có sáu kiếm, cũng đủ để cùng Nguyên Anh tranh đấu, làm sao có thể bị người khinh thường, chỉ có các người đồng loạt ra tay, mới có cơ hội đem hắn một lần bắt xuống!"

"Ồ. . ."

Kiều mị cô gái lại phản ứng một thoáng, mới bừng tỉnh rõ ràng, hoang mang hoảng loạn, vội vàng một tiếng gào thét.

"Ào ào ào. . ."

Vô tận quý khí bên trong, liền có vài vị khí cơ âm u quái vật hiện ra thân đến, có tới bảy, tám người, những thứ này người kỳ thực cùng kiêu mị cô gái như thế, đều là Nam Phượng nuôi dưỡng quý nô, chỉ bất quá Nam Phượng đại nhân thích chung diện, càng ghét bỏ bọn họ xấu xí, vì lẽ đó bình thường tuyệt không chịu để cho bọn họ đến trước mắt đến lặc chường mắt chính là, chỉ có nhất định phải đánh giết người hoặc là chịu chết lúc, mới có thể nghĩ được đến bọn họ.

Lúc này bọn họ nghe xong Nam Phượng mệnh lệnh, liền đều vội vã hiện thân, theo cái kia kiêu mị cô gái cùng nhau, vội vã hướng về Mạc Cửu Ca lao đi.

Thân hình hơi động, quái phong gào thét, bọn họ những thứ này người, càng đều có không thua tại Nguyên Anh bản lĩnh, hơn nữa không riêng là bọn họ, liền ngay cả còn sót lại ba con đại quý thần, bị kiêu mị cô gái triệu hoán lại đây, không muốn sống giống như xung kích ở trước, hướng về Mạc Cửu Ca nhào xuống. . .

Nhất thời âm phong lay động lay động, thiên địa khiêu khiêu.

Quý khóc thần hào, gió lạnh thấu xương.

Nước Dao Trì đám tu sĩ, đang có một nhóm người thấy được Mạc Cửu Ca buông tay đại sát, giết sáng khoái, đánh bạo đi theo sau lưng hấn giết đi ra, nhưng không nghĩ bỗng nhiên thấy cảnh này, liền sợ đến trong lòng cả kinh, lập tức liền lại kinh thương cầm kiếm, chạy về đi tới. . .

. . .

. . .

"Ta vốn phi phạm người, nhưng cũng tại sao rơi xuống như vậy mức này?"

Đúng là Mạc Cửu Ca, đón cái kia mệnh mông cuồn cuộn quý thần sát khí cùng giấu diếm sát cơ quý nô, rõ ràng có thể cảm giác được đối phương khí cơ cường thịnh, vượt xa chính mình không chỉ gấp mười lần, nhưng lại hoàn toàn không có hoảng hốt, thậm chí ngay cả sự chú ý đều có chút không tập trung, đi dạo đường lớn cũng tựa như về phía trước đi tới, trong lòng trầm thấp than thở: "Lẽ nào đương thời cái kia lão ăn mày cho chúng ta bóc đến què là thật sự?"

Àm! Âm! Âm!

Chu vi thiên địa, đột nhiên có vô tận quỷ dị thần thông nổ xuống, khuấy động hư không, giống như phải đem hán nuốt chửng.

Mà hán cũng chỉ là tùy ý vung kiếm, kiếm ý như hồ, đem cái kia quỷ nô cùng đại quỷ thần thể tiên công ngăn cách ở chu vi thân ở ngoài.

Chỉ bất quá, song phương lực lượng cách xa, hán lúc này kiếm ý, rõ ràng so với đối phương chênh lệch cực xa.

Hiển nhiên, tựa hồ hán sau một khắc, liền muốn bị đối phương hoàn toàn trấn áp.

"Đương thời ta cùng sư huynh, ở nước Sở kinh doanh hai trăm năm, biết rõ nước Sở bị Tôn phủ nghiền ép, căn cơ hư bạc, như nghĩ sẽ có một ngày đuổi đi Tôn phủ, thậm chí là trở lại Đông Thổ, cái kia liền chỉ có đưa mắt thả ở những chỗ khác, nghĩ biện pháp đoạt đến dị bảo. . ."

"Liền, ta hai người đem ánh mắt nhìn về phía thế gian thần bí nhất Bất Tri địa!"

"Trước khi lên đường, chúng ta ở một tòa phàm tục thành trì, gặp phải làm người phê mệnh lão ăn mày, hán nói ta này một chuyến, tất nhiên sẽ gặp phải đời này lớn nhất kiếp nạn, khi cân nhắc rồi sau đó định, nhưng ta cùng sư huynh nơi nào đồng ý để ý đến hán, thất hải bát di cửu bất tri, vậy không biết vốn là thế gian quỷ dị nhất thần bí nơi, không có kiếp nạn mới là lạ, nếu là sợ cái này kiếp nạn, chúng ta còn đi cái gì?"

"Sự thực cũng xác thực như vậy, Bất tri địa trong thực tại hung hiểm rất nhiều, nhưng cũng chưa chắc liền thật sự có truyền thuyết trong như vậy lợi hại, ta cùng sư huynh hai cái, cũng bất quá là chém mấy con quái vật, hai ba lần suýt chút nữa mất đi mệnh, sau đó bằng một điểm nho nhỏ vận may, liền thật không biết xông ra đến rồi, không chỉ đi ra, còn đạt được Đế Lưu Đạo Tương, Thanh Mộc Tiên Linh. . . Cùng với một cái lai lịch quái lạ hài tử!"

Mạc Cửu Ca kiếm thủ trung cung, vừa vãn cách rơi xuống một con quỷ nô dò ra đến quái thảo, thân hình nhất thời bị đánh lui mấy trượng.

"Khi đó mới biết, nguyên lai Bất Tri địa cũng không tính là gì. . ."

Trận chiến này bên trong, hấn đã rơi vào hạ phong, nhưng hấn giống bất giác: "Sau đó, liền gặp nàng. . ."

...

...

"Hấn quả nhiên đã kiếm ý giảm nhiều, nhanh giết hấn. . ."

Kiều mị cô gái sơ hướng về Mạc Cửu Ca tấn công tới thì còn trái tim thấp thỏm, nhưng là lúc này giao thủ một cái, liền phát hiện Mạc Cửu Ca lại thật sự đã hoàn toàn không có trước đây cao thâm khó lường, dựa vào nàng cùng mặt khác mấy vị quý nô thực lực, lại thuận lợi đem hấn đặt ở hạ phong, trái tim nhất thời vui mừng phi thường, lệ tiếng hét lớn bên trong, liền đã lấy xuống cổ tay trên đạo đạo màu đen xà xích, như tia chớp màu đen, hướng về Mạc Cửu Ca buộc đi.

Theo sơ hở mà vào, đương nhiên muốn lạnh lùng hạ sát thủ.

Mạc Cửu Ca làm cho người cảm giác, thậm chí như là nền tảng trong gió, sắp bị cuồng phong tắt.

Thậm chí có thể nói, nếu không là kiêu mị cô gái cùng mấy cái quý nô, lo lắng ra tay quá nặng, không cẩn thận đem Mạc Cửu Ca đánh hôn thành khối bụi, không cách nào lại để Nam Phượng đại nhân đem hấn luyện thành Linh sát, như vậy bọn họ lúc này, ngay lập tức sẽ có thể mang hấn đánh giết. . .

Có thể Mạc Cửu Ca lại như là sau không phát giác, không lùi, cũng không cái khác kể sách, chỉ là thần thờ chống đỡ.

"Ta cùng sư huynh cùng nhau chạy ra Bất Tri địa, lại tạm thời thất tán, chỉ được đến nơi đây chờ nàng, sau đó ta liền gặp nàng, đương thời cũng còn tưởng rằng là Lão thiên ban cho ta một đời viên mãn, lòng mang cảm kích, đạo tâm không tiếc, vì nàng, thậm chí cam tâm ở lại chỗ này, không chuẩn bị lại về Thái Bạch tông đi tới, sư huynh thấy ta hãm sâu, uyển chuyển khuyên bảo, ta cũng không yên lòng trên, chỉ là đồng ý bảo vệ nàng. . ."

"Chỉ là ai có thể lường trước, trận này mộng đẹp, chỉ có ba năm đây?"

". . ."

". . ."

Nghĩ như vậy thì Mạc Cửu Ca sắc mặt, đều hình như có chút cười khở, xuất kiếm đều chậm.

Mà thấy hắn như thế, những kia quý nô, liền từ thế tiến công càng gấp.

"Ngốc đồ đệ cùng nha đầu ngốc hai cái, cũng còn tưởng rằng ta là chịu nàng lừa bịp, vì lẽ đó dám mạo đại hiểm, đi tìm cho ta cái gọi là thật sự, không biết, ta cùng nàng đồng hành ba năm, gửi tâm cho nàng, lại sao lại không biết nàng đến tột cùng là cái gì đáng vẽ người?"

"Nàng tự nhiên không bằng nước Dao Trì những tu sĩ kia bản thân nhìn thấy như vậy hoàn mỹ, nàng hồ đồ, tâm nặng, thù dai, một số thời khắc, còn có thể có chút hẹp hòi, điều ngoa, không chỉ có tật xấu không ít, thậm chí cũng không tính là là ta đã thấy xinh đẹp nhất cô gái, nhưng nàng vui vẻ lên thì lại có thể diệu lời nói hơn hờ, cùng ta rượu nóng đàm luận kiên, nàng nóng giận thì cũng sẽ để ta vô cùng lo, không yên lòng, tức đêm ưu tư. . ."

"Điên cuồng cho nàng, cùng nàng xong không hoàn mỹ, kỳ thực không có quan hệ gì!"

"Chỉ là để ta trầm tư nhớ lại không rõ chính là. . ."

". . ."

". . ."

Mạc Cửu Ca nghĩ thì tâm thần hơi loạn, bỗng nhiên có một cái đuôi bò cạp đột ngột dò xét lại đây, vội vã cắt ra trên vai hắn xiêm y, nếu không là hắn né tránh đến vô cùng nhanh, cái này đuôi bò cạp thậm chí có thể trực tiếp đem bả vai hắn xuyên thủng, mà mặt trên khung bố độc tính, cũng tự nhiên sẽ lập tức tiến vào dòng máu của hắn, hiểm chi lại hiểm chỗ, đã làm cho tất cả nhìn thấy màn này người, đều ngắt đem mồ hôi lạnh.

"Ta vốn là tiêu dao tự tại, tung hoành thiên hạ người, không nàng trước, ta đạo tâm viên mãn, mất nàng sau, cũng bất quá trở lại lúc ban đầu, nhưng

chỉ ở như thế một đờc một măt bên trong, chọt như là đạo tâm thiếu măt một khối, từ đó về sau, lại không đến viên mãn?"

Hắn bỗng nhiên bất đắc dĩ cười khô: "Này không phải là trời sinh thiếu nợ nàng lại là cái gì?"

Chương 544 : Một Người Chuyện

Tâm tư tung bay thì kiều mị cô gái cùng quý nô mấy người, đã đem Mạc Cửu Ca dồn đến chỗ chết, hiển nhiên hãn trước sau trái phải, đều đã là quỷ ảnh lay động, đạo đạo âm tà ác độc thần thông, cũng đã đem hãn tầng tầng vây nhốt, tựa như mạng nhện dệt thành, vây giết khôn thú, Mạc Cửu Ca bị trấn áp lại, như là liên kiếm đều không nhắc lên nổi, trong chớp mắt, ít nhất có bảy, tám đạo thần dị bảo, hướng về trên người hãn rơi đi.

"Hồng rồi. . ."

Cách đó không xa Phương Quý thấy được tình cảnh này, đã căng thẳng gọi lên: "Cái này ngọc sư phụ đang suy nghĩ gì đây?"

Trong lòng biết Mạc Cửu Ca vào lúc này nghênh chiến Tôn phủ, hay là để chứng minh chút gì, vì lẽ đó Phương Quý trong lòng cũng nghĩ, có lẽ hãn còn có cái gì lá bài tẩy ở trong tay, chưa thường không thể thủ thắng, nhưng thì lại làm sao có thể nghĩ đến, hãn thoát nhìn oai phong lẫm liệt, cũng không thể nào đem Tôn phủ người để ở trong mắt, nhưng trên thực tế đấu đến đâu đi, liên thật sự chỉ có cái này sáu kiếm, căn bản không phải người ta đối thủ?

Trong lòng nhất thời vô cùng sốt sắng, lại là đại hận: "So với tông chủ sư bá đến kém xa. . ."

. . .

. . .

"Thanh kiếm kia là làm sao, muốn chết đi ở đây sao?"

"Lẽ nào ta nước Dao Trì, thật sự liên như thế. . ."

Một đám nước Dao Trì tu sĩ thấy cảnh này, cũng như rơi xuống hầm băng, lạnh cả người.

...

...

"Lẽ nào đây thực sự là nước cờ thua?"

Mà ở một hướng khác, Kỳ cung chấp cờ đệ tử, tương tự tro mắt ngoác mồm, sắc mặt cảm thấy bất ngờ.

...

...

"Mạc . . . Mạc tiên sinh hử. . ."

Càng xa hơn một chút chút, nước Dao Trì Ngọc Chân cung bên trong, bị thương nặng Mạc Thương lão tu, vẫn còn là lo lắng nước Dao Trì thế cuộc, liều chết bỏ lên trên Ngọc Chân cung đỉnh núi, xa xa nhìn về phía hướng đông bắc hướng về cái này một trận đại chiến, tuy là Mạc Cửu Ca ở trước mặt hử đã nói, cũng không đem nước Dao Trì chết sống để ở trong lòng, nhưng lúc này, duy nhất hi vọng dù sao cũng là hử, vì lẽ đó Mạc Thương lão tu cũng vô cùng lo, không yên lòng.

Hử vốn đang ngóng trông, có thể nhìn thấy Mạc Cửu Ca đại phát thần uy một màn, lại toàn không nghĩ tới, cái này thứ nhất mắt nhìn đi qua, chính là Mạc Cửu Ca bị vô tận âm phong trấn áp, mắt thấy liền muốn bị những kia Tôn phủ quái thai đám người cướp đi tính mạng, nhất thời vẻ mặt kinh hãi.

..

...

...

"Ai. . ."

Mà vào lúc này, mắt thấy đến vô tận âm phong khiêu khiêu, hướng về chính mình âm âm trấn rơi xuống, gần nhất một đạo hung quang, dĩ nhiên khoảng cách chính mình mi tâm chỉ còn không tới một chỉ khoảng cách, làm như chìm đắm ở trong suy nghĩ, khó có thể từ đây Mạc Cửu Ca, cũng đột nhiên thở dài một tiếng, trong tay đạo kia nhìn như đã bị quỷ dị thần thông đè ép, nhắc lên đều không nhắc lên được đến Phù Đồ kiếm, bỗng

nhiên long ngâm mãnh liệt!

Coong!

Một tiếng vang này, trước tiên yếu rồi sau đó mạnh, trong nháy mắt quét qua phía chân trời.

Cùng lúc đó, hấn bỗng nhiên thu kiếm đưa ngang ngực, như là lập tức liền đem đầy trời kiếm ý đều thu hồi kiếm bên trong.

Lại sau một khắc, liền có uy nghiêm đáng sợ kiếm khí, từ kiếm trên bốc hơi lên.

Quá trình đó rất nhanh, hầu như ngay khi tất cả mọi người đều nhìn Mạc Cửu Ca, nhìn hấn tựa hồ muốn bị một đám Quỷ bộc bao phủ trong nháy mắt, liền nhìn thấy một đoàn cuộn cuộn kiếm ý bốc lên, rồi sau đó âm âm khuếch tán, đem thiên địa thời khắc nguy cấp rọi sáng, ở tia sáng kia trước mặt, vô tận quỷ khí bị đuổi tản ra, liền ngay cả những kia vọt tới bên cạnh hấn Quỷ bộc, cũng đột nhiên đều bị kia kiếm khí bao phủ lại ở bên trong. . .

Kiếm khí tăng mạnh trong nháy mắt, bọn họ hầu như liền tiếng kêu thảm thiết đều không phát ra, liền đã như băng tuyết tan rã.

Cuộn cuộn kiếm khí, thậm chí như là màu trắng làn sóng giống như tập cuộn tới, qua sau, tất cả quỷ thần khí tức tan thành mây khói.

. . .

. . .

"Chuyện này . . ."

Chính lo lắng xông về phía trước, chạy một nửa Phương Quý bỗng nhiên dừng lại, ngậy ngốc về phía trước nhìn sang.

Tiểu Lý cũng vui mừng nhìn tình cảnh này, tóm chặt lấy Phương Quý bàn tay, mừng rỡ kêu lên: "Lại trở về. . ."

. . .

. . .

"Quả nhiên không hổ là ở Kỳ cung bên trong cũng để lại tên người. . ."

Kỳ cung chấp cờ người, nhìn thấy màn này, cũng con mắt trừng lớn, thật lâu thì mới phun ra một hơi thở khí: "Thú vị!"

...

...

"Đó là cái gì?"

Mà Mặc Thương lão tu thì lại ngây ngốc nhìn cái kia đột nhiên xuất hiện một màn, cả người đều cũng trải qua bối rối.

"Cái kia một kiếm gọi là đi khắp cả chư thiên không được pháp, chân ý nguyên lai ở nhân gian!"

Phía sau hắn, bỗng nhiên vang lên một cái tự lảm bảm giống như tiếng nói, Mặc Thương lão tu kinh ngạc quay đầu lại, liền thấy Dao tiên tử, chẳng biết lúc nào cũng tới đến đỉnh núi, chính ánh mắt đờ đẫn nhìn cái kia trải ra ở giữa không trung trong trắng như tuyết kiếm khí, phảng phất đã say rồi, nàng bỗng nhiên quay đầu hướng về Mặc Thương lão tu nhìn lại, nở nụ cười, chỉ là nụ cười này có vẻ phi thường miễn cưỡng, cũng không dễ nhìn.

..

"Đó là hắc năm đó là do ta mà ngộ. . ."

...

...

"Làm sao sẽ?"

Vụ đảo Nam Phương bị kia kiếm khí kinh động, cúi đầu nhìn lại, trong nháy mắt liền thay đổi sắc mặt.

Hắn lúc này kinh sợ đến mức sắc mặt đều đã như là có chút vắn vẹo, càng nhiều nhưng là khó có thể tin: "Không thể, hắn có thể lại nhặt kiếm ý, liền chỉ có chém xuống cái kia ba kiếm, nhưng vì cái gì, đến lúc này, hắn lại còn có thể sử dụng tới một kiếm này đến?"

...

...

"Lần này trở về, ta mới biết thế sự hoang đường, không giảng đạo lý đến vậy!"

Mà lúc này Mạc Cửu Ca, trở ra kiếm thứ bảy, đem đầy trời mây đen đánh tan, bước chân lại tựa như nhẹ nhàng rất nhiều, đạp lên hư không, thẳng tắp hướng về cái kia một con trăm trượng hung thần đi tới, sắc mặt tựa hồ có hơi mê, tuy còn có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng bị tự giễu cười khồ tách ra: "Ta cái này trăm năm, bị bi thương quá nhiều, lại không được đạo tâm viên mãn, thậm chí một lần quăng kiếm, đại đạo bị long đong, mỗi ngày bên trong tâm không khỏi mình, đâm chiêu niệm, duy nàng mà thôi, nhưng là cách đến trăm năm, rốt cục trở về, rốt cục thấy nàng, lại nhìn thấy gì?"

"Cái này trăm năm bên trong, nàng cứu lại Tiên Linh, cũng mượn Tiên Linh, tu thành đại pháp lực, nàng dốc hết sức chống đỡ Ngọc Chân cung, rốt cục hoàn thành nàng nguyện vọng của chính mình, vững chắc Ngọc Chân cung căn cơ, nàng thậm chí đều không có quên giúp mình tìm một cái hợp ý lang quân. . ."

"Mà tuy là nhìn thấy ta dáng vẻ chật vật, nàng cũng không để ở trong lòng, chỉ là nghĩ để ta mau chóng rời khỏi!"

"Vì thế, cái kia mảnh ta ngày nhớ đêm mong rừng đào, nàng tiện tay liền đốt. . ."

"Đến lúc này, ta mới rõ ràng, nguyên lai, ta đạo thương, cuối cùng ta một người việc!"

". . ."

". . ."

"Đáng chết!"

Mà thấy được Mạc Cửu Ca nhanh chân đi đến, Vụ đảo Nam Phương, cũng đột nhiên thay đổi sắc mặt, hấn lúc này trăm trượng quỷ thần tế luyện, đã gần đến kết thúc, mỗi nhiều luyện hóa một phần vạn tà khí, lực lượng liên

tăng vọt một bậc, nhưng là nhìn thấy đã sử dụng tới kiếm thứ bảy đến Mạc Cửu Ca, hấn rút cục vẫn là ngồi đứng không vững, bỗng nhiên lớn tiếng gào thét, chu vi pháp lực vội vã bay lượn, hóa thành một đôi cánh lớn.

Cái kia cánh lớn tại không trung, khuấy động hư không, lại trở thành một con màu đen Phượng Hoàng, che kín bầu trời, hướng phía dưới đập tới.

Quý thân gia trì, nhật nguyệt khóc thét, hư không đều cũng bị xé rách.

Cái này chính là hấn làm cái này Vụ đảo Nam Phượng, Đế Tôn dưới trưởng tam đại người hầu một trong thực lực chân chính, tiếp cận Nguyên Anh đỉnh cao tồn tại.

trừ ra Đế Tôn, bản thân hấn chính là Tôn phủ lớn nhất ba lá bài tẩy một trong!

Mà vào lúc này, hấn cùng với Dao tiên tử đấu pháp lúc cũng không được, khi đó tựa như mèo giỡn chuột, chỉ nghĩ không phé tí tẹo sức lực, liền đem đối phương trấn áp, có thể vào lúc này, hấn lại là thời khắc nguy cấp triển khai toàn lực, chỉ nghĩ ngăn cản Mạc Cửu Ca tới gần. . .

Ào ào ào!

Màu đen phượng cánh che kín bầu trời, bên trong đất trời, một mảnh ma ý um tùm.

"Nếu ta đạo thương, chỉ là một mình ta chuyện. . ."

Mà lúc này Mạc Cửu Ca, ngẩng đầu nhìn hướng về phía cái kia một con từ trên trời giáng xuống, phảng phất mang theo vô biên bóng tối cùng nhau hàng lâm màu đen Phượng Hoàng, đậy mắt ánh mắt, nhưng cũng đang dần dần trở nên bình tĩnh như nước, thấp giọng nói: "Vì lẽ đó cái khác tất cả, cũng chỉ là một mình ta chuyện, sơ nhập giang hồ lúc hồ đồ, tung hoành Đông Thổ lúc kiêu ngạo, cô ân Thái Bạch phía sau núi bi thương, thậm chí là cái kia ba năm mộng đẹp. . ."

"Tất cả đều là một mình ta chuyện!"

Hấn chậm rãi nâng kiếm, kiếm trên có tia sợi kiếm ý quán quanh: "chính là một mình ta việc, cái kia liền không đáng kể thật giá!"

"Cái kia ba năm bên trong, ta liền ngộ ba kiếm, tuy là do nàng mà lên, nhưng lĩnh ngộ lại là ta lĩnh ngộ. . ."

"Dù cho mộng cảnh đồ nát, dù cho thiên địa biến sắc, dù cho chuyện cũ đều không phải, nhưng ta tâm suy nghĩ, tức là kiếm đạo chân ý. . ."

"Sur huynh vẫn nói ta sau ba kiếm sai rồi. . ."

"Kỳ thực là hấn sai rồi!"

". . ."

". . ."

Một niệm tức này, hấn đã cầm kiếm mà lên.

Hắc Phượng bồ nhào mà tới, thiên địa một mảnh U minh chi ý, phảng phát tận thế hàng lâm nhân gian, có thể theo cái kia một luồng ánh kiếm gào thét mà lên, bên trong đất trời, đột nhiên quang mang mãnh liệt, như là có vô tận hoa đào bay lượn ở giữa không trung, đó là vô ý kiếm ý biến ảo, rõ ràng là hư vô, nhưng vào lúc này, lại hiện lộ một mảnh ý vui mừng, đang cùng Hắc Phượng mang đến U minh chi ý tương khắc.

Người bên ngoài từ xa nhìn lại, liền chỉ có thể nhìn thấy từng tia từng sợi sương mù màu đen, đều cùng hoa đào chạm vào nhau, rồi sau đó tan rã, tuy là cái kia Hắc Phượng lực lượng, có thể xé rách hư không, lại duy độc xé không phá cái kia do kiếm ý hóa thành từng đoá từng đoá hoa đào, trái lại từng tắc từng tắc tan vỡ.

Cái kia đã không giống như là đấu pháp, mà có một loại lĩnh vực ý.

Mỗi một đoá hoa đào, chính là một đạo kiếm ý.

Vô tận hoa đào đan dệt, liền bỗng nhiên hóa thành một mảnh mộng cảnh giống như thiên địa.

Mà Mạc Cửu Ca đang ở cái này bên trong đất trời, nhanh chân đi về phía trước, chỗ đi qua, cái kia triển khai màu đen lớn cánh Phượng Hoàng từng tắc từng tắc tan vỡ, hóa thành tro bụi, mặc cho là ngập trời quỷ khí bừa bãi tàn phá bát phương, xé rách hư không, nhưng lại không một tia có thể tới trước người của hấn.

...

...

"Một kiếm này lại là cái gì?"

Mạc Thương lão tu nhìn cái này chính mình hoàn toàn nhìn không hiểu một kiếm, đã hoàn toàn choáng váng.

Mà ở bên cạnh hắn, Dao tiên tử cũng si ngốc nhìn cái kia một kiếm, phảng phất đã ngâm vào một loại nào đó mộng cảnh, càng chưa trả lời.

...

...

"Người đây là cái gì kiếm. . ."

Vụ đảo Nam Phương ở màu đen Phương Hoàng bị đem trăm thì liền đã khắp toàn thân đều nổi lên sưng máu, liền hắn chính đang tại xúc động đây trời quý vụ luyện hóa quý thần binh khí động tác đều cứng lại rồi, hắn chỉ là đây mặt kinh sợ tri tri nhìn đi tới trước người mình Mạc Cửu Ca, trầm thấp hỏi.

"Cầm ca thơ rượu còn thắng kiếm, mười dặm hoa đào vạn dặm trời!"

Mạc Cửu Ca nhìn hắn con mắt, mỉm cười, nói: "Đây là ta kiếm thứ tám!"

"Vì lẽ đó, người cũng không có chém xuống cái này sau ba kiếm. . ."

Vụ đảo Nam Phương chậm rãi nhắm hai mắt lại, một lát sau khi, bỗng nhiên lại mở, lại như là có chút phần nộ giống như nhìn về phía Mạc Cửu Ca: "Nhưng cái này không thể nào, người sau ba kiếm đều là giả, người lúc đó gặp phải căn bản không phải người tưởng tượng loại người như vậy, người bị lừa, vì lẽ đó ba kiếm này chính là đạo tâm của người kiếp số, người không chém xuống ba kiếm này, lại làm sao có khả năng vượt qua tâm kiếp?"

"Bất luận cái khác làm sao, ta tâm là thật, kiếm đạo chính là thật!"

Đón hấn vấn đề, Mạc Cửu Ca mỉm cười, hồi đáp: "Vừa là thật sự, vậy ta tại sao muốn chém rơi?"

"Đạo lý này. . . Ta không hiểu. . ."

Vụ đảo Nam Phượng lại thật lòng suy tư một thoáng, sau đó thấp giọng trả lời.

Mạc Cửu Ca nghe vậy chỉ là mỉm cười, nói: "Ta kiếm đạo, rất nhiều người không hiểu, bao quát đồ đệ của ta!"

. . .

. . .

Rất xa, Phương Quý móm móm lỗ tai, bỗng nhiên hướng về tiểu Lý nói: "Hắn có phải là đang nói ta?"

Tiểu Lý gấp vội vàng kéo một cái tay áo của hắn, nhẹ giọng an ủi.

. . .

. . .

"Đã như vậy, đó là ta tính sai rồi một bước, ngươi còn ở chờ cái gì?"

Vụ đảo Nam Phượng nhìn Mạc Cửu Ca, bỗng nhiên trầm thấp hít một tiếng, hơi nhắm hai mắt.

Đến lúc này, hấn xác thực đã không nghĩ làm tiếp cái gì, hấn tính sai rồi một bước, vì lẽ đó mãi bàn đều thua, quỷ thần binh khí, vẫn không có tế luyện thành công, Mạc Cửu Ca liền đã tới đến trước người mình, lúc này quỷ thần binh khí, tự nhiên cũng là có thể ra tay, nhưng nó lực lượng, không hấn liền hơn được chính mình bản mệnh Hắc Phượng, đặc biệt là khoảng cách gần như thế xuống, hấn đã tất nhiên sẽ chết.

"Ta đang chờ ngươi đem quái vật này luyện thành!"

Mạc Cửu Ca trả lời, bỗng nhiên để Vụ đảo Nam Phượng lấy làm kinh hãi, gất gao nhìn về phía hấn.

"Người nhanh một chút!"

Nhìn Nam Phương không rõ ánh mắt, Mạc Cửu Ca mỉm cười, nói: "Người món đồ này cũng không tệ lắm, ta nghĩ dùng nó tới thử ta mặt khác một kiếm!"

Chương 545 : Tinh Anh Hội Tự

"Người. . . Người nói cái gì?"

Vụ đảo Nam Phượng nghe được Mạc Cửu Ca lời nói đều bồi rồi, quay đầu nhìn Mạc Cửu Ca, âm nhu gương mặt đẹp trai đều đại ra.

Mà Mạc Cửu Ca thì lại chỉ là nhìn cái kia một con trăm trọng hung thần liếc mắt nhìn, sau đó chỉ là nhẹ giọng cười cười, liền xoay người rời đi, phảng phất là sợ chính mình ở cái này ở gần, sẽ quấy nhiễu đến Vụ đảo Nam Phượng luyện chế giống như, hẳn đi thẳng tới trăm trọng có hơn, sau đó đưa tới một đóa mây khói, ngồi xếp bằng ở bên trên, lúc này phía đông đúng lúc gặp mặt trời mới mọc bay lên, thiên địa một mảnh sáng choang, tia ánh sáng mặt trời đầu tiên liền chiếu vào trên người hắn, một thân kiếm bào trắng như tuyết không có nhiễm, kiếm bào hai bên ở mây trên buông xuống, bị không trung tập xoắn tới đi gió thổi đến lăn lộn, bay phần phật.

Mà chính hắn, thì lại chỉ là yên tĩnh ngồi xếp bằng, kiếm nằm ngang ở đầu gối trên, khí cơ như có như không, liền như chạm ngọc.

"Người lại thật muốn để ta tiếp tục luyện cái này một con hung thần?"

Vụ đảo Nam Phượng cho đến lúc này, mới ý thức tới Mạc Cửu Ca cũng không phải là ở cùng mình đùa giỡn, hẳn căn bản hàm răng nhin cách đó không xa Mạc Cửu Ca, biểu hiện nhất thời tức giận, nhất thời cắn răng, như là cảm thụ đến lớn lao ngạo mạn, vừa giống như là khóe mắt đều sinh ra vui mừng.

Một lát sau khi, hắn mới bỗng nhiên không hề có một tiếng động cười to, thật lòng hướng về Mạc Cửu Ca liếc mắt nhìn, nhẹ nhàng khom người, cúi thi lễ.

"Bất luận kết quả làm sao, các hạ khí phách để ta kính nể, cũng xin mời các hạ yên tâm, ta sẽ không để cho người thất vọng!"

Vừa nói chuyện, xoay người lại, sắc mặt dĩ nhiên căng thẳng, giơ tay liền

tạo nên tầng tầng trập quang.

Chu vi cái kia đã vừa mới ngưng trệ vạn tà khí, cũng tại lúc này bỗng nhiên điên cuồng vận chuyển lên.

Vào lúc này, trên mặt hắn còn dẫn theo chút nụ cười, thế nhưng ánh mắt cũng đã lạnh lẽo cực kỳ.

Tựa hồ ẩn giấu một tia khốc liệt.

...

...

"Hắn đang làm gì?"

Rất xa không biết có bao nhiêu người đều nhìn thấy tình cảnh đó, nhất thời vừa sợ lại kỳ, nghị luận sôi nổi.

Mang cho mọi người lớn nhất uy hiếp, chính là cái kia một cái hung thần, dù là bây giờ cái kia một cái hung thần, chưa chân chính luyện thành, cũng vẫn không có chân chính thức tỉnh, nhưng vẹn vẹn là cái kia đáng sợ ma thân, cùng trên người lẫn lộn vạn tà lực lượng, cũng đã để mỗi người đều cảm nhận được một loại vô hình cảm giác ngọt ngào, phảng phất nhìn một cái có thể mang đến tận thế cảnh tượng ma binh, hơi động chính là máu chảy thành sông.

Mà rất may mắn, bọn họ không nhìn thấy cái này ma binh thức tỉnh một màn.

Mạc Cửu Ca kiếm rất nhanh!

Dù cho mọi người vừa bắt đầu, đều nhìn thấy Mạc Cửu Ca xuất kiếm chậm chạp một màn, nhưng toàn bộ quá trình, kỳ thực vẫn là rất ngắn ngủi, đối với Mạc Cửu Ca tới nói, hắn thậm chí chẳng qua là từ nước Dao Trì đập lên hư không đi ra, Thái Bạch Cửu Kiếm một kiếm kiếm triển khai, mỗi triển khai một kiếm, liền đi qua một đường, đợi đến triển khai tám kiếm, hắn cũng đã đi tới Vụ đảo Nam Phượng trước người, không đủ một trượng.

Mà vào lúc này, trước sau bất quá thời gian uống cạn nửa chén trà, hung thần đều còn không luyện thành.

Lúc này liền đơn giản nhiều, đối với tu kiếm người tới nói, khoảng cách càng gần càng nguy hiểm, đặc biệt là khi Mạc Cửu Ca cùng Vụ đảo Nam Phương khoảng cách bất quá khoảng một trượng tình huống xuống, quả thực có thể nói là chỉ cần Mạc Cửu Ca nhắc lên kiếm đến, Vụ đảo Nam Phương chính là thủ cấp bay lên kết cục.

Như vậy, Tôn phủ ác tặc phục trụ, nước Dao Trì uy hiếp giải trừ.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, Mạc Cửu Ca lại không có xuất kiếm, hấn phản mà lùi về sau trăm trượng, kéo dài khoảng cách, bình tĩnh chờ đợi.

...

...

"Mạc tiên sinh, hấn. . . Hấn là ở chờ cái gì?"

Liền ngay cả tiểu Lý lúc này nhìn tình cảnh đó, đều có chút sốt sắng cùng không rõ, gấp hướng về Phương Quý hỏi.

"Ta cũng không biết a. . ."

Phương Quý cũng nhíu chặt lông mày, nhìn xa xa trên bầu trời Mạc Cửu Ca, nhìn lại một chút cái kia một cái hung thần, hấn bỗng nhiên giật mình, điều động Ma sơn quái nhãn nhìn về phía trước, trong lòng nhất thời cả kinh, ở hấn cái này ma nhãn trong, chỉ thấy cái kia một cái hung thần, quả thực chính là một cái biên lửa, nhìn qua, nó cả cụ ma khu, đều là do người. . . Hoặc nói là một loại nào đó sinh linh. . . ngọn lửa thần thức tạo thành, cái kia vô tận ngọn lửa thần thức kết hợp lại cùng nhau, liền như là hóa thành một phương biên lửa, từ từ vô biên, tựa như có thể nuốt hết tất cả, bao phủ tất cả.

Lại nhìn Mạc Cửu Ca thì thì lại càng lộ vẻ quái lạ, lúc này Mạc Cửu Ca bình tĩnh ngồi ở nơi đó, nhưng thần thức liền ở lật bốc lên thoáng cái, thỉnh thoảng phóng lên trời, như cầu vòng nổi đến mặt trời, thỉnh thoảng lu mờ âm đạm, tựa hồ tức sắp tắt, chuyện này quả thật là Phương Quý chưa bao giờ xem qua cảnh tượng, người chi thân diễm, có mạnh có yếu, nhưng vốn trên đều là cố định, mạnh và yếu đều vẫn như vậy, sẽ không xuất hiện biến hoá quá lớn.

Trừ phi là thiêu đốt tất cả tiềm lực, hoặc là nói là đột bị thương nặng, làm sao có biến hóa lớn như vậy?

...

...

"Tại sao không chém?"

"Đúng vậy, hửn tại sao tùy ý người kia đi luyện con kia quỷ thần?"

"Chuyện này . . . Cái này ác. . ."

Phía dưới một đám nước Dao Trì tu sĩ, cũng đều hồ đồ nhìn không trung tình cảnh đó, có người lo lắng, có người nôn nóng, càng là có người mắng thuận miệng, há mồm liền muốn như trước giống như chỉ trích, nhưng còn không chờ hửn mắng ra miệng, bên cạnh hửn chợt có người thay đổi sắc mặt, vội vã che hửn miệng, đây mặt sợ hãi thấp giọng quát lên: "Người sao đến lúc này còn dám mở lời kiêu ngạo, không phát hiện hửn không giống nhau sao?"

Bị che miệng lại tu sĩ con mắt chớp mấy lần, nghĩ thầm không có gì biến hóa a. . .

Nhưng cẩn thận hướng về Mạc Cửu Ca nhìn mấy lần, liền không tên trong lòng nhảy một cái, lại không còn dám nhìn thẳng hửn.

Trái tim không biết sao, liền nổi lên chút sợ hãi, thầm nghĩ: "Nơi nào không giống cơ chứ?"

...

...

"Vĩnh Châu ma loạn, bừa bãi tàn phá bát phương, bọn người Tôn phủ đem không để ý, phản đến Vĩnh Châu bố cục, lòng dạ đáng chém. . ."

Cũng liền ở cái này trời đất vắng lặng một chốc, đột nhiên khắp nơi bát phương, đều truyền đến cuộn cuộn như nước thủy triều khí tức, ở giữa chen lẫn một ít lệ tiếng hét lớn, lại sau một khắc, liền xa xa thấy được có vô tận mây khói, pháp thuyền, bảo quang cuộn cuộn mà đến, lại như là triều

cường giống như, phía trước nhất, chính là một chiếc tinh xảo hoa mỹ pháp thuyền, mà ở thuyền trên, có người cầm kiếm mà đứng, bên người một đạo đại kỳ pháp phối.

Không phải người bên ngoài, lại chính là trước đây có duyên gặp mặt một lần Túc gia đại công tử.

"Chém tận quý thân, trực xuất Tôn phủ. . ."

"Quý thân đều nên chém, Tôn phủ huyết mạch đều đáng chết. . ."

". . ."

". . ."

Theo Túc đại công tử một thân sát khí, đến đây, chu vi trong hư không, còn có vô số tiếng hét lớn dồn dập vang lên.

Xa xa nhìn về phía các nơi, liền thấy có người chân đạp kiếm lớn, phá không mà tới.

Có người xếp bằng ở tiên hạc trên lưng, bông bành mà tới.

Có người Thổ độn mà đến, phá đất chui lên, bay vút trên trời cao.

Có người suất lĩnh mấy chục đạo kiếm quang, mưa sao sa giống như lướt tới, rồi sau đó hóa thành từng cái từng cái đập tại kiếm trên người tu hành.

Tiên phong cuộn cuộn, khí cơ cuộn cuộn, lại thời khắc nguy cấp, liền có gần trăm vị tu sĩ làm nổi gót chạy tới, lại hướng về xa xa nhìn lại, càng là có một cái một cái pháp thuyền, một đạo một đạo kiếm quang, từ Viễn Châu phương hướng, dồn dập phá không mà tới, càng ngày càng nhiều.

Trong lúc nhất thời, khí cơ thậm chí còn vượt qua nơi đây quý khí.

Phương Quý nhìn tình cảnh này, trong lòng cũng không khỏi vui vẻ, cười nói: "Bọn họ lại chạy tới!"

Từ nhìn thấy Túc đại công tử bắt đầu, hắn liền đã biết người tới là người nào, những thứ này người, nói vậy chính là trước từ Bắc Vực các đại tiên môn chạy tới, đi tới Vĩnh Châu trừ ma, bởi vì quý thân tai họa, dù sao bắt

nguồn từ Vĩnh Châu, vì lẽ đó bọn họ cũng phần lớn, đều lựa chọn Vĩnh Châu, chỉ có chính mình Thái Bạch tông đoàn người, bởi vì Mạc Cửu Ca tiếng nói, mới cùng người khác không giống, trực tiếp đến rồi Viễn Châu.

Mà bây giờ, bọn họ có thể chạy tới nơi này, nói vậy chính là Vĩnh Châu quý thân đã hết đồ, cho nên liền một đường men theo hướng về Viễn Châu đến rồi.

Àm! Âm! Âm!

Không chỉ có là hướng đông nam đến tiên môn các đại tiên môn tinh nhuệ, cũng ở bọn họ hiện thân sau khi, nước Dao Trì phía tây, bỗng nhiên cũng có tiếng chân từng trận, bảo quang chói mắt, sau đó liền thấy được từng bầy từng bầy tu sĩ, đều vượt ngòi ở Dị thú bên trên, toàn thân mặc giáp, cầm trong tay lưỡi mác, mênh mông cuộn cuộn, nhấc lên một mảnh bụi mù, từ nước Dao Trì một hướng khác chạy tới, mỗi một cái đều là đầy người sát cơ.

"Viễn Châu nước Cam Trì tu sĩ, đến đây thảo phạt quý thân. . ."

"Tôn phủ quý thân, bừa bãi tàn phá Viễn Châu, ta nước Thần Liễu tu sĩ, cho phép người không được. . ."

"Dao tiên tử ở đâu, ta nước Thủ Mộ tu sĩ nghe được quý thân trắng trợn phạm cảnh, chuyên tới để giúp đỡ. . ."

". . ."

". . ."

"Những kia là. . ."

Phương Quý nhìn thấy bọn họ, trong lòng hơi run, nghe cho bọn họ tự giới thiệu, lúc này mới chợt hiểu hiểu được.

Viễn Châu tuy nhỏ, tảng lớn hoang vu, nhưng dù sao cũng là một châu nơi, cũng có vài chỗ tu hành bên trong người bảo vệ nước nhỏ, bây giờ chạy tới, chính là những thứ này Viễn Châu nước nhỏ tu sĩ, xa xa nhìn bọn họ thanh thế cũng không nhỏ, bất quá Tu hành giả thực lực, lại mạnh hơn nước Dao Trì không đi nơi nào, Phương Quý chỉ nhìn lướt qua, liền nhìn thấy trong đó khí cơ thịnh nhất, cũng bất quá là nước Thần Liễu đến một cái người

đàn ông trung niên, người này đã là Kim Đan cao giai tu vị, làm như nửa bước Nguyên Anh, hãn cầm trong tay phát trần, vượt ngòi ở một con thiết ung trên lưng, ngược lại cũng khí phách kinh người.

...

...

"Đó là vật gì?"

Cũng không biết là trùng hợp vẫn là cái gì, những thứ này từ Vĩnh Châu trừ ma mà đến Bắc Vực các đại tiên môn kỳ tài, cùng với Viễn Châu các nước tu sĩ đại quân, đứng là trước sau chân đuôi ở cùng nhau lại đây, đều là một thân hùng hực sát khí, nhưng còn không đợi bọn hãn lẫn lẫn nhau đều nói cái gì, liền không hẹn mà cùng, mọi ánh mắt đều hướng về cái kia trăm trượng quý thần nhìn sang, nhỏ liếc mắt nhìn, nhất thời đều kinh hãi không thôi. . .

Bắc Vực tiên môn tinh anh hội tụ, không thiếu từng trải qua người người, làm sao còn có thể không nhìn ra bây giờ cái kia một bộ trăm trượng quý thần nội tình?

"Đáng ghét, chẳng trách Vĩnh Châu không gặp Tôn phủ tung tích, nguyên lai bọn họ trốn ở chỗ này luyện bực này tà vật. . ."

"Hãn đây nương là thứ đồ gì. . ."

"Vạn tà khí tụ hợp vào một thân, Tôn phủ là muốn làm gì?"

Không biết có bao nhiêu người, trong tâm mắt thấy cái này một bộ trăm trượng quý thần sau khi, hùng hực sát khí liền hóa thành vô tận sợ hãi, hầu như không chút nghĩ ngợi, liền tế lên pháp bảo, đạp lên hư không chạy tới, trong miệng hét lớn: "Nhanh. . . Nhanh phá huỷ quái vật này. . ."

"Lui ra!"

Nhưng cũng liền vào lúc này, cái kia quay lưng những thứ này tiên môn, chuyên tâm luyện chế ma vật Vụ đảo Nam Phượng, cũng không phản ứng gì, tựa hồ đối với những thứ này từ bốn phương tám hướng chạy tới tiên môn tu sĩ làm như không thấy, đúng là cái kia ngòi xếp bằng ở cách đó không xa Mạc Cửu Ca, bỗng nhiên mở mắt, hướng về những kia trước hết vọt tới trăm trượng quý thần trước Bắc Vực tu sĩ liếc mắt nhìn, tiếng nói

cũng không lớn, chỉ là nhàn nhạt mở miệng.

"Cái gì?"

Những pháp bảo kia đều thiếu một chút liên tế đi ra ngoài Bắc Vực tu sĩ, bị ánh mắt kia quét qua, liền không tên tâm thần đều đã rối loạn, quanh thân tóc gáy dựng lên, không chút nghĩ ngợi, liền đem pháp bảo đều tế nổi lên ở trước người, chống đỡ ánh mắt kia, sau đó vội vã lùi về sau.

Không chỉ có là bọn họ, hầu như là tất cả âm âm chạy tới Bắc Vực tu sĩ, đều không tên tâm thần hơi kinh.

Nhất thời bốn phía vắng vẻ lặng lẽ, cũng không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn thấy Mạc Cửu Ca trên người.

Theo bản năng liền bính tức ngưng thần, càng là không dám thở mạnh một cái.

Đúng là những kia nước Dao Trì tu sĩ, nhìn thấy Bắc Vực các đại tiên môn tinh nhuệ cùng Viễn Châu các quốc gia tu sĩ chạy tới, liền đã trái tim mừng như điên, đợi đến nhìn thấy bọn họ đặng đặng sát khí, muốn hướng về cái kia trăm trượng quỷ thần xông tới thì càng là hận không thể vui mừng kêu to, chạy tới giúp đỡ, sau đó liền đột nhiên nhìn thấy Mạc Cửu Ca một câu nói, liền để những thứ này người vội vã im tiếng, trong lòng liền không khỏi một đột. . .

Cái này trước đây bọn họ đều đã chửi đến thuận miệng ác tặc, tựa hồ thật sự có chút không giống.

. . .

. . .

"Chuyện gì thế này?"

Tức đại công tử nhìn cái kia trăm trượng quỷ thần, cũng từ hoảng sợ, nhìn thấy Mạc Cửu Ca quát lui mọi người, càng là nan giải.

Chính chân chờ, cũng thấy được Phương Quý cùng tiêu Lý cùng nhau tiến lên đón, lặng lẽ hướng về bọn họ khoát tay áo một cái, chỉ chỉ Mạc Cửu Ca.

"Phương Quý đạo hữu, các người Thái Bạch tông sao lại thế. . ."

Tức đại công tử thấy Phương Quý, cũng là vui vẻ, nhưng không kịp chào hỏi, liền vội lập tức đặt câu hỏi.

Phương Quý cũng không hiểu nổi Mạc Cửu Ca nghĩ làm cái gì, chỉ là thấy Tức đại công tử, liền không khỏi thối cũ trọng manh, sắc mặt nghiêm túc, chỉ chậm rãi lắc đầu, nói: "Bằng các người cảnh giới, ta kỳ thực rất khó giải thích cho người rõ ràng, mà lại nhìn chính là. . ."

Chương 546 : Sóng Gió Khắp Nơi

"Chỉ là nhìn?"

Tức đại công tử nghe xong Phương Quý lời nói, vạn phần kinh ngạc, liếc mắt nhìn hắn, lại xa xa nhìn ngó xa xa giữa không trung ngồi xếp bằng Mạc Cửu Ca, lúc này mới lắc đầu nói: "Phương Quý đạo hữu, chúng ta đi tới Vĩnh Châu sau khi, chỉ thấy quỷ thần khắp nơi, tiếng kêu than dậy khắp trời đất, liền tập kết khắp nơi lực lượng, chung quanh tru diệt quỷ thần, huyết chiến mấy ngày, lúc này mới chém hết yêu tà, chỉ là chảy ngược được dịch nhập địa mạch thì đã thấy ôn khí không lụi, trái lại đại cô chảy về phía Viễn Châu, liền biết Viễn Châu khác thường, vội vã triệu tập đại quân chạy tới, lại không nghĩ rằng. . ."

Hắn lại nhìn cái kia trăm trượng quỷ thần một chút, sắc mặt đều có chút sợ hãi: "Món đồ này đến tột cùng là cái gì?"

Phương Quý thấy hắn một thân huyết khí, hiển nhiên ở Vĩnh Châu một tràng ác chiến khá không thoải mái, trong lời nói cũng rất có ngạo sắc, đang lo làm sao nói với hắn, lúc trước hai người nhưng là vẫn tranh tài tới, mọi người đều là chạy tru diệt quỷ thần danh nghĩa đến, kết quả nhân gia ở Vĩnh Châu giết cái lộn chổng vó lên trời, chính mình lại chạy tới Viễn Châu, chuyện gì cũng không làm, liền giúp chính mình sư tôn tìm tình nhân cũ. . .

Nói ra không êm tai a!

Liền hắn thở dài, hai cái tay đặt ở sau lưng, lo lắng nói: "Chúng ta đến Viễn Châu chính là món đồ này, người cũng không biết, này Tôn phủ cái gì gọi là Vụ đảo Nam Phượng, kỳ thực có âm mưu lớn, cái gì âm mưu đây? . . . Cái kia, thoát nhìn các người Vĩnh Châu giết đến khí thế ngất trời, kỳ thực không có gì dùng a, hắn nơi máu chốt nhất ngay khi Viễn Châu đây, nếu không phải là chúng ta đến đúng lúc, phá tan kế hoạch của hắn, lúc này hắn cái kia quỷ trò chơi, phỏng chừng đã luyện thành, giết sạch rồi Vĩnh Châu quỷ thần cũng vô dụng. . ."

Tức đại công tử nghe được nổi lòng tôn kính, nhìn cái kia trăm trượng quý thân một chút, đều không cần tra cứu, liền có thể cảm nhận được con kia quý thân bên trên cuộn cuộn sát khí, phảng phất chỉ là một tia khí tức, liền đủ để đem chính mình ép vỡ, không khỏi phụ họa nói: "Cũng không phải sao!"

Nói lại chăm chú nhìn về phía Mạc Cửu Ca, nói: "Cái kia Mạc tiên sinh hẳn hiện tại là. . ."

Phương Quý chậm rãi lắc đầu, than thở: "Ngươi tiếp tục nhìn liền biết rồi!"

Tức đại công tử trong lòng nhất thời xuất hiện một loại, chính mình cùng với khắp nơi tiên môn tinh nhuệ, chạy đi Vĩnh Châu chém giết chung, quanh loạn làm quý thân, dù cho anh hùng hào khí, nhưng trên thực tế Tôn phủ lại ở mặt khác một châu ám bố trí âm mưu, mà Thái Bạch tông đồng đạo phát hiện cái này âm mưu, liền lại lặng yên nhập Viễn Châu, dựa vào thầy trò hai người lực lượng, liền đem cái này như âm mưu lớn làm thất bại các loại ý nghĩ, trái tim lại sinh kính sợ.

Thấy được bốn phương yên tĩnh, Mạc Cửu Ca ngồi xếp bằng hư không, đã coi chừng này con quý thân, trái tim đúng là nhẹ nhõm.

Tuy không biết bây giờ bọn họ đang làm gì, nhưng Mạc Cửu Ca thân phận thiên hạ đều biết, trước đây không lâu ở Thái Bạch tông sơn môn trước, một kiếm chém ba anh việc, từ lâu truyền khắp thiên hạ, bực này cao nhân ở đây, cần gì phải chính mình hỏi nhiều cái gì đây?

Vỗ vỗ Phương Quý vai, cười nói: "Nếu không có chuyện gì, vậy ta đi tới vì ngươi giới thiệu một chút lần này kết giao bạn tốt. . ."

Bọn họ bên này, nói còn chưa rơi xuống, liền nghe được khác một sương bên trong, lại là một trận náo động, chỉ thấy đám kia mới vừa chạy tới Viễn Châu các nước tu sĩ, cũng đã cùng nước Dao Trì một ít tu sĩ trò chuyện phiên, cũng không biết nói cái gì, nhất thời từng cái từng cái thay đổi sắc mặt, xa xa đánh giá cái này trăm trượng quý thân, lại nhìn xếp bằng ở hư không bất động Mạc Cửu Ca, đều xì xào bàn tán, vẻ mặt cực kỳ nghiêm nghị.

Lẫn nhau thương nghị một phen, cái kia các nước tu sĩ bên trong liền có một vị lão tu đi ra, cất cao giọng nói: "Quý thân làm loạn, Tôn phủ vô nghĩa, họa loạn ta Viễn Châu các nước, đến mong chư Bắc Vực tiên môn

đồng đạo không bỏ, rút kiếm giúp đỡ, ta Viễn Châu tu sĩ, đều cao thượng. .
"

Nói hơi dừng lại một chút, bỗng nhiên lại nói: "Chỉ bắt quá, xin hỏi Thái Bạch Mạc tiên sinh, nếu Tôn phủ lòng mang ác ý, luyện này yêu ma, chúng ta sao không mau chóng đem cái này yêu nhân chém giết, phá huỷ yêu ma, để tránh khỏi nó chốc lát sau khi, làm lên xằng bậy, gặp phải sóng lớn gầy?"

Lời vừa nói ra, hư không vắng vẻ.

Những kia mới vừa chạy tới Bắc Vực các đại tiên môn đệ tử, đều hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt chần chờ.

Mà những kia nước Dao Trì tu sĩ, thì lại đều đã căng thẳng đưa mắt hướng trời cao nhìn lại.

Mà trong tầm mắt của mọi người, giữa không trung bên trong Mạc Cửu Ca, lại không có vãn trầm mặc, không có phản ứng.

"Chuyện này . . ."

Cái kia lão tu vẻ mặt nhất thời có chút lúng túng, cũng đang lúc này, hẳn phía sau đám người bên trong, hình như có người âm thầm truyền âm.

Cái này lão tu nghiêng tai nghe, liền lại là một tiếng thở dài, lại lần nữa ngẩng đầu hướng về Mạc Cửu Ca nhìn lại, nói: "Này yêu ma vừa thành, tất nhiên thanh thể kinh người, tà khí ngập trời, nếu chúng ta không nhanh chóng đưa nó phá huỷ, sợ là nó làm lên xằng bậy, nước Dao Trì đều muốn không gánh nổi, dù có tiên sinh bậc này cao nhân ở đây, cũng không ổn thỏa, vì lẽ đó, nếu là tiên sinh không ngại, không bằng chúng ta cùng nhau.
.."

Giữa không trung Mạc Cửu Ca vẫn là không lên tiếng, tựa hồ không có nghe thấy.

Cái này lão tu nhất thời có chút khó khăn.

trái phải chung quanh, những kia Viễn Châu tu sĩ đều vẻ mặt chần chờ, hai mặt nhìn nhau, cũng không ai dám nhúc nhích.

Sau lưng hẳn là lại có người truyền âm, lão tu nghe được một trận, rớt cục lại cố lấy dũng khí, hướng về bốn phương tám hướng chạy tới Bắc Vực các tiên môn tu sĩ chấp tay, nói: "Mạc tiên sinh chính là nước Sở đến cao nhân, tu vi cảnh giới, xa không phải chúng ta có thể so với, có lẽ tự có mưu tính sâu xa, nhưng không chịu bảo cho biết, chúng ta cũng chỉ trái tim mờ mịt, không biết chư vị xem cái này quý thần, lại có gì chỉ giáo?"

Chu vi chư tiên môn mới vừa mới chạy tới, đều còn chưa kịp hiểu rõ nơi đây tình hình, liền bị cái này quý thần sợ hết hồn, lúc này cảm thụ con kia quý thần trên người truyền tới uy nghiêm đáng sợ khí cơ, đều cảm thấy hãi hùng khiếp vía, lại nghe cái kia lão tu mấy câu nói, trong lòng càng là có chút lo lắng, đã không nhìn được có người trái liếc phải nhìn, trong lòng đúng là nổi lên tán đồng cái này lão tu lời nói tâm tình.

"Đúng vậy, mặc kệ là chuyện gì, cái này các loại quái vật, còn không mau mau phá hủy?"

"Thái Bạch tông người làm sao cũng thành ngôi xem cái này các loại quái vật bị luyện hóa?"

"Mạc tiên sinh, cái này quý thần khí cơ khủng bố, không giống dòng dõi phàm trần, vẫn là mau mau chém xong việc đi. . ."

"Thái Bạch tông người không phải cùng Tôn phủ không đội trời chung, tại sao cũng không khiến người động Tôn phủ quý thần?"

". . ."

". . ."

Nhất thời nghị luận sôi nổi, có kinh ngạc, có khuyên bảo.

"Cái này đám người đến trễ nhất, nói đúng là nhiều nhất!"

Phương Quý nghe cái kia dần dần ồn ào lên, lông mày cũng không khỏi cau lên đến, cảm thấy có không đúng chỗ nào.

Kỳ thực hẳn cũng không hiểu nổi Mạc Cửu Ca lúc này là đang làm gì, thế nhưng trời sinh bảo hộ bên trong không bảo hộ ở ngoài, lại cái nào cho phép người khác nói như vậy, mới vừa ở trong lòng uẩn nhược làm sao mở miệng, bỗng nhiên liền nghe được bên người một người quát lạnh:

"Đều đông dài chút gì, Thái Bạch tông tiên bối ở đây, tất cả tự nhiên trong lòng có tính toán, các người không giúp được gì liền thành thật ở lại, mới mấy phần kiến thức, liền muốn đi qua vùng tay múa chân?"

Phương Quý nghe vậy cảm thấy kinh ngạc, trợn to hai mắt nhìn Túc đại công tử.

Từ đại công tử hướng về hấn trừng mắt nhìn, ra hiệu hấn không cần phải lo lắng, nghĩ thầm Thái Bạch tông đồng đạo nếu chính là nhằm vào Tôn phủ ở Viễn Châu bố trí đến, cái kia nhất cử nhất động, tất có thâm ý, lúc này bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, há có thể bị lung ta lung tung người hồng rồi kế hoạch?

Vừa nghĩ như vậy, không chỉ có tự khen ngợi Thái Bạch tông, còn bí mật truyền âm cùng với những cái khác người.

"Nhưng là. . . Nhưng là cái này quý thần như làm lên xằng bậy, cái kia gặp xui xẻo nhưng là ta Viễn Châu nước Dao Trì a. . ."

"Mạc tiên sinh kiếm đạo kinh người, chẳng lẽ thật muốn chờ cái này quý thần luyện thành mới chịu ra tay?"

"Không ôn hòa, quá không ôn hòa. . ."

"Đúng vậy, coi như Mạc tiên sinh muốn mượn cái này quý thần thành danh, vậy cũng không cần năm nước Dao Trì mạo hiểm a. . ."

". . ."

". . ."

Viễn Châu các nước tu sĩ bên trong, cũng dần khả nghi tiếng.

Trong lúc nhất thời, đúng là nói cái gì ngược lại có, lại còn có thật tiếp cận chân tướng.

Mà thấy được Viễn Châu các nước tu sĩ như vậy, Bắc Vực các đại tiên môn tinh nhuệ, cũng đều là hai mặt nhìn nhau, có chút không rõ, nhưng cũng liền vào lúc này, bên cạnh trong hư không, chợt có một cái đứng ở kiếm lớn bên trên chàng trai tuấn tú mở miệng: "Mạc tiên sinh là ta Bắc Vực cao nhân tiên bối, hấn muốn làm chuyện, tự có đạo lý của hấn, chúng ta vừa

đến rồi nơi đây, liền nên xin hãn chủ trì đại cục, không cần nhiều lời!"

Phương Quý cảm giác kinh ngạc, quay đầu hướng về người kia nhìn sang.

Bên cạnh Túc đại công tử vội vàng giới thiệu: "Người này chính là Nam Hồng tiểu kiếm thủ Việt Thanh, hãn là Bắc Vực Thất Thánh bên trong Tiêu Kiếm Uyên đệ tử thân truyền, lần này đi Vĩnh Châu trừ ma, kiếm đạo kinh người, chém lại quý thần vô số, cũng lập xuống đại công, hiện nay bị người tôn thành Tiểu thánh!"

"Bốn mươi chín kiếm Tiêu Kiếm Uyên đệ tử?"

Phương Quý đúng là nghe Tiêu Kiếm Uyên đề cập tới một câu, không khỏi đánh giá một chút, chỉ thấy hãn đạp ở một thanh kiếm lớn bên trên, ngược lại cũng tự có một phen khí độ, không khỏi kinh ngạc nói: "Hãn làm sao mới chỉ có một kiếm, lẽ nào là hãn sư tôn bản lãnh chỉ học đến không tới một thành?"

"Ta tin tưởng Mạc tiên sinh trái tim tính toán sẵn!"

Mà thấy Túc đại công tử cùng Việt Thanh trước sau mở miệng, một bên khác bên trong, cũng có một cái ngòi xếp bằng ở tiên hạc trên lưng cô gái hờ hững mở miệng.

"Đang muốn lãnh hội Bắc Vực Kiếm thánh Mạc tiên sinh phong thái!"

Đâm nghiêng bên trong một cái người gù cũng tỉnh táo mở miệng.

...

...

Chính mình cái gì đều không có làm đây, lại có nhiều người như vậy phụ họa, Phương Quý nhất thời có chút mừng rỡ, quay đầu hướng về Túc đại công tử nhìn sang, liền thấy hãn nở nụ cười một tiếng, hơi có chút đắc ý, nói: "Lần này Vĩnh Châu trừ ma, các đường tiên môn đệ tử hiển lộ hết thần thông, vị kia kỳ hạc cô gái, tên là Tiêu Tiêu Tử, thần thông quả thật mạnh mẽ, cái kia người gù, chính là Nam Lộ Châu một cái tán tu, trước đây tên điều chưa biết, ở Vĩnh Châu đúng là liên tục diệt bốn quý thần, một trận chiến thành danh, còn có Cầm Giang Tán Nhân, Hứa Lưu Hoan, Hải Sơn Nhân. . . Đều là cái bên trong hào kiệt!"

Nói đầy mặt ý cười, nói: "Chúng ta đều tính cách tương đồng bao bọc lẫn nhau, không nói kết bái, nhưng cũng từ tâm thần tương giao, tự nên hỗ trợ!"

"Nói đi giết quỷ thần, kết quả các ngươi còn kéo bè kéo cánh?"

Phương Quý nghe, cũng cảm thấy kinh ngạc, chẳng trách những thứ này người không hỏi căn do, liền giúp nói chuyện.

Hợp là nhìn Tức đại công tử mặt mũi a!

Vừa thấy Bắc Vực các đại thiên kiêu mở miệng, cho thấy thái độ, cái khác Bắc Vực tiên môn tu sĩ, liền cũng đều không cần phải nhiều lời nữa, trong lúc nhất thời, cũng khiến cho những kia Viễn Châu các nước tu sĩ trên mặt hơi có chút lúng túng, vị kia đứng ra nói chuyện lão tu, cũng không biết nói cái gì tốt.

"Các hoài tâm cơ, bát phương đều động. . ."

Mà vào lúc này, khoảng cách nơi đây không xa một toà cồn cát bên trên, vị kia Kỳ cung chấp cờ đệ tử cũng chính nhíu mày, trong tay một con cờ chậm rãi ở chỉ chuyển động, ánh mắt chậm rãi, từ mấy chỗ phía chân trời đảo qua, làm bầm lâu bầu: "Bây giờ Viễn Châu, ngược lại cũng không phải đơn giản như vậy, người đến so bên ngoài trên nhiều hơn nhiều, mà cái này Vụ đảo Nam Phụng, càng là đại thủ bút, hắn muốn luyện quỷ thần, một khi hình thành, nhất định Bắc Vực đại loạn, những kia tiềm tàng người liền có thể xuất hiện, Thái Bạch tông tốt đẹp cục diện không chắc có thể bảo vệ. . ."

"Mà bây giờ, chỉ có hắn ra cái kia một kiếm sau, ta mới có thể thu hồi cái thứ kia, nhưng hắn chậm chạp bất động. . ."

Vừa nói, nàng vừa bên cạnh cồn cát trên tìm vài đạo hoành thụ, tựa hồ tại nhờ vào đó thôi diễn cái gì, thầm nghĩ: "Hắn sẽ không biết ta ở đây, chẳng lẽ là bởi vì nhìn thấy những kia đang tại xa xa nhìn nơi này người, cho nên mới kéo dài. . ."

Trái tim chính tính toán, mơ hồ đoán được cái gì, chợt trong lòng cả kinh.

Bây giờ khoảng cách nàng ít nhất có trăm dặm địa phương xa, Mạc Cửu Ca

bỗng nhiên hướng về nàng cái phương hướng này liếc mắt nhìn.

Cái kia một chút cũng không biết có phải là thật hay không ở nhìn nàng, nhưng cái này Kỳ cung chấp cờ người chọt trong lòng sinh ra sợ hãi, thân hình đột nhiên trong lúc đó, liền biến mất ở cái này hoang khâu bên trên, một lát sau khi lại xuất hiện thì đã ở một chỗ không biết tên trong địa mạch, quanh thân khí cơ đều đã gắt gao niêm phong lại, đợi một lát, không gặp có kiếm quang bay tới, lúc này mới thở một hơi, thầm nghĩ: "Mạc Cửu Ca cũng không phải Triệu Chân Hồ, lúc trước ta ở Thái Bạch tông hạ cờ, Triệu Chân Hồ không nhìn thấu, bây giờ ta ở đây hạ cờ, Mạc Cửu Ca càng không khả năng nhìn ra thấy xuyên. . ."

"Cái này một trận, Thái Bạch tông chắc chắn dương danh, nhưng không thể toàn thắng. . ."

Ầm ầm!

Ý nghĩ chưa rơi xuống, nàng bỗng nhiên hơi thay đổi sắc mặt, hướng về cái kia Mạc Cửu Ca bên người trăm trượng quý thân nhìn sang.

Đến rồi. . .

Chương 547 : Cuồng Nhân Cuồng Ngữ

Châu các nước tu sĩ xì xào bàn tán, tuy đầy mặt lo lắng lại không dám nói, Bắc Vực chư tiên môn tinh nhuệ thì lại không biết tận cùng, cao thâm khó lường nhìn Mạc Cửu Ca thì bên trong đất trời, bỗng nhiên bỗng dưng nhiều một đạo hung mang, khiến người nhân tâm đều là chấn động.

Hung mang xuất hiện chỗ, chính là cái kia một con đứng ở đại địa, âm phong quần quanh, còn như núi non giống như trăm trượng quỷ thần.

Vụ đảo Nam Phương chính tại cái kia trăm trượng quỷ thần trên đỉnh đầu, nắm quyết ấn pháp, trước sau bận rộn, cũng không biết là không phải là bởi vì Mạc Cửu Ca, cũng làm cho hắn yên tâm, hắn tế luyện cái này quỷ thần tốc độ không những không có tăng nhanh, trái lại càng xa xôi chậm một điểm, càng là muốn mượn cơ hội này đem quỷ thần tế luyện càng hoàn mỹ hơn giống như, bất quá hắn động tác lại chậm, cũng có cái hoàn thành thời điểm, theo hắn cuối cùng một đạo ấn pháp trần rơi xuống, cái này âm u đầy tử khí quỷ thần, liền đột nhiên hung mang lộ, một đạo sắc bén khủng bố khí cơ sinh ra.

Như động đất, đại địa bỗng nhiên run rẩy mấy cái.

Cái này quỷ thần chu vi, thì lại chợt có vạn trượng quỷ khí tràn ngập.

Càng quỷ dị chính là, cái kia quỷ khí càng không tung bay, mà là ngưng tụ một chỗ, như áo choàng giống như bay đến cái kia trăm trượng quỷ thần sau lưng.

Trong thiên địa nhiệt độ, trong nháy mắt hạ xuống, có người pháp bảo bên trên, đều ngưng ra thanh sương.

Bất kể là Viễn Châu các nước tu sĩ, vẫn là Bắc Vực các đại tiên môn đệ tử, vào lúc này đều trong lòng cả kinh, ngay lập tức lùi trăm trượng.

"Ta thành, ta xong rồi. . ."

Cùng lúc đó, đứng ở quỷ thân trên đỉnh đầu Vụ đảo Nam Phượng, bỗng nhiên âm ỉ cười lớn, nhưng cười đáp bên trong thường, tiếng cười lại từ từ yếu đi, hắc bỗng nhiên xoay người hướng về Mạc Cửu Ca nhìn sang, về mặt tựa hồ có hơi đần độn, khóe miệng đều nhẹ nhàng co rút lại một hồi.

Vốn là một mảnh cười lớn, nhưng nhìn Mạc Cửu Ca, trong nụ cười, lại hình như có mấy phần khiếp rụt lại.

"Tuy rằng thành, nhưng còn thiếu bước cuối cùng phải không?"

Mạc Cửu Ca không một chút nào bất ngờ, chỉ là bình tĩnh nhìn hắc, nói: "Cái này một bộ quỷ thân, bây giờ vẫn cứ chỉ có thể coi là binh khí, lực lượng tuy mạnh, lại ít đi linh tính, ta nghe người ta nói, người vừa bắt đầu là dự định đem ta bắt xuống, bù đắp người cái này một đạo quỷ thân binh khí, chỉ bất quá, mạng của ta tuy không đáng giá, cũng không thể tùy tiện cho người, có lẽ người còn có lựa chọn tốt hơn, đến bù đắp nó. . ."

Hắc nhìn Nam Phượng, cười cười nói: "Cái này quỷ thân binh khí, là chính người luyện, vì lẽ đó người so với ta hiểu rõ hơn, tuy rằng kiếm tâm của ta mạnh hơn người một chút, nhưng người cũng nhưng cũng không kém, đem chính mình bù tiến vào cái này quỷ thân trong, có lẽ càng cao hơn. . ."

Nam Phượng nghe hắc, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt cực kỳ.

Qua một lát, hắc mới sâu thẳm nói: "Người là đang buộc ta đi chết sao?"

"Người có chết hay không ta không quan tâm!"

Mạc Cửu Ca phui một cái kiếm bào, nhẹ giọng nói: "Ta chỉ quan tâm người quỷ thân luyện xong không hoàn mỹ. . ."

"Người. . ."

Nam Phượng cắn chặt hàm răng, tuấn mỹ khuôn mặt bên trên, đã là nổi gân xanh.

Qua hồi lâu, hắc mới bỗng nhiên hí lên cười nói: "Không sai, người là luyện cái này quỷ thân lựa chọn tốt nhất, vì lẽ đó ta mới không xa vạ dậm độc thân tới đây, muốn lập kỳ công, nhưng bây giờ ta nghĩ bắt người là không thể, mà cõi đời này, duy nhất có thể cùng người không sai biệt lắm, chính là ta, chỉ bất quá a, bản tọa nhưng là Đế Tôn dưới trướng đệ nhất

người, người thật sự coi ta sẽ tùy vào các người Bắc Vực tu sĩ bức bách. . ."

Nhìn hấn càng ngày càng điên cuồng đáng vẻ, Mạc Cửu Ca chỉ là mặt không hề cảm xúc nhìn hấn.

Mà Vụ đảo Nam Phương trái tim giãy dụa vài lần, đến đâu, chột lại do dự một chút, hấn lúc này, đã có thể mang cái này quý thần lấy ra, cố gắng cũng có vượt qua Mạc Cửu Ca hi vọng, nhưng nhìn Mạc Cửu Ca bình tĩnh như vậy, lại không còn tự tin.

"Thôi thôi, bản tọa liền thỏa mãn người!"

Suy nghĩ sau một hồi lâu, hấn đứng là lộ ra một vết tàn nhẫn ý, uy nghiêm đáng sợ quát khê: "Quý thần bình khí vừa thành, bọn người đều là ta huyết tể, không chỉ có là Viên Châu khó giữ được, phạm là Bắc Vực mười chín châu làm loạn nơi, đều đem không có một ngọn cỏ, mà chuyện này . . ." Hấn bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía Mạc Cửu Ca, lớn tiếng quát: "Cái này thì sẽ là người Thái Bạch tông như vậy ngông cuồng, vì lẽ đó đem sẽ cho Bắc Vực trả giá cao. . ."

Làm ác độc nguyên rủa, hấn bỗng nhiên một chương nặng nề, đánh vào chính mình mi tâm.

Một chương này lực lượng nặng như vậy, lại đem cơ thể chính mình đều đánh trúng từng mảnh từng mảnh vỡ vụn, mưa máu tràn đầy, ở cái này trong cơn mưa máu, đầu hấn nổ tung, chột có một đạo ánh quang bay ra, lại là hấn khổ tu một đời Tiên Anh, tự hủy Nguyên Anh thân thể, liền đã là thế gian kỳ văn, mà Tiên Anh vẫn còn, vẫn có thể đoạt xá hoặc là chuyển sinh, nhưng hấn lại không chút do dự, thẳng hướng cái này trăm trọng quý thần mi tâm bay đi.

Một đạo ánh quang, kính vào trăm trọng quý thần trong cơ thể, biến mất không thấy.

Mà cái kia trăm trọng quý thần, cũng đột nhiên con mắt tụ tập, con người chậm rãi chuyển nhúc nhích một chút.

Đến đây, hấn đã hoàn toàn tan rã nhập quý thần thân bên trong, do người hóa quý, trở thành quý thần một phần, mất luân hồi.

Trình độ nào đó trên, cái này so với tự sát đều đáng sợ.

"Đường đường Vụ đảo Nam Phượng, lại bị hấn một câu nói liên bức đến trình độ này?"

Không biết có bao nhiêu người nhìn thấy màn này, liền cả kinh một hơi nghẹn ở đáy lòng, một lát phun không ra.

...

...

"Không nghĩ tới, bản tọa một đời thích chung diện, cuối cùng lại luân đến như vậy xấu vật. . ."

"Càng không có nghĩ tới, bản tọa đàn trí kiệt lo lắng, luyện này ma thân, cuối cùng luyện ra, lại là ta quan tài. . ."

Cái kia trăm triệu quý thân chậm rãi mở miệng, bên trong đất trời, liền đột nhiên nổ vang một mảnh, theo hấn mở miệng nói chuyện, tựa hồ có vô tận tia chớp màu đen, bỗng dựng sinh sôi, vòng quanh bộ kia ma thân quần quanh, bùm bùm cách cách, trong đó có chút dư âm, kéo dài hướng về nơi khác, chút chút lau qua nước Dao Trì ở ngoài một ngọn núi, mà cái kia một toà thoát nhìn cực kỳ rắn chắc núi đá, lại lặng yên không một tiếng động hòa tan.

"Chân Ma, hấn luyện ra Chân Ma. . ."

"Bực này lực lượng. . . Bực này lực lượng lại há là phàm nhân có thể đối kháng?"

"Thái Bạch tông. . . Thái Bạch tông người, trợ Trụ vi ngược, xem các ngươi kiêu ngạo kết quả. . ."

Mới vừa còn ở bởi vì Nam Phượng tự hủy thân thể, anh quang hòa vào quý thân ma thân cử động mà ngạc nhiên vạn phần chúng tu, bỗng nhiên liền sợ hãi đến hồn vía lên mây, lập tức nhận ra được con kia quý thân ma thân bên trên lay động ra tầng tầng quý dị lực lượng, liền sợ hãi đến liên tiếp lui về phía sau.

Mà ở cái này lùi về sau trong đám người, lại có rất nhiều người mặt danh kỳ diệu, liền con mắt trong tai đều chảy ra máu tươi.

Càng có một ít người, đột nhiên liền ngắt đi.

Những thứ này, đều là gan to bằng trời người, nhìn thấy con kia quỷ thần khác thường, còn dám lấy thần thức đi qua tra xét.

Thần thức hơi động, liền bị tà khí phản phệ, lập tức thương tổn được thần hồn của tự mình!

"Phương. . . Phương đạo hữu, điều này cũng ở các ngươi nằm trong kế hoạch sao?"

Liền ngay cả Túc đại công tử, nhìn tình cảnh này, cũng kinh sợ đến mức cả người run cầm cập một cái.

"Hắn là. . . Ở đi. . ."

Phương Quý tiếng nói chột dạ, nhắm mắt trả lời.

. . .

. . .

"Tiểu nhi đùa lừa, không biết tự lượng sức mình. . ."

Càng xa hơn một chút trong hư không, có người âm thầm mở miệng, vẻ mặt xem thường.

. . .

. . .

Kỳ cung chấp cờ người, thì lại thở dài ra một hơi, tự nói: "Cơ hội tới!"

. . .

. . .

"Sao như vậy? Sao như vậy?"

Nước Dao Trì Ngọc Chân cung bên trong, Mặc Thương lão tu bị khí cơ kia

cách xa nhau trăm dặm kinh sợ, suýt chút nữa ngã nhào một cái từ phong trên lộn xuống, dù là chống đỡ, nhưng cũng bị hãi đến thương thế đều cơ hồ tăng thêm vài lần, đầy mặt khó có thể lý giải được: "Nào có người như vậy, nào có người như vậy, ngồi xem bực này bất thể hung binh xuất thế, người là chỉ lo trước quỷ thần, còn chưa đủ lấy hủy diệt chúng ta nước Dao Trì sao?"

Đúng là bên cạnh hấn Dao tiên tử, bỗng nhiên cảm nhận được một loại toàn thế giới đều đang hoài nghi Mạc Cửu Ca cảm giác.

Cái cảm giác này, cũng làm cho nàng lập tức nghĩ tới điều gì, môi khẽ run.

"Người là nghĩ hướng về ta chứng minh cái gì sao?"

...

...

"Bị người nhìn thật không thoải mái. . ."

Mà vào lúc này, xếp bằng ở trong hư không Mạc Cửu Ca, đón trước người cái kia một bộ trăm trượng quý thần hung khí, tâm tư lại hơi trấn định lên, lúc này trên dưới bốn phía, ánh mắt của mọi người đều tập trung ở hấn cùng bộ kia trăm trượng quý thần trên người, nhưng hấn cảm thụ, lại là càng xa hơn một chút chút ánh mắt, tỷ như bên ngoài trăm dặm cồn cát dưới mặt một cái nào đó trong địa mạch, tỷ như càng xa hơn một chút đám mây.

"Nếu là sư huynh ở là tốt rồi, hấn nhất định biết làm sao ứng phó những tên kia. . ."

Sau đó hấn chậm rãi đứng dậy: "Ta lại không am hiểu, chỉ là hiềm phiến!"

". . ."

". . ."

Vừa nói chuyện, hấn đã đứng dậy, Phù Đồ kiếm nắm trong tay, đón vô tận quý khí, kiếm bào tung bay.

"Người là kiếm đạo thiên tài, nhưng người quá ngạo. . ."

Hắn trước người cái kia một bộ quỷ thần, truyền ra Nam Phương tiếng nói, cái kia tiếng nói bên trong, dường như có chút ngọt ngào cùng ý đau thương cảm giận: "Ta là Đệ Tôn dưới trướng người hầu, ngươi lại như vậy buộc ta, lẽ nào liền không sợ cái này ngông cuồng, sẽ hại chết chính ngươi sao?"

Vừa nói chuyện, cái kia trăm trọng ma thân, đột nhiên một bước bước ra, núi cao giống như bàn tay lớn, âm âm chộp về phía trước.

Tới đây một khắc, cái kia ma chưởng khắp nơi, thiên địa bỗng nhiên xuất hiện đạo đạo vết rạn nứt, như là toàn bộ đất trời như miếng băng mỏng giống như vỡ vụn, không cách nào hình dung mạnh mẽ cuồng phong quét đi ra ngoài, đem khoảng cách nơi đây trong vòng mười dặm tu hành bên trong người, không câu nệ tu vị làm sao, tất cả đều thổi lật trên đất, mà cái này dư âm lan tràn mở ra, thậm chí ngay cả nước Dao Trì trên không, cái kia còn sót lại bốn đóa hoa đào cánh hoa đều đánh tan.

"Đùa lớn rồi?"

Lúc này đã sớm xa xa né tránh Phương Quý, cũng đã giật mình điều động ma nhãn, nhưng chỉ là liếc mắt nhìn, liền bỗng nhiên mi tâm đau nhức, vội vàng nhắm lại, ở cái kia một chút trong lúc đó, hắn lại nhìn thấy vô tận biển máu, tựa hồ muốn đem chính mình cũng cho kéo lọt vào đi.

Cái này đã tuyệt đối không phải một bộ quỷ thần, cái kia thậm chí đại biểu một loại nào đó chí tà cảnh giới.

Hắn lúc này vẫn để ý giải không được cảnh giới kia là cái gì, nhưng trong lòng lại không khỏi lo lắng lên. . .

"Món đồ này, sợ là tông chủ sư bá đến rồi cũng không bắt được chứ?"

Mà từ vị này không đáng tin cậy sư tôn. . .

. . .

. . .

"Ngươi nên tập trung lực lượng ở ta chỗ này!"

Mà đón cái kia một chưởng tạo nên tầng tầng quỷ thần lực lượng, cũng

nhìn thấy chu vi tu sĩ từng cái từng cái như là bị đỉnh núi đặt ở trên người đáng thương đáng vẻ, chính diện đón con kia quý thân Mạc Cửu Ca, chậm rãi lắc đầu, đến lúc này, hẳn lại còn ở nói chuyện, sau đó hẳn như là đối với con kia quý thân bàn tay lớn, làm như không thấy, chỉ là cũng xách trong tay Phù Đồ kiếm, chậm rãi nhắc đến trước người mình đến. . .

Bám tay đạn kiếm, kiếm âm mãnh liệt.

Một tiếng rỗng gâm qua sau, tựa hồ hết thảy đều đọng lại.

Bao quát cái kia hầu như muốn tan vỡ hư không, cũng bao quát cái kia khắp mọi nơi tán loạn quý ý cùng tu sĩ tinh thần.

"Không phải vậy một kiếm này sợ không sử dụng ra được. . ."

Mạc Cửu Ca nói xong vào trong miệng, sau đó trong nháy mắt, kiếm ý mãnh liệt, bên trong đất trời, một mảnh trắng biển tuyết mênh mênh.

"Đó là cái gì?"

Đón cái kia khắp nơi hoàn toàn trắng xóa kiếm ý, tất cả mọi người đều theo bản năng nhắm hai mắt lại, Ngọc Chân cung bên trong xa xa nhìn nơi đây Mạc Thương lão tu cũng là như thế, hai mắt gắt gao nhắm, nhưng trong lòng lại có vô số nghi vấn, không nhìn được liền lớn tiếng gọi hô lên.

Người khác đều đang nhắm mắt thì Dao tiên tử không có, nàng trái lại dị thường cố chấp, trợn to hai mắt nhìn ánh kiếm kia, hai mắt trong, lại bắt đầu có máu tươi chảy rơi đi xuống, nàng tiếng nói vào lúc này lại có vẻ phi thường bình tĩnh: "Trước đây hẳn ở cùng với ta thời điểm, đều là nói một ít ngông cuồng cực kỳ, trong đó ngông cuồng nhất một câu, chính là hẳn nói tới kiếm thứ chín. . ."

"Hẳn đã từng nói, như một kiếm này hoàn chỉnh tìm hiểu đi ra, hẳn sẽ vượt qua Đông Thổ tất cả thiên kiêu. . ."

"Thậm chí hẳn sẽ đẩy ra một phiên chưa từng có ai cửa lớn, nhìn thấy một cái cảnh giới mới. . ."

"Bực này cuồng ngôn, đối ai tới cũng sẽ không tin tưởng, đúng không?"

Chương 548 : Duy Này Nửa Kiếm

"Làm gì lừa gạt ta. . ."

Ở cái kia trắng xóa kiếm khí giống như tuyết biển, phủ kín toàn bộ hư không lúc, tất cả mọi người đều đã không dám nhìn thẳng mảnh này kiếm khí, trái tim sợ hãi, quả thực không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung, nhưng là liền đón mảnh này kiếm khí Vụ đảo Nam Phương, hoặc nói là trăm triệu quý thân, lại vào lúc này bị kích khởi vô tận lửa giận.

Anh quang nhập ma thân, Vụ đảo Nam Phương giống như là đã từ bỏ chính mình sinh mệnh hình thái, mà dung thành quý thân một phần, chuyện này đối với hắn mà nói, tất nhiên là tuyệt vọng, không cam lòng, phần nộ, còn có không cách nào hình dung hận ý.

Hắn thích chung diện, cuồng ngạo, lại có dưới một người trên vạn người thân phận cùng địa vị, làm sao cam tâm hóa thành quý thân?

Hắn là bị Mạc Cửu Ca buộc tới mức độ này, vì lẽ đó hắn hận vô cùng Mạc Cửu Ca.

Bây giờ thân nhập quý thân, mọi việc đều không, hắn duy nhất tưởng niệm, chính là mượn cái này quý thân lực lượng báo thù, mà hắn cũng xác thực cảm giác mình có thể làm được, hóa thành quý thân một chốc lát, hắn liền cảm giác được trăm triệu ma thân bên trong phun trào sức mạnh kinh người.

Cái kia lực lượng là dù là trước đây làm cái này Nguyên Anh tu sĩ cấp cao đều không thể lĩnh hội đến, chỉ cảm thấy thiên địa hệ với mình trong một ý nghĩ, chỉ cảm thấy phía thế giới này ở chính mình ma thân trước mặt đều có vẻ như vậy yếu ớt, hắn thậm chí có loại cảm giác, thật giống chính mình có thể hủy diệt rơi tất cả mọi thứ. . .

Nhưng cũng là ở hắn mới vừa cảm nhận được cái cảm giác này thì cái kia sáng như tuyết kiếm khí liền phủ kín thiên địa.

Hắn ở cái này kiếm khí trong, lại mơ hồ cảm nhận được một loại cảnh giới trên không thua với mình, thậm chí nghĩ áp chế ý cảnh của chính mình.

Cảnh này khiến hắn lại phẫn nộ, lại ủy khuất!

Nếu chính mình hóa thành quý thần, đều còn muốn bị cái kia một kiếm áp chế, vậy mình luyện cái này quý thần lại có gì ý nghĩa?

Chính mình đến Viễn Châu nhạ cái này mới họa, còn có gì ý nghĩa?

Cái kia cháy hùng hực không cam lòng chi tâm, đột nhiên làm cho hắn tâm cảnh trên sinh ra biến hóa, hăng hái giãy giụa, ngập trời ma diễm, phóng lên trời, thời khắc nguy cấp đem cái kia vật ngang ở bên trong trời đất sáng như tuyết kiếm khí xung kích đến chia năm xẻ bảy, liền như là núi lửa dâng lên, cái kia che rơi vào miệng núi lửa băng tuyết thoát nhìn liền như là ngàn năm không đổi, có thể ở núi lửa lực lượng xuống, lại yếu ớt không đỡ nổi một đòn.

"Ha ha, chỉ đến như thế, kiếm ý của người, cũng chỉ đến như thế. . ."

Lại sau một khắc, cái này trăm triệu quý thần uy nghiêm đáng sợ gào thét, cự chưởng đánh ra, mang vô tận hắc sắc ma diễm, đánh về Mạc Cửu Ca trước người.

Nhưng vào đúng lúc này, đón cái kia cuồng bạo vô biên ma diễm, Mạc Cửu Ca lại còn là có vẻ không có nửa phần kinh ngạc, thân hình hắn không lùi, lại càng không tránh, chỉ là cất bước nhật kiếm, kiếm ý cũng thu lại, càng như lưu ly, phô tung xuống hắn trước người chur vực, theo kiếm quang chậm rãi quay quanh, hóa thành một cái tròn, thế gian khó gặp hoàn mỹ chi tròn, chỉ là nhẹ nhàng vòng lên, liền như là trong nháy mắt thu lại tất cả. . .

Ở cái này một cái vòng tròn xuất hiện trong nháy mắt, chur Thiên chi lực, cũng giống như là thu nạp tiến vào một kiếm này.

Mà cái này, liền cũng làm cho một kiếm này lực lượng vô tận tăng lên, như là khoảng khắc trong lúc đó đột phá một cái lại một cảnh giới.

Cái kia vô tận quý thần ma diễm, mang sức mạnh to lớn ngập trời đánh tới, nhưng ở từng tắc từng tắc đánh gãy Chu Thiên kiếm ý lúc, xông về phía trước đến tốc độ cũng càng ngày càng chậm, đợi đến gần rồi cái kia tròn thì càng như là đột nhiên bị cái kia lưu ly kiếm ý cho ngăn lại. . .

Ma diêm cùng kiếm ý đan dệt, lẫn nhau tiêu diệt, dư âm phân tán, làm cho chư thiên như trời phá, chư không một mảnh tan vỡ.

...

...

"Đó chính là hấn kiếm thứ chín?"

Nhìn Mạc Cửu Ca trước người cái kia một cái vòng tròn, cũng nhìn cái kia một cái vòng tròn bên trong ngưng tụ như thực diêm kiếm ý, xa xa nào đó đạo trong địa mạch ẩn thân Kỳ cung đệ tử, liền kinh sợ đến mức suýt nữa kêu ra tiếng, nàng hầu như là có chút si mê giống như nhìn cái kia tròn, trầm tiếng quát khê: "Kiếm ý hoàn toàn ẩn đi, do hư hóa thực, đây là không phá, cái này đã là tiếp cận hoàn mỹ một kiếm, hoặc là nói, cái này vốn là hoàn mỹ. . ."

...

...

"Trước đây lão tổ tông nói bọn họ sư huynh đệ hai cái đều là kỳ tài, còn hơn nhiều chúng ta. . ."

Một nơi khác, một số lai lịch bí ẩn người, cũng trong giây lát ngồi ngay ngắn người lại, gât gao nhìn Mạc Cửu Ca trước người cái kia một luồng ánh kiếm, trên mặt hiêm thấy xuất hiện kinh ngạc đến cực điểm vẻ mặt: "Nhưng vẫn là không nghĩ tới, hấn mới bao lớn tuổi, mới là tu vi bực nào, lại nhưng có thể sử dụng tới như vậy một kiếm, chuyện này . . . Cái này đến tột cùng là kiếm, vẫn là thôi diễn đến cực hạn chữ Thân pháp?"

...

...

Nước Dao Trì Ngọc Chân cung bên trong, Dao tiên tử hại mắt chảy máu, nhưng vẫn cố chấp nhìn cái kia một ánh hào quang đủ để ở ba ngàn dặm ở ngoài nhìn thấy kiếm quang, người khác nhìn thấy một kiếm này, đều đã là giật mình không thôi, vạn phần kinh ngạc, nhưng nàng lại duy độc có vẻ bình tĩnh, cũng như là so với người khác càng nhiều hơn mấy phần kiến

thức, tiếng nói nỉ non nói: "Rửa sạch sơ cuồng quy nhất cảnh, đây chính là hấn trước đã nói. . ."

. . .

. . .

"Không đúng. . ."

Cũng vào đúng lúc này, bất kể là Kỳ cung chấp cờ người, vẫn là một mảnh khác mây trên người thần bí, đều bỗng nhiên ý thức được một vấn đề.

"Hấn một kiếm này cũng không viên mãn, chỉ là nửa kiếm!"

Bọn họ đều là kinh ngạc phi thường, gắt gao về phía trước nhìn sang:
"Nguyên lai Thái Bạch Cửu Kiếm chỉ có tám kiếm rưỡi nói đến, là thật sự!"

. . .

. . .

"Khách khách. . ."

Cũng là ở bọn họ sợ hãi đến cực điểm ý thức đến cái vấn đề này thì cái kia một mảnh chiến cuộc, đột ngột sinh dị biến.

Nguyên bản trăm trượng quỷ thần cùng Mạc Cửu Ca giữa hai người, đã thành giằng co tư thế.

Trăm trượng quỷ thần hung diễm ngập trời, tựa hồ có thể phá diệt tất cả, nhưng Mạc Cửu Ca kiếm ý thành tròn, thu lại một kiếm, làm cho tự thân kiếm ý đạt đến không cách nào hình dung hoàn mỹ cùng quy nhất cảnh giới, liền hai cái ai cũng không làm gì được ai, hung diễm không cách nào về phía trước nửa bước, nhưng Mạc Cửu Ca kiếm ý quy tròn, nhưng cũng không cách nào đón cái kia hung diễm ngập trời lực lượng, tiếp tục lại sản sinh biến hóa như thế nào. . .

Tròn bản thân liền đã là cực hạn.

Chính là bởi vì rửa sạch sơ cuồng cùng biến hóa, mới đạt đến như vậy một cái hoàn mỹ tròn.

Đến cực hạn, tự nhiên không thể lại có cái khác biến hóa.

Nhưng là kiếm ý của hắn cực điểm hết tất cả biến hóa, đạt đến quy nhất cảnh giới, nhưng này trăm triệu quý thân, lại hãy còn hung hiểm ngập trời, Vụ đảo Nam Phương cuối cùng vẫn không có bị con kia quý thân binh khí ăn mòn một đường linh thức, vào lúc này đã không khỏi phát ra kinh thiên động địa trương tiếng cười điên cuồng: "Người cũng chỉ tới đó mới thôi, kiếm ý của người đã mất đi tất cả biến hóa, lại còn có thể có cái gì làm cái này?"

"Người một kiếm này vốn là vì người phụ nữ kia sáng chế, lòng tràn đầy mong đợi viên mãn không thiếu sót, nhưng người gặp phải vốn là một cái giả tạo người, nàng đối với người xem thường, người kiếm đạo liền mất đi tất cả căn cơ, liền cái này viên mãn, đều là giả. . ."

Khách khách. . .

Theo hắn hét lớn, đột nhiên nhìn như lực lượng cũng điều động đến cực hạn trăm triệu quý thân, đột nhiên trở tay, từ chính mình mi tâm trong, rút ra một đoạn cành đào, cái kia cành đào một chốc lát, liền đã ngưng tụ vô tận quý thân khí, lại trở nên như dài mấy chục triệu, phía trên từng đoá từng đoá hoa đào, cũng tại lúc này trở nên màu đen kịt, hướng về Mạc Cửu Ca đón đầu đánh rơi xuống.

"Bắc Vực Kiếm thánh, người thành tại tâm cảnh, cũng đem bại vào tâm cảnh. . ."

Từng đoá từng đoá hoa đào, tựa như ác mộng, dồn dập rơi rụng.

Đã mất hết tất cả biến hóa Mạc Cửu Ca, đón bất thành linh lực lượng, cái gì cũng làm không được.

Hắn hầu như chỉ có thể nhìn màu đen hoa đào rơi rụng, vượt qua hắn có khả năng chống đối lực lượng cực hạn, sau đó nhìn cái kia tròn tan vỡ.

. . .

. . .

"Thật sự kết thúc sao?"

Xa xa địa mạch phía dưới, Kỳ cung chấp cờ người, đã không nhìn được hơi nhắm hai mắt.

Nàng nhỏ dài ngón tay, nhẹ nhàng bắt, tựa hồ tại vôi vã thôi diễn.

"Thái Bạch Cửu Kiếm, là bây giờ trên đời, gần nhất viên mãn Tâm kiếm một mạch!"

"Một kiếm một tâm cảnh, một kiếm một tâm kiếp. . ."

Đến lúc này, nàng hai mắt trong, đều đã biến mất rồi con người, thay vào đó, chính là vô tận tung hoành cờ tuyến, cùng với các loại diễn biến: "Ba vị trí đầu kiếm chính là cầm kiếm, cầm kiếm lâm giang hồ, cầm kiếm chém quần xấu, cầm kiếm phá mệnh mông, là kiếm đang giúp hấn."

"Bên trong ba kiếm, nhưng là nhân kiếm hợp nhất, lấy kiếm thủ tâm, mượn kiếm hỏi ý, quy kiếm tại tâm."

"Thế nhưng sau ba kiếm, từ thứ nhất kiếm bắt đầu, liền có quăng kiếm chi ý!"

"Cái kia thứ nhất kiếm là lĩnh ngộ nhân gian chân ý, tự giác đạo tâm viên mãn, không cần ở kiếm bên trong cầu lấy, kiếm thứ hai là thà rằng lấy cầm ca thơ rượu, cũng không muốn nâng kiếm, trong lòng chỉ có cái kia mùi dấm hoa đào, sở dĩ như vậy xem ra, hấn kiếm thứ chín, nguyên bản liền hấn là hoàn toàn quăng kiếm quy thủ mới là, điều này cũng phù hợp tâm tình của hấn, xác thực chỉ nghĩ cùng cô gái kia quy ẩn rừng đào, từ đây phong kiếm không ra, tiêu dao một đời. . ."

"Cái này chính là hấn mong muốn nhân gian viên mãn, đạo tâm không tiếc, có thể sau đó, dù sao vẫn là gặp này một kiếp. . ."

"Nhân gian đã không có viên mãn, đạo tâm vĩnh viễn khuyết điểm, cái kia chuyện này . . ."

". . ."

". . ."

Thôi diễn đến vậy, Kỳ cung chấp cờ người bỗng nhiên mở mắt ra, đầy mặt

khó có thể tin.

"Lại là tử lộ?"

"Coi như theo trước hần đường đến đi, cái này Thái Bạch Cửu Kiếm, thôi diễn đến cực hạn sau khi, cũng là tử lộ?"

"Vậy hần chuyện này . . ."

". . ."

". . ."

"Xong, Mạc lão cửu muốn số xui?"

Mọi người nhìn ra không giống, liền cũng có từng cái không giống lo lắng.

Người khác nhìn ra chính là Mạc Cửu Ca kiếm đạo biến hóa, Phương Quý nhìn ra cũng chỉ có Mạc Cửu Ca tựa hồ đã bị cái kia ngập trời ma khí áp chế, đến lúc này, dù là lúc biết chính mình lấy ma nhãn nhìn về phía Mạc Cửu Ca, sẽ có thể bị cái kia ma ý phản phệ, hần cũng cuối cùng không lo được tất cả, vội vã mở ma nhãn, hướng về lúc này chiến trường kia nhìn sang, sau đó trong lúc nhất thời trở nên tâm thần lạnh lẽo.

Lúc này song phương, thần niệm hỏa diễm, đều đã bành trướng đến cực hạn.

Mạc Cửu Ca thần niệm hỏa diễm, thần quang ngưng tụ, thu lại một chỗ, lại sáng ngời tới cực điểm, như Kim Ô.

Mà cái kia trăm trượng hung thần, lại là hung diễm dội, như một cái biển lửa.

Vốn là song phương giằng co, nhưng theo cái kia từng đoá từng đoá hoa đào rơi rụng, cái kia một cái biển lửa, liền đã thanh thế thật lớn, thôn phệ tất cả, dần dần áp chế qua Mạc Cửu Ca thần quang, đến cuối cùng, lại còn từng bước từng bước xâm chiếm, từng diễm từng diễm làm cho Mạc Cửu Ca thần niệm tan vỡ.

Tựa như U Minh đã bao phủ thế giới, lại không nửa diễm ánh sáng.

Song phương lực lượng chênh lệch rõ ràng như thế, chính mình cái kia không hăng hái sư tôn, lại còn có thể làm những gì?

"Bá. . ."

Mạc Cửu Ca thần niệm hỏa diễm, đột nhiên biến mất sạch sành sanh.

Phương Quý nhìn tình cảnh đó, suýt nữa ngã nhào một cái té lăn trên đất, còn coi chính mình nhìn ra thấy sai rồi. . .

Mắt thấy đến này thần niệm hỏa diễm, vốn cũng đã bị ma diễm áp chế, rõ ràng không chống đỡ được, nhưng ở cái này cửa ải, lại biến mất rồi?

Chương 549 : Thiên Thượng Kiếm Tiên

Phương Quý bây giờ cũng rõ ràng, chính mình bây giờ dùng ma nhãn có thể nhìn thấy, kỳ thực chính là người thần niệm.

Đạo tâm càng cường đại, thần niệm liền càng cường đại, cái kia ánh lửa liền càng cường.

Mà bây giờ, Mạc Cửu Ca triển khai Thái Bạch Cửu Kiếm cuối cùng một kiếm, cùng Vụ đảo Nam Phương tranh chấp, vốn là tranh tài chính là đạo tâm, hoặc là nói là Mạc Cửu Ca ở dùng đạo tâm của chính mình, đi đối kháng Vụ đảo Nam Phương dùng chính mình chế tạo đi ra cái này quý thần binh khí.

Trước đây hắn lấy ma nhãn đến xem ngôi xếp bằng ở giữa không trung Mạc Cửu Ca, liền nhìn thấy hắn thần niệm, lúc cường lúc yếu, cường lúc hầu như là phủ kín toàn bộ phía chân trời, khi còn yếu hầu như nhỏ đến nhìn không rõ ràng, vậy hắn là nói rõ Mạc Cửu Ca tâm thần, đang có biến hóa long trời lở đất, cái này có lẽ cùng nỗi lòng của hắn có quan hệ, thế nhưng dù như thế nào, ở gần địch lúc, hắn thần niệm nhất định là cực kỳ mạnh mẽ.

Sự thực cũng là như thế, Mạc Cửu Ca kiếm thứ chín, hoặc nói là kiếm thứ chín cái kia nửa kiếm triển khai ra thì hắn thần niệm xác thực đạt tới cực điểm, liền như hắn vẽ ra cái kia tròn, đại diện cho hắn từ này đạo tâm không tiếc, đã đạt đến cực hạn, lại không biến hóa.

Đến lúc này, hắn thậm chí quăng kiếm đều có thể!

Một khi quăng kiếm, kiếm đạo tu vị có lẽ sẽ không còn, nhưng tâm tình của hắn lại viên mãn.

Tâm kiếm một mạch, nguyên bản chính là lòng đang trước, kiếm ở phía sau.

Tâm cùng kiếm, ở Mạc Cửu Ca kiếm thứ chín trước nửa kiếm bên trong,

cũng đã đạt đến hoàn mỹ nhất hợp nhất.

Vì lẽ đó hắn mới có thể mượn cái này nửa kiếm, vẽ ra cái kia hoàn mỹ tròn.

Chỉ bất quá, tựa như Vụ đảo Nam Phương nói, Mạc Cửu Ca cái kia tròn, cuối cùng hư, hắn sau ba kiếm, có thể nói đều là hư, dù cho hắn đã nói qua, chỉ cần mình tâm là thật sự, kiếm đạo lĩnh ngộ chính là thật sự, nhưng là hắn những kia lĩnh ngộ, chung quy chỉ là hắn lĩnh ngộ, cao thâm đến đâu kiếm ý, cũng sẽ lại phía sau cùng đối với cái kia sự thực, cái kia chính là viên mãn đã không còn viên mãn. . .

Vì lẽ đó cái này trước nửa kiếm, hầu như là tất bại.

Nhưng dù cho biết tất bại, điều này cũng sẽ có cái quá trình, sao có thể nghĩ đến, Mạc Cửu Ca thần niệm đột nhiên biến mất?

Kể cả kiếm ý của hắn, trong nháy mắt biến mất sạch sành sanh. . .

Làm sao sẽ biến mất?

Phương Quý trong giây lát này, cả người đều bối rối.

Ngoại trừ người chết, còn có ai thần niệm sẽ đột nhiên biến mất sạch sành sanh?

. . .

. . .

Lúc này cảm thấy đột ngột cùng sợ hãi, không chỉ là Phương Quý, còn có Kỳ cung chấp cờ người cùng mây trong thần bí người tới.

Bọn họ đang nhìn đến Mạc Cửu Ca cái kia nửa kiếm thì liền đã rõ ràng Mạc Cửu Ca sau ba kiếm con đường, cũng ở cái kia thời khắc nguy cấp thôi diễn ra kết quả của trận chiến này, cái kia chính là Mạc Cửu Ca tất nhiên sẽ bại, mà sự thực phát triển, cũng cùng bọn họ nghĩ tới giống như, có thể chẳng ai nghĩ tới, lại ngay vào lúc này, xuất hiện bọn họ bất ngờ biến hóa, sắp suy tàn Mạc Cửu Ca, lại biến mất rồi.

Hắn làm sao sẽ biến mất?

Hắn đi nơi nào?

...

...

"Người ở đâu?"

Mà vào lúc này, phần nộ nhất cùng kinh ngạc, không thể nghi ngờ chính là Vụ đảo Nam Phương, hoặc nói cái kia trăm triệu quý thân.

Hắn vốn là cuối cùng một niệm chính là tự tay giết chết Mạc Cửu Ca, sau đó hủy diệt nước Dao Trì, lại đem chu vi tu sĩ giết cái không còn một móng, mà bây giờ, mắt thấy máu chốt nhất một cái nguyện vọng sắp đạt thành thì chính mình đối thủ lại ở trước mặt mình biến mất rồi?

Hắn đã có vô cùng lực lượng, có thể hủy diệt tất cả, nhưng đối thủ không gặp làm thế nào làm?

Cảnh này khiến hắn trống trơn tự nhiên, liền như là một quyền đánh vào trong không khí, sau đó liền mạng rỗng to lên, âm thanh thẳng vào mây trời, phảng phất đem cái kia một mảnh bầu trời đều chấn động đến mức oanh âm âm âm, sấm rền liên thanh, hắn phần nộ xoay người, ma thân đi đến nơi nào, đại địa đều bị chấn động thành một đạo một đạo kẽ nứt, sau đó ẩn sâu ở dưới nền đất dung nham đều từ kích bên trong dâng lên, từng mảng từng mảng cháy đỏ màu sắc.

Cái này nhân gian, phảng phất đã chân chính biến thành địa ngục.

Oan quý khóc gào, quý khí âm trầm, dung nham chảy xuôi, tuyệt cảnh hàng lâm.

Sau đó cũng là ở sự phần nộ của hắn ở trong người tích tụ, đạt đến một cái không cách nào hình dung trình độ thì không trung đột nhiên vang động.

Đó là cuồng phong gọi lên áo bào, bay phần phật âm thanh.

Cái này trăm triệu quý thân kinh ngạc đầu, liền nhìn thấy hắn muốn tìm cái kia đối thủ.

Một thân kiếm bào Mạc Cửu Ca, liền đứng ở nó trên đỉnh đầu, giữa không

trung, kiếm bào trắng như tuyết, không nhiễm một hạt bụi, hấn đứng ở nơi đó, trở tay cầm kiếm, liền như là bản thân tựa như thiên địa một phần, cuồng phong gọi lên hấn kiếm bào, lay động lay động phiêu phiêu, cười gió mà đi.

Hấn là ở chỗ đó, nhưng là mọi người trong thần thức, lại không cảm ứng được hấn.

Coi như lúc này ở Phương Quý ma ở trong mắt, hấn cũng là không tồn tại, thần niệm hỏa diễm không chút nào tồn.

Phương Quý bỗng nhiên ý thức được một vấn đề.

Thần niệm hỏa diễm có thể ở trong mắt hấn biến mất sạch sành sanh, ngoại trừ người chết, còn có. . .

. . .

. . .

"Nhân gian không có chân ý, cần gì phải ở nhân gian tìm?"

Nhìn phía dưới rít gào phần nộ trăm triệu quý thần, cũng nhìn cái kia một mảnh U Minh bừa bãi tàn phá, tuyệt vọng hàng lâm, không còn nữa một tia hi vọng nhân gian, Mạc Cửu Ca chợt cười to, sau đó thả người bay xuống, ôm theo một luồng ánh kiếm, từ trên trời hướng về nhân gian chém rơi đi xuống.

"Rửa sạch sơ cuồng quy nhất cảnh. . ."

Đây là hấn Thái Bạch Cửu Kiếm kiếm thứ chín trước nửa kiếm, cũng là trước hấn phát huy ra, lại không thể chống đối đại diện cho tuyệt vọng trăm triệu quý thần kiếm đạo cảnh giới, nhưng vào lúc này, hấn do đó rơi xuống, kiếm đạo chân ý bỗng nhiên lại vào lúc này sinh ra cái khác biến hóa, dường như thời khắc nguy cấp gãy chuyển, từ cái kia đi tới cực hạn nhân gian viên mãn chi kiếm, hóa thành một đạo khác tuyệt nhiên không giống kiếm ý.

"Mới biết ta vốn trên trời tiên!"

Bên trong đất trời, bỗng nhiên tiếng sấm chấn động chấn động, đạo uẩn lưu

chuyển, phảng phất bên trong đất trời, có món đồ gì là do một kiếm này mà sinh ra cộng hưởng.

...

...

"Bạch!"

Cái kia một luồng ánh kiếm bỗng nhiên trở nên huyền diệu đến cực điểm, bỗng dung sinh sôi một loại không cách nào giải thích đạo uẩn.

Như nhất định phải hình dung, cái kia chính là tiên đạo hơi thở.

Một kiếm này, lại ở nhân gian tuyệt vọng cảnh giới, lần thứ hai sinh ra biến hóa, hóa mà làm vì tiên, hoặc là nói, quay về tại tiên.

...

...

"Rửa sạch sơ cuồng quy nhất kính, mới biết ta vốn trên trời tiên!"

Xa xa địa mạch phía dưới ẩn thân Kỳ cung chấp cờ người, đột nhiên từ dưới nền đất vọt ra, rất xa nhìn về phía cái kia từ trên trời giáng xuống một luồng ánh kiếm, nguyên bản vẫn luôn là tái nhợt cực kỳ, hoàn toàn không có một chút hồng hào trên mặt, lại vào lúc này dâng lên vô tận máu tươi, làm cho nàng cả khuôn mặt đều trở nên đỏ tươi ướt át, vẻ khiếp sợ phủ kín ở trên mặt, thậm chí đã bị sợ hãi chiếm đầy. . .

"Nguyên nhân chính là nhân gian không có chân ý, mới biết chính mình chính là trên trời tiên. . ."

"Đây mới là hoàn chỉnh kiếm thứ chín sao?"

"Nhưng là. . . Nhưng là hấn. . ."

Dù là bên người không người, nàng cũng ở vội vã kêu to: "Nhưng là một kiếm này làm sao sẽ ở trong tay hấn triển khai ra?"

...

...

"Đó là cái gì?"

Cách đó không xa mấy trong ẩn giấu mấy vị thần bí người tới, nhìn một kiếm này, đã đột nhiên choáng váng.

Kiếm quang phô nhiễm ba ngàn dặm, rọi sáng trên mặt của bọn họ mặt hoảng sợ.

...

...

Xa xôi Tây Hoang, một mảnh hoang lạnh đại địa bên trên, dựng đứng vô số cực lớn nham thạch, chúng nó lẻ loi tọa lạc ở mảnh này hoang vu đại địa bên trên, không biết bao nhiêu vạn năm, phẳng phát vẫn như vậy, cũng giống như sẽ vẫn tiếp tục như vậy, nhưng là ở cái kia nước Dao Trì bỗng nhiên xuất hiện một kiếm này, thiên địa nổ vang lúc, bỗng nhiên có một khối nham thạch bùn đất đổ rào rào hạ xuống, sau đó lộ ra một con mắt.

Cái kia con mắt chuyển động, hướng về nước Dao Trì phương hướng nhìn sang, bỗng nhiên rơi lệ.

Tạp đỏ bùn, nước mắt như máu, uồn lượn lãn xuống.

"Rốt cục lại muốn bắt đầu rồi sao?"

...

...

Mênh mông Đông Hải phía dưới, một toà đạo uẩn ẩn sâu đáy biển trong hang động, ẩn giấu một viên che kín trời sinh đạo văn trứng thần, nó đã yên lặng tĩnh ở đây không biết dài đến đâu thời gian, nhưng ở cái kia một kiếm xuất thế lúc, tựa hồ xúc động trong thiên địa một loại nào đó nhịp điệu, nhiều lần khúc chiết, sau đó trở về cái này viên trứng thần bên trên, liền, tron nhẵn như gương trứng thần, liền bỗng nhiên khẽ run, xuất hiện một tia vết rách.

"Muôn xuất thế?"

Mấy vị Lão Long Vương đều căng thẳng nhìn vết nứt kia, vẻ mặt cũng không biết là vui mừng, vẫn là sợ hãi.

...

...

Xa xa Nam Hải Vụ đảo, bỗng nhiên quỷ thần đến khóc, chung quanh bay trồn, loạn thành một đoàn.

Động tĩnh này đã kinh động một cái nào đó ở cổ lão trong động phủ ngồi xếp bằng người tuổi trẻ, bên tay hấn yêu đao, bỗng nhiên nhẹ giọng kêu run.

Kêu run bên trong, tựa hồ ẩn giấu một loại nào đó sâu sắc không cam lòng cùng hận ý.

Đúng là người tuổi trẻ này, nhếch miệng lên vẻ mỉm cười, hồi lâu mới nhẹ giọng nói: "Thú vị!"

...

...

"Được lắm lấy kiếm quy tiên!"

Mà ở Đông Thổ, một cái nào đó cổ tùng phía dưới, cầm trong tay kim châm, chăm chú quan sát bị hấn quán vào trên bàn, cái bụng hướng lên trời cóc, cân nhắc từ nơi nào bắt đầu xuống châm ông lão, cũng cảm nhận được cái kia xa xôi vô tận nơi truyền đến một tia đao uân, bàn tay bỗng nhiên nhẹ nhàng bắt đầu run rẩy, hấn trên mặt lóe qua cũng không biết là lo lắng vẫn là cảm khái vẻ mặt, nhưng sau một hồi lâu, hấn lại chỉ là nhẹ nhàng khen ngợi.

"Được lắm trên trời Kiếm Tiên!"

...

...

"Đó là. . ."

An Châu nước Sở Thái Bạch tông bên trong, chính đang tại trong khuê phòng cho Thiết nương tử chăm chú rửa chân Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ, mới vừa nắm qua khăn mặt muốn lau, chợt trong lòng cả kinh, sau đó vội vàng ném khăn mặt, nhanh chân chạy ra ngoài cửa, hấn trọn to hai mắt nhìn về phía Viễn Châu phương hướng, kích động chòm râu đều đang run rẩy lên, run giọng nói: "Sư đệ, sư đệ thiên tư, quả nhiên ghê gớm. . ."

"Nhưng là. . ."

Vừa nói, vẻ mặt của hấn, cũng hình như có chút bất đắc dĩ: "Nhưng là ta cũng không nghĩ tới, lại như thế ghê gớm a. . ."

. . .

. . .

Nơi nào đó thâm cốc công tre, bỗng nhiên nhẹ nhàng mở ra.

Một cái nào đó thân bí cung điện, bỗng nhiên vang lên tiếng chuông du dương.

Một cái nào đó trong thôn xóm, có ông lão cau mày, phiền muộn đập tẩu thuốc lớn. . .

. . .

. . .

Mà ở một kiếm này phát sinh lúc, Mạc Cửu Ca chỉ là nắm một kiếm mà rơi, chém ở cái kia hung thế ngập trời trăm trượng quỷ thần đỉnh đầu.

Lại sau đó, trăm trượng quỷ thần liền đột nhiên cứng lại rồi.

Một thân ma khí, vào lúc này đột nhiên như là gặp phải nước sôi, một tia một tia, biến mất ở bên trong đất trời.

Vô tận ma khí, có thể yếm không nhân gian, nhưng cũng hết lần này tới lần

khác gặp phải trên trời đèn tiên ý.

Liên cái này sức mạnh vô địch, bỗng nhiên liền trở thành một chuyện cười, hạo nhiên vô tận quý thân khí tức, từ cùng cái kia một kiếm tiếp xúc địa phương bắt đầu tan vỡ, nhìn như chậm chậm, kì thực cấp tốc đến cực điểm, tựa như băng tuyết gặp ánh mặt trời cũng tựa như nhanh chóng tan rã, vì lẽ đó tạo thành hấn thân thể oan hồn, vào lúc này như được đại xá, chính gào thét liên thanh, từ trên người hấn bay xông tới, biến mất tại bên trong đất trời.

Cái này như đại quý thân, rất nhanh liền trở thành một cái cái thùng rỗng.

Sau đó cái thùng rỗng đều hủ hủy, chỉ còn lại một đạo tàn niệm, đó là Vụ đảo Nam Phương.

Vụ đảo Nam Phương tàn niệm nhìn trên đỉnh đầu đạo kia tập kiếm bào, tựa hồ muốn nói cái gì, chung quy không hề nói gì đi ra.

Liên ở cái này tàn niệm biến mất một chốc, liền chỉ còn Mạc Cửu Ca một người đứng ở không trung.

Áo bào bay khắp, còn như trích tiên.

...

...

"Ai có thể nghĩ tới đây?"

Kỳ cung chấp cờ người, run giọng đã mở miệng: "Thế gian tất cả mọi người, đều cho rằng sẽ đem cái cảnh giới kia mang lâm nhân gian chính là Nam Hải Vụ đảo vị kia, chỉ có hấn, tu vị đến, tích lũy đến, thiên vận cũng đến, có thể mưu tính lâu như vậy, nguyên lai. . ."

"Để thế nhân cái thứ nhất nhìn thấy con đường kia người, là hấn. . ."

Chương 550 : Một Kiếm Này, Quá Sớm

Thiên địa vắng vẻ, một mảnh thanh tĩnh.

Theo cái kia trăm trượng quý thần hủ hóa, cuồng phong kéo tới, đem chu vi còn sót lại quý thần thổi đến mức sạch sành sanh, chỉ như một trảng sương mù dày tản đi, cũng không tiếp tục tia sợi, phía đông mặt trời mới mọc đã có quang mang chiếu khắp, rơi xuống ở cái này nước Dao Trì quanh thân đại địa bên trên.

Không trung liền đám mây cũng không có, càng thấy không được nửa phần quý tà khí.

Chỉ có cái kia một kiếm lưu lại đạo uẩn tiên quang, kéo dài không tiêu tan, chút có lẽ là vết tích, điểm điểm xuất hiện ở nước Dao Trì chu vi hư không, làm cho cái này một mảnh bình thường quốc gia, vào lúc này bỗng nhiên có chút tiên đạo khí cơ.

Nước Dao Trì nào đó điều ngũ cổ phần cuối, có một cây từ lâu chết héo cây liễu, bỗng nhiên rút ra chồi non.

Một cái nào đó khô cạn đáy giếng, ồ ồ bốc lên nước suối.

Liền ngay cả một cái nào đó điều từ lâu sinh cơ đoạn tuyệt, chết héo một lúc lâu linh mạch, cũng vào lúc này bị đạo uẩn kinh động, thoáng hồi phục chút sinh cơ.

Nước Dao Trì chu vi, có vô số tu sĩ, nhưng vào lúc này, lại đều một mảnh vắng lặng, bọn họ đều hai mặt nhìn nhau, không người lên tiếng, cũng không biết là ở cảm ứng lúc này chu vi biến hóa tế nhị, vẫn là ở về che giấu cái kia từ trên trời giáng xuống kiếm quang. . .

Lúc này vị thời gian, có dài, có ngắn.

Rất nhanh liền có người phản ứng lại, sau đó bỗng nhiên đạp bước tiến lên, hướng về Mạc Cửu Ca phương hướng, vái chào.

Theo một người áp lễ, những người khác cũng rất mau cùng phản ứng lại, từng cái từng cái tiến lên hành lễ, Tức đại công tử cũng tốt, Tiêu Kiếm Uyên đệ tử cũng tốt, những kia ở lần này Vĩnh Châu ma loạn bên trong hết đại lực Bắc Vực tiên môn tinh nhuệ, vào lúc này từng cái từng cái đều tỉnh ngộ ra, sau đó không cần trò chuyện một lời, một cách tự nhiên, liền đều hướng về đeo kiếm mà đứng Mạc Cửu Ca vái chào.

Loại cảm giác đó rất vi diệu.

Bọn họ nhìn cái kia một kiếm, liền tự đáy lòng sinh ra lớn lao kính phục, phảng phất lĩnh ngộ chút gì.

Lúc này bọn họ, chính mình kỳ thực đều nói không rõ ràng, chính mình lay chính là cái kia một người, vẫn là cái kia một kiếm.

Có lẽ lấy bọn họ lúc này tu vị mà nói, bọn họ vẫn còn không hiểu một kiếm này mang đến ý nghĩa, nhưng phạm là trong ngày thường đề tâm người tu hành, lúc này một cách tự nhiên, liền sinh ra cảm ứng, đạo tâm cộng hưởng phía dưới, nhượng bọn họ áp lễ, biểu thị tôn trọng.

Liền, chư thiên trong lúc đó, chúng tu lay phục.

. . . Phương Quý không có áp lay, hẳn hoàn toàn không có gì cảm ứng.

Lúc này hẳn còn tưởng rằng những thứ này người là bị Mạc lão cửu một kiếm bị dọa cho phát sợ.

Trong lòng cũng là vừa mừng vừa sợ, ba bước hai bước đem cũng theo người khác áp lễ tiểu Lý kéo lên, nói: "Nhân gia lay nhân gia, người trong nhà lay cái gì?" Sau đó liền lôi kéo nàng hướng về Mạc Cửu Ca nhẹ chạy tới, có chút hưng phấn vây quanh hẳn đi vòng hai vòng, sau đó gật đầu khen: "Không tồi không tồi rất tốt, sư phụ người lúc này biểu hiện rất tốt a, con kia quỷ thần liền như thế làm thật?"

Mạc Cửu Ca sử dụng tới một kiếm này sau, cũng hơi tập trung, ánh mắt xa xưa, không biết nhìn về phía cái gì.

"Làm thật!"

Qua một hồi lâu, hẳn mới trả lời, sau đó khe khẽ lắc đầu, trên mặt vô cùng

bình tĩnh.

"Lợi hại như vậy quý thần đều có thể làm thịt, vậy sau này chúng ta Thái Bạch tông còn không đến nghênh ngang mà đi?"

Phương Quý đầy mặt vui mừng, lồng ngực đều không khỏi rất cao mấy phần.

Nhìn chu vi hư không vắng vẻ, vạn tu làm lễ đáng đáp, hẳn không khỏi hưng phấn lên. . .

Có như thế một sư phó, sau đó ta ở Bắc Vực còn sợ ai?

Không đúng, ta ở thiên hạ này còn sợ ai?

Nhìn hẳn hứng thú bừng bừng đáng vẻ, cũng nhìn ra hẳn đối với mình một kiếm này, tựa hồ không có nửa điểm kính nể.

Mạc Cửu Ca bỗng nhiên khẽ cười khỏ, nói: "Ta phải đi!"

...

...

Lúc này chu vi chúng tu, áp qua một lễ sau khi, đại đa số vẫn cứ trầm mặc.

Có chính là còn chìm đắm ở cái kia một kiếm bên trong, không dám có nửa phần thả lỏng, bọn họ ngồi xếp bằng ở đi xuống, vận chuyển tất cả thần thức, cố gắng nghĩ lại cái kia một kiếm đáng đáp, dù cho cái kia một kiếm cao thâm, khiến cho bọn họ hoàn toàn mò nói chuyện không đâu, nhưng là bọn họ vẫn là nghĩ làm hết sức đem cái kia một kiếm dấu ấn ở lại chính mình đáy lòng, dù là chỉ có một tia, cũng có thể cho mình lợi ích to lớn!

Mặt khác có một ít người, nhưng là không cảm giác được cái kia một kiếm huyền diệu, chỉ là thần phục tại cái kia một kiếm cường đại.

Vì lẽ đó bọn họ lúc này, cũng không dám lên tiếng, chỉ đành hoàng thủ ở một bên.

"Nhanh, nhanh, khu binh tuần tra, nhìn chu vi còn có cái gì còn sót lại quý thần, vạn không thể để chúng nó quấy nhiễu đến nước Dao Trì!"

Mà ở khác một sương bên trong, Viễn Châu các nước tu sĩ lúc này cũng phản ứng lại, trong bọn họ cũng có chút người bị vừa nãy cái kia một kiếm làm sợ hãi, thật lâu không dám phát một lời, bất quá so với những người khác đến, lại vẫn là phản ứng nhanh, rất nhanh liền có người vội vã hạ lệnh, người đi bốn phương tám hướng điều tra: "Những này quý thần thiện nhất biến hóa, có thể ngàn vạn không thể lại nhượng bọn họ trốn ở nơi này, gây thành đại họa!"

Vừa dẫn dò, bọn họ các nước tu sĩ bên trong, cũng có mấy vị tu vị cao thâm người, liền một phen sau khi thương nghị, dặt tay nhau hướng về giữa không trung bên trong chạy tới, rất xa liền hướng về Mạc Cửu Ca chấp tay, cười nói: "Mạc tiên sinh một kiếm chém quý thần, thực sự là. . ."

Nhưng bọn họ lời còn chưa nói hết, liền cảm thấy được bầu không khí có chút quái lạ.

Trái tim khẽ run, quay đầu nhìn lại, liền thấy chung quanh chính có vô số đạo ánh mắt hướng về bọn họ nhìn lại.

Trong ánh mắt kia, đều là bất mãn cùng xem thường.

Càng là tất cả Bắc Vực tiên môn tinh nhuệ, đều chính cau mày nhìn bọn họ, tựa hồ phiến bọn họ quấy rầy mọi người thanh tĩnh.

Không khí này thực sự quái lạ, cũng không khỏi nhượng bọn họ có chút lúng túng, không biết nên không nên nói tiếp.

...

...

"Một kiếm kinh thế, vạn cổ lưu danh!"

Mà vào lúc này, rất xa hoang khâu bên trên, Kỳ cung chấp cờ người cũng chính chậm rãi đứng thẳng người lên.

Vừa nãy cái kia một kiếm xuất hiện, nàng cũng lạy phục xuống.

Bất quá khi nàng đứng lên sau, trên mặt của nàng nhưng không có giống như người khác kính phục cùng vẻ kích động, trái lại xuất hiện một vết

nặng nề ngọt ngào, thấp giọng tự nói: "Thế nhân đều nói An Châu từng ra mấy cái Tiềm long, trong đó tốt nhất người, chính là Thái Bạch tông hai vị kia sư huynh đệ, bất quá như vậy Tiềm long quá nhiều, bốn vực một đảo, thất hải bát di cửu bất tri, không biết có bao nhiêu người như vậy, thả ở như thế lớn ván cờ bên trong, Thái Bạch tông hai vị này, dù có chút thiên tư, cũng thực tại không tính là tuyệt đỉnh. . ."

"Có thể chẳng ai nghĩ tới, cái thứ nhất đem con đường kia mang tới nhân gian đến, lại là bọn họ hai người. . ."

"Một cái, hậu thế người trước triển lộ chữ Thần pháp, biểu thị hẳn đã thấy con đường này. . ."

"Một cái khác, lại trực tiếp nói cho người khác đường này là cái gì. . ."

"Thiên hạ đại loạn sắp tới, mà hẳn vậy. . ."

Cái này Kỳ cung chấp cờ người hơi tập trung, bỗng nhiên mắt lộ sát cơ: "Sắp sửa đại họa lâm đầu!"

"Thiên tư quá cao, liền dễ dàng tao ngộ tâm kiếp, nửa đường chết trẻ!"

"Mà cảnh giới đi ở tu vị đằng trước, càng là sẽ cho mình rước lấy lấy chết tai họa. . ."

. . .

. . .

"Đi đâu?"

Nghe Mạc Cửu Ca đột nhiên xuất hiện một câu nói, Phương Quý cũng kinh hãi, vội vàng hỏi.

Mạc Cửu Ca không hề trả lời Phương Quý lời nói, mà là chậm rãi suy tư điều gì, một lát mới chậm rãi mở miệng, nói: "Ta làm vì một kiếm này, phí thời gian trăm năm, vốn tưởng rằng lĩnh ngộ quá chậm, lại không nghĩ rằng, trên thực tế vẫn là quá nhanh. . ."

Thờ dài một tiếng, hẳn nói: "Nhân gian vẫn không có chuẩn bị kỹ càng tiếp thu một kiếm này, vì lẽ đó ta chỉ có thể tạm thời tách ra!"

"Tách ra?"

Phương Quý nghe xong hẳn, cả người đều bối rối một thoáng.

Chính là hẳn chỉ có cảnh giới Kim Đan, cũng nhìn ra được Mạc Cửu Ca cái kia một kiếm cường đại.

Đã có mạnh mẽ như vậy một kiếm, cái kia còn cần tránh ai?

Còn có ai đáng giá lúc này Mạc Cửu Ca đi tách ra?

"Ta lúc này tách ra, ngược lại không phải vì chính ta!"

Mạc Cửu Ca nhìn ra Phương Quý kinh ngạc sức lực, mỉm cười, nói: "Chỉ có ta tách ra, đường khác mới phải xuất hiện, cũng chỉ có ta tách ra, sư huynh ba trăm năm mưu tính, mới sẽ không bởi vì ta quấy rầy trận tuyến, ta cũng là lĩnh ngộ một kiếm này sau, mới biết những lão gia hỏa đó đều ở tính toán cái gì, vạn nhất thật bị bọn họ nhìn chăm chăm. . . Từng cái từng cái giết lên cũng phiền phức !"

"Ôi. . ."

Phương Quý lập tức trợn to hai mắt: "Người chuyện này làm sao lại cuồng lên rồi?"

"Ta quả nhiên vẫn là không thích hợp thu đồ đệ đệ. . ."

Mạc Cửu Ca nhìn Phương Quý cái kia một mặt hồ đồ vẻ mặt, cười khò nói: "Giải thích cho người những thứ này, thực sự quá phiền phức!"

Hiển nhiên Phương Quý nghe xong lời này, đã một mặt không vui, hẳn liền cũng mỉm cười, phần mở ra đề tài.

"Bất quá, ở ta tách ra trước, dù sao vẫn là muốn thay sư huynh cùng người, giải quyết đi một chút phiền toái. . ."

"Cái này trăm năm qua, sư huynh nhất không dễ dàng, vốn là đến ta hai người gánh chịu chuyện, đều bị hẳn một người gánh, tiêu hao hết tâm huyết không nói, còn muốn cân nhắc ta, nghĩ để ta đi ra cái kia tâm kiếp, bây giờ ta tâm kiếp đã độ, vốn nên bù đắp hẳn một ít mới là, nhưng không ngờ ta

lúc này muốn tách ra, chuyện sau này, còn nhiều hơn làm phiền hấn, vì lẽ đó, ta ở nhân gian lưu lại một kiếm, chỉ vì giúp hấn. . ."

Nói chuyện, hấn bỗng nhiên giơ tay, đem Phù Đồ kiếm ném ra ngoài.

Cái kia Phù Đồ kiếm bay đến không trung, vẫn chưa hạ xuống, tựa hồ có hơi lưu luyến, xoay quanh một tuần, lúc này mới bỗng nhiên trốn tới phương xa.

Khoảng khắc trong lúc đó, kiếm kia liền đã biến mất, không biết đi tới nơi nào.

"Mà ngươi. . ."

Hấn quay đầu nhìn về phía Phương Quý, cười nhíu nhíu mày.

Phương Quý có chút kích động đứng lên: "Ngươi phải cho ta lưu lại cái gì?"

. . .

. . .

"Cái gì?"

Mà vào lúc này, chu vi Bắc Vực chư tiên môn đệ tử hoặc là tăng cường lĩnh ngộ cái kia một kiếm, hoặc là mạnh mẽ cũng không dám thêm ra một tiếng chờ, chu vi hoàn toàn yên tĩnh, đúng là cái kia Viễn Châu các nước tu sĩ bên trong, chợt nhớ tới một tiếng hô khê, lại là trước bọn họ phải ra đi tới ở xung quanh tra xét các đệ tử đã trở về, có người hướng về bọn họ bẩm báo một chuyện, nhất thời nhạ cho bọn họ từng cái từng cái thay đổi sắc mặt.

Cái kia nước Cam Trì lão tu sĩ, lúc này đã chau mày, lại không lo được những người khác hoài nghi ánh mắt, vội vã hướng về giữa không trung lướt tới, xa xa liền hướng về Mạc Cửu Ca cuối người thi lễ, cất cao giọng nói: "Mạc tiên sinh, tại hạ vẫn còn có một chuyện không rõ, kính xin báo cho biết, vừa mới ta tông đệ tử xuống tra xét, càng phát hiện có không biết nước Dao Trì dân chúng chịu ơn khí, chết ở khoảng khắc, sợ là nghĩ cứu cũng không kịp, mà hỏi dò phía dưới, lại có thể có người nói là ngài bên người vị này tiêu tiên tử gây nên, chuyện này . . . Cái này đến tột cùng nên làm thế nào cho phải a. . ."

"Cái gì?"

Phương Quý nghe vậy, nhất thời giận tím mặt.

Trước cũng đã có người đem cái này nước bản giới đến tiểu Lý trên người, bây giờ quý thân đều chém, lại còn có người nhắc lên?

Nổi giận đùng đùng hấn, lập tức liền muốn lao xuống đi chém người.

Nhưng khiến người bất ngờ chính là, Mạc Cửu Ca bỗng nhiên nhắc tay đè lại bờ vai của hấn, ra hiệu hấn không cần sốt ruột.

"Là ai nói lời này, có thể mang tới giết chết!"

Cũng liền vào lúc này, hướng đông nam, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên, chu vi mọi người đều là cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy được một mảnh tiên ý quanh quần mây khói, tự viễn không tựa như hoãn thực nhanh nhẹ nhàng lại đây, đồng thời đến, còn có vô tận uy áp.

"Đông Thổ Tàn gia hài tử, há có thể tùy ý bị người nói xấu?"

Chương 551 : Đông Thổ Tàn Gia

"Là ai?"

Nghe được cái kia bỗng nhiên truyền đến tiếng nói, tất cả mọi người trong lòng tất cả giật mình, quay đầu nhìn sang.

Sau đó ở tầm mắt mọi người bên trong, liền thấy được một đóa tiên ý phiêu phiêu đăng vân, trực tiếp bay tới bây giờ giữa trời trong, chậm rãi triển khai, chỉ thấy mây trong, thỉnh linh hiện lên một ngọn núi nhỏ, như nhìn kỹ lại, liền thấy ngọn núi nhỏ kia, chính là một con hình thể khổng lồ, như núi nhỏ cũng tựa như cự quy, mai rùa ít nhất cũng có trăm trượng phạm vi, mà ở quỷ giáp bên trên, thì lại đứng thẳng từng cái từng cái người mặc hắc giáp, khí cơ nghiêm ngặt giáp sĩ, trước đầu thì lại vừa có một ít nha hoàn nô bộc, lại có một ít lực sĩ, cung cung kính kính, phụng dưỡng tại hai bên.

Mà ở chính giữa, thì lại chỉ có ba người.

Ở giữa một cái, chính là một vị khuôn mặt cương nghị, nam tử mặc áo bào tím, hắn liền chỉ là lẳng lẳng đứng ở đó, nhưng bên trong đất trời, liền như là khí cơ phun trào, dường như nhật nguyệt tinh thần, đều ở lấy hắn làm trung tâm vận chuyển, phảng phất từ nhỏ chính là thiên địa trung tâm.

Phía trái một cái, lại là một cái rượu tào mũi ông lão, trên người tựa hồ hoàn toàn không có tu vị, chính là phàm nhân một cái.

Bên phải, nhưng là một cái dung mạo rất tuấn tú, biểu hiện lại có vẻ hơi ngạo mạn người thiếu niên, hắn thoạt nhìn chỉ có mười tám mười chín tuổi đáng dấp, mặc trên người cẩm bào, nhưng khuôn mặt tuy rằng có vẻ non nớt, trên người lại mang theo một cỗ ai cũng không cách nào lơ là cao quý vẻ, phảng phất hắn là từ nhỏ liền muốn ở mọi người bên trên, thấy hắn người, nêu không lập tức hướng về hắn quỳ gối quỳ gối, chính là đại bất kính chi tội.

Nhìn những thứ này người xuất hiện, tiểu Lý sắc mặt, bỗng nhiên trở nên hơi tái nhợt, nắm chặt Phương Quý tay.

Phượng Quý đứng là hơi ngẩn người ra, nghĩ thầm người thiếu niên kia thoạt nhìn khá quen. . .

. . .

. . .

Bất quá ngoài dự đoán mọi người chính là, những thứ này người xuất hiện sau khi, lại không có trước tiên đến nói với Mạc Cửu Ca nói, thậm chí ngay cả tiểu Lý đều không có liếc mắt nhìn, chỉ là cái kia ở giữa người đàn ông áo bào tím, ánh mắt quét về phía Viễn Châu các nước tu sĩ phương hướng, gật gật đầu.

Sau lưng hắn, nhất thời liền có hai vị giáp sĩ cách trận mà ra, một cái nhanh chân hướng về cái kia đứng ra nói chuyện lão tu đi tới.

Một cái khác, thì lại không nói một câu, trực tiếp vào nước Dao Trì.

"Là ai đang ô miệt tiểu thư nhà ta?"

Đi tới cái kia lão tu trước người giáp sĩ, mặt không hề cảm xúc đặt câu hỏi.

"Chuyện này . . . Cái này cái gì từ nói tới?"

Cái kia vị lão tu, đã là thủ mộ một quốc gia tu đầu người, cũng là Kim Đan cao giai tu vị, thả ở bình thường người trong xem như là không kém, nhưng là đón vị này giáp sĩ trên người cái kia dây cộm nặng nề khủng bố khí cơ, lại nhất thời có loại bị ý áp bức, kinh sợ đến mức suýt nữa một hơi không có thở tới, qua một lát, mới phản ứng lại, vội vàng hướng về vị này giáp sĩ áp lễ, liền muốn giải thích.

"Nếu không nói, cái kia liền do ngươi đến gánh tội thay!"

Vị kia giáp sĩ căn bản không cùng hắn nhiều lời, chỉ là bình tĩnh mở miệng.

Hắn nói chuyện thì chỉ là bình dị, phảng phất không hề có một chút cảm tình, chỉ là ở nói cho hắn những thứ này chuyện mà thôi.

Nhưng càng như vậy tình táo giọng điệu, càng làm người ta kinh ngạc.

Này Kim Đan cao giai tu vị lão tu, trong lòng đã dâng lên một loại cực kỳ cảm giác bị đè nén.

Hắn không dám nói hoang, theo bản năng liền hướng về phía sau nhìn sang.

"Chư vị. . . Nhưng là Đông Thổ đến đồng đạo sao?"

Còn không chờ này Kim Đan lão tu ánh mắt cụ thể rơi xuống người nào trên người, bỗng nhiên sau lưng hắn, cái kia một đám Viễn Châu các nước tu sĩ bên trong, nước Thần Liễu râu dài nam tử vượt ra khỏi mọi người, hướng về con kia cự quy trên lưng người chấp tay làm vì lễ, nói: "Là ta nước Thần Liễu mấy vị đệ tử đi tra xét nước Dao Trì tình huống, mới phát hiện cái này ôn khí việc, mới vừa hỏi thăm, vẫn không có tra đến rõ ràng. . ."

Theo tiếng nói của hắn, đoàn người như nước thủy triều lui về phía sau, lộ ra một đội tu sĩ đến.

Cái này một đội tu sĩ, dẫn đầu người, cũng bất quá Trúc Cơ trung cảnh, mặt sau mấy người, còn có Luyện Khí cảnh giới.

Bọn họ cũng chính là vừa nãy phát hiện nước Dao Trì có ôn khí, vì lẽ đó tới thăm báo.

Lúc này thậm chí cũng không biết chuyện gì xảy ra, đón chu vi quăng tới ánh mắt, đầy mặt ý hồ đồ.

"Hiểu được!"

Vị kia giáp sĩ, nghe vậy gật đầu, sau đó liền có một người thân hình khê nhúc nhích.

Cũng không gặp hắn có động tác gì, liền thấy được thân hình hắn rung một cái trong lúc đó, liền đột nhiên đi tới cái kia đội tu sĩ trước người, phảng phất có bóng người lung lay mấy hoảng, sau đó hắn cái bóng liền đã biến mất, chúng tu chỉ cảm thấy hoa mắt, dụi dụi con mắt lại nhìn sang thì thành linh phát hiện, cái kia một đội tu sĩ, lại đều đã không còn đâu, không đầu thân thể qua lại đến rung một cái, sau đó liền phân phát đồng thời ngã xuống đất.

Mà vị kia giáp sĩ, trong tay dĩ nhiên nhiều một chuỗi đầu, hai tay nâng, đi

tới cự quy trước người, xin mời người ở phía trên xem qua.

"Chuyện này . . . Chuyện gì thế này?"

Sao thấy được tình cảnh này, vị kia nước Thủ Mộ lão tu, suýt nữa kinh sợ đến mức từ không trung lật rơi xuống.

Một đám Viễn Châu các nước tu sĩ, cũng đều thất kinh, đến loạch xoạch lùi về phía sau mấy bước, con mắt chỉ là trừng mắt cái kia mấy cỗ không đầu thi thể, có người trên mặt biến sắc, một nửa là kinh ngạc, mặt khác hơn một nửa, cũng đều là sợ hãi cùng sợ hãi, cũng hấp một hớp khí lạnh.

"Còn chưa đủ!"

Cự quy lưng trên mấy người, nhìn cái kia giáp sĩ trong tay nâng một chuỗi đầu, trên mặt đều không có vẻ mặt gì, người đàn ông trung niên cùng ông lão đều không nói gì, đúng là vị kia một thân quý khí người trẻ tuổi, nhú nhú mày, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Lý nhi muội muội danh tiếng không thể bị những thứ này người hồng rồi, làm này nói xấu người giết, truyền này lời đồn người giết, tin lời ấy người. . . Cũng một cái không thể lưu lại!"

Cái kia trong tay nâng mấy cái đầu giáp sĩ gạt đầu, tiện tay liền đem cái kia mấy viên thủ cấp ném tới một bên.

Cùng lúc đó, cự quy lưng trên, lại có ba người đi ra, đều là năm râu ở tay, cùng vị này giáp đứng thành một loạt.

Bọn họ ở trên cao nhìn xuống, hướng về cái kia Viễn Châu các nước tu sĩ nhìn lại, dường như có vạn ngàn sát cơ.

Đám kia Viễn Châu các nước tu sĩ nhìn thấy tình cảnh này, đều đã kinh hãi bất định, có người thân hình run rẩy, hầu như muốn quay đầu đào tẩu.

Ai có thể nghĩ tới sẽ có tình cảnh như vậy.

Này Tôn phủ quý thần, đều không có thể gây tổn thương cho đến bọn họ mấy may, nhưng cũng bỗng nhiên xuất hiện như thế một đám người?

Không nói một lời, liền đã giết bảy, tám người, lại còn phải tiếp tục tiếp tục giết?

...

...

"Các hạ. . . Các hạ là nghĩ ở ta Viễn Châu đại khai sát giới sao?"

Một mảnh vẻ sợ hãi bên trong, vị kia nước Thần Liễu người đàn ông trung niên, bỗng nhiên vượt ra khỏi mọi người, run giọng nói: "Các hạ nói vậy là đến từ Đông Thổ, nhưng dù sao cũng là ta Tiên đạo một mạch, lần này đến đây, nói vậy cũng là vì giúp ta Viễn Châu trừ ma, nhưng dùng cái gì quý thân bừa bãi tàn phá lúc, các ngươi chưa đến, bây giờ quý thân đã chém, chính là thu thập tình hình rối loạn lúc, các ngươi cũng bỗng nhiên lại đây đại sát phá giới?"

"Ta nước Thần Liễu đệ tử làm gì tội, càng bị các ngươi không nói một lời liền đã chém giết. . ."

Hắn đây mặt đều là đau thương căm giận, tiếng nói đều đang run rẩy: "Việc này truyền ra ngoài, liền không sợ thế nhân coi thường các ngươi. . ."

Còn không chờ lời nói của hắn xong, con kia cự quy trên lưng người thiếu niên liền đã lạnh mở miệng cười: "Đông Thổ Tần gia người, đến cứu tính mạng của các ngươi, liền đã là lớn lao ân tình, mà các ngươi cũng dám ám thi quý kế tính toán, như không trọng phạt, mới là một chuyện cười!"

Hắn nói, sắc mặt lãnh đạm: "Cho tới có thể hay không bị thế nhân coi thường, ngươi còn chưa có tư cách thế Tần gia cân nhắc những thứ này!"

"Ngươi. . ."

Nghe người kia, cái này nước Thần Liễu tu sĩ đã là hãi cả người run rẩy.

Hắn vội vã ánh mắt đảo qua chu vi, liền thấy tất cả Bắc Vực tu sĩ cũng chính lạnh lùng nhìn.

Những thứ này người vốn là nhìn thấy Đông Thổ người đến hiện thân, cũng là vừa sợ lại kỳ, nhìn thấy bọn họ bỗng nhiên ra tay giết người, càng là đây mặt không rõ, nhưng ở nhiều nghe xong vài câu sau khi, liền đã biết cái này Đông Thổ người nhà họ Tần giết người, lại là vì nhà bọn họ cái gì tiểu thư, trong lòng càng kỳ, lúc này ai cũng không như vậy ngốc, lập tức liền muốn nhảy ra nói chuyện, đều còn đang suy nghĩ bên trong chuyện đây.

Đúng là Tức đại công tử nghe xong những câu nói này, bỗng nhiên đem ánh mắt nhìn về phía Phương Quý bên người tiểu Lý.

Vừa nghĩ tới tiểu Lý thân phận, nhất thời vẻ mặt kinh hãi.

Lại vừa nghĩ tới nguyên lai những thứ này người đã từng nói xấu luyện ra thân đan chữa trị ôn dịch tiểu Lý, lại là một mặt phần nộ.

Cuối cùng nhìn thấy chính mình vẻ mặt nhiều như vậy, nguyên lai không ai ở xem chính mình, liền lại trầm mặc lại.

Mà một đám Viễn Châu các nước tu sĩ thấy được tình cảnh này, thì lại càng là lòng tràn đầy sợ hãi, run lấy bầy.

Cũng liền vào lúc này, trước vị kia lên vào nước Dao Trì bên trong giáp sĩ, đã đạp mây mà quay về, hướng về cự quy lưng trên người đàn ông trung niên bầm báo nói: "Đã tra đến rõ ràng, nước Dao Trì quả thật có bộ phận bách tính nhiễm ôn khí, nhưng hẳn là có người trong bóng tối đem một bộ nhiễm ôn khí phạm nhân cố ý ném tới bên cạnh bọn họ, lúc này mới làm cho vốn là đã chuyển biến tốt bọn họ, lại lần nữa nhiễm ôn khí!"

Nói giọng nói hơi chậm, lại nói: "Hơn nữa những kia bị tiêu thụ tự tay chữa trị qua ôn khí người, vốn là liền đã thân thể cường tráng, bách bệnh khó sinh, vì lẽ đó thời khắc này ý nhượng bọn họ nhiễm phải ôn khí người, thậm chí còn lấy pháp lực, cố ý tăng thêm cái kia phạm nhân thân trên ôn khí!"

Vừa nói, vừa giơ tay, đem một bộ phạm nhân thi thể, vứt tại trước người mây khói phía trên.

Nghe được lời này, Viễn Châu các nước tu sĩ, đột nhiên liền đều kinh hoàng không tên, trong nháy mắt nổi lên vô số khế bàn luận.

Có người thần sắc kinh hoàng, đã lòng sinh ý lui, sợ bị cuốn vào trận sóng gió này trong.

Mà vị kia nước Thần Liễu tu sĩ, cũng đã biến sắc, không nhịn được về phía sau nhìn lại.

Hắn xem chính là nước Dao Trì phương hướng.

...

...

"Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra a?"

Nhưng cũng đang lúc này, Phương Quý tiếng nói bỗng nhiên vang lên, lập tức không biết có bao nhiêu ánh mắt bị hấp dẫn lại đây, chỉ thấy Phương Quý lúc này chính quay đầu nhìn tiểu Lý, hiếu kỳ nói: "Những thứ này đều là của người trong nhà đi, sao cũng không chiêu hô một tiếng?"

Tiểu Lý vội kéo ống tay áo của hắn, khẽ gạt đầu một cái, lại không dám ngẩng đầu.

"Đúng là người trong nhà của nàng!"

Mạc Cửu Ca tiếp nhận nói đùa, hướng về con kia cự quy trên lưng người liếc mắt nhìn, nói: "Ồ giữa người kia, chính là cha của nàng!"

"Đó là cha người?"

Phương Quý nghe, không khỏi sáng mắt lên.

Gấp lập tức ngẩng đầu, hướng về cự quy lưng trên người đàn ông trung niên nhìn sang, cùng lúc đó, đối phương cũng chính ngẩng đầu hướng về hắn nhìn lại, hai người ánh mắt đan xen, đều nhanh chóng đem đối phương đánh giá vài lần, lúc này tiểu Lý, đã là đầy mặt đỏ chót, cũng không lên tiếng, cũng không ngẩng đầu lên, thân thể như là ở hơi phát đầu, mà Mạc Cửu Ca đúng là rất hứng thú nhìn hai người bọn họ, trên mặt mang theo nụ cười.

Nhìn ra thấy một lát, trung niên nam tử kia bỗng nhiên nhíu mày, trầm tiếng quát lên: "Còn không qua đây?"

Phương Quý lấy làm kinh hãi, do dự một chút, nói: "Ồ!"

Sau đó đành hoàng tiến lên, hướng về trung niên nam tử kia chấp tay, nói: "Bá phụ người mạnh khỏe. . ."

Cự quy lưng trên người đàn ông trung niên trầm mặc, một lát mới nói: "Ta không gọi ngươi!"

"Ồ. . ."

Phương Quý quay đầu liếc mắt nhìn lúc này bị sợ hãi đến thân thể hơi run tiều Lý, lại nói: "Vậy ngươi bằng cái gì không gọi ta?"

Chương 552 : Tích Đức Hành Thiện

Bằng cái gì không gọi người?

Phương Quý thốt ra lời này đi ra, cự quy lung trên Đông Thổ chúng tu sắc mặt liền đều bỗng nhiên trở nên hơi quái lạ.

Trong lòng thậm chí có chút không rõ, cái này lung ta lung tung lời nói là làm sao hỏi lên?

Vị thiếu niên kia liền lông mày đều đã trứ lên rồi, nhìn Phương Quý ánh mắt không hề che giấu chút nào khinh bỉ cùng căm ghét, tựa hồ không nhận được liền muốn mở miệng răn dạy hắn, bất quá cũng không biết làm sao, nhìn Mạc Cửu Ca một lời, nhưng chung quy vẫn không có lên tiếng.

Không huân hắn, nhưng cũng lười để ý đến hắn.

Vị kia Đông Thổ trung niên tu sĩ, hoặc nói là tiểu Lý phụ thân, càng là xem đều không có xem Phương Quý một chút, chỉ là ánh mắt đông lạnh xem ở tiểu Lý trên người, lạnh lùng nói: "Người ở bên ngoài ham chơi, cũng có cái mức độ, ta xưa nay không ít dạy người, nào đoán được người càng vẫn là như vậy không biết nặng nhẹ, hiện nay sai lầm lớn đã đúc thành, còn không mau mau theo ta trở lại, nghĩ biện pháp bù đắp lỗi lầm của người?"

Tiểu Lý nghe những câu nói này, đã là bạch sam run rẩy.

Nàng tựa hồ đã sớm nghĩ đến có như thế một ngày, một lúc lâu mới nhẹ nhàng gạt đầu, liền giống như là muốn khái bước.

Nhưng bên cạnh bỗng nhiên có một cái tay giữ nàng lại, gạt mình ngẩng đầu, liền thấy Phương Quý chính hướng về nàng nháy mắt một cái.

Xoay người hướng về Tần phụ cười nói: "Bá phụ, cũng không phải ta nói người, sao vừa thấy mặt đã huân hài tử đâu?"

"Hừ!"

Trung niên tu sĩ vốn là không nghĩ phản ứng Phương Quý, không nghĩ tới hẳn lại còn ở ngay trước mặt chính mình bắt đầu, trong lúc nhất thời đáy mắt đều lóe qua một vết tức giận, lạnh lùng nhìn trừng hẳn một cái, hẳn từ không muốn nói chuyện với Phương Quý, đúng là bên cạnh hẳn người thiếu niên kia thấy thế, rốt cục lại cũng không nhịn được, trầm tiếng khẽ quát: "Thả ra người móng vuốt, Đông Thổ Tân gia người chuyện, cũng là người có thể cắm vào?"

Phương Quý giận tím mặt, hướng về hẳn quát lên: "Khôn kiếp người nói ai?"

Người thiếu niên kia thấy hẳn dám chửi mình, càng là giận từ tâm lên, quát lạnh: "Bồn công tử nói chính là người!"

Phương Quý lập tức quay đầu hướng về Mạc Cửu Ca nói: "Su phụ hẳn mắng ta!"

Mạc Cửu Ca tựa như cười mà không phải cười, lay động lay động tay áo lớn, hướng về người thiếu niên kia liếc mắt nhìn.

Người thiếu niên kia thay đổi sắc mặt, thân hình đều không khỏi về phía sau hơi co rút lại, liền ngay cả bên cạnh hẳn lão tu cùng tiêu Lý phụ thân, vào lúc này cũng là hơi thay đổi sắc mặt, không dấu vết điều động pháp lực hộ thể, mà phía sau bọn họ tất cả giáp sĩ, lại càng không biết có bao nhiêu người vào lúc này bị kinh động, từng cái từng cái khí cơ ngút trời, thậm chí có người bên người phi kiếm, đều trong nháy mắt té lên ở không trung.

Càng là trong chớp mắt, liền trở thành sát cơ phun trào tứ thế.

Nhưng ngoài dự đoán mọi người, Mạc Cửu Ca liếc hẳn một cái, cũng chỉ là liếc hẳn một cái mà thôi, cũng không có bất luận động tác gì.

Phương Quý cười nói: "Các người sốt sắng như vậy làm gì, su phụ của ta thân phận ở cái này bày đây, sao có thể dễ dàng theo người động thủ?"

"Người. . ."

Nghe Phương Quý ở đây hi da khuôn mặt tươi cười, ý mang trêu chọc, cái kia vị lão tu cùng Tân phụ đều đã nhú mày.

Mà vị thiếu niên kia người thì lại càng là đầy mặt lửa giận, hai mắt hàm chứa lửa gắt gao nhìn Phương Quý.

Chỉ bất quá cuối cùng lúc này không dám tùy tiện răn dạy hẳn.

Trong hư không nhất thời xuất hiện một loại nào đó trầm mặc mà ngọt ngào không khí lúng túng, nhưng người cảm thấy hư không đều tựa như trầm trọng lên.

"Mạc tiên sinh. . ."

Sau một hồi lâu, con kia cự quy trên lưng Tần phụ, bỗng nhiên chậm rãi giơ tay, hướng về Mạc Cửu Ca ôm quyền, chậm rãi nói: "Trước đây ở Đông Thổ, người ta cũng coi như người quen cũ, hiện nay ba trăm năm không thấy, nhìn thấy tiên sinh một kiếm quy tiên, thực sự thật đáng mừng. . ."

"Không cần khách khí!"

Mạc Cửu Ca cũng giơ tay, hướng về hắn đáp lễ, cười nhạt nói: "Ta biết ngươi, ngươi cũng biết ta, bất quá người quen cũ cũng không tính là, lúc trước ngươi là đường đường Tân gia Đạo tử, cao ở mây trên, lại là không lọt mắt ta bực này hương dã chân đất, bất quá cũng may ngươi Tần Chiêu Tần đại công tử hiệu được làm người, khinh bỉ cũng không viết lên mặt, vì lẽ đó chúng ta không có thù cũ, cái này đối với ngươi mà nói xem như là chuyện tốt!"

Nghe được bực này ngông cuồng lời nói, vị thiếu niên kia người cùng lão tu, đều là hơi thay đổi sắc mặt.

Đúng là tiểu Lý phụ thân của , chủ nhà họ Tần Tần Chiêu, sắc mặt cũng không cái gì biến hóa, chỉ là nhạt nói: "Mạc tiên sinh quá khiêm tốn, năm đó ngươi ở Đông Thổ, cũng là thiên tư cao tuyệt, không người sẽ đưa ngươi coi như chân đất, bây giờ ngươi một kiếm quy tiên, càng là siêu nhiên cao tuyệt , nếu lại đi Đông Thổ, cái kia chính là mấy vị Lão thần tiên, cũng sẽ đưa ngươi coi như núi Thượng Thanh khách mời, cùng ngươi luận đạo đàm luận kiếm. . ."

Mạc Cửu Ca gật gật đầu, nói: "Sẽ trở lại!"

Tần Chiêu khẽ trầm mặc một chút, nói: "Nhìn thấy cái kia một kiếm thì ta liền biết ngươi sẽ trở lại, bất quá Tần mỗ ngược lại có một lời muốn giảng,

năm đó các người sư huynh đệ hai người, ở Đông Thổ nhắc lên không ít phong ba, có thể cùng các người từng giao thủ, không có ta người nhà họ Tần chứ?"

Mạc Cửu Ca lắc đầu.

Tần Chiêu lại nói: "Vậy ta Tần gia cùng người Thái Bạch tông có mối thù?"

"Trời cao nước xa, từ không có mối thù!"

Mạc Cửu Ca mỉm cười, nói: "Nếu thật sự bàn về đên, còn có qua chén rượu chi ân!"

Tần Chiêu nghe được cái này "Chén rượu chi ân" bốn chữ, mạc danh kỳ diệu, liền sắc mặt có vẻ hơi không thích, một lát sau, mới sắc mặt như thường, hướng về Mạc Cửu Ca nói: "Vừa không có cũ oán, càng không có mối thù, cái kia Mạc tiên sinh cần gì phải muốn cùng ta Tần gia làm khó dễ?"

"Làm khó dễ?"

Mạc Cửu Ca nghe vậy mỉm cười, nói: "Lời ấy ý gì?"

Tần Chiêu sắc mặt đã kinh biến đến mức lạnh lùng đi xuống, nhàn nhạt nói: "Tiểu hài tử không hiểu chuyện, không biết nặng nhẹ, nhưng Mạc tiên sinh hẳn là hiểu, ta nữ thân trên có đại nhân quả, càng có Lão thân tiên một đời tâm huyết ở trên người nàng, người thân là trưởng bối, không ý vào thân phận mình, trái lại trong bóng tối giựt giây nàng phạm sai lầm, thậm chí không tiếc ra tay, chặt đứt nàng cùng trong gia tộc tầm mắt, việc này, lại là ý gì?"

Nghe được lời này, Phương Quý cùng tiểu Lý, cũng bỗng nhiên đều thay đổi sắc mặt.

Phương Quý cũng không biết Mạc Cửu Ca khi nào chặt đứt cái kia cái gì tầm mắt, nhất thời có chút không tìm được manh mối.

Đúng là tiểu Lý, nghe xong lời này, mới bỗng nhiên rõ ràng, khó tự trách mình ở làm ra chuyện này sau khi, trong gia tộc người cũng không có trước tiên liền xuất hiện ở trước mặt mình, hóa ra là bởi vì Mạc tiên sinh đã từng

chém một kiếm, thay mình che lấp. . .

Mà Mạc Cửu Ca nghe xong chủ nhà họ Tần chỉ trích, ngược lại cũng không có giải thích cái gì, trái lại mỉm cười, nói: "Tiểu hài tử làm việc thiện, vốn là không nên ngăn cản, lúc trước nàng không tiếc lấy tự thân bảo huyết chữa trị ôn dịch, cứu Vĩnh Châu cùng Viễn Châu bao nhiêu bách tính, động tác này hành thiện tích đức, chính là phù hợp người Tần gia độ thể cứu người gia quy sao? Ta thân là trưởng bối, từ không thể ngăn trở nàng, ngược lại muốn giúp nàng mới là!"

"Hành thiện tích đức, độ thể cứu người. . ."

Chủ nhà họ Tần nghe được lời ấy, đã là lông mày nhíu chặt, không giận tự uy, đặc biệt là nhìn Mạc Cửu Ca hồn không chú ý dáng vẻ, càng là khó nại tức giận, bỗng nhiên lạnh lùng nói: "Người có biết, chỉ là vì cái kia mấy cái chỉ là phạm nhân mệnh, liền lãng phí đi Lão thần tiên ba phần mười tâm huyết, cái này đã là tổn thương ta Tần gia căn cơ việc, người làm như thế, chẳng lẽ không là muốn cùng ta Tần gia là địch sao?"

Hắn lời nói này, thanh thế đều lộ, hàm chứa phần mà phát, thời khắc nguy cấp ở khắp nơi trong lúc đó lay động ra.

Không biết bao nhiêu nghe xong lời ấy người, đều trái tim kinh hãi, ản hàm kính nể.

Trong đó đặc biệt là lấy Tức đại công tử cùng với một ít biết được nội tình Bắc Vực tiên môn tinh nhuệ là nhất, Tức đại công tử nghe được lúc này, làm sao còn có thể không hiểu, cái này đi theo Phương Quý bên người tiểu Lý, thân phận, lại là Đông Thổ Tần gia tiểu thư. . .

Mà dựa vào này liên tưởng, hắn cũng nhất thời rõ ràng lúc trước tiểu Lý cứu người thủ đoạn.

Lẫn nhau đối mặt ôn khí thịnh hành, vô tận bách tính gặp nạn cục diện, ai cũng không có biện pháp, đúng là cái này tiểu tiên tử, diệu thủ luyện đan, cứu trị không biết bao nhiêu người, cuối cùng thì càng là giúp bọn họ luyện chế thuốc dẫn, thành tựu một trăm ngàn đạo tương, lúc này mới giải Vĩnh Châu ôn khí, nếu không thì, bọn họ những thứ này người, cũng không có thể nhanh như vậy quét sạch Vĩnh Châu cục diện, đúng lúc chạy tới nước Dao Trì đến. . .

Mà ở lúc trước, hẳn còn không hiểu tiểu Lý là làm sao làm được bức này thân kỳ việc.

Lúc này mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, nguyên lai nàng chính là Tần gia tiểu thư, nguyên lai nàng vì luyện cái kia đan dược, trả giá lớn như vậy đánh đổi.

Tần gia Lão thần tiên ba phần mười tâm huyết. . .

Đại khái Vĩnh Châu cùng Viễn Châu những kia bị cứu bách tính, vĩnh viễn cũng không biết mạng của mình như thế đáng giá đi. . .

. . .

. . .

"Đối địch với Tần gia? Không có không có. . ."

Ở chúng đều im lặng tịch lúc, đúng là Mạc Cửu Ca nghe vậy, bỗng nhiên lắc đầu nở nụ cười, nói: "Các người Đông Thổ thế gia làm việc thủ đoạn, ta là hiểu rõ, nếu ta mới vừa rồi không có chém giết quý thân, hoặc là nói ta chém giết cũng không phải do cái này Vụ đảo Nam Phương luyện ra bất thể hung thân, các người hiện tại liền hẳn là đã hướng về chúng ta ra tay rồi đi, liền như là các người chém giết những thứ này Viễn Châu tu sĩ như thế. . ."

Nói mỉm cười, nói: "Lúc này còn có thể hòa hòa khí khí nói chuyện, chỉ là bởi vì các người không dám ra tay mà thôi!"

Lời vừa nói ra, trong sân tất cả mọi người đều đã thay đổi sắc mặt.

Mà lúc này Phương Quý, nghe Mạc lão cửu cùng chủ nhà họ Tần nói chuyện, cũng dĩ nhiên rõ ràng đầu đuôi câu chuyện.

Lúc trước hẳn nhìn thấy tiểu Lý dùng chính mình máu cứu người, mà lại nhìn thấy nàng đương thời cái kia lo lắng sợ hãi dáng vẻ, liền đã biết tiểu Lý thân phận nhất định bất phàm, thoát nhìn Tần gia đối với nàng cái này đại tiểu thư mặc kệ không hỏi, tùy tùy tiện tiện liền đem nàng vớt tại bên ngoài, nhưng trên thực tế, nhất định có một số lợi hại thủ đoạn, ở nhìn nàng, như vậy mới có thể bảo đảm sinh dị biến, bất cứ lúc nào cũng có thể sửa lại.

Mà lúc trước tiểu Lý cứu người chữa trị ôn dịch việc, đối với Tần gia mà nói, cũng đã là khó có thể chịu đựng, bọn họ vốn nên lập tức ra tay ngăn cản, hoặc là đương thời liền đem tiểu Lý tiếp đi, chỉ là Mạc Cửu Ca trong bóng tối xuất kiếm, chặt đứt nàng cùng Đông Thổ bên kia liên hệ, vì lẽ đó người nhà họ Tần xuất hiện mới muộn rất nhiều, bọn họ hẳn là một đường tìm tung, từ Vĩnh Châu tìm tới Viễn Châu bên này!

Lúc này trong lòng bọn họ tức giận, cũng nhất định không nhỏ.

Bọn họ không chắc tin tưởng tất cả những thứ này đều chỉ là tiểu Lý gây nên, cũng càng có thể đem này xem thành là Thái Bạch tông ở tính toán.

Vì lẽ đó bọn họ ngoài miệng nói còn khách khí, nhưng trên thực tế lại thật có thể đã đem Thái Bạch tông xem là kẻ địch rồi.

Chỉ là, Mạc Cửu Ca trước đây một kiếm chém Vụ đảo Nam Phương luyện chế bất thể quý thần, ngược lại cũng nhượng bọn họ sinh ra lòng kiêng kỵ, vì lẽ đó lúc này hiện thân sau khi, mới không có trực tiếp động thủ, mà là muốn dẫn tiểu Lý trở lại, mãi đến tận chính mình ngăn cản, mới từ trong lời nói nói ra.

Nghĩ như thế, hẳn cố ý để Nam Phương luyện thành quý thần sau khi lại chém, nói không chắc liền tích trữ ý uy hiếp!

Cũng là nghĩ đến nơi này, Phương Quý cũng bỗng nhiên có chút lý giải Mạc Cửu Ca vì sao nhất định phải chém cái kia hung thần.

Có lẽ, Mạc Cửu Ca cũng là bởi vì biết, chính mình cái kia một kiếm lĩnh ngộ đi ra sau khi, liền muốn rời khỏi, vì lẽ đó hẳn mới cố ý phải đem một kiếm này uy lực, hoàn toàn bày ra ở trước mặt người đời, đã như thế, dù là hẳn tạm thời bỏ chạy, một kiếm này cũng đã uy hiếp thế nhân, lại có thêm người nghĩ âm mưu tính toán, lại có thêm người ôm cái gì mây đen quý quyết tâm tư, cũng đều đến trước tiên ngấm lại một kiếm này!

Cái này chính là hẳn cùng tông chủ Triệu Chân Hồ không giống địa phương.

Tông chủ làm việc, là từng bước mưu tính, mượn lực đả lực, khổ tâm kinh doanh.

Mà Mạc Cửu Ca không phải, hẳn chỉ là làm hết sức đem chính mình một

kiếm này tác dụng, phát huy đến lớn nhất.

...

...

"Mạc tiên sinh một kiếm quy tiên, là phúc là họa, còn rất khó nói!"

Chủ nhà họ Tần Tần Chiêu nghe Mạc Cửu Ca, đáy mắt cũng toát ra một vệt ý lạnh, một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng nói: "Bất quá ta Tần gia đối với người một kiếm này, cũng không thể nào cảm thấy hứng thú, mà tiểu nữ công gia tộc, truyền ra ngoài chính điển công pháp, lại lãng phí tự thân bảo huyết việc, đến tột cùng là nàng không hiểu chuyện, hay là có người ở tính toán, ta Tần gia cũng sẽ tra cái rõ ràng, lúc này không cần nhiều phé lời nói. . ."

Hắn chậm rãi nói, hơi vừa chấp tay, chậm rãi nói: "Bây giờ muốn nói đúng lắm, nếu Mạc tiên sinh cũng nói cùng ta Đông Thổ Tần gia, vừa không có mối thù, cũng không có cũ oán, càng là vô ý đối địch với chúng ta, chúng ta tới đó đem chính mình nhà hài tử mang về. . ."

Lạnh lùng ngẩng đầu nhìn hướng về phía Mạc Cửu Ca: "Tổng không có vấn đề gì chứ?"

Nghe lời này, tiểu Lý đã là đầy mặt kinh hãi, có chút khẩn cầu giống như nhìn Mạc Cửu Ca.

Mạc Cửu Ca khẽ cau mày, tựa như cũng có chút khó có thể trả lời.

Đúng là Phương Quý đến lúc này, làm sao còn có thể không nhìn ra tiểu Lý tâm tư, bỗng nhiên kêu lên: "Có vấn đề!"

Chương 553 : Rất Có Uyên Duyên

Lại là người!

Người có thể có vấn đề gì?

Chính khi chu vi chur tu đều im lặng tịch không dám lên tiếng, mà lưng rùa trên Đông Thổ Tần gia người thì lại từng bước ép sát, chờ Mạc Cửu Ca một cái trả lời thời điểm, đột nhiên Phương Quý lại nhảy ra ngoài chặn ngang một đòn, trong nháy mắt liền làm cho không biết bao nhiêu người nhú mày!

Xem thường hấn tu vị cùng thân phận cũng tốt, cảm thấy hấn lúc này cùng tiểu Lý đứng chung một chỗ làm cho trong lòng không thoải mái, nhưng lại bị vương bởi Mạc Cửu Ca tồn tại không tốt trùng phạt hấn vì lẽ đó dứt khoát đối với hấn làm như không thấy cũng tốt, lúc này Đông Thổ chur tu, quả thật là thật sự không nghĩ phản ứng Phương Quý, coi hấn là thành không khí cũng tựa như, nhưng làm sao hấn đều là hung hăng nhảy ra ngoài đánh gãy lời của mình, để nhân tâm phiền.

Liền , liền ngay cả Tần gia gia chủ Tần Chiêu, lúc này đều không khỏi cau mày nhìn Phương Quý.

Qua một lát, hấn mới cau mày nói: "Các hạ có gì chỉ giáo?"

Lấy thân phận của hấn, vốn là không thể đối với Phương Quý như vậy một cái Bắc Vực tu sĩ nói ra "Chỉ giáo" hai chữ đến, càng không thể đối với một cái Kim Đan tu sĩ nói như vậy, đặc biệt là Kim Đan tu sĩ này, vẫn là bản thân hấn liền cảm giác phi thường không hài lòng một cái. . .

Bất quá lúc này, hấn lại tình nguyện nói ra câu nói này, tựa hồ cũng bởi vậy đại biểu lạnh như băng cảm giác khoảng cách.

"Có gì chỉ giáo. . ."

Phương Quý nghe lời này, cũng không khỏi một trận chột dạ.

Hắn lúc này tự nhiên có thể xem phải hiểu thế cục hôm nay, cái này người nhà họ Tần vừa xuất hiện, liền không mang cái sắc mặt tốt, rõ ràng liền là bởi vì tiểu Lý trước năm dòng máu của chính mình cứu người việc chọc bọn họ sinh giận, này ngược lại cũng thôi, càng then chốt chính là, Phương Quý từ thân sắc của bọn họ bên trong, rõ ràng nhìn ra một loại, những thứ này người dường như đem tiểu Lý coi như một cái vật cũng tựa như thái độ. . .

Bọn họ sinh giận, là bởi vì tiểu Lý tự chủ trương, dùng máu của nàng cứu người.

Mà tiểu Lý máu, dưới cái nhìn của bọn họ là nhà mình, là Lão thần tiên tiêu tôn tâm huyết chế tạo.

Vì lẽ đó tiểu Lý cứu người, liền giống như là lãng phí gia tộc gốc gác. . .

Lại quay đầu nhìn tiểu Lý, từ nàng cái kia không hăng hái dáng vẻ liền nhìn ra, nha đầu này đã dọa sợ.

Theo lý thuyết Tần gia gia chủ nói là không hề có một chút vấn đề, dù là hắn lúc này trong lòng sợ là đã nhận định tiểu Lý truyền Phương Quý công pháp, còn có tiêu hao chính mình một thân bảo huyết cứu người việc, e sợ cùng Thái Bạch tông có quan hệ, nhưng lúc này vẫn là đối với Mạc Cửu Ca rất khách khí, hỏi trước có hay không cũ thù mới oán, kỳ thực chính là vì giảng minh bạch, này sự kiện kỳ thực cùng Thái Bạch tông không có quan hệ.

Người nhà họ Tần lại đây mang về nhà mình hài tử, một điểm vấn đề cũng không có!

Trên thực tế liền Phương Quý cũng cảm thấy bọn họ đem chính mình hài tử mang về, một điểm vấn đề cũng không có.

Nếu nói là chỉ có một vấn đề, đó chính là hắn nhìn ra tiểu Lý không vui.

. . .

. . .

Bất quá, bây giờ đối mặt Tần gia người câu hỏi, Phương Quý cũng biết

mình khẳng định là không thể nói như vậy, hẳn có thể nhìn ra tiêu Lý đối với trở lại này sự kiện ôm rất lớn mâu thuẫn, thế nhưng là không thể trực tiếp hỏi nàng nha, nàng lá gan như thế còn nhỏ, coi như hỏi nàng không phải muốn trở về, phỏng chừng nàng cũng không dám nhận cha nàng nói thật, hơn nữa nếu là nói, nàng ở gia tộc có thể làm người như thế nào?

Vì lẽ đó trong lòng nghĩ như vậy, Phương Quý bỗng nhiên quay đầu hướng về Mạc Cửu Ca liếc mắt nhìn.

Mạc Cửu Ca cười nhạt cười, đối với hẳn ý nghĩ biểu thị khẳng định.

Liên Phương Quý lập tức tự tin tăng mạnh, xiên eo nói: "Các người còn chưa từng hỏi ta đây!"

"Bạch!"

Hắn lời kia vừa thốt ra, chừ không tu sĩ, trong nháy mắt lại là sừng sốt một mảnh.

Không biết có bao nhiêu người trên mặt đều lộ ra cực kỳ kinh ngạc biểu hiện, nghĩ thầm lời này là nói thế nào?

Mà con kia rùa trên lưng Đông Thổ Tần gia người, thì lại cũng đã là đầy mặt hoang đường, vị thiếu niên kia người đã là mặt lộ vẻ cười gằn, nhìn Phương Quý một chút, khinh thường nói: "Chúng ta người nhà họ Tần muốn dẫn Lý nhi trở lại, người lại tính là thứ gì, muốn tới vung tay múa chân?"

Phương Quý giận dữ, bắt nổi lên ống tay áo nói: "Người có tin ta hay không đánh người?"

"Người. . ."

Người thiếu niên kia giữa hai lông mày đều hiện lên một vết sát ý, gắt gao nhìn Phương Quý một chút.

Chỉ là lấy thân phận của hẳn, từ xem thường tại cùng Phương Quý làm cái này lưỡi tranh đấu, lại thêm vào Mạc Cửu Ca liền ở nơi đó đứng, hẳn lại không thể thật là cùng Phương Quý động thủ, vì lẽ đó cũng chỉ là lạnh lùng nhìn Phương Quý một chút, liền không nói nhiều, coi như thật sự có cái gì muốn tính sô, vậy cũng chỉ cần là chờ sau này Mạc Cửu Ca không tại nơi

đây thời điểm, vô vị bắt đầu tranh chấp, đúng là càng tổn chính mình bộ mặt.

"Nghĩ đến Mạc tiên sinh cũng không phải cái không giảng đạo lý người!"

Mà vào lúc này, tiểu Lý phụ thân Tần Chiêu, đã xác định Phương Quý chỉ là ở quấy nhiễu, liền lườm nhiều lời, chỉ là hướng về Mạc Cửu Ca liếc mắt nhìn, thấy hắn trầm mặc không nói, liền không cần phải nhiều lời nữa, mà là lạnh lùng nhìn tiểu Lý một chút, bỗng nhiên nổi giận quát nói: "Làm ra nhiều như vậy chuyện sai lầm, còn không biết hối cải, lẽ nào bình thường dạy người nhiều quy củ như vậy, đều không có học nửa điểm sao?"

Nói hừ lạnh một tiếng: "Còn không qua đây?"

Tiểu Lý nghe xong lời này, đã là run cầm cập một cái, khẽ gật đầu một cái.

Nàng ngẩng đầu nhìn Phương Quý một chút, con mắt vào lúc này có vẻ phi thường phức tạp.

Bên trong lại tựa như ôm chút ảo tưởng, lại tựa như dẫn theo chút bất đắc dĩ, dường như còn có chút an ủi Phương Quý ý tứ.

Tốt tựa như nói: "Đừng nghịch rồi, ta xác thực nên về rồi!"

Phương Quý lập tức sốt ruột lên, trong lòng chỉ là không vui, thiên lại không biết nên nói như thế nào.

Chính mình nếu là mạnh mẽ đem nàng trói lại, có phải là không tốt lắm?

"Tần gia gia chủ trước đây có một câu nói nói sai!"

Cũng đang lúc này, nhìn Phương Quý cùng tiểu Lý hai cái mày lại mắt đi, một cái trầm mặc, vừa gấp vò đầu bút tại Mạc Cửu Ca, như là xem đủ rồi trò hay, rốt cục vẫn là mỉm cười, ngẩng đầu hướng về Tần gia gia chủ Tần Chiêu nói: "Ta cùng Tần gia, xác thực vừa không có mối thù, cũng không có cũ oán, càng không có đối địch với Tần gia ý tứ, bất quá ta cùng vị này Tần gia tiểu thư, cũng còn có chút duyên duyên!"

Vừa nghe lời ấy, Phương Quý cùng tiểu Lý đều là ngẩn ra, nghi hoặc ngẩng đầu hướng về Mạc Cửu Ca nhìn lại.

Mà con kia cựa quỳ trên lưng Tần gia gia chủ, cũng không khỏi hơi nhướng mày, khẽ trâm mặc một chút, mới nói: "Mặc tiên sinh Kiếm Tiên cảnh giới, có thể để mắt vụng về quật cường tiểu nữ, cũng làm cho người thụ sủng nhược kinh, chỉ là không biết, lời người nói uyên duyên, lại là cái gì?"

"Tần gia tiểu thư tính tình hiền lành, người ngoài lấy thành, ta thật là yêu thích nàng!"

Mạc Cửu Ca mỉm cười, nói: "Bất quá trọng yếu nhất chính là, nàng đã cùng ta tiểu đồ tình đầu ý hợp, ta cái này làm trưởng bối nhìn cái này một đôi bé, cũng thật là vui mừng, Tần gia chủ đến kỳ thực chính là lúc, ta đang muốn hướng về người nhắc lên cái thân đây!"

". . ."

". . ."

"Cái gì trò chơi?"

Phương Quý vừa nghe lời này, cả người đều đã bối rối.

Liền ngay cả tiểu Lý, cũng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ngây ngốc nhìn về phía Mạc Cửu Ca.

Mà con kia cựa quỳ trên lưng Đông Thổ Tần gia mấy người, thì lại càng là toàn bộ đều choáng váng, con người đều suýt chút nữa rơi trên mặt đất!

Chu vi trong hư không chực tiên môn tu sĩ, càng là lập tức mộng tại chỗ, miệng trương so với cóc đều lớn.

Đúng là nói ra lời nói này Mạc Cửu Ca, một mặt như không có chuyện gì xảy ra, còn cười hướng về Tần gia gia chủ chấp tay, cười nói: "Vì lẽ đó Tần gia gia chủ muốn dẫn chính mình hải tử trở lại, đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng hai đứa bé đại sự, nhưng cũng trì hoãn không được, cái lương không bằng bạo lực, không bằng bây giờ chúng ta liền đem này sự kiện thương lượng, tốt nhất đem kết hôn tháng ngày cũng quy định sẵn đi xuống. . ."

"Ta đi. . ."

Phương Quý nhìn Mạc Cửu Ca vẻ mặt thành thật đáng dập, suýt nữa ngã

nhào một cái ngã về đi.

Nhìn Mạc Cửu Ca mặt, sau đó hẳn. . . Mặt đỏ.

Tiểu Lý lúc này cũng cả người đều bối rối, liền Phương Quý cánh tay đều thật không tiện cầm lấy, một mặt mờ mịt.

"Người làm sao có thể nói như vậy đây?"

Hắn trừng Mạc Cửu Ca một chút, thật giống không vui đáng về.

Trong lòng mình chỉ là nghĩ để Mạc Cửu Ca giúp tiểu Lý một cái, không muốn cho hẳn cho mình làm cô vợ nhỏ a. . .

"Hò đồ!"

Cũng vào lúc này, Tần gia gia chủ Tần Chiêu đã là một mặt tức giận, lạnh giọng quát lên: "Mạc tiên sinh cái này chuyện cười cũng không thú vị!"

Mạc Cửu Ca ngẩng đầu liếc mắt nhìn hẳn, nhàn nhạt nói: "Ta chăm chú nói chuyện cùng người, người lại cho rằng ta là đang nói đùa?"

"Người. . ."

Tần Chiêu vừa thấy Mạc Cửu Ca trở mặt, cũng là cảm nhận được một loại áp lực lớn lao, tiếng nói hơi dừng lại.

Đúng là bên cạnh hẳn người thiếu niên kia, đã là đầy mặt khó có thể tin, cười lạnh nói: "Tuy là đương đại Kiếm Tiên, cũng không nên lung tung nói bực này nói, Lý nhi muội muội là ta Tần gia đại tiểu thư, lại há là tùy tiện đến cái cái gì nhà quê, liền có thể ăn nói linh tinh. . ."

"Làm sao?"

Phương Quý cũng nổi giận, bắt ống tay áo nói: "Người cảm thấy ta không xứng với sao?"

Người thiếu niên kia nói: "Người đương nhiên không xứng với!"

"Hắc người chuyện này . . ."

Phương Quý giận dữ, bỗng nhiên đem tiểu Lý kéo đến bên cạnh mình đến:
"Không xứng với ta liền cướp, thế nào?"

Đúng là người thiếu niên kia nhất thời hơi run, lại hét lớn: "Ngươi dám?"

"Hắn là của ta đồ đệ, lại có cái gì không dám?"

Mạc Cửu Ca bỗng nhiên vào lúc này mở miệng, đúng là đem tất cả mọi người lời nói đều ép xuống, trên người khí cơ, cũng tại lúc này có biến hóa tê nhị, vốn là hắn triển khai cái kia một kiếm sau, cả người liền đã như là lười biếng hờ hững, không có một tia khói lửa, thoạt nhìn thậm chí đều không giống như là cái tu hành bên trong người, mà là so với tu hành bên trong người càng nhiều hơn mấy phần kỳ ảo, nhưng là bây giờ, hắn bỗng nhiên tiếng nói hơi nhắc lên, nhưng bên trong đất trời, cũng nhất thời nhiều chút không tên khí tức xơ xác, đúng là làm cho trong sân tất cả mọi người, bỗng nhiên đều ách tiếng đi xuống.

"Ta Mạc Cửu Ca chỉ thu qua một cái đệ tử, cũng không tốt như thế nào tốt đã dạy, xem như là thua thiệt hắn!"

Mà Mạc Cửu Ca vào lúc này, thì lại hai cái tay áo lớn phiêu phiêu, chậm rãi đi về phía trước, thoạt nhìn thân hình hắn đơn bạc, kiếm bào bị gió thổi động, trên dưới tung bay, tựa hồ lúc nào cũng có thể đón gió mà đi giống như, nhưng một mực theo hắn tới gần, liền cho người một loại áp lực lớn lao, không chỉ có là lưng rùa trên mọi người, liền ngay cả con kia cự quy, đều chậm rãi về phía sau chuyển một thoáng, theo bản năng lùi bước.

Cũng may Mạc Cửu Ca cũng không có đi thẳng tới trước mặt bọn họ đến, đến gần rồi vài bước sau khi, liền thật lòng hướng về cự quy lưng trên Tần gia gia chủ chấp tay thi lễ, cất cao giọng nói: "Ta cái này ngọc đồ nhi có tâm di người, làm cái này trường bối tự nhiên không thể ngồi yên không để ý đến, hôm nay ta liền có Bắc Vực chư tiên môn trước mặt, chính thức thay hắn hướng về người Tần gia cầu hôn, chỉ là không biết người Tần đạo hữu ý như thế nào?"

Hắn lời này nói quá chăm chú, khí thế cũng quá đủ.

Trong lúc nhất thời cũng như là có một khối mây đen, bỗng nhiên đặt ở Tần gia chúng tu trên đỉnh đầu.

Trong chớp mắt, liền ngay cả Tần gia gia chủ cũng đều đã bối rối, môi run

rầy mây cái, lại nói không ra lời.

Đương đại Kiếm Tiên bỗng nhiên muốn thay hấn đồ nhi cầu hôn, chuyện này làm sao làm?

Đặc biệt là nhìn hấn đồ đệ kia thô bạo đáng vẻ, từ chối hấn liền muốn cướp cô dâu sao làm. . .

Chương 554 : Cái Này Việc Hôn Nhân Người Có Đồng Ý Hay Không?

Lúc này nước Dao Trì ở ngoài, chừ không tịch tịch, tất cả tu sĩ đều bị Thái Bạch tông đôi thầy trò này diễn xuất cho kinh sợ.

Viễn Châu các nước tu sĩ, lúc này thậm chí đã xem không hiểu, đều ngây ngốc không dám lên tiếng.

Mà Bắc Vực các tiên môn tinh nhuệ, nhưng là thẳng tắp nhìn Đông Thổ Tàn gia tu sĩ, nhìn lại một chút vẻ mặt thành thật Mạc Cửu Ca, cùng ôm lấy tiểu Lý một mặt thô bạo Phương Quý, con mắt không biết xoa nhẹ bao nhiêu lần, nhanh vò sung lên, đều không thể tin được đây là thật sự.

Cho tới con kia cự quy trên lưng mọi người, thì lại càng là từng cái từng cái mặt lộ vẻ vẻ khiếp sợ, những kia giáp sĩ cùng nha hoàn mà lại không cần phải nói, cũng không tới phiên bọn họ phát biểu ý kiến, mà người thiếu niên kia, đã là đầy mặt phần nộ, không hề che giấu chút nào chính mình đáy mắt sát ý, nhưng hấn đối mặt đương đại Kiếm Tiên, không dám nói lời nào, vị kia khí cơ bình thường, thoát nhìn như là phạm nhân giống như ông lão, suy tư, như là không nói gì dự định, liền chỉ còn Tàn gia gia chủ, vẻ mặt lại là kinh ngạc, lại là phần nộ, thiên lại dẫn theo chút khó tả ngọt ngọt.

"Mạc tiên sinh. . ."

Liền qua rất lâu sau đó, vẫn là vị này Tàn gia gia chủ mở miệng, hấn nhìn Mạc Cửu Ca tấm kia vẻ mặt nghiêm túc mặt, chính mình vẻ mặt cũng biến thành phi thường nghiêm nghị, chậm rãi mở miệng nói: "Đây là người một kiếm quy tiên sau khi, chính thức muốn làm chuyện thứ nhất, bây giờ khắp thiên hạ, không biết có bao nhiêu người ở nhìn người, người nhất cử nhất động, đều có khả năng sẽ khiến cho vô số người suy đoán. . ."

"Mà ở trọng yếu như vậy thời điểm, người muốn làm, lại là hướng về ta Tàn gia cầu hôn?"

"..."

"..."

Không chỉ có là hần khó có thể lý giải được, lúc này chư thiên chu vi, tất cả nhìn thấy màn này người, cũng đều khó có thể lý giải được.

Bao quát cách xa ở bên ngoài trăm dặm, ngưng thần hướng phương hướng này xem ra Kỳ cung cầm cờ người, tương tự đầy mặt nghi hoặc.

...

...

"Không sai, cái này dưới cái nhìn của ta, chính là một cái chuyện quan trọng nhất!"

Mạc Cửu Ca đón Tần gia gia chủ ngưng trọng dị thường ánh mắt, nhưng là khẽ gật đầu một cái.

Sau đó hần đứng lên thì đột nhiên tay áo lớn bay lên, bây giờ hần Phù Đồ kiếm, đã che giấu đến thiên hạ một nơi nào đó, trong tay không có kiếm, nhưng là bây giờ theo hần tay áo lớn phát ra, tự có kiếm ý sinh dưỡng, phía dưới hoang khâu khắp nơi, cũng trĩu đứng thẳng không biết xích nham thạch núi, hần cái này phát một cái, liền đem một cỗ ôn hòa lực lượng phát đến một toà có tới hơn ba mươi trượng cao màu đỏ đoạn nham bên trên.

Cái kia vách đá chột có bụi tiết bay lên, sau đó bị gió phát tận.

Nham trên, liền xuất hiện đạo đạo sắc bén mà rõ ràng vết kiếm, nhìn như lộn xộn.

Mà Mạc Cửu Ca thì lại ngẩng đầu nhìn hướng về phía Tần gia gia chủ nói: "Vừa hướng về người Tần gia cầu hôn, liền không thể không lễ, lần này đến vội vàng, ta cũng không còn gì nữa, liền đem này nham điêu khắc một phen, sau đó coi như cho người Tần gia sinh lễ, không biết ý của người như thế nào?"

Tần gia gia chủ nhất thời choáng váng, chu vi cũng không biết có bao nhiêu tu sĩ choáng váng.

"Bá phụ, hửn. . . Hửn là đang cố ý xấu hổ khinh miệt ta Tần gia!"

Không đợi Tần gia gia chủ trả lời, con kia cự quy trên lưng công tử trẻ tuổi, đã là không nhịn được thấp giọng quát lên.

Đúng là vị kia dáng dấp bình thường ông lão, bỗng nhiên vào lúc này nhẹ nhàng đặt ở bờ vai của hửn, ở cái này công tử trẻ tuổi ánh mắt khó hiểu bên trong, này lão giả cười khẽ một tiếng, nói: "Giáp công tử, ngươi sai rồi, đương đại người thứ nhất Kiếm Tiên, ở lĩnh ngộ tiên ý sau khi, chuyện thứ nhất chính là hướng về ta Tần gia cầu hôn, bất luận hửn là thay ai cầu hôn, cái này đều không phải xấu hổ khinh miệt, mà là ta Tần gia vinh quang!"

"Nhưng là. . ."

Cái kia công tử trẻ tuổi nghe được lời này, đầy mặt không rõ, nhìn khối này xích nham, vẻ mặt như trước tức giận.

Tùy tùy tiện tiện liền muốn cầu hôn, còn một bộ ngươi không thể không đáp ứng đáng vẻ.

Thậm chí ngay cả sính lễ đều là tiện tay lượm khối vách đá, lẽ nào cái này còn không coi là là sỉ nhục khinh miệt?

Ông lão tựa hồ nhìn ra trong lòng hửn suy nghĩ, nhẹ giọng mỉm cười, ngưng thần nhìn khối này vách đá, nói: "Đây là hửn một kiếm quy tiên sau khi kiếm ý, bên trong có hửn kiếm đạo lĩnh ngộ, đặc biệt là lúc này hửn vừa mới vừa quy tiên, kiếm ý thì lại không cách nào thụ phát tự nhiên, vì lẽ đó những thứ này vết kiếm bên trong, chắc chắn có kiếm đạo của hửn chân ý, rơi vào có thể xem hiểu trong mắt người, cái này chính là Tiên đạo dị bảo. . ."

Càng là nhìn, ánh mắt càng là thay đổi sắc mặt: "Ít nhất bây giờ thiên hạ, sợ là tìm không ra càng quý hơn sính lễ!"

Cái kia công tử trẻ tuổi nghe vậy cũng lập tức sửng sốt.

Gắt gao nhìn khối này vách đá, tựa hồ hơi có chút động lòng.

Mà lúc này Tần gia gia chủ, nhưng là nhìn trước người không xa Mạc Cửu Ca, lại nhìn một chút khối này xích nham, sắc mặt đã hiện ra đến ngưng trọng dị thường, lại quay đầu nhìn về phía cách đó không xa con gái của

chính mình, cùng với đứng ở bên người nàng con hầu tử kia. . . Lông mày bỗng nhiên liền cau lên đến. . . Một lúc lâu mới trầm thấp hít một tiếng, hướng về Mạc Cửu Ca nhẹ nhàng chấp tay nói: "Đương đại Kiếm Tiên hướng về tiểu nữ cầu hôn, thực tại là nàng phúc phận, chính là Tần mỗ, cũng trên mặt thêm quang, chỉ bất quá, kính xin Mạc tiên sinh thứ lỗi, tiểu nữ dù sao cũng là. . ."

Hắn nói đến chỗ này, hơi dừng lại một chút, lắc đầu nói: "Việc này chỉ cần hồi tặc bên trong hỏi qua trong nhà Lão thần tiên!"

Nghe cái vấn đề này, Phương Quý đã không khỏi nhíu mày đến.

Mà tiểu Lý nghe được "Lão thần tiên" ba chữ, càng như là nghe được cái gì cực kỳ đáng sợ tên, hơi run lên.

Mạc Cửu Ca nhìn Tần gia gia chủ Tần Chiêu, tựa hồ cũng không ngoài ý muốn hắn câu trả lời này, chỉ là bỗng nhiên mỉm cười, nói: "Trước đây ở Đông Thổ thì cũng từng nghe qua Tần đại công tử Tần Chiêu tên, được xưng Đông Thổ tứ đại công tử đứng đầu, cũng là cái kinh tài tuyệt diệu người, không phải vậy vị nữ tử kia cũng không có thể đồng ý gả cho người, có thể ai có thể nghĩ tới, bây giờ vị này Tần Chiêu Tần đại công tử, lại. . ."

Nét cười của hắn bên trong, bỗng nhiên dần theo chút châm biếm: "Liên nữ nhi mình vận mệnh đều không làm chủ được sao?"

Tiểu Lý nghe xong lời này, đã trở nên hơi lo lắng.

Mà Tần gia gia chủ nhưng là nghe vậy khẽ biến, tựa hồ từ lời này bên trong, nghe ra một chút khác ý tứ.

Vào lúc này, hắn trầm mặc không nói một lúc lâu, cũng không ai biết hắn đang suy nghĩ cái gì, đủ qua rất lâu, hắn mới chậm rãi đứng lên, ánh mắt ở tiểu Lý trên mặt nhìn lướt qua, cái nhìn này cực nhanh, thậm chí nhượng người khó có thể phát hiện, nhưng cũng ở như thế một chút bên trong, hắn đã đem tiểu Lý trên mặt vẻ mặt tất cả hiểu rõ, sau đó trước mắt tựa hồ hiện lên một người khác cái bóng, dần dần trùng hợp.

"Nhà có trưởng bối, tự nhiên nên nghe trưởng bối, cùng cái này có làm hay không chủ không liên quan!"

Hắn nhẹ nhàng mở miệng, vẻ mặt vô cùng tự nhiên.

Tiểu Lý nghe câu nói này, sắc mặt đã có vẻ hơi tuyệt vọng.

Đúng là Tần gia gia chủ, hơi dừng lại một chút sau khi, bỗng nhiên tay áo lớn hướng ra phía ngoài cuốn một cái, một đạo tràn đầy pháp lực tuôn ra, thời khắc nguy cấp đi tới cái kia vách đá trước, chỉ nghe âm âm vang vọng, cái kia ngập trời pháp lực, lại đem cái kia cao hơn ba mươi trượng vách đá trực tiếp bọc lại, sau đó trừ tận gốc ra, đá vụn bay tán loạn, đại địa chấn chiến, nhưng này vách đá lại chưa thương mảy may, trực tiếp bay đến bên cạnh hắn đến.

Phía sau hắn có người, vội vàng lấy ra túi càn khôn, đem cái kia vách đá trực tiếp bỏ vào trong túi, trực tiếp thu hồi.

Sau đó vị này Tần gia gia chủ Tần Chiêu mới lại hướng về Mạc Cửu Ca thi lễ, nói: "Bất quá đương đại Kiếm Tiên chính mồm cầu hôn, phân lượng không cạn, Tần mỗ không dám đáp ứng, nhưng cũng không dám trực tiếp từ chối, vì lẽ đó sính lễ ta tạm thời nhận lấy, mang về trong tộc, giao do lão tổ tông xem qua!"

Nói đến chỗ này, hắn ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: "Nhưng lão tổ tông có đáp ứng hay không, cũng không ai dám bảo đảm!"

Nghe được lời này, cự quy lưng trên công tử trẻ tuổi cùng khí cơ bình thường ông lão, đều âm thầm gật đầu.

Ở tình huống như vậy, cũng chỉ có bực này trả lời nhất là viên mãn.

Mạc Cửu Ca nghe hắn, cũng là vẻ mặt hồ hững, nhẹ nhàng gật đầu nói: "Có thể!"

"Cái gì?"

Đúng là Phương Quý nghe kết quả này, đã là sửng sốt một chút.

Có chút không rõ nhìn Mạc Cửu Ca, khó có thể tin nói: "Cái này liên xong?"

Vốn là nhìn chính mình sư tôn khó có thể một lần so với tông chủ sư bá còn uy phong, suy nghĩ lần này coi như không thể tại chỗ ăn hỏi, cũng phải trực tiếp cướp cô dâu nha, nhưng lại không nghĩ rằng, cuối cùng nói đến nói đi,

càng là kết quả này, lời chắc chắn đều không thể đến một câu. . .

Mạc Cửu Ca tựa hồ nhìn ra hẳn trái tim ngưng hoặ, thấp giọng giải thích: "Tiểu nha đầu là nhất định phải trở lại, dù sao nàng đúng là Tần gia hài tử, chúng ta bây giờ tạm thời làm cái này người ngoài, không cách nào nói nhiều cái gì, mà vận mệnh của nàng, lại càng không là lúc này chúng ta có thể thay đổi, trừ phi, chúng ta thật sự có thể quét ngang toàn bộ Đông Thổ Tần gia, hoặ là nói là toàn bộ Đông Thổ thế gia. . ."

"Vì lẽ đó, ta lúc này có thể làm, chính là lưu lại cho ngươi cái này một tuyển sinh cơ!"

Hắn nhẹ nhàng hít một tiếng, liếc mắt nhìn tiểu Lý, nói: "Dù như thế nào, Tần gia không có đáp ứng, nhưng cũng không có từ chối, cái này sinh lễ bọn họ chung quy là thu rồi, nha đầu này cũng là cùng ngươi có nhân quả, ngày sau nàng trong tộc người muốn làm cái gì, liền muốn cân nhắc đến cái này một đường nhân quả, đối xử nàng thì cũng phải cân nhắc đến nàng cùng ta Thái Bạch tông trong lúc đó điểm quan hệ này, không còn trắng trợn không kiêng dè. . ."

Phương Quý nghe như hiểu mà không hiểu, theo bản năng nói: "Vậy sau này đây?"

Mạc Cửu Ca mỉm cười, nói: "Sau đó có thể đến giúp nàng, chính là ngươi. . ."

Phương Quý đang muốn lại nói cái gì, bên người tiểu Lý cũng đã nhẹ nhàng lôi hẳn một cái, chỉ thấy lúc này tiểu Lý, vẻ mặt có vẻ hơi phức tạp, tựa hồ có hơi mê man, nhưng khuôn mặt nhỏ của nàng trên, vẫn còn là xuất hiện một chút nụ cười, nàng xoay người lại, nhẹ nhàng hướng về Mạc Cửu Ca phúc thi lễ, nhỏ giọng nói: "Mạc tiên sinh, lần này ngài thật sự giúp ta đại ân, ta. . . Cảm tạ ngài!"

"nha đầu, ngươi đạo tâm bất ổn!"

Mạc Cửu Ca nhìn nàng, bỗng nhiên nhẹ giọng mở miệng.

Tiểu Lý hơi ngẩn người ra, ngẩng đầu lên, có chút không rõ.

Mạc Cửu Ca nhàn nhạt nói: "Ngươi muốn chết, còn cầu sinh, muốn chạy trốn, lại sợ phản kháng, nghĩ bả cái này vận mệnh, rồi lại cố niệm gia tộc

ân tình, sợ hãi tương lai chuyện sẽ xảy ra, rồi lại tùy ý người khác đưa người kéo rơi xuống thâm uyên, như vậy, cuối cùng không thể. . ."

Tiểu Lý bỗng nhiên nhẹ nhàng nâng đầu, con mắt ửng đỏ, thấp giọng nói: "Ta nhớ rồi, tiên sinh!"

Nghe được nàng nói nhớ rồi, cũng không phải nói đã hiểu, Mạc Cửu Ca vẫn là khe khẽ thở dài.

"Xấu con cá, đến hiện tại, người dù sao cũng nên đem bí mật của người nói cho ta chứ?"

Phương Quý ý thức được cái này liền muốn phân biệt, cũng không khỏi sốt sáng lên, nhỏ giọng hướng về tiểu Lý hỏi.

"Hiện tại vẫn không thể nói, hoặc là nói. . . Chính ta cũng không phải rất rõ ràng!"

Tiểu Lý quay đầu nhìn về phía Phương Quý, con mắt vẫn là đỏ, nhưng cũng mỉm cười, nhỏ giọng nói: "Phương Quý ca ca, kỳ thực ta đã rất vui vẻ rồi, lúc nhỏ người dạy ta không thể ăn thiệt thòi, vì lẽ đó ta hiện tại mới dám chạy đến, vốn tưởng rằng vui vẻ mấy ngày là khỏe, không nghĩ tới đến lúc này, Mạc tiên sinh lại cho ta để lại một tia hi vọng. . . Ta không nghĩ nói cho người ta chuyện, là bởi vì những chuyện này quá. . . Quá tuyệt vọng, ta biết người biết rồi những việc này, liền sẽ đến giúp ta, nhưng là như vậy người có thể biết. . ."

"Ta chuyện của chính mình, làm sao có thể liên lụy người khác gánh chịu đây. . ."

Nàng nói, đã là không nhìn được lắc lắc đầu: "Trong lòng ta sẽ hồ thẹn!"

"Lời này nói thế nào?"

Phương Quý nghe được cảm thấy không rõ: "Chuyện của chính mình để cho người khác gánh chịu, không phải rất bình thường sao?"

"Cảm tạ người, Phương Quý ca ca, đi cùng với người làm việc này, đều là cảm giác chơi rất vui. . ."

Tiểu Lý để lại một câu nói, sau đó sâu sắc nhìn Phương Quý một chút, trên

mặt bỗng nhiên lộ ra chút ý cười, thân hình cũng lược.

Nàng đi đến Tần gia gia chủ bên người, sau đó cúi đầu, lại không nói một câu.

Mà cự quy lưng trên người nhà họ Tần thấy thế, liền cũng đều không tiếp tục nói cái gì, Tần gia gia chủ Tần Chiêu xa xa hướng về Mạc Cửu Ca chấp tay, liền từ quay người sang đi, bên trong đất trời, mây khói đột nhiên tầng tầng tụ lại lại đây, liền muôn đem con này cự quy che lên.

Bất quá cũng đang lúc này, hiển nhiên người nhà họ Tần sắp rời đi, Phương Quý bỗng nhiên tàn nhẫn rơi xuống tâm.

Vừa nãy tiểu Lý nói, vẫn làm cho trong lòng hắn có chút không hiểu, có thể vào lúc này, chợt có quyết định, hắn cười ha ha, về phía trước đuổi hai bước, lớn tiếng kêu lên: "Lão nhạc phụ đi thông thả, nhất định phải chăm sóc kỹ lưỡng ta cô dâu nhỏ a. . ."

"Ha ha ha, ta chẳng mấy chốc sẽ đi đón nàng rồi. . ."

". . ."

". . ."

Cự quy lưng trên Tần gia gia chủ Tần Chiêu, thân hình bỗng nhiên run rẩy, cũng không biết là tức giận, vẫn là. . . Tức giận.

Đúng là cự quy tiểu Lý, đưa tay che miệng lại, như là đang cười trộm.

Chương 555 : Ta Rõ Ràng

"Ai, liền như thế đi rồi, quá vô tình!"

Phương Quý ngồi xồm ở đám mây trên, nhìn phía xa Tần gia tiên vân dần dần biến mất, bất đắc dĩ than thở.

Trước đây tiểu Lý liền vẫn như thế ở tại bên cạnh mình, hẳn cũng không có gì cảm giác đặc biệt, ngược lại cảm thấy vẫn là có thể chơi đến cùng đi, cũng không phiền nằng, lúc này tiểu Lý lập tức đi rồi, cũng không khỏi cảm thấy trong lòng có chút trống rỗng lên rồi.

"Có rời đi, chỉ là vì tìm cái càng thời cơ thích hợp trở về, vì lẽ đó không có gì hay thương cảm!"

Mạc Cửu Ca đứng ở bên cạnh hẳn, áo bào tung bay, khí chất xuất trần, tiếng nói tựa hồ cũng có vẻ hơi kỳ ảo.

"Cái kia nếu là không thể trở về đến đây?"

Phương Quý theo bản năng tranh cãi, ngẩng đầu lên nhìn hẳn.

Lúc này lại nhìn Mạc Cửu Ca, đột nhiên cảm giác thấy hẳn cùng trước đây, có rất lớn không giống, này kiếm bào vẫn là trước đây kiếm bào, Mạc Cửu Ca rời đi Thái Bạch tông lúc mặc ra ngoài, vừa bắt đầu cẩn thận từng li từng tí một, không cho nó nhiễm phải nửa điếm đầy vết bẩn, sau đó tại nửa đường trong, vẫn là lại uống rượu, khiến cho nhẵn nhúm, lại sau đó tới gần rồi nước Dao Trì, vì lẽ đó hẳn lại lấy kiếm lửa rửa sạch áo bào, làm cho nó không nhiễm một hạt bụi, nhưng lại chưa bao giờ có một khắc, như lúc này giống như có vẻ hạt bụi nhỏ không tạp, trắng chói mắt, dẫn theo loại cảm giác không thật.

Thậm chí làm cho hẳn người này, cũng giống như là có chút cùng thế gian này hoàn toàn không hợp.

"Nếu là không thể trở về đến, vậy ngươi liền đi tìm nàng trở về!"

Mạc Cửu Ca cười nhìn về phía Phương Quý, nói: "Nhớ kỹ lời này, đối với ta mà nói, cũng là phi thường trọng yếu!"

"Người xem một chút người, đem ta chuyện xem so với chuyện của chính mình đều trọng yếu!"

Phương Quý bĩu môi, lắc lắc đầu, lại không nhịn được nở nụ cười, nói: "Tuy rằng người giúp ta tìm như thế cái con dâu, cũng chưa từng hỏi ta có đồng ý hay không, thế nhưng đi, ta cũng trước tiên tha thứ người, dù sao ta cũng lớn, đều Kim Đan, không lập gia đình cũng không phải sự việc, xấu con cá tuy rằng xấu xí một chút, ngọc điểm, nhưng vẫn là rất tốt, miễn miễn cưỡng cưỡng xem như là có thể xứng với ta. . ."

"Ngược lại Hồng Bảo Nhi đã cùng Đại Tráng chạy. . ."

Lắc lắc đầu, than thở: "Duy nhất đáng tiếc chính là Hoa tử, không biết nàng nghe nói ta cùng người ăn hỏi sẽ nhiều thương tâm. . ."

Ngờ ngợ có chút thôn thức, cảm giác mình cũng là cái trải qua cảm tình mãi giữa người.

Người a, đều là không cẩn thận liền lớn rồi.

Nhìn hấn ở nơi đó tự tự cẩn thận, tựa hồ trong tay lại nhiều hơn một vò rượu, liền trở thành mình trước kia, Mạc Cửu Ca cũng cảm thấy có chút buồn cười, không nhịn được nhắc nhở hấn nói: "Người hiện tại vẫn không tính là là ăn hỏi, Đông Thổ Lão thần tiên có thể từ chối!"

"Hấn nghĩ đẹp!"

Phương Quý hừ hừ hai tiếng, nói: "Phàm là lui hôn đại gia tộc sẽ không có một cái tốt, hiềm bần yêu phú, vì tư lợi, đó là nhất định phải thua lớn một lần, mà bị lui hôn người, vậy thì lợi hại, khẳng định thuận buồm xuôi gió, ông trời đều hỗ trợ, nhiều thì mười năm thiếu thì lại ba năm, đó là nhất định phải đánh tới đối phương cửa đi, đem cái kia hắc tâm nhà giàu lão gia cùng tiểu thư đầu đánh một trận!"

Mạc Cửu Ca cười nói: "Vậy còn người?"

Phương Quý khà khà nở nụ cười hai tiếng, nói: "Ta thì sẽ không cho hấn từ

hôn cơ hội!"

"Nghĩ như vậy liền được!"

Mạc Cửu Ca nở nụ cười một tiếng, ngẩng đầu hướng về trời xa nhìn lại, nói: "Ta cũng nên đi rồi!"

Lúc này chư không vắng lặng, Bắc Vực chư tiên môn cùng với Viễn Châu các nước tu sĩ, vẫn không có từ cái này một loạt bên trong kinh hoàng bên trong tỉnh táo lại, thoát nhìn lúc này bốn phía hư không, cũng đều đã trở nên vạn dặm không mây, yên tĩnh sáng sủa, nhưng Mạc Cửu Ca cái này liếc mắt tới, lại chỉ thấy được cái kia vô biên yên tĩnh sau khi, tựa hồ có vô tận nhân quả tụ tập, chính đang tại phân trào dần lên, hướng về nơi đây hội tụ.

"Ta biết ngươi phải đi, vì lẽ đó ngươi nói cho ta một chút, hiện tại ta có thể làm cái gì?"

Phương Quý bỗng nhiên chăm chú lên, nhìn Mạc Cửu Ca nói.

Mạc Cửu Ca nghe xong lời này, cũng hình như có chút bất ngờ, thật lòng liếc mắt nhìn hắn.

"Vì sao phải hỏi như vậy?"

"Bởi vì ta nhìn ra trong lòng các ngươi đều có việc!"

Phương Quý vào lúc này, lại cũng có vẻ lạ kỳ đứng đần, chăm chú nhìn Mạc Cửu Ca nói: "Tông chủ sư bá lập tức thành danh nhân, mãi Bắc Vực con mắt đều ở nhìn hắn, ta biết hắn áp lực kỳ thực rất lớn, ngươi lập tức thành Bắc Vực Kiếm Tiên, lại lại bị bức ép rời đi, vì lẽ đó ta biết ngươi áp lực cũng rất lớn, xấu con cá ngoan ngoãn theo nhà nàng người đi rồi, nhưng là trước khi đi nàng khóc, ta biết nàng áp lực cũng rất lớn, trừ bọn ngươi, còn có A Khổ sư huynh, còn có Hắc Sơn đại tôn, còn có trưởng thôn. . ."

Hắn nói, vô vô lỗ tai, thán một tiếng, nói: "Các ngươi từng cái từng cái hoặc là sợ sệt, hoặc là tránh né, nếu là cắn chặt hàm răng chuẩn bị muốn làm một võ lớn, ta kỳ thực thật sự không quá yêu thích những việc này, bất quá cũng không có nghĩa là ta xem không hiểu nha. . ."

Hắn nói ôm hai tay, nói: "Vì lẽ đó nói cho ta một chút, làm sao có thể giúp các ngươi!"

Mạc Cửu Ca nhìn lúc này có vẻ hơi dào dạt đặc ý, phảng phất chính mình phi thường ghê gớm như thế Phương Quý, cũng không phải tùy vào nở nụ cười, bất quá sau khi cười xong, hấn lại cũng biến thành chăm chú chút, cúi đầu nhìn Phương Quý, nhìn hấn cực kỳ lâu.

Sau đó hấn bỗng nhiên nói: "Đồ đệ, ta kỳ thực xem không hiểu ngươi!"

Phương Quý hơi run, có chút thật không tiện nói: "Lớn rồi mà, thế nào cũng phải có chút lòng dạ. . ."

"Ngươi một điềm lòng dạ cũng không có!"

Mạc Cửu Ca ngắt lời hấn, nói: "Nhưng trên người ngươi vừa giống như là có đại nhân quả!"

Phương Quý có vẻ hơi lúng túng: "Ngươi nói như vậy liền không có cách nào thật tốt tán gẫu a. . ."

Mạc Cửu Ca mỉm cười, nói: "Sư huynh hấn xem không hiểu ngươi, vì lẽ đó hấn nghĩ biện pháp thấy thấy ngươi người sau lưng, bất quá ta cảm thấy, hấn gặp qua sau khi, có lẽ vẫn cứ không biết, thế nhưng hấn yên tâm, mà ta xem không hiểu ngươi, nhưng cũng là không lo lắng, bởi vì ta biết, ngươi tuy rằng ngốc chút, hỏng rồi chút, không đáng tin cậy chút, một số thời khắc càng làm cho người đau đầu, cảm thấy trực tiếp đánh chết khá là tốt. . ."

Phương Quý trên mặt âm trầm đã sắp chảy ra nước.

Cũng may Mạc Cửu Ca lúc này cuối cùng cũng coi như câu nói cửa miệng xoay một cái: "Nhưng dù sao vẫn là đứa trẻ tốt!"

Phương Quý trắng Mạc Cửu Ca một chút, không chịu lên tiếng, hấn cảm thấy Mạc Cửu Ca hiện tại nhẹ nhàng, là đang cố ý tôn chính mình.

"Ngươi gọi ta một tiếng sư phụ, vì lẽ đó ta vẫn đang suy nghĩ như thế nào mới có thể không phụ ngươi danh xưng này!"

Mạc Cửu Ca mỉm cười, vỗ vỗ bờ vai của hấn, nói: "Vì lẽ đó ngươi lúc này chăm chú hỏi ta, ta liền cũng thật lòng trả lời, mỗi người đều có mỗi người con đường khác nhau, sư huynh có sư huynh, ta cũng có ta, chính là tiêu

nha đầu kia, nàng cũng đã bị đẩy đi tới một cái tiền đồ không rõ con đường, con đường của sư huynh kỳ thực người đi không được, ta đường người cũng đi không được, này cái tiền nha đầu con đường, người cũng sẽ không trợ mắt nhìn nàng đi đấy, vì lẽ đó lúc này, người có thể làm được, liền chỉ có đem đường đi của chính mình xuống. . ."

Vừa nói chuyện, hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn thiên ngoại.

Phảng phất nhìn thấy cái này một mảnh sáng sủa phía chân trời biên giới chỗ vô biên bóng tối.

Sau đó khoe miệng hắn lộ ra một vết ý cười, cái này ý cười bên trong, cũng tựa như dẫn theo điếm xem thường thiên địa vẻ quyết tâm, thấp giọng nói: "Ta không giống người bên ngoài, động bất động liền cùng người nói cái gì tương lai tuyệt vọng cùng chua xót, ta chỉ sẽ nói cho người biết, đường là từng bước từng bước đi ra, chiếu cổ lập tức, so với nhìn tương lai quan trọng hơn, nếu không biết con đường phía trước làm sao, cái kia liền trước đem chân hạ xuống bước đi này đi được!"

"Đem chân hạ xuống bước đi này đi tốt?"

Phương Quý nghe lời này, lúc này còn cũng không cảm thấy rất rõ ràng.

Nhưng vào lúc này, Mạc Cửu Ca đã ngẩng đầu lên, nhìn về phía chu vi.

Vì nhiều cho Phương Quý nói những câu nói này, hắn rời đi thời gian chậm một chút, liền hắn nhìn thấy vào lúc này bên trong, Tây Hoang dâng lên một mảnh khói đen, Nam Cương nào đó toà trên núi, xuất hiện một viên Yêu đan, Đông Hải nơi sâu xa, tạo nên một tầng sóng gợn, một cái nào đó thần bí địa phương, hư không chậm rãi nứt ra, hình như có Hồng Mông cự vật như ẩn như hiện, Đông Thổ đại địa bên trên, cũng có một toà tiên đài chậm rãi bay lên.

Thậm chí cách đó không xa hoang khâu bên trên, Kỳ cung chấp cờ người, cũng trong tay nắm bắt một con cờ, chỉ là bàn tay đang run.

Bọn họ đại đa số đều cách đến còn xa.

Nhưng ở bọn họ xuất hiện một khắc đó, thiên địa này liền như là bỗng nhiên nhỏ đi rất nhiều.

Mà Mạc Cửu Ca vào lúc này, lại là bỗng nhiên cười dài một tiếng, sau một khắc, thân hình hắn phóng lên trời, như một đạo kinh thể kiếm quang, đủ để cắt ra đêm dài, làm cho thế gian này, ít nhất ở như vậy nháy mắt, là đủ khiến người nhìn rõ ràng tất cả những thứ này!

Ngay sau đó, bốn phương tám hướng áp lực, tới dồn dập.

Nhưng Mạc Cửu Ca vào lúc này, lại tựa như ngông cuồng tự đại, càng hoàn toàn không để vào mắt.

Hắn hướng phía tây vung tay áo, liền đem cái kia một mảnh khói đen ép tới thoáng trầm thấp, hướng phía nam quét khẽ, liền làm cho cái kia viên Yêu đan hơi âm đạm, hướng đông biên vung ra một chưởng, cái kia vô tận sóng gợn liền nổ nổi lên cao trăm trượng bọt nước, đón cái kia kinh người kiếm ý, nứt ra trong hư không, cái kia Hồng Mông thể vật, động tác hơi chậm, Đông Thổ đại địa bên trên, cái kia một toà tiên đài cũng hơi cương chậm, truyền ra một tiếng thở dài.

Mà ở cái kia khoảng cách lúc này không xa Kỳ cung chấp cờ người, càng là thân hình cứng đờ, phảng phất một thanh kiếm chỉ ở trên trán.

Nàng hầu như đã nhắm hai mắt lại, chờ cái kia một kiếm chém xuống, nhưng lạ kỳ chính là, ánh kiếm kia chợt thu về, cũng không có khó khăn nàng, phảng phất chưa từng có hướng về nàng nơi này chỉ đến giống như, bên tai thậm chí còn như là nghĩ đến một tiếng cười khẽ.

Tiếng cười kia, lại như là nhìn thấy gì chuyện chơi vui như thế.

"Chính các ngươi không dám đi, lại còn muốn cản ta đường?"

Mạc Cửu Ca tiếng nói, bỗng nhiên vang ở trên chín tầng trời, sau đó ánh kiếm kia, đột ngột vội vã bỏ chạy.

Hắn đi rất nhanh, nhưng này chút tồn tại hiển nhiên còn không hề từ bỏ truy tung, chỉ cần cái này kiếm còn trên thế gian, liền trốn bắt quá bọn hắn.

Bất quá bọn hắn không ai từng nghĩ tới chính là, cái này một luồng ánh kiếm, trực tiếp bay đến một vùng thung lũng trước.

Đó là một mảnh sương mù dày che lấp thung lũng, lúc này lồi vào thung lũng, đã mở ra hai phiến cổng tre.

Tựa hồ là trong cốc người, đã sớm đang đợi một vị quý khách.

Mạc Cửu Ca đi tới thung lũng này trước, quay đầu lại liếc mắt nhìn, trầm thấp thở dài, sau đó tiến vào tiến vào.

Cổng tre khép kín, sương mù dày lại lần nữa bao phủ thung lũng.

Tất cả đi theo cái này ánh kiếm người bỗng nhiên đều kinh hãi, càng phát hiện thanh kiếm kia đã không ở nhân gian.

...

...

Kiếm quang biến mất, cái kia lên từ bốn phương tám hướng các loại tồn tại, liền đều trầm mặc lại, cũng không biết bọn họ nghĩ rõ ràng cái gì không có, nhưng chung quy, bọn họ chỉ là từng cái lặng yên trở về, một tia đạo uân cũng không lưu lại, liền như là chưa bao giờ xuất hiện.

Giật mình nhất, vẫn là cái kia Kỳ cung chấp cờ người.

Nàng thẳng đến lúc này, mới từ cái kia bị kiếm quang chỉ một cái trong kinh hãi tỉnh táo lại.

"Hắn lại tiến vào Bất Tri địa?"

Dù là ba viên cờ loạn càn khôn Kỳ cung chấp cờ người, vào lúc này cũng bỗng nhiên có vẻ hơi mê man lên, thực sự là theo một kiếm này, nàng nhìn thấy quá nhiều trong ngày thường liền nàng đều tiếp xúc không tới đồ vật, lập tức biết rồi rất nhiều liền nàng trước đây cũng không biết chuyện, liền lúc này có thể xem đến rất nhiều người thường không nhìn thấy đồ vật nàng, hết thảy trước mắt, cũng đều hỗn loạn cả lên.

Không biết cái kia một kiếm vì sao chỉ về chính mình mà không giết chính mình.

Cũng không biết đi ra con đường kia Mạc Cửu Ca vì sao lại tiến vào Bất Tri địa.

Thậm chí nàng cũng không biết Bất Tri địa tại sao lại giúp đỡ Mạc Cửu Ca

che đậy tất cả thiên cơ. . .

Nàng cuối cùng chỉ có thể đem ánh mắt nhìn về phía trăm dặm ở ngoài chính phát ra ngốc xem bầu trời kia Phương Quý, sau đó làm ra quyết định.

Nàng chậm rãi nhắc bước tới Phương Quý đi tới.

"Bất luận hấn rời đi trước thời khắc cuối cùng đang suy nghĩ gì, nhưng hấn đi rồi, lại chỉ để lại cái này ngốc đồ đệ, then chốt là loại kia tiên vật còn ở trong tay của hấn, cái này một làm sao cũng giống như là một hồ đồ cớ a, là thành tựu Kiếm Tiên liền xem nhẹ thế gian này tất cả, vẫn là nói hấn kỳ thực muốn mượn cái này ngốc đồ đệ tay, đem không nên thuộc về tự mình một vài thứ trả lại thiên hạ này?"

Nghĩ như vậy, nàng ánh mắt đã kiên định lên.

. . .

. . .

Mà vào lúc này, ngốc đồ đệ Phương Quý cũng chính ôm Anh Đề cái cổ, ngồi xổm ở mây trên suy tư.

Qua một lúc lâu, hấn mới quay đầu nhìn Anh Đề mắt to, nghiêm túc nói: "Ta cảm thấy ta thật giống rõ ràng!"

Anh Đề trừng mắt nhìn, mặc kệ Phương Quý rõ ràng không rõ ràng, nó thật giống là không rõ ràng. . .

Chương 556 : Tình Địch

"Phương đạo hữu, kính xin đi xuống một tự đi. . ."

Lúc này tiểu Lý đi rồi, Mạc Cửu Ca cũng bỗng nhiên đi rồi, thiên địa vắng vẻ, vô hình áp lực tản đi, cái này nước Dao Trì chu vi, lại lần nữa biến đến yên tĩnh ôn hòa, chỉ là chúng tu lại đều có vẻ hơi mờ mịt, bọn họ đều là từ bốn phương tám hướng mà tới, làm vì nhân tiện là Vĩnh Châu trừ ma, đồng thời mượn hành động này, kết thành liên minh, xác định danh phận, cũng làm tốt cái này ngày sau cùng Tôn phủ thế lực đấu võ chuẩn bị. . .

Chỉ bất quá, Mạc Cửu Ca xuất hiện, làm cho cái này một tràng trừ ma việc, hơi có chút biến số.

Qua hồi lâu, bọn họ mới phản ứng lại, liền có người dựng trại đóng quân, đặt tiệc rượu xin mời, Túc đại công tử cũng cùng mấy người tới đây, bắt chuyện Phương Quý lại đây, mà lúc này Phương Quý, nhìn hai bên, cũng cảm thấy cô đơn hoảng, đến thời điểm có Mạc lão cửu, có tiểu Lý, nhưng bây giờ hai người bọn họ vừa đi, bên cạnh mình liền chỉ còn một cái Vương Tài, trong lòng tất nhiên là có chút không có tư vị.

Túc đại công tử nếu đến xin mời, hẳn liền cũng cùng đi theo, cùng bọn họ cùng nhau ăn tiệc.

Cái này quần Bắc Vực tiên môn tinh nhuệ, vốn là không thiếu xa phóng khoáng ý giả, tựa như Túc đại công tử, hẳn pháp thuyền bên trong, các loại rượu ngon món ngon, tất cả không thiếu, mà nước Dao Trì tu sĩ, bây giờ cũng đều phản ứng lại, tuy rằng trước sau trải qua đến rất nhiều chuyện, nhưng là làm cái này nơi đây chủ nhà, bọn họ cũng biết nên tận tình địa chủ, liền cái kia sáu tông mười hai tộc tu sĩ, không cần người bên ngoài dận dò, liền cũng phát động rồi không ít người, ở nước Dao Trì ở ngoài dựng lên tiên đài, nâng lên sơn hào hải vị ngọc nhưỡng, báo đáp những thứ này Bắc Vực tiên môn tinh nhuệ nghĩa cử.

Mà này một đám Bắc Vực tiên môn tinh nhuệ, hiển nhiên cũng không phải thật là chỉ là vì uống rượu ăn uống, đối với Mạc Cửu Ca bỗng nhiên trở lại

việc, bọn họ cũng không có cao như vậy tu vị, có thể cảm nhận được ở giữa hung hiểm, bởi vậy ở chỗ ngồi, chỉ là đều đối với Phương Quý có chút vẻ kính sợ, dù như thế nào, Thái Bạch tông một trận chiến, tông chủ Triệu Chân Hồ danh dương thiên hạ, mà cái này nước Dao Trì một trận chiến, Mạc Cửu Ca lại một kiếm quy tiên, nghĩ cái này nguyên bản nhỏ nhỏ nước Sở tiểu Tiên môn, có hai vị này danh tiếng kinh thể nhân vật, cái kia đã nhất định phải một bước lên trời.

Trước đây Bắc Vực chư tiên môn, thế lực lớn nhất, sức lực thịnh nhất, chính là phương bắc Thương Long một mạch.

Bây giờ bàn về gốc gác cùng thế lực, mạnh nhất chính là phương bắc Thương Long một mạch, thế nhưng ở danh tiếng trên, bây giờ Thái Bạch tông, lại rõ ràng là mạnh hơn Bắc Vực phương Thương Long một mạch không ít, về phần những thứ khác tiên môn, vào lúc này càng là không cách nào cùng Thái Bạch tông sánh vai.

"Hiện nay Bắc Vực mười chín châu, kể cả Kinh Châu ở bên trong, đã có bốn châu nơi, quy phương bắc Thương Long một mạch, An Châu có Thái Bạch tông tọa trấn, bây giờ An Châu Tôn phủ chỉ còn trên danh nghĩa, cũng có thể coi là đến đưa về ta Bắc Vực tu sĩ tay, Vĩnh Châu cùng Viên Châu, ma loạn, tổn thất nặng nề, nhưng Vĩnh Châu tiên môn khí số vẫn còn tồn tại, Vĩnh Châu Tôn phủ lại từ lâu chạy mất dép, cũng coi như là ở ta Bắc Vực tiên môn trong tay. . ."

"Tức Châu có Tức gia người ở, đang cùng Tôn phủ đánh đến nhiệt liệt, chiến thế tốt đẹp, nghĩ đến cũng nhanh kích đi Tôn phủ!"

"Hải Châu Tôn chủ bị người ám sát, cũng chính huyền não lợi hại!"

". . ."

". . ."

Ăn tiệc trong lúc đó, liền đã có người phân tích nổi lên Bắc Vực đại thế, đầy mặt kịch liệt, nói: "Như vậy tính ra, mười chín châu nơi, đã ít nhất có chín châu nơi, rơi vào rồi ta Bắc Vực tiên môn trong tay, tình thế tốt, đã là 1,500 năm qua số một, mà chúng ta bây giờ dựa vào Vĩnh Châu trừ ma cơ hội, gặp lại thương lượng, liền cũng phải đàm luận định, như thế nào mới có thể đem mặt khác mười châu nơi tất cả bắt xuống. . ."

"Không sai, bây giờ Tôn phủ khiếp đảm, chính là chúng ta trực xuất quý thân tốt đẹp thời cơ!"

"Ha ha, thừa cơ mà thắng, không bằng kết minh, một hơi quét ngang qua!"

". . ."

". . ."

Chư tu nghe được những lời nói này, đã có không ít mặt người lộ vẻ kích động, liền tiếng hét lớn.

Kỳ thực liền ngay cả Phương Quý cũng không ngẫm nghĩ, bây giờ nhìn, Bắc Vực tình thế, cũng thật là trước nay chưa từng có tốt đẹp.

Trước đây Bắc Vực, bị Tôn phủ thống trị 1,500 năm, sớm không hùng tâm tráng chí, ngoại trừ Bắc Vực phương Thương Long đó là một người điên, dám to gan đối mặt Tôn phủ cường thế lực lượng, một hơi rối loạn ba châu nơi ở ngoài, cái khác tiên môn ở Tôn phủ trước mặt, hoàn toàn nơm nớp lo sợ, không dám thở mạnh một cái, nhưng hôm nay nhìn, cái này trước sau mới bao nhiêu công phu, càng là lập tức quần hùng cùng nổi lên.

Mười chín châu nơi, đã có gần nửa, nắm giữ ở Bắc Vực tiên môn trong tay.

Nghiên cứu nền tảng, cũng thực là Thái Bạch tông công lao không cạn.

Phương bắc Thương Long chiếm trước ba châu nơi, chỉ là mở ra cái này đầu, cho thế nhân một lời nhắc nhở.

Mà Thái Bạch tông, lại là dựa vào trận chiến đó nhen lửa thiên hạ đại thế, làm cho Bắc Vực tu sĩ, có đối kháng Tôn phủ can đảm.

Từ lúc này bọn họ lời nói liền đã có thể nhìn ra tới.

Đã có không ít người, bắt đầu từ trong lòng coi thường Tôn phủ, thậm chí cảm thấy hãnh chí đến như thế.

"Tôn phủ tuyệt đối không phải các ngươi nói như vậy nhỏ yếu, chúng ta bây giờ tình thế, cũng xa so với các ngươi nghĩ tới nghiêm túc!"

Bên cạnh một vị nữ tử, Phương Quý nhớ tới tên của nàng, tựa hồ là Tiêu

Tiêu Tử, cũng là lần này Vĩnh Châu trừ ma chiến dịch bên trong quật khởi Bắc Vực tiên môn thiên kiều, lúc này nàng nhú lông mày, nói: "Dù là ở bên ngoài, Bắc Vực mười chín châu, chúng ta cũng chỉ đoạt lại không tới một nửa mà thôi, huống hồ mặt khác một nửa, nhiều ở Nam vực, càng là Bắc Vực tài nguyên phong ốc, đạo uân hưng thịnh nơi, không thể khinh thường, bất kỳ một châu Tôn phủ, ở Bắc Vực trên địa bàn bóc lột thậm tệ 1,500 năm, gốc gác đều xa so với chúng ta tưởng tượng đáng sợ. . ."

"Xa không nói, chỉ nói bây giờ, nếu không là Thái Bạch tông nhiều năm mưu tính, toàn bộ hiển lộ, đánh An Châu Tôn phủ một cái trở tay không kịp, lại có Thái Bạch tông chủ Triệu lão tiên bối tuyệt thế cường giả như vậy chống lại Tôn phủ, đón đánh mạnh mẽ chống đỡ, An Châu lại có mấy cái tiên môn có thể chịu đựng được Tôn phủ đại thế áp bức?"

"Lại luận lần này Vĩnh Châu trừ ma, Tôn phủ càng như vậy không có hạn cuối, nghĩ muốn luyện chế bức này bất thể tà binh, không may may đem hai châu bách tính tính mạng để ở trong mắt, nếu không là Mạc tiên sinh một kiếm chém hung binh, lại sẽ là kết cục gì?"

"Có thể Triệu lão tiên bối cùng Mạc tiên sinh như vậy kỳ nhân, Bắc vực tông cộng có bao nhiêu cái?"

"Bắc Vực Thất Thánh, cũng bất quá chỉ có bảy người mà thôi, huống hồ bảy người này còn chưa chắc chắn đều là. . ."

". . ."

". . ."

Nàng nói đến chỗ này, không có tiếp tục nói hết, tất cả mọi người kỳ thực đều hiểu.

Bắc Vực Thất Thánh, vốn là không phải cân nhắc thực lực tiêu chuẩn, xếp hạng lão đại cái kia, xưng tên không thể đánh.

Càng then chốt chính là, trải qua đến bây giờ cái này vài sự kiện, Thái Bạch tông đôi kia sư huynh đệ thực lực chân chính, đã gây nên không biết bao nhiêu người suy đoán, dù cho tất cả mọi người là văn bối, không tốt phỏng đoán trường bối thực lực, nhưng cũng có thể mơ hồ phát hiện. . .

Bắc Vực Thất Thánh bên trong, có lẽ cũng không phải là đều là giống như

bọn họ cao nhân.

"Thái Bạch tông ở Bắc Vực, có lẽ chỉ có một cái, mà An Châu Tôn phủ như vậy thực lực cường hoành tồn tại, lại ít nhất còn có mười cái, cái này vẫn chưa thể tính cả cam làm vì Vụ đảo chó săn Triều Tiên tông, cùng với Vụ đảo bên trên Đế Tôn cùng với cái kia một tổ quý thần. . ."

Cái này Tiêu Tiêu Tử nói, lông mày dĩ nhiên nhíu chặt, thở dài nói: "Chúng ta làm sao đối kháng?"

Nghe lời của nàng, trong sân chừ tu, bỗng nhiên liền trầm mặc lại, có người hai mặt nhìn nhau, có người uống nổi lên rượu sầu.

Chính là mọi người đều vô cùng phấn khởi lúc, chợt nghe đến nàng cái này một lời, không khác nào phủ đầu rót một chậu nước lạnh.

...

...

"Những kia Viễn Châu mấy nước tu sĩ làm sao đều trở nên khách khí như vậy?"

Nghe mọi người ở đây nghị luận sôi nổi, Phương Quý là có chút không nghe lọt, cũng chen vào không lọt nói đi.

Ngược lại khoảng chừng ngòi cũng là tẻ nhạt, liền lấy cơ đá độn chạy ra.

Nhàn đến một đi đạo, đúng là phát hiện cái này nước Dao Trì cùng Viễn Châu các nước tu sĩ có gì đó không đúng, sơ vừa bắt đầu, bọn họ xuất hiện thì tựa hồ đối với Mạc Cửu Ca ôm nhất định địch ý, tuy rằng lại nói rất khách khí, nhưng này ẩn giấu đi bất mãn, vẫn là rất dễ dàng phát hiện.

Bây giờ xem ra, đúng là lập tức thuận theo rất nhiều, liền có người lại đây, cũng chỉ là miệng đầy khen tặng mà thôi.

Trong lòng có chút ngạc nhiên, liền lặng lẽ chạy đến bên kia đi quan sát.

Chỉ thấy lúc này Viễn Châu các nước tu sĩ, cũng đều đã đóng quân ở nước Dao Trì ở ngoài, cũng không ít đã rời đi, đúng là những kia nước Thần Liễu tu sĩ vẫn một cái không ít, đều đóng quân ở nước Dao Trì ở ngoài, phái ra

không ít nhân thủ giúp đỡ nước Dao Trì tu sửa các loại đại trận, mà ở Phương Quý khi đến, liền cũng khi thấy trong những người này, có một cái người đàn ông trung niên đang vùn mà lên, hướng về nước Dao Trì cảnh nội bay tới.

Phương Quý còn nhớ hẳn, người này chính là trước chất vấn tiểu Lý nước Dao Trì bên trong ôn khí việc tu sĩ.

Sau đó người nhà họ Tần đến, không nói một lời liền giết bảy, tám người, cũng đều là hẳn nước Thần Liễu ngự dưới đệ tử.

"Hàng này không phải người tốt, ta đến theo đi nhìn một cái. . ."

Phương Quý trong lòng khẽ nhúc nhích, đến rồi hứng thú.

Theo người này, hoặc nhìn hẳn muốn làm cái gì, hoặc đem đánh hẳn một trận, có thể so với nghe những người kia nhàn kéo đại sự thú vị nhiều.

Liền hẳn liền cũng kéo đến một đóa mây khói, gắn vào chính mình quanh người, một đường theo hẳn bay vào nước Dao Trì bên trong, lúc này Phương Quý, đã là cảnh giới Kim Đan, lại đem pháp thuật tu đến tinh xảo, Ẩn Thân thuật phát huy ra, chính là tu vi so với hẳn cao một cảnh giới lớn, sợ là cũng khó có thể phát hiện, cái kia nước Thần Liễu tu sĩ lại càng không sát có người đi theo, chỉ là một đường đi tới Ngọc Chân cung bên trong, trực tiếp đi vào.

"Thoạt nhìn Ngọc Chân cung đệ tử biết hẳn a. . ."

Phương Quý hiểu kỳ, bỗng nhiên trong lòng chấn động: "Chẳng lẽ hẳn là Mạc lão cửu tình địch?"

Tâm trạng cả kinh, liền cũng lặng lẽ mò vào.

Mạc Cửu Ca đi gọn gàng, chuyện gì cũng không quản, nhưng Phương Quý cũng không thể tùy tiện buông tha, nghĩ thầm chính mình sư phụ để cho mình không nên nhìn đến quá xa, trước tiên đem dưới chân đường đi tốt, bây giờ chính mình cũng chính không biết nên làm chuyện gì, trước hết làm trước mắt chứ?

Trước mắt việc này, còn có cái gì so với đem Mạc lão cửu tình địch đánh một trận trọng yếu nhất?

...

...

"Lần này đại loạn, không thương tổn được người đi, ai, ta thực sự là lo lắng lợi hại. . ."

Cái kia nước Thần Liễu trung niên tu sĩ đi tới Ngọc Chân cung phía sau núi trước, lại là đi thẳng tới phía sau núi chủ điện nơi, nhưng không có trực tiếp đi vào, mà là đứng ở phong ở ngoài không trung, trầm ngâm sau một hồi lâu, mới nhẹ nhàng chấp tay, hướng về cái kia trong chủ điện nhẹ giọng hỏi tìm.

Chủ điện bên trong, vắng lặng không hề có một tiếng động, cũng không người trả lời.

Cái này nước Thần Liễu tu sĩ nghe xong một hồi, thấy không có người trả lời, liền mỉm cười, nói: "Những khác không phục người, nhưng người cái này xem người ánh mắt, thực sự để ta bội phục, cái này cái gọi là đương đại Kiếm Tiên, thực sự không phải cái làm sao đáng tin người, ha ha, vì một kiếm chém quý thân, lại đặt nước Dao Trì an nguy tại không để ý, cũng không suy nghĩ một chút, hửn như chém quý thân, tự mình đứng là oai phong lẫm liệt, có thể vạn nhất hửn không thể chém giết con kia quý thân đây, cái này nước Dao Trì lại sẽ đối mặt lớn đến mức nào mới họa? Nghĩ đến bất quá là chỉ nghĩ ở trước mặt người làm náo động thôi!"

"Dám nói sự phụ của ta nói xấu?"

Phương Quý trong lòng đã là tức giận khó nại.

Sau lưng nói người nói xấu, tuyệt không thể nhin, tình địch sau lưng nói người nói xấu, càng không thể nhẫn!

Đánh hửn!

Chương 557 : Cô Gái Bí Ẩn

Cân nhắc một thoáng mình cùng đối phương tu vị chênh lệch, Phương Quý cảm thấy người này có thể đánh!

Tuy rằng nhìn lên đối phương Kim Đan cao giai tu vị, cao hơn chính mình hai cái cảnh giới nhỏ, nhưng dù sao mình căn cơ cũng không phải người khác có thể so sánh, hơn nữa có Ma sơn địa nhãn trấn áp đan phẩm, lập tức bùng nổ ra thực lực này đến, gõ khó chịu cá biệt người vẫn là không thành vấn đề!

Bất quá, cũng là ở hấn lấy chắc chủ ý, bắt nổi lên ống tay áo muốn lên thì cái kia điện bên trong bỗng nhiên truyền ra một cái âm thanh.

"Hấn xác thực không phải như vậy người có thể tin được!"

Dao tiên tử tiếng nói đột ngột vang lên, hiện ra đến mức dị thường bình tĩnh: "Cái nào như người làm việc như vậy ổn thỏa!"

Phương Quý vừa nghe, lại ngồi xồm xuống.

Trong lòng không khỏi âm thầm bắt đầu cân nhắc, như chỉ là đánh cái này nước Thần Liễu tu sĩ, hấn cho rằng vấn đề không lớn, nhưng đối đầu với Dao tiên tử, vậy thì phải suy nghĩ một thoáng, dù sao cái này Dao tiên tử nhưng là có thể cùng Vụ đảo Nam Phượng như vậy Nguyên Anh đứng đầu tu sĩ chính diện đấu pháp người, tuy rằng nàng trước dường như chịu không cạn thương, lại không còn Tiên Linh, thực lực tổn thất lớn, nhưng cũng tuyệt không thể coi thường. . .

Liền ở trong lòng âm thầm nghĩ: "Mà lại nghe nàng nói cái gì, sau đó hai cái một khôi đánh!"

"Trong giới tu hành, hung hiểm vô tận, nhân tâm khó dò, làm người làm việc, đều là phải chăm chỉ suy nghĩ, độ định làm sau!"

Cái kia nước Thần Liễu tu sĩ nghe được Dao tiên tử, cũng tựa như thở một

hơi, không có trực tiếp đi khoe khoang hoặc là cái gì, mà là than khẽ, nói: "Thái Bạch tông bây giờ danh tiếng thật lớn, nhưng chỉ bằng bọn họ làm việc hành vi, ta liền không coi trọng bọn họ. . ."

"Đúng vậy, dựa vào người phong cách làm việc, ai có thể nhập người pháp nhãn đây?"

Không đợi tiếng nói của hắn hạ xuống, Dao tiên tử tiếng nói liền đã vang lên, trực tiếp đánh gãy hắn, tiếng nói vẫn là có vẻ bình tĩnh như vậy, nhưng cũng tựa như nhiều chút lạnh nhạt về: "Nguyên nhân chính là người cho rằng nhân tâm khó dò, hung hiểm vô tận, vì lẽ đó người bình thường liền hợp tung liên hoành, cùng Viễn Châu các nước giao hảo, bọn họ đều tin người lời nói, nghe người mệnh lệnh, tuy rằng người tu vị không cao, nhưng cũng mơ hồ thành bọn họ người tâm phúc. . ."

"Chuyện này . . ."

Cái kia nước Thần Liễu tu sĩ hơi run, nhất thời không biết nói cái gì tốt.

Mà Dao tiên tử tiếng nói chợt lạnh phai nhạt đi: "Cũng chính bởi vì người làm việc ôn hòa, vì lẽ đó ta nước Dao Trì gặp ma họa mấy ngày, sớm chiều khó bảo toàn, người cùng Viễn Châu các nước, lại hoàn toàn không có động tĩnh, đợi đến đại loạn đem trừ, Bắc Vực các tiên môn đều đến rồi, các người liền cũng rất là đúng thời điểm xuất hiện, hơn nữa vừa xuất hiện liền hiềm người khác không ôn hòa, rất là vì ta nước Dao Trì an nguy cân nhắc đáng về. . ."

"Chuyện này . . ."

Cái kia nước Thần Liễu tu sĩ nghe vậy hơi run, nhú nhú mày, một lát mới ôn nhu nói: "Gặp ma họa không chỉ nước Dao Trì nha, chúng ta nước Thần Liễu cũng đồng dạng có yêu ma phạm cảnh, mấy ngày nay bên trong, ta cũng tương tự là vôi vàng bài binh bày trận, trăm ma thần, chữa trị ôn dịch khí, đợi đến thế cuộc hơi hoãn, liền lập tức thuyết phục Viễn Châu năm nước, liền cùng đại quân hướng về người nước Dao Trì tới cứu viện, không dám trễ nải vạn phần. . ."

Nói hơi chần chờ, lại nói: "Nếu người không tin, có thể đi hỏi. . ."

"Ta không cần phải đi hỏi!"

Dao tiên tử bình tĩnh đánh gãy hẳn, nói: "Ta hiểu rõ ngươi, từ trước đến giờ làm việc kín kẽ không một lỗ hỏng, cực kỳ chu toàn, vì lẽ đó ngươi đến trước, cũng khẳng định đã làm tốt sắp xếp, tìm kỹ lý do, mặc dù ta đi hỏi, cũng không có thể lấy ra nửa điểm sai đến. . ."

Cái này nói tới trên mặt, cái kia nước Thần Liễu tu sĩ sắc mặt đã rất khó coi, một lát mới nói: "Ngươi lời ấy ý gì?"

"Vô ý!"

Dao tiên tử trầm mặc một hồi, mới than nhẹ một tiếng, nói: "Ta chỉ là có chút không hiểu, ta trước đây tin cực kỳ ngươi khéo léo, xử sự chu toàn, cũng cảm thấy ở cái này dạng hung hiểm tầng tầng trong giới tu hành, chỉ có ngươi bậc này nhân tài có thể đặt chân, mới có thể thành sự. . . Thậm chí mãi đến tận hiện tại, ta đều là cảm thấy như vậy, như ngươi dạng này nhân tài có thể xu cát tị hung, mới có thể loạn bên trong thủ lợi. . ."

Nàng nói, khẽ trầm mặc một chút, tiếng nói trở nên hơi lạnh nhạt: "Nhưng ta cũng không biết tại sao, tuy là ta rất tán đồng người như ngươi, như ngươi vậy làm việc hành vi, nhưng ta thấy ngươi xuất hiện sau khi, nhất thời nắm lời nói điếm đối lấy hẳn, nhất thời nắm ôn khí chất vẫn hẳn, ngươi đều là đứng ở đại nghĩa góc độ, một bộ chính mình vĩnh viễn cũng sẽ không sai đáng về, ta liền bỗng nhiên. . . Mất hứng!"

Nước Thần Liễu tu sĩ nghe vậy, sắc mặt đã là khẽ biến.

Mà Dao tiên tử còn ở nhẹ giọng nói: "Hẳn là trên trời Kiếm Tiên, ngươi lại là doanh doanh dã cựu, ta thấy ngươi hỏi hẳn những câu nói kia hẳn lại không để ý tới ngươi, ta cũng nhìn thấy ngươi ở Đông Thổ thế gia trước bị người chém đệ tử lại không dám nói câu nào, sau đó ta liền bỗng nhiên biết, ngươi làm việc hay là ôn hòa, có thể ngươi vĩnh viễn cũng không có thể giống như hẳn ở Đông Thổ thế gia trước mặt đàm tiếu tiếng gió. . .>(*cru :chim gáy)

"Ta thậm chí. . ."

Nàng chần chờ, chậm rãi mở miệng: "Ta thậm chí cảm thấy ngươi lúc đó cái kia tìm cảm giác tồn tại đáng về rất buồn cười. . ."

". . ."

". . ."

"Người bây giờ nói những câu nói này là có ý gì?"

Cái kia nước Thần Liễu tu sĩ nghe những câu nói này, trên mặt rất cục không che giấu được tức giận, trầm tiếng quát lên: "Trước đây ghét bỏ hẳn không người có thể tin được là người, bây giờ chê ta ôn hòa cũng là người, lẽ nào người thấy hẳn bây giờ thành tựu Kiếm Tiên cảnh giới, liền lại động tâm?"

Nói tay áo lớn đã là cuốn một cái, găm thét nói: "Chẳng lẽ người hiện đang muốn cùng ta đoạn nghĩa, lại đi tìm hẳn?"

"Ta không thể đi tìm hẳn, vĩnh viễn cũng không có thể. . ."

Dao tiên tử, bỗng nhiên có vẻ hơi uể oải, âm thanh trầm thấp nói: "Hẳn bởi vì ta ngộ ra hai kiếm rưỡi, hóa ra là thật sự, chỉ tiếc, ở hẳn kiếm thứ ba xuất thế sau khi, liền lại không phải vì ta, ta kỳ thực biết hẳn trái tim còn có lưu luyện, nhưng hẳn tình nguyện đem cái kia lưu luyện cho ở bên cạnh hẳn hai tiểu hài tử trên người, cũng không có thử lại hướng về ta nhìn một chút, ta liền biết. . ."

Nàng một lúc lâu mới trầm thấp hít một tiếng: "Tu kiếm người đều là như vậy lòng dạ ác độc, nói một tiếng quên, liền thật sự không lại mong nhớ. . ."

Nước Thần Liễu nam tử nhíu nhíu mày, tựa hồ cũng có chút không rõ Dao tiên tử vì sao phải nói như vậy, một lát sau, mới khôi phục trên mặt bình tĩnh, ôn nhu nói: "Nếu người cũng rõ ràng những thứ này, cái kia cần gì phải lại loạn tưởng đây, có lẽ hiện tại. . ."

Dao tiên tử bỗng nhiên nói: "Hiện tại người cũng nên đi rồi!"

Nước Thần Liễu nam tử choáng váng, thất thanh nói: "Cái gì?"

Dao tiên tử lạnh nhạt nói: "Người đi đi, từ đây lại không tắt gặp lại!"

Nước Thần Liễu tu sĩ giận tím mặt, quát lên: "Người lại ở nổi điên làm gì?"

"Ta không có phát rồ!"

Dao tiên tử nhàn nhạt nói: "Ta chỉ là không lọt mắt ngươi mà thôi. . ."

Cái kia nước Thần Liễu tu sĩ đã rõ ràng mộng ở, thân thể đều tựa như đang phát run: "Ngươi. . . Ngươi. . ."

"Ta đã thấy trên trời tiên hạc, lại sao lại đi xem trên đất dã cưu?"

Dao tiên tử nói rất nhẹ nhàng, cũng rất tự nhiên, bỗng nhiên tự giễu tựa như mỉm cười, nói: "Ta thậm chí cảm thấy hẳn trước đây còn rất tốt, tuy rằng ta không tin hẳn cái kia không bắt buộc luyện liền có thể tu vị cao tuyệt một bộ, nhưng ta có một chút là chưa bao giờ hoài nghi, khi đó ta nếu là gặp nguy nan, hẳn nhất định trước tiên liền dẫn hẳn kiếm kia đến, chính mình không chết, liền vĩnh viễn không bao giờ để quý thân thương ta!"

"Ngươi. . . Ngươi chính là người điên. . ."

Cái kia nước Thần Liễu tu sĩ bàn tay đều tức đến bắt đầu run rẩy, tựa hồ đã không biết muốn nói gì.

"Đúng là người điên!"

Dao tiên tử bỗng nhiên cười: "Không phải vậy ta sao dám đi đòi hỏi này trên trời Kiếm Tiên. . ."

Nước Thần Liễu tu sĩ tức đến hàm răng một trận cắn chặt, như là phần nộ tới cực điểm.

"Thú vị khà khà khà. . ."

Đúng là ở một bên nghe trộm Phương Quý, bỗng nhiên lập tức không còn muốn đánh người hứng thú, hẳn càng nghe trộm càng vui vẻ, cảm thấy trong lòng một trận sáng khoái, nhìn bọn họ âm ỉ thành dáng dấp như vậy, hẳn lại cảm thấy cái này có thể so với đánh bọn họ một trận càng thống khoái hơn, không nhịn được nghĩ, như Mạc lão cửu biết rồi những thứ này chuyện có thể liên cao hứng, bất quá nghĩ lại ngẫm lại, lại cảm thấy Mạc lão cửu hẳn là đã không thêm để ý cái này.

"Có phải là cảm giác cho bọn họ rất buồn cười đây?"

Cũng ngay vào lúc này, bỗng nhiên bên người một cái chân thành tiếng nói truyền tới.

Cái kia tiếng nói như vậy đột ngột, càng như là vang ở bên tai.

Phương Quý kinh hãi, khoát một tiếng quay đầu đi, liền nhìn thấy bên cạnh mình xa hơn trước nơi, lại thật sự xuất hiện một cái người, người kia thoạt nhìn là cái cô gái, mặc trên người một bộ kỳ dị áo bào trắng, liền ủng cũng là màu trắng, mặt càng như trắng không được một điểm huyết sắc, thiên lại có được vô cùng đẹp, bất thành linh nhìn thấy, đúng là cảm nhận được một loại khả cự lực trùng kích quý dị vẻ đẹp.

Ở cái này trong màn đêm, nàng quả thực lại như là địa ngục bên trong chui ra ngoài oan quỷ, vừa giống như là trên trời đến tiên tử.

Nhưng hai cái đều không giống, lại quý dị, lại đẹp kinh tâm động phách.

Giống người mà không phải người, tựa như quý không phải quý, xen vào yêu, tiên trong lúc đó, phảng phất đến từ tranh trên.

"Người không cần phải lo lắng, bọn họ sẽ không nghe được âm thanh của ta!"

Cô gái kia nhìn Phương Quý kinh ngạc lại có chút bận tâm dáng dấp, mỉm cười, nói: "Trên thực tế, nếu không là ta vẫn đi theo người phía sau, lúc này người trốn ở chỗ này nghe trộm, bọn họ tất nhiên đã phát hiện người, vì lẽ đó người cũng nên cảm ơn ta mới là. . ."

"Chuyện này . . ."

Nhìn nữ nhân này tựa hồ cùng mình rất quen cũng tựa như như thường nói chuyện, Phương Quý không khỏi ngần ra.

Hắn chưa từng gặp cô gái này, nhưng nàng lại không một chút nào sợ người lạ, cẩn thận cảm ứng một thoáng trên người nàng khí cơ, Phương Quý phát hiện nàng tu vị hẳn là không cao, chính mình thậm chí không cảm giác được nàng có pháp lực tồn tại, quả thực chính là cái Luyện Khí cảnh giới, hoặc là liền Luyện Khí cảnh giới đều miễn cưỡng người, trình độ nào đó tới nói, nàng kỳ thực chính là một cái tầm thường ý nghĩa trên người bình thường, không có gì pháp lực.

Chỉ bất quá, một cái thoạt nhìn hầu như hoàn toàn không có tu vị người, chợt xuất hiện ở phía sau mình.

Ở Phương Quý đánh giá nàng thì nàng cũng đang quan sát Phương Quý.

Cặp mắt kia ở Phương Quý mi tâm đảo qua, tựa hồ cảm ứng được cái gì, liền cười càng thêm thông dong.

Nhìn nàng vẻ mặt nhàn nhạt, phảng phất cười lên lúc đều có chút xa cách hậu thế ở ngoài dáng dấp, Phương Quý nhất thời cảm thấy có chút không thoải mái.

Không nhận được giảm thấp thanh âm nói: "Người là ai a?"

"Ta chỉ là một cái nào đó tên điều chưa biết tiểu tông đệ tử mà thôi, biết các người Thái Bạch tông hiện nay như mặt trời ban trưa, thanh danh lớn lan truyền, mà người lại là cái này to lớn tiên tông chân truyền đại đệ tử, trái tim ngưỡng mộ, vì lẽ đó mạo muội lại đây, tìm người nói một chút. . ."

Cô gái mặc áo trắng kia cười, tựa hồ rất không thèm để ý ở trả lời.

Môn phái nhỏ đệ tử, như mặt trời ban trưa, ngưỡng mộ. . .

Phương Quý vừa nghe nàng nói như vậy liền minh bạch, liếc nhìn nàng hai mắt, thở dài.

Cô gái mặc áo trắng nói: "Người thân cái gì khí?"

"Cái này. . ."

Phương Quý có chút bất đắc dĩ nói: "Ta đã dính qua hôn. . ."

Chương 558 : Kỳ Cung Bạch Quan Tử

Đây là nghĩ đến đâu đi tới?

Nghe Phương Quý trả lời, cùng hấn cái kia vẻ mặt thành thật đáng đáp, chính là cái này Kỳ cung đệ tử, đều sửng sốt một chút mới phản ứng được, trên mặt lộ ra tựa như cười mà không phải cười vẻ mặt, một đôi trắng như ngưng tuyết trên mặt, đen nhánh như điểm mực con mắt, chỉ là nhìn Phương Quý, nhìn cực kỳ lâu, cặp mắt kia thoát nhìn cũng không đặc biệt gì, nhưng cũng cho người một loại tựa hồ có thể đem hết thấy đều nhìn thấu cảm giác.

Sau một hồi lâu, nàng mới tự nói: "Địa bảo, Đông Thổ công pháp, chữ Thần pháp. . . Người căn cơ, ngược lại không tệ!"

"Hả?"

Phương Quý nghe xong lời của nàng, ánh mắt không khỏi có chút cảnh giác.

Chính mình bây giờ đã kết thành Kim Đan, hơn nữa đan phẩm cùng người phạm không giống, có tới ba đạo căn cơ, nhưng người bình thường có thể cũng không biết những thứ này, từ hấn rời đi Thái Bạch tông đến nay, phạm từng thấy tự mình ra tay người, không một không coi chính mình là thành địa bảo thành đan.

Người con gái trước mắt này, chưa từng gặp, càng bỗng nhiên nói ra chính mình đan phẩm căn cơ, tâm trạng không thể không phòng.

Đúng là cô gái kia, chút nào cũng không thêm để ý Phương Quý vẻ mặt biến thành cái gì loại, hoặc là nói đúng nàng mà nói, Phương Quý bất luận biến thành cái gì loại, đều không trọng yếu, nàng chỉ là suy tư, tựa hồ tại bám tính cái gì, một lát sau khi, nàng ngẩng đầu, cười tủm tỉm hướng về xa xa Ngọc Chân cung cái kia ngọn núi chính đại diện phương hướng liếc mắt nhìn, nói: "Người đáng thương, lòng cao hơn trời, lại mắt không kịp xa, vốn có thể giải thoát, lại vô tận rơi vào đầm lầy, đời này nhất định lưu ly,

khó có định số, người nói nàng cùng người sư tôn, tại sao lại đi đến một bước này?"

Phương Quý cũng không biết cô gái này đến từ nơi nào, lại làm vì cái gì.

Nhưng thấy nàng thần thần bí bí, liền cũng thuận miệng qua loa: "Còn có thể có cái gì, hai người không thích hợp chứ. . ."

Cô gái kia nghe xong lời ấy, nhìn Phương Quý ánh mắt ngược lại cũng có khen ngợi, gật đầu nói: "Không sai, chính là đường không giống!"

Nói, lại hỏi Phương Quý: "Vậy người lại có biết đường là cái gì?"

Phương Quý ánh mắt lập tức trở nên quái lạ.

Trong lòng nghĩ, đường món đồ này, không phải là dùng để đi, không sinh cỏ. . .

Càng nghĩ càng phức tạp, cũng không biết nên làm gì đi nói, chỉ có thể nhận định, cái này nữ chính là đang tìm cơ!

Tức giận nói: "Người là không biết đường cái chữ này sao viết vẫn là làm sao?"

Cô gái kia mỉm cười, tựa hồ tính khí rất tốt, cũng không để ý lắm, chỉ là hồ hững mở miệng nói: "Thế gian có đường, kỳ số là chín, mỗi một con đường trên, đều có rất nhiều ghê gớm người, người sư tôn chính là một cái, những thứ này người thiên tư kinh diễm, kỳ tài diệu thể, lòng cao hơn trời, thiên lại có thể lấy nhượng bọn họ cái này trái tim cùng thiên tranh huy tài học, vì lẽ đó bọn họ nhất định sẽ đem đường đi của chính mình rất xa. . ."

"Chỉ là vấn đề ở chỗ, con đường của bọn họ, đã không chỉ là con đường của chính mình!"

Nàng nhẹ nhàng nói, thờ dài một tiếng, nói: "Một con đường đi tới cực điểm, kỳ thực chính là tử vong, là hủy diệt, đây là một cái đạo lý rất đơn giản, cũng bị chứng minh vô số lần, nhưng là những thứ này đi ở trên đường người thông minh không hiểu, hoặc là nói bọn họ không tin, bọn họ tình nguyện tin tưởng cuối đường là lối ra, là giải thoát, vì lẽ đó bọn họ từ đập lên đường bắt đầu, liền đã nhất định phải đi hướng về cái kia tuyệt vọng kết cục!"

"..."

"..."

Nghe nàng mặc danh kỳ diệu nói những thứ này, Phương Quý lông mày đều đã trứ lên rồi.

Hắn kỳ thực đã sớm không muốn cùng cô gái này gằm gằm gừ gừ nói tiếp, chỉ là nàng tới nói, lại lập tức để cho hắn sinh ra chút quái dị tâm tình, bởi vì cái này lời tương tự, Phương Quý đã nghe nói qua ít nhất không chỉ một lần.

Sớm ở Kính Châu đi địa thì hắn liền nghe người ta nói qua cái gọi là con đường, những kia tồn tại nói cuối đường là giải thoát.

Sau đó trở lại thôn Đầu Trâu thì hắn cũng mơ một giấc mơ, trong mộng tưởng thôn cho hắn nhắc tới đường, nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, tưởng thôn đương thời cũng là rất không thích con đường kia, thậm chí là ở trốn, nhưng là hắn cũng cho rằng trốn không tới, trái lại để cho mình trước đó chuân bị.

Những thứ này người con đường, cùng cô gái mặc áo trắng này nói chính là như thế?

"Cái này tuyệt vọng, cũng không chỉ chỉ chính bọn hắn, mà là thế gian tất cả mọi người!"

Mà cô gái mặc áo trắng kia, cũng chỉ là từ từ nói, như là cũng không để ý Phương Quý có thể hay không nghe hiểu được, hay là liên tưởng đến cái gì, nàng chỉ là đem lời của mình nói một lần: "Vì lẽ đó đường đi của bọn họ đến cực điểm, liền nhất định sẽ vì thế gian này mang đến đại loạn, mang đến tuyệt vọng, một đời một diệt, nguyên do như vậy, vì lẽ đó, mới cần có người ngăn cản bọn họ, đoạn con đường của bọn họ!"

"Hả?"

Phương Quý lập tức cảnh giác lên, chăm chú nhìn về phía cô gái này.

Cô gái này cũng không để ý, chỉ là bỗng nhiên quay đầu hướng về Ngọc Chân cung nhìn lại, cười nói: "Người xem hai người này, một cái ẩn nhẫn

kiên định, một cái khéo léo, kỳ thực cũng có thể coi là là người thông minh, người lại có biết nên làm gì để cái này hai một người thông minh rơi vào vĩnh viễn tuyệt vọng?"

Phương Quý tích trữ cẩn thận, liền không có vội vã một quyền hướng về nàng đánh tới, cố ý theo lời của nàng đi xuống tán gẫu, suy nghĩ một chút nói: "Ta cảm thấy rất đơn giản, ta hiện tại đến liền cáo xích nàng, nhà ta sư phụ kỳ thực còn mong nhớ nàng, để ta đem cái kia cây nhỏ để cho nàng!"

Kỳ cung đệ tử gật gật đầu, nói: "Này không sai, người đem Tiên Linh để cho nàng, nàng liền cho rằng người sư tôn vẫn đối với nàng có ý, nhớ mãi không quên, lại thêm vào Tiên Linh vốn là giá trị vô lượng, nàng bức này tính tình, nếu đến, liền cũng sẽ độ lượng nên làm sao trả, cho nên nàng tâm ý tự sửa, sẽ ôm hi vọng vẫn chờ xuống, một ngày một ngày, một ngày một ngày, cuối cùng bị vây vũng bùn, không thể thoát thân!"

"Quả nhiên!"

Phương Quý lập tức nổi lên cảnh giác, hắn vừa nãy cố ý nói cây nhỏ, mà không phải Tiên Linh.

Nữ nhân này lại nói thẳng ra Tiên Linh cái này tên, nhìn dáng dấp nàng là hiểu rõ vật này tồn tại.

Cô gái kia vẫn chưa lưu ý Phương Quý vẻ mặt, chỉ là nói: "Người lại nói, làm sao làm cho nàng sống lại hi vọng?"

Phương Quý nhìn nàng một cái, vẫn là nói: "Cũng đơn giản, ta liền đi theo nàng giảng, nói sư tôn ta là bị người đuổi giết mới không thể không đi, kỳ thực trong lòng còn mong nhớ nàng, trước khi đi lúc không nói chuyện cùng nàng, cũng chỉ là lo lắng sẽ liên lụy đến nàng mà thôi. . ."

Cô gái sắc mặt càng đẹp mắt chút, gật đầu nói: "Có lý, cái này là làm cho nàng rõ ràng, người sư tôn còn lo lắng nàng, thế nhưng người trước, cho nàng một tia hi vọng, cũng cho nàng một đường nhân quả, nàng hiểu ý sinh mong nhớ, thống khổ phi thường. Nhưng là người sau, nàng lại sẽ biết người sư tôn tự thân khó bảo toàn, đòi hỏi vô độ, vì lẽ đó ngược lại sẽ quyết tâm chặt đứt nhân quả, rất sớm đứt đoạn mắt cái này tia dự vọng!"

"Nhân tâm kiếp số, một niệm tiêu dao, một niệm địa ngục, đã là như thế đơn giản!"

Nàng nhẹ nhàng hít một tiếng, sau đó nhìn Phương Quý, tự tiếu phi tiếu nói: "Cái kia người vì sao còn không đi?"

"Bằng cái gì muốn đi?"

Phương Quý nhìn nàng ánh mắt, đã có chút không dễ nhìn, nói: "Cái này Tiên Linh là của ta, ai cướp ta giết chết ai!"

Cô gái tựa hồ nghe không ra nàng trong lời nói uy hiếp, trái lại nói: "Người cũng có thể đi nói cho nàng cái sau!"

"Không đi!"

Phương Quý nói: "Nàng tuyệt vọng cùng giải thoát ăn thua gì đến ta, để bản thân nàng suy nghĩ lui đi!"

"Người đúng là cái nhẫn tâm người. . ."

Cô gái mặc áo trắng nhìn Phương Quý, cũng như là rất hài lòng giống như, gật gật đầu: "Bất quá có thể nói ra hai câu này, liền nói rõ người cũng không tệ lắm, tuy rằng vẫn không coi là định càn khôn con, nhưng ít nhất cũng đến ở một cái nào đó nhỏ góc viên, đưa đến một chút tác dụng. . ."

Phương Quý nghe được lời này, đã vẻ mặt đột nhiên lạnh, pháp lực tột chuyển động, cười nói: "Người muốn làm gì?"

Cô gái kia nhìn ra Phương Quý địch ý, cũng biết hấn sợ là sắp hướng về tự mình động thủ.

Nhưng nàng cũng không để ý lắm, thậm chí đều không chuẩn bị làm cái gì, chỉ là nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: "Đến bái kiến ta đi!"

Phương Quý kinh ngạc: "Cái gì?"

Cô gái kia con mắt nhìn Phương Quý, cặp kia đen nhánh như điêm mực con mắt nơi sâu xa, tựa hồ có vô tận tung hoành nhân quả.

Nàng tiếng nói, cũng như là đến từ chân trời, lại vang ở Phương Quý đáy lòng.

"Ta tên Kỳ cung dưới trướng Bạch Quan Tử, ngươi làm vì ta cờ, ta là ngươi mệnh, từ ta chi sinh, phụng ta chi tử. . ."

". . ."

". . ."

"Ta tin ngươi cái đại đầu quý a. . ."

Phương Quý nghe nàng nói như vậy, cả người đều đã bối rối.

Nghĩ thâm cõi đời này còn có như thế cuồng?

Ngươi nói một tình huống một ngày, liền để ta bá kiến ngươi, vì ngươi sinh vì ngươi sống?

Ngươi lớn lên như thế đẹp sao?

Nhìn đối phương cái kia thoát nhìn lạnh lùng mà cao cao tại thượng mặt, Phương Quý đã đang suy nghĩ là nện một quyền vẫn là nắm một cái. . .

Nhưng cũng đang lúc này, Phương Quý trong thức hải, bỗng nhiên vang lên một tiếng hô to: "Bá kiến Tiên sứ. . ."

Cái này tiếng nói lại đến quá đột ngột, Phương Quý đều bối rối một thoáng.

Thần thức vội vã trốn vào biển ý thức, liền nhìn thấy đạo cung trong, tiểu Ma sư chính làm lớn lay lẽ, phục ở trên mặt đất kêu to.

"Ngươi đang làm gì thế?"

Phương Quý cũng là lấy làm kinh hãi, vọt vào Đạo cung, đem hấn kéo lên.

"Lay. . . Bá kiến. . . Ồ?"

Tiểu Ma sư vẫn là hai mắt mê man, si ngốc ngơ ngác, Phương Quý lập tức lo lắng đem bạt tai cho nâng lên.

Còn không chờ cái này bạt tai rơi xuống ở trên mặt, tiểu Ma sư nhưng bỗng nhiên một cái kích lạng, phản ứng lại, kinh ngạc nói: "Ta đang làm gì thế?"

"Ta nào có biết người đang làm gì thế?"

Phương Quý bật tai đều còn chưa hạ xuống, vẫn cao cao giọng: "Người mới vừa nói muốn bái kiến ai?"

Tiểu Ma sư hơi ngẫm nghĩ, bỗng nhiên giật mình nói: "Người gặp người nào?"

Phương Quý cau mày nhìn hẩn, chậm rãi nói: "Một cái tên là cái gì Bạch Quan Tử nữ nhân. . ."

Tiểu Ma sư trên mặt tựa hồ xuất hiện vẻ kinh hãi, bỗng nhiên nói: "Ta vừa nãy cũng không biết tại sao, ta bỗng nhiên cảm giác được một loại rất cường đại tín niệm, thật giống như. . . Thật giống như ta đụng tới một cái đồng ý vì nàng mà sinh, vì nàng mà chết người. . . Không, ta cũng không biết làm sao nói cho người, thật giống như, ta trời sinh nên vì nàng mà sinh, vì nàng mà chết, hơn nữa cam tâm tình nguyện. . ."

Phương Quý nghe được đều bối rối: "Người nghĩ nói với ta, cái này mẹ kiếp chính là ái tình?"

"Yêu người cái đầu to. . ."

Tiểu Ma sư nghe xong, theo bản năng đã nghĩ mắng, bỗng nhiên chính mình cũng hơi suy nghĩ một chút, lẩm bẩm nói: "Hẩn là không phải ái tình đi. . ."

"Người lại còn coi sự việc. . ."

Phương Quý không nói gì, lại muốn một cái tát đánh xuống để cho hẩn tỉnh táo một điểm.

"Không cần đánh không cần đánh. . ."

Tiểu Ma sư vội vàng kêu to xua tay, nói: "Cái kia lực lượng bỗng nhiên xuất hiện thì ta loại cảm giác đó mãnh liệt, bất quá cũng rất nhanh sẽ phản ứng lại, còn có thể duy trì chính mình tỉnh táo, đại khái là bởi vì, ta trước đây cũng là do nuốt chứng quỷ thần, tăng lên qua một cảnh?"

"Cái gì tỉnh táo không tỉnh táo?"

Phương Quý căm giận không ngớt, thấy tiểu Ma sư xác thực không có chuyện gì mới yên tâm, hung hăng nói: "Ta đi làm thịt nàng!"

"Không thể giết!"

Tiểu Ma sư sợ hết hồn, vội vàng ngăn cản.

Lúc này, hấn tựa hồ cũng ở vội vã nghĩ bên trong các loại nhân quả cùng dây dưa.

Sau một hồi lâu, hấn bỗng nhiên cắn nổi lên răng đến, con mắt ở tỏa ánh sáng: "Nữ nhân này, ta muốn định rồi!"

Chương 559 : Kỳ Cung Quân Cờ

Vào lúc này ngoại giới, cái kia Bạch Quan Tử nhìn Phương Quý nghe xong chính mình một câu nói, bỗng nhiên liền rơi vào một mảnh mê man trong, vẻ mặt cũng hơi thân thiết, lúc này Phương Quý, cũng không có như nàng tưởng tượng như vậy lập tức lay phục đến trước người mình, nhưng cái này trái lại làm cho nàng càng yên tâm hơn chút, dù sao Phương Quý đã là vị kia trên trời Kiếm Tiên đô đệ, còn đã từng từ Thái Bạch tông chủ nơi đó học được chữ Thần pháp, nếu là như giống như quân cờ cái kia như thế, tuân mệnh mà đi, ngược lại sẽ làm cho nàng lòng sinh ngờ vực, cảm thấy sự tình không thể có đơn giản như vậy!

"Vị kia Kiếm Tiên, trước khi đi, vốn có thể một kiếm đem ta chém giết, nhưng hãn thu rồi kiếm!"

Nhìn lúc này rơi vào mê man trong Phương Quý, Bạch Quan Tử không nhanh không chậm, trong đầu lóe qua rất nhiều ý nghĩ: "Là bởi vì phát hiện chúng ta Kỳ cung con đường, cùng với những cái khác người không giống, vẫn là đoán được hãn đệ tử này trên người có đồ của chúng ta?"

Nàng lúc này thân sắc bình tĩnh nhìn Phương Quý, ánh mắt lại có vẻ hơi nghiêm nghị.

Thoạt nhìn, nàng như là nhẹ nhàng nhàn nhạt đứng ở nơi đó, nhưng một loại nào đó khí cơ, cũng đã trở nên quỷ dị lên.

Nếu Phương Quý phản ứng, có nửa điểm không đúng, như vậy nàng cũng chỉ có thể phá huỷ viên quân cờ này.

...

...

"Cái gì quý?"

Lúc này biên ý thức Đạo cung bên trong Phương Quý, nghe tiểu Ma sư,

cũng đã cả người đều đã có chút không xoay chuyển được đến rồi.

Nhìn hấn một hồi bất chấp, một hồi như cười khúc khích đáng vẻ, Phương Quý đều cảm thấy có chút sợ hãi.

Người này rõ ràng không bình thường.

"Đây chính là Kỳ cung thủ đoạn nha. . ."

Tiểu Ma sư tự mình đứng là dần dần rõ ràng biến thành màu trắng, vui mừng hướng về Phương Quý nói: "Ta mới vừa cùng người nhận thức thì nói cái gì?"

Phương Quý suy nghĩ một chút, nói: "Đừng đánh?"

Tiểu Ma sư nhất thời trán biến thành màu đen: "Không phải cái này!"

Phương Quý lại nói: "Tha mạng?"

Tiểu Ma sư sắc thở dài, nói: "Không cần nói những thứ này không vui, người lẽ nào quên, ta đương thời đã nói, chính mình là đến đoạt xá người, mà đoạt xá người sau khi, ta liền sẽ biến thành người, kế thừa trí nhớ của người, thậm chí hãy quên ta là ta, ta sẽ lấy người thân phận tiếp tục tu hành, tiếp tục trưởng thành, mãi đến tận một ngày nào đó, Kỳ cung cần ta thì mới sẽ đem ta tỉnh lại?"

Phương Quý lập tức gật gật đầu, lời này hấn cũng thực là nhớ tới.

Bất quá vẫn không quá coi là chuyện to tát, cái này tiểu Ma sư quá kinh sợ, chỉ bằng hấn có thể đoạt xá chính mình?

Tiểu Ma sư tiếp tục nói: "Lúc trước ta như đoạt xá người, thì sẽ tạm thời ném mất tất cả trí nhớ, chỉ coi mình là người, mãi đến tận Kỳ cung đến tỉnh lại ta, mới sẽ hiểu chính mình thân phận, có thể sau đó, bởi vì ta không thể đoạt xá rơi người, vì lẽ đó tuy rằng cũng có phần lớn trí nhớ thiếu hụt, lại còn bảo lưu một điểm tàn niệm, mà ngay khi vừa này, ta cảm nhận được Kỳ cung chính đang tại đem ta tỉnh lại. . ."

"Người phụ nữ kia chính là Kỳ cung!"

Phương Quý nhất thời hiểu rõ ra: "Ta nói nàng vóc người làm sao cùng bàn

cờ tựa như. . ."

Đối với cái kia tự coi chính mình lớn lên rất anh tuấn, cảm thấy một câu nói nói ra người khác liền sẽ lạy ở nàng dưới chân nữ nhân, cuối cùng đã rõ ràng rồi nàng cái này tự tin nguyên do, đối với Tam tử kỳ cung, Phương Quý cũng không phải nghe nói một hồi hai hồi, từ ở Thái Bạch tông thì liền suýt nữa trúng bọn họ chiêu, bị cái này tiểu Ma sư đoạt xá, bất quá tiểu Ma sư chung quy không thể đoạt xá thành công, trái lại mang đến cho mình không ít chỗ tốt,, đương nhiên, đối với điểm này, Kỳ cung người tự nhiên không biết, còn coi chính mình chính là đệ tử của bọn họ đây. . .

"Ta nói muốn làm thọt nàng, ngươi lại không cho?"

Phương Quý ánh mắt bỗng nhiên có chút hoài nghi nhìn thấy tiểu Ma sư trên người, lòng bàn tay vẫn nâng ở không trung, quật cường không chịu thả xuống.

Lúc này cũng không thể quá tin tưởng tiểu Ma sư hàng này, đừng để ý tới hần bây giờ biểu hiện nhiều ngoan, cái kia đều là có trước khoa.

"Ngươi không biết cảm giác của ta. . ."

Tiểu Ma sư có chút nóng nảy, lại có chút bức mình, vội vàng hướng về Phương Quý giải thích: "Lại lịch của ta cùng thân thể, đều cùng Kỳ cung có quan hệ, ta thậm chí cảm giác Kỳ cung bên kia, còn ẩn giấu ta không ít đồ vật, liền như thế thì ta liền mãnh liệt có loại nghĩ muốn vâng theo nàng tất cả mệnh lệnh kích động, cảm thấy lời của nàng chính là thánh chỉ, cảm thấy nàng muốn giết ta, ta liền nhất định cam tâm đi chết, nàng muốn cho ta làm chuyện gì, ta cũng liều lĩnh nghĩ muốn làm được, ta quả thực chính là vì nàng mà điên cuồng, ngươi ngầm nghĩ nghĩ, cảm thấy đây là cái gì?"

Phương Quý nghe được mặt càng ngày càng tối: "Ái tình?"

Hần nói lời này lúc đã sắp muốn động thủ, mới vừa mới đuổi rồi một cái Mạc lão cửu, kết quả ngươi cũng tới tham gia trò vui?

"Yêu ngươi cái đại đầu quỷ, đây là Kỳ cung không chế chúng ta thủ đoạn!"

Tiểu Ma sư đầy mặt bất đắc dĩ, nói: "Ta như nghĩ được đến chân chính giải thoát, liền nhất định phải thoát khỏi nàng thủ đoạn này!"

"Giải thoát?"

Phương Quý nghe xong lời này, cũng hơi ngẩn người ra, rơi vào một chút trầm tư.

"Đúng rồi nha, lẽ nào ngươi cái này đều không muốn giúp ta?"

Tiểu Ma sư có chút nóng nảy nói: "Coi như không giúp ta, ngươi cũng không muốn biết Kỳ cung trong bóng tối tính toán ngươi vì cái gì?"

Nhìn hắn có chút lo lắng ánh mắt, Phương Quý một lát sau mới nói: "Ta làm sao biết ngươi hiện tại không phải ở thế này nói chuyện?"

"Đều nói cho ngươi, ta không giống nhau!"

Tiểu Ma sư bất đắc dĩ hít một tiếng, nói: "Ta hiện tại vẫn như cũ có thể cảm nhận được nàng đối với ta không chế, có thể lĩnh ngộ nàng một số bí pháp điều động, nhưng là ta cũng không phải mới vừa đoạt xá ngươi lúc ta, trước đây nuốt chừng Tôn phủ hai đại quý thần, ta đã tăng lên một cảnh giới, nàng vẫn dùng để trước bí pháp đến không chế ta, thủ đoạn liền có kẽ hở, cái này cũng liền là chúng ta hiện tại cơ hội a. . ."

"A. . ."

Phương Quý nghe suy nghĩ một chút, nói: "Vậy ta trực tiếp giúp ngươi giết chết nàng, buộc nàng để ngươi giải thoát chẳng phải là tốt?"

Muốn nói giúp tiểu Ma sư một tay, Phương Quý lại cảm thấy cần phải.

Dù sao cái này tiểu Ma sư xác thực đã giúp chính mình không ít việc, muốn nói đến, trong lòng vẫn là nghĩ trả lại hắn một điếm.

Có thể lúc này tiểu Ma sư nói ra một ít chuyện, quá ảo rồi, cũng làm cho Phương Quý cảm thấy có chút không chắc chắn.

Thật muốn giúp hắn, còn không trực tiếp diệt đi cái này Kỳ cung đệ tử. . .

"Tuyệt đối không nên!"

Đúng là tiểu Ma sư vừa nghe Phương Quý lời nói, nhất thời kinh hãi, sắc mặt nghiêm túc nói: "Ta cũng không biết ngươi nhìn thấy cái này Kỳ cung

đệ tử là cái gì loại, nhưng ở ta tiềm thức nơi sâu xa, liền cảm thấy được Kỳ cung dị thường đáng sợ, bọn họ có rất nhiều thế nhân khó có thể lý giải được quỷ bí thủ đoạn, tuyệt đối không có thể coi như không quan trọng, đúng là chỉ có tương kế tựu kế, trước tiên đem nàng che đậy, sau đó. . ."

Phương Quý nghe được có chút mộng: "Vậy ta nên làm gì?"

"Người liền như vậy. . ."

Tiểu Ma sư đầy mặt cười xấu xa, để sát vào Phương Quý bên tai nói vài câu, cuối cùng còn phát ra "Khà khà" vài tiếng cười quái dị.

"Người thật vô sỉ!"

Phương Quý cuối cùng ánh mắt quái lạ nhìn tiểu Ma sư một chút, nghiêm túc nói: "Ta có thể nói cho người, ta đã là ăn hỏi người!"

Tiểu Ma sư nghe xong hấn lời nói sừng sốt một chút, nghiêm túc nói: "Bước cuối cùng ta đến!"

. . .

. . .

"Làm sao còn không phản ứng lại?"

Mà vào lúc này, Kỳ cung đệ tử Bạch Quan Tử cũng chính kinh ngạc nhìn Phương Quý.

Dù là nàng đã sớm biết Phương Quý tu luyện qua chữ Thần pháp, có lẽ không thể dễ dàng như thế để cho mình tỉnh lại, nhưng cũng cảm thấy hấn mê man thời gian tựa hồ lâu một điểm, rõ ràng có thể cảm nhận được trên người hấn có chính mình nghĩ muốn khí cơ ở tỉnh dậy, nhưng vì sao lâu không có động tĩnh?

Cũng là trong lòng nàng đều mơ hồ cảm giác, có phải là xảy ra vấn đề gì thì Phương Quý bỗng nhiên mở mắt ra.

Cũng không nói lời nào, chỉ là hai con mắt trùng trùng nhìn nàng.

"Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta. . ."

Nhìn thấy Phương Quý biểu hiện, Bạch Quan Tử liền thả xuống một nửa trái tim.

Tình tế cảm ứng, càng là có thể từ Phương Quý mờ mịt biểu hiện sau khi, cảm nhận được trong cơ thể hắn có một loại nào đó khí cơ chính đang tại thức tỉnh, liền nàng vốn là cũng có vẻ hơi căng thẳng tâm thần, vào lúc này cũng thoáng trì hoãn, trên mặt lộ ra một vết nụ cười nhàn nhạt: "Mặc dù là đương đại Kiếm Tiên, cũng không cách nào phát hiện chúng ta Kỳ cung thủ đoạn, hay là nói, may nhờ năm đó hắn còn không là Kiếm Tiên!"

Hờ hững nhìn Phương Quý, nàng nhẹ giọng nói: "Người bây giờ biết mình là ai sao?"

Phương Quý nghĩ đến một lát, thần thờ gật gật đầu.

Bạch Quan Tử mặt không chút thay đổi nói: "Người lúc này đang suy nghĩ gì?"

Phương Quý tựa hồ sâu sắc suy tư một thoáng, nói: "Ta. . . Ta nghĩ cùng người ngủ. . ."

Bạch Quan Tử nghe được một cái lão đảo, suýt nữa ngã sấp xuống.

Quay đầu mạnh mẽ nhìn Phương Quý, thấy Phương Quý mặt không hề cảm xúc, chỉ là trừng trừng nhìn mình, trong lòng mới dần dần tiêu tan, nghĩ thầm: "Phản ứng của hắn, cùng theo dự liệu có chút khác biệt, lẽ nào là bởi vì chữ Thần pháp duyên có? Thế nhưng trên người hắn khí cơ không có sai, ánh mắt cũng không sai, có lẽ, là ta vội vã đem hắn hoàn toàn tỉnh lại, vì lẽ đó thương tổn được thần hồn duyên có?"

Hơi trầm tư nhớ lại xuống, nàng dần dần tỉnh ngộ, lúc này cái này cái Thái Bạch tông đệ tử, hoặc là căn bản không hiểu chính mình ở nói cái gì, hoặc là liền trở thành đối với lời của mình nói gì nghe nấy con rối, lúc này hắn, ở trước mặt mình như giấy trắng, trái lại càng không hiểu được che giấu.

Như vậy, cũng giải thích cái này quân cờ chân thực.

Suy nghĩ một chút, vẫn là phải ôn hòa, liền lại nhàn nhạt nói: "Đem trong tay người Tiên Linh cho ta. . ."

Phương Quý do dự một chút, trong nội tâm ở làm thống khổ giãy dụa.

Sau một hồi lâu, lại vẫn là đưa tay ra, đem cái kia túi vải màu đen đưa tới, miệng túi hướng về Bạch Quan Tử.

Trong lòng nghĩ, nếu như nàng thật muốn động thủ, vậy thì mở túi vải ra miệng đem nàng cất vào đến.

Chỉ là không nghĩ tới, Bạch Quan Tử nhìn hẳn phản ứng này, đặc biệt là cái kia tựa hồ có hơi do dự, nhưng lại không khống chế được chính mình, vẫn là đem túi vải đưa tới dáng dập, đúng là hoàn toàn phù hợp dự liệu của nàng, hơi yên lòng, cũng không tiếp cái này túi, chỉ là gật đầu nói: "Rất tốt, cái này đạo Tiên Linh, liền trước tiên tạm thời lưu lại ở trong tay ngươi, ta có lời muốn dặn dò, ngươi cần nhớ rõ!"

Phương Quý thu hồi túi vải, sau đó ngơ ngác nhìn nàng.

Bạch Quan Tử ánh mắt nhìn về phương xa, hồi lâu mới nói: "Bây giờ di địa sẽ tới, đại loạn sắp tới, quái thai thiên tài dồn dập ứng kiếp mà sinh, bàn cờ này đã càng ngày càng rối loạn, trước đây chúng ta còn đường, là nâng đỡ các ngươi Thái Bạch tông, dùng đến ngăn trở Vụ đảo, cũng không nghĩ đến, Thái Bạch tông đôi kia sư huynh đệ con đường, vượt quá chúng ta mưu tính, theo cái kia một kiếm quy tiên, đã rối loạn toàn bộ bàn cờ, cũng rối loạn vô số người bố trí, vì lẽ đó lúc này Thái Bạch tông, đã nhất định thành quân chúng phi nhồ, không còn là thích hợp quân cờ!"

"Vì lẽ đó, hiện tại ta muốn thay đổi hạ cờ vị trí!"

Nàng trầm ngâm, chậm rãi xoay người lại, hướng về Phương Quý nói: "Mà nhiệm vụ của ngươi chính là, phá hủy Thái Bạch tông!"

Phương Quý vẻ mặt sững sờ, con ngươi hơi hơi co lại.

Bạch Quan Tử vẻ mặt nhàn nhạt nhìn Phương Quý, nói: "Ghi nhớ ta lời nói sao?"

Phương Quý biểu hiện lại trở nên ngây ngốc: "Nhớ rồi!"

Bạch Quan Tử nói: "Vậy ngươi phải làm sao?"

Phương Quý nói: "Làm thật Triệu lùn, diệt Mạc lão chó. . ."

"Quả nhiên. . ."

Bạch Quan Tử trái tim nhẹ nhõm, rốt cục hoàn toàn yên tâm.

Nghĩ thầm nếu không là thành công bị tỉnh lại, lại làm sao có khả năng đối với cái kia Thái Bạch tông hai cái bất kính như thế?

"Bằng ngươi bây giờ bản lĩnh, còn không làm được những thứ này. . ."

Nàng cười nhạt cười, nói: "Nhưng ta sẽ giúp ngươi, khiến cho ngươi trở thành Kỳ cung mạnh mẽ nhất một con cò. . ."

Chương 560 : Thiết Thiên Chi Lộ

"Diệt Thái Bạch tông?"

"Trở thành Kỳ cung mạnh mẽ nhất một con cò?"

Lúc này Phương Quý, còn ghi nhớ tiêu Ma sư, ở Bạch Quan Tử trước mặt, có thể không mở miệng liền không mở miệng, có thể theo nàng nói liền theo nàng nói, biểu hiện càng tri độn càng tốt, trái lại tuyệt không thể để cho nàng xem ra sự thông minh của chính mình sức lực đến, bất quá dù là như vậy, nhưng Bạch Quan Tử nói ra lời, vẫn là không khỏi lúc nào cũng để Phương Quý ngậy ra một thoáng, không biết có bao nhiêu nghi vấn nghĩ hỏi lên.

Tựa như cái này câu cuối cùng, trở thành Kỳ cung mạnh mẽ nhất một con cò. . .

Phương Quý liền không phục lắm, ta rõ ràng đã rất mạnh mẽ!

"Có phải là cũng không quá tin tưởng lời nói của ta?"

Đúng là cái kia Bạch Quan Tử, tựa hồ lưu ý đến Phương Quý vẻ mặt, cái này lại làm cho nàng thoải mái hơn chút, có lẽ liền nàng cũng không có ý thức đến, trước đây Mạc Cửu Ca có một kiếm xa xa chỉ đến trước người của nàng đến, thật là đưa nàng từ nhỏ tu luyện thành Bất Động Kỳ Tâm kinh động, trong nội tâm đã có chút thất thân, lại tìm không trở về trong ngày thường Kỳ cung đệ tử nhất định tuân hoàn tĩnh táo cùng nhìn thấu tất cả nhạy cảm, cho tới hôm nay, nhìn thấy Mạc Cửu Ca đệ tử tựa như đưa lên làm con rối giống như đứng ở trước mặt mình, mới làm cho nàng lại dần dần khôi phục tự tin.

"Trước đây ngươi đoạt xá tiên môn đệ tử, thất lạc trí nhớ của chính mình, lấy thân phận của hần ở tiên môn tu hành, cũng liền giống như hoàn toàn biến thành hần, bây giờ tuy rằng bị ta kêu tỉnh, nhưng còn ở được hần trí nhớ cùng thói quen ảnh hưởng, nghĩ muốn hoàn toàn thức tỉnh, cũng không phải chuyện đơn giản, cũng không cần nóng lòng nhất thời, bây giờ ngươi

chỉ cần rõ ràng, ở chúng ta Kỳ cung trong mắt, sẽ không có không làm được chuyện. . ."

"Người tiếp thôi. . ."

Phương Quý trong lòng âm thầm cân nhắc, có chút xem thường.

Bạch Quan Tử nhàn nhạt nói: "Đối với tu hành việc, thế nhân phần lớn lý giải chệnh lệch, hoặc nói lý giải không hoàn chỉnh, quá nhiều người cho rằng tu hành liền chỉ là thổ nạp tĩnh tọa, lĩnh ngộ pháp thuật, tích lũy góc gác, từng bước phá cảnh, cuối cùng trải qua nhập nhô, nhắm thẳng vào đại đạo. . ."

"Cái này không thể nói là sai, ít nhất cũng là ngốc nhất!"

Nàng đặt tay sau lưng cất bước, ở Phương Quý trước mặt chậm chậm đi rồi hai bước, nói: "Ta mà lại hỏi người, phạm nhân sinh ở thiên địa, làm công thiếu lương, trồng trọt giao thuế, một năm qua, ba, năm cái miếng đồng, khi nào mới có thể trở thành là cự phú?"

Phương Quý nghe xong lời này, ngược lại có chút phản ứng, thâm nghĩ: "Vĩnh viễn không thể!"

Bạch Quan Tử cũng không chờ hấn trả lời, lại nói: "Lại có loại kia bán đạo ngồi giả, đông du tây đi, thấp thu cao bán, kiếm lấy lợi nhuận, so với nông phu thì lại làm sao?"

"Lại có người khổ đọc thi thư, tập đến một bụng hoa hòe, bán tại đế vương nhà, tọa trấn một phương, so với thương nhân thì lại làm sao?"

Nói, bản thân nàng đều không khỏi mỉm cười, nói: "Càng sâu người, còn có người khởi nghĩa vũ trang, lật tung vương triều, ngôi triều đình, từ nghèo rớt mồng tơi, thành trụ đế vương bá nghiệp, sở hữu một quốc gia nơi, so với quyền quý, người đọc sách thì lại làm sao?"

Phương Quý nghe đều bồi rồi, vẫn đúng là cảm thấy có chút mới mẻ.

Hấn là thôn Đầu Trâu Lý trưởng lớn, trong ngày thường nhìn thấy cũng chỉ có trồng trọt giết lợn, đàn hoàng làm việc làm ruộng.

Toàn bộ trong thôn duy nhất một cái không làm ruộng, đại khái cũng chỉ có

hắn.

Nhiều như vậy đạo lý, cũng vẫn là lần thứ nhất có người giảng cho hắn nghe, ngẫm nghĩ lên, lại cảm thấy có chút đạo lý.

...

...

"Sinh tồn con đường như vậy, con đường tu hành cũng là như thế!"

Bạch Quan Tử nói xong, liền cười nhạt, nói: "Giống như nông phu người, suốt ngày bên trong tĩnh tọa luyện khí, một chút tích lũy, đây là thuận thiên ứng mệnh con đường, lại có bán đạo ngồi giả, xảo mượn cơ duyên, đây là Thiết thiên đoạt lợi con đường, càng có người lĩnh ngộ thiên tâm, một khi đốn ngộ, ám hợp thiên đạo, đây là Tá thiên chi lộ, còn cái kia nghịch loạn càn khôn, cướp đoạt một quốc gia người, cái kia liền là chân chính nghịch thiên chi lộ. . ."

"Người trước đây ở tiên môn bên trong tu hành, liền cũng quen rồi tiên môn bên trong con đường tu hành, tuy rằng bởi vì người là ta Kỳ cung người, vì lẽ đó ngộ tính cực cao, trời sinh thông tuệ, nhưng người đi con đường, chung quy vẫn là thuận thiên ứng mệnh con đường, tựa như nông phu, mà dựa vào tốc độ của người bây giờ, nghĩ muốn trưởng thành, còn không biết năm nào tháng nào, bây giờ ta vừa muốn trọng dụng người, thì sẽ chỉ điếm cho người một con đường khác!"

"Đế vương con đường, nhân quả quá lớn, người đi không được, người đọc sách con đường, là người sư tôn loại kia dạng người đi, vì lẽ đó. . ."

Nàng đột nhiên giơ tay, nhất thời có một đạo hoa hoè hương về Phương Quý bay ra, kính nhập Phương Quý biến ý thức.

"Lúc này, ta sẽ chỉ điếm người Thiết thiên chi lộ!"

Phương Quý cảm thụ cái kia một đạo hoa hoè, phát hiện đó chỉ là một đoàn thần ý, liền không có từ chối, trực tiếp đưa nó thu vào, bất quá cũng không dám khinh thường, vừa thu lại đi vào, liền trực tiếp vào Đạo cung, hơi quan sát qua, cũng phát hiện bên trong đều là chút tu hành lĩnh ngộ cách thức, liền tạm không cân nhắc, vẫn chỉ là ngẩng đầu nhìn cái kia Bạch Quan Tử, muốn nghe một chút nàng đón lấy lại sẽ làm sao cùng chính mình thôi. . .

"Có một chút người cần nhớ kỹ!"

Bạch Quan Tử thấy hấn không chậm trễ chút nào, liền thu rồi chính mình thân ý, tâm trạng đối với hấn cuối cùng một điểm lòng nghi ngờ cũng diệt hết, liền đặt chéo hai tay, trầm giọng nói: "Thuận thiên ứng mệnh con đường, chậm nhất, nhưng cũng nhất không có hung hiểm, đường khác, càng nhanh hung hiểm càng lớn, bắt quá theo ta Kỳ cung phương pháp, liền có thể tránh những thứ này hung hiểm thôi, ta bây giờ truyền người Thiết thiên chi pháp, liền cần người dùng thời gian ngắn nhất bên trong trường thành, bây giờ người liền tạm thời trở lại, tiếp tục làm người Thái Bạch tông đại đệ tử, đem gặp qua ta chuyện quên!"

Phương Quý thấy nàng dường như phải đi, vội hỏi: "Cái kia Thái Bạch tông Triệu lùn. . ."

"Thái Bạch tông việc, cũng không khó!"

Bạch Quan Tử cười nhạt nói: "Tuy là bây giờ Thái Bạch tông thanh danh tước lên, như mặt trời ban trưa, nghĩ phá huỷ hấn, cũng bắt quá chỉ cần ba bước mà thôi, bây giờ người muốn làm đơn giản nhất, bắt quá là thuận thế mà lên, lại giúp Thái Bạch tông thêm một cái củi tốt!"

"Long tộc thiệp, hấn là liền sắp đến rồi. . ."

". . ."

". . ."

"Long tộc?"

Phương Quý nghe lời này, đều đã sững sốt một chút: "Đây là chuyện gì?"

Nhưng này Bạch Quan Tử lại không hề trả lời, bóng người liền mặc danh kỳ diệu lóe lên, như gợn nước giống như biến mất rồi.

Chỉ có âm thanh chậm rãi truyền đến: "Ta sẽ trong bóng tối trợ người, giúp người quét sạch chương ngại!"

Đợi đến nàng tiếng nói hoàn toàn biến mất, Phương Quý còn không cam lòng, lấy Ma sơn quái nhãn hướng bốn phía quét một lần.

Lại thật là hoàn toàn không gặp nàng Ảnh Tử. . .

Điều này cũng làm cho Phương Quý có chút ngạc nhiên, cái này Kỳ cung đệ tử thoát nhìn trên người một điểm tu vị cũng không có, nhưng nói đi là đi, nhanh như vậy, ngay cả mình tu vị, cũng không biết nàng chính là làm sao biến mất, nhìn dáng dấp tiểu Ma sư nói không sai, Kỳ cung thật sự có chút môn đạo!

"Đã đi rồi!"

Chính trong lòng nghĩ thì trong óc vang lên tiểu Ma sư tiếng nói, hẳn cũng như là thổi phào nhẹ nhõm, cảm khái nói: "Nhìn dáng dấp cái này Kỳ cung đệ tử, cũng thật là nhìn tới ta, nàng làm càng nhiều, ta liền càng có thể nhớ tới một ít hồi ức, bây giờ nhìn nàng cái này diễn xuất, tựa hồ không chỉ là đang lợi dụng, mà là muốn thật sự đem ta. . . ân. . . Chúng ta. . . ân. . . Người, tỉnh lại!"

"Lời này nói thế nào?"

Phương Quý vừa đi trở về, vừa phân một tia thần thức cùng tiểu Ma sư nói chuyện.

Bây giờ hẳn tu vị cũng tăng lên, nếu là mình đồng ý, mà lại ở Đạo cung cửa sổ mở ra, liền có thể phân một tia thần niệm, cùng tiểu Ma sư trao đổi thần thức, mà không cần giống như kiểu trước đây, chỉ cần cả người tâm thần đều hoàn toàn trốn vào Đạo cung mới được.

"Kỳ cung đệ tử, cừu chiếm tước tổ, thủ đoạn đa dạng!"

Tiểu Ma sư nói: "Bọn họ như muốn lợi dụng những này đệ tử, cũng có các loại phương pháp, một số thời khắc, chỉ là triển khai bí pháp, thoáng ảnh hưởng tâm thần của những người này, những thứ này người một cách tự nhiên, liền sẽ làm ra bọn họ hi vọng cử động, tại vi diệu trong lúc đó, ảnh hưởng đại cục, mà ở sau đó, thậm chí không biết mình đã từng bị lợi dụng qua, vẫn sẽ tiếp tục ngủ đông lên, cũng có một loại, liền như lúc này, nàng đưa người hoàn toàn tỉnh lại, thậm chí hơn nữa bồi dưỡng, cái này chính là trọng dụng, tương đương với hoàn toàn mượn lực người cái này một con cò. . ."

"Như vậy bị tỉnh lại đệ tử, sau đó hoặc là đưa người diệt khẩu, hoặc là liền

sẽ thật sự đưa người thu nhập Kỳ cung. . ."

"Nàng dám diệt khẩu ta?"

Phương Quý nhất thời, liền không khỏi cảnh giác lên.

"Yên tâm được rồi, chỉ là có khả năng này mà thôi, nhưng ít nhất bây giờ, nàng không những sẽ không diệt khẩu người, ngược lại sẽ đại lực nâng đỡ trợ giúp người, cũng nói trong lòng nàng nhất định có lớn mưu tính, khả khả, đối mặt cái này dạng kế hoạch lớn thì nàng không chút do dự liền đem ta cho hoàn toàn tỉnh lại, như vậy ủy lầy trọng trách, đủ để so với này suy đoán, ta ở Kỳ cung cấp bậc, cũng nhất định không thấp. . ."

Tiểu Ma sư đắc ý nói, còn khả khả nở nụ cười hai tiếng.

"Không thấp cái quỷ, ta thế nào cảm giác nàng là bởi vì Mạc lão cứu mới coi trọng như vậy ta?"

Phương Quý xem thường, trong lòng cũng không khỏi có chút do dự, âm thầm phỏng đoán lên.

Tuy rằng hắn vẫn cảm thấy, chính mình hắn là đánh thắng được cái này Kỳ cung đệ tử, hơn nữa đối với nàng nói, Phương Quý cũng cảm thấy khả năng bên trong có một nửa là ở khoác lác, nhưng kỳ thực trong nội tâm, đối với Kỳ cung hay là thật không dám có nửa phần coi thường, hành gia vừa ra tay, liền biết có hay không, cái này Kỳ cung đệ tử liên quan tới các loại con đường tu hành lời nói nói chuyện, Phương Quý liền biết các nàng là thật có đồ vật.

Dù sao Kỳ cung nhưng là được xưng ba viên cờ loạn càn khôn, danh tiếng cực kỳ dọa người.

Như muốn nói gì đồ vật làm vì ma đạo, vậy này Kỳ cung, quả thực chính là lớn nhất từ trước tới nay ma đạo.

Bốn vực một đảo, bao nhiêu đại đạo thống đại tiên tông, đều bắt bọn họ không có cách nào?

Với bọn hắn sai tâm tư, cái kia không phải tranh ăn với hổ sao?

Mấu chốt nhất chính là, Phương Quý còn nghe nàng nói đến cái gì Long tộc

thiếp. . .

Lẽ nào nàng bây giờ muốn làm mưu tính, còn cùng Long tộc có quan hệ?

Cái này liền để người đau đầu, trước đây chính mình nhưng là đánh qua Long thái tử gân, kết ân oán a. . .

Trước đây Phương Quý, cũng đánh qua Tôn phủ chúng thiên kiêu, rút qua gân rồng, đánh qua Triều Tiên tông thánh nữ, họa họa qua Bàn Đào viên, có thể làm những thứ này chuyện thời điểm, trong lòng đều là có chỗ dựa, hoặc là đương thời chính là nhiệt huyết lên não, những khác không lo nội, hoặc chính là biết sau lưng có tông chủ, có Mạc lão cửu, mà bây giờ, biết rõ phía trước có thể sẽ có vô tận hung hiểm, ngược lại muốn chủ động đi trên chọc. . .

Cái này cũng thật là lần đầu tiên!

Lại nghĩ tới, bây giờ Mạc lão cửu đều bị mấy người buộc rời đi, tông chủ lại xa ngoài vạn dặm.

Thật đã xảy ra chuyện gì, nghĩ đi cứu mình cũng không kịp!

. . .

. . .

"Ngược lại nàng cho chỗ tốt nơi cũng cầm, tạm thời cũng không bị nàng phát hiện đầu mối. . ."

Phương Quý trong lòng nghĩ: "Không được liền mau mau về tông môn đi, tìm Triệu lùn. . . Tìm tông chủ sư bá thương lượng một chút?"

Nghĩ như thế, cũng vẫn cảm thấy ổn thỏa.

Thái Bạch tông chủ loại kia bản lĩnh lớn, nghĩ đến có phương pháp đối phó Kỳ cung.

Bất quá cũng chính là ở cái ý niệm này bay lên khi đến, Phương Quý lại đột nhiên cảm giác thấy có chút khó chịu.

Đúng là lập tức nghĩ đến Mạc Cửu Ca trước khi đi chi cho tự mình nói lời

nói đến.

Mỗi người đều có mỗi người con đường khác nhau, tông chủ có tông chủ con đường, sư phụ có sư phụ con đường, chính là cá chạch nhỏ, cũng đã đi tới con đường của nàng, mình có thể làm thế nào đây?

Cá chạch nhỏ cũng không giữ được, sư phụ cũng không giữ được, chuyện sau này ngẫm lại liền để người đau đầu, tông chủ sư bá bực này cáo già, lại tài trí cao tuyệt, đều cần mưu tính ba trăm năm, mà lại không dám lung tung nhúc nhích, Mạc lão cửu đã ngộ ra kiếm thứ chín, một kiếm quy tiên, đều cần tạm thời tách ra, vậy này Thái Bạch tông sau đó muốn đổi mặt cục diện cùng đối thủ, căn bản không phải là mình có thể tưởng tượng a. . .

Phương Quý kỳ thực rõ ràng, bọn họ những thứ này trong lòng người đều có việc, áp lực cũng đều là rất lớn, chỉ là không nói thôi.

Ở tình huống như vậy, chính mình còn muốn lại đi tìm tông chủ giúp mình đối phó Kỳ cung sao?

Dù sao mình cũng Kết Đan, hơn nữa đỉnh qua hôn!

Có lẽ Mạc lão cửu nói là đúng, duy nhất có thể làm, chính là đem đường đi của chính mình đi xuống đi!

Không hỏi con đường phía trước làm sao, trước đem chân hạ xuống bước đi này đi được!

. . .

. . .

Nghĩ như vậy, hắn đúng là dần dần cắn chặt hàm răng, trên mặt lộ ra một vết vẻ quyết tâm!

"Người là Kỳ cung đệ tử, ta vẫn là tiên nhân đời sau đây. . ."

Vừa nghĩ, Phương Quý ngón tay búng một cái, một viên tiền đồng bay lên giữa không trung.

Ở không trung xoay chuyển mấy lần, rơi vào trên mu bàn tay của hắn.

Càn Nguyên Thông Bảo bốn chữ, thình lình hướng lên.

Tốt nhất đại cát!

Phương Quý biểu hiện nhất thời đắc ý lên, thâm nghĩ: "Nghĩ phá huỷ Thái Bạch tông, hỏi trước ta qua Phương lão gia!"

Lần này hấn quăng tiền đồng, không phải ở hỏi mình có nên hay không làm như thế.

Mà là tối hôm nay hấn là ăn cái gì!

Chương 561 : Bắc Vực Mười Hai Tiểu Thánh

"Phương đạo hữu mau tới, người chạy đi đâu?"

Khi Phương Quý trong lòng làm ra quyết định, bước kiên định bước nhẹ chặt trở lại nước Dao Trì ở ngoài thì lại vừa vặn gặp Tức đại công tử dẫn người đi ra ngoài tìm hấn, hiển nhiên hấn một thân mùi rượu, tựa hồ đã có mấy phần cảm giác say, vừa thấy được Phương Quý, liền lập tức hưng phấn lại đây kéo lấy Phương Quý vai, cười nói: "Hiện nay Vĩnh Châu ma họa đã trừ, chính là chúng ta thừa hưng đêm nói, nghị kiếm luận đạo lúc, chính là rượu kinh quá độ thì chỉ chớp mắt ngược lại không thấy người, mau tới mau tới, chúng ta ít đi người như thế vị Thái Bạch tông thiên tài không thể được. . ."

"Các người không âm ỉ giá?"

Phương Quý còn nhớ trước lúc rời đi, những thứ này người chính tranh luận Bắc Vực cùng Tôn phủ tình thế đây, làm sao quay đầu hết thành con ma men?

"A, có cái gì tốt âm ỉ, âm ỉ lật trời, lẽ nào liền không cùng Tôn phủ đấu hay sao?"

Tức đại công tử cười, lôi kéo Phương Quý trở về, một bên đi một bên nói: "Ngày mai chuyện ngày mai nói, chúng ta sinh ở Bắc Vực, lại há có thể không đối mặt Tôn phủ cục diện này, hấn cường cũng tốt, yếu cũng được, đều là cần với hấn đánh một trận, đây là mệnh số, trốn không thoát, hôm nay chúng ta mà lại không tán gẫu cái này, những thứ này hảo bằng hữu hảo đồng đạo, cũng muốn cùng người thân cận một chút, Tiêu Tiêu Tử, Việt Thanh, Mạnh Đà Tử, Hải Sơn Nhân các loại, có thể đều là chúng ta Bắc Vực anh tài, tới đây Vĩnh Châu trừ ma chiến dịch bên trong làm náo động lớn, nhân xưng Bắc Vực mười hai Tiểu thánh. . ."

"Bắc Vực mười hai Tiểu thánh?"

Phương Quý vừa nghe lời này, đều không khỏi bối rối một thoáng.

Bắc Vực trước đây có bảy Tiểu thánh, chính là Cổ Thông lão quái cùng chính mình sư tôn, tông chủ những người kia, bây giờ bọn họ tên tuổi đúng là có biến hóa, hiện tại người đã chủ động đem bọn họ tên bên trong "Tiểu" chữ xóa, trực tiếp xưng là Bắc Vực Thất Thánh, không hơn người ta cái kia Thất Thánh tên, chính là 300 năm trước Đông Thổ Lão thần tiên phong, cái này khi nào lại nhảy ra ngoài một cái Bắc Vực mười hai Tiểu thánh?

"Tự chúng ta phong!"

Tức đại công tử ợ rượu, nói: "Ta còn dự định ngầm tốn ít tiền tài, người khắp mọi nơi đi tuyên giảng tuyên giảng, tốt xấu thế nào cũng phải để chúng ta Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên tuổi đánh ra đi mới tốt, nhưng đáng tiếc yêu, chúng ta không cái Đông Thổ Lão thần tiên giúp đỡ phong danh. . ."

"Còn có thể như vậy?"

Phương Quý vừa nghe liền xem thường.

Chính mình phong cái mười hai Tiểu thánh, còn dự định chính mình dùng tiền đi tuyên giảng, này không phải hồ nháo sao?

Thoạt nhìn cái này Tức đại công tử cái giá trần đây, không nghĩ tới lại còn như thế thích hư danh, thực sự là trẻ con buồn cười. . .

"Đó là. . ."

Tức đại công tử cười, ôm đồm ôm đồm Phương Quý vai, cười nói: "Người hiện tại nhưng là chúng ta Bắc Vực mười hai Tiểu thánh đứng đầu!"

Phương Quý vừa nghe liền bối rối: "Cái gì?"

"Đây là chúng ta nhất trí nhận định, đây người dẫn đầu!"

Tức đại công tử cười nói: "Người là Thái Bạch tông chân truyền, lại là Kiếm Tiên đệ tử, vừa vặn ngôi cái này thanh thứ nhất ghé gập. . ."

"Chờ đã. . ."

Phương Quý còn không phản ứng lại: "Cái này Vĩnh Châu ta liền đi đều

không đi a. . ."

Hắn cũng biết, Tức đại công tử mấy người, đều là ở Vĩnh Châu trừ ma việc bên trong đánh ra đến tiếng tăm, đương nhiên, cái này danh khí cũng chỉ ở giữa bọn họ, lẫn nhau tán thành thôi, vẫn còn không có người ngoài biết, bất quá càng như vậy, hắn cũng càng không hiểu, chính mình căn bản không có đi Vĩnh Châu, đi tới Viễn Châu sau khi, cũng vẫn không có cơ hội ra tay, những thứ này người nghĩ như thế nào, cũng đồng ý đẩy chính mình dẫn đầu?

"Người dám cướp Đông Thổ thân a. . ."

Tức đại công tử trợn to hai mắt, chăm chú giải thích: "Vừa nãy chúng ta thương lượng, việc này chúng ta thật không dám. . ."

"Cái này. . ."

Phương Quý nghe sững sốt một chút, vội vàng giảm thấp thanh âm nói: "Người dự định xài bao nhiêu tiền đi ra ngoài tuyên giảng? Muốn hay không đem chúng ta anh hùng sự tích biên vài đoạn bình thư nhượng người đi ra ngoài đi ra ngoài nói? Thực không dám giấu giếm, bình thư ta cũng nghe qua, chính mình viết đều thành. . ."

Hiện tại Phương Quý nghĩ thông suốt!

Danh tiếng vật này, không phải là lẫn nhau thổi phồng đi ra à?

Trước đây Bắc Vực bảy Tiểu thánh tên, cái kia không phải là Đông Thổ Lão thần tiên một câu nói quy định sẵn?

Vậy bây giờ chính mình có cơ hội, bằng cái gì không thể tự kiếm chế tuyên giảng tuyên giảng?

Đương nhiên, lúc này Phương Quý kỳ thực cũng không làm sao biết danh tiếng tầm quan trọng.

Nhưng cái này không liên quan, không biết tầm quan trọng, không trở ngại hắn ra cái này danh!

. . .

...

"Đến đến đến, mọi người cùng nhau nâng chén, kính cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh một chén. . ."

Trở lại tiên đài trên thì quả thấy vậy chính uống náo nhiệt.

Một chúng Tiên môn tinh nhuệ, hoặc chân tâm, hoặc xem thường, hoặc là mặt ngoài chân tâm trong nội tâm xem thường, đều dồn dập nhắc lên rượu tới khuyên, đặc biệt là khi thấy Phương Quý cùng Túc đại công tử đi vào sau khi, càng là hứng thú ngang nhiên, dồn dập vây nhốt hẳn mời rượu, nói cái gì lúc trước An Châu Tôn phủ một trận chiến trảng tên, hiện nay Thái Bạch danh đồ tiên đồ không thể đo lường loại hình, đem cái Phương Quý nói mở cò trong bụng, không ngậm mồm vào được.

Mà Tiêu Tiêu Tử cùng Việt Thanh mấy người, cũng đều tiến lên cùng Phương Quý gặp lại, kết bạn một trảng.

Nếu bàn về đến, Phương Quý cái này cái gọi là Bắc Vực mười hai Tiểu thánh đứng đầu tên tuổi, ngược lại cũng không hoàn toàn là Túc đại công tử mấy người nhường cho, thực sự là trước Phương Quý ở An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích thần sinh bên trên trận chiến đó, bại tận Tôn phủ thiên kiêu, cho hẳn đại đại dương danh, lại ở sau đó Thái Bạch tông núi trước trận chiến đó bên trong, tại trước mọi người bại Triều Tiên tông thánh nữ, cho hẳn bác đến rồi to lớn tên tuổi.

Đương nhiên, Thái Bạch tông quật khởi, Mạc Cửu Ca một kiếm quy tiên, cũng đều trợ tăng thanh danh của hẳn, nhưng người không dám coi thường.

Túc đại công tử mấy người, đều là ở cái này Vĩnh Châu trừ ma trong trận chiến ấy triển lộ tài năng, có thể Phương Quý, lại là trước đó liền thành danh.

Mà ở cái này một trảng náo nhiệt bên trong, từ cũng có chút mặt người lộ cao thâm nụ cười, nhìn bây giờ bị người chen chúc có Phương Quý mấy người, khá là xem thường người, có người hảo danh, ái danh, tự nhiên cũng có người xem thường, cảm thấy cùng trước đây Đông Thổ Lão thần tiên chính mồm phong Bắc Vực bảy Tiểu thánh so với, bây giờ cái này một đời mười hai Tiểu thánh, thực sự chỉ là một chuyện cười, bất quá là chính mình phía sau cánh cửa đóng kín lẫn nhau thôi phồng thổi.

Liên như thế trước cùng Túc đại công tử mấy người cùng nhau đi tới nơi đây Cầm Giang Tán Nhân, Hứa Lưu Hoan các loại , căn bản không hề lưu lại cùng người ăn tiệc, từ lâu lặng yên rời đi, hiển nhiên cũng không để ý cái này chính mình nói khoác đi ra cái gì Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên.

Mà càng có rất nhiều bây giờ bị người xếp hạng mười hai Tiểu thánh tên bên trong Bắc Vực tiên môn anh tài, liền Viễn Châu đều chưa từng tới.

Có thể, bọn họ chính mình cũng không biết chính mình ghi tên mười hai Tiểu thánh.

Bây giờ ở lại nơi này, cũng chỉ có Phương Quý, Túc đại công tử, Tiêu Tiêu Tử, Việt Thanh, Mạnh Đà Tử, Hải Sơn Nhân các loại sáu cái, sáu người này bên trong, cũng chưa chắc toàn tán thành cái này mười hai Tiểu thánh tên, chỉ là Túc đại công tử yêu thích, đem Phương Quý đẩy số một, chính hắn thì lại bài cái lão nhị, Tiêu Tiêu Tử lão tam, bọn hắn mấy cái thấy thế, tuy chẳng phải nóng lòng, nhưng cũng không có quét người hung.

Này một phen ăn tiệc, đợi đến phía đông mây trắng hiện rõ mới dừng lại.

Mọi người thu thập tàn tạ, liền đã chuẩn bị ai đi đường này, lại không ngờ, chợt thấy đến phía đông không trung, một đóa mây đen cuộn cuộn mà đến, thời khắc nguy cấp đến mọi người trên đỉnh đầu, thiên địa trở nên âm trầm, rồi sau đó khách khách phích lịch vang lên, thiên địa thời khắc nguy cấp sáng như ban ngày.

"Lẽ nào là quỷ thần lại tới nữa rồi?"

Tất cả mọi người đều đang tự say lướt khướt, sợ hết hồn, vội vàng nhảy ra xem.

Sau đó liền thấy được cái kia lô đình trong, bỗng nhiên có cự quy hình bóng chìm nổi, rồi sau đó đi ra một cái thân mang cổ bào, khí cơ hạo nhiên lão tu, chậm rãi từ mây trong hướng ra phía ngoài đi mấy bước, lạnh lùng liếc nhìn phía dưới mọi người một chút, trên mặt mặt không hề cảm xúc, nhưng cũng quy quy chỉnh chỉnh hướng về bọn họ cuối người thi lễ, sau đó lấy ra một đạo màu vàng quyền trục, cao giọng niệm tụng nói: "Bắc Hải long chủ có chiếu: Ta nghe nói hiện nay Bắc Vực tiên vận chiêu nhiên, quần tài quật khởi, tâm rất yêu thích nhân tài, kính mời Bắc Vực tiên môn mười hai tử, phó Thất hải thịnh yển, lấy luận đại đạo. . ."

Dứt lời, thân hình bay xuống, đi tới Phương Quý trước người, cầm trong tay quyền trục hai tay nâng, đưa cho Phương Quý, rồi sau đó lại hướng về trong sân chur tu, áp một chút tay, liền tự xoay thân rời đi, mây đen quyền quyền mà đi, bên trong đất trời, lại lần nữa yên tĩnh trở lại.

"Chuyện này . . ."

Đến nhanh, đi cũng nhanh, trong sân người thậm chí đều chưa kịp phản ứng.

"Bắc Hải long chủ mời chúng ta phó Thất hải thịnh yến?"

Không biết qua bao lâu, mới có người thất thanh gọi lên, trùng trùng nhìn Phương Quý trên tay hoàng bảng.

Nếu không phải là có cái này hoàng bảng ở tay, e sợ còn tưởng rằng mới vừa tình cảnh đó là ảo giác.

"Ông trời của ta, Thất hải Long cung, lại như vậy lọt nỏ vào mắt xanh chúng ta?"

"Không thể nào, người kia thực sự là Thất hải đến?"

"Đúng vậy, gần nhất cũng không nghe nói Thất hải có đại sự gì phát sinh a. . ."

"Nhìn một cái cái kia bảng trên pháp ấn chẳng phải sẽ biết. . ."

". . ."

". . ."

Dần dần tất cả mọi người phản ứng lại, liền đã đi ra mấy chục dặm đều lại chạy trở về.

Tranh cướp giành giật, thúc Phương Quý mở ra cái kia hoàng bảng, xem bên trên pháp ấn.

Mà sau khi xem, lại nhất thời nhất thời náo động, vừa mừng vừa sợ lại than thở, cái kia phân náo nhiệt, cũng như đuổi cái chợ lớn cũng tựa như.

"Cái này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

Phương Quý đã thực sự không tìm được manh mối.

Trước đây Kỳ cung Bạch Quan Tử liền từng nói với hắn một câu, cái gì "Long cung thiệp muộn tới", hắn đương thời cũng không làm sao hiểu rõ trạng thái, lại không nghĩ tới, lại đúng như nàng nói, lúc này mới qua không tới một đêm, Long cung thật đưa cho phân thiệp lại đây. . .

Then chốt là cái này Thất hải thịnh yến là cái gì?

"Phương đạo hữu, chúng ta. . . Chúng ta thật muốn dương danh. . ."

Tức đại công tử kinh ngạc qua đi, đã là đầy mặt hỉ khí, vội vã hướng về Phương Quý nói: "Cái này Thất hải thịnh yến, chính là Long tộc thường xuyên tổ chức tiên yến, mỗi khi Thất hải Long tộc có đại sự, tựa như Lão long chủ ngàn năm ngày sinh, hoặc là thái tử đại hôn, hoặc là vạn năm tổ tế, hay là có cái gì huyết mạch thuần khiết long tử giáng thế, có đại sự cần Long tộc phán quyết lúc, thì sẽ tổ chức, Long tộc xa hào, mỗi một lần đều là lớn bãi tiên yến, khắp cả mời thế gian kỳ nhân, biểu tặng hữu duyên người kỳ trân dị bảo, công tàng đạo điển các loại, có thể nói danh chấn đương đại. . ."

"Mấu chốt nhất chính là, bực này Thất hải thịnh yến, trước đây nào có chúng ta Bắc Vực tiên môn tu sĩ phân, nhân gia chính là mời, cũng chỉ là xin mời chút Đông Thổ thiên kiều, hoặc là Nam Cương Yêu vương, làm sao có thể nghĩ đến, lần này lại đem chúng ta cũng ghi tên bên trong. . ."

Hắn thậm chí đã không nhịn được ha ha cười to: "Trước đây chúng ta còn sàu, không có Đông Thổ Lão thần tiên giúp đỡ chúng ta phong tên, sợ là không sánh được chúng ta bậc cha chú, nhưng bây giờ, Bắc Hải long chủ tự mình mời, hơn nữa mời còn chính là chúng ta mười hai người, vậy cũng so với Đông Thổ Lão thần tiên thuận miệng một lời càng có phân lượng, chúng ta cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, sợ là nghĩ không truyền ra ngoài cũng khó khăn. . ."

Nhìn hắn đầy mặt sắc mặt vui mừng, người chung quanh vừa sợ lại ao ước, khen không dứt miệng, Phương Quý đúng là nhất thời trong lòng không chắc chắn.

"Không thân không yêu liền mời người ăn cơm?"

Trong lòng hắn lúc ẩn lúc hiện cảm thấy không đơn giản, đặc biệt là Bạch Quan Tử còn cố ý đã nói này sự kiện, càng làm cho hắn không dám ngạo mạn.

Chính mình nhưng là đánh qua Long thái tử gân rỗng người, đi nhân gia trong nhà ăn cơm được không?

Nhưng nghĩ tới chính mình trước cân nhắc, liền lại dần dần ổn rơi xuống tâm đến.

Cũng không có gì không tốt!

Chương 562 : Đại Tạo Hóa Đến Rồi

Tuy rằng trong lòng lúc ẩn lúc hiện, cảm thấy cái này một chuyến Long cung hành trình, có thể sẽ là tràng Hồng Môn yến, nhưng Phương Quý vẫn là quyết định hướng về Long cung đi như thế một lần, một là bây giờ Bạch Quan Tử liền trong bóng tối nhìn, hơn nữa nàng cũng nhắc tới Long cung việc, nếu như lúc này chính mình bỗng nhiên muốn chạy, e sợ ngay lập tức sẽ gây nên nàng hoài nghi, vừa đến bại lộ chính mình kỳ thực không có bị đoạt xá chuyện, có thể sẽ đưa tới Kỳ cung những phương diện khác thủ đoạn, thứ hai coi như mình trở về Thái Bạch tông, e sợ cũng là đem phiền phức dẫn về Thái Bạch tông mà thôi!

Lại thêm vào, chính mình tốt xấu cũng là dùng miếng đồng bóc qua một hồi. . .

Tuy rằng đương thời chính mình là bóc buổi tối ăn cái gì, có thể kết quả lại là cái tốt nhất đại cát!

Vừa là ăn bữa cơm, tại sao có thể có tốt nhất đại cát nói đến?

Chỉ có thể nói rõ một điểm, tiền đồng chỉ chính là Long cung bữa cơm này có thể đi ăn, ăn có chỗ tốt.

Bằng không, chính là tiền đồng không nói lý!

Nghĩ như vậy, Phương Quý trong lòng lại trải qua một phen giãy dụa, trong đầu đều không khỏi xuất hiện chính đang tại Thái Bạch tông đỉnh núi bên trên nhọc nhằn khổ sở gánh đại kỳ, chịu đựng tám phương mưa gió Thái Bạch tông chủ, cũng không khỏi xuất hiện chính trốn ở một cái lạnh lẽo nơi, thủ động lửa run lẩy bẩy Mạc Cửu Ca, còn có bị gia tộc dẫn theo trở lại, trên đầu chống chậu nước bị phạt quỳ tiểu Lý. . .

Nội tâm hẳn bị chính mình cảm động!

Như vậy lúc máu chót, chính mình có thể nào không nhiều phần gánh chút?

Đừng nói là đi Long cung ăn bữa cơm, coi như là lại đi rút con rồng gân, vậy cũng phải đến a!

Bất quá hần bây giờ trong lòng đã bị một loại phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn kích hoài lũng lấy trần ngập, nhưng chu vi Tức đại công tử mấy người, lại như là hoàn toàn không biết, trái lại còn từng cái từng cái kích động không thôi, xưa nay bên trong từng cái từng cái trang ra đáng lắm, phong độ phiên phiên, nhưng lúc này lại như là lượm thối vàng ròng ăn mày, uống một đem rượu kinh đều tỉnh rồi, chỉ là hận không thể muốn khua tay múa chân.

"Các người cũng đều chuẩn bị muốn đi sao?"

Phương Quý đầy mặt quái lạ nhìn bọn họ, kinh ngạc hỏi một câu.

"Đương nhiên muốn đi!"

Tức đại công tử cười nói: "Long tộc mời, ngàn năm một thuở, thành danh liền vào lúc này, làm sao có thể không đi?"

Nói xong, mới bỗng nhiên lại vừa nghĩ, nói: "Bất quá ta nói không tính, ta đi hỏi xuống cha ta!"

Nói chạy qua một bên đi tới, cũng không biết lại vận dụng cái gì quý giá truyền tin phương pháp, chỉ một lát sau liền đã chạy trở về, trên mặt hơi có chút phẫn nộ, nói: "Ta chỉ là đem việc này cùng phụ thân ta nói chuyện, phụ thân ta lập tức đem ta mắng một trận. . ."

Phương Quý sốt sắng hỏi: "Không cho người đi sao?"

Tức đại công tử nói: "Cha ta nói bực này cơ hội tự nhiên không thể bỏ qua, người mẹ kiếp hỏi ta làm gì?"

Phương Quý nhất thời trắng Tức đại công tử một chút: "Không nghĩ tới cha người là như vậy!"

Tức đại công tử mặt toát mồ hôi nói: "Cha ta bình thường thật không phải như vậy. . ."

Bất luận làm sao, có cái bạn là tốt rồi, vạn nhất xảy ra chuyện còn có cái chịu tội thay, Phương Quý liền lập tức ngồi xuống, lúc này sớm đã có

chuyện tốt người, cho Phương Quý đưa đến bộ đoàn cùng bàn ngọc, thậm chí còn có người pha trà đến, chỉ là ở một bên ân cần nhìn, mở ra bảng danh sách vừa nhìn, liền thấy danh sách kia bên trên, tuy rằng lời nói khách khí, vô cùng cung kính, nhưng không có viết tên là gì.

Phía trên tổng cộng cũng chỉ là nói muốn xin mời Bắc Vực mười hai tử, chỉ là cụ thể là ai, lại không được một chữ, tất cả đều là trống không.

"Cái này mời khách người không chú ý, thiệp mời còn được bản thân viết tên. . ."

"Dù sao mười hai Tiêu thánh mới vừa định ra, có lẽ Long cung còn không biết chúng ta cụ thể tên họ. . ."

"Quên đi, không tính toán với bọn họ, nắm bút đến, chính ta điền!"

Phương Quý tay vừa nhắc, thì có người đưa tới mài xong bút mực, Phương Quý liềm liềm ngòi bút, trước tiên ở trên cao nhất viết xuống vòng vo Phương Quý hai chữ, suy nghĩ một chút, lại hứng thú bưng bưng ở Phương Quý hai chữ phía trước, viết xuống Ngọc Điện Tiêu Lang Quân năm chữ.

Mấy chữ này một viết xuống đến, chu vi bỗng nhiên hoàn toàn yên tĩnh.

Phương Quý ngẩng đầu nhìn hướng về phía mọi người, đặc biệt là trợn mắt ngoác mồm Túc đại công tử, nói: "Các người làm sao?"

"Ân. . . Không có chuyện gì!"

Túc đại công tử phản ứng một thoáng, mới nói: "Người cái này chữ quả thật không tệ, cái này. . . Tự thành một phái, không bám vào một khuôn mẫu!"

"Vẫn được đi!"

Phương Quý khiêm tốn một thoáng, thật không tiện cười nói: "Đã lâu không viết chữ, trước đây càng tốt!"

Chu vi lại là một mảnh trầm mặc.

Túc đại công tử cười gượng hai tiếng, nói: "Nhanh viết ta!"

Phương Quý gật gật đầu, liền lại ở bảng trên viết xuống "Tứ Cửu Chiêu" ba chữ.

Tứ đại công tử suy nghĩ một chút, nói: "Ồ Tứ Châu, người đều gọi ta là thần phù công tử, người xem muốn hay không. . ."

"Không viết!"

Phương Quý không nhịn được nói: "Như thế xúc nổi bí danh viết hẳn làm gì?"

Tứ đại công tử nhìn một chút Phương Quý tên trước Ngọc Diện Tiểu Lang Quân năm chữ, nhất thời trầm mặc không nói.

"Các người cũng muốn đi sao?"

Phương Quý ngẩng đầu nhìn hướng về phía mấy người kia, nhưng cũng là trên danh nghĩa vì bọn họ Bắc Vực mười hai Tiểu thánh bên trong người, tựa như Tiêu Tiêu Tử, Việt Thanh, Mạnh Đà Tử, Hải Sơn Nhân các loại, bất quá mặc dù mọi người cùng nhau tự phong cái mười hai Tiểu thánh, uống cái này một tràng rượu, cũng coi như đã nhận thức, nhưng Phương Quý nghĩ cùng bọn họ dù sao không quen, chuyện nguy hiểm như vậy, đương nhiên muốn hỏi trước một chút nhân gia ý kiến lại nói.

"Vừa là Long cung mời, vậy dĩ nhiên. . ."

Tiêu Tiêu Tử nghe được Phương Quý đặt câu hỏi, hơi vừa căng thẳng, do dự nói: ". . . Không tiện cự tuyệt!"

"Đó chính là đi đi!"

Phương Quý vừa nhìn vẻ mặt của nàng, liền rõ ràng nàng ý nghĩ trong lòng, liền đem tên của nàng cũng cho thêm đi lên.

Nhìn trên bảng danh sách "Tiêu Tiêu Tử" ba chữ, Tiêu Tiêu Tử trầm mặc cực kỳ lâu.

May mà một bên Tứ đại công tử lưu ý đến, lập tức tiếp nhận bút đến, lại ở bên cạnh viết đến Tiêu Tiêu Tử ba chữ, bằng không thật không biết vị này trong nóng ngoài lạnh Tiêu tiên tử, sẽ làm ra cái gì chuyện đến.

Lại sau đó, Phương Quý lại đem Việt Thanh, Mạnh Đà Tử, Hải Sơn Nhân mấy tên cái viết lên đi, chậm rãi xoay người.

Có chút tiếc nuối nhìn một chút bảng danh sách, Phương Quý nói: "Chỉ tiếc, nhân gia nói xin mời chúng ta mười hai cái, kết quả hiện tại chỉ có chúng ta sáu cái ở đây, mặt khác sáu cái đây, có ai biết bọn họ bây giờ ở nơi nào, hỏi bọn họ một chút có chịu hay không đến?"

Nghe Phương Quý lời nói, Tức đại công tử đứng là ngẩn ra, một hồi lâu sau hần cười nói: "Người yên tâm, không cần tìm!"

Phương Quý liếc mắt nhìn hần, cũng không biết hần nơi nào đến tự tin.

Uống cái này một đêm rượu, chính là nghe lời ngoại âm hần cũng nghe được, mặt khác sáu người, rõ ràng chính là không muốn theo Tức đại công tử hò đồ mà, cái này cái gọi là Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, thật sự phi thường nhiệt tình tới đây, cũng là Tức đại công tử mà thôi!

Liên ngay cả Phương Quý chính mình, nếu không là Tức đại công tử hiểu chuyện, đây chính mình ngồi vị trí đầu não, chính mình cũng không thích dính líu!

...

...

Bất quá Phương Quý cũng không biết chính là, ngay khi hần lo lắng không có nhiều người như vậy sẽ như vậy ngốc, cùng chính mình cùng đi xông cái này phúc họa khó liệu Thất hải thịnh yên thì Long tộc mời tin tức, đã ở lấy một loại tốc độ kinh người, truyền khắp Bắc Vực chư châu.

"Công tử, chúng ta. . . Chúng ta đi nhanh như vậy làm gì?"

Cách xa ở ba ngàn dặm ở ngoài, có một cái áo lam nam tử, chính đứng chấp tay, đứng ở phi kiếm bên trên, liền hướng về phía đông lao đi, người này có được dáng dấp tuấn mỹ, thân thể như ngọc, khí độ hơn người, chính là mới vừa từ Viên Châu trở về "Mười hai Tiểu thánh" một trong Hứa Lưu Hoan, bây giờ trước mặt hần ngự kiếm mà đi, sau lưng nhưng có một cái xấu a hoàn đáp mây bay truy đuổi, gió to quán vào trong miệng, nói chuyện đều không lưu loát.

"Ha ha, một đám người tầm thường ở nơi đó, làm sao có thể không đi nhanh hơn?"

Vị kia áo lam nam tử xoay người lại, kiên trì đợi nha hoàn một hồi, chờ nàng đuổi tới bên cạnh mình, mới bắt đầu dĩ nở nụ cười một tiếng, nói: "Thế gian kỳ tài, có danh vọng người không ít, nhưng ta cũng vẫn chưa từng thấy chính mình cho mình phong danh, nghĩ cái kia Túc đại công tử, ở Túc Châu cũng coi như một nhân vật, lại không ngờ nghĩ là bực này người ngu ngốc, bắt quá ở Vĩnh Châu chém mấy con quý thần mà thôi, liền muốn ngông cuồng tự đại, tìm người phong cái gì mười hai Tiểu thánh tên, bắt quá là vai hề, lấy lòng mọi người thôi, ta cũng không muốn bị bọn họ bôi nhọ danh tiếng!"

"Cái kia. . . Đây công tử nói chính là. . ."

Xấu nha hoàn nửa ngày mới thở ra khí: "Chạy nhanh như vậy làm cái gì?"

"Không chạy mau mau, bị thô tục đuổi theo làm sao bây giờ?"

Áo lam nam tử xì nở nụ cười, nói: "Trước đây bọn họ còn muốn tới kéo ta uống rượu, a, có thời gian này, chẳng bằng. . ."

Nói còn chưa rơi xuống thì bỗng nhiên giữa không trung bên trong, có một đạo phù quang lóe qua, trực tiếp hướng về trong tay hắn rơi xuống đến.

Áo lam nam tử nhận ra đây là Túc gia thần phù, có ý không tiếp, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn là nắm ở trong tay.

Tự nói: "Nếu hắn vẫn là nói cái này mười hai Tiểu thánh việc, ta liền. . ."

Nói còn chưa rơi xuống, hắn đã đảo qua thần phù phía trên nội dung, cả người sắc mặt bỗng nhiên liền thay đổi.

Xấu nha hoàn sợ hết hồn: "Công tử ngươi làm sao?"

"Thật hải Long tộc thịnh yên, lại mời chúng ta Bắc Vực mười hai Tiểu thánh. . ."

Áo lam nam tử sắc mặt đột nhiên biến, một lát sau khi, bỗng nhiên thay đổi phương hướng, hóa thành một luồng ánh kiếm hướng về đường cũ lao đi, tùy ý mặt xấu nha hoàn tại sao gọi gọi, cũng không còn dám trì hoãn

nửa điểm tốc độ, trên mặt trong lòng, đều chỉ có cái kia không cách nào hình dung về khiếp sợ: "Làm sao sẽ? Làm sao sẽ? Rõ ràng chính là cái kia Tức gia thiếu gia chính mình hồ đồ, nhưng Long tộc lại đem cái này danh tiếng coi là thật. . ."

"Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, thật muốn mượn Long tộc truyền miệng khắp thiên hạ hay sao?"

". . ."

". . ."

"Su tôn, ta đã trở về. . ."

Mà ở Viễn Châu biên giới nơi, một chiếc bả neo hồi lâu pháp thuyền trước, một cái ăn mặc đạo cô cô gái trẻ tuổi đập mây mà đến, đi tới pháp thuyền trước, hướng về thuyền bên trong đánh cái chấp tay, nói: "Viễn Châu tai họa đã giải, đệ tử vâng theo sư mệnh, tức khắc chạy về. . ."

Nói còn chưa rơi xuống, pháp thuyền bên trong bỗng nhiên truyền ra một cái âm thanh: "Người lập tức trở về!"

Cái này cô gái ăn mặc đạo cô hơi ngần người ra: "Su tôn không phải không thích ta cùng những người kia thâm giao sao?"

"Long cung có thần sứ hàng lâm, mời Bắc Vực mười hai Tiểu thánh phó Thất hải thịnh yến. . ."

Cái kia pháp thuyền bên trong tiếng nói, đều có vẻ hơi có chút kích động: "Người chẳng lẽ không hiểu điều này đại biểu cái gì?"

"Long tộc mời?"

Nghe câu nói này, này tuổi trẻ đạo cô đều lấy làm kinh hãi, càng nhất thời không phản ứng kịp.

"300 năm trước Đông Thổ Lão thần tiên một câu lời nói đùa, liền để Bắc Vực nhiều bảy cái Tiểu thánh, bây giờ ba trăm năm đi qua, Bắc Vực bảy Tiểu thánh thành Bắc Vực Thất Thánh, các chiếm một chỗ, đoạt đi bao nhiêu danh tiếng cùng khí vận, người bên ngoài chính là thiên tư cao đến đâu, thực lực lại mạnh, cũng khó mạnh hơn bọn họ bảy người, ai ngờ nghĩ,

bây giờ Long cung lại cũng muốn thành tựu các người cái này một đời người bên trong mười hai Tiểu thánh tên. . ."

"Giá trị này Bắc Vực loạn tượng sắp thành thời khắc, cái này mười hai Tiểu thánh tên biết bao trọng yếu?"

"Lại không nói đi tới Long cung sau khi, đem có gì phúc duyên, chỉ cái này danh tiếng, chính là người gốc gác , nếu cái này một tràng đại loạn thật sự xuất hiện, dựa vào cái này Tiểu thánh tên, liền không biết sẽ có bao nhiêu người hướng người tới, phụ thuộc vào người, vì người đoạt đến đại thế. . ."

"Nhanh đi, nhanh đi, người đại tạo hóa đến rồi. . ."

Chương 563 : Đòi Cái Danh

"Cầm Giang Tán Nhân trở về. . ."

"Hứa Lưu Hoan công tử đến. . ."

Lại nói ngơ ngơ ngác ngác liền tiếp xuống Long cung đạo kia mời bảng Phương Quý, trong lòng vốn đang ở lo lắng, cảm thấy cái này bảng danh sách đến kỳ lạ, tất nhiên có trò lừa, nơi nào sẽ có nhiều người như vậy bởi tiếp chính mình đi qua, bởi vậy chỉ ở trên bảng danh sách viết Túc đại công tử các loại năm người tên, liền đã làm lên các loại xuất phát chuẩn bị, cái này Thất hải thịnh yến, chính là tại Bắc Hải tổ chức, mà Bắc Hải tuy có tên này, nhưng cũng là lấy Thiên Nguyên mà nói, cũng không phải là thật là ở vào Bắc Vực phương bắc, lấy địa thế mà nói, cũng càng thiên phía đông một ít.

Thời gian định ở một tháng sau, giáp chi thu, trăng tròn lúc, thời gian đúng là đủ rồi, chỉ là cũng không dư dả, nếu là trực tiếp từ Viễn Châu xuất phát, liền có thể thừa sức ở trăng tròn trước chạy tới, nhưng nếu là lại về Thái Bạch tông, liền có chút khân.

Cho tới trên bảng danh sách những người khác, e sợ càng là không tốt vào lúc này tập hợp.

Cái này cái gọi là mười hai Tiểu thánh, trừ mình ra ở ngoài, cũng chỉ là ở Vĩnh Châu ma loạn bên trong triển lộ tài năng mà thôi, trong đó có một ít, ở Vĩnh Châu từng xuất hiện sau, liền trực tiếp trở lại, liền Viễn Châu đều không có tới, bây giờ càng không biết chạy đi nơi nào, có thể làm sao tìm?

Nhưng hẳn lại vụn vụn không nghĩ tới, lại đúng như Túc đại công tử nói, đều không cần tìm.

Cũng là ở hẳn mới vừa mới cùng Túc đại công tử định ra rồi đi tới Bắc Hải con đường phía sau, liền nghe được bên ngoài một trận âm nhượng, đi ra vừa nhìn, liền nhìn thấy một cái áo lam công tử cùng một cái trên người mặc đạo bào màu xanh cô gái trẻ tuổi, song song trở lại, Phương Quý một

chút nhìn lại, cũng còn nhớ hai người kia, áo lam công tử tên là Hứa Lưu Hoan, đạo bào màu xanh cô gái nhưng là thế ngoại người, gọi là Cẩm Giang Tán Nhân.

Hai người này ở bọn họ kiếp sau ăn tiệc lúc liền đã rời đi, ai có thể nghĩ một ngày một đêm trong lúc đó, lại trở lại.

Cái này một đẽ Phương Quý có chút không ứng phó kịp, đẽ tâm bên trong cũng thực tại cao hứng.

"Đa tạ hai vị, các người cũng quyết định cùng chúng ta cùng nhau đến hẹn sao?"

"được đến Long tộc thịnh tình, lại làm sao có thể không đi quấy rầy?"

Trên người mặc một bộ áo lam, khí độ bất phàm Hứa Lưu Hoan đập lên phi kiếm, đi tới Phương Quý trước mặt, mỉm cười giải thích: "Trước đây ta vốn có chuyện quan trọng tại người, cũng không có cách nào lưu lại bồi Phương đạo hữu ra sức uống, cũng may chợt nghe có Long chủ mời, liền mượn cơ hội này, từ chối đi một ít chuyện tầm thường, cũng vừa vặn có thể mượn cơ hội này, thật tốt cùng Phương đạo hữu, Túc công tử, Tiêu tiên tử các loại kết giao một phen!"

"Ha ha, dễ bàn, dễ bàn!"

Phương Quý nghe hắn nói nói thật dễ nghe, liền cũng cười lớn một tiếng, quay đầu hỏi Cẩm Giang Tán Nhân: "Vị này. . . là. . ."

Trong lòng nhất thời hồ đồ, nghĩ thầm mặc đạo bào nữ nhân được gọi là gì nhỉ?

Ni cô? Tiên tử?

Ngược lại không phải quả phụ. . .

Đúng là ăn mặc đạo cô Cẩm Giang Tán Nhân tuy không giỏi lời nói, nhưng thoát nhìn nhưng cũng là cái thực thành người, nhẹ nhàng chấp tay, xem thường nói: "Thế nhân người, vốn không nên cầu này hư danh, nhưng sự mệnh làm khó, cũng không thể làm gì khác hơn là theo chư vị, đi cái này long cung đi tới một lần!"

"Đúng rồi đúng rồi, có cơm cùng nhau, có việc cùng nhau gánh mà!"

Phương Quý xác định bọn họ hai người đều đồng ý cùng nhau dự tiệc, trong lòng đã là hết sức cao hứng, thầm nghĩ: "Không nghĩ tới như thế một tràng Hồng Môn yến, bọn họ đúng là cũng làm thành chuyện tốt, từng cái từng cái quái đẽ bụng, đúng là để ta cảm thấy ung dung không ít. . ."

"Nếu là có thể đem cái này mười một cái chịu tội thay đều mang đi, cái kia còn nhiều uy phong?"

Vừa nghĩ, liền đem danh sách kia lấy đi ra, bày ra tư thế cầm viết lên, cười hỏi: "Các người ai là lão thất?"

Một câu nói hỏi đến Hứa Lưu Hoan cùng Cầm Giang Tán Nhân hai cái đều trầm mặc không nói, Tức đại công tử cũng có chút lúng túng.

Nói trắng ra, cái này Tiểu thánh tên bất quá là Tức đại công tử ở Vĩnh Châu ma loạn bên trong tìm đồng loại, bị hấn lấy ra đến mười một người, đều là hấn có thể để mất, cũng từng ở trừ ma lúc có không tầm thường biểu hiện, còn những thứ này người cụ thể thực lực cùng tu vị, thậm chí là tuổi tác của bọn họ, Tức đại công tử đều không biết gì cả, hấn nào có biết đối phương bài cái gì, hấn chỉ quản chính mình bài lão nhị là được.

"VẬY AI ĐẾN SỚM MỘT ÍT?"

Phương Quý cũng không quan tâm những chuyện đó, thấy bọn họ đều không trả lời, liền lại thuận miệng hỏi một câu.

Lúc này bên cạnh từ lâu tụ lại không ít người, trước đây cái kia phiến dạ yến phía sau, chúng tu vốn nên tản đi, lại không nghĩ rằng Long tộc một đạo mời từ trên trời giáng xuống, nhất thời không biết hấp dẫn bao nhiêu người ánh mắt, không những không người tản đi, người đến ngược lại càng ngày càng nhiều.

Lúc này thấy Phương Quý đặt câu hỏi, liền có vô số người trả lời: "Cầm Giang Tán Nhân đến sớm một ít!"

Phương Quý liền cũng không hỏi, theo tới trước tới sau, viết Cầm Giang Tán Nhân cùng tên Hứa Lưu Hoan.

trái phải tỉ mỉ, cảm thấy viết chữ càng ngày càng tốt nhìn.

Hắn đúng là không có lưu ý đến, bên cạnh áo lam công tử Hứa Lưu Hoan, lúc này chính không nói một lời nhìn Phương Quý viết xuống tên của chính mình, xiêu xiêu vẹo vẹo cái gì đều không trọng yếu, trọng yếu lại là chính mình xếp hạng Cầm Giang Tán Nhân phía dưới, đặc biệt là ở bọn họ hai người tên bên trên, càng là đã nhiều đây đủ sáu cái tên, hẳn bây giờ đúng là xếp hạng thứ tám, sắc mặt nhất thời lộ vẻ không thích.

Bất quá bây giờ ở trước mặt mọi người, cũng không có nói cái gì.

Đúng là Phương Quý, lúc này không nghĩ quá nhiều, chỉ là trong lòng vốn là coi cái này long cung mời, phải là một hô to, nhưng là nhìn thấy nhiều người như vậy cũng khó khăn giấu trái tim ý vui sướng, cũng đem sự lo lắng của hắn tách ra một chút, liền ở chỗ này, hơi làm nghỉ ngơi phía sau, tức cùng Tức đại công tử đoàn người cùng nhau leo lên pháp thuyền, bây giờ hẳn nhưng là Bắc Vực mười hai Tiểu thánh đứng đầu, một cách tự nhiên liền bị Tức đại công tử mời lên hắn cái kia chiếc xa hoa nhất cũng tinh xảo nhất pháp thuyền trên, mà chính mình từ Thái Bạch tông mang đến pháp thuyền, suy nghĩ một chút, không muốn.

Ngược lại bây giờ trở về cái kia pháp thuyền trên, cũng chỉ có mình cùng Anh Đề, quá khó chịu, không bằng nơi này náo nhiệt.

Theo lý thuyết, như chỉ có bọn họ bây giờ tám người, tất cả lên Tức đại công tử pháp thuyền, cũng thừa sức, bất quá không nghĩ tới chính là, những kia nghe nói Long cung mời việc mà đến tiên môn các đệ tử, lại vẫn luôn không có tản đi, trái lại theo thuyền mà đi, đúng là mệnh mông cuồn cuộn, náo nhiệt đến cực điểm, mà Hứa Lưu Hoan cùng Cầm Giang Tán Nhân các loại, cũng không có leo lên pháp thuyền, một mình chạy đi.

Như vậy bước lên hành trình, đây trời mây khói đi theo, đạo đạo kiếm quang tung hoành, đúng là vô cùng đồ sộ.

Nhìn dáng dấp kia, còn mơ hồ có càng ngày càng nhiều người chạy tới tư thế.

Đối với chuyện này Phương Quý không cảm thấy cái gì, đúng là không tên cảm giác, Tức đại công tử sắc mặt tựa hồ có hơi âm trầm.

Như là đang lo lắng cái gì.

Chưa hết một ngày cách Viễn Châu, liền kính hướng về phía đông mà đi, mới được không đến nửa ngày, bỗng nhiên pháp thuyền dừng lại.

Bên ngoài cũng nhất thời nổi lên chút gậy rối, chính uống Túc đại công tử che giấu trên nương, lại để cho Túc đại công tử thị nữ giúp đỡ gỡ chân Phương Quý, suýt chút nữa cho lung lay đi xuống, mới vừa cầm giận bò lên, liền nghe thấy bên ngoài có một cái thâm trầm tiếng nói vang lên: "Bách Minh lĩnh chấp pháp đại trưởng lão Giang Liễu Tử, nghe nói quý khách quá cảnh, đặc biệt trước đến bái phỏng, mong rằng Thái Bạch tông Phương đạo hữu hiện thân thấy mặt một chút. . ."

"Hồng rồi!"

Một bên khác nhìn Phương Quý uống chính mình che giấu trên nương, để cho mình thị nữ giúp đỡ gỡ chân Túc đại công tử bỗng nhiên biến sắc mặt, mãnh đến đứng lên đến, sắc mặt vào lúc này đã có vẻ rất khó coi, hướng về Phương Quý liếc mắt ra hiệu, liền vội vã đi ra phía ngoài đến.

Phương Quý có chút ngạc nhiên, cũng lập tức đi theo ra ngoài, liền thấy lúc này pháp thuyền trước, chẳng biết lúc nào đã nhiều một đóa đăng vân, cái kia đăng vân cũng cùng người khác không giống, cũng không phải là thuần trắng mây khói, cũng không phải ma tức khói đen, mà là xám trắng giao tạp, có vẻ hơi quỷ dị.

Mà ngòi xếp bằng ở cái kia mây xám bên trên nam tử, cũng có vẻ hơi quỷ dị.

Hắn một thân áo bào đen, cũng không biết bao lâu không rửa qua, cả người liền như cây khô giống như, trong tay chấp nhất một căn trúc trượng, trượng nâng lại là một cái đầu lâu đáng dấp, chỉ là ngòi xếp bằng ở mây trên, chu vi hư không liền có vẻ hơi ngọt ngọt, nghe hắn vừa nãy tự giới thiệu, chính là Bách Minh lĩnh chấp pháp đại trưởng lão, bất quá xem dáng dấp kia, ngược lại không phải cái ông lão, ước chừng chỉ có khoảng ba mươi trên dưới.

"Người thấy ta làm cái gì?"

Phương Quý đi tới pháp thuyền boong thuyền bên trên, ôm hai tay đánh giá đối phương vài lần, không khách khí nói.

Vừa nãy nếu không là người này chặn đường, chính mình còn sẽ không té

xuống đây.

"Ha ha, vị này chính là Thái Bạch tông vị kia đệ tử thiên tài đi, quả nhiên rất là tuổi trẻ!"

Cái kia Giang Liễu Tử quái nhả lật lại, đánh giá Phương Quý vài lần, khàn khàn nở nụ cười, nói: "Bản tọa đến đây, cũng không phải khác chuyện, chỉ là nghe nói Long tộc mời Bắc Vực thiên tài, đi tới Long cung dự tiệc, bởi vậy cả gan tự đề cử mình, nguyện bồi Phương tiểu hữu đi tới một lần. . ."

"Người cũng muốn đi?"

Phương Quý nghe xong đúng là ngẩn ra.

Cái này mười hai Tiểu thánh đều đồng ý đi, hẳn thì có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới còn có chủ động đưa tới cửa.

Trong lòng cũng mơ hồ đoán được cái gì, lại không hiển lộ, chỉ là có chút bất đắc dĩ vô vô lỗ tai, cười nói: "Lão huynh, người như muốn cùng cùng đi tham gia chút náo nhiệt, ngược lại cũng không có gì, bất quá nhân gia xin mời là chúng ta mười hai Tiểu thánh, không nói xin người a. . ."

"Phải không?"

Cái kia Giang Liễu Tử nghe xong Phương Quý lời nói, chỉ là cười nhạt, bỗng nhiên nói: "Như bản tọa thám thính không sai, tên kia phổ bên trên, liền tên đều là trống không chứ?"

Phương Quý mơ hồ cảm thấy không ổn, nhíu mày, nói: "Là thì thế nào?"

Giang Liễu Tử lạnh cười một cái, hướng về Phương Quý vãi một cái tay, rồi sau đó ngẩng đầu lên, trầm giọng nói: "Nếu nói Bắc Vực mười hai tử, cái kia chính là Bắc Vực tu sĩ, đều có tư cách, nếu danh phổ là không, cái kia chính là tên ai đều có thể điền lên đi, đây là vạn thế khó gặp gỡ cơ hội tốt, lại há có thể nhẹ ý bỏ qua, Phương đạo hữu, bản tọa cũng không tham lam, chỉ nghĩ đòi lên một cái danh ngạch, không biết ý của người như thế nào?"

"Lại đây đòi cái danh ngạch?"

Phương Quý nghe xong hẳn, trong lòng không khỏi hơi chìm xuống.

Đôi phương lời nói để cho hẳn có chút ngoài ý muốn, nhưng hơi chút suy nghĩ, ngược lại cũng quả thật có mấy phần đạo lý.

Long cung mời, bất luận có phải là thật hay không nghĩ xin bọn họ cái này tự phong Bắc Vực mười hai Tiểu thánh, nhưng tên xác thực đều không.

Lúc này bỗng nhiên có người lại đây đòi danh ngạch, tựa hồ. . .

Không đợi Phương Quý trong lòng nghĩ phải hiểu, bên người Tứ đại công tử bỗng nhiên về phía trước bước ra một bước, ánh mắt rơi vào cái kia Giang Liễu Tử trên người, bỗng nhiên nói: "Trần Câu quốc đại tông Bách Minh lĩnh, ta nghe nói tên của các người, người cái này chấp pháp đại trưởng lão Giang Liễu Tử, càng là danh chân một phương, từng trượng yêu cổ, một đêm giết hết một cái nào đó tông phái đệ tử 300 người, có thể thấy được tu vị không tầm thường, người như nghĩ nhập cái này danh phổ, tư cách đúng là có, chỉ bất quá bốn công tử lại còn muốn hỏi người một câu, bây giờ đến đòi danh ngạch, cái kia Vĩnh Châu trừ ma thời điểm, người đi làm gì?"

Chương 564 : Tranh Danh Chi Chiến

Nghe được Túc đại công tử mấy câu nói, Phương Quý hơi có chút bất ngờ, theo bản năng quay đầu nhìn hẳn.

Mà ở dẫn lúc trong hự không, một đám tu sĩ cũng đều trầm mặc lại, không biết bao nhiêu ánh mắt đan dệt mà tới.

"Vĩnh Châu trừ ma?"

Đúng là vị kia Bách Minh lĩnh Giang Liễu Tử nghe xong Túc đại công tử chất vấn, cũng không chưa phát hiện đến làm sao, trái lại còn cười gằn một tiếng, nhàn nhạt nói: "Các người cái gọi là Vĩnh Châu trừ ma, cũng bất quá chính là trò đùa trẻ con mà thôi, bất quá nếu nói là đến hành thiên chi đạo, bảo vệ Bắc Vực, ha ha, bản tọa tung hoành Bắc Vực lúc, sợ là người vị này Túc công tử còn không biết ở nơi nào luyện chữ, bây giờ các người chém chỉ là mây con quỷ thân, liền muốn tự phong mười hai Tiểu thánh tên, lão phu chỉ nghĩ hỏi người, nói đi ra ngoài, Bắc Vực tu sĩ có ai tín phục?"

"Người. . ."

Túc đại công tử vẻ mặt tức giận, một lát mới bình tĩnh lại, lạnh lùng nhìn ánh mắt của đối phương, chậm rãi nói: "Người nói không sai, chúng ta cái này mười hai Tiểu thánh tên, quả thật có khoe khoang hiêm nghi, nói khó nghe chút, vốn là bản công tử nói ra. . ."

"Bất quá, bất luận có hay không người chịu phục, Vĩnh Châu ma loạn lúc, chúng ta cũng đều từng dám mạo hiêm sinh tử đại hiêm, thâm nhập Vĩnh Châu, bảo hộ bách tính, không biết trải qua bao nhiêu sinh tử, cũng không biết chém bao nhiêu quỷ thân, mà người Bách Lĩnh quật khoảng cách Vĩnh Châu gần như vậy, ta lại chưa từng thấy các người tông môn một bóng người, bây giờ thấy được Long cung mời, người đúng là bỗng nhiên đến rồi, bản công tử hỏi người, mặt đây?"

Lời ấy ra miệng, chu vi chúng tu, đã đều là thần sắc mặt đại biến.

Tựa hồ không ai từng nghĩ tới, Túc đại công tử lời nói, đã như vậy không khách khí.

Mà cái kia Giang Liễu Tử, sắc mặt cũng trở nên âm trầm, lạnh lùng nhìn Túc đại công tử một chút, lạnh giọng nói: "Bản tọa từ trước đến giờ bề quan tu hành, không màn thế sự, quý thân là cái gì tai họa, phạm không tới trên đầu ta, tự cũng không thêm đề ý, bây giờ ta chỉ cùng người nói chính sự, Long chủ mời, Bắc Vực tu sĩ, liền đều có mưu đến một tịch tư cách, cũng không phải các người trên dưới môi hơi động liền định đi xuống!"

Túc đại công tử cười gằn: "Cái kia người lại muốn như thế nào?"

Giang Liễu Tử điềm nhiên nói: "Vừa muốn tranh cái này Tiểu thánh tên, vậy dĩ nhiên vẫn là muốn do một thân bản lãnh đến nói chuyện!"

"Tốt, ta liền thử xem người bản lĩnh!"

Túc đại công tử vẻ mặt uy nghiêm đáng sợ, bên người pháp lực gồ lên, liền muốn một bước đạp đem đi ra ngoài.

"Ta nói, cần phải như thế à?"

Phương Quý ở một bên thấy hai người này càng muốn động thủ, cũng không khỏi lấy làm kinh hãi, vội vàng kéo lấy Túc đại công tử.

"Phương đạo hữu, người còn chưa hiểu lại đây sao?"

Túc đại công tử thân hình hơi hoãn, hướng về Phương Quý truyền âm: "Lần này Vĩnh Châu trừ ma, kỳ thực chính là vì tập kết chúng Tiên môn tinh nhuệ, từng cái mượn chém giết quý thân thái độ đến cho thấy cùng Tôn phủ không đội trời chung, nói là đầu danh trạng cũng tốt, nói là tỏ rõ quyết tâm cũng được, chúng ta cùng nhau ngoại trừ quý thân đại loạn, liền chứng minh lập trường của chúng ta, mà cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, liền là chúng ta bằng hiệu, bây giờ đã có cơ hội đem này mười hai Tiểu thánh tên truyền xa bốn phương, chính là chúng ta tạo hóa, lại há dung người khác chui chỗ trống?"

Vừa nói chuyện, hắn đã một bước đạp đem đi ra, trên mặt tràn đầy chăm chú vẻ nghiêm túc.

"Túc mỗ tất nhiên là thích danh, nhưng cũng lấy chi có đạo, sẽ không mua

danh chuộc tiếng, lại càng không dung người thật giả lẫn lộn!"

tiếng nói khuấy động khắp nơi, Tức đại công tử chu vi pháp lực bùng lên, trên đỉnh đầu, một vệt kim quang lóng lánh.

Tới đây phù quang trong, hấn cùng nổi lên một chỉ, như kiếm ý, thẳng hướng Giang Liễu Tử mi tâm điếm đi.

"Ha ha, như vậy rất tốt, danh tiếng, vốn là đoạt đến!"

Cái kia Giang Liễu Tử âm thanh khàn giọng, ha ha cười to, ngồi phía dưới mây xám, ở Tức đại công tử chỉ điếm một chút đến thời khắc, liền đột nhiên tung bay ra, như một đoàn sương xám, thời khắc nguy cấp liền tràn ngập khắp nơi, đem cả người hấn đều gắn vào bên trong, càng ngăn trở Tức đại công tử một chỉ lực lượng, đồng thời sương xám trong, vang lên ong ong, lại có một con một con, mắt đỏ cánh đen quái trùng bay ra.

Một con hai con, một mảnh, tới om om hướng về Tức đại công tử nuốt đi.

...

...

"Càng là Nam Cương đến Yêu Cổ thuật?"

"Nguyên lai Giang Liễu Tử tiền bối mấy trăm năm không ra, luyện thành cái môn này thần thông pháp môn!"

"Chẳng trách hấn dám đến đoạt Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên!"

Chu vi chúng tu thấy được cái này một trận đại chiến triển khai, đều lòng sinh quý dị, vừa sợ Tức đại công tử Thần đạo phù quang, cũng sợ sệt Giang Liễu Tử quý dị yêu cổ, từng cái từng cái vội vã hướng về bốn phía tản ra, lại ở chính giữa cho bọn họ để lại to lớn không gian đấu pháp.

Mà đủ loại tiếng nghị luận, cũng dòn dập vang lên.

Có người cảm thấy Tức đại công tử không có sai, Bắc Vực mười hai Tiểu thánh, bắt đầu từ bọn họ những thứ này tham gia Vĩnh Châu trừ ma tiên môn tinh nhuệ trong sinh ra, Long tộc nếu phát ra mời, còn thiên xảo bất xảo, chính là trực tiếp đưa tới trên tay của bọn họ, đương nhiên chính là

muôn mời bọn họ mười hai người, cái này Giang Liễu Tử trừ ma thời điểm không thấy bóng người, lúc này chạy ra đoạt Tiêu thánh tên, thực sự không nên.

Nhưng cũng có người cảm thấy, Giang Liễu Tử không hẳn vô lý.

Nhân gia không đi Vĩnh Châu trừ ma, nếu là bởi vì không có thời gian, hoặc là bởi vì bề quan không biết việc này, không gì đáng trách, nhưng dù như thế nào, các người trừ ma ngược lại cũng thôi, nếu tự phong Bắc Vực mười hai Tiêu thánh tên, vậy thì phải hỏi một chút nhân gia có đồng ý hay không nha!

Nếu các người gọi là trừ ma mười hai Tiêu thánh, vậy ai cũng không lời nào có thể nói.

Có thể các người nếu tự phong là Bắc Vực mười hai Tiêu thánh, cái kia liền phải hỏi hỏi Bắc Vực tu sĩ có phải là đều tâm phục.

Long tộc mời, vẫn chưa đề cập cụ thể họ tên, vậy dĩ nhiên chính là ai có thể đoạt được Tiêu thánh tên, ai liền có thể dự tiệc.

Lúc này làm vì tranh danh mà chiến, cũng có nó đạo lý!

...

...

Chu vị chúng tu nghị luận sôi nổi, từ không phải trong thời gian ngắn, liền có thể thảo luận ra kết quả.

Mà Tức đại công tử cùng Giang Liễu Tử trận chiến đó, thật là kinh người, cũng không giống như là trong thời gian ngắn có thể phân ra thắng bại.

Đúng là lúc này Phương Quý trong lòng, đã nhắc lên một trận lật sóng tát biển.

"Cái này đồ bỏ Bắc Vực Tiêu thánh tên, quả thật trọng yếu như vậy?"

Hắn lông mày đều đã cau lên đến, trái tim có vẻ khá là trầm trọng, càng có chút không rõ.

Kỳ thực vừa bắt đầu hẳn vào cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh xếp hạng, cùng với nói là vì tranh danh, chẳng bằng nói là chơi vui.

Cũng chính là đương thời Túc đại công tử đẩy hẳn làm số một, hẳn mới đáp ứng rồi.

Như đương thời để cho hẳn làm thứ hai, kết quả kia liền còn chưa biết.

Còn đối với cái này Long tộc mời , bởi vì hẳn vốn là cùng Long tộc có thù cũ, vì lẽ đó cũng vẫn không có xem thành là một chuyện tốt, người khác nghe nói trận này mời, còn từng cái từng cái hưng phấn kích động, tột đỉnh, duy độc trong lòng hẳn là xem là tràng Hồng Môn yến.

Có thể đến bây giờ, hẳn nhưng không được không thay đổi một ít ý nghĩ.

Nghe được Túc đại công tử nói thật tình như thế, hẳn cũng đã rõ ràng, cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, vừa bắt đầu nói ra, tự nhiên là đùa giỡn, coi như Túc đại công tử thật sự dùng tiền tìm người đi ra ngoài tuyên giảng, phỏng chừng cũng không ai sẽ coi là chuyện to tát, trái lại là xem thường chế nhạo người làm vì nhiều, nhưng hôm nay, theo cái này long cung chính thức mời bọn họ mười hai người, cái này cũng đã không phải một chuyện cười. . .

Liền đường đường Thất hải Long tộc đều nhận rồi bọn họ, liền nhất định bọn họ nổi danh dương thiên hạ, thành là chân chính mười hai Tiểu thánh!

Dù sao Long tộc thân phận bãi ở nơi đó, tuyệt không thua tại năm đó vị kia phong Bắc Vực bảy Tiểu thánh Đông Thổ Lão thần tiên.

Cái này nghe tới tự nhiên là chuyện tốt, nhưng Phương Quý nghĩ tới lại là, Long tộc có lòng hảo tâm như vậy sao?

Bọn họ cái này một tràng mời, thật sự chỉ là vì thế Bắc Vực mười hai Tiểu thánh phong danh?

Nếu thật sự là ý nghĩ như thế đơn thuần, cần gì phải liền tên cũng không?

Vẫn là nói, bọn họ đã sớm ngờ tới, nếu là không cái này danh phổ, nhưng nhất định sẽ gây nên Bắc Vực chúng tu tranh cướp?

Mấu chốt nhất chính là, không biết là trùng hợp vẫn có ý, cái này mời, còn

hết lần này tới lần khác đưa ở trên tay mình. . .

Này không phải là có ý gây phiền toái cho mình sao?

Phương Quý bỗng nhiên nổi lên tâm tư, nghĩ trực tiếp đem cái này danh phổ đem ném đi rồi.

. . .

. . .

Cũng là ở Phương Quý trong lòng nghĩ thì pháp thuyền ở ngoài, Tức đại công tử đã cùng cái kia Giang Liễu Tử chiến đến gây cản, cái kia Giang Liễu Tử chính là Kim Đan trung giai tu vị, đan phẩm không chắc như xuất sắc gì, chỉ là tu luyện Yêu Cổ thuật, rất là khó chơi, chỉ bất quá, Tức đại công tử vốn là thể gia xuất thân, tu vị phi phàm, lúc này, lại nghĩ muốn thắng đẹp đẽ, ra tay lúc, càng không có nửa phân khoan dung.

Hai người đấu mười mấy hiệp, cái kia Giang Liễu Tử liền đã bị Tức đại công tử bắt được một sơ hở, chu vi bỗng nhiên tỏa ra bốn đạo màu tím thần phù, bay tại không trung, đem một mảnh hư không ổn định, Giang Liễu Tử yêu cổ dù cho lợi hại, cũng nhất thời bị nhốt, không thể động đậy, mà Tức đại công tử thì lại nhân cơ hội nghiêng người tiến mạnh, trong giây lát đó đi tới cái kia một mảnh mây xám trước, bản mệnh thần phù lực lượng tuôn trào ra.

"Phốc. . ."

Giang Liễu Tử miệng phun máu tươi, từ mây xám bên trong té ra ngoài, sắc mặt dị thường tuyệt vọng.

"Nhìn dáng dấp ngươi nghĩ đoạt Tiểu thánh tên, kém đến còn xa, mau chóng cút đi!"

Tức đại công tử tay áo lớn vung lên, đặt ở sau lưng, lạnh lùng hướng về Giang Liễu Tử trách mắng.

"Được. . . Được lắm Tức Châu Thần Phù Công Tử. . ."

Cái kia Giang Liễu Tử vẻ mặt uể oải, hoãn nửa ngày thần, mới giẫy giụa bò lên, tự nuốt một viên linh đan chữa thương, điềm nhiên nói: "Hôm nay ta

Giang Liễu Tử thua ở trong tay người, đoạt không được Tiểu thánh tên, nhưng cũng không có nghĩa là ta đến đoạt Tiểu thánh tên liền sai rồi!"

Tức đại công tử vẻ mặt lạnh lùng, trầm giọng nói: "Nhưng ta chính là cảm thấy người sai rồi, bữa này bị đánh không oan!"

Giang Liễu Tử sắc mặt xám xịt, lại lộ ra một nụ cười gằn.

"Ha ha, Giang Liễu Tử không phải người Tức đại công tử đối thủ, Ngô gia cũng muốn thử một chút!"

"Không sai, vừa là Bắc Vực Tiểu thánh tên, cái kia Bắc Vực tu sĩ, tự nhiên ai cũng nghĩ giành giật một hồi!"

"Vừa là Tiểu thánh, liền do một thân bản lĩnh nói chuyện, thiên kinh địa nghĩa!"

". . ."

". . ."

Thấy được cái này Giang Liễu Tử thua ở Tức đại công tử trong tay, chúng tu liền đang chuẩn bị muốn lần nữa khởi hành.

Lại không nghĩ rằng, đột nhiên lại có người tiếng vang lên, chúng tu vội vàng dòn dập để ra, liền thấy chung quanh vài đạo phía trên ngọn núi, lộ ra cái kia mấy cái nói chuyện người đến, bên trái phong trên một người, mặc vào một thân vàng nhạt áo choàng, trên đỉnh đầu đội đầu kim quan, bên phải đến, là một cái vóc người cao gầy, vẻ mặt lạnh lùng người đàn ông trung niên, trên lưng cũng lấy một cái rất lớn hồ lô màu đen.

Mà ở một bên khác bên trong trong thung lũng, còn ngừng đỉnh đầu cổ kiệu, màn kiệu xóc lên, bên trong ngồi càng là cái tóc lục Lão đầu tử.

"Các người cũng nghĩ đến tham gia trò vui?"

Tức đại công tử nhìn thấy những thứ này người, đã là sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt chậm rãi đảo qua, cuối cùng rơi vào cái kia tóc lục Lão đầu tử trên người, lạnh giọng nói: "Đặc biệt là người, Bích U Lão Tổ, người so với phụ thân ta tuổi tác còn lớn hơn, lại muốn tới cùng chúng ta tranh danh?"

"Tu hành bên trong người, có người sống ngắn chút, có người sống lâu chút, tính chuyện gì ngạc nhiên?"

Cái kia tóc lục Lão đầu tử khà khà cười quái dị, phát ra khó nghe tiếng nói: "Ta Lão đầu tử cảm giác mình trẻ tuổi, muốn tranh cái Bắc Vực Tiểu thánh tên tuổi vui đùa một chút, lại nơi nào không hợp đạo lý? Long cung mời thời điểm, có thể chưa từng nói còn hạn chế tuổi thọ chứ?"

"Nên gánh lên trách nhiệm này thì một cái cũng không gặp, gặp chỗ tốt, đúng là đứng xếp hàng chạy tới. . ."

Tức đại công tử khe khẽ thở dài, rồi sau đó mở mắt ra, lạnh lùng nói: "Vậy các ngươi liền đến thử xem, có thể làm sao?"

"Ha ha. . ."

"Nhóc con miệng còn hôi sữa, hung hăng đến vậy!"

"Chính là phụ thân ngươi, Tức lão hồ ly, sợ cũng không dám như vậy cùng lão phu nói chuyện. . ."

". . ."

". . ."

Mấy người kia nghe thấy Tức đại công tử, đã là cười gằn liên thanh, liền muốn dòn dập đứng dậy.

Mà Tức đại công tử, thì lại không chút biến sắc quay đầu, hướng về pháp thuyền bên trong liếc mắt nhìn.

Hắn dụng ý tất nhiên là rất rõ ràng, dù là chính mình cái này một thân bản lĩnh không tầm thường, nhưng Tức đại công tử cũng biết mình còn chưa tới đủ để quét ngang quần hùng trình độ, đặc biệt là những thứ này người dám tại đi ra tranh danh hạng người, chỉ sợ không một người yếu, máu chót nhất chính là, chính mình tuy rằng còn mạng không ít Tức gia giúp đỡ lại đây, nhưng là bực này tranh danh cuộc chiến, lại không thể do những gia tộc này bên trong người đến giúp đỡ. . .

Bằng không truyền ra ngoài, chính mình Tiểu thánh tên là dựa vào gia tộc bảo vệ, lại còn có cái gì bộ mặt?

Duy nhất có thể ra tay, mà lại danh chính ngôn thuận, chính là cùng mình cùng ở tại mười hai Tiểu thánh tên bên trong người.

Vì bảo hộ chính mình Tiểu thánh tên ra tay, ai cũng nói không được cái gì.

Trông thấy Túc đại công tử ánh mắt, pháp thuyền bên trong, Tiêu Tiêu Tử cùng Việt Thanh mấy người, liền đều đã rõ ràng.

Liếc mắt nhìn nhau, liền đã chuẩn bị chọn tuyền chính mình đối thủ.

"Nói đến tranh danh, Hứa mỗ cũng có lời muốn giảng. . ."

Nhưng không nghĩ tới chính là, còn không chờ bọn họ mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên đâm nghiêng bên trong, một người khác đập lên phi kiếm lược lại đây, chỉ thấy người này thân mặc áo bào lam, sau lưng cùng một cái mập mạp xấu nha hoàn, ngược lại không phải người bên ngoài, chính là đồng dạng ghi tên Bắc Vực mười hai Tiểu thánh một trong Hứa Lưu Hoan, nhìn thấy hắn, Túc đại công tử nhất thời trong lòng hơi rộng, biết hắn một thân tu vị bất phàm, chính có thể giúp được việc khó khăn.

Cái kia mấy cái vừa mới chuẩn bị người xuất thủ, nhìn thấy hắn đến, cũng đều ngăn ra.

Bên trong kiệu tóc lược ông lão điềm nhiên nói: "Lam Bào Ngân Kiếm Hứa công tử, lại có gì cao kiến?"

Hứa Lưu Hoan vẻ mặt hồ hững, ánh mắt đảo qua mọi người, bỗng nhiên nói: "Ồ Hứa mỗ xem ra, Bắc Vực Tiểu thánh tên, cũng thực là không nên là chính mình phong, vừa phong Tiểu thánh, vậy dĩ nhiên liền muốn chọn thực lực xuất chúng người, vì lẽ đó, không chỉ nguyên lai mười hai Tiểu thánh, không chắc người người đủ tư cách ghi tên trong đó, coi như là đã ghi tên mười hai Tiểu thánh trong, thứ hạng này, cũng là cần điều chỉnh một chút. . ."

"Người. . ."

Túc đại công tử sao nghe được lời ấy, nhất thời thay đổi sắc mặt, vội vã xem ở Hứa Lưu Hoan trên mặt.

Đúng là cái khác mấy cái đến tranh danh người nghe xong, ngốc đến ngẩn

ngơ, lại vỗ tay cười nói: "Hứa công tử nói có lý!"

"Ta chỉ vì lời nói công đạo nói!"

Hứa Lưu Hoan hướng về Tức đại công tử làm một cái xin lỗi nụ cười, sau đó lại giơ cao lồng ngực, nhẹ giọng tự nói: "Tiểu thánh tên, không nên luận gia thế, cũng không nên luận tuổi tác, lại càng không nên luận xuất thân, như chỉ bằng tự thân bản lãnh, Hứa mỡ người. . ."

Hắn hơi dừng lại một chút, mỉm cười nói: "Hắn là không chắc chỉ bài thứ tám!"

Chương 565 : Phá Cục Chi Đạo

"Ha ha, liền chính các người người đều cảm thấy danh này bất công, còn có gì để nói?"

Hứa Lưu Hoan, làm cho trong sân chúng tu run lên một lát, cũng làm cho Tức đại công tử dâng lên một khang tức giận, thiên lại không biết nên làm sao phát tác, đúng là cái kia mấy cái có ý đoạt tên Bích U Lão Tổ mấy người, đều là lớn tiếng cười lớn, khoái ý đến cực điểm, càng là không còn cho Tức đại công tử mấy người bất kỳ cơ hội nói chuyện, quát chói tai bên trong, bọn họ dồn dập xông về phía trước, thần thông pháp bảo, như mưa mà rơi.

Tức đại công tử trái tim có lửa, rên lên một tiếng, liền té nổi lên bốn đạo thần phù, đón bọn họ tấn công tới.

Chỉ bất quá, nhậm mặc cho là Tức đại công tử tu vị lại mạnh, cũng không có người tin tưởng hẳn có thể địch nổi mấy vị này tranh danh đối thủ, đặc biệt là trong đó còn có Bích U lão quái như vậy lão quái vật, thành danh mấy trăm năm, kỳ thực cũng sớm đã là đời trước nhân vật.

Như vậy lão quái, dù là đan phẩm không tốt, nhưng mấy trăm năm tích lũy, cũng nhất định rất là đáng sợ.

Không biết có bao nhiêu vừa xuất hiện giang hồ thiên kiêu, đều là cầm ở như vậy lão quái vật trong tay.

Là lấy, lúc này pháp thuyền trên Việt Thanh, Mạnh Đà Tử, Hải Sơn Nhân các loại, cũng tất cả đều ra tay, phân biệt thế Tức đại công tử tiếp xuống một cái đối thủ, bọn họ tuy rằng đều là tuổi tác không lớn, hơn nữa cái này mười hai Tiểu thánh tên, chính là hồ đồ phía dưới phong đi ra, nhưng coi như là hồ đồ, vậy cũng là Tức đại công tử ở Vĩnh Châu trừ ma cuộc chiến bên trong, nhìn thấy bọn họ biểu hiện kinh diễm, lúc này mới lôi bọn họ hồ đồ.

Bàn về tu vị cùng bản lĩnh, mấy người này lại không một người yếu.

Cái này một tràng hàm chiến, đúng là từ vừa mới bắt đầu, liền thanh thế cực kỳ dọa người, dẫn tới chúng dài dòng xa trốn ở một bên.

"Đúng như dự đoán, từ Long cung mời đến bắt đầu, ta liền biết có trận này náo nhiệt có thể liếc nhìn. . ."

"Ai, ta cùng ở một bên, còn muốn nhìn một chút chính mình có cơ hội hay không hỗn cái Tiểu thánh tên, bây giờ nhìn lại, khó đi. . ."

"Tiểu thánh tên cũng không nghĩ, nhưng những này thiên kiều kỳ tài tranh hùng đấu pháp, đối với chúng ta cũng rất nhiều ích lợi!"

". . ."

". . ."

Nhìn cái này trận đại chiến, không biết có bao nhiêu người nhìn ra thấy hoa mắt thần trí, than thở không ngớt.

"Ha ha, vừa là Bắc Vực tranh danh, vậy ta cũng tới tập hợp phiên náo nhiệt!"

"Hải Sơn Nhân, người ta mười năm trước cái kia tràng hận cũ còn chưa giải, hôm nay ta vừa vận lĩnh giáo người biện pháp hay. . ."

"Mạnh Đà Tử, ta xem người đã sớm không vừa mắt. . ."

". . ."

". . ."

Mà ở xung quanh quan chiến chúng tu bên trong, lại còn không chỉ là xem trò vui, hiển nhiên cái này đám người chiến ở cùng nhau, liền cũng có người nổi lên ác ý, có người nắm lấy Hải Sơn Nhân cùng cái kia cầm trong tay hồ lô màu đen người đàn ông trung niên đại chiến lúc lộ ra kẽ hở, bỗng nhiên liền từ trong đám người trốn ra, vội vã hướng về Hải Sơn Nhân công tới, tuy trong miệng kêu to, nhưng cũng đã gần như đánh lén, vô cùng nham hiểm.

Càng có người thấy được Mạnh Đà Tử chiếm thượng phong, lập tức liền

không phân tốt xấu chạy tới, hô to gọi nhỏ ra tay.

Hiển nhiên tình thế hỗn loạn tung bừa, người xuất thủ càng ngày càng nhiều.

Bọn họ những thứ này người, vốn là tiên môn tinh nhuệ, thực lực thực tại sẽ không kém đi nơi nào, nhưng hôm nay, cũng như là bị người vây công.

Lúc này pháp thuyền bên trên, vẫn còn mạn thuyền lướt trận Tiêu Tiêu Tử thấy cảnh này, đã không nhìn được sắc mặt đột nhiên biến.

Nàng vẫn không có ra tay, chỉ là ở lướt trận.

Nhưng mắt thấy bức này tình thế, e sợ nàng coi như là ra tay, cũng đã đánh không lại bức này loạn tượng.

Đúng là lúc này Hứa Lưu Hoan, mắt thấy trận này loạn tượng, lại chỉ là ở một bên, mỉm cười không nói, hắn cũng không có ra tay, cũng không có ai đến đây gây sự với hắn, cũng thành một cái xem cuộc vui, chỉ là lẳng lặng đứng ở một bên, đánh giá chiến cuộc này.

"Cái kia Hứa công tử. . . Chẳng lẽ là muốn chờ đến cuối cùng, lại ngăn cơn sóng dữ?"

"Không sai, hắn vốn là liền nói, không hài lòng cái bài danh này, cái kia nếu là xếp hạng cao hơn hắn người, đều đã bị thua, hắn chột ra tay cứu lại tình thế, mặc kệ là bất luận người nào, e sợ đều muốn thừa nhận thực lực của hắn, xa tại cái khác Tiểu thánh bên trên. . ."

". . ."

". . ."

Có người nhìn ra Hứa Lưu Hoan dự định, trong lòng chẳng qua là cảm thấy có chút quái dị.

Ngược lại cũng có người thấy hắn như vậy đàng hoàng đứng ở nơi đó, lòng sinh ác ý, bỗng nhiên đánh lén, chỉ là vị này thoạt nhìn một điểm phòng bị cũng không có Hứa Lưu Hoan công tử, lại ngay khi đối phương thần thông tức sẽ ra tay một chốc, dưới chân phi kiếm run lên, nhất thời có một luồng ánh kiếm bay ra, trong giây lát đó đem cái kia người đánh lén trên đỉnh búi

tóc gọt đi đi, đôi phương liền sợ đến hồn vía lên mây, hốt hoảng mà chạy.

Cái này vừa đến, thì càng không ai dám trêu chọc hắn, chỉ do cho hắn tựa như cười mà không phải cười, chấp tay đứng ở một bên.

...

...

"Những thứ này người đều điên rồi phải không?"

Mà vào lúc này, pháp thuyền bên trong Phương Quý, đã đầy mặt khó có thể tin: "Liền như thế muốn ăn bữa cơm kia?"

Hắn càng nghĩ càng thấy, Long cung đem cái này danh phổ giao cho trên tay mình, đặc biệt là vẫn là một tấm không danh phổ, có thể là không có ý tốt, lúc này đã nghĩ đem danh phổ tiện tay ném, hoặc là trực tiếp giao cho Túc đại công tử đây, cái này loạn tượng liền đi ra.

Tuy rằng bây giờ trong lòng hắn đã làm tốt cùng Kỳ cung độ sức chuẩn bị, cũng quyết định đi Long cung tìm tòi.

Nhưng cái này có thể không có nghĩa là hắn liền đồng ý như thế ngo ngo ngác ngác cuốn vào trận này phiền phức a!

Phương Quý Phương lão gia cái nào yêu thích bị người xem cuộc vui cũng tựa như nhìn.

Hắn là cái thích xem người khác diễn kịch người!

...

...

"Không phải đoạt mười hai Tiểu thánh tên, mới có thể phó Long cung yến hội, mà là phó Long cung yến hội, mới tính được là mười hai Tiểu thánh!"

Cũng là ở Phương Quý trong lòng nổi lên vô tận ngờ vực lúc, bỗng nhiên sâu trong ý thức, truyền đến một tiếng thở dài.

"Ai đang nói chuyện?"

Phương Quý bị cái này tiếng nói sợ hết hồn, vội vàng quát hỏi.

"Là ta a . . ."

Tiểu Ma sư cũng bị phản ứng của hắn sợ hết hồn, vội hỏi: "Không phải trước nói cẩn thận ta có thể truyền thần niệm đưa cho ngươi sao?"

"Vậy ngươi cũng không thể bỗng nhiên liền đến như thế một cô hòng a, làm sợ ta ai bồi?"

Phương Quý nổi giận đùng đùng, hướng về Đạo cung trong gọi: "Lại như thế cả kinh một sạ, có tin ta hay không đem cửa sổ đóng lại?"

"Đùng đùng đùng. . ."

Tiểu Ma sư nhất thời có chút hoảng rồi, vội vàng nói: "Không phải ta cả kinh một sạ, là cái kia Kỳ cung đệ tử ở truyền âm cho ngươi. . ."

"Hả?"

Phương Quý nghe xong, đúng là hiểu rõ ra.

Kỳ cung đệ tử tự nhiên có thể bất cứ lúc nào truyền âm cho nàng con rối, chỉ bất quá, nàng lầm tưởng này khôi lỗi là Phương Quý, trên thực tế cái kia con rối là tiểu Ma sư, nàng truyền tới thần niệm, liền cũng chỉ có thể trước tiên bị tiểu Ma sư nghe được, sau đó lại chuyển cáo với mình.

"Nàng nói cái gì?"

Tiểu Ma sư nói: "Nàng nói, bây giờ cái này nhìn như là tranh danh cuộc chiến, trên thực tế tranh cướp phải là đại thế, Long cung mời Bắc Vực mười hai tử đệ tiệc, có lẽ không hoàn toàn là hảo ý, nhưng cũng nhất định sẽ không có quá rõ ràng ác ý, dù sao Long cung thân phận ở nơi đó, hắn liền không thể làm quá mức khác người chuyện, vì lẽ đó chỉ muốn các ngươi phó này yên, Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, thì nhất định sẽ danh dương thiên hạ!"

"Long tộc chỗ cao minh, liền ở đây!"

"Cái này danh tiếng, vốn là một loại sức mạnh vô hình, đặc biệt là ở Bắc

Vực cùng Tôn phủ đối kháng loạn thế!"

"Vì sao phương bắc Thương Long có thể lúc trước một khi quật khởi liền rối loạn ba châu?"

"Vì sao Cổ Thông lão quái không giỏi đấu pháp, nhưng có thể làm ra vực này lớn làm ăn, Tôn phủ cũng không dám quá mức bức bách?"

"Vì sao các người Thái Bạch tông có thể hạ xuống một viên cờ, liền dẫn tới Bắc Vực đại loạn, đối kháng Tôn phủ?"

Tiểu Ma sư không tự chủ, đều có chút mô phỏng theo nữ nhân nói chuyện ý tứ, nghĩ đến là hẳn trực tiếp đem cái kia Bạch Quan Tử lan truyền cho hẳn thân niệm còn nguyên chuyển đạt cho Phương Quý: "Nguyên nhân liền là bởi vì bọn họ là Bắc Vực Thất Thánh, có Bắc Vực tu sĩ lớn nhất danh tiếng!"

"Chỉ bất quá, bọn họ bảy cái người danh tiếng còn chưa đủ, vẫn còn không đủ đối kháng Tôn phủ!"

"Vì lẽ đó, ở bọn họ cùng Tôn phủ giằng co tình huống xuống, liền cần Bắc Vực mười hai Tiểu thánh xuất thế, các người sẽ trở thành bây giờ Bắc Vực trẻ tuổi đồng lứa tu sĩ kính nể tồn tại, như Bắc Vực mười hai Tiểu thánh đều sẽ chọn đối kháng Tôn phủ, như vậy Bắc Vực trẻ tuổi đồng lứa tu sĩ, liền cũng không biết sẽ có bao nhiêu, được các người ảnh hưởng, đối kháng Tôn phủ, như Bắc Vực mười hai Tiểu thánh chỉ biết thấy lợi quên nghĩa, ngồi xem cá đấu, cái kia những người khác liền cũng hơn nửa sẽ học theo rầm rập, là lấy, cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, vốn là liền có thể ảnh hưởng đến đại thế!"

". . ."

". . ."

Phương Quý nghe hẳn nói nhiều như vậy, trong lòng như hiểu mà không hiểu, gập gáp nói: "Này Long cung đem cái này danh phổ cho ta làm gì?"

"Người chờ chút đã, ta đem lời này truyền cho nàng. . ."

Tiểu Ma sư tiếng nói biến mất rồi một hồi, lại lại vang lên, có vẻ hơi nghi hoặc: "Nàng nói, nguyên nhân rất đơn giản, Long cung đem cái này danh

phô cho người, là bởi vì các người Thái Bạch tông bây giờ danh tiếng lớn nhất, danh phô ở trên tay người, mọi người cuối cùng tự nhiên sẽ tìm tới người trên đầu, người như bắt không được, Thái Bạch tông danh tiếng tự nhiên bị hao tổn, cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, cũng là quy người khác. . ."

Phương Quý nghe được, dĩ nhiên giận dữ: "Ta ném nó!"

Tiểu Ma sư nói: "người chờ chút, ta mô phỏng theo người một thoáng người lúc này tâm tình. . ."

Một lát sau, lại nói: "Nàng nói, người ném nó, người khác thì sẽ nhặt lên, Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên vẫn là quy người khác!"

Phương Quý cả giận nói: "Vậy ta xé ra nó!"

". . ."

"Người như xé ra nó, tranh danh cuộc chiến còn có thể càng mãnh liệt hơn, người khác như thế biết đánh cái vỡ đầu chảy máu, nhưng cái này Bắc Vực mười hai tên Tiểu thánh cuối cùng quy ai, lại do Long tộc định đoạt, giống như là Bắc Vực tổn thất lớn gân cốt, cuối cùng liền chỗ tốt đều không chút rơi xuống!"

". . ."

". . ."

"Cái kia hợp ta hiện tại cái gì đều làm không được?"

Phương Quý nghe lời này, đã có chút trở mắt ngoác mồm, tức đến không biết nên đem lửa hướng về nơi nào phát.

Tiểu Ma sư đều có chút bị hấn tiếng nói sợ rồi, cũng không biết hấn là làm sao đem lời này truyền cho Bạch Quan Tử.

Đúng là một lát sau sau khi, hấn bỗng nhiên có chút vui sướng, nói: "Nàng trả lời ta. . ."

"Nói cái gì?"

Phương Quý vội hỏi, trong lòng nghĩ, lại để cho mình không hài lòng, mặc kệ, xé ra cái này danh phôi, thích ai ai.

Tiểu Ma sư tiếng nói đều hơi đang run rẩy, nói: "Nàng trước tiên thổi một hồi trâu, nói Long cung thói quen tọa sơn quan hổ đấu, cũng có không ít đa mưu túc trí người, chỉ bất quá, bọn họ so với Kỳ cung đến kém một chút, Long cung ném ra cái này mồi, chính là đem nước quấy đục, mà Kỳ cung đệ tử, am hiểu nhất bắt đầu từ cái này trong nước đục, chọn lựa ra một cái đối với mình có lợi phá cục chi đạo đến. . ."

Phương Quý suyét chút nữa cuống lên mắt: "Người có nói hay không?"

"Không phải ta không nói, là nàng la lý ba sách không chịu nói a. . . Người nói nàng có phải là bình thường không ai tán gẫu, nhịn gân chết?"

Tiểu Ma sư cũng như thế sốt ruột, một lát sau mới hít vào một ngụm khí lạnh, nói: "Nàng nói, chỉ có một cái biện pháp. . ."

Nói đem câu nói kia, truyền cho Phương Quý.

Phương Quý nghe xong, nhất thời kinh hãi, run giọng nói: "Cái này mẹ kiếp tính biện pháp gì, này không phải là để ta chịu chết sao?"

Tiểu Ma sư trầm mặc một hồi, nói: "Nàng nói, cho người Thiết thiên chi pháp, liền là vào lúc này dùng. . ."

Chương 566 : Quả Hồng Mềm

"Ha ha, vì điểm ấy giả dối danh, không tiếc chết ở đây sao?"

Phương Quý ở pháp thuyền bên trong chính khổ não thì pháp thuyền ở ngoài, tình hình trận chiến cũng đã càng kịch liệt.

Bây giờ Mạnh Đà Tử, đã cùng vị kia trên người mặc vàng nhạt áo choàng, đỉnh đầu kim quan nam tử chiến ở một chỗ.

Vị này Mạnh Đà Tử vốn là tán tu xuất thân, đụng phải vận may mới hoàn thành Kim Đan, đan phẩm càng là tính bình thường.

Nhưng là người này lại là cái ngay thẳng không cong tính tình, là do hắn từ nhỏ liền thân có tàn tật, dáng dấp lại có được xấu xí, nhận hết người bên ngoài khinh thường cùng chê nhạo, mà hắn lại không phải loại kia bị người xấu hổ khinh miệt liền ám nuốt nén giận tính tình, bất kể là ai dám cười chính mình, liền lập tức một đao chém trở lại, từ nhỏ đến lớn, cũng không biết trải qua bao nhiêu chiến trận, đánh qua bao nhiêu người ác chiến, vì lẽ đó đầu pháp kinh nghiệm phong phú đến đáng sợ.

Có người nói, ở hắn còn chỉ là Luyện Khí cảnh giới thời điểm, liền có người nói với hắn, liền người bực này tính tình, hoặc là chính là sống không tới trăm tuổi, liền sẽ cấp người loạn quyền đánh chết, ngay lúc đó Mạnh Đà Tử không nói hai lời đem người này cũng đánh cho một trận, mới hỏi hắn sau đó thì sao?

Người kia trong miệng phun bọt máu, nói, hoặc là chính là, lại không người đánh thắng được ngươi!

Mạnh Đà bây giờ đã sống hơn 120 tuổi, hoàn thành liền Kim Đan, mấu chốt nhất là còn chưa có chết.

Vì lẽ đó hắn lúc này một thân thực lực, liền cũng có thể tưởng tượng được!

Bình thường người này nhìn khá không đáng chú ý, có người nói chuyện

cùng hấn cũng chỉ là cười khúc khích, nhưng dưới tay mạng người lại thực tại không ít.

Tất cả hiểu rõ hấn làm người người, cũng chắc chắn sẽ không đem hấn coi như bình thường địa bảo thành đan tu sĩ đến xem.

Dù sao, tất cả mọi người đều biết, đã từng coi thường qua cái này người gù người, mộ phần đều sinh cỏ.

Mà bây giờ hấn đối thủ, lại là vị đế vương trang phục người, có người nhận biết người này, vốn là Vĩnh Châu nước Dạ Phong quốc quân, tu vị cũng rất tốt, chỉ bất quá Vĩnh Châu ma loạn sau khi, hấn thấy không thể cứu vãn, liền độc thân rời đi Vĩnh Châu, bây giờ đã là người cô đơn, lúc này đến đoạt cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh vị trí, cũng không biết là không phải là muôn nhờ vào đó Tiểu thánh danh tiếng, đông sơn tái khởi!

Hai người hơi động lên tay đến, Mạnh Đà Tử liền thời khắc nguy cấp chiếm trước thượng phong, vốn đã có phần thắng, nhưng lại không nghĩ rằng, chu vi đám kia vây xem tu sĩ, không chỉ có riêng là ở xem trò vui mà thôi, dĩ nhiên rất có mấy cái tâm lớn, cũng muốn thừa dịp hấn cùng nước Dạ Phong quân đấu pháp trong lúc đó, đến nhất hấn cái này đại tiện nghi, bị người đánh trộm hai hồi, nhất thời liền có kẽ hở, ra tay có chút lực bất tòng tâm.

...

...

Mà một bên khác bên trong, Hải Sơn Nhân thì lại nổi liền cái kia trên lưng cũng lấy một cái hồ lô lớn người đàn ông trung niên, tương tự khó hoà giải.

Hải Sơn Nhân tu chính là kiếm đạo, tuy không phải Mạc Cửu Ca loại kia Kiếm Tiên giống như nhân vật, nhưng một thân thực lực ở Bắc Vực mười hai Tiểu thánh trong, cũng có thể bài ở mặt trước, chỉ là vấn đề ở chỗ, Hải Sơn Nhân tại lúc trước ở Vĩnh Châu trừ ma thì vốn là đã chịu qua thương.

Hấn ở Bắc Vực mười hai Tiểu thánh bên trong, xếp hạng chỉ ở Tiêu Tiêu Tử phía dưới, đã là Bắc Vực mười hai Tiểu thánh bên trong thứ tư, nguyên nhân cũng là bởi vì, hấn từng ở Vĩnh Châu ma loạn thì một thân một mình, chém giết một con bừa bãi tàn phá bát phương đại quý thần, trận chiến đó

bên trong, hấn dùng tới ám sát thủ đoạn, ẩn nhẫn một ngày một đêm, đem chính mình ngâm vào trong huyết hà, sau đó nổi lên một đờn đem quỷ thân chém giết.

Chiến tích này, bao quát Tức đại công tử ở bên trong, người người than thở, do tâm bội phục.

Cũng nguyên nhân chính là này, khi Phương Quý đem tên của hấn viết ở người thứ tư thì mới không người có dị nghị.

Chỉ bất quá, lúc trước cái kia một kiếm, cố nhiên mang đến cho hấn như lớn danh tiếng, nhưng cũng để cho hấn trả giá cái giá không nhỏ, cho tới hôm nay đều chưa hồi phục, người này tính tình vắng lặng cao ngạo, bình thường chắc chắn sẽ không cùng người bên ngoài nói, nhưng ác chiến lâu, lại hiển lộ ra.

Hết lần này tới lần khác hấn đối thủ, chính là một cái cang dựa vào sau lưng cái kia màu đen hồ lô lớn người, tuyệt không cùng Hải Sơn Nhân tiếp cận, chỉ là dựa vào cái kia màu đen hồ lô lớn, phun ra đạo đạo khủng bố sát khí, rất xa đột kích gây rối hấn, lâu dần, Hải Sơn Nhân thương thế tác động, từ lâu nôn mửa ngum máu tươi, liền là đối phương không chém giết hấn, nhìn hấn cái kia lão đà lão đảo đáng dấp, cũng đã chống đỡ không được bao lâu.

Mà vào lúc này, Tức đại công tử đã bị Bích U lão quái cuốn lấy, chu vi phù quang, đều đã mơ hồ bị áp chế, mà Tiêu Tiêu Tử, thì lại tất cả tâm thần đều bị Hứa Lưu Hoan dẫn dắt ở, có lòng nghĩ muốn ra tay giúp đỡ, nhưng lại không dám mạo muội ra tay, sợ bị Hứa Lưu Hoan thừa lúc.

Nàng lúc này đã mơ hồ cảm giác, Hứa Lưu Hoan nhìn chăm chăm, hấn là chính mình.

Dù sao mình ở Bắc Vực mười hai Tiêu thánh trong, xếp hạng thứ ba, chính là Hứa Lưu Hoan coi trọng nhất bài vị.

Việt Thanh trước đây cũng đã ra tay, nhưng cũng bị mấy cái không biết tên tu sĩ vây nhốt, đối phương cũng không nóng lòng cùng hấn giao thủ, người gần ta lùi, chỉ là dây dưa, thoạt nhìn đúng là hi hi ha ha, như là không có cái gì chiến ý giống như, tuy rằng đem Việt Thanh tức đến muốn điên, nhưng cũng thực tại bắt bọn họ không có biện pháp, trong lúc tuy rằng giúp Mạnh Đà Tử cùng Hải Sơn Nhân mấy lần, nhưng cuối cùng cũng là không

cách nào trợ bọn họ lùi địch.

...

...

"Nhìn dáng dấp, Mạnh Đà Tử cùng Hải Sơn Nhân hai cái, hôm nay liền muốn gặp. . ."

Vây xem chúng tu bên trong, có người nhìn ra nơi đây tình hình, liền cũng không nhìn được âm thầm suy đoán lên.

Bây giờ tình cảnh thoát nhìn hỗn loạn, trên thực tế cũng để lại dấu vết, Tức đại công tử, Tiêu Tiêu Tử, Việt Thanh, Mạnh Đà Tử, Hải Sơn Nhân, thoát nhìn đều đã bị người nhìn chăm chăm, nhưng cục diện cũng từ không giống, Tức đại công tử chỉ là bị cái kia Bích U lão quái áp chế, lại không có tính mạng oai, Tiêu Tiêu Tử cùng Việt Thanh, cũng chỉ là bị người cuốn lấy, không cho hấn ra tay giúp đỡ người khác, đúng là Mạnh Đà Tử cùng Hải Sơn Nhân không giống.

Bọn họ đều đã kề bên nguy cơ, hiển nhiên liền có sát thân nguy hiểm.

"Ha ha, nói cho cùng, cái này Tiểu thánh tên, cùng cái kia thân thể địa vị cũng không thể tách rời. . ."

Có người xem cái này đại chiến, đã không nhìn được thở dài: "Mấy vị này Tiểu thánh bên trong, Tức đại công tử chính là Tức gia thiếu gia, có toàn bộ Tức gia ở sau lưng chỗ dựa, Bích U lão quái nhìn chăm chăm kỳ thực không phải hấn, vì lẽ đó lúc này cũng chỉ là áp chế hấn, mà Tiêu Tiêu Tử, chính là Tuyết Sơn tông thánh nữ, sau lưng có vị có người nói khả năng đạt đến cảnh giới Nguyên Anh Lão tổ, Việt Thanh sư tôn, nhưng là đời trước Bắc Vực Thất Thánh bên trong bốn mươi chín kiếm Tiêu Kiếm Uyên, còn vị kia bây giờ còn ở pháp thuyền bên trong chưa hề đi ra, càng ghê gớm. . ."

"Người cho là hấn tại sao có thể xếp hạng Tiểu thánh đứng đầu?"

"Ngẫm lại bây giờ như mặt trời ban trưa Thái Bạch tông, cùng với vị kia trên trời Kiếm Tiên liền minh bạch. . ."

"Mấy người này đều không người dám trêu chọc, chính là thật động thủ,

cũng không có người dám hướng về bọn họ hạ tử thủ. . ."

"Nhưng là Mạnh Đà Tử cùng Hải Sơn Nhân đây?"

"Ha ha, một cái là Nam Lộc Châu tán tu, một cái là đạo quán nhỏ đi ra Kiếm tu, cỡ đại. . ."

"Vừa muốn đoạt Tiểu thánh tên, cái kia không đoạt bọn họ lại đoạt ai?"

". . ."

". . ."

Trải qua đến người vừa đề tỉnh, liền nhất thời có càng nhiều người hiểu rõ ra, vừa có người đến đoạt Tiểu thánh tên, vậy dĩ nhiên liền muốn chọn những thứ này không có bối cảnh không có căn nguyên người tới bắt nắm, Mạnh Đà Tử cùng Hải Sơn Nhân lại thích hợp bất quá, thậm chí đừng nói muốn đoạt bọn họ Tiểu thánh tên, chỉ bằng thân thể của bọn họ cùng tố chất, vọng tưởng đem cái này Tiểu thánh tên ôm đồm ở trên đầu mình, bản thân chính là một loại tội lỗi. . .

"Bây giờ hai người này đều đã rơi vào hạ phong, lại còn ở khổ sở chống đỡ. . ."

Có người không nhịn được than thở: "Nếu lại không chịu thua, chỉ sợ liền sợ tính mạng của bọn họ cũng khó bảo toàn a. . ."

"Ha ha, chịu thua?"

Bên người tu sĩ nhất thời nở nụ cười lạnh: "Đây chính là đoạt danh cuộc chiến, một khi chịu thua, còn có ai nhận bọn họ là Tiểu thánh?"

Những người còn lại nhất thời yên lặng, đối với chuyện này cũng không thể nói gì được.

Đoạt danh chi chiến, đã là như thế, đặc biệt là cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, không quan tâm người bình thường nhiều uy phong, hay là ở Vĩnh Châu trừ ma lúc bán thêm sức lực, hay là người còn nhiều trách trời thương người, nghĩa bạc vân thiên, nhưng chỉ cần người thua rồi, liền sẽ không có người lại tin người, dù là người còn giữ cái này Tiểu thánh tên, vậy cũng chỉ là một chuyện cười, thậm chí ngay cả cái khác Tiểu thánh, đều

sẽ bởi vậy mà xem thường.

Dù sao bọn họ cùng người nổi danh, người như thua, bọn họ thanh danh cũng được liên lụy. . .

Đương nhiên, đời trước Thất Thánh không giống, tuy là Cổ Thông lão quái lại không ăn thua, vậy cũng là chắc chắn là Thất Thánh đứng đầu!

Cướp đều không cách nào cướp!

Người bại hấn một trăm lần, người khác vừa nhắc tới đến, vẫn cảm thấy hấn là Thất Thánh đứng đầu!

Đây mới gọi là gốc gác!

. . .

. . .

"Nói như thế, hai người này hôm nay nhất định phải nguy rồi. . ."

Trong lòng hiểu rõ ra, liền cũng không biết có bao nhiêu người sinh chút đồng tình: "Hoặc là chính là bị bức ép trước mặt mọi người chịu thua, bị đoạt Tiểu thánh tên, hoặc là chính là bị người đánh tới bò không đứng lên, bất kể là loại nào, tư vị e sợ cũng không tốt được, thậm chí sau đó còn có thể bị người xem là Bắc Vực tranh danh cuộc chiến bên trong chê cười giáng. . . Ai, cũng không biết mấy vị khác Tiểu thánh, có thể hay không giúp bọn họ. . ."

"Đoạt danh đã là như thế, ai nhượng bọn họ gốc gác không đủ còn cứng hướng lên tập hợp?"

Cũng có người một mặt lạnh lùng, nói: "Lại nói bây giờ cái này cái gọi là mấy vị Bắc Vực Tiểu thánh, vốn là cũng không có gì giao tình, bất quá là ở Vĩnh Châu trừ ma lúc gặp phải thôi, Tức đại công tử như vậy ngay thờ hạng người, dù sao vẫn là số ít, huống hồ hấn ăn qua cái này thiệt thòi sau khi, cố gắng cũng sẽ hiểu được, coi như hấn là Tức gia đại thiếu gia, có thể bảo vệ thanh danh của chính mình, nên thấy đủ. . ."

. . .

. . .

"Chết cái kia người gù, mau chóng xin tha, ta không giết người. . ."

Cũng là ở xung quanh người xem nào nhiệt càng ngày càng nhiều, đã như xem một tràng võ kịch lớn cũng tựa như thời điem, trong sân hai nơi trọng yếu nơi, liền cũng đã sắp phân ra thắng bại, vị kia nước Dạ Phong quân, đấu pháp kinh nghiệm có lẽ không bằng Mạnh Đà Tử, nhưng căn cơ cùng công pháp lại muốn so với Mạnh Đà Tử bực này đông một cái búa tây một gạch tán tu tốt hơn một chút, hai người giằng co một lát sau khi, hấn liền đã ôn chiếm thượng phong. . .

Hiển nhiên Mạnh Đà Tử sắp không chống đỡ nổi, hấn cũng tìm được một sơ hở, lệ tiếng hét lớn, tế nổi lên một chiếc ấn lớn.

"Phi, Lão tử mấy ngày trước còn mới vừa giúp các người Vĩnh Châu trừ ma, hôm nay người ngược lại muốn bắt nạt ta?"

Mạnh Đà Tử hai mắt đỏ như máu, lệ tiếng hét lớn, trong tay gậy đảo ngược, thẳng hướng nước Dạ Phong quân đâm đến, dường như muốn liều mạng.

"A, tự thân bản lĩnh không đủ, cần gì phải tới nói những thứ này?"

Cái kia nước Dạ Phong quân thấy Mạnh Đà Tử điên rồi cũng tựa như, càng không chịu chịu thua, cũng nhất thời trái tim nổi lên một cỗ sát ý.

Trên đỉnh đầu đại ấn xoay tròn xoay tròn, bỗng nhiên thần uy tỏa ra, thẳng hướng Mạnh Đà Tử đầu trần rơi xuống.

Nhìn cái này một ấn trần rơi xuống, chính là không giết người, cũng ít nhất sẽ đem Mạnh Đà Tử đánh thành trọng thương, thậm chí là phế nhân.

Chương 567 : Ai Không Phục?

"Mạnh đạo huynh. . ."

Trong lúc cấp thiết lưu ý đến Mạnh Đà Tử gặp nạn, cách đó không xa Hải Sơn Nhân kinh hãi, nghĩ muốn cầm kiếm qua tới cứu viện, nhưng hấn đối diện liên tục nhìn chăm chăm vào hấn vị trung niên nam tử kia thấy thế, lại là cười gằn một tiếng, lớn đen hồ lô té lên ở giữa không trung, nhắm ngay hấn.

"Trước tiên chiếu cô tốt chính ngươi đi!"

Tiếng nói vừa xong thì miệng hồ lô bên trong liền đã phun trào khỏi từng mảnh từng mảnh cát đen, như là nổi lên một trận quái sương mù.

Hải Sơn Nhân vốn là có thương tại người, xu tránh đến chậm, càng cũng bị cát đen nuốt chửng.

Tiêu Tiêu Tử, Việt Thanh, Tức đại công tử mấy người, thấy thế cũng đều là kinh hãi, nghĩ muốn tới cứu, lại hoặc là khoảng cách xa hơn một chút, hoặc là bị người cuốn lấy, không ngờ thoáng cái không ra tay đến, đặc biệt là Tức đại công tử, tức đến trên đỉnh đầu thần phù đều đã sắp thoát ra lửa đến, liền mạng kêu to: "Chỉ vì đoạt cái danh tiếng, liền không tiếc đối với có công người ra tay, các ngươi quả thật là liên mặt cũng không muốn sao?"

"Khà khà, cái này danh tiếng, chính là mặt mũi, trước tiên chiếu cô tốt chính ngươi đi. . ."

Thấy hấn nổi giận, Bích U lão quái cũng không dám khinh thường, vội vã thôi thúc một mảnh bích diễm, như biển lửa, đem hấn vây ở bên trong, mặc cho là Tức đại công tử thần phù kinh người, nghĩ xông vào đi ra ngoài, cũng phải trước tiên bị thương nặng, đồng thời chính mình cũng đang suy nghĩ: "Đoạt được cái này một cái, cái khác liền càng dễ bàn hơn, ta là thuận lợi đoạt cái này Tức gia công tử, vẫn là cũng đi tìm mấy cái không bồi cảnh tốt bắt bí một thoáng?"

Đang tự người người lòng như lửa đốt, mỗi người một ý thời khắc, thời gian đều phẳng phát đã dừng lại.

Hư không vắng vẻ, yên lặng như tờ.

Sau đó là ở chỗ đó pháp thuyền bên trong, bỗng nhiên vang lên một tiếng vừa khổ não lại buồn bực, vừa tựa hồ ở bất chấp tiếng nói.

"Được rồi được rồi, ta nghe lời người tốt rồi?"

". . ."

". . ."

Theo cái kia tiếng nói vang lên, chúng tu thậm chí còn không phản ứng lại, liền chợt thấy một bóng người lao ra pháp thuyền.

Hắn không hiện thân thì thôi, một hiện ra thân thể, tốc độ càng giống như quỷ mị, trong giây lát đó đi tới giữa không trung.

lúc này Dạ Phong quốc quân, chính cao cao té nổi lên đại ấn, muốn hướng về phía dưới Mạnh Đà Tử trấn hạ xuống, đột nhiên liền cảm thấy được sau lưng như là nhiều một người, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, hắn tâm thần đều sắp rối loạn, vội vã quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy một đạo tia sáng chói mắt, lại là người kia mi tâm mở con mắt thứ ba, đón tia sáng kia, Dạ Phong quốc quân tâm thần đều đã bị đoạt.

Mà Phương Quý cũng không cùng hắn nhiều khách khí, thừa dịp hắn nhất thời hoãn không hồi thần lại, bay lên một cước liền đạp tới, cái này Dạ Phong quốc quân rên lên một tiếng, đã từ giữa không trung rơi xuống, đại ấn mất đi không chế, vòng vo rơi xuống mặt khác một chỗ đi tới.

Ngã xuống đất thì hắn mới bỗng nhiên thức tỉnh, dưới sự kinh hãi, liền muốn tức giận mắng, nhưng không ngờ, mở mắt nhìn thấy chính là một tấm xấu mặt.

Mạnh Đà Tử đã bị đè lên đánh một lát, từ lâu đây cõi lòng sát ý, giờ tay liền phát lên gậy.

"Người dám. . ."

Dạ Phong quốc quân kinh hãi vô tận, thất thanh kêu to.

Tuy là hấn cũng tu vi không cạn, công pháp cao minh, nhưng là nhất thời tâm thần bị đoạt, lại bỗng nhiên từ không trung té xuống, càng là vừa vắn rơi xuống tới Mạnh Đà Tử tới trước mặt, cũng nhất thời kinh hoảng không ngớt, không kịp gọi trở về đại ấn, chỉ có thể vội vã gồ lên nổi lên một thân pháp lực. . .

Mà Mạnh Đà Tử, nhưng là không nói một lời, gậy mạnh mẽ gõ xuống đến.

Một trượng hạ xuống, cái này Dạ Phong quốc quân chu vi hộ thân pháp lực, liền bị hấn gõ đến nát.

Thứ hai trượng hạ xuống, liền đã đem cái này Dạ Phong quốc quân đầu gõ đạo lỗ hồng.

Thứ ba trượng hạ xuống, Dạ Phong quốc quân đầu đã nát, máu tươi bay Mạnh Đà Tử một mặt.

"Cái gì?"

Chu vi chúng tu thấy được tình cảnh này, đều đã kinh sợ đến mức đầy mặt ngơ ngác.

Mới vừa vắn là Mạnh Đà Tử ngàn cân treo sợi tóc, không nghĩ tới ngay sau đó chính là Dạ Phong quốc quân bị đánh chết tươi kết cục, cái này một đột ngột biến hóa khiến cho bọn họ đều cảm thấy có chút dự liệu không kịp, trong lòng ý nghĩ còn đến không kịp chuyển biến lại đây, một hơi nghẹn ở đáy lòng.

Nhưng còn không chờ bọn họ nói ra cái gì đến, ba trượng đánh chết Dạ Phong quốc quân Mạnh Đà Tử, lại đã uy nghiêm đáng sợ nhìn chung quanh, bỗng nhiên thân hình gấp được, nhảy vào trong đám người, gậy như thương, mạnh mẽ đánh ra, thời khắc nguy cấp lại đem hai bộ thi thể đập bay ra, chúng tu nhìn lên, đã thấy là cái kia hai cái từng ở Mạnh Đà Tử cùng Dạ Phong quốc quân lúc giao thủ đánh lên qua Mạnh Đà Tử người, đều bị hấn tìm ra giết.

Cái này đột ngột một màn, đã sợ đến mọi người đều sợ run tim mất mật, dồn dập tản ra.

"Thật ác độc. . ."

Tình cảnh này kỳ thực phát sinh cực nhanh , liền ngay cả Phương Quý cũng không nhận được quay đầu lại, theo bản năng khen một tiếng.

"Không cần khen ta. . ."

Mạnh Đà Tử thì lại chỉ là giơ lên máu me đầy mặt đầu, hướng về Phương Quý nhếch miệng nở nụ cười: "Cẩn thận!"

Lại là Phương Quý một cước đạp lặn Dạ Phong quốc quân sau khi, liền đã vội vã hướng về cái kia cầm màu đen hồ lô lớn người đàn ông trung niên vọt tới, trung niên nam tử kia thấy thế, kinh hãi đến biến sắc phía dưới, không kịp đối phó Hải Sơn Nhân, liền vội gấp đem miệng hồ lô nhắm ngay Phương Quý.

"Hừ hừ. . ."

Có thể Phương Quý càng không đáp lời, quay đầu cũng lấy ra một cái màu đen túi vải, mở ra kẻ hở nhắm ngay hắn.

"Ào ào ào. . ."

Hai cái dị bảo từng cái nhắm ngay, hồ lô màu đen phun ra một cỗ cát đen.

Nhưng túi vải màu đen lại càng dứt khoát, trực tiếp đem hồ lô màu đen cho thu vào đến rồi.

Hai tay trống trơn người đàn ông trung niên đã trực tiếp sững sờ ở đương trường, một lát mới phản ứng được: "Ta hồ lô làm sao bay?"

"Bạch!"

Mà đã sớm ở một bên bị hắn áp chế hồi lâu Hải Sơn Nhân, nơi nào khách khí với hắn, thuận thế chính là một kiếm chém tới, chỉ thấy được ngân quang lóe qua, trung niên nam tử này gào lên đau đớn lên, lão đảo lùi về sau, lại là hai tay đều bị một kiếm này cho chém bay ra ngoài, đến cùng Hải Sơn Nhân không phải Mạnh Đà Tử loại kia ngoan nhân, một kiếm này ôm nổi hận chém ra, cũng chỉ là đoạn hai cánh tay của hắn, cho hắn một bài học thôi.

"Sang sáng" một tiếng, Hải Sơn Nhân trả lại kiếm trở vào bao, hướng về Phương Quý gật đầu: "Đa tạ!"

"Khách khí!"

Phương Quý quán chặt túi vải màu đen lỗ hồng, liền lạnh lùng quét qua, thẳng hướng cái kia Bích U Lão Tổ nhìn sang.

"Liền ngươi cũng phải ra tay?"

Vị kia Bích U Lão Tổ vốn là lâu năm Kim Đan, tu vị tinh thâm, dù cho cùng Túc đại công tử đánh đến kịch liệt, cũng vẫn đang chăm chú chu vi thế cuộc, đã sớm nhìn thấy Phương Quý bỗng nhiên ra tay, trước tiên trợ Mạnh Đà Tử đánh chết Dạ Phong quốc quân, lại trợ Hải Sơn Nhân bại người đàn ông trung niên, lúc này lại hướng mình xem ra, đã là vừa giận vừa sợ, kêu lớn: "Chúng ta đến đây đoạt danh, cũng là thiên kinh địa nghĩa, mà lại đoạt cũng chỉ là người bên ngoài danh, không người dám có ý đồ với ngươi, không nghĩ tới ngươi ngược lại muốn hoành nhúng một tay, đến quản chúng ta chuyện vô bổ. . ."

"Không sai, ngày hôm nay ta muốn nhúng tay vào!"

Phương Quý trong miệng nói, bước nhanh hướng về hắn đi tới.

"Ha ha, Phương đạo hữu, ta liền biết ngươi cũng sẽ không ngồi xem bọn họ bực này làm càn. . ."

Túc đại công tử nhìn thấy Phương Quý ra tay, đã là mừng rỡ như điên, nhân cơ hội điều động thân phù, phù ý nhất thời tăng mạnh, cuốn đem đi ra.

Bích U Lão Tổ hai mắt uy nghiêm đáng sợ, trái tim vừa là do dự, lại là bất chấp, hiển nhiên Phương Quý đã sắp đi tới trước người mình, mà Túc đại công tử cũng càng không thành thật, trước kinh sợ nghĩ mà sợ phía dưới, trái lại khởi xướng tàn nhẫn đến, đột nhiên lấy ra một cái màu xanh đào bòn, từ bên trong tuôn ra cuộn cuộn bích diễm, càng ở trong hư không đốt lên, làm cho quanh người hắn pháp lực, bỗng nhiên mạnh mấy lần.

"Mặc ngươi là Thái Bạch tông đệ tử thì lại làm sao?"

Hắn hai mắt thăm thăm, mang theo lạnh lùng nghiêm nghị tàn nhẫn ý, cường chống đỡ Túc đại công tử phản kích, cũng đem phần lớn sự chú ý

đều phóng tới Phương Quý trên người, lớn tiếng quát lên: "Lão phu tu hành một đời, tuổi tác so với các người Thái Bạch tông khai sơn tổ sư còn muốn lớn, người vừa không biết điều, muốn tới quản ta chuyện vô bổ, lão phu kia liền cũng vừa hay lĩnh giáo một cái người cái này Thái Bạch tông đệ tử đến tột cùng học bọn họ bao nhiêu bản lĩnh. . ."

"Phân phạt. . ."

Theo tiếng nói của hắn, cái kia bích diễm dường như liên tiếp tăng vọt, thời khắc nguy cấp phủ kín nửa bên hư không.

Ở cái này các loại cuồng bạo thế phía dưới, liên ngay cả Tức đại công tử cũng bị làm cho lão đảo lùi về sau, mãi đến tận mây trượng ở ngoài.

Mà chu vi vây xem chúng tu, càng là dòn dập thay đổi sắc mặt, người đây ta lui, vội vã về phía sau tuôn tới.

"Bích U Lão Tổ bất chấp, lại muốn cùng Thái Bạch tông đệ tử liều mạng. . ."

"Cũng là cái kia Thái Bạch tông đệ tử không đúng, càng cùng Tức đại công tử tựa như, miễn cưỡng muốn quản việc không đâu. . ."

"Bích U Lão Tổ dù sao cũng là Kim Đan cao giai tu vị, tu hành mấy trăm năm, há lại là dễ dàng như vậy coi thường, hắn bây giờ đem một thân pháp lực điều động ra, e sợ Nguyên Anh phía dưới cũng khó gặp gỡ mấy cái đối thủ, cái này Thái Bạch tông đệ tử cùng Tức đại công tử thực sự. . ."

Chúng tu lời còn chưa dứt thì liền thấy Phương Quý bước chân liên tục, đã cấp cấp đi tới Bích U Lão Tổ trước người.

Đón cái kia mệnh môn cuộn cuộn màu xanh tà diễm, hắn mặt không hề cảm xúc, bỗng nhiên gâm thét: "Xem ta Thái Bạch Cửu Kiếm. . ."

". . . Cái gì?"

Vị kia Bích U Lão Tổ, chính một kháng chiến ý, muốn đơn giản trấn phục cái này Tức gia công tử cùng Thái Bạch tông đệ tử, nhưng chợt nghe như thế một cái tên, lại nhất thời một cỗ ý lạnh từ đáy lòng mào lên, trong đầu liền như là có một đạo phích lịch thời khắc nguy cấp xẹt qua.

Hắn mới vừa nói chính là cái gì?

Thái Bạch Cửu Kiếm?

Chính là mấy ngày nay lưu truyền đến mức âm âm, một kiếm quy tiên cái kia Thái Bạch Cửu Kiếm?

Người này thật giống thực sự là Thái Bạch tông đệ tử. . .

Người này còn giống như thực sự là vị kia trên trời Kiếm Tiên đệ tử. . .

Nếu thật sự muốn đấu pháp, bằng chính mình cái này một thân tu vị, tự nhiên không thể sợ cái này văn bối, nhưng nếu như. . .

. . . Hắn triển khai chính là Thái Bạch Cửu Kiếm đây?

Trong lòng ý niệm này cùng nhau đến liền không thể thu thập, sợ hãi trong nháy mắt liên ngâm đây tâm thần, vừa nãy nổi giận phùng phùng oai khoảng khắc tan rã, liền ngay cả bên người Bích Diễm cũng đang nhanh chóng thu đi, tuy rằng hai mắt còn ở nhìn thẳng Phương Quý, nhưng sắc mặt cũng đã chăm chú banh lại, hai chân càng là phảng phất không khống chế được đang phát run, một bước một chuyên, theo bản năng lui về phía sau đi, cách hắn càng xa càng tốt. . .

"Người cái này Lão cậu, còn không nằm xuống?"

Chợt thấy đến Bích U Lão Tổ tâm thần đại biến, Tức đại công tử lại sao lại không nắm lấy cơ hội, vừa nãy vẫn không dám toàn lực triển khai, sợ bị Bích U Lão Tổ nắm lấy cơ hội, cũng đem chính mình một lần bắt xuống bản mệnh thần phù, lúc này không hề bảo lưu tế đi ra ngoài.

Bích U Lão Tổ chính tâm thần không yên, đang bị cái này một đạo thần phù chặt chẽ vững vàng đánh vào hậu tâm, thân hình lão đảo không ngớt.

"Có loại dừng chạy. . ."

Mà hô lên cái kia một cỗ họng Phương Quý, cũng bỗng nhiên gia tốc, hướng về Bích U Lão Tổ vọt tới, một mặt sát cơ.

"Thôi thôi, lão phu không cùng các người những văn bối này tính toán. . ."

Bích U Lão Tổ tuy ăn một kích thân phù, nhưng bị thương không nặng, chỉ là trong lòng lại hãi tới cực điểm, đột nhiên quát to một tiếng, lại không nhiều làm dừng lại, thân hình đột nhiên hóa thành một đạo bích diễm, vội vã trốn tới phía chân trời.

"Cái này liền đi?"

Phương Quý có chút ngạc nhiên, trơ mắt nhìn Bích U Lão Tổ liền cái bóng đều không nhìn thấy.

Vừa quay đầu, mới phát hiện Tứ đại công tử cũng chính trợn to hai mắt nhìn mình, tựa hồ hết sức kiêng kỵ, không dám tới gần.

Một hồi lâu mới đánh giá hẳn, nhỏ giọng nói: "Người Thái Bạch Cửu Kiếm đây?"

"Ta liền kiếm đều không còn, cái nào triển khai Thái Bạch Cửu Kiếm đi?"

Phương Quý đứng đững như không khoát tay áo một cái, nhỏ giọng nói: "Chính là dọa dọa hấn thôi!"

Tứ đại công tử nghẹn ở lại: "Chuyện này . . ."

Phương Quý lại không để ý tới hấn, chỉ là chậm rãi quay người sang đến, hai tay ôm ở trước ngực, thật lòng từ chung quanh vô số quan chiến tu sĩ trên mặt đảo qua, cũng không vèn vẹn là nhìn bọn họ, còn nhìn về phía chu vi rừng sâu đỉnh núi, mây trên lòng đất, nơi nào có người, hấn liền nhìn về phía nơi nào, mi tâm bên trong thân quang mơ hồ, tựa hồ mỗi một cái trốn ở người trong bóng tối đều chạy không thoát hấn con mắt, đều bị hấn quét một lần.

Sau đó, hấn lấy ra ở thôn Đâu Trâu lúc thô bạo sức lực, làm ra đời này nhất hoành dáng dấp.

"Hiện tại, còn có ai không phục sao?"

Chương 568 : Thái Bạch Tông Truyền Thống

Còn có ai không phục?

Không phục nhiều người, chỉ là không ai dám nói ra nha. . .

Trong sân hình thức biến hóa đột ngột, làm cho tất cả mọi người đều có chút không phản ứng kịp, mắt thấy những thứ này không cam lòng ngủ đông, ý đồ đoạt danh người, cùng những thứ này Vĩnh Châu đồ ma phía trên chiến trường triển lộ tài năng trẻ tuổi các tu sĩ, đã đấu làm một đoàn, thắng bại khó liệu, tình thế không rõ, chợt vị này Thái Bạch tông đệ tử nhảy đem đi ra, ba, năm lần bên trong, liền đem chiến trường này càn quét hết sạch. . .

Dạ Phong quốc quân chết rồi, Hồ Lô Đảo chủ tổn thương, Bích U lão quái chạy.

Trước quán quít lấy Việt Thanh cái kia mấy cái tu sĩ, cũng là vừa thấy không ổn, ngay lập tức sẽ tiến vào trong đám người đi tới.

Trong sân trở nên sạch sành sanh, ngoại trừ Dạ Phong quốc quân thi thể cùng Hồ Lô Đảo trên lưu lại hai cánh tay, phẳng phất cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Không biết có bao nhiêu người, ánh mắt quái lạ hướng về Phương Quý nhìn lại.

Mười hai Tiểu thánh bên trong, không phải là không có người muốn thu thập tàn cục, chỉ là không nghĩ tới sẽ thu thập nhanh như vậy.

Tuy rằng ngẫm nghĩ lên, vị này Thái Bạch tông đệ tử, hoặc nói mười hai Tiểu thánh đứng đầu, tựa hồ cũng không triển lộ cái gì lợi hại thủ đoạn, hẳn giúp đỡ Mạnh Đà Tử thu thập Dạ Phong quốc quân, dựa vào chính là đánh lén, thu thập Hồ Lô Đảo chủ, dựa vào phải là cái kia một cái thần bí màu đen túi, mà đối phó Bích U lão quái thì lợi hại hơn, tựa hồ lại càng không là bằng bản lĩnh, mà là một câu nói đem đối phương cho dọa chạy. . .

Bất quá dù như thế nào, đúng là hắn vừa ra tay, tình cảnh liền sạch sẽ.

Vì lẽ đó mọi người trong lòng, cũng đều không tên nổi lên ý kiêu ky, bốn phía không hề có một tiếng động, đều yên lặng nhìn hắn.

"Như không có ai không phục, vậy thì đều nghe ta tốt!"

Phương Quý vốn là ôm hai tay ở trước ngực, thấy chung quanh không có một cái dám đáp lại chính mình nói, liền thả ra hai tay, lấy ra một cái cang bá đao tư thế, hai cái tay xiên ở bên hông, ưỡng ngực nói: "Xem các người từng cái từng cái lại đây đoạt cái này danh vị trí kia, có cái gì chim dùm? Mười hai Tiêu thánh chính là mười hai Tiểu thánh, Long cung xin mời liền là chúng ta mười hai cái, với các người có quan hệ gì?"

Nghe hắn nói như vậy, chu vi nhất thời không biết có bao nhiêu tu sĩ, nghe vậy hơi ngạc nhiên.

Chỉ là trong lúc nhất thời trong lúc đó, lẫn nhau hai mặt nhìn nhau, nhưng cũng nhất thời không người nhảy ra chạm hắn rủi ro. . .

"Thái Bạch tông Phương đạo hữu, ta có một lời, không biết nên không nên giảng. . ."

Cũng là ở hoàn toàn yên tĩnh bên trong, có cái thanh âm bình tĩnh vang lên.

Chúng tu đều đến loạch xoạch quay đầu hướng về hắn nhìn sang, liền thấy nói chuyện người chính là Hứa Lưu Hoan.

Hắn trước đây đã từng đứng ra chống đỡ chúng tu đoạt danh, thậm chí cũng biểu đạt đối với mình xếp hạng bất mãn, chỉ bất quá sau đó đại chiến bên trong, hắn nhưng vẫn không có động thủ, có người đoán hắn là nghĩ ở cuối cùng thu thập tàn cục, cũng có người cho rằng hắn là nhìn chằm chằm mười hai Tiêu thánh bên trong xếp hạng cao người nào đó, bất quá không nghĩ tới, Phương Quý bỗng nhiên nhảy ra ngoài, đem cái này loạn tượng bình định, thật không có hắn cơ hội xuất thủ. . .

Mà vào lúc này, thấy Phương Quý lớn tiếng hô quát, không người trả lời, hắn cũng đứng dậy.

"Người có lời gì nói?"

Phuong Quý thấy hẳn, liền không khỏi hơi nhướng mày.

Vừa bắt đầu đối với người này vẫn có chút ấn tượng tốt, có thể là vừa nãy hẳn đứng dậy cho những người kia nói chuyện, liền không thích.

Hứa Lưu Hoan cũng nhìn ra Phuong Quý đáy mắt bất mãn, tựa hồ cũng không vội vã, chỉ là ánh mắt quét một vòng mọi người, chậm rãi nói: "Vừa có Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, như vậy Bắc Vực chúng tu đến đoạt danh, cũng là thiên kinh địa nghĩa, ít nhất từ vừa mới tình hình đến xem, Mạnh đạo hữu cùng Hải Sơn đạo hữu hai vị phần thắng không lớn, tuy rằng người vào lúc này ra tay, giúp bọn họ đánh bại đối thủ, nhưng việc này ngày sau truyền ra ngoài, chỉ sợ cũng phải có người không phục, chúng ta cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên tuổi, sợ là cũng sẽ không tốt như thế nào nghe. . ."

Nghe được hẳn lời nói này, ngược lại có người không nhìn được trong bóng tối gật đầu.

Vừa nãy tròng đại chiến kia, xác thực có vẻ hỗn loạn, thành thật mà nói, đối với song phương mà nói, đều không thể nào công bằng, có đánh lên Mạnh Đà Tử, cũng có đánh lên Hải Sơn Nhân, vì lẽ đó chụp cái này lý mà nói, như vậy Phuong Quý giúp bọn họ hai người một tay, kỳ thực không tính là gì.

Có thể vấn đề ở chỗ, cái này bản thân chính là đoạt danh cuộc chiến.

Chúng tu nghĩ tới mười hai Tiểu thánh tên, liền cảm thấy được bọn họ ứng có vô địch tư thế.

Vì lẽ đó, coi như có người ở người cùng người đầu pháp thời điểm đánh lên người thì thế nào, người nên mặc kệ tất cả, trấn áp tất cả địch.

Đơn giản tới nói, chính là có người giúp người đối thủ có thể, có người giúp người chính là không được.

Nếu không thể quét ngang đối phương, cái nào có tư cách tự xưng Tiểu thánh?

. . .

...

"Danh tiếng chính là danh tiếng, muốn tới êm tai làm gì?"

Đúng là Phương Quý nghe xong Hứa Lưu Hoan nghi vấn, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía hắn, thẳng tắp hỏi một câu.

"Người. . ."

Hứa Lưu Hoan là dự định cùng Phương Quý giảng giảng đạo lý, một bộ lời nói đã chuẩn bị thỏa đáng.

Nhưng dù như thế nào cũng không nghĩ tới, Phương Quý mở miệng chính là một câu như vậy, cũng lập tức để cho hắn nghẹn lời.

"Có lẽ người không hiểu rõ ta ý tứ!"

Phương Quý liếc mắt nhìn hắn, sau đó ánh mắt từ trên người hắn, chuyển tới chu vi chúng tu trên người, nói: "Danh phổ ở trong tay ta, vì lẽ đó ta không thèm để ý cái gì danh tiếng không danh tiếng, cũng mặc kệ những thứ ngổn ngang kia, trước tiên muốn ta lọt nổi vào mắt xanh mới được, Phương lão gia ta nghĩ viết tên ai, liền viết tên ai, muốn mang ai đi Long cung ăn bữa cơm này, vậy ta liền mang ai đi ăn bữa cơm này. . ."

Nói nở nụ cười, nói: "Những người khác như cũng thèm ăn hoảng, vậy thì chính mình đi Long cung muốn thiệp được rồi. . ."

Hứa Lưu Hoan nghe vậy, đã là hơi thay đổi sắc mặt, lông mày đều cau lên đến.

"Cho tới người. . ."

Phương Quý bỗng nhiên lại quay đầu nhìn về phía hắn, cười nói: "Khả năng người cảm giác đến chúng ta làm như vậy không tốt lắm, vậy cũng không liên quan, thanh danh của người chú ý quá nhiều, nếu là cảm giác đến thanh danh của chúng ta không xứng với người, vậy người liền không cùng chúng ta bài cùng nhau cũng có thể!"

Lời ấy nói ra được, chu vi đã là âm âm một tiếng, nghị luận sôi nổi.

Mà Hứa Lưu Hoan càng là sắc mặt khó coi tới cực điểm, bỗng nhiên bước

ra một bước, nói: "Phương đạo hữu không khỏi quá không nói đạo lý chứ?"

"Lời này nói. . ."

Phương Quý nghe xong lời này, nhất thời nở nụ cười, nói: "Ngươi xem ta như giảng đạo lý người sao?"

"Ngươi. . ."

Như vậy không giảng đạo lý một câu nói, nhất thời ghen Hứa Lưu Hoan sắc mặt cực kỳ lúng túng, lại nhất thời tiếp không ra đây.

Đúng là Tức đại công tử, Mạnh Đà Tử, Hải Sơn Nhân, Tiêu Tiêu Tử, Việt Thanh mấy cái, đôi mắt nhìn nhau một chút, tâm tình thực tại phức tạp, Phương Quý lời nói, nghe tới thực tại không dễ nghe như vậy, bọn họ nội tâm bên trong, kỳ thực cũng chưa chắc tán đồng, chỉ bất quá, lúc này Phương Quý trong lời nói cái kia ngang ngược không biết lý lẽ ý muốn giữ gìn, nhưng cũng không tên để mấy người bọn họ trong lòng đều sinh ra chút vẻ cảm kích.

Đặc biệt là Mạnh Đà Tử cùng Hải Sơn Nhân, một cái nhếch miệng mỉm cười, một cái yên lặng gật gật đầu.

"Phương đạo hữu ý tứ chính là nói. . ."

Cũng vào lúc này, Hứa Lưu Hoan cuối cùng không cam lòng, sắc mặt hơi trầm xuống, lạnh lùng nhìn Phương Quý nói: "Cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh xếp hạng, cái này Thất hải thịnh yển danh ngạch, không cho người cướp, cũng không cho người sửa, thị phi đúng sai, toàn bộ đều do ngươi một người định đoạt?"

Phương Quý cười nói: "Ngươi cuối cùng cũng coi như rõ ràng!"

Hứa Lưu Hoan lạnh lùng nói: "Phương đạo hữu sợ là còn làm không được Long tộc chủ. . ."

"Ai nói ta làm không được?"

Phương Quý hừ lạnh một tiếng, nói: "Long tộc đem cái này danh phổ giao cho trong tay ta, chính là muốn ta làm chủ!"

Hứa Lưu Hoan nhất thời trầm mặc lại, lúc trước Long tộc là làm sao lại đây, lại là làm sao đem cái này danh phổ giao cho Phương Quý trên tay, hẳn có thể không thấy, bất quá cũng hướng về đương thời nhìn thấy màn này người nghe qua, biết Long tộc thần sứ vẫn chưa nhiều lời, cũng chỉ là từ trên trời giáng xuống, tiện tay đem cái này danh phổ cho hắn mà thôi, hẳn lời này chưa chắc có đạo lý, nhưng mình lúc này cùng hắn tranh luận những thứ này, lại cũng vô dụng.

Hắn chỉ là nhìn thấy Phương Quý một lời mà quyết, tâm ý đã định, trầm mặc một lát, bỗng nhiên bình tĩnh mở miệng nói: "Phương đạo hữu, ta ngược lại có một câu nói đưa ngươi, cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, can hệ quá lớn, ngươi Thái Bạch tông cố nhiên thanh danh kinh thiên, nhưng ngươi không phải Triệu lão tiên bối, cũng không phải sư tôn của ngươi, ngươi nghĩ một người gánh xuống cái này nhân quả, sợ là khẩu vị quá to lớn, sẽ cho mình đưa tới mối họa. . ."

Mà chu vi chúng tu nghe xong hắn, cũng lập tức vẻ mặt biến đến cực kỳ phức tạp.

Hứa Lưu Hoan lời nói kỳ thực rất có đạo lý, cái này một đạo danh phổ can hệ cùng nhân quả, thực sự là quá lớn.

Bao nhiêu người nghĩ muốn đoạt danh, bao nhiêu người nghĩ phó trận này Thất hải thịnh yên, kết quả Phương Quý càng là muốn một câu nói đem người đường chặn chết?

Thật sẽ có người bởi vì hắn một câu nói, liền từ bỏ đoạt danh sao?

Không thể, bọn họ ngược lại sẽ bởi vì lời này, đều chạy Phương Quý mà tới. . .

Lập tức nghĩ đến câu nói này có thể mang đến hậu quả, liền Tức đại công tử đều không khỏi thay đổi sắc mặt.

Hướng về Phương Quý nháy mắt, mí mắt đều sắp đau.

"Lời này nói. . ."

Phương Quý đối với ánh mắt của hắn làm như không thấy, trái lại cười nói: "Ngươi là cảm thấy ta là cũng không nổi vẫn là làm sao?"

Hứa Lưu Hoan lập tức nghẹn ở, câm miệng không nói.

Tức đại công tử cũng lập tức tuyệt vọng, một lúc lâu mới nặng nề thở dài.

"Hiện tại. . ."

Phương Quý sửa sang lại áo của chính mình, nhắc nhắc đai lưng, cười hướng về chúng tu hỏi: "Còn có người không phục ta sao?"

Chu vi hoàn toàn yên tĩnh.

Không phục nhiều người, chỉ là không ai dám nói ra nha. . .

Hứa Lưu Hoan muốn nói lại thôi, hiển nhiên còn có chút không cam lòng, nhưng lần trở lại này không chờ hắn quyết định muốn hay không nói, Phương Quý bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía hắn, dáng dấp tựa như cười mà không phải cười, nói: "Đương thời ta cho ngươi điền cái lão bát tên, ngươi thật giống như không thể nào tha mãi a?"

Hứa Lưu Hoan lập tức nghẹn ở lại, càng nửa ngày không nên mở miệng.

Trong lòng hắn rõ ràng, chính mình nếu nói là không hài lòng, chỉ sợ hắn ngay lập tức sẽ muốn chèo roi tên của chính mình.

Đối với hắn vị này Hứa công tử tới nói, hắn tự nghĩ bằng một thân bản lãnh, mười hai Tiêu thánh bên trong, chính mình ít nhất có thể bài đến ba vị trí đầu, vì lẽ đó hắn mới chịu tranh danh, bởi vì hắn rõ ràng thế cục hôm nay, nhìn như hồ đồ pha trò, định ra rồi cái này mười hai thánh bên trong xếp hạng, tương lai liền có thể sẽ truyền lưu mấy trăm năm thậm chí hơn một nghìn năm, cái thứ nhất bài vị, đều đối với tương lai mình có rất lớn ảnh hưởng.

Thế nhưng cùng với những cái khác người tranh, hắn có tự tin, cùng vị này Thái Bạch tông đệ tử tranh, lại nhân quả quá lớn. . .

Người này sau lưng có chỗ dựa, chính mình có thể không trêu chọc nổi. . .

Liền, chúng mắt mục mục phía dưới, hắn tâm tư xoay chuyển không biết bao nhiêu, bỗng nhiên rất nhanh làm ra quyết định.

"Thụ giáo!"

Hắn giơ tay hướng về Phương Quý chấp tay, càng không trả lời, cũng không còn phát hơn một lời, xoay người liền đi, kiếm quang khoáng khắc biến mất.

"Giải quyết!"

Nhìn Hứa Lưu Hoan đi không chút nào dây dưa dài dòng, cũng nhìn thấy vậy xem chúng tu, cùng những kia núp trong bóng tối dòm ngó người không người lại nhảy ra nói chuyện, Phương Quý gật gật đầu, quay đầu liền đi tiến vào pháp thuyền bên trong, hướng về Túc đại công tử nói: "Tiếp đi thôi!"

...

...

"Phương Quý đạo hữu, Phương. . . Phương lão đại. . ."

Pháp thuyền lại lần nữa khởi hành, chậm chậm mà kiên định, thế nhưng pháp thuyền bên trong, cũng đã là nhắc lên một mảnh lật sóng tát biển, Túc đại công tử lo lắng bao quanh loạn, hết lần này tới lần khác không nhìn được, rốt cục vẫn là lại đây nói với Phương Quý: "Người trên ra phiền toái lớn, vừa này người lời kia nói ra đúng là há giận vô cùng, nhưng là chờ lời này một truyền ra, ai biết cái này toàn bộ Bắc Vực sẽ loạn cái gì đáng về a. . ."

"Người gấp cái quý?"

Phương Quý không rõ liếc hắn một cái: "Vừa bắt đầu tức giận, cướp theo người động thủ nhưng là người!"

Túc đại công tử như vô cùng đau đớn: "Ta đương thời là không có biện pháp, chỉ có thể trước tiên qua cửa ải này, lại nghĩ những khác đối sách, có thể người không giống nhau a, người lời này sợ là chẳng mấy chốc sẽ truyền khắp Bắc Vực, đến thời điểm ai biết bao nhiêu người sẽ đến gây sự với người?"

"Vậy thì đến đây đi!"

Phương Quý vào lúc này, vẻ mặt lại rất bình tĩnh, như là đang nói làm việc

nhỏ.

"Nói nhẹ. . ."

Tức đại công tử trong ngày thường phong độ toàn không gập, gập như con kiến: "Lẽ nào ngươi cái này một đường, chuẩn bị cứng đánh tới hay sao?"

Nghe được lời này, Phương Quý đúng là trầm mặc lại, vẻ mặt có chút ngạo khí.

Sau đó hần gật gật đầu, khó nén vẻ đắc ý: "Đúng!"

"Đúng?"

Tức đại công tử lập tức sừng sốt, nghĩ đến cái này to lớn Bắc Vực, cái kia vô số dã tâm bưng bưng, tiềm ẩn nanh vuốt lão quái tà tổ, nghĩ đến cái kia vô số hoặc đến kỳ ngộ, hoặc từng khổ tu kỳ nhân dị sĩ, nghĩ đến cái kia mệnh mông cuồn cuộn, mưa gió nổi lên tư thế. . .

Trong lòng một trận tuyết vọng, cũng không biết nói cái gì cho phải.

Đúng là Phương Quý, như là nhìn ra Tức đại công tử lo lắng, giả vờ ung dung mỉm cười.

"Ngươi không hiểu!"

Hần nâng chén trà lên, tìm chèo lá trà, còn ung dung thong thả uống một hớp, khẽ cười nói: "Kỳ thực đây chính là chúng ta Thái Bạch tông truyền thống, bất kể là lão Triệu, luôn lão Mạc, bây giờ lại thêm vào ta lão Phương, chúng ta làm việc vẫn luôn là như vậy!"

Tức đại công tử trong nháy mắt ngây người, nhìn Phương Quý, coi như người trời.

Chỉ là không lưu ý đến, lúc này Phương Quý bàn đáy chân, chính đang diên cuồng run run.

Chương 569 : Vợ Vết Tiên Linh

"Tức lão đệ, ngươi tự đi bên ngoài bố trí, ta cũng phải thật tốt tu hành một phen!"

Đổi mặt lúc này Tức đại công tử nhìn mình, cái kia gần như sắp muốn từ kinh ngạc chuyển biến thành sùng bái ánh mắt, Phương Quý trong lòng như là ăn mật đường giống như thoải mái, nhưng hấn vững vàng nhớ kỹ lúc trước từ trên người Thái Bạch tông chủ học được làm người phong độ, trong lòng chính là có vô tận làn sóng phập phồng bốc lên, thần sắc trên mặt cũng chỉ nhàn nhạt, hơi lộ ra ngạo nghễ: "Có người đến gây phiền phức, trở lại kêu ta. . ."

"Vâng vâng vâng. . ."

Tức đại công tử chỉ cảm thấy lúc này Phương Quý cao thâm khó lường, liên tục chấp tay, sau đó cảm khái đi ra ngoài.

chờ hấn đi rồi, Phương Quý về mặt ngạo nghễ đứng dậy, ở cái này thuyền khoang chu vi, bày xuống đạo đạo cấm chế, ngăn cách những người khác tra xét, xong lại nhìn một chút chu vi, vẫn chưa yên tâm, liền lại bày xuống một tầng, đợi đến bảo đảm không người nào có thể xuyên qua cái này tầng cấm chế xem thấy mình, hấn mới bỗng nhiên đổi sắc mặt, thở dài một tiếng liền đứng ở trên mặt đất, kêu rên nói: "Gây ra đại họa, có thể làm sao bây giờ?"

Trong thức hải, tiểu Ma sư ngưng ngưng nói: "Ngươi cũng đã làm, lúc này còn muốn hối hận a?"

Phương Quý tức giận nói: "Ta không phải hối hận, ta là sợ sệt!"

Tiểu Ma sư hơi ngẩn ngơ, nói: "Ngươi nói mình sợ sệt thời điểm còn rất trực tiếp. . ."

"Ta vốn là sợ, vẫn chưa thể nói?"

Phương Quý cầm giận võ xuống tay, nói: "Không chỉ có là sợ, ta còn càng nghĩ càng sợ, nàng cái này không phải phá cục, nàng cái này căn bản là đem muôn toàn đề ta một người ôm đồm đi xuống, người suy nghĩ một chút, cái này Bắc Vực ngu nhân đến tột cùng có bao nhiêu, toàn đề ta một người gánh?"

Tiểu Ma sư ngân ngơ, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Kỳ thực nàng nói cũng có đạo lý, Nguyên Anh hẳn là sẽ không đến tìm ngươi, một là tìm ngươi, chính là lấy lớn ép nhỏ, đặc tội rồi Thái Bạch tông không nói, Long tộc cũng sẽ không ngồi xem, dù sao chúng nó ném ra phần này mồi, liền tương đương là định quy củ, lại thế nào đi nữa nào, cũng chỉ có thể ở chúng nó quy củ bên trong làm việc, bằng không chính là quét chúng nó mặt mũi. . ."

"Không nói Nguyên Anh hóa thần, chỉ là cảnh giới Kim Đan, vậy cũng là một tổ một tổ a. . ."

Phương Quý tức giận nói: "Ta bản lĩnh lại to lớn hơn, cũng chỉ là Kim Đan sơ cảnh, có thể những người khác thì sao, ai biết có hay không khổ tu đi ra cái gì lợi hại thần thông, ai biết có người hay không ẩn giấu cái gì lợi hại bảo bối a, người nói nếu là đánh một trận nước Dao Trì vô dụng gia hỏa, ta là không lo lắng, có thể vạn nhất trở lại mấy cái tên lợi hại đây, liền cái kia Bích U Lão Tổ, kỳ thực liền rất khó đối phó. . ."

Hắn lúc này, là thật sự có điểm hối hận rồi.

Trước nghe cái kia Bạch Quan Tử nói chuyện, lại thêm vào bên ngoài đánh nhiệt liệt, hắn cũng là vừa lên đầu, liền phóng đi.

Nhưng hôm nay ngẫm lại, cái này không phải chính là cho mình chuốc họa?

Bạch Quan Tử đương thời lại nói rất là êm tai, đột nhiên nghe tới vô cùng có đạo lý.

Cái gì Long tộc mồi, liền có để Bắc Vực tu sĩ làm đục nước, sau đó trai cò tranh nhau, ý muốn ngư ông đắc lợi, mà phần này danh phở, thiên xảo bất xảo giao cho trên tay mình, càng có thử xem chính mình cái này Thái Bạch tông đề tử phân lượng, đồng thời nhờ vào đó ý muốn đả kích Thái Bạch tông danh tiếng.

Nghĩ muốn phá cục, phương pháp cũng rất đơn giản, nếu Long cung ném

mời đi ra, vậy thì bằng bản lĩnh đem mời ăn.

Chính mình đem cái này danh phổ hoàn toàn nắm trong tay, những người khác nghĩ đâu cũng đâu không đứng lên, tự nhiên lại không có nội đấu có thể nói, mà chính mình, thì lại cũng có thể nhờ vào đó mài giũa tu vị, một lần thành danh, nàng còn nói cái gì, nếu chính mình thật sự có thể địch lại tám phương mưa gió, thành công gánh vác tất cả nhân quả, đem cái này mười hai Tiểu thánh tên định đi xuống, vậy mình lập tức liền có thể trở thành một cái đại chiêu bài. . .

Đến lúc đó, dù là không có Long cung phong tên, cái này mười hai Tiểu thánh, cũng sẽ nhận được toàn bộ Bắc Vực tán thành.

Long tộc muốn mượn này danh sinh sự, đều dao động không được này căn cơ.

Mà Thái Bạch tông danh tiếng, cũng sẽ bởi vì chính mình, lại tăng lên nữa, đạt đến đỉnh điểm. . .

. . .

. . .

Lúc đó Phương Quý đứng là bị nàng nói chuyển động, nhưng hôm nay lại càng nghĩ càng cân nhắc qua vị đến!

Ta là nhân đến đúng hay không?

Bằng trắng không có chuyện gì, ta vì sao muốn cùng toàn bộ Bắc Vực Kim Đan tu sĩ đánh một trận?

Tuy rằng Phương Quý Phương lão gia chính mình cũng biết bản lĩnh của chính mình kỳ thực thật sự rất lớn, có thể lại to lớn hơn cũng không thể quá kiêu ngạo a. . .

"Bây giờ lời đã thả ra ngoài, nghĩ phải hối hận liền mất mặt. . ."

Tiểu Ma sư thấy hắn là thật sự ở lo lắng, cũng chỉ đành khuyên hắn:
"Người không ngại trước tiên nói một chút về nàng Thiết thiên chi lộ. . ."

"Cái gì đồ bỏ Thiết thiên chi lộ, ta rất hoài nghi nàng chính là ở khoác lác. . ."

."

Phương Quý cũng bắt đắ dĩ, đứng một hồi mới đứng lên, rầu rĩ nói: "Cõi đời này cái nào có không xuống khổ công tu luyện liên lớn bản lĩnh?"

Nói nói, chính mình bỗng nhiên cũng sừng sốt một chút.

"Lời này thật giống ở nơi nào nghe qua tới?"

Vừa nghĩ, quơ quơ đầu, vẫn là đem túi vải màu đen lấy đi ra.

Ở trong biển ý thức của hắn, liền có vị kia Kỳ cung đệ tử Bạch Quan Tử truyền cho hắn "Thiết thiên chi pháp", ở mấy ngày nay thời gian trong, tiêu Ma sư đã đem phương pháp này tham nghiên nhiều lần, chính là gánh trong lòng sẽ ẩn giấu cái gì Kỳ cung đệ tử mai phục xuống công pháp cạm bẫy, bất quá hắn qua lại tham nghiên qua mấy lần sau khi, đúng là cùng Phương Quý đã nói, cái này Thiết thiên chi pháp, bên trong là không thể có cạm bẫy.

Nói trắng ra, cái này bản thân liền không phải công pháp gì!

Nhất định phải hình dung, ngược lại càng giống là con đường tu hành.

Trước Bạch Quan Tử cho Phương Quý hình dung thời điểm, đã từng nắm phạm nhân kiếm sống đến làm so sánh, có người làm ruộng, đất vàng bên trong đào lương thực, một năm khổ cực, kiếm lời mấy cái miếng đồng, đây là một loại con đường sinh tồn, nhưng cũng có người bán đạo ngòi giả, kiếm lấy tiền bạc, càng có người đọc sách minh lý, chức vị nắm quyền, thậm chí còn có người trực tiếp tạo phản, vươn mình làm hoàng đế, những thứ này, tương tự cũng đều xem như là kiếm sống. . .

Chỉ là ở giữa khác biệt, lại không khác nào thiên địa vân nhưỡng.

Ở trong mắt nàng, trước đây Phương Quý, học được là tiên môn tu hành, cái kia liền chỉ là làm ruộng thu lương, ôn hòa, thể nhưng chậm.

Mà bây giờ nàng dạy cho Phương Quý, nhưng là bán đạo ngòi giả, thiết thiên chi lợi. . .

Đối với chuyện này Phương Quý còn không là rất có thể hiểu được, nhưng bây giờ không còn thượng sách, cũng chỉ có thể trước tiên thử xem. . .

Theo Bạch Quan Tử nói, bây giờ hấn muốn mượn này tu luyện, trọng yếu nhất một vật, chính là ở nước Dao Trì chiếm được Tiên Linh!

Phương Quý không hiểu địa phương cũng ở chỗ này.

Cái này Tiên Linh tất nhiên là thứ tốt, Dao tiên tử chính là mượn nó, mới trăm năm thời gian, tu vị tăng nhanh như gió.

Có thể then chốt là, nhân gia tốt xấu cũng dùng trăm năm thời gian đây, mình mới bao nhiêu thời gian?

Từ nơi này đến trên biển, đi chậm một chút, cũng mới hơn tháng công phu.

..

...

...

Lặng lẽ mở ra cái kia màu đen túi, Phương Quý hướng bên trong liếc mắt nhìn.

Cái kia đạo Tiên Linh lúc trước tỉnh lại, liền muốn chạy trốn, chỉ là bị Dao tiên tử dọa đến, trực tiếp tiến vào hấn màu đen trong túi, xem nó dáng vẻ, tựa hồ tại bên trong ngọc đến còn thật thoải mái, ngược lại Mạc Cửu Ca thức tỉnh sau khi, lại tới hấn một kiếm quy tiên, cuối cùng rời đi, cái này Tiên Linh đều không có dám thò đầu ra, mà Phương Quý tự nhiên cũng không thể để cho nó chạy, liền vẫn đem túi buộc phi thường chặt.

"Làm sao không có động tĩnh?"

Túi mở ra, bên trong lặng lẽ, thăm dò mắt hướng bên trong một nhìn, liền thấy cái này màu đen trong túi, nằm một cái hồ lô màu đen, chính là trước cùng người động thủ lúc cướp đến, mà ở hồ lô bên cạnh, thì lại còn nghiêng một cái nho nhỏ bông hoa, lúc này thoạt nhìn cũng như là bình thường bông hoa cũng tựa như, không nhúc nhích, liền ngay cả phiến lá đều gục xuống, lại một điểm sinh cơ cũng không có.

"Ngạt chết rồi?"

Phương Quý lấy làm kinh hãi, đem túi mở lớn một chút, nghĩ muốn đưa tay

đi vào năm, lại không nghĩ rằng, túi mới vừa mở ra, chậu bông kia liền bỗng nhiên trở mình, "Vèo" một tiếng liền từ màu đen trong túi nhảy ra ngoài, liền muốn hóa thành một đạo bích quang bỏ chạy.

"Thật là giáo hoạt, lại giả chết. . ."

Phương Quý kinh hãi, vội vã một cái tóm tới, vừa vặn nắm lấy nó nhỏ bồn hoa nhỏ.

"Ào ào ào. . ."

Cái kia cây nhỏ cành lá loạn hoảng, phát ra âm thanh, như là ở nổi giận, một cái thật dài cành lá thuận thế liền quăng lại đây.

Phương Quý biết cái này cây nhỏ thích đánh người miệng, sớm có chuẩn bị, vừa thấy không ổn, lập tức cúi đầu tránh thoát lần này, sau đó nắm kinh đưa nó kéo đến trước người mình đến, cũng bất chấp tất cả, trước tiên hướng về nó cành lá tới về quăng hai vả miệng.

"Phục rồi không?"

Hai vả miệng quăng qua, Phương Quý lệ tiếng hét lớn, sau đó trở tay lại là hai bạt tai.

. . . Nếu là người ngoài nhìn thấy, phỏng chừng sẽ giật mình!

Gặp qua đánh người, chưa từng thấy một mặt hung đem bắt lấy một chậu bồn hoa qua lại tạt vào miệng. . .

. . .

. . .

Cái này cây nhỏ vừa bắt đầu rất là kiệt ngạo, trong tay Phương Quý giãy dụa cái liên tục, hơn nữa cành lá loạn bãi, qua lại quật, như là ở hoàn thủ, có thể không làm sao được nó lực lượng quá nhỏ, trước sau tránh thoát không được Phương Quý tay, lại thêm vào lúc này Phương Quý ra tay cũng tàn nhẫn, một cái tạt một cái tạt đánh lại đây, cũng không chệch tay, như vậy quất nửa ngày, cái này cây nhỏ cuối cùng đánh bắt quá hẳn, dần dần thành thật. . .

Liên cành mang lá, đều buông xuống, run lên một cái, lá cây đĩnh trên còn có nước sương chậm rãi rơi xuống. . .

"Nó khóc?"

Phương Quý ngừng tay, trừng nó một chút, sau đó trái phải đánh giá.

Bây giờ hẳn Phương Quý Phương lão gia trên pháp thuyền, ở lại tự nhiên là cái này pháp thuyền bên trên rộng rãi nhất cũng tinh xảo nhất một khoang thuyền, không chỉ có án thư bồ đoàn, khoang trong lòng còn có một toà khéo léo lò luyện đan, cũng không biết Túc đại công tử bình thường có phải là dùng để đốt bếp lò sưởi ấm dùng, Phương Quý trong lòng có chủ ý, liền trực tiếp đi qua, đem nắp lò xóc lên, sau đó đem cái này cây nhỏ ném vào, một lần nữa che lên.

"Người thành thật một chút, không phải vậy ta một cây đuốc đốt người!"

Mạnh mẽ uy hiếp hai tiếng, lại kêu Anh Đề lại đây nhìn chòng chọc vào nó, sau đó mới một lần nữa lại đi bố trí lên.

Theo Bạch Quan Tử dẫn dò, Phương Quý ở chính mình trong túi càn khôn lật một lát, lấy ra một bộ lại một bộ trận cấm ngọc phù, lại là dùng để bố trí tụ linh trận, bất quá Phương Quý lúc này bày ra không giống nhau, chỉ là đi vòng lò luyện đan, nạm thành một vòng.

Sau đó chính hắn, cũng nâng một cái bồ đoàn lại đây, hướng về bếp lò trước ném một cái, bệ vệ ngồi xuống.

"Đến đến đến, lão huynh, chúng ta trước tiên nói một chút!"

Nhìn cái kia trong lò luyện đan cây nhỏ, Phương Quý một mặt ngang tàng nói: "Ta cũng biết, người thật vất vả từ Bất tri địa trong chạy ra, lại bị một người phụ nữ nuôi một trăm năm, cái này sẽ phỏng chừng chỉ nghĩ đi ra ngoài tiêu dao chứ? Nhưng này không thể, rơi vào ta trong tay, không lột lớp da người không ngại ngừng đi sao? Hôm nay cái ta liền đem nói rõ ràng ở đây, người đến trợ giúp ta tu hành, khi nào chờ ta cái này thân bản lĩnh tu luyện đến nhà, vậy ta cũng thật tốt đưa người đi, hai người chúng ta cũng coi như tốt tụ tốt tán, nếu không. . ."

"Đùng ùng ùng. . ."

Cái kia cây nhỏ tức đến muốn nổ, cành lá ở trong lò luyện đan loạn vung đánh lung tung, còn từ lỗ thủng bên trong duỗi ra đến muốn đánh Phương Quý.

"Thái, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, Vương Tài, đốt nó. .
."

Phương Quý giận dữ, lớn tiếng quát lạnh.

Anh Đề nghe vậy, hai cái móng vuốt nhỏ lập tức lấy ra một đạo Hỏa phù, liền muốn làm dáng hướng về trong lò luyện đan thả.

Cái kia cây nhỏ nhất thời không hung hăng, cành lá rủ xuống đến, không còn hơi sức đánh mặt đất.

"Ha ha, ngươi biết điều là tốt rồi, thật tốt theo Phương lão gia ta, bạc đãi không được ngươi. . ."

Phương Quý thấy thế, nhất thời mừng lớn, lại lần nữa ngồi thẳng, động viên nói: "Ngươi cần thận biểu hiện, quay đầu lại ta liền chuẩn bị cho ngươi điểm phân lại đây!"

Cây nhỏ cành lá vừa kéo vừa kéo, như là ủy khuất đại tiểu thư.

Mà Phương Quý vẻ mặt đúng là chăm chú lên, thầm nghĩ: "Có thể hay không sai lầm này uy phong, nhưng là dựa vào nó. . ."

Chương 570 : Như Vây Dị Bảo

Lại lần nữa ở thuyền khoang chu vi, bày xuống tầng thứ ba cấm chế, sau đó lại dặn dò Anh Đề vẫn thủ tại chỗ này, không cho bất luận người nào quấy rối, Phương Quý lúc này mới ngưng thần chuẩn bị một lát, sau đó từ từ phun ra chính mình một đạo linh tức, dù sao chỉ là vừa mới bắt đầu, hẳn còn tích trữ cẩn thận, cái này linh tức chỉ là hẳn pháp lực trong hơi không đáng chú ý một đạo, bất cứ lúc nào đều có thể chặt đứt nó cùng mình liên hệ, miễn sinh bất ngờ.

Cái này một đạo linh tức phun ra, liền theo chu vi tụ linh trận đi khắp, từng tia từng sợi, sắp tới đến trong lò luyện đan Tiên Linh trước mặt, cái kia Tiên Linh uốn uốn lượn lượn, đối với Phương Quý bay đến cái kia một tia linh tức lạnh nhạt, bất đắc dĩ, chỉ làm làm như không thấy.

Phương Quý thấy thế, nhất thời lại trừng mắt, Tiên Linh lúc này mới thành thật đi xuống, một chiếc lá triển khai, dẫn vào cái này đạo Tiên Linh, sau đó trải qua nó mạch lạc đi khắp, liền lại trở về tụ linh trận, đi khắp một vòng, trở lại Phương Quý bên người, Phương Quý đem luyện vào kinh mạch, liền nhất thời kinh ngạc phát hiện, cái kia một tia linh tức, trải qua đến như thế một vòng vận chuyển, lại đã trở nên mạnh mẽ hơn không ít. . .

Theo lý thuyết linh tức đi khắp tại tụ linh trận, chỉ có thể tiêu hao, cuối cùng biến mất đả tận, làm sao còn có thể cường đại?

Lại tinh tế cảm ứng, liền cũng phát hiện cái này linh tức tuy rằng cường đại, nhưng cũng nhiều hơn một chút khác khí tức, hẳn là cái này Tiên Linh tự thân mang đến, có thể coi là hẳn cần lại hoa một chút thời gian đem cái này khác khí tức luyện hóa đi, vẫn là mạnh mẽ hơn không ít. . .

Chỉ là một tia linh tức, liền có thể cường đại đến như vậy, cái kia nếu chính mình chu vi pháp lực, vô tận linh tức, đều vận chuyển lên đây?

Tựa như một to bằng cái đầu gạo, có thể kiếm được ít lời lãi ba phần, cái kia nếu vạn cân, mười vạn cân đây?

Phương Quý cả kinh không nhỏ, cũng cuối cùng tại chăm chú lên.

Cái này Kỳ cung môn đạo, vẫn đúng là đừng nói, có chút ý nghĩa a. . .

. . .

. . .

Liên như vậy nghĩ, Phương Quý dần dần bình tĩnh lại, từng tia từng sợi linh tức, đi qua tụ linh trận thích thả ra, đi khắp vào Tiên Linh, sau đó trở về trong cơ thể mình, theo hấn từng điểm từng điểm thăm dò, thả ra ngoài linh tức càng ngày càng nhiều, cái kia trở về ở trong cơ thể linh tức cũng càng ngày càng nhiều, hơi trải qua sau khi luyện hóa, tự thân linh tức, liền cũng càng ngày càng lớn mạnh, pháp lực cuộn cuộn mà lên.

Phương Quý có loại cảm giác, lúc này hấn pháp lực đi khắp một vòng, trở về tại tự thân linh tức, liền ít nhất có thể đến mấy ngày công lao!

Cái này đã là một loại tốc độ kinh người.

Phương Quý kỳ thực từ nhỏ tu hành, cũng đã so với cùng thể hệ tu sĩ muốn nhanh.

Hấn tu luyện chính là Đông Thổ Tàn gia Cửu Linh chính điển, hưởng thụ cũng cơ bản đều là tiên môn đứng đầu nhất tài nguyên.

Nhưng dù là như vậy, lại cũng chưa từng nghĩ tới pháp lực của chính mình có thể tăng lên nhanh như vậy.

Trình độ nào đó trên, hấn lúc này quả thực chính là ở trực tiếp nuốt chửng cái kia vô hình pháp lực, làm cho tu vị tăng cao.

"Lẽ nào đây mới thực sự là lợi dụng Tiên Linh pháp môn?"

Phương Quý trong lòng không nhịn được nổi lên một ý niệm, trước Dao tiên tử mượn Tiên Linh tu hành, dùng trăm năm thời gian, đem tu vị tăng lên tới Nguyên Anh cao giai, ở trong mắt người thường, đã là khó có thể tưởng tượng tốc độ, nhưng là Phương Quý bây giờ hơi một thể nghiệm, mới phát hiện, nếu là dùng cái này Kỳ cung phương pháp, một trăm năm lâu tăng lên tới Nguyên Anh, cái này cũng thật là quá chậm, quả thực chậm như con kiến ở bò. . .

...

...

"Ha ha, Ngũ Hành thiên đi ra Thanh Mộc Tiên Linh, lại há là người thường có thể tưởng tượng?"

Phương Quý không biết chính là, bây giờ pháp thuyền ở ngoài, 300 dặm ở ngoài, một cái nào đó nơi núi hoang bên trên, chính ở chỗ này nghỉ chân Kỳ cung đệ tử Bạch Quan Tử, cũng chính đang tại một chỗ sơn tuyền bên cạnh, rửa tiệt tay hái đến một nắm quả đại.

Lúc này nàng, một mặt ngạo ý, tựa hồ nghĩ muốn truyền âm cho Phương Quý nói cái gì, nhưng nghĩ đến, bây giờ Phương Quý, hẳn là chính là tu hành thời điểm, bất tiện quá rồi, liền cũng chỉ có thể nhắm nhin đi xuống, chỉ có thể hướng về phía sơn tuyền làm bầm lâu bầu. . .

Trước tiểu Ma sư còn nói nàng nói nhiều, kỳ thực cũng không trách nàng.

Kỳ cung đệ tử từ trước đến giờ độc lai độc vãng, không cùng bất kỳ người ngoài tiếp xúc, không biết điên rồi chính là tốt. . .

"Nước Dao Trì người phụ nữ kia, căn bản không biết cái này Tiên Linh chân chính công dụng, liền đem cái này Tiên Linh từ Bất tri địa mang ra ngoài vị kia Kiềm Tiên, sợ rằng cũng không biết, Thái Bạch tông lão hồ ly kia, cố gắng có thể đoán sờ ra được, chỉ bất quá, cái này Tiên Linh 100 năm trước liền bị hãn sư đệ đưa người, vì lẽ đó hẳn cũng không có cơ hội tiếp xúc, đối với Tiên Linh, bọn họ chỉ có thể lấy bình thường ánh mắt đến xem!"

"Thanh Mộc, Bạch Phong, Xích Chúc, Nhược Thủy, Túc Nhuỡng, năm đại tiên linh, đại biểu chính là một con đường!"

"Chúng nó tồn tại, tuyệt không chỉ là như thế dị bảo đơn giản như vậy, như bị cái kia Ngũ Hành thiên người tập hợp đủ cái này năm bảo, bọn họ thậm chí có thể nhờ vào đó một lần nữa khai thiên tích địa, mà cái này, vốn là cũng là Ngũ Hành thiên con đường, bị người xem thành điên cuồng nhất nguyên nhân. . ."

"Ngũ Hành thiên đi ra dị bảo, ngay cả chúng ta Kỳ cung đều chỉ có thể lợi

dụng, mà không dám chiếm làm của riêng, nhân quả quá to lớn!"

"Trên trời Kiếm Tiên làm vì tránh nhân quả, làm cho đại họa chẳng phải sớm hàng lâm thế gian, tránh đi Bất Tri địa, nhưng cái này Tiên Linh lại vẫn không có mang đi, cố gắng hấn chẳng qua là cảm thấy bực này dị bảo, nên để lại cho mình đệ tử hoặc là sự huynh, trợ giúp đường đi của bọn họ càng thông thuận chút, thế nhưng liền hấn cũng không biết, bực này dị bảo, bản thân liền có quá to lớn nhân quả, bản thân chính là một loại tai họa. . ."

"Cho hấn đệ tử, để cho hấn đi chân chính lợi dụng cái này đạo Tiên Linh, liền sẽ mở ra cái này nhân quả. . ."

"Nhân quả hơi động, liền ai cũng không ngăn cản nổi. . ."

"Đối với cái này tiêu Tiên môn đệ tử tới nói, có thể mượn bực này dị bảo tu luyện, đúng là mười đời cũng không đổi được phúc duyên. . ."

"Chỉ là không biết hấn sẽ sẽ không hiểu, phúc duyên quá lớn, bản thân liền là một loại tai họa. . ."

". . ."

". . ."

Nàng lâm bầm lâu bầu nói, trên mặt đã lộ ra nhàn nhạt ngạo ý.

Chỉ tiếc, tự mình nói lời nói coi như lại kinh thiên động địa, bên cạnh sơn tuyền nhưng sẽ không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc đến phụ họa nàng.

Điều này làm cho nàng cũng cảm thấy có chút tẻ nhạt, không thể làm gì khác hơn là đem một viên quả đại bỏ vào trong miệng.

"Ai nha, thật chua. . ."

. . .

. . .

"Không được, không được. . ."

Mà ở cái kia giống như chính chậm rãi về phía trước chạy tới pháp thuyền

trong, Phương Quý đối mặt cái kia cuộn cuộn vô tận pháp lực, đã là không cách nào hình dung chính mình vui mừng, chuyện này quả thật chính là một cái quý nghèo, nhìn thấy trên trời ào ào đi xuống cũ rơi xuống vô tận thỏi vàng ròng. . .

Hắn có thể cảm giác được, chính mình mỗi một cái hô hấp trong lúc đó, pháp lực đều sẽ tăng lên một đoạn dài.

Mà ở cái này loại vô tận pháp lực phía dưới, hắn cũng chỉ có thể cật lực bảo vệ bản tâm, toàn tâm toàn ý đi luyện hóa.

Bây giờ công pháp của hắn, có Ma sơn dị bảo, Cửu Linh chính điện, chữ Thân pháp tam đại căn cơ, cái này tam đại căn cơ, hắn đã đều rõ ràng nên làm gì đi tu luyện, chỉ là bình thường tốc độ, rất khó nhấc lên đến tới đi, nguyên nhân rất đơn giản, hắn cũng không có thể vô duyên vô cớ, thu được vô tận pháp lực, liền bình thường chỉ có thể chậm rãi đi tìm hiểu những kia công pháp, nhưng cụ thể con đường tu hành, lại đến từng bước một đi.

Có thể lúc này không giống nhau, cái kia vô tận pháp lực cuộn cuộn mà đến, công pháp đều có chút không đủ dùng.

Trước đây hắn là lĩnh ngộ mạnh hơn pháp lực, bây giờ lại là pháp lực mạnh hơn lĩnh ngộ.

Hắn dùng vận chuyển toàn lực, đi tu luyện Tần gia Cửu Linh chính điện, nhờ vào đó tiêu hao cái kia vô cùng pháp lực, có thể tốc độ vẫn cứ không đủ.

Cuộn cuộn pháp lực, thậm chí đều từ trong cơ thể hắn tràn ra ngoài, tràn ngập ở cái này thuyền trong khoang thuyền.

"Hô. . ."

Thuyền khoang chu vi, đã bày xuống ba đạo phòng ngự, cái này tràn ra tới linh tức, cũng không ra được, chỉ có thể tràn ngập ở bên trong căn phòng, mà Anh Đề liền đang buồn bực ngán ngẩm ở trong phòng này ngủ gật, nó cũng xem không hiểu Phương Quý lúc này đang làm gì thế, càng không biết chính mình đang làm gì thế, liền tự chỉ có thể bàn ở vừa ngủ say như chết, bất tri bất giác, liền không biết có bao nhiêu linh khí bị nó nuốt tiến vào.

Mỗi nuốt một hơi, nó bên ngoài thân lân phiến đều đang trở nên càng óng ánh, huyết mạch càng thuần túy, nó lại toàn không hay biết.

Chỉ cảm thấy cái này một giấc ngủ thom quá!

...

...

"Không xong rồi, vẫn là quá chậm. . ."

Phương Quý vội vã luyện hóa cái kia pháp lực không lồ, bỗng nhiên lập tức giật mình tỉnh lại.

Hắn mơ hồ ý thức được, coi như mình cật lực toàn lực luyện hóa những pháp lực này, nhưng tốc độ này vẫn là còn thiếu rất nhiều, pháp lực thực sự quá mạnh mẽ, tốc độ tu luyện của hắn không thể nhìn thấy đến, cuộn cuộn pháp lực, càng nồng nặc, thậm chí để cho hắn sắp nghẹt thở.

"Vậy phải làm sao bây giờ, dừng lại sao?"

Trong lòng hắn nhanh chóng chuyển động cái ý niệm này, sau đó mãnh đến nghĩ đến một vật.

"Không cần, ta còn giống như có cái bảo bối. . ."

Liền hắn sốt ruột lên, nhanh chóng lật lên túi càn khôn, sau đó từ bên trong lấy ra một vật.

Không phải những khác, chính là vạch trần hỗn độn chia âm dương chi hoành tảo cửu thiên vô địch tạo hóa lợi hại đèn!

Lúc trước hắn từ Kính Châu di địa trong, đến bảo vật này, bên trong có vô cùng âm dương đạo uẩn, có thể giúp đỡ hắn tu hành, có thể là sau đó, ở Thái Bạch tông linh quật trong, hắn cùng một đám Thái Bạch tông đồng môn nhờ vào đó đèn tu hành, các có vô tận cảm ngộ, đã hầu như đem đèn này đạo uẩn tiêu hao hết, ở cái kia sau khi, hắn liền đem đèn này cất đi, lại chưa từng dùng, nhưng bây giờ đối mặt cuộn cuộn pháp lực, chợt nghĩ ra đến.

Cái kia cốc đèn đạo uẩn, tựa hồ còn lại một điểm, hắn là có thể vào lúc này

đèn giúp chính mình!

"Dùng bảo bối này còn lại này điếm đạo uẩn, hẳn là có thể tăng lên nhiều một chút linh ngộ, luyện hóa nhiều một chút pháp lực. . ."

Phương Quý đầy mặt nụ cười, cảm thấy tìm tới một cái tốt biện pháp.

Lúc này hẳn lại như cái đói bụng sợ gia hỏa, gặp ăn ngon, có thể ăn nhiều liền ăn nhiều một chút.

"Ào ào ào. . ."

Nhưng Phương Quý không nghĩ tới chính là, mới vừa đem chiếc đèn này lấy ra, trong lò luyện đan bỗng nhiên vang lên trở nên kích động tiếng vang.

Giương mắt nhìn lại, liền thấy cái kia cây cây nhỏ như là giống như bị điên, dùng sức đánh lò luyện đan.

Cái này nhỏ cây bị Phương Quý buộc trợ hẳn tu luyện, lúc này tiêu hao, có thể đều là nó tiên linh lực, bởi vậy vẫn nuy mi uể oải suy sụp, có vẻ không vui, nhưng đang nhìn đến cái này một cây đèn thì lại như là lập tức tinh thần tỉnh táo, liền như là sắc quỷ nhìn thấy. . .

"Ha ha, ngươi cũng biết đây là thứ tốt?"

Phương Quý dương dương tự đắc, cười nói: "Ta dùng nó tu luyện càng nhanh một chút, như vậy cũng thật nhanh chút thả ngươi đi. . ."

Nhấc tay chỉ hướng, liền đem chiếc đèn này điếm lên, sau đó liền nhìn thấy ngọn đèn phân ra âm dương thái cực giống như ánh sáng, cái kia ánh sáng vốn là một loại nào đó đạo uẩn, Phương Quý bị cái này đạo uẩn bao phủ ở bên trong, đầu óc liền trong nháy mắt trở nên rõ ràng lên, đó là một loại cực kỳ cảm giác cổ quái, như nhất định phải hình dung, cái kia chính là đầu của chính mình, thật giống bỗng nhiên liền thông minh gấp mười lần, thậm chí ngàn lần. . .

Người tâm trí hơi có sự khác biệt, nhìn thấy đồ vật liền cũng không giống nhau.

Người bình thường nhìn thấy, có lẽ chỉ có đất vàng cùng hoa màu.

Người thông minh nhìn thấy, nhưng là thế gian doanh doanh chúng sinh, cùng với quan hệ giữa bọn họ.

Càng có trí giả có thể nhìn thấy, thiên địa vạn vật, đan dệt tung hoành.

Mà đạt đến cực hạn, nhìn thấy thậm chí đã không phải thiên địa, mà là vũ trụ vạn vật, Đại Đạo bốn nguyên. . .

. . .

. . .

Bây giờ Phương Quý mượn cái này đèn đạo uẩn, một cách tự nhiên, liền sinh ra vô tận lĩnh ngộ, đối với tu luyện công pháp tăng nhanh vô số lần, cuộn cuộn pháp lực, cũng tự luyện hóa vào, chỉ là liền ngay cả hắn cũng không chú ý tới chính là, cái kia một cái cây nhỏ, hoặc nói Tiên Linh, ở đây đèn xuất hiện sau khi, cũng lập tức thành thật rất nhiều, thậm chí như là phối hợp rất nhiều, toàn tâm toàn ý giúp đỡ hắn tu luyện lên.

Mà bản thân, lại cũng chính đưa tới một tia một tia đạo uẩn, trợ trướng tự thân.

Trong quá trình này, nó trên người pháp lực đang yếu bớt, nhưng là linh tính lại càng sung túc, đạo uẩn sinh sôi.

Duy nhất vấn đề ở chỗ, cái kia cốc đèn trên, bản thân liền đã còn lại không nhiều đạo uẩn, vào lúc này lại tiêu hao càng lúc càng nhanh.

"Hả?"

Cũng là vào lúc này, chính chìm đắm tu hành lĩnh ngộ trong Phương Quý, bỗng nhiên trong lòng lại khẽ động, ở cái này loại huyền diệu cảnh giới trong, hắn hầu như đã quên đi rồi chu vi vạn vật, chỉ có thể cảm nhận được hai cái tồn tại, một người, chính là cái kia Tiên Linh, cái thứ hai, chính là cái kia cốc đèn, phảng phất hai cái này tồn tại, đem thiên địa vạn vật đều che đậy đi qua, trở thành hư không vô tận bên trong, còn sót lại chân thực.

Nhưng ở hai cái này khí tức đan dệt lúc, lại có một vật sinh ra cảm ứng.

Chính là hắn mi tâm bên trong cái kia Ma sơn quái nhãn.

Hắn rõ ràng không có điều động, nhưng này chỉ Ma sơn quái nhãn, chợt mở ra, tỏa ra mơ hồ thần quang.

Cái này một cái quái nhãn, lại có cùng cái kia Tiên Linh cùng âm dương đèn đồng dạng khí cơ. . .

Hoặc là nói không phải khí cơ, bọn họ khí cơ khác nhau một trời một vực, bọn họ chỉ là cảnh giới tương tự. . .

Đều thuộc về một loại siêu thoát thể gian vạn vật bên trên tồn tại!

Cái này Ma sơn quái nhãn thức tỉnh, lại làm cho trong sân khí tràng xuất hiện biến hóa, nguyên bản là Phương Quý mượn Tiên Linh cùng âm dương đèn tu luyện, mà Tiên Linh cũng ở rút lấy âm dương đèn đạo uẩn, có thể ở cái này quái nhãn xuất hiện lúc, chúng nó ba cái lại thành một cái ổn định tam giác.

Quái nhãn dựa vào Phương Quý trong cơ thể cuộn cuộn pháp lực, phóng ra một đạo nhu hòa thần quang, cái này một vệt thần quang đi khắp, lại đi tới âm dương cây đèn bên trên, cho nó tăng thêm rất nhiều đạo uẩn, mà cái này đạo uẩn, lại bị Tiên Linh rút lấy, sau đó chảy ra vô tận linh tức, bị Phương Quý luyện hóa, hóa thành cuộn cuộn pháp lực, cái này pháp lực, lại bị Ma sơn quái nhãn hút lấy lấy, sau đó phóng ra càng nhiều thần quang.

Sinh sôi liên tục, tuần hoàn vô tận. . .

Mà ở cái này tuần hoàn trong, Phương Quý đã rơi vào một loại không cách nào hình dung huyền diệu cảnh giới.

Không chỉ có là hắn , liền ngay cả ở bên cạnh hắn ngủ say như chết Anh Đề, đều bất tri bất giác phun ra nuốt vào vô tận huyền diệu khí tức. . .

. . .

. . .

"Hô. . ."

Phương Quý bỗng nhiên tỉnh táo lại, cảm thụ chu vi đạo uẩn biến hóa, vẻ mặt ngưng.

Sau đó dần dần, cái này ngo ngác về mặt, lại biến thành vui mừng.

"Nguyên lai, nguyên lai. . ."

Hắn không cách nào nén xuống nội tâm mừng như điên, kích động tự nói:
"Cái kia Kỳ cung đệ tử, đem cái này Tiên Linh khen trên trời ít có, dưới đất vô song, cái kia Dao tiên tử, cũng coi nó là thành bảo bối, cả nước lực lượng cung dưỡng, còn thật sự cho rằng đây là đệ nhất thiên hạ bảo bối đây. . ."

"Có thể nguyên lai. . ."

Hắn cũng không nhịn được nghĩ cất tiếng cười to, cuồng ý mười phần:
"Bảo bối như vậy, ta ít nhất có ba cái!"

Chương 571 : Lăn Cho Người Xem

"Hắn đang làm gì đây?"

"Phương đạo hữu khí phách vạn ngàn, quả thật là nhân kiệt. . ."

"Hắn vì sao vẫn luôn không ra?"

"Phương đạo hữu anh hùng khí khái, ta không thể cùng vậy. . ."

Từ khi Phương Quý ở trước mặt người buông ra câu nói, Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên từ đây đều do chính mình một lời mà định sau khi, cái này giống như pháp thuyền bên trên người sẽ không có thả xuống đa nghi, mỗi người đều lo lắng, áp lực rất lớn, đương nhiên, cũng có chỉ lo đến bội phục Phương Quý.

Bây giờ Bắc Vực mười hai Tiểu thánh, Phương Quý, Túc đại công tử, Tiêu Tiêu Tử, Việt Thanh, Mạnh Đà Tử, Hải Sơn Nhân, Hứa Lưu Hoan, Cầm Giang Tán Nhân, đều đã ghi tên phổ trên, chỉ bất quá, Hứa Lưu Hoan cùng mọi người không phải một đường, Cầm Giang Tán Nhân cũng không thích cùng người tụ tập, liền lựa chọn một mình chạy tới Long cung, lúc này pháp thuyền phía trên, liền chỉ có Túc đại công tử các loại sáu người, bọn họ tính tình hợp ý, giao tình cũng tốt, cùng nhau ngồi Túc đại công tử pháp thuyền chạy tới Long cung, một cách tự nhiên, cũng là đem trên đường này chuyện xem là chuyện của chính mình.

Trước đây Phương Quý một câu nói, giữ gìn bọn họ, nhưng cũng xúc động không biết bao nhiêu phiền phức, trong lòng bọn họ tự nhiên cũng có chút yên lòng không xuống, có lòng muốn thương lượng với Phương Quý một trận, lại không nghĩ rằng, Phương Quý trên pháp thuyền sau khi, liền một đầu đâm vào thuyền trong khoang thuyền, cũng không có ra mặt, nhất thời khiến cho bọn họ càng nóng lòng, hết lần này tới lần khác cũng không biết hắn đang làm gì, cũng không dám đi tùy tiện quấy rối.

"Phương Quý đạo hữu không phải sợ đi. . ."

Đã có người không nhìn được bắt đầu lo lắng, bốn mươi chín kiếm Tiêu Kiếm Uyên đệ tử Việt Thanh không nhìn được nói: "Su tôn ta trước đây nói với ta lên qua Phương đạo hữu, hắn nói tiểu bối tu sĩ bên trong, hắn thật coi trọng Phương đạo hữu, thế nhưng để ta nhất định không thể quá tin tưởng hắn. . ."

Bên cạnh Tiêu Tiêu Tử có chút ngạc nhiên: "Lời ấy ý gì?"

Việt Thanh vẫy vẫy tay, nói: "Lão nhân gia người nói ta quá thành thật, tin tưởng Phương đạo hữu sẽ bị hắn hãm hại. . ."

Mọi người xung quanh nghe vậy, nhất thời không nói gì.

Tức đại công tử nói: "Lời ấy đừng nói, ta tin tưởng Phương Quý đạo hữu!"

Nói nghĩ đến trước Phương Quý lúc nói chuyện khí phách, không nhìn được than thở: "Người đều nói Thái Bạch tông có hai đại thần nhân, một cái ẩn nhẫn ba trăm năm, bố cục mưu tính, một khi ra tay, liền khí phách kinh thiên, phá hủy Tôn phủ ở Bắc Vực căn cơ, một cái bế quan trăm năm, thanh danh hoàn toàn không có, kết quả một khi có thể phá tâm kiếp, thành tựu trên trời Kiếm Tiên, Bắc Vực quân hùng cùng bọn họ so với, đều âm đậm tối tăm, có thể dưới cái nhìn của ta, bọn họ kinh người, đó là bởi vì bọn họ cùng thế hệ không biết bọn họ, chúng ta liền không giống nhau, ta xem Phương đạo hữu. . ."

Nói vung quyền: "Cũng định không thể so với bọn họ chênh lệch!"

Thấy Tức đại công tử một mặt kích động dáng vẻ, chúng tu đều có chút ngạc nhiên.

Nghĩ thâm vị kia Thái Bạch tông Phương đạo hữu trở về pháp thuyền sau khi, đến tột cùng với hắn nói cái gì, càng để cho hắn như vậy thán phục.

Tiêu Tiêu Tử cau mày nói: "Phương đạo hữu lời nói, tất nhiên là vì giữ gìn chúng ta, là do sợ chúng ta bị người mưu hại đoạt danh, lúc này mới đem nhân quả đều ôm đồm ở hắn trên người chính mình, đối với bản lãnh của hắn, ta tự không nghi ngờ, từng ở An Châu Tôn phủ quét ngang một châu kỳ tài thiếu niên thiên kiêu, bản lĩnh sẽ kém không được, nhưng nghĩ một mình vác lên cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh nhân quả, e sợ còn có chút miễn cưỡng. . ."

Tức đại công tử nói: "Ta cảm thấy hẳn nhất định không thành vấn đề!"

Tiêu Tiêu Tử yên lặng, một lát sau, mới cười nói: "Ta cũng sẽ tin tưởng, chỉ là cuối cùng cũng phải làm thêm chút dự định, hẳn nghĩ công cái này nhân quả, chúng ta nhưng cũng không thể khoan tay đứng nhìn, thật cũng chỉ ở một bên xem trò vui, vì lẽ đó, đến chúng ta thời điểm xuất thủ, cũng trốn không được!"

Tức đại công tử ngẩn người, chính muốn nói chuyện, bên cạnh Mạnh Đà Tử bỗng nhiên khà khà nở nụ cười một tiếng.

Người thường hơi kinh hãi, đồng thời nhìn về phía cái này bỗng nhiên cười Mạnh Đà Tử.

Mạnh Đà Tử cái này một nở nụ cười, xấu mặt bên trên tràn đầy quỷ dị vẻ mặt, nhượng người vừa nhìn liền cảm thấy được người này nham hiểm đáng ghét, nói không chắc sau một khắc liền muốn rút đao hướng chính mình đâm lại đây, nhưng không nghĩ tới, hẳn tuy rằng cười nhượng người không yên lòng, nói ra lời lại là: "Bất luận người khác thấy thế nào, trước đây cái kia họ Phương giúp ta người gù một cái, ta liền không cho người lại tổn thương hẳn. . ."

Mọi người nghe Mạnh Đà Tử lại sẽ nói lời này, đều có chút không quen.

Đúng là bên cạnh từ trước đến giờ trầm mặc ít lời Hải Sơn Nhân, cũng tại lúc này gật đầu, nói một cái chữ: "Thiện!"

Mọi người thấy, trong lòng càng không quen.

Cái này Mạnh Đà Tử cùng Hải Sơn Nhân, vốn là hai cái trong giới tu hành khác loại.

Một cái là dân gian ra tay, suốt ngày cùng người đấu pháp, giết người vô số, cũng bị người đuổi giết vô số, thuộc về một cái bình thường người người đều cho rằng hẳn qua không mấy ngày liền sẽ chết, kết quả sống nhiều năm như vậy vẫn không chết người, trong ngày thường từ trước đến giờ bụng dạ hẹp hòi, có cừ oán nhất định phải báo, có ân thì lại xem chính mình tâm tình, người lớn lên xấu, bị người đàm tiếu cũng không thể coi là quá tốt, mấy tại biên giới nhân vật bên trong biên giới. . .

Kỳ thực Tức đại công tử trước đem hẳn xếp hạng mười hai Tiểu thánh bên

trong, không hẳn không có lỗi kéo hẳn ý tứ.

Dù sao bây giờ Túc Châu đã công khai cùng Tôn phủ đại chiến, chính là dùng người kế sách.

Bất quá cái này Mạnh Đà Tử làm người cũng quái lạ, Túc đại công tử lỗi kéo hẳn ý đồ kỳ thực đã rất rõ ràng, thế nhưng Túc đại công tử đem hẳn ghi tên mười hai Tiểu thánh, hẳn đáp ứng rồi, Túc đại công tử xin hẳn uống rượu, hẳn cũng đáp ứng rồi, nhưng chính là chính sự lặng thinh không đề cập tới.

Mỗi khi Túc đại công tử nói về hẳn muốn hay không đi Túc Châu tu hành thời điểm, liền hung hăng cười khúc khích, chỉ không trả lời.

Bình thường tình cờ nói chuyện, còn có thể chống đối Túc đại công tử.

Có thể một người như vậy, vào lúc này lại bỗng nhiên nói ra như vậy giữ gìn Phương Quý lời nói đến?

Đây là vì cái gì?

Phương Quý tính toán đâu ra đấy, cũng chỉ cùng hẳn uống qua một tràng tiệc rượu, vẫn là mọi người cùng uống, mà nói tới ân tình, cũng chỉ là ở hẳn sắp bị Dạ Phong quốc quân bại thời điểm, ra tay trợ giúp hẳn một lần, nhưng khi đó, chúng tu cũng là từng cái ra lực. . .

Mà Hải Sơn Nhân phản ứng, tương tự nhượng người kinh ngạc.

Hải Sơn Nhân xuất thân một cái tên điều chưa biết đạo quán nhỏ, ở lần này Vĩnh Châu trừ ma trước, hầu như không người nghe nói qua danh hiệu của hẳn, cái này một phen mọi người mượn trừ ma quen biết, cũng cảm thấy hẳn cùng người khác không giống, như nhất định phải hình dung hẳn, đó chính là lạnh nhạt, hàng này đối với người nào đều lạnh nhạt, Mạnh Đà Tử tâm địa quái lạ, tốt xấu cũng sẽ cùng mọi người cùng nhau cười cười nói nói, nhưng hẳn nhưng xưa nay không cùng nhiều người nói.

Bình thường có thể không nói lời nào, liền không nói lời nào, có thể bớt nói, liền càng ít nói hơn.

Hắn liền thuộc về loại kia, người cùng hẳn giao du mười năm trăm năm, vẫn là không cách nào cùng hẳn trở thành bằng hữu người.

Nhưng bây giờ, hẳn như vậy chủ động nói một cái "Thiện" chữ, đã là phá thiên hoang đầu một lần.

Bất quá tuy rằng hai người này biểu hiện có chút ngoài dự đoán mọi người, nhưng chúng tu ý kiến, lại là thống nhất lên, cái kia chính là, tuy rằng cái này nhân quả Phương Quý vợ tới trên người mình, nhưng cũng không thể thật sự để cho hắn gánh vác, gặp phiền phức, vẫn là muốn tất cả mọi người cùng nhau đẩy lên, nếu là đên đây tìm khích người, thực lực không phải thật sự để cho mình những thứ này người đều đối phó không được, cái kia liền không nên để cho Phương Quý ra tay.

Chủ ý đã định, còn lại chính là chờ đợi.

Theo pháp thuyền một ngày một ngày, tiếp cận đối biên, chúng tu tâm áp lực liên cũng càng lúc càng lớn.

Bất quá nhượng bọn họ ý không ngờ được chính là, tưởng tượng mưa to gió lớn, đến nhưng không có nhanh như vậy, từ bốn phương tám hướng chạy tới, truy đuổi ở bọn họ cái này pháp thuyền người chung quanh, đúng là càng ngày càng nhiều, nhưng là hai ngày trước bên trong, vẫn không có ai ra tới khiêu chiến.

Mãi đến tận ngày thứ ba, hoàng hôn đem gần lúc.

Pháp thuyền lúc này đi tới một toà thành trì trên không, là do là một phương phạm tục thành trì, vì lẽ đó cũng không cần tránh ra, trực tiếp từ phía trên chạy qua là có thể, nhưng cũng là ở pháp thuyền tức đem tiến vào thành trì trên bầu trời, cái kia thoạt nhìn một mảnh tường hòa, đèn rực rỡ mới lên thành trì trong, lại bỗng nhiên có bảy, tám đạo hơi thở phóng lên trời, tung hoành đan dệt, như một cái lưới lớn, ngăn ở mọi người pháp thuyền trước.

"Đến rồi!"

Các thuyền khoang trong chờ đợi hồi lâu mọi người, trái tim lập sinh cảnh giác, cùng nhau đi tới mạn thuyền bên trên.

...

...

"Ha ha, mỗ gia bẽ quan tu hành hai trăm năm, từ trước đến giờ không muốn để ý tới phạm tục thế sự, nhưng gần nhất bỗng nhiên nghe nói, Bắc Vực xuất hiện mấy vị cuồng đồ, không biết tự lượng sức mình, muốn tự phong Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, này cũng nhất thời nại không được phạm tâm, nghĩ đến nhìn một cái. . ."

Nói chuyện chính là ở thành trì trong, trong một ngôi tửu lâu, bên người ôm lấy bốn, năm vị ca cơ uống rượu áo đỏ công tử ca.

"Thái Bạch tông tên tuổi rất dội, Tức gia người có tên đầu cũng rất dội, Hùng mỗ chỉ nghĩ tới xem một chút, các ngươi có phải hay không phối hợp đến cái này danh tiếng!"

Thành lâu bên trên, bỗng nhiên có vài chồng chậu than dấy lên, rọi sáng một vực.

Chậu than ở giữa, ngôi một cái cao lớn thanh niên khỏe mạnh, đầu gối trên nằm ngang một cây thô to dữ tợn lang nha bổng.

"Thái Bạch tông cái kia gọi Phương Quý, lăn ra đây cho ta!"

Thành trì phần cuối, bỗng nhiên vang lên một tiếng quát chói tai, như cú đêm, chỉ thấy được vô số phòng ốc, đều bị cái này quát to một tiếng đánh ngã, dẫn được vô số phạm nhân gào khóc kêu to, sau đó lộ ra một cái quán ven đường trên, chính bưng một bát mì hoành thánh thập bé nam tử, ánh mắt của hắn như châm, thẳng hướng hư không nhìn lại, uy nghiêm đáng sợ cười quái dị: "Cái gì a miêu a cầu, cũng dám tự xưng mười hai Tiểu thánh, cái gì chó má nho nhỏ tu sĩ, cũng dám nói Tiểu thánh tên chỉ do mình làm chủ, mau tới để gia nhìn một cái, ngươi có hay không tư cách này. . ."

Nói chuyện chỉ mấy người bọn họ, nhưng mấy cái khác địa phương, cũng đều có trầm mặc người xuất hiện, lạnh lùng nhìn về phía trong hư không.

. . .

. . .

"Chu gia Lăng Tử, bán yêu Hùng Man, còn có cái kia. . . Hoan hỷ nhất lấy tim người nhằm rượu Yêu Đòng. . ."

Tiêu Tiêu Tử nhìn thấy trong thành những thứ này người, sắc mặt đã là khế biến: "Khó trách bọn hăn mấy ngày nay vẫn chưa từng xuất hiện, hóa ra là muốn chờ đủ nhân thủ, lại một lần làm khó dễ, mấy người này, không một người yếu, mỗi một vị tu vị đều là ở Kim Đan trung giai lấy trên, thậm chí có 200 năm trước liền đã thành danh một phương nhân vật, đặc biệt là cái kia Yêu Đồng Chu Toàn, hăn đã là so với Bích U Lão Tổ đều đáng sợ. . ."

"Không thể có người đấu thắng bọn họ vậy công!"

Việt Thanh liếc mắt nhìn Phương Quý thuyền khoang phương hướng, thấy bên trong vẫn còn không có động tĩnh, liền thấp giọng mở miệng nói:

"Chúng ta có thể trước tiên tiếp xuống một trận chiến, lại xin mời Phương đạo hữu ra tay, chỉ bất quá, đối phương người đến nhiều như thế, chỉ sợ là bằng mấy người chúng ta. . ."

"Cái kia Yêu Đồng cho ta. . ."

Một bên Mạnh Đà Tử bỗng nhiên mở miệng, về phía trước bước ra một bước.

Chu vi nhất thời đều lấy làm kinh hãi, kinh ngạc nói: "Người chắc chắn thắng hăn?"

"Chỉ cần ba chiêu!"

Mạnh Đà Tử cười gằn: "Bất luận đối thủ là ai, ta đều chỉ cần ba chiêu!"

Người bên cạnh nghe vậy, nhất thời cảm thấy bất ngờ, nghĩ thầm Mạnh Đà Tử khi nào như vậy điên?

Mạnh Đà Tử nói tiếp: "Hoặc là trong vòng ba chiêu, ta đem hăn đánh chết, hoặc là ba chiêu sau khi, hăn đem ta đánh chết!"

Chúng tu nhất thời không có gì để nói, đều trầm mặc lại.

Nhưng đối thủ đến rồi, dù như thế nào, nhắm mắt cũng được lên.

Bọn họ ánh mắt trao đổi, định đối thủ, đang muốn chuẩn bị ra tay lúc, chợt nghe đến sau lưng một giọng nói vang lên.

"Mẹ người cái trứng, vừa nãy là ai bảo ta lăn ra đây?"

Lại một đạo kinh người kiêu ngạo ngất trời mà lên, tiếng vang chấn động khắp nơi: "Đến đến đến, ta lăn cho người xem!"

Chương 572 : Không Những Khác, Chính Là Cứng

"Làm sao hiện tại liền đi ra?"

Chợt nghe đến cái kia một tiếng rống to, pháp thuyền trên Túc đại công tử đám người nhất thời kinh hãi.

Chỉ từ thành trì trong bắt đầu bay lên khí cơ đến xem, bọn họ liền biết lần này đến đều là vô cùng đối thủ khó dây dưa, mà bọn họ làm ra ứng đối cũng là chính xác, có thể ngăn trước hết thế Phương Quý chặn một trận, thực sự không ngăn được lại muốn hấn ra tay.

Thậm chí nói, tốt nhất là bọn họ đem khó đối phó đều giải quyết, lưu lại cái thoải mái nhất cho Phương Quý.

Chỉ có như vậy, mới có thể vừa bảo vệ danh tiếng, lại bức lui đối thủ.

Bằng không thật làm cho những thứ này người từng cái từng cái tới liền gây sự với Phương Quý, Phương Quý nào có nhiều như vậy tinh lực ứng phó?

Nhưng bọn họ vạn vạn không nghĩ tới chính là, tự mình đúng là nghĩ kỹ, có thể Phương Quý lại chạy đến. . .

. . .

. . .

"Lại thật sự đến rồi?"

Không chỉ có là Túc đại công tử mấy người không rõ, những thứ này trong thành trì xuất hiện tu sĩ, cũng đều hơi kinh hãi.

Bọn họ kỳ thực cũng cho rằng Phương Quý tuyệt sẽ không như thế sớm ra

tay, đến trước thậm chí đã thương lượng tốt, ai lược trận, ai trước tiên cuốn lấy Phương Quý những đồng bạn kia, sau đó do ai tiêu hao Phương Quý pháp lực, cuối cùng lại do ai đến giải quyết dứt khoát, đem Phương Quý đánh bại. . .

Chỉ cần đánh bại Phương Quý, liền có thể đem này Long tộc mời danh phổ cướp ở trong tay.

Danh phổ đến trong tay mình, vậy còn không là nghĩ đến ai liền đến ai?

Nhưng bọn họ không nghĩ tới chính là, vị kia Thái Bạch tông đệ tử, lại như vậy không bị kích. . .

Chúng ta nghĩ kỹ kích hắn đi ra lời nói còn chưa kịp nói, hắn đã vọt ra. . .

"Àm!"

Mọi người kinh ngạc trong lúc đó, liền chỉ thấy được một vệt bóng đen phá tan pháp thuyền khoang đáy, đi tới giữa không trung, một thân màu đen góc áo bay bay lay động lay động, giống như mây khói gào thét, quanh thân khí cơ lay động lay động tứ tán, như là chu vi cuốn lên một mảnh cuồng phong, tại cái kia không trung thoáng một dừng, ánh mắt lạnh lùng hướng phía dưới nhìn lướt qua, sau đó ở một khắc tiếp theo, đột nhiên liền đã cúi đầu vọt xuống tới. . .

Đứng mũi chịu sào, chính là cái kia ngồi ở trong tử lâu, bị ca cơ chen chúc Hồng Bào Công Tử.

"Lại như thế cuồng?"

Vị kia Hồng Bào Công Tử cảm thấy bất ngờ, không khỏi ngồi thẳng người, đem bên người một cái rần nước tựa như ca cơ đẩy ra.

Hắn vốn là đầy mặt mùi rượu, say say dục cho say, có thể ở Phương Quý hiện thân, hướng về chính mình vọt tới một khắc, nhưng trong nháy mắt trở nên tỉnh táo cực kỳ, đón Phương Quý cái kia một thân lay động lay động hung uy, hắn lại không có một chút nào hoảng loạn, trái lại con ngươi trong giây lát rụt lại đến cực nhỏ, trên mặt lộ ra cười gằn: "Dù như thế nào, vị này Thái Bạch tông đệ tử cũng làm cho ta thay đổi hoàn toàn cái nhìn, lại thật sự có cùng chúng ta động thủ dũng khí. . ."

"Chỉ tiếc. . ."

Hắn từ bên cạnh bàn, chụp một thanh trường kiếm ở tay, cười nói: "Quá ngu!"

Ở hắn nói hai câu này công phu, Phương Quý dĩ nhiên đi ngang qua nửa tòa thành trì, mấy dặm nơi, mang một thân oai đi tới hắn trước người, trên mặt lại dẫn theo một điểm vẻ hung phấn, sau đó chính là một mặt bá đạo sức lực, không nói một lời, bên ngoài trăm trượng liền đã một quyền nổ xuống lại đây, người còn chưa đến, cái kia một đạo quyền phong đã xa xa hướng về tử lâu này đánh lại đây, thổi đến mức cửa sổ cách cách cách vang lên.

"Muốn đánh với ta, ta trước tiên đánh ngươi!"

Uy phong bá đạo, hung uy khủng bố!

Mà đón cú đấm này, cái này Hồng Bào Công Tử lại là lạnh cười một cái, thuận thế rút kiếm chém ra, một luồng ánh kiếm, thời khắc nguy cấp gào thét mà lên, ánh kiếm kia bên trong, lại lập loè ra lúc ẩn lúc hiện phù văn, làm cho hắn một kiếm này, lực lượng tăng vọt mấy lần.

Đáng sợ nhất chính là, khi Phương Quý vọt tới tử lâu bên trên, đến thẳng Hồng Bào Công Tử, cái kia mấy cái nhìn như đã sợ đến hoa dung thất sắc ca cơ, lại vào lúc này đột nhiên biến sắc mặt, trên người mọi người đều có một đạo kỳ dị tia chớp hiện lên, rồi sau đó các nàng đồng thời về phía trước ửng lên, xé rách da người, lộ ra huyền cương chế tạo chân thân, trên dưới phải trái, phong hướng về Phương Quý quanh thân.

Mà cái này cả toà tử lâu phía dưới, cũng trong nháy mắt xuất hiện một cái cực lớn hình tròn phù văn, cảnh này khiến toàn bộ tử lâu, cũng giống như là xây ở cái này phù văn bên trên, Phương Quý bước vào tử lâu trong nháy mắt, vô tận phù văn lực lượng hiện lên, cùng nhau cuốn ở Phương Quý trên người.

Liền ngay cả bọn họ chính uống rượu trên bàn, nào đó điều chung đi ra phì bụng cá bên trong, cũng bỗng nhiên thoát ra một vệt kim quang.

Cái kia lại là một cái cô trùng, phá bụng cá mà ra, phệ hướng về phía Phương Quý mi tâm.

Phương Quý cái kia một thân hung khí, cũng hầu như thời khắc nguy cấp liền bị áp chế.

Mấy vị kia ca cơ, vốn là con rối, mỗi một bộ lực lượng đều tương đương với Kim Đan sơ giai.

Năm cái con rối đồng thời niêm phong lại Phương Quý động tác, không nói hoàn toàn áp chế, ít nhất có thể để cho hắn hoãn lên một tức thời gian.

Lại thêm vào bao bọc toàn bộ nhà lớn đạo văn phong ấn, liền có thể khiến Phương Quý cả người không thể động đậy.

Mà vào lúc này, cái kia Chu công tử một kiếm, vừa mới vừa đem lực lượng uẩn nhượng tới cực điểm, sau đó hướng về Phương Quý phủ đầu chém xuống.

...

...

"Chu gia Hồng Bào Công Tử, giết người chỉ dùng một kiếm. . ."

Lúc này pháp thuyền bên trên, chúng tu vừa mới vừa phản ứng lại, thậm chí đều không có nhìn rõ ràng cái kia bên trong tửu lâu cụ thể động tĩnh, chỉ là vừa nhìn thấy quán rượu kia toàn bộ bị bao bọc ở cực lớn phù văn bên trong, nhất thời người người đổi sắc mặt, Việt Thanh quát lên: "Vị này Hồng Bào Công Tử, là sư phụ của ta bọn họ cái kia đồng lứa nhân vật, mặc dù coi như trẻ tuổi, từ lâu là mấy trăm tuổi quái vật, hắn được xưng giết người chỉ dùng một kiếm, nhưng sư phụ của ta đã nói, không phải là bởi vì hắn kiếm đạo cao minh, mà là hắn quá mức nham hiểm, mỗi lần làm đủ bố trí. . ."

"Phương đạo hữu vọt thẳng đến bên cạnh hắn, thực sự. . ."

". . ."

". . ."

Lời còn chưa dứt thì tửu lâu âm âm sụp đổ.

Vọt vào cái kia trong tửu lâu Phương Quý, ở Chu công tử trong mắt đã

thành một kẻ đã chết.

Bởi vì hắn rất vững tin, Phương Quý không thể ở trong thời gian ngắn bên trong, làm ra ứng đối với mình cái này tất cả bố trí biến hóa. . .

Nhân lực có lúc cùng, Kim Đan cũng có Kim Đan cực hạn!

Hắn làm ra những thứ này bố trí, vốn là liền đóng kín một cái Kim Đan có thể làm được tất cả phản ứng.

Bất quá hắn không nghĩ tới chính là, Phương Quý không có phản ứng.

Hắn tùy ý những kia con rối bắt được trên người hắn, sau đó quanh thân pháp lực cuồng quyền, đem cái kia cả toà tửu lâu hướng về chính mình tuôn ra mà đến phù văn lực lượng đều cho mạnh mẽ định trụ, sau đó hắn cứng chống tửu lâu này phù văn lực lượng, lại vừa cứng kéo những con rối này về phía trước đến vọt tới, tốc độ lại không bị quá to lớn ảnh hưởng, có thể nhìn thấy, những kia con rối cánh tay, đều bị hắn kéo thay đổi hình.

Lại sau đó, đón cái kia một con lên đến hắn mi tâm đến kim tâm, Phương Quý cắn răng một cái, liền một đầu đội lên đi lên.

"Chi!"

con kia kim tâm bị Phương Quý đầu sắt va một tiếng hét thảm, lộn một vòng đi ra ngoài, đụng vào trên vách tường thì đã tan xương nát thịt.

Không phải là bởi vì đụng vào trên vách tường mới tan xương nát thịt, mà là bị Phương Quý một đầu đỉnh tan xương nát thịt.

"Người. . ."

Cái này đột ngột biến hóa, làm cho vị này Chu công tử sắc mặt đều thay đổi.

Hắn ở làm những thứ này bố trí trước, thiết tưởng vô số lần Phương Quý có thể phản ứng.

Hắn thậm chí đem Thái Bạch tông chủ Quy Nguyên Bất Diệt Thức cùng Mạc Cửu Ca Thái Bạch Cửu Kiếm đều tính toán ở bên trong, vì lẽ đó không có làm ra ảo thuật một loại bố trí, hơn nữa dù là hắn tự nghĩ ở kiếm

đạo bên trên, rơi xuống mấy trăm năm công phu, cũng không cùng Phương Quý khiêu chiến kiếm đạo.

Nhưng hãn duy độc không nghĩ tới, Phương Quý như thế cứng!

Cứng đến!

Bá. . .

Cái này một chốc, tâm thần của hãn đều chịu đến ảnh hưởng, nhưng này một đạo uẩn nhường tới cực điểm kiếm quang, vẫn là cắn răng chém rơi đi xuống.

Phương Quý đón cái này ánh kiếm, vẫn là như vậy cứng!

Hãn trực tiếp một cái mò về kiếm quang bên trong đến , dù là cái kia một luồng ánh kiếm mông mông lung lung, bên trong không biết có bao nhiêu phù văn đạo uẩn, nhưng cũng đều không có ngăn cản hãn cái này một cái tay, hãn chỉ là một cái vô tới, sau đó cọt kẹt một tiếng đem thanh kiếm kia cho bẻ gãy, lại sau một khắc, hãn nắm nửa đoạn kiếm quang, thuận thế về phía trước quét qua, xuyên qua cái này Chu công tử lòng ngực, đẩy hãn về phía sau phóng đi.

Bọn họ hai người, cùng với chu vi những kia con rối thân thể, đồng thời bị Phương Quý mang theo lao ra tửu lâu.

Sau đó nói vẫn bị kiếm phá, sức mạnh khổng lồ đem tửu lâu này hóa thành gói vụn.

Chu công tử bị đặt ở phế tích phía dưới, ngực xuyên qua, tuy rằng sẽ không chết, nhưng trong thời gian ngắn cũng không thể động đậy.

"Cái này cái gì tình huống?"

Nhìn tửu lâu sụp xuống một màn, bất kể là pháp thuyền bên trên, vẫn là trong thành, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Giết người chỉ cần một kiếm Chu công tử, làm sao vừa đối mặt liền bị đánh đổ?

Bọn họ là làm sao đánh?

Còn không chờ bọn họ phản ứng lại, cái kia phé tích bên trên, Phương Quý bỗng nhiên phóng lên trời, đánh bay vô số ngói vụn gỗ vụn, sau đó cười ha ha, toàn thân không có thương, vài bước ngang qua hư không, hướng về thành trì trong, tay cầm lang nha bổng thanh niên khỏe mạnh Hùng Man vọt tới.

"Ta đã sớm biết cái kia chỉ bằng tính toán người công tử phóng đặng không được. . ."

Hùng Man ở Phương Quý lao ra pháp thuyền sau khi, cũng đã đứng lên, lang nha bổng hai tay nắm ở trên tay, bây giờ nhìn thấy Phương Quý hướng về chính mình vọt tới, trên mặt hắn tựa hồ cũng không lộ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chỉ là mạnh mẽ một bước bước lên, trong miệng quát khế, cả người nửa người trên lại vội vã biến hóa lên, hai vai kéo ra, cơ thịt nhô lên, kiếm phá xiêm y, lộ ra một thân lông đen.

Hắn lại ở cái này một chốc, liền trở thành nửa người nửa gấu, sau đó vung múa lên lang nha bổng, tầng tầng về phía trước đập tới, trong miệng hét lớn: "Ta cùng hắn không giống, chỉ tu đến một thân khí lực, người cái này Thái Bạch tông đệ tử có cái gì cân lượng, liền tới để ta xem một chút. . ."

"Hô "

Cái này một bổng gọi ra vô tận cuồng phong, trong nháy mắt quét ra xa mấy chục trượng, thổi đến một cây đại thụ hầu như muốn từ giữa gãy lại.

Ở Phương Quý vọt tới hắn trước người đến một khắc, vừa lúc gặp phải lang nha bổng lực lượng mạnh nhất lúc.

Xa xa pháp thuyền bên trên, chúng tu thấy được tình cảnh này, đã kinh sợ đến mức biểu hiện đều đã căng thẳng: "Bán yêu Hùng Man, vốn là Nam Cương nào đó đại yêu con, là do ở Nam Cương mấy lần bị ức hiếp, lưu lạc Bắc Vực, xưa nay không tu pháp thuật thần thông, chỉ nuôi một thân huyết khí, có người nói tu vị bất quá là Kim Đan trung giai, nhưng một thân lực lượng dùng đến ra, lại liền Kim Đan cao giai tu sĩ đều căn bản không tiếp nổi hắn cái này một bổng. . ."

Nói còn chưa rơi xuống thì Phương Quý đã đâm đến.

Không sai, chính là đâm đến.

Hắn từ từ lâu xông hướng tường thành phương hướng, xem đều không có xem cái kia gấu là đang làm gì, liền như thế đâm đến.

Sau đó liền thấy được một tiếng vang âm âm, tường thành đều sụp, xuất hiện khoảng chừng mười mấy trượng chỗ trống.

Vô tận đá vụn vùi lấp phía dưới, Hùng Man cả người bộ xương vỡ vụn hơn nửa, bị chính mình cái kia nặng ba ngàn cân lang nha bổng đặt ở phía dưới.

Hắn cũng muốn bò lên, nhưng này lang nha bổng thực sự quá nặng, trọng thương thân thể, nhắc bắt động nó.

"Không có chuyện gì đừng nói nhân gia không được, ta xem ngươi cũng không quá cứng. . ."

Phương Quý hừ hừ hai tiếng, từ phé tích trong ngẩng đầu, nhìn về phía xa xa ngõ phố bên cạnh một người.

Người kia sinh đến thấp bé, trong tay còn bung bát mì hoành thánh, một mặt đại ra, chính là trước thét lệnh Phương Quý lăn ra đây, bình sinh hoan hỷ nhất tim người nhắm rượu Yêu Đồng Chu Toàn, hắn vốn là chính là này thành trì bên trong chúng tu người tâm phúc, cũng là bọn họ ỷ trọng lớn nhất, có thể vào lúc này, hắn chỉ cảm thấy chính mình vừa nãy cái kia một cỗ họng dư âm còn chưa hạ xuống đây, lợi hại nhất hai người đồng bạn cũng đã ngã xuống đất. . .

Điều này làm cho phía sau hắn lời nói bỗng nhiên không nói ra được, chỉ là ngây ngốc ngồi ở nơi đó.

Lúc này, hắn nhìn thấy Phương Quý đã dù bận vẫn ung dung hướng về chính mình đi tới, vừa đi vừa đánh bụi bậm trên người.

Sau đó trên mặt hắn cái kia làm người lạnh lẽo tâm gan trâu tức kịch đột nhiên biến mất sạch sành sanh, trở nên phi thường thành thật, yên lặng đứng lên đến, giơ tay lau miệng, đem bát mì hoành thánh đặt ở sạp hàng trên, còn thuận lợi bỏ một khối linh thạch cho vị kia thoạt nhìn đã dọa sợ chủ quán, khách khí cười nói: "Mì hoành thánh rất tốt, chính là mỡ lợn thả hơi nhiều, tanh đến hoảng. . ."

Dứt lời, hắn chậm rãi quay người sang đi, như không có chuyện gì xảy ra

hướng về ngoài thành đi.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào trên người hắn.

Yêu Đồng Chu Toàn giống như không biết, đi không nhanh không chậm, như là một cái đi dạo đường lớn.

"Ngọt cái kia chú lùn, vừa nãy để ta lăn ra đây chính là ngươi chứ?"

Sau lưng bỗng nhiên truyền đến Phương Quý lạnh lùng tiếng quát.

Yêu Đồng Chu Toàn thân hình hơi dừng lại, bỗng nhiên nhanh chân liền chạy. . .

Chương 573 : Quét Ngang Bắc Vực Phương Vô Địch

Trận chiến đó, quá thảm.

Sau lần đó qua chừng mấy ngày, pháp thuyền bên trên Tức đại công tử mấy người, đều không quên được Phương Quý hành hung Yêu Đồng Chu Toàn một màn.

Chuyện này quả là chính là vô cùng thê thảm.

Phương Quý từ trong thành, một đường đuổi tới bên ngoài trăm dặm, lúc này mới đem Yêu Đồng Chu Toàn đuổi tới, sau đó đổi mặt Yêu Đồng Chu Toàn tam đại pháp bảo, một cái tát đem hắn quất bay, lại lại đuổi hơn hai mươi dặm, lại đuổi tới, sau đó đổi mặt Yêu Đồng Chu Toàn khổ tu trăm năm, dùng tới đối phó cường địch ép đáy hòm thần thông, lại một cái bạt tai quất bay, sau đó lại đuổi ba mươi dặm, đuổi tới, đổi mặt quý trên mặt đất khổ sở cầu xin, thậm chí đã bắt đầu dập đầu lạy Yêu Đồng, hắn không nói hai lời lại là một cái bạt tai cho hắn quất bay. . .

Cuối cùng cái kia Yêu Đồng đã lặn đi rồi, kết quả Phương Quý nghe nói hắn yêu thích nắm tim người nhắm rượu chuyện, liền lại đuổi theo.

. . .

. . .

Cái kia một ngày, Yêu Đồng Chu Toàn hướng về trên trời bay ít nhất bảy, tám hồi, cao nhất thời điểm tám mươi ba trượng, lùn nhất hai mươi một trượng!

Cái này liền phảng phất là cho quảng cho người khác xem một cái tín hiệu!

Ở nói cho người khác biết, chạy đến Thái Bạch tông Phương Quý lão gia trong tay đến cướp tên tuổi, chính là kết cục này!

Mà trải qua đến chiến dịch này, cái này pháp thuyền trên cùng Phương Quý đồng hành Tức đại công tử đoàn người, cũng hoàn toàn chịu phục.

Mỗi khi hồi tưởng lại đương thời Phương Quý như mãnh hổ hạ sơn giống như đánh đổ hai cái Kim Đan trung giai cao thủ, sau đó lại điên cuồng đuổi theo Yêu Đồng Chu Toàn, còn thuận thế đem cái khác lòng mang ý đồ xấu người doạ chạy tình cảnh đó, bọn họ liền không nhịn được tâm sinh kính sợ, bởi vì dù là nhìn thấy Phương Quý đánh đổ những người kia, cũng nhìn rõ ràng Phương Quý đương thời cùng những người kia giao thủ đáng đấp, bọn họ vẫn cứ không biết Phương Quý thực lực mạnh bao nhiêu!

Thoạt nhìn hẳn chỉ là Kim Đan sơ giai, hẳn là vẫn không có đột phá Kim Đan trung cảnh, mà đan phẩm cũng là địa bảo thành đan. . .

Nhưng là Kim Đan sơ giai, địa bảo thành đan, tại sao có thể có mạnh mẽ như vậy thực lực?

Coi như là Thái Bạch tông đôi kia truyền kỳ sư huynh đệ, đều dạy cho hẳn không ít bí pháp thần thông, cũng không nên có bực này bản lĩnh a. . .

Đương nhiên, chỉ có Phương Quý tự mình biết, kỳ thực tông chủ cùng sư phụ, vẫn đúng là không dạy cho mình cái gì. . .

Không phải bọn họ không dạy, là Phương Quý Phương lão gia không tiếc đến học!

Ta còn cần đi học bọn họ thần thông sao?

Hoàn toàn không cần, sau đó thấy họ hai người ngược lại không chừng có thể chỉ điểm một chút bọn họ!

Có Thanh Mộc Tiên Linh, âm dương cây đèn, Ma sơn quái nhãn ba cái dị bảo, cùng nhau giúp đỡ chính mình tu luyện, Phương Quý trực giác chính mình thật giống mở ra một phiến mới cửa lớn, hẳn hầu như có thể vô cùng vô tận đi lĩnh ngộ thần thông bên trong diệu pháp, sau đó mượn cái kia vô tận pháp lực tu luyện, đồng thời còn có thể dùng chính mình cuộn cuộn đạo uẩn, đem cái kia Ma sơn dị bảo tiềm lực, từng giọt nhỏ, tất cả tìm hiểu ra đến!

Hắn có thể cảm giác được, chính mình tu vị chính ở tăng lên điên cuồng.

Hắn thậm chí đã không biết bây giờ chính mình tăng lên bao nhiêu, còn có thể tăng lên bao nhiêu!

Ở tình huống như vậy, hắn thành đan tam đại căn cơ, Ma sơn dị bảo các loại thần diệu lĩnh ngộ, đang nhanh chóng tăng lên, hắn thậm chí có thể cảm nhận được cái này Ma sơn dị bảo chính càng ngày càng đắc thủ ứng tay, một số thời khắc, thậm chí đều không cần cố ý thôi thúc, liền có thể triển khai bên trong thần thông diệu pháp, mà cái này, kỳ thực cũng đại diện cho hắn đã bắt đầu đem cái này Ma sơn dị bảo, chân chính luyện thành chính mình một phần.

Mà chữ Thần pháp, hoặc nói Quy Nguyên Bất Diệt Thức tu hành, cũng tại lúc này trở nên dễ như trở bàn tay, Phương Quý có thể cảm giác được chính mình thần thức chính đang tại càng ngày càng lớn mạnh, ngoại trừ chống đỡ ảo thuật ở ngoài, hắn tạm thời còn không biết Quy Nguyên Bất Diệt Thức cách dùng khác, thế nhưng là có thể cảm nhận được, cái này Quy Nguyên Bất Diệt Thức nhất định có chính mình bây giờ còn chưa phát hiện thần diệu, nhất định có tác dụng lớn.

Khó nhất tu luyện, kỳ thực là Cửu Linh chính điện.

Cái này Cửu Linh chính điện, vốn là Đông Thổ Tàn gia công pháp, chính là Tàn gia lợi hại nhất thiên tài, muốn đem cái này một quyền tu luyện tới cực điểm, e sợ cũng đến trăm năm, nhưng hôm nay, Phương Quý lại cảm giác mình đối với cái này Cửu Linh chính điện lĩnh ngộ, chính đang nhanh chóng tăng lên. . .

Tu vị tăng trưởng càng nhanh, Phương Quý liền càng hồ đồ.

Hắn thậm chí có một loại không biết mình bây giờ là cảnh giới gì, lại có thực lực cỡ nào cảm giác. . .

Cũng nguyên nhân chính là này, dù là hắn bực này bình thường có thể không cùng người đánh nhau, liền không cùng người đánh nhau tính tình, đều không kiềm chế nổi.

"Ta muốn chiến!"

Phương Quý ban đêm, ngược nhìn tinh không. . . Hắn ngày đó lao ra thuyên khoang lúc xô ra đến một cái động. . . Đây mặt nhiệt huyết.

Suy nghĩ một chút, lại cảm thấy ba chữ này quá lập dị, liền lại sửa lại câu nói của miệng.

"Ta muốn đánh nhau!"

Chỉ có liên tục đánh nhau, mới có thể làm cho hắn thoáng phát tiết một thoáng cái kia vô tận tăng trưởng pháp lực mang đến không khỏe.

Cũng chỉ có tìm người đánh nhau, mới có thể làm cho hắn rõ ràng chính mình thực lực hôm nay cảnh giới!

Liền, dọc theo con đường này Bắc Vực các tu sĩ, liền qua đủ ản.

...

...

Từ Viễn Châu xuất phát lúc, liền có rất nhiều tu sĩ đi theo pháp thuyền chu vi, bọn họ vốn là theo xem trò vui, muốn nhìn có bao nhiêu người lại đây tranh cái này tên, vì lẽ đó trong lòng bọn họ bên trong, cảm thấy số xui hắn là cái này pháp thuyền trên người, nhưng bọn họ lại vạn vạn không nghĩ tới, sự tình phát triển, cùng bọn họ tưởng tượng không giống nhau, số xui, lại thành những thứ này chạy tới đoạt danh người. . .

Từ khi đánh công tử nhà họ Chu cùng Yêu Đồng Chu Toàn mấy người sau khi, cái này Thái Bạch tông đệ tử liền điên rồi.

Dọc theo con đường này, hắn gặp người liền đánh.

Nhảy ra chặn đường muốn đoạt tên, hắn lập tức lao ra đánh cho một trận.

Đối với chính hắn nắm giữ Bắc Vực mười hai Tiểu thánh xếp hạng việc biểu thị bất mãn, hắn lập tức lao ra đánh cho một trận.

Đối với hắn đánh người này sự kiện biểu thị bất mãn, hắn cũng lao ra đem người đánh cho một trận.

...

...

Hắn đánh người trong có quy ẩn hồi lâu tiên môn danh túc, cũng có khí phách hiên ngang tiểu bối thiên kiêu, có tiếng chấn động một phương tông phái chi chủ, cũng có dã tâm không giảm tà đạo yêu nhân, có Kim Đan cao giai lão tu, cũng có khổ luyện nào đó đạo thần thông ẩn sĩ, có đức cao vọng dày tiền bối, cũng có ghé con mới sinh thiếu niên, đến cuối cùng thì một cái nào đó cướp ăn mày bên trong tiền đồng ngoan đồng, cũng bị hắn đá một cước.

"Kẻ này xong. . ."

Không biết có bao nhiêu người, lúc đầu nhìn thấy Phương Quý cái này hung hăng ngang ngược đáng đáp, sau lưng ám ra kết luận.

"Ai có thể nghĩ tới, vị này Thái Bạch tông đệ tử, lại thật sự muốn một đường đánh tới?"

"Ha ha, hắn không làm được!"

"Bất kể là ai, căn cơ đục đến mức nào dày, thần thông còn nhiều tinh diệu, cũng không có thể liên tục cùng nhiều người như vậy đấu pháp!"

"Dù sao, người tu hành, vẫn cứ là tìm hiểu đại đạo, củng cố đạo cơ, mà không phải thật sự dùng để cùng người đấu pháp, người coi như lại mạnh, cùng người giao thủ lúc, tổng sẽ được chút ám thương, cũng hầu như sẽ tiêu hao một ít pháp lực, lúc đầu khả năng không quan sát, nhưng dần dần, thì sẽ hiển lộ ra, vì lẽ đó dù là cùng so với mình yêu người giao thủ, cũng sẽ lập tức an dưỡng một quãng thời gian, dưỡng cho tốt ám thương, hồi phục tinh khí, nhưng là cái này Thái Bạch tông đệ tử làm thế nào? Hắn lại mỗi một chiến đều chính mình lên, mỗi một cái cường địch đều chính mình đánh. . ."

"Điên cuồng như thế, hắn còn có thể chống đỡ bao lâu?"

"Ta đoán hắn ba ngày, liền không chịu được nữa. . ."

". . ."

"Ta đoán hắn bảy ngày, liền không chịu được nữa. . ."

". . ."

"Ta đoán hẳn không tới nửa tháng, tất nhiên không chịu được nữa. . ."

". . ."

"Mịa nó, hẳn thật như vậy mãnh?"

". . ."

". . ."

Kỳ thực vừa bắt đầu ôm tương tự ý nghĩ người cũng không ít, liền ngay cả Túc đại công tử mấy người, cũng đều tới khuyên nói, cảm thấy Phương Quý không thể mỗi ngày đều như vậy, không thể bất luận gặp cái gì đối thủ, cũng mặc kệ đối thủ có bao nhiêu, đều mặc kệ không để ý chính mình lên, bọn họ đều biểu thị, chính mình cũng có thể chia sẻ một ít áp lực, ít nhất có thể để cho Phương Quý thật tốt an dưỡng một quãng thời gian, lại nghênh cường địch. . .

Đề nghị của đối mặt với bọn họ, Phương Quý suýt chút nữa liền cuống lên mắt!

"Không được, ai cũng không thể theo ta cướp. . ."

". . ."

Nhìn mọi người một mặt kinh ngạc đáng vẻ, Phương Quý mới phản ứng được chính mình thất thố, thật không tiện nở nụ cười.

Thở dài nói: "Ta là lo lắng các người bị thương nha. . ."

Cũng không ai biết hẳn một câu nói này, cho Túc đại công tử mấy người mang đến bao lớn trong lòng xung kích!

Nói chung, buổi tối hôm đó Mạnh Đà Tử liền dựa vào rượu sức lực xin thề: "Người bạn này, ta giao định!"

Hải Sơn Nhân gật đầu: "Thiện!"

. . .

...

Lúc này Phương Quý, ban ngày dựa vào cùng người đại chiến, tiêu mất chính mình tu vị tăng nhanh như gió mang đèn cảm giác khó chịu, cũng dựa vào những thứ này đại chiến phát hiện mình tu vị không đủ, một số thời khắc, hẳn thậm chí cố ý áp chế tu vị, dùng tốt đến mài giũa chính mình mới vừa lĩnh ngộ thần thông pháp môn, chờ đến buổi tối, liền trốn vào chính mình khoang thuyền trong, tiếp tục lòng tham không đáy tiến hành chính mình tu hành.

Như vậy một đường quét ngang, hẳn tu vị tăng lên càng khủng bố.

Mà thanh danh của hẳn, thì lại tăng lên so với hẳn tu vị còn khủng bố hơn. .

Dọc theo con đường này, đến đây chặn đường đoạt danh người, thực tại không ít, mà Phương Quý đánh người thì lại càng nhiều.

Mất thấy càng ngày càng nhiều, tu vị hoặc sâu càng thiển, thần thông hoặc quý dị hoặc ác độc đối thủ dần dần thua ở dưới tay hẳn, đúng là liên những thứ này quan chiến chúng tu cũng cảm thấy càng ngày càng thói quen, dần dần tâm sinh kính sợ, chột bắt đầu có vô địch tên truyền lên!

Trước đây, chúng tu nhắc lên Phương Quý, đều thói quen tại xưng hẳn là vị kia Thái Bạch tông đệ tử.

Dù sao, Thái Bạch tông hai người kia quá có tiếng.

Nhưng hôm nay, dần dần, càng ngày càng nhiều người nhớ kỹ tên Phương Quý.

Dù là vẫn sẽ có rất nhiều người, cảm thấy Phương Quý bây giờ có thể có ác liệt như vậy biểu hiện, là bởi vì hai người kia dạy hẳn tuyệt học.

Thế nhưng, Phương vô địch, chính là Phương vô địch!

Bất quá, trong hồ cá liêu mạng đi bắt, sớm muộn là sẽ trao quang.

Theo Phương Quý đoàn người dần dần đến gần rồi Đông Hải, đến đây chặn đường đoạt danh người liên cũng càng ngày càng ít, ngược lại không phải chúng tu đoạt danh tâm phai nhạt, mà là Phương Quý thanh uy ngày càng

hung thịnh, dám đến chịu đòn ít người, từ vừa mới bắt đầu mỗi ngày đều có thể tìm người đánh, mỗi ba ngày ít nhất có thể đánh một trận lợi hại, đến sau đó, lại là một ngày hai ngày không, thậm chí ba ngày bốn ngày mà không được cơ hội động thủ.

Không dễ dàng đến cái này hai mươi bảy hai mươi tám trên trời, bên cạnh lỗ tai nghe bên ngoài động tĩnh Phương Quý, vừa nghe lại có người ngăn cản pháp thuyền, lập tức vui mừng khôn xiết, quát to một tiếng: "Ai cũng không muốn theo ta cướp!" Sau đó liền hưng phấn bay vọt ra ngoài.

Nhưng cái này vừa nhìn, lại không khỏi sửng sốt một chút.

Lần này đến, là cái thiếu niên người, sau lưng theo một đám nâng các loại hộp người.

Không chỉ có như vậy, người thiếu niên kia vừa thấy được hắn, liền lập tức khóc lóc nhào vào trong lồng ngực của hắn đến rồi: "Phương sư thúc. . ."

"Người làm sao đến rồi?"

Phương Quý nhìn trước mắt cái này một cái nước mũi một cái lệ Đan Hỏa tông Thanh Phong Tiểu Sư Điệp, đây mặt quái lạ.

"Ta không có cách nào không đến a. . ."

Thanh Phong khóc uồn uồn lượn lượn: "Sư tôn ta chính hắn không có gì bản lĩnh, cũng dạy không được ta cái gì, kết quả còn mỗi ngày tự thao nói cái gì chính mình đường đường đời trước bảy Tiểu thánh đứng đầu, bây giờ dạy dỗ đến đệ tử lại liền cái này một đời mười hai Tiểu thánh đều không chen vào được, thực sự là cảm thấy có chút mất mặt, cái này hết cách rồi, không liền để ta tìm đến người tới rồi, sư thúc người bút lớn vung lên một cái, cho ta một chỗ ngồi đi. . ."

Vừa khóc vừa chỉ vào mặt sau, nói: "Nao, người xem, những thứ này đều là hiếu kính người. . ."

Phương Quý nghe đều bối rối: "Không đến đánh nhau, sửa tặg lễ?"

Chương 574 : Nguyên Tắc Vấn Đề

"Cái gì oai phong tà khí a đây là?"

Phương Quý bị chính mình vị này Thanh Phong sư diệt khiến cho bối rối nửa ngày, mới đem hấn tóm tiến vào pháp thuyền bên trong, bãi đủ trường bối cái giá, đồ ập xuống mắng lên: "Ta đều bận rộn thành dạng gì, người đến thêm cái gì loạn? Cái này Tiểu thánh tên cũng có đi cửa sau?"

"Ta cũng không có cách nào a. . ."

Thanh Phong có vẻ hơi ủy khuất: "Muốn có thể đánh được người ta còn dùng tặng lễ sao?"

Phương Quý bị hấn cái này nguy biện nói giận dữ, vỗ đùi: "Đều nói đánh không lại, vậy người còn ghi nhớ cái này Tiểu thánh vị trí?"

Thanh Phong nói: "Sư phụ của ta ai cũng đánh không lại, còn không là lão thất thánh đứng đầu?"

"Ân. . ."

Phương Quý nghẹn ở lại, càng nhất thời không có gì để nói.

Thanh Phong đắc ý lên, cười hì hì tiến tới gần, nói: "Phương sư thúc a, hiện tại người nhưng là rất uy phong, ta dọc theo con đường này lại đây, không biết bao nhiêu người đều nói người thần uy cái thế, Kim Đan vô địch đây, cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, ai là ai không phải, vậy còn không là người bút lớn vung lên một cái, nói coi như? Ta tốt xấu là người sư diệt, đều là người trong nhà, người cho ai mà không cho đây?"

Nói hướng về bên ngoài khoang thuyền liếc nhìn một chút, nhỏ giọng nói: "Ta mang cho người có thể đều là thứ tốt. . ."

"Vật gì a?"

Phuong Quý theo bản năng bị hấn câu ánh mắt có chút phiêu, bất quá lập tức lại phản ứng lại: "Đồ vật quy đồ vật, hai chuyện khác nhau a!"

Thanh Phong nhất thời ngẩn ngơ, khó chịu gãi gãi đầu.

Phuong Quý nhìn ở đồ vật trên mặt, khẩu khí cũng ôn hòa đi xuống, hiền lành nói: "Thanh Phong sư điệt a, người nghe ta nói, người sư thúc ta tuy rằng bản lĩnh xác thực lớn, nhưng việc này ta cũng hết cách rồi, người nếu là muốn đi Long cung ăn bữa cơm, cái kia không liên quan, ta dẫn người đi, nghe nói bọn họ hải sản tươi rất tốt, uống rượu thời điểm còn có đáng đáp tuyệt mỹ giao nữ tiếp khách. . . Thế nhưng cái này Tiểu thánh tên cũng không phải ta quyết định nha, cái này mười hai cái danh ngạch, một cái củ cải một cái hồ, đó là đã sớm cũng đã bị người cho chiếm rơi xuống. . ."

Nói nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, nói: "Nhân sinh lớn nhất đạo lý, chính là làm việc, ăn cơm!"

"Vĩnh Châu trừ ma người đương thời nhà ra lực, đến nên lúc ăn cơm, người đem người đá ra đi, có thể như nói sao?"

". . ."

". . ."

Lúc này Phuong Quý, nói cũng thật là lời nói tự đáy lòng.

Vừa bắt đầu hấn không đem cái này Long tộc mời coi là chuyện to tát, cảm thấy bên trong khả năng có trò lừa, nhưng nếu nhiều người như vậy đoạt, cãi, vậy khẳng định chính là chuyện tốt, nếu là chuyện tốt, đương nhiên phải trước tiên phân cho những kia ở Vĩnh Châu trừ ma đương thời công phu lập công người.

Đối với cái này mười hai Tiểu thánh bên trong, hấn cũng không phải tất cả mọi người đều yêu thích, cái kia gọi Hứa Lưu Hoan, liền rất chán ghét.

Có thể coi là chán ghét, hấn cũng không có lập tức chèo rơi tên Hứa Lưu Hoan, liền là bởi vì nguyên nhân này.

Bất luận hấn có hay không chán ghét, Vĩnh Châu ma trừ lúc đều là lập công.

Làm rồi việc, phải ăn cơm!

Thiên kinh địa nghĩa!

Đúng là Thanh Phong đồng nhi, thấy Phương Quý nói chăm chú, cũng không khỏi nháy mắt một cái, một lát sau mới nhỏ giọng nói: "Su thúc a, kỳ thực nói như vậy lên, chúng ta Đan Hỏa tông cũng là từng góp sức a, sự tỷ của ta điều thật lớn một nhóm tài nguyên nhập Vĩnh Châu đây. . ."

"Cũng thật là. . ."

Phương Quý vừa nghe cũng sửng sốt, lần này Vĩnh Châu trừ ma, Đan Hỏa tông kỳ thực xác thực kính dâng không ít.

Không nói những khác, lúc trước tiểu Lý làm vì Vĩnh Châu bách tính chữa trị ôn dịch, cần thiết mười vạn dược dịch, chính là Đan Hỏa tông cung cấp.

Kỳ thực thật ần đối với Vĩnh Châu kính dâng mà nói, đúng là Đan Hỏa tông cái này mười vạn dược dịch phân lượng càng nặng chút, dù sao tu hành bên trong người lại làm sao trăm yêu trừ ma, chính mình một người lập xuống công lao sợ cũng không sánh được mười vạn dược dịch cứu vớt vạn ngàn lê dân trọng yếu. . .

Bất quá hẳn rất nhanh liền lại phản ứng lại, nói: "Trốn mặt sau trả thù lao cùng phía trước liều mạng có thể như thế sao?"

Nói uy hiếp Thanh Phong đồng nhi: "Đừng cho ta thêm phiền a, không phải vậy ta đem người trực xuất Đan Hỏa tông!"

Thanh Phong đồng nhi nhất thời không dám già mồm, vội vàng lấy lòng nói: "Su thúc a, người nói có đạo lý, hiện tại ta cũng không cướp người ta, bất quá vạn nhất có chỗ trống, người có thể đến nghĩ ta điem chứ? Người mặt mũi lớn như vậy, quay đầu lại cùng long vương thương lượng một thoáng, chúng ta đem mười hai Tiểu thánh đổi thành mười ba Tiểu thánh, cái kia không phải thêm ra đến một cái à? Ta cũng không tham lam, làm cái nhỏ nhất là được. . ."

"Cái này còn có thể thương lượng?"

Phương Quý nghe xong, nhất thời cảm thấy có chút bất đắc dĩ, bất quá lời chưa kịp ra khỏi miệng, bỗng nhiên trong lòng khẽ nhúc nhích.

Tim long vương thương lượng là không quá đáng tin, nhưng không chừng vẫn đúng là sẽ dễ trông. . .

Bây giờ bọn họ cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, người động lòng người, vót đến nhọn cả đầu nghĩ đoạt một cái danh ngạch, vì thế đã không biết có bao nhiêu người đã trúng Phương Quý đánh, nhưng người này động lòng người, lại không có nghĩa là thật sự liên đều đồng ý đem cái này Tiểu thánh tên đội ở trên đầu.

Mười hai Tiểu thánh có mười hai người, nhưng bây giờ viết ở Phương Quý trong tay cái này danh phổ trên, cũng chỉ có chín cái.

Một tháng gần đây bên trong, Phương Quý ngoại trừ đánh đuổi những kia tranh danh người, kỳ thực cũng đang đợi còn lại bốn người đến cùng mình hội hợp, nhưng không nghĩ tới, một tháng mất thấy liền muốn đến cùng, cũng chỉ có một người chạy tới, nói đồng ý dự tiệc, nhưng cũng cũng không tính cùng bọn họ đồng hành, mà là lập tức rời đi, hẳn cùng Cẩm Giang Tán Nhân như thế, dự định chính mình lấy đường khác chạy tới Long cung, để tránh khỏi phiền phức.

Cho tới mặt khác ba người, thậm chí ngay cả cái mặt cũng không lộ.

Kỳ thực Tức đại công tử bọn người rõ ràng, những thứ này trong lòng người cũng có lẽ có lo lắng, dù sao bọn họ cái này đoàn người tên tuổi quá vang dội, hành tung cũng quá dễ dàng bị người thăm dò rõ ràng, vì lẽ đó chặn đường đoạt danh người, cũng đều sẽ trực tiếp chạy bọn họ những thứ này người đến.

Phương Quý dọc theo con đường này đánh giá, không đều là bởi vậy?

Những người khác có lẽ chỉ là không muốn cùng bọn họ đồng hành, gánh chịu áp lực này mà thôi. . .

Nói đến đúng là có thể lý giải, nhưng cái này diễn xuất lại làm cho Phương Quý đau đầu.

Bây giờ khoảng cách bờ biển cũng bất quá hai, ba ngày lộ trình, nếu như những thứ này người cũng không tới, này Phương Quý vẫn đúng là liền khổ não.

Trước là nhiều người như vậy tranh danh, ai cũng không thể cho vấn đề.

Có thể như quả những thứ này người cũng không tới, này Phương Quý liền muốn đổi mặt mười hai Tiểu thánh nhân số không đủ vấn đề.

Đến lúc đó, những thứ này chỗ trống vị trí nhàn rồi cũng là nhàn rồi, chẳng bằng. . .

Phương Quý bỗng nhiên nghĩ đến một điểm, con mắt hơi toả sáng.

Có thể thao tác không gian vẫn là rất lớn mà. . .

. . .

. . .

Trong lòng đúng là rất mau đánh định chủ ý, dù như thế nào, chính mình đợi thêm mấy người này hai, ba ngày, đợi đến muốn ra biển thì nếu như bọn họ vẫn là không cho mình cái hồi âm, vậy cũng chớ tự trách mình không khách khí, người không nể mặt ta, vậy ta nể mặt người làm gì?

Đưa bù người nhưng là nhiều tàn nhẫn. . .

Tính toán đã định, Phương Quý liền không chút khách khí nhận lấy Thanh Phong đồng nhi mang đến hậu lễ.

Nếu có thì giờ rảnh thiếu, liền cho hắn bù đắp, nếu là không có chỗ trống, ngược lại chính mình ở Đan Hỏa tông cũng có chỗ, không có áp lực gì.

Pháp thuyền lại lần nữa khởi hành, kính hướng về đối biển bước đi.

Tới Bắc Hải góc tây nam thành Lâm Hải sau khi, bọn họ liền sẽ trực tiếp vào biển, đi Long cung, đến lúc đó, cái này một phen tranh danh cuộc chiến cũng là xong, mà Tức đại công tử đoàn người, vào lúc này cũng đều thoáng có vẻ căng thẳng chút, một tháng qua, có thể nói là từng bước sát cơ, áp lực vô số, toàn bằng Phương Quý một đôi năm đấm, mạnh mẽ đánh ra một con đường máu đến.

Nhưng nếu không có Phương Quý chính mình một người độc chọn cái này đòn đông, bọn họ cái này một đường xung phong, cũng không biết còn có thể có mấy người mạng sống.

Bây giờ đến cuối cùng mấy ngày nay, tự nhiên áp lực càng to lớn hơn.

Chỉ bất quá, bọn họ cũng không nghĩ tới chính là, tựa hồ Phương Quý cái này một đường lại đây, đánh ra đến danh tiếng thực sự là quá vang dội, thật sự chấn nhiếp những kia có đoạt danh chi tâm người, hay hoặc là Đan Hỏa tông Thanh Phong đồng nhi diễn xuất, mở ra chúng tu một cái khác dòng suy nghĩ, cuối cùng này mấy ngày bên trong, lại vẫn không có chặn đường đoạt danh người lại xuất hiện, trái lại nhiều hơn rất nhiều chặn đường đến tặng lễ người. . .

Những thứ này người hoặc là chỉ là cho rằng cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên thật sự không thể lại có thêm biến hóa, liền sớm lại đây kết giao, lưu lại một đường thiện duyên, cũng có chính là thấy Phương Quý thật sự nắm giữ ở phần này danh phò, nghĩ tới xem một chút có cơ hội hay không thay đổi một cái hấn tâm ý, càng có chút người là cảm thấy cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh, nói không chắc đại diện cho một số thượng tầng ý chí, đến thám thính tin tức. . .

Liền, chỉ là hai, ba ngày con đường, cũng đi rồi bốn, năm ngày, hết cách rồi, trước đến bãi phỏng quá nhiều người.

Có bị xuống hậu lễ, đánh bãi phỏng Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, lôi kéo Phương Quý tay liền nói nổi lên chính mình đối với Bắc Vực cống hiến.

Có dâng lên kỳ trân dị bảo, nói không nói thẳng, chính là con mắt nháy đến để Phương Quý hoảng hốt.

Này cũng thôi, lại còn có mấy cái nhu tình chân thành tiểu tiên tử chạy tới lôi kéo Phương Quý xem mặt trăng. . .

. . .

. . .

Phương Quý đối với chuyện này trực tiếp lấy một đao cắt phương thức.

Mặc kệ cái gì hậu lễ, cái gì kỳ trân dị bảo, có thể thu toàn thu rồi.

Nhân gia thật xa chạy tới, tổng không có thể khiến người ta thất ý mà quay

về chứ?

Nhưng đối với bọn hấn hoặc sáng kỳ hoặc tối kỳ, Phương Quý thì lại thống nhất dành cho ám chỉ. . .

"Trở về chờ xem, người có cơ hội. . ."

Trong lúc nhất thời, đều vui mừng lớn, vui vẻ, pháp thuyền bên trên, suốt ngày ăn tiệc không ngừng.

Một tháng qua ác chiến liên tràng mùi máu tanh, rốt cục bị cái này lưu thủy châu quang Bảo khí cho hòa tan không ít.

Cho tới những kia lôi kéo hấn muốn đến xem mặt trăng, Phương Quý nhưng là không chút khách khí cho các nàng đuổi đi ra ngoài.

Hai tay trống trơn, xem cái mặt trăng đã nghĩ mò chỗ tốt, người làm ta là tiểu hải tử đây?

. . .

. . .

Ngày hôm nay, hiển nhiên liền muốn đến thành Lâm Hải, mà Phương Quý cũng lôi Anh Đề cùng Thanh Phong cùng nhau, bắt đầu mưu tính ra.

Một tám một tám lễ đơn xếp ở cùng nhau, dày đặc một xấp, sau đó Thanh Phong đồng nhi ở nơi đó gọi bàn tính: "Vị này Thanh Giang thành Lưu đại công tử, Kim Đan sơ giai, thế nhưng đưa đồ vật cũng không ít, vị kia Thanh Hư sơn Ô Nha lão đạo, khá lắm, thoát nhìn một phái tiên phong đạo cốt, kết quả ra tay là thật xa hoa, cái này một đôi ngọc bích, không cái hai mươi vạn lượng linh tinh, sợ là xuống không được. . ."

Phương Quý chậm rãi uống trà, cười nói: "Nhớ kỹ nhớ kỹ, quay đầu lại trước tiên đem những thứ này người bài trừ!"

Thanh Phong đồng nhi lấy làm kinh hãi: "Nhân gia nhưng là tặng lễ nha. . ."

Phương Quý nói: "Có người có bản lĩnh ai sẽ tặng lễ nha, càng là tặng lễ càng không thể cho bọn họ. . ."

Thanh Phong đồng nhi ngờ ngạc nói: "Nhưng là ta cũng đưa rồi. . ."

Phương Quý nói: "Người có thể yên tâm, dù sao người là ta sư diệt mà. . ."

Thanh Phong đồng nhi hưng phấn không thôi, liền nịnh hót: "Ta liền yêu thích Phương sư thúc ngài cái này đặc biệt phân rõ được trong ngoài tính khí. . ."

Chính đang tại kiểm kê, chợt nghe được pháp thuyền âm âm vừa vang, vội vã ngừng lại.

Phương Quý nhất thời giận dữ: "Làm sao?"

Thuyền bên ngoài khoang thuyền rất nhanh vang lên Tức đại công tử căng thẳng tiếng nói: "Phương đạo hữu, lại có người đến chặn đường đoạt danh!"

"Lại còn có người dám tới?"

Phương Quý đứng là ngẩn ra, chính mình dọc theo con đường này, lẽ nào đánh còn chưa đủ ác?

Cái này cần là bao lớn bản lĩnh, mới dám đến lúc này còn tới đoạt danh?

Chương 575 : Nam Cảnh Đoạt Danh

"Ra ngoài xem xem!"

Trái tim sinh giận, Phương Quý lập tức thả xuống bát trà, mang theo Thanh Phong đồng nhi cùng vận ngũ đều dài mập một vòng Anh Đề đi ra, tới mạn thuyền bên trên, liền thấy Túc đại công tử mấy người, cũng đã về mặt lãnh tuấn đứng thành một loạt, ánh mắt nghiêm nghị nhìn về phía trước.

Ở bọn họ pháp thuyền phía trước, lại có thêm hơn mười dặm, liền đã là bọn họ trên lục địa trận chiến cuối cùng, thành Lâm Hải.

Mà bây giờ, cái này thành Lâm Hải trên, thành linh đã nổi lên sương lớn, mông mông lung lung, bao phủ một phương, sương mù dày nặng, tuyệt đối không phải tự nhiên hình dung, cũng như là một cỗ yêu vụ, hoành bo ở đây trời trong, đừng nói ánh mắt, coi như là thần thức, lại cũng không cách nào dễ dàng nhìn thấu cái kia một mảnh sương mù dày, nhìn cái kia che ngợp bầu trời sương mù, cũng cho người một loại trong lúc hoảng hốt đi tới đi vực cảm giác!

"Ai ở chặn đường?"

Phương Quý nhìn cái kia tựa hồ cấp người vô cùng áp lực sương mù dày, không nhìn được quát to một tiếng: "Nghĩ muốn tìm đánh?"

tiếng nói cuộn cuộn truyền ra ngoài, chấn động đến mức phía trước sương mù khí tụ tán bất định.

Nhưng cái này tiếng nói sau khi, trong sương mù dày đặc, nhưng không có người lập tức trả lời, trái lại mơ hồ truyền đến mấy tiếng cười khẽ, tựa hồ cảm thấy rất thú vị, qua một lát sau khi, mới bỗng nhiên nhìn thấy cái kia sương mù dày tản ra, từ bên trong đi ra mấy bóng người đến, chỉ thấy bọn họ tổng cộng có bảy, tám người, nữ có nam có, gương mặt bên ngoài tuổi tác thoát nhìn đều không lớn, trưởng giả khoảng ba mươi dáng dấp, số ít thoát nhìn mới mười ba mười bốn tuổi.

Nếu nói là đặc điểm của bọn họ, cái kia chính là những thứ này người đều áo bào khéo léo, cắt quần áo khảo cứu, mang theo một thân quý khí.

Bọn họ chỉ là bình tĩnh từ trong sương mù đi ra, cũng không có cố ý thôi thúc tự thân khí cơ, càng không có khoe khoang tựa như đem một số lợi hại pháp bảo tế lên ở giữa không trung, nhưng chỉ là bình tĩnh như vậy hướng về chu vi liếc mắt nhìn, liền cho người một loại bất phàm cảm giác.

"Nói chuyện vị này, chính là danh chấn Bắc Vực Thái Bạch tông cao túc Ngọc Diện Tiêu Lang Quân Phương Quý Phương đạo hữu chứ?"

Đối phương có một cái thân mặc áo bào tím, cũng ở sau lưng một bộ đàn ngọc nam tử, nhẹ nhàng về phía trước bước ra một bước, chấp tay làm vì lễ.

"Ồ? Nói chuyện đúng là êm tai, sau một lúc có thể không đánh mặt của hắn. . ."

Phương Quý trong lòng hơi run, cũng thật hài lòng, liền yêu thích loại này cấp người hành lễ lúc đem bí danh nói toàn người.

Cái kia người đàn ông áo bào tím áp qua lễ sau khi, liền đứng lên, cười giới thiệu chính mình: "Tại hạ là là Nguyệt Châu Bái Nguyệt tông Đoan Mộc Thần Linh, đặc biệt nghe nói Long cung mời việc, chuyên tới để bái phỏng, cả gan tự đề cử mình, nguyện làm cái này đại biểu Bắc Vực dự tiệc mười hai người một trong. . ."

"Nguyệt Châu Đoan Mộc Thần Linh?"

Tức đại công tử nghe xong tên của hắn, sắc mặt nhất thời đại biến, sau đó ánh mắt dần dần trở nên nghiêm nghị lên, còn mang chút tức giận.

Hắn chậm rãi từ những người khác trên mặt quét qua, như là nghĩ tới điều gì, không khỏi càng xem càng là hoảng sợ.

Mà vào lúc này, theo cái kia Đoan Mộc Thần Linh đã mở miệng, mấy người khác, cũng đều mở miệng cười.

"Bình Châu Thần Khí tông Tô Viễn, gặp qua các vị đạo hữu!"

"Hải Châu Viên Đạo Thuật, gặp qua các vị đạo hữu!"

"Nam Lộc Châu Hạ Diên, gặp qua các vị đạo hữu. . ."

"Đông U Châu Du Hồn, gặp qua các vị đạo hữu. . ."

"Tây U Châu Mộng Viễn Tình, thấy các vị đạo hữu. . ."

". . ."

". . ."

Từng cái từng cái tên nói ra, những thứ này người mỗi một cái đều nhỏ nhoi lẽ độ, vô cùng khách khí, cùng với trước gặp sau khi, tới liền gọi liền mắng, một mặt sát khí xông lên liền đánh người không giống, bọn họ tuy rằng cũng nói rõ chính mình là đến đoạt mười hai Tiêu thánh tên, nhưng cũng chỉ giống là đang nói một cái không quan hệ việc nhỏ, mà không giống như là mang tư oán, lễ số chu toàn, nhượng người chọn không phạm sai lầm đến.

Thế nhưng nghe được tên của bọn họ sau khi, Tức đại công tử, Tiêu Tiêu Tử mấy người, đã đều không nhận được sắc mặt kịch biến.

"Lần này người đến cũng không ít, tập hợp chông cùng nhau đến?"

Phương Quý thiếu kiên nhẫn nghe những người kia tự giới thiệu, đã chuẩn bị kỹ càng muốn động thủ.

Bây giờ những thứ này người, thoát nhìn tuy rằng trẻ tuổi, nhưng Phương Quý trong lòng cũng không có khinh thường bọn họ, hẳn kỳ thực đã nhìn ra, những thứ này người hẳn là chỉ là đáng đáp trẻ tuổi thôi, trên thực tế từng cái từng cái tu vị đều rất là thâm hậu, dù cho có người cố ý che lấp tự thân khí cơ, nhưng Phương Quý vẫn là một chút liền có thể nhìn ra, trước mắt cái này bảy, tám người bên trong, hầu như tất cả đều là Kim Đan cao giai tồn tại.

Trong đó phần lớn, tu vị đều so với hắn dọc theo con đường này gặp phải Kim Đan cao giai thâm hậu.

Cái này trong lúc nhất thời bên trong, hẳn thậm chí có chút không rõ, nhiều như vậy Kim Đan tu sĩ cấp cao, bỗng nhiên từ nơi nào nhô ra?

Đương nhiên, không dám khinh thường quy không dám khinh thường,

không có nghĩa là Phương Quý liền sợ.

Bây giờ Phương Quý Phương lão gia có thể không giống nhau, dọc theo con đường này đánh tới, Phương vô địch tên tuổi là nói không?

...

...

"Chúng ta bắc chín châu tu sĩ, đoạt này Tiểu thánh tên cũng là thôi, các người có cái gì tư cách đến đoạt danh?"

Còn không chờ Phương Quý nói chuyện, bỗng nhiên một bên Tứ đại công tử lạnh lùng đã mở miệng.

Điều này cũng làm cho Phương Quý có chút bất ngờ, Tứ đại công tử dọc theo con đường này, đã quen hẳn ra tay đối phó kẻ địch, rất ít nói chuyện.

Đặc biệt là nghe được hắn nói bắc chín châu như thế vài chữ, trong lòng càng là khẽ động.

"Ha ha, Bắc Vực chính là Bắc Vực, cần gì phải phân cái gì bắc chín châu, nam mười châu?"

Đối phương cầm đầu người đàn ông áo bào tím Đoan Mộc Thần Linh, nghe xong Tứ đại công tử, lại là nhẹ cười một cái, chậm rãi mở miệng nói:

"Long tộc mời, xin mời chính là Bắc Vực mười hai tử, lại không nói gì bắc chín châu mười hai tử, Tứ Cửu Chiêu đạo hữu vừa mở miệng liền nói bực này vô lý, lẽ nào là cảm giác đến chúng ta nam bộ mười châu tiên môn đệ tử, cũng không thể được cho là Bắc Vực tu sĩ sao?"

Tứ đại công tử nghe vậy, đã là hơi thay đổi sắc mặt, nhưng cũng không thể tiếp hắn cái này câu nói cửa miệng.

Mà Phương Quý nghe xong lời ấy, trong lòng cũng bỗng nhiên hiểu rõ ra.

Mới vừa rồi còn nghĩ những thứ này người là bỗng nhiên từ nơi nào nhô ra, hóa ra là đến từ nam cảnh mười châu. . .

...

. . .

Sớm lúc trước Viễn Châu thì mọi người ăn tiệc, liền đã từng nói về Bắc Vực thế cục hôm nay, theo Thái Bạch tông cường tảo An Châu Tôn phủ, bại Triều Tiên tông, bởi vậy Bắc Vực đại loạn, đại chiến phân lên, bây giờ tuy rằng còn chưa ổn định, thế nhưng An Châu, Vĩnh Châu, Viễn Châu, Cảnh Châu, Túc Châu, Túc Long Châu, Tuyết Châu, Vân Châu, Bắc Lộ Châu các loại chín châu, Tôn phủ lực lượng liên tục bại lui, đã không ra thể thống gì. . .

Có thể cùng phương bắc chín châu không giống chính là, nam cảnh mười châu, Tôn phủ thống ngự, lại là vẫn như cũ vững chắc.

Hơn nữa, hay cũng là do bắc chín châu loạn tượng, Tôn phủ càng thêm cố ý lung lạc cái kia nam cảnh mười châu tiên môn, không biết đồng ý bao nhiêu chỗ tốt duyên cớ, bây giờ cái này nam cảnh mười châu tu sĩ không những không có ý tạo phản, trái lại càng thêm giữ gìn Tôn phủ, bây giờ nam cảnh mười châu, đã có vô số tiên môn ở Tôn phủ điều động phía dưới, tập kết đại quân, tựa hồ bất cứ lúc nào có thể sẽ đánh qua trung tuyến đến!

Đến khi đó lên, e sợ chính là lan đến toàn bộ Bắc Vực một trận đại chiến!

Túc đại công tử tới liền nói câu nói kia, cũng là bởi vì này.

Cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, vốn cũng là bởi vì tiên môn tinh nhuệ tập kết tại Vĩnh Châu, chém giết Tôn phủ quý thân mới đi ra, Bắc Vực mười hai Tiểu thánh, vốn là đại biểu Bắc Vực tu sĩ đối với Tôn phủ bất mãn, cũng đại diện cho Bắc Vực tu sĩ một loại thái độ. . .

Bọn họ cái này cùng nhau đi tới, đến đây đoạt danh người, đều là bắc cảnh tu sĩ, những thứ này người hoặc là đối với Tôn phủ cừu thị, cùng bọn họ nhất trí, hay là chỉ xem hồ đầu, thái độ không rõ, thậm chí cũng có người căn bản không thèm để ý cái gì Tôn phủ không Tôn phủ, chỉ nghĩ đoạt cái này Tiểu thánh tên, sau đó thừa dịp Bắc Vực loạn thế, mưu cầu chính mình căn cơ tới, nhưng dù như thế nào, tuyệt không người dám mắt cao gan lớn, tâm hướng về Tôn phủ!

Nguyên nhân rất đơn giản, lúc này bắc chín châu vốn là đã nhắc lên đối kháng Tôn phủ tư thế, lúc này phạm là ý muốn biểu lộ một chút tâm hướng về Tôn phủ, thì sẽ bị vạn người phi nhổ, vì lẽ đó bọn họ dù cho là muốn nói, cũng không dám thật sự nói ra được. . .

Có thể nam mười châu tu sĩ liền không giống, bọn họ hầu như đều là tỏ rõ vì Tôn phủ hiệu lực, cùng bắc cảnh mười châu vừa vặn ngược lại.

Ở tình huống như vậy, nam cảnh mười châu bỗng nhiên phát động rồi nhiều cao thủ như vậy đến đoạt danh, cái kia thành chuyện gì?

Bắc Vực mười hai Tiểu thánh bên trong, nếu là xuất hiện một nửa giữ gìn Tôn phủ, lại thành thái độ gì?

Đương nhiên, đối mặt Đao Mộc Thần Linh, Tứ đại công tử lại cũng không tốt trực tiếp trả lời, nguyên nhân cũng rất đơn giản, nam mười châu tiên môn bây giờ thoát nhìn là đều cam vì Tôn phủ điều động, nhưng trong đó tự nhiên cũng sẽ không ít đi oán hận Tôn phủ, chỉ là ngu đông chờ đợi thời cơ người, lúc này hẳn nếu là một câu nói theo đối phương câu nói của miệng đi rồi, cái kia không khỏi sẽ khiến đến một ít nam mười châu tu sĩ tâm lạnh. . .

. . .

. . .

"Nguyên lai nam cảnh mười châu đồng đạo, ha ha, các ngươi khỏe các ngươi khỏe. . ."

Rõ ràng lai lịch của những người này cùng Tứ đại công tử lo lắng, Phương Quý trái tim cũng nhất thời một mảnh thoải mái, vội vàng cười ha ha, hướng về vị kia Đao Mộc Thần Linh cười nói: "Vị đạo hữu này nói đúng, cái gì nam mười châu bắc chín châu, Bắc Vực chính là Bắc Vực, thật muốn tách ra, chúng ta Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên tuổi, còn lập tức liền thiếu một hơn nửa uy phong đây, ngươi nói đúng không đúng?"

Tứ đại công tử mấy người nghe hẳn nói như vậy, nhất thời có chút lo lắng hướng về hẳn nhìn lại.

Mà cái kia Đao Mộc Thần Linh, nhưng là nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: "Phương đạo hữu hẳn là tuổi tác không lớn, lần này nói rất là có lý!"

"Có lý là tốt rồi!"

Phương Quý nở nụ cười, hai tay ôm lấy trước ngực, run nổi lên uy phong,

nói: "Chỉ là vấn đề ở chỗ, ta Ngọc Diện Tiểu Lang Quân Phương Quý Phương lão gia, sớm ở vừa bắt đầu cũng đã phát qua lời, cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, chỉ cho lúc trước chúng ta ở Vĩnh Châu trừ qua quỷ thần người, cái này một cái củ cái một cái hồ, nhưng là đã chiếm được tràn đầy, không có cách nào lại phân cho các người. . ."

Nói, hướng về đối với mới nở nụ cười cười, nói: "Nếu không các người chờ chút một hồi?"

Trên mặt cười, ánh mắt lại đã híp lại.

Hắn cái này lời đã nói rõ thái độ, đối phương nếu là lại không đồng ý, vậy cũng chỉ có thể động thủ.

"Phải không?"

Ra ngoài Phương Quý dự liệu chính là, đối phương lại không có phát hỏa, mà là nhẹ nhàng mỉm cười, đột nhiên hỏi: "Cái kia nếu các người cái này mười hai Tiểu thánh người đã không hoàn toàn cơ chứ?"

Phương Quý nhất thời hơi ngẩn người ra: "Làm sao người biết người không hoàn toàn?"

Cái kia Đoan Mộc Thần Linh nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: "Nghe nói Phương đạo hữu mấy ngày gần đây thu không ít hậu lễ, chúng ta này đến, vừa là đoạt danh, tự nhiên cũng không thể thiếu mất lễ số, Viên đạo hữu, Du đạo hữu, Mộng đạo hữu, các người cũng đem chúng ta bị xuống lễ vật dâng lên đi!"

Hắn cái này một lời, liền đem cái Phương Quý nói có chút không tìm được manh mối: "Thật khách khí như vậy?"

Đang muốn thì đối phương đã đi ra ba người, trong tay đều nâng một cái hộp, tiến lên vài bước, đặt ở mây trên.

Mây khói phiêu phiêu, đi tới Phương Quý mấy người trước người.

Tức đại công tử ồng tay áo phát một cái, ba cái hộp liền đều mở ra đến, sau đó mọi người một chút nhìn lại, nhất thời kinh hãi đến biến sắc.

Bên trong hộp, là ba người đầu.

Dính đầy máu đen trên mặt, còn đọng lại bọt họ trước khi chết không cam lòng cùng vẻ giận dữ.

Đoan Mộc Thân Linh vào lúc này nhẹ nhàng cười đã mở miệng, nói: "Bây giờ, ít nhất có ba cái chỗ trống!"

Chương 576 : Làm Người Minh

Nhìn cái kia hộp bên trong ba viên thủ cấp, Tức đại công tử mấy người đều lập tức trầm mặc lại.

Có người trong đôi mắt dần dần sinh ra tơ máu, có người cảm giác quanh thân một trận phát lạnh, cũng có người một cỗ lửa giận hùng hục từ đáy lòng đốt lên, liền như núi lửa sắp sửa dâng lên mà lên, nhưng hay bởi vì cái này lửa giận quá nhiều, trái lại chen chúc một chỗ, không phát ra được.

Nhìn cái kia ba cái đầu người, Phương Quý sắc mặt cũng thay đổi, một lát sau, hắn mới hỏi: "Ba người này là ai!"

Hộp bên trong ba viên người đầu, một cái là thon gầy trẻ tuổi nam tử, bị máu đen dính ở cùng nhau trên tóc còn cắm vào một cái nhuốm máu ngọc trâm, một cái là râu dài người đàn ông trung niên, hai mắt trừng trừng, con ngươi u ám, cái cuối cùng, lại là cái khuôn mặt thanh lệ cô gái, thoạt nhìn cũng bất quá hơn hai mươi tuổi, dung mạo có được vô cùng thanh lệ, chỉ là lúc này vẻ mặt nhăn nhó, khó tránh khỏi có chút khủng bố.

Phương Quý đã đoán được ba người này là ai, nhưng cuống họng bị lấp lầy, vẫn là cũng muốn hỏi một câu.

"Vị này, là Kính Châu đến Tần Văn Tần công tử. . ."

Tức đại công tử chậm rãi đã mở miệng, âm thanh khàn giọng: "Hắn thiên tư cao tuyệt, chính là Kính Châu Tử Phủ tông duy nhất chân truyền, vốn là cái cái nào sợ cái gì cũng không cần làm, chỉ lưu ở Tử Phủ tông bên trong tu hành, liền có lớn lao tiền đồ người, nhưng là hắn ở Vĩnh Châu ma loạn lúc, vẫn là dẫn theo chính mình mười ba vị sư đệ chạy tới Vĩnh Châu, thâm nhập Ma vực, truy sát quỷ thần, từng là bảo hộ một cái trang bên trong phạm tục bách tính, dục huyết phản chiến, một ngày một đêm, liên tục diệt mười hai quỷ thần, đồng môn sư huynh đệ chết rồi một nửa, hắn cũng bị thương nặng, nhưng liền ở tình huống như vậy, còn nói muốn cứu người cứu hết mình, không chỉ có đem những kia bách tính hộ tống ra Vĩnh Châu, càng lấy pháp lực chữa trị bọn họ ôn khí. . ."

Một hơi nói đến chỗ này, hấn trầm thấp hít một tiếng, nói: "Ta cùng hấn ở Đại Hoang sơn đỉnh núi đặng, mời hấn uống rượu, nói Bắc Vực mười hai Tiểu thánh việc, hấn lại phát tay nói không cần, chỉ nói Bắc Vực tu sĩ, người người nên có đảm đương, nếu nói là Bắc Vực Tiểu thánh, cái kia Bắc Vực Tiểu thánh làm sao dùng mười hai cái, ta là, hấn là, những kia tổn rơi xuống đồng môn cũng là, dám đến chém quỷ thần đều là. . ."

"Vì lẽ đó, hấn sau đó chưa theo ta đi Viễn Châu, cũng không có cùng ta uống rượu, nhưng ta tuyệt không trách hấn. . ."

". . ."

". . ."

Phương Quý vô vô lỗ tai, nói: "Còn gì nữa không?"

Tức đại công tử nhìn về phía thứ hai hộp bên trong thủ cấp, nói: "Vị này chính là Vĩnh Châu Hỏa Linh Tiểu Tổ, hấn vốn là Vĩnh Châu đại tiên môn Hỏa Linh tông Đạo tử, thế nhưng Vĩnh Châu nổi lên quỷ thần tai họa, to lớn Vĩnh Châu Hỏa Linh tông trên dưới hơn ngàn đệ tử, đều đang cùng quỷ thần ác đấu trong quá trình chết đi, ta gặp hấn thì đã chỉ còn một mình hấn, nhưng hấn vẫn cứ canh giữ ở Hỏa Linh tông phong trên, cùng cái kia tựa hồ giết chết bất tận quỷ thần ác chiến, ta gặp hấn thì ít nhất đã có trên trăm con quỷ thần chết ở hấn cái kia Hỏa Linh phong dưới. . ."

"Lần này Vĩnh Châu trừ ma, hấn hấn là chém giết quỷ thần số lượng nhiều nhất người!"

"Ta gặp hấn thì hấn đã ác chiến mười ngày mười đêm không có giải lao, chỉ dựa vào đan dược cùng một phương nhỏ trận pháp bảo vệ chính mình, ta giúp hấn chém xuống cường địch, xin hấn giải lao, hấn lại nói đợi đến quỷ thần tàn sát hết, tự nhiên có thể hảo hảo ngủ một giấc, thế nhưng. . ."

". . ."

". . ."

"Vậy vị này. . ."

Phương Quý nhìn về phía cái thứ ba hộp, tiếng nói đều không tự chủ thả

thấp chút.

Cái này một đường đánh tới, hấn thanh danh truyền xa, hung khí ngày một nặng, lá gan cũng lớn, thấy ai cũng không sợ.

Nhưng bây giờ nhìn cái này ba viên thủ cấp, cũng bỗng nhiên có chút kính nể.

"Nàng chính là này Lộc Châu Thiên Hồ cung bên trong tu hành thiên tư, Thiên Hồ cung chủ hòn ngọc quý trên tay. . ."

Tức đại công tử tiếng nói càng nhỏ, nhẹ giọng nói: "Lần này Vĩnh Châu đồ ma, nàng vốn là trộm chạy đến!"

"Ta trước đây liền nghe nói qua nàng, biết nàng chính là Bắc Lộc Châu nhất là nghe tên thiếu niên thiên tài, Phương Quý đạo hữu, trước đó, nàng thanh danh kỳ thực so với người còn cao hơn một ít, bởi vì người người đều biết, nàng chính là ông trời con cung, bây giờ mới bất quá hai mươi tuổi, liền đã là Kim Đan trung giai tu vị, tu pháp ngộ đạo, một điểm tức thông, thông mà không ngại, tất cả mọi người đều nói nàng sẽ ở trăm tuổi trước kết anh. . ."

"Vốn là. . ."

Tức đại công tử tiếng nói đều có chút run: "Ta còn muốn cùng nàng kết giao một phen đây, chỉ là nàng quá đơn thuần, vừa nhìn thấy ta liền nói ta người này có quỷ tâm tư, nhất định liền không phải nghĩ đơn thuần kết bạn, nói không chắc là ở ghi nhớ nàng thân thể đây. . ."

Phương Quý nói: "Vậy người ghi nhớ hay chưa?"

Tức đại công tử trầm mặc một hồi, nói: "Ta chẳng qua là cảm thấy chính mình có chút không xứng với nàng. . ."

". . ."

". . ."

Phương Quý cùng Tức đại công tử đều trầm mặc lại.

Ở chung quanh bọn họ, Tiêu Tiêu Tử, Việt Thanh, Mạnh Đà Tử, Hải Sơn Nhân các loại, cũng đều một mảnh trầm mặc.

Hiện tại bọn hắn cuối cùng đã rõ ràng rồi.

Trước đây Phương Quý còn đang suy nghĩ, Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên như vậy bị người coi trọng, không biết bao nhiêu người vì dính điểm ấy số phận không tiếc bị chính mình đánh vỡ đầu chảy máu, nhưng ba người này làm sao cái giá to lớn như thế đây, trước sau thời gian một tháng bên trong, bọn họ không biết thả bao nhiêu tin tức đi ra ngoài, kết quả ba người này nhưng vẫn đều không hề lộ diện, Phương Quý còn lén lút không ít tức giận bất bình. . .

Bây giờ mới biết, nguyên lai không phải ba người này cái giá lớn, mà là bọn họ đã chết qua.

Bởi vì bọn họ chiếm đi mười hai Tiểu thánh bên trong ba cái danh ngạch, vì lẽ đó bị những thứ này nam cảnh mười châu tu sĩ cho giết.

Làm rồi việc người, mới có tư cách ăn cơm!

Nhưng ba người bọn hắn, làm rồi việc, nhưng không có ăn cơm, cũng bởi vì bữa cơm này bị người giết!

Phương Quý trong lòng, sinh ra một loại không cách nào hình dung ý uất ức.

. . .

. . .

"Phương đạo hữu, không biết phần này đại lễ ngươi có thể hay không thoả mãn?"

Mà vào lúc này, đối diện nam cảnh mười châu tu sĩ, ở trầm mặc một hồi, tựa hồ là cố ý cho Phương Quý thời gian ngắm nghía cẩn thận ba người này thủ cấp, sau đó vị kia Đoan Mộc Thần Linh, mới chậm rãi đã mở miệng, nói: "Nếu là Phương Quý đạo hữu thoả mãn, vậy chúng ta liền ngồi xuống nói một chút cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh chuyện, nếu là Phương đạo hữu bất mãn, vậy ta cảm thấy chỗ trống còn có thể lại nhiều hơn mấy cái. . ."

"Ha ha. . ."

"Ha ha. . ."

"Kỳ thực ta cảm thấy có thể đánh qua bàn lại, hay hoặc là nói, đánh qua liền không cần nói chuyện!"

Đoan Mộc Thần Linh bên người, cái kia nam cảnh mười châu đến tu sĩ đều nở nụ cười lạnh, có người thân sắc đã có vẻ hơi không kiên nhẫn.

Mà như vậy trêu tức mà khinh bỉ thân thái, thì lại càng làm cho Tức đại công tử mấy người trong mắt bốc lửa.

Bọn họ đã hầu như muốn ép không được trái tim hùng hực sát khí.

Chỉ bất quá, một tháng qua, bọn họ đều đã nhận rồi Phương Quý một thân bản lãnh, mơ hồ lấy hấn dẫn đầu.

Vì lẽ đó đến lúc này, còn đang đợi Phương Quý làm ra quyết định.

"Tại sao muốn giết người?"

Phương Quý vào lúc này ngẩng đầu lên, nhìn về phía đối diện Đoan Mộc Thần Linh.

Đoan Mộc Thần Linh hơi ngần người ra, hướng về Phương Quý mỉm cười, dẫn theo điểm ấy náy, bởi vì nghe không hiểu Phương Quý lời nói.

Hấn người này là thật sự rất có lễ phép.

Phương Quý tiếng nói tăng cao hơn một chút, có chút phệ lực giải thích, nói: "Ta là nói, liền coi như các ngươi nghĩ đoạt cái này đồ bỏ Tiểu thánh tên, cũng không cần giết người nha, ta cũng đã nói, cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, liền do ta một người định đoạt, hơn nữa ta cũng không trốn đi, cái này một đường đều là nghênh ngang xông tới, các ngươi nghĩ đoạt danh, cái kia tìm đến ta a, giết bọn họ làm cái gì?"

Hấn lời này nói rất gian nan, bởi vì hấn bình thường vốn là cũng không am hiểu giảng những đạo lý lớn này.

Đúng là nghe xong hấn, cái kia nam cảnh mười châu tu sĩ trên mặt, đều lộ ra chút vẻ kinh ngạc.

Tựa hồ cảm thấy Phương Quý vấn đề rất ngây thơ, cũng rất buồn cười.

Cũng may Đoan Mộc Thần Linh người này rất có khí độ, tuy rằng cảm thấy cái vấn đề này quái lạ, nhưng vẫn là thật lòng hồi đáp: "Bởi vì chúng ta không chỉ có muốn đoạt Tiểu thánh vị trí, càng muốn cho người trong thiên hạ biết chúng ta thái độ, muốn cho người trong thiên hạ rõ ràng, đối kháng Tôn phủ. . ."

"Nói trắng ra, cũng là bởi vì bọn họ không nghe Tôn phủ lời nói đúng hay không?"

Phương Quý đánh gãy hẳn thả, trên cổ đều có gân xanh hiện lên, lớn tiếng nói: "Các ngươi bởi vì cảm giác mình là Bắc Vực người, cho nên tới đoạt cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên tuổi, nhưng hay bởi vì những thứ này người không phục Tôn phủ, vì lẽ đó các ngươi liền không chỉ có muốn đoạt tên, còn nhân cơ hội giết bọn họ, hiện ra bản lãnh của chính mình, hoặc là nói, các ngươi muốn giết, không chỉ có riêng là bọn họ, còn có chúng ta. . ."

Nghe Phương Quý những thứ này tựa hồ có hơi phẫn nộ, Đoan Mộc Thần Linh chỉ là cười nhạt cười.

Đúng là hẳn người phía sau, bỗng nhiên đều cảm thấy có chút hoang đường, trong lòng nghĩ, như thế rõ ràng chuyện còn muốn nói ra sao?

Vị này Thái Bạch tông đệ tử tuổi tác không lớn, làm việc cũng là như thế trẻ con.

"Ta ở Tôn phủ bên trong trải qua, đã sớm biết Tôn phủ làm việc, cũng đã đủ tàn nhẫn. . ."

Phương Quý có chút không còn hơi sức lắc lắc đầu, sau đó nói: "Nhưng ta không nghĩ tới, người mình làm lên bản thân người đến, càng ác hơn!"

Lời này nói ra thì Phương Quý con mắt đã che một tầng huyết sắc.

Đoan Mộc Thần Linh nghe xong Phương Quý lời nói, hơi trầm ngâm, nói: "Chúng ta cũng không tư oán, nhưng vì Bắc Vực đại thế. . ."

"Không cần phải nói!"

Phương Quý đã ngắt lời hắn, nói: "Ngày hôm nay ta muốn giết sạch các người!"

Doan Mộc Thần Linh cũng nói không được, không thể làm gì khác hơn là cười nhạt cười.

Hắn người phía sau, càng là phảng phất nghe được cái gì chuyện cười, có người lắc đầu, có người cười vui khôn tả.

Phương Quý nói: "Ta không chỉ muốn giết các người, tương lai các người tông môn, ta cũng sẽ từng cái từng cái tìm tới đi tính sổ!"

Doan Mộc Thần Linh người chung quanh cười càng lớn tiếng hơn.

Phương Quý lại nói: "Không chỉ có là các người tông môn, những kia các người tông môn như thế chó săn, ta cũng sẽ không bỏ qua!"

Doan Mộc Thần Linh người ở bên cạnh, đã có chút không kèm được, một cái trong đó thân hình cao lớn, nam tử mặc áo bào lam, trước hắn cũng giới thiệu qua chính mình, nói là cái gì đông U Châu Du Hồn, không nhịn được về phía trước bước ra một bước, cười to nói: "Đã sớm nghe nói Thái Bạch tông ra một chuyện cười, ý vào sư trưởng danh tiếng, càng dám tự xưng cái gì Bắc Vực Kim Đan vô địch, không nghĩ tới hôm nay thấy. . ."

Hắn nói còn chưa rơi xuống, Phương Quý bỗng nhiên một bước đạp đi ra ngoài.

Bước đi này bước ra, liền ngay cả hư không đều xuất hiện một vòng vôi vã khuếch tán gọn sóng, như là biến thành mặt nước.

Mà Phương Quý vị trí, khoảng khắc trong lúc đó, mây khói đều bị tán sạch.

Từ hắn cùng Du Hồn vị trí trong lúc đó, bỗng nhiên xuất hiện một cái hình người lỗ thủng, đang bị mây khói chậm rãi điền lên.

Mà Phương Quý bóng người, lúc này cũng đã xuất hiện ở Du Hồn trước người.

Hắn một quyền đem cái này Du Hồn ngực bụng đánh ra một cái động lớn, nắm đấm từ phía trước xuyên thủng mặt sau, phía trên mang theo máu đen.

Phương Quý âm thanh trầm giọng nói: "Cười đại gia ngươi!"

Chương 577 : Tay Cầm Nhật Nguyệt Chém Quân Ma

Người người đều đoán được muốn đánh, cũng nhìn ra Phương Quý tựa hồ muốn ra tay.

Nhưng cũng không người nghĩ đến, Phương Quý ra tay lại sẽ nhanh như thế, càng không có nghĩ tới cú đâm này ác như vậy!

Lần này lại đây, bọn họ tuyệt đối không có ý muốn bất kỳ coi thường Phương Quý, thậm chí ở Phương Quý trong một tháng này cùng Bắc Vực tranh danh vô số trận đại chiến lúc, bọn họ còn đã từng bí mật quan sát qua vài lần, phỏng đoán thực lực của hắn, tự nghĩ đã đối với hắn có một cái đánh giá rất cao, nhưng bây giờ cú đâm này xuất hiện, vẫn để cho bọn họ cảm giác được bất ngờ, cùng với không cách nào hình dung sợ hãi cùng phần nộ!

"Tốt nghiệp chương, càng muốn đánh lên. . ."

Sơ sơ ngậy ra đến nháy mắt, lại không biết bao nhiêu người phản ứng lại, lớn tiếng rống to.

Cùng lúc đó, bọn họ hầu như tất cả mọi người đều đã ra tay, các loại pháp bảo cùng thân thông, đồng thời hướng về Phương Quý đập xuống.

Cái kia Nam Lộc Châu Du Hồn, vốn là liền ở trong bọn họ, lúc nói chuyện cũng chỉ là thoáng đi về phía trước ra một bước mà thôi, Phương Quý một quyền đem Du Hồn đánh giết, nhưng cũng tương đương trong nháy mắt liền vọt vào đám người bọn họ bên trong, thậm chí tương đương là chủ động tiến đến bọn họ dưới tay đến, liền trong chớp mắt, toàn bộ trong hư không, đều là pháp bảo ánh sáng đan dệt tung hoành, như lưới lớn giống như oanh rơi đi xuống. . .

"Ngược lại đều là chết, còn muốn chọn cái cái chết?"

"Lập di!"

Phương Quý đón cái kia đầy trời bảo quang, lại cũng mảy may không sợ, một là lúc này tức rồi, không biết sợ.

Cũng lại là, dọc theo con đường này lại đây, không biết trải qua bao nhiêu hỗn chiến, cũng quen rồi.

Đột nhiên nắm đấm nhấc lên, liền đem còn xuyên ở cánh tay hấn trên Du Hồn dương lên, tựa như một mặt tấm khiên, ở trước người múa lên, trong chớp mắt, liền không biết có bao nhiêu pháp bảo cùng bảo quang đánh tới Du Hồn trên người, nhất thời đem cơ thể hấn, cùng với cái kia một tia vẫn không có tản đi linh thức cho hoàn toàn xé nát, máu thịt bắn tung, còn tựa như trong đám người nổi lên một đám mưa máu. . .

Cũng không biết, tương đương với có một nửa là chết ở người mình trong tay Du Hồn, cuối cùng ý nghĩ là cái gì.

"Phản phật. . ."

Lại nói những kia nam cảnh mười châu tu sĩ, thần thông pháp bảo thực tại cường hấn, nhưng bọn họ cũng không nghĩ tới cái thứ nhất đón chính mình đòn nghiêm trọng lại sẽ là Du Hồn, trong lòng lại không xác định Du Hồn lúc này có phải là hoàn toàn chết rồi, ra tay lúc khó tránh khỏi có chút do dự.

Mà thừa cơ hội này, lại thêm vào cái kia một đám mưa máu che lấp, Phương Quý bên người, đã đột nhiên hiện lên một đoàn trắng xóa kim quang, lại là hấn đã tu luyện tới cực hạn Bạch Hồ kiếm khí, mạnh mẽ hướng về khoảng cách hấn gần nhất Hải Châu Viên Đạo Thuật đánh tới, đây là hấn tuyển chọn mục tiêu thứ hai, khái bởi vậy người thoát nhìn thân thể nhu nhược, nghĩ là cái am hiểu pháp thuật, gần người đánh giết dễ nhất đắc thủ.

"Thật là to gan. . ."

Chu vi chúng tu thấy thế, đã đều là kinh nộ cực kỳ.

Kẻ này đã đánh giết một cái, càng còn không hài lòng, chúng mắt mục mục phía dưới còn muốn đánh giết thứ hai.

Tiếng hét phần nộ bên trong không biết bao nhiêu pháp bảo mau chóng đuổi mà đến, nhưng Phương Quý thân hình như quỷ my, lại cản hẳn không được.

"Người dám!"

Nhưng này Hải Châu Viên Đạo Thuật, lại cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, dù là như vậy đột nhiên không kịp chuẩn bị, vẫn là cảm giác được một luồng sát cơ mãnh liệt kéo tới, gấp tiếng hét lớn, đồng thời thân hình như mây bay giống như lùi về sau, đồng thời hai tay kết ấn, trước người liền đã hiển hiện ra một đạo kỳ quái đồng thau cửa, tỏa ra kinh người sát khí, đang điên cuồng ở hẳn cùng Phương Quý trong lúc đó lớn lên, càng lớn càng có vẻ kiên cố dị thường.

Nhưng đáng tiếc, hẳn tốc độ này đã là quá chậm, Phương Quý cái kia một đoàn Bạch Hồ kiếm khí chém tới, tựa như tước giấy trắng, ở cái này một đạo đồng thau cửa uy lực hoàn toàn hiện ra trước, liền đã đem cái này đồng thau cửa chém thành hai nửa, sau đó lại miễn cưỡng chém tới Viên Đạo Thuật trước người.

Cảm thụ cái kia bức đến chính mình nơi cô hòng sát ý, Viên Đạo Thuật không ngờ lòng sinh tuyệt vọng, không biết làm sao chống đối.

"Lui lại!"

Nhưng cũng liền vào lúc này, một cái bạch ngọc giống như bàn tay dò xét lại đây.

Đoan Mộc Thân Linh tay áo lớn phiêu phiêu, thân hình nhẹ nhàng lóe lên, liền đã xuất hiện ở Viên Đạo Thuật trước người, mà sau bàn tay nhẹ nhàng nâng lên, lại trực tiếp ấn về phía cái kia một đoàn kiếm khí màu trắng, lại sau một khắc, vô tận màu tím đan quang, trong nháy mắt bạo phát lên. . .

Ầm ầm!

Cái kia sức mạnh không lồ, càng làm cho Phương Quý nhất thời đặt chân bất ổn, lùi lại mấy trượng.

Cái kia Đoan Mộc Thân Linh tu vị, dĩ nhiên đã là Kim Đan cao giai tồn tại, không chỉ có như vậy, công pháp của hắn, đan phẩm, đều đã xa phi thường người có thể cùng, đặc biệt là cơ thể hắn, như là trải qua đặc thù nào đó tế

luyện, hơn nữa đan quang cũng có bí pháp gia trì, trong giây lát này sức mạnh bùng lên, đã tuyệt đối không phải bình thường Kim Đan có thể so sánh với, không kịp chuẩn bị dưới, trong nháy mắt liền mạnh mẽ bức lui Phương Quý.

"Có chút bản lĩnh a. . ."

Phương Quý cắn răng, quanh thân pháp lực, cũng đã như sông lớn giống như tuôn ra mà lên.

"Đang muốn xin người vị này Thái Bạch tông đệ tử chỉ giáo. . ."

Đoan Mộc Thân Linh bức lui Phương Quý, chính mình nhưng không có lùi, chỉ là chậm rãi đưa bàn tay lưng ở tay sau, hấn tay áo lớn thật dài, vì lẽ đó ai cũng không nhìn thấy hấn giấu ở trong tay áo trong bàn tay, đã xuất hiện một đạo vết máu, chính chậm rãi chảy ra dòng máu màu tím đen.

"Cùng hấn đồng dài cái gì. . ."

"Chém hấn, làm vì Du đạo hữu báo thù. . ."

"Bắc cảnh man tử, lại cũng dám mạnh mẽ hung. . ."

Chỉ ở cái này nhất ngôn nhất ngữ nói chuyện trong lúc đó, những kia nam cảnh mười châu tu sĩ, liền đều đã giận dữ, quát chói tai ra miệng.

Cùng lúc đó, một cái vóc người thon gầy người tuổi trẻ, vội vã bay lên trời cao, sau đó hai cái tay áo lớn hướng ra phía ngoài vung một cái, một cái ống tay áo bên trong bay ra một mặt màu xanh khiên tròn, phía trên có vô số Hung thú hoa văn, theo thanh thuẫn té lên, thanh quang mãnh liệt, phía trên kia Hung thú đều không tiếng động gào thét, lại sống lại, từng cái từng cái từ thuẫn trên mặt nhảy ra, giương nanh múa vuốt, liền hướng về Phương Quý nhào tới.

Mà cái khác trong tay áo, lại bay ra một đạo hỏa văn cờ, ở không trung đón gió liền lớn, có tới ba trượng cao, mặt cờ bị cuồng phong quét qua, phấp phới ra, nhẹ nhàng run lên, liền hóa ra từng mảng từng mảng biển lửa, bao lấy hấn, còn hướng ra phía ngoài điên cuồng lan tràn.

Người này chính là Bình Châu Thần Khí tông Tô Viễn, vừa ra tay chính là hai đại dị bảo.

Mà một bên khác bên trong, thiếu một chút liền bị Phương Quý đánh giết thành công Viên Đạo Thuật, cũng lạnh lùng nghiêm nghị cắn răng, thời khắc nguy cấp liền nắm bốn đạo pháp ấn, sau đó liền thấy được hần một thân pháp lực giống như thủy triều mãnh liệt bất định, lại do hư chuyển thực, thật sự ở không trung dẫn ra một mảnh cuộn cuộn triều cường, cũng như là đem trên trời ngân hà kéo rơi đi xuống, cuộn cuộn thủy thể từ trời rơi xuống, hướng về trước người tầng tầng đánh ra lại đây. . .

Nam Lộc Châu Hạ Diên trong mắt sẫm mang mãnh liệt, từ bên trong chui ra hai con lệ quý, một thân sát khí.

Tây U Châu Mộng Viễn Tình ổng tay áo run lên, không trung bắt đầu bay xuống khó phân biệt thật giả hoa tuyết. . .

Trừ mấy người bọn họ ở ngoài, càng có vừa nãy căn bản chưa kịp nói ra họ tên mấy người, có người gập vồ ngực, ngửa mặt lên trời thét dài, sau lưng sương mù dày phía sau, liền có gót sắt đập trong không gian như lôi giống như chạy vội, sau đó vô số thú loại phá tan sương mù dày vồ giết đi ra.

Có người thấp giọng cầu nguyện, sau đó từ một bộ ngắn nhỏ quan tài trong, lấy ra một thanh phi kiếm màu đen.

Có người xé ra quần áo, trên người đều là nhượng người nhìn một chút, liền cảm thấy được da đầu đều hơi tê tê quý dị quý văn. . .

. . .

. . .

Chỉ một chốc, liền cùng dùng thần thông, cuộn cuộn về phía trước đè ép lại đây.

Không biết có bao nhiêu một đường quan chiến tu sĩ, vào lúc này sắc mặt rất đáng sợ, không vội xem cuộc vui, mà là nhanh chóng lùi về sau.

Ghê gớm!

Phương Quý một đường đi ngang qua Bắc Vực, trải qua vô số đại chiến, bọn họ cũng theo xem không ít náo nhiệt, trong này có cao thủ sao?

Tự nhiên là có, không biết có bao nhiêu thành danh nhiều năm lão quái, cùng thanh danh tước lên thiên tài tu sĩ chạy tới, cùng Phương Quý giao thủ sau khi, âm u rời đi, nhưng những này người ở cảnh giới Kim Đan bên trong, dù cho có thể giả giả có thể xung tưng một phương cao nhân, cũng tuyệt đối không có loại kia đứng đầu tôn tại, dù sao, có người tự trọng thân phận, có người không muốn cùng Túc gia hoặc Thái Bạch tông là địch, có người chỉ nghĩ xem cuộc vui. . .

Nhưng hôm nay, nam cảnh mười châu những tu sĩ này vừa ra tới, liền khiến người cảm thấy áp lực thực lớn.

Những thứ này người, lại không có chỗ nào mà không phải là tu vị tinh thâm, mà lại sở trường về đấu pháp tồn tại.

Bọn họ những thứ này người, e sợ đã đều là đủ để trọng một thân thân thông, ở một châu nơi nghiền ép cùng thế hệ tồn tại.

Cũng chỉ có bọn họ, mới có thể đại biểu Bắc Vực tiên môn cảnh giới Kim Đan đứng đầu nhất trình độ!

Mà như vậy tồn tại, lại lập tức liền có tám người xuất hiện ở nơi này, lại càng không biết còn có ai hay không giấu ở cái kia trong sương mù dày đặc.

Có thể tưởng tượng, nam cảnh mười châu, đối với lần này Tiểu thánh đoạt danh, nhất định cực kỳ coi trọng.

Nếu không là nam cảnh mười châu các đại tiên môn đều bỏ ra vốn liếng, trừ tính một lúc lâu, muốn đem bọn họ tụ lại cùng nhau, cũng không dễ dàng.

...

...

Có hay không bản lãnh thật sự, vừa ra tay liền thấy chân chính.

Phương Quý dọc theo con đường này đánh ra đến vô địch tư thế, thời khắc nguy cấp liền đã bị bọn họ cản trở.

Bất quá cũng tại lúc này, sau lưng pháp thuyền trên Túc đại công tử mấy

người, từ lâu không kiềm chế nổi, quát chói tai vọt tới.

Đọc theo con đường này, bọn họ vốn là liền có vô số lần nghĩ muốn thế Phương Quý ngăn địch, chỉ là Phương Quý không cho, không thể làm gì khác hơn là nhân nhện, nhưng hôm nay, nam cảnh mười châu tu sĩ cách làm, dĩ nhiên kích khởi bọn họ trái tim lửa giận, chính là Phương Quý không cho, vậy cũng không nghe.

Mọi người trong lòng đều có khí, dựa vào cái gì chỉ có thể do người đến giết người cho hả giận?

Chúng ta cũng phải!

...

...

Liên Tức đại công tử trăm quát một tiếng, bản mệnh thân phù trực tiếp liên tế lên, đập lên hư không, liền nghênh Viên Đạo Thuật.

Tiêu Tiêu Tử bên người mây khói quanh quần, hướng tây U Châu Mộng Viễn Tình nhìn sang.

Việt Thanh hai tay nắm chính mình kiếm lớn, một kiếm quét ngang mười mấy trượng, tiếp xuống cái kia trong quan tài bay tới một luồng ánh kiếm.

Hải Sơn Nhân không nói một lời, kiếm quang như cầu vòng, thẳng hướng Bình Châu Thần Khí tông Tô Viễn chiến đi qua.

Mạnh Đà Tử thấp giọng cười quái dị, tập trung Nam Lộc Châu Hạ Diên, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi, nhưng vẻ mặt lại cực kỳ hưng phấn.

...

...

"Trong một tháng này, ta đã đánh rất nhiều người. . ."

Mà ở Tức đại công tử mấy người đều đã ra tay, giúp đỡ Phương Quý phân đi tới mấy vị cường địch lúc, Phương Quý bên người, vẫn là hung hiểm tầng tầng, nhất thời chu vi hỗn loạn cực kỳ, hẳn chính mình cũng không

biết có bao nhiêu hoặc quý dị hoặc khủng bố thần thông hướng mình đánh tới, cũng không biết còn có bao nhiêu cường hãn đối thủ chính nhìn chòng chọc vào chính mình, không tiếc bất cứ giá nào đều muốn đem chính mình cái này cái mạng nhỏ cho đoạt đi. . .

Nhưng ở bực này tầng tầng hung hiểm trong, hãn nhưng không có mảy may ý sợ hãi.

Trên mặt ngoại trừ vẻ giận dữ, còn bằng thêm một chút cực nhỏ xuất hiện ở trên mặt hãn dữ tợn.

Xoẹt. . .

Hãn giơ tay rung lên, một đạo huyết sắc áo choàng xuất hiện ở phía sau hãn, U minh chi khí mênh mông cuộn cuộn, bằng thêm sát ý.

Pháp lực như là mở ngăn tiết nước, lại liên tiếp tăng vọt, như là không hề chùng mực.

Sau đó hãn lệ quát một tiếng, bỗng nhiên nhảy lên, hai tay giơ lên, tay trái triển khai chữ nhật pháp, cuộn cuộn liệt diễm, ngập trời mà lên, tay phải triển khai chữ nguyệt pháp, sáng trong ánh trăng, phủ kín thiên địa, hai tay tựa như nắm chặt rồi nhật nguyệt, về phía trước đan dệt che roi xuống.

"Nhưng nói thật, ta liền chưa từng có đánh cho sáng khoái qua. . ."

Chương 578 : Không Sai. . . Như Thế Cường?

Đại chiến cùng nhau, liền thời khắc nguy cấp bùng nổ ra kinh người khí diễm.

Tựa như vô số trận pháo hoa, đột ngột tỏa ra ở chiến trường các loại, thần quang hướng tiêu.

Nhưng cùng với những cái khác người các loại thần thông so với, Phương Quý không thể nghi ngờ thanh thế thịnh nhất, hấn lúc này mang giận ra tay, đã hoàn toàn buông tay buông chân, tay cầm nhật nguyệt, lưng bám áo choàng, tựa như kéo một đạo biển máu, thẳng tắp hoành tặc hư không, hướng về Đao Mộc Thần Linh nổ xuống đi qua, vào lúc này, hấn tự nhiên nhìn ra Đao Mộc Thần Linh, chính là nam cảnh tu sĩ bên trong mạnh nhất một cái, muốn đánh liền trước tiên đánh hấn.

Nhật nguyệt đan dẹt, lưu quang bay lên, cái này hai loại sức mạnh hoàn toàn bất đồng phân biệt do Phương Quý tay trái cùng tay phải điều khiển, đan vào với nhau, nhất thời liền hiển lộ ra một loại kinh người thần thông oai, tựa như hồ biển kính vị, hai loại sức mạnh lẫn nhau rõ ràng, rồi lại tương giao hòa vào nhau, bắn ra uy lực càng là gấp mấy lần tăng trưởng, thế vô cùng, mệnh mông cuồn cuộn vọt tới Đao Mộc Thần Linh trước.

Thấy được tình cảnh này, Đao Mộc Thần Linh lông mày hơi một vặn, thân hình bất động, lại nhẹ nhàng về phía sau bay ra.

Hấn không chỉ có không chậm, hai tay tại trước ngực nặn ra một đạo pháp ấn.

Trong giây lát đó, một đạo màu tím đan quang tự thân trước xuất hiện, dâng lên mười mấy trượng, tựa như một đạo dày thuẫn chống đỡ ở trước người.

Cùng lúc đó, hấn thì lại ngưng thần nhìn về phía Phương Quý, khóe miệng tựa hồ cũng dần theo một vết ý cười.

"Từ khi nhận cái này công việc, liền vẫn nghe được người khác nói lên

ngươi cái này Thái Bạch tông đệ tử làm sao làm sao lợi hại, bất quá bại mấy cái bắc cảnh ngu ngốc đồ, liền ngay cả chỉ có loại kia ngu ngốc cuồng nhân mới dám nói ra đến vô địch tên đều dám nói ra đến rồi. . ."

"Hôm nay, vừa vặn thử xem ngươi. . ."

". . ."

". . ."

"Tiểu nhi, nào dám làm dữ?"

Thấy Phương Quý hung thế ngập trời hướng về Đoan Mộc Thần Linh vọt tới, chu vi cũng nhất thời vang lên không ít tiếng kinh hô.

Lúc này Phương Quý nhìn chăm chăm Đoan Mộc Thần Linh đồng thời, nhưng cũng không biết có bao nhiêu đối thủ nhìn chăm chăm hắn, dù là Tức đại công tử mấy người đều là vội vã ra tay, thế Phương Quý phân đi tới áp lực, nhưng vẫn là ít nhất còn có hai người rảnh tay, gấp hướng về Phương Quý giáp công.

Một cái trong đó, trong tay cầm một cây da thú đại kỳ, đang dùng lực vung múa, hắn vừa vung múa cờ, vừa dùng sức vỗ lồng ngực, trong miệng ô ô vang vọng, cái kia một mảnh vắt ngang ở trong hư không trong sương mù dày đặc, liền tiếng chân như lôi, lao ra vô số chỉ khí cơ mạnh mẽ Hung thú, trong đó mạnh nhất mấy con đều bị hắn điều động, đĩnh sừng sáng trảo, thế như hung hoành từ Phương Quý bên trái vọt tới.

Mà bên phải góc, lại có một cái cả người trên hồn đầy quý dị hoa văn nam tử, hắn vào lúc này điều động thần thông, trên người hoa văn lại như là vật còn sống, một tia một tia từ trên người hắn bong ra, sau đó hùng hực cuộn cuộn, như rắn như mãng, lại đan dệt thành lưới, liền từ Phương Quý phía bên phải trảo rơi đi xuống, mỗi một sợi hoa văn, cũng giống như là có chính mình sinh mệnh, quý dị mà ác độc.

Trước sau trái phải đều là dị thường khủng bố thần thông đan dệt, ở giữa hung hiểm khó mà dùng lời nói diễn tả được.

Thế nhưng Phương Quý vào lúc này, thành linh quyết tâm, đón trái phải hai cánh mạnh mẽ tấn công, hai tay chỉ là về phía trước nhấn một cái, cái kia Nhật Nguyệt ánh sáng đan dệt mà đi, cùng Đoan Mộc Thần Linh trước

người cái kia một đoàn màu tím đan quang va chạm, trong nháy mắt bùng nổ ra vô tận hư quang.

Ầm!

Phương Quý thân hình bất động, chỉ có áo bào phần phật bay khắp.

Mà Đoàn Mộc Thần Linh nhưng là thân hình nhẹ nhàng, thời khắc nguy cấp bị đẩy đến về phía sau bay ra vài chục trượng, bất quá thoát nhìn hấn là bị Phương Quý thân thông đẩy lùi, nhưng cũng là ở mượn cái này lùi thế hóa giải thân thông lực lượng, sắc mặt không có thay đổi, trái lại lộ ra chút lạnh cười.

Nhẹ nhàng tự nói: "Pháp lực không sai. . ."

Hấn cái này lùi lại, Phương Quý liền bị ở lại trong hư không, hai bên trái phải, vô tận Hung thú cùng quỷ văn đều đã vọt tới trước người.

đáp mắt thấy đi, liền như là bên trái xuất hiện hung ác bày thú, lít nha lít nhít, như dòng lũ, mà phải thì lại xuất hiện một cái lưới lớn, càng là một chốc trong lúc đó, liền đã bị đối phương thân thông cuốn lấy, đi phía trái, liền rơi vào bày hung thú trong, tuy là những hung thú này một mình lực lượng không mạnh, nhưng số lượng bầy ở đây, Phương Quý cũng sẽ bị cuốn lấy, sợ là nhất thời không thoát thân được, hướng về phải, thì sẽ ngã vào lưới lớn trong, cái kia Vu huyết tộc phù văn lợi hại bao nhiêu, Đoàn Mộc Thần Linh tất nhiên là biết rõ, một khi bị quấn lấy, cái kia chính là giò trong xương, lại khó thoát khỏi.

Tu hành bên trong người cùng người đấu pháp, vốn là chính là tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu, thận trọng từng bước, mà bây giờ Phương Quý tức giận ngất trời phía dưới ra tay, bất kể là ban đầu đánh giết, vẫn là bây giờ đến thẳng Đoàn Mộc Thần Linh, đều là tiến quân thần tốc, tại đại cục trên, lại là không phù hợp lẽ thường.

Nhìn Phương Quý đã rơi vào tuyệt vọng, Đoàn Mộc Thần Linh mặt lộ vẻ cười nhạt, nhẹ nhàng lắc đầu, liền muốn mở miệng. . .

Sau đó đang lúc này, Phương Quý mắt lộ ra hung quang.

Tay trái mãnh đến hướng về trong hư không vừa kéo, nhất thời ánh chớp lóe sáng, lại là một đạo chói mắt đến cực điểm lôi rơi xuất hiện ở trong tay

hắn, mà cái này một đạo lôi roi, cũng không biết hắn là làm sao tu luyện được, lại có tới gần trăm trượng dài, thô như người cánh tay, giống như chân thực, đón cái kia vô tận Hung thú, trầm giọng hét lớn, cái này lôi roi lẫn lộn, tựa như một con cự mãng, trong nháy mắt quét ngang một mảnh hư không.

Cái kia hướng về hắn vọt tới Hung thú, ít nhất cũng có mấy chục con, lại khoảng khắc trong lúc đó liền bị hắn lôi roi cho đánh bay ra ngoài, một con một con, hoặc chết hoặc tàn, kêu thảm thiết liên thanh, liền như là một khối lại một khối tảng đá lớn giống như ở không trung chia năm xẻ bảy.

Thấy cảnh ấy, cái kia điều động Hung thú nam cảnh tu sĩ từ lâu đau lòng đang chảy máu, vội vã hô quát, để Hung thú trở về.

Mà ở một bên khác, cái kia một tấm quỹ dị hung văn đan dệt mà thành lưới lớn, vội vã hướng về Phương Quý trên đầu bao phủ xuống, Phương Quý lại là liền cũng không quay đầu lại, chỉ là thuận lợi vén lên, cái kia một đạo ở sau lưng của hắn trôi nổi bồng bềnh đỏ như màu máu U Minh áo choàng, liền ngược tấm kia hung văn chi lưới tiến lên đón, hai cái tương giao, trong nháy mắt liền quấn quít lấy nhau, sau đó bị Phương Quý một tay cho kéo rơi đi xuống. . .

Cái kia tòi nổi lên hung văn nam cảnh tu sĩ, trở mắt ngoác mồm, vội vã lùi về sau, suýt chút nữa bị huyết sắc áo choàng một khối cuốn vào.

"Hả?"

Đoan Mộc Thần Linh nhìn thấy màn này, sắc mặt cũng là khẽ biến, ngữ điệu hơi đổi: "Thần thông. . . Cũng không sai!"

"Khốn kiếp, ngươi còn có thể thoát được?"

Mà ở hắn hơi thay đổi sắc mặt thời khắc, Phương Quý đã bước nhanh chạy vọt về phía trước đến, lệ tiếng hét lớn, khí thế càng mạnh.

"Hừ, có một thân mạnh mẽ pháp lực, tu mấy tay tinh diệu thần thông, sợ cũng không tính là gì. . ."

Mà Đoan Mộc Thần Linh đón hắn mạnh mẽ tấn công, lông mày đã hơi nhíu lại, nhưng coi như là nhìn thấy Phương Quý thời khắc nguy cấp liền tiếp phá vỡ hai vị đồng bạn thần thông, tâm thần cũng không có hoảng loạn, ở

Phương Quý bức lui trái phải hai người thì hắn đã mượn cơ hội cùng Phương Quý kéo ra khoảng cách nhất định, thấy đến bây giờ Phương Quý lại hướng mình chạy tới, liền thân hình về phía sau gấp lược, nhẹ nhàng đưa tay, ở phía sau nâng lên một chút.

Hắn đeo ở phía sau cái kia một bộ đàn ngọc bay đến giữa không trung, sau đó hạ xuống, vừa vặn nằm ngang ở hắn trước người.

Đón một thân hung khí Phương Quý, thần sắc hắn lạnh lùng: "Lại đến thử xem. . ."

Lời còn chưa dứt, liền đã vung chỉ về trên dây cung quét tới.

Coong!

Cầm trên lại xuất hiện mắt thường có thể thấy màu tím sóng gợn, khoảng khắc về phía trước hướng về bốn phương tám hướng tản đi.

Cái kia tiếng đàn nghe cực kỳ dễ nghe, như từ trên trời mà tới.

Thế có âm luật, có thể đem người dẫn vào một loại nào đó thật diệu cảnh giới, nhưng có nhanh có chậm, cũng ít có loại này một tiếng cầm vang lên, liền lập tức đem nhân tâm câu đi, mà cái này Đoan Mộc Thân Linh tiếng đàn hơi động, lại liền có bức này bản lĩnh, tiếng đàn chỉ vang lên đến một tiếng, lập tức liền truyền khắp to lớn hư không, liền ngay cả cách xa ở gần bên ngoài trăm trượng cùng người đấu pháp Việt Thanh, trong lòng bàn tay kiếm quang đều không khỏi chậm một chậm.

Thật giống như, cái này trong chớp mắt, liền bị người ảnh hưởng đến tâm thần, sự chú ý đều phân tán không ít.

Mà tâm thần một được ảnh hưởng, kiếm quang cũng tốt, thần thông cũng được, uy lực đều trong nháy mắt yếu rất nhiều.

"Nguyệt Châu Yêu Cầm Đoan Mộc Thân Linh, không thể nghe hắn tiếng đàn. . ."

Tức đại công tử đã nhìn không được trầm giọng hét lớn, vẻ mặt đều đã có chút vặn vẹo lên.

Đổi mặt cái này các loại để nhân tâm loạn yêu cầm, cái nào sợ bọn họ vội

vã vận chuyển pháp lực đối kháng, cũng ý nghĩa không lớn.

Nếu là đối mặt cường địch lúc, còn cần vận chuyển pháp lực đối kháng tiếng đàn, vậy thì như thế nào cướp chiếm thượng phong?

"Đàn cái gì quý cầm, có phiền hay không?"

Mà liền gần bên ngoài trăm trượng người đều chịu đến ảnh hưởng lớn như vậy, liền đón tiếng đàn Phương Quý tự nhiên càng không cần nhiều lời, hiển nhiên một tầng một tầng tiếng đàn hướng về hấn tuôn tới, hầu như hoàn toàn đem hấn bao phủ ở bên trong, nhưng là hấn lại không né cũng không tránh, thậm chí thậm chí không kịp rên lên một tiếng, vẫn là bước nhanh về phía trước phía trước vọt tới, dường như toàn không có chịu đến tiếng đàn này ảnh hưởng. . .

"Ha ha, thần thức ngược lại cũng. . ."

Đoan Mộc Thân Linh nhìn, nhàn nhạt tán thưởng.

Hiển nhiên Phương Quý đã miễn cưỡng vọt tới trước người, hấn giữa hai lông mày, đột nhiên nổi lên một vết sát cơ.

Cũng ở cái này một chỗ, hấn chỉ bỗng nhiên phóng ra đạo đạo bút lông nhỏ, rồi sau đó mười ngón cùng vung, tầng tầng quét qua dây đàn bên trên, khoảng khắc trong lúc đó, dây đàn bên trên bị hấn rút đi ra ngoài màu tím sóng gợn, cường đại đâu chỉ gấp mười lần, vừa nảy như như sóng lớn, như vậy thời khắc này, cái kia bây giờ liền đã như hồ biển, ở cái kia màu tím sóng gợn bên trong, càng là mơ hồ xuất hiện vô tận đao kiếm hình dạng, gào thét mà ra.

Ở cái này nháy mắt, xa xa Tức đại công tử mấy người, trái lại không nghe thấy cái kia tiếng đàn.

Trước đây tiếng đàn là tứ tán ra, truyền khắp toàn bộ chiến trường.

Mà bây giờ, tiếng đàn này lại là đột nhiên tụ khiêu một chỗ, tất cả đều hướng về Phương Quý bao phủ đi qua.

Mà vào lúc này, Phương Quý vốn là chỉ là tập trung Đoan Mộc Thân Linh, thẳng hướng hấn vọt tới, cái này thời điểm, cũng như là hấn chủ động đón tiếng đàn này vọt tới vừa nhìn, chặt chẽ vững vàng toàn bộ chịu đựng được,

đúng là cho người một loại tự chui đầu vào lưới cảm giác. . .

Đoan Mộc Thần Linh nhìn tình cảnh này, trên mặt đã lộ ra một chút vẻ khinh thường.

Đang muốn vẽ mặt thong dong nói xong lời của mình, chợt hơi thay đổi sắc mặt, trái tim không tên bay lên một đạo âm ảnh.

Hắn hầu như là không chút nghĩ ngợi, liền vội gấp bức trở ra, liền đàn đều không lo lắng thu hồi.

Cũng ở cái này một chỗ, mắt thấy cái kia đã bị vô tận tiếng đàn bao vây lấy Phương Quý, đột nhiên một bước đạp đem đi ra, vừa nãy cái kia tiếng đàn phân tán ở chiến trường này trong lúc đó thì như là đối với hắn hoàn toàn không có ảnh hưởng, mà sau đó Đoan Mộc Thần Linh đột nhiên thi sát cơ, đem tiếng đàn tất cả nghiêng rơi vào trên người hắn, hắn lại còn như là hoàn toàn không bị ảnh hưởng, trực tiếp liền một quyền từ bên trong oanh kích ra. . .

Oành!

Đàn ngọc bị hắn quyền phong đánh trúng nát bấy, mảnh vỡ về phía sau bắn mạnh mà ra.

Dù là Đoan Mộc Thần Linh đã lùi đến rất nhanh, vẫn bị một đoạn tàn dây cung đảo qua gò má, chảy ra một giọt dòng máu màu tím.

Nhưng hắn lúc này đã hoàn toàn không lo nổi.

Ánh mắt như là gặp ma nhìn Phương Quý: ". . . Người thần thức làm sao như thế cường?"

Chương 579 : Không Giảng Đạo Lý

Lúc này Đoan Mộc Thần Linh, là thật sự đã bối rối.

Hắn thường có tài danh, nhân xưng yêu cảm, ần nhiên làm vì Bắc Vực tiên môn đệ nhất người, tự nghĩ có thể cùng mình đánh đồng với nhau, cũng chỉ có Tôn phủ mấy vị kia kỳ tài, mà ở hắn bình thường tự cao bản lĩnh bên trong, một là chính mình trí kế, hai là chính mình lẫy tiếng đàn nhập thần thông tuyệt học, ba là chính mình cái này một thân hơn người đan đạo căn cơ, mà lần này đối đầu Phương Quý, trong lòng hắn cũng thực tại không có bất kỳ coi thường hắn, vừa lên đến liền đã đàn trí đem ra hết, các loại tính toán, sau đó sơ giao thủ một cái, liền trực tiếp triển khai chính mình cầm đạo thần thông. . .

. . . Sau đó chính mình cầm liền bị đập nát!

Đàn ngọc bị hủy, liền đã đủ khiến Đoan Mộc Thần Linh kinh nộ dị thường, bất quá so với hắn trái tim khiếp sợ, còn chưa kịp một phần vạn.

Trước mắt cái này Thái Bạch tông đệ tử, pháp lực cuộn cuộn, còn vượt qua chính mình.

Thần thông tinh diệu, càng là ngay cả mình đều có chút xem không hiểu.

Nhưng mấu chốt nhất chính là, chính mình am hiểu nhất cầm đạo thần thông, tại sao đối với hắn hoàn toàn không có tác dụng?

Nhất thời quá nhiều kinh ngạc, khiến cho hắn liền tâm đều rối loạn.

"Người này là cái kẻ ngu si đi, đánh nhau thời điểm còn muốn đánh đàn. . ."

Mà ở một quyền đập nát Đoan Mộc Thần Linh đàn ngọc sau khi, Phương Quý lại có chút không tìm được manh mối.

Đón Đoan Mộc Thần Linh lúc này giống như thấy quỷ giống như vẻ mặt,

Phương Quý căn bản không biết hắn đang sợ cái gì, càng không biết người trước mắt này làm sao cùng người điên tựa như, rõ ràng nhìn thấy chính mình hướng về hắn vọt tới, không nói chạy, cũng không nói nghênh địch, lại lấy ra một chiếc phá cầm ở đây leng keng thùng thùng, đây là chỉ lo chính mình không đuổi kịp hắn vì lẽ đó ngồi ở nơi này chờ mình sao?

Người xem thường ai đó?

Hắn tự nhiên không biết đối diện vị này nam cảnh kỳ tài Đao Mộc Thần Linh, lấy tiếng đàn nhập thần thông, mượn cái kia một bộ yêu cầm, dây cung tiếng cùng nhau, liền loạn tâm thần người, cái này đã có chút tương tự với chữ Thần pháp, mỗi lần đối đầu bình thường Tu hành giả, một khi triển khai, hoàn toàn lập sinh kỳ hiệu, hơn nữa người này có thể dựa vào chính mình Cầm đạo trình độ, lĩnh ngộ cái này tương tự với chữ Thần pháp thần thông, nói là kỳ tài cũng không quá đáng. . .

Thậm chí nói, Đao Mộc Thần Linh cũng nghiên cứu Phương Quý dọc theo con đường này cùng người đầu pháp các loại đại chiến, càng là xác định, Phương Quý hẳn là không học được Thái Bạch tông chủ am hiểu nhất chữ Thần pháp, lúc này mới có can đảm ở bây giờ giao thủ lúc, mượn cái này yêu cầm đến áp chế hắn. . .

Chỉ bất quá, Đao Mộc Thần Linh đương nhiên cũng không nghĩ tới, Phương Quý xác thực không có tu luyện chữ Thần pháp khắc địch chế thắng thần thông, nhưng hắn lại tu luyện Quy Nguyên Bất Diệt Thức, hơn nữa có nhảy vọt tiến cảnh, bây giờ thần thức cường thịnh, đã gần như tại đối với chữ Thần pháp địch địch. . .

Hắn lúc đầu vốn là thấy Phương Quý toàn không thèm để ý chính mình tiếng đàn, nghĩ là hắn là tự chui đầu vào lưới, thừa dịp chưa sẵn sàng, đột nhiên liền đem tiếng đàn điều động cực hạn, sau đó hướng về Phương Quý đánh giết mà tới, lại không nghĩ rằng, hắn đem Phương Quý xem thành là tự chui đầu vào lưới, Phương Quý cũng nên hắn là tự chui đầu vào lưới, lập tức liền nắm lấy cơ hội, một quyền nỗ xuống, trực tiếp đem hắn bộ kia coi như trân bảo đàn ngọc cho phá hủy.

Bất quá nhắc tới cũng kỳ quái, Thái Bạch tông chủ am hiểu chữ Thần pháp, một trận chiến dương danh, lại pháp truyền thiên hạ, đã có người xưng là Bắc Vực chữ Thần pháp người số một, mà Mạc Cửu Ca con đường, thế gian phần lớn người nhìn không rõ ràng, cũng xem không hiểu, nhưng là hắn không thể nghi ngờ ở chữ Thần pháp một đạo, cũng là có cực kỳ thâm

hậu trình độ, hẳn cuối cùng có thể tác thành này Thiên thượng nhất kiếm, chữ Thần pháp cũng đưa đến tác dụng rất lớn. . .

Có thể hai người kia, đều chỉ điem qua Phương Quý chữ Thần pháp tu hành.

Nhưng cũng không biết tại sao, bọn họ hai người không hẹn mà cùng, đều không có giáo dục Phương Quý làm sao dùng chữ Thần pháp đả thương địch thủ.

Bọn họ chỉ là đem Phương Quý dạy thành chữ Thần pháp khác tinh. . .

. . .

. . .

"Hừ hừ hừ, lúc này còn muốn chạy đàng nào?"

Đương nhiên, lúc này Phương Quý, căn bản không lo nổi cân nhắc nhiều như vậy, hẳn không dễ dàng đuổi tới Đoan Mộc Thần Linh, liền lập tức bước nhanh vọt tới, hai tay khẽ nâng, trên đỉnh đầu cũng đã xuất hiện một toà dữ tợn Ma sơn, đủ có cao mấy chục trượng, thoạt nhìn tối om om cực kỳ làm người sợ hãi, phảng phất liền toàn bộ hư không đều đã bị che khuất, hắc đến một tiếng, liền hướng về phía trước đè ép lại đây.

Cuồng phong tập cuốn, như trời sập vỡ!

Nhất thời đột nhiên không kịp chuẩn bị, lại bị Phương Quý gần rồi thân, lúc này Đoan Mộc Thần Linh đã không kịp lại kéo dài khoảng cách, kinh nộ phía dưới, chỉ được phẫn khởi một thân pháp lực, hai tay vội vã hướng lên trên chống đi ra ngoài, trên đỉnh đầu một đạo đan quang bay vút lên, ở cái kia một toà Ma sơn sắp đập xuống đến trên đầu mình thì miễn cưỡng đem nó chống đỡ, chỉ chừa nửa trượng khoảng cách, pháp lực vào lúc này cũng thúc đến cực hạn.

"Ai nha?"

Phương Quý không nghĩ tới hẳn có thể tiếp được chính mình Ma sơn, cũng là hơi ngân người ra, lại pháp lực tuôn ra, lại lần nữa đánh rơi.

Đoan Mộc Thần Linh chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có trời sập sức mạnh bình

thường trần rơi xuống, cả người bộ xương đều rung động ùng ùng, tựa như muốn nát, cũng là vôi vữa cứng, chu vi khí huyết vôi vữa dâng lên, trên mặt đều bao phủ một tầng tử khí, mới lại miễn cưỡng chống đỡ cái này lần thứ hai xuống lực đạo.

"Thật là có chút bản lĩnh?"

Phượng Quý tâm trạng càng là giật mình, tại lại một lần thôi thúc Ma sơn lực lượng.

Hắn bây giờ mượn tam đại dị bảo tu luyện, một thân pháp lực dâng trào, hầu như vô cùng vô tận, triển khai nổi lên thần thông đến, liền cảm thấy được thuận buồm xuôi gió, không gì không làm được, mà vừa nãy cái này Đoan Mộc Thần Linh giả thần giả quỷ, lại là đánh đàn lại là cười gằn, kỳ thực không đỡ nổi một đòn, đúng là không nghĩ tới, bây giờ gằn rồi thân nắm Ma sơn nên hắn, hắn trái lại chống đỡ hai lần, nhìn dáng dấp một thân căn cơ, cũng vẫn khá tốt. . .

Không biết, hắn ở tán thương, Đoan Mộc Thần Linh lúc này chết nhanh tâm đều có.

Chỉ thấy hắn lúc này sắc mặt tím hồng, dĩ nhiên sắp thấm ra máu, con mắt đều đã máu tràn ngập, giống như là muốn nổ tung.

Càng làm cho hắn cảm thấy hoang đường chính là, chính mình yêu cầu không có ảnh hưởng đối phương, đúng là cái này thân căn cơ, đúng là giúp mình chịu đựng hai lần. . .

Nhưng nhiều nhất cũng là hai lần, không thể lại cứng chống, không phải vậy liên bạo. . .

Liền hắn cũng chỉ có thể trong lòng xoay ngang, đột nhiên cắn phá đầu lưỡi, một cổ máu tươi phun ở giữa không trung.

Cái này máu tươi thật là quái lạ, một phun ra ngoài, liền trong nháy mắt biến hóa, căng phồng lên đến, lại biến thành một cái cùng Đoan Mộc Thần Linh giống như dáng dấp, nhưng cũng cực kỳ quái lạ bóng người màu đỏ ngòm, ngay lúc này dáng vẻ có tới ba trượng cao, trên đỉnh đầu đỉnh, giúp đỡ hắn chống đỡ chính đập xuống Ma sơn, mà hắn thì lại thừa cơ hội này, vôi vữa về phía sau bay lượn, thân hình đã có chút chật vật kinh hoàng. . .

"Phốc. . ."

Cái kia một đạo bóng người màu đỏ ngòm cũng chỉ chịu đựng đến nửa tức, liền bị Ma sơn khoáng khắc đẽ nát, lại lần nữa hóa thành sương máu, trong đó thân ý mất hết.

Nhưng tốt xấu mượn cơ hội này, Đoan Mộc Thần Linh chạy ra Ma sơn trấn áp, như sao băng cũng tựa như lui về phía sau.

Chỉ là ở phun ra cái này tinh huyết sau, một thân khí cơ cũng mơ hồ uể oải rất nhiều.

"Mau tới giúp ta. . ."

Cùng lúc đó, hắn đã một đạo tâm niệm đưa ra ngoài, đồng thời chính mình tàn nhẫn rơi xuống tâm đến, lại lần nữa cắn chóp lưỡi, một cỗ tử huyết máu tươi bay ra, hắn đưa tay quờ lấy, liền thấy cái kia một cỗ đầu lưỡi tử huyết lại ở trong tay hắn, hóa thành một cây huyết sắc trường mâu, liền phun hai cái đầu lưỡi máu tươi sau khi, hắn tự thân khí cơ, đã nuy mi không ít, nhưng này một cây huyết mâu, lại bạo phát vô tận hung uy.

"Vèo!"

Hắn không chút do dự, trực tiếp đem cái này huyết mâu hướng về Phương Quý đầu đi ra ngoài.

Trong hư không trong nháy mắt xuất hiện một cái yêu dị động, phảng phất liền hư không đều đã bị cái này một mâu xuyên thủng.

"Cái này liền muốn bắt đầu liều mạng à?"

Mà được đến Đoan Mộc Thần Linh truyền âm dặn dò, mặt khác hai vị kia cùng hắn cùng nhau vây giết Phương Quý nam cảnh tu sĩ, trên mặt cũng lộ ra ngơ ngác vẻ mặt, tựa hồ không nghĩ tới lấy bọn họ thân phận cùng thực lực, lại ngay lúc này liền bị bức ép đến một bước này. . .

Chỉ bất quá, hiển nhiên Đoan Mộc Thần Linh đều đã trở nên chật vật như vậy, bọn họ cũng quyết tâm, vị kia một thân hung văn Vu Huyết tông, sớm ở Đoan Mộc Thần Linh bị Ma sơn đẽ ép thì liền đã mất lộ ra hung quang, cắn chặt hàm răng, bỗng nhiên lấy một cây bén nhọn bạch cốt nhận, sau đó nhanh chóng hướng về trên người mình vạch tới, đạo đạo vết máu xuất

hiện, rắc rối phức tạp, đan dệt mà thành một bộ huyết sắc hoa văn.

Cái này huyết sắc lạc trong, chảy ra đạo đạo máu tươi, hóa thành Huyết phù, quần ở trên người hắn.

Sau đó hắn mạnh mẽ gằm thét, mãnh đến kết lên một cái tà ấn.

Lại sau một khắc, tất cả huyết khí bay lên trời, đã hóa thành một loại quỹ dị tâm võng lớn màu đỏ ngòm, từ giữa không trung bên trong bao phủ xuống.

Mà ở một bên khác bên trong, vị kia điều động Hung thú nam cảnh Tý Yêu tông tu sĩ, cũng như là trong bóng tối quyết tâm.

Tay phải ngón giữa và ngón trỏ cùng nổi lên, ở chính mình mi tâm một vết, liền lấy ra một điểm bản mệnh tinh huyết, sau đó đem cái này bản mệnh tinh huyết lau ở bên người màu đen da thú kỳ trên, chỉ thấy kỳ trên nhất thời sáng lên đạo đạo ô quang, phân phát đón gió múa, khói đen bùng bùng.

Hồng. . .

Trong sương mù dày đặc, lại có thêm nặng nề kinh người âm thanh vang lên, bỗng nhiên có ba con quái vật khổng lồ từ bên trong vọt ra, rõ ràng là một con cự ngạc, một con trâu hoang, một con trắng văn đen đáy trùng lớn, mỗi một con thân hình đều có to bằng núi nhỏ, đập lên hư không, mắt lộ ra hung quang, trên người Huyết khí lực lượng càng là ngưng tụ ra đạo đạo thần quang, âm âm âm khuấy động hư không, thẳng hướng Phương Quý vọt tới.

Cái này ba con, đã thành linh đều là thế gian khó gặp Dị thú huyết mạch, hơn nữa đều đã là thần thú cảnh giới.

Coi hung thế, chỉ sợ mỗi một con đều có có thể địch Kim Đan cao giai lực lượng.

. . .

. . .

Trước có hung hãn huyết mâu, trái có quỹ dị Huyết võng, bên phải lại có ba con hung ác thần thú dữ tợn nhào, thế mấy như kinh thiên động địa.

Liên ngay cả chu vi đang cùng kẻ địch triển khai ác đấu Tức đại công tử cùng với nam cảnh tu sĩ, cũng đều kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Tức đại công tử các loại là thấy đôi phương thần thông ác độc, thanh thế khủng bố, đã không khỏi lòng sinh lo lắng.

Mà nam cảnh tu sĩ lại có chút không hiểu, Đao Mộc Thần Linh cùng Trần Châu Tý yêu chủ, Tinh Châu Huyết Vu tử ba người, một thân thực lực vốn là cực kỳ cường hãn, ba người bọn họ liên thủ đối phó cái kia Thái Bạch tông đệ tử, lấy nhiều địch ít, vốn là nên phần thắng lớn nhất, nhưng hôm nay, không những chưa thủ thắng, trái lại còn không qua mấy tức công phu đây, liền từng cái đem thủ đoạn cuối cùng đều xuất ra, cái này không khỏi vậy. . .

. . . Quá không tự trọng chứ?

. . .

. . .

"Trả lại hãn mẹ muốn chạy trốn?"

Mà ở mọi người kinh ngạc trong, Phương Quý cũng đã nổi trận lôi đình.

Hãn lần này xông lại, chính là muốn giết Đao Mộc Thần Linh, nhưng lại không nghĩ rằng, người này lại như vậy trơn trượt, liền vừa nãy Ma sơn đem hãn đặt ở phía dưới, hãn đều có thể chạy thoát được, không những có thể trốn, thậm chí còn cùng chính mình đánh có đến có về. . .

Ta đánh ngươi, ngươi lại còn dám hoàn thủ?

Hãn cảm giác mình vô địch tên, đã chịu đến khiêu khích!

Trái tim lửa lên, xông thẳng trán, càng sinh ra kinh thiên động địa sát ý, bước nhanh chạy vọt về phía trước đến.

"Rào!"

Đón Đao Mộc Thần Linh quăng đến huyết mâu, hãn cắn chặt hàm răng, khó chịu thét vô một cái đi ra ngoài, lại trực tiếp nắm tại huyết mâu bên trên, mặt thấy đến này huyết mâu bên trên sát khí kích phát, hướng về trên

người hấn phê đến, nhưng là quanh người hấn pháp lực điên cuồng tập cuốn, lại đem cái này sát khí đều cho tách ra ra, không có ảnh hưởng đến hấn nửa phần tốc độ, trái lại trực tiếp đem cái kia cái huyết mâu chặt chẽ vững vàng nắm ở trong tay.

Thuận thế tiến lên, cũng sắp thành chính mình binh khí, thẳng hướng Đoan Mộc Thần Linh đâm lại đây!

Mà đón phía bên phải bay tới Huyết phù, hấn phát tay quét qua, mạnh mẽ pháp lực quét ra, cái kia một đạo Huyết phù nhất thời liên tiếp bạo nát, từng giọt nhỏ hóa thành di mộng sương máu, sau đó cái này sương máu lại ở pháp lực của hấn phía dưới, hóa thành đạo đạo băng tiễn, vù vù khiêu khiêu, trái lại hướng về vị kia Huyết Vu tử bắn mạnh lại đây, khoảng khắc trong lúc đó, liền ở trên người hấn lưu lại ít nhất mấy chục động. . .

"Chuyện này . . ."

Cái kia Huyết Vu tử ngơ ngác cúi đầu nhìn mình trên người lỗ máu, thân thể này đã thủng trăm ngàn lỗ, không được. . .

Đoan Mộc Thần Linh nhìn tình cảnh này, từ lâu kinh sợ đến mức hồn bay lên trời.

"Người này pháp lực cùng thân thông, làm sao có khả năng mạnh mẽ như thế. . ."

"Chuyện này quả thật. . . Quả thực chính là không giảng đạo lý!"

Trái tim như triều cường nhấp nhô, hấn cũng bút ra lui nhanh, nhưng ánh mắt còn ở gắt gao nhìn Phương Quý.

Lúc này ở Phương Quý phía bên phải, đã có ba con có thể cao hơn Kim Đan giai thần thú vọt tới, thanh thế kinh thiên động địa.

Còn có hi vọng. . .

Chỉ bất quá, hấn ý niệm này còn chưa hạ xuống, cách đó không xa bỗng nhiên vang lên một trận chó sủa, từ xa đến gần.

Đoan Mộc Thần Linh vội vã quay đầu, liền thấy pháp thuyền trong có một vệt bóng đen vọt tới, lúc đầu cực nhỏ, chỉ thấy được nó thân rắn râu rồng,

trên đầu không sừng, tiền thân lại sinh ra hai trảo, lúc này chính há to miệng, uông uông kêu to, thân hình bay đến giữa không trung, liền đã khoảng khắc trong lúc đó tăng vọt, do dài hơn một trượng ngắn, mỹ nhân eo độ lớn, khoảng khắc trưởng thành dài mấy chục trượng, phòng ốc giống như độ lớn. . .

Như một con loạn thể hung mãnh, một chốc lát vọt tới trước mặt, một đầu đánh bay con kia trâu hoang, sau đó thân hình cuộn lấy, liền đem cái kia một con trắng khoản mãnh hổ từng vòng quấn lấy, đồng thời miệng rộng một mở, liền đã đem cái kia một con cự ngạc ngậm cái cổ. . .

Đón tình cảnh này, Đoan Mộc Thân Linh trực tiếp tan vỡ: "Liên mẹ nó bên người thần thú cũng không giảng đạo lý?"

Chương 580 : Không Phục Không Được

"Ai nha. . ."

Nhìn cái kia ba con thần thú bị Anh Đề cuốn lấy, khoảng khắc trong lúc đó đánh đến hung tàn, liền ngay cả Phương Quý cũng không khỏi hơi ngần người ra, thu hồi sắp đánh ra đi thần thông, quay đầu nhìn tới, chỉ thấy lúc này Anh Đề còn hết sức lợi hại, mãng khu lặn lội, thân buộc miệng cắn, hai cái móng vuốt nhỏ còn không dừng lại lấy lấy móc cái khác thần thú con mắt, bắt người ta chòm râu, xé nhân gia da, kéo nhân gia trứng. . .

Lại còn chiếm thượng phong, chính mình một cái, liền đem đôi phương ba cái đánh kêu thảm thiết không ngớt. . .

"Vượng Tài lại thật sự lớn bản lĩnh. . ."

Phương Quý nhìn ra thấy ngạc nhiên không thôi, lại lắc đầu, nói: "Chính là bắt đầu đánh nhau khá giống nữ nhân. . ."

Bất quá sâu hơn ngẫm lại, cảm thấy không thể chọn quái Vượng Tài.

Chính mình này con Anh Đề, tuy rằng giả giả cũng là con thần thú, nhưng trên thực tế chính là cái góp đủ số, vốn là tìm vận may, mượn dùng phương bác Thương Long một mạch ở Đan Hỏa tông luyện chế Hóa Long trì, lúc này mới đánh vỡ huyết mạch bích chương, thành tựu thần thú thân. . .

Hơn nữa nó trở thành thần thú sau khi, ngoại trừ mọc ra hai cái móng vuốt nhỏ, cũng không có gì những khác chỗ lợi hại.

Trong ngày thường Phương Quý đem nó nuôi ở bên người, cũng không thấy nó cùng người từng đánh nhau.

Đương nhiên, Phương Quý cũng không dùng tới nó đánh nhau, thần thú không đều là dùng để bùng trà rót nước quét tước gian phòng sao?

Lần biến hóa này, đúng là niềm vui bất ngờ, ngẫm lại chính mình ở trong

một tháng này, mượn ba đạo dị bảo tu luyện, không chỉ có chính mình được đến to lớn chỗ tốt nơi , liền ngay cả vẫn đi theo bên cạnh hắc ngữ Anh Đề, cũng tiến bộ không ít, cũng không biết nó ở trong một tháng này, phun ra nuốt vào bao nhiêu đạo uẩn, sinh ra bao nhiêu biến hóa, bình thường không hiện ra, mãi đến tận lúc này mới, mới lập tức hiển lộ ra cái này ưu thế đến.

Lấy một địch ba, triển đấu tam đại thần thú, quét ngang nửa bên chiến trường, lại có chút thượng cổ hung mãnh tư thế. . .

. . .

. . .

"Quả không hổ là Phương đạo hữu, tự thân tu vị tinh thâm không nói, nguyên lai bên người nuôi đều là bực này thần thú. . ."

Xa xa nhìn tình cảnh đó , liền ngay cả Túc đại công tử mấy người cũng không khỏi lấy làm kinh hãi.

Cái này một trận đại chiến, vốn là mang cho bọn hắc áp lực thực lớn, trái tim nặng nề không ngớt, nhưng không nghĩ tới, Phương Quý thực lực hôm nay, càng lần lượt đánh vỡ cực hạn của bọn họ, chính là một người ác chiến Doan Mộc Thần Linh cùng hai vị khác nam cảnh tu sĩ, cũng là khoảng khắc trong lúc đó, liền chiếm thượng phong, bây giờ càng là liền bên cạnh hắc cái kia bình thường ngoại trừ ngữ say như chết chính là hướng về người khác cửa gian phòng đổ rác rưởi quái xà đều lập tức hiển lộ ra bực này quét ngang một phương bản lãnh, lại tiến vào làm cho hung phấn không thôi, sĩ khí tăng nhiều, hướng về đối thủ công tới!

Trong lúc nhất thời, nam cảnh chư tu, đúng là bị bọn họ làm cho liên tục lùi về phía sau, đã hình như có chút không chống đỡ được.

Chu vi không biết bao nhiêu quan chiến tu sĩ, vào lúc này đã mơ hồ có chút kích động. . .

"Nam cảnh tu sĩ khi đến tốt đại khí phách, nguyên lai cũng chỉ đến như thế. . ."

"Không sai, bọn họ không đến thì thôi, đến rồi, đúng là thật là ở thành tựu cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh danh tiếng. . ."

"Ha ha, chỉ bằng bọn họ điếm ấy chút bản lĩnh, cũng tới đoạt danh, quả thật là. . ."

"Chuyện cười. . ."

". . ."

". . ."

"Không thể, không thể, cái này không hề có đạo lý. . ."

Mà nhìn thấy Phương Quý đại phát thần uy, thậm chí ngay cả bên cạnh hấn thần thú, đều mạnh mẽ đến khó có thể tưởng tượng lúc, Đoan Mộc Thần Linh, đã là đầy ngập phần nộ, cũng lại không kềm được trước đây cái kia hiền lành lịch sự thông dong dáng dấp, trên mặt thậm chí lộ ra chút vặn vẹo phần nộ đến: "Ta cũng từng ngày đêm mài giũa, khổ tu một thân đạo pháp, ta cũng từng đàn trí kiệt lực, tham nghiên mỗi một đạo pháp thuật, ta cũng từng là cầu một đạo pháp môn, đi khắp núi sông đại địa, hỏi tinh thần hỏi sông lớn hỏi chúng sinh, có thể dựa vào cái gì, dựa vào cái gì pháp lực của hấn cùng thần thông lại cường ta nhiều như vậy?"

"Ta tu luyện 171 năm, làm sao sẽ không sánh được nho nhỏ này Thái Bạch tông đệ tử?"

Hấn tiếng nói lạnh lùng nghiêm nghị, thậm chí khàn giọng, hoàn toàn không có trước đây thông dong, ưu nhã tuấn tú trên mặt đã đầy là vẻ giận dữ.

Lúc này hấn nói ra lời đã có chút trẻ con.

Chỉ là cái này trẻ con bên trong, lại quả thật có thể đủ để cho hấn phát điên không rõ cùng không cam lòng. . .

Liền ngay cả hấn đối diện Phương Quý, nghe hấn, cũng đột nhiên hơi ngần người ra, đúng là trong nháy mắt nghĩ rõ ràng rất nhiều.

Có lẽ đương thời thua ở Thái Bạch tông chủ trong tay An Châu Tôn chủ cùng Triều Tiên tông ba đại trưởng lão, cũng là cùng hấn như thế ý nghĩ đi, có lẽ đương thời bị Mạc Cửu Ca một kiếm chém bất thể hung thần Vụ đảo Nam Phương, cũng cùng hấn có như thế phát điên cùng phần nộ chứ?

Sao nghĩ tới đến, thật là có điểm không công bằng!

Mọi người như thế tu hành, thậm chí bàn về đến, người hoa tâm huyết có lẽ còn muốn so với ta nhiều. . .

Cái kia bằng cái gì người không bằng ta đây?

Phương Quý lập tức liền lý giải trước Bạch Quan Tử cho mình nói những câu nói kia. . .

Nông phu có hay không oán giận không bằng thương nhân kiếm lời tiền bạc càng nhiều?

Thương nhân có hay không bắt mẫn người đọc sách địa vị thăng càng nhanh?

Người đọc sách có hay không bắt mẫn một cái chân đất bỗng nhiên thành trên đỉnh đầu của mình đế vương?

. . .

. . .

"Ha ha ha. . ."

Nghĩ thông suốt điểm này Phương Quý, chợt cười to giơ tay, một mâu hướng về Đoan Mộc Thần Linh đầu đi qua, đồng thời nghiêng người cấp tiến.

"Nghe lên người không phục lắm a. . ."

"Vèo!"

Cái kia một đạo huyết mâu ngay lúc này xuyên thủng hư không, nhắm thẳng vào Đoan Mộc Thần Linh mi tâm, như huyết mang.

Đoan Mộc Thần Linh tựa như điên cuồng, đối mặt Phương Quý bắn ngược mà đến cái kia một đạo huyết mâu, hấn trong giây lát tay áo vung vẩy, chu vi tử mang cuộn cuộn, khoảng khắc trong lúc đó, liền đem cái này một cây huyết mâu quét đến một hướng khác, rồi sau đó uy nghiêm đáng sợ hết lớn: "Không sai, ta. . ."

Nhưng huyết mâu mới vừa bị quét bay, Phương Quý ngay sau đó một quyền đánh tới, liền đem hắc đánh bay ra ngoài.

Sau đó Phương Quý tiếp nhận nói lừa, cười to nói: "Nhưng chúng ta Thái Bạch tông truyền thống chính là, người không phục vô dụng. . ."

Lại sau một khắc, trong tay dĩ nhiên xuất hiện dài mấy chục trượng lôi roi, tại không trung một giảo, liền hướng về hắc đánh roi xuống.

Tiếng sấm ầm ầm, tập cuốn một phương.

Không biết có bao nhiêu nhìn thấy màn này chúng tu, đều đã không nhận được tâm thần khê run, mạc danh kỳ diệu, vào lúc này cũng mơ hồ cảm nhận được một loại đồng tình Đao Mộc Thần Linh tâm tình, đứng đấy, rõ ràng chính mình cũng là một cái nam cảnh tiên môn bên trong tu hành thiên tài, thậm chí là cọc tiêu, kết quả lại bị bắc cảnh nho nhỏ Thái Bạch tông bên trong đi ra đệ tử cho ngăn chặn đánh, trong lòng đương nhiên là không phục. . .

Nhưng nhân gia chính là mạnh hơn hắc, không phục thì thế nào đây?

"Ầm!"

Nhưng cũng ở cái này một chốc, mắt thấy Đao Mộc Thần Linh đối mặt Phương Quý ngang trời quét tới lôi roi, đã lại không thể tránh né chỗ, nhưng trên mặt của hắc, lại đột nhiên xuất hiện một vết hung tàn vẻ, hai tay vỗ một cái, quanh thân đột nhiên mây khói mãnh liệt, lẫn lộn không ngớt.

Sớm ở Phương Quý mấy người chạy tới trước, cái kia một mảnh sương mù liền đã xuất hiện ở thành Lâm Hải trên không, vắt ngang gần trăm dặm, liền ánh mắt đều khó mà nhìn thấu, trước đây nam cảnh tu sĩ cùng Phương Quý mấy người giao thủ, đều là ở sương mù trước, cách xa nhau gần trăm trượng, có thể vừa nãy bọn họ vừa giao thủ, Đao Mộc Thần Linh liền vừa đánh vừa lui, tới bây giờ, thiên xảo bất xảo, hắc cũng đã lui tới cái này một phương sương mù trước.

Bây giờ mắt thấy đến này một đạo lôi roi vượt qua hư không, hắc đã tránh né không được, bên người chợt có một đạo mây khói tiến lên đón.

"Xi" một tiếng, cái kia một đạo lôi roi bị mây khói nuốt hết, lập tức mây

bay tứ tán, tràn ngập giữa không trung.

"Thế gian chuyện, có được tất có mất. . ."

Mà ở mây trước, Đoan Mộc Thần Linh thân hình dĩ nhiên không gặp, tiếng nói nhưng từ sương mù nơi sâu xa truyền ra: "Ta không biết người đến kỳ ngộ gì, đừng phải cái gì đại vận, mới có bây giờ cái này một thân bản lĩnh, nhưng ta biết, người nhất định lưu lại mầm họa. . ."

"Tu vi tiến cảnh quá nhanh, liền tất nhiên căn cơ bất ổn, mượn địa bảo thành đan, liền muốn được địa bảo có hạn. . ."

"Thái Bạch tông đệ tử, người chớ có hung hăng ngang ngược, có thể dám cùng ta vào trong trận đánh một trận?"

". . ."

". . ."

Theo hấn tiếng hét lớn vang lên, dày cộm nặng nề vô biên trong sương mù, bỗng nhiên có trận quang lập loé.

Mấy đạo trận kỳ đột phá sương mù, bay đến giữa không trung, đón gió phấp phới.

Mà theo trận kỳ phấp phới, cái kia sương mù cũng bỗng nhiên sống lại, lại chậm rãi về phía trước lan tràn lại đây, tựa như một con cự lớn vô cùng quái thú, chính ôm theo vô tận hung khí, về phía trước đập tới, hiển nhiên liền muốn nuốt hết mọi người ác chiến toàn bộ hư không.

"Hà?"

Nghe Đoan Mộc Thần Linh hét lớn, Phương Quý cũng hơi sinh ý nghi ngờ, ngẩng đầu liền hướng về sương mù nhìn sang.

Chỉ thấy cái này sương mù khổng lồ như vậy, thần thức đều không thể nhìn thấu, bên trong tựa hồ ẩn giấu đi vô tận dùng ngôn ngữ hình dung hung hiểm, ngay cả mình lôi roi đều có thể nuốt chửng, càng có thể thấy được ẩn giấu lực lượng đáng sợ, trọng yếu nhất, cái này sương mù nhìn như di động chậm chậm, kì thực chỉ là bởi vì nó quá khổng lồ mà thôi, thế tựa như sóng lớn ngập trời, chỉ một cái chớp mắt, liền muốn đem cái này một mảnh thiên

trường nuốt hết. . .

Lúc này đang cùng nam cảnh đệ tử giao thủ chúng tu, rất nhanh liền đều phải bị cái kia cực lớn vô biên sương mù cho nuốt hết đi vào.

Bằng tốc độ này, sợ là trừ mình ra ở ngoài, ai cũng chạy không thoát cái này sương mù bao phủ. . .

Trái tim chớp mắt có phán đoán, mi tâm bên trong thần quang lóe lên, hướng về sương mù dày nhìn lướt qua.

Sau đó hần hầu như không ngừng chút nào, thẳng hướng trong sương mù vọt tới, trong miệng hét lớn: "Ranh con đừng chạy. . ."

"Phương huynh không thể, Nguyệt Châu Bái Nguyệt tông thiện nhất yêu trận, tất nhiên có trò lừa. . ."

Xa xa Tức đại công tử chính đầu với người đến lợi hại, thấy được tình cảnh này, lập tức thất tiếng hét lớn.

Chỉ là hần còn chưa dứt lời xuống, liền thấy được Phương Quý càng như là măng qua đầu giống như, thân hình như phi kiếm, khoảng khắc trong lúc đó liền vọt vào trong sương mù dày đặc, lại sau một khắc, bên trong liền có nặng nề khùng bố đầu pháp thanh thế vang lên, làm như vô cùng kịch liệt. .

Mà lạ kỳ chính là, ở Phương Quý vào sương mù dày sau khi, sương mù dày về phía trước lan tràn thế, liền nhất thời dừng lại.

Hơn nữa mắt thường có thể thấy, cái kia sương mù dày lại có thu lại tư thế.

"Lại. . ."

Không biết bao nhiêu người nhìn tình cảnh này, đã trực tiếp sửng sốt: "Vọt thẳng đi vào?"

"Ha ha ha. . ."

Vô tận trong sương mù, thì lại bỗng nhiên vang lên Đoan Mộc Thần Linh tiếng cười lớn, tiếng cười kia bên trong, tựa hồ có vô tận vui thích, thậm chí còn giống như có thể nghe ra một ít không dễ dàng tìm về chính mình bộ

mặt ý muốn vui mừng, mệnh mông cuồn cuộn, truyền về bốn phương: "Lão thiên quả nhiên là công bằng, người pháp lực mạnh mẽ, thần thông tinh diệu, chữ Thần pháp đều không làm gì được người, có thể người điếm yếu lại là. . ."

Hắn tiếng nói hơi dừng lại một chút, chừ thiên sương mù, bỗng nhiên vội vã co rút lại.

Sau đó hắn tiếng nói mới lại vang lên, hiện ra đến mức dị thường âm lãnh: "Trí kế hoàn toàn không có!"

Chương 581 : Bắc Cảnh Tiểu Tu

"Phương đạo hữu. . ."

Tức đại công tử các loại ở lại bên ngoài bắc cảnh chúng tu, dĩ nhiên mặt lộ vẻ vẻ ngạc nhiên nghi ngờ, phản ứng đều chậm nửa nhịp.

"Ha ha, vào Thập Phương Loạn Thiên trận, tiểu tử kia đã chắc chắn phải chết. . ."

Mà một đám nam cảnh tu sĩ nhưng là hơi ngẩn người ra sau khi, nhất thời cười to không ngớt, ra tay trong nháy mắt tàn nhẫn rất nhiều: "Mà ở lại bên ngoài các người, chỉ có Tiểu thánh tên, bây giờ ngược lại muốn xem xem, các người đến tột cùng có tư cách gì gánh cái này to lớn tên tuổi. . ."

Trước đây bọn họ tuy rằng không có trực tiếp cùng Phương Quý giao thủ, nhưng cũng nhìn thấy Phương Quý thần thông vô địch, đè ép Đoan Mộc Thần Linh, Trần Châu Tý yêu chủ, Tĩnh Châu Vu Huyết Tử ba người bạo đánh cảnh tượng, cái kia không giảng đạo lý giống như mạnh mẽ, thực tại nhượng bọn họ trong lòng sinh ra sợ hãi, trên đỉnh đầu, như là đè ép một ngọn núi lớn, chính là ra tay lúc, thần thông uy lực đều theo bản năng suy yếu ba phần mười, không dám mạo hiểm tiến vào!

Nhưng bây giờ nhìn thấy Phương Quý lỗ mãng thất vọt vào trong sương mù dày đặc, bọn họ lại nhất thời quét qua xu hướng suy tàn.

Hải Châu Viên Đạo Thuật vừa bắt đầu liền đã bị Tức đại công tử nhìn chăm chăm, chỉ là Phương Quý tung hoành tại phía trên chiến trường này thì hẳn lại thủ thế làm chủ, bây giờ nhìn thấy Phương Quý vọt vào cái kia một mảnh trong sương mù dày đặc, lại là bỗng nhiên cất tiếng cười to, vung tay áo trong lúc đó, đạo đạo thần thông vượt qua hư không, như từng đóa từng đóa pháo hoa, trong nháy mắt tỏa ra ở trong hư không, đem đi nghiêm bước ép sát Tức đại công tử chân động đến mức từng bước lùi về sau.

"Nếu nói là mười hai Tiểu thánh, các người những người này bên trong, có lẽ chỉ có vị kia Thái Bạch tông đệ tử xứng đáng cái này Tiểu thánh tên!"

Hắn một bước giành trước, liền từng bước giành trước, thần thông đạo thuật, lại như là không cần kết án vận công giống như, liền một đạo một đạo phát huy ra, hơn nữa mỗi một đạo đều dị thường tinh diệu, rõ ràng là từng hạ xuống khổ công phu, không thẹn với nam cảnh pháp thuật thứ nhất tên, mà đang sử dụng thần thông thời khắc, thậm chí còn có thể mở miệng nói chuyện: "Vốn là chúng ta bố trí trận này, là nghĩ đem bọn người đều dẫn vào trong trận chém giết, có thể bây giờ nhìn lại vẫn là đánh giá cao bọn người, chỉ cần cái kia cái kia Thái Bạch tông đệ tử vào trong trận, bọn người liền đều là đợi làm thịt thịt cá. . ."

Àm! Âm! Âm!

Tức đại công tử bên người năm đạo thần phù bay lượn, đông nam tây bắc bốn phù đã đều lu mờ ám đạm, còn sót lại bản mệnh thần phù còn ở chống đỡ, ngược lại không phải nhanh như vậy liền rơi vào xu hướng suy tàn, mà là nhìn thấy Phương Quý vào Loạn Thiên trận bên trong, hắn đã lòng sinh lo lắng, không có lòng dạ nào ham chiến.

Tâm tình lo lắng thời khắc, khắp cả mắt quét qua, nhìn thấy cái này một mảnh chiến trường, càng là mơ hồ trái tim phát trầm.

Khác một sương bên trong, Tiêu Tiêu Tử đã cùng tây U Châu Mộng Viễn Tinh chiến ở một chỗ, hai người kia một cái bên người mây khói mờ mịt, linh động xoay quanh, một cái dẫn rơi xuống tuyết bay, dương dương nhiều, cũng như là thành mây khói đầu sương mù, người tới ta đi, như song điệp đem kịch, thật là tươi đẹp, đánh đến một lát, cũng chỉ cân sức ngang tài, có thể ở Phương Quý vào trong sương mù dày đặc thì Mộng Viễn Tinh chợt thần thông đại biến. . .

Nàng ngón tay nhỏ bé hơi đổi, thay đổi thần thông, quanh người tuyết lớn, bỗng nhiên nhiều gấp mấy lần, như mệnh mông lông ngỗng, từ trên trời giáng xuống.

"Tôn phủ làm chủ Bắc Vực trước, Bắc Vực vốn là một đế tam tông, nhật nguyệt đồng thiên. . ."

Mộng Viễn Tinh trên mặt hiện ra ý cười nhàn nhạt, thân hình bay lượn, bên người từng mảnh từng mảnh hoa tuyết liền thỉnh thoảng hóa thành đao kiếm, thỉnh thoảng hóa thành thương kích, phong mang bất định, hướng về Tiêu Tiêu Tử quanh thân chém xuống, trên mặt dĩ nhiên lộ ra một chút vẻ

coi thường: "Ta truyền thừa, nguyên từ năm đó U cốc chi đế, mà truyền thừa của ngươi, lại là đến từ ba thánh lưu lại đạo thống, sớm ở 1,500 năm trước, các ngươi đạo thống liền đã không bằng ta tổ U Đế, hiện nay 1,500 năm qua đi, lẽ nào ngươi cũng vẫn nghĩ sẽ cùng ta U Đế một mạch thần thông tranh tài?"

Mỗi nói một câu, thần thông uy lực liền trưởng một phần, thần diệu phi phàm, tận hưởng về Tiêu Tiêu Tử rơi đi.

Mà thấy cảnh ấy, chu vi sớm đã có chút hiểu rõ cái này hai phe truyền thừa người, từ bên trong nhìn ra một chút đầu mối đến.

Xác thực, 1,500 năm trước Bắc Vực, ở Đế Tôn đạp lên con ba ba lớn, cầm trong tay yêu đao đoạt được Bắc Vực trước, khi đó Bắc Vực người số một, chính là U cốc chi đế, mà Bắc Vực cường đại nhất đạo thống, lại có ba cái, phân biệt là Tuyết Sơn, Hoàng Tuyên, Hỏa quật.

Năm đó cái này ba đại đạo thống, tự nhiên cũng không ít cùng U cốc chi đế một mạch tranh tài, chỉ tiếc U cốc chi đế thực lực mạnh mẽ, trấn áp bốn phương, cái này ba đại đạo thống nhưng cũng kiếm không được tiện nghi, thậm chí chỉ có thể ba đại đạo thống liên thủ, mới miễn cưỡng chịu đựng được, nếu là bàn về một mình thực lực đến, cái kia không nghi ngờ chút nào, ba đại đạo thống tuyệt đối không phải là đối thủ của U cốc chi đế, cảnh giới bên trên đều chênh lệch một bậc.

Đương nhiên, bây giờ vật sự nhân phi, Đế Tôn làm chủ, U Đế bị trục, đã từng là U cốc lãnh địa, bị chia làm đông U Châu cùng tây U Châu, mà ba đại đạo thống, cũng ở đương thời bị Đế Tôn phá hủy, thậm chí tất cả chân truyền môn nhân tất cả đều bị chém, chỉ chừa một chút bàng chi phân mạch diễn tục đi xuống, hơn nữa lưu truyền tới nay bao nhiêu truyền thừa, cũng không tốt suy đoán, nói chung là tuyệt đối không thể so được với năm đó. .

Đế Tôn làm chủ Bắc Vực sau khi, Bắc Vực liền trở thành Bắc Vực tiên môn đối kháng Tôn phủ cách cục.

Đúng là dần dần có người quên, 1,500 năm trước, đánh đến hung hăng nhất, chính là U cốc chi đế cùng ba đại đạo thống.

Mà thiên xảo bất xảo, Tiêu Tiêu Tử cùng Mộng Viễn Tình, lại chính là này song phương truyền nhân.

Bây giờ Mộng Viễn Tình nói ra lời này đến, là công tâm cũng tốt, là cảm khái cũng tốt, hay là đơn thuần ở tự thuật một sự thật cũng được, nhưng nàng xác thực chỉ ra một sự thật, truyền thừa của nàng thân thông, xác thực vốn là liền mạnh hơn Tiêu Tiêu Tử không ít, mà bây giờ, nàng một thân tu vị, càng là đã sớm đạt đến Kim Đan cao giai, cùng Kim Đan trung giai Tiêu Tiêu Tử đối đầu, hầu như đã ổn thoả thắng lợi.

Không chỉ là các nàng cái này một phương, càng xa hơn một chút địa phương, bốn mươi chín kiếm Tiêu Kiếm Uyên truyền nhân Việt Thanh cũng đang cùng cái kia bên người bông bênh một bộ màu đen quan tài nam cảnh tu sĩ tranh đấu, đối phương ra tay tàn nhẫn, trong quan tài lúc nào cũng bay ra quý dị mà âm ụ kiếm quang, mỗi một kiếm đều lực lượng khủng bố, liên tiếp chém về phía Việt Thanh, làm cho Việt Thanh tựa hồ chỉ có thể một muội chống đỡ, hấn thì lại hào khí tăng mạnh, uy nghiêm đáng sợ cười gằn.

"Đời trước Bắc Vực Thất Thánh, vốn là liền có không ít có tiếng không có miếng người, ba trăm năm đi qua, Thất Thánh trong, lại chỉ có năm cái thành tựu Nguyên Anh, còn lại hai tên rác rưởi cảnh giới Nguyên Anh đều không thể đột phá, ngoại trừ Đan Hỏa tông cái kia luyện đan lão đầu không nói, người sư tôn chính là lờm nhất vật một cái, hôm nay coi như gặp chính là hấn, ta cũng một kiếm chém, huống chi là người tiểu bối này?"

Càng nói càng cuồng, kiếm ý uy nghiêm đáng sợ, nhưng nói tựa như so kiếm còn muốn sắc bén. . .

Mấu chốt nhất là hấn nói vẫn là lời nói thật. . .

Bắc Vực Thất Thánh, chính là Cổ Thông lão quái, phương bắc Thương Long, Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ, đã từng là Túc gia Tam thiếu gia, hiện nay Túc gia gia chủ Túc Chúc, Thiên Thượng Kiếm Tiên Mạc Cửu Ca, Hải Châu tán nhân Nguyên Thân Tử bảy người.

Năm đó tên phong bảy Tiểu thánh thì đều vẫn không có thành tựu Nguyên Anh, nhưng bọn họ trong những người này, người thứ nhất hóa anh chính là phương bắc Thương Long, người thứ hai hóa anh chính là Hải Châu tán nhân Nguyên Thân Tử, người thứ ba hóa anh chính là Túc gia Tam thiếu gia.

Ba người bọn họ hóa anh, đều là ở thành tựu Tiểu thánh tên sau một trăm

năm lâu bên trong, danh tiếng đại thịnh.

Nhưng còn lại bốn cái, lại là đầy đủ ba trăm năm không có động tĩnh.

Cho tới hôm nay, mới bỗng nhiên có Thái Bạch tông đôi kia sư huynh đệ, trước sau đột phá, hơn nữa bọn họ không đột phá thì thôi, vừa đột phá liền khí thế phóng lên trời, Thái Bạch tông chủ hóa anh sau khi, liền bại mười anh, chém Triều Tiên tông ba đại trưởng lão, sinh động chữ pháp, danh dương thiên hạ.

Cái này cũng đã không phải người thường nhận thức bên trong bình thường Nguyên Anh.

Vô số người suy đoán, hẳn ngủ đông ba trăm năm hóa anh, khả năng chính là vì tích lũy bây giờ gốc gác.

Mà Mạc Cửu Ca, lợi hại hơn, Viễn Châu một kiếm hóa tiên, thậm chí đã liền hẳn bây giờ có phải là Nguyên Anh, cũng không tốt nói. . .

Đơn giản tới nói, nếu không là Thái Bạch tông đôi này sư huynh đệ, ngủ đông ba trăm năm bỗng nhiên náo loạn động tĩnh lớn như vậy, Bắc Vực bảy Tiểu thánh tên, đều sắp cũng bị người quên, bất quá bây giờ, tuy rằng theo hai người bọn họ không còn ngủ đông, vang danh thiên hạ, nhưng Bắc Vực bảy Tiểu thánh bên trong, lại vẫn có hai người, vẫn luôn không có hóa anh dấu hiệu, một là Đan Hỏa tông Cổ Thông lão quái, mọi người đã không đúng hẳn ôm hi vọng.

Một cái khác, chính là bốn mươi chín kiếm Tiêu Kiếm Uyên. . .

Hẳn 300 năm trước danh thiên tài là có, nhưng bây giờ đều ba trăm năm đi qua. . .

Rất nhiều người cảm thấy, hẳn ghi tên bảy Tiểu thánh cuối kỳ, cũng thật là có đạo lý, đều đã lưu lạc tới cùng Cổ Thông lão quái như thế. . .

. . .

. . .

Tu hành bên trong người trọng sư thừa, sư tôn được khinh miệt, không nói lập tức liền mạng, cũng đến nội trận lôi đình, nhưng một mực lúc này Việt

Thanh nghe đối phương xấu hổ khinh miệt sự tôn của chính mình, lại như là hoàn toàn làm như không nghe thấy, trong tay kiếm lớn hoành che thụ chặn, chỉ là vũng vàng bảo vệ chính mình cánh cửa, không bị đối phương đánh lén thành công, tùy ý đối phương đem lại nói càng ngày càng khó nghe, cũng chỉ mặt không hề cảm xúc, có tai như điếc. . .

Khác một sương bên trong, Mạnh Đà Tử đang bị Nam Lộc Châu Hạ Diên truy sát, vô cùng chật vật, hơn nửa ngày công phu, cũng không thấy hoàn thủ.

Hải Sơn Nhân chính cầm kiếm nghênh chiến Thần Khí tông Tô Viễn, kiếm quang tung hoành, một kiếm kiếm tiếp xuống Tô Viễn cái kia tựa hồ lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn pháp bảo, bất quá Hải Sơn Nhân kiếm đạo tu vị xác thực tinh diệu, một kiếm một kiếm, tất chỉ Tô Viễn kẽ hở, mỗi lần đem Tô Viễn làm cho luống cuống tay chân, như nghiêm ngặt bàn về đến, hẳn đúng là thoát nhìn mọi người trong duy nhất một cái vào lúc này chiếm trên thượng phong. . .

...

...

"Lẽ nào bắc cảnh tu sĩ, bây giờ thật muốn suy tàn?"

"Đáng tiếc, đều là cái kia Thái Bạch tông đệ tử quá mức lỗ mãng, bằng không nam cảnh tu sĩ cũng chưa chắc sẽ chiếm thượng phong. . ."

"Không thể nói như thế. . ."

"Nếu là chỉ dựa vào cái kia Thái Bạch tông đệ tử, cái này Bắc Vực tu sĩ Tiểu thánh tên, há không thật sự có tiếng không có miếng?"

"Nhưng là. . . Nhưng là bây giờ Bắc Vực Tiểu thánh, vốn là không phải bằng thực lực sàng lọc đi ra a, bọn họ có thể đến Tiểu thánh tên, liền là bởi vì hẳn tâm có đảm đương, nguyên vì thiên hạ trước tiên, thậm chí tu vi của bọn họ, còn chỉ là Kim Đan trung cảnh, vẫn còn có rất nhiều tiềm lực có thể đào quật, mà bây giờ đến nam cảnh tu sĩ, lại đều là Kim Đan cao giai tồn tại, trận chiến này, vừa bắt đầu liền không công bằng a. . ."

"..."

". . ."

Chu vi chúng tu đã mơ hồ lo lắng, các loại tiếng bàn luận tất cả đều vang lên.

Có người lo lắng, có người dám khái, có người xem thường, nhưng dù như thế nào, bọn họ cũng đều thấy rõ lúc này thế cuộc, quả thật đã là bất lợi tới cực điểm, tâm hướng bắc cảnh tu sĩ người, lúc này thậm chí đã có người tức giận bất bình, rồi lại không thể làm gì.

"Thừa dịp tiểu quỷ kia vào Loạn Thiên trận, đem những thứ này người tất cả giết. . ."

Cũng vào lúc này, vị kia Hải Châu Viên Đạo Thuật hướng về sương mù dày liếc mắt nhìn, chỉ thấy cái kia từ từ triển khai sương mù dày, vẫn cứ không có lại lần nữa khuếch tán ra đến, trái lại còn mơ hồ có ý co rút lại, trong lòng hắn liền cũng sinh ra chút dự cảm không tốt, nghĩ thầm Đoan Mộc Thân Linh vì đối phó cái kia Thái Bạch tông đệ tử, liền co rút lại trận thế, tập trung lực lượng chém hắn, có thể lý giải, nhưng vì sao vẫn luôn ở co rút lại trận thế?

Như đợi đến trận thế tản ra, bọn họ nghĩ chiến thắng đối thủ, liền không phể tí tạo sức lực, nhưng như vậy chờ, hắn lại thiếu kiên nhẫn.

Trái tim bỗng nhiên làm ra quyết định, uy nghiêm đáng sợ quát chói tai, tạo nên đạo đạo thần thông quang mang, hướng về đối thủ nghiêng rơi xuống đi qua.

"Ha ha, nói không sai, cùng với nói chỉ đoạt một nửa danh phận, chẳng bằng tất cả đều đoạt. . ."

"Ngu ngốc không sợ, không biết tự lượng sức mình, đối kháng Tôn phủ, để những thứ này người đến Tiểu thánh tên, mới là Bắc Vực tai nạn. . ."

Cái khác nam cảnh tu sĩ cũng đều rõ ràng dụng ý của hắn, lớn tiếng phụ họa, ra tay trong nháy mắt sắc bén mấy phần.

Mà ở bọn họ dưới tay ra sức chống đỡ lấy bắc cảnh các tu sĩ, lập tức áp lực lại lớn vô số, bị ép bất đắc dĩ, lúc này cũng chỉ có thể vội vã thu hồi tâm thần, tạm mà không đi lo lắng Phương Quý, mà là trước tiên chiếu cố trước người mình trận chiến này, cùng đối thủ giao thủ lúc, cũng đã tối ám trao

đôi mắt cái ánh mắt, có thể thấy, trong lòng mỗi người đều đã ồ một cỗ lửa, vẻ mặt bị đè nén đến cực điểm.

"Các vị đạo hữu, lẽ nào chúng ta Tiêu thánh tên, là thật sự chỉ có thể dựa vào Phương đạo hữu đến che chở sao?"

Tức đại công tử vẻ mặt uy nghiêm đáng sợ, bỗng nhiên một tiếng kêu to, cắn chặt hàm răng, trên đỉnh đầu bản mệnh thần phù quang mang tăng mạnh.

Rất xa vây xem chúng tu thấy được tình cảnh này, nhất thời đều giật nảy cả mình: "Đây là muốn liều mạng?"

Chương 582 : Sao Là Phế Vật

"Ha ha, liều mạng cử chỉ, bắt quá vô năng người gây nên. . ."

Thấy được Túc đại công tử lệ hét lên điên cuồng, bản mệnh thần phù lực lượng không cần tiền giống như thôi thúc ra.

Cùng hấn giao thủ Hải Châu Viên Đạo Thuật lại là không may may hoảng, trái lại nở nụ cười lạnh, trái lại nắm lấy cơ hội, khoảng khắc trong lúc đó liền thi ba đạo thần thông, mỗi một đạo đều có vô cùng biến hóa, như ba tảng sóng lớn, hướng về Túc đại công tử nghiền ép lại đây.

tiếng nói rung động bốn phương: "Ta tu thần thông pháp thuật, không lọt mắt nhất liền là các ngươi tu phù đạo người, thần thông bên trong có chí lý, linh tức đi khắp thiên địa, cho nên có vô cùng biến hóa, có thể thuận lúc ứng thế, biến hoá thất thường, mà ngươi triển khai phù thuật, lại bắt quá là đem huyền lý rơi vào trên giấy, người cũ kỹ đại ra, có gì diệu dụng?"

Trong tiếng quát chói tai, một đạo thần thông đánh rơi, Túc đại công tử bản mệnh thần phù bị áp chế.

Hai đạo thần thông đánh rơi, Túc đại công tử bản mệnh thần phù đã có chút âm đạm.

Ba đạo thần thông đánh rơi, Túc đại công tử đã dùng không được thân thể, khoảng khắc trong lúc đó, về phía sau lộn một vòng mười mấy trượng.

Mà ngay sau đó, Hải Châu Viên Đạo Thuật thì lại nhanh chân đạp lên hư không, chạy tới Túc đại công tử trên đỉnh đầu, lẳng không một đạo thần thông trấn đè ép xuống, bên trong đất trời tựa hồ nhiều vô số tòa núi nhỏ, như thật tựa như huyền, liền tiếp không ngừng hướng về Túc đại công tử trên người trấn rơi xuống.

tiếng nói rung động khắp nơi: "Các ngươi bắc cảnh cái này cái gọi là mười hai Tiểu thánh, chính là một chuyện cười. . ."

Nhưng cũng liền ở đó cuộn cuộn sát khí bao phủ bốn phía, một toà một cái bóng núi hướng về Tức đại công tử trần rơi xuống, thoạt nhìn như là hoàn toàn bị Viên Đạo Thuật cho áp chế Tức đại công tử, chợt vào lúc này ngẩng đầu lên, vẻ mặt bất chấp, dữ tợn nói: "Phải không?"

Đang nói ra câu nói này thì hắt trên đỉnh đầu bản mệnh thần phù, bỗng nhiên vọt lên một tia ngọn lửa.

Thần phù đốt lửa, nhất thời nhanh chóng tan rã, càng ngày càng nhỏ.

Nhưng Tức đại công tử trên người, cũng đột nhiên có vô cùng pháp lực bính phát ra, liên tiếp tăng vọt.

lực mạnh, thậm chí đem cái kia trên đỉnh đầu đè xuống san sát bóng núi, đều xung kích đến chia năm xẻ bảy, xông thẳng đến giữa không trung Viên Đạo Thuật trước người, đem Viên Đạo Thuật cũng sợ hết hồn, phát tay vẽ ra một mảnh sông lớn, ngăn ở cái này một đạo phù lực trước, hai mắt gắt gao tập trung Tức đại công tử, lớn tiếng quát lên: "Lại muốn thiêu đốt bản mệnh thần phù đến liêu mạng, vẫn không tính là là phé vật?"

"Ha ha ha ha. . ."

Tức đại công tử phảng phất là nghe được cái gì hoang đường buồn cười, bỗng nhiên lớn tiếng cười to.

Trong tiếng cười, thân hình phóng lên trời: "Có lẽ ở trong mắt người, ta là thực sự là phé vật đi, nếu bàn về thần thông, ta xác thực tu không tới người loại kia cảnh giới, hay hoặc là nói, chúng ta cái này tất cả mọi người, ngoại trừ Thái Bạch tông Phương đạo hữu, ai cũng tu không tới người loại kia trình độ, vì lẽ đó các người mới như vậy bất cần, thực sự là từ đáy lòng đem mọi người chúng ta cũng làm thành phé vật, không xứng Tiều thánh tên sao?"

Viên Đạo Thuật trầm tiếng quát chói tai: "Chẳng lẽ không là?"

"Người sai rồi. . ."

Tức đại công tử lạnh giọng mở miệng: "Các người những thứ này nam cảnh chó săn, đều là phụng Tôn phủ ý chỉ đến đây đoạt danh, vì lẽ đó các người âm mưu quỷ kế, vô liêm sỉ lời nói, nhưng xuất ra, nhưng nói ra, cũng đều không sao cả, nhưng các người như đem chúng ta coi thành rác rưởi, cái kia

liền thật sự thành một chuyện cười, dù sao cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh, có thể đều là bốn công tử từng cái từng cái từ đám người bên trong lấy ra đến a. . ."

Hắn vào lúc này, ánh mắt đều hình như có chút nham hiểm: "Người cảm giác cho bọn họ nếu như không có chân bản lĩnh, bốn công tử có thể để ý?"

"Người. . ."

Viên Đạo Thuật vốn là xác thực không lọt mắt cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên trong lòng cả kinh.

Theo bản năng, liền hướng về chu vi quét tới.

. . .

. . .

"Giết hết bọn họ. . ."

Lúc này nhìn chung toàn bộ chiến trường, hầu như ở nam cảnh tu sĩ toàn lực ra tay trong nháy mắt, bắc cảnh tu sĩ, đều bị bọn họ gắt gao đặt ở hạ phong, vương trái vương phải, hung hiểm khó lường, Tiêu Tiêu Tử bị Mộng Viễn Tình tuyệt bay cuốn lấy, hiển nhiên không chống đỡ nổi, Việt Thanh cũng bị trong quan tài bay ra kiếm quang áp chế, tựa hồ đã không còn sức đánh trả, mà một đường chạy trốn Mạnh Đà Tử, càng như là bị dồn đến chỗ chết. . .

Lại cứ vào đúng lúc này, lại chợt có một người phản qua vị đến, lớn tiếng diên cuồng gào thét, vọt vào chiến trường.

Người này, chính là nam cảnh tu sĩ, Trần Châu Tý yêu chủ.

Cái này một phen, nam cảnh tu sĩ bên trong, tổng cộng tới chín người, lấy Đoan Mộc Thần Linh dẫn đầu, những người còn lại cũng là nam cảnh Kim Đan cao thủ.

Mà chín người này bên trong, đông U Châu Du Hồn vừa lên đến liền bị Phương Quý chém, Tĩnh Châu Vu Huyết Tử lại ở cùng Đoan Mộc Thần Linh vây công Phương Quý thời điểm bị Phương Quý tiện tay đánh thành trọng thương, tạm thời ra không đắc thủ, Đoan Mộc Thần Linh đem

Phương Quý dẫn vào Loạn Thiên trận bên trong, bên ngoài liền chỉ còn sáu người, sáu người này bên trong, có năm người đang cùng Tức đại công tử mấy người từng đôi chém giết, đã mơ hồ đạt được không ít ưu thế.

Có thể trừ bọn họ ra năm người ở ngoài, lại còn có một người, tiến thoái lưỡng nan, trái tim ngạc nhiên nghi ngờ.

Người này, chính là Trần Châu Tý yêu chủ, hắn luyện thành rồi một thân điều động thân thú làm vì chiến bản lãnh, vừa này vốn là cùng Đaoan Mộc Thần Linh cùng nhau vây công Phương Quý, kết quả Phương Quý đại phát thần uy, đánh chết hắn gần nửa Hung thú, cuối cùng kêu gọi ra tam đại thần thú, cũng bị Anh Đề cho cuốn lấy, trong thời gian ngắn phân không ra thắng bại, hắn vốn muốn vọt vào Loạn Thiên trận bên trong giúp đỡ Đaoan Mộc Thần Linh, nhưng cũng do dự.

Vừa này Phương Quý hung uy ngập trời đáng đáp, thực sự để cho hắn lòng vẫn còn sợ hãi.

Bởi vậy hắn tinh thần hơi đổi thời khắc, bỗng nhiên quyết tâm, trái lại hướng về đại trận ở ngoài vọt tới.

"Cùng vọt vào trận cùng cái kia Thái Bạch tông hung nhân đấu pháp, không bằng trước tiên ở bên ngoài, giải quyết những thứ này phế vật vô dụng. . ."

Một niệm đã định, hắn cũng lập tức vung múa đại kỳ.

Chỉ nghe một tiếng vang âm âm, bây giờ giữa không trung, vẫn còn tiếp tục sóng sót Hung thú, liền dồn dập chịu đến hắn điều động, tập kết thành trận, phân biệt hướng về Tức đại công tử mấy người vọt tới, một công một thủ, tùm nãm tùm ba, lại có chút chiền trận lý lẽ. . .

Mà chính hắn, cũng là quét qua chiến trường, liền lập tức liền hướng về Hải Sơn Nhân công đi qua.

Hải Sơn Nhân đối đầu Thần Khí tông Tô Viễn, vốn là chiếm thượng phong, liền lập tức bị hai vị Kim Đan đại tu cuốn lấy, lại nhất thời thất lợi.

Cho tới cái khác người, thì lại càng là bị Hung thú quấy nhiễu, trước sau bị đánh lén, mơ hồ không chống đỡ nổi.

Bất kể là ở Hải Châu Viên Đạo Thuật trong mắt, vẫn là ở chu vi quan chiến chúng tu trong mắt, cái này bắc cảnh tu sĩ, tựa hồ cũng đã không thể cứu vãn, như là vừa nãy cái kia Thái Bạch tông đệ tử không có vào trận, như vậy bắc cảnh tu sĩ cùng nam cảnh tu sĩ một trận chiến, bọn họ còn có phần thắng, nhưng hôm nay cái kia Thái Bạch tông đệ tử bị vây ở trong trận, bên ngoài những thứ này cái gọi là Bắc Vực Tiểu thánh đám người, thật là không nhìn ra phần thắng. . .

"Đáng ghét, cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh, chính là trò cười. . ."

Không biết có bao nhiêu quan chiến Bắc Vực tu sĩ, vào lúc này trái tim vừa giận vừa sợ, không nhìn được lệ tiếng hét lớn: "Nhưng bọn họ coi như là chuyện cười, cũng dù sao đại biểu chúng ta Bắc Vực, cũng từng ở Vĩnh Châu trừ ma, lẽ nào chúng ta thật muốn nhìn bọn họ bị người đánh chết tươi?"

Ôm ấp này niệm người không ít, đã không nhìn được về phía trước đè xuống, ý muốn giúp đỡ.

Có người nghĩ, lúc này nam cảnh tu sĩ, vốn là chính là lấy nhiều đánh ít.

Như vậy bọn họ không vừa mắt, ra tay giúp đỡ, cũng không tính phá hoại quy củ.

Nhưng cũng là ở bắc cảnh tu sĩ bên trong có người dự định động thủ thì bỗng nhiên phía nam phía chân trời, tương tự cũng có đạo bóng người hiện lên.

Không biết bao nhiêu người ngẩng đầu hướng phía nam trong hư không nhìn lại, liền thấy tầng tầng mây sau, tựa hồ hiện lên đạo đạo bóng người, bọn họ khí cơ có cao, có thấp, nhưng cũng đều là một thân cuộn cuộn sát ý, hiển nhiên phương bắc tu sĩ xông về phía trước động, bọn họ cũng lập tức bức tiến lên, nhất thời làm cho cái này mênh mông cuộn cuộn trong hư không trong, sát khí tăng vọt, ý ngọt ngọt, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ đất trời. . .

"Nam cảnh cũng tới nhiều người như vậy lược trận, sắp đại chiến sao?"

"Bọn họ rõ ràng đã sớm chuẩn bị, nếu là đánh lên, sợ là chúng ta. . ."

Vừa thấy đến này cảnh, liền không biết có bao nhiêu người trái tim khẽ run,

do dự bất định lên.

Nam cảnh tu sĩ rõ ràng cũng nghĩ đến có thể sẽ có người ra tay ngăn cản cái này trận đại chiến, sớm liền làm tốt hỗn chiến chuẩn bị.

Hơn nữa bắc cảnh theo tới, đều là xem trò vui, nam cảnh lại là đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Lấy không có chuẩn bị công có chuẩn bị, tất nhiên bị nhiều thiệt thòi. . .

. . .

. . .

"Khà khà khà hắc, người đuổi ta đuổi đến rất khẩn nha. . ."

Nhưng cũng vào lúc này, hiển nhiên thiên địa xơ xác sát khí, sớm nhất bị bức ép tiến vào tuyệt cảnh Mạnh Đà Tử, bỗng nhiên quái nở nụ cười.

"Ngọt cái kia người gù, người trốn đến bỏ chạy, tóm lại là chết, thì có ích lợi gì?"

Nam Lộ Châu Hạ Diên lộ tiếng hét lớn, miễn cưỡng chạy tới, thấy cái này người gù trước người là núi, bên trái là cái kia sương mù dày tràn ngập đại trận, bên phải nhưng là chính vây công Hải Sơn Nhân Thần Khí tông Tô Viễn cùng Tỷ yêu chủ, cuối cùng cũng coi như là không có cách nào tiếp tục chạy trốn rồi, hắn cũng hơi thở phào nhẹ nhõm, trận chiến này, người khác đều là sáng khoái tràn trề, duy độc hắn uất ức nhất, rõ ràng cái này người gù yếu nhất, hết lần này tới lần khác chạy được tặc nhanh. . .

"Ai nói ta muốn chạy trốn?"

Mạnh Đà Tử trái phải không đường, cũng đơn giản xoay người lại, lữ khom người eo, ngẩng đầu đến xem Hạ Diên, thấp giọng cười quái dị, nói: "Lão Mạnh ta cũng chính là ở chung quanh đây đi dạo, nhìn địa thế thôi, thuận tiện cho người chọn khối tàng phong tụ khí tốt chôn xác. . ."

"Ồ?"

Hạ Diên vác lên hai tay, chậm rãi áp sát, nhàn nhạt nói: "Vậy người tìm xong chưa?"

Mạnh Đà Tử gật gật đầu, nói: "Nơi đây liền rất tốt!"

Hạ Diên gật gật đầu, cười nói: "Vậy người ngủ ở nơi này, cũng không tính ta thiệt thòi người. . ."

Vừa nói chuyện, bên cạnh hắn pháp lực cuộn cuộn, đã chuẩn bị ra tay.

"Người sai rồi!"

Mạnh Đà Tử vào lúc này, bỗng nhiên thấp giọng quát lên.

Hạ Diên thấy hắn nói tới chăm chú, không khỏi hơi run: "Hả?"

Mạnh Đà Tử hắc tiếng cười nói: "Người là Kim Đan cao giai tu vị, người gù ta chỉ là miễn cưỡng tìm đến trung giai một bên, người là Nam Lộc Châu đại tông con, người gù ta chẳng qua là Bắc Lộc Châu một giới tán tu, người ở đây trước, liền đã danh chấn Nam Lộc Châu, ần làm vì Kim Đan người số một, mà người gù ta ở Vĩnh Châu trừ ma trước, thậm chí biết ta cũng không có mấy cái, chính là biết, cũng không có rất tốt tên. . ."

Hắn nói, nhếch miệng mỉm cười, nói: "Vì lẽ đó người cảm thấy ta nhất định không phải đối thủ của người phải không?"

Hạ Diên nghe được lời này, đã không chỉ có khẽ cau mày, cảm thấy hoang đường, cười nói: "Lúc sắp chết, người nói chuyện này để làm gì?"

Mạnh Đà Tử dữ tợn nở nụ cười, duỗi ra ba ngón tay: "Chỉ cần ba chiêu!"

Hạ Diên ngớ ra: "Cái gì?"

Mạnh Đà Tử mặt xấu trên tràn đầy nụ cười quỷ dị: "Chỉ cần ba chiêu, ta thì sẽ muốn người mạng. . ."

Nói còn chưa rơi xuống, hắn bỗng nhiên quanh người pháp lực gồ lên, liền về phía trước vọt tới, càng bất thiên bất ý, chính hướng trung tuyến.

Chương 583 : Chỉ Cần Ba Chiêu

"Muốn chết!"

Hạ Diên hơi cau mày, nhìn Mạnh Đà Tử cái kia một thân Tạp đan quang mang, xem thường.

Hắn hầu như cũng không thèm nhìn tới, chính là một chưởng vỗ kích, thẳng đến hướng về phía Mạnh Đà Tử ngực bụng, một chưởng này chém xuống, liền đã không phải Mạnh Đà Tử có thể địch, tất nhiên sẽ đem hắn chụp về phía sau né tránh, sau đó Hạ Diên giấu diếm thần thông, liền có thể một trào mà ra, đem trấn áp, đến lúc đó, là giết vẫn là róc, là cho hắn sáng khoái gọn gàng, vẫn là lãng trì bạo ngược, liền toàn bằng Hạ Diên tâm ý của chính mình. . .

Mạnh Đà Tử mới vừa nói cũng không sai, Hạ Diên xác thực cảm thấy Mạnh Đà Tử không phải là mình đối thủ.

Hắn thậm chí cảm thấy chọn tới Mạnh Đà Tử đối thủ như vậy, có chút bất nạt người.

Đối với Mạnh Đà Tử tu vị như thế, Hạ Diên một chút liền có thể thấy được hắn giấu diếm bất kỳ thần thông biến hóa.

Nhưng Hạ Diên không nghĩ tới chính là, Mạnh Đà Tử hoàn toàn cũng không lui lại, cũng không có trốn, hắn chỉ là cắn chặt hàm răng, thẳng hướng Hạ Diên một chưởng này vỗ đi ra, nhìn tư thế kia, ngược lại không như Hạ Diên ở một chưởng vỗ hướng về hắn, mà như là Mạnh Đà Tử chính mình hướng về Hạ Diên một chưởng này vọt tới giống như, cái này một đột ngột biến hóa, cũng khiến đến Hạ Diên trong lòng đột đến nhảy, trong nháy mắt liền nghĩ đến rất nhiều. . .

Lẽ nào cái này người gù trong bóng tối ẩn giấu cái gì sát chiêu?

Kinh ngạc phía dưới, hắn tâm thần hơi loạn, một chưởng này lực đạo, đã vô hình bên trong yếu đi mấy phần.

Cũng ở cái này một chốc, Mạnh Đà Tử xông thẳng đến hấn chưởng trước, bị cái này một chưởng đánh trúng trước tâm, một ngụm máu tươi phun ra ngoài.

Bởi vì không nghĩ tới Mạnh Đà Tử sẽ không né không tránh, vì lẽ đó Hạ Diên hơi lộ ra kinh sắc, cũng chính là bởi vì lần kinh hải này, làm cho hấn một chưởng này đánh ra lúc yếu đi mấy phần, lại là do yếu đi cái này không ít, đến nỗi một chưởng này vỗ tới Mạnh Đà Tử trên người thì vốn nên trực tiếp đem chân động đến mức ngũ tạng lục phủ tất cả đều nát bấy, tại chỗ nổ chết hấn, lại chỉ là đập vỡ tan Mạnh Đà Tử hộ thân pháp lực, sau đó đem hấn chụp đến trọng thương. . .

Trọng thương phía dưới Mạnh Đà Tử, một ngụm máu tươi thẳng phun ra ngoài, tự nhiên là kiện rất hợp lý chuyện.

Có thể then chốt là cái kia máu bên trong lại có độc. . .

Hạ Diên vừa nhìn thấy cái kia sương máu, dưới ánh mặt trời càng sình u lam vẻ, liền nhất thời biết không ổn.

Đáy lòng hơi kinh, hấn bứt ra lùi về sau, tay áo lớn quét qua, liền đã đem cái kia một mảnh sương máu quét đến bay ngược trở lại, một chút không dính vào người.

Nhưng là dù như thế nào, hấn tâm thần quả thật có chút rối loạn.

Ở cái kia một mảnh sương máu sau khi, Mạnh Đà Tử lợm khộm thân thể, bỗng nhiên trong lúc đó thoán hướng về phía Hạ Diên bên trái, sau đó tay bên trong gậy như kiếm, thẳng tắp hướng về Hạ Diên bụng dưới đâm rơi xuống, tựa hồ là muốn thừa dịp Hạ Diên chưa sẵn sàng, đột nhiên đánh lén, chỉ bất quá, hấn rõ ràng đánh giá thấp Hạ Diên phản ứng, tuy rằng tay áo lớn che mặt, nhưng thân thức quét qua, liền đã phát hiện Mạnh Đà Tử phương vị. . .

"Vọng tưởng!"

Một tiếng quát chói tai phía dưới, hấn tay áo lớn túi lên, bỗng nhiên hướng về thân trái chém xuống, rơi xuống chỗ, chính là Mạnh Đà Tử đầu.

"Kẻ này lẽ nào căn bản liền không hiểu tu hành sao?"

Tâm niệm nhất thời nhanh quay ngược trở lại: "Làm vì cho ta điền chút vết thương nhẹ, không tiếc để mạng lại điền?"

Bất luận từ góc độ nào xem, Mạnh Đà Tử lúc này cũng giống như cái thăng hề.

Quả thực lại như một cái bởi vì biết rõ không địch lại đối phương, vì lẽ đó liền mạng nghĩ muốn cho đối phương tạo thành chút thương thế thăng hề.

Tu hành bên trong người, quanh thân điểm yếu, sớm cùng người khác không giống nhau.

Mạnh Đà Tử cái này một trượng đâm hướng về phía Hạ Diên bụng dưới, vốn là như là trò cười.

Thân là Kim Đan tu sĩ, có thể lập tức giết địch điểm yếu, chỉ có mi tâm, cái khác phương vị, chính là đả thương, nhưng cũng không tính là trọng thương, tựa như bụng dưới vị trí này, đối với người thường mà nói là cái trọng thương điểm yếu, có thể đối với tu hành bên trong người đến nói, coi như bị người đâm trúng thì đã có sao, coi như người đem nơi này khoát mở thì lại làm sao, thậm chí nói, liền coi như người để người ta xé ra thì đã có sao. . .

Không nguy hiểm đến tính mạng a. . .

Ngược lại người, lập tức tiến tới, bị một chưởng vỗ trúng đầu, cái kia chính là chắc chắn phải chết!

Đương nhiên, Hạ Diên cũng không có thể thật cùng đối phương đối thương, hẳn nghĩ đập nát đối phương đầu, nhưng không nghĩ bị tổn thương bụng dưới.

Bởi vậy hẳn vừa thân hình hơi thu, tránh cái này một trượng, vừa thuận thế một chưởng vỗ hướng về phía đầu của đối phương.

Nhưng là Mạnh Đà Tử tựa hồ ngờ tới hẳn sẽ tránh né cái này một trượng, thân hình lại cũng hơi tìm tòi, cái này tìm tòi đi, lại thêm vào Hạ Diên thân hình biến hóa, một chưởng này vị trí, nhất thời lệch rồi sơ qua, không có rơi vào Mạnh Đà Tử trên đầu, mà là rơi vào Mạnh Đà Tử cái kia sơ với đầu còn muốn càng dễ thấy mấy phần lưng còng trên, bộp một tiếng, hầu như

đem Mạnh Đà Tử lung còng cho chụp liền vuốt. . .

Mà Mạnh Đà Tử cũng mượn một chưởng này lực lượng, thân hình bỗng nhiên trước thoán, sau đó một trượng liền đánh.

Cái này vậy một cái lực lượng, lại nhanh lại nhanh, vô cùng pháp lực quán quanh ở bên trên.

Không cách nào hình dung cái này một trượng hung mãnh tàn nhẫn, cái kia hầu như là Mạnh Đà Tử toàn thân pháp lực ngưng tụ, thiêu đốt bản mệnh khí huyết.

Hư không đều tựa như bị đâm xuyên một cái động, thẳng hướng Hạ Diên mi tâm đâm tới.

Như vậy một trượng, sợ là đã vượt qua Mạnh Đà Tử cực hạn, là muốn thương người trước tiên thương mình điển phạm.

Phỏng chừng hẳn trong trận chiến này, cũng chỉ có thể đánh ra như thế một trượng, sau đó liền hậu kinh không đủ.

"Cút ngay. . ."

Có thể lúc này, Hạ Diên tự nhiên không nghĩ tới nhiều như vậy, chỉ là bị cái này một trượng kinh sợ đến, hãi hùng khiếp vía phía dưới, hẳn tiếng trầm rống to, hai tay cùng xuất hiện, quanh thân pháp lực biến ảo, cũng không biết hình thành rồi cỡ nào tuôn ra lực lượng, như mấy đạo trường mâu, mạnh mẽ hướng ra phía ngoài đâm ra, rơi xuống phía dưới, đều là Mạnh Đà Tử cái kia môn hộ mở ra thân thể, cái này thoát nhìn, lại có chút loạn tiễn cùng phát ý tứ. . .

Mỗi một đạo pháp lực lực lượng, đều có thể so với Mạnh Đà Tử cái kia một trượng.

Từ một điểm này nhìn ra, bất kể là thủ đoạn thần thông, vẫn là tu vị, Hạ Diên đều so với Mạnh Đà Tử mạnh hơn, cường rất nhiều.

Thế nhưng Mạnh Đà Tử không có trốn, tùy ý những pháp lực này đánh tới trên người mình.

"Xi. . ."

Mạnh Đà Tử thân hình, bỗng nhiên cũng lộn ra ngoài, ngực bụng trong lúc đó, đã là một mảnh máu thịt be bét, ra vô số hang lớn.

Thoạt nhìn, hấn thê thảm như là bị lãng trì qua một lần.

Toàn bộ thân thể, đều cơ hồ muốn từ ở giữa tách ra, chỉ còn vài sợi máu thịt liên kết.

Nhưng vào lúc này, Mạnh Đà Tử tốt xấu còn sống sót.

Bởi vì tu hành bên trong người cùng người thường không giống, ngực bụng trong lúc đó, chỉ tính vết thương nhẹ. . .

Dù là Mạnh Đà Tử cái này thoạt nhìn dù như thế nào, đều đã không tính là vết thương nhẹ, nhưng kỳ thực cũng không nguy hiểm đến tính mạng. . .

Mà Hạ Diên, cũng đã cương ở tại chỗ, hai con mắt tuyệt vọng, chính chậm rãi tản đi linh quang.

Ở hấn mi tâm, chính cắm vào một cái thiết trượng.

Bất thiên bất ý, vừa vặn từ hấn mi tâm đâm rơi xuống tiên vào, lại từ sau đầu đột xuất.

Trên mặt hãy còn đọng lại kinh ngạc cùng vẻ không hiểu, tựa hồ không nghĩ tới, làm sao sẽ là như thế kết quả. . .

"Ta vừa nãy liền nói với ngươi!"

Lúc này Mạnh Đà Tử, đã thành thực hướng bên ngoài bò vài bước, nhặt về túi càn khôn, sau đó lượng lớn hướng về trong miệng nhét thuốc trị thương, sau đó lại bôi ở chính mình ngực bụng trong lúc đó, thậm chí còn lấy mấy khối thiết bản trước sau cố định ở chính mình ở giữa cái kia tiết, để tránh khỏi hai đoạn thân thể tách ra, vừa làm những thứ này, hấn vừa ngẩng đầu hướng về Hạ Diên liếc mắt nhìn, cười hắc hắc nói: "Ta giết ngươi chỉ cần ba chiêu!"

"Ba chiêu không giết được ngươi. . ."

Hấn một ngụm máu vọt tới nơi cổ họng, lại dùng sức nuốt trở vào, thấp

giọng cười gằn: "Vậy ngươi liền giết ta!"

...

...

"Chuyện này . . ."

Nhìn thấy Mạnh Đà Tử cùng Hạ Diên ngay lúc này phân ra kết quả một màn, tất cả mọi người đều đây mặt kinh ngạc.

Thậm chí có người theo bản năng bên trong nháy mắt một cái, không thể tin được kết quả này.

Mà kinh ngạc sau khi cảm giác, nhưng là cảm giác được khủng bố.

Thậm chí trong lòng đều ở thăm thăm hướng bên ngoài bốc lên hơi lạnh. . .

Đấu pháp, lại còn có đấu đến trình độ như thế này?

Cũng không biết có bao nhiêu người, bỗng nhiên liên lý giải Mạnh Đà Tử như thế một cái ở bất luận người nào xem ra đều đã sớm chết người, vì sao cho tới hôm nay đều không có chết, thậm chí còn hỗn đến một cái Bắc Vực Tiểu thánh tên tên tuổi, bởi vì người này thực sự là. . .

Chưa từng thấy thắng trận chiến này, kết quả so với thua càng thảm hại hơn gấp mười lần. . .

Mạnh Đà Tử lại là một thân thể thâm, tuy rằng còn có khí, nhưng hầu như có thể bắt đến một cái "Chết không toàn thân" hình dung.

Đúng là Hạ Diên, tuy là chết rồi, nhưng cũng chỉ mi tâm một điểm thương, máu tươi đều không lưu vài giọt.

Chết sạch sành sanh!

"Ha ha, Mạnh đạo hữu làm ra đẹp đẽ. . ."

Mà ở Mạnh Đà Tử phía bên kia, đột nhiên phân ra được thắng bại sau khi, đại chiến trong những người khác, cũng đều thần sắc mặt đại biến.

Nam cảnh tu sĩ, người người sợ hãi, khó có thể tin, mà Bắc Vực tu sĩ, thì lại đột nhiên sĩ khí đại chấn.

...

...

"Sư tôn ta ba trăm năm có thể đến Đông Thổ Lão thần tiên phong Tiểu thánh tên, liền có thể thấy hắc thiên tư không sai. . ."

Mà ở Mạnh Đà Tử đột thi ra tay ác độc, chém Hạ Diên lúc, vẫn bị người mắng chính mình mắng sư tôn, từ đầu đến cuối không có nổi giận bốn mươi chín kiếm Tiêu Kiếm Uyên đệ tử Việt Thanh, cũng cuối cùng tại vào lúc này có phản ứng, chỉ là vẫn không hề tức giận, chỉ là vừa giá mở ra trong quan tài bay tới kiếm quang, vừa mở miệng hỏi: "Hắc thiên tư vừa cao, lại ba trăm năm chưa hóa anh, người nói hắc đang làm gì?"

"Đến lúc này, còn dám nói phí lời?"

Cái kia bên người lơ lửng quan tài, liên tục từ bên trong bay ra đạo đạo quỷ dị kiếm quang giết địch nam cảnh tu sĩ Thiên Âm tông Đạo tử, vốn là bị Mạnh Đà Tử chém giết Hạ Diên một màn kinh sợ đến mức tóc gáy dựng lên, lúc này chợt nghe Việt Thanh, nhất thời nổi giận quát lên.

Cùng lúc đó, pháp lực tuôn ra, trong quan tài bay lượn đi ra kiếm quang, bỗng nhiên liên nhiều gấp mấy lần.

Nhưng đón cái này nhiều gấp mấy lần kiếm quang, Việt Thanh vẫn là không nhanh không chậm, một kiếm một kiếm cách ngăn lại, tựa hồ cùng vừa nãy cũng không có gì khác nhau, vừa rời ra những thứ này kiếm quang, vừa chậm rãi nói: "Ba trăm năm chưa hóa anh, vậy dĩ nhiên là bởi vì hắc đem thiên tư của chính mình, dùng ở những chỗ khác, hắc đã từng thua ở Thái Bạch tông vị kia Kiếm Tiên trong tay một lần, liền một lòng nghĩ ở kiếm đạo bên trên có thành tựu, chính là liền hóa anh cũng không kịp nhớ, chỉ là muốn ở kiếm đạo bên trên, cùng vị kia Kiếm Tiên tranh đấu. . ."

Nói, kiếm lớn chấn ngang, đỡ một đạo ác độc kiếm quang, sau đó bắt đầu dĩ lạc đầu, nói: "Bây giờ suy nghĩ một chút, rất đồng tình với sư tôn ta, còn ở cảnh giới Kim Đan, lòng dạ cao nhất thời điểm, liền bị người bại một lần, then chột bại hắc người, vẫn là vị kia. . ."

"Người sư tôn thật quá ngu xuẩn, người cũng chẳng tốt đẹp gì. . ."

Thiên Âm tông Đạo tử vừa vội vừa giận, nơi nào nghĩ nói chuyện cùng hấn, vừa nói, vừa gấp thúc kiếm quang chém tới.

Nhìn Việt Thanh dáng dấp, hấn mặc danh kỳ diệu, trong lòng có chút hoảng hốt.

"Nhưng sư tôn ta dù cho không sánh được Thái Bạch tông vị kia, nhưng là hấn thiên tư như vậy chi giai, ba trăm năm khổ tu, lại cũng không có thể không có hiệu quả, trên thực tế, hấn nghĩ tìm hiểu, vốn là chính là thế gian khó nhất kiếm pháp, lấy đại đạo năm mươi, bỏ chạy một trong số đó chi ý, hiện nay, thế nhân đều biết là, hấn kiếm đạo cảnh giới càng cao, khiến kiếm liên càng nhiều, bây giờ, hấn đã bắt đầu khiến bốn mươi chín kiếm. . ."

Nói tới chỗ này, Việt Thanh bỗng nhiên hướng về Thiên Âm tông Đạo tử nở nụ cười: "Người đoán, hấn "sô một" chạy trốn kiếm ở nơi nào?"

Chương 584 : Các Hiền Thần Thông

"Cái gì lung ta lung tung?"

Thiên Âm tông Đạo tử lúc này đều đã bị Việt Thanh lời nói khiến cho như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, hấn cùng Việt Thanh đấu pháp lúc, liên tục nói bốn mươi chín kiếm Tiêu Kiếm Uyên chuyện, cũng bất quá là vì làm tức giận Việt Thanh, tốt tìm được hấn kẽ hở, đem hấn cấp tốc chém giết, khi nào thật sự có cùng hấn thảo luận Tiêu Kiếm Uyên chuyện, vị kia bốn mươi chín kiếm vốn là tên rác rưởi, 300 năm trước ghi tên bảy Tiêu thánh cuối kỳ, ba trăm năm sau trở thành Bắc Vực Thất Thánh bên trong duy hai không có hóa anh, chuyện như vậy lại còn có cái gì tốt nói?

Có thể theo Việt Thanh không chỉ có không chậm giảng giải, hấn cũng bỗng nhiên cũng không tên theo hoảng sợ lên. . .

Một cái thiên tư bất phàm thiên tài, bỏ ra ba trăm năm thời gian đi tìm hiểu kiếm đạo, lẽ nào thật sự sẽ không có cái gì thành tựu?

Mà nếu là hấn có thành tựu, cái kia thành tựu lại là cái gì?

Hấn làm cho đúng là bốn mươi chín kiếm, nhiều như vậy đi ra một kiếm, lại tới nơi nào?

Bỗng nhiên trong lúc đó, hấn chỉ cảm thấy hải hùng khiếp vía, ánh mắt gắt gao nhìn về phía đối thủ Việt Thanh, cùng với Việt Thanh trong tay cái kia một thanh so với bình thường lưỡi kiếm bình khí còn còn rộng rãi hơn kiếm lớn, càng là từ cái này thanh kiếm lớn, nghĩ đến Việt Thanh là Tiêu Kiếm Uyên đệ tử, mà Tiêu Kiếm Uyên lại là dùng bốn mươi chín kiếm, hết lần này tới lần khác hấn đệ tử thân truyền lại cùng hấn tuyệt nhiên không giống, lại chỉ dùng một thanh kiếm, như vậy. . .

"Ngươi rất thông minh!"

Việt Thanh nhìn thấy ánh mắt của hấn, bỗng nhiên nở nụ cười.

Trong lòng bàn tay kiếm lớn, đột nhiên trong lúc đó sinh ra một loại không tên thân uân, ngay lúc này lay động ở trong hư không.

Thiên Âm Tử vào lúc này dĩ nhiên kinh sợ chảy mồ hôi lạnh khắp cả người, lạnh lùng lớn tiếng, hai tay mãnh đến vồ vào trên quan tài, trong chớp mắt, cái kia trong quan tài lại bay ra gần trăm ánh kiếm, mỗi một luồng ánh kiếm đều quý dị cực kỳ, màu sắc khác nhau, kiếm trên pháp lực cũng không giống, kiếm thế không giống, kiếm ý cũng đồng dạng không giống nhau, tung hoành đan dệt, che ngập bầu trời giống như hương về Việt Thanh chém rơi đi xuống.

Mà Việt Thanh đón cái này vô tận kiếm quang, chỉ là một bước bước ra, người theo kiếm đi, một kiếm hoành lược.

Hắn nhẹ nhàng, thân hình giao thủ trong lúc đó, cùng Thiên Âm Tử gặp thoáng qua, sau đó thuận thế đem kiếm lớn đặt ở sau lưng.

Ở hắn cùng Thiên Âm Tử thăm dò vai mà qua lúc, cái kia một luồng ánh kiếm, cũng xuyên qua vô tận kiếm quang.

Đồng thời xuyên qua rồi quan tài, xuyên qua Thiên Âm Tử thân thể.

"Người ở trước mặt ta, mạng sư tôn ta, kỳ thực không tính là gì. . ."

Việt Thanh đầu cũng không có quay lại, chỉ là đi về phía trước, nhàn nhạt nói: "Bởi vì sư tôn ta chính mình cũng đã nói, hắn bỏ ra cả đời này tâm huyết, tìm hiểu ra bây giờ kiếm đạo, nhưng là do thiên tư có hạn, cuối cùng tinh tú, lại chỉ có thể truyền cho ta, vì lẽ đó hắn nhất định sẽ trở thành thể nhân trong miệng chuyện cười, nhưng này không liên quan, một kiếm này ở trên người ta, ta thành tựu cuối cùng, chính là thành tựu của hắn!"

"Bất quá người đấu với người miệng, nhiều loạn đối thủ tâm kế cái này một chiêu, thực sự dùng quá ngu. . ."

Vừa nói, dần dần đi xa, cũng lại là lắc lắc đầu, tiếng nói như ả như hiện nhẹ nhàng trở về.

"Một kiếm này ta kỳ thực còn rất xa không có hiểu được đây, bây giờ nói ra đến, càng to lớn hơn tác dụng là dọa dọa người. . ."

Thiên Âm Tử ngã xuống, theo hắn cái kia bị đánh nát quan tài cùng tán

loạn phi kiếm cùng hướng về mặt đất ngã xuống, ngựa mặt nằm vật xuống, trên mặt tựa hồ cũng có chút hậm hực vẻ, hấn cũng không biết, chính mình là chết ở cái kia một kiếm trong tay, vẫn bị Việt Thanh hù chết. . .

. . .

. . .

Nam cảnh chín tử, khoảng khắc trong lúc đó, lại chết hai người.

Cái khác mấy phương trong lúc ác chiến, cũng đã chiến thế cuộn cuộn, kỳ biến dị sinh.

Hải Sơn Nhận đấu hai vị nam cảnh tu sĩ, chu vi còn có rất nhiều Hung thú vây công, vốn là rơi vào rồi hạ phong, nhưng vào lúc này, hấn lại thật là bằng một kiếm, tiếp xuống hai người chiêu pháp, đặc biệt là ở Việt Thanh giải quyết đối thủ sau khi, hướng về hấn chạy tới thì hấn càng là kiếm thế càng cuồng, còn không chờ Việt Thanh chạy tới, liền đã nhìn cái chỗ trống, ở Tô Viễn trên đùi chém một kiếm, sau đó kiếm thế càng sắc bén.

Mà ở một bên khác, Mộng Viễn Tình cùng Tiêu Tiêu Tử hai vị nữ tử đấu pháp, cũng đã đến gây cản.

"Nếu bàn về tổ tiên, truyền thừa của ta, có lẽ xác thực không bằng người. . ."

Càng thấy thế không đúng, Mộng Viễn Tình ra tay càng là hung lệ, đúng là bị nàng áp chế Tiêu Tiêu Tử, trái lại thân hình càng nhẹ nhàng lên, quanh thân tuyết lớn bay lượn, bên người nàng lại là mây khói quanh quẩn, tạt vào cái kia tuyết bay trong, cũng thấy không rõ lắm, đến tột cùng là tuyết bay cuốn lấy sương mù, vẫn là sương mù cuốn lấy tuyết bay, nhưng ở hai người hỗn tạp thời khắc, Tiêu Tiêu Tử tiếng nói, lại phiêu vang lên.

"1,500 năm trước, U Đế Bắc Vực vô địch, ba đại đạo thống, đều không bằng hấn. . ."

Tiêu Tiêu Tử tiếng nói hơi đổi: "Có thể nhìn bây giờ các người đang làm gì?"

Vừa đấu pháp, vừa nói chuyện, đối với tự thân thần thông tự nhiên sẽ có ảnh hưởng, Tiêu Tiêu Tử sương mù, tựa hồ đã bị dào dạt tuyết bay áp chế,

dần dần mất đi biến hóa, nhưng Tiêu Tiêu Tử tiếng nói, vào lúc này lại càng ngày càng rõ ràng, còn chen lẫn một tia lãnh ngạo: "Người làm vì U Đế truyền nhân, lại cam vì Tôn phủ chó săn, ta làm vì Tuyết Sơn truyền nhân, nhưng ta lại dám cùng đuổi đi U Đế Tôn phủ là địch. . ."

"U Đế như thấy hẳn truyền nhân như vậy, có thể hay không nhận người truyền nhân này?"

"Hoặc là nói, người còn có mặt mũi gì tự xưng U Đế truyền nhân?"

Nói nói đến chỗ này, nàng tiếng nói vậy đột nhiên tăng cao, rõ ràng tiếng lệ quát: "Người còn muốn so với ta truyền thừa, nhưng trên thực tế. . ."

"Hai người chúng ta muốn so với, còn chưa tới phiên truyền thừa. . ."

"Người. . ."

Nghe lời của nàng, Mộng Viễn Tình trong lòng bỗng nhiên hơi một loạn.

Nàng cũng nghĩ bác bỏ trở lại, nhưng cũng theo bản năng bên trong há mồm không nói gì, khí thế trên đã bị áp đảo.

Đặc biệt là ở Tiêu Tiêu Tử nói ra cuối cùng lời nói thì nàng càng là không nhìn được tâm hoảng hốt, thần thông lại hơi được ảnh hưởng, mà bố cục đã lâu Mộng Viễn Tình, thì lại đột nhiên thừa cơ hội này, srong lớn tập cuốn, nhanh trải qua lại đây, Mộng Viễn Tình thấy thế kinh hãi, mà cái này cả kinh, càng là làm cho bản thân thần thông vận chuyển hơi dừng lại, lộ ra kẽ hở, ngay lúc này bị srong mù xông tới ở chỗ ngực bụng. . .

"Phốc. . ."

Nàng máu tươi phun mạnh, đầu óc lúc này mới tỉnh táo lại.

Cũng là vào lúc này, nàng mới bỗng nhiên ý thức được: "Nàng đối với ta triển khai chữ Thần pháp. . ."

"Thái Bạch tông Triệu lão tiên bối đem chữ Thần pháp truyền thiên hạ, ta tự nhiên cũng xem qua!"

Tiêu Tiêu Tử bên người srong mù quanh quẩn, chậm rãi đạp lên hư không đi về phía trước, nhàn nhạt nói: "Bên trong có câu nói ta rất yêu thích, tâm

chính tự đảm thịnh, đảm thịnh tắc thể cường, tu luyện chữ Thần pháp sau khi, chỉ cần đối thủ tâm trạng khiếp, liền tự nhiên sẽ bị ảnh hưởng lớn, ta chữ Thần pháp kỳ thực chỉ tu da lông, nhưng người như thể một cái U Đế truyền nhân, thật là không nên ở trước mặt ta chuyển ra tổ tông đến. . ."

Nàng nói chuyện, sương mù ngưng tụ ra một thanh kiếm, rơi vào trong tay nàng, cũng không thèm nhìn tới, thuận thế chém về phía Mộng Viễn Tình.

"Bởi vì các người chính mình, đều không mặt mũi thấy tổ tông. . ."

. . .

. . .

"Các người. . . Các người lại. . ."

Đầu tiên là Mạnh Đà Tử giết Hạ Diên, sau đó là Việt Thanh chém Thiên Âm Tử, đến lúc này, liền ngay cả Mộng Viễn Tình cũng chết ở Tiêu Tiêu Tử trong tay, Hải Châu Viên Đạo Thuật vào lúc này dĩ nhiên kinh ngạc không tên, Hạ Diên, Thiên Âm Tử, Mộng Viễn Tình ba người chết đi, nhìn như trước sau có khác biệt, kỳ thực đem không kém thời gian uống cạn nửa chén trà, nhưng đã trọn ở hấn trái tim nhắc lên vô tận kinh thao hải lãng, tâm thần chìm xuống.

"Ha ha, ta sớm đã nói với người, ta Bắc Vực mười hai Tiểu thánh trong, tuyệt không phé vật. . ."

Đúng là Tức đại công tử, vào lúc này đã là lòng dạ khoan khoái dễ chịu, lớn tiếng rống to, khí thế mức tới cực điểm.

"Không quan hệ người khác, ta trước tiên chém người. . ."

Mà Viên Đạo Thuật nghe thấy, càng là sắp khí nổ, vẫy tay một cái, liền đem Tức đại công tử khí thế ép xuống.

"Người nghĩ chém ta, cũng không dễ dàng như vậy!"

Tức đại công tử trên đỉnh đầu bản mệnh thần phù thiêu đốt, đem hấn một thân lực lượng tăng lên tới một loại dị thường cuồng mãnh tầng thứ, nhưng cũng chính nhanh chóng thiêu đốt đãi tận, nhanh chóng trôi đi, liền ngay cả hấn con mắt, cũng như là che lên một mảnh huyết quang, dẫn theo chút

điên cuồng chỉ ý đại đạo: "Thần thông cùng phù thuật xác thực không giống, thần thông biến hóa rất nhiều, thiên biến vạn hóa, nhưng phù thuật lại chỉ có thể cố định một loại nào đó thần uy, khô khan cố định, dùng một đạo liền thiếu một đạo, lại lãng phí tư cách, lại không so với các người những thứ này thần thông biến hóa linh xảo cùng tinh diệu. . ."

"Thế nhưng, phù đạo có chỗ tốt. . ."

Hắn vừa nói chuyện, bỗng nhiên thấp cười một cái, trong giây lát xé ra trước ngực xiêm y, sau đó một đạo ánh vàng hiện lên đến.

"Thần phù không chọn người nha. . ."

Thấp giọng nói thì cái kia trước ngực một đạo ánh vàng, đột nhiên bay ở giữa không trung trong, lớn chữ kim hiện ra.

Cũng vào đúng lúc này, hắn trên đỉnh đầu bản mệnh thần phù lực lượng, cơ hồ bị lấy sạch hơn nửa.

Liên ngay cả bản thân hắn, khí cơ cũng đã nuy mi tới cực điểm.

Cái kia vô cùng chữ lớn, tại không trung tụ tán, tựa như một đóa mây vàng, mệnh môn cuộn cuộn, thẳng hướng Viên Đạo Thuật bay qua.

Ầm! Ầm! Ầm!

Vô cùng tử lôi từ trên trời giáng xuống, từng đạo từng đạo đánh về Viên Đạo Thuật đỉnh đầu.

Mà nhìn cái kia một mảnh ánh vàng, Viên Đạo Thuật đã sớm đã thay đổi sắc mặt, không chút nghĩ ngợi, xoay người liền trốn, tùy ý đến sau lưng tử lôi nổ xuống, lại là đầu cũng không dám quay lại, miễn cưỡng nghe được trên đỉnh đầu cái kia đạo kim phù lực lượng dần dần suy kiệt, lúc này mới quay người sang đến, trên mặt vừa có khó có thể tin, lại có vô tận phần hận: "Trong nhà của người lại cho người một đạo có thể so với Nguyên Anh Tử Tiêu lôi phù?"

Tức đại công tử lúc này sắc mặt vô cùng tái nhợt, nhưng cũng chính đón hắn chạy tới, bản mệnh thần phù, gần như ảm đạm.

"Chỉ tiếc, phù đạo đã là như thế, một khi triển khai, liền thần uy tan hết. . ."

Viên Đạo Thuật vừa giận vừa sợ, lệ tiếng hét lớn, đột nhiên cả hai tay, đều dùng một đạo thần thông, liền lúc này tựa hồ hoàn toàn không có sức chống đối Tức đại công tử nghiền ép lại đây: "Liền như thế thì Lôi phù đã hủy, ta xem ngươi còn làm sao tiếp ta thần thông. . ."

Tiếng nói lay động ở trong hư không, cái kia thần thông đã đến.

Tức đại công tử xác thực đã không tiếp nổi hấn thần thông.

Bản mệnh thần phù lực lượng vẫn còn thì hấn còn có thể miễn cưỡng tiếp xuống Viên Đạo Thuật thần thông.

Nhưng bây giờ hấn bản mệnh thần phù bốc cháy lên tiềm lực, bị cái kia một đạo Tử Tiêu lôi phù tiêu hao hơn nửa, liền đã là cung giương hết đà.

Liền đón Viên Đạo Thuật thần thông, hấn yên lặng xoay người thân đi.

Xiêm y đi xuống kéo một cái, lộ ra hấn trên lưng một mảnh kim quang ký tự.

Hấn tiếng nói có vẻ hơi bất đắc dĩ, cũng có chút nham hiểm đắc ý: "Then chốt là, trong nhà cho ta hai đạo Tử Tiêu lôi phù. . ."

Chương 585 : Ai Thua Ai Thắng

"Người người người. . ."

Nhìn Túc đại công tử trên lưng, cái kia từng đạo từng đạo màu vàng hoa văn, Hải Châu Viên Đạo Thuật hầu như đã giật mình tâm đều từ trong cổ họng nhảy ra ngoài, dù là lúc này hắn nhìn ra, Túc đại công tử bản mệnh thần phù đã sắp cháy hết, chính mình lúc này ra tay cũng chưa chắc không có cơ hội, nhưng vẫn cứ cảm giác kinh hồn bạt vía, tuyệt không dám đón cái này một đạo Tử Tiêu lôi phù hướng về Túc đại công tử ra tay rồi.

Người này là người điên!

Hắn bản thân pháp lực không đủ để điều khiển Tử Tiêu lôi phù như vậy đại phù triệu, liền hắn không tiếc thiêu đốt bản mệnh thần phù.

Nếu là bản mệnh thần phù thật là cháy hết, sợ là chính hắn tu vị đều sẽ chịu ảnh hưởng. . .

Nhưng là những câu nói này, thì lại làm sao có thể đi cùng Túc đại công tử giảng?

Đến lúc này, hắn chỉ có thể không chút nghĩ ngợi, liền vội gấp bay lượn, cách đến Túc đại công tử càng xa càng tốt. . .

Cùng lúc đó, con mắt cũng tội nghiệp hướng về cái kia một mảnh dày đặc sương mù nhìn sang!

Bọn họ đã vào đại trận lâu như vậy, làm sao còn không có động tĩnh?

Cái kia Thái Bạch tông đệ tử, liền như thế khó giết hay sao?

...

...

.....

Âm! Âm! Âm!

Không đợi hấn ý nghĩ hạ xuống, liền chỉ nghe trong hư không nổ vang liên tiếp sấm rền.

Tức đại công tử trên lưng Tử Tiêu lôi phù, bay vào giữa không trung, rồi sau đó dẫn ra một đoàn đoàn lôi bộc, sau đó lôi bộc bên trên đạo đạo tia chớp nghiêng rơi xuống đem đi xuống, như mưa to giống như hướng về Viên Đạo Thuật phủ đầu đập xuống, dù là Viên Đạo Thuật phản ứng đã thật nhanh, trốn càng nhanh, nhưng vẫn cứ tránh không khỏi cái kia liên miên liên miên ánh chớp, mới chạy đến không vài bước, cũng đã bị một đạo thần lôi oanh ở trên người. . .

Sau đó là đạo thứ hai đạo thứ ba. . .

Cũng còn tốt lần này lôi bộc, không có kéo dài lâu như vậy, Tức đại công tử trên đỉnh đầu bản mệnh thần phù, rất nhanh liền đã thiêu đốt đến cuối cùng, ở chỉ còn một chút một góc thời điểm, liền bỗng nhiên tắt, cả người hấn cũng gấp gấp từ không trung rơi xuống, cách đó không xa Việt Thanh thấy thế, vội vàng nhanh chân chạy vội tới, đem hấn một cái quờ lấy, để tránh khỏi chính hấn trực tiếp đem mình cho ngã chết.

Cúi đầu nhìn lên, chỉ thấy Tức đại công tử vào lúc này, đã tiếp cận hôn mê, pháp lực càng là vội vã thu lại lên, đây là Tức gia người chính là vì đề phòng hấn cái này một tay, vì lẽ đó ở hấn bản mệnh thần phù trên xuống cắm chế, để tránh khỏi hấn thiêu chết chính mình.

Bản mệnh thần phù tắt, cái kia vô cùng pháp lực cũng biến mất, Tử Tiêu Lôi ý không chiếm được không chế, liền như bụi mù giống như tản đi. . .

Dương nhiên, những lôi quang này, đã đủ khiến Hải Châu Viên Đạo Thuật co quắp ngã xuống đất, không nhúc nhích. . .

Khắp toàn thân, đều bốc lên khói xanh, quanh thân bộ xương tạn nát, kinh mạch đều đoạn, đan ý tan rã, pháp lực không còn. . .

Hấn bị này đạo đạo thần lôi, mạnh mẽ chém thành phế nhân!

. . .

. . .

"Liên Hải Châu Viên công tử cũng bại?"

Thấy được tình cảnh này, chiến trường nam bắc, không biết bao nhiêu người đều kinh sợ đến mức một hơi không kịp thở.

Hầu như khó có thể tưởng tượng tình cảnh như vậy!

Nguyên bản chính là bắc cảnh tu sĩ bị áp chế cục diện, ai có thể nghĩ tới, bỗng nhiên trong lúc đó, dị biến đột ngột sinh?

Mạnh Đà Tử, Việt Thanh, Tiêu Tiêu Tử, Tức đại công tử mấy người, ở lần đầu gặp gỡ đến bọn họ đối thủ thì đều có vẻ tu vị chênh lệch lớn lao, sợ là khó tôn thắng lý, nhưng chẳng ai nghĩ tới, khi bọn họ chân chính quyết tâm thì lại bất ngờ phát hiện cuối cùng chém giết sau khi, còn sống đều là bọn họ, kết quả này, làm cho chúng tu tâm bên trong vừa kinh sợ vừa ngạc nhiên, đồng thời sinh ra chút dị dạng tâm tình. . .

Trước đây bọn họ tất cả mọi người, đều không có quá đem cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh để ở trong mắt.

Thậm chí thật sự có người, cảm giác cho bọn họ chẳng qua là đứng dịp đứng tới thôi, không phải bằng bản lãnh thật sự đoạt cái này Tiểu thánh vị trí!

Nhưng bây giờ, thì lại bỗng nhiên có người ý thức được, có lẽ, điều này cũng không phải đứng dịp. . .

Thực sự là đứng dịp tích góp lên mười hai người, có bản lãnh này, có thể đánh bại cái này nam cảnh đứng đầu Kim Đan tu sĩ sao?

Thừa dịp chúng tu một mảnh kinh hoàng bên trong, cuối cùng vẫn không có phân ra thắng bại Hải Sơn Nhân, cũng "Hắc" một tiếng, một kiếm tà vung, đem cùng hãn đối địch Thần Khí tông Tô Viễn chém thành trọng thương, sau đó lại đón giận dữ Thần Khí tông Tô Viễn cùng Trần Châu Tỷ yêu chủ hai người vây công, không nhanh không chậm đầu đem lên, từ vừa mới bắt đầu đến hiện tại, hãn vẫn luôn là như thế không nhanh không chậm, cũng không thắng không bại.

"Hạ Diên cùng Thiên Âm tông Đạo tử, Tây U Mộng tiên tử, Hải Châu Viên công tử các loại lại đều thua. . ."

Nam cảnh tu sĩ trong, thấy được bắc cảnh tu sĩ lại hoàn toàn thắng lợi, trái tim ý ngạc nhiên, khó có thể hình dung, có người khó có thể tưởng tượng kết quả này, nhưng lại không phải không thừa nhận, kết quả này xác thực xuất hiện, cũng có người lòng như lửa đốt, vội vàng quay đầu hướng về cái kia một mảnh đại trận nhìn sang, lại phát hiện cái kia trong đại trận, vẫn cứ lặng lẽ, Đoan Mộc Thần Linh thẳng đến lúc này đều còn không có động tĩnh.

"Há có thể như vậy tiện nghi cái này phương bắc cảnh man tử?"

"Giết, giết bọn họ, thế Hạ công tử mọi người báo thù. . ."

Cũng không biết lặng lẽ qua bao lâu, bỗng nhiên có nam cảnh tu sĩ lệ tiếng hét lớn, sau đó dồn dập cướp tiến lên.

Ở giữa cũng không biết có bao nhiêu người, đều là đặng đặng sát khí, kinh thương cầm kiếm, tràn vào chiến trường này, càng là có không ít người, trực tiếp liền dán mắt vào trọng thương Mạnh Đà Tử cùng Tức đại công tử mấy người, giống như là muốn thừa dịp bọn họ bị thương nặng, đem bọn họ cũng chém giết.

"Không thể cứu vãn, càng còn muốn thừa dịp giết lung tung người. . ."

"Nhanh, nhanh bảo hộ xuống Mạnh đạo hữu bọn họ, chớ để những thứ này nham hiểm nam cảnh tu sĩ thực hiện được. . ."

Mà vừa thấy này hình, bắc cảnh bên trong không biết bao nhiêu tu sĩ, cũng dồn dập gầm lên lên, từng mảnh từng mảnh tràn vào chiến trường.

Lúc đầu bọn họ thấy bắc cảnh tu sĩ thất lợi, liền đã từng nghĩ tới muốn ra tay, chỉ là bị nam cảnh tu sĩ làm sợ hãi, bây giờ lại không nghĩ rằng, càng là bắc cảnh mấy vị này Tiểu thánh thắng thật xinh đẹp, trái lại là nam cảnh tu sĩ không cam lòng kết quả này, vọt vào bên trong chiến trường đến, bọn họ tự nhiên cũng không thể ngồi coi, theo bản năng bên trong liền muốn ra tay, đi giữ gìn mới vừa thắng được cái này đoạt danh cuộc chiến Mạnh Đà Tử mấy người.

Trước sau đồng dạng là ra tay, để tâm cảnh cũng đã có khác biệt lớn!

"Ha ha, nam bắc cảnh đoạt danh cuộc chiến, vẫn còn là biến thành như thế

một tràng hỗn chiến. . ."

Không phải tất cả mọi người đều ra tay, có chút ở lại tại chỗ không nhúc nhích lão tu, trên mặt lộ ra sâu tiếc về, lẫn nhau nhìn sang, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Tôn phủ còn ở trên đỉnh đầu, liền đã không thể chờ đợi được nữa bắt đầu lẫn nhau thảo phạt, cần gì phải chịu khổ đến vậy?"

"Vừa phòng ngừa không được, đầu lên đến cũng tốt, chỉ là không biết phương nào sẽ thắng trận chiến này. . ."

Có người lắc đầu, bình luận chiến cuộc: "Nam cảnh tu sĩ, đã sớm chuẩn bị, là có tâm tính vô tâm, bắc cảnh tu sĩ, lại là hồi thứ nhất bị mấy vị này Bắc Vực Tiêu thánh thuyết phục, thật là coi bọn họ là thành có thể đại biểu mình người, hiện nay cái này trận đại chiến, nam cảnh tu sĩ tự nhiên chiếm đại tiện nghi, nhưng bắc cảnh tu sĩ bên trong, Việt Thanh cùng Tiêu Tiêu Tử mấy người vẫn còn có sức đánh một trận, có thể định đại cục, như vậy nhìn tới. . ."

Ánh mắt không khỏi chuyển hướng cái kia một đoàn uy nghiêm đáng sợ trong sương mù: "Là thắng là bại, xem hết cái kia hai vị. . ."

"Là chết hay sống, cũng nên cho cái tin chưa. . ."

". . ."

". . ."

"Đây là cái thứ đồ gì?"

Lúc này thân ở trong sương mù dày đặc Phương Quý, còn thật sự không cách nào cho bên ngoài đưa cái tin. . .

Hắn lúc đầu vọt vào mảnh này sương mù dày, chỉ là bởi vì phát hiện trận này quỷ dị, sương mù một khi lan tràn ra, thể không trở ngại, cái kia trong sân Tức đại công tử các loại, liền tuyệt đối chạy trốn không xong, bọn họ trận chiến này, đừng nói thắng, e sợ trừ mình ra, một cái đều chết hết, bởi vậy hắn một chút nhìn về phía sương mù dày bên trong sau khi, liền lập tức quyết định vọt vào trong trận đến, dự định trước tiên phá huỷ đại trận này!

Nói muốn trước tiên phá huỷ đại trận này, cũng không phải hồ huênh hoang!

Ở hướng về cái này trong sương mù nhìn sang thì hẳn liền đã theo bản năng bên trong điều động Ma sơn quái nhãn, lập tức tâm có ngộ ra.

Cái này sương mù dày, dị thường quý dị, có thể ngăn cách mắt thường ánh mắt, thần thức, thậm chí âm thanh các loại, nhưng là hẳn Ma sơn quái nhãn, ở một thàng này trong tu luyện, cũng đồng dạng có nhảy vọt tiến triển, bây giờ các loại thần diệu vô cùng, chỉ là theo bản năng bên trong hoành quét tới, liền đem cái này một mảnh sương mù dày nhìn thông suốt, có thể nhìn thấy cái này trong sương mù dày đặc che lấp tứ đại trận tuyến, cũng có thể nhìn thấy cái này đại trận trên không, chính đặt một cái tương tự với vỏ sò cũng tựa như đồ vật, trên dưới hai phiến, nhẹ nhàng run run, từ bên trong tuôn ra vô tận sương mù dày. . .

Những thứ này có thể ngăn cách thiên địa sương mù dày, bắt đầu từ cái kia vỏ sò trong phun ra ngoài.

Phương Quý trong lòng nhất thời có chút ngạc nhiên, nam cảnh tu sĩ, ở đây bố trí như vậy một cái đại trận, lại thả cái này một cái vỏ sò, làm cái gì?

"Ha ha, thế nhân đều nói người cái này Thái Bạch tông đệ tử, làm sao làm sao lợi hại, dưới cái nhìn của ta, cũng bất quá hữu dũng vô mưu, hiện nay người đã dám nhập ta Thập Phương Loạn Thiên trận bên trong, phong người tai mắt mũi lưỡi thân ý, trấn áp pháp lực của người, xem người làm sao địch ta. . ."

"Cái này vốn là cho các người mười hai người chuẩn bị đại lễ, bây giờ ta trước tiên dùng ở người trên người mình, cũng coi như không bôi nhọ người đi!"

Chính khắp mọi nơi bắn khoả, đại trận nơi sâu xa, truyền đến Đuan Mộc Thần Linh tiếng cười lớn, tràn đầy uy nghiêm đáng sợ sát khí.

Chỉ thấy hẳn lúc này từ sương mù dày nơi sâu xa hiện lên, trong tay nâng một viên toả ra oánh oánh ánh sáng trên châu, quanh người sương mù mênh mêng cuộn cuộn, bị trên châu toả ra quang mang mở ra, sau đó hẳn cầm trên châu quét qua, liền đã nhìn về phía Phương Quý vị trí, răng linh cắn chặt, tay trái bắt ấn, mạnh mẽ chỉ về phía trước, sau lưng hẳn, liền nhất thời có sương mù dày khuấy động, dường như ám lưu giống như gồ lên lên.

Ở Phương Quý trong tầm mắt, nhìn ra thấy càng rõ ràng.

Cái kia rõ ràng là trần áp ở trận tuyến phía dưới mười cụ huyền quan, bỗng nhiên bay lên, bên trong hiện lên mười mấy cái bóng.

Giống người mà không phải người, là quý không phải quý, lại đều là nửa người nửa quỷ như thần tồn tại.

Đáng sợ nhất, thì lại là chúng nó trên người, thành linh đều tạo nên nồng nặc bức người sát khí, như lấy pháp lực càng luận, đây cơ hồ có thể so với Kim Đan cao nhất tu sĩ, mà sát khí chi lộ, lại so với pháp lực cường không ít, bởi vậy chúng nó so với bình thường Kim Đan, đáng sợ hơn!

"Nguyên lai cái này trong sương mù dày đặc, còn bố trí bức này hậu chiêu. . ."

Phương Quý cảm thụ chu vi sương mù dày biến hóa, vừa nhìn về phía cái kia mười cụ thần sát, trong lòng liền dĩ nhiên rõ ràng.

Nhìn dáng dấp, đây mới là nam cảnh tu sĩ cho mình, hoặc nói Bắc Vực Tiểu thánh đám người chuẩn bị đại lễ.

Không khó suy đoán, bọn họ vốn chính là định đem chính mình những thứ này người dẫn vào mảnh này trong sương mù, lại mượn đại trận trần áp, ngược lại cũng không thể nói bọn họ chuẩn bị không đầy đủ, cái này một mảnh sương mù dày, xác thực có thể ngăn cách tầm mắt, thần thức, thậm chí là mùi vị, âm thanh, pháp lực đều sẽ phải chịu áp chế, nếu không phải là mình có Ma sơn quái nhãn, có thể nhìn thấu sương mù dày, lúc này không chừng đã như đời làm thịt cá. . .

Thấy rõ trong này bố trí, Phương Quý liền không lo lắng.

"Ta nói ngươi người này, làm sao luôn cảm thấy có chút xem thường người đâu?"

Hai cái tay dẫu ra sau lưng, hấn chậm rãi đập lên thực chất giống như sương mù hướng về đi tới, vừa đi vừa lắc đầu.

"Từ mới vừa rồi ở bên ngoài, liền nghe ngươi một hồi nói ta pháp lực bình thường, một hồi nói ta thần thông vẫn được, then chột là nói nửa ngày, liền cái chuẩn âm thanh đều không có, ta xem nghĩ hi vọng ngươi cho ta cái bình luận là khó khăn, vì lẽ đó, vẫn là ta tự mình tới thử xem đi. . ."

Nói lời này thì chính hẳn cũng quả thật có chút động lòng.

Thời gian một tháng, mượn tam đại dị bảo tu luyện, tu vị tăng nhanh như gió, tăng không có giới hạn. . .

Như vậy, bây giờ chính mình đến tột cùng là cái gì trình độ, mượn cái này một phương đại trận, có thể trắc đến đi ra sao?

Chương 586 : U U Đạo Uẩn Dưỡng Nhất Linh

Đối với Phương Quý tới nói, không biết mình đến tột cùng nằm ở cái gì trình độ, kỳ thực là kiện rất thống khổ chuyện.

Không biết mình cái gì trình độ, liền không biết ai đánh thắng được, ai đánh không lại. . .

Không biết có thể không có thể đánh được, tự nhiên cũng liền không biết nên bắt nạt ai, nên né đi ai?

Chuyện này quả thật chính là mất đi nhân sinh chuẩn tắc!

Vì lẽ đó hắn vào lúc này, vừa nói vừa về phía trước đi tới, thái độ đúng là vô cùng chăm chú hơn nữa trịnh trọng.

Nhưng lời này nghe vào Đoan Mộc Thần Linh trong tai, lại nhất thời không nhìn được trong lòng hoảng hốt, vào lúc này, hắn cũng chỉ có thể mượn trong tay trần châu, mới có thể miễn cưỡng nhìn rõ ràng trong sương mù dày đặc sự vật, tỷ như vừa nãy muốn tìm Phương Quý đến tột cùng ở đâu, hắn trước hết dùng trần châu quét một vòng mới xác định, cũng không nghĩ đến, ngay khi trần châu quét đến Phương Quý bóng người thì hắn không ngờ phát hiện, lúc này Phương Quý hai con mắt chính sáng lấp lánh nhìn mình, ở trần châu quang mang làm nổi bật xuống, càng lộ vẻ cái kia hai con mắt, như là có chút hung phấn. . .

Cái này thì có điểm dọa người. . .

Lại nghe được Phương Quý trêu chọc chính mình lời nói thì hắn liền càng là một trận hoảng hốt.

"Không thể, không thể, như hôm nay chúng ta mượn tới dị bảo, bày xuống Thập Phương Loạn Thiên trận, chính là mười cái Tiểu thánh đến rồi, cũng là nói giết liền giết, bây giờ ta dùng cái này cả một phiên đại trận lực lượng đến trần áp một mình ngươi, ta liền không tin, còn không bắt được ngươi. . ."

tiếng nói càng lớn, trong lòng càng hoảng, hấn đã không lo được cái khác, vội vã thúc động trong tay bảo châu, hướng về Phương Quý đè xuống.

Chu vi sương mù, bỗng nhiên bắt đầu hướng về ở giữa co rút lại.

Cái này một mảnh sương mù, từ ngoại giới xem ra, lan tràn mấy chục dặm, bao phủ một mảnh hư không, hơn nữa nhìn cái kia sương mù nồng độ, chính là lại trải ra đi ra ngoài mấy trăm dặm, vẫn cứ có thể để người mắt không thể xuyên, nhưng hôm nay, Đoan Mộc Thần Linh lại vì đối phó Phương Quý, liều lĩnh, đem tất cả sương mù đều thu lại lại đây, một tầng tiếp một tầng, làm cho hướng vào phía trong cô đọng, lại như hướng về vai bên trong vẫn đồ đậm mực.

Vền vền là cái này sương mù, liền đã cho người một loại vô hình áp bức cảm giác.

Mà ở phía sau, mùi cụ Thần Sát, đã gào thét liên thanh, mang vô tận sát khí, thẳng hướng Phương Quý nhào giết tới.

Càng phía sau, Thập Phương Loạn Thiên trận đã vận chuyển lên, khuấy lên vô tận trận quang cùng uy áp!

"Tốt, thử tay nghề thời điểm đến rồi. . ."

Nhìn trước mắt tầng tầng đan dệt lại đây, tựa hồ đem Ma sơn quái nhãn tâm mắt đều muốn che khuất, liền hấn một thân pháp lực cũng phải tầng tầng phong lên sương mù dày, Phương Quý hít một hơi thật sâu, sau đó hấn từ khi một tháng này tu luyện sau khi, vẫn còn tính lần thứ nhất, nghiêm túc cẩn thận, dốc hết khí lực, sau đó bỗng nhiên trong lúc đó, đem chính mình một thân pháp lực, đột nhiên tăng đứng lên, một tia cũng không bảo lưu!

Ầm!

Trong nháy mắt đó, liền như là một ngọn núi lửa bỗng nhiên bạo phát!

Không cách nào hình dung cuộn cuộn dòng nước xiết, từ quanh người một bên bính hiện, rồi sau đó thẳng hướng giữa không trung bên trong cuốn tới.

Mênh mông cuộn cuộn, tất cả sương mù, đều bị hấn cái này một thân pháp lực thổi đến mức tứ tán phát phơ, như là đập vỡ vụn vô số mây trắng!

Mà hần mi tâm cái kia một cái quái nhãn, càng là vào lúc này, tỏa ra vô tận thần mang.

Liên như là trong sương mù dày đặc, bỗng nhiên xuất hiện một vầng mặt trời chói chang!

"Đó là cái gì. . ."

Trên bầu trời Đao Mộc Thần Linh, nhìn tình cảnh này, bỗng nhiên trong lúc đó như tao ngộ đòn nghiêm trọng, lão đảo lùi về sau, đầy mặt khó có thể tin.

Hần hầu như dùng sức dụi dụi con mắt, chỉ là không thể tin được tình cảnh này.

"Nguyên lai toàn lực điều động pháp lực, là cái cảm giác này. . ."

Ở cái kia một vầng mặt trời chói chang phía sau, Phương Quý tiếng nói chậm rãi vang lên, tựa hồ tại cảm thụ lúc này bị vô cùng pháp lực bao bọc cảm giác, nhưng hần như vậy chậm chậm rãi, tại trong cuộc chiến, tự nhiên đặc biệt dễ dàng duyên ngộ chiến cơ, tình cảnh này xem ở Đao Mộc Thần Linh trong mắt, hầu như khẩn cầu giống như nghĩ, liền để hần như vậy ở nơi đó ở lại, tuyệt đối không nên động, tuyệt đối không nên hướng mình xông lại!

Bởi vì ở trong hư không, mùi cụ Thần Sát, đã đan dệt xông hướng Phương Quý trước người, vô tận sát khí hướng về hần ép xuống.

Lão thiên nghe được Đao Mộc Thần Linh, lời cầu nguyện của hần đưa đến tác dụng!

Phương Quý quả nhiên không nhúc nhích, cũng không có hướng về Đao Mộc Thần Linh xông lại ý tứ.

Hần tùy ý cái kia mùi cụ Thần Sát vọt tới trước mặt, sau đó hai nắm đấm vung lên, hư không nhất thời gọn nước giống như lay động lên.

"Hiện tại bắt đầu thử sức mạnh của ta!"

Phương Quý trong lòng nghĩ, sau đó hô một quyền đập ra ngoài.

Ở hần thân trái, một cái Thần Sát đã đánh tới, thậm chí có thể cảm nhận được trên người hần cái kia giống như lưỡi dao giống như khí tức, có thể tưởng tượng được đến, nếu là mang một phạm nhân lại đây, hoặc là mang một cái Luyện Khí cảnh tu sĩ, hướng về nó bên người một tập hợp, như vậy chỉ dựa vào trên người hần sát khí, liền có thể trực tiếp đem người xé nát, mà cái kia vô cùng sát tích góp ở nó một bộ thân thể trong, làm sao nặng?

Phương Quý không chút nào tránh né cái kia Thần Sát, trực tiếp một quyền đảo ở mũi của nó trên.

"Phốc" một tiếng, cái này một cái Thần Sát trực tiếp bị đánh thành thịt vụn, tán loạn sát khí khắp mọi nơi bay lượn.

Cái kia hầu như có thể mang người cắn nát sát khí xông vào Phương Quý trên cánh tay, lại liền hần hộ thể pháp lực đều không thể phá ra được. . .

"Ha ha ha ha. . ."

Phương Quý bỗng nhiên tâm trạng mừng lớn, từng quyền từng quyền loạn oanh lên.

Chu vi ba cái cụ Thần Sát, liền đều như thế bị hần bùm bùm cạch cạch đánh cho một trận, một cái một cái nổ tung.

"Cái này vẫn là người sao?"

Doan Mộc Thần Linh rất xa nhìn tình cảnh này, đã kinh sợ đến mức hồn phi phách tán, những cái kia Thần Sát, vốn là Tôn phủ mượn tới tham nghiên quỷ thần lực lượng sau khi, lưu lại không trọn vẹn sinh linh, lại bị bọn họ Bái Nguyệt tông tế luyện, biến thành bây giờ những thứ này Thần Sát, mặc dù là không trọn vẹn sinh linh, nhưng cũng như thế ửng có vô tận quái lực, không sợ hãi sinh tử, kiêm sát khí khủng bố, như bị chúng nó gần rồi thân, quả thực không thể chống đối.

Hần đem cái này Thần Sát bố trí ở Loạn Thiên trận bên trong, chính là muốn để chúng nó mượn sương mù che lấp thân hình, đánh chết đối thủ.

Không nghĩ tới, bây giờ những thứ này Thần Sát thành công gần rồi Phương Quý thân, lại hoàn toàn vô dụng?

Nhìn hắn từng quyền đem Thần Sát đánh bay đánh nát một màn, Đoan Mộc Thần Linh hầu như hoài nghi: Tông môn cho ta Thần Sát là giả?

"Bốn đều Thiên Linh triện. . ."

Kinh hoàng trong, trong giây lát tinh táo lại Đoan Mộc Thần Linh, bỗng nhiên luống cuống tay chân lấy ra một đạo trận kỳ, sau đó vội vã xúc động Thập Phương Loạn Thiên trận, đem ôn dưỡng ở trong trận bốn đạo ngọc triện tế ở giữa không trung trong, sau đó một đạo một đạo linh quang đánh về phía trận kỳ bên trên, mỗi tầng cường một đạo linh quang, cái kia ngọc triện bên trên biến hóa liên nhiều một phần, khí cơ trở nên ngưng tụ khủng bố. . .

Bởi vì từ vừa mới bắt đầu liền không nghĩ tới vận dụng cái này bốn đạo thiên linh thần triện, vì lẽ đó hắn muốn bắt đầu lại từ đầu gia trì thần uy.

Quá trình này rất phức tạp, hơn nữa một chút cũng sai không được.

Vì lẽ đó Đoan Mộc Thần Linh vừa luống cuống tay chân làm tất cả những thứ này, vừa trong lòng cầu nguyện.

Lúc này Phương Quý, hoàn toàn có thời gian đem những kia Thần Sát đẩy lùi, sau đó hướng về hắn xông lại, hắn chỉ cầu hắn không muốn làm như thế, hắn chỉ là ở trong lòng vội vã cầu nguyện, ngàn vạn phải cho hắn một chút thời gian, để cho hắn có thể mang cái này bốn đạo ngọc triện tế luyện hoàn thành. . .

Lão thiên nghe được Đoan Mộc Thần Linh, lời cầu nguyện của hắn đưa đến tác dụng.

Phương Quý lại thật không có thừa cơ hướng về hắn xông lại, mà là đem cái kia mười cụ Thần Sát từng bộ từng bộ đánh chết.

"Pháp lực của ta, hiện tại hắn là đến đỉnh. . ."

Đánh chết những thứ này Thần Sát đồng thời, Phương Quý trong lòng cũng ở cẩn thận cảm thụ: "Ta cũng không biết cái khác Kim Đan pháp lực là cái gì tình huống, nhưng ít nhất ta hiện tại đã là hoàn toàn đầy, không chỉ có là đầy, hơn nữa những pháp lực này, đều trải qua Ma sơn quái nhân rửa luyện, cho nên hóa ra một tia ma khí, lại tế luyện cơ thể ta, vì lẽ đó cơ thể ta cũng hầu như đạt đến đỉnh cao. . ."

"Như vậy phía dưới. . ."

Một cái nắm cuối cùng một bộ Thần Sát đầu, chậm rãi đưa nó bóp nát, sau đó Phương Quý hướng về Đoan Mộc Thần Linh nhìn lại.

"Bốn đều Thiên Linh triệu, đi!"

Cũng tại lúc này, xa xa đại trận trên không Đoan Mộc Thần Linh, một tiếng phảng phất chen lẫn chút vui mừng tiếng hét lớn vang lên.

Đột nhiên trong lúc đó, bốn đạo ngọc triệu bay đến Phương Quý trên không, sau đó hạ xuống vô tận thân quang.

Cái kia bốn đạo ngọc triệu, cùng bình thường không giống, mỗi một đạo đều có ôn dưỡng hồi lâu thân uẩn, mà những thứ này thân uẩn, lại trải qua thời gian dài tế luyện, phía trên đã nuôi ra rất nhiều trời sinh đạo văn, lại thêm vào cái này bốn đạo ngọc triệu, do Thập Phương Loạn Thiên trận thôi thúc, lại bị Đoan Mộc Thần Linh gia trì rất nhiều trận quang, liền lập tức đem phía trên này ẩn chứa lực lượng, tăng lên tới cực hạn. . .

Cái này lại như là người thần thông!

Chỉ bất quá dựa vào nhân lực, có lẽ vĩnh viễn cũng không thể sử dụng tới như vậy viên mãn cùng hoàn mỹ thần thông. . .

Hơn nữa còn là bốn đạo!

. . .

. . .

"Vừa vặn dùng đến thử xem ta thần thông. . ."

Phương Quý nhìn cái kia bốn đạo ngọc triệu, đáy mắt lóe qua một vệt tinh mang, sau đó liền đón bốn đạo ngọc triệu vọt tới.

Vào lúc này, hấn quanh người, vừa có U Minh quỷ khí hóa ra quỷ thần áo choàng, lại có nhật nguyệt thần mang đan dệt, còn có hỏa ý, băng sương, thổ sinh mộc trường, phiên phức vô tận, không có biện pháp, hấn tu luyện thần thông, vốn là đa dạng, lấy Tàn gia Cửu Linh chính điển làm cơ sở, lại

lấy chín chữ pháp loại bù đắp, hầu như bao quát trừ ra chữ Thần pháp ở ngoài mặc cho là gì chủng loại pháp môn loại hình. . .

Những này pháp thuật, hễ đều có thể triển khai, cũng đều có thể phát huy ra rất mạnh uy lực đến. . .

Nhưng hễ vẫn cảm thấy, không quá đủ.

Tựa như lòng dạ thiên quân vạn mã, khuấy động lên phục, chỉ dùng những kia thần thông bên trong một đạo, phát tiết không ra loại này khí phách. . .

Liên, hễ như là trải qua suy tư, vừa giống như là không có suy tư, tiện tay vung kích.

Hai cái tay từ ngoài hướng trước, vẽ ra viên hồ. . .

Động tác chính là đơn giản như vậy, liên pháp ấn đều bớt đi, liên như là phát tay một chiêu, mọi người tiến lên!

Sau đó theo động tác của hễ, quanh người dị tượng đột ngột sinh!

Phía tây có Bạch Hổ, cuộn cuộn sát ý xuống núi đến, thiên địa hoàn toàn mờ mịt kim khí!

Phía đông có Thanh long, xoay quanh trong hư không, bày xuống đạo đạo sinh cơ!

Phương bắc có Huyền Quy, nằm rạp người dương đầu, kích khởi đạo đạo hơi nước.

Phía nam có Chu Tước, đục hỏa mà sinh, có thể hủy thiên địa vạn vật!

Sau lưng đỏ như máu áo choàng tung bay, sư Hồng hình bóng, ẩn hiện trong đó. . .

Trên đỉnh đầu mây đen hội tụ, Thanh Ngưu phục sừng, buông xuống ánh chớp đạo đạo. . .

Phía trái không trung có liệt nhật, Kim Ô giương cánh, hung hình vô tận. . .

Bên phải không trung có trăng sáng, hình như có thỏ ngọc, tại dưới tàng

cây đảo dược. . .

Mỗi một đạo thần thông, đều hiển hóa ra một loại dị tượng, như thật tựa như huyền, phô ở trong hư không.

. . .

. . .

"Quá uy phong, quá uy phong, ha ha. . ."

Ở cái này các loại dị tượng bay vọt lên một chốc, cái kia bốn đạo ngọc triện lực lượng, cũng sớm đã bị lấn qua một bên, liền tới gần Phương Quý thân cũng không thể, chỉ có bọn họ đại biểu thuần túy lực lượng, đan dệt tung hoành, bao phủ hư không.

Mà ở cái này các loại dị tượng trong, Phương Quý quả thực như là lượm cái gì đại bảo bối như thế cười lớn: "Có con cọp có lông, có sư tử có vương bát, còn có trâu có quạ đen có thỏ, ha ha, ha ha, ta thần thông nguyên lai đến cảnh giới này, sau đó đánh tới đến giá, cái kia nhiều lắm dọa người. . ."

"Bạch Hồ Thanh long, Huyền Quy Chu Tước, lại có U Minh chi thần Huyết hà sư Hồng, lôi ngư hiển ảnh, nguyệt có thỏ ngọc, nhật sinh Kim Ô. . . Chuyện này. . . Sao lại có thể như thế nhỉ. . . Cái này sao có thể là cái này Thái Bạch tông đệ tử có khả năng tu luyện được đây. . ."

Nghe Phương Quý tiếng cười lớn, liền ngay cả Đoan Mộc Thần Linh cũng đại ra, thân hình không còn hơi sức ngã rơi trên mặt đất.

Chính là nhìn vô số lần, hẳn cũng không thể tin được trước mắt tình cảnh này!

Mỗi một loại thần thông xuất hiện dị tượng, đều đại biểu cái này thần thông dĩ nhiên đạt đến cực hạn, có thể hư không tạo vật, một niệm sinh linh.

Mà có một đạo thần thông tu luyện ra cực hạn, liền đã trọn lấy khoe khoang nửa đời. . .

Mà bây giờ, Phương Quý chín đạo thần thông, đều đã tu luyện tới cực hạn, chín loại dị tượng, tầng tầng lớp lớp bày ra.

Không đúng, còn không là chín loại. . .

Bây giờ chỉ là tám loại mà thôi!

Kim, mộc, thủy, hỏa, phong, lôi, nhật, nguyệt, đều xuất hiện ảo giác.

Nhưng còn lại một đạo Thổ pháp không có sinh ra ảo giác!

Phương Quý tu luyện Thổ pháp, chính là lấy Thượng Thanh sơn quyết làm cơ sở, chỉ là Phương Quý luyện thành thời điểm, ra phần tử, cũng không biết làm sao, liền tu luyện thành một toà Ma sơn, bắt quá ở phía sau đến, hấn Kết Đan trước, lại đem Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công, cùng chữ thổ Phi Thạch thuật kết hợp, lại thêm tế luyện, cái này một đạo thần thông, liền lại có biến hóa, thỏa elíp tròn, như một quả trứng. . .

Theo lý thuyết lên, này pháp là Phương Quý bỏ công sức sâu nhất, cũng là dùng nhiều nhất.

Nguyên nhân rất đơn giản, hấn liền yêu thích nắm núi nện người!

Vì lẽ đó nói đến, cái này một đạo pháp thuật, cũng nên là Phương Quý nhất là tinh xảo.

Có thể cái khác tám đạo pháp thuật, đều đã xuất hiện huyền tượng, duy độc cuối cùng một đạo, lại vẫn là như vậy. . .

Chính là một quả trứng, còn ở như vậy bay đến giữa không trung!

"Còn kém cuối cùng một hơi. . ."

Phương Quý vào lúc này không có thả lỏng, hấn có thể cảm giác được, cuối cùng này một đạo pháp thuật, cũng chỉ kém như vậy chút xíu, liền có thể tu luyện tới cực hạn, mà bây giờ, hấn vừa vặn dựa vào bốn đạo ngọc triệu lực lượng, đem cái này một thân pháp thuật mài luyện ra, liền hấn vội vã nhắm hai mắt lại, đem trong một tháng này tu luyện được vô tận đạo uẩn cùng pháp lực, tất cả đều nhắc lên lên, chỉ vì cái này một pháp!

"Đi ra cho ta. . ."

Cuối cùng một cỗ sức lực biệt lên thì hấn đều theo bản năng lung tung kêu to.

"Đùng. . ."

Cũng theo hấn cái này kêu to một tiếng vang lên, cái kia một viên trứng trên, bỗng nhiên vang lên nhỏ bé tiếng vang lên, nứt ra rồi một đạo kẽ hở. .

. . .

. . .

Phương Quý thấy tình cảnh này, liền như là nặng nề vô tận phía chân trời, bỗng nhiên xuất hiện một tia sáng.

Phảng phất là rốt cục đánh vỡ một loại nào đó giới hạn, bỗng nhiên trong lúc đó, ngay khi hấn một thân pháp lực đều đạt đến cực hạn thì bên trong đất trời, tám đạo pháp thuật dị tượng, đều ở cái này một chốc biến mất không thấy, con kia bạch hồ, Thanh long, Chu Tước, Huyền Quy. . . Các loại dị tượng, bỗng nhiên cũng giống như là chịu đến cảm ứng, cùng nhau hướng về cái kia một viên trứng bên trong dâng tới, sau đó đây trời dị tượng biến mất, duy còn lại một viên trứng. . .

"Lấy tám loại dị tượng nuôi cuối cùng này một đạo linh quang, này sẽ là. .
."

Cảm nhận được trong đó biến hóa, Phương Quý đã là trái tim mừng như điên, hưng phấn cả người run.

Mà ở phía xa, Đoan Mộc Thần Linh cũng trợn to hai mắt, cả người đều đang run rẩy, lòng tràn đầy đều là hướng trời cao cầu nguyện. . .

. . .

. . .

"Đùng. . ."

Ở hoàn toàn yên tĩnh trong hư không, cái kia tám đạo dị tượng, đều tiến vào cái này viên trứng bên trong, cũng như là đem bọn họ linh uẩn thần quang, đều rót vào này trứng trong, sau đó một viên trứng yên tĩnh một lát, bỗng nhiên mảnh vỡ từng mảnh từng mảnh bóc ra từng mảng, bên trong có một

vật rớt xuống.

Nó thẳng tắp rơi xuống Phương Quý trên đầu, còn chiến hai lần.

Hùng cứ hùng bản, một thân bảo quang, ngồi xồm ở Phương Quý trên đầu, trống hai con mắt to, uy hiếp bốn phương!

Đó là một con cóc!

Chương 587 : Phun Ra, Người Cho Ta Phun Ra

"Đây là vật gì?"

Phương Quý đem trên đỉnh đầu cóc bung đi xuống, nhìn con mắt của nó, nhất thời rơi vào trầm mặc trong.

Thật giống có không đúng chỗ nào. . .

Chính mình không phải chính đang đeo đuôi ở thân thông pháp thuật cảnh giới tối cao cảnh giới sao?

Là do vì chính mình tu luyện vốn là thế gian cao cấp nhất cao minh pháp thuật, Đông Thổ Tần gia Cửu Linh chính điện, trong lúc lại trải qua tiểu Ma sư giúp mình thôi diễn, luyện hóa, hòa vào Bắc Vực các đại tiên môn pháp thuật tinh túy, máu chốt nhất, chính mình được đến cái kia một trận âm dương đèn, mượn vô tận đạo uẩn, bởi vậy đem các loại pháp thuật thân thông biến hóa, tận đã hiểu rõ, đây hướng về phía cảnh giới mới. . .

Cái này cảnh giới mới, thậm chí hẳn là vượt qua dị tượng đầy trời cảnh giới. . .

Chính mình vừa nãy có chút kích động cũng là như thế, rõ ràng mình đã cảm giác được, cái kia cảnh giới mới đã đến. . .

Sau đó chính mình liền nhìn thấy như thế cái trò chơi. . .

Phương Quý trầm mặc, con kia cóc cũng trầm mặc, bốn con mắt trùng trùng nhìn lẫn nhau. . .

Trung thực, hai mắt đại ra, đại ra lại miệt thị, vô tội lại bá khí. . .

"Bá khí cái rắm a. . ."

Phương Quý tức thiếu chút nữa liền ngất đi, giơ tay đem con này cóc đem ném đi rồi.

"Chuyện là sao? A!"

"Ta sư tử con cọp Đại vương bát đây? A!"

"Ta vừa nãy những kia uy phong lẫm lẫm dị tượng đây? A!"

"Bằng cái gì cho ta một con cóc?"

"A!"

Một loại không hiểu đau thương căm giận tâm tình tràn ngập ở Phương Quý trái tim, trực giác thiên địa bất công, tâm thần bi thương!

"Nói, có phải là người. . ."

Đầy ngập lửa giận không chỗ phát tiết, Phương Quý ánh mắt mạnh mẽ nhìn về phía cách đó không xa Đoan Mộc Thần Linh, tức đến đều sắp muốn khóc lên, lớn tiếng hét lớn: "Có phải là người hại ta. . . Người đến tốt cùng đối với ta làm cái gì, lại để ta luyện ra một con cóc?"

"Chuyện này. . ."

Đoan Mộc Thần Linh lúc này cũng ngây người, sau đó đầy mặt vẻ mừng rỡ như điên hiện lên.

"Có hiệu quả?"

"Lời cầu nguyện của ta, lại một lần có hiệu quả?"

Từ vừa mới bắt đầu nhìn thấy Phương Quý cái kia hung hình không tên thì hắn liền đang cầu khẩn, hơn nữa hắn cũng chưa từng có cảm giác được chính mình cầu nguyện như thế linh qua, hắn cầu nguyện Phương Quý không muốn trực tiếp hướng mình xông lại, Phương Quý liền đang hoàng lưu lại nơi đó đem những thứ này Thần Sát đều đánh cho một trận, hắn cầu nguyện Phương Quý cho mình lưu ra đầy đủ tế luyện ra bốn đều Thiên Linh triện thời gian, mà Phương Quý quả nhiên để cho hắn. . .

Mãi đến tận cuối cùng, hắn nhìn thấy Phương Quý thần thông giương ra, hiện ra tám loại dị tượng, tầng tầng trải ra tại trong hư không, vền vền là cái kia dị tượng, cũng đã đem hắn sợ hãi đến hồn vía lên mây, trong nội tâm

như là bị một ngọn núi cho ngăn chặn, liền khí đều không kịp thở. . .

Liền, hấn lại bắt đầu cầu nguyện!

Kết quả là ở hấn cầu nguyện trong, hấn nhìn thấy Phương Quý cái kia tám loại dị tượng bỗng nhiên toàn bộ biến mất, tập trung ở một chỗ.

Mà từ cái kia cuối cùng một đạo pháp thuật trong, bỗng nhiên liền sinh ra một con. . .

. . . Cóc vàng?

Từ thần thông góc độ tới nói, cái này nhất định là tẩu hỏa nhập ma chứ?

Tu luyện Hỏa pháp đến cực hạn, sẽ sinh ra Chu Tước ảo giác, đây là có thể lý giải, dù sao Chu Tước vốn là truyền thuyết trong Hỏa hành đại đạo súc tích ra thần thú, đại biểu cực hạn hỏa ý, kim pháp đến cực hạn, sinh ra Bạch Hổ ảo giác, Thủy pháp đến cực hạn, sinh ra phương bắc Huyền Quy, Mộc pháp sinh ra Thanh long, cũng đều là ý này, thậm chí Lôi pháp sinh ra Thanh Ngưu, Phong pháp sinh ra Địa ngục sư hồng, nhật sinh Kim Ô nguyệt sinh Ngọc Thỏ, cũng đều có lai lịch của nó cùng nói đầu, có thể ở cô tạ cùng pháp thuật trong tìm bỏ ra nơi, xác minh lẫn nhau. . .

Có thể người cuối cùng này Thổ pháp trong súc tích ra cóc là đạo lý gì?

Cái này hoàn toàn không giảng đạo lý a!

. . .

. . .

Có sao nói vậy, vào lúc này Đoan Mộc Thần Linh là có chút thụ sủng nhược kinh!

Nguyên lai ông trời như thế đau chính mình đây?

Chính mình cầu nguyện hữu dụng như vậy?

Cũng chính là trong lòng có loại này vừa mừng vừa sợ ý nghĩ, ở Phương Quý giơ tay chỉ về hấn, chửi ầm lên thì Đoan Mộc Thần Linh lập tức liền hoảng hồn, ngược lại có một loại làm tặc bị tóm lấy cảm giác chột dạ, vội

vã hoảng hoảng, giống như là muốn tìm đường đào tẩu cũng tựa như. . .

"Quả nhiên là người. . ."

Mà vừa thấy Đao Mộc Thần Linh cái này chột dạ dạn, Phương Quý vành mắt đều đỏ.

Quả nhiên là hấn hại được bản thân!

Hét lớn một tiếng, liền vội gấp hướng về Đao Mộc Thần Linh phóng đi, vô cùng vô tận sát khí như là hỏa thiêu hư không!

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Cũng liền vào lúc này, trước bị Đao Mộc Thần Linh té lên bốn đều Thiên Linh triện, bỗng nhiên bay đến giữa không trung, đồng thời hướng về Phương Quý đánh tới.

Cái này bốn đều Thiên Linh triện bị Đao Mộc Thần Linh té lên sau khi, vốn cũng thần uy vô hạn, thế nhưng ở Phương Quý điều động một thân thần thông sau khi, vền vẹn là cái kia tám đạo thần thông dị tượng, liền đã tỏa ra vô cùng thần uy, dù là những thứ này thần thông uy lực đều không có tiết ra ngoài, cũng đủ để đem cái này bốn đều Thiên Linh triện cho lún qua một bên, liền cái bóng đều không nhìn thấy, càng không cần phải nói tỏa ra thần uy đến uy hiếp đến Phương Quý. . .

Nhưng hôm nay, tám đạo dị tượng biến mất, sinh ra một con cóc, cũng cho cái này bốn đều Thiên Linh triện cơ hội!

Lập tức liền từ bên trong góc bay ra, bốn cái phương hướng vây nhốt Phương Quý, tỏa ra đạo đạo thần quang, đan dệt trần áp mà xuống.

Mỗi một đạo đều có thể so với một cái Kim Đan cao thủ hàng đầu triển khai ra thần thông, mệnh mông cuộn cuộn, hung uy khó lường.

Bị vây ở ở giữa Phương Quý, trái lại lập tức thành không hề thần thông phòng hộ cục diện.

Càng như là hoàn toàn chịu đòn!

"Chết tiệt. . ."

Phương Quý nhìn thấy tình cảnh này, đều không khỏi lấy làm kinh hãi, theo bản năng bên trong liền muốn điều động thần thông ngăn địch, nhưng là trong đầu lại không khỏi hiện ra con kia cóc, càng không khỏi trong lòng hoảng hốt, lo lắng tái xuất cái gì yêu thiêu thân, không dám tiếp tục đem pháp thuật thần thông cho triển khai ra, mà là chu vi pháp lực tuôn ra, dự định trực tiếp lấy thân thể, mạnh mẽ đánh nổ cái này bốn đạo đều Thiên Linh ngọc triện. . .

"Oa. . ."

Chỉ là dù như thế nào đều không nghĩ tới chính là, hắn vừa mới vừa đem túi vải màu đen tề ở giữa không trung, vừa nãy con kia bị hấn quăng đi cóc, liền không biết từ nơi nào nhảy ra ngoài, bỗng nhiên một tiếng hồng vang kêu to, há mồm liền đem cái kia bốn đạo Thiên Linh ngọc triện cho nuốt!

Bốn cái, một hợp nuốt!

"?"

Phương Quý lập tức ngây người: "Đây là cái gì con đường?"

"Chuyện gì xảy ra?"

Cách đó không xa Đoan Mộc Thần Linh cũng ngây người, nghĩ thầm chính mình vừa nãy cái kia bốn đạo Thiên Linh ngọc triện đây?

Đây cũng là chính mình Bái Nguyệt tông ép đáy hòm dị bảo a. . .

"Khốn kiếp, nói mau, ngươi đến tột cùng đối với ta thần thông làm cái gì?"

Quan trọng thời điểm, Phương Quý cũng không chú ý lên suy nghĩ nhiều, vừa thấy Thiên Linh ngọc triện cho nuốt, chu vi uy hiếp đã không cảm giác được, liền một cước đem cái kia không rõ địch ta cóc cho đá bay ra ngoài, sau đó chính mình thì lại vẫn là nhanh chân hướng về Đoan Mộc Thần Linh vọt tới, lúc này muốn phân rõ được nặng nhẹ, mặc kệ chuyện lớn hơn nữa, nào có so với tìm về chính mình cái kia tám đạo dị tượng đến trọng yếu?

"Ta. . . Ta cùng ngươi liều mạng. . ."

Đoan Mộc Thần Linh thấy Phương Quý thể tới hung hăng, liền cầu nguyện

cũng không kịp.

Liều mạng kêu to, thân hình lui về phía sau, phát động vô tận trận lực, hướng về Phương Quý xung kích lại đây.

Nhưng Phương Quý lúc này cũng tức giận mù quáng, cái nào bất kể hấn là cái gì trận lực không trận lực, kêu to một tiếng phía dưới, liền song quyền về phía trước đánh ra, mạnh mẽ từ cái này trận lực trong, gội rửa đi ra một con đường, nhanh chân đi tới Đoan Mộc Thần Linh trước người, liền muốn đem người này cho trảo đem lên đến, ép hỏi hấn đến tột cùng là đối với mình triển khai cái gì nham hiểm ác độc lại làm người tức giận tà pháp, mới đem mình vốn nên là uy phong nhất nhất bá khí thần thông hiện ra biến thành cóc. . .

Nhưng Đoan Mộc Thần Linh nhìn Phương Quý thể tới hung hăng đáng đáp, nào dám qua nói nhiều, sắc mặt tái xanh, liền thoán trở về bên trong đại trận, cái kia xuống hướng bên ngoài phun ra vô tận sương mù dày vỏ sò bên trên, trong tay trân châu, vôi vãi té lên, một thân pháp lực tối nhập trong đó.

Trên mặt của hấn, lúc này lại là ý liều lĩnh không sợ chết, dường như muốn cùng Phương Quý liều mạng.

Mà cơ thể hấn, cũng tại lúc này nhanh chóng khô quắt, như là vô cùng huyết nhục tinh khí, đều tràn vào cái kia thân châu trong!

Trân châu bên trên, bỗng nhiên có thần quang tỏa ra, sau đó hóa thành quyên lưu, chảy vào cái kia vỏ sò lớn trong.

Cũng ở cái này nháy mắt, vỏ sò lớn bên trong, có yêu vật tung tích hiển lộ, sau đó hô một tiếng, phun ra vô cùng vô tận sương mù.

Phương Quý chính đón cái này sương mù, lập tức cảm giác mình như là ngã vào một cái mông lung thế giới.

Chu vi đều là mềm nhũn không dùng sức mây mù, cũng làm cho hấn có chút bó tay bó chân, dùng không ra một thân lực lượng.

Cái này sương mù dày vốn là quái lạ đến cực điểm, hơn nữa càng cô đọng, liền càng lợi hại, bây giờ hấn đứng mũi chịu sào, vừa vặn bị vô tận sương mù dày bao bọc, quả thực như là ngã vào trong nước như thế, mặc cho hấn

bây giờ thân thể, trải qua Ma sơn quái nhĩn rèn luyện, mạnh mẽ vô biên, nhưng lại như là vô cùng lực sĩ ngã vào biển rộng, tuy là người đánh làn sóng ngập trời, nhấc lên biển gầm, trốn không thoát đến chính là trốn không thoát đến.

"Món đồ này là một cái bảo bối. . ."

Phương Quý trong lòng bỗng nhiên thì có chủ ý, thậm chí có chút kích động: "Đại bảo bối!"

Nghĩ như vậy thì hắn đã vội vã lấy ra một vật, chính là hũ túi vải màu đen, chuyên dụng đến thu người khác pháp bảo.

Đoan Mộc Thần Linh cũng là số xui.

Phỏng chừng hắn tiếp xuống cái này việc, tới đối phó Phương Quý trước, làm sao cũng không nghĩ tới, hắn các loại bố trí, Phương Quý đều có thể đối phó.

Dương nhiên, Phương Quý cũng không nghĩ tới. . .

Ngay khi hắn té nổi lên túi vải màu đen, nhắm ngay cái kia một cái vỏ sò lớn, dự định đưa nó thu lúc đi vào, bỗng nhiên ở bên cạnh hắn, bảo quang lóe lên, liền thấy con kia mới vừa rồi bị chính mình đá bay cóc, không biết từ nơi nào lại đánh đất đi ra, sau đó hướng về phía cái kia vỏ sò lớn, "Oa" một tiếng, tựa hồ có một vết kim quang lóe qua, cái kia vỏ sò lớn, đã trực tiếp bị nó cho nuốt xuống. . .

Chính thân thể khô cạn, muốn cùng Phương Quý đánh nhau chết sống Đoan Mộc Thần Linh, nhất thời lại sửng sốt!

Chính cầm túi vải nhắm ngay cái kia vỏ sò lớn Phương Quý cũng sửng sốt, ngây ngốc quay đầu nhìn về phía con kia cóc. . .

Cái này lại là cái gì con đường?

Ở Phương Quý nhìn về phía con kia cóc thì cóc cũng chính hai con mắt đại ra nhìn hắn.

"Con này cóc còn giống như là giúp ta. . ."

Phương Quý trong lòng nghĩ, chính cần nhắc muốn hay không lời nói cái gì, bỗng nhiên con kia cóc lại là "Oa" một tiếng, há to miệng.

Trong tay một không, Phương Quý túi vải màu đen lại cũng không gặp. . .

"Ta đem người cái. . ."

Phương Quý tức đến nhiệt huyết cấp lên đầu, liều mạng hướng về cóc vọt tới.

. . .

. . .

Vỏ sò bị cóc nuốt, đầy trời sương mù dày liền như là không có trọng tâm, bắt đầu bị điên cuồng gào thét gió biển thổi tán.

Liên, lúc này chính đang tại giữa không trung, lật cuốn cuộn cuộn triển khai một trận đại chiến nam cảnh bắc cảnh các tu sĩ, tất cả đều trong lòng cả kinh, quay đầu hướng về trong sương mù dày đặc nhìn lại, bọn họ cũng đều biết đến, cái kia trong sương mù dày đặc một trận đại chiến, mới là quyết định cái này một phen đầu pháp máu chốt thắng bại, liền một trái tim đều ở oành oành nhảy loạn, cũng không biết cuối cùng ở trong sương mù dày đặc nhìn thấy chính là Đao Mộc Thần Linh vẫn là. . .

Bọn họ nhìn thấy hình ảnh, là bọn họ cả đời cũng không nghĩ tới.

"Phun ra. . ."

Trong sương mù dày đặc, là tức đến nổ phổi Phương Quý, chính nhắc theo một con cóc hai cái chân sau, dùng sức đi xuống đồ.

Nghiêng về một phía còn vừa hô to: "Người đem bảo bối của ta phun ra. . ."

Chương 588 : Máu Nhuộm Hư Không, Tung Hoành Vô Định

"Đây là cái gì tình huống. . ."

"Không trọng yếu, trọng yếu chính là, từ cái này Loạn Thiên trận bên trong sống sót lại là hẳn. . ."

Nhìn cái kia sương mù dày tã đi sau khi, lộ ra trong trận cảnh tượng, dĩ nhiên mệnh mông cuồn cuộn, ít nhất có lên trăm tu sĩ tràn vào chiến trường, vào lúc này đều không khỏi yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều ngây ngốc nhìn cái kia tung bay trong sương mù, chính hai tay nhắc theo chân cóc đi xuống đồ Phương Quý, cùng với ngay khi Phương Quý bên người cách đó không xa, trong tay còn nâng một viên âm đạm hạt châu, thể nhưng thân thể đã gân như khô cạn, gầy dường như một cỏ cây khô, đáy mắt còn sót lại một tia quý hóa, cũng đang chậm chậm tã đi Bái Nguyệt tông Đoan Mộc Thần Linh. . .

Đoan Mộc Thần Linh, lại chết rồi?

Trong lúc nhất thời, nam cảnh tu sĩ, chặn ở trong cổ họng, cũng chỉ có câu nói này.

Bọn họ nhất thời khó có thể tưởng tượng, phía kia Loạn Thiên trận, nhưng là dùng tới đối phó Bắc Vực mười hai Tiểu thánh, ở nam cảnh tu sĩ mưu tính bên trong, chính là Bắc Vực mười hai Tiểu thánh cùng đến, vào cái này Loạn Thiên trận bên trong, cũng chỉ có táng diệt một đường, nhưng hôm nay, vốn dùng tới đối phó mười hai người đại trận cùng bên trong ẩn giấu lợi hại hung bạo, bây giờ chỉ dùng ở trên người một người, kết quả lại là ra nhân ý biểu!

Sống sót lại là vị kia Thái Bạch tông đệ tử. . .

Chết rồi nhưng là Đoan Mộc Thần Linh. . .

Liên ngay cả sương mù đều ở tản đi, điều này nói rõ liên đại trận cũng phá?

Chuyện này . . . Điều này khiến người ta làm sao tiếp thu?

"Khốn kiếp, người đừng chết a, người nói cho ta biết trước người đến tột cùng hướng về ta làm cái gì tà pháp?"

Mà ở chúng tu một mảnh kinh ngạc bên trong, Phương Quý đồ nửa ngày cóc, thấy con kia cóc vẫn là trung thực lại hai mắt đại ra, một chút phản ứng cũng không có, thực sự là lấy nó không có biện pháp, lại vừa nhìn bên cạnh Đao Mộc Thần Linh, cuối cùng một tia sinh khí đều đã tung bay, vội vàng kêu to tới bắt hấn, nhưng là tay mới vừa đụng tới thân thể hấn, hấn cũng đã ngã xoạch xuống, lặng yên không một tiếng động.

Xong, lúc này chính mình vĩnh viễn cũng không biết nguyên rủa là cái gì. .

.

Phương Quý lần này gặp, trên trán mồ hôi đều đi ra. . .

Đúng là chu vi chúng tu, nhìn thấy Phương Quý cái kia một mặt cấp sắc, lại nghe được hấn, nhất thời phản ứng lại.

Phá án!

Nguyên lai ở cái này một trận đại chiến trong, Đao Mộc Thần Linh cũng cùng cái này Thái Bạch tông đệ tử, đấu cái lưỡng bại câu thương, Đao Mộc Thần Linh đã chết, nhưng là cái này Thái Bạch tông đệ tử cũng phân minh không dễ chịu, nhìn hấn cái kia lo lắng đáng dấp, nói vậy là cái này Đao Mộc Thần Linh, đối với hấn triển khai một loại nào đó vô cùng lợi hại thần thông, nghĩ đến điều này cũng không kỳ quái, nam cảnh Bái Nguyệt tông, vốn là chính là am hiểu tà thuật nguyên rủa nổi danh trên đời.

..

Chỉ tiếc. . .

Đao Mộc Thần Linh tuy rằng đắc thủ, nhưng chung quy vẫn là chết. . .

Trong lúc nhất thời, trong lòng bọn họ tuy là nghĩ thông suốt, nhưng vẫn cứ ung dung không đứng lên.

Dù sao cũng là Bái Nguyệt tông Đạo tử, lại thêm vào một phương Thập Phương Loạn Thiên trận lực lượng, bực này lực lượng chém giết phía dưới, cuối cùng dĩ nhiên cũng là một bại một chết, cái kia Thái Bạch tông tiểu đệ tử, cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh đứng đầu, chân chính bản lãnh, đến tột cùng mạnh bao nhiêu?

"Giết hấn. . ."

Bỗng nhiên có người phản ứng lại, lệ tiếng hét lớn, đạo đạo thần thông đập về phía Phương Quý.

Đây là phản ứng nhanh, bọn họ dĩ nhiên nhận định, trong đại trận cái này một tràng chém giết, tất nhiên là Đoan Mộc Thần Linh lấy chính mình chết đổi lấy Phương Quý trọng thương, Phương Quý tu vị, dù cho sâu không lường được, nhưng lúc này cũng tất nhiên là hấn thời khắc yếu đuối nhất, lại như là Mạnh Đà Tử chém Hạ Diên, Tức đại công tử chém Viên Đạo Thuật giống như, dù cho là thắng trận chiến này, cũng đã là cung giương hết đà. . .

Không thừa dịp hấn bệnh đòi mạng hấn, càng chờ khi nào?

"Làm sao nhiều nhiều người như vậy?"

Phương Quý đột nhiên ngửi sát cơ tới người, cũng là trái tim rùng mình.

Vừa nhìn bên ngoài bỗng nhiên nhắc lên như thế một trận đại chiến, hấn cũng chỉ có thể trước tiên che chở chính mình, chỉ là mới vừa mới vừa rồi bị cái kia chết tiết Bái Nguyệt tông Đoan Mộc Thần Linh phá hủy chính mình thần thông, lại bỗng nhiên xuất hiện nhiều người như vậy giết chính mình, trái tim ý đau thương căm giận, khó có thể hình dung, giơ tay liền đem cóc ném ra ngoài, đập bay một đám người, sau đó lại một bước bước lên, đem cóc ôm vào trong ngực, quyền đâm cước đá.

"Nhanh bảo vệ Phương đạo hữu. . ."

Bắc cảnh tu sĩ bên trong nhìn thấy tình cảnh này, cũng đột nhiên phản ứng lại, dòn dập tiến lên bảo vệ.

Phương Quý ý đau thương căm giận, cũng lây bên người bắc cảnh chúng tu, người người trên mặt, đều nổi lên cùng chung mối thù khí.

Người đau thương căm giận, là giả không ra!

Phương Quý đạo hữu lúc này như vậy oán giận, tất nhiên là một tràng ác chiến, bị thiệt lớn nha!

Đáng ghét nam cảnh tu sĩ, trước tiên chặn giết ta bắc cảnh Tiểu thánh, lại bày xuống đại trận chặn đường, thậm chí còn đem Phương Quý đạo hữu lừa gạt vào bên trong đại trận, lấy ác độc thủ đoạn làm hại, cùng là đồng căn sinh, đem chiên cái gì quá mau, lẽ nào thật sự chính là vì cho Tôn phủ làm chó săn, liền hoàn toàn không để ý mọi người đều là Bắc Vực tu sĩ một mạch mà, liền thật là muốn không tiếc tất cả thủ đoạn tới đối phó người mình sao?

Khí thế hùng hổ, càng nhắc lên một tràng làn sóng, tập quyền tất cả.

Nam cảnh tu sĩ, cũng không nghĩ tới Phương Quý lúc này ra tay vẫn cứ hung mãnh như vậy, mới đầu dâng lên tới người, lập tức ở hấn dưới tay bị thiệt lớn, trận hình đã biến đến mức dị thường tán loạn, dù cho là bọn họ người đông thế mạnh, lại chuẩn bị kỹ càng, các loại phù triện pháp bảo các loại, đều không phải bắc cảnh tu sĩ có thể địch, nhưng vào lúc này, cũng là chiến thế bị nghẹt, càng không có lúc trước nghiền ép tư thế. . .

Đúng là bắc cảnh tu sĩ, rất nhanh ở Phương Quý bên người, hội tụ thành một luồng đại thế, trái phải quét ngang, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

"Làm vì Tàn Văn công tử. . ."

"Làm vì Hỏa Linh tiểu thư. . ."

"Làm vì Thiên Hồ cung thánh nữ báo thù huyết hận. . ."

"Để những thứ này loại nhu nhược nhìn ta bắc cảnh nam nhi hào khí. . ."

". . ."

". . ."

Nhiều tiếng rống to bên trong, khí thế một làn sóng hất so với một làn sóng càng cao, khuấy động nhân tâm.

Bắc cảnh tu sĩ càng giết càng sáng khoái, ngược lại có một loại nào đó khí ý, ở cái này trận đại chiến trong ngưng tụ đi ra.

Mà nam cảnh tu sĩ thì lại càng sợ hãi, phảng phất trong lòng sinh ra ý sợ hãi.

Tuy là bọn họ đã sớm làm tốt trận chiến này chuẩn bị, tuy là bọn họ nhân số chiếm ưu, cũng càng có chút không chống đỡ được.

"Ta đây là tới chậm, vẫn là đến sớm?"

Đại chiến trong, hướng tây bắc, một đóa đặng vân vôi vãi lướt tới, mây trên, chính là một cái dung mạo thanh tú, ăn mặc đạo cô cô gái, nàng xa xa nhìn thấy cái này một phen đại chiến, hơi trầm ngâm, vẫn còn là té lên một đạo phi kiếm, giết vào trong sân.

"Sư tôn truyền âm cho ta, để ta tránh họa, chỉ chờ Long sứ tới đón, nhưng ta vừa chiếm Tiểu thánh tên, cũng không thể không đề cập tới nhân quả!"

". . ."

". . ."

"Đáng chết, đáng chết!"

Khác một sương bên trong, có một bóng người, khập khễnh, chậm rãi đến gần rồi chiến trường này, chỉ thấy người này lúc này dáng dấp có chút thê thảm, cả người đều là máu đen, một chân suýt nữa đứt rời, áo bào cũng có vẻ rách rách rưới rưới, tóc lưa loạn, rối tung đi xuống, không phải cá biệt cái, chính là trước đây cũng ghi tên mười hai Tiểu thánh Hứa Lưu Hoan, bên cạnh hắn vẫn theo cái kia xấu nha hoàn, lại không thấy tăm hơi.

Vào lúc này, hắn vừa tới gần bên kia chiến trường, vừa trong miệng nỉ non, đầy mắt hình như có độc hỏa ở đốt: "Vì này chó thí Tiểu thánh tên, liền sai người truy sát ta ròng rã mười ngày, hại chết tiểu Ngọc Thúy, nam cảnh, ha ha. . . Thật sự coi Hứa mỗ dễ bắt nạt sao?"

"Giết, giết giết giết. . ."

"Trước hết giết tận các ngươi những thứ này chó săn, lại giết sạch Tôn phủ huyết mạch. . ."

Hắn đợi đến khoảng cách gần nhất chiến đoàn không hơn trăm trượng thì đã âm thanh khàn giọng, lệ tiếng hét lớn.

Tiếng thét trong, hấn cái kia một thanh mang tính tiêu chí biểu trưng phi kiếm màu xanh lam, đã xuất hiện ở bên cạnh trong hư không, có thể nhìn thấy, cái này phi kiếm màu xanh lam bên trên, lại cũng xuất hiện từng mảnh từng mảnh lỗ thủng, thậm chí còn có mạng nhện giống như vết rách, hiển nhiên yếu ớt tới cực điểm.

Nhưng như vậy yếu ớt phi kiếm, lại bắn ra vô tận sát ý.

"Vèo" một tiếng vọt vào chiến trường, lập tức bắn lên đạo đạo thê diễm huyết hoa!

...

...

"Là lúc, lại không ra tay, càng chờ khi nào?"

Cuối cùng pháp thuyền trong , liền ngay cả Thanh Phong đồng nhi nhìn tình cảnh này, đều không khỏi có chút nóng máu sôi trào, bỗng nhiên gào gào kêu loạn lên, từ gầm giường rút ra một cây Hoàng kim xử, liền vung múa lầy hương về chiến trường vọt tới, chuyên chọn bị thương nặng đánh. .

.

...

...

"Không đúng, không đúng, nhanh trốn. . ."

Nam cảnh tu sĩ tuy là có chuẩn bị mà đến, bây giờ nhưng cũng nhìn ra tình thế không đúng.

Cái kia mười hai Tiểu thánh đứng đầu, Thái Bạch tông Phương Quý, tuy rằng từ trong đại trận đi ra, nhưng lại vẫn có sức đánh một trận, vọt vào trong đám người, mạnh mẽ thoải mái, giết người không tính, đón hấn, tuyệt không ai đỡ nổi một hiệp, mà đi theo bên cạnh hấn bắc cảnh các tu sĩ, thì lại cũng là càng chiến càng mạnh, khí thể kinh thiên, toàn bộ chiến trường

cũng đã bị bọn họ vọt tới rồi loạn, tuyệt không có thể chống đối hung thế người.

Mà bắc cảnh tu sĩ, vừa bắt đầu vẫn là quan sát chiêm đa số, bây giờ thấy tình thế đầu đã hiện, ra tay càng cũng càng ngày càng nhiều.

Không ngăn được, không ngăn được, chỉ có thể trốn!

Có nam cảnh tu sĩ trong lòng biết không ổn, liền đã dự định bức trở ra.

Lại không ngờ, sau lưng lại tới nữa rồi cái nhìn như bị thương không nhẹ, nhưng ra tay lại cực kỳ tàn nhẫn, càng là liền đường lui cũng ngăn chặn.

Lần này, rõ ràng nhân số càng nhiều nam cảnh tu sĩ, vào lúc này ngược lại bị Bắc Vực tu sĩ vây nhốt.

Một tràng chém giết, hạo nhiên kịch liệt, cuộn cuộn dòng máu, phân rơi xuống như mưa.

Tu sĩ máu tươi, đều ở cái này thành Lâm Giang ở ngoài, ngưng tụ thành từng cái từng cái sông máu, chạy chồm lưu động, liền vào trong biển.

"Lẽ nào, chúng ta thật phải chết ở chỗ này hay sao?"

Có nam cảnh tu sĩ đã tâm thần đại loạn, hoàn toàn không có chiến ý, lòng tràn đầy sợ hãi.

...

...

"Tốt, tốt, tốt. . ."

"Những thứ này bắc cảnh nhãi con, quả thật thật tài tình. . ."

Mà ở cái này một trận đại chiến, hiển nhiên nam cảnh tu sĩ, lại không có nửa phần bình an lúc, cũng là ở phía nam xa xa tầng mây mặt sau, đang có ba người vẫn ở nhìn chiến trường này, từ vừa mới bắt đầu nhìn thấy bắc cảnh Tiểu thánh từng cái từng cái chiến thắng đối thủ của bọn họ lúc kinh ngạc, lại tới xem thấy Phương Quý từ Loạn Thiên trận bên trong xuất hiện lúc khiếp sợ, lại biến thành lúc này nhìn thấy nam cảnh tu sĩ tử thương nặng

nề phần nộ. . .

Bọn họ vốn là chỉ là phụ trách ở đây tọa trấn quan sát.

Bởi vì cái này vốn là một tràng đoạt danh cuộc chiến, bọn họ thân là Nguyên Anh lão tổ, ra tay tới nói sẽ đưa tới chê trách.

Có thể vào lúc này, một người trong đó lại không nhịn được.

Đặc biệt là khi này người nhìn thấy, những kia nam cảnh tu sĩ, liền nghĩ lùi ra chiến tràng đều không làm được, chỉ có thể từng cái từng cái ở bên trong chiến trường bị tàn sát lúc, càng là trong nháy mắt đổ hai mắt, cũng lại không kiềm chế nổi trái tim cái kia mệnh mông cuồn cuộn sát ý, dâng lên mà ra. . .

"Nhất định phải đuổi tận giết tuyệt, liền con đường sống cũng không cho người lưu lại sao?"

Đột nhiên trong lúc đó, hấn tiếng nói dường như lôi đình phích lịch, đánh tan bốn phương mây khói.

Cùng lúc đó, một bàn tay lớn đột nhiên về phía trước trào ra, bao phủ một phương!

Chương 589 : Nguyên Anh Tung Máu

"Còn có người. . ."

Lại nói lúc này Phương Quý mấy người, chính đây cõi lòng ý đau thương, căm giận, cùng nam cảnh tu sĩ chiến ở một chỗ, hiển nhiên bọn họ nhân số tuy ít, nhưng khí thế đã lên, liền muốn đem những kia nam cảnh tu sĩ ép rơi xuống, lại không còn sức đánh trả, lại không nghĩ rằng, chợt nghe đến phía nam một tiếng quát chói tai, chấn động ra đên, tựa hồ liền cái kia tiếng nói, cũng giống như là nào đó loại thần thông, chấn động đến trong sân chúng tu, mỗi cái tâm thần lớn hoảng.

Vội vã quay đầu nhìn lên, liền không biết kinh ngạc bao nhiêu người:
"Nguyên Anh!"

Nhìn phía nam phía chân trời dò tới cái kia một bàn tay lớn, trong sân người đều lập tức nhìn thấu đối phương tu vị!

Một tham hơn mười dặm, một tay che trời!

Bực này thần thông cảnh giới, cùng với cái kia vô tận thần uy, là Kim Đan tu sĩ dù như thế nào cũng không thi triển ra được. . .

Mà ở bọn họ khi phản ứng lại, cái kia một bàn tay lớn, đã sắp muốn đập đến đỉnh đầu bọn họ, càng cho người một loại cảm giác, cái kia một cái tay liền như là thiên địa, giảo tán đi đầy trời mây bay, trảo thẳng đến trước người bọn họ, tựa hồ có thể ngay lúc này lấy đi tất cả mọi người tính mạng.

Mới vừa mới nổi lên một cỗ chiến ý bắc cảnh tu sĩ, vào lúc này tâm đều nguội nửa đoạn!

Ai có thể nghĩ tới, nam cảnh tu sĩ lại còn có Nguyên Anh tọa trấn?

Trận chiến này, vốn là Kim Đan tiểu bối đoạt danh tranh đấu, vì sao nam cảnh còn tới một cái Nguyên Anh?

Tu sĩ Nguyễn Anh, coi như ra tay, lại có ai sẽ thừa nhận người cái này Tiểu thánh tên?

Ngược lại sẽ cảm thấy người dựa vào tu vị dôi gạt người mới đúng a?

Chính là Phương Quý, đang nhìn đến bàn tay lớn kia về phía trước dò tới thời khắc, cũng không nhìn được trong lòng cả kính, tạm thời đem chính mình mạnh nhất thần thông luyện ra một con cóc chuyện quên đi, chỉ là lòng tràn đầy nghiêm nghị, gắt gao nhìn về phía cái kia một bàn tay lớn, cả người tóc gáy đều dựng lên, chính mình trận chiến này, đã là đánh ra tự tin, cảm thấy cảnh giới Kim Đan bên trong, gặp ai cũng dám xoay vòng trên nắm tay. . .

. . . Nhưng đối phương là Nguyễn Anh a!

Đó là hoàn toàn mặt khác một loại cảnh giới tồn tại, chính mình làm sao đánh?

. . .

. . .

"Oanh. . ."

Cũng ở tất cả mọi người kinh ngạc bên trong, cái kia một chương đã tới đến cái này một phương chiến trường trước, trăm trọng có hơn, pháp lực phun ra nuốt vào.

Ở cái kia cuộn cuộn chương lực phía dưới, vô tận mây bay bị tập kích cuộn lên, sau đó ở phía này chiến đoàn phía nam, chính chặn đứng nam cảnh tu sĩ đại sát bắc cảnh các tu sĩ, tất cả đều bị cái này cuộn cuộn pháp lực bao phủ, như là từng cái từng cái vải rách túi giống như đập bay ra ngoài.

Trong đó có một bóng người làm cho người ta chú ý nhất, không phải người cá biệt, chính là cái kia miễn cưỡng chạy tới, chính cầm trong tay sắp đổ nát phi kiếm màu xanh lam, chặn đứng nam cảnh tu sĩ chém giết Hứa Lưu Hoan, hấn hầu như hàng đều không hàng một tiếng, liền bị cái này vô tận pháp lực cho đánh bay ra ngoài, người ở không trung, đã máu phun phè phè, cả người bộ xương vỡ vụn, trong tay phi kiếm màu xanh lam, cũng hóa thành điểm điểm mảnh vỡ. . .

"Câu Trần Lão Tổ, là Câu Trần Lão Tổ ra tay rồi. . ."

"Lão nhân gia người vừa đã ra tay, vậy chúng ta còn sợ gì?"

Một đám nam cảnh tu sĩ thấy được tình cảnh này, thì lại cùng bắc cảnh tu sĩ vừa vịn ngược lại, đột nhiên nổi lên nhiều tiếng hô kinh ngạc.

Bọn họ vốn là bị Bắc Vực tu sĩ chặn đứng đại sát, chính tâm sợ hãi tuyệt vọng, chợt thấy có Nguyên Anh lão tổ ra tay giúp đỡ, dừng khí đứng trảng, lại thấy bắc cảnh tu sĩ đều bị cái này Nguyên Anh lão tổ một chưởng oai chấn nhiếp, đều sợ hãi nhìn giữa không trung, bọn họ cũng không chút do dự, lập tức té lên vô tận pháp bảo, thừa cơ đánh tới, một chốc lát, cũng không biết có bao nhiêu bắc cảnh tu sĩ bị đánh chết đả thương. . .

"Hả?"

Những thứ này nam cảnh Nguyên Anh lão tổ, vốn là chỉ là tọa trấn phía chân trời, chỉ là vị này Câu Trần Lão Tổ thấy nam cảnh tu sĩ rơi vào trong vòng vây, tử thương nặng nề, lúc này mới án án không được, ra tay thế bọn họ giải vây, lại không nghĩ rằng nam cảnh tu sĩ trái lại lại thừa cơ đại sát lên. . .

Hắn vốn muốn ngăn cản, rồi lại hơi ngần người ra: "Ngược lại đều đã ra tay rồi, để ta nam cảnh hài nhi bị giết quá nhiều tạt điễm khí, cũng là tốt. . ."

Liên hơi làm kiềm chế, quyết định trước tiên thân một thoáng.

Mà bên trong chiến trường, Phương Quý mấy người thấy cảnh ấy, đã đột nhiên mù quáng.

Nguyên Anh lão tổ ra tay, chân nhiếp bốn phương, bắc cảnh tu sĩ can đảm lại to lớn hơn, lúc này cũng hoàn toàn không có chiến ý, đón đàng đàng sát khí nam cảnh tu sĩ, không biết có bao nhiêu người vào lúc này liền chém giết cũng không dám, vội vội vàng vàng, bứt ra lùi về sau, nhưng khí thế một tiết, lập tức liền trở thành chịu đòn cục diện, nam cảnh tu sĩ lại nhiều, lúc này không biết có bao nhiêu bị người đuổi tới, đánh chết đả thương một mảnh. . .

"Cái này mẹ kiếp. . ."

Phương Quý thấy tình cảnh này, đã không nhịn được cắn chặt hàm răng.

Đón đối phương Nguyên Anh lão tu, hấn cũng tâm trạng kiêng kỵ, không dám thật liền ra tay.

"Cái kia Thái Bạch tông đệ tử ở nơi đó. . ."

Có thể hết lần này tới lần khác, có nam cảnh tu sĩ nhìn thấy hấn, lập tức khác liền tiếng kêu to, cùng nhau hướng về hấn vây giết tới.

Dù sao bàn về giết đại phạt chi khí, vẫn là trên người hấn nồng nặc nhất.

Những thứ này nam cảnh tu sĩ vừa bắt đầu muốn giết cũng là hấn, lúc này từ sẽ không bỏ qua cơ hội.

"Cút ngay!"

Phương Quý vừa thấy vô số thần thông tới người, nhất thời giận dữ, hấn thấy Nguyên Anh, tâm trạng kiêng kỵ, nhưng cũng sẽ không đối phương thần thông đến trước người còn bằng nhận không, hầu như xuống trong ý thức liền nhắc chuông gấp vung, cuộn cuộn pháp lực nổ xuống đi ra ngoài, trong lúc nhất thời, bảy, tám món pháp bảo bị đánh bay ở không trung, cũng có tới hai, ba cái nam cảnh Kim Đan tu sĩ, né tránh không kịp, trực tiếp liền bị pháp lực của hấn đánh thành mưa máu!

Cái này đột ngột một màn, cũng đem những cái khác chuẩn bị hướng về hấn vọt tới nam cảnh tu sĩ sợ hết hồn, bước chân hơi chậm. . .

"Thật nhỏ chớ, ngay ở trước mặt lão phu còn dám hành hung. . ."

Giữa không trung bên trong vị kia Câu Trần Lão Tổ thấy được tình cảnh này, nhất thời đầy mặt ý lạnh, hấn tự nhiên nhận ra Phương Quý, vừa này cũng nhìn thấy Phương Quý đại sát phá giới một màn, càng là biết, chính là người này, phá Thập Phương Loạn Thiên trận, giết Đao Mộc Thần Linh, nguyên bản theo kế hoạch của bọn họ, hấn cũng không có ý định tự mình động thủ đối phó những thứ này bắc cảnh tu sĩ, nhưng vào lúc này, lại trong lòng tức giận. . .

"Ngược lại cũng đã ra tay rồi, vậy không bằng dứt khoát đem tiểu tử này cũng giết. . ."

Tâm niệm khê nhục nhích thời khắc, càng không đáp lời, giao thủ trong lúc

đó, tay áo lớn phất một cái, nhất thời có một vệt thần quang từ hấn trong tay áo bay ra.

Hư không tách ra, cuồng phong tập cuốn, trong giây lát đó chỉ đến Phương Quý trước mặt!

...

...

"Tu sĩ Nguyên Anh lại hướng về tự mình ra tay?"

Phương Quý thấy thế, kinh hãi.

Hấn phản ứng vẫn là nhanh, cảm giác được cái kia một cỗ từ trên trời giáng xuống, tựa hồ muốn trực tiếp đem chính mình thể xác tinh thần đều tiêu diệt sức mạnh kinh khủng, mà nếu là đổi lại cái khác Kim Đan, thì lại rất có thể liền phản ứng đều không phản ứng kịp, liền trực tiếp bị cái kia một vệt kim quang xuyên qua đầu, chỉ là vấn đề ở chỗ, coi như là chính mình phản ứng lại, có thể làm sao, cái kia Nguyên Anh thủ đoạn lại há là bình thường?

Ở Phương Quý cảnh giác thời khắc, cái kia một vệt thần quang, cũng đã đến trước mắt.

Thần quang bên trên khủng bố thần uy, thậm chí để ánh mắt hấn đều không mở ra được, chính là muốn trốn đều không tránh thoát. . .

Cái kia trốn ý nghĩ sợ là còn đến không kịp phát lên, liền muốn trực tiếp bị xoá bỏ!

Ở cái này bước ngoặt, hấn chỉ kịp sinh ra một niệm. . .

Cái kia chính là một cái người này muốn giết ta, ta muốn ngăn trở cái này đạo thần quang một niệm. . .

Bất quá chỉ được một niệm, là không có tác dụng gì.

Cái này một niệm, vừa không kịp để thân thể làm ra phản ứng đi tránh né, cũng không có thể bằng thân thể đỡ!

Nhưng cái này một niệm, lại làm cho khác một vật động.

Phương Quý trái tim, ở cái này một niệm bay lên lúc, bỗng nhiên nổi lên một loại kỳ diệu tâm tư, cái kia chính là cùng mặt khác một vật sinh ra dẫn dắt, cùng với đối ứng, chính là cái kia một con bị hấp ôm vào trong lòng cóc, bỗng nhiên mãnh đến nhảy lên, miệng rộng đột nhiên mở ra, như nhìn thật kỹ, liền có thể thấy trong miệng của nó mặt, lại có Hắc Bạch hai đạo quang mang, đang đan xen truy đuổi, xoay tròn. . .

Cực kỳ giống âm dương cây đèn thái cực đạo uẩn!

"Xèo!"

Cái kia một vệt thân quang vọt vào cóc miệng bên trong, khoảng khắc trong lúc đó liền bị tiêu diệt, sau đó biến mất.

Cho đến lúc này, cóc mới rơi đi xuống, lại lọt vào Phương Quý trong tay.

"Vừa nãy đó là cảm giác gì?"

Phương Quý đột nhiên thức tỉnh, đầy mặt kinh hãi, cúi đầu nhìn về phía trong tay cái kia một thân Bảo khí cóc.

"Cái gì?"

Giữa không trung Câu Trần Lão Tổ đầy mặt kinh ngạc, khó có thể tin hướng phía dưới nhìn lại.

Hắn tựa hồ hoàn toàn không nghĩ tới, chính mình cái kia một vệt thân quang, lại không thể giết tiêu nhi kia, mặc danh kỳ diệu biến mất rồi.

Kinh ngạc sau khi, chính là bất mãn.

Chính mình đường đường Nguyên Anh lão tổ, lại đều không thể giết chết một cái Kim Đan tiểu tu?

"Ngược lại đã từng ra một lần tay, cái gì lại không tái xuất lần thứ hai?"

Hắn trái tim động niệm, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, đột nhiên giơ tay, trực tiếp hướng về Phương Quý vồ xuống.

Pháp lực cuộn cuộn, thiên địa biến sắc!

Thấy tình cảnh này, sau lưng hắn càng xa hơn một chút trong hư không, hai vị khác Nguyên Anh lão tổ cũng là hơi sinh do dự, tựa hồ cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng thấy hắn đã ra tay, ván đã đóng thuyền, liền cũng nhẫn nại đi xuống, chỉ là bất đắc dĩ nhìn nhau một chút.

"Câu Trần lão đệ tính tình nóng nảy a. . ."

"Thôi, cái kia Thái Bạch tông tiêu đệ tử làm ác đa đoan, chém, cũng là chém đi. . ."

". . ."

". . ."

"Nguyên Anh. . . Nguyên Anh lão tổ lại hướng về Phương đạo hữu ra tay rồi. . ."

"Nam cảnh càng như vậy vô liêm sỉ, không tiếc lấy lớn ép nhỏ?"

Một chương chớp tới lúc, những kia bắc cảnh các tu sĩ, cũng cuối cùng tại phản ứng lại, tất cả đều thay đổi sắc mặt, lớn tiếng hét lớn.

Lúc này bọn họ ý phần nộ, cũng không phải giả, trong giới tu hành, vốn là liền ít có trượng cảnh giới cao trước mặt mọi người giết người, dù sao rơi thân phận, thanh danh bất hảo, cho nên liền là muốn giết, vậy cũng là trong bóng tối bố trí, sai khiến tiêu bối đi giết, hướng chi, bây giờ càng là Long cung mời, tiêu bối đoạt danh thời khắc, nam cảnh tu sĩ bất luận đến rồi bao nhiêu, bày xuống cái gì bố trí, cũng nhiều nhất sẽ có người phần nộ, xem thường, nhưng cũng sẽ không cảm giác cho bọn họ đoạt danh quá không hợp lý, nhưng lúc này, vị kia Nguyên Anh lão tổ ra tay, lại làm cho người trợ trên.

Kinh nộ phi thường, đã không biết có bao nhiêu người hét lớn lên. . .

Chỉ tiếc, tuy là bọn họ lại tức giận, lúc này lại cũng vô lực ngăn cản. . .

Ai có thể ngăn cản một cái Nguyên Anh lão tổ ra tay?

. . .

...

"Dựa cảnh giới cao bắt nạt ta?"

Phương Quý nhìn cái kia một cái hướng mình chộp tới cự chưởng, cũng đã thay đổi sắc mặt, vội vã lùi về sau.

Hãi hùng khiếp vía, dũng cảm phát lạnh.

Vừa nãy làm sao đỡ cái kia thân quang, hắn cũng không biết, thì lại làm sao đối mặt cái này Nguyên Anh lão tổ ít nhất ba thành pháp lực một chưởng?

Ai có thể nghĩ tới đối phương Nguyên Anh lão tổ ở đây?

Ai có thể nghĩ đến đối phương cái này Nguyên Anh lão tổ lại muốn lấy lớn ép nhỏ đối phó chính mình?

Quan trọng hơn chính là, ai có thể nghĩ tới hắn lại còn muốn ra tay hai lần?

Hắn vừa giận vừa sợ, lại là bất đắc dĩ, nghĩ muốn mắng to một tiếng vô liêm sỉ, nhưng pháp lực đập vào mặt, lại liền tiếng nói đều không phát ra được!

"Vô liêm sỉ!"

Cũng liền vào lúc này, phía sau hắn bỗng nhiên có một cái thanh âm hùng hồn, thế hắn mắng lên.

Theo cái kia tiếng nói chấn động kích hư không, một đạo trường thương màu đen xuyên qua hư không bay tới, hung uy cuộn cuộn, trong giây lát đó đem liền cái kia một bàn tay lớn bắt được Phương Quý trước mặt Câu Trần Lão Tổ xuyên thủng, sau đó thế không giảm, mang theo thân thể hắn, vội vã về phía sau bay đi. . .

Nguyên Anh tung máu, thiên địa đến ám.

Một đạo thân ảnh không lồ, xuất hiện ở bắc cảnh các tu sĩ trên đỉnh đầu, cảm tức phía nam.

Chương 590 : Phương Bắc Hung Nhân

"Người tới là người phương nào?"

Chính là Nguyên Anh lão tổ ra tay, thần uy kinh thiên động địa lúc, đột nhiên dị biến đột ngột sinh, bị một cây thiết thương xuyên thủng thân thể, lão đảo lui về phía sau, không chỉ có là cái kia đã trúng một thương này Câu Trần Lão Tổ cùng trong hư không nam bắc cảnh tu sĩ, chính là mặt sau cái kia hai cái cùng Câu Trần Lão Tổ cùng nhau đến nam cảnh lão tu sĩ, lúc này cũng không chỉ có đều kinh hãi, cùng nhau xông về phía trước, song song đỡ lấy Câu Trần Lão Tổ hai tay, giữa hai lông mày, dĩ nhiên tức giận uy nghiêm đáng sợ, liền hướng về phương bắc nhìn lại, còn chen lẫn một điềm ý kiêng kỵ. . .

Dù là xuất kỳ bất ý, lại có mấy cái có thể tiện tay tổn thương Câu Trần Lão Tổ?

Hắn cũng không phải loại kia căn bất ổn, miễn cưỡng hóa anh Tạt anh tu sĩ, mà là căn cơ thâm hậu, tu vị tinh thâm một phương lão quái.

Chính là ở to lớn Bắc Vực tu sĩ Nguyên Anh trong, hắn cũng có thể xếp đến trung thượng tầng thứ!

Bực này dạng người, có ai có thể một thương liền đem hắn xuyên thủng, thậm chí ngay cả cho hắn một cái thời gian phản ứng đều không có?

Hắn là cái kia Thiên Thượng Kiếm Tiên hoặc là Thái Bạch tông chủ đến rồi?

...

...

"Ồ, vị này chính là. . ."

Bất thành linh một màn, cũng làm cho toàn trường chúng tu, đều đưa mắt

hướng về người tới nhìn lại, sau đó liền thấy được người kia, lúc này hóa ra Nguyên Anh pháp tướng, thân cao mấy trượng, như một mảnh mây đen giăng kín, xuất hiện ở bắc cảnh tu sĩ trên không, kinh người nhất chính là, người này thoát nhìn lại chỉ là một cái ông lão tóc xám, trên người áo bào cũng thật là cũ nát, râu tóc lưa loạn, thoát nhìn kém xa mấy vị này nam cảnh Nguyên Anh lão tổ như vậy tiên phong đạo cốt, vừa nãy rõ ràng đã một thương ra tay, nhưng ở trên lưng hắn, lại còn cồng lẩy một thanh đại đao. . .

Nhìn hắn, đa số người xa lạ, nhưng cũng có người bỗng nhiên đoán được cái gì, nhất thời mặt lộ vẻ mặt hoảng sợ.

"Phương bắc Thương Long. . . Người lại sẽ đến. . ."

Cái thứ nhất thét phá này người thân phận, đúng là cái kia nam cảnh ba vị Nguyên Anh lão tổ bên trong một cái.

Hắn lúc đầu thậm chí còn không dám nhận, sâu sắc nhìn mấy lần, mới nhất thời đầy mặt kinh ngạc, quát chói tai đi ra.

"Nguyên lai hắn chính là phương bắc Thương Long. . ."

"Càng là vị kia Bắc Vực thứ nhất đại nghịch phi, hắn làm sao sẽ tới chỗ này?"

Một câu nói này, xác định thân phận của người nọ, nhất thời không biết ở chúng tu trong mắt nhắc lên bao nhiêu kinh thiên sóng dữ.

Bắc Vực Thất Thánh trong, xếp hàng thứ hai Thương Long Tử!

Lại là do mọi người đều biết, cái kia xếp hạng thứ nhất chính là cái không có gì dùng, vì lẽ đó hắn kỳ thực chính là trên thực tế Thất Thánh đứng đầu!

Trong lúc nhất thời, chúng tu quả thực không biết nên làm gì đến đánh giá hắn!

Bây giờ Bắc Vực, nhắc lên đối kháng Tôn phủ triều cường, vô số hào kiệt quật khởi, thanh danh kinh thế, nhưng điều này là bởi vì đại thế đã lên, vì lẽ đó chúng tu mới đuổi tới bậc này triều cường, có can đảm đối kháng Tôn phủ, nhưng tại cái này trước đó, Tôn phủ hung uy hơn xa, trấn áp các châu, Bắc Vực trong lúc đó, một mảnh ngột ngạt, tuy là có người trái tim bất

mãn, âm hoài thống hận, nhưng lại có mấy cái dám đứng ra đối kháng Tôn phủ?

Chỉ có hần!

Ở Thái Bạch tông nhắc lên trận này đại thế trước, chỉ có phương bắc Thương Long một cái là có can đảm công nhiên đối kháng Tôn phủ!

Tuy rằng bây giờ Bắc Vực chín châu đại loạn, Thái Bạch tông đôi kia sự huynh đệ thanh danh kinh thiên, lại có Tức Châu Tức gia, Bắc Lộ Tuyệt Sơn tông các loại đại tông quật khởi, không biết đoạt đi bao nhiêu người ánh mắt, có thể nếu bàn về bây giờ Bắc Vực chín châu khí thế cường thịnh, gốc gác mạnh, vẫn là muốn đẩy phương bắc Thương Long dẫn đầu, dù sao cái khác chư châu, chỉ là ở một châu nơi trần trọc xê dịch, hần lại là đã sớm không chế bốn châu nơi.

Bắc cảnh chín châu, có gần một nửa ở hần chương ngự phía dưới.

Bắc cảnh mười chín châu, lại có gần một phần tư, do hần một người định đoạt!

Quả thực tới nói chính là, như Bắc Vực thật muốn vì đối kháng Tôn phủ, tìm một cái Minh chủ, hần có lẽ so với Thái Bạch tông chủ đều muốn thích hợp!

Mà bây giờ, như vậy một cái tuyệt thế cường nhân, lại xuất hiện ở nơi này?

Không biết có bao nhiêu người trong lòng đã nổi lên vô tận sóng to gió lớn, đặc biệt cái kia nam cảnh ba vị Nguyên Anh hoảng sợ nhất!

Bây giờ nhưng là thành Lâm Hải a!

Chính là bắc cảnh cùng nam cảnh trung tuyến nơi, thậm chí cách đến nam cảnh còn càng gần một ít, nếu là vị này Bắc Vực thứ nhất đại nghịch phi ở đây hiện thân tin tức truyền ra ngoài, e sợ nam cảnh các đại tiên môn, thậm chí là Tôn phủ, cũng không biết sẽ phái sai bao nhiêu cao thủ đến giết hần!

Phương bắc Thương Long vừa chết, bắc cảnh đại loạn, liền bình phục một nửa!

...

...

"Ha ha, bọn tiểu bối đánh nhau, cái kia liền do cho bọn họ đi, chính là ta cũng thật là nhìn các người những thứ này loại nhu nhược không quen, nhưng các người những kia tiên môn tiểu bối đến gây sự lúc, ta đều không nghĩ tới muốn ra tay ngăn cản, làm sao tưởng tượng nổi, ba người các người lão không tu, đều là tu hành ngàn năm nhân vật, thậm chí ngay cả điếm da mặt cũng không muốn, thừa dịp nhân gia tôn trưởng không tại, ngược lại muốn ra tay bắt nạt người ta đệ tử?"

Lại không nói chúng tu tâm sợ hãi chấn động kinh ngạc, cái kia phương bắc Thương Long hiện thân sau khi, lại căn bản không có nửa điếm dừng lại, tiếng cười lạnh nói, liền đã nhanh chân đi về phía trước, hắc gương mặt bên ngoài có vẻ hơi già nua, nhưng cũng sống lưng ưỡn cao, Long hình hổ bước, đi cực nhanh.

Một câu nói nói mau xong thì hắn đã sắp đi tới cái kia ba vị Nguyên Anh trước người.

"Người. . . Người cái này ác tặc, tự thân khó bảo toàn, còn dám thương ta. . ."

"Người nghĩ muốn cái gì?"

Cái kia ba vị Nguyên Anh lão tổ, nhìn thấy phương bắc Thương Long hiện thân một chốc, phản ứng đầu tiên chính là bất ngờ cùng phần nộ, liền tiếng hét lớn, bất quá nhìn thấy phương bắc Thương Long lại nhanh chân hướng về bọn họ đi tới, lại nhất thời hoảng sợ không tên, đều lộ tiếng hét lớn lên.

"Có thể làm cái gì?"

Phương bắc Thương Long cười gằn: "Xem các người không quen mà thôi!"

Vừa nói chuyện, bỗng nhiên xòe tay lớn, hướng về phía trước bắt được đi ra ngoài.

Lúc này hắn cách cái kia ba vị Nguyên Anh lão tổ, còn ít nhất có trăm trượng khoảng cách.

Nhưng cái này bàn tay lớn nắm lấy, liền như là khoảng khắc xuyên phá cái

này trăm trượng khoảng cách, trảo thẳng hướng về phía cái kia một cây thiết thương trước.

Là do cho hắn xuất hiện quá nhanh, thân phận lại quá kinh người, hơn nữa một câu phé cũng không nói lời nào, liền trực tiếp hướng về ba vị này Nguyên Anh lão tổ vọt tới, vì lẽ đó lúc này khác hai vị Nguyên Anh lão tổ, thậm chí còn không có đem Câu Trần Lão Tổ ngực bụng thiết thương cho nhỏ ra. . .

"Nghịch tặc lui lại. . ."

Ba vị Nguyên Anh lão tổ đều là kinh hãi đến biến sắc, vội vã giơ tay, cuộn cuộn pháp lực khuấy động, nghĩ muốn bức lui phương bắc Thương Long.

Nhưng vị này gánh vác đại đao Lão đầu tử, nhưng căn bản không thèm quan tâm, một tiếng gầm thét, quanh thân pháp lực mênh mông cuộn cuộn, quét ngang hư không, đã đem bọn họ pháp lực đánh tan, sau đó một nắm chắc xuyên thủng Câu Trần trường thương thiết thương, lại đem hắn kéo lại đây, tùy ý cái này Câu Trần Lão Tổ pháp lực tuôn ra, lại cũng trải qua bị trên người hắn hung khí ngăn chặn, một thân thủ đoạn thần thông, lại không sử dụng ra được.

"Người dám đả thương hắn?"

Hai vị khác Nguyên Anh trưởng lão thấy thế dĩ nhiên kinh hãi, đồng thời kinh sợ hét ra miệng.

Có người là cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Câu Trần Lão Tổ cùng hai người mình, đều chỉ là ở đây tọa trấn quan chiến mà thôi, lại không có cái thật là tay ra tay, dù sao cũng là đường đường một phương Nguyên Anh lão tổ, người cái này phương bắc Thương Long lại cuồng, chẳng lẽ còn thật sự dám thương người hay sao?

Dù sao đây là Nguyên Anh, lại không phải rau cải trắng, mỗi người thân trên bao nhiêu nhân quả, há có thể nói giết liền giết?

Nói còn chưa rơi xuống, phương bắc Thương Long đã bàn tay lớn trực tiếp nắm chặt rồi đối phương đầu, năm ngón tay sờ một cái!

Phốc!

Giết!

"Người người người. . ."

Hai vị khác nam cảnh Nguyên Anh lão tổ đã là người điên giống như, kinh sợ đến mức con người đều sắp nhảy ra ngoài.

"Còn có các người!"

Phương bắc Thương Long uy nghiêm đáng sợ nở nụ cười, xoay người hướng về phía trái người kia nhìn lại.

"Người điên rồi, thậm chí ngay cả chúng ta cũng phải giết. . ."

Phía trái vị kia Nguyên Anh thấy thế, đã là vừa giận vừa sợ, lệ hét lên điên cuồng trong, hai tay vung ra, bên trong đất trời thân quang gồ lên, trên đỉnh đầu hóa ra một cái cực lớn Pháp tướng, có được bốn tay, mỗi người nắm dị bảo, phân biệt tỏa ra không giống hoa hoè, sau đó tạo nên bốn phương thân quang, thẳng hướng phương bắc Thương Long đầu đập xuống, hư không đều như là sôi trào lên, nổi lên vô tận gợn sóng.

"Ha ha, một cái hai cái, lại có bao lớn khác nhau?"

Phương bắc Thương Long từ Câu Trần Lão Tổ trong cơ thể, đem thiết thương rút ra, động tác đơn giản, xoay người lại hướng về không trung một đòn, thiết thương ở cái này một chốc, lại như là tăng vọt mấy chục lần, trực tiếp đánh vào cái kia Nguyên Anh Pháp tướng bên trên, cuộn cuộn pháp lực tan ra, ngưng làm vô tận long ảnh, đối phương Nguyên Anh, vào lúc này lại như là hóa thành lưu ly, khoảng khắc trong lúc đó, bị hấn đánh bạo nát ra.

Lại giết!

"Người. . . Người là muốn cho nam cảnh bắc cảnh nổi lên sát phạt hay sao?"

Vị cuối cùng nam cảnh Nguyên Anh lão tổ, lúc này dĩ nhiên kinh sợ đến mức hồn phi phách tán, không chút nghĩ ngợi, xoay người liền trốn.

Bây giờ nam bắc cảnh tu sĩ, vốn là liền bởi vì vì Tôn phủ thái độ, lên một chút xung đột, mà mọi người đều biết, Bắc Vực tiên môn góc gác, nguyên liền không qua Tôn phủ, nghĩ muốn đối kháng Tôn phủ, liền chỉ có một

lòng đoàn kết, vì lẽ đó, càng là nghĩ đôi kháng Tôn phủ người, càng dưới đáy lòng không muốn nam cảnh bắc cảnh thành đôi lập tư thế, tựa như Túc đại công tử, trước đây liền nói một câu, đều muốn luôn chiêm chước, không dám lạnh lẽo nam cảnh tu sĩ tâm, mà bây giờ phương bắc Thương Long lại hoặc là không làm, trực tiếp liền động thủ giết người, chẳng phải là bốc lên sự cố?

Cái này Nguyên Anh lão tổ, dù sao cùng Kim Đan vẫn là không giống. . .

Mỗi giết một cái, đều sẽ gặp phải phiền phức ngập trời, mà hắn lại toàn không kiêng dè?

"Có muốn hay không lên sát phạt, vốn chính là các người định, lại cùng lão phu có giết hay không người, lại quan hệ như thế nào?"

Có thể phương bắc Thương Long lại rõ ràng không để ý tới cái này một nhìn, càng như là sát tính đã lên, không nghĩ lý, tiếng uy nghiêm đáng sợ gầm thét trong, liền đã bước nhanh đuôi đem đi ra ngoài, cầm trong tay thiết thương, lẳng không đánh rơi, vị kia Nguyên Anh thấy trốn không thoát, đã lớn tiếng kêu rên, gấp vội xoay người lại, tể nổi lên một phương bảo ấn hướng về phương bắc Thương Long đập tới, lại bị phương bắc Thương Long một thương xuyên thủng bảo ấn, sau đó thuận thế đâm vào đầu của hắn.

Cái thứ ba, giết!

Phản phạt. . .

Bọn họ ra tay tuy chỉ là mấy hiệp, nhưng đã cuồng phong gào thét, nửa ngày không ngớt, lẫn lộn cuốn qua phía chân trời.

Trong sân nam cảnh bắc cảnh tu sĩ, vào lúc này đã sớm quên lẫn nhau sát phạt, chỉ là ngơ ngác nhìn phía nam phía chân trời.

Đây cũng là ba vị Nguyên Anh lão tổ, lại liền như thế. . .

"Tốt, không sai. . ."

Một mảnh ngọt ngào tĩnh mịch trong, bỗng nhiên vang lên một tiếng cái tiếng khen hay, còn đùng đùng vỗ tay.

Phương Quý rất xa nhìn phía nam phía chân trời trận chiến này, đã hưng phấn hai mắt phát sáng.

Mà vào lúc này, mới vừa đem ba vị Nguyên Anh chém giết đả tận phương bắc Thương Long, cũng chính cũng nắm thiết thương, từ cái kia một mảnh tập cuốn phía chân trời gió bão trong đi ra, ánh mắt đảo qua đều không dám lên tiếng chúng tu, vừa liếc nhìn chính đại tiếng khen hay Phương Quý.

Trên mặt bỗng nhiên lộ ra một vết nụ cười, gật đầu nói: "Người cũng không sai!"

Chương 591 : Long Cung Đến Rồi

Phương bắc tên Thương Long, Phương Quý nhưng là đã sớm nghe qua, thậm chí còn cùng hắn môn hạ từng qua lại.

Vừa bắt đầu đối với vị này danh mã Bắc Vực phương bắc cuồng nhân, hắn cũng không cảm giác đặc biệt gì, còn đã từng bởi vì ở Đan Hỏa tông đãi ngộ vẫn đề mà lòng sinh bất mãn, thế chính mình tông chủ sinh giận tới, dù sau hắn vẫn cảm thấy, chính mình tông chủ mới là lợi hại nhất.

Bất quá bây giờ bỗng nhiên ở chỗ này nhìn thấy, đúng là lập tức sinh chút hảo cảm đi ra.

Không phải là bởi vì cái này phương bắc Thương Long cứu tính mạng của chính mình, mà là bởi vì hắn lại một câu phí lời cũng không nói nhiều, tới trước hết chém giết nam cảnh cái kia ba vị Nguyên Anh lão tổ, phần này bá đạo hành vi, thực sự là để mới vừa còn chịu đến đối phương áp bức Phương Quý, lập tức liền sinh ra không hiểu tán đồng đi ra, quản đối phương tu vị gì, thân phận gì, nếu đáng chết, vậy thì đáng chết. . .

Vì lẽ đó hắn mới lớn tiếng khen hay, quản hắn người khác nghĩ như thế nào.

Mà cái này phương bắc Thương Long, dường như nhận biết mình, còn khen chính mình không sai, đúng là để Phương Quý có chút bất ngờ.

Bất ngờ sau khi, hảo cảm lại tăng, cảm thấy người này bản lĩnh không nhỏ, ánh mắt cũng rất tốt!

Nhưng có sao nói vậy, như Phương Quý như vậy không có tim không có phổi người lại là không nhiều, ở cái kia phương bắc Thương Long bỗng nhiên hiện thân, chém giết nam cảnh ba vị tu sĩ Nguyên Anh lúc, bất kể là nam cảnh vẫn là bắc cảnh, bao nhiêu tu sĩ, vào lúc này đều đã bị làm kinh sợ, trong lòng trên như là đè ép một tảng đá lớn, nửa ngày hoãn không qua kinh đến, đặc biệt là Tức đại công tử các loại có chút cái nhìn đại cục, càng là tâm tình trầm trọng.

Nhìn thấy đôi phương ba vị Nguyên Anh ra tay lúc, bọn họ cũng phần nộ cùng thống hận, nhưng là nhìn thấy phương bắc Thương Long ra tay giết bọn họ, nhưng cũng nhất thời trái tim hơi kinh, bất luận trong lòng thừa nhận cùng không thừa nhận, Nguyên Anh đều tuyệt đối không phải Kim Đan tu sĩ có thể so được với.

Lập tức chém giết nam cảnh ba vị Nguyên Anh, vẫn là ở cái này máu chót trên. . .

Lẽ nào, bắc cảnh cùng nam cảnh, thật sự muốn trước tiên chiến đấu một tràng?

Các loại phức tạp tâm cảnh phía dưới, bây giờ cố nhiên nam cảnh tu sĩ đã hết mất đi dũng cảm, nhưng cái này đại chiến, càng là tạm thời ngưng lại.

. . .

. . .

"Người chính là cái kia rút gân rồng Thái Bạch tông đệ tử, bây giờ mười hai Tiểu thánh đứng đầu?"

Cũng ở một mảnh ngưng trệ trong, phương bắc Thương Long đã đem cái kia một cây thiết thương cũng ở trên người, cùng phía sau hấn đại đao đặt ngang hàng, sau đó chậm rãi hướng phía dưới đi tới, hấn lúc này đã thu rồi binh khí, nhưng trên người cái kia gồ gồ lên lên sát khí, từ lúc sinh ra đã mang theo sát khí, lại vẫn là cho người một loại cực kỳ khủng bố ý áp bức, Phương Quý bên người tu sĩ, cùng nhau lùi về sau, sau đó mới hướng về hấn hành lễ.

Đúng là Phương Quý không có hành lễ, chỉ là đối với ông lão này nổi lên chút ý muốn thân cận, cười nói: "Là ta là ta, ta đã thấy ngươi đồ đệ!"

"Hấn cũng nói với ta lên qua người!"

Phương bắc Thương Long đi tới phụ cận, trên dưới đánh giá Phương Quý vài lần, tựa hồ đáy mắt cũng có chút phức tạp tâm tình, một lát sau, mới chậm rãi lắc lắc đầu, nói: "Thái Bạch tông cái kia hai cái, đã sớm biết bọn họ đều có chút thâm tàng bất lộ bản lĩnh, lại không nghĩ rằng bọn họ dạy đồ đệ cũng rất có một tay, nguyên bản ta cho rằng Thái Bạch tông truyền nhân,

sẽ là Triệu Chân Hồ cái kia con trai của Lão âm hàng đến, lại không nghĩ rằng cuối cùng nhô ra một cái người, Bắc Vực mười hai Tiểu thánh đứng đầu, ha ha, cái này tên tuổi có thể coi là cho bọn họ không chịu thua kém chứ?"

"Ha ha, vẫn được đi, so với bọn họ hai năm đó cường một điểm. . ."

Nhắc tới cái này, Phương Quý đúng là không khỏi đắc ý, cười trả lời.

Phương bắc Thương Long không tỏ rõ ý kiến, chỉ là tựa như cười mà không phải cười đánh giá Phương Quý, chậm rãi nói: "Ta còn nghe nói, người đã từng bắn tiếng, nói cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, nên quy ai, toàn do người tới làm chủ, việc này, nhưng là thật sự?"

Nói ánh mắt thăm thăm, rơi vào Phương Quý trên mặt, phảng phất trời theo sụp xuống.

Nguyên bản trên người hắn thì có khủng bố sát khí, một đến gần rồi liền nhiếp người tâm thần, huống chi hắn còn nắm hai mắt tròng chính mình?

"Ân. . ."

Nghe phương bắc Thương Long nói tới cái này một nhìn, Phương Quý trong lòng bỗng nhiên ngân ra, nghĩ đến mặt khác một điểm.

Lão già này nhưng là Bắc Vực Thất Thánh bên trong lão nhị, càng là tính thực chất lão đại.

Nhưng bây giờ cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh bên trong, hắn đệ tử lại liền một cái danh phận cũng không chiếm trên. . .

Như vậy có phải là không tốt lắm?

Liền Cổ Thông lão quái, đều lo lắng quá mức mất mặt, chuyên môn để Thanh Phong đến cho mình tặng lễ đây!

Mà cái này phương bắc Thương Long bỗng nhiên hiện thân, có thể hay không cũng là bởi vì đối với thứ hạng này không hài lòng, chuyên môn tới?

Trong lòng không khỏi khẽ nhúc nhích, thăm dò nói: "Cái kia Cung sư huynh. . ."

"Lão phu muốn nói không phải những thứ này!"

Phương bắc Thương Long khẽ cau mày, trực tiếp ngắt lời hắn, nói: "Cái kia bắt tài đồ vật, bây giờ chính đang tại trải qua tâm kiếp, Kim Đan cũng không thành, còn chưa xứng ghi tên bây giờ Bắc Vực thiên kiêu hàng ngũ, huống hồ hắn tên tuổi là hắn chuyện, lại liên quan lão phu chuyện gì? Lẽ nào các ngươi cái này mười hai Tiểu thánh tên tuổi như vậy không đáng giá, lão phu lại đây thuận miệng hỏi một câu, ngươi liền muốn để một cái đi ra?"

Phương Quý vụn vụn không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy, cũng không phải tùy vào ngân người.

"Tiểu tử, xem ngươi không giống như là cái ngọc, chẳng lẽ còn không nghĩ ra?"

Phương bắc Thương Long nhìn Phương Quý, cười lạnh nói: "Cái gì Tiểu thánh không tiểu thánh, chỉ là cái rắm!"

Phương Quý nghe vậy, nhất thời có chút bất mãn ý, thật tốt nói chuyện, làm sao còn mắng người đây?

Mà sau lưng hắn Tức đại công tử mấy người, sắc mặt cũng đều có chút lúng túng.

Phương bắc Thương Long không để ý đến bọn họ, hừ lạnh một tiếng, nói: "Liền ngay cả lúc trước chúng ta cái kia Thất Thánh tên, cũng một điểm thì dùng không có, bất quá là Đông Thổ đến lão già khốn nạn nhân đến không chuyện làm, thuận miệng nói ra mà thôi, vừa bắt đầu ai lại thật sự coi là chuyện to tát? Sau đó có thể có người nhớ kỹ này danh hào, là bởi vì lão phu ở phương bắc rồi loạn Tôn phủ căn cơ, mà bây giờ có thể có người đem Thất Thánh thổi lên trời, là bởi vì Thái Bạch tông cái kia hai cái liên tiếp làm chút đẹp đẽ chuyện, nếu không thì, ai lại biết Bắc Vực Thất Thánh là món đồ gì?"

Vụn không nghĩ tới hắn sẽ nói những thứ này, Phương Quý các loại người thần sắc đều có chút không rõ nhìn hắn.

Mà phương bắc Thương Long dứt lời những câu nói này, trên mặt lại cũng như là xuất hiện chút ý tiêu điều, ánh mắt từ trên người Phương Quý dời,

tiếng nói cũng đột nhiên thấp rất nhiều, khẽ thở dài: "Mà nếu là bởi vì cái này thì dùng không có đồ vật, bị người nắm mũi dẫn đi. . ."

Hắn tự giễu cười cười, nói: "Chẳng phải là càng ngu xuẩn?"

Phương Quý đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn cái này phương bắc Thương Long một chút, trong lòng cũng như là rõ ràng chút gì.

"Các người có thể nghĩ phải hiểu là tốt rồi. . ."

Mà thấy được chu vi yên lặng như tờ, một mảnh vắng vẻ, phương bắc Thương Long cũng không biết là vui mừng vẫn là cảm khái, hay hoặc là nói, chỉ là thiếu kiên nhẫn cùng bọn tiểu bối này nói quá nhiều, càng là trực tiếp bước nhanh chân, liền hướng về trên biển phương hướng đi tới, rất nhanh không gặp bóng người.

Chỉ có âm thanh theo gió cạo trở về: "Như không hiểu, vậy cũng là Bắc Vực khí số chấm dứt ở đây!"

Mọi người vạn không nghĩ tới, hắn nói đến là đến, nói đi là đi, đều hướng về hắn bóng lưng nhìn lại.

"Thương Long Tử tiên bối, càng cũng phải hướng về Long cung đi sao?"

Có người bỗng nhiên mặt lộ vẻ vui mừng: "Lần này tốt, đến Long cung, cũng có trưởng bối trông nom. . ."

"Thương Long tiên bối tham gia Thất hải thịnh yến, đúng là hợp tình hợp lý. . ."

Có người khác cười nói: "Thế nhân đều biết, Thương Long một mạch thường cùng Thất hải quan hệ không tệ, thậm chí có nghe đồn, Thương Long Tử tiên bối làm giàu, liền từng chiếm được Thất hải chống đỡ, như tính ra, tuy rằng Thất hải thịnh yến, cực nhỏ mời Bắc Vực tu sĩ, nhưng cũng không phải thật cái hoàn toàn không nhận sâm cùng qua, vị này Thương Long Tử tiên bối, khi còn trẻ tuổi liền hắn là từng chiếm được Long tộc chỉ điểm, lúc này mới thừa thế xông lên. . ."

"Trước còn lo lắng, sẽ ở yên trên gặp phải phiền toái gì, bây giờ nhưng bắt tất lo lắng. . ."

". . ."

". . ."

Nghị luận sôi nổi bên trong, Phương Quý nhìn phương bắc Thương Long bóng lưng, suy tư.

Cũng không biết sao, nghe xong phương bắc Thương Long những câu nói kia, trong lòng hẳn đột nhiên cảm giác thấy có chút quái lạ.

"Ha ha, bây giờ nói sẽ gặp phải cái gì, là còn còn sớm, vẫn là trước tiên định tốt đều ai đi tới yên quan trọng hơn chứ?"

Một mảnh kích động nghị luận bên trong, bỗng nhiên có người mở miệng cười nói.

Những người khác vì thế mà kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau, cũng giống như là nghĩ tới điều gì, bầu không khí vì đó cứng lại.

Đột nhiên có người nói: "Định ra danh ngạch này trước, vẫn là trước hết giết sạch những thứ này nam cảnh tu sĩ. . ."

Càng nhiều người phản ứng lại: "Không sai, không thể lưu xuống một cái!"

Vừa nói chuyện, đã có người quát âm mở miệng, vội vã té nổi lên pháp bảo thần thông, hướng nam cảnh tu sĩ đánh tới.

Vừa nãy nam cảnh tu sĩ trước tiên động thủ, hai bên đã là giết đến lửa lên, chỉ là do đến cái kia ba vị Nguyên Anh lão tu xuất hiện, mới làm cho cái này một tràng đại loạn, tạm thời dừng lại, nhưng bây giờ, phương bắc Thương Long đã liền những kia nam cảnh Nguyên Anh đều giết, những người còn lại, tự nhiên hoàn toàn không có dựa vào, Bắc Vực tu sĩ, có ăn vị đắng, có trong lòng còn muốn cái khác ý nghĩ, nhất thời liền lại xông tới giết.

Chỉ bất quá, lúc này nam cảnh tu sĩ đã lại nhất gan tiếp tục tiếp tục giết, lại thêm vào vừa nãy mấy vị kia Nguyên Anh ra tay, cũng đã giúp bọn họ mở ra đường lui, lúc này tìm mật đều tang, nhất thời phân phát một mảnh tản đi, chỉ là chạy trốn, liền cũng không dám đánh trả.

Mà những thứ này bắc cảnh tu sĩ, thì lại vừa hét lớn xung phong, tranh

cướp nổi lên lạc đàn đối thủ.

Nhìn bọn họ tranh đem ra tay tình cảnh, Phương Quý sắc mặt, bỗng nhiên liền trở nên hơi trầm trọng lên.

"Chư vị, biển xanh chi tân, thịnh yển sắp tới, vốn là việc vui, cần gì phải vọng động can qua?"

Ở hấn nói lời này thì không trung cái kia Thập Phương Loạn Thiên trận sương mù, đã hết đều tung bay, phía đông giữa không trung bên trong ánh mặt trời, thì lại tại lúc này tung rơi đi xuống, liền có vẻ rục rĩ một mảnh, cũng ở cái này ánh mặt trời trong, trên biển xanh bỗng nhiên cuốn lên một mảnh sóng biển, như lên như là một đạo sóng lớn, mà ở cái kia bọt nước trong, lại có một mảnh dòng nước, phóng lên trời, trực tiếp cuốn về cái phương hướng này.

Còn chưa tới trước người, cái kia một mảnh sóng biển, liền đã ở không trung tản ra, thỉnh linh nhìn thấy, lại là hai đội lính tôm tướng cua, chen chúc ở giữa một cái thân phụ mai rùa nam tử, chậm chậm rãi đi về phía trước, vẫn còn có một khoảng cách, liền đã liên tục chấp tay, mở miệng cười.

"Bái kiến chư vị Tiểu thánh, tiểu nhân phụng Long chủ mệnh lệnh, chuyên tới để đón lấy Bắc Vực quý khách. . ."

Vừa nói, hấn đậu xanh cũng tựa như hai con mắt nhỏ đảo qua cái này một mảnh chiến trường, nhìn không trung trôi nổi đại trận hải cốt, đầy đất máu tươi thi hài, cùng với xa xa ở gân, đặng đặng sát khí bắc cảnh tu sĩ, cùng vừa sợ lại giận nam cảnh tu sĩ, như là ở xem kỹ một tấm giải bài thi, che kín vảy xanh trên mặt, lại chậm rãi hiện lên chút thoả mãn vẻ mặt, hai phiết cành liễu râu nhỏ đều hơi kiêu lên.

Phương Quý lúc này chính quay đầu hướng về hấn xem ra, trong lòng nhất thời cảm thấy có chút không thoả mái.

Chương 592 : Chỉ Một Cái Đạo Lý

"Long cung Quy tướng đến rồi. . ."

đang từ tiếng giết lại sôi một mảnh chiến trường, theo con kia rùa đem tiếng nói tản ra, bỗng nhiên trở nên yên tĩnh lại.

Vừa nãy đang đuổi giết nam cảnh tu sĩ một ít bắc cảnh tu sĩ, vội vội vàng vàng dừng động tác lại, dồn dập đạp mây chạy về, có người còn vừa chạy về vừa thu hồi pháp bảo, chỉnh lý áo bào, thậm chí là những kia chính đang chạy trốn chết nam cảnh tu sĩ, nhìn thấy con này rùa đem lại đây, lại cũng không trốn, mà là rất xa ngừng lại, quay đầu lại nhìn xung quanh, một mặt nghiêm nghị cùng hiếu kỳ đáng đáp.

Long cung thần sứ tới đón!

Trước đây bọn họ đúng là không nghĩ tới, Long cung lại cung kính như thế, chuyên nghênh đến thành Lâm Hải đến, bất quá, chỉ cần Long cung thần sứ vừa đến, nói liền bọn họ, như vậy bọn họ chẳng khác nào trở thành Long cung khách mời, sẽ không lại có thêm người lại đây đoạt danh. . .

Trở thành Long cung khách mời, lại có thêm người đối với bọn họ bất kính, cũng liền giống như là đối với Long cung bất kính!

Nói cách khác, cái này có tới một tháng đại chiến, rốt cục muốn kết thúc.

Đầy đủ tranh một tháng mười hai Tiểu thánh tên, cũng cuối cùng tại muốn vào lúc này cuối cùng xác định hạ xuống. . .

Có người dám khải, có người chờ mong, có người tâm niệm cấp chuyển!

Không biết có bao nhiêu người tham dự trận này đoạt danh cuộc chiến, cũng không biết bởi vì cái này mười hai cái tên, dẫn ra bao nhiêu sự cố!

Như vậy cuối cùng, có thể vào được Long cung chính là ai?

Đặc biệt là, bây giờ thậm chí đã có ít nhất ba cái chỗ trống để lại đi ra tình huống xuống. . .

Vừa nãy cùng nam cảnh tu sĩ một trận chiến trong, cố nhiên có không ít là bị Phương Quý mấy người chiến ý lây, chủ động đi ra giữ gìn, nhưng tương tự cũng không có thiếu, đúng là vừa ý cái này ba cái chỗ trống danh ngạch, vì lẽ đó cố ý ở biểu hiện, bao quát cuối cùng truy sát những kia nam cảnh tu sĩ hành vi, đều là bình thường, chỉ hi vọng có thể từ trong mọi người bộc lộ tài năng, đem cái này ba cái danh ngạch bù đắp thôi. . .

. . .

. . .

"Các người rốt cục chịu lộ diện. . ."

Chu vi tu sĩ theo bản năng bên trong lợi dụng Phương Quý dẫn đầu, đồng chen chúc đến, đem hấn vây vào giữa, mà Phương Quý lúc này, thì lại cũng chính nhìn vị kia Quy tướng, lúc này, đối phương mặc dù đã thu hồi vừa nãy nhìn mảnh này tàn tạ nơi thì lơ đãng lộ ra khinh bỉ nụ cười, có thể Phương Quý vẫn cảm thấy trong lòng dị thường không thoải mái, có loại không tên lửa giận trong lòng đỉnh trên quay quanh. . .

Một cái vương bát, ngược lại có loại coi ta là con khỉ xem cảm giác ưu việt?

Con kia rùa tương tự nghe không ra Phương Quý trong lời nói bất mãn, cười bồi nói: "Ngọc Diện Tiểu Lang Quân Phương công tử ở trên, tiểu nhân phụng mệnh ở trên biển đem hàu, đợi lâu chưa đến, tìm đem lại đây, lúc này mới nhìn thấy chư vị Tiểu thánh, chậm trễ chỗ, còn xin thứ tội, thứ tội. . ."

Nói đứng lên: "Hiện nay đường biển đã mở, chỉ hàu quý khách, cũng không biết hiện nay Bắc Vực thiên kiều, có thể đã đều ở đây chỗ?"

"Ở đây rồi!"

Phương Quý liếc mắt nhìn hấn, liền đem đạo kia danh phổ lấy đi ra, run ở không trung, từ trên xuống dưới triển ra.

Tất cả mọi người ánh mắt đều không khỏi ngưng lại, có chút căng thẳng

nhìn về phía giữa không trung.

Con kia rùa đem liếc mắt nhìn danh phổ bên trên, chỉ thấy phía trên còn thiếu ba cái tên, liền cũng không vội vã, mỉm cười chờ.

"Các người Long cung thật không đẹp mắt, mời người ăn cơm, còn muốn chính mình điền tên!"

Phương Quý liếc mắt này danh phổ, lại quay đầu nhìn con kia rùa đem, chậm chậm từ tốn nói: "Lúc trước các người Long cung người, đem cái này mời hương về trong tay ta bịt lại, liền quay đầu đi rồi, nói đều không có nói nhiều một câu, nhưng là để ta làm khó dễ, phía trên này chỉ nói muốn xin mời Bắc Vực mười hai tử, tên cũng không có, họ cũng không có, liền cái tiêu chuẩn cũng không có, Bắc Vực nhiều người như vậy, đến tốt cùng để ai đi tốt?"

"Tiểu nhân chỉ tới đón tiếp được Long cung mời người, những khác cũng không biết, chỉ là xem danh phổ thôi. . ."

Quy tướng đón Phương Quý ánh mắt, trên mặt mang theo khen tặng cười: "Bất quá Phương công tử cũng xin mời đừng giận, ta Long cung làm Thất hải thịnh yên, cũng có ý mở mang kiến thức một chút Bắc Vực tiểu thiên kiêu đám người phong thái, chỉ là dù sao dù sao đối với Bắc Vực không quen, làm hạ sách này, cũng là bất đắc dĩ!"

Nói đánh cái ha ha: "Có lần này, lần sau liền quen, lại mời thì liền sẽ không như vậy phiền phức!"

Nghe hẳn, có người mặc danh kỳ diệu, trái tim hưng phấn lên.

Đúng vậy, chỉ cần đã tham gia một lần Long cung thịnh yên, vậy này mười hai Tiểu thánh tên liền định ra đến rồi, lần sau mời, cũng không phải liền không cần phải phiền phức như thế? Càng có người có chút không hiểu Phương Quý hỏi câu nói kia ý tứ, nghĩ thâm Long cung phần này mời, vốn là không có vấn đề nha, chính vì bọn họ đưa trống danh phổ, mới làm cho Bắc Vực chúng tu tự mình quyết ra, như vậy có vẻ càng công bằng mới là.

Mà mời bên trên, chỉ viết Bắc Vực mười hai tử, mà không phải mười hai Tiểu thánh, cũng là ôn hòa cử chỉ.

Nếu hẳn trực tiếp viết đến Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, ngược lại là

có chút mời Bắc Vực may mắn, thiếu thâm hậu gốc gác.

Long cung mời chỉ là Bắc Vực mười hai tử, từ trong long cung đi ra, mới là mười hai Tiểu thánh.

Cái này chính là phong danh hàm nghĩa nơi!

Lúc này Phương Quý đạo hữu cần gì nói nhiều như vậy, mau mau đi lên cái kia không ba cái tên mới là đúng lý nha. . .

. . .

. . .

Mọi người đều có chút sốt sáng nhìn Phương Quý thì Phương Quý cũng chính không nói một lời nhìn con kia rùa đem.

"Cũng chỉ có chúng ta mười hai cái có thể đi vào Long cung?"

Con kia rùa đem mỉm cười, nói: "Công tử nếu có tùy tùng, bằng hữu, vẫn bồi loại hình, mang vào trong long cung đến, từ cũng là có thể, chỉ bất quá, chúng ta Long cung chính thức mời, cũng chỉ có cái này danh phổ trên mười hai người, đây là lễ số, kính xin công tử thứ lỗi nha. . ."

Phương Quý nhíu nhíu mày, nói: "Đây là cái gì phá lễ số, liền ăn bữa cơm, quy củ vẫn như thế nhiều!"

Quy tướng có chút bất đắc dĩ, cười nói: "Không giống nhau. . ."

Bên cạnh có người nhỏ giọng khuyên nhủ: "Phương đạo hữu không biết, Long cung mời, không phải chuyện nhỏ, cái này không chỉ có là danh phận vấn đề, chủ yếu nhất là Long cung từ trước đến giờ xa hoa, vừa nặng lễ số, mỗi một vị chính thức chịu Long cung mời người, theo lễ số, đều có thể ở Long cung chọn tuyển một cái bảo bối, làm cái này đáp lễ, là lấy cái này danh phận trên mời, cùng hộ tống cùng nhau dự tiệc, đó là hoàn toàn khác nhau. . ."

"Nguyên lai không riêng là vấn đề mặt mũi, còn có thực sự chỗ tốt!"

Phương Quý gật gật đầu, suy tư.

Giương mắt nhìn một cái, từ cái kia Quy tướng cười híp mắt trên mặt, tựa hồ nhìn thấy chút đùa bỡn giun đế tại cô tay trong lúc đó ý trêu tức.

Hắn lúc này có vẻ rất cung kính, nhưng càng cung kính, càng để Phương Quý không tên nghĩ đến phương bắc Thương Long trước khi đi nói đến.

"Năm bút đèn!"

Hắn bỗng nhiên ánh mắt híp lại, kêu một tiếng.

Chu vi nhất thời một trận nhẹ nhàng gây rối, có người vội vã phụng mang bút mực lên.

Không biết có bao nhiêu ánh mắt xem ở trên người hắn, lại là chờ mong, lại là thấp thỏm.

"Các người còn thật là lợi hại, một câu mời, liền để chúng ta đánh vỡ đầu chảy máu. . ."

Phương Quý một tay tóm lấy bút, viết trước, bỗng nhiên quay đầu hướng về sau lưng liếc mắt nhìn.

Bọn họ khi đến cuời pháp thuyền, liền ở mấy chục trượng ở ngoài, phía trên bắn lên không ít máu tươi, có vẻ máu tanh hoang đường, mà ở cái kia pháp thuyền thuyền đầu bên trên, chính xếp hàng ngang, thả ba cái hộp, cái kia hộp bên trong, tự nhiên chính là nguyên bản mười hai Tiểu thánh bên trong ba người, bởi vì cái này Tiểu thánh tên, bọn họ bị mất mạng, vốn là tiền đồ vô lượng tu hành thiên tài, bây giờ chỉ còn ba viên thủ cấp. . .

Tuy rằng giết bọn họ người, bây giờ cũng đã chết ở Phương Quý trong tay.

Nhưng cũng không biết tại sao, Phương Quý vẫn là cảm thấy, trong bụng có chút khí, vẫn không có tát đi ra.

"Làm sao còn không viết đây?"

Chu vi tu sĩ đều ở khiêu đầu lấy chờ, trái tim cháy bách, lại cũng không dám thở mạnh.

"Nhất định sẽ có ta một cái chứ?"

Thanh Phong đồng nhi từ trong đám người đến đứng trước đền, trên vai gánh một cái cực kỳ uy phong Hoàng kim xử.

"Nghĩ là có ta một tịch. . ."

Một cái cảm bào lão tu đưa cổ dài, đây là trước cho Phương Quý tặng lễ lúc hào phóng nhất.

"Nếu là viết ta, tối hôm nay mặt trăng ta hãy theo người nhìn. . ."

Một cái kiêu mị tiên tử trong lòng âm thầm nghĩ, tiểu mắt dẫn theo móc giống như xem ở Phương Quý trên mặt.

. . .

. . .

Lúc này, Long cung thần sứ đã tới đón, liền không thể lại có thêm người đi ra đoạt danh.

Nói cách khác, Phương Quý viết tên ai, ai liền có thể theo hắn cùng nhau đi tới Long cung.

Không chỉ có lập tức có thể danh chấn Bắc Vực, càng có Long cung tạo hóa chờ năm!

Cái này ba cái Tiểu thánh tên, vốn là một bút vô hình của cái, cũng có lợi ích to lớn, Phương Quý nắm giữ ba cái tên này, vậy thì có mười phần sức lực, hắn hoàn toàn có thể mang ba cái tên này tùy tiện cho người thân cận mình, giống như là đem những thứ này chuyện tốt nắm tại trong tay chính mình, cũng có thể nắm cái này ba cái danh ngạch, mãnh liệt văn chương, vì chính mình vơ vét đầy đủ chỗ tốt nơi. . .

. . . Thậm chí nói hắn đã làm như vậy rồi, trước có thể không ít thu đồ vật.

Hơn nữa trong sân mọi người bên trong, nếu nói là thích hợp, ngược lại cũng không ít.

Nghĩ chọn tu vị cao thâm người, trong đó có không ít đều là một phương tông chủ, thần thông lợi hại.

Như nghĩ chọn có can đảm khiêu chiến Tôn phủ người, vừa nảy những thứ này người đối kháng nam cảnh tu sĩ, cũng coi như cho thấy thái độ.

Chỉ là, hết lần này tới lần khác bởi vì lựa chọn quá nhiều, danh tiếng quá ít, có thể cho ai?

Chỉ là, bây giờ trong sân nhiều người như vậy, vừa nảy đôi mắt nam cảnh tu sĩ, cũng đều cho thấy thái độ, lại cho ai tốt?

Nghĩ cái vấn đề này, Tức đại công tử mấy người ánh mắt, đều không khỏi lại lo lắng lên.

Cái này ba cái Tiểu thánh danh ngạch, vốn là chính là mầm họa.

Có lẽ bây giờ Bắc Vực các tu sĩ, phục rồi bọn hấn mấy cái, thừa nhận bọn họ Tiểu thánh tên, nhưng cuối cùng ba cái, lại là một cái đại không chỗ, mặc kệ là tìm cái nào ba cái đi ra, sợ là đều sẽ cho người không phục, có người không phục, liền vẫn là sẽ lại gây chuyện!

"Đạo lý ta giảng không nhiều, tin nhất phục chỉ có một cái. . ."

Vô số ánh mắt bên trong, Phương Quý thở dài, đột nhiên ở danh phổ bên trên viết xuống ba cái tên.

"Đây là. . ."

Chu vi chúng tu, nhất thời vắng vẻ, thật lâu không người mở miệng.

Bọn họ chỉ là nhìn này danh phổ bên trên, cuối cùng xuất hiện ba cái tên, sắc mặt dần lộ kinh ngạc không rõ.

Liền ngay cả vị kia cười hòa ái khách khí Quy tướng, trên mặt cũng lộ ra một chút cứng nụ cười.

"Tần Văn!"

"Hỏa Linh Tiểu Tô!"

"Thiên Hồ tông tiêu công chúa!"

". . ."

"..."

Ba người này không phải đã chết rồi sao?

Phương Quý quăng bút, đem danh phở ném vào Quy tướng trong lòng ngực, sau đó chuyên hướng mọi người, thản nhiên nói: "Làm rồi việc, phải ăn cơm!"

"Cái nào sợ bọn họ ăn không nổi, bữa cơm này cũng đến cho bọn họ giữ lại!"

Chương 593 : Tiểu Đội Đứng Đầu

Người chết rồi cũng phải đem cơm giữ lại. . .

Nghe được Phương Quý lời nói, chúng tu nhất thời đều đã choáng váng, cũng không biết hẳn từ nơi nào nghe tới nhiều như vậy ăn cơm cùng làm việc đạo lý, nhưng Phương Quý lại sẽ ở danh phổ bên trên, viết xuống ba cái chết người tên, lại là bọn họ dự liệu chưa kịp.

Trong lòng tuy là có trăm câu ngàn lời, nhưng vào lúc này, hết lần này tới lần khác giảng không ra, bây giờ cái này ba cái danh gạch, bất luận là cho bọn hắn trong ai, e sợ những người khác đều sẽ bất mãn, nhưng Phương Quý lại cho cái kia ba vị, lại khiến cho bọn họ không cách nào bất mãn.

Người chết sẽ không cùng người tranh bất luận là đồ vật gì, nhưng lại ai có thể đi cùng người chết tranh đồ vật?

Huống hồ, Phương Quý lời nói, cũng tự có đạo lý của hắn, cái này nguyên bản chính là ba người bọn họ. . .

"Phương công tử ngược lại thật sự là tình chân ý cắt, Lão nô đối với ngài bội phục khản. . ."

Còn kia rùa tương tự cũng có chút dự liệu chưa kịp, nhìn Phương Quý ánh mắt hơi sâu hơn chút, hắn nâng danh phổ nhìn lướt qua, liền hướng về Phương Quý cười nói: "Nhưng nếu mời người đều đến, ta xem cũng không cần đợi, Long cung đã đợi hầu chực vị đã lâu, không bằng cái này liền lên đường?"

Phương Quý nói: "Vậy thì đi thôi!"

Vừa nói chuyện, liền đem Anh Đề chiêu đến bên người đến, Thanh Phong đồng nhi không được đến Tiểu thánh tên, tâm trạng ngược lại cũng không thất lạc, Phương Quý như đem cuối cùng này ba cái tên, để cho người bên ngoài, hắn tâm trạng thì sẽ bất mãn, nhưng Phương Quý đem để cho chủ nhân cũ, lại làm cho hắn trở lại cũng có báo cáo kết quả, liền gọn gàng

ngăn nắp đi theo Phương Quý bên người, chuẩn bị theo hẳn đi Long cung hôn bữa cơm ăn.

Trong sân những tu sĩ khác, nếu là muốn cùng đám người bọn họ đi tới Long cung, nghĩ cũng là có thể, nhưng nếu Tiêu thánh tên vô vọng, cái kia lại không người đồng ý theo đi qua bồi đi một chuyến, liền ở chỗ này, dồn dập hướng về Phương Quý các loại Bắc Vực mười hai Tiểu thánh hành lễ, cáo từ.

Cái khác mấy người, tất cả đều đi tới Phương Quý bên người, kể cả bị thương nặng Hứa Lưu Hoan, cùng dọc theo con đường này đều không làm sao lộ diện Cầm Giang Tán Nhân cùng nhau, chuẩn bị đi Long cung, Phương Quý trước cũng không nghĩ tới sẽ vào lúc này nhìn thấy Hứa Lưu Hoan, thấy hẳn một thân là thương, cũng có chút ngạc nhiên, bất quá thời điểm này Hứa Lưu Hoan, không chỉ có bị thương nặng, hơn nữa vẻ mặt um tùm, như trầm mặc núi lửa, cũng không tốt hỏi hẳn.

"Bắc Vực Tiêu chân nhân giá lâm, mở đường biển!"

Chỉ nói Phương Quý mấy người, theo vị kia Quy tướng, cùng nhau đi tới trên biển, chỉ thấy khắp cả mắt đi tới, biển trời một màu, không gặp giới hạn, đạo đạo sóng lớn, một tầng một tầng hướng về bờ biển xoắn tới, tựa như có thể đánh diệt tất cả, tuy là mọi người đều là người mang tu hành, mà lại là cảnh giới Kim Đan bên trong kiệt xuất, nhưng thấy cái này vô biên biển rộng, cũng không khỏi tâm sinh kính sợ, tựa hồ cảm giác được cùng trong thiên địa chênh lệch.

Thế nhân đều nói tu hành bên trong người, có lật sóng tát biển lực lượng, nhưng nếu luận lật sóng, vẫn không tính là khuếch đại, thế nhưng tát biển.

Cái này một mảnh biển rộng mênh mông, há lại là như vậy dễ dàng tát?

Cũng chính đang tại mọi người đều hơi run trong lúc đó, vị kia đi ở đằng trước Quy tướng, bỗng nhiên một tiếng hét cao, đem mọi người giật nảy mình, ngẩng đầu nhìn thì liền thấy phía dưới biển rộng, đột nhiên sóng lớn càng tăng lên gấp mười lần, phảng phất một bức cao tới trăm trượng sóng biển thẳng hướng bọn họ cuộn tới, uy nghiêm đáng sợ khủng bố, đến cho bọn họ phụ cận, sóng biển bỗng nhiên hướng về hai bên phân mở ra, hiện ra một hòn đảo nhỏ.

Nhưng nhìn kỹ thì đã thấy không phải đảo nhỏ, mà là một con thân hình có tới trăm trượng phạm vi cự quy, nổi trên mặt biển.

Mà ở cái kia phía trên hòn đảo nhỏ, lại sớm có một cái đeo màu đen nón rộng vành người, chính ngồi xếp bằng ở một phương kỷ nhỏ trước, yên tĩnh uống trà.

"Là hấn?"

Nhìn thấy người này, một đám Tiểu thánh đều hơi ngẩn người ra, nhú mày lên.

Cái này đội nón rộng vành, đúng là bọn họ cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh bên trong vị cuối cùng, Kính Châu tu sĩ, Bạch Thuật.

Người này trước đến cùng Phương Quý gặp mặt một lần, ở danh phổ bên trên lưu lại tên, sau đó liền lặng yên rời đi, mà ở phía sau tất cả đại chiến, bao quát thành Lâm Hải cùng nam cảnh tu sĩ cái này một trận đại chiến trong, mọi người đều liều mạng cái một mất một còn, đặc biệt là Mạnh Đà Tử, càng là hầu như làm mất mạng nhỏ, mà Hứa Lưu Hoan cùng Cẩm Giang Tán Nhân hai cái, ở cái này một trận đại chiến cuối cùng, cũng tốt xấu lộ mặt.

Nhưng chỉ có người này, lại là rất thông minh, từ khi ở danh phổ trên lưu danh sau khi, liền ngay cả cái bóng người tử cũng chưa từng thấy, trước đây Phương Quý mấy người còn muốn qua, hấn có phải là cũng bị nam cảnh tu sĩ trong bóng tối bắt được giết đây, lại không nghĩ rằng, hấn lại rất sớm cũng đã đi tới nơi đây chờ, trước đây thành Lâm Hải trận chiến đó, thanh thế thật lớn, lại không thể không nghe nói, nhưng không hề lay động.

Vừa nghĩ tới mình cùng người chém giết thì người này lại liền ở cách đó không xa chậm chậm rãi uống trà, trong lòng mọi người từ có chút bất mãn.

Chỉ bất quá, chợt thấy hấn, lại cũng không tiện nói gì, chỉ có thể đối với hấn làm như không thấy, ở tại ngòi xuống.

Mà cái này Bạch Thuật, ngược lại cũng ôn được, thấy được Phương Quý mấy người lại đây, cũng bắt chuyện cũng không đánh một tiếng.

"Chư vị Tiểu chân nhân, xin mời!"

Con kia rùa đem dẫn tới mọi người trên cự quy, sau đó vỗ nhẹ mai rùa, cự quy liền về phía trước bơi đi.

Trong lúc nhất thời, gió biển đập vào mặt, sóng bạc lăn lộn, ngoài khơi bị xẻ thành hai nửa, cấp tốc hướng về biển tâm phóng đi, quay đầu lại nhìn tới, liền thấy được cái kia một toà thăm thẳm mây trong thành Lâm Hải, cấp tốc biến thành một cái điểm nhỏ, cho đến biển mất không thấy, chờ đi được ước chừng trăm dặm xa, con kia cự quy càng là đột nhiên hướng phía dưới một đâm, màu xanh thăm thẳm nước biển nhất thời yêm lại đây, đem chúng tu đều chôn ở bên trong.

Phương Quý mấy người đột nhiên không kịp chuẩn bị, vội vàng muốn kéo đến pháp lực hộ thể, nhưng lại phát hiện, cự quy lưng trên, đúng là xuất hiện một cái trong suốt bình phong, nước biển lấp kín không tiến vào, bọn họ đều ở bình phong này trong, cũng như là đi tới một cái xa hoa khoang thuyền trong.

Cự quy đang đưa bốn trảo, lên vào đáy biển, về phía trước vạch tới.

Chu vi xanh thăm một mảnh, san hô liên miên, hải tảo đung đưa, từng bầy từng bầy màu sắc tươi đẹp cá bơi qua bơi lại.

Tuy là tu hành bên trong người tâm cảnh trầm ổn, thấy tình cảnh này, cũng không khỏi có chút mới mẻ, dồn dập đứng lên, xem cái này đáy biển cảnh sắc.

Phương Quý lúc này, đúng là không có bị cái này cảnh sắc hấp dẫn, quay lưng mọi người, một mình ngốc ở một bên.

Hắn lúc này đang suy nghĩ một cái nghiêm trọng chuyện: "Con này cóc đến tột cùng là cái gì?"

Trước đây từ Thập Phương Loạn Thiên trận bên trong vọt ra thì cái kia một con cả người Bảo khí cóc, còn vẫn đi theo bên cạnh hắn, đúng là giúp hắn hóa giải một lần Nguyên Anh lão tổ hung hiểm, bắt quả ở phương bắc Thương Long hiện thân, chém giết cái kia ba vị Nguyên Anh lão tổ lúc, Phương Quý đến thăm xem, tâm thần hơi hoán, cái kia một con cóc, lại cũng là mạc danh kỳ diệu biến mất rồi, như là pháp thuật trực tiếp tiêu tan.

"Đại Lôi Tiên thuật. . ."

Âm thầm phỏng đoán một hồi, Phương Quý bỗng nhiên nhẹ nhàng đưa tay, triển khai một đạo tiểu thuật pháp.

Trong lòng bàn tay, ánh chớp lấp loé, ùng ùng lên tiếng, sau đó một con cá người Bảo khí cóc xuất hiện ở hấn trên lòng bàn tay.

Hùng cứ hùng bàn, hai mắt đại ra, còn rất uy phong. . .

"Chuyện này . . ."

Phương Quý nhíu mày, chậm rãi giải chính mình pháp thuật, trong lòng bàn tay cóc cũng biến mất theo.

Sau đó Phương Quý nghĩ đến một hồi, lại thăm vận thần thông: "Quý Thần Đại Phi Phong. . ."

Một đạo nhỏ sợi uy phong xoay quanh, cái kia một con cóc lại từ trong gió xuất hiện, trông hai mắt thấy hấn.

"Cút. . ."

Phương Quý vội vã giải trừ pháp thuật, không cam lòng, lại triển khai một đạo: "Băng Tiễn thuật. . ."

Một đoàn băng sương ở lòng bàn tay biến ảo, sau đó cái kia một con cóc thân hình lại một lần xuất hiện ở lòng bàn tay. . .

"Không để yên đúng không. . ."

Phương Quý nhanh khóc lên.

Hấn hiện tại đã hoàn toàn xác định, mình nhất định là bị cái gì lợi hại nguyên rủa cho cuốn lấy.

Người khác thần thông, triển khai một đạo chính là một đạo, không giống nhau.

Nhưng hôm nay, chính mình bất luận triển khai thần thông nào, cuối cùng xuất hiện đều là này con cóc!

Cái này như nói sao?

Con này cóc là quần lấy chính mình có đúng không?

Chính tâm bi thương, dăm chiêu đối sách, bỗng nhiên bên người một tiếng cười: "Phương đạo huynh ở đây làm cái gì?"

Phương Quý sợ hãi đến run run một cái, vội vàng đem con kia cóc cất đi, như không có chuyện gì xảy ra xoay người, trong lòng lại là nghĩ, tuyệt đối không thể để cho những thứ này người nhìn thấy cái này một con cóc, vạn nhất truyền ra, chính mình cái này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh đứng đầu còn có mặt mũi sao?

"Người có chuyện gì?"

Gặp qua đến kêu chính mình chính là Tứ đại công tử, Phương Quý đây mặt thiếu kiên nhẫn, hỏi một câu.

"Còn có thể có chuyện gì?"

Tứ đại công tử ở bên cạnh hần bàn ngồi xuống, trước tiên giơ tay bày xuống một lớp bình phong, đem tất cả mọi người bao phủ ở bên trong, để tránh khỏi lúc nói chuyện bị Quy tướng mấy người nghe xong đi, sau đó nói: "Bây giờ sắp đến Long cung, chỉ là chúng ta tuy rằng được mời mà đến, nhưng cũng còn không biết lần này Thất hải thịnh yến là vì sao tổ chức, cũng không biết sẽ gặp phải những người nào, chuyện gì, chỉ bất quá, dù sao chúng ta là mười hai người cùng nhau được mời, đại biểu Bắc Vực, ta nghĩ đến Long cung sau khi, dù như thế nào, cũng nên lòng đang một chỗ, cộng tiến cộng lùi mới là!"

"Đây là đương nhiên rồi!"

Phương Quý cười nói: "Những thứ này chuyện ta vẫn là biết đến!"

Tứ đại công tử cười nói: "Người vừa là mười hai Tiểu thánh đứng đầu, liền nên nhiều đảm đương chút, Thất hải thịnh yến, chính là Thiên Nguyên thịnh hội, không biết bao nhiêu cao nhân qua lại, dựa vào một đêm, liền sẽ trở thành người khác cười chuôi, vì lẽ đó đến Long cung sau khi, phong nghi cùng ăn nói tự không cần nhiều lời, như đụng vấn đề gì, mọi người chúng ta liền hợp mưu hợp sức, nghị sau đó làm, mọi người đều sẽ ủng hộ người. . ."

Phương Quý có chút bất ngờ: "Đều như thể tin tưởng ta đây?"

Tiêu Tiêu Tử, Việt Thanh, Mạnh Đà Tử mấy người, đều theo nở nụ cười, nói: "Không tin người lại tin ai?"

Nhìn bọn họ dáng dấp, cũng đều là nói ra tự đáy lòng.

Hơn nữa lời nói thật nói đi, Phương Quý bình thường làm việc hơi có chút nhảy ra, cũng không chắc thật làm cho người yên lòng, nhưng một tháng này đi tới, từ Phương Quý tiên kỳ vì mọi người bảo hộ danh, lại tới cuối cùng, đem này ba cái danh ngạch để cho ba vị không thể tới người, đúng là khiến cho bọn họ đối với Phương Quý nhiều chút tín nhiệm, luận thực lực, hẳn tất nhiên là mười hai người đứng đầu, luận xuất thân, Thái Bạch tông cao túc cũng đủ có thể một mình gánh vác một phương.

Là lấy, bây giờ bọn họ vừa muốn chọn vị dẫn đầu đội đi ra, tự nhiên cũng trừ Phương Quý ra không còn có thể là ai khác. . .

"Ha ha, cộng tiến cộng lùi, các người nghĩ tới quá đơn giản chứ?"

Nhưng cũng mọi người ở đây một lời tức hợp thời, cách đó không xa bỗng nhiên có một giọng nói vang lên, có vẻ hơi lãnh đạm.

Mọi người đều quay đầu nhìn lại, liền thấy người nói chuyện, chính là ngồi ở một bên uống trà, không người phản ứng Bạch Thuật.

"Làm sao?"

Tức đại công tử nghe xong lời này, lông mày dĩ nhiên cau lên đến, tức giận nói: "Bạch đạo hữu chẳng lẽ còn có dị nghị?"

Chương 594 : Long Tộc Thù Dai

Trước đây Túc đại công tử tự nhiên cũng là đem Bạch Thuật xem là bạn tốt, nghĩ muốn cùng hắn kết giao, không phải vậy cũng sẽ không ở Vĩnh Châu trừ ma sau khi, đem hắn liệt vào mười hai Tiểu thánh một trong, chỉ bất quá, thành Lâm Giang trong trận chiến ấy, vị này Bạch Thuật rất sớm liền đến, lại chỉ là trốn ở một bên uống trà, liền cái mặt cũng không lộ, làm cho Túc đại công tử đối với hắn sinh ra rất lớn bất mãn, nói chuyện cũng không khách khí như thế.

Bạch Thuật nhẹ nhàng chuyển động trong tay mình trà nâng, mặt bị nón rộng vành che ở phía dưới, nhẹ nhàng nở nụ cười, nhàn nhạt mở miệng: "Dị nghị không dám, chỉ là các người muốn cùng vị này Phương đạo hữu cộng tiền cộng lùi, vậy cũng theo các người, lại không cần mang theo ta!"

Túc đại công tử sắc mặt nhất thời chìm xuống, nói: "Bạch đạo hữu lời này có ý gì?"

Bạch Thuật thấy mọi người đều thấy mình quăng tới không thích ánh mắt, hắn cũng không để ý lắm, nhẹ nhàng thả xuống chén trà, quay đầu nhìn Phương Quý một chút, bỗng nhiên cười nói: "Ta nghe nói, Phương đạo hữu từng ở Kính Châu, cùng Tây Hải một cái Long thái tử từng giao thủ, phải không?"

Phương Quý cũng không thích người này, khó chịu liếc mắt nhìn hắn, tức giận nói: "Là như thế nào rồi?"

Bạch Thuật nói: "Nghe nói người đánh chết Tây Hải long cung cửu thái tử, còn đem gân rồng cho rút?"

"Cái gì?"

Nghe lời này, Túc đại công tử mấy người bỗng nhiên đều thay đổi sắc mặt, như là gặp ma nhìn Phương Quý.

Ở thành trụ mười hai Tiểu thánh tên trước, Phương Quý ở Bắc Vực, cũng

đã có không ít tiếng tăm, trong đó lấy An Châu Tôn phủ bại tận tiêu bồi thiên kiều một trận chiến, Thái Bạch tông trước sơn môn lấy Trúc Cơ thân bại Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U một trận chiến, nhất là người biết, hẳn ở Kinh Châu di địa bên trong trận chiến đó, cũng là bởi vì Tôn phủ cùng Long cung phong tỏa tin tức, cho nên biết người không nhiều, đại đa số người đều chỉ biết là việc quan hệ Long cung cùng Thái Bạch tông, vì lẽ đó sau đó Long cung còn đã từng giống trông khua chiêng, nghĩ muốn tấn công Thái Bạch tông tới, chỉ là chẳng biết vì sao lui binh.

Nhưng đối với Phương Quý giết Long thái tử, rút gân rồng chuyện, quả thật biết người không nhiều, lúc này vừa nghe đều sững sốt.

Đúng là Phương Quý, xưa nay cũng không che giấu qua này sự kiện, nghe Bạch Thuật nhắc lên cũng không thêm để ý, cười toe toét nói: "Đúng vậy!"

Tức đại công tử mấy người kinh sợ miệng đều sắp hợp không lên.

Bạch Thuật thì lại bỗng nhiên cười khẽ, nói: "Long tộc nhất là thù dai, Phương đạo hữu không có nghe nói tới sao?"

Nghe được lời ấy, lưng rùa trên mọi người, sắc mặt đều đã hơi trầm xuống.

Đối với Long tộc thù dai chuyện, Thiên Nguyên tu sĩ e sợ không người không biết, Long tộc vốn là tâm đến, bình thường Thất hải trong lúc đó, hoặc có hiềm khích, nhưng vừa gặp ngoại địch, liền lập tức nhất trí đối ngoại, Thiên Nguyên từ trước đến giờ có nghe đồn, đắc tội rồi Long tộc một người, liền tương đương đắc tội rồi toàn bộ Thất hải, vì lẽ đó đừng nói tu sĩ bình thường, coi như là Đông Thổ cái kia mấy cái đại thế gia, đại đạo thống, cũng dễ dàng không muốn cùng Long tộc kết thù.

Gần vạn năm đến, thương qua Long tộc trong người, lại thật tốt còn sống, không cũng chỉ có Đông Thổ vị kia họ Lý công nhân sao?

Coi như là hẳn, năm đó cũng là nhắc lên tốt một trường phong ba, chuyện này mới yên.

Mà bây giờ, ai có thể nghĩ tới, Phương Quý lại cũng đã từng làm việc này?

"Thù dai thì phải làm thế nào đây?"

Một mảnh kinh ngạc bên trong, đúng là Phương Quý nghe xong, xem

thường, chỉ là sắc mặt bất thiện nhìn cái kia Bạch Thuật nói.

"Ta tự sẽ không thế nào, việc này cũng không có quan hệ gì với ta, ta chỉ là không nghĩ tiên yên chưa mở, liền trước tiên bị Long tử Long tôn đấm người hận lên mà thôi!"

Bạch Thuật cười nói một câu, liền đứng dậy, đi ra Túc đại công tử bình phong, quay đầu lại nói: "Các người xin cứ tự nhiên!"

Còn lại mọi người hai mặt nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Cũng đang lúc này, vị kia từ trước đến giờ bình thân Cầm Giang Tán Nhân, ngẩng đầu nhìn Phương Quý, vừa liếc nhìn Bạch Thuật, bỗng nhiên cũng đứng lên đến, hướng về Túc đại công tử mấy người nhẹ nhàng gật đầu, sau đó đi tới bình phong ở ngoài đi tới, đón thêm là Hứa Lưu Hoan, hấn mặt không hề cảm xúc, che ngực đứng lên, sau đó cũng không nói một lời đi ra bình kích, ở bên ngoài ngòi xếp bằng xuống.

Bọn họ dù chưa nói cụ thể, nhưng phân rõ kính vị ý cũng đã hết sức rõ ràng.

Lung rùa trên bầu không khí, lập tức trở nên hơi nặng nề.

Phương Quý lúc này mặt đều kéo hơi dài, cái này còn không làm sao, nhân tâm trước hết tản đi.

Chính mình cái này đội ngũ làm sao mang?

...

...

Kỳ thực sớm nhất nhận được Long tộc mời thì hấn cũng lo lắng qua này sự kiện, bất quá sau đó liền nghĩ rõ ràng.

Mình quả thật giết qua long tử, rút qua gân rồng, đương thời cũng xác thực đem Long tộc tức giận quá chừng, nhưng Long tộc như muốn tìm chính mình báo thù, sợ là sớm đã tìm tới cửa, không đạo lý đợi đến hiện tại, quan trọng hơn chính là, lần này lại đây, nhưng là Long tộc mời chính mình, vậy mình hiện tại chính là Long tộc khách nhân, nếu bọn họ thừa dịp mình bị

mời đến Bắc Hải thời khắc báo thù, cái kia còn biết xấu hổ hay không?

Bây giờ trong lòng nhất có tức giận, vẫn là đối với ba người kia.

Bình thường mình làm chuyện không thể nào nói lý, đúng là thư thư phục phục, lúc này theo đạo lý đến rồi, lại bị bọn họ tức đến muốn điên.

"Đương thời nam cảnh tể nếu là ba người bọn hắn là tốt rồi. . ."

Phương Quý trong lòng không thiện lương như vậy oán thâm.

"Phương sư thúc, người yên tâm, ta sẽ vẫn cùng người ở một chỗ!"

Thanh Phong đồng nhi tiến tới lớn biểu trung tâm, bất quá nói nói, cũng không khỏi có chút lo lắng nói: "Dù sao chúng ta đều là Long cung mời tới, những kia Long tử Long tôn đám người lại thù dai, cũng hẳn là sẽ không đối với chúng ta. . . Ít nhất sẽ không gây bất lợi cho ta chứ?"

Tức đại công tử mấy người nghe vậy, đều chậm rãi nói: "Hắn là. . . Không thể nào. . ."

Nói hai mặt nhìn nhau, sau đó không dễ chịu hơi di chuyển thân thể.

"Nhìn các người cái kia không tiền đồ dạng?"

Phương Quý lườm bọn họ một cái, vốn là trong lòng hắn vẫn là rất tự tin, thế nhưng thấy bọn họ đều từng cái từng cái cùng trời sụp xuống tựa như, đúng là lại đem mình khiến cho trong lòng cũng có chút hoảng, liền xoa người, lặng lẽ đem miếng đồng lấy ra, lần này lại đây trước, hắn vốn là tự tin tràn đầy, không dự định lại dao động miếng đồng, nhưng là dọc theo con đường này chuyện quá nhiều, vẫn là dao động một thoáng mới yên tâm.

Bấm tay bắn lên, đập ở mu bàn tay trên, xóc lên vừa nhìn, nhất thời vui sướng.

"Càn Nguyên Thông Bảo" bốn chữ hướng lên, mình còn có cái gì không yên lòng?

Quả nhiên, vẫn là dao động một thoáng miếng đồng so sánh thoải mái. . .

"Các người yên tâm tốt, Long tộc nhất định không dám đụng đến ta!"

Hắn bày ra dẫn đầu đội cái giá, lẩm lẩm liệt liệt nói.

Tức đại công tử mấy người đều không làm sao nở nụ cười một tiếng, nói:
"Người làm sao tự tin như vậy?"

Phương Quý hoành một mặt khác ba người, nói: "Ta đương nhiên tự tin, các người chớ cùng cái kia mấy cái hàng tựa như, nghe được cái Long tử Long tôn cái gì tên liền sợ thành như vậy, ta nói cho các người biết, cái này Long tử Long tôn nếu là dám đến tìm ta phiền phức, ta liền. . ."

Nói còn chưa rơi xuống thì chợt thấy cự quy tiến lên mãnh đến dừng lại, cuộn cuộn hải lưu, từ góc bên trong tập cuốn tới.

Đồng thời truyền tới, còn có một cái lạnh lùng nghiêm nghị tiếng nói:
"Trước giết Tây Hải long cung cửu thái tử người ở nơi nào?"

Mọi người kinh ngạc quay đầu, liền thấy một cái người mặc ngân giáp, sau lưng buộc vào thật dài áo choàng đỏ, đầu sinh linh lưng song giác cô gái, chính cười ở một con Cuồng Sa trên lưng, cầm trong tay kim mâu, sau lưng suất một đội giao binh, đằng đằng sát khí hướng về bọn họ vọt tới.

Các nàng ở trong biển đi xuyên, tựa như đằng vân mà như bay nhanh, ngay lúc này liền tới đến phụ cận.

Cái kia một đội giao binh, không nói hai lời, liền đem con này cự quy trên lưng mọi người bao vây lên, từng cái từng cái đằng đằng sát khí.

Chúng tu đều đã sững sốt, Phương Quý cũng nhất thời yên lặng.

Đúng là cách đó không xa rất sớm ngồi vào một mặt khác Bạch Thuật, trên mặt bỗng nhiên lộ ra một nụ cười gằn.

"Thật công chúa điện hạ, mà lại nghe Lão nô nói, bọn họ là Long chủ mời tới. . ."

Một bên Quy tướng nhìn thấy cô gái kia, cũng là lấy làm kinh hãi, vội vàng tiến lên đón đến, chấp tay mở miệng.

"Người cút qua một bên!"

Cái kia người mặc ngân giáp cô gái, vóc người yếu điệu, một đầu tóc bạc, dáng dấp trong suốt kỳ ảo, khí thế lại hung đến tàn nhẫn, tiện tay nắm kim mâu đem Quy tướng đẩy đến một bên, một đôi mắt phượng đảo qua chúng tu, lạnh lùng nói: "Nói mau, các người ai là Phương Quý?"

Phương Quý lập tức đưa mắt tìm đến phía Túc đại công tử trên người.

Thế nhưng người chung quanh ánh mắt, lại theo bản năng xem ở trên người hắn.

Cái kia người mặc ngân giáp cô gái ánh mắt ở Phương Quý cùng Túc đại công tử trên người quét qua, cuối cùng vẫn là rơi vào Phương Quý trên mặt: "Người?"

Phương Quý thấy không tránh thoát, liền giơ cao lồng ngực, nói: "Là ta như thế nào rồi?"

Cô gái kia cười gằn một tiếng, nói: "Ta Tây Hải vị kia đường đệ, tuy rằng chẳng ra gì, nhưng dù sao cũng là ta huyết thống Long tộc, người giết hắn, chính là ta Long tộc tử địch, chúng ta không đi tìm người, cũng vẫn thôi, không nghĩ tới người lại sẽ đưa tới cửa!"

Vừa nói chuyện, kim mâu rung động, khuấy lên tầng tầng sóng gợn, thẳng tắp hướng về Phương Quý đâm rơi đi xuống.

"Mịa nó, lại thật muốn động thủ?"

Phương Quý đều không khỏi lấy làm kinh hãi, theo bản năng liền muốn triển khai thân thông ngăn địch, nhưng nghĩ đến chính mình cóc, liền nhất thời bỏ đi cái ý niệm này, thân hình nhanh chóng từ lưng rùa trên nhảy lên, lắc mình tránh thoát cái này một mâu, người phù ở trong nước biển, nhìn cô gái kia hét lớn: "Người cái này các tiêu nương, trước tiên ngậm lại rõ ràng, ta nhưng là nhà người Long chủ mời tới, người dám động thủ?"

"A, phụ vương lão bị hờ đồ rồi, mới mời lại đây, hắn coi người là khách nhân, ta có thể không để ý!"

Vừa nói chuyện, đã liền đâm ba thương, khuấy động gợn nước, che ngợp bầu trời mà đến, cũng có chút giống là triển khai thân thông ý tứ.

Đón cái kia ba thương, Phương Quý cũng không dám khinh thường, hắn

không nghĩ triển khai thần thông, ở trong nước biển, thân thể chuyên thoáng cái, đều là có chút không quen, thân hình vội vã hướng về bên cạnh một né, liền tiện tay đem Quỷ Linh kiếm lấy đi ra, bây giờ cái kia Phù Đồ kiếm đã để Mạc lão cầm không biết vứt đi nơi nào, trên người hắn chỉ còn cái này Quỷ Linh kiếm, mà cái này Quỷ Linh kiếm quá mức nhẹ nhàng, triển khai không ra Thái Bạch Cửu Kiếm quá nhiều uy lực, vì lẽ đó gặp cao thủ thời điểm, Phương Quý là sẽ không dùng nó đến ngăn địch, bất quá cũng may, cô gái này thật giống chẳng phải cao. . .

Quỷ Linh kiếm ở tay, thuận thế rung động, trong hư không liền bắn lên một áng đỏ, mờ mịt trong lúc đó có chân ý.

Chính là Thái Bạch Cửu Kiếm bên trong thứ năm kiếm, ta từ một kiếm nhân gian đến, chém thần giết phật cầu chân ý!

Cái kia ngân giáp cô gái trường mâu ra đao đao bóng thương, thoát nhìn thân uy bất phạm, nhưng Phương Quý một kiếm này, lại ngay lúc này thừa lúc vắng mà vào, như phá gỗ mục, đầy trời thương thế càng không thể ngăn trở, không hề trì trệ không thông giống như, thẳng tắp chém tới cái kia ngân giáp cô gái mi tâm trước!

"Hả?"

Vị kia Quy tướng nhìn thấy tình cảnh này, lớn chừng hạt đậu con mắt bỗng nhiên nheo lại, một thân pháp lực ngưng tụ.

Mà chu vi lính tôm tướng cua, cũng nhất thời sát ý nổi lên, chăm chú vào Phương Quý trên người.

Tức đại công tử mấy người, càng là đã không dám thở mạnh, căng thẳng thân thể, theo bản năng thâm vận pháp lực.

Trái tim không khỏi kêu khổ, vừa mới biết hắn giết một cái long tử, cái này vừa đến lại muốn tổn thương một cái Long nữ hay sao?

Mà ngồi đến càng xa xôi mấy vị, vào lúc này càng là nheo mắt lại, cũng không biết là chê cười vẫn là lo lắng. . .

. . .

. . .

Đón ánh kiếm kia, cái kia ngân giáp cô gái trợn to hai mắt nhìn, lại không né không tránh.

Phương Quý thấy thế, đều không khỏi lấy làm kinh hãi, cho rằng nàng bị chính mình làm cho khiếp sợ, trong lòng do dự muốn hay không thu kiếm lúc, liền thấy cô gái này bỗng nhiên mặt lộ vẻ vui mừng, lại trực tiếp bỏ qua kim mâu, sau đó cung cung kính kính hướng về Phương Quý vái đầu.

"Long nữ Ngao Tâm, bái kiến Kiếm Tiên truyền nhân!"

Chương 595 : Kiếm Si Ngao Tâm

Cái kia ngân giáp cô gái đột nhiên đến rồi như thế một, lập tức làm cho trong sân người đều sửng sốt.

Lúc này Phương Quý còn ở giữa không trung mang theo kiếm đây, cũng may nhờ hấn thân không ổn, lập tức liên thu rồi kiếm, bằng không một kiếm này chém xuống, ít nhất cái này con tiểu mẫu long cũng đến được cái vết thương nhẹ, ngạc nhiên nghi ngờ phía dưới, không khỏi kêu lên: "Người đang giở trò quỷ gì?"

"Phương sư huynh còn xin thứ tội!"

Cái kia ngân giáp cô gái, hoặc nói thất công chúa Ngao Tâm, lại hướng về Phương Quý cuối người thi lễ, mới đứng lên, cười nói: "Ta yêu thích kiếm đạo, đã sớm từng nghe nói Thái Bạch Cửu Kiếm tên, chỉ là hiểu rõ quá muộn, vẫn không có cơ hội đi Thái Bạch tông bái kiến, quãng thời gian trước nghe nói Thái Bạch tông Mạc tiên sinh ở Viễn Châu nước Dao Trì một kiếm quy tiên việc, thực tại trong lòng mong mỏi, sâu hám chính mình không có ở đây, tận mắt lãnh hội cái kia một kiếm phong thái, bây giờ nghe nói Kiếm Tiên truyền nhân đến rồi, lại có thể nào không đuổi khẩn đến bái kiến, chỉ bất quá. . . Chỉ bất quá. . ."

Nói tới chỗ này, tự mình đứng là hơi đỏ mặt lên, nói: "Đúng là nghĩ trước tiên tự tay lĩnh giáo một cái, cho nên mới tìm lý do, ra tay thăm dò, quả nhiên, Ngao Tâm vẫn còn có chút không tự lượng sức, Phương . . . Phương tiểu sư huynh là Kiếm Tiên đệ tử, đã đến kiếm đạo tam muội, ta lấy thương pháp chiến người, cái kia một thức Đông Thổ Chân Vũ tông Bắc Hàn Tam Thức, bị người một kiếm liền phá tan. . ."

Nói khuôn mặt đều hình như có chút đỏ bừng bừng: "Bực này cao minh kiếm đạo, quả nhiên chỉ có Kiếm Tiên chỉ điem đến đi ra. . ."

"Cái gì trò chơi?"

Nghe vị này thất công chúa nói rõ ý đồ đến, lưng rùa trên chúng tu đều đã

choáng váng.

"Gay go, vị này kiếm si lại bắt đầu. . ."

Một bên khác Quy tướng trái tim nói thầm không ồn, một cái tát vỗ vào trên trán mình.

Mà Tức đại công tử mấy người nhưng là hai mặt nhìn nhau, thực tại có chút không làm rõ được tình huống, ngồi ở bọn họ xa xa Bạch Thuật mấy người, chợt đã thay đổi sắc mặt, nhìn vị kia thất công chúa, nhìn lại một chút Phương Quý, sắc mặt dần dần ngạc nhiên nghi ngờ, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

"Người này không phải là hồ nháo sao?"

Phương Quý nghe xong những câu nói này, cũng nhất thời cảm thấy có chút thái quá, một hồi lâu mới nói: "Ta một kiếm đánh chết người làm sao bây giờ?"

Chu vi Long tộc giao binh nghe hẳn nói năng lỗ mãng, nhất thời sắc mặt bất thiện nhìn lại.

Cái kia thất công chúa Ngao Tâm càng không thêm đề ý, cười nói: "Vừa là Kiếm Tiên đệ tử, tự nhiên thu phát tùy ý, sao tổn thương ta?"

"Đây là cái kẻ ngu si a. . ."

Phương Quý nghe đều sững sốt, nhìn một chút trong tay Quỷ Linh kiếm, trái tim thậm cảm thấy may mắn.

Thiệt thòi được bản thân lúc này làm cho là kiếm đi nhẹ nhàng Quỷ Linh kiếm, kiếm này ở Trúc Cơ cảnh giới lúc khiến liền nhẹ nhàng, bây giờ cầm ở trong tay, càng là nhẹ như không có vật gì, lực đạo cũng không đủ, cho nên muốn thu liền thu, nếu là dùng hung khí mười phần Phù Đồ kiếm tới nói. . .

Giả vờ ho một tiếng, trên mặt giả ra ngao kiêu dáng dấp: "Người không chuẩn bị cho người đường đệ báo thù?"

"Cho cái kia tiểu hồn đản báo mỗi thù gì?"

Ngao Tâm cười nói: "Hắn lúc trước mới không tới mười tuổi, liền tai họa bên cạnh ta nha hoàn, đương thời ta liền nhắc theo thương đuổi hắn 300 dặm đường biển, nếu không là phụ vương ngăn ta, đương thời liền một thương đâm chết rồi hắn, huống hồ, trước đây Tây Hải tam bá cũng từng gửi thư lại đây, hướng về phụ vương ta giải thích, chỉ nói cái kia Ngao Cuồng chết có nguyên nhân khác, đã lệnh ta Thất hải con cháu, không thể đi tìm người trả thù. . ."

"Có nguyên nhân khác là cái gì quý?"

Phương Quý đúng là hơi ngần người ra, nghĩ thầm cái kia Ngao Cuồng đương thời đúng là chết ở chính mình dưới đáy a. . .

Nhưng dù như thế nào, Long tộc không hướng mình trả thù, đúng là việc tốt, rồi mới từ không trung rơi đi xuống, đem Quỷ Linh kiếm một lần nữa thu hồi, mà Ngao Tâm thì thôi trực tiếp mệnh lệnh Quy tướng tiếp tục chạy đi, chính mình lại ngay khi Phương Quý bàn nhỏ đối diện ngôi xuống, đầy mặt vẻ hung phấn, hỏi: "Phương tiên sư huynh, người vừa nãy làm cho cái kia một kiếm gọi là cái gì, nhưng là Thái Bạch Cửu Kiếm bên trong một kiếm sao?"

"Đó là đương nhiên!"

Phương Quý thấy nàng đầy mặt sùng bái, tâm tình cũng vui sướng, nói: "Đây là thứ năm kiếm, gọi là. . ."

"Ta từ một kiếm nhân gian đến, chém thần giết phật cầu chân ý!"

Ngao Tâm đúng là cướp nói ra, trong đôi mắt như là có tinh thần: "Nguyên lai một kiếm này là như vậy. . ."

"Người lại cũng biết?"

Phương Quý nghe xong, đúng là hơi kinh ngạc, nhìn nàng một cái.

Ngao Tâm gật gật đầu, nói: "Ta là nghe Đông Thổ người đến nói, có người nói 300 năm trước, Mạc tiên sinh liền từng ở Đông Thổ dùng qua cái này sáu kiếm, đánh ra rất lớn danh tiếng, có người đối với ta từng nói tới, chỉ là khi đó, cái này sáu kiếm còn không gọi là Thái Bạch Cửu Kiếm, Thái Bạch Cửu Kiếm tên, hắn là Mạc tiên sinh trở về Bắc Vực sau khi mới có, mà Đông Thổ, cũng chỉ biết kiếm tên, cũng không cần thận. . ."

Phương Quý hơi ngần người ra: "Người nếu sớm biết Thái Bạch Cửu Kiếm, làm sao không đi tìm hấn?"

Trong lòng không khỏi có chút ngờ vực, nghĩ thâm trước đó, Mạc Cửu Ca nhưng là vẫn luôn ở Thái Bạch tông ổ lằm. . .

Nếu là cái này Ngao Tâm đúng như này thị kiếm, sợ là sớm đã hướng về An Châu chạy qua vài lần chứ?

"Chuyện này . . ."

Ngao Tâm nghe xong lời ấy, sắc mặt cũng hơi đỏ một thoáng, một lát mới hít một tiếng, nói: "Vẫn là Ngao Tâm ánh mắt thiên cận, trước đây ta thu nhận không biết bao nhiêu kiếm điển kiếm phổ, nhìn ra thấy mắt đều bỏ ra, khi đó tuy rằng cũng biết Thái Bạch Cửu Kiếm, nhưng. . ."

Phương Quý không đợi nàng nói xong, liền đã bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Cái này con tiểu mẫu long không có nói dối.

Nói vậy nàng trước, mặc dù biết Thái Bạch Cửu Kiếm tồn tại, nhưng cũng không có quá coi là chuyện to tát, chỉ coi là trên đời này vô cùng mênh mông kiếm pháp một trong thôi, nàng chính là từ Đông Thổ người miệng bên trong nghe nói cái này đạo kiếm pháp, Đông Thổ người đương nhiên sẽ không nói cái gì tốt nghe, mà mãi đến tận trước đây không lâu, Mạc Cửu Ca ở Viễn Châu một kiếm quy tiên, mới chính thức siêu phàm thoát tục, thành tựu hấn Thiên Thượng Kiếm Tiên tên. . .

Đến lúc này, nàng muốn tìm, lại tìm không được.

Nhân gia Mạc lão cửu trốn đến Bất Tri địa đi tới. . .

. . .

. . .

"Biết được hiện nay lại có thể có người có thể một kiếm quy tiên sau khi, ta. . . Ta kích động cảm giác đều ngủ không được, chỉ nghĩ lãnh hội một kiếm này phong thái, chỉ tiếc, chúng ta Long cung thu nạp điển tịch trong, đối với Thái Bạch Cửu Kiếm ghi chép quá thiếu. . ."

Tiểu mẫu long Ngao Tâm lại kích động lại hưng phấn, cũng hạt đậu giống như đem lời nói tự đáy lòng nói ra.

Phương Quý liền nghe mang phỏng đoán , ngược lại cũng rất nhanh đối với nàng có chút hiểu rõ.

Long tộc có thể truyền thừa sức mạnh huyết thống, từ nhỏ liền có vô tận lực lượng, thiên phú thần thông, bởi vậy phần lớn Long tộc tu hành, đều lấy ôn dưỡng huyết mạch làm chủ, huyết mạch nuôi thành, một cách tự nhiên liền có thể giác tỉnh vô tận sức mạnh to lớn, Long tộc thần thông, cũng là bởi vì này, Long tộc coi trọng nhất huyết mạch, nhưng cái này Ngao Tâm cũng không phải cùng, sinh ra được chính là cái mê võ nghệ, không nặng thần thông, mà trọng võ pháp, võ pháp trong, lại yêu nhất kiếm.

Tựa như vừa mới, nàng cùng Phương Quý giao thủ, nhìn như là Phương Quý một kiếm phá thế công của nàng, kỳ thực cũng là bởi vì ở cái kia thế tiến công trong, nàng hầu như hoàn toàn không có sử dụng chính mình trời sinh lực lượng, chỉ là đơn thuần lấy võ pháp cùng Phương Quý giao thủ, quan sát kiếm đạo của hắn mà thôi.

Bây giờ xác định Phương Quý là Kiếm Tiên truyền nhân, lại tận mắt ở trong tay hắn thấy một thức Thái Bạch Cửu Kiếm, nàng cũng không biết là không phải đem đối với Mạc Cửu Ca ý sùng bái dời đi một phần đến Phương Quý trên người, lúc này nhìn Phương Quý ánh mắt, cũng giống như là nhìn một vị cao nhân, vừa hiếu kỳ hỏi dò các loại vấn đề, vừa nói lời của mình, dường như là đối với Phương Quý có chút sùng bái.

Người chung quanh lúc này đã xem trọn mắt ngoác mồm.

Đặc biệt là ngồi ở cách đó không xa Bạch Thuật, vào lúc này càng là trầm mặc không nói, sắc mặt hết sức khó coi.

"Phương Quý tiểu sư huynh, ngươi có thể hay không dạy ta Thái Bạch Cửu Kiếm?"

Bỗng nhiên trong lúc đó, Ngao Tâm đầy mặt chờ mong hỏi một câu.

"Ừm. . ."

Phương Quý theo bản năng đáp lời, bỗng nhiên phản ứng lại: "Cái gì?"

Ngao Tâm lúc này mặt đã đỏ thắm, trắng nõn nà lộ ra chi đỏ tựa như đỏ, toàn không còn mới vừa vừa hiện thân lúc mầu long hung hình, cũng như là một cái thẹn thùng mầu long, có chút thật không tiện nói: "Cái này, ta cũng biết mạo muội cầu cái này cao thâm kiếm đạo, có chút đường đột, nhưng ta thực sự quá ngưỡng mộ kiếm này, nếu là, nếu là người có thể dạy ta, ta. . . Ta đồng ý bái người làm thầy!"

Câu nói sau cùng nói ra thì thân thể ngay thẳng, hai tay đặt ở đầu gối trên, vô cùng chăm chú.

Cảm giác Phương Quý một câu nói đồng ý, nàng liền có thể lập tức quỳ xuống dập đầu lạy.

"Lời này nói thế nào?"

Phương Quý đúng là bị nàng hỏi sừng sốt, nghĩ thầm không phải là học kiếm mà, nào có nghiêm trọng như thế?

Bọn họ Thái Bạch tông, từ Triệu Chân Hồ bắt đầu, lại tới Mạc Cửu Ca, thật giống xưa nay đều không có cái gì tề quét từ trần quan niệm, Triệu Chân Hồ thiên thư tàn quyền, đó là đủ ai cho ai xem, liền nguyên bản đều ở lại Đông Thổ, mà Mạc Cửu Ca Thái Bạch Cửu Kiếm, cũng chưa từng có xem là qua bí mật, ở Phương Quý trước, kỳ thực đã có rất nhiều người đến hậu sơn học kiếm, Mạc Cửu Ca cũng đều nhất nhất dạy. . .

. . . Chỉ tiếc bọn họ quá ngốc, không có học được mà thôi!

. . . Được rồi, Phương Quý mình cũng phải thừa nhận, hẳn kỳ thực cũng không tính là thật học được!

. . .

. . .

Theo cái này Thái Bạch tông thông lệ, dạy nàng Thái Bạch tông chín kiếm kỳ thực hoàn toàn không được vấn đề gì!

Phương Quý nghĩ như vậy, liền nghiêm túc nói: "Cái này kiếm cũng không phải tùy tiện dạy!"

Ngao Tâm mặt càng đỏ lợi hại, ngậm ngừng nói: "Ta biết, thế nhưng nếu như ta. . ."

Phương Quý đánh gãy nàng, nói: "Ta đồ đệ càng không thể tùy tiện thu nha!"

Ngao Tâm có chút xì hơi, nhưng kết quả này cũng tựa hồ cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ là tiếc nuối nói: "Vậy chỉ có thể. . ."

Phương Quý nói: "Ta đến xem trước một chút người tổ chất làm sao. . ."

"Cái gì?"

Ngao Tâm đúng là lập tức sững sốt, một lát sau khi, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, run giọng nói: "Người là chỉ. . ."

Phương Quý gật gật đầu, nói: "Người cũng đến lý giải một thoáng, đúng không, Thái Bạch Cửu Kiếm dù sao nhưng là. . . Bây giờ lợi hại nhất kiếm đạo, tại sao có thể tùy tiện truyền cho người khác đây? Phải biết, lúc trước ta vì học cái này Thái Bạch Cửu Kiếm, nhưng là. . . Nhưng là. . ."

Chăm chú suy nghĩ một chút, chính mình lúc trước vì học cái này kiếm kinh qua cái gì thử thách tới?

Thật giống. . . Trực tiếp liền bị A Khổ sư huynh mang tới. . .

Mẹ Mạc lão cửu làm sao cũng không nói thử thách thử thách chính mình đây?

Vội ho một tiếng, mặt không đỏ tim không đập nhảy qua cái đề tài này, thật lòng nhìn Ngao Tâm, nói: "Vì lẽ đó, tuy rằng người rất có thành ý, nhưng ta cũng đến quan sát quan sát người, rồi quyết định có thu hay không người làm đồ đệ, điểm này người có thể lý giải chứ?"

"Lý giải. . . Lý giải, đây là hẳn là!"

Ngao Tâm gật đầu liên tục, sự kích động lộ rõ trên mặt, dường như có chút tay chân luống cuống.

Ngồi yên một lát, nàng bỗng nhiên trịnh trọng cho Phương Quý thêm đầy trà, hai tay phụng qua đỉnh đầu: "Phương tiên sinh, xin mời ngài dùng trà!"

...

...

"Ông trời của ta a. . ."

"Đường đường Long tộc công chúa kính trà. . ."

Tình cảnh này thực sự là dọa sợ lung rùa trên tất cả mọi người, đã sắp muốn điên rồi.

Đặc biệt là một bên khác Quy tướng, đã khổ não gõ nổi lên gáy của chính mình, thùng thùng vang vọng.

Hơn nữa hẳn rất xác định, cái kế tiếp gõ trán, nên là chính mình Lão long chủ. . .

Chương 596 : Quý Khách Đãi Ngộ

Có Long nữ ở một bên cẩn thận tiếp khách, tất cả đãi ngộ tự nhiên càng không giống nhau.

Nguyên lai vị này Long cung Quy tướng, tuy rằng há mồm tiểu nhân, ngậm miệng Lão nô, nhưng mặt đối với Phương Quý mấy người thì lại còn có loại khung mang ra đến cao cao tại thượng, cung kính mà xa lánh, cũng có chút lười biếng, nhưng hôm nay vị này Bắc Hải Long cung thất công chúa Ngao Tâm vừa đến, hẳn liền cũng chỉ có thể cẩn thận phụng dưỡng lên, nâng lên tiên trà linh quả, bảo đan thần dược, từng cái hiệu kính cho những thứ này Bắc Vực Tiểu thánh đám người.

Cự quy phù qua sóng gợn, hướng về hướng đông bắc hướng về mà đến, đi ước chừng mấy vạn dặm, đã tới một chỗ sâu nhất hải vực, mà bề lên đi, rất nhanh liền tới đến truyền thuyết trong Bắc Hải thủy tinh cung trước, chỉ thấy khoảng cách cái kia thủy tinh cung còn có mấy ngàn dặm, chu vi liền đã có thể nhận biết được san sát đại yêu khí cơ, tiềm tàng tại đáy biển không biết chỗ, vô số Yêu tu, hoặc ở đáy biển ngủ đông thổ nạp, hoặc là hóa thành hình người, ở ngoài khơi bên trên thổi tiêu đánh đàn, tự sướng, sao thoát nhìn, cũng như tiên nhân ở trên biển tiêu tự, thấy Ngao Tâm, tất cả đều hành lễ.

Lại đi lên trước đi, đã có thể thấy được đến có vài rộng rãi đường biển, có cá bơi dọc theo đường biển thành đàn về phía trước bơi đi, cũng có đáy biển đại yêu, hoặc là nửa người nửa yêu, hoặc là nửa yêu nửa người, tại chung quanh đây lui tới, phía trước đáy biển nơi sâu xa, có tinh quang oanh nhiên, nguy nga hào hoa phú quý, một mảnh bảo khí, thậm chí còn có vô số khác có đặc sắc cửa hàng mọc như rừng, thoát nhìn cũng như là một toà thành trì khổng lồ. . .

"Phương tiên sinh xin mời chậm dùng. . ."

Từng bày từng bày cá bơi dọc theo thủy đạo về phía trước bơi đi, phía trước lại có đại yêu nắm lưới, một lưới một lưới túi lên, có thể so với phàm nhân bắt cá muốn thuận tiện nhiều, Ngao Tâm thấy, liền để bên người nha

hoàn, trực tiếp đi chỗ đó cá đường bên trên, chọn một cái béo nhất đến, sau đó dùng dao nhỏ cắt vỏ đi xương, từng mảng từng mảng cắt đến dày ngay ngắn, sau đó múc ở tinh mỹ đĩa nhỏ bên trong, tự mình bung lên cho Phương Quý.

"Ôi, ngay ở trước mặt Long tộc ăn cá, có được hay không nha. . ."

Phương Quý thụ sủng nhược kinh, cũng nghĩ đến Chu người mù cho mình giảng qua cô sự nghe đồn đến.

Nơi đó có sự hoàn toàn kỳ quái lạ lùng, trong đó liền có Ngư Nhân bởi vì vớt Hải tộc sinh linh cho nên làm tức giận long vương chuyện đến, tuy nhiên long vương cũng là ở tại hải lý, trong biên tất cả sinh linh, liền đều là hãn bách tính, bây giờ chính mình ngay trước mặt người ta ăn bách tính. . .

"Ở tại hải lý không ăn cá có thể ăn cái gì?"

Ngao Tâm đúng là kinh ngạc, cười nói: "Long cung sơn hào hải vị vốn là nhiều là món ăn hải sản đây, đúng là trên lục địa quả tươi hiếm thấy. . ."

Phương Quý bừng tỉnh, nhìn dáng đáp Chu người mù giảng cô sự cũng có không đáng tin cậy.

Long tộc làm sao bởi vì gặp người ăn cá mà tức giận, bọn họ chính mình chính là ăn cá đại hộ. . .

Cười cười nói nói, cự quy liền đã tới đến cái kia một toà đáy biển đại trì trước, lại không vào thành, chỉ ở bên cạnh thành phục đi xuống, Quy tướng liền xin mời lưng rùa trên chư vị Tiểu thánh đi xuống, đạp lên thủy đạo đi thẳng về phía trước đến, không lâu lắm liền thấy phía trước một toà cao to hào hoa phú quý, toàn thân như là đều dùng lưu ly làm ra cung điện xuất hiện ở trước mắt, toả ra ónh ónh bảo quang, liền như là một phương đáy biển mặt trăng.

Thủy tinh cung chu vi, còn xây dựng rất nhiều cái khác cung điện, mỗi cái có không giống, mọi người một đường đi tới trong đó một toà trước.

"Thất hải thịnh yến, ở sau ba ngày, kính xin chư vị Tiểu thánh đến lúc đó đúng giờ đi gặp!"

Vị kia Quy tướng nói: "Cái này ba ngày bên trong, kính xin Tiểu thánh đảm

người ở Lưu Ly cung nghỉ ngơi, một có cần thiết, nhưng tìm Lão nô chính là. . ."

"Lưu Ly cung? Cái kia cũ nát địa phương, có thể nào vào đó ở?"

Những người khác còn chưa đáp ứng, Long nữ Ngao Tâm cũng trước tiên nhú mày đến, bất mãn nói: "Người xin mời Phương tiên sinh bọn họ ở tại Cửu Châu điện tốt, như vậy cách ta cái kia Bảo Tâm điện còn gần một ít, cũng thuận tiện ta tới chăm sóc tiên sinh, hướng về Phương tiên sinh xin mời ích!"

Này quy tướng nhất thời mặt lộ vẻ khó xử: "Điện hạ, cái này e sợ tại lễ. . ."

"Ồ trong long cung, lời của ta nói chính là lễ số!"

Tiểu mẫu long Ngao Tâm nói: "Lễ nào người còn dám không nghe ta?"

Quy tướng nhất thời cười khò: "Không dám không dám. . ."

Biết vị này Thất công chúa điện hạ được cung chịu nhất, nàng lên tiếng, cái kia thậm chí đều không cần lại đi xin chỉ thị Long chủ, liền trực tiếp lại ở trước dẫn đường, trực tiếp dẫn Phương Quý mấy người vào thủy tinh cung đến, sau đó hành lang hành lang, đi tới phía tây điện khu, một tòa tinh xảo hoa mỹ cung điện trước, chỉ thấy cung điện này tím ngói mái cong, tinh xảo hoa mỹ, trên có chín viên to bằng nắm tay minh châu, chiếu lên một mảnh phục trang đẹp đẽ, tuy rằng điện bên trong không có vào đó ở, nhưng cũng có rất nhiều dáng dấp xinh đẹp nửa người giao nữ, bơi qua bơi lại, lau lương thức vách. . .

Anh Đề vừa thấy các nàng, nhất thời có chút hưng phấn, cảm thấy gặp đồng loại, móng vuốt nhỏ đều ngứa.

"Phương tiên sinh, mời đến đi, ta Bảo Tâm điện liền ở lân cận, có việc cũng thuận tiện phối hợp!"

"Ha ha, khách khí khách khí, vậy thì đi thôi!"

Phương Quý thực sự là để Ngao Tâm hầu hạ có chút thoải mái, liền dẫn đầu nghênh ngang, đi vào.

Sau lưng đoàn người, liền cũng đều đi theo đi vào trong, nhưng cũng đang

lúc này, Túc đại công tử bỗng nhiên xoay người lại, hướng về không nói một lời theo mọi người Kính Châu Bạch Thuật cười nói: "Bạch Thuật đạo huynh trước đây không phải đã nói, không muốn cùng chúng ta làm bạn sao?"

Bạch Thuật nghe vậy, nhất thời biến sắc mặt, dừng bước, lạnh lùng nhìn Túc đại công tử.

Không chỉ có là hấn, liền ngay cả vừa theo Cầm Giang Tán Nhân, Hứa Lưu Hoan hai cái, cũng dừng bước, vẻ mặt lúng túng.

Một bên Quy tướng thấy tình cảnh này, cười mà không ngớt, chỉ là ở một bên nhìn.

"Túc đạo hữu, không nên bị người nhìn lại chuyện cười!"

Tiêu Tiêu Tử lưu ý đến Quy tướng vẻ mặt, lặng lẽ hướng về Túc đại công tử truyền âm đi qua.

"Ha ha, chỉ là mở câu chuyện cười mà thôi, Bạch đạo hữu không nên tức giận, mời vào mời vào, ngươi đi trước. . ."

Túc đại công tử đánh cái ha ha, làm ra một cái xin mời tư thế.

Bạch Thuật vẫn là sắc mặt lạnh nhạt, không nhúc nhích bước.

Cũng đang lúc này, Phương Quý bỗng nhiên quay đầu nói: "Đều hồ đồ cái gì, mắt mắt xấu hổ, còn không mau cho ta đi vào!"

Thấy hấn lấy ra dẫn đầu đội cái giá, mọi người cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, bước nhanh đi theo.

Bạch Thuật vẻ mặt tuy không thích, nhưng do dự một chút, vẫn là theo tới.

Mặt ngoài huấn người, Phương Quý trong bóng tối hướng về Túc đại công tử thụ ngón tay cái: "Nói đẹp đẽ!"

Túc đại công tử đắc ý nhíu mày sao: "Không nhanh không chậm mà thôi. . ."

Mọi người vào Cự Châu điện, từng cái có gian phòng nghỉ ngơi, tiêu mẫu

long Ngao Tâm rất là tận tâm tận ý, trực tiếp đem cái này Cửu Châu điện nguyên lai là tử giao nữ đều trực đi ra ngoài, sau đó đem chính mình Bảo Tâm điện bên trong thị nữ đưa tới, một lần nữa bố trí quét tước, từng loại trân mỹ châu báu bái tới, cái này vốn là tinh xảo xa hoa Cửu Châu, nhất thời có vẻ càng tráng lệ, nhượng người nhìn một chút liền hoa mắt. . .

"Cái này long cung bên trong bảo bối vẫn đúng là nhiều a. . ."

Phương Quý tùy tiện đi rồi đi, giơ lên một cái điêu khắc tinh mỹ hồng linh ngọc điêu, không khỏi thán: "Cái này cần bao nhiêu tiền?"

Hắn đúng là nghĩ đến trước đây ở An Châu Tôn phủ lúc nhận thức một cái cổ nhân đến, người kia cũng là thích nhất hồng linh ngọc điêu, nhưng hắn thường thức, nhiều nhất cũng là hai cái to bằng nắm tay, còn cùng bảo bối tựa như, nhìn nhân gia Long cung, một con ngựa liền đặt tại trong đại sảnh.

"Long cung vốn là yêu thích trân bảo, không biết bao nhiêu vạn năm gốc gác, liền tích góp không ít của cải!"

Vẫn theo sát Phương Quý bước tiến Thanh Phong đồng nhi ở một bên chen miệng nói: "Bất quá, cái này cũng là rất nhiều Nhân tộc không lọt mắt Long cung cái này thậm mỹ nguyên nhân, Long cung liền yêu thích đem châu báu đều đặt tại một khối, nhìn tráng lệ, không khỏi có cỗ tử thô tục. . ."

"Thô tục hay không lại không nói. . ."

Phương Quý chép chép miệng, hâm mộ nói: "Giàu có là thật sự giàu có!"

Thanh Phong ở cái này điện bên trong quét một vòng, cũng tự đáy lòng cảm thán: "So với chúng ta Đan Hỏa tông đều giàu có a!"

Hai người liếc mắt nhìn nhau, bỗng nhiên khà khà cười không ngừng, nghĩ đến một chỗ đi.

Long cung xưa nay có thông lệ, hoan hỷ nhất kết giao các tộc thiên kiêu, đồng thời vô cùng hào phóng, mỗi lần tô chức thịnh yến, thì sẽ mời chư tộc thiên kiêu, cùng ngồi đàm đạo, ăn là sơn hào hải vị món ăn hải sản, uống chính là rượu tiên nước thánh, cái này tự không cần phải nói, mấu chốt nhất là Long tộc còn yêu thích tặng đồ, mỗi vị dự tiệc chi tu, đều sẽ nhận được Long tộc thưởng thức, tùy ý bọn họ chọn một cái bảo bối, làm đại đạo chi tiền. . .

Năm đó bị cái kia con khi chọn đi cái gì chằm, không phải như thế đến?

Liên không đề cập tới cái kia con khi, liền nói bây giờ Bắc Vực, cũng không phải là không có người được chỗ tốt này, danh chấn Bắc Vực phương bắc Thương Long, có người nói chính là dựa vào lúc trước Long tộc mới làm giàu, hăn dám cái thứ nhất đứng ra đối kháng Tôn phủ, kỳ thực cũng có Long tộc chống đỡ!

Mà lần này Bắc Vực chúng tu vị đoạt danh, huyền não lớn như vậy, ngoại trừ danh vọng ở ngoài, liền cũng cùng Long cung hậu tặng có quan hệ.

Bây giờ bọn họ đã tới đến trong Long cung, ai biết sẽ có cái gì tốt bảo bồi chờ bọn họ?

Nghĩ đến đây, tâm liền không khỏi ngứa lên rồi.

Ngay đêm đó, chính là tiểu mẫu long Ngao Tâm thiết lập ra tiểu yến, đại biểu Long cung làm vì Bắc Vực Tiểu thánh đám người tây trần.

Nguyên lai theo Long cung quy củ, mỗi một phe thiên kiều Tiểu thánh đám người đến, cũng đều sẽ sai ra một cái Long tử Long tôn tiếp đón, đại biểu Long cung lễ sô, mà nguyên bản phụ trách tiếp đón Bắc Vực chúng Tiểu thánh, không phải Ngao Tâm, nhưng bây giờ Ngao Tâm vừa đã kết bạn Kiếm Tiên truyền nhân, lại há có thể lại để cho người khác đi, một cách tự nhiên liền đem cái này phái đi đoạt lại, chính là này quy tương, cũng chỉ có thể cười khổ nhận.

Liên, ban đêm hôm ấy, tất cả phải là thế kỳ trần, từng chiếc từng chiếc thuần hương tiên tử, liền đều lưu thủy tiến vào Cửu Châu điện.

Bị phù đi ra, không cho sang bên Quy tướng cũng không có cách nào, hung hăng cướp cao răng.

Bên cạnh thị tỷ Quy tướng tiên giao binh đều không khỏi nhú mày đến rồi: "Ai, Thất công chúa điện hạ có phải là quá hào phóng, chiêu đãi những thứ này Bắc Vực nhà quê cái nào dùng đến bực này qui cách, ngài nhìn, nâng, dùng liền nhau đến phụng cho Đông Thổ các công tử tiên tử đều cướp đến rồi!"

"Ta có thể làm sao a. . ."

Quy tướng nghe, một mặt bất đắc dĩ.

Cái kia tiên giao binh nghĩ kể nói: "Không bằng ngài đi hỏi một chút Lão long chủ ý tứ?"

"Lời này chính là Lão long chủ nói nha. . ."

Quy tướng thở dài, nói: "Thất công chúa một dính vào, ta liền biết muốn chuyện xấu, lập tức liền đi tìm Lão long chủ, cầu lão nhân gia người phát cái nói, nhưng là đem chuyện nói chuyện, Lão long chủ liền gõ nôi lên trán, nói, ta có thể làm sao a?"

Tiên giao binh nhất thời ngây người.

Quy tướng than thở: "Ăn chút uống một chút không có gì, ta lo lắng chính là một chuyện khác. . ."

Tiên giao binh vội hỏi: "Cái gì?"

Quy tướng cười khỏ nói: "Nhìn cái này thất công chúa hận không thể đem nhà đậy chuyễn cho người ta dạng, này Long cung tuyên bảo lúc. . ."

Tiên giao binh nhất thời lấy làm kinh hãi: "Thất điện hạ sẽ không đem những thứ này người mang đi giáp phẩm bảo điện tuyên bảo chứ?"

Quy tướng bất đắc dĩ: "Ngươi khi nàg làm không ra sao?"

...

...

"Phương tiên sinh có chỗ không biết, chúng ta Long cung thu thập thiên hạ dị bảo, phồn bất thắng số, liền cũng đại thể phân mấy loại, có giáp, ất binh, đinh các cấp độ, phân biệt giấu tại trong kho, Long cung tuyên bảo, chính là nhân gian giai thoại, cũng là ta Long tộc cùng chư tộc giao hảo truyền thống, là lấy phàm là có các tộc tuấn tài đến đây, Long cung liền đều sẽ xin bọn họ đi tới đó bảo các bên trong, chọn tuyển hợp dùng đồ vật đem tặng, đồ vật không tính là gì, chỉ là cái truyền thống, cũng hi vọng có thể giúp được chư vị tuấn tài con đường tu hành, để ngày sau bên trên đại đạo tương phùng thôi!"

Tiểu yển bên trên, Long nữ Ngao Tâm chính khách khí nói đến bước kế tiếp sắp xếp.

Phương Quý chứa không thềm đề ý dáng vẻ, cười nói: "Vậy không biết Ngao tiểu chủ nữ chuẩn bị mang chúng ta đi giáp ất bính đĩnh cái nào một điện nha?"

"Cái nào một điện đều không đi!"

Ngao Tâm nói: "Giáp ất bính đĩnh bốn điện trong, đều là chút khó có thể vào mắt đồ vật, không đáng cái gì, ta xin mời Phương tiên sinh cùng chư vị Bắc Vực đồng đạo, đi tới Long Trân các, nơi đó là ta Bắc Hải Long cung Vương tộc bảo khố, bên trong mới coi như có chút đồ tốt!"

Chương 597 : Long Cung Tuyển Bảo

Long nữ Ngao Tâm, nói chuyện giữ lời.

Ngày thứ nhất buổi tối thiết lập ra tiểu yến, mời Phương Quý mấy người, ngày thứ hai liền xin mời Phương Quý mấy người thưởng mây chỗ Long cung kỳ cảnh, du ngoạn nửa ngày, sau đó liền thật sự mang theo bọn họ hướng về thủy tinh cung mặt sau, tầng tầng trọng binh canh gác Vương tộc bảo khố Long Trân các bên trong đến rồi. . .

"sau một lúc mọi người có thể đều chú ý một điểm, cần chú ý phong nghi, chính là nhìn thấy tâm hướng đồ vật, cũng không muốn biểu hiện quá khuếch đại, nhất định phải bình tĩnh, coi trọng phong nghi, trong lòng lại nghĩ muốn, trên mặt cũng phải biểu hiện sao cũng được, như là bị ép mới nhận lấy. . ."

Tiến vào cái kia Long Trân các trước, Tức đại công tử mấy người, liền đều đã bí mật truyền âm, qua lại căn dặn.

Liền, chúng tu liền đều biểu hiện ung dung thoải mái, cười cười nói nói, tay áo lớn phiêu phiêu, chậm chậm rãi đi tới.

Không phải là Long cung dị bảo mà. . .

Trong lòng bọn họ liên tục tự nói với mình, không có gì ở cùng lắm thì, ta kỳ thực cũng không để ý, chính là tới xem một chút. . .

. . .

. . .

"Long Trân các bên trong, vừa có các loại trân dị pháp bảo, cũng có tu hành điển tịch, chur vị vừa là do Thất điện hạ lĩnh đến, lại là tham gia Thất hải thịnh hội, liền đều có thể tùy ý chọn tuyển một cái, như chọn lựa pháp bảo, liền có thể ghi sách sau khi, trực tiếp mang đi, nếu là vừa ý loại nào tu pháp tạ điển, lại cần sao chép sau khi mang đi, nguyên bản cần ở lại trong cung,

mà lại mỗi người chỉ có thể tuyển một đạo. . ."

Long Trân các thủ vệ, là cái đầy mặt chòm râu Lão bạng tinh, khách khí hướng về Phương Quý mấy người nói.

"Đừng vội đông dài, vừa là ta mời tới, nghĩ chọn vài món, liền chọn vài món, người lui ra, quay đầu lại ta sai người báo cho người chính là!"

Tiểu mẫu long Ngao Tâm ở Phương Quý trước mặt ngoan ngoãn xảo xảo, nhưng ở Long cung mọi người trước mặt, được kêu là một cái thô bạo.

Bị nàng huân, cái kia Lão bạng tinh cũng không nói cái gì, chỉ có thể cười bồi lui ra: "Vâng, vâng. . ."

Ngược lại phía trên cũng tới ý chỉ, muốn long trọng tiếp đón đám này Bắc Vực khách mời, hẳn tự nhiên cũng biết thời biết thế chính là.

Liền mọi người liền ở Ngao Tâm dưới sự hướng dẫn tiến vào Long Trân các bên trong, sau đó trên mặt gió nhạt mây nhẹ mỉm cười liền cứng lại rồi.

. .

Ông trời của ta, ta đây là nhìn thấy gì?

To lớn một phương cung điện, trước trước sau sau, trái trái phải phải, bài bài bảo giá, liệt liệt điển tịch. . .

Kỳ số, đứng ở cửa, một chút đi qua đều không nhìn thấy đầu. . .

"Cái này. . . Đây là một đạo Tiên Thiên thần phù sao?"

Nhập điện trước, vẫn ở dặn mọi người cần chú ý phong nghi, để tránh khỏi bị người coi thường Túc đại công tử, đang nhìn đến bên người một cái san hô trên giá bày ra một đạo như là vỏ cây chất liệu, phía trên nhưng có trời sinh hoa văn hình thành phù triện chữ thần phù, nhất thời liền trợn to hai mắt, chính mình mới vừa nói phong nghi hoàn toàn ném đến một bên, đưa tay, nghĩ muốn đi chạm, lại không dám.

"Không phải là một tấm vỏ cây, người kích động như thế làm cái gì?"

Phương Quý lờm hẩn một cái, nghĩ thầm kẻ này thiết thời cũng là Túc Châu đại tộc xuất thân, quá không hàm dưỡng.

"Ông trời của ta, người. . . Người biết cái gì?"

Tức đại công tử lúc này đã run rẩy đem cái kia một đạo thần phù bung lên, quả thực kích động đến không kèm chế được, hướng về Phương Quý nói: "Bực này thần phù, chính là thiên sinh địa dưỡng, ẩn chứa tiên thiên đại đạo, ngay cả ta Tức gia cũng chỉ có một đạo, ở phụ thân ta nơi đó, hơn nữa không có hoàn chỉnh, ta trước cùng Hải Châu Viên Đạo Thuật giao chiến, bất đắc dĩ đốt bản mệnh thần phù, bây giờ còn không biết nên làm sao nuôi trở về đây, có cái này một đạo Tiên Thiên thần phù, không chỉ có bản mệnh thần phù có thể nuôi về được, thậm chí. . . Thậm chí tương lai hóa anh, đều có hi vọng a!"

Nói đã khó có thể tin nhìn về phía tiểu mẫu long Ngao Tâm: "Điện hạ, cái này. . ."

Ngao Tâm gật đầu cười, nói: "Người đến, đi cho Tức đạo hữu ghi nhớ, trực tiếp để cho hắn mang đi chính là!"

"Đa tạ điện hạ, đa tạ điện hạ. . ."

Tức đại công tử hoàn toàn bại lộ chính mình nhà quê một mặt, một điểm phong nghi cũng không nói.

Mà hiển nhiên Tức đại công tử tìm tới chính mình cứ cần đồ vật, những người khác liền cũng nhất thời không kiềm chế nổi, đến Ngao Tâm cho phép sau khi, lập tức liền tiến vào cái này Long Trần các bên trong tìm kiếm lên, qua lại tại điều này khiến người ta hoa mắt bảo bối bên trong, lúc nào cũng vang lên một tràng thốt lên.

Rất nhanh, Tiêu Tiêu Tử mang tới một đạo điện tịch, kỳ danh Thiên Nhất Thanh Hàm Lục, nhất thời đầy mặt vui mừng.

"Cái này. . . Thứ này lại có thể là ta Tuyết Sơn tông tổ tiên cổ tạ nguyên nghĩa. . ."

Truyền thừa của nàng, đến từ chính 1,500 năm trước Bắc Vực ba đại đạo thống một trong Tuyết Sơn đạo thống, chẳng qua là ban đầu cái kia ba đại đạo thống đều bị hoàn toàn đánh cho tàn phế, đệ tử chân truyền tất cả đều chết hết, lưu truyền tới nay, cũng bất quá là một ít chi nhánh bàng mạch, truyền thừa không trọn vẹn, vì bù truyền cái này truyền thừa, cũng không

biết hoa qua bao nhiêu tâm tư khổ sở thôi diễn, vẫn cứ không có khả năng đạt đến đã từng là truyền thừa một trong thành.

Nhưng hôm nay, Tiêu Tiêu Tử lại liền ở Long Trần các bên trong, tìm tới năm đó Tuyết Sơn đạo thống bản nguyên đạo điển một trong.

Cái này đối với các nàng Tuyết Sơn tông bù đắp đã từng là truyền thừa, quả thực có không cách nào hình dung ý nghĩa.

"Lại là một cái nửa cấp thần khí. . ."

Việt Thanh cũng tìm được một phương bảo ấn, hơi do dự, liền lấy lên: "Su tôn để cho ta cái kia một kiếm, liền đây đủ tìm hiểu cả đời, công pháp cái gì chính là không cần, lấy cái này một phương bảo ấn, tương lai đưa cho sư tôn đi phòng thân, cũng là tốt. . ."

Một bên khác bên trong, Hải Sơn Nhân chọn một bộ kiếm kinh, thoả mãn gật đầu: "Thiện!"

Thanh Phong đồng nhi vốn là theo Phương Quý đến kiếm cơm ăn, cũng không có Long cung tuyên bảo tư cách, bất quá hấn ý vào chính mình là Kiếm Tiên ba đời đồ tôn thân phận, được đến tiêu mẫu long Ngao Tâm cho phép, liền cũng vô cùng phấn khởi chạy ra ngoài, chỉ chốc lát liền ôm một quyển Chân Quang thần kinh cuốn trở về, đây mặt đều là thoả mãn: "Tốt, tốt, rốt cục có lợi hại công pháp, vươn mình làm chủ nhân. . ."

"Ngũ Quỷ Đạo Huyền Kinh?"

Kích động nhất chính là Mạnh Đà Tử, hấn tìm được một bộ điển tịch, nhất thời khó có thể tự tin: "Lại là một bộ hoàn chỉnh thần thông công pháp?"

Cách đó không xa Phương Quý mấy người, nghe được Mạnh Đà Tử tiếng la, nhất thời cảm thấy quái lạ: "Người khác tuyên đồ vật, tốt xấu còn đều có chút trân dị, mà cái này Mạnh Đà Tử bất quá là đam tới một bộ hoàn chỉnh công pháp thôi, làm sao cũng sẽ kích động như thế?"

Mới vừa đi trở về Việt Thanh cười nói: "Cái kia đối với hấn mà nói, đúng là vật hiếm có, Mạnh Đà Tử cái này một đời, trốn đằng đông nấp đằng tây, đánh tới đánh lui, an ổn tháng ngày đều không thể trải qua ba ngày, tự thân công pháp tu hành, càng là đông kéo một khối, tây kéo một khối, lung ta lung tung, không cái kết cấu, bây giờ có thể có được một bộ hoàn chỉnh

truyền thừa công pháp, đã là hãn đời này chưa bao giờ tưởng tượng qua!"

Phương Quý nghe xong, đúng là cuối cùng đã rõ ràng rồi những thứ này người đối với Tiểu thánh tên coi trọng.

Danh vọng không danh vọng lại không nói, vền vền là Long cung tuyên bảo một chuyện, liền không biết sẽ cho bọn họ mang đến bao lớn trợ giúp.

Ngẫm lại xem, chính mình tu hành đường so với bọn họ đến, quả thật là xem như là thuận buồm xuôi gió, Tức đại công tử cùng Tiêu Tiêu Tử, Việt Thanh mấy người cũng vẫn thôi, tựa như Mạnh Đà Tử cùng Hải Sơn Nhân bực này xuất thân không tốt tu sĩ, cái này Long Trân các bên trong tùy ý chọn một món đồ, quả thực chính là bọn họ cái này một đời đoạt được lớn nhất tạo hóa, trực tiếp có thể ảnh hưởng đến bọn họ tương lai một đời con đường tu hành. . .

Một mảnh xúc động vui mừng, không chỉ có là Tức đại công tử mấy người đều chọn lựa chính mình tâm di đồ vật , liền ngay cả Bạch Thuật, Cầm Giang Tán Nhân, Hứa Lưu Hoan mấy cái, cũng lặng yên không một tiếng động ở cái này Long Trân các bên trong chọn một lát, sau đó tuyên ra một vật, lặng lẽ cất đi.

Nói đến hãn ngược lại cũng thực sự là chiếm Phương Quý tiện nghi.

Nếu không phải là có Long nữ Ngao Tâm dẫn bọn họ đi vào, cái kia nói vậy bọn họ cũng chỉ có thể đi bính điện, thậm chí đình điện chọn chọn.

Tuyệt đối không thể đi tới nơi này Long Trân các bên trong chọn tuyên bảo bồi. . .

. . .

. . .

"Kiếm Tiên truyền nhân, không hổ là Kiếm Tiên truyền nhân a. . ."

Thấy được mọi người mặc kệ bình thường banh thật lợi hại, lúc này nhìn thấy Long Trân các bên trong các loại dị bảo cùng điển tịch, cũng đều kích động khó có thể tự tin, phát hiện nguyên hình, duy độc Phương Quý lúc này vẫn vô cùng bình tĩnh, trái phải xoay chuyển vài vòng, cũng nhìn mấy bộ công pháp, mấy thứ dị bảo, lại đều không có cái gì quá kích động biểu

hiện, Ngao Tâm không khỏi tâm trạng tán thưởng: "Hắn truyền thừa chính là Kiếm Tiên thủ đoạn, tự nhiên coi cái này Long Trân các dị bảo làm không có gì, không nói những cái khác, một đạo Thái Bạch Cửu Kiếm, liền đủ để vượt qua ta Long cung vô tận điển tàng. . ."

Vừa tán thưởng, thấy Phương Quý chính mình bất động, liền không thể làm gì khác hơn là chính mình tự mình động thủ, trước tiên lật, sau đó lại sai người đem cái này Long Trân các bên trong mấy thứ dị bảo chuyển tới Phương Quý tới trước mặt, cung kính nói: "Phương tiên sinh, ta cũng biết những thứ này tục vật, người không vừa mắt, nhưng nếu đến rồi, chúng quy phải để chúng ta Long cung biểu tỏ tâm ý, mấy thứ này là ta cảm thấy cũng không tệ lắm, mời ngài xem qua!"

Nói, tự có hạ nhân cho Phương Quý giới thiệu, một phương là Hàn Đàm bảo ấn, có người nói có thể đóng băng 300 dặm hải vực.

Một phương là nửa bước Thần bảo Nhiếp Hồn linh, có người nói liền Nguyên Anh tâm thần đều có thể nhiễu loạn.

Một phương là U Minh Triền Kim Tác, chất liệu đến từ U Minh, lấy Hoàng tuyền chi thủy ngâm vạn năm, Nguyên Anh đều có thể trói lại. . .

...

...

Long Trân các bên trong đều là không tầm thường dị bảo, mỗi một kiện đều giá trị vô lượng, mà Long nữ Ngao Tâm tự mình chọn tuyển, càng là từ những thứ này dị bảo bên trong lại lấy ra trong đó giá trị cao nhất, cùng nhau đặt tại Phương Quý trước mặt, nghĩ thầm luôn có thể để cho hắn chọn một cái chứ?

Nhưng là Phương Quý quét những thứ này dị bảo một chút, lại có vẻ cũng không có hứng thú, chỉ là liếc mắt nhìn, liền khẽ cau mày.

"Ai, Kiếm Tiên đệ tử, quả nhiên không lọt mắt những thứ này ngoại vật. . ."

Long nữ Ngao Tâm cảm khái, tâm trạng không khỏi có chút xấu hổ: "Không biết Phương tiên sinh có hay không cần thiết đồ vật? Ta cũng tốt đi tìm đến. . ."

"Thiếu hụt đồ vật, chính mình thiếu cái gì nha. . ."

Phương Quý trong lòng khỏ, nghĩ thầm chính mình công pháp, bảo bối, vậy thật đúng là là không thể nào thiếu, duy nhất thiếu chính là. . .

Tâm trạng do dự một lát, hần nhỏ giọng hướng về Ngao Tâm nói: "Thứ khác ngược lại cũng dễ nói, chỉ là không biết người nghe chưa từng nghe nói một loại nguyên rủa, có thể mang người khác thần thông cho biến thành một con cóc. . . Nếu như có thể có giải chú phương pháp, vậy thì quá tốt rồi. . ."

"Đem người thần thông biến thành cóc?"

Ngao Tâm vừa nghe đều sững sốt, vội vàng sai người đi tìm.

Nhưng kết quả, toàn bộ Long Trân các đều lật một lần, đừng nói giải chú phương pháp, liền tương tự nguyên rủa đều không tìm thấy nửa điểm. . .

. . .

. . .

"Ai, vậy phải làm sao bây giờ đây. . ."

Phương Quý sự thất vọng lộ rõ trên mặt, nghĩ tới con kia cóc, liền đau lòng hoảng. . .

Long nữ Ngao Tâm thấy hần như vậy, tâm trạng nhất thời có chút tự trách, bảo đảm nói: "Quay lại ta hỏi một chút phụ vương, tận lực đi tìm!"

"Tính toán một chút. . ."

Phương Quý bất đắc dĩ khoát tay áo một cái, tiện tay đem Ngao Tâm lấy ra đến những kia bảo bối cất đi: "Mấy thứ này, ta trước tiên miễn miễn cưỡng cưỡng nhận lấy đi!"

Chương 598 : Cóc Phân Thân

Nhìn thấy những thứ này Bắc Vực chúng tu, đều chạy đến Long Trân các đến chọn bảo bối cũng là thôi, Thất công chúa điện hạ lại còn giúp bọn họ chọn, chọn liền thôi, cái kia Bắc Vực Tiểu thánh đứng đầu, lại còn không chỉ lấy như thế, trông giữ bảo khổ Lão bạng tinh mặt đều tái rồi.

Nhưng hắn không dám nói lời nào, lúc này thất công chúa đã rất không vui.

Đường đường Bắc Hải Long cung Long Trân các, lại đều chọn không ra cái để Kiếm Tiên truyền nhân thoả mãn đồ vật, thực sự không nói nên lời!

Mà trên thực tế, lúc này Phương Quý, cũng thật là có chút vui vẻ không đứng lên.

Không gì khác, chính mình thân thông được nguyên rửa liền Long cung cũng không tìm tới giải pháp, vậy cũng làm sao bây giờ?

...

...

Theo lý thuyết, đi tới Long cung, chờ đợi Thất hải thịnh yên chính thức bắt đầu trước ba ngày nay, mỗi một ngày đều sẽ có sắp xếp hành trình, như có bằng hữu, liền lẫn nhau bái phỏng, không có bằng hữu, cũng có thể ở Long tử Long tôn đám người dẫn dắt đi, thường thức Long cung kỳ ảnh, hoặc là cùng ngồi đàm đạo, Long nữ Ngao Tâm, kỳ thực cũng cho Bắc Vực những thứ này Tiểu thánh đám người sắp xếp đầy đủ hành trình, nhưng mọi người ở đạt được chính mình tâm di đồ vật sau, liền đối với những khác đều không thể nào cảm thấy hứng thú, tuy rằng ngoài miệng không nói, trong lòng lại chỉ muốn thật tốt tham nghiên một thoáng.

Long nữ Ngao Tâm nhìn ra bọn họ trái tim suy nghĩ, liền rất sẵn sàng nói cho bọn họ biết, có thể ở Cửu Châu điện bên trong, hơi chút nghỉ ngơi, mọi người tự nhiên vui vô cùng, lúc này liền về, trở lại từng cái gian phòng, hoặc là tham nghiên điển tịch, hoặc là bãi đặt dị bảo.

Phương Quý chính mình, cũng rất thâm lường một thoáng chính mình bây giờ chịu đến cái kia thần thông. . .

Sau đó hẳn rất xác định chính mình phỏng chừng là thoát khỏi không được này con cóc. . .

Bây giờ hẳn Ma sơn quái nhãn vận chuyển, thần thức tu luyện mạnh mẽ, tất cả đều không có chuyện gì, duy độc thần thông pháp thuật tham nghiên hoàn toàn xảy ra phiền toái, mặc kệ là thần thông nào, chỉ cần một phát huy ra, chính là con kia cóc, máu chốt nhất chính là, lấy hẳn thần thức mạnh, tra khắp tất cả tự thân, lại cũng chút nào phát hiện không được vấn đề này đến tột cùng xuất hiện ở nơi nào, dường như tất cả vốn là nên như vậy. . .

"Thế nhưng không đúng a, làm sao sẽ nên như vậy, nhà ai thần thông vừa triển khai chính là chỉ cóc tới?"

Nhìn cái kia đứng ngòai ở trước mặt hẳn, hai mắt đại ra, một thân bảo khí cóc, Phương Quý có chút thống khổ nện đầu của chính mình.

Cái này để sau này mình làm sao ở trước mặt người đấu pháp?

Đối phương đến một câu xem ta Thiên cương Ngũ Lô oanh, chính mình còn một câu "Xem cóc" ?

. . .

. . .

Không làm rõ được cái này nguyên rủa là chuyện gì xảy ra, tự nhiên cũng là tìm không được phá pháp.

Phương Quý khổ não hơn nửa ngày, cũng chỉ có thể thật lòng bắt đầu lại từ đầu vuột, suy tư chỗ nào có vấn đề.

Có lẽ chính mình tu vị tiếp tục tăng lên, sẽ phá giải cái này nguyên rủa cũng không nhất định. . .

Trước đây hẳn trải qua thời gian một tháng bên trong, mượn Ma sơn quái nhãn, Thanh Mộc Tiên Linh, Âm Dương đèn ba cái dị bảo tu luyện sau khi, một thân tu vị đã gần như đạt đến cực hạn, coi như lại tiếp tục tu luyện,

cũng đối với mình vô ích , bởi vì hễ dĩ nhiên không cách nào tiếp tục luyện hóa càng nhiều pháp lực, cũng không cách nào làm cho bản thân thần thức hoặc là thân thông, thân thể, tiếp tục xuất hiện một cái hữu hiệu tăng lên. . .

Ma nhãn luyện thân, Cửu Linh luyện pháp, quy nguyên luyện bất diệt thức.

Ba cái này, vốn là rất nhiều tiềm lực có thể đào, nhưng bây giờ Phương Quý đã hầu như đem ba cái này đều tu luyện tới cực hạn.

"Có thể vì sao bây giờ, tu vi của ta mới chỉ có Kim Đan trung cảnh?"

Tinh tế một vuốt, liền có một cái những vấn đề mới xuất hiện ở Phương Quý trước.

Hắn rất xác định, chính mình bây giờ ở cảnh giới Kim Đan tiềm lực, vẫn chưa hoàn toàn đào quật đi ra.

Dù là hễ đã đem luyện thân, luyện pháp, luyện bất diệt thức ba cái đều tu luyện tới cực hạn, cũng còn có rất lớn chỗ trống!

Hắn hôm nay, ở cảnh giới Kim Đan, sợ là đã khó gặp địch thủ, nhưng cùng mình so với, lại còn có thể tăng lên. . .

Lẽ nào là. . .

Phương Quý bỗng nhiên nghĩ đến một điểm, liền không nhịn được đi hỏi tiểu Ma sư.

Bây giờ Kỳ cung truyền nhân đã xuất hiện, hơn nữa liền trốn ở chính mình không biết một nơi nào đó, lại thêm vào Kỳ cung cùng tiểu Ma sư trong lúc đó, mơ hồ có một ít liên hệ thần bí, vì lẽ đó Phương Quý cùng tiểu Ma sư, ở không cần truyền đạt Bạch Quan Tử một số lời thì là làm hết sức không đi liên hệ, để tránh khỏi bị Bạch Quan Tử nhận ra được cái gì, nhưng hôm nay, việc quan hệ tu hành đại sự, tự nhiên không lo được những thứ này.

"Người đoán không lầm, chính là trước chúng ta nói về cái kia vấn đề!"

Tiểu Ma sư vừa nghe Phương Quý bây giờ tu hành trạng thái, liền đã rất xác định nói: "Trước đây nhưng đã nói qua, người lấy Ma sơn quái nhãn, Cửu Linh chính điển, thân thức chữ bệ đạo thành đan, vốn là độc nhất vô

nhị, mà ba cái này, tuy rằng đều là thế gian hiểm thấy, nhưng tụ hợp cho người tự thân bên trên, vẫn cứ còn kém một đường mới đến viên mãn, bây giờ người, chính là đến cái này kém một đường bình cảnh giai đoạn. . ."

"Phá cái này một đường, người liền có thể đến Kim Đan viên mãn, không phá cái này một đường, người chỉ có thể kẹt ở Kim Đan trung cảnh!"

". . ."

". . ."

"Cái này liền đến rồi?"

Phương Quý nghe những câu nói này, lại không nhịn được nện đầu của chính mình.

Trước Mạc Cửu Ca liền đã từng nói chính mình cái này vấn đề, chỉ là liền hẳn cũng giải đáp không được.

Bất quá khi đó Phương Quý cũng không quá để ý, dù sao cái này con đường tu hành không phải tốt như vậy đi, ngay lúc đó mình mới mới vừa Kết Đan, còn có vô tận thời gian đi cân nhắc, đi lĩnh ngộ, nói không chắc xe đến núi trước, liền đã hi vọng thấy trong thôn quả phụ. . .

Có thể Phương Quý cũng không nghĩ tới chính mình cái này tu vị tăng lên nhanh như vậy a!

Khoảng cách trước nhắc tới cái vấn đề này, cũng mới chỉ qua mấy tháng thời gian, đã đến cái này lúc mâu chốt!

"Tuy rằng đi, người chênh lệch điểm này, ta cũng không cách nào giúp người bỗng dưng thôi diễn, nhưng ta cảm thấy, có thể cho người cái phương hướng!"

Tiểu Ma sư biết cái vấn đề này tính chất nghiêm trọng, không cần Phương Quý giục, liền hẳn thật lòng suy nghĩ một chút: "Ba cái hợp nhất, vẫn kém một đường, vậy này chênh lệch một đường, hẳn là không thuộc về ngoại vật, có lẽ, người có thể thử xem ba cái hòa vào nhau, nói không chắc khi người đánh vỡ ba cái này bích chướng lúc, liền một cách tự nhiên, cảnh giới tăng lên, cái kia một đạo bình cảnh phân giới, thì sẽ biến mất không thấy. . ."

"Ta thử xem!"

Phương Quý chằm chước đồng ý, lại hỏi: "Gần nhất người phụ nữ kia không có động tĩnh?"

"Không có. . ."

Tiểu Ma sư rầu rĩ nói: "Tuy rằng nàng truyền âm thời điểm nói rất nhiều, nhưng không truyền âm thời điểm, còn trách khó chịu đến hoảng. . ."

. . .

. . .

Nghe được tiểu Ma sư, Phương Quý liền cũng sơ sơ thử một hồi.

Đạo lý nói đến đơn giản, nhưng ba cái hợp nhất, đó là biết bao phức tạp, hẳn vốn là cũng không báo cái gì hi vọng.

Chỉ bất quá, ở một phen chằm chước sau khi, hẳn lại cảm thấy, có thể thử một chút đem thần thức cùng thần thông hơi làm dung hợp, vừa đến thần thức cùng thần thông, vốn là liền không ở riêng, thôi thúc thần thông lúc, liền cũng cần phải thần thông, sở dĩ ở hẳn nơi này trở thành hai thái cực, chỉ là bởi vì hẳn phân biệt tu luyện hai cái, hơn nữa tốc độ kỳ mãnh thật nhanh, đến nỗi tại phân biệt đạt đến cực hạn, triển khai thần thông, vốn là liền cần thần thức, thế nhưng hẳn thần thức quá mạnh mẽ, điều động thần thông thì chưa dùng tới nhiều như vậy thần thức, cũng có vẻ khu tách ra đến!

Bây giờ Phương Quý quan tâm nhất chính là chính mình thần thông vấn đề, liền bắt đầu phương diện này thử nghiệm.

Hẳn đầu tiên là điều động một tia thần thức, điều động pháp lực, triển khai thần thông, đúng như dự đoán, cái kia một con cóc liền lại xuất hiện ở trước mặt mình, sau đó lần này Phương Quý lại chưa dùng lại, mà là vẫn cứ đem thần thức truyền vào tiến vào, ngược lại muốn xem xem cực hạn ở đâu. . .

Thần thức tràn vào cái kia một con cóc trong, càng ngày càng nhiều, sau đó Phương Quý bỗng nhiên kinh hãi.

Phân ra quá nhiều thần thức, đến nỗi tại Phương Quý lại xuất hiện một loại cảm giác kỳ diệu, như là biến thành hai người.

Một cái là chính mình, chính nhìn con kia cóc.

Mà một cái khác lại trước mắt xuất hiện ảo giác, lại nhìn thấy một cái tuấn mỹ đáng yêu tiểu lão gia. . .

. . . Cái kia không phải là mình à?

Phương Quý trong lòng cả kinh, theo bản năng liền đứng dậy.

Mà ở hẳn đứng dậy thời điểm, cái kia một con cóc lại cũng theo nhảy lên, thậm chí lộ ra thần sắc kinh ngạc.

"Đây là cái gì quý?"

. . .

. . .

Bỏ ra thời gian một chun trà, Phương Quý mới cuối cùng cũng coi như xác định.

Thần thức mình lại có thể hoàn toàn cùng con kia cóc tương thông, sau đó cảm giác nó cảm giác tất cả, khống chế nó tất cả động tác.

Thậm chí nói càng rõ ràng một điểm, Phương Quý như là hoàn toàn biến thành con kia cóc.

Cái này đến tột cùng là cái gì?

Mờ mịt kinh ngạc bên trong, Phương Quý bản thể ngồi xếp bằng, bộ phận thần thức thì lại tiếp tục điều khiển con này cóc.

Cất bước, chuyển hướng, đánh đất, lộn nhào, đánh một bộ vương bát quỳên. . .

Lại còn có thể triển khai pháp thuật. . .

Tâm tư hơi động, cái này một con cóc liền có thể sử dụng tới trước hẳn tu

luyện được các loại pháp thuật thần thông.

Thậm chí so với bản thể hấn triển khai còn nhanh hơn, không cần kết ấn, không cần điều động pháp lực, không cần hiện ra thần thức, tựa hồ những thứ này thần thông phép thuật, vốn là ở con này cóc trong cơ thể, hoặc nói là con này cóc tạo thành một phần, hơi suy nghĩ, liền thần thông từ hiện ra.

..

"Lẽ nào đây chính là . . ."

Tuy là Phương Quý phản ứng lại chậm, lúc này cũng cuối cùng tại từ từ suy nghĩ đến một cái khả năng.

Có thể chạy có thể nhảy có thể cảm ngộ tất cả, thậm chí còn có thể mượn triển khai thần thông, hoàn toàn đi đến một nơi khác. . .

Cái này mẹ nó không phải truyền thuyết trong Thân ngoại hóa thân sao?

Nhưng là chính mình căn bản cũng không có tu luyện qua Thân ngoại hóa thân thuật a. . .

Mấu chốt nhất là, chính mình hóa thân làm cái gì là chỉ cóc?

...

...

Tốt cũng tốt, xấu cũng được, Phương Quý đúng là lập tức bị cái này hóa thân cho thu hút tới, hấn nổi lên hứng thú, tận hết sức lực tìm hiểu nổi lên cái này một con cóc chỗ thần diệu, không chế nó khắp nơi bò, đánh đất, thử nghiệm các loại nó có thể đạt đến cực hạn. . .

Mượn con này cóc hóa thân, hấn có thể triển khai thần thông, cùng mình triển khai không khác.

Mấu chốt nhất chính là, con này cóc vốn là thần thông biến thành, xen vào chân thực cùng hư vô trong lúc đó, thậm chí có thể như thường biến hóa.

Triển khai Thổ pháp, liền có thể độn nhập đất trong.

Triển khai Thủy pháp, liền có thể tan vào trong nước.

...

...

Phương Quý càng chơi càng vui vẻ.

Chơi một hồi, hấn dứt khoát điều động này con cóc đánh ra chính mình gian phòng.

Mà ở không thấy mình bản thể thì loại cảm giác đó liền càng kỳ diệu hơn, liền phảng phát chính mình thật sự biến thành một con cóc, một thân bảo khí, uy phong lẫm lẫm, nghĩ đi đâu liền đi đó, Cửu Châu điện bên trong cũng không có thiếu cấm chế cùng trận văn, nhưng con này cóc lại đồng dạng biến hóa vô cùng, có thể cảm giác ung dung nên được đến, thậm chí là nhìn thấu một ít bản chất, quả thực thì có một loại gần như thích làm gì thì làm cảm giác.

Ba đánh hai nhảy, liền chạy đến Tức đại công tử gian phòng, ở trong khe cửa đi đến nhìn lên, liền thấy xưa nay bên trong ra dáng lẫm lẫm Tức đại công tử chính nằm ở trên giường, vừa chà chân vừa hôn đạo kia Tiên Thiên thân phù. . .

"?"

Chạy đến Việt Thanh cửa gian phòng, chỉ thấy hấn chính cười hì hì lôi kéo một cái Long cung thị nữ nói chuyện.

"?"

Chạy đến Mạnh Đà Tử cửa, thấy hấn chính khổ sở ôm điển tịch nghiên ngâm đọc.

"Thật chăm chú!"

Chạy đến Hải Sơn Nhân cửa, thấy hấn chính kiểm kê chính mình trong túi càn khôn các loại bảo bối cùng linh tinh.

"Thật keo kiệt. . ."

Cuối cùng chạy đến Tiêu Tiêu Tử cửa, đi đến một nhìn, Phương Quý mặt

đều đỏ.

"Ban ngày đôi cái gì xiêm y a, thực sự là . . ."

Chương 599 : Long Nữ Cho Mồi

Lập tức phát hiện này con cóc thần diệu, đối với Phương Quý mà nói, cũng như là phát hiện một cái đồ chơi hay.

Ai, từ nhỏ chính mình liền không có gì bình thường hài tử chơi đồ chơi hay, liền một cái trúc mã, Hồng Bảo Nhi đưa, còn có một cái con quay, đó là đem Đại Tráng đánh khóc sau khi từ trong tay hắn cướp, không nghĩ tới hôm nay cũng bỗng nhiên trong lúc đó luyện ra một bộ cóc phân thân. . .

Thậm chí Phương Quý trong lòng đều đang hoài nghi, chính mình đến tột cùng có hay không chịu đến Đoan Mộc Thân Linh nguyên rửa. . .

Hơi ngưng thần sau, hắn kết luận, mình quả thật là chịu Đoan Mộc Thân Linh nguyên rửa!

Nếu không mình phân thân, khẳng định là một cái tuấn tú lại đẹp để tiêu lão gia, mà sẽ không là một con cóc.

Cái kia đáng ghét Đoan Mộc Thân Linh, dùng Bái Nguyệt tông ác độc thủ đoạn, đem chính mình phân thân, biến thành một con cóc. . .

. . .

. . .

Bất quá cóc quy cóc, chơi vui đúng là chơi rất vui.

Phương Quý bắt đầu rất phiền phức chơi nổi lên này con cóc, trước tiên thử một cái con này cóc đến tột cùng có thể chạy được bao xa, liền một đường chuồn ra Long cung, ở các địa phương bốc lên, sau đó phát hiện, cái này một con cóc, lại cách chính mình rất xa sau khi, vẫn cứ bình thường tồn tại, tựa hồ cũng không bị khoảng cách ảnh hưởng, hay hoặc là nói, khoảng cách này ảnh hưởng, ở cái này một mảnh trong Long cung, còn không thể hiện được đến.

Mà theo thường thức này con cóc thời gian càng dài, Phương Quý cũng càng ngày càng phát hiện này con cóc chỗ tốt nơi.

Quả thực chính là một cái bảo tàng nhỏ!

Không chỉ có tùy ý điều động, chung quanh nhảy nhót, thậm chí còn có rất nhiều khác chỗ tốt nơi.

Cái này một con cóc, hoặc nói phân thân, vốn là chính là do các loại pháp thuật ngưng luyện mà thành, trời sinh liền có kim mộc thủy hỏa thổ, phong lôi nhật nguyệt các loại tính chất, bởi vậy nó thậm chí có thể tùy tiện trốn vào thiên địa vạn vật trong, thế gian vạn vật tồn tại, trình độ nào đó trên, cũng giống như là đối với nó đã thùng rỗng kêu to, có thể ở bản nguyên trong đi khắp, không lộ bất kỳ hình dạng, rất là thần diệu. . .

Liền càng chơi càng hưng phấn Phương Quý, dĩ nhiên mừng rỡ không thôi, hoàn toàn chìm đắm vào trong đó.

Dựa vào cái này một bộ cóc phân thân, hấn nghênh ngang đánh đất ở cái này thủy tinh cung chu vi, tuy rằng lúc này còn không thuần thực, cũng là không cách nào thiên biến vạn hóa trốn người tai mắt, tình cờ cũng sẽ bị người nhìn thấy, bất quá ở cái này thủy tinh cung bên trong, vốn là các loại Hải yêu Hà quái tầng tầng lớp lớp, cái này một con cóc tuy rằng sinh một thân bảo khí, rất phú quý đáng vẻ, nhưng cũng không có người quá coi như một chuyện. . .

Nơi này nhìn một chút, nơi đó xem một vòng, không lâu sau, Phương Quý đều sắp đem thủy tinh cung nhìn sang.

Không chỉ có trước sau chuyển toàn bộ, thậm chí còn hướng về long vương hậu cung bên trong liếc mắt nhìn. . .

. . . Phi, ban ngày, không biết xấu hổ!

. . .

. . .

Vừa đi vừa nghỉ, thích đi đâu đi đâu, tâm thường cầm chế cùng trận văn, hầu như hoàn toàn không ngăn được hấn, qua lại tuần tra lính tôm tướng cua, càng là rất khó phát hiện hấn, đúng là mãi đến tận hấn đi tới thủy tinh

cung sân sau thì gặp phải một nơi, chỉ thấy là một loại đen sì sì đáy nước động phủ, trọng binh canh gác, rất là uy nghiêm đáng sợ, động phủ trước, còn đang có người đem từng năm từng năm bảo tài, lưu thủy đưa tiến vào.

"Ồ?"

Phương Quý tâm trạng đúng là có chút ngạc nhiên, nghĩ thầm: "Cái kia tiểu mẫu long nói Long Trần các chính là Long cung bảo bối tốt nhất, cũng nhiều nhất địa phương, làm sao nơi này cũng có nhiều như vậy bảo bối, lẽ nào Long cung kỳ thực còn mặt khác tìm cái địa phương, đem thứ tốt ẩn đi?"

Nhất thời tâm trạng hiếu kỳ, liền đánh đánh cộc cộc, chuẩn bị đi vào nhìn một cái.

Cái này một mảnh động phủ trước, trần văn đạo đạo, chu vi lại bày ra một đội một đội, uy nghiêm đáng sợ vũ khí, đúng là Phương Quý ở cái này long cung bên trong gặp phải phòng thủ nghiêm mật nhất trong, trong lòng cũng nổi lên chút ý khiêu chiến, nghĩ thầm hậu cung ta đều đi vào, còn nhìn hơn nửa ngày, bây giờ động phủ này nếu là cũng có thể vào, cái kia há không phải là nói toàn bộ Long cung, ta đều là qua lại như thường, hình như vô vật?

Nói làm liền làm, triển khai Thủy tướng thần thông, hòa vào chu vi trong nước biển, thừa dịp người bên ngoài đi đến khuân đồ, chính mình cũng hướng về trong trần bước đi, như người ở bên ngoài xem ra, lúc này chỉ có thể nhìn thấy một tia nhạt đến hầu như không nhìn thấy gợn nước, chậm rãi hướng về trong động phủ bơi đi, cái khác không biết gì cả, lại thật là bị hấp tiểu không tiếng động tiến vào trong động phủ, sau đó trốn ở góc, ngẩng đầu nhìn lại.

Cái này vừa nhìn phía dưới, lại nhất thời lấy làm kinh hãi.

Chỉ thấy tất cả bảo đan linh tài, bị nhấc vào sau khi, liền đều rớt vào trong động phủ một cái ao bên trong, mượn trong ao Linh dịch tan ra, Phương Quý trước gặp qua tương tự ao, chính là Long tộc Hóa Long trì, chỉ bất quá, trước đây hắn ở Đan Hỏa tông nhìn thấy Hóa Long trì, bất quá là hàng nhái, trong đó thần uy linh ý, cùng trước mắt cái này một phương ao so ra, chuyện này quả là một thiên một địa!

Cái này một phương Hóa Long trì, bên trong Linh bảo, quả thực đã kinh

thiên động địa.

Phương Quý thậm chí cảm giác, trong đó chất chứa linh khí, đều sắp muốn so với Thanh Mộc Tiên Linh loại kia dị bảo. . .

Mà nhất làm cho người kinh ngạc chính là, cái kia linh trì trong, lại còn bày đặt một viên trứng!

Cái kia viên trứng ước chừng cao bằng nửa người, xanh trắng, phía trên sinh ra vô tận hoa văn, liền như phong vũ lôi điện, nhìn qua, lại có chút giống là ở Long Trân các thì Tức đại công tử phụng như dị bảo cái kia một đạo Tiên Thiên thần phù, chỉ bất quá, cái kia Tiên Thiên thần phù, cũng chỉ nhỏ nhỏ một khối, hơn nữa mơ hồ không rõ, nhưng cái này viên trứng trên, lại tràn đầy đều là tương tự phù văn, hơn nữa tinh xảo tươi đẹp, đạo uẩn quán quanh.

Nếu là nhìn kỹ, liền có thể thấy được, cái này viên trứng phía trên, đã có một đạo tinh tế vết rách.

"Đây là vật gì?"

Phương Quý nhìn, đã là cực kỳ hiếu kỳ, nghĩ muốn cách gần rồi chút quan sát.

Nhưng cũng liền vào lúc này, động phủ ở ngoài, bỗng nhiên xuất hiện một đạo hùng hồn đến cực điểm khí tức, tựa hồ có một đạo thần thức, ngay lúc này hướng về Phương Quý trên người quét tới, cái kia thần thức mạnh mẽ cực kỳ, lại đột nhiên xuất hiện, Phương Quý một cái chưa chuẩn bị xong, liền sợ hãi đến móng vuốt đều đã tê rần, lạnh cả người, cứng lại ở giữa không trung, một cử động cũng không dám, lẳng lẳng ở trong nước biển hòa tan. . .

Bực này hơi thở mạnh mẽ, nếu không đoán sai, toàn bộ Long cung, cũng chỉ có Long chủ chứ?

Nó không dám động, cái kia động phủ bên trong, cũng không có người nói chuyện.

Có mới vừa ôm linh tài dị bảo đi tới Hóa Long trì trước người hầu, lúc này cũng không dám làm một cử động nhỏ nào, thân hình khẽ run.

Trên người bọn họ khí cơ, cùng Phương Quý cái này một con cóc phân thân khí cơ, đan dệt ở trong nước biển, lại thêm vào cái kia viên trứng trên giờ nào khắc nào cũng đang tản mát ra mật mờ đạo uẩn, lẫn nhau dây dưa, trồng xen một chỗ, liên hiện ra đến cực kỳ hỗn tạp mà hỗn loạn.

"Bệ hạ, ngài có phải là phát hiện cái gì?"

Qua một hồi lâu, bên ngoài động phủ, mới có một cái cần thận từng li từng tí một tiếng nói vang lên.

"Không có chuyện gì!"

Cái kia thần thức thu về, một lát mới vang lên tiếng nói, nói: "Phía nam đồ vật đưa có tới không?"

Một âm thanh khác vội hỏi: "Bọn họ dĩ nhiên đồng ý, rất nhanh thì sẽ đưa tới. . ."

"Đi thôi!"

Cái kia tiếng nói trầm mặc một hồi, lại nói: "Nơi đây phòng ngự lại thêm cường gấp đôi, chỉ là muốn lưu ý, không thể để Long tộc chí thân đi vào!"

Theo cái kia tiếng nói, Phương Quý cũng cuối cùng tại hơi thở phào nhẹ nhõm, hẩn lẳng lẳng tan ra ở trong nước biển, nửa ngày sau, mới dựa vào hải lưu phun trào, đem chính mình lẳng lẽ đưa tới, bất quá cũng là ở hẩn đi tới động phủ ở ngoài thì liền phát hiện, cái kia một đội uy nghiêm đáng sợ giáp sĩ, chính đi tới, đem những kia hướng về trong động phủ vận chuyển linh tài người, từng cái từng cái hoàn toàn kiểm tra một lần. . .

Phương Quý giờ mới hiểu được, vị kia Long chủ nhìn như thu hồi thần thức, kỳ thực lòng nghi ngờ chưa đi, lúc này mới muốn hoàn toàn lục soát một lần.

Chỉ bất quá, coi như là Long chủ, đại khái cũng không nghĩ ra thế gian dĩ nhiên có con này cóc phân thân như thế tồn tại, lại thêm vào này long chủ tựa hồ kiêng kỵ cái gì, khoảng cách động phủ này từ đầu tới cuối duy trì khoảng cách nhất định, vì lẽ đó cũng nhất thời không có phát hiện Phương Quý. . .

Dán vào động phủ một bên, Phương Quý lẳng lẽ hướng về xa xa lưu đi.

Bây giờ đúng là hiểu rõ ra, nhìn dáng dấp, cái này cụ phân thân, vẫn có khả năng bị người phát hiện.

Dù sao cái này phân thân bên trong, có chính mình thần thức tồn tại, nếu là tu vị mạnh mẽ người, hẳn là có thể cảm giác được cái này sóng thần thức. .

.

...

...

"Bất cần rồi bất cần rồi, Long cung vẫn có cao nhân, vạn nhất bị phát hiện có thể không tốt. . ."

Tim cái yên lặng nơi, lẳng lặng tản đi thần thông, thần thức liền lặng yên không một tiếng động trở về đền Phương Quý trong cơ thể mình.

"Ta đi. . ."

Mới vừa mới thả xuống một viên nổi lòng lo lắng, mở mắt ra, Phương Quý liền sợ rồi nhảy một cái.

Trước người chẳng biết lúc nào ngồi cá nhân, chính vẻ mặt thành thật nhìn mình.

"Người làm sao đến rồi?"

Phương Quý nhìn trước người cái kia dáng dấp đúng là đẹp đẽ, thế nhưng lộ ra cổ ngữ nghịch tiểu mẫu long, vừa sợ vừa tức.

Long nữ Ngao Tâm vốn là đàng hoàng ở Phương Quý trước người ngồi, một thấy Phương Quý bây giờ giật mình, chính mình cũng sợ hết hồn, lập tức ủy khuất giải thích: "Ta vừa nãy qua đến bãi phỏng người, thấy người phòng cửa không có khóa, liền đi vào, nhìn người như là ở tu hành, lại không có bày xuống cấm chế, cho rằng người hay là bỗng nhiên có linh ngộ, không lo lắng, liền ngồi ở nơi này giúp người hộ pháp. . ."

Nói oán giận Phương Quý: "Phương tiên sinh người quá bất cần, lúc tu luyện bị người quấy nhiễu có thể làm sao bây giờ?"

"Không cần người khác quấy nhiễu, người liền làm ta giết cả mình!"

Phương Quý trong lòng oán thầm, tức giận nói: "Nhiều chuyện, ta nào có dễ dàng như vậy bị quấy nhiễu đến?"

Trong lòng kỳ thực có chút nghĩ mà sợ, nếu không là trực tiếp ở bên ngoài thu rồi cóc, cái này vừa tiến đến, há không phải là bị nàng nhìn thấy?

"Quả nhiên không hổ là Kiếm Tiên đệ tử. . ."

Ngao Tâm không khỏi trái tim tán thưởng, nói: "Động Thổ chân nhất Kiếm tông kiếm điển bên trong viết qua, Kiếm tâm kiên ổn người, không bị ngoại vật xâm, có thể tịch vạn tà, dù là tu hành trong, ngẫu cảm sát khí, cũng sẽ nhảy lên giết người, bực này quấy nhiễu đánh lén, không những sẽ không ảnh hưởng bọn họ tu hành, trái lại là bọn họ mài giũa đạo tâm pháp môn một trong, Phương tiên sinh nguyên lai cũng là như vậy, là Ngao Tâm đường đột!"

"Ừm. . . Coi như thế đi!"

Phương Quý hoàn toàn không biết nàng ở nói cái gì, nhưng nghe được nàng ở khen chính mình, liền nguôi giận.

Hòa ái hỏi: "Người đây là tới tìm ta làm cái gì?"

"Ta tới. . ."

Ngao Tâm hơi do dự, có chút thật không tiện nói: "Kỳ thực có cái yêu cầu quá đáng. . ."

Phương Quý hơi ngần người ra, muốn nói người nếu là thật không tiện, vậy cũng chớ nói. . .

Bất quá mới vừa ở thu qua đồ của người ta, lại thật không tiện nói ra, liền vẫn là nói: "Người trước tiên nói nghe một chút!"

Ngao Tâm gật gật đầu, ngời thẳng người, nói: "Phương tiên sinh, trước có quan hệ người cùng Tây Hải Ngao Cuồng chết có quan hệ nghe đồn, vẫn ở Long tộc nội bộ truyền lưu, tuy rằng Tây Hải đã sớm truyền tin lại đây, nói việc này có ẩn tình khác, không cần tìm người trả thù, nhưng ta cái kia mấy cái đệ đệ, cũng không biết nghe xong ại tin đồn, vẫn là không chịu bỏ qua,

bây giờ, bọn họ đã bắt tiếng, nghĩ muốn làm khó ngươi. . ."

Phương Quý nghe được lời này, không khỏi nhú mày, một lát mới nói:
"Ngươi là muốn cho ta né đi bọn họ sao?"

Ngao Tâm lắc lắc đầu, nói: "Ta nghĩ xin mời Phương tiên sinh mạnh mẽ giáo huấn bọn họ một trận!"

"Cái gì?"

Phương Quý nghe xong lời này, lại là thật là ngây ra đến.

Ngao Tâm trên mặt, bay lên một vệt phẫn ý, nói: "Phương tiên sinh có chỗ không biết, ta cái này mấy cái ca ca đệ đệ, đã càng ngày càng vô dụng, ý vào tự thân huyết mạch liền có thể truyền thừa thân thông, giác tỉnh lực lượng, càng ngày càng lười, bình thường cũng không tìm hiểu thân thông pháp thuật, cũng không mài giũa thân thể võ pháp, chỉ là suốt ngày bên trong sinh ca múa vui, tiêu dao khoái hoạt, tính tình đúng là càng ngày càng càn rỡ, từng cái từng cái không coi ai ra gì, mắt cao hơn đầu, lại không nhường bọn họ nếm chút khổ sở, ta sợ bọn họ liền bước Tây Hải vậy đường huynh đường đệ gót chân. . ."

Nghe Ngao Tâm, Phương Quý một lát mới phản ứng được, kinh ngạc nói:
"Cái kia chính ngươi làm sao không giáo huấn?"

"Ta giáo huấn qua đến mấy lần rồi!"

Ngao Tâm tức giận nói: "Nhưng bọn họ cảm thấy ta cũng là Long tộc, có thể đánh bại bọn họ, liền càng lộ vẻ chúng ta huyết thống Long tộc tiềm lực vô tận, không những không biết thu lại, ngậm trái lại càng hung hăng, không ít lén lút chạy đi ra bên ngoài gây rắc rối, tức chết ta rồi!"

"Vì lẽ đó, chỉ có xin mời Phương tiên sinh ngươi ra tay, mới có thể làm cho bọn họ rõ ràng thiên ngoại hữu thiên, huyết thống Long tộc cũng không phải là cả thế gian vô địch!"

"Mạnh mẽ giáo huấn, đừng đánh chết là được!"

Chương 600 : Long Cung Thịnh Yên

Cái này xem như là phụng lệnh đánh hài tử sao?

Ngao Tâm nhắc tới đến điều thỉnh cầu này, quả thật để Phương Quý cũng cảm thấy có chút mới mẻ.

Bất quá nghe được Ngao Tâm nói chuyện, hắn ngược lại cũng rõ ràng sự lo lắng của nàng.

Long tộc thân là Thất hải bá chủ, viễn cổ sinh linh, con đường tu luyện, cùng Nhân tộc không giống, bọn họ tuổi thọ dài lâu, lại có thể thông qua huyết mạch truyền thừa thân thông, hầu như trời sinh chính là cường giả, cái gì cũng không cần làm, đợi đến tuổi tác tăng trưởng, liền có thể giác tỉnh tổ tông thân thông, lực lượng mạnh mẽ, đây là Long tộc thiên phú dị bẩm, Nhân tộc chính là nghĩ ước ao cũng ước ao không đến, nhưng lại là bực này Lão thiên thưởng huyết mạch thân thông, nhưng cũng dần dần cho Long tộc sinh linh mang đến một chút quấy nhiễu, đó chính là quá an nhàn, một đời một đời càng thô bạo rút hồ.

Những thứ này Long tử Long tôn, ngoại trừ cực kì cá biệt người ở ngoài, xem thường Nhân tộc, xem thường Yêu tộc, xem thường Tây Hoang. . .

Trên thực tế bọn họ ai cũng xem thường!

Chính là xem người khác khổ sở tu hành, xem người khác vì đoạt một đạo thân thông điên tịch, đánh nhau vỡ đầu, bọn họ cũng chỉ coi là chuyện cười, dù sao cùng bình thường người tu hành so ra, bọn họ cũng xác thực quá tiêu dao, huyết mạch trời sinh, thân thông từ hiện ra, trong ngày thường quen sống trong nhung lụa, bản lĩnh liền đến trên người chính mình, thử hỏi thiên hạ, còn có ai nhà cuộc sống hàng ngày, có thể so sánh Long tộc con cháu qua càng tốt?

Long tộc thù dai nhất, đặc tội rồi một con, liền giống như là đặc tội rồi một tổ.

Cùng với nói là tính cách, chẳng bằng nói là chúng nó cái kia muốn mạng lòng tự ái ở làm sùng. . .

Bởi vì cảm thấy tự thân huyết mạch cao hơn nhiều người, cho nên mới không khoan dung những người khác mạo phạm chính mình huyết mạch, nếu có dám mạo phạm, vậy thì nhất định phải ý nghĩ nghĩ cách, đem hẳn đánh chết, nhất định phải tiết lỗ hồng này oán khí, mới có thể tiếp tục trở lại qua thoải mái cuộc sống hàng ngày!

Đương nhiên, Long tộc con cháu bên trong, ngược lại cũng cũng không phải là người người như vậy, trong đó tự nhiên cũng có như Ngao Tâm bực này không muốn đơn thuần nằm ở tự thân huyết mạch bên trên sống bằng tiền dành dụm, cũng là chung quanh đi học, mài giũa thần thông võ pháp, nhưng cái này dạng dù sao cũng là số ít, phần lớn liên đều là như Tây Hải Ngao Cuồng loại kia, bản lãnh không ăn thua, tính khí lại rất lớn, bây giờ Ngao Tâm thế bọn họ lo lắng sinh giận, kỳ thực cũng là lo lắng đem bọn họ có một ngày chọc phải người không nên chọc, sẽ như Tây Hải lão tam cùng lão cửu như vậy, đột nhiên có một ngày, chết oan chết uổng. . .

Bất quá đối với cái này việc, Phương Quý hứng thú lại là không cao. . .

Đánh người tới nói Phương lão gia cũng không phải bài xích, hiện tại chính mình cũng lớn bản lĩnh, càng không sợ những thứ này Long tử Long tôn.

Nhưng vấn đề là, chính mình chính là lại cuồng, cũng không thể ở nhân gia dưới mái hiên đánh người ta hài tử a. . .

Mới vừa hẳn còn mượn cóc phân thân, cảm thụ một thoáng Long chủ khủng bố uy áp, cái này sẽ để trái tim nhỏ còn rầm rầm nháy đây!

Vạn nhất chính mình đánh tiêu, chọc giận lão. . .

. . .

. . .

Đương nhiên lời này cũng không thể nói ra được, cái này con tiểu mẫu long mặc dù nói là muốn xin mời chính mình hỗ trợ, dường như thiếu nợ ân tình của mình, nhưng trên thực tế, nàng lại tương đương là lại đây cho mình mật báo, nếu không thì, chính mình lại còn coi là giết Ngao Cuồng sự kiện kia bỏ qua đi tới, không có phòng bị, sao sẽ nghĩ tới bây giờ trong long cung,

lại còn có mấy cái Long tử Long tôn đang âm thầm tính chính mình?

Long mày hơi nhú lại, nói: "Người cái kia mấy cái huynh đệ chuẩn bị làm sao làm khó dễ ta?"

Long nữ Ngao Tâm lắc đầu, nói: "Cái này ta cũng không biết, ta chỉ là xem thấy bọn họ ở nói nhỏ, thỉnh thoảng nghe đến cái gì cái kia Thái Bạch tông đệ tử loại hình, liền lập tức đi qua la rầy bọn họ một trận, nhượng bọn họ không cần nhiều chuyện, nhưng bọn họ mặt ngoài trên đáp ứng rồi, có thể y ta đối với bọn họ hiểu rõ, trong lòng nhất định ở đánh cái khác mưu ma chước quỷ, cho nên mới lại đây nhắc nhở người!"

Dứt lời, cầm nắm đấm, nói: "Phương tiên sinh không cần có lo lắng, mạnh mẽ đánh, xảy ra chuyện cũng có ta chống! , hơn nữa này sự kiện ta đều đi tìm qua phụ vương, phụ vương cũng chỉ là nói, nếu là chọc chuyện, cái kia chịu thiệt cũng là chính bọn hắn, hưởng hồ bây giờ ta là muốn lạy Phương tiên sinh sư phụ, Long cũng coi trọng nhất tôn sư trọng đạo, người đánh bọn họ xem như là giáo huấn vẫn bồi, không có việc gì!"

"Nguyên lai Lão long chủ cũng biết. . ."

Phương Quý nghe đến nơi này, mới trái tim bừng tỉnh, gật gật đầu, nói: "Vậy ta ngày mai nhìn kỹ hăng nói đi!"

"Đa tạ Phương tiên sinh!"

Long nữ Ngao Tâm thấy hắn đáp ứng, nhất thời nở nụ cười, sau đó liền lại cùng Phương Quý nói chút năng cái kia mấy cái đệ đệ họ tên cùng dáng, đáp các loại, đây là chỉ lo Phương Quý ở bọn họ dưới tay bị thiệt thòi, bất quá Phương Quý trong lòng kì thực nghĩ, nếu đến nhắc nhở, này còn là cẩn thận một chút tốt, có thể tránh thoát đi liền tránh thoát đi, chờ đại yến sau khi bắt đầu, bọn họ còn dám ngay trước mặt Lão long chủ gây phiền phức?

"Không hồ là Kiếm Tiên truyền nhân!"

Nhìn Phương Quý tựa hồ là dừng dung như không dạng, Long nữ lại ở trong lòng thâm than một tiếng.

Nghĩ thâm trước chính mình cũng đi tìm một ít ngoại tộc tu sĩ, xin bọn họ ra tay giáo huấn một thoáng chính mình cái kia mấy cái không biết trời cao đất rộng huynh đệ, kết quả mỗi một cái đều là nói liên tục không dám, dù là

tu vị rõ ràng muốn so với các nàng huynh muội càng cao, cũng tuyệt đối không dám trêu chọc bọn hắn, bất luận đối với bọn họ vẫn là đối với mình, đều chỉ biết là liền miệng nói khen, mọi chuyện khen tặng, cũng chỉ có vị này Kiếm Tiên truyền nhân, vừa nghe việc này, liền lập tức đồng ý, hơn nữa gió yên sóng lặng, hơn nữa hồn nhiên không có chuyện gì, như là căn bản không thèm để ý điểm ấy chút chuyện nhỏ. . .

Đây mới thực sự là có đảm khí biểu hiện nha!

Tâm trạng vui vẻ, liền cũng không vội rời đi, vô cùng phấn khởi cùng Phương Quý bàn về kiếm đạo.

Cái gì Đông Thổ tứ đại Kiếm tông, cái gì Nam Cương Yêu vực Kiếm Thần, cái gì Thiên Nguyên chín đại kiếm đạo, nàng lại đều lạ kỳ quen thuộc, nói chuyện lên, đều mạch lạc rõ ràng, nói chuyện vui vẻ, còn có thể đứng dậy, trực tiếp ở Phương Quý trước mặt biểu diễn mấy chiêu.

Nhưng Phương Quý làm sao biết nhiều như vậy a. . .

Tuy rằng Phương Quý cũng đúng là đường đường chính chính Kiếm Tiên truyền nhân, nhưng truyền nhân là truyền nhân, cùng Kiếm Tiên có quan hệ gì?

Hắn hiểu kiếm đạo, cũng chỉ là theo Mạc Cửu Ca học kiếm thời điểm, tình cờ được đến như vậy vài câu chỉ điểm, tính ra ba vị trí đầu kiếm hiệu nhiều lắm chút, giữa ba kiếm cũng có thể nói lên một ít, còn bây giờ thành tựu Mạc Cửu Ca Kiếm Tiên tên sau ba kiếm, chuyện này quả là chính là hoàn toàn không thông, lúc này lo lắng ở Long nữ trước mặt lộ khiếp, liền cũng nhiều nghe mà không nói, tình cờ mới xuyên câu nói trước mà thôi.

"Lời ít mà ý nhiều, những câu tinh nghĩa. . ."

Long nữ Ngao Tâm nghe những kia hầu như là Phương Quý nguyên văn chuyển lại đây Mạc Cửu Ca, lại là một bộ rất được kỳ diệu đáng đáp.

Nghe hiểu được, chính là nói đến chính mình tâm khảm bên trong, nghe không cần, đó chính là cao thâm khó lường.

Đặc biệt là nghe được Phương Quý nói "Tâm kiếm một mạch, chú ý tâm kiếm hợp nhất, trọng ý khinh pháp" thì càng là không nhịn được tán thưởng, nói: "Phương tiên sinh lời này nói quá đúng rồi, bây giờ Thiên

Nguyên kiếm đạo lưu phái, đều trọng tu vị mà khinh kiếm ý, chính là Đông Thổ tứ đại Kiếm tông, cũng nhiều là lấy tu vị căn cơ làm chủ, kiếm chiêu tuy diệu, kiếm khí tuy mạnh, nhưng thủy chung ít đi chút chân ý, năm đó Mạc tiên sinh ở Đông Thổ cầu đạo thì liền đã từng nói, hắn đến Đông Thổ, vốn là vì cầu lấy kiếm đạo chân ý, nhưng bây giờ Đông Thổ, đã không còn kiếm đạo chân ý. . ."

"Mạc lão cửu còn nói qua lời này?"

Những câu nói này Phương Quý nghe đều có chút mộng, đối với Mạc Cửu Ca năm đó ở Đông Thổ chuyện, hắn giải chính là thật sự không nhiều.

Lúc này thấy Ngao Tâm nói mạch lạc rõ ràng, trong lòng ngược lại cũng bỗng nhiên nổi lên chút ý động.

Chẳng lẽ, cái này con tiểu mẫu long mới thật sự là thích hợp Mạc Cửu Ca kiếm đạo truyền nhân?

Nếu thật sự là như thế, vậy mình tùy tiện dạy nàng mấy kiếm, hỡn cái Long nữ sư phụ tên tuổi, tựa hồ cũng không sai nha. . .

"Đúng rồi, Phương tiên sinh, ta vẫn luôn thật tò mò. . ."

Lúc này Long nữ nói vui vẻ, không nhịn được nói: "Ta từng nghe người ta nói, Mạc tiên sinh từng ở Thái Bạch tông bên trong, phế bỏ đạo tâm, phí thời gian trăm năm, nhưng một khi xuất quan, đến Viễn Châu trừ ma, liền lập tức thành Thiên Thượng Kiếm Tiên, hắn là làm thế nào đến?"

"Cái này mà. . ."

Phương Quý vừa nghe cái này, đúng là vui vẻ, cười nói: "Người nếu muốn rõ ràng, cái kia trước tiên cần phải đàm luận cái luyện ái mới được. . ."

Long nữ Ngao Tâm nghe xong lời này, mặt cũng đã đỏ.

Phương Quý đúng là xem thấy kỳ lạ, nghĩ thầm cái này hảo hảo nói chuyện, người đỏ cái gì mặt nha?

. . .

. . .

Tới buổi tối đưa đi Long nữ, Phương Quý liền lại chơi một hồi cóc, sớm chút giải lao.

Một đêm đi qua, cũng đã là Thất hải thịnh yến tổ chức lúc, Phương Quý trời vừa sáng lên, thật tốt rửa mặt trang phục một phen, đi ra cùng Túc đại công tử mấy người gặp lại, chỉ thấy trong hai ngày này, tất cả mọi người ít nhiều gì có chút biến hóa, nghĩ đến cái kia một cái Long cung dị bảo tới tay, xác thực cho bọn họ trợ giúp không nhỏ, mà là do cái này long cung thịnh yến là đại sự, cũng đều là đặc biệt chuẩn bị một phen.

Nhìn Túc đại công tử cái kia dạng, mặc vào một bộ hào hoa phú quý áo bào tím, trên đầu đội vào mặc ngọc nghê văn? , còn chuyên chọn hai sợi tóc dài ở bên ngoài, trên tay mang không lồ vòng ngón tay, bên hông buông lỏng một khối trạm thấu linh lung màu xanh ngọc bội, trên eo đeo dày dày lớn eo mặc sợi vàng ủng, trong tay còn lặc một thanh quạt xếp, Phương Quý thậm chí hoài nghi trên mặt hấn thoa phấn, giống như trong trắng lộ hồng?

Quả thực quá tao khí, nhìn chính mình, lớn rồi, mũ tròn nhỏ da trâu ủng, đơn giản, thể diện, còn có vẻ phú quý. . .

Trước ở đối diện nhận bọn họ Quy tướng, sáng sớm liền đã tới đến Cửa Châu điện chờ đợi, lúc này thất công chúa Ngao Tâm cũng không phải có thể lại đây dẫn đường, Long cung trọng quy củ, nàng dù sao cũng là đường đường Long cung công chúa, tự nhiên không thể làm những thứ này hạ nhân việc. . .

Thấy mọi người sau khi, liền dẫn Bắc Vực cái này một đám Tiêu thánh hướng về bố trí Long cung thịnh yến Kính Thiên điện đi tới, trên đường đi, chỉ thấy cái này Bắc Hải Long cung, đã có vẻ một mảnh náo nhiệt khó phân, mãn cung bên trên, đều mang lên trên mỹ dị bảo, có vẻ châu quang Bảo khí, chính là đó là giao nữ nha hoàn, hùng sa lực sĩ, thần giao tướng, Hải Dạ Xoa, cũng đều đặc biệt đổi mới rồi tiên y giáp, quý khí bức người.

Mọi người một đường lại đây, thường ngoan than thở, đúng là mở mang tầm mắt.

Phương Quý lại là một đường lưu tâm, để tránh khỏi mấy vị kia Long tử Long tôn nói, bất quá cái này một đường chạy tới, đúng là không có nhìn thấy phiền toái gì, tâm trạng thoáng yên tâm, hay là những kia Long tử Long tôn đã trúng huấn, liền đã bỏ đi cái kia chủ ý cũng khó nói.

Phút chốc đi tới Long cung Kính Thiên điện trước, chỉ thấy đã là một mảnh cảnh tượng nhiệt náo, xa xa liền nhìn thấy một lưu xinh đẹp nữ hầu, nâng quả tươi trên nuông, nước chảy giống như đưa vào trong Long cung, Phương Quý mấy người cảm thụ cái này Tiên gia khí tượng, cũng nên thật cảm thấy Thất hải thịnh yển, thực tại cùng phạm tục không giống, đang muốn đi vào, bỗng nhiên nghe xa xa một trận ồn ào, dồn dập ngóng trông hướng về xa xa nhìn lại.

"Bàn Sơn lục sĩ Ngưu thánh chủ đến. . ."

"Khu Phong chân nhân Hoa Thanh Tử đến. . ."

"Giáo. . . Cái kia Bạch Tượng thánh chủ đến. . ."

Đã thấy đến mấy người, đập sóng mà đến, đằng trước là thân thể hùng tráng nửa người trâu hoang đại yêu, mặt sau là vóc người tinh tế thon gầy nam tử, mặt sau còn cùng một cái lỗ mũi đặc biệt dài, béo trắng đại hán, lại là Nam Cương Yêu tộc mấy vị đại thánh đến rồi, phía trước hai cái đại thánh tên còn nói được, vị cuối cùng Bạch Tượng thánh chủ, Ma hào chính là "Giáo Hải thần vương", cái này nói ra có thể không được tốt.

Bây giờ biên rộng đều ở hải lý, người nhất định phải giáo làm chi?

"Nguyên lai Nam Cương đại yêu là như vậy. . ."

Phương Quý nhìn, trong lòng thầm nghĩ: "Còn không bằng chúng ta phía sau núi Hắc Sơn đại tôn uy phong. . ."

Đợi đến mấy vị Yêu tộc đại thánh đi qua, lại thấy một đoàn đoàn mây xanh phiêu đến, đã thấy lần này đến, phần lớn đều là chút khí chất không tầm thường trẻ tuổi nam nữ, nghe được một bên Quy tướng tán thưởng, mới biết những thứ này người đều là bây giờ Đông Thổ nơi, nổi danh nhất người tuổi trẻ, trong đó có không ít đều là cỗ thể gia thiên kiêu, nhất thời người chung quanh tán thưởng tiếng nổi lên, đúng là so với những kia Nam Cương đại thánh càng nhiệt tình.

"Nam Cương Yêu thánh, Đông Thổ thiên kiêu, những thứ này có thể đều là bình thường khó gặp đại nhân vật a. . ."

Tức đại công tử mấy người, lúc này đều đã mặt lộ vẻ hỉ khí: "Chúng ta bây

giờ lại có tư cách cùng bọn họ cùng dự tiệc, cái này nghĩ tới, thậm chí có loại như ở trong mơ cảm giác, sau một lúc đại yến bắt đầu, cũng không biết có cơ hội hay không mời bọn họ một chén. . ."

Những người khác cũng đều gật đầu, có vẻ xác thực từ đáy lòng cảm thấy vinh hạnh.

Đang muốn đi vào, lại chợt nghe đến phía trước lại là một trận âm nương, có người cao giọng gọi lên:

"Nguyệt Châu Huyền Nhai U Chân công tử đến. . ."

"Tĩnh Châu Thương Nhật Bạch công tử đến. . ."

"Đông U Châu Thanh Vân Quy Cửu công tử đến. . ."

". . ."

". . ."

Nghe được âm thanh này, Bắc Vực chúng Tiểu thánh như là bị từ đầu rót bồn nước lạnh, đều kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lại.

Thình lình liền nhìn thấy xa xa đi tới, lại đều là trên người mặc áo bào rộng, khí cơ trầm ngưng một đám người, cũng nhiều là trẻ tuổi dáng dấp, thoát nhìn rất là biết lễ, liên tục hướng về người chung quanh hành lễ mỉm cười, còn chưa đi tới gần, liền đã có người hướng về Phương Quý mấy người xem ra, ánh mắt bình thản, nhưng lẫn nhau trong lúc đó, lại như là đan dệt ra lăm ta lăm tằm tia lửa, lại đều là Tôn phủ đến trẻ tuổi tu sĩ. . .

"Làm sao Tôn phủ người cũng tới?"

"Trước đây Long cung thịnh yến, xưa nay không nghe nói mời qua Tôn phủ người. . ."

"Cái này. . . Không nghe nói Tôn phủ người cũng đến mời a. . ."

Tức đại công tử mấy người đều là sắc mặt đột biến, vừa nãy sắc mặt vui mừng, đã khoảng khắc trong lúc đó biến mất, sắc mặt đều vô cùng thâm trầm.

Long cung thịnh hội, mời bọn họ Bắc Vực Tiểu thánh, vốn là trước nay chưa từng có chuyện vui, có thể vì sao hết lần này tới lần khác như thế xảo, tương tự cũng là trước đây xưa nay cũng không có được đến qua Long cung mời Tôn phủ huyết mạch, cũng ở lần này xuất hiện ở Long cung yên trên?

Mấu chốt nhất chính là, bọn họ trước, lại một điểm tiếng gió cũng không được đến!

...

...

"Hừ, chúng ta đi vào trước đi!"

Trái tim bỗng nhiên liền cảm thấy được có chút buồn bực, ngọt ngào, xem trò vui tâm đều phai nhạt, Phương Quý thấy, liền không thích nói một câu, mọi người liền đều gật đầu, cũng không chờ những kia Tôn phủ người đi tới trước mặt, liền dẫn đầu hướng về Kính Thiên điện bên trong đi tới, bọn họ vốn là ở cạnh cửa, lúc này tự nhiên sẽ trước ở Tôn phủ đám người kia đằng trước nhập điện, lại không nghĩ rằng, cửa điện bỗng nhiên có người ngăn cản lại đây.

"Chưa thấy Tôn phủ bằng hữu lại đây sao, lại không biết nhường đường?"

Nói chuyện chính là một cái vóc người ục ịch, trên đầu đội đầu một trản tử kim quan nam tử, ngẩng đầu nhìn mọi người.

"Ha ha, Bắc Vực tu sĩ, vốn là không biết lễ số, lần này thật là không nên xin bọn họ mới là, không duyên có rơi chúng ta Long cung uy nghi!"

Bên cạnh lại đi tới một cái, vóc người đơn bạc, ăn mặc lỏng lẻo leo leo kim bào, một mặt men say.

"Giết ta Tây Hải Ngao Cuồng ca ca chính là ai, nhanh đứng ra, ăn ta một thương lại nói. . ."

Một bên khác bên trong có người lớn tiếng ồn ào, nổi giận đùng đùng, suất một đội người vọt thẳng đến bọn họ phụ cận đến.

Bất thành linh mãn, làm cho Bắc Vực chúng Tiểu thánh, đều là không khỏi

ngần ra, không biết vì sao.

Đúng là Phương Quý, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nhìn trước người chặn đường những thứ này Long tử Long tôn đám người một chút, sau đó lại ánh mắt lạnh nhạt về phía sau nhìn lại, chỉ thấy những kia Tôn phủ người đến, lúc này đều đã dừng ở cách đó không xa, chính cười nhạt hướng về bọn họ nhìn lại.

"Nguyên lai ở chỗ này chờ ta đây. . ."

Chương 601 : Một Đám Đồ Ngốc

"Chư vị điện hạ, chúng ta được Long cung mời mà đến, đi thịnh yến, chẳng biết vì sao muốn ngăn lại đường đi?"

Chợt thấy đến cái này đột ngột một màn, Bắc Vực mười hai Tiểu thánh, đều có chút không biết rõ.

Bọn họ đều có thể thấy, bây giờ lại đây chặn đường cái này mấy cái, khí huyết trầm ngưng, áo bào tôn đẹp, mặc dù coi như thô bạo vô dáng, nhưng một thấy bọn họ lại đây, chu vi nha hoàn lục sĩ đều rất xa trốn đến đi sang một bên, mạnh mẽ cũng không thờ một cái, rõ ràng chính là trong long cung địa vị tối cao đám kia người, lúc này tuy rằng phần nộ, nhưng cũng chỉ có thể chịu tính tình, hướng về mấy vị kia long tử chấp tay.

"Ha ha, các ngươi Bắc Vực là cái cái gì gặp quý địa phương, lại không tự biết, cũng có tư cách đến Long cung dự tiệc?"

Nhưng này mấy cái long tử lại rõ ràng không mắc bẫy này, dẫn đầu cái kia ục ịch long tử ưỡng ngực đẩy Tức đại công tử một cái, cười lạnh nói: "Thiếu cho điểm màu sắc liền đăng trên lỗ mũi mặt, chúng ta Long cung, mời đều là trên đời này tu hành kỳ tài, đại tông Đạo tử, dầu gì cũng phải là bộ tộc vương tôn cái gì, các ngươi Bắc Vực cái này từng cái từng cái, chính mình nhìn nhìn, đến đều là chút gì người sa cơ lỡ vận?"

Bên cạnh cái kia rắn nước cũng tựa như, ăn mặc lỏng lỏng lẻo lẻo kim bào long tử cũng ôm hai tay nói: "Không sai, có thể vào Long cung, ít nhất cũng phải là có bản lĩnh, các ngươi muốn đi vào, cũng được, đến đến, qua qua tay, để cho ta xem các ngươi có bản lĩnh hay không?"

Thấy cho bọn họ vô lễ như thế, Tức đại công tử mấy người, đều không khỏi trướng đỏ da mặt.

Bây giờ chính là đại yến đem mở thời khắc, Kính Thiên điện ở ngoài, nha hoàn, khách mời, không biết đến rồi nhiều lời, có thể nói là chúng mắt mục mục, mà bọn họ thân là được Long cung mời, đến đây dự tiệc người, lại bị

người ngăn ở trước điện, như vậy xấu hổ khinh miệt, cái kia là cái gì loại bực mình, lại cứ đối phương đều là Long tử Long tôn, đắc tội không được, lúc này càng thành tiên thoái lương nan tư thế, cũng không biết nên ứng đối ra sao.

"Hồn trưởng!"

Ở cái này khi miệng, đúng là Tiêu Tiêu Tử bỗng nhiên sinh giận, lên trước một bước quát lên: "Chúng ta đến dự tiệc, là được Long cung mời đến, cũng là Long cung khách nhân, các ngươi lại ngăn không cho vào điện, nói những thứ này vô lý lời nói, lẽ nào đây chính là Long cung đạo đãi khách?"

"Y. . ."

Cái kia mấy cái long tử thấy Tiêu Tiêu Tử nổi giận, đều có chút rụt rè.

Bọn họ trong ngày thường bị Ngao Tâm đánh mấy lần, tiềm thức đối với loại này trẻ tuổi tiên tử đều có chút sợ.

Nhưng ánh mắt hướng về xa xa nhìn lên, cùng Tôn phủ mấy người kia đối một cái, liền có một cái gánh trường thương long tử phản ứng lại, đi lên phía trước, hừ lạnh một tiếng, nói: "Đừng vội nắm những thứ này mạnh miệng đến ép chúng ta, như hôm nay chúng ta đến đây không phải vì cho các ngươi Bắc Vực tu sĩ lúng túng tới. . . Các ngươi thân phận gì, giá trị cho chúng ta cho ngươi khó coi. . . Chúng ta lại đây, là vì việc tu!"

Vừa nói, vừa đi đến phụ cận, ánh mắt quét qua, liền rơi xuống Phương Quý trên người, quái nhãn nhất thời lật lên, trường thương tầng tầng hướng về trên đất một chổng, quát lên: "Chết tiêu tử kia, ngươi chính là Phương Quý chứ? Thật to gan lớn, giết ta Tây Hải Ngao Cuồng đường đệ, lại còn dám ở ta Long cung hiện thân, hôm nay như dạy ngươi một trận, nêu không người bên ngoài còn chỉ coi chúng ta Long tử Long tôn dễ ức hiếp!"

Cái khác mấy cái long tử nghe vậy, nhất thời tìm đúng phương hướng, đều ứng tiến lên, quát lên: "Đi ra nhận lấy cái chết!"

Tức đại công tử mấy người thấy bọn họ đằng đằng sát khí, nhất thời càng kinh sợ, gấp tiến lên, kêu lên: "Việc này định có hiểu nhầm!"

"Có cái nhầm hiểu làm!"

Những kia long tử đám người lớn tiếng quát: "Việc này chỉ là thù riêng, cùng các người Bắc Vực tu sĩ không quan hệ, các người như muốn vào điện, cái này liền đi vào, ăn no lại lẩn, nhưng nếu là không biết tiến thoái, không quản tới chúng ta chuyện vô bổ, vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí. . ."

"Cái này. . ."

Tức đại công tử đám người sắc mặt càng là làm khó dễ lên.

Trước đây những thứ này Long tử Long tôn vô lễ, cố nhiên nhượng bọn họ phần nộ, nhưng bây giờ bọn họ bỗng nhiên sửa lại câu nói cửa miệng, chỉ tìm Phương Quý một cái, lại càng nhượng bọn họ làm khó dễ lên, Phương Quý trước đây giết Tây Hải cửu thái tử Ngao Cuồng việc, bọn họ cũng đã nghe nói, cái này cũng thực là việc tư một cái, nhưng hôm nay, Phương Quý dù sao cũng là bọn họ Bắc Vực mười hai Tiểu thánh đứng đầu, bọn họ lại sao có thể trực tiếp đem Phương Quý ở lại chỗ này?

Nếu Phương Quý ở đây chịu nhục, cái kia cùng bọn họ Bắc Vực mười hai Tiểu thánh chịu nhục, có gì khác biệt?

Huống hồ bọn họ nếu thật sự đem Phương Quý ở lại nơi này, một mình nhập điện, cái kia Bắc Vực mười hai Tiểu thánh lại thành cái gì?

cái này mới vừa nói cộng tiến cộng lùi, quay đầu liền đem đồng đạo đem ném đi rồi. . .

Nhất thời người người biến sắc, đầy bụng kinh nộ.

Đúng là trong bọn họ Bạch Thuật, lắc đầu cười cười, đã dự định trực tiếp nhập điện đi tới.

. . .

. . .

"Nguyên lai bọn họ là đánh ý đồ này. . ."

Ngay khi long tử chặn đường, người chung quanh kinh ngạc, sau lưng truyền đến mây đạo xem trò vui cười gằn ánh mắt thì Phương Quý đã là trái tim bùng tỉnh, hôm qua nghe được tiêu mẫu long Ngao Tâm cho mình báo

tin thì trong lòng hẳn còn có chút không nghĩ quá rõ, Long tộc thù dai cố nhiên là thật, nhưng nếu liên Tây Hải Long chủ đều đã không định tìm chính mình phiền phức, bọn họ Bắc Hải Long tử Long tôn, như thế nào như thế nhớ mãi không quên?

Lại bây giờ, chợt thấy Tôn phủ huyết mạch hiện thân ở đây, trong lòng làm sao còn có thể không hiểu?

Chính mình truyền ra Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, bên cạnh mình phiền phức liên không từng đứt đoạn, không biết bao nhiêu người vót đến nhọn cả đầu muốn chiếm một vị trí, đặc biệt là cuối cùng đến đây đoạt danh nam cảnh tu sĩ, rõ ràng chính là có Tôn phủ trong bóng tối xúi giục, chỉ tiếc, những người kia tuy rằng chuẩn bị đầy đủ, nhưng cũng đánh giá thấp chính mình những thứ này người, cuối cùng tên không đoạt đến, nhưng cũng từng cái từng cái chôn vùi tính mạng.

Mà Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, cũng là do vì trận chiến này, xa xa truyền ra ngoài, ắt nhiên được đến Bắc Vực chúng tu tán thành!

Tôn phủ trong lòng có thể thoả mãn?

Chuyện này quả thật chính là bọn họ không muốn nhìn thấy nhất cục diện!

Bây giờ Bắc Vực, muốn nhất phá huỷ cái này mười hai Tiểu thánh danh tiếng, chính là Tôn phủ!

Chỉ bất quá, bây giờ bọn họ đã đi tới Long cung, những thứ này Tôn phủ huyết mạch, cũng không tiện làm những gì.

Hẳn là bởi vậy, bọn họ liền không tự mình động thủ, mà tìm đến rồi Long cung cái này mấy cái đồ ngốc, hơi làm lời nói khiêu khích, bọn họ liền dấn độn lại đây làm khó dễ chính mình, không phể tí tẹo sức lực, liền đem chính mình những thứ này người đẩy tới vô cùng lúng túng vị trí.

Mà bọn họ, cũng ở phía sau không nhanh không chậm, xem ra chuyện cười đến. . .

Bây giờ chúng mắt mục mục phía dưới, chính mình làm sao bây giờ?

Đánh những thứ này Long tử Long tôn, cái kia liền quả thật là làm tức giận Long tộc. . .

Bây giờ nhân gia đang muốn ăn cơm, người ngay ở trước mặt khách mời đánh nhà hấn hải tử, nhân gia mặt để nơi nào?

Không đánh đi, ai biết cái này mấy cái Long cung đồ ngọc có thể làm ra cái gì chuyện đến?

Thậm chí lúc này bọn họ không hề làm gì, trải qua đến như thế nháo trò, Bắc Vực Tiêu thánh tên, cũng nhanh thành trò cười!

...

...

"Khôn kiếp, chính ở chỗ này giả ngu, lăn ra đây cho ta nhận lấy cái chết. ."

Nhưng cũng ở Phương Quý trái tim nhanh quay ngược trở lại ý nghĩ thì cái kia vóc người ục ịch long tử, đã thiếu kiên nhẫn, lại vọt thẳng tiến vào đoàn người, đưa tay hướng về Phương Quý cổ tay trên vồ tới, cái khác long tử cũng đều ủng tiến lên, tựa hồ chuẩn bị tại chỗ đối với hấn vậ đánh. . .

Tức đại công tử mấy người, thấy thế đều là kinh hãi.

Cầm Giang Tán Nhân thấy thế, liền đã nhẹ nhàng lùi về sau một bước, tránh ra ở một bên.

Nhưng trong đám người Mạnh Đà Tử, lại bất chấp tất cả, bỗng nhiên tiến lên, trực tiếp nắm lấy đối thủ cổ tay.

Xấu mặt nở nụ cười âm u, nói: "Khách khí với Phương đạo hữu chút!"

Một mặt khác Hải Sơn Nhân không nói một lời, thân tay đè lại bên hông cán kiếm.

"Phản phản. . ."

Vị kia long tử thấy có người lại dám ngăn cản chính mình, nhất thời giận dữ: "Cho thể diện mà không cần, loạn đao chém chết bọn họ!"

Một câu nói gọi ra, cái khác long tử cũng đều giận dữ, liền muốn vọt thẳng

đi vào động thủ.

Tức đại công tử, Tiêu Tiêu Tử, Việt Thanh, đều đã vẻ mặt lạnh giân, tiến lên đón đến.

Mạnh Đà Tử cùng Hải Sơn Nhân hai cái, thì lại một thân pháp lực tạo nên, đã là làm tốt ra tay chuẩn bị.

Một bên khác, Bạch Thuật đầy mặt cười gằn, đã xoay người đi vào Kính Thiên điện bên trong.

Cầm Giang Tán Nhân thì lại khẽ nhíu mày, chỉ là tránh ra ở một bên, có vẻ một bộ việc không liên quan tới mình đáng dấp.

Đúng là những kia Tôn phủ huyết mạch, lúc này đều sắp bật cười.

"Tất cả dừng tay cho ta!"

Nhưng cũng đang lúc này, bỗng nhiên quát to một tiếng vang lên, bị người che ở sau lưng Phương Quý, bỗng nhiên thân hình về phía trước một chen, đi tới người trước, đưa chân một câu, liền đem cái kia ục ịch long tử cho câu ngã trên mặt đất, sau đó một cước đạp ở hấn trên lưng, ánh mắt hướng ra phía ngoài quét qua, một thân hung uy tỏa ra, lay động đến chu vi dòng nước ào ào vang vọng, đánh toàn hướng về bốn phương tám hướng tản đi mở ra.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, ngo ngác nhìn bị hấn đạp ở dưới chân long tử.

Đây chính là ở Long cung, làm sao có thể đối với long tử làm bực này bất kính việc?

Thật muốn đánh lên rồi sao?

Mấy vị kia Tôn phủ huyết mạch nhìn thấy tình cảnh này, đã có người hung phấn đến hai mắt đều ở tỏa ánh sáng. . .

. . .

. . .

.

"Ồ ta trong Long cung, còn dám hành hung?"

Mà mấy vị khác Long tử Long tôn, càng là sau khi ngẩn ngơ, càng giận không nhịn nổi, xông lên liền muốn cùng Phương Quý liều mạng.

Nhưng cũng liền vào lúc này, Phương Quý một tiếng quát chói tai: "Là ai chỉ khiến các người lại đây vu khống ta?"

Cái này quát to một tiếng bên trong, đã tối chỗ Ma sơn quái nhãn oai, nương theo pháp lực, làm cho tất cả mọi người đều tâm trạng cả kinh.

Mấy vị kia long tử cũng động tác hơi hoãn, theo bản năng bên trong quát lên: "Cái gì vu hại, người giết Ngao Cuồng đường đệ không phải thật sự?"

Đón chu vi vô số ánh mắt, Phương Quý bằng phẳng hét lớn: "Đương nhiên không phải thật sự!"

"Cái gì?"

Mấy vị kia Long tử Long tôn đều ngẩn ra, rõ ràng dự liệu chưa kịp.

"Tây Hải cửu thái tử Ngao Cuồng, đó là nhân vật nào?"

Phương Quý nhìn mấy vị kia long tử, đầy mặt chỉ tiếc mài sắt không nên kim, còn xì lại giẫm dưới chân cái kia ục ịch long tử hai chân, tức giận nói: "Các người những thứ này ngu xuẩn, cũng không động não ngẫm lại, vị kia cửu thái tử Ngao Cuồng, nhưng là đường đường chính chính huyết thống Long tộc, một điện thái tử, mà ta chẳng qua là tiểu Tiên môn đi ra đệ tử, khi đó thậm chí còn không phải Kiếm Tiên truyền nhân, làm sao giết đến hắn?"

Càng nói càng là tức giận, ánh mắt đao giống như đao qua mấy vị kia long tử mặt mũi, quát lên: "Các người nói ta giết hắn, đây chẳng phải là nói hắn cái này huyết thống Long tộc, còn không sánh được ta cái này Bắc Vực tiểu Tiên môn đệ tử? Tương lai truyền ra ngoài, chẳng phải là để mất người trong thiên hạ đều xem các người những thứ này Long tử Long tôn chuyện cười? Các người Long tộc mặt mũi, đến tột cùng có còn muốn hay không muốn rồi?"

"Cái này. . ."

Mấy vị long tử nháy mắt một cái, nhất thời liền nói cũng không nói ra

được.

Phuong Quý cười lạnh nói: "Nếu ta đoán không sai, tất nhiên là có người trong bóng tối ở trước mặt các ngươi gây xích mích, vu khống ta, chỉ là a, các ngươi cũng không suy nghĩ một chút, hẳn đây là muốn hại ta sao? Hẳn vốn là đang cố ý làm chuyện xấu, muốn hủy các ngươi Long tộc danh tiếng a!"

Lời vừa nói ra, mặt sau những kia Tôn phủ huyết mạch, bỗng nhiên đều thay đổi sắc mặt.

Chương 602 : Đi Qua Phấn Tỉnh

Phương Quý lần này lời vừa nói ra , liền ngay cả đám kia Long tử Long tôn đều bối rối.

Trong lúc nhất thời, chu vi vắng vẻ không hề có một tiếng động, mỗi người đều ngốc mắt.

Trước đây ở Kính Châu di địa, Phương Quý làm vì đoạt Âm Dương đèn, đem cái kia Tây Hải cửu thái tử Ngao Cuồng giết, còn rút gân rồng, tự nhiên là gắt gao đắc tội rồi Tây Hải long cung, vì việc này, Tây Hải long cung còn đã từng giống trống khua chiêng, suất binh áp sát, nghĩ muốn tiêu diệt Thái Bạch tông cho hả giận tới, mà thế gian người nghe nói một ít đồn đại, kỳ thực cũng là vào lúc đó truyền tới, nhưng ngay cả như vậy, Long tộc tự cũng sẽ không đem chính mình thái tử bị Phương Quý giết chi tiết nhỏ truyền đi, muốn báo thù, báo chính là, cần gì tự bộc lộ gièm pha?

Lại sau đó, Tây Hải Long chủ bỗng nhiên thu binh, bỏ đi tiếp tục ý niệm báo thù, càng là trực tiếp truyền tin cho mặt khác mấy biển, nói rõ việc này có ẩn tình khác, không tất báo phục, liền càng là đem Phương Quý giết Ngao Cuồng chuyện, cho đè ép xuống, không cho người truyền.

Cái này cũng liền dẫn đến, liên quan tới Phương Quý giết Ngao Cuồng việc, chỉ có đồn đại, lại không có chứng thực.

Dù là mấy vị này Bắc Hải long tử, cũng chỉ biết là cơ bản có như thế sự kiện mà thôi, lại cũng không biết thật giả.

Bây giờ Phương Quý người trong cuộc này bỗng nhiên như vậy nói chuyện, liền lập tức nhượng bọn họ đều bối rối. . .

"Có. . . Có đạo lý a. . ."

Một mảnh vắng vẻ bên trong, bỗng nhiên có một cái âm thanh mở miệng, lại là bị Phương Quý đạp ở dưới chân cái kia long tử.

Hắn cũng là một mặt mòng, nhưng chậm rãi đem sự tình nghĩ rõ ràng, bỗng nhiên kêu lên: "Không thể là hắn giết Ngao Cuồng đường đệ, Ngao Cuồng đường đệ dù sao cũng là chúng ta huyết thống Long tộc, nho nhỏ này tiên môn đệ tử, làm sao có thể có bản lĩnh giết hắn, chúng ta bị lừa. . ."

"Đáng chết. . ."

Cái khác long tử cũng bỗng nhiên phản ứng lại, ánh mắt mạnh mẽ hướng về sau lưng những kia Tôn phủ huyết mạch nhìn sang.

"Khốn kiếp, hóa ra là người ở gạt chúng ta. . ."

Cái kia thân hình như rắn nước, một mặt tửu sắc khí, một thân kim bào mặc lên người, thậm chí đều lỏng lỏng lẻo lẻo long tử, tính khí lại là lớn nhất, phản ứng lại điếm này sau khi, đột nhiên liền trong lòng tức giận, một bước vọt tới đám kia Tôn phủ huyết mạch bên trong người, bắt lấy ở giữa một cái chính một mặt lo lắng, muốn nói cái gì lại không kịp người tuổi trẻ, đi lên chính là hai cái trái phải bạt tai mạnh.

"Đánh tốt, mạnh mẽ đánh. . ."

Phương Quý dưới chân giẫm vị kia long tử, luôn miệng khen hay, chụp lên tay đến.

"Thiệt thòi ta coi người là huynh đệ tốt, nguyên lai người là cố ý xấu chúng ta Long tộc danh tiếng tới. . ."

Mà cái kia gậy tê cái tựa như long tử, càng là đến rồi hứng thú, vừa đánh vừa mắng.

Này Tôn phủ người tuổi trẻ bị trước mặt mọi người đánh bạt tai, đã là vừa giận vừa sợ, hắn cũng không phải là không thể hoàn thủ, chỉ là vừa đến đột nhiên không kịp chuân bị, thứ hai bị tóm chặt cổ tay sau khi, cũng không quá dám giãy dụa, lúc này thấy cái kia long tử giơ tay lại muốn đánh, đã là không nhìn được nhắm hai mắt lại, nhưng cũng đang lúc này, chu vi Tôn phủ huyết mạch đều xúm lại, ngăn cản long tử, vội vã khuyên đem lên.

"Bát điện hạ, trong này nhất định có hiểu nhầm. . ."

"Đúng đúng đúng, chư vị điện hạ, mà lại nghe ta tới nói. . ."

"..."

"..."

"Hiều lắm, có thể có hiểu lắm gì đó?"

Thấy được đám kia Tôn phủ huyết mạch vừa sợ lại loạn, Phương Quý bắt nổi lên ông tay áo, lạnh tiếng hét lớn nói: "Tốt, quả nhiên là các người bang này không biết xấu hổ gia hỏa ở gây sự, người nói hiểu lắm, vậy ta chỉ hỏi người, người làm sao dám bịa đặt là ta giết Tây Hải long tử?"

"Người..."

Một đám Tôn phủ huyết mạch, mạnh mẽ nhìn về phía Phương Quý.

Cái gì tạo không tạo bịa đặt, rõ ràng chính là người giết!

Thật muốn cho bọn họ chút thời gian, bọn họ thậm chí có thể tìm ra chút chứng cứ đến!

Có thể cũng ở cái này nói sắp ra miệng lúc, bọn họ nhìn thấy Phương Quý tầm kia bình tĩnh mặt, trong lòng không khỏi run lên.

Đúng vậy, bây giờ có thể nói thế nào?

Đây chính là ở trong Long cung, chẳng lẽ mình muốn cùng đưa kia âm ỉ lên?

Làm cho thua, chính là chính mình gây xích mích long tử tìm người phiền phức, làm cho thắng, cái kia chính là ở trước mặt tất cả mọi người, đem Long tộc con cháu bị một cái tiên môn đệ tử giết chuyện ngồi vững, cái kia không phải là đem Long tộc ẩn đi vết sẹo lại yết lên sao?

Nhất thời trái phải không phải, sắc mặt đều đã thay đổi.

Đương nhiên, bọn họ cũng dù như thế nào không nghĩ tới, lúc này mới chút công phu, tình thế khó xử liền thành chính mình.

Nhưng bọn họ trong những người này, đều là nam cảnh các châu Tôn phủ bên trong nổi bật nhân vật, tự nhiên cũng không thiếu tâm tư nhanh nhẹn người, rất nhanh liền có người phản ứng lại, vội vã lên trước một bước,

quát to: "Lớn mật, người cái này vô lý cuồng đồ, long tử điện hạ, là cái gì loại thân phận, người nơi nào đến lá gan, dám to gan hấn đập tại dưới chân? Chư vị, người này đối với long tử bất kính, còn không mau mau bắt xuống?"

"Hả?"

Hắn nói sang chuyện khác bản lãnh không kém, chu vi chúng tu đều là ngân ra, vội vã quay đầu nhìn lại.

Lúc này mới nhớ tới, còn có một cái long tử bị người giẫm đây. . .

"Đúng vậy. . ."

Liên ngay cả vị kia ục ịch long tử, đều cái này mới phản ứng được, chính mình còn bị giẫm thì nhất thời ra sức giãy dụa.

Mà chu vi Tức đại công tử mấy người, cũng không khỏi âm thầm kêu khổ.

Phương Quý vừa nãy một phen nguy biến, đúng là nhượng bọn họ trái tim hô to khen hay, có thể chỉ chớp mắt, liền lại mất choáng váng, giết long tử chuyện, cố nhiên có thể nguy biến đi qua, có thể đem long tử đập ở dưới chân chuyện, chúng mắt mục mục, lại như thế muốn rước lấy phiền toái lớn a. . .

Vốn là đi, Phương Quý nếu là không giẫm cái này long tử một cước, này sự kiện liền đã qua. . .

Tôn phủ cũng không dám ở trong long cung một mực chắc chắn Phương Quý chính là giết Tây Hải Long tử, những thứ này long tử cũng sẽ không thừa nhận!

Có thể then chốt là cái này mấy cái hàng quá kiêu ngạo, Phương Quý trong lòng có tức giận!

Có khí không tát đi ra sao được?

Tuy rằng không giẫm cái này một cước mới là hóa giải phiền phức tốt nhất pháp, nhưng Phương Quý tuyền chính là nhất giải tức giận!

Thấy chung quanh người rục rà rục rịch, liền một bên tiên giao binh đều

chậm rãi vây quanh, tựa như muốn động thủ, Phương Quý mặt không sợ hãi, trái lại Quỷ Linh kiếm bay ở trong tay, hướng phía dưới một chỉ, hướng về dưới chân long tử quát lên: "Người có biết ta vì sao phải giáo huấn người?"

Chu vi chúng tu kinh hãi, sợ hãi tổn thương long tử, nhất thời không dám vọng động.

Mà Phương Quý dưới chân long tử mặt hướng xuống, không nhìn thấy cái kia Quỷ Linh kiếm, trái lại kêu to lên: "Người dám giáo huấn ta, người. . ."

Phương Quý ánh mắt đảo qua mọi người: "Tốt dạy người biết, ta giáo huấn người, là có người mời ta đến!"

Ục ịch long tử giận tím mặt: "Tên khốn kiếp nào dám đề cho người. . ."

"Chính là các người thất công chúa Ngao Tâm!"

Phương Quý một câu nói nói ra, mấy vị này long tử nhất thời đều ách tiếng, ngân ngơ.

Hắn nói tiếp: "Thất công chúa trước liền nói với ta, các người thân là thượng cổ di tộc chính thống huyết mạch, các người lại không biết tiên thủ, tự cao tự đại, không chịu thật tốt mài giũa tu hành, liền biết trời đất bao la người lớn nhất, không cố gắng giáo huấn một trận, làm sao đến?"

Một đám long tử nghe được lời ấy, nhất thời đều thềm giận bốc lên.

Lời này hay là lời nói thật, nhưng bọn họ như thế nào đồng ý thừa nhận, đặc biệt là nghe ngoại nhân nói đi ra, trái tim giận quá.

"Nhưng ta kỳ thực đối với lời này cũng không ủng hộ!"

Chỉ bất quá, Phương Quý còn không chờ bọn họ phản bác ra miệng, liền lại thêm một câu, nói: "Long tộc kiêu ngạo, cũng có kiêu ngạo tư bản, nhân gia thân là long tử, trời sinh thần thông, vốn là so với cái khác Tu hành giả cường chút, thật tốt chờ đợi mình giác tỉnh thần thông, lại có thể nào gọi là không biết tiên thủ? Lại nói, cũng có khả năng các người ngầm dụng công tu hành, chỉ là không có bị người nhìn thấy đây? Có đúng hay không?"

Chư long tử nghe được lời này, đúng là thật là sửng sờ, tâm muốn làm sao

đem chúng ta lại nói đi ra?

Đón Phương Quý cái kia câu cuối cùng, rất có không ít đều theo bản năng gật gật đầu.

Có thể Phương Quý một thấy bọn họ gật đầu, chột tức giận càng tăng lên, lại dùng sức ở cái kia ục ịch long tử trên người đập một chân, mắng: "Nhưng là các ngươi huyết mạch cố nhiên mạnh mẽ, tu hành cũng chăm chú, cái này còn cũng thôi, có thể các ngươi thân là long tử, lại nghe tin người khác gây xích mích, dễ dàng như vậy liền bị người lợi dụng, cái này nhưng như thế nào đến, hiện nay liền bị người lợi dụng, tương lai còn không đến bán cái này Long cung?"

Nói cầm kiếm vỗ vỗ dưới chân con rồng kia từ đầu: "Long cung có thể hay không bán?"

Bị Phương Quý vòng một chút, dưới chân vị kia long tử đều hôn mê, chỉ theo bản năng kêu lên: "Đương nhiên không thể. . ."

"Vậy ngươi liền liền cho ta thật tốt phản tỉnh!"

Phương Quý không nói cho hắn cái khác nói cơ hội, bay lên một cước, liền đem cái này ục ịch long tử đá ra ngoài.

Chu vi chúng tu bị hắn nói phát sợ, đúng là trong khoảng thời gian ngắn, không ai phản ứng lại.

Đúng là có long tử chột thấy đến ục ịch long tử bị đá bay, nhất thời lửa giận hướng lên trời, kêu lên: "Ngươi dám đá ta ngũ ca. . ."

Nói còn chưa rơi xuống, Phương Quý bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, quát to: "Ngươi có phải là long tử?"

Cái này long tử bị Phương Quý thân pháp sợ hết hồn, quỷ thần xui khiến gật gật đầu.

Phương Quý hét lớn: "Ngươi có phải là cũng nghĩ bán Long cung?"

Vị kia long tử lập tức bối rối, không biết làm sao trả lời, lắc đầu liên tục.

"Vậy thì đi qua phản tỉnh!"

Phương Quý bay lên một cước, đem hấn cũng đá ra ngoài, xoay người trong lúc đó, lại đi tới một cái khác long tử trước người.

"Người có phải là long tử. . ."

Vị kia long tử cũng nhất thời ngẩn ra, mạnh miệng nói: "Ta có thể không có nghĩ bán Long cung. . ."

Phương Quý quát lên: "Cũng không nghĩ bán, làm sao dễ dàng như vậy bị người lừa?"

Vị này long tử lập tức cũng bối rối.

"Đi qua phản tỉnh!"

Phương Quý thấy hấn nhụt chí, cũng là một cước đá bay qua.

Cái này một hoảng thần, liền không chỉ là một cái long tử bị giẫm, mà là một cái tiếp một cái đều bay ra ngoài, chu vi đã kinh biến đến mức yên lặng như tờ, hầu như khó có thể tin tưởng được trước mắt tình cảnh này, đây chính là đường đường long tử a, mới vừa rồi còn điều võ dương oai ngông cuồng tự đại mấy người, bây giờ lại từng cái từng cái bị đá bay ra ngoài, dùng ở trên tường, sau đó một cái một cái chậm rãi trượt rơi xuống. . .

Mấu chốt nhất là, trượt rơi xuống sau khi, bọn họ lại cũng không có lập tức nổi giận, thậm chí không có lên tiếng.

Chỉ là hai mặt nhìn nhau, có chút không biết nên làm như thế nào đáng vẻ.

Như là nghĩ phát hỏa, nhưng lại nhất thời không có sức lực. . .

. . .

. . .

"Lẽ nào đường đường long tử, liền như vậy bị người. . ."

Mà ở một đám người đều không dám lên tiếng lúc, Tôn phủ một phương, có người nhíu nhíu mày, liền muốn mở miệng.

Phuong Quý biết hẳn chuẩn bị nói cái gì, cũng biết mấy vị này long tử chỉ là tạm thời bị chính mình dọa dẫm, nhưng một hồi hoãn quá mức đến, không chừng vẫn là muốn không tha thứ, liền dứt khoát cười gằn một tiếng, cất cao giọng nói: "Thôi thôi, ta cái này liền đi tìm thất công chúa đi, nàng cái này mấy cái huynh đệ, chính là giáo huấn cũng vô dụng, nói đều nói đến cái này mức, còn từng cái từng cái u mê không tỉnh!"

"Hừ!"

Hắn xoay người, ưỡng ngực chấp tay sau lưng, nhanh chân hướng về Kính Thiên điện đi tới, chỉ có tiếng nói truyền trở về: "Thân là đường đường long tử, chủ yếu là thân là nam nhân, không đúng, thân là một cái công sinh linh, bị người lừa, kỳ thực cũng không có gì, lớn như vậy ai không bị tiểu nhân hố qua nha, nhưng là bị người lợi dụng sau khi, lại liền tìm người báo thù cũng không dám, cái này nhưng là thành chuyện cười lớn đi. . ."

Ở hẳn cái này tiếng nói bên trong, mấy vị long tử quả nhiên trên mặt tức giận dần sinh.

Chỉ là lúc này, bọn họ ánh mắt lại không hẹn mà cùng, đều hướng về một bên Tôn phủ huyết mạch nhìn sang.

Chương 603 : Bằng Hữu Bình Thường

Đi rồi Kính Thiên điện sau, Phương Quý mấy người liền nghe bên ngoài vang lên một mảnh "Khôn kiếp dám gạt ta", "Điện hạ mà lại nghe ta giải thích", "Các anh em sao đao", "Điện hạ xin nghe ta giải thích", "Ca mấy cái cùng tiến lên, đánh chết hắn", "Điện hạ xin nghe ta giải thích" loại hình, lại chính là bùm bùm cạch cạch, não loạn vang động, nói vậy lúc này bên ngoài chính não nhiệt, Phương Quý khóe miệng không khỏi câu lên, lồng ngực cũng ưỡng cao mấy phần, mà theo hắn đi vào Tức đại công tử mấy người, lúc này đã đầy mắt đều là kính phục.

Có thể ở cái này mấy cái kiêu hoành long tử khiêu khích xuống toàn thân trở ra, liền rất đáng gờm.

Lại còn có thể mượn đao giết người. . .

"Phương đạo hữu quả thật là ghê gớm. . ."

Bên cạnh vài cái ngón tay cái thụ lên, đầy mặt than thở.

"Đó là, không như thế làm sao làm được các ngươi lão đại?"

Phương Quý mắt nhìn thẳng, chấp tay sau lưng, ưỡng ngực hướng về điện bên trong đi, chính mình cũng có chút tự đắc.

Việt Thanh mấy người suy nghĩ chúng ta cái này mười hai Tiểu thánh đứng đầu bên trong lão đại, nói cho ngươi lão đại hắn là không phải một cái ý tứ, bất quá thấy hắn lúc này dương dương tự đắc, lại xác thực bội phục hắn vừa nãy mưu kê, liền cũng đơn giản không nói để cho hắn không vui.

"Ha ha, ta cái này lão đại làm hợp lệ, nhưng thủ hạ người liền không xong rồi. . ."

Phương Quý chính mình, trong lòng cũng đang suy nghĩ.

Vừa nãy ở bên ngoài bị long tử đám người gây phiền phức thì hắn nhưng là

đem mọi người phản ứng đều xem ở trong mắt.

Tức đại công tử, Việt Thanh, Tiêu Tiêu Tử ba người biểu hiện, là không sai, cái nào sợ bọn họ cũng phân minh không muốn trêu chọc những thứ này Long tử Long tôn, nhưng vẫn đứng ở bên cạnh mình, giúp mình nghĩ phương pháp hóa giải, làm được vừa bắt đầu nói cộng tiến cộng lùi bốn chữ.

Mà Mạnh Đà Tử, Hải Sơn Nhân hai cái, làm càng tốt hơn.

Mạnh Đà Tử trực tiếp lên đến ngăn lại long tử, Hải Sơn Nhân lặng yên không một tiếng động rút đao, Phương Quý có thể đều nhìn ở trong mắt.

Đây mới là bằng hữu a, không nói hai lời hỗ trợ đánh nhau!

Mà Cầm Giang Tán Nhân, vẫn chính là cái kia chết tính tình, mỗi ngày chống một tám người chết mặt, cho ai xem đây?

Hứa Lưu Hoan sao, người này vừa bắt đầu Phương Quý rất chán ghét hẳn, bây giờ lại cảm thấy có chút kỳ quái.

Kẻ này thật giống xuất hiện ở thành Lâm Giang sau khi, liền cùng trước có chút không giống nhau.

Nên chán ghét hẳn, vẫn là chán ghét, thế nhưng người này xem Tôn phủ huyết mạch ánh mắt, thật giống có chút sắc bén. . .

. . . Còn cái kia Bạch Thuật!

Phương Quý hừ lạnh một tiếng, ánh mắt ở trong đại điện quét qua, rất nhanh liền nhìn thấy hẳn.

Lúc này, cái kia Bạch Thuật thành linh liền đã nhập ghé, đang ngồi ở một chỗ góc tường bàn nhỏ trước, lúc này cũng vừa hay kỳ hướng về cửa điện xem ra, khi hẳn nhìn thấy Phương Quý mấy người không bị thương chút nào đi vào, mấy vị long tử liền cái bóng cũng không thấy thì rõ ràng hiển lộ ra mấy phân kinh ngạc vẻ mặt, sau đó hẳn liền nhìn thấy Phương Quý lạnh lẽo âm trầm xem hướng về chính mình ánh mắt, hơi ngần người ra, không lên tiếng nghiêng đầu.

"Tên khốn kiếp này, ngươi đừng nghĩ tốt. . ."

Phương Quý trong lòng thầm nghĩ, đã đem người này ghi vào trong lòng.

Vừa nãy người này lén lút lưu tiến vào điện bên trong, Phương Quý có thể không phải là không có chú ý tới!

Mặc dù nói, hắn chỉ lo thân mình, không muốn nhiều chuyện, đạo lý trên cũng nói được thông, nhưng Phương Quý chính là trong lòng không thoải mái.

Không thoải mái, phải dẫn vật người!

"Bắc Vực Tiêu thánh quân đến rồi, mời tới bên này. . ."

Chính đang tại Phương Quý trong lòng nghĩ thì vị kia dáng dấp ôn hòa Quy tướng, đã xuất quỷ nhập thần đi tới trước người bọn họ, hướng hắn đám người ôn hòa cười, dẫn đường đi về phía trước, Phương Quý không thích liếc mắt nhìn hắn, cũng chỉ đành đi theo sau lưng hắn, đúng là không nghĩ tới, cái này quy tướng lại một đường dẫn bọn họ về phía trước, lại ở khoảng cách ghê rùng không đủ ba mươi trượng địa phương ngồi xuống, xin bọn họ vào chỗ.

Nhìn một chút vị trí của chính mình, Tức đại công tử mấy người, đều cảm thấy hơi kinh ngạc.

Kính Thiên điện bên trong, lúc này đã mang lên một tấm một tấm bàn nhỏ, trái phải bày liệt, hướng lên đứng thẳng.

Ở tối thượng đầu, có một phương ngọc đài, trên đài bảy tấm bàn nhỏ, chính là Thất hải Long chủ vị trí, mà ở phía dưới, thì lại một hàng bãi thả ra ngoài, không biết có bao xa, sợ là mấy trăm chỗ ngồi là có.

Cái này Kính Thiên điện vốn là một cái lợi hại pháp bảo, có thể lớn có thể nhỏ, đúng là hoàn toàn bãi thả xuống được, có thể trọng điểm ở chỗ, bây giờ Phương Quý mấy người vị trí, lại ngay khi trước một phần, khoảng cách long vương bàn, cũng gần vô cùng. . .

Ở trước mặt bọn họ, cũng chỉ có Nam Cương đến mấy con đại yêu, cùng Đông Thổ đến trưởng bối, cùng với một ít Thất hải đại yêu tu các loại, liền ngay cả Đông Thổ mấy vị kia trẻ tuổi thiên kiêu, lúc này cũng bắt quá cùng bọn họ đều bằng nhau, chỗ ngồi lại cách biệt không xa. . .

Này cũng làm cho Bắc Vực mấy vị Tiểu thánh có chút thụ sủng nhược kinh.

Bọn họ trên là lần thứ nhất tham gia bực này Long cung thịnh yên, lại còn có thể ngồi cao như thế vị trí?

Ngạc nhiên! Ngạc nhiên!

Phương Quý không cảm thấy có cái gì, coi như để cho hắn ngồi Long chủ bên người, hắn cũng là ngồi, liền không nói hai lời liền nhập ngồi, nhưng Tức đại công tử mấy người đều than thở không ngớt, cũng theo ngồi xuống, trái liếc phải nhìn, liền ngay cả Cầm Giang Tán Nhân cùng Hứa Lưu Hoan đều vào chỗ.

Bất quá cái này vừa đến, cũng nhất thời làm cho vị kia Bạch Thuật có chút lúng túng lên.

Hắn nhập điện sau khi, cũng không có người dẫn dắt, liền từ chọn nơi thấp vị trí ngồi, tính toán Phương Quý mấy người đi vào, cũng chỉ có thể ngồi ở chỗ đó, lại không nghĩ rằng, Phương Quý những thứ này người, lại bị này quy tướng, trực tiếp lĩnh đến phía trước đi tới, liền chỉ còn hắn một người ngồi ở mặt sau, theo tới cũng không phải, lưu lại nơi này cũng không phải, nhất thời mặt đều có chút nóng, liền cúi đầu không nhìn người.

Không lâu sau, liền có mấy cái lưng hổ Hùng yêu, nửa người là lông thanh niên khỏe mạnh bị Quy tướng dẫn lại đây, ngồi xuống, lẫn nhau gọi ba thét năm, giọng nói ồm ồm khen Long cung khí thế, sau đó bọn họ cũng chú ý tới Bạch Thuật như thế cái trong bọn họ khác loại.

Con kia Hùng yêu nhiệt tình đã mở miệng: "Huynh đệ, người cái nào động?"

Bạch Thuật một cái đầu chôn thật sâu xuống, nói đều không muốn nói nhiều một câu, như ngồi châm châm.

Lại không lâu sau, đám kia Tôn phủ huyết mạch cũng cùng này ba cái ngọc long tử đi vào, chỉ thấy cái kia mấy cái Tôn phủ huyết mạch sắc mặt đều khó coi, trong đó một người mặt còn sùng, trên người cũng có mấy cái vết chân, những người khác so với hắn chẳng tốt đẹp gì, tuy rằng áo bào rõ ràng đã chỉnh lý qua, nhưng vẫn là có thể nhìn ra có kéo kéo vết tích, long

tử ở trước, bọn họ ở phía sau, đều cúi thấp đầu chạy đi.

Ngoài dự đoán mọi người, bọn họ cũng bị mang tới hơi khá cao vị trí, khoảng cách Bắc Vực Tiểu thánh chúng ghé đúng là cách đến không xa, cúi thấp đầu vào chỗ sau khi, liền đều im lặng không lên tiếng, chỉ có mấy đạo âm lãnh đến cực điểm ánh mắt, mạnh mẽ hướng về Phương Quý bên này nhìn lại.

"Ha ha. . ."

Phương Quý tâm tình vô cùng vui vẻ, bụng chén rượu lên hướng về bọn họ xa xa ra hiệu, tự đắc uống một hớp.

Mấy vị kia Tôn phủ huyết mạch, sắc mặt nhất thời càng khó coi hơn.

Mà cái kia mấy cái long tử nhập điện sau khi, liếc mắt nhìn Phương Quý bên này, sắc mặt cũng đều có chút không dễ nhìn, cúi đầu thương lượng vài câu, liền cất bước hướng về Phương Quý đi tới, dẫn đầu cái kia ục ịch, một cước đạp ở Phương Quý trên bàn, tàn nhẫn tiếng mắng: "Tôn phủ tên khốn kiếp kia, đã bị huynh đệ chúng ta giáo huấn, thế nhưng người lời nói mới rồi, ta cũng nghĩ đến, ha ha, người đánh ta. . ."

"Ngao Hung, Ngao Lê, Ngao Bá, các người đang làm gì?"

Không chờ hẳn lời nói xong, bỗng nhiên cách đó không xa một cái âm thanh quát vang lên.

Cái này ba cái long tử sợ hết hồn, cuống quýt thu dọn một thoáng áo bào, đứng lên, kêu lên: "Thất tỷ / thất muội!"

Tiểu mẫu long Ngao Tâm lúc này cũng thân mang màu bạc áo choàng, đi vào đại điện, trực tiếp hướng về bọn họ mấy cái đi tới, theo nàng khoảng cách càng gần, mấy cái long tử rõ ràng có chút run cầm cập, từng cái từng cái trên mặt đây ra khuôn mặt tươi cười, thoạt nhìn cùng ba cái kẻ ngu si tựa như. . .

"Lẽ nào các người lại muốn đối với Phương tiên sinh bất kính?"

Ngao Tâm đi tới gần, hai tay xiên eo, dữ dằn hỏi.

"Không có không có. . ."

Long cung tam ngốc đồng thời cúi đầu khom lưng, liên thanh phủ nhận.

"Bọn họ nào dám theo ta bất kính a. . ."

Phương Quý thanh âm lười biếng vang lên, cười nói: "Như người nói, ta thật tốt giáo huấn bọn họ một trận, ra tay có thể không lưu tình, biểu hiện của bọn họ cũng không sai, ngay lập tức sẽ biết được vấn đề của chính mình, chính chạy ta chỗ này đến chịu tội đây?"

Nói ngẩng đầu nhìn hướng về mấy vị long tử: "Có đúng hay không?"

Long cung tam ngốc hai mặt nhìn nhau, người lùn mập Ngao Hung đẩy hai người khác một cái, đồng thời gật đầu cười nói: "Đúng rồi đúng rồi!"

"Bọn họ thái độ đúng là biến dạng. . ."

Ngao Tâm hơi kinh ngạc nhìn bọn hắn mấy cái một chút, thâm nghĩ, chính mình cái này mấy cái huynh đệ, bình thường ở Thất hải trong, đều là xưng tên lại ngốc lại lỗ mãng, còn đặc biệt hoành , liền ngay cả phụ vương đều bắt bọn họ hết cách rồi, bình thường làm gì đều theo ba người bọn hắn đi, hoàn toàn không để ý tới, không nghĩ tới hôm nay lại còn hiểu được lại đây theo người chịu tội, nhìn dáng dấp chính mình cái này phương pháp rất tốt nha. . .

Ánh mắt của nàng đều không khỏi sáng mấy phần: "Kiếm Tiên truyền nhân quả thật là ghê gớm. . ."

"Thật là nhiều cảm ơn Phương tiên sinh. . ."

Ngao Tâm phát phát tay, lệnh cái này ba cái ngốc huynh đệ cút sang một bên, chính mình thì lại ngồi xuống, cười tủm tỉm cho Phương Quý rót rượu.

Nàng đúng là nghĩ đến đơn giản, chỉ là rót một ly rượu, biểu thị lòng biết ơn, nhưng tình cảnh này rơi vào mọi người xung quanh trong mắt, lại nhất thời từng cái từng cái mặt lộ vẻ kinh ngạc vẻ, đặc biệt là Tôn phủ bên kia, nhìn thấy thất công chúa Ngao Tâm lại cùng Phương Quý như vậy thân cận, càng là kinh sợ đến mức trợn tròn cả mắt, từng cái từng cái mặt lộ vẻ kinh hoàng, âm thầm nghĩ thầm, lẽ nào vị này Long cung thất công chúa cùng hắn có đặc biệt gì giao tình?

Phương Quý thản nhiên tiếp thu ánh mắt của mọi người, còn cười khanh khách vỗ vỗ Ngao Tâm vai: "Không cần khách khí như vậy!"

Chính dương dương tự đắc, nghĩ bụng rượu lên đến uống cạn, bỗng nhiên nhận ra được một đạo bất đồng ánh mắt.

Quay đầu nhìn lại, biểu hiện hơi ngạc nhiên.

Đã thấy ở Đông Thổ một đám thiên kiều bên trong, chẳng biết lúc nào nhiều hơn một người, không phải người bên ngoài, lại chính là Tần gia Giáp công tử.

Hắn cũng không biết là vừa tới, vẫn là lại đến sớm, bị người cho chặn lại rồi, vừa nãy cũng không phát hiện hắn, lúc này hắn cũng chính quay đầu hướng về Phương Quý bên này nhìn lại, cau mày, ánh mắt xem thường, mơ hồ có thể nhìn ra cái kia ở trên cao nhìn xuống ý căm ghét.

"Ai nha. . ."

Phương Quý lấy làm kinh hãi, vội vàng cách đến Ngao Tâm xa một điểm, cuống quýt đứng dậy, sắc mặt lúng túng hướng về Tần Giáp cuối người thì lễ, nói: "Đại cữu ca (* anh vợ), người nghe nói ta, sự tình không phải như người nghĩ, ta cùng thất công chúa chỉ là bằng hữu bình thường. . ."

"Bá. . ."

Chu vi không biết có bao nhiêu ánh mắt bỗng nhiên tập trung đến Phương Quý cùng Tần Giáp trên người, vừa sợ lại kỳ.

Bên cạnh tiểu mẫu long Ngao Tâm, hai con mắt đều tròn tròn.

Mà ở vô số ánh mắt đan dệt bên trong, Tần Giáp gương mặt đã tức đến đỏ chót, tay run run một cái, cốc nhỏ đều đánh đổ.

Chương 604 : Bán Ta Mặt Mũi

Vị này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh là ai cơ chứ, thậm chí ngay cả Đông Thổ Tần gia Giáp công tử đều là hần anh vợ?

Mấu chốt nhất chính là, ngay trước mặt anh vợ, hần lại còn cùng Long tộc công chúa như vậy thân đây?

Ghê gớm, ghê gớm a. . .

. . .

. . .

Mà ở vô số người trong ánh mắt, Tần Giáp sắc mặt đã do đỏ chuyển xanh, một lát mới quát lên: "Chớ có loạn nưộng!"

"Cái gì gọi là loạn nưộng nha?"

Phương Quý có chút ngạc nhiên liếc mắt nhìn hần, đếm trên đầu ngón tay nói: "Ta cùng xấu con cá đặt trước thân, chính là hai người, người là nàng đường huynh, ta không gọi người đại cứu ca lại kêu cái gì, ha ha, đại cứu ca người khả năng không hiểu rất rõ những thứ này xung hô. . ."

Tần Giáp đã giận không nhịn nổi, quát lên: "Vậy như thế nào có thể làm đúng lễ số?"

"Sính lễ các người đều thu rồi. . ."

Phương Quý nghe được Tần Giáp nói như vậy, cũng nhất thời có chút bất mãn: "Chẳng lẽ còn không phải?"

Lời này càng làm cho Tần Giáp tức giận tăng vọt, mặt đều trướng đỏ, chỉ là nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Tuy rằng hần vẫn luôn cảm thấy này sự kiện không thể tưởng tượng nổi,

nhưng Tần gia lão tổ tông xác thực vẫn không có sáng tỏ bản tiếng từ chối, hẳn lúc này tự nhiên là hận vô cùng Phương Quý, càng là do Phương Quý trước mặt mọi người tiếng xưng hô này, làm cho hẳn cảm giác đến một loại lúng túng xấu hổ khinh miệt, nhưng là hẳn lại dù như thế nào, cũng không dám ở trước mặt mọi người thể lão tổ tông tỏ thái độ, bởi vậy sắc mặt lại càng khó coi.

"Lại là thật sự. . ."

Thấy Tần Giáp nhất thời nói không ra lời, cái kia từng đôi nhìn Phương Quý trong đôi mắt, liền không biết nào bù ra bao nhiêu cố sự.

Chà chà sách, cũng đã cùng Tần gia tiểu thư đặt trước thân, lại tới quyền rũ Long cung công chúa. . .

Còn thật là khiến người không ngừng hâm mộ vô liêm sỉ a. . .

Trong mắt bọn họ, Phương Quý bóng người tựa hồ cũng cao lớn lên, có tài học người thân bên tông thiếu không được phong lưu chút chuyện, càng có tài học, phong lưu chút chuyện bên trong liên lụy đến cô gái cũng càng cao quý, còn có cái gì loại cô gái so với Long cung Thất công chúa điện hạ cùng Đông Thổ Tần gia tiểu thư càng cao quý, cái này liền không khó nghĩ đến, nhìn dáng dấp vị này Bắc Vực mười hai Tiểu thánh đứng đầu, cũng tuyệt đối sẽ không là một phạm nhân a. . .

"Tùng tùng tùng. . ."

Cũng là ở Tần Giáp bị Phương Quý câu này xưng hô tức trong lòng khó chịu, nghĩ trách cứ cũng không biết làm sao mở miệng thì chợt nghe đến sau điện trống vang lên, lại một trận tiên nhạc hợp tấu, sau đó liền thấy được một đám tiên phong đạo cốt lão nhân từ sau điện cười cười nói nói, đi ra.

Chỉ thấy trong đó có bảy vị đầu đội châu quan tồn tại, mọi người vừa thấy, liền có thể biết đó là Thất hải Long chủ, trong đó bốn vị tuổi tác hơi lớn chút, đầu rồng thân người, áo bào hào hoa phú quý, mặt khác ba vị lại có chút kỳ quái, một cái chính là áo bào đen trẻ tuổi nam tử, một cái là cái đầu mọc hai sừng cô gái, cái cuối cùng, thoạt nhìn cũng như hài tử, tuy khuôn mặt non nớt, nhưng một thân khí độ, lại không thua cái khác Long chủ.

Cùng hẳn một đạo đi ra, thì lại đều là chút đã có tuổi lão tu, hẳn là Đông

Thổ đến Đại tu sĩ.

Thấy cho bọn họ xuất hiện, Kính Thiên điện bên trong, liền vẫn yên tĩnh, người người đứng dậy, hướng về bọn họ hành lễ, Tần Giáp tuy là trái tim phần uất, cũng chỉ có thể tạm thời nhịn khẩu khí này, chỉ là hành lễ lúc, cũng chưa quên hướng về Phương Quý phương hướng mạnh mẽ đực một cái. . .

"Cái kia bảy cái chính là Thất hải Long chủ?"

Phương Quý lúc này sự chú ý đã bị mấy cái long vương thu hút tới.

Thấy cái kia bốn vị Lão long chủ, cùng chính mình tượng tượng bên trong lớn lên như thế , ngược lại cũng thôi, mặt khác ba vị lại rất hiếm kỳ.

Bất quá hẳn cũng đã từng nghe nói, bây giờ Thất hải, chính là chỉ Đông Hải, Nam Hải, Tây Hải, Bắc Hải, Thương Lan hải, U Minh hải, Vụ hải, trong đó đông nam tây bắc tứ hải, vốn là thượng cổ có nhiều, truyền thừa đến nay, mà Thương Lan hải, U Minh hải, Vụ hải, lại là gần vạn năm mới từ bốn biển trong phân đi ra ngoài, đặc biệt là Vụ hải, Phong Long chủ tên, cũng bất quá mới bảy trăm năm lâu mà thôi. . .

Mà vị kia Vụ hải Long chủ, chính là cái kia bên ngoài thoát nhìn như là hài đồng giống như nam tử.

"Ha ha, đến mời thiên hạ kỳ tài nhập ta Long cung, xem này thiên kiêu vô số, đại đạo phồn thịnh, quả thật thiên hạ chuyện may mắn!"

Mấy vị Long chủ đều vào án bên trong, thân là chủ nhà Bắc Hải long chủ liền cười ha ha mở miệng, xin mời chúng tu ngồi xuống, mà thấy được chúng tu ngồi xuống, đã sớm ở một bên chờ đợi một lúc lâu Bắc Hải Long cung lão Quy đem liền cũng tại lúc này đứng dậy, lắc đầu ngâm nga, cao giọng nói: "Thiên quyền Bắc Hải, huyết mạch lâu dài, hôm nay có Châu Phi lại mang thai một con trai, bất nhật xuất thế, để bụng mừng chi, thiết kế này yên, cầu phúc tăng thọ. . ."

Chúng tu đều đã ngồi xuống, nghe được lời ấy, nhưng cũng không khỏi đều là ngẩn ra.

Thất hải thịnh yên tổ chức, từ trước đến giờ là Thiên Nguyên việc trọng đại, chư tộc Tu giả, không ai không xu chi như lộ.

Nhưng Thất hải thịnh yên mỗi một lần tổ chức, cũng tốt xấu đều sẽ có lý do, hoặc là một cái nào đó Long chủ ngàn năm tuổi thọ, hoặc là một cái nào đó long tử đại hôn, hơn nữa hẳn là sớm mấy năm, liền đã bắt đầu thù làm, bây giờ lần này Thất hải thịnh yên, kỳ thực là quái lạ nhất một cái, một là thời gian ngắn, một tháng trước, vừa mới vừa truyền ra tin tức, sau đó một tháng sau, liền đột nhiên tổ chức lên.

Hai là, nhưng là tổ chức cuộc thịnh yên này nguyên nhân, vẫn không có truyền tới.

Cho đến lúc này, mọi người mới biết được, hóa ra là Bắc Hải long chủ lại tặng một cái tử tứ, mới làm được này yên.

Có thể lý do này, lại làm cho chúng tu tâm bên trong càng thêm quái lạ. . .

Long cung tử hệ đông đảo, đó là người người đều biết, ở bề ngoài có chín cái, trên thực tế không biết bao nhiêu đây.

Mà theo Long cung thông lệ, bình thường tới nói, cũng sẽ chỉ ở người thứ nhất thái tử xuất thế lúc, lớn làm thịnh yên, cái khác thái tử xuất thế, cũng bất quá chỉ là mời chút thân hữu làm ăn mừng thôi, bây giờ cái này Bắc Hải Long cung sinh ra cái này, ở bề ngoài giảng, cũng phải đứng hàng thứ ở thứ mười cái, theo Long sinh cử tử truyền thông, phía trước chín cái, mới có tư cách xưng thái tử, công chúa, cái này Lão thập, sợ là liền cái tên này đều hỗn không lên, làm sao cũng đáng giá Bắc Hải đại yên thiên hạ, thậm chí mặt khác sáu Hải Long chủ, đều tụ tập ở một chỗ?

Trong lòng lộ ra quái lạ, chúng tu nhưng cũng không cách nào hỏi ra lời đến.

Đúng là có người trong bóng tối suy đoán: "Có lẽ Long cung có chuyện khác muốn làm, chỉ là tìm việc này làm lý do chứ?"

"Chúc mừng chúc mừng. . ."

"Bắc Hải long chủ lão mà di kiên, bội phục bội phục. . ."

"Hài tử đâu, ôm ra để mọi người nhìn một cái. . ."

". . ."

". . ."

Các loại suy đoán bên trong, nhất thời cung tiếng thét nổi lên, người người đầy mặt tươi cười.

Trước tiên do Long chủ nâng chén kính chúng tu, rồi sau đó một tràng thịnh yến, lập tức bắt đầu, nhiệt nhiệt nháo nháo.

Phương Quý ở cái này yến trên, trái phải nhìn lại, chỉ thấy các nơi mà đến tu sĩ, quả thật không ít, chịu đến Long cung mời, liền có mấy trăm người, vừa có Nam Cương đại thánh, cũng có Đông Thổ đại tu, mà những thứ này người hay là dẫn theo con cháu truyền nhân, hoặc là đến đây kiến thức bạn tốt, liền mấy trăm người lại biến thành hơn ngàn người, đều ở cái này Kính Thiên điện bên trong, cung chén cạn ly, tán phiếm nói giỡn, bầu không khí ồn ào.

Cái này còn chỉ là vừa mới bắt đầu.

Thật hải thịnh yến, trọng điểm xưa nay đều không ở một cái "Yến" chữ, quan trọng hơn đúng là những chuyện khác.

Thật hải thịnh yến, ít nói cũng phải tổ chức ba ngày, mà ở cái này một tràng chính yến sau khi, còn có thể có đại tu luận đạo, tiêu bồi diễn võ, các loại kỳ trân dị bảo biểu diễn các loại, sắp xếp bao nhiêu, toàn bằng Long cung tâm ý, mà Long cung cũng chưa từng khiến người thất vọng qua. . .

Ngoại trừ Bắc Vực Tiểu thánh cùng Tôn phủ huyết mạch ở ngoài, rất nhiều người đều là đã sớm đã tới, tự nhiên đối với những thứ này hiểu rõ vô cùng, uống đến vài vòng sau khi, liền đã có người bắt đầu rời đi ghé, đi tìm người khác uống rượu, người tới ta đi, chào hỏi giới thiệu, trong đại điện, liền nhất thời lại càng náo nhiệt rất nhiều, đặc biệt là Đông Thổ tiêu bồi thiên kiêu nơi đó, chính là lúc nào cũng có người đi qua, đầy mặt tươi cười nói.

Tức đại công tử mấy người, vốn là cũng thương lượng, có cần tới hay không kính Đông Thổ thiên kiêu một chén, chỉ bất quá bọn hắn còn không nhúc nhích thân thì liền thấy được Tôn phủ một phương, đã có người rời ghé, đi tới đó cùng Đông Thổ thiên kiêu chúc rượu, sau đó cùng bọn họ ngồi cùng nhau, cười cười nói nói, đầy mặt thân mật, tựa hồ quan hệ thân mật lên, khó hiểu, Tức đại công tử mấy người liền đột nhiên không nghĩ tới đi tới.

Cho nên bọn họ chỉ ở đây lẻ loi ngồi, ngoại trừ thất công chúa Ngao Tâm đến kính qua một chén ở ngoài, liền không còn động tĩnh, Bắc Vực Tiểu thánh cái này ghé quanh thân, cũng như là thành một toà đảo biệt lập, tại cái này náo nhiệt trong không khí, càng lộ vẻ cô tịch mà vắng vẻ. . .

...

...

Này cũng khiến cho bọn họ những thứ này người, trong lòng sinh ra chút cực kỳ cảm giác kỳ quái.

Đến trước, lòng tràn đầy chờ mong, say mê không ngớt.

Nhưng đến rồi sau khi, lại đột nhiên cảm giác thấy, chính mình tựa hồ cũng không thích hợp nơi này!

...

...

"Bắc Hải long chủ ở trên, vãn bối Tĩnh Châu Thương Nhật Bạch, cảm tạ Long chủ cho mời, gặp được thịnh yến, cảm kích khôn cùng. . ."

Không biết qua bao lâu, một mảnh náo nhiệt bên trong, chợt có một Tôn phủ trong người đứng dậy, tiến lên hướng về Long chủ bần khom mình hành lễ, hẳn âm thanh sáng sủa, nhất thời hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, điện bên trong đúng là thoáng yên tĩnh, trước trước sau sau, đều hướng về hẳn nhìn lại, sau đó liền nghe được hẳn nói: "Chúng ta tiểu bối, đi lên thịnh yến, lo sợ tái mét mặt mày, không hiểu quy củ, kính xin chư vị Long chủ cùng tiền bối thứ lỗi, không nên chuyện cười, hiện nay long tử xuất thế, chính là khắp chốn mừng vui lúc, ta Tôn phủ hơi bị lễ mọn, chỉ vì Bắc Hải thập thái tử chúc mừng. . ."

"Ha ha, Tôn phủ tiểu hữu, không cần nhiều như vậy lễ số!"

Trên đầu Bắc Hải long chủ nhẹ nhàng nở nụ cười, bàn tay hơi ép, điện bên trong âm thanh nhất thời lại nhỏ đi rất nhiều.

Chỉ thấy cái kia Tôn phủ trong, liền có ba người đứng dậy, lấy ra một

phương đồng sắc hộp, do một người bung, hai người ở phía sau, chậm rãi đi lên phía trước, trực tiếp đi tới mấy vị Long chủ ghé ngồi trước, sau đó cung cung kính kính, đem hộp bung qua đỉnh đầu.

Bên trong đại điện, mọi người đều có chút ngạc nhiên.

Long tộc thiết yến muốn mời, nguyên do chỉ là tặng đồ, lại không thấy bọn họ thu qua lễ. . .

Một số thời khắc, Long tộc thậm chí sẽ cảm thấy, người khác đưa chính mình quà tặng, là coi thường chính mình, hiềm chính mình nghèo đây. . .

Cái này Tôn phủ tiểu bối, cũng là lần thứ nhất dự tiệc, chẳng lẽ không hiểu quy củ này?

"Tôn phủ có lòng. . ."

Mà không nhượng người ngờ tới chính là, Bắc Hải long chủ, lại cũng không nói thêm cái gì, chỉ cùng mấy vị khác Long chủ mắt ý tương giao, liền gật đầu, lệnh lão Quy đem nhận lấy, cái kia lão Quy đem tiến lên, mở ra hộp, có người liếc mắt nhìn, đã thấy là một đôi ngọc như ý, cũng không tính vật gì tốt, trong lòng càng thêm quái lạ, bực này phá ngoạn ý, có thể đáng giá mấy đồng tiền, cũng cố ý đưa ra đến?

Mấy vị kia Tôn phủ huyết mạch dâng lên như ý sau khi, liền đứng ở chỗ cũ, cũng không có lui về!

Mà vị kia Bắc Hải long chủ, nhìn bọn họ một chút, chỉ hơi trầm ngâm, liền cũng nở nụ cười, nói: "Tôn phủ biết lễ, đúng là nhiều những lễ nghi này, lão hủ cũng nên thưởng cho người dám người ít thứ mới là, chứ vị tiêu chất, không biết các người có gì vừa ý đồ vật nha?"

Mấy vị kia Tôn phủ huyết mạch nhìn nhau một chút, tất cả đều lắc đầu, có người cười nói: "Kỳ trân dị bảo, Long cung sớm có ban thưởng, chúng ta nào dám đòi hỏi càng nhiều, chỉ là bây giờ, cũng vẫn có chuyện quấy nhiễu ta Tôn phủ trưởng bối, từ ta Tôn phủ chi chủ Đế Tôn đại nhân thiết lập ra đạo thống tại Bắc Vực, thiên hạ yên ổn, phân tranh không gặp, Bắc Vực một giới, bách tính an Khang, tu hành có thứ tự, nhưng bây giờ, lại là do đã tâm hạng người nhiều lần ra, khiến Bắc Vực rung chuyển không yên. . ."

Hắn nói, trầm tiếng thở dài: "Đế Tôn đại nhân bế quan, chúng ta hoảng sợ,

cũng muốn thỉnh giáo Long chủ, chỉ điểm rõ ràng đường. . ."

"Cái gì?"

Lời vừa nói ra, chu vi đã nhất thời yên lặng như tờ.

Bất luận Đông Thổ, vẫn là Nam Cương, đều đầy mặt ngạc nhiên nghi ngờ, hướng về bọn họ nhìn lại.

Bắc Vực tranh đấu, thiên hạ cộng nghe, cái kia vốn là Tôn phủ cùng Bắc Vực tu sĩ tranh đấu, trốn đều trốn không xong.

Người một Tôn phủ con cháu, lại đây hướng về Long chủ cầu cái gì rõ ràng đường?

Căn bản không đáp một bên nha. . .

. . .

. . .

Mà càng khiến người ngạc nhiên nghi ngờ chính là, vị kia Bắc Hải long chủ nghe xong lời ấy, hơi trầm nghi, sau đó cũng thở dài, nói: "Tôn phủ cùng Bắc Vực tiên môn việc, ta Long cung cũng sớm có nghe nói, kì thực có chút nan giải, con đường tu luyện, vốn là chú ý cái trường nhạc thanh tĩnh, lấy tham trường sinh đại đạo, hiện nay Bắc Vực bất an, đại chiến nhiều lần lên, sinh linh bôn than, ta Long tộc cùng Nhân tộc giao hảo, cũng thực sự không nhìn nổi bức này thảm họa liên miên, vừa có Tôn phủ tiêu bồi nói ra, Bắc Vực mấy vị Tiểu thánh cũng vừa lúc ở chỗ này, lão phu kia liền bán cái lão đi. . ."

Nói, hướng về Phương Quý mấy người nhìn lại, cười nói: "Oan gia nghi giải không thích hợp giải, tu hành bên trong người đấu đến đâu đi, bị khổ chỉ là Bắc Vực bách tính, tử thương nặng nề, liền khó miễn làm đất trời oán giận, nếu Tôn phủ đã có ý định chiến, cái kia lấy lão Long góc nhìn, các người hai phe, không bằng liền ở chỗ này bắt tay giảng hòa, xem như bán ta con rồng già này mặt mũi, hóa giải cái này cọc ân oán làm sao?"

Lời vừa nói ra, điện bên trong bỗng nhiên yên lặng như tờ!

Chương 605 : Tôn Phủ Hòa Đàm

"Hóa giải cái này cộc ân oán?"

Bắc Hải long chủ một câu nói, đem Phương Quý một đám Bắc Vực Tiêu thánh đều nói tới bối rối.

Bọn họ không biết, làm sao Tôn phủ cùng Bắc Hải long chủ đề tài, sẽ đột nhiên chuyển đến chính mình mấy người này trên thân.

Càng là trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ ra, Bắc Hải long chủ đối với Tôn phủ huyết mạch nói ra cái vấn đề này, làm sao liền bỗng nhiên muốn sung làm lão giải hòa, giúp đỡ Tôn phủ cùng Bắc Vực giữa các tu sĩ hóa giải ân oán? Bắc Vực cùng Tôn phủ ân oán, cái này cũng là có thể hóa giải?

Bởi vì Bắc Hải long chủ nói ra lời, thực sự quá mức đột ngột, lại thật đáng sợ, đến nỗi tại thật lâu không người lên tiếng.

Không chỉ có là bọn họ những thứ này Bắc Vực Tiêu thánh , liền ngay cả Đông Thổ cùng Nam Cương mấy người, đều có chút như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

Hảo hảo Thất hải thịnh yên, làm sao sẽ bỗng nhiên nói đến cái vấn đề này?

...

...

Hoàn toàn tĩnh mịch bên trong, Tức đại công tử đầy mặt vẻ ưu lo cùng Phương Quý nhìn nhau một chút, như là nghĩ tới điều gì, đã là đầy mặt vẻ sợ hãi, hần bỗng nhiên đứng lên, hướng về Bắc Hải long chủ hành lễ, cao giọng nói: "Long chủ tại hạ, vẫn bối không hiểu rõ lắm. . ."

"Ngài nói bắt tay giảng hòa. . ."

Nhìn phương bắc Long chủ con mắt, hẩn một hồi lâu mới nói ra: "Đến tột cùng là gì ý tứ?"

"Ha ha, có lẽ là lão phu không có nói phải hiểu. . ."

Bắc Hải long chủ thấy cái thứ nhất mở miệng nói chuyện không phải bài Tiểu thánh vị trí đầu não Phương Quý, càng là Tức đại công tử, tựa hồ có hơi kỳ quái, nhìn Phương Quý một chút, mới hướng về Tức đại công tử nói: "Người là Bắc Vực thần phù Tức gia con cháu đi, đúng là tuổi trẻ tài cao, bất quá, càng người bực này tiền đồ vô lượng trẻ tuổi tiểu bối, liền càng nên lòng dạ từ bi mới là, không thể lệ khí quá mức, để tránh khỏi không có duyên với đại đạo. . ."

"Hiện nay lão phu nói việc, vốn là rất là đơn giản, bây giờ Bắc Vực loạn tượng đã lên, tai họa nhiều lần phát, trước có Vĩnh Châu ma loạn, sau có người Tức gia cùng Tôn phủ liên tràng tiên chiến, thực sự đã không biết đem bao nhiêu địa vực, hóa thành một mảnh đất không lông, lại càng không biết có bao nhiêu phạm nhân sinh linh, vì vậy mà đến mạng đi không về, lão phu ta đêm xem Bắc Vực, đều có thể phát hiện bắc cảnh trên trời, oan hồn bùng bùng như mây, bách quỷ đêm khóc tựa như biển, thực sự là không đành lòng, tiếp tục xem cái này thảm trạng, lúc này mới có ý này, nhìn người Bắc Vực tiêu tán ngọn lửa chiến tranh!"

Hẩn không giải thích cũng còn tốt, cái này một giải thích, càng làm cho Bắc Vực chúng Tiểu thánh hoàn toàn choáng váng.

Cũng liền vào lúc này, đám kia Tôn phủ huyết mạch trong, tên gọi Thương Nhật Bạch nam tử nhàn nhạt nói: "Ta Tôn phủ vốn là Bắc Vực cộng chủ, phía dưới tiên môn yên tĩnh, bách tính an khang, chỉ tiếc trong giới tu hành, luôn có chút dã tâm bùng bùng hạng người, làm vì tranh quyền đoạt ích, không tiếc nhắc lên liên miên ngọn lửa chiến tranh, bây giờ Bắc Vực chín châu, đã bị các người giày xéo không ra hình thù gì, ta Tôn phủ huyết mạch, lại càng không biết bị các người tàn hại bao nhiêu, vốn nên nhắc lên đại quân, vì trời trừ hại, đem bọn người bắc cảnh chín châu những kia lòng muông dạ thú hạng người tất cả tru diệt, lấy úy vong linh, nhưng hôm nay chúng ta vừa nghĩ tới, đại chiến lên nơi, bị khô e sợ đầu tiên là ngu ngốc vô tội bách tính, lúc này mới chỉ có thể tạm ép tức giận. . ."

"Hôm nay có bảy vị Long chủ ở trên, có thể chiêu công nghĩa, có thể vì ta Tôn phủ chứng. . ."

Hắn nhẹ nhàng hướng về Thất hải Long chủ phương hướng chấp tay, sau đó nói: "Làm vì bảo đảm Bắc Vực thanh tĩnh, làm vì không cho ngọn lửa chiến tranh lan đến toàn bộ Bắc Vực, ta Tôn phủ đồng ý tản đi lửa giận, cùng người bắc cảnh chín châu hòa đàm, từ đây chín mươi phân chia, ai cũng không thể lại nhẹ mở chiến sự. . ."

...

...

"Cái gì?"

Thương Nhật Bạch lời nói nghe vào Phương Quý mấy người trong tai, càng là như lôi đánh xuống đầu, lòng tràn đầy hoảng sợ.

Tôn phủ bây giờ lại thật sự muốn hướng về bắc cảnh chín châu giảng hòa?

Cái này lại là cái gì con đường?

Bây giờ Bắc Vực, phản kháng Tôn phủ làn sóng, mới bắt quá mới vừa nhấc lên, Bắc Vực mười chín châu nơi, cũng chỉ mới có chín châu tự lập, đem Tôn phủ lực lượng đuổi ra ngoài mà thôi, còn lại nam cảnh mười châu, vẫn cứ vững vàng không chế ở Tôn phủ trong tay, mà bây giờ, thừa dịp Đế Tôn bế quan không ra, bắc cảnh tu sĩ, cũng chính gò lên lực lượng, ý đồ bắt xuống càng nhiều địa vực, làm đối kháng Đế Tôn tư bản. . .

Có thể ở tình huống như vậy, Tôn phủ bỗng nhiên lại đây nói, không đánh?

...

...

"Tôn phủ lại muốn cầu hoà? Quái tai quái tai!"

"Đúng rồi, Tôn phủ cố nhiên ăn chút thiệt thòi, nhưng thực lực tổng hợp vẫn còn, đặc biệt là Nam Hải vị kia Đế Tôn còn vẫn không có xuất quan, theo lý thuyết lúc này trái tim lo lắng, hẳn là Bắc Vực tiên môn mới đúng a, vì sao đúng là Tôn phủ đưa ra muốn giảng hòa?"

"Tôn phủ thuyết pháp như vậy, chẳng phải là thừa nhận bắc cảnh chín châu không còn là chính mình địa phương, tặng cho những kia tiên môn?"

"..."

"..."

Không chỉ có là Phương Quý mấy người nghe những câu nói này đều bối rối, như là Đông Thổ, Nam Cương chi tu, cũng đều dồn dập bắt đầu bàn luận.

"Tuyệt đối không thể!"

Một mảnh tiếng bàn luận bên trong, Tức đại công tử đã nghĩ đến rất nhiều đáng sợ nơi, bỗng nhiên lệ tiếng hét lớn.

"Ồ?"

Nghe được hấn cái này quát to một tiếng, Tôn phủ huyết mạch, đều cười gằn một tiếng.

Bắc Hải long chủ cười nhìn về phía Tức đại công tử, nói: "Tức tiểu hữu vì sao không đồng ý?"

Tức đại công tử trước đây không hề chuẩn bị, đúng là nhất thời yên lặng, không đồng ý lý do quá nhiều, trong lúc cấp thiết thì lại làm sao nói?

"Người tiểu bối này, quá không hiểu chuyện!"

Cũng đang lúc này, một cái khác trên người mặc cẩm bào Lão long chủ, hấn là Nam Hải Long chủ, nhíu mày nói: "Tôn phủ bây giờ cùng các người hòa đàm, đó là tiện nghi các người bắc cảnh chín châu, bằng không nhân gia thật muốn đánh lại đây, vừa có tám trăm quý thần, lại có mười vạn tiên quân, thậm chí còn có một cái tu vị cao thâm khó lường Đế Tôn, các người bắc cảnh, lại nơi nào thật có thể ngăn cản được, lúc này đàm phán hòa bình, liền giống như là đem bắc cảnh chín châu chấp tay nhường cho cho các người, không cần lại lo lắng đề phòng, an tâm hưởng các người phú quý, há không phải chuyện tốt?"

Nghe được hấn vừa nói như thế, Tức đại công tử không dám nói thẳng phản bác, lại cấp thiết ly không rõ manh mối, nhất thời sốt sắng.

Mà Phương Quý vào lúc này, cũng đã nhanh chóng chuyển nỗi lên tâm tư.

Tôn phủ vì sao bỗng nhiên muốn đàm phán hòa bình?

Bọn họ làm sao sẽ tìm tới chính mình những thứ này người?

Long cung vì sao bỗng nhiên muốn ở chính giữa làm cái này lão giải hòa?

...

...

Từng cái từng cái vấn đề, tất cả đều dâng lên trong lòng hắn, làm cho hắn vội vã chuyển nội lên tâm tư.

"Tôn phủ muốn cùng đàm luận, là bởi vì hiện tại Tôn phủ thiếu nhất chính là thời gian!"

Chính Phương Quý trong lòng vội vã nghĩ thì trong thức hải bỗng nhiên vang lên tiếng Ma sư nói, hắn nói: "Lời này là người phụ nữ kia truyền cho ta, làm ta giật cả mình. . . Nàng nói hiện tại Tôn phủ, Đế Tôn bế quan, chuyện lớn chuyện nhỏ, đều bỏ mặc, mà Vụ đảo ba đại tổng quản, Nam Phương đã chết, còn lại Quý Vương cùng Tuyết Nữ hai cái, lại xưa nay bất hòa, định không xuống đôi sách, vì lẽ đó bây giờ Tôn phủ kỳ thực là nằm ở rần mất đầu trạng thái, cái này cũng là Vụ đảo đối với bắc cảnh tiên môn thừa cơ mà lên, Triều Tiên tông lòng muông dạ thú thật lâu không có phản ứng nguyên nhân, như vậy, tuy là Tôn phủ ở bề ngoài thực lực cao hơn bắc cảnh, nhưng đối với bây giờ thế cuộc, cũng có chút sứt đầu mẻ trán!"

"Vì lẽ đó bọn họ cần đình chiến, ít nhất mặt ngoài đình chiến, kéo thời gian càng lâu càng tốt. . ."

"Tốt nhất vẫn kéo dài tới Đế Tôn xuất quan, rồi mới quyết định. . ."

". . ."

". . ."

Nghe tiểu Ma sư truyền đến Bạch Quan Tử, Phương Quý trái tim bưng bít.

Hắn nhìn vấn đề có lẽ không giống cái kia Kỳ cung đệ tử giống như rõ ràng

sáng tỏ, nhưng hẩn thân là Thái Bạch tông đệ tử, vẫn thân ở trong nước xoáy, nhưng cũng rõ ràng, bắc cảnh chín châu tiên môn quật khởi, đối kháng Tôn phủ, kỳ thực vẫn luôn là chiếm một cái "Nhanh" chữ tiên cơ, lúc trước Thái Bạch tông bị An Châu Tôn phủ đại quân áp cảnh thì Bắc Vực còn hầu như không có ai đối với phản kháng Tôn phủ có lòng tin, cho rằng song phương lực lượng cách xa quá to lớn.

Sau đó, Thái Bạch tông bỗng nhiên hiển lộ góc gác, các châu tiên môn cùng nhau bạo, mới đưa Tôn phủ đánh trở tay không kịp.

Có thể nói, Bắc Vực tiên môn có thể đoạt được chín châu nơi, dựa vào nhân tiện là cái này chữ mau.

Nếu là thật sự bút lên đại quân, lẫn nhau thảo phạt, hiện tại Bắc Vực e sợ còn không chắc có thể chiếm tiện nghi.

Tựa như Tứ Châu, cùng Tôn phủ đại quân đánh hồi lâu, cũng mới chỉ là hơi chiếm ưu thế mà thôi!

Đã như thế, Tôn phủ cách làm, Phương Quý liền rõ ràng.

Nếu là Bắc Vực cầu được là "Nhanh", như vậy Tôn phủ cách làm tất nhiên là cầu "Chậm!"

Bọn họ chỉ nghĩ tạm thời cùng bắc cảnh chín châu đình chiến, vì thế không tiếc trước đem bắc cảnh chín châu chấp tay nhường cho, rơi xuống cái hào phóng, dù sao bắc cảnh chín châu, vốn là đã không tại bọn họ chường ngự phía dưới, chính là muốn đoạt, cũng đoạt không trở lại, trái lại là ở trước mặt người ngoài bán cái đáng thương, kéo một kéo dài thời gian, liền có thể cho bọn họ đoạt đến lớn nhất cơ hội thở lấy hơi, thậm chí có thể liền kéo dài tới Đế Tôn xuất quan. . .

Thừa thế xông lên, lại mà suy, ba mà kiệt!

Bắc Vực tu sĩ, nếu là cái này ý đối kháng, bỗng nhiên bị đánh gãy, nghĩ lại nhô lên cái này dũng khí đến, nói nghe thì dễ?

Nói không chắc, thậm chí bọn họ đều không lại tiếp tục chờ nữa Đế Tôn ra tay, bắc cảnh bên này, trước tiên tự mình nào lên rồi. . .

Đến lúc đó, Tôn phủ liền ngồi thu ngư ông thủ lợi. . .

Lần này hòa đàm, bản thân liền lộ ra rất nhiều không đáng tin cậy, Long tộc bây giờ muốn làm lão giải hòa, bảo đảm Tôn phủ cùng Bắc Vực tu sĩ chín phân mười đứng, lại không nói đã như thế, Bắc Vực thì sẽ bị phân nam bắc hai cảnh vấn đề, mấu chốt nhất chính là, coi như Tôn phủ lúc này bảo đảm không còn hướng bắc cảnh ra tay, có thể Đế Tôn xuất quan sau khi đây? Tùy tiện tìm lý do đánh tới, ai có thể có biện pháp?

Long tộc đến thời điểm bảo đảm, hữu dụng không?

...

...

"Nhưng bọn họ như hòa đàm, làm sao sẽ tìm chúng ta?"

Tuy là nghĩ thông suốt vấn đề thứ nhất, Phương Quý vẫn cứ cảm thấy có chút hồ đồ, trái tim không rõ.

Nam bắc hòa đàm việc, trọng đại như thế, Long cung sao chọn bọn họ bọn tiểu bối này?

"Các người đã có thể đại biểu bắc cảnh thái độ. . ."

Tiểu Ma sư vẫn cứ ở lan truyền Bạch Quan Tử, cũng không biết nữ nhân này bây giờ chính ở nơi nào, nhưng nàng thật giống thật là rõ ràng Phương Quý trong lòng bây giờ đang suy nghĩ gì: "Từ khi có Long tộc mời bắt đầu, bắc cảnh tu sĩ, liền vẫn ở tranh cái này Tiểu thánh tên, đầy đủ hơn tháng, xuất hiện bao nhiêu đại chiến, các người cái này Tiểu thánh tên, bây giờ đã được đến phần lớn bắc cảnh tu sĩ tán thành, trình độ nào đó tới giảng, thậm chí chính là đại biểu bắc cảnh, như là các người đồng ý cùng nam cảnh đàm phán hòa bình, còn có bao nhiêu người đồng ý tái chiến?"

"Cho nên đối với Tôn phủ, đối với Long cung tới nói, hòa đàm có thành công hay không, làm không tính, vốn là liền không trọng yếu!"

Bạch Quan Tử lời nói thông qua tiểu Ma sư truyền tới: "Bọn họ đi thông Long cung con đường, ở cái này thịnh yến trên ném ra hòa đàm việc, vốn là liền không cầu thật có thể đình chiến, chỉ muốn các người thái độ chịu đến ảnh hưởng, bọn họ mục đích, liền đạt đến!"

"Liên Bắc Vực mười hai Tiểu thánh đều không muốn cùng Tôn phủ là địch, những người khác lại còn đánh cái gì mệnh?"

Chương 606 : Bắc Vực Tiểu Thánh

"Chúng ta. . . Cái này liền đại biểu bắc cảnh rồi?"

Nghe Bạch Quan Tử, Phương Quý trong lòng đã bay lên một loại vô cùng cảm giác kỳ dị.

Cái này Bắc Vực Tiểu thánh tên, hắn vừa bắt đầu là đem ra chơi, đương nhiên Tức đại công tử lúc trước liệt cái này Tiểu thánh tên, vốn là cũng là đem ra chơi, dù là sau đó cùng người tranh danh, không tiếc liên tục nhiều tràng đại chiến, Phương Quý cũng chỉ là bởi vì nhìn đôi phương không vừa mắt, bị người chọc tức đến mà thôi, hắn bảo vệ Tiểu thánh tên, cũng được đến bắc cảnh tu sĩ tán thành, nhưng xưa nay không cảm giác mình có thể đại biểu Bắc Vực!

Như bực này Bắc Vực tu sĩ cùng Tôn phủ là chiến là hòa đại sự, khi nào đến phiên chính mình đến quyết định?

Từ nhận được Long tộc mời đến hiện tại, Bắc Vực tu sĩ, trải qua một cái đối với Phương Quý danh tiếng tán thành quá trình, vừa bắt đầu bọn họ bắt quá cảm thấy Phương Quý chỉ là Kiếm Tiên truyền nhân, Thái Bạch tông tiểu đệ tử, có thể luận phiên đại chiến sau khi, đã bắt đầu tán thành Phương Quý chính mình, nhắc tới hắn thì cũng đều đang nói mười hai Tiểu thánh đứng đầu Phương Quý, mà càng ngày càng ít người lao thẳng đến hắn coi là Thái Bạch tông tiểu đệ tử. . .

Đối với sự biến hóa này, Phương Quý cảm nhận được, còn thật vui vẻ tới.

Có thể thẳng đến lúc này, hắn mới bỗng nhiên ý thức được, nguyên lai mình mới là vẫn coi chính mình là Thái Bạch tông tiểu đệ tử!

Mình đã không nhỏ. . .

Bây giờ Bắc Vực, mười hai Tiểu thánh tên đã càng truyền càng thịnh, hơn nữa đi qua Long cung một lần, càng là sẽ truyền khắp Bắc Vực, thậm chí truyền tới Đông Thổ, những kia Nam Cương đại yêu, Đông Thổ thiên kiêu,

đều giống như là trận này chúng kiến, bọn họ đã thành danh, khắp cả nhìn toàn bộ Bắc Vực, so với bọn họ càng có danh vọng, ngoại trừ Thái Bạch tông chủ cái kia một đời rất ít mấy người, còn có thể lại tìm ra mấy cái đến?

Bọn họ đã là cảnh giới Kim Đan tài năng xuất chúng nhất, đã là Bắc Vực sức mạnh trung kiên.

Vì lẽ đó Tôn phủ mới sẽ tìm tới bọn họ!

Bọn họ lúc này thái độ, đã có thể ảnh hưởng đến trận này đại thế.

Nghĩ cái vấn đề này, Phương Quý đột nhiên cảm giác thấy vai bên trên nặng trĩu, như là đè ép một ngọn núi.

...

...

"Tôn phủ tiểu bối đưa ra việc này đến, đã là rất có thành ý, các người cũng nên có cái trả lời mới là!"

Cũng là ở Phương Quý trong lòng vội vã chuyển qua vô số ý nghĩ, thậm chí đột nhiên rõ ràng chính mình bây giờ thanh danh cùng ở Bắc Vực chúng tu trong lòng địa vị thì ngồi ở phía trên trên đài ngọc bảy vị Long chủ thấy không có người trả lời, đã không khỏi nhíu mày.

Vị kia thân mặc áo bào đen U Minh hải Long chủ, nhẹ nhàng khấu trước người bàn ngọc, nhàn nhạt mở miệng nói: "Ta Long tộc từ trước đến giờ tại Thất hải tiêu dao, không quá nhiều sấm cùng Nhân tộc việc, bây giờ nguyện cho các người làm cái này lão giải hòa, cũng là không đành lòng xem sinh linh bồi than, huống hồ bàn về bây giờ Bắc Vực đại thế, bắc cảnh nhỏ nhỏ mấy chỗ tiên môn, cũng thực sự không phải Tôn phủ đối thủ, lẽ nào các người ngược lại muốn liêu chết đến cùng?"

Nghe được lời ấy, trong đại điện, một mảnh lặng lẽ.

Cũng có không ít người trong bóng tối gật đầu, ít nhất ở bên ngoài xem, bắc cảnh đối đầu Tôn phủ, thật là không chiêm tiện nghi.

"Long chủ ở trên, xin thứ cho vãn bối nói thẳng!"

Mà ở cái này một mảnh ngọt ngào trong không khí, Túc đại công tử đúng là đã làm rõ trái tim tâm tư, hướng về Long chủ chấp tay, xoay người nhìn về phía Tôn phủ Thương Nhật Bạch, ngưng mi cười gằn, nói: "Ta cũng không biết các ngươi vì sao bỗng nhiên đưa ra cái này cái gọi là hòa đàm các loại, nhưng dưới cái nhìn của ta, cũng bất quá là chuyện cười, ha ha, nói cái gì tâm tình lo lắng bách tính, không đành lòng thấy sát phạt lại nổi lên, lời này ai nói đều có thể, các ngươi Tôn phủ có tư cách gì tới nói, Tôn phủ ức hiếp ta Bắc Vực 1,500 năm, bóc lột thậm tệ, bây giờ cũng nhân từ lên rồi?"

Cái kia Thương Nhật Bạch nhìn Túc đại công tử vẻ mặt, mặt lộ vẻ cười gằn.

Mà Túc đại công tử nhưng là càng nói càng giận, cười lạnh nói: "Ngươi nói nhân từ, ta ngược lại muốn hỏi ngươi!"

"Quý thân ăn sống Bắc Vực bách tính thì các ngươi Tôn phủ nhân ở nơi nào?"

"Bắc Vực tiên môn là do mỗi tiếng nói cử động không hợp Tôn phủ ý muốn, bị tàn sát diệt cả nhà thì các ngươi từ ở nơi nào?"

"Bây giờ ta Bắc Vực tiên môn, cuối cùng cũng có lòng phản kháng, ý đối kháng, các ngươi ngược lại muốn đến nói với chúng ta cái gì đàm phán hòa bình, ha ha, thực không dám giấu giếm, chúng ta Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, đầu nguồn liền ở Vĩnh Châu trừ ma, từ lâu thấy nhiều Tôn phủ quý thân bừa bãi tàn phá một phương, bạch cốt phô thảm đạm, hiện nay chính là lòng tràn đầy oán giận, muốn thay trời hành đạo thì 1,500 thâm niên thù huyết hận chưa báo, ăn người quý thân chưa giết hết, 1,500 năm huyết cừu còn chưa báo, đừng trách Túc mỗ không nói gì, bây giờ nói không ra cùng các ngươi đàm phán hòa bình lời nói đến!"

Nghe được hần lời nói này, người chung quanh cũng không khỏi âm thầm gật đầu.

Liền ngay cả Việt Thanh, Tiêu Tiêu Tử mấy người cũng cảm thấy, Túc đại công tử ngược lại không quý thể gia xuất thân, phản ứng cũng coi như cực nhanh.

Mấy vị kia Tôn phủ huyết mạch nghe xong Túc đại công tử, lại đều là mặt không hề cảm xúc, vị kia Nguyệt Châu Huyền Nhai U Chân cười nhạt một tiếng, nói: "Đừng vội nói cái gì Vĩnh Châu trừ ma, tự bạo ngắn, Tôn phủ

quỷ thân, vốn cũng là một loại sinh linh, tuy hưởng cung phụng, cũng có thể che chở một phương, chính là bởi vì các người những thứ này lòng muông dạ thú Bắc Vực tiên môn, không biết nặng nhẹ, phá huỷ tế tự quỷ thần tế đàn, lúc này mới làm hại quỷ thân đọa ma, gặp phải như thế một tràng đại loạn, Vĩnh Châu bách tính bị hại chết, trách nhiệm đầu ở các người những người này trên đầu. . ."

Tức đại công tử gầm lên: "Lẽ nào này quỷ thân tế đàn, dùng không phải người sống?"

"Đừng vội nói bậy!"

Huyền Nhai U Chân vung một cái tay áo lớn, cười lạnh nói: "Không đến bằng chúng, liền hướng về ta Tôn phủ trên người giội nước bẩn sao?"

"Ngay ở trước mặt Long chủ cùng chúng tu trước mặt, người cũng dứt khoát nguy hiểm, rất vô liêm sỉ!"

Tức đại công tử đã tức đến thất khiếu phun lửa, lạnh giọng gầm thét: "Cái gọi là đàm phán hòa bình việc, người cũng lại đừng nói. . ."

Nghe được lời ấy, Tôn phủ mấy vị kia huyết mạch, đã là sắc mặt âm trầm.

Liền ngay cả trên đầu ngòi ở trên đài ngọc mấy vị kia Long chủ, lúc này cũng không khỏi nhú mày.

"Tức đại công tử lời ấy sai rồi. . ."

Nhưng cũng liền vào lúc này, Tôn phủ cùng Long chủ chưa mở miệng, liền bỗng nhiên có một giọng nói vang lên.

Mọi người đều quay đầu nhìn lại, liền thấy nói chuyện chính là Bắc Vực mười hai Tiểu thánh một trong Kính Châu tu sĩ Bạch Thuật, hần chậm rãi từ một đám ngũ đại tam thô bán yêu trong đám người đi ra, chậm rãi về phía trước, vừa đi, vừa hướng về trên đài ngọc Long chủ mấy người hành lễ, sau đó lại xem qua Tức đại công tử cùng Phương Quý mấy người, nói: "Tôn phủ mấy vị đồng đạo, có thể không ý cường thế, đưa ra này cùng đàm luận chi nghị, thậm chí còn mời mấy vị đức cao vọng trọng Long chủ tới chứng kiến, có thể thấy được rất có thành ý, ta lại cảm thấy, không bằng đàm chút. . ."

"Người. . ."

Tức đại công tử mấy người thấy hắn như thế nói, nhất thời vừa giận vừa sợ:
"Người đang nói bậy bạ gì?"

Bạch Thuật khẽ cau mày, lắc đầu nói: "Ta cũng không phải là nói bậy!"

Nói hướng về chu vi chúng tu cuối người thi lễ, ngẩng đầu lên nói: "Chư vị, ta cũng từng một lòng vì Bắc Vực bách tính, ở Vĩnh Châu sinh ra ma họa lúc, không tiếc này thân, dẹp loạn ma loạn, cứu trị bách tính, ta cũng thấy được cái kia một mảnh thê thảm, tâm ưu tâm trọng, ngược nhìn trời xanh, ta gặp được những kia bách tính số khổ gãy dựa, chỉ vì sống sót tình ảnh, bởi vậy ta cũng biết rõ, bọn họ nghĩ muốn, cũng bất quá là như trước đây loại kia an ổn sinh hoạt mà thôi, bây giờ Vĩnh Châu đã hủy, bách tính trăm không tồn một, mà nếu như là thật là nam cảnh bắc cảnh trong lúc đó, đại chiến lại nổi lên, cái kia e sợ bước Vĩnh Châu gót chân, liền không chỉ là Vĩnh Châu một chỗ mà thôi, mười chín châu bên trong, lại có nhiều ít người gặp xui xẻo?"

"Vì lẽ đó. . ."

Hắn thở dài một tiếng, tiếng nói nghiêm nghị, nhìn về phía Tôn phủ trong Huyền Nhai U Chân, nói: "Nếu Tôn phủ có thể bảo đảm, từ đây liền đem Bắc Vực chín mươi phân chia, hễ không đem phạm, cái này đối với ta Bắc Vực tiên môn, bách tính mà nói, đều là một cái rất may chuyện. . ."

"Rào. . ."

Nghe được hắn lời nói, chu vi nhất thời nổi lên một mảnh đồn dập nghị luận.

Thân là Bắc Vực mười hai Tiểu thánh một trong, Bạch Thuật nói ra lời này đến, đã là đại biểu bắc cảnh nào đó một phần thái độ.

Mà Tức đại công tử cùng Việt Thanh mấy người, nhìn Bạch Thuật, thì lại đều đã đầy mặt lạnh giận.

Tức đại công tử quát lên: "Đời đời huyết cừ, vô tận xương khô, lẽ nào thật sự liền như thế quên?"

Bạch Thuật mặt không hề cảm xúc, nhàn nhạt nói: "Tôn phủ nhập Bắc Vực

trước, ta Bắc Vực một đế ba thánh trong lúc đó, cũng là ma sát không ngừng, đại chiến không ít, cũng không biết nhường rơi xuống bao nhiêu huyết cừ, lại càng không biết chôn xuống bao nhiêu xương khô, sợ là cùng Tôn phủ so với, không khác nhau gì cả, ở Bạch mỗ xem ra, cùng với chuyện xưa nhắc lại, lời lẽ tầm thường, chẳng bằng thấy đỡ thì thôi, rất sớm mở chiến loạn tốt. . ."

"mở chiến loạn, mở chiến loạn, ngươi nói nhẹ. . ."

Tức đại công tử tức giận gầm lên: "Tôn phủ lời nói há có thể xem thường, như lúc đầu cùng ngươi hòa đàm, phía sau liền lại đánh tới, ngươi thì lại làm sao?"

"Bạch!"

Tức đại công tử cái này một câu nói ra miệng, bỗng nhiên không biết có bao nhiêu ánh mắt đan dệt ở trên người hắn.

Tôn phủ huyết mạch, cùng với Kính Châu Bạch Thuật trên mặt, đều đã mặt lộ vẻ cười gằn.

Mà Tức đại công tử cũng ý thức được chính mình nói sai lời, trên mặt nhất thời có vẻ hơi lúng túng.

"Tức tiểu hữu, ngươi cảm thấy Tôn phủ không thể dễ tin. . ."

Ngọc đài trên, vị kia U Minh hải Long chủ chậm rãi mở miệng: "Vậy ta Thất hải cũng không thể tin sao?"

Chu vi yên lặng như tờ, tĩnh mịch trong, không khí ngột ngạt.

Kỳ thực Tức đại công tử nói ra, chính là cái này cái gọi là hòa đàm nhất quan khiêu chố, đó chính là, Tôn phủ bây giờ nói muốn cùng đàm luận, kỳ thực nói rõ chính là kéo dài thời gian, đợi đến Đế Tôn xuất quan, hoặc là bọn họ lấy lại sức đến, bỗng nhiên muốn đánh, vậy làm sao bây giờ?

Có thể vấn đề mấu chốt ở chỗ, lần này hòa đàm, là Long tộc chủ trì.

Tức đại công tử đưa ra cái này hoài nghi, cũng là như là đang chất vấn Long tộc uy nghiêm cùng tín nghĩa giống như. . .

Đón mấy vị Long chủ trên người cái kia kinh thiên động địa giống như uy áp, cũng nhìn diện này bên trong vô số người hướng mình đầu lại đây, hoặc đồng tình, hoặc thương hại, hay là có chút chê cười ánh mắt, Tức đại công tử bàn tay đều tựa hồ ở khẽ run, hẳn tự nhiên là không quá tin tưởng Long tộc, bởi vì hẳn không cảm thấy có Long tộc bảo đảm, Tôn phủ liền thật sự sẽ từ đây đình chiến, lại không hướng bắc cảnh ra tay. . .

Nhưng bây giờ là ở Thất hải thịnh yến trên, hẳn lại đối mặt Thất hải Long chủ, lời này lại không nói ra được đến.

"Tức đại công tử!"

Cũng đang lúc này, Cảnh Châu Bạch Thuật đúng là mở miệng, đánh vỡ trong sân lúng túng cùng trầm ngưng, nhàn nhạt hướng về Tức đại công tử nói: "Đến bây giờ, không ngại nói thẳng, có Long tộc tiên bối làm chủ, lại có Tôn phủ chủ động cầu hoà, bây giờ đúng là ta bắc cảnh Cửu Châu tu sĩ tốt đẹp nhất một cơ hội, ta không biết ngươi không chút nghĩ ngợi, liền như thế mâu thuẫn hòa đàm, đến tột cùng là vì cái gì, ha ha. . ."

"Hay là thân phận địa vị, từ có không giống, ngươi là đường đường Tức gia thiếu gia, quyền cao chức trọng, nếu là Bắc Vực đại loạn, đánh xuống ranh giới sớm muộn cũng sẽ là ngươi, mà ta, chỉ là nho nhỏ tu sĩ một cái, chỉ cầu có thể an ổn tu hành, không có lớn như vậy dã tâm, nhưng ta muốn hỏi ngươi chính là, chỉ vì bản thân tư tâm, liền không tiếc đem toàn bộ Bắc Vực mang theo trong đó, đạo tâm thật sự sẽ không có âm ảnh sao?"

"Ngươi. . ."

Tức Cửu Chiêu bị hẳn một bộ lại nói trái tim lửa giận hùng hực, con mắt đều đỏ.

Mà Bạch Thuật thì lại bỏ qua tay áo lớn, liền đón hẳn ánh mắt, thậm chí còn quay đầu hướng về chu vi chúng Bắc Vực Tiểu thánh nhìn sang, một tiếng cười gằn: "Há mồm liền từ chối đàm phán hòa bình, miễn cưỡng muốn cùng Tôn phủ khai chiến, đánh nhau chết sống, ta chỉ hỏi, ngươi đại biểu đến Bắc Vực tiên môn sao?"

Chương 607 : Đẩy Một Cái Sạch Sẽ

Bạch Thuật lời nói vừa nói ra khỏi miệng, không chỉ có là Tức đại công tử tức giận như nước thủy triều , liền ngay cả cái khác Tiểu thánh, cũng đều thay đổi sắc mặt.

Chỉ là dễ dàng mấy câu nói, hắn liền đã đem hòa đàm cùng Tôn phủ chuyện, nói thành là Tức đại công tử mấy người, vì tranh cướp quyền lợi tài nguyên, mà bắt cóc Bắc Vực vô số tiên môn, bồi tiếp bọn họ đi chịu chết tư tâm cử chỉ, lời nói không thể làm không ác độc, mà mấu chốt nhất chính là, những câu nói này, nếu là Tôn phủ trong người nói ra, hắn còn sẽ không để ở trong lòng, dù sao tương hồ là kẻ thù, không lời nào để nói.

Nhưng hôm nay, lại là đều là mười hai Tiểu thánh Bạch Thuật chỉ trích mình làm tất cả những thứ này, chỉ là vì tư tâm, lại làm cho hắn trái tim bị đè nén, thậm chí nổi lên chút chịu đến ý xấu hổ khinh miệt, nếu không là bây giờ cái này nơi, sợ là muốn trực tiếp cùng hắn binh đao gặp lại. . .

Tiêu Tiêu Tử, Việt Thanh mấy người, lúc này đều đã sắc mặt âm trầm, khí cơ trầm lãnh.

Mà Mạnh Đà Tử nhìn Bạch Thuật, quái nhãn trong, đột nhiên lóe qua một vết sát cơ.

Hải Sơn Nhân nhắm hai mắt lại, tựa hồ không muốn lại nhìn hắn.

Cầm Giang Tán Nhân vào lúc này, thì lại khẽ nhíu mày, tựa hồ là đối với những thứ này chuyện có chút căm ghét.

Mà Hứa Lưu Hoan vào lúc này, vẫn là im lặng không lên tiếng, cũng không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ gì. . .

Nhìn hai bên một chút, cái khác như là Đông Thổ, Nam Cương các loại tu sĩ, sắc mặt cũng bỗng nhiên trở nên hơi cân nhắc lên, bọn họ nhìn từng cái từng cái sắc mặt tái xanh, vẻ mặt lúng túng Bắc Vực Tiểu thánh, có người trầm thấp nở nụ cười, cũng có người lặng lẽ cùng đồng bạn đưa lỗ tai nói

vài câu, sau đó cùng nhau bắt đầu dĩ cời lắc đầu, cái này các loại, lại làm cho điện bên trong bầu không khí càng thêm biến lúng túng một chút.

Bắc Vực Tiểu thánh đám người, trên mặt đều hình như có lửa ở đốt.

Bạch Thuật lời nói cử động, thực sự như là có chút tự bộc lộ ra cái xấu. . .

"Chẳng trách, chẳng trách Bắc Vực sẽ rơi vào bị Tôn phủ thống chế 1,500 năm kết cục, thực sự là. . ."

Đông Thổ có mấy vị thiên kiêu, đang chậm chậm lắc đầu.

"A, Bắc Vực quả nhiên không có anh hùng, đều là một đám kẻ vô dụng, còn cùng Tôn phủ đánh cái gì?"

Nam Cương mấy con đại yêu, khẽ tiếng cười nhẹ, đầy mặt xem thường.

"Chính mình tâm đều không đồng đều, thì lại làm sao theo người đánh nhau?"

Một bên khác bên trong, liền ngay cả Long tộc tam ngóc cũng ở lắc lắc đầu, đầy mặt đều là xem thường.

. . .

. . .

"Ha ha, Kính Châu Bạch Thuật phải không, đúng là cái có kiến thức người. . ."

Ngọc đài trên Bắc Hải long chủ, vào lúc này bỗng nhiên mở miệng cười, tán thưởng một tiếng.

Bạch Thuật vui sướng, thi lễ nói: "Đến Long chủ quá khen, tại hạ quá thịnh kinh hoàng. . ."

Bắc Hải long chủ nhẹ nhàng hướng về hấn gật đầu, sau đó nhìn về phía những người khác, nói: "Các người Bắc Vực mười hai Tiểu thánh, vốn là liền đều là Bắc Vực tu sĩ bên trong đứng đầu tiểu bối, tương lai sợ là toàn bộ Bắc Vực đều muốn dựa vào các người, cùng Tôn phủ là chiến là hòa, các người thái độ cực kì trọng yếu, bây giờ Bạch Thuật tiểu hữu đã cho

thấy thái độ, ngược lại không biết các ngươi mấy người kia, trong lòng làm sao nghĩ tới a. . ."

Nghe Long chủ, Việt Thanh cùng Tiêu Tiêu Tử mấy người, đều đã thần sắc mặt lạnh xuống.

Bọn họ cái này cái gọi là Bắc Vực mười hai Tiểu thánh, tổng cộng cũng chỉ có chín người, bây giờ đã có người đứng ở không giống lập trường. . .

Bọn họ những người còn lại, nên làm gì lựa chọn?

Như từ chối cái này cái gọi là hòa đàm, cái kia hoặc là chính là không tin Long tộc, hoặc là chính là bản thân chí tử, miễn cưỡng muốn khai chiến.

Bọn họ lại ứng đối như thế nào cục diện này?

Thậm chí lùi một bước giảng, lúc này Tôn phủ mục đích, trình độ nào đó trên đã đạt đến!

Lúc này, cái nào sợ bọn họ tất cả đều từ chối, truyền ra ngoài, cũng chỉ là mười hai Tiểu thánh ý kiến không hợp mà thôi, mà bọn họ mười hai người, vốn là chính là muốn dựng thẳng lên biển chữ vàng, thậm chí muốn dẫn dắt Bắc Vực chúng tu đối kháng Tôn phủ, bây giờ lại la ó, chính bọn họ người trong, liền có đồng ý cùng Tôn phủ hòa đàm, không muốn tái chiến người, thì lại làm sao còn có thể lại giống như trước như vậy, lôi kéo người đối kháng Tôn phủ?

. . .

. . .

"Thì ra là như vậy, nguyên lai Long cung cùng Tôn phủ, đã sớm ở đánh ý đồ này. . ."

Mà ở Bạch Thuật mở miệng, lập tức đem Bắc Vực mười hai Tiểu thánh đều đẩy tới một cái vô cùng lúng túng vị trí thì Phương Quý cũng trái tim bưng tỉnh.

Bây giờ, hẳn còn không biết Long tộc vì sao bỗng nhiên muốn làm cái này lão giải hòa.

Bởi vì trước đây Long tộc, nhưng là cùng Tôn phủ cũng không giao tình, thậm chí còn chống đỡ phương bắc Thương Long một mạch đối kháng Tôn phủ, từ cái này lập trường trên xem, ít nhất là tâm hướng Bắc Vực, nhưng hôm nay bọn họ cái này cách làm, lại là trực tiếp liền muốn bị vây Bắc Vực tại trong tuyệt cảnh. . .

Nhưng những chuyện khác, Phương Quý đã đều nghĩ đến thông suốt.

Trước đây Long cung, chưa từng có như mời Đông Thổ thiên kiều nói đến, mời qua Bắc Vực tu hành kỳ tài, bây giờ bỗng nhiên đến rồi phần này mời, tự nhiên chính là vì này sự kiện, lúc trước nam mười cảnh tiên môn, ở thành Lâm Hải bố trí xuống lớn như vậy chiến trận, muốn đoạt Tiểu thánh tên, e sợ cũng là vì này sự kiện, nếu đương thời thật bị bọn họ đoạt đi mấy cái Tiểu thánh tên, cái kia e sợ lúc này cục diện chính là, một nửa Tiểu thánh phản đối hòa đàm, một nửa Tiểu thánh đồng ý hòa đàm, này cùng đàm luận việc, muốn cự tuyệt đều cự tuyệt không được. . .

Chính mình đương thời đem nam mười cảnh tu sĩ giết sạch sành sanh, cũng coi như là bóp tắt Tôn phủ ở này sự kiện trên ảo tưởng. . .

Chỉ bất quá, chính mình nhìn dáng dấp cũng không bám quá sạch sẽ a. . .

Hiển nhiên một đám Tiểu thánh, ở Long chủ ánh mắt phía dưới, đều đã tâm thần hơi loạn, Phương Quý trong lòng, liền cũng có ý nghĩ.

"Ai. . ."

Hắn gãi gãi lỗ tai, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

Âm thanh tuy rằng không lớn, chợt liền đem ánh mắt của mọi người đều hấp dẫn lại đây.

Tuy rằng bây giờ Tức đại công tử cùng Bạch Thuật hai người, mỗi người nắm một từ, tranh chấp mặt đỏ tới mang tai, nhưng nếu bàn về nói chuyện phân lượng, tự nhiên vẫn là Phương Quý lớn hơn một chút, vừa đến hẳn dù sao cũng là mười hai Tiểu thánh đứng đầu, mà lại một tháng qua, chiến tích vô số, cũng khiến người chú ý nhất, thanh danh vang nhất chính là hắn, thứ hai hẳn thân là Thái Bạch tông đệ tử, Kiếm Tiên truyền nhân, bản thân cũng ở bão táp này trong trung tâm.

Không chỉ có là phía trên Long chủ, một bên Tôn phủ huyết mạch, bên trái

đăng trước Đông Thổ thiên kiêu , liền ngay cả Bạch Thuật cùng với Túc đại công tử mấy người, cũng đều hướng về Phương Quý nhìn lại, có người là muốn nghe Phương Quý nói thế nào, cũng có người là nhớ hấn hay là có thể đánh vỡ cái này cương cục. . .

"Ta cảm thấy vị này Bạch Thuật đạo hữu nói có đạo lý!"

Phương Quý vừa mở miệng, chợt dẫn tới mọi người kinh hãi, đầy mặt đều là vẻ kinh ngạc.

Đặc biệt là Bạch Thuật, đã chuẩn bị kỹ càng cùng Phương Quý biện luận, lại không nghĩ rằng hấn lại lập tức chống đỡ chính mình. . .

Cái này cái gì quý, hấn sao giúp đỡ chính mình?

Mà ở vô số người kinh ngạc trong ánh mắt, Phương Quý bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, hướng về Túc đại công tử nói: "Người nghĩ a, hấn nói người đại biểu không Bắc Vực, chúng ta cũng xác thực đại biểu không được a, có người cùng Tôn phủ thâm cừ đại hận, có người muốn làm Tôn phủ chân chó, có người muốn đem Tôn phủ trục xuất Bắc Vực, cũng có người còn chỉ vào ôm Tôn phủ bấp đùi mò chỗ tốt đây, nhiều người như vậy, chúng ta như thế nào đại biểu đến?"

Túc đại công tử nghe xong hấn lời này, nhất thời có chút lo lắng lên.

Đúng là một bên Bạch Thuật, tuy rằng nghe Phương Quý lời nói, thật giống ám chỉ cái gì, để cho hấn có chút không thoải mái, nhưng vẫn là có ý định thừa dịp hấn câu nói cửa miệng nói cái gì, nhưng không ngờ Phương Quý bỗng nhiên quay đầu hướng về hấn nhìn lại, nói: "Nếu đại biểu không được, vậy người lại dựa vào cái gì muốn đại biểu Bắc Vực cùng Tôn phủ hòa đàm, ai cho người lớn như vậy mặt a, cũng có thể cùng Tôn phủ đứng ngang hàng?"

"Người. . ."

Bạch Thuật bị hấn trách móc, sắc mặt đột biến, lạnh lùng nói: "Bạch mỗ nói chuyện, vốn là một người góc nhìn. . ."

"Vừa là một người góc nhìn, cái kia chính người cùng Tôn phủ đàm luận đi chứ, còn nói cái gì bách tính không bách tính?"

Phương Quý cười gằn một tiếng, không để ý đến hấn nữa, mà là quay đầu Tôn phủ đám người kia nhìn sang, gãi gãi lỗ tai, nói: "Các người những người này cũng thật sự có điểm kỳ quái, ta chính là đến Long cung ăn cơm, làm sao đột nhiên liền muốn theo ta đàm phán hòa bình, ta vốn là với các người Tôn phủ cũng không có thù gì, trước đây còn ở Tôn phủ bên trong hôn qua cơm ăn đây, đương nhiên, các người còn nợ ta một tháng bổng lộc ta liền không nói!"

Nghe hấn cái này lời nói, Long chủ cùng Tôn phủ một phương, nhất thời không người mở miệng, chỉ là mắt lạnh nhìn.

Nhìn ra trong lòng hấn có vấn đề, đều đang âm thầm phỏng đoán hấn muốn giở trò quỷ gì.

"Ha ha, Phương tiểu hữu lời ấy, cũng không phải như cái một Phương tiểu thánh. . ."

Một lát sau khi, trên đài ngọc mặt Bắc Hải long chủ, cười khẽ một tiếng, nói: "Người vừa bị người tôn thành một Phương tiểu thánh, cũng sẽ là danh vọng sở quy, bây giờ bắc cảnh chín châu, chính là đại loạn, không cái chương trình, người thái độ, cũng có thể đại biểu rất nhiều người, hiện nay, vừa đúng lúc gặp hội, người cũng không cần lo lắng, chỉ cần nói một chút, ở trong lòng người, cảm thấy là đàm phán hòa bình tốt, vẫn là không đàm hòa tốt thôi. . ."

Lời ấy một dẫn, nhất thời lại có không biết bao nhiêu ánh mắt xem ở Phương Quý trên mặt.

Tức đại công tử mấy người, đều đã biểu hiện rất là thân thiết.

"Ha ha, ta đương nhiên nghĩ để Tôn phủ rút nhanh lên trứng, bắt quá ta nói vô dụng a. . ."

Phương Quý đánh cái ha ha, nói: "Hiện tại tiên môn, cùng Tôn phủ đánh tới đến nhiều như vậy, nào có người nghe ta, huống hồ coi như thật sự đem chúng ta cũng làm thành một nhóm người, trên đỉnh đầu có nhiều như vậy trưởng bối ở, ta không hỏi bọn hấn, cũng không thể liền ở ngay đây làm chủ a, vạn nhất ta thuận miệng đáp ứng rồi, kết quả các trưởng bối lại không nghe, người nói điều này làm cho Lão Long Vương mặt hướng về nơi nào đặt, có đúng hay không?"

Hắn nói, hướng lên phía trên Long chủ liếc mắt nhìn, cười rất thành khẩn.

Mấy vị Long chủ đều không khỏi nhíu mày.

"Nếu không vẫn là như vậy đi. . ."

Phương Quý khổ não lắc lắc đầu, nói: "Ta có thể đem ta Thái Bạch tông tông chủ sư bá mời đến, hoặc là đem sư phụ của ta mời đến, các người trực tiếp với bọn hắn đàm luận làm sao? Thực sự không được, ta có thể đem sư tôn ta địa chỉ cho người, các người qua đi hỏi một chút hắn. . ."

Nói vồ vồ ngực, nói: "Các người yên tâm, bọn họ nói đàm phán hòa bình, ta nhất định không còn hai lời!"

Mọi người xung quanh nghe vậy, đã đều là mặt sắc mặt có chút khó coi.

Sư phụ của người, đây cũng là đương đại Kiếm Tiên, ai nguyện ý đi tìm hắn ngay mặt đàm luận?

Hơn nữa bọn họ cũng nhìn ra Phương Quý ý tứ, chính là đây một cái sạch sẽ, dẫn lửa thiêu thân.

Mà Tức đại công tử mấy người lúc này chợt thấy mọi người xung quanh phản ứng, tâm trạng cũng không khỏi vui vẻ, bỗng nhiên liền hiểu rõ ra, đương thời bọn họ vừa nghe việc này, liền cảm thấy hoang đường, trực tiếp từ chối, nhưng trên thực tế, bất kể là từ chối vẫn là đáp ứng, đều vào bộ này bên trong, muốn cự tuyệt, cũng chỉ có thể nói ra lý do cự tuyệt, bất kể nói thế nào, Long cung cùng Tôn phủ đều có biện pháp kẹp cổ của bọn họ.

Đúng là duy có Phương Quý như vậy, trực tiếp đẩy một cái bốn, năm sáu, làm cho đối phương không thể nào ngọam ăn, đến càng lạnh lẽ hơn chút!

Chương 608 : Bắc Phương Thương Long

Cái này một phương Thừa Thiên điện bên trong, bất kể là Long chủ, vẫn là Tôn phủ huyết mạch, lúc này đều đã nhú mày đến.

Liên ngay cả phía bên kia Bạch Thuật, cũng đầy lòng vội vã tính toán, tựa hồ tại nghĩ đôi phó thế nào Phương Quý cái này lựa.

Bây giờ Phương Quý cái này một cái chảo quăng sạch sẽ, cũng nhượng bọn họ trái tim đều có chút không vui, lại không thừa nhận cũng không được, cái này một chiêu nhượng bọn họ có chút khó khăn, bây giờ hắn đã đem nói tới phần này trên, những người khác chính là lại buộc hắn nói cái gì hòa đàm không hoà đàm, lại có ý nghĩa gì, thậm chí nói, hắn liền cái khác Tiểu thánh khôn cục cũng giảm bớt, dù sau hắn mới là Bắc Vực Tiểu thánh đứng đầu, bây giờ hắn đem việc này đẩy sạch sành sanh, chỉ nói chính mình không tư cách quyết định, như vậy những người khác chẳng phải là càng không có tư cách nói này sự kiện?

"Đều đã là Kim Đan tu sĩ, liền nên làm vì trọng giới tu hành trụ cột vững vàng, gặp chuyện lại vẫn chỉ nghe trưởng bối lời nói, không hề chủ kiến?"

Cũng liền vào lúc này, bỗng nhiên có người cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng mở miệng.

Mọi người thấy đi thì liền thấy nói chuyện chính là một cái Đông Thổ đến tán tu, vào lúc này chính là đầy mặt ý cười.

Phương Quý trực tiếp quay đầu nhìn về phía hắn, nói: "Các ngươi bên kia Kim Đan liền có thể mình làm chủ rồi?"

Vị kia Đông Thổ tán tu cười nhạt nói: "Tu hành bên trong người tự nên có mài giữa đám đương, cảnh giới Kim Đan, còn chưa đủ sao?"

Phương Quý than thở: "Ta chỉ đồng tình trong nhà của ngươi liền một trưởng bối đều không có. . ."

"Người. . ."

Đối phương ngẩn ngơ, mới phản ứng lại, này không phải là đang mắng người sao, nhất thời giận dữ.

"Ta làm sao rồi?"

Phương Quý bỗng nhiên cũng bạo nộ rồi lên, bắt ống tay áo nói: "Người xem thường nhà ta tưởng bồi vẫn là tại sao, tìm đánh?"

Vị kia tán tu nhất thời đầy mặt thịnh nộ, chỉ là nói không ra lời.

Hắn còn thật không dám xem thường đương đại Kiếm Tiên. . .

Cái kia chúng Tôn phủ huyết mạch, đều nhìn ra Phương Quý lúc này là đang cố ý quấy đục nước, ánh mắt đều lạnh xuống.

"Ha ha, không cần ồn ào!"

Nhưng cũng đang lúc này, cái kia cao cao tại thượng Long chủ, nhìn Phương Quý ở phía dưới tìm cơ muốn đánh nhau, đem cục diện giảo thành một bãi nước đục, rõ ràng là không muốn tiếp cái này câu nói cửa miệng đáng vẻ, cũng cũng không để ý, không nhanh không chậm nói: "Vị này Phương tiểu hữu nói chuyện, ngược lại cũng không phải không có lý, Bắc Vực mười hai Tiểu thánh, tuy rằng cũng có chút danh vọng, nhưng dù sao Tiểu thánh bên trên, còn có mấy vị lão thánh. . ."

Tức đại công tử mấy người nghe, đều đã trái tim nhẹ nhõm.

Sau đó bọn họ liền bỗng nhiên nghe cái kia Lão long chủ cười nói: "Vậy thì mời Bắc Vực trưởng bối đến đây đi. . ."

Nghe được lời ấy, trong sân tất cả mọi người đều thất kinh, theo bản năng hướng trái phải nhìn lại.

Liền ngay cả Phương Quý mấy người, trong lòng cũng đều hồi hộp một tiếng, thâm kêu không ổn.

Sau đó cũng vào lúc này, chỉ thấy ở Thất hải Long chủ bên người đứng hầu lão Quy đem, bỗng nhiên ngẩng đầu hét dài: "Xin mời Thương Long Tử. . ."

."

"Bạch!"

Phương Quý mấy người, đều đã thay đổi sắc mặt.

Mà ngồi ở ngọc đài trên U Minh hải Long chủ, bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, nói: "Lần này cho các người Tôn phủ cùng Bắc Vực tiên môn hoà giải, chỉ là ta Long cung có ý tốt, cũng không muốn bị người cho rằng ta Long cung có sai lầm công bằng hợp lý, lúc này mới hỏi người một chút đám người bọn tiểu bối này ý kiến, nhưng vừa quyết ý hoà giải, tự nhiên cũng không có thể chỉ hỏi các người, bắc cảnh loạn tượng trong, lợi dụng Thái Bạch, Thương Long, Tức gia ba cái dẫn đầu, tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn, cũng không có cuối cùng hỏi qua đến, nhưng Thương Long một mạch thái độ, cũng nên có thể đại biểu bắc cảnh chứ?"

Nói mỉm cười hướng về chu vi gật gật đầu, nói: "Ngược lại không phòng trước nghe một chút hấn ý kiến!"

Nghe được lời này, Tức đại công tử mấy người, đều đã nói thầm không được.

Đúng là đem cái này một cái quên đi. . .

Cái này U Minh hải Long chủ nói không sai, bây giờ Bắc Vực, thừa cơ mà lên đối kháng Tôn phủ, chính là lấy Thái Bạch tông, phương bắc Thương Long cùng với Tức gia làm chủ, thậm chí như so ra, phương bắc Thương Long một mạch phân lượng, so với Thái Bạch tông cùng Tức gia còn muốn lớn chút. . .

Nếu nói là ai có thể đại biểu Bắc Vực, vậy dĩ nhiên đầu đầy phương bắc Thương Long!

Có thể mọi người đều biết, phương bắc Thương Long nguyên bản chính là đến Long cung chống đỡ mới lập nghiệp a. . .

Hấn cùng Long cung vốn là có ngàn vạn tia quan hệ, thậm chí có thể nói, hấn chính là Long cung người.

Mà ở bây giờ, Long cung mặc danh kỳ diệu, nhất ý muốn vì Tôn phủ cùng Bắc Vực hoà giải tình huống xuống, một khi vận dụng phương bắc Thương Long viên quân cờ này, này Phương Quý mấy người còn có cái gì có thể

nói, đối kháng Tôn phủ ba đại bá chủ một trong, trực tiếp liền chuẩn bị muốn cùng Tôn phủ hòa đàm, chỉ còn dư lại Thái Bạch tông cùng Túc gia, thì lại làm sao còn có thể tiếp tục nhắc lên Bắc Vực trận này đối kháng Tôn phủ đại thế đến?

Như đem đối kháng Tôn phủ, coi như là Bắc Vực một việc lớn.

Cái kia phương bắc Thương Long đáp ứng rồi hòa đàm, liền giống như là đem này sự kiện hoàn toàn phá hủy. . .

. . .

. . .

Cũng là ở chúng tu đều trái tim kinh ngạc thì liền nghe được sau điện tiếng bước chân vang lên, một cái tóc xanh ông lão đi ra.

Hắn thân mặc áo bào xám, tóc xám như kích, sau lưng phụ một đao một thương hai cái binh khí, chính là thành Lâm Hải lúc vừa hiện thân liền chém nam cảnh ba vị tu sĩ Nguyên Anh phương bắc Thương Long, chỉ bất quá, lúc này mới mấy ngày không gặp, lại lại như là hoàn toàn đổi một cái người, trước đây phương bắc Thương Long, cố nhiên già nua, nhưng cũng một thân hùng khí, cuồng ý quán quanh người, nhưng hôm nay, lại như là tinh khí thần đều cho làm mất.

Lọm khộm eo lưng, tựa hồ biến thành một cái chân chính lão nhân.

Hắn đi theo thị từ phía sau đi ra, cúi đầu thu ngực, lại như là cái nô bộc giống như. . .

"Thương Long Tử, ta biết thân thể ngươi không khỏe, bởi vậy không có mời ngươi đi ra uống rượu. . ."

Ở vô số người vừa sợ lại giận trong ánh mắt, ngòi cao trên đài U Minh hải Long chủ cười nhạt một tiếng, hướng về phương bắc Thương Long nói: "Bất quá bây giờ Tôn phủ muốn cùng bắc cảnh tiên môn hòa đàm, mấy vị này Tiểu thánh đám người cảm giác mình chỉ là vãn bối, không dám đáp ứng chuyện lớn như vậy, vì lẽ đó cũng chỉ đành lại mời ngươi đến với bọn hắn nói một chút, ngươi là trưởng bối, cũng là sớm nhất không phục Tôn phủ quản hạt người, thậm chí có thể được cho là bây giờ bắc cảnh chín châu Minh chủ, đối với bây giờ Bắc Vực đại thế, là hòa là chiến, dù sao

cũng nên có chút chính mình ý nghĩ chứ?"

Nghe cái kia nhỏ tiếng nhỏ giọng, phương bắc Thương Long chậm rãi ngẩng đầu lên, hướng về Phương Quý mấy người liếc mắt nhìn.

Ánh mắt kia thâm thúy, lại đại ra.

Như là vô thần giếng cổ.

"Ta rõ ràng. . ."

Hắn chậm chạp một hồi, mới chậm rãi mở miệng, âm thanh khàn giọng.

Hơn nữa hắn trả lời, lại là rõ ràng, phảng phất nô bộc đang trả lời chủ nhân lời nói.

Trên đài ngọc mấy vị Long chủ, nghe nói lời ấy, trên mặt liền không khỏi đều lộ ra một chút cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Mà Bắc Vực một đám Tiểu thánh tâm, thì lại bỗng nhiên chìm xuống dưới.

Phương bắc Thương Long, rõ ràng liền đã sớm biết này sự kiện, Long cung cũng tất nhiên đã sớm đã phân phó hắn, vị này phương bắc Thương Long, vốn là ở Long tộc ủng hộ, mới lúc trước cái thứ nhất đứng ra đối kháng Tôn phủ, bây giờ Long cung rồi lại muốn lợi dụng hắn, đến cái thứ nhất ngã về Tôn phủ, cùng Tôn phủ đạt thành hòa giải, điều này khiến người ta phần nộ lại không rõ, Tôn phủ đến cùng cho Long cung chỗ tốt gì?

Là cái gì để Long cung như vậy quái vật không lò, thái độ lớn chuyên, không tiếc tất cả, vì Tôn phủ tán thành?

Đề tâm bên trong dù không cam lòng đến đâu lại tức giận, lúc này cũng đã không còn thượng sách. . .

Bọn họ chỉ là tiểu bối, ai có thể quản được phương bắc Thương Long nói thế nào?

. . .

. . .

"Chẳng trách các trưởng lão xác định như vậy Long cung có thể giúp ta thuyết phục Bắc Vực. . ."

Tôn phủ một phương người tuổi trẻ, nhìn phương bắc Thương Long, trên mặt đều đã không nhịn được lộ ra mấy phân ý cười đến, trước đây bọn họ Tôn phủ là hận nhất phương bắc Thương Long, cái này vốn là trong mắt bọn họ Bắc Vực thứ nhất đại nghịch phi, nhưng vào lúc này, nụ cười trên mặt lại càng ngày càng đậm: "Bởi vì bây giờ Bắc Vực, vốn là liền có một phần ba quyền lên tiếng, liền nắm giữ ở Long cung trong tay. . ."

"Lúc trước Long cung sau lưng chống đỡ cái này nghịch phi, làm cho hắn có loạn ba châu sức lực, hiện nay, bọn họ thì lại lại mượn cái này phương bắc Thương Long miệng, giúp chúng ta hồng rồi bắc cảnh chín châu đại thế, ha ha, nói cho cùng, Long cung, mới là nhất sẽ làm lựa chọn người a. . ."

Không chỉ có là Tôn phủ huyết mạch như thế nghĩ, đám kia Đông Thổ thiên kiêu, Nam Hoang đại yêu, cũng đều nhìn ra thế cục này.

Có người than tiếc, cũng có người lộ ra chút ý cười.

Đông Thổ Tần Giáp công tử lúc này nhìn Phương Quý một chút, cười nhạt, như là đối với cái này vở kịch rất hài lòng!

". . ."

". . ."

"Ha ha, nếu rõ ràng, cái kia liền nói một chút cái nhìn của ngươi đi!"

Ngọc đài trên, thân mặc áo bào đen Long chủ nhân nhạt mở miệng: "Bọn tiểu bối này, cũng đều nghĩ nghe sự quyết đoán của ngươi!"

"Cái nhìn của ta. . ."

Phương bắc Thương Long nghe hắn, chậm rãi ngẩng đầu, con mắt tựa hồ cũng có vẻ hơi vân đục, một lát mới dờ dẫm nói: "Ta có thể có ý kiến gì hay không, từ khi 300 năm trước, ta có bảy Tiểu thánh tên tuổi, cũng đã bị vô số người nhìn chăm chăm, Tôn phủ không muốn nhìn thấy cái gì đồ bỏ bảy Tiểu thánh, liền chuẩn bị bắt chúng ta khai đao, Cổ Thông lão quái một giới Đan sư, uy vọng lại cao, vì lẽ đó hắn không thích hợp, Thái Bạch tông đôi

kia sư huynh đệ có Đông Thổ có ngàn vạn tia quan hệ, lại thêm vào biết điều, Tôn phủ cũng không tốt bắt bọn họ khai đao. . ."

"Tức gia cáo già, rất sớm liền mua được Tôn phủ người, vẫn giúp đỡ hẳn nói chuyện, tán nhân Nguyên Thần Tử vốn là có một nửa Tôn phủ huyết mạch, Tiêu Kiếm Uyên lại là cái kiếm si, bình thường thanh danh không nổi, vì lẽ đó thích hợp bọn hắn nhất khai đao, đương nhiên chính là ta, lúc trước ta bị Tôn phủ đánh thành trọng thương, nếu không là Long tộc xuất thủ cứu giúp, 300 năm trước liền mất mạng, mà cái này ba trăm năm đến, ta tu vị tinh tiên, nổi điên lên, đối kháng Tôn phủ, thế nhân đều chỉ biết là ta cuồng, cũng không biết ta cuồng tư bản, kỳ thực chính là đến từ chính Long tộc. . ."

"Nói cái gì phương bắc Thương Long một mạch, kỳ thực ta chính là Long tộc người phát ngôn, một cái chó săn mà thôi!"

Phương bắc Thương Long nói, chậm rãi ngẩng đầu lên, nói: "Bây giờ Long tộc muốn ta đáp ứng đàm phán hòa bình, ta có thể có ý kiến gì không?"

"Hừ!"

Nghe vị này phương bắc Thương Long, trên đài ngọc mấy vị Long chủ, vẻ mặt tựa hồ có hơi không thích.

Có lẽ phương bắc Thương Long lúc này nói, đều là một ít chuyện thực, thậm chí là mọi người đều biết sự thực, nhưng là ở bây giờ trường hợp này phía dưới, hẳn bỗng nhiên không giữ mồm giữ miệng đem những câu nói này đều nói ra, nhưng cũng nhất thời làm cho những thứ này Long chủ trên mặt không dễ nhìn lắm.

"Đừng vội ở nơi đó ăn nói linh tinh!"

Bắc Hải long chủ cau mày, nói: "Chỉ nói một chút người thái độ, liền có thể lui ra!"

"Cái nhìn của ta?"

Phương bắc Thương Long thấp giọng mỉm cười, quay đầu liếc mắt nhìn bốn phía, cuối cùng ánh mắt rơi xuống Tôn phủ huyết mạch trên mặt.

Âm đạm đậy mắt, bỗng nhiên nổi lên một đoàn tinh quang, cười nói: "Đó là

đương nhiên không thể đàm phán hòa bình!"

"Cái gì?"

Trên đài ngọc mấy vị Long chủ, đều lấy làm kinh hãi, lạnh lùng hướng về phương bắc Thương Long nhìn lại.

"Các người cho rằng, tùy tiện dặn dò ta hai câu, ta liền toàn án các người nói tới làm?"

Phương bắc Thương Long vẫn đục hai mắt trong, bỗng nhiên tinh quang bạo tránh, uy nghiêm đáng sợ quát lên: "Lão tử Bắc Vực thứ nhất đại nghịch phi, Thất Thánh bên trong trên danh nghĩa lão nhị, trên thực tế lão đại, cái này ba trăm năm bên trong vẫn cùng Tôn phủ đối kháng, dựa vào đến chính là mình cái này một thân ngông cuồng cùng can đảm, tuy rằng được các người cho ba qua hai táo, nhưng các người liền cảm thấy có thể hoàn toàn nắm giữ Lão tử vận mệnh?"

Nói cười ha ha: "Lão tử là phương bắc Thương Long, các người thật mẹ nó lấy ta làm chó?"

Chương 609 : Phương Bắc Thương Long Ở Đây

Bỗng nhiên trong lúc đó, toàn bộ Kính Thiên điện bên trong, đều đã là yên lặng như tờ.

Không biết có bao nhiêu người ánh mắt, vào lúc này như lợi kiếm giống như, nhìn thấy phương bắc Thương Long trên mặt, mà phương bắc Thương Long vào lúc này, nhưng là đầy mặt cười gằn, liền thân thể, ngẩng đầu nhìn hướng về phía cái kia trên đài ngọc mấy vị Long chủ, trên người hấn già nua thái độ, vào lúc này đã hoàn toàn biến mất không thấy, cũng có vẻ tinh quang bắn ra bốn phía, tuy ở đầu dưới, nhưng cũng như là hoàn toàn nhìn thẳng mấy vị Long chủ.

Phương Quý mấy người một trái tim, nhưng là không khỏi oành oành nhảy lên.

Vừa nãy nhìn thấy phương bắc Thương Long hiện thân lúc, bọn họ hầu như đã sắp tuyệt vọng.

Nhưng cũng vụn vụn không nghĩ tới, phương bắc Thương Long ở Tôn phủ uy áp phía dưới, nói ra càng là mấy câu nói như vậy!

Lần này liền cần tắc vô ưu a!

Phương bắc Thương Long thân là Bắc Vực trưởng bối, ở trước mặt mọi người, đem lời nói này nói cái sáng khoái, cũng chẳng khác nào là đem cái này một phen hoang đường đàm phán hòa bình, hoàn toàn bóp tắt, lại không lưu bất kỳ chỗ trống, Phương Quý mấy người cũng không cần phát sầu, Bạch Thuật cũng không cần lại khổ phé tâm cơ, có phương bắc Thương Long thái độ này bãi ở đây, bất kỳ hòa đàm lời nói, đều hoàn toàn thành một chuyện cười. . .

Long cung muốn mượn phương bắc Thương Long đến định ra đại thế, ai có thể nghĩ tới là nâng lên tảng đá đến đập phá chân của mình?

. . .

...

"Phương bắc Thương Long, danh tiếng như vậy vang, hóa ra là cái bực này dạng nhân vật!"

Đông Thổ thiên kiêu một phương, xem hướng về phương bắc Thương Long ánh mắt có chút biến hóa, tựa hồ nhiều chút kính ý.

"Lại nói để nhân tâm bên trong thoải mái!"

Nam Cương mấy vị đại yêu, liếc mắt nhìn nhau, đều mang theo sọi cao hứng sức lực.

"Cái này. . . Chuyện gì thế này?"

Mà mấy vị kia Tôn phủ huyết mạch, vào lúc này đã có chút hoảng hồn, đều nhú mày hướng về các Long chủ nhìn sang.

Mấy vị Long chủ khi nghe đến phương bắc Thương Long cái kia lời nói thì cũng đã trầm mặc.

Thậm chí đón phương bắc Thương Long hướng về bọn họ nhìn lại ánh mắt, cũng không có đặc biệt gì phản ứng.

Chỉ là có mấy người trên mặt, bỗng nhiên lộ ra chút ý phiền chán.

"Thương Long Tử đạo hữu, người bây giờ nói, có thể cùng với trước cùng ta giảng lúc không giống nhau lắm!"

Thân toà ngọc đài trên, đầu mọc hai sừng Thương Lan hải nữ Long chủ, vào lúc này, bỗng nhiên nhẹ nhàng mở miệng, liếc mắt nhìn hẳn.

Phương bắc Thương Long mặt không hề cảm xúc nhìn nàng, nói: "Vừa nãy giảng thì cũng không có chỗ trống tha cho ta nói chút những khác!"

Vị kia Thương Lan hải nữ Long chủ gật gật đầu, nói: "Cái này chính là người ý tưởng chân thật?"

Phương bắc Thương Long lạnh lùng nói: "Đây là lão phu cho tới nay ý nghĩ!"

Vị kia Thương Lan hải nữ Long chủ giương mắt hướng về phương bắc Thương Long nhìn lại, ánh mắt của hai người đan xen, tựa hồ bính hiện ra vô tận đốm lửa, một lát sau khi, vị này Thương Lan hải nữ Long chủ, bỗng nhiên liền có vẻ hơi mất hết cả hứng, khe khẽ lắc đầu, lại không nói nhiều cái gì, lại trực tiếp liền như thế đứng dậy, nhẹ nhàng dịu dàng, hướng về hậu điện đi tới, không có lại nhiều hơn xem bất luận người nào một chút.

"Muốn làm Bắc Vực Thương Long, mà không phải Long cung chó. . ."

Khác vị một cái, thân mặc áo bào đen U Minh hải Long chủ, nhìn phương bắc Thương Long một chút, nhàn nhạt mở miệng: "Thú vị!"

Nói, hắn cũng đứng dậy, thẳng hướng hậu điện đi tới.

Lại, chỗ ngồi mấy vị Long chủ, tựa hồ cũng cảm thấy đã có chút phiền chán, liền cũng đều từng cái đứng dậy rời đi, trong lúc nhất thời, ngọc đài trên có vẻ trống trải rất nhiều, đứng ở ngọc đài phía dưới phương bắc Thương Long, tựa hồ vốn là dự định cùng bọn họ nhiều lời vài câu, nhưng mấy vị Long chủ đều không có hứng thú, trực tiếp đem hắn vứt tại nơi này, cả người bóng lưng, đều tựa hồ cô tịch rất nhiều.

"Ha ha, là hòa là chiến, Bắc Vực tu sĩ, tự có Bắc Vực tu sĩ thái độ, nhìn dáng dấp ta lão Long mặt mũi còn chưa đủ lớn, không làm được vị này lão giải hòa, đã như vậy, vậy cũng tùy vào các ngươi hai phe đi thôi, chuyện hôm nay, là lão Long ta dư thừa!"

Đúng là vị kia phương bắc Long chủ, dù sao cũng là hắn thiết lập ra tiên yển, tạm thời không hề rời đi, chỉ là miễn cưỡng cười nói rồi hai câu.

Sao một nghe tới, cái này đàm phán hòa bình chi nghị, cũng như là thật sự chỉ là hắn lâm thời nảy lòng tham, tùy tiện hỏi một chút.

"Ha ha, Lão long chủ nói có lý, Bắc Vực việc, tự do bọn họ quyết định, cần gì quấy rầy Lão long chủ tử húng?"

"Không tồi không tồi, Lão long chủ tâm lòng nhân hậu, tâm lo thiên hạ muôn dân, ta kính Long chủ một chén. . ."

". . ."

". . ."

Điện hạ chúng tu dồn dập đứng dậy, chấp rượu kính tặng, bầu không khí lại dần nhiệt liệt hơn lên.

Mà phương bác Thương Long thì lại chỉ là đứng ở dưới đài, người bên cạnh lưu như mắc cửi, nhưng cũng đều vòng quanh hẩn đi.

"Lúc trước ta có thể triển lộ tài năng, bắt đầu từ một lần Long tộc thịnh yên bắt đầu!"

Mà phương bác Thương Long đứng một hồi, bỗng nhiên cũng cười khô một tiếng, xoay người lại, tuy rằng lúc này chúng tu cũng giống như là hoàn toàn không có ở nhìn hẩn, nhưng khi hẩn xoay người thì vẫn là không khỏi đều đem ánh mắt nhìn về phía trên người hẩn, điện nội khí phân hơi trầm.

"Bây giờ Long cung nói vậy đã không còn hoan nghênh ta, cần gì phải tìm không thoải mái?"

Phương bác Thương Long ở vô số người trong ánh mắt, nhàn nhạt thở dài, vung ra hai tay áo, liền hướng về ngoài điện đi tới.

Chu vi không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn hẩn, mặc dù là vẫn cứ ở trên đài ngọc ngời Bắc Hải long chủ, cũng nhìn về phía hẩn bóng lưng.

Nhưng không người nói lưu lại hẩn, cũng không có người mở miệng nói cái gì.

Mỗi người đều biết, trước đây phương bác Thương Long, sợ là cùng Long cung quan hệ người tốt nhất, đi tới Long cung, liền có phong phú nhất chiêu đãi, nhưng bây giờ hẩn ở trước mặt người, ác Long tộc, e sợ bắt đầu từ hôm nay, hẩn không những không còn là Long tộc khách quý khách, ngược lại sẽ trở thành Long tộc kẻ đáng ghét nhất, tự nhiên cũng không có thể có người vào lúc này, cùng hẩn nhiều lời một chút gì. . .

"Ha ha, Lão ca ngươi phải đi, ta đưa đưa ngươi. . ."

Cũng là ở một mảnh yên lặng bên trong, Phương Quý chợt cười to nhảy ra ngoài, đi tới phương bác Thương Long bên người.

Phương bắc Thương Long cúi đầu liếc mắt nhìn hẳn, một lát mới nói:
"Cũng được!"

Liên hai người liền dắt tay nhau hướng về đi ra ngoài điện, một cao một thấp, một trắng một gầy, càng đi càng xa.

Sau lưng Tôn phủ huyết mạch nhìn hai người bọn họ bóng người, đều là mặt lộ sát cơ, đáy lòng hàm hực, không cách nào hình dung.

...

...

"Tiểu tử, ngươi theo ta đi ra, nhưng là ác Long tộc. . ."

Phương bắc Thương Long cùng Phương Quý một đường ra đại điện, trước người vô số lính tôm tướng cua, ánh mắt bất thiện nhìn bọn họ, nhưng phương bắc Thương Long chỉ là đối với bọn họ làm như không thấy, trực tiếp đi tới, bọn họ cũng không dám cản trở, trơ mắt nhìn bọn họ một đường đập lên hải lưu, trực tiếp ra thủy tinh cung, sau đó hướng biển mặt phù đi, phương bắc Thương Long nhìn đầy mặt hưng phấn Phương Quý, bỗng nhiên thấp giọng nói một câu.

"Ác liên ác, ngược lại ta đối với bọn họ cũng không có gì tốt ghi nhớ!"

Phương Quý đối với phương bắc Thương Long, xem thường.

"Ồ?"

Phương bắc Thương Long đúng là có chút ngạc nhiên, cười nói: "Long tộc là đại hộ, vẫn là ra tay xa hoa nhất đại hộ, tới tham gia một lần thịnh yến, liền có thể chọn tuyển một cái bảo bối, nếu là cùng bọn họ quan hệ thân cận, lại càng không biết sẽ có bao nhiêu tài nguyên tạo hóa, vì lẽ đó cái này Thiên Nguyên đại địa, hầu như không người không thích Long tộc, vót đến nhọn cả đầu cũng phải cùng Long tộc giao hảo, ngươi làm sao cũng không thích bọn họ?"

"Sự phụ của ta đã nói, ăn cơm, liền muốn làm việc!"

Phương Quý cười nói: "Làm rồi việc, cũng mới có thể ăn cơm, loại này không làm việc trước hết cho cơm ăn, bình thường cũng không quá sẽ có

lòng tốt, nói không chắc hiện tại đem người cho ăn no, tương lai liền muốn người năm gấp mười lần đánh đổi đến trả đây, cái này cơm sao có thể khiến người ăn ngon?"

"Ha ha, lời ấy có lý!"

Phương bắc Thương Long ngân nga, nhẹ nhàng vỗ tay, cười nói: "Ta nếu sớm có người cái này giác ngộ, sẽ không đến nỗi này. . ."

Phương Quý quay đầu hướng về phương bắc Thương Long nhìn lại, nói: "Người ăn Long cung rất nhiều cơm?"

Phương bắc Thương Long cười nói: "Đâu chỉ rất nhiều, ta cùng người Thái Bạch tông cái kia hai một trường bối có thể không giống nhau, đối với bọn họ này thiên phú, cũng đối với bọn họ cái kia số may mắn được thiên đạo di thư, ta tố chất thường thường, xuất thân u hàn, khi còn bé vốn là cái cho thế gia lão gia đặt trâu, mỗi ngày chịu đòn, sau đó trộm hãn gia truyền tâm pháp, mới có thể bước lên con đường tu hành, nhưng này tâm pháp, cũng bất quá là nhất là thô thiển pháp môn, không đáng cái gì, lão đảo rất nhiều năm, sống hai trăm tuổi mới Trúc Cơ, hơn nữa tiềm lực tận kiệt, lại không có tiền bộ. . ."

"Nếu là chỉ được như vậy xuống, ta chỉ có thể trở thành một cái tên điều chưa biết tán tu, phí thời gian một đời thôi, sau đó có thể có như bây giờ bực này gặp gỡ, toàn bằng khi đó ta rậm rạp va va, đi nhầm vào Long cung, cùng Long tộc đáp lên điếm quan hệ, cho bọn họ vừa ý, ban ta công pháp đan dược, dù là sau đó đối kháng Tôn phủ, loạn ba châu, cũng đến bọn họ vô số giúp đỡ, mới chịu đựng đến đi xuống. . ."

". . ."

". . ."

Nghe được hắn nói như vậy, Phương Quý đứng là trong lòng cảm giác quái lạ, gấp lập tức cười nói: "Người cũng đừng cảm thấy trong lòng hồ thẹn, ai bảo cái này long cung cuối cùng nghĩ muốn hồ người tới, nếu là bọn họ nghĩ hồ người, vậy người hãm hại bọn họ một cái, thiên kinh địa nghĩa không phải sao?"

"Long cung không nghĩ hồ ta!"

Phương bắc Thương Long lắc lắc đầu, cười nói: "Bắt giấu tài năng gọi hồ, Long cung chỉ là đem ta gọi, nói cho ta kết quả này mà thôi, nếu thật sự theo bọn họ nói làm việc, hòa đàm sau khi, bắc bốn châu vẫn cứ là của ta, ta còn có thể làm ta tiêu dao thô hoàng đế, Long tộc cùng Tôn phủ hòa đàm chuyện thứ nhất, chính là muốn bảo đảm ta, vì lẽ đó đem so với trước kia đến, ta cũng càng sung sướng hơn một chút!"

Hắn nói, cũng không nhịn được ha ha cười to, như là làm kiện cái gì đặc ý chuyện, cười nói: "Huống hồ, coi như không có Tôn phủ bảo đảm, ba trăm năm bên trong ta ăn Long tộc, uống Long tộc, thế bọn họ làm việc vốn cũng hẳn là, nhưng cuối cùng, ta vẫn là đem Long tộc sai, theo người giảng cái kia đạo lý, ta liền thuộc về loại kia ăn nhân gia cơm, nhưng quay đầu lại rồi lại đập phá nhân gia nồi người. . ."

"Cái kia người vì sao. . . Phải làm như vậy?"

Phương Quý nghe hắn, đột nhiên cảm giác thấy trong lòng có chút quái lạ, muốn hỏi cái gì, lại lại hỏi ra đến.

Phương bắc Thương Long quay đầu nhìn hắn, lúc này bọn họ mới vừa nổi lên mặt nước, trên trời ánh mặt trời phủ kín đi xuống.

Ngoài khơi một mảnh sóng nước lấp lánh, vạn dặm vô ngần, khí phách vạn ngàn.

"Ta làm như vậy, tự nhiên là bởi vì ta phải làm như thế. . ."

Phương bắc Thương Long ngẩng đầu lên, nhìn về phía vô tận bích quang, thấp giọng nói: "Ai bảo ta muốn làm phương bắc Thương Long đây?"

Phương Quý trong lòng bỗng nhiên một trận hoảng hốt, nói: "Này Long tộc. . ."

Nói còn chưa rơi xuống, phương bắc Thương Long bỗng nhiên đánh gãy hắn, nói: "Người nên về rồi!"

Phương Quý trong lòng cả kinh, vội hỏi: "Nếu muốn đưa, đương nhiên phải đem người đưa đến cuối. . ."

"Ha ha. . ."

Phương bắc Thương Long đứng lên đên, cúi đầu nhìn về phía Phương Quý, cười nói: "Ta đã đến cuối!"

Phương Quý trong lòng ngọt ngào khó chịu, còn không chờ nói cái gì thì liền chợt thấy đên có vô tận cuộn cuộn mây đen, từ chân trời giảo lại đây, một tầng một tầng, rất nhanh liền phủ kín hư không, che chắn liệt nhật, toàn bộ vô ngần biển rộng, đều đã bị bóng ma này phủ kín, thật giống trời đột nhiên thấp xuống, ở cái kia mây đen bên trong, bốn phương tám hướng, đều có thân ảnh cao lớn, bao quanh vây quanh ở chu vi.

"Thương Long Tử, người họa loạn Bắc Vực, đại nghịch bất đạo, phạm ta Tôn phủ bao nhiêu huyết họa. . ."

Mây đen bên trong, dần có quỷ thần hình bóng hiện thân, đồng thời xuất hiện, còn có mười mấy đạo cuộn cuộn Nguyên Anh khí cơ, cùng với cái kia lò mờ, một tầng một tầng, thoát nhìn ít nhất cũng có gần vạn kim giáp Tôn phủ tiên quân, cuộn cuộn sát khí, đã kinh động cửu thiên. . .

"Hiện nay, đến người phục đầu lúc!"

". . ."

". . ."

"Khốn kiếp, Tôn phủ dám chạy Long cung đến giết người?"

Phương Quý cả người như là hỏa thiêu giống như, vội vã nhảy lên, hai tay nắm chặt năm đấm.

"Ha ha, tiểu hỗn đản, nhanh rút sang một bên đi, ta không phải người sư trưởng, không cần người thay ta liều mạng!"

Phương bắc Thương Long bắt đầu cười lớn, hấn tại trên biển chậm rãi đứng dậy, chỉ là một cái động tác như vậy, lại như là bóng người biến thành vô tận cao to, tựa như cùng đẩy lên toàn bộ đất trời, áo bào bay khắp, râu tóc tung bay, hấn đón cái kia bốn phương tám hướng cuộn cuộn mà đến sát khí, đem trên lưng đao kiếm nhỏ xuống, trái nắm tại hai tay trái phải trong, tiếng nói ở cái này cuộn cuộn sát khí lộ ra đến mức dị thường rõ ràng.

"Long tộc xác thực ân huệ không ít, nhưng ta không cách nào dùng Bắc Vực trả người. . ."

"Dùng cái mạng này, cố gắng cũng bù đắp được. . ."

Hắn vừa nói, vừa nhanh chân hướng về không trung đi tới, thân hình càng cao to, phảng phất chịu nổi thiên địa!

"Lão tử chính là phương bắc Thương Long, tốt đẹp đâu ở đây, ai có lá gan tới bắt?"

Chương 610 : Sóng Vai Một Trận Chiến

"Chết đến nơi rồi, còn dám thả cỡ này cuồng ngôn?"

Theo phương bắc Thương Long nhanh chân đi hướng trời cao, cái kia bốn phương tám hướng tụ lại mà đến tầng tầng trong mây đen, truyền ra uy nghiêm đáng sợ hét lớn, rồi sau đó chợt có một tiếng hò hét lên, cuộn cuộn mây đen gào thét mà tới, ở cái kia mây đen đằng trước, có thể nhìn thấy, đều từng cái từng cái trên người mặc kim giáp Tôn phủ tiên quân, mỗi người đều là khí cơ cao thâm khó lường, rõ ràng liền đã đều Tôn phủ tiên quân trong mặt nổi bật nhân vật, lôi kéo tầng tầng mây khói nhào xuống, người còn chưa đến, liền đột nhiên tạt ra một mặt lưới lớn, tầng tầng mặt mặt, đan xen vào nhau tạt rơi xuống. . .

Mỗi một chiếc võng, đều do mười vị cảnh giới Kim Đan tu sĩ cùng nhau điều động, gần trăm trương lưới đan dệt, chính là che ngợp bầu trời.

"Bằng những thứ này tiểu tạp chủng, cũng muốn giết ta?"

Phương bắc Thương Long trái đao phải thương, hiền hách nhưng hướng về không trung giảo đi: "Đề cái kia gánh chuyện đi ra!"

Nói còn chưa rơi xuống thì hắn đã đón nhận cái kia từ cửu thiên trong phủ xuống lưới lớn, trong lòng bàn tay đại đao vung múa, lập tức liền thấy mệnh môn cuộn cuộn đao khí tập cuốn hơn nửa bên hư không, cái kia vô số tiên võng, căn bản chưa từng gần gũi hắn thân, cũng đã bị hắn khuấy nhiễu liên tiếp gãy nát, mà hắn thì lại nhanh chân tiến lên, thẳng hướng cái kia giữa không trung trong mây đen vọt tới, sát khí như ngưng, khuấy động khắp nơi.

"Tặc tử càn rỡ. . ."

Ở cái kia vô tận mây khói trong, thấy được phương bắc Thương Long đến quá nhanh, đột nhiên liền có tiếng tiếng hét lớn vang lên, sau đó liền thấy mây trong hiện ra đạo đạo nguy nga thân hình, lại có tới mười ba người, bọn họ ở mây khói trong, hiện lên thân hình, ở trên cao nhìn xuống, như

thần chỉ, nhìn nghịch chuyển trời cao phương bắc Thương Long, trong đó mười hai người đồng thời hét lớn, hùng hồn chưởng lực đan dệt hướng phía dưới che rơi xuống.

Có tới mười hai vị Nguyên Anh, hơn nữa rõ ràng là tu vị tinh thâm, chính là Nguyên Anh trong cũng mây tại cao thủ tồn tại, đồng thời ra tay, thần uy biết bao tư thế, cái kia đan xen vào nhau lực lượng, quả thực như trời sập, thẳng tắp trần rơi vào phương bắc Thương Long đỉnh đầu, đem hấn cao cao xông lên tới bóng người, cho mạnh mẽ ép rơi xuống, xúc động kinh phong, đem ngoài khơi thổi ra một cái sâu sâu hồ to!

Mà ở bốn phương tám hướng, tầng tầng vây nhốt Kim Giáp thần vệ, thì lại đồng thời té lên đạo đạo phù triện, hướng về hấn đan dệt mà tới.

"Ha ha, Tôn phủ phái ra nhiều người như vậy đến giết ta, lúc này mới như nói!"

Phương bắc Thương Long cười ha ha, thân hình đi khắp tại hư không, như là một cái chân chính cứng cáp Thần long, tại không trung vòng một chút, tiết ra cái kia mười hai người hơn nửa chưởng lực, lại đẩy ra chu vi thần giáp đám người đánh tới phù triện, trong tiếng cười, tiếp tục hướng trời cao phóng đi.

"Thương Long Tử, ngươi không biết tự lượng sức mình, cùng ta Tôn phủ đối nghịch, tội nghiệt ngập trời, trời bỏ người oán, hiện nay ngươi đã rơi vào phải chết nơi, sau một khắc liền muốn đầu người rơi xuống đất, hồn phi phách tán, mặc cho là ngươi cuồng ngạo một đời, không phục thiên địa, nhưng trước đây có thể từng nghĩ tới, chính mình lại sẽ có một ngày chết tại ở cái này biên rộng bên trên, liền cái nhật xác người đều không có, chỉ có thể dứt cái này trong biển cá tôm sao?"

Mây đen nơi sâu xa, có người tiếng hét lớn vang lên, có ba đại Nguyên Anh hạ xuống, tay trong tay hướng về phương bắc Thương Long trần dè ép xuống.

tiếng nói khuấy động, tựa hồ muốn ép trần người thần hồn!

"Chuyện cười!"

Phương bắc Thương Long đón bọn họ bóng người xông lên tới: "Ta chính là Thương Long, chết ở trên biển chính đến, cần gì có người nhật xác?"

Oành!

Lấy một địch ba, trở xuống kích lên, phương bắc Thương Long khí thể lay động lay động, lại đem đôi phương ba vị Nguyên Anh chấn động đến mức cũng bay lên trời.

Mà phương bắc Thương Long, thì thôi lại lần nữa trời cao, đón lấy cái kia mây trong Tôn phủ cao thủ.

Rõ ràng chỉ có một người, nhưng vào lúc này, hẳn lại như là một nhánh đại quân, ở lần lượt hướng về đối thủ khởi xướng xung phong!

Ầm ầm ầm. . .

Vô tận sấm rền vang vọng ở trên chín tầng trời, đó là bọn họ thần thông va chạm âm thanh.

Nguyên Anh trong lúc đó lực lượng va chạm, cuốn lên dư âm hướng về bốn phương tám hướng thổi tới, không biết bao nhiêu Kim Giáp thần vệ, trực tiếp đặt chân không được, bị rất xa thổi bay ra ngoài, liền ngay cả phía dưới trên mặt biển Phương Quý, đều bị cái này trăm trượng đầu sóng đánh tới, ướt áo bào.

"Thương Long lão ca. . ."

Lúc này Phương Quý, đầy mặt đều là khó có thể hình dung ử dột vẻ.

Hắn ngẩng đầu nhìn xông lên trời cùng Tôn phủ cao thủ ác chiến phương bắc Thương Long, nhất thời trái tim nhiệt huyết khuấy động.

Thẳng đến lúc này, hẳn đều cũng không quá có thể hiểu được phương bắc Thương Long cách làm.

Bởi vì hắn nhìn ra, phương bắc Thương Long ở phía trên cung điện, nói ra cái kia lời nói thì sợ là cũng đã dự liệu đến tình cảnh này.

Theo tuyệt Tôn phủ đàm phán hòa bình, chính là làm trái Long cung ý nguyện.

Liền, Long cung qua tay liền đem hắn bán cho Tôn phủ. . .

Cũng không ai biết Tôn phủ đến tột cùng cho Long cung chỗ tốt gì, lại như vậy tận lực. . .

Nếu là hòa đàm có thể thành, liền giống như là đem Bắc Vực đối kháng Tôn phủ chi tâm, bỏ đi hơn nửa, mà hòa đàm không được, liền cũng đem bọn họ nâng đỡ nhiều năm như vậy phương bắc Thương Long bán cho Tôn phủ, như thế cũng để cho Tôn phủ không cách nào hình dung chỗ tốt nơi. . .

Phương Quý thậm chí cảm thấy, có thể ở phương bắc Thương Long được chiêu đi tới Bắc Hải đến thời điểm, hẳn liền biết rồi kết cục này.

Vì lẽ đó hẳn độc thân đến đây, một người chưa mang!

Hắn vốn là không nên lý giải phương bắc Thương Long cách làm, nếu biết rõ Bắc Hải kê chính mình lại đây, không có ý tốt, vì sao còn nhất định phải tới, nếu biết rõ từ chối Tôn phủ đàm phán hòa bình, thì sẽ đưa tới đại họa sát thân, vì sao còn nhất định phải ở trên cung điện như vậy nói, nếu biết rõ Tôn phủ đã ở trên biển cho mình bày xuống kinh thiên sát cục, vậy dứt khoát chạy trốn chính là, vì sao nhất định phải giết tới đi?

Những thứ này hành vi, đều không phải Phương Quý sẽ đi làm!

Nhưng vào lúc này, hẳn hết lần này tới lần khác lý giải, dù là phương bắc Thương Long tổng cộng cũng không cùng hắn đã nói mấy câu nói.

"Mẹ nó. . ."

Phương Quý mắng.

"Mụ mụ của hắn. . ."

Một lát sau, Phương Quý lại mắng một câu.

Nhìn phương bắc Thương Long ở trên trời cùng Tôn phủ ác chiến bóng lưng, trong lòng hắn cũng đột nhiên nổi lên vô tận sóng lớn.

Da đầu tựa hồ cũng ở tê.

Hắn mi tâm bên trong ma nhãn, vào lúc này hơi ngứa, tựa hồ có một cỗ một cỗ nhiệt huyết, liên tục hướng về mi tâm tuôn tới, trướng đến hốt hoảng, mà

chính mình một thân pháp lực, cũng như là chịu đến một loại nào đó dẫn dắt, chính đang tại liên tiếp tăng vọt, liền ngay cả hấn thân thức, vào lúc này cũng như là đại giang đại hà, vô tận cất cao, như là lúc này hấn, tựa như muôn vẫn hướng trời cao bay lên!

Trước đây hấn mượn dùng Ma sơn quái nhãn, Âm Dương đèn, Thanh Mộc Tiên Linh ba đạo dị bảo tu luyện, đã làm cho tự thân tu vị nhanh chóng tăng lên, đạt đến một cái cực điểm, nhưng là đến cái này cực điểm lúc, hấn tu vị lại gặp phải bình cảnh, nguyên nhân rất đơn giản, bất kể là tiểu Lý truyền cho hấn Cửu Linh chính điện, vẫn là Thái Bạch tông chủ truyền cho hấn Quy Nguyên Bất Diệt Thức, hay là cái này một cái Ma sơn quái nhãn. . .

Mỗi cái có một cái con đường, Phương Quý đem cái này ba cái đường đều đi đến một cái điểm, lại liền như vậy kẹt lại, lại khó có đột phá.

Trước đây, Phương Quý căn bản không biết nên làm gì đi đột phá.

Thậm chí một chút manh mối đều không có!

Nhưng không tên, vào lúc này, nhìn thấy phương bắc Thương Long hùng hồn chịu chết thời khắc, hấn đột nhiên cảm giác thấy có vài thứ hiểu được.

Rõ ràng chỉ là nói trong lòng một chút hiểu ra, nhưng cũng ảnh hưởng đến hấn công pháp tu luyện.

"Thì ra là như vậy. . ."

Phương Quý thấp giọng nói, vẻ mặt cũng không biết là buồn hay vui, ngẩng đầu nhìn hướng về phía trên trời: "Bọn họ dạy ta, đều là thứ tốt!"

"Giết. . ."

Lúc này trên trời cao, phương bắc Thương Long đã bị bao quanh vây nhốt, ngoại trừ cái kia thân ở trên trời cao Tôn phủ mười ba vị Nguyên Anh ở ngoài, còn có ít nhất hơn ba mươi con đại quý thân, gần nghìn Kim Giáp thân vệ, vây nhốt hấn bao quanh đại chiến, phương bắc Thương Long bóng người, đã bị cái kia một tầng một tầng quý thân khí che khuất, như là toàn bộ đất trời, đều hướng về hấn ép tới, hướng về một mình hấn ép hạ xuống.

Phương bắc Thương Long gào thét liên tục, không chút nào tránh chiến, xông khắp trái phải, đao thương đến múa, lay động lay động cuồn uy quét

ngang một vực, trong tay cái kia một cây long thương bên trên, ngưng tụ lại khó có thể hình dung công mãnh pháp lực, thẳng tắp hướng về giữa không trung một cái Nguyên Anh đâm rơi xuống.

"Vèo!"

Nhưng cũng ở cái này một chốc, trong tay hắn cái kia cái long thương, bỗng nhiên liền tuột tay bay ra.

Như một cái Thương Long, trực tiếp rất xa bay vào hải lý, biến mất không thấy. . .

"Ân đoạn nghĩa tuyệt, liền cây thương này đều muốn lấy đi sao?"

Đang nhìn mình trống rỗng tay phải, phương bắc Thương Long đều trầm mặc lại, tụ lăm bằm.

"Hôm nay bày xuống toàn bộ thiên la địa võng, ngươi thì lại làm sao chạy trốn đến nơi?"

"Thương Long Tử, ngươi anh hùng một đời, có bao giờ nghĩ tới bây giờ chính là người cuối cùng kết cục?"

"Trời bỏ đất ghét, người đều hiềm. . ."

Chu vi vô cùng quỷ thần cùng Kim Giáp thần sĩ vây giết tới, như là một vòng một vòng dâng tới trước người của hắn, pháp lực đến triển.

Mà những kia Tôn phủ Nguyên Anh đại tu, thì lại tại trên trời cao nhìn xuống, lạnh giọng cười nhạt.

Mắt ý lạnh lẽo, um tùm nhưng nhìn đường cùng phương bắc Thương Long.

Phảng phất đang cười nhạt hắn, anh hùng cả đời, cuối cùng chết trận biên xanh, bên người lại liền nửa người đều không có. . .

Mà phương bắc Thương Long, thì lại tựa hồ cũng tiếp nhận rồi kết cục này.

. .

Nhưng Phương Quý không chịu nhận.

Hắn nhìn tình cảnh này, con mắt đều đã trở nên đỏ chót.

Hắn bỗng nhiên chăm chú nhắm hai mắt lại, như là ở dùng loại này phương pháp, buộc chính mình mau mau suy nghĩ thông một ít chuyện, sau đó lại đột nhiên mở mắt ra, đáy mắt cũng như là có lửa ở đốt, mạnh mẽ cắn răng, làm ra cái này cuối cùng một cái quyết định. . .

"Bạch!"

Hắn bỗng nhiên một bước đạp đi ra ngoài, thân hình lay động lay động, xông lên tận chín tầng trời.

Lúc này, phương bắc Thương Long chính phía trước tiếp được cái kia một ngàn kim giáp liên thủ đánh tới phù triệu, bên phải lại tiếp được ít nhất ba vị Tôn phủ Nguyên Anh liên thủ đánh tới thần thông, quanh thân pháp lực đều phát huy ra, nhưng là sau lưng cũng đã kẽ hở miệng lớn, chính có vô số quý thần tranh đấu mặt vọt tới, mở ra dữ tợn miệng lớn, hiển lộ uy nghiêm đáng sợ răng nanh, hung khí ngập trời, thẳng hướng hắn phệ cắn tới. . .

Nhưng cũng đúng vào lúc này, bỗng nhiên một bóng người vọt lên trời cao, mạnh mẽ một quyền rung động đi ra ngoài.

Hồng. . .

Vọt tới phương bắc Thương Long trước người quý thần, tất cả đều cuốn ngược bay trở lại, khí cơ bị tiêu diệt vô số.

Mà phương bắc Thương Long, cũng là kinh hãi, mạnh mẽ múa đao, hướng về chu vi quét tới, đánh tan cái kia một ngàn kim giáp quăng đến phù triệu, cũng bức lui cái kia ba vị thành linh hướng về hắn ra tay Tôn phủ Nguyên Anh, cau mày nhìn về phía đi tới hắn trước người Phương Quý. . .

"Xú tiểu tử, ngươi tới làm gì?"

"Ta đạo lý hiểu được không nhiều, nói cũng không quá sẽ nói!"

Phương Quý quay lưng phương bắc Thương Long, kích khởi một thân pháp lực, nhìn về phía xa xa rục rạ rịch rịch quý thần, trong miệng thì lại dàng hoàng nói: "Ta chỉ là nghĩ đến cái gì thì làm cái đó, Thương Long lão ca người như ngươi, không nên lẻ loi chết ở chỗ này!"

"Hả?"

Phương bắc Thương Long nghe xong hẳn, đúng là hơi ngẩn người ra.

Sau đó hẳn liền nở nụ cười: "Bây giờ hẳn người trong thiên hạ đều ở nhìn ta, như thế nào sẽ lẻ loi?"

Phương Quý cười nói: "Vây coi như ta đến tiếp ngươi đi một đoạn này đi, tốt xấu có người nhặt xác!"

Phương bắc Thương Long ngưng thần, thấp giọng nói: "Ngươi có biết lúc này đứng ở bên cạnh ta, mạng nhỏ cũng có khả năng không gánh nổi?"

Phương Quý cũng nhỏ giọng, cười nói: "Lão ca ngươi gặp qua ta Thái Bạch tông người chịu thiệt sao?"

Phương bắc Thương Long choáng váng, một lát sau khi, hẳn bỗng nhiên bắt đầu cười lớn: "Tốt, tốt, tốt, Triệu Chân Hồ cùng Mạc Cửu Ca hai cái này, ta thực sự là chịu phục các ngươi, thiên phú cao, số may, làm người không sai, không nghĩ tới thu đệ tử cũng như thế thật tinh mắt, ta tên tuổi trên đời ép các ngươi ba trăm năm, không nghĩ tới cuối cùng theo ta đi một đoạn này, lại là hai người các ngươi thu đệ tử, ha ha, ha ha. . ."

"Hôm nay ta cái này Bắc Vực lão thánh liền cùng ngươi cái này Bắc Vực Tiểu thánh liền thủ, để ngươi trong thiên hạ ngắm nghía cẩn thận chúng ta Bắc Vực uy phong. . ."

"Giết!"

Chương 611 : Không Biết Tự Lượng Sức Mình

"Thiên đường có đường người không đi, địa ngục không cửa người xông tới!"

Hiển nhiên sắp phục tru phương bắc Thương Long bên người càng bỗng nhiên nhiều một người, mà người kia, vẫn là liên bọn họ những thứ này Tôn phủ cao tầng đều biết Thái Bạch tông đệ tử, mấy vị kia Nguyên Anh lão tu, cũng không khỏi giận tím mặt: "Nguyên bản đã nghĩ không tiếc bất cứ giá nào, làm thịt người tiêu bối này, chỉ là bây giờ chính là Long cung, mới bị vướng bởi mặt mũi không thể động thủ, người cũng chính mình đưa tới cửa, diêu tai, diêu tai, này giống như là thu rồi một món lễ lớn, còn đến theo một cái vật kèm theo, ta Tôn phủ cùng Long cung cái này cộc làm ăn, xem như là kiếm bọn rồi. . ."

"Giết hấn, đầu người đuổi về Thái Bạch tông!"

Nhiều tiếng bí lệnh truyền xuống, tầng tầng sát cơ kéo tới, quỷ thần, Thần vệ, từng cái hướng lược mà tới.

Vô tận quỷ thần, xông hướng Phương Quý, lay động lay động kim giáp, thì lại dâng tới phương bắc Thương Long.

Nhìn dáng dấp, lúc này Tôn phủ, đã là đối với bọn họ hai người đều động sát cơ, ra tay lại không dung tình.

Mà đón cái kia vô cùng sát cơ, phương bắc Thương Long vung múa đại đao, tạo nên một đoàn đao khí, như là thực chất giống như phôi ở hư không, đem vọt tới trước người kim giáp chấn động lui ra, đồng thời còn không quên quay đầu lại nhìn một chút, quát lên: "Tiểu tử, ngươi chịu nổi sao?"

"Lão ca không cần phải để ý đến ta!"

Phương Quý giơ tay tế lên một phương bảo ấn, phân tán sương lạnh, trong nháy mắt tràn ngập một phương, đem cái kia vô cùng quỷ thần ngăn trở, đồng thời cười nói: "Ta ngày hôm nay tới, chính là thế người bảo vệ kẻ hở

tới, người giả giả cũng là một phương nhân vật, không so nhà ta sư bá cùng sư tôn chênh lệch bao nhiêu, đến đầu cái này trận chiến cuối cùng, nếu đều không cái buông tay đại sát cơ hội, cái kia truyền đi, chẳng phải là làm mất mặt Bắc Vực?"

"Phi!"

Phương bác Thương Long nghe vậy giận dữ: "Lão tử so với nhà người sư bá cùng sư tôn mạnh hơn nhiều!"

Nhưng hắn thấy Phương Quý thật là canh giữ ở phía sau hắn, một phương bảo ẩn liên bức lui vô số quý thân, nhưng cũng là vừa mừng vừa sợ, hắn đi, vốn là chiến trận đánh nhau, mạnh mẽ thoả mái con đường, tiến bộ dũng mãnh, thế không thể ngăn trở, nhưng hôm nay Tôn phủ xem người dưới điệp, sai quý thân cùng kim giáp đến vây giết hắn, hung hiểm ác độc, đầu đuôi khó chiếu cố, lại làm cho hắn một thân bản lãnh, không cách nào hoàn toàn triển khai ra. . .

Cái này Thái Bạch tông tiểu quý nói chuyện không thể nào dễ nghe, nhưng vạch ra đến vấn đề, nhưng cũng vừa vặn là hắn nhức đầu nhất.

Hiện nay, hắn thấy Phương Quý thật là thay mình thế bảo vệ đường lui, liên cũng lo lắng diệt hết, cuồng hung quá độ, bỗng nhiên cười ha ha, trong tay Thương Long cuồng đao đao đao triển khai, đem trước người kim giáp giết tán, sau đó vung múa tung thiên đao quang, liên hướng trời cao phách đem đi qua.

"Áp chế hắn. . ."

Thấy được phương bác Thương Long thế tới hung mãnh, cái kia giữa không trung bên trong Tôn phủ Nguyên Anh, cũng đều là kinh hãi, có tới bốn người liên thủ cản đến.

"Oành!"

Nguyên Anh thần quang cùng cái kia đao khí chạm vào nhau, lưu quang bạo mở, cái kia bốn vị Nguyên Anh, lại đều đồng thời bị chấn động đến mức lùi về sau.

Bốn người bọn họ, đều là thay đổi sắc mặt, bàn tay tê dại!

Một khi không cần lại lo lắng sau lưng, hấn cái này hung thế, tăng vọt hầu như gấp mười lần!

"Trước hết giết tiểu tử kia. . ."

Có người phát hiện đầu mối, lập tức trầm giọng hét lớn.

Phương bắc Thương Long cùng Tôn phủ đối nghịch nhiều năm như vậy, Tôn phủ cũng sớm đã đem hấn thân thông võ pháp nghiên cứu qua không biết bao nhiêu lần, đối với hấn mò rõ rõ ràng ràng, mà lần này đến Bắc Hải, Tôn phủ vốn là đã nhằm vào phương bắc Thương Long làm đủ bố trí, cũng nguyên nhân chính là này, mới có thể phương bắc Thương Long mới vừa ra tới, liền triệu tập đại quân vây giết hấn, thậm chí trận này vây giết, đều đã tính toán tới cực điểm, muốn dùng ít nhất đánh đổi chém giết phương bắc Thương Long, tốt nhất là Nguyên Anh đều không ra tay, chỉ để kim giáp cùng quý thân đem cái này đại nghịch phi cho vây giết tốt nhất. . .

Bị một đội kim giáp loạn đao chém chết, cái này phương bắc Thương Long liền cũng lại không có tư cách được gọi là cao thủ.

Mà bị quý thân cắn xé mà chết, nhưng là trên đời thâm nhất cái chết, đối với Bắc Vực càng là một cái uy hiếp!

Nguyên bản cái này phương pháp, là có thể thành công, nhưng lại không nghĩ rằng, lại đến lúc này, còn có chịu chết, Phương Quý vừa ra tay, tuy rằng bất luận nhìn thế nào đều là cái ngu xuẩn hành vi, nhưng cũng xác thực cho bọn họ tạo thành rất lớn quấy nhiễu, càng làm cho phương bắc Thương Long có rảnh tay cùng bọn họ cơ hội liêu mạng, để tránh tái xuất phần tử, đương nhiên phải trước đem cái kia Thái Bạch tông đệ tử chém. . .

Hung khí lay động lay động, quý khóc thân gào, vô cùng quý thân, vô giết mà tới.

. . .

. . .

"Quả nhiên. . ."

Mà vào lúc này thủy tinh cung Kính Thiên điện bên trong, tiệc rượu vẫn còn tiếp tục.

Mỗi người cũng giống như là hoàn toàn không có phát hiện Long tộc bộ mặt bị hao tổn, Tôn phủ tính toán thất bại chuyện, cũng như là hoàn toàn không có ý thức đến này sự kiện có thể sẽ dẫn ra khốc liệt hậu quả, bọn họ lại như là thật sự chỉ coi vừa này phát sinh một cái khúc nhạc dạo ngắn, bây giờ nên uống rượu uống rượu, nên đàm tiếu đàm tiếu, phảng phất cái gì cũng chưa từng xảy ra, trong đại điện, vẫn cứ một mảnh tường hòa cũng tựa như.

Nhưng trên thực tế, bất kể là Nam Cương đại yêu, vẫn là Đông Thổ thiên kiêu, lúc này đều từng cái triển khai thủ đoạn.

Có người lặng lẽ đem một chiếc gương, ném ra đại điện, liền gương chìm nổi, liền một đường đi tới ngoài khơi bên trên chụp đi.

Có người một tia thần thức bay ra, hóa thành một con mắt bay ngoài điện, nhìn về phía ngoài khơi bên trên.

Có người ám dùng điều động thần thú, đi đến ngoài khơi bên trên, quan sát nơi đó động tĩnh. . .

Còn đang ở điện này bên trong ngọc đài trên ngai xếp bằng Bắc Hải long chủ, từ không có đạo lý không phát hiện được những thứ này khéo léo thủ đoạn, nhưng hẳn lại chỉ làm như không thấy, không có mảy may can thiệp, bởi vì chính hắn đều đã hơi nhắm hai mắt, thần thức sớm không biết chạy tới nơi nào đi. . .

Trên mặt biển một trận đại chiến, sớm đã bị mọi người nhìn ở trong mắt.

Có người cảm thấy tiếc hận, nhưng cũng có người sớm liền dự liệu đến điểm này, chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu.

Ở phương bắc Thương Long rơi vào Tôn phủ trùng vây trong thì không có người nói chút gì, chỉ là lạnh lùng nhìn tất cả những thứ này, hiển nhiên một chút cũng không ra bọn họ dự liệu, đúng là đang nhìn đến Phương Quý bỗng nhiên ra tay, cùng Bắc Hải Thương Long kê vai chiến đấu thì có người thần sắc thoáng kinh ngạc, Đông Thổ một bên, một cái trên người mặc xích sa, dáng dấp tuổi trẻ, nhưng cũng tóc trắng phơ cô gái, nhẹ nhàng mở miệng: "Ngược lại có chút khí phách!"

"Hừ, phé vật thôi!"

Ở nàng cách đó không xa, Đông Thổ thiên kiêu Tần Giáp bỗng nhiên nhíu nhíu mày, xem thường cười gằn: "Cái kia phương bắc Thương Long là tên rác rưởi, hắn cũng là tên rác rưởi, phương bắc Thương Long bỏ ngựa đấu xe, không rõ đại thế, rõ ràng Bắc Vực đầy đất đều là loại nhu nhược, hắn ngược lại muốn sính cái anh hùng, mà tiểu nhi kia, càng là không biết tự lượng sức mình, bực này Nguyên Anh tầng thứ đại chiến, hắn lại cũng dám lỗ mãng sơ suất hoà trộn trong đó. . ."

Mặt khác một cái Đông Thổ thiên kiêu nghe xong hắn, bỗng nhiên cười nói: "Giáp công tử, nghe nói hãn tu luyện Tần gia bí pháp?"

"Hừ!"

Nghe được lời ấy, Tần Giáp càng là trên mặt như là che một tầng thanh sương, một lát mới nói: "Bị hãn lừa gạt đi thôi, bất quá hãn sư môn ngược lại cũng hiểu chuyện, Mạc Cửu Ca đem chính mình lĩnh ngộ Thiên Thượng kiếm ý cho ta Tần gia, làm bồi thường, nếu không thì, ta đã sớm từ trên người hãn, đem chúng ta Tần gia đồ vật lấy trở về, lại há tha cho hãn sống đến hiện tại, thậm chí còn dám ở trước mặt ta lung tung đánh đát?"

Cái kia bích sa cô gái nghe vậy, bỗng nhiên nói: "Nếu hãn tìm hiểu Tần gia bí pháp, ngược lại cũng không phải không thể một trận chiến. . ."

"Hắn?"

Tần Giáp cười gằn một tiếng, nói: "Hắn dám lên đi tham gia trò vui, nói vậy cũng là Tần gia công pháp cho hãn sức lực, chỉ bất quá, Tần gia công pháp lại há là tùy tiện người nào đều có thể tìm hiểu thấu, chính là đối mặt Tôn phủ đám rác rưởi này, chỉ sợ hãn vậy. . ."

Nói còn chưa rơi xuống, hắn bỗng nhiên ngưng miệng lại, thân thể bỗng nhiên trong lúc đó kéo thẳng.

...

...

Bây giờ Phương Quý trước người, thậm chí như là xuất hiện một mảnh màu đen hồng triều, hồng triều trong, quỷ thần như cá chìm nổi.

Mà ở hai bên, cũng mỗi cái có một nhóm kim giáp đánh tới, mỗi một cái đều là tu vi Kim Đan. . .

Phương Quý trước đây, vẫn không có chính diện chém giết qua đại quý thân, mỗi một con đại quý thân đều có thể so với Nguyên Anh lực lượng, lại thêm vào chúng nó hưởng thụ huyết tể, trời sinh các loại quý dị thân thông, càng làm cho người khó mà ứng phó được, lúc trước liền nhỏ An Châu Tôn phủ cung dưỡng đại quý thân, mà lại trước xông Ma sơn bị thương sau khi, đều cơ hồ là bốn mươi chín kiếm Tiêu Kiếm Uyên cùng Đông Thổ thiên kiêu khó đối phó tồn tại, huống chi bây giờ đến, đều là toàn bộ nam cảnh Tôn phủ chọn lựa ra lợi hại quý thân, huống chi số lượng nhiều như vậy, huống chi chu vi còn có kim giáp giúp đỡ?

Những sức mạnh này, vốn là đã không phải Kim Đan có thể ứng phó tồn tại. . .

Như ở bình thường, dù là bản lĩnh dài ra, Phương Quý nhìn thấy, phỏng chừng cũng trước tiên cần phải tẩu vi thượng sách!

Có thể vào lúc này, Phương Quý trong lòng, lại hùng hực nổi lên đại chiến một phen ý nghĩ.

Nhìn cái kia vô cùng quý thân, hẳn lại không sợ.

Trước người một phương bảo ấn xoay chuyển, tạo nên tầng tầng thanh sương, chính là đại quý thân tới gần, cũng sẽ bị thanh sương giá thương ma thân, không phải người khác, chính là trước đây Long nữ Ngao Tâm đưa hẳn Long cung tam đại dị bảo một trong, có thể bị Long tộc giấu ở Long Trân các bên trong, lại há là vật phạm, mặc dù là Nguyên Anh đại tu, đều không thể lơ là cái này bảo ấn mang đến thương tổn, liền càng không cần phải nói những này quý thân. . .

Có thể vào lúc này, nhất làm cho Phương Quý có niềm tin, lại còn không là pháp bảo này.

Pháp bảo bay ở trước người, đỡ tầng tầng quý thân thế tiến công, có thể ở hai bên, còn có vô số quý thân cùng kim giáp phá tan bảo ấn phong tỏa, đánh tới hẳn trước người đến, mà đón những thứ này khủng bố thế tiến công, Phương Quý âm thầm cắn răng, chậm rãi thôi thúc quanh thân pháp lực. . .

Ở cái này một chốc, hăn quanh người hư không đều tựa hồ ở khế run.

Một tia ánh sáng đỏ đột ngột xuất hiện ở Phương Quý quanh người, nhẹ nhàng rung động, âm thanh nổ lớn.

Đó là Quỷ Linh kiếm.

Phương Quý lúc trước nhập Thái Bạch tông lúc thứ nhất thanh kiếm, bây giờ nó bỗng nhiên nhảy ra ngoài, bị một cổ sức mạnh vô hình nắm lấy, như là chịu đựng vô tận lôi kéo, ở giữa không trung liên tục run rẩy, trái phải lay động, như là nằm ở bão táp trung tâm.

Sau đó Phương Quý bỗng nhiên trong lúc đó, đưa tay chụp một cái!

Cái kia một thanh kiếm, liền đột nhiên biến mất, hóa thành một đoàn hồng vụ.

Không phải nó thật là biến thành hồng vụ, mà là tốc độ nó quá nhanh, đi khắp tại hư không, chỉ chừa cái bóng, như hồng vụ.

"Bá" "Bá" "Bá" "Bá "

Đếm mãi không hết yếu ớt tiếng vang liên tiếp không ngừng, ở Phương Quý trước người đi khắp một vòng tròn lớn, trước đây những kia trong lúc lơ đãng vọt vào Phương Quý trước người quỷ thần cùng kim giáp, đều là giật nảy cả mình, tâm thần mãnh liệt nhảy lên, một loại không cách nào hình dung cảm giác nguy hiểm, khoảng khắc trong lúc đó, liền lan tràn toàn thân, chúng nó sợ hãi, theo bản năng liên muốn chạy trốn, nhưng ý niệm mới vừa nhuốm, liền đã bỗng nhiên cứng đi xuống.

Chuôi này Quỷ Linh kiếm, bỗng nhiên lại xuất hiện ở Phương Quý bên người, vô tận ảo ảnh trùng điệp lại đây, quy làm một thể.

Lại sau một khắc, đầy trời vỡ vụn quỷ khí, liên tiếp đoạn chi hài cốt!

Vọt tới Phương Quý trước người quỷ thần cùng kim giáp, tiếng kêu thảm thiết đều không phát ra, liền đã thành một mảnh loạn sương mù cùng tàn thi.

...

. . .

"Đây là người Tần gia bí pháp sao?"

Kính Thiên điện bên trong, trên người mặc bích lục Đông Thổ cô gái, bỗng nhiên quay đầu hướng về Tần Giáp nhìn lại, một mặt nghiêm nghị.

Mà Tần Giáp vào lúc này, sắc mặt dị thường khó coi, một lát mới chậm rãi lắc đầu.

Bắc Hải long chủ bên người, trên người mặc ngân giáp Long nữ Ngao Tâm kích động kêu lên: "Đó là Kiếm Tiên chân ý. . ."

Chương 612 : Trảm Quỷ Sát Thần Đại Chân Ý

"Này không phải là Kiếm Tiên chân ý. . ."

Phương Quý chính mình, cũng bị chính mình triển khai ra lực lượng sợ hết hồn.

Giương mắt nhìn lại, liền nhìn thấy trước người cái kia mênh mông cuộn cuộn phá nát quỷ thân khí, cùng với một đám kim giáp tàn chi đoạn hài, trong lòng hắn cái này cả kinh không nhỏ, thật là có chút bất ngờ tại một kiếm này lực lượng mạnh mẽ, lúc đầu hắn thậm chí nghĩ đến Mạc Cửu Ca ở Viễn Châu chém giết quỷ thần lúc Thiên Thượng Kiếm Tiên chỉ ý, nhưng rất nhanh liền đã ở trong lòng phủ quyết rơi mất.

Có lẽ người khác nhìn thấy chính mình một kiếm này, đều sẽ coi chính mình bây giờ triển khai chính là Mạc Cửu Ca kiếm đạo chân ý, nhưng là chỉ có Phương Quý chính mình, biết cái này tuyệt đối không là!

Là do vì chính mình liền không học được cái kia đồ bỏ kiếm đạo chân ý. . .

Ai nói chính mình sư phụ biết đồ vật, làm đệ tử liền nhất định phải biết rồi?

Ta liền không biết!

. . .

. . .

Trước đây Phương Quý liền cảm giác, chính mình tu vị đã tới bình cảnh, chỉ là không biết nên làm sao đột phá, thậm chí không biết nên đi hướng về nơi nào dùng sức, Thái Bạch tông chủ, Mạc Cửu Ca, tiểu Lý, đều sẽ đem bọn họ am hiểu nhất đồ vật dạy cho mình, Phương Quý cũng mượn tam đại dị bảo, đem bọn họ dạy đồ vật tu luyện tới cực hạn, nhưng là những thứ đồ này đan xen ở trên người hắn, lại thành ràng buộc.

Cho tới hôm nay, nhìn thấy hùng hồn chịu chết, cuồng ý trùng thiên

phương bắc Thương Long, trong lòng hấn cũng bỗng nhiên có thêm điểm đồ vật.

Liên, cái kia bình cảnh, hoặc là ràng buộc, bỗng nhiên liền trở nên không phải như vậy rắn chắc!

Lúc này Phương Quý liền lúc ẩn lúc hiện rõ ràng.

Nguyên lai sở dĩ sẽ có cái kia bình cảnh, là bởi vì hấn học, đều không phải là mình đồ vật.

Những thứ đó cao minh đến đâu, tiểu Ma sư giúp đỡ thôi diễn, có thể để cho chính mình lĩnh ngộ cực sâu, tam đại dị bảo trợ chính mình tu hành, càng là có thể để cho chính mình đem những thứ đó đều tu luyện tới cực hạn, có thể cái kia vẫn cứ không phải là mình đồ vật, cho nên mới phải trở thành bình cảnh!

Vì lẽ đó đều là cảm giác chênh lệch như vậy một điểm!

Thế nhưng bây giờ, phương bắc Thương Long kích khởi trong lòng hấn một vài thứ gì đó.

Cảnh này khiến hấn tâm tình của chính mình sinh ra biến hóa!

Loại biến hóa này, chính là chân ý!

Cái này chân ý không phải Mạc Cửu Ca, mà là Phương Quý chính mình!

Cảm thụ loại này chân ý tồn tại, Phương Quý trước mắt, dường như trời lên đạo đạo hư huyền cái bóng, như mây khói giống như đan dệt hiện lên lại phá diệt, từng hình ảnh thoáng qua rồi biến mất, cuối cùng thì rơi vào trước mắt hấn, lại là một cái trẻ tuổi nam tử khuôn mặt tươi cười!

"Phương quân, người khác không biết, ta lại biết, ngươi là chân chính thiên kiêu!"

Hấn thân mang áo bào rộng, một thân quý khí, hướng về Phương Quý khom mình hành lễ, sau đó cười phi thường hòa khí!

Thanh Vân Gian!

Lúc trước Phương Quý nhập Tôn phủ thì kết giao cái thứ nhất bạn tốt, cũng là duy nhất một cái bạn tốt.

Vào Tôn phủ sau khi, Phương Quý cùng rất nhiều người từng qua lại, sau đó càng là đã từng cùng sư tử, cùng với hẻm Phế Nhân bên trong vô số người cùng nhau đại não Tôn phủ, quan hệ cũng cũng không tệ, nhưng là Phương Quý biết, mình và những thứ này người, cũng chưa chắc xem như là bằng hữu, cùng sư tử, đó là có tình đồng môn, nên chiếu ứng lẫn nhau, cùng hẻm Phế Nhân bên trong những người kia, là tâm cảnh tương đồng, làm việc cũng nhất trí.

Nhưng nếu luận bằng hữu, cũng chỉ có Thanh Vân Gian một cái.

Có thể người bạn này, lại ở An Châu Tôn phủ trận chiến đó bên trong, chết ở Phương Quý trong tay.

Cái này Thanh Vân Gian, tự nhiên cũng có rất nhiều vấn đề, để Phương Quý là không ưa, càng là không cảm thấy tán đồng.

Đông Lai tông thì hấn triệu hoán quỷ thần, nuốt một tông người, con mắt đều không nháy mắt một cái. . .

Hấn cũng cùng với những cái khác Tôn phủ huyết mạch như thế, từ đáy lòng không lọt mắt Bắc Vực, có chút chính mình cao cao tại thượng ý tứ. . .

Nhưng hấn đối với Phương Quý, lại là chân tâm chân ý, nghĩ muốn kết giao.

Nhưng cái này sao một người bạn, cùng mình không cừ không oán, kết quả lại bị chính mình cho giết!

Bắt đầu từ lúc đó, Phương Quý trong lòng liền trở thành một cái mụn nhọt.

Hấn một số thời khắc, cũng sẽ nghĩ, mình cùng Tôn phủ là địch, đồ chính là cái gì, làm vì lại là cái gì. . .

Hại chết người bạn này, có đáng giá hay không đến?

Bởi vì loại này ẩn giấu ở đáy lòng cực kỳ lâu ý nghĩ, làm cho Phương Quý có lúc đang đối mặt Tôn phủ thì đều là thiếu một sợi suy nghĩ, sức lực không phải như vậy đủ, vì lẽ đó Tôn phủ tìm tới cửa, hấn biết đánh, Thái

Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca muốn đánh, hấn cũng sẽ theo ồn ào hỗ trợ, nhưng đối với hấn cá nhân mà nói, trước sau thiếu một loại sáng tỏ mà kiên định, đi đối kháng Tôn phủ tâm ý. . .

Bởi vì hấn trước sau đều cảm thấy, là chính mình hại chết người bạn kia. . .

Như muốn kiềm cố, quá nhiều quá nhiều!

Có thể nói là Bạch Thiên Đạo Sinh buộc Thanh Vân Gian hạ tràng cùng mình liều mạng, hại chết hấn!

Có thể nói là Tôn phủ thống chế Bắc Vực, song phương thế như nước với lửa, hại chết hấn!

Có thể những lý do này, có lẽ đều thành lập, duy độc chính mình một trái tim, cũng không thể vì vậy mà ung dung bao nhiêu.

. . .

. . .

Vốn là, cái vấn đề này có lẽ vĩnh viễn cũng giải quyết không được rồi.

Mãi đến tận Phương Quý gặp phương bắc Thương Long, nhìn thấy phương bắc Thương Long phụ Long tộc, hùng hồn chịu chết một màn. . .

Cái này con lão Long rõ ràng có thể nghe xong Long cung, qua chính mình thoải mái cuộc sống hàng ngày, vì sao vẫn cứ muốn chạy về phía kết cục này?

"Ta là trong thôn đi ra, chỉ nghĩ qua chính mình cuộc sống hàng ngày, cái này Bắc Vực người thế nào, lại nào có cùng ta quan hệ, dù sao ta thôn kia, đều không phải rất đáng tin, nói không chắc ta chính là tiên nhân đời sau, đừng nói Bắc Vực, toàn bộ Thiên Nguyên đều cùng ta không có quan hệ gì, ta thì tại sao nên vì những kia cùng ta không có quan hệ gì người, đi theo Tôn phủ liều mạng, thậm chí cùng bằng hữu ta liều mạng?"

"Nhưng nói không phải nói như vậy, ta dù sao sinh trưởng ở Bắc Vực, ta cái này một thân bản lĩnh, cũng đều là Bắc Vực người dạy, ta nghĩ không nhiều, chỉ nghĩ mọi người nhiệt nhiệt nháo nháo ghé vào một khối, muốn đi nhà ai ăn cơm, liền đi nhà ai ăn cơm, nếu là người đến rồi, ta cũng rất tình

nguyện dẫn người đi thôn của ta bên trong ăn cơm, nhưng là người nhất định là muốn phá hủy thôn của ta, ta làm sao có thể nhìn tất cả những thứ này?"

"Đôi với người mà nói, ta hay là làm được sai rồi. . ."

"Nhưng coi như ta thiếu nợ người, cũng không thể nắm thôn làng đến trả người. . ."

"Chúng ta muốn làm bằng hữu, ít nhất phải là ở một cái ai cũng không muốn đem ai thôn làng phá hủy thời điểm, chỉ có như vậy, người mới có thể yên tâm mời người đến nhà ta ăn cơm, người cũng sẽ không lại bị người khác buộc muốn dỡ bỏ nhà ta thôn làng, vì lẽ đó. . ."

"Ta sẽ nhiều hơn một nhóm người khí lực, để chúng ta có thể chân chân chính chính làm bằng hữu!"

". . ."

". . ."

Tất cả ý nghĩ, nói đến phần chuế, kì thực chỉ là trái tim một ý nghĩ lóe qua.

Phương Quý trong lòng bỗng nhiên nhẹ thích ra, trước người cái kia khách khí cười nam tử bóng người, cũng ở biên mất.

Thay vào đó, nhưng là một cỗ liên tiếp tăng vọt khí thế.

Phương Quý quanh thân, bỗng nhiên đạo uẩn lay động lay động, vô cùng vô tận, cái kia một thanh Quỷ Linh kiếm, vào lúc này giống như sinh ra một loại khác linh khí, ở Phương Quý cái kia mạnh mẽ vô biên thần thức điều động phía dưới, tung hoành dao động, lay động lay động tầng tầng kiếm ý, phô nhiễm một mảnh hư không, tuy là cái kia vô tận quỷ thần, tuy là cái kia thành liệt kim giáp, cũng đều bị kiếm ý này ngăn trở, không có thể tiến lên trước một bước người. . .

"Nguyên lai Mạc lão cửu nói mới là đúng. . ."

"Hắn Thái Bạch Cửu Kiếm, vốn là không có đi nhầm!"

"Chỉ là sáu vị trí đầu kiếm, mới là người khác có thể lý giải, có thể dạy cho

người khác!"

"Từ kiếm thứ bảy bắt đầu, liền chỉ có mình mới có thể lĩnh ngộ, là bất luận người nào đều không thể học đi. . ."

". . ."

". . ."

Càng chiến càng mạnh, cũng càng chiến càng đạo tâm sáng rực, Phương Quý dĩ nhiên cảm giác được một loại trước nay chưa từng có cảnh giới, bây giờ hẳn chém tới trái tim âm ảnh, đạo tâm kiên định, chính mình tu vi cảnh giới, cũng đã có thể đạt đến một cái mới cực hạn, chỉ bất quá, bây giờ hẳn không có triển khai thần thông, liền cũng không có cách nào đi lãnh hội cái kia cảnh giới mới, nhưng là ở kiếm đạo bên trên, cũng đã vượt ngưỡng cửa.

..

Có lẽ không thể nói là kiếm đạo chân ý!

Vừa đến cái này chân ý cũng không phải Mạc Cửu Ca, tự nhiên không xung được Kiếm Tiên chân ý.

Thứ hai nói cứng, cái này thậm chí cũng không thể xem như là cái gì kiếm đạo chân ý, sử dụng kiếm chỉ là thuận lợi, cái này chân ý không tại kiếm trên!

"Xoạt xoạt xoạt!"

Có thể trong lòng tinh thần thay đổi thật nhanh lúc, chu vi trong hư không, đã có vô số quỷ khí cùng phá nát thi thể rải xuống.

Hắn khí cơ càng lúc càng tinh khiết, kiếm ý càng lúc càng ngưng tụ!

"Hồng. . ."

Một con đại quỷ thần vọt tới, vô tận ma thân chuyển động theo, mới nhìn đi, trước người đều là mệnh mộng bạch cốt, mang theo âm phong, thành xếp đội, một chút không nhìn thấy bờ, mà Phương Quý kiếm ý nổi lên, một tia ánh sáng đỏ gào thét mà ra, khoảng khắc trong lúc đó, từ đem cái này đại quỷ thân mấy chục bộ ma thân xé thành mảnh vỡ, duy nhất một điểm còn sót lại Ma linh muôn trôn, nhưng cũng bị kiếm ý bốc lên, trực tiếp nuốt

hết xuống. . .

Phản phật lật. . .

Một loạt kim giáp, đan dệt thành trận thế, liên thủ hướng về Phương Quý vọt tới, phong như núi, thế như không thể ngăn trở.

Phương Quý một kiếm quét ngang, kiếm ý bắn ra, chặn lại cái kia một đám kim giáp, mạnh mẽ đem bọn họ làm cho cũng lộn ra ngoài.

Phía dưới Kính Thiên điện bên trong, đã không biết bao nhiêu người, nhìn cái kia một đạo Quỷ Linh kiếm, đều đã ngây người như phỗng.

"Cái kia họ Mạc một kiếm quy tiên, nhạ được thiên hạ góc đầu, còn cũng thôi, làm sao liền hấn đồ đệ cũng có bực này thần uy?"

"Lẽ nào này Kiếm Tiên truyền thừa, thật sự như vậy vô địch?"

Bắc Hải long chủ bên người, Long nữ Ngao Tâm lúc này đã nắm chặt chính mình góc áo, lòng tràn đầy kích động: "Quả nhiên. . . Quả nhiên. . ."

"Chẳng biết lúc nào, ta mới có bực này kiếm đạo tu vị. . ."

". . ."

". . ."

"Chỉ là một cái Kim Đan tiểu bối, cũng nghĩ ngăn trở ta Tôn phủ đại thế?"

Mà thấy được phía dưới Phương Quý một người một kiếm, càng ngăn trở đến quỷ thần cùng kim giáp gần không được thân, không trung cái kia một loạt Tôn phủ Nguyên Anh, cũng đều đã đầy mặt giận dữ, có người uy nghiêm đáng sợ quát chói tai, bỗng nhiên tay áo lớn vung lên, một vệt thần quang từ trên trời giáng xuống, khuấy động vô cùng sức mạnh to lớn, từ không trung tui quay một vòng, tựa như ở trong hư không khúc xạ, vòng qua phương bắc Thương Long, trực tiếp hướng về phía dưới Phương Quý oanh rơi đi xuống.

"Hà?"

Cái này một đạo thần thông quang mang quá mức thâm độc, liền ngay cả

phương bắc Thương Long, cũng không khỏi vội vã quay đầu, hướng về Phương Quý nhìn tới.

"Hừ, Nguyên Anh sao?"

Phương Quý nhận ra được cái kia một đạo thần thông hung lệ, mi mắt nhất thời xoay ngang.

"Mạc lão cửu cùng Triệu lùn Kim Đan lúc, đều không thể nào đem Nguyên Anh để ở trong mắt, như vậy ta. . ."

Nghiến răng nghiến lợi, kiếm ý lay động lay động, liền nằm ngang ở trong hư không, như ngưng chết.

Ầm!

Cái kia một đạo thần thông đánh vào trong kiếm ý, nhất thời hư không run rẩy, không ít tới gần kim giáp đều bị chấn động đến mức hoảng ngã xuống đất.

Mà Phương Quý bước chân nhẹ nhõm, lui về phía sau hai bước, rồi sau đó một hơi nâng lên, lại không có chuyện gì.

Chỉ là trong tay hấn chuôi này Quỷ Linh kiếm, chợt khẽ run, sau đó dần dần có vết rạn nứt xuất hiện, bỗng nhiên trong lúc đó đổ nát.

Dù sao, cái này thanh Quỷ Linh kiếm chỉ là hạ cấp vật phẩm, dĩ nhiên chịu không nổi Phương Quý tự thân chân ý cùng Nguyên Anh thần lực giao kẹp, có thể nói cái này thanh kiếm, không phải hủy ở đối Phương Nguyên anh thần lực phía dưới, mà là hủy ở Phương Quý chân ý phía dưới. . .

Nhưng người khác cũng không biết những thứ này.

"Hấn kiếm bị hủy. . ."

"Quả nhiên là cảnh giới Kim Đan, vẫn là quá miễn cưỡng. . ."

Kính Thiên điện bên trong, không biết bao nhiêu người nhìn tình cảnh này, bỗng nhiên lo lắng lên.

Mà Tần Giáp Giáp công tử, nhưng là từ từ phun ra một hơi trọc khí, cười

lạnh nói: "Hắn xác thực quá đề cao chính mình. . ."

"Giết. . ."

Mà vào lúc này, cái kia một đám mới vừa bị Phương Quý giết có chút sợ hãi kim giáp cùng quý thần thấy thế vui sướng, dồn dập bức tiến lên, vô số thần thông pháp bảo, như mưa đánh rơi, quý thần gào thét, bóng ma lập lòe, như là bơi ở không trung bày cá, một đao một đao, đan dệt hồ điệp, hướng về Phương Quý nơi nhỏ nhỏ bóng người phóng đi, tựa như muốn mượn cái này cơ hội hiếm có, trực tiếp đem Phương Quý xé nát. . .

Thân là Kiếm Tiên truyền nhân, kiếm đều không còn, tựa như con cọp mất nanh vuốt, còn có cái gì đáng sợ. . .

"Ha ha ha ha. . ."

Nhưng bọn họ một ý nghĩ còn không lóe qua, liền thấy Phương Quý chợt cười to, một phát ông tay áo, đem cái kia không trung vô tận Quỷ Linh kiếm mảnh vỡ phát lên, gào thét như mưa, thẳng hướng trước người kim giáp đại quân phóng đi, cũng không biết đem bao nhiêu người đâm ra bao nhiêu cái động, mà chính hắn, thì lại thuận thế cướp trên, chộp từ một cái kim giáp trong tay, tùy tiện đoạt đến một cây đại chùy, hai tay múa, đập ra đây trời búa ảnh.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Vô số quý thần bị nện bay ra ngoài, một mảnh kim giáp bị nện thành bánh thịt.

Búa gió tung hoành, hung thế ngập trời, càng so với vừa nãy sử dụng kiếm lúc còn muốn có vẻ uy mãnh. . .

Trên trời dưới đất, không biết bao nhiêu người đều nhìn ra thấy ngậy người.

"Đây là bản lĩnh gì?"

Liền ngay cả phía trước hung thế ngập trời phương bắc Thương Long, vào lúc này cũng bị Phương Quý kinh động, không nhịn được quay đầu lại hỏi một câu.

"Cái gì binh khí không trọng yếu, này cổ tử tâm kính mới trọng yếu!"

Phương Quý vung múa búa lớn, đầy mặt vẻ ngạo nghễ: "Cái này chính là ta chém quỷ giết thần, vô địch đại chân ý. . ."

". . ."

Phương bắc Thương Long sừng sốt một chút: "Các ngươi Thái Bạch tông đều lấy cái gì quái tên. . ."

Chương 613 : Vạn Long Đến Bái

"Làm sao kiếm phá huỷ, trái lại. . . Trái lại càng. . ."

Phương Quý vung múa búa lớn, hung thế khủng bố một màn, đem Kính Thiên điện bên trong chur tu đều khiến cho sừng sốt.

Hiển nhiên ngấp trời quý khí cùng kim giáp vọt tới, nhưng cũng bị Phương Quý vung múa búa lớn đánh chết đánh bay, lại không có một cái có thể vượt vượt qua Lôi trì nửa bước, càng không cần phải nói vọt tới phương bắc Thương Long bên người đi, không biết bao nhiêu người đều đại ra ở đương trường, có người đầy mặt ngạc nhiên nghi ngờ, có người liên thanh than thở, có người chẳng qua là cảm thấy sợ hãi, cái kia đến tột cùng là cái gì pháp môn, lại có thể nhượng người đột phá Kim Đan lực lượng cực hạn?

Hắn là Kiếm Tiên truyền nhân, sử dụng tới loại kia khủng bố kiếm ý ngược lại cũng thôi, làm sao triển khai búa lớn cũng hung mãnh như vậy?

Không đúng, thậm chí so với vừa nãy hắn sử dụng kiếm lúc còn muốn hung mãnh!

Không biết, chân ý hiểu được, vạn pháp có thể thúc, đối với lúc này Phương Quý tới nói, cái gì binh khí, lại nào có trọng yếu như vậy?

Lúc trước Mạc Cửu Ca, ngộ ra kiếm thứ chín sau, dứt khoát liền Phù Đồ kiếm đều ném.

Bây giờ Phương Quý quăng kiếm đôi búa, trái lại càng phù hợp lúc này tâm cảnh, đúng là so với trước càng hung mãnh.

", lợi hại như vậy thần thông, lại lấy như thế cái phá tên, Thái Bạch tông đôi kia sư huynh đệ thật sự sẽ không dạy đệ tử. . ."

Mà phương bắc Thương Long thấy cảnh ấy, tuy rằng cảm thấy có chút tiếc hận, nhưng cũng thật là yên tâm.

Nếu Phương Quý xác thực có thể giúp hấn lược trận, mà không phải mệt mỏi được bản thân phân tâm chăm sóc cho hấn, vậy mình cũng là có thật là buông tay ra một trận chiến sức lực, ánh mắt uy nghiêm đáng sợ quét qua, nhìn về phía trên trời cao, ở nơi đó, có Tôn phủ mười ba vị Nguyên Anh, mà cái này mười ba vị Nguyên Anh vị cuối cùng, là cái vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị nam tử, khuôn mặt bình thường, nhưng trên người lại tựa hồ như lộ ra một cỗ ý lạnh.

"Nhân Đồ Bạch Thiên U Vương, người dám ở trước mặt lão phu xuất hiện?"

Phương bắc Thương Long khí thế lay động lay động, uy nghiêm đáng sợ nói nhỏ, xa xa nhìn về phía nam tử kia.

"Ta biết người muốn giết nhất người là ta, ta muốn giết nhất người cũng là người, vừa có thể thu người đầu, lại làm gì không nên?"

Cái kia lạnh lùng nghiêm nghị nam tử, đón phương bắc Thương Long ánh mắt, chỉ là cười nhẹ.

1,500 năm qua, tru diệt Bắc Vực tu sĩ, tiêu diệt Bắc Vực tiên môn đạo thống nhiều nhất, ra tay cũng là ác nhất người.

Tôn phủ ngầm làm dơ bản người không ít.

Nhưng làm dơ bản việc làm đến đã đi tới ở bề ngoài, bị Bắc Vực người coi là "Nhân Đồ", cũng chỉ có như thế một cái.

"Ha ha, thế nhân đều nói Vụ đảo Nam Phượng cùng ta nổi danh, một bắc một nam, nhất long nhất phượng, nhưng đáng tiếc, cái kia Vụ đảo Nam Phượng vốn là cái Vụ đảo nô tài, quen mặt đều chưa từng thấy mấy phân, chân chính cùng ta mấy trăm năm qua nhiều lần giao thủ, hai phe đều có thắng bại cũng chỉ có người cái này Nhân Đồ, giết qua Bắc Vực tiên môn người nhiều nhất người là người, ta muốn giết nhất người cũng là người, xem ra lão thiên đối với ta không tệ. . ."

"Càng vào lúc này đưa người đầu người đưa trước mặt của ta đến. . ."

Phương bắc Thương Long uy nghiêm đáng sợ hét lớn, bỗng nhiên quanh người đao ý cuồn cuộn, bước nhanh liền về phía trước vọt tới.

Coong! Coong! Coong!

Ở phương bắc Thương Long trước người, cũng cũng không có thiếu quý thần cùng kim giáp, cản hấn đi đường, muốn ở hấn cùng những kia Nguyên Anh trong lúc đó hình thành bước đệm, nhưng là lúc này phương bắc Thương Long nhanh chân về phía trước chạy tới, đối với bọn họ càng như là không thấy, bên người đao ý đã lên, lưỡi mác tiếng nổ lớn, như là có người ở giữa không trung vung mạnh tỳ bà, có thiên quân vạn mã tư thế, liền trên biển sóng gợn, đều cắt ra một tầng một tầng. . .

Những kia quý thần cùng kim giáp, có thậm chí còn chưa gần hấn thân, liền đã bị lạnh lùng nghiêm nghị đao ý xé thành mảnh vỡ!

"Chết đến nơi rồi, còn dám hung cuồng. . ."

Cái kia trên bầu trời Nguyên Anh, thấy thế nhất thời quát chối tai, không còn dám kéo dài, bốn tay ra tay, liền thủ hướng về phương bắc Thương Long đánh tới.

Tôn phủ Nguyên Anh, cũng không phải người ngu, không phải vạn bất đắc dĩ, đều không muốn cùng phương bắc Thương Long người như vậy chém giết, bởi vì mọi người đều biết, hấn là người điên, bình thường làm việc liền điên cuồng, cùng người đấu pháp càng điên cuồng, dù là tu vị cao thâm qua hấn, mà lại chắc chắn đem hấn chém giết người, cũng không muốn cùng bức này người đấu pháp, bởi vì người căn bản không biết hấn khởi xướng điên đến sẽ làm gì, lại có thể làm gì.

Vạn nhất bị hấn một hơi đánh rơi, cái kia liền mấy trăm năm tu vị, hủy hoại trong một ngày!

Phương bắc Thương Long ngông cuồng, đã thành chiêu bài của hấn, thậm chí có thể nhờ vào đó uy hiếp kẻ địch.

Cũng nguyên nhân chính là này, Bạch Thiên U Vương đến giết hấn, liền chuẩn bị sung túc, bày xuống kế hoạch, lấy quý thần cùng kim giáp vây công.

Mà cho tới bây giờ, dù là đã không thể lại mượn quý thần cùng kim giáp vây giết hấn, chỉ có thể Nguyên Anh tự mình động thủ, Bạch Thiên U Vương cũng không nghĩ cái thứ nhất liền chính mình xông lên, trên thực tế, không tới vạn bất đắc dĩ, hấn căn bản liền không muốn cùng phương bắc

Thương Long so chiêu. . .

Đương nhiên, cái khác Nguyên Anh, cũng là nghĩ như vậy.

Bây giờ xông lên bốn cái, cũng không nghĩ ra tay, chỉ là hết cách rồi, quan lớn một cấp đề chết người. . .

. . .

. . .

Bốn đạo thần quang đan dẹt mà đến, lại tựa như liên hư không đều đã phủ kín.

Vừa mới ba người bọn họ liên thủ, cũng đã bức lui qua phương bắc Thương Long một lần, mà bây giờ bốn người liên thủ, càng là chỉ cầu có công, chỉ lo làm quá, bốn vị Nguyên Anh pháp lực điệp gia, từ lâu vượt xa khỏi phương bắc Thương Long lực lượng cực hạn, làm như ở cái này trong hư không, đan dẹt ra một đạo không thể leo vượt qua tường cao, thậm chí có điểm pháp tắc tan tỵ mùi vị, từ trên trời giáng xuống, trấn áp vạn vật. . .

Mà ở bọn họ lực lượng bên trên, càng là có ba vị Nguyên Anh tung ra tay áo lớn, lấy ra ba cái dị bảo, theo sát trấn rơi xuống.

Lực lượng đan dẹt phía dưới, đã làm cho phương bắc Thương Long trên đỉnh đầu, như là xuất hiện một cái hắc động lớn, đó là lực lượng điệp gia, ngưng tụ tại một chỗ, làm cho hư không càng trầm rung, như màng mỏng giống như bị vô hạn căng thẳng, cho nên xuất hiện vạn vẹo hiện tượng. . .

"Các người đang sợ ta?"

Mà đón cái kia vô cùng lực lượng, phương bắc Thương Long ngẩng đầu, chột cười to!

Sau đó hẳn lại không né không tránh, thẳng hướng cái kia lực lượng mạnh mẽ nhất chỗ phóng đi: "Sợ ta là được rồi!"

Ầm!

Thân hình đi khắp thời khắc, bỗng dung một tiếng rống to, quanh thân pháp lực khuấy động, gọi ra thiên địa biến hóa, chỉ thấy biến về hướng, hư không

vô tận run rẩy, xuất hiện đạo đạo vụn vẹo hoành văn, mà cái này hoành văn, chịu đến lực lượng nào đó cảm ứng, lại hóa thành long ảnh đáng dấp.

Bọn họ bay vút tại trong hư không, lắc đầu quấy đuôi, tỏa ra uy nghiêm đáng sợ uy ý, tại bốn phương tám hướng, hướng về phương bắc Thương Long bay tới!

Một cái một cái, quán quanh đến phương bắc Thương Long trên người đến, như là hóa thành pháp lực của hắn!

Mỗi nhiều một đạo, phương bắc Thương Long khí thế liền càng mạnh một phần. . .

Lại là bên trong đất trời, diễn biến vô tận Thần long, đều ở đây lúc trợ hắn, cam vì hắn điều động!

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Ở cái này vụn long quán quanh người lực lượng phía dưới, bốn vị Nguyên Anh liên thủ một đòn, ngay lúc này bị phương bắc Thương Long tách ra, bốn đạo Nguyên Anh bay ngược mà ra, lại phương bắc Thương Long rộng to, cái kia ba bên đón hắn bay tới pháp bảo, đều giống bị hắn một thân công cuồng bị dọa cho phát sợ, lại run rẩy một cái, như là sợ hãi thú nhỏ giống như thu lại thần cơ, rất xa tránh ra, không dám hướng về hắn tỏa ra thần uy. . .

. . .

. . .

"Đó là cái gì?"

Sao thấy được tình cảnh này, Kính Thiên điện bên trong, tất cả mọi người đều trong giây lát ngồi thẳng người, một tiếng cũng không dám hàng.

"Cỡ nào dạng hung uy, mới có thể một lần phá tan bốn vị Nguyên Anh liên thủ lực lượng. . ."

"Cỡ nào dạng công cuồng thế, mới có thể sợ đến pháp bảo cũng không dám gia tăng bản thân?"

Không quan tâm trước phương bắc Thương Long lúc rời đi, có phải là nguy trang đến mức đối với hắn xem đều lười liếc mắt nhìn, vào lúc này, cũng đều mất đi tất cả ngạo ý, không che dấu chút nào chính mình lúc này chính nhìn không trung tròng đại chiến kia, không hề che giấu chút nào chính mình sắc mặt đầy hoảng sợ.

"Thiên địa cảm ứng, Long khí gia thân. . ."

Mà ở cái này hoàn toàn tĩnh mịch trong, lúc này Kính Thiên điện mặt sau, một phương nho nhỏ trong khách sảnh, mới vừa mới rời khỏi Kính Thiên điện, đến đến lúc này sáu vị Long chủ chính tương đối ngồi xếp bằng, nhìn thấy phương bắc Thương Long ra tay một màn, liền ngay cả bọn họ, sắc mặt cũng đều sinh ra dị thường thần sắc cổ quái, Nam Hải Long chủ vội vàng nói: "Cái này không thể nào, bực này thiên địa pháp tắc hóa thành Long khí, gia trì bản thân điềm lạ, chỉ có ở chúng ta lên ngôi làm một biển long chủ, được vạn yêu đến bái lúc mới sẽ hiện ra, mà hắn, dù sao chỉ là một cái. . . Một người!"

"Tuy rằng chúng ta đã từng truyền cho hắn Long tộc thần thông, nhưng sở học của hắn không hoàn toàn, lại không có long huyết tại người, làm sao có khả năng làm đến một bước này?"

Không người trả lời hắn, cái khác Long chủ trong lòng kinh hoàng, cũng không so hắn thiếu.

"Lẽ nào thiên địa trong mắt, cái này chỉ là lão nhi, cũng có tư cách cùng chúng ta đứng ngang hàng sao?"

Đông Hải Long chủ bỗng nhiên thịnh nộ, tầng tầng ở trước người bàn ngọc trên võ một chưởng, đem bàn ngọc đánh trúng nát bấy.

"Chúng ta lúc này nên nghĩ tới là một cái vấn đề khác. . ."

Cũng vào lúc này, U Minh hải Long chủ bỗng nhiên nhân nhạt mở miệng: "Tôn phủ làm gây nên, đã hết bọn họ lớn nhất thành ý, chúng ta cũng đã tiếp xuống thành ý này, quyết định cùng Tôn phủ liên thủ, chẳng lẽ còn có thể nhượng bọn họ người, chết ở trước mặt chúng ta?"

Cái khác Long chủ đều bỗng nhiên trầm mặc lại.

Thương Lan hải Long chủ bỗng nhiên thấp giọng nói: "Lẽ nào thật sự

muôn không tiếc tất cả, cùng Tôn phủ liên thủ?"

U Minh hải Long chủ lạnh nhạt nói: "Đại thế sẽ tới, ta Thất hải phải làm tốt lên đường chuẩn bị, này còn do dự cái gì?"

Mấy vị Long chủ đều không cần phải nhiều lời nữa, ánh mắt đan dệt, đã có quyết nghị.

...

...

"Người. . ."

Mà vào lúc này trên biển, phương bắc Thương Long đưa tới vô tận Long khí gia thân, hung cuồng ngập trời một màn, đã đem một đám Tôn phủ Nguyên Anh sợ đến trở mắt ngoác mồm, rõ ràng tu vi của bọn họ cũng so với phương bắc Thương Long không kém bao nhiêu, nhưng vẫn cứ không dám liên tục diện hấn một thân khí thể, thậm chí ngay cả nhìn thẳng liếc mắt nhìn can đảm đều không có, chỉ cảm thấy cái kia lực lượng, đã rung động tâm thần mình, không dám chính diện đi đón.

Bọn họ đối mặt thậm chí không giống như là phương bắc Thương Long, mà là đường đường một biển Long chủ!

Bọn họ chỉ có thể xa xa đánh ra chính mình thần thông, ý tứ một thoáng, mà cái kia thần thông, thậm chí ngay cả phương bắc Thương Long hộ thể pháp lực đều không phá ra được, căn bản không cách nào đạt đến cơ thể hấn, liền đã bị cái kia trong hư không, vô hình ngập trời Long khí cản trở cản. . .

"Ha ha ha, Thương Long lão ca uy vũ. . ."

Liền ngay cả Phương Quý, cũng bị cái này ngập trời tứ thế kinh động, xoay người lại, hướng về phương bắc Thương Long lớn tiếng khen hay.

"Ha ha ha, đem người đầu người cho Lão tử đem ra. . ."

Phương bắc Thương Long ha ha cười to, đang ở giữa không trung, đao khí tập cuộn, nhất điệp điệp lực lượng bạo phát, thẳng hướng Bạch Thiên U Vương chém xuống.

Thời khắc này, thiên địa biến sắc, thế gian phẳng phất chỉ còn như thể một đao.

Bạch Thiên U Vương đối mặt cái này một đao, sắc mặt bỗng nhiên trong lúc đó liền căng thẳng, đáy mắt lộ ra vô tận mặt hoảng sợ.

Hắn không chút nghĩ ngợi, thân hình lui nhanh, nhưng ánh đao kia đến so với hắn lùi đến càng nhanh, vội vã hướng về hắn áp sát!

Hắn cắn chặt hàm răng, té lên vô số pháp bảo, cản ở trước người.

Nhưng này chút không có chỗ nào mà không phải là thế gian kỳ trân pháp bảo, ở cái kia một đao trước mặt, hầu như giòn như giấy mỏng, không đỡ nổi một đòn.

Hắn trở mắt nhìn cái kia một đao đến trước người mình, ngật trời cuồng thế tập cuốn, lại hoàn toàn mất sức chống cự, trái tim kinh hãi, lại liền gọi đều gọi không ra cái kia một cỗ hống đến, đường đường Nhân Đồ Bạch Thiên U Vương, lại theo bản năng bên trong, liền con mắt đều bé lên.

...

...

Nhưng cũng đúng vào lúc này, phương bắc ngoài khơi bên trên, bỗng nhiên sóng lớn nhấc lên, hư không biến hóa, xuất hiện sáu bóng người.

Cái kia sáu bóng người, mơ mơ hồ hồ, như thật tựa như huyền, làm như bóng người, vừa giống như là sáu con Chân long bơi chuyển ở trong hư không, hướng về nơi này không hề có một tiếng động gào thét, phương bắc Thương Long bên người cuộn cuộn Long khí, liền đột nhiên chia năm xẻ bảy, đều bị chúng nó cho thu về. . .

Vạn long ảnh diệt, khí cơ biến mất.

Phương bắc Thương Long trong giây lát quay đầu lại hướng về phương bắc nhìn lại, đầy mắt đều là bị thương vẻ.

Chương 614 : Ta Không Đồng Ý

"Khách!"

Phương bắc Thương Long một đao chém ở Bạch Thiên U Vương trước người, liền đối phương hộ thể pháp lực cũng không phá tan, liền cũng vỡ trở về.

Đột nhiên trong lúc đó, mất đi Long khí gia trì, đến nỗi làm hấn sức mạnh giảm mạnh, thậm chí đều không đủ để lại gồ lên thân pháp lực đến.

Lại như là ở lao nhanh trong, bỗng nhiên một chân đột nhiên mất đi lực lượng, đừng nói duy trì trước tốc độ, không té ngã đều là tốt, mà cái này hào không lực lượng một đao chém xuống, vốn đã nhắm mắt chờ chết Bạch Thiên U Vương, lại bỗng nhiên mở hai mắt ra, đáy mắt lộ ra vẻ mừng rỡ như điên, bỗng nhiên cười ha ha, vung chưởng đánh tới: "Thương Long Tử, ta xem ngươi cái này ngộng cuồng sức lực, làm sao lại tát đến đi ra. . ."

Ầm!

Một chưởng này đánh tới, lực đạo hùng hồn, phương bắc Thương Long hầu như như là điều đứt dây giống như, trực tiếp ngã xuống trở về, tuy là hấn đón một chưởng này, đã vội vã nhắc lên tự thân pháp lực, vẫn là lực có chưa đầy, bị một chưởng này, chụp miệng phun máu tươi.

Cũng ở một chỗ, chu vi hô quát liên thanh, những kia Tôn phủ Nguyên Anh chưởng lực cũng đến.

Nguyên bản bọn họ phân từ bốn phương tám hướng đánh tới thần thông lực lượng, liền phương bắc Thương Long hộ thân Long khí đều không phá ra được, nhưng là bây giờ, Long khí đột nhiên biến mất, phương bắc Thương Long lại như là không hề phòng hộ giống như lộ ra ngoài ở trước mặt bọn họ, đao đao Nguyên Anh thần lực, nhất thời một đao tiếp một đao đánh ra ở phương bắc Thương Long trên người, phương bắc Thương Long thân thể, bị một đao thần thông đánh tới không trung, sau đó phía sau lưng lại có liên tục ba đao thần thông đánh tới, nhào hướng phía trước, phía trước có người

ngheh ở lại, một ấn đánh ở trên người hắn, thần quang tất cả nghiêng rơi xuống. . .

Máu tươi bắn toé, bộ xương vỡ vụn, đại đao đều xa xa bay ra ngoài, như điều đứt dây.

"Sao như vậy?"

Đột nhiên xuất hiện một màn, làm cho phía dưới Kính Thiên điện bên trong, bỗng nhiên trở nên yên lặng như tờ, chỉ hiện ra đến mức dị thường ngọt ngào.

Vốn là phương bắc Thương Long đại phát thần uy, đưa tới Long khí gia thân, vọt vào đoàn người muốn chém giết Tôn phủ Bạch Thiên U Vương cục diện, làm sao đột nhiên liền thành chuyển tiếp đột ngột, từ lớn chiếm thượng phong biến thành bị thương nặng, tình thế đột ngột, nhượng người đều không có tỉnh táo lại. . .

Sau đó sững sờ phía dưới, liền đột nhiên đều quay đầu nhìn về phía phương bắc Thương Long.

Long tộc làm việc. . .

Quả nhiên vẫn là thắng thừng như vậy bá đạo!

Phương bắc Thương Long một khi vi phạm Long tộc ý nguyện, liền rơi xuống bức này thế lương kết cục sao?

Trên người hắn cái kia một cây long thương, vốn là Long tộc ban tặng, Long tộc đem thu lại rồi, cũng là thôi, nhưng cái này một thân Long khí, lại là chính hắn tu luyện được nha, đặc biệt là ở cái này đại chiến trong, đột nhiên đoạt lại, sẽ có hay không có chút quá mức. . .

Tự nhiên, cũng có người cảm thấy, phương bắc Thương Long thần thông, chính là Long tộc truyền thụ, như vậy phương bắc Thương Long mượn Long tộc thần thông công pháp tu luyện được Long khí, bị Long tộc lấy đi cũng cũng không cách nào nhượng người nói cái gì, chỉ bất quá, một khi vi phạm Long tộc ý nguyện, liền hoàn toàn đem bỏ qua, bán cho Tôn phủ không nói, còn vào lúc này bỏ đá xuống giếng, vẫn không khỏi nhượng người cảm thấy có chút trầm trọng.

"Phụ vương. . ."

Liền ngay cả Ngao Tâm công chúa, cũng không nhịn được gọi ra tiếng đến, quay đầu nhìn về phía Bắc Hải long chủ.

Nhưng bất kể là Bắc Hải long chủ, vẫn là hậu điện trong khách sảnh mặt khác sáu vị Long chủ, vào lúc này, đều chỉ là mặt không hề cảm xúc.

Mà Tôn phủ đoàn người, vào lúc này thì thối mùng rở như điên, có người bỗng nhiên cười hướng về Tôn phủ hành lễ.

Tức đại công tử mấy người, đều đã hoàn toàn ngồi không yên, bỗng nhiên đứng dậy, nhanh chân hướng về ngoài điện chạy đi qua.

Đúng là Bạch Thuật, Cầm Giang Tán Nhân, Hứa Lưu Hoan ba cái, vẫn ngồi ở bên trong đại điện, nhìn trước mắt ly rượu, im lặng không lên tiếng.

...

...

"Thương Long lão ca. . ."

Lúc này biến trên không bên trong, Phương Quý nhìn phương bắc Thương Long thân hình hạ xuống va, máu tươi phun tung toé một màn, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết đột ngột dâng lên đầu, con mắt đều trở nên đỏ như máu, trái tim như là bị ai mạnh mẽ nắm một cái, tay chân đều bắt đầu run rẩy.

Thân hình vèo một tiếng xông ra ngoài, tốc độ nhanh tới cực điểm, ngay lúc này chạy xộc giữa không trung.

Lúc này, này Tôn phủ Nguyên Anh mới vừa mới vừa rồi bị phương bắc Thương Long thân hình vọt tới liêng xiêng, lại không nghĩ tới dễ dàng như vậy đắc thủ, đem phương bắc Thương Long đánh thành trọng thương, còn chưa phản ứng lại, đúng là bị Phương Quý ung dung vọt vào bọn họ trong vòng vây, đem liền hư không đều giá không được, trọng thương thân thể chính phi tốc hướng về trên mặt biển rơi xuống phương bắc Thương Long kéo lấy, sau đó đỏ như máu hai mắt mạnh mẽ nhìn lại.

Hắn vào lúc này, nhìn ra thấy thậm chí không phải Tôn phủ Nguyên Anh,

mà là nhìn về phía phương bắc.

Cái kia sáu đạo như ẩn như hiện long ảnh, cùng với bên cạnh bọn họ, phù phù bay bổng lay động, bị bọn họ mạnh mẽ kéo lấy Long khí.

"Tại sao lại như vậy?"

"Người đều phải chết, các người còn phải làm như vậy?"

Phương Quý lớn tiếng rống to, trực giác chưa bao giờ có một khắc như vậy giống như phần nộ qua.

Hắn chỉ cảm thấy trong lòng bị một cỗ vô hình tức giận tràn ngập, như là núi lửa muốn mạnh mẽ bộc phát ra.

Phương bắc Thương Long vốn là muốn chết, từ hắn từ chối Long cung ý nguyện bắt đầu, hắn liền biết muốn chết, hay hoặc là nói, từ hắn đi tới Bắc Hải trước, hắn liền biết mình muốn chết, mà hắn cũng làm tốt nghênh tiếp kết cục này chuẩn bị, liền ngay cả Phương Quý lúc này nhảy ra giúp hắn, đều không nghĩ tới mình có thể cứu hắn, chỉ là nghĩ để cho hắn trước khi chết, có thể sáng khoái tràn trề chiến đấu một tràng mà thôi. . .

Nhưng là liền cái này nguyện vọng, lại cũng không đạt đến?

Long cung tại sao nhất định phải đem sự tình làm được như thế ngoan tuyệt?

...

...

"Hừ!"

Tự nhiên không người để ý tới Phương Quý.

Phương bắc cái kia sáu đạo long ảnh, thậm chí không có nửa điểm để ý tới Phương Quý ý tứ, chỉ là lạnh lẽo âm trầm nhìn cái phương hướng này.

Nếu là lúc này chất vấn lời này chính là Thái Bạch tông chủ, là Kiếm Tiên Mạc Cửu Ca, có lẽ bọn họ còn có thể trả lời.

Cho tới Phương Quý, rõ ràng là cũng không đủ phân lượng nhưng bọn họ nói cái gì. . .

"Ngọt cái kia chó con, đã như vậy không muốn, cái kia liền cùng nhau cùng hẳn chôn cùng đi!"

Mà bên người trong hư không, thì lại đột nhiên vang lên Tôn phủ Nguyên Anh hét lớn, lại đạo đạo hùng hồn lực lượng, thẳng hướng Phương Quý vồ tới, mấy vị kia Tôn phủ Nguyên Anh trên mặt, đều là đầy mặt sắc mặt vui mừng, hiển nhiên liền ngay cả bọn họ cũng không nghĩ tới, Long cung đúng là cái nói hứa hẹn chủ nhân, nếu thu rồi Tôn phủ đồ vật, cái kia liền thiết thực thực hiện bọn họ hứa hẹn, tuy rằng đàm phán hòa bình việc không có xác định, nhưng đối với cái này một phần bồi thường, lại là làm được hết lòng hết sức, Tôn phủ hiển cho Long cung đồ vật, có thể nói vật siêu giá trị. . .

Mừng như điên trong, bọn họ tự nhiên vội vã trước đem phương bắc Thương Long hoàn toàn giết chết lại nói , còn Phương Quý, như làm theo quy củ, bọn họ là sẽ không giết, dù sao Phương Quý thân phận không giống, mà lại là Long cung khách nhân, nhưng hẳn đưa đến trong tay đến rồi, vậy cũng là tự tìm!

Tâm niệm khế nhúc nhích, tất nhiên là sát khí nảy sinh.

Thần thông lay động lay động, liền đã không chỉ có là đánh về phía trọng thương phương bắc Thương Long, liền Phương Quý cũng che chụp vào trong.

Mà cách đó không xa sáu Hải Long chủ, nhìn ra dụng ý của bọn họ, nhưng cũng không hề nhúc nhích.

Tuy rằng Phương Quý đúng là Long cung khách nhân, càng là Thái Bạch tông đệ tử, Kiếm Tiên truyền nhân, nhưng thứ nhất là Phương Quý chủ động hoà trộn đến cái này trận đại chiến trong, thứ hai là Tôn phủ động thủ, coi như sau đó có phiền phức, nhưng cũng không tìm được bọn họ Long cung trên đầu. . .

. . .

. . .

"Ha ha, không nghĩ tới sắp chết, lại cho người đâm người Thái Bạch tông nhìn trò cười. . ."

Đón chu thiên hạ xuống thân thông quang mang, phương bắc Thương Long mở mắt ra, nhìn Phương Quý tám kia cái giận mặt, trên mặt hẳn đúng là lộ ra cười khở, bọt máu từ trong miệng phun ra ngoài, sau đó thở dài một tiếng, bỗng nhiên phản cầm lại Phương Quý cánh tay, giảm thấp thanh âm nói: "Họ Phương tiểu tử, lão phu lúc này là thật sự đến cùng rồi, người không nên theo ta chịu chết, nhanh nhập Long cung đi thôi. . ."

Vừa nói chuyện, hẳn mạnh mẽ cắn răng, một cái tay khác cao cao chịu đựng đi lên.

Dĩ nhiên tàn tạ không chịu nổi thân thể, vào lúc này bỗng nhiên bắn ra vô cùng pháp lực, lúc này, hẳn vận chuyển pháp lực, đã hoàn toàn không để ý thân thể mình có thể hay không chịu đựng được, thương thể tăng thêm, giống như bốc cháy lên chính mình cuối cùng một chút tiềm lực sinh mệnh.

..

Dẫn theo chút rách nát, nhưng lại điên cuồng khí thần quang, ở trong hư không mở ra một cái lỗ hồng, liền muốn đem Phương Quý ném đi.

Lúc này hẳn rõ ràng đã tự biết hẳn phải chết, liền muốn mượn sức mạnh cuối cùng cho Phương Quý kiếm một con đường sống.

Lúc này Phương Quý nếu là trốn hướng về phía Long cung, chính là Tôn phủ cũng phải có chút kiêng kỵ.

Dù sao Phương Quý cùng mình không giống, bất kể là hẳn bối cảnh, vẫn là hẳn Long cung thân phận khách khứa, đều có chút đặc thù.

"Dừng lại!"

Nhưng không nghĩ tới, Phương Quý bỗng nhiên đưa tay, đem phương bắc Thương Long cánh tay đè ép xuống.

Sau đó hẳn đầy mặt đều là tàn nhẫn ý, hướng về phương bắc Thương Long xem ra: "Lão ca, đưa người cuối cùng kinh dùng ở hữu dụng địa phương tốt!"

"Người. . ."

Phương bắc Thương Long có chút không rõ, âm đạm ánh mắt hướng về hắn nhìn lại.

Cơ hội chớp mắt là qua, bị Phương Quý như thế đánh phần, hắn đem Phương Quý đưa đi cơ hội đã không có.

"Lão ca là điều hảo hán, ngươi không đáng chết như thế uất ức!"

Phương Quý thấp giọng nói, gắt gao cắn chặt hàm răng: "Ta Phương lão gia không đồng ý!"

Nói lời này thì hắn bỗng nhiên trong lúc đó, nhanh chân hướng ra phía ngoài chạy vội đi ra ngoài, quanh thân lực lượng, đều đã bính phát ra, cái kia sợi vô hình chân ý, vào lúc này hóa thành một đoàn mờ mịt mây khói, ở bên cạnh hắn nổ ra, làm cho nơi hắn đi qua, hư không đều tựa như mơ hồ run rẩy, lực lượng tăng lên, dĩ nhiên đột phá cảnh giới Kim Đan cực hạn, lại thêm vào cái khác Nguyên Anh, vốn là cho rằng Phương Quý sẽ chạy ra vòng vây, lại không nghĩ rằng, hắn lại xông hướng Bạch Thiên U Vương, nhất thời rối ren, lại không có đề phòng ở lại hắn.

Một chốc lát, Phương Quý đã đến Bạch Thiên U Vương trước người, mi tâm mắt dọc bỗng nhiên mở.

"Rào. . ."

Ma sơn quái nhãn trong, vô tận thần quang khoáng khắc, chính là một mặt bảo kính, chiếu vào Bạch Thiên U Vương trên người.

Hắn hiểu được chân ý, khắp mọi mặt đều có tăng lên cực lớn, ma nhãn cũng vậy.

Cái kia Bạch Thiên U Vương tu vị, vốn là liền so Phương Quý muốn cao hơn nhiều, dù là Phương Quý xuất kỳ bất ý, không trốn ra phía ngoài, trái lại xông hướng chính mình, để cho hắn có chút dự liệu chưa kịp, nhưng hắn vẫn cứ có đầy đủ thời gian lui lại, hoặc là ra tay đem Phương Quý trấn áp, nhưng hắn dù như thế nào, cũng không nghĩ tới, Phương Quý vọt tới trước mặt đến, lại chỉ là liếc mắt nhìn hắn, càng không có nghĩ tới cái này ánh mắt đáng sợ như thế!

Cái kia phóng tầm mắt nhìn, liền như là bị một phương Ma thần tập trung,

thần hồn đều ngưng trệ sơ qua.

Mà dựa vào cái này lóe lên liền qua cơ hội, Phương Quý đã mạnh mẽ cắn răng, lấy ra cùng nhau pháp bảo, đó là một cái màu vàng dây khóa, vừa tể lên đến, dễ dàng cho không trung túi chuyển, như một con Ố long, trong giây lát đó liền đem Bạch Thiên U Vương cho vững vàng bó ở ở giữa. . .

Chính là Ngao Tâm tặng cho Long cung tam đại dị bảo một trong, U Minh Triều Kim Tác.

Hết thấy đều quá mức xuất kỳ bất ý, Bạch Thiên U Vương một thân bản lĩnh còn không xuất ra, liền đã bị trói lại.

Trong lúc vội vã, càng nhất thời tránh thoát không ra.

Phương Quý tay cầm U Minh Triều Kim Tác một mặt, gắt gao kéo lấy, không cho Bạch Thiên U Vương có cơ hội chạy trốn, cắn chặt hàm răng hét lớn.

"Thương Long lão ca, người này đầu ta đưa ngươi. . ."

Chương 615 : Thương Long Chi Thệ

"Ha ha, ha ha ha ha. . ."

Phương bắc Thương Long chính mình cũng không nghĩ tới đây một chút màn, hần nhìn Phương Quý thân hình linh hoạt, một cái kim sách đem cái kia Bạch Thiên U Vương trói lại cục diện, ngấn ra phía dưới, sau đó liền bỗng nhiên không nhìn được cất tiếng cười to, cười cười, nước mắt đều bật cười, đến ngày hôm nay, hần cũng biết Phương Quý đã từ bỏ cuối cùng trốn hướng về Long cung hi vọng, trình độ nào đó trên, tiểu tử này quả thực chính là ở đánh bạc tính mạng đi giúp mình trói chặt Bạch Thiên U Vương, hoặc nói là cho mình sáng tạo một cái cuối cùng có thể đánh chết Bạch Thiên U Vương cơ hội tốt a. . .

"Phương tiểu tử, lão phu đời này không tiếc rồi. . ."

Hần cũng không phải cái do dự thiếu quyết đoán người, biết Phương Quý cũng trói không được Bạch Thiên U Vương bao nhiêu, cũng biết lúc này chính mình la lý đông dài , căn bản chính là đang lãng phí Phương Quý tâm huyết, cũng lãng phí tính mạng của chính mình, trong tiếng cười lớn, liền lên đột nhiên nổi lên một vết tàn nhẫn ý, vốn cũng đã tàn tạ không chịu nổi thân thể, đột nhiên vào lúc này dâng lên cuồn cuộn liệt diễm, tàn dư pháp lực ngay lúc này tăng vọt lên.

Cái kia pháp lực xông thẳng cửu tiêu, còn như thần long, khuấy động khắp nơi.

Ngoài khơi bên trên, lẫn lộn, không biết bao nhiêu trong biển sinh linh bị kinh động, cho rằng là long uy, nhảy ra khỏi biển mặt hành lễ.

"Hần lại. . . Hần lại làm đến một bước này. . ."

Kính Thiên điện bên trong, bất kể là Đông Thổ vẫn là Nam Cương, thậm chí là Tôn phủ huyết mạch, đều đã trừng con mắt, đầy mặt sợ hãi.

Tiểu mẫu long Ngao Tâm, càng là run lên một cái, trực tiếp nhảy lên, trợn

mắt lên nhìn về phía ngoài khơi.

Bên trong góc Long cung tam giác, cũng không nhìn được đánh cái kích lẳng, liếc mắt nhìn nhau, đều có chút nghĩ mà sợ biểu hiện. . .

May mà đương thời không thật là cùng cái này ngoan nhân đấu lên a. . .

. . .

. . .

"Cái gì dám như thế. . ."

Chu vi trong hư không Tôn phủ Nguyên Anh dám người, tất cả đều kinh hãi, lớn tiếng gào thét, không muốn sống giống như vọt tới.

mặc cho là bọn họ suy nghĩ nát óc, cũng vụn vụn không nghĩ tới cái kia Thái Bạch tông đệ tử lại như vậy gan lớn, lại không chỉ có không có đào tẩu, thậm chí còn xông hướng Bạch Thiên U Vương, càng không nghĩ tới chính là, nho nhỏ này Kim Đan, lại liền có xuất kỳ bất ý làm sợ hãi Bạch Thiên U Vương bản mệnh, lại còn có thể đem Bạch Thiên U Vương trôi lại, trong lúc cấp thiết tránh thoát không được, thậm chí thần hồn đều không thể ly khiếu pháp bảo. . .

Nhưng cái này ra miệng, bọn họ hoàn mỹ nghĩ nhiều như vậy, chỉ có thể la to, tiến lên ngăn cản.

"Lão phu cái này chữ cuồng, bắt đầu từ hôm nay đưa cho ngươi rồi. . ."

Phương bắc Thương Long kêu to, một thân pháp lực mãnh đến lay động ra, gào thét cuốn về khắp nơi.

Cái này đã là hấn thiêu đốt chính mình cuối cùng tinh khí, thậm chí là thần hồn, bắn ra lực lượng, tuy rằng đã là bị thương nặng thân thể, nhưng ít nhất ở cái này một chỗ, sức mạnh bùng lên thậm chí không thua ở hấn thời điểm toàn thịnh có khả năng đạt đến khí thế. . .

Những kia gấp hướng về hấn vọt tới Tôn phủ Nguyên Anh, chính là đánh lên tính mạng, trong lúc cấp thiết cũng đã đến không được hấn trước mặt.

Liền ngay cả phương bắc dám kia long ảnh, lúc này cũng ngăn cản không

là cái gì.

Liền ở trong mắt tất cả mọi người, đều chỉ có thể ngậy ngốc nhìn phương bắc Thương Long vọt tới Bạch Thiên U Vương trước người, vô một cái xuống.

Bạch Thiên U Vương giận dữ giãy dụa, gập giọng muốn hồng, nhưng trong lúc cấp thiết lại nơi nào tranh thoát đến ra, thậm chí ngay cả tiếng nói đều bị dẫu ở trong bụng, lại chỉ có thể trợn to hai mắt, nhìn râu tóc kích trương phương bắc Thương Long, ôm theo cuối cùng vô cùng hung thế, vọt tới trước người mình đến, cái kia một bàn tay lớn, thẳng tắp trao hướng mình, sau đó vô hạn lớn lên, cuối cùng trực tiếp bao vây lấy đầu của chính mình!

"Phốc!"

Phương bắc Thương Long trực tiếp đem Bạch Thiên U Vương đầu nắm chặt, mạnh mẽ chộp vào trong tay.

Giơ lên đỉnh đầu, rồi sau đó một cái bóp nát!

Máu tươi bắn toé, tung rơi đi xuống, ở hần quanh người, hình thành rồi một mảnh sương máu, thê thảm dữ tợn.

"Ha ha ha ha ha ha. . ."

Phương bắc Thương Long vui sướng đến cực điểm, cất tiếng cười to, tiếng vang chấn động cửu thiên.

Mà đang tiếng cười bên trong, thân hình của hắn, cũng bắt đầu liên tiếp bính nát, hóa thành tro bụi, rải rác tại bên trong đất trời.

"Cái gì?"

Những kia còn chưa vọt tới trước mặt Tôn phủ Nguyên Anh, từng cái từng cái đều choáng váng, trong giây lát đó tâm lạnh nửa đoạn.

Kính Thiên điện bên trong, tất cả mọi người cũng đều sửng sốt, thật lâu không thể tin được tình cảnh này.

Mặc dù cái kia trên biển sáu vị Long chủ, lúc này cũng rõ ràng bối rối.

Đường đường Tôn phủ Nhân Đồ Bạch Thiên U Vương, liền như thế chết rồi?

Hắn cũng không phải nhân vật bình thường, hắn là Tôn phủ trong bóng tối chấp chưởng ám sát, binh loạn đại thủ lĩnh, thân phận của hắn, thậm chí còn ở giống như một châu Tôn chủ bên trên, càng then chốt chính là, bây giờ hắn còn không là đang làm gì gian nan nhiệm vụ, hắn chỉ là lại đây thu một cái đã bị Long cung đưa đến bọn họ tầng tầng trong vòng vây phương bắc Thương Long, nói trắng ra, hắn chính là lại đây thu một phần Long cung đại lễ. . .

Kết quả là ở tình huống như vậy, lại còn chết rồi?

Đây là thu lễ, vẫn là tặng đầu người?

Như nói như vậy, cái kia có lẽ đúng là ở tặng đầu người. . .

Không biết bao nhiêu người nghĩ đến cái kia Thái Bạch tông đệ tử, hắn phải đem cái này Bạch Thiên U Vương đầu người, đưa cho phương bắc Thương Long. . .

. . .

. . .

Trong nháy mắt, không biết bao nhiêu ánh mắt nhìn về phía Phương Quý trên người.

Đang nhìn đến phương bắc Thương Long một cái bóp nát Bạch Thiên U Vương đầu, cất tiếng cười to thì Phương Quý cũng nhếch môi nở nụ cười.

Hắn lúc này có vẻ rất nhẹ nhàng, như là thật ở vui vẻ đưa phương bắc Thương Long rời đi.

Nhưng vào lúc này, không biết có bao nhiêu ánh mắt, mãi bao hàm hận ý rơi vào trên mặt hắn, hận không thể cũng tiễn hắn rời đi.

Đây chỉ là một Kim Đan mà thôi, thoát nhìn thậm chí là cái bất mãn hai mươi tiểu quý.

Hắn nơi nào đến lá gan, lại dám làm chuyện như vậy?

Mà càng nhiều người nghĩ tới lại là, hã làm ra chuyện như thế, lại nên làm gì bảo mệnh?

Bây giờ là ở mênh mông trên biển, Thái Bạch tông không biết ở nơi nào, vị kia Thiên Thượng Kiếm Tiên từ lâu trốn vào Bất Tri địa, tiểu quý này phạm vào chúng giặc, chọc giặc không chỉ có là Tôn phủ, còn có Thất hải, chu vi có đầy đủ mười hai vị Nguyên Anh vây quanh hã, còn có cái kia vô số quý thần cùng kim giáp, mà đồng bạn của hã, cũng bắt quá mới rất ít mấy cái Kim Đan mà thôi, lúc này mới vừa nổi lên mặt nước, cứu cũng không kịp cứu. . .

Liền ngay cả phương bắc Thương Long, tiêu tan trước, cuối cùng ánh mắt cũng là hướng về hã nhìn lại.

Ánh mắt kia hình như có ý hỏi dò!

Phương Quý hướng về hã nhếch miệng cười cười, không hề có một tiếng động nói câu: "Người yên tâm, ta Thái Bạch tông khi nào bị thiệt thòi?"

Liền, phương bắc Thương Long liền cũng cười, cuối cùng biến mất tại phía chân trời!

Hã thân thể hóa đi, lưu lại cuộn cuộn tinh lực, tung khắp bốn phương, ánh ánh mặt trời, tựa hồ có mơ hồ Long hình, xông thẳng cứu tiêu!

Tứ hải bốc hơi, vô tận sinh linh nhảy ra mặt biển, tựa hồ là ở đưa hã.

Sau trận chiến này, thiên địa từ đây lại không có phương bắc Thương Long!

Dù là ở vào thời điểm này, cũng có người trái tim ngọt ngọt, trầm thấp hít một tiếng, cảm thấy trong lòng thiếu mất chút gì.

. . .

. . .

"Tiểu quý, người đáng chết!"

Tôn phủ Nguyên Anh trong, chợt có một người phản ứng lại, quát ầm ra miệng, mạnh mẽ chụp vào Phương Quý.

Lại phản ứng lại, chính là cái khác các vị Nguyên Anh, đồng thời ra tay, các loại tàn nhẫn thần thông chộp vào Phương Quý.

Phương bắc Thương Long chết rồi, bây giờ tự nhiên chỉ có thể trao cái này Bắc Vực Tiểu thánh!

Không chỉ có muốn bắt được hắn, còn muốn chém thành muôn mảnh, thần hồn vĩnh trấn U Minh, mới có thể giải đến nhất thời khí!

"A yêu. . ."

Đón cái kia vô số thần thông thế tiến công, Phương Quý cũng như là rốt cục phản ứng lại, giật nảy cả mình, quay đầu liền chạy.

Chỉ tiếc, đầy trời đều là thần thông bao phủ, hắn có thể chạy trốn nơi đâu?

"Phương Quý đạo hữu. . ."

Ngoài khơi bên trên có người kêu to, đó là Tức đại công tử mấy người, lúc này rốt cục liêu lĩnh, hướng về không trung chạy tới.

Chỉ tiếc, lấy tốc độ của bọn họ, nghĩ xông lên giữa trời tới cứu người, Phương Quý phỏng chừng đầu thai hai lần.

"Người này cùng những kia trốn ở thế ngoại người, có chút quan hệ. . ."

Mà ở phương bắc trong hư không long ảnh trong, bỗng nhiên cũng có một cái bóng rờn mở miệng, chính là Tây Hải Long chủ.

Hắn nói những câu nói này, tự nhiên là ở hỏi dò mấy vị khác Long chủ ý tứ.

"Hắn là Thái Bạch tông đệ tử cũng được, Kiếm Tiên truyền nhân cũng tốt, hay là cái gì thế ngoại người nuôi đi ra quân cờ cũng tốt, lúc này đều đã không trọng yếu, vốn là hắn là chúng ta Long cung khách nhân, chúng ta nên bảo vệ hắn chu toàn, chỉ tiếc, hắn quá không biết tự lượng sức mình, trêu ra phiền toái lớn như vậy, Tôn phủ bên kia, chúng ta có lẽ còn muốn phí chút miệng lưỡi, lúc này, lại làm sao có khả năng lại cứu hắn?"

Mặt khác có người rần căng căng mở miệng, nhưng dĩ nhiên đại biểu Long cung ý nguyện.

"Là một nhân vật. . ."

Kính Thiên điện bên trong, có Đông Thổ thiên kiêu, bỗng nhiên tán thưởng ra miệng.

Nhưng ở một bên khác, Đông Thổ Tần Giáp lặng lẽ tự nói, ánh mắt lạnh lẽo: "Nhưng đưa từ cái tính mạng, cuối cùng ngu xuẩn!"

"Người là viên tốt quân cờ. . ."

Mặt khác một bên, hải dương sóng lớn phía dưới, Kỳ cung đệ tử Bạch Quan Tử ngồi ở một cái rất lớn vỏ sò bên trên, ngẩng đầu hướng trời cao xem ra, cách mặt nước, nàng nhìn thấy Phương Quý bị những kia Nguyên Anh thần thông bao phủ một màn, thấp tiếng thở dài: "Ta chỉ nói để người phá huỷ Thái Bạch tông, không nghĩ tới người liền thật là đem Thái Bạch tông dẫn tới cùng Long cung Tôn phủ là địch cục diện trên, tuy rằng bây giờ kết quả này, cùng ta nghĩ tới, còn có một chút chênh lệch, nhưng cũng miễn cưỡng xem như là đạt đến mục đích đi, duy nhất đáng tiếc chính là, người cũng muốn trở thành con roi. . ."

"Phụ vương. . ."

Thấy được Phương Quý bị Nguyên Anh thần thông bao phủ một màn, liền ngay cả thất công chúa Ngao Tâm, đều theo bản năng hô một tiếng.

Nàng cũng biết lúc này phụ vương chắc chắn sẽ không cứu, nhưng vẫn là nghĩ muốn cầu xin.

. . .

. . .

"Ha ha. . ."

Cũng là ở tất cả mọi người đều cho rằng thời khắc này Phương Quý, chắc chắn phải chết thì hiển nhiên thoát khỏi một đạo thần thông, lại chạy không thoát đạo thứ hai thần thông, chung quy vẫn là chỉ có thể bị cái này vô tận thần thông quang mang bao phủ Phương Quý, bỗng nhiên quay người sang đến, hai bên chống nạnh.

Hắn nhìn này Tôn phủ Nguyên Anh từng cái từng cái tức giận ngất trời về mặt, bỗng nhiên hét lớn: "Các người dám giết ta?"

"Chúng ta đương nhiên dám giết người. . ."

Tôn phủ Nguyên Anh thậm chí ngay cả kỳ quái một thoáng đều không có, liền chớp hướng về Phương Quý đánh tới.

Thiên vương lão tử đến rồi đều muốn giết người. . .

Nhưng bọn họ không nghĩ tới chính là, cũng ở cái này một chỗ, phía dưới nước biển, bỗng nhiên nhấc lên cao trăm trượng sóng lớn, cái kia sóng đến kinh người như vậy, cũng như vậy đột ngột, những thứ này Tôn phủ Nguyên Anh, theo bản năng bên trong liền sợ hết hồn, sau đó còn không chờ bọn họ phản ứng lại, liền thấy được cái kia sóng lớn ngập trời, lại trực tiếp hất đến giữa không trung, đem bọn họ cùng Phương Quý cách ra, bảo vệ hẳn.

Cùng lúc đó, một cái âm thanh vội vã vang lên: "Không thể giết hắn. . ."

Đầy trời đầy đất, tất cả mọi người đều quay đầu đi, sau đó liền nhìn thấy lúc này đang từ đáy biển vọt ra đạo thân ảnh.

Đó là thoạt nhìn như là gặp ma Bắc Hải long chủ!

Chương 616 : Xem Các Người Làm Sao Liên Thủ

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Bắc Hải long chủ cái này ngoài dự đoán mọi người một màn, làm cho tất cả mọi người đều sững sốt, vội vã quay người sang đi.

Tôn phủ Nguyên Anh đối mặt cùng Phương Quý trong lúc đó cách xa nhau màn nước, như nghĩ phá tan, cũng sẽ không khó, có thể vào lúc này, bọn họ nhưng cũng mạnh mẽ nhìn xuống, dù sao màn nước này là Bắc Hải long chủ đẩy lên tới, đại biểu Bắc Hải long chủ thái độ, vì lẽ đó bọn họ cũng chỉ có thể quay đầu nhìn về phía Bắc Hải long chủ, tin tưởng vị này Lão long chủ nhất định sẽ cho mình những thứ này người một cái giải thích.

Nhìn về phía Bắc Hải long chủ không chỉ có là những thứ này Tôn phủ Nguyên Anh, còn có mặt khác sáu vị Long chủ, bọn họ cũng đều đây mặt không rõ.

Long cung Kính Thiên điện bên trong, tất cả mọi người đều đã bối rối, yên lặng như tờ, không biết đây là cái nào vừa ra.

Đúng là thất công chúa Ngao Tâm, vào lúc này bỗng nhiên có chút kích động: "Phụ vương, phụ vương lại như thế đau ta sao?"

Chính mình cầu phụ vương cứu người, vốn là theo bản năng bên trong mở miệng, trong lòng đều không quá ôm ấp cái gì hi vọng, kết quả chính mình liền đến tột cùng muốn cầu phụ vương làm không nói gì đi ra đây, phụ vương liền đã không thể chờ đợi được nữa lao ra cứu người, cái này từng quyền yêu thương, quả thực. . .

. . . Thật giống nơi nào có chút không đúng?

. . .

. . .

"Không thể giết, cách hẳn chút xa. . ."

Mà ở cái này vô số ánh mắt bên trong, Bắc Hải long chủ đầy mặt cấp thiết, một tiếng vang âm âm phá biển mà ra, vội vã xông hướng Phương Quý vị trí, trong miệng liền tiếng hét lớn, tựa hồ sợ là Tôn phủ Nguyên Anh một cái sót ruột liền đem Phương Quý bóp chết, vài bước trong lúc đó liền đã đến khu này chiến trường trước, nhưng cũng dừng lại, tựa hồ không dám tới gần Phương Quý, quát lên: "Người. . . Người đến tột cùng nghĩ làm cái gì?"

"Hẳn đến tột cùng làm cái gì?"

Mấy vị Tôn phủ Nguyên Anh hai mặt nhìn nhau, không biết đã.

Phương bắc sáu đạo long ảnh, cũng đều đạp lên hư không về phía trước chạy tới, đều đầy mặt nghi hoặc.

Đúng là đón Bắc Hải long chủ nổi giận ùng ùng chát vắn, Phương Quý lại yên tâm, vốn đang chính duy trì một cái muốn chạy trốn tư thế, lúc này đã từ từ thả xuống, xoay người lại, vô vô lỗi tai, rõ ràng như là thở phào nhẹ nhõm, đắc ý lên rồi.

"Ta nói. . ."

Hắn quay người sang đến, kéo đến một khối mây khói, hướng lên ngồi xuống, nhìn Bắc Hải long chủ nói: "Kỳ thực ta thật tò mò, các người Long cung cũng lớn như vậy danh tiếng, người khác vừa nhắc tới đến đều muốn cùng Đông Thổ đánh đồng với nhau, làm sao liền bỗng nhiên trở nên không có cốt khí như vậy, nhất định phải thế Tôn phủ làm cái này lão giải hòa, vì thế không tiếc bán đi chúng ta Bắc Vực, thậm chí còn bán ta Thương Long lão ca?"

Bắc Hải long chủ nghe vậy, đã là sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Mà mấy vị Tôn phủ Nguyên Anh nghe vậy, thì lại theo bản năng nổi giận quát: "Liên quan gì đến ngươi?"

"Việc quan hệ Bắc Vực, làm sao chuyện không liên quan đến ta?"

Phương Quý cười gằn một tiếng, tiếp tục hướng về Bắc Hải long chủ nói: "Tôn phủ bản lĩnh lại to lớn hơn, còn uy hiếp không được các người Long

tộc, đó chính là cho các người chỗ tốt gì, nhưng các người Long cung vốn là có tiền như vậy, bình thường đồ vật các người thấy thế nào được lên, đó chính là nói Tôn phủ cho các người đồ vật, là các người vạn vạn không chiếm được, nhưng lại vô cùng cần thiết, có thể các người Long cung cao cao tại thượng, vô địch không lo, có món đồ gì là liền các người như vậy cấp bách, vì bắt đến nó, thậm chí đều có chút không tiếc đánh đổi ý tứ?"

Hắn mỗi nói một câu, Bắc Hải long chủ sắc mặt, liền đã âm trầm một phần.

Mấy vị Tôn phủ Nguyên Anh, thì lại càng là vẻ mặt hơi kinh, sau đó lại trở nên dị thường âm lãnh lên.

Đúng là ở phía dưới Kính Thiên điện bên trong, Đông Thổ thiên kiều cũng tốt, Nam Cương đại yêu cũng tốt, lúc này đều lập tức chi lăng nổi lên lỗ tai.

Long cung bây giờ ở Tôn phủ cùng Bắc Vực chuyện trên, xác thực đã làm gần như không chút nào che lấp.

Đặc biệt là ở đem phương bắc Thương Long trực tiếp bán cho Tôn phủ sau khi, càng là hận không thể đem chính mình tất cả thành ý đều lấy ra dâng vẻ, cũng thật giống là bởi vì Bắc Vực hòa đàm việc không có làm tốt, vì lẽ đó càng muốn ở phương bắc Thương Long này sự kiện trên bù đắp lại. . .

Có thể Long cung tại sao làm như thế?

Tựa như Phương Quý nói đến, Long cung hoàn toàn không có cần thiết, hướng về bất kỳ bên nào thế lực biểu đạt thành ý.

Coi như là Đông Thổ, cùng Long cung cũng là ngang hàng luận giao!

Đối với người thường nhận thức trong Long tộc tới nói, này sự kiện trên, bọn họ biểu hiện thực tại có chút khác thường. . .

Chỉ bất quá, một loạt chuyện phát sinh quá nhanh, cũng làm cho người còn chưa kịp nhớ tới đến.

Lúc này nghe được Phương Quý nói chuyện, mới bỗng nhiên có người hiểu kỳ lên, nhìn hướng về ngoài khơi ánh mắt đều sáng mây phần.

"Ta Long cung phải làm sao, chuyện không liên quan tới người!"

Cũng đang lúc này, Bắc Hải long chủ đã uy nghiêm đáng sợ gầm lên, tựa hồ hân chạy tới sau khi, cũng vẫn tâm tình lo lắng, vội vã suy tư nên làm sao trả lời, cho đến lúc này, trái tim mới có dự định, gầm thét nói: "Mau chóng rút cách Bắc Hải, ta tha tính mạng ngươi, nếu không, dù là phía sau ngươi là Thái Bạch tông, dù là ngươi sư tôn là cái gì Kiếm Tiên, thiên hạ lớn lao, cũng tuyệt không ngươi chỗ dung thân. . ."

"Cái gì?"

Không nói người khác trong lòng như vậy, Tôn phủ Nguyên Anh lời đầu tiên kinh ngạc.

Cái này tiểu nhi mới vừa mới giúp đỡ cái kia phương bắc Thương Long giết Bạch Thiên U Vương, tội ác tày trời, làm sao có thể nói tha liền tha?

Trong lòng một vạn cái không muốn, liền muốn há mồm phản đối, nhưng Bắc Hải long chủ bỗng nhiên quay đầu hướng về bọn họ liếc mắt nhìn, ánh mắt lạnh lẽo.

Từ cái kia cái một trong ánh mắt, mấy vị Tôn phủ Nguyên Anh nhất thời nhìn ra quá nhiều ý tứ, lập tức ngậm miệng không nói.

Phía dưới Kính Thiên điện bên trong chúng tu, vào lúc này cũng bối rối.

Mới vừa vẫn là chắc chắn phải chết kết quả, làm sao chỉ chớp mắt, Long chủ cũng một câu nói liền muốn thả hãn đi?

Càng khiến người mộng ở phía sau, Phương Quý một lắc đầu, kêu lên: "Không rút!"

Bắc Hải long chủ lập tức liền tức giận đến nói không ra lời.

Mấy vị khác Long chủ, cũng đều không khỏi nhíu mày, không rõ hướng về bọn họ nhìn lại.

Bắc Hải long chủ đã có vô tận uy nghiêm đáng sợ sát khí tại người, lệ tiếng hét lớn: "Ngươi muốn chết!"

Quát to một tiếng, mênh mông cuộn cuộn phân tán mở ra, sóng biển tầng tầng lớp lớp, vô tận cá sa rùa cua đều bị sợ hãi đến lật lên cái bụng, dù sao cũng là đường đường một phương Long chủ, chân long giận dữ, thiên địa

biến sắc, sát khí liền như là thực chất giống như quân ở mọi người quanh người, sợ đến mọi người cũng không dám thở mạnh, bên trong đất trời, xuất hiện hiếm thấy yên tĩnh, như là bầu trời trầm thấp lên, chụp ở trên đỉnh đầu.

"Không, chính là bởi vì ta nghĩ sống!"

Nhưng đón Bắc Hải long chủ cái này cũng lại áp chế không xuống đi phần nộ, Phương Quý vẻ mặt, bỗng nhiên cũng biến thành bình tĩnh lại, hần nhìn Bắc Hải long chủ, từng chữ từng câu đem lời này nói ra, hàm răng hơi cắn chặt, lộ ra một cỗ vẻ quyết tâm: "Không chỉ có là ta nghĩ sống, chúng ta Thái Bạch tông, còn có Bắc Vực, đều muốn sống, vì lẽ đó Thương Long lão ca mới không tiếc đem mạng bỏ vào nơi này. . ."

Hần vừa nói, tiếng nói càng lúc càng lớn, vẻ mặt cũng càng ngày càng tàn nhẫn: "Hần chính là thà rằng liều mạng, cũng không muốn trở thành các người Long cung cùng Tôn phủ lợi dụng nhược điểm, có thể lão gia ta không giống nhau, ta con mẹ nó không nợ các người Long cung, không cần thiết đem mạng cho người, ta muốn làm, liền để cho các người Long cung cũng không có cùng Tôn phủ cơ hội hợp tác, liền để cho các người tám kia nét mặt giả nua cũng lại muốn không được. . ."

"Người. . ."

Bắc Hải long chủ thay đổi sắc mặt, bật thốt lên.

Mà một bên khác bên trong, Tôn phủ Nguyên Anh cũng đã thân hình khẽ nhúc nhích, khẽ quát: "Nghe hần nói những lời nhảm nhí này, trước tiên bắt xuống lại nói. . ."

"Đều cắt ngay cho ta!"

Nhưng cũng ở cái này một chốc, Phương Quý bỗng nhiên hét lớn, trong giây lát một búa vung ra.

Chân ý lay động lay động, tràn ngập hư không , liền ngay cả ý đồ tới gần Tôn phủ Nguyên Anh, đều cảm nhận được một chút áp lực, thân hình ngưng lại.

"Các người cho rằng cho Long cung vật kia, là có thể liên thủ đánh chúng ta Bắc Vực rồi?"

Mà Phương Quý đã nhìn bọn họ uy nghiêm đáng sợ quát khê: "Không có vật này, ta xem các người còn làm sao liên thủ. . ."

"Không thể. . ."

Bắc Hải long chủ thấy thế, đã giật nảy cả mình, thất tiếng hét lớn.

Liền ngay cả mấy vị khác Long chủ, cũng bỗng nhiên như là đoán được cái gì, sắc mặt đột nhiên đại biến.

Tôn phủ Nguyên Anh cùng với những cái khác người, thì lại đều là không rõ, bây giờ thoát nhìn, cũng như là Phương Quý bắt bí đến Long cung cái gì chân đau, mà Long cung chỉ lo hấn làm ra cái gì chuyện đến, nhưng đã như vậy lo lắng, vậy dứt khoát đem hấn giết không phải là, cần gì lộ ra như vậy một bộ vội vã muốn ngăn cản, nhưng một mực rồi lại cái gì cũng không dám làm ra dáng vẻ, Long cung tâm, khi nào trở nên như thế mềm nhũn?

Cũng là ở bọn họ ý nghĩ này còn chưa hạ xuống lúc, liền thấy ngoài khơi bên trên, bỗng nhiên sóng lớn mãnh liệt.

Vào đúng lúc này, tất cả mọi người đều sinh ra một loại kỳ lạ cảm ứng, không hiểu liền cảm thấy được hoảng hốt, vội vã quay đầu nhìn lại.

Sau đó liền ở tầm mắt mọi người bên trong, phương bắc ngoài khơi bên trên, bỗng nhiên lập loè ra một vệt kim quang, ngoài khơi nhô lên, sau đó phá tan, một con kim quang thiểm thiểm, uy phong bá đạo, hùng cứ hùng bàn, một thân bảo khí, thân cao ba trượng, lại tuấn lại uy phong tồn tại từ trong nước biển bay lên lên, nó hai mắt nhô lên, một há to mồm, hùng tráng chân sau chống ngoài khơi, hai cái chân trước nhấc lên.

Cái kia lại là một con. . .

Có người theo bản năng xoa xoa con mắt, sau đó biểu hiện càng đại ra: "Cóc?"

Càng kinh người hơn chính là, cái kia một con cóc hai cái chân trước trong, còn nâng một cái tinh quang lấp loé, quần quanh đạo uẩn, từng mảng từng mảng tinh mỹ đạo văn đan dệt tại trên trứng thân, lúc này cao giọng cao khỏi đỉnh đầu, phảng phất là ở biểu diễn cho mọi người xem. . .

"Cái kia lại là. . ."

Không biết bao nhiêu người, đang nhìn đến cái này viên trứng thần thì đều choáng váng.

"Chư vị, mọi người đều là đến ăn ăn tiệc, thế nhưng hài tử có thể không nhìn thấy chứ?"

Hoàn toàn yên tĩnh bên trong, Phương Quý cắn răng kêu lên: "Hiện tại ta trước tiên thế chủ nhân nhà, ôm ra tới cho các người nhìn. . ."

"Đáng ghét tiểu nhi, ngươi. . ."

Bắc Hải long chủ, dĩ nhiên tức giận đến cả người đều đang run rẩy, đầy mặt sát khí.

Mà mặt khác sáu vị Long chủ, vào lúc này cũng cả kinh không nhỏ, mệnh môn cuộn cuộn sát khí, bỗng nhiên đan dệt mà lên.

Mây đen cuộn cuộn, lôi đình ám uẩn, đầy trời sát ý, đều ngưng tại Phương Quý một thân một người.

Không có ai đổi mặt cái này đầy đủ bảy vị Long chủ sát ý, mà không kinh hồn bạt vía, Phương Quý cũng sợ, nhưng lúc này hắn đã đánh bạc đi tới, trái lại mạnh miệng, nháy chân kêu to: "Có bản lĩnh các người liền đến giết ta, các người không phải bản lĩnh lớn mà, không phải ai đều không để vào mắt mà, không phải cảm thấy không lọt mắt chúng ta Bắc Vực tu sĩ mà, tới xem một chút giết ta trước, cái kia viên trứng có thể hay không giữ được!"

Tiếng hét này, vẫn đúng là làm cho mấy vị Long chủ như tao ngộ đòn nghiêm trọng, khí cơ dưới ý thức thu lại.

Bọn họ cuối cùng đã rõ ràng rồi Bắc Hải long chủ vì sao bỗng nhiên vọt ra cứu Phương Quý, vừa giận lại không dám manh động.

"Trước tiên bắt xuống cái này tiểu nhi, lại. . ."

Tôn phủ Nguyên Anh thấy cái kia viên trứng thần xuất hiện, cũng đã giật nảy cả mình, có người lộ tiếng hét lớn, thân hình khẽ nhúc nhích.

"Năm đại gia ngươi!"

Mà Phương Quý vào lúc này hung khí càng thêm, đã hướng về bảy vị Long chủ kêu to: "Hiện tại Thương Long lão ca đã không cứu lại được, vậy các ngươi hiện tại cho ta ra tay, đem những thứ này Tôn phủ khốn kiếp giết sạch, nhưng lưu xuống một cái, ta mời các ngươi ăn trứng chần. . ."

Vừa nói chuyện, cái kia đứng cóc đã bỗng nhiên khẽ nhếch miệng, phun ra từng tia từng sợi ngọn lửa, nhắm ngay đỉnh đầu trứng chần.

Đây trời đều kinh sợ, không người dám nói!

Bảy vị Long chủ nhìn nhau một chút, dần dần có sát khí sinh sôi.

Chương 617 : Long Cung Mệnh Mạch

Cuồn cuộn sát ý, đều là hướng Phương Quý mà đi.

Bảy vị Long chủ, lúc này quả thật là nghĩ kiểm chế đều không kiểm chế nổi chính mình sát tâm.

Gan to bằng trời, đem cái kia viên trứng thần trực tiếp bại lộ ở trước mặt người đời không nói, lại còn dám hò hét, trước mặt mọi người cầm trứng thần uy hiếp Long chủ, chém giết chính mình minh hữu, chuyện như vậy, bảy vị Long chủ quả thật là sống lâu như vậy, cũng chưa từng có nghe qua, càng là cả đời cũng không nghĩ tới chính mình lại sẽ đụng phải chuyện như vậy, cái này đáng ghét tiêu tử, hấn đến tột cùng đem Thất hải Long tộc xem là cái gì?

Có thể mặc hấn hồn não động đến quả hồng mềm sao?

Thảng nhạ đường đường Thất hải Long chủ, thật sự ở hấn uy hiếp xuống, đối với Tôn phủ Nguyên Anh hạ thủ, cái kia truyền đi vừa giống như nói cái gì?

Đường đường Thất hải Long chủ, quả thực sẽ trở thành Thiên Nguyên bảy cái to lớn nhất chuyện cười!

Chỉ bất quá , dù là trái tim như vậy phẫn nộ, bọn họ vẫn là mạnh mẽ kiểm chế lại động tác của chính mình.

Chỉ có vô hình sát ý, mênh mông cuồn cuộn, lái đi không được!

...

...

"Thất hải Long chủ đến tột cùng đang làm gì?"

Phía dưới Kính Thiên điện bên trong, cùng với trên mặt biển, không biết

bao nhiêu người nhìn thấy màn này, đều cả kinh nói không ra lời.

Có người trong bóng tối phỏng đoán, cái kia một viên trứng thần, đến tốt cùng là cái gì, có thể như vậy uy hiếp Long chủ.

Càng có người hoàn toàn không hiểu bây giờ cảnh tượng này!

Cũng nhìn ra được, bảy vị Long chủ ở được tiểu nhi kia áp chế, có thể đường đường Long chủ, làm sao sẽ dính chiêu này, bọn họ tu vị thông thiên, lại là ở trên biển, e sợ mỗi một vị Long chủ, đều hẳn là có hoàn toàn ở con kia có phản ứng lại trước, đem trứng thần đoạt lại, sau đó đem cái kia tiểu nhi giết cái bảy, tám lần công phu đi, làm sao liền như vậy trở nên cẩn thận, bị tức thành như vậy, còn không dám động thủ?

Là cái kia viên trứng thần, quá là quan trọng, nhượng bọn họ không dám mạo hiểm một điểm hiểm, vẫn là cái khác duyên có?

Như cái này một viên trứng thần, trọng yếu đến vậy, vậy nó lại đến tốt cùng đại biểu cái gì?

...

...

Chu vi yên lặng như tờ, vô hình khí phách ngột ngạt đến cực điểm.

Bị Thất hải Long chủ cùng người khác Tôn phủ Nguyên Anh vây vào giữa Phương Quý, trên mặt thì lại dần dần lộ ra hoành hoành xem thường sức lực.

Hắn biết, Thất hải Long chủ đến phần này trên còn không có giết chính mình, liền nói rõ chính mình đánh cược thắng.

Sớm ở phương bắc Thương Long dĩ nhiên hùng hồn đối mặt cái kia hẳn phải chết kết quả, hẳn cũng đã tức rồi, ở hẳn tức giận lúc, hẳn cũng là có chính mình đáp án, biết nên làm như thế nào, vì lẽ đó hẳn liều mạng mạng nhỏ, cũng phải trời cao, bồi tiếp phương bắc Thương Long một trận chiến.

Nhưng chỉ là như thế bồi tiếp một trận chiến, còn chưa đủ!

Tựa như hẳn giảng, hẳn là Thái Bạch tông đệ tử, không muốn bị thua lỗ. . .

Vì lẽ đó hấn bồi tiếp phương bắc Thương Long một trận chiến, trên thực tế cũng là đang hấp dẫn chúng tu ánh mắt, mà trong bóng tối, hấn cũng đã đem chính mình cái kia một con ếch phân thân, tể ở trong nước biển, dựa vào Long cung tất cả mọi người đang chăm chú bầu trời này một trận chiến thời điểm, lặng lẽ, hướng về cái kia viên ẩn giấu trứng thần động phủ lên đi, tuy rằng khi đó hấn, còn không xác định Long cung cùng Tôn phủ hợp tác điểm máu chốt, có phải là chính là cái này viên trứng thần, nhưng thế cuộc phân tích phía dưới, nhưng cũng có ít nhất bảy tám thành chắc chắn, đáng giá liều mạng một phen. . .

Cái này viên trứng thần, nếu là thật cái này giống như trọng yếu, đủ khiến Long cung chiết thân cùng Tôn phủ liên thủ, thậm chí không tiếc bán đi rơi Bắc Vực lợi ích, cùng với bọn họ bồi dưỡng lên người phát ngôn phương bắc Thương Long, vậy cũng liền chứng minh nhất định có thể uy hiếp đến Long tộc. . .

Hấn thuận lợi đắc thủ , bởi vì đương thời Thất hải Long chủ sự chú ý, đều bị trên trời cái này một phen đại chiến hấp dẫn lại đây, khi đó liền ngay cả hấn, thậm chí đều ở bầu trời này liều mạng, vì lẽ đó tự nhiên không ai nghĩ đến, hấn còn có một bộ cóc phân thân, bí mật về thủy tinh cung, ở Bắc Hải long chủ có phát giác thì cóc đã ôm lấy trứng thần, chỉ vào trên trời, dùng để hướng về Bắc Hải long chủ thị uy. . .

Bắc Hải long chủ vào thời khắc ấy, tự nhiên là bối rối.

Nhưng lại không có biện pháp!

Không chỉ là hấn không có biện pháp, mặt khác sáu biển Long chủ cũng không có biện pháp. . .

Trước đây nghe trộm thì Phương Quý cũng đã biết, cái này trứng thần trọng yếu đến cực điểm, nhưng bọn họ lại cũng không quá dám tới gần!

Không chỉ là bọn họ , liền ngay cả cái khác có long huyết Long tử Long tôn, cũng không thể tới gần.

Mà cái này, kỳ thực cũng là Phương Quý có thể thuận lợi trộm đến trứng thần một trong những nguyên nhân.

Nguyên nhân chủ yếu nhất, đương nhiên là chính mình bản lãnh lớn!

...

...

Bây giờ mọi người đều không hiểu Thất hải Long chủ vì sao không tự thân ra tay, đoạt lại trứng thần, há biết bọn họ không phải là không thể, mà là không dám.

Tuy rằng Phương Quý cũng không biết Thất hải Long chủ đến gần rồi cái này viên trứng thần, sẽ phát sinh cái gì, nhưng hắn bây giờ dựa vào liền ở đây, đặc biệt là nhìn thấy cái này Thất hải Long chủ mãi đến tận hiện tại, đều còn không dám đối với tự mình động thủ sau khi, trong lòng hắn liền có vẻ càng hiểu. . .

Lấy mấy vị này Long chủ tu vị, không khó lắm phát hiện con này cóc kỳ thực cùng mình trong lúc đó có chút liên lụy, nhưng bọn họ thậm chí cũng nhìn không ra đến, con này cóc đến tốt cùng là chính mình thần thông hiện ra, vẫn là cái gì khác, nếu là thần thông hiện ra, bọn họ trực tiếp đem chính mình đánh chết, con kia cóc nói không chắc cũng biến mất rồi, nhưng vẫn là câu nói kia, bởi vì bọn họ không xác định, vì lẽ đó bọn họ cũng không dám mạo hiểm. . .

. . . Trên thực tế, liền Phương Quý chính mình cũng không chắc chắn lắm, chớ nói chi là người khác!

"Để các ngươi giết mấy người, đều như vậy bắt đắ dĩ?"

Hắn chỉ là kêu lớn lên: "Vừa nãy vì Tôn phủ giết ta Thương Long lão ca thì làm sao không thấy các ngươi như thế do dự?"

Theo tiếng nói của hắn, cái kia một con cóc cũng "Oa" một tiếng kêu, bỗng nhiên về phía trước nhảy một cái.

Theo nó như thế một tới gần, Thất hải Long chủ, lại đều đồng thời về phía sau rút lại.

"Thất hải Long chủ, dường như có chút không dám tới gần nơi này viên trứng thần!"

Thấy cái này Thất hải Long chủ động tác, một bên Tôn phủ Nguyên Anh,

lập tức phát hiện cái gì, bọn họ không phải người ngu, ở Thất hải Long chủ được cường bức thì bọn họ cũng ở vợi vãi quan sát thế cuộc, hơn nữa rất hiển nhiên, bọn họ tuy rằng trước tiên hiến một loại nào đó then chốt tài nguyên cho Long cung, nhưng kỳ thực liền bọn họ cũng không biết cái này viên trứng thần tồn tại, càng không biết cái này trứng thần sẽ dọa đến Thất hải Long chủ.

Liếc mắt nhìn nhau, bọn họ trái tim đã rất nhanh có chủ ý.

Trong đó một cái Nguyên Anh bỗng nhiên quát khê: "Long chủ yên tâm, liền do chúng ta đến giúp các ngươi đoạt lại trứng thần!"

Vừa nói chuyện, vừa bỗng nhiên có người thân hình khê nhúc nhích.

Một cái gấp hướng về phương bắc ôm trứng thần cóc phóng đi, một cái liền muốn hướng về Phương Quý vọt tới.

Không biết có bao nhiêu người, thậm chí bao gồm cái này Tôn phủ Nguyên Anh bên trong những người khác, vào lúc này cũng âm thầm gật đầu.

Chuyện đến nước này, có lẽ bọn họ cái này chính là duy nhất biện pháp!

Tiểu nhi kia có thể uy hiếp đến Long chủ, vậy thì như thế nào uy hiếp đến Tôn phủ Nguyên Anh?

Chỉ là không nghĩ tới, nhìn thấy Tôn phủ Nguyên Anh tựa như muốn ra tay, Phương Quý trái lại càng yên tâm, cười lạnh một tiếng, một bên khác cóc, nhất thời giơ lên móng vuốt, dùng dùng vỗ cái này trứng thần mấy lần, như là ở xem dưa hấu chín không chín tựa như, đồng thời Phương Quý quát lên: "Các ngươi cũng không phải lo lắng ta sẽ đập phá cái này trứng, nhưng không liên quan, đến a, đến rồi ta liền đem cái này viên trứng thần giao cho các ngươi. . ."

Nói còn chưa rơi xuống thì Thất hải Long chủ đều đã thần sắc mặt đại biến.

Hiển nhiên trong đó một cái Tôn phủ Nguyên Anh đã bước ra mấy bước, muốn hướng về con kia cóc phóng đi.

Hành động này, liền cũng như là một cây diêm quẹt, bỗng nhiên liền làm cho Thất hải Long chủ cảm nhận có quyết định, U Minh hải Long chủ không nói một lời, liền bỗng nhiên thân hình khê nhúc nhích, tay áo lớn đột

ngọt bay ra ngoài, liền đem cái kia đem Tôn phủ Nguyên Anh cuốn lấy, rồi sau đó hướng phía sau vừa thu lại, vị kia Tôn phủ Nguyên Anh đầu liền đã bay ngược trở về, bị hấn thân cầm lại, nhìn Phương Quý, chậm rãi đem cái kia đầu bóp nát.

Phương Quý thấy ánh mắt kia, càng là hưng phấn chút.

Hấn đoán quả nhiên không sai, Long chủ chính mình không dám tới gần cái kia viên trứng thần, lại không dám để cho người khác tới gần!

Chính mình có thể nắm cái này viên trứng thần uy hiếp bọn họ, Tôn phủ bắt đến trứng thần, tương tự cũng có thể.

Đặc biệt là ở Long chủ không dựa vào dám gần cái kia viên trứng thần tình huống xuống, Tôn phủ Nguyên Anh, càng hầu như là duy nhất có hi vọng đoạt đến cái kia trứng thần, vạn nhất bọn họ đoạt đến trứng thần, rồi lại quay đầu lại uy hiếp Thất hải làm sao bây giờ, trước đây là hợp tác, vì lẽ đó Long cung lựa chọn Tôn phủ, nhưng nếu là Tôn phủ cùng Phương Quý, đều nghĩ muốn đe dọa Long cung tình huống xuống, này long chủ tình nguyện cái này trứng thần lưu lại trong tay Phương Quý. . .

Tôn phủ Nguyên Anh thoát nhìn đưa ra một cái đáng tin phương pháp, trên thực tế lại là chạm vào mấy vị Long chủ vậy ngược!

"Làm sao đến mức này?"

Cái khác Tôn phủ Nguyên Anh, đột nhiên thấy được tình cảnh này, đã đều là kinh hãi đến biến sắc, lớn tiếng rống to.

Nhưng mấy vị Long chủ nhìn nhau một chút, lại đều là thấp giọng thở dài.

"Đã làm đến một bước này, như vậy. . ."

". . ."

". . ."

Đột nhiên trong lúc đó, long ảnh cuồng tứ, ngập trời thần thông quang mang gào thét khắp nơi.

Mấy vị Long chủ ra tay tàn nhẫn, đột nhiên liền triển mở tay ra đoạn,

hướng về Tôn phủ Nguyên Anh đám người công tới, song phương thực lực chênh lệch thực sự quá lớn, lại thêm vào các Long chủ đã rơi xuống định quyết tâm, ra tay liền càng tàn nhẫn, hầu như là khoảng khắc trong lúc đó, bầu trời này còn lại mấy cái Tôn phủ Nguyên Anh, liền đã bị bọn họ lấy sắc bén thủ đoạn chém giết, thậm chí còn có người vung múa tay áo lớn, hướng về quý thân cùng kim giáp lao đi.

Một mảnh hư không, giống như vào lúc này trở thành chôn tu la!

Phía dưới Kính Thiên điện bên trong, không biết bao nhiêu người bị tình cảnh này kinh sợ đến mức liền nói cũng không nói ra được.

"Các người Long cung xảo trá. . ."

Điện bên trong Tôn phủ huyết mạch, thấy tình cảnh này, đã gấp tiếng kêu to, vỗ bàn mà thét.

Nhưng là đều không cần Long chủ mấy người dẫn dò, ngoài điện tự nhiên sớm có tiên giao binh tướng vọt vào, đem bọn họ bao quanh vây nhốt.

Nhìn trên trời sát phạt, ở nhìn đằng đằng sát khí đại điện, tất cả mọi người càng là kinh sợ đến mức không dám thở mạnh trên một cái. . .

Đặc biệt là Bạch Thuật cùng Hứa Lưu Hoan mấy người, càng là hoàn toàn mộng ở đương trường.

. . .

. . .

Phương Quý dùng trứng thần đến uy hiếp Long chủ, vốn là thoát nhìn chính là một cái dị thường hoang đường chuyện.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, càng hoang đường, lại là Long chủ vẫn đứng là chịu uy hiếp?

Bọn họ đường đường bảy vị Long chủ, đây là không tiếc trở thành Thiên Nguyên chuyện cười, cũng phải bảo vệ cái kia viên trứng thần sao?

. . .

...

"Ha ha, ha ha, làm ra tốt. . ."

Mà thấy được Tôn phủ Nguyên Anh cùng quý thân, thậm chí kim giáp, đều bị các Long chủ tự tay giết đi, cái này vừa đến Long cung tất nhiên là hoàn toàn ác Tôn phủ, Phương Quý dĩ nhiên trái tim mừng lớn, cười ha ha , liền ngay cả cách đó không xa cóc, cũng lộ ra chút hưng phấn sức lực đến, đặc ý "Oa oa" kêu vài tiếng, đồng thời còn duỗi ra một cái móng vuốt dùng sức vỗ cái kia viên trứng thân, như là ở cho mình trợ hứng tựa như. . .

"Như ngươi lời nói, chúng ta giết những thứ này Tôn phủ người. . ."

Trong một mảnh hỗn loạn, U Minh hải Long chủ chậm rãi tiến lên, thăm thăm nhìn về phía Phương Quý: "Ngươi còn muốn thế nào?"

"Ta muốn thế nào?"

Phương Quý nhảy chân kêu to: "Ta muốn các ngươi Long cung cùng Bắc Vực liên thủ, trước tiên đem Nam Hải Đế Tôn giết chết. . ."

Hắn lúc này nhưng là hưng hăng, phấn chấn, cầm Long cung mệnh mạch.

Bất quá không nghĩ tới chính là, cố gắng là quá hưng phấn, cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến "Đùng" một tiếng vang nhỏ.

Phương Quý thân thể cứng đờ, xoay người nhìn lại, liền nhìn thấy cóc vỗ trứng thân bên trên, chậm rãi xuất hiện một vết nứt. . .

Chương 618 : Cực Hung Chi Long

"Chuyện ra sao?"

Phương Quý lập tức bối rối, ngây ngốc nhìn cái kia viên trứng thần.

Bắc Hải long chủ cũng bối rối, từng cái từng cái trợn to hai mắt, truy sát Tôn phủ chúng quý thân chuyện đều quên.

Phía dưới Kính Thiên điện bên trong, tất cả mọi người cũng đều bối rối.

Trên trời dưới đất, không biết bao nhiêu con mắt nhìn cái kia viên trứng thần, nhìn mặt trên của nó, chậm rãi nứt ra rồi một cái khe, mà cái này điều kẽ hở, lại bắt đầu kéo dài, từ bên trong mọc ra rất nhiều hoa văn, dần dần lan tràn cả viên trứng thần, sau đó còn dần dần có rất nhiều sần sật chất lỏng, từ cái kia khe trong chảy xuống đi ra, từng giọt nhỏ, kẽ nứt càng lúc càng lớn, từ bên trong chảy xuống đi ra chất lỏng cũng càng ngày càng nhiều. . .

Rất giống là một cái trứng gà đánh nát!

Phương Quý nhìn cái kia viên trứng thần, cả người cũng không nhịn được run cầm cập một cái, có chút lúng túng quay đầu hướng về các Long chủ nhìn sang.

"Nếu như. . ."

Hắn cẩn thận từng li từng tí một hỏi: "Nếu như ta nói vừa nãy kỳ thực căn bản không dùng sức, các người tin không?"

. . .

. . .

"Người. . . Người lại tổn thương đế trứng. . ."

Một cái run rẩy tiếng nói vang lên, Nam Hải Long chủ nhìn về phía Phương Quý, vành mắt đều đỏ.

"Giết hẳn. . ."

Bỗng nhiên quát to một tiếng vang lên, đạo đạo sát khí đan dệt mà tới.

"Ta thật không dùng sức a. . ."

Phương Quý sợ hãi đến gào một tiếng kêu, xoay người liền chạy, cái gì Ma sơn quái nhãn lực lượng, cái gì đạo tâm chân ý, tất cả đều vào lúc này dùng ra đến, vèo một tiếng liền chạy về phía cái kia con ếch vị trí, cũng may nhờ vừa nãy mấy vị Long chủ truy sát Tôn phủ Nguyên Anh, cùng hẳn hơi có điểm khoảng cách, lại thêm vào hẳn lúc này thân thể mạnh mẽ cực kỳ, cái này hơi động phía dưới, tốc độ ngược lại cũng xác thực xa nhanh hơn người khác chút.

Ngay lúc này liền đã chạy trốn tới cóc bên người, dựa vào nó chống đối Long cung kéo tới pháp lực, sau đó hai cái hoảng không chọn đường, trực tiếp hướng về trong biên chui vào, cái này liền tiếp động tác, tốc độ không thể nói là không nhanh, một cái nháy mắt trong lúc đó, liền đã tới đến ngoài khơi.

Thế nhưng mấy vị Long chủ, tốc độ nhanh chóng biết bao, ngay lúc này liền đã đuổi tới trước mặt.

Phía trước nhất, chính là vị kia thân mặc áo bào đen U Minh hải Long chủ, hẳn đây mặt kinh nộ, vung mở tay áo lớn hướng phía dưới chộp tới, trong tay áo bàn tay lớn, thành linh đã biến thành một cái cực lớn Long trảo, phảng phất thế gian binh khí sắc bén nhất, thẳng tắp chụp vào Phương Quý thân thể.

Xem dáng dấp kia, lại không tiếc đem Phương Quý liền cóc cùng nhau xé cái nát bấy.

"đừng tổn thương để trứng. . ."

Nhưng cũng ở liền như vậy thì đâm nghiêng bên trong ngược lại có một vết thần quang đánh tới, chênh chếch ngăn lại hẳn đòn đánh này, ra tay lại là Thương Lan hải Long chủ, nàng chống đối rơi xuống U Minh hải Long chủ cái này một mang đây sát ý một đòn, chính mình nhưng cũng thuận thể

xoay người, vung ra một đạo mây khói, mờ mờ mịt mịt, phô nhiễm ở trong hư không, liền như là một cái lưới lớn, đón đầu hướng về Phương Quý tráo rơi xuống, trốn cũng không có nơi trốn.

"Người nghĩ muốn cái gì?"

Nhưng cũng là ở Thương Lan hải Long chủ sắp bao phủ xuống ở Phương Quý trên đỉnh đầu thì lại có quát to một tiếng vang lên.

Lại là vị kia Vụ hải Long chủ, vóc người dáng dấp, như thằng bé con như thế tồn tại, đạp lên hư không chạy vội tới, miệng khiêu long ngâm, xa xa đánh tới, nhất thời đem Thương Lan hải Long chủ sương mù đánh tan, cùng lúc đó, tay nhỏ hướng về không trung chụp tới, cái kia mảnh biển rộng, liền bỗng nhiên nhấc lên vô tận sóng lớn, liền từ phía dưới dâng lên tới, Phương Quý cùng cóc, trúng thân, nhất thời toàn bay đến giữa không trung bên trong.

Còn đang bị cái này cuộn sóng đây, hướng về hấn phương hướng tuôn tới.

"Lui về!"

Nhưng cũng ở cái này một chốc, tây, bắc hai biển Long chủ, bỗng nhiên đồng thời hét lớn, liền thủ công hướng Vụ hải Long chủ.

"Các người đánh thật hay chủ ý. . ."

Thế tiến công chưa đến, đông, nam hai phe Long chủ, cũng đã vung múa tay áo lớn công lại đây.

Thần quang khuấy động, bên trong đất trời, một mảnh đại chiến.

"Ồ?"

Phương Quý chính mình cũng không biết, vì sao Thất hải Long chủ đồng thời ra tay, làm sao vẫn không có thể giết chết chính mình, nhưng hấn cũng biết đây là một cái cơ hội hiếm có, không chút nghĩ ngợi, liền đạp lên sóng biển, hướng về xa xa trốn chạy, sau lưng cóc, nhún nhảy một cái chăm chú theo.

"Uông uông uông. . ."

Chu vi chúng tu nhìn tình cảnh này, đều dĩ nhiên có chút không biết đã.

Đúng là vào lúc này, bỗng nhiên nhiều tiếng chó sủa vang lên, lại là Anh Đề thấy Phương Quý chịu đòn, xa xa kêu vọt lên.

"Vượng Tài, chạy mau, chạy mau. . ."

Phương Quý vội vã phát tay, chính mình cũng chạy được càng lúc càng nhanh!

"Đều lúc nào, trước tiên bắt xuống tiểu nhi kia lại nói. . ."

Thất hải Long chủ hoàn toàn đại loạn bên trong, Vụ đảo Long chủ bỗng nhiên hét lớn, phát sợ những người khác.

Chu vi Long chủ vừa nhìn, Phương Quý lúc này đã chạy đi mấy trăm trượng, nhất thời đều cau mày, đồng thời vung múa tay áo lớn, một chốc lát, hải long chảy ngược, cao trăm trượng sóng lớn hát chuyển động, Phương Quý cùng cóc, nơi nào có thể chạy thoát được loại này ẩn chứa thần thông sóng lớn, vừa mới hơi mất tập trung, liền đã bị sóng lớn chụp tiến vào trong nước biển, chỉ cảm thấy khắp toàn thân, bị đè lên vô số ngọn núi lớn.

"Đi vòng qua. . ."

Thất hải Long chủ đồng thời hét lớn, đều hóa thành Long hình, phân biệt từ bốn phương tám hướng, hướng về Phương Quý nơi vọt tới.

Cuồn cuộn long uy, khuấy động thiên địa, hạo nhiên vô cùng.

Bọn họ bảy người trung tâm, liền ngay cả cái kia cuồn cuộn nước biển, đều bị cái này long uy rung động, bỗng nhiên một tầng một tầng, hướng về hát bay ra ngoài, như là trong nước biển xuất hiện một cái hố to, hơn nữa cái này cái hố to, còn chính càng ngày càng sâu, càng lúc càng lớn, liền như là một cái đồ tới thấp, nơi trung tâm nhất, liền ngay cả đáy biển bùn cát đều lộ ra, cóc đều biến mất, chỉ còn Phương Quý một cái, ôm trứng thần.

Chu vi trong nước biển, Anh Đề chính liều mạng muốn lợi tới, nhưng mỗi bơi gần một trượng, liền bị đẩy ra ngoài mấy trượng.

"Giết cái này tiểu nhi. . ."

Thất hải Long chủ đồng thời đến gần rồi ở trung tâm nhất Phương Quý, trong nháy mắt liền đạt thành một cái thỏa thuận.

Trong chớp mắt, bọn họ đồng thời đánh ra một đạo thần thông, vội vã hướng về Phương Quý trấn rơi xuống, mà lần này, bọn họ không có lẫn nhau tranh đoạt, chỉ là lẫn nhau đề phòng, chỉ có thể đánh ra thần thông, đánh chết phía dưới Phương Quý, nhưng ai khoảng cách, cũng không thể so với mình càng tới gần một điểm, có thể tưởng tượng, phàm là có người vào lúc này nghĩ vọt tới Phương Quý trước mặt đi, tất nhiên sẽ bị mặt khác sáu vị vây công.

"Xong. . ."

Phương Quý đón kinh thiên động địa bảy đạo thần tức, đã là trái tim một mảnh thảm đạm.

Bốn phương tám hướng đều là người, cái này có thể làm sao đánh?

Mỗi một vị Long chủ tu vị đều cao hơn chính mình rất nhiều, chính mình như thế nào mới có thể chống đối?

Vào đúng lúc này, hấn thậm chí đều cũng định, không được liên tục tiếp trên đất nằm xong, chết thoải mái một chút đi. . .

"Uông uông uông. . ."

Đúng là ở cái này một chỗ, Anh Đề căng thẳng tới cực điểm, bỗng nhiên hướng ra khỏi biên mặt, che ở Phương Quý trước người, hướng về bốn phương tám hướng các Long chủ kêu to, đuôi buông xuống, hai cái móng vuốt nhỏ nắm thật chặt nắm đấm, như là đã phần nộ tới cực điểm đáng dấp.

"Bá. . ."

Anh Đề xuất hiện, không đủ để đối với bảy vị Long chủ tạo thành bất luận ảnh hưởng gì, nhưng cũng tốt xấu, khiến cho bọn họ hơi ngần người ra, không biết từ nơi nào chui ra ngoài như thế con quái vật, nhưng cũng không đáng làm cái gì, thuận thế đánh xuống, trực tiếp đánh chết tốt, nhưng bọn họ không nghĩ tới chính là, ngay khi bọn họ hơi ngần người ra, bên cạnh bọn họ, bỗng nhiên có một bóng người, khoảng khắc trong lúc đó, hướng về phía dưới vọt tới.

Một thân áo bào đen, thể ngấp trời, chính là U Minh hải Long chủ!

Thân hình hấn nhanh chóng biết bao, một cái chớp mắt, liền đã vọt vĩa vọt tới Phương Quý trước người.

"Người dám. . ."

Mặt khác sáu vị Long chủ, đồng thời hét lớn, thần thông lại lâm thời phiến diện, trái lại đánh về phía U Minh hải Long chủ.

Nhưng này U Minh hải Long chủ, rõ ràng đã làm đủ chuẩn bị, lớn tiếng cười to, bên người long uy tạo nên, như là ở phía sau hình thành rồi một mảnh cực lớn áo choàng, đón sáu vị Long chủ thần uy lay động đi, lại mạnh mẽ tiếp cái này sáu đạo thần thông, cũng phải xông hướng Phương Quý.

"Sao giọt, đến lúc này, còn muốn cướp cái mạng nhỏ của ta hay sao?"

Phương Quý nhìn U Minh hải Long chủ cấp tốc tiếp cận chính mình đáng dấp, tâm trạng dĩ nhiên tuyệt vọng.

"Chung quy là của ta. . ."

U Minh hải Long chủ ăn sáu vị Long chủ thần thông, dù là ra sức chống đối, nhưng cũng bị đánh trúng miệng lớn hải máu, nhưng hấn đã vọt tới Phương Quý bên người, đón hướng tới chính mình uông uông kêu to Anh Đề, hấn giơ tay liền đã đem đánh bay, sau đó một bước đạp tiến lên, long trảo uy nghiêm đáng sợ, trực tiếp chụp vào Phương Quý đỉnh đầu, trên mặt vẽ mặt, vào lúc này, có vẽ lại hung lệ, lại kích động. . .

Nhìn cái kia sắp bắt được trên mặt chính mình long trảo, Phương Quý liền phản kháng khí lực đều không có.

Nhưng cũng đang lúc này, trong lồng ngực của hấn, bỗng nhiên vang lên một tiếng nộn non kêu to.

"Gâu. . ."

Phương Quý cả kinh, mãnh đến cúi đầu xuống.

Sau đó liền thấy bên người cái kia viên trứng thần, đột nhiên trứng mảnh

phá nát, tứ tán bay lượn, cùng lúc đó, trứng thần bên trong một vệt bóng đen nhào đi ra, thoạt nhìn rất nhỏ, toàn thân ngăm đen, nhưng động tác lại nhanh đến mức không nhìn thấy, "Vèo" một tiếng liền nhào tới U Minh hải Long chủ trên mặt, "A Ô" một tiếng liền cắn xuống hấn nửa tấm mặt đến, trong miệng ô ô vang vọng, thật là hung lệ. . .

"A. . ."

U Minh hải Long chủ cũng sợ hết hồn, phát ra cực kỳ tiếng kêu thống khổ, liều mạng giãy dụa, một chưởng về phía trước đẩy tới.

"Đùng "

Hấn một chưởng đem bóng đen kia, đánh trở lại Phương Quý trước người, chính mình lại bùm mặt, lao đảo lùi về sau.

Cũng là ở cái này một chỗ, mặt khác sáu biển Long chủ, cũng gấp gấp chạy tới bên người, nhìn thấy U Minh hải Long chủ biến cố này, tâm trạng đều là lấy làm kinh hãi, nhưng còn không phản ứng lại, liền chợt thấy cái kia bị U Minh hải Long chủ đánh bay ra ngoài con vật nhỏ, lại không có bị thương, trái lại ngẩng đầu lên, phẫn nộ kêu một tiếng, há mồm phun ra một đạo ngọn lửa màu đen, thẳng hướng bọn họ quét tới.

Cảm thụ cái kia trong ngọn lửa khủng bố thần uy, bảy vị Long chủ đều thần hồn đều kinh sợ, vội vã lùi về sau.

"Uông uông uông. . ."

Bức lui bảy vị Long chủ con vật nhỏ, ném xuống đất kêu to liên tục, hung ác uy hiếp bảy vị Long chủ, không nhượng bọn họ tới gần.

"Cái này. . ."

Thật hải Long chủ, tất cả đều sửng sốt, nhìn con vật nhỏ kia, trên mặt lộ ra vẻ mặt như khóc như cười.

"Chuyện gì thế này?"

Trên đất ngồi, vốn là ở chờ chết Phương Quý, cũng mộng ở.

Hấn trợn to hai mắt, nhìn ngẩn ở hấn trước người con vật nhỏ, đã thấy con

kia lại là con kia dài ba thước ngắn rông nhỏ, toàn thân màu đen, sinh ngũ trảo, trên đỉnh đầu, chổng sắc bén Long giác, từng mảnh từng mảnh vảy đen bên trên, thậm chí còn dính không ít trứng dịch, quả thực như là một con vừa ra đời con chó con giống như, sữa khí sữa khí, nhưng cũng đã hung ác cực kỳ, khóe miệng còn giữ U Minh hải Long chủ máu.

Thấy bảy vị Long chủ cũng sẽ không tiếp tục dựa tới trước, nó mới thoáng thu lại hung thế, xoay đầu lại.

Nghiêng đầu ở Phương Quý, Anh Đề trên người đánh giá một chút, bỗng nhiên chạy tới, ở Phương Quý trên đùi sượt sượt.

Chương 619 : Học Theo Rằm Rắp

Thất hải Long chủ nhìn thấy này con tiểu Hắc long đem đầu sượt ở Phương Quý bấp đùi bên trên, dị thường thân ni dánh dấp, sắc mặt bỗng nhiên liền thay đổi, bọn họ từng cái từng cái gắt gao nhìn này con tiểu Hắc long, không có người nói chuyện, chu thiên khí cơ, tựa hồ ngọt ngọt tới cực điểm.

Phương Quý lúc này cũng không nói chuyện, chỉ trợn to hai mắt nhìn cái này con tiểu Hắc long.

Thành thật mà nói, hẳn là không dám động!

Món đồ này rất thoạt nhìn liền dài ba thước ngắn, tựa hồ một cái có thể bóp chết dánh dấp, nhưng Phương Quý nhưng là biết nó còn nhiều hung a, mẹ vừa mới vừa từ xác bên trong nhảy ra, vậy thì một tấp đem U Minh hải Long chủ nửa tấm mặt đều cho tấp tới a, tuy rằng có xuất kỳ bất ý thành phần ở, nhưng có mấy người có thể xuất kỳ bất ý phía dưới căn rơi U Minh hải Long chủ nửa tấm mặt, sợ là đem mặt tập hợp lại đây đều không cần nổi, mâu chốt nhất chính là nó ở uy hiếp Thất hải Long chủ lúc phun ra ngoài long tức, lại thoạt nhìn so với Thất hải Long chủ thần thông đều đáng sợ?

Cái này đến tốt cùng là món đồ gì?

Mặc dù là Long tộc, trời sinh huyết mạch truyền thừa thần thông, vậy cũng có một cái trường thành cùng giác tỉnh quá trình, thậm chí cũng chú ý cơ duyên, dù sao huyết mạch hỗn tạp, không phải mỗi loại thần thông đều có thể giác tỉnh, cũng không phải mỗi loại thần thông thức tỉnh rồi sau khi, đều sẽ trở nên như tổ tông như thế mạnh, vì lẽ đó chúng nó cũng cần mài giũa, cần tu hành, Long tộc một đời so với một đời yếu chuyện, đã là Thiên Nguyên công nhận.

Nhưng cái này điều tiểu Hắc long, lại sinh ra đến thì có uy hiếp đến Long chủ lực lượng?

Thấy cái quỷ, nó như trưởng thành sẽ là cái gì loại?

Đáng sợ nhất chính là, nghiêm ngặt nói đến, cái này mẹ nó còn là một đê non a. . .

. . .

. . .

"Đại. . . Đại ca, người sượt đủ rồi không?"

Biết mình bên người cái này, là cái một phát lên hoành đến có thể mạng đầu của chính mình cán rơi chủ nhân, Phương Quý gan đều chiến, tiểu Hắc long cọ vào bắp đùi của chính mình, càng sượt càng thoải mái, nhưng là hấn lại thân thể đều cứng, nửa ngày không dám lên tiếng, mãi đến tận cảm thấy nó sượt thời gian cũng quá lâu, Thất hải Long chủ nhìn chính mình ánh mắt, cũng càng ngày càng không thân mật, mới không nhịn được nhỏ giọng hỏi dò.

"Ông?"

Tiểu Hắc long có chút nghi hoặc, nghiêng đầu nhìn Phương Quý một hồi, bỗng nhiên lại chạy đến Anh Đề bên kia sượt đi tới.

Lúc này Anh Đề chính nằm nhoài đáy biển trên bờ cát, phun ra cái đầu lưỡi, mới vừa rồi bị U Minh hải Long chủ hiềm tay một tay áo phát đến, liền sượt nửa muốn nó nửa cái mạng đi, lúc này nó xơ xác bơ phờ, chính đưa đầu lưỡi liềm trên đất trúng dịch, cái kia viên trứng thần ở tiểu Hắc long phá xác mà ra thì bị đánh thành từng khối từng khối mảnh vỡ, bên trong còn có rất nhiều trứng dịch, chảy ra, có ở vỏ trứng mảnh vỡ bên trong, có lưu ở trên mặt đất, Anh Đề liền cùng ăn món gì ăn ngon như thế, đầu lưỡi một liềm một liềm, lưỡi biếng cho nuốt vào.

Phương Quý biết, thân là yêu vật sinh linh, Anh Đề tự nhiên cũng có một loại thiên nhiên nhạy cảm, biết cái kia trứng dịch đối với nó có chỗ tốt. . .

Tiểu Hắc long chạy tới, ở Anh Đề trên người sượt sượt, Anh Đề nhất thời cả kinh, vung lên đầu to đến xem xét nó một chút, nhìn cái này màu đen xù xù con vật nhỏ, Anh Đề trầm mặc một hồi, đột nhiên vẩy đuôi một cái, trực tiếp đưa nó. . . Đánh bay ra ngoài!

Phương Quý kinh hãi, người thân là yêu vật sinh linh nhạy cảm đây?

"Bạch!"

Thất hải Long chủ nhìn tình cảnh này, đồng thời thân hình khẽ nhúc nhích, sát khí ngút trời mà lên.

Đúng là cái kia tiểu Hắc long, bị Anh Đề đánh bay ra ngoài xa mười mấy trượng, liền lại liền đào mang thoán chạy trở về, uốn uốn lượn lượn chạy đến Phương Quý một bên, đầu rồng vùi vào bắp đùi của hắn bên trong, tựa hồ tại khóc khóc chít chít tìm kiếm an ủi, liền đem cái Phương Quý sợ hãi đến khóc cũng không phải, cười cũng không được, quỷ thần xui khiến hướng về Anh Đề trên đầu quát một cái, mắng: "Không có chuyện gì bắt nạt người ta tiểu hài tử làm gì?"

Anh Đề có chút ủy khuất, đỏ kị liếc mắt nhìn tiểu Hắc long, nằm xuống tiếp tục liếm trứng dịch.

...

...

"Đều là người!"

Nhìn Phương Quý, tiểu Hắc long, Anh Đề ba cái trong lúc đó, "vui vẻ" hình ảnh, Thất hải Long chủ đều thật lâu chưa từng mở miệng, thay cái người bên ngoài lại đây, chỉ sợ rất khó lý giải bọn họ bây giờ ý nghĩ trong lòng, sau một hồi lâu, cái thứ nhất ô không được lửa giận trong lòng Thương Lan hải Long chủ mới hướng về U Minh hải Long chủ căm tức đi qua, quát lên: "Nếu không là người, lại sao lại thành bây giờ cục diện này?"

"Đều do ta?"

U Minh hải Long chủ cười gằn một tiếng: "Vừa nãy cướp ra tay có thể không chỉ có ta!"

Cái khác Long chủ đều nhíu mày đến, hải đồng dáng dấp Vụ hải Long chủ bỗng nhiên cau mày nói: "Đế trứng xuất thế, thiên tính thì sẽ nhận khoảng cách gần nhất long huyết sinh linh làm cha, nhưng con kia quái xà cũng là thôi, nó tại sao lại đối với cái kia Thái Bạch tông tiểu tử như vậy thân cận?"

Mấy vị khác Long chủ, liếc mắt nhìn nhau, ai cũng không có đáp án.

Này ngược lại là cái sự thực, con kia quái xà, vừa nhìn chính là có huyết thống Long tộc, đương nhiên, có thể cũng sớm đã mỏng manh hoàn toàn không nói nên lời, hơn nữa trên thực tế mà nói, thế gian loài rắn, ngoại trừ rất ít vài loại đặc biệt, cái khác hướng về tổ tiên hồi tưởng, ít nhiều gì đều sẽ cùng Long tộc có chút quan hệ, vì lẽ đó cái này con tiêu Hắc long vừa xuất thế liền cùng Anh Đề thân cận, ngược lại cũng tại lý trên nói xuôi được.

Có thể then chốt là, hẳn đối với cái kia Thái Bạch tông tiểu tử như vậy thân đây, cũng làm cho người có chút nan giải.

Một mảnh trong trầm mặc, lão luyện thành thực Tây Hải Long chủ bỗng nhiên nói: "Những câu nói này giữ lại ngày sau hãy nói đi, để trứng rất sớm phá xác, vốn là ai cũng không muốn nhìn thấy, bây giờ lẫn nhau chỉ trích cũng cùng là chuyện vô bổ, đúng là nên ngẫm lại, nên làm gì điều tra nó đến tốt cùng nuôi ra bao nhiêu căn cơ, lại có hay không có phương pháp, nghĩ biện pháp đưa nó ở để trứng trong không đủ căn cơ cho bù đắp lại mới là. . ."

Bắc Hải long chủ gật gật đầu, thấp giọng nói: "Huống hồ chu vi nhìn nơi đây ánh mắt cũng quá nhiều chút. . ."

Mấy vị khác Long chủ, đều ý thức được việc này tính chất nghiêm trọng, chậm rãi gật gật đầu.

Bây giờ cái này trên mặt biển sinh ra biến đổi lớn, để trứng xuất thế, Tôn phủ Nguyên Anh đền tội, những kia trước bị bọn họ mời mời đến Đông Thổ thiên kiều cũng tốt, Nam Cương đại yêu cũng tốt, lúc này đều từng cái từng cái thành xem cuộc vui, đem từng hình ảnh bí mật đều xem ở trong mắt. . .

Rất hiển nhiên, này sự kiện tin tức không phong được.

Thật hải Long chủ nghĩ tới đến tiếp sau có thể sẽ có phát triển, liền cảm thấy được đầu đều đau.

"Vậy thì đối với bọn họ. . ."

Mấy vị Long chủ trái tim đều có chủ ý, đồng thời hướng về Phương Quý

liếc mắt nhìn.

Bắc Hải long chủ bỗng nhiên lên trước một bước, hướng về Phương Quý nhẹ nhàng vái chào, cười nói: "Phương tiểu hữu. . ."

Phương Quý lập tức cảnh giác lên: "Ngươi lại muốn đánh à?"

Hắn một cảnh giác lên, Anh Đề đầu to, cũng mãnh đến một thoáng dương lên.

Chân một bên học Anh Đề như thế cuộn tròn tiểu Hắc long cũng mãnh đến một thoáng dương lên, còn hướng về Bắc Hải long chủ thử răng!

Động tĩnh này cũng khiến đến Bắc Hải long chủ có chút sửng sốt, hòa hoãn một chút xuống, mới mỉm cười, ra hiệu chính mình cũng không ác ý, nhàn nhạt nói: "Phương tiểu hữu chớ sợ, lão phu sẽ không hướng về ngươi ra tay, bây giờ nơi này cũng không phải chỗ nói chuyện, Phương tiểu hữu nếu là Long cung khách nhân, vậy không bằng trước tiên theo chúng ta về Long cung đi, sau đó chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống, hảo hảo nói một chút, làm sao?"

"Thật tốt nói một chút?"

Phương Quý cũng không nghĩ tới mấy vị này Long chủ thái độ bỗng nhiên lại thay đổi, nhìn tiểu Hắc long, lại xem bọn họ, trong lòng hiểu rõ ra, lười biếng hướng về trên đất một dựa vào, hai chân kiêu lên, nói: "Các người muốn cùng ta đàm luận, vậy thì phải nói một chút điều kiện. . ."

Bên cạnh tiểu Hắc long thấy hắn dáng dấp, liền cũng hướng về trên đùi của hắn một dựa vào, hai cái chân đáp ở cùng nhau, rung một cái rung một cái.

Anh Đề không có chân sau, càng thêm ước ao, chỉ có thể hai cái chân trước một xấp, ôm cái ngực.

"Lại không chịu theo chúng ta đi vào, cái kia liền trước hết giết ngươi, lại mạnh mẽ dẫn nó đi, cũng không phải là không thể!"

Thương Lan hải Long chủ nhíu chặt lông mày, quát lên: "Còn có, mau đưa chân của ngươi buông ra, không muốn dạy nó những thứ ngỗ ngang kia!"

"Chuyện này làm sao lại lung ta lung tung?"

Phương Quý xem xét tiểu Hắc long một chút, ngưng ngưng thả xuống chân, hẳn cũng biết cái này Thương Lan hải Long chủ nói chính là thật, tiểu Hắc long tuy rằng bá đạo, thoát nhìn cũng vô cùng bảo hộ chính mình đáng dấp, nhưng nó dù sao quá nhỏ, Thất hải Long chủ nếu là mạnh mẽ muốn giết mình, chỉ sợ nó vẫn là không cản được, hơn nữa tiểu Hắc long cũng sẽ bị bọn họ mạnh mẽ mang đi, liền lại thay đổi cái mặt, cười nói: "Vậy thì nói chuyện thôi!"

Nói đứng lên, ùng ùng chậm rãi xoay người.

Tiểu Hắc long thấy, cũng theo bò lên, ùng ùng ùng ùng ùng ùng ùng ùng ùng chậm rãi xoay người.

Anh Đề nhìn bọn họ đáng dấp như vậy, trong lòng không thoải mái, giận hờn cũng tựa như, cũng bò lên, ùng ùng chậm rãi xoay người.

Thất hải Long chủ sắc mặt, đã càng thâm trầm.

Bắc Hải long chủ tay áo lớn phát một cái, một đạo sóng nước phân ra, liền tựa như hóa thành trong biển rộng một cái thủy đạo, hai bên nước biển ngưng tụ, liền người tra xét thần thức đều rất khó xuyên thấu đến, dẫn Phương Quý hướng về trong Long cung bước đi, mà U Minh hải Long chủ thì lại rơi vào mặt sau, tay áo lớn phát động, liền đem cái kia trên đất vỏ trứng mảnh vỡ, đều thu vào trong tay áo, lại suy nghĩ một chút, liền đem cái kia thảm trứng dịch đáy biển hạt cát, đều cho cuốn lên, quả thật là không một chút nào cam lòng lưu lại, sau đó mới đi theo sau, hướng về trong long cung đến.

Kính Thiên điện bên trong, không biết bao nhiêu khách mời, đều nháy mắt cũng không nháy nhìn trên mặt biển tình cảnh này, ngờ vực đến cực điểm.

Cũng không ai biết Long cung thái độ trước sau vài lần đại biến, đến tột cùng đại biến cái gì.

Nhưng mỗi người đều mơ hồ cảm giác, chính mình hẳn là trong lúc vô tình gặp được một chuyện liên quan Long cung khí vận đại sự. . .

Tức đại công tử mấy người, đều liếc mắt nhìn nhau, liền lại bí mật về đáy biển.

Mà trong đại điện Bạch Thuật mấy người, thì lại hai mặt nhìn nhau, nhưng không biết nên đi nơi nào. . .

. . .

. . .

Ra ngoài Phương Quý dự liệu chính là, bảy vị Long chủ, không có lại đem hấn mang về Kính Thiên điện, cũng không có mang đi cái gì khác nơi bí ẩn, lại trực tiếp đem hấn mang về trước đây cái kia hấn trộm ra trứng thần thần bí trong động phủ, sau đó nhìn về phía phía kia ẩn chứa vô tận trân bảo Hóa Long trì, trên mặt ý phần uất càng nồng, lạnh lùng hướng về Phương Quý nói: "Người trước hết để cho nó tiến vào bên trong Hóa Long Trì!"

Phương Quý xem xét một chút Hóa Long trì, nói: "Các người sẽ không dùng kê đưa nó ẩn đi chứ?"

Bắc Hải long chủ trừng Phương Quý một chút, cả giận nói: "Lúc này ẩn đi có ích lợi gì, chúng ta là tận lực bù đắp nó căn cơ!"

Phương Quý thấy cơn giận của hấn là thật sự, cũng là tin tưởng hấn xác thực không phải nghĩ ẩn đi, liền yên lòng, một chỉ Hóa Long trì, này con tiểu Hắc long liền đầy mắt hiếu kỳ nhảy vào đi tới, ở bên trong bơi một vòng, tựa hồ phi thường vui sướng, từng tia từng tia linh tính đạo uẩn, tiến vào nó vẩy giáp màu đen trong lúc đó, Phương Quý thấy một bên Anh Đề, đầy mặt ước ao đáng vẽ, liền lại nói: "Vượng Tài người cũng đi vào. . ."

Bắc Hải long chủ nhất thời hướng về Phương Quý trợn mắt nhìn.

Phương Quý có chút lúng túng giải thích: "Hài tử nhỏ, không cái đại nhân nhìn, ta sợ cho nó chết đuối. . ."

Bắc Hải long chủ nặng nề thở dài, cũng không phải lại nói cái gì, sau một hồi lâu, hấn mới bỗng nhiên thở dài một tiếng, đứng lên, sắc mặt lo lắng, hướng về Phương Quý nói: "Người nói không sai, nhìn đáng sợ, như hôm nay chúng ta cũng chỉ có thể hợp tác với người. . ."

Chương 620 : Hợp Tác Điều Kiện

"Hợp tác?"

Phương Quý nghe xong Bắc Hải long chủ, đúng là không khỏi đến ngần ra.

Trước hẳn đúng là nói qua cái gì hợp tác chuyện, nhưng đó chỉ là nhìn ra Tôn phủ cùng Long tộc có hiệp định, vì lẽ đó chính mình liền cũng giận hờn nói muốn hợp tác, trên thực tế căn bản liền không nghĩ tới cái gì hợp tác không hợp tác, đúng là không nghĩ tới, bây giờ vị này Bắc Hải long chủ lại như vậy trình trọng nói ra chuyện hợp tác, để trong lòng hẳn ngần ra, sau đó liền suy tư nhìn về phía tiêu Hắc long.

Rất rõ ràng, con rồng này rất trọng yếu!

Trọng yếu đến Long tộc vừa bắt đầu vì để cho nó ở trứng bên trong liền nuôi ra đầy đủ thân ý, không tiếc đáp ứng thế Tôn phủ làm lão giải hòa, tình nguyện buông tha Long tộc khuôn mặt già nua này, bán đi Bắc Vực, cũng phải đòi đến Tôn phủ vật gì đó cho nó, để nó có đầy đủ tâm bả.

Trọng yếu đến nó ở trong tay chính mình thì thà rằng hướng về trở mặt hướng về Tôn phủ Nguyên Anh ra tay, cũng không muốn để cho chính mình tổn thương nó.

Mà ở nó sớm xuất thế sau, vì cái thứ nhất xuất hiện ở trước mặt nó, lại không tiếc lẫn nhau trong lúc đó, ra tay đánh nhau.

Bây giờ, thấy nó đã cùng chính mình vô cùng thân đây, bọn họ lại không tiếc chủ động nhắc tới hợp tác. . .

Cái này trình tự, thoạt nhìn liền rất thú vị.

Nhìn dáng dấp, Long cung vừa bắt đầu dự định, hẳn là để nó trước tiên không xuất thế, bồi dưỡng đủ thân ý lại nói, đợi nó xuất thế, lại lùi lại mà cầu việc khác, nghĩ cái thứ nhất xuất hiện ở trước mặt nó, đợi đến nó quyết định chính mình, liền lại lùi lại mà cầu việc khác, nghĩ tìm đến mình hợp

tác, đã liên tục lui ba hồi, vẫn là đem nó làm một cái bảo bối, liền có thể thấy được phân lượng của nó. . .

"Nhìn dáng dấp, ta có thể bắt bí điểm, chính là ở cái này tiểu Vương Tài quyết định ta, nghe lời của ta. . ."

Trong lòng âm thầm phỏng đoán, Phương Quý dần dần rõ ràng bây giờ cục diện, sắc mặt liền cũng tại lúc này ung dung lên.

Hắn cười nhìn về phía Bắc Hải long chủ, nói: "Vậy ngươi nói một chút chúng ta hợp tác ra sao!"

Bắc Hải long chủ nhìn Phương Quý cái kia bại hoại dáng vẻ, sắc mặt liền không khỏi khó coi mấy phần, nghĩ thầm như vậy tên nhóc khốn nạn, chính mình trước làm sao có khả năng nhìn ở trong mắt, chính là mời hắn đến Long cung dự tiệc thì cũng hèn không coi là chuyện to tát, làm sao có thể nghĩ đến, bây giờ tình thế nghịch chuyển, chính mình đường đường một biển Long chủ, lại ngược lại muốn chạy tới cùng như vậy tiểu tử nói đến chuyện hợp tác đến rồi. . .

Dựa vào một thân dưỡng khí công phu, mới đề xuống đáy lòng không vui, lúc này cũng chỉ có thể hợp tác rồi.

Về Long cung trên đường, hắn cũng đã cùng mấy vị Long chủ thảo luận qua, biết lúc này vẫn đúng là không thể giết hắn.

Nguy hiểm cùng biến số quá to lớn, Thất hải đã không chịu đựng nổi biến số này.

Hắn giọng một cái, hắn ánh mắt nghiêm nghị nhìn về phía Phương Quý, nói: "Điều thứ nhất, ngươi nhất định phải đáp ứng đưa nó trả cho chúng ta!"

"Còn cho các ngươi?"

Phương Quý liếc mắt nhìn tiểu Hắc long, nói: "Ngươi trực tiếp lấy đi không phải là!"

Bắc Hải long chủ nhất thời tức đến muốn điên, nghĩ thầm nếu như ta có thể lấy đi, còn nói cho ngươi thứ này để làm gì?

Long nhãn thăm thăm, chỉ là đánh giá Phương Quý.

Phương Quý bị hấn xem có chút không dễ chịu, nhún nhún vai, nói: "Người nói tiếp!"

Bắc Hải long chủ nhìn Hóa Long trì bên trong tiểu Hắc long một chút, nói: "Điều thứ hai, bây giờ nó còn hết sức yếu ớt, người cần phối hợp chúng ta, tạm thời nghĩ biện pháp để nó nghe lời người, bình yên ở tại Hóa Long trì bên trong, làm hết sức bù đắp nó căn cơ. . ."

"Liên cái này còn suy yếu?"

Phương Quý trái tim nhất thời có chút ngờ ngác, nhìn tiểu Hắc long: "Vừa ra đời liền đem Long chủ mũi cần xuống đến, có thể gọi suy yếu?"

Nghe xong hấn, mặt sau đứng U Minh hải Long chủ hừ lạnh một tiếng.

Hấn bị tiểu Hắc long cắn một cái, thương thế lại đến hiện tại vẫn không có trở lại bình thường, nửa tấm mặt đều là nát.

Bắc Hải long chủ cũng hừ lạnh một tiếng, nói: "Người chỉ để ý đồng ý là xong!"

"Nói liền cùng ta có rất nhiều lựa chọn tựa như. . ."

Phương Quý lơ đãng nói: "Người nói tiếp!"

Bắc Hải long chủ trầm mặc lại, vào lúc này, đúng là Tây Hải Long chủ bỗng nhiên đi rồi tiến lên, cười nói: "Điều thứ ba liền đơn giản đến cực kỳ ở người đưa nó trả cho chúng ta trước, tất nhiên sẽ thấy một ít chuyện, hiểu rõ đến một ít chuyện, vì lẽ đó chúng ta hi vọng người có thể lập xuống đại đạo lời thề, tương lai đi ra ngoài, bất kể là đối với người nào, đều không thể đem chuyện này nói cho người khác nghe. . ."

"Ta đây đáp ứng không được. . ."

Phương Quý trực tiếp liền lắc đầu, nói: "Ta người này liền yêu thích cùng người khác tán gẫu, nhịn không được!"

Mấy vị Long chủ đồng thời hừ lạnh một tiếng, động phủ này bên trong nhiệt độ rõ ràng đang giảm xuống.

Hóa Long trì bên trong tiểu Hắc long nhất thời cảnh giác ngẩng đầu lên, hướng về chúng nó quăng tới tràn ngập địch ý ánh mắt.

Mấy vị Long chủ trong lòng bỗng nhiên liền có chút bất đắc dĩ, sắc mặt hình như có chút uể oải.

"Thôi thôi, có mấy lời có thể chậm rãi nói!"

Tây Hải Long chủ đi lên, cười nói: "Người không ngại cũng nói một chút người điều kiện!"

Phương Quý con mắt hơi phát sáng: "Điều kiện của ta?"

Tây Hải Long chủ gật gật đầu, chậm rãi nói: "Hiện tại chúng ta nói cho người điều kiện lại nói, người cũng chỉ coi là chúng ta chiếm người tiện nghi, vì lẽ đó trong lòng bất đắc dĩ, nhưng chúng ta nếu là nói muốn hợp tác, tự nhiên là có qua có lại mới tốt, vì lẽ đó, người mà lại nói một chút người điều kiện, nếu chúng ta có thể thỏa mãn người, như vậy người lại đáp ứng điều kiện của chúng ta, cũng không muộn. . ."

"Vẫn là vị này Long chủ thông minh. . ."

Phương Quý nghe trong lòng vô cùng vui vẻ, cũng có chút giống là gặp phải tri âm.

Hắn cái này khen, lại làm cho mấy vị khác Long chủ đều âm thầm lắc đầu, nghĩ thầm liền người điếm ấy tâm địa gian xảo, ai lại không thấy được, chỉ bất quá, đối với cùng tiểu tử này chuyện hợp tác, thực sự khiến đến trong lòng bọn họ không vui, nhìn ra rồi, cũng không nghĩ nói thẳng.

"Nếu là điều kiện của ta tới nói . . ."

Phương Quý thật lòng suy nghĩ một chút, nên làm sao bắt bí Long tộc mới tốt.

Sau đó hắn thăm dò tính đưa ra chính mình điều kiện thứ nhất: "Các người giúp ta giết chết Nam Hải Đế Tôn?"

Mấy vị Long chủ sắc mặt nhất thời đại biến, thậm chí có chút giận dữ.

Có mẹ nó như thế ra điều kiện chứ?

Há mồm liền muốn chúng ta cho người giết chết Nam Hải Đê Tôn, người sao không cho chúng ta giúp người đoạt thiên hạ đây?

Bắc Hải long chủ nghiêm mặt: "Đổi một cái!"

"Được rồi!"

Phương Quý cũng biết cái này một cái không đáng tin cậy, suy nghĩ một chút, lại nói: "Vậy các người xuất binh giúp đem Tôn phủ đuổi ra Bắc Vực đi?"

Mấy vị Long chủ đều nhú mày, cùng cái này điều thứ nhất có cái gì khác biệt?

Bắc Hải long chủ mặt tiếp tục banh: "Lại đổi một cái!"

Phương Quý sắc mặt đã có chút không vui, nói: "Vậy các người giúp đỡ đem Tôn phủ những tôn chủ kia đám người đều giết cũng được chứ?"

Mấy vị Long chủ sắc mặt lại càng không duyệt, thậm chí có chút hỏa khí đều là không kiềm chế nổi ý tứ, nhìn nhau một chút, liền vẫn là Tây Hải Long chủ bất đắc dĩ cười đầu, hướng về Phương Quý nói: "Phương tiểu hữu, có lẽ chúng ta có thể đem lại nói hiểu hơn chút, Long cung sẽ không dính líu tiến vào Bắc Vực cùng Tôn phủ tranh đấu trong, vì lẽ đó, phương diện này yêu cầu, người có thể trước tiên không cần phải nhắc tới, không đề phòng suy nghĩ nhiều chút những khác!"

"Cái này còn có đến đàm luận à?"

Phương Quý nổi giận, vỗ đùi: "Nói không hoà trộn tranh đấu, trước ta Thương Long lão ca là chuyện gì xảy ra?"

Mấy vị Long chủ sắc mặt trong nháy mắt biến đến mức dị thường khó coi, lộ ra hận không thể ăn Phương Quý ánh mắt.

Phương Quý trong lòng chột dạ, nhưng cũng cường chống, đánh cược khí cùng các Long chủ nhìn nhau.

Hóa Long trì bên trong tiểu Hắc long, lúc này đúng lúc chui ra một cái đầu, hướng về các Long chủ "uông uông" kêu vài tiếng.

Vừa nghe đến tiếng kêu của nó, mấy vị các Long chủ liền xì hơi, vào lúc này, vị kia Vụ hải Long chủ tiến lên một bước, nhìn Phương Quý, cười nhạt nói: "Long tộc có thể cho người đồ vật, so với người tưởng tượng càng nhiều, Bắc Vực chuyện, chúng ta không dự định nhúng tay, nhưng chính người nếu là nghĩ muốn cái gì kỳ trân dị bảo, công pháp truyền thừa, thậm chí là tuyệt thể mỹ nhân, đều không một không thể thỏa mãn!"

Phương Quý nghe xong lời này, trong lòng không lý do đến sinh giận, cái này coi chính mình là cái gì?

"Kỳ trân dị bảo, chính ta thì có chính là, không có nghĩ biện pháp đi hồ lừa gạt đến, cũng so với người cho chơi vui!"

"Lại nói công pháp truyền thừa, ta này sư phụ là Thiên Thượng Kiếm Tiên, các người không biết?"

"Cho tới mỹ nhân. . ."

Hắn hừ lạnh: "Phương lão gia ta nhưng là đã dính qua thân người, Đông Thổ Tần gia, người nói có lợi hại hay không?"

Mấy vị Long chủ sắc mặt đều không khỏi âm lãnh mấy phần.

Bọn họ thân là đường đường Long chủ, đương nhiên sẽ không cảm giác mình lấy ra công pháp truyền thừa yếu hơn cái kia Thiên Thượng Kiếm Tiên, trên thực tế, ở bọn họ loại này một phương đại lão trong mắt, vị kia Thiên Thượng Kiếm Tiên, cũng chỉ là một cái nhân gian biến số, làm không được chuẩn, có lẽ hắn mình đã cảm kiếm thoát phạm, nhưng nếu thật bàn về truyền thừa cùng công quyết đến, trong lòng cung sợ là cũng không có thiếu, là không kém gì kiếm đạo của hắn!

"Cho nên nói, muốn cùng người bàn điều kiện, cũng chỉ có thể ở Bắc Vực cùng Tôn phủ chuyện trên đàm luận?"

U Minh hải Long chủ, bỗng nhiên vào lúc này thăm thăm đã mở miệng, tựa như cười mà không phải cười nhìn về phía Phương Quý, nói: "Trước ta cũng không phát hiện, Phương tiểu hữu người tuổi tác không lớn, ngược lại có cái này thấy xa đảm đương, là đem Bắc Vực an nguy, nhìn ra thấy so với mình chỗ tốt nơi còn nặng. . ."

Lời này nói trúng rồi Phương Quý trong lòng, nụ cười trên mặt hẳn cũng biến mất rồi.

"Vốn là ta không phải như vậy!"

Hắn thật lòng nhìn về phía U Minh hải Long chủ, nói: "Chính là đến rồi các ngươi nơi này một chuyến, mới hiểu được!"

Nói khẽ trầm mặc một chút, nói: "Có lẽ các ngươi có thể xem là, hiện tại lời của ta nói, chính là thế Thương Long lão ca nói!"

Mấy vị Long chủ sắc mặt nhất thời chìm xuống, bọn họ lúc này không muốn nhất nhắc lên, chính là phương bắc Thương Long.

"Vừa là như vậy, vậy chúng ta có thể ở tài nguyên trên, cho Bắc Vực một ít chống đỡ, liền như trước đưa cho người kia như thế!"

Cũng liền vào lúc này, Thương Lan hải Long chủ bỗng nhiên bình tĩnh mở miệng nói: "Long tộc sẽ không nhúng tay Bắc Vực cùng Tôn phủ tranh đấu, vì lẽ đó để chúng ta trực tiếp xuất binh chuyện liền không cần nói chuyện, nhưng chúng ta Long tộc có chính là tài nguyên, dị bảo, công pháp truyền thừa, thậm chí là binh đao thần giáp, trận giả phù triệu, loại này gốc gác, lại vừa lúc là các ngươi Bắc Vực thiếu hụt nhất, hẳn là có thể đưa đến tác dụng lớn, đấu không đấu thắng Tôn phủ, là các ngươi Bắc Vực người mình chuyện, chúng ta đem tài nguyên cho các ngươi, cũng coi như là xứng đáng các ngươi Bắc Vực. . ."

Phương Quý nghe xong lời này, hơi trầm mặc lại.

Hắn biết, đây là một việc lớn, không thể lại tùy tiện hồ đồ.

Liền trầm ngâm một lát, hắn ngẩng đầu lên nói: "Những thứ này chuyện ta không hiểu lắm, cần gọi ta những đồng bạn kia đến thương lượng một thoáng!"

Nghe được hắn nói như vậy, mấy vị Long chủ cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Thái độ này, tổng xem như là có thể tán gẫu xuống.

"Chúng ta cho các ngươi thời gian đến thương lượng, thảo luận, nhưng ở cái này trong lúc, ngươi cần trước tiên thay chúng ta chăm sóc tốt nó!"

Thương Lan hỏi Long chủ nhìn tiểu Hắc long một chút, thật lòng nhìn Phương Quý nói.

"Yên tâm yên tâm, ta còn có thể liền đưa bé đều chăm sóc không được à?"

Phương Quý tâm tình cũng sướng nhanh hơn một chút, miệng đầy đáp ứng, hướng về Hóa Long trì bên trong đưa tay: "Đến. . ."

Này con tiểu Hắc long nhất thời vui vẻ lên, "Vèo" một tiếng nhảy đến cánh tay của hắn trên, thân đầu lại đây sượt.

Mấy vị Long chủ nhìn tình cảnh này, trong lòng đều cảm thấy có chút cảm giác khó chịu, nhưng việc đã đến nước này, có thể làm sao, nhìn nhau một chút, liền đã biết chỉ có thể tạm thời thôi lui, kỳ thực không riêng là Phương Quý ở cái này trong thời gian ngắn bên trong có chút mộng, không làm rõ ràng được trạng thái, cho dù là bọn họ, lúc này toàn bộ tâm cũng là loạn, bây giờ cục diện, cùng Long tộc theo dự đoán đã chênh lệch mười vạn tám ngàn dặm. . .

Bọn họ cũng cần một chút thời gian, ngồi xuống, tốt tốt thương lượng một thoáng.

Bất quá, cũng là ở bọn họ dự định tạm thời lui ra thì Thương Lan hỏi Long chủ đúng là bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại căn dặn Phương Quý nói: "Bây giờ nó chính là đối với tất cả hiệu kỳ lúc, học theo răm rắp, người tốt nhất không muốn lung tung dạy nó món đồ gì. . ."

"Được rồi được rồi, ta biết rồi!"

Phương Quý thiếu kiên nhẫn khoát tay áo một cái, duỗi ra ngón tay đùa với con này rỗng nhỏ, vừa nãy Long tộc đáp ứng rồi cho Bắc Vực một ít tài nguyên, hắn cũng đã kiếm được đầu to, vừa nghĩ tới chính là như thế cái đồ chơi nhỏ, dễ dàng liền cho Bắc Vực đổi lấy nhiều như vậy chỗ tốt nơi, liền không khỏi xem nó càng vừa mắt chút, đùa nói: "Nhìn người đáng yêu như thế, không bằng cho người lấy cái tên đi. . ."

Đã đi ra động phủ này Long chủ bỗng nhiên thân hình chấn động, đồng thời xoay người muốn ngăn cản. . .

Nói còn không ra khỏi miệng, liền nghe Phương Quý cân nhắc nói: "Đến

lấy cái êm tai, không bằng gọi người 'Lai Bảo' thế nào?" (* đến bảo)

"uông uông. . ."

Tiểu Hắc Long Ngao Lai Bảo vui vẻ đáp ứng.

Mà động phủ ở ngoài mấy vị Long chủ, lúc này sắc mặt đã đen như đáy nồi!

Chương 621 : Long Cung Chi Lộ

"Khà khà, tiểu Lai Bảo. . ."

Mấy vị Long chủ đi rồi, Phương Quý đem tiểu Hắc long xách ở trong tay, đúng là càng xem càng cảm thấy yêu thích, đặc biệt là niệm mấy lần tên của hắn, nhìn lại một chút Anh Đê, đúng dịp, một cái Lai Bảo, một cái Vượng Tài, nếu là có hai người bọn họ đi theo bên người, sau này mình cái kia chẳng phải là đến phát tài? Bất quá chính hắn cũng biết, cái này sợ là không thể, bảy vị Long chủ nhìn cái này tiểu Lai Bảo cùng cái bảo bối tựa như dáng dấp, e sợ chính mình bây giờ thật đem nó cho quái chạy, cái kia Thất hải Long cung khắp thiên hạ truy sát chính mình cũng là có thể.

Liên xem vừa mới cái kia dáng vẻ, Phương Quý liền có thể thấy, bây giờ bảy vị Long chủ trong lúc đó, đều ở lẫn nhau kiêng kỵ.

Trước đây ai nói Long tộc đều là dị thường đoàn kết, nhất trí đối ngoại tới?

Nội đấu lên vậy cũng rất lợi hại mà!

Như làm theo bọn họ bảy cái bên trong độc thân, cái kia e sợ dù như thế nào, đều sẽ không yên tâm cái này con tiểu Hắc long cùng mình đơn độc ở lại đây, tại mọi thời khắc bảo vệ đều có khả năng, nhưng là do làm vì là bọn họ bảy người, vì lẽ đó bọn họ bọn họ cũng không phải yên tâm bất cứ người nào ở lại đây, phải ở chỗ này, cái kia liền bảy người cùng nhau, hoặc là liền cùng rời đi, ai cũng không thể chui chỗ trống.

Bất quá, tuy rằng bọn họ bảy người đi rồi, nhưng Phương Quý nhưng có thể rõ ràng cảm giác được, bên ngoài động phủ thủ vệ nhiều gấp mấy lần, hơn nữa hắn nếu là đoán không sai, những thủ vệ này, hắn là chia làm bảy bộ phận, một phần cống hiến cho một cái Long chủ, cái kia không chạy.

"Cái này tiểu Lai Bảo đến tốt cùng có cái gì chỗ lợi hại, có thể làm cho Thất hải Long chủ như vậy lưu ý?"

Nghĩ như vậy, Phương Quý cũng có chút ngạc nhiên lên.

Nếu nói là dị nơi, cái này con tiểu Hắc long tự nhiên đầy người đều là dị nơi, có thể sinh ra được liền thương tổn được U Minh hải Long chủ cũng không nhiều, nhưng Phương Quý vẫn cảm thấy, theo Thất hải Long chủ bức này dạng thân phận, địa vị, tu vị, kiến thức, e sợ bình thường tồn tại, cũng không đáng bọn họ như vậy quý giá, phóng tầm mắt Thất hải, các loại đại yêu, thực lực thâm hậu người vô số kể, bảy vị Long chủ ánh mắt không như vậy thiên.

"Người đừng nhúc nhích, để ta kiểm tra một chút. . ."

Hắn dụ dỗ trong lòng ngực tiểu Lai Bảo, sau đó nhẹ nhàng vạch lên nó đuôi, cẩn thận nhìn.

Con tiểu long này trứng lớn nước long lạnh con mắt, cũng không biết Phương Quý muốn làm gì, đằng hoàng mặc cho hắn.

"Đầy người khoác lân, lại nhỏ lại mật, lân phiến nhỏ bé cùng hạt gạo tựa như, lại phi thường rắn chắc, phía trên còn giống như có đạo văn?"

Phương Quý nhìn một hồi, sắc mặt đúng là có chút nghiêm nghị, vận chuyển Ma sơn quái nhãn, mới đưa cái kia lân nhỏ phía trên hoa văn nhìn rõ ràng, quả nhiên mỗi một mảnh lân phiến bên trên, đều sinh đầy đạo văn, mà đạo kia văn, lại còn là dị thường hoàn chỉnh, mỗi một mảnh lân nhỏ bên trên, đều sinh một bức hoàn chỉnh đạo văn, tổ hợp lại với nhau, liền lại hình thành rồi càng to lớn hơn đạo văn, sâu sắc nhìn lại, dường như bao quát thiên địa.

"Hí. . ."

Phương Quý hít vào một ngụm khí lạnh: "Cái này cần nhiều rắn chắc?"

Hắn do dự một chút, nhìn nhìn bên ngoài động phủ, không ai nhìn thấy, liền quay lưng lại, lấy ra một cây đao. . .

Sáng lấp lóa, dị thường sắc bén!

Sau đó hắn hướng tiểu Hắc long ôn hòa cười, ở nó chóp đuôi trên cắt một cái. . .

. . . Không cắt vỡ!

Thậm chí ngay cả một điểm vết tích đều không lưu lại!

"Quả nhiên. . ."

Phương Quý trong lòng hơi giật mình, hấn vừa nẩy dùng lực lượng cũng không phải lớn, chủ yếu là xem cái này một đao xuống đi phản ứng, dù là cái này vảy đen phía trên, có thể xuất hiện nhàn nhạt bạch ngân cũng tốt, ít nhất nói rõ nó lân phiến, là khả năng bị binh khí thương tổn được, có thể lại một điểm biến hóa cũng không có, vậy này nói rõ cái gì, Phương Quý càng nghĩ càng ngơ ngác, dùng hết chính mình toàn lực, có thể hay không thương tổn được nó?

Nghĩ như vậy, hấn lại thềm vận một cỗ pháp lực, lặng lẽ hướng về tiểu Hắc long trong cơ thể độ đi.

Lấy hấn bây giờ tu vị, đã không sai biệt lắm đạt đến Kim Đan cao giai, chỉ cần thoáng củng cố, liền có thể phá vào Kim Đan đỉnh cao, một đao pháp lực đánh ra đi, e là cho dù là bình thường Kim Đan cao giai lão tu, cũng sẽ bị chính mình dễ dàng áp chế khí huyết, tiểu Hắc long không có đề phòng pháp lực của hấn, tùy ý hấn độ nhập vào, có thể kết quả, huyết khí như thường, hồn nhiên không có chịu đến chính mình ảnh hưởng.

Thậm chí pháp lực của chính mình, đúng là như đá chìm biển lớn, bị cũng ép đi ra.

Mà tiểu Hắc long cũng là híp lại nổi lên mắt nhỏ, trong lỗ mũi nhẹ nhàng hừ vài tiếng, một bộ rất thoải mái được lợi đáng vẻ.

"Cái này há không phải nói rõ, nó sinh ra, ở tu vị một đao, liền so với mình còn muốn sâu dày?"

Phương Quý trong lòng kinh ngạc hơn.

Sau đó hấn lại đẩy ra tiểu Hắc long miệng, đến xem nó răng.

Nắm bắt nó cái bụng, để nó phun một điểm long tức đi ra nhìn một cái. . .

Thậm chí hấn còn bày xuống một phương tụ linh trận, thử để cái này tiểu Hắc long phun ra nuốt vào một lần linh tức thử xem. . .

...

...

Mà cuối cùng đo lường một phen sau khi, Phương Quý suýt chút nữa đem cái này tiểu Hắc long ném đi.

Trên thực tế cũng ném đi, trực tiếp ném vào Hóa Long trì bên trong, sau đó Anh Đề lòng tốt lại cho hắn ngậm đi ra.

"Cái này.... cái này.... Cái này. . ."

Phương Quý vô tận hậm hực, muốn nói "Quái vật" hai chữ, chung quy vẫn là không nói ra.

Cái này con tiểu Hắc long, đã không cách nào dùng quái vật để hình dung, từ trên người nó, Phương Quý thậm chí cảm giác được một loại cảm giác trầm trọng.

Đó là một loại nhìn thấy thiên địa bất công sau khi, sinh ra đến cảm giác bị thất bại.

Phương Quý luôn luôn không thể nào cảm giác chính mình so với người khác kém, bất kể hẳn là cái gì thiên kiều địa tài, chỉ cần mình dùng sức, cũng không nhất định không đuổi kịp đối phương, dù là Thất hải Long chủ, bọn họ tu vị xác thực cao thâm, thế nhưng bọn họ trưởng thành, cũng có quỹ tích có thể theo, đó là một loại hợp thiên địa đạo lý cường đại, Phương Quý tin tưởng chính mình tương lai có một ngày cũng có thể trưởng thành, đạt đến độ cao của bọn họ.

Mà trên thực tế, lúc này chính mình, vốn là đã rất không tâm thường, hẳn cái này tu hành đường đi xuống, tìm hiểu chính là tốt đẹp nhất công pháp, mượn dùng chính là tốt đẹp nhất tài nguyên, đặc biệt là ở đến Long cung trước, càng là mượn tam đại thế gian hiểm thấy dị bảo, trực tiếp đem chính mình tu vị đẩy tới một cái người thường khó có thể lý giải được độ cao, tính ở thế gian này, cũng đã là cao cấp nhất thiên tài. . .

Nhưng là nhìn thấy cái này con tiểu Hắc long, hẳn bỗng nhiên tất cả tự tin đều bị đánh nát.

Cõi đời này tại sao có thể có như vậy tồn tại?

Chỉ là một cái mới vừa phá xác mà ra rỗng nhỏ, liền có chính mình hoàn toàn không có cách nào đánh vỡ, thậm chí khả năng thay cái Nguyên Anh đến, cũng không thể đánh cho phá vỡ đen, hẳn vẫn không có tu luyện qua cái gì Long tộc bí pháp, thậm chí là liên tu hành là cái gì đại khái cũng không biết, thế nhưng nó khí huyết chất phác, cũng đã vượt xa thế gian sinh linh, tính thành tu vị, đã so Phương Quý còn cao hơn. . .

Nó cái kia đầy miệng nho nhỏ răng sữa, rắn chắc sắc bén, hoàn mỹ không một tí vết, có thể so với Thần bảo!

Nó cái kia một hộp Long tức phun ra ngoài, Phương Quý thậm chí ở bên trong cảm nhận được một loại có thể so với Long chủ khủng bố. . .

Cái này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Thế gian sinh linh, bất kể là cái gì, mạnh mẽ đều là tiến lên dần dần, nói cách khác, chính là có cái quá trình, mà mới bắt đầu chỉ bước, liền có sự khác biệt, cái kia cũng không lớn, tựa như hổ lang con, sinh ra được liền so với nhân loại trẻ mới sinh cường tráng, nhưng loại này cường tráng, nhưng sẽ không đạt đến một cái trẻ mới sinh cùng mãnh hổ ở giữa chênh lệch, mà song phương chậm rãi tiến hành tu hành, cái này chênh lệch, cũng là từ từ thu nhỏ lại. . .

Coi như là chân long cùng thần phượng, mới vừa sinh ra đến, cũng sẽ không có quá mạnh mẽ lực lượng, thần thông càng không có giác tỉnh.

Nhưng là cái này con tiểu Hắc long, lại lập tức đánh vỡ Phương Quý loại này nhận thức.

Hẳn thậm chí cảm giác, cái này con tiểu Hắc long, ở một loại nào đó sinh linh phương diện trên, đã là xa xa cao hơn chính mình.

. . .

. . .

Lòng tràn đầy mộng, Phương Quý đúng là mạc danh kỳ diệu nghĩ đến sự phụ của chính mình.

Ở trong mắt rất nhiều người, Mạc Cửu Ca chính là một cái quái thai, hoặc

là nói là, vượt qua lẽ thường thiên tài.

Người khác tu hành, đều là từng bước từng bước, Luyện Khí Trúc Cơ, Kim Đan Nguyên Anh, nhưng là Mạc Cửu Ca đây, phía trước còn cùng mọi người như thế, mặt sau lại trở nên càng ngày càng không thể nói lý, hẳn Thái Bạch Cửu Kiếm ngộ đến càng ngày càng nhiều, tu vi cảnh giới liền đem người thường kéo ra càng ngày càng xa, mãi đến tận ở Viễn Châu, hẳn mặt bất thể hung thần, ngộ ra kiếm thứ chín, liền, liền lập tức thành tựu Thiên Thượng Kiếm Tiên tên!

Đây là cái gì?

Ở bình thường Tu hành giả trong mắt, đây chính là không thể nói lý, không giảng đạo lý cường đại!

Mà bây giờ, Phương Quý nhìn thấy cái này con tiểu Hắc long, liền cảm nhận được một loại rất lạ càng không giảng đạo lý cường đại, hoặc nói khủng bố.

Mạc Cửu Ca tốt xấu còn có một chút cùng người thường như thế tu hành năm tháng, cái này tiểu Hắc long xem như là cái gì?

Sinh ra được liền cất cánh?

Đối mặt sinh linh như vậy, chính mình tu hành còn có ý nghĩa gì?

...

...

"Đây chính là Long cung đường?"

Cũng chính Phương Quý mộng thời điểm, trong thức hải bỗng nhiên vang lên một câu nói.

Là tiểu Ma sư truyền tới, lúc này, hẳn tựa hồ cũng nhỏ giọng, thở dài nói:
"Hóa ra là như vậy. . ."

"Người biết nó?"

Phương Quý nghe thấy tiểu Ma sư tiếng nói, cũng như là nắm lấy một cọng

cỏ, vôi vàng hỏi.

"Ta không biết a. . ."

Tiểu Ma sư thân nhiên trả lời: "Bất quá người phụ nữ kia biết, nàng mới vừa truyền thần ý lại đây. . ."

Phương Quý lúc này mới nghĩ đến, cái này long cung chu vi nơi nào đó, còn ẩn giấu một cái Kỳ cung đệ tử, lập tức ngồi ngay ngắn người lại, cảnh giác nói: "Người phụ nữ kia còn nói cái gì, nàng có phải là biết cái này trò chơi. . . Tiểu Lai Bảo, đến tột cùng là cái cái gì con đường?"

"Nàng nói rất nhiều. . ."

Tiểu Ma sư nói: "Hiện tại nàng chính đang tại khen ngợi, cái gì ngoài dự đoán mọi người, cái gì dám mạo hiểm kỳ hiểm, cái gì một hiểm cờ định càn khôn, cái gì dù là tương lai đi tới Kỳ cung, cũng nhất định sẽ đề cử người loại hình, ai nha, ta đều lười cho người chuyển lại đây. . . A. . . Nàng càng ngày càng hưng phấn, còn giống như có chút kích động. . . Nàng nói để người tùy thời mà động, đem con tiểu long này giao cho nàng. . ."

"Cái gì trò chơi?"

Phương Quý đầu tiên là lấy làm kinh hãi, bất quá lại liền nhớ tới người phụ nữ kia thật giống cảm thấy khắp thế giới đều nên nghe lời của nàng như thể tất xấu, liền lại không cảm thấy kinh ngạc, trầm mặc một lúc sau, nói: "Nàng nhất định biết tiểu Lai Bảo nội tình, hỏi nàng!"

Tiểu Ma sư trầm mặc một hồi, bất đắc dĩ nói: "Nàng lại kéo lên, nói người không tư cách biết những thứ này!"

Phương Quý giận dữ nói: "Nói cho nàng, nàng không nói cho ta, ta liền không có cách nào thật tốt cùng Long chủ đàm phán, không tìm được cơ hội. . ."

"Người chờ chút đã. . ."

Tiểu Ma sư nói: "Còn không dùng ta truyền thần ý cho nàng, bản thân nàng ngay khi chuyển ngoặt. . ."

Trầm mặc thật lớn một hồi, mới nói: "Nàng nói rất nhiều, nói chung chính

là xem ở người đứng kỳ công trên mặt, có thể nói cho người!"

"Nói!"

Phương Quý tiếng nói, đã là từ trong hàm răng đẩy ra đến.

Chương 622 : Đường

"Chỉ sợ người rất khó lý giải, cõi đời này vì sao lại có sinh linh như vậy tồn tại, nếu như người không hiểu đường ý nghĩa tới nói!"

Lẳng lẳng nghe Kỳ cung Bạch Quan Tử truyền âm, tiểu Ma sư trầm mặc rất lâu, mới lại truyền đạt cho Phương Quý, hơn nữa tựa hồ liền hẳn đều cảm thấy những câu nói này so sánh trọng lượng, không có lại chuyển thuật, mà là nguyên dạng thuật lại lại đây, dần dần đem Phương Quý nghe được sắc mặt càng nghiêm nghị.

Ở đường ý nghĩa bị truyền đạt lúc, toàn bộ Long cung chu vi nước biển, tựa hồ cũng trở nên bất động.

Chỉ có Bạch Quan Tử thân ý, lan truyền ở thăm thẳm trong nước biển.

Lúc này nàng, kỳ thực cách Long cung cũng không xa, ở một phương hải cốc phụ cận, chu vi bơi qua bơi lại, đều là một ít sắc thái diêm lệ cá, mà nàng một bộ áo trắng, bình tĩnh ngồi xếp bằng ở san hô trong, có vẻ quý dị mà tuyệt mỹ, không giống như là thế gian người.

Nàng bình tĩnh mở miệng, như là ở nói chuyện với cá biển, nhưng tiếng nói lại truyền tới Phương Quý trong tai: "Cái gọi là con đường, mọi người đi không giống, lý giải liền cũng không giống, bọn họ càng cho là mình theo đuổi đồ vật không giống, cũng đều cho rằng chỉ có chính mình, mới là duy nhất có ý nghĩa, là phù hợp thiên đạo, nhưng ở ta Kỳ cung xem ra, kỳ thực tất cả con đường, đều bất quá là một loại mất khống chế lực lượng!"

Ở nàng nói những câu nói này, bên trong ẩn chứa một chút làm người sinh đáng sợ lực lượng, bất kể là tiểu Ma sư vẫn là Phương Quý, cũng không đánh gãy.

"Các người có biết, bây giờ Thiên Nguyên, dĩ nhiên phần vinh hưng thịnh đến trình độ nhất định?"

Nàng nhẹ giọng hỏi, sau đó không chờ trả lời, liền đã chính mình nhận

xuông, làm cho người cảm giác, liền như là nàng kỳ thực là chính mình càng muốn nói hơn, chỉ là cần người nghe thôi: "Có lẽ ở trong mắt người, Thiên Nguyên có nhiều chỗ, vẫn là ăn không khoa bụng, dân không lao sinh, có lẽ theo Bắc Vực, vẫn cứ bị Tôn phủ ép trấn, chẳng biết lúc nào mới có hi vọng vươn mình, nhưng những thứ này, cuối cùng bất quá là đường nhỏ, ở một ít cao nhân trong mắt, chỉ là giun đé tranh đấu thôi, chỉ có chân chính đại đạo, chân chính con đường, mới có thể gây nên bọn họ coi trọng!"

"Bất luận một loại nào tồn tại phồn vinh cùng thành thực, đều sẽ dựng dựng ra một loại mới đồ vật!"

"Tựa như hoa thành thực, sẽ kết ra trái cây, lực lượng thành thực, thì sẽ dẫn phát ra một tràng đại loạn. . ."

"Mà bây giờ Thiên Nguyên, chính là đạo pháp hưng thịnh, dĩ nhiên đạt đến một cái cực hạn. . ."

"Ở Đông Thổ, những kia thế gia tham nghiên đạo thuật, đã tốt muốn tốt hơn, đã phân giải đại đạo, đúc lại pháp văn, thậm chí chương khổng sinh tử! Đạo pháp của bọn họ, đã đạt đến một loại tầm thường người tu hành không thể nào hiểu được trình độ, một khi tiết ra ngoài, thì sẽ ở thế gian này, dẫn phát ra một tràng hạo nhiên sóng lớn! Mà không chỉ là bọn hắn, nơi khác, cũng đồng dạng sẽ có chuyện như vậy! Tây Hoang có sinh linh, tu bất tử bất diệt thuật, Nam Cương có đại yêu, tham thiên địa tịch diệt pháp, ở một ít càng thân bí địa phương, còn có càng nhiều kỳ dị thủ đoạn. . ."

". . ."

". . ."

Nói đến chỗ này thì nàng tiếng nói hơi dừng lại, thấp giọng nói: "Ở nói cho trước người, ta cần hỏi trước người một vấn đề!"

"Dưới cái nhìn của người, một thế giới, đạo pháp hưng thịnh, sinh sôi đến cực hạn, sẽ sinh ra cái gì?"

Long cung trong động phủ Phương Quý, nghe vậy đúng là ngẩn ra, tự lẩm bẩm: "Vậy dĩ nhiên là thật tốt sinh sôi, còn có thể thế nào?"

"Người là nghĩ như vậy, vì lẽ đó người vĩnh viễn cũng không đạt tới bọn họ như vậy độ cao!"

Bạch Quan Tử thần ý xuyên thấu qua thăm thẳm nước biển truyền đến, thông qua tiêu Ma sư, lại truyền vào Phương Quý biến ý thức: "Đối với bọn họ mà nói, vĩnh viễn sẽ không có như người ý nghĩ như thế, bọn họ chỉ có thể liên tục đem đạo thuật cùng bí pháp, thối diễn đến càng cao sâu địa phương, mà trong quá trình này, liền dần dần lãnh hội một chút huyền bí, tương tự, liền cũng khiến cho bọn họ chạm tới cực hạn. . ."

"Chuyện như vậy, đã không phải hồi thứ nhất!"

"Rất sớm trước, cũng đã có người đạo thuật đạt đến qua cực hạn!"

"Vào lúc ấy, bọn họ tu luyện đạo thuật leo đến đỉnh phong, theo đuổi chính là phi thăng, nhưng là bọn họ đã sớm đi thiên ngoại thiên xem qua, phát hiện thiên ngoại chỉ là hoàn toàn hoang lương, chỉ có vĩnh hằng cô tịch sao lớn, cùng tinh mịch nặng nề tinh không, cái này nhượng bọn họ rất là thất vọng, bọn họ tin tưởng, nơi càng xa xôi hơn, nhất định còn có cái khác rực rỡ phong cảnh, vì lẽ đó bọn họ chỉ nghĩ thăm dò. . ."

"Liền, bọn họ nghênh đón dị thường thâm trầm kết cục!"

"Bọn họ cảm giác mình, đã đủ mạnh, thân thể bất phôi, chớp mắt ngàn vạn dặm, có thể đến thời điểm như thế này, bọn họ đối mặt cái kia vũ trụ mênh mông, vẫn cảm thấy chính mình nhỏ bé tới cực điểm, bọn họ lấy thân là thuyền, nỗ lực tìm tới cái này trong tinh không bí ngạn, kết quả lại không có tìm được, bất luận bọn họ hướng chạy đi đâu, đều vĩnh viễn xa, nhìn thấy chỉ là cái này cô tịch mà hoang vu tất cả!"

"Không biết có bao nhiêu người phi thăng, đều chết rồi, hoặc nói, đều không có kết quả, tất cả đều lạc lối!"

"Bất luận tu vị cao thấp, tiến vào cái kia tinh không, kết quả đều chỉ sẽ bị lạc. . ."

"Bọn họ nghĩ hết biện pháp, có chế tạo Độ Thế tiên chu, có phong ấn chính mình tiến vào pháp bảo, mượn trong hư không hàng độ, nhưng kết quả lại đều là giống nhau, hoặc là lạc lối, hoặc là tử vong, hoặc là tan vỡ, trong vũ trụ, có quá nhiều quỷ dị tồn tại, tuy là tu vị cao đến đâu, cũng không cách nào từng cái ứng đối, mà chủ yếu nhất mấy cái hung hiểm, lại là bọn họ

nhìn nhiều thấy quen sự vật. . ."

"Khoảng cách, cùng thời gian. . ."

"Nói đến quả thật buồn cười, những thứ này người cảm giác mình có thể bay lên trời chui xuống đất, không gì không làm được, liền lập chí vượt qua biển ngàn, đến một bên bờ vũ trụ khác! Nhưng cái này vũ trụ mênh mông, chỉ là cho bọn họ thể hiện rồi một thoáng chính mình bao la, liền trực tiếp đem những thứ này người đánh trở về nguyên hình, nhượng bọn họ rõ ràng chính mình nhỏ bé! Thân thể mạnh mẽ thì thế nào, chung quy vẫn là đối mặt không được cái kia liền hư không đều không có cực hạn thật không có, đối mặt không được cái kia vô tận hung hiểm! Thần hồn cường đại thì thế nào, ở trong hư không một trăm năm, một ngàn năm, một vạn năm, liền âm thanh đều không nghe được, chỉ có cái kia vô cùng vô tận trống vắng cùng vắng lặng, lại cường đại thần hồn, cũng chung quy chỉ là tan vỡ kết cục. . ."

". . ."

". . ."

Phương Quý nghe lời này, đều đã không khỏi có chút sốt sắng: "Bọn họ sau đó làm sao?"

"Sau đó, bọn họ liền nhận rõ một sự thật!"

Bạch Quan Tử tựa hồ mỉm cười, dẫn theo chút ý chê cười: "Bọn họ bắt đầu cảm thấy, có lẽ vũ trụ này, không phải vì bọn họ chuẩn bị, có lẽ bọn họ tu luyện đạo pháp, thậm chí là cả Nhân tộc tồn tại ý nghĩa, đều chỉ là thiên đạo bày xuống đến một loại sắp xếp!"

"Bọn họ nếu không thể vượt qua vũ trụ tinh không, liền thử bắt đầu chế tạo mặt khác một loại sinh linh, loại sinh linh này, từ nhỏ liền so với Nhân tộc cường đại, thần thức bất diệt, trí nhớ cường đại, trên lý thuyết có thể vĩnh viễn tồn tại, thậm chí ngay cả thân thể đều không cần, chỉ ở cần làm cái gì thời điểm, lâm thời chuẩn bị một bộ là có thể, chúng nó không sẽ buồn thương, sẽ không cô quạnh, sẽ không cô độc. . ."

"Chỉ có thể theo ban đầu tâm ý, đi làm đến chúng nó muốn làm tất cả. . ."

"Có lẽ, cũng chỉ có sinh linh như vậy, mới có thể đến vũ trụ này bất luận một nơi nào, xuyên qua hoàn chỉnh thời gian!"

". . ."

". . ."

Phương Quý đã càng nghe càng không đúng vị, giật mình nói: "Người kia lại tính là gì?"

"Người?"

Bạch Quan Tử cười nhạt, nói: "Có mấy người trong mắt, người chính là vì loại sinh linh này sinh ra mà tồn tại, bởi vì có người tồn tại, vì lẽ đó liền nhất định sẽ có đạo pháp xuất hiện, mà đạo pháp phồn thịnh tới cực điểm, liền tự nhiên có thể sáng tạo ra sinh linh như vậy, sinh linh như vậy, liền có thể vượt qua bỉ ngạn, cũng là chung cực mục tiêu, mà người tồn tại, chỉ là loại sinh linh này sinh ra quá độ!"

"Nói cách khác, người chính là vì sáng tạo ra chúng nó mà xuất hiện, người có thể lý giải là bọn họ mẫu thân!"

"Con cái vừa đã xuất thế, mẫu thân tự nhiên chỉ còn tiêu vong. . ."

". . ."

". . ."

Những câu nói này thực sự là quá quý dị, nghe được Phương Quý đều không khỏi run cầm cập một cái, vội hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó bọn họ chết hết!"

Bạch Quan Tử trả lời rất là hồ hững: "Những câu nói này, là chúng ta làm cái này người đến sau nói, đương thời những người kia, cũng không cho là như vậy, bọn họ sáng tạo những kia sinh linh, ban đầu mục đích, vẫn là vì để cho những sinh linh này cho mình sử dụng, giúp mình đến bỉ ngạn!"

"Nhưng là, như muốn cho những sinh linh này đưa đến tác dụng lớn, cũng chỉ có thể dành cho những sinh linh này càng nhiều trí tuệ cùng linh tính, liền, cuối cùng sẽ có một ngày, những sinh linh này chường không vận mệnh của mình, bọn họ đối với thiên địa đại đạo có chính mình lý giải, tự nhiên không muốn lại bị ràng buộc, liền, bọn họ liền cùng Nhân tộc nhắc

lên đại chiến, cuồn cuộn vô số năm, ai cũng không thắng, chỉ là thiên địa hủy diệt một lần mà thôi!"

"Thiên địa hủy diệt một lần?"

"Còn chỉ là?"

Phương Quý nghe đến đó, cũng đã có chút bối rối, giờ mới hiểu được, Bạch Quan Tử nói cũng không phải cái này một thể chuyện.

Nhưng là muốn đến nàng giọng điệu, lại cảm thấy vô cùng hoang đường!

Thiên địa đều bị hủy diệt, dưới cái nhìn của nàng, lại chỉ giống là một chuyện nhỏ?

Hắn thật tốt tiêu hóa một hồi, không có vội vã trả lời.

"Nếu chết rồi, cái kia không phải xong mà. . ."

Qua một hồi lâu, Phương Quý mới lại nói: "Hơn nữa, cùng cái này tiêu Lai Bảo có quan hệ gì?"

"Tro nguội cũng sẽ phục hồi lại như cũ. . ."

Bạch Quan Tử cười khẽ một tiếng, tựa hồ khá là đắc ý những nội dung này đối với Phương Quý, hoặc là nói là nàng cho rằng Tiên Thiên sinh linh mang đến đả kích, sau đó nhàn nhạt nói: "Những người kia, cùng với những kia sinh linh, cố nhiên đã táng diệt ở đời kia, nhưng đời sau đến thì lại vẫn sẽ có bọn họ cái bóng xuất hiện, mà địa phương nào nhiệt nhất ở chỗ, đây chỉ là một con đường trên người, ta vừa nãy đã từng nói với ngươi, đường có rất nhiều, bọn họ theo đuổi cũng không giống nhau, ở trong mắt bọn họ, nhìn thấy phần cuối cũng không giống nhau!"

"Một con đường cũng dám như thế chơi, cái kia cái khác đây?"

Phương Quý nghe, đã có chút run cầm cập, liên thanh đặt câu hỏi.

"Đường khác, cũng không có một cái là kẻ tầm thường. . ."

Bạch Quan Tử nhẹ nhàng nói: "Tuy rằng phần lớn người, theo đuổi mục đích cuối cùng chỉ là đi ra ngoài, nhưng bởi vì đối với thiên địa lý giải

không giống, theo đuổi không giống, cách làm tự nhiên cũng không giống, sáng tạo mới sinh linh, chỉ là một phần trong đó người lựa chọn mà thôi!"

"Có người theo đuổi thiên nhân hợp nhất, vì lẽ đó bỏ quên thân thể, theo đuổi lấy thân hợp thiên đạo cảnh giới, cảm ngộ thiên địa; cũng có người cảm thấy thân thể sống mãi mới là đạo lý, cho nên bọn họ không ngừng tu luyện thân thể, nỗ lực đạt đến vũ trụ hủy diệt ta bất diệt cảnh giới!"

"Có mấy người là ôn hòa, bọn họ chỉ theo đuổi chính mình đạo tâm yên tĩnh, nhưng cũng có một chút điên cuồng, bọn họ cho rằng, Thiên Nguyên chính là duy nhất, yên tĩnh chính là vĩnh hằng, không cần mỗi ngày nghĩ hướng bên ngoài chạy, chỉ ở chính mình chỗ này thật tốt ở lại liền có thể, vì lẽ đó, bọn họ chán ghét những kia khiến người ta mất không chế lực lượng, liền chính mình liền theo đuổi nắm giữ cái này Thiên Nguyên vận mệnh, hoặc nói quyền bính. . ."

Phương Quý có chút ngạc nhiên hỏi: "Chương không Thiên Nguyên vận mệnh, bọn họ làm hoàng đế sao?"

"Không!"

Bạch Quan Tử nhàn nhạt nói: "Bọn họ lý giải nắm giữ, là liền có thể bất cứ lúc nào để vùng thế giới này táng diệt, sau đó lại ở bọn họ cho rằng thích hợp thời điểm một lần nữa mở ra!"

Phương Quý nghe được đều kinh ngạc: "Gan to như vậy?"

Bạch Quan Tử tựa hồ nở nụ cười một tiếng, nói: "Đúng, hơn nữa bọn họ đã từng thành công, không ngừng một hồi!"

Chương 623 : Kỳ Cung Chi Lộ

"Người diên a. . ."

Phương Quý nghe xong Bạch Quan Tử những câu nói kia, cũng đã hoàn toàn mộng vòng.

Trước đây hắn còn chỉ là ở thật tốt tu hành cái này mảnh đất nhỏ trên, cảm thấy người lợi hại nhất, cũng bất quá chính là Thất hải Long chủ cùng Đông Thổ những kia Lão thân tiên, ác nhất chuyện, cũng bất quá là rút một ngọn núi, đem chính mình đánh chết, nhưng là mãi đến tận Bạch Quan Tử lời nói nói ra, hắn mới biết, nguyên lai cõi đời này còn có nhiều như vậy ngoan nhân, còn có thể làm ra nhiều như vậy tàn nhẫn chuyện đi ra. . .

Động một chút là táng diệt một thế giới, người cho là chơi cờ đây, chơi thua liền hất bàn cờ?

Ồ? Chơi cờ?

Hắn bỗng nhiên lại không khỏi sửng sốt một chút!

"Những chuyện này, cũng đã là rất xa xưa chuyện, có rất nhiều cũng không phải cái này một thế chuyện, mà đi ở những thứ này trên đường người, cũng đều là do vì chính mình diên cuồng hoặc là theo đuổi, đối với vùng thế giới này, tạo thành qua hoặc nhiều hoặc ít ảnh hưởng, người thậm chí không có biện pháp đi nói bọn họ là đúng vẫn là sai , bởi vì bất luận đi rồi con đường nào, bọn họ đều có thể vô hạn tiếp cận lực lượng cực hạn. . ."

Nàng hơi dừng lại một chút, nói: "Mà lực lượng cực hạn, thường thường chính là hủy diệt!"

Phương Quý nghe, trầm mặc đã lâu, mới đột nhiên hỏi: "Những thứ này đường hiện tại đều ở nhân gian?"

"Có đã trở về, có còn ở trên đường, có đã có thức tỉnh dấu hiệu, có đã đang chuẩn bị!"

Bạch Quan Tử trả lời phi thường bình tĩnh, nói: "Bất luận bọn họ bị táng diệt bao nhiêu lần, đều sẽ ở nhân gian lưu lại một chút bóng dáng, sau đó nhân gian đạo pháp phồn thịnh đến cảnh giới nhất định, liền tất nhiên sẽ có người quật khởi, kế thừa con đường của bọn họ, cũng kế thừa bọn họ ở lại Thiên Nguyên di sản, cho nên nói, đây mới là nhất làm cho người tuyệt vọng, những thứ này đường, thậm chí là chém không đứt, bởi vì bọn họ ở trong lòng người!"

Phượng Quý một trái tim không khỏi oành oành nhảy lên, hấn bỗng nhiên nhìn về phía trong lòng ngực tiêu Lai Bảo.

"Cho nên nói, nó từ nhỏ liền mạnh mẽ như vậy, nguyên nhân liền ở chỗ. . ."

Bạch Quan Tử, thông qua tiểu Ma sư truyền tới: "Đây chính là Long cung lựa chọn con đường, Long tộc từ trước đến giờ là thông qua huyết mạch truyền thừa đến kế thừa thần thông, cái này so với Nhân tộc tu hành, muốn thuận tiện nhiều lắm, thế nhưng Long tộc cũng có chính mình điểm yếu, cái kia chính là huyết mạch truyền thừa, một đời một đời, đều là sẽ càng ngày càng yếu, mất càng ngày càng nhiều, vì lẽ đó Long tộc bá chủ địa vị, sớm muộn khó giữ được, cho nên bọn họ cũng làm ra rất nhiều thay đổi, tỷ như đem chính mình hậu duệ, đưa đi tiên môn đạo thống, học Nhân tộc tu hành, tỷ như nâng đỡ một ít có tiềm lực Nhân tộc thiên kiêu, giúp mình làm việc, lớn mạnh chính mình căn cơ, nhưng bất kể là loại nào, đều là trị ngọn không trị gốc. . ."

"Vì lẽ đó bọn họ. . ."

"Vì lẽ đó Thất hải Long chủ, đã sớm đang thương lượng, đến tốt cùng làm thế nào mới là đúng, đặc biệt là khi bọn họ cảm giác được, bất luận Đông Thổ vẫn là Nam Cương, hay là Tây Hoang, cũng đã bắt đầu sinh ra một chút nhượng bọn họ cảm giác sợ hãi lực lượng thì bọn họ càng là không thể không sớm làm chuẩn bị, mà bọn họ ứng đối, chính là đi tới chính mình một con đường, cái kia chính là, tìm hiểu cổ lão nhất huyết thống Long tộc, bổ khuyết, nhật của rơi, chế tạo ra hoàn mỹ nhất huyết thống Long tộc, cái này huyết mạch, là con cháu của bọn họ, lại là bọn họ tổ tiên. . ."

"Thất hải Long chủ, cũng chỉ dám xưng một tiếng vương mà thôi, nhưng bọn họ chế tạo đi ra, lại là đế. . ."

". . ."

". . ."

"Liên món đồ này, để?"

Phương Quý trong lòng quá mức giật mình, liền mang theo tiểu Hắc long đuôi, đưa nó nâng lên, cũng treo ở trước mắt nhìn.

Tiểu Hắc long giãy giụa, móng vuốt nhỏ tùy tiện một chút vung, hư không liền mơ hồ bị nạo ra một cái động, Phương Quý vội vàng đem nó ném, tiểu Hắc long nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn, tha thứ hắn, bò lên đầu gối của hắn, chóp đuôi luôn vào trong miệng duyên bắt đầu hút.

"Không sai, Thất hải Long chủ, đối với nó sinh ra, là ôm ấp thấm thiết sợ hãi!"

Bạch Quan Tử trả lời rất là lạnh nhạt: "Đợi đến nó trưởng thành, Thất hải Long chủ, liền không còn là chân chính long chủ!"

Nghĩ Thất hải Long chủ trước đây biểu hiện, Phương Quý biết nàng nói chính là thật sự, đề tâm bên trong, lại nhất thời mê man lên. . .

"Nếu sợ hãi nó, lại làm gì nhất định phải sáng tạo nó?"

"Bởi vì bọn họ không có lựa chọn khác!"

Bạch Quan Tử lạnh nhạt nói: "Các Long chủ như không làm như vậy, nếu không bước lên con đường này, cái kia liền có thể sẽ bị cái khác trên đường người đoạt tiên cơ, đến thời điểm Long tộc có lẽ liền làm ra lựa chọn cơ hội đều không có, mà ngược lại, cũng chính là bởi vì Long tộc đi tới con đường này, cái khác trên đường người, liền cũng không dám có bất kỳ xem thường, người có thể ngầm lại, đợi đến con rồng nhỏ này bù đắp căn cơ, thành tựu chân chính Tổ long chi thân, có Diệt thể đạo lực, như vậy phóng tầm mắt cái này to lớn Thiên Nguyên, còn ai vào đây, có thể là Long tộc đối thủ?"

"Diệt thể đạo lực. . ."

Nghe bốn chữ này, Phương Quý thậm chí đã cảm thấy có chút hoang đường.

Trước mắt cái này mút vào chóp đuôi ngu con vật nhỏ, sẽ có diệt thể lực lượng?

"Đi trên đường người mạnh mẽ, là đường ở ngoài người không cách nào lý giải, càng không thể nào tưởng tượng được!"

Bạch Quan Tử nhàn nhạt nói: "Dưới cái nhìn của người, sức mạnh của bọn họ không hợp đạo lý, đó là bởi vì người ở đường ở ngoài, người cảm thấy nhọc nhằn khổ sở, luyện khí thổ nạp, cũng đã hết nỗ lực, không biết ở trên đường người, cũng sớm đã tìm hiểu bộ phận Đại Đạo bốn nguyên, trong mắt bọn họ các người, quả thực liền như là làm ruộng một đời nông phu như vậy, thô lậu không chịu nổi, cũng không tìm đến đại đạo biên giới. . ."

"Thiên tư của bọn họ, không có chỗ nào mà không phải là cao tuyệt, lòng can đảm của bọn họ, cũng là thể nhân khó có thể tưởng tượng, thậm chí nói, trước vài lần đại thế, lưu lại cho bọn họ di sản, đều là không cách nào hình dung, phàm là một con đường xuất hiện trên đời này, đều là không người nào có thể chống đối. . ."

Những câu nói này, đã để Phương Quý không có hứng thú, hắn chỉ là trầm mặc rất lâu, mới nói: "Người muốn nó ý tứ là?"

"Nó nhất định phải bị hủy diệt!"

Bạch Quan Tử trả lời rất đơn giản: "Mỗi khi có con đường thứ nhất, đưa nó lực lượng bày ra hậu thế, cái khác trên đường người, liền cũng đều sẽ tăng nhanh tiến trình, thậm chí một ít trốn ở thế ngoài người, cũng sẽ bị dẫn vào thế, đến lúc đó, thì sẽ có vượt qua thế giới này lực lượng xuất hiện, ở cái kia vô số lực lượng va chạm xuống, thế giới này, tựa như cùng một tờ giấy mỏng giống như, yếu ớt không chịu nổi!"

Phương Quý bỗng nhiên trong lòng cả kinh: "Su tôn ta vậy. . ."

"Đúng!"

Bạch Quan Tử hờ hững trả lời: "Nghiêm ngặt mà nói, Thái Bạch tông Kiếm Tiên, mới thật sự là cái thứ nhất đem cái này cảnh giới bày ra tại thiên hạ trong mắt người người, chỉ bất quá, hắn rất thông minh, cảm giác được đáng sợ kia nhân quả, vì lẽ đó ở chính mình sáng chói nhất thời điểm, liền đem chính mình che giấu lên, máu chốt nhất chính là, hắn con đường kia, là tất cả giữa lộ mặt ôn hòa nhất, cho nên mới không có gây nên biến động

thật lớn, đương nhiên, biến hóa vẫn có, con rồng nhỏ này giáng thế, trình độ nào đó trên, liền là bởi vì cái kia một kiếm cảm ứng!"

"Vì lẽ đó người hủy diệt nó, là vì không để đường khác sớm vào đời. . ."

Phương Quý nhíu chặt mày, chỉ cảm thấy đầu óc chưa bao giờ có một khắc tốt như vậy dùng qua, cố gắng là áp lực vấn đề, xoay chuyển cực nhanh, rất nhanh liền muốn đến một vấn đề: "Nhưng cái này có ích lợi gì, những người khác, nên làm đều vẫn là ở làm, người cũng bắt quá là đem khi đó, đời lại đây một cái mà thôi, theo các người, những kia đường xuất hiện, thời cơ thích hợp nhất, lại là lúc nào?"

"Là chúng ta, mà không là các người!"

Bạch Quan Tử hờ hững mở miệng: "Theo chúng ta, những thứ này đường tốt nhất mãi mãi cũng không muốn xuất hiện!"

Lời này không tên làm cho Phương Quý cả kinh, sau đó chậm rãi hỏi ra một cái vấn đề trọng yếu nhất: "Kỳ cùng con đường, là cái gì?"

"Chúng ta đường. . ."

Bạch Quan Tử bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, có chút không tên tâm tình.

Nàng lần này, trầm mặc rất lâu mới trả lời, nhẹ giọng nói: "Chúng ta con đường, chính là chém xuống tất cả đường!"

"Cái này. . ."

Phương Quý sững sờ một chút.

Bạch Quan Tử nhẹ nhàng hít một tiếng, nói: "Vô số lần đại thế táng diệt, đã sớm chứng minh một vấn đề, những thứ này đường, kỳ thực đều chẳng qua là mất khống chế lực lượng, chúng nó xuất hiện, vốn là đại diện cho hủy diệt, bọn họ đều có chính mình theo đuổi cùng hy vọng xa vời, nhưng lại xưa nay chưa từng có ai thành công, bọn họ xuất hiện, đều chỉ là sai lầm, vì lẽ đó, bọn họ nhất định phải bị hủy diệt. . ."

Phương Quý lập tức sững sờ.

Hắn thật lâu không hề trả lời, trong lòng cũng như là tâm tư phạm phùng.

Nghe được nhiều như vậy điên cuồng chuyện, hoang đường chuyện, chuyện đáng sợ, đúng là Kỳ cung, làm cho hấn nổi lòng hơi yên tĩnh.

Cho tới nay, hấn cảm thấy Kỳ cung cũng đã là đủ điên cuồng, đủ thần bí. . .

Nhưng hôm nay, lại không tên xuất hiện một loại cảm giác.

Nguyên lai Kỳ cung, mới là tất cả mọi người bên trong, nhất trung thực. . .

. . .

. . .

"Kỳ cung con đường, chính là bảo vệ hiện tại phía thế giới này, ngươi là Kỳ cung đệ tử, liền cũng nên gánh vác lên trách nhiệm này!"

Bạch Quan Tử không biết hấn đang suy nghĩ gì, chỉ là chậm rãi đem chính mình nói ra: "Bất kể là thôi diễn cái khác đường xuất hiện cũng tốt, vẫn là sớm chém chết Long tộc dã tâm cùng cái này dã tâm sẽ mang đến tai họa cũng tốt, con rồng nhỏ này, tất nhiên giao trong tay Kỳ cung, các Long chủ sẽ nghiêm mật đề phòng ngươi, nhưng ngươi cần tìm cơ hội đưa nó mang ra đền cho ta, ta cũng sẽ giúp ngươi sáng tạo cơ hội, bây giờ ngươi cần nghĩ rõ ràng một điểm là, chấp hành Kỳ cung mệnh lệnh, chính là ngươi từ nhỏ trách nhiệm, vì thế, ngươi đem sẽ không tiếc bất cứ giá nào. . ."

Nàng cuối cùng lời nói, như là tiếng đàn, thăm thăm vang lên, chọc ở vô hình dây đàn bên trên.

Phương Quý thăm thăm lay động lay động, thần trí cũng giống như là bị xúc động một chút, sau đó mới đột nhiên khôi phục lại tỉnh táo.

Liếc mắt nhìn trước mặt tiểu Hắc long, hấn rốt cuộc biết cái này Tiểu bắt điểm tại sao đáng sợ như vậy. . .

Nguyên lai vừa ra đời nó, cũng đã là giống như Mạc lão cửu, nhảy ra thế giới này cảnh giới tu hành tồn tại. . .

Cũng khó trách Thất hải các Long chủ, coi trọng nó như thế, rồi lại như vậy sợ hãi nó.

Chỉ bất quá. . .

Nghe xong lâu như vậy, Phương Quý trong lòng cũng có chính mình ý nghĩ, Kỳ cung đệ tử, nói liền nhất định là thật sự sao?

Đường tồn tại, thật sự có nàng nói đáng sợ như vậy. . .

. . . Hoặc là nói là điên cuồng mà tuyệt vọng?

Lúc này chính mình, còn cũng không đủ năng lực cùng gốc gác, đến nhận biết những câu nói này!

"Hiện tại còn không thể đem cái này tiểu Lai Bảo giao cho nàng, đúng không?"

Trong lòng cũng có chút loạn, Phương Quý theo bản năng hỏi tiểu Ma sư, muốn tìm cá nhân thương lượng một thoáng.

Nhưng tiểu Ma sư lại không có trả lời ngay, đầy đủ qua một hồi lâu, nó có chút mê man tiếng nói mới vang lên: "Vừa nãy nghe nàng nói nhiều như vậy con đường khác nhau, còn có truyền thuyết, ta bỗng nhiên có chút mê man, ở nàng nói những thứ này trên đường, ta. . ."

Hắn tự lẩm bẩm: "Hoặc nói chúng ta, lại là cái gì?"

Chương 624 : Đầy Trời Công Đức Lớn

"Người là cái gì. . ."

Tiểu Ma sư cái này dẫn theo chút ý mê man, cũng làm cho Phương Quý thoáng ngẩn ra.

Hắn không đề cập tới cũng còn tốt, cái này nhắc lên, cũng làm cho Phương Quý cũng nhớ tới rất nhiều sự tình, lúc ẩn lúc hiện hắn còn nhớ, tiểu Ma sư sơ đoạt xá chính mình thì liền đã từng nói, chính mình thật giống là cái gì hơn người một bậc sinh linh tới, vậy nó đến tốt cùng là cái gì?

Kẻ này ở chính mình biến ý thức đạo điện bên trong, cũng đã ngốc đến thời gian không ngẩn, hắn không phải người không phải quỷ không phải thần không phải tiên không phải quái, tuy rằng tự xưng là Ma Sư, nhưng trên thực tế hắn cũng không phải ma, ma chính là U Minh uế khí sinh, cùng hắn đáp không vào đề, nếu nói là duy nhất cùng hắn thân thể có chút liên hệ, cái kia chính là hắn thật giống cùng quỷ thân có chút liên hệ, nhìn thấy quỷ thân, hắn sẽ sinh ra bản năng xem thường cùng căm ghét, thậm chí hắn còn có thể nuốt chửng quỷ thân, cái kia chẳng lẽ nói hắn cũng là quỷ thân một loại? Có thể nghĩ như vậy, quỷ thân lại xem như là cái gì?

Nghĩ đến tiểu Ma sư, hắn thậm chí lại nghĩ đến chính mình. . .

Trong thôn nói mình là tiên nhân ôm đến, có thể thôn làng chính mình liền không bình thường, cái kia ôm chính mình đến tiên nhân sẽ bình thường?

Chính mình có một cái có thể hiện ra hung cát tiền đồng, trong biến ý thức của chính mình có một phương quái lạ đạo điện, cái này đạo điện có thể mang tiểu Ma sư nhốt lại, đạo điện bên trong còn có một bức họa, có thể mang thượng cổ di địa bên trong một ít kỳ quái sinh linh phong ấn đến bên trong. . .

Vậy mình lại là cái gì?

Càng nghĩ, Phương Quý càng cảm thấy có chút bị hồ đồ rồi.

Thế giới này, nhìn như tất cả như thường, kì thực ngẫm nghĩ đến, càng là các loại không hiểu. . .

Từ nhỏ lần thứ nhất, Phương Quý cảm giác được một loại mê man, thậm chí còn dẫn theo chút đối với không biết sợ hãi.

Trong đầu của hắn từ từ la từ từ lum, liền hắn liền yên lặng ngồi xuống, ngồi khoanh chân, sau đó tinh tế minh tưởng.

Chỉ dùng không tới ba tức hắn liền mở mắt ra, nghĩ rõ ràng!

Hắn rõ ràng những thứ này chuyện chính mình là không nghĩ ra một cái đầu tự đến!

"Nếu không nghĩ ra, vậy trước tiên không cần mơ mộng!"

Hắn lấy một loại chỉ có mình có thể nghe được tiếng nói, từ từ nói: "Lại nói, những chuyện này cái nào cần phải ta đến nghĩ, trời sập xuống, đau đầu ở phía trên chóng, khai hoang chuyện tìm trường thôn, chuyện ăn cơm tìm Phương lão gia, bất kể hắn là cái gì đường không đường, đó là Triệu lùn cùng Mạc lão cửu nên nghĩ chuyện, ta coi như nghe được cái gì kiến thức nửa vôi, lẽ nào so với bọn họ hiểu nhiều lắm?"

"Bây giờ ta có thể bận tâm, cũng là trước mắt cái này mảnh đất nhỏ, trước tiên thật tốt đem Bắc Vực cái này việc chuyện làm xong lại nói!"

"Thật sự có không hiểu, chờ trở về Thái Bạch tông, hỏi lão Triệu đi!"

". . ."

". . ."

Nhắc tới cũng là tâm lớn, nghĩ như vậy, đầu óc đúng là sáng sủa lên.

Trước đây hắn, chưa từng có nghĩ tới, phải đem Bắc Vực chuyện, chủ động đặt ở chính mình trên vai.

Hắn cũng chính là tình cờ gặp, mới quản một chút, chính mình lại sẽ không chủ động tìm tới cửa.

Nhưng bây giờ, hắn đã quyết định gánh vác.

Kỳ thực như tinh tế hồi tưởng, đại khái chính hắn cũng không biết tại sao mình muốn gánh vác, hoặc hay là bởi vì ở Mạc Cửu Ca một kiếm quy tiên, chuẩn bị trốn vào Bất Tri địa thì chính mình cũng đã rõ ràng, tông chủ và Mạc lão cửu, thậm chí là cá chạch nhỏ, trong lòng đều có từng cái sự tình, liền nghĩ giúp bọn họ chia sẻ một chút, nhưng cũng không tìm được chia sẻ phương pháp cùng phương hướng, hay là ở trên biển nhìn thấy phương bắc Thương Long hùng hồn chịu chết, mới biết nguyên lai cõi đời này thật là có bực này vì nào đó một số chuyện, liền mệnh cũng không muốn người. . .

Phương bắc Thương Long hắn chỉ thấy hai mặt, một mặt là ở thành Lâm Hải, một mặt là ở Long cung, thời điểm hắn chết!

Nhưng vèn vèn là cái này hai mặt, lại làm cho Phương Quý đối với hắn ấn tượng cực sâu.

Chịu đến ảnh hưởng cũng rất lớn.

Sự ảnh hưởng này, cùng Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca còn không cùng, cái này hai Phương Quý yêu thích, thế nhưng học không được.

Mà phương bắc Thương Long, ở phương diện khác, lại cùng Phương Quý là như thế.

Chính là bởi vì phương bắc Thương Long ảnh hưởng, Phương Quý mới có thể phá đạo tâm nơi sâu xa, đạo kia tuy không nổi bật, nhưng vẫn ảnh hưởng hắn kiếp, cũng bởi vậy, hắn ngộ ra chân ý, đồng thời cũng liền minh bạch, chính mình bây giờ chân chính chuyện cần làm đến tột cùng là cái gì.

"Lão Phương liền ở ngay đây mặt sao?"

Bên ngoài động phủ, vang lên một trận sâu sắc nhọt nhọt tiếng bước chân, còn có Tức đại công tử một tiếng nghi vấn.

Nghe được bọn họ đến rồi, Phương Quý liền lên tinh thần, muốn làm chính sự.

Dẫn dò Anh Đề ở đây thật tốt chăm nom nó tiểu lão đệ, sau đó Phương Quý đi tới động phủ phòng ngoài, lúc này, liền thấy Tức đại công tử, Tiêu Tiêu Tử mấy người, đều từ bên ngoài động phủ đi vào, bên người còn theo Long

cung Quy tướng cùng với mặt khác sáu cái khí cơ không giống nhau Hải tộc sinh linh, như là giám thị giống như nhìn bọn họ, nhưng cũng không nói lời nào, chỉ là do cho bọn họ tiến vào động phủ.

"Ai nha, lão Phương, ta đối với ngươi, chỉ có kính phục hai chữ có thể nói!"

Tức đại công tử một thấy Phương Quý, liền bước nhanh tiến lên đón, cảm khái nói: "Không bội phục ngươi những khác, chỉ bội phục ngươi còn sống sót!"

Mấy người kia nghe xong Tức đại công tử, cũng tất cả đều gật đầu, rất là tán đồng.

Từ vừa mới bắt đầu phương bắc Thương Long xuất hiện, một câu nói ngoài dự đoán mọi người, rước lấy Long cung bất mãn, lại tới Phương Quý ở các Long chủ nhìn kỹ phía dưới, có can đảm bồi tiếp phương bắc Thương Long rời đi, lại tới Tôn phủ Bạch Thiên U Vương dẫn người đối với phương bắc Thương Long bố trí sát cục, lại tới Phương Quý lại dám lấy Kim Đan thân tham dự đến cái kia một trận đại chiến bên trong, thậm chí sau đó càng làm cho phương bắc Thương Long hài lòng, dẫn theo Bạch Thiên U Vương đầu người đi. . .

Lại càng không nói ở phía sau đến, lại là bắt cóc trứng thần, lại là uy hiếp các Long chủ. . .

Bất kể là một bước nào, đều thoát nhìn là tình thế chắc chắn phải chết, hết lần này tới lần khác Phương Quý lại chính là không chết!

Cái này đã làm cho đều là Bắc Vực mười hai Tiểu thánh Tức đại công tử mấy người, cảm giác có loại mộng ảo giống như kinh ngạc.

"Ha ha, nghĩ làm các ngươi lão Đại ca, không có chút tài năng sao được?"

Phương Quý cười toe toét vẩy vẩy ống tay áo, học đủ Thái Bạch tông chủ dáng dấp, hướng về mấy người này nói: "Ngồi xuống tán gẫu!"

Động phủ này phòng ngoài, cũng không có cái gì cái bàn loại hình, liền mọi người liền đều giống như Phương Quý, không chọn địa phương, trực tiếp ngồi trên mặt đất, Tức đại công tử mấy người, ngồi tự nhiên cách Phương Quý gần chút, tản ra đến ngồi vây quanh một đoàn, Cầm Giang Tán Nhân cùng Hứa Lưu Hoan, ngồi ở rìa ngoài nhất, Bạch Thuật thì lại

ngồi ở Mạnh Đà Tử sau lưng, một bộ muốn dựa vào gần lại đây, nhưng lại không dám tới gần, hết sức khó xử khoảng cách.

"Tìm các người lại đây, là bởi vì ta có chuyện không quyết định chắc chắn được!"

Phương Quý ngồi xuống sau khi, cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng: "Ta cũng định cùng Long cung hợp tác rồi, điều kiện còn chính đang tại đàm luận, Long cung đáp ứng cho chúng ta Bắc Vực một ít tài nguyên, giúp đỡ đánh Tôn phủ, bất quá, ở hành nhân nói ở nói ra được, ta là không thông thạo, bây giờ Bắc Vực đến tột cùng là cái cái gì quý nghèo đáng đáp, ta cũng hoàn toàn không hiểu a, nên làm sao làm Long cung trúc giang, mọi người thương lượng một thoáng!"

Nghe được "Trúc giang" hai chữ, bên ngoài động phủ Quy tướng mấy người, không nhìn được hướng bên trong liếc mắt nhìn.

Phương Quý không thêm để ý bọn họ, chính là bằng phẳng gõ.

"Không chỉ có không chết, lại còn muốn cùng Long cung hợp tác rồi?"

Tức đại công tử nghe được, cả kinh đều sắp ngồi không yên, vội vàng hỏi: "Long cung thật sẽ chống đỡ Bắc Vực?"

Phương Quý nói: "Đã đáp ứng rồi!"

Tiêu Tiêu Tử cũng không nhìn được mở miệng: "Bọn họ đáp ứng cho bao nhiêu?"

Phương Quý nói: "Sẽ rất nhiều!"

Việt Thanh cũng không nhìn được hỏi: "Đều có thể cho chút gì?"

Phương Quý trầm mặc một chút, nhìn Việt Thanh nói: "Người cứ việc nghĩ, ta đến đàm luận!"

Cái này khí thôn vạn dặm hào khí, nhất thời làm cho mấy vị Bắc Vực Tiểu thánh đều kinh sợ đến mức nói cũng không nói ra được, như ở bình thường, Phương Quý lời này đại khái ai cũng không tin, nhưng là Phương Quý bây giờ đã làm ra nhiều như vậy kỳ chuyện, thậm chí còn chọc lấy các Long chủ giết Tôn phủ Nguyên Anh, bây giờ lại đang yên đang lành ngồi ở chỗ

này, mời bọn họ lại đây, đàm luận một ít làm sao gỡ Long cung trúc giang chuyện.

Vậy thì không khỏi bọn họ không trở nên coi trọng. . .

"Bắc Vực thiếu nhất, chính là phù triệu trận giản!"

Tức đại công tử cái thứ nhất mở miệng, ngưng thần nói: "Cố nhiên tu hành bên trong người vừa nhắc tới đến, đều cho rằng trọng yếu nhất chính là tăng cao tu vi linh thạch các loại tài nguyên, nhưng đối với bây giờ Bắc Vực tới nói, nghĩ trong thời gian ngắn tăng lên Bắc Vực quản tu cảnh giới tu hành, vốn là không thể, vì lẽ đó như nghĩ đối kháng Tôn phủ, vậy cũng chỉ có mượn phù triệu cùng trận giản lực lượng, chế tạo ra từng nhóm một đối kháng Tôn phủ tiên quân!"

Tiêu Tiêu Tử nói: "Phù triệu cùng trận giản, có thể trang bị lên, chỉ là cơ bản nhất tiên quân cùng tu sĩ cấp thấp, nhưng Tôn phủ cao thủ như mây, Bắc Vực khó có thể chống đối, vì lẽ đó như nghĩ thật là đối kháng Tôn phủ, cái kia liền cần kiếm một nhóm lợi hại pháp bảo cùng thần binh!"

"Công pháp truyền thừa cũng không thể thiếu. . ."

Mạnh Đà Tử đều đi theo mở miệng: "Món đồ này, mới có thể hấp dẫn người đầu chạy tới nha. . ."

"Danh!"

Hải Sơn Nhân bỗng nhiên mở miệng, nhất thời tất cả mọi người đều quay đầu hướng về hắn nhìn tới.

Hải Sơn Nhân tựa hồ chưa từng có ở trước mặt nhiều người như vậy nói chuyện nhiều, áp lực rất lớn, nhưng vẫn là gian nan mở miệng: "Đề người biết bây giờ Long cung là đang ủng hộ Bắc Vực đối kháng Tôn phủ, sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều đưng đưa người thái độ, dành cho, quyết định!"

Mọi người nghe vậy đều là sững sờ, lại biểu thị tán thành.

"Các người đã đều có ý nghĩ, vậy các người liền trở lại suy nghĩ thật kỹ, nên hỏi người hỏi người, nên tính toán tính toán!"

Phương Quý nghiêm túc nói: "Quay lại có sổ sách, cho ta, ta cùng các Long

chủ giảng!"

Mấy người hai mặt nhìn nhau, lại trọng trọng gật đầu.

Thân là Bắc Vực tu sĩ, hoặc nói là Bắc Vực Tiểu thánh, bọn họ biết rõ Phương Quý những câu nói này trọng lượng, nếu như đàm luận không được, cũng vẫn thôi, nhưng nếu là có thể đàm luận thành, thậm chí chỉ có thể đạt đến bọn họ mong muốn một nửa, không, dù là mong muốn bên trong ba phần mười, thậm chí một thành, đều sẽ cho Bắc Vực mang đến giúp đỡ cực lớn cùng ảnh hưởng, mà Phương Quý đơn giản, liền đem những câu nói này giao cho hắn, cũng là đại diện cho, bọn họ đem sẽ trở thành đám này tài nguyên phân phối cùng điều động người, ngẫm lại bây giờ Bắc Vực thế cuộc, đây là lớn đến mức nào quyền bính?

Nếu Bắc Vực đối kháng Tôn phủ tinh thể, quả thật vì vậy mà thay đổi, như vậy đây là cái gì?

Chuyện này sẽ là đầy trời công đức lớn!

Bọn họ cái này cái gọi là Bắc Vực mười hai Tiểu thánh, đến Long cung vốn là vì thành danh.

Nhưng hôm nay đây, cùng cái này chân thực tài nguyên so với, chỉ là Tiểu thánh tên, lại có thể tính gì chứ?

Thấy Tức đại công tử mấy người đều đồng ý, Phương Quý liền quay đầu hướng về nhìn ra ngoài, ánh mắt ở Kính Châu Bạch Thuật, Cầm Giang Tán Nhân cùng Hứa Lưu Hoan ba người trên người nhìn lướt qua, sau đó tựa như cười mà không phải cười nhìn bọn họ nói: "Này sự kiện, ba người các ngươi nghĩ như thế nào?"

Tất cả ánh mắt, đều đi theo nhìn kỹ đến ba người bọn họ trên mặt.

Thậm chí còn bao quát động phủ ở ngoài Quy tướng, cùng với cái khác mấy cái Hải tộc sinh linh.

Vô số ánh mắt bên trong, Bạch Thuật trầm mặc một hồi, ngẩng đầu lên nói: "Vừa là Bắc Vực, tự nhiên nghĩa không cho. . ."

"Ngươi hiểu làm. . ."

Phương Quý bỗng nhiên cười đánh gãy hẳn, dẫn theo điếm trêu tức vẻ mặt, nói: "Ta là nghĩ hỏi các ngươi, trông mà thềm thấy không thềm?"

Chương 625 : Trước Tiên Đổi Tên

Trông mà thèm thấy không thèm. . .

Phương Quý cái này bất tình linh một câu nói, đừng nói Bạch Thuật ba người, chính là Tức đại công tử mấy cái đều bối rối.

Bên ngoài động phủ Quy tướng cùng Hải tộc sinh linh cũng không khỏi quay đầu hướng bên trong nhìn lại. . .

Rõ ràng mới vừa rồi còn ở nghiêm đứng đắn, đây người đảm đương đang nói làm sao gỡ Long cung trúc giang lấy trần Bắc Vực đại sự. . . Được rồi lừa đảo cái từ này bản thân liền có vẻ chẳng phải đứng đắn, nhưng dù gì cũng là cái chính sự. . . Mà cái khác người cũng đã bị bọn họ xúc động, không chỉ có dòn dập ra sách, hơn nữa đã chuẩn bị thật tốt triển khai một phen tay chân, ai có thể nghĩ tới hần bỗng nhiên lại cả một câu như vậy?

Đặc biệt là Bạch Thuật, bị Phương Quý một câu nói này hoảng suýt chút nữa ngã sấp xuống, sắc mặt thay đổi vài biến, mới rút cục mạnh mẽ ngăn chặn trái tim lửa giận, lạnh lùng nhìn Phương Quý nói: "Bạch Thuật cũng là Bắc Vực người, vẫn làm vì Bắc Vực cân nhắc, không chôi từ lao khổ, ngươi cần gì như thế khinh miệt ta?"

"Khinh miệt ngươi. . ."

Phương Quý cười gằn một tiếng, nói: "Đó là bởi vì ta dễ tính không thích giết người!"

Bạch Thuật trái tim thịnh nộ, mãnh đến đứng lên đến, nhưng nhìn Phương Quý cười gằn đáng đáp, lại nhất thời không dám nói lời nào.

Mà Phương Quý vào lúc này, trái tim lửa giận đúng là so với hần vượng, không hề che giấu chút nào chính mình xem thường, cười lạnh nói: "Ta Phương lão gia chỉ tin cõi đời này đạo lý đơn giản nhất, làm rồi việc phải ăn cơm, lúc trước các ngươi đều ở Vĩnh Châu trừ ma, vì lẽ đó ta mới mang bọn ngươi đến Long cung ăn bữa cơm này, nhưng đến Long cung sau khi,

các người liên liên không làm việc, thậm chí còn không muốn để cho người khác cũng làm việc, thậm chí càng đập phá người cái cuộc, bây giờ đến ăn bữa thứ hai cơm thời điểm, người cho rằng ta còn muốn thật có thể lại mang theo người hay sao?"

Càng nói càng giận, không nhịn được vỗ đùi: "Người mẹ kiếp coi ta là kẻ ngu si?"

Lúc này nói chuyện đáng về thực sự quá chăm chú, lại mãnh đến vỗ đùi, lại đem Bạch Thuật cũng sợ hết hồn, lui một bước.

Nhìn Phương Quý ánh mắt, đã đầy là đề phòng.

Những người khác trông thấy khung cảnh này, cũng đều về mặt kinh ngạc, bầu không khí cũng trầm mặc chút.

Bọn họ tự nhiên không thể không quên được trước đây ở Long cung thịnh yến trên một màn, đương thời Tôn phủ bỗng nhiên xuất hiện, liên hợp Long cung thiết kế Bắc Vực, làm tình cảnh như vậy đồ bỏ đàm phán hòa bình tiết mục, mục đích gì tự không khó suy đoán, cùng không hoà đàm không trọng yếu, cho bọn hắn Tiểu thánh tên, sau đó lại mượn bọn họ cái này Tiểu thánh tên, từ danh phận cùng gốc rễ trên tan rã rồi Bắc Vực tu sĩ đối với Tôn phủ lòng phản kháng mới là thật sự, thử hỏi liên Bắc Vực Tiểu thánh đều chỉ nghĩ cùng Tôn phủ hòa đàm, cái kia những người khác cái nào còn có liều mạng sức lực?

Cái này một tràng hòa đàm, vốn là chạy đả kích Thái Bạch tông cùng phương bắc Thương Long một mạch, Tức gia một mạch ba người cộng đồng nhắc lên trận này Bắc Vực đại thế mà đi, cũng chính bởi vì ý thức được điểm này, cho nên lúc đó Tức đại công tử mấy người mới như vậy làm tức giận!

Mà phương bắc Thương Long, cũng chính là vì để tránh cho điểm này, không tiếc chôn vùi tính mạng của chính mình!

Nhưng hôm nay, ở Phương Quý liên tiếp ai cũng không nhìn hiểu quái lạ thao tác dưới, cái này mà để cho người đáng sợ kết cục, đúng là nghênh đón bất ngờ chuyển ngoặt, trái lại hướng về tốt phương hướng đi rồi, có thể chuyện khi đó, mặc cho là trong sân người ai nghĩ ra đến, cũng cũng không khỏi lòng vẫn còn sợ hãi, nếu không có phương bắc Thương Long nắm tính mạng đến đánh, nếu không có chuyện gì sau những việc này, cái kia

Bắc Vực là cái gì kết cục?

Bọn họ cái này cái gọi là Bắc Vực mười hai Tiểu thánh, vốn là đã ở Đông Thổ cùng Nam Cương tu sĩ trước mặt làm mất mặt to tốt mà. . .

Vì lẽ đó, bọn họ đối với Bạch Thuật ba người biểu hiện, trái tim cũng không phải là không có giận .

Chỉ bất quá, tuy là có giận có thể làm sao?

Bạch Thuật cũng xác thực ở Vĩnh Châu trừ qua ma, hơn nữa hẳn trước đây nói ra lời, cũng xác thực đại biểu rất lớn một nhóm người ý nghĩ trong lòng, lẽ nào liền bởi vì hắn đáp ứng rồi hòa đàm, liền lấy mạng của hắn hay sao? Đây mới là nhất làm cho người tức giận, đối mặt như vậy một cái vương tay chân tình huống, bọn họ đúng là tình nguyện đụng tới cái Tôn phủ quý thân, hoặc là trực tiếp tìm đến phía Tôn phủ, một đao giết sạch sẽ!

Vì lẽ đó lúc này Phương Quý đưa ra điểm này đến, cũng khiến cho bọn họ nhất thời vắng lặng không nói gì.

"A, đối với Tôn phủ việc, người ta lý niệm không giống, cũng không có gì để nói nhiều, Bạch mỗ này đến, vốn là vì xem có thể hay không giúp đỡ người khó khăn, nhưng người đã như vậy độc ác lời nói đối mặt, không nhận ra người tốt tâm địa, vậy cũng tùy vào người, Bạch mỗ không dính líu!"

Vừa nói chuyện, Bạch Thuật đã nổi giận đùng đùng, vung một cái sau lưng áo choàng, liền muốn xoay người rời đi.

Những người khác nhìn, trong lòng không vui, nhưng cũng chỉ có thể như vậy.

Chuyện như vậy, trời sinh liền không cái tốt phương pháp giải quyết, cũng chỉ có thể mắng hai câu hủ giận.

Mà hiển nhiên Bạch Thuật phải đi, Hứa Lưu Hoan cùng Cầm Giang Tán Nhân hai cái cũng liếc mắt nhìn nhau, chậm rãi đứng dậy, dự định rời đi.

"Ha ha, đi rồi coi như xong?"

Phương Quý nhìn bọn họ, bỗng nhiên lạnh giọng mở miệng cười.

"Người có thể nắm Bạch mỗ làm sao, đoạt ta Tiểu thánh tên hay sao?"

Bạch Thuật cười gằn xoay người lại, lạnh lùng nhìn Phương Quý, cũng là tức điên, lại có chút ý khiêu khích.

Bây giờ Long cung thịnh yên, đã xem như là đã tham gia, chỉ cần trở lại Bắc Vực, hẳn vẫn cứ sẽ là mười hai Tiểu thánh một trong, tuy rằng Phương Quý cùng Long cung hợp tác, là hẳn không nghĩ tới, cái này cực lớn công đức, chỉ sợ là cũng không có duyên với chính mình, nhưng dù như thế nào, hẳn vật mình muốn đã bắt đến, lúc này lại bị nhiều người như vậy nhìn, càng là không có cần thiết nuốt khẩu khí này!

"Ha ha, ta không những không đoạt người cái này Tiểu thánh tên, còn muốn đem cái tên này cho người!"

Nhưng hẳn không nghĩ tới chính là, Phương Quý lúc này lại cũng chỉ là tiếng cười lạnh nói, như là đã sớm nghĩ thông suốt, ánh mắt đảo qua mọi người, nói: "Cái gì mẹ nó Long cung phong tên, hiện tại Lão tử không lọt mắt, cái này gặp quý Tiểu thánh tên, các người thích giữ lại liền giữ lại, ngược lại ta không muốn, không vì cái gì khác, chính là không muốn cùng như người vậy nổi danh, không đến làm mất ta Ngọc Diện Tiểu Lang Quân mặt. . ."

"Bạch!"

Những người khác vạn không nghĩ tới hẳn nói như vậy, nhất thời đều hơi lớn ra dự liệu.

Nhất thời ngạc nhiên, đúng là một lát không ai lái miệng.

Dù sao bọn họ từ vừa mới bắt đầu, liền vì bảo đảm cái này mười hai Tiểu thánh tên, trải qua đại chiến, trải qua chết còn sinh. . .

"Trước Thương Long lão ca đã nói, tên là gì không tên, đều không trọng yếu!"

"Lúc trước cái kia Bắc Vực Thất Thánh tên, nếu không phải là có hẳn chống, cũng sớm đã bị người quên, như hôm nay chúng ta cũng giống như vậy, có thể thấy được tên tuổi gọi lại vang lên, cuối cùng nhìn đến vẫn là người, vì lẽ đó ta làm gì muốn khổ ba ba đuổi theo cái gì Tiểu thánh tên

tuổi, trước các người cũng ở Vĩnh Châu trừ ma, vì lẽ đó các người Tiểu thánh tên là nên đến, ta không đoạt các người, ta đưa cho các người được rồi?"

Nói, chính mình cũng là hơi cần răng: "Tên chúng ta sửa lại, gọi Bắc Vực Thập Nhị Bá!"

Nghe Phương Quý lời nói, Bạch Thuật trong mắt một trận mê man, lại liền như là ý thức được cái gì, sắc mặt tái nhợt lên.

Đúng là Tức đại công tử mấy người, tinh tế cân nhắc một phen, đúng là con mắt hơi phát sáng.

Bây giờ mắt thấy Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên trải qua Long cung một chuyện, liền muốn dương danh thiên hạ, nhưng Phương Quý lại vào lúc này muốn cải danh chữ, thực sự là mọi người không nghĩ tới, nhưng càng là hướng về sâu hơn nghĩ, cũng càng là cảm thấy bước đi này đi thú vị, dù sao ở trong mắt rất nhiều người, yển trên một màn, đã làm cho mười hai Tiểu thánh tên hôi thối, cấp người lưu lại một loại không đồng đều mà lại không kiên ý niệm.

Nhưng bây giờ, Phương Quý lập tức không muốn cái này Tiểu thánh tên, ngược lại có phiên thiên địa mới.

Mấu chốt nhất chính là, tương lai người ngoài nói chuyện lên, liền không khỏi sẽ nghĩ tới bọn họ cải danh nguyên do, mà cái này vừa nhắc tới nguyên do, tự nhiên cũng là nói đến Bạch Thuật ở Long cung thịnh yển trên biểu hiện, nói tới những người khác xấu hổ cùng với nổi danh điển cố. . .

Bắc Vực mười hai Tiểu thánh tên, không còn là một việc vinh quang, trái lại thành một loại sỉ nhục khinh miệt.

"Diệu, diệu, tốt, Tiểu thánh tên ta cũng không muốn, lão Phương, ta theo người, vẫn làm cái lão nhị chứ?"

Tức đại công tử cái thứ nhất vỗ tay đến, lớn tiếng phụ họa: "Không riêng là ta, cái kia ba vị đạo hữu, ta cũng thay bọn họ đáp lại!"

"Tính ta một người!"

Việt Thanh cũng theo gật gật đầu.

"Nếu lý niệm không hợp, xác thực không nên dùng chung một tên, sớm chút nói rõ ràng tốt, ta cũng nguyện theo Phương đạo hữu. . ."

Tiêu Tiêu Tử chậm rãi gật đầu.

Mạnh Đà Tử ha ha cười nói: "Lại không đáng giá, cho liền cho!"

Hải Sơn Nhân gật đầu nói: "Thiện!"

Mà ở bọn họ một phen trong tiếng cười, Bạch Thuật sắc mặt, đã do xanh chuyển đỏ, do đỏ chuyển tím, hiển nhiên là nín một bụng tức giận, nhưng trợn mắt nhìn Phương Quý, tuy là tức giận lại tăng, lúc này lại cũng đã hết cách cùng hấn tranh luận, dù là Phương Quý trước là muốn đánh hấn, mắng hấn, thậm chí là không cho hấn tiếp tục làm cái này Tiểu thánh tồn tại, hấn đều có lời, nhưng nhân gia muốn lui ra, mình có thể thế nào?

Nhất thời tâm loạn như ma, liền câu hoàn chỉnh lời nói đều không nói ra được.

Đúng là vào lúc này, bên cạnh bỗng nhiên vang lên một tiếng thở dài, mọi người thấy đi, liền thấy nói chuyện chính là Cẩm Giang Tán Nhân, nàng lúc này xoay người hướng về Phương Quý nhìn lại, nói: "Người làm như thế, cũng theo đến người, thực không dám giấu giếm, lần này đến, vốn là sự tôn lệnh ta đến, nàng chỉ nói có cái này Tiểu thánh tên, sau đó ở loạn thế liền có một phần đặt chân căn cơ, lại không nói cái này Tiểu thánh tên tuổi mặt sau, còn cống cái này rất nhiều chuyện phiền toái, ta hiện tại tâm cũng lười, chính là sự tôn mắng ta, cái này Tiểu thánh tên ta cũng không muốn, ngày sau thấy quý thân làm hại, ta vẫn là sẽ cứu trợ bách tính, nhưng bực này nhân gian chinh phạt, ta chỉ có thể rất xa né tránh. . ."

Vừa nói chuyện, nàng nhẹ nhàng lưu lại một vật, lại là nàng trước ở Long Trân các bên trong chọn dị bảo.

Dứt tiếng thì nàng liền đã xoay người mà đi, đi rất mau không gặp.

Nghe được nàng những câu nói này, ngược lại cũng để mọi người hơi ngần người ra, tựa hồ cảm giác có chút bất ngờ.

"Cái gì gặp quý Tiểu thánh không tiểu thánh. . ."

Mà một bên khác bên trong, Hứa Lưu Hoan cũng bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng, nhìn Phương Quý một chút, nói: "Ta trước đây vẫn không lọt mắt ngươi, càng không cảm thấy ngươi có tư cách làm tiểu thánh đứng đầu, nhưng bây giờ ta không thừa nhận cũng không được, những chuyện ngươi làm là ta không làm được, nhưng cái này cũng không có nghĩa là ta muốn phục ngươi, hơn nữa ta cũng cùng các ngươi không giống, các ngươi nguyện phản kháng Tôn phủ, tranh giành Bắc Vực, các ngươi đi, trước đây ta, chỉ nghĩ ở Bắc Vực đặt chân, thành một phương đạo thống, mà hiện tại ta, chỉ muốn đem cái kia nam mười cảnh chó săn đám người, giết sạch sành sanh. . ."

Nói chuyện, hắn cũng bỗng nhiên xoay người, nhanh chân về phía trước, tiếng nói truyền trở về: "Long Trân các bên trong chọn bảo bối, ta liền không trả, cái này vốn là ta nên được, hơn nữa ta còn muốn dựa vào nó, đi cho chết ở Tôn phủ chó săn trong tay Ngọc Thúy báo thù. . ."

"Hai người này đúng là bỗng nhiên có vẻ không chán ghét như vậy. . ."

Phương Quý lắc lắc đầu, cũng không tiếp tục xem ngốc ở một bên Bạch Thuật một chút, chỉ là cười nói: "Mặc kệ thế nào, tên của chúng ta định là tốt rồi, đến đến đến, các vị huynh đệ, trước tiên ngẫm lại chúng ta Bắc Vực Thập Nhị Bá chuyện thứ nhất muốn từ nơi nào bắt đầu. . ."

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, cùng kêu lên than thở: "trước tiên đổi tên!"

Chương 626 : Long Cung Đàm Phán

Rất nhanh, Bắc Vực Thập Nhị Bá. . . Tên tạm thời chưa định, Túc đại công tử đề nghị đổi tên làm vì Bắc Vực Thập Nhị Kiệt, Việt Thanh đề nghị đổi tên là Bắc Vực Thập Nhị Tiên, Tiêu Tiêu Tử nghĩ đổi tên là Bắc Vực Thập Nhị Kỳ, Mạnh Đà Tử cảm thấy Phương Quý nói ra liền rất tốt, Hải Sơn Nhân một bộ rất không chỗ nào đáng về. . . Bởi vì cái khác người đều còn không cái thống nhất đường kính, vì lẽ đó cũng chỉ có thể tạm thời như vậy, dù sao chính sự trọng yếu, vì lẽ đó cũng chỉ đành tạm thời gác lại cái này nghị tên việc, sau đó y Phương Quý lời nói, từng cái đi hiện ra thân thông, điều tra cần thiết việc.

Điểm này, cũng là Phương Quý chăm chú nghĩ tới.

Chính mình bản lĩnh tuy rằng xác thực ghê gớm, nhưng cũng không phải toàn trí toàn năng, tuy rằng ngoài miệng nói nhẹ, trên thực tế trong lòng hẳn cũng biết Long cung đáp ứng những tư nguyên này, đối với Bắc Vực mà nói là cỡ nào việc trọng yếu, bởi vậy không dám lung tung quyết định, lúc này mới mời vốn là đại diện cho không giống xuất thân, đối với Bắc Vực giới tu hành mỗi cái phương diện đều có chính mình lý giải cái khác đồng đạo đến quyết định!

Mà Túc đại công tử mấy người, cũng xác thực không có để cho hẳn thất vọng, rất nhanh nhưng có các loại thần phù, âm giản từ Long tộc bay ra ngoài, sau đó lại rất nhanh liền dẫn trở về bọn họ tin tức cần, bọn họ lại tụ tập cùng nhau, chăm chú thương lượng, bất quá một ngày một đêm trong lúc đó, liền đem một đạo danh sách đưa tới Phương Quý trên tay, trong đó liệt, đều là bây giờ Bắc Vực khắp nơi đạo thống thiếu nhất đồ vật.

Thần phù trận giản, một trăm ngàn đạo!

Dị bảo vũ khí, một vạn đạo!

Truyền thừa pháp môn, tám trăm đạo!

Ngoài ra, lại khác phụ đan dược thần khôi, linh tinh thần khoáng, các loại

khan hiếm tài nguyên các loại.

Cái này danh sách giao cho Phương Quý trên tay thì Phương Quý có chút ngoài ý muốn, không phải quá nhiều, mà là quá thiếu.

Nhưng vừa nhìn Tức đại công tử mấy người thái độ, liền rõ ràng bọn họ trái tim suy nghĩ, những thứ này người đại khái cũng không biết chính mình đến tột cùng là phải như thế nào cùng Long cung đàm luận, vì lẽ đó mức đều là nói nhỏ chuyện đi, đây là có thể giải khẩn cấp, lại không có vẻ khẩu vị quá to lớn.

Liền Phương Quý một phen trầm ngâm, trực tiếp liền ở phía trên bỏ thêm gấp mười lần, sau đó đi cùng Long cung đàm luận.

Kết quả thứ nhất phiên đàm phán rất thuận lợi.

Quá trình là như vậy, Phương Quý thừa dịp Thất hải Long chủ xuất hiện ở động phủ này bên trong đo lường tiểu Hắc long huyết mạch thì thấy bọn họ tâm tình có vẻ như cũng không tệ lắm, liền thăm dò đưa ra điều kiện thứ nhất: "Cho chúng ta một trăm vạn đạo thần phù trận giản, có thể không?"

Tây Hải Long chủ nói: "Người tìm Quy tướng đi nói, đừng đến phiền ta!"

Phương Quý con mắt lập tức trừng lớn, lập tức đi tìm Quy tướng: "Một ngàn vạn đạo thần phù trận giản, khi nào cho ta?"

"Nhiều như vậy?"

Quy tướng vừa nghe con mắt đều trừng lớn: "Chúng ta đến chuẩn bị kỹ càng mấy ngày đây. . ."

Phương Quý lập tức cảm thấy có vấn đề.

Chính mình loại này đàm phán phương pháp, là không thể chân chính thực đạt đến ban đầu mục đích đến. . .

Hắn đột nhiên cảm giác thấy chính mình như cái nhà quê, ở cùng hoàng đế lão nhi đàm phán, há mồm liền muốn một vạn tấm bánh lớn!

Liền hắn lập tức lại thay đổi chủ ý, đem Thanh Phong đồng nhi kêu lại đây, hỏi hắn: "Muốn trở thành Bắc Vực Thập Nhị Bá không?"

Thanh Phong kích động cả người đều đang run rẩy: "Muôn, muôn, ta đã sớm nghĩ ở trước mặt người khác xung ba ba. . ."

Phương Quý trong bóng tối quyết tâm sức lực: "Vậy người đi thay ta cùng Long cung đàm luận!"

Nói lại dặn một câu: "Lấy ra điếm bá khí đến, đừng biểu hiện cùng cái nhà quê tựa như. . ."

Quả nhiên vẫn là hạng người gì, làm cái gì dạng chuyện, Thanh Phong sư diệt nhận Phương Quý cái này việc, rất nhanh liền nhận thật là bận việc lên, trước đem Tức đại công tử mấy người gọi ở cùng nhau thương nghị, sau đó lại thảo luận hơn nửa ngày thời gian, định ra ban đầu kế hoạch, sâu sắc cảm giác này sự kiện nghiêm trọng trình độ, vượt qua chính mình tưởng tượng Thanh Phong đồng nhi, rốt cục vẫn là lại làm một cái khác quyết định!

Hắn truyền tin cho bây giờ vẫn còn Tức Châu Minh Nguyệt sư tử, hướng về nàng hỏi để tính.

Đan Hỏa tông đại chương quỹ Minh Nguyệt tiểu thư đã sớm biết tin tức này, cùng Tức gia người như thế, vẫn đang nóng nảy chờ đợi một kết quả, bây giờ thấy Thanh Phong đồng nhi đột nhiên lại hỏi đến trên đầu mình đến, chỉ cho rằng vị kia Thái Bạch tông tiểu sư thúc rốt cục thả xuống đối với mình trước thành kiến, kích động không thôi, vừa dùng quý giá nhất đưa tin phù lúc nào cũng cùng Thanh Phong liên lạc, vừa chạy tới Long cung.

Lúc này, nàng cưới chính là cao giai nhất pháp thuyền, do Tức gia gia chủ tự mình bảo hộ đưa tới.

Tầm thường pháp thuyền từ Tức Châu lại đây, nhanh nhất cũng phải ba ngày, nhưng bây giờ cưới bực này nhanh nhất pháp thuyền, chỉ dùng nửa ngày liền đến.

Minh Nguyệt tiểu thư bực này tu vị cùng thân thể, từ pháp thuyền bên trên xuống tới thì ỏi ra hai canh giờ.

Nhưng nàng lau sạch miệng, đổi một thân hóa quý áo choàng, dẫn theo một đám uy phong lẫm lẫm, hoặc là ôm bàn tính, hoặc là nâng tính trù, hoặc là cho nàng đánh cây quạt chương quỹ nha hoàn, mắt nhìn thẳng đi tới Long

cung, vừa đến liền đoạt Thanh Phong quyền.

Từ đây lúc bắt đầu, nàng liền trở thành lần này đàm phán chủ đạo, chuyên môn phụ trách cùng Long cung giao thiệp.

Liền, sau ba ngày, sớm nhất một nhóm tài nguyên vật chất quyết định, đem từ Bắc Hải Long cung trong kho lấy ra, vận chuyển về Bắc Vực, sau đó do Đan Hỏa tông cái kia ở khắp mọi nơi hiệu buôn tiếp xuống, lại phân biệt vận chuyển về Bắc Vực chín châu, giao cho do Tứ đại công tử, Việt Thanh, Tiêu Tiêu Tử, Mạnh Đà Tử, Hải Sơn Nhân các loại định ra các đại tiên môn cùng đạo thống, thông qua bọn họ phân bố bốn phương, trợ bọn họ chế tạo tiên quân. . .

Lần này vận ra vật tư có chừng thần phù trận giản năm mươi vạn đạo, dị bảo vũ khí tám vạn bộ, truyền thừa pháp môn ba trăm đạo, khác thêm thần khoáng đan tài mười vạn cân, linh Tinh linh thạch tám ngàn vạn cân, cùng Phương Quý lúc đầu nghĩ tới đúng là không kém nhiều lắm, duy nhất có khác nhau chính là, ở Minh Nguyệt tiểu thư đàm phán trong kế hoạch, đây chỉ là bước thứ nhất, mặt sau nàng còn thiết kế thứ ba, bốn bước, bất cứ lúc nào có thể lại thêm năm bước!

Liền, theo nhóm đầu tiên tài nguyên vận chuyển đến Bắc Vực, giao cho một chút tiên môn đạo thống trong tay, toàn bộ Bắc Vực sôi trào.

"Lại còn thật sự có trên trời rơi xuống đến đúng lúc chuyện?"

Không biết có bao nhiêu người, nhìn những thứ này chân thực đồ vật, kích động khó có thể nói nên lời.

Rất nhanh, quả thật có đối kháng Tôn phủ ý muốn cũng tốt, ứng lợi mà lên cũng được, bắc chín châu khắp nơi bay lên ngọn lửa chiến tranh, tập quyền một phương, trước đây một ít chiếm giữ ở bắc chín châu nơi, vẫn còn chưa hoàn toàn bị thanh lý Tôn phủ thế lực, hầu như là trong một đêm, liền bị nhổ tận gốc, sạch sành sanh, Tứ Châu cái kia tràng kéo dài mấy tháng lâu dài đại chiến, cũng ở vô số viện binh gia nhập tình huống xuống kết thúc. . .

Không chỉ có như vậy, rất nhiều thiên bắc nam cảnh mười châu nơi, cũng thừa thế xông lên, rung chuyển Tôn phủ căn cơ.

Mà máu chốt nhất nhưng là, bắc cảnh chín châu nơi, bắt đầu có càng ngày càng nhiều tiên quân tập kết, kiểm chỉ nam cảnh.

Đương nhiên, theo những thứ này biến hóa xuất hiện, Phương Quý đại danh, cũng cấp tốc vang vọng toàn bộ Bắc Vực, người ngoài không biết hẳn đến tốt cùng là làm sao cùng Long cung đạt thành hợp tác, chỉ là ở truyền lưu, nguyên bản Long cung là dự định cùng Tôn phủ hợp tác, nhưng toàn bằng Phương Quý một người, thành thạo phá huỷ Tôn phủ cùng Long cung hợp tác căn cơ, trái lại đem Long cung người minh hữu này kéo đến Bắc Vực bên này.

Ra tiền xuất lực, sẽ không tiếc.

"Nếu nói là Thái Bạch tông Triệu Chân Hồ nhen lửa cái này đối kháng Tôn phủ lửa, Mạc Cửu Ca một kiếm quy tiên, cho từ trước đến giờ sợ hãi Đế Tôn Bắc Vực tu sĩ một cái can đảm, như vậy bây giờ vị kia Thái Bạch tông Phương Quý cùng Long cung đạt thành hợp tác, đòi hỏi đến rồi nhiều như thế chỗ tốt nơi, thì lại lại tương đương là cho cái này Bắc Vực đối kháng Tôn phủ đại sự, quyết định một cái căn cơ, nhắc lên cái này một tràng đại thế đến. . ."

Trong bóng tối, cũng không biết có bao nhiêu người đang bàn luận này sự kiện, cũng cấp tốc truyền lưu.

Trong mắt rất nhiều người, theo Phương Quý cùng Long cung lần này hợp tác, hẳn đối với Bắc Vực công đức, đã sắp muốn so với trên Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ cùng Kiếm Tiên Mạc Cửu Ca, mà trên thực tế, nếu bàn về thực sự công đức, cái này từng nhóm một tài nguyên quyết định, xác thực tính thực chất chỗ tốt càng nhiều hơn một chút, chỉ bất quá, nếu bàn về bây giờ đối với toàn bộ Bắc Vực tình thế ảnh hưởng, Phương Quý vẫn là so với hai cái trường bồi kém một chút.

Thế nhân đều biết phương bắc Thương Long, đã chết đi tại trên biển, bắc bốn châu nơi, tự nhiên cũng loạn tượng nhiều lần ra, trước đây những kia bị phương bắc Thương Long mạnh mẽ áp chế thế lực, dồn dập lộ ra dã tâm, không muốn lại phục Thương Long một mạch chưởng khống, hiển nhiên liền muốn chia năm xẻ bảy, nhưng cũng đang lúc này, vẫn ở An Châu tĩnh tu Thái Bạch tông chủ, bỗng nhiên động thân chạy tới bắc bốn châu, rất nhanh liền bình định rồi loạn thế.

Lúc này, mới có người rõ ràng, nguyên lai phương bắc Thương Long chạy tới Bắc Hải trước, cũng đã đem bắc bốn châu giao cho Thái Bạch tông chủ.

Phó trước khi chết, uỷ thác tại Thái Bạch tông sư trưởng, chết đi thời khắc, lại là Thái Bạch tông đệ tử tiên đưa.

Điều này cũng làm cho thế nhân đối với Thương Long một mạch cùng Thái Bạch tông một mạch quan hệ, sinh ra vô số mới suy đoán. . .

Mà lúc này bắc bốn châu, tuy rằng trên danh nghĩa vẫn là Thương Long một mạch đại đệ tử Cung Thương Vũ dẫn đầu, nhưng Thái Bạch tông chủ lại là trên thực tế uy hiệp cùng người chưởng khống, lại thêm vào hãn cùng Tứ Châu thần phù thế gia Tứ Chúc giao hảo, sớm có liên hệ, liên, liên giống như là toàn bộ bắc chín châu tình thế, đều ở Thái Bạch tông chủ trong lòng bàn tay, lúc này hãn, chính là trên thực tế bắc chín châu Minh chủ. . .

Cho tới Mạc Cửu Ca, hãn bây giờ càng như là Bắc Vực tu sĩ trụ cột tinh thần.

Bình thường Tu hành giả, căn bản không biết Thiên Thượng Kiếm Tiên đến tột cùng sẽ mạnh đến mức nào, chỉ có thể ẩn chính mình lý giải suy nghĩ, vì lẽ đó bọn họ đều cho rằng, Mạc Cửu Ca cùng Nam Hải Đế Tôn là có sức đánh một trận, mà Nam Hải Đế Tôn, trước sau là Bắc Vực tu sĩ trên đỉnh đầu lớn nhất âm ảnh, như vậy Thiên Thượng Kiếm Tiên bốn chữ này, liền có thể giúp đỡ bọn họ hòa tan bóng ma này, dành cho bọn họ can đảm.

. .

Tự nhiên, đây là hướng về cao nói.

Mà quãng thời gian này bên trong, danh tiếng tước lên, bị làm người khác chú ý, tự nhiên vẫn là trẻ tuổi một đời.

Phương Quý mà lại không cần phải nói, đã bị người truyền ra vô cùng kỳ diệu, mà Tứ Cửu Chiêu, Tiêu Tiêu Tử, Việt Thanh, Mạnh Đà Tử, Hải Sơn Nhân, Hỏa Linh Tiểu Tổ, Cảnh Châu Tần Vãn, Thiên Hồ tông tiểu công chúa, Thanh Phong, Minh Nguyệt tên mấy người, cũng đều bị người truyền tụng lên.

Có người nói bọn họ trong những người này còn có ba cái, thế nhưng phẩm hạnh không tốt, bị Phương Quý Phương công tử cho khai trừ rồi. . .

Bất quá kỳ quái chính là, mọi người truyền tụng bọn họ tên lúc, vì bớt việc, cũng vì gọi đến vang dội, trọng lòng không phải không nghĩ tới cho bọn họ

một cái xưng hô, tựa như Bắc Vực Thất Thánh như vậy, nhưng nguyên lai Tiểu thánh tên, đã bị bọn họ vớt bỏ, nhưng là tên mới, lại chậm chạp chưa từng xuất hiện, đúng là có đồn đại nói bọn họ tự xưng Bắc Vực Thập Nhị Bá, thế nhưng Bắc Vực tu sĩ nhất trí biểu thị từ chối!

Quá khó nghe!

Truyền đến truyền đi, cũng dần dần có cái Bắc Vực Thập Nhị Quân tên tuổi truyền lên. . .

. . .

. . .

"Cái gì quý ngoạn ý, không một chút nào bá khí, còn không bằng trước đây Bắc Vực mười hai Tiểu thánh đây. . ."

Nghe xong người khác thuật lại thì Phương Quý biểu hiện rất không vừa ý.

Đúng là bên người Túc đại công tử mấy người, đều cảm khái không thôi: "Người đã biết đủ đi, vừa bắt đầu cái kia Tiểu thánh tên là hồ đồ, sau đó là muôn mòi Long cung phong danh, nhưng hôm nay cái này Bắc Vực Thập Nhị Quân danh hào, lại tương đương là Bắc Vực người chính mình phong cho chúng ta!"

"Lại không cái gì tên, so với cái này càng đáng giá!"

"Bởi vì lại tiến vào trong thêm một chữ, chúng ta chính là Bắc Vực chưa từng người như vậy tự xưng qua. . ."

Chương 627 : Chết Đến Nơi Rồi

Chính mình thật có thể bị người tôn xưng là trong giới tu hành cao nhất danh hào "Đế Tôn" sao?

Phương Quý chính mình đúng là không biết.

Trên thực tế, khoảng thời gian này, cùng Long cung đàm phán, cùng với được đến nhóm đầu tiên tài nguyên Bắc Vực, đều chính nóng nhiệt liệt liệt, xúc động dị thường, nhưng Phương Quý chính mình lại không làm sao lo lắng, tuy rằng việc này là hấn thúc đẩy, hấn cũng là lần này gỡ Long cung trúc giang then chốt, thế nhưng chính hấn tham dự lại rất ít, nguyên nhân rất đơn giản, hấn toàn bộ tinh lực, lúc này đều bị một cái Tiểu bất điểm cuốn lấy.

Bất luận bây giờ hấn chính đang tại làm chuyện đối với Bắc Vực ảnh hưởng lớn bao nhiêu, hấn từ đầu đến cuối đều cảm thấy chính mình hiện tại có chút mất mặt. . .

Bởi vì hấn hiện tại lại thành một cái xem hài tử. . .

Cái này như nói mà!

Chính mình đường đường Bắc Vực Thập Nhị Quân đứng đầu tên tuổi, lại là dựa vào xem hài tử đối lấy?

Nhưng là không nhìn, cũng hết cách rồi, cái này con tiểu Hắc long, bây giờ thật đúng là gặt gao cuốn lấy chính mình, quả thực chính là nửa bước không thể rời đi, liền ngay cả bảy vị Long chủ, ở nó táo bạo ngay sau đó, đều hoàn toàn lấy nó hết cách rồi, cũng chỉ có thể suốt ngày đề Phương Quý bồi tiếp.

Phương Quý trong lòng kỳ thực cũng có chút phiền, cái này mẹ nó suốt ngày lẻo đẻo theo ta làm gì, ta lại không sữa đút cho người ăn!

Bất quá bây giờ chính là đàm phán lúc mấu chốt, Minh Nguyệt tiểu thư đến

rồi sau khi, dựa vào cái kia khôn khéo đầu óc, mỗi kéo một ngày, đều sẽ nhiều cho Bắc Vực tranh thủ một ít đồ, vì lẽ đó lúc này hẳn cũng không thể đối với tiểu Lai Bảo quá thô lỗ, dù sao nó rất đáng giá. . .

Lúc này Long tộc, đối với mình cùng tiểu tông như thế thờ cúng, ra tay nhưng là hào phóng khản!

Từ cái này tiểu Hắc long xuất thế sau khi ngày thứ ba bắt đầu, mấy vị các Long chủ, liền như là đã thương lượng ra một loại nào đó kết quả, bắt đầu mỗi cách mấy ngày, liền cùng nhau đi tới nơi này động phủ, sau đó lấy ra một ít cát giấu đến cực điểm bình bình lon lon, đem đồ vật bên trong đổ vào bên trong Hóa Long Trì, có lúc là thần bí nước quý, có lúc là chút luyện chế linh tài, thậm chí có lúc, là loại thần bí dòng máu.

Phương Quý không biết đây là cái gì, chỉ biết là mỗi lần Hóa Long trì bên trong gia nhập những thứ đồ này, tiểu Hắc long đều sẽ cực kỳ mâu thuẫn, bình thường nó thích nhất bơi ở Hóa Long trì bên trong, nhưng vào lúc này, lại run lập cập, như là nước ao sẽ cắn người tựa như, mà vào lúc này, cũng chỉ có Phương Quý chỉ vào Hóa Long trì cho nó ra lệnh, nó mới sẽ cố nén loại đau khổ này, uốn uốn lượn lượn tiến vào Hóa Long trì.

Toàn bộ trong quá trình, nó đều hiện ra đến mức dị thường dày vò, một hàm nhỏ răng sữa cắn cọt kẹt vang vọng.

Vừa bắt đầu Phương Quý cũng không nhận ra đó là cái gì, thẳng đến về sau có một ngày, bảy vị Long chủ lấy tới một bình hơi nước phong uẩn tới cực điểm nước sương, chuẩn bị đổ vào trong ao thì hẳn mới bỗng nhiên kinh ngạc trợn to hai mắt, cái kia lại là Thanh Thiên Bạch Lộ, lúc trước hẳn nhưng là liều mạng mạng nhỏ, mới cuối cùng đối lấy Thanh Thiên Bạch Lộ, bây giờ lại liên tùy tùy tiện tiện, cả bình rót vào ao bên trong?

Hẳn rốt cục có chút rõ ràng, các Long chủ mỗi ngày bên trong hương về bên trong Hóa Long Trì đổ vào đều là thứ đồ gì. . .

Lẽ nào đều là không thua tại Thanh Thiên Bạch Lộ Tiên đạo tư nguyên?

Ta ai ya, vậy này trước trước sau sau tổng cộng đổ bao nhiêu a, cũng không sợ đem nó chết no?

Những thứ đồ này cố nhiên tốt, nhưng đối với tiểu Lai Bảo tới nói, lại không khác nào dày vò.

Có một lần, Phương Quý nhìn tiểu Lai Bảo tiến vào ao bên trong, liền một thân vảy giáp, đều bị trong ao dục tính xé rách ra, liền tục rạn nứt, lại liền tục càng cùng, như vậy đến đáp lại, thống khổ gào gào thét lên, ở Hóa Long trì bên trong hung hăng lẫn lộn, cặp mắt kia cầu xin nhìn Phương Quý, rõ ràng là bởi vì Phương Quý mệnh lệnh, mới ở bên trong nhẫn nại, bằng không sớm liền từ bên trong nhảy ra. . .

Phương Quý không đành lòng, hướng về Long chủ nói: "Liền coi như các người nghĩ cho nó bù căn cơ, cũng không cần trực tiếp như vậy đi, các người Long chủ người bản lĩnh lớn như vậy, nội tình như thế dày, liền không thể tìm cái phương pháp, có thể để cho nó ung dung một chút điềm đem căn cơ bù đắp lại?"

Các Long chủ nghe vậy nhất thời giận dữ: "Còn không phải là bởi vì người?"

"Nếu không là người khi đó gõ nát trứng xác, trâu đến hấn sớm xuất thế, chỉ ở xác bên trong chịu đựng thần trì tây lễ, liền hết thầy đều là lạng yên phát sinh, vốn sẽ không thống khổ như vậy, hiện nay, vừa lúc là bởi vì hấn sớm xuất thế, gân cốt đã định, nhận chịu không nổi nước thuốc, vì lẽ đó mỗi lần cho hấn bù đắp căn cơ, đều cần dựa vào cường đại dục tính, xé rách nó xương cốt huyết mạch, mỗi lần mới đều muốn tao ngộ cái này tội. . ."

Thấy các Long chủ nổi giận, Phương Quý ngược lại có chút ngượng ngùng, không biết nói cái gì tốt.

Đúng là Hóa Long trì bên trong tiểu Hắc long, thấy Phương Quý đã trúng răn dạy, nhất thời ti nổi lên răng, nghĩ nhảy ra cắn người.

...

...

Nghĩ đến vừa đến những thứ này chuyện đúng là do vì chính mình mà thôi, thứ hai cái này cũng là mình cùng Long cung hợp tác một phần, Phương Quý liền cũng chỉ có thể đành hoàng tận nổi lên trách nhiệm, mỗi lần ở tiểu Hắc long chịu tội thời điềm ở tại ao bên cạnh bảo vệ, mà đại khái cũng là bởi vì mỗi cách mấy ngày liền muốn chịu đựng một lần khổ sở như thế, tiểu Hắc long nhưng cũng càng dần hấn, lúc ngủ đều muốn cuộn tròn ở

trong lòng ngực của hắn.

Có lúc nhìn nó dù là ngủ, cũng liên tục run cầm cập, như là ở làm ác mộng, Phương Quý trong lòng cũng quái lạ.

Mấu chốt nhất chính là, điều này cũng không biết khi nào là cái đầu. . .

Bất quá, cũng chính bởi vì tiểu Hắc long phải gặp cái này tội, vì lẽ đó các Long chủ mới càng dựa vào Phương Quý, cái này Hóa Long trì bên trong quá mức bị tội, nếu không là Phương Quý ra lệnh, tiểu Hắc long căn bản liền không thể đi vào, ai dám buộc nó, đó là gào liền cắn một cái trở về.

Các Long chủ đối với chuyện này là vừa giận vừa tức vừa bất đắc dĩ, sắc mặt âm u nhìn Phương Quý.

Cùng Long cung đàm phán thuận lợi như thế, hoặc nói Long cung sẽ như vậy cam tâm tình nguyện bị Bắc Vực doạ dẫm đi tới rất nhiều vật tư, liền cũng như vậy có quan hệ, bây giờ Phương Quý, có thể nói hoàn toàn chấp chương tiểu Hắc long bù đắp căn cơ quyền lực, một khi có nào đó chút thời gian, đàm phán không thuận lợi, Phương Quý liền không cao hứng, hắn một không cao hứng, liền không buộc tiểu Hắc long tiến vào Hóa Long trì, tiểu Hắc long liền uy phong. . .

Nghênh đầu đỉnh ngực, ánh mắt bất thiện nhìn bảy vị Long chủ, xem các ngươi ai dám để ta đi vào?

Như vậy vài lần, các Long chủ hoàn toàn đau đầu, chỉ có thể bóp mũi lại đáp ứng, cho hắn cho hắn, muốn cái gì đều cho hắn. . .

Không riêng là Bắc Vực đàm phán thuận lợi, bây giờ Phương Quý cũng thành Bắc Hải Long cung thứ nhất đại quý khách!

Xưa nay bên trong ở chỗ này cái trong động phủ, ăn ngon, uống tốt, liền không cần phải nhắc tới, hơn nữa Long cung trong Tàng kinh các bí tàng điển tịch, các loại linh đan diệu dược, vậy cũng hầu như là Phương Quý một nói ra, liền đều sẽ đang yên đang lành đưa đến trước mặt hắn đến. . .

Chỉ bất quá cái này thời điểm Phương Quý, chính mình đối với tu hành hứng thú không lớn, trước đây hắn ngộ ra chính mình chân ý, cũng đã đánh vỡ trước kẹp chính mình bình cảnh, hắn có thể cảm giác được, bây giờ chính mình Ma sơn dị bảo, Cửu Linh chính điển, Quy Nguyên Bất Diệt

Thứ ba đạo công pháp, chính đang dần dần hoà hợp, hướng tới dung hợp, Phương Quý chính mình không biết cái này cuối cùng dung hợp đi ra, sẽ trở thành cái gì đáng về.

Hắn chỉ có một loại mơ hồ cảm giác, cái kia chính là lúc này tuyệt đối không thể nóng ruột. . .

Bây giờ hắn ở Long cung lật xem các loại điển tịch, cũng chỉ là vì tiểu Ma sư, trước đây tiểu Ma sư nghe xong Bạch Quan Tử giải thích đường hàm nghĩa sau khi, từng có một khắc mê man, sau đó liền bỗng nhiên nhiều hơn rất nhiều đọc sách yêu cầu, đối với chuyện này Phương Quý cũng thuận theo hắn, ngược lại bây giờ nhìn thêm xem cảnh giới Nguyên Anh bí pháp thần thông, cũng chẳng khác nào là tích lũy xuống, đem đến mình không chừng cũng cần phải. . .

Ngoại trừ lật xem điển tịch ở ngoài, tiểu mẫu long Ngao Tâm , ngược lại cũng thường đến bãi phỏng, trước đây nàng đối với Phương Quý, liền một cỗ sùng bái sức lực, bây giờ mặc dù biết Phương Quý thật giống trải qua cái gì rất để phụ vương tức giận chuyện, nhưng này cỗ tử sức lực, cũng rõ ràng hơn.

"Người thật muốn học Thái Bạch Cửu Kiếm?"

Ở Ngao Tâm lại một lần đem Long cung cất giấu trộm đi ra, để Phương Quý uống cái đủ thì hắn dẫn theo cảm giác say hỏi.

"Tự nhiên là thật sự!"

Tiểu mẫu long Ngao Tâm nghe vậy, lập tức ngồi ngay ngắn người lại, vẻ mặt thành thật.

"Tốt lắm, ta có thể trước tiên truyền cho ngươi một kiếm thử xem, xem ngươi có hay không thiên phú này. . ."

Phương Quý một phen suy nghĩ sâu sắc sau khi, có vẻ rất nghiêm nghị nói với Ngao Tâm.

Một câu nói này đem Ngao Tâm kích động, suýt chút nữa liền một cái đầu đập đầu xuống, cũng còn tốt Phương Quý cho một tay kéo, luôn có chút lo lắng, cảm giác mình nhỏ tuổi như thế liền bị người đập đầu lay sẽ bẻ đi thọ, chỉ là lệnh Ngao Tâm ngồi xong, đem Thái Bạch Cửu Kiếm nhập thân,

nhập tâm, nhập thân ba cái cảnh giới giảng cho nàng nghe sau khi, liền đem đệ nhất kiếm cầm kiếm giang hồ đón gió mưa khẩu quyết cùng một chút quan khiếu giảng cho nàng.

"Lại đơn giản như vậy?"

Ngao Tâm sau khi nghe, nhất thời đều hoảng thân.

Phương Quý nhất thời rất là bất mãn, ngạo nghễ nói: "Chúng ta Thái Bạch Cửu Kiếm, nhưng là Tâm kiếm một mạch, chú ý cái. . ."

"Không. . ."

Ngao Tâm vui mừng đều nhảy lên: "Ta là nói, ngài lại đơn giản như vậy liền thu rồi ta làm đệ tử?"

Phương Quý đúng là có chút lúng túng: "Hợp ta còn phải nhiều cùng người muốn chút tiền đúng hay không?"

"Su tôn yên tâm, Ngao Tâm sau đó, tự có buộc tu dăng!"

Ngao Tâm nhất thời vẻ mặt thành thật, vẫn là một cái đầu dập đầu ở trên mặt đất, xin thề nói: "Ta Long cung một mạch, từ trước đến giờ chú ý tôn sư trọng đạo, ngày hôm nay ta vừa đến tiểu sư tôn truyền thụ Thái Bạch Cửu Kiếm, liền tất nhiên cần tâm lấy chờ, tuyệt không có phụ sư ân. . ."

Nói suy nghĩ một chút, nói nhỏ: "Ta biết sư tôn bằng hữu của người chính đang vì Bắc Vực tranh thủ tài nguyên, quay đầu lại ta lại đi giúp bọn họ hướng Quy tướng thêm giờ áp lực, cho thêm các người điếm. . ."

Phương Quý trở mắt ngoác mồm, sau đó sờ sờ Ngao Tâm tiểu long giác, khích lệ nói: "Làm được!"

Ngao Tâm mặt đều đỏ.

Cũng không biết nàng chính là làm sao nói với Long chủ, lại thật là y theo dáng dấp, cho Phương Quý phụng một phần buộc tu lại đây, nhìn điệu bộ này, dường như là thật sự muốn theo thượng cổ quy củ, đến chính chính kinh kinh lạy Phương Quý sư phụ.

Cũng không biết lúc này Bắc Hải long chủ là không có lòng dạ nào bắt kẻ

nàng, vẫn là có khác ý tưởng khác, đôi với nàng hồ đồ. . . Phương Quý chính mình cũng cảm thấy có chút hồ đồ ý tứ. . . Càng hoàn toàn không để ý đến, toàn bộ quá trình thuận lợi, thậm chí để Phương Quý đều cảm thấy, Bắc Hải long chủ có phải là đang cố ý dung túng. . .

Nhưng dù như thế nào, có cái này đường đường Long nữ sư tôn thân phận, Phương Quý ở cái này long cung bên trong, vậy thì càng nghênh ngang mà đi, cùng Giải tướng quân một cái dạng.

Mà Thất hải Long chủ, nguyên bản là yêu cầu hẳn không thể rời đi cái kia động phủ nửa bước, càng không thể rời đi tiểu Lai Bảo nửa bước, có thể ở cái kia trong động phủ ở lại hơn tháng, Phương Quý chính mình thực sự có chút bức mình, nhất định phải đi ra đi tản bộ một chút, các Long chủ một phen sau khi thương nghị, liền cũng đồng ý, chỉ là yêu cầu Phương Quý chỉ có thể ở tiểu Hắc long không khóc không náo, ngủ thời điểm mới có thể đi ra ngoài.

Phương Quý ngược lại cũng không chọn, có thể đi ra hóng gió một chút liền rất tốt, vẫn xem hài tử cũng mệt mỏi.

Kỳ thực hẳn có thể cảm giác được, tuy nói các Long chủ đáp ứng chính mình có thể đi ra đi một chút, nhưng trên thực tế, bất kể đi đến nơi nào, đều tựa hồ có một đạo như ẩn như hiện thần thức đi theo hẳn, rất rõ ràng, chính mình như muốn nhân cơ hội đào tẩu là không thể. . .

Bằng cái gì đào tẩu a?

Phương Quý trong lòng cũng nghĩ, bây giờ chính mình sành ăn, còn có cái làm đồ đệ hiếu kính, hơn nữa mỗi ở lâu thêm một ngày, Bắc Vực liền đều mò đi vô số chỗ tốt nơi, trong long cung bí điển truyền thừa tùy tiện chính mình xem, linh đan diệu dược tùy tiện chính mình ăn, xinh đẹp quyến rũ giao nữ tùy tiện chính mình. . . ân, cái này không có, là Việt Thanh làm ra. . . Chính là có người muốn mang tới chính mình đi, cái kia đều không đi!

"Thúc đẩy Bắc Vực cùng Long cung hợp tác, mò đi tới vô tận của cải, dương danh Bắc Vực, nhân xưng mười hai quân đứng đầu, ở cái này trong Long cung, càng là muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, liền cao cao không thể với tới Long cung công chúa, đều đồng ý lạy ở người dưới gối làm đồ đệ. . ."

Ngày hôm nay, chính đang tại san hô đi dạo Phương Quý, bỗng nhiên liền

nghe được một cái thanh âm nhàn nhạt, quay đầu đi, hần liền nhìn thấy một cái thân mặc áo bào trắng công tử ca, chậm rãi từ san hô phía sau núi quay người sang, ngoài dự đoán mọi người, lại là Đông Thổ Tân gia Giáp công tử, hần trên dưới đánh giá Phương Quý, tựa như cười mà không phải cười nói: "Đã từng cái kia ở An Châu suýt chút nữa mất đi mạng nhỏ thổ tiểu tử, bây giờ thật là là không bình thường. . ."

"Lại là hần?"

Phương Quý trong lòng đúng là khẽ nhúc nhích, trước đây vẫn không biết hần còn không hề rời đi Long cung.

Trong lòng cảm giác hơi kinh ngạc, trên mặt lại chất lên cười: "Đúng không? Sớm nói với các ngươi, đem tiểu Lý hứa gả cho ta có thể không thiệt thòi. . ."

"Hừ!"

Giáp công tử trên mặt vốn là dẫn theo điểm ý cười, vừa nghe lời này, sắc mặt liền lập tức chìm xuống.

"Không biết trời cao đất rộng ngu xuẩn, chết đến nơi rồi, còn không biết?"

Chương 628 : Thăng Hề Quá Nhiều

"Hà?"

Phương Quý nghe xong Giáp công tử, lập tức quay đầu nhìn về khắp mọi nơi nhìn ngó, sau đó híp mắt nhìn về phía Giáp công tử.

Một tháng trước, Giáp công tử cùng đám kia Đông Thổ thiên kiều, Nam Cương đại yêu các loại bị Long cung mời đến dự tiệc, đương thời tình thế khẩn, tự nhiên cũng không cùng chính mình cái này đại cửu ca nói mấy câu, sau đó an ổn xuống, một là các Long chủ nhìn ra thấy khẩn, hai là cũng không có lòng dạ nào để ý tới, tự nhiên càng không nghĩ tới cùng hắn nói cái gì, thế nhưng không nghĩ tới hôm nay còn có thể thấy hắn. Bình thường Long cung mời đến dự tiệc người, thân phận cao quý người, thường thường đều sẽ bị Long cung ở thêm một quãng thời gian, ở lại cái mấy năm đều không hiếm thấy, nhưng bây giờ loại này tình thế dưới. . .

"Người không cần nhìn!"

Giáp công tử vừa nhìn Phương Quý cảnh giác đáng dấp, liền đã biết hắn trái tim suy nghĩ, nhàn nhạt nói: "Bây giờ mấy vị Long chủ đều đang bận rộn luyện chế các loại bảo tài, dù là giám thị người, cũng chỉ có thể phân ra một tia thần niệm, trên người ta có lão tổ tông ban xuống tiên ý, dù là Thất hải Long chủ, chỉ dùng một tia phân thần tới nói cũng không nhìn thấy ta quanh người trong vòng ba trượng cảnh tượng, cũng sẽ không nghe được ta ở cùng người nói cái gì, bất quá thời gian cũng sẽ không quá lâu, chúng ta cùng nhau thời gian vượt quá thời gian uống cạn chén trà, sợ là bọn họ sẽ liền để Quy tướng đến tìm người!"

"Người muốn nói cái gì?"

Phương Quý lập tức cũng có vẻ chăm chú lên, quay đầu nhìn hắn lạnh lùng nói.

Coi như các Long chủ không nghe được hắn ở cùng mình nói cái gì, nhưng lại có thể xác định hắn cùng mình đã từng thấy mặt, mình và cái này đại

cửu ca giao tình không ra sao, hẳn tại sao lại liều lĩnh các Long chủ ngờ vực nguy hiểm, ba ba chạy tới nói chuyện với chính mình?

Liền vì nhắc nhở chính mình chết ở ập lên đầu?

Mở mẹ nó cái gì chuyện cười, như không phải là bởi vì biết nguy hiểm rất lớn, chính mình làm sao sẽ thu Ngao Tâm làm đồ đệ?

"Người không tiếc lấy Thái Bạch Cửu Kiếm truyền thụ, thu rồi Long cung thất công chúa làm đồ đệ, nghĩ là cũng vì chiếm cái cùng Long cung danh phận đi, nghĩ nhượng bọn họ sau đó động thủ lúc đối với người hạ thủ lưu tình?" Giáp công tử tựa hồ nhìn thấu Phương Quý ý nghĩ, lạnh cười nhạt nói: "Trẻ con, đối với việc này, Long cung sợ là liền bọn họ long tử long nữ đều cam lòng tế tụy rơi, huống chi người cái này Long nữ sư tôn?"

Phương Quý nghe xong, nhú mày, ánh mắt quái lạ nhìn Giáp công tử.

Giáp công tử cũng vẻ mặt lạnh nhạt nhìn hắn.

Phương Quý bỗng nhiên nói: "Đại cửu ca, người thật sự đừng hiểu lầm, ta cùng cái kia tiểu mẫu long chính là đơn thuần quan hệ thầy trò. . ."

"Người. . ."

Giáp công tử suyt chút nữa một hớp lão huyết phun ra ngoài, quát lên: "Ai ở cùng người nói cái này?"

Phương Quý bất đắc dĩ nói: "Không phải vì nói cái này người luôn nhắc tới nàng làm gì nha. . ."

"Hừ!"

Giáp công tử đúng là suyt chút nữa bị hắn một câu nói cho hỏi, hơi vừa chậm thần, mới cười lạnh nói: "Ta chỉ xem người bây giờ từ Long cung mò chỗ tốt mò vui sướng, một bộ bắt lấy oan đại đầu đáng dấp, nhưng người có bao giờ nghĩ tới, Long cung như đúng là oan đại đầu, lại sao lại từ Thượng cổ thời kỳ vẫn ý đứng với thế gian đỉnh cao, thật đến hiện tại? A, có lẽ không cần ta nhiều lời, người cũng rõ ràng, Long cung kỳ thực vẫn luôn đang tìm kiếm một loại phương pháp đối phó người, chỉ cần tìm được, liền sẽ đưa người giết chết, nghĩ như vậy trên vừa nghĩ. . ."

"Bắc Vực những chỗ tốt này, đều là người nắm mệnh đổi lấy, có phải là liên rất thú vị?"

Phương Quý nghe hẳn những câu nói này, lông mày lại không khỏi nhíu nhíu, chăm chú tỉ mỉ Giáp công tử vài lần.

Điều này cũng không phải một bí mật.

Các Long chủ cùng Bắc Vực hợp tác, vốn là bị ép, đương nhiên tâm trạng không tinh nguyện!

"Cái này. . ."

Cần nhắc một thoáng, Phương Quý nghiêm túc nói: "Đại cữu ca, người cũng biết thời gian không nhiều, có cái gì nói có thể nói thẳng không?"

Giáp công tử sắc mặt đột nhiên biến đổi, điềm nhiên nói: "Người còn dám như thế kêu ta, định để người chết không có chỗ chôn!"

"Được rồi, ta nhớ rồi. . ."

Phương Quý đang hoảng nói: ". . . Tiểu cữu tử (* em vợ)!"

Giáp công tử vẻ mặt trở nên đều cùng muốn ăn thịt người như thế, lạnh lùng nhìn Phương Quý, nhưng từ Phương Quý cái kia thoát nhìn thật giống thành thật dáng dấp phía dưới, nhìn ra một cỗ không quan tâm lắm sức lực, hẳn cũng biết mình là không làm gì được hẳn, huống hồ cũng xác thực, bây giờ thời gian không nhiều, xoắn xuýt tại chuyện như vậy trên chỉ có thể làm lơ chuyện, liền bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, không dây dưa nữa tại cái vấn đề này.

Chỉ là bỗng nhiên nhíu mày, nói: "Ta lần này thấy người, chính là cho người một tuyến sinh cơ, mấy ngày nay bên trong, ta sẽ nghĩ biện pháp cho người một cái cơ hội, đến thời điểm người mang cái kia con rồng nhỏ đi ra, cùng ta gặp, sau đó ta sẽ dẫn người chạy ra Long cung, đi tới Đông Thổ!"

"Đi tới Đông Thổ?"

Phương Quý nghe xong lời này, không khỏi bồi rồi một thoáng.

Trước đây Bạch Quan Tử cũng đã nói lời tương tự, muốn đem con này tiêu

Hắc long bắt đèn tay, chỉ là đèn hiện tại còn không có động tĩnh.

Không nghĩ tới hôm nay cái này con ba ba nhỏ cữu tử lại cũng nói ra cái này lời. . . (mấy cái xung hô này chả biết Hán Việt hay dịch ra cho hợp)

Nghĩ đến đây, hắc trở nên hơi lười biếng lên, nói: "Ta bằng cái gì giúp ngươi, ngươi có thể cho ta cái gì chỗ tốt?"

Giáp công tử cười gằn một tiếng, nói: "Luôn mồm luôn miệng, chỉ nói chỗ tốt, ngươi quả nhiên cũng chỉ giới hạn ở này!"

Phương Quý nhú nhú mày, không phục lắm, thàn nói: "Ngược lại muội muội ngươi không phải là đèn gả ta. . ."

Tần Giáp quả nhiên lại có loại ngọn lửa ép không được cảm giác, lạnh lùng nhìn chăm chú Phương Quý một chút, trên mặt bỗng nhiên hiện ra chút khốc ý, nhàn nhạt nói: "Ngươi chớ có cho là bây giờ tiểu Hắc long nhận ngươi làm chủ, liền cảm giác mình thật sự có thể một cái bắt bí Long tộc, tuy rằng Long tộc sinh linh, có ra trứng nhận thân thiên tính, nhưng Long tộc dù sao không phải nằm trùng, đợi nó lớn rồi, linh tính dần tỏ, chưa chắc sẽ lại nhận ngươi. . ."

Phương Quý nghe xong lời này, lại có chút bĩu môi khinh thường, đối với loại này uy hiếp, hắc có thể không để ở trong lòng.

Tuy rằng vừa bắt đầu không biết con này tiểu Hắc long đối với mình thân cận là chuyện gì xảy ra, nhưng sau đó hắc cũng lật xem qua không ít điển tịch, tự nhiên hiểu rõ, long cũng là vậy giáp để trứng, có phá xác sau khi nhìn thấy cái thứ nhất sinh linh xem thành là người thân thiên tính, đặc biệt là tiểu Hắc long như vậy thần dị tồn tại, càng là nâng cấp trứng, liền nhớ kỹ đương thời nhìn thấy người khí cơ cùng dáng dấp, hầu như không thể xóa nhòa.

Lúc trước tiểu Hắc long nhận chính mình, chính là bởi vậy, mà dựa theo này ngẫm nghĩ lên, ở nó sắp phá trứng mà sinh thì Thất hải Long chủ bỗng nhiên đánh đến không thể tách rời ra, đều muốn trước tiên, vọt tới tiểu Hắc long tới trước mặt, kỳ thực cũng là bởi vì nguyên nhân này!

Loại này từ lúc sinh ra đã mang theo thiên tính, so với thân thông đều lợi hại, muốn thay đổi nói nghe thì dễ?

Đây quả thật là chính là Phương Quý bây giờ ỷ trọng lớn nhất, nhưng cái này dựa vào, kỳ thực vẫn tính là rất vững chắc.

Nhưng cũng là ở Phương Quý nghĩ như thế thì Tần Giáp bỗng nhiên nở nụ cười một tiếng, nói: "Nơi máu chốt nhất ở chỗ, Thất hải mấy vị này Long chủ, bây giờ còn không có tìm được giải quyết thế nào con này tiểu Hắc long nhận người làm chủ vấn đề, thế nhưng ta, lại là biết đến. . ."

Phương Quý trong lòng hơi kinh, quay đầu hướng về Tần Giáp nhìn lại.

Sau đó hắn liền nhìn thấy Tần Giáp vào lúc này chậm rãi mở ra tay chưởng, trong lòng bàn tay một tia linh quang hiện ra.

Cái kia một tia linh quang cực kỳ thần diệu, chậm rãi xoay tròn, hóa thành một đoàn, sau một hồi lâu, lại từ cái kia một đoàn linh quang bên trong, hiển hóa ra một con thương giáp vảy xanh Huyền Quy, chậm rãi ở hắn lòng bàn tay bò bò, nhìn qua rất sống động, đặc biệt là từ khí tức cảm giác trên, cái kia lại không giống như là giả tạo, mà là một cái chân thực tồn tại sinh linh, nhìn cái này Huyền Quy, Phương Quý sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Tần Giáp tựa như cười mà không phải cười nhìn Phương Quý: "Cùng cái này người con kia cóc, có phải là có chỗ giống nhau?"

Phương Quý bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, mãnh đến ngẩng đầu nhìn hướng về phía Tần Giáp.

Tần Giáp sắc mặt đã lạnh xuống, bàn tay nắm chặt, thu rồi con kia huyền giáp, sau đó mắt lạnh nhìn Phương Quý nói: "Người học trộm ta Tần gia công pháp, cũng không nghĩ tới sẽ chôn xuống cái này mầm họa đi, đương thời cái kia con rồng nhỏ phá trứng mà ra thì cái thứ nhất nhận xuống, kỳ thực cũng không phải người, mà là con kia cóc, chỉ là cái kia vốn là người thần thông biến thành, vì lẽ đó nó mới đưa người xem là thay thế thôi!"

"Long tộc thiên tính, cố nhiên không thể mài giũa, nhưng nếu. . ."

Hắn trên mặt lộ ra cười gằn: "Ta có thể nói cho Long tộc một cái phương pháp, đem con kia cóc từ trên người người tách ra ngoài đây?"

Phương Quý lập tức nói không ra lời, vẻ mặt hình như có chút sợ hãi.

Cái này Tần Giáp nói ra, đúng là một cái hắn không hề tưởng tượng đến

vấn đề.

Lúc đó long trướng bắt đầu vỡ tan thì xác thực còn ở cóc trong tay, nói cách khác, tiểu Hắc long quyết định, kỳ thực là nó, chỉ là con kia cóc chính là Phương Quý phân thân, vì lẽ đó cóc biến mất rồi, tiểu Hắc long mới sẽ quán quít lấy hắc, nhưng nếu là thật có người có thể mang con kia cóc phân thân từ trên người Phương Quý tách ra ngoài, cũng là đại diện cho. . . Ai nắm giữ con kia cóc, ai liền nắm giữ tiểu Hắc long!

Này sự kiện người khác tuy là nghĩ đến, cũng không có biện pháp.

Nhưng nói ra lời này đến chính là Tần Giáp a, cái này Cửu Linh chính điện, vốn là nhà bọn họ. . .

"Vì lẽ đó ta mới nói, người căn bản cũng không có lựa chọn cơ hội!"

Tần Giáp nhìn Phương Quý kinh ngạc vẻ mặt, trên mặt đúng là lộ ra một vết mỉm cười, tựa hồ từ lại lần nữa nhìn thấy Phương Quý đến nay, vẫn là lần thứ nhất có loại để cho hắc trái tim khoái ý cảm giác, hiển nhiên thời gian đã không còn nhiều, hắc liền chậm rãi xoay người, hướng về một hướng khác đi tới, một tia thần niệm, nhẹ nhàng truyền trở về: "Người trở lại suy nghĩ thật kỹ, trong mấy ngày này, ta sẽ cho người sáng tạo cơ hội. . ."

San hô trong ngọn núi, chỉ còn Phương Quý, cau mày, ánh mắt lạnh nhạt.

. . .

. . .

"Những thứ này người ở lại trong long cung, quả nhiên mưu đồ gây rối!"

Chỉ là Phương Quý cùng Tần Giáp cũng không biết chính là, ở bọn họ lúc nói chuyện, mặt khác một cái bí ấn cung điện màu đen bên trong, bảy vị Long chủ ngồi xếp bằng ở trên bờ đoàn, mặt đối mặt ngồi, trước người có một phương băng kính, phía trên chính hiển lộ ra bọn họ nói chuyện dáng vẻ.

Tuy rằng bọn họ nói chuyện nội dung không cách nào nghe thấy, nhưng cũng đem hai người bọn họ nhìn ra thấy vô cùng rõ ràng.

Đặc biệt là Tần Giáp đi rồi, Phương Quý một mặt khó coi vẻ mặt, càng là hiện rõ từng đường nét.

"Không một chút nào bất ngờ!"

U Minh hải Long chủ nhân nhạt nói: "Lúc trước để trứng ở trước mặt mọi người xuất thế, tin tức vốn là không che giấu nổi, Đông Thổ những kia cáo già không đến có ý đồ với hắn là không thể, đoạt thuật linh phương pháp, chúng ta cũng cũng sớm đã nghĩ tới, chỉ bất quá, mặc dù coi như là trước mắt duy nhất phương pháp, nhưng dù sao can hệ trọng đại, vạn nhất cường đoạt hắn thuật linh, thất bại thì đã có sao?"

Vụ hải vị kia thoát nhìn dường như hải đồng như thế Long chủ nói: "Cướp đoạt thần thông pháp môn có rất nhiều, nhưng cũng cực dễ hư hao thần thông hoàn chỉnh, nguy hiểm quá lớn, có lẽ, Tần gia xác thực sẽ có hoàn chỉnh cướp đoạt thần thông pháp môn, bởi vì bọn họ từng có lớn nhỏ truyền thừa thuật linh tiên lệ, vừa có thể truyền thừa, dĩ nhiên là có thể tróc ra, chúng ta có thể trước tiên chụp xuống cái kia Tần gia hải tử, ép hắn nói ra. . ."

"Không cần sốt ruột!"

Đông Hải Long chủ lẳng lặng nghe, bỗng nhiên nói: "Thằng hề quá nhiều, trước tiên nhượng bọn họ nhảy nhảy một cái lại nói!"

Chương 629 : Long Cung Hỗn Loạn

"Liên Đông Thổ đều nghĩ muốn tiểu Lai Bảo?"

Phương Quý trở lại động phủ bên trong thì Ngao Lai Bảo còn chưa có tỉnh ngủ.

Ngay khi hóa bên trong ao rộng, Anh Đề bàn thành một đoàn đang ngủ, mà tiểu Lai Bảo thì lại lại bàn thành một đoàn ngủ ở trên người nó, thoạt nhìn chính là trên dưới hai đồng, hai đứa chúng nó cái đều là tâm lớn, lúc này ngủ đến hết sức thoải mái, đặc biệt là tiểu Lai Bảo, chóp đuôi luôn vào trong miệng, vừa ngủ vừa dùng miệng nhỏ chiếp, thoạt nhìn ngủ đến vô cùng thơm ngọt, càng làm cho Phương Quý tâm loạn như ma.

Làm sao tiểu Lai Bảo thơm như vậy đây, người người nghĩ muốn. . .

Mấu chốt nhất chính là, tuy rằng cái kia Tần vương bát nói chuyện đáng vẻ, rất dễ Phương Quý khó chịu, lại không thừa nhận cũng không được, kẻ này bây giờ là thật sự nắm lấy chính mình chân đầu, đừng xem chính mình bây giờ ở Long cung qua thư thư phục phục, cùng cái gia tựa như muốn đến cái nào đi dạo hướng về cái nào đi dạo, nghĩ muốn cái gì liền cho cái gì, nhưng nếu như cái kia Giáp công tử thật sự đem cướp đoạt cóc phân thân pháp môn cho Long chủ, kết cục gì?

Phương Quý không một chút nào hoài nghi, cái này mấy cái Long chủ sẽ không chút do dự đoạt chính mình!

Đến thời điểm không những mình khó giữ được cái mạng nhỏ này, thậm chí Bắc Vực đều có khả năng sẽ gặp đến bọn họ báo thù. . .

Hắn có một câu nói nói đúng.

Bây giờ đừng xem chính mình như vậy phong quang, Minh Nguyệt tiêu thư dẫn theo một nhóm người đàm phán lừa đảo gõ vui vẻ, Túc đại công tử mấy người ở Bắc Vực phân tài nguyên phân vui vẻ, nhưng trên thực tế những thứ đồ này xác thực đều giống như chính mình nắm mạng nhỏ đối

lấy, chính mình gõ đi đồ vật càng nhiều, tiểu Lai Bảo càng dấn chính mình, bảy vị Long chủ trong lòng đối với oán khí của chính mình càng lớn, hoặc sớm hoặc muộn, đều muốn cái mạng nhỏ của chính mình. . .

Từ chính mình điều động phân thân lên vào động phủ, lấy cái này viên đề trúng thì cũng đã đi vào tử lộ!

Trong lòng không lo âu là giả, chỉ là có thể với ai nói sao?

Đừng nói Tức đại công tử bọn họ chút bản lĩnh ấy, coi như là Bắc Vực, lại có mấy cái có thể giúp đỡ chính mình?

Phương Quý trong lòng tuy rằng cũng không muốn thừa nhận, nhưng hẳn mơ hồ cảm thấy, có lẽ tình huống như vậy, liên tông chủ đều không giúp được chính mình.

Dù sao nơi này là Bắc Hải Long cung, mà này sự kiện, càng là Thất hải chuyện. . .

Trong thiên hạ, lại có mấy người có thể đối kháng đến Long cung?

Chính tâm bên trong lo lắng thì liền nghe được bên ngoài một loạt tiếng bước chân vang lên, lại là Ngao Tâm lại đi tới động phủ trước, bây giờ nàng mặc dù đã là Phương Quý trên danh nghĩa đệ tử, cũng thường xuyên tìm đến Phương Quý, thế nhưng long vương đám người hiền nhiên đã từng hạ xuống nghiêm lệnh, dù là nàng chính là Bắc Hải Long cung công chúa, cũng không thể tùy tiện đi vào động phủ này, đặc biệt là động phủ tận cùng bên trong Hóa Long trì, càng không thể tiếp cận tiểu Lai Bảo.

Vì lẽ đó mỗi lần nàng lại đây, cũng nhiều nhất chỉ là ở bên ngoài bên trong chờ Phương Quý.

Lúc này Phương Quý chính tâm bên trong có việc, phờ phạc đi ra, một đáp mắt, lại phát hiện lần này đến còn không chỉ tiểu mẩu long Ngao Tâm một cái, ở sau lưng nàng, còn theo ba cái khiêu đầu khiêu chân hàng, một cái ục ịch, một cái gậy gõ đến mức như con rắn nước, một cái cứng đầu cứng cổ. . . Hoặc nói ba cái đều có chút cứng đầu cứng cổ, chỉ là cái này cái thứ ba cùng cái khác hai hàng so sánh, càng cứng đầu cứng cổ.

Phương Quý vừa nhìn đều bối rối, cái này long cung tam ngọc tới đây làm gì?

Then chột là nhìn bọn họ trên tay, đều còn ôm không ít đồ vật, một thấy Phương Quý liền cúi đầu khom lưng. . .

"Phương Quý tiểu sư tôn, ta lại mang cho ngươi đồ đệ đến rồi. . ."

Tiểu mẫu long Ngao Tâm hứng thú bưng bưng, cười nói: "Ta cái này ba cái đồ đệ thấy ta luyện kiếm, cũng trông mà thèm đến hoảng, nhất định phải nào tìm ngươi bái sư, ta nhìn bọn họ rất có thành ý, vì lẽ đó ta liền đem bọn họ cũng mang tới, cùng nhau bái ngươi làm thầy thế nào?"

"Tìm ta bái sư?"

Phương Quý vừa nghe đều sững sốt, cái này mẹ nó như nói mà, tùy tùy tiện tiện liền đến bái sư?

Ta Phương Quý Phương lão gia của là như vậy dễ dàng đi vào sao?

Há mồm liền muốn cự tuyệt, này Long cung tam ngọc, lúc này cũng đã vui sướng chào đón, đem trong lòng ngực đồ vật một phần một phần đặt ở trên bàn, ục ịch long tử Ngao Hung ôm tới, chính là một cái hộp tím, mở ra sau khi, liền thấy bên trong là một viên một viên, to bằng long nhãn hạt châu, mỗi một viên đều tròn trịa óng ánh, màu sắc bất phàm, chỉ nghe hắc dương dương tự đắc nói: "Tiểu sư tôn, ta lấy cho ngươi đến lễ bái sư là cái này hai mươi viên Định Hải châu, thế gian không hai, ngươi dạy ta Thái Bạch Cửu Kiếm, liền quy ngươi rồi. . ."

Rắn nước tựa như Ngao Lệ tiến lên, thả xuống trong lòng ngực bao quần áo, mở ra, liền thấy bên trong lại là đỉnh đầu tử kim quan, một bộ lũ kim giáp, còn có một đôi ngấn đáy mạ vàng giày chiến, đặc ý nói: "Đây chính là ta Bắc Hải thần kim chế tạo chiến giáp, đứng đầu!"

Cứng đầu cứng cổ Ngao Bá đem một quyển có chút tàn tạ cờ phổ vứt tại trên bàn, giọng nói ồm ồm nói: "Cho ngươi!"

Chu vi mấy người nhất thời đều quay đầu nhìn hẳn.

"Đây là ta theo phụ vương dưới đáy giường trộm đến, ta cũng không biết là cái gì. . ."

Ngao Bá lẽ thảng khí hừng nói: "Bất quá phụ vương che giấu ở gầm giường

dưới, nhất định là thứ tốt!"

Long cung tam ngốc rất là tán thành gật gật đầu, sau đó đồng thời quay đầu hướng về Phương Quý nhìn lại.

"Cái này. . ."

Phương Quý nhìn cái kia ba món đồ, sắc mặt dần dần hòa hoãn.

Trong lòng thầm nghĩ, ngược lại một cái cũng là dạy, bốn cái cũng là lừa gạt mà. . .

Sắc mặt đứng đắn chút, bệ vệ, hướng về trên bờ đoàn ngồi xuống, gật gật đầu: "Thu rồi!"

Long cung tam ngốc nhất thời vui sướng, cùng nhau hỏi: "Vậy lúc nào thì mới chịu dạy chúng ta một kiếm phi tiên bản lĩnh?"

Phương Quý trong lòng thầm mắng, dạy cái rắm, chính ta đều không biết!

Nhưng còn không nghĩ ra từ đến dao động, liền nghe tiểu mẫu long Ngao Tâm mắng: "Học cái đầu người một kiếm phi tiên, ta cái này Đại sư tử đều còn không học được đây, sao có thể đến phiên các người?"

Long cung tam ngốc vừa nghe đều sững sốt, ục ịch long tử Ngao Hung nói: "Trước người không phải nói như vậy a. . ."

Rắn nước long tử Ngao Lệ nói: "Đúng vậy, người nói bá sư liền có thể học. . ."

Cứng đầu cứng cổ Ngao Bá suy nghĩ một chút, nói: "Không đúng a, ta là ca ca, vì sao phải gọi người sư tử?"

"Cái này không trọng yếu, một mã quy một mã!"

Ngao Tâm phát phát tay, ngừng lại ba cái huynh đệ nghi vấn, nói: "Chủ yếu vấn đề ở chỗ, Thái Bạch tiên kiếm là như vậy dễ dàng liền có thể học được sao? Vẫn là muốn xem thành ý, lại nói, các người lại đây cũng không phải vì học kiếm nha, trước các người không phải đã nói, đặc biệt ước ao Tây Hải cùng Đông Hải cái kia mấy cái có thể đi Đông Thổ cùng Bất Tri địa đi học đường huynh em họ sao, cảm giác cho bọn họ vừa nhắc tới đến liền rất

uy phong dáng vẻ, có thể hiện tại, các người cũng đã là Thái Bạch Kiếm Tiên đồ tôn, vừa nhắc tới đến, chẳng phải là so với bọn họ còn uy phong?"

Phương Quý nghe đều bồi rồi, đây là cái gì quý đạo lý?

Thế nhưng Long tộc tam ngọc nghe xong lại nhất thời vui sướng, gật đầu liên tục nói: "Có đạo lý a!"

Trong lúc nhất thời, đúng là ngay cả mình chuẩn bị lừa dối người lời nói đều bớt đi, nhìn cái này long cung tam ngọc, thậm chí còn bao quát tiểu mẫu long Ngao Tâm, đều là thật vui vẻ dáng vẻ, tâm ý đúng là có chút lười, bị bọn hắn mấy cái đến đây bái sư hoang đường cử động đánh quấy nhiễu, vừa nãy trong lòng lo lắng sức lực đúng là nhẹ một chút, nhìn thấy bọn họ dâng lên lễ bái sư, đáy lòng cũng thoáng có điểm tâm nóng.

Bất quá chuyển niệm vừa nghĩ, bọn họ hiển bảo bồi cho dù tốt, tổng cũng đến sống sót đi ra ngoài mới có thể sử dụng.

Chỉ là không biết phía sau chuyện nên xử lý như thế nào. . .

Đông Thổ Tàn gia cái kia một con rùa đen, đã cho mình rơi xuống thông điệp, liền mấy ngày nay thời gian.

Nhất làm cho người đau đầu chính là, cái kia Kỳ cung Bạch Quan Tử trước nói có động tĩnh, kết quả cũng vẫn ẩn nhẫn đến hiện tại. . .

Phương Quý trong lòng cũng không nghĩ tới xử lý như thế nào đây. . .

Như vậy cân nhắc, vừa định thả ra những ý niệm này, cùng Long cung tam ngọc lại bàn một chút lễ bái sư vấn đề, đột nhiên toàn bộ Long cung, đều khẽ run lên, mọi người sững sờ, một lát sau khi, liền nghe được có một tiếng vang trầm thấp, từ cực xa phương hướng truyền tới. . .

Mấy người hai mặt nhìn nhau, đều không biết phát sinh cái gì.

Nhưng cũng liền vào lúc này, bọn họ bỗng nhiên nhạy cảm nhận ra được, trong long cung nước biển, bỗng nhiên mơ hồ đè ép lên.

"Đáy biển lại động đất?"

Tiểu mẫu long Ngao Tâm hơi kinh ngạc, xoay người hướng về động phủ ở

ngoài đi.

Ầm!

Chưa kịp nòng đi ra động phủ ở ngoài, đột nhiên một đạo cuồng mãnh đến cực điểm ám lưu, từ đằng xa tập cuốn tới, trực tiếp liền đưa nòng đụng phải ngã xuống bay ra, toàn bộ Long cung, đều vào lúc này bỗng nhiên trở nên lao đà lao đảo, không cách nào hình dung to lớn thủy áp, bắt đầu từ bốn phương tám hướng hướng về trong động phủ chen đến, Long cung tam góc cùng Ngao Tâm, vừa mới hơi mất tập trung, đều bị cái này kịch biến va lấn đi trên đất.

"Ô ô ô. . ."

Cũng tại lúc này, rất xa thủy tinh cung trên không, bỗng nhiên có nặng nề đến cực điểm tiếng kèn lệnh vang lên.

Cùng lúc đó, toàn bộ Long cung trên dưới, bỗng nhiên trở nên hoàn toàn đại loạn.

"Hướng đông nam, đây vực cự yêu xuất thế, nhắc lên sóng lớn, hướng về ta Long cung vọt tới. . ."

"Nhanh đi bầm báo Long chủ. . ."

Lúc ấy lúc hiện, có thể nghe được xa xa kinh hoảng Hải yêu tướng lãnh hét lớn, sau đó chính là vô tận phóng chạy tiếng.

"Bạch!"

Còn không chờ cái kia tiếng nói đi qua, lại là một trận cuồng phong biển gầm xoắn tới, ở cái này khủng bố lực lượng khổng lồ phía dưới, toàn bộ thủy tinh cung đều ở mãnh liệt run rẩy, nước biển vào lúc này như là lập tức trầm trọng vô số lần, từ bốn phương tám hướng đè ép lại đây, liền như là bỗng nhiên lặn xuống mấy ngàn trượng, vền vền là nước biển bản thân trọng lượng, liền đã khoảng khắc trong lúc đó, vượt quá vô số Long cung sinh linh cực hạn!

Liền ngay cả Phương Quý mấy người, vào lúc này, cũng cảm giác cả người bị bao lấy, thân bất do kỷ, dị thường khó chịu.

"Cự yêu đột kích, mau chóng liệt trận. . ."

Cũng vào lúc này, bên ngoài vang lên trầm trọng rống to tiếng, lại chính là trên đỉnh đầu, có hùng hồn khí tức, thẳng đến tây nam, mà nghĩ cái này vài đạo hùng hồn khí tức xuất hiện, trong long cung áp lực, đúng là khoảng khắc trong lúc đó, trở nên ung dung rất nhiều.

Rất hiển nhiên, đây là Long chủ đã bị kinh động, hướng về cái kia cự yêu nghênh đi tới.

"Những kia Hải yêu, lại dám làm loạn, nhưng là bọn họ số xui, phụ vương lần này nhất định sẽ không tha chúng nó. . ."

Ngao Tâm nỗ lực mỉm cười, xoay đầu lại, tựa hồ tại an ủi Phương Quý.

Mà Phương Quý vào lúc này, đã lập tức đứng lên thân, lông mày chăm chú nhíu chung một chỗ.

Đây thực sự là cái gì gặp quỷ Hải yêu đột kích?

Hắn không khỏi nghĩ đến Đông Thổ con kia vương bát, lẽ nào là bọn họ ra tay rồi?

Chuyển niệm vừa nghĩ, không đúng a, Đông Thổ không kế hoạch như thế sớm ra tay, như vậy, ra tay chẳng lẽ là. . .

Trong đầu mơ hồ lóe qua Kỳ cung Bạch Quan Tử bóng người!

Chỉ là cái này một ý nghĩ còn chưa lóe qua thì liền chột nghe được bên ngoài một tiếng gầm thét, lại chính là thân thông kinh thiên động địa, nước biển kịch liệt bốc lên, động phủ ở ngoài những kia vôi vãi chạy tới, đem nơi đây bảo vệ Hải tộc yêu binh yêu tướng, liền như là điều giống như bị sức mạnh khổng lồ quét đến chia năm xẻ bảy, rồi sau đó, mấy đạo hung cuồng đến cực điểm bóng người, khuấy động nước biển, vôi vãi hướng về nơi này vọt tới.

"Cái kia họ Phương tiểu nhi liền ở chỗ này, chớ để hắn chạy. . ."

Phương Quý nghe được cái này tiếng hét lớn, đã không khỏi lấy làm kinh hãi.

Đến không phải Đông Thổ, cũng không phải Bạch Quan Tử, lại là Nam Cương cái kia vài con Yêu tộc đại thánh. . .

Chương 630 : Loạn Long Cung

Sớm đã đem con này tiểu Hắc long xem là chính mình vật trong túi Kỳ cung không hề động thủ, cho rằng nắm lấy Phương Quý chân đầu Đông Thổ cũng không hề động thủ, chẳng ai nghĩ tới, cái thứ nhất cướp động thủ trước, lại là vẫn trung thực không chút biến sắc Nam Cương Yêu vương!

Phương Quý vừa nhìn thấy mấy vị kia Yêu tộc đại thánh dáng dấp, liền lập tức hiểu rõ ra.

Liền mẹ nó Nam Cương đều nghĩ muốn tiểu Lai Bảo?

"Tử thủ động phủ. . ."

Mà vừa thấy đến ba vị Yêu vương giết tới, động phủ này chu vi, vô số Hải tộc yêu binh yêu tướng cũng gấp gấp hét lớn, xông về phía trước đến, bọn họ vốn là đến tử lệnh, muốn thủ vững động phủ này, làm sao dám để cho ba vị này Yêu vương chém giết tới, nhất thời bóng người lay động, nước biển chảy ngược, không biết bao nhiêu người vọt tới trước người, kinh thương chấp kích, một tầng một tầng cầm thân thể chính mình đi cản ở phía này động phủ phía trước.

"Ha ha, không biết tự lượng sức mình. . ."

Nhưng này ba vị Yêu tộc đại thánh nếu dám đến, liền đã không khách khí chút nào.

Trước nhất đầu Bàn Sơn lực sĩ Ngưu thánh chủ, hấn thành linh đã hóa ra nửa trâu thân, cả người đủ có cao mấy chục trượng, bắp thịt cuộn cuộn, khắp toàn thân khóa đầy hừng hực yêu vụ, hướng về phía đông va chạm, không cách nào hình dung ngập trời lực lượng khổng lồ tháo phát, ở cái này đáy biển nhắc lên cuộn cuộn sóng lưu, liền trực tiếp đem ngăn ở động phủ phía trước một nửa yêu binh cho hất tung ra ngoài, đánh toi bời, cũng không biết tử thương rồi bao nhiêu.

Mà một bên khác, nhưng là Giáo Hải thần vương Bạch Tượng thánh chủ,

hắn cũng hiện thân chân thể, lại là một con gân cao trăm trọng voi lớn, bốn cái móng, tựa như bốn cái ngọc trụ, trong lòng đất tầng tầng đập xuống, liền thấy được đáy biển rạn nứt, dung nham tuôn ra, như là phát ra một tràng khùng bố động đất, những kia Long cung yêu binh yêu tướng, nơi nào có thể ngăn cản được nó một thân hung uy, mặt khác một nửa cũng bị hất tung ra ngoài.

"Xem pháp bảo. . ."

Mà vị cuối cùng Khu Phong Chân Nhân Hoa Thanh Tử, nhưng là vọt thẳng đến động phủ đến đây, thân hóa mười trọng đại xà, sau đó dữ tợn miệng rắn mở ra, rồi đột nhiên trong lúc đó, từ miệng rắn trong phun ra một cái tròn trùng trục, kim quang lấp lóe lờng, vốn là đã mấy trọng to nhỏ, nhưng vừa té lên, rồi lại đón gió lớn lên, gân khoảng trăm trọng, yêu uy lay động lay động, trực tiếp hướng về cái này một phương động phủ cho tráo rơi đi xuống.

Nó càng là nghĩ trực tiếp đem cái này một phương động phủ, kể cả bên trong Phương Quý cùng tiểu Lai Bảo mấy người, lập tức toàn lấy đi.

Hung uy phía dưới, chút nào cũng không thêm để ý động phủ này bên trong người chết sống.

Tựa hồ đối với bọn họ tới nói, chỉ là phải đem động phủ này bên trong tất cả mọi người đều nhiếp đi, chết sống bất luận.

"Đáng chết. . ."

Đón cái kia cuộn cuộn Yêu vương oai, Ngao Tâm cùng Long cung tam ngọc đều đã kinh hãi đến biến sắc, bọn họ cũng không phải là không muốn ra đi hỗ trợ, nhưng là đối mặt vừa lên đến liền hết toàn lực Yêu vương, lại chỉ cảm nhận được một loại vượt xa chính mình cảnh giới hung uy, vền vền là ở cái kia kim lờng che rơi xuống uy áp phía dưới, liền đã cảm thấy đặt chân đều bất ổn, đừng nói lao ra, có một loại giun đé giống như cảm giác nhỏ bé.

Đúng là ở trong động phủ, tiểu Lai Bảo cùng Anh Đề, cũng đều bị động tĩnh này thức tỉnh, cảnh giác nhìn chung quanh.

Tiểu Lai Bảo càng là trực tiếp nhảy đến Phương Quý trên đầu vai, hướng về phía đỉnh đầu uông uông kêu to.

"Hừ!"

Nhưng cũng ở cái này một chốc, bỗng nhiên trên đỉnh đầu vang lên hừ lạnh một tiếng, Phương Quý vội vã ngẩng đầu, mở Ma sơn quái nhãn nhìn lại, liền xuyên qua động phủ, nhìn thấy bốn vị tay áo lớn phiêu phiêu Long chủ từ trên trời giáng xuống, phân biệt là Đông Hải long chủ, Bắc Hải long chủ, U Minh hải Long chủ cùng Vụ hải Long chủ, trầm tiếng quát khê: "Không nghĩ tới, trước hết không kiểm chế nổi, ngược lại các người Nam Cương, chỉ bất quá, dẫn tới đây vực cự yêu xuất thế làm loạn, chính mình lại lên vào thủy tinh cung đến, bực này gương đồng kích tây kế sách, cũng cho rằng có thể lừa qua chúng ta?"

Nói chuyện thời khắc, vị kia vóc người như hài đồng dáng dấp Vụ hải Long chủ, đã là thật dài tay áo lớn vung ra.

"Coong!"

Một thanh âm lớn vang lên âm thanh rung động bốn phương, hấn tay áo lớn quăng ở phía kia hướng về động phủ bao phủ xuống tới kim tráo bên trên, lại trực tiếp đem cái kia kim tráo đánh run rẩy không ngớt, sau đó lấy tốc độ nhanh hơn hướng về cự xà Hoa Thanh Tử đánh bay trở về, Hoa Thanh Tử mãnh quăng miệng rắn, đem cái kia kim tráo ngậm ở trong miệng, nhưng sức mạnh không lồ vẫn chưa dừng, đem nó mang đến miệng rắn mạnh mẽ về phía sau văng ra ngoài. . .

"Ha ha, Long chủ bớt giận. . ."

Bàn Sơn lục sĩ Ngưu thánh chủ cùng Giáo Hải thần vương Bạch Tượng thánh chủ hai cái nhìn thấy Long chủ hiện thân, liền biết vừa nãy chạy đây vực cự yêu mà đi chỉ có Long chủ bên trong ba vị, chỉ là triển khai thân thông, làm ra bảy vị Long chủ đều chạy đi ngăn cản đây vực cự yêu dáng dấp thôi, nhưng bọn họ lại cũng không kỳ quái, đối mặt nơi đây chủ nhân, càng là không có lộ ra bị người nhìn thấu thân hình thật không tiện, trái lại bắt đầu cười lớn: "Thân là khách nhân, cũng không phải nên làm cái này vô lý việc, nhưng hết cách rồi, ai để cho các người. . . Ra tay nhanh như vậy đây?"

Vừa nói chuyện, bọn họ ba con đại yêu, đồng thời gồ lên yêu uy, tàn nhẫn xông hướng trước.

Lại là mắt thấy bại lộ, cái kia liền không tiếc trực tiếp cùng bốn vị Long chủ cường chông một kích, cũng phải đoạt tiêu Lai Bảo.

"Nam Cương Yêu Man, khó mà đến được nơi thanh nhã!"

Bốn vị Long chủ mắt lạnh lẽo um tùm, sát ý hiện lên, trực tiếp liền về phía trước tiến lên đón, liền muốn cùng tam đại Yêu vương đấu ở một chỗ.

"Âm!"

Một đòn phía dưới, tam đại Yêu vương, liền bị hất bay ra ngoài, nhưng còn không chờ bốn vị Long chủ liên thủ về phía trước chạy đi, vị kia Khu Phong Chân Nhân liền bỗng nhiên quăng qua thân thể đến, đuôi rắn thụ ở không trung, vôi vãi vung vẩy, một loại yêu dị liên miên âm thanh vang vọng ở trong nước biển.

"Hả?"

Theo cái kia âm thanh vang lên, đang chuẩn bị đem cái này ba con Yêu vương tại chỗ đánh chết bốn vị Long chủ bỗng nhiên thân hình một dừng, sau đó liền thấy liền thấy Đông Hải long chủ, U Minh hải Long chủ, Bắc Hải long chủ ba người trên người, đều có cuộn cuộn khói đen dây lên, một tia một tia, từ trong cơ thể chung vọt lên, cái kia khói đen dường như có sinh mệnh giống như, theo Hoa Thanh Tử đuôi rắn lay động, lại liên tục hướng về bên trong cơ thể của bọn họ xuyên đến.

Thấy được tình cảnh này, bốn vị Long chủ đều là thay đổi sắc mặt: "Các ngươi khi nào dùng Vu độc?"

"Ha ha. . ."

Hoa Thanh Tử cùng Bàn Sơn lục sĩ, Bạch Tượng thánh chủ ba cái đồng thời bắt đầu cười lớn, Hoa Thanh Tử kêu lên: "mặc cho là mấy người các ngươi đa mưu túc trí, lại há có thể nghĩ đến chúng ta hiến cho các ngươi Tiên Nguyên trong liền đã sớm động tay động chân, tuy rằng Long Đế bí mật là hiện tại mới truyền tới, nhưng từ các ngươi sớm ở hai tháng trước liều mạng sưu tập thế gian Tiên Nguyên lúc, ta Nam Cương Yêu Tổ liền đã tính tới các ngươi có mưu đồ, cái kia Tiên Nguyên bên trong không có độc, chỉ là có nó Lão nhân gia tự mình luyện vào trong đó ba giọt bản mệnh yêu huyết mà thôi, vốn không phải chuẩn bị cho các ngươi. . ."

"Chỉ là các người luyện hóa Tiên Nguyên, đúng là nhiễm đến các người trên người. . ."

"Nghĩ muốn mạng của các người không dễ dàng, nhưng lúc này ta xem các người còn làm sao run Long chủ uy phong. . ."

Trong tiếng hét vang, ba người bọn họ đều hiện ra đại yêu hình ảnh, chống đỡ động đáy biển bùn cát, mạnh mẽ hướng về mấy vị Long chủ tấn công tới.

Nhìn thấy tình cảnh này, bốn vị Long chủ đã đều là kinh hãi, nghĩ lại liền rõ ràng vấn đề chỗ ở.

Trước đây bọn họ sưu tập thế gian hầu như tất cả Tiên Nguyên, chuẩn bị cho để trứng trúc cơ, những kia Tiên Nguyên, cũng tự nhiên tất cả đều đã kiểm tra vô số lần, xác định không có vấn đề, hơn nữa từ khi đó đến xem, Nam Cương cũng hoàn toàn không có lý do gì cho Long chủ gian lận, nhưng ai có thể nghĩ tới, vị kia Nam Cương Yêu Tổ, lại tâm tư như thế sâu, dù là hẳn khi đó còn không xác định các Long chủ sưu tập Tiên Nguyên là vì cái gì, lại vẫn là không tiếc tổn thương tu vị, đem chính mình bản mệnh yêu huyết luyện tiến vào Tiên Nguyên trong, làm lo trước khỏi họa chuẩn bị. . .

Nếu là lúc trước trực tiếp đem những thứ này Tiên Nguyên cho để trứng, như vậy, bây giờ trứng chiêu chính là tiểu Lai Bảo, có thể bởi vì để trứng bị sớm đánh vỡ, tiểu Lai Bảo xuất thế, bảy vị Long chủ liền không cách nào trực tiếp đem Tiên Nguyên cho nó, mà là theo nó bây giờ trạng thái, phân biệt đem Tiên Nguyên luyện hóa, thay đổi, sau đó lại cho nó bồi túc căn cơ, nhưng là đã như thế, cái kia yêu huyết liền nhiễm ở mấy vị Long chủ trên người.

Nếu là không hơn nữa thôi thúc, cái này yêu huyết liền vô hại, thậm chí là vật đại bổ, có thể vào lúc này, Hoa Thanh Tử thôi thúc Vu độc, yêu huyết liền lập tức náo vọt lên, dù là lấy Long chủ tôn sư, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, cũng sẽ rất được yêu huyết ảnh hưởng.

Ba vị Yêu vương, chính là mượn cơ hội này, lại đối với các Long chủ đều sinh ra sát ý.

"Các người vị kia Yêu Tổ, thật sự nghĩ rõ ràng, muốn cùng ta Long cung là địch sao?"

Một tiếng uy nghiêm đáng sợ gầm vang lên, một đạo nhỏ gầy thân hình liền về phía trước vọt tới, lại là Vụ hải Long chủ, trước bọn họ làm vì tiểu Lai Bảo luyện chế thô hóa các loại Tiên Nguyên cùng bảo huyết, từng cái phụ trách đồ vật không giống, vì lẽ đó hẳn đúng là không có nhiệm phải yêu huyết, tự nhiên cũng không bị ảnh hưởng, bây giờ hẳn đã trở thành bốn vị này Long chủ trong duy nhất có thể chiến tồn tại, cũng vậy. . . Vóc dáng một cái nhỏ nhất!

Nhưng hẳn cái này hài đồng giống như thân thể, đón ba vị hóa ra yêu tướng, quái vật khổng lồ giống như Yêu vương, lại là không chút nào mang vẻ sợ hãi, thẳng tắp tiến lên nghênh tiếp, đứng mũi chịu sào chính là Bàn Sơn lục sĩ Ngưu thánh chủ, hình thể chênh lệch cách xa hai người đứng vào nhau, liền như là một con ruồi đánh vào bò vàng trên người, nhưng kết quả lại là con ruồi muỗi tia bất động, trái lại là trâu hoang bị va lộn ra ngoài.

Mà lại sau một khắc, vị này Vụ hải Long chủ tránh thoát Bạch Tượng thánh chủ miệng phun một tia sáng trắng, trở tay ôm lấy Bạch Tượng thánh chủ mũi, lớn tiếng hét một tiếng, liền đem cái kia Bạch Tượng thánh chủ núi lớn như thể thân thể, trực tiếp cao cao quăng bay ra ngoài, phá ra khỏi biên mặt.

"Vèo!"

Hẳn lại thân hình bay trốn, xông thẳng đến Khu Phong Chân Nhân trước người, một quyền đập âm âm rơi xuống.

"Coong!"

Khu Phong Chân Nhân đầu rắn trực tiếp bị hẳn đập vào đáy biển mặt đất, xô ra một cái cục lớn hố sâu, cát bay hướng về bốn phía phun ra.

"Cùng yêu so ra, long chính là vương!"

"Cùng ta so ra, bọn ngươi, chính là tìm đường chết trùng quyết!"

Vụ hải Long chủ ngay lúc này đẩy lùi tam đại Yêu vương, trầm tiếng quát chói tai, non nớt tiếng nói xa lay động đi ra ngoài, bá khí vô song.

Phương Quý lấy Ma sơn quái nhãn nhìn thấy màn này, đã là kinh sợ trong lòng như là biệt thờ một hơi không thờ đi ra, vốn là nhìn thấy Nam Cương

Yêu vương đột nhiên gây khó khăn, lại là đưa tới đáy vực cự yêu làm loạn, lại là dùng cái gì ác độc thủ đoạn, làm cho ba vị Long chủ thân bên trong Vu độc, thoát nhìn như là chiếm hết tiên cơ ưu thế, không ngờ rằng chỉ có một cái Long chủ ra tay, liền đã dễ dàng đem bọn họ áp chế đi xuống. . .

Các Long chủ tu vị cùng thực lực, quả thật là. . .

Một ý nghĩ còn chưa lóe qua thì bỗng nhiên lại nhận ra được bên người trận lực vội vã lưu chuyển, sau đó liền thấy được toàn bộ thủy tinh cung bên trong, tất cả trận văn đồng thời vận chuyển lên, hóa thành một đạo hình lực lượng khổng lồ, ngưng tụ như mũi tên, bỗng nhiên liền hướng về Vụ hải Long chủ áo lót vọt tới.

Phương Quý cũng bỗng nhiên đã tỉnh lại: "Như chỉ là Nam Cương mấy vị Yêu vương, còn loạn không được Long cung. . ."

"Nhưng nếu, Đông Thổ cũng đồng loạt ra tay cơ chứ?"

Chương 631 : Đông Thổ Ở Phía Sau

Cũng là ở Phương Quý bỗng nhiên nghĩ đến cái kia khả năng thì trong sân đã là dị biến đột ngột sinh.

Không ai nghĩ đến Vụ hải Long chủ một người, liền có đáng sợ như vậy lực lượng, nhưng cũng không nghĩ tới, ngay khi Vụ hải Long chủ thừa thế xông lên, liền muốn trước đem ba vị này Yêu vương tiêu diệt thì sau lưng chợt truyền đến âm âm âm trận lực điên vận chuyển âm thanh. . .

Long cung vốn là che kín đại trận, mà cái này một phương động phủ, thì lại hay bởi vì tiểu Lai Bảo duyên cớ, bày xuống đến đại trận càng nhiều, bất quá, những thứ này đại trận đã theo ba vị Yêu vương xuất kỳ bất ý công tập mà rách rách rưới rưới, liền tiếp tan vỡ, có thể cũng ngay vào lúc này, cái kia tất cả đều đã gần như tan vỡ trận quang, lại vào lúc này bị một loại thần diệu lực lượng câu nối liền cùng nhau, sau đó trong nháy mắt bùng nổ ra sức mạnh mạnh mẽ, nhưng lực lượng này cũng không phải như trước như vậy bảo vệ Long cung, mà là bị dẫn dắt, hướng về Vụ hải Long chủ vọt tới.

Vụ hải Long chủ vốn là liền đối mặt tam đại Yêu vương, không dám khinh thường, bỗng nhiên lòng sinh cảm ứng, lập tức mãnh đến xoay người lại, đón cái kia vô cùng trận lực, hấn không chút nghĩ ngợi, liền giơ tay đè tới, mệnh mệnh cuộn cuộn trận lực, lập tức tuôn ra đến trên người hấn, sau đó bị hấn cái kia một chương lực lượng mạnh mẽ ngăn chặn, hướng về phía dưới đáy biển vọt tới, thẳng đến đến đại địa vỡ vụn, vô tận dung nham lăn lộn đi ra.

Mà cái kia tam đại Yêu vương thấy vậy biến đổi, thì lại đều là kinh hãi, vội vã cướp đến xuất thủ, Vụ hải Long chủ trước sau tao ngộ kích, nhưng cũng là nhất thời không quan sát, bị cái này hai trùng điệp thêm nữa lực đè ép, hải đồng giống như trên mặt lộ ra một vết đỏ tươi vẻ, rồi sau đó một ngụm máu tươi phun ra.

"Tặc tử ngươi dám. . ."

Nhìn thấy tình cảnh này, cái kia ba vị chính vội vã trực xuất trong cơ thể

yêu huyết Long chủ, đều trầm giọng hét lớn, vội vã cướp đến.

Bất quá bọn hắn cũng không phải cướp tiến lên trợ giúp Vụ hải Long chủ, mà là hướng về phía dưới động phủ nhào tới, từ Long cung trận lực bị ngay lúc này xúc động, hơn nữa thái độ khác thường, hướng về Vụ hải Long chủ công tới thế, bọn họ liền đã đoán ra là chuyện gì xảy ra, ở thế gian này, nếu bàn về đối với trận đạo tham nghiên, đối với lực lượng thiên địa mượn dùng, thế gian lại có chỗ nào có thể so với Đông Thổ?

"Àm!"

Dù là bị yêu huyết quán quanh người tình huống xuống, bọn họ cũng một thức thân thông liền phá vỡ trước mắt cái kia vỡ loạn trận lực, quét sạch trước mắt tuôn ra bùn cát, nhưng là cái nhìn này nhìn xuống, bọn họ nhất thời trước mắt kinh hãi, phía kia động phủ, lại biến mất rồi. . .

"Chuyện gì thế này?"

Bây giờ chính ở trong động phủ Phương Quý mấy người, bây giờ cũng đều là kinh hãi đến biến sắc, vừa nãy từ Long cung trận lực bỗng nhiên ngưng tụ một chỗ, hướng về Vụ hải Long chủ tuôn tới thì bọn họ liền cảm giác được chu vi bỗng nhiên âm âm vang vọng, cái này toàn bộ động phủ, tựa hồ tại bị sức mạnh nào bao bọc, sau đó tựa như tu hành bên trong người chui xuống đất cũng tựa như, nhanh chóng chìm vào dưới nền đất, sau đó vội vã về phía trước đi xuyên. . .

Cái cảm giác này, đặc biệt là lấy Ma sơn quái nhãn nhìn Phương Quý, trong lòng là khiếp sợ nhất.

Nếu là người triển khai thuật độn thổ, ngược lại cũng thôi, làm sao có khả năng sẽ xuất hiện toàn bộ động phủ cùng nhau chui xuống đất tình cảnh?

"Ha ha, bộ ngựa bắt ve, chim sẻ ở đằng sau, không nghĩ tới Nam Cương cái kia vài con Yêu vương như vậy không kiềm chế nổi, nhanh như vậy động thủ!"

Mà ở động phủ toàn bộ bỏ chạy, Long chủ kinh hãi đến biến sắc thì xa xa một phương trên mặt biển, cũng chính có mấy bóng người lẳng lẳng đứng ở ngoài khơi bên trên, theo sóng lớn phập phồng, một trên một dưới, lại ổn định thường, bọn họ từ xa nhìn lại, liền thấy Long cung phương hướng, lúc này đã là sóng máu ngập trời, hướng đông nam, có người dài mấy trăm trượng,

cả người khỏa thân màu đen khí tức đầy vực cự yêu, vung múa nổi lên cực lớn xúc tu, hướng về Long cung hướng đem đi qua, ba vị Long chủ hóa ra long thân, chính đang tại liêu linh ngăn cản con kia đầy vực cự yêu.

Mà ở Long cung trên không, nhưng là yêu khí cuộn cuộn, đại loạn nhiều lần ra, ba vị Yêu vương, cùng với những kia Yêu tộc theo bọn họ cùng nhau đến đây dự tiệc Tiểu thánh, đều đã cùng Long cung giết ở cùng nhau, không chỉ bọn họ ra tay rồi, thậm chí thừa dịp một tháng này, bọn họ còn từ Nam Cương triệu tập đến không ít cao thủ, xem cái kia liêu mạng tư thế, dường như thật muốn cùng Long cung đánh nhau chết sống. . .

"Ha ha, chỉ là một đám ngốc nghếch hung hãn đồ thôi, nếu không là bọn họ bỗng nhiên động thủ, chúng ta cũng không tìm được càng tốt cơ hội, trong một tháng này chung quanh bày trận, công phu không có uổng phí, Long cung tự xưng là thông tuệ, nhưng ở trận đạo vận dụng, kém quá xa. . ."

Cái này mấy cái người tuổi trẻ đều mặt lộ vẻ cười nhạt, rồi sau đó chậm rãi chìm vào trong biên, tung tích hoàn toàn không có.

Oành!

Chính đang tại theo toàn bộ động phủ cấp tốc vận chuyển Phương Quý mấy người, bỗng nhiên cảm giác thế đi gấp dừng lại, thế quá mau, Ngao Tâm cùng Long cung tam ngọc, đều suýt chút nữa ngã nhào một cái té ngã, duy có Phương Quý căn cơ rắn chắc, thân hình chỉ là rung một cái, sau đó lạnh lùng xoay người, hướng về bên ngoài động phủ nhìn sang, sau đó liền thấy được tầng tầng nước biển cùng trận văn biển mát, mấy đạo bóng người, nhẹ nhàng đi tới động phủ trước cửa.

Lấy Ma sơn quái nhãn nhìn lại, liền thành linh phát hiện, bây giờ bọn họ đã không tại Long cung, mà là xuất hiện ở nơi nào đó hải uyên.

Mà ở hải uyên nơi sâu xa, sớm đã có một cái khô gầy ông lão xếp bằng ở trong nước biển, lại khí cơ hoàn toàn không có, tựa như cùng đáy biển một khối ngoạn thạch giống như, nhìn thấy động phủ này xuất hiện, ông lão cũng là không nói tiếng nào, chỉ là vội vã giơ tay, vung về phía trước một cái, lập tức liền có một đạo màu xám áo choàng về phía trước ra đón, phân phát một tiếng, liền đem phạm vi trăm trượng bên trong, tất cả bọc lại, không lộ mảy may.

Nếu có người vẫn cho là thần thức nhìn nơi này, liền sẽ phát hiện, cái này

động phủ cùng với cái này trăm dặm nơi, đột nhiên liền biến mất, bất luận từ nơi nào xem ra, nơi này chỉ có một mảnh thăm thăm hải uyên, vô tận ngoạn thạch, lại không cảm giác được mảy may người sống khí cơ.

"Bái kiến Hình trưởng lão. . ."

Ở Phương Quý ma nhãn trong, có thể nhìn thấy từ chung quanh trong nước biển, mấy bóng người bông bênh mà vào, dẫn đầu một cái, chính là Tần gia Giáp công tử, mà ở bên cạnh hắn, nhưng là cùng hắn cùng đến dự tiệc Đông Thổ mấy vị thiên kiêu, ba nam hai nữ, đều là thân thể như ngọc, một thân khí độ, bây giờ tình thế nguy cấp đến vậy, bọn họ lại đều đầy mặt hồ hững, trực tiếp hướng về cái kia ông lão áo xám hành lễ.

"Cái kia con rồng nhỏ ở nơi nào?"

Vị kia ông lão áo xám lặng yên không một tiếng động đứng dậy, vô cùng ngắn gọn nói một câu.

"Liền ở trong động phủ!"

Tần Giáp nhẹ giọng cười, trước tiên hướng về trong động phủ đi tới, đón nhìn thấy Phương Quý, nở nụ cười, hình như có chút đến sắc.

"Các người. . . Liền ngay cả các người cũng phải đối với ta Long cung bất lợi?"

Từ trận này Long cung dị biến bắt đầu, Long nữ Ngao Tâm cùng Long cung tam ngọc mấy cái, liền vẫn bị mang theo trong đó.

Bất kể là Nam Cương Yêu vương, còn là sau đó đại trận na di, bọn họ đều thân bất do kỷ, chỉ có thể ngơ ngơ ngác ngác bị mang theo đi.

Cho tới hôm nay, Ngao Tâm bọn họ mới nhìn thấy đối thủ cái bóng, lập tức giận dữ, cầm kiếm đi chém.

"Keng!"

Đi ở trước nhất Đông Thổ Tần Giáp công tử, chỉ là cong ngón tay búng một cái, liền đem Ngao Tâm trong tay trường kiếm bắn ra ngoài, chênh chênh đóng ở động phủ trên vách tường, rồi sau đó trên người hắn khí cơ đột nhiên chấn động, liền đem đi theo Ngao Tâm vọt lên Long cung tam ngọc

cũng chân động phải thịch thịch lùi về sau, trong quá trình này, hấn liền ánh mắt đều không có nghiêng một thoáng, chỉ là nhìn Phương Quý, nói: "Ta đã sớm nói!"

Phương Quý biết hấn chỉ cái gì, hừ hừ một tiếng, không chịu trả lời.

Bây giờ tình thế biến hóa quá nhanh, liền ngay cả trong lòng hấn, cũng chính loạn tung tung phèo.

Không nghĩ tới dựa vào Nam Cương làm loạn, đúng là Đông Thổ chiếm tiện nghi, thật là đem mình từ Long cung dẫn lại đây.

Chỉ là chuyện đến nước này, chính mình thật liền cùng Đông Thổ đi rồi?

Hấn liếc mắt nhìn trên đầu vai tiểu Lai Bảo, đen lay láy mắt to chính nhìn hấn, càng nhất thời làm không hạ quyết định đến.

Tuy rằng tiểu Lai Bảo ở trong long cung, cũng là mỗi ngày bị tội, nhưng mấy vị Long chủ dù sao sẽ không hại nó, nhưng là Đông Thổ cũng muốn mang tiểu Lai Bảo đi, như vậy dẫn tới là làm cái gì, cũng không thể Đông Thổ cũng nghĩ nuôi ra một cái có diệt thế oai Long Đế đến đây đi?

Nghĩ như vậy, tiểu Lai Bảo tất nhiên tình cảnh đáng lo.

Đương nhiên, Phương Quý cũng biết lúc này không phải lòng dạ mềm yếu thời điểm.

Đi tới Đông Thổ, tiểu Lai Bảo cố nhiên không biết kết cục gì, nhưng cái mạng nhỏ của chính mình, lại là chắc là có thể bảo vệ. . .

"Đừng vội đồng dài. . ."

Mà không đợi Phương Quý trong lòng một ý nghĩ lóe qua, mấy vị kia Đông Thổ thiên kiều sau lưng, trầm mặc ít lời ông lão áo xám bỗng nhiên thấp giọng nói: "Thất hải Long chủ bản lãnh, không thể khinh thường, dù là lúc này Bắc Hải Long cung đang bị cái kia vài con Yêu vương huyền não phiến thiên địa phúc, lại có đầy vục cự yêu công hướng Long cung, e sợ cũng kéo không được quá lâu, ta cái này Khi thiên chi bào, cũng trải qua không lâu lắm thì sẽ bị bọn họ phát hiện!"

Mấy người khác, đều là sắc mặt ngưng lại, hiển nhiên cũng đều có chút bận

tâm.

"Đã như vậy. . ."

Vị kia Tần gia Giáp công tử trầm thấp thờ dài, liếc Phương Quý một chút, cười nói: "Vậy thì không lưu lại hần!"

"Hả?"

Phương Quý đột nhiên cảm giác thấy không ổn, thân hình hơi lùì, nhưng cũng liền vào lúc này, vị kia Tần gia Giáp công tử, bỗng nhiên liền tế nổi lên một đạo màu vàng phù triệu, này đạo phù triệu xuất hiện một chốc, liền đột nhiên có từng tia từng sợi kim quang, còn như thực chất, rủ xuống.

Đáng sợ nhất chính là, cái kia kim phù vừa hiện, Phương Quý liền bỗng nhiên đã bị trói lại.

Hần thậm chí hoàn toàn không có phản ứng cùng tránh né thời gian, hoàn toàn không có dấu hiệu nào, liền đã bị trói lại.

Bởi vì loại kia ràng buộc hần thân thể lực lượng, lại là từ trong cơ thể hần tản mát ra, chính hần lực lượng ràng buộc chính hần.

"Ân. . ."

Phương Quý vẻ mặt trở nên hơi điềm đông cứng, nỗ lực gượng cười nói: "Làm cái gì vậy a, đại. . ."

"Người như đem danh xưng kia nói ra được, ta liền lập tức giết người!"

Tần Giáp chậm chậm rãi mở miệng nói.

Phương Quý vẻ mặt hơi cương, cười nói: "Đừng đừng đừng, đại công tử, có chuyện thật tốt nói, ta người này rất dễ dàng khuất phục. . ."

"Ha ha, người sẽ không thật sự cho rằng ta phải đem người mang về Đông Thổ chứ?"

Tần Giáp tựa hồ có hơi thoả mãn Phương Quý thái độ, tựa như cười mà không phải cười, dù bận vẫn ung dung hướng về Phương Quý nhìn lại, chỉ nắm bắt một cái pháp ấn, khẽ cười nói: "Đưa người cái này tên ăn mày như

thế gia hỏa mang về Đông Thổ, trơ mắt nhìn ngươi tiếp tục bại hoại ta Tần gia danh tiếng?"

Phương Quý trái tim rùng mình, ngưng thần hướng về hắn nhìn lại.

Nhìn Phương Quý con mắt, Tần Giáp nhẹ giọng cười nói: "Ta nhớ tới mấy năm trước, ta ở An Châu lần đầu gặp gỡ ngươi thì đã từng nghĩ tới mang ngươi về Tần gia làm cái gã sai vặt, ngươi từ chối, còn nói qua cái gì không cho người làm nô tài, thực sự là buồn cười a, một cái ở nông thôn hoang dã tiểu tử, lại cũng sẽ nói ra bực này chuyện cười đến, chỉ là đại khái ngươi cũng không nghĩ tới đi, kỳ thực, lần kia chính là ngươi đời này duy nhất có hi vọng tiên vào ta Tần gia cửa lớn cơ hội. . ."

Hắn vừa nói, vừa hướng về Phương Quý đi tới, trên mặt hiện ra một vết làm người lạnh lẽo tâm gan ý nham hiểm, điềm nhiên nói: "Ngày hôm nay, ta cũng không nhất định giết ngươi, nhưng trên người ngươi cái kia vốn thuộc về chúng ta Tần gia đồ vật, ta lại nhất định phải cầm về. . ."

Chương 632 : Đoạt Linh Tàn Phù

Nghe Tàn Giáp, Phương Quý một trái tim cũng không khỏi hơi trầm xuống, âm thầm ngưng tụ đến lực lượng.

Liên ngay cả hắn không thừa nhận cũng không được, Tàn Giáp lần này cách làm, là thật sự có chút nằm ngoài sự dự liệu của hắn, nguyên bản từ tình thế trên xem, ở lại Long cung, là sớm muộn một con đường chết, đi tới Đông Thổ, cũng có thể có thể có một tuyến sinh cơ, nhưng hắn lại vụn vụn không nghĩ tới, Tàn Giáp lại từ vừa mới bắt đầu, liền không nghĩ tới thật sự mang chính mình đi Tàn gia, hắn chỉ là nghĩ đem chính mình từ Long cung dẫn ra, sau đó tìm cái thuận tiện hắn làm địa phương, trực tiếp trốn ra chính mình phân thân mà thôi, có thể then chốt là, đến tột cùng cỡ nào thù oán, mới đáng giá hắn làm như thế?

Coi như nghĩ trốn ra, cũng trước tiên cần phải hống chính mình đi tới Đông Thổ nói sau đi. . .

Trong lòng vội vã nghĩ, hắn đã liều mạng bắt đầu điều động pháp lực của chính mình, đến lúc này, từ không thể làm lấy đợi chết.

Nhưng không nghĩ tới, bất luận hắn pháp lực làm sao triển khai, cũng giống như là âm u đầy tử khí, hay hoặc là nói, lại không giống như là chính mình, ở cái kia một đạo kim triện chiếu rọi xuống, hắn tất cả pháp lực, đều phản bội chính mình, trái lại như là cái dây thừng như thế, đem hắn vũng vàng trói lại, loại cảm giác đó vô cùng uy diệu, pháp lực của hắn, cùng hắn thân thông không thể chia lìa, mà hắn thân thông, lúc này thì lại thành người khác. . .

Mẹ nó Tàn gia vương bát. . .

Nhìn Tàn Giáp tầm kia tựa như cười mà không phải cười mặt, Phương Quý có chút không cười nổi, trong lòng thật là nổi lên tức giận.

Mà nhìn Phương Quý tầm kia kinh nộ mặt, Tàn Giáp lại là thấp giọng nở nụ cười, tựa hồ tâm tình trước nay chưa từng có vui sướng!

Bất kể là Viễn Châu lần thứ hai xem thấy Phương Quý thì vẫn là ở Long cung gặp hắn thì hắn đều tức đến khó có thể xuống nghẹn, nào đó chút thời gian, hắn thậm chí lúc nào cũng nhớ tới chính mình lần thứ nhất thấy Phương Quý lúc dánh dáp, khi đó hắn chỉ cảm thấy đây là một cái ở nông thôn hoang dã tiêu tử, tuy rằng mỗi lần vừa nói chuyện, liền để cho mình cảm giác hết sức tức giận, nhưng lại cảm thấy lầy chính mình thân phận, cùng như vậy một cái nhà quê sinh giận, thực sự có chút hoang đường, vì lẽ đó, hắn bình sinh hiếm thấy không có cùng hắn tính toán, giờ cao đánh khẽ, sau đó liền như thế buông tha hắn. . .

Nhưng hắn bây giờ, dị thường hồi hận đương thời cái kia quyết định!

Bây giờ muốn đoạt Phương Quý thân thể quyết định, là hắn làm ra đến, cũng xác thực cùng bọn họ nguyên kế hoạch không phù hợp.

Vừa bắt đầu kế hoạch bên trong, bọn họ xác định Phương Quý bây giờ có thể chừng không cái kia con rồng nhỏ, liền dự định đem Phương Quý cùng nhau tiếp về Đông Thổ đi, nhưng là lâm quay đầu lại, hắn chợt nghĩ đến một chuyện khác, bây giờ đem kẻ này tiếp trở về Đông Thổ, như vậy hắn sẽ là thân phận gì? Hắn có thể hay không vẫn là không tự lượng sức, cảm giác mình một tên ăn mày dạng người, có tư cách cưới Tần gia tiểu thư?

Ở trong lòng hắn, vẫn có cái âm ảnh tung bay không đi.

Cái kia chính là Mạc Cửu Ca ở Viễn Châu lúc làm vì Phương Quý cầu thân chuyện.

Cái kia một khối khắc lại Mạc Cửu Ca kiếm văn vách đá, bây giờ đã đưa vào lão tổ tông nơi phía sau núi.

Mà đối mặt cái kia hoang đường đến cực điểm cầu thân cử chỉ, lão tổ tông lại không có ngay lập tức sẽ từ chối.

Ở Tần Giáp nghĩ đến, lão tổ tông khẳng định vẫn là sẽ từ chối, lão nhân gia người làm sao có khả năng để tiêu Lý gả cho cái này khi núi?

Nhưng là, vạn nhất đây?

Tần Giáp nghĩ đến điểm này, liền cảm thấy được trong lòng lo lắng.

Liền hẳn cũng tại lúc này, bỗng nhiên ý thức được, kỳ thực có cái càng tốt phương pháp giải quyết. . .

Hắn tại sao muốn dẫn hắn trở lại?

Chỉ dẫn theo hắn tu luyện được thần thông chi linh không thể sao?

Cái này có thể cướp đoạt hẳn thần thông phù bảo, đã ở trong một tháng này, đưa đến trên tay của hắn, là dùng để dự phòng vạn nhất, nói cách khác, các lão tổ tông cũng đã làm tốt để cho hắn cướp đoạt cái này hoang dã tiểu tử trên người thần thông chuẩn bị, vậy mình làm, cũng không tính là gì, đặc biệt là, cái này thần thông là Tân gia là pháp, chỉ cần mình mở miệng, cái kia những người khác cũng không dám nói cái gì.

Liền, hẳn liền thật sự làm như vậy rồi!

Cỡ nào tươi đẹp một chuyện, không chỉ có diệt trừ cái này để cho mình không thoải mái gai, còn vì gia tộc lập xuống đại công. . .

Bây giờ nghĩ, hẳn trên mặt ý cười càng nồng, nhẹ nhàng ngoắc ngoắc ngón tay.

Cũng theo ngón tay hắn hơi động, Phương Quý trong cơ thể, bỗng nhiên có từng tia từng tia kim quang nhảy lên, hướng ra phía ngoài chảy ra, đó là hẳn thần thông cụ hóa, lúc này, chính hắn tu luyện được thần thông, lại thật sự như là biến thành vật ngoại thân, sau đó bị Tân Giáp kim phù khống chế, nhảy một cái nhảy một cái, như là có chính mình sinh mệnh cùng ý nghĩ giống như, nghĩ muốn trốn khỏi cơ thể chính mình, chạy đến Tân Giáp trong tay đi!

Thế gian này tại sao có thể có bực này tà dị pháp?

Vẫn cho là, Phương Quý đều cảm thấy khi còn bé được đến cái này Cửu Linh chính điện, là chính mình lớn nhất tạo hóa. . .

Nhưng hôm nay có thể nghĩ đến, lại cho mình chôn xuống môi họa lớn nhất!

"Vượng Tài. . . Lai Bảo. . ."

Cảm giác được loại kia cả người xé rách giống như cảm giác, Phương Quý trên mặt còn đang cười, chột há mồm hết lớn.

Lúc này cả người hắn cũng giống như là bị vũng vàng ràng buộc , bởi vì pháp lực của hắn vốn là trải rộng toàn thân, vì lẽ đó hắn cũng cảm giác toàn thân đều bị trói buộc lại , căn bản không có chỗ trống để né tránh, đừng nói phản kháng, thậm chí ngay cả cái đầu ngón út đều dẫn ra không được.

Bất kể là tự thân chân ý cũng tốt, Quy Nguyên Bất Diệt Thức cũng được, đều hoàn toàn không thể điều động lên. . .

Liên hắn dùng hết toàn lực, chỉ nghĩ hô lên một cái tên đến.

Bất kể là Anh Đề cũng tốt, tiểu Lai Bảo cũng tốt, chỉ cần bọn họ lĩnh hội chính mình ý tứ, liền có thể hỗ trợ. . .

Nhưng hắn không nghĩ tới chính là, chính mình há miệng ra, nhưng chột một điềm âm thanh cũng không phát ra được.

"Không có ích lợi gì. . ."

Tần Giáp nhìn Phương Quý, nhẹ giọng cười nói: "Tần gia pháp thâm ảo huyền diệu, vượt qua người lý giải, lúc này có một nửa người, đều ở ta trong lòng bàn tay, vừa vặn vẫn là con rồng nhỏ này nhận chỉ làm chủ cái kia một nửa, vì lẽ đó người bây giờ chỗ dựa gì đều không có, lại nói trắng, người cũng bất quá là mượn ta Tần gia pháp, mới có ngày hôm nay điềm ấy tử uy phong, nhưng không còn ta Tần gia pháp. . ."

Hắn cười gằn: "Người lại tính là thứ gì?"

Vừa nói chuyện, hắn đã đột nhiên nắm ngón tay gậy liên tục, băng băng mấy tiếng vang lên giòn giã vang lên.

Phương Quý trong cơ thể đau nhức, như là thân thể chia lìa, đạo đạo kim quang lóe sáng, thì đã bị hắn kéo đi ra sơ qua.

Một bên tiểu mẫu long Ngao Tâm thấy tình cảnh này, đã kinh hãi đến biến sắc, lạnh lùng lớn tiếng, nghĩ muốn xông lên, mà Long cung tam ngọc, cũng hoành hoành bất bình, ngược lại không phải vì Phương Quý, mà là lấy bọn họ thân phận, khi nào được qua bực này bất nạt, nghĩ muốn nhảy lên đến phản kháng, thế nhưng có vị kia ông lão áo xám ở, khí cơ rung động,

cũng đã đem bọn họ trấn áp ở đương trường, liền đầu ngón út đều không thể động nửa phần.

Mấy vị khác Đông Thổ thiên kiêu, thì lại chỉ là lạnh lùng nhìn, trên mặt đã có chút vẻ mong mỏi.

Phương Quý trong lòng sinh ra một loại không cách nào hình dung cảm giác vô lực, tựa hồ chưa bao giờ nghĩ tới, chính mình sẽ bị một đạo phù trấn áp!

Càng là không thể tin được, lẽ nào ngày hôm nay chính mình liền giao cho ở cái này?

Sau đó cũng là ở hấn cái ý niệm này bay lên khi đến, trong lòng hấn bỗng nhiên hơi nhúc nhích một chút.

Tựa hồ, đạo bùa kia mượn chính hấn thần thông, nhốt lại hấn, nhưng cũng có đồ vật là bùa này giữ không nổi. . .

"Phương đạo hữu, ngươi ở đâu?"

Cũng là vào lúc này, đột nhiên cách đó không xa, vang lên quát to một tiếng.

Cái kia tiếng quát như vậy vang dội, cũng là như thế đột ngột, làm cho động phủ này bên trong tất cả mọi người đều lấy làm kinh hãi.

Vội vã quay đầu nhìn lại, liền thấy được cách đó không xa đáy nước trong, có người triển khai thần thông bơi tới, hấn không nhìn thấy bây giờ bị cái kia áo bào xám lão tu áo choàng che lên địa phương, tự nhiên cũng không nhìn thấy cái này động phủ, nhưng hấn tựa hồ biết cái gì, lại cũng chỉ ở cái này vị địa vực chu vi bơi qua bơi lại, vừa bơi, vừa lo lắng kêu to, cái kia hầu như đã là lôi kéo cổ họng ở hồ. . .

"Là Bắc Vực người, hấn làm sao sẽ đi tới nơi này?"

Đông Thổ chúng thiên kiêu nhìn cái kia lưng còng gia hỏa xuất hiện, đều là kinh hãi.

Lại cái kia ông lão áo xám gầm thét nói: "Hấn lớn như vậy gọi, sẽ đem Long chủ dẫn tới nơi này, một khi Long chủ tới gần. . ."

Nói tới chỗ này, hắn đã hoàn mỹ giảng kỹ, bỗng nhiên lật bàn tay một cái, liền muốn một đạo thần thông đánh ra đi.

Lấy hắn tu vị, hắn là có thể ở Mạnh Đà Tử phát ra bất kỳ cái gì một điểm tiếng vang trước, liền đem hắn hoàn toàn giết chết.

"Phương đạo hữu, ngươi ở đâu?"

Nhưng hắn cái này một đạo thần thông còn chưa đánh ra, liền bỗng nhiên một nơi khác, cũng vang lên một tiếng kêu kêu.

Tức đại công tử từ một hướng khác bơi tới, vừa bơi vừa kêu to, cái kia hận không thể để người trong thiên hạ đều nghe thấy.

"Tại sao lại đến một cái?"

Đông Thổ chúng thiên kiêu, lúc này dĩ nhiên cả kinh một trái tim đều muốn nhảy ra.

Mà vị kia áo bào xám lão tu, lông mày càng là ngưng tụ thành một cái mụn nhọt, chính là hai cái, hắn cũng có thể tiện tay xoa bỏ, có thể then chốt địa phương ở chỗ, hắn lên tinh thần, hướng ra phía ngoài quét qua, sau đó nhìn về phía cái khác mấy cái phương hướng, sắc mặt càng âm lãnh lên, hầu như không cho phép hắn chần chờ, liền bỗng nhiên lạnh lùng nhìn chăm chú Phương Quý một chút, nói: "Ta nhượng bọn họ đi vào, ngươi biết nên nói như thế nào. . ."

Theo hắn tiếng nói hạ xuống, đã góc áo khề nhúc nhích, cái này một mảnh địa vực, lộ ra một cái khe hở nho nhỏ.

Mà Đông Thổ vị kia bích lục quần áo nữ tiên tử hiểu ý, thân hình mềm mại, liền lướt tới, nhỏ giọng kêu lên: "Ồ đây. . ."

Nghe được nàng tiếng nói, Tức đại công tử mấy người đồng thời vui sướng, cũng đồng thời câm tiếng, sau đó bọn họ liền vội gấp hướng về phía này bơi tới, lắc mình trong lúc đó, tiến vào cái kia áo choàng bao phủ chi vực, sau đó liền cũng nhìn thấy trong động phủ Đông Thổ thiên kiêu các bối, cùng với cùng Tần Giáp mặt đôi mặt đứng, ở giữa lơ lửng một đạo kim phù Phương Quý, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng đến.

"Người quả nhiên ở đây. . ."

Tức đại công tử hưng phấn cười, liền muốn tiến lên đón đến.

Phương Quý dĩ nhiên có chút bất đắc dĩ, hần vạn vạn không nghĩ tới, Tức đại công tử cùng Mạnh Đà Tử sẽ xuất hiện tại nơi này bên trong.

Càng nhất thời không nghĩ ra chính là, bọn họ là làm sao đến?

Bất quá lúc này hần, có thể nói hay không đến ra nói đến khác nói, những người khác đã giúp hần hỏi.

Một cái vóc người cao lớn Đông Thổ thiên kiều lên trước một bước, ngăn cản Tức đại công tử cùng Mạnh Đà Tử, liếc mắt nhìn động phủ ở ngoài, thần sắc trên mặt đã dính đầy sát cơ, thấp giọng quát lên: "Các người làm sao sẽ đi tới nơi này, còn có hay không cái khác người theo các người lại đây?"

"Chúng ta làm sao đi tới nơi này?"

Tức đại công tử nghe xong hần tiếng nói, tựa hồ sửng sờ, cười nói: "Đương nhiên là đến cứu giúp Phương đạo hữu. . ."

Câu nói này trả lời rất đơn giản, lại lập tức làm cho trong động phủ, Đông Thổ thiên kiều đều sửng sốt.

Mà Tức đại công tử nhưng là cười hướng về Phương Quý nhìn sang, nói: "Lão Phương, người sẽ không thật sự cho rằng chúng ta liền mỗi ngày chỉ mới nghĩ gỡ Long tộc trúc giang, đem người cái này gốc rễ chuyện quên đi đi, lừa đảo là thật, trong một tháng này ở Bắc Vực khắp nơi phân bảo bối cũng là thật, nhưng vẫn trong bóng tối thương lượng, làm sao đem người từ Long tộc trong tay mò đi ra, đó mới là chủ yếu nhất, đúng là không nghĩ tới. . ."

Hần như là hoàn toàn nhìn không hiểu động phủ này bên trong xơ xác sát khí, chà chà có tiếng nói: "Người lại cùng người khác trước tiên chạy đến. . ."

Chương 633 : Bắc Vực Kế Hoạch

"Cái này đều cái gì cùng cái gì quý?"

Nhìn Túc đại công tử vào trong động phủ, liền dương dương tự đắc, một bộ hoàn toàn nhìn không hiểu bây giờ cái này tình thế đáng vẻ, đừng nói Đông Thổ mấy vị này thiên kiêu, coi như là hiện tại nói cũng không nói ra được Phương Quý, đều nhất thời cảm thấy một mặt mộng: Cái này hai hàng lại liền như thế chạy tới muốn cứu người, có phải là quá đề cao chính mình? Mấu chốt nhất chính là, bọn họ là làm sao biết Phương Quý bây giờ lại ở chỗ này? Phải biết ở Đông Thổ tiêu tốn gần một tháng bố trí xuống, lúc này liền Long chủ cũng không biết bây giờ động phủ vị trí a. . .

"Há, nguyên lai các ngươi cũng là nghĩ tới cứu người. . ."

Một mảnh có chút trầm mặc lúng túng bên trong, Đông Thổ Tần gia Giáp công tử bỗng nhiên mỉm cười, nhìn một chút Phương Quý, nói: "Bất quá các ngươi vẫn là chậm một bước, chúng ta đã sớm làm tốt bố trí, đem hãn cứu ra, chuẩn bị dẫn hãn về Đông Thổ đi, bất quá. . ."

Không chờ hãn hỏi ra cái vấn đề này, Túc đại công tử bỗng nhiên đánh gãy hãn, cười nói: "Ngươi vì sao phải cứu Phương đạo hữu?"

Giáp công tử hơi dừng lại một chút, không thể làm gì khác hơn là trước trả lời: "Ta dù sao cùng hãn có giao tình. . ."

Túc đại công tử bỗng nhiên một bộ ta hiểu đáng vẻ mỉm cười, nói: "Bởi vì các ngươi Tần gia cô bé kia cùng hãn đặt trước thân sao?"

Nói cười nói: "Cái này liền nói xuôi được, dù sao các ngươi cũng coi như người một nhà!"

Hết chuyện để nói, Giáp công tử sắc mặt nhất thời trở nên hết sức khó coi.

Nhưng thấy Túc đại công tử đã logic từ hiệp, liền cũng chỉ đành miễn cưỡng gật đầu, trực tiếp hỏi: "Các ngươi làm sao mà qua nổi đến?"

"Đương nhiên là theo các ngươi tới!"

Tức đại công tử quay đầu nhìn hẳn, cười nói: "Chúng ta vẫn luôn biết lão Phương ở lại trong long cung, vậy hãy cùng rơi vào nôi sắt lớn bên trong cóc như thế, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị luột thành chín, hết lần này tới lần khác hẳn còn sĩ diện, vẫn để chúng ta đi gỡ Long cung trúc giang, lại không hướng về chúng ta cầu cứu, nhưng chúng ta là loại người như vậy mà, trong bóng tối đã sớm đang thương lượng làm sao cứu hẳn, vì thế còn thỉnh giáo không ít Bắc Vực cao nhân tiên bối, chỉ tiếc, Long cung phòng thủ quá nghiêm ngặt, dựa vào chúng ta điểm ấy chút bản lĩnh, thực sự là tìm không được kẽ hở. . ."

Phương Quý nghe những câu nói này, con ngươi đều không khỏi hơi trũng hơi lớn.

Hắn là thật sự không nghĩ tới, Tức đại công tử mấy người mặt ngoài trên không chút biến sắc, lén lút lại vẫn đang chuẩn bị. . .

Có loại cực kỳ phức tạp tâm tình, ở đáy lòng hẳn bay lên lên.

Sau đó hẳn cũng không khỏi càng hiếu kỳ hơn, tiếp tục nghe xong xuống, chỉ nghe Tức đại công tử cười nhìn về phía Đông Thổ Giáp công tử, nói: "Sau đó chúng ta cũng ngay vào lúc này phát hiện, chúng ta bởi vì gỡ Long cung trúc giang, vận chuyên các loại tài nguyên duyên cớ, cần lúc nào cũng qua lại Long cung, nhưng các ngươi Đông Thổ người rõ ràng tiên yển dĩ nhiên kết thúc, lại cũng vẫn ở lại chỗ này không có đi, tại là chúng ta thỉnh giáo một cái Bắc Vực trưởng bối, hẳn nói với chúng ta Đông Thổ phong cách hành sự, vì lẽ đó chúng ta cũng là mơ hồ đoán được các ngươi ý nghĩ. . ."

"Nhân nghĩa làm đầu, lòng dạ độc ác, ngậy thơ rục rở, không chừa thủ đoạn nào!"

Tức đại công tử cười nói: "Vị tiên bối này cho các ngươi như vậy mười sáu chữ lời bình, ta là không quá nghe hiểu, nhưng là chúng ta vừa thương lượng, liền lập tức đem phương hướng sửa lại một thoáng, từ nghĩ làm sao đem lão Phương từ trong long cung mò đi ra, biến thành làm sao liên tục nhìn chăm chăm vào các ngươi, này ngược lại cũng không phải cái dễ dàng việc, các ngươi quá cảnh giác, tu vị lại cao, cao cao tại thượng, không muốn tiếp xúc chúng ta. . ."

Nghe Túc đại công tử ở đây êm tai mà nói, Đông Thổ một đám, sắc mặt đã là có vẻ hết sức khó coi.

Bọn họ nghe đến đó, tự nhiên cũng liền minh bạch Túc đại công tử những thứ này người, chính là bởi vì nhìn chăm chăm chính mình, mới một đường truy tung, đến nơi này, chỉ là bọn hắn đến hiện tại còn không rõ chính là, bọn họ là thông qua phương pháp gì truy tung chính mình những thứ này người?

"Cái này phải cảm tạ người!"

Túc đại công tử quay đầu hướng về Giáp công tử nhìn lại, ánh mắt phi thường có thâm ý, cười nói: "Chúng ta vốn là hoàn toàn không có cách nào truy tung các người, dù sao các người Đông Thổ thiên kiều quá mạnh mẽ, bất kể là trận đạo, phù triện, hay là cái khác kỳ kỳ quái quái gì truy tung pháp bảo, không một mạnh hơn các người, ở trên người các người triển khai những thứ này thủ đoạn nhỏ, giống như là múa rìu qua mắt thợ, tự rước khinh miệt, nhưng may là. . ."

Hắn bỗng nhiên cười đến có chút tặc, trừng mắt nhìn, nói: "Người bảy ngày trước, có phải là thân cận qua một cái Long cung giao nữ?"

Giáp công tử vẻ mặt nhất thời đại biến, quát lên: "Vậy là các người người?"

"Giao nữ tự nhiên là Long cung, làm sao có khả năng là chúng ta người?"

Túc đại công tử bất đắc dĩ khoát tay áo một cái, chỉ là hướng về những người khác nói: "Đương thời vị kia giao nữ thân cận người, nói yêu thích người, có thể thấy, người thật giống như cũng có chút động tâm, nhưng người vẫn cứ không nể mặt mũi, đưa nàng trực đi ra ngoài, nhưng người thân thể cũng thành thực, vẫn bị nàng ôm một hồi, cho nên nàng trên người một số mùi vị, liền dính ở trên người người, này không phải là nguyên rửa, người thân thể tự nhiên phát hiện không được, mùi vị này cũng không có gì ác ý, người cảnh giác càng không có tác dụng, chỉ là vấn đề ở chỗ, chúng ta có vị bằng hữu, đôi với mùi vị này rất mẫn cảm, đặc biệt là, mùi vị này vốn là chúng ta một vị khác bằng hữu xin mời vị kia giao nữ cố ý dính vào trên người người. . ."

"Các người. . ."

Giáp công tử nghe đến đó, sắc mặt đã phần nộ có chút vặn vẹo, bỗng nhiên bước lên một bước, lớn tiếng quát khê.

"Chúng ta làm sao?"

Tức đại công tử bỗng nhiên nghiêm mặt, cười lạnh nói: "Người cảm giác mình là Đông Thổ Tàn gia công tử, cái này long cung bên trong giao nữ liền nhất định phải yêu thích người? Ha ha, chúng ta Bắc Vực Thập Nhị Quân, tự nhiên cũng không bằng thân phận người cao quý, tu vị tinh thâm, nhưng một mực, làm người mị lực mạnh hơn người chút, nàng sớm đã bị chúng ta một cái huynh đệ đắc thủ, nghe xong hấn lời nói mới đi tìm người nói như vậy. . ."

"Thậm chí chờ nàng trở lại sau khi, còn theo chúng ta vậy huynh đệ nói người rất buồn cười, rõ ràng động tâm, hết lần này tới lần khác lại bung cái giá, mặt ngoài trên đem nàng cho trục đi ra, nhưng cũng lặng lẽ đưa nàng bỏ xuống khăn mùi soa cất đi, còn từng hướng về Quy tướng hỏi thăm tên của nàng. . ."

Vừa nói, vừa cười gằn hướng về Giáp công tử nhìn lại: "Cái kia khăn mùi soa người sẽ không còn giữ chứ?"

"Muôn chết!"

Nghe đến chỗ này, Giáp công tử đã cũng lại không kiềm chế nổi, sát khí xông thẳng đỉnh cửa, liền muốn một chương đem Tức đại công tử cho đập chết.

Lúc này Đông Thổ chúng thiên kiêu, nghe được những việc này, ánh mắt nhìn về phía hấn, đều đã khá là bất thiện, bọn họ bây giờ vì cái kế hoạch này, trong vòng một tháng cỡ nào cẩn thận, lại vận dụng bao nhiêu lợi hại pháp bảo, mỗi làm một chuyện, đều muốn trước sau chằm chước luôn mãi, chính là không để lại một điểm kẽ hở, nhưng ai có thể nghĩ tới, cuối cùng lại còn là để lại kẽ hở, mà cái này kẽ hở, ngay khi. . .

Dù là ở Đông Thổ, cũng thanh danh tước lên Tàn gia Giáp, không khỏi cũng quá khiến người thất vọng!

Mà Tàn Giáp cảm nhận được thứ ánh mắt này, lấy hấn cao ngạo tính tình, thì lại làm sao có thể chịu đựng được như vậy xấu hổ khinh miệt?

Đặc biệt là khi Tức đại công tử nói đến cái kia giao nữ sau lưng nghị luận lời của mình, càng làm cho hắn một cỗ nhiệt huyết xung kích đỉnh cửa.

Hắn là đường đường Tần gia Giáp công tử, tương lai có thể sẽ trở thành Tần gia gia chủ người!

Hắn từ nhỏ cao cao tại thượng, lại sao cùng những kia cá tôm làm bạn?

Trước hắn, đúng là hơi hơi đối với cái kia giao nữ có chút động tâm, dù sao đó là trong long cung xuất chúng nhất một cái giao nữ, dù sao cái kia giao nữ tự nhủ nghiêng màn tới nói thì ánh mắt thực tại quá mê ly, hắn tuy rằng tự trọng thân phận, từ chối nàng, đưa nàng đuổi ra ngoài phòng, nhưng này trái tim hết lần này tới lần khác, vẫn còn có chút lưu luyến, liền hắn thu hồi cái kia khăn mùi soa, hơn nữa không nói cho bất luận người nào. . .

Đây chỉ là hắn trong ngày thường thường thấy nhất khúc nhạc dạo ngắn mà thôi, nơi nào đáng giá trước mặt mọi người nói ra?

Có thể ai có thể nghĩ tới, chính là như thế một chuyện nhỏ bên trong, thế thì cỡ này gian kế!

Đón chu vi vô số ánh mắt, hắn thậm chí cảm giác gò má nóng hừng hực, sát khí đã gào thét mà lên. . .

Chỉ là còn không đến phiên hắn động thủ, một bóng người khác che ở hắn trước người.

Đó là một cái dáng dấp quái dị, thoát nhìn cực kỳ xấu xí ã tử, bình thường hắn coi như nhìn thấy, cũng lườm nhìn lâu một chút.

Nhưng bây giờ, cái này ã tử lại một mặt hung tướng, hung hăng nói: "Người mẹ kiếp động thủ thử xem?"

Tần Giáp bị cái này tiếng nói tức giận, bàn tay đều đang phát run, nhưng cũng thật là không có một chương đánh ra đi, cũng không phải bởi vì bị cái này người gù làm cho khiếp sợ, mà là phía sau hắn Hình trưởng lão, một cái tay bỗng nhiên đặt tại trên bả vai của hắn, ngăn cản hắn, vị này Hình trưởng lão dù là ở Đông Thổ, cũng là quyền cao chức trọng, ít có đại nhân vật, Tần Giáp còn không dám vi phạm hắn ý tứ, chỉ có thể thở hắt hắt lùi về sau.

"Vừa là vì cứu người, các người những cái khác bằng hữu, làm sao không tiến vào?"

Hình tướng lão mặt không hề cảm xúc, chậm rãi mở miệng.

"Kính chào lão tiên bói!"

Mạnh Đà Tử không biết nói chuyện, đặc biệt là ngay ở trước mặt bực này đại nhân vật, liền lại tự giác lui sang một bên, mà Tức đại công tử lại lên trước một bước, hướng về vị này Hình tướng lão làm cái cung kính lễ, lúc này mới cười nói: "Chúng ta người đến cũng không ít, nhưng cũng thật không dám tất cả đều đi vào, dù sao Bắc Vực hoang vắng nơi, không hiểu lễ số, vạn nhất nói sai làm hỏng việc, nhạ được các người Đông Thổ nhân sinh giận, đem chúng ta đập chết làm sao bây giờ, vì lẽ đó chúng ta liền chia làm vài đường, phân biệt tán ở mỗi cái không giống địa phương chờ tin tức!"

Vừa nói, hắn liền đứng lên đến, nhìn Đông Thổ chúng thiên kiêu cười nói: "Chúng ta lẫn nhau khoảng cách, ít nhất cũng các có mấy trăm dặm, thậm chí ngàn dặm không giống nhau, coi như là các người Đông Thổ người đến lợi hại đến đâu, liền coi như các người từ trong đầu của ta lấy ra liên quan tới bọn họ vị trí trí nhớ, cũng đừng tưởng ở Long chủ không phát hiện tình huống xuống đem bọn họ toàn bộ giết chết, mà chúng ta ở đi vào trước, liền tự nhiên đã đem vị trí này nói cho bọn họ, vì lẽ đó, chỉ cần chúng ta vừa ra chuyện, mấy vị Long chủ, ngay lập tức sẽ biết nơi này. . ."

Một đám Đông Thổ thiên kiêu nghe nói lời ấy, sắc mặt cũng đã từng cái từng cái khó coi tới cực điểm.

Mặc cho là bọn họ suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ tới, chính mình lợi dụng Nam Cương Yêu vương, phá Long cung trận pháp, dựa vào cái này loạn tượng, bày xuống như thế một cái ám độ trần thương mưu kế, mắt thấy bây giờ liền muốn tất cả tất cả nằm trong lòng bàn tay, rồi lại hoành ra cái này bất ngờ. . .

Mặc cho là bọn họ trí kế siêu tuyệt, vào lúc này cũng nhất thời không có sách.

Chỉ là càng như vậy, nhìn về phía một bên Tần gia Giáp công tử ánh mắt, liền càng bất mãn!

"Các người nghĩ phải như thế nào?"

Vị kia áo bào xám Hình trường lão cũng trầm mặc một lát, bỗng nhiên trực tiếp mở miệng nói.

"Chúng ta chỉ nghĩ dẫn theo lão Phương rời đi!"

Tức đại công tử trả lời ngay: "Nếu không, liền mẹ kiếp cùng nhau chơi đùa hoàn hảo, xem ai mệnh quý giá!"

Mạnh Đà Tử rốt cục tóm lại một cái cơ hội nói chuyện, nói giúp vào: "Đúng, cùng lắm thì chính là chết, Lão tử đã sớm chán sống!"

Chương 634 : U Minh Long Chủ

Trong động phủ bầu không khí, nhất thời trở nên ngọt ngào lên.

Tức đại công tử nói, dĩ nhiên nhượng bọn họ cảm nhận được uy hiếp cực lớn. . .

Bây giờ Đông Thổ chính đang tại đánh, nhưng là Thất hải Long cung phụng như mạch máu đồ vật, sao quan tâm bình thường cái gì giao tình, ai dám động Long cung mạch máu, Long cung liền đem bọn họ coi là kẻ thù, xem trước Phương Quý liền minh bạch, một cái Bắc Vực tiểu tử, làm sao là có thể đem các Long chủ chỉ huy đoàn đoàn loạn, đánh rơi miệng đầy răng hướng về trong bụng nuốt, không cũng là bởi vì việc quan hệ con rông nhỏ này?

Đồng dạng đạo lý, các Long chủ trước đây đối với Phương Quý càng hào phóng, đối với những thứ này đánh tiểu long chủ ý kẻ địch, thì sẽ càng lòng dạ độc ác. . .

Dù là chính mình những thứ này người đều là Đông Thổ thiên kiêu, thế gia bảo bối, nhưng Long chủ dưới cơn thịnh nộ, có thể hay không lưu tình?

Trong lòng mỗi người đều có đáp án!

Nếu nói là cõi đời này thật là có hoàn toàn không kiêng dè bọn họ thân phận tồn tại, cái kia liền cũng chỉ có phát điên Thất hải Long chủ. . .

Nhưng bây giờ, có thể thế nào đây?

Nghĩ đến cái vấn đề này, mỗi cái Đông Thổ thiên kiêu, đều cảm giác dị thường đau đầu, đối mặt hai cái này Bắc Vực nhà quê uy hiếp, bọn họ tự nhiên cảm thấy hoang đường buồn cười, chính mình trong những người này, tùy tiện một chút cá nhân ra tay, đều có thể dễ dàng đem bọn họ chém giết, huống chi bên người còn có một cái tu vị tinh thâm Hình trưởng lão, nhiều người như vậy, nếu là dễ dàng bị hai người bọn họ uy hiếp, mới gọi chuyện cười!

Có thể không bị bọn họ uy hiếp, có thể làm thế nào đây?

Bây giờ bọn họ đúng là có năng lực đem nơi đây vị trí, bại lộ cho các Long chủ biết đến. . .

Mà vừa nghĩ tới Long cung đám người chạy tới sau khi hậu quả, liền ngay cả trong lòng bọn họ, cũng không khỏi oành oành lại nhảy vài tiếng.

Ở đường đường Thất hải Long chủ dưới cơn thịnh nộ, Hình trưởng lão, hay là còn có một thành khả năng thoát được tính mạng, có thể chính mình những thứ này người. . .

Đều là cơm ngon áo đẹp thế gia công tử tiểu thư, ai nguyện ý đem mạng đáp ở đây a. . .

"Tiểu hữu, ngươi cảm thấy chỉ bằng hai người các ngươi, chạy tới cùng lão phu nói những câu nói này, ta liền sẽ tha các ngươi rời đi?"

Một mảnh trong trầm mặc, vẫn là vị kia Hình trưởng lão, nhàn nhạt nhìn về phía Tức đại công tử.

"Lão tiên bối tu vi cao thâm, vẫn bối khiêu chân đều không nhìn thấy bờ, đương nhiên không dám ở tiên bối trước mặt làm càn!"

Tức đại công tử cười nói: "Bất quá vẫn bối đến trước, cũng đã nghĩ rõ ràng, ngươi có lẽ một ý nghĩ liền có thể đem ta tiêu diệt, có lẽ có thể tùy tiện nghĩ ra mấy trăm phương pháp đến uy hiếp ta, mấy ngàn cái đề nghị đến mê hoặc ta, nhưng vẫn bối có chuyện nghĩ đến rõ ràng hơn, ta nêu là nghĩ cứu lão Phương, cũng chỉ có thể làm tốt cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không cần nhắc chuẩn bị, lấy tiên bối bất kể là nghĩ hù dọa ta, vẫn là uy hiếp ta, hay là nắm chuyện tốt đẹp gì đến sảm tốt chuẩn bị, đều quên đi thôi, ta chỉ cần mang lão Phương đi, những người còn lại không lo lắng!"

Hình trưởng lão nhìn bọn họ ánh mắt, trở nên hơi thâm trầm chút.

"Đông Thổ đạo uẩn mệnh mông, tiên bối cũng nói vậy thần thông khó lường!"

Tức đại công tử nói: "Có lẽ tiên bối lúc này trong lòng đang suy nghĩ, dù là không cần giết chúng ta, cũng có thể chỉ dùng một ý nghĩ, liền đem chúng

ta không chê, khiến cho chúng ta lan truyền không ra tin tức, điểm này vẫn bồi cũng nghĩ đến, vì lẽ đó vẫn bồi nghĩ đến cái càng cực đoan!"

Nói, hắn lấy ra một đạo màu tím thần phù, sạp ở lòng bàn tay, cười nói: "Đây là chúng ta Túc gia luyện chế Lưỡng Tâm phù, luyện vào thần hồn, liền có thể thông qua cái khác phù đến phán định sinh tử, mà vẫn bồi đã cùng mấy vị khác bằng hữu nói cẩn thận, đừng nói là vẫn bồi chết rồi, thậm chí là có bất kỳ người nỗ lực ảnh hưởng thần hồn của ta, hoặc là ở trên người ta triển khai một loại nào đó cấm kỵ. . . Nói trắng ra, dù là chính ta hướng về người khác đánh một quyền, khí huyết sinh ra biến hóa, cái khác nhân thủ bên trong thần phù, cũng đều sẽ lập tức liền sinh ra biến hóa. . ."

"Mà khi đó. . ."

Hai tay hắn đặt ở sau lưng, nhàn nhạt mở miệng: "Nơi đây vị trí, liền sẽ lập tức lan truyền cho các Long chủ!"

"Bạch!"

Nghe Túc đại công tử, Đông Thổ mọi người, đều là thay đổi sắc mặt.

Liền ngay cả vị kia Hình trưởng lão, một phen cân nhắc sau khi, cũng cuối cùng trở nên hơi khó coi.

Nếu là cái này Bắc Vực tiêu bồi, đã làm được trình độ này chuẩn bị, này còn bất hắn có biện pháp gì?

"Túc Cửu Chiêu tên khốn kiếp này. . ."

Liền ngay cả một bên khác còn không thể nói chuyện Phương Quý, lúc này con mắt đều tròn tròn: "Thực sự là tốt mẹ nó uy phong a. . ."

Mà thấy được này một đám Đông Thổ thiên kiêu đều là đầy mặt lúng túng, lại nhất thời cái gì cũng không cách nào làm, Túc đại công tử trên mặt vẻ đắc ý, càng lộ vẻ hơi nặng chút, thiện ý hướng về Hình trưởng lão nhắc nhở: "Tiền bồi, các Long chủ chính phát điên tìm xem chúng ta đây, Lão nhân gia ngài nghĩ lo lắng nhiều một hồi, ta ngược lại thật ra không ý kiến, có thể then chốt là chúng ta một khi bị bọn họ tìm tới, kết quả kia chính là. . ."

Hình trưởng lão bỗng nhiên thở một hơi, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Túc

đại công tử: "Ngươi chỉ nghĩ dẫn hắn đi?"

"Hình trưởng lão. . ."

Mấy vị khác Đông Thổ thiên kiêu nghe vậy, đều là trong lòng cả kinh, thất thanh mở miệng.

Hình trưởng lão vẻ mặt lạnh lùng, không hề trả lời.

Bọn hắn mấy cái hai mắt nhìn nhau, đúng là dần dần nhụt chí, chuyện đến nước này, Hình trưởng lão thì có biện pháp gì?

Mà nghĩ đến đây, bọn họ lại không khỏi hướng về Giáp công tử đầu đi tới bất mãn ánh mắt. . .

Giáp công tử gương mặt, đã ức đến sắp chảy ra máu!

"Không sai!"

Tức đại công tử lập tức đáp ứng Hình trưởng lão, nói: "Vãn bối chỉ nghĩ mang lão Phương rời đi, cái khác đều không cần nhắc!"

Hình trưởng lão gật gật đầu, nói: "Vậy ngươi liền để cho hắn đáp ứng, mệnh lệnh rồng nhỏ tạm theo ta. . ."

Nghe đến đó thì mấy vị Đông Thổ thiên kiêu trong lòng cũng đều không khỏi ngẩn ra, toàn sinh ra niềm hi vọng, nếu là có thể nếu như vậy, như vậy bọn họ liền vẫn có hi vọng đem con rồng nhỏ này mang về Đông Thổ, chỉ là không có Phương Quý ở bên người, có thể có chút không dễ không chế con này rồng nhỏ mà thôi, nhưng cũng không liên quan, ít nhất còn có thể làm cho Phương Quý mệnh lệnh rồng nhỏ không cách nào phản kháng, đánh thành trọng thương lại mang về. . .

Cái phương pháp này, đối với Đông Thổ tới nói, cũng không phải là không thể tiếp thu.

Duy nhất không muốn tiếp thu, chính là Tần gia Giáp công tử.

Như thật làm như vậy rồi, coi như đem tiểu Hắc long mang về Đông Thổ, chính mình lại tính là gì?

Đề tâm bên trong chính là có một vụn cái không vui, vào lúc này, nhưng cũng một câu nói đều nói không được, ức đến khó chịu đến cực điểm.

Mà vào lúc này, không dễ dàng nhìn thấy Hình trưởng lão gật đầu, Tức đại công tử cũng là trong lòng vui vẻ, vội vàng hướng về Phương Quý nhìn lại.

Phương Quý lúc này trong lòng đã bắt đầu cân nhắc. . .

Những thứ này Đông Thổ người hạn chế chính mình, dựa vào nhân tiện là lấy chính mình thần thông ràng buộc tự thân, thông qua phương thức này, tự mình nói không được nói, triển khai không được thần thông, thậm chí thần niệm cũng không cách nào lan truyền, cho nên liền là nghĩ mệnh lệnh Anh Đề cùng tiểu Hắc long ra tay đều không làm được, nếu là những thứ này người thả mở ra cái kia cấm chế, chính mình cũng là đến tự do, chỉ là, nếu thật là một trận đại chiến lên. . .

Hình trưởng lão không biết trong lòng hắn làm sao, thấy Phương Quý không chút biến sắc, lợi dụng vì hắn còn bị Tần gia phù triệu vây, liền đưa mắt hướng về Tần Giáp nhìn sang, tuy rằng không có mở miệng, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, tự nhiên là muốn Tần Giáp trước tiên thả người lại nói. . .

Tần Giáp đã ỏ nổi giận trong bụng, nhưng đón Hình trưởng lão ánh mắt, vẫn là không thể không giơ lên bàn tay.

Cho tới trong lòng đang suy nghĩ gì, cái kia liền cũng không ai biết. . .

"Đông Thổ người, lại bị Bắc Vực các tiểu tử cho uy hiếp, thực sự quá buồn cười. . ."

Nhưng cũng ở cái này mọi người không dám thở mạnh lúc máu chột, bỗng nhiên một tiếng thở dài vang lên, cái này tiếng nói đến như vậy đột ngột, tất cả mọi người đều không khỏi kinh hãi, vội vã lùi về sau, bày ra phòng ngự tư thái, quay đầu hướng về bên ngoài động phủ nhìn lại, liền thấy một cái áo bào đen nam tử, bên người thì lại cùng một cái toàn thân trắng như tuyết, duy độc con mắt tuyết hồng cô gái, chậm rãi đặc tiến vào trong động phủ đến.

Nhìn thấy hắc bào nam tử kia, bất kể là ai, lúc này đều đã kinh sợ đến mức tâm đều muốn nhảy ra lồng ngực đến.

Đúng là bị người khí cơ làm sợ hãi, trấn một bên Ngao Tâm, nhất thời

mừng rỡ không thôi, gọi ra tiếng đèn: "Lục vương thúc. . ."

U Minh hải Long chủ Ngao U!

Ai có thể nghĩ tới, U Minh hải Long chủ lại sẽ đột nhiên xuất hiện ở đây. . .

Chẳng lẽ nói các Long chủ cũng sớm đã lại đây. . .

"Không cần kinh hoảng!"

Mà nhìn đầy mặt kinh hãi mọi người, đặc biệt là vị kia tay đang run rẩy, tựa hồ không nhìn được liền muốn ra tay Hình trưởng lão, U Minh hải Long chủ chậm rãi lắc đầu, bị găm đến một bên máu thịt trên mặt, một nửa tuần mỹ dị thường, một nửa lại bạch cốt dữ tợn, theo hấn lắc đầu, dần dần hiển hiện ở trước mặt mọi người, vẻ mặt lại là có chút xem thường, khẽ hừ một tiếng, nhàn nhạt nói: "Vốn định ở các người Đông Thổ đoạt thành hấn thân thông sau khi lại hiện thân, chỉ là các người quá đề bản tọa thất vọng, đường đường Đông Thổ, lại chỉ là một đám rác rưởi. . ."

Vừa nói chuyện, hấn ông tay áo rung động, lại có một cỗ khí cơ phiêu đi, trấn áp Ngao Tâm không cách nào lại mở miệng.

Ngao Tâm không nghĩ tới hấn sẽ trấn áp chính mình, nhất thời không rõ trợn to hai mắt.

Mà Đông Thổ một đám nhìn hấn hành động này, thì lại không khỏi giật mình, cảnh giác nhìn về phía hấn.

Lại, liền lại đem ánh mắt nhìn về phía bên cạnh hấn cái kia mắt hồng tóc bạc kỳ quái cô gái, cô gái kia đón ánh mắt của mọi người, tựa hồ có hơi e lệ, thấp cười một cái, nhất thời lộ ra một cái đen nhánh hàm răng, làm cho nàng cả người thoát nhìn càng quý dị.

Mà đỏ mắt, tóc bạc, ô nha, cái này ba cái đặc điểm xuất hiện ở trên người một nữ nhân. . .

Đông Thổ bỗng nhiên có người phản ứng lại, trợn to hai mắt nhìn về phía U Minh hải Long chủ, nhất thời có chút khó có thể tin.

"Trong một tháng này, các người trong bóng tối giở trò, bày xuống huyền cơ, thật sự cho rằng có thể giấu diếm được chúng ta Long cung con mắt?"

U Minh hải Long chủ hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói: "Nếu không là bản tọa trong bóng tối giúp đỡ các người che lấp, làm sao dung các người bố trí thuận lợi như thế, thật coi chúng ta Long tộc tất cả mọi người đều chỉ là một đám không hiểu trận đạo người mù, không nhìn ra các người ở Bắc Hải Long cung các loại đại trận mắt làm ra nhỏ bé bố trí sao? Nếu như không có Tuyết Nữ giúp các người nhiều loạn khí cơ, ta mấy vị kia huynh đệ, cũng đã sớm tìm tới. . ."

Ngao Tâm cùng Long cung tam ngọc, nghe được câu nói này, đều đã sợ hãi trợn to hai mắt.

Mà Tức đại công tử cùng Mạnh Đà hai cái, cũng kinh hãi đến biến sắc, ánh mắt có chút lấp loé nhìn về phía U Minh hải Long chủ.

"Cho tới đám này Bắc Vực tiểu tử làm được bố trí, người càng không cần lo lắng!"

U Minh hải Long chủ nhàn nhạt nói: "Bọn họ tới người không có nhiều như vậy, hơn nữa bây giờ dù sao cũng là ở hải lý, có bản tọa ở đây tọa trấn, e sợ vẫn không có ai có thể đúng lúc đem tin tức lan truyền đến đi ra ngoài, đặc biệt là bất quá là một đám Kim Đan tiểu tử. . ."

Nói chuyện, hấn hai tay áo nhẹ nhàng phát lên, nhìn Tần Giáp nói: "Tiếp tục làm người chuyện đi!"

Chương 635 : Thật Lớn Một Nồi

Bị U Minh hải Long chủ ánh mắt nhìn, Tần Giáp trên mặt trướng nổi lên một mảnh đỏ mặt, sau đó lại lui ra.

Hắn hiển nhiên không muốn bị người xem là loại kia có thể đến kêu đi hét tiểu nhân vật, dù là cái này đến kêu đi hét người là Long chủ, ở trong ký ức của hắn, dù là Long chủ như vậy tồn tại, hướng về lúc thấy hắn thời điểm, cũng đều là vẻ mặt ôn hòa, ôn ngôn chân thành, nhưng vào lúc này, hắn vẫn là rất nhanh liền nhận rõ hiện thực, không có lộ ra vẻ giận dữ, mà là quay đầu nhìn về phía Hình trưởng lão.

Bọn tiểu bối không dám nói lời nào, Hình trưởng lão cũng không dám nói lung tung.

Hắn nhìn U Minh hải Long chủ, sắc mặt trầm tịch mấy phần, sau đó vừa nhìn về phía Long chủ bên người Tuyết Nữ, sắc mặt càng lạnh hơn.

"Ta ngược lại không biết. . ."

Động phủ bên trong có vẻ hơi bầu không khí ngột ngạt bên trong, Hình trưởng lão chậm rãi mở miệng: "U Minh long chủ còn cùng Tôn phủ có liên quan. . ."

Vừa nghe đến lời này, động phủ những người khác cũng đều ánh mắt kinh dị mấy phần.

Trước nhìn thấy cái kia kì dị quái đản Tuyết Nữ, bọn họ liền trong lòng có hoài nghi, bây giờ bị Hình trưởng lão chỉ ra, cái nào còn có không hiểu, trước mắt cái này lông trắng mắt đỏ cô gái, sợ chính là cái kia Nam Hải Vụ đảo bên trên tam đại người hầu một trong, cùng Vụ đảo Nam Phượng, Quỷ Vương nổi danh Tuyết Nữ đi, chỉ là nhượng người không hiểu chính là, rõ ràng Long cung trước đã chém giết Tôn phủ sứ giả, cùng Tôn phủ kết liễu thâm cừ mới đúng. . .

"Ta vẫn luôn cùng Tôn phủ quan hệ không tệ!"

U Minh hải Long chủ đón mọi người ánh mắt kinh dị, cũng như là có chút xem thường, nhàn nhạt nói: "Trước đây Tôn phủ cùng Long cung hợp tác, chính là do ta kíp nổ, chỉ là bị cái này đâm nghiêng bên trong nhảy ra cóc tiểu nhi cho giáo đi mà thôi, cũng là bởi vì sự kiện kia, toàn bộ Bắc Vực đều cho rằng Long tộc đã cùng Tôn phủ không đội trời chung, nhưng Long tộc là Long tộc, ta là ta, chúng ta hợp tác vẫn lại tiếp tục!"

Hình trưởng lão sắc mặt thâm trầm, thờ dài nói: "Người đều nói Thất hải một lòng, ai có thể nghĩ tới. . ."

"Ha ha, Nhân tộc cùng Nhân tộc trong lúc đó, đánh đến cái gì sự khốc liệt, ai quy định ta Long tộc liền nhất định phải quán lấy nhau?"

U Minh hải Long chủ gầy gầy móng tay, boong boong có tiếng, trên mặt lộ ra chút xem thường ý cười: "Đối với ta mà nói, ngược lại đều chỉ là hợp tác mà thôi, cùng cái kia sáu cái lão gia hoả hợp tác, con đường này liền muốn bảy người phân, cùng Tôn phủ hợp tác, lại chỉ cùng một người phân, hơn nữa người này còn có thể cho ta một nửa con đường, cũng có thể để ta độc bá Thất hải, các ngươi nói, ta nên làm sao tuyền mới tốt?"

"Phân người một nửa đường?"

Nghe được lời này, Hình trưởng lão đã là thay đổi sắc mặt, trầm giọng nói: "U Minh long chủ, ngươi liền như thế tin tưởng Vụ đảo vị kia?"

"Tin tưởng? Ha ha. . ."

U Minh hải Long chủ chột cười to, nói: "Ta cùng Đế Tôn, 1,500 năm trước liền đã là quen biết cũ, lúc trước ta bị đông nam tây bắc tứ hải liên thủ áp chế, vẫn cứ có thể tại U Minh hải lập đạo phong vương, làm cho cái kia bốn cái lão gia hoả thừa nhận địa vị của ta, liền có hấn có một phần công lao, mà sau đó hấn có thể kiểm ép Bắc Vực, cũng có ta trong bóng tối giúp đỡ, chúng ta bực này giao tình, ngươi nói ta có tin hay không hấn?"

Vừa nói chuyện, cũng đánh giá động phủ này một chút, nhẹ khẽ thờ dài: "Dời núi đổi biển, quả thật là thật tài tình, các ngươi Đông Thổ ở đạo quả thực siêu thần nhập hóa, nếu không phải có Tuyệt Nữ giúp đỡ ta coi chừng các ngươi, lại có Tôn phủ quý thân bị bảo giúp ta làm ra giả thân, sợ là coi như ta biết các ngươi mưu đồ gây rối, ở cái này các loại vô cùng kỳ diệu thủ đoạn dưới, cũng không tốt như vậy tìm tới các ngươi a?"

Lời này nói , liền ngay cả một bên Tuyết Nữ, cũng không nhìn được che miệng mỉm cười.

Mà Hình trưởng lão mấy người thì lại càng là sắc mặt ngưng lại, hiển nhiên đối với cái này bí sự, liền bọn họ cũng không biết.

Vốn là ở Đông Thổ tính bên trong, Thất hải Long chủ, vốn là một thể, hơn nữa Long tộc cùng Tôn phủ quan hệ, cũng sớm đã cương đến không thể lại cương, chỉ kém binh đao đối mặt, có thể như thế nào sẽ nghĩ tới, Thất hải Long chủ bên trong, lại xuất hiện một cái cùng mặt khác sáu người không một lòng, trong bóng tối cầu kết Tôn phủ, trái lại nhìn chăm chăm chính mình những thứ này người, bây giờ đem chính mình những thứ này người rơi vào lưỡng nan. . .

"Còn không mau động thủ, nhất định phải Bản vương thúc ngươi sao?"

Mà ở Hình trưởng lão một mảnh trầm ngưng về bên trong, U Minh hải Long chủ đã hướng về Tần Giáp nhìn sang, nhẹ giọng huân quát.

Tần Giáp sắc mặt nhất thời ức đến đỏ chót, nhìn Hình trưởng lão một chút, muốn phản kháng, lại không dám.

"Không thể!"

Mà Hình trưởng lão thì lại bỗng nhiên một tiếng gầm thét, trên mặt đã là vô tận tức giận, nói: "Ngươi đúng là đánh thật hay chủ ý, trong bóng tối giúp ta Đông Thổ làm việc, rồi lại chim sẻ ở đằng sau, trước tiên bức chúng ta trợ ngươi đoạt tiêu nhi kia thần thông, sau đó lại giá họa tại Đông Thổ, chính mình trong bóng tối mưu lợi, hôm nay chúng ta nếu thật sự là giúp ngươi đoạt cái này tiêu nhi trên người thần thông, ngươi cái tiếp theo chuyện, e sợ chính là muốn diệt khẩu chứ?"

"Chuyện đến hôm nay ngươi còn nghĩ những thứ này?"

U Minh hải Long chủ đúng là bình tĩnh nhìn Hình trưởng lão một chút, nhẹ giọng cười nói: "Vừa bắt đầu đúng là như vậy dự định, chỉ bất quá việc đã đến nước này, chính là muốn giấu cũng không có dễ dàng như vậy, vì lẽ đó ta đơn giản không dự định giết người diệt khẩu, vừa muốn để cho các ngươi cũng cái này oan ức, này còn là tha các ngươi sống sót tốt, ngược lại các ngươi cũng xác thực đánh chúng ta Long cung con đường này chủ ý,

không tính oan uổng các người!"

Hình tướng lão đã là một mặt thâm trầm, thấp giọng nói: "Người liền làm như ta Đông Thổ dễ nắm như thế nắm?"

U Minh hải Long chủ nghe vậy một tiếng cười gằn: "Nếu là Bản vương cùng Tuyết Nữ ra tay, có lẽ người có một đường khả năng chạy ra điều tàn mệnh, nhưng bên cạnh người những thứ này Đông Thổ tiêu bồi, lại một cái không ít, đều phải chết ở chỗ này, người xác định có thể đi trở về cùng gia tộc của bọn họ giao cho?"

Mấy vị Đông Thổ sắc mặt nhất thời hơi đỏ, có chút sợ hãi.

"Mà các người như chịu hợp tác tới nói liền không giống nhau. . ."

U Minh hải Long chủ nói: "Bản tọa bây giờ không những sẽ không giết các người, thậm chí còn sẽ giúp các người chạy ra Bắc Hải, thoát được càng xa càng tốt, sau đó các người làm sao cùng cái này sáu thẳng ngu nói là chuyện của các người, nói vậy cái này nòi các người cũng cũng không được quá lâu, đương nhiên, làm vì phòng các người quá mức thành thực, sớm đi tìm cái kia sáu thẳng ngu thông khí, vì lẽ đó trong các người nào đó đưa bé ta muốn tạm thời mang theo bên người. . ."

Nói một trận, hướng về Hình tướng lão nói: "Nhưng như vậy dù sao cũng hơn cùng ta liều mạng tốt, không phải sao?"

Đông Thổ một đám người nhất thời đều hít vào một hơi, lúc này đúng là rõ ràng U Minh hải Long chủ ý tứ.

Hắn rõ ràng là không chỉ có muốn Đông Thổ giúp đỡ hắn rút ra Phương Quý thần thông, càng là nói rõ muốn cho Đông Thổ người vác lên cái này oan ức, giúp hắn dẫn đi mấy vị khác Long chủ, chính mình tốt dễ dàng mang theo tiêu Hắc long về U Minh hải đi, loại này gằn như trâu đùa thủ đoạn, tự nhiên là Đông Thổ chúng tu khó khăn nhất tiếp thu, nhưng một mực lúc này nhìn chu vi thế cuộc, lại nơi nào còn có biện pháp gì?

Hình tướng lão sắc mặt đã như thanh sương giống như, âm thầm cắn răng, bỗng nhiên nói: "Nhưng nếu là lão phu không trốn đây? Ta Đông Thổ thế gia con cháu, không thể tùy ý chôn vùi ở đây, nếu lão phu liều mạng cùng người một kích, coi như không địch lại, cũng đều có thể gây ra động tĩnh lớn đến. . ."

"Người có thể thử xem!"

U Minh hải Long chủ nghe xong hấn bắt chập, không hề có một tiếng động cười to, sau đó nói: "Lại không nói bằng người chút bản lãnh này, có thể hay không cái ở đây gây ra động tĩnh lớn đến, nhưng coi như người làm ra đến rồi, cái kia sáu cái lão gia hoả có thể làm sao? Ha ha, bản tọa thể thân đã sớm nhìn thấy, đấy vực cự yêu xuất thế, sắp đánh tới Bắc Hải Long cung bên kia, bằng trong bọn họ một cái hoặc là hai cái, nhưng là không chống đỡ được, coi như có thể đến một hai cái, cũng đều trúng Yêu Tổ máu nguyên rủa, huyết độc chưa đi, lại há có người là đối thủ của ta?"

Hình tướng lão nghe vậy, vẻ mặt đã là khó coi tới cực điểm.

Mà U Minh hải Long chủ nhưng là lạnh lùng nghiêm nghị liếc mắt nhìn hấn, điềm nhiên nói: "Tốt dạy người biết được, cái kia đấy vực cự yêu phong ấn, vốn là chính là ta tiết lộ cho đám kia mãng phu, mà cái kia Yêu Tổ máu nguyên rủa, cũng là ta cũng sớm đã nhìn thấy, thậm chí cố ý tăng lên lại cho bọn họ hưởng dụng, Bản vương làm này trừ bị, sớm không phải một ngày hai ngày, người cho rằng ta còn có thể lưu lại cho người kẻ hở?"

Vừa nói chuyện, hấn bỗng nhiên thân tay vồ lấy, đột nhiên đem một cô gái nắm ở trong tay.

Cô gái kia chính là Đông Thổ thiên kiều bên trong một cái, tu vị tự nhiên cũng là cao tuyệt, nhưng ở cái này nho nhỏ động phủ trong, xuất kỳ bất ý phía dưới, U Minh hải Long chủ một phát bắt được cổ của nàng nâng lên, lại không cho nàng có nửa điểm phản kháng, như nhắc lên con gà con.

"Đến lúc này, bản tọa không muốn sẽ cùng các người phí lời, còn không mau đi. . ."

Nhìn thấy tình cảnh này, Hình tướng lão đã là quanh thân chấn động, thân hình khẽ nhúc nhích, nhưng lại mạnh mẽ đè ép xuống.

Mà mấy vị khác Đông Thổ thiên kiều, thì lại đồng thời lùi về sau một bước, nhìn U Minh hải Long chủ sắc mặt, cực kỳ cảnh giác.

Mà ở một bên khác Tần Giáp, thì lại do dự bất định hướng về Hình tướng lão nhìn sang.

Hình trưởng lão nhìn cái kia bị U Minh hải Long chủ nhấc lên ở trong tay cô gái, ánh mắt đã là dị thường khốc liệt. Hắn nhìn hồi lâu, rốt cục vẫn là thở dài một tiếng, chậm rãi ngẩng đầu nhìn hướng về phía Tần Giáp, sắc mặt bỗng nhiên lạnh lẽo cực kỳ, quát lên: "Đem Đoạt Linh phù phá huỷ!"

"Bạch!"

Trong sân tất cả mọi người nghe vậy, đều là giật nảy cả mình, vạn không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy.

Mà Tần Giáp càng là sững sờ ở đương trường, nhất thời đều không phản ứng lại.

"Ngươi dám!"

U Minh long chủ bỗng nhiên quát khế, thân hình đột ngột chuyển, một cái hướng về Tần Giáp tóm tới.

"Oành!"

Hình trưởng lão cắn răng, vội vã lắc mình che ở Tần Giáp trước người, hai tay vừa nhấc, một đạo thân thông gấp triển ở trước người, đồng thời quát lên: "Bây giờ Long Đế đã không thể đoạt ở trong tay, lúc này phá huỷ Đoạt Linh phù, chúng ta còn có cùng Long cung sửa tốt cơ hội, nhưng nếu là thật y hấn nói, trợ hắn đem Long Đế đoạt ở trong tay, vậy chúng ta liền không chỉ có trúc lam mức nước, càng là từ đây cùng Long cung không đội trời chung. . ."

Những người khác nghe vậy, nhất thời rõ ràng hấn ý tứ, không khỏi kinh hãi.

Đông Thổ này đến, là vì đoạt này con tiểu Hắc long, đặc biệt là Hình trưởng lão, càng là vì việc này chuyên từ Đông Thổ chạy tới, nhưng là việc đã đến nước này, Đông Thổ đã nhất định thất bại, không chỉ tiểu Hắc long sẽ bị U Minh hải Long chủ đoạt đi, bọn họ càng là sẽ chịu oan ức, cố nhiên cái này nội là có thể ở sau đó giải thích đến rõ ràng, nhưng Đông Thổ cùng Long cung quan hệ, cũng là hoàn toàn vỡ tan. . .

Dù sao như vậy vừa đến, liền là do bọn họ dùng kế lừa gạt đi rồi tiểu Hắc long, lại qua tay bị Long tộc phản đồ đoạt đi, tại phản đồ bên này, cố nhiên không chiếm được một điểm cảm kích, mà Long cung cũng sẽ rất thù hận

Đông Thổ, trình độ nào đó trên thậm chí so với U Minh hải Long chủ càng sâu!

Liên Hình trưởng lão liền lập tức làm ra quyết nghị, thà rằng phá huỷ Đoạt Linh phù!

Nếu như vậy, dù là U Minh hải Long chủ mang đi Phương Quý, Đông Thổ cũng coi như là không có giúp hấn, còn có hòa hoãn cơ hội.

Cho tới cái này U Minh hải Long chủ dưới cơn thịnh nộ, sẽ làm những gì, rồi lại không phải Hình trưởng lão lúc này cân nhắc.

Tính mạng của bọn họ tuy trọng yếu, nhưng so với Đông Thổ chuyện cần làm đến, rồi lại không đáng cái gì. . .

. . .

. . .

Chỉ ở trong chớp mắt, vị này Hình trưởng lão, liền đã nghĩ rõ ràng trước sau nặng nhẹ then chốt, cũng làm ra quyết định.

Chỉ tiếc chính là, hấn tuy rằng nghĩ phải hiểu, cũng đã đánh bạc tất cả cho Tần Giáp tranh thủ thời gian.

Nhưng Tần Giáp đón U Minh hải Long chủ lửa giận, nghĩ đến hủy diệt cái này Đoạt Linh phù sau khi kết cục, lại thân hình khẽ run lên.

Hình trưởng lão đã là khổ sở chống đỡ, nhưng hấn nhưng thủy chung chân chờ, không có xuống cái này tay. . .

Chương 636 : Thất Hải Chi Cục

"Muốn chết. . ."

Mà nhìn che ở trước người mình Hình trưởng lão, U Minh hải Long chủ đã là đầy mặt uy nghiêm đáng sợ, hấn dù như thế nào cũng không nghĩ tới, cái này Đông Thổ Lão đầu tử, vào lúc này lại cứng rắn lên, dù là phá huỷ Đoạt Linh phù, cũng không chịu giúp mình hoàn thành bước cuối cùng này, dưới cơn thịnh nộ, hấn đã toàn lực ra tay, ngay lúc này liền đã đem Hình trưởng lão áp chế đi xuống, mà ở bên cạnh hấn Tuyết Nữ thấy thế, cũng là há mồm phun ra một tia thanh sương, tựa hồ khoảng khắc trong lúc đó liền muốn đóng băng toàn bộ động, rắn trườn giống như quần về Hình trưởng lão.

Hình trưởng lão tu vi vốn là vô cùng cao, nhưng so với U Minh hải Long chủ đến, lại còn kém một đoạn, đặc biệt là ở bên cạnh hấn, còn có Tuyết Nữ như vậy một cái trợ lực, càng là trong chớp mắt, liền đã cảm nhận được áp lực thực lớn, cả người bộ xương đều ở khanh khách vang vọng, nhưng cũng vẫn cứ ở cắn răng, không tiếc đem chính mình hiểm hoi còn sót lại một chút pháp lực tòi chuyển động, trong miệng hét lớn: "Nhanh. . . Hủy diệt!"

U Minh hải Long chủ ánh mắt đã là kinh sợ, tỏa ra u lãnh sát ý.

Nhưng dù như thế nào, có Hình trưởng lão chặn ở trước người, pháp lực của hấn là không đủ để trực tiếp làm kinh sợ Tần Giáp. . .

Cũng không ai biết một phen do dự sau khi Tần Giáp, có thể hay không thật sự đem cái kia một đạo Đoạt Linh phù hủy diệt, chỉ nghe chu vi đột nhiên một tiếng vang âm âm vang dữ dội, rồi sau đó chính là khủng bố đất rung núi chuyển, đỉnh đầu bọn họ bên trên động phủ, đột nhiên liền hát đi tới một tầng, tất cả mọi người đều là sáng mắt lên, cuồn cuộn khói bụi bên trong, chỉ cảm thấy mây đạo kinh hãi khí tức, từ trên đỉnh đầu chấn động rơi đi xuống.

"Đạo hữu, có lòng. . ."

Một tiếng nói già nua từ trên đỉnh đầu truyền xuống rồi, mang theo chút trầm thấp tức giận.

"Bach!"

Ở nhận ra được cái này mấy đạo hơi thở lúc, tất cả mọi người trong lòng đều cả kinh một trái tim muốn nhảy ra lồng ngực đến, vội vã ngừng đầu nhìn lại thì liền nhìn thấy bốn phương tám hướng không trung, đã đứng thẳng sáu bóng người, đang tự ánh mắt thăm thăm, lạnh lùng nhìn về phía dưới. . .

Cũng chính là cái này sáu bóng người, khiến đến trong lòng bọn họ đánh một cái đột, tay chân đều có chút run cầm cập.

Sáu người kia thân bên trong, có bốn cái đầu rồng thân người, đầu quan châu quan, mặt khác hai cái, một cái là cô gái, một cái là hài đồng đáng dấp.

Nếu nói là như thế, chính là sáu người này, trên người đều là mệnh mông cuộn cuộn để vương khí, uy hiếp bốn phương.

"Là các ngươi?"

Nếu nói là giết mình nhất, chính là U Minh hải Long chủ.

Hắn nhìn thấy sáu người này xuất hiện, cả kinh vội vã lùi lại mấy bước, rồi sau đó hàm răng đều khản bắt đầu cắn.

"Ngươi làm chuyện tốt!"

Giữa không trung, một ông lão mắt lộ ra hàn quang, nặng nề mở miệng: "Ngao U, ta Long tộc tự thái cổ tới nay, liền đặt chân ở thế gian chí cao đỉnh, từ trước đến giờ Thất hải một lòng, đồng tiến cộng thôi, tung cũng từng có quần bách lúc, lại chưa từng nghe nói có người phản tộc mà tự lập người, ngươi rất tốt, rất tốt, ngươi mở một cái tiền lệ, từ hôm nay, ta Long tộc cũng cuối cùng tại có nguyện đặt tổ tiên kiêu ngạo tại không để ý. . ."

Mấy vị khác Long chủ, cũng đều lạnh lùng hướng phía dưới nhìn lại, có người xem thường, có người nghiêng răng, càng nhiều là lạnh lùng.

"Cái này không thể nào. . ."

U Minh hải Long chủ vừa giận vừa sợ, bỗng nhiên hét lớn: "Các người không thể xuất hiện ở đây, các người. . ."

"Chúng ta hẳn là hoặc bị đày ải cực yêu nuốt chửng, hoặc là bị Nam Cương Yêu vương cuốn lấy, hoặc là thân trúng huyết độc mới đúng không?"

Một cái Long chủ mở miệng, chính là đưa bé kia dáng dấp Vụ đảo Long chủ, hẳn nhìn xuống U Minh hải Long chủ, lạnh nhạt nói: "Người không cam lòng cùng chúng ta sáu người cộng đồng chia sẻ con đường này, ngược lại cũng lý giải, nhưng người cần gì phải đem chúng ta sáu người muốn trở thành ngu xuẩn?"

U Minh hải Long chủ tâm tư nhanh quay ngược trở lại, bỗng nhiên quát khê: "Cái kia đày ải cực yêu. . ."

"Đày ải cực yêu, vốn là lão phu bạn tốt!"

Bắc Hải long chủ nặng nề mở miệng nói: "Hẳn cũng không phải là bị lão phu phong ấn tại nơi đó, chỉ là trốn ở đày ải chữa thương mà thôi, người ở 1,500 năm trước liền cùng Vụ đảo Đế Tôn kết bạn, có ý tự lập, xưng bá Thất hải, mà lão phu lại là ba ngàn năm trước liền cân nhắc qua có lẽ có người đối với ta Bắc Hải Long cung bất lợi, vì lẽ đó lão phu đem vị lão hữu kia nói thành kẻ thù, đem bảo hộ nó cấm chế nói thành phong ấn. . ."

"Ba ngàn năm đến, cũng không biết có bao nhiêu đối với ta Bắc Hải Long cung lòng mang ý đồ xấu người chủ động đưa đến vị lão hữu kia trong miệng chắc bụng, tựa như cá cắn môi, chỉ là lão phu cũng không nghĩ tới, cái này vị cuối cùng cắn môi, lại sẽ là ta Long tộc thiên tài. . ."

U Minh hải Long chủ dĩ nhiên cái trán gân xanh cuộn cuộn hiện lên.

Mà cái kia Vụ hải Long chủ chợt nở nụ cười một tiếng, dùng hẳn đưa bé kia giống như thanh âm non nớt nói: "Người đại khái cũng sẽ thật tò mò tại sao chúng ta nhanh như vậy luyện đi Yêu Tổ trên người yêu huyết, nguyên nhân cũng rất đơn giản, Thất hải Long chủ, mỗi cái có am hiểu, người Phong long ở vào U minh chi hải, tự nhiên thiện nhất tà độc, mà chúng ta đều đề phòng người, liền mỗi người đều ở tà độc chi đạo xuống chút công phu, nếu là lúc trước cái kia Yêu Tổ máu không có trải qua người tăng lên, có lẽ chúng ta còn không nhìn ra đầu mối, nhưng người thôi thúc cái kia

yêu huyết lực lượng, liền. . ."

Hắn mỉm cười, nói: "Đạo này ngươi không bằng Yêu Tổ, quá mức lợi hại, trái lại quá mức rõ ràng, nghĩ lên giờ cũng khó!"

U Minh hải Long chủ trầm mặc lại, hồi lâu mới có chút khàn giọng nói: "Vì lẽ đó từ vừa mới bắt đầu các ngươi liền ở có ý đồ hại ta?"

"Chúng ta vô ý hại ngươi!"

Bắc Hải long chủ khẽ quát: "Như có thể chiếm được Thất hải một lòng, chúng ta cũng không muốn tổn thất một cái cùng tộc đại tu, nhưng chúng ta càng chứa không được, là có người thân là Long chủ, lại mọi chuyện có mang tư tâm, việc này cùng với nói là vì tính toán ngươi, chẳng bằng nói vốn là một tràng khảo nghiệm đối với ngươi, chỉ tiếc. . . Trước đây chúng ta liền nói, thằng hề quá nhiều, muốn bọn họ nhảy ra lại một lưới bắt hết. . ."

"Lại sao ngờ tới, lớn nhất một cái thằng hề, liền ở trong chúng ta!"

". . ."

". . ."

Lúc này chân tướng rõ ràng, tình thế rõ ràng liền đã không cho nghịch chuyển, U Minh hải Long chủ trên mặt, cũng lộ ra một vết suy sụp về, hắn vung vung tay áo lớn, miễn cưỡng mỉm cười, nói: "Nếu như thế nói, ta tất là đã sớm ở các ngươi tính trong, nói không chắc các ngươi vừa bắt đầu liền đang chuẩn bị tìm một cái kẻ thế mạng, để ta nghĩ nghĩ. . . A, đúng rồi, cái này con Đế Long nhân quả quá lớn, vì lẽ đó các ngươi bản thân liền muốn nhắc lên như thế một tràng đại loạn, sau đó cũng tốt từ chối, hoặc nói nó ở cái này loạn bên trong chết, hoặc là nói nó từ đây chẳng biết đi đâu?"

"U Minh hải Long chủ phản tộc, muốn đoạt Đế Long mà tự lập, đến nỗi trong hỗn loạn, Đế Long thất lạc, thật là cái bê bối. . ."

"Thiên cái này bê bối, cũng dễ dàng hơn để người tin tưởng không phải sao?"

Hắn làm như càng nói càng rõ ràng, nhưng vẻ mặt lại tựa hồ có hơi mê man, chính mình lắc lắc đầu, lầm bầm nói: "Không đúng, như vèn vèn là

những nguyên nhân này, còn chưa đủ lấy để cho các ngươi giấu ta lâu như vậy, vì lẽ đó còn có một cái nguyên nhân, còn có một cái nguyên nhân. . ."

Vẻ mặt càng dữ tợn, tựa hồ nghĩ tới điều gì, mà khả năng này, lại là để hẳn cảm giác đên dị thường lạnh lẽo âm trầm lại phần nộ, hai mắt đều đã trở nên băng hàn một mảnh, gắt gao tập trung tuổi tác lớn nhất Đông Hải long chủ, tàn nhẫn tiếng nói: "Ban đầu quyết định luyện lại Tổ long huyết mạch thì ngươi đã từng nói, Đế Long căn cơ nhất định bất ổn, dù là tìm khắp thế gian bảo tài, cũng chưa chắc có thể để cho nó chân chính viên mãn, vì lẽ đó suy tính một lúc lâu, ngươi quyết định dùng Tôn phủ chiếm được Tiên Linh sơn đá Hỗn Độn để đền bù, nhưng cái này đá Hỗn Độn, chính là thay thế phẩm. . ."

"Như vậy, ngươi vừa bắt đầu nghĩ tới bù đắp đồ vật, đến tột cùng là cái gì?"

". . ."

". . ."

Nghe cái vấn đề này, tất cả mọi người đều một trận mê man, có chút không rõ hẳn rốt cuộc ở nói cái gì.

Mà giữa không trung sáu vị Long chủ, vào lúc này thì lại đều trầm mặc lại.

Tây Hải Long chủ một lát sau, mới mỉm cười, nói: "Việc đã đến nước này, lại nói những thứ này lại còn có ích lợi gì?"

"Đến lúc này còn sợ sẽ tiết lộ bí mật, làm mất Long tộc danh tiếng sao?"

U Minh hải Long chủ lúc này dĩ nhiên nghĩ rõ ràng trước sau tất cả chuyện, trên mặt lại lộ ra một loại tựa như điên tựa như cười quỷ dị vẻ mặt.

Như là phần nộ tới cực điểm, vừa giống như là nghĩ tới điều gì chuyện cười lớn, bỗng nhiên cười ha ha: "Ta đã sớm nên nghĩ rõ ràng, muôn bù Đế Long căn cơ, làm cho hẳn thậm chí nắm giữ vượt quá Tổ long huyết mạch sức mạnh to lớn, vậy dĩ nhiên cần một muội lời dẫn, thế gian tu hành đường đang không ngừng đẩy mạnh, cổ lão nhất huyết mạch mạnh nhất, cũng chưa hẳn vậy kiến thức rộng nhất, vì lẽ đó đương nhiên muốn đưa hẳn một ít đương đại kiến thức, mà khắp thiên hạ xem lên, còn có cái gì loại đồ bổ, có thể so với một cái Long chủ thích hợp hơn giúp hẳn bù đắp này căn cơ?"

Hắn mạnh mẽ tê thét: "Nguyên lai các ngươi chuẩn bị cho hắn cuối cùng một bụi bảo tài, chính là một cái Long chủ!"

"Nguyên lai các ngươi đã sớm chọn lựa ta, làm ta xem là nó tế phẩm. . ."

". . ."

". . ."

"Bạch!"

Nghe U Minh hỏi Long chủ, tất cả mọi người đều đột nhiên thay đổi sắc mặt, đáy lòng một cỗ khí lạnh bay vọt lên.

Dùng một cái Long chủ đến làm làm bảo tài bù đắp căn cơ?

Chuyện như vậy, tại sao có thể có người nghĩ đến lên?

"Không được, chúng ta nghe đến bí mật này, e sợ cuối cùng sẽ bị các Long chủ diệt khẩu. . ."

Mà mặt khác Đông Thổ mấy vị thiên kiêu cùng với vị kia Hình trưởng lão, cũng nhất thời thay đổi sắc mặt, đoán được U Minh hỏi Long chủ lúc này như là giận hờn giống như đem bí mật này nói ra nguyên nhân, nếu nói là vừa nảy cục diện, sáu biển Long chủ còn có khả năng sẽ bỏ qua cho bọn họ một con ngựa, như vậy lúc này nghe nói bí mật này, chỉ sợ bọn họ dù như thế nào, đều không cho phép chính mình những thứ này người sống sót đi ra ngoài. . .

"Ha ha, nghĩ bắt ta đến tác thành các ngươi, cũng đến xem các ngươi có bản lĩnh này hay không. . ."

Mà U Minh hỏi Long chủ phát hiện người chung quanh biến hóa, thì lại bỗng nhiên lộ ra chút lạnh lẽo ý cười, giao thủ trong lúc đó, quát to một tiếng, quanh thân pháp lực khuấy động, ở sau lưng của hắn, nhất thời có một mảnh khói đen mờ lung biển rộng ảo ảnh hiện ra, làn sóng cuộn cuộn, sâu sóng tập cuộn, mà hắn một thân khí cơ, cũng tại lúc này biến đến mức dị thường quái lạ uy nghiêm đáng sợ lên, vù vù lay động lay động, lập tức liền dâng tới giữa không trung.

Mà ở thiên địa này trong hỗn loạn, hắn dĩ nhiên lắc mình biến hóa, hóa

thành một cái Bạch long.

Bình thường hắn thích mặc một thân áo bào đen, ai có thể nghĩ tới hắn bốn tướng, lại là một con óng ánh long lanh Bạch long, chỉ là trên người những nhit khắp nơi, đều là những vết sẹo, hiện ra bốn tướng đến sau khi, đã là lắc đầu quầy quậy, hướng về góc tây nam phương hướng gấp thoán.

"Giữ hắn lại!"

Đông Hải long chủ mặt không hề cảm xúc, quát khẽ một tiếng, khác năm vị Long chủ liền đồng thời ra tay, hướng về hắn trấn ép tới.

Mà ở phía dưới, Tuyết Nữ thấy tình thế không ổn, sớm ở làm chuẩn bị, thân hình rung một cái, liền hóa thành một tia sương khí, biến mất ở trong nước biển.

Mà Hình trưởng lão nhưng là khẽ quát một tiếng "Đi mau", kéo đến một mảnh áo bào xám đem bọn họ bọc lại, vội vã đào tẩu.

Bốn, năm đạo màu sắc khác nhau thần quang chạy về phía bát phương, cuộn cuộn nước biển cuốn tạo nên đến, cái này một vùng biển, nhất thời loạn thành một đoàn.

Mà Đông Thổ người một trốn, Phương Quý thân hình cũng đã đến tự do, gào một tiếng nhảy lên, liền muốn lôi kéo Tứ đại công tử cùng Mạnh Đà Tử rời đi, nhưng thân hình khẽ nhúc nhích, lại chợt thấy trên đất tiêu mẫu long Ngao Tâm cùng Long cung tam ngóc, bọn họ mới vừa rời bị U Minh hải Long chủ khí tức làm sợ hãi, nhưng vẫn không có giết bọn họ, lúc này tuy rằng đến tự do, lại vẫn có chút không biết đã ở chỗ này.

Lấy tu vi của bọn họ, ở cái này một tràng đại loạn hạt nhân, tự nhiên là lãnh ít dữ nhiều.

"Tiểu Phương sư tôn, ngươi đi mau. . ."

Nhìn thấy Phương Quý quay đầu nhìn lại, Ngao Tâm phản ứng lại, liếc mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng lắc đầu nói.

"Cái này. . ."

Nghe thấy lời của nàng, Phương Quý đúng là có chút bất ngờ.

"Ta dẫn theo ba người bọn hắn đến bái người làm thầy, vốn là nghĩ để người có long tử long nữ sư tôn thân phận, ta Long cung coi trọng nhất tôn sư trọng đạo, ta nghĩ, như vậy hay là có thể để phụ vương xem ở mặt mũi của chúng ta trên, dù là giải quyết cái này. . ." Nàng nhìn tiểu Hắc long, chần chờ một chút, mới nói: "Cái này đệ đệ chuyện, cũng sẽ đối với người mở ra một con đường, lưu lại tính mạng người. . ."

"Thế nhưng hiện tại. . ."

Nàng ngẩng đầu nhìn hướng về phía giữa không trung, chính cuồng bạo ra tay, trấn áp một mảnh hư không các Long chủ, sắc mặt trở nên bi thảm.

"Hiện tại ta rõ ràng. . ."

Nàng cắn cắn môi, thấp giọng nói: "Bọn họ ai cũng sẽ không bỏ qua. . ."

Chương 637 : Bắc Vực Biện Pháp

Bọn họ xác thực ai cũng sẽ không bỏ qua. . .

Nhìn tiểu mẫu long Ngao Tâm sắc mặt, Phương Quý trong lòng cũng không khỏi hít một tiếng, trước hấn đúng là không nghĩ tới, tiểu mẫu long Ngao Tâm còn có phần này lòng tốt, vốn là thấy bản thân nàng bá sư không tính, còn muốn lôi kéo Long cung tam ngọc đến bá sư, khiến cho cái này bá sư cùng hồ đồ như thế, trong lòng còn có chút bất mãn ý tới, nhìn ở cái kia lễ bá sư phần trên mới đưa bọn họ nhận lấy, cho tới hôm nay, mới rõ ràng nguyên lai nàng chính là cố ý muốn cho mình như thế cái long tử long nữ sư tôn thân phận, để cầu ở Bắc Hải long chủ thủ hạ bảo vệ tính mạng mình.

Nhưng cái này, đương nhiên là phí công.

Sáu vị Long chủ vì bù đắp tiểu Hắc long căn cơ, thậm chí không tiếc đem một cái Long chủ xem là tế phẩm, có thể thấy bọn họ có cỡ nào coi trọng cái này con tiểu Hắc long, mà liền Long chủ đều có thể hi sinh, chỉ là long tử sư tôn thân phận, lại làm sao có khả năng bảo vệ được Phương Quý?

Nàng đã ý thức được, chính mình vị này phụ vương, hoặc nói toàn bộ Long tộc tàn nhẫn, đều cách xa ở chính mình dự liệu bên trên.

Tuy rằng cảm giác được cái này con tiểu mẫu long bây giờ nội tâm sợ là sâu bị đả kích, nhưng Phương Quý lại cũng không chú ý lên khuyên lơn nàng, bây giờ sự tình thực sự đã khiến cho rất lớn, sáu vị Long chủ lại muốn chôn giết cùng tộc, Đông Thổ, Tôn phủ, Nam Cương lại đều lòng mang ý đồ xấu, bây giờ cái này tình thế đã loạn tung tung phèo, đừng nói mình còn đối với tiểu Hắc long ảnh hưởng thâm hậu, coi như không ảnh hưởng này, các Long chủ sợ là cũng sẽ không lưu lại chính mình người sống, U Minh hải Long chủ ở cuối cùng lúc cố ý đem các Long chủ dự định nói ra, vốn là vì kéo tất cả mọi người chết cùng.

Các Long chủ sợ là tuyệt đối không chịu để cho cái này bê bối truyền đi ra bên ngoài. . .

Như vậy nói cách khác, bọn họ đối với trong sân cái này tất cả mọi người ra tay độ khả thi đều rất lớn!

Lại thêm vào lúc này loạn cả lên, lại không nhân cơ hội chạy đi, vậy còn muốn chờ tới khi nào?

Hướng về tiểu mẫu long gật gật đầu, Phương Quý liền cùng Tứ đại công tử, Mạnh Đà Tử mấy cái gật gật đầu, quay đầu lại kêu Anh Đề một tiếng, vội vã tìm cái phương hướng trốn ra, liền muốn trốn bán sống bán chết, không ngờ trước mắt bóng đen lóe lên, lại là nhìn thấy Anh Đề theo Phương Quý chạy tới, cái kia tiểu Lai Bảo lại cũng một bước không muốn đi theo phía sau hắn, một bộ muốn theo hắn sống đi chân trời góc biển dáng dấp. . .

"Ôi tiểu tổ tông của ta, người chạy đến làm gì?"

Nhìn tiểu Hắc long trừng mắt đen lay láy mắt to nhìn chính mình dáng dấp, Phương Quý nhất thời không ngừng kêu khổ, một chỉ sau lưng: "Trở về!"

Bây giờ mấy vị các Long chủ sát khí đang thịnh, ai chạm tiểu Hắc long liền muốn giết ai, chính mình chính là hiếm thấy như thế một cái vùng thoát khỏi bọn họ giám thị tìm cơ hội trốn lúc đi, nơi nào còn có thể lại mang theo nó, như dẫn theo nó, sợ là chạy đến chân trời đi các Long chủ đều sẽ truy sát chính mình, vì lẽ đó lúc này, cũng chỉ có thể trước đem tiểu Hắc long vớt ở chỗ này bên trong, chính mình rơi vào một thân nhẹ, có thể chạy được bao xa chạy bao xa.

Cho tới không còn chính mình, sau đó các Long chủ có thể hay không quản được tiểu Hắc long, vậy thì không liên quan chuyện của chính mình. . .

"uông uông. . ."

Tiểu Hắc long xem xét một chút Anh Đề, thấy Phương Quý để nó theo, lại không để cho mình theo, nhất thời biểu hiện có chút bất mãn ý.

"Nghe lời, nhanh đi về, liền ở ngay đây ở lại, cái nào cũng không muốn đi!"

Phương Quý nghiêm mặt, cái này có thể việc quan hệ mạng nhỏ, không dám khinh thường, mạnh mẽ huân tiểu Lai Bảo.

Tiểu Lai Bảo thấy hẳn chăm chú lên, không thể làm gì khác hơn là lắc lắc đuôi, ủy khuất ba ba đứng ở trên mặt đất.

"Như thế nghe lời đây?"

Tức đại công tử cùng Mạnh Đà Tử thấy tình cảnh này, cũng nhất thời đều hơi kinh ngạc.

"Ai. . ."

Phương Quý không kịp cùng bọn họ nói tí mĩ, thở dài một tiếng, vội vàng lôi bọn họ, hướng một cái thân thông lực lượng yếu kém chút địa phương vọt tới, ngay lúc này lao ra hơn trăm trượng xa, tình cờ vừa quay đầu lại, nhìn thấy tiểu Hắc long còn đứng ở nơi đó, ngھnh đầu tội nghiệp nhìn chính mình.

"Cũng chỉ có thể như vậy. . ."

Phương Quý trong lòng không khỏi cũng có chút trầm trọng, hít một tiếng, đối với tiểu Hắc long tới nói, Long cung có lẽ mới là an toàn nhất.

Mặc dù là bù đắp căn cơ phải gặp điểm tội, nhưng dù sao cũng hơn rơi vào ở trong tay người khác mạng nhỏ khó bảo toàn mạnh hơn.

Ầm! Ầm! Ầm!

Bây giờ cái này to lớn một phương hải vực, đều đã là thân thông gào thét, bừa bãi tàn phá bát phương, hải lưu như đao qua lại bay khắp.

U Minh hải Long chủ đảo loạn tình thế, mượn cơ hội này đào tẩu, nhưng lại nơi nào dễ dàng như vậy, sáu biển Long chủ cùng nhau bỏ nhào mà tới, hướng về hẳn ra tay, trước sau giao thủ bất quá mấy hiệp, cũng đã đem cái này một vùng biển quấy nhiễu loạn bầy, tám tao ngộ, mỗi một vị Long chủ, đều đem chính mình bản lĩnh cuối cùng lấy ra, toàn không lưu thủ, chỉ cần bảo đảm đem U Minh hải Long chủ lưu lại ở chỗ này. . .

Nhưng U Minh hải Long chủ, dù sao cũng là hùng cứ một biển tồn tại, lại há là dễ dàng như vậy bị bắt xuống, chỉ thấy được hẳn hóa ra Bạch long bốn tướng, tại cái này một mảnh tình cảnh bi thảm trong thiên địa lúc ẩn lúc hiện, hung thế vô cùng, thỉnh thoảng liền hướng về một phương hướng vọt mạnh, chỉ vì trốn bán sống bán chết, việc quan hệ tính mạng, một thân

bản lĩnh càng là không hề bảo lưu phát huy ra, khu lôi ngự điện cũng khó có thể hình dung.

Chính là sáu biển Long chủ, nghĩ muốn lưu lại hẳn, cũng tuyệt không là một chuyện dễ dàng.

Như chỉ được một cái Long chủ ra tay, không chắc là hẳn đối thủ.

Hai vị Long chủ ra tay, tuy rằng có thể chiếm được thượng phong, nhưng hẳn một lòng muốn chạy trốn, cũng chưa hẳn vậy có thể giữ lại được hẳn.

Ba vị Long chủ ra tay, cố nhiên có thể bảo đảm hẳn trốn không thoát, nhưng nếu bị hẳn khởi xướng điên đến, cũng có khả năng đánh đến một hai người trọng thương.

Bởi vậy để bảo đảm đem hẳn lưu lại, mà lại không bỏ ra cái giá khổng lồ, cái kia ít nhất cũng phải bốn vị Long chủ ra tay.

Mà chỗ máu chốt ở chỗ, bây giờ cả cái hải vực bên trong, vội vã trốn bán sống bán chết nhưng cũng không chỉ có là U Minh hải Long chủ, Đông Thổ Hình trưởng lão mang theo những kia thiên kiêu, cũng phải vội vã thoát đi nơi đây, Tôn phủ Tuyết Nữ vừa thấy thế không ổn, càng là không có mấy may ý lưu luyến, đã sớm triển khai quỷ dị thần thông tìm tung chạy trốn, chu vi hải vực, cái kia vô số tiềm hình quỷ thần, càng là một con một con được ra khỏi biển mặt, không có một chút nào dám dừng lại, vội vã hướng về bốn phương tám hướng bỏ chạy, trắng tròn phía dưới, như là không trung kinh sợ loạn cá bơi. . .

Càng không cần phải nói cái này loạn tượng phía dưới, còn có Phương Quý cùng Túc đại công tử các loại dự định thừa dịp loạn mà chạy người!

"Bọn người muốn đi, đi được sao?"

Loạn tượng trong, có thanh âm non nớt hét lớn, chỉ thấy được phía tây một cái vóc người thấp bé Long chủ đập mây mà đến, đột ngột hóa ra bốn tướng, long trao vừa hiện, kinh thiên động địa, mạnh mẽ hướng về trong một vùng hư không bắt được xuống, chỉ thấy được hư không đỏ nát, như màu đen mạng nhện, trên người bao bọc áo bào xám Hình trưởng lão cùng một đám Đông Thổ thiên kiêu bị hẳn ép đi ra, lại một hớp Long tức phun ra ngoài.

"Long cung thật muốn đối với chúng ta Đông Thổ tu sĩ đuổi tận giết tuyệt hay sao?"

Hình trường lão gào thét một tiếng, đẩy lên thần thông, miễn cưỡng tiếp xuống Vụ hải Long chủ long tức, khổ sở kêu to.

Mà một đám Đông Thổ thiên kiêu, vào lúc này cũng các đã hoảng loạn, khó có thể tự tin.

Bọn họ vốn là tới nơi nào, đều cao cao tại thượng, chấp chưởng mây trời tồn tại, nhưng bây giờ loạn thế bên trong, lại thân bất do kỷ.

"Tôn phủ ở Bắc Vực làm mưa làm gió quá lâu, thật đem chính mình xem là cái gì ghê gớm tồn tại. . ."

Mà ở phía đông, Thương Lan hải Long chủ bên người mang theo một mảnh năm màu mây bay, lại đem Tuyết Nữ cùng bảy, tám con đại quý thần ngăn lại, mây bay ông tay áo ở không trung phát một cái, liền thấy được trong hư không, một đường dài chừng mấy trăm dặm mây khói vắt ngang ở bên trong đất trời, mây khói trong, cũng không biết có bao nhiêu thân mang năm màu bảo giáp, phóng ngựa năm màu lực sĩ phá mây mà ra, mạnh mẽ về phía trước đánh tới, chiến ý ngập trời.

"Bình thường chợt có giao thủ ngược lại cũng thôi, bây giờ các ngươi lại dám cố động U Minh long chủ, phản bội Long tộc, đây là không thể tha thứ tới kỳ, nếu là ngày hôm nay để các ngươi cố gắng chạy ra ngoài, vậy sau này há không phải là người nào cũng dám đến chạm ta Long tộc uy nghiêm?"

Đón cái kia toả ra thần quang năm màu, rực rỡ tuyệt luân, lại sát ý lẫm lẫm thần thông, Tuyết Nữ cùng chúng quý thần, cũng đều trái tim kêu khổ.

Rất rõ ràng, bây giờ Long tộc là có tâm muốn bắt bọn họ lập uy.

"Long tộc phát rồ rồi. . ."

Trong hỗn loạn, có người đang gọi: "Nhanh trốn, nhanh trốn, hướng nam bắc trốn. . ."

Không người nguyện ý cùng đường đường Thất hải Long chủ giao thủ, bởi vậy mỗi người đều muốn chạy trốn.

Mà tuy là các Long chủ thực lực lại mạnh, nhưng bây giờ, bọn họ phân ra bốn người trấn áp U Minh hải Long chủ, chỉ còn đến hai người đến vây giết cái này loạn tượng trong nghĩ muốn trốn chạy trốn ra ngoài chúng tu, tựa hồ cũng có vẻ miễn cưỡng một chút, cùng cái này thực lực cao thâm không quan hệ, chính là một người lực lượng lại to lớn hơn, tổng cũng không có thể một cái liền đem trước mắt con muỗi tất cả đập chết, mọi người oanh một cái mà tán, đều có thể thoát thân.

"Phụng Long chủ mệnh, vượt quy củ người chết. . ."

Nhưng cũng là ở có người trong lòng nổi lên ý nghĩ này thì bỗng nhiên lại nghe được nam bắc hai nơi, đều có quát chói tai vang lên.

Nước biển cuộn cuộn ngược mà lên, liền dâng lên trời, trong nước biển, nhưng có từng loạt từng loạt, uy nghiêm đáng sợ mặc giáp, đặng đặng sát khí Hải tộc binh tướng xuất hiện, xa xa bài mở ra, như tường đồng vách sắt, bên trong lại có không ít Hải tộc đại yêu cùng tiên tướng, vừa hét lớn, vừa đem vọt tới hẳn trước mặt quý thần tất cả đánh chết, bất thành linh một màn, không biết để bao nhiêu người sợ vỡ mật. . .

"Long cung đã sớm bày xuống trọng binh ở đây. . ."

"Trời ạ, bọn họ. . . Chỉ sợ là thật muốn đem chúng ta đuổi tận giết tuyệt đi. . ."

Nhìn cái kia từng loạt từng loạt uy nghiêm đáng sợ Hải tộc yêu binh yêu tướng, hầu như đem cái này mấy ngàn dặm hải vực, một tầng một tầng phong đến chặt chẽ, mọc cánh khó bay, không biết bao nhiêu người kinh sợ đến mức một trái tim suýt chút nữa nhảy ra cuống họng, ai có thể nghĩ tới, Long cung thủ bút to lớn như thế, trực tiếp trọng binh niêm phong lại ngàn dặm hải vực, hơn nữa những này Hải tộc yêu binh, đều là thể khí vô song tinh nhuệ, tuyệt đối không phải một biển Long cung nuôi nổi.

Có thể tưởng tượng, đây là sáu biển tinh nhuệ, tất cả đều hội tụ ở đây.

Buồn cười trước mọi người còn muốn lén lút đoạt tiểu Hắc long đào tẩu, cái này lại làm sao có khả năng?

Đừng nói bọn họ tất cả tính toán, đều ở sáu vị Long chủ trong mắt, dù là bị bọn họ đặc thủ, cũng trốn không ra.

Thẳng đến lúc này, bọn họ mới có thể rõ ràng lý giải, Long cung vì cái này con tiêu Hắc long, chuẩn bị lớn đến mức nào trận thế. . .

"Tiên sư nó, lần này còn làm sao trốn?"

Mà Phương Quý cùng Túc đại công tử, Mạnh Đà Tử, Anh Đề bốn cái, vốn định thừa dịp loạn thế chạy thoát, lại không ngờ bốn phương tám hướng đều là sát khí cuộn cuộn, khắp cả mắt quét tới, đâu đâu cũng có tối om om. Hải tộc yêu binh tổ lên tường đồng vách sắt, đâu đâu cũng có tựa hồ có thể tiêu diệt tất cả khung bố sức mạnh to lớn, tựa hồ bất luận hướng tới nơi nào đều là chết, lập tức cả kinh mồ hôi lạnh đều đi ra. . .

Nghĩ muốn trốn, làm sao trốn?

Nắm đầu đi nhân gia trọng binh giam giữ bên trong va sao?

Đặc biệt là đáng sợ chính là, trên đỉnh đầu, sáu vị Long chủ hung thế đang thịnh, mặc cho là trong bọn họ người nào, phát hiện chính mình những thứ này người tung tích, tiện tay một đạo thân thông đánh rơi xuống, chính mình mấy người chỉ sợ cũng không chịu nổi, này còn làm sao đi cùng trọng binh chém giết?

"Ta nói, hai người các người như thế giảng nghĩa khí, bệ vệ liền chạy tới cứu ta, có hay không cái gì hậu bị kế hoạch?"

Phương Quý vừa sợ vừa vội, quay đầu hướng về Túc đại công tử nói.

"Có tự nhiên là có. . ."

Túc đại công tử nhẹ nhàng hít một tiếng, xoay người nhìn về phía hắn, nói: "Chúng ta chuẩn bị mấy viên đan dược. . ."

"Chuẩn bị mấy viên phá đan dược như nói à?"

Phương Quý tức đến đều muốn chụp bấp đùi: "Ăn có thể giết chết Long chủ?"

"Không phải vì giết chết Long chủ!"

Túc đại công tử nói: "Những đan dược này, là Minh Nguyệt tiêu thụ

chuyên câu Đan Hỏa tông Cổ Thông lão tiên bồi luyện chế ra đến, chỉ muốn mặt trên nhỏ vào tinh huyết của người, sau đó ăn vào, liền có thể trong thời gian ngắn, hóa thành dáng dấp của người, thậm chí khí cơ cũng xấp xỉ như nhau, không cố ý tra xét liền không thấy được, chúng ta dự định người người ăn vào này đan, biến thành dáng dấp của người, sau đó thừa dịp loạn trốn đem đi ra ngoài. . ."

Phương Quý nghe xong lời này, đứng là hơi ngần người ra: "Có thể đã như thế, các người chẳng phải là. . ."

"Khẳng định là có người sẽ chết, nói không chắc còn không chỉ một cái. . ."

Tức đại công tử quay đầu cười nói: "Nhưng bởi vậy, liền đem chính người công nguy hiểm gánh vác không phải, chỉ bất quá, không nghĩ tới tình thế như thế loạn, không có cách nào cùng những người kia chạm trán, nhìn dáng dấp cũng chỉ có hai chúng ta giúp đỡ người chia sẻ một chút cái này nguy hiểm. . ."

Nói, lấy ra một viên đan dược, hướng về Phương Quý nói: "Đến đây đi, biến hóa sau khi, chúng ta phân công nhau chạy trốn!"

"Ai có thể thật là chạy thoát được, liền xem mệnh!"

Chương 638 : Đại Loạn Lên

Nhìn Tức đại công tử tám kia thật lòng mặt, Phương Quý đột nhiên cảm giác thấy đầu nóng hừng hực, hết lần này tới lần khác không chỉ có Tức đại công tử nói bực này buồn cười, một bên Mạnh Đà Tử cũng không thể chờ đợi được nữa đem xấu mặt đuổi tới, nâng trong tay đan dược, giục: "Nhanh nha!"

"Nhanh người cái đại đầu quý!"

Phương Quý hút một thoáng mũi, mắng: "Đây là cái nào thằng ngu nghĩ ra được phương pháp?"

Tức đại công tử sừng sốt một chút, nói: "Chúng ta cùng nhau a. . ."

Phương Quý mắng: "Liền biết các người một đám đồ con lừa, không nghĩ ra biện pháp gì tốt!"

"Chúng ta liều mạng cứu người, người cũng mắng chúng ta là đồ con lừa?"

Tức đại công tử cũng nổi giận: "Họ Phương, chính người cũng nghĩ một biện pháp đi ra nhìn một cái!"

Phương Quý mắng: "Ta tùy tiện nghĩ một biện pháp liền so với các người nghĩ tới cường!"

Tức đại công tử kêu lên: "Vậy người nghĩ a!"

"Phi, mặc kệ người!"

"Người mới phi, ta còn mặc kệ người đây. . ."

". . ."

". . ."

Một bên Mạnh Đà Tử thấy hai người bọn họ nói nói âm ỉ lên, sau đó đồng thời bỏ qua một bên đầu, ai xem ai đều không vừa mắt đáng vẻ, nhất thời có chút hoảng hồn, vội vã tiến lên tới khuyên nói: "Đều lúc nào còn muốn cãi nhau, có thể hay không học hiểu chút chuyện, Phương đạo hữu, người nghe ta, bằng chúng ta ba bản lĩnh, làm sao cũng không thể lao ra, chỉ có thể như vậy thử một lần. . ."

Phương Quý mắng: "Phi, xấu người gù, người có phải là xem thường ta Phương lão gia?"

Mạnh Đà Tử ngẩn ngơ: "Lời này nói thế nào?"

Phương Quý mắng: "Nếu không là xem thường ta, nghĩ như thế nào ra bực này để ta mặt mặt biện pháp đến?"

Mạnh Đà Tử càng sùng sờ: "Lời này lại là nói thế nào?"

Phương Quý nói: "Ta tốt xấu cũng là Bắc Vực Thập Nhị Bá đứng đầu, Thái Bạch tông chân truyền đại đệ tử, Thiên Thượng Kiếm Tiên duy nhất truyền nhân chính tông, quét ngang qua An Châu Tôn phủ, rút qua Long thái tử gôn, Trúc Cơ cảnh giới vượt cấp bại Triều Tiên tông thánh nữ, một đôi năm đâm đánh nam cảnh mười châu con cháu kêu cha gọi mẹ, cùng Đông Thổ Tần gia tiểu công chúa đặt trước thân, còn ở phương bắc Thương Long Sát Tôn phủ Nguyên Anh thời điểm đánh qua ra tay phiên phiên giai công tử Ngọc Diện Tiểu Lang Quân Phương Quý Phương lão gia, người lại muốn cho ta mặt mày xám xịt trốn, truyền đi ta cái nào còn có mặt mũi?"

"Ồ. . ."

Mạnh Đà Tử nghe được con mắt đều trừng lớn: ". . . Lời này đến cùng nói thế nào?"

Tức đại công tử ở một bên nói: "Hắn chính là lập dị!"

Phương Quý nổi giận mắng: "Người mới lập dị, ta chẳng qua là cảm thấy các người phương pháp quá ngu!"

Tức đại công tử cười gằn: "Vậy người cũng muốn cái không ngu đi ra!"

Phương Quý mới vừa nói nhiều như vậy, chính là muốn để cho mình miệng lưỡi động lên, liên đới não cũng động lên, nói không chắc liền có thể nghĩ

đến một cái tốt phương pháp, không nghĩ tới một hàng lời nói nói ra, nhưng là đầu óc của chính mình bên trong vẫn là. . . Ồ, nghĩ đến!

"Ta có biện pháp, bảo đảm chúng ta có thể chạy đi!"

Phương Quý lập tức nhỏ giọng, hướng về Tức đại công tử hai người nói.

Tức đại công tử sững sốt một chút, đầy mặt hoài nghi: "Người vẫn đúng là nghĩ đến?"

Phương Quý có chút đắc ý: "Không nghĩ tới như thế nào giá trị được các người cam tâm tình nguyện kêu một tiếng lão Đại ca?"

Tức đại công tử nghĩ thầm, chúng ta xưa nay không cam tâm tình nguyện kêu lên. . . Bất quá cái này không trọng yếu, vội vàng hỏi: "Phương pháp gì?"

Phương Quý nói: "Nhìn ta!"

Nói chuyện, đột nhiên tay áo lớn vung một cái, nhất thời một vệt kim quang bay ra ngoài, rơi vào mấy chục trượng ở ngoài trong nước biển, nhất thời hóa thành một con mập đứng đứng phì cóc, một thân kim quang, đặc biệt là thân dị, sau đó hai cái chân ở hải lý giẫm một cái, liền nhanh chóng về phía trước bơi đi, chỉ chốc lát liền đã tới đến đáy biển cái kia còn sót lại trong động phủ, liền thấy tiểu Hắc long chính ngồi xôm ở động phủ tàn viên bên trên, duỗi dài đầu nhìn Phương Quý bọn họ trước bỏ chạy phương hướng, đừng nói rời đi, tư thế đều chưa từng thay đổi một cái, tựa hồ còn đang đợi Phương Quý trở về.

Không chỉ có là nó , liền ngay cả Ngao Tâm cùng Long cung tam giác, cũng đều núp ở động phủ này tàn vách trong lúc đó, không chuyển địa phương.

Bây giờ chu vi đại chiến phân lên, lấy tu vi của bọn họ, một khi bị cuốn vào, chính là cái chết.

"Oa. . ."

Cóc từ trong nước biển bơi tới, hai trảo hợp lại, đem tiểu Hắc long ôm lên.

Tiểu Hắc long nhìn thấy cóc, làm như cảm giác được trên người hấn quen

thuộc khí cơ, nhất thời vui mừng liên tiếp ngoắt ngoắt cái đuôi, mà cóc cũng may may liên tục, ôm lấy tiểu Hắc long, bỗng nhiên trong lúc đó, liền triển khai toàn lực, thẳng tắp hướng về phía đông chạy trốn.

Ở cái này trong nước biển, như ẩn như hiện, cũng như là một đạo tốc độ nhanh tới cực điểm kim tiền.

Thậm chí ngay cả chữ thủy pháp đều phát huy ra, liền thân hình đều nhìn không chân thực.

"Hắn cũng thật là nhất nghe con kia cóc. . ."

Mà ở làm thôi tất cả những thứ này sau, Phương Quý cảm ứng cái kia một bộ phân thân cấp tốc bỏ chạy, trong lòng ngược lại cũng nổi lên chút kỳ quái tâm tư, rõ ràng con kia cóc cũng là chính mình, nhưng một mục tư vị phức tạp, bất quá lúc này cũng không vội suy nghĩ nhiều, vội la lên: "Đi mau, thời gian không nhiều!"

Nói chuyện, liền kéo hai người bọn họ, triển khai toàn lực, hướng phía tây phóng đi.

Lúc này hắn cóc phân thân tể đi ra ngoài, chính mình liền thần thông đều triển khai không được, tốt xấu Tức đại công tử là chơi phù xuất thân, trên người mang không ít phù triện, liền tạm thời lấy vài đạo Nặc Hình phù đi ra, dán ở trên người, sau đó vội vã xông về phía trước, không tới một khắc, liền đã nhìn thấy phía trước chiến thế tán loạn, lại là những kia gấp muốn lao ra quỷ thân, đang cùng Hải tộc binh tướng kịch liệt giết cùng nhau.

"Có được hay không liền xem cái này một làn sóng, giết ra ngoài!"

Phương Quý thầm kêu một tiếng, liền vội lao nhanh hướng về phía phía trước từng loạt từng loạt, từng mảng từng mảng Hải tộc yêu tướng.

Trong miệng còn ở hét lớn: "Ai dám ngăn cản chúng ta Tôn phủ đường đi?"

. . .

. . .

"Mấy người các người còn không đi, ở chờ cái gì?"

Mà ở khác một sương bên trong, đôi mắt Vụ hải Long chủ chặn đường, Hình trưởng lão cũng đã đầy mặt làm tức giận, hắn đã giết đến cả người như cái máu hồ lô giống như, một thân bản lãnh đều dùng ra đến, hết lần này tới lần khác ở trước mặt cái này thoát nhìn thân hình không đủ ba thước, hải đồng như thế Vụ hải Long chủ trước mặt, lại may may cũng chiếm không được tiện nghi, trong lòng biết hôm nay lành ít dữ nhiều, cũng là nổi lên liều mạng tâm tư, vội vã vọt tới.

Vừa sử dụng tới mạnh nhất thần thông, quyết định dây dưa nữa ở lại cái này Vụ hải Long chủ một hồi, vừa hướng về Tần Giáp mấy người kêu to.

Bây giờ ở bên trong chiến trường này, không có hắn như thế vị trưởng bối bảo hộ, bọn tiểu bối này tự nhiên mệnh đường khó dò, nhưng hôm nay, hắn lại nơi nào còn có thể lo lắng bọn họ, chỉ có thể chính mình liều mạng ngăn cản Vụ hải Long chủ, tốt để bọn hắn mấy cái tiểu bối, ai trốn đường này.

Có thể không chạy thoát được, liền xem tạo hóa!

"Phạm ta Long tộc uy nghi, đánh tới trộm ta Long cung chí bảo chủ ý, bây giờ cũng còn muốn đi?"

Vụ đảo Long chủ tiếng nói non nớt, nhưng cũng mang theo một loại chí có cao cao tại thượng tồn tại mới có uy nghiêm đáng sợ, bỗng nhiên trong lúc đó tay áo lớn vung lên, một cổ nhỏ bé dày đặc như thực chất sương mù bỗng nhiên theo tay áo lớn tùy ý đi ra, như là ngay lúc này tràn ngập đến trong hư không, gào thét tới cùng hắn liều mạng Hình trưởng lão, một thân hào nhiên thần thông, trong giây lát đó liền bị bao phủ, cả người đều cũng lộn ra ngoài.

Mà cái này Vụ đảo Long chủ nhưng là đầy mặt lạnh lùng, cất bước về phía trước, thân thể nhỏ nhỏ chu vi tạo nên tầng tầng quỷ vụ, hung uy khó lường, ánh mắt rơi vào Đông Thổ Tần gia Giáp công tử trên người, lạnh giọng quát lên: "Người như không muốn chết, mau chóng đem Đoạt Linh phù giao đến. . ."

Tần Giáp đón cái kia Vụ đảo Long chủ ánh mắt, liền biết hắn đã nhìn chằm chằm chính mình, nhất thời hoảng sợ không tên.

Bàn tay run lên, trong tay đạo kia Đoạt Linh phù, liền đã bay đến không trung.

Mà Vụ hải Long chủ nhìn cái kia một đạo Đoạt Linh phù, trên mặt thì lại bỗng nhiên lộ ra một vết ý cười, vung tay lên, liền đã xa xa đem cái kia một đạo Đoạt Linh phù cuốn tới, nắm ở trong tay, rồi sau đó vừa nhìn về phía Tần Giáp, bỗng nhiên trong lúc đó, thân hình rung một cái, sương mù cuộn cuộn, tựa hồ thân hình của hắn đã trở nên so với bầu trời còn cao hơn, thân chỉ giống như nhìn xuống Tần Giáp, tay nhỏ hóa thành long trảo, thẳng tắp vồ xuống.

"Vật này là người Tần gia dị bảo, vì lẽ đó người vẫn là giúp ta đoạt hẳn thân thông, lại đi đi!"

Đón cái kia một cái Long trảo, Tần Giáp sắc mặt "Bá" một tiếng biến đến mức dị thường khó coi, nhưng đã hoàn toàn không còn sức phản kháng.

"Hả?"

Cũng liền vào lúc này, Vụ hải Long chủ, bỗng nhiên khẽ nhíu mày, vội vã hướng về phía đông nhìn lại.

Không chỉ có là hắn, bây giờ tất cả Long chủ, bất luận là vây giết U Minh hải Long chủ đông nam tây bắc bốn vị lão Long, vẫn là Thương Lan hải Long chủ, thậm chí là đang cùng bốn vị lão Long liêu mạng U Minh hải Long chủ, lúc này đều nhạy cảm phát hiện cái kia một đạo hơi thở!

Lại không một đạo hơi thở, so với tiểu Hắc long Ngao Lai Bảo càng nhượng bọn họ quan tâm.

Mặc dù coi như bọn họ ra tay sau khi, vẫn không có đi đem tiểu Hắc long tìm đến, nhưng trên thực tế, hơi thở của nó không một khắc không tại mây vị Long chủ cảm ứng trong, lúc này chợt thấy cho nó khí cơ chính đang tại hướng về phía đông đi xa, sắc mặt cũng lập tức đại biến, giao thủ trong lúc đó, đông nam tây bắc bốn biển trong, Đông Hải long chủ cùng Tây Hải Long chủ hai cái, đồng thời thân hình gào thét, xuất hiện ở phía đông vị trí.

Cũng là vào lúc này, xa xa phía tây, Phương Quý cùng Tức đại công tử, Mạnh Đà Tử, Anh Đề bốn cái, từ lâu vọt vào này Tôn phủ yêu binh trong trận, đúng là cùng những kia kinh hoàng chạy trốn Tôn phủ quý thần xen lẫn trong một chỗ, cực lực chém giết, nghĩ muốn xông ra bọn họ trùng vây.

Dựa vào Phương Quý một thân quái lực, chỗ đi qua, Long tộc yêu binh bị xé ra một cái miệng lớn, từng bước một đi tới.

Nếu là lại cho hấn một chút thời gian, sợ là thật có thể xung phong đến đi ra ngoài!

"Người thật sự cho rằng không có đem hấn trả cho chúng ta trước, có thể từ ta Long cung trong tay chạy đi?"

Nhưng cũng là ở bọn họ đã dùng hết hàm răng hướng bên ngoài xung phong, tựa hồ đã có thể nhìn thấy tầng này tầng Hải tộc yêu binh sau lưng trống trải ngoài khơi lúc, bỗng nhiên một tiếng quát lạnh, vang lên ở Phương Quý mấy người trên đỉnh đầu, nương theo tiếng nói hạ xuống, còn có cái kia ngập trời hung uy, Phương Quý cùng Tức đại công tử, Mạnh Đà Tử, Anh Đề, còn có chu vi một ít quý thân, nhất thời kinh sợ đến mức tâm đến cuồng hống.

Ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy một cái vóc người thấp bé Long chủ, liền ở đỉnh đầu của mình bên trên, bên người mang theo vô tận quái vụ, chìm chìm nổi nổi, làm cho cả người hấn bên người, liền tựa như chen chúc một thế giới, trong nháy mắt, liền có thể đem cái này một mảnh hư không xóa bỏ.

Ở trong tay hấn, còn nhắc theo một cái con gà con cũng tựa như người, chính là Đông Thổ Tàn gia Giáp công tử.

"Nếu người không chịu nhường hoàng ở tại Long cung, cái kia liền trước đem người biến thành một kẻ tàn phế cũng không liên quan. . ."

Vụ hải Long chủ thấp giọng một hừ, trong mắt dâng lên một vệt tàn khốc, rồi sau đó mạnh mẽ một chưởng vung vẩy, bên người vô cùng sương mù, trong nháy mắt hóa thành một thanh dài đến mười mấy trượng, lại vô cùng quý dị yêu đao, mạnh mẽ quét qua hư không, hướng về phía dưới Phương Quý bổ xuống, lưỡi đao lướt qua, hư không đều liên tiếp đoạn đổ nát, như là có liên tiếp pháp tắc, đều ở hấn cái này một đao phía dưới cắt thành hai đoạn.

"Có chuyện thật tốt nói. . ."

Phương Quý thấy cái kia một đao, dĩ nhiên cả kinh tóc gáy dựng lên, há mồm kêu to.

Nhưng này Vụ hải Long chủ một đao chém xuống, làm sao cho phép hấn

biện giải, không chỉ có là hấn, liền ngay cả bên cạnh hấn Tứ đại công tử, Mạnh Đà Tử, Anh Đề đều cuốn vào trong đó, có một con đại quý thân kinh ngạc phía dưới nghĩ độn không trốn, cũng trong nháy mắt bị cái này một đao dư thế chém chết. . .

Một đao chém xuống, pháp tắc đều không, thần hồn linh tính diệt sạch!

Phương Quý đột nhiên trong lúc đó, liền rõ ràng vị này Long chủ dụng ý, hấn là thật sự muốn phế rơi chính mình.

Hấn không muốn giết chính mình, hoặc hay là bởi vì vẫn không có cướp đi chính mình cái kia một con cóc phân thân, nhưng cũng muốn để cho mình biến thành phế nhân.

Chỉ có biến thành phế nhân, mới có thể hoàn toàn không chế chính mình.

Đến thời điểm, đoạt chính mình cóc phân thân cũng tốt, không đoạt cũng được, đem chính mình làm cái con rối đều không liên quan.

Chỉ là, coi như rõ ràng có thể làm sao?

Đó là một cái đường đường Long chủ, gần trong gang tấc đối với toàn lực của chính mình một đòn. . .

đừng nói mình cái này một thân tu vị trốn không thoát, chính là Tứ đại công tử cùng Mạnh Đà Tử, Anh Đề cũng cùng đến theo gặp xui xẻo a. . .

Cảm thụ cái kia phả vào mặt, trời đất sụp đổ giống như hung uy, Phương Quý đều đã cảm nhận được chút tuyệt vọng tư vị.

. . .

. . .

"Ông ông ông. . ."

Nhưng nhượng người không tưởng tượng nổi chính là, cũng ở cái này một đao miễn cưỡng rơi vào Phương Quý trên người, Phương Quý lòng sinh đại sợ hãi lúc, bỗng nhiên trong lúc đó, cách xa ở bên ngoài mấy trăm dặm, bị Phương Quý cóc phân thân ôm chạy trốn, lại bị hai vị Long chủ ngăn lại tiểu Hắc long, như là bỗng nhiên sinh ra cảm ứng, bỗng nhiên trong lúc đó,

ngẩng đầu lên, sau đó một trận điên cuồng kêu to, mãnh đến từ cốc trong lòng ngực trổ ra, nó lúc này tốc độ nhanh như vậy, lân phiến cùng hư không ma sát, đều bính hiện ra một hàng chói mắt hỏa tinh. . .

Ở cái này một đao từ không trung chém về phía Phương Quý trên người, cái này chớp mắt công phu bên trong, nó đã đi ngang qua khoảng cách mấy trăm dặm, bỗng nhiên trong lúc đó nhào vào Phương Quý trước người, thậm chí ngay cả động tác cũng không kịp biến hóa, chỉ là mạnh mẽ đánh vào cái này một đao trên. . .

"Oành!"

Sương mù đao bề nát, lại hóa thành quái vụ.

Nhỏ Hắc long thân trên máu tươi bắn toé, đập âm âm ở Phương Quý trên người.

Chương 639 : Long Tộc Chính Là Bá Chủ

"Làm sao sẽ ?"

Đột nhiên nhìn tiểu Hắc long thân trên bay máu, rơi xuống ở Phương Quý trong lòng ngực một màn, người chung quanh không có bất đại kinh.

Phương Quý mấy người là dù như thế nào, đều không nghĩ tới cái này con tiểu Hắc long, lại sẽ vào lúc này đuổi tới cứu mình, Tức đại công tử mấy người nhưng là không nghĩ tới, khoảng cách như vậy xa, cái này con tiểu Hắc long lại là làm thế nào đến trong nháy mắt liền chạy tới Phương Quý bên người đến, mà giữa không trung Vụ hải Long chủ, thấy tình cảnh này, thì lại càng là bỗng nhiên ý thức được một cái càng vấn đề nghiêm trọng, biểu hiện đột ngột kinh sợ!

"Uông uông uông. . ."

Tiểu Hắc long tuy rằng bị thương, nhưng vẫn cứ núp ở Phương Quý trong lòng ngực, đưa đầu hướng về giữa không trung bên trong Vụ hải Long chủ kêu to.

Phảng phất lại không lười kéo nó, nó liền muốn hướng về Vụ hải Long chủ xông tới tựa như.

Lấy Vụ hải Long chủ tu vị, đương nhiên sẽ không lo lắng nó hướng mình xông lại, nhưng là sắc mặt hắn lại càng ngày càng khó coi.

Hắn bỗng nhiên ý thức được, Long cung đã phạm một cái sai lầm rất nghiêm trọng.

"Bá" đến một tiếng, hắn cầm trong tay một người nâng lên, chính là vừa nãy bị hắn nắm ở trong tay Đông Thổ Tàn gia Giáp công tử, một tấm hài đồng giống như non nớt trên mặt, lại dần theo một đôi tỏa ra vô cùng tức giận con mắt, gắt gao nhìn Tàn Giáp, lớn tiếng quát lên: "Không phải nói ngươi Tàn gia công pháp, hư không tạo vật, luyện thành thần thông, cùng bản thân có thể chia ra làm hai, tái sinh một phen tạo hóa sao?"

Hắn tiếng nói gào thét, xa xa truyền ra ngoài: "Đã như vậy, vì sao Long Đé lại muốn chạy tới cứu hắn?"

"Ồ?"

Hắn tiếng hét này hỏi, lại làm cho trong sân chúng tu, thậm chí là xa xa Long chủ mấy người, cũng đều là kinh hãi.

Trong chớp mắt, liền không biết có bao nhiêu người nghĩ đến khả năng này.

"Đúng vậy. . ."

"Nếu cái kia con rồng nhỏ thực sự là nhận hắn thần thông làm chủ, làm sao sẽ ba ba chạy tới cứu hắn?"

Cho dù là Phương Quý, cũng đột nhiên bị cái vấn đề này kinh sợ đến.

Trước đây hắn không muốn để Tức đại công tử mấy người vì mình liều mạng, liền chơi như thế vừa ra giương đông kích tây thời khắc, lấy cóc phân thân dẫn theo tiểu Hắc long xa xa né ra, mưu đồ hấp dẫn các Long chủ sự chú ý, chính mình lại dự định từ một hướng khác chạy đi, cũng nguyên nhân chính là này, ở Vụ hải Long chủ tìm tới hắn đỉnh đầu tới thì hắn cùng tiểu Hắc long trong lúc đó khoảng cách, đã cực xa.

Vụ hải Long chủ hướng về tự mình ra tay thì tiểu Hắc long chính cùng mình phân thân cóc cùng nhau, nếu nó thực sự là nhận cóc làm chủ, như vậy liền không thể ở cái này dạng một tràng đại loạn trong, cảm nhận được chính mình thân ở hung hiểm trong, cũng liều mạng tới cứu!

Phải biết rằng, trong nháy mắt, liền vượt qua mấy trăm dặm khoảng cách, lấy thân gắn ở cái này một đao trước.

Dù là cái này con tiểu Hắc long, cũng rất xa vượt qua cực hạn!

Duy nhất khả năng chính là, nó vốn là có tâm thần, đều đặt ở Phương Quý trên người, cho nên mới có thể cảm ứng được hắn chịu đựng hung hiểm, cho nên mới có thể trong nháy mắt, không chút nghĩ ngợi liền vượt qua hư không vọt tới hắn trước người, thậm chí đều không cần phải đi xem, bởi vì ở khoảng cách này trong, Phương Quý vị trí đối với nó mà nói vốn là rõ ràng cực kỳ, nhắm mắt lại, liền có thể chạy tới bên cạnh hắn. . .

Chỉ là đã như thế, cái kia mọi người khổ sở tranh cướp, lại là vì cái gì?

Đặc biệt là Đông Thổ cùng U Minh hải Long chủ, lần này khổ sở mưu tính, quay đầu lại, chẳng phải thành chuyện cười?

...

...

"Ta... Ta cũng không biết a..."

Khổ nhất chính là Tần gia Giáp công tử, hắn bị Vụ hải Long chủ bóp cổ nhắc lên ở giữa không trung, mặt đều đã ứ đến đỏ chót.

Mà đôi mắt vị này Vụ hải Long chủ găm lên, càng là hoàn toàn không biết nên giải thích thế nào...

Cái này sao có thể?

Lúc trước rồng nhỏ xuất thế lúc, cái thứ nhất nhìn thấy chính là Phương Quý cái kia một bộ cóc phân thân, mọi người đều nhìn thấy a!

Theo lý nói đi, tiểu Hắc long liền là bởi vì nhận cóc làm chủ, cho nên mới phải thân cận Phương Quý, như vậy mới có thể nói xuôi được, nếu không thì, nó thứ hai nhìn thấy mới là Phương Quý, lại hết lần này tới lần khác nhận Phương Quý làm chủ, liền lại trái với nó thiên tính...

...

...

"Ha ha, một đám ngu xuẩn!"

Cũng là ở vô số người đều bị tình cảnh đó kinh sợ đến lúc, rất xa một mảnh sóng gợn trong, có áo bào trắng cô gái cười gằn, nàng nhìn cái kia một mảnh đại chiến trên không, bị thần thông quang mang lúc nào cũng chiếu sáng hư không, lạnh giọng cười nói: "Long tộc quả thật có nhận sinh ra được đầu tiên nhìn thấy sinh linh làm chủ thiên tính, chỉ có linh tính dần sinh, mới sẽ dần dần thoát khỏi loại này từ lúc sinh ra đã mang theo bản tính, liền ngay cả Thất hải Long chủ cũng là như thế, vì lẽ đó bọn họ mới

sẽ đối với rồng nhỏ nhận chủ chuyện tin tưởng không nghi ngờ, chỉ tiếc, bọn họ chung quy quên một điểm. . ."

"Con rồng nhỏ này, vốn là liền mạnh hơn bọn họ!"

"Liên Thất hải Long chủ đều sẽ chịu ảnh hưởng thiên tính, cũng chưa hẳn vậy sẽ ảnh hưởng đến nó!"

"Vì lẽ đó có lẽ nó mới vừa sinh ra khi đến, sẽ có sơ qua ảnh hưởng, nhưng ảnh hưởng này, đối với nó mà nói, cũng không quá lớn, trái lại là ở nó sinh ra sau khi, vẫn bồi tại nó bên người sinh linh, mới sẽ dần dần được đến nó hảo cảm, lúc trước Thất hải Long chủ rõ ràng còn có cơ hội đưa nó thu ở trong tay, lại hết lần này tới lần khác lại bỏ qua, ha ha, là Thất hải Long chủ tự tay đem rồng nhỏ đưa vào trong tay hắn. . ."

Nhiều tiếng cười gằn, chữ chữ chê cười, phảng phất dẫn theo một loại xem ngu xuẩn như thế cảm giác ưu việt.

Bất quá sau khi cười, nàng nụ cười thu liễm, tự nói: "Nhưng nói đi nói lại, ngay cả ta cũng là thấy cảnh này mới rõ ràng. . ."

. . .

. . .

"Bất luận thế nào đều tốt, trước đem người ở lại đây đi!"

Vụ hải Long chủ một mặt lạnh lùng, có lái đi không được nào ý, rất rõ ràng, hắn cũng ở cái này một chỗ, nghĩ đến rất nhiều khả năng, bây giờ ý phần nộ, cùng với nói là đến từ chính Phương Quý, chẳng bằng nói là đến từ chính mình cùng mấy vị khác Long chủ có thể đã bỏ mất cơ hội tốt không cam lòng, đem Tần Giáp ném, um tùm nhưng hướng về Phương Quý đi tới: "Trước tiên theo ta đến đây đi!"

"Uông uông uông. . ."

Tiểu Hắc long đón Vụ hải Long chủ sát khí, nhất thời đưa cái cổ kêu to.

"Tiểu hài tử không cần nói thô tục!"

Phương Quý đem tiểu Hắc long đầu hướng trong lồng ngực của mình ấn

ấn, huấn một tiếng, lúc này nhìn tiểu Hắc long thân trên nhấc lên vẩy giáp, cùng vẩy giáp trong, liên tục chảy ra máu tươi, trong lòng hắn cũng tràn ngập một loại cực kỳ cảm giác cô quái, trước đây khi biết tiểu Hắc long kỳ thực không phải nhận chính mình làm chủ, mà là bởi vì đối với bộ kia có phân thân thân cận, mới cùng mình thân cận thì trong lòng còn có chút thất lạc tới, nhưng là bây giờ, tận mắt chứng kiến nó vì cứu mình, không tiếc nắm thân thể tiến lên nghênh tiếp, đã làm cho hắn nhiệt huyết kích phần.

vốn cũng đã nhiệt huyết cấp lên đầu, lại thấy Vụ hải Long chủ chính uy nghiêm đáng sợ đi tới, nhất thời một cỗ lửa giận liền bắt đầu bay lên.

Ngăn lại tiểu Hắc long hướng về Vụ hải Long chủ chó sủa inh ỏi, chính hắn thì lại bỗng nhiên rống to: "Ta qua đại gia ngươi!"

"Bạch!"

Chu vi trên mặt biển, trong nháy mắt hoàn toàn yên tĩnh, không biết bao nhiêu ánh mắt sợ hãi hướng về hắn nhìn lại.

Vị kia nhưng là đường đường một biển bá chủ, lại dám mắng hắn đại gia?

Vụ hải Long chủ, vào lúc này cũng là đột nhiên trong lúc đó, sầm mặt lại, lạnh lùng xem ở Phương Quý trên mặt.

Mà Phương Quý nhưng là giận không nhịn nổi, lớn tiếng kêu lên: "Các ngươi Long tộc thật liên như thế kéo sao? Để ngươi Phương lão gia đi qua ta phải ngoan ngoãn đi qua? Xem ngươi mẹ kiếp chết chú lùn, hồi thời cá chạch, ngươi thật sự coi nhà ngươi Phương lão gia là dễ bắt nạt phải không?"

Vừa mắng, vừa nghĩ, mình cùng tiểu Hắc long liên thủ, có bao nhiêu chắc chắn giết chết nó?

"Hừ, lại đàm luận được lên cái gì bắt nạt không bắt nạt?"

Mà Vụ hải Long chủ nghe xong Phương Quý quát mắng, sắc mặt vậy đột nhiên trong lúc đó trở nên âm trầm, thân hình liên tục lớn lên, vô cùng quái vụ, vào lúc này tràn ngập ra, che kín bầu trời giống như, một cái vô cùng bàn tay lớn, bỗng nhiên trong lúc đó hướng về Phương Quý vô xuống: "Bây giờ là ở Thất hải bên trên, chính là ta Long tộc thiên hạ, cái gì Thiên Thượng Kiếm Tiên, âm mưu quỷ kế gì, quỷ vực thủ đoạn, ở ta Long tộc

trước mặt hết thảy không đáng nhắc tới, hôm nay các người cảm thấy ta Long tộc làm việc tàn nhẫn bá đạo. . . Ha ha, vậy chúng ta liền thật cứ làm như vậy thì đã có sao?"

tiếng nói đầy ra, ong ong truyền khắp một phương hải vực.

Bất kể là chính đang tại chạt vật thoát thân U Minh hải Long chủ, vẫn là chính đang tại cái này một mảnh đại chiến trong khổ sở giấy dựa Đông Thổ Hình trưởng lão, chư vị thiên kiêu, hay là Tôn phủ Tuyết Nữ, quý thần, nghe bực này dạng hét lớn, nghĩ Long cung thủ đoạn, trong lòng bên trên, liền đã không khỏi dâng lên một loại khó có thể hình dung ý sợ hãi, liền phảng phất thật sự nhìn thấy Long cung che kín bầu trời hung cuồng bá ý. .

"Có thể làm sao?"

Phương Quý cũng cảm nhận được cái kia nặng trịch nhường người thờ dốt không tới áp lực, nhất thời kinh sợ đến mức mặt đều trắng.

Hắn đúng là không nghĩ tới cái này Vụ hải Long chủ sẽ thật tình như thế trả lời chính mình, chỉ là liều mạng trước muốn chửi cho sướng miệng mà thôi.

..

Nhưng nhân gia như thế một chăm chú trả lời, cũng làm cho hắn có chút không biết làm sao nhận. . .

"Tốt, coi như người cuồng, vậy hôm nay liền để người gặp gỡ ta Phương Quý Phương lão gia thủ đoạn. . ."

Nhìn bàn tay lớn kia trấn áp lại đây, Phương Quý cũng cắn chặt hàm răng, bỗng nhiên trong lúc đó kêu to: "Xem phía sau người!"

Cái này vốn là hắn thói quen, đánh người trước, trước tiên hoảng trước đối phương.

Nhưng hắn không nghĩ tới chính là, Vụ hải Long chủ bỗng nhiên thật sự biến sắc mặt, vội vã quay đầu nhìn sang.

Không chỉ có là hắn, cái này một vùng biển bên trên, cái khác chư vị Long chủ, cũng đều là đổi sắc mặt, bỗng nhiên nhìn về phía phía tây.

...

...

"Long tộc chương ngự tất cả?"

Mà vào lúc này, ít nhất ngàn dặm xa một phương ngoài khơi bên trên, Bạch Quan Tử nhẹ nhàng phun ra hai chữ: "Chuyện cười!"

...

...

Ầm ầm!

Trong hư không, bỗng nhiên vang lên liên tiếp sấm rền.

Sau đó trong mắt mọi người, liền chợt thấy một vệt hắc ảnh, từ xa xa phía tây, hướng về nơi đây vô tới.

Còn chưa thấy rõ cái kia một vệt bóng đen chân tướng, liền dĩ nhiên cảm nhận được phía trên ẩn chứa vô cùng hung uy, đó là một loại nhượng người từ đáy lòng, liền có thể cảm nhận được khủng bố, chỉ là đón hơi thở của hắn, liền phảng phất cả người tóc gáy, đều vào đúng lúc này thụ lên!

"Đó là..."

Mà nhìn cái kia một vệt hắc ảnh, một đám Long chủ đều là sắc mặt kịch biến, bỗng nhiên trong lúc đó, đều hóa ra long tướng.

Bóng đen vội vã hướng về cái này một vùng biển lan tràn lại đây, mọi người rốt cục xuyên thấu hư không vô tận, mơ hồ nhìn thấy bóng đen kia chân tướng, chỉ thấy phía kia chân chính che kín bầu trời, phảng phất đem bầu trời đều muốn kéo rơi xuống một nửa bóng đen, thành linh chính là một bàn tay cực kỳ lớn, từ phía tây xa xa không biết nơi, hướng về nơi đây vô tới, phảng phất liên đới bầu trời đều theo một trong số đó cùng trần áp, tiêu diệt vạn vật!

"Tây Hoang..."

Hoàn toàn tĩnh mịch bên trong, có người kinh hoàng kêu lớn lên: "Tây Hoang bên kia Ma cũng ra tay rồi. . ."

Chương 640 : Long Tộc Xong

Ầm!

Bàn tay không lò, trực tiếp chụp tiến vào ngoài khơi trong, cái kia màu đen bàn tay lớn lao, có khả năng bao trùm phạm vi mấy ngàn dặm, cái này một đập xuống, tựa như cùng trời sập, đập vào biển rộng, không cách nào hình dung kinh hãi lực lượng, trực tiếp rót vào trong nước biển, làm cho nước biển rung động, lực lượng mãnh đến ép xuống, trầm trọng nước biển, đem đáy biển bãi cát, đều cho nện đến bốn, năm phân liệt, cũng không biết có bao nhiêu dung nham, liền như là từ khối thịt bên trong đây ra đến máu dịch như thế, hướng về bầu trời cũng bắn lên, cùng nước biển giao cùng nhau, rõ ràng sáng loáng.

"Cái kia đến tột cùng là món đồ gì?"

Phương Quý trong lòng ngực chăm chú ôm tiêu Hắc long, ở bàn tay rơi xuống trước, liền vội gấp tiến vào trong nước biển, đúng là mượn nước biển ngăn cản, không có trực tiếp bị cái này bàn tay không lò cho đập trúng, nhưng bốn phương tám hướng bắn nhanh hải lưu, vào lúc này cũng biến thành dường như cương đao như thế sắc bén, toàn bộ nước biển, cũng như là thành loạn đao trận, từng tầng từng tầng từng đao từng đao, tu vị thấp chút đã bị xoắn nát.

Thật từng thấy tàn nhẫn chưa từng thấy ác như vậy, một cái tay đuổi tới, phải đem toàn bộ Bắc Hải cho đào đi hay sao?

Trước đây Phương Quý cũng cũng đã từng nghe nói, Tây Hoang có Ma chủng, nhưng cũng không biết là cái gì trò chơi, nơi nào nghĩ tới sẽ như vậy hung tàn?

"Hồng. . ."

Xa xa có nặng nề tiếng rùng ngâm vang lên, sau đó liền thấy trên đỉnh đầu bóng tối chính đang tại đi xa, có tia sáng từ chân trời lộ ra, có thể nhìn thấy xa xa có mấy đạo long ảnh, cũng đang không ngừng lớn lên, tại ngoài khơi

bên trên bay vút chiếm giữ, sau đó đem bàn tay không lồ kia đẩy lên, chính là Thất hải Long chủ, bây giờ thậm chí thiếu đã có ba vị Long chủ ra tay, đem cái kia một bàn tay lớn tiếp xuống.

"Liên ngay cả Tây Hoang ngũ say lão ma cũng phải thức tỉnh sao?"

Bắc Hải long chủ tiếng nói như là chân trời sấm rền giống như truyền ra, tiếng quát bên trong tựa hồ chen lẫn vô tận tức giận, cùng với một ít vẻ sợ hãi: "Liên ngay cả chỉ nghĩ một giấc ngủ đến thiên hoang địa lão các người, cũng muốn đánh ta Long cung con đường này chủ ý hay sao?"

Chợt có đạo đạo kinh người bảo quang lấp lóe, rọi sáng một mảnh đại địa.

Chỉ thấy Bắc Hải long chủ, Tây Hải long chủ, Thương Lan hải Long chủ, đều đã té nổi lên tự thân chí bảo, đánh về bàn tay kia.

Nguyên bản Phương Quý còn tưởng rằng, cái kia một bàn tay lớn hẳn là thần thông biến ảo ra đến, nhưng chỉ thấy theo các Long chủ bảo quang đánh tới cái kia trên lòng bàn tay, lại có tầng tầng rạn nứt nham tiết bị đánh cho dồn dập rơi rụng, trong đó lại còn chen lẫn một ít như dung nham cũng tựa như sáng ngời đỏ sậm dòng máu, cái này mới kinh ngạc phát hiện, cái kia một cái tay, lại là chân thực, thật sự có như thế một bàn tay lớn!

Nghe được, chính là các Long chủ, đối với bàn tay này chủ nhân, cũng dị thường kiêng kỵ.

Nhưng bây giờ có thể không lo được cái này rất nhiều, bàn tay lớn này hướng về trên biển vỗ một cái, liền không biết đập chết bao nhiêu sinh linh, kích hướng hải lưu, càng là đem trong nước biển uy nghiêm đáng sợ quân trận, cũng xung kích đến chia năm xẻ bảy, Long tộc bày xuống đến tường đồng vách sắt, đã đều ở một chuồng này lực lượng sụp đổ, chân thực xem như là hỗn loạn tung bừa, Phương Quý cũng thầm kêu may mắn, bắn lên thần thông, liền đủ một phương hướng phóng đi.

Chỉ hi vọng chủ nhân của cái tay này lợi hại hơn một ít, ngàn vạn lần đừng lại để này long chủ đám người rảnh tay.

"Oa nha nha nha nha, tặc cá chạch đám người, đem ta đường đường Yêu vương xem là kẻ ngu si đến sái sao?"

Vừa định hướng về phía nam trốn, liền nghe được ngoài khơi bên trên,

bỗng nhiên yêu khí cuộn cuộn, liền thấy được vô số con đại yêu, giá yêu phong, cũng không biết cuộn lấy bao nhiêu Yêu Man hướng về cái này một mảnh bên trong chiến trường vọt ra, cầm đầu lại là trước ở trong long cung cùng Vụ hải Long chủ từng giao thủ tam đại Yêu vương, bọn họ lại không chết, hơn nữa lúc này rõ ràng còn có thương tại người, nhưng lại có lá gan công lại đây.

"Chính là lật toàn bộ Bắc Hải, cũng phải bắt cho được cái kia con rồng nhỏ!"

". . ."

". . ."

"Vốn là cho Yêu Tổ mặt mũi, mới lưu lại ba người các người tính mạng, lại nghĩ muốn chết, giết!"

Mấy vị Long chủ nhìn thấy tình cảnh này, nhất thời tức giận ngập trời, uy nghiêm đáng sợ hét lớn bên trong, đạo đạo lôi đình xa xa kích rơi xuống.

"Ào ào ào. . ."

Hỗn loạn tung bừng bên trong, bỗng nhiên phía tây cũng có dày đặc mây khói cuộn tới, kinh phong gào thét trong lúc đó, có thể nhìn thấy có vô số cầm trong tay binh qua pháp bảo Nhân tộc tu sĩ, từ từ lay động lay động, chiếm cứ nửa bầu trời, cũng không biết cụ thể số lượng có bao nhiêu, phía trước nhất mấy vị vẻ mặt uy nghiêm đáng sợ Đại tu sĩ, trong mắt, sát khí cuộn cuộn, mãnh đến vung múa trận kỳ: "Chúng tu nghe lệnh, công Bắc Hải Long cung. . ."

"Hải Châu tu sĩ, bọn người cũng dám làm loạn?"

Bắc Hải long chủ mắt ý uy nghiêm đáng sợ, gấp quét qua, lại giận dữ, một đạo mây khói lay động lay động đè ép lại đây.

"Hả?"

Cũng tại lúc này, mới vừa rồi còn chính vội vã muốn trốn bán sống bán chết Vụ đảo Tuyệt Nữ, bỗng nhiên động tác cũng là hơi dừng lại, lại màu đỏ trong mắt, lóe qua một vệt vui vẻ tinh quang, thân hình gấp liềm, rồi sau đó trong tiếng hít thở, khuấy động nước biển, phát ra kêu to một tiếng.

Âm thanh thê thảm, như ma nữ đối với trăng kêu khóc.

Từ từ trong vùng biển, không biết có bao nhiêu chạt vật chạy trốn quỷ thần, nghe được cái kia một tiếng quỷ khiêu, đều biểu hiện kinh hãi.

Sau đó, chúng nó từng cái từng cái đều quay người sang đến, càng không muốn sống giống như, thẳng hướng Long tộc binh tướng nhào giết tới, máu nhuộm biển rộng.

"Không đúng, cái này. . ."

Ngoài khơi bên trên, có Long chủ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đầy mặt tức giận, gầm thét nói: "Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Nhưng mà lúc này dĩ nhiên không ai trả lời hắn.

. . .

. . .

Xa xa phía đông, mây trên tựa hồ có mấy vị lão giả bóng người hiện lên, lạnh nhạt liếc mắt nhìn Bắc Hải hải vực, rồi sau đó vung nhẹ phát trần.

Vùng đất phía Tây, có quát mắng đất trời gầm thét tiếng vang lên, một cái bàn tay khổng lồ múa đao, thẳng hướng Bắc Hải phương hướng chém tới.

Một chốc lát, liền không biết có bao nhiêu trăm ngưng đã lâu tu sĩ, dựng lên tiên vân, vọt vào sóng gợn trong lúc đó.

Thế gian một ít thần bí nơi, có khí tức bốc lên, theo gió tung bay mùi vụn dậm, bao phủ đến Bắc Hải trên không.

"Đế Tôn có mệnh. . ."

Thần bí phù triệu ở vô số Bắc Vực nam cảnh Tôn phủ cùng tiên môn trong lúc đó lưu chuyển, lại đại quân tập kết, thẳng đến trên biển.

"Long cung chông đỡ đầu to thời điểm, cũng quá lâu. . ."

Phía nam có Thương Long âm thanh hừ lạnh, lại một mảnh huyết quang

tung tại thiên địa, tựa như không trung sông lớn, cuộn cuộn chảy về phía Bắc Hải.

...

...

Như từ những thứ này người nơi độ cao nhìn xuống phía dưới đến, liền có thể nhìn thấy, bây giờ Bắc Hải một vực, chu vi đều đã bao quanh chiến ý bốc lên, dồn dập dâng tới Bắc Hải, mà ở cái này mênh mông Bắc Hải bên trên, vốn là Long khí bốc lên, trấn áp một biển, nhưng là mặc cho này long khí lại mạnh, theo cái kia đại biểu vô số thể lực chiến ý qua lại xung kích, cũng đã từ từ tán loạn, từ từ trở nên phù phiếm, sau đó tan vỡ. . .

"Sao lại thế. . . Sao lại thế. . ."

Giữa không trung Bắc Hải long chủ, đã bị bực này loạn tượng kinh sợ, hí lên rống to: "Tây Hoang Ma chủng, Yêu vương, Bắc Vực Tôn phủ, nam cảnh tiên môn, Đông Thổ tiên vệ. . . Các người làm sao dám, các người làm sao dám thật sự công ta Long cung? Đông Thổ Lão đông tây, Bất Tri địa lão quái vật, các người. . . Các người đều điên rồi phải không, liền dĩ vãng giao tình, mặt mũi đều không để ý hay sao?"

Àm!

Hắn gầm lên ra tay, một mảnh ánh chớp chém xuống, đem vô số đại yêu đánh bay ở trên mặt biển, nhưng có càng nhiều đại yêu trào lại đây.

Hắn miệng phun long tức, đem một vùng biển trên làm loạn Tôn phủ quý thần hóa thành tro tàn, nhưng càng nhiều tiên quân trào lại đây.

Hắn đã nhìn thấy, trước đây bọn họ sáu biển liên thủ bố trí ở trên mặt biển Hải yêu hải tướng, vào lúc này dĩ nhiên bị vô số thể lực liên thủ chém giết, cũng sớm đã tử thương hơn nửa, quân lính tan rã, thậm chí xuyên qua lay động lay động sóng gợn, có thể nhìn thấy liền ngay cả lúc này Bắc Hải Long cung, cũng đã bị vô số tiên môn vọt vào, thấy người cũng giết, thấy bảo liền đoạt, thủy tinh cung trân khố bảo tàng, đều đang bị người cướp đoạt.

Hắn quả thực cảm giác được một trận choáng váng, nhiệt huyết dâng lên, suýt nữa để cho hắn té xỉu đi qua!

Long tộc lập đạo mấy chục ngàn năm, khi nào bị người công phá qua thủy tinh cung?

"Vù. . ."

Chính còn lớn tiếng hơn hô quát, xin mời các vị Long chủ đồng loạt ra tay, trấn áp cái này bốn phương loạn tượng, bỗng nhiên không trung có đạo đạo thần văn khuấy động, đan xen mà đến, chính tại không trung đại chiến chư vị Long chủ, cảm ứng được cái này thần văn, bỗng nhiên trong lúc đó, liền đều đã thay đổi sắc mặt.

"Cái gì?"

Bọn họ tiếng nói đều đã bắt đầu run rẩy: "Bọn họ. . . Làm sao dám?"

Cái kia đến từ không giống địa phương thần văn bên trong, ẩn chứa chính là một ít đến từ mỗi người bọn họ trong cung tin tức.

Nội dung rất đơn giản: "Thừa dịp Long chủ suất tinh ra ngoài, trong cung trống vắng, chư phương đạo thông đột nhiên khai chiến sự, công vào trong biển. . ."

"Đông, nam, tây, Thương Lan, Vụ, U Minh. . . Sáu biển Long cung thất thủ!"

. . .

. . .

"Thất hải Long chủ, hoặc nói sáu biển Long chủ, đã sớm nghĩ đến, bọn họ nuôi ra Long Đế, sẽ chọc cho đến đại loạn!"

Mà ở một mảnh gần như điên cuồng đại loạn bên trong, nơi nào đó hiện ra đến mức dị thường bình tĩnh nước biển phía dưới, trên người mặc giấy giống như trang phục, nhưng quần áo nhưng không có bị nước biển thấm ướt nửa điểm Kỳ cung Bạch Quan Tử, chậm rãi mở mắt ra, nhìn cái này một mảnh loạn tượng, liền như là ở nhìn một phương bàn cờ, tiếng nói không có nửa điểm cảm tình: "Nhưng bọn họ vẫn là đánh giá thấp cái này một tràng đại loạn trình độ, bọn họ cho rằng dựa vào chính mình tu vị, dựa vào Long cung góc gác, đủ để làm vì con kia rỗng nhỏ hộ giá hộ tống, trấn

áp đi tới con đường này mang đến phiền phức. . ."

"Không biết, bọn họ căn bản không nghĩ tới đi tới con đường này, đối với những người khác mang đến áp lực lớn bao nhiêu. . ."

Bàn tay mở ra, một viên màu đen quân cờ, xuất hiện ở nàng trong lòng bàn tay, nàng nhìn viên quân cờ này, nhàn nhạt nói: "Tây Hoang ma đã ra tay, Đông Thổ những lão quái kia đám người sát ý cũng đã nổi lên mặt nước, Yêu thần đã sớm không để ý mặt mũi, Bất Tri địa cũng không còn vẫn đàng hoàng tị thế, thậm chí ngay cả Tôn phủ, đều muốn thừa dịp cháy nhà hôi của, cục diện như thế, vượt xa những thứ này các Long chủ dự liệu chứ?"

"Thiên Thượng Kiếm Tiên, bắt đầu trốn, Nam Hải vị kia, chậm chạp không dám xuất quan, Tây Hoang cái kia chỉ nghĩ vẫn ngủ say, để tránh khỏi bị người ghi nhớ, Yêu thần cái kia thì lại ở trong động giả ngu giả bộ tới mấy ngàn năm, Đông Thổ cái kia mấy lão già, quen mặt lòng dạ ác độc, từ không dám để cho người khác biết bọn họ đến tột cùng lựa chọn cái gì. . . Những thứ này người đều đang sợ hãi, muốn đi lại không dám đi, thiên người Long tộc, đi gan to bằng trời!"

"Thất hải Long tộc, từ hôm nay trở đi, xong!"

"Cái này, chính là nghĩ tổ tiên một bước đi tới con đường kia trả giá cao!"

". . ."

". . ."

"Ta để cho các người tuyệt quyết một điểm lên đường, cũng không định qua các người đem việc này làm được thiên hạ đều biết nha. . ."

Không biết tồn tại ở nơi nào nho nhỏ thôn xóm bên trong, có người mặc nho bào tú tài, trong tay cầm một quyển phá sách, đứng ở đầu thôn, ngẩng đầu hướng về phương bắc nhìn lại, sau đó lông mày chậm rãi cau lên đến, đem cuốn sách thành một đoàn, gõ gõ chính mình sau gáy, thở dài lên.

"Long tộc xong rồi?"

Ở bên cạnh hắn, có cho gà ăn bà lão, vừa tung thóc cho gà ăn, vừa thuận miệng hỏi.

"Xong rồi!"

Tú tài hít một tiếng: "Thất hải Long cung, đều bị công hãm, vô tận bảo tài, quét ngang hết sạch, tinh nhuệ binh tướng, chết thảm tan tác. . ."

"Duy nhất không biết chính là, cái này một tràng đại loạn qua đi, còn có mấy vị Long chủ có thể sống sót. . ."

"Choáng váng đây, đến cùng là không ai chỉ điểm!"

Bà lão dứt xong gà, lắc đầu hướng về trong phòng nhỏ đi tới: "Nhận mệnh đi!"

Tú tài nghĩ đến chính mình đã từng chỉ điểm qua, sắc mặt có chút cứng ngắc, trong lòng thầm nghĩ: "Cái này có thể không có quan hệ gì với ta. . ."

Chương 641 : Long Chủ Chết

Ở cái này một tràng trước khi đại chiến, thậm chí nói, là ở cái này một tức trước.

Xưa nay không người nghĩ tới, cũng không có người dám nghĩ, Long tộc sẽ có một ngày, rơi vào cỡ này dạng thảm cảnh. . .

Thân là Thiên Nguyên từ trước tới nay Cổ lão đại tộc, Long tộc vẫn luôn sừng sững tại Thiên Nguyên đỉnh, chưởng ngự Thất hải vạn vạn sinh linh, gốc gác vô tận, trên giao hảo chư tộc, xuống trấn áp lũ yêu, tựa hồ từ thiên địa sinh ra tới nay, bọn họ chính là mạnh nhất chủng tộc một trong, mà mãi cho đến thiên địa hủy diệt, lại lần nữa sinh ra, bọn họ vẫn cứ sẽ đứng ở Thiên Nguyên đỉnh, không có ai sẽ hoài nghi câu nói này , bởi vì bọn họ có tư cách.

Đặc biệt là bây giờ Thất hải, bảy vị long chủ tu vị thông thiên, lại cộng tiến vào cùng lùi, thiên uy hiển hách, thế kinh thiên.

Dù là vẫn cho là, trong mắt mọi người Long tộc, bàn về gốc gác đến, có lẽ còn so với Đông Thổ kém một chút, có thể cũng không ai sẽ cảm thấy Long tộc thật liền không bằng Đông Thổ, nguyên nhân rất đơn giản, Đông Thổ tuy mạnh, nhưng cũng thế gia mọc như rừng, đạo thống vô số, lại không có cộng chủ, bình thường chính mình không sao rồi, cũng đấu đến đâu đi, quả thực lại như là một đoàn tán cát, nơi nào so được với bảy vị Long chủ như vậy một lòng đoàn kết?

Có thể cũng ở cái này sao trong chớp mắt, hết thấy đều thay đổi.

Thiên hạ đại loạn, thế lực khắp nơi đánh vào Bắc Hải, tập cuốn thủy tinh cung, liền như bể cảnh khô. . .

mặc cho là Long tộc bày xuống bao nhiêu tinh nhuệ trọng binh ở đây, nhưng ở cái này vô cùng loạn tượng phía dưới, cũng đã quân lính tan rã, không nói những cái khác, vền vền là Tây Hoang ma đầu này một tay đánh tới, liền không biết đem bao nhiêu bổ thủ ở đây Long cung yêu binh yêu

tướng đánh cho chết thảm gần nửa, những người còn lại càng là hoảng hốt không ngớt, có trốn chạy, có liều mạng, có bị vô số tu sĩ, quỷ thần vây nhốt, ngay lúc này chết thảm tại trong biển.

Mà cái này còn chỉ là tạm thời chuyện, như từ trời cao, nhìn xuống dưới, liền có thể nhìn thấy, cái này hỗn loạn tung bưng chiến trường trong lúc đó, hãy còn có tầng tầng lớp lớp tu sĩ, đại yêu, quỷ thần, quả thực từng mảnh từng mảnh, kết bè kết lũ, dón dập tràn vào Bắc Vực chiến trường này, liên thanh chém giết phía dưới, nhạ một mảng lớn Bắc Hải hải vực, cũng giống như là bị nhuộm thành đỏ, vô tận thi thể, phủ kín ngoài khơi.

"Ta ai ya, những thứ này người đều điên rồi phải không?"

Ở cái này một mảnh loạn tượng trong, Phương Quý đều đã sợ đến có chút bối rối.

Hắn tuy là suy nghĩ nát óc, cũng không nghĩ ra Long tộc lại sẽ nghênh đón như thế kết quả!

Bây giờ hắn còn không biết, lúc này Thất hải Long cung, đều đã bị người bùng sào huyết, hắn vền vẹn là nhìn thấy Bắc Hải lại bị người công phá, nhiều người như vậy dám nhúng tay Long cung sự vụ, cũng đã cảm giác đến quá mức đáng sợ, hắn thậm chí cho rằng người trong thiên hạ này đều điên rồi!

"Các người. . . Các người điên rồi!"

Rất rõ ràng, nghĩ như vậy, cũng không chỉ có Phương Quý một cái.

Sáu biển Long chủ cũng đều là như vậy, bọn họ nhìn vô số bình thường căn bản liền không để vào mắt giun đé, lúc này lại đều kết bè kết lũ vọt vào chiến trường này, thậm chí xông vào Long cung, nhìn những kia bình thường mọi người đều hiền lành đối mặt, thậm chí lẫn nhau trao đổi con cháu đi tu hành "Bạn cũ", đều ở cái này một mảnh màn đen sau hiển lộ bóng người, nghe cái kia chính mình sào huyết bên trong truyền đến gấp tin. . .

Bọn họ phần nộ, lại không cam lòng!

Long tộc, khi nào cho phép người khác như vậy khinh thường qua?

"Hôm nay bọn ngươi loạn tạ Long cung, ngày khác ta chắc chắn san bằng thiên hạ, đoạn ngươi đạo thống. . ."

Bắc Hải Long cung quát chói tai, nhanh chân đạp lên hư không hướng trời cao nghênh đi, hiện ra long thân, không biết chém giết bao nhiêu loạn quân.

"Lẽ nào ngươi còn không biết, liền bởi vì ngươi có thể làm được san bằng thiên hạ, cho nên mới đưa tới này họa sao?"

Bên tai chợt có lạnh thăm thẳm tiếng nói vang lên, Bắc Hải long chủ nhất thời cả kinh: "Ai?"

Ầm!

Không đợi hắn tìm ra cái kia nói chuyện người đến, phương tây chân trời, một mảnh Đại Hắc Thiên lại đến, lại là cái kia Tây Hoang ma lại ra tay, nhưng lần này, hắn đã không phải bàn tay không lồ, mà là hai chỉ cùng nổi lên, bốc lên một cái đơn giản kiếm quyết, nhưng theo hắn kiếm quyết xa xa hướng bắc hải đánh tới, âm âm một tiếng, thiên địa cũng giống như là bị cắt ra một vết thương, tia chớp màu đen thẳng đến Bắc Hải long chủ.

"Tây Hoang lão ma, ngươi dám buộc ta. . ."

Bắc Hải long chủ rùng to rùng to, tạo nên một thân bảo quang hướng về cái kia hai chỉ nghênh đi, chỉ nghe một trận trời đất sụp đổ, nước biển cuốn ngược ngàn trượng, dư lưu cũng không biết đem chu vi bao nhiêu Long tộc binh tướng cũng tốt, những thế lực khác tu sĩ cũng tốt, tất cả đều đổ nát tại khoảng khắc trong lúc đó.

Bắc Hải long chủ một thân một mình tiếp xuống cái này một chỉ, nhưng cũng trong nháy mắt thân hình lui nhanh, sắc mặt tái nhợt, đột nhiên ho ra máu.

Đó là bên trong đất trời thứ nhất ma, chính là hắn thân là Bắc Hải long chủ, ở cái kia một chỉ xuống cũng phải thân bị thương nặng.

"Ào ào ào. . ."

Mà theo Bắc Hải long chủ lùi về sau, chu vi trong thiên địa, bỗng nhiên liền vang lên nhiều tiếng quỷ khóc thần gào tiếng, sau đó liền thấy được vô biên quỷ vụ hùng hực mà lên, bên trong cũng không biết chen lẫn bao nhiêu quỷ

thần, tu sĩ, yêu quái, ôm theo pháp bảo, binh khí, trận đạo, oanh một cái hướng về hắc cuốn tới, Bắc Hải long chủ gào thét liên thanh, long trảo gấp vung, cũng không biết lập tức liền đánh chết bao nhiêu quỷ thần cùng địch thủ, thế nhưng cái kia vô cùng số lượng, thực sự quá nhiều, hắc liên như là bị đàn ong vây nhốt, bỏ qua rồi một nhóm, nhưng lại sẽ có một nhóm đuổi theo.

Ầm ầm!

Mà vào lúc này, cái kia ma chương lại tới nữa rồi, lần này, ma thủ nắm lên nắm đấm, mạnh mẽ hướng về Bắc Hải long chủ đập xuống.

...

...

"Lão cá chạch, các người xưa nay cuồng ngạo, ngông cuồng tự đại, có thể từng nghĩ tới sẽ có hôm nay?"

Tây Hải long chủ bị Nam Cương tam đại Yêu vương vây nhốt, giận dữ chém giết, lấy một địch ba, vẫn là hung uy hiển hách, không rơi xuống hạ phong, nhưng không nghĩ tới, có ba đạo sắc thái không chỉ một hào quang, từ chân trời độn đến, trong đó một đạo, tựa như muốn trợ hắc, mặt khác hai đạo, lại đều muốn giết hắc, trong chớp mắt, có hai đạo hào quang quấn quýt cùng nhau, đồng thời chôn vùi, cuối cùng một đạo hào quang, lại ngay lúc này đánh vào hắc trong lòng.

"Phốc!"

Một ngụm máu tươi phun ra, Tây Hải long chủ nhất thời hung uy không còn, nhưng ba vị Yêu vương lại lạnh lùng lớn tiếng xung phong tới.

"Như muốn lão phu chết trong tay hào kiệt cũng được, sao là bực này yêu mạng lấy tính mạng của ta?"

Tây Hải long chủ lệ tiếng hét lớn, mang theo vô tận ý muốn không cam lòng, hai mắt trong nháy mắt đỏ như máu, cùng Yêu vương chém giết ở cùng nhau.

Nhưng bị thương nặng hắc, đã rõ ràng khó có thể chống đối tam đại Yêu vương vây công.

...

...

"Ta Nam Hải từ trước đến giờ cùng người Vụ đảo giao hảo, các người sao dám thừa dịp loạn công ta?"

Nam Hải Long chủ vội vã xông hướng phía tây nam hướng về, đón nhận chỗ đó tấn công tới vô tận nam cảnh thế gia tu sĩ, cùng với cái kia theo gió mà bay Tôn phủ kim giáp cùng quý thần đại quân, long trao cùng vung trong lúc đó, đánh văng ra một mảnh đường máu, lệ tiếng hét lớn: "Nhanh đi bẩm báo Đế Tôn, để cho hấn mau tới giúp ta Long tộc, chỉ cần giúp ta Long tộc độ này một kiếp, ta Nam Hải Long cung gốc gác, có thể phụng một nửa cho hấn. . ."

"Ha ha, không cần. . ."

Sau lưng bỗng nhiên vang lên một cái âm u quý dị tiếng nói: "Bây giờ người Nam Hải Long cung, đã là ta Vụ đảo!"

Nam Hải Long chủ mãnh đến kinh hãi, gấp vội xoay người lại: "Người dám!"

"Rầm. . ."

Bỗng nhiên toàn màu đỏ tươi sóng máu, đón hấn rút lại đây, mặc cho là Nam Hải long chủ tu vị cao đến đâu, lúc này cũng dù sao hiện ra bồn tướng, thân thể khổng lồ, né tránh không kịp, nhất thời bị cái này sóng máu dính ở long khu bên trên sơ qua, còn không chờ hấn dưới cơn thịnh nộ đại khai sát giới, đột nhiên, hấn dính sóng máu chỗ, đều dấy lên đạo đạo lửa đen, phảng phất có vô tận u hồn hướng về trong cơ thể hấn xuyên đến.

Thậm chí ở cái kia lửa đen trong, hấn mơ hồ nhìn thấy vô số giầy dựa long hồn.

"Các người. . ."

Nam Hải Long chủ ý thức được cái gì, đột nhiên thay đổi sắc mặt.

"Ha ha, người Nam Hải Long cung ba vị thái tử, sáu vị công chúa, có tám

người long huyết đều ở đây chỗ, chúng ta lấy người thân sinh long tử long nữ máu tươi, chuyên vì người luyện đên bực này quý độc, không biết đối với Long chủ bực này tu vị kinh thiên người, có hay không dùng?"

Cái kia tiếng nói lại vang lên, chột trái chột phải, mà chu vi, thì lại vô cùng quý thân một ủng mà tới.

Nam Hải Long chủ cảm thụ trong cơ thể làm loạn oan hồn, một trái tim đã có chút tuyệt vọng.

Long tộc từ trước đến giờ chú trọng huyết mạch truyền thừa, lấy huyết mạch truyền thừa tinh huyết thần thông, nhưng cũng bởi vậy, huyết mạch đối với Long tộc ảnh hưởng sâu nhất, đặc biệt là hãn thân sinh nhi nữ máu tươi luyện thành quý độc, càng là có thể trực tiếp ảnh hưởng đến hãn bản nguyên, để cho hãn thân thể mục nát, nhưng nhất làm cho hãn cảm giác tuyệt vọng chính là, nghe đối phương trong miệng nói, vậy mình chín cái hài nhi, bây giờ chẳng phải là đã có tám cái cũng đã. . .

"Há, quên nói cho người, cái cuối cùng. . ."

Cái kia quý dị tiếng nói, đúng lúc tiến vào Nam Hải Long chủ đáy lòng:
"Hàng rồi!"

Nam Hải Long chủ trong nháy mắt tuyệt vọng, một tiếng rống gầm, vô tận bi thương.

. . .

. . .

"Mấy vị bạn cũ, làm sao đến mức này. . ."

Đông Hải long chủ xông hướng phía đông, hãn hoàn toàn không để ý tới sau lưng tràng đại chiến kia, chỉ là ngẩng đầu nhìn hướng về phía trên trời, cái kia vô cùng tình cảnh bi thảm sau lưng, tựa hồ hãn có thể nhìn thấy có ba vị như ẩn như hiện ông lão bóng người, chính lạnh lùng đánh giá chiến trường này.

Hãn cầu xin, hi vọng mấy vị này cùng mình có mấy ngàn năm giao tình bạn cũ, có thể mở ra một con đường.

Nhưng đáp lại hắn, lại là cái kia mảnh mây đen trong, hiển hóa ra ngoài một phương cực lớn trận quang, cái kia trận quang tinh diệu vô cùng tuyệt, giống như thế gian trân bảo, chậm rãi từ mây đen phía sau trời lên, bên trong có vài vị khí cơ mạnh mẽ, thậm chí mỗi một cái đều sắp muốn so với hắn tu vi kia người đàn ông trung niên, bảo vệ trận quang mỗi cái trận tuyến, có ẩn mà không phát sát khí, từ cái kia bên trong đại trận bốc hơi mà lên.

"Người chủ động đi vào, Đông Thổ sẽ bảo đảm người Đông Hải Long Cung huyết mạch không đứt!"

Nghe cái kia tiếng nói, Đông Hải long chủ nhất thời choáng váng, trên mặt vẻ mặt, từ từ trở nên buồn rầu tuyệt vọng.

...

...

"Không thể cứu vãn, đi!"

Khác một sương bên trong, thân như hải đồng Vụ hải Long chủ, quét mắt qua một cái chiến trường này, cũng cảm nhận được cái kia vô số đạo tràn ngập thiên địa, phảng phất cao ở trên trời như thế khủng bố khí cơ, con người đã ở trong chớp mắt, liền thu nhỏ lại tới cực điểm, sau đó hắn bỗng nhiên trong lúc đó, hít sâu một hơi, vội vã trốn tới một phương, kéo chính đang tại buông tay đại sát Thương Lan hải Long chủ, rộng to chuẩn bị bỏ chạy. . .

"Muốn đi, các người đi hướng nào?"

Nhưng không chờ bọn họ hai người hướng ra chiến tràng, liền đã có một cái đáng sợ tiếng nói vang ở trước người, bọn họ kinh nộ nhìn lại, liền thấy bị thương nặng U Minh hải Long chủ, máu me khắp người, vài nơi lộ ra khớp xương, trên người áo bào đen, lúc này đã rách rách rưới rưới, liền ngay cả chân đều đứt đoạn mất một cái, vốn là ít đi tạng lớn máu thịt mặt, lúc này càng lộ vẻ dữ tợn khủng bố, nhuộm đầy máu tươi.

Cái này một thân thương, đúng là bọn họ sáu người vừa nãy đánh ra đến.

"Long tộc đã gặp đại nạn, chính là chúng ta liên thủ lúc độ kiếp, người còn muốn kệp buộc không ngắt?"

Vụ hải Long chủ lệ tiếng hét lớn lên, hải đồng giống như trên mặt, lại lộ ra vô tận lo lắng trầm đau thương căm giận về.

"Ồ?"

Nhưng U Minh hải Long chủ trên mặt, cũng chỉ có điên cuồng cùng dữ tợn:
"Lời này ở các ngươi chuẩn bị bắt ta hiến tề lúc vì sao không nói?"

"Bạch!"

Hắn liền đón hai vị Long chủ vọt lên, cười ha ha: "Long tộc sớm nên diệt, tất nhiên diệt, chúng ta Thất hải thế lớn rể sâu, chính là lại có thêm ngoại địch tấn công tới, cũng không chết hết được, cần phải là chúng ta từ bên trong giết lên, mới có thể giết đến sạch sẽ!"

Chương 642 : Mênh Mông Chiến Trường

"Điên rồi, hoàn toàn điên rồi. . ."

Chu vi hoàn toàn đại loạn, đúng là cho Phương Quý cơ hội chạy trốn, lúc này đã hoàn toàn không rảnh quan tâm chuyện khác, chỉ có thể chạy trốn chết, cả người đều đã chìm vào hải lý, vừa cảnh giác lưu ý chu vi, vừa bước ra nhanh chân, đập nước biển về phía trước gấp thoán, bây giờ tiêu Hắc long đúng là đang hoang ở trong lồng ngực của hắn, hiếu kỳ nhìn chu vi trận này hỗn loạn, tựa hồ cũng không hiểu trận này đại loạn đại biểu cái gì, nhưng không biết đúng hay không thiên tính cảm giác, nhìn chu vi cái kia tử thương vô số Hải tộc, nó bao nhiêu cũng có chút không cao hứng nổi.

"Làm sao liền như vậy cơ chứ?"

Phương Quý thậm chí có chút không hiểu, vừa trốn vừa trong lòng nhắc tới, bây giờ hắn tu vị đã có thể nói đúng không tục, nhưng ở như vậy bên trong chiến trường, lại cũng sinh ra một loại bất cứ lúc nào có thể bị người khác đấu pháp dư âm cho đánh giết cảm giác, thậm chí đang chạy ra không tới trăm dặm lúc, bên người lại có một viên đầu rồng rớt xuống, cũng không biết đông nam tây bắc vị nào Long chủ, đem hắn sợ hãi đến tâm đều suyết nữa từ trong cổ họng nhảy ra ngoài, đây chính là đường đường một biển Long chủ a, lại liền như thế chết ở bên trong chiến trường này?

Trong lòng dưới sự kinh hãi, thoát được càng nhanh rồi. . .

"Hả?"

Đang tự chạy trốn, chợt nghe thấy tà phía trước có người hét lớn: "Là người? Tốc đem cái kia rồng nhỏ thả xuống!"

Phương Quý bỗng nhiên vừa ngẩng đầu, liền thấy tốt xảo bất xảo, lại ở như thế một mảng lớn chiến bên trong, gặp phải Đông Thổ Tần gia Giáp công tử, hắn cũng chính diện lộ đau thương, cùng mấy vị Đông Thổ thiên kiêu cùng nhau chạy trốn ra ngoài, không ngờ vừa ngẩng đầu nhìn thấy Phương Quý, nhất thời lộ ra một vệt sắc mặt vui mừng, còn ôm theo một cỗ tàn

nhấn ý, bỗng nhiên trong lúc đó, liền sử dụng tới một thân thần thông, hướng về Phương Quý đánh tới.

Hắn cái kia một đạo Đoạt Linh phù, đã bị Vụ hải Long chủ đoạt đi, bây giờ nhưng không có thân phù đến trấn áp Phương Quý, mà là trực tiếp ra tay.

"Không thể. . ."

Chu vi mấy vị Đông Thổ thiên kiêu thấy thế, nhất thời kinh hãi đến biến sắc, liền tiếng hét lớn.

Bây giờ chiến trường này, dĩ nhiên vượt quá sự tưởng tượng của bọn họ, liền đầu rồng đều từ trên trời rớt xuống, chu vi càng là Nguyên Anh, đại yêu, quý thân, nhiều vô số kể, bọn họ tuy rằng tu vị cao tuyệt, vào lúc này cũng tự thân khó bảo toàn, bây giờ chỉ là chiêu cố trước tiên chạy ra chiến trường này, nơi nào còn có tâm tư làm tiếp những khác, vạn vạn không nghĩ tới, Tàn Giáp lại còn có tâm tư, đi đoạt cái kia con rồng nhỏ.

Không biết, bọn họ nhưng cũng không hiểu Tàn Giáp tâm tư.

Trước đây Tàn Giáp luân phiên sai lầm, mất hết bộ mặt, bây giờ vẫn còn không biết trở về Đông Thổ kết quả làm sao, trái tim thấp thỏm, bởi vậy vừa thấy Phương Quý, liền nhất thời động phải đem cái kia con rồng nhỏ đoạt tới tâm tư, dẫn theo rồng nhỏ trở lại, tốt xấu cũng có câu trả lời. . .

Về phần những thứ khác, lại là tạm thời chưa suy nghĩ. . .

Cũng không biết làm sao, hắn từ đầu đến cuối đều cảm thấy chính mình đối với Phương Quý có thể bắt vào tay, liền tiêu Hắc long đều quên.

"Cái này vương bát cháu trai, đang muốn tìm người!"

Mà Phương Quý vốn là thừa dịp loạn thế muốn chạy ra ngoài, bỗng nhiên bị hắn thét phá, cũng nhất thời giận dữ, ngấm lại bây giờ lần này đại loạn, hết thấy đều là từ cái này vương bát tìm chính mình bắt đầu, nắm Đoạt Linh phù uy hiếp chính mình chính là hắn, nhân cơ hội nghĩ đoạt chính mình phân thân cũng là hắn, bây giờ chính mình hảo hảo muốn chạy trốn lấy mạng, lập tức nhìn thấu chính mình ấn dấu tung tích lại còn là hắn, cái này mẹ nó có thể chịu?

Bình sinh còn chưa từng như này muốn giết chết một người, nhất thời cắn

chặt rằng một cái, liền muốn đem tiểu Hắc long ném ra. . .

. . . Chính hắn cũng nắm chắc, bằng bản lĩnh của chính mình, muốn giết Tần Giáp, phỏng chừng không như vậy nhanh.

Trọng yếu nhất chính là, đối phương nhiều người, hợp lại chính mình không chắc chiếm tiện nghi.

Nhưng không liên quan, chính mình có tiểu Lai Bảo a, trước hết để cho Lai Bảo một hợp nuốt hắn, lại thoát thân cũng không muộn. . .

"Long Đế ở nơi đó. . ."

"Bắt giữ cái kia Thái Bạch tông đệ tử. . ."

Không biết, Tần Giáp thần thông chưa tới, Phương Quý trong tay tiểu Lai Bảo cũng còn không ném ra ngoài, liền bỗng nhiên nghe thấy chung quanh vô số tiếng hét lớn.

Bây giờ bên trong chiến trường hỗn loạn tung bừa, khắp nơi đại tu, trong lòng cũng khó tránh khỏi có chút kinh hoảng, nhưng hôm nay loạn tượng sinh ra đã có một hồi, cũng cũng dần dần khôi phục tỉnh táo, đang có hướng đi vào thủy tinh cung đoạt bảo, có mơ ước không trung đại chiến các Long chủ trên người bản mệnh pháp bảo, có không có việc gì, vừa ồn ào vừa kêu to. . . Chợt nghe Tần Giáp tiếng nói, lại lập tức bị nhắc nhở lên.

Khoảng khắc trong lúc đó, có tới ba, bốn vị cảnh giới Nguyên Anh tu sĩ, quát chói tai hướng về Phương Quý nơi này vọt tới.

Bọn họ thần thông đan dệt, khuấy động một phương, đúng là đem Tần Giáp các loại Đông Thổ thiên kiều cho chen qua một bên đi tới.

"A yêu. . ."

Phương Quý tâm trạng giật mình, vội vàng đem sắp ném đi ra ngoài tiểu Lai Bảo lại cho kéo trở lại, sau đó liều mạng vung ra một đạo thần thông, miễn cưỡng đem những kia xa xa đánh tới Nguyên Anh thần quang đánh tan, sau đó dựa vào trước hạ xuống tư thế, ở ngoài khơi một điểm, tiếp chạy trốn.

"Còn dám trốn?"

"Muôn chết!"

Sau lưng mấy vị kia Nguyên Anh thấy thế, lập tức đi ngang qua chiến trường, thẳng hướng trên người hắn chớp tới.

"Phân phát lạt. . ."

Bọn họ thần thông, vẫn chưa thể đánh tới Phương Quý trước người, liền nghe được hư không kích nát, mây bay tán loạn, một con cự lớn bạch tượng từ trên trời hạ xuống, như trụ trời giống như tượng chân, một chân đạp xuống, liền đem một cái tựa hồ đến từ Tôn phủ Nguyên Anh miễn cưỡng giẫm chết, rồi sau đó một con cự mãng vượt qua hư không, cực kỳ linh hoạt đem Phương Quý cuốn tới, lại là cái kia bạch tượng mũi, đã luyện làm pháp bảo.

Trong miệng còn ở kêu to: "Thực sự là vận may, theo ta về Nam Cương đi thôi!"

"Rào. . ."

Ngoài khơi bên trên, bỗng nhiên dâng lên trăm trượng sóng lớn, cái kia đầu sóng khoảng khắc trong lúc đó, liền ngưng kết thành hàn băng, tựa như một bức cự tường, vừa vặn ngăn ở cái kia bạch tượng mũi trước, tường băng bị quật đến từng mảnh từng mảnh vỡ vụn, băng tiết tung toé như đao, nhưng Phương Quý nhưng cũng rút cự đến chút thời gian, xa xa chạy ra ngoài, chỉ bắt quá hắn còn không trốn bao xa, một cỗ khí lạnh liền dọc theo mặt băng hướng về hắn tới gần.

"Người chính là Phương Quý sao?"

Tiếng nói của một cô gái, ha ha cười nói: "Ồ ta Tôn phủ, người rất nổi danh đây. . ."

Vừa nói chuyện, bỗng nhiên một mảnh băng tuyết từ ngoài khơi dâng lên, bay trên không trung, lại hóa thành một cái đầu bạc quân trắng, con mắt tuyết đỏ, hàm răng đen nhánh cô gái cổ quái, chính là Tôn phủ Tuyết Nữ, nàng thấp giọng cười, trong mắt lệ khí ngưng lại, thẳng hướng Phương Quý vồ tới.

"Lại mẹ nó một cái. . ."

Phương Quý gào một tiếng hét thảm, vội vã thay đổi phương hướng, lại hướng về khác một chỗ chạy đi.

"Lưu lại rông nhỏ. . ."

Phía trước trên mặt biển, một cái áo bào rộng tu sĩ nhanh chân đón Phương Quý chạy tới, giơ tay một kiếm, liền đem Tuyết Nữ khí lạnh chém tán.

Nhìn hấn trang phục kiêu dáng, lại là đến từ Đông Thổ , trương tự cũng lệ tiếng hét lớn, đến đoạt tiểu Hắc long.

"Phi!"

Phương Quý mạnh mẽ gắt một cái, ôm tiểu Hắc long, lại lần nữa quay đầu lại.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Đếm không hết có bao nhiêu thần thông lực lượng, như mưa từ trên trời đáp xuống, thỉnh thoảng nổ tung ở Phương Quý bên người, cái này khủng bố cảnh tượng, đã để người tê cả da đầu, toàn bộ bên trong chiến trường, bất kể là tìm hiểu tình hình, không biết tình huống, vừa nhìn thấy tiểu Hắc long, không có không xông lên tranh cướp, thậm chí còn có căn bản không biết làm sao sự việc, vừa nhìn người khác đều ở đuổi Phương Quý, hấn cũng theo đuổi. . .

Trong những người này, có Yêu vương, có đại quý thần, có Tuyết Nữ, có Nguyên Anh.

Lực lượng đáng sợ, khó có thể hình dung.

Nếu không phải bọn họ lẫn nhau trong lúc đó cũng có tranh đoạt, ảnh hưởng lẫn nhau, lúc này Phương Quý sớm đã bị bọn họ bắt xuống.

Nhưng cố nhiên chịu đựng đến này nháy mắt, mắt nhìn trước sau trái phải, đều là kẻ địch, lại có thể làm sao?

Một cỗ vẻ tuyệt vọng , kiềm chế không được từ trong lòng bay vọt lên!

"Uông uông uông. . ."

Lại nói Phương Quý trong lòng ngực tiểu Hắc long, mặc dù đã bị thương, nhưng tính khí lại vẫn là rất lớn, nhìn thấy nhiều người như vậy hướng về Phương Quý ra tay, nhất thời giận không nhịn nổi, hướng về bọn họ phần nộ kêu lớn lên, còn vùng vẫy một hồi, tựa hồ nghĩ lao ra đánh nhau.

Phương Quý trong lòng cũng rõ ràng, tiểu Hắc long bản lĩnh, là lớn hơn nhiều so với chính mình.

Lúc này nó như ra tay, nhất định có thể giúp mình giải vây. . .

Thậm chí nói, chỉ cần nó nhảy ra ngoài một phen đại chiến, chính mình liền có thể thông dong thông dong đào tẩu, cơ hội rất lớn.

Có thể then chốt là, tiểu Hắc long cái này một xông ra ngoài, còn có thể sống?

Cái này cả một phiên chiến trường, đều là do nó mà lên, tất cả mọi người đều muốn tranh đoạt nó, hơn nữa đường không giống, so với sinh tử đại thù còn kinh khủng hơn, nó lọt vào những kia tay người bên trong, lại nơi nào còn có thể có cái tốt? Vừa bắt đầu Phương Quý, là quả thật động đem tiểu Hắc long ở lại chỗ này, chính mình mau mau chạy ra một cái mạng đi chủ ý, nhưng trước, tiểu Hắc long vọt tới, thay mình cản một đòn, tâm tình đã thay đổi.

"Long cung đã phá huỷ, nó lưu lại liền chỉ có một con đường chết!"

"Nó chỉ một lòng theo ta, thân cận ta, ta làm sao có thể lại vứt xuống nó?"

Trong lòng một cỗ tàn nhẫn ý bay vọt lên, Phương Quý đưa tay ấn xuống tiểu Hắc long đầu: "Đừng gọi!"

Tiểu Hắc long ngẩng đầu lên, trợn to hai mắt nhìn nó.

"Người yên tâm, ngày hôm nay người Phương lão gia ta khẳng định không thể lại đem người vứt ở chỗ này. . ."

Phương Quý mạnh mẽ kêu, vội vã điều động ma nhãn, mi tâm thần quang mãnh liệt, nhìn thấu trước mắt hư thực, một đầu đã đâm tới.

"Muốn chết!"

"Ngăn lại hần!"

Không biết bao nhiêu tiếng quát chói tai vang lên, này lên đối phương rơi xuống, tựa hồ toàn bộ chiến trường đều đang trở nên lầy hần làm trung tâm.

"Hần điên rồi sao?"

Liền ngay cả xa xa nhìn thấy màn này Đông Thổ chúng thiên kiêu, cũng đều kinh hãi, đặc biệt là Tần Giáp, hần vốn muốn chính mình đi đoạt tiêu Hắc long, nhưng lại không nghĩ rằng lập tức xuất hiện nhiều cao thủ như vậy, nhìn những người kia hung thân ác sát đáng dấp, hần dĩ nhiên không dám tới gần, nhưng không hiểu chính là, Phương Quý lại vẫn ôm cái kia con rồng nhỏ, chính là lại hung hiểm, cũng từ đầu đến cuối không có thả ra.

Cảnh này khiến hần cùng với bên người mấy người khác đều không rõ:
"Chỉ bằng bản lãnh của hần, cũng nghĩ bảo đảm con rồng nhỏ này?"

Phương Quý không nghĩ tới nhiều như vậy, hần chỉ là biết lần này không thể lại rút con rồng nhỏ này.

Chỉ là, mệnh mông chiến trường, vô tận cao thủ, thần thông đan dệt, tựa như một tấm che kín bầu trời lưới lớn. . .

Chính mình dù cho có thể lần đi nhất thời không chết, có thể như thế nào chạy thoát được?

Cũng là ở trong lòng không nhịn được sinh ra một cỗ cảm giác vô lực thời điểm, bỗng nhiên Phương Quý vang lên bên tai một tiếng vang nhỏ.

"Dùng!"

Đó là quân cờ rơi vào trong bàn cờ âm thanh!

Đồng thời theo cái này âm thanh vang lên, còn có tiểu Ma sư vui mừng tiếng nói: "Hướng tây nam đi!"

"Bạch!"

Phương Quý không chút nghĩ ngợi, lập tức thân hình vội vã nhảy lên, đập lên trước người hư không, ngã nhào một cái lặn tới, sau đó quanh thân pháp

lực lay động lay động, vôi vãi thay đổi phương hướng, tây nam phóng đi, nhưng cũng mãi đến tận hẳn thay đổi phương hướng sau khi, mới chợt phát hiện, phía tây nam hướng về, thỉnh linh đang có một đám nam thập cảnh tu sĩ vọt tới, kỳ số có mười mấy cái, càng có một vị cao giai Kim Đan tu sĩ suất lĩnh. . .

Chính mình cái này thẳng hướng bọn họ vọt tới, cũng như là hướng về bọn họ tự chui đầu vào lưới.

"Bắt xuống hẳn. . ."

Vị kia Kim Đan nhìn thấy Phương Quý hướng mình vọt tới, nhất thời mừng rỡ, vôi vãi té nổi lên pháp bảo, hiển nhiên Phương Quý liền muốn xông vào đám người bên trong, tuy là bọn họ cũng không phải là Phương Quý đối thủ, nhưng cũng có thể buộc hẳn một trận, liền lại khó mà chạy trốn, nhưng chẳng ai nghĩ tới chính là, sẽ ở cái kia Kim Đan tu sĩ té lên pháp bảo nháy mắt, phía sau hẳn một vị đệ tử, bỗng nhiên ánh mắt trở nên hơi mê man.

Lại sau một khắc, đệ tử kia bỗng nhiên trong lúc đó rút kiếm, một kiếm liền đem hẳn trước sau xuyên thủng, cái này quần tu sĩ nhất thời đại loạn.

Chương 643 : Kỳ Cung Chi Tử

"Sao như vậy?"

Cái kia một đám tu sĩ mười mấy người, đang muốn liên thủ hướng về Phương Quý tấn công tới lúc, lại không ngờ tao ngộ này đại biến, nhất thời kinh hãi, trận hình đại loạn, mà ở cái này một chỗ, Phương Quý cũng đã vọt vào trong bọn họ, mà cái kia nâng kiếm đâm bị thương Kim Đan tu sĩ đệ tử, đang tự mặt không hề cảm xúc, tay lên kiếm rơi xuống, cấp tốc đem bốn, năm vị đồng môn chém thương, trong lúc còn hướng về Phương Quý đầu tới một cái trần định ánh mắt.

Phương Quý trái tim hơi run, cũng không rảnh kéo dài, nhanh chóng từ trong những người này chọc tới, đại loạn trong, càng không một người tới kịp ngăn cản hẳn, vốn là một phương chống đỡ hẳn đi đường con đường, lại là trong nháy mắt liền trở thành hẳn bình phong, đại loạn trong, sau lưng những kia đuổi theo Nguyên Anh cũng bị những thứ này đám người hỗn loạn ngăn trở, thân hình dao động trong lúc đó, liền lập tức cùng Phương Quý kéo ra chút khoảng cách.

"Muốn chạy trốn, không dễ dàng như vậy!"

Có tu sĩ Nguyên Anh cắn răng, ngay lúc này phi thân lên đến trên không, xa xa một đạo pháp bảo đánh tới.

"Hướng tây chuyển!"

Tiểu Ma sư tiếng nói vội vã đang nhắc nhở.

Đi tây chuyển đi, liền lại sẽ bị người chặn đứng, nhưng Phương Quý đã không lo nổi, trực tiếp vung tay lên hướng tây chạy trốn, thân hình như chớp giạt, chỉ là mấy trượng qua đi, liền chợt thấy hai vị tay áo lớn phiêu phiêu tu sĩ chạy tới, hai người ánh mắt, vốn là nhìn về phía Phương Quý, nhưng không ngờ, mới vừa muốn tiếp cận, một người trong đó bỗng nhiên chỉ vào giữa không trung kêu lên: "Huỳnh đệ, người này chính là ta sinh tử đại thù!"

Vừa nói chuyện, dĩ nhiên căn răng tề lên pháp bảo, hướng về không trung cái kia truy sát Phương Quý người đánh tới.

Đồng bạn của hắn nhất thời ngẩn ngơ, nhưng hai người là qua mệnh giao tình, vừa nhìn hắn ra tay, cũng chỉ đành theo ra tay.

Đúng là không trung cái kia truy sát Phương Quý tu sĩ Nguyên Anh sừng sốt, chính mình khi nào lại nhiều như thế hai cái sinh tử đại thù? Pháp bảo đã đánh tới trước mặt, không kịp ngẫm nghĩ nữa, chỉ có thể trước tiên tề thần thông chặn lại, sau đó ba người nhất thời ở không trung chiến làm một đoàn.

"Cái kia con rồng nhỏ ở nơi đó. . ."

Xa xa có một đám quỷ thần đạp lên ngoài khơi, hướng về Phương Quý trào lại đây, âm phong khiêu khiêu.

Có thể không ngờ liền có một cái xa xa tu sĩ nhìn thấy, đám kia tu sĩ bên trong thống lĩnh, cũng là một cái tướng mạo tuấn dật trẻ tuổi nam tử, vừa thấy tình cảnh này, lập tức hét lớn: "Tôn phủ quỷ thần làm nhiều việc ác, hôm nay không thể buông tha, với bọn hắn liền mạng!"

Này một đám tu sĩ trong lòng thầm nghĩ, chính mình đạo thống không phải đang cùng Tôn phủ hợp tác sao?

Thế nhưng chân truyền đại sư huynh dĩ nhiên lên tiếng, lại nơi nào tới kịp muốn những thứ này, chỉ có thể nhắm mắt với hắn xông lên tới.

"Hống. . ."

Bạch Tượng thánh chủ đuổi tận cùng không buông, nhưng cũng sắp phải bắt được Phương Quý thì sau lưng có người lớn tiếng si hô: "Thúc phụ cứu ta. . ."

Bạch Tượng thánh chủ nghe ra đây là chính mình cháu trai kêu cứu, vội vã xoay người lại đi cứu, nhưng hoành lược hơn mười dặm, lại chỉ nhìn thấy nhà mình cháu trai, lại là ở dẫn người vây giết một con Tôn phủ đại quỷ thần, nhất thời tức đến giận sôi lên, nhưng rồi lại không thể làm gì.

Đông Thổ Hình trưởng lão nhìn thấy Phương Quý, cần hướng về hắn nhanh

chân đuổi theo, lại không ngờ bị một món pháp bảo công hướng sau lưng.

Vội vã xoay người lại đỡ, lại phát hiện càng là một cái nào đó tông Đại tu sĩ pháp bảo thoát tay, ngộ đánh về phía chính mình.

Tôn phủ Tuyết Nữ, bên người quần quanh vô ý sương khí, thân hình biến hóa tự dung, đuổi Phương Quý đuổi đến nhất khắc, hiển nhiên những người khác đều chịu đến ảnh hưởng, nàng lại trái tim vui sướng, thân hình đột nhiên vọt tới giữa không trung, liền muốn hướng về Phương Quý một cái bắt xuống, bóng người bên cạnh lay động, lại là mười bảy mười tám cái thoát nhìn hoàn toàn xa lạ tiểu Tiên môn đệ tử, vào lúc này không muốn sống hướng mình tấn công tới.

Tuyết Nữ giận dữ, sương khí tùy ý, đem bọn họ từng cái từng cái đông thành tượng băng.

Nhưng những thứ này tiểu Tiên môn đệ tử lại liều lĩnh không sợ chết, dù là sau một khắc liền muốn tan xương nát thịt, cũng kéo chặt lấy nàng.

"Chuyện gì xảy ra, những thứ này người đều choáng váng?"

Tuyết Nữ xuống nhãn tâm giết sạch rồi tất cả vây quanh mình người, lại nhìn Phương Quý thì đã không biết đi nơi nào.

Thường xuyên qua lại, Phương Quý đã ngay lúc này liền chạy ra mấy trăm trượng xa, bên trong chiến trường, xuất hiện một cái cực kỳ quỷ dị hình ảnh, hần lúc này đông gập lại, tây gập lại, nhìn như lung tung không có mục đích, chạy trời chết, một số thời khắc, rõ ràng chính là xông hướng một chút bị người gắt gao ngăn cản tử lộ, nhưng là bất luận hần hướng tới nơi nào, chỗ kia tất nhiên sinh ra đại loạn, bất kể là biết hần, không nhận ra hần, đều vô tình hay cố ý, gọi ra một tràng đại loạn, đem hầu như được cho là hần phải chết cảnh giới bên trong hần cứu vớt ra.

Mà toàn bộ chiến trường, cũng theo nơi này nơi biến số, khoảng khắc trở nên càng hỗn loạn.

...

...

"Đây chính là Kỳ cung bản lĩnh sao?"

Phương Quý chính mình, cũng là kinh hãi không thôi, chưa bao giờ có trải nghiệm như thế này.

Lại như là, bất luận tới nơi nào, đều có người chủ động đứng dậy, vô tình hay cố ý thay mình mở đường chặn tai.

Như vậy một mảnh loạn rầm rầm chiến trường, vốn là hung hiểm nhất nơi, nhưng là có những thứ này người đem trợ, lại nhất thời thành vì để cho hấn như cá gặp nước địa phương, thân hình đông gập lại, tây xoay một cái, thỉnh thoảng lặn xuống nước, thỉnh thoảng bay lên, đã tránh thoát phần lớn hung hiểm, lại thật là càng ngày càng áp sát cái này một phương chiến trường bên bờ, mắt thấy liền có thể chạy ra cái này một mảnh trên biển chôn tu la.

Nhưng cũng liền vào lúc này, phía đông trong hư không, có hai đạo ánh mắt hướng về hấn cái phương hướng này nhìn xuống đến.

Ánh mắt kia đảo qua cái này một mảnh cực kỳ hỗn loạn chiến trường, cũng nhìn thấy những kia bỗng nhiên trong lúc đó, liền thái độ đại biến, không chút do dự chịu chết, hoặc là không chút do dự giết hướng về bên người đồng môn tu sĩ, không khỏi khẽ cau mày, nói: "Kỳ cung ra tay rồi?"

Bên người một người nhân nhạ nói: "Ngoại trừ Kỳ cung, còn ai có bực này quỹ dị thủ đoạn?"

Ở tầm mắt của bọn họ trong, bên trong chiến trường đã hiện ra mấy bóng người, mỗi một vị đều là tay áo lớn phiêu phiêu, quần áo cổ điển, trên người tựa hồ mang theo một loại chính thống khí vận, bọn họ ánh mắt hơi quét, liền nhanh chân hướng về Phương Quý vị trí chạy đi, thân hình lướt qua, tay áo lớn nhẹ nhàng tung bay, liền một cách tự nhiên, đem vô số vô tình hay cố ý ngăn ở trước mặt cho cuốn bay ra ngoài, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Mắt thấy, bọn họ cùng Phương Quý khoảng cách, đã ở vô hạn rút ngắn.

"Hà?"

Mắt thấy liền muốn xông ra bên này chiến trường Phương Quý, trong lòng cũng đột nhiên sinh cảm ứng, vội vã quay đầu lại, liền nhìn thấy ba người kia.

"Đông Thổ Nguyên Anh?"

Vừa thấy ba người này, Phương Quý lập tức liền rõ ràng bọn họ thân phận.

Đông Thổ tu hành bên trong người thân trên một ít khí thế, vốn là nơi khác dù như thế nào đều học không đến.

Hiển nhiên bọn họ vội vã vọt tới, Phương Quý trong lòng, cũng nhất thời cảm giác có chút sốt ruột, mạnh mẽ nắm chặt nắm đấm, có thể cũng liền vào lúc này, tiểu Ma sư, lại lần nữa vội vã ở trong biến ý thức của hắn vang lên: "Không cần lo bọn họ, tiếp tục hướng phía trước đi. . ."

Phương Quý trái tim rung mình, lập tức quay đầu lại xông về phía trước, thân hình nhảy một cái, liền đâm vào trong nước biển.

Ầm ầm ầm!

Cũng ở cái này một chốc, cái kia ba vị Đông Thổ tu sĩ, đồng thời vung múa tay áo lớn, vội vã tấn công tới.

Như là bình thường tu sĩ Nguyên Anh, chính diện tranh tài, Phương Quý không biết mình có hay không có sức đánh một trận, nhưng ở khoảng cách như vậy xa tình huống xuống, hắn vẫn rất có nắm tránh thoát thân thông của đối phương, nhưng hôm nay, ra tay dù sao cũng là Đông Thổ tu sĩ, theo bọn họ cách xa ở bên ngoài trăm trượng ra tay, Phương Quý chỉ cảm thấy không khí bên người đều bị lấy sạch, như là ba hòn núi lớn, ép đến trên đỉnh đầu.

"Lần này lại nên làm gì?"

Phương Quý cố nén quay đầu lại đi chống đối kích động, chỉ là cắn chặt hàm răng, xông về phía trước.

Hắn biết, chính mình nếu là quay đầu lại chống đối, bất luận làm cái gì, tốc độ đều sẽ biến chậm, ngay lập tức sẽ bị ba người kia trấn áp, vì lẽ đó việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể cắn chặt hàm răng, đánh bạc tất cả, liền nghe Kỳ cung đệ tử, đánh như thế một tràng đi. . .

"Ào ào ào. . ."

Ba đạo thần thông tấn công tới, liền ngay cả nước biển, đều đã xé ra hai đạo lỗ to lớn, cấp tốc hướng về Phương Quý tiếp cận.

Phương Quý phía sau lưng bên trên, dĩ nhiên cảm giác được đối phương thần thông cuộn lên khí cơ.

Tâm cũng nhắc tới cuồng hộng!

Bây giờ hẳn hoàn toàn không có chuẩn bị, một khi bị đối phương quét trúng, lập tức thì sẽ là bị thương nặng kết cục!

Sau đó cũng vào lúc này, Phương Quý bên tai, bỗng nhiên truyền đến tiêu Ma sư hét lớn: "Chìm xuống!"

Phương Quý không chút nghĩ ngợi, đột nhiên trong lúc đó vận chuyển quanh thân lực lượng, vội vã hướng về phía dưới đáy biển chìm xuống dưới, thẳng đến lúc này, hẳn mới có tinh lực thấy rõ, bây giờ chính mình ở cái kia Bạch Quan Tử thông qua tiêu Ma sư liên tục dưới sự chỉ dẫn, queo trái phải gãy, lại đã trở lại Bắc Hải Long cung thủy tinh cung trên không bên trong đền, bây giờ thủy tinh cung đã bị các phe nhân mã đẩy ngã oanh sụp, các loại kỳ trân dị ngoạn, đồ một chỗ, còn có thể nhìn thấy có vô số tu sĩ, thậm chí là Long cung mình người, ở liều mạng cuộn các loại trân mỹ trồn ra phía ngoài đi. . .

Mà Phương Quý hạ xuống nơi, chính là thủy tinh cung trước quảng trường, đó là một mảnh cứng rắn bạch ngọc thạch mặt đất, có một phương bệ đá, nếu là rơi đến quảng trường này trên, chính là Phương Quý không bị thương nặng, cũng sẽ thân hình bị nghẹt, ngay lúc này bị Đông Thổ tu sĩ trấn áp!

Có thể Phương Quý cũng không nghĩ tới, thân hình hẳn gấp trăm, lại trực tiếp rơi xuống cái kia trên đài đá, quý dị một màn xuất hiện, cái kia bệ đá lại xuất hiện vô tận gợn sóng, trực tiếp nuốt hết Phương Quý bóng người, mà ngay sau đó, bỗng nhiên thủy tinh cung các nơi, đều có trận quang đan dệt, nổ tung, gọi ra một mảnh, toàn bộ thủy tinh cung bên trong âm âm vang vọng, phòng ngã điện sụp, cuộn cuộn khói bụi bay vút lên, tràn ngập ở trong nước biển.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ thủy tinh cung trên không, đâu đâu cũng có hỗn loạn trận quang cùng tràn ngập ở trong nước biển khói bụi, mấy trăm dặm bên trong thần quang bừa bãi tàn phá, không biết có bao nhiêu Hải yêu

hải tướng ngay lúc này bị xé thành mảnh vỡ, hết thủy đều trở nên dường như hỗn độn. . .

Ào ào ào. . .

Cái kia ba vị Đông Thổ tu sĩ, sau một khắc liền bỗng nhiên xuất hiện ở thủy tinh cung phế tích bên trên, vẻ mặt kinh ngạc: "Bị hấn chạy trốn?"

Lúc này đừng nói tâm nhìn, chính là thần thức đều không thể dò xét ra đi!

Một mảnh loạn tượng bên trong, bọn họ thì lại làm sao đi tìm Phương Quý?

Vì sao lại xuất hiện bức này biến hóa?

Bọn họ đều đầy mặt không rõ, quay đầu hướng về phía đông bầu trời nhìn sang!

Phía đông bầu trời bên trong ba đạo bóng người, đều không phải chân thực, mà là như ẩn như hiện cái bóng, nhưng cũng có thể nhìn ra được, bọn họ lúc này vẻ mặt, có hơi biến hóa, trong đó một ông lão nhàn nhạt nói: "Thủy tinh cung bên trong đại trận, đã bị chúng ta người hủy diệt rồi, vì sao còn giấu diếm một phương chuyển thoát cái đại trận, hơn nữa lại cứ như vậy xảo, bị cái này Thái Bạch tông đệ tử lợi dụng?"

"Xem ra ta Đông Thổ cũng có Kỳ cung người!"

Mặt khác một ông lão mở miệng nói: "Hơn nữa Kỳ cung bố cục so với chúng ta còn muôn sớm!"

Chương 644 : Bọ Ngựa Bắt Ve, Ai Ai Ở Phía Sau

"Nơi này lại là nơi nào?"

Trốn vào Long cung mặt đất sau khi, Phương Quý liền cảm giác mình bị một đạo trận lực bao lấy, thân bất do kỷ, ở bóng tối mặt đất phía dưới, nhanh chóng về phía trước bỏ chạy, cảm giác này, đúng là cùng trước hấn ở trong Long cung, bị Đông Thổ người nghĩ biện pháp đem toàn bộ động phủ đều na di đi ra lúc mới có cảm giác như thế, thủ pháp giống nhau như đúc, nếu không là đã sớm biết cái này chính là Kỳ cung sắp xếp, thậm chí cũng làm cho hấn hoài nghi, bây giờ chuyên môn làm ra cái này phương bố trí, đem hấn từ cái kia đoàn chiến trường hỗn loạn trong, đáp cứu ra người là Đông Thổ.

Trên đỉnh đầu, mơ hồ truyền đến một mảnh âm âm âm tiếng nổ tung vang lên.

Đó là Long cung tất cả tàn trận đều bị làm nổ, tạo thành hỗn loạn, để tránh khỏi có người có thể cảm ứng được hấn nơi đi.

Cái kia âm thanh dần dần đi xa, Phương Quý chỉ cảm thấy chính mình chính phi nhanh trong lòng đất độn hành, mơ mơ màng màng, tựa hồ đầy đủ độn hành nửa canh giờ, mới đột nhiên cảm thấy trận thế tiêu tan, mình bị địa mạch bắn ra ngoài, vội vàng tại không trung ổn định thân hình, ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy bây giờ chính mình là ở một phương trông trơn lòng đất nham quật trong, một cái cô gái mặc áo trắng, ngồi xếp bằng ở một cái lòng sắt trên.

"Người cuối cùng cũng coi như vẫn là lại đây!"

Lòng sắt phía trên cô gái mặc áo trắng, chính là Phương Quý gặp qua một lần Bạch Quan Tử, nàng nhẹ nhàng mở miệng, trên mặt tựa hồ cũng dần theo chút cười khẽ, nói: "Vì lãnh người ra ngoài, không tiếc bại lộ một viên giấu ở Đông Thổ hơn bảy mươi năm quân cờ, đánh đổi không nhỏ!"

"An toàn không?"

Phương Quý cúi đầu nhìn một chút trong lòng ngực tiểu Hắc long, lòng vẫn còn sợ hãi hướng về chu vi liếc nhìn nhìn, nói: "Vừa nãy ở bên ngoài, ta nhưng là cảm nhận được có mấy đạo lợi hại đến dọa người khí tức, phảng phất xem người một chút hồn đều không còn, lại phảng phất bất luận người làm sao biến, đều trốn không thoát lòng bàn tay của bọn họ, ngay khi phía đông trên trời vẫn đứng, hẳn là Đông Thổ Lão thần tiên đi, chớ bị bọn họ tìm tới. . ."

"Không phải bọn họ chân thân, chỉ là một đạo thần ý hình chiếu mà thôi!"

Bạch Quan Tử nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: "Nếu thật sự là bọn họ chân thân lại đây, người trái lại không cảm giác được bọn họ khủng bố, chỉ có thể coi bọn họ là thành là một cái thân thiết hiền lành lão nhân, bất quá, cho dù là bọn họ chân thân đến rồi cũng không có quan hệ, cái kia mấy lão già có lẽ thật sự có thể nhìn thấu thế gian này tất cả, nhưng tuyệt đối không cách nào nhìn thấy chúng ta Kỳ cung đệ tử bên người sự vật!"

"Thật sự?"

Phương Quý an tâm không ít, nhưng còn hơi nghi ngờ: "Vi sao?"

Bạch Quan Tử trên mặt cười nhạt, lộ vẻ ngạo nghễ: "Bởi vì cái này vốn là Kỳ cung Bản đạo, chỉ có thể coi là người, là sẽ bị người quên đi?"

Nhìn nàng tâm kia khá cụ tự tin mặt, Phương Quý nhẹ nhàng vỗ vỗ bộ ngực mình, lúc này mới đem tiểu Hắc long ôm lên, chỉ thấy lúc này tiểu Hắc long cũng chính trùng tròn vo mắt to, hiếu kỳ nhìn Bạch Quan Tử, nó tựa hồ cũng có chút không rõ, vừa nãy nhiều như vậy tìm cố đánh nhau, vì sao Phương Quý nhưng vẫn không cho phép nó ra tay, mà là liều mạng dẫn nó lại đây thấy nữ nhân này.

"Ta nhìn, Long cung lúc này chịu thiệt nhưng là thật ăn lớn a. . ."

Phương Quý hoãn một hồi thần, mới hỏi ra cái vấn đề này, sắc mặt hãy còn có chút ngạc nhiên nghi ngờ.

Bạch Quan Tử nhàn nhạt nói: "Phải nói, kể từ hôm nay, cõi đời này đại khái sẽ không có Long cung!"

"Lời này nói thế nào?"

Phương Quý lấy làm kinh hãi, hắn còn không biết Thất hải Long cung tiêu diệt chuyện.

Bạch Quan Tử tựa như cười mà không phải cười, lạnh nhạt nói: "Thất hải thủy tinh cung, đều đã bị người đánh vỡ, Long cung tinh nhuệ yêu tướng, các đường đem sử dụng, hàng đến hàng, giết đến giết, Long cung trân bảo, đều bị tranh đoạt, Long tử Long tôn, hoặc rơi vào nhà tù, như chịu khổ tàn sát, hoặc bị giam lỏng tại động phủ, bảy vị Long chủ đến hiện tại. . . Ha ha, đã ít nhất có năm người bỏ mình, những người còn lại khó thoát, cái này cũng chưa tính là hủy diệt?"

"Làm sao như thế tàn nhẫn?"

Phương Quý nghe nói lời này, suýt chút nữa nhảy lên.

"Long cung gieo gió gặt bão mà thôi!"

Bạch Quan Tử khẽ hừ một tiếng, tựa hồ có hơi xem thường.

Phương Quý nhất thời trợn to hai mắt: "Này không phải sẽ cũng là các người Kỳ cung tính toán chứ?"

Bạch Quan Tử nghe xong lời này, đúng là lắc lắc đầu, nói: "Người xuất thủ có rất nhiều, Tôn phủ, Tây Hoang, Yêu Đế, Đông Thổ mà lại không tính, còn có vô số tán tu đạo thông, trong biển tinh quái thừa dịp cháy nhà hôi của, nếu nói là định ra rồi cái này đại thế, tất nhiên là Đông Thổ bên kia, nhưng sung làm người tích cực dẫn đầu, lại là Yêu Đế đại yêu, theo thừa nước đục thả câu, là Tôn phủ, nhưng kiên định mọi người ra tay tiêu diệt Long cung can đảm, lại là Tây Hoang ma , liền ngay cả Bất Tri địa, cũng ở lần này đại loạn bên trong ra tay, Long cung lại làm sao có khả năng chiêm được tốt?"

"Long cung từ đầu đến cuối đều cảm thấy chính mình không thua với thế gian bất kỳ bên nào, nhưng lại không biết. . ."

Nói, hừ nhẹ một tiếng, nói: "Bọn họ đắc tội không phải bất kỳ bên nào, mà là toàn bộ thiên hạ!"

"Nghiêm trọng như thế sao?"

Phương Quý cúi đầu nhìn một chút tiểu Lai Bảo, trái tim cũng là khẽ run.

Trước đây hẳn liền biết cái này tiểu Lai Bảo cực kỳ trọng yếu, nhưng bây giờ, nhìn thấy toàn bộ Long cung đều bị Thiên Nguyên khắp nơi đại thế lực tính toán, lại rơi vào toàn bộ táng diệt, mới rõ ràng, chính mình bất luận trước đối với tiểu Lai Bảo trọng yếu phỏng chừng đến trình độ nào, cái kia đều là còn thiếu rất nhiều, như thế cái con vật nhỏ mà thôi, lại, có thể dẫn tới nhiều như vậy chỉ ở truyền thuyết trong nghe qua tồn tại ra tay. . .

Nếu ngay cả Long cung đều không gánh nổi hẳn, cái kia còn có ai có thể?

"những thứ này người đều cướp nó, đến tốt cùng là vì cái gì a?"

Trong lòng hơi suy tư một chút, vẫn là hỏi lên.

"Tự nhiên là bởi vì sợ hãi!"

Bạch Quan Tử nhàn nhạt nói: "Long tộc sớm đem đường đi ra, những người khác thì lại làm sao đi cướp đến tiên cơ? Nếu những người khác đều không cách nào cướp đến tiên cơ, cái kia duy nhất có thể làm, chính là không cho Long cung cướp được tiên cơ, về phần những thứ khác. . ." Nàng nói, tựa hồ cảm thấy có chút không đã nghiền, khóe miệng phỉ phỉ, lại nói: "Đường cùng đường trong lúc đó, cũng không phải hoàn toàn đối địch, cũng có rất nhiều chung, có chút trên đường đồ vật, có thể bị đường khác đến trợ lực, cũng có chút đường đồ vật, có thể trợ trường đường khác thành thực. . ."

"A. . ."

Thấp cười một cái, nói: "Tây Hoang cái kia ma ra tay, không phải là muốn mượn cái này con sợi nhỏ bù đắp chính mình căn cơ sao?"

"Cái gì trò chơi?"

Phương Quý nghe được, đều không khỏi lấy làm kinh hãi.

Cái này con tiểu Hắc long, đều còn cần vô số Tiên Nguyên, thậm chí Tôn phủ đệ bảo đến bổ túc căn cơ đây, mà kết quả, nó ở những khác tồn tại trong mắt, lại cũng là có thể bổ túc căn cơ một bụi tài liệu? Cái kia tiểu Hắc long đều mạnh như vậy, con kia ma lại có bao nhiêu khủng bố?

"Những việc này, đối với ngươi mà nói, vẫn là quá xa, không cần suy nghĩ nhiều!"

Cũng đang lúc này, trước tiên ở Phương Quý trước mặt nói một trận, nói đã miệng Bạch Quan Tử, đã từ lồng sắt trên nhảy xuống, xoay người mở ra lồng sắt kéo cửa, hướng về Phương Quý nói: "Đưa nó bỏ vào đến, nhiệm vụ của ngươi, cũng là hoàn thành!"

Phương Quý bỗng nhiên có chút lo lắng hỏi: "Chờ đợi kết cục của nó là cái gì?"

"Hả?"

Bạch Quan Tử khẽ cau mày, hơi kinh ngạc nhìn Phương Quý một chút, nói: "Cái này không có quan hệ gì với ngươi!"

"Ồ!"

Phương Quý lúc này mới nghĩ đến chính mình ở Bạch Quan Tử trong lòng thân phận, biết rồi nàng chính là sẽ không hướng mình giải thích quá nhiều.

Mỗi lần nàng giải thích chút gì, kỳ thực đều là bản thân nàng nhịn không được nghĩ tới nghiệm miệng. . .

Hắn cũng nghĩ đến trước cùng Bạch Quan Tử đã nói lời nói.

Đường khác, phần lớn đều là vì đi ra ngoài, hoặc là cứu đến giải thoát.

Chỉ có Kỳ cung đường không giống!

Con đường của bọn họ, chính là muốn đem đường khác toàn bộ chặt đứt. . .

Nói cách khác, tiểu Lai Bảo rơi xuống cái khác trên đường người trong tay, có lẽ sẽ bị tội, thậm chí bị ăn đi, nhưng cũng không phải đều là như vậy, hay là còn có hi vọng sống sót, chỉ là vì mượn hắn lực lượng tới làm đến một ít chuyện, nhưng chỉ có Kỳ cung. . .

Chắc chắn phải chết!

Liền, trong lòng hắn không khỏi có chút lo lắng lên.

Đặc biệt là cúi đầu liếc mắt nhìn tiều Hắc long, nhìn nó chính trung thực nhìn mình.

Bây giờ, Tây Hoang ma, Đông Thổ tiên, Yêu Đế yêu, Tôn phủ quý, tất cả đều ở tranh nó, cướp nó. . .

Thế nhưng nó cái gì cũng không biết, liền biết theo chính mình!

"Người còn ở chờ cái gì?"

Bạch Quan Tử thúc dục một tiếng, thoả mãn nhìn mình trong tay cái kia lồng sắt, cũng không biết nàng từ nơi nào đem ra, thoạt nhìn chính là một cái bình thường lồng sắt, thế nhưng mỗi một cái trên cột sắt mặt, đều vẽ đầy tinh tế dây đặc hoa văn, mà nhìn kỹ lại, liền sẽ phát hiện, cái kia một cái hoa văn, rõ ràng đều là do vô số nhỏ bé phù văn xây dựng mà thành, nhìn cái này phủ kín toàn bộ lồng sắt hoa văn, nếu là đem mỗi một cái phù văn đều lấy bình thường to nhỏ miêu đi ra, e sợ sẽ đem trang giấy chất đầy ròng rã một phương đại diện cũng không đủ. . .

"Ha ha, Đế long xuất thế, thiên hạ đại biến. . ."

Nàng lúc này không có lưu ý Phương Quý, mà là một mặt thưởng thức nhìn cái này lồng sắt, sắc mặt có chút ngạo nghễ: "Chư phe thế lực, thậm chí bao gồm Bất Tri địa, đều bởi vì nó mà ra tay, Yêu Đế đại yêu, đã chuẩn bị kỹ càng táng diệt mấy ngàn yêu quái tính mạng tại trên biên, Tôn phủ càng là trước sau ném vào rồi không biết bao nhiêu quý thân, liền ngay cả Đông Thổ, cũng làm tốt bỏ rơi mấy viên quân cờ chuẩn bị, Thất hải Long chủ, thì lại nhất thời tham lam, chỉ thay đổi cái căn cơ hủy diệt sạch kết cục, nhưng chỉ có ta Kỳ cung, chỉ có ta tính lấy hết tất cả Kỳ cung. . ."

"Không phé một bình một tốt, bất động nửa đao nửa thương, chỉ là một viên cờ hạ xuống, liền hồng rồi cái này chư phương đại thế tầng tầng bố cục, dựa thế đánh lực, ở căn cơ của bọn họ trên hơi giở trò, liền mượn bọn họ thế, hoàn toàn chặt đứt một con đường, ha ha. . ."

Nàng quay đầu đến nhìn về phía Phương Quý, vẻ mặt ngạo nghễ: "Đều nói bọn ngựa bắt ve, chim sẻ ở đằng sau, có thể chỉ có chúng ta Kỳ cung!"

"Mới thật sự là chim sẻ. . ."

". . ."

". . ."

"Đùng!"

Nàng nói còn chưa rơi xuống, trên đầu bỗng nhiên bị đập một cái, nhất thời vẻ mặt quái lạ.

Té xỉu trước, thân hình chậm rãi quay lại, liền thấy phía sau nàng Phương Quý, trong tay mang theo một cái cục lớn cây búa, Bạch Quan Tử ngờ ngờ còn nhớ, cái này cây búa, chính là lúc trước Phương Quý ở Bắc Hải bên trên, bồi tiếp phương bắc Thương Long đại chiến Tôn phủ thì từ một cái kim giáp trong tay đoạt tới, nàng chỉ là có chút mộng, cái này cây búa, vào lúc này vì sao lại gõ đến trên đầu mình?

"Nhìn dáng dấp người không phải cuối cùng chim sẻ!"

Phương Quý lắc lắc đầu, cười gượng hai tiếng, nói: "Ta mới là!"

Nói hấn đem tiểu Hắc long phóng tới chính mình trên bả vai ngồi xổm, sau đó đưa tay đem cái này Kỳ cung đệ tử nâng lên, nhanh chân đi ra ngoài, trong miệng tự mình tự trề môi la hét: "Mặc kệ mẹ kiếp cái gì đường không đường, ta Phương lão Phương lão gia, liền cái này tính khí!"

"Phương lão gia ta là tiên nhân đời sau, còn bảo hộ không được người con rồng nhỏ này?"

Chương 645 : Nói Cái Gì, Nghe Cái Gì

Trái tim có tính toán, Phương Quý liền đã lại không thay đổi, nâng Bạch Quan Tử liền đi về phía trước, ở cái này động đá bên trong tra xét một vòng, đã thấy đây là một phương không có lối ra động đá, người bình thường khẳng định là không vào được, cũng chỉ có tu hành bên trong người, có thể lấy độn thuật đi vào, bên trong động không có những khác hung hiểm, Phương Quý lấy thần thức hơi tra xét, liền có thể biết phía trên chính là mệnh môn nước biển, hẳn là vẫn là ở Bắc Hải chi cảnh, chỉ bất quá bây giờ bên ngoài cũng không biết còn có bao nhiêu người ở nhìn chăm chăm, vì lẽ đó Phương Quý cũng không dám lấy thần thức hướng ra phía ngoài tra xét quá xa.

"Xem thế cục bây giờ tới nói. . ."

Phương Quý trên vai ngồi xỏm tiểu Hắc long, trong tay nhắc theo Bạch Quan Tử, xếp đặt một hồi tạo hình, bỗng nhiên lại đi trở về.

"Vẫn là trước tiên ở đây trốn một trận được!"

Vạn nhất như vậy đi ra ngoài, đón đầu đụng tới cái Đông Thổ Lão thần tiên, hoặc là Nam Cương đại yêu liền không tốt, đáng sợ hơn chính là, vạn nhất bị Tây Hoang cái kia ma nhìn thấy, nắm lấy đến, dựa vào bản thân lúc này nhỏ thân thể, vậy khẳng định là không chịu nổi.

"Người. . . Người sao dám như thế?"

Qua lại đi rồi như thế hai vòng, liền nghe được trên tay có cái thanh âm yếu ớt kinh sợ giận dữ nói.

Lại là Bạch Quan Tử đã chậm rãi tỉnh lại, vừa nãy Phương Quý cái kia một búa, đúng là không hướng về chết rồi gõ, mà trên thực tế, Phương Quý cũng không nghĩ tới Bạch Quan Tử dễ dàng như vậy liền cho gõ hôn mê, cõi đời này đạt được nhiều là loại kia thoát nhìn như là người bình thường, trên thực tế lại một thân bản lãnh quan hệ, hẳn đương thời còn chuẩn bị hậu chiêu, nhưng không nghĩ tới, Bạch Quan Tử thoát nhìn là người bình

thường, vẫn đúng là chính là người bình thường.

"Hừ Hừ!"

Phương Quý đưa nàng vút tại phía trước trên nham thạch, bệ vệ hướng về trên đất ngồi xuống: "Ta tại sao không dám như thế?"

Bạch Quan Tử mở mắt ra, liền thấy trên người mình đã quấn một đạo xích sắt, khó có thể tránh thoát, trái tim nhất thời kinh nộ, lớn tiếng quát lên: "Người vừa là ta Kỳ cung chi tử, liền nên phụng Kỳ cung mệnh lệnh, ta chính là chấp cờ người, ngươi làm sao dám. . . Làm sao. . ."

Phương Quý đem cây búa nhắc lên ở trong tay, Bạch Quan Tử tiếng nói nhất thời yếu ớt xuống.

Nàng lại không phải cái ngọc, tự nhiên hoàn toàn nhìn ra Phương Quý căn bản không ăn chính mình cái kia một bộ, trái tim nghi ngờ không thôi.

Một đôi trắng đen rõ ràng con mắt, nhìn chòng chọc vào Phương Quý, Phương Quý không phục, cũng trợn mắt lên nhìn nàng.

Một lát sau, hai người con mắt đều đau.

Bạch Quan Tử bỗng nhiên nói: "Không đúng, ta rõ ràng có thể từ trên người ngươi cảm nhận được quân cờ khí tức, ngươi vì sao lại không sợ hãi ta?"

Phương Quý hừ hừ hai tiếng, nói: "Ngươi đoán đi!"

Bạch Quan Tử rằng bực đều không khỏi cắn chặt lên, tình hình như thế trước đây chưa từng thấy, nàng lại nơi nào đoán đi?

Trong lòng nàng, quả thật là càng nghĩ càng ngạc nhiên, Kỳ cung thu đồ đệ, cùng thiên hạ đạo thống không giống, đều lấy cờ linh đoạt xá, mượn những khác tiên môn cùng đạo thống đến giáo dục, mặc kệ bị tình lại trước, là cái gì đáng vẻ, một khi biết được chính mình thân phận, tỉnh lại, liền lập tức trung thành tuyệt đối, làm vì một đạo mệnh lệnh, thậm chí không tiếc bỏ mình, trước đây Phương Quý có thể chạy trốn ra ngoài, liền dựa vào không ít quân cờ giúp đỡ.

Những con cờ này, so với cái gì đạo thống thế gia tử mĩ bồi dưỡng được đến

đều trung thành.

Cũng có thể nói như vậy, bất kỳ thế gia đạo thống bồi dưỡng được đến đệ tử cùng hậu nhân, đều có khả năng phán biến, Kỳ cung đệ tử sẽ không.

Bọn họ từ nhỏ, liền có một loại đối với Kỳ cung vô hạn trung thành.

Trước đây Bạch Quan Tử bất luận làm cái gì, đều đối với Phương Quý có một loại siêu nhiên tín nhiệm, chính là bởi vậy.

Kỳ cung đệ tử hoài nghi tất cả, tính toán tất cả, nhưng vĩnh viễn cũng không sẽ hoài nghi mình quân cờ.

Nhưng hôm nay, Bạch Quan Tử tất cả tự tin, đều bị Phương Quý một búa này tử gõ không còn.

Đặc biệt là khi nàng nhìn Phương Quý con mắt thì càng là vô cùng xác định, kẻ này tuyệt đối không phải Kỳ cung quân cờ.

Trên người hắn có quân cờ khí tức, thậm chí là rất rõ ràng khí tức mạnh mẽ, thế nhưng ánh mắt lại như vậy rõ ràng rõ ràng, mà Bạch Quan Tử trước sau cùng quân cờ đánh qua vô số liên hệ, biết quân cờ là cái gì loại, bởi vì đối với Kỳ cung chấp cờ người, có thiên nhiên trung thành, mà cái này trung thành, nào đó chút thời gian, thậm chí là lấy một loại dị thường mãnh liệt nghiêng màn cùng bảo vệ tình đến biểu hiện ra. . .

Thế gian tình cảm, không gì bằng nam nữ nghiêng màn, mẹ con liếm độc, cùng với các loại hận ý.

Vì lẽ đó quân cờ trung thành biểu lộ, cũng thường thường này tương tự.

Bọn họ ánh mắt đang cùng Kỳ cung đệ tử tiếp xúc thì không có không biểu lộ ra hoặc cuồng nhiệt, hoặc kích động các loại dạng ánh mắt.

Nhưng lúc này Phương Quý trong ánh mắt để lộ ra đến, chỉ có phân cao thấp, cùng một chút đặc ý.

"Hắn như đoạt xá thất bại, cái kia Kỳ cung tất nhiên sinh ra cảm ứng, nhưng trên người hắn, rõ ràng có cờ linh khí tức, rồi lại. . ."

Bạch Quan Tử trong lòng nghĩ, bỗng nhiên cả kinh: "Lẽ nào hắn đã thoát

khỏi Tiên Linh sơn chi chú?"

Trong lòng càng khiếp sợ, hận không thể lập tức đem cái tin này truyền quay lại Kỳ cung, bởi vì một con cờ mất không chế, liền đại biểu vô số quân cờ đều có khả năng mất không chế, thậm chí đại diện cho toàn bộ Tiên Linh sơn không ổn thỏa, ảnh hưởng thực sự quá lớn, nhưng dù sao Kỳ cung chấp cờ người, không có chỗ nào mà không phải là trải qua sóng lớn sóng lớn tới, nòng trên mặt đúng là càng có vẻ tinh táo lãnh đạm lên, tức giận mất đi.

"Bất luận ngươi là thế nào phản Kỳ cung đều tốt, nhưng thiên hạ này lớn lao, ngươi lại có chỗ nào có thể đi?"

Nàng tinh táo mở miệng, nhàn nhạt nhìn Phương Quý nói.

Một câu nói này lại lập tức kích trúng Phương Quý uy hiếp, đúng vậy, đi đâu?

Tuy rằng cứu tiểu Hắc long, nhưng hẳn đối với chuyện tương lai, quả thật là một chút đầu mối cũng không có.

Bất quá ngoài miệng cũng không thể nói như vậy, chỉ là hừ lạnh một tiếng, nói: "Ai cần ngươi lo?"

Bạch Quan Tử hừ một tiếng, bỗng nhiên nói: "Ta cũng không biết là phương nào người có lớn như vậy bản lĩnh, có thể giải ta Kỳ cung Tiên Linh sơn chi chú, nhưng các ngươi chủ ý, không khỏi đánh quá tốt rồi chút, ngươi cho rằng từ ta Kỳ cung trong tay đoạt con rồng nhỏ này, liền có thể không có sơ hở nào sao? Ha ha, e sợ bất kể là Đông Thổ, vẫn là Nam Cương, hay là Tây Hoang, Tôn phủ, thậm chí Bất Tri địa, bây giờ đều đang tìm con rồng nhỏ này, hoặc sưu tầm, hoặc thôi diễn, ngươi trốn đến chân trời góc biển, đều chạy không thoát, như thế nào bảo vệ được nó?"

Phương Quý nghe xong lời này, đúng là cười gằn một tiếng, nói: "Ta là không bảo vệ được, nhưng không phải có ngươi à?"

Bạch Quan Tử hơi ngần người ra: "Ta?"

"Đúng vậy, ngươi vừa nãy không phải còn ở thời ai cũng tính không được Kỳ cung à?"

Phương Quý nói: "Không phải vì cái này, ngươi cho rằng ta tại sao muốn đem ngươi giữ ở bên người?"

Bạch Quan Tử thế mới biết hắn ở đánh ý đồ này, sắc mặt hơi giận, sau đó lại bình tĩnh lại, lạnh lùng nói: "Ta cũng không làm được, ở kế hoạch của ta bên trong, lúc này đã sớm hẵn là dẫn theo rồng nhỏ, về Kỳ cung đi tới, như thế nào sẽ suy xét cái khác?"

Phương Quý nhìn nàng một cái, cười lạnh nói: "Đừng theo ta giả bộ ngờ ngẩn, không làm được có tin ta hay không gõ ngươi?"

Bạch Quan Tử nhìn hắn giơ lên đèn cây búa, lạnh nhạt nở nụ cười: "Ta Kỳ cung đệ tử từ trước đến giờ không sợ chết, ngươi thì lại làm sao uy hiếp ta?"

"Hừ!"

Phương Quý mạnh mẽ trừng nàng hai mắt, thấy nàng không sợ hãi, liền cũng chỉ đành thả xuống cây búa.

Trước hắn từng thấy những kia Kỳ cung đệ tử không muốn sống giúp mình chặn tai, cũng biết khả năng này xác thực uy hiếp không được nàng.

Đơn giản lạnh cười một cái, nói: "Cái kia không vội vã, trước hết ở chỗ này thôi!"

Nói cũng không vội vã, tìm cái thoải mái mới một nằm, đem tiểu Hắc long đặt ở đầu mình mặt sau gối lên, khiêu nổi lên hai chân.

Lúc này, hắn cũng không dám lỗ mãng đi ra ngoài, hướng hồ đi ra ngoài cũng không biết đi đâu.

Bên ngoài bất kỳ địa phương nào đều không an toàn, nhưng cái này động đá hẵn là cũng còn tốt.

Mà Bạch Quan Tử thấy hắn lại như thế lưu manh, tâm trạng nhất thời cười gằn, ngược lại muốn nhìn hắn làm sao sắp xếp.

Nàng vừa bắt đầu lo lắng nhất, chính là Phương Quý kỳ thực là bị một số đạo thống lấy thủ đoạn không chế, bây giờ tất cả những thứ này, đều là đã sớm an bài xong, chân trước Phương Quý bắt được chính mình, chân sau

thì sẽ có cái khác sắp xếp, đem tiểu Hắc long tiếp đi, tiện thể chính mình vị này Chấp cờ sứ cũng sẽ trở thành đối phương tù nhân, nhưng hôm nay xem ra, Phương Quý tựa hồ thật sự không có gì sắp xếp, cũng yên tâm.

Hắn như chỉ đang nhìn mình đến giúp hắn hóa giải cái này tai họa, cái kia chính là tính lầm.

Hai người trong lòng mỗi người có suy nghĩ riêng, liền thật sự ở cái này động đá trong, làm háo lên, bầu không khí yên tĩnh đáng sợ.

Bạch Quan Tử chỉ là nhắm mắt dưỡng thần, bên tai đúng là nghe được Phương Quý có lúc ở ôm tiểu Hắc long nhắc tới: "Các người Long cung, người là không thể quay về, Tây Hoang đi, còn có người muốn ăn người, Đông Thổ đi, cũng là tự chui đầu vào lưới, liền Bất Tri địa đều đối với người không có ý tốt, vậy phải làm sao bây giờ đây, nghĩ khắp cả thế gian này địa giới, làm sao liền không cái chắc chắn có thể bảo vệ được người đây?"

Bạch Quan Tử nghe xong những câu nói này, nhất thời cười gằn, ngược lại có chút hoài nghi Phương Quý có phải là có cái gì đạo thống sai khiến.

Liền, nàng càng thêm trái tim thả lỏng, chỉ là trừ tính kế thoát thân.

Xem ai háo được ai!

Liền. . .

Sau một ngày, Bạch Quan Tử nhàn nhạt nói: "Người vẫn trốn ở chỗ này cũng không phải biện pháp, nơi đây tuy qua ta bố trí, không bị những kia cao nhân suy tính ra, nhưng nếu như bọn họ chịu ở tính tình, từng điểm từng điểm sưu tầm bài tra, vẫn có khả năng tìm đến tới!"

Phương Quý khịt mũi coi thường: "Bắc Hải lớn như vậy, có bản lĩnh nhượng bọn họ tìm đi!"

Bạch Quan Tử trầm mặc, tiếp tục cùng Phương Quý hao tổn.

Hai ngày sau, Bạch Quan Tử nhàn nhạt nói: "Ta là Kỳ cung đệ tử, không giỏi tu hành, vì lẽ đó bình thường rất nhiều thủ đoạn, đều là Kỳ cung cho ta, ta cũng không cách nào tùy tiện làm, ta không biết người đoạt con này rồng nhỏ là vì cái gì, nhưng người như đồng ý đưa nó giao cho Kỳ cung, ta có

thể trả ngươi thân thể tự do, đến vào lúc ấy, ngươi liền muốn đi đâu liền đi đó, cần gì cùng ta ở đây chịu khổ?"

Phương Quý hừ lạnh một tiếng, không để ý tới nàng.

Ngày thứ ba thì Bạch Quan Tử nói: "Những người kia tuyệt sẽ không dễ dàng như vậy buông tha con rồng nhỏ này, sẽ vẫn tìm hấn, ngươi ở đây, chẳng lẽ muốn trốn đến thiên hoang địa lão hay sao? Đây linh khí mỏng manh, lẽ nào ngươi không cần tu hành? Chủ yếu nhất chính là, nơi này vừa không có nước, cũng không có ăn, ngươi lại không dám động đi ra ngoài bắt giữ cá biển, kéo đến thời gian lâu, chẳng lẽ không lo lắng là do đói bụng mà chết?"

Phương Quý cười gằn: "Ta là tu hành bên trong người, có thể không dễ dàng như vậy cảm giác được đói bụng!"

Bạch Quan Tử trầm mặc một hồi: "Ta sẽ!"

Phương Quý sững sốt một chút, quay đầu nhìn nàng: "Cái gì?"

Bạch Quan Tử mặt không hề cảm xúc nói: "Ta đã đói bụng không chịu được, vì lẽ đó ta đáp ứng hợp tác với ngươi!"

Phương Quý trực tiếp nhảy lên: "Lúc này mới hai ngày. . ."

"Ba ngày!"

Bạch Quan Tử nói: "Ba ngày hai đêm, ta chỉ là người bình thường, ngươi có phải là muốn bỏ đói ta?"

Phương Quý sững sờ nói: "Vậy ngươi bây giờ nghe ta?"

Bạch Quan Tử nói: "Cho ta cơm ăn, ngươi nói cái gì ta nghe cái gì!"

Chương 646 : Có Thể Đi Chỗ Nào

Cái này Kỳ cung đệ tử, cũng không phải rất có cốt khí a. . .

Phương Quý nói thầm trong lòng, trước tiên lấy ra túi càn khôn đến lật qua lật lại, lấy ra nửa đoạn có chút khô cứng lão sơn tham, cái này vẫn là lúc trước ở Kính Châu đi địa lúc còn sót lại, tuy rằng không có gì dùng, nhưng cái đầu lớn, lại thêm vào Phương lão gia cũng là qua qua cuộc sống khổ người, không quen tiện tay vứt đồ vật, chính mình trữ vật túi cũng là bất cứ lúc nào thả ăn, bất thành linh khi nào phải dựa vào cái này chắc bụng đây!

Bạch Quan Tử nhìn cái kia khô quắt nhân sâm, đều không khỏi nuốt ngụm nước miếng, không chút biến sắc nói: "Mở ra ta!"

Phương Quý vừa bắt đầu dùng Long cung chiếm được U Minh Thiên Kim Tác đưa nạng trời lên, sợ nạng không thành thật, nhưng bây giờ xác định nạng chính là người bình thường, tròn trong bóng tối, có lẽ có thể cho người khuấy lên sóng to gió lớn đến, nhưng chỉ cần tập trung nạng, thật đúng là động động đầu ngón út liền có thể ép chết, liền cũng không sợ nạng làm yêu, Thiên Kim tác thu hồi, sau đó đem lão sơn tham tiện tay vứt ở trên người nạng: "Nhanh ăn đi!"

Bạch Quan Tử cầm lấy đến, liền cắn một cái, cau mày nói: "Không nước, không ngọt!"

Phương Quý hừ hừ một tiếng, nói: "Có ăn là tốt lắm rồi!"

Bạch Quan Tử vừa nghĩ cũng là, liền có chút gian nan nhai nát nuốt xuống, ngạnh đến cái cổ phát ừn.

"Tướng ăn thật khó xem!"

Phương Quý hừ lạnh một tiếng, lại từ trong túi càn khôn lấy ra một cái giấy dầu bao, mở ra, bên trong là gói kỹ lá sen gà, chính mình xé ra một cái đùi gà bắt đầu ăn, còn thuận lợi kéo xuống mặt khác một cái, nhét vào một bên tiểu Lai Bảo trong miệng.

Bạch Quan Tử xem tròn tròn cả mắt: "Ngươi. . . Ngươi. . . Ngươi không phải nói có ăn liền không sai sao?"

Phương Quý nói: "Ta là nói ngươi hiểu được ăn liền không sai!"

Bạch Quan Tử rằng bực đều đã cắn nát, nhìn chòng chọc vào Phương Quý, ánh mắt bất thiện.

Phương Quý hừ một tiếng, đem gà cái mông xé xuống, ở trước mắt nàng lắc: "Nói, ngươi có thể giúp thế nào ta?"

Bạch Quan Tử nhìn gà cái mông, hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta muốn cái cổ!"

Phương Quý quay đầu đem gà cái mông nhét vào chính ăn miệng đầy nước mỡ tiểu Lai Bảo trong miệng, sau đó đem gà cái cổ kéo xuống, tiếp tục ở Bạch Quan Tử trước mặt lắc, Bạch Quan Tử ánh mắt theo đuôi gà trên dưới xoay chuyển hai vòng, buộc chính mình căng thẳng mặt, mặt không hề cảm xúc nói: "Ta quả thật có phương pháp có thể che đậy rất nhiều thế lực cảm giác, ngươi muốn đi nơi nào, ta có thể đưa ngươi tới. . ."

"Đi nơi nào. . ."

Phương Quý đúng là trầm ngâm lên, hấn còn thật không biết đi đâu.

Sở dĩ hấn có thể ở cái này động đá bên trong ngân ngơ chính là hai, ba ngày, cũng không vội bức Bạch Quan Tử đi vào khuôn phép, kỳ thực cũng là bởi vì, coi như buộc nàng đi vào khuôn phép thì thế nào, bây giờ trời đất bao la, bên cạnh mình theo tiểu Hắc long, lại như là không có đất đặt chân.

Bạch Quan Tử nói: "Ngươi trước tiên đem gà cái cổ cho ta lại trầm tư!"

Phương Quý đem gà cái cổ ném cho nàng, Bạch Quan Tử tiếp được, hai ba ngụm ăn xong, mút mút ngón tay, lại nhìn Phương Quý.

Phương Quý bất đắc dĩ thở dài, đem còn lại lớn nửa con gà đều cho nàng, một lát sau mới nói: "Đi ra ngoài trước nói sau đi!"

Bạch Quan Tử ăn no, lại tìm Phương Quý muốn nước, Phương Quý dùng pháp lực hóa ra một nắm cho nàng, lúc này mới thoải mái, tiếp lộ ra một mặt kiêu ngạo đáng vẻ, đối với Phương Quý lạnh nhạt, bất quá nàng nói

chuyện ngược lại cũng giữ lời, Phương Quý hỏi cái gì liền nói cái gì, đem một viên màu trắng quân cờ lấy ra, sạp ở lòng bàn tay, nói: "Có cái này quân cờ ở tay, người khác liền không thể nhận biết được người!"

Phương Quý chính mình thử một cái, cũng phát hiện lời này không giả, hẳn rõ ràng có thể nhìn thấy Bạch Quan Tử ở nơi đó, cũng có thể nhìn thấy cái kia viên quân cờ, thế nhưng lấy thần thức cảm ứng thời điểm, lại chỉ cảm thấy một mảnh hư vô, cũng không biết những kia tu vị cao hơn chính mình có phải là cũng là như thế, bất quá ngược lại cái này Bạch Quan Tử cá nhân bản lĩnh không được, bất cứ lúc nào có thể trị ở lại nàng, cũng không sợ nàng sẽ làm cái gì yêu!

Liền lại lần nữa lấy ra U Minh Triền Kim Tác, đặt tại Bạch Quan Tử trên eo, sau đó tự mình ôm tiểu Lai Bảo, hóa ra một đóa đặng vân, đi tới động đá bên cạnh, trực tiếp một quyền đem động đá đánh ra một cái động, thừa dịp nước biển chảy ngược, trực tiếp chui ra ngoài.

Mênh mông trên biển, chỉ thấy hoàn toàn hoang lương.

Bây giờ ba ngày thời gian trôi qua, phía kia thủy tinh cung trên đại chiến, tự nhiên đã kết thúc, bất quá xa xa quét tới, cái này trên biển người cũng không ít, Phương Quý bất động tùy tiện động dùng thần thức, liền thôi thúc Ma sơn quái nhãn hướng về chu vi nhìn lại, liền nhìn thấy mấy trăm dặm bên trong phạm vi, liền có tu sĩ liên tục qua lại bán khoản, thỉnh thoảng ra vào nước biển, như là đang tìm cái gì, có chút còn vận chuyển rất nhiều thứ.

Phương Quý rõ ràng, những thứ này tự nhiên đều là đến phía trên chiến trường nhặt rác.

Ngẫm lại Bắc Hải Long cung, bao nhiêu góc gác, bây giờ một trận đại chiến đánh vỡ, tự nhiên để lại không ít thứ tốt, đáng giá tiền nhất những kia, tự nhiên đã bị nhóm đầu tiên công đi vào thủy tinh cung cướp đoạt đi rồi, nhưng nói vậy cũng không ai có thể cạo sạch sẽ như vậy, vì lẽ đó trong khoảng thời gian này, đúng là chạy tới không ít tán tu cùng tiểu môn tiểu phái, đều là lại đây thử vận may, nhìn có thể hay không nhặt cái lộ loại hình. . .

Mà này ngược lại cũng đáng thương đường đường Bắc Hải Long cung, liền trên vách tường dạ minh châu đều bị móc sạch sẽ. . .

"Đừng nói lung tung, trước tiên cách nơi đây lại nói. . ."

Phương Quý căn dặn Bạch Quan Tử một tiếng, sau đó lấy áo bào đổi, lại triển khai pháp thuật, khiến người không thấy rõ chính mình diện mạo thật, lúc này mới đứng lên, liếc mắt nhìn Bắc Vực phương hướng, trong lòng không khỏi thở dài, lại nghĩ đến Tôn phủ ở nam, liền cũng không đi, xoay người hướng về phương bắc bay lướt tới, hẳn cũng nghe người ta nói qua, Bắc Hải phía bắc, chính là mệnh môn cánh đồng tuyết, ít dấu chân người.

Có lẽ đến bên kia, sẽ an toàn một ít.

Đúng là Bạch Quan Tử, thấy hẳn như thế cẩn thận đáng đáp, trên mặt lộ ra mấy phần cười gằn, trong tay thường thức một con cờ.

Cái này sẽ ăn uống no đủ, nàng đúng là có tự tin, không một chút nào sốt ruột.

Tại không trung bay lượn một hồi, Phương Quý mờ mịt chung quanh, hẳn đúng là muốn đi đem Anh Đề tìm trở về, nhưng là trước ở đại loạn bên trong thất tán sau khi, cũng không biết kẻ này đi nơi nào, thậm chí cũng không biết nó còn sống sót không có, bây giờ càng không thể mãi trong biển rộng tìm nó đi, chỉ có thể trước tiên ấn xuống ý nghĩ này, còn Túc đại công tử mấy người lúc này an nguy, cũng càng là không cách nào đi thăm dò chứng.

Bây giờ chính mình dẫn theo tiểu Hắc long, bất luận đi tìm ai, đều là cho người ta gây rắc rối đây!

"Ầm ầm ầm. . ."

Đang nghĩ, bay về phía trước lược bất quá mấy chục dặm, liền thấy phía trước một đám yêu phong thổi qua, bên trong lại là một đám yêu ma, phân tán ra từ không trung bay qua, thần thức khắp mọi nơi loạn quét, còn có thể nghe được một cái cầm đầu ở hô to: "Người khác đều nói được kêu là Phương Quý tiểu tử đã chạy trốn, ta thiên cảm thấy hẳn có thể còn ở cái này hải lý, tinh tế tìm, đừng buông tha một tia vết tích. . ."

Phương Quý thấy thế, gấp lập tức cúi đầu, cũng may đám kia yêu ma tu vị không cao, cao nhất cũng mới cảnh giới Kim Đan, chỉ một chút hồi thần trong lúc đó, liền rất xa vòng qua bọn họ, đám kia yêu quái thậm chí cũng không biết có người mới vừa ở bên cạnh chính mình đi vòng qua.

Sau đó tiếp tục đập lên cuộn sóng tiền lên, rất nhanh liền lại gặp phải mây vị tu sĩ, ăn mặc áo bào, như là tu sĩ bình thường, nhưng từng cái từng cái đều ánh mắt sắc bén, thần thức tản ra, cùng những kia chạy đến Bắc Hải đến nhật rác rõ ràng không giống, vừa nhìn chính là đang tìm cái gì người, đều không cần phải nói, Phương Quý cũng biết mục tiêu của bọn họ chính là chính mình, rất xa liền sớm tách ra, đúng là không lên cái gì xung đột.

Chỉ chốc lát sau, đúng là liên tục gặp vài sóng người, thậm chí còn gặp phải một con đại quỷ thần.

Lần đó hiểm chi lại hiểm, cái kia đại quỷ thần tung hoành tại trên biển, âm phong cuốn qua, liền đem tất cả đi ngang qua người đều nhìn thấy trong mắt, liền Phương Quý đều suýt nữa bị nó nhìn thấy, bất quá vào lúc này, Bạch Quan Tử đúng là lộ ra Kỳ cung thủ đoạn, cũng không biết năng chính là làm thế nào, rõ ràng cái kia đại quỷ thần rất xa miết thấy bọn họ cái bóng, nhưng cũng như là nhìn kỹ mà không thấy, liền bay đi một hướng khác.

Phương Quý trong lòng càng có chút nặng trĩu.

Hắn biết, bây giờ ở trên biển tìm kiếm tự mình, bất quá là cực nhỏ một nhóm người.

Nói vậy cũng sẽ không có người thật sự nghĩ đến hắn ngay khi Bắc Hải bên này ở lại, đại đa số người vẫn là sẽ coi chính mình đã rời đi Bắc Hải, bây giờ ở trên biển những thứ này, bất quá là dự phòng vạn nhất thôi, mà thể lực khắp nơi càng to lớn hơn tinh lực, nhưng là ở nơi khác tìm kiếm tự mình, thôi diễn, tìm tung, bói toán, các loại thể gian quỷ dị thủ đoạn, bây giờ tất nhiên đã đều vận dụng lên. . .

Bất quá, cũng cũng may, bởi vì trên biển đã không có lưu lại cái gì cao thủ chân chính tọa trấn, lại thêm vào có Kỳ cung thần dị thủ đoạn che chở, đúng là thật là để Phương Quý từ cái này trên biển chạy ra ngoài, không mấy ngày, cách đến Long cung càng ngày càng xa, gặp phải thể lực khắp nơi nhân mã liền cũng càng ngày càng ít, mà vào lúc này, gương mặt nhìn lại, liền có thể thấy biển rộng kết băng, đã là một mảnh mênh mông băng thiên tuyết địa.

Phương Quý đặt chân vùng đất băng tuyết, nhìn về phía trước mênh mông băng tuyết, sửng sốt một hồi thần.

Trong lòng thở dài, đang muốn đi vào trong bước đi thì chợt nghe được sau lưng truyền đến một tiếng cười khẽ.

"Nguyên lai người căn bản không biết nên đi nơi nào!"

Phương Quý nhíu mày, quay đầu hướng về Bạch Quan Tử nhìn sang.

Chỉ thấy nàng trên eo còn buộc vào cái kia một cái U Minh Triền Kim Tác, lại không điểm tù nhân dạng, cười dài mà nói: "Ta vừa bắt đầu, còn tưởng rằng là có người nào đoạt chúng ta Kỳ cung chi linh, ngược lại tính toán Kỳ cung, nhưng là theo người mấy ngày nay, ta mới cuối cùng cũng coi như xác thực, người vốn là một cái gan to bằng trời tiểu tặc, mới bắt quá nửa bước Nguyên Anh, cũng đã dám đoạt thế gian này lớn nhất nhân quả một trong, thậm chí một điểm hậu chiêu cũng không có chuẩn bị, ta thực sự không biết người đến tột cùng đang suy nghĩ gì, lại đem thế gian này quần hùng xem là cái gì. . ."

"Người nghĩ kiểu gì?"

Phương Quý bị nàng nói trúng rồi tâm sự, có chút thẹn quá thành giận, hừ lạnh một tiếng nói.

"Cũng không có gì!"

Bạch Quan Tử nhẹ nhàng mỉm cười, nói: "Nếu như đã xác định sau lưng người không có gì người, còn cùng người ở lại chỗ này cho hết thời gian cũng không có ý gì, nếu người chính mình cũng không biết nên đi nơi nào, vậy ta liền vẫn là đưa người mang về Kỳ cung đi thôi. . ."

Phương Quý trái tim rùng mình, dùng sức bút lên cái kia một đạo U Minh Triền Kim Tác.

cái này điều dây xích, dù là Nguyên Anh đều có thể trói lại, nguyên thân đều tròn không ra. . .

Nhưng ngoài dự đoán mọi người, theo hắn dây xích kéo một cái, Bạch Quan Tử cả người lại như là trực tiếp hòa tan, hóa thành một luồng khói xanh!

Nàng nhẹ nhàng lùi về sau, trong lòng bàn tay xuất hiện cái kia viên màu

trắng quân cờ.

"Chúng ta Kỳ cung đệ tử, cũng không quá biết đánh nhau. . ."

Nàng nhẹ khẽ cười nói: "Nhưng ngoại trừ đánh nhau, chúng ta cái khác đều rất am hiểu. . ."

Theo tiếng nói, phía sau nàng, hai bên trái phải, lò mờ, bắt đầu có vô số bóng người hướng về nơi này dâng lên tới.

Phương Quý trầm mặc, không nói lời nào, chỉ là cầm trong tay Tử Kim búa lớn nâng lên.

Chương 647 : Nên Đi Đi Đâu

Những kia hướng về Phương Quý vị trí trào tới, đều là một con một con, như băng tuyết hóa thành thú nhỏ, lít nha lít nhít, thoạt nhìn liền như là một mảnh tuyết triều, đáp mắt thấy đi, thậm chí cũng không biết đó là một loại có sinh mệnh tồn tại, vẫn là thần thông biến thành, thoạt nhìn, trên người tựa hồ không có bất kỳ sinh linh khí tức, nhưng một mực có thể từ trên người chúng, cảm nhận được kinh người sát cơ.

"Đã sớm biết ngươi sẽ không như thế thành thật!"

Phương Quý nâng cây búa, ấn xuống Ngao Lai Bảo từ phía sau dò ra đến xem những kia Tuyết thú đầu nhỏ, chậm rãi lỏng ra vai gân cốt, nói: "Bất quá ta kỳ thực cũng không coi thường ngươi, nhưng nhìn dáng dấp, ngươi đúng là có chút coi thường ta Phương lão gia a. . ."

Nhìn lướt qua chu vi Tuyết quái, hấn lắc đầu một cái, nói: "Hiện tại nghĩ bắt ta, ngươi ít nhất tìm mấy cái Nguyên Anh đến nha!"

"Cái kia cần gì phải?"

Bạch Quan Tử mỉm cười, lắc đầu nói: "Ta dù là thật điều mấy cái Nguyên Anh lại đây, lẽ nào cái kia con rồng nhỏ liền sẽ không xuất thủ sao? Như thế cũng là tác dụng không lớn, huống hồ ta không phải vì giết ngươi, bằng không ngươi căn bản là không có cách từ Bắc Hải đi ra, lúc này ta chỉ là nghĩ xin ngươi theo ta cùng nhau về Kỳ cung mà thôi, ta rất hiếu kì ngươi là làm sao làm được trên người vừa có quân cờ khí tức, lại lại có thể không nghe ta điều hành, vì lẽ đó ở trong mắt của ta, lúc này ngươi, đã không so cái kia con rồng nhỏ kém bao nhiêu, ta muốn ngươi chủ động theo ta trở lại!"

Phương Quý hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên dùng sức đạp xuống mặt đất.

Băng tuyết bao trùm đại địa, bỗng nhiên răng rắc một tiếng, nứt ra rồi một cái lỗ to lớn, vẫn lan tràn đến Bạch Quan Tử dưới chân.

Nhưng hung cuồng kinh đạo đánh tới, Bạch Quan Tử lại như tuyết bên trong tiên tử, áo bào tung bay, vẫn chưa được bất luận ảnh hưởng gì.

"Không có ích lợi gì!"

Bạch Quan Tử cười lắc lắc đầu.

"Ta cũng biết vô dụng!"

Phương Quý trề môi nhượng một tiếng, nói: "Nguyên lai chỉ có ở lơ đãng thời điểm, mới có thể gây tổn thương cho đến các người. . ."

Bạch Quan Tử sắc mặt đúng là hơi ngẩn người ra, tựa hồ không nghĩ tới Phương Quý nhanh như vậy đã nghĩ thông cái này then chốt, nhưng sắc mặt cũng chỉ hơi chậm lại, liền khôi phục như thường, cười nhạt nói: "Ta cũng biết trong lòng người không muốn theo ta trở lại, bất quá không liên quan, ta lại ở chỗ này chờ người, ta tin tưởng rất nhanh người liền sẽ thay đổi chủ ý, chủ động đáp ứng theo ta về Kỳ cung trong đi. . ."

"Ta đi người lớn. . ."

Phương Quý cười gằn mắng, nhưng nói còn chưa rơi xuống, chu vi đã là kinh phong gào thét.

Cái kia từng mảnh từng mảnh, trào tiến lên, đem hấn tầng tầng bao vây ở bên trong Tuyết quái, đã bỗng nhiên trong lúc đó, liền bay vút lên, cũng như một mảnh loạn tiễn cũng tựa như, vội vã hướng về hấn thoán tới, tốc độ kia càng là dị thường khủng bố, thêm số lượng lại nhiều, đúng là thiếu một chút liền đem cả người hấn đều chôn ở bên trong, nếu là mới vừa kết Kim Đan thì Phương Quý sợ là vừa đối mặt, thì sẽ bị thôn phệ sạch sẽ.

Nhưng hôm nay dù sao không giống ngày xưa, hấn chỉ hừ lạnh một tiếng, trong tay búa lớn chấn động, liền nhất thời có một đạo vô hình rung động lực lượng khuếch tán đi ra ngoài, vọt tới hấn trước người đến Tuyết quái nhất thời từng cái từng cái nổ tung, hóa thành bay tán loạn tuyết bột, liền thanh một mảnh.

Nhưng ngay sau đó, càng nhiều Tuyết quái, ngay vào lúc này cuồng dâng lên tới.

"Năm tốt lực đạo, người thần thông triển khai quá mức lợi hại, liền có thể

kinh động một ít chính là đang tìm người người. . ."

Bạch Quan Tử thân hình nhẹ nhàng lùi về sau, đã rời xa mấy trượng, mỉm cười mở miệng.

Phương Quý trái tim rùng mình, ra tay quả nhiên hoãn sơ qua, hẳn rõ ràng Bạch Quan Tử, chính mình nếu thật sự là toàn lực ra tay, cái kia vô hạn tiếp cận Nguyên Anh, thậm chí đã vượt qua bình thường Nguyên Anh lực lượng, tất nhiên sẽ kinh thiên động địa, xa xa tán phát ra, phàm là chung quanh đây có tu hành bên trong người tồn tại, thì nhất định sẽ nhận ra được chính mình khí cơ, men theo cơ lại đây kiểm tra, chính mình liền khó chạy trốn.

"Uông uông uông. . ."

Tiểu Lai Bảo vừa nhìn nhiều như vậy, Tuyết quái tấn công tới, nhất thời cũng hung hình lộ, lớn tiếng hét lên âm ỉ.

Bạch Quan Tử nhẹ giọng cười nói: "Nó ra tay cũng giống như vậy!"

Phương Quý quả nhiên hét lại tiểu Lai Bảo, cái này con tiểu Hắc long ra tay, thu lại không được lực đạo, sợ là so với mình còn đáng chú ý.

Lúc này, hẳn đã không nhìn được khắp mọi nơi nhìn lại, mệnh mông cánh đồng tuyết, đều là vô tận Tuyết quái, tầng tầng lớp lớp, lít nha lít nhít, lực lượng không mạnh, nhưng cũng có loại giết chết bất tận cảm giác, mà Bạch Quan Tử, liền ở cách đó không xa đứng, xem cuộc vui như thế, lảng lảng nhìn mình, nếu là vẫn như vậy đầu nữa, chính là chính mình lực lượng lại mạnh, lại há có thể giết đến lạt nhiều như vậy Tuyết quái?

Đặc biệt là, lúc này hẳn nếu là toàn lực ra tay, đó chẳng khác nào hấp dẫn những người khác lại đây!

Không ra tay, là chết!

Ra tay rồi, chính là dẫn theo tiểu Hắc long cùng chết!

Cái cảm giác này để trong lòng hẳn phi thường nặng nề, thậm chí từ hẳn quyết định không bỏ xuống tiểu Hắc long thời điểm, cũng đã như vậy.

"Người theo ta trở về Kỳ cung, ta có thể đáp ứng người, sẽ không đả

thương thân hồn của ngươi, chỉ cần ngươi vì ta Kỳ cung hiệu lực thôi, hơn nữa, nếu ngươi không bị Kỳ cung không chế, vậy chúng ta tự nhiên cũng sẽ không bắt ngươi coi như quân cờ đối xử, tối thiểu, ngươi cũng sẽ giống như ta, thành là chân chính Kỳ cung chấp cờ người, dù sao ngươi ở Bắc Hải bên trên làm ra những việc này, có lẽ có thể trở thành một cái xuông quái cờ người!"

Bạch Quan Tử nhẹ nhàng than thở, ở bên cạnh tìm một cái tuyệt chông ngồi xuống, phảng phất đứng xem cuộc vui quá mệt mỏi, lại nói: "Đương nhiên, ngươi cũng có thể lựa chọn ngay lập tức sẽ đào tẩu, hoặc là dứt khoát buông tay đại sát, cứ như vậy, ngươi chẳng mấy chốc sẽ trở thành thế gian này tất cả mọi người quân chúng phỉ nhổ, thiên hạ lớn lao, liền Bất Tri địa đều sẽ không bảo đảm ngươi, đến lúc đó, ngươi thì sẽ cùng con rồng nhỏ này cùng đi lên tuyệt lộ!"

Nghe lời của nàng, Phương Quý trầm mặc không nói, chỉ là đánh nát chu vi Tuyệt thú đồng thời, bỗng nhiên ổng tay áo vung lên.

Vèo vèo vèo vèo. . .

Liên tiếp tuyệt tiễn bay đi, đóng ở Bạch Quan Tử chỗ ngồi.

Nhưng mới vừa mới rõ ràng ở nơi đó ngồi, thậm chí đều ép ra một cái dấu nàng, ngay lúc này liền xuất hiện ở ba trượng ở ngoài, cả người thân thể, phảng phất đều là hư vô phiêu miểu, cũng không chân thực, những thứ này tuyệt tiễn, tự nhiên dù như thế nào, đều không đả thương được nàng.

Liền ngay cả Phương Quý không thừa nhận cũng không được, hấn lúc này bị Bạch Quan Tử bức đến một cái gian nan cảnh giới.

Chính mình có thể trốn, những thứ này Tuyệt quái lực lượng không mạnh, không ngăn được chính mình.

Chính mình cũng có thể buông tay đại sát, đem những thứ này Tuyệt quái đều giết sạch rồi cũng không thành vấn đề.

Chính mình thậm chí có thể không dùng ra tay, để tiểu Lai Bảo một hộp Long tức phun ra, liền có thể hòa tan tất cả Tuyệt quái.

Nhưng là hấn không thể!

Nếu là thoát được nói, có thể trốn hướng về bên nào, có thể không vùng thoát khỏi cái này Kỳ cung đệ tử truy tung?

Chủ yếu nhất chính là, không có Bạch Quan Tử giúp mình che giấu lên hình tung, mình có thể trốn mấy ngày liền bị phát hiện?

Mà toàn lực ra tay, hoặc tiểu Hắc long ra tay tới nói, cái kia cùng chủ động hấp dẫn người khác tìm đến mình, lại có gì dị?

Trong lòng tuyệt vọng sức lực, để hẳn cảm giác đến một trận trước nay chưa từng có bực mình.

Trong lòng hẳn kỳ thực cũng rõ ràng, loại này bực mình, không phải đến từ chính Bạch Quan Tử, mà là đến từ chính chính mình lựa chọn!

Chính mình từ ôm lấy tiểu Lai Bảo, cũng quyết định không để xuống nó thời điểm, cũng đã vào cái này tuyệt vọng.

Cái này Bạch Quan Tử, chỉ là dùng một điểm hoa chiêu, liền để cho mình tình trạng càng quẫn bách mà thôi!

Có thể làm sao?

...

...

Chu vi Tuyệt quái, càng ngày càng nhiều, từng con từng con bị Phương Quý đánh chết, đã ở bên cạnh hẳn, xếp thành từng mảnh từng mảnh cực lớn tuyệt chồng, có thể lúc này Phương Quý, thậm chí cũng không dám vọt tới giữa không trung đi chém giết, bởi vì những kia mục tiêu quá rõ ràng, Bạch Quan Tử tuy rằng hóa ra những thứ này Tuyệt quái, nhưng nàng lại không chế lực đạo, trước sau để những thứ này Tuyệt quái lực lượng, duy trì ở mình có thể ứng phó, nhưng ứng phó lên lại vô cùng phiền phức trình độ, tựa hồ, nàng chính là đang cố ý buộc Phương Quý chủ động đi dẫn những người khác lại đây. . .

Phương Quý không thể như vậy làm, như vậy làm, liền không khác nào tự sát.

Có thể vẫn như vậy xuống, vừa giống như là nước ấm nấu ếch. . .

"Ta đã có chút mệt mỏi, người chậm rãi chém giết, nhờ vào đó suy nghĩ thật kỹ, ta cũng không vội vã!"

Bạch Quan Tử nhìn một hồi, tựa hồ cũng cảm thấy có chút khô khan, nhấc lên tay, liền thấy được cái kia mảnh đứng xếp hàng tới để Phương Quý chém giết Tuyết quái bên trong, lại có vài con thoát ly đội ngũ, xa xa chạy ra ngoài, chỉ chốc lát, cái này quần Tuyết quái liền giơ lên một con cả người lông trắng, chông vó, một mặt vô tội gấu tuyết chạy tới, Bạch Quan Tử nhìn, liền nhíu mày, nói: "Quá lớn. . ."

Liền cái này quần Tuyết quái liền ném gấu tuyết, lại chạy ra ngoài, chỉ chốc lát, một người xách một con gà tuyết lại đây.

"Đề xuống đi!"

Bạch Quan Tử lúc này như là hết sức hài lòng, liền ngồi xồm ở một bên, thành thực nhặt củi châm lửa nấu nước thốn lông gà quay. . .

"Mẹ nó. . ."

Mà Bạch Quan Tử như vậy cử động, không khác càng là làm tức giận Phương Quý, đột nhiên lắc mình đi ra, mạnh mẽ một cây búa đập xuống, Bạch Quan Tử thân hình trong nháy mắt biến mất, lại xuất hiện ở vài chục trượng ở ngoài, trong tay còn mang theo con kia nướng nửa chín gà, tựa như cười mà không phải cười nhìn về phía Phương Quý, nói: "Ta vẫn chưa buộc người đi theo ta, chỉ là để chính người làm quyết định mà thôi, làm sao đúng là tức giận như vậy?"

Phương Quý một cây búa sau luân, đem xông tới Tuyết quái mạnh mẽ nện thành một đoàn, nhìn chòng chọc vào Bạch Quan Tử.

"Là bởi vì chính người đều không có nghĩ kỹ!"

Mà Bạch Quan Tử nụ cười trên mặt từ từ biến mất, tiếng nói nhưng dần dần lạnh lạnh trầm lên: "Chính người bản lĩnh không đủ, đã tâm lại là không nhỏ, lúc này ta, cũng chỉ là thông qua sự kiện đến để người rõ ràng, chính mình đến tột cùng có thể làm cái gì không thể làm cái gì. . ."

"Đông Thổ Tây Hoang Bất Tri địa, thiên hạ lớn lao, nơi nào chứa được người?"

Nàng đến cuối cùng thì đã hoàn toàn mất đi nụ cười, uy nghiêm đáng sợ quát lạnh: "Nên đi nơi nào, người còn không rõ ràng lắm?"

...

...

"Bá. . ."

Bạch Quan Tử, cũng như là nói trúng rồi Phương Quý trong lòng một cái nào đó điềm, liền hấn nắm búa lớn bàn tay, đều lập tức bắt đầu run rẩy, Bạch Quan Tử đem hấn mạnh mẽ lưu lại tiểu Hắc long chuyện, xem thành là dã tâm, nhưng cái này khác nhau cũng không lớn, hấn đúng là nhất định phải lưu lại tiểu Lai Bảo ở bên cạnh hấn không thể, dù là biết rõ Thất hải không lồ như vậy tồn tại, đều bởi vì con này tiểu Hắc long bị hủy diệt.

Nhưng hấn vẫn cứ nghĩ muốn lưu lại nó. . .

Chỉ là, để lại tiểu Hắc long ở bên người, cũng là gánh chịu nhân quả, thiên hạ lớn lao, lại nên đi nơi nào?

Hay hoặc là nói, thật vi phạm bản tâm, thả tiểu Hắc long?

"Ta đi đại gia người. . ."

Phương Quý thậm chí đều không có đến xem tiểu Hắc long một chút, cũng không có nỗ lực dùng tiền đồng đi bói toán, bởi vì chuyện lần này, là chính hấn tuyên, liền hấn rút cục cắn chặt hàm răng, con mắt đều trở nên máu đỏ lên, rít lên một tiếng, búa lớn quét tới, trong giây lát đó, một mảnh cuộn cuộn chân ý cuộn cuộn quét ra, phạm vi mười dặm nơi, tất cả Tuyết quái đều trở nên nát bấy, cuộn cuộn tuyết khí tung bay trời cao.

Nhìn hấn lại thật là vận dụng chân ý, Bạch Quan Tử ánh mắt, nhất thời trở nên hơi lãnh khốc.

"Phương lão gia tự chọn, ta liền mẹ kiếp không tha!"

Trong tiếng quát chói tai, hấn bỗng nhiên giơ tay giương lên, bên hông trong túi càn khôn, nhất thời bay ra mấy thứ vàng rực rỡ đồ vật, đỉnh đầu tử kim quan, một bộ lũ kim giáp, một đôi ngân đày mạ vàng giầy chiến, tất cả

đều mặc vào người, nhất thời một thân bảo khí lưu chuyển, thân uy hiên hách, sau đó Phương Quý lại lần nữa vẫy tay, hai mươi viên Định Hải châu liền bay ở giữa không trung, cuồn cuộn tròn tròn, bảo quang bắn ra bốn phía, chói mắt đến cực điểm.

Một chốc lát, tinh quang xông thẳng lên trời, tựa như liệt nhật, sợ là cách xa ở mấy trăm dặm đều thấy được.

Đón Bạch Quan Tử tràn ngập ý lạnh ánh mắt, Phương Quý lại đem một quyển có chút tàn tạ cờ, cắm ở chính mình kim giáp phía sau, thân hình chậm rãi bay lên trời, bị giữa không trung bên trong cuồng kinh bầu không khí giương lên, cái này cờ nhất thời triển ra, ào ào vang vọng. . .

"Tiểu Lai Bảo, ngươi cho ta nghe!"

Phương Quý trầm tiếng mở miệng, phía dưới tiểu Hắc long nhất thời đứng thẳng người lên, đầy mắt hưng phấn.

"Bắt đầu từ bây giờ, hai nhà chúng ta liền không trốn, ai tới nhạ chúng ta, chúng ta liền giết ai. . ."

Vừa nói chuyện, ánh mắt đã lạnh lùng nhìn về phía Bắc Hải phương hướng, hẳn biết mình khí cơ vừa hiện, sợ là chẳng mấy chốc sẽ có vô số người hướng về chính mình đi tìm đến rồi, nhưng trong lòng hẳn đã làm ra quyết định, ngược lại cũng tránh không khỏi, vậy dứt khoát liền không né. . .

"Thà rằng đánh đến vừa chết, cũng không muốn theo ta trở lại sao?"

Bạch Quan Tử lúc này lạnh lùng nhìn Phương Quý, sắc mặt khó coi đến cực điểm: "Cũng thật là một cái. . ."

"Cũng thật là một cái thằng nhỏ ngốc. . ."

Đột nhiên một cái nhẹ nhàng tiếng nói, vang lên ở Phương Quý sau lưng.

"Ai?"

Bất kể là đang có liều mạng ý niệm, chính đang tại bãi tạo hình Phương Quý, vẫn là đầy mặt ý lạnh Bạch Quan Tử, đều bị cái này bỗng nhiên xuất hiện tiếng nói sợ hết hồn, Phương Quý suýt chút nữa từ không trung té xuống đất, Bạch Quan Tử nhưng là khoảng khắc trong lúc đó nắm chặt

trong tay cái kia một viên màu trắng quân cờ, thân hình cũng ở trong chớp mắt, trở nên như thật tựa như huyền, hai người cùng nhau, quay đầu hướng về cánh đồng tuyết nơi sâu xa nhìn sang.

Mênh mông cánh đồng tuyết trên, có một cái áo bào rộng tay áo lớn, vóc người không cao, ba râu dài nam tử, nhẹ nhàng đạp tuyết mà đến, ở bên cạnh hắn, còn theo một con mọc ra cánh, trước người hai cái móng vuốt nhỏ quái xà, xa xa nhìn thấy Phương Quý, chính hưng phấn lắc đuôi nhỏ.

"Động một chút là muốn cùng người liều mạng, đó là mãng phu gây nên!"

Cái kia người đi tới ở gần, liếc nhìn một thân vàng rực rỡ, sau lưng cắm vào cờ, trong tay mang theo búa, trên đỉnh đầu còn phiêu hai mươi viên bảo châu Phương Quý, nhất thời không kèm được liền nở nụ cười, vừa cười vừa lắc đầu, mãi đến tận phát hiện Phương Quý sắc mặt có điểm là lạ, mới lại khôi phục đứng đắn vẻ mặt, khẽ thở dài: "Nếu thiên hạ lớn lao, nơi nào đều không đi được, cái kia vì sao không trở về tiên môn đi?"

Phương Quý nhìn cái này đột nhiên xuất hiện ở trước người mình vóc dáng thấp, nhất thời con mắt đều có chút toả nhiệt.

"Còn không bằng điều răn, nó cùng người thất tán, còn biết hướng về tiên môn phương hướng chạy đây. . ."

Cái kia chú lùn hai tay đặt ở sau lưng, cười nói: "Làm sao, lo lắng sự môn không bảo vệ được người?"

Chương 648 : Thái Bạch Tông Am Hiểu Nhất

"Tông. . . Tông chủ sư bá?"

Nhìn trước mắt cái kia toàn thân khí thế, mặt lộ vẻ cười yếu ớt nam tử, Phương Quý đều có chút nói không ra lời.

Hắn là dù như thế nào cũng không nghĩ tới, lại ở chỗ này, nhìn thấy Thái Bạch tông chủ.

Bây giờ hắn đã vượt biển mà đến, đi tới Bắc Hải phía bắc mệnh mông cánh đồng tuyết, ít dấu chân người chổ, càng là đối mặt một cái bốn bề thò địch, kêu trời khó ứng thời điểm, chính là suy nghĩ nát óc, lại há sẽ nghĩ tới, lại Thái Bạch tông chủ sẽ vào lúc này xuất hiện?

Hắn có một câu nói nói đúng, Phương Quý xác thực cảm thấy tiên môn không gánh nổi chính mình.

Làm quyết định bảo vệ cái này con tiểu Hắc long thì Phương Quý nên đi nơi nào, có thể đều toàn bộ nghĩ tới một lần, bất kể là Đông Thổ vẫn là Nam Cương, hay là Tây Hoang, Bất Tri địa, thậm chí hắn còn muốn qua muốn hay không định đi Tôn phủ đại nào một tràng, nhưng duy độc chưa hề nghĩ tới, chính là về Bắc Vực Thái Bạch tông đi, nguyên nhân rất đơn giản, trong thiên hạ, phàm là có chút thực lực cùng gốc gác, đều đang suy nghĩ cướp con rồng nhỏ này, bất kỳ bên nào, được đến con rồng nhỏ này, đều chưa chắc có thể giữ được, mà Thái Bạch tông, bản thân chính là yếu nhất.

Nếu thật sự trở về Thái Bạch tông, cái kia Thái Bạch tông lại lấy cái gì bảo đảm chính mình?

Đừng nói bảo đảm, đúng là có thể đem những phe khác đại thế lực cho dẫn đi qua tốt mà. . .

Tùy tiện cái gì Đông Thổ, Nam Cương, Tây Hoang đến một làn sóng người, liền đem Thái Bạch tông giết chết đi!

...

...

Trong lòng mặc dù là như thế nghĩ tới, thế nhưng khi nghe đến Thái Bạch tông chủ cười tủm tỉm hỏi chính mình một câu nói như vậy sau, Phương Quý vẫn cảm thấy lập tức ghen lời, chớp xuống con mắt, đúng là nhất thời không biết trả lời như thế nào Thái Bạch tông chủ lời nói. . .

"Liên ngay cả nho nhỏ Thái Bạch tông, cũng nghĩ hoà trộn đến cướp đường tranh đấu bên trong đến?"

Đúng là một mặt khác, Kỳ cung Bạch Quan Tử, bỗng nhiên lạnh giọng mở miệng, vẻ mặt vô cùng đông lạnh.

"Người chính là Kỳ cung đệ tử?"

Thái Bạch tông chủ hai tay chấp ở sau lưng, lấy trường bối xem vẫn bối ánh mắt nhìn một chút nàng, cười nói: "Nguyên lai là cái này đáng vẻ!"

Bạch Quan Tử ánh mắt lạnh lùng, có chút ngạo nghễ.

Nhưng không chờ nàng nói chuyện, Thái Bạch tông chủ liền cười nói: "Không phải ta nho nhỏ Thái Bạch tông, cũng nghĩ đoạt con đường này, mà là từ vừa mới bắt đầu, chúng ta Thái Bạch tông cũng đã bị ép tham dự vào!" Nói liếc mắt nhìn Phương Quý, nói: "Chúng ta cái này tiểu đệ tử, từ vừa mới bắt đầu liền cùng con rồng nhỏ này có giao tình, nên như đã bị chư phương nhìn chăm chăm, như vậy chúng ta Thái Bạch tông, thì lại làm sao có thể không đếm xỉa đến?"

Bạch Quan Tử ánh mắt lạnh nhạt: "Chỉ bằng Thái Bạch tông bản lĩnh, chia sẻ con rồng nhỏ này, sợ là tự rước lấy họa!"

"Ta vốn tưởng rằng Kỳ cung đệ tử, sẽ càng thông minh chút!"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Nhưng thoát nhìn, người cũng chỉ là một tiểu cô nương mà thôi!"

Cũng chẳng biết vì sao, đón hắt ánh mắt, Kỳ cung đệ tử Bạch Quan Tử, không tên chính là bỗng nhiên cảm giác một trận hoảng sợ, thân hình vội

vã lui về sau, cũng ở cái này một chốc trong lúc đó, như là biến thành không chân thực, như là lúc nào cũng có thể hóa thành một vệt thân quang bỏ chạy, nhưng nhìn nàng cái kia kinh hoảng đáng đáp, Thái Bạch tông chủ lại là cũng chưa hề lại động, trái lại như là cảm thấy rất thú vị giống như mỉm cười.

"Ta là trưởng bối, tự sẽ không hướng về ngươi ra tay!"

Hắn nhìn Phương Quý một chút, nói: "Ngươi đi đưa nàng bắt xuống!"

"Ta?"

Phương Quý có chút kinh ngạc, chỉ chỉ chính mình mũi, nói: "Ta cái nào có bản lĩnh bắt được nàng!"

Thái Bạch tông chủ thực sự là có chút bất đắc dĩ, lắc lắc đầu, nói: "Đi!"

Phương Quý không phục lắm liếc mắt nhìn hắn, vẫn là bỗng nhiên trong lúc đó liền vọt ra ngoài, một chưởng hướng về Bạch Quan Tử vò xuống, vừa nãy hắn cũng đã cùng Bạch Quan Tử giao thủ, chỉ cảm thấy vị này Kỳ cung đệ tử, cả người cũng giống như là không chân thực, tựa hồ nàng căn bản liền không ở phía này thế gian, thì lại làm sao có thể bắt được nàng? Chỉ có ở nàng hoàn toàn không nghĩ tới tình huống xuống, mới có khả năng đưa nàng thương tổn được.

Nói cách khác, Phương Quý lần thứ nhất đưa nàng một cây búa đập ngã thì khi đó nàng đúng là bị đánh ngất xỉu.

Nhưng là ở nàng có phòng bị sau khi, cái kia liền dù như thế nào, cũng mò không được nàng một mảnh góc áo.

Nhưng bây giờ nếu Thái Bạch tông chủ dặn dò, Phương Quý cảm thấy, xem người ở bên ngoài trên mặt, vẫn phải là cho hắn một bộ mặt, ra tay thử xem, bất quá cái này thử một lần phía dưới, lại vẫn là chỉ cảm thấy vô dụng, chỉ thấy mình vò một cái đi, Bạch Quan Tử rõ ràng liền đã thân hình biến hóa, bàn tay của chính mình, trực tiếp nhập vào cơ thể mà qua, liền như là ở chộp vào một mảnh sương mù, bàn tay nắm chặt, lại cái gì đều không có nắm chặt.

Thái Bạch tông chủ tiếng nói ở phía sau vang lên: "đừng trao ngươi thấy, bắt ngươi cảm giác được!"

Phương Quý trái tim hơi lạnh lẽo, theo bản năng điều động Ma sơn quái nhãn xem nhìn về phía trước, liền lập tức phát hiện, Bạch Quan Tử vị trí, lại chỉ có một mảnh sương mù trắng xóa, đúng là ở sau lưng nàng cách đó không xa, một tia ánh sáng đỏ lóe lên liền qua, Phương Quý trái tim như là rõ ràng cái gì, đột nhiên liền thả người đuổi theo, một thân chân ý cuộn cuộn mà ra, hóa thành một bàn tay lớn, hướng về hồng quang vồ xuống.

Nhìn hấn cái này vô cùng phản ứng nhanh, Thái Bạch tông chủ khẽ gật đầu, hướng về bên cạnh Anh Đề nói: "Người nhìn một cái, người nhìn một cái, gặp qua tu hành, chưa từng thấy như vậy tu hành, rõ ràng mình đã có một thân bản lĩnh, hết lần này tới lần khác chính mình cũng không biết. . ."

"Nho nhỏ Thái Bạch tông, cũng dám buộc ta?"

Bạch Quan Tử trên mặt, cũng tựa như hiện ra trước nay chưa từng có tức giận, nàng đón Phương Quý chớp tới bàn tay lớn, trái tim hơi gấp, liền có ý muốn rời đi, nhưng là đáp mắt nhìn lên phía dưới, lại bất thành linh rùng mình một cái, ở trong mắt nàng nhìn lại, liền nhìn thấy, bây giờ chính thật yên lặng đứng ở nơi đó Thái Bạch tông chủ, quanh thân lại ngưng tụ một cái biển máu, cái kia biển máu mênh mông cuộn cuộn, hướng về bốn phương tám hướng tập cuốn tới, huyết khí bốc hơi, lại hóa thành từng mảng từng mảng mây khói, liền đem cái này phạm vi mây chực dậm phạm vi đều nuốt lại.

"Đây là hấn chữ Thần pháp?"

Bạch Quan Tử trái tim kinh hãi: "Sao tu luyện tới trình độ này?"

Lúc trước ở An Châu Tôn phủ liên hợp Triều Tiên tông, tấn công Thái Bạch tông thì Thái Bạch tông chủ từng triển lộ chữ Thần pháp tu vị, lấy sức một người, trấn áp một cái biển máu, đem cái kia biển máu hóa thành chính mình lực lượng, đối đầu mười đại Nguyên Anh, cái này một tuy rằng kinh ngạc người trong thiên hạ, nhưng ở Kỳ cung đệ tử xem ra, nhưng cũng chỉ là thủ đoạn nhỏ, nhưng hôm nay nàng không nghĩ tới chính là, khoảng cách trận chiến đó, đã qua đi tới thời gian một năm, Thái Bạch tông chủ theo lý thuyết cũng sớm đã tản đi biển máu, nhưng hôm nay xem ra, hấn không những chưa tản đi, trái lại càng nồng nặc.

"Phong ta đường lui, lẽ nào liền không sợ ta liều mạng một lần sao?"

Bạch Quan Tử lòng sinh ý quyết tuyệt, bỗng nhiên trong lúc đó căn nổi lên răng bạc, hiển nhiên Phương Quý hướng mình tấn công tới tốc độ càng lúc càng nhanh, nàng cũng cuối cùng tại không kiềm chế nổi, dù sao trình độ nào đó tới giáng, nàng cũng đúng là người bình thường, như vậy chính diện tranh tài, vốn liền không am hiểu, đặc biệt là Phương Quý bây giờ đã thấy nàng linh quang, tiếp tục né tránh xuống, cũng sớm muộn chỉ là bị hấn tiêu diệt.

Liền nàng bỗng nhiên một tiếng lạnh quát: "Kỳ cung thủ đoạn, các người căn bản không tưởng tượng nổi. . ."

Mà ở tiếng quát to này trong, Phương Quý dĩ nhiên lại lần nữa vồ một cái đến trước người của nàng đến, nhưng ngoài dự đoán mọi người chính là, nàng lại không né không tránh, như là chủ động đón cái này một trào tới, trực tiếp bị Phương Quý bàn tay lớn cho một nắm chắc. Mà bây giờ, Phương Quý nhưng là khi nàng coi như kinh địch tới đối phó, trong lòng bàn tay lực đạo biết bao hùng hồn, nàng lại chỉ là phạm nhân thân thể, lại ngay lúc này liền nát bấy. . .

Thực tại là nát bấy, thân thể tiêu tan, một chút không dư thừa.

Mà ở nàng cả người nát bấy lúc, nàng cái kia mang điểm uy hiếp âm thanh, tựa hồ còn bỗng bành ở trong hư không.

"Cái này liền xong rồi?"

Phương Quý nhìn ra thấy trở mắt ngoác mồm, hầu như khó có thể tin tưởng được.

Cúi đầu nhìn, Bạch Quan Tử cả người đều đã hoàn toàn biến mất, trên đất chỉ còn một bộ xiêm y màu trắng, cũng bị pháp lực của chính mình trào rách rách rưới rưới, cẩn thận nhìn lại, mới có thể nhìn thấy, cái kia chông trong quần áo, chỉ để lại một viên màu trắng quân cờ.

Cái này quân cờ đánh bóng óng ánh trơn bóng, nhưng nhìn thật kỹ, liền như là xương cốt đồ vật.

"Hẳn là xong!"

Thái Bạch tông chủ đi tới đến đây, mỉm cười, nói: "Kỳ cung đệ tử bản lĩnh, ở bàn cờ ở ngoài, các nàng xảo trá tai quái, bản lãnh thông thiên, khó khăn

nhất ứng phó, nhưng vừa vào cờ bên trong, nhưng cũng bắt quá chỉ là một phạm nhân mà thôi. Cũng không những là nàng, ta bây giờ lại cảm thấy, tất cả trên đường người, nhìn như mạnh đến nỗi không hề có đạo lý, nhưng nếu rõ ràng con đường của hắn, cái kia liền. . ."

Suy nghĩ một chút, lại không nhịn được thở dài: "Còn giống như là rất mạnh!"

Phương Quý thăm thẳm nhìn hắn, có chút không hiểu nổi hắn đây là ở mù căn nhắc cái gì.

"Đi thôi, nên về rồi, còn có rất nhiều người đang đợi!"

Thái Bạch tông chủ cũng không phải lại nói cái gì, tựa hồ cũng không có đem vị này Kỳ cung đệ tử để ở trong lòng, chỉ là tiêu sái quay người sang.

"Thật trở lại a?"

Phương Quý trong lòng có chút chột dạ, liếc mắt nhìn tiểu Lai Bảo, nói: "Nó làm sao bây giờ?"

Thái Bạch tông chủ liếc mắt nhìn hắn, tựa như cười mà không phải cười, nói: "Đương nhiên cùng nhau mang về!"

Phương Quý ngẩng đầu nhìn Thái Bạch tông chủ, sừng sốt một chút, bỗng nhiên nói: "Việc này người không cần thay ta vác lên đến!"

Thái Bạch tông chủ hơi run, nói: "Nói như thế nào?"

Phương Quý cắn cắn môi, đem một bên tiểu Hắc long ôm lên, nói: "Kỳ thực ta cũng không biết tại sao ta nhất định phải mang theo nó, đại khái là nó nguyện theo ta, vậy ta liền nhất định mang theo nó, bắt quá trong lòng ta cũng rõ ràng, mang theo nó, đúng là cái phiền toái lớn, cái gì Đông Thổ cũng tốt, cái gì Nam Cương cũng tốt, còn có Tây Hoang cái gì mẹ nó gặp quỷ ma đầu, từng cái từng cái không cảm lấy nó không cam lòng, chính ta mang theo nó, cũng đã rất phiền phức, nếu như trở về Thái Bạch tông, vạn nhất đưa tới những kia người đều lại đây cướp làm sao bây giờ?"

Nói sắc mặt mình, cũng giống như là có chút âm u: "Mỗi một cái đều có thể đem bóp chết, chuyện này cũng không hề tốt đẹp gì cho cam!"

Thái Bạch tông chủ nghe hẳn nói như vậy, vẻ mặt tựa hồ cũng chăm chú chút, lẳng lặng đánh giá Phương Quý.

Bây giờ Phương Quý cái đầu thoán lên rồi, thoát nhìn cũng còn cao hơn Thái Bạch tông chủ một chút, hai người bình tuyến nhìn nhau.

"Người ngược lại thật sự là lớn rồi!"

Thái Bạch tông chủ một lát sau, mới nhẹ giọng nói: "Trước kia ta nghe được người chuẩn bị hướng về Long cung dự tiệc thì trong lòng kỳ thực là có chút lo lắng, nhưng sau đó, ta biết rồi người ở thành Lâm Hải đánh bại nam cảnh tiêu bối chuyện, trong lòng rất là cao hứng, lại sau đó, ta nghe nói người đưa đi Thương Long Tử, liền đã cảm thấy Thái Bạch tông không thu không người cái này đệ tử, có thể người vẫn là ở liên tục cấp người vui mừng, giúp đỡ Bắc Vực cùng Long cung đàm phán, tranh đến vô tận tài nguyên, lại ở Long cung tiêu diệt trong trận chiến ấy, bảo vệ con rồng nhỏ này không bị đoạt đi. . ."

"Đương thời ta cũng đã đoán qua, lúc này người, Đông Thổ Nam Cương, Bắc Vực Tây Hoang, nơi nào đều không đi được, vì lẽ đó ta biết người nhất định sẽ hướng về bắc đến, liền lại đây chờ người, ta cũng nhìn thấy dù là đã bị Kỳ cung đệ tử bức đến trình độ như thế này, người vẫn cứ không dự định từ bỏ con rồng nhỏ này, lúc này ta cũng đã rất xác định, tương lai người chắc chắn là một người rất được. . ."

Nói những câu nói này, hẳn tựa hồ cũng cảm thấy có chút nhiều, cười ha ha, chấp tay hướng trời cao nhìn sang.

"Người đã kiên trì chính mình cho rằng là đúng, cái kia liền vẫn tiếp tục kiên trì tốt!"

Hắn âm thanh sáng sủa, dẫn theo chút trong ngày thường rất ít hiển lộ tại ở ngoài bề ngoài vẻ: "Mang theo nó, theo ta trở về đi thôi, thiên hạ này chư phương đại thế, sợ là không có bất kỳ bên nào, có thể giữ được cái này con tiêu Hắc long, nhưng là chúng ta Bắc Vực, không chắc không được!"

"Nhưng là. . ."

Phương Quý còn có chút do dự.

Thái Bạch tông chủ cười nói: "Người quên chúng ta Thái Bạch tông am

hiểu nhất cái gì?"

Phương Quý ngẩng ra: "Sái uy phong?"

Thái Bạch tông chủ mặt hơi đen: "Một cái khác!"

Phương Quý ngẫm nghĩ, con mắt dần dần sáng: "Lấy một địch bốn?"

Chương 649 : Thiên Hạ Đều Kinh Sợ

"Tông chủ sẽ không là ở khoác lác chứ?"

Dù là lúc này nhìn Thái Bạch tông chủ cái kia tự tin tràn đầy đáng dấp, Phương Quý cảm thấy phía sau hắn đã có một vòng thần quang bay lên rồi, kích động không được, nhưng vẫn là không nhìn được nổi lên điểm hoài nghi, ngược lại không phải Phương Quý bản lãnh lớn, không lọt mắt chính mình Thái Bạch tông, có thể then chốt là, bẻ ngón tay tính tính, bây giờ ở ghi nhớ cái này tiểu Lai Bảo, cái kia đều là người nào a, nhưng là Thái Bạch tông đây?

Hoặc không nói Thái Bạch tông, chỉ nói Bắc Vực!

Vốn là bị Tôn phủ bóc lột thậm tệ một ngàn năm năm trước, nội tình bạc đến lợi hại!

Bây giờ coi như từ Long tộc vợ vét điểm chỗ tốt, vậy lại như thế nào, cái này vừa quay đầu, Tôn phủ đem Nam Hải Long cung đều toàn bộ cướp, vì lẽ đó bàn về góc gác đến, bây giờ Bắc Vực, hoặc nói là bắc chín châu, vẫn cứ so với Tôn phủ kém không ít, liền nghĩ làm sao đem Tôn phủ trục xuất đi, đều còn không cái phở đây, lúc này lại nói gì đó phải đem tiểu Hắc long mang về, sau đó lấy một địch bốn?

Trong này bốn, đây cũng là Đông Thổ, Nam Cương, Tây Hoang, Tôn phủ!

Mà ngoại trừ cái này bốn phương ở ngoài, Bất Tri địa cùng khắp nơi tán tu, cũng không có thiếu cái bóng lay động, đánh mưu ma chước quỷ.

Làm sao với bọn hắn nào?

Chỉ bất quá đối với những vấn đề này, Thái Bạch tông chủ không có giải thích, hay là hắn cảm thấy Phương Quý đã rõ ràng!

Để Phương Quý thu thập nổi lên Bạch Quan Tử lưu lại áo bào, còn có cái viên này quân cờ, sau đó ôm lấy tiểu Hắc long, bên người theo không để

dàng cùng Phương Quý gặp lại, hung hăng ngoắt ngoắt cái đuôi Anh Đê, chính mình thì lại tay áo lớn phiêu phiêu, vẫn ung dung theo ở phía sau, sau đó liền dựng lên tường vây, nhắm phía tây nam hướng về mà đi, nhìn lên, ngược lại thật sự là cái là quyết tâm, muốn dẫn Phương Quý về Bắc Vực đi tới.

Mà Phương Quý tuy rằng trong lòng vẫn cứ cảm thấy có chút không chắc chắn, nhưng thấy tông chủ đều nói như vậy, cái kia cũng chỉ đành như thế theo.

Lời nói chính xác nói đi, lúc này Phương Quý, cũng đúng là một mảnh mê man, không biết nên đi nơi nào.

Trước đây không trở về tông chủ, đó là bởi vì lo lắng cho mình trở lại, sẽ cho tông môn đi mang đến tai hoạ.

Có thể nếu để cho hắn lựa chọn, hắn cũng đúng là hy vọng nhất về tông môn đi.

Hiển nhiên như thế bằng phẳng lên đường, Phương Quý còn có chút bận tâm, cân nhắc muốn hay không giấu che giấu khí cơ, để tránh khỏi bị người nhìn thấy, nhưng ngoài dự đoán mọi người chính là, Thái Bạch tông chủ lại liền nói không cần, còn cười Phương Quý lúc này thoát nhìn cùng làm tặc như thế, nói: "Người chỉ là phải về Bắc Vực đi mà thôi, vừa chưa bao giờ làm chuyện xấu, lại chưa đắc tội rồi người, bằng phẳng ánh sáng, cái kia cần gì trốn trốn tránh tránh?"

Phương Quý đã bị hắn thái độ này khiến cho dở khóc dở cười.

Chính mình tông chủ đây là điên rồi phải không?

Nhưng nếu hắn nói như vậy, chính mình liền cũng dứt khoát nghe xong hắn.

Triệu lùn cũng không sợ, vậy mình sợ cái gì?

Liền thật là như vậy bằng phẳng, giá lên đằng vân, lấy đường mà tới.

Như vậy hành vi, tự nhiên rất dễ dàng liền gặp phải người, tuy rằng lúc này bọn họ đã là ở Bắc Hải phía bắc cánh đồng tuyết bên trên, qua lại đan xen suu tầm người thiếu rất nhiều, nhưng thiên hạ tu sĩ biết bao là nhiều, tự

nhiên cũng không thiếu đoán được Phương Quý có thể hướng về phương bắc đến, là do mà lại đây tìm vận may, lại thêm vào trước Phương Quý vận dụng thần thông, cũng bị mấy người phát hiện, lập tức liền tìm tới. . .

Chưa làm mấy chục dặm, liền đã gặp phải một đám yêu quái, trong đó cầm đầu, lại là một cái Kim Đan cảnh đại yêu, xa xa thoáng nhìn Phương Quý, chính là ngẩn ra, lại lại nhìn thấy Phương Quý trong lòng ngực tiểu Hắc long, nhất thời càng trở nên đầy mặt mừng như điên, vội vội vã vã liền về phía trước vọt tới, cười to nói: "Đạp mòn giày sắt tìm chẳng thấy, tạo hóa đưa đến trước mặt đến, ngộ tiểu nhi kia, xem ngươi còn chạy đi đâu?"

Vù vù lay động lay động, người còn chưa đến, liền đã té nổi lên pháp bảo.

Phương Quý theo sau lưng, đã là rất gấp gáp, làm tốt đào tẩu chuẩn bị.

Nhưng bay đến trước đầu Thái Bạch tông chủ, lại là hơi nhướng mày, bỗng nhiên tay áo lớn quất tới, trực tiếp liền đem cái kia đánh tới trên đầu pháp bảo xa xa đánh bay, tại không trung bạo liệt, trên người lay động lay động khí tức tản ra, càng là đem nhóm người kia sợ đến run lẩy bẩy.

"Đạo hữu cản ta Thái Bạch tông đệ tử đường đi, ý muốn như thế nào?"

Hắn một thức thần thông chân nhiếp yêu chúng, nhưng trên mặt đúng là dẫn theo ôn hòa cười, đánh áp lễ, nghe giọng hỏi.

"Ý muốn như thế nào?"

Một câu nói này hỏi, đem yêu quái kia đều hỏi bối rối, cướp tạo hóa còn muốn nói ra?

Nhìn thấy Phương Quý chính lén lút đem tiểu Hắc long hướng về sau lưng che giấu, nhất thời kêu to: "Ngươi làm ta không nhìn thấy cái kia con rồng nhỏ?"

"Nhìn thấy thì đã có sao?"

Thái Bạch tông chủ nhíu nhíu mày, cười nói: "Trước đây Long cung tao ngộ biến, sinh linh lưu ly, thương vong vô tận, ta Bắc Vực tu sĩ, từng được Long cung chi ân, lòng sinh trắc ân, là lấy muốn làm vì Long cung lưu lên một tuyến sinh cơ, này hợp Thiên đạo chi lý, càng hợp tu hành bên trong người nhân từ ý niệm, lẽ nào vị này Nam Cương đạo hữu, cùng Long tộc có

thâm cừ đại hận gì, nhìn thấy huyết thống Long tộc, liền định muốn giết chết?"

"Thâm cừ đại hận, cái này còn cần thâm cừ đại hận sao?"

Vị này Kim Đan đại yêu, đã hoàn toàn bị hồ đồ rồi.

Bây giờ toàn bộ thế gian, đều ở đoạt cái này con tiểu Hắc long, gặp mặt liền cướp, có cái gì không đúng?

Nhưng cũng không biết cái này Thái Bạch tông chủ, có phải là đang giả bộ hồ đồ, cố ý hỏi lên như vậy, cũng làm cho hắn có chút không trả lời được.

Đương nhiên, chủ yếu hơn vẫn là, vị này Thái Bạch tông chủ tu vị quá mạnh mẽ.

Nhìn như khí cơ liễu liễu, nhưng này một tay áo vung nát pháp bảo của chính mình, đã để cho hắn biết được chênh lệch.

Nắm đấm không bằng người ta lớn, sức lực tự nhiên cũng sẽ không đủ đủ.

"Người thật muốn che chở con rồng nhỏ này?"

Sửng sốt một hồi, hắn cũng chỉ có thể hoành hoành, hướng về Thái Bạch tông chủ kêu la lên.

"Không sai, nhất định phải che chở!"

Thái Bạch tông chủ lại là mỉm cười, tay áo lớn vung nhẹ, buộc những thứ này yêu quái tránh ra đường đến, trực tiếp tung bay về phía trước.

Những thứ này yêu quái tự biết không địch lại, không dám tới quấy nhiễu, nhưng lại làm sao có khả năng liền như thế thả bọn họ đi, liền mỗi một cái đều đi theo sau, đồng thời có thể nhìn thấy bọn họ đều vội vã lan truyền ra ngoài không biết bao nhiêu tin phỉ, nói vậy là ở thông báo xa gần đồng bọn, nói cho bọn họ biết cái này con tiểu Hắc long dĩ nhiên tái hiện hậu thế tin tức, có thể suy ra, lại theo tới, thế nhưng vô cùng yêu quái. . .

Phương Quý theo ở phía sau, đã là vạn phần không rõ.

Nhưng Thái Bạch tông chủ lại biểu hiện thật là dị thường ung dung hồ

hững, cái này một đường hướng về Bắc Vực chạy đi, trước sau gặp không ít người, mỗi thấy một người, hấn đều không né không tránh, bất luận đối phương quát hỏi con này tiểu Hắc long lai lịch, vẫn là hấn nơi đi, tất cả đều nói thẳng cho biết, sau đó bằng phẳng mang theo Phương Quý, tiếp tục chạy đi, phẳng phát liền thật là ở bên ngoài chạy một vòng, sau đó ung dung bình thường về nhà.

Cũng may là, bây giờ cái này tung khắp các nơi, tìm kiếm con này tiểu Hắc long tung tích tu sĩ, thực lực phần lớn không mạnh, chính là có vị Nguyên Anh va vào, cái kia tự nghĩ một thoáng, cũng không phải là đối thủ của Thái Bạch tông chủ, không cách nào cứng đoạt, liền không thể làm gì khác hơn là tạm thời thả bọn họ đi qua.

Chỉ là những thứ này người tự nhiên cũng sẽ không liền như vậy bỏ qua, người người đều theo ở phía sau, sau đó vội vã lan truyền ra tin tức.

Dọc theo đường đi lại đây, theo ở phía sau các đạo nhân mã, đã càng ngày càng nhiều.

Phương Quý đều cảm giác có chút hãi hùng khiếp vía, những thứ này con rối hình người một hai đội, tự nhiên không phải là đối thủ của Thái Bạch tông chủ, dù là Phương Quý ra tay, cũng có thể ung dung cho xử lý, có thể then chốt là, nhân số như vậy càng ngày càng nhiều a, thậm chí còn đang không ngừng gọi người lại đây, nói không chuẩn lúc này, đã có vài phương đại lão đều biết bọn họ lúc này tung tích, thậm chí ở trên đường chạy tới. . .

Chờ đến bọn họ lực lượng tập hợp đủ, sợ là lập tức liền muốn hướng mình những thứ này người động thủ, đến thời điểm, còn có thể lại bình tĩnh như thế hay sao?

Đúng là Thái Bạch tông chủ, một đường đi tới, tựa hồ hoàn toàn không thấy.

Như vậy qua một hai ngày, bọn họ đã gặp vô số người, Phương Quý cảm giác, sợ là khắp thiên hạ đều đã biết tin tức về bọn họ, hấn thậm chí có thể cảm giác được, bây giờ cái này mênh mông thiên địa, chính không biết có bao nhiêu ánh mắt, xuyên thấu hư không, hướng về bọn họ nhìn lại.

Nhưng cũng vào lúc này, bọn họ dĩ nhiên tiến vào Bắc Vực địa giới.

Bởi vì bọn họ là từ cánh đồng tuyết mà đến, lúc này lại vào Bắc Vực, cái

thứ nhất nhập, chính là Tuyết Châu, nơi đây chính là năm đó phương bắc Thương Long phát tài nơi, cũng là phương bắc Thương Long một mạch từ Tôn phủ đoạt lại bắc bốn châu hạt nhân, mới vừa vào Tuyết Châu, liền dĩ nhiên nhìn thấy, phía trước một đám người xa xa tới đón, cầm đầu, chính là Cung Thương Vũ, đã bắc bốn châu mười một đường thế gia chủ.

Phương bắc Thương Long một mạch, tiếng tăm rất lớn, nhưng môn nhân lại ít, phương bắc Thương Long đệ tử, nhiều nhất bất quá ba, bốn trăm người, đệ tử thân truyền càng ít, mới mười mấy người mà thôi, tu vi cao nhất sâu, cũng bất quá là Cung Thương Vũ, bây giờ mới chỉ kết đan không lâu, cái khác mọi người, càng là tu vi không cao, thậm chí còn không bằng phương bắc Thương Long bên người theo phụ tá mấy vị Túc lão thực lực càng mạnh một ít.

Nhưng phương bắc Thương Long, tự nhiên cũng có chính mình diễn xuất, hẳn liên lạc Bắc Vực thế lực khắp nơi, chống lại Tôn phủ, chính mình dẫn đầu, nhưng lợi ích lại nhiều do những này thế gia chiếm đi, đầu tiên là nguyên lai bắc ba châu chín đại thế gia, sau đó lại thêm vào Kính Châu hai đại thế gia, bây giờ đã là mười một đường thế gia chủ, bọn họ chính là phương bắc Thương Long danh nghĩa bốn châu nơi, trên thực tế nắm quyền người, hoặc xưng trưởng lão.

"Phương Quý sư thúc, ngươi ở Bắc Hải bên trên, sư tôn bỏ mình lúc, vẫn canh giữ ở bên cạnh hẳn, thậm chí ở hẳn bị người làm hại, chết đi lúc, còn giúp hẳn chém giết Tôn phủ đại địch, đến nỗi hẳn đi thời điểm không để lại tiếc nuôi, cỡ này đại ân đại đức. . ."

Cung Thương Vũ suất một đám đệ tử Thương Long một mạch đệ tử, rất xa liền đã tiến lên đón, lớn tiếng nói cảm ơn, lệ rơi đầy mặt, hướng về Phương Quý quỳ lạy đi xuống, ở bên cạnh hẳn, thì lại theo Cổ Thông lão quái, Thanh Phong, Minh Nguyệt hai người, càng lui về phía sau chút, nhưng là mười một đường thế gia chủ, bọn họ tuy rằng không có người mặc ma y, nhưng trên cánh tay cũng đều trói lại một cái bạch đai, lây đó đối với phương bắc Thương Long tưởng nhớ.

"Cái này. . ."

Phương Quý thấy tình cảnh này, đều cảm thấy trong lòng có chút hốt hoảng, nhỏ giọng nói: "Có phải là nên giải quyết những chuyện khác a?"

Quay đầu lại liếc mắt nhìn, liền thấy sau lưng một đám mây đen ngang trời,

bên trong không biết bao nhiêu người ở.

Các đạo nhân mã, các loại thân phận, đều rất xa nhìn chăm chăm tiểu Hắc long, tựa hồ bất cứ lúc nào có thể hướng về bọn họ ra tay.

Phương Quý là thật lo lắng không để ý đánh tới đến a. . .

"Ha ha, không cần phải lo lắng!"

Đúng là Thái Bạch tông chủ vào lúc này, nhẹ nhàng cười tiến lên, trước hết để cho Cung Thương Vũ đứng lên, sau đó liền lại quay người lại, như là ở cùng những kia một đường theo tới các phe nhân mã nói chuyện, cất cao giọng nói: "Ta Bắc Vực tu sĩ, niệm Long cung ân đức, không đành lòng thấy Long cung một mạch truyền thừa đoạn tuyệt, bởi vậy nguyện mượn Thương Long nơi, bố trí triều đình, kính xin các vị đạo hữu, báo cho bốn phương nơi!"

"Rào. . ."

Hắn lời kia vừa thốt ra, không biết bao nhiêu người nghe được đều hoàn toàn bối rối.

Khắp thiên hạ đều ở đoạt con rồng nhỏ này, người lại muốn vào lúc này, công nhiên thu nhận giúp đỡ tại nó, còn muốn bố trí triều đình?

Diên rồi!

Chương 650 : Bắc Vực Nhập Cục

"Thiết lập ra triều đình, còn muốn tuyên cáo bốn phương?"

Nghe Thái Bạch tông chủ sáng sủa tiếng , liền ngay cả Phương Quý, cũng hoàn toàn một mặt bối rối.

Từ vừa mới bắt đầu, Thái Bạch tông chủ để cho hắn dẫn theo tiểu Hắc long về Bắc Vực đến, hắn liền cảm thấy được Thái Bạch tông chủ là điên rồi, lại tới dọc theo con đường này mặc kệ gặp người nào, Thái Bạch tông chủ cũng là như vậy bằng phẳng, không tránh không né, thậm chí chủ động thừa nhận tiểu Hắc long thân phận, Phương Quý càng thấy hắn là điên rồi, mà đến lúc này, hắn lại còn bản tiếng, muốn thu lưu lại tiêu Hắc long, trùng thiết triều đình. . .

Cái này liền không phải điên, chuyện này quả thật là ở tìm đường chết!

Mọi người đều biết, bây giờ Thất hải Long cung đã tiêu diệt, tiêu diệt nguyên nhân, tự nhiên là bởi vì bọn họ không để ý người khác khuyên âm, mắt cao gan lớn phải đi lên con đường kia, vì lẽ đó bị thế gian thế lực khắp nơi liên thủ đá kích, mà bây giờ Thái Bạch tông chủ, như muốn trùng thiết triều đình, vậy chẳng phải là muốn để thế gian này thêm ra một mạch Long cung, Thất hải đều diệt tình huống xuống, cái này thậm chí liền sẽ là duy nhất Long cung. . .

Lại thu nhận giúp đỡ rồng nhỏ, lại thiết lập ra triều đình, Bắc Vực là muốn khiêu chiến người trong thiên hạ hay sao?

"Bắc Vực gan biết bao lớn, dám mạo hiểm?"

"Mặc dù là Đông Thổ Tây Hoang, Nam Cương Tôn phủ, thậm chí Bất Tri địa, đại khái cũng không dám làm chuyện như vậy!"

"Nói chuyện viễn vông, cuồng nhân cuồng năng, Bắc Vực tự chịu diệt vong. . ."

"..."

"..."

Những kia từ cánh đồng tuyết bên trên, một đường đi theo tới chur phe thế lực người, lúc này đều đã kinh nộ kêu lớn, không ít người đều mặt lộ vẻ kinh người sát cơ, chỉ bất quá, bọn họ cân nhắc thực lực, nhưng cũng ai cũng không có vào lúc này động thủ, chỉ là lấy một loại xem người chết như thế ánh mắt nhìn Bắc Vực chur tu, sau đó đồng thời đem tin tức này, lấy tốc độ nhanh nhất hướng về phía sau bọn họ người truyền đi qua.

Bây giờ bọn họ nơi này nhân số tuy nhiều, thoạt nhìn chỉ cần liên thủ, liền lập tức có thể đánh vào Bắc Vực, tạo thành đại loạn, nhưng dù sao cái này rất nhiều thế lực, đều phân tại không giống trận doanh, lẫn nhau căm thù đê phòng, không thể liên thủ, lại thêm vào Thái Bạch tông chủ trước đây đánh với An Châu Tôn phủ một trận, cũng đã dương danh thiên hạ, thực lực không người dám khinh thường, bởi vậy vào lúc này, chỉ có thể trước hết mời người phía sau lại đây. . .

Bất kể là mời tới phương nào lão tổ tông, hoặc là Đông Thổ đại tu, hoặc là Nam Cương Yêu vương, đều lập tức có thể vung cánh tay hô lên, lập tức liền thủ công rơi xuống, đem bây giờ cái này nói ra chuyện cười lớn Bắc Vực cho hoàn toàn tiêu diệt, tất cả đều xong chuyện. . .

Nhưng ngoài dự đoán mọi người chính là, bọn họ vô số tin tức đều bay về phía bốn phương, nhưng đón lấy, lại là trầm mặc.

Bọn họ tưởng tượng chur phương tức giận, lại lạ kỳ chưa từng xuất hiện.

Bọn họ vội vội vàng vàng, đầy ngập tức giận lan truyền ra ngoài tin tức, các được đến tin tức các Lão tổ, lại đều trầm mặc.

Cũng như là một quyền đánh vào bông bên trong tựa như khó chịu!

...

...

"Đi thôi, còn có rất nhiều chuyện muốn làm!"

Mà Thái Bạch tông chủ đang dứt lời câu nói này sau, cũng bình tĩnh đứng ở

nơi đó, lẳng lẳng nhìn chur thiên.

Hắn cái đầu không cao, nhưng vào lúc này, đón trên trời trên đất, chur phe thể lực ánh mắt, lại như là trở thành vùng thế giới này trung tâm, bình tâm tĩnh khí, lẳng lẳng nhìn bốn phương, ước chừng thời gian uống cạn chén trà không nói gì, như là ở lẳng lẳng chờ cái gì.

Sau đó, hắn không nhìn thấy cái gì kinh người khí cơ xuất hiện, liền chính mình liền cũng nở nụ cười.

Để dàng quay người sang đến, hướng về Phương Quý ra hiệu, sau đó chính mình ở trước, Phương Quý ôm tiểu Hắc long ở phía sau, Cung Thương Vũ cùng Thương Long một mạch đệ tử, bắc bốn châu mười một lộ thế gia chủ ở phía sau, đoàn người trực tiếp tung bay ở giữa không trung, liền hướng phía nam lao đi.

Phảng phất sau lưng cái kia vô tận khí thế hùng hổ, mắt lộ ra hàn quang người không tồn tại.

"Người có phải là cảm thấy có chút khó mà tin nổi?"

Phảng phất là nhìn ra Phương Quý lúc này tâm thần không yên, Thái Bạch tông chủ cười hỏi.

Phương Quý lại không nhịn được quay đầu lại nhìn một chút, nuốt từng ngụm từng ngụm nước nói: "Bọn họ lại không hề động thủ?"

"Bọn họ đương nhiên sẽ không động thủ!"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Người sau lưng không hạ lệnh, bọn họ lại sao dám động thủ?"

Phương Quý hơi run: "Như vậy bọn họ. . ."

"Là do làm vì người sau lưng bọn họ, cũng không biết nên làm như thế nào!"

Thái Bạch tông chủ mắt nhìn phía trước, bình tĩnh giải thích: "Long tộc bởi vì phải cố ý đi tới con đường kia, vì lẽ đó bị chur phương tiêu diệt, nhưng tiêu diệt Long tộc sau khi đây? Tuy rằng xem cái này thiên hạ lớn lao, tựa hồ khắp nơi đều ở tranh cướp con rồng nhỏ này, nhưng bọn họ đoạt đến con

rông nhỏ này sau khi, có thể làm cái gì đây? Dem nhét vào trên đường đi của chính mình, trợ chính mình đã sớm siêu thoát? Ha ha, bởi vậy, bọn họ diễn xuất cũng cùng Long tộc không khác, liền không sợ cái khác thể lực lại lập tức đem đầu mâu nhắm ngay chính mình, lại lật Thất hải vết xe?"

Phương Quý hơi run: "Vậy bọn họ nhiều người như vậy theo. . ."

Thái Bạch tông chủ nói: "Xem sự tình, không nên nhìn mặt ngoài, mặt ngoài đồ vật phức tạp nhất, cũng dễ dàng nhất nhượng người hồ đồ, nếu là nhìn thấu bên trong những kia chuyện, liền đơn giản hơn nhiều, bây giờ cái này chư phe thể lực, cùng với nói là vội vã đoạt con rông nhỏ này vì bản thân có, chẳng bằng nói bọn họ lo lắng hơn, chỉ là con rông nhỏ này sẽ rơi xuống ở những người khác trong tay thôi, bất kể là phương nào đoạt được con rông nhỏ này, cũng dễ dàng cho mình tạo thành uy hiếp cực lớn, bất kể là ai đoạt được con rông nhỏ này, đều sẽ trở thành những người khác kẻ địch!"

Phương Quý bỗng nhiên nói: "Đã như vậy, cái kia sao không. . ."

"Nhỏ cỏ tận gốc?"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, lắc đầu, nói: "Bọn họ không nở, bởi vì con rông nhỏ này đến không dễ, trên người có đại tạo hóa, đại nhân quả, tương lai không hẳn liền sẽ không đến giúp chính mình, vì lẽ đó bọn họ cuối cùng cũng là cam lòng đối với con rông nhỏ này hạ sát thủ!"

Phương Quý bỗng nhiên nghĩ đến Kỳ cung, Kỳ cung hẳn là duy nhất cam lòng đối với con rông nhỏ này hạ sát thủ!

Chỉ bất quá, Kỳ cung tính sai rồi một bước, đúng là để cho mình cho hãm hại.

"Khắp thiên hạ người, đều ở nhìn con rông nhỏ này, cũng đều tuyệt không chịu để cho nó bị người khác được đến, mình nghĩ đến, lại sợ trở thành quần chúng phi nhô, vì lẽ đó cục diện này liền trở nên phức tạp, những người kia có lẽ đều là chấp chương một phương thiên địa, người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng đối với việc này, ta xem liền ngay cả bọn họ, trong lòng cũng là hồ đồ, ít nhất bọn họ không dám thật sự quyết tâm làm ra quyết định!"

Thái Bạch tông chủ cười nói: "Vì lẽ đó ta thế bọn họ làm ra quyết định!"

Phương Quý đã có chút rõ ràng Thái Bạch tông chủ dự định, ánh mắt không khỏi hơi sáng ngời.

"Thế gian chư phe thế lực, bất kỳ bên nào đến con rồng nhỏ này, đều lập tức sẽ trở thành quần chúng phi nhỏ, nhưng chỉ có một phương sẽ không, cái kia liền là chúng ta!" Thái Bạch tông chủ cười nói: "Con rồng nhỏ này rơi vào tay chúng ta, những người khác là yên tâm nhất, bởi vì chúng ta rất nhỏ yếu, bọn họ bất cứ lúc nào có thể từ trong tay chúng ta đoạt đi con rồng nhỏ này, cũng bởi vì chúng ta cũng không đủ lực lượng hoàn thành con đường này!"

"Bởi vì tiêu Lai Bảo can hệ quá lớn, tất cả mọi người đều sẽ không quá mức yên tâm, ai dám đem con rồng nhỏ này ẩn đi, liền sẽ lập tức chịu đến những người khác vây công, vì lẽ đó chúng ta không chỉ muốn thu lưu lại nó, hơn nữa không che giấu nó, trái lại trực tiếp đem hẳn đứng ở bề ngoài?"

Phương Quý đã không nhịn được có chút hưng phấn: "Tất cả mọi người đều có thể thấy rõ ràng nó, trái lại không sẽ nghi ngờ?"

"Đây chỉ là một cái trong đó phương diện mà thôi!"

Thái Bạch tông chủ đúng là có chút khen ngợi liếc mắt nhìn Phương Quý, tựa hồ có hơi cảm khái, chính mình cái này vị đệ tử, rốt cục chịu hơi hơi động động não, sau đó lại cười nói: "Người là bởi vì trong lòng cái kia đạo chấp niệm, vì lẽ đó không muốn thả nó, nhưng ta là trưởng bối, tự nhiên không thể làm bực này đối với Bắc Vực vô ích nơi, thậm chí là bằng bạch đá đến vô tận nguy hiểm chuyện, vì lẽ đó ta thiết lập ra triều đình, khác có tác dụng!"

"Cái gì tác dụng?"

Phương Quý nghe, trong lòng không tên có chút kích động đứng lên.

"Thế nhân xem con rồng nhỏ này là mối họa lớn nhất, lại là lớn nhất nhân quả, nhưng cũng chưa chắc không phải cơ hội!"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Trước đây Thất hải Long cung, có đi tới con đường kia góc gác cùng thực lực, vì lẽ đó bọn họ bị người liên thủ tiêu diệt, nhưng tiêu diệt sau khi, Long tộc liền lại cũng không đủ góc gác đi tới con đường kia, nhưng từ mặt khác góc độ mà nói, lúc này Long tộc,

vẫn cứ vẫn có rất lớn sức ảnh hưởng, mà chúng ta Bắc Vực thiếu hụt nhất chính là những thứ này, vì lẽ đó. . ."

Hắn giơ giơ tay áo lớn, nhẹ giọng nói: "Sao không vừa giúp Long tộc, cũng giúp Bắc Vực?"

Ánh mắt nhìn về phía Phương Quý trong lòng ngực chính ngủ gà ngủ gật tiểu Hắc long, hắn trên mặt biểu hiện, cũng trở nên hơi phức tạp.

"Ta dự định để nó lạy phương bắc Thương Long sư phụ!"

Phương Quý nghe được, không khỏi cả kinh: "Đây là ý gì?"

Thái Bạch tông chủ vẻ mặt có vẻ cực kỳ bình tĩnh, nói: "Con rồng nhỏ này, từ bố trí triều đình bắt đầu, thì sẽ là trên đời duy nhất danh chính ngôn thuận Long chủ, mà phương bắc Thương Long làm cái này nó trên danh nghĩa sư tôn, liền sẽ trở thành thế gian chính thống nhất Long tộc người!"

Phương Quý nghe lời này, đã là không nhịn được trợn to hai mắt.

Mà ở một mặt khác, vẫn ở phía sau theo Cổ Thông lão quái, nghe vậy đã là lão lệ tung hoành, vung tay áo chà xát một thoáng nước mắt, thấp giọng mở miệng nói: "Lão phu từ trước đến giờ đều không thích Thương Long đưa kia, hắn quá ngông cuồng, người trong thiên hạ đều không nhìn ở trong mắt, nhưng lão phu bội phục nhất cũng là hắn, hắn là Bắc Vực chân chính anh hùng, lại tại sao có thể liền như thế nhỏ giọng không nghe thấy chết ở Bắc Hải bên trên?"

"Hắn vừa lấy long làm tên, cái kia liền để cho hắn thành là chân chính Long chủ, vậy cũng là chúng ta mấy lão già. . ."

Nói đến chỗ này, hắn đã tiếng nói trầm thấp, dẫn theo vô tận thương cảm.

Phương Quý bỗng nhiên liền hiểu rõ ra, nhìn một chút Cổ Thông lão quái, lại nhìn một chút Thái Bạch tông chủ.

Lúc trước phương bắc Thương Long chết ở Bắc Hải bên trên, là chính mình đưa, nguyên nhân cũng là bởi vì trong lòng bất bình, cảm thấy một người như vậy, không nên như thế chết, mà rất rõ ràng, chính mình làm cái này vẫn bồi, có bực này tâm tình, cùng phương bắc Thương Long nổi danh lão thánh một đời, tương tự cũng vì hắn không đáng, vì lẽ đó bọn họ quyết

định đem triều đình thiết lập tại Bắc Vực, kỳ thực cũng là ở lấy loại này phương thức tế điện vị kia Thương Long. . .

Tâm tình nhất thời trở nên hơi phức tạp lên.

Trước, hẳn dù như thế nào đều không nghĩ tới tiểu Hắc long việc sẽ dùng phương thức này giải quyết.

Tông chủ ra tay, quả nhiên là cùng mình không giống nhau.

Rõ ràng dưới cái nhìn của chính mình, là tuyệt vọng đến không có bất kỳ chỗ trống chuyện, ở trong tay hẳn, lại thành một mũi tên trúng mấy chim cơ hội.

"Sự tình hẳn là không đơn giản như vậy chứ?"

Trầm mặc một hồi, hẳn mới ngẩng đầu hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn sang.

Này sự kiện làm quá mức lớn mật, cũng quá mức mạo hiểm, Phương Quý rõ ràng, trên đời không có chuyện tốt như vậy.

Nhìn như là một cái có thể được phương hướng, nhưng cũng nhất định sẽ có vô số phiền phức tìm tới cửa.

"Đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy!"

Thái Bạch tông chủ nhàn nhạt nói: "Nhưng coi như có cái gì mưa gió, chúng ta gánh đi xuống chính là, nếu nói là trước đây Thiên Nguyên chính là một ván cờ, mà Bắc Vực thậm chí không có nhập cục cơ hội, như vậy bắt đầu từ bây giờ, chúng ta liền mượn Long cung con đường, nhập ván cờ này!"

Chương 651 : Bắc Vực Long Đình

Rất rõ ràng, Thái Bạch tông chủ ở đi đón Phương Quý cùng tiểu Hắc long thời điểm, cũng đã an bài xong Bắc Vực tất cả, Phương Quý theo Thái Bạch tông chủ đi tới đó, chưa kịp một ngày, cũng đã đi tới một phương núi hoang trong, chỉ thấy này linh khí thiếu thốn, quái thạch lờ mờ, sinh đầy hoang vu cỏ mộc, mà ở cái này trên núi, lại có một mảnh cung điện đồ nát, cũng không biết là triều đại nào xây xuống, điện chu vi, thì lại trầm thấp lùn lùn, dựng nổi lên một mảnh phòng xá, cũng có ở trên vách núi tạc ra đến động phủ, thoạt nhìn rất là bản hàn.

Nếu không là Thái Bạch tông chủ ở bên cạnh báo cho, Phương Quý đều không tưởng tượng nổi, cái này lại chính là phương bắc Thương Long đạo trường.

Phương bắc Thương Long, danh dương Bắc Vực, ở Tôn phủ như mặt trời ban trưa thời khắc, liền dám cùng Tôn phủ đối kháng, đoạt được ba châu nơi, sau đó càng cùng Thái Bạch tông chủ liên thủ, nhắc lên Bắc Vực cái này to lớn một mảnh đối kháng Tôn phủ làn sóng, có tới chín châu tự lập, mà cái này chín châu trong, lại có bốn châu, quy hấn hạt thuộc về, ở cái này loạn thế trong, hẳn liền giống như là cái này bốn châu nơi cộng chủ, chân chính nhân vật cao quý.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, cái này bốn châu nơi cộng chủ, tu hành đạo trường, lại như vậy rách nát hoang vu.

"Lão Thương Long tu hành đạo trường, vốn là nhật được, hẳn khi còn trẻ tuổi đi khắp thiên hạ, nghĩ tìm một chỗ an ổn xuống tu hành, nhưng thấy khắp nơi bảo sơn phúc địa, đều đã bị người chiếm cứ, đúng là nghe được nơi đây vẫn còn có một mảnh núi hoang, chỉ là vừa đến nghèo nàn, thứ hai là hung địa, lưu lại ở chỗ này người tu hành, không ai không hoành tảo mỗi họa, khó có thể lâu nắm, là lấy liền Tôn phủ đều không nhìn được lên nơi đây!"

Cổ Thông lão quái ở một bên chút hồi ức: "Cái này lão Thương Long, lại là cái hung cuồng, người khác càng cho rằng đây là tà, hẳn càng không tin

phục, cũng nói, người vận mệnh gặp gỡ, vốn nên là do mình làm chủ, làm sao sẽ bởi vì địa vực mà định, vì lẽ đó hết lần này tới lần khác giương đao cưỡi ngựa, lưu lại ở chỗ này khai tông lập phái, ngược lại muốn xem xem, nơi đây là có hay không là hung địa, là có hay không sẽ mang đến cho hấn mỗi họa. . ."

"Kết quả, cũng chính là ở chỗ này, hấn tu vị càng sâu, dũng khí càng hào, chém Tôn phủ, giết quý thần, một loạn ba châu nơi, đem Tôn phủ xa xa trục xuất, mà từ khi đó bắt đầu, mảnh này hung núi, cũng là trở thành phương bắc Thương Long khai tông lập đạo tổ địa. . ."

Phương Quý nghe những thứ này giảng giải, ngẩng đầu hướng về núi hoang nhìn lại, phảng phất có thể nhìn thấy ông lão tóc xám kia, liền ở trên núi uống rượu cười to.

"Vậy chúng ta?"

Hấn nhìn về phía Thái Bạch tông chủ.

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Chúng ta liền ở chỗ này, bố trí long đình, dần làm vì thứ tám mạch Long cung!"

Vừa nói chuyện, hấn nhẹ nhàng vỗ vỗ Cung Thương Vũ vai, nói: "Đợi đến long đình chi chủ vào chỗ, người chính là phụ tá một đời mới Long chủ vũ tướng, nhìn người có thể mau chóng trưởng thành, tiếp nhận Thương Long y bát, ngày khác Long chủ cuối cùng sẽ có một ngày, còn có thể vào biển, mà đến lúc đó, cái này một phương long đình, liền là các người Thương Long một mạch căn cơ, nhìn người đừng phụ Thương Long một mảnh xích đảm đi!"

Cung Thương Vũ đỏ mắt lên, sâu áp đến cùng: "Đa tạ Thái Bạch Triệu sư bá!"

Thấy cho bọn họ như vậy, Cổ Thông lão quái ở một bên ha ha cười to, làm như lão hoài rất an ủi.

Mà ở ở mặt sau một ít, bốn châu nơi, mười một lộ thế gia chủ thì lại biểu hiện phức tạp, một mảnh trầm mặc.

Trước đây phương bắc Thương Long chết đi ở Bắc Hải bên trên, người khác một mảnh sâu não, bọn họ mười một người lại chưa chắc không có

chút cái khác kể vặt, dù sao lầy trước phương bắc Thương Long, quá nông cuồng, cũng quá bá đạo, ép cho bọn họ bực này đại thế gia chủ đều không nhắc nổi đầu lên, mà phương bắc Thương Long vừa chết, Cung Thương Vũ tu vị quá thấp, mấy vị thường ngày phụ tá lão già, cũng chán nể không được bọn họ, tất nhiên là cơ hội tới. . .

Mắt thấy bắc bốn châu nơi, liền muốn chia năm xẻ bảy, từng cái đoạt quyền, nhưng chẳng ai nghĩ tới, Thái Bạch tông chủ đến rồi.

Phương bắc Thương Long nhập Bắc Hải trước, liền đã đoán được chính mình kết cục, nhưng hẳn không có ở Thương Long một mạch lưu xuống cái gì giao cho cùng di ngôn, nhưng người không nghĩ tới chính là, hẳn lại đi tìm Thái Bạch tông chủ uỷ thác, liền Thái Bạch tông chủ đi tới bắc bốn châu, triển khai thủ đoạn, võ lực trấn áp, chém liên tục mấy người đầu, rung cây dọa khỉ, mạnh mẽ đem mười một lộ thế gia chủ đi tâm ép xuống.

Nhưng cũng là ở người khác đều cho rằng bắc bốn châu Thương Long một mạch, sẽ từ đây quy Thái Bạch tông thì hẳn chột lại làm chút người khác không nghĩ tới chính là, đầu tiên là đưa tới Long tộc con mồ côi, thành tựu long đình, lại lại là chính đón lại Thương Long một mạch, phụ tá Cung Thương Vũ đoạt được quyền to, thậm chí thế hẳn an bài xong sau đó một loạt chuyện, chính mình trái lại phiết đến sạch sành sanh, chỉ lấy khách khanh thân phận mà ở. . .

Bắc bốn châu chi chủ, cỡ nào nhưng người thêm nhỏ dãi, sao sẽ có người toàn không để ý tới?

Mười một lộ thế gia chủ trong lòng tự nhiên nan giải, càng là khó có thể tiếp thu Cung Thương Vũ cái này tiêu tử vất mũi chưa sạch thượng vị sự thực!

Có thể vậy thì như thế nào?

Bọn họ thực sự là sợ cực kỳ Thái Bạch tông chủ, cũng không dám nhắc lên sóng gió!

. . .

. . .

"Theo lý thuyết, nên trước tiên làm vì Thương Long lão huynh sắp xếp đại

tang, sau đó lại thiết lập ra long đình, lập Tiên minh!"

Thái Bạch tông chủ làm ra những thứ này sắp xếp, liền đem người người, bước vào phương bắc Thương Long khi còn sống tu hành toà kia rách nát cung điện, rất rõ ràng, Thái Bạch tông chủ mấy người, cũng không có dự định lại làm vì cái này long đình chế tạo một toà mới cung điện, mà là lợi dụng này điện làm cái này mới long đình, tiến vào này điện lúc, Phương Quý liền xem đến rất nhiều người quen, đều là Bắc Vực Thập Nhị Quân Túc đại công tử, Tiêu Tiêu Tử, Việt Thanh, Mạnh Đà Tử, Hải Sơn Nhân các loại, Thái Bạch tông đồng môn A Khổ, Triệu Thái Hợp, Tiêu Long Tước, Nhan Chi Thanh, Trương Vô Thường, Hứa Nguyệt Nhi mấy người.

Thái Bạch tông mấy vị đại trưởng lão, Bạch Thạch, Hỏa Hậu Quân mấy người.

Phương bắc Thương Long một mạch mấy vị lão thánh, bốn mươi chín kiếm Tiêu Kiếm Uyên cũng ở hàng ngũ này, ngoài ra còn có rất nhiều lạ mắt người.

Mới nhìn đi, hiển hách nhiều, liền như là Bắc Vực quần hùng, đều đã hội tụ ở đây.

"Thiếp đều phát ra ngoài chứ?"

Đứng ở trước đại điện Thái Bạch tông chủ, ánh mắt từ mọi người trước người đảo qua, bình tĩnh mở miệng: "Nhưng ta lại cảm thấy, hẳn làm vì Bắc Vực vận mệnh, bôn ba một đời, cuối cùng càng là vì Bắc Vực chết đi, vì lẽ đó hẳn là nhượng bọn họ nhìn chúng ta lúc này sắp xếp, chư vị, tạm nghe ta dặn dò, khắp cả mời Thất hải cũng Bắc Vực quần hùng, đại hội ở đây, xem lễ long đình lập đạo, lại cộng làm vì Thương Long đưa ma!"

Mọi người đều cùng kêu lên đáp ứng: "Nên như vậy!"

...

...

Một phương phong vân động, tập cuốn thiên hạ thế.

Bắc Vực muốn thiết lập ra long đình, lập Tiên minh tin tức, rất nhanh liền truyền khắp to lớn Bắc Vực.

Tây Hải bên trên, một cái cảnh giới Nguyên Anh Hải tộc đại yêu, suất lĩnh hơn ngàn tàn binh, chính tại trong biển khổ sở ép chuyên, tránh né truy sát, Tây Hải long cung bị diệt sau, bọn họ liền đã trở thành vô chủ người, không biết có bao nhiêu tu hành cùng đại yêu, cũng không biết từ nơi nào nghe tới tin tức, cho rằng bọn họ trên người, ẩn giấu một loại nào đó Tây Hải long cung bên trong mang ra đến dị bảo, vẫn kết bè kết lũ tiệt giết bọn họ.

Vốn là một vạn hải binh, hiện nay chỉ còn chưa tới một thành, mà lại người người mang thương.

Nhưng tại trên biển, bọn họ mờ mịt chung quanh, cũng không biết nên đi nơi nào đặt chân, Hải tộc đại yêu, xưa nay phụng Long cung làm chủ, bây giờ Long cung tiêu diệt, bọn họ liền cũng đã trở thành không có rễ chân tán tu, nhục thể nhân ghét bỏ, tới nơi nào, đều gọi đánh gọi giết!

"Chúng ta Hải tộc, nhưng không cách nào tại biển bên trong đứng chỗ, Thiên Nguyên lớn lao, lại đi nơi nào?"

Đang tự người người bị phong thích, hoảng sợ không tính người, chợt thấy giữa không trung bên trong, có vị người bị thương nặng Quy tướng đập mây mà đến, cái này quy tướng liền quy xác đều bị đánh vỡ, quần đầy vải trắng, nhưng trên mặt, lại tất cả đều là sắc mặt vui mừng, vội vã vọt tới, kêu lên: "Tĩnh Hải tướng quân, việc vui đến rồi, Bắc Hải thập thái tử chính tại Bắc Vực thiết lập long đình, vào chỗ Long chủ, chính tuyên chiếu thiên hạ, lệnh chúng ta Hải tộc đi tới đó hiệu lực!"

Chúng Hải yêu nghe vậy, đều kinh hãi đến biến sắc, có người nói: "Thất hải Long cung mới vừa tiêu diệt, rồi lại muốn thiết lập ra mới long đình?"

"Vừa là Bắc Hải long tử, vậy chúng ta Tây Hải thuộc hạ có thể làm sao bây giờ?"

Đối mặt một mảnh nghi vấn, vị kia hải tướng đứng dậy, bi hoàng nói: "Cần gì lại muốn những thứ này, Thất hải vốn là một nhà, Tây Hải long cung tiêu diệt, chúng ta chính là vô chủ chi tướng, hiện nay, vừa có long phương có can đảm lập đạo, bố trí long đình, chúng ta Hải tộc, chính là núi đao biển lửa, cũng nên đi qua phụ tá, quan trọng hơn chính là, những tán tu kia thế gia, đều cho là chúng ta trên người ẩn giấu Tây Hải long cung bên trong mang ra đến dị bảo, truy sát vạn dặm, cũng không chịu giảng hoà, chúng

ta nếu là không đi Bắc Vực long đình hiệu lực, vậy này thiên hạ lớn lao, lại nên đi nơi nào?"

"Đúng vậy, bọn họ mỗi ngày nói cái gì dị bảo, truy sát chúng ta, có thể là trên người chúng ta. . ."

Một cái Hải tộc yêu binh lẫm bẫm mở miệng, bỗng nhiên nhìn về phía hải tướng, nói: "Trên người chúng ta đến tột cùng có hay không cái gì dị bảo a?"

Cái kia hải tướng ngạo nghễ nói: "Đương nhiên là có, chúng ta cái này liền đi hiến cho mới Long chủ!"

. . .

. . .

Bắc Hải tàn tích, Bắc Hải Long cung Thất công chúa điện hạ Ngao Tâm, dẫn theo chính mình ba cái huynh đệ, Ngao Hung, Ngao Lê, Ngao Bá, đang tự một mặt thê lương ở tại một toà nhỏ nhỏ trên đảo hoang, bọn họ hai mặt nhìn nhau, trên mặt đều là một mảnh khó tả tuyệt vọng, mấy ngày trước, chính mình vẫn là đường đường long tử long nữ, thân phận cao quý, cao cao không thể với tới, nhưng ai thành nghĩ, bây giờ càng thành không có nhà người?

Không chỉ có bên người không có người sai khiến, thậm chí còn nhiều vô số mơ ước ánh mắt. . .

Nàng thậm chí có thể nhìn thấy, liền ở bên ngoài trăm dặm mây trong, cũng tự có một cái Kim Đan cao giai lão tu, dẫn theo trăm mười vị môn nhân, chính đang tại rất xa nhìn bọn hắn chăm chăm, đó là một phương nghe người ta nói Long cung tiêu diệt, liền đánh tới những thứ này Long tử Long tôn chủ ý người, Long tộc đều là bảo, nếu là có thể bắt được trở lại luyện đan làm thuốc, thậm chí là ngự phục rồi, coi như hộ sơn thần thú, có thể đều là đại tạo hóa a!

Chính là đi bán, đều sợ là có thể bán đến mấy trăm vạn lượng linh tinh!

Bọn họ hầu như là không hề che giấu chút nào chính mình tham lam, chỉ là Long tử Long tôn thực lực không yếu, bởi vậy bọn họ đang đợi giúp đỡ.

Giúp đỡ rất mau tới, có tới mười mấy cái môn phái nhỏ tiểu thế gia, bọn họ nghe nói nơi đây có bốn vị long tử long nữ, liền không thể chờ đợi được nữa, liền thủ mà đến, xa xa làm thành trận thế, từng bước áp sát, sát khí dĩ nhiên bốc lên, chính chuẩn bị ra tay bắt giết.

"Vốn là cảnh vàng lá ngọc, hiện nay lại thành những kia tiểu tu đám người trong mắt con mồi. . ."

Ngao Tâm si ngốc nở nụ cười, hướng về mấy vị huynh đệ nói: "Chúng ta nhất định phải liều mạng đến cùng, để tránh khỏi được người tầm thường chi nhục!"

"Có thể là chúng ta đánh không lại bọn hấn a. . ."

Long cung tam ngốc đón chu vi vọt tới sát khí, mặt trắng tim đập, dẫn theo nức nở nói: "Trước đây những thứ này đều là bò đến bên chân đến, ta cũng lười nhìn một chút tiểu nhân vật, bây giờ bọn họ làm sao liền trở nên gan to như vậy, dám đem chúng ta coi như con mồi?"

Ngao Tâm đầy mặt than thở, nói: "Nhận rõ hiện thực đi, chúng ta đã không có Long cung tên bảo vệ. . ."

"Giết. . ."

Bốn phương tám hướng bên trong, bỗng nhiên vang lên một mảnh tiếng hò giết, những kia tiểu Tiên môn ra tay rồi.

Vô số tâm võng lớn, từ trên trời giáng xuống, hướng về bọn họ mấy vị Long tử Long tôn tát ra, che ngợp bầu trời.

Ở cái này lưới lớn trong lúc đó, còn chen lẫn rất nhiều nham hiểm quỷ dị pháp bảo, ác độc phệ xương ác độc, thậm chí là vô số sáng lấp lóa cơ quan kiếm kích, nhượng người một chút nhìn lại, liền cảm thấy hoảng sợ, nhưng Ngao Tâm cũng biết mình không có lựa chọn nào khác, liền muốn hóa ra long tướng, cùng những thứ này người đánh nhau chết sống, có thể cũng liền vào lúc này, bỗng nhiên một đạo pháp bảo quang mang, xa xa từ thiên ngoại đập xuống, rung động một phương.

"Người tới là người phương nào?"

Những kia tiên môn tu sĩ chịu đến kinh động, liền tạm không động thủ,

căng thẳng kêu to.

"Thái Bạch tông, Hùng Bình!"

Người tới là một cái vóc người to lớn, nghiêm túc thận trọng người đàn ông trung niên, bên người ba vị đệ tử, thoát nhìn tu vị cũng không rất cao, nhưng nghe đến hần tự giới thiệu, cái này mấy phương tiểu đạo thống, nhất thời giật nảy cả mình, vội vã lui lại, không người dám khinh thường hần.

Không gì khác, bây giờ Thái Bạch tông, vốn là một phương không cho người khinh thường tồn tại.

"Hóa ra là Thái Bạch tông đạo hữu, ha ha, chúng ta chính đang tại đi săn, không biết đạo hữu vì sao ra tay làm khó?"

Cầm đầu lão tu chất lên khuôn mặt tươi cười, khách khí hướng về đối phương làm ấp lể.

"Đi săn?"

Hùng Bình trưởng lão hừ lạnh một tiếng, nhìn bọn họ nói: "Các người lại có biết chính mình bắt chính là ai?"

Cái kia lão tu vẻ mặt hơi run, nghĩ thầm người mẹ nó mắt mù, lẽ nào không nhìn ra đó là mấy cái long? Trên mặt lại cười bồi nói: "Thái Bạch tông đạo hữu mà lại nghe ta lời nói, chúng ta đều biết bọn họ là Bắc Hải Long cung Long tử Long tôn, có thể hiện nay, Bắc Hải Long cung đã không, bọn họ cũng tất nhiên là vật vô chủ, người có đức chiếm được, chúng ta năm đại tiên môn đến đây đi săn, lại là không có phạm đến người Thái Bạch tông quy củ chứ?"

Bốn phương trong hư không, chúng tu tất cả đều gật đầu.

Thái Bạch tông bây giờ tên tuổi tất nhiên là không nhỏ, nhưng chúng ta từ bắt chính mình săn bắn, các người cũng quản không được.

"Vô chủ Long tử Long tôn?"

Lại không nghĩ rằng, Hùng Bình trưởng lão nghe xong bọn họ, đột nhiên nổi giận phùng phùng, trầm tiếng quát chói tai nói: "Hoang đường, lớn mật!"

"Bốn người bọn họ, chính là Bắc Vực Thập Nhị Quân đứng đầu, Thái Bạch tông chân truyền đại đệ tử Phương Quý đồ đệ, Thiên Thượng Kiếm Tiên Mạc Cửu Ca đồ tôn, lấy này luận lên, cái kia chính là ta Thái Bạch tông đệ tử, mấy người các ngươi gan biết bao lớn, dám đem bọn họ coi là con mồi?"

". . ."

". . ."

"Cái này. . ."

Cái kia mấy đại tiên môn lão tu nghe vậy, nhất thời sắc mặt có chút sợ hãi.

Vừa là Thái Bạch tông trưởng lão, chúng mắt mục mục phía dưới, tự nhiên không thể nói chuyện đến mệnh bọn họ.

Chỉ là, vốn tưởng rằng là vài con không người lưu ý rồng nhỏ, ai nghĩ đến lại còn cùng Thái Bạch tông đáp lên quan hệ?

Những khác ngược lại cũng thôi, then chốt là vị kia Thiên Thượng Kiếm Tiên. . .

"Ai nha nha, hiểu lầm hiểu lầm, không dám không dám, chúng ta cái này liền đi, cái này liền đi. . ."

Khoảng khắc trong lúc đó, chư tu thối lui, đi sạch sành sanh.

"Đi theo ta đi!"

Hùng Bình trưởng lão đập lên hư không, đi tới mấy điều long trước mặt, ngạo nghễ nói: "Thái Bạch tông chủ có lệnh, để ta tiếp các ngươi trở lại!"

Mấy con rồng nhỏ hai mặt nhìn nhau, vội vã tiến lên nói cảm ơn: "Đa tạ tiền bối. . ."

"Cái gì tiền bối?"

Hùng Bình trưởng lão lạnh giọng hét một tiếng, khiển trách: "Các ngươi là Thái Bạch tông chân truyền hàng ngũ, đệ tử đời thứ ba, ta lại là cùng các

ngươi sư tổ ngang hàng trưởng lão, tại Thái Bạch tông bên trong chuyên ty giới luật thưởng phạt, so với các ngươi sư tôn còn cao đồng lúa, hấn vẫn còn muốn kêu ta một tiếng trưởng lão, hoặc là sư thúc, bốn người các ngươi, càng là muốn kêu ta làm sư thúc tổ, quy củ này bồi phạt không thể loạn, các ngươi có thể đã nhớ rồi?"

Mấy con rồng nhỏ dọa trong lòng chột dạ, luôn mồm nói: "Nhớ rồi!"

Trước khi đi lúc, Ngao Tâm liếc mắt nhìn bây giờ đã hoàn toàn hoang lương Bắc Hải, tâm trạng tư vị phức tạp, trước đây, vốn là vì bảo đảm Phương Quý mệnh, mới bái hấn làm thầy, lại há có thể nghĩ đến, lại là lúc trước bái sư, trái lại bảo vệ mình cùng mây vị này huynh đệ tính mạng ?

Chương 652 : Đông Thổ Người Về

Bắc Vực bố trí long đình tin tức, rất nhanh liền đã truyền khắp Thiên Nguyên các góc.

Kinh ngạc sau khi, Thiên Nguyên chúng tu, cũng đều nhìn thấy một bức di thường nhượng người kinh ngạc mà bất ngờ cảnh tượng!

Thiết lập ra long đình tin tức truyền ra sau khi ngày thứ ba, Tây Hải tàn quân yêu tướng Hàn suất yêu binh hơn ngàn đi Bắc Vực, hướng về Long chủ công hiến cho.

Sau lần đó hai ngày, Bắc Hải bốn vị long tử long nữ đi tới Bắc Vực, cùng mới Long chủ gặp gỡ.

Lại một ngày, Vụ hải Long cung Du Đồ, Muội Lương, Kỳ Chỉ tam đại yêu tướng, thu lại tàn binh vạn mấy, đi Bắc Vực.

Lại một ngày, ẩn cư tại Bắc Hải góc tây bắc trên tiềm tu Long tộc đại tướng, nghe nói long đình thiết lập tin tức, một lần nữa xuất quan, hẳn vốn đã là đã sớm thoát ly Long tộc đời trước đại hải tướng, trình độ nào đó trên, đã là Bắc Hải Long cung khai ân, cho phép hẳn độc lập đi ra ngoài tự xây đạo thống, nhưng bây giờ nghe nói Thất hải tiêu diệt tin tức, cũng lập tức suất đồ tử đồ tôn, tất cả tộc nhân, chạy tới long đình hiệu lực.

Nam Hải Quy tướng, suất yêu binh năm ngàn, đến đây long đình hiệu lực.

Thương Lan hải bảy đại yêu tướng, suất yêu binh mười vạn, đến đây long đình hiệu lực.

U Minh hải ba vị trưởng lão, suất yêu binh năm ngàn, đến đây long đình hiệu lực. . .

Đông Hải Liễu tướng, ngang qua vùng biển vô tận, suất tam đại Thần Tôn, đến đây long đình hiệu lực. . .

...

...

Trong thời gian ngắn, long đình liền đã tụ tập nguyên Thất hải đại yêu đem ba mươi sáu người, yêu binh bốn mươi vạn, thế vượt xa mọi người tưởng tượng.

Thất hải tiêu diệt, Long tộc nguyên khí đại thương, gốc gác hoàn toàn không có, nhưng bây giờ long đình tự thế, lại làm cho người ý thức, dù là Thất hải Long cung tất cả đều tiêu diệt, vô tận Hải tộc yêu binh yêu tướng bị tàn sát không còn, nhưng còn sót lại đi xuống binh tướng tụ đến cùng một chỗ, vẫn cứ là một phương dù là ai cũng không cách nào quên đại thế lực, chỉ xem toàn bộ Bắc Vực bên trên, liền tìm không ra có thể cùng bực này Long cung cùng sánh vai đại thế lực.

Cũng là ở cái này chút chur phương yêu binh yêu tướng tụ tập mà đến sau khi, Bắc Vực long đình, như vậy một phương trước nay chưa từng có, từ xưa tới nay cái thứ nhất xây dựng ở lục địa bên trên Long cung bắt đầu tiến vào mọi người mi mắt, tuyên cáo Thất hải khí vận, vẫn chưa hoàn toàn đoạn tuyệt!

Mà ở cái này thanh danh tại Bắc Vực bên trên nhắc lên một mảnh đại thế bên trên, Thái Bạch tông chủ, cũng nhờ vào đó tuyên cáo Bắc Vực Tiên minh thành lập.

Bắc Vực Tiên minh, lấy trực Tôn phủ, bảo hộ Bắc Vực làm vì lĩnh, liên hợp long đình, Thương Long một mạch, Thái Bạch tông, Thần Phù Tức gia, Đan Hỏa tông, Tuyết Sơn tông, cùng bắc cảnh chín châu 142 đại tiên môn làm chủ, liên minh dặt tay, cộng trợ Bắc Vực, thống ngự Bắc Vực tất cả tài nguyên, chế tạo Bắc Vực tiên quân, phân phối vũ khí, không thiết lập ra Minh chủ, lại thiết lập ra thập đại trưởng lão chi tịch, quân tiên phong nam ép, chuẩn bị bất cứ lúc nào khai chiến.

Cái tin này xuất hiện, thậm chí so với trước đây Bắc Vực đại loạn, còn muốn khuấy động nhân tâm, chọc người liếc mắt.

Trước đây Bắc Vực tuy loạn, tuy rằng cũng từ Tôn phủ trong tay đoạt đến rồi chín châu nơi, nhưng vẫn không có một cái thanh âm vang dội, chính thức hướng về Tôn phủ phát ra khiêu chiến, chur phương từng người tự chiến, tùm la tùm lum một mảnh, thanh thế trên cũng không cách nào cùng

Tôn phủ bực này cự vật so với.

Nhưng hôm nay, Bắc Vực Tiên minh xuất hiện, lại giải quyết cái vấn đề này.

Mưa gió giấu diếm, mây đen phun trào, Bắc Vực nam bắc hai cảnh, đại chiến tựa như động một cái liên bùng nổ!

...

...

"Tốt, tốt, được!"

Không biết có bao nhiêu Bắc Vực lão tu, trước tiên gặp mặt long đình thiết lập ra tại Tuyết Châu, lại nghe nói Bắc Vực Tiên minh đã lên, nhất thời rõ ràng Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ những người kia mưu tính, có người thần phục, có người dám khải, thần phục người khen không dứt miệng: "Cái kia Thái Bạch tông chủ quả thật là thủ đoạn cao cường, hấn thu thập Long tộc tàn cục, tiếp thu Thất hải di thể, càng lập tức làm cho Bắc Vực tình thế nổi lên, có cùng Tôn phủ tranh đấu chi uân!"

"A, phi thường người, nhưng làm phi thường thế, Thất hải tự rước mỗi họa, người tiêu diệt, thế gian không biết có bao nhiêu thế lực đều nhìn chăm chăm Thất hải Long cung gốc gác cùng dị bảo, Đông Hải long cung, bị Đông Thổ tu sĩ coi chừng, khó có thể chia sẻ, Nam Hải Long cung, bị Tôn phủ hất cái lộn chổng vó lên trời, U Minh hải Long cung tại chúng tu tấn công tới trước tự hủy, ngọc đá cùng vỡ, Vụ hải Long cung thì bị Nam Cương cướp đoạt hết sạch. . ."

"Nếu bàn về cướp đoạt những thứ này Long tộc tài nguyên cùng bảo bối, Bắc Vực điếm ấy hạt lực, thực tại không có tư cách, nhưng ai có thể nghĩ tới, Bắc Vực lại không có đi đoạt những kia tài nguyên cùng bảo bối, trái lại đi cướp danh phận này, gây chết lạc đà so với ngựa lớn, Thất hải tổn thất lại to lớn hơn, tàn binh bại tướng thu lại một thoáng, cũng vẫn nhưng có cũng không ai dám khinh thường thực lực, bây giờ cũng toàn bộ rơi vào rồi Bắc Vực trong tay. . ."

"Như vậy tính ra, Bắc Vực chiếm tiện nghi, cũng thành chư phương trong lớn nhất. . ."

Cảm khái người thì lại lo lắng: "Nếu là Bắc Vực còn như trước như vậy, ngược lại cũng thôi, tuy rằng loạn, nhưng còn không đến mức thật là cùng Tôn phủ nhắc lên một trận đại chiến, nhưng bây giờ, song phương có chính diện tranh tài tư bản, sự tình liền phiền phức, Tôn phủ sẽ không ngồi xem như vậy Bắc Vực Tiên minh tồn tại, Bắc Vực Tiên minh cũng sẽ không bỏ qua bây giờ tốt đẹp cục diện, cái này trận đại chiến, sợ là kéo không được!"

Càng có người ở Bắc Vực cái này một mảnh tốt đẹp cục diện phía dưới, cảm giác được một chút lo lắng: "Thái Bạch tông chủ cái này một viên cờ rơi xuống quả thật không tệ, nhưng sự tình thật sẽ như hẳn nghĩ tới tốt như vậy sao, bây giờ Đông Thổ, Tây Hoang, Nam Cương, Bất Tri địa, xác thực đều ngậm thừa nhận hẳn đem cái kia có đại nhân quả rồng nhỏ đoạt ở trong tay sự thực, cũng không có nhắc lên quá to lớn phong ba, nhưng bọn họ, thật liền sẽ yên tâm như thế, tùy ý con rồng nhỏ này bị Bắc Vực nắm giữ? Ta xem, đón lấy Bắc Vực, sợ là muốn trở thành cơn bão táp này trung tâm. . ."

". . ."

". . ."

"Lúc này người khác đại khái đều đang nghĩ, nho nhỏ Bắc Vực, nho nhỏ Thái Bạch tông, lại sao dám đối với chuyện như thế này thủ lợi?"

Nhưng lúc này Bắc Vực Tuyết Châu, Long đình trong, lại chính là một mảnh nghiêm túc.

Bên trong đại điện, ngồi lúc này Bắc Vực Tiên minh mười vị trưởng lão bên trong mấy vị, từ trái bài đi, chính là Thái Bạch tông chủ, Cổ Thông lão quái, Cung Thương Vũ, Tiêu Kiếm Uyên, Thần Phù Tứ Chúc, Tiêu Tiêu Tử sư tôn Tuyết Sơn tông chủ Nhiêu Loạn Hồng, cùng với ôm tiểu Lai Bảo ngồi ở đây điện bên trong Phương Quý, còn có mấy vị trên danh nghĩa Tiên minh trưởng lão, nhưng không có đi tới, tựa như Kiếm Tiên Mạc Cửu Ca cùng Tuyết Cơ Tử mấy người.

Cái này Tiên minh thập đại trưởng lão, tự nhiên đều là do Bắc Vực thế hệ trước tu sĩ, hoặc là nhân vật hết sức quan trọng đảm nhiệm, tựa như Thần Phù chính mình gia chủ Tứ Chúc, Tuyết Sơn tông chủ Nhiêu Loạn Hồng, cái kia đều là chiếm giữ một phương đại tiên môn đại đạo thống chi chủ, đức cao vọng trọng, mà Tuyết Cơ Tử, thì lại một cái độc lai độc vãng thích khách, lớn nhất chiến tích, chính là ám sát Hải Châu Tôn chủ, hơn

nữ ám sát thành công.

Cho tới Cung Thương Vũ, tự nhiên là thế thân sư tôn phương bắc Thương Long vị trí, đại biểu chính là Thương Long một mạch.

Mà bây giờ sắp đăng cơ tiểu Hắc long Ngao Lai Bảo, nhưng là lấy long đình chi chủ thân phận, chiếm thập đại trưởng lão một tịch.

Phương Quý. . . Là lại đây ôm hài tử!

"Ta xác thực đã nghe được một chút động tĩnh, Đông Thổ, Nam Cương, đều đã làm ra phản ứng!"

Tiêu Kiếm Uyên vẻ mặt nghiêm túc, chậm rãi mở miệng: "Chúng ta sợ là không dễ ứng phó!"

Thái Bạch tông chủ nghe vậy, đứng là nhẹ nhàng mỉm cười, nói: "Chính là bởi vì không dễ ứng phó, mới sẽ lớn có cơ hội!"

Phương Quý nghe bọn họ ở đây thương lượng, nhưng cũng nhất thời hồ đồ, bây giờ khoảng cách hẳn trở lại Bắc Vực, đã có một tháng trôi qua, các loại chuẩn bị, cũng đều đã làm đủ, ngày mai, liền đã là long đình chính thức thành lập ngày, cũng là Bắc Vực Tiên minh lần thứ nhất chính thức hậu thế mặt người trước biểu hiện lúc, hẳn đã theo Thái Bạch tông chủ mấy người, nghe bọn họ mưu thế luận binh, thảo luận nhiều lần đại sự.

Bất quá bọn hắn bình thường nói, cũng đều là chút phân tích thế cuộc, chế tạo tiên quân cụ thể việc, nhưng đến bây giờ, khoảng cách tiểu Lai Bảo đăng cơ làm vì long đình chi chủ, đã chỉ còn một ngày lúc, lại chợt phát hiện bọn họ thương nghị chuyện đã thay đổi.

Bây giờ đại thế đã định, Đông Thổ cùng Nam Cương đều không có bởi vì tiểu Hắc long chuyện tìm tới cửa, liền nói rõ Thái Bạch tông chủ trước đây mưu tính đã thành công, mắt thấy Bắc Vực tình thế tốt đẹp, thậm chí chính diện cùng Tôn phủ bẻ cổ tay sức lực đều có, Thất hải tàn binh tụ tập, hình thành rồi quy Bắc Vực điều động bốn mươi vạn đại quân, Bắc Vực chính mình chư phương đạo thống, cũng đều đã liên hợp lên. . .

Đến lúc này, thậm chí có thể nói đại thế đã định, bọn họ lại đang lo lắng cái gì?

"Bẩm báo trưởng lão, Đông Thổ có Tiên sứ đến, nói làm vì long đình xem lễ!"

Cũng vào lúc này, ngoài điện có tiếng nói vang lên, lại là Thanh Phong đồng nhi chạy vào, hướng về điện bên trong mọi người nói.

"Xem lễ?"

Điện bên trong chư vị trưởng lão, đều nhìn nhau, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Đi thôi, nên đến đều là sẽ đến!"

Mọi người rời đi đại điện, đi tới núi trước, giương mắt nhìn lại, liền thấy xa xa phía đông, có tiên vân lay động lay động, mây trên bóng người tụ tập, càng là đến rồi ít nhất cũng có ngàn người, cầm đầu, lại là hơn mười vị thân mang hoa bào, khí độ bất phàm trung niên tu sĩ, bọn họ đằng vân mà đến, phần lớn đều ở lại không trung, không có đi xuống, mà ở phía trước nhất mấy chục người, lại đều tay áo lớn phiêu phiêu, ghìm xuống đám mây.

"Triệu huynh, ba trăm năm không gặp, tất cả mạnh khỏe. . ."

Trước nhất đầu một người, chính là một cái vóc người hơi mập, mặt đỏ lừ lừ ông lão, đi tới trước người, chưa nói cái khác, lại là hướng về Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ vái chào, bèn nhìn nhau cười, nghe được mọi người hơi ngẩn người ra, nguyên lai hẳn cùng Triệu Chân Hồ là quen biết cũ.

"Trần Khang huynh, tu vị lại tinh tiến. . ."

Thái Bạch tông chủ cũng cười đáp lễ, nói: "Người chính là Khương gia quý tế, thân phận cao quý, hiện nay lại không xa vạn dặm, chạy tới Bắc Vực xem lễ, thực sự gian lao. . ."

"Ha ha, đâu chỉ là xem lễ!"

Cái kia vóc người hơi mập ông lão cười ha ha, nghiêm mặt nói: "Thực không dám giàu giếm, Trần mỗ tuy là lấy xem lễ tên mà đến, nhưng cũng ý không ở chỗ này, Triệu huynh biết, lão phu vốn là xuất thân Bắc Vực Kính Châu, chỉ là sau đó mới đến Đông Thổ tu hành, tuy là ở lại nơi đó, lại không một ngày không chú ý lo lắng Bắc Vực, hiện nay thấy Bắc Vực tình thế tốt đẹp, đôi kháng Tôn phủ, nói vậy chính là dùng người thời khắc, Trần mỗ thì lại làm sao có thể tiếp tục an tâm ở lại Đông Thổ? Đây không phải,

lão phu chuyên chạy về, chính là nên vì ta Bắc Vực, tận một phần sức mọn!"

Nói tránh ra sau lưng, chỉ vào sau lưng mọi người, thậm chí là cái kia giữa không trung hơn ngàn con cháu, cười nói: "Những thứ này người, đều cùng lão phu giống như tâm tư, đều là Bắc Vực xuất thân, biết bây giờ tình thế, bởi vậy cố ý chạy về, trả cố thổ một phen nhân quả!"

"Triệu huynh, người cái này Bắc Vực Tiên minh, là sẽ không từ chối chúng ta chứ?"

". . ."

". . ."

Nghe bọn họ lời nói, chu vi không biết có bao nhiêu người sắc mặt hơi trầm xuống, sinh ra một loại cực kỳ cảm giác không ổn.

Đúng là Thái Bạch tông chủ, đầy mặt mỉm cười, luôn mồm nói: "Không dám, không dám, có thể đến chư vị giúp đỡ, chính là Bắc Vực rất may!"

Chương 653 : Các Triển Thân Thông

Bắc Vực từ trước đến giờ có chọn lựa đứng đầu thiên kiêu thiên tài đi tới Đông Thổ tu hành thói quen.

Là do vì Tôn phủ ở trên, cướp đoạt tài nguyên, vô tình hay cố ý, càng là sẽ đem Bắc Vực tiên môn hoặc là thế gia kiệt xuất thiên kiêu thu đi Tôn phủ, hoặc áp chế, hoặc hi sinh, lâu dần, một đời một đời thiên kiêu, đều cuối cùng rơi vào tầm thường, thậm chí chịu khổ đột tử.

Vì lẽ đó, phàm là có chút ánh mắt, có chút góc gác tiên môn hoặc trường bối, đều sẽ nghĩ mới thiết tưởng, đem từ gia tộc trong kiệt xuất con cháu, đưa tới Đông Thổ đi tu hành, một đời một đời, cũng không biết đưa bao nhiêu người, liền ngay cả Thái Bạch tông chủ, lúc đầu cũng nổi lên đến mấy lần, phải đem Phương Quý đưa đến Đông Thổ đi ý nghĩ.

Khởi đầu tiên môn có lẽ cũng có đưa bọn họ đi học bản lĩnh, có nhân mạch, sau đó trở về sau khi có thể tráng đại tiên môn nguyện vọng, bất quá một đời một đời người đi tới Đông Thổ, học được tốt, hoặc là học được kém, cuối cùng trở về lại đều cực nhỏ, phần lớn đều trực tiếp dừng ở Đông Thổ, bị Đông Thổ các đại đạo thống hoặc thế gia hút lấy nạp, từ đây lác mình biến hóa, thoát ly Bắc Vực, thành Đông Thổ người.

Cái này tự nhiên không thể nói cái gì không đúng, chỉ là vì thoát ly Bắc Vực vùng Khô hải này, cũng là cá nhân theo đuổi.

Nhưng cũng là do tình huống như thế xuất hiện, đúng là dẫn đến Bắc Vực một đời một đời, chân chính thiên kiêu, đều đi tới Đông Thổ.

Trước đây Thiên Nguyên không phải là không có ngôn luận, nói Bắc Vực nghèo nàn, không có chân chính tu hành bên trong người, tựa như phương bắc Thương Long bọn họ cái kia lão thất thánh một đời, tìm khắp Bắc Vực mười chín châu, cũng chỉ tìm ra bảy cái xem như là có chút dáng vẻ thiên tài.

Nhưng trên thực tế, lời này là không đúng.

Bắc Vực tự nhiên có thiên kiêu, những thứ này chạy tới Đông Thổ tu hành, trong đó liền không thiếu người kinh tài tuyệt diệu, ở mỗi cái phương diện triển lộ tài năng, độc tú một chi, chính là so với Đông Thổ những kia đứng đầu nhân tài đến, kỳ thực cũng không kém bao nhiêu, thậm chí còn đáng sợ hơn.

Nếu không thì, Đông Thổ lại sao có nhiều như vậy thế gia, nguyên đem thiên kim gả cho, cho rằng đem bọn họ lưu lại?

Tựa như vị này vóc người hơi mập, thoát nhìn cũng không đáng chú ý ông lão mặt đỏ Trần Khang, lúc trước chính là không thua tại Thái Bạch tông cái này một đôi sư huynh Bắc Vực thiên kiêu, thân thông kiến giải, tài năng xuất chúng, sau đó liền cùng Khương gia một cái chi thứ cô gái thành thân, bây giờ đã là Đông Thổ bốn đại Cổ thế gia một trong Khương gia bên trong người, mà lại coi như là ở Khương gia, hắn cũng quyền thế không nhỏ, đã được cho hai đám nhân vật!

Bây giờ bọn họ trở về, tự nhiên là một làn sóng không cho lơ là lực lượng, xác thực đối với Bắc Vực rất nhiều giúp ích.

Nhưng là cũng không biết sao, rất nhiều Bắc Vực Tiên minh bên trong người, trong lòng lại nhất thời đều bay lên chút cảm giác xấu, dù sao, Bắc Vực tiên môn bị Tôn phủ ức hiếp, đường sống đều sắp đoạn tuyệt thời điểm, bọn họ không có trở về, Bắc Vực nổi lên một mảnh đại thế, dồn dập lên thế, cùng Tôn phủ đại chiến thời điểm, bọn họ không có trở về, nhưng bây giờ, Bắc Vực Tiên minh đã lập, bọn họ đúng là bỗng nhiên trở về. . .

"Ha ha, cũng là ba trăm năm không về Bắc Vực!"

Vị kia đỏ mũi trung niên tu sĩ nhẹ nhàng thở dài, nói: "Hiện nay có thể có chúng ta những người này làm vì Bắc Vực tu sĩ tận phân lực cơ hội, ngược lại cũng là chúng ta may mắn, ha ha, Triệu huynh kính xin dẫn đường, ta cũng rất muốn gặp thấy, hiện nay cộng thiết lập ra Tiên minh, đối kháng Tôn phủ những thứ này Bắc Vực đồng đạo, đều là chút cỡ nào nhân vật anh hùng, do ta Bắc Vực tu sĩ một tay chế tạo long đình, lại là cái gì loại khí phách. . ."

Thái Bạch tông chủ cười nói: "Đang muốn thành đạo huynh dẫn kiến!"

Nói, đoàn người liền cười cười nói nói, hướng về đại điện mà đến, vị này

đỏ mũi Trần Khang suất đến hơn ngàn con cháu, tạm thời chờ ở bên ngoài, sau đó thu xếp, mà cùng Trần Khang cùng nhau trở về Bắc Vực Đông Thổ tu sĩ, lại thêm vào bọn họ mang đến một ít thiên kiều tiểu bối, thì lại một đường theo lại đây, đi tới bên trong đại điện ngồi xuống, tự trà, sau đó liền do Thái Bạch tông chủ từng cái giới thiệu Tiên minh mười vị trưởng lão.

"Ha ha, chư vị đều là ta Bắc Vực thiên kiều hạng người, Trần mỗ nghe tên đã lâu!"

Từng cái từng cái, cùng Cổ Thông lão quái, Tức gia gia chủ mấy người tự lẽ, Trần Khang cười đến vô cùng hòa khí, đúng là bên cạnh hắn mang về người, đang nhìn đến mấy vị này Bắc Vực nhân vật đứng đầu thì trên mặt hình như có chút phản đối, đặc biệt là nhìn thấy Cổ Thông lão quái một thân tu vị, lại chỉ là một cái bất nhập phẩm giai miễn cưỡng Tạt đan lúc, càng là có người cũng không nhìn được nhẹ nhàng bật cười lên.

Lại sau đó, liền do Trần Khang giới thiệu những thứ này cùng hắn cùng trở về chúng tu, vừa nghe làm cho mọi người nghe được sững sốt, cái này là Đại trận sư, cái kia là Đại phù sư, cái này từng ở thân thông một đạo, từng có cỡ nào dạng huyền diệu kiến giải, cái kia ở võ pháp một đường, đạt đến qua cái gì dạng cảnh giới, mỗi người đều là thân phận không tầm thường, danh tiếng vang dội, liền ngay cả tu vị, cũng đa số là Nguyên Anh bên trên.

Rất ít mấy chục người, trong đó ngược lại có mười mấy vị Nguyên Anh, khí thế bên trên, có thể so với cái này Tiên minh mười vị trưởng lão đều lợi hại hơn nhiều.

"Thái Bạch Triệu sư bá!"

Trần Khang sau lưng, một cái đây người anh khí nam tử cười nói: "Ta theo thế thúc trở về Bắc Vực, nguyện cứu Bắc Vực bách tính, trực lùì Tôn phủ, giúp Bắc Vực một đại ân, cũng coi là chính mình bác chút công đức, nhưng không biết các người cái này Tiên minh, dự định làm sao dùng chúng ta? Ha ha, chúng ta đúng là đều tốt nói, nhưng ta thế thúc Trần Khang, chính là ở Đông Thổ Khương gia, cũng là hết sức quan trọng người, hắn không những mang về chúng ta những người này, sau đó còn có rất nhiều Đông Thổ thiên kiều, kể cả tất cả vật tư điều đến Bắc Vực, cái này công đức, có thể giá trị một cái Tiên minh trưởng lão vị trí sao?"

"Cái này. . ."

Bên trong đại điện mọi người nghe vậy, nhất thời đều mặt lộ vẻ khó xử.

Ai có thể nghĩ tới, cái này Đông Thổ trở về Bắc Vực thiên kiều, nói chuyện đúng là như vậy trực tiếp, vừa lên đến liền muốn đòi Tiên minh trưởng lão vị trí?

Toàn bộ Tiên minh, cũng tổng cộng chỉ có mười vị trưởng lão, cái này chẳng phải là có chút tuyên tân đoạt chủ?

Hoàn toàn yên tĩnh bên trong, Trần Khang nhẹ nhàng huấn quát người tuổi trẻ kia một câu, sau đó hướng về Thái Bạch tông chủ cười nói: "Người tuổi trẻ từ nhỏ liền đi Đông Thổ, không có học được Đông Thổ bản lĩnh, đúng là học được nhanh mồm nhanh miệng, Triệu huynh không nên cùng tiểu bối chấp nhặt, lão phu trở về, chỉ vì giúp đỡ Bắc Vực, tất cả mang về nhân thủ cùng tài nguyên, cũng đều phụng Tiên minh điều phối, chỉ cần thu xếp thỏa đáng liền có thể!"

Nghe hẳn, nhất thời điện nội áp ức, cũng không có người mở miệng.

Hắn đúng là nói rất êm tai, nhưng nhiều như vậy Nguyên Anh cùng các lộ kỳ tài, kiều căng tự mãn, người khác chính là muốn thu xếp, có thể thu xếp đến? Đặc biệt là hẳn thuận miệng nói câu, chỉ cần thu xếp thỏa đáng liền có thể, lời này thì có học vấn, thế nào mới coi như thỏa đáng?

"Trần Khang đạo huynh bản lĩnh, ta xưa nay biết rõ, đương nhiên sẽ không phụ lòng đạo huynh. . ."

Thái Bạch tông chủ, cũng tựa như cũng không ngoài ý muốn, chỉ là nhẹ nhàng cười, miệng đầy nhận lời.

"Các trưởng lão, lại có người đến rồi. . ."

Chính đang nói chuyện, ngoài điện Thanh Phong đồng nhị, vừa tức thở hưu hưu đến rồi, hướng về điện bên trong chư vị trưởng lão bẩm báo.

Mọi người đều đứng dậy ra đại điện, liền nhìn thấy phía nam trên sườn núi, đang có một đám người chen chúc mà đến, nhìn chăm chú nhìn lên, liền nhìn thấy cái kia lại có một phương cực lớn kiệu đài, chu vi một vòng, chính là ba mươi sáu vị đề trần sống lưng, vóc người đỏ rực trừ khổ tử tinh trắng nam tử giơ lên, mà ở cổ kiệu bên trên, lại nửa nằm nửa ngù, có một

cái quần áo xộc xệch, ngực rộng cánh tay đỏ nam tử, tựa như cười mà không phải cười, trong lòng ngực ôm một cái vò rượu, ánh mắt mê ly đánh giá chu vi, đầu gối lên một cái mỹ nhân đầu gối trên, chính vì hấn lộ nho.

Mà sau lưng hấn, nhưng là mệnh mông cuộn cuộn, một mảnh yêu vụ hùng hực, lại là một nhánh không dưới ba ngàn mây tinh tráng Yêu quân đi theo.

Cái kia nhắc kiểu tinh tráng nam tử, tu vị lại đều không yếu, giơ lên cái kia lớn vô cùng, trầm trọng vạn phần cỡ kiểu, tốc độ lại là cực nhanh, trong nháy mắt, liền đã từ bên dưới ngọn núi đi tới núi đến, trước người chặn đường người, đều bị vô hình khí cơ cho đánh ngã.

"Nam Cương Yêu Tổ thủ đồ Bích Hoa Thần Quân, pháp giá hàng lâm Bắc Vực, bọn người còn không mau tới nghênh giá?"

Cỗ kiểu mới tới đến trước điện, cái kia cỗ kiểu chu vi, liền đã có vị khoan tay ông lão, ngẩng đầu lạnh quết, trầm giọng hét lớn một câu.

Chu vi chúng tu nghe vậy, "Rào" đến một tiếng nhưng loạn đem lên.

Nam Cương vị kia lão yêu tổ truyền nhân, lại cũng sẽ vào lúc này chạy tới Bắc Vực tham gia trò vui?

"Hóa ra là Bích Hoa đạo hữu đến. . ."

Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ vượt ra khỏi mọi người, hướng về kiểu trên người tuổi trẻ nhẹ nhàng vái một cái lễ, cười nói: "Hiện nay chính là long đình mới thiết lập ra, Bắc Vực Tiên minh thương thảo đại sự lúc, sự vụ bận rộn, hoảng loạn điên đảo, khoảng chừng khó chiếu cố, không biết Bích Hoa Thần Quân pháp giá quang lâm, đúng là chưa thi xa nghênh, mong rằng Thần quân thứ lỗi, chỉ là Triệu mỗ không biết, Bích Hoa Thần Quân pháp giá Bắc Vực, vì chuyện gì nha?"

Nghe được Thái Bạch tông chủ, chư tu đều âm thầm gật đầu.

Nếu nói là Đông Thổ đến những thứ này người, tốt xấu cũng là xuất thân Bắc Vực, đạo lý trên nói được thông, vậy người Nam Cương lại đây xem nào nhiệt gì?

Bắc Vực dù sao cũng là Nhân tộc thiên hạ, cùng Nam Cương yêu quái xưa nay quan hệ bình thường, dù là vị này Bích Hoa Thần Quân, từ về mặt thân

phận đến xem, vừa là Yêu Tổ thủ đồ, vậy cũng là có thể so với các đại yêu vương tồn tại, nhưng thân phận này đặt ở Bắc Vực, cũng chưa hẳn vậy có người mua sổ sách!

"Ha ha, cái chỗ chết tiệt này, chính là long đình?"

Vị kia Bích Hoa Thần Quân nghe được Thái Bạch tông, mới lười biếng ngẩng đầu, hướng phương hướng này liếc mắt nhìn, mí mắt một cái, bĩu môi khinh thường, sau đó cũng không xem qua hướng hẳn hỏi lễ Thái Bạch tông chủ, chỉ là lười biếng phát phát tay, nói: "Cái gì Bắc Vực Tiên minh không Tiên minh, chính là mấy cái Lão đầu tử đâm một đồng tham gia trò vui mà thôi, bản tọa có thể không thể nào cảm thấy hứng thú, ta lần này là vì long đình mà đến, ha ha, không chỉ đến rồi, còn làm vì long đình mang tới một cái đặc biệt nhân vật trọng yếu!"

Vừa nói chuyện, cũng đã có người từ cổ kiệu mặt sau yêu quân trong, áp lên đến rồi một cái thân mặc áo bào xám, một đầu tóc rối bời, trên người có không ít vết thương nam tử, mọi người nhìn kỹ lại, liền thấy nam tử kia sinh đầu song giác, da thịt trên có lân văn, một thân khí cơ ngưng tụ không tan, hình như có một loại tiên thiên uy áp, nhất thời có người đoán được thân phận của hắn, tâm trạng đã là không khỏi lấy làm kinh hãi.

"Người này tên là Ngao Lân, chính là nguyên lai Vụ đảo Long chủ Ngao Tuấn huynh trưởng, xưa nay cùng ta Nam Cương giao hảo, nhưng đáng tiếc nha, Vụ đảo gây ra đại họa, toàn bộ tiêu diệt, hẳn cũng không còn cái dựa vào, cô cô lay lay động động, ta Nam Cương tự nhiên không thể ngồi yên không để ý đến, liền đem hắn nhận trở lại, hiện nay nghe được Bắc Vực bố trí long đình, lúc này mới không xa vạn dặm, đem hắn đưa tới, ha ha, bản về bồi phận, hẳn nhưng là cùng nguyên lai Thất hải Long chủ đồng lứa nhân vật, các ngươi muốn lập vị này Long chủ, còn phải gọi hắn một tiếng thúc phụ, cũng không thể không tiếp thu thân chứ?"

Nghe cái kia Bích Hoa Thần Quân, chúng tu tâm bên trong đều là chìm xuống.

Liền ngay cả Thái Bạch tông chủ, cũng nhất thời rõ ràng Nam Cương đánh chủ ý, trăm thấp hít một tiếng.

Bất quá còn không đợi bọn hắn nói chuyện, liền chợt nghe, phía tây một tiếng vang rền, lại kinh phong gào thét mà đến, trong gió mang đến một trận tiên nhạc cùng vang lên người, một đoàn hạo nhiên tiên khí, từ trên trời

giáng xuống, tất cả mọi người vội vàng quay đầu nhìn lại, liền thấy có hai cái đồng nhi, một thân trắng, một mặc đen, một cái trong tay nhắc theo đèn lồng, một cái trong tay ôm bảo phiến, sau lưng thị nữ diễn tấu tiên nhạc, thi thi mà tới.

Mà sau lưng bọn họ, nhưng là một cái tiên vân bao phủ, mơ hồ có thể thấy được đến một con thân dài ba trượng trắng khoản mãnh hổ làm vì vật cười, mà ở mãnh hổ trên lưng, lại tà ngồi một ông lão, khuôn mặt bị tiên mây che khuất, khó có thể thấy rõ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy, hấn thân mặc áo bào vàng, đỉnh đầu mũ xưa, bên người tuy rằng chỉ theo mấy vị thị nữ, còn có một cái tóc dài che mặt thon gầy nam tử, nhân số chính là cái này trước sau ba làn sóng nhân mã bên trong ít nhất, nhưng khí thế lại là rất lớn, nhất cử nhất động, rõ ràng đều là theo đế vương đi tuần quy củ đến.

"Lẽ nào là. . ."

Rất xa nhìn người kia, Bắc Vực có rất nhiều vị lão tu, mơ hồ đoán được thân phận của hấn, sắc mặt nhất thời đại biến!

Liền ngay cả Thái Bạch tông chủ, cũng là vẻ mặt hơi nhú, sau đó xoay người, chăm chú hướng về người kia nhìn lại.

Vô số người ngóng trông lấy chờ, bầu không khí nghiêm túc, lẳng lẳng chờ người kia lại đây, nhưng đám người kia lại vẫn là không nhanh không chậm, phảng phất tốc độ cũng là cố ý tính qua, cũng không biết quá nhanh, mất nghi lễ, cũng sẽ không quá chậm, khiến người cảm thấy cố ý phiền nhiễu.

"Thái Chân Huyền U, mười chín châu cộng chủ, thiên uy tuyên hách cửu toàn chi đế pháp quy Bắc Vực. . ."

Chậm rãi đi tới mọi người trước người trăm trượng xa xa, này tiên phương đi hai vị đồng nhi, đã đều mặt không hề cảm xúc mở miệng quát khế.

"Bọn người Bắc Vực chi tu, còn không mau mau quỳ lạy, nghênh U Đế bệ hạ tiên giá?"

Chương 654 : U Cốc Chi Đế

Núi hoang trước, tựa hồ thiên địa đều trở nên âm u.

Có món đồ gì, che khuất thời gian giữa trưa mặt trời, tung xuống một góc tối.

U cốc chi đế, đã từng là Bắc Vực tiên môn công chủ, cũng là gần vạn năm đến, duy nhất có thể ở Bắc Vực xưng đế, đồng thời được đến bốn phương trên danh nghĩa thần phục đạo thống, mà U cốc chi đế, nhưng là cái này một phương đạo thống vị cuối cùng truyền nhân, 1,500 năm trước, Đế Tôn pháp giá Bắc Vực, trọng một thanh yêu đao, từ nam giết tới bắc, toàn bộ Bắc Vực đương thời đều đang đợi U cốc chi đế, nhưng không nghĩ tới, U cốc chi đế bại nhanh như vậy, đi nhanh như vậy, thậm chí Bắc Vực chúng tu, còn không phản ứng lại, hắn đã tránh đi Tây Hoang.

Từ cái kia sau khi, Bắc Vực mười chín châu, tất cả rơi vào Tôn phủ tay, mà U cốc chi đế ở Tây Hoang, cũng không còn tin tức, lúc đầu mấy trăm năm, cũng không biết có bao nhiêu người, vẫn ngóng trông hắn trở về, có thể chung quy 1,500 năm qua đi, tâm tư này cũng đã sớm phai nhạt.

Sau đó vào lúc này, hắn lại thật sự trở về. . .

Nói vị kia tà ngòi ở trắng trên lưng hổ, phảng phất đế vương đi tuần giống như cao quý ông lão, nghe hắn ngòi đằng trước đồng nhi mặt không hề cảm xúc gằm thét, trong sân tất cả tu sĩ, trên núi dưới núi, xa xa ở gần, đều chỉ cảm thấy thân phận một mảnh phức tạp, vừa có nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết loại kia mới mẻ, lại có nhìn vị này đã từng là đế vương tại trước mặt mình sẽ diện một loại nào đó hoang đường cảm giác quái dị. . .

Người lại còn muốn người quỳ xuống nghênh lạy, tỉnh lại đi, 1,500 năm a. . .

"U Đế. . . Là U cốc chi đế trở về, lão phu Thanh Nham tử, bái kiến U Đế. . ."

Hoàn toàn yên tĩnh bên trong, bỗng nhiên vang lên một tiếng kích động thanh âm già nua, liền thấy trong đám người chạy đi một cái thân mặc áo bào xám, tóc tai rối bời Lão đầu tử, đầy mặt nước mắt, cướp sấp xuất hiện đến, nhào lên ở U cốc chi đế giá trước, giơ lên cao hai tay quỳ xuống, làm ba bái chín khấu chi lễ, lớn tiếng kêu lên: "U Đế trở về Bắc Vực, rốt cục có thể mang chúng ta trục lui Tôn phủ, còn Bắc Vực một cái sáng sủa càn khôn. . ."

Sau lưng hắn, bóng người lay động, lại có mấy người chạy vội tới, theo sau lưng hắn bái xuống.

Chỉ có mấy người bọn họ, nhưng người chung quanh lúc này ai cũng không nói gì, cũng có vẻ trước điện một mảnh quỳ lạy thanh âm.

Chu vi không biết có bao nhiêu người, nhìn bọn họ, tròn tròn cả mắt.

Bắc Vực Tiên minh thành lập, chính là định đỉnh càn khôn đại sự, là lấy bắc cảnh chín châu, thậm chí là một ít nam cảnh lão già, chư phương đức cao vọng trọng lão tiên bối, đại nhân vật, tất cả đều mời đến nơi đây, tuy rằng những thứ này người có lẽ tu vi không có cao như vậy, thực lực cũng không có mạnh như vậy, thậm chí can đảm cũng chưa chắc lớn đến mức nào, nhưng Bắc Vực dù sao cùng Đông Thổ so sánh, có kính lão chi tục, như vậy lão tu đám người, một lão tựa như một bảo, mời bọn họ lại đây, liền có vẻ trên mặt đẹp đẽ, đại thể trên xem, cũng có vẻ càng danh chính ngôn thuận chút.

Những lão giả này, tự nhiên gánh không được thực chức, cũng kiếm không được trường lão vị trí, trên thực tế tựa như phụ tá, ra nghĩ kế thôi.

Mà vào lúc này, quỳ đi ra quỳ lạy U cốc chi đế chính là những thứ này người.

Nhìn bọn họ cái kia xúc động dáng dấp, thậm chí tiếng nói bên trong đều dẫn theo khóc nức nở, chu vi mọi người, đã là một mảnh kinh ngạc.

Vì sao bọn họ nhìn thấy U cốc chi đế, biết cái này giống như kích động?

Những lão giả này, tuổi tác tự nhiên so với người bên ngoài lớn chút, nhưng trong đó lớn nhất người, cũng bất quá 1,200 tuổi, lúc mới sinh ra, U Đế đã đi rồi ba trăm năm, nhưng nhìn hắn cái này kích động dáng dấp, cũng như là vốn là cùng U cốc chi đế đánh qua thiên hạ tựa như. . .

"Không hiểu quy củ, xưng cái gì U cốc chi đế?"

Đón những thứ này quỳ lạy ông lão, giá trước áo trắng đồng nhi, bỗng nhiên lạnh quát lên: "Các ngươi nên xưng bệ hạ!"

Đám kia ông lão đầy mặt nước mắt trên mặt, hơi lộ ra lúng túng, sau đó lại đối xưng hô, hô to: "Bái kiến bệ hạ!"

Mà như vậy một phen cảnh tượng, đã là nhìn ra thấy chu vi không biết bao nhiêu người, trái tim sinh ra lớn không ý lý giải, nghĩ thầm U cốc chi đế chính là đã từng làm vì Bắc Vực chi đế, lại không nói hẳn đương thời tránh đi Tây Hoang việc, coi như hẳn không có, U cốc một mạch tại Bắc Vực xưng đế thời điểm cũng đi qua 1,500 năm, lúc này bỗng nhiên chạy ra, lại còn thật sự có người phụng hẳn làm vì đế, cái này tính là gì?

"Hãy bình thân!"

Trên lưng hồ U cốc chi đế, lạnh lùng nhìn những thứ này quỳ lạy ở hẳn trước người người, một lát mới nhàn nhạt dặn dò một tiếng.

Mà dứt lời này, hẳn nhưng cũng không còn nói chút những khác, càng không có những khác cử động, cũng như là đang đợi những người khác cũng quỳ lạy giống như, nhưng là người chung quanh mặc dù nhiều, nhưng không có người lại đi quỳ xuống, nhiều người như vậy nhìn đây, quỳ hẳn, mắt mặt hay không a?

"Quan phủ Tam tổ, Vân Vụ sơn chủ, nước Sở Vô Nhan Đế, tiếp Thái Chân Huyền U Cửu toàn chi đế. . ."

Nhưng cũng ở một mảnh trâm ngưng trong, bỗng nhiên xa xa trong hư không, vang lên một cái đồng nhi non nót tiếng kêu, mọi người đều quay đầu nhìn lại, liền thấy trong hư không, có ba đóa đăng vân vợi vãi xoắn tới, nghe cái kia mây trên tự báo ba cái danh hào, phía dưới nhất thời người người thay đổi sắc mặt, không nghĩ tới, ba vị này Bắc Vực "thạc quả cận tôn" di lão, lại sẽ vào lúc này, liền thủ chạy tới nơi đây.

Quan phủ lão tam, Vân Vụ sơn chủ, nước Sở Vô Nhan Đế, chính là bây giờ Bắc Vực bồi phận cao nhất, tu vị cũng tinh thâm nhất ba vị lão giả, đều đã đã sớm là tị thế trạng thái, lần này Thái Bạch tông chủ cùng Túc gia gia chủ, Cổ Thông lão quái mấy người, liền thủ thiết lập ra Bắc Vực Tiên

minh, công nhiên đối kháng Tôn phủ, liền đã từng mời xin mời ba người bọn họ, nhưng ba người bọn họ đều chưa từng có đến, không nghĩ tới lúc này lại đến rồi.

Hơn nữa vừa đến liền sáng sủa tỏ thân phận cùng thái độ, lại là đến tiếp U cốc chi đế đến.

"Ha ha, ba người các người Lão đông tây, cuối cùng cũng coi như còn biết tới xem một chút ta!"

Cũng là đến lúc này, cái kia vẫn mặt không hề cảm xúc, phảng phất lưỡi giương mắt nhìn một chút người bên ngoài U cốc chi đế, cũng cuối cùng tại vào lúc này lộ ra chút tựa như người sông giống như khuôn mặt tươi cười, chậm rãi từ trên lưng hồ nhảy xuống, hai tay chấp sau lưng, hướng về không trung nhìn sang.

"Vừa là bạn cũ trở về, chúng ta lại sao có thể không gặp?"

Không trung ba vị lão tu, đều chậm rãi hạ xuống, cùng U cốc chi đế chào.

Sau đó bốn người liền đều cười to, dặt tay hướng về đại điện bước đi, U cốc chi đế bên người mấy vị tùy tùng, người không nhiều, lại rất sớm liền đi ở phía trước mở đường, đem trong đại điện Bắc Vực Tiên minh mọi người, tất cả đều đuổi đi ra, lưu lại một sạch sành sanh đại điện, sau đó U cốc chi đế mời cái này ba lão tiến vào bên trong đại điện ngồi xuống nói chuyện, trong lúc lại nửa câu lời nói cũng không cùng Thái Bạch tông chủ mấy người nói.

Trống trải đại điện, gặp bạn cũ, hết thảy đều một cách tự nhiên, cũng như là vốn nên như vậy như vậy.

"Cái này.... cái này.... Cái này. . ."

Cổ Thông lão quái nhìn mình đặt tại tâm điện bên trong lò luyện đan đều bị người chuyển đi ra, chất đóng ở trước điện, đã là có chút cảm giận nhưng, đau lòng đem bếp lò bên trong tung đi ra đan dược từng viên một lượm, nói: "Chúng ta Tiên điện, cũng thành hẳn tiếp khách địa phương?"

Không chỉ có là hẳn, chu vi cũng có vô số người bất mãn, dòn dập nói: "Chính là U Đế, cũng nên lên tiếng chào hỏi mới là!"

"Đúng vậy, tước chiếm curu tổ, sao như vậy lẽ thẳng khí hùng?"

Một mảnh cảm giận nhưng bên trong, Thái Bạch tông chủ chỉ là nhẹ nhàng mỉm cười, nói: "coi như tôn lão, tạm để cho bọn hần!"

Liên vào lúc này, Đông Thổ Trần Khang đến tìm, cười nói: "Ta từ Đông Thổ mang đến một số đông nhân thủ, đều là tài năng xuất chúng, có thể một mình gánh vác một phương chư đạo kỳ tài, nên làm gì thu xếp, kính xin chư vị trưởng lão tinh tế dặn dò một thoáng mới là, tông không tiện ở đây chờ!"

Thái Bạch tông chủ cười nói: "Cực kỳ, cực kỳ, xin mời Nguyên Nghê trưởng lão đến!"

** bên kia, cũng có một cái sinh viên đầu sói, vóc người khôi giáp đại yêu lại đây, hừ lạnh nói: "Thần quân đã chờ thiếu kiên nhẫn, chúng ta là vì long đình đưa trưởng bối tới, bây giờ làm sao liền cái long đình bên trong tiêu bối cái bóng đều không nhìn thấy? Nói tiếp, ta vâng Yêu vương lệnh lại đây, tốt xấu cũng là khách nhân, các người Bắc Vực Tiên minh liền để quý khách vẫn ở bên ngoài ở lại, liền chén trà cũng không có?"

Thái Bạch tông chủ vội hỏi: "Không có không có, kính xin xin mời vào, Long Đế liền ở sau núi. . ."

Nhất thời loạn tùm la tùm lum, bất kể là Đông Thổ người đến, vẫn là Yêu vương đến yêu binh, đều cần người sắp xếp, cùng nhau chen ở Tiên minh trước điện tông không nói nên lời, đúng là U cốc chi đế mang người đến không cần quản, bọn họ lúc này đã vững vàng bảo vệ đại điện, không cho người khác khách khí, duy nhất đau đầu chính là, bên trong đồng nhi đi ra, vênh mặt hát hàm sai khiến, muốn Tiên minh mau mau đi dâng trà lại đây.

Thái Bạch tông chủ dễ tính không được, từng cái dặn dò người đi làm, thậm chí chính mình bắt đầu xử lý.

Không lâu sau, trước điện loạn tượng đã không có, chư phe nhân mã đều thu xếp ở bốn phương, tuy rằng đãi ngộ không tốt, khó tránh khỏi có chút tiếng oán than dậy đất, nhưng dù gì cũng đều có cái chỗ đặt chân, chỉ là Thương Long một mạch đạo thống trên trời, cũng rất cuộc không có loại kia tường hòa bầu không khí.

Mặt trời vẫn cứ rực rỡ, nhưng cũng nhiều vài sợi mây khói.

"Cái này Tôn phủ còn không đánh ra đi đây. . ."

Không biết có bao nhiêu người trong lòng bên trên, đã che một tầng âm ảnh, lắc đầu trầm thán: "Làm sao liên nóng lòng như thế?"

"Trong dự liệu chuyện thôi!"

Có người khác đầy mặt thất lạc, nhưng lại hết sức bất đắc dĩ: "Bắc Vực Tiên minh chui chur đại thế lực chỗ trông, đem long đình thiết lập tại Bắc Vực, tất nhiên là đối với Bắc Vực rất nhiều giúp ích, nhưng này mấy phương người, lại há là dễ dàng như vậy phải, bọn họ xác thực cũng tán thành đem long đình thiết lập tại Bắc Vực đối với bọn họ chur phương có chuyện lợi thực, nhưng tuy là Bắc Vực quá yếu, đối với bọn họ không tạo được uy hiếp, nhưng là bọn họ vẫn cứ không đủ yên tâm, không an bài mấy người lại đây nhìn chăm chăm thì lại làm sao có thể an tâm, này sự kiện vốn là một người có hai bộ mặt, trốn đều không tránh thoát. . ."

"Nhưng nếu tiếp tục như vậy, luôn cảm thấy sẽ có chút dự cảm không tốt. . ."

Có chút vui vẻ cười nói: "Cần gì nghĩ cái này nghĩ cái kia, ít nhất lúc này từ ở bề ngoài đến xem, Bắc Vực Tiên minh, long đình ở ngoài, lại nhiều Đông Thổ thiên kiều trở về giúp đỡ, nhiều U cốc chi đế bực này tu vị cao tuyệt Lão tổ, liền ngay cả long đình, cũng bằng thêm một cái tuy rằng không sánh được Long chủ, nhưng cũng tốt xấu là thế hệ trước trưởng bối, Bắc Vực thực lực ít nhất là bằng thêm gấp mấy lần. . ."

Nhất thời cái gì cũng nói, các loại ngôn luận, dĩ nhiên truyền khắp Tuyệt Châu nơi.

"Lão Thái Bạch, những thứ này cục diện, cũng đều là người đã dự liệu được?"

Một phương Thiên điện trong, bị người cướp đoạt đi tới nghị sự đại điện, chỉ có thể tùy tiện ở bên cạnh tìm cái Thiên điện an thân Thái Bạch tông chủ, mới vừa thu xếp thỏa Đông Thổ đến thiên kiều cùng Bích Hoa Thân Quân, liền bị Cổ Thông lão quái mấy người vây lên, rất rõ ràng, Bắc Vực bỗng nhiên đến rồi cái này ba đạo cường viện, nhưng trên mặt của bọn họ nhưng không có cái gì vẻ hung phấn, trái lại từng cái từng cái đều là lo lắng dằng dấp.

"Những chuyện này, sợ là thần tiên cũng không cách nào sớm dự liệu được chứ?"

Bận việc một trận Thái Bạch tông chủ, trên mặt tựa như cũng dẫn theo chút vẻ mệt mỏi, lắc đầu cười nói.

Cổ Thông lão quái nhất thời thấp giọng thở dài, nói: "Vậy cũng nên làm gì yêu?"

Thái Bạch tông chủ tiếp xuống Minh Nguyệt tiểu thư đưa tới trà, hớp một cái, mới cười nói: "Vậy sẽ phải trước tiên nhìn bọn họ sẽ làm sao!"

Chương 655 : Tiên Minh Chi Loạn

"Cái gì? Muốn đẩy U Đế chi đế làm vì Tiên minh mười hai vị trưởng lão đứng đầu?"

"Việc này cũng không có gì hay kỳ quái, U Đế bệ hạ, 1,500 năm trước, chính là Bắc Vực cộng chủ, hiện nay hẩn từ Tây Hoang trở về, chuẩn bị cùng Đế Tôn tái chiến, chính là tạ Bắc Vực tẩy đi oan si, chấn chỉnh lại tiên uy thời khắc, lấy thân phận của hẩn, tu vị, địa vị, chính là trở lại Bắc Vực chi chủ vị trí, cũng không phải không thể, hưởng chi, chính hẩn đều từ chối người khác xin hẩn lại lên đế vị thân phận, chỉ là nguyện làm một cái Tiên minh trưởng lão, coi như luận tuổi tác cùng tu vị, bây giờ mười trưởng lão, ai có tư cách, xếp hạng hẩn trên đầu?"

"Ha ha, 1,500 năm trước, bỏ Bắc Vực mà đi, chẳng lẽ không là hẩn?"

"Còn nói cái gì U Đế có thể mang Bắc Vực trực lụi Tôn phủ, chấn chỉnh lại tiên uy, cái kia bố trí Tiên minh các vị tiên bối lại là cái gì?"

"Câm miệng!"

Có người lớn tiếng quát mắng: "Người tuổi còn trẻ, lại hiểu chút gì, U Đế bệ hạ, năm đó một lòng tìm hiểu đạo cuốn, lúc này mới bị Đế Tôn thừa lúc, nhưng coi như vào lúc đó, hẩn cũng chưa chắc không có cùng Đế Tôn một kích lực lượng, chỉ là nếu thật sự như vậy làm, sợ là toàn bộ Bắc Vực, đều phải bị đánh thủng trăm ngàn lỗ, lão nhân gia người tâm tình lo lắng thiên hạ, không đành lòng xem bách tính lưu ly, lúc này mới tránh đi Tây Hoang, vốn là trách trời thương người cử chỉ, không ngờ rằng hậu nhân ngu ngốc, bố trí bao nhiêu vô lễ lời nói, đúng là đem bọn người những này trẻ tuổi tiểu bối đều lừa. . ."

"Cái này. . ."

"Chúng ta cố nhiên là tiểu bối, nhưng chúng ta chung quy cũng có phán đoán của chính mình, năm đó hẩn bại tẩu, đem to lớn Bắc Vực để cho Tôn phủ, chẳng lẽ không là thật sự? Tôn phủ cao ở Bắc Vực bên trên, bóc lột

thậm tệ 1,500 năm, chẳng lẽ không là thật sự? 1,500 năm bên trong, hẳn trước sau chưa từng trở về, bây giờ có người đứng lên đối kháng Tôn phủ, làm ra tốt đẹp cục diện, hẳn chợt trở về, không phải thật sự?"

"Hắn muốn làm Tiên minh trưởng lão đứng đầu, cái kia Thái Bạch tông chủ, Tức gia gia chủ, Cổ Thông lão tiên bối, lại đặt nơi nào?"

"Ăn nói linh tinh, phân biệt đối xử, những thứ này người đều là hẳn vẫn bối, chẳng lẽ còn phải xếp hạng ở lão nhân gia người phía trên hay sao?"

"Bắc Vực hoang xương sống, lẽ vỡ nhạc xấu, bọn người tiểu bối, không biết lẽ số đến vậy. . ."

". . ."

". . ."

Long đình đã như lúc thành lập, nhưng vốn nên nhờ vào đó khắp thiên hạ mặt người trước biểu hiện Bắc Vực Tiên minh, chợt nổi lên vô tận loạn tượng, tương tự ăn nói cùng tranh luận, không biết ở bắc ba châu bao nhiêu nhân khẩu bên trong truyền lưu, thậm chí là toàn bộ bắc chín châu nơi, cũng đồng dạng nổi lên vô số tranh chấp, có người cảm thấy U cốc chi đế trở thành Tiên minh trưởng lão đứng đầu, rất hợp thời nghi, cũng có người cảm thấy không thích hợp.

Trước đây U cốc chi đế pháp giá Tiên minh sau khi, liền cùng ba vị Bắc Vực Lão tổ gặp gỡ, tại điện bên trong tâm tình nửa ngày, Tiên minh bên trong người, không một có tư cách nhập điện nghe bọn họ, tự nhiên cũng liền không biết bọn họ nói cái gì, nhưng ở cái kia một phen đàm luận sau khi, U cốc chi đế, liền triệu kiến Thái Bạch tông chủ, Tức gia gia chủ, Cổ Thông lão quái ba người, cũng một đám Bắc Vực lớn tuổi tiên lão lão các tu sĩ.

Lão các tu sĩ thấy U cốc chi đế, vẫn hô to bệ hạ, nhưng U cốc chi đế lại cười ha ha nói, U cốc một mạch, đã ở Bắc Vực biến mất rồi 1,500 năm, cái gì để vương chí tôn, đều đã đi qua, chính mình lần này trở về, cũng chỉ là vì trợ Bắc Vực đối kháng Tôn phủ, càng phải báo năm đó một thất bại thù, không có lòng dạ nào để vị, bởi vậy chỉ được một Tiên minh trưởng lão vị trí, liền đầy đủ.

Mặc dù là Tiên minh những trưởng lão này, cũng không người nào có thể từ

chối này sự kiện, hãn cái này Tiên minh trưởng lão vị trí, tự nhiên không thể không cho, nhưng cũng đối với việc này, rồi lại xuất hiện chút nhượng người lúng túng cục diện, Tiên minh trưởng lão vị trí, cũng có cao thấp, liền có một đám người, muốn đẩy U cốc chi để làm vì Tiên minh trưởng lão đứng đầu, nhưng cũng đồng dạng có người không đồng ý, từ trên xuống dưới, dĩ nhiên âm ỉ thành một đoàn.

...

...

"Ha ha, các người liền cho Bắc Vực đối kháng Tôn phủ các tướng sĩ, phân phối bực này phù triện đan khí?"

Mà ở khác một sương bên trong, từ Đông Thổ trở về Bắc Vực tiểu thiên kiêu đám người, cũng đối với đối kháng Tôn phủ việc, biểu hiện ra rất lớn nhiệt tình, Trần Khang trưởng lão, tự nhiên đứng hàng Tiên minh chức trưởng lão, hãn thật không có vội vã đi đoạt trên dưới danh phận, càng then chốt là làm sao để những thứ này Đông Thổ trở về tiểu bối, mau chóng ở Tiên minh trong, đưa đến nên có tác dụng, cái này thái độ, đúng là thẳng được không ít tán dương.

Nhưng là những thứ này Đông Thổ trở về tiểu bối, vào Tiên minh chư bộ lúc, nhưng cũng lên không ít mâu thuẫn.

Tiên minh vừa muốn rèn đúc tiên quân, phân phối tài nguyên, tự nhiên không thể thiếu chấp chương phù triện trận khí chư bộ, mà thủ lĩnh, cũng là từ sở trường về phù đạo Thần Phù Tức gia, sở trường về đan đạo Đan Hỏa tông một mạch, sở trường về khí đạo nguyên Kính Châu cổ bảo các loại chọn tuyển, chuyên ty phù triện trận khí chế tạo, phân phối tại chư phương tiên quân, mà sớm nhất cùng Đông Thổ người về xảy ra tranh chấp, liền cũng là bọn họ những thứ này người.

"Đối kháng Tôn phủ, chấn chỉnh lại Bắc Vực tiên uy, chúng ta những thứ này cấp trên, mặt sau, đều chỉ là động động môi đầu ngón tay thôi, chỉ có những kia tiên phong chém giết tướng sĩ, mới thật sự là thấy máu liều mạng người, đáng giá nhất tỉ mỉ chăm sóc, cũng là bọn họ, có thể các người nhìn, các người phân phối cho bọn họ phù triện đan khí, đều là chút đồ vật như thế nào, này không phải là nhượng bọn họ đi chịu chết sao?"

Nhiều lần bị lấy ra sai đến, những thứ này chấp chương chư phương thuộc

hạ Tiên minh tu sĩ, cũng đều nổi giận, đặc biệt là thay thế Cổ Thông lão quái chấp chưởng đan dược phân phối Minh Nguyệt tiểu thư, đã là nổi giận ùng ùng chạy tới, quát lên: "Bắc Vực xưa nay nghèo nàn, coi như là những tư nguyên này, vậy cũng là ta Đan Hỏa tông gốc gác, càng có phần lớn là Tiểu thánh quân Phương Quý từ Long cung đàm phán mới chiếm được, chúng ta không một lấy riêng, tất cả phân phát cho chư phương chiến sĩ, có cái gì liền phân phát cái gì, nơi nào cho phép người đến lại tới lăm miêng, chấy rọc thụ nhật, loạn ta quân tâm?"

Một cái từ Đông Thổ trở về đan dược kỳ tài, áo bào trắng Tưởng Thanh, cười lạnh nói: "Động bất động liền loạn người quân tâm, chụp mũ chụp thực sự là đẹp đẽ, ta không có hoài nghi người Đan Hỏa tông cắt xén, cũng biết các người xác thực lấy ra không ít chính mình gốc gác, lấy sung quân bên trong, nhưng có sao nói vậy, bất kỳ đan dược trận khí chi tiết nhỏ phân phối, đều có khả năng ở lang yên phía trên chiến trường, hình thành rất lớn ảnh hưởng, thậm chí quyết định tướng sĩ sống còn, xem các người phân phối, lung ta lung tung, còn không bằng đám người ô hợp, cái này chẳng phải là bắt người mệnh làm trò đùa?"

Bên cạnh có người xen mồm, cười nói: "Chúng ta ở Đông Thổ cũng đã gặp tiên quân phân phối, mỗi một vị tiên quân trên người, ít nhất cũng phải có Bỏ huyết đan, giải độc đan, Tráng khí đan các ba đan, mỗi người đều phải có bảo mệnh phù triệu ít nhất ba đạo, mỗi người cũng phải có tấn công địch pháp bảo một cái, phòng thủ pháp bảo một cái, trói người pháp bảo như thế, trận giản, ngọc khí một số, duy có như thế, mới vừa có thể tướng sĩ đám người phát huy ra chính mình thực lực, có thể ở thế yếu lúc bảo mệnh, có thể các người nhìn, các người phân phối, quả thực chưa tới một thành, này không phải là hại tính mạng người?"

Minh Nguyệt tiểu thư quát lạnh: "Bắc Vực làm sao so được với Đông Thổ, các người như nhất định phải nói như thế, sao không gặp người có tài nguyên đưa tới?"

Cái kia áo bào trắng Tưởng Thanh cười lạnh nói: "Đông Thổ vật tư, ít ngày nữa liền đến, theo chúng ta nguyên kế hoạch, vốn nên là giao do các người phân phối, nhưng bây giờ xem ra, bọn người cũng không hiểu chiến trận chi đạo, cũng không rõ tiên quân vật tư phân phối lý lẽ, cũng không thể giao cho các người trên tay!"

Lời vừa nói ra, liền có người kêu lớn: "Không sai, liền có vật tư, cũng không thể tùy tiện giao cho người ngoài nghề trong tay, hay là chúng ta tự

mình thu xếp tốt, chur vị tướng sĩ, chúng ta từ Đông Thổ trở về, cũng muốn vì Bắc Vực hiệu lực, tự nguyện ra trận xung phong, sung làm đại tướng, nếu có người nguyện đầu chúng ta, cái kia liền trực tiếp do tự chúng ta phân phối tài nguyên, chế tạo tiên quân, để tránh khỏi oan từ nộ mạng. . ."

Tiên minh chur bộ vốn là chính đang tại chế tạo trong quân, lập tức loạn thành một đoàn.

Những thứ này Đông Thổ người về, vốn là ở Bắc Vực mỗi cái có tông môn thế gia, thậm chí danh vọng, bọn họ một thả ra muốn chính mình chế tạo tiên quân, trước đây chur bộ tiên quân, liền nhất thời tất cả xông xao, vô số người xin vào, vừa đến, Đông Thổ xác thực cũng có chính mình tài nguyên, đi theo bọn họ, phân đến tài nguyên thật nhiều, tương lai cùng Tôn phủ khai chiến, được tồn thất tự nhiên cũng là cho ít, ai cũng sẽ phán đoán.

Nhưng là Bắc Vực Tiên minh bên trong, vốn có rất nhiều người, thì lại đều cảm thấy buồn phiền.

Bắc Vực Tiên minh khắp nơi thuộc hạ, nguyên bản chính là Thần Phù Túc gia, Đan Hỏa tông các loại chur phe nhân mã đảm nhiệm, nhưng là những thứ này Đông Thổ người về vừa đến, liền tranh cướp quyền thế, chiếm trước muốn vị, lại ở thời gian cực ngắn bên trong, liền hình thành rồi một luồng rất lớn lực lượng. . .

Có thể đoạt chức vị cùng quyền bính, tất cả đoạt.

Nếu là không cho, bọn họ liền muốn tự lên bếp nấu, một lần nữa bút lên một nhánh chi tiên quân.

"Lẽ nào tất cả trọng yếu chức, đều bị bọn họ trực tiếp cướp đi hay sao?"

Có người cảm giận nhưng, cảm giác đau đầu.

. . .

. . .

"Bái kiến thúc phụ. . ."

Long đình một phương, vị kia do Nam Cương Bích Hoa Thần Quân hộ tống mà đến Vụ hải Ngao Lân, cũng đã gặp so với hắn càng sớm hơn một

bước đi tới Bắc Vực Ngao Tâm cùng với Long cung tam ngóc.

Như làm theo bói phận, hấn xác thực muốn so với Ngao Tâm mấy người, cao đồng lúa, lẫn nhau gặp lại sau khi, Ngao Tâm mấy người liền đều làm văn bói chi lễ, xin hấn ghé trên cũng dâng trà, tuy rằng trước đây không quen, nhưng bây giờ Thất hải đều diệt, bọn họ lại cơ khổ không chỗ nương tựa, ngẫu vừa thấy bốn tộc trưởng bói, trong lòng kỳ thực vẫn là hết sức vui mừng, đối với hấn có chút ý muốn thân cận.

"Vừa thiết lập ra long đình , liền ngay cả cái ra dáng đại điện cũng không có?"

Ngao Lân xem qua cái này một phương rách nát đại điện, hừ lạnh một tiếng: "Long chủ ở đâu?"

"Cái này. . ."

Ngao Tâm mặt lộ vẻ khó xử, nói: "Lai Bảo đệ đệ, theo thầy của ta Phương Quý, đi ra ngoài. . . Đi chơi. . ."

"Hoang đường!"

Vị kia Ngao Lân bỗng nhiên mặt lộ vẻ sắc mặt giận dữ, mạnh mẽ hoành một chút Ngao Tâm mấy người, lại quát lên: "Ngu xuẩn!"

Ngao Tâm mấy người nghe vậy, nhất thời mặt lộ vẻ không rõ, càng có chút bất ngờ vị này thúc phụ, một gặp mặt, liền muốn mắng người.

"Bây giờ Thất hải tiêu diệt, long đình liền trở thành duy nhất chính thống, mà chúng ta, chính là chỉ có Vương tộc!"

Ngao Lân đem chén trà, cầm giận đặt ở trên bàn, quát lên: "Xem xem các ngươi, nhìn lại một chút ngoại giới bốn mươi vạn Hải tộc tướng sĩ, những thứ này, liền đều là ta Long tộc còn sót lại lực lượng, có thể các ngươi a, nếu nói là muốn thiết lập ra long đình, cũng là đúng, nhưng đông nam tây bắc, cái nào phe thế lực, sẽ không trở thành long đình lớn trợ lực, ai nghĩ đến các ngươi càng hết lần này tới lần khác chọn Bắc Vực, mắt thấy bọn họ liền muốn khu ta Long tộc chiến sĩ, vì đó chém giết, mượn Long tộc còn sót lại lực lượng, làm bọn họ đối kháng Tôn phủ bia đỡ đạn, quá dôi gặt người, đương đại không có thể so với người!"

Ngao Tâm mấy người, đều nhú mày, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

"Y thúc phụ nói?"

Ngao Lâm quát lạnh: "Như theo ý ta, mau chóng đem cái kia tiểu long chủ tiếp lại, bực này nhân vật trọng yếu, há có thể để Bắc Vực tu sĩ, nói thấy liền thấy, nó vẫn còn tuổi nhỏ, chúng ta Vương tộc, phải nên thay nó quyết định, ta long đình tướng sĩ, càng không thể không công hi sinh!"

Ngao Tâm mấy người sắc mặt, bỗng nhiên liền trở nên hơi trầm trọng.

Chương 656 : Đại Náo Long Đình

"U Đế trở về, liền đi đoạt Tiên minh trường lão bài vị, Đông Thổ người về trở về, liền đi đoạt trung tầng quyền bính, Nam Cương không có phân này tâm tư cùng tính toán, đúng là trực tiếp hơn, mượn long vương thúc Ngao Lân thân phận, trực tiếp chạy vội căn bản nhất long đình đi tới. . ."

"Ha ha, vậy cũng là các hiển thần thông, mỗi cái có đạo!"

"Nói trắng ra, quản hấn là Tây Hoang trở về, vẫn là Đông Thổ trở về, hay là Nam Cương cứng chen lại đây tham gia trò vui, đơn giản chính là chạy vội một điếm đi, này con tiểu Hắc long. . . Hoặc nói Long chủ, dù sao nhân quả quá lớn, ai cũng không dám đưa nó đoạt đi, nhưng ai cũng không yên lòng nó liền như vậy ở lại Bắc Vực, tại là chúng ta thiết lập ra long đình cũng tốt, Tiên minh cũng tốt, đúng là vừa lúc cho bọn hấn cơ hội, bọn họ nghĩ ở Tiên minh bên trong đoạt quyền chuỗi cũng tốt, nghĩ trực tiếp chương không long đình cũng tốt, làm vì, chính là càng tiếp cận nó, càng chương không nó. . ."

"Cũng duy có như thế, mới không thể người khác ở chính mình mí mắt dưới đáy đối với nó động chân động tay, cũng mới có thể ở vạn nhất thế gian tình thế lại có cái gì biến hóa lớn thì trước tiên liền nắm giữ đối với mình có lợi chủ động, hoặc đoạt hoặc tranh hoặc giết, ra tay càng mau mau hơn!"

"Bọn họ tất nhiên là đánh ý kiến hay, có thể Bắc Vực vận mệnh bản ở một đường, thì lại làm sao cho phép lên như vậy tranh chấp?"

"Bắc Vực vận mệnh?"

"Ha ha, Bắc Vực người từ nhìn ra thấy so với trời còn lớn hơn, nhưng lại theo người nhà có quan hệ gì?"

". . ."

". . ."

Ngay khi long đình thiết lập sau khi, nửa tháng có thừa, bây giờ Thương long một mạch địa giới, Bắc Vực Tiên minh cùng long đình nơi, liền đã là cuộn cuộn sóng ngầm, tình thế phức tạp, Đông Thổ người về, Tây Hoang U Đế, Nam Cương Thần quân ba phe thế lực đi tới Bắc Vực Tiên minh, đều thân phận siêu nhiên, mà lại thái độ kiêu căng, vển vển là bọn họ thân phận thu xếp vấn đề, liền đã gọi ra liên tiếp hỗn loạn, để nhân tâm lo lắng mà lại bất đắc dĩ.

Nguyên bản lúc này kế hoạch bên trong, cũng đã đến muốn Bắc Vực Tiên minh chính thức với thế gian biểu hiện, đồng phát tiên hịch, viết Tôn phủ tội trạng, cho đến chính thức phát binh trực lụi Tôn phủ lúc, có thể kết quả là do những thứ này người trở về, đừng nói tiên hịch, liền ngay cả Tiên minh bên trong một loạt sắp xếp, thậm chí là Tiên minh trưởng lão vị trí, đều không có thể hoàn toàn định ra đến, ngược lại là bấp bênh, càng bất ổn.

Tại Tiên minh trưởng lão vị trí trên, đã ngoài ngạch tăng thêm rất nhiều danh ngạch, lúc đầu thêm, chỉ có U cốc chi đế, Đông Thổ Khương gia quý tế Trần Khang, long đình Vương thúc Ngao Lân, cái này mấy cái đều là không thể không cho, dù sao bọn họ thân phận bái ở nơi đó, hơn nữa đều là gốc gác thâm hậu, nếu là liền cái Tiên minh trưởng lão vị trí cũng không cho, cái kia e sợ ngay lập tức sẽ nghênh đón căn cơ rung chuyển, chia năm xẻ bảy cục diện.

Có thể cho Tiên minh trưởng lão vị trí sau, lại lại có vô số phức tạp loạn thế, tới dồn dập.

U cốc chi đế người ở bên cạnh thái độ cứng rắn, tất nhiên muốn ghi tên Tiên minh trưởng lão vị trí đầu não, bởi vì thân phận và địa vị của hắn bái ở nơi đó, vốn là Thái Bạch tông chủ mấy người, liền so với hắn thấp hai búi, để cho hắn xếp hạng ở dưới, quả thật có chút không hợp đạo lý, chỉ là đã như thế, Thái Bạch tông chủ, phương bắc Thương Long một mạch, Tứ Châu thần phủ thế gia, Đan Hỏa tông một mạch từng ra bỏ ra rất lớn công sức, lập qua đại công lại để ở nơi đâu?

Chẳng lẽ nói, vển vển là bởi vì cái kia 1,500 năm trước thân phận, liền muốn để những thứ này nguyên bản đối kháng Tôn phủ Bắc Vực trụ cột vững vàng, ngược lại nghe theo hắn mệnh lệnh, tất cả theo hắn vị này Tiên minh trưởng lão đứng đầu ý chí làm việc, đi kháng Đế Tôn thủ hạ Tôn phủ?

Mà Đông Thổ người về, thì lại vừa bắt đầu là nghĩ nhiều tranh mấy cái Tiên

minh trưởng lão vị trí, ngoại trừ Trần Khang, còn có ba năm người, đều là tu vị cùng danh tiếng, thậm chí ở Đông Thổ thân phận, đều không thua tại Trần Khang quá nhiều, trở lại Bắc Vực, bọn họ tự nhiên cũng không cảm giác mình so với Cổ Thông lão quái, Tức Chúc mấy người kém ở nơi nào, ánh mắt liếc, kỳ thực đều là Tiên minh cao nhất trưởng lão vị trí.

Nhưng nếu thật y bọn họ nói, e sợ Tiên minh trưởng lão vị trí, sẽ lại nhiều hơn ra bảy, tám cái đến.

Mà ở về điểm này, Cổ Thông lão quái cùng Thần Phù Tức gia, tương tự cũng là thái độ mạnh mẽ, chỉ cho bọn hắn một cái Tiên minh trưởng lão vị trí, tuy rằng những thứ này Đông Thổ người về bóp mũi lại nhận này sự kiện, nhưng ở trung giai quyền bính chức vụ trên, chột rơi xuống bỏ ra rất lớn công sức tranh cướp, bất quá nửa tháng thời gian, liền đã ít nhất có ba phần mười trở lên trung giai quyền vị bị Đông Thổ người về đoạt, hình thành rồi một nguồn sức mạnh lượng.

Mà bất đắc dĩ nhất chính là, bọn họ cũng thật là bằng bản lãnh thật sự đoạt.

Bản về phù triệu trận khí chi đạo bản lãnh, thậm chí còn Tiên đạo đại quân chế tạo, bọn họ đều có cao thâm trình độ, xa không phải Bắc Vực những thứ này hoang dã con đường xuất thân tu sĩ có thể so với, trên căn bản bọn họ nhìn trúng rồi nào đó chỗ ngồi, Bắc Vực tu sĩ, liền chỉ có thôi vị để hiến phần.

Mà đoạt ba phần mười vẫn không tính là, bọn họ vẫn cứ ở tiến sát từng bước, mắt thấy bọn họ đoạt đến vị trí, đã có gần nửa.

Trong quá trình này, tự nhiên cũng gây ra không ít nhiễu loạn, Đan Hỏa tông một mạch Đan sư, cùng Thần Phù Tức gia bồi dưỡng được đến đại phù triệu sư, cũng tự nhiên không chịu liên như thế bị bọn họ đoạt đi những thứ này cực kì trọng yếu quyền chức, trước sau tranh đến đoạt đi, nhưng dần dần, liền có một ít lời nói sinh ra, căm giận chỉ trích: "Chúng ta bỏ quên Đông Thổ phú quý an ổn, không xa vạn dặm, về Bắc Vực đến đối kháng Tôn phủ, chỉ nguyện một thân bản lãnh, trả cho cố lão, kết quả bọn người lại chỉ biết tranh quyền đoạt lợi, xa lánh chúng ta, cỡ này lòng mang, sao thành đại sự?"

Bị trước mặt mọi người trách cứ mấy về Bắc Vực tu sĩ, trái tim đều có chút uất ức phẫn nộ, lại nói không lại, thường thường trực tiếp náo đến Cổ Thông lão quái cùng Thần Phù Tức gia nơi đó, mà kết quả cuối cùng,

nhưng cũng bất tận nhân ý, ít nhất có hơn nửa, cuối cùng còn là nhượng bộ.

Chỉ là ở có chút người tinh tường xem ra, điều này làm cho bước, đã lui qua cực kỳ nguy hiểm mức độ.

Nếu Tiên minh hơn nửa quyền vị, đều bị Đông Thổ đoạt, cái kia chẳng phải là Bắc Vực Tiên minh trên dưới vận mệnh, toàn giao ở trong tay bọn họ?

Còn lại một nửa, là cùng bọn họ đấu cái liên tục đây, vẫn bị bọn họ nắm mũi dẫn đi?

Bất quá những kia Bắc Vực Tiên minh bên trong minh tranh ám đấu, mà lại không đợi nói, nhất làm cho Phương Quý tức giận, lại là long đình việc.

Hắn tự mang tiểu Lai Bảo về Bắc Vực sau khi, vẫn không có ở Bắc Vực Tiên minh đảm nhiệm trọng yếu chức, cũng không chỉ có là hắn, bọn họ cái này một đời người trong, ngoại trừ Cung Thương Vũ, thể thân sư tôn Thương long, đến một trưởng lão vị trí ở ngoài, Bắc Vực Thập Nhị Quân, đều không có tiến vào Tiên minh, đảm nhiệm vị trí, Thái Bạch tông chủ cùng Cổ Thông lão quái các loại, tựa hồ đều đem bọn họ có ý quên, còn ở bắt bọn họ coi như tiểu bối đối xử.

Nhưng là Bắc Vực Tiên minh bên trong chuyện, không có tham dự, nhưng đối với long đình bên trong biến hóa, hắn lại càng trực quan.

Vị kia long vương thúc Ngao Lân trở về sau khi, liền đầu tiên là hết lần này tới lần khác, đem Long nữ Ngao Tâm, tam ngốc, cùng với bây giờ long đình tu vi cao nhất, bồi phận dài nhất Quy tướng, Liễu tướng mấy người kêu đi qua thương nghị, nói chính là cái gì đều không biết, như là ở có ý gạt Phương Quý.

Lúc đầu Phương Quý đối với chuyện này thì cũng chẳng có gì, mãi đến tận sau có một ngày, hắn đem tiểu Lai Bảo đuổi về long đình sau khi, vị kia long vương thúc Ngao Lân, bỗng nhiên một mặt lạnh lùng dẫn theo trọng binh lại đây, không chút khách khí nói với hắn: "Long chủ tuy ấu, cũng là ta long đình chi chủ, ngày ngày theo người ngoài đi ra ngoài chạy loạn, không được cái dáng vẻ, Phương đạo hữu từng ở Thất hải đại kiếp nạn lúc trợ qua ta Long tộc, chúng ta sâu ghi vào tâm, nhưng sau đó làm việc lại muốn theo quy củ đến, người như nghĩ chăm sóc Long chủ, cái kia liền xin mời ở lại long đình, không muốn tùy ý ra ngoài. . ."

Phương Quý nhìn hấn một mặt lạnh lùng đáng vẻ, nghe hấn vô lễ, cả người đều sừng sốt.

Méo xệch đầu, nói: "Cái kia nếu như ta liền muốn đi ra ngoài đây?"

Ngao Lân hừ lạnh một tiếng, nói: "Người như muốn đi ra ngoài, cái kia gặp lại Long chủ lúc, liền cần trải qua cho chúng ta đồng ý!"

Phương Quý không nói lời nào, lạnh lùng nhìn hấn.

Ngao Lân ngừng lại một chút, nói: "Kính xin Phương đạo hữu lý giải, Long chủ là chúng ta Long tộc chí tôn, Thất hải di chủ, bất kể là vì nó an toàn, vẫn là vì ta Long cung uy nghiêm, chúng ta đều cần cân nhắc so với người bên ngoài thật nhiều, người kết bạn với Long chủ tâm đầu ý hợp, chúng ta biết, nhưng người dù sao cũng là cái người ngoài, hơn nữa Long chủ vẫn còn ấu, không hiểu tình lý, chúng ta làm cái này thân nhân của nó, từ hấn là . . ."

"Người ngoài?"

Phương Quý không nghe hấn nói xong, liền ngắt lời hấn, tự tiểu phi tiểu nói: "Người nói ta là người ngoài?"

Ngao Lân ánh mắt lạnh lùng, một lúc nữa mới chậm rãi nói: "Từ về mặt thân phận giảng. . ."

"Ta đi đại gia ngươi người ngoài!"

Phương Quý dưới cơn nóng giận, liền một cước đạp đem đi qua: "Lão gia ta dẫn theo tiểu Lai Bảo các nơi thoát thân thì người cái này bên trong người ở đâu?"

Ngao Lân bút ra lui nhanh, kêu lên: "Người dám đối với long đình vô lễ?"

"Ta đi đại gia ngươi vô lễ!"

Phương Quý lại là một cước đạp tới: "Khắp nơi người liều mạng muốn hại tiểu Lai Bảo thì người cái này bên trong người ở đâu?"

Một cước hai chân lung ta lung tung đạp, vị kia Long thúc Ngao Lân, vốn là cảnh giới Nguyên Anh tu vị, thân thông lợi hại, cũng không đến nỗi bị

Phương Quý thật là đạp, nhưng hắh mang tới long đình tướng sĩ, lại bị Phương Quý đạp người ngã ngựa đổ, lại không dám thật là đôi với Phương Quý động thủ, nhất thời khiến cho lung ta lung tung, Ngao Lai Bảo ở một bên đứng là nhìn ra thấy đầy mặt hưng phấn, uông uông kêu, nghĩ muốn đi qua giúp Phương Quý khó khắh.

"Thô bạo dối gạt người, không biết quý tiện, một lời không thích, liền đại náo long đình. . ."

Mắt thấy đến này vị Vương thúc Ngao Lắh, đã là tức đến đầy mặt nhóm lửa, rồi lại dám giận mà không dám hướng về Phương Quý ra tay, toàn bộ long đình, đều đã loạn tung tung phèo thời khắh, bỗng nhiên một cái bất âm bất dương tiếng nói vang lên, một toà tiên đài, lắg yên hiện lên ở Long đình trong.

Cái kia tiên đài trên, nửa nằm nửa ngủ, cùng điều rắn cũng tựa như, chính là Nam Cương đến Bích Hoa Thần Quân.

Hắh cười nhạt, ánh mắt vô cùng âm lắh, chậm rãi nói: "Nguyên lai đây chính là Bắc Vực người lòng tốt phù lập, long đình. . ."

"Lòng tốt" hai chữ trên, bị hắh nhấn mạnh, nghe càng như là chê cười.

Phương Quý mắt lắh nhìn hắh: "Người lại nơi nào đi ra vương bát củ tôi?"

"Hắ?"

Vị kia Bích Hoa Thần Quân âm thắh thắh nhìn Phương Quý một chút, ngón tay bỗng nhiên nhẹ nhàng bắh ra, bên trong đất trời, bỗng nhiên vang lên "Dát bắh" một tiếng vang trầm thắp, cũng là ở cái này một chốc, bỗng nhiên thiên địa cũng giống như là thay đổi, phắng phắh một đoàn băng tuyết, chính đắg tại hòa tan, toàn bộ thiên địa, đều ở mất đi vốn có đắg đắp, Bích Hoa Thần Quân vẫn là nằm ở nơi đó, lại như là đắg không ngừng lớn lên, đủ so với thiên địa giống như to nhỏ.

Mà tương ứng, Phương Quý thì lại như là đắg không ngừng thu nhỏ lại, như đôi mắt thiên địa.

"Bản tọa cùng Vụ hải Ngao Lắh, vốn là bạn tri kỉ, chính là hắh cảm giắc đã có người ở tính toán long đình, mới mời bản tọa đến cho hắh tọa trắn, người nhỏ này Thái Bạch tông đệ tử, đừng nói có điểm tu vị, liền có

thể không đem cái này như đại long đình để ở trong mắt, hiện nay long đình lập xuống quy củ, chính là bản tọa quy củ, người nghĩ không nhìn quy củ, lung tung đại náo, ngược lại muốn trước tiên nhìn một cái, chính mình bản lĩnh đủ sao?"

Hắc tiêng nói, như là thiên địa rung chuyển, dâng tới Phương Quý: "Hoặc nói, nhìn người cái kia sư tôn bản lĩnh, đủ sao?"

"Hả?"

Cảm thụ cái này vù vù lay động lay động, thiên địa giống như vọt tới lực lượng, Phương Quý bỗng nhiên tâm có sát, tâm ý hơi kinh.

Vị này Bích Hoa Thần Quân lúc này triển khai, không phải bình thường thần thông. . .

Cái này ít nhất cũng là nửa bước ở trên đường, cùng tiểu Hắc long huyết mạch, Mạc Cửu Ca Tâm kiếm so sánh lực lượng!

Chương 657 : Lựa Chọn Thứ Ba

Nếu là bình thường Nguyên Anh, Phương Quý vẫn đúng là liền dám hiện trường động thủ!

Bây giờ hắn tu vị cũng đã khá bất phàm, tới cửa một cước, liền có thể bước vào cảnh giới Nguyên Anh, lại thêm vào căn cơ thâm hậu, đánh bình thường Nguyên Anh đã là điều chắc chắn, mà coi như là gặp một chút không bình thường Nguyên Anh, hoặc là Nguyên Anh trung giai, như vậy tiền kỳ làm đủ chuẩn bị, cũng sẽ không ăn quá to lớn thiệt thòi, ít nhất đánh không lại tình huống xuống, cũng là có thể thông dong thông dong rút đi.

Đơn giản tới nói, Phương Quý mơ hồ cảm thấy, lúc này có thể ôn ép chính mình một đầu, để cho mình gặp mặt liền trốn, cái kia phỏng chừng cũng có Nguyên Anh cao giai lão tu, hay hoặc là bản thân liền căn cơ không tầm thường, hóa anh sau khi anh phạm, cũng vượt xa người bình thường tồn tại.

Nhưng hắn cũng không nghĩ tới, từ vị này Bích Hoa Thần Quân trên người cảm nhận được, lại là cái kia nửa bước ở trên đường khí tức!

Đi ở trên đường, hay hoặc là nói là tiếp cận ở trên đường người, đều là có chút mạnh đến không nói lý thủ đoạn!

Tựa như cái này Bích Hoa Thần Quân, rõ ràng không có triển khai quá mức tinh diệu thần thông, có thể từ hắn nhẹ nhàng gảy ngón tay một cái bên trong, liền có thể cảm nhận được một loại vượt qua phạm nhân phạm vi hiểu biết thần uẩn, cái kia tựa hồ là dĩ nhiên có thể tùy ý mượn dùng thiên địa pháp tắc lực lượng. . .

Mà như vậy thiên địa pháp tắc lực lượng, thông thường tới nói, là tu vị đến Hóa Thần sau khi, mới tham ngộ ngộ cảnh giới!

Cái này liền khiến cho Phương Quý trong lòng không khỏi rung mình, vẻ mặt cũng có vẻ chăm chú lên.

Bình thường Nguyên Anh chính mình có thể đánh, như vậy đã cùng đường

dính một bên Nguyên Anh, cũng có thể đánh sao?

Đương nhiên có thể!

Cái giá đã nhắc lên, lúc này không thể đổ rơi, Phương Quý âm thầm cắn răng, liền thẳng hướng về vị kia Bích Hoa Thần Quân trừng mắt nhìn sang, khí thế trên không hề rơi xuống hạ phong một chút nào: "Bây giờ nhưng là ở chúng ta Bắc Vực, đây là Phương lão gia địa bàn, nơi nào chui ra ngoài giun dãi, cũng dám ở trước mặt ta nhắc tới quy củ hai chữ, ngươi cho rằng ngươi lớn lên so sánh anh tuấn có phải là. . . Tiểu Lai Bảo, cùng nhau làm hần!"

"Uông uông uông. . ."

Một lời chưa rơi xuống, bên người cái kia con rồng nhỏ đã là bỗng nhiên đưa cổ dài kêu to, dị thường hung ác.

"Hả?"

Bích Hoa Thần Quân sắc mặt nhất thời đại biến.

Mới vừa nhìn thấy Phương Quý không có bị chính mình dọa ngã thì hần còn có chút phần nộ, càng là có chút không đem Phương Quý lời nói nhìn ở trong mắt, nhưng nơi nào nghĩ đến, kẻ này lại một lời không hợp, liền muốn lôi kéo này con tiểu Hắc long cùng nhau hướng về tự mình động thủ, vẻ mặt đã có chút kinh nộ!

"Không biết tự lượng sức mình, tự tìm đường chết!"

Nhưng hần cũng lạ kỳ, lại không có biểu hiện ra ý muốn lùi bước, trái lại vẻ mặt âm lãnh, trầm tiếng quát khế.

Tiếng thét trong, quanh thân pháp tắc tụ khiêu, tựa như từng đạo từng đạo dị thường rực rỡ, mà lại khí thế bàng bạc sợt tợt, tung bay đầy trời.

Phương Quý đáy lòng cũng là âm thầm cả kinh, liền chuẩn bị vừa gọi tiểu Hắc long, vừa lui về phía sau.

"Nam Cương tiểu yêu tổ, quả là tổ chất phi phạm. . ."

Bất quá cũng đúng vào lúc này, bỗng nhiên có một cái âm thanh sang sảng

vang lên, phảng phất vang ở bên tai giống như, thăm thăm đong đưa lay động, bay vào cái này phương bên trong đại điện: "Thế nhân đều truyền, Nam Cương Yêu Tổ tham thiên địa tịch diệt pháp, đã tu luyện tới chưa từng có ai, vượt qua kiếp trước Yêu Đế cảnh giới, chỉ là thế nhân đều chỉ biết kỳ danh, mà không rõ đạo, bây giờ thấy Bích Hoa Thần Quân thủ đoạn thần thông, mới biết nguyên lai cái này Thiên Địa Tịch Diệt pháp, kỳ thực chính là chương ngự pháp tắc con đường, tu đến cuối cùng, không biết nhưng là hóa thân thiên địa cảnh giới sao?"

"Hả?"

Bích Hoa Thần Quân nghe âm thanh này, vẻ mặt khẽ biến, ánh mắt lạnh lùng quét qua.

Cũng là ở đây đồng thời, hần tay áo lớn nhẹ nhàng vung lên, thiên địa tất cả pháp tắc tận quy vị, biến mất không còn tăm tích, liền giống như là thời gian chảy ngược, mắt thấy một bức họa bị nước thấm ướt, mơ hồ không rõ, sau đó đột nhiên vệt nước biến mất, tác phẩm hội họa lại lần nữa khôi phục như thường.

Vùng thế giới này pháp tắc, ở hần dưới tay, lại như là có thể quấy rầy đều xem trọng mới chính lý.

Phương Quý cũng nghiêng đầu đến, sau đó liền thấy Thái Bạch tông chủ xuất hiện ở cửa điện nơi, phụ hai tay, nhẹ nhàng đi tới.

"Phải thì lại làm sao?"

Bích Hoa Thần Quân mắt lạnh nhìn Thái Bạch tông chủ, tựa hồ cũng hơi ở xem kỹ đánh giá, lạnh nhạt nói: "Người cái này Thái Bạch tông chủ, Bắc Vực Thất Thánh, mấy năm gần đây ngược lại cũng tên tuổi vang dội, vừa nhắc tới người, liền có vô số người tán thưởng, nhưng ở bản tọa trong mắt, nhưng cũng chỉ đến như thế, thậm chí còn không bằng người vị sư đệ kia, hần tốt xấu cũng là đi ra cái con đường, một thân bản lãnh đến đường đường chính chính, mà người đây, càng là lấy chữ Thần pháp nhập huyền, tu luyện ra như thế một cái Huyết Hà đại đạo, người lại có biết, đặt ở trước đây, cái này liền là công pháp ma đạo!"

Trong đại điện, bất kể là Phương Quý vẫn là tiêu Hắc long, hay là Ngao Lân, cùng chúng Hải tộc yêu binh, đều là đầy mặt kinh ngạc, nhìn Thái Bạch tông chủ, lại nhìn Bích Hoa Thần Quân, biết bọn họ tán gẫu chính là

tu hành bên trong chuyện, nhưng mình lại hết lần này tới lần khác nghe không hiểu rõ lắm.

"Đi tới cái kia mấy cái đường chiếm được bản lĩnh, cũng chưa chắc chính là đường đường chính chính. . . Đương nhiên sự đệ ta đúng là!"

Thái Bạch tông chủ nghe Bích Hoa Thần Quân, cười khẽ một tiếng, nói: "Bất quá dưới cái nhìn của ta, bằng chính mình bản lĩnh lên đường người, sợ cũng không nhiều, sở dĩ có vẻ như vậy ngang tàng, vậy cũng bất quá là bởi vì thể nhân không rõ, khó lường độ sâu thẳm, cũng như là cái ảo thuật, nhìn tinh diệu huyền ảo, nhìn thấu không đáng giá một đồng, mà ta tu công pháp cũng chưa chắc tựa như tiểu thần quân nói như vậy yêu tà, tâm chính, liền sẽ không nhập tà, chân chính mà ở Tây Hoang, thì lại làm sao đến phiên ta vị này Bắc Vực phạm nhân xưng ma?"

"Dám đem đường so sánh ảo thuật?"

Vị kia Bích Hoa Thần Quân nghe vậy, đã là không nhịn được nở nụ cười, chậm rãi lắc đầu, nói: "Người khẩu khí rất lớn, can đảm cũng không nhỏ, nhưng nhìn người tốt xấu hiểu chút cơ bản đạo lý, đừng nói là các người Bắc Vực cái này rất ít mèo chó hai, ba con, chính là người vị kia nhân xưng Thiên Thượng Kiếm Tiên sư đệ trở về, như đi không tới chưa từng có ai cảnh giới, sợ là cũng trấn không được quần hùng, chiếm không được tiện nghi!"

Thái Bạch tông chủ cười nói: "Lời này tiểu thần quân nên trực tiếp hướng về sư đệ ta nói!"

Bích Hoa Thần Quân hừ hừ một tiếng, không hề trả lời, chỉ là tay áo lớn phất một cái, nói: "Còn không tiễn khách!"

Bây giờ rõ ràng là ở long đình, nhưng hắn cũng như là ở trong nhà mình, tùy ý dạn dò, còn bên cạnh Ngao Lân nghe xong lời này, sắc mặt cũng nhất thời có vẻ hơi lúng túng, nhưng vẫn là không dám không nghe từ, chậm rãi đi lên phía trước, hướng về Thái Bạch tông chủ cuối người thi lễ.

Thấy hắn dáng dấp kia, ở mặt sau chút Ngao Tâm cùng Long cung tam ngọc, sắc mặt cũng đều không thể nào đứng vị.

"Tiễn khách?"

Phương Quý nghe có chút nã, kêu lên: "Người đưa đại gia người đây?"

Bích Hoa Thần Quân sắc mặt đã bỗng nhiên hoàn toàn biến đổi, gắt gao nhìn về phía Phương Quý.

Một bên Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Không cần nhiều lời, mà lại trở về đi thôi!"

"Cái này liền xong?"

Phương Quý kéo ống tay áo nói: "Ta còn dự định đánh hẳn một trận đây!"

Bích Hoa Thần Quân sắc mặt, đã âm đến sắp đẩy ra nước đến rồi.

"Không muốn đối với khách nhân như vậy!"

Thái Bạch tông chủ cũng bất đắc dĩ mỉm cười, nhìn Bích Hoa Thần Quân một chút, nói: "Có việc tự có thể trở lại nói tiếp!"

"Vậy thì đi thôi!"

Phương Quý theo Thái Bạch tông chủ đi ra ngoài, mới vừa đi rồi không hai câu, bỗng nhiên xoay người lại thổi tiếng huýt sáo, tiểu Hắc long lập tức hưng phấn không thôi, lắc đuôi nhỏ liền "Vèo" một tiếng trốn ra, ngòi xỏm ở trên bả vai hắn, bên cạnh Ngao Lân cùng một đám Hải tộc, thấy thế kinh hãi, liền cảnh giác đều không có, liền nhìn thấy bọn họ đã ngênh ngang, từ cái này Long đình trong đi ra ngoài. . .

Bích Hoa Thần Quân sắc mặt, đã âm sắp kết băng.

Tuy rằng trước khi đi, thị uy cũng tựa như cố ý đem tiểu Hắc long cho mang ra ngoài, nhưng Phương Quý nhưng vẫn rầu rĩ không vui, Thái Bạch tông chủ tựa hồ nhìn ra tâm tư của hắn, cũng không nói lời nào, hai người một đường rời đi long đình, nhưng cũng không có hướng về Tiên minh đại điện bên kia đi, dù sao cung điện kia, bây giờ đã trở thành U cốc chi đế hành cung, Tiên minh trưởng lão chỉ có nghị sự lúc, mới sẽ tới.

Hai người đi tới cách đó không xa một phương núi trong, chỉ thấy nơi này cũng không có thiếu gần đây xây dựng đi ra động phủ, Thái Bạch tông chủ đem Phương Quý lĩnh tiến vào, ngồi vào chỗ của mình sau khi, cười hỏi: "Vừa nãy người lại không có chịu thiệt, cũng không rơi mất mặt mũi, làm

sao như thế nặng nề?"

"Người cảm thấy ta bị thiệt thòi, roi mắt mặt mũi, mới sẽ không cao hứng à?"

Phương Quý bất mãn nhìn Thái Bạch tông chủ một chút, nói: "Ta chính là không thích những thứ này người!"

"Cái nào?"

"Đông Thổ trở về, Tây Hoang trở về, Nam Cương cũng tập hợp tới. . . Đều không thích!"

Thái Bạch tông chủ nghe vậy nở nụ cười: "Chúng ta vốn là muốn mượn bọn họ lực, càng không thể không nhượng bọn họ trở về, có thể như thế nào đây?"

Phương Quý bỗng nhiên quay đầu, thật lòng nhìn Thái Bạch tông chủ một chút, nói: "Không nói những cái khác, ta chỉ biết là, coi như là thật sự cần mượn những thứ này người lực, mượn bọn họ danh tiếng, nhưng nếu vẫn tiếp tục như thế, e sợ cũng không phải cái chuyện, ta đối với những thứ này chuyện không hiểu, cũng không nghĩ lung tung dính líu, nhưng ta nhìn, hiện tại chúng ta Bắc Vực tu sĩ, từng cái từng cái mỗi ngày bị bắt nạt không cái dạng, hết lần này tới lần khác lại có càng ngày càng nhiều người, với bọn hắn đi càng ngày càng gần, theo lệnh mà làm, cũng cảm giác mình thành cái người ngoài dướng vẻ!"

Thái Bạch tông chủ gật gật đầu, nói: "Còn nữa không?"

Phương Quý vỗ đùi, nói: "Còn muốn cái gì? Người nghĩ a, người đều là làm rồi việc, mới có thể ăn cơm, sớm cho cơm ăn, sau đó lại làm việc cũng không phải không được, nhưng như loại này cướp ăn cơm, đẩy làm việc, có thể chỉ nhìn bọn họ đến giúp cái gì bận rộn?"

Thái Bạch tông chủ nghe lời này, đúng là có chút khen ngợi nhìn Phương Quý một chút, cười nói: "Người có thể giảng xuất những thứ này đạo lý đến, ngược lại cũng để ta có chút bất ngờ, bất quá bức này dạng đạo lý, có lẽ tương lai người thay cái cái khác phương thức mà nói, có lẽ là thay đổi nghe chút. . . Đúng rồi, ngoại trừ giảng đạo lý, người công pháp tu luyện tên, cũng đến tìm chút thích hợp chữ đến sửa chữa một thoáng. . ."

"Đạo lý hữu dụng là được, công pháp có tiếng là được, giảng nhiều như vậy làm gì?"

Phương Quý đối với chuyện này cũng không thích, nói: "Người nói trước đi nói hiện tại những thứ này chuyện hư hỏng, có thể làm sao làm?"

Thái Bạch tông chủ nói: "Những thứ này chuyện cũng không có gì, thế gian thường thấy, cũng không mới lạ!"

Nghe hẳn hời hợt đáng đáp, Phương Quý lập tức con mắt đều tròn tròn.

Thái Bạch tông chủ lại mỉm cười, nói: "Như trên thế gian làm việc, liền phải biết rằng thế gian này nguyên trạng, thế sự vốn là như vậy, người cũng vốn là như vậy, liền tốt xấu muốn thừa nhận thế gian này chuyện, mới có thể lại có tư cách, nếu vừa bắt đầu liền đem thế sự nghĩ quá nhiều, trải qua thất vọng rồi lại oán trời trách đất, bực này tính tình, đó là tuyệt đối không thể thật sự làm ra cái gì mãnh liệt đến. . ."

"Nói cho cùng, chúng ta cũng chỉ là bên trong đất trời một giun dế, lại dựa vào cái gì chỉ đòi hỏi chính mình chiếm tốt, không chiếm xấu?"

". . ."

". . ."

Phương Quý nghe hẳn nói như vậy nhẹ, đã là tròn tròn mắt, nói: "Vậy người đã nghĩ vẫn tiếp tục như thế?"

Thái Bạch tông chủ lắc lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc chút, nói: "Tự nhiên không thể!"

Phương Quý lúc này mới thả điễm tâm, hướng về bên ngoài động phủ trương một tấm, thấy hai bên không người, lúc này mới đóng động phủ cửa, còn tiện tay hướng về ngoài cửa ném một phượng thẻ ngọc, ngăn cách lên, nghiêm túc nói: "Này sư bá người nói một chút, người dự định làm sao hồ những thứ này người?"

Thái Bạch tông chủ nghe vậy, kinh ngạc tròn to hai mắt: "Cái gì bấy người?"

"Người nói chính là, ta khẳng định bảo mật!"

Phương Quý một bộ người biết ta hiểu, không cần lại giả bộ tiếp đáng đáp.

Thái Bạch tông chủ sắc mặt, cũng nhất thời có vẻ hơi bất đắc dĩ, lắc đầu nói: "Ta xác thực không có ý định bẫy người!"

Phương Quý đầy mặt ngờ vực, còn có chút thất vọng.

Thái Bạch tông chủ nói: "Nếu là công bằng công chính, cam tâm tình nguyện, như thế nào có thể xung tưng hổ. . . Lừa gạt?"

Phương Quý trên mặt nhất thời có thêm điểm sắc mặt vui mừng, thẳng tắp nhìn hẳn.

Thái Bạch tông chủ cũng không vội vã, ung dung thông thả cho mình pha chén trà, đem cái Phương Quý gấp trong đôi mắt đều sắp muốn hướng bên ngoài bốc lửa, mới chậm chậm rãi thiền hớp một cái, sau đó nói: "Nếu bàn về những thứ này, vậy ta cũng muốn hỏi người, người nếu cũng nhìn ra lúc này tình thế không đúng, vậy người có biết, bây giờ tình thế vì sao không đúng? Cái này có vấn đề căn kết, lại đến tột cùng xuất hiện ở nơi nào?"

"Còn có thể nói cái gì, những thứ này người vốn là chạy tiểu Lai Bảo đến, đây bụng ý đồ xấu!"

Phương Quý trả lời không chút do dự, một mặt xem thường.

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, lắc đầu nói: "Mỗi người làm việc, đều có chính mình mục đích, bên ngoài thoạt nhìn, lại không hợp lý, trong lòng, cũng tự có đạo lý của hẳn, bất kể là Đông Thổ, vẫn là Tây Hoang, Nam Cương, bọn họ lại lịch không nhỏ, lòng dạ càng cao, vì lẽ đó thậm chí đều không đi che giấu chính mình mục đích, làm việc cũng không hề e dè, cho nên đối với chúng ta mà nói, cái này trái lại là việc tốt!"

Nói nhìn Phương Quý một chút: "Vì lẽ đó người cũng nhìn ra rồi, bọn họ mục đích, hoặc nói có thể tiếp thu lựa chọn, đơn giản hai cái!"

"Số một, chính là chương không Tiên minh, hoặc là long đình, lại nhờ vào đó chương không tiểu long chủ!"

"Mà nếu là bước đi này không làm được, cái kia thì sẽ lùi lại mà cầu việc khác, ít nhất cũng phải ở Tiên minh trong đoạt được địa vị cao, để chính

mình có thể bất cứ lúc nào tiếp cận cái này tiêu long chủ, để lúc nào cũng đưa nó tình trạng, bất cứ lúc nào lan truyền đến sau lưng những người kia trong tai. . ."

Phương Quý nghe Thái Bạch tông chủ, một lát sau, mới chậm rãi gật gật đầu.

Thái Bạch tông chủ nói ra, chỉ giống là nhất chuyện đơn giản, liền không có hấn nhắc nhở, người khác cũng cũng nhìn ra được.

Suy nghĩ sâu sắc một lát, hấn hướng về Thái Bạch tông chủ nói: "Vậy chúng ta khẳng định không thể để cho bọn họ đạt đến cái mục đích thứ nhất chứ?"

Lúc này nghĩ đến, cái kia mấy phe thế lực, có thể không đều là chạy cái mục đích thứ nhất đi sao, cũng nguyên nhân chính là này, bọn họ mới lại đoạt danh phận, lại cướp quyền vị, đơn giản chính là muốn thu được Bắc Tiên minh quyền chủ đạo, cũng chỉ có như vậy, mới có thể chân chính nắm giữ con rồng nhỏ này, bây giờ Bắc Vực Tiên minh cùng long đình, cũng chính bởi vì bọn họ loại này tranh cướp, mà khiến cho bấp bênh, nhanh sẽ đại loạn. . .

Thái Bạch tông chủ nghe xong Phương Quý lời nói, lại mỉm cười, nói: "Không, hai chúng ta mục đích đều không nhượng bọn họ đạt đến!"

Phương Quý nghe vậy, đã không khỏi trợn to hai mắt.

"Bất luận bọn họ cái nào một mục đích, đều đối với ta Bắc Vực vô ích!"

Thái Bạch tông chủ trên mặt cũng tựa như xuất hiện chút hơi ngạo nghễ, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Vì lẽ đó chúng ta cho bọn họ lựa chọn thứ ba!"

"Cũng không nhượng bọn họ chương khống Tiên minh, còn muốn cho bọn họ đều không tiếc tính mạng, làm vì Bắc Vực sử dụng!"

". . ."

". . ."

"Người cái này. . ."

Phương Quý nghe, đều có chút không rõ giác ngộ: "Cái này có khả năng làm đến sao?"

Thái Bạch tông chủ nở nụ cười, nói: "Ta có lẽ không làm được, nhưng ta cảm thấy người nhất định có thể!"

Chương 658 : Con Đường Của Chính Mình

"Như thế để mắt ta sao?"

Phương Quý nghe xong Thái Bạch tông chủ, mặt đều sắp đỏ: "Tuy rằng ta xác thực rất có bản lĩnh!"

Thái Bạch tông chủ nghe vậy, lại chỉ là cười tùm tùm nhìn hắn.

Phương Quý chính mình cũng có chút hưng phấn, bẻ ngón tay tính toán một chút, nói: "Nếu để cho ta đối phó bọn họ, cái kia cái gì đồ bỏ Vụ hải long vương thúc, ta là không sợ hãi tí nào, cái kia Nam Cương đến rấn nước. . . Có chút không làm rõ được hắn cái kia thần thông là cái gì con đường, nhưng là nếu như kéo lên tiểu Lai Bảo trợ quyền, hắn là cũng có thể đánh hắn , còn Đông Thổ đến những tên kia, ngoại trừ cái kia mấy cái lão bối có chút vương tay chân, phần lớn đều có thể đánh một trận , còn Tây Hoang đến vị kia U Đế. . . Lão già này rất lợi hại. . ."

Thấy hắn chăm chú, Thái Bạch tông chủ đã là không hề có một tiếng động cười to, nói: "Ta chưa từng thật làm cho người động thủ?"

Nói lắc lắc đầu, nói: "Bất quá phán đoán của người, kỳ thực ngược lại cũng không tồi, bây giờ người một thân căn cơ, vô cùng vững chắc, tuy chỉ kém tới cửa một cước không Nguyên Anh, nhưng bình thường Nguyên Anh, nghĩ cũng không làm gì được người, bất quá người đối với cái nhìn của bọn họ, lại còn có chút sơ hở, cái này ba bên đều đến không ít người, thoát nhìn đều khá là bản lĩnh, nhưng khó dây dưa nhất, ngược lại không phải ở bề ngoài những thứ này!"

"Nam Cương hộ tống Vụ hải Ngao Lân trước nhập long đình, thừa nước đục thả câu, nhưng này Ngao Lân bất quá là cái con rối, mà lại ta từ trên người hắn, cũng có thể cảm giác được có cảm chế tồn tại, hắn là sớm đã bị Nam Cương không chế, chân chính phát hiệu lệnh, tất nhiên là cái kia Bích Hoa Thần Quân, này yêu nhìn như chỉ có cảnh giới Nguyên Anh, nhưng nếu thật là động lên tay đến, mặc dù là ta, cũng chỉ có không tới ba thành nắm thắng hắn!"

"Cái gì?"

Phương Quý nghe được lời này, đã là sửng sốt một chút, có chút khó có thể tin nhìn về phía Thái Bạch tông chủ.

Ở trong mắt hắn, Thái Bạch tông chủ từ trước đến giờ đều là cao thâm khó lường tồn tại, từ khi An Châu Tôn phủ Huyền Nhai Tam Xích thần sinh bên trên kiếm chém mười hai tà thần tới nay, liền thanh danh tước lên, nhiều lần hiện ra thần thông, trải qua chur trận đại chiến, mỗi một tràng đều là người khác xem ra hắn không có phần thắng chút nào, nhưng kết quả lại là hắn liên chiến liên thắng, ở Phương Quý trong mắt, thậm chí cảm thấy hắn đã là không gì không làm được, mặc dù là ở Viên Châu một kiếm chém hung thần, đoạt được Thiên Thượng Kiếm Tiên tên sư tôn Mạc Cửu Ca, thật là bàn về thần bí cùng cường đại đến, cũng chưa chắc so với tông chủ càng mạnh.

Thái Bạch tông trong trận chiến ấy, hắn thậm chí có thể lấy một địch mười, chiến mười đại Nguyên Anh!

Nhưng bây giờ, chỉ là đôi mắt Nam Cương một cái con rắn nhỏ, hắn lại còn nói chính mình chỉ có không tới ba phần mười năm?

Phảng phất là nhìn ra Phương Quý ngạc nhiên sức lực, Thái Bạch tông chủ thở dài, nói: "Người bản lĩnh càng ngày càng cao, trường bối thì sẽ có về càng ngày càng yếu, đây là tất nhiên, bởi vì bản lĩnh của người, đều là sẽ càng ngày càng tiếp cận chúng ta, thậm chí lướt qua chúng ta, bất quá, cho nên ta nói không chắc chắn đôi phó cái này Nam Cương đến tiêu thân quân, cũng không phải bởi vì hắn tu vị, mà là con đường của hắn!"

Phương Quý ánh mắt hơi lạnh lẽo, chăm chú hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn sang.

Sớm ở vị kia Bích Hoa Thần Quân ra tay lúc, hắn liền đã nhìn ra, thần thông của đôi phương, tựa hồ cùng đường có quan hệ.

"Từ khi được đến cao nhân chỉ điểm, biết được thế gian này có đường tồn tại, ta liền nghĩ rõ ràng rất nhiều chuyện, cũng vì vậy mà đi tìm tòi nghiên cứu qua rất nhiều chuyện, đúng là càng ngày càng rõ ràng một chút chuyện, Thất hải tiêu diệt, người sư tôn trốn vào Bất Tri địa, tự nhiên đều là do vì bọn họ quá sớm đem đường bày ra ở thế nhân trước mặt, nhưng phóng tầm

mắt nhìn lại, những kia thế gian nhân vật tuyệt đỉnh, tuy rằng đều rất thông minh, lao thẳng đến đường giấu đi rất sâu, chưa bao giờ hiển lộ, nhưng là bọn họ chuẩn bị, lại một ngày cũng chưa từng thả lỏng qua, thậm chí sớm có hiệu quả. . ."

"Bây giờ, bọn họ nhìn thấy Thất hải hậu quả xấu, càng là không dám mạo muội hiển lộ con đường này, để tâm tư nhưng cũng lung lay lên rồi, bọn họ phỏng chừng cũng sẽ nghĩ biết mình đường đến tột cùng làm sao, cùng bình thường người tu hành so ra làm sao, cùng với những cái khác trên đường người so ra thì lại làm sao, vì lẽ đó bọn họ tuy không dám nói rõ cái gì, nhưng cũng đều ném ra một viên đá thử vàng, đến thế gian này lịch luyện mưa gió!"

Nghe Thái Bạch tông chủ, Phương Quý liền bỗng nhiên hiểu rõ ra: "Cái kia Bích Hoa tiểu thần quân, chính là Yêu Tổ đá thử vàng?"

"Không sai!"

Thái Bạch tông chủ gật đầu, nói: "Nam Cương có mười bảy vị Yêu vương, ba vị Yêu thánh, như phái đến Bắc Vực đến sung làm Yêu Tổ tai mắt, những thứ này người đều so với cái kia Bích Hoa tiểu thần quân thích hợp, nhưng cuối cùng Yêu Tổ phái tới, vẫn là hắn, nguyên nhân liền ở chỗ, này người đã truyền thừa Yêu Tổ một chút bản lãnh, hoặc là hắn thiên phú dị bẩm, hoặc là Yêu Tổ có ý điểm rút, nhưng hắn đã tất nhiên nắm giữ một số trên đường tinh tú!"

"Trước đây hắn ở long đình, không kiêng dè chút nào triển lộ lần này lực lượng, ta vốn cũng có chút hiếu kỳ, nếu người người đều giấu đi rất sâu, hắn chính là lại ngu xuẩn, cũng không dám nhẹ ý lộ ra bản thân lá bài tây, có thể nghĩ lại ngẫm lại, đúng là rõ ràng, nếu là hắn vốn là đến Yêu Tổ dặn, muốn ra đến thử xem chính mình lần này bản lĩnh đây? Nếu là mấy vị khác thế lực, cũng đều có bực này ý nghĩ đây?"

Phương Quý ánh mắt dần dần có vẻ chăm chú lên.

Thái Bạch tông chủ biết hắn rõ ràng, cười nói: "U Đế bên người, có cái mặc áo bào đen người tuổi trẻ, hắn cũng không phải là U Đế thuộc hạ, U Đế đồng nhi nhìn thấy hắn, thậm chí còn có vẻ hơi sợ hãi, vì lẽ đó ta đoán, hắn mới là Tây Hoang một mạch, chân chính có thể quyết định người, mà ở Đông Thổ, tuy rằng trở về vô số người, nhưng cũng chỉ có một người mặc hồng y, mi tâm có viên nốt ruồi son cô gái, từ khi trở lại Bắc Vực, liền vẫn

lưu lại ở trong động phủ tiềm tu, mặt cũng không lộ vài lần, vì lẽ đó, nàng hẳn là Đông Thổ có thể quyết định người!"

Phương Quý nói: "Mấy tên này, cũng giống như cái kia Bích Hoa Thần Quân như thế khó đối phó?"

"Có lẽ khó đối phó hơn!"

Thái Bạch tông chủ cười nói: "Những thứ này cùng đường dính một bên, đều là sẽ có chút người thường khó có thể tương tượng bản lĩnh. . ."

Phương Quý nghĩ đến tiểu Lai Bảo trên người cái kia khác hẳn với người thường khùng bố, tâm thần cũng hơi chìm xuống, có chút sợ hãi nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, nói: "Người cái này bỗng nhiên nói với ta nhiều như vậy, không phải là muốn để ta đi làm thịt bọn họ mấy người như vậy chứ?"

Thái Bạch tông chủ nở nụ cười, nói: "Người bây giờ tự nhiên không bản lĩnh này, hóa anh sau khi, lại chưa chắc không thể!"

"Hóa anh. . ."

Phương Quý vừa nghe hai chữ này, mặt đều chen ở một khối, rất là làm khó dễ.

Thái Bạch tông chủ nói: "Người kỳ thực sớm đã có đầy đủ gốc gác, thậm chí chỉ kém tới cửa một cước, vì sao còn không cân nhắc việc này?"

"Cái này. . ."

Phương Quý nghe lời này, lại có chút không tốt giải thích.

Nhưng Thái Bạch tông chủ lại tựa như sớm liền minh bạch tâm tư của hắn, cười nói: "Bởi vì thấy nhiều kỳ nhân chuyện lạ, đối với Nguyên Anh không có lòng tin?"

Phương Quý vẻ mặt quái lạ điếm, nhìn một chút Thái Bạch tông chủ, muốn nói chuyện, rồi lại ngậm miệng.

Liền hắn không thừa nhận cũng không được, chính mình vị tông chủ này, xác thực nói đến tâm sự của chính mình bên trên.

Bây giờ Phương Quý, đã không phải ban đầu cái kia chờ cái gì cũng không hiểu tiểu hài tử, hắn đã kiến thức đến thế gian này quá nhiều thần dị tồn tại, cùng huyền ảo bản lãnh, hắn nhìn thấy lấy chữ Thần pháp trấn áp quần hùng Thái Bạch tông chủ, cũng nhìn thấy chính mình vị kia một kiếm quy tiên sư tôn, hắn nhìn thấy từ nhỏ liền có vô địch lực lượng tiểu Hắc long, cũng nhìn thấy Tây Hoang ma cái kia xa xa dò tới cự chưởng!

Thậm chí liền ngay cả một con cò hạ xuống, liền có thể không tên thay đổi vô số người ý nghĩ Kỳ cung đệ tử, đều cao thâm khó lường!

Vốn là Phương Quý chính mình chính là rất mạnh, vượt xa cùng thế hệ.

Nhưng là cùng những thứ này người so với lên, chính mình có thể xem như là cái gì?

Hơn nữa hắn biết, những thứ này người, có rất ít trực tiếp lại dựa vào bình thường tu hành mà lên đường.

Cái này liền khiến cho, Phương Quý chính mình, đối với những thứ này tu hành việc, cũng sinh ra một loại mơ hồ hoài nghi. . .

Người khác đều là dựa vào đường lực lượng, tu vị liên tiếp tăng vọt, khiếp sợ bốn vực, vậy mình lại muốn theo bước liền theo sau lưng, từng điểm từng điểm phá Nguyên Anh, luyện Hóa Thần sao? Tốc độ chậm không nói, coi như thật là đi lên, vậy cũng chưa chắc sẽ là những thứ này người đối thủ a?

Thấy nhiều trên đường người, liền rất khó lại đối với mình tu hành sinh ra tự tin.

Hắn thậm chí sẽ nghĩ, chính mình cũng cùng tốt nhiều cái đường dính nhân quả, vậy có phải chính mình cũng có thể đi tới nào đó con đường?

Lập tức liền trở nên so với những người khác lợi hại, này còn khổ tu cái cái gì kình?

"Không cần hoài nghi mình!"

Thái Bạch tông chủ thật lòng nhìn về phía Phương Quý, bỗng nhiên nói:
"Nghĩ muốn đi tới bất kỳ một con đường, đều cần nhân duyên, cơ xảo,

thậm chí là những người khác lựa chọn, bất luận người ước ao người nào, tham nghiên hấn đạo, thậm chí đi học hấn đi, cũng không thể cao hơn hấn rõ ràng, do dự đi tới, cuối cùng chỉ là bại hoại chính mình đạo tâm, phá huỷ chính mình đạo quả, cuối cùng kẻ vô tích sự, hối chi không kịp. . ."

Phương Quý rất hiếm thấy đến Thái Bạch tông chủ như vậy nói chuyện với chính mình, cũng không khỏi chăm chú chút, thấp giọng nói: "Vậy ta có thể sao làm?"

"Như thường mà đi!"

Thái Bạch tông chủ nói: "Nên hóa anh, liền hóa anh, nên tu hành, liền tu hành!"

Phương Quý nói: "Nhưng ta như thế tu luyện được, vẫn là đánh không lại bọn hấn làm sao bây giờ?"

"Đều là có thể so với người bây giờ cường chút!"

Thái Bạch tông chủ cười nói: "Coi như còn có khoảng cách, cũng sẽ cùng sự chênh lệch giữa bọn họ càng thiếu một ít!"

Phương Quý lông mày đều không khỏi cau lên đến.

Hấn kỳ thực rất không thích kết quả này, suy nghĩ một chút, mới bỗng nhiên nói: "Ta có thể hay không đi tới một con đường?"

Thái Bạch tông chủ thấy hấn dáng vẻ, liền không nhịn được cười nói: "Cái này cũng chỉ có thể hỏi chính người!"

"Thích hợp con đường của người, chỉ có người tự mình biết!"

"Người có thể đi con đường, cũng cũng sớm đã đặt tại trước mặt người!"

Hấn vừa nói, chậm rãi đứng lên đến, hướng về Phương Quý cười nói: "Mà mấu chốt nhất một điểm là, như chỉ là trừ trừ không tiên, do dự khó quyết, trước đó liền đã cảm thấy không thể, như vậy, người liền vĩnh viễn cũng không có cơ hội, biết mình mạnh bao nhiêu!"

Hiển nhiên hấn lại muốn đi dáng vẻ, Phương Quý có chút nóng nảy: "Coi như muốn hóa anh, người trước tiên cho ta điểm công pháp a. . ."

Thái Bạch tông chủ vẫy vẫy tay, cười nói: "Người nên hiểu, cũng đều đã đã hiểu, cần gì phải tranh công pháp?"

Hắn lại liền thật là như thế lưu lại một phen nói, sau đó tay áo lớn phiêu phiêu đi ra ngoài, đem cái này to lớn động phủ, để cho một mặt mộng Phương Quý, cùng với cái gì cũng không hiểu tiểu Lai Bảo, ánh mắt trời từ hắn trước người rơi xuống dưới, bóng lưng có vẻ lại thần bí, lại hào hiệp, tựa hồ loại kia không dính nửa điểm chuyện tục nhân quả trích tiên nhân, chỉ chừa cho Phương Quý một trán dấu chấm hỏi, cùng như có như không lĩnh ngộ. . .

"Thật hiếm a. . ."

Mãi đến tận Phương Quý không nhìn thấy chính mình bóng lưng, Thái Bạch tông chủ mới nhẹ nhàng lau cái trán.

Tự nói: "Cái này tiểu nhi đã có bực này căn cơ cùng gốc gác, ta nơi nào còn có thể dạy đến hắn?"

Chương 659 : Muốn Hóa Anh

"Tông chủ tu vị kiến thức, thật sự cao thâm khó dò. . ."

Mãi đến tận Thái Bạch tông chủ cách động phủ hồi lâu, Phương Quý còn đang cảm thán: "Nói ta đều không phải rất có thể hiểu. . ."

Nghĩ đến trước Mạc Cửu Ca dạy mình thời điểm, cái kia quả thật là quá đơn giản, tùy tiện nói cái gì, đều là đại lộ tử hàng, hoặc chính là nói chính mình hoàn toàn không hiểu, hoặc chính là một điếm tức thấu, cùng tông chủ có thể không giống nhau, đều là mơ hồ như là rõ ràng cái gì, nhưng lại chưa hề hoàn toàn rõ ràng đáng vẻ, bất quá cũng càng là như vậy, đúng là để Phương Quý chính mình không nhìn được động nôi lên não đến.

"Có một câu nói vẫn có thể hiểu. . ."

Phương Quý trong lòng ám cân nhắc: "Tông chủ là để ta tu vị tăng lên một cảnh, không còn loạn tưởng!"

Nghĩ cái vấn đề này, Phương Quý liền không khỏi trầm mặc lại.

Kim Đan sau khi, chính là hóa anh, đây là thiên kinh địa nghĩa, thuận thế về phía trước chuyện.

Hơn nữa đối với hóa anh chi đạo, Phương Quý cũng không phải không biết, hẳn sớm ở năm đó An Châu Tôn phủ nhậm chức Kim Lũ ngân giáp thì liền đã xem qua vô tận điển tịch, bên trong có không ít trình bày tu hành lý lẽ tác phẩm, sau đó lại có vô tận trải qua, vãng lai kết giao, đều là rồng phượng trong loài người, đặc biệt là đến Long cung, càng là qua loa đại khái, đem rất nhiều trân dị bản đơn lẻ, tu hành bí điển, đều lật xem toàn bộ.

Bàn về tu hành lý lẽ, Phương Quý lúc này kỳ thực đã toàn không thua tại rất nhiều đương đại đại tu.

Đặc biệt là ở hẳn đã từng mượn Âm Dương đèn tu hành tình huống xuống, càng là hiểu thấu đáo rất nhiều chỗ tinh diệu, xa phi thường người có thể

đụng.

Thái Bạch tông chủ nói không sai, Phương Quý biết là nên làm gì kết anh!

Mà trước hấn chậm chạp không kết anh, nguyên nhân lại là ở chỗ nội tâm hấn bên trong, mơ hồ có chút không lọt mắt bực này kết anh phương pháp.

Hấn thấy nhiều đi trên đường, tu vị cao tuyệt người, cũng cảm nhận được bọn họ cường đại, vì lẽ đó hấn cái này Nguyên Anh một bước, cũng không quá ôm rất nhiều hi vọng, bởi vì hấn cảm thấy, cảnh giới Nguyên Anh, theo lý thuyết hấn là để cho mình tu vị càng cao hơn một bậc, nhưng nếu là đi ra bước đi này, vẫn cứ không bằng những kia trên đường người, hoặc là hoàn toàn nhìn không tới cùng bọn họ tranh đấu hi vọng, này còn đi cái gì?

Mơ hồ, hấn một mực chờ đợi một cái lợi hại hóa anh pháp!

Tuy rằng không tốt nói rõ, nhưng trong lòng hấn đúng là đang suy nghĩ, có lẽ thế gian này có cái gì hiếm thấy Nguyên Anh công pháp, có thể để cho chính mình hóa anh sau khi, tu vị lập tức đột nhiên tăng mạnh thẳng cao, ít nhất đang đối mặt những kia cùng đường dính dáng người thì chênh lệch không xa lắm.

Tựa như hấn Trúc Cơ lúc, vốn là Thần Đạo trúc cơ, lại tự chém một kiếm, tìm kiếm Tiên Đạo trúc cơ, lấy bước lên Vô yếm chi lộ.

Kết đan lúc, cũng là đem Đông Thổ Tân gia công pháp, Quy Nguyên Bất Diệt Thức, Ma sơn quái nhãn ba cái kết hợp, tiềm lực vô cùng.

Không đạo lý đến cảnh giới Nguyên Anh thì liền nhất định phải cùng người tầm thường không khác chứ?

Nếu như không có ngày hôm nay Thái Bạch tông chủ mấy câu nói đánh thức hấn, Phương Quý đại khái còn có thể chần chờ một lúc lâu.

Nhưng hôm nay, Phương Quý đã không dự định lại chần chờ.

"Thế gian anh phẩm, theo tầm thường quy củ, hoặc là nói Đông Thổ bên kia lưu truyền tới đánh giá phương pháp, liền có quý, thần, tiên, tam giai, tầm thường Nguyên Anh, chỉ là miễn cưỡng thành tựu, thiếu biến hóa, khó xuất khiếu, dễ gặp tai kiếp, tựa như u hồn hoang dã quý, là lấy gọi là Quý Anh, lại cao hơn một giai, làm vì Thần Anh, có thể xuất khiếu đả thương

địch thủ, không sợ binh đao, càng có thể tại người trước hiền thánh, như thần chỉ. . ."

"Cao nhất nhất giai, liền là Tiên Anh, một niệm chi động, liền có thể thân du vạn dặm, tiêu dao tự tại, trên cửu thiên, không sợ thân lôi tẩy lễ, nhập U Minh, có thể tranh Minh Hà biển máu, mặc cho người đao kiếm thân thông tám mặt đến, ta tự tiêu dao biến hóa, không tăng không giảm cũng không thương. . ."

Phương Quý thâm nghĩ, sắc mặt thoáng trầm ngưng: "Những thứ này đều là trước đây xấu con cá giảng cho ta, nhưng phỏng chừng chỉ là hàng thông thường!"

"Hiện tại tu hành hệ thống, đều là Đông Thổ định, đối với tu hành trình bày, cũng đều do Đông Thổ tu sĩ liền, nhìn như đem hết thầy đều nói rõ, nhưng trên thực tế bọn họ có phải là giấu giấu điểm điểm vật gì đó, cũng không ai biết, mà đối với ta mà nói, ta căn cơ xác thực đã đạt đến cực hạn, nếu như kết anh, thì lại tất là Đông Thổ Tiên Anh, vì lẽ đó những thứ này anh phẩm, cũng cùng ta quan hệ không lớn. . ."

"Ta cần cân nhắc, là từ hóa anh phương pháp trên lựa chọn. . ."

Phương Quý từ từ suy nghĩ, trên mặt đúng là xuất hiện một chút nghiêm nghị: "Hiềm hoi còn sót lại thể gian hóa anh mấy cái đại loại mà nói, Đông Thổ trọng Nguyên Anh, Tây Hoang trọng thân thể, mà Yêu tộc Long tộc, thì lại càng nghiêng về biến hóa, như âm dương trong lúc đó, đều có khác nhau rất lớn!"

Hắn nhớ tới chính mình ở trong Long cung nhìn thấy một ít điển tịch, phía trên có sáng tỏ ghi chép.

Đông Thổ, hoặc nói bây giờ thiên hạ này tu hành hệ thống, cái gọi là hóa anh, chính là đánh vỡ Kim Đan, thành tựu nguyên thân, mà bây giờ Đông Thổ bên kia chảy ra tu hành đạo lý, nhưng là càng nghiêng về Nguyên Anh, thân thể, chính là tầm bổ Nguyên Anh mà tồn tại, cuối cùng Nguyên Anh cường đại, mới là tu vị tăng lên, theo loại này lý luận, đến cuối cùng thì thậm chí có thể vứt bỏ thân thể, Nguyên Anh Hóa Thân.

Mà Tây Hoang, thì lại vừa vặn ngược lại, Tây Hoang tu luyện tất cả, đều là vì thân thể, dù là Nguyên Anh, cũng là vì có thể càng tốt đánh bóng thân thể mà tồn tại, tu luyện tới cực điểm, thân thể vĩnh hằng, nhưng cái gọi là

Nguyên Anh, kỳ thực có giống như tại không có!

Đơn giản nhất so sánh chính là, cùng Đông Thổ tu sĩ đấu pháp, phá huỷ cơ thể hãn, đối với hãn ảnh hưởng thậm chí không lớn, hãn hoặc là chuyển thể, hoặc là đoạt xá, chỉ cần nguyên thân tồn tại, có quá nhiều có thể tiếp tục sống tiếp phương pháp, nhưng là Tây Hoang liền không giống, bọn họ thuở nhỏ liền ở trong người gieo xuống Ma chủng, tu luyện tới chỗ cao thâm, liền đã cùng thân thể dung hợp, thân thể, chính là bọn họ tất cả.

Một khi phá huỷ cơ thể bọn họ, như vậy bọn họ liền hoàn toàn biến mất với thế gian.

Cho tới Long tộc cùng Yêu tộc, thì lại trăm sông đổ về một biển, kỳ thực đều là đi biến hóa con đường, tu luyện nguyên thân, lại thay đổi thân thể, truyền thuyết trong yêu quái, đều là am hiểu biến hóa hạng người, nguyên nhân chính là, bọn họ hệ thống tu luyện, trọng điểm đều đặt ở Nguyên Anh cùng thân thể biến hóa trên, vì lẽ đó, đại đa số Yêu tộc, đều có yêu tướng cùng nhân tướng hai phương diện, bọn họ thậm chí có thể làm được lâm thời thiêu đốt lực lượng thân thể, lớn mạnh nguyên thân, hoặc là thiêu đốt lực lượng nguyên thân, lớn mạnh thân thể, hay là trực tiếp đem lực lượng nguyên thân hòa vào huyết mạch, đời đời truyền thừa.

"Cho tới ta chính mình tới nói. . ."

Phương Quý từ từ suy nghĩ: "Đông Thổ con đường không thể đi, bọn họ trọng Nguyên Anh, khinh thân thể, mà ta bây giờ thân thể, phi thường mạnh mẽ, không nỡ bỏ rơi, mà Tây Hoang, trọng thân thể, khinh Nguyên Anh, ta cũng tương tự không nỡ, bởi vì ta thân thức cũng rất cường đại!"

"Tây Hoang yêu đúng là có chút pháp môn, cùng ta tương tự, nhưng ta muốn học bọn họ sao?"

"Hai người bọn họ người đều coi trọng, chỉ cầu biến hóa, đúng là hai cái đều kém một chút kình. . ."

"Vì lẽ đó. . ."

Phương Quý nghĩ đến tông chủ trước cùng tự mình nói lời nói, thích hợp bản thân con đường, chỉ có tự mình biết, như vậy nghĩ, vậy thì quá đơn giản, chính mình bây giờ ở cảnh giới Kim Đan, lấy Ma sơn quái nhãn luyện thân thể, thân thể cường đại, tu luyện Cửu Linh chính điển, lại tu ra một

đạo dường như phân thân cũng tựa như linh vật cóc, mà Quy Nguyên Bất Diệt Thức tăng lên tới cực hạn, càng làm cho bản thân thần thức dị thường chất phác.

Bởi vậy ba cái ở ngoài, chính mình thậm chí còn tu luyện Tâm kiếm, ngộ ra chém thần giết quỷ, vô địch đại chân ý. . .

"Làm sao cảm giác có chút món thập cẩm ý tứ. . ."

Phương Quý vừa nghĩ, vừa lẩm bầm một câu, thật giống chính mình phương diện nào đều rất mạnh!

Chính mình nếu không là thiên tài siêu cấp, vậy khẳng định chính là cái nào cũng không xong rồi. . .

Cũng may chính mình là thiên tài!

"Nếu phương diện nào đều không thích hợp ta, cái kia ta thẳng thần liên phương diện nào đều không học!"

Trong lòng hung ác, Phương Quý làm ra quyết định đến, tựa như Đông Thổ Tây Hoang, thậm chí Yêu tộc loại hình, bọn họ hóa anh lúc, cũng đã có ý trách hướng tại một cái phương diện, đó là bởi vì bọn họ gốc gác rất đủ, vì lẽ đó có thể thử chưởng khống, làm vì sau đó tính toán, nhưng người nói nếu là ẩn bình thường tu sĩ mà nói, bọn họ nơi nào có cái gì lựa chọn, đơn giản chính là được ăn cả ngã về không, trước tiên hóa anh lại nói!

Có cái gì gốc gác, liền tiêu hao cái gì gốc gác, có thể hóa anh thành công, chính là vạn sự đại cát.

Nào có cái gì chọn chọn nhất nhất chỗ trống a, sau đó con đường, cái kia càng là xem có thể đến cái nào, liền đến cái nào. . .

Nghĩ như vậy, Phương Quý ngược lại cũng rõ ràng con đường của chính mình: "Cái kia liền theo đơn giản nhất con đường đến hóa anh, ta có thần thức, liền lớn mạnh thần thức, hóa ra Nguyên Anh, ta có thân thể, lợi dụng mạnh mẽ thân thể, tâm bỏ Nguyên Anh, ta có chân ý, lợi dụng chân ý hòa vào thân thể, lớn mạnh đạo tâm, ta có cóc phân thân, cái kia liền đem con này cóc nghiền nát, cùng ta Nguyên Anh kết hợp, đơn giản tới nói, một cái đạo lý. . ."

Phương Quý trong tiếng hít thở, nói ra duy nhất chân tủy: "Có cái gì dùng cái gì!"

...

...

Nói làm liền làm!

Kỳ thực bây giờ Phương Quý đã không cần cân nhắc cái gì.

Hắn cùng tu sĩ bình thường dù sao không giống, hắn hầu như hoàn toàn không cần cân nhắc thất bại khả năng!

Thiếu hụt, cũng chỉ là chính mình định ra đến một phương hướng, hoặc nói con đường mà thôi!

Cái này con đường, nguyên bản đối với người khác mà nói, cũng nên là cái thận trọng cân nhắc, trước sau chằm chước quá trình, nhưng Phương Quý cảm giác mình không cần, một là tông chủ đã mơ hồ đánh thức chính mình, nên kết anh, thứ hai, hắn cũng xác thực nghĩ tới vô số, đây là duy nhất đường!

Quả thật, chính mình kết anh lý niệm, có chút đơn giản. . . Hoặc nói đơn giản quá mức!

Nhưng ai nói không thể dùng đơn giản nhất pháp, hóa ra mạnh nhất anh?

Làm ra quyết định này sau khi, Phương Quý liền vẻ mặt chăm chú lên, đi ra ngoài trước, đem Anh Đề kêu lại đây, sau đó mệnh tiểu Hắc long canh giữ ở bên ngoài động phủ, không khiến người quấy rối, Anh Đề thủ ở bên trong, chính mình phạm là có nhu cầu gì, đều có thể để nó giúp đỡ chính mình đem ra, làm thôi những thứ này sắp xếp, sau đó liền đem Thanh Mộc Tiên Linh, Âm Dương đèn cùng với các loại dị bảo đều lấy đi ra.

Xếp bằng ở trung tâm, hắn đem một tia tâm thần, dẫn hướng về phía Kim Đan, chuân bị phá đan thành anh!

Chuyện này thực sự là một cái có vẻ hơi tùy tiện chuyện.

Tùy tiện suy nghĩ một chút, sau đó tùy tiện định ra rồi con

đường, lại liền tùy tùy tiện tiện bắt đầu.

Lúc này hẳn thậm chí đều không phải ở chính mình trong động phủ, mà là ở Thái Bạch tông chủ tạm thời đặt chân một phương mới lập động phủ!

Bởi vì theo Phương Quý, chính mình hóa anh, vốn là làm việc nhỏ.

Ngược lại hỏa hầu đến, ngược lại cũng không khác con đường có thể đi rồi, ngược lại cũng không cần quá đại công phu. . .

. . .

. . .

Có thể Phương Quý không biết chính là, ở hẳn vận chuyển cái này luồng thứ nhất thần niệm, dẫn hướng về phía Kim Đan thì bên ngoài thiên địa, bỗng nhiên như là có món đồ gì bị xúc động, sắc trời bỗng nhiên trong lúc đó ám một chút, không biết có bao nhiêu tâm thần nhạy bén người, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hướng về phía phía chân trời, sau đó liền cảm thấy được thiên địa này tựa hồ ít một chút màu sắc, xoa xoa con mắt lại nhìn, lại cảm thấy thiên địa tựa hồ không hề biến hóa.

Ngồi ở cách động phủ này cách đó không xa Thái Bạch tông chủ, bỗng nhiên mở mắt: "Bây giờ sẽ bắt đầu?"

Tiên minh đại diện trong gian điện phụ, ngồi xếp bằng bất động Tây Hoang áo bào đen người tuổi trẻ, hơi kinh ngạc mở mắt ra.

Long đình trong Bích Hoa Thần Quân, bỗng nhiên từ mỹ nhân đầu gối trên thức tỉnh, như là trong mộng đập không.

Đông Thổ người về đặt chân một phương mới xây động phủ quần bên trong, nào đó phòng tối, một cái hồng y nữ hài cảm giác được chút ngọt ngạt.

Càng xa một chút địa phương, một cái nào đó tới đây thế gian, vô cùng không đáng chú ý thôn xóm nhỏ bên trong, vốn là một mảnh an bình tường hòa, nhưng bỗng nhiên trong lúc đó, tất cả trong phòng người đều chịu đến kinh động, vội vã đi ra, đi tới đầu thôn thì liền thấy vị kia già cả trưởng thôn cũng sớm đã đến nơi này, đang đứng ở cửa thôn cối xay bên cạnh, ngẩng đầu nhìn hướng về phía cực cao hư không, một lúc lâu cũng không

phát một lời.

"Bắt đầu rồi sao?"

Nói chuyện chính là tú tài, hấn tựa hồ cố lấy dũng khí, mới hỏi ra câu nói này.

Trưởng thôn chỉ là gật gật đầu, nhưng không có mở miệng.

"Làm sao nhanh như vậy đây?"

Hỏi lời này chính là cái yêu mị xinh đẹp quả phụ, giữa hai lông mày tựa hồ có chút sốt ruột.

Trưởng thôn trầm mặc một lát, hừ lạnh nói: "Chuyện sớm hay muộn, gần cùng chậm, khác nhau ở chỗ nào?"

"Cái kia. . ."

Trầm mặc ít lời đồ tể ngẩng đầu lên, ánh mắt tựa hồ có hơi hung ác: "Sắp đến rồi?"

Trưởng thôn gật gật đầu.

Liên toàn bộ người trong thôn, bất luận già trẻ, đều ngẩng đầu nhìn hướng về phía trên trời, như nhìn kỹ lại, liền sẽ phát hiện thần sắc của bọn họ thậm chí đều là giống nhau.

Đó là một loại sợ hãi!

Chương 660 : Cái Gì Quý

Đồ nát Kim Đan, phá mà hóa anh!

Bây giờ Phương Quý cũng không biết ngoại giới sinh ra các loại dị tượng, hẳn chỉ là ở thật lòng kết đan.

Mỗi một cái động tác, mỗi một cái bước đi, mỗi một cái phân đoạn, đều là tỉ mỉ, đàng hoàng, đơn giản mà chăm chú.

Kim Đan đồ nát, liền ngay lúc này xúc động vô tận dòng lũ toả ra, vốn là đã bị trấn áp ở một chỗ, hóa thành một thể thống nhất pháp lực, lại ở cái này lúc này bỗng nhiên mất đi ràng buộc, bắt đầu hướng về bốn phương tám hướng tán phát ra. Như ở bình thường, cái này kỳ thực chính là đan nát bỏ mình cục diện, nhưng hóa anh phương pháp, vốn là chính là muốn từ cái này chết bên trong cứu sống. Bởi vậy một đoạn, kỳ thực cũng có thể nhìn ra được, năm đó tiên bối tu sĩ, là làm sao từng bước từng bước, đem cái này điều con đường tu hành liên tục thôi diễn hướng về phía cảnh giới càng cao hơn. . .

Thế gian người thứ nhất Nguyên Anh, cũng không biết là không phải là bị kẻ thù đánh nát Kim Đan, lại tại ngàn cân treo sợi tóc tế, nhìn thấy đạo quả.

Đương nhiên lúc này Phương Quý không có tâm tư cân nhắc cái này, hẳn chỉ là vội vã vận chuyển chính mình thần thức mạnh mẽ, đem cái kia vô tận tán loạn đan khí, dẫn dắt hướng về phía chính mình biến ý thức, tại trong thức hải nhìn lại, liền có thể nhìn thấy, cái kia cuồn cuộn biến ý thức, bây giờ đã là đầy trời mây đen, sóng to gió lớn, ngập trời tập cuộn, không cách nào hình dung kinh hãi lực lượng, tựa hồ vào lúc này trực tiếp phá tan hẳn biến ý thức!

Mà ở cái này vô tận thức biển sóng lớn trong, hẳn thần thức thì lại như một viên kiêu dương, trầm luân vào biên, nhận hết tầy lể.

Đan nát sóng lớn hiện, thần thức hóa anh sinh. . .

Giản lược đơn bước đi nhìn lên, hóa anh bản thân, chính là đơn giản như vậy!

Phượng Quý thần thức vốn là phi thường mạnh mẽ, mà cái này thần thức, lại là hãn thân hồn một phần, thần thức càng mạnh, thân hồn càng mạnh, thế nhưng cái này thân hồn, vốn là cùng cơ thể hãn hợp lại làm một, thân hồn lại mạnh, mất đi sự trói buộc của thân thể, cũng sẽ tan thành mây khói, nhưng là vào lúc này, hãn lại là phải đem một thân đan đạo góc gác, tất cả khóa tại thân hồn, làm cho thân hồn, sinh ra biến hóa mới.

Cái này biến hóa mới, chính là hóa anh!

Theo bước liền bước, đều đầu vào đây, hết thấy tất cả, cũng giống như là nước chảy thành sông.

Phượng Quý căn cơ, căn bản liền dị thường chất phác, vì lẽ đó những thứ này đối với tu sĩ bình thường tới nói, vốn là phi thường hung hiểm cực diện, nhưng dưới cái nhìn của hãn, nhưng cũng bất quá là trò đùa trẻ con, trình độ nào đó trên, hãn thậm chí đều không cần đi cố ý dẫn dắt, tu vị chính mình cũng đã ở gấp muốn tăng lên, bất kể là hãn Kim Đan, vẫn là hãn thần thức, đều ở một cách tự nhiên, hướng về cảnh giới cao hơn bước vào!

Biển ý thức sóng tiếng dần hoãn, hắc thủy chìm nổi, sâu ngầm dần có một vệt thân quang hiện lên.

Cái kia thần quang, tựa như đến từ Cửu U, nhưng cũng có thể so với trên trời tiên quang, mang theo một vệt cực kỳ linh động sắc thái. . .

Phượng Quý bên người, Âm Dương đèn, bỗng nhiên bỗng bành lên, tỏa ra u u đạo uân.

Cái kia một đạo Thanh Mộc Tiên Linh, cũng tận lực triển khai cành lá, ào ào vang vọng, tỏa ra lũ lũ tiên lực.

Liền ngay cả Phượng Quý chính mình Ma sơn quái nhãn, vào lúc này cũng như là sinh ra chính mình ý thức, ở vui mừng tước duyệt. . .

. . .

. . .

Động phủ ở ngoài, Thái Bạch tông chủ ngồi xếp bằng ở một chỗ phía trên ngọn núi, đối diện động phủ, sắc mặt ngưng trọng tới cực điểm.

Mà ở cái khác mấy cái địa phương, Tiên minh đại điện trong gian điện phụ áo bào đen trẻ tuổi nam tử, Long đình trong Bích Hoa Thần Quân, còn có vị kia Đông Thổ đoàn người chen chúc ở bên trong hồng y cô gái, đều đã ngồi dậy đên, hai mắt khép hờ, khẽ nhíu mày, cảm ứng cái gì.

Nhỏ sơn thôn trong người, cũng như tượng đất sét giống như đứng , chờ đợi món đồ gì hàng lâm!

...

...

"Ha ha. . ."

Nhưng cũng liền ở đó ánh quang xuất hiện nháy mắt, Phương Quý toàn bộ người cũng đã độn nhập vô thức vô giác huyền diệu cảnh giới, phảng phất thiên địa cũng đã biến mất, chỉ có chính mình một tia thần niệm là thật, mang theo một loại cực kỳ hờ hững thái độ, nhìn chu vi thế gian tất cả.

Một cái dẫn theo chút kiêu căng cùng tự đắc tiếng cười, bỗng nhiên ở bên cạnh hắt vang lên.

Đó là tiếng nói của một cô gái.

Cũng là ở cái này tiếng nói vang lên một màn, Phương Quý một bên một cái túi càn khôn, miệng túi sợi dây thừng đột nhiên tự động mở ra, sau đó trong túi tử đồ vật bên trong liền âm âm đi ra không ít, mà ở những thứ đồ này bên trong, càng là bỗng nhiên có một viên màu trắng quân cờ bay lên, liền tung bay ở Phương Quý trước mắt, thoạt nhìn, liền như là một viên nhỏ nhỏ tinh thần, toả ra chính mình đặc biệt thần niệm. . .

"Thật sự cho rằng ta Kỳ cung đệ tử, dễ dàng như vậy liền sẽ chết người tay?"

Cái kia viên quân cờ, chính là lúc trước Phương Quý giết Kỳ cung đệ tử sau khi, lưu lại một viên màu trắng quân cờ, viên quân cờ này, bất luận nhìn thế nào, cũng giống như là một cái vật chết, vô tri vô thức, thế nhưng vào lúc

này, nó lại tạo nên một loại nào đó người sống giống như thần uẩn.

"Ta Kỳ cung đệ tử, ngoại trừ đánh nhau, cái gì đều hiểu. . ."

Cái kia quân cờ thần uẩn lay động lay động, vốn là muốn tùy thời bay đi, nhưng cũng là ở nó sắp lấp lóe thân hình thì bỗng nhiên hơi ngẩn người ra.

Một đạo khó mà nhận ra linh thức, hướng về sau lưng đáp đến, rơi vào Phương Quý trên người.

Sau đó nó tựa hồ có hơi do dự: "Ta chính là Kỳ cung chấp cờ người, lại bị người cái này tiểu nhi làm hại thâm như thế. . . Không, ta cũng không phải là bởi vì thù riêng, Kỳ cung đệ tử, sẽ không bị thù riêng ảnh hưởng. . . Đúng rồi, người cái này tiểu nhi rõ ràng còn có Kỳ cung quân cờ khí tức, nhưng lại không biết tại sao, càng sẽ không nghe ta hiệu lệnh, mặc người trưởng thành, tương lai tất sinh hậu họa, vì lẽ đó, ta tất yếu lưu lại cho người. . ."

Như vậy nghĩ thì ý nghĩ đã thông đạt, một đạo linh quang, bỗng nhiên hướng về Phương Quý biến ý thức bay qua.

Chỉ là một đạo linh quang, cũng không ý thương người, trình độ nào đó tới nói, cái này kỳ thực cũng chỉ xem như là một cái dấu ấn. . .

Mà nó lưu lại cái này một cái nho nhỏ dấu ấn, liền cũng tâm thần diệt hết, dự định rời đi.

Cũng không nghĩ đến chính là, cái kia một đạo linh quang, trực tiếp xâm nhập Phương Quý biến ý thức, lại liền đã bị trong thức hải, một loại nào đó dị thường sức mạnh mẽ bao lấy, vội vã hút vào, cái này cũng chưa tính, viên quân cờ này mới vừa trong lòng cả kinh, liền cảm giác sức mạnh kia xa so với chính mình tưởng tượng bên trong càng to lớn hơn, nó nhanh chóng làm ra quyết định, liền muốn chặt đứt mình cùng cái kia một dấu ấn trong lúc đó liên hệ. . .

Nhưng càng không tưởng tượng nổi chính là, thì đã không kịp!

Mạnh mẽ vô cùng lực lượng, trực tiếp thông qua cái kia một đạo yếu ớt linh quang dẫn dắt, đưa nó cũng cho kéo lấy, nó kinh hãi đến biến sắc, ra sức giãy dụa, thậm chí nghĩ lại lần nữa đem chính mình linh tính ẩn sâu tại quân cờ trong, hóa thành vật chết, lấy tránh né bất kỳ thần thông cấm chế

ảnh hưởng, có thể tất cả những thứ này, đều đã không kịp, thậm chí còn ở nó ý nghĩ lấp lóe lúc, cực lớn dẫn dắt lực lượng, đã quán lấy toàn thân.

"A. . ."

Nho nhỏ động phủ bên trong, chỉ có một tiếng muỗi nhuế giống như nhẹ nhàng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Lại sau một khắc, viên quân cờ này liền đã nhanh chóng rơi vào một cái hỗn độn mà khủng bố thế giới, chỉ cảm thấy hôn thiên ám địa, càn khôn điên đảo, cả người đều đã thân bất do ki, thậm chí ngay cả nàng dùng để gửi thân quân cờ bản thân, đều đã bị hoàn toàn cắn nát, nàng cảm nhận được một loại mình tùy thời có thể bị hoàn toàn xé nát, thậm chí hoàn toàn tiêu diệt tuyệt vọng ý cảnh, nhưng là lúc này nghĩ gọi, đều không hét lên được.

"A. . ."

Loại kia quý dị cực kỳ cảm giác, khoảng khắc trong lúc đó biến mất, vốn coi chính mình nhất định phải bị tiêu diệt cô gái, chợt phát hiện, chính mình lại đang yên đang lành còn sống, nhìn chu vi, lại phát hiện mình chẳng biết lúc nào đến một chỗ quái lạ đạo cung trong, mà vào lúc này, trong lòng nàng kinh hoảng sức lực còn không đi qua, giấu ở trong lòng thâm trầm tiếng, rớt cục hô lên, phi thường to rõ.

"Đây là cái gì quý?"

Phát hiện chính mình không chết, tiếng kêu đột nhiên ngừng lại, nàng sợ hãi nhìn cái này phương đạo điện, lòng tràn đầy đều là ngạc nhiên nghi ngờ.

"Khà khà, người rớt cục tới rồi?"

Cũng liền vào lúc này, bỗng nhiên cách đó không xa vang lên một cái âm thanh, phảng phất dẫn theo chút dị dạng nhiệt tình cùng vui mừng.

Bạch Quan Tử bỗng nhiên xoay người, liền nhìn thấy bên cạnh mình, Đạo cung bên trong góc, đang có một cái trong tay nâng sỏ tay, nằm ở ghế mây bên trên, vóc người tướng mạo đều có vẻ vô cùng tuấn tú, hơn nữa tuấn tú khá là quái dị gia hỏa, đang đặc ý nhìn mình, phảng phất chờ mình đã đợi rất lâu rồi đáng vẻ, mâu chột nhất chính là, lại có thể từ trên người hắn, cảm

nhận được cực kỳ hơi thở quen thuộc.

Nàng trái tim kinh ngạc, khoảng khắc bạo phát, vội vã lùi về sau: "Người lại là cái gì quý?"

Nhưng còn không chờ cái kia quái lạ gia hỏa trả lời, cái này một phương đạo điện bên trong, lại trong nháy mắt sinh ra tầng tầng dị biến, lúc này đạo điện ở ngoài, theo cái kia một vệt ánh quang xuất hiện, càng ngày càng nhiều, đột nhiên tất cả nước biển, đều ở nghịch thiên mà lên, cuộn lên cao tới gần vạn trượng giống như sóng lớn, trực quan nhìn lại, cái kia chính là hải lý sóng lớn, bỗng nhiên lập tức cuộn đến trên trời, đem bầu trời đều đã che khuất.

Mà ở cái này sóng lớn rơi đi xuống lúc, trên bầu trời nhưng lưu lại một vật.

Thoạt nhìn, liền như là Phương Quý đáng dấp, chỉ là nho nhỏ một đoàn, rụt lại ở không trung, tỏa ra thần quang.

Làm cho người cảm giác, chính là liệt nhật.

Chỉ là cái này liệt nhật, còn dị thường nhỏ yếu, chỉ có đáng thương một chút quang mang, nỗ lực hướng về chu vi rọi sáng.

Kinh người nhất chính là cái này đạo điện trong, đối diện cửa điện trên tường, có một bức tranh tường, tranh trên chính là từng toà từng toà liên miên quần sơn, tiên ý vô cùng, nguy nga tráng tai, đạo đạo bóng núi phóng lên trời, như kiếm kích, trong đó nào đó một ngọn núi chu vi, còn có mấy cái điểm nhỏ, như là mấy người đáng dấp, mà cái này tranh tường, thoạt nhìn bản tượng là vật chết, nhưng là ở Phương Quý yếu ớt Nguyên Anh xuất hiện lúc, cái này một bức tranh tường, đột nhiên bay ra, tựa như cùng trở thành một đạo cực lớn quyền trục, thẳng tắp hướng về đạo điện bên ngoài bay đi.

Tiểu Ma sư con mắt, vào lúc này dĩ nhiên trợn tròn, vội vã từ trên ghé mây nhảy xuống, hai mắt trừng trừng.

Từ khi có cái này đạo điện tới nay, ngoại trừ Phương Quý, còn chưa bao giờ món đồ gì từ nơi này từng đi ra ngoài, này bức tranh là duy nhất.

Hiển nhiên nó vọt thẳng ra đạo điện, ngay lúc này đi tới biên ý thức bên trên, hoặc nói đến đến Phương Quý Nguyên Anh bên người, ào ào ào triển

khai, như là một đạo thật dài đại đại dây lụa, sau đó từng tầng từng tầng quấn ở cái kia yếu ớt ánh quang bên trên, vừa quấn quanh, vừa biến hóa, đến cuối cùng, lại hóa thành một tịch áo tiên, rộng thùng thình, phía trên tràn đầy đều là tranh thủy mặc giống như quần sơn hình bóng.

Cũng theo cái này một tịch áo tiên xuất hiện ở Phương Quý thân trên người, bên trong đất trời, bỗng nhiên quang mang mãnh liệt.

Như có như không đạo uẩn, từ cửu thiên cuốn xuống, phủ kín toàn bộ nhận thức thế giới.

Đạo cung trong Bạch Quan Tử nhìn tình cảnh này, trực giác đến cả người tam quan đều bị lật đổ, đầy mặt sợ hãi, thời khắc này nàng đã hoàn toàn không còn như là một cái Kỳ cung đệ tử, mà chỉ là một cái chân kinh nữ nhân, ở dùng hết toàn thân lực lượng hét to:

"Hắn lại là cái gì quý?"

Chương 661 : Phương Quý Hóa Anh

"Thành sao?"

Cảm thụ cái kia trong động phủ cuộn cuộn đạo uẩn, ngôi xếp bằng ở cách đó không xa trong bóng tối giúp đỡ thủ quan Thái Bạch tông chủ, sắc mặt không khỏi trở nên hơi vui vẻ, thấp giọng tự nói: "Thần uẩn u đãng, anh quang nội liễm, hấn cái này hóa anh một đường, quả nhiên cùng ta tương tượng. . ."

Mà bất kể là Tiên minh đại diện trong gian điện phụ, vẫn là long đình bên trong, hay là Đông Thổ người về chen chúc ở tại vị kia hồng y cô gái, bọn họ cảm thụ cái kia như có như không cuộn cuộn đạo uẩn , tương tự cũng đều lông mày chậm rãi cau lên đến, rõ ràng cảm giác được cái kia hóa anh ý, cũng không phải là mãnh liệt đến đâu, nhưng là lại hết lần này tới lần khác nhượng bọn họ đạo tâm sinh ra gợn sóng, phảng phất mơ hồ cảm ứng được cái gì. . .

Bây giờ đã cách nơi đây rất gần một phương thôn xóm nhỏ bên trong, to to nhỏ nhỏ, tất cả mọi người đều vẫn cứ không nhúc nhích qua.

Về mặt, vẫn là như vậy nghiêm nghị!

"Ta hóa anh thành công?"

Mà vào lúc này, động phủ bên trong, biến ý thức trong lúc đó, Phương Quý. . . Hoặc nói là Phương Quý nguyên thần, chậm rãi mở hai mắt ra, hấn hướng mình thức hải trong nhìn lại, liền thấy hết thảy đều đã khác nhiều, biến ý thức lay động lay động, tràn đầy tượng trưng hấn pháp lực nước biển, hấn chỉ cảm thấy chính mình cao ở trên trời, tựa hồ có thể cảm nhận được một phen thiên địa mới chính đang tại chính mình quanh người xuất hiện, trong lòng hấn rõ ràng, cái kia cũng không phải là thật là xuất hiện thiên địa mới, mà là cảnh giới của chính mình đã lại không giống nhau, trước mắt nhìn thấy, liền trở thành thiên địa mới!

"Bất quá cái này pháp lực. . ."

Hắn chậm rãi cảm giác tự thân, sau đó hơi có chút thất vọng giống như lắc lắc đầu.

Thần ý nội liễm, lay động lay động vô cùng, mặc dù so với trước đây đến, xác thực cảm giác có khác biệt lớn, nhưng vẫn không có đạt đến mong muốn.

Nhìn dáng dấp, đi bình thường con đường, tu bình thường pháp, chung quy so với những kia trên đường. . .

"Không đúng a!"

Chính tâm bên trong lóe lên ý nghĩ này Phương Quý, bỗng nhiên không tên cả kinh, trực giác tóc gáy đều dựng lên đến rồi.

Mà vào lúc này động phủ ở ngoài, chính đầy mặt vui mừng, tự nói khen Phương Quý Thái Bạch tông chủ, bỗng nhiên mặt cũng là biến đổi!

"Không đúng!"

. . .

. . .

Cũng là ở bọn họ sinh ra cái ý niệm này lúc, trong động phủ bỗng nhiên dị biến đột ngột sinh.

Chính là Phương Quý Nguyên Anh thành hình, người mặc núi sông tiên bào, anh quang nội liễm thời khắc, hẳn tự thân khí cơ, tự nhiên cũng vào đúng lúc này, sinh ra một loại tuyệt nhiên biến hoá khác, cái kia đại diện cho cả người hẳn đều đã tiến vào một cái cảnh giới mới, thành tựu Nguyên Anh!

Sau đó cũng vào đúng lúc này, bản thể hẳn chu vi, bỗng nhiên lay động ra một loại kỳ dị tiên uẩn!

"Vù. . ."

Đầu tiên là cái kia một trận âm dương đèn, nguyên bản chỉ là bồng bênh ở hẳn quanh người, toả ra âm dương đạo uẩn, trợ hẳn hóa anh, lại vào đúng

lúc này, đột nhiên trong lúc đó, hóa thành một vệt thần quang, cái này một cây đèn, lại như là có chính mình linh tính giống như, vội vã hướng về Phương Quý vọt tới, khoảng khắc trong lúc đó, liền đã chui vào mi tâm của hắn, hơn nữa hiện ra ở hắn biến ý thức, thần mang mãnh liệt, soi sáng chư thiên.

"Đây là . . ."

Phương Quý kinh hãi, còn không chờ xem phải hiệu, liền thấy cái kia một trần âm dương đèn, bỗng nhiên vội vã hướng về hắn bay tới, trực tiếp bay đến trên người hắn tiên bào trong, hóa thành một cây đèn đồ án, liền như vậy bất động, phẳng phất là toàn bộ biến mất rồi.

Nhưng cũng theo chiếc đèn này tiến vào trên người hắn tiên bào, phía sau hắn liền bỗng nhiên xuất hiện âm dương hai màu, như thái cực.

"Bạch!"

Cũng gần như đồng dạng lúc, cái kia một đạo Thanh Mộc Tiên Linh, như thể cảm giác được một loại nào đó sức hấp dẫn, này cái Tiên Linh, vốn là linh tính mười phần, còn có thể đánh người miệng, ở cảm nhận được Phương Quý khí tức trên người thì nó tựa hồ có ngăn ngại do dự, nhưng cái này do dự thời gian cũng không lâu, ở nó nhìn thấy cái kia cốc đèn lựa chọn sau khi, liền cũng không chút do dự, liền làm ra đồng dạng lựa chọn.

Nó cũng hóa thành nhanh như tia chớp một đạo ánh sáng xanh lục, vội vã chui vào Phương Quý mi tâm trong.

Thức hải trong, nhất thời sinh cơ lay động lay động, che kín chư thiên, lại cái này Tiên Linh cũng bay vào Phương Quý quanh thân cái kia núi sông tiên bào trong, hóa thành một cây trông rất sống động cây nhỏ dáng dấp, cành lá mở rộng, phẳng phất có thể cảm nhận được cái kia chu cây nhỏ ý sung sướng.

Ngay sau đó, chính là cái kia một cái Ma sơn quái nhãn.

Nó lại cũng từ Phương Quý trong thức hải hiện lên, tựa như lộ ra chút vẻ mừng rỡ, nhìn lúc này Phương Quý.

Nguyên bản cái này cái quái nhãn, vốn là ngoại vật, nhưng là bị Phương Quý ở kết đan lúc, luyện thành trấn áp tự thân đan ý Ma bảo, cũng là cùng

Phương Quý tự thân, kết hợp lại cùng nhau, cũng nguyên nhân chính là này, cái này một viên quái nhân, trực tiếp liền từ Phương Quý trong thức hải hiện lên, sau đó vội vã bay lên, lại cũng hướng về Phương Quý bay tới, rơi vào Phương Quý tiên bào bên trên, hóa thành một viên con mắt đồ án.

Vào lúc này, nó thậm chí như là lộ ra chút vẻ kích động.

Thật giống như là, từ vừa mới bắt đầu liền muốn tiến vào trong bức họa kia bị cự tuyệt, mãi đến tận nhiều một cái đại vòng cung, trước tiên cùng Phương Quý dung hợp, lại lại chờ đợi Phương Quý hóa anh, đợi đến này đạo quyền đi ra, rốt cục từ thức hải trong hiện lên, mang theo người mình khí tức tiến vào áo tiên. . .

Hoặc nói tiến vào cái kia phó Sơn Hà Đồ!

Mộng tưởng rốt cục trở thành sự thật, thật vui vẻ nha. . .

. . .

. . .

Nhưng cái này còn không dừng lại!

Ngay sau đó, vù vù lay động lay động, một đạo ngân hà từ cửu thiên nghiêng rơi xuống, bay về phía Phương Quý đỉnh đầu.

Đó là hắc tu luyện được Trảm Thần Sát Quỷ đại chân ý, từ thiên ngoại mà đến, hướng về trên người hắc nghiêng rơi xuống!

Càng nghe được một trận "Oa" "Oa" kêu loạn, Phương Quý nhìn thấy, biển ý thức xa xa trên mặt biển, lại xuất hiện một con vàng rực rỡ cóc, phình bụng to mắt, cô oa kêu loạn, ở trên mặt biển nhún nhảy một cái, thậm chí có chút vội vã không nhịn nổi giống như vẻ mặt!

"Vèo" một tiếng nhảy lên, mang theo loại rất vui mừng sức lực hướng về Phương Quý nhào tới.

"Cái gì quý trò chơi?"

Lần này kêu to không phải Bạch Quan Tử, mà là Phương Quý.

Cái này lũ lượt kéo đến biến hóa, làm cho Phương Quý lúc này đều cảm thấy có chút sợ hãi.

Đầu tiên là Âm Dương đèn, lại là Thanh Mộc Tiên Linh, lại là Ma sơn quái nhãn, lại là Trảm Thần Sát Quỷ đại chân ý, cuối cùng càng là cóc?

Mỗi một kiện thần vật rơi vào chính mình áo tiên bên trên, chính mình Nguyên Anh thần lực, liền càng bùng lên một đoạn.

Mà cái này, cũng làm cho hắn Nguyên Anh khí tức vội vã tăng nhanh, nhiều lần đột phá, trong nháy mắt liền đã vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

...

...

"Làm lớn?"

Lúc này ngồi ở bên ngoài động phủ Thái Bạch tông chủ, cũng bị cái kia bỗng nhiên trong lúc đó bạo phát ra, hầu như kinh thiên động địa như thế khí tức cho sợ hãi đến suýt nữa té ngã, gương mặt trên đã lại không kiềm chế nổi, lộ ra trước nay chưa từng có ý sợ hãi, thất thanh kêu lên.

...

...

"Oanh" "Oanh" "Ầm!"

Cũng là ở hơi thở này xuất hiện nháy mắt, Bắc Vực Tiên minh đại điện góc trong phòng, Long đình trong, Đông Thổ người về động phủ, cái kia áo bào đen người tuổi trẻ, Bích Hoa Thần Quân, hồng y cô gái, cũng đồng thời mãnh đến trợn to hai mắt, trong mắt bọn họ đều lộ ra khó có thể tin vẻ mặt, lại cũng không ngồi yên được, đột nhiên phóng lên trời, đánh vỡ khung đình, sau đó vội vã hướng về khí tức kia truyền đến chỗ nhìn lại.

Con mắt đều đã trợn tròn, khắp khuôn mặt là vẻ kinh hoàng.

...

...

Mà ở cái kia thôn xóm nhỏ bên trong, vẫn ngẩng đầu nhìn bầu trời lão thôn trưởng, tương tự cũng ở cảm thụ khí tức kia, mắt thấy đến này đạo hơi thở, chính vội vã phi thăng, đạt đến một cái dị thường trình độ khủng bố, vị kia lão thôn trưởng đột nhiên sắc mặt trở nên cực kỳ lạnh lùng, bỗng nhiên trong lúc đó giơ tay, đem bên người cối xay bên trên cái kia thoát nhìn nặng dị thường thốt đá, đẩy đến rung động âm âm, xoay chuyển nửa vòng.

Theo cái này nửa vòng thốt đá chuyển động, trong thiên địa một loại nào đó khí tức bỗng nhiên biến hóa sơ qua.

Phương Quý trong thức hải, con kia chính rất vui mừng hướng về Phương Quý nhảy ra ngoài cốc, một đầu đánh vào Phương Quý xiêm y bên trên, nhưng ngoài dự đoán mọi người, lại không có thể đi vào nhập xiêm y trong, đúng là đem Phương Quý đụng phải cái lão đảo, cái này một con cốc cũng cho va mắt nổ đom đóm, bốn trảo mở ra, cái bụng hướng lên trời, thẳng tắp từ giữa không trung rơi xuống, rơi vào trong thức hải.

Phù phù!

Cái này một con cốc đến nửa ngày mới từ trong thức hải lại lần nữa thò đầu ra, ngơ ngác nhìn giữa không trung Phương Quý, đầy mặt không rõ.

Mà cùng lúc đó, theo trong thôn thốt đá chậm rãi dừng lại, Phương Quý một thân khí cơ, cũng đang nhanh chóng thu lại, vô tận thân quang, vô tận chân ý, vào lúc này đều từ biến ý thức chung quanh, nhanh chóng hướng về trong cơ thể hẩn thu lại, phảng phất vô tận sông dài, cuối cùng giấu tại biển.

Người trong thôn đều mở to hai mắt, có chút sợ hãi nhìn về phía mới vừa thốt đá thốt đá trưởng thôn.

Mà trưởng thôn, vào lúc này thì lại chỉ là trợn mắt nhìn trời, đầy mặt trầm ngưng.

Cái kia đồ tể trầm tiếng mở miệng: "Người nhẹ dạ sao?"

Trưởng thôn không mở miệng, chỉ là không nói lời nào, trong thôn một mảnh trầm mặc, cũng không có người lại nói.

...

...

"Nhu vậy xuống, e sợ hỏng rồi đại sự. . ."

Cũng là vào đúng lúc này, trưởng thôn thúc đẩy thớt đá, giúp đỡ Phương Quý thoáng áp chế một thoáng khí cơ lúc, Bắc Vực Tiên mình đại diện chủ vi, không biết bao nhiêu người lòng sinh cảm ứng, vội vã xông lên giữa không trung hướng về Phương Quý nhìn lại lúc, lúc này liền ở động phủ đối diện Thái Bạch tông chủ, tâm thần cũng đã căng thẳng tới cực điểm, hiển nhiên Phương Quý khí cơ căn bản không giấu được, hắn cũng gấp gấp làm ra một cái quyết định.

Lúc này, Phương Quý nơi phía kia động phủ, mặc cho là có người thiên đại bản sự, cũng không có thể cho hắn che lên.

Vì lẽ đó, Thái Bạch tông chủ vào lúc này, chỉ là đem tự thân khí cơ ẩn giấu lên.

...

...

"Đến tốt cùng là người phương nào ở tác pháp?"

"Cái kia đến tốt cùng là cái gì tồn tại triển lộ khí tức?"

Cũng là ở Thái Bạch tông chủ vội vã đem chính mình che giấu lên một khắc, chủ vi không trung, vị kia Tây Hoang đến áo bào đen người tuổi trẻ, Nam Cương đến Bích Hoa Thần Quân, còn có Đông Thổ đến hồng y cô gái, vào lúc này đều đã hiện lên ở không trung, ánh mắt đan dệt mà tới.

Có thể nhìn thấy, bọn họ trên mặt, lại đều lộ ra chút vô cùng e dè vẻ mặt.

"Cái kia động phủ là ai?"

Hầu như đồng nhất thời gian, bọn họ ánh mắt liền rơi xuống cái kia động phủ bên trên, hàm răng cắn chặt, thần thức nhanh chóng phân tán đi ra ngoài.

"Cái gì?"

Ngay sau đó, được đến đáp án bọn họ, ánh mắt lập tức trở nên nghiêm nghị lên.

"Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ. . ."

"Cái kia động phủ chính là hấn?"

Ba người bọn họ, cũng có thể cảm ứng được lẫn nhau tồn tại, thậm chí hồ làm địch thủ, nhưng là vào lúc này, lại mơ hồ có loại đứng ở đồng nhất phương ý vị, thậm chí thảo luận lên: "Vốn cho là hấn chỉ là mượn chữ Thần pháp tu luyện cái kia sông máu, mặc dù có chút bản lĩnh, cũng không đủ nhắc lên, không nghĩ tới hấn lại còn ẩn giấu loại thủ đoạn này, như nhất thời không tra, ngược lại bị hấn lừa bịp đi. . ."

"Hấn đến tốt cùng tu pháp gì, mới có bực này kinh thiên khí tức?"

"Không cách nào suy đoán, nhưng chỉ sợ hấn giấu diếm thủ đoạn, xa so với chúng ta tưởng tượng nhiều lắm. . ."

"Quả không hồ là vị kia Thiên Thượng Kiếm Tiên sư huynh a. . ."

". . ."

". . ."

Cảm thụ không trung cái kia ba vị thần niệm đan dẹt, kỳ thực liền trốn ở hấn cách đó không xa Thái Bạch tông chủ, sắc mặt có chút lúng túng.

"Chuyện này là sao a. . ."

Chương 662 : Cải Thiên Hoán Địa Có Thần Thông

"Cái cảm giác này. . ."

Ở Phương Quý người mặc tiên bào, đồng thời cảm nhận được cái kia Âm Dương đèn, Thanh Mộc Tiên Linh, Ma sơn quái nhãn tất cả đều hòa vào tiên bào sau khi mang đến khí cơ biến hóa thì trong lòng hắn cũng bỗng nhiên sinh ra một loại cực kỳ cảm giác khác thường, hắn có thể cảm nhận được chính mình khí cơ chính đang tại liên tiếp tăng vọt, thật giống như chính mình vẫn hướng về trên trời bay đi, vẫn bay đi, thậm chí cảm giác có thể hướng phá thương khung. . .

Nguyên bản hắn hóa anh thành công, cho cảm giác của chính mình cũng không ngoài ý muốn.

Cùng chính hắn phỏng chừng không sai biệt lắm, tuy rằng thuận lợi thành công, nhưng xác thực so với những kia cùng đường dính một bên người có cực kỳ rõ ràng chênh lệch, thậm chí ở trong mắt hắn, loại này chênh lệch, còn càng to lớn hơn, không có hóa anh lúc, hắn nhìn thấy Bích Hoa Thần Quân, còn không thể nào sợ sệt, chẳng qua là cảm thấy người này có chút cao thâm khó dò, nhưng nếu là đi lên đánh một trận, chính mình cũng không nhất định sẽ chịu thiệt!

Thế nhưng hóa anh sau khi, tư vị này cũng thay đổi, hắn trái lại rõ ràng hơn nhìn thấy loại kia chênh lệch.

Lúc này lại để cho hắn cùng Bích Hoa Thần Quân đánh một trận, có lẽ trái lại không dám.

Bởi vì hóa anh, cũng chẳng khác nào nhận rõ chính mình.

Nhưng là hắn cũng không nghĩ tới, lại ở chính mình hóa anh thành công sau khi, lại một chốc gọi ra cái này vô số biến hóa.

Đặc biệt là cái này một cái tiên bào gia thân, càng làm cho hẳn cảm giác mình nắm giữ vô tận sức mạnh to lớn, lại thêm vào cái kia Âm Dương đèn, Thanh Mộc Tiên Linh các loại ba cái dị bảo, tiến vào tiên bào trong, lại như là từng kiện dị bảo uy năng, tất cả đều hòa vào chính mình Nguyên Anh bên trong, làm cho bản thân Nguyên Anh, lực lượng tầng giai liên tục tăng lên, đã ngay lúc này liền vượt qua chính mình trước có thể lý giải cực hạn!

Đây là cái gì loại cảnh giới?

Trong thức hải Phương Quý, đều kinh ngạc một hồi lâu, sau đó hẳn hơi nhắm hai mắt lại.

Hẳn bắt đầu tiến hành hóa anh bước cuối cùng, cảm ngộ!

Tu hành bên trong người hóa anh sau khi, đều cần cái này một phen cảm ngộ, lấy này đến rồi giải tự thân Nguyên Anh đặc chất, doanh thiếu, nhờ vào đó một phen lĩnh ngộ, trên căn bản là xong giải chính mình tương lai tu luyện thần thông phương pháp, biết được cái gì loại thần thông thích hợp bản thân, cái gì không thích hợp bản thân, mà ở tu luyện về sau trong quá trình, cũng tốt bổ túc Nguyên Anh chỗ thiếu sót, đợi đến viên mãn, liền có thể nỗ lực độ kiếp Hóa Thần!

Trên lý thuyết giảng, mỗi một cái Nguyên Anh, đều là không trọn vẹn.

Bất kể là người chuẩn bị lại đầy đủ, gốc gác sâu hơn dày, hóa anh lúc, cũng sẽ xuất hiện đủ loại, nhượng người không tưởng tượng nổi không trọn vẹn chỗ, mà tu hành bên trong người muốn làm, chính là ở chính mình bước vào cảnh giới Nguyên Anh sau khi, bổ túc chính mình Nguyên Anh, đợi đến viên mãn, liền có thể đi độ kiếp, xung kích cảnh giới Hóa Thần, mà cái này bổ túc Nguyên Anh quá trình, kỳ thực chính là cảnh giới Nguyên Anh con đường tu luyện.

Là do anh phẩm không giống, tự nhiên cũng có rất lớn sai biệt.

Đông Thổ Tiên Anh, vốn là tiếp cận viên mãn, chỉ có không ít thiếu hụt, bổ túc quá trình tự nhiên rất nhanh.

Cũng có rất nhiều nền tảng không đủ tu sĩ Nguyên Anh, anh phẩm quá mức không trọn vẹn, chính là muốn bù, cũng không thể nào bù nổi lên.

Mà người trước tu luyện thần thông, cũng thuận buồm xuôi gió, có thể

chọn có thể nhất, rất có ưu thế, thần uy mạnh mẽ.

Người sau, có thể tu luyện thần thông nào, cũng là xem chính mình thích hợp cái gì.

Cũng không phải là không có loại kia Nguyên Anh tàn tạ lợi hại, trên căn bản chỉ có thể ỷ vào không cảnh giới dọa người loại hình. . .

"Như từ cảnh giới này đến xem tới nói. . ."

Phương Quý cảm thụ tự thân Nguyên Anh bên trong ẩn chứa thần ý, dần dần về mặt đều trở nên hơi vui mừng.

Hắn lúc này, xếp bằng ở thức hải trên không, người mặc tiên bào, bào trên chính là từng toà từng toà bóng núi, nguy nga ưỡn cao, liên miên vô tận, mỗi một cái bóng núi, đều tựa hồ ẩn chứa trấn áp đại thế lực lượng, sau lưng, một tia chân ý đi vòng hắn Nguyên Anh quanh co tung bay, giống như một cái tiên mang, bên người, thì lại ngồi xổm cái kia một con vô cùng đáng thương màu vàng cóc, chính trừng mắt hai mắt, ngu si ngốc nhìn hắn.

Suy ngẫm sau một hồi lâu, Phương Quý bỗng nhiên chỉ tay chỉ hướng.

Bên người cái kia một cái tiên mang, liền đột nhiên nhanh hướng mà đi, trong giây lát đó đem biên ý thức vô tận sóng lớn chém thành hai nửa.

Cái này, ngược lại không phải thật là đem chính mình biên ý thức chèo thành hai nửa, mà là trong đầu của hắn, đối với mình cái này thần thông thôi diễn.

Trong thức hải có thể làm được, ngoại giới liền cũng cách biệt không xa rồi!

"Cái kia là. . ."

Cả phương ngoài khơi bị chèo thành hai nửa, gọi ra nổ vang, làm cho đạo cung trong, Bạch Quan Tử cùng tiểu Ma sư đều lớn đôi sắc mặt.

Mà ở bên ngoài, Phương Quý chân thân nội động phủ bên trong, thủ ở một bên Anh Đề cũng mãnh đến trọn to hai mắt.

Nằm ngoài cửa động một bên, ồ thành một đoàn ngũ tiêu Hắc long, lỗ tai

cũng kiêu một thoáng, lại gục xuống.

"Nguyên lai ta hóa thành Nguyên Anh, liền cái này một đạo chân ý, đều có thể hóa thành thực chất, cùng thật sự như thế, so kiếm còn sắc bén. . ."

Trong thức hải Phương Quý, cảm thụ cái này một cái tiên mang, hoặc nói là chân ý lực lượng, trong lòng cũng hơi có hiểu ra.

Đến bây giờ, hắn cũng rất cuộc biết Mạc Cửu Ca lúc trước đi tới Bất Tri địa thì tại sao lại đem Phù Đồ kiếm lưu lại trên đời này, bây giờ chính mình chỉ là kiếm thứ bảy cảnh giới, chân ý liền đã có thể hóa thành thực chất giống như, cái kia ai biết Mạc Cửu Ca là cảnh giới gì?

Kiếm không kiếm, cái kia đều không phải chuyện!

Sau đó ngón tay hắn một câu, kéo trở về cái kia một cái chân ý tiên mang, sau đó suy ngẫm sơ qua, tâm niệm khẽ nhúc nhích.

Tiên bào bên trên, bỗng nhiên đầu nhập một ánh hào quang.

Đó là Âm Dương đèn bị hắn điều động, quang mang bắn thẳng về phía hư không, chia ra làm hai, hóa thành cực lớn Âm Dương Thái Cực Đồ, đứng ở Phương Quý sau lưng, tựa như một tấm cực lớn ảnh bích, hai cái Âm Dương ngư chậm rãi truy đuổi, tỏa ra không tên đạo uẩn. . .

Đạo cung trong Bạch Quan Tử, nhìn cái kia Âm Dương Thái Cực Đồ, như là bị ghen một thoáng, thân hình khẽ run lên.

Mà ở bên ngoài trong động phủ, canh giữ ở cửa động trước tiểu Hắc long, mãnh đến mở một con mắt.

Phương Quý khoát tay áo một cái, sau lưng Âm Dương Thái Cực Đồ biến mất, sau đó hắn lại lần nữa trầm ngưng, giờ giờ tiên bào ồng tay áo.

Một đạo bích mang từ trong tay áo vung ra, hóa thành một mảnh cam lâm, rơi xuống tại biên ý thức đại địa.

Hiển nhiên cái này một mảnh chính sóng lớn mãnh liệt ngoài khơi bên trên, liền bỗng nhiên sinh ra vô tận hải tảo, cái kia hải tảo có được cực kỳ mãnh liệt, vốn là trong biển khá không đáng chú ý vài điểm tinh thần màu xanh biếc, lại ở khoảng khắc trong lúc đó, liền thành một phiến, tựa như một

phương màu xanh đại lục, mà ở cái này màu xanh đại lục bên trên, lại bỗng nhiên có từng cây che trời giống như đại thụ trưởng thành, mọc như rừng tại Phương Quý quanh người. . .

Cái này thoát nhìn, quả thực như là ngay lúc này đổi một thế giới.

Đạo cung trong Bạch Quan Tử, lúc này bàn tay cũng đã ở không ngừng run rẩy.

Mà ngoại giới trong động phủ tiểu Hắc long, càng là hai con mắt đều mở ra, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Phương Quý.

Lúc này Phương Quý, cũng rất vui mừng tại cái này kiểu biến hóa, cười đắc ý cười, vung vung tay áo lớn, chu vi che trời đại thụ nhất thời biến mất.

Hắn thở một hơi, đem cái kia một cái Ma sơn quái nhãn thúc chuyển động.

Một đạo ma quang, trong nháy mắt bốc lên, tựa như một vòng ma nhật, quang lộ lừng ở bên trong đất trời, rơi xuống vô tận ma ý. . .

"Cái này cũng không có gì có thể nghiên cứu, dùng qua quá nhiều lần!"

Bất quá Phương Quý chỉ là nhìn một chút cái này ma ý, liền lại cất đi, trong lòng thâm nghĩ.

Cái này một cái Ma sơn quái nhãn, đã sớm cùng cơ thể hắn hóa ở một chỗ, trong lúc cùng người ác chiến, cũng không biết bao nhiêu lần đã từng mượn dùng ma nhãn lực lượng, đối với nó dị nơi, cùng với làm sao thôi thúc nó, đều quen luyện không thể quen hơn, hiểu rõ không thể lại hiểu rõ, vì lẽ đó cái khác thần thông, đều muốn thử một chút, cái này một cái Ma sơn quái nhãn, lại là không đáng kể, hơi hơi biết điểm chính mình còn có thể sử dụng là được. . .

Chỉ là liền hắn cũng không ý thức được chính là, cái này một vòng ma nhật xuất hiện một khắc, gọi ra biến hóa tuyệt không chỉ dừng lại tại đây.

Nhìn cái kia một viên Ma sơn quái nhãn, Bạch Quan Tử sắc mặt đã kinh biến đến mức cực kỳ tái nhợt, tự lẩm bẩm: "Cái kia. . . Khi đó, ta chỉ là chỉ điểm hắn dùng cái kia tiên linh lực, có thể ai có thể nghĩ tới, trên người hắn lại không chỉ Tiên Linh, còn có. . . Còn có cái này. . ."

"Này ngược lại cũng thôi, nhưng là hấn. . . Hấn làm sao có khả năng đem cái này vài món dị bảo, tất cả nạp tại tự thân. . ."

Nhìn nàng thân như run cầm cập giống như dáng vẻ, sau lưng tiêu Ma sư cảm giác mình nên nói chút gì.

Đè xuống kích động trong lòng, hấn bày ra một cái ôn hòa khuôn mặt tươi cười, an ủi: "Đừng sợ, ngọc lâu liền thói quen. . ."

Cũng là ở cái kia một đạo ma ý bắn ra thời điểm, động phủ trước cửa tiêu Hắc long, đã thoáng cái đến một thoáng nhảy lên, phảng phất cảm giác được cái gì dị thường quái lạ động tĩnh, liền ngay cả nó một đôi đen lay láy trong đôi mắt to, đều lộ ra một chút vẻ kinh ngạc.

Nghiêng đầu nhìn Phương Quý một lát, nó bỗng nhiên chạy đến Phương Quý bên chân, hài lòng nằm ở trên đùi hấn ngủ.

Mà to lớn Bắc Vực, cũng xuất hiện trong chớp mắt yên tĩnh.

Bắc Vực có Ma sơn, trải rộng trăm vạn dặm.

Những thứ này Ma sơn, ngày đêm có tà khí toả ra, đề cao vô tận tà vật, liền như vậy lung tung không có mục đích đi khắp ở Ma sơn chu vi, chỉ biết vô giết người sống, thế nhưng ở cái kia một đạo ma ý thôi thúc lúc, vô tận Ma sơn, bỗng nhiên đều yên tĩnh lại, những kia thoạt nhìn vốn là không có cái gì linh tính ma vật, chợt đều ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn về phía phương bắc, như là đang đợi cái gì. . .

Càng có rất nhiều Ma sơn, đột nhiên liền nứt ra rồi từng đạo từng đạo lỗ hổng, chính là từng cái từng cái đen ngòm miệng.

Có thể là chúng nó đợi rất lâu rồi, lại phát hiện cái kia ma ý biến mất sạch sành sanh, lại không nữa điểm dị động.

Liền, chúng nó liền cũng lại lần nữa cúi đầu, tiếp tục nổi lên trước cái kia lung tung không có mục đích du đãng.

Mà những kia nứt ra lỗ hổng, cũng lặng lẽ khép kín lên, như là chưa từng xuất hiện.

"Ha ha, ha ha. . ."

Lúc này Phương Quý, căn bản không biết mới vừa gọi ra nhiều động tĩnh lớn, hẳn chỉ là càn đắc ý, càn kích động, thậm chí không nhận được nghĩ muốn nhảy lên đến khu tay múa chân một phen, liên tục từng thử chân ý, Âm Dương Thái Cực Đồ, Thanh Mộc Tiên Linh, Ma sơn quái nhãn sau khi, hẳn liền cũng có chút suy nghĩ, sau đó mãnh đến một thoáng, thôi thúc trước hẳn từng hạ xuống công phu nhiều nhất, cũng quan tâm nhất thần thông.

"Oa. . ."

Theo thần thông thôi thúc, bên người cóc bỗng nhiên kêu một tiếng, vô cùng vang dội.

"Ừm. . ."

Phương Quý cau mày liếc mắt nhìn bên người cóc: "Cái này đúng là không có biến hoá quá lớn. . ."

Cóc đànng hoàng ngồi xổm, dài rộng thân thể, vô cùng ngoan ngoãn.

"Ha ha, cái gì Bích Hoa con rắn nhỏ, cái gì U cóc chi đế, cái gì Đông Thổ thiên kiều, tính thứ đồ gì?"

Phương Quý hơi chút suy nghĩ, đã là không khỏi hào hùng vạn trượng bay lên, giương mắt nhìn về phía xa xôi vô tận nơi: "Trước còn cảm giác cho bọn họ quả thực lợi hại không một bên, bây giờ mới phát hiện. . . Hừ hừ, bắt đầu từ bây giờ, nên sai uy phong, chính là Phương lão gia ta. . ."

Vừa tự đắc, cảm thụ cái này hoàn toàn không giống tất cả, nghiêng về một phía là lại lòng sinh cảm khái.

"Nếu không là tông chủ sư bá chỉ điểm ta, ta cũng không biết chính mình kỳ thực lợi hại như vậy!"

"Tông chủ lão nhân gia người quả nhiên ghê gớm!"

Chương 663 : Cao Thâm Khó Dò

Hài lòng, hào khí ngất trời, Phương Quý cái này liền lập tức muốn đi ra ngoài tìm người đánh nhau. . . ân, luận đạo!

Hắn cười ha ha đem trên người tiên bào một khóa, liền chuẩn bị thần thức quy về ngoại giới, nhưng cũng liền vào lúc này, chợt thấy cách đó không xa Đạo cung, trên mặt liền không khỏi lộ ra mấy phần mỉm cười, cất bước hướng về Đạo cung bên trong đi tới, đẩy cửa ra, liền thấy lúc này Bạch Quan Tử cùng tiểu Ma sư hai cái, đều đang đứng ở bên cửa sổ, một cái si ngốc nhìn Phương Quý, một cái si ngốc nhìn một cái khác. . .

"Tới rồi!"

Phương Quý hướng Bạch Quan Tử ôn hòa cười cười, như hoan nghênh hàng xóm mới.

Bạch Quan Tử đột nhiên cảm giác thấy cái này thần thái cùng bên người này con tiểu quái vật vừa bắt đầu thấy mình thời điểm giống nhau như đúc, trong lòng nổi lên một loại dị thường phức tạp cảm giác, nếu là ở vừa bắt đầu nghe được hắn câu nói này, mình nhất định sẽ hỏi dò rất nhiều chuyện, nhưng là ở vừa nãy, nhìn thấy hắn hóa anh bên trong các loại thần dị quá trình, Bạch Quan Tử tâm thần đã loạn, quá nhiều đồ vật, cần vượt rõ ràng lại nói!

Lúc này nàng, cũng chỉ có thể cố đè nén cắn răng, trấn định lại, nói: "Người biết ta đã sớm sẽ đến?"

"Người nhất định sẽ đến nha!"

Phương Quý vừa nghe thì có chút đặc ý, bất quá vừa nghĩ tới chính mình bây giờ là Nguyên Anh, phải có phong độ, liền lại để cho mình nghiêm mặt, cười ha ha đem tay hướng về sau lưng một đê, lạnh nhạt nói: "Ha ha, Kỳ cung đệ tử lại làm sao có khả năng để ta một cây búa đánh chết?"

Bạch Quan Tử vẻ mặt đã trở nên hơi nôn nóng: "Vì lẽ đó người đã sớm biết

ta sẽ tới đôi phó người?"

"Vừa bắt đầu cũng không nghĩ như thế cẩn thận!"

Phương Quý cười nói: "Nhưng chúng ta tông chủ đương thời nhắc nhở ta đưa người lưu lại quân cờ thu hồi đến, ta liền trong lòng có đoán!"

"Cái kia Thái Bạch tông chi chủ. . ."

Bạch Quan Tử lập tức liền nhớ tới cái kia tay áo lớn phiêu phiêu nam tử, hàm răng nhưng không khỏi cắn chặt.

Thẳng đến lúc này, nàng cũng chỉ có thể thừa nhận, chính mình từ vừa mới bắt đầu, liền bị mưu hại, cái kia Thái Bạch tông chủ, tất nhiên là đã sớm biết chính mình có thể ẩn thân tại quân cờ trong, tùy thời mà động, cho nên mới giúp người này bày xuống như vậy một cái bẫy cho mình, đáng thương chính mình thân là đường đường Kỳ cung đệ tử, mưu tính bao nhiêu tinh diệu bố cục, bây giờ lại bị đơn giản như vậy cục cho bị vây?

Chỉ bất quá, ít nhất vào lúc này, loại này bị mưu hại cảm giác, thậm chí đều không thể chiếm cứ nàng chủ yếu tư duy.

Nàng chỉ là nhìn chòng chọc vào Phương Quý, một lúc lâu một lúc lâu, mới bỗng nhiên hỏi một câu: "Người đến tột cùng là ai?"

"Ta là ai?"

Phương Quý ngẩn ra, nghĩ thầm cái kia liên tiếp tên tuổi có thể nói như thế nào. . .

Bất quá suy nghĩ thêm, bây giờ cái này Kỳ cung đệ tử vào chính mình biên ý thức Đạo cung, phỏng chừng là không có gì cơ hội chạy đi, lại thôi những kia hư cũng không có tác dụng gì, liền còn không bằng đem thân phận chân thật của mình nói ra, dọa nàng một thoáng, sau đó cũng tốt lợi dụng. . .

Liền hần khẽ mỉm cười, công lấy hai tay ưỡn ngực, ngạo nghễ nói: "Ta là tiên nhân đời sau. . ."

"Quả nhiên!"

Không chờ Phương Quý nói xong, Bạch Quan Tử liền đã thay đổi sắc mặt,

tiếng nói bên trong thậm chí dẫn theo chút run rẩy.

"Ồ?"

Phương Quý đứng là ngẩn ra, nghĩ thâm này sự kiện chính mình thôi, không, nói thật nhiều năm, còn cái thứ nhất lộ ra phản ứng này!

"Thiên toán vạn toán, không nghĩ tới, cuối cùng lại rơi vào trong tay các người. . ."

Bạch Quan Tử hơi nhắm hai mắt lại, trên mặt lại là một mảnh tuyệt vọng, nàng liền tiếng nói đều tựa hồ có hơi không còn hơi sức, trong lòng cũng tựa hồ đồng thời có vô số ý nghĩ đang cuộn trào, giãy dụa, qua hồi lâu, nàng mới đột nhiên mở mắt ra, lạnh lùng nói: "Ta không biết các người ở tính là gì, cũng không biết các người mưu đồ gì. . . Quên đi, người trực tiếp nói cho ta, người nghĩ đối với ta. . . Làm gì?"

Một phen nói Phương Quý đều sửng sốt.

Nghĩ thâm người trước tiên tính toán ta, sau đó ta cùng tông chủ đem người hãm hại, này không phải thiên kinh địa nghĩa à?

Làm gì lộ lấy ra một bộ chính mình rất ủy khuất đáng vẻ.

Hơn nữa cái này Kỳ cung đệ tử cũng quá nhát gan, chính là đem nàng nhốt tại Đạo cung bên trong, cũng như là tuyệt vọng. . .

Người xem nhân gia tiểu Ma sư, cái kia không phải nói rất thoải mái mà. . .

"Đừng lộ lấy ra một bộ ta lập tức muốn đối với người làm gì đáng vẻ, Phương lão gia là loại người như vậy mà. . ."

Phương Quý thì thầm một tiếng, trong lòng còn ghi nhớ bên ngoài chuyện, cũng không muốn ở đây cùng Bạch Quan Tử ở thêm, trên thực tế, hẳn từ thu hồi cái kia viên màu trắng quân cờ bắt đầu, liền cũng xác thực một mực chờ đợi Bạch Quan Tử lại đây đoạt xá, dù sao thấy nhiều Kỳ cung đệ tử thủ đoạn, cũng xác thực không tin nàng sẽ chết dễ dàng như vậy, nữ nhân như vậy, tự nhiên chỉ có nhốt tại Đạo cung bên trong mới yên tâm!

Đương nhiên, còn có một cái nguyên nhân chính là đã đáp ứng tiểu Ma sư. .

Nếu không là Phương Quý không hiểu được làm sao chủ động mở ra Đạo cung, đã sớm đem nàng nhốt vào đến rồi.

"Nếu đến rồi, liền cẩn thận ở chỗ này, ngẫm lại có cái gì có thể nói cho ta, đỡ phải ta quay đầu lại còn đến hỏi. . ."

Phương Quý hừ lạnh một tiếng, thuận miệng dặn.

Bạch Quan Tử bỗng nhiên mở mắt ra, lạnh lùng nói: "Ta cái gì đều sẽ không nói cho ngươi, ma đầu!"

"Hà?"

Phương Quý vẻ mặt lạnh lẽo, bắt nổi lên ống tay áo: "Ngươi làm như ta không dám đánh ngươi?"

Bạch Quan Tử nhắm hai mắt lại, giơ lên mặt, mặt không chút thay đổi nói: "Ngươi giết ta đi!"

"Ta cái nào cam lòng giết ngươi!"

Phương Quý hừ hừ một tiếng, bỗng nhiên kêu lên: "Vậy ai!"

"Ai. . ."

Tiểu Ma sư lưu loát đáp ứng, chạy đến Phương Quý trước người, buông lỏng tay, cúi đầu khom lưng.

"Giao cho ngươi!"

Phương Quý nói: "Chờ ta lúc trở lại, ta hỏi nàng cái gì, nàng đáp cái gì!"

Tiểu Ma sư lập tức cười: "Nhìn được rồi, thưa ngài!"

"Cái này còn tạm được!"

Phương Quý thoả mãn gật gật đầu, liền muốn chấp tay sau lưng đi ra ngoài đi, bỗng nhiên lại nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại cẩn thận căn dặn tiểu Ma sư nói: "Đừng ở địa bàn của ta làm những thứ ngỗ ngang kia a, vạn nhất hai ngươi quay đầu lại ở cái này sinh một chuỗi, ta sao xử lý?"

Tiểu Ma sư mặt đều đỏ: "Sao có thể chứ, ta không phải loại người như vậy.
.."

Mà Bạch Quan Tử cũng bỗng nhiên trong lúc đó trợn to hai mắt, khó có thể tin nhìn hai người bọn họ.

"Ta bên ngoài còn có chuyện đang bận, quay đầu lại lại tới tìm người hỏi!"

Phương Quý nói, vênh vang đắc ý, vô cùng yên tâm từ cái này đạo điện bên trong đi ra.

Hắn rất tin tưởng, trải qua chính mình dạy dỗ tiểu Ma sư, nhất định có thể mang Bạch Quan Tử thu thập gọn gàng ngăn nắp.

...

...

"Khà khà. . ."

Thấy được Phương Quý đi rồi, tiểu Ma sư liền cũng giơ cao lồng ngực, trên dưới đánh giá Bạch Quan Tử một chút, phát ra một tiếng cười gằn.

"Người. . . Người muốn làm gì?"

Bạch Quan Tử tiếng nói đều đang run rẩy, vội vã lùi lại mấy bước.

"Nếu đến rồi, não nhiệt cũng nhìn, vậy ta trước hết kể cho người giảng quy củ của nơi này!"

Tiểu Ma sư háng giọng một cái, vác lên hai cái tay, chậm rãi đặc mở ra bước chân, nói: "Số một, ở trong này, ta lớn nhất. . . Ân, bình thường ta không phải lớn nhất, bất quá hẳn có việc cầu ta, vậy chính là ta lớn nhất, bình thường làm sao cũng có thể xếp hạng thứ hai. Thứ hai đây, ở đây, muốn nói cái gì nghe cái gì, hẳn nói cái gì, ta phải nghe, ta nói cái gì, người cũng đến nghe. . ."

"Thứ ba mà. . ."

Tiểu Ma sư nói, bỗng nhiên trừng trừng nhìn về phía Bạch Quan Tử, âm

điều cũng hơi đôi: "Ta kỳ thực vẫn rất yêu thích ngươi. . ."

Nghe trước hai điểm thời điểm, Bạch Quan Tử cũng còn tốt, nghe được điểm thứ ba, vẻ mặt đã như là gặp ma, vội vã lùi về sau, thậm chí sắp kề sát tới trên tường, hét lớn: "Ngươi dừng lại, ngươi là Kỳ cung chi linh, ta là Chấp cờ sứ, ngươi sao dám vi phạm mệnh lệnh của ta?"

Tiểu Ma sư xiên eo cười gằn.

"Ngươi. . . Ngươi đừng tới đây, ngươi hiểu lầm, loại kia tình cảm, vốn là giả, chỉ là quân cờ đối với chấp cờ người. . ."

Tiểu Ma sư bĩu môi, nhanh chân hướng về nàng đi tới: "Không nói cái này ta còn không tìm ngươi tính sổ đây. . ."

"Cứu mạng a. . ."

Bạch Quan Tử dưới tình thế cấp bách, thậm chí đã như là bình thường cô gái như thế kêu lớn lên.

"Hừ, ngươi gọi cái quỷ cứu mạng, ta lại không có ý định đem ngươi. . ."

Tiểu Ma sư lông mày đều trứu lên rồi, nghĩ thâm nhất định phải dạy dỗ nàng quy củ, vừa nghĩ, mặt đều trở nên rất hung lên, nào đoán được còn chưa đi đến Bạch Quan Tử trước người, bỗng nhiên cái kia đã sợ hãi đến cả người run rẩy Bạch Quan Tử, dưới tình thế cấp bách, một cái kéo lấy hắn, tiểu Ma sư còn không phản ứng lại, cũng đã bị nàng hất tung ở mặt đất trên, vừa sợ hãi kêu to, vừa đổ ập xuống quất đi xuống.

"Ai nha, ngươi dám đánh ta. . ."

"Còn không dừng tay, ta đối với ngươi không khách khí. . ."

"Đừng đánh mặt. . ."

"Có chuyện thật tốt nói không được. . ."

"Cứu mạng a. . ."

". . ."

". . ."

Ở tiểu Ma sư kêu thảm thiết vang vọng tại Đạo cung lúc, Phương Quý đã đầy mặt ngạo ý, tản bộ bước chân thả ra động phủ, vốn định khắp mọi nơi tìm xem tông chủ, lại đón vừa vặn nhìn thấy Thái Bạch tông chủ hướng về chính mình đi tới, nhìn thấy hắt thời điểm, rõ ràng nhìn thấy tông chủ lông mày nhíu lại, lại sắc mặt liền khôi phục yên tĩnh, chỉ là ánh mắt có chút vui mừng, hơi đánh giá hắt, khẽ gật đầu một cái.

"Tông chủ, ta Nguyên Anh xong rồi. . ."

Phương Quý mừng rỡ tiến lên nghênh tiếp, vui vẻ đều không biết phải nói gì.

"Ha ha!"

Thái Bạch tông chủ gật đầu cười: "Thành là tốt rồi!"

Phương Quý kích động nói: "May mà người đánh thức ta, không phải vậy ta cũng không biết sẽ như vậy!"

Thái Bạch tông chủ đầy mặt mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu: "Không sai!"

Phương Quý nhìn chung quanh, bỗng nhiên nhỏ giọng, nói: "Tông chủ, ngay cả ta trước cũng không biết còn có thể như vậy, nếu là sớm biết sẽ như vậy, vậy ta đã sớm kết anh, ai, ta sau đó ở sau lưng vẫn là gọi người tông chủ tốt, không thể quá bất kính. . ."

Thái Bạch tông chủ cười không nói, nhẹ nhàng gật đầu.

Phương Quý nói: "Chẳng trách trước người nói ta kết liễu anh liền có thể đối phó bọn họ, ta đương thời còn tưởng rằng người thuận miệng nói đây. . ."

Thái Bạch tông chủ cười không nói, gật gật đầu.

Phương Quý nổi lên sức lực, một cái bắt nổi lên ống tay áo, nói: "Hiện tại ta không sợ, ai cũng không sợ!"

Thái Bạch tông chủ sắc mặt có chút vui mừng, gật đầu cười.

"VẬY TA ĐI TỚI A!"

Phương Quý nói, nghĩ thầm lớn như vậy chuyện, hay là hỏi một tiếng tông chủ khá là tốt.

Thái Bạch tông chủ nhẹ nhàng cười, lại gật đầu một cái.

"Đi!"

Thấy tông chủ đã đáp ứng rồi chính mình, Phương Quý lòng dạ càng là dửng không được tăng vọt lên, quát to một tiếng, sau lưng Anh Đề theo tới, tiểu Hắc long càng là nhảy đến trên bả vai của hắn ngồi xôm, chính mình thì lại bước ra nhanh chân, tùy tiện một chút chân đạp đến mây trên, ánh mắt vào lúc này, thậm chí có vẻ hơi lạnh lùng nghiêm nghị, khắp mọi nơi quét qua, liền trước tiên nhìn trúng rồi cái kia phương tiên minh đại điện, bay qua.

Cho đến lúc này, Thái Bạch tông chủ mới chậm rãi quay đầu liếc mắt nhìn, thấy hắn đã đi, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

"Hắn vừa nãy theo ta nói cái gì?"

Hắn cẩn thận hồi tưởng, phát hiện thật giống không có nghe rõ.

Lại lại lắc đầu, thờ dài nói: "Không lo nổi, phiền phức quá lớn, quản không được, đơn giản mặc kệ đi. . ."

Chương 664 : Cao Gạch Lớn Ngói

"Vượng Tài, phía trước mở đường!"

Nguyên Anh đã thành, lại đến tông chủ cho phép, này Phương Quý còn có cái gì sợ, cái bụng ưỡn một cái, đầu một ngang, cái này phổ liên bãi lên rồi, hai cái tay đeo ở phía sau, lười biếng dẫn dò Anh Đề, mà Anh Đề từ trước đến giờ là nghe lời nhất, lập tức liền lên đến phía trước đi, thấy ai cũng uông uông uông một trận kêu loạn, sợ đến trước mặt bay đến tu sĩ từng cái từng cái mặt lộ vẻ ngạc nhiên nghi ngờ hướng về bên cạnh tránh ra, Phương Quý thì lại mắt nhìn thẳng từ trong bọn họ bay qua, thoát nhìn giống như chính là một cái dốt chớ dữ đi trên đường phố ác bá!

Bây giờ trong lòng dĩ nhiên có tính toán, nhưng Phương Quý cũng không có lập tức đi gây phiền phức, mà là đi tới đến một bên Túc gia người đặt chân động phủ bên cạnh, xa xa liền nhìn thấy núi rừng trong, Túc đại công tử, Tiêu Tiêu Tử, Việt Thanh, Mạnh Đà Tử, Hải Sơn Nhân, mấy người đều ở nơi này uống trà nói chuyện, bây giờ Tiên minh sự vụ tuy bận rộn, bọn họ lại đều không có an bài cụ thể sự vụ, bây giờ đúng là thanh nhàn lên.

Đặc biệt là gần nhất cái này Tiên minh cùng long đình, dù sao cũng hơi bản thủ xấu xa ý tứ, mắt không gặp, cũng tâm không phiền.

"Uông uông uông. . ."

Nhiều tiếng chó sủa vang vọng ở thung lũng, Phương Quý mang theo loại không nhìn thẳng xem người khí thế bay đến.

"Lão Phương đến rồi. . ."

Túc đại công tử mấy người một thấy Phương Quý, nhất thời đều có chút sốt sắng, vội vã đứng dậy tiến lên đón, còn chưa đi gần, Túc đại công tử liền đã đầy mặt nghiêm nghị nói với Phương Quý: "Chúng ta chính nói tới người đây, trước các người Thái Bạch tông Triệu Chân Hồ Triệu sư bá hấn. . ."

Một nghe bọn họ nhắc tới tông chủ, Phương Quý sắc mặt không khỏi ngao

nghe mấy phen, nói: "Nhà ta tông chủ, bản lĩnh thật to lớn!"

"Đúng đúng đúng. . ."

Tức đại công tử cùng Tiêu Tiêu Tử mấy người, tất cả đều gật đầu, rất là tán thành.

Vốn là trong lòng liền đều có ngờ vực, bây giờ nghe xong Phương Quý lời nói, càng là được đến xác thực, từng cái từng cái trên mặt đều bay lên một loại vẻ kính sợ, Việt Thanh thấp giọng than thở: "Trước đây sư tôn ta liền vẫn nói Triệu sư bá là cái cao thâm khó dò người, dưới cái nhìn của hắn, không so vị kia Thiên Thượng Kiếm Tiên kém bao nhiêu, cho tới hôm nay, ta mới cuối cùng cũng coi như rõ ràng, sư tôn nói câu nói này, lại là thật lòng. . ."

Tiêu Tiêu Tử cũng nói: "Trước chúng ta nói cho tới bây giờ thế cuộc, còn có chút bận tâm tới, bây giờ cũng không phải tất, ha ha, chúng ta có Triệu sư bá như vậy cao nhân tiền bối chủ trì đại cục, bây giờ một chút vai hề, lại có thể thành cái gì khí hậu?"

Nghe bọn họ vẫn nói tông chủ, Phương Quý cũng háng giọng một cái: "Ho, các ngươi không phát hiện, ta đã là cảnh giới Nguyên Anh sao?"

"Nguyên Anh?"

Tức đại công tử mấy người lúc này mới phản ứng lại, tinh tế cảm ứng, dần dần ngơ ngác: "Ngươi lại cái này liền phá cảnh?"

Phương Quý ngạo nghễ nói: "Đó là đương nhiên, nhà ta tông chủ hẳn. . ."

"Hóa ra là Thái Bạch tông Triệu sư bá giúp ngươi, cái kia nói vậy, lão nhân gia người tự có đạo lý!"

Tức đại công tử tiếp nhận câu nói cửa miệng, lại là cảm khái không thôi.

"Ai, Phương đạo huynh vừa có Thiên Thượng Kiếm Tiên bực này sư tôn, lại có Thái Bạch tông chủ bực này sư bá, quả thật nhượng người ao ước chết!"

"Thái Bạch tông, Thái Bạch tông, đây mới là ta Bắc Vực thứ nhất đại tông a!"

". . ."

". . ."

Thấy bọn họ từng cái từng cái đầy mặt khâm ao ước đáng vẻ, Phương Quý trong lòng cũng vui vẻ lên, vốn là đến tìm bọn họ, chính là nghĩ xem bọn họ là làm sao ước ao chính mình, bây giờ tuy rằng mơ hồ cảm giác bọn họ khích lệ phương hướng, thật giống cùng chính mình tưởng tượng bên trong ít nhiều có chút không giống nhau, nhưng tốt xấu trên mặt thán phục vẻ mặt đều là nhất trí, như vậy trong lòng đúng là thoải mái, dưới chân đều có chút phiêu.

"Chớ hoảng sợ, chớ hoảng sợ, tất cả ngồi xuống đến đàm luận!"

Phương Quý bệ vệ hướng về trên băng đá ngồi xuống, đem nguyên là ngồi ở chỗ này Tức đại công tử cho chen đi sang một bên, sau đó không cần hẳn dặn dò, Anh Đề đã bơi tới bên cạnh pha trà bếp lò bên, quen cửa quen nẻo giúp hắn rửa bát trà, nắm lá trà, nghiêng nước sôi, rửa trà, pha trà, thả lớp đường áo. . . Vốn là lò kia bên cạnh có một cái giúp đỡ mọi người châm trà thị nữ, nhìn tình cảnh này đã sửng sốt.

Tiêu Tiêu Tử hướng về thị nữ kia nói: "Người đi nghỉ trước đi, làm chuyện như vậy người khẳng định không bằng nó quen!"

Thị nữ kia cảm giác sâu sắc xấu hổ, che mặt mà đi, Anh Đề nhìn nàng một chút, đáng đáp rất là đắc ý.

"Bây giờ ta xem chúng ta cái này phá Tiên minh, rất loạn a, nên lúc thật tốt chính đốn bọn họ một thoáng!"

Phương Quý ngồi vào chỗ của mình sau khi, liền một bộ cao nhân phái đoàn đáng vẻ nói.

"Chính đốn? Chúng ta sao?"

Tức đại công tử mấy người nghe vậy, đều là cả kinh, hơi kinh ngạc nói.

"Đương nhiên là chúng ta!"

Phương Quý có chút chỉ tiếc mài sắt không nên kim liếc mắt nhìn hắn, nói:

"Ta đã hỏi tông chủ!"

"Hóa ra là Thái Bạch tông Triệu sư bá ý tứ. . ."

Tức đại công tử bỗng nhiên tỉnh ngộ, những người khác cũng đều lộ ra quá thể vẻ mặt, thậm chí hướng về sâu hơn suy nghĩ một chút, Tiêu Tiêu Tử đều không khỏi than thở: "Vẫn là Triệu sư bá nghĩ đến sâu, hẳn làm cái này trông bối, muốn cân nhắc đại cục, cân nhắc danh tiếng, một không cân thận, liền dễ dàng bị người mãnh liệt văn chương, làm việc tự nhiên khó tránh khỏi bó tay bó chân, cũng là chúng ta, một thân ung dung, trái lại dễ dàng hơn chút. . ."

"Lão Tiêu vẫn là rất thông minh!"

Phương Quý khen ngợi nhìn nàng một cái, nói: "Vậy bây giờ liền đều thảo luận một chút đi!"

Tiêu Tiêu Tử rất muốn cho hẳn bỏ danh xưng này, bất quá thời cơ không thích hợp, cũng chỉ có thể tạm thời nhịn xuống.

Mọi người cũng là giờ mới hiểu được, Phương Quý đến tìm bọn họ dụng ý, đều không khỏi chăm chú lên, đàm luận nổi lên bây giờ Bắc Vực các loại loạn tượng cùng thế cuộc, các giữ mình chủ kiến, nghị luận sôi nổi, không bao lâu, chính là liền Minh Nguyệt tiểu thư, Cung Thương Vũ đều mời đến, liền Thanh Phong đồng nhi cũng theo lại đây tham gia trò vui, mà ở cuối cùng thì Long nữ Ngao Tâm, cũng không biết từ nơi nào chạy tới, gia nhập trò chuyện.

Phương Quý nguyên do có chỗ tốt, chính là mỗi làm đại sự gì trước, ngược lại không sẽ chính mình quyết giữ ý mình, gặp do dự không quyết định chuyện, liền thói quen dùng miệng đồng quăng lên một cái, mà gặp loại này không cách nào dùng miệng đồng đến quyết định phức tạp cục diện, cũng sẽ tìm một nhóm chính mình tin tưởng người lại đây, mà lại trước nghe một chút bọn họ nói thế nào, nghe bọn họ nghị luận, trong lòng mình liền cũng có chủ ý.

"Nhu vậy nói, cái kia do đúng là thật đơn giản!"

Một phen tâm tình, đã bàn đến trắng ló trên đầu cành cây, trà cũng đổi thành rượu, Phương Quý cũng từ trong lời nói của bọn họ, nghe được tự mình nghĩ nghe, mà lại trái tim có phán đoán, hừ lạnh một tiếng nói: "Đơn

giản chính là đoạt quyền tranh chỗ tốt, thậm chí tranh mặt mũi, hết lần này tới lần khác từng cái từng cái còn đem mình nói rất hay nghe, càng then chốt chính là, chúng ta cũng xác thực cần bọn họ ở một số địa phương hiệu lực. . ."

"Để người đầu đầu, liền ở đây!"

Tức đại công tử than thở: "Những khác không nói, chỉ nói U cốc chi đế, lão nhân gia người bồi phận, ở chúng ta Bắc Vực đúng là phân độc nhất, nhưng năm đó hắn làm gây nên, lại nơi nào có nửa phần đáng giá chúng ta tiểu bồi tín phục? Nhưng bây giờ xem ra, có thể như thế nào đây, hắn chủ động từ chối để vị, chỉ nguyện làm một cái trưởng lão, Tiên minh nếu là liền trưởng lão cũng không cho, lại xác thực không thích hợp lắm. . ."

"Nhưng nếu để cho hắn trưởng lão vị trí, vậy hắn chính là Tiên minh trưởng lão đứng đầu, lung tung phát hiệu lệnh, lại sao sinh ứng đối?"

Một lời nói nói mọi người đều trầm mặc gật đầu.

Bây giờ bức này loạn tượng, nếu là thành thạo liền có thể giải quyết, bọn họ ngược lại không sẽ như vậy khó chịu.

"Ha ha, đơn giản, bằng cái gì hắn nói cái gì chính là cái gì?"

Phương Quý lúc này trong lòng cũng đã có chủ ý, trực tiếp đẩy ra cốc nhỏ, cười gằn đứng dậy.

Mọi người đều nói: "Rượu còn chưa uống xong, ngươi đi nơi nào?"

Phương Quý cười nói: "Không giải quyết những thứ này phiền lòng chuyện, nơi nào còn có tâm tình uống rượu?"

Rất ra dáng phát tay áo lớn vung lên, suýt chút nữa quăng ở Mạnh Đà Tử trên mặt, sau đó kêu một tiếng Anh Đề, liền đã bay lên trời, trực tiếp hướng về Tiên minh đại điện phương hướng bay tới, trong sân mọi người, cũng vụn vụn không nghĩ tới, hắn lại thật là nói làm liền làm, còn tưởng rằng cái này một phen thương nghị, chung quy phải thảo luận cái mấy ngày, lấy ra một cái mọi người đều cảm thấy có thể được kế hoạch sau khi trở lại tay đây.

Nhất thời lại là kích động, lại là lo lắng, lập tức dồn dập đứng dậy, theo hắn

lại đây.

Vài bước trong lúc đó, Phương Quý nhưng đã ở Tiên minh trước đại điện ghì xuống đám mây, nghênh ngang, liền muốn đi vào trong đi.

"Phương nào tiểu bối, dám to gan quấy U cốc thanh tĩnh?"

Không đợi đi đến Tiên điện trước, trước cửa liền đã vòng qua một đen một trắng, hai cái đồng nhi, ngăn lại đường đi, lạnh giọng quát lên.

"Ta là Thái Bạch tông chân truyền đại đệ tử, Ngọc Điện Tiểu Lang Quân Phương Quý, tiến vào nghị sự điện có việc!"

Phương Quý trợn bợn họ một chút, cười toe toét nói.

Cái kia hai cái đồng nhi nhú mày, nói: "Chính là Thái Bạch tông đệ tử, cũng không nên như vậy không có quy củ, ngươi như muốn vào đại điện, cũng phải tha cho chúng ta trước tiên hướng đi U Đế bệ hạ thông bẩm một tiếng, đợi đến lão nhân gia người cho phép, lại đi vào, nào dám xông vào?"

Nghe bọn họ nói lẽ thẳng khí hùng, Tức đại công tử mấy người, vẻ mặt đều có chút không vui.

Bây giờ để người đầu đầu một chuyện đã là như thế, vị này U cốc một đế, mới vừa trở về, liền chiếm rơi xuống toà này nghị sự đại điện, lại công khai được ở nơi này, đến nỗi tại trước kia Tiên minh các trưởng lão nghị sự vị trí, thành hẳn nghị ngơi động phủ giống như, mỗi lần có việc muốn ở chỗ này thảo luận, liền đều cần trước tiên thông bẩm hẳn, cũng không giống như là nghị sự, như là hướng hẳn bẩm báo giống như.

Trong miệng nói không còn lưu niệm đế vị, nhưng nhất cử nhất động, mỗi tiếng nói cử động, rồi lại đều là chiếu quy tắc cũ đi.

Hết lần này tới lần khác Tiên minh chư trưởng lão, thật là đứng đắn nghị sự, vẫn chưa thể vòng qua hẳn, bằng không liền trở thành rấp tâm hại người.

"Lời muốn nói rõ ràng, nơi này là nghị sự đại điện, làm sao thành nhà người hoàng đế nơi ở rồi?"

Phương Quý sớm có chủ ý, chỉ là hừ lạnh một tiếng, nhìn cái kia hai cái

đồng nhi.

Nghe được lời ấy, cái kia một đen một trắng hai vị đồng nhi, trên mặt đều đã lộ ra một vết ý lạnh, trong đó cái kia áo bào đen đồng nhi tiếng nói còn rất non nớt, nhưng giọng điệu cũng đã rất không khách khí: "U Đế bệ hạ về Bắc Vực chủ trì đại cục, tự nên ở lại ở chỗ này, người có ý kiến hay sao?"

Những người khác nghe lời ấy, liền không khỏi có chút bận tâm lên, sợ Phương Quý trực tiếp động thủ.

Như làm thành như vậy, cái kia Bắc Vực Tiên minh ngay lập tức sẽ hỗn loạn không ngớt, sợ là càng không đối kháng Tôn phủ hi vọng.

"Ý kiến, ta tự nhiên không có. . ."

Phương Quý lại không có động thủ, cười nói: "Ta chỉ là tới hỏi một chút, U Đế xác thực muốn ở nơi này?"

Áo bào trắng đồng nhi nói: "U Đế bệ hạ lời vàng ý ngọc, lẽ nào lại nói không tính sao?"

"Tính, tính!"

Phương Quý gật đầu cười, xoay người rời đi, cái này sáng khoái sức lực đem người đều nhìn ra thấy không hiểu.

Nhưng không nghĩ tới chính là, Phương Quý từ điện này trước rời đi, chậm rãi đi tới không trung, hướng về chu vi nhìn lên, liền đã nhìn thấy bên cạnh ở gần, một toà cao hơn một chút ngọn núi, liền lập tức đến nơi này, nhìn hai bên một chút, chọn lựa vị trí, hướng về Minh Nguyệt tiểu thư nói: "Nữ sư điệt người tới, xem chuẩn chỗ này, từ ở đây lại cho ta xây một toà đại điện, đỉnh núi nếu không đủ cao, vậy người liền cho ta lót càng cao hơn một chút, ta liền muốn cao gạch lớn ngói, càng phú quý càng tốt, ngày mai mặt trời lên, nhất định phải cho ta xây xong. . ."

"Cái gì?"

Minh Nguyệt tiểu thư nghe lời này, cũng đã sửng sốt.

Phương Quý tựa như cười mà không phải cười nhìn nàng, nói: "Làm sao, không nghe sư thúc lời nói?"

Minh Nguyệt tiêu thư lúc này mới phản ứng lại, hít sâu một hơi, trên mặt đã đầy là sắc mặt vui mừng, cung cung kính kính hành lễ.

"Xin nghe sư thúc pháp chỉ!"

Chương 665 : Mọi Người Giảng Đạo Lý Mà

Tu hành bên trong người, nghĩ muốn xây một phương Tiên điện, chuyện này quả là quá mức đơn giản.

Đặc biệt là cái này một phương Tiên điện, thậm chí không cần các loại tiên cơ cùng cấm chế, chỉ là muốn xây như phạm tục bên trong hoàng cung như thế, hơn nữa muốn xây tiên điện này Phương Quý Phương lão gia lên tiếng, chỉ cần cao to phú quý, cái khác hết thảy đều không để ý thì vậy thì càng đơn giản, điều đến hơn trăm vị tu sĩ, lại vận chuyển đến các loại lương ngói gạch đá, hầu như là một ngày trong lúc đó, liền có thể đem cái này một phương đại điện dựng lên ở cái này nguyên bản hoang vu trông không đỉnh núi bên trên, bất luận chất lượng làm sao, đập mắt thấy đi, đúng là thật là uy phong lẫm lẫm. . .

Đương nhiên, cũng chỉ là một xác không, người tinh tường vừa nhìn liền biết, cung điện này ở tu hành bên trong trong mắt người, phỏng chừng như là cái giấy, sợ là tùy tiện một chút đạo phi kiếm chém đi qua, cung điện này liền sẽ như là đậu hũ giống như, bị chém thành lung ta lung tung đáng ghét.

Nhưng, coi như là xác không, vậy cũng xác thực đặt tại cái kia a. . .

Đặc biệt là cái này một phương đại điện vị trí, còn ngay khi nguyên Tiên điện bên cạnh, vừa vặn so với ban đầu tiên điện kia cao hơn một tầng, cũng càng rộng lớn hơn một chút, càng là ở vào cái kia nguyên lai Tiên điện phía nam, này không phải sợ tranh đoạt liền sợ so sánh, nguyên bản toà kia bị U cốc chi đế chiếm đi xuống Tiên điện, vào lúc này liền nhất thời có vẻ thấp bé cũ nát, quả thực là nhà giàu lão gia trước cửa hạ nhân phòng. . .

"Các ngươi. . . Các ngươi gan biết bao lớn. . ."

U cốc chi đế một phương người, đương nhiên sẽ không cho phép cung điện này xây dựng lên đến, sớm ở Phương Quý dặn dò Minh Nguyệt tiểu thư hướng về nơi này an bài nhân thủ thì bọn họ liền đã có phát giác, một đen một trắng hai cái đồng nhi, nhất thời liền đằng đằng sát khí chạy tới.

Lại nói trắng, U cốc chi đế, sở dĩ chiêm xuống Tiên minh phía kia rách rách rưới rưới đại điện, không phải là vì tranh cái thân phận sao? Bởi vì cung điện kia là Tiên minh duy nhất đại điện, vì lẽ đó hãn mới chịu ở nơi này, cái này tượng trưng hãn thân là đã từng là Bắc Vực đế vương thân phận, vô hình trong, liền cũng hướng về rất nhiều người cho thấy hãn thái độ, thậm chí là ở một lần nữa tỉnh lại mấy người đối với hãn địa vị trí nhớ!

Nhưng là cái này phương mới đại điện thật là xây lên, U cốc chi đế chẳng phải liền thành trò cười?

"Cái gì lớn mật?"

Phương Quý dù bận vẫn ung dung, sớm liền ở ngay đây bảo vệ, đôi mắt cái kia hai cái chạy tới quát mắng đồng nhi, nhìn thẳng cũng không nhìn một chút, chậm rãi thét Anh Đề nâng tới rượu, một chân khoát lên khác một cái trên, lạnh nhạt nói: "Tiên minh bây giờ không mấy cái có thể đặt chân, ngay cả ta nhà tông chủ ở lại đều là trên vách núi móc ra động, ta thế chúng ta Tiên minh cân nhắc, xây một phương đại điện có vấn đề gì? Lẽ nào để những thứ này thân phận cao quý Tiên minh các trưởng lão ở nghị sự thời điểm, cũng phải ngồi xổm ở trên đỉnh núi hay sao?"

Hai cái đồng nhi nghe vậy, đã đều là đầy mặt phần nộ, cái kia áo đen đồng nhi quát lên: "Ta chỉ hỏi ngươi, mới điện dựng thành, để ai tới ở lại?"

Phương Quý nói: "Cái kia tất nhiên là ai không có nơi ở để ai ở lại!"

Áo bào trắng đồng nhi quát lên: "Vậy ngươi đem U Đế bệ hạ lại đặt nơi nào?"

Phương Quý chọn bọn họ một chút, nói: "Nhà ngươi U Đế không phải đã cho mình tìm kĩ nơi ở sao?"

Hai cái này đồng nhi giờ mới hiểu được Phương Quý trước đi hỏi bọn họ những câu nói kia, chính là vì quyết định điểm này, lại là phần nộ, lại là uất ức, vị kia áo bào đen đồng nhi, hít một hơi thật sâu, quát lên: "U Đế bệ hạ, làm vì bảo vệ Bắc Vực, không xa vạn dặm, từ Tây Hoang trở về, bọn ngươi Bắc Vực tiểu bối, không phụng thần tử chi lễ cũng còn thôi, lại còn muốn xây này yêu điện, xấu hổ khinh miệt U Đế bệ hạ?"

"Xin hỏi ngươi bối, là có ý gì?"

"..."

"..."

Cũng không biết U cóc chi để bình thường là làm sao dạy dỗ đến, hai cái này đồng nhi thoát nhìn tuổi tác không lớn, nhưng phái đoàn lại thực tại không nhỏ, bây giờ xiên nổi lên eo đèn quất mắng, lại không hề che giấu chút nào, cũng không biết đã kinh động bao nhiêu người, dôn dập chạy ra quan sát.

Trong này, cũng sẽ không thiếu một ít lão tu, nghe nói muốn xây mới điện việc, thay đổi sắc mặt, dôn dập tới khuyên.

"Thái Bạch tông tiểu hữu, vạn không thể làm cỡ này đại bất kính việc. . ."

"Phương tiểu thánh quân, hiện nay vạn phé chờ hưng, ngươi lại nhất ý bức bách U Đế, không sợ lạnh chúng tu tâm sao?"

"Ngột tiểu nhi kia, mau chóng đẩy này điện, theo ta đi U Đế trước điện lĩnh tội. . ."

"..."

"..."

Nhất thời giữa không trung không biết bao nhiêu lão tu lên không, có làm điệu, có quất mắng, vẽ mặt đều gấp.

Mà nhìn những thứ này lão tu đáng đáp, Tức đại công tử mấy người cũng đều đã không khỏi nhíu mày, tâm trạng có chút thể Phương Quý lo lắng, những thứ này lão tu bản lãnh khác, có lẽ không lớn, nhưng tuổi tác bồi phạt, lại đều là không nhỏ, cũng không biết là không phải là bởi vì bọn họ cũng là bởi vì những thứ này vô hình quy củ cùng kính lão mới có bây giờ ở cái này Tiên minh bên trong địa vị cùng thân phận, vì lẽ đó bọn họ đối với chuyện này cũng nhất là giữ gìn.

Chống đỡ U cóc chi để người bên trong, hơn nửa đều là những thứ này người.

Mà nơi máu chốt nhất ở chỗ, những thứ này người vẫn đúng là không dễ chọc, ngươi muốn đánh hấn, hấn đánh không lại ngươi, ngươi muốn cho

hắn lãnh binh đánh trận, phỏng chừng hắn cũng đánh không lại người, có thể người muốn làm cái gì vì hắn tâm chuyện, như vậy bọn họ mắng lên người đến, thật đúng là cực kì lợi hại.

"Đại bất kính? Thất vọng?"

Phương Quý nghe những thứ này lão tu, lông mày cũng không khỏi cau lên đến, kỳ thực ở hắn đem tiểu Hắc long lĩnh trở về, lại lúc trước cùng Long tộc đàm phán trong thế Bắc Vực đoạt đến rồi nhiều như vậy tài nguyên sau khi, hắn đã không cảm thấy có người dám chửi mình, coi như là có, cái kia cũng có thể là như Thái Bạch tông chủ, Cổ Thông lão quái, Tức gia gia chủ các loại thế hệ trước quả thật có công đức tại thân người.

Có thể thẳng đến lúc này, hắn mới ý thức tới thật là có người dám chửi mình. . .

Đặc biệt là bên kia cái kia râu mép vàng, lại còn muốn quát mắng chính mình, để cho mình đi U Đế bên người lĩnh tội?

Hắn nguyên do chỉ bội phục Thái Bạch tông chủ như vậy, cũng không phải bội phục râu mép nhiều.

Những thứ này người cũng không hỏi thăm một chút, trước đây ở thôn Đầu Trâu thì cái kia từng cái từng cái lão đầu lão thái thái đắc tội rồi chính mình kết cục gì?

"Chư vị lão tiên bối quả thật là một lòng vì Bắc Vực, ủa. . . ủa cái kia cái gì lại thổ huyết, ta thực sự là quá bội phục các người!"

Hắn đứng lên, bỗng nhiên hướng về những ông già này vái chào đến cùng.

Một đám các lão đầu tử ngược lại cũng ngẩn ra, tựa hồ không nghĩ tới cái này Thái Bạch tông đệ tử thái độ tốt như vậy.

Sau đó liền có trước đầu mấy cái lão đầu, tay áo lớn vẫy một cái đặt ở sau lưng, nói: "Nếu người biết, vậy còn không mau mau. . ."

"Đem tên của bọn họ đều nhớ kỹ!"

Phương Quý bỗng nhiên liền đứng lên đến, xấu cười nói: "Những thứ này các lão tiên bối từng cái từng cái đại công vô tự, cái giá lại lớn, bản lĩnh nói

vậy cũng là cực cao, ở lại nơi này mỗi ngày mắng người, thực sự là quá lãng phí, bây giờ nhóm đầu tiên tiên quân sắp điều động tới Nam Tuyền đi tới đi, liền đem những thứ này các lão tiên bối cũng bài ở bên trong tốt, ta cảm thấy dùng bọn họ tới gọi trận, thanh thế nhất định rất lợi hại!"

"Cái gì?"

Đám kia các lão đầu tử nghe vậy, nhất thời từng cái từng cái trở mắt ngoác mồm, toàn mắt choáng váng.

Nhượng bọn họ cái này già đầu, lại đi lên chiến trường?

"Được rồi. . ."

Đúng là một bên Mạnh Đà Tử phản ứng lại, cười to một tiếng, liền từ vừa chạy ra, từ trong tay áo lấy ra một đạo bảng danh sách, vừa nhìn những lão già kia, vừa viết lên: "Hoàng Bình lão đạo, Thanh Thương lão nhân, Hắc Hợp lão tiên bối, Chân Cung lão tiên bối. . . A, bên kia còn có Hải Thanh lão tiên bối, này này, Tông Ly lão tiên bối không muốn trở về chạy, ta đã vừa mới nhìn thấy người rồi. . ."

Một đám lão tu rút cục hoãn qua thần đến, có người giận dữ kêu to: "Người đây là muốn mang công báo tư hay sao?"

"Thái Bạch tông đệ tử cái này liền muốn một tay che trời?"

"Người ở Tiên minh, là thân phận như thế nào, có thể quyết định để ai tiến vào chiến trường?"

". . ."

". . ."

"Ta là thân phận như thế nào?"

Phương Quý đáp mắt thấy bọn họ một chút, uy nghiêm đáng sợ nở nụ cười, nói: "Phương lão gia ta thân phận, các người còn muốn hỏi? Thiên Thượng Kiếm Tiên, là nhà ta sư tôn, Thái Bạch tông chủ, là nhà ta sư bá, Đông Thổ Tàn gia con cá nhỏ, đó là vợ ta, Thương Long lão ca, đó là ta đưa đi, tiểu Lai Bảo là ta mang về, các người hiện tại ăn dùng, có ít nhất một nửa là ta từ trong long cung mò tới!"

Nói biến sắc mặt, mắng: "Các người một đám Lão đông tây, cũng hỏi ta là thân phận như thế nào?"

"Người. . . Người người người. . ."

Một đám lão tu bị hấn mắng, dĩ nhiên lưỡi chát môi cùn, nói không lưu loát, bỗng nhiên có người hướng về cái kia giữa không trung bên trong hai cái đồng nhi lay xuống, gào khóc nói: "Chúng ta chỉ là vì U Đế nói vài câu công bằng nói, liền tao ngộ này hãm hại, kính xin U Đế vì bọn ta làm chủ nha. . ."

Liền ngay cả cái kia trắng đen hai cái đồng nhi, cũng sẽ phân đến nhẹ trong ngoài, nghe vậy hướng về Phương Quý lớn quát: "Người làm sao dám. . ."

"Ta chính là dám!"

Phương Quý không đợi bọn hấn đem lời nói xong, liền đã đột nhiên tay áo lớn vung lên, lay động lay động pháp lực quét ngang ra, hai cái này đồng nhi đã là dòn dập giá không được mây, từ giữa không trung rơi xuống, tầng tầng ngã tại U Đế trước điện, thân hình hãy còn không vững vàng, trên đất liền lăn mấy cái vòng mới mặt mày xám xịt bò lên, cái này đã là Phương Quý hạ thủ lưu tình, bằng không chính là liền thốn tro đều chưa chắc lưu lại.

Cảm thụ Phương Quý giữa không trung truyền xuống uy áp, bọn họ cũng đã rõ ràng cảm nhận được sợ hãi, một câu nói cũng không nói được.

Mà chu vi không trung mặt đất, nhìn thấy Phương Quý lại hướng về U Đế bên người đồng nhi động thủ, một trái tim cũng nhất thời đều nhắc tới cuống họng, không biết có bao nhiêu người thay đổi sắc mặt, dòn dập xông về phía trước đến, ánh mắt lom lom nhìn, lo lắng U Đế cái này liền vọt ra. .

Đánh người ta đồng nhi, cùng đánh người ta mặt, lại có gì khác biệt?

"Đừng mẹ nó theo ta giảng người 1,500 năm trước lẫn lộn như thế nào, cũng chớ cùng ta giảng người sống cái gì số tuổi, cái này 1,500 năm bên trong lẫn lộn tốt đẹp nhất là Đế Tôn, lẽ nào chúng ta muốn đem hấn mời đến làm Tiên minh chi chủ hay sao? Sống được lâu nhất chính là con rùa, lẽ nào chúng ta muốn đem long đình bên trong Quy tướng cũng mời đến làm

cái Tiên minh trường lão hay sao? Ngày hôm nay ta Thái Bạch tông Phương Quý Phương lão gia lại đây, chính là với các người nói lý tới, cái này phương đại điện, ta muốn dựng lên, cái này mấy cái lão già, ta cũng chính là muốn cho bọn họ đưa đến Nam Tuyên đi. . ."

Người khác đều đang lo lắng U Đế con giận thì Phương Quý bỗng nhiên tại núi trước hét lớn, lại càng phần nộ, hung thế ngập trời.

"Ai có ý kiến, liền đi ra cho ta nói chuyện!"

. . .

. . .

"Bạch!"

Trong hư không, hoàn toàn tĩnh mịch, người người đều trợn to hai mắt, nhìn giữa không trung Phương Quý.

Sau đó, bọn họ liền đã không nhìn được hướng về phía kia U Đế bế quan đại điện nhìn sang, một trái tim oành oành nhảy lên.

Chỉ là, bọn họ nhìn một tức, hai tức, ba tức. . .

Cửa điện kia, lại vẫn đóng, không có động tĩnh chút nào. . .

Chương 666 : Tiên Quân Loạn Tượng

"Tiểu nhi muốn chết. . ."

Liên ở ngoài điện phía trên ngọn núi, Phương Quý quát to một tiếng, rung động khắp nơi lúc, Tiên minh bên trong đại điện, vẫn trầm mặc ngồi xếp bằng U cốc chi đế, cũng đã tức giận hoãn sinh, chu vi có một vết uy nghiêm đáng sợ đạo uân phù du mà ra, tay áo lớn không gió mà bay, liên muốn đứng dậy.

Nhưng cũng là ở hần sắp đứng dậy thời khắc, bỗng nhiên mặt khác một tia đạo uân xuất hiện ở hần thân ở đại điện.

Cái này một phương Tiên điện, có đồ vật bên cạnh điện, U Đế chi đế, trong ngày thường liên ở đông điện bàn tức thổ nạp, mà ở tây điện, chính là vị kia theo hần cùng nhau từ Tây Hoang đến áo bào đen người tuổi trẻ, có thể tùy tiện đem chính mình đạo uân hiện ra ở đông điện bên trong, tự nhiên cũng không có thể có khác biệt người, liên U cốc chi đế động tác ngưng lại, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía cái kia một vết đạo uân biến thành người tuổi trẻ, mắt lộ ra hỏi dò.

"Người chuẩn bị đi làm cái gì?"

Cái kia áo bào đen người tuổi trẻ mặt không hề cảm xúc, thấp giọng đặt câu hỏi.

U cốc chi đế, tương tự cũng là mặt không hề cảm xúc, nói: "Tiểu nhi vô lễ, tự nên giáo huấn!"

Áo bào đen người tuổi trẻ lạnh nhạt nói: "Vậy người là dự định giết hần, vẫn là đuổi đi hần?"

U cốc chi đế tiếng nói hơi trầm xuống: "Ta phải đem hần trấn áp ở mới điện dưới đây, khi nào nhận sai, khi đó lại thả hần ra!"

Áo bào đen người tuổi trẻ nghe lời này, trên mặt bỗng nhiên lộ ra chút trào

ý: "Người có bản lĩnh này?"

U cốc chi đế nghe vậy lông mày nhất thời cau lên đến, một lát mới nói:
"Thiếu tôn sao lại nói lời ấy?"

Áo bào đen người tuổi trẻ nói: "Người cho rằng vị kia Thái Bạch tông chủ, sẽ trơ mắt nhìn người đem hãn sư diệt trấn ở đại điện hạ mặt?"

U cốc chi đế nghe vậy trên mặt đã có chút kỳ dị vẻ: "Vừa bắt đầu không phải là làm tốt trước mặt mọi người bại hãn chuẩn bị?"

Áo bào đen người tuổi trẻ nói: "Đó là vừa bắt đầu cảm thấy người có bại hãn nắm, nhưng là trước, hãn đã triển lộ cao chót vót, người lại còn có mấy phần thắng, có lẽ hãn bây giờ, chính là buộc người ra tay, sau đó trước mặt mọi người bại người, người vốn là năm đó tan tác, mới bỏ chạy Tây Hoang, đến Ma điện che chở, bây giờ sơ sơ trở về, liền lại thua ở Bắc Vực tiêu bỏi tay, lại còn tồn mấy phân bộ mặt?"

U cốc chi đế nghe vậy, nhất thời nhíu chặt lông mày, qua một lát, mới nói:
"Thế nhưng thiếu tôn người như ra tay. . ."

"Cái kia hai phe không có ra tay trước, ta cũng không muốn sớm triển lộ nội tình!"

Áo bào đen người tuổi trẻ lạnh nhạt nói: "Trọng yếu nhất chính là, nhận rõ người thân phận, là người đang giúp Ma điện, vẫn là Ma điện giúp người?"

U cốc chi đế nghe được lời ấy, đã là ánh mắt bùng cháy mạnh, thậm chí có chút giận dữ: "Lẽ nào lần này liền. . ."

"Không chỉ lần này thôi, thăm dò Thái Bạch tông chủ nội tình trước, đều cần như vậy!"

Áo bào đen người tuổi trẻ nhận nhạt mở miệng: "Dù là thật sự có một ngày, muốn toàn lực ra tay, cũng cần trải qua Ma điện đồng ý, mà ở Ma điện không có mới ý chỉ truyền tới trước, bất kể là người, vẫn là ta, bất luận lý do gì, đều không thể hồng rồi nơi đây tình thế!"

U cốc chi đế trầm mặc rất lâu, mới rút cục cúi đầu: "Rõ ràng!"

. . .

...

Người ngoại giới, không người hiểu rõ cái này một phen nói chuyện.

Bọn họ chỉ là nhìn thấy, Phương Quý đã đem lời nói đến mức như vậy khó nghe, thậm chí ra tay đánh U cốc chi đế dưới trướng hai cái đồng nhi, nhưng phía kia U cốc chi đế nơi Tiên điện, lại hoàn toàn không có nửa phần động tĩnh, theo khi đó một phần một tức đi qua, sắc mặt của bọn họ cũng dần dần do lo lắng trở nên kinh ngạc, do khó có thể tin, biến thành một loại nào đó nhìn về phía Phương Quý lúc cao thâm khó lường cùng ngò vục!

"U Đế bệ hạ. . . Lại thật không có nửa điểm phản ứng?"

"Lẽ nào là U cốc chi đế không muốn cùng bực này tiểu bối tính toán?"

"Phi, chỉ có ở không dám tính toán thời điểm, mới sẽ lộ ra bực này không muốn tính toán thái độ đến đây đi?"

Tiên minh trái phải, cũng không biết có bao nhiêu tu sĩ, vốn là đối với U cốc chi đế sâu không lường được, thậm chí bắt đầu bắt đầu nghi ngờ.

Nói đi nói lại, U cốc chi đế ở Bắc Vực, cũng không có căn cơ, nhưng hắn trở về, liền bỗng nhiên có không ít người chống đỡ, nguyên nhân vẫn là ở tại mọi người đối với hắn tu vị suy đoán. 1,500 năm trước, U cốc chi đế xác thực rút đi, nhưng hắn ở 1,500 năm trước, cũng đã là cảnh giới Hóa Thần, bây giờ lại nhiều hơn một ngàn năm tu vị, vậy ai lại biết lúc này hắn có cỡ nào dạng thực lực tu vị?

Loại này đối với tu vị cùng thực lực sợ hãi, mới là rất nhiều người kiêng kỵ hắn, thậm chí quỳ lạy hắn nguyên nhân.

Nhưng hôm nay, vị này Thái Bạch tông đệ tử đem chuyện làm đến loại này mức, U cốc chi đế lại không có động tĩnh?

Đối với những kia bởi vì không rõ mà sợ hãi, mà làm vì sợ hãi mà quỳ lạy người tới nói, đây mới là một loại đả kích trí mạng. . .

...

...

Mà Phương Quý, cũng vẫn ở nhìn chăm chăm tiên điện kia cửa lớn, ánh mắt nháy cũng không nháy mắt.

Mãi đến tận hẳn phát hiện, tiên điện kia cửa lớn, lâu dần, một chút động tĩnh cũng không có thì rốt cục dần dần yên tâm.

"A, cho ta tiếp tục!"

Hắn bỗng nhiên quay đầu, hướng về phía trên ngọn núi kia chính kiến tạo mới Tiên điện người hét lớn: "Có việc tìm đến ta!"

"Tuân lệnh!"

Vô số tu sĩ lớn tiếng đáp ứng, tiếng vang sôi trời.

Mà Phương Quý nhưng là bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía đám kia trở mắt ngoác mồm lão tu, tay áo lớn vung lên, quát lên: "Đem cái này quần lão tiên bồi cho ta áp lên. . . Không đúng, mời tới, bọn họ nếu có lòng như vậy làm vì Bắc Vực hiệu lực, cái kia ta tự mình đưa bọn họ đi tòng quân!"

Theo lý thuyết, phát ra bực này thi lệnh, cái kia tất nhiên là phải có thuộc hạ chấp hành chính mình mệnh lệnh mới được.

Phương Quý có thể không có gì thuộc hạ, duy nhất một cái không chút nào nghi chấp hành hẳn ra lệnh, cũng chỉ có một cái Anh Đề. . .

Nhưng hôm nay, hẳn quát mắng Tiên điện, U cốc chi để tránh mà không gặp, lại lập tức làm cho hẳn vô hình trong, uy thế doanh thiên, người chung quanh cũng không có thiếu, bị hẳn khí cơ chân nhiếp, theo bản năng bên trong liền muốn theo tham gia chút náo nhiệt, trong đó lấy Mạnh Đà Tử nhất là tích cực, liền ngay cả Tức đại công tử, cũng trong bóng tối vẫy tay, mệnh bọn họ Tức gia tu sĩ nói gì nghe nấy, Đan Hỏa tông tu sĩ, thì càng nghe lời.

Lập tức liền nhảy ra một đám người, trái phải cuốn lại những kia lão tu, đi theo Phương Quý sau lưng.

"U Đề. . . U Đề bệ hạ. . ."

Có người còn ở khổ sở cầu xin, hy vọng xa vời xuất hiện khả năng chuyển

biến tốt.

Nhưng cũng có người sắc mặt rất đáng sợ, hận không thể đến máng đem lên: "Lão già này, vẫn là như vậy nhất gan a. . ."

...

...

"Thập lộ tiên quân đem đầu ở đâu, ta Phương lão gia cho các người đưa mưu sĩ tới rồi. . ."

Tiên điện phía đông mười dặm, tảng lớn quần sơn liên miên trong lúc đó, có không ít bình địa thung lũng, lâm thời chế tạo tiên đài trận tràng, chính là Tiên minh chiêu tập tiên môn tu sĩ, đệ tử, chế tạo tiên quân nơi, mà ở phía này tiên tràng bắc đầu, cao nhất một phong trên, thì lại bố trí vô số lều trại, chính là tiên quân đầu mối, không chỉ có chư phương đem đầu ở đây, chính là những kia đan, trận, khí, phù các loại thuộc hạ, cũng đều thiết lập ra tới đây.

Phương Quý trước từ Long tộc bên kia dọa dẫm lại đây, còn chưa phân phát ra ngoài tài nguyên cũng tốt, Bắc Vực các tông hiến cho đi ra tài nguyên cũng tốt, đều sẽ đi qua Tiên minh trưởng lão xác thực, sau đó tụ tập ở đây, phân phát xuống, dùng để chế tạo đạo thuộc tại Tiên minh tiên quân.

Tu hành bên trong người lẫn nhau thảo phạt, vốn là có rất nhiều không giống tình thế.

Như chỉ là tiên môn trong lúc đó thảo phạt, cái kia hay chính là hết thầy có thể động tu sĩ, từng cái xách cái pháp bảo, binh khí, phía trên tông chủ ra lệnh một tiếng, liền oanh một cái mà lên, vọt vào đối phương địa bàn, một trận đánh lung tung giết lung tung, đem đối phương người quấy rầy, có thể bắt đã bắt, không thể bắt đuổi đi, sau đó chiêm xuống đối phương địa bàn, cắt xuống lãnh địa, bởi vậy, đối phương địa bàn liền thuộc về chính mình.

Nhưng nếu là lớn hơn một chút đạo thống, kế hoạch cũng là càng tinh tế hơn chút, sẽ định ra các loại kế hoạch, tiên thời có củ.

Mạnh hơn một chút quái vật không lộ, tựa như Tôn phủ, cái kia đã là nuôi ra đứng dẫn tiên quân, nếu là chiếu bình thường tiên môn loại kia đấu pháp, cùng nhau tiến lên, đối với đứng dẫn tiên quân tới nói, liền giống như là

đám người ô hợp, nhân gia liệt trận nghênh đón, coi như nhân số, cảnh giới, đều so với người kém, nhưng là chính diện đón lấy, e sợ phía bên mình cũng là một hội tức tán kết cục, tuyệt đối không thể chiếm được tiện nghi gì.

Vì lẽ đó, ở Tôn phủ có tiên quân phụng dưỡng tình huống xuống, Tiên minh cũng chỉ có chế tạo chính mình tiên quân, mới có thể chính thức thảo phạt.

Mà bây giờ, Phương Quý cũng biết, Tiên minh đã ít nhất định ra mười đường tiên quân, cũng không biết là không phải vì nhằm vào nam cảnh mười châu, mỗi một đường tiên quân, đều kế hoạch có ba vạn tu sĩ, thấp nhất chính là Luyện Khí, trung giai Trúc Cơ, cao giả thì lại Kim Đan, phân phối pháp bảo cùng trận giản, đan phù, diễn luyện trận thế, chỉ đợi Tiên minh ra lệnh một tiếng, những thứ này tiên quân, liền muốn liền vung nam tuyến, đánh vào Tôn phủ lãnh địa.

Lời nói thật nói đi, cái này mỗi một đường ba vạn tu sĩ, cái kia đều là cứng kiếm ra đến.

Gộp lại tổng cộng ba mươi vạn, thậm chí còn không sánh được long đình thu quỹ nhiều tàn quân đến bốn mươi vạn Yêu quân cải chính trải qua chút.

Mà ở cái này ba mươi vạn cái gọi là "Tiên quân" bên trong, cũng chỉ có nguyên phương bắc Thương Long một mạch chế tạo đi ra năm vạn tiên quân, cùng với Thần Phù Tức gia trong bóng tối chế tạo, trải qua từng cuộc một đại chiến rèn luyện ra ba vạn tiên quân, xem như là đứng đắn một ít, không thua Tôn phủ.

Cái khác hai mươi mấy vạn, sợ là cùng hồ đồ không khác.

Bắc Vực cùng Tôn phủ chênh lệch, bởi vậy cũng có thể thấy được chút ít.

Tôn phủ kinh doanh nhiều năm, mỗi một châu Tôn phủ, đều ít nhất nuôi ba vạn Thần vệ, ngoài ra càng có các tiên môn mười vạn chi chúng tùy ý điều sai.

Then chốt là, nhân gia diễn luyện có tổ, kỷ luật nghiêm minh, song phương cái này có thể làm sao đâu?

Tuy là bây giờ Bắc Vực, thoát nhìn thanh thế ngập trời, sĩ khí đại chấn, tựa hồ so với Tôn phủ còn cường hoành hơn.

Nhưng nếu thật sự có người so sánh nổi lên chênh lệch giữa hai bên, cái kia không người không phải lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Bởi vì chính diện tranh tài, Tiên minh thậm chí không có nửa phần thắng khả năng. . .

Mà mâu chốt nhất là, ở tình huống như vậy, Tiên minh tiên quân tướng thủ cùng các loại thuộc hạ, vẫn là một ngày ba biến, tranh lợi hại.

Đã không biết có bao nhiêu hạ tầng tu sĩ, vốn là một bầu máu nóng đi bộ đội mà đến, nhưng là nhìn thấy phía trên đem bộ trong lúc đó, các loại kỳ chiêu, người đến ta nhường, tranh quyền đoạt vị, đều từ lâu tâm lạnh nửa đoạn, hồi hận nổi lên đầu nhập Tiên minh dưới trướng, trực xuất Tôn phủ quyết định.

Trước đây cùng Túc đại công tử mấy người đàm luận thì điểm này, cũng là mà để cho người lo lắng một khối.

"Tiên quân doanh trướng, quy củ nghiêm ngặt, tuyệt đừng náo động. . ."

Cũng là ở Phương Quý mấy người tới đây quần sơn trong lúc đó, ghìm xuống đám mây, chờ đợi chờ bộ tiên quân tướng đầu đến đây gặp lại lúc, rất xa liền nghe được một tiếng gầm thét, giương mắt nhìn lại, liền thấy mười đóa đặng vân, từ xa xa mà đến, đều hội tụ ở chu vi giữa không trung, giương mắt nhìn lại, ở giữa lại có sáu vị y giáp rõ ràng đem đầu, đều đến từ Đông Thổ, cái khác bốn vị mới là Bắc Vực tu sĩ, theo ở phía sau.

Mà lúc này, cái kia sáu vị Đông Thổ người về đem đầu đã đều ánh mắt không thích, lạnh lùng nhìn về phía Phương Quý mấy người.

"Các người thì là người nào, mạo muội xông vào, hô to gọi nhỏ?"

Chương 667 : Giảng Đạo Lý Cùng Không Giảng Đạo Lý

Phương Quý đánh giá đẳng vân mà đến mấy người này, biết cái này tất nhiên chính là mười đường tiên quân tướng giữ.

Hơn nữa một chút liền có thể thấy được những thứ này tướng thủ bên trong, từ Đông Thổ mà về người, thực sự là xem dáng dấp của bọn họ, hữu hình có phạm, y giáp quý khí, một chút liền cùng Bắc Vực tu sĩ phân chia ra, chính là cái kia tinh khí thần, cũng so với Bắc Vực tu sĩ cường chút, từ đẳng vân phía dưới, một mặt ngạo khí nhìn xuống đến, khễ nhú mày, nhìn chính là tay cầm quyền bính, nhượng người không dám khinh thường, lại nhìn mặt sau cái kia bốn vị xuất thân Bắc Vực tướng thủ, thì lại sợ hãi rụt rè, sạ một nhìn sang, cũng như là cho phía trước cái này sáu vị tướng thủ dẫn ngựa nhắc ầm.

"Người không biết ta là ai?"

Phương Quý ánh mắt ở cái này sáu vị tướng thủ trên mặt chuyển động, trong lòng dĩ nhiên có đoán .

Trước đây thương thảo lúc, liền nghe Tứ đại công tử cùng Minh Nguyệt tiểu thư nhắc tới, bây giờ Đông Thổ người về trở về, tranh cướp quyền bính, cướp đi không ít trọng yếu vị trí, hết lần này tới lần khác Bắc Vực chúng Tiên môn vẫn đứng là cái cướp bắt quá bọn hắn , bởi vì bàn về học thức, kiến giải, bọn họ thực tại muốn so với Bắc Vực tu sĩ cường không ít, mạnh mẽ muốn bảo đảm vị trí, cái kia chính là tranh quyền đoạt lợi, thế nhưng khó giữ được vị trí, mất chỉ có thể trở mắt nhìn những thứ này trọng yếu quyền chức đều rơi vào rồi Đông Thổ người trong tay, bất luận từ góc độ nào đến xem, cái này đều không phải cái để người yên lòng kết quả.

Mà mấy vị kia tướng thủ, nhìn thấy Phương Quý lai giả bất thiện, sắc mặt cũng là hơi trầm, mới vừa ở Tiên điện bên kia chuyện đã xảy ra, bọn họ tự nhiên cũng không đạo lý không biết, nhìn thấy Phương Quý lại đây, liền đoán được hắn mục đích, mấy người tâm thần thoáng trao đổi, trước nhất

đầu một cái tướng thủ, liền lạnh nhạt nhìn Phương Quý một chút, nói: "Bất luận các hạ là ai, đều phải biết trong quân nghiêm ngặt, không so tầm thường, người cũng không thông bâm, lại không có bái thiếp, lỡ mạng xông vào quân trướng hô to gọi nhỏ, lẽ nào Bản tướng thủ liền không thể hỏi một câu sao?"

Vừa nói chuyện, đã đột nhiên một tiếng quát chói tai: "Chúng tướng nghe lệnh!"

Kê cả bên cạnh hẳn mấy vị tướng thủ, cùng với càng xa hơn một chút chút trường vệ, nghe vậy đều lập tức hét lớn: "Ồ!"

Vị này trên người mặc Tử Kim vân văn giáp tướng thủ hét lớn: "Ngày sau bất kể là ai, tự tiện xông vào quân trướng, đều cho ta trực tiếp bắt xuống!"

"Nghe lệnh!"

Chu vi một mảnh hét lớn, liền như là hình thành rồi một mảnh tiếng gâm.

Tức đại công tử các loại đi theo sau người nghe vậy, liền không khỏi sắc mặt đều hơi đổi.

Một người, là đối phương bức này quát mắng, bọn họ vẫn đúng là nói không chừng cái gì, bởi vì nhân gia chú ý quân trướng quy củ, vốn là chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nói cách khác bàn về lý đến, Phương Quý nói như thế nào đều giảng bất quá người khác đi. Thứ hai nhưng là nhìn thấy đối phương bức này thanh uy nghiêm túc, ứng người tập hợp, liền biết những thứ này Đông Thổ trở về người, thật là có không ít thủ đoạn, đã ở trong quân rất có uy nghiêm.

Mà cái này, cũng là đại diện cho bọn họ đã thật là ở tiên quân trong, hình thành rồi một luồng đại thế, thậm chí thu được lượng lớn người cống hiến cho, đợi đến này thế cùng nhau, bọn họ ở tiên quân trong, nhất hô bá ứng, cái kia Tiên minh trưởng lão các bối, lại nơi nào còn có danh vọng có thể nói?

Đến khi đó, toàn bộ Tiên minh, sợ là liền bị những thứ này Đông Thổ người về giá không!

...

...

"Ôi, mới vừa vừa thấy mặt, trước tiên một cái chụp mũ cho ta chụp lại đây!"

Phương Quý nghe thấy cái kia tướng thủ, cũng là không nhịn được mỉm cười, hần tự nhiên nhìn ra vị này tướng thủ cho mình đứng hạ mã uy dụng ý, nhưng cũng không để ở trong lòng, chỉ là cười nói: "Ta nhìn các người mặt mới, muôn hỏi trước đây tướng thủ đều đi nơi nào?"

"Các hạ ở Tiên minh nhậm chức thân phận như thế nào?"

Vị kia tướng thủ lại không đáp, chỉ là lạnh lùng hỏi ngược lại.

Phương Quý lắc đầu, nói: "Không có thân phận!"

"Vậy thì mời các hạ lấy Tiên minh nhậm chức lệnh hỏi lại đi!"

Vị kia tướng thủ lạnh tiếng hét lớn: "Bắc Vực lớn nhất tặc xấu, chính là ở chỗ năm bè bảy mảng, đám người ô hợp, hiện nay chúng ta nếu nhậm chức Bắc Vực Tiên minh tướng thủ, cái kia liền muôn thế Bắc Vực tu sĩ bỏ tặc xấu này, không hỏi người là ai, cũng mặc kệ người là thân phận như thế nào, nghĩ tới hỏi ta trong quân việc, liền ít nói cũng phải có Tiên minh điều lệnh ở tay, bằng không chúng ta bận bịu luyện binh luyện trận, không công phu hầu hạ!"

Vừa nói chuyện, liền đã tay áo lớn vung lên, hét lệnh trái phải: "Tiễn khách!"

Thấy bọn họ bực này kiên cường, chu vi Tức đại công tử mấy người, đều đã thay đổi sắc mặt.

Liền ngay cả xa xa ở gần, không ít chạy tới xem trò vui người, cũng đều lạng lẽ lùi về sau, từng cái từng cái nhẹ nhàng lắc đầu.

Trời đất bao la, đạo lý lớn nhất.

Đông Thổ người đến là giảng đạo lý nhất, cho nên nghĩ đối phó bọn họ, lại nói nghe thì dễ?

"Chậm đã!"

Mắt thấy cái này một phương tiên quân, không biết có bao nhiêu hộ vệ, bày ra lạnh lẽo cứng rắn thái độ, hoãn áp sát về phía trước, đứng ở Phương Quý sau lưng Minh Nguyệt tiểu thư bỗng nhiên lớn tiếng mở miệng, quát lên: "Người này là ta Đan Hỏa tông tiểu sư thúc, Thái Bạch tông chân truyền đứng đầu, theo Tiên minh vừa lập lúc quy củ, hấn ở Tiên minh, ít nhất cũng có chấp sự thân, phát hiện tiên quân có người tranh quyền tranh lợi, hỏi đều hỏi không được sao?"

"Tranh quyền đoạt lợi?"

Vị kia kim giáp tướng thủ nghe vậy, mắt lạnh lẽo lật lại, hướng về Minh Nguyệt tiểu thư nhìn lại, quát lên: "Người lại có biết chính mình ở nói cái gì?"

Minh Nguyệt tiểu thư lạnh lùng ngẩng đầu, hướng về hấn nhìn sang, nói: "Tướng Tín tướng quân, Lương Nhiễm tướng quân hai người, đều là ta Đan Hỏa tông bảo đảm nâng, nhậm chức mười đường tiên quân hai đường đứng đầu, ta chỉ hỏi người, vì sao người Đông Thổ người đến một câu nói, liền đem bọn họ tướng thủ vị trí đoạt?"

"Người nói hai phé vật kia?"

Vị kia kim giáp tướng thủ nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, nói: "Thần Tài, Quy Lương, hai người các ngươi đi ra!"

Sau lưng hai vị tiên tướng nghe vậy, liền nhanh chân đi về phía trước đến.

Kim giáp tướng quân quát lên: "Hai người các ngươi tướng thủ vị trí, nói một chút là làm sao đến!"

Cái kia Thần Tài tướng quân mỉm cười, nói: "Ta trước đây cùng vị này tiểu tiên tử nói tới Tướng Tín tướng quân luận chiến trận chi đạo, kết quả phát hiện hấn binh thư cũng không đọc mấy cuốn, trận đạo cũng một cái tay đếm được, cho rằng hấn không thích hợp tiên quân tướng thủ vị trí, hấn không phục, tại là hai người chúng ta đấu trận, đấu binh, luận chiến trận chi đạo, chúng mắt mục mục phía dưới, hấn thua á khẩu không trả lời được, tự nguyện tặng cho ta!"

Quy Lương tướng quân cũng nói: "Ta cùng vị kia Lương Nhiễm tướng quân đấu pháp, các chọn bạ mười sáu người, huấn luyện chiến trận, tại sa

trường bên trên giao thủ, kết quả hẳn huấn luyện mười ngày, ta huấn luyện ba ngày, song phương giao thủ, hẳn lại một nén hương thời gian liền bại, vì lẽ đó tặng cho ta!"

"Người. . ."

Minh Nguyệt tiêu thư nghe vậy, đã là hơi thay đổi sắc mặt, ngẩng đầu nhìn hướng về phía Phương Quý.

Mà ở xung quanh, cũng có vô số người âm thầm lắc đầu đến.

Nói trắng ra, cái này cũng là Đông Thổ người về chỗ lợi hại, bọn họ mục đích, dù là ai đều nhìn phải hiểu, đơn giản chính là đoạt quyền đoạt vị, cũng bức Tiên minh, có thể chỗ máu chốt chính là ở, nhân gia bằng bản lĩnh đoạt được quyền binh, cũng là theo đạo lý đang luyện binh luyện trận, từ ở bề ngoài xem, ai cũng chọn không ra bọn họ nửa điểm sai lầm đến, đạo lý nói toạc trời đi, Bắc Vực tu sĩ cũng không làm gì được người ta!

Nếu nói là duy nhất một điểm để nhân tâm sầu lo, chính là bọn họ mục đích thực sự.

Ai cũng biết bọn họ là Đông Thổ lão tu phái trở về, mục đích chỉ ở long đình trên người.

Nhưng là nhân tâm cách cái bụng, chỉ cần nhân gia không có làm ra chuyện như thế, người lại có thể nào nắm lý do này đi giảng?

"Thần tướng vị trí, chương ngự vô tận tướng sĩ tính mạng, một người thân hệ số vạn cái nhân mạng, tất nhiên là hiểu được người ở. . ."

Vị kia kim giáp tướng thủ nghe đến đó, đã là hừ lạnh một tiếng, nói: "Bọn người Bắc Vực tu sĩ, dường như dân gian, binh thư chưa đọc mấy cuốn, chiến trận càng là một chữ cũng không biết, chính là đan trận phù triện, giao cho trong tay bọn họ, cũng không biết nên phân chia như thế nào cho chúng tướng sĩ, chúng ta chính là không vừa mắt, lúc này mới cả gan tự đề cử mình, tranh cái này tướng thủ vị trí, chính là Tiên minh những trưởng lão kia đều không lời nào để nói, các người những thứ này chút người cũng không biết nghe xong ai phỉ báng, lỗ mãng xông ta quân tướng, lung tung hoài nghi, cái này, lại há là thành tựu đại sự đạo lý?"

Vốn là Bắc Vực chúng tu liền đã có chút đui lý, nghe được hẳn nói như

vậy, càng là không ít người vẻ mặt lúng túng.

"Tông chủ nói quả nhiên không sai. . ."

Phương Quý trong lòng cũng âm thầm nghĩ: "Vừa bắt đầu ta chỉ nghĩ, không cho những thứ này người thực hiện được, đem bọn họ cướp đi quyền vị lại đoạt lại là tốt rồi, nhưng là tông chủ lại nói chuyện này đối với Bắc Vực vô ích, cần vừa bỏ đi bọn họ tranh quyền đoạt thế tâm, lại nhượng bọn họ cam tâm tình nguyện làm vì Bắc Vực hiệu lực mới là, bây giờ vừa nhìn quả nhiên không sai, những thứ này người kỳ thực thật sự có bản lĩnh a, chỉ tiếc trong lòng vấn đề quá nhiều!"

"Người nói kỳ thực rất có đạo lý. . ."

Phương Quý ngẩng đầu nhìn hướng về phía vị kia kim giáp thần tướng, tự đáy lòng nói.

Vị kia kim giáp thần tướng nghe vậy, hơi ngẩn người ra, lại trên mặt lộ ra cười gằn.

Nhưng còn không chờ hắn mở miệng, Phương Quý bỗng nhiên nở nụ cười, lại trực tiếp một bước hướng về hắn bước lại đây.

Bàn tay vừa nhấc, liền ấn về phía đỉnh đầu của hắn.

Vị này thần tướng kinh hãi, vội vã đưa tay đi giá, chỉ là Phương Quý thân hình thực sự quá nhanh, thừa dịp trên hai tay giá, vận chuyển thần thông chống đối lúc, đã đột nhiên rút tay về, ở hắn trước người đẩy một cái, cái này thần tướng không chống đỡ được, nhất thời cũng ngã ra ngoài.

Cái khác thần tướng, thấy được tình cảnh này, càng là sắc mặt kinh hãi, vội vã về phía trước.

Nhưng Phương Quý động tác không giảm, thân hình du chuyển, bỗng nhiên trong lúc đó hai tay như bay, như quỷ như khói, trong giây lát đó ở trong đám người đi vòng một vòng, sau đó liền thấy được bùm bùm cách cách, trong sân mười vị thần tướng, đều bị hắn cho quãng bay ra ngoài, những thứ này người tu vị có cao, có thấp, nhưng cao người, cũng bất quá là mới vừa kết anh không lâu, thấp người, chỉ có Kim Đan trung giai tu vị, hơn nữa không giỏi chiến trận chi đạo.

Nói trắng ra, Đông Thổ trở về những thứ này người, cũng mỗi cái có am hiểu.

Những kia chân chính tu vị cao thâm, tựa như Trần Khang lão đạo, cùng với cùng hẳn xấp xỉ mọi người, vẫn là tinh thông tu vị, mà những thứ này vào tiên quân trong, thì lại nhiều là trong ngày thường tập luyện Quân trận chi đạo, đặt ở tu hành trên tinh lực so với người khác thiếu rất nhiều.

Đông Thổ thế gia, tu hành làm trọng, những người còn lại đều là bàng môn.

Những thứ này từ Bắc Vực đi tới Đông Thổ, cũng triển lộ tài năng thiên tài tu sĩ, thường thường chủ công chi đạo, chính là bàng môn.

Những thứ này người cùng Phương Quý giao thủ, lại là xuất kỳ bất ý phía dưới, tự nhiên không đạo lý đỡ được.

"Người. . . Người đến tốt cùng là ý gì?"

Nhưng trong sân tướng thủ, đều bị Phương Quý té ngã nhào một cái, đúng là chỉ có Bắc Vực cái kia bốn vị tiên tướng miễn cưỡng đứng lại, những người khác xuống muốn nhiều chạt vật còn nhiều chạt vật, sắc mặt cũng đều đã phần nộ tới cực điểm, vị kia kim giáp thần tướng càng là sắc mặt đều trở nên vắn vẹo lên, còn chưa bò lên, liền đã lệ tiếng hét lớn: "Chúng ta vạn dặm xa xôi, đến làm vì Bắc Vực hiệu lực, người lại đối với chúng ta như vậy. . ."

Chính là chu vi Bắc Vực chúng tu, thấy Phương Quý hành động này, đều đã sắc mặt rất đáng sợ, lo lắng đến cực điểm.

Đạo lý giảng bất quá, liền trực tiếp động thủ, cái này truyền ra ngoài, chẳng phải là. . .

"Ta liền biết, ta liền biết. . ."

Chỉ là không đợi người khác phản ứng lại, Phương Quý liền đã giận dữ hét lớn, cũng đem những người khác đều ép xuống, tức giận nói: "Ta liền biết các ngươi Đông Thổ về người đến đều thích khoác lác, nói cái gì chiến trận chi đạo, nói cái gì binh thư binh pháp, liền các ngươi điểm ấy hạt lực, ngay cả ta cái này Thái Bạch tông tiêu đệ tử một chiêu đều không tiếp được, như thế nào suất lĩnh ta Bắc Vực chúng tướng sĩ cùng Tôn phủ Thần vệ quân liều mạng?"

Nói lệ tiếng hét lớn, tiếng nói lay động ở quần sơn trong lúc đó: "Đánh cũng không thể đánh, người cướp cái quý thần tướng vị trí?"

Chương 668 : Lập Quân Lệnh Trạng

"Làm sao sẽ?"

Nghe được Phương Quý cái kia một tiếng quát truyền khắp thung lũng trong lúc đó, nhìn thấy vô số mắt lộ ra vẻ kinh dị tiên quân các tướng sĩ hướng về bọn họ nhìn lại, cái này quần Đông Thổ người về sắc mặt đều đã biến đến mức dị thường quần bách lúng túng, bọn họ thậm chí có thể rõ ràng cảm giác được, quãng thời gian này tới nay, bọn họ phế hết tâm kế lung lạc nhân tâm cùng dựng đứng uy vọng, chính đang tại như là nước chảy ào ào ào biến mất.

Đến lúc này, bọn họ dĩ nhiên rõ ràng Phương Quý dụng ý, sắc mặt tái nhợt không nói nên lời.

Chúng mắt mục mục phía dưới thua, chính là làm mất mặt to, mất uy tín.

Thân là tướng thủ, có lẽ có quá nhiều tiêu chuẩn, cần nắm giữ đủ loại chuyện, phải hiểu được bài binh bày trận, phải hiểu được đan phù pháp khí, phải hiểu được phân tích thế cuộc, huấn luyện các loại binh chủng, phải hiểu được xem xét thời thế, chọn tuyến thời cơ thích hợp ra tay!

Có thể còn có một chút dù là ai đều không thể quên, chính là thực lực a!

Giới tu hành dù sao chính là giới tu hành, là không thịnh hành loại kia tay trái gà không chặt Nho tướng!

Nghĩ muốn suất ba vạn tiên quân, theo người cộng tiên cộng lùi, kỷ luật nghiêm minh, liền cần có làm cho người tin phục thực lực!

Dương nhiên, điểm này cũng không tuyệt đối!

Thực lực bản thân không được, có lẽ cũng như thế có thể bài binh bày trận, phát huy ra tiên quân sức mạnh lớn nhất.

Có thể ở một trình độ nào đó, cái này liền như cùng là Đông Thổ người về

trước vẫn ở tuyên dương thân là tướng thủ, liền nhất định phải hiểu được đan trận khí pháp, nhất định phải vì chính mình thuộc hạ tìm tới cao giai nhất phân phối mới có tư cách trở thành tướng thủ giống như, trước bọn họ thông qua những phương diện này ưu thế, làm cho Bắc Vực tướng thủ thoái vị, mà bây giờ, Phương Quý liền lại bằng thực lực này nói đến, bức cho bọn họ mất mặt. . .

Đáng giận nhất là, kẻ này lại còn bắt công!

Thoạt nhìn thật giống là đồng thời ra tay thăm dò mười vị tướng thủ, trên thực tế đối với Bắc Vực cái kia bốn cái ra tay rõ ràng càng nhẹ hơn một chút!

Hắn chính là đang cố ý làm ra cái này mười vị tướng thủ chịu đựng một đòn, sáu cái té ngã, bốn cái đứng cục diện!

Cái này dụng ý biết bao ác độc?

Ý thức được điểm này, đừng nói những thứ này bị Phương Quý đánh bay ra ngoài Đông Thổ tướng thủ, chính là nơi khác, cũng không biết có bao nhiêu Đông Thổ người về một cái tiếp một cái xông ra, nhìn thấy sáu vị tướng thủ bị thiệt thòi, tự nhiên là vô cùng phẫn nộ, một cái lại một cái, đều là phần uất cực kỳ nhìn bọn họ, trên mặt đều không tận sĩ nhục vẻ, tựa hồ hận không thể muốn trực tiếp hướng về Phương Quý xông lên như thế.

Mà Phương Quý mắt thấy chu vi người đến càng ngày càng nhiều, nhưng cũng chính hợp tâm ý, tay áo lớn rung động, thân hình hướng về không trung phù cao khoảng một trượng, làm cho tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy chính mình dáng vẻ, nghe được chính mình tiếng nói, sau đó hướng về phía dưới kim giáp tướng thủ tiếp tục quát lên: "Ta đã sớm hoài nghi các ngươi để tâm, trở về liền vội vàng tranh quyền đoạt lợi, xem thường cái này, xem thường cái kia, mọi chuyện không bằng các ngươi ý, hận không thể tất cả đều tiếp nhận tay đến mới được, này ngược lại cũng thôi, nhưng ta hỏi ngươi, tiếp nhận sau khi, các ngươi làm cái gì?"

Vị kia kim giáp thần tướng bị Phương Quý ném ra ngoài, tuy rằng bò lên, nhưng cũng đã cảm tức dâng lên, càng không nắm chắc được Phương Quý dụng ý, vào lúc này đã không biết làm sao trả lời, đúng là đậm nghiêng bên trong, có mặt khác một cái tay áo lớn phiêu phiêu Đông Thổ quy người đi ra, lớn tiếng quát lên: "Ngu ngốc, dã man! sao có thể so sánh với Đông Thổ, bất quá, chỉ nghĩ về Bắc Vực đến hiệu lực, ra người không tính, còn

mang về lượng lớn tài nguyên cùng quân giáp, hợp mưu hợp sức, ầu tâm lịch huyết, có thể là các ngươi, lại. . . Lại liền đối với chúng ta như vậy?"

"Hợp mưu hợp sức, ầu tâm lịch huyết. . . A phi!"

Phương Quý đã sớm chuẩn bị kỹ càng, quát mắng: "Nói dễ nghe như vậy, đến theo ta nói một chút, các ngươi giết qua vài con Tôn phủ quỷ thần? Các ngươi đấu thắng mấy cái Tôn phủ huyết mạch? Tốt, vậy ta lại lui thêm một bước, các ngươi, đến tột cùng tính đến lúc nào đi cùng Tôn phủ so chiêu?"

Vừa nghe lời ấy, chúng Đông Thổ người về mặt đều biệt độ, cả giận nói: "Chuẩn bị không đủ, luyện binh chưa thành, làm sao có thể xuất binh?"

"A phi!"

Phương Quý lại là một ngum nước bọt phun nước bọt đi ra ngoài, nói: "Chụp các ngươi như thế giảng, vậy lúc nào thì luyện binh mới được? Lúc nào chuẩn bị mới đủ?" Hiên nhiên đối phương muốn nói chuyện, lại không cho đối phương thời gian, tiếp lại cất cao giọng nói: "Tốt, ta lại nhường cho các ngươi một bước, liền khi các ngươi hiện tại vội vã luyện binh, vẫn chưa tới xuất binh Tôn phủ thời điểm, vậy ta còn muốn hỏi ngươi, luyện binh thời gian, ngươi có dám cho chúng ta một cái kỳ hạn? Đến cái này kỳ hạn sau khi, các ngươi có dám lập xuống quân lệnh trạng, bảo đảm chính mình giúp chúng ta đoạt lại mấy cái châu đên?"

"Quân lệnh trạng?"

Chúng Đông Thổ người về nghe lời này, đã là tâm trạng nổi nóng, nào dám tiếp cái này lừa, đều tức giận nói: "Quân trận việc, thiên biến vạn hóa, Bắc Vực nội tình ở đây bày đặt, ai có thể bảo đảm thật có thể thắng qua Tôn phủ, ngươi muốn chúng ta lập quân lệnh trạng, ngươi. . . Căn bản không hiểu!"

"A phi!"

Phương Quý lại là một hợp phun nước bọt đi qua, nói: "Ta là không hiểu, nhưng ta cái này không hiểu, lại ít nhất đuổi giết chết mấy trăm con đại quỷ thần, ít nhất giết chết Tôn phủ mười cái đại Nguyên Anh, có biết hay không hiện tại Tôn phủ bên kia vừa nghe ta Phương Quý Phương lão gia danh tiếng tiểu hài tử liền bắt đầu khóc? Có biết hay không liền ngay cả Vụ đảo Nam Phượng như vậy lớn cái gia hỏa, cái kia cũng vậy. . . Cũng là sư tôn ta

giết!"

"Người. . ."

Đông Thổ chúng người về, đã bị hấn lời nói si nhục trong lòng uất ức khó chịu.

Trong lòng từng cái từng cái đều ở mạnh mẽ mắng, mẹ nó khi chúng ta là kẻ ngu si, Tôn phủ tổng cộng được xưng tám trăm đại quý thần, người nói mình giết mấy trăm con? Tôn phủ Nguyên Anh người lúc đó giấy đây, bằng người chút bản lãnh này liền tùy tiện nói chính mình giết chết mười cái?

Nhưng là, tuy là trong lòng uất ức, lời này lại cũng không tiện nói ra.

Dù sao Phương Quý danh tiếng, vậy cũng đúng là cùng Tôn phủ giao thủ trong quá trình đánh ra đến.

Thật là bàn về công đức, đừng nói Đông Thổ về người đến, chính là toàn bộ Bắc Vực, lại có nhiều ít so với hấn?

Cái này một nhìn căn bản liền không thích hợp để ở chỗ này đến đàm luận!

"Người xem, nói không ra lời chứ?"

Phương Quý thừa dịp bọn họ trái tim phần uất, đã là tiếng cười lạnh nói, quát lên: "Đừng cho thôi người hiểu được cái gì cái gì, cũng chớ cùng ta giảng người ở Đông Thổ là thân phận gì, ở Bắc Vực cái này địa giới, dám cùng Tôn phủ đối nghịch mới là hảo hán, có thể từ Tôn phủ trong tay đoạt lại địa bàn đến mới là anh hùng, các người muốn cướp vị trí, cái kia không liên quan, dẫn người đi đánh Tôn phủ nha, các người muốn luyện binh, vậy cũng không liên quan, lập cái quân lệnh trạng đi xuống, nói mình lúc nào xuất binh, lúc nào đặt xuống một châu nơi đến nha, như cái gì cũng không dám?"

"A phi!"

Hấn một hộp phun nước bọt đi ra ngoài: "Vậy chúng ta muốn các người trở về làm gì, làm đại gia sao?"

...

...

Phương Quý tiếng nói không có đê thấp, thậm chí là cố ý nói cho tất cả mọi người nghe.

Một đám Đông Thổ người về ở hẳn nhiều tiếng chất vấn xuống, đều đã sắc mặt quần bách, vô tận lúng túng, chụp thực nói đi, Phương Quý lúc này đúng là ở ngang ngược không biết lý lẽ, bọn họ trước nói ra, cái kia người rõ ràng trong mắt vậy cũng là có đường đường chính chính đạo lý, như cùng Tôn phủ đánh với, cái kia luyện không tốt binh, mang một đám người ô hợp tự nhiên không được, mà dù là thật đúng rồi trận, ai có thể bảo đảm có thể thắng?

Lập quân lệnh trận, đó là vạn bất đắc dĩ, đem tính mạng đánh bạc, bọn họ cái nào đáng giá làm như thế?

Có thể cũng là bởi vì điểm này, bị Phương Quý nắm lấy ngang ngược không biết lý lẽ một trận làm rối loạn, đúng là thật bức cho bọn họ nói không ra lời, rõ ràng có lý lúc này cũng biến thành không lý, trong lòng lửa giận hừng hực, hết lần này tới lần khác không dám theo liền mở miệng đi đón hẳn lời nói gốc rễ. . .

"Ha ha, nói tốt, nói thật tốt. . ."

Một mảnh lúng túng bên trong, một cái Đông Thổ trở về cô gái mặc áo trắng, đã cho tức đến run rẩy cả người, một lúc lâu mới trầm giọng nói: "Một bầu máu nóng báo có thổ, lại bị người như vậy thô bạo ức hiếp, ô ta tâm ý, vị này Thái Bạch tông đạo hữu, người nói lẽ thẳng khí hùng, có từng đứng ở ta Đông Thổ người về góc độ nghĩ tới sao? Người có thể từng nghĩ tới, bức này lời nói, sẽ nguội chúng ta một khang chân thành nhiệt huyết sao?"

Nàng thốt ra lời này, nhất thời có không ít Đông Thổ người về, đều ánh mắt bi hận, hướng về Phương Quý nhìn lại.

Lúc này trong lòng bọn họ, xác thực sinh ra một loại ủy khuất cảm giác.

Bởi vì từ khi trở lại Bắc Vực, bọn họ tuy đoạt quyền, nhưng cũng xác thực làm việc, thẳng đến trước mắt, chưa lên dị tâm.

Huống hồ, coi như có trong lòng người có lòng dạ khác, vậy cũng không

phải tất cả.

Ít nhất có một phần là thật muốn làm vì Bắc Vực làm việc, vào lúc này cảm giác mình đã buồn lòng.

Mà đối với lời của nàng, Phương Quý trả lời vô cùng đơn giản.

Hắn quay đầu lại, chăm chú nhìn cô gái kia một chút, nói: "VẬY các người có thể đi trở về!"

...

...

"Rào. . ."

Một thạch kích lên ngàn cơn sóng, chu vi vang lên một mảnh âm âm nghị luận.

Thậm chí ngay cả câu nói này nói hết ra?

Ở bề ngoài, nhân gia chính là vạn dặm xa xôi trở về làm vì Bắc Vực hiệu lực a, làm sao bỗng nhiên liền muốn đem người đuổi trở lại?

Nhưng là ở một mảnh nghị luận trong, nhưng cũng xuất hiện tình cảnh quái quỷ, trong ngày thường chịu đến tự nhận bất công, hoặc là nói chuyện không người nghe theo thì thường thường sẽ bãi lấy ra một bộ ta nhận hết ức hiếp, tâm lạnh máu lạnh, phải về Đông Thổ đi Đông Thổ người về, ở Phương Quý thật là đem lời này làm rõ nói ra sau khi, trái lại mỗi một cái đều cảm tiếng, bế quần rồi miệng, lại không có một cái dám tiếp lời. . .

Lại nói trắng, có phải là phải đi về, vốn là cũng không phải chính bọn hắn có thể quyết định!

"Ta hiểu được đạo lý không nhiều, cũng không thích cong cong nhiều nhiều!"

Phương Quý nhìn cái kia một mảnh bị tự mình nói thay đổi sắc mặt, trên đầu đều một tầng mồ hôi Đông Thổ người về, sắc mặt nhưng cũng kỳ dị chìm xuống, lạnh lùng nói: "Các người vì cái gì trở về, ta biết, chính các người cũng biết, hiện tại các người đánh ý định gì, chính các người biết, ta

cũng biết, hôm nay cá biệt lời rõ ràng lược ở đây, biết các người đều là ở Đông Thổ hạ xuống chân người, cũng biết các người là vì nhân gia mới trở về, nhưng nếu đánh Bắc Vực người tên tuổi đến rồi, vậy thì làm điếm thực chuyện đi ra!"

"Ít nhất là hiện tại, liền cái quân lệnh trạng đều lập không xuống, cũng đừng lại kêu la cái này không được cái kia không xong rồi!"

Hắn thấy chung quanh lúc này cũng đã yên tĩnh lại, liền mỉm cười, gãi gãi lỗ tai, nói: "Phương lão gia ta là thói quen lòng tiểu nhân, xấu lời nói mình bạch, sau đó khả năng phòng ngừa chút gièm pha, dù sao các người căn nguyên, bây giờ đều ở Đông Thổ, bây giờ nói làm, đều uy phong đẹp đẽ, chỉ khi nào không làm nên chuyện, các người vớ mông trở lại, chúng ta Bắc Vực bên này người làm sao làm?"

Đông Thổ người về có người nhú mày, có người thở dài, có người tức giận bất bình, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, càng lại không có phản bác thanh âm.

Đúng là Bắc Vực một sương, vẻ mặt bên trong bao nhiêu đều lộ ra chút đau thương tâm ý.

Phương Quý tâm cũng có chút lười, nghĩ thâm những thứ này nói là nhất hao tổn tâm trí, cũng phiền toái nhất.

Phạm là chính mình giảng một điếm đạo lý, lúc này đều giảng không rõ đạo lý này!

...

...

"Liền tùy vào tiêu nhi kia như vậy hồ đồ?"

Mà ở Phương Quý đại não lều trại, đem một đám Đông Thổ người về bức đến một cái cực kỳ lúng túng vị trí trên thì Đông Thổ trở về chúng tu tụ tập trong động phủ, ở chính giữa một phương trong động phủ, Trần Khang lão tu cùng một ít cùng thế hệ lão tu, cũng chính vây quanh một cái hồng y cô gái ngồi, tuy rằng không hề lộ diện, nhưng Phương Quý ở quân trưởng trong mỗi tiếng nói cử động, bọn họ nhưng cũng cũng giải rõ rõ ràng.

"Cái này tiểu nhi trước tiên náo U Đê, trở lại Đông Thổ bức cung , căn bản chính là trượng hãn vị sư bá kia thế, quấy nhiễu!"

Trong đó một vị lão tu tức giận nói: "Thật nên lập tức liền trấn áp hãn, để tránh khỏi bị hãn hồng rồi đại sự!"

"Trọng điểm không tại hãn!"

Vị kia hồng y cô gái nhìn ra Trần Khang lão tu mấy người tức giận, thanh âm êm dịu mở miệng: "Các người cũng biết, hãn chính là trượng Thái Bạch tông chủ thế ở hồ đồ, cái kia liền nên rõ ràng, cái này thế, chính là Thái Bạch tông chủ có ý cho hãn mượn. . ."

Nghĩ đến trước đây Thái Bạch tông chủ trong động phủ bắn ra kinh người khí tức, chúng lão tu đều trầm mặc lại.

Khí tức kia, thực sự đáng sợ.

Nguyên bản bọn họ còn tưởng rằng, đó là Thái Bạch tông chủ tu hành trong, vô ý phóng thích ra ngoài.

Nhưng hôm nay, nhìn thấy cái này tiểu nhi hoành hành bá đạo, làm xằng làm bậy cử động, liền đã rõ ràng, cái kia đều là cố tình làm.

Thái Bạch tông chủ chính là trước tiên thả ra tự thân khí cơ, chân nhiếp chư phương, lại để cái này tiểu nhi chạy đến hồ đồ!

Làm như ngang ngược không biết lý lẽ, kỳ thực chính là vì đánh vỡ chư phương bố cục, làm tốt tấn công Tôn phủ việc lót đường!

Trần Khang lão tu cau mày nói: "Vậy chúng ta liền tùy vào hãn như vậy. . ."

"Một tên tiểu bối hồ đồ mà thôi, có thể có cái gì phân lượng?"

Hồng y cô gái nhàn nhạt nói: "Ta đến Đông Thổ trước, được đến căn dặn chính là, cùng vị kia Triệu sư thúc đánh với, định phải nghỉ lại mà đi, hãn nhất cử nhất động, tất có thâm ý, thường thường ngoài dự đoán mọi người, liệu chi chưa kịp, vì lẽ đó, ở đây rõ hãn dụng ý thực sự trước, ta không thể động, các người cũng tốt nhất không nên bị hãn nắm mũi dẫn đi , còn hiện tại hãn đây đi ra tiểu hải tử này. . ."

Cười nhạt cười, nàng nhẹ giọng nói: "Chẳng làm được trò trống gì!"

Chương 669 : Long đế Nam Tuấn

Vị này Bắc Vực Tiểu thánh quân đến tột cùng đang làm gì nha?

Hiển nhiên động tĩnh huyền não càng lúc càng lớn, bị Phương Quý làm ra đến động tĩnh dẫn ra người cũng càng ngày càng nhiều, chỉ là nhìn hấn trước sau hành động này, đã không biết có bao nhiêu người không mò ra dụng ý của hấn, cái này đầu tiên là chạy đến U Đế nơi đó, đem U Đế đồng nhi đánh cho một trận, mắng U Đế không dám ra diện đến cùng hấn gặp lại, lại chạy đến quân trưởng bên kia, đem Đông Thổ trở về tướng thủ đánh cho một trận, sau đó mắng một đám Đông Thổ người về nói không ra lời, thanh thế cũng không nhỏ, nhìn cũng coi như hả giận, nhưng cuối cùng hấn mục đích là ai?

Tuy rằng bây giờ Tiên minh loạn tượng, mọi người đều xem ở trong mắt, cũng rất là chỗ này nơi cản tay, bản thủ xấu xa bầu không khí mà nhưc đầu, có tâm giải quyết lại không có diệu chiêu, có thể đổi mặt cái này loạn tượng, lẽ nào người tới đem bọn họ mắng một trận, liền có thể giải quyết đi hay sao?

Bất quá càng là như vậy nghĩ, cũng càng là cảm thấy Phương Quý lúc này hành vi, có chút cao thâm khó dò lên.

"Liên tưởng đến trước đây Thái Bạch tông chủ tu hành trong hiển lộ dị tượng cử động, có thể suy ra, hấn lúc này làm gây nên, tất nhiên là Thái Bạch tông chủ có ý sắp xếp, nhất cử nhất động, định có thâm ý, chỉ là nhất thời còn chưa hiển lộ ra mà thôi, ha ha, nghĩ như thế, lão phu đúng là khá có hứng thú, luận kiếm đạo, không người có thể so với Mạc kiếm tiên, luận mưu lược, thì lại không người có thể so với Thái Bạch Triệu Chân Hồ!"

Một ít lớn tuổi biết chuyện, đều trong bóng tối phỏng đoán.

Cũng có một chút không đáng tin cậy, ngây ngốc nghi ngờ nói: "Có thể hay không hấn chính là phát tính khí, đã tới nghiệm miệng?"

Những người khác đều răn dạy: "Hồ đồ, người coi Thái Bạch tông Tiểu

thánh quân như thế không đáng tin cậy đây?"

"Mặc dù coi như quả thật có chút hồ đồ, cũng không cách nào rõ ràng giải quyết đi vấn đề, nhưng vô luận nói như thế nào, vị này Bắc Vực Tiểu thánh quân mắng U Đế, liền nhượng người rõ ràng U Đế tựa hồ cũng không đúng như mọi người tưởng tượng như vậy cao thâm khó dò, tu vị thông thiên, hấn mắng Đông Thổ người về, càng là đem một ít mọi người trong lòng sẽ nghĩ, lại không thể miệng trên nói ra lo lắng đặt tại mặt sáng. . ."

"Cho tới long đình. . ."

Nhớ tới điểm này, lại làm cho người so sánh lo lắng.

U Đế từ danh tiếng cùng về mặt thân phận tay, ý đồ đạt được ở Tiên minh trong tuyệt đối quyền lên tiếng, không chế cái kia con rồng nhỏ, mà Đông Thổ nhưng là đoạt quyền đoạt thế bắt đầu, ý đồ hình thành một luồng ở Tiên minh bên trên sức mạnh mạnh mẽ, nhờ vào đó chường không Tiên minh, chường không cái kia con rồng nhỏ, nhưng long đình nhưng khác, long đình có Ngao Lân ở tay, từ hấn vừa xuất hiện, liền đã nhất định so với Tiên minh càng có ưu thế. . .

Bởi vì ở một trình độ nào đó mà nói, Tiên minh cũng đúng là đang lợi dụng long đình!

. . .

. . .

"Ha ha, U Đế trọng danh tiếng cùng thân phận, cái này tiểu nhi liền đi hủy thanh danh của hấn cùng thân phận, Đông Thổ trở về người miệng đầy đạo lý lớn, cái này tiểu nhi liền trực tiếp sỉ nhục bọn họ giảng không ra đạo lý, nói trắng ra cũng đơn giản, đơn giản là Thái Bạch tông vị tông chủ kia nói cho hấn cái kia hai bên điểm yếu mà thôi, vốn là mọi người đều là chạy một mục đích đến, lại không nên nói đến cái kia đường hoàng, có ý gì?"

Long đình một phương, chênh chênh lệch lệch qua giường ngọc bên trên, ăn mã não giống như nho, uống vàng óng ánh ngà ngọc rượu Bích Hoa Thần Quân, quả thực thoải mái hồn đều muốn xuất khiếu, đối mặt sắc mặt rõ ràng có chút âm trầm long vương thúc Ngao Lân, hấn thì lại lộ ra một bộ dừng dung như không đáng đáp: "Càng như vậy, bọn họ cũng càng vào cái kia Thái Bạch tông cái tròng, trọng danh tiếng, bị trước mặt mọi người xấu

hồ khinh miệt, đại diện xây ở trên đầu, một điếm bộ mặt cũng không chịu lưu lại, lẽ nào hẳn liền thật sự dám vỗ mông rời đi, hoặc là trực tiếp nào đem lên?"

"Luôn mồm luôn miệng đạo lý lớn, nhân gia trực tiếp đến cùng người giảng thực tế, lẽ nào bọn họ liền thật sự dám lập quân lệnh trạng, hoặc là trong cơn tức giận, tập thể về Đông Thổ đi? Ha ha, bắt quá là lây người chỉ đạo, trả người chỉ thân thôi, nhưng chúng ta dù sao không giống, chỉ cần bảo vệ long đình cái này mảnh đất nhỏ, cái kia mặc cho là Bắc Vực làm sao nào, cũng chung quy bắt chúng ta không có biện pháp gì. . ."

Long vương thúc Ngao Lân nghe, gật đầu liên tục, chỉ là còn có chút bận tâm: "Hẳn như cũng tới chúng ta nơi này đại nào. . ."

Bích Hoa Thần Quân trực tiếp ngắt lời hẳn: "Long đình đối với Bắc Vực mà nói, trọng yếu nhất chính là cái gì?"

Ngao Lân hơi ngần người ra, nói: "Vây dĩ nhiên là tiểu Long đế. . ."

"Sai rồi!"

Bích Hoa Thần Quân cười lạnh một tiếng, nói: "Tiểu Long đế cùng Bắc Vực, nửa điếm quan hệ cũng không có!"

Ngao Lân nghe vậy, không khỏi hơi ngần người ra.

Bích Hoa Thần Quân cười lạnh nói: "Dù là Bắc Vực mượn cái này Long đế tên, bố trí mới long đình, dù là hiện tại Long đế, chỉ nhận cái kia Thái Bạch tông tiểu đệ tử, Bắc Vực vẫn như cũ cùng Long đế không có quan hệ gì, đặc biệt là ở chúng ta ba bên người đều lại đây sau khi, bọn họ thì càng là không dám hy vọng xa vời, vì lẽ đó bọn họ có thể lợi dụng, cũng vẫn ở nhìn chăm chăm, chỉ có cái kia bốn mươi vạn Yêu quân. . ."

"Bằng bây giờ Bắc Vực nội tình, căn bản không có khả năng chính diện cùng Tôn phủ chống lại!"

"Tôn phủ dù sao ở Bắc Vực điều dưỡng 1,500 năm, cái này một được một mất, ở giữa chênh lệch, người cho rằng như vậy đơn giản?"

"Vì lẽ đó, chỉ có dựa vào long đình cái này bốn mươi vạn Yêu quân, Bắc Vực mới có hi vọng cùng Tôn phủ chính diện tranh tài!"

Nói đến chỗ này, hắn cầm trong tay một trái nho, nhẹ nhàng quăng trên giữa không trung, sau đó thân miệng cắn vào, là do cái này cắn nho động tác, trên mặt đường nét có vẻ hơi vặn vẹo, cho người một loại âm thầm thâm cảm giác, chậm rãi đem nho nuốt vào, mới cười tủm tỉm nhìn về phía Ngao Lân, nói: "Mà đối với người mà nói, cùng cái kia Thái Bạch tông đệ tử tranh cái kia con rồng nhỏ không ý nghĩa gì, người cũng không tranh nổi hắn, chỉ cần chú ý không lấy long đình cái kia bốn mươi vạn Yêu quân, liền giống như là nắm Bắc Vực vận mệnh, tất cả vốn là đơn giản như vậy, không phải sao?"

Ngao Lân nghe hắn, đúng là dần dần bình tĩnh lại, suy nghĩ một lúc lâu, mới bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói: "Long đế khó có thể chú ý không, nhưng long đình bốn mươi vạn yêu binh lại còn tin ta, bây giờ bảy vị Quy tướng, ba mươi sáu vị yêu tướng cũng đã thu nạp hơn nửa, đều vô cùng tin ta, chính là không tin ta, cũng không muốn đem Long tộc còn sót lại lực lượng tiêu hao đang cùng Tôn phủ đại chiến bên trên, cái kia Bắc Hải bốn cái văn bối, đúng là càng nghiêng về Bắc Vực, bất quá bọn hắn tuổi nhỏ lời nhẹ, nhưng cũng nói không phục những thứ này Quy tướng cùng yêu tướng. . . Chỉ bất quá, ta lo lắng. . ."

Hắn nhìn về phía Bích Hoa Thần Quân, muốn nói lại thôi.

Bích Hoa Thần Quân tựa hồ nhìn ra hắn chủ ý, cười nói: "Người chỉ để ý yên tâm chính là, Thất hải điếm ấy tử tàn binh, ta Nam Cương cũng không để vào mắt, cái kia con rồng nhỏ, các người Thất hải nhất định là không giữ được, thẳng thắn nói cho người cũng không sao cả, mà những thứ này Thất hải tàn binh, thì lại nhất định là lưu lại đưa cho người, tương lai đại cục kết thúc, long đình chỉ chủ vị trí, trừ người ra, cũng rơi xuống không tới những người khác trên đầu!"

Ngao Lân trầm mặc hồi lâu, tựa hồ là ở bằng phẳng nỗi lòng của chính mình.

Một lát sau khi, hắn hướng về Bích Hoa Thần Quân sâu áp một lễ, nói: "Thần quân ở trên, Ngao Lân định không phụ nhờ vả!"

Bích Hoa Thần Quân nhất thời chậm rãi nở nụ cười, tiếng nói càng cười càng lớn, có vẻ tâm tình cực kỳ vui sướng.

Mà Ngao Lân cũng đã lòng nghi ngờ diệt hết, dặn dò người bên cạnh đem

ba mươi sáu vị yêu tướng cùng bảy vị Quy tướng mời tới, đúng là hoàn toàn không lo lắng Phương Quý đến long đình gây phiền phức, chính ngược lại chính là, hẳn đúng là ngóng trông Phương Quý lại đây, bất luận hẳn là nghĩ đối với U Đế như vậy xấu hổ khinh miệt long đình, vẫn là như đối với Đông Thổ người về như vậy lời nói sỉ nhục, chính mình đều không thêm để ý, tùy ý hẳn đi, ngược lại sẽ càng làm cho long đình ly tâm.

Mà hẳn nếu là có ý kết giao, cái kia liền càng cho mình làm không gian.

Liền, nhân mã tập hợp, trận thế mang lên, kế hoạch làm mãi, liền chỉ chờ Phương Quý đến.

...

...

Cũng không chỉ có là long đình làm đủ chuẩn bị, chính là U Đế một mạch, phía đông người về một mạch, dẫn lúc cũng chính có vô số ánh mắt, tìm đến phía long đình chỗ, Tây Hoang đến áo bào đen người tuổi trẻ, Đông Thổ đến hồng y cô gái, đều đã đem sự chú ý tìm đến phía long đình nơi.

"Nhạ xong cái này, nhạ cái kia, ngược lại muốn xem xem hẳn đến long đình như thế nào giảng!"

Tây Hoang đến áo bào đen người tuổi trẻ lạnh nhạt nói: "Thái Bạch tông chủ, thói quen sẽ làm kỳ kỹ hiểm chiêu, từ loạn bên trong mưu lợi, nhưng lần này, chúng ta liền chỉ lấy bất biến ứng vạn biến, nhìn hẳn trong hồ lô đến tốt cùng bán thuốc gì, nếu tiểu tử kia, đến long đình, vẫn là lớn như vậy náo, vậy chúng ta ba bên, liền một cách tự nhiên, có thể tạm thời hợp lực, áp chế Tiên minh, chỉ nhìn hẳn ứng đối ra sao!"

"U Đế cùng chúng ta, đều trong lòng có e dè, không dám làm ra quá to lớn phản ứng, nhưng Nam Cương không giống!"

Đông Thổ đến hồng y cô gái, cũng lạnh nhạt nói: "Chỉ cần bọn họ cùng long đình xảy ra tranh chấp, chúng ta liền cũng có thể thừa cơ mà động, dù là không cùng Bắc Vực trở mặt, cũng có thể chống đỡ long đình, kéo ra bọn họ cùng Bắc Vực trong lúc đó quan hệ, đến lúc đó, mặc cho là vị kia Thái Bạch tông Triệu sư bá suy nghĩ lại chu toàn, đối mặt Tiên minh tư thế sụp đổ cục diện, cũng không phải phải cúi đầu. . ."

Theo chur phương ứng thể mà động, dần dần có một cỗ ngọt ngọt khí cơ, hiện lên ở quần sơn bên trên.

Mặc kệ là bị Phương Quý mắng một lần, trong lòng âm ức Tây Hoang U Đế cùng Đông Thổ, vẫn là lo lắng Phương Quý lại đây, rơi xuống mặt mũi long đình, hay là những kia đã bị làm nổi lên hứng thú chúng tu, lúc này, đều đang đợi Phương Quý đi tới long đình bên trên. . .

Cho nên bọn họ sẽ chờ nha, chờ nha. . .

Mặt trời đều hạ xuống, trời cũng tối rồi, không ít người cái bụng đều đói bụng, Phương Quý lại không có tới!

. . .

. . .

"Cái này lại là làm sao quý?"

"U Đế đại diện cùng Đông Thổ đều náo qua, vì sao đơn độc buông tha long đình?"

"Đây là xem thường long đình sao?"

Không biết có bao nhiêu tiếng bàn luận vang lên, các loại suy đoán, chọc người phiền lòng, lại chọc người hiếu kỳ.

"Lẽ nào hẳn thực sự là sợ?"

Liền ngay cả long vương thúc Ngao Lân cũng đang suy nghĩ: "Hay là nói, hẳn đã phát hiện không đúng, biết đến ta long đình gây sự, cũng không có thể bắt bí lấy ta long đình mạch máu, trái lại có thể sẽ bị ba bên hợp lực bắt xuống, bởi vậy mới đổi chủ ý, cố ý bắt đầu trốn?"

"Càng không thể là, nghĩ hướng về ta long đình lấy lòng chứ?"

". . ."

". . ."

Các loại ý nghĩ phân lên xấp đến lúc, rốt cục có một đóa đằng vân, xa xa

bay tới long đình phía trước.

Chúng tu hiểu kỳ sức lực lập mã bị câu lên, người người ngóng trông lấy chờ.

"Bẩm. . . bẩm long vương thúc, lần này phiền phức, cái kia. . . Cái kia Bắc Vực Tiểu thánh quân, mang Long đế nam tuần đi tới. . ."

Người tới là cái Hải yêu, chính là Ngao Lân sắp xếp, vẫn phụ trách nhìn chăm chăm tiểu Hắc long cùng Phương Quý động tĩnh.

Lúc này, chỉ thấy hấn đầy mặt kinh hoàng, nói chuyện đều có chút nói lắp.

"Cái gì nam tuần?"

Ngao Lân nghe được lời này, không khỏi nhú mày: "Chúng ta đều không đáp ứng, hấn nam tuần cái cái gì. . ."

Nói còn chưa rơi xuống thì cái kia Hải yêu đã là vội vã đánh gãy hấn: "Đơn giản tới nói, chính là. . . Chính là chạy rồi!"

"Chạy?"

Ngao Lân nghe vậy, toàn bộ bối rối, càng là còn không phản ứng kịp: "Hấn có thể chạy đằng nào?"

. . .

. . .

"Không được!"

Nhưng cũng là ở Ngao Lân còn chưa hiểu lại đây chuyện gì thế này thì đang ở Long đình trong, thư thư phục phục, tựa hồ tất cả tất cả nằm trong lòng bàn tay Bích Hoa Thần Quân, nghe được ngoài điện truyền đến, bỗng nhiên ý thức được cái gì, đầu tiên là lông mày ngẩn ra, lại sắc mặt giận dữ, ngay sau đó cả người đều đã nhảy lên, lệ tiếng hét lớn nói: "Thật là to gan tiêu nhi, lại dám như vậy trêu chọc chúng ta!"

Ầm ầm!

Còn không chờ Ngao Lân hỏi hẵn chút gì, liền thấy cái này Bích Hoa Thần Quân, không ngờ phi thân lên, lao ra đại điện.

Cũng ở Bích Hoa Thần Quân lao ra đại điện một khắc, rất xa liền thấy Tây Hoang phương hướng, Đông Thổ phương hướng, đều có bóng người ngay lúc này vọt tới, bọn họ đều là bình thường tâm tình, vừa vội vừa giận, cũng là bình thường vẻ mặt, lạnh lùng thì lại phần nộ nhìn về phía phía nam.

"Khá lắm Thái Bạch tông chủ, khá lắm tính toán mưu đồ!"

Thần thức tụ hợp phía dưới, ba người bọn họ cũng lập tức liền làm ra quyết định: "Lên giá!"

...

...

"Việc này làm. . ."

Mà cũng tương tự là lúc này, chính tại trong động phủ bình tĩnh ngồi xếp bằng Thái Bạch tông chủ, cũng vừa mới vừa biết được tin tức này, nhất thời cả người sắc mặt đều trở nên hơi ngạc nhiên, cầm trong tay lan truyền tin tức thẻ ngọc, hung hăng chiếp nổi lên cao răng.

"Lão Thái Bạch. . ."

Cũng ngay vào lúc này, bên ngoài động phủ có người vội vã vọt vào, chính là Cô Thông lão quái cùng Tứ gia gia chủ.

Bọn họ đều là mới vừa được đến tin tức này, đang tự đầy mặt kinh ngạc, nghĩ là vội vã tìm đến Thái Bạch tông chủ tìm chứng cứ.

"Ha ha, không cần như vậy hoảng loạn!"

Thái Bạch tông chủ sắc mặt, trong nháy mắt trở nên bình tĩnh lại, nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: "Cái này không phải là chúng ta thời cơ sao?"

Chương 670 : Chuyện Lớn

"Nam tuần? Cái này cái gì đồ bỏ nam tuần, đến tột cùng là ý gì?"

Hiển nhiên một tiếng nam tuần tin tức truyền đến, long đình cùng Tiên minh trên dưới, nhất thời loạn tung tung phèo, trước đây cũng không có thiếu đã sớm ở long đình bên này chờ xem trò vui Bắc Vực tu sĩ, nhất thời chưa kịp phản ứng, ngây ra là không biết nam tuần việc ý vị như thế nào.

"Nói cái gì nam tuần không nam tuần, kẻ này chính là mang theo Long đế chạy phía nam đi tới a. . ."

Có người nghe tin tức này, dở khóc dở cười: "Tuy rằng Long đế vốn là cũng cả ngày theo hẩn chạy, nhưng này tốt xấu cũng là ở Tuyết Châu trong phạm vi, tốt xấu cũng là được đến long đình thừa nhận, nhưng hôm nay ngược lại tốt, mọi người vốn còn muốn hẩn chạy đến long đình bên trong đến làm sao nào đây, kết quả hẩn lại không có đến nào, không những không có đến nào, còn chạy, không những chạy, còn quải long đình sinh mạng chạy!"

"Đi về phía nam chạy, phía nam có cái gì?"

"Ngoại trừ Tôn phủ, còn có cái gì đáng giá hẩn tuần?"

". . ."

". . ."

Tin tức một truyền ra, nhất thời vô số người kinh hãi đến biến sắc: "Cái kia chẳng phải là đem Long đế hương về Tôn phủ trong tay đưa?"

Bây giờ thiên hạ này, người người đều biết vị này tiểu Long đế tầm quan trọng, cũng cũng sớm đã truyền ra tin tức, người người đều biết lúc trước Thất hải Long cung tiêu diệt, chính là cùng nó có quan hệ, cũng biết chính là, lúc trước tiêu diệt Long cung chủ yếu mấy phe thế lực, chính là Tây Hoang, Đông Thổ, Yêu Đế, Tôn phủ, mà bây giờ, Bắc Vực mạng Long đế,

thiết lập ra long đình, Đông Thổ Tây Hoang Yêu Đế ba bên, đều phái người lại đây nhìn chăm chăm tiêu Long đế, làm lâu dài dự định, chỉ có Tôn phủ nhìn chăm chú không được, dù sao cùng Bắc Vực trong lúc đó thế như nước với lửa, chỉ có thể trông mà thèm. . .

Có thể Tôn phủ lẽ nào liền không muốn tiêu Long đế?

"Cái này Thái Bạch tông đệ tử, quả thực chính là một cái gan to bằng trời hồn trưởng!"

Bắc Vực tu sĩ, cũng nhiều nhất chỉ là khiếp sợ, nhưng là Yêu Đế Bích Hoa Thần Quân, cũng đã là phần nộ đến mặt đều đang vắn vẹo: "Hắn, hoặc là cái kia sau lưng Thái Bạch tông chủ, đến tột cùng đang có ý đồ gì? Lẽ nào bọn họ liền không biết, Nam Hải Đế Tôn, vốn là chính là muốn lấy được nhất con này rồng nhỏ người một trong , nếu hắn biết mình có cơ hội đem con này rồng nhỏ cướp ở trong tay, thì sẽ không tiếc tất cả ra tay?"

"Nam Hải Đế Tôn, vốn là chính là thế gian có hy vọng nhất lên đường người một trong!"

Đông Thổ một phương, hồng y cô gái cũng chăm chú nhíu mày: "Sớm ở Thái Bạch tông Mạc Cửu Ca thành tựu Kiếm Tiên tên trước, thế gian tất cả mọi người nhìn chăm chăm vốn là Nam Hải Đế Tôn, khi đó thiếu một chút liền trở thành thế gian công địch cũng là hắn, chỉ là sau đó, Thiên Thượng Kiếm Tiên bỗng nhiên lên đường, nhất thời đánh vỡ cục diện, sau lại có Thất hải Long tộc ngưng luyện Tổ long huyết mạch, càng gây nên chư phương đả kích, Tôn phủ cũng trong quá trình này, trên bay lên nhảy, thu lấy không ít chỗ tốt, nhưng đến lúc này, vẫn cứ sẽ không có người quên Đế Tôn!"

"Nếu đúng như các lão tổ tông đoán tất cả, hắn vẫn luôn ở khổ sở áp chế cảnh giới của chính mình, không dám lên đường, như vậy, chỉ cần thiên hạ thế cuộc đại loạn, hắn liền nhất định sẽ thừa dịp loạn mà ra, trượng yêu đao xuất thế, đến thời điểm lại muốn trị hắn, liền khó!"

"Dù là không cân nhắc Đế Tôn lên đường việc, cũng không thể để cái này Long đế lưu lại rơi xuống Tôn phủ!"

U Đế một mạch, Tây Hoang đến áo bào đen người tuổi trẻ tiếng nói đều ở phát lạnh: "Long đế bây giờ căn cơ chưa đủ, uy hiếp không lớn, vì lẽ đó chư phương mới sẽ tạm thời cho phép nó ở lại Bắc Vực, không đến tranh

đoạt tại nó, mới sẽ có cái này ngăn ngừa cân bằng, nhưng là không nên quên, giúp Long để bổ túc căn cơ trọng yếu nhất một loại tài nguyên, vốn là chỉ có Tôn phủ mới có , nếu nó được đến cái thứ kia. . ."

tiếng nói càng nói càng giận, kể cả Bích Hoa Thần Quân, hồng y cô gái, ba người đều đã ân nhiên sợ hãi.

"Cái kia Thái Bạch tông chủ, mưu tính sao thâm độc như vậy, sao như vậy gan to bằng trời?"

". . ."

". . ."

"Lão Thái Bạch, ngươi. . . Ta cũng thường biết ngươi làm việc kín đáo tinh xảo, thiện đánh 7 tấc, nhưng lúc này đây. . ."

Thái Bạch tông chủ nơi trong động phủ , liền ngay cả Cổ Thông lão quái cùng Túc gia gia chủ, cũng đã có chút hoảng hồn, bọn họ nhìn Thái Bạch tông chủ, lại là cảm thán, vừa lo lắng, quả thực có chút ngồi ngủ bất an, bụng cóc uống trà tay, đều ở khẽ run.

"Nhu không hành hiểm, lại há đến kỳ ngộ?"

Thái Bạch tông chủ xếp bằng ở bờ đoàn bên trên, vẻ mặt nhàn nhạt, sâu không lường được.

Chỉ là trái tim một tia nghi niệm chậm rãi bay lên lên: "Tiểu tử này có phải là không biết như thế làm hậu quả nghiêm trọng?"

. . .

. . .

"Ha ha, xem lúc này bọn họ không vội vã. . ."

Mà ở toàn bộ Bắc Vực đều đã đại loạn, không biết tất cả mọi người gấp đứng ngồi không yên lúc, Phương Quý lại chính dương dương tự đắc, ngồi ở một chiếc tiểu pháp thuyền bên trên, phía trước Anh Đề ở lái pháp thuyền, chính mình thì lại cùng tiểu Hắc long ngồi ở khoang thuyền trong, một chén rượu ngon một miếng đùi gà, pháp thuyền là Túc đại công tử từ

giữa dặng ra đèn, nhất là tinh xảo, có cấp tốc, một ngày đêm, liền có thể làm mấy vạn dặm.

Đặc biệt là ở Anh Đề như vậy lái lão thủ điều khiển phía dưới, tốc độ còn nhanh hơn Nguyên Anh.

"Các người xem, ta chiêu này thông minh hay không?"

Phương Quý đặc ý ôm lấy tiểu Hắc long đầu, vừa hướng về nó miệng bên trong nhét vào một con gà cái mộng, một vừa cười nói: "Nhưng kia người đều là chạy người đến, kết quả đây, lại từng cái từng cái trốn ở phía bắc, cũng không vội cùng Tôn phủ động thủ, tốt lắm, nhưng bọn họ chờ đi, ta trực tiếp mang người đi về phía nam một bên đi, ta liền không tin bọn họ không bị ta dẫn lại đây, dẫn lại đây, còn có thể không cùng Tôn phủ động thủ?"

"Ha. . . Ha ha. . ."

Tiểu Hắc long há to miệng, học Phương Quý dáng vẻ cười.

Lúc này chính là nó bắt đầu học lúc nói chuyện, không nói chuyện còn chưa nói lưu loát, cũng đã học được Phương Quý tiếng cười, cười còn rất mới lạ, nhưng đã rõ ràng học đi tới cái kia sợi tinh tú đặc ý kinh, nhưng người vừa nghe đã nghĩ nện hai quyền dáng vẻ.

"Vượng Tài, lái nhanh một chút!"

Phương Quý dùng sức vỗ bấp đùi, căn dặn Anh Đề: "Sáng sớm ngày mai, ta muốn đến Tôn phủ địa bàn trên uống trà!"

"uông uông. . ."

Anh Đề quay đầu lại kêu vài tiếng, sau đó chớp đuôi một rút, pháp thuyền trận thế càng gấp, như mũi tên nhọn, qua lại ở trong mây.

Phương Quý quay đầu nhìn lại, vô tận mây bay nhanh chóng thối lui, bóng người yếu yếu.

"Không biết lần này sẽ có bao nhiêu người bị ta dẫn lại đây. . ."

Hắn trong bóng tối tính toán: "Long đình nên đến mấy cái chứ? Tây Hoang,

Đông Thổ, Yêu Đế cái kia mấy cái vốn là chạy vội tiêu Hắc long người đến, hẳn là cũng sẽ bị ta dẫn qua mấy cái đến, ân, có lẽ người đến cũng sẽ không quá nhiều, nhưng cao thủ ít nhất là sẽ có mấy cái, một khi đến Tôn phủ địa giới, ta lại nghĩ cách nhạ gây sự, liền không tin bọn họ không cùng Tôn phủ động thủ, khả khả. . ."

"Cứ như vậy, không nói bắt xuống mấy cái châu, ít nhất giết chết mấy cái Tôn phủ Nguyên Anh vấn đề không lớn!"

". . ."

". . ."

"Ba mươi hai Ma tướng, đi theo ta!"

Cũng là ở Phương Quý trong lòng đánh ý kiến hay thì lúc này Bắc Vực một phương, Tây Hoang đến áo bào đen người tuổi trẻ, dĩ nhiên lạnh lùng hạ lệnh, bọn họ từ Tây Hoang mà đến, mang người vốn là tất cả mọi người bên trong ít nhất, chỉ có ba mươi hai vị tùy tùng, nhưng ở hẳn lúc này, hẳn lại không chút do dự đem những thứ này người điếm lên, đồng thời giá lên ma vân, uy uy lay động lay động, liền muôn hướng về phía nam chạy tới.

Như Đại Tây hoang một mạch, lại chỉ chừa U Đế cùng hẳn hai cái tùy tùng ở lại Tiên minh.

"Mười vị tiên bối, làm vì phòng sinh biến, sợ là cần các người đi theo ta một vòng, dù như thế nào, cũng phải dẫn hẳn trở về!"

Mà Đông Thổ một phương, hồng y cô gái, cũng không chút do dự mang đi Đông Thổ bảy vị tu vi cao nhất sâu lão bối, ở lại Bắc Vực, lại chỉ còn một chút tu vi đều không có đạt đến cảnh giới Nguyên Anh Kim Đan tiểu bối, từng cái từng cái hoang mang lo sợ đáng dấp.

"Ba ngàn hài nhi binh, theo ta hướng về phía nam đi thôi!"

Bích Hoa Thần Quân tổng cộng cũng chỉ dẫn theo ba ngàn yêu binh, càng là trực tiếp điếm lên.

"Thần quân, ngài đem ba ngàn yêu binh tất cả mang đi, vậy ta. . ."

Long vương thúc Ngao Lân nghe được lời ấy, đã là kinh hãi đến biến sắc,

vội vàng hỏi dò.

"Ha ha, còn cần nhắc người?"

Nghe được Ngao Lân lời nói, Bích Hoa Thần Quân tựa như cười mà không phải cười hướng về hắn nhìn lại, điềm nhiên nói: "Chúng ta cái này vừa đi, như có thể rất mau đem hắn đuổi tới, đem hắn dẫn theo trở về, vậy cũng cũng thôi, nếu mang không trở về hắn đến, hoặc là Tôn phủ có dị động, như vậy người liền muốn lập tức suất bốn mươi vạn yêu binh ép đi về phía nam cảnh, dù là đem toàn bộ nam cảnh đập nát, đem toàn bộ yêu binh đánh tan, cũng phải đoạt bọn họ trở về!"

"Cái kia. . . Cái kia chẳng phải là. . ."

Ngao Lân nghe vậy, đã là trở mắt ngoác mồm, ngớ ra tại chỗ.

"Chuẩn bị sẵn sàng đi!"

Bích Hoa Thần Quân dĩ nhiên đứng dậy, lạnh giọng dặn dò: "Lúc này liền suất binh ép đi về phía nam cảnh, để tránh khỏi đến thời điềm xuất binh cũng không kịp!"

Ngao Lân tựa hồ còn có chút do dự, nhưng Bích Hoa Thần Quân cái kia lạnh lùng ánh mắt khinh thường rơi xuống trên mặt của hắn.

Ngao Lân trái tim cả kinh, cũng chỉ đành vội vàng đồng ý.

. . .

. . .

Mênh mông cuộn cuộn, ba bên mây khói đột nhiên bay lên, vội vã hướng về phía nam bay lướt tới.

Mà Bắc Vực Tiên minh cùng với long đình một phương, cũng ngay lúc này náo động nổi lên, điềm binh điềm binh, kêu tướng kêu tướng, tựa như cùng hai con thú khổng lồ, bỗng nhiên trong lúc đó liền từ trước đây lười biếng trong thức tỉnh, bay trên không trung, là lít nha lít nhít đưa tin thần phù, chạy trên đất, là thế lực khắp nơi cùng đạo thống trong lúc đó truyền hào tin binh, toàn bộ bắc cảnh chín châu từ bắc đến nam, trên dưới đều là một mảnh rối ren.

"Báo. . . Long đình thư đến, ý muốn suất binh xuôi nam, tiếp ứng Long đế!"

"Báo. . . Lục lộ tướng thủ thỉnh cầu vung binh xuôi nam, bố thủ Tứ Châu một đường. . ."

"Báo. . . Mười bảy thế gia thỉnh cầu nam quy, chấn nhiếp Tôn phủ. . ."

Bây giờ mới xây thành Tiên minh trong đại điện, Thái Bạch tông chủ mấy người vừa mới sơ sơ ngồi vào chỗ của mình, liền nhìn thấy nước chảy giống như hiệu lệnh dồn dập nâng điều binh thư vọt vào trong đại điện, mang đến một cái lại một cái tin tức, quả thực khiến người khó có thể tưởng tượng, ngay khi một ngày trước, vẫn là một loại bọn họ nghĩ muốn điều sai binh mã, đẩy hướng nam cảnh, kết quả chur phe thế lực người đẩy ta lui, ai cũng không muốn động cục diện.

Một niệm tức này, Cô Thông lão quái, Tứ gia gia chủ, Cung Thương Vũ mấy người, liền không khỏi đều nhìn về Thái Bạch tông chủ.

Ngồi chường quý thân cơ hội, động thì lại lòi đình mây di chuyển. . .

Vị này lão Thái Bạch thủ đoạn, vẫn là như vậy tàn nhẫn mà lại ra nhân ý biểu a!

Chỉ là không biết hấn đón lấy. . .

"Ha ha, gấp cái gì?"

Mà Thái Bạch tông chủ đón cái này vô số ánh mắt, lại chỉ là nhẹ giọng mỉm cười, trước đây là bọn họ cầu người nhà xuất binh ép đi về phía nam cảnh, nhân gia không đáp ứng, bây giờ nhân gia chủ động tới xin mời chiến, hấn cũng bình tĩnh lên, chỉ là ánh mắt nhìn về phía trái phải, khẽ vuốt cằm, cười nói: "Điều động binh mã, chính là đại sự, đặc biệt là bây giờ tiên quân huấn luyện không đủ, thời gian ngắn ngủi, vì lẽ đó chúng ta càng. . ."

Đốt ngón tay nhẹ nhàng khấu trước người bàn trà, hấn cười cao thâm khó dò: "Bàn bạc kỹ càng nha!"

Chương 671 : Bắc Cảnh Phương Tặc

"Vượng Tài, người đi quá chậm rồi, chúng ta cũng không đuổi kịp ăn điểm tâm!"

Mặc dù gọi muốn ngày thứ hai liền đến nam cảnh đến ăn điểm tâm, nhưng nam bắc hai cảnh trong lúc đó khoảng cách xa xôi, lại còn không là thật là trong một đêm liền có thể đi ngang qua, Phương Quý cùng Anh Đề liền đuổi ba, bốn ngày con đường, rốt cục ngày hôm nay lúc rạng sáng vào nam cảnh, vốn là Phương Quý còn kế hoạch, muốn trước ở lúc sáng sớm tìm toà thành lớn đặt chân, nhưng chờ vào thành thì nhưng dĩ nhiên là lúc xế trưa.

Cũng may Phương Quý là cái rộng lượng người, không có trách cứ Anh Đề chạy đi quá chậm, đến đâu thì hay đến đó, liền tùy tiện đem pháp thuyền đậu ở Hải Châu châu tâm thành lớn ở ngoài, sau đó dẫn theo Anh Đề, dẫn theo tiểu Hắc long, quy củ theo Tôn phủ quy củ vào thành, vào thành thời điểm, thậm chí còn đang hoàng đứng xếp hàng, tiếp thu cái này Hải Châu Tôn phủ thành Thần Huyền thủ vệ kiểm tra.

"Bây giờ nam bắc chiến thế sắp nổi lên, Tôn phủ bên trong các quý nhân yêu cầu chúng ta nghiêm tra bán đạo cùng tu hành bên trong người, để tránh khỏi lẫn vào mật thám, vị này tiểu Tiên sư, ta xem người một thân một mình, vừa không có thư tiên cử, lại không có nam cảnh đại tông mệnh phù, lai lịch rất khả nghi a. . ."

Thủ thành người thiên ngực lời dạ dày, liếc mắt nhìn Phương Quý.

"Ai nha nha, lời này nhưng là nói thế nào?"

Phương Quý một mặt sợ mắng, ống tay áo vung lên, chính là hai mươi lượng linh tinh nhét đi qua: "Tạo thuận lợi!"

Cái kia thủ thành người trở mắt ngoác mồm, lại chăm chú đánh giá Phương Quý vài lần, nói: "Vừa nhìn người người này liền trung hậu, khẳng định không thành vấn đề!"

Liên Phương Quý liền lĩnh lệnh bài, đường đường chính chính tiến vào cái này phương thành lớn.

Trước đây mười chín châu nơi, đều thiết lập ra có Tôn phủ, mà Tôn phủ nơi, chính là một châu trung tâm, thường thường xây dựng Thần thành, cực điểm phồn hoa, bực này có Tôn phủ đặt thành lớn, bình thường liền bị mệnh danh là Thần Huyền, bây giờ cái này Hải Châu cũng không ngoại lệ, phóng tầm mắt nhìn tới, dòng người rộn ràng, cửa hàng mọc như rừng, đúng là tốt một phen nhiệt nhiệt nháo nháo cảnh tượng, đem cái Phương Quý cùng tiểu Hắc long, Anh Đề, đều xem rất vui vẻ.

Nếu như đã ăn không được bữa sáng, cái kia liền mua một ít ăn vặt điền cái bụng, ngược lại lúc này Phương Quý trên người cũng có tiền, liền dẫn Anh Đề cùng tiểu Hắc long ở trên đường tìm tòi, chỉ chốc lát cũng đã ba người một người một chuỗi kẹo hồ lô, lại chỉ chốc lát, lại mua ba bao hoa quế đường, lại chỉ chốc lát, mua tam đại xuyên nướng cá mực, kể cả hạt dưa, trân quả, xào hạt dẻ, tràn đầy một bao lớn.

Liên để Anh Đề dùng hai cái móng vuốt nhỏ ôm theo bên người, mà Phương Quý thì lại cõng một cái tay, nắm một chuỗi cá mực đi dạo, tiểu Hắc long ngồi xồm ở trên bả vai hắn, vuốt trái cầm lấy cá mực, vuốt phải cầm lấy kẹo hồ lô, ăn được đầy mặt đều là đường vụn, mặt mày hơn hở.

"Bất luận nói thế nào, cái này có Tôn phủ ở địa phương, thành trì quả thật là náo nhiệt. . ."

Phương Quý trong lòng cũng không khỏi cảm thán.

Trước đây hắn ở thôn Đầu Trâu bên trong, tổng cộng cũng không vào thành vài lần, tự nhiên chưa từng thấy bực này cảnh tượng nhiệt náo, sau đó vào Thái Bạch tông chủ, cái kia khắp cả mắt thấy đi, cũng chỉ là sơn dã phong quang, sau đó lần đầu lãnh hội Thần thành cảnh tượng, vẫn là ở An Châu thành Thần Huyền thời điểm đây.

Bây giờ đến rồi cái này Hải Châu thành Thần Huyền, ngược lại cũng có loại trở lại chốn cũ cảm giác.

Hải Châu kề bên Bắc Hải, sản vật rất dồi dào, so với An Châu thành Thần Huyền đến, cũng lại là một phen khác phong quang.

Ngược lại bây giờ Phương Quý cũng không chuyện khác, đúng là chuyên

tâm ở trong thành này bắt đầu đi dạo, tìm tòi một vòng sau khi, liền dĩ nhiên có thể cảm nhận được, bây giờ nam cảnh chư châu, nhìn như náo nhiệt, kỳ thực cũng đã nghiêm trận đã chờ, hấn chỉ là hơi sinh cảm ứng, liền có thể cảm thấy, chỉ cái này một phương thành Thần Huyền bên trong, liền có ít nhất không dưới hai mươi Đạo nguyên Anh khí tức, ngoài ra, lại lẫn lộn quý thần, Kim Giáp thần vệ các loại hoặc quý dị, hoặc xóc vác khí cơ, có thể thấy được lúc này nam cảnh mười châu, kỳ thực cũng đã sớm làm tốt bất cứ lúc nào nghênh chiến chuẩn bị.

Trước đây hấn ở An Châu thời điểm, cũng đã có hiểu biết, An Châu một phương Tôn phủ, trừ Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích ở ngoài, có khác ba đại trưởng lão, mười hai tà thần, còn có một chút Tôn phủ huyết mạch thế gia chủ các loại, tính toán đầu ra đây, tọa trấn Nguyên Anh cũng không đủ mười người.

Nhưng là bây giờ Hải Châu, lại muốn thêm ra gấp đôi, cái kia tất nhiên là chỗ khác chạy tới.

Lại nhìn cái này mặt đường trên, lại tùy ý có thể nhìn thấy, một ít rõ ràng tu hành có thành, khí phách hơn người tu sĩ, tay áo lớn phiêu phiêu, đi lại ở ngõ phố trong lúc đó, xem dáng dấp, rồi lại không giống như là Tôn phủ huyết mạch, liền có thể suy tính biết được, lúc này toàn bộ Hải Châu tu hành bên trong người, sợ là cũng không có thiếu, trực tiếp được vời tiến vào Hải Châu, sung làm Tôn phủ lực lượng, chuẩn bị cùng bắc cảnh tu sĩ khai chiến.

"Này hồi thư giảng đạo, Thất Hùng nhập Bắc Hải, gặp phải thị phi đến. . ."

Chính đi dạo, liền nghe được phía trước một tiếng vỗ bàn vang lên, ở giữa chen lẫn vài tiếng khen hay, đáp mắt nhìn lên đi, liền thấy phía trước một chỗ phòng trà, trong ngoài, đầy ắp người, cũng không có thiếu tiểu thương hỗn tạp trong đó, bán các loại đồ ăn vặt.

"Có nói sách?"

Phượng Quý vừa nghe liền hiểu kỳ: "Chúng ta cũng đi qua nghe một chút!"

Nói liền lĩnh Anh Đề cùng tiểu Hắc long hai cái, chen vào phía trước trong quán trà, chỉ thấy cái này trong quán trà thật là náo nhiệt, Tôn phủ huyết mạch, nam cảnh bách tính, thậm chí còn có tu hành bên trong người, đều ngồi ở chỗ này, thưởng thức trà nghe sách, Phượng Quý khi đến, nơi này đã

sớm ngồi đây người, không biết có bao nhiêu đều là đúng, nhưng Phương Quý cái nào khách khí với bọn họ, cứng chen lên, dẫn được vô số người liếc mắt.

"Nhìn cái gì vậy, không phục con người cho người đào móc ra!"

Đón những kia bất mãn ánh mắt, Phương Quý hừ một tiếng, há mồm liền mắng.

Những người kia thấy hấn hung hoành, bên người lại dẫn theo một con quái xà, một con màu đen cùng long tựa như đồ vật, liền biết là tu hành bên trong người, cũng không dám trêu hấn, thấp đầu lùi ở một bên, mà trong quán trà người hầu trà thấy thế, cũng vội vàng nghênh đón, giúp đỡ hấn tìm vị trí.

Phương Quý đâu chịu cùng người khác chen một bàn, nhắc chân liền đi tới gần trên một cái bàn ngồi người cút ngay.

Những người kia nhất thời sinh giận, nhưng khi nhìn một chút Phương Quý khí tức trên người, vẫn là né tránh, cả cái bàn để cho hấn.

"Ăn ngon, chơi vui, đều mang lên đến!"

Phương Quý thét, lại xông lên mặt giảng sách tiên sinh nói: "Thật tốt nói, nói tốt có thưởng!"

"Vâng, vâng, cảm ơn tiểu Tiên sư. . ."

Những thứ này kể chuyện cũng tốt, người hầu trà cũng tốt, thậm chí là nói trong thành này bách tính cũng tốt, nhìn thấy Phương Quý cái này vô lý đáng vẻ, người trong lòng người oán thâm, nhưng cũng quen rồi, chỉ cái này mấy tháng tới nay, liền không biết có bao nhiêu nơi khác tu hành bên trong người được vời tiến vào thành Thần Huyền, đã là làm cho trong thành này tu hành bên trong người nhiều gấp mấy lần, tự nhiên cũng là nhượng bọn họ nhiều hơn rất nhiều nhìn thấy tu hành bên trong người cơ hội.

Mà như Phương Quý như vậy tự cao tự đại lại vô lý, tuy rằng không nhiều, nhưng cũng không phải là không có.

"Đùng!"

Giảng sách người thấy nội đường ẩn lên hỗn loạn, liền lập tức vỗ một cái thước gỗ, đưa tới nội đường mọi người chú ý, sau đó xúc động than thở: "Nghịch phi Thương long vừa chết, vốn là ta Tôn phủ quý nhân chường không cục diện, nhưng ai có thể nghĩ tới đây, cái kia bắc cảnh Phương tiểu tặc, không ngờ ra tà chiêu. . ."

Phương Quý nghe đến đó, đã là kinh ngạc: "Giảng ta đây?"

"Các vị xem quan, các người nói tiểu tặc này dùng ra cái gì dạng thủ đoạn?"

"Thái!"

Thước gỗ lại là vừa vang, cái này giảng sách người giận dữ: "Các người lại là không biết, cái này bắc cảnh Phương tiểu tặc, người tuy lưu tron, không chuyện ác nào không làm, nhưng cũng sinh trương tuần tú mặt, ở cái kia bắc cảnh, hẳn còn có cái danh sách, nhân xưng Ngọc Diện Tiểu Lang Quân, này tiểu tặc, mắt thấy Long tộc nhân nghĩa, muốn trợ chúng ta nam cảnh gạt bỏ nghịch tặc, lại nhất thời hoảng hồn, liền chạy đi cái kia Bắc Hải Long cung thất công chúa nơi, khoe khoang phong tao, cũng không biết hẳn dùng thủ đoạn gì, đúng là mê đến cái kia thất công chúa thần hôn điên đảo, lại trong bóng tối giúp hắn lấy một phương Long tộc chí bảo đi ra. . ."

"Này tiểu tặc, gan to bằng trời, không chuyện ác nào không làm, lại liền cầm cái kia chí bảo, đi uy hiếp Long chủ, ai, cũng là Long chủ hồ đồ, lại nhất thời bị hắn thừa lúc, lại liền muốn xảo trá, phá hủy cùng chúng ta Tôn phủ ước hẹn, quay đầu đi giúp bắc cảnh nghịch tặc. . ."

Giảng tới đây thì đường dưới đã là một mảnh thờ dài quát mắng tiếng.

Duy độc cái Phương Quý, nghe được trở mắt ngoác mồm, sắc mặt ứng đỏ: "Ta? Ngọc Diện Tiểu Lang Quân?"

"Ha ha, nói anh hùng, luận anh hùng, còn đến là chúng ta Tôn phủ làm việc, càng có hùng chủ bá khí. . ."

Kể chuyện tiên sinh, đã là đầy mặt đồng dục, tiếng nói boong boong: "Nếu Long tộc bất nghĩa trước, cái kia lại há có thể quái chúng ta bất nhân? Chúng ta nam cảnh mười châu Tôn phủ, tập kết cao nhân vô số, thẳng đến Bắc Hải, thừa dịp Thất hải thịnh yển, bảy vị Long chủ đều ở, liền trực đảo

hoàng long, phá huỷ bọn họ Long cung, chém giết bảy vị Long chủ, cả kinh cái kia Phương tiểu tặc, kêu cha gọi mẹ, chật vật chạy trốn, quy bắc cảnh. .
."

"Nói được!"

"Đáng tiếc không thể trực tiếp giết cái kia Phương tiểu tặc. . ."

"Tiếc rất, hoặc sớm hoặc muộn, luôn có thể đem tiểu tặc kia ngàn đao băm thây. . ."

Đường dưới mọi người nghe được sách này, đã là quần tình xúc động, hoặc khen hay, hoặc cổ sức chửi, giận dữ tình, lộ rõ trên mặt.

"Vị này anh hùng nói chính là!"

Mà cái kia kể chuyện tiên sinh, thấy mọi người nghe được hăng say, lại không người quăng tiền thưởng, thì lại tầng tầng vỗ một cái thước gỗ, chỉ vào phía dưới một cái thanh niên nói: "Hoặc sớm hoặc muộn, chung quy phải đem tiểu tặc kia ngàn đao băm thây, chừ vị có lẽ không biết, tiểu tặc kia tuy rằng may mắn chạy trốn, nhưng chúng ta Tôn phủ, lại há có thể như vậy tiện nghi, dễ dàng cho ít ngày nữa trước, mười châu Tôn phủ liên thủ, bày xuống trọng thưởng, tuyên này tiểu tặc làm vì bắc cảnh thứ nhất đại nghịch phi, treo giải thưởng mười vạn linh tinh, ngày sau vị nào anh hùng hào kiệt thấy hắn, thuận lợi cắt lấy đầu chó, cái này nhưng là dương danh thiên hạ rồi. . ."

"Ha ha, nói chính là!"

"Không tòi không tòi, ngày nào đó như thấy hắn, cái này mười vạn lượng Lão tử liền kiếm lời!"

Mọi người dưới đài nghe được vui sướng, không ít người ném ra tiền thưởng, cũng như mưa, rơi xuống một mảnh.

Kể chuyện tiên sinh vui vô cùng, liên tục vỗ tay, đồng thời liền nháy mắt, mệnh phía sau tiểu đồng vội vàng đem tiền đồng thu hồi đến.

"Thật quá mức!"

Nhưng cũng ở cái này người nói vui vẻ, người nghe sáng khoái lúc, bỗng

nhiên đường xuống một cái cãm giận tiếng nói vang lên, sau đó liền thấy được vừa mới cái kia thô bạo vô lễ chen vào trong trà lâu đến tuổi trẻ tiểu tu, vồ một cái thật mạnh cái thớt, bực tức nói: "Người nói ta đáng về anh tuấn, đúng không, ta nhìn, người nói ta quyền rũ cái kia tiểu mẫu long, ân, ta cũng tha thứ người, thậm chí người nói ta trốn về Bắc Vực thời điểm kêu cha gọi mẹ. . . Cũng không liên quan, trong lòng ta xác thực gọi tới, có thể người nói ta là bắc cảnh thứ nhất đại nghịch phi?"

"Nói ta mới treo giải thưởng mười vạn linh tinh?"

Hắn "Vèo" một tiếng nhảy đem lại đây, đem kể chuyện tiên sinh nâng lên: "Người nói cho ta một chút, bằng cái gì ít như vậy?"

Chương 672 : Chứng Minh Chính Mình Không Dễ Dàng

"Ân. . . Ha ha ha ha. . ."

Thầy Phương Quý tiến lên đem cái kia kể chuyện tiên sinh nhắc lên đáng đáp, nội đường mọi người đầu tiên là ngẩn ra, lại bắt đầu cười lớn.

Không người cảm thấy đây thực sự là vị kia Bắc Vực Tiểu Nghịch tặc nhảy ra, cũng còn tưởng rằng Phương Quý là đang cố ý tìm việc vui, mới vừa rồi còn cảm thấy Phương Quý rất thô bạo vô lễ người, bây giờ lại cảm thấy hẳn rất có thú vị, lại có không ít người vỗ tay, ồn ào gọi dậy tốt đến.

Liên ngay cả cái kia kể chuyện tiên sinh cũng là đầy mặt bất đắc dĩ ý cười, cầu xin tha thứ: "Vị này gia đài, cái kia tiểu nghịch phi treo giải thưởng, không phải ta đến định nha, đó là Tôn phủ các quý nhân sau khi thương lượng tuyên bố đi ra, nhưng mà, chúng ta dù sao cũng là đang giảng một đoạn sách, kiếm một tiếng tốt, ngài nếu là cảm thấy thiếu, tiểu nhân liền cho hẳn thêm đến một trăm vạn lượng đi lên, ngài nếu là cảm giác nhiều lắm, vậy chúng ta liền. . ." Nói lại còn sáng cá biệt thức, kéo dài thang âm, chen chúc cổ họng uyển chuyển nói: "Nói hẳn là ~~ chó má cũng không đáng một đồng đi ~~ "

Dưới đài nhất thời tiếng khen hay càng nhiều, vô số người giận dữ cười to, vỗ bàn cạch cạch vang lên.

Phương Quý mặt đều tái rồi.

tóm cái kia kể chuyện tiên sinh, ánh mắt quái lạ nói: "Mắng qua ta người không ít, ngay trước mặt ta mắng người vẫn là cái thứ nhất a!"

Cái kia kể chuyện tiên sinh lúng túng mỉm cười, nhỏ giọng nói: "Vị này gia đài, chuyện cười liền mở đến nơi này, không phải vậy muôn gây phiền toái rồi!"

"Ai nha, mắng ta còn biểu hiện ra một bộ tốt với ta đáng vẻ, người cũng là cái thứ nhất a. . ."

Phương Quý nghe mắt đều tròn tròn, mang theo hấn vạt áo hướng chính mình gân rôi điềm, nhắc chân đang ở trên bàn, đầu tiên là ánh mắt hoành hoành đảo qua lầu này đường bên trong người, sau đó dùng sức quát to: "Mở mắt chó nhìn rõ ràng, lão gia ta chính là Ngọc Điện Tiểu Lang Quân Phương Quý!"

Lầu đường bên trong, nhất thời yên tĩnh sơ qua, lại tiếng cười càng là vang lên một mảnh.

"Ha ha ha ha ha. . ."

Có người đều cười ra nước mắt, chỉ vào Phương Quý cười mắng: "Nhìn cái này rất đáng vẻ, cũng thực là như là này Phương Quý!"

Cũng có người rút đao hư bỏ hai lần, cười nói: "Phương Quý ở đây, chúng ta có phải là muốn lập tức nắm hấn đi Tôn phủ lĩnh thưởng?"

Vị kia kể chuyện tiên sinh cũng hoàn toàn héo: "Được được được, gia đài ngài chính là Phương Quý, hiện tại có thể thả ta chứ?"

Phương Quý gấp vồ vồ lỗ tai, làm sao trước mắt cục diện này cùng chính mình tưởng tượng bên trong không giống chứ, nói cần thận chính mình hung danh ở bên ngoài, một báo ra danh hào, ngay lập tức sẽ sợ hãi đến nam cảnh tiểu nhi dừng đề phu nhân cai sữa đây, bây giờ chính mình tên tuổi báo hai hồi, sao cái này đám người còn cười càng vui vẻ hơn cơ chứ? Hấn suy nghĩ, khẳng định là chính mình không có lộ có chút tài năng cho bọn họ nhìn một cái, chân động không được người. . .

Liền hấn cắn giận nhưng, một cái vút đi kể chuyện tiên sinh, trở bàn tay vồ vào trên bàn.

"Rào. . ."

Cái kia một tấm lão gỗ lê bàn trà, nhất thời bị hấn một chương vồ nát bấy, vụn gỗ khắp mọi nơi bay tán loạn.

Lầu đường trong, nhất thời yên lặng như tờ, liền ngay cả cái kia kể chuyện tiên sinh, sắc mặt cũng bỗng nhiên trở nên quần bách dị thường.

Phương Quý tà mắt, lạnh lùng đảo qua lầu đường bên trong người: "Hiện tại đều nghe kỹ cho ta, lão gia ta chính là Phương. . ."

"Khá lắm dã tu, dám đến đến thành Thần Huyền đến gây sự!"

Trong ban công, bỗng nhiên lớn tiếng tiêng tiêng quát vang lên, dồn dập lớn tiếng trách cứ.

Cái này trong quán trà, vốn là ngư long hỗn tạp, tuy rằng phần lớn là bình dân bách tính, nhưng cũng không có thiếu Tôn phủ huyết mạch, lầu hai bên trên, càng là ngôi một chút tu hành bên trong người, vốn là từng cái từng cái mặt hàm chứa mỉm cười nhìn cuộc nháo kịch này, nhưng bây giờ nhìn thấy Phương Quý liền bàn đều đập nát, rõ ràng người tới này không phải thiện, sắc mặt nhưng cũng nhất thời đại biến, không ít người đều nháy ra ngoài, hướng về Phương Quý trợn mắt nhìn.

"Vốn tưởng rằng ngươi là ở chọc cười, không nghĩ tới ngươi trả lại nghiên!"

"Tự xưng là cái kia bắc cảnh đại nghịch tặc, đối với ngươi có ích lợi gì, trướng hãn danh tiếng sao?"

"Nếu ngươi tự xưng là cái kia bắc cảnh nghịch tặc, cái kia liền trực tiếp đưa ngươi bắt xuống, sợ cũng không oan. . ."

". . ."

". . ."

Nghe cái này tiếng tiêng tiêng hét lớn, Phương Quý bất đắc dĩ phủ trán.

Lầu đường bên trong, mọi người thấy hãn như vậy bất đắc dĩ dáng dấp, đúng là khí thế hơi hoãn, chưa từng có phân bức bách.

Sau đó liền nghe Phương Quý nói: "Ta nói bao nhiêu lần ta chính là Phương Quý, các ngươi làm sao liền như thế không chịu tin ta đây?"

"Rào!"

Lầu đường bên trong mọi người tức giận càng tăng lên, có người đã là thật

sự nổi giận, nhảy đem đi ra, hướng về Phương Quý quát lên: "Cái kia bắc cảnh nghịch phi là thân phận gì. . . Không đúng, cái kia Phương tiểu tặc nơi nào đến lớn mật như thế, làm sao dám chạy đến nam cảnh Hải Châu thành Thần Huyền đến?"

Cũng có người nói: "Người vừa luôn mồm luôn miệng, tự xưng là hãn, nói vậy nội tình cũng không sạch sẽ, bắt xuống chuẩn không sai!"

"Mẹ nó, Phương lão gia ta muốn đi đâu, liền đi đâu!"

Phương Quý nhất thời nóng giận, bỗng nhiên ổng tay áo tìm tòi, một đạo lực lượng khổng lồ cuốn ra ngoài, nhất thời đụng vào cách chính mình gần nhất hai cái tu sĩ trên người, nhất thời đem bọn họ thân hình đụng phải dường như mũi tên rời cung, âm âm hai tiếng lao ra lầu đường, đem cái này phòng trà chất gỗ vách tường đều xô ra hai cái hang lớn, lại đụng vào con đường đối diện cửa hàng bên trên, đồng thời cũng là hai cái hang lớn, khói bụi cuộn cuộn.

Lầu đường bên trong, mọi người đều là kinh hãi không thôi, lập tức đứng lên thân đến.

"Bất luận người là ai, đầu tiên là giả mạo cái kia ác tặc, lại ở thành Thần Huyền bên trong thương người, đều không thể để người sống nữa. . ."

Lầu hai bên trên, bỗng nhiên có người tay áo lớn phiêu phiêu, từ trên trời giáng xuống, xem cái kia phi bào áo bào rộng, khí cơ trầm ngưng, rõ ràng chính là Tôn phủ huyết mạch, bọn họ sắc mặt vào lúc này đều hết sức khó coi, hạ xuống lúc, liền đã hai bên trái phải, hướng về Phương Quý giáp công mà tới.

"Đề ta nói mấy lần, ta không phải đang mạo danh, ta chính là cái kia ác tặc. . . Phi, chính là Phương Quý!"

Phương Quý phát điên, vung tay lên.

Oành! Oành!

Hai cái này Tôn phủ huyết mạch cũng chia trái phải bay ra ngoài, đều xô ra liền tiếp động.

"Trời ạ, hãn liền Tôn phủ huyết mạch đều tổn thương. . ."

Lâu đường bên trong chúng tu đều kinh sợ, ngớ ra đến chốc lát sau khi, bỗng nhiên phát một tiếng gọi, vội vội vã vã kêu cha gọi mẹ, liều mạng hướng về phòng trà bên ngoài chạy ra ngoài, Phương Quý bên người kể chuyện tiên sinh lại chạy không thoát, cách Phương Quý gần quá, cũng đã bị sợ hãi đến cả người như run cầm cập, run lập cập hướng ra phía ngoài bò, kết quả lại bị Phương Quý một cái xách lên: "Hiện tại người tin tưởng ta chính là Ngọc Diện Tiêu Lang Quân. . ."

"Tin, tin, tin!"

Không chờ Phương Quý nói xong, cái này kể chuyện tiên sinh liền đã gào khóc lên: "Người nói là ta tổ tông đều tin. . ."

"Cái này mẹ kiếp. . ."

Phương Quý nghe chặc lưỡi: "Người làm sao càng nói tin ta càng cảm thấy người không tin?"

"Lớn mật cuồng đồ. . ."

Cũng ở cái này chớp mắt công phu bên trong, bên ngoài trên đất, không trung, đều đã vang lên tiếng lớn trầm trọng xơ xác sát khí tiếng vang, bây giờ dù sao cũng là ở thành Thần Huyền bên trong, khoảng cách Tôn phủ thần điện cũng bất quá mấy dặm xa, có bức này nhiễu loạn, Tôn phủ phản ứng bất quá gọi là không nhanh, sớm đã có tuần tra con đường Thần vệ theo tiếng chạy tới, trước sau trái phải, đủ có mấy chục người, có Kim Đan cảnh Thần vệ thống lĩnh mang đội, vội vã vây tới.

"Đại nhân cứu mạng. . ."

"Trong trà lâu, có người giả mạo cái kia bắc cảnh nghịch tặc Phương Quý, đánh giết tu sĩ, kính xin đại nhân mau chóng bắt xuống. . ."

". . ."

". . ."

Bên tai chỉ nghe bên ngoài nhiều tiếng gào khóc, loạn tung tung phèo.

Phương Quý vô cùng bất đắc dĩ, đi tới phòng trà phía trước cửa sổ, hướng

về nhìn ra ngoài, liền thấy cái này phòng trà đã bị gần trăm vị Tôn phủ Kim Giáp thần vệ vây, ba cái khí cơ không tâm thường thống lĩnh đứng ở lầu, lạnh lùng hướng về trong quán trà xem ra, lệ tiếng hét lớn: "Ngột cái kia. . ."

"Người có tin ta hay không chính là Phương Quý?"

Phương Quý hướng về phòng trà bên ngoài thống lĩnh hỏi.

"Người. . ."

Cái kia thống lĩnh hơi ngần người ra, quát lên: "Bất luận người là ai, dám giả mạo ma đầu này, vốn đó là một con đường chết. . ."

Nói liền muốn vung tay lên, sai người công phá phòng trà.

"Đến đến. . ."

Phương Quý hoàn toàn từ bỏ, giơ tay một chiêu, nói: "Lai Bảo người tới!"

Tiểu Hắc long chính xem trò vui nhìn vừa mất sức lực, nghe vậy lập tức hưng phấn nhảy đến Phương Quý trên bả vai.

Phương Quý xa xa một chỉ, chỉ về trung tâm thành cái kia một toà nguy nga cao to, cách mấy dặm xa, đều có thể cảm giác được một mảnh uy nghiêm đáng sợ khí cơ, như bị tiên khí quán quanh cũng tựa như Tôn phủ thần điện, ở thần thức cảm ứng trong, thần điện này đặt ở thành Thần Huyền bên trong, nguyên bản tựa như ngọn đèn sáng giống như, phảng phất một phương quý thần đại ấn, chính chính trấn rơi vào cả tòa thành trên, tượng trưng Tôn phủ ở trong thành địa vị.

"Ríu rít rít. . ."

Tiểu Hắc long hưng phấn gật đầu đáp ứng, đuôi nhỏ uốn tới ẹo lui, đó là ở dao động.

Phương Quý thờ dài, nói: "Phá huỷ nó!"

"Được. . ."

Tiểu Hắc long hưng phấn há mồm, lại nói lên long sinh cái thứ nhất hoàn

chỉnh chữ.

Sau đó ở đáp ứng đồng thời, liền đã mở ra miệng rộng, hít sâu một hơi, sau đó dùng sức ói ra đi ra ngoài.

Ầm ầm!

Một đạo lửa đen bỗng nhiên thẳng tắp phun ra, như một đạo khói đen cuộn cuộn kiếm lớn.

Cái này một đạo lửa đen, từ tiểu Hắc long trong miệng phun ra, trong nháy mắt liền đã hóa thành lúc đầu người eo độ lớn, khoảng cách càng xa càng thô to, mấy chục dặm dài, như chớp giạt xuyên qua lầu trà cùng Tôn phủ thần điện trong lúc đó vô số kiến trúc cùng phòng xá, thẳng tắp xuyên qua, lưu lại vô số nối liền một chuỗi, biên giới thiêu đốt quỷ dị ngọn lửa hổ đen, một đường xung kích đến trung tâm thành Tôn phủ thần điện trước.

Này Tôn phủ thần điện, bản thân liền đều là do dị thường cứng rắn hắc nham lũy làm, huyền thiết thần tương đúc, rắn chắc cực kỳ, có thể chịu đựng Kim Đan tu sĩ oanh kích, mà ở thần điện chu vi, càng là có một tầng một tầng cấm chế kết giới, có thể nói là một phương Tiên gia bảo lũy.

Có thể vào lúc này, cái kia một đạo khói đen văng lại đây, vô tận cấm chế, lại ầm ầm nổ tung.

Thậm chí không nhìn thấy tiểu Hắc long phun ra lửa đen, chịu đến cái gì rõ ràng ngăn cản, chỉ là thuận thế xung kích tới.

Tôn phủ thần điện, ở cái này lửa đen trước quả thực lại như là đậu hũ.

Một nháy mắt trong, lửa đen liền đã đem thần điện xuyên qua, từ một đầu khác xông ra, mà cái này một phương thần điện, thì lại dâng lên cuộn cuộn khói bụi vô số, cực lớn thân hình đang chậm chậm lay động, đè ép, một lát sau khi, cả tòa thần điện đều đã bắt đầu sụp đổ, tiếng vang âm âm, như động đất, một trận mơ hồ mà vụn vụn tia sáng che kín ở xung quanh, mắt thấy thần điện dĩ nhiên đổ sụp nửa bên. . .

Cả tòa thành Thần Huyền đều yên tĩnh lại.

Chu vi trà khách, còn có mới vừa tụ tập tới Tôn phủ Thần vệ, đều trở nên trợn mắt ngoác mồm.

Mà cái kia oanh sục bên trong thân điện, thì lại bỗng nhiên có mùi mây đạo mạnh mẽ đến cực điểm khí tức, vội vã xông lên giữa không trung, về mặt ngạc nhiên nghi ngờ, hướng về phòng trà phương hướng nhìn sang, trong đó rõ ràng có mấy cái thoát nhìn còn có chút quần áo xóc xếch đáng vẻ, như thấy quý.

"Ừm. . ."

Phương Quý đem một chuỗi kẹo hồ lô nhét vào tiểu Hắc long trong miệng, làm cổ vũ.

Sau đó chính hắn thì lại vác lên tay, chậm rãi đạp không mà lên, vung trong tay áo lột bỏ cái này phòng trà đỉnh, chậm rãi đi tới giữa không trung.

"Chứng minh chính mình là chính mình còn thật không dễ dàng a. . ."

Hắn nói, khước mắt bỗng nhiên đảo qua phía dưới trà đường bên trong kể chuyện tiên sinh, trên mặt lộ ra điểm ý cười.

"Hiện tại, các người có tin hay không, ta chính là Phương Quý?"

Chương 673 : Một Người Diệt Tôn Phủ

"Lại thực sự là bắc cảnh thứ nhất đại nghịch phi Phương Quý hiện thân nơi đây?"

Mắt thấy đến này Tôn phủ thần điện bị đánh tới nửa bên, trong sân dân chúng cùng Tôn phủ chúng tu, trái tim kinh ngạc quả thực không cách nào hình dung, phải biết Tôn phủ thần điện, ở cái này Hải Châu thành Thần Huyền bên trong, đại biểu cái gì, đây cũng là Tôn phủ cung phụng quý thần đại điện, cũng là Tôn phủ địa vị siêu phàm hiển hiện, ở bình thường Bắc Vực bách tính trái tim, cái kia chính là thần, chính là chính mình dù là cách mấy trăm dặm hướng này điện phun một bãi nước miếng, cũng có thể bị quý thần tìm tới cửa nuốt chửng cả nhà loại hình, hơn nữa những người khác còn có thể cười nhạo cái này ỏi ra nước bọt người đáng đời!

Có thể chính là bực này tính chất tượng trưng thần điện, lại lập tức liền bị phá huỷ?

Loại kia kinh ngạc khó hiểu tâm ý, thật là đã không cách nào dùng ngôn ngữ để rõ ràng cho thấy, chỉ có thể nói khó mà tin nổi!

Cái này đương nhiên chính là Phương Quý!

Ngoại trừ vị kia kế thừa nguyên lai thứ nhất đại nghịch phi phương bắc Thương Long tử tên, trở thành bây giờ Tôn phủ thứ nhất đại đối thủ bắc cảnh Tiêu thánh quân Phương Quý ở ngoài, thế gian này còn có ai có thể có lá gan lớn như vậy, hoặc nói là bản lĩnh, trực tiếp phá huỷ Tôn phủ thần điện!

"Thiên đường có đường người không đi, địa ngục không cửa xông tới. . ."

"Không biết ta bao nhiêu Tôn phủ tộc nhân, khắp thiên hạ muốn giết người không được, người lại còn dám xuất hiện ở đây?"

Trong thiên địa bình tĩnh sơ qua, lại vang lên, chính là nhiều tiếng ngạt trời hét lớn.

Cái kia bị thần điện hủy diệt khí tức kinh động, mới vừa từ bốn phương tám hướng vọt tới giữa không trung Tôn phủ Nguyên Anh đám người, đợi đến nhìn chăm chú nhìn lại, xác định người tuổi trẻ kia chính là Phương Quý, càng là nhìn thấy trên bả vai hắn ngời xôm, tựa hồ chính là trước lưu truyền đến mức âm âm Thất hải chí bảo thì con mắt đều trợn lên tròn xoe, bất luận là Phương Quý bỗng nhiên hiện thân nơi đây, vẫn là hắn thân là bắc cảnh Tiểu thánh quân vốn là ý nghĩa, cũng hoặc là cái kia một cái bây giờ đang bị Tôn phủ trong người coi là bắc cảnh mạch máu, cũng là bọn họ muốn tranh nhất đoạt tới tiêu Hắc long. . .

Chỉ có một ý nghĩ, cái kia liền đem hắn bắt xuống!

Cái này căn bản là thiên kinh địa nghĩa, hoàn toàn không cần lo lắng một chuyện!

"Chư đội Thần vệ, mau chóng bố phòng, chớ bị hắn chạy trốn. . ."

Giữa không trung, có người uy nghiêm đáng sợ hét lớn, chỉ thấy được thần điện này bên trong Thần vệ, còn có đóng quân tại ngoài thành, đề phòng bắc cảnh tu sĩ đánh tới Thần vệ, một đội một đội, từng loạt từng loạt, ôm theo vô tận mây khói, từ bốn phương tám hướng bao bọc mà đến, một tầng một tầng đem cái này thành Thần Huyền vây nhốt, đồng thời từng bước hướng về trong thành áp sát, kỳ số càng không dưới mấy vạn, đã là cái này Hải Châu thành Thần Huyền tất cả Thần vệ quân!

Mà ở bên trong thần điện, thì lại đột nhiên có vô tận tiếng quỷ khóc sói tru vang lên, lại là thành này cung phụng quỷ thần, lò mờ, đại quỷ thần ít nhất liền có bốn con, tiểu quỷ thần vô số, đều hiện ra pháp thân, giấu tại mây trong dò xét Phương Quý, tỏa ra cuộn cuộn quỷ khí.

"Chư quân, người này hiện thân ở đây, chắc chắn quỷ kế!"

Khác một sương bên trong, có hạo nhiên khí vang lên, chính là Hải Châu Tôn chủ: "Nhưng bất luận hắn ẩn chứa cỡ nào dã tâm, đều không thể bị hắn chạy thoát!"

Theo hắn, trong chớp mắt, phía trên thần điện, giữa không trung, liền có tới bảy, tám đạo Nguyên Anh khí tức, thẳng đến Phương Quý mà đến, mặt khác thì lại còn có hơn mười đạo Nguyên Anh khí tức, thì lại vội vã hướng về thành Thần Huyền ở ngoài nhào tới, rất rõ ràng, bọn họ tuyệt không tin

Phương Quý thân phận như vậy, sẽ tùy tùy tiện tiện xuất hiện ở thành Thần Huyền, bởi vậy cũng phân ra một nửa người, đi đề phòng chu vi sẽ xuất hiện dị biến.

"Nguyên lai. . ."

Mà Phương Quý, mắt thấy trong chớp mắt, Thần vệ quân, quý thân, Tôn phủ Nguyên Anh, các vị trưởng lão, liền đã không biết từ đâu cái xó xỉnh bên trong xông ra, cả tòa thành Thần Huyền, như là như thế tử bị người đùn sôi giống như, cuộn cuộn chiến ý như ác hỏa giống như bốc lên, xông thẳng cửa tiêu, mà bọn họ hoặc là phần nộ, hoặc là tham lam, hoặc là sợ hãi, tất cả trung tâm, tất cả sự chú ý, đều ở trên người mình.

Loại cảm giác đó, thực sự quá huyền diệu.

Trước đây Phương Quý lão gia liền yêu thích ở thôn Đầu Trâu trong sái uy phong.

Có thể chính hắn cũng biết, đó là thôn Đầu Trâu trong người kiêng kỵ thân phận mình, nhưng chính mình!

Nào giống bây giờ, một báo ra danh hào, toàn bộ Thần thành đều rối loạn bộ.

Đây mới gọi là thật uy phong a!

"Ha ha ha ha. . ."

Hắn thậm chí không nhịn được nở nụ cười: "Nguyên lai ta đã có như thế vang dội danh tiếng rồi!"

"Bắt xuống kẻ này!"

Ở Phương Quý trong tiếng cười lớn, mắt thấy cái kia đến cái kia bảy, tám đạo Nguyên Anh, đã ở Hải Châu Tôn chủ suất lĩnh xuống hướng về hắn áp sát, nhưng bọn họ thấy được Phương Quý lại hoàn toàn không có phòng bị giống như, thậm chí còn đặc ý cười to, trái tim cũng sẽ vô tận nghi ngờ, chỉ bất quá, việc đã đến nước này, coi như trái tim có nghi ngờ cũng không thể kéo dài, vị kia Hải Châu Tôn chủ mi mắt phát lạnh, bỗng một tiếng gầm thét, đối với chư Thần vệ quân ra lệnh.

"Giết. . ."

Chu vi chur không trong, đã sớm nghiêm trận đợi lệnh Thần vệ đại quân nghe vậy, nhất thời hét lớn vọt tới.

Một nhánh một nhánh tinh nhuệ tiên quân, mỗi người nắm chế tạo pháp bảo cùng binh khí, khóa thân tại đặng vân trong, mệnh môn cuộn cuộn đánh tới.

Những thứ này tinh nhuệ tiên quân, trong đó nhiều là Kim Đan, nhân số lại nhiều, diễn luyện rất quen, tục ngữ nói kiến đông cán chết voi, bọn họ nhiều người như vậy tụ ở lên, kỳ thực liền đã có bức lui Nguyên Anh năng lực, tựa như cả thế gian vô địch đại tướng, cũng không có thể một người đẩy lùi một nhánh đại quân, giống như vậy số lượng vô cùng vô tận tiên quân cùng nhau vọt tới, cái kia chính là Nguyên Anh cũng sẽ không chọn chính diện chống lại.

Bất quá đôi với lúc này Tôn phủ tới nói, kỳ thực ngược lại cũng không nghĩ thật là hi vọng những thứ này tiên quân tướng hấn bắt xuống, bây giờ là ở trong thành, đại quân bất tiện bao phủ tới, chỉ có thể một cái lại một cái trăm người đội vọt vào thành đến, cùng với nói bắt xuống, không bằng nói thăm dò!

"Uông uông uông. . ."

Nhưng Tôn phủ thăm dò, Phương Quý nhưng cũng không cần tự mình động thủ, vừa thấy nhiều như vậy Thần vệ quân vọt tới, bên người Anh Đề đã sớm không kiềm chế nổi, kêu to xông ra ngoài, chỉ thấy nó thân hình biến ảo, liền đã dài mấy chục trượng ngắn, cả người vẩy đen bên trên, đều tạo nên tầng tầng thần khí, tựa như bao phủ một tầng vẻ mặt ánh sáng, tại không trung túi chuyển, như Thần long tái hiện, đem cái kia vô tận tiên quân chặn lại.

Đầy trời khắp nơi, tất cả đều là tiên quân, nhưng nhưng lại không có một người có thể vọt tới Phương Quý trước người đến.

"Ha ha, nguyên lai Vượng Tài cũng đã có bực này bản lĩnh. . ."

Phương Quý ở cái này hoàn toàn đại loạn bên trong, hai tay đặt ở sau lưng, vẻ mặt sáng khoái đến cực điểm.

Giữa không trung Hải Châu Tôn chủ cau mày, âm thầm cắn răng, bỗng nhiên một đạo đại kỳ bay trên không trung.

Phân phật lạt giương ra, chu vi nhất thời vang lên vô tận quỷ thần gào thét tiếng, chỉ thấy quỷ thần thân thông che ngợp bầu trời, ma vân lay động lay động, quỷ ảnh thành đàn, liền như là sông lớn sóng lớn giống như, cùng nhau phun trào, từ chu vi chur thiên bay lượn, hướng về Phương Quý hướng giết tới.

Phương Quý chấp tay cười to: "Lai Bảo, động thủ!"

"Gào gù. . ."

Trên bả vai hấn Ngao Lai Bảo lên đến không trung, hung cuồng kêu to, há mồm phun ra vô tận long tức, từ từ cuốn tới.

Cũng không biết có bao nhiêu quỷ thần mới vừa vọt tới, liền bị lửa đen quét trúng, né tránh không kịp, càng trực tiếp bị đốt thành tro.

Cái khác quỷ thần thấy thế kinh hãi, dồn dập lùi về sau, như là bị kinh động cá bơi, nếu thật sự cái bàn về đến, quỷ thần cũng không lấy thực lực mạnh mẽ tăng trưởng, mà là thân thông quỷ dị, khó phòng khó giết, chính là tu vị cao hơn quỷ thần rất nhiều, nghĩ hoàn toàn đưa chúng nó giết chết cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng là bây giờ tiểu Hắc long một hợp Long tức phụt lên, quỷ thần dồn dập hóa thành tro tàn, cái này thật là thật đáng sợ chút!

"Nguyên lai tiểu Lai Bảo giết quỷ thần dễ dàng như vậy. . ."

Phương Quý nhìn thấy chu vi tình cảnh này, đã là càng yên tâm hơn đi xuống, cười quay đầu, nhìn về phía hư không.

"Cái này.... cái này.... Cái này. . ."

Cái kia chu vi giữa không trung Hải Châu Tôn chủ cùng chúng Nguyên Anh, hiển nhiên khoảng khắc trong lúc đó, thành Thần Huyền đại loạn, Thần vệ quân cùng cái kia yêu xà đại chiến, quỷ thần cùng cái kia thần bí Long chủng đại chiến, các loại uy thế, tập quyền tứ phương, trong thành cũng không biết có bao nhiêu người bị cuốn vào đại chiến trong, dư thế đảo qua, liền chết một mảnh, càng máu chột nhất chính là, trong này có thể không chỉ có Bắc Vực tu sĩ, còn có Tôn phủ huyết mạch.

Bọn họ trái tim kinh hoàng, vừa phát hiện Phương Quý không tốt bắt xuống, cũng không biết hẳn còn có hậu chiêu gì, đã gấp mặt đều đỏ lên.

"Không bằng chúng ta đồng loạt ra tay. . ."

Cũng tại lúc này, đã có Tôn phủ Nguyên Anh trưởng lão gầm thét, chuẩn bị toàn lực một kích.

Chỉ bất quá, cũng không cần bọn họ do dự nên làm gì ra tay, lại cần chú ý cái gì.

Phương Quý lúc này đã quay đầu hướng về không trung nhìn lại, ánh mắt ở cái kia vài đạo bị mây bay cuốn lấy khí tức trong lúc đó xoay một cái, liền đã nhìn thấy trong đó mạnh nhất một đạo, một thân trên người mặc trắng đen huyền bào, khí cơ ngưng luyện, trên người tựa hồ mơ hồ có cùng cái này thành Thần Huyền hợp làm một thể khí cơ, liền biết người này tất nhiên chính là Tôn phủ ở Hải Châu quan lớn nhất, Hải Châu Tôn chủ Thương Nhật Phi Lương Thiên.

"Đời ta, còn không bằng bản lãnh của chính mình đường đường chính chính giết qua một cái Nguyên Anh đây. . ."

Trong miệng hắn nhắc tới, sau đó nhìn cái kia bảy, tám vị Nguyên Anh thương nghị đã định, vội vã hướng về chính mình áp sát, liền cũng bỗng nhiên cười to một tiếng, bỗng nhiên trong lúc đó một bước đạp đi ra ngoài, bước đi này đạp lên mặt đất, toàn bộ thành Thần Huyền, lại đều đột nhiên run lên run lên.

Cũng ở cái này một chỗ, thân hình hắn đột ngột từ trên mặt đất biến mất, nhanh như tia chớp đi tới không trung.

"Không được!"

Mà vào lúc này, Hải Châu Tôn chủ Thương Nhật Phi Lương Thiên đang cùng người thương nghị, làm sao vọt qua cái kia tiểu Hắc long cùng quái xà ngăn cản, trực tiếp đem tận cùng bên trong thoát nhìn phi thường thảnh thơi Phương Quý cho bắt xuống, lại vạn vạn không nghĩ tới, không chờ bọn họ tấn công vào đi, Phương Quý cũng đã công tới, trái tim bỗng nhiên phát lên cực kỳ đáng sợ báo động trước, cả người tóc gáy như là bị nước lạnh kích giống như từng chiếc nổ lên. . .

Vốn là cùng nhau về phía trước, nhưng vào đúng lúc này, Thương Nhật Phi Lương Thiên chợt đem những người khác về phía trước đẩy tới, chính mình vội vã lùi về sau, nhưng cũng đúng vào lúc này, Phương Quý thân hình đã xuất hiện ở trong hư không, giờ tay chính là một quyền, mạnh mẽ nện đem lại đây!

Mấy vị khác Tôn phủ trưởng lão bất ngờ, đã đón đầu va về phía Phương Quý.

Nhưng vào lúc này, Phương Quý càng không để ý tới, quanh thân khí cơ nổ tung, đạo đạo khí lưu bao phủ bốn phương.

Những thứ này đến gần rồi hẳn Tôn phủ trưởng lão thu thế không được, trong lúc nhất thời xiêu xiêu vẹo vẹo, đập hướng về phía bốn phương tám hướng.

Mà Phương Quý cú đấm này, thì lại như là hoàn toàn không bị ảnh hưởng, trực tiếp đập về phía Thương Nhật Phi Lương Thiên, hiển nhiên cú đấm này đã oanh đến trước mặt, Thương Nhật Phi Lương Thiên cũng không khỏi quát to một tiếng, trong lúc cấp thiết thân thông cũng không kịp triển khai, liền chỉ đem hai tay gác ở trước người, chặt chẽ vững vàng đỡ cú đấm này, lại liền cảm giác cả người rung bần bật, thân thể bên trong truyền đến bắn pháo giống như bộ xương nổ tung tiếng.

Mà chính hẳn, thì lại như một viên đạn pháo, trực tiếp từ không trung bị đập về phía sụp nửa bên bên trong thân điện.

Ầm ầm!

Cuộn cuộn khói bụi bốc lên, khắp thành quỵ thân đều kinh sợ.

"Ha ha. . ."

Mà vung ra cú đấm này Phương Quý hết sức hài lòng, trong tiếng cười lớn, thẳng tắp đuổi theo hẳn vọt tới.

Hung thế ngập trời, tiếng nói đặc ý: "Nguyên lai, hiện tại ta cũng có một người tiêu diệt một cái Tôn phủ bản lãnh!"

Chương 674 : Ma Sơn Tà Binh

"Tiểu nhi. . . Tiểu nhi như vậy hung cường. . ."

Hải Châu Tôn chủ Thương Nhật Phi Lương Thiên bị đánh vào thân điện hài cốt trong, chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu, kinh ngạc khó tả, liền quanh thân khớp xương cũng không biết gãy mất bao nhiêu cái, nhưng đối với hắn mà nói, càng khó có thể tin chính là, làm sao có khả năng liền cái này tiểu nghịch tặc một chiêu cũng không đón được?

Thân là Hải Châu Tôn chủ, khoảng cách bắc cảnh gần nhất châu một trong, hẳn tự nhiên không thể không làm đủ chuẩn bị, ứng phó bắc cảnh bất cứ lúc nào có thể công tới đại quân, bất kể là tiên quân phối ngũ, vẫn là tin tức sưu tập, đều là hết sức có thể, trước đây hẳn liền biết vị này Thái Bạch tông tiểu đệ tử bất phàm, thân là cảnh giới Kim Đan, liền có thể ở Bắc Hải bên trên, hoà trộn tiến vào Nguyên Anh cuộc chiến bên trong, nhưng dù là như vậy, cũng không đạo lý vừa đối mặt trong lúc đó, liền đem chính mình đánh cho trọng thương a, hẳn khi nào hóa anh, hóa anh sau khi sao mạnh như thế?

Một đòn tư thế, không chỉ có để cho hắn một lần nữa nhận thức vị này bắc cảnh thứ nhất đại nghịch tặc, thậm chí để cho hắn mất đi tự tin, tuy rằng bây giờ hắn còn có hoàn thủ dư lực, nhưng cũng đã không dám, dựa vào chính mình ngã xuống vào bên trong thân điện thế, đã là vội vã chìm vào trong đất, đồng thời không muốn sống cũng tựa như, đem chính mình tất cả phù hiệu cùng sắc lệnh đều thúc chuyên động, đạo đạo thân quang, bay múa đầy trời. . .

"Hả? Người đâu?"

Phượng Quý vọt tới phía trên thân điện, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy khắp nơi hài cốt, trên mặt đất còn có bị Thương Nhật Phi Lương Thiên xô ra đên hồ to, nhưng cả người hắn lại đã biến mất không thấy, nhất thời có chút thất vọng, kêu lên: "Đường đường một châu Tôn chủ, người trốn cái gì trốn nha?"

Ào ào ào!

Bỗng nhiên trong lúc đó thiên địa đại biến, chu vi vô tận quỷ thần, Nguyên Anh trưởng lão, liêu mạng tới cứu.

Phương Quý bóng người, đã bị cái kia chur thiên khắp nơi, vô tận quỷ thần khí tầng tầng bao bọc, hầu như không nhìn thấy bóng người, trong sân đúng là xuất hiện một cái cực kỳ buồn cười hình ảnh, tiểu Hắc long cùng Anh Đề thấy nhiều người như vậy công hướng Phương Quý, vội vã trước ở mặt sau truy sát, mà những kia Nguyên Anh trưởng lão cùng quỷ thần, thì lại lại liêu mạng tế lên tầng tầng pháp bảo, công hướng Phương Quý, trong ngoài ba, bốn tầng.

Mới nhìn lên, ngược lại có loại người lọt vào tổ ong vò vẽ bên trong tựa như cảm giác!

"Đã như vậy, vậy cũng chớ quái Phương lão gia ta cũng lòng dạ ác độc một lần. . ."

Mà bị mang theo ở ở chính giữa Phương Quý, tâm lúc cũng là có chút khuấy động lên.

Hóa anh trước, hấn nhìn thấy trong những người này bất luận cái nào, phỏng chừng cũng phải quay đầu đảo tẩu, nhưng hôm nay, tu vị thấy trướng, lá gan cũng lớn, lại thấy vô tận thần thông ác độc, chính mình lại cũng không chú ý lên, bỗng nhiên lén lút cắn răng một cái, trở bàn tay vung đem đi ra ngoài.

Chu vi pháp lực khuấy động, một chưởng lực lượng, xúc động chân ý, nửa trong suốt lưu quang đan dệt tung hoành.

Cái kia vọt tới Phương Quý trước người hai vị Tôn phủ Nguyên Anh trưởng lão, vốn là pháp bảo ở trước, pháp thân ở phía sau, nhưng bọn họ dù như thế nào cũng không nghĩ ra, Phương Quý một chưởng trong lúc đó, liền đã sụp đổ rồi pháp bảo của bọn họ, đại chưởng một trảo, liền đã đem trong đó một cái trưởng lão vồ tới, chưởng lực quân quýt, vị trưởng lão này liền đã pháp thân đổ nát, thân thể miệng lớn nôn ra máu, sau đó thân hình lóe lên, tránh thoát ba món pháp bảo.

"Ào ào ào. . ."

Hấn tâm thần càng vui sướng, ra tay cũng càng ngày càng nặng.

Thân hình vôi vãi đi khắp tại hư không trong lúc đó, tựa như một đạo quỷ dị chớp giật, tất cả đón nhận hẳn, nhưng là bị hẳn đuổi tới Tôn phủ Nguyên Anh trưởng lão, quý thân, chỉ cần hẳn một tới gần, tựa như tuyết đầu giống như tan rã, chur thiên đầy đất, lại hoàn toàn không có dấu quá một hiệp!

Bên trong vòng bên trong là bị chính mình truy sát trốn vào lòng đất, chỉ có thể hô to cứu binh chạy trời chết Thương Nhật Phi Lương Thiên, vòng giữa bên trong là liều mạng đến thiên đấu Phương Quý Tôn phủ Nguyên Anh trưởng lão cùng quý thân, càng vòng ngoài bên trong nhưng là từng cái từng cái hô to gọi nhỏ, vôi vãi nghĩ muốn vọt qua đến, nhưng đón bực này vượt xa bọn họ cảnh giới đại chiến phong ba dư kinh, nhưng căn bản liền ba dặm nơi đều không vào được Tôn phủ Thần vệ.

Mà ở ba vòng bên trong, nhưng là tung hoành vô địch, thế ép vạn chúng Phương Quý cùng Anh Đề, tiểu Hắc long.

"Nguyên lai đây chính là tu hành ra bản lĩnh lớn cảm giác. . ."

Một phen đại chiến trong, Phương Quý trái tim, thậm chí đều xuất hiện một chút hiểu ra.

Trước đây ở Tiên minh thì hẳn cũng nghe nói liên quan tới bắc cảnh nam cảnh trong lúc đó thực lực chênh lệch, đó là một loại đủ khiến người tuyệt vọng khoảng cách, như ở phạm tục, đối mặt cái này về mặt thực lực khác biệt một trời một vực, hầu như không thể có kết quả khác xuất hiện, nhưng bây giờ, dù sao cũng là ở giới tu hành, dù sao cũng là cá nhân thông qua tu hành, có thể tu luyện ra vượt xa phạm nhân trí tưởng tượng lượng tu hành thế giới. . .

Liên, hay là mười vạn tiên quân, đều không bắt được đến một châu Tôn phủ, bây giờ chính mình dẫn theo Anh Đề cùng tiểu Hắc long, liền có thể cho hẳn náo một cái lộn chổng vó lên trời, mặc hẳn tiên quân lại tinh nhuệ, cấm chế lại nghiêm ngặt, ở trước mặt chính mình, liền như giấy!

Những thứ này Tôn phủ Nguyên Anh trưởng lão, mỗi một cái đều là Tôn phủ chi tiêu vô tận tài nguyên, lại thêm vào bọn họ xa xôi mấy trăm năm năm tháng tu luyện được, nhưng là bây giờ trước thực lực tuyệt đối, Phương Quý chỉ cần nhúc nhích ý nghĩ, chỉ cần tiện tay một đòn, liền có thể hoàn toàn đem giết chết, nếu nói là những này Nguyên Anh trưởng lão, chính là Tôn phủ gốc gác, như vậy hiện tại, chính mình có thể nhanh chóng

tiêu diệt cái này gốc gác.

"Nếu là như vậy, như vậy Bắc Vực cùng Tôn phủ trong lúc đó chiến thế. . ."

Phương Quý vào lúc này, trong lòng bỗng nhiên bay lên một cái cực kỳ cả gan ý nghĩ!

1,500 năm trước, Vụ đảo thế lực cùng Bắc Vực so với, quả thực một trời một vực, nhưng bọn họ ra một cái Đê Tôn!

Chỉ là một cái Đê Tôn, liền có thể khuấy động bức này đại thế, trấn áp to lớn Bắc Vực, làm cho Vụ đảo ngự trị ở Bắc Vực bên trên 1,500 năm trước, mà bây giờ, 1,500 năm qua đi, có lẽ cũng có thể dựa vào chính mình lực lượng, sửa lại cái này phương càn khôn. . .

Này một ý nghĩ xuất hiện, Phương Quý một trái tim đều không khỏi oành oành nhảy lên!

Tựa hồ chính hắn cũng không nghĩ tới chính mình lại sẽ sinh ra bức này nông cuồng ý nghĩ!

Nhưng không thể không nói, trong lòng lại còn có chút hơi kích động!

Duy nhất vấn đề chính là, nghĩ làm như vậy, vậy sẽ phải chuẩn bị kỹ càng giết rất nhiều người. . .

. . .

. . .

"Giết. . . Giết hắn. . . Điều động quỷ thân tà binh, giết hắn!"

Mà ở Phương Quý trái tim hơi sinh do dự ý niệm thì dưới nền đất phía dưới chạt vật chạy trốn, một khắc cũng không dám dừng lại, bằng không thì sẽ bị Phương Quý bắt lấy cái bóng, trực tiếp tại không trung đánh chết Thương Nhật Phi Lương Thiên, cũng cuối cùng tại cái gì đều không lo nổi, liền mạng kêu to lên.

Ầm ầm ầm!

Cũng theo hắn cái này tâm thần vội vã truyền ra ngoài, phía ngoài cùng tiên

quân thống lĩnh, cũng căn rằng đã quyết định.

Khoảng khắc trong lúc đó, vô số trận kỳ bay trên không trung, chỉ dẫn phương hướng, lại sau một khắc, tiên quân trong, liền đã có người đẩy ra một giá một giá, phía trên che lại một tấm cực lớn miếng vải đen tượng đắp, mà ở tượng đắp bên trên, thì lại quần quanh một cái một cái người eo thô xích sắt.

"Hả?"

Liền ngay cả chính giết đến sáng khoái Phương Quý, cũng không khỏi quay người sang đi, khẽ nhú mày.

Hắn đã nhìn ra những kia tượng đắp chỗ bắt phàm.

"Ào ào ào. . ."

Tượng đắp phía trên miếng vải đen bị yết đi xuống, lộ ra những kia tượng đắp toàn cảnh, mặt xanh nanh vàng, quỷ ý um tùm.

Nhưng đều không ngoại lệ, đều là vật chết!

Chỉ bất quá, theo những thứ này tượng đắp hiển lộ ra, càng xa hơn một chút chút địa phương, hoặc nói toàn bộ Hải Châu cảnh nội, cũng có vô số yêu trận đồng thời thối thúc, mà những thứ này yêu trận bố trí chỗ, lại đều không ngoại lệ, đều là cái kia từng toà từng toà ma tức bốc hơi Ma sơn, theo yêu trận điều động, cái kia Ma sơn bên trên bốc hơi lên ma tức, lại một tia một tia, đều bị xúc động, bay lên cửu thiên trong.

Lại tại trên chín tầng trời, chảy ngược mà xuống, thẳng tắp tràn vào phía dưới tượng đắp trong.

"Bọn họ đây là muốn mượn dùng Ma sơn lực lượng?"

Phương Quý cảm giác biến hóa này, sắc mặt rốt cục xuất hiện một chút biến hóa.

Bắc Vực có Ma sơn, mọc như rừng thiên hạ các nơi, một châu nơi, hoặc nhiều hoặc ít, luôn có như vậy sáu, bảy cái.

Mà những thứ này tà binh, chính là lợi dụng những thứ này Ma sơn lực

lượng, mới có thể thôi thúc. . .

Chỉ là. . .

. . .

. . .

"Một thân một mình, phạm ta Hải Châu, đại náo Tôn phủ, người thật cho là Tôn phủ không có trị người phương pháp?"

Thương Nhật Phi Lương Thiên tiếng nói trong lòng đất hét lớn, tựa hồ có hơi điên cuồng.

Mà theo tiếng hét lớn của hắn, cái kia mấy cỗ bị tiên quân đẩy đi ra tượng đắp, rớt vào Ma sơn tà khí, lại như là có sức sống của chính mình, chậm rãi mở hai mắt ra, đáy mắt có uy nghiêm đáng sợ ánh sáng đỏ lấp lóe, vòng eo thẳng tắp, thân hình run lên, người eo thô buộc khắp cả toàn thân xích sắt, cũng đã bị liên tiếp bạo nát, tung hướng về bốn phương, cũng không biết đập chết bao nhiêu né tránh không kịp số xui quỷ.

Không có tiếng hét lớn, một bước bước ra, đại địa nhất thời rung động không ngớt, sau đó một bàn tay lớn ngang trời chộp tới.

Chỉ cái này một cái tay vô tới, thiên địa liền đã phong vân biến sắc, mây đen cuộn lay động.

Phương Quý từ cái này tượng đắp trên người, lại cảm giác được tựa như Viễn Châu lúc nhìn thấy, cái kia bất thể hung thần khí cơ.

Cho tới hôm nay, cái kia dung hợp bất thể hung thần quỷ thần binh khí, đều vẫn là Phương Quý từng thấy, nhân vật khủng bố nhất một trong.

Chẳng qua là ban đầu Mạc cửu kiếm một kiếm đem con kia quỷ thần binh khí chém, lúc này mới không có để nó gây thành đại họa!

Mà bây giờ, cái này Tôn phủ tiên quân đẩy ra tượng đắp, truyền vào Ma sơn tà khí, lại liền có loại kia quỷ thần hung binh uy áp, đương nhiên, những thứ này tượng đắp, so với cái kia dung hợp Vụ đảo Nam Phương quỷ thần binh khí, còn kém một chút, có thể so với quỷ thần hung binh bản thể, nhưng cũng cách biệt không xa, Phương Quý có thể phán đoán đến đi

ra, cái này ít nhất liền đã là tiếp cận cảnh giới Hóa Thần tồn tại. . .

Nhưng vấn đề ở chỗ, Ma sơn vạn phần quỷ dị, sinh tà khí, thúc ma vật, thậm chí sẽ sinh ra rất rất nhiều dị bảo, nhưng đối với Bắc Vực các đại tiên môn tới nói, bọn họ thái độ đối với Ma sơn, vẫn luôn là kiêng kỵ mà cẩn thận, mặc dù hiếu kỳ, nhưng xưa nay không dám quá nhiều trêu chọc, chỉ lo sẽ từ bên trong gặp phải cái gì không không chế được phiền phức, dù sao trước chuyện như vậy, đã trước sau qua thật nhiều lần. . .

Lúc trước Phương Quý còn ở An Châu Tôn phủ thì liền gặp qua toàn bộ Vân quốc, là do Ma sơn tai ương, hóa thành Ma vực.

Có thể ai có thể nghĩ tới, bây giờ Hải Châu Tôn phủ lại gan to như vậy, lại dám đem toàn bộ Ma sơn tà khí, tất cả dẫn đem đi ra, rót vào tượng đắp trong, bọn họ lẽ nào liền chưa hề nghĩ tới, một khi Ma sơn mất không chế, toàn bộ Hải Châu, đều có khả năng thành vì tử vực?

Hay là nói, cái này vốn là bọn họ sớm tính toán ở trong đó?

Phương Quý vào lúc này, con mắt đều đã híp lại.

Nếu không phải là mình trong lúc vô tình đại náo Hải Châu Tôn phủ, lại sao làm cho Tôn phủ sớm hiện lộ cái này các loại quái vật!

Mà không gặp cái này các loại quái vật, hẳn lại sao sẽ biết, Tôn phủ dĩ nhiên đem sự tình làm đến một bước này?

Bắc Vực tu sĩ, nghĩ đoạt lại, là hoàn chinh Bắc Vực!

Nhưng là Tôn phủ, lại rõ ràng đã làm tốt đem toàn bộ Bắc Vực đều hoàn toàn chôn vùi chuân bị. . .

"Quả nhiên, người không chết, chính là ta vong. . ."

Phương Quý tâm thần vào lúc này đều đã căng thẳng: "Ta đối với các người phạm là nhẹ dạ một điểm, cái kia đều là ở cho mình đưa ma!"

Chương 675 : Ba Đường Thần Thông

Ầm ầm ầm!

Theo cái kia quỷ thần tà binh xuất thế, một chưởng chop tới, bên trong đất trời, tựa hồ cũng nhiều chút tuyệt vọng khí tức.

Thành Thần Huyền bên trong, tất cả bình dân tu sĩ, đều ngây ngốc ngẩn đầu, nhìn về phía cái kia to lớn cự vật!

Ở cái này các loại tầng thứ lực lượng trước mặt, là tu sĩ vẫn là bình dân, thậm chí là Bắc Vực bách tính hay là Tôn phủ huyết mạch, chênh lệch cũng đã không lớn, cái kia bản thân liền là một loại cuồng bạo mà tà lệ lực lượng, không thể nào tưởng tượng được bị cái kia lực lượng đánh trúng sẽ là cái gì loại cảm giác, bọn họ chỉ biết là, chỉ dựa vào lực lượng này xúc động dư âm, liền đã trọn lấy đem bọn họ liền thân thể mang thân hồn hết thảy nghiền nát. . .

Ở lực lượng này trước mặt, trốn đều vô dụng!

Chỉ có thể ngây ngốc đứng ở tại chỗ, sẽ bị quét trúng hoặc là sẽ không, đều chỉ bằng vận may!

"Uông uông uông. . ."

Cảm ứng được loại sức mạnh này uy hiếp , liền ngay cả tiêu Hắc long đều vội vã vọt tới, ngồi xổm ở Phương Quý trên bả vai kê to.

"Cái này tiêu nhi sợ, mặc hấn lại hung hoành, cũng tuyệt đối không thể đồng thời đối phó những này quỷ thần tà binh. . ."

Dưới nền đất phía dưới, Thương Nhật Phi Lương Thiên trái tim kê to, điên cuồng sau khi, nhưng cũng có chút ngột ngạt: "Bất quá, bây giờ bị ép sớm vận dụng bực này tà binh, sau đó liền rất khó ở phía trên chiến trường thu đến kỳ hiệu, nhưng cũng không có quan hệ, tuy rằng những thứ này tà binh vẫn còn chỉ là nửa thành đồ vật, nhưng cũng đủ để đem này Long đế đoạt

đến, chỉ cần đưa nó hiển hướng về Vụ đảo, cái kia đối với ta mà nói, vẫn là một cái công lớn. . ."

Chỉ là ra ngoài Thương Nhật Phi Lương Thiên dự liệu, Phương Quý đối mặt cái kia một bàn tay, lại chỉ là dần dần nhúu mày.

Hắn vẻ mặt, như là đang chậm chậm vận vẹo, lộ ra hiem thấy âm trầm.

Hàm răng đã cắn chặt, miệng bấp thịt manh mối vào lúc này hiện ra đến mức dị thường rõ ràng!

Tựa hồ, có một cái đối với hắn mà nói, phi thường quyết định trọng yếu, vào lúc này rốt cục làm đi xuống.

"Su bá nói, thế gian này lớn nhất từ bi chính là siêu độ!"

Hắn tiếng nói trầm thấp vang lên: "Câu nói này bây giờ ta cuối cùng đã rõ ràng rồi. . ."

"Vèo!"

Mắt thấy cái kia một chưởng sắp vỗ tới trên người hắn, hắn bỗng nhiên trong lúc đó động.

Thân hình như quỷ my, khoảng khắc trong lúc đó biến mất ở bên trong đất trời, như là một cái hoảng hốt cái bóng trái phải na di.

"Chạy trốn?"

Thương Nhật Phi Lương Thiên đều không khỏi ngần ra, nhưng lại liền hai mắt sung huyết: "Ngươi dám. . ."

Phương Quý không có trốn, hắn chỉ là dựa vào mạnh mẽ đến cực hạn thân thể, tại sát na thời khắc tránh thoát một chưởng này, nhưng hắn không có thử trốn xa, thoát đi chiến trường này, mà là nhằm vào hướng về phía cái này giữa không trung bên trong một bóng người, đó là một cái Tôn phủ Nguyên Anh, hắn vốn là vội vã vọt tới trước mặt đến, muốn đối kháng Phương Quý, tốt giúp đỡ dưới nền đất phía dưới Thương Nhật Phi Lương Thiên tách ra Phương Quý truy sát. . .

Nhưng vào đúng lúc này, hắn bỗng nhiên thấy hoa mắt, xuất hiện Phương

Quý bóng người.

Cái này cả kính không nhỏ, tiếng gào to bên trong, hẳn cả người pháp lực xoay quanh bốc lên, liền muốn hóa thành thần thông đánh đem đi ra. . .

Thế nhưng không có!

Ở hẳn pháp lực còn chưa nhắc lên trước, Phương Quý đã một chương bắt được hẳn mi tâm trên đầu.

Sau đó, còn không chờ hẳn nói ra một câu, Phương Quý liền đã bàn tay co rút lại.

"Đùng!"

Vị này Nguyên Anh trưởng lão đầu trực tiếp bị bóp nát, một đoàn huyết tương trong, mơ hồ có thể thấy được một vết sáng khấn cấp bỏ chạy, đó là cái này trưởng lão nguyên thân, nhưng là căn bản không đợi cái này linh quang bay ra ba trượng, liền đã có đạo chân ý xoay quanh mà đến, đem trùm kín!

Phốc!

Một tiếng một chút vang lên, linh quang phá diệt.

Một cái Tôn phủ Nguyên Anh trưởng lão, liền như thế liền thân thể mang nguyên thân, đều bị hủy diệt!

Lại sau một khắc, Phương Quý thân hình đột ngột chuyển, vòng qua cái kia quỷ thần tà binh theo sát bắt tới một chương, thân hình tại giữa không trung nhảy lên, đi tới mặt khác một cái cầm trong tay yêu đao trưởng lão trước người, này trưởng lão kính hoàng kêu to, múa đao nhanh chém, đao ảnh tại không trung hóa thành một loạt bài, từng đạo từng đạo ảo ảnh, tựa như một mảnh thể mỹ đám mây, trải ra ở toàn bộ tối tăm trong hư không, chỉ là. . .

Còn không chờ cái kia toàn bộ đám mây hoàn toàn triển khai, đao trong tay của hẳn đã không còn.

Phương Quý đoạt qua hẳn đao, trở tay chém xuống, cái này Nguyên Anh trưởng lão tốt đẹp đầu bay lên, nguyên thân xé rách.

Lại một cái Tôn phủ Nguyên Anh trưởng lão, hoàn toàn chết đi.

"Đi mau. . ."

Khoảng cách hơi gần chút ba vị Nguyên Anh trưởng lão, chợt thấy không ổn, vội vã hô to muốn rời xa.

Chỉ là còn không chờ bọn họ tiếng nói hạ xuống, Phương Quý thân hình, liền đã xuất hiện ở bên cạnh bọn họ, hai tay trái phải dò ra, đã xuyên thủng hai vị này Tôn phủ Nguyên Anh trưởng lão trái tim, đồng thời nắm lấy hãn nguyên thần, lại hướng ra phía ngoài kéo một cái, lại lôi ra hai đạo thân hoa cũng tựa như ánh sáng, tại giữa song chướng, tầng tầng va chạm, một vệt sáng bay ra, lại đem người thứ ba trưởng lão chém chết. . .

Ba, bốn, năm vị Nguyên Anh trưởng lão chết đi!

Có một cái đến từ nam mười cảnh tiên môn thái thượng trưởng lão đến gần rồi quan sát, bỗng nhiên trước người bóng đen lóe lên, tính mạng hoàn toàn không có.

Một cái khí cơ thâm trầm Tôn phủ kim giáp tướng thủ chính đang tại gấp tiếng hét lớn, sai người bố trí lên đại trận, ánh đao kéo tới, đầu một nơi thân một nẻo. . .

. . .

. . .

"Người dám. . . Người làm sao dám. . ."

Thiên địa tựa hồ trở nên hoàn toàn đỏ ngầu, có ở trên trời tràn đầy mưa máu ào ào lưu lạc.

Dưới nền đất phía dưới, vang lên Thương Nhật Phi Lương Thiên tiếng hét lớn, hãn vạn vạn không nghĩ tới, ở cái này quỷ binh tà binh hiện thân sau khi, cái kia Thái Bạch tông đệ tử lại còn không có đào tẩu, trái lại xuống nổi lên tàn nhẫn tay, cái này tàn nhẫn, liền hãn đều bắt đầu đau lòng, cái kia từng con từng con quỷ thần, từng vị Nguyên Anh trưởng lão, chết quá dễ dàng, cái kia đều là Tôn phủ có thể một mình gánh vác một phương đại nhân vật a, đó cũng không là dựa hấu lớn!

Cái này tiện tay một cái, múa đao một mảnh, Hải Châu Tôn phủ có thể chịu đựng đến khi nào?

Hắn cắn chặt hàm răng, chỉ cầu cái kia quỷ thần tà binh mau mau đem Phương Quý nắm lấy, nhưng là quỷ thần tà binh lực lượng tuy mạnh, nhưng cũng thân thể cực lớn, động tác trong lúc đó, liền tất nhiên có khe hở, mặc hắn đầy trời bên trong gãi, Phương Quý lại đều chỉ là ở động tác của hắn khe hở trong lúc đó xuyên qua, thân hình đi khắp bốn phương, đồng thời đem một cái lại một cái tiến vào bên trong chiến trường này Nguyên Anh hoặc là đại quỷ thần chém giết!

Cảm giác này liền như là, một người dùng sức chụp một con ong vò vẽ, chỉ cần bắt được, liền có thể bóp chết.

Nhưng cái này một con ong vò vẽ, không những không trốn, trái lại lần lượt tránh thoát nó trảo kích, trái lại liên tục chấp hướng về phía hắn.

"Nhanh. . . Nhanh điều động tất cả quỷ thần tà binh. . ."

Thương Nhật Phi Lương Thiên không muốn sống cũng tựa như kê lớn lên, lan truyền ra từng đạo từng đạo tâm ý sắc lệnh.

"Thôi thúc có quỷ thần tà binh, liền vượt qua chúng ta chương ngự lực lượng, có khả năng sẽ dẫn đến Ma sơn bạo phát. . ."

Có tiên quân trong thần tướng kinh hãi đến biến sắc, gấp giọng trả lời.

"Bạo phát liền bạo phát, cũng không thể để cái này tiêu nhi rời đi nơi này. . ."

Thương Nhật Phi Lương Thiên dĩ nhiên tức điên, không có chút nào do dự liền ra lệnh.

Liền, trong quân lại có đạo đạo tà khí cuộn cuộn, cái khác hai vị quỷ thần tà binh, cũng bỗng nhiên vào lúc này bị tinh lại, sau đó đập vỡ tan một thân xích sắt, như ba cái cự nhân, một bước một chỗ chấn động, bước ra nhanh chân hướng về thành Thần Huyền đi tới, cùng ban đầu cái kia một cái tà binh, phân ba mặt vây nhốt thành Thần Huyền, sau đó đồng thời ngưng tụ một thân quỷ tà lực lượng, bàn tay lớn mạnh mẽ hướng về trong thành Phương Quý chụp tới!

Thiên trâm địa ám, nhật nguyệt âm đạm!

Sức mạnh của bọn họ, thậm chí đan dệt mà thành pháp tắc, dường như lưới lớn, từ trời bao phủ xuống.

Ở cái này lưới lớn phía dưới, đừng nói là Phương Quý, liền ngay cả dân chúng trong thành, đều muốn trong nháy mắt không biết bị giết chết bao nhiêu lần!

Chính là Phương Quý, cũng tại lúc này bị ba đạo khí cơ làm sợ hãi, không thể lại tiếp tục truy sát những người khác, mà là ngưng thần mà đứng, chuẩn bị toàn lực ứng đối cái này đem chính mình chen lẫn ở ở giữa ba vị quý thần tà binh, bất quá, loại này chuẩn bị cũng chỉ là trong chớp mắt. . .

Lại sau một khắc, hần liền bỗng nhiên cảm ứng được cái gì, nhất thời cười ha ha, bứt ra mà đi.

Tâm thần bạo phát, thẳng hướng mặt đất cúi đầu vọt tới!

Ầm ầm!

Ba vị quý thần tà binh, liên thủ chụp vào trong thành Phương Quý, giống như là muốn đem tòa thần thành này lập tức xé nát.

Coong!

Nhưng cũng đúng vào lúc này, bỗng nhiên một tiếng tiếng đàn vang lên.

Nếu nói là tiếng đàn, cũng không chính xác, phải nói, đó chỉ là dây cung bị lay động âm thanh.

Mà ở cái này âm thanh vang lên một khắc, thiên địa tựa hồ cũng yên tĩnh rất nhiều, như là âm thanh lập tức biến mất.

Tất cả mọi người đều chỉ nhìn thấy, trước mắt cảnh vật, tựa hồ lập tức trở nên hơi mơ hồ.

Một cái nam tử vóc người gầy nhỏ xuất hiện ở nơi này cái này quý thần tà binh trước mặt, thân thể của hần thon dài thon gầy, so với cái kia gân cao trăm trọng quý thần tà binh đến, liền có vẻ hơi nhỏ đáng thương, không đủ một vật, nhưng chính là thoải mái như vậy chặn lại rồi tà binh đường đi.

Quý thân tà binh kêu khóc, bàn tay lớn chộp tới, chỉ là dư âm, tựa hồ là có thể đem hấn xé nát.

Mà hấn lại chỉ là khê cau mảy: "Nguyên lai Tôn phủ liền bực này quý dị trò chơi đều cho luyện ra. . ."

Vừa nói chuyện, hấn đã đưa tay, ở không trung nhẹ nhàng phát một cái.

vốn không một vật hư không, vào lúc này chợt xuất hiện đạo đạo "Dây đàn", theo sóng đẩy ra.

Cái kia quý thân tà binh bàn tay lớn, nhất thời bị đạo đạo phân liệt hư không pháp tắc quán quanh, như là bàn tay thăm dò vào cá trong lưới.

Động tác dần dừng, bàn tay như là ngưng ở trong hư không.

Lại sau một khắc, cái kia lớn vô cùng bàn tay, liền bỗng nhiên bị pháp tắc chia làm từng khối từng khối, chính tề.

Mà cái này phân liệt thể, còn tại tùy bàn tay của hấn, hướng về ma khu xuôi theo động đi qua, từng khối từng khối, một đoạn một đoạn, như là bị sắc bén đến cực điểm thần binh cắt ra, cái kia mặt cắt bằng phẳng bóng loáng, thậm chí có thể nhìn thấy huyền kim linh kiện mặt cắt cùng quý thân mạch lạc, hết thấy đều có vẻ như vậy dễ như trở bàn tay, thật giống như cái này quý thân vốn là chấp vá lên, bây giờ chỉ là ở hoàn nguyên mà thôi. . .

. . .

. . .

Mà ở phía tây, nhưng là xuất hiện một điểm đen!

Hấn lại như là từ trời rớt xuống một khối vãn thạch, quét qua phía chân trời, thẳng tấp đập về phía tây đầu quý thân tà binh.

Như nhìn kỹ lại, liền sẽ phát hiện, cái kia lại là một người.

Một cái nam tử mặc áo bào đen, nhưng là từ phương xa nhảy đến không trung, sau đó không có bất kỳ dư thừa động tác, chỉ là như thể thẳng tấp hướng về tây đầu cái kia một con quý thân đập tới, như tảng đá giống như

nện ở cái kia một Tôn phủ quý thần trên đầu, sau đó liền thấy hấn cùng quý thần tiếp xúc chỗ, lập tức xuất hiện một cái động, mà cái cả người, lại như thể đập vào quý thần tà binh bên trong đi.

Bùm bùm cạch cạch. . .

Hỗn loạn lung tung đến cực điểm tiếng vang!

Hấn lấy thân thể làm lính khí, lại trực tiếp đem quý thần nện xuyên, sau đó rơi vào Tôn phủ tiên quân hội tụ trên mặt đất.

Cũng không biết hấn đó là thân thể, vẫn là cái gì khác, lại trầm trọng đến đáng sợ, trực tiếp đem mặt đất cũng đập ra một cái cực lớn động, thân hình dùng không được giống như chìm xuống phía dưới đi, rơi vào trong đất, cũng như là rơi vào trong nước, đại địa căn bản không chịu nổi hấn cái kia vượt qua lẽ thường trọng lượng, chỉ có thể làm cho hấn liên tục đi xuống bị vây, mãi đến tận lấy bí pháp nào đó dẫn dắt thân hình, mới làm lại đến trên mặt đất.

Dù là như vậy, theo chân thân đi lại, cũng là mỗi đi một bước, mặt đất liền bị vây một cái hố sâu.

Liền ngay cả bên người hư không, cũng tựa hồ bị hấn cái này có vô tận trọng lượng thân thể xúc động, hóa ra một cái lại một cái vòng xoáy.

Cũng không biết có bao nhiêu Tôn phủ Thần vệ quân, đều bị hấn quanh người xúc động vòng xoáy, xé thành mảnh vỡ.

...

...

"Đạo Nhất!"

Mà ở phía đông xuất hiện, nhưng là một cái hồng y cô gái, nàng thân hình phiêu miểu, dường như một đoàn màu đỏ mây khói, lại liền như thể thẳng tắp từ cái kia quý thần tà binh trong cơ thể xuyên qua lại đây, liền giống như cái kia quý thần tà binh là hư vô, hay hoặc là nói nàng là hư vô, trực tiếp xuyên qua quý thần tà binh, sau đó nàng quay đầu lại, ngón tay nhỏ bé dao động, thấp giọng nói: "Luyện tây phương kim, hóa đại ấn!"

Theo nàng cái này tiếng nói vang lên, phía tây trên trời, có bạch quang lóe qua.

Cái kia bạch quang dường như thực chất, khoảng khắc trong lúc đó, tụ hợp ở cùng nhau, lại hóa thành một phương cô điện nguy nga đồng ấn, tuy là thần thông biến thành, lại cùng chân thực không khác, xoay tròn từ phía tây bầu trời rơi đi xuống, chặt chẽ vững vàng nện ở quỹ thần tà binh trên.

Rào!

Cũng không ai biết cái này quỹ thần tà binh có phải là giấy.

Cái kia quỹ thần tà binh đã trước tiên, phát hiện không đúng, giờ tay chặn lại, nhưng từ nó chặn lại rồi đồng ấn địa phương bắt đầu, cánh tay bắt đầu bị ép vỡ, từng tắc từng tắc nổ tung, lại sau đó, từ cánh tay trấn áp đến đỉnh đầu, sau đó nửa người trên, sau đó là toàn thân, lại như là không gian bị chong chóng lên như thế, toàn bộ tiếp cận cao trăm trượng quỹ thần tà binh, hoàn toàn bị nàng một ấn ép thành một đoàn rách nát!

khói bụi bên trong, đồng ấn tiêu tan, lại hóa thành kim khí, biến mất tại bên trong đất trời, phảng phất chưa từng xuất hiện.

...

...

"Đó là cái gì?"

Thiên địa vào lúc này tựa hồ cũng trở nên yên tĩnh.

Mặc kệ là cái này Hải Châu Tôn phủ tàn còn sống Nguyên Anh trưởng lão cũng tốt, trong thành run lẩy bẩy bách tính cùng tu sĩ bình thường cũng tốt, tụ tập ở ngoài thành, bao quanh vây nhốt thành Thần Huyền Tôn phủ Thần vệ quân cũng tốt, nhìn tình cảnh này, khí đều không kịp thở.

Trong thiên địa tất cả cảnh sắc nhanh chóng lui ra, chỉ có cái kia ba bóng người.

Ở bọn họ xuất hiện một chốc, bên trong đất trời liền phảng phất chỉ còn ba người bọn họ.

Một cái quanh người khí cơ đón gió mà động, hóa thành một con màu xanh cự mãng bóng người, khuấy động phong vân, tựa như cùng thiên địa cấu kết.

Một cái thân thể bất động, ngưng tụ cực kỳ, phảng phất thiên địa đều là đồ sứ, duy hấn là chân thiết.

Một cái hư thực bất định, một đoàn hồng y, như ẩn như hiện, thật giống như đã rời đi thiên địa này, hậu thế ở ngoài nhìn về phía nhân gian.

...

...

"Đó là ta Tôn phủ ngàn năm tâm huyết, quý thân tà binh, không phải dựa hấu lớn. . ."

Tất cả mọi người nhìn thấy tình cảnh đó, đều sẽ bị chấn nhiếp, cũng không dám thở mạnh, mà càng nói tâm thần nhất là khuấy động, lại là trốn ở dưới lòng đất Hải Châu Tôn chủ Thương Nhật Phi Lương Thiên, hấn nhìn bước đi kia, quả thực tâm thần đều phải bị xé rách, hấn hấu như một ngụm máu phun ra ngoài: "Đó là có thể so với Hóa Thần quý thân tà binh, làm sao sẽ dễ dàng như vậy, làm sao liền dễ dàng như vậy bị bọn người đánh vỡ. . ."

"Đúng không, bọn họ những thứ này nửa bước lên đường người, chính là như thế không giảng đạo lý. . ."

Sau lưng bỗng nhiên vang lên hơi xúc động tiếng nói, Thương Nhật Phi Lương Thiên mãnh đến xoay người, liền nhìn thấy một mặt tán đồng Phương Quý.

"Người. . ."

Hấn cái này cả kinh không nhỏ, thất thanh kêu to.

Chỉ là kêu to một tiếng còn không gọi xong, liền đã bị Phương Quý bắt lấy cổ tay nắm lấy, phá đất chui lên, thân hình cũng tựa như biến thành một cái chớp giạt, vội vã đem tiểu Hắc long cùng Anh Đề ôm đồm ở trong lòng ngực, dạt ra chân liền lén đến giữa không trung, hướng về phía nam gấp độn mà đi, đồng thời trong miệng hét lớn: "Tiểu Hắc tiểu Hồng tiểu Lục, làm ra đẹp đẽ, ba người các người thay ta đem toà thành trì này cho diệt, ta

trước tiên đi phía nam nhìn. . ."

"Bạch!"

Giữa không trung bên trong, ba đạo ánh mắt vội vã hướng về Phương Quý đan dệt mà đi, đều đã đầy hàm chứa sát ý.

Không biết chết gia hỏa, đây là coi chúng ta là thành người hầu sao?

Chương 676 : Đại Chiến Đã Lên

Một buổi trong lúc đó, long đình nam tuần việc, liền đã truyền khắp thiên hạ.

Tuy rằng thế gian đối với chuyện này đều có các loại cái nhìn bất đồng, nhưng rơi vào Tôn phủ trong mắt, sự thực lại cực kỳ đơn giản.

Vị kia bắc cảnh Tiểu thánh quân, long đình đại tổng quản Phương Quý dẫn theo tuổi nhỏ Long đế, trực tiếp lướt qua nam bắc hai cảnh trong lúc đó ranh giới, nghênh ngang hiện thân ở Hải Châu thành Thần Huyền, tý ý khiêu khích, một phen giao thủ, cuối cùng chém giết Hải Châu Tôn phủ Nguyên Anh trưởng lão không dưới mười người, đại quý thân ba con, càng là đem Hải Châu Tôn chủ Thương Nhật Phi Lương Thiên bắt đi, cuối cùng không biết chết ở nơi nào, mệnh đấng từ lâu tắt!

Chuyện này, liền đã là đủ để khiếp sợ toàn bộ Tôn phủ cùng nam cảnh giới tu hành đại sự, mà đáng sợ nhất còn ở phía sau, theo Hải Châu còn sót lại quân mã cấp báo, không chỉ có là cái kia bắc cảnh Tiểu thánh quân dẫn theo long đình tiểu Long đế hiện thân tại Hải Châu thành Thần Huyền, bọn họ càng là dẫn theo ba cái người hầu, đều có hạo nhiên vô địch tư thế, Hải Châu Tôn chủ bí mật chế tạo quý thân tà binh, chính là bị ba người này đánh tan. . .

Này một tràng đại loạn, kết quả quả thực khiến người khó có thể tưởng tượng.

Đường đường một phương Tôn phủ, nam cảnh mười châu lớn nhất mười chi lực lượng một trong, lại bị một buổi đánh cho tàn phế.

Tôn phủ thượng tầng lực lượng, cơ hồ bị trận chiến này quét đi sạch sành sanh, thành xác không.

Mặc kệ là thả đến bất kỳ bên nào thế lực bên trên, cái này đều là một cái tuyệt đối khó có thể chịu đựng kết quả.

Nhà ai Nguyên Anh là rau cải trắng, có thể để cho người giết chơi?

Nam cảnh thập phương Tôn phủ, cùng với ở trên biển Vụ đảo, nghe biết chuyện sau, đều giận tím mặt, đặng đặng sát khí.

Chỉ bất quá, cái này một tràng loạn tượng, lại còn chỉ là ở bắt đầu mà thôi.

Hải Châu thành Thần Huyền sau khi, vị kia long đình đại tổng quân, Bắc Vực Tiểu thánh quân, liền vội hướng phía nam mà đi, thế như chớp giạt, ở nam cảnh chư phương Tôn phủ còn chưa làm ra phản ứng lúc, liền đã tới đến Nam Lộc châu Tôn phủ thành Thần Huyền, lần này, hấn thậm chí đều không chút nào dừng lại, liền mượn Long đế long tức công phá thành Thần Huyền phòng ngự đại trận, rồi sau đó vọt vào thành Thần Huyền trong, đại khai sát giới.

Cuối cùng, hấn tại chúng tu chặn đường trong lúc đó, chém giết Nam Lộc châu Tôn chủ Bạch Thiên Như Ý, phá huỷ Nam Lộc châu Tôn phủ tiên quân đại trận, lại ở Nam Lộc châu mới vừa chuẩn bị vận dụng quý thân tà binh vây giết hấn lúc, đúng lúc bỏ chạy, chỉ chừa ba vị người hầu ở trong thành này!

Một trận đại chiến bốc lên, Nam Lộc châu tổn thất nặng nề, cuối cùng lại liền một cái kẻ địch cái bóng đều không hề lưu lại.

Nam Lộc châu sau, hấn bỗng gãy hướng về phía đông Đông U châu, lại là một tràng đại loạn.

Đông U châu sau, lại đến phiên Bình Châu.

Bình Châu sau khi, hấn lại giết trở về Đông U châu. . .

. . .

. . .

Bất quá trong mấy ngày ngắn ngủn, hấn đột ngột tây đông, xuất quỷ nhập thần, đã trọn đủ rồi loạn bốn châu nơi.

Bất kỳ một châu nơi, phàm là bị hấn đến thăm qua, không có chỗ nào mà không phải là tổn thất nặng nề, tử thương vô số, lúc đầu mấy châu không phản ứng kịp, lại tới sau đó thì mặt khác mấy châu tu sĩ Nguyên Anh, thậm

chí đã chiêm được tin tức, vội vã độn che giấu lên, để tránh khỏi một cái sơ sẩy, liền bị hấn xông vào giết chết, các loại trận thế, càng là bố trí nghiêm cẩn, cao thủ quần động, chung quanh truy sát hấn.

Chỉ bất quá, người này hành tung thần bí, càng nhượng người không tìm được manh mối, người hướng về đông đuổi, hấn lại đột nhiên đi tây đi, càng đuổi không được hấn, ngược lại, nửa đường đúng là cùng vẫn đi theo sau lưng hấn bọn hộ vệ gặp được hai phiên, bắt đầu chém giết, lại là tổn thương nặng nề.

Mà trong quá trình này, bị hấn vài lần đại não, giết người trái lại là tiếp theo, một bí mật bại lộ mới khẩn thiết nhất.

"Quý thần tà binh vốn là ta Tôn phủ tiêu tổn vô tận năm tháng, mượn Vụ đảo Nam Phượng lưu lại pháp môn, lại lấy Ma sơn làm vì dẫn, quý thần làm vì linh, hoa lớn đánh đôi luyện chế ra đến quý thần binh khí, chính chuẩn bị cùng bắc cảnh tu sĩ ở phía trên chiến trường đem gặp, thu đến kỳ hiệu, lại không nghĩ rằng, bây giờ còn chưa ra chiến trường, liền đã phá huỷ vô số, này bí mật lộ ra ánh sáng, càng là khó có thể lại thu đến kỳ hiệu. . ."

Lại là phần nô, lại là đau lòng, Tôn phủ thậm chí đã không làm rõ được, bắc cảnh cái này đến tột cùng là nghĩ làm cái gì?

. . .

. . .

"Nhu vậy mạo hiểm, há lại là đường đường chính đạo?"

Đồng dạng, Bắc Vực Tiên minh trong, cũng có vô số người bị này sự kiện kinh sợ đến mức như cháo nóng con kiến, năm lần bảy lượt tìm tới Thái Bạch tông chủ trước mặt đi, trong đó, đặc biệt là lấy long đình Vương thúc Ngao Lân sốt sắng nhất: "Đứa kia dụ dỗ Long đế, đi tới nam cảnh, nhiều lần gây mầm họa, phạm là có cái sơ xuất, ta long đình liền trở thành vô chủ kết cục, đến thời điểm. . . Đến thời điểm ta xem người Thái Bạch tông làm sao cho chúng ta giao cho!"

"Hấn bực này đại não, chẳng phải dẫn tới song phương chiến thế động một cái liên bùng nổ, còn không mau xuống chỉ đuổi hấn trở về. . ."

"Nam cảnh như đầm rồng hang hổ, như vậy xông loạn, há không phải tự tìm đường chết?"

Nhiều tiếng quát mắng, sứ giả như mây, một cái tiếp một cái đi tới Tiên minh đại điện, bức bách Tiên minh trưởng lão hạ lệnh.

Mà chúng tiên minh trưởng lão, trong lòng không lo lắng là giả, phía nam tin tức truyền đến, một cái so với một cái làm người ta giật mình, bọn họ cũng cũng sớm đã trong lòng không chắc chắn, chỉ là Thái Bạch tông chủ chưa tỏ thái độ, vì lẽ đó bọn họ cũng chỉ đành nhịn xuống, thân đến một hồi là một hồi!

Ở cái này vô tận hỗn loạn kinh hoàng người trong, chỉ có Thái Bạch tông chủ, nhất là hờ hững.

Hắn tỉ mỉ xem phía nam truyền đến các loại tin tức, chăm chú tham nghiên, trên mặt vẫn cầm nhàn nhạt mỉm cười.

Chỉ ở tình cờ, cái kia mỉm cười trên mặt, sẽ bỗng nhiên lộ ra một vết kinh ngạc vẻ, sau đó rất nhanh biến mất!

"Vì sao phải kêu hắn trở về?"

Mãi đến tận thế cuộc mắt thấy liền muốn ép không được thì hắn mới khép lại hồ sơ, nhẹ nhàng hỏi ngược lại.

Long vương thúc Ngao Lân nghe vậy, trở mắt ngoác mồm: "Không đem hắn gọi về, lẽ nào liên để hắn vẫn như thế nào xuống?"

"Tự nhiên không thể!"

Thái Bạch tông chủ chậm rãi lắc đầu: "Làm sao có thể làm cho chính hắn ở nơi đó nào?"

Ngao Lân cùng người khác Tiên minh trưởng lão nghe vậy, nhất thời kinh hãi: "Lời ấy lại là ý gì?"

"Nam cảnh dĩ nhiên đại loạn, chính là chúng ta cơ hội tới!"

Thái Bạch tông chủ bỏ qua hồ sơ, bỗng nhiên trong lúc đó đứng dậy, quát lên: "Trung tuyến đã có bao nhiêu quân mã tụ tập?"

Tức gia gia chủ nói: "Mười vạn số lượng!"

Thái Bạch tông chủ trong mắt loé ra một vết sát cơ, như là làm ra một cái cực kỳ gian nan quyết định, trầm giọng nói: "Bây giờ Hải Châu trông vắng, loạn thành một đoàn, đã như phế tích, Tây U châu, Bình Châu, Nam Lộ châu, tương tự loạn thành một đoàn, như con ruồi không đầu, mà cái khác chur châu, cũng người người tự nguy, một ngày ba kinh, không dám vọng động, há không phải là chúng ta đánh vào nam cảnh thời cơ?"

"Đánh vào nam cảnh?"

Không biết có bao nhiêu người nghe nói lời ấy, đã kinh sợ đến mức một trái tim đều muốn nhảy ra lồng ngực đến.

Đến từ Đông Thổ Trần Khang lão tu lớn tiếng quát lên: "Tuyệt đối không thể, bây giờ bắc cảnh tiên quân, huấn luyện chưa đủ, chưa thành quân, tài nguyên lương thảo, càng là khuyết thiếu đến cực điểm, nếu nói là cái kia khai chiến chuẩn bị có mười phần, bắc cảnh bây giờ liền ba phần cũng chưa tới, lúc này đánh vào nam cảnh, chính thức cùng Tôn phủ triển khai đại chiến, chuyện này quả là chính là dê vào miệng cọp, ta chỉ hỏi ngươi, có thể bảo đảm có bao nhiêu phần thắng?"

"Diễn luyện không đủ, liền đang cùng Tôn phủ Thần vệ chém giết trong luyện binh!"

"Tài nguyên không đủ, cái kia liền đi đoạt Tôn phủ tài nguyên!"

Mà Thái Bạch tông chủ vào lúc này, lại thái độ khác thường, toàn không có trong ngày thường biết nghe lời phải, mà là thái độ dị thường kiên quyết, thậm chí có thể từ cái kia hẹp dài trong hai mắt nhìn thấy uy nghiêm đáng sợ sát cơ biểu lộ, trầm tiếng quát lên: "Có bao nhiêu tính bao nhiêu, đánh vào nam cảnh!"

Bên trong đại điện, bầu không khí nhất thời ngột ngạt tới cực điểm.

"Được!"

Cái thứ nhất lớn tiếng đáp ứng, lại là Tức gia gia chủ, hấn vào lúc này cười vẻ mặt đều có chút hung ác, điềm nhiên nói: "Ta Tức gia ở Tức Châu còn có hai vạn tiên quân, chính hợp lúc này làm tiên phong, đánh vào Hải

Châu, lão Thái Bạch, chúng ta vừa là Bắc Vực Tiên minh trưởng lão, có thể dám cùng ta liên thủ phát một đạo chiếu lệnh, Tôn phủ tài nguyên sách quý hiếm, tất cả tất cả, đều quy cái thứ nhất công phá Tôn phủ tiên môn tất cả?"

Thái Bạch tông chủ nhìn về phía hắn, chậm rãi gật đầu: "Đúng là nên như thế!"

Hai cái lão đầu phảng phất đều nhìn thấu lẫn nhau trái tim dự định, đột nhiên đồng thời cười to.

"Lão Thái Bạch, lão Thái Bạch, ta bây giờ mới biết ngươi là đánh như vậy chủ ý!"

Tiêu Tiêu Tử sư phụ Tuyết Sơn tông chủ cùng bốn mươi chín kiếm Tiêu Kiếm Uyên, nghe đến đó thì cũng đều đã rõ ràng Thái Bạch tông chủ dụng ý, liền nghĩ tới đây một chút trận nào cũng đại loạn nguyên do, đã là trái tim bừng tỉnh: "Nguyên lai đây mới là ngươi mưu tính, nguyên lai đây mới là kế hoạch của ngươi, không tiếc lấy Long đế làm mồi, dẫn ba phe thế lực chạy đi, họa loạn nam cảnh, sau đó thừa cơ phát binh, loạn bên trong thủ thắng, chuyện này quả thật. . ."

"Nham hiểm, lão lạt, điên cuồng!"

Nghĩ đến những thứ này kế sách, đều là Thái Bạch tông chủ đã sớm tính rõ ràng, bọn họ liền cảm giác. . . Ngưỡng mộ núi cao!

Người này mưu lược, quả thực quá sâu!

. . .

. . .

Long đình mười vạn yêu binh, Tức gia hai vạn tiên quân, Tuyết Sơn tông trong bóng tối liên lạc Bắc Vực tiên môn mười bảy cái, Tiên minh danh nghĩa tiên quân ba đường, đều ở nam cảnh đại loạn trong, thừa cơ đánh vào, mà vào lúc này, vốn cũng đã loạn tung tùm phèo Hải Châu, hoàn toàn không lực chống đối, hầu như dễ như trở bàn tay, liền đã bị công phá, lại tựa như một đoàn lửa rừng, chur bộ phân binh, chính thức hướng về bốn phương tám hướng đốt đi. . .

Cũng theo Hải Châu thành Thần Huyền bị công phá này sự kiện, Bắc Vực

Tiên minh cùng Tôn phủ cái này một trận đại chiến, chính thức mở ra.

Trận chiến này đến đột ngột lại bỗng nhiên, quả thực làm cho tất cả mọi người đều không phản ứng kịp.

...

...

"Cái gì? Thái Bạch tông chủ cố ý phát binh, đã chường ôm đồm Tiên minh quyền to, khu binh nam tiến?"

Mà ở tin tức này truyền tới nam cảnh lúc, cũng lập tức gọi ra vô tận cường triều, đặc biệt là đuổi theo Phương Quý tiến vào nam cảnh Tây Hoang, Đông Thổ, Nam Cương ba đường sứ giả, nghe được tin tức này càng là thay đổi sắc mặt, vốn là nhìn thấy Phương Quý dẫn theo tiểu Hắc long ở nam cảnh chạy loạn, bọn họ đã đủ đau đầu, mà Tiên minh thừa cơ phát binh, càng là sẽ khiến đến tình thế rất xa vượt quá bọn họ chường không.

Bọn họ như ở Bắc Vực, còn có thể áp chế Thái Bạch tông chủ, mạnh mẽ thay đổi cục diện.

Nhưng là bây giờ bọn họ đều bị Phương Quý dẫn chạy đến nam cảnh, lúc này ở lại Tiên minh tọa trấn U cốc chi đế, lão tu Trần Khang, long vương thúc Ngao Lân, lại nơi nào có bản lĩnh cao như vậy, có thể từ thần bí khó lường Thái Bạch tông chủ trên tay chiếm được tiện nghi?

"Nguyên lai tất cả những thứ này đều là Thái Bạch tông chủ sớm tính tốt!"

Ba người đều đã giận dữ, nhớ tới trước đây các loại, càng là nén giận: "Hắn sớm ở Tiên minh thì liền đã triển lộ chính mình cái kia làm người sợ hãi khí tức, làm vì chính là chán nhiếp U cốc chi đế cùng Trần Khang trưởng lão, long vương thúc Ngao Lân, lại mệnh cái kia Thái Bạch tông đệ tử một trận loạn náo, đem U Đế danh vọng cùng Đông Thổ người về sức ảnh hưởng rơi xuống thấp nhất, lại để tiểu nhi kia đi tới nam cảnh đại loạn, dẫn chúng ta đuổi theo. . ."

"Đã như thế, hắn liền vừa có thể thừa dịp chúng ta không tại, mạnh mẽ thu quyền, lại có thể thừa dịp nam cảnh đại loạn, phát binh tấn công tới!"

"Một hòn đá hạ ba con chim, từng bước làm vì vòng, thế gian sao có nham hiểm đến mức độ này người!"

Chương 677 : Ma Sơn Tà Trận

"Việc đã đến nước này, chúng ta cũng không có những khác biện pháp tốt!"

Hiện nhiên tình thế đã lên, rất nhanh liền muốn thoát ly chính mình chường không, Tây Hoang, Đông Thổ, Nam Cương ba vị thần sứ cũng đều đã lạnh lùng làm ra quyết định, Đông Thổ mà đến hồng y cô gái đầy mặt lạnh lùng: "Này trước tiên còn chẳng trách, vì sao Thái Bạch tông chủ đối mặt với chúng ta trở về cử chỉ, làm sao hờ hững, bây giờ mới biết, hẳn vốn là ở tính toán chúng ta, như hôm nay nhất cử nhất động của chúng ta, đều ở hẳn mưu tính bên trong, trình độ nào đó trên, đúng là đúng như Tôn phủ trong người truyền lại, ba người chúng ta, đã sắp trở thành cái kia tiểu Long đế hộ vệ. . ."

Bích Hoa tiểu thần quân hai mắt bốc lửa, thấp giọng quát lên: "Trước đây bởi vì chúng ta không dám đả thương tiểu Long đế, càng là có chút đánh giá thấp cái kia Thái Bạch tông tiểu đệ tử tu vi, hẳn không muốn sống giống như, Tôn phủ nơi nào nguy hiểm, hẳn liền hướng về nơi đó xuyên, buộc chúng ta thế hẳn giải nguy, như vậy hết lần này tới lần khác, không thể đuổi hẳn trở về, trên tay đúng là dính không ít Tôn phủ mạng người, nếu là tiếp tục như vậy. . ."

"Giết!"

Tây Hoang áo bào đen người tuổi trẻ trầm tiếng quát khê: "Lần này dù là đem hẳn cùng tiểu Long đế đánh thành trọng thương, cũng phải lập tức dẫn bọn họ trở lại!"

Bị bây giờ tình thế ép sát, ba người bọn họ trong lòng đều đã hiện ra sát ý!

...

...

"Ha ha, lại trực tiếp phát binh đánh tới?"

Mà ở xung quanh chư phương, đều đã bị dần dần mà đến thế kinh sợ tâm thần như cháy lúc, Phương Quý trong lòng nhưng là một trận hưng phấn cùng kích động, không khỏi liên thanh khen lên: "Tông chủ chính là tông chủ, ta liền biết bất luận thế nào, hẳn đều có biện pháp ứng đối!"

Mà hiển nhiên bất luận chính mình làm thế nào, tông chủ đều rất tốt giúp mình tiếp được đến tiếp sau bố cục, hẳn cũng là thoáng an tâm, có thể mang tinh lực tập trung ở chính mình bây giờ muốn làm nhất chuyện chủ yếu trên, nguyên bản vừa bắt đầu, hẳn mang Long đế nam tuần, xông vào nam cảnh, chính là vì tìm cơ gây phiền toái, hẳn biết, tiểu Lai Bảo đến rồi nam cảnh, như vậy Đông Thổ tiểu Hồng, Tây Hoang tiểu Hắc, Nam Cương tiểu Lục cái này ba cái cũng nhất định sẽ theo tới, hơi một sắp xếp, ba người bọn hắn chính là không muốn cùng Tôn phủ người động thủ cũng không thể. . .

Đây chính là thiên nhiên hộ vệ nha!

Hắn thậm chí đều không nghĩ nhạ bao lớn phiền phức, chỉ cần có thể cho Tôn phủ thêm điểm loạn, trong lòng liền rất hài lòng.

Nhưng là đến rồi vài ngày như vậy, hẳn nhưng cũng rất nhanh liền phát hiện một cái vô cùng nghiêm trọng chuyện.

Cái kia chính là quỷ thần tà binh!

Sớm ở Hải Châu thành Thần Huyền, hẳn liền phát hiện Tôn phủ luyện chế quỷ thần tà binh chuyện, cũng biết việc này tính chất nghiêm trọng, xem bây giờ Tôn phủ đối với Ma sơn lực lượng trắng trợn không kiêng dè lợi dụng, để nhân tâm kinh ngạc, rất có thể sẽ gọi ra không thể nào tưởng tượng được hậu quả nghiêm trọng, trở ra một bước giảo, dù là không có gọi ra cái kia Ma sơn bạo phát hậu quả nghiêm trọng, nhưng bọn họ quỷ thần tà binh luyện thành, ở phía trên chiến trường, cũng sẽ đối với bắc cảnh tiên quân, tạo thành cực kỳ đáng sợ áp lực, dù sao, vậy cũng đều là có thể so với Hóa Thần tà môn binh khí a. . .

Có lẽ cái này vốn là cũng là Tôn phủ dự định!

Như có thể mượn quỷ thần tà binh trấn áp Tiên minh đại quân, ổn định Bắc Vực thế cuộc, cố nhiên là tốt.

Mà như là Ma sơn mất khống chế, đem toàn bộ Bắc Vực hóa thành ma địa,

vậy thì đối với bọn họ mà nói cũng không phải là không thể tiếp thu!

Đến tột cùng là ngoại lai người, đối với vùng đất này cùng với sinh tồn ở đây ức vạn vạn bách tính, từ đáy lòng, liền không có đau lòng!

Nhưng là Phương Quý, vừa biết rồi quỷ thần tà binh việc, tự nhiên không thể ngồi chờ chết.

Từ Hải Châu thành Thần Huyền lần thứ nhất nhìn thấy quỷ thần tà binh sau khi, lại tới hẳn liên tục đại não mấy cái châu phủ, cũng đã mơ hồ phát hiện Tôn phủ đối với Ma sơn tứ thế bố cục: "Hải Châu, Đông U châu, Nam Lộ châu, đều chế tạo ra quỷ thần tà binh, hơn nữa số lượng như thế, đều là ba cái, từ địa vực đến xem, cái này ba bên châu phủ quỷ thần tà binh, thậm chí là tà trận bố trí, cũng có quy luật. . ."

Lúc trước hẳn rồi loạn Nam Lộ châu, lại đi Đông U châu, Đông U châu sau, lại đi Bình Châu, Bình Châu sau khi, lại về Đông U châu. . .

Vốn là vì nghiệm chứng trong lòng hẳn một cái nào đó suy đoán.

Tuy rằng vẫn không có thật lòng tham nghiên trận đạo, nhưng Phương Quý cũng mơ hồ phát hiện, tà trận bố trí tựa hồ cùng một số đại trận trận lý tương thông, liền hẳn sớm đã đem chính mình cái này suy đoán báo cho trọng thức hải tiểu Ma sư, cũng để cho hẳn giúp mình thôi diễn, đương thời tiểu Ma sư nhận được chính mình truyền âm thì tựa hồ có hơi ủy khuất, có mấy lời muốn nói, nhưng thấy chuyện quá khẩn cấp, lại vẫn là đồng ý.

Đồng thời rất nhanh đưa ra một cái đáp án: "Như lấy trận thế suy luận mà nói, Hải, Đông U, Nam Lộ, Bình bốn châu, đều bố trí tại tà trận, mà lại luyện chế quỷ thần, đầy hướng về trung tuyến, chuẩn bị cùng Tiên minh đại quân tác chiến, như vậy bọn họ quả thật có khả năng ở phía sau, còn bố trí một phương đại trận, làm trận khu, dù sao Ma sơn lực lượng, không tầm thường, vốn cũng không là một châu trận lực, liền có thể lợi dụng. . ."

"Mà cái này một phương tổng trận khu vị trí, hẳn là ở mấy châu trong lúc đó, cái kia cũng chính là. . ."

"Tây U châu!"

"Tây U châu vốn cũng là dãy núi tụ hợp nơi, chính thích hợp bày xuống cái này phương tổng trận khu!"

"..."

"..."

Nghe được tiểu Ma sư cho mình xác thực định, Phương Quý cũng là đã có tự tin.

Đông U châu quả nhiên có trận khu trung tâm, mà chỉ cần mình phá huỷ cái kia trận khu trung tâm, liền có thể giải quỷ thần tà binh tai họa!

"Nhìn dáng dấp, còn đến tiếp tục kiên trì kiên trì!"

Hắn âm thầm cắn răng, trong lòng cũng có chủ ý, lúc này cải biến thân hình, gây hướng phía tây.

Về phía trước gấp lược lúc, còn không quên quay đầu lại nhìn, tiểu Hắc tiểu Hồng tiểu Lục đuổi theo có tới không!

Lúc đó ở Hải Châu thành Thần Huyền, ba tên này đuổi tới chính mình tung tích, lập tức liền đuổi tận cùng không buông, nhìn dáng dấp nhất định phải đem chính mình đoạt về đi mới được, chỉ bất quá bọn hắn thực sự quá đánh giá thấp Phương lão gia bây giờ tu vi cảnh giới, cái này một khi bắt đầu vất chân lên cỏ chạy, lại há là bọn họ có thể đuổi được tới, mà mỗi khi bọn họ tới gần lúc, tiểu Lai Bảo quay đầu một luồng long tức, lại bức lui không ít!

Cũng là như thế, chạy chạy chậm rãi, đi đi chuyển chuyển, ba người này theo chính mình chạy ba, bốn ngày, liền mảnh góc áo cũng không tìm đến.

"Cũng không thể quá bắt nạt bọn họ, giải quyết Tây U châu trận khu, liền đầu tiên là còn với bọn hắn trở lại tốt. . ."

Liền ngay cả Phương Quý cũng đã làm tốt cái này chuẩn bị.

"Trước tiên nhập Tây U châu!"

Tâm trạng lấy chắc chủ ý, Phương Quý tay trái vừa nhắc, liền dĩ nhiên ngưng tụ ra cái kia một con cóc phân thân, rồi sau đó thân hơi động, con này cóc liền cô một tiếng, bắt đặc dĩ, từ trong miệng phun ra một đoàn đoàn sương mù, phân biệt hướng về phương hướng khác nhau cấp tốc phiêu đi, sương mù sao vừa nhìn đi, cũng có vẻ bình thường, có thể nếu là lấy thần

thức cảm ứng, liền sẽ phát hiện này sương mù thần thức đều không thể xuyên thấu.

Cốc là Phương Quý thần thông ngưng tụ mà thành, trời sinh liền cũng có thể triển khai Phương Quý thần thông.

Mà trước đây Phương Quý tu luyện Cửu Linh chính điện, chương ngự kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, nhật, nguyệt, phong, lôi các loại chín thuật, đan dật triển khai, thiên biến vạn hóa, trong đó liền có một đạo Ân Thân thuật, chính là mượn ánh sáng mặt trời triển khai thần thông, mà bây giờ tu vị tăng lên, thần thông cũng càng tinh diệu hơn, cái này Ân Thân thuật cảnh giới cũng tăng lên rất nhiều, hóa ra bao quanh sương mù, liền có thể che lấp khí cơ, nhượng người rất khó phát hiện hình tung.

Trong mấy ngày này, hấn liền mượn cái này sương mù, tránh thoát không ít lần tiêu Hồng tiêu Hắc tiêu Lục truy kích.

Bây giờ bảy, tám đoàn sương mù bay về phía phương hướng khác nhau, ba người bọn họ muốn xác định hướng đi của chính mình, cũng phải phế một phen công phu.

Mà làm tất cả những thứ này Phương Quý, thì lại lại mượn một đoàn sương mù ân thân, vội vã chạy về phía Tây U châu, trên đường đi, né qua một đạo Tôn phủ thân sứ tuần tra, lại xuyên qua rồi Tây U châu thập đại tiên tông liền thủ bày xuống đồn biên phòng, đã thành công tiến vào này châu địa giới.

"Ma sơn thế lớn, che giấu đều không giấu được, lại thêm vào Tôn phủ ở đây bố trí tà trận đầu mối, lấy điều khiến tiên tuyến những kia quý thần tà binh, xúc động địa mạch, càng là không thể độn che giấu, vì lẽ đó ta như muốn tìm cái kia tà trận đầu mối, rất đơn giản, chỉ cần dọc theo địa mạch mà đi. . ."

Thân hình như có như không, tốc độ nhanh vượt qua chớp giạt, Phương Quý kể cả tiêu Hắc long, Anh Đề hai cái, vội vã chạy về địa mạch phần cuối.

Mà sự thực cũng quả nhiên như hấn sở liệu, rất nhanh bọn họ liền ở địa mạch phần cuối, phát hiện một toà nguy nga Ma sơn, bị bảy đại tiên môn quay chung quanh, đứng sừng sững tại đại địa bên trên, ma khí cuộn cuộn, xông thẳng tới chân trời, mà ở cái kia ma khí trong, càng là có thể mơ hồ

phát hiện đan dệt lập loé đạo đạo trận quang, hầu như không cần phê khí lực gì, liền có thể xác định cái này một phương Ma sơn, chính là cái kia tà trận đầu mối hiện tại nơi!

Chỉ bất quá cùng Phương Quý tướng tượng không giống chính là. . .

Phía kia Ma sơn chu vi, dĩ nhiên đã là Thần vệ quân tụ hội, tầng tầng vây nhốt, chu vi vô tận quỷ thần tại không trung trườn, quỷ khí âm trầm, mà ở tầng tầng đại trận bên trong, giữa không trung, cũng có thể nhìn thấy có tới mười mấy đạo kinh người khí tức ngời xấp bằng, không hề có một tiếng động thủ vệ.

"Tôn phủ đã biết ta muốn tới?"

Phương Quý ngạc nhiên, đúng là có chút bất đắc dĩ mỉm cười.

Hắn vốn đang kế hoạch, thừa dịp Tôn phủ chưa sẵn sàng, lại đây liền đem đại trận kia đầu mối một hủy mà không, tiêu dao mà đi.

Nhưng nhìn dáng dấp, quả nhiên cũng không thể đem nhân gia Tôn phủ coi như kẻ ngu si, chính mình bây giờ ở nam cảnh gây ra động tĩnh lớn như vậy, tuy rằng bọn họ không nhất định biết mình chính là chạy vội cái này tà trận đầu mối đến, nhưng cũng có suy đoán, có lẽ liền dứt khoát không quản chính mình là có hay không chạy vội tà trận mà đến, trực tiếp liền trước tiên ở nơi này bày xuống trọng binh canh gác, để tránh khỏi cái này trọng yếu nhất đại trận chịu ảnh hưởng!

"Nếu không có cách nào lén lén lút lút làm rồi, vậy thì công khai làm đi!"

Phương Quý sâu thở ra một hơi, tính toán một thoáng bây giờ chính mình sức lực.

Có Anh Đề, có tiểu Hắc long tướng trợ, lại thêm chính mình thực lực hôm nay, mạnh mẽ nào một tràng, có thể làm sao?

Ngược lại chính mình khí cơ một bại lộ, tiểu Hắc tiểu Hồng tiểu Lục cũng sẽ rất mau đuổi theo lại đây, lại là ba cái lợi hại giúp đỡ. . .

Lại thêm vào, nghĩ hủy diệt một món đồ, dù sao cũng hơn bảo vệ một món đồ trọng yếu!

Vậy thì, mạnh mẽ hủy đi. . .

. . .

. . .

"Hắn hẳn là đã đến. . ."

Cũng là ở Phương Quý dự định trực tiếp hiện thân xông vào lúc, giữa không trung, bỗng nhiên truyền đến một cái thanh âm lạnh lùng.

Phương Quý có chút ngạc nhiên ngẩng đầu, liền nhìn thấy phía trước một vết trận quang lấp loé, mây bay giống như thối lui, lộ ra, chính là một người mặc hồng y cô gái, nam tử mặc áo bào đen, còn có một người mặc bích giáp yêu nhân, bây giờ bọn họ kéo đi tới trận khí, hướng về bên người một cái trên người mặc áo bào rộng, làm Tôn phủ trang phục người đàn ông trung niên nhàn nhạt mở miệng: "Sự tình tựa như chúng ta trước thương nghị liền được!"

Này Tôn phủ nam tử cười khẽ gật đầu, nói: "Cần tôn ba vị thần tử pháp chỉ!"

P phía dưới Phương Quý nhìn thấy tình cảnh này, toàn bộ người cũng đã có chút bối rối: "Bọn họ làm sao sẽ sớm đến rồi?"

Theo trước hai, ba kinh nghiệm, ba người này mỗi lần bị chính mình dẫn hướng về phía một hướng khác, nghĩ đuổi theo kịp đến, ít nhất cũng đến non nửa ngày công phu, nhưng hôm nay, làm sao sẽ lập tức trước ở đầu mình bên trong, mâu chốt nhất là, bọn họ cùng Tôn phủ làm sao khách khí như vậy?

"Thiên địa khí cơ sinh ra biến hóa, ta biết người đến rồi!"

Giữa không trung, Nam Cương Bích Hoa Thân Quân nhú mày, mắt lạnh hướng về phía dưới quét tới, tiếng nói lạnh nhạt đến cực điểm: "Chính mình mang Long đế xông vào nam cảnh hồ đồ, dẫn tới chúng ta đuổi theo, rồi lại để Thái Bạch tông cái chú lùn nhân cơ hội nắm toàn bộ Tiên minh quyền to, vọng khả chiến sự, các người tính toán mưu đồ, ngược lại thật sự là đánh cho vô cùng vang lên, chỉ bất quá, người thật coi chúng ta là kẻ ngu si, nhìn không thấu được người trong lòng cái này tiểu cử cử?"

"Đã sớm đoán được người cuối cùng mục đích chính là cái này một phương đại trận, sớm lại đây chờ người!"

"Hồ đồ liền như vậy kết thúc!"

Hắn phảng phất là nhìn hư không mở miệng, nhưng tiếng nói bên trong cũng đã tràn đầy lạnh lùng: "Người như thức thời, liền theo chúng ta trở lại, nếu không, chúng ta trước đem người đánh chết, lại đi bức lui đại quân, thậm chí là giúp đỡ Tôn phủ tiêu diệt người Tiên minh, cũng giống như vậy!"

Phượng Quý nghe lời ấy, tâm đều mãnh đến nhảy một cái, cảm giác có chút khó có thể tin.

Ba người bọn hắn sẽ trước ở đầu mình bên trong đi tới nơi này Ma sơn, ngược lại không khó đoán nguyên nhân, dù sao mình dọc theo con đường này lại đây, lại là tránh tai mắt của người khác, lại là vòng qua Tôn phủ các loại bố trí, trốn đằng đông nấp đằng tây, tả loan hữu nhiễu, chạy không ít đường vòng, bọn họ như đoán được chính mình mục đích, trực tiếp chạy tới nơi đây, cái kia xác thực muốn còn nhanh hơn chính mình, nhưng nhất làm cho hắn trái tim cảm thấy hoang đường chuyện là. . .

Tiểu Hắc tiểu Hồng cùng tiểu Lục, lại cùng Tôn phủ liên thủ?

Chương 678 : Bắc Vực Chi Tâm

"Ai, ta đều nhanh coi bọn họ là thành người mình. . ."

Việc đã đến nước này, Phương Quý cũng chỉ đành hiện lộ ra bóng người đến, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút tiếc nuối.

Hắn như là có chút lúng túng gãi gãi đầu, hướng về giữa không trung bên trong cười nói: "Tiểu Lục, tiểu Hồng, tiểu Hắc ba vị đạo hữu, các ngươi nếu có thể đoán ra ta tới nơi này, nói vậy cũng đã biết ta vì sao đến rồi, vậy không bằng chúng ta thương lượng, các ngươi giúp đỡ ta phá hủy cái này Tôn phủ Ma sơn trận thế, sau đó chúng ta liền cùng nhau hòa hòa khí khí về Tiên minh đi, làm sao?"

"Quả nhiên ở đây!"

Mà vừa thấy được Phương Quý hiện thân, cái kia Ma sơn chủ vi, Tôn phủ chúng tu cùng quý thân, đều là vẻ mặt lạnh lẽo.

Tây Hoang thanh niên, Đông Thổ cô gái, Nam Cương Thần quân ba cái, cũng là vẻ mặt nhất thời trở nên hơi khó coi, lạnh lùng nhìn Phương Quý một chút, vừa nhìn về phía trên bả vai hắn ngồi xổm tiểu Hắc long, xác định bọn họ đều là chân thân, lúc này mới sắc mặt hơi hoãn, Đông Thổ hồng y cô gái tức giận nói: "Ngươi chịu hiện thân liền tốt, ở nam cảnh hồ đồ thời gian cũng đủ lâu, cái này liền theo chúng ta trở lại, sự tình còn có bổ cứu!"

"Đừng nóng vội a. . ."

Phương Quý cười nói: "Đến đều đến rồi, phá hủy bọn họ cái này trận lại đi!"

Tôn phủ chúng tu nghe được Phương Quý lời nói, đã đều là đầy mặt thịnh nộ, lạnh lùng nhìn Phương Quý, không chút nào giấu trong mắt sát cơ.

Trước kia bọn họ cũng thực tại bị Phương Quý cái này luân phiên đại náo,

khiến cho có chút rối loạn tay chân, mà ở biết được quý thần tà binh bí mật đã lộ tại người trước thì bọn họ liền cũng đoán được, thân là Bắc Vực tu sĩ, tất nhiên sẽ không dễ dàng nhượng bọn họ thực hiện được, cái này một phương Ma sơn đại trận, cũng rất có thể sẽ bị Bắc Vực tu sĩ nhìn chăm chăm, liền liền lĩnh, vội vã điều sai đại quân, đi tới trận này trước bảo vệ.

Mà ở đây trước, bọn họ lo lắng nhất, chính là cái này Đông Thổ Tây Hoang Nam Cương đến ba vị cao thủ.

Sớm ở Hải Châu thành Thần Huyền bên trong truyền đến tin tức, đã khiến cho bọn họ biết được, thực lực của ba người này, quả thực không cách nào theo lẽ thường phỏng đoán.

Bất quá, có chút nhượng bọn họ dự liệu chưa kịp chính là, bọn họ mới bày xuống trọng binh không lâu, ba vị này liền sớm đến rồi, vốn tưởng rằng lại sẽ là một tràng gió tanh mưa máu giống như đại chiến, lại không nghĩ rằng, ba người này lại không có cùng Tôn phủ là địch ý tứ, trái lại nói thẳng ý nghĩa, chính là đem Phương Quý cùng Long đế mang về, trong quá trình này, chỉ cần Tôn phủ không có ý nghĩ gian dối, bọn họ liền cũng cùng Tôn phủ vô ý là địch.

Tôn phủ làm sao có thể lên dị tâm?

Coi như Tôn phủ trong lòng cũng xác thực nghĩ muốn cái kia tiểu Long đế, nhưng nặng nhẹ, vẫn là rất có thể phân rõ được tốt mà!

Lập tức liền không chút chậm đáp ứng rồi, thậm chí còn gõ đĩnh rất nhiều không muốn người biết việc nhỏ!

Cũng là từ lúc này bắt đầu, Tôn phủ cũng đã từ lo lắng đề phòng, đề phòng Bắc Vực tu sĩ qua tới quấy rối, biến thành tâm trầm ý định, nhàn nhã ngắm trông vị kia Bắc Vực Tiểu thánh quân tận nhanh xuất hiện ở phía này Ma sơn trước, tự chui đầu vào lưới cục diện. . .

Vì lẽ đó, lúc này dù là nghe Phương Quý ngay mặt bọn họ muốn nói phá huỷ cái này phương đại trận, bọn họ cũng không lo lắng!

Lúc đầu bọn họ sợ, cùng với nói là Phương Quý, hoặc cái kia tiểu Long đế, chẳng bằng nói chính là ba người này.

Tầng dưới chót Thần vệ quân cùng bình thường Nguyên Anh trưởng lão

không biết.

Bọn họ những thứ này Tôn chủ, tự nhiên có thể nhận được tin tức, biết ba vị này lai lịch bất phàm.

"Luôn mồm luôn miệng, muốn phá huỷ Tôn phủ Ma sơn đại trận, người thật sự cho rằng. . ."

Tôn phủ chúng tu vẫn còn không một người trả lời, vị kia Bích Hoa Thần Quân đã là nhẹ nhàng cười đã mở miệng, âm thanh nói nói, càng lúc càng nhẹ, cuối cùng lúc giọng điệu lại mãnh đến chìm xuống: ". . . Chính mình có lớn đến mức nào bản lĩnh, cũng dám khu chúng ta làm quân cờ?"

Tiếng thét trong, hấn đột nhiên tay áo lớn vung một cái, bên trong đất trời dây đàn gấp động.

Coong!

Vô tận pháp tắc hiện ra, ngay lúc này gợn sóng đến Phương Quý trước người, đem hư không đều cắt thành một đoạn một đoạn.

Phương Quý sắc mặt nhất thời đại biến, cũng không gặp hấn có động tác gì, liền đã là dẫn theo tiêu Hắc long, bút lên Anh Đề, vội vã lùi về sau mười mấy trượng, tránh thoát cái kia đạo đạo pháp tắc lan đến, nhìn mình vừa nãy đất đặt chân, bị pháp tắc chém ra đạo đạo màu đen kẽ nứt, hấn cũng cảm ứng được Bích Hoa Thần Quân chiêu thức này thần thông bên trong ẩn chứa sát cơ, ngẩng đầu nhìn hướng về phía hấn, nói: "Người nghĩ muốn giết ta?"

"Người nếu không xấu đại sự, từ không ngại lưu lại người một mạng!"

Cái kia Bích Hoa Thần Quân, uy nghiêm đáng sợ quát khê: "Có thể người cái này hỗn trướng, khoe khoang thông minh, nhiều loạn đại cục, liền chúng ta đã đuổi người đến nam cảnh, còn dám trón dăng đông nắp dăng tây, sái quỷ hoặc thủ đoạn, thật sự cho rằng có cái Thiên Thượng Kiếm Tiên làm sư phụ, liền không người dám làm thịt người sao?"

Phương Quý nghe bọn họ, sắc mặt đã hơi trầm ngưng.

Đông Thổ hồng y cô gái cũng hồ hững mở miệng: "Bây giờ nam cảnh đã loạn, Tiên minh thừa cơ đánh vào, đoạt Hải Châu, ngọn lửa chiến tranh lan

trần khắp nơi, hiền nhiên đại loạn liền lên, này tất cả, đều do người hô đồ bắt đầu, mà hôm nay ba người chúng ta vẫn không lấy mạng của người, liền đã là vì người để lại chỗ trống, người mau chóng thuyết phục Long đế, theo chúng ta về Bắc Vực Tiên minh, dẹp loạn hoạn chiến tranh, chúng ta cũng không phải không thể lưu lại người một mạng!"

Tây Hoang áo bào đen nam tử lạnh giọng mở miệng: "Trở về, hoặc là chúng ta dẫn theo người đầu người trở lại!"

Ma sơn chu vi, Tôn phủ chúng tu nghe được lời ấy, đã đều là trong mắt vui vẻ.

Khởi đầu bọn họ còn lo lắng, ba vị này cũng không phải là thật là chỉ cần nắm cái này Bắc Vực tiểu nhi trở lại, vẫn cứ rấp tâm hại người.

Nhưng nghe đến đó, cũng đã hoàn toàn yên tâm.

Mà Phương Quý nghe bọn họ, nhưng cũng trâm mặc một hồi, cười khổ nói: "Dáng dấp kia, ta còn thực sự cái chọc giận các người sinh nổi giận. . ."

Thốt ra lời này, cái kia ba vị trên mặt, thậm chí lộ ra chút hoang đường vẻ.

Kẻ này thẳng đến lúc này, mới biết chọc chính mình sinh giận?

Bắc Vực Tiên minh nguyên bản yên ổn tốt đẹp cực diện, bị hấn từng bước loạn cờ khiến cho lung ta lung tung.

Lấy ba người bọn họ siêu nhiên thân phận, cũng bị hấn dẫn vào nam cảnh, sai hầu cũng tựa như cùng phía sau hấn xoay chuyển chừng mấy ngày.

Thậm chí kẻ này trả lại cho mình ba người lấy biệt hiệu, cái gì tiểu Hắc tiểu Hồng tiểu Lục, còn nói mình ba người là hộ vệ. . .

Đến lúc này, người lại mới biết chúng ta sinh nổi giận?

Người nơi nào đến. . .

Lấy bọn họ thân phận, những câu nói này tự nhiên sẽ không nói ra, chỉ là sắc mặt vẻ mặt, cũng đã biến đến mức dị thường khó coi, đáy mắt đều đã có sát cơ phun trào, rõ ràng ba người bọn họ tức giận cũng đã tới cực điểm, vốn là ở trong mắt bọn họ, có thể để ý cũng chỉ có Thái Bạch tông chủ, bây

giờ sẽ cùng Phương Quý nói những câu nói này, cũng là xem ở cái kia tiểu Hắc long cùng Thiên Thượng Kiếm Tiên mặt mũi , nêu hấn lại dài dòng. . .

"Xác thực, nghe tới thật giống đúng là ta sai các ngươi, các ngươi sinh giân cũng có đạo lý. . ."

Phương Quý vào lúc này thiên lại dông dài một câu, nhìn ba người bọn họ nói: "Nguyên bản ba người các ngươi chỉ nghĩ đang yên đang lành ở lại Bắc Vực, đang yên đang lành coi chừng con rồng nhỏ này, kết quả ta cùng tông chủ sư bá đem các ngươi lừa gạt không nhẹ, thoát nhìn xác thực như trên chọc. . ."

"Nhưng các ngươi có nghĩ tới không?"

Hấn nói nhíu mày, nói: "Chúng ta chỉ là vì đem Tôn phủ từ Bắc Vực đuổi ra ngoài mà thôi!"

. . .

. . .

"Hả?"

Nghe Phương Quý giọng điệu bỗng nhiên trở nên chăm chú lên, ba người đều là khẽ nhíu mày.

Đón bọn họ ánh mắt bất thiện, Phương Quý trầm thấp thờ dài, nói: "Bắc Vực tu sĩ muốn làm điếm chuyện làm sao liền như thế khó đây, yêu cầu cũng không nhiều nha, Tôn phủ quá bắt nạt người, đem Tôn phủ đuổi ra ngoài như thế điếm chút chuyện nhỏ, kết quả ngươi đến sảm một cước, hấn đến sảm một cước, nguyên bản chúng ta có thể đường đường chính chính buông tay buông chân đi làm, kết quả còn đến khiến cho đông nhiều tây nghiêng phiền toái như vậy. . ."

"Đến cuối cùng, lại còn nhạ được các ngươi tức rồi?"

Tây Hoang, Đông Thổ, Nam Cương ba bên tiểu thần sứ, đều mặt không hề cảm xúc, ánh mắt u lãnh, không biết đang suy nghĩ gì.

"Ba vị, cho cái mặt mũi đi!"

Phương Quý hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn ba người bọn hắn, nói: "Hiện tại ta cũng đã đến cái này, đừng làm cho ta đến không, ta chính là muốn phá hủy cái này Ma sơn đại trận mà thôi, bằng các ngươi tu vị không thể không hiểu, như vậy tà trận thực sự quá nguy hiểm, làm không tốt một cái bạo phát, toàn bộ Bắc Vực, đều có khả năng hóa thành ma địa, một phạm nhân đều chết hết, tu hành bên trong người cũng đến đào tẩu, vì lẽ đó ta ngày hôm nay nếu liên chỉ là nghĩ đem cái này trận cho phá hủy, các ngươi có thể không giúp ta, nhưng cũng tạm thời không muốn ngăn cản ta được chứ?"

Tôn phủ chúng tu nghe Phương Quý cái kia ngữ điệu kỳ dị, sắc mặt đã đều là hơi đổi.

Bên trong đất trời, xuất hiện chốc lát trầm ngưng.

"Bắc Vực việc, cùng thiên địa so với, chỉ tính không đáng nhắc tới nhân gian tranh phạt!"

Một lát sau khi, Đông Thổ đến hồng y cô gái mới bỗng nhiên nhân nhật mở miệng: "Chúng ta phụng mệnh mà đến Bắc Vực, là vì đề phòng này trời đất đại loạn, tất cả có thể ảnh hưởng đến đường. . . Sự kiện kia hành vi, đều phải lập tức ngăn lại, ngươi Bắc Vực người, tầm mắt nông cạn, bây giờ loạn thế sắp tới, lại còn chỉ nhìn một chỗ một vực tranh đấu, tựa như nước lũ đem nghiêng, rừng rậm khó giữ được, nhưng các ngươi cái này một tổ giun dế, lại còn đang vì trong rừng một chiếc lá rơi, đánh đông đánh tây, quá hoang đường, càng buồn cười, chúng ta thì lại làm sao dung túng?"

Nam Cương đến Bích Hoa Thần Quân, nhíu mày khấn, nói: "Cùng hắn nói thứ này để làm gì, trực tiếp đánh giết, mang về!"

Tây Hoang áo bào đen nam tử, tay áo lớn khẽ nhúc nhích, chậm rãi về phía trước bước ra một bước.

Bên trong đất trời khí tức, nhất thời trở nên cực kỳ xơ xác sát khí, mây đen buông xuống, như hoàng hôn hàng lâm.

"Các ngươi nếu là nói như vậy tới nói. . ."

Mà Phương Quý cũng chậm rãi lắc đầu, nghe được cái kia hồng y lời của cô gái, hắn liền bỗng nhiên đã rõ ràng cái gì, khó trách bọn hắn đều là hiện ra đến quá mức kiêu ngạo, hóa ra là bọn họ chưa bao giờ đem Bắc

Vực tu sĩ đối với Tôn phủ chống lại, xem là qua một việc lớn, thậm chí hẳn đã mơ hồ nghe ra một cái khác ý tứ, ở trong mắt bọn họ, cái này chống lại tốt nhất vẫn là ngừng mới là, trong đó càng sâu một ít nguyên nhân đối phương không có nói rõ, nhưng Phương Quý cũng có thể mơ hồ đoán được mấy cái đáp án, hoặc là cảm thấy Bắc Vực đại chiến nổi lên, bọn họ liền không tốt chừng không thể cuộc?

Hay là nói, cái khác đám người cũng không muốn đối với Tôn phủ bức bách quá mức, bởi vì Tôn phủ có vị Đế Tôn tọa trấn?

Đều không trọng yếu!

"Đối với con kiến tới nói, cái kia cái lá cây, liền là chúng nó muốn tranh thiên hạ!"

"Đối với Bắc Vực tới nói, đem Tôn phủ đuổi ra ngoài, có thể ung dung thờ một cái, chính là 1,500 năm qua theo đuổi!"

Phương Quý ngẩng đầu lên, sờ sờ tiểu Hắc long đuôi, vẻ mặt có vẻ trước nay chưa từng có chăm chú, hướng về ba người kia nói: "Ta sư bá chính là như thế dạy, người ta quen biết, cũng đều đang vì này sự kiện mà xuất lực, thậm chí không tiếc nộ mạng!"

"Vì lẽ đó, ta cũng phải như thế được!"

"Các người đã ba cái ở này sự kiện trên ý kiến cùng chúng ta không giống. . ."

Vừa nói chuyện, hắn bỗng nhiên một bước về phía trước đạp đi ra ngoài, cắn răng quát khê: "Vậy thì mẹ kiếp để Phương lão gia ta xem các người một chút ba cái khôn kiếp có bao nhiêu bản lĩnh đi!"

Chương 679 : Sinh Giận Cũng Không Dừng

"Cái gì?"

Phương Quý bỗng nhiên nói ra lời, cùng với làm được cử động, làm cho Đông Thổ, Tây Hoang, Nam Cương đến ba người, đều đã nhú mày, Phương Quý phản ứng rõ ràng vượt qua bọn họ dự liệu, thậm chí nhượng bọn họ cảm giác đều có chút có thể nở nụ cười. . .

Vị này Thái Bạch tông tiểu đệ tử, nơi nào đến sức lực cùng bọn họ giảng đạo lý, lại nơi nào đến sức lực hướng về bọn họ động thủ?

Phải biết bọn họ nhưng là vừa bắt đầu liền Thái Bạch tông chủ đều không có để ở trong mắt, chỉ ở cái kia một ngày Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên cố ý hiển lộ loại kia kinh người khí cơ sau khi, mới một lần nữa phán đoán thực lực của hắn, hơn nữa ở một trình độ nào đó giảng, coi như là bọn họ đã một lần nữa ước định Thái Bạch tông chủ thực lực, cũng vẫn không có thật là đem hắn coi như hoàn toàn không thể địch đối thủ, mà vị này Thái Bạch tông tiểu đệ tử, chẳng qua là trượng tiểu Long để đối với hắn ý lại, mới có cùng mình những thứ này người tư cách nói chuyện, có thể thành cái gì khí hậu?

"Lẽ nào là thế nhân đưa cho ngươi tán dương quá nhiều, cho tới ngươi đánh giá quá cao chính mình sao?"

Nam Cương đến Bích Hoa Thần Quân cười nhạt cười, tiện tay vung đi ra ngoài: "Cái gì Tiểu thánh quân, bắt quá là trò cười mà thôi!"

Tây Hoang áo bào đen người tuổi trẻ, cùng Đông Thổ đến hồng y cô gái, vào lúc này cũng là tay áo lớn khẽ nhúc nhích, khí cơ đã sinh, chỉ bất quá bọn hắn nhìn về phía cũng không phải Phương Quý, mà là tiểu Hắc long, ở trong lòng bọn họ cũng đồng dạng cảm thấy Phương Quý không tạo thành được uy hiếp gì, trái tim lo lắng chỉ là cái kia cùng Phương Quý cực kỳ thân cận tiểu Hắc long nhìn thấy Phương Quý được trấn áp, sẽ lập tức khởi xướng cuồng đến làm loạn!

Bất quá, như bọn họ hai người liên thủ, như vậy áp chế tiểu Hắc long, đưa nó mang về Bắc Vực, vấn đề vẫn là không lớn.

Khoảng khắc trong lúc đó, các loại vấn đề liền đã vượt rõ ràng, cũng không một tia có thể nhượng bọn họ lo lắng khả năng. . .

Chỉ là bọn hắn không nghĩ tới chính là. . .

. . .

. . .

Coong!

Bích Hoa Thần Quân phát tay phát một cái, thiên địa liền đã xuất hiện đạo đạo lực lượng pháp tắc, như một cái cầu thang, ngay lúc này từ giữa không trung kéo dài hướng về phía phía dưới Phương Quý, mà cái này cầu thang quét qua chỗ, thiên địa liền xuất hiện đạo đạo màu đen kẽ nứt, loại này kẽ nứt, chính là thiên địa bị một lần nữa giải tạo thành pháp tắc sau khi, xuất hiện thế giới khe hở, thế gian vạn vật đón cái này khe hở, đều bị trực tiếp chém nứt.

Thần thông như thế cảnh giới, dù là Hóa Thần cảnh tu sĩ, như chưa công lực thâm hậu, sợ cũng không có thể chống đối.

Huống chi là một cái nho nhỏ Thái Bạch tông đệ tử?

Huống chi cái này Tiểu Tiểu Thái Bạch tông đệ tử rõ ràng chỉ là hóa anh không lâu khí tức?

Có thể quý dị đến làm cho tất cả mọi người đều kinh hãi đến biến sắc một màn là, mắt thấy đến này cầu thang đến trước người, Phương Quý thân hình lại bỗng nhiên trong lúc đó, liền đạp đến trong hư không, thân hình linh xảo, nhanh chóng đạp giai mà lên, mới nhìn đi, làm cho người cảm giác lại là Bích Hoa Thần Quân vung ra một cái cầu thang đến Phương Quý dưới chân, sau đó Phương Quý trực tiếp đạp lên cái kia cầu thang vọt lên, giơ tay chính là một quyền đánh tới.

"Làm sao sẽ?"

Bích Hoa Thần Quân kinh hãi, dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, liền

hắn cũng chỉ có thể vội vã giơ lên hai tay chặn ở trước người.

"Phốc. . ."

Hắn bị cú đấm này đánh vào trên hai cánh tay, lại một thân bộ xương đều ở kẹt kẹt vang rền, như là xuất hiện vô số vết rách, mà hai tay bị Phương Quý cú đấm kia chấn động đến mức đánh trả, đánh vào bộ ngực mình trên, lại trực tiếp đem bộ ngực mình đánh trúng bộ xương vỡ vụn, khí tức bên trong trào, nơi cổ họng trong nháy mắt phát ngọt, sau đó một ngum máu tươi phun ra ngoài, theo thân hình cung lên, hướng ra phía ngoài thoát ra, như là phun ra một đạo cầu vòng.

"Ồ?"

Phương Quý chính mình cũng là hơi ngẩn người ra, lại cười gằn: "Nguyên lai ngươi tu vi thật sự, cũng là có chuyện như vậy. . ."

Trầm tiếng thét bên trong, thân hình quay lại, liền đã một quyền đập về phía bên người Tây Hoang áo bào đen trẻ tuổi nam tử.

Mà vào đúng lúc này, chính là cái kia Tây Hoang áo bào đen nam tử cùng Đông Thổ hồng y cô gái, hai người cũng đã kinh hãi, nguyên bản nhìn thấy Bích Hoa Thần Quân ra tay, bọn họ liền đã không có lại quan tâm Phương Quý, đối mặt cái kia pháp tắc trọng diễn thần thông, mặc dù là hai người bọn họ gặp phải, cũng chỉ có thể vội vã né tránh hoặc là đào tẩu, lại sao sẽ nghĩ tới Phương Quý không chỉ có tránh thoát cái này thần thông, thậm chí còn có thể hướng về bọn họ ra tay?

"Cái này không thể nào. . ."

Trái tim kinh nộ khó có thể hình dung, đối mặt Phương Quý vung đến mặt đến đây nắm đấm, Tây Hoang áo bào đen nam tử đã lệ tiếng hét lớn, khẩn cấp né tránh, nhưng là động tác của hắn, tựa hồ so Phương Quý chậm rất nhiều, dù là rõ ràng nhìn thấy Phương Quý cú đấm này đánh về phía chính mình mặt, dù là trong lòng hắn đã biết nên làm gì chống đối, thế nhưng động tác của hắn chậm chậm, lại không đủ để cho hắn hoàn thành những thứ này cử động.

Liền, hắn cũng chỉ có thể nhìn Phương Quý cú đấm này đánh tới trước mặt mình đến, hút mạnh một cái hơi lạnh.

Cũng là theo cái này một hơi lạnh, trên người hẳn bỗng nhiên có nào đó đạo nhân nhạt ánh sáng chớp giật, du biến toàn thân, sau đó thân hình của hẳn vào lúc này liền bỗng nhiên có vẻ chân thực rất nhiều, khó tả trong đó huyền diệu, liền giống như vốn là bóng mờ, lại thay thành chân thực!

Cũng vào đúng lúc này, Phương Quý đã một quyền nện đến trên mặt của hẳn!

Từ khi bước lên con đường tu hành đến, Phương Quý liền cũng không có khi còn bé theo người đánh nhau giống như, chặt chẽ vững vàng nện người mặt cảm giác!

Bây giờ, có!

Cái kia chân thật xúc cảm, cái kia toàn lực gào thét mà đi quyền phong, cái kia cuồng binh máu mũi. . .

. . . Không đúng, không có máu mũi!

Một quyền chặt chẽ vững vàng nện ở cái kia Tây Hoang áo bào đen người tuổi trẻ trên mặt, Phương Quý theo dự đoán hẳn bị một quyền của mình đập bay, máu mũi phun mạnh, thậm chí là đầu trực tiếp nứt ra hình ảnh lại tất cả cũng không có xuất hiện, thay vào đó chính là, chính mình quyền xương lại có vẻ đau đớn, như là một quyền nện đến cứng rắn thanh cương nham trên, then chốt là, như là tuổi nhỏ lúc chính mình, một quyền nện ở thanh cương nham trên!

Cái kia áo bào đen người tuổi trẻ thậm chí đầu đều không có rung động nửa phần, Phương Quý liền đã vội vã thu hồi nắm đấm, cảm giác quyền mặt bên trên đau rất cảm giác đau truyền đến, thậm chí đều theo bản năng bên trong nghĩ muốn đem nắm đấm tiến đến bên mép, mau mau hướng về trên mặt ha một hơi. . .

"Hừ!"

Mà ở cái này một chỗ, cái kia áo bào đen người tuổi trẻ thì thôi một cái hướng về Phương Quý vồ tới.

Bàn tay của hẳn thoát nhìn rất bình thường, mà cái này cũng là một cái lại khá đơn giản động tác, thế nhưng hướng về Phương Quý mò đến, lại như là một cái lợi hại thân binh bắt được hẳn trước người, Phương Quý khẽ quát

một tiếng, trong túi càn khôn liền đã bay ra bảy, tám kiện phòng ngự dị bảo, từng kiện ngăn ở trước người mình, nhưng sau một khắc, nhưng là những thứ này dị bảo đều bị cái tay kia xuyên qua, đánh nát, thăm dò đến trước mặt.

"Thật mẹ nó không nói lý. . ."

Phương Quý nắm đấm đau khóe mắt đều sắp chảy ra nước mắt, tâm trạng lại là giận dữ, trong lúc vội vã, thấp người một đứng, tránh thoát cái này một trảo, sau đó giơ chân quét qua, liền đã đem cái kia áo bào đen người tuổi trẻ dưới chân mây khói quét sạch sành sanh, động tác của hắn so với cái này áo bào đen người tuổi trẻ nhanh hơn nhiều, cái này một cái quét tới đối phương dưới chân mây khói động tác, nhìn qua lại như Hùng hải tử bỗng nhiên chen chân vào vấp hắn một cước.

Sau đó tình cảnh quái quỷ liền xuất hiện, áo bào đen người tuổi trẻ thẳng tắp từ giữa không trung rớt xuống, "Xoạt" một tiếng cắm vào đại địa.

"Phản ứng chậm hơn!"

Phương Quý một kế thực hiện được, tâm trạng hơi úy, quát chói tai đồng thời, liền đã thân hình xoay chuyển, một cước hoành đá tới.

Lần này chung quy không còn dám trực tiếp dùng nắm đấm nện người, đổi thành chân.

Cái này một cước thậm chí xúc động tiếng sấm gió, như lôi roi, mạnh mẽ quét về phía cái kia Đông Thổ đến hồng y cô gái đầu.

Nếu là bị hắn quét trúng, sợ là cái này hồng y cô gái trực tiếp liền muốn thân hình cuốn ngược, ngã lộn nhào ném ra.

Mà cái này một cước cũng xác thực quét trúng

Chỉ là ra ngoài Phương Quý dự liệu chính là, một cước quét trúng, lại không hề có thứ gì, hắn lại trực tiếp từ hồng y cô gái trong não xuyên qua lại đây, như là quét trúng chỉ có một đoàn hư vô mây khói, đúng là mình bị cái này một cước quét không cảm giác hư hoàng một thương, thân hình dường như như con thoi xoay chuyển nửa vòng, khóe mắt đã biệt đến cái kia hồng y cô gái làm nổi lên ngón tay, chậm rãi mở miệng: "Đạo Nhị. . ."

"Nhị đại gia ngươi cái đầu!"

Phương Quý quát mắng, một ngụm nước bọt bay qua.

Hồng y cô gái chau mày, theo bản năng bên trong thân hình về phía sau rung một cái, lách mình tránh ra.

Mà Phương Quý nhưng là thừa dịp cái này khe hở, thân hình xoay chuyển, hai tay về phía trước đây một cái, cuộn cuộn pháp lực tuôn ra, ở hẳn trước người, đã xuất hiện một con vàng rực rỡ cóc, "Cô oa" kêu to một tiếng, âm thanh kinh thiên động địa, trong hư không phảng phất có thể nhìn thấy đạo đạo sóng gợn qua lại vang vọng, phàm là bị sóng gợn tiếp xúc đến đại địa, hoàn toàn bỗng nhiên trong lúc đó nổ tung, cứng rắn núi đá đều vỡ vụn ra.

Mà cái kia hồng y cô gái, khoảng cách cóc gần như vậy, cũng rất được quấy rầy, thay đổi sắc mặt bên trong, vội vã về phía sau kéo ra thân hình.

Nhưng nhìn sắc mặt kia như vậy tái nhợt, lại rõ ràng đã là bị con này cóc một tiếng kêu, chấn động đến mức khí huyết đều có chút bất ổn.

"Ha ha. . ."

Liên tiếp công ba người, hơn nữa cùng ba người này đôi đầu, đều hoặc nhiều hoặc ít chiếm một điểm tiểu tiện nghi, Phương Quý cũng đã là trái tim vui sướng, thân hình phù tại giữa không trung, mạnh mẽ nhìn về phía ba người bọn hắn, kêu lên: "Ta vốn cho rằng các ngươi đến tột cùng có khó đối phó biết bao, nguyên lai các ngươi tu vị, kỳ thực cũng so với ta không cao hơn bao nhiêu, thậm chí còn không bằng ta, chính là trượng cái ảo thuật dọa người. . ."

Bên trong đất trời một mảnh vắng vẻ, liền ngay cả Tôn phủ chúng tu, cũng nhìn về phía Đông Thổ Tây Hoang Nam Cương ba vị này thần tử, đầy mặt ngạc nhiên, bọn họ đã sớm làm tốt nhìn thấy ba người này tiện tay một chưởng trấn áp Phương Quý một màn, lại không nghĩ rằng lại vừa vặn ngược lại. . .

Bọn họ không thể trấn áp Phương Quý, đúng là bị Phương Quý đòi đi tiện nghi?

Liên tưởng tới ba người bọn hắn mới vừa đã nói lời nói đến, trước mắt tình cảnh này, tựa hồ có vẻ hơi mất mặt a. . .

"Ngu ngốc tiêu nhi, dám khinh thường ta?"

Cũng ở cái này lúng túng trong yên lặng, một tiếng dẫn theo chút điên cuồng tiếng rống giận dữ vang lên, mới vừa bị Phương Quý một quyền nện bay ra ngoài Nam Cương Bích Hoa Thần Quân, sắc mặt đều đã trở nên vặn vẹo, thân hình hẫc chậm rãi nổi lên giữa không trung, bên người hư không, vào lúc này trở nên lại như là cây quạt giống như, một tầng một tầng, dần dần hiện ra, sau đó lại khép kín, hiện ra đến cực kỳ không chân thực!

Mà ở trên mặt đất, Tây Hoang đến áo bào đen nam tử, chậm rãi từ dưới nền đất bò lên, động tác của hắn có vẻ phi thường trì hoãn, thậm chí chậm chậm, nhưng hắn người này lại như là biến đến cực kỳ chân thực, vượt xa những người khác chân thực, lại như là cá bơi bơi ở mặt nước, mỗi khi hắn làm ra một cái nhỏ bé động tác, bên người không gian đều tầng tầng vặn vẹo, đồng thời liên tục hướng ra phía ngoài chu vi tán đi qua.

"Có thể phát hiện chúng ta điểm yếu, là ngươi bản lĩnh!"

Đông Thổ hồng y cô gái niết lên hai cái pháp quyết, hóa ra một phương bảo ấn, một đạo linh kiếm bay đến trước người mình, chậm rãi bay về phía trước, tiếng nói có vẻ lãnh đạm mà bình tĩnh, rung động thiên địa: "Nhưng như vậy coi thường đường lực lượng, vậy ngươi liên tục sự là quá ếch ngồi đáy giếng!"

". . ."

". . ."

"Các ngươi đây là tức rồi sao?"

Nhìn ba người bọn họ dáng vẻ, Phương Quý ha ha nở nụ cười, sau đó mặt nghiêm: "Sinh giận cũng không dùng!"

"Ngày hôm nay!"

"Phương lão gia ta!"

"Chính là muốn đánh các ngươi!"

"Ông trời đến rồi, cũng không ngăn được!"

Chương 680 : Tiên Nhân Đòi Sau

Ầm ầm ầm!

Thiên địa vào lúc này, đột nhiên liền trở nên ngột ngạt lên.

Mênh mông cuộn cuộn kinh phong gào thét khắp nơi, che kín bầu trời, cái kia gió càng thành thực chất, như là đao đao đao kiếm khuấy động tại khắp nơi, chém nát bên trong đất trời tất cả tồn tại, Phương Quý cùng Tây Hoang áo bào đen người tuổi trẻ, Đông Thổ hồng y cô gái, Nam Cương Bích Hoa Thần Quân, còn chưa có bắt đầu chân chính giao thủ, nhưng bọn họ tại trên trời dưới đất, xa xa tương đối, lẫn nhau khí cơ đan dệt, đã khung ra một phen tận thế cảnh tượng, trong hư không dường như xuất hiện bốn cái vô hình cự long, lẫn lộn khuấy động thiên địa chi tức, hướng về lẫn nhau uy nghiêm đáng sợ gào thét!

"Nhanh, co rút lại trận thế!" •

Ngơ ngác nhìn tình cảnh này, Tôn phủ một vị lão tu, bỗng nhiên phản ứng lại, vội vã rống to.

Cái này một tiếng hồng, nhất thời đã kinh động những người khác, hoảng không ngừng hạ lệnh, tất cả Thần vệ quân, quý thần, thậm chí là cái này Ma sơn đại trận tự thân trận quang, đều vội vã hướng về bên trong thu lại lên, bọn họ đã linh cảm đến, bây giờ bày ra ở trước mắt, có thể sẽ là một tràng trước nay chưa từng có đại chiến, bọn họ dù là hiện tại vẫn không có kế hoạch tham chiến, cũng phải chuẩn bị kỹ càng sợ bị dư âm tập kích!

Ầm ầm!

Cái thứ nhất động, là Nam Cương Bích Hoa Thần Quân, hần bây giờ sau lưng liền như là triển khai một cái rất lớn cây quạt, phiến xương rõ ràng, mỗi một đạo phiến xương, kỳ thực chính là một đạo pháp tắc hiện ra, theo hần con người căng lại, nhìn về phía Phương Quý, trong đó một đạo phiến xương, liền đột nhiên về phía trước vung đến, mà vung ra kết quả, thì lại cùng lẽ thường không giống, cũng không phải là thật là đem phiến xương

vung đến Phương Quý trước người, mà là cái này phiến xương ngay lúc này một hóa hai, hai hóa bốn, bốn hóa tám, thậm chí ngay cả thành một mảnh, một loạt bài vọt tới Phương Quý trước người.

"Uông uông uông!"

Tiểu Hắc long Ngao Lai Bảo cảm ứng được đòn đánh này trong ấn chứa hung hiểm, đã là xù lông lên, tiếng bực bội vội gọi.

"Đề cho ta tới!"

Phương Quý nhưng là trở tay nhân lại nóng lòng muốn thử tiểu Hắc long, trong tiếng quát khê, nhanh chân về phía trước vọt tới, mắt thấy đến này một loạt pháp tắc vọt tới hấn trước người, hấn chân đạp hư không, chân phải cùng hư không gắng sức chi điềm, xuất hiện trong nháy mắt mở rộng khí lưu vòng tròn, mà thân hình của hấn thì lại lập tức biến mất không thấy, lại sau một khắc, dĩ nhiên xuất hiện ở Bích Hoa Thần Quân đỉnh đầu, mạnh mẽ đập xuống.

"rầm!"

Nhưng không nghĩ tới, Bích Hoa Thần Quân đón cú đấm này, cũng đã không giống trước như vậy không hề chuẩn bị tình huống xuống chịu thiệt, một tiếng rống to, bên người cự phiến, lập tức triển ở trước người, liền giống như là bên cạnh hấn bỗng nhiên xuất hiện một cái lồng sắt, hấn đem chính mình phong tỏa ở bên trong, Phương Quý cú đấm này muốn đánh ở trên người hấn, liền tất nhiên sẽ trước tiên bị cái kia từng tầng từng tầng đan dệt pháp tắc cho cuốn lấy cánh tay!

"Hả?"

Phương Quý ý thức được trong đó hung hiểm, bỗng nhiên thu quyền, thân hình vọt đến mười trượng ở ngoài.

Cái kia Bích Hoa Thần Quân có thể trực tiếp mượn dùng lực lượng pháp tắc, mà pháp tắc, chính là đan dệt mà thành phía thế giới này căn bản, hấn lấy thần thông trọng cấu pháp tắc, liền giống như có thể phân cách phía thế giới này, bất kỳ thế gian đồ vật, tiếp xúc đến cái kia pháp tắc, thì sẽ chịu đựng thế giới sụp đổ lực lượng, đừng nói là bây giờ cảnh giới Nguyên Anh Phương Quý, coi như là Hóa Thần đại tu đến rồi, cũng không dám dễ dàng chịu đựng này lực.

"Ha ha ha, biết sợ, cũng đã muộn. . ."

Bích Hoa Thần Quân uy nghiêm đáng sợ cười to, hóa ra bốn tướng, chính là một con lân bích cự mãng, vội vã hướng về Phương Quý đuổi giết tới.

Lúc này hắn lấy pháp tắc hộ thể, liền giống như là hóa ra một thế giới nhỏ, đem chính mình giấu ở bên trong tiểu thế giới công hướng Phương Quý, đi đến nơi nào, thiên địa pháp tắc dôn dập hiện ra, hóa thành binh khí của hắn, hướng về bốn phía loạn giảo, cái này liền tương đương là đứng ở thế bất bại.

"Khá giống nhím gai, đụng vào liền đâm tay. . ."

Phương Quý thân hình như cá bơi, hơi suy nghĩ, liền đã kéo dài khoảng cách, lông mày hơi nhíu lại.

"Hô. . ."

Còn không chờ hắn nghĩ ra đối sách, sau lưng bỗng nhiên có một trận cuồng phong xoắn tới.

Lại là đứng trên mặt đất Tây Hoang áo bào đen người tuổi trẻ, hắn vẫn gắt gao nhìn Phương Quý thân hình, bỗng nhiên trong lúc đó hai chân đạp xuống, đại địa bên trên lấy hắn làm trung tâm, nhất thời xuất hiện cái trăm trượng phạm vi hố sâu, mà hắn dựa vào cái này lực lượng, như một viên đạn pháo cũng tựa như vọt tới giữa không trung, cả người lại liền trực tiếp như vậy hướng về Phương Quý đập tới, tốc độ nhanh như chớp giật.

Mà cái này va chạm lực lượng, càng là hầu như vượt qua người thường lý giải, hắn thân hư không bị hắn vụn vụn, hình thành rồi một cái bánh quai chèo cũng tựa như trùy hình vòng xoáy, mũi nhọn nhắm ngay trong hư không Phương Quý, ngang qua hư không, mạnh mẽ hướng về trên người hắn đâm lại đây.

"Vèo!"

Phương Quý phản ứng đã là cực nhanh, ngay lúc này tránh thoát hắn cái này va chạm, nhưng chu vi bị xúc động khí lưu dư âm, vẫn là nắm lấy Phương Quý sơ qua, lại bị mạnh mẽ kéo một cái lão đảo, suýt chút nữa bị hắn mang rơi xuống, tâm trạng không khỏi kinh hãi.

"Tên khốn kiếp này thân thể đến tốt cùng mạnh bao nhiêu?"

Ý nghĩ mới vừa lóe qua, liền đã cảm giác sau lưng một đạo phong cơ nghênh đón.

Phương Quý đáy lòng hơi kinh, bứt ra nhanh quay ngược trở lại, sau đó liền nhìn thấy một thanh tiếp cận với trong suốt cũng tựa như trường kiếm sát chớp mũi của chính mình xẹt qua, mà vào lúc này, nắm thanh kiếm kia Đông Thổ hồng y cô gái, lại còn cách xa ở bên ngoài trăm trượng, Phương Quý cắn răng, liền muốn đánh mở thân hình, nhưng là không nghĩ tới, cái kia rõ ràng liền đã vòng qua hắn trường kiếm lại gập lại, vẫn là sát na hướng về hắn mi tâm chém xuống.

"Hà?"

Phương Quý thân hình gập độn, ngay lúc này nhảy đến bên ngoài trăm trượng, chậm rãi xoay người.

Cúi đầu nhìn lại, liền thấy mình áo bào bên trên, dĩ nhiên nhiều hai đạo vết kiếm, đều là hiểm chi lại hiểm, sai một ly, liền sẽ trực tiếp thương tổn được cơ thể chính mình, đặc biệt là mi tâm trong lúc đó, xúc tu sinh lạnh, đó là đã bị đối phương kiếm khí xâm nhiễm dấu hiệu.

"Ba người này, đều có chút bản lĩnh!"

Phương Quý ngẩng đầu lên, rất xa nhìn về phía bọn họ.

Hắn lúc này đúng là có chút lý giải lúc trước chính mình hóa anh trước, cùng Thái Bạch tông chủ đã nói lời nói.

Ba người bọn họ kỳ thực đều là cảnh giới Nguyên Anh, nói riêng về tu vị cùng anh phạm, sợ là so với mình không mạnh hơn bao nhiêu, thậm chí còn so với mình hơi yếu một chút, nhưng là bọn họ ở tu vị ở ngoài, đều nắm giữ một đạo vượt qua người thường lý giải lực lượng, cũng chính bởi vì mượn loại sức mạnh này, liền khiến cho bọn họ càng có vẻ cao thâm khó dò, đừng nói là Nguyên Anh, sợ là Hóa Thần ở trước mặt bọn họ đều kiếm không được tiện nghi.

Bích Hoa Thần Quân, tu Thiên Địa Tịch Diệt pháp, càng là hóa thiên địa pháp tắc để bản thân sử dụng, thiên địa ở tại trong mắt, chính là binh khí.

Cho tới tu luyện tới cuối cùng, bọn họ là lựa chọn hóa thân thiên địa, vẫn là nuốt chửng thiên địa, liền cũng không ai biết!

Tây Hoang áo bào đen người tuổi trẻ, chuyên tu thân thể, cơ thể hấn mạnh, dĩ nhiên đạt đến một cái khó có thể tưởng tượng trình độ, dị bảo khó thương, chur tà bất xâm, Phương Quý đã từng từ Kỳ cung Bạch Quan Tử nơi, nghe nói qua một ít người con đường, là chuyên tu thân thể, đạt đến một loại thiên địa đều diệt ta bất diệt cảnh giới, đúng là rất dễ dàng có thể thấy, cái này Tây Hoang áo bào đen người tuổi trẻ, đi chính là một con đường như vậy.

Mà cái kia Đông Thổ đến hồng y cô gái, Phương Quý lại nhìn không thấu nàng.

Kiểm ý của nàng, muốn tránh cũng không được, không thể tránh khỏi, nhưng một mực, Phương Quý có thể cảm giác được này kiểm ý, cũng không phải nàng chân chính bản lãnh, nàng liền như vậy nhẹ nhẹ nhàng đứng, nhưng là làm cho người cảm giác, lại không giống như là một người, bất cứ lúc nào có thể biến thành một cái khác.

Mà nhìn không thấu, hung hiểm nhất!

Giao thủ mấy hiệp, duy nhất để Phương Quý ăn một chút thiệt nhỏ, cũng chính là nàng!

Những thứ này, liền đại biểu các nàng con đường kia lực lượng?

...

...

"Nguyên Anh trong, ngươi đã tính không sai, chỉ tiếc, chung quy chỉ là phạm nhân!"

Nam Cương Bích Hoa thần hoa lệ tiếng hét lớn, vội vã hướng về Phương Quý công lại đây, trước sau trái phải, vô tận pháp tắc đan dệt mà tới.

"Ầm!"

Tây Hoang đến người tuổi trẻ rơi vào đại địa bên trên, trong giây lát bắn ra,

đại địa nhất thời bị hấn bước ra một cái động, kiên cố mặt đất như là bị hấn đập thành mặt nước, không chỉ xuất hiện hồ lớn, thậm chí tất cả bùn đá rấp thạch đều vỡ thành bột mịn, hơn nữa ở run rẩy một trên một dưới, cùng nhau một phục, lay động ra một loại mặt nước sóng gợn cảm giác, thân hình của hấn, thì lại chính diện va về phía Phương Quý.

"Bạch!"

Mà vị kia Đông Thổ hồng y cô gái, thì lại mặt không hề cảm xúc, vung kiếm quét ngang.

Rõ ràng chỉ có một kiếm, nhưng vào lúc này lại tựa như hóa ra hai ánh kiếm, niêm phong lại Phương Quý trên dưới.

Trước sau trái phải trên dưới, đều đã bị phong ở lại, ba người bọn họ liên thủ, dường như muốn ở chiều thức này trong lúc đó, liền đem Phương Quý bắt xuống.

"Nói ta là phạm nhân?"

Phương Quý đón ba người bọn họ liên thủ thế tiến công, hơi cúi đầu.

Nói cũng kỳ quái, trước đây ba người này trước sau hướng về hấn ra tay thì hấn đều ý thức được không ổn, vội vã tránh chuyển, nhưng bây giờ ba người này liên thủ tấn công tới, hấn đúng là liên thiêm chuyển ý tứ đều không có, chỉ là hơi cúi đầu, mắt thấy đèn này ba người đã đánh tới trước người, mới đột nhiên mãnh đến ngẩng đầu lên, cắn răng kêu lên: "Mù mắt chó của ngươi, nhà ngươi Phương lão gia ta là tiên nhân đời sau. . ."

Một lời chưa rơi xuống, hấn bỗng nhiên toàn lực thôi thúc tự thân thần thông.

Trên đỉnh đầu, đột nhiên có một đạo ánh quang thoáng hiện, Nguyên Anh ngồi ngay ngắn không trung, người mặc sơn hà bào, sau lưng tiên mang bay lượn, vô hình đạo uẩn tràn ngập ở bên trong trời đất, tựa hồ làm cho cái này một mảnh hôn nhiên thiên địa, bỗng nhiên như sáng ngời mấy phần, như là liệt nhật chiếu khắp đại địa.

"Bạch!"

Hấn nhắc tay chỉ hướng, bên người bay nhiều tiên mang vội vã về phía

trước cuốn tới, cùng Nam Cương Bích Hoa Thân Quân pháp tắc va chạm.

Cái kia nguyên bản không có gì không thể phân cách, bản thân lại khó có thể dự đoán hiện ra pháp tắc, lại bị tiên mang đánh trúng cuốn ngược mà quay về.

Lại sau một khắc, trên người hần tiên bào, ném ra một cái bóng mờ, hoặc là nói là ánh đèn, lại soi sáng ra một phương Âm Dương Thái Cực Đồ hình bóng, xoay chậm chậm, Đông Thổ hồng y cô gái đánh tới kiếm ý, hầu như một chốc trong lúc đó, cũng đã bị cái kia Âm Dương Thái Cực Đồ cho dẫn đi, đồng thời trong nháy mắt tiêu diệt, tuy rằng khoảng cách cực xa, nhưng là cái kia hồng y cô gái trong tay trường kiếm, đã vào lúc này bỗng nhiên bạo nát.

Mà đôi mắt chính diện vọt tới Tây Hoang áo bào đen trẻ tuổi nam tử, Phương Quý trong tiếng hít thở, bỗng nhiên một chương nghênh đi.

"Àm!"

Hắn một chương này, đặt tại cái kia áo bào đen người tuổi trẻ cái trán bên trên, nhất thời bị đỉnh đến về phía sau na di khoảng tấc.

Áo bào đen người tuổi trẻ quanh thân khí uẩn lưu chuyển, hư không vặn vẹo, làm cho hần lực lượng mạnh mẽ vô song, nhưng vào đúng lúc này, Phương Quý quanh thân tiên bào bên trên, tương tự cũng là bóng núi bỗng bành, như là tiên bào bên trên, một toà một toà Tiên sơn lực lượng gia trì đến trên người hắn, làm cho hắn tự thân rất nhanh ổn định hư không, một cái tay đè lại áo bào đen người tuổi trẻ, lại không lại lui về sau nửa phần, hai người động tác ngưng dừng.

Lại sau đó, bàn tay hắn hướng phía dưới nhân một cái, cái này áo bào đen người tuổi trẻ nhất thời thân thể phát trầm, vội vã hạ hướng về phía mặt đất.

Mà giữa không trung Phương Quý nhưng là chậm rãi đứng lên, chỉ là một cái động tác đơn giản, lại giống như là muốn đem núi sông nhét vào trong lồng ngực.

"Không tốt. . ."

Nhìn lúc này Phương Quý, Đông Thổ Tây Hoang, Nam Cương ba bên thân tử đều bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

Bọn họ đã phát hiện một chuyện đáng sợ: "Lúc trước chúng ta cảm ứng được khí cơ không phải Thái Bạch tông chủ. . ."

"Mà là hắn!"

Chương 681 : Nguyên Anh Chân Lực

Rất khó hình dung vào đúng lúc này, Tây Hoang, Đông Thổ, Nam Cương ba vị thân tử trái tim ngạc nhiên, nguyên bản bọn họ đều đã nhận định, cái kia một ngày nhượng bọn họ đều cảm giác hoảng sợ thật chiến khí cơ, là đến từ chính Thái Bạch tông chủ trên người, cũng chỉ có Thái Bạch tông chủ bực này vốn là đã từng làm ra qua khiếp sợ chuyện thế gian người thân trên xuất hiện bực này khủng bố khí cơ, mới nhượng người cảm thấy hợp lý, chủ yếu hơn chính là, vốn là khí cơ kia, bắt đầu từ Thái Bạch tông chủ trong động phủ truyền tới, như thế nào sẽ bỗng nhiên trong lúc đó xuất hiện ở cái này tiêu nhi trên người?

"Lẽ nào là. . ."

Bọn họ bỗng nhiên trong lúc đó, trong lòng đều xuất hiện một loại không cách nào áp chế phần uất, cuối cùng cũng coi như hoàn toàn rõ ràng chân tướng.

"Lại bị lừa!"

Lúc này trong lòng bọn họ ngoại trừ kinh ngạc, càng nhiều thậm chí là bất đắc dĩ, thậm chí là hoang đường: "Chúng ta tổng cho rằng đã đoán được vị kia Thái Bạch tông chủ ý nghĩ, không nghĩ tới a không nghĩ tới, cuối cùng vẫn là coi thường hắn. Hắn. . . Cái này lại là hắn bố trí cạm bẫy đi, cố ý để cái này tiêu nhi ở chính mình trong động phủ thả ra khí cơ, dẫn tới chúng ta lòng sinh nghi loạn, kiêng kỵ hắn, sau đó lại để cho cái này tiêu nhi dẫn theo Long đế nam tuấn, dẫn ra chúng ta, thậm chí là ở phía nam tìm cơ hội, không kịp chuẩn bị dưới bắt xuống chúng ta, mà hắn ở Tiên minh. . ."

"Lại mượn cái kia giả tạo khí cơ chấn nhiếp chúng tu, thu quấy nhiễu quyền to. . ."

"Đáng ghét, đáng ghét. . ."

"Một hòn đá hạ ba con chim? Ha ha, cái này sợ là một thạch mười chim, thận trọng từng bước, nham hiểm lão lạt!"

"Cái kia Thái Bạch tông chủ, chẳng trách có cái lão khi mặt chó danh hào. .
."

"Bực này người mưu hại sâu, quả thực đã. . ."

Trên mặt của mỗi người, đều lộ ra một loại cực kỳ vẻ phức tạp, phần nộ sau khi, lại là bất đắc dĩ, bọn họ bình thường cũng tự tin kiến thức rộng rãi, thiên tư bất phàm, bằng không cũng sẽ không bị tuyển chọn, được đến lên đường chỉ dẫn, nhưng là đến rồi Bắc Vực sau khi, trải qua tất cả, lại tất cả đều rối loạn, hết thầy đều bị người tính gắt gao, quả thực lại như là bị xem là tiêu hài tử giống như trâu lừa!

Then chốt là, như chỉ là bị lừa một lần, bọn họ còn có thể phần nộ, còn có thể không cam lòng.

Nhưng là bây giờ xem ra, chính mình sợ là liền mỗi một cái hơi tiêu ý nghĩ đều bị tính trúng, cái này như thế nào phần nộ?

Được rồi được rồi, người trâu bò!

...

...

"Ha ha, hiện tại biết, sợ là quá muộn. . ."

Phương Quý cũng không biết lúc này ba người bọn họ trái tim hoang đường ý nghĩ, cũng không biết bọn họ làm sao khi cảm ứng được chính mình khí cơ, kinh hãi sau khi, lại lộ ra chút cười khổ ý nghĩ, chỉ là cũng không rảnh đi nghiên cứu, trái tim lửa giận đã lên, từ cũng sẽ không cùng ba người này khách khí, tiếng gào to bên trong, liền đã hướng về ba vị thân tử trong Bích Hoa Thần Quân xung phong liều chết tới, hung uy lẫm lẫm.

"Cho ta lui lại!"

Bích Hoa Thần Quân đón Phương Quý hung uy, phần tiếng kêu to, tay áo lớn gấp phát.

Đạo đạo lực lượng pháp tắc hiển hiện tại bên trong đất trời, sóng to gió lớn giống như hướng về Phương Quý tuôn tới.

Phát hiện Phương Quý khí cơ bất phạm sau khi, hấn liền trước vẫn đối với Phương Quý thả không tiến vào trong mắt loại kia miệt thị đều không có, giọng điệu vẫn là như vậy phần nộ, địch ý vẫn là như vậy nùng, nhưng không tên, bên trong một cỗ sự ngông cuồng lại thiếu rất nhiều. . .

Àm âm âm!

Pháp tắc hiện ra, vẫn như cũ khủng bố, phân giải vạn vật!

Nhưng Phương Quý đón cái kia vô cùng pháp tắc, cũng là hai hàng lông mày nhú chặt, bên người tiên mang pháp phối.

Bích Hoa Thần Quân Thiên Địa Tịch Diệt pháp, lợi hại liền lợi hại ở có thể như thường vận dụng lực lượng pháp tắc, mà cái này, vốn là vượt xa cảnh giới của bọn họ, thậm chí là vượt qua bình thường Hóa Thần lực lượng, chính hấn trốn ở không trọn vẹn bên trong tiểu thế giới, vận chuyển pháp tắc tấn công địch, liền làm cho hấn đứng ở thế bất bại, chính mình triển khai chân ý hóa thành tiên mang, đúng là có thể chống đối lực lượng này, nhưng vẫn không đủ thương được hấn!

Đơn giản tới nói, tiên mang lực lượng, chỉ có thể làm cho mình chống đối hấn lực lượng, lại thắng không được.

Vì lẽ đó, chỉ có thể nghĩ đường khác. . .

Ý niệm này lóe qua thì Phương Quý trong lòng liền đã có chủ ý, tay áo lớn vội vã rung động, một vệt màu xanh biếc hiện ra.

Hấn Nguyên Anh tiên bào bên trên, một đạo Tiên Linh hình bóng chiếu đi ra, triển khai cành lá, chính là cái kia một cây Thanh Mộc Tiên Linh, theo Phương Quý tâm thần khẽ nhúc nhích trong lúc đó, cái kia Thanh Mộc Tiên Linh phía trên, liền có từng tia từng sợi màu xanh biếc lan tràn đi ra, nhanh chóng xông về phía trước đi, đón pháp tắc sau khi, cái này màu xanh biếc nhất thời cùng pháp tắc quấn quanh, bỏ khuyết, lại nhanh chóng đem pháp tắc san bằng, trở nên không hề có thứ gì. . .

Thiên Địa Tịch Diệt pháp, đem thiên địa hóa thành pháp tắc!

Mà cái này một cây Thanh Mộc Tiên Linh, không ngờ là đem pháp tắc lại hóa trở về thiên địa!

Trở lại thiên địa, cũng là không hề có thứ gì!

Màu xanh biếc buộc đến Bích Hoa Thần Quân trên tiêu thế giới, liền tương đương đem hắn lại kéo về thế giới này.

Phương Quý một chương vung tới, chương lực cuộn cuộn, khí chạy vạn dặm.

"Cái này không thể nào. . ."

Bích Hoa Thần Quân kinh ngạc khó tả, phần tiếng kêu to, thân hình đã vội vã hóa thành một con bích mãng, hung uy lay động lay động hướng về Phương Quý căn tới, chỉ là ở Phương Quý quanh thân quái lực phía dưới, hắn tự thân khí cơ rất nhanh liền bị áp chế, sau đó một chương đánh vào cổ xuống 7 tấc nơi, toàn bộ thùng đựng nước cũng tựa như thân rắn, vào lúc này lại lập tức nhuyễn sụp xuống, miệng phun máu tươi, hướng về mặt đất gấp rút xuống đi. . .

Không có pháp lực lực lượng, nó liền chỉ là một con cảnh giới Nguyên Anh đại yêu.

Thuần đánh Nguyên Anh lực lượng, lại còn lâu mới là đối thủ của Phương Quý.

"Nào dám bắt nạt ta?"

Phía dưới đại địa nơi sâu xa, bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm rền cũng tựa như gầm lên, sau đó đại địa quật khởi từng đạo từng đạo dãy núi.

Cái kia là vừa nãy bị Phương Quý một chương từ giữa không trung ghìm xuống Tây Hoang áo bào đen trẻ tuổi nam tử, thân hình hắn rơi xuống, liền sâu sắc rơi vào dưới nền đất, nhưng là lúc này, hắn cũng rõ ràng thật sự nổi giận, tiếng rống thảm bên trong, cũng không biết phát động cỡ nào quái lực, tựa hồ phải đem toàn bộ đại địa đều hất sập nổi lên đến, vô cùng khí cơ từ từ đáy vọt lên, như là trong nước cá bơi, ngưng tụ đại lực, liền muốn hướng sập xuất hiện đến!

"Chính là bắt nạt ngươi!"

Phương Quý vội vã đạp xuống, một cước đạp ở hắn vừa lộ ra mặt đất trên

đầu.

Quanh thân bóng núi lực lượng tất cả đều nghiêng rơi xuống, nhất thời đem hẳn giẫm tiếp tục hướng phía dưới lún vào, hơn nữa bị vây so với vừa nãy càng sâu.

"Hiện tại đến phiên ngươi. . ."

Phương Quý dựa vào cái này đập xuống lực lượng, thân hình lao nhanh, nhanh như tia chớp vọt tới Đông Thổ hồng y cô gái trước người.

"Các ngươi Thái Bạch tông tính lấy hết tất cả, không khỏi khinh thường anh hùng thiên hạ đi. . ."

Đông Thổ hồng y cô gái lúc này một tấm lạnh lạnh đến cực điểm trên mặt, cũng đã lộ ra rõ ràng ý kinh nộ, đón nhanh vọt tới trước người mình đến Phương Quý, nàng cũng là cắn răng một cái, bỗng nhiên trong lúc đó tay nhỏ giơ lên, vội vã nắm một cái ấn pháp, phía nam phía chân trời, nhất thời có vô cùng hỏa ý ngưng tụ, lại hình thành rồi một con che kín bầu trời Hỏa phượng, xa xa hướng về nơi đây nhào giết tới.

"Đạo Tam, ngưng phía nam lửa, hóa Bất tử chi hoàng. . ."

"Tranh. . ."

Chỉ là liền nàng câu nói đó âm cuối đều không có hạ xuống, Phương Quý sau lưng, âm dương thái cực bóng mờ tái hiện, tại không trung lưu chuyển, chặt chẽ vững vàng che ở cái kia một con Hỏa Hoàng trước người, khó có thể hình dung cái kia Hỏa Hoàng quanh thân bao hàm hỏa ý, chuyện này quả là như là đang đối kháng với toàn bộ phía nam Nam Minh Ly Hỏa lực lượng, trình độ nào đó trên mà nói, nàng lúc này ngưng tụ ra, không phải thân thông, mà là thân linh!

Nàng lại có thể tùy ý thỉnh cầu một cái thân linh đến hạ xuống sức mạnh to lớn!

Nhưng là cái kia thân linh đụng vào Âm Dương Thái Cực Đồ trên, lại chỉ giằng co đến nửa khắc, liền một tia một tia bị phân giải đi ra, nàng ngưng tụ hỏa ý, hóa thành Thần Hoàng, nhưng Âm Dương Thái Cực Đồ rồi lại đem Thần Hoàng tiêu diệt, lại lần nữa hóa trở về Nam Minh Ly Hỏa ý. . .

Mà trong quá trình này, Phương Quý đã vọt tới trước người của nàng, một quyền tiếp một quyền hướng phía dưới nện.

"Ta để ngươi Đạo Tam. . ."

"Ta để ngươi ngưng phía nam lửa. . ."

"Ta để ngươi hóa bất tử thần kê. . ."

". . ."

". . ."

Oành! Oành! Oành! Phốc. . .

Hồng y cô gái ở Phương Quý điên cuồng tấn công phía dưới, khổ sở chống đỡ, liên tiếp ba quyền, quyền thứ tư thì rốt cục bị Phương Quý một quyền vỡ rối loạn quyền giá, một quyền nện ở ngực, chân động đến mức máu tươi đều phun mạnh đi ra ngoài, mà ngã xuống đi ra ngoài lúc, sắc mặt đều biến đến vô cùng trắng bệch.

Nàng lúc này đối mặt Phương Quý, trong lòng đã sinh ra một cái đáng sợ ý nghĩ!

Đánh không lại!

Cái này Thái Bạch tông tiểu đệ tử, cũng không biết là hóa cái gì anh, đi cái gì đường, hay hoặc là nói, hẳn không giống chính mình những thứ này người giống như đi trên đường, hẳn chỉ là trên người có vài kiện mơ hồ có thể cùng chính mình những thứ này người đường cùng sánh vai dị bảo, những thứ này dị bảo, có thể trợ hãn chống đỡ chính mình triển khai đường mang đến lực lượng, cũng liền khiến cho, bọn họ những thứ này thần tử, không có đường gia trì!

Mà không có đường gia trì, cái kia liền chỉ có bằng tự thân tu vị cùng hãn đối kháng!

Nhưng là nắm chính mình làm thí dụ, lúc trước chính mình vì lĩnh ngộ đường lực lượng, tuyệt đại nửa tinh lực đều chỉ ở tìm hiểu Đạo cửu chi thuật, tiêu tốn ở tu vị trên mặt không đủ nhắc lên, thật là bàn về tu vị, chính mình ở Đông Thổ tiêu bồi bên trong, sợ là hai mươi vị trí đầu đều tiên vào

không được.

Bực này lực lượng, làm sao có thể chống đối cái này hung cuồng tiểu nhi?

Không chỉ là chính mình!

Tây Hoang Thiểu Ma tôn cũng tốt, Nam Cương Bích Hoa Thần Quân cũng tốt, đều tuyệt không là bọn họ lực lượng!

mất đường đi lực lượng, bọn họ chính là không còn nanh vuốt con cạp!

. . . Đối mặt, là cầm hai cây dao bầu Võ Tòng!

. . .

. . .

"Hôm nay không giết ngươi, bản tọa kiếp sau lại lên đi một lần. . ."

Nam Cương Bích Hoa Thần Quân cũng rõ ràng ý đến cái vấn đề này, bị Phương Quý từ giữa không trung mạnh mẽ đánh rơi đi xuống, một viên đầu rắn đều không thể chính trở về, chỉ có thể nghiêng đầu kêu to nó, lúc này tiếng nói như là từ lửa giận trong ngâm qua, mang theo loại cuồng loạn điên cuồng: "Tôn phủ chúng tu, các ngươi còn ở xem trò vui, liền không sợ hấn sau đó hủy diệt các ngươi đại trận sao?"

"Hả?"

Chính nhìn cái này một tràng mắt mờ thần trí giống như đại chiến, ngoan mèo nhỏ như thế Tôn phủ chúng tu, nghe vậy đều sững sốt một chút.

Sao, đây là nghĩ tìm chúng ta liên thủ?

Nhưng là cái kia tiểu nhi như vậy hung cuồng, nhân trên đường người đánh, chúng ta chỉ là bình thường tu hành bên trong người. . .

"Chúng tu chuẩn bị. . ."

Nhưng cũng là nghe Nam Cương Bích Hoa Thần Quân, ở cái này Ma sơn bên cạnh tọa trấn Tây U châu Tôn chủ Thanh Vân Bạch Đạo Hóa, lại trong lòng một cái giật mình, đúng là mơ hồ nghĩ thông suốt cái gì, hấn cũng

không chân thực lý giải đường hàm nghĩa, nhưng tu vi cao thâm, đều là có thể so với người khác nghĩ đến càng mau một chút, bây giờ cái kia ba vị thần tử, đều là bởi vì con đường của chính mình bị áp chế, tu vi chân chính lại không đấu lại cái kia Thái Bạch tông đệ tử, mà nếu bọn họ lẫn nhau đường lực lượng đem khắc chế, lại chỉ lấy tu vi thật sự đấu pháp, vậy mình những thứ này người muốn đối mặt. . .

Chỉ là một cái bình thường Nguyên Anh!

Đã như thế, thắng bại tay, liền đến trên tay mình!

Đương nhiên, mâu chốt nhất một vấn đề là, Tôn phủ cũng không được tuyên. . .

"Truyền tin tại bắc cảnh Tiên minh, cái kia Thái Bạch tông chủ chỉ là giả thân giả quý, mau chóng người bắt xuống!"

Nam Cương Bích Hoa Thần Quân lệ tiếng hét lớn, thân hình hóa thành cự mãng phóng lên trời, tiếng nói khuấy động khắp nơi: "Ba người chúng ta liền thủ áp chế kẻ này trên người dị bảo, Tôn phủ ra tay đem đánh giết, không đem hấn tiêu diệt thành tro, bản tọa hôm nay khó tiêu mỗi hận trong lòng. . ."

Phương Quý tại không trung xoay người lại, sắc mặt tựa như cười mà không phải cười: "Như thế tàn nhẫn?"

Chương 682 : Giả Thần Giả Quý

Có thể bị dẫn dắt lên đường, mà lại bị tôn sùng là thần tử đến Bắc Vực chủ trì đại cục, tự nhiên không phải người ngu!

Tuy rằng liên tiếp biến cố, khiến cho bọn họ không kịp phản ứng, càng là bởi vì sai lầm Phương Quý cùng Thái Bạch tông chủ trên người khí cơ, mà bị Phương Quý đánh chạt vật, nhưng bọn họ vẫn là ở thời gian ngắn nhất bên trong, liền dĩ nhiên nghĩ đến đối phó Phương Quý duy nhất phương pháp!

Không biết Phương Quý trên người là nơi nào đến bức này di bảo, có thể khắc chế con đường của bọn họ, đồng thời lấy tu vi thật sự áp chế họ, vậy cũng không liên quan, lập tức lấy gậy ông đập lưng ông, ngược lại khắc chế Phương Quý con đường, đồng thời dẫn tới Tôn phủ tu sĩ ra tay, lấy tu vi thật sự áp chế Phương Quý, ý thức được có cái kia đáng sợ khí cơ chính là Phương Quý, mà không phải Thái Bạch tông chủ, cũng không liên quan, lập tức liền thay đổi sách lược, ở phía này động thủ hạn chế Phương Quý đồng thời, yêu cầu tọa trấn Tiên minh người bên kia ra tay, trấn áp Thái Bạch tông chủ!

Đánh rần đánh giập đầu, xoay một cái niệm, liền nhằm vào Phương Quý nhiều như vậy điểm yếu, vì lẽ đó Phương Quý nói bọn họ "Nhu thể tàn nhẫn!"

Hạn chế Thái Bạch tông chủ, chính là đoạt Tiên minh quyền lực.

Liên thủ Tôn phủ trấn áp Phương Quý, cái kia chính là hoàn toàn vứt bỏ cùng Bắc Vực liên minh, ngược lại cùng Tôn phủ liên thủ!

Ở giữa tự nhiên cũng có chút chỗ không ổn, chỉ là bọn hắn rõ ràng cũng không chú ý lên.

Chỉ bất quá đối với bọn họ ý nghĩ, Phương Quý lại biểu hiện xem thường.

"Bắt xuống hắn!"

Quát to một tiếng vang lên, Tôn phủ một phương, do Tây Mộng châu Tôn chủ Thanh Vân Bạch Đạo Hóa hạ lệnh, nhất thời cái kia phòng ngự ở Ma sơn bốn phía Thần vệ, quỷ thần, chư bộ Nguyên Anh trưởng lão các loại, đều đồng loạt ra tay, thậm chí ở Ma sơn bên cạnh, trận lực lưu chuyển, còn có hai vị thân hình cao to gần trăm trọng quỷ thần tà binh gào thét mà lên, mở hai mắt ra, bàn tay lớn mạnh mẽ hướng về Phương Quý thân hình trào rơi xuống.

Một bên khác bên trong, Nam Cương Bích Hoa Thần Quân lấy cự mãng thân thể đi khắp tại hư không trong lúc đó, há mồm phun ra đạo đạo tia chớp màu đen, cùng lúc đó, trên người hắn từng mảng từng mảng vảy rần, vào lúc này lại trực tiếp bay ra, lân phiến trên còn mang theo chút hắc tự thân yêu huyết, loại đau khổ này, giống như là miễn cưỡng rút người móng tay, thế nhưng lân phiến bay ở giữa không trung, phía trên đạo uân, lại từng mảng từng mảng bùng lên ra.

Mỗi một mảnh vảy giáp, đều xúc động một đạo lực lượng pháp tắc, làm cho toàn bộ hư không cũng giống như là không chân thực, vội vã hướng về Phương Quý vọt tới, quân về hướng phía kia chói lọi thập phương Nguyên Anh hình bóng, thậm chí còn dựng liền từng toà từng toà cầu, cho Tôn phủ quỷ thần lớt đường.

"Thiên ma chân khu chương nhật nguyệt, nhất khẩu huyền hoàng hóa hồng hoang!"

Mà đại địa phía dưới, liên tục mấy lần nghĩ muốn xông ra đến, lại một lần nữa lại bị Phương Quý giãm trở về lòng đất Tây Hoang áo bào đen người tuổi trẻ, tiếng nói cũng vô tận phần uất vang lên, cùng lúc đó, hắc lúc này chân thân nơi, cũng chậm rãi ẩn về phía chính mình mi tâm, lúc này như nhìn kỹ lại, liền có thể phát hiện, hắc mi tâm trong, lại cũng sinh ra sáu đạo hoành văn, tựa như cùng nếp nhăn.

Lúc này, cái kia sáu đạo hoành văn, đang nhanh chóng biến mất.

Mỗi biến mất một đạo, thân thể của hắn, liền lớn lên một phương, ngay lúc này mấy chục trọng, như một phương cự nhân, trực tiếp đột phá đại địa, sau đó hướng về không trung tăng vọt, đến cuối cùng thì dĩ nhiên hóa thành một phương trăm trọng cự nhân, so với quỷ thần tà binh còn cao chút.

Trước đây hắn vẫn phong ấn cơ thể chính mình lực lượng, bởi vì cơ thể

hắn quá khùng bỏ.

Một nguyên nhân khác, cũng là hắn vốn là phụng Chân Ma mệnh lệnh đến Bắc Vực, không muốn quá sớm đem chân thân hiển lộ.

Nhưng đến lúc này, tự nhiên không có biện pháp khác.

Liên trăm trọng chân thân hiển lộ, hầu như có đỉnh thiên lập địa khí phách, hai chân còn hăm sâu mặt đất phía trên, nhưng đỉnh đầu cũng đã vượt qua mây sau, mệnh mông cuộn cuộn, mang vô tận cực lớn, núi lớn cũng tựa như bàn tay, liền thẳng từ không trung che rơi xuống, chỉ là đòn đánh này, cũng đã so với quỷ thần tà binh lực lượng còn trăm trọng hơn, còn đáng sợ, phỏng phát có thể một chưởng trong lúc đó, đem thiên địa đều cho đổ nát.

"Đạo Tứ, dẫn bắc phương huyền thủy, hóa vô biên hải!"

Đông Thổ hồng y cô gái lau đi chính mình máu tươi bên mép, thân hình vội vã xông hướng giữa không trung, bấm chỉ một dẫn.

Phương bắc hư không, vọt tới vô tận sương mù, mệnh mông cuộn cuộn, tập quyền tứ phương, cuối cùng càng nghiêng thành một phương thân hình nguy nga, tựa hồ muốn đỉnh phá đỉnh đầu cái kia mờ mịt bầu trời tượng lớn, chân đạp Huyền Quy, thân buộc cự xà, trong tay nắm một cây pháp trượng, chậm rãi vung múa, trong hư không nhất thời vang lên ào ào ào dòng nước tiếng khuấy động âm, tựa hồ có cả một phiến biển, do đó mà hàng, đạp về phía Phương Quý vị trí.

Thiên địa mệnh mông, đại đạo nổ vang.

Ba bên thân tử, đều đã sử dụng tới chính mình đặc ý nhất thần thông, cùng nhau trấn áp Phương Quý.

Mà ở bốn phương tám hướng, quỷ thần, Thần vệ quân, Nguyên Anh trưởng lão, quỷ thần tà binh, cũng đều như đầy trời cá bơi, thành đàn quần mảnh, mang động vô tận dị bảo ánh sáng cùng thần thông khí cơ, đan dệt như xán lạn mây tía, cuồng phong mưa rào cũng tựa như hướng về Phương Quý đánh tới.

Cảnh giới cỡ này cùng tầng thứ lực lượng đan dệt mà đến, quả thực chính là thiên địa bồi lên một tầng tuyệt vọng khí tức.

...

...

"Ha ha, liên thủ Tôn phủ trấn áp ta?"

Hắn phi thân mà lên, lệ tiếng hét lớn: "Vượng Tài, Lai Bảo!"

Sớm ở phía dưới không kiềm chế nổi Anh Đề cùng tiểu Hắc long, đã sớm cùng nhau bay đến hẳn trước người, hai bên trái phải, bên trái Anh Đề bây giờ sớm không phải lúc đầu so với, trước sau trải qua mấy phiên đại chiến, thậm chí từng ở trong Long cung, nương theo tiểu Hắc long, hưởng dụng vô tận bảo tài, thậm chí ngay cả tiểu Hắc trứng rồng dịch đều ăn qua không ít nó, một thân lân phiến quả thực dường như màu đen trọng thuấn, thân thể vậy một cái, liền có từng tia từng sợi tia chớp màu đen bện sinh, hai cái nhỏ trảo về phía trước tìm tòi, liền câu thành từng đạo từng đạo phong lệ như thân binh cũng tựa như hàn quang long trảo.

Nó, đã sớm không phải cái kia chỉ có thể bung trà rót nước Vượng Tài!

Nó, hiện tại rất biết đánh nhau!

Mà phía bên phải tiểu Hắc long, nhưng là thân thể lay động, nghênh gió liền trưởng, khoảng khắc trong lúc đó, liền từ dài ba thước ngắn, dài đến... . . . Dài hơn một trượng ngắn, ít nhất lớn rồi nửa thước, sau đó long nhãn tròn, hung uy lẫm lẫm, bên miệng buông xuống long tiên, hóa thành điểm điểm hắc tức!

Nó, vẫn luôn rất biết đánh nhau!

"Các người cảm thấy ta dễ dàng như vậy bị các người trấn áp?"

Gầm thét vang vọng, Phương Quý cùng Anh Đề, tiểu Hắc long đồng thời về phía trước vọt tới, đón lấy cái kia vô tận thân thông đạo pháp.

Thời khắc này, trên người hắn khí cơ cùng uy phong, so với ba vị thần tử gộp lại đều thịnh.

So với ba vị thần tử kể cả Tôn phủ chúng tu gộp lại đều thịnh!

Mà đôi với cái kia Bích Hoa Thần Quân gọi lớn ra khác một cái kế hoạch, muốn ở Tiên minh ngồi bên kia trấn người bắt xuống Thái Bạch tông chủ cử động, trong lòng hẳn càng là xem thường, liền phản ứng đều không thêm đề ý: "Chỉ bằng mấy người các ngươi hàng, cũng nghĩ bắt xuống nhà ta tông chủ?"

"Phi!"

Chính mình Thái Bạch tông chủ, cái kia vẫn luôn là siêu cấp biết đánh nhau!

...

...

"Cái gì?"

Cũng ở một trận đại chiến chấn động thế gian, tại Tây U châu Ma sơn trước triển khai lúc, lúc này Bắc Vực Tiên minh trong, cũng có vô số người kinh hãi, theo cái kia một đạo tin tức bị Nam Cương Bích Hoa Thần Quân lấy Nam Cương bí pháp truyền quay lại Tiên minh, liền trước tiên từ long đình Vương thúc Ngao Lân bắt đầu, lại truyền tới Đông Thổ một phương, lại truyền tới Tây Hoang một phương, liền, khoảng khắc tất cả mọi người đều biết cái kia nhượng người dở khóc dở cười bí mật!

"Cái kia thả ra kinh người khí cơ kỳ thực là vị kia Thái Bạch tông đệ tử?"

Không biết bao nhiêu người trở mắt ngoác mồm: "Thái Bạch tông chủ kỳ thực là cái giả thân giả quý?"

Cái này một ý nghĩ, quả thực không biết để bao nhiêu người cảm giác hoang đường, lại bay lên vô tận tức giận, trước đây Thái Bạch tông chủ cùng Thần Phù Tức gia gia chủ liên thủ, mạnh mẽ phát binh đánh vào nam cảnh, bất kể là Tây Hoang U cốc chi đế, vẫn là Đông Thổ Bắc Vực người về, hay là nội bộ lực đực long đình Vương thúc Ngao Lân, đều cảm giác vô cùng không đồng ý, nhưng đôi mắt sâu không lường được Thái Bạch tông chủ, bọn họ cũng không dám mạnh mẽ ngăn cản.

Không gì khác, Thái Bạch tông chủ trong động phủ truyền tới khí cơ, quá mức kinh người, ai cũng không chắc chắn đôi đầu hẳn.

Không dám đòi đầu, liền không dám nhẹ mở chiến sự, chỉ có thể chờ đợi cái kia ba vị từ nam cảnh trở về!

Sau đó cũng ngay vào lúc này, bọn họ bỗng nhiên biết được, nguyên lai biết đánh nhau ở phía nam, đã ngăn cản cái kia ba vị.

Mà mấy ngày nay đem mình những thứ này người chán nhiếp không muốn không muốn Thái Bạch tông chủ, lại là cái hàng giả?

"Khải giá!"

Bây giờ toàn bộ Tiên minh, phần lớn binh mã, đều đã điều động tới nam tuyến, nhưng là khắp nơi trở về cao nhân, còn đang ở Tiên minh trấn thủ, mà Tây Hoang U Đế một mạch, là cái thứ nhất làm ra phản ứng, vị kia U Đế được đến tin tức sau, chỉ trầm mặc không tới chén trà nhỏ thời gian, liền bỗng nhiên thả ra thần niệm, cửa điện một đen một trắng, hai vị đồng tử, nhất thời kêu gọi hộ vệ lực sĩ, tùy tùng ra điện.

Một phương tiên vân, tỏa ra huy hoàng tiên uy, trực tiếp phiêu hướng này phương tiên minh nghị sự đại điện.

Hơn nữa là trước tiên lên tới không trung, lại từ trên xuống dưới, phiêu hướng đại điện, vô hình trong, liền ẩn chứa "Hàng lâm" ý!

"Thái Bạch tông vẫn bồi Triệu Chân Hồ, mau chóng đi ra, bệ hạ có chuyện hỏi người!"

Long đình một phương, một đám mây đen bay lên, mây trên chính là long vương thúc Ngao Lân, bốn vị Quy tướng, mười vị đại yêu tướng, mây trong chớp giạt lôi đình, lưu lại một mảnh thần uy, phảng phất báo trước lúc này mây trong nhân tâm thịnh nộ, một đường gấp hướng về Tiên minh nghị sự đại điện phiêu qua, người còn ở mười mấy dặm ở ngoài, nhưng đã có tiếng hét phần nộ rung động khắp nơi: "Ngột cái kia Thái Bạch Triệu Chân Hồ, ta long đình tin tưởng cho người, mới để người Thái Bạch tông đệ tử hộ vệ Long đế, kết quả người lại trong bóng tối chọn rút, đem Long đế một thân một mình, dụ dỗ đi tới nam cảnh hiểm địa, giải thích như thế nào?"

Đông Thổ một phương trở về tu sĩ, lúc này đã sớm tụ tập ở Tiên minh nghị sự bên trong đại điện, cầm đầu Trần Khang lão tu, bên người theo bảy, tám vị cùng hắn cùng thế hệ cùng cảnh giới tu sĩ, sau lưng thì lại theo hơn mười vị đảm nhiệm Tiên minh trung giai các trọng yếu chức người tuổi trẻ, lúc

này chính một mặt trầm trọng, hướng về trước người Thái Bạch tông chủ cảm khái nói: "Chân Hồ lão đệ, ta cũng biết ngươi một lòng vì Bắc Vực, đàn trí kiệt lo lắng, nhưng đại đạo vô thường, nhân gian có luật, làm bất cứ chuyện gì, chung quy phải từng bước từng bước, hợp đạo lý đến, có thể ngươi bây giờ. . ."

Nói sâu sắc thở dài, thoát nhìn như là đang vì Thái Bạch tông chủ cân nhắc, chỉ là có chút chỉ tiếc mài sắt không nên kim: "Ngươi bây giờ đem sự tình làm được bực này không thể cứu vãn trình độ, đại thế đã bại, càn khôn khó dễ, lão phu chính là muốn giúp ngươi, cũng giúp không được. . ."

. . .

. . .

Tiên minh đằng trước nhất cái kia một lưu trên ghé thái sư, ngồi ba cái lão tu.

Ở chính giữa, là Thái Bạch tông chủ, phía trái, là Cổ Thông lão quái, bên phải, là Tức gia gia chủ.

Nghe nhìn trước mặt Trần Khang trưởng lão vẻ mặt, nghe xa xa truyền đến long vương thúc Ngao Lâm, cảm ứng U Đế từ trên trời giáng xuống tức giận, hai bên Cổ Thông lão quái cùng Tức gia gia chủ, một cái vẻ mặt càng ngày càng sợ hãi, một cái vẻ mặt càng phần nộ. . .

Chỉ có ở giữa Thái Bạch tông chủ, sắc mặt không có nửa phần biến hóa, còn bình tĩnh uống hớp trà.

Chương 683 : Thái Bạch Tông Đệ Tử

Ầm ầm ầm!

Tiên minh đại điện cửa điện, đột nhiên bị cuồng phong thổi ra, cái này phương đại điện, vốn là Phương Quý lâm thời nảy lòng tham dựng lên, nền đất bất ổn, lại không có bảo hộ điện đạo văn cấm chế, trải qua đến cuồng phong vừa thổi, liền đã lão đà lão đảo, tựa hồ muốn bị gió thổi đổ giống như, bất quá lúc này, nhưng cũng không ai đi quan tâm cung điện này có thể hay không thật là bị thổi ngã, đều là vội vã hướng về cửa điện nhìn lại, liền một trắng một đen hai vị đồng nhi ở trước dẫn đường, phía sau một bóng người, đầu đội mũ xưa, thân hình nguy nga, áo bào rộng hoãn tay áo, chậm rãi vào điện bên trong đến.

Hai vị đồng nhi tách ra hai bên, U cốc chi đế chậm rãi tiến lên, quanh người mây mù quấn quanh, một đôi mắt, lạnh nhạt nhìn về phía trên đầu.

Cũng hầu như là ngay sau đó, cửa điện lại lần nữa bị gọi lên, sau đó liền thấy được bên ngoài một mảnh mây sương mù phiêu qua, thổi đến mức trước điện tình cảnh bi thảm, long đình Vương thúc Ngao Lâm dẫn theo bốn vị Quy tướng, cùng mười vị cảnh giới Nguyên Anh Hải yêu đại tướng, khí thế lay động lay động, xông vào điện bên trong.

Bọn họ hai phương, lại thêm vào đã sớm đến Đông Thổ người về, ba phe thế lực, uy áp đan dệt, tựa hồ khung đá đều muốn xóc đi.

"Cái này. . . Phải làm sao mới ổn đây?"

Cổ Thông lão quái nhìn tình cảnh này, thì đã là kinh hãi không thôi.

Dù sau hãn tuổi tác lớn, bồi phận cao, đan danh chân thế, nhưng cũng chỉ là một cái Kim Đan, nhưng là bây giờ nhìn điện bên trong mọi người, U cốc chi đế, đó là 1,500 năm trước, liền đã đột phá cảnh giới Hóa Thần cao nhân tiền bồi, mà long vương đình, nhưng là mười mấy vị Nguyên Anh yêu tướng, còn Đông Thổ, đáng sợ hơn, bảy, tám vị cảnh giới Nguyên Anh gốc gác thâm hậu lão tu, lại thêm vào mười mấy cái cảnh giới Kim Đan, nhưng

cũng mỗi cái có chiến tích kỳ tài, hướng về bên trong tòa đại điện này một đứng, uy phong hiên hách, thần ý lay động lay động, đã khiến người tâm linh dao động. . .

Mà bọn họ Bắc Vực đây?

Nguyên bản Bắc Vực mười trưởng lão, Thái Bạch tông chủ, Cổ Thông lão quái, Cung Thương Vũ, Tiêu Kiếm Uyên, thần phù Tức Chúc, Tuyết Sơn tông chủ Nhiêu Loạn Hồng, Mạc Cửu Ca, Tuyết Cơ Tử, cùng với hai vị không biết tên đức cao vọng dày lão tu trong, đạt đến cảnh giới Nguyên Anh, vốn là liền chỉ có Thái Bạch tông chủ, Tức Chúc, Nhiêu Loạn Hồng, Tuyết Cơ Tử, Mạc Cửu Ca mấy người này, tất cả đều thêm vào cũng không bằng người ta nhiều.

Càng huống hồ, Mạc Cửu Ca một kiếm quy tiên, liền trôn vào Bất Tri địa, mà Tuyết Sơn tông chủ Nhiêu Loạn Hồng, Tuyết Cơ Tử, thậm chí còn có bốn mươi chín kiếm Tiêu Kiếm Uyên, Thương long một mạch truyền nhân Cung Thương Vũ các loại, lại cũng sớm đã chạy tới nam cảnh, chủ trì đại cục, vì lẽ đó ở lại Tiên minh tọa trấn trưởng lão, cũng là ba người bọn họ, ba người bên trong, chính mình lại là cái góp đủ số, có thể hi vọng chính là Thái Bạch tông chủ cùng Tức gia gia chủ Tức Chúc, đối mặt cái này ba phe thế lực, cái kia mệnh mông cuộn cuộn hung uy, cái này. . . Chuyện này làm sao xem đều không phải là đối thủ a!

Mặc dù là nhìn chung bộ mặt, vẫn là cố nén ngồi ở nơi đó, nhưng Cổ Thông lão quái đã có chút đứng ngồi không yên.

"Bây giờ tiên quân đã động, đại thế huyền nguy, bọn ngươi lại phải như thế nào?"

Tức gia gia chủ Tức Chúc, nhưng là giận dữ vỗ bàn, lạnh giọng quát lên.

Vị này Thần Phù Tức gia gia chủ, kỳ thực từ trước đến giờ lấy âm trầm nghe tên, làm việc đều là suy nghĩ luôn mãi, giả làm heo ăn thịt hổ, bằng không e sợ cũng không có thể ở Tôn phủ phía dưới, liền nuôi ra mấy vạn tiên quân, một khi tạo phản, nhưng là đó là trước, ở hẳn đi tới Tiên minh sau khi, thấy được những việc này, gặp những việc này, hết lần này tới lần khác, lại là làm cho hẳn cái này một thân tính nết, đã càng ngày càng áp chế không nổi. . .

"Chúng ta ý nghĩ, rất là đơn giản!"

Đông Thổ trở về Trần Khang lão tu thở dài, nói: "Mọi người đều là vì Bắc Vực cân nhắc, làm việc tự nên ổn thỏa, trước mấy ngày bên trong Triệu huynh cùng Túc huynh hai vị, cố ý phát binh nam xâm, cùng Tôn phủ khai chiến, nhưng chúng ta trái tim đều biết, Tôn phủ thế lực, Bắc Vực lực bạc, bây giờ hoàn toàn không phải khai chiến cơ hội, vì lẽ đó kính xin hai vị hạ lệnh, mau mau đem tiên quân triệu hồi, cứu vãn tồn thất, có lẽ là còn chưa muộn!"

Long đình Vương thúc Ngao Lân cũng gâm thét nói: "Tộc đem Long đế mang về, đem cái kia gan to bằng trời Thái Bạch tông tiểu đệ tử giải vào nhà tù, nghiêm trị qua, ta long đình liền không cùng bọn người tính toán, bằng không, thật sự coi ta Thất hải tiêu diệt, liền trở thành mặc người khinh thường quả hồng mềm?"

U cốc chi đế, tựa hồ xem thường tại trả lời bức này nói, chỉ là ngẩng đầu đánh giá tiên điện này, cười ha ha.

"Rút về tiên quân?"

Túc gia gia chủ nghe nói lời ấy, đã là đầy mặt phẫn hận, quát lên: "Đại quân đã động, làm sao có thể nói triệt liên triệt, quân lệnh nhiều lần vốn là tôi ký, bọn người Đông Thổ người về, luôn mồm luôn miệng vì Bắc Vực, chúng ta cũng đều là lấy lễ để tiếp đón, từ người trở về, lúc nào cũng cung kính, khắp nơi nhường nhịn, có thể các người bây giờ lại làm cái gì, lẽ nào liền không sợ đem Bắc Vực duy nhất hi vọng cũng cho tiêu diệt sao?"

Nghe được này thét, Đông Thổ quy trong đám người, ngược lại cũng có người mặt lộ vẻ không đành lòng về.

Bọn họ làm sao có thể không rõ ràng, trung tuyến mới vừa có tiên quân khai chiến, phía sau liền lại quân lệnh hỗn loạn, lúc công lúc lùi, là nhất làm hao mòn tiền tuyến tướng sĩ chiến ý, nếu thật sự cái triệt binh trở về, cái kia e sợ Bắc Vực mấy chục năm, đừng nghĩ lại cổ vũ sĩ khí đánh tới.

Đông Thổ trở về lão tu Trần Khang, cũng trầm mặc một chút, sau đó thở dài một tiếng, nói: "Nếu thật sự như vậy, cũng không có cách nào!"

Chu vi nhất thời tất cả xôn xao, đều kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Long đình Vương thúc Ngao Lân quát lên: "Chúng ta long đình. . ."

Tức gia gia chủ tức đến run cầm cập, hướng về Trần Khang quát lên: "Người cũng là Bắc Vực sinh người, sao có như thế ý niệm?"

Lão tu Trần Khang trầm mặc một hồi, mới nhẹ giọng nói: "Bây giờ Bắc Vực đoạt lại gần nửa, đã là tốt đẹp nhất cục diện, nếu lòng tham không đủ, nhất định phải cùng Tôn phủ tử chiến đến cùng, chỉ bằng Bắc Vực điểm ấy cân lượng, có thể có mấy phần thắng? Lại còn, Tôn phủ thế lớn, đã doanh 1,500 năm, cũng thành trước mặt mọi người to lớn đại thế một trong, liên Đông Thổ đều ngầm thừa nhận Tôn phủ tồn tại, các người lại làm gì. . ."

Long đình Vương thúc Ngao Lân quát lên: "Không sai, liên ngay cả chúng ta long đình vậy. . ."

"Nguyên lai đây mới là các người Đông Thổ người về chân chính ý nghĩ!"

Nghe được lão tu Trần Khang, trong sân một mảnh gậy rối, có người giận dữ gấp uống: "Các người chưa bao giờ tin tưởng Bắc Vực thật sự có phần thắng. . ."

Trần Khang lão tu sau lưng, một cái người tuổi trẻ cười gằn một tiếng, nói: "Vốn là mơ hồ!"

Long đình Vương thúc Ngao Lân quát lên: "Dù sao Bắc Vực vẫn luôn là. . ."

"Tốt!"

Thần Phù Tức gia gia chủ Tức Chúc, mãnh đến vỗ một cái bên người bàn ngọc, liền đem cái này bàn ngọc vỗ nát bậy, lập tức đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị hướng về điện bên trong quét qua, từng chữ từng chữ quát lên: "Lúc này hạ lệnh lui binh, cái kia chính là phá hủy Bắc Vực Tiên minh tất cả căn cơ, cũng là bại hoại Bắc Vực đối kháng Tôn phủ duy nhất cơ hội thắng, chuyện như thế, nhân quả quá lớn, lão phu không công, các người, lại muốn như thế nào?"

Điện bên trong nhất thời biến đến mức dị thường trầm mặc.

Qua hồi lâu, mới có một giọng nói vang lên, Trần Khang lão tu chậm rãi tiến lên, nhẹ nhàng hít một tiếng.

"Cái này, có lẽ không cho phép các ngươi từ chối!"

Theo lời này tiếng, điện bên trong bầu không khí, bỗng nhiên liền trở nên hơi xơ xác sát khí, ngọt ngọt.

U cốc chi đế, vào lúc này đã cười khẽ một tiếng, ngẩng đầu nhìn hướng về phía cái này trên đầu ba người, mà Trần Khang lão tu cùng Đông Thổ trở về chúng tu, cũng đều khí cơ trầm ngưng, góc áo không gió mà động, một bên long đình Vương thúc Ngao Lân, càng là nhanh chân đạp tiến lên, bọn họ ba bên tựa như sừng, thẳng tắp chỉ về phía trước chỗ ngồi Thái Bạch tông chủ, Tức gia gia chủ, Cô Thông lão quái ba người.

Nếu có am hiểu vọng khí hạng người lúc này xem ra, nhưng có thể thấy bọn họ khí cơ đan dệt, che kín bầu trời, bao phủ cả phương đại điện.

"Nếu các ngươi không đồng ý. . ."

Long đình Vương thúc Ngao Lân đã uy nghiêm đáng sợ quát khẽ: "Cái kia chỉ sợ cũng. . ."

"Vừa là như vậy. . ."

Nhưng cũng đang lúc này, Thái Bạch tông chủ nhẹ nhàng mở miệng, hấp dẫn đi tới ánh mắt của mọi người.

Sắc mặt của hắn, tựa hồ có vẻ hơi bất đắc dĩ, nhưng càng nhiều, lại là bình tĩnh cùng ngưng nhiên, ánh mắt chậm rãi từ U cốc chi đế, Trần Khang lão tu trên mặt đảo qua, thậm chí còn vung tay áo lôi kéo Tức gia gia chủ ngồi xuống, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Bọn họ đại biểu vốn không phải là chính mình, này đến cũng chỉ là đưa chút nói lại đây, nếu như đã đem nên nói nói, cái kia liền không cần lại nhiều lời cái gì!"

Nói buông xuống mí mắt, nói: "Các ngươi mấy vị, đi ra bái kiến các tiền bối đi!"

Chúng đều im lặng tịch, hai mặt nhìn nhau, không biết hẳn lời này là đối với ai nói, cũng không biết lúc này bái kiến cái gì tiền bối.

Cũng mọi người ở đây một mảnh kinh ngạc trong, lúc này Tiên điện hậu đường bên trong, liền thấy mấy người đi tới, dẫn đầu một cái, là cái có được đôn hậu thành thật nam tử, một đội lông mày buông xuống, có vẻ sắc

mặt có chút phát khổ. Thứ hai, là vị quân trắng cô gái, dáng dấp có được kiều mị, chỉ là tựa hồ dẫn theo chút quý khí. Mà cái thứ ba, lại là một cái thân mang hắc giáp trung niên nữ tử, vóc người uyển chuyển.

Ba người bọn họ thoạt nhìn tu vị không yếu, nhưng cũng không có mạnh đến nhường người một chút nhìn lại, liền vì thế mà choáng váng trình độ.

Mà ở bọn họ ở mặt sau, lại là một đám thoạt nhìn phi thường trẻ tuổi Thái Bạch tông đệ tử, có người nhận ra, trong đó vị kia dáng dấp lão thành, chính là Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ con trai độc nhất, Triệu Thái Hợp, một cái vóc người hùng vĩ, trên người mặc ngân giáp cô gái, chính là Thái Bạch tông đệ tử Tiêu Long Tước, trừ bọn họ ở ngoài, còn có Nhan Chi Thanh, Hứa Nguyệt Nhi, Trương Vô Thường, Mạnh Lưu Hồn các loại mấy người này.

Mấy người này trên thân khí cơ hoặc cường hoặc yếu, nhưng mới nhìn đi, cũng đều không có cái gì phát triển chỗ.

Ở cái này các loại xơ xác sát khí lúc, Thái Bạch tông chủ đối với chính sự không biểu hiện, chợt đem những này đệ tử kêu đi ra, nhất thời khiến cho toàn bộ bên trong đại điện, tất cả mọi người đều vẻ mặt ngờ vực, không rõ chân ý, liền ngay cả điện bên trong bầu không khí, đều có chút quái lạ lên.

Một mảnh trong trầm mặc, long đình Vương thúc Ngao Lân bỗng nhiên quát lên: "Thái Bạch tông Triệu đạo hữu, người đến tốt cùng đang làm cái gì huyền. . ."

"Bắc Vực, đã ăn đủ rồi khổ sở!"

Thái Bạch tông chủ chậm rãi mở miệng, như là hoàn toàn không nghe thấy Ngao Lân, trực tiếp đánh gãy, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Người bên ngoài cảm giác đến chúng ta là vì tranh bá cũng tốt, là vì cướp đoạt Tôn phủ gốc gác, vì tự thân mưu lợi cũng được, là vì tên cũng tốt, làm vì dã tâm cũng được, duy có một chút là thật, Tôn phủ làm chủ Bắc Vực 1,500 năm, đứt đoạn mất Bắc Vực sống lưng, tuyệt Bắc Vực mạch máu, chuyện như vậy đã quá nhiều, cũng quá lâu, vì lẽ đó như hôm nay chúng ta có cơ hội, thay đổi cái này vận mệnh, cái kia tất cả mọi người giới hạn, chính là việc này xuất lực!"

Long vương thúc Ngao Lân lần lượt bị đánh gãy, đã sớm đầy ngập lửa giận, quát lên: "Lúc này, ai bình tĩnh nghe người giảng. . ."

"Phàm vượt qua này tuyền người, đều là ta Bắc Vực đại địch!"

Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên mở miệng, một thân tức giận trước đây chưa từng thấy, quát chói tai: "Thái Bạch tông đệ tử, bắt lại cho ta!"

Chương 684 : Thái Bạch Tông Gốc Gác

Cả điện người, đều không hiểu Thái Bạch tông chủ lúc này là ở nỗi điên làm gì, cũng không biết những thứ này Thái Bạch tông đệ tử đi ra là làm cái gì, thậm chí ở trong lòng bọn họ, đều cảm thấy vị này bị người gọi là trí kế vô song Thái Bạch tông chủ, hẳn là đã điên rồi!

Trí kế lại mạnh, cũng nên bằng bản lĩnh nói chuyện!

Bây giờ, ba phe nhân mã đã tới, bàn về lực lượng, vượt qua Tiên minh gấp trăm lần.

Người lại tự cao tự đại bắt người, cái kia không phải chuyện cười, có thể là cái gì?

...

...

"Tuân mệnh!"

Chỉ là không chờ bọn họ trái tim đem phần này hoang đường biểu hiện ra, liền đã thấy những kia Thái Bạch tông đệ tử chuyên động, bọn họ đều là sắc mặt bình tĩnh, tựa hồ còn có chút người thân trên dẫn theo điềm khó có thể che giấu thấp thỏm tâm ý, nhưng vẫn là trông dũng khí về phía trước đi lên.

Chính đón bọn họ, chính là Đông Thổ trở về Bắc Vực thiên kiều bồi tu sĩ, thấy bọn tiểu bồi này xông về phía trước, tự nhiên không thể tùy vào bọn tiểu bồi này đám người đến đụng phải Trần Khang lão tu các loại cao nhân tiền bồi, liền sau lưng những kia Đông Thổ người về tiểu bồi tu sĩ, liền đều nhanh chân đạp tiến lên, từng cái từng cái tay áo lớn phiêu phiêu, tiên ý cuộn cuộn, trên mặt mang theo kiều ngạo cùng rụt rè vẻ, quát lên: "Lui lại!"

Cùng Bắc Vực tu sĩ so với, bọn họ càng như Đông Thổ tu sĩ!

Loại kia kiêu ngạo cùng tự tin, vốn là Bắc Vực tu sĩ trên người rất hiếm thấy đến!

Nhưng đáp lại bọn họ, lại là một bàn tay lớn bỗng nhiên vồ xuống.

Ra tay chính là Triệu Thái Hợp, Thái Bạch tông chủ con trai của Triệu Chân Hồ, hấn giơ tay trong lúc đó, liền hướng về cái kia phía trước nhất một cái thiên kiêu người tuổi trẻ tóm tới, người này tên gọi Lục Thanh, Kim Đan cao giai tu vị, trăm năm trước, đi tới Đông Thổ, bái vào Đông Thổ tứ gia năm tông một trong Tây Linh đạo tu hành, hiện nay ở Tây Linh đạo bên trong, đã tiến vào đệ tử chân truyền hàng ngũ, trở lại Bắc Vực sau khi, ở Bắc Vực tu sĩ trước mặt, cái kia chính là tài năng xuất chúng, như hạc đứng trong bầy gà, ở Đông Thổ khiêm tốn cùng kính cẩn, biến thành gấp trăm lần ngông cuồng cùng ngạo mạn.

Chính là bàn về tu vị, hấn tựa hồ cũng mạnh hơn Triệu Thái Hợp nhiều lắm.

Bây giờ Triệu Thái Hợp, tu vị cũng chỉ miễn cưỡng ở Kim Đan trung cảnh, lại càng không biết cái gì pháp thôi thúc lên.

Nhưng là bây giờ Triệu Thái Hợp một cái hướng về hấn vồ tới, thoát nhìn dị thường đơn giản, vị này tên gọi Lục Thanh người tuổi trẻ, cũng ở cái kia một chốc, thân hình hơi hoảng, liền hóa ra đạo đạo thần thông, đan dẹt quần về Triệu Thái Hợp bàn tay, như làm theo lẽ thường nhìn lại, cái này một trái kết quả, tất nhiên là Triệu Thái Hợp bàn tay trực tiếp bị xoắn đứt, thậm chí xé rách, lại chạm không được hấn nửa điểm áo bào. . .

Có thể trên thực tế, lại là Triệu Thái Hợp bàn tay nhẹ nhàng lật lại, như vậy nhỏ bé một động tác, lại ám hợp cực kỳ huyền diệu thần thông biến hóa, lại thuận thế liền từ trên người hấn tỏa ra thần thông trong lúc đó chọc tới, sau đó một cái đè lại bả vai, khấu đi xuống. . .

Động tác này, liền như là thể gian bộ khoái, lòng bất phạm nhân!

Mà đơn giản điếm tới nói, chính là hấn thật sự y Thái Bạch tông chủ nói, trực tiếp lên đến, bắt xuống!

...

...

Trong đại điện, bỗng nhiên vắng lặng sơ qua.

Trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra khó có thể tin về mặt, dường như thấy quý.

Lại sau đó, bỗng nhiên liền có người hăng hái kêu to: "Việc đã đến nước này, người Thái Bạch tông đệ tử, còn dám vô lễ?"

Liền, chu vi Đông Thổ trở về chi tu phản ứng lại, giận dữ hướng về Triệu Thái Hợp vọt tới.

Tây Hoang U cốc chi đế ngự dưới, một đen một trắng hai vị đồng nhi, từng cái bốc lên một cây đèn che, hướng về phía trước chụp đến.

Long đình Vương thúc Ngao Lân quát to một tiếng, há mồm một đạo tia chớp màu đen đánh đem đi ra.

...

...

"Hừ!"

Mong muốn cái này một chạm tức nổ đại loạn đại điện, liền ngay cả trên đầu Cổ Thông lão quái cùng Tức gia gia chủ, đều đã đầy mặt kinh sắc, Thái Bạch tông chủ lại chính khâm ngồi ngay ngắn, bất động không lay, hẳn trước người những kia Thái Bạch tông đệ tử, thì lại tới đây nháy mắt, đồng thời xông về phía trước đến. . .

Xoẹt!

Xuất thủ trước, chính là cùng Triệu Thái Hợp cùng nhau đi ra đám kia Thái Bạch tông tiểu đệ tử, bọn họ thoát nhìn tu vị đều không thế nào, trong đó tu vị thấp nhất Hứa Nguyệt Nhi, thậm chí là Trúc Cự cảnh giới, có thể vào lúc này, bọn họ cùng nhau hơi động, trên người lại đồng thời tạo nên một tầng tối nghĩa khó hiểu đạo uẩn, loại kia đạo uẩn, tựa hồ âm hợp âm dương tư thế, khí cơ giao hòa, lại liên tục tăng lên. . .

Hành động như một, tiến thoái hợp thế.

Chỉ là như thế một tiên lên, liền đã cùng Triệu Thái Hợp kết thành trận thế, sau đó chặn lại đám kia Đông Thổ trở về thiên kiêu áp lực!

mặc cho cái kia Đông Thổ trở về thiên kiêu, tu vị không tầm thường, thần thông kinh người, nhưng khoảng khắc trong lúc đó, càng không có chỗ xuống tay.

Cảm giác kia, liền như là đầy bụng kinh luân thư sinh, gặp không nói lý thượng quan, vừa giống như là tinh thông võ pháp, các kiêu vũ khí mọi thứ rất quen cao thủ, lập tức gặp phải từ chiến trận bên trên xuống tới, khác sẽ không, chỉ hiểu được giết người hãn tốt!

Mơ hồ trong lúc đó, nhất thời bị khắc chế!

Mà cùng lúc đó, U cốc chi đế trước người, cái kia trắng đen hai vị đồng nhi, nhắc lên đèn lồng hợp lại cùng nhau, liền soi sáng ra một đạo màu xám cái bóng, cái kia cái bóng tựa hồ có ngàn quân lực, liền hướng về phía trước nhào tới, tuyệt đối không phải bình thường tu sĩ có thể chống đối, nhưng ở đối diện, chợt có một cái quần trắng cô gái tiến lên đón, nàng đối mặt cái kia cây đèn, há mồm phun ra một trận âm phong.

Cái kia thực tại thực là âm phong, quả thực như là đến từ Cửu U!

Rõ ràng là người, nhưng là phun ra, lại như là bản nguyên quý thân khí, có thể đóng băng tất cả người sống khí tức.

Cái kia hai ngọn đèn lồng pháp thuật, thậm chí còn không có triển khai ra, liền đã bị nàng một hơi thổi tắt.

U cốc chi đế một chút nhìn thấy, cả khuôn mặt nhất thời trở nên đặc biệt khó coi.

Đông Thổ Trần Khang sau lưng mấy vị lão tu đầy mặt lạnh giận, trầm quát một tiếng, chu vi vô hình đạo uân lặn lặn đi, liền muốn đem Thái Bạch tông những kia dâng lên tới đệ tử tất cả đều đánh bay, thậm chí còn có một đạo chủ yếu khí tức về phía trước lan tràn, quần về Thái Bạch tông chủ, nhưng là Thái Bạch tông chủ trước người, sớm có một cái thành thật lão giao, có được một đôi cũng bát tự mi nam tử tiến lên đón, hai tay nhẹ nhàng hướng về ở giữa hợp lại.

Ở trán của hắn, tựa hồ mơ hồ có chín đạo hoành văn chợt lóe lên.

Những kia Đông Thổ trở về lão tu thả ra khí tức chạy hẩn mà đi, lại như là đá chìm biển lớn, khoảng khắc trong lúc đó biến mất.

Trần Khang lão tu một chút nhìn thấy, vẻ mặt nhất thời trở nên hơi sợ hãi.

"Răng rắc. . ."

Long đình Vương thúc Ngao Lân một tia chớp phun ra nuốt vào, thẳng hướng trước đánh tới, lại bị cái kia trên người mặc hắc giáp, một mặt hung hoành người đàn ông trung niên ngăn trở.

Trung niên nam tử kia tiếng nói động tác cái gì đều không có, chỉ là hừ lạnh một tiếng.

Nhưng cái này hừ lạnh một tiếng bên trong, lại liền có vô hình thần thông bắn ra, đem cái kia một tia chớp chấn động đến mức vô ảnh vô hình.

"Cái này không thể nào. . ."

Long đình Vương thúc Ngao Lân thấy, đã là kinh hãi đến biến sắc, quát lên: "Người là. . ."

"Người vừa đầu hiệu Nam Cương, liền phải biết Yêu Tổ kiêng kỵ nhất người là ai!"

Cái kia trung niên nữ tử hai tay rút ra hai cây màu trắng đoản thương, trầm tiếng quát chói tai, hung uy bộc phát, trong lúc nhất thời khí huyết khuấy động, càng làm cho phía sau nàng không trung, hóa ra một con như núi nhỏ cự thú, đó là một con phiêu phiêu thể trắng, uy phong lẫm lẫm to lớn lộn rùng, kiên trì như thương thép cũng tựa như hai cây răng nanh, một đôi con mắt màu đỏ sậm bên trong phun ra ngọn lửa cũng tựa như hung quang, chấn động tâm hồn. . .

"Người. . . Người đến từ Hắc Sơn ao. . ."

Đón khí tức kia, long đình Vương thúc Ngao Lân suýt nữa ngất đi, cả kinh cả người đều là run lên, thất thanh kêu lớn lên. . .

. . .

...

"Người. . . Người Thái Bạch tông càng ẩn giấu nhiều người như vậy. . ."

Nhưng lúc này một mặt sợ hãi, cũng đã không chỉ có là long đình Vương thúc Ngao Lân, lúc này Trần Khang lão tu, cũng kinh sợ đến mức lập tức liền nhảy lên, nhìn sắc mặt của bọn họ, lại như là thấy quỷ giống như, tiếng nói đều tựa hồ thay đổi âm điệu: "Bán bộ Tiên linh, Nam Cương hung thần, không. . . Bất tử chi tử, còn có cái kia. . . Nay đạo uẩn, Triệu Chân Hồ, người gan to bằng trời, đến tột cùng là nghĩ làm cái gì?"

Trong tiếng hét vang, toàn bộ đại điện, đều đã loạn tung tung phèo.

Đông Thổ người về, long đình yêu tướng, đều đã dồn dập đuổi tiến lên, dù là người cầm đầu đều không có ra tay, nhưng là phía sau bọn họ những người kia, cũng đã không dưới mười mấy vị Nguyên Anh, những thứ này người ra tay tư thế, chỉ còn lại thế va chạm, cũng đủ để đem cái này toàn bộ đại điện lật tung. . .

Theo lý thuyết, bực này đại thế, đón nhận những kia Thái Bạch tông đệ tử, liền nên quét ngang qua, trực tiếp trấn áp.

Nhưng một mực, những kia Thái Bạch tông đệ tử, đón này cỗ sóng lớn, lại không có vừa lui về phía sau.

Mà đáng sợ nhất, càng là còn ở phía sau, vào đại điện phía sau, liền vẫn không nói một lời U cốc chi đế, vẫn mắt lạnh nhìn điện này bên trong tình thế, thế nhưng vào lúc này nhìn thấy loạn tượng đã lên, càng là nhìn thấy những kia Thái Bạch tông đẩy ra các đệ tử mỗi người trên người quần quanh quỷ dị đạo uẩn, hấn một đôi mắt, cũng biến thành như giếng cổ giống như thâm trầm, gắt gao nhìn về phía Thái Bạch tông chủ.

"Chỉ biết giả thần giả quỷ, lại làm sao mà biết chính mình chọc cái gì tai họa?"

Đây là hấn ra tay trước duy nhất một câu nói, ở một câu nói này vẫn không có từ bên trong đại điện chấn động ra khi đến, hấn dĩ nhiên có một cái tay áo lớn về phía trước dò xét đi ra ngoài, Hóa Thần tu vị lực lượng, ngay lúc này liền tràn ngập ở cái này to lớn một mảnh bên trong tiên điện. . .

Một đạo không cách nào hình dung hùng hồn lực lượng, trực tiếp gắn vào

Thái Bạch tông chủ đỉnh đầu.

Tựa hồ muốn trực tiếp đem hấn nhét vào trong tay áo.

Mà mắt thường có thể thấy, mảnh này đại diện đã như cuồng phong bên trong giấy mỏng, khoảng khắc trong lúc đó, liền muốn bị xé nát.

Bất kể là Cổ Thông lão quái, vẫn là Tứ gia gia chủ, đón cái này cảnh giới Hóa Thần một đòn, đều đã khí tức vận chuyển mất linh, hai người hầu như đều là theo bản năng giống như, quay đầu nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, nói là không nói ra được, nhưng là ánh mắt lại rất rõ ràng. . .

Bọn họ trái tim nghi vấn, rõ ràng không so những người khác thiếu.

"Kỳ thực ta vốn là không phải như vậy sắp xếp!"

Thái Bạch tông chủ tựa hồ nhìn ra bọn họ trái tim nghi hoặc, trầm thấp hít một tiếng, không phải thông qua mở miệng, mà là thông qua thần niệm trực tiếp lan truyền ở bọn họ trái tim của hai người: "Sắp xếp những thứ này ẩn giấu hồi lâu đệ tử, chỉ vì đối phó cái kia ba bên phái tới thần tử, nguyên trong kế hoạch, những thứ này người lại thêm vào ta vị kia họ Phương sư diệt, có thể lấy đường đường chính chính, cùng ba bên thần tử tranh tài một phen!"

"Chỉ là ta không nghĩ tới, vị tiểu sư diệt kia bản lĩnh quá lớn, một người liền đem ba vị thần tử dẫn đi rồi, cũng một người liền đủ lấy đối phó cái kia ba vị thần tử, này cũng thành ta cái này tất cả chuẩn bị, cũng giống như là dùng tới đối phó những thứ này lưu lại đến gia hỏa. . ."

"Này không phải thành ta cố ý ở lừa bọn họ?"

". . ."

". . ."

Nói câu nói này thì Thái Bạch tông chủ trên đỉnh đầu, bỗng nhiên một đạo sông máu hiện ra, cái này sông máu lực lượng ẩn mà không phát, huyền diệu đến cực điểm, tràn ngập ở toàn bộ bên trong tiên điện, lại làm cho cái này một phương Tiên điện, khoảng khắc trong lúc đó, đạt thành một loại vi diệu cân bằng. . .

Tiên điện bảo vệ!

Mà Thái Bạch tông chủ tiếng nói lại có chút thờ dài giống như vang lên:
"Chỉ là đối phó bọn họ, kỳ thực không dùng tới lừa gạt!"

Chương 685 : Bắc Vực Sinh Cơ

Thở dài trong, U cốc chi đế một tấm bàn tay lớn, liền đã tìm đến trước mắt.

Cái kia một trong lòng bàn tay, ẩn chứa vô cùng đạo uẩn, tựa như thiên biến vạn hóa, lại tựa như ngưng tụ tới cực điểm, nhìn như đơn giản một chưởng vung đến, kì thực tinh tế nhìn lại, liền có thể thấy đạo đạo lưu quang, ám hợp đại đạo, qua lại quay vòng, tự có quy luật, đã bao hàm lực lượng pháp tắc. . .

Một chưởng phúc ra, tựa như vùng thế giới này pháp tắc, đều do hắn chưởng không.

Nhưng là một chưởng này vung đến lúc, chính đón nhận, lại là mới vừa ngẩng đầu lên Thái Bạch tông chủ, hắn đón một chưởng này, cũng không có động tác khác, chỉ là trên đỉnh đầu, một đạo sông máu hiện lên, nhìn như vô cùng vô tận, mênh mêng ngang trời, nhưng kì thực lại bất quá trạng thức trong lúc đó, vừa vặn đón cái kia một bàn tay, liền như là một đạo vi diệu đại giang đại hà, nằm ngang ở một chưởng này trước. . .

Ầm ầm. . .

Hai cái tiếp xúc, thân thông kích dương!

U cốc chi đế cái kia một chưởng ẩn chứa chưởng khổng lực lượng, ở cái này sông máu trước mặt, đột nhiên sinh ra hỗn loạn, sương mù bộc phát.

"Người đây là. . ."

Nhận ra được đạo kia đạo quỷ tà đến cực điểm lực lượng, U cốc chi đế bỗng nhiên giật nảy cả mình, thân hình liên tục lui về phía sau.

Cũng là ở hắn lùi về sau một chốc, Thái Bạch tông chủ lập tức đứng dậy, đi về phía trước.

U Đế lùi lại, trực diện tranh phong chính là Trần Khang lão tu các loại, bọn

họ chỉ là nhìn Thái Bạch tông chủ đứng dậy một cái động tác như vậy, liền sinh ra một loại càn khôn rung chuyển ảo giác, trái tim kinh sợ không phải chuyện nhỏ, xuống trong ý thức, Trần Khang lão tu, kể cả bên người chư vị cùng cảnh giới Đông Thổ trở về tu sĩ, phần quát một tiếng, từng cái đỉnh đầu bốc lên ánh quang, tựa như tôn tôn thần chỉ, cực trùng bầu trời.

Thế nhưng ở bọn họ cái này ánh quang bốc lên, sắp phá tan cả tòa bên trong đại điện, sông máu chỉ sóng, liền đã chạy chồm mà tới, tới đây một chốc, bọn họ tựa như cùng bị đại giang đại hà nuốt hết cá tôm, trong nháy mắt chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trên dưới chỉ là một mảnh đỏ mênh mông cảnh tượng.

Bọn họ lại trực tiếp bị toàn bộ sông máu nuốt chửng lấy trong đó, yêm chìm trong đó.

"Triệu Chân Hồ, ngươi lại dám đi bực này ma đường. . ."

Trần Khang lão tu cái thứ nhất phát hiện đầu mối, thần hồn đều kinh sợ, thất thanh kêu to.

Cổ tạc trong vẫn còn có ghi chép, thế gian từng có công pháp ma đạo, cùng Tiên đạo so với, công pháp ma đạo tu thành cực nhanh, uy lực kỳ tuyệt, quỷ dị khó dò, chỉ là căn cơ bất ổn, khó thành đại đạo, bởi vậy ở năm tháng dài đằng đằng trong, từ từ bị người vứt bỏ, rất nhiều trẻ tuổi tu sĩ, thậm chí căn bản không biết công pháp ma đạo là cái gì loại dạng tồn tại, nhưng bây giờ, Trần Khang lão tu mây người, lại lập tức mồ hôi lạnh toàn thân.

Sớm ở lúc trước Thái Bạch tông tài năng mới xuất hiện, nghênh chiến An Châu Tôn phủ lúc, Thái Bạch tông chủ lợi dụng chữ Thần pháp kinh thiên hạ, hóa ra một cái biển máu, đối đầu mười anh, nhưng là bất luận ở ai xem ra, cái kia một cái biển máu, đại chiến sau khi, liền nên hóa đi, Thái Bạch tông chủ cũng là bị đánh trở về nguyên hình, trở lại như thế một phen đại chiến, hẳn không chắc còn có cơ hội hóa xuất huyết biển, mượn loại kia quỷ dị lực lượng. . .

Nhưng hôm nay, bọn họ lại chợt phát hiện, tất cả những thứ này cùng bọn họ tưởng tượng không giống.

Thái Bạch tông chủ không những không có hóa đi biển máu, trái lại đem cái này biển máu hóa thành một đạo sông máu, như bản mệnh thần thông cũng tựa như.

Nếu nói là trước đây nghênh chiến An Châu Tôn phủ, hấn hóa xuất huyết biển, là hành động bất đắc dĩ, tình cờ vận dụng ma đạo thủ đoạn.

Như vậy bây giờ, hấn chính là ở ma đạo trên con đường này, đi dị thường sâu, có thể nói chân chân chính chính ma đạo Đại tông sư!

Tuy rằng bây giờ đã không phải từ trước loại kia vừa thấy công pháp ma đạo, người người sợ hãi, gọi đánh gọi giết thời điểm, nhưng là lập tức nhìn thấy bức này ác độc thủ đoạn, Trần Khang lão tu mấy người vẫn là cảm thấy bất ngờ, một trái tim suýt nữa kinh sợ đến mức nhảy ra lồng ngực đến.

Chỉ bất quá, đối với ngoại giới mà nói, bọn họ lòng tràn đầy khiếp sợ, đều không thể bị người biết được.

Rất nhiều người xem ra, bọn họ chỉ là mới vừa tới kịp hô lên như vậy mấy câu nói, cũng đã bị Thái Bạch tông chủ sông máu bao phủ, mà cái kia một đạo sông máu, còn đang ở thao thao bất tuyệt, về phía trước lặn đi, một cái chớp mắt, liền dĩ nhiên vọt tới long đình Vương thúc Ngao Lân cùng với cái kia thập đại yêu tướng trước, như ngân hà lạc cửu thiên, thế càng chảy xiết, ẩn chứa trong đó sức mạnh to lớn ngợp trời, càng kinh tâm động phách!

"Người lại muốn lấy sông máu. . ."

Long vương thúc Ngao Lân vốn là xông vào đằng trước, nhưng là bỗng nhiên cảm giác trước mắt biển máu ngập trời, kinh sợ đến mức cả người long lân đều trương lên, thất thanh kêu to, chỉ là vừa kêu một nửa, liền đã nhìn thấy biển máu nghênh đến trước mắt của chính mình đến, khí tức nhất thời vận chuyển mất linh.

Bất quá cũng tại lúc này, cái kia sông máu tư thế, bỗng nhiên hơi ngừng lại, huyền mà không phát.

Thái Bạch tông chủ tựa như cười mà không phải cười, nhìn về phía hấn.

Long vương thúc Ngao Lân hít vào một ngụm khí lạnh, rốt cục gọi ra tiếng đến: "Lấy sông máu lực lượng tu thành lĩnh vực?"

Thái Bạch tông chủ gật đầu: "Đúng!"

tiếng nói hạ xuống lúc, sông máu lại xông về phía trước đi, hoàn toàn đem hẳn bao phủ.

"Tư nuôi đạo binh, ám tu sông máu, rắp tâm hại người, người nhỏ nhỏ Thái Bạch tông là tự tìm đường chết. . ."

U cốc chi đế đang nhìn đến Thái Bạch tông chủ trên đỉnh đầu, sông máu khuấy động lúc, liền đã phi thân lùi về sau, đợi đến Thái Bạch tông chủ vung ra sông máu chạy vọt về phía trước trào, liền tiếp bao phủ Đông Thổ trở về Trần Khang lão tu, long đình yêu tướng lúc, hẳn dĩ nhiên lùi tới cửa điện bên trong, vẻ mặt nghiêm túc, uy nghiêm đáng sợ hét lớn, mà cả người hẳn thân hình, thì thôi hóa thành một đạo vụn vụn ánh sáng, tựa hồ muốn rút đi.

Nhưng là ở hẳn tiếng nói chưa hạ xuống thời khắc, Thái Bạch tông chủ đã đi tới cửa điện.

Hai người mặt đối mặt mà đứng, khoảng cách không đủ ba thước.

"Người đứng là cảm thấy ta đang tự tìm đường chết!"

Thái Bạch tông chủ tiếng nói vang lên lúc, sông máu chạy chảy, cuốn lấy U cốc chi đế hai chân, vốn muốn hóa thành một vết hào quang đào tẩu hẳn, thân hình lại mạnh mẽ bị kéo rơi đi xuống, giận dữ rộng to trong, đã là trong giây lát vung múa bàn tay lớn, ngưng tụ một thân pháp lực, mạnh mẽ hướng về Thái Bạch tông chủ đánh rơi đi xuống, thế ngập trời, phảng phất hư không đều đã bị hẳn một chương này chụp vụn vụn lên.

"Ào ào ào. . ."

Sông máu tuôn trào, sóng lớn điệp lên, che ở Thái Bạch tông chủ trước người, tiếp xuống một chương này.

Máu bắn tung tóe, nhưng một chương này, lại không thể phá tan sông máu, đánh tới Thái Bạch tông chủ trên người.

"Bây giờ người, so với 1,500 năm trước đến, đều muốn yếu rất nhiều, nguyên nhân ở đâu?"

Sông máu mặt sau, lộ ra Thái Bạch tông chủ chau mày mặt, tựa hồ có hơi thất vọng xem ở U cốc chi đế, tiếng nói trầm thấp vang lên: "1,500 năm

trước, người nhật được đạo kia bí quyển, cùng 400 năm trước ta nhật được hẳn là như thế!"

"Cái gì?"

U cốc chi đế nghe được lời ấy, sắc mặt đột nhiên biến đến cực kỳ sợ hãi.

Bên cạnh hẳn pháp lực đã hướng ra phía ngoài tuôn ra, rồi sau đó hướng về ở giữa đánh bao phủ, kích khởi tầng tầng sóng lớn.

"1,500 năm trước, người chính là khổ tham cái kia bí quyển, si mê với này, mới sẽ bị Đế Tôn thừa lúc, đạo tâm thất thủ, chiến cũng không chiến, liền bỏ chạy Tây Hoang, nghĩ như thế, người đi Tây Hoang, hẳn là hiểu rõ đến Tây Hoang có một số bí pháp, có trợ giúp người thành tựu đại đạo, nhưng là thời gian qua đi 1,500 năm người trở về, ta lại ở trên thân thể người, vẫn cứ không có cảm thụ đến đường khí tức. . ."

Cau mày nhìn về phía U cốc chi đế: "Là người căn bản không có được đến pháp môn, vẫn là người vẫn cứ ở do dự không quyết định?"

"Ta. . ."

U cốc chi đế bị Thái Bạch tông chủ lời nói kinh sợ đến mức vẻ mặt hoảng loạn, đầu lưỡi đều tựa hồ ở thất.

"Nhìn dáng dấp chính là người vẫn ở do dự!"

Thái Bạch tông chủ đã chiếm được chính mình đáp án, bàn tay nhẹ nhàng vung đi ra ngoài.

Theo bàn tay của hẳn, sông máu như cự mãng, cuộn cuộn về phía trước, một vòng một vòng đem U cốc chi đế quán quanh lên, liền như là dây thừng, gắt gao trói lại, mà mặc cho U cốc chi đế giãy dụa, mặc cho hẳn lúc này pháp lực cuộn cuộn, khuấy động khắp nơi, hết lần này tới lần khác ở cái kia tựa hồ có thể tan rã tất cả lực lượng sông máu trước mặt, lại chỉ như đá vụn kích biển, hoàn toàn không được cái gì rõ ràng tác dụng.

"Ta cùng người không giống!"

Thái Bạch tông chủ bàn tay trước vung, trước đây bị sông máu bao phủ người, Trần Khang lão tu, long đình Vương thúc Ngao Lân các loại, từng

cái từng cái đều xuất hiện ở trước người, đều là trên người bị máu sách trôi chặt, mất tự do, từng cái từng cái tựa như tù nhân giống như, hoành thành một loạt.

Thiên địa khí cơ cuộn cuộn, hình như có đại đạo bốc lên.

Bốn phương tám hướng tu sĩ, đều đã ngơ ngác nhìn về phía Tiên minh đại điện.

Không ai từng nghĩ tới, một tức trong lúc đó, Tiên minh đại điện sẽ xuất hiện bức này dạng to lớn biến động.

Mà kinh người nhất, thì lại như là khắp nơi bát phương, xa xôi vô tận phương, chính có vô số khí cơ du đãng, những kia khí cơ thì lại đại biểu một cái lại một cái thần bí mà nhân vật khủng bố, bọn họ đã lưu ý đến Tiên minh đại điện lần này biến động, tự nhiên cũng đã biết Thái Bạch tông chủ ẩn đi những thứ này người, càng là cảm giác được trước đây khó có thể để vào trong mắt Bắc Vực Tiên minh, ở kịch liệt thoát ly chương không.

Liên, những kia khí cơ đan dệt, va chạm, như là từng cái từng cái hỗn độn ý nghĩ.

Có lẽ bất luận cái nào ý nghĩ thu thế không được, đều sẽ chọn hướng về nơi đây Tiên minh đại điện hạ tay.

Mà bất luận cái nào ý nghĩ đại biểu người, đều có khả năng đem bây giờ Bắc Vực Tiên minh trực tiếp hóa thành một mảnh bột mịn.

Nhưng là Thái Bạch tông chủ, lúc này lại chỉ là đứng ở Tiên minh trước đại điện, hai tay chậm rãi đặt ở sau lưng, ngẩng đầu nhìn đến.

"Nên làm quyết định thời điểm, ta liền sẽ làm quyết định, dù là năm không lớn!"

Theo hấn một câu nói này nói ra, hấn trên đỉnh đầu, hư không vô tận bên trong, bỗng nhiên bay tới một thanh kiếm.

Thanh kiếm kia tính chất như đá đen, phía trên có một ít đỏ sậm ô quang, phía trên tỏa ra từng tia từng sợi huyết khí, cũng mơ hồ cùng Thái Bạch tông chủ tu luyện sông máu tương tự, trước hấn đã từng thuộc về một cái Kiếm Tiên, mà ở vị kia Kiếm Tiên quy Bất Tri địa sau, liền đưa nó giấu ở

nhân gian, bây giờ nó vẫn là lần thứ nhất tại nhân gian hiển lộ bút tích thực, lơ lửng ở lúc này Tiên minh trước đại điện. . .

Kiểm ý thôi phát, bao phủ sóng gió bốn phương tám hướng.

"Ta muốn làm vì Bắc Vực lập mệnh, trục xuất Tôn phủ, hôm nay lạy bát phương cao nhân, đồng ý ta Bắc Vực đến một đường cơ sinh , có thể hay không?"

Thái Bạch tông chủ đứng ở dưới kiếm, hướng về bát phương lạy đi, âm thanh sáng sửa.

Không người đáp ứng!

Nhưng ở xung quanh trong chư thiên, cái kia vô tận đan dệt tàn niệm, lại vào lúc này dần dần trở nên dừng qua.

"Đa tạ!"

Thái Bạch tông chủ cảm thụ những kia ý nghĩ va chạm, kiêng kỵ, yếu ớt, thậm chí cuối cùng biến mất, trên mặt chậm rãi lộ ra ung dung vẻ mặt, sau đó hẩn chậm rãi liên đứng lên đến, tại phong vân bên trong, liên như là thân hình không có chùng mục mở rộng, đỉnh thiên lập địa!

"Hôm nay do Tiên minh chư trưởng lão thỏa thuận, Bắc Vực chúng tu đến công Tôn phủ, đoạt nam cảnh mười châu!"

"Tốc thêm binh mã, không được sai lầm!"

Chương 686 : Ai Có Thể Cảnh Ta

"Chỉ bằng các người điếm ấy bản lãnh thật sự, cũng dám chạy đến Bắc Vực đến bắt nạt người?"

Cũng là ở Bắc Vực Tiên minh trải qua một phen hữu hảo hiệp thương, cuối cùng Tiên minh mười mấy vị trưởng lão ý kiến nhất trí, không những không có thu binh, trái lại quyết định phải đem còn lại lực lượng, cũng tất cả đều điền tiến vào nam cảnh chiến trường này lúc, Phương Quý cùng Anh Đề, tiểu Hắc long, cũng chính đã mệnh mông cuồn cuộn, thê vô địch, bao phủ cái này một mảnh bao quát có Đông Thổ, Tây Hoang, Nam Cương ba bên thân tử, lại kể cả Tôn phủ chúng tu, quý thần chiến trường, tiếng nói cuồn cuộn, chấn động bát phương: "Ta đề cho các người nhìn một cái, cái gì loại bản lãnh mới có tư cách bắt nạt người!"

Ầm ầm!

Vừa nói chuyện, hắn đã đập hư không, thân hình khuấy động, Âm Dương đèn, Thanh Mộc Tiên Linh, Trảm Thần Sát Quỷ đại chân ý hóa thành tiên mang, tất cả đều tung bay hắn tại bên người, xúc động hư không vô tận loạn lưu, mệnh mông cuồn cuộn về phía trước vô giết mà ra, đón trước mặt Tây Hoang áo bào đen người tuổi trẻ biến thành trăm trượng cự nhân chặn đường, hắn chỉ là hai tay rung lên, liền đã cổ động nổi lên chân ý, dâng tới phía trước. . .

Tây Hoang cự nhân, tu luyện chính là thân thể con đường, thân thể mạnh mẽ, có thể so với dị bảo, thể gian không hai.

Có thể Phương Quý Trảm Thần Sát Quỷ đại chân ý, đi lại là Mạc Cửu Ca Tâm kiếm con đường, Phương Quý không biết con đường này đại biểu cái gì, nhưng hắn biết, chính mình xưa nay tu luyện Quy Nguyên Bất Diệt Thức, vốn là thần thức cường đại, lại thêm vào Mạc Cửu Ca dẫn đường, lòng sinh chấp niệm, lúc này mới tu ra cái này một đạo chân ý, đơn giản tới nói, cái này chính là cùng Tây Hoang tuyệt nhiên không giống, thậm chí là ngược lại một đạo thần thông!

Cự nhân chân thực, mạnh mẽ, tiên mang lại hư vô, mờ mịt!

Sau đó lúc này, đón cự nhân cái kia một chưởng, cái này điều tiên mang, chọt từ trên trời giáng xuống, dọc theo cự nhân cánh tay, một đường buộc đến bờ vai của hắn, thân thể, vốn là nhìn chỉ là dài khoảng một trượng một cái tiên mang, vào lúc này càng trở nên mấy trăm trượng, thậm chí nói mấy trăm dặm dài ngắn, một tầng một tầng, liền đem này cự nhân thân thể cho ràng buộc lên, mới nhìn đi, cũng như là cái đồ bánh chưng. . .

"Hồng. . ."

Cự nhân giận dữ gào thét, liều mạng giãy dụa.

Trên người hắn lực lượng quá mạnh, cho nên bị tiên mang cuốn lấy sau khi, đã là không không chế được, chậm rãi về phía trước té đi.

"Hồng. . ."

Cùng lúc đó, Phương Quý bên người tiểu Hắc long, cũng đã dẫn kinh thét dài, miệng phun đầy trời long tức, mắt nhìn này long tức cuộn cuộn, tựa hồ liền hư không đều đốt lên, như là dẫn rơi xuống một mảnh địa ngục trên thế gian, Nam Cương Bích Hoa Thần Quân vốn là xúc động vô tận pháp tắc hướng về bọn họ vị trí chen lay động mà đến, lại vừa vặn cùng cái này đầy trời long tức va chạm ở một chỗ, hai cái vốn là cùng một cảnh giới lực lượng, dễ dàng sụp đổ, hiển nhiên một nửa bầu trời biến thành hư vô biển lửa, vừa bầu trời pháp tắc xé rách, trung tâm nơi càng thành chôn vùi tư thế.

Anh Đề thì lại tại Phương Quý bên người, mặng khu bốc lên, điều động một mảnh hắc phong, thổi đến mức đất trời tối tăm, những kia đem Phương Quý xem là bình thường Nguyên Anh, vội vã hướng về hắn tấn công tới Tôn phủ Nguyên Anh, quý thân, Thần vệ quân các loại tu sĩ, cũng lại hơn nửa bị nó khuấy động phong vân cạo đặt chân bất ổn, xa xa hạ bay ra ngoài, đừng nói thật là thương tổn được Phương Quý, lại là liền Phương Quý một mảnh góc áo đều không có cơ hội tìm đến.

"Bá. . ."

Mà Phương Quý bản thân, nhưng là thừa dịp cơ hội này, cắn lên hàm răng, vội vã chạy vọt về phía trước ra.

Bất kể là Tây Hoang đến áo bào đen người tuổi trẻ, vẫn là Nam Cương Bích Hoa Thân Quân, rõ ràng đều đã cũng không đủ lực lượng đến gần cản hẳn, trơ mắt nhìn hẳn lao ra vòng vây, nhưng cũng tự lo không xong, đúng là vị kia Đông Thổ đến hồng y cô gái, tiểu trong mắt chứa sương, thân hình tung bay tại trong hư không, bốc lên pháp quyết, cái kia một con thanh sương Huyền Vũ tượng thân đã bước nhanh hướng về Phương Quý vọt tới.

Nhưng là Phương Quý tiên bào bên trên, Thanh Mộc Tiên Linh đầu ấn một mảnh ánh sáng, cấp tốc quét hướng mặt đất.

Nhất thời có tảng lớn bùn đất bị xúc lên, nham tiết bay tiện, đạo đạo cứng cáp như rỗng giông như dây leo từ dưới nền đất sinh trưởng, đón lấy phương bác cái kia một cái băng sương Huyền Vũ tượng thân, từ hai chân bắt đầu, một vòng một vòng quấn quanh, làm cho cái kia tượng thân bước tiến càng ngày càng chậm.

Mà Phương Quý chính mình, thì thôi thân hình phiêu, xông thẳng đến Đông Thổ hồng y cô gái trước người.

"Cái này sao có thể. . ."

Cái kia hồng y cô gái, nguyên do hờ hững, có thể vào lúc này, nhưng cũng đã không nhìn được lộ ra vẻ kinh hoàng.

Nàng hầu như cắn phá môi, ánh mắt mạnh mẽ nhìn Phương Quý: "Người đi đến tốt cùng là cái gì đường?"

Thế nhưng nàng thật không có một thấy Phương Quý, lập tức trốn chạy, mà là thân hình vụt sáng đột nhiên diệt, như là nơi với thế giới kẽ hở trong, cũng cùng với trước Bạch Quan Tử có chút tương tự, bởi vì biết Phương Quý thương không được chính mình, vì lẽ đó ngược lại không sẽ cảm giác được sợ sệt, duy nhất gây nên nội tâm của nàng rung chuyển, kỳ thực chỉ là Phương Quý thân cái này một thân quý dị pháp bảo cùng thân thông, cho nàng tạo thành sợ hãi thôi!

"Ta không đi cái gì đường a!"

Phương Quý nghe lời của nàng, cười nói: "Ta chính là nơi nào tiện đường, liền chạy đi nơi đó!"

Hồng y cô gái cho rằng hẳn đang nhạo báng, lệ tiếng hét lớn: "Người cho

rằng trải qua trận chiến này, còn có thể giấu đi ở lại?"

"Cái này lại nói, ta che giấu qua sao?"

Phương Quý cười to, thuận lợi lay động ra tầng tầng thân uy, vội vã hướng về nàng đánh rơi.

Các loại lực lượng, từ trên người nàng xuyên qua, tựa như cục đá đập trúng trong nước hình chiếu, đối với nàng một không ảnh hưởng.

Nhưng là cũng vào lúc này, Phương Quý đã vội vã hướng về trong thức hải truyền âm, hỏi hỏi đạo cung trong: "Nàng thân pháp này làm sao phá?"

"Ta cái nào biết làm sao phá?"

Tiểu Ma sư chống hai vành mắt đen, ngẩng đầu liền muốn cãi lại.

"Hắn là đang hỏi ta!"

Đạo cung bên trong Bạch Quan Tử đứng dậy, bên cạnh tiểu Ma sư nhất thời run cầm cập một cái, Bạch Quan Tử ngưng thần nhìn về phía Đạo cung ở ngoài, đã ở biểu ý thức trên bầu trời, nhìn thấy ngoại giới hình chiếu, chính là Phương Quý công hướng hồng y cô gái, nhưng cũng thương không được nàng một màn, nguyên bản nàng vẻ mặt lạnh lùng, như là căn bản không muốn trả lời Phương Quý lời nói, nhưng là nhìn cái kia hồng y cô gái, lại tâm thần khê động.

"Đứng ở thiên ngoại, nhìn xuống nhân gian?"

Nàng bỗng nhiên mở miệng, tiếng nói lạnh lùng: "Nàng cùng ta đi con đường không giống, ta là vạn vẹo không gian, người thấy ta nơi, kì thực ta không tại, là mượn lực lượng pháp tắc ẩn nấu thân hình, cho nên lúc ban đầu cái kia Thái Bạch tông chủ trần áp không gian, ta liền không cách nào lại trốn, mà nữ nhân này, cũng đã là mượn một loại nào đó khí cơ, siêu nhiên với thế gian bên trên, nói vậy, đây chính là Đông Thổ phải đi đường đi. . ."

"Chớ nói nhảm, ta làm sao đánh nàng?"

Phương Quý tiếng nói từ biểu ý thức thiên ngoại truyền đến, hiển nhiên cũng có chút nôn nóng.

Bạch Quan Tử cười nhạt nói: "Không cần đánh nàng, phá huỷ nàng phong thần ý niệm, nàng tự nhiên liền sẽ phải chịu phản phệ. . ."

"Ồ?"

Phương Quý vừa nghe đúng là mới mẻ, hiển nhiên trước người cái kia hồng y cô gái còn ở vội vã quát hỏi, chợt cười to xoay người hướng về phương bắc phóng đi, Nguyên Anh tiên bào bên trên, Âm Dương đèn phóng hư không, một phương Âm Dương Thái Cực Đồ hiện ra, ngay lúc này cùng cái kia tượng thần chạm vào nhau, rồi sau đó liền thấy tượng thần bên trên, bóng mờ lay động, cuối cùng từng tia từng sợi tiêu diệt, cả tôn thần tượng đều chậm rãi biến mất tại bên trong đất trời.

Vị kia hồng y cô gái, cũng vào lúc này bỗng nhiên miệng phun máu tươi, sắc mặt tái nhợt phần hận.

"Hồng. . ."

Bất quá cũng vào lúc này, Ma sơn đại trận chu vi, hai vị quỷ thần tà binh, đã liên thủ hướng về Phương Quý đập tới.

Cái này quỷ thần tà binh từ không phải trên đường người, nhưng là bọn họ vốn là chiến trường hung binh, thân uy khó lường, mỗi một tôn hầu như đều có thể so với cảnh giới Hóa Thần, hai vị hung thần, liên thủ đánh tới, bên trong đất trời, thế hỗn loạn, liền như là sụp về hướng uy trấn hướng về Phương Quý.

Trình độ nào đó trên, cái này chính là Nam Cương Bích Hoa tiểu thần quân mấy người dự định.

Lấy bọn họ thần thông cuốn lấy Phương Quý dị bảo, lại lấy Tôn phủ lực lượng vây giết Phương Quý, mà bây giờ, Phương Quý một thân chân ý đối kháng Tây Hoang áo bào đen người tuổi trẻ, Âm Dương đèn cùng Thanh Mộc Tiên Linh thôi thúc, phá Đông Thổ hồng y cô gái thần thông, vừa nãy biểu hiện mấy cái giống như dị bảo, đều đã tới chi không kịp, mắt thấy hai vị quỷ thần tà binh, liền muốn đem cái kia ngập trời lực lượng khổng lồ, nghiêng rơi xuống đến lúc này Phương Quý trên người.

Có thể chẳng ai nghĩ tới chính là, Phương Quý lại là tay áo lớn phiêu phiêu, quay người sang đến.

Nhìn hai vị quỷ thần tà binh, trên mặt lộ ra chút nụ cười vui vẻ.

Cùng lúc đó, trên người hấn tiên bào rung động, đã có một tia màu đen khí cơ bay vút đi ra, huyền giữa không trung, lại hóa thành một cái quái nhãn hình chiếu, sau đó uy nghiêm đáng sợ ma ý, tỏa ra ra, thẳng hướng cái kia hai tôn quỷ thần tà binh xung kích tới. . .

Cái kia quỷ thần tà binh ma khí ngập trời, thế không thể đỡ.

Nhưng ở cái này ánh mắt nhìn kỹ phía dưới, bỗng nhiên như là mất hồn, động tác càng ngày càng chậm, gần như tại biến mất.

Phương Quý chính mình cũng hơi ngẩn người ra, phát lên nắm đấm chậm rãi thả xuống, như là hơi kinh ngạc tại cái này quỷ thần tà binh phản ứng.

Hấn giẫm quỷ thần tà binh cánh tay, từng bước từng bước đi về phía trước, đứng ở quỷ thần tà binh trên đầu, cúi người nhìn về phía trước, liền nhìn thấy phía trước Tôn phủ quỷ thần, Nguyên Anh, Thần vệ quân, mỗi một cái đều như là choáng váng giống như, ngơ ngác nhìn hấn, trên mặt của mỗi người, cũng giống như là thấy quỷ giống như vẻ mặt, mỗi người thân thể, đều ở khê run, khó có thể lý giải được hình ảnh trước mắt.

"Biết Bắc Vực tại sao nhất định phải đuổi các ngươi đi ra ngoài sao?"

Phương Quý nhìn cái kia bao phủ cả tòa Ma sơn trận quang, ngồi xổm xuống, nhìn xuống những kia Tôn phủ tu sĩ, quỷ thần, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đúng là xuất hiện phi thường hiem thấy chăm chú vẻ mặt, nói: "Vật này rõ ràng liền rất nguy hiểm, động một chút là sẽ phá huỷ toàn bộ Bắc Vực, kết quả các ngươi vẫn là muốn làm, căn bản không sợ Bắc Vực bị huỷ, cũng không sợ Bắc Vực người sẽ chết sạch, bởi vì các ngươi từ vừa mới bắt đầu, sẽ không có coi chính mình là thành qua Bắc Vực người, chỉ là nghĩ lại đây chiếm tiện nghi, có thể chiếm nhiều thiếu tiện nghi, liền chiếm nhiều thiếu tiện nghi. . ."

"Đã như vậy, đương nhiên nhất định phải đem các ngươi đuổi ra ngoài!"

Vừa nói chuyện, hấn hít sâu một hơi, chậm rãi đứng lên đến: "Việc này ai cũng không ngăn được!"

Bỗng nhiên trong lúc đó trầm quát một tiếng, cả người đều cao cao nhảy

lên, đang ở giữa không trung, dĩ nhiên vung tay lên, một con phỉ mập mạp mập cóc xuất hiện ở trong hư không, theo thân hình của hắn rơi vào cái kia vô tận Tôn phủ tu sĩ cùng quý thần, cái kia một con cóc cũng bỗng nhiên trong lúc đó cả người lóng lánh kim quang, kim mộc thủy hỏa, nhật nguyệt phong lôi, các loại lực lượng khuấy động thiên địa, như mưa rơi xuống.

Ầm ầm ầm!

Đón lực lượng này, những kia Tôn phủ tu sĩ, quý thần, nhưng lại không có có thể ngăn cản.

Phàm là đến gần rồi lực lượng này, không khỏi bị lan đến, đều bị thần thông lực lượng chôn vùi, hóa thành tro bụi.

Mà cái kia toàn bộ bao phủ lại Ma sơn đại trận, cũng tại lúc này bị trấn áp, ảnh hưởng, đột nhiên đạo đạo trận quang đan dật quân quanh, dần dần sụp đổ, như là một mảnh tia chớp màu đen quay quanh ở Ma sơn bên trên, sụp đổ rồi vô tận ngọn núi cùng vách núi cheo leo. . .

Phượng Quý thân hình bay lên, hướng phía dưới phiêu đi: "Bởi vì chúng ta làm, chính là thiên kinh địa nghĩa!"

Chương 687 : Ma Sơn Nơi Sâu Xa

"Xong. . . Xong. . ."

Nhìn trước mắt một tác một tác, từng mảnh từng mảnh sụp đổ đại trận, tất cả Tôn phủ Nguyên Anh lão tu cũng tốt, quỷ thần cũng tốt, Thần vệ quân cũng tốt, tất cả đều ngốc ở đương trường, trong lòng thậm chí ngay cả ngăn cản ý nghĩ đều đã không nhắc lên được đến, có thể nhìn thấy, chỉ có tuyệt vọng.

Mà bây giờ, cái này tình thế cũng xác thực không phải bọn họ có thể ngăn cản được.

Ở Phương Quý đem cái kia vô tận thần thông âm âm ở toà này Ma sơn trên đại trận lúc, liền đã gọi ra liên tiếp phản ứng, nguyên bản cái này một toà Ma sơn đại trận, chính là quỷ thần tà binh chư phương đại trận tổng khu, để bảo đảm an ổn, các đạo căn cơ đều là sâu nhập bên trong dãy núi, bây giờ trận lực hỗn loạn, dần dần tan vỡ, liền thậm chí ngay cả cái này một toà Ma sơn đều cho hoàn toàn đổ nát, nguyên bản cái này Ma sơn trong, cũng có vô số ma yêu, thậm chí Sơn quý, nhưng hôm nay, liền chúng nó đều đã bị táng diệt vô số, chỉ có thể trong lúc hỗn loạn kêu khóc. . .

Tựa hồ có một loại mắt thường có thể thấy âm sắc linh quang, từ cái này một phương Ma sơn đại trận bắt đầu, theo chân núi phía dưới đan dệt tung hoành địa mạch, vội vã hướng về xa xa khuếch tán mà đi, ngay lúc này liền hoành quá mười vạn dặm, đến Hải Châu, Bình Châu, Đông U châu các loại khắp nơi Ma sơn bên trong đại trận, dẫn tới những kia Ma sơn đại trận cũng trong thời gian ngắn mất khống chế, sau đó sụp đổ rồi vô tận núi đá gồ vụn.

Một ít chính tại phía trên chiến trường, cùng Bắc Vực Tiên minh giao thủ quỷ thần tà binh, cũng ở cái này một chốc, bỗng nhiên dừng lại tất cả động tác.

Ma sơn đại trận tổng trận khu bị hủy, chúng nó cũng như là lập tức bị rút đi tất cả linh hồn.

Phân phạt lạt. . .

Thậm chí theo cái kia Ma sơn vô tận ngọn núi khuynh đảo, cây cối sụp đổ, đại địa đều xuất hiện vô tận kẽ nứt, đạo đạo quỷ dị tà khí từ bên trong phóng thích ra ngoài, hình thành rồi không cách nào hình dung cơn lốc, thật giống như cái này cơn lốc vốn là liền bị phong ấn ở Ma sơn trong, nhưng bây giờ, lại theo Ma sơn đại trận điều động, lập tức dao động phong ấn, âm hàn thấu xương gió, từng mảng từng mảng thổi hướng về phía bốn phương.

Loại kia trong gió giấu diêm tà khí, trời sinh liền có những người sợ hãi lực lượng, lấy những thứ này Tôn phủ tu sĩ tu vị tới nói, bọn họ bình thường đương nhiên sẽ không bị những thứ này tà khí dọa đến, nhưng là bây giờ vốn là tâm thần tuyệt vọng, càng là tâm thần đều chịu đến ảnh hưởng.

Không biết có bao nhiêu người, trực tiếp bị sợ hãi đến sắc mặt tái nhợt, lão đà lão đảo, tựa hồ muốn tê liệt trên mặt đất.

"Uông uông uông. . ."

Ở cái này tà khí xung kích phía dưới, liền ngay cả tiểu Hắc long, cũng tựa hồ cảm ứng được bên trong khí thế khủng bố, "Vèo" một tiếng lén đến Phương Quý sau lưng, từ vai mặt sau thò đầu ra đến, một bộ nghĩ hướng về phía Ma sơn kêu to vài tiếng, nhưng lại sức lực không đủ đáng vẻ.

Cho tới Anh Đề, lúc này đã sớm mắt choáng váng, chỉ biết là hướng về phía Ma sơn vẫy đuôi.

"Hà?"

Ma sơn đại trận đã hủy, Đông Thổ, Tây Hoang, Nam Cương thần tử, cũng đều đã bị chính mình bại, Phương Quý vốn nên nhận cơ hội chạy đi, bất quá lúc này có thể không giống ngày xưa, trận chiến này hẳn cũng đánh ra tự tin, trước mắt cái này Tôn phủ Nguyên Anh, Thần vệ quân, quỷ thần tuy rằng cũng không có thiếu, nhưng cũng không sợ bọn họ gây phiền phức, đúng là lập tức bị Ma sơn trong tiết lộ tà khí hấp dẫn, vẻ mặt hơi có chút ngạc nhiên.

Đứng ở hắc phương hướng nhìn xuống dưới, có thể nhìn thấy cái kia Ma sơn bị trận quang xé rách quá ác, đã lộ ra vài nơi đen ngòm kẽ nứt, càng là khắp nơi sinh ra màu đen hoa sen, yên tĩnh mà quỷ dị, vậy hẳn là Ma linh

chết đi, lưu lại tàn tích.

Tà phong xoắn tới, gọi lên hẳn cùng nhau trang phục, thăm thăm lay động lay động.

Phương Quý đột nhiên cảm giác thấy có chút ngạc nhiên, tựa hồ cái kia Ma sơn nơi sâu xa, có cái gì đang hấp dẫn hẳn.

Cũng là chỉ là hơi cân nhắc, Phương Quý liền làm ra quyết định, tay áo lớn một điện, liền nhẹ nhàng hướng về Ma sơn nơi sâu xa rời đi.

"Ríu rít rít. . ."

Tiểu Hắc long phát ra không một chút nào ủy khuất âm thanh, gắt gao cầm lấy Phương Quý bả vai cổ tay.

"Ríu rít rít. . ."

Rất xa Anh Đề nhìn cũng kinh sợ, nhưng mắt thấy Phương Quý muốn đi vào, lại liền lập tức chạy tới đuổi tới, sợ bị ném.

"Hẳn đây là. . ."

Rất xa có người nhìn thấy Phương Quý động tác, liền kinh sợ đến mức tim đều nhảy đến cổ rồi.

Bọn họ tựa hồ không nghĩ tới, Phương Quý lại dám như vậy xông vào Ma sơn.

Bất quá nghĩ lại ngẫm lại, lúc này vốn là một thân tà khí Phương Quý, xông vào Ma sơn nơi sâu xa đi, vậy cũng là rất hợp lý.

"Ma sơn, đến tột cùng là cái gì?"

Phương Quý rơi vào đã khắp nơi sụp đổ, tàn tạ không chịu nổi Ma sơn trước, có thể cảm giác được nơi này chung quanh đều bồng bênh một ít quỷ dị Tà linh, thậm chí có thể cảm nhận được một loại cực kỳ quái lạ khí tức, chính mình trên đầu vai tiểu Hắc long, còn có theo ở phía sau rập khuôn từng bước Anh Đề, đều run lẩy bẩy, cho thấy chúng nó cũng phi thường kiêng kỵ nơi này khí tức, nhưng bọn họ bản năng cảm giác sợ hãi.

Thế nhưng Phương Quý, vòng xem bốn phương, lại một điểm cảm giác cũng không có.

Vừa vặn ngược lại chính là, hẳn nhìn cái này một mảnh tan vỡ Ma sơn, đặc biệt là cái này núi trong bừa bãi tàn phá tung hoành khí tức, trái lại. . .

Cảm giác có chút quen thuộc!

"Rất sớm trước đây, ở tiên môn thời điểm, liền vẫn nghe bọn họ nói Ma sơn đáng sợ, nhưng ta liền không cảm thấy đáng sợ!"

Phương Quý không khỏi nói thầm, cũng nghĩ đến mới vừa vào Thái Bạch tông lúc trí nhớ.

Cho tới nay, đều có người nói Ma sơn khí cơ dọa người, hết lần này tới lần khác chính mình không từng có qua cái cảm giác này.

"Nếu đến rồi, liền. . . Đi dạo?"

Phương Quý chỉ là hơi ngưng lại, liền làm ra quyết định, chậm rãi đi vào bên trong.

Ma sơn bề ngoài, ngoại trừ sông mẫn kỳ thảo dị hoa, quái lạ núi đá, ma tức sinh linh ở ngoài, cùng với những cái khác núi cũng không khác nhau gì cả, mà hấp dẫn người nhất, chính là cái này Ma sơn mặt đất, nứt ra rồi vô số lỗ hổng, có sâu có cạn, bên trong đen ngòm, cũng như là phi thường hấp dẫn Phương Quý dáng vẻ, trực tiếp chọn một chỗ sâu nhất, sau đó chậm rãi hướng về cái này kẽ nứt trong đi vào.

Càng đi càng rộng rãi, cũng không nghĩ tới, cái này ngọn núi lại là không.

Tà khí càng nồng nặc, liền tiểu Hắc long lúc này đều đem hai con mắt cho nhắm lại.

Anh Đề càng là thân một cái móng vuốt, kéo lấy Phương Quý góc áo, thân thể cứng ngắt, bị Phương Quý kéo đi về phía trước.

"Có vách mộ, có hành lang, lại còn có thoát nhìn như là nhà mồ như thế địa phương. . ."

Phương Quý càng thâm nhập, trái tim càng cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ:

"Lẽ nào nơi này là toà phần mộ?"

Nhưng nếu là phần mộ, vì sao để cho mình cảm giác như vậy quen thuộc?

Cũng không thể là chính mình phần mộ chứ?

Nghĩ như vậy, Phương Quý đã sâu nhập vạn trượng, đi tới sâu nhất dưới nền đất, nhìn thấy một phương phong mật cực kỳ kín nhà mồ, đẩy một cái cửa, không có thúc đẩy, sau đó hần liền bay lên một cước, trực tiếp đem cửa cho đá văng, nghênh ngang đi vào, tinh tế quan sát qua, liền càng thấy quái lạ lên, hiển lộ ở trước mắt hần, lại là một phương động phủ cũng tựa như địa phương. . .

Mà ở trong động phủ, nhưng không có người, chỉ có một bộ quan tài đá, bày ra ở động phủ trung tâm.

Ma sơn phía dưới, trần áp chính là động phủ. . .

Phương Quý mơ hồ nhớ tới, trước đây Thái Bạch tông chủ tựa hồ cũng đối với mình nhắc qua cái này, tâm trạng liền càng hiếu kỳ lên.

Hần nhất chân đi đi, toàn mặc kệ bả vai còn có sau lưng sợ hãi đến run lẩy bẩy hai cái.

Chỉ là liền hần cũng không biết chính là, lúc này sợ sệt có thể cũng không chỉ là Anh Đề cùng tiểu Hắc long , liền ngay cả hần biểu ý thức đạo cung trong, cũng có người cảm ứng đến như vậy khí tức, tiểu Ma sư cùng Bạch Quan Tử hai người, đều có một loại thân nhập hầm băng, cả người tóc gáy dựng thẳng cảm giác, tiểu Ma sư mạnh mẽ nuốt mấy cái nước miếng, mới run lập cập nói: "Cái này. . . Cái này đến tột cùng là nơi nào?"

"Ta làm sao có khả năng biết?"

Bạch Quan Tử lờm hần một cái, nói: "Như là Ma sơn phong ấn động phủ!"

Tiểu Ma sư liếc mắt xem xét nhìn nàng, nói: "Liên quan tới Ma sơn điện tịch, ta cũng xem qua rất nhiều, cũng có một chút ghi chép, nói bên trong đều phong ấn có một ít quái lạ động phủ, thậm chí là dị bảo, nhưng là. . . Nhưng là hần là không người có thể tùy tiện vào đến a, điện tịch ghi chép trong, phàm là muốn đi vào Ma sơn nơi sâu xa, hoàn toàn trả giá cái giá cực

lớn, xúc động dị thường khùng bô biên số, nhưng là hấn. . . Hấn làm sao lại lớn như vậy dao động lớn bải đi tới. . . Mấu chốt nhất chính là, ngươi có phát hiện hay không, hấn không một chút nào sợ sệt?"

"Ta làm sao có khả năng biết?"

Bạch Quan Tử thiếu kiên nhẫn trả lời, lại nói: "Đâu chỉ là hấn không sợ, liền ngay cả chúng ta, cũng là bởi vì trốn ở hấn biển ý thức đạo cung trong, bị ngăn cách hơn nửa khí tức, mới có thể miễn cưỡng nói chuyện, lại thêm vào vừa nãy. . . Vừa nãy nhìn thấy hấn. . ."

Tiểu Ma sư lập tức nhắc lên thân, vội hỏi: "Cái gì?"

Bạch Quan Tử lạnh lùng quét hấn một chút: "Ngươi có tư cách biết không? Phản đồ!"

Tiểu Ma sư ngồi xổm ở một bên, nhìn lên nhìn một chút nàng.

Bạch Quan Tử nhìn hướng về Đạo cung ở ngoài, chiếu đi vào hình ảnh, chậm rãi nói: "Cái này có thể là Bát di chi địa. . ."

"Bát di?"

Tiểu Ma sư hơi ngẩn người ra, vội hỏi: "Tất cả điểm tịch bên trên, tất cả mọi người cũng đều biết, Thiên Nguyên có bốn vực một phủ, thất hải bát di cửu bát tri, chỉ là, bốn vực một phủ, lại thêm vào Thất hải, đều dễ bàn, nhưng là cái kia Bát di chi địa, đến tốt cùng là. . ."

Bạch Quan Tử lạnh lùng nhìn hấn.

Tiểu Ma sư bất đắc dĩ vỗ vỗ đầu, nói: "Tốt, tốt, ta biết ngươi không muốn nói!"

"Ngươi là cảm thấy ta không muốn nói sao?"

Bạch Quan Tử hừ lạnh một tiếng, mười ngón giao nhau, rung động đùng đùng, nói: "Ta xem ngươi là cảm thấy ta không biết!"

Tiểu Ma sư sửng sốt: "Ta không có a. . ."

Bạch Quan Tử đứng dậy, một quyền liền đập tới, lại, là một bộ bình thường

Đạo cung hằng ngày vận kiếp.

Tiểu Ma sư ôm đầu đứng ở một bên, đã quen thuộc từ lâu.

Bạch Quan Tử đứng dậy rời đi, trên mặt mang theo nhàn nhạt cảm giác thỏa mãn, hừ lạnh một tiếng, nói: "Tốt dạy người biết được, ta Kỳ cung gốc gác thâm hậu, tự không tầm thường có thể so với, như người vậy phản đồ phản bội Kỳ cung, vốn là chính là sự tổn thất của người! Liền nói cái này Bát di chi địa, những người khác chỉ biết có Bát di chi địa, lại không người nào biết nó đến tột cùng là cái gì, có thể là chúng ta Kỳ cung lại rõ như lòng bàn tay. . ."

Tiểu Ma sư nhất thời trợn to hai mắt, đầy mặt chờ mong.

Bạch Quan Tử thật lâu không nói, chỉ là lạnh lùng nhìn về phía hắn.

Tiểu Ma sư một cái kích lẳng, phản ứng lại, vội hỏi: "Ngài nói mau , ta nghĩ nghe!"

"Hừ!"

Bạch Quan Tử ở cái này đạo cung trong hóa huyễn đi ra trên ghé mây ngồi xuống, hai cái chân một đáp, nhìn Đạo cung cảnh tượng bên ngoài, nói: "Cái gọi là Bát di, chính là một đời trước để lại bát phương không trọn vẹn tiểu thế giới, bên trong thế giới nhỏ này, cất giấu một đời trước rất nhiều bí quyền cùng dị bảo, trình độ nào đó trên, người cũng có thể lý giải là, cái này Bát di chi địa, kỳ thực chính là một đời trước bát phương di sản!"

"Này Bát di chia ra làm. . ."

"Âm Dương điện!"

"Tiên Linh sơn!"

"Tứ Hải nhân!"

"Ngũ Linh đài!"

"Lục Thi mộ!"

"Tri Kiến viện!"

"Bát Yêu tháp!"

"Cửu Tiêu cung!"

Chương 688 : Bát Di Chi Địa

"Âm Dương điện, Tiên Linh sơn?"

Tiểu Ma sư nghe từ Bạch Quan Tử trong miệng phun ra tám cái tên, biểu hiện một trận ngẩn ra.

Hắn mượn Phương Quý con mắt, khắp nơi điễm tịch, cũng coi như là đọc nhiều sách vở, bây giờ vừa nghe cái này tám cái tên, liền cảm thấy được có chút bưng tỉnh, trong đó có chút tên, rõ ràng là trước đây nghe qua, nhưng cũng có một chút, nghe tới lại cảm giác phi thường xa lạ.

Không khỏi hỏi: "Vậy này Bát di đại biểu chính là. . ."

"Đường!"

Nói đến chỗ này, Bạch Quan Tử cũng không có tiếp tục thừa nước đục thả câu, mà là biểu hiện lãnh ngạo, chậm rãi mở miệng: "Bát di chi địa, chính là tám cái đường đại biểu di sản, một khi có cơ duyên bước vào trong đó, liền có thể sẽ tiếp xúc đến cái này tám cái đường, thậm chí được đến vận mệnh của bọn họ, nhưng cũng vào lúc đó bắt đầu, liền đã trở thành truyền nhân của bọn họ, tiếp xuống bọn họ giao cho gánh nặng. . ."

Tiểu Ma sư lâm bảm nói: "Vậy này. . ."

"Ta còn chưa nói hết!"

Bạch Quan Tử bỗng nhiên xoay đầu lại, lườm hắn một cái.

Tiểu Ma sư lập tức hơi co lại đầu, sung mặt sung mũi cười híp mắt: "Vậy người tiếp tục giảng mà. . ."

"Hừ!"

Bạch Quan Tử trong lỗ mũi thông khí, nói: "Kính Châu di địa xuất thế lúc, các ngươi hẳn là đã đi qua!"

Tiểu Ma sư trong lòng cả kinh, gật đầu liên tục: "Đi qua!"

Nói bán đứng Phương Quý sạch sành sanh: "Hắn cũng không biết từ nơi nào hồ đến tin tức, lại là làm sao hồ lộng đi vào, ngược lại là vài phương đại thế lực đều nhìn chăm chú cái kia di địa, kết quả hết lần này tới lần khác hắn cho kiếm lời, còn làm mấy cái không mặc quần áo. . . Ngược lại chính là loại kia đặc biệt làm cho người ta chán ghét tranh, ta đương thời vừa nhìn liền phiền, để cho hắn lấy đi. . . Đáng tiếc, hiện tại cái kia bức họa đã chạy đi ra ngoài, chính là trước hắn kết anh thời điểm, mặc trên người cái kia một bộ, nếu không cho người xem xem cũng là tốt, cái kia thật đúng là. . ."

"Cái kia chính là Âm Dương đạo di sản, bất quá hắn là cũng không hoàn chỉnh. . ."

Bạch Quan Tử căn bản không phản ứng tiểu Ma sư, chỉ là lạnh lẽo âm trầm mở miệng nói.

"Vậy cũng là một phương di sản?"

Tiểu Ma sư nghe mắt hơi sáng ngời: "Như thế giảng, chẳng phải là còn có bảy cái tương tự?"

"Người cả nghĩ quá rồi!"

Bạch Quan Tử nhàn nhạt nói: "Mặt khác di sản, cũng có thể bị chia cắt gần đủ rồi!"

"Cái gì?"

Tiểu Ma sư nghe, hơi ngẩn ngơ, nghĩ thầm, thế gian này phần lớn người, liền Bát di chi địa đến tốt cùng đại biểu cái gì, đều còn không biết đây, kết quả cái này Bát di chi địa, cũng đã bị chia cắt sạch sẽ?

"Nếu không là sớm đã có người phát hiện những thứ này di địa vết tích, người cho rằng Bát di tên, là ai truyền tới?"

Bạch Quan Tử hừ lạnh một tiếng, nói: "Xem mỗi người bọn họ con đường, liền đã hiểu, Nam Cương tu chính là Thiên Địa Tịch Diệt pháp, hắn là muốn đi Thân Hợp Thiên Đạo con đường, như vậy điên cuồng ý nghĩ, cũng

là Bát Yêu tháp bên trong mới có ghi chép, vì lẽ đó Bát Yêu tháp hẳn là đã sớm rơi vào Nam Cương trong tay. Tây Hoang đi chính là Nhục Thân Bất Diệt con đường, như vậy Lục Thi mộ hẳn là chỉ dẫn bọn họ con đường này tồn tại!"

"Cho tới Đông Thổ. . ."

Nàng nói tới chỗ này, ánh mắt có chút uy nghiêm đáng sợ: "Bọn họ đã tâm càng to lớn hơn, lại muốn Phong Thần Mục Thiên!"

Tiểu Ma sư nghe ngẩn ngơ, kỳ thực trong lòng có chút hồ đồ, nhưng vẫn là nhỏ giọng phụng họa nói: "Đúng, quá phận quá đáng!"

Bạch Quan Tử nói: "Nếu ta đoán không kém, cái kia Cửu Tiêu cung, nhất định đã sớm rơi vào Đông Thổ trong tay!"

"Đúng!"

Tiểu Ma sư gật đầu liên tục, bẻ ngón tay tính toán: "Vậy hẳn là còn có bốn cái nha. . ."

"Kỳ cung sao có người bực này ngu xuẩn?"

Bạch Quan Tử đầy mặt ghét bỏ nhìn tiểu Ma sư một chút, nói: "Thất hải là sớm nhất đi ra con đường này, nhưng người xem cái kia con rồng nhỏ, có Tổ long Huyết nguyên, có thể luyện hóa thế gian Tiên Nguyên, rõ ràng chính là muốn thành tựu Khai Thiên Tổ Huyết dấu hiệu, lớn mật như vậy ý nghĩ, người cho rằng Thất hải Long chủ vô đầu một cái, là có thể nghĩ ra được? Liên coi như bọn họ nghĩ ra được, nhưng nếu không có trong hải nhãn được đến di sản, sợ là cũng không đủ căn cơ đi thai nghén ra con rồng nhỏ này đến, vì lẽ đó hải nhãn di sản, liền ở trong tay bọn họ!"

Tiểu Ma sư hơi ngẩn người ra, ngược lại cũng lý giải lại đây.

Thất hải tên, là bây giờ mới truyền tới, mà xưa nay tương truyền, đều xưng tứ hải.

Có người nói, liền là bởi vì từ khai thiên lập địa tới nay, thế gian có bốn cái cổ xưa nhất hải nhãn, các chiếm một phương.

Hải nhãn từ trước đến giờ là Long tộc chiếm đoạt, như vậy bọn họ thông

qua bốn phương hải nhĩn, tìm được di sản , ngược lại cũng bình thường.

"Thái Bạch sư đôi kia sư huynh đệ, một cái thành tựu hiện nay Kiếm Tiên, một cái đi tới Huyết Ma con đường, lại đều không có tan vỡ tâm thần, nếu là ta đoán không sai, bọn họ hẳn là đều cùng Tri Kiến viện tiếp xúc qua, hoặc là được đến Tri Kiến viện chỉ điểm, hoặc là tìm được Tri Kiến viện điển tịch, đi chính là thất tình con đường, nhưng bọn họ hẳn là không được đến cái này di sản, ít nhất. . . Là không hoàn chỉnh!"

Tiểu Ma sư theo bản năng nói: "Vì sao?"

Bạch Quan Tử lạnh lùng nói: "Bởi vì bọn họ được đến nếu là hoàn chỉnh, Thái Bạch tông sớm bị diệt, không thể thủ được!"

"Ồ!"

Tiểu Ma sư lập tức thành thật đi xuống, lẳng lặng nghe hẩn giảng.

Bạch Quan Tử nói: "Nói như thế lên, Bát di chi địa, liền đã có sáu nơi ở thế gian hiển lộ hành tàng, vì lẽ đó bây giờ Bát di chi địa, hẳn là chỉ có Ngũ Linh đài vẫn chưa hoàn toàn hiển lộ ra tung tích, nhưng là cái này Ma sơn phía dưới, lại không giống như là Ngũ Linh đài. . ."

Tiểu Ma sư biệt rất khó chịu.

Bạch Quan Tử chậm chậm suy nghĩ sâu sắc: "Nếu không là Ngũ Linh đài. . ."

Tiểu Ma sư đã hoàn toàn nhĩn không được, lại không dám hỏi, không nhĩn được quát chính mình một cái tát.

"Đùng!"

Cực kỳ rõ ràng vang dội.

Bạch Quan Tử suy nghĩ sâu sắc bị đánh gãy, quát lên: "Ngươi làm gì?"

Tiểu Ma sư ngượng ngừng nói: "Còn có một cái đây. . ."

Bạch Quan Tử nói: "Cái gì còn có một cái?"

Tiểu Ma sư một tay mở ra năm tay, một vươn tay ra hai cái: "Nam Cương đoạt Bát Yêu tháp di địa, Đông Thổ đến Cửu Tiêu cung, Tây Hoang đến Lục Thi mộ, Thái Bạch tông cái kia hai cùng Tri Kiến viện có quan hệ, Long tộc cùng Tứ Hải nhân có quan hệ, chúng ta. . . Nha không, hẳn lại gặp Kính Châu di địa, lại thêm vào còn không hiện thế Ngũ Linh đài. . . Điều này cũng mới chỉ có bảy cái a, cái kia không phải còn có một cái không nói. . ."

Bạch Quan Tử nghe, đã là giận không nhịn nổi, quát lên: "Tiên Linh sơn sớm ở ta Kỳ cung trong tay, người còn muốn hỏi?"

Tiểu Ma sư bưng tỉnh, đầu chôn thật sâu đi xuống.

"Thôi, một đời trước quá mức khốc liệt, lại đoạn sạch sẽ, vốn là lưu lại quá nhiều nan giải chỗ!"

Bạch Quan Tử không thích phản ứng tiểu Ma sư, chính mình trầm ngâm một lát, liền cũng không nghĩ nhiều nữa, chỉ là thở dài nói: "Nói vậy cái này Ma sơn phía dưới, phong tồn cũng là một cái nào đó một đời trước lưu lại bí mật a, còn người khác cũng không dám tới nơi sâu xa, càng là không cách nào dễ dàng thâm nhập, hẳn nhưng có thể dễ dàng như vậy đi xuống. . . Ha ha, cùng trên người hẳn cái kia cái khác bí mật so với, cái này kỳ thực cũng không tính là gì!"

Tiểu Ma sư nghe đến đó, mơ hồ cảm thấy nàng hẳn là ở câu dẫn mình chủ động hỏi nàng.

Trong lòng nổi lên mâu thuẫn, chính là không muốn hỏi.

Bạch Quan Tử đợi một hồi không tiếng nói, lại là một cái ánh mắt mạnh mẽ trừng lại đây.

Tiểu Ma sư run cầm cập một cái, vội hỏi: "Người chỉ. . . Là cái gì bí mật?"

Bạch Quan Tử trong lòng thoả mãn, trên mặt lại càng ghét bỏ, một bộ xem đũa ngọc ánh mắt: "Bây giờ hẳn bất quá là cảnh giới Nguyên Anh, liền có thể đôi đầu Tây Hoang, Nam Cương, Đông Thổ ba bên thân tử, tầng tầng bảo vệ phía dưới phá huỷ đại trận, người liền không hiểu kỳ hẳn bản lãnh này?"

Tiểu Ma sư nghĩ đến chính mình tình cảnh, đúng là thật hiểu kỳ: "Nhanh

giảng!"

"Hắn. . . Chính là con quái vật!"

Bạch Quan Tử hừ lạnh một tiếng, con mắt đều híp lại: "Trên người hắn có Âm Dương đèn, đó là Âm Dương điện dị bảo, cũng là chìa khóa một trong, có Thanh Mộc Tiên Linh, đó là trước cái nhóm này luyện Ngũ linh người luyện chế ra đến, cùng Ngũ Linh đài có quan hệ, có bất diệt tiên ý, vậy hắn là Thiên Thượng Kiếm Tiên truyền ra, cùng liền cùng Tri Kiến viện có quan hệ, nơi mấu chốt nhất, là cái kia một viên quái nhãn cùng cóc. . ."

Nàng nói, cũng không nhịn được ép thấp chút tiếng nói: "Nếu là ta đoán không sai, cái kia một viên quái nhãn, chính là Lục Thi một trong, thượng cổ Bất Tử Thần Ma, bị chia làm mắt, tai, lưỡi, thân, tay, chân, từng cái phong ấn, cho nên mới xưng Lục Thi, Tây Hoang vị kia hắn là chỉ là đến ma thân, cũng không hoàn chỉnh, mà cái kia một cái ma nhãn, chính là bây giờ hắn tu luyện tiến vào chính mình Nguyên Anh một viên. . ."

"Mà cái kia một con cóc, tuy rằng bây giờ nhìn không giống, nhưng dường như cùng Đông Thổ phong thần pháp cũng có chút tương tự. . ."

". . ."

". . ."

"Ôi. . ."

Tiểu Ma sư nghe lời này, không nhịn được cả kinh: "Nhanh tập hợp, liền cái kia đen sì sì rồng nhỏ cũng với hắn thân cận. . ."

"Không sai!"

Bạch Quan Tử chậm rãi nói: "Đã có bảy cái đường cùng hắn có nhân quả!"

Tiểu Ma sư lại là một mặt biệt khó chịu đáng vẽ.

Bạch Quan Tử sắc mặt khó coi, chậm rãi mở miệng: "Muốn nói người liền nói!"

Tiểu Ma sư nói: "Ta tính toán một chút, tổng cộng sáu cái. . ."

Bạch Quan Tử lông mày đều đã chăm chú nhìn lại: "Người thêm vào chúng ta sao?"

Tiểu Ma sư bưng tỉnh, lập tức khà khà nở nụ cười hai tiếng, nói: "Ta không nghĩ tới chính mình còn rất trọng yếu. . ."

Bạch Quan Tử đánh gãy hẳn: "Người vốn là không trọng yếu, chỉ là tốt xấu dính điếm một bên!"

"Ồ. . ."

Tiểu Ma sư nụ cười trên mặt không còn, yên lặng cúi đầu.

Bạch Quan Tử chính mình chậm rãi nghĩ đến một trận, trên mặt vẻ mặt, lại là càng khó hiểu, tự nói: "Thế gian con đường, nguyên do thảo phạt không ngừng, con đường của người có thể bù ta con đường, người luyện dị bảo đối với ta cũng có tác dụng lớn, bởi vậy chín cái trên đường đồ vật, từ trước đến giờ đều là tranh đến đoạt đi, cực nhỏ có hoàn chỉnh, nhưng là bây giờ bảy cái đường lại đều cùng hẳn một người sinh ra nhân quả, thực sự hiem tháy. . ."

"Đúng vậy. . ."

Tiểu Ma sư nghe, không khỏi ngơ ngác nói: "Ta sớm liền cảm thấy hẳn quái lạ, người xem cái này phương đạo cung, vừa tiến đến liền không ra được a, còn có trước đây Đạo cung phía trên bức họa kia, lại có thể nuốt chứng rất nhiều cùng đường có quan hệ đồ vật. . . Rõ ràng hẳn kỳ thực rất ngóc, lại lười, còn trơn, thế nhưng ta giúp hẳn thôi diễn công pháp, hẳn đều là có thể ở thời gian ngắn nhất bên trong, liền tu luyện thành công. . ."

"Hàm bên trong lộ ra tinh. . ."

Càng nghĩ càng thấy đến hồ đồ, nhìn về phía Bạch Quan Tử: "Cái này đại biểu cái gì?"

Bạch Quan Tử nghĩ đến một hồi lâu.

Hoặc là nói nàng không phải đang nghĩ, mà là thật không dám tiếp thu đáp án này.

Một lát sau, nàng mới mở miệng nói: "Thế gian chín cái đường, người lại

có biết vì sao cũng chỉ có tám nơi đi địa?"

Tiểu Ma sư mãnh đến ngẩng đầu: "Vì sao?"

Bạch Quan Tử chậm rãi nói: "Bởi vì một đời trước, vốn là có một con đường thẳng, vì lẽ đó không cần lưu lại bọn họ di sản!"

Chương 689 : Đế Tôn Chi Lộ

"Ta đến tột cùng là ai?"

Ở biên ý thức Đạo cung trong, Bạch Quan Tử cùng tiểu Ma sư nói chuyện lúc, Phương Quý cũng lắng lắng nghe xong bọn họ nói, hẳn mơ hồ cảm thấy, có lẽ Bạch Quan Tử lúc này đối với tiểu Ma sư giảng những câu nói này, kỳ thực cũng là vì để cho hắn nghe được, lấy xem phản ứng của hắn, đương nhiên, ngầm nghĩ nghĩ Bạch Quan Tử tầm kia dừng không được đến miệng, có lẽ giải thích những thứ này cũng có khả năng thuận tụy là bởi vì nghĩ khoe khoang một thoáng. . .

Cuối cùng nàng mơ hồ chỉ đến, chính mình có lẽ cùng một đời trước cái kia thẳng đường có quan hệ.

Kỳ thực không cần nàng nói, Phương Quý cũng biết , bởi vì trước chính mình tiến vào Âm Dương đạo di địa bên trong Tiên điện thì đã từng gặp phải một chút phi thường quý dị tồn tại, bọn họ nhìn thấy chính mình, đã từng lớn tiếng hô qua một ít "Cần Nguyên dư nghiệt" loại hình lời nói. . .

Vậy này sao nói đến, chính mình vẫn đúng là chính là tiên nhân đời sau?

Một trái tim không khỏi hơi nhảy lên, Phương Quý lúc này cảm giác dị thường phức tạp.

Từ nhỏ bắt đầu, hắn liền nghe thôn Đầu Trâu trong người nói mình là tiên nhân đời sau, chính mình cũng cả ngày bên trong làm chút tiên nhân có một ngày đến đón mình trở lại hưởng phúc mơ tới, nhưng là đợi nhiều năm như vậy không thấy cái tiên nhân lại đây, thậm chí ngay cả nuôi lớn chính mình thôn Đầu Trâu, cũng lộ ra sợi quý dị, Phương Quý lại không ngốc, bình thường tuy nhiên không đề cập tới cái này một nhìn, để tâm bên trong đã sớm biết việc này có chút quý dị.

Những kia trên đường người, đều có kinh thiên bản lĩnh, xa phi thường người có thể so với, xưng là tiên, cũng không quá đáng.

Mà chính mình nếu thật sự là trên đường người vứt bỏ, cái kia nói mình tiên nhân đời sau, tựa hồ cũng hợp lý!

Chỉ là, như chính mình thực sự là tiên nhân đời sau, lúc trước làm sao liền không thể nhiều cho mình lưu lại ít bạc bảo bối cái gì đây. . .

Chính mình từ nhỏ đến lớn, trên người liền một viên tiên đồng, còn không xài được.

Nhìn một cái, đây là đứng đắn tiên nhân có thể làm ra chuyện sao?

Sinh chính mình không nuôi cũng coi như, còn chỉ cho để lại một viên tiên đồng, đây là còn nhiều móc cửa?

. . .

. . .

Ý nghĩ quy ý nghĩ, rõ ràng cảm giác được, chính mình tựa hồ cách thân thể có chút gằn thì Phương Quý trong lòng ngược lại có chút trầm trọng.

Cái kia cái gọi là thẳng con đường, chính là mình tổ tiên?

Chính là như thế nghĩ đến, lại đi nơi nào xác minh đây?

Tất cả có quan hệ đường tất cả, đều quá mơ hồ, hoàn toàn lộ ra một cỗ quỷ dị sức lực.

Then chốt là Phương Quý trong lòng chính mình, lại cũng mơ hồ có chút mâu thuẫn, như là không nghĩ nhanh lên một chút rõ ràng tất cả những thứ này. . .

"Nếu nàng mở ra cái này đầu, dù sao vẫn là đến hỏi một chút. . ."

Nghe Đạo cung trong, Bạch Quan Tử cùng tiểu Ma sư hai người nói chuyện biến mất, tựa hồ Bạch Quan Tử đang đợi hắn, Phương Quý liền cũng trầm ngâm một trận, làm ra quyết định, thức hải trong, một đạo hình chiếu xuất hiện, chậm rãi tiến vào đạo cung trong, vừa nhìn thấy hắn, tiểu Ma sư liền lộ ra chút ủy khuất vẻ mặt, muôn nói lại thôi, mà Bạch Quan Tử thì lại ánh mắt lấp lánh đầu lại đây, trên mặt dẫn theo điềm ý cười. . .

Nhìn dáng dấp của nàng, giống như là muốn qua nét mặt của Phương Quý trên, nhìn ra cái gì đáp án đến.

Bất quá nàng không nghĩ tới, Phương Quý mở miệng, hỏi lại là một chuyện khác: "Nếu Đông Thổ, Tây Hoang, Nam Cương, thậm chí là chính mình sư tôn, bọn họ đi đường đều cơ hồ có thể xác định, như vậy Nam Hải bên trên vị kia Vụ đảo Đế Tôn lại đi cái gì?"

"Hả?"

Thấy Phương Quý lại vừa mở miệng liền hỏi cái này, Bạch Quan Tử đứng là hơi ngần người ra.

Nàng vốn tưởng rằng Phương Quý nghe xong lời của mình, liền hình chiếu đi vào, chính là vì đuổi hỏi mình liên quan tới cái kia suy đoán chuyện.

Nếu là Phương Quý truy hỏi, như vậy nàng cũng là có thể từ Phương Quý lời nói bên trong, xác định chút gì.

Ai có thể nghĩ tới, hẳn hỏi lại không phải là mình, mà là Bắc Vực kẻ địch?

"Không biết!"

Nàng ngưng thần nhìn Phương Quý, chậm rãi lắc lắc đầu.

"Cái gì trò chơi?"

Phương Quý nghe xong, sắc mặt lập tức trở nên hơi khó coi.

Bên cạnh tiểu Ma sư ánh mắt sáng lên, trong lòng trong bóng tối cho Phương Quý trông dùng sức: "Đánh nàng!"

Con mụ này mỗi ngày đánh chính mình, hiện tại cũng đến phiên chính mình đại ca đánh nàng.

"Ta là thật sự không biết!"

Không nghĩ tới Bạch Quan Tử lắc đầu một cái, lại giải thích một câu, nói: "Kỳ cùng cũng vẫn muốn biết hẳn đi chính là cái gì đường, có lẽ Đông Thổ, Nam Cương, Tây Hoang, cũng đồng dạng muốn biết hẳn đi chính là cái gì đường, mà hẳn cho tới hôm nay, cũng không chịu xuất quan, ngoại

trừ là do làm vì tự mình biết một khi xuất quan, sẽ trở thành quân chúng phi nhỏ ở ngoài, có lẽ cũng có che giấu lên bản thân đi con đường, không khiến người biết được ý tứ!"

Phương Quý nghe có chút ngạc nhiên: "Các người Kỳ cung bản lĩnh lớn như vậy, đoán đều không thể đoán một chút không?"

"Kỳ cung có thể đoán đến rất nhiều chuyện, ngoại trừ hẩn!"

Bạch Quan Tử lạnh nhạt nói: "Theo hẩn trước lộ ra manh mối suy nghĩ, trái lại càng hồ đồ, hẩn đã từng từ U cốc chi đế trong tay, đoạt từng tới một phương đạo quyền, vậy hẩn là cùng Tri Kiến viện có quan hệ, nhưng là hẩn đi, lại cũng không phải là Tri Kiến viện con đường, nhưng có một chút có thể xác định, người này tất nhiên đã ngộ ra cái gì lợi hại đồ vật, thế nhân có lẽ không biết, trăm năm trước, hẩn trong động phủ, cũng từng lộ ra một đạo khí cơ, so với người sư tôn Thiên Thượng Kiếm Tiên Mạc Cửu Ca càng lôi kéo người giạt mình, suýt nữa gặp phải chư phương đả kích!"

"Cũng là từ khi đó bắt đầu, hẩn lộ diện số lần, càng ngày càng ít, cho đến gần mấy chục năm, càng là không biết sinh tử, nghĩ đến, trăm năm trước, hẩn vẫn còn không biết đường nhân quả có lớn như vậy, lần đó vô ý tiết lộ, cũng làm cho hẩn biết được lợi hại, liền càng quyết định chủ ý muốn rửa rứt cổ đến cùng, có đến vài lần cơ hội, Kỳ cung đều cảm thấy hẩn sẽ xuất quan, sau đó sẽ xúc động cái này thiên hạ phong vân, nhưng hẩn lại vẫn liền như thế cất giấu, cuối cùng, ngược lại là sư tôn của người hiền lộ Thiên Thượng Kiếm Tiên cảnh giới, dẫn tới thế sự biến hóa. . ."

Phương Quý nhíu lông mày nghe lời của nàng, bỗng nhiên nói: "Người có phải là có chuyện gì hay không gạt ta?"

Bạch Quan Tử cũng hơi hơi kinh ngạc, nói: "Ta gạt người chuyện từ có rất nhiều, người lúc này chỉ chính là thứ nào?"

Một bên tiểu Ma sư toàn bộ sửng sốt: "Nói còn có thể nói nói như vậy?"

Ngoài dự đoán mọi người chính là, Phương Quý trùng trùng xem xét Bạch Quan Tử một chút, như là phát hiện đối phương như thế thực sự, cũng không hề tức giận, mà là suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói: "Tôn phủ đã từng cùng Long tộc cầu kết, nói muốn lấy Tiên Linh sơn chi thạch, bù đắp tiểu Lai Bảo căn cơ, thế nhưng ta vừa này nghe được người nói, Tiên Linh sơn là ở Kỳ cung trong tay. . . Nếu là như vậy, Tôn phủ lại tại sao có thể có

Tiên Linh sơn chi thạch?"

"Bạch!"

Vừa nghe lời ấy, tiểu Ma sư liền lập tức đem ánh mắt hướng về Bạch Quan Tử nhìn sang.

"Ai nói không thể Kỳ cung cũng có Tiên Linh sơn, Tôn phủ cũng có Tiên Linh sơn?"

Bạch Quan Tử nghe xong lời này, lại là mặt không hề cảm xúc, nàng trước nhìn thấy Phương Quý trên người chỗ khác thường sau, liền như là đã đổi chủ ý, thái độ đại biến, không có ở cái này một khối gạt Phương Quý, chỉ là mỉm cười, nói: "Trên người người có nhiều như vậy đường bí mật, ta cho rằng người đã sớm nên nghĩ rõ ràng những vấn đề này, Tôn phủ nếu là không có Tiên Linh sơn, vậy bọn họ quý thần lại là như thế nào?"

"Quý thần?"

Phương Quý nghe vậy, nhất thời lấy làm kinh hãi, kinh ngạc nhìn về phía Bạch Quan Tử.

"Tiên Linh sơn cũng sớm đã không phải hoàn chỉnh tồn tại!"

Bạch Quan Tử lạnh nhạt nói: "Có một phần Tiên Linh sơn, là bị vứt bỏ rơi, bởi vì cái kia một phần, đã ở một đời trước đại chiến trong bị ô, bỏ ở Nam Hải, chỉ bất quá, mặc dù là bị vứt bỏ, thế nhưng cái kia dù sao cũng là từ Tiên Linh sơn trên bị chém xuống đến, vì lẽ đó bọn họ xưng là Tiên Linh sơn chi thạch, cũng không tính là lời nói dối, chỉ là cái kia một phần Tiên Linh sơn. . . Ha ha!"

Phương Quý ánh mắt lấp lóe, vội vàng nói: "Làm sao?"

Bạch Quan Tử trầm mặc một hồi, nói: "Những chuyện này, can hệ quá lớn, ta không thể nói cho người!"

"Cái gì?"

Phương Quý ngẩn ra, lại có chút phiền não, bắt nổi lên ống tay áo.

Bạch Quan Tử vào lúc này, lại mặt không sợ hãi, ngẩng đầu nhìn hấn.

Đúng là Phương Quý chính mình có chút ngờ vực, nhìn chăm chú nàng vài lần, bỗng nhiên nói: "Người sẽ không là không biết chứ?"

Bạch Quan Tử liền trướng đỏ mặt, nói: "Không biết? Ta chính là Kỳ cung chấp cờ đệ tử, ba con cờ loạn càn khôn, làm sao có khả năng không biết. . ."

Phương Quý trong lòng xác định ra: Nàng xác thực không biết!

Lúc này Bạch Quan Tử trong miệng còn đang nói chút gì "Thế sự như cờ", "Càn khôn như gương", cái gì "Kỳ cung trong mắt, cũng không bí mật" loại hình, một tấm trắng bệch mặt trướng đèn đỏ chót, Phương Quý hơi không kiên nhẫn vung vung tay, đánh gãy nàng, nói: "Vậy này dạng nói, Đế Tôn trong tay có Tri Kiến viện tàn quyền, cũng có một phần bị vứt bỏ Tiên Linh sơn, có còn hay không những khác?"

Bạch Quan Tử không nhịn được nói: "Không biết!"

Phương Quý gật gật đầu, nói: "Người biết đến quả nhiên không nhiều. . ."

Bạch Quan Tử hơi giận, nói: "Hắn đã từng đoạt qua Ma sơn quái nhãn chuyện, lẽ nào ta không biết?"

Phương Quý cũng nghĩ đến cái này một nhìn, âm thầm gật gật đầu.

Đế Tôn khi đó ngược lại không phải tự thân ra tay đoạt Ma sơn quái nhãn, nhưng hắn xác thực biểu hiện qua đối với Ma sơn quái nhãn hứng thú, bằng không lúc trước An Châu Tôn phủ, cũng không có thể trả giá lớn như vậy đánh đổi, đi Ma sơn nơi sâu xa lấy ra cái kia một cái quái nhãn, bất quá, bây giờ nghĩ đến, cũng có khả năng là Đế Tôn nghĩ tự thân ra tay, cũng không dám xuất quan, vì lẽ đó chỉ có thể thông qua Tôn phủ đi giúp hắn đoạt cái kia quái nhãn. . .

Điều này càng làm cho người cảm thấy ngạc nhiên. . .

"Tri Kiến viện tàn quyền, không trọn vẹn Tiên Linh sơn, Ma sơn quái nhãn. . ."

Phương Quý vẻ mặt quái lạ nói: "Cái này đều không đáp một bên a, hắn cái này xem như là cầm một đồng rách nát sao?"

"Cùng với những cái khác trên đường người so với. . ."

Bạch Quan Tử ngoài dự đoán mọi người gật gật đầu, nói: "Trong tay hấn, xác thực chỉ tính là rách nát!"

Một câu nói này nói ra đến, cũng lập tức để Phương Quý tiếp không ra nói đến rồi.

Như vậy mới coi như rõ ràng, vì sao liền Kỳ cung bản lĩnh lớn như vậy, đều đoán không được Đế Tôn đến tột cùng đi cái gì đường. . .

"Hấn tổng sẽ không cùng luyện Ngũ linh con đường có quan hệ chứ?"

"Nghĩ đều không nghĩ!"

Bạch Quan Tử lần này hoàn toàn không do dự, nói: "Luyện Ngũ linh người nếu là xuất hiện, toàn bộ thế giới người đều sẽ biết!"

"Ừm. . ."

Phương Quý không khỏi trứu khẩn lông mày, một lát không lên tiếng.

Vốn cho là thăm dò đường chuyện, cũng đã biết nên làm sao đối phó Nam Hải vị kia Đế Tôn, lại không nghĩ rằng trái lại càng bị hồ đồ rồi, trong lòng bất đắc dĩ, ngược lại cũng không thể nào lo lắng, ngược lại vấn đề như vậy có tông chủ bọn họ lo lắng, còn chưa tới phiên đầu mình đau, hấn như là hoàn toàn lơ đãng đáng về, thuận miệng hỏi Bạch Quan Tử nói: "Người nói cái kia một đời trước thắng con đường, lại là chuyện gì xảy ra?"

"Ha ha. . ."

Trong lòng đã chờ mong hồi lâu Bạch Quan Tử nghe xong hấn, nhất thời cười khẽ một tiếng.

"Liên quan tới con đường kia tất cả, ta đều không biết, có lẽ thiên hạ này không người hiểu rõ. . ."

Nàng nhìn Phương Quý, chậm rãi nói: "Nhưng ta biết con đường này người xuất hiện, sẽ là kết cục gì!"

Phương Quý quay đầu nhìn về phía nàng, nói: "Kết cục gì?"

"Một đời trước, bọn họ đem con đường của tất cả mọi người đều gãy nát, vậy này một đời. . ."

Bạch Quan Tử nhìn Phương Quý, nụ cười tựa hồ có hơi thâm ý: "Vậy ngươi đoán cái này một thế cái khác trên đường người, sẽ làm thế nào?"

Phương Quý nhìn lại nàng, cười nói: "Vậy khẳng định đến ả núp bọn họ đi rồi. . ."

Chương 690 : Tiên Đồng Xoay Một Cái

Xác định Bạch Quan Tử cũng sẽ không biết càng nhiều chuyện hơn, Phương Quý liền ở nàng ngạc nhiên sắc mặt bên trong, cười ha ha, bứt ra lui ra Đạo cung, kỳ thực đến lúc này, mấy lời chính là không tìm nàng xác thực, cũng rõ ràng gần đủ rồi, lúc này liền như là đã biết rồi cái gì, vừa giống như là tất cả còn đều không có manh mối, nhưng Bạch Quan Tử nếu chỉ ra chính mình bây giờ ẩn tại nguy hiểm, liền mở rộng tâm chính là, coi như thật là do làm vì thân thể của chính mình, mặt khác tám cái đường đều tìm tới cửa, cái kia có thể thế nào đây?

Chính mình đấu thắng tám cái trên đường người?

Đừng nghịch, chính mình một cái đều không đấu lại!

Nếu một cái đều không đấu lại, cái kia còn sợ bọn hắn tám cái đường làm cái gì!

Tâm tình đúng là mở rộng, tiếp tục ở cái này Ma sơn dưới đáy trong động phủ bước chậm, nhìn nơi đây tất cả, cái này một phương động phủ, rất là hoàn chỉnh, cổ lão, cũng không biết đã trải qua phong tôn bao nhiêu năm, nhưng cũng vẫn cứ có vẻ sạch sành sanh, hơn nữa tuy rằng bày ra ở một bộ quan tài đá ở trung tâm, nhưng cả tòa động phủ, nhưng không phải nhà mồ đáng dấp, mà như là thật sự có người ở đây tu hành qua.

Phương Quý theo tay cầm lên một cái bình thuốc, lại phát hiện ngón tay một chạm, cái kia bình thuốc liền trở thành tro bụi.

Hắn có chút ngạc nhiên, cái này cần là trải qua cỡ nào lâu đời thời gian, mới làm cho bình thuốc cũng đã hủ hóa, không được một tia lực, chỉ là động phủ này quá quý dị, miễn cưỡng phong tôn tất cả, cho nên mới để cái này trong động phủ tất cả mọi thứ, có vẻ lưu giữ như mới thôi.

Chỉ chừa hình dạng, bình thuốc bản thân, lại ở năm tháng dài đằng dặc sông dài trong, hóa thành bột mịn. . .

Như vậy tính ra, lẽ nào động phủ này, thực sự là một đời trước lưu giữ lại?

Bình thuốc đã hủ hóa, trong bình đan dược, tự nhiên cũng không cần hi vọng, liền ngay cả cái kia quan tài đá bên cạnh bày ra mây thứ dị bảo, không biết tốt xấu, cũng đều đã lại không còn nửa điểm linh tính, chỉ tính là sắt vụn, liền Phương Quý nhìn một vòng sau khi, liền nhìn tới bộ kia quan tài đá, hấn đứng ở quan tài đá trước một lúc lâu, cuối cùng vẫn có chút hiếu kỳ, liền hơi dùng sức, đem cái kia quan trên cái nắp cho yết đi xuống. . .

Lùi về sau hai bước, nhìn chăm chú quan miệng.

Dù sau hấn cũng nghe nhiều thôn Đầu Trâu trong người mù giảng cổ sự, còn thật lo lắng đánh ra con quái vật đến.

Chỉ là không có.

Quan tài đá vẫn yên lặng, một điểm khí tức cũng không có.

Phương Quý tiến lên nhìn lại, liền thấy quan bên trong, nằm một bộ thi thể, là cái người đàn ông trung niên dáng dấp, người mặc áo bào tím, hai mắt khép hờ, thoạt nhìn thật là an tường, sắc mặt cũng không có nửa phần vắn vẹo, làm cho người cảm giác, cũng như là ngủ giống như, nhưng là bây giờ Phương Quý, cũng có thể một chút liền nhìn thấu hấn tất cả thân thể tạng phủ biên ý thức, lại chỉ cảm thấy trống rỗng, hấn là thật sự chết rồi.

"Lạc lạc lạc. . ."

Bên người truyền đến nhẹ nhàng tiếng vang.

Phương Quý quay đầu nhìn lại, liền thấy Anh Đề lúc này đã nằm trên đất giả chết, như là gặp cái gì ghê gớm khí thể khủng bố, trực tiếp lật lại, thân rắn cứng ngắc, đầu lưỡi đều khoát lên bên ngoài, cũng không biết nó sợ cái gì, quay đầu nhìn, liền ngay cả chính mình trên bả vai tiêu Hắc long, lúc này cũng cả người run cầm cập, cái kia âm thanh chính là nó răng trên răng dưới va chạm liên hồi mới phát ra.

"Các người lá gan làm sao như thế còn nhỏ, đang sợ cái cái gì?"

Phương Quý không khỏi nở nụ cười, chỉ vào trong quan tài nằm nam thi:
"Hấn?"

Anh Đề thân thể cương, không nhúc nhích.

Tiểu Hắc long dùng sức quơ quơ đầu, hàm răng tiếp tục khanh khách vang vọng.

Phương Quý bất đắc dĩ, lại là một chỉ động phủ, nói: "Sợ cái này gian nhà?"

Anh Đề thân thể cương, không nhúc nhích.

Tiểu Hắc long lại lần nữa lắc lắc đầu, tiếp tục hàm răng khanh khách vang vọng.

Phương Quý trong lòng đúng là hiểu ra, hẳn cảm ứng lúc này phun trào khí tức, biết tiểu Hắc long sợ chính là cái này.

Ma sơn vốn là tà khí quần quanh, vạn phần quỷ dị, bất luận người nào vừa nhìn, liền đều sẽ cảm thấy từ thân hồn nơi sâu xa, cảm giác run rẩy, bây giờ thâm nhập vào động phủ này, càng là cảm giác cái kia tà khí vô cùng, Phương Quý bây giờ, cũng nghĩ tìm một chút, loại này ở khắp mọi nơi, khủng bố tà khí, đến tột cùng là từ đâu tới đây, nhưng cũng không thu hoạch được gì, chỉ có thể xác định một điểm, tà khí cũng không phải là đến từ chính cái này trong quan tài nam thi. . .

Thật giống như, tà khí vốn liền ở ngay đây, trấn ở cái này Ma sơn phía dưới, vô hình vô chất, lại ở khắp mọi nơi.

Hắn lông mày không khỏi cau lên đến, nhìn về phía cái kia nam thi trong lòng.

Nam thi hai tay khoanh ở trước ngực, chính giữa bên trong, thì lại bày đặt một khối màu đen ngọc thạch.

Phương Quý nhìn chăm chăm cái kia ngọc thạch nhìn một hồi lâu, thân thức tra xét, đều không cảm giác được bên trong có món đồ gì, liền hắn do dự một hồi, vẫn là chậm rãi đưa tay ra, hướng về cái kia nam thi nơi ngực màu đen ngọc thạch thăm dò đi qua, chậm rãi ở phía trên một chạm.

Xúc tu mát mẻ mà cứng rắn, Phương Quý yên tâm, món đồ này không có hóa thành tro bụi.

Liên hẳn liền trầm ngâm một chút, trực tiếp đem cái kia màu đen ngọc thạch nắm lên, lật ở trong tay quan sát.

Màu đen ngọc thạch trong, tựa hồ có cái gì lưu lại đồ vật, vào lúc này bị Phương Quý nhận biết được, động tác hơi vừa chậm.

"Thú vị. . ."

Một lát sau, Phương Quý mới lại lần nữa ngẩng đầu lên, đáy mắt tựa hồ nhiều hơn một chút không giống nhau đồ vật.

Có như vậy trong chớp mắt, hẳn tựa hồ lại trở về chính mình khi còn bé thường thường làm giấc mộng kia bên trong, hẳn nhìn thấy chính mình cao ở tiên đài trên, nhìn thấy bầu trời sụp đổ, nhìn thấy đầy trời lửa rừng, hẳn nhìn thấy vô số tiên nhân đang chém giết lẫn nhau, cũng nhìn thấy chín cái đường lớn, thẳng hướng phương xa, cái này mơ tới cùng trước hẳn từng làm, cũng không có gì khác nhau, chỉ là mơ hồ, thật giống nhiều chút nội dung. . .

Khác một điểm, cũng là bởi vì lúc này, hẳn vốn là ở tỉnh táo trong, nhận biết được cũng sẽ càng nhiều một chút!

Liên Phương Quý ngưng thần đứng ở tại chỗ, trong tay chỉ là cầm khối này màu đen ngọc thạch.

"Ô ô. . ."

Trong động phủ, bỗng nhiên vang lên nhiều tiếng lạnh lẽo khiêu.

Như là có mơ hồ âm phong, từ dưới nền đất cuốn lên, cái này Ma sơn phía dưới tràn ngập tà khí, bắt đầu lưu động, đánh toàn hành lang qua hướng về, dần dần phong thế càng ngày càng nhanh, vòng xoáy cũng càng lúc càng lớn, đem động phủ này mây dậm nhiều bố trí đều thổi đến mức rối loạn. . .

Không chỉ có là cái này một toà Ma sơn.

Tất cả Ma sơn, tựa hồ tà khí đều so với bình thường dồi dào như vậy một điểm.

Cái kia Ma sơn bên trên trái rộng Ma linh Ma thú, cũng đều cao cao ngẩng lên đầu, trong ánh mắt tựa hồ mơ hồ lộ ra khát vọng.

Liên ngay cả hôm nay toà này Ma sơn phía dưới Phương Quý, lúc này trên mặt cũng như là lộ ra chút khát vọng.

Khóe miệng hắn đều đã nhếch lên, đáy mắt hơi toả sáng.

Trong tay nắm bắt màu đen ngọc thạch, vào lúc này cũng càng nắm càng nặng, cánh tay khẽ run.

"Muốn hay không. . ."

Hắn lòng tràn đầy bên trong đều là loại này kích động, lại có một loại cấp độ càng sâu do dự.

Rốt cục ở hắn trầm mặc một lát, động phủ này bên trong tà khí, cũng đã cuồng mãnh tới cực điểm lúc, Phương Quý bỗng nhiên hít sâu một hơi, sau đó đưa tay đem đồng trước mang theo miếng đồng kéo xuống, ngẩng đầu nhìn hướng về phía cái này Ma sơn phía dưới thiên địa, sau đó cong ngón tay búng một cái, miếng đồng bay lên giữa không trung, nhanh chóng xoay chuyển, tựa hồ so với bình thường linh hoạt rồi rất nhiều, hơi có chút quỷ dị ánh sáng thoáng hiện.

Sau đó Phương Quý mãnh đến đem miếng đồng cầm ở trong tay.

Hắn hô hấp đều có chút gấp gáp, một lát sau, mới nhẹ nhàng mở ra tay chưởng.

Miếng đồng hướng lên, là mơ hồ một toà Tiên điện dáng dấp, mặt trái hướng lên!

Phương Quý nhìn miếng đồng, qua một lát, nhẹ nhàng cất đi.

Trong lòng cũng có chủ ý, liền lười biếng đem màu đen ngọc thạch ném tới một bên, quơ quơ cái cổ.

Trong động phủ gào thét tà khí, dần dần yếu đi, cuối cùng tiêu tán trong vô hình.

"Nghe người một lần!"

Phương Quý lăm bằm lăm bằm nói, sau đó nở nụ cười: "Nhưng nhìn dáng

dập, đến tìm thời gian lại về chuyên thôn Đầu Trâu!"

...

...

Làm thôi những thứ này, hấn liền giơ tay một chiêu, cái kia trên đất nắp quan tài bay trở về, một lần nữa che ở quan trên, sau đó hấn thì lại động viên một thoáng lúc này một thân vẩy đen đều tựa hồ thụ lên tiêu Hắc long, sau đó lôi vẩy cương trên đất giả chết Anh Đề đuôi, nhanh chân hướng về động phủ ở ngoài đi đến, một đường ra Ma sơn, có thể nghe được sau lưng vách núi lại nặng nề vang vọng, như là lại lần nữa sáp nhập.

Mà khi hấn đi ra Ma sơn, lại lần nữa nhìn thấy tinh không thì sau lưng Ma sơn đã đóng chặt hoàn toàn, cùng với trước không khác.

Thậm chí ngay cả này Tôn phủ bày xuống Ma sơn đại trận sụp đổ vết tích, đều ở lấy một loại lặng yên không một tiếng động phương thức, chậm rãi xóa đi.

Tôn phủ quý thân, Nguyên Anh, Thần vệ, bây giờ đều đã chạy trốn.

Bọn họ lại không ngờ, Ma sơn đại trận đã hủy, Phương Quý lại triển lộ ra loại kia khủng bố lực lượng, cũng hoàn toàn khiến cho bọn họ lạnh lẽo tâm gan, đang không có cao thủ chân chính tọa trấn tình huống xuống, tự biết không để lại Phương Quý, tùy ý hấn trở ra, cũng có thể bị hấn xung phong một trận, lại mất đi không ít nhân thủ, liền đơn giản thừa dịp Phương Quý thâm nhập Ma sơn, trực tiếp liền đại quân rời đi, chỉ chừa mấy người ở đây tra xét.

Bất quá để Phương Quý có chút bất ngờ chính là, Tây Hoang, Nam Cương, Đông Thổ ba bên thân tử, lại không hề rời đi.

Không phải nhưng bọn họ không hề rời đi, mà lại bọn họ cùng nhau mang đến Nam Cương theo hầu, Yêu Man, cũng đều chạy tới, lúc này đều đứng ở phía sau bọn họ, một thân khí cơ gào thét, xúc động chu vi cuồng phong, hùng hực sát khí, lúc nào cũng tụ tán, bao phủ đi tới.

"Các người lại còn không đi?"

Phương Quý nhìn về phía bọn họ, cười nói: "Làm sao, còn muốn cùng

Phương lão gia ta so chiêu?"

Trên bả vai tiểu Hắc long cùng sau lưng Anh Đề, lúc này cũng linh hoạt lại đây, đều cảnh giác nhìn đối phương.

Phảng phất vừa nãy kinh sợ không phải bọn họ!

"Tại sao phải đi?"

Ra ngoài Phương Quý dự liệu chính là, cái này ba bên thân tử, lại không có lộ ra trước loại kia phần nô thống hận về mặt, thay vào đó, nhưng là hoàn toàn yên tĩnh, đừng nói như vừa nãy như thế, một thấy mình liền muốn vọt qua đến liều mạng, lúc này xem dáng dấp của bọn họ, thậm chí ngay cả điểm chiến ý cũng không có, chỉ là xếp bằng ở đỉnh núi, đại địa bên trên, như là ở lẳng lẳng chờ hãn từ Ma sơn nơi sâu xa đi ra.

Nghe được Phương Quý lời nói, vị kia hồng y cô gái mở miệng nói:
"Chúng ta này đến, vốn là vì khuyên người về Tiên minh đi, nhưng nếu khuyên không được người, cái kia cũng chỉ đành tùy vào người, có thể Long đế an nguy, chúng ta thế nào cũng phải che chở, sao có thể nói đi là đi?"

"Cái gì?"

Nàng lần này lời nói, làm cho Phương Quý đều sửng sốt một chút thần:
"Không đánh?"

"Luận bàn một phen mà thôi, làm sao đến mức không phải được phân ra sinh tử?"

Hồng y cô gái cười nhạt cười, nói: "Từ về mặt thân phận giảng, người là Tiên minh bên trong người, chúng ta cũng là Tiên minh bên trong người, trước đây cũng chỉ là ý kiến không hợp mà thôi, nhưng như hôm nay chúng ta nếu biết là thuyết phục không được người, tự nhiên cũng là đến tận cùng Bắc Vực Tiên minh một phần tử trách nhiệm, tốt xấu bảo hộ người. . . Bảo hộ vị kia Long đế chu toàn, vừa nãy những kia Tôn phủ chúng tu, liền là chúng ta đuổi đi!"

"Lời này ý tứ gì?" Phương Quý thấy nàng thái độ lớn chuyện, thực sự không thích hợp lắm.

"Ý tứ chính là . . ."

Hồng y cô gái nhìn Tây Hoang áo bào đen người tuổi trẻ cùng Nam Cương Bích Hoa tiêu thân quân một chút, nhàn nhạt nói: "Chúng ta đều là hộ vệ của ngài!"

Chương 691 : Triều Tiên Tông

Khá lắm, cái này mặt trở nên cũng quá nhanh. . .

Phương Quý sắc mặt quái lạ nhìn cái kia Đông Thổ hồng y cô gái, Tây Hoang áo bào đen nam tử cùng Nam Cương Bích Hoa tiêu thần quân, ngay khi chính mình nhập Ma sơn trước, bọn họ vẫn là một bộ muốn cùng chính mình liều mạng đáng về, huống hồ ba người bọn hắn cũng đều là đường đường thần tử, thuộc về trẻ tuổi đồng lứa bên trong bị chọn lựa ra, sớm nhất tiếp xúc đường người, nói không kiêu căng tự mãn đó là giả, làm sao có khả năng thời gian ngắn như vậy bên trong liền thái độ đại biến phục rồi nhuyển, bọn họ sau lưng cũng đều có nhân vật mạnh mẽ, không thể nói bị chính mình đánh phục liền đánh phục rồi. . .

Như vậy xem ra, cái kia cũng chỉ có thể là bọn họ vốn là phục người, ra lệnh cho bọn họ chịu thua!

Hướng bầu trời nhìn một chút, Phương Quý tâm trạng mơ hồ rõ ràng, chợt cười to nói: "Tiểu Hồng tiểu Lục tiểu Hắc. . ."

Đông Thổ hồng y cô gái cùng Tây Hoang áo bào đen nam tử, Bích Hoa Thần Quân các loại ba người người, sắc mặt nhất thời biến đến mức dị thường khó coi, nhưng bọn họ nhìn Phương Quý ý cười ngâm ngâm về mặt, một thân tức giận, lại khoảng khắc trong lúc đó đè ép xuống, Đông Thổ hồng y cô gái nhàn nhạt nói: "Ta là lấy tiểu bối thân phận, theo Trần Khang lão tiên bối trở lại Đông Thổ, cũng chưa tự giới thiệu, ngươi có thể tên kêu ta, Khương Hồng Yên!"

Tây Hoang áo bào đen nam tử ánh mắt lạnh lùng: "Huyền Cung!"

Bích Hoa Thần Quân lạnh lẽo âm trầm nhìn bọn họ từ báo gia tộc, trái tim tựa hồ còn chưa kết thúc cái kia tràng giãy dụa, chỉ là dù như thế nào, hắn cũng biết mình không thể vào lúc này từ chối cái gì, liền cũng là nhú mày, nói: "Bản tọa chính là Bích Hoa. . ."

"Báo cái gì gia tộc, ngược lại ngươi cũng không đánh lại ta!"

Phương Quý khoát tay áo một cái, đánh gãy bọn họ, nói: "Tiểu Hồng tiểu Hắc tiểu Lục dễ nghe cỡ nào!"

Ba người đều trầm mặc.

Đúng là bọn họ sau lưng những người kia, vẻ mặt khác nhau, thần sắc phức tạp, làm cái này người hầu cận, bọn họ tự nhiên biết ba vị này thân phận địa vị tôn sư, khó chứa người khác ngạo mạn, có thể tưởng tượng đến vừa nãy cục diện quý dị, bọn họ nhưng cũng chỉ có thể có tai như điếc. Sơ chạy tới thì ba vị này vốn là đầy mặt sát khí, muốn chém giết đến cùng dặng dấp, có thể hết lần này tới lần khác bọn họ lại gần như cùng lúc đó thu đến một loại nào đó truyền âm.

Lại sau đó, ba vị thái độ liền biến thành bây giờ như vậy.

Bọn họ trước sau nhìn, lại làm sao có thể không biết cái này thái độ biến hóa là đến từ chính nơi nào?

"Ma sơn đại trận đã hủy, không biết long đình Phương tổng quản bước kế tiếp định đi nơi đâu?"

Đông Thổ hồng y cô gái, hoặc nói Khương Hồng Yên, cũng không muốn đối với việc này cùng Phương Quý nhiều lời, mà là nghe giọng hỏi.

Phương Quý liếc nhìn nàng một cái, nói: "Người không phải nói về Tiên minh sao?"

Hồng y cô gái hít một hơi thật sâu, thái độ liền biến rất khá, nhẹ giọng cười nói: "Chúng ta tự nhiên là hi vọng mang người về Tiên minh đi, nhưng bây giờ nếu chúng ta không phải là đôi thủ của người, sự tình phải thương lượng đi, người đi chỗ khác, chúng ta cùng người đi, người nếu muốn trở về, vậy chúng ta liền trở lại, nhưng dù như thế nào, không muốn vấy lại thoát chúng ta, chúng ta là hộ vệ, nên bảo vệ các người!"

"Y..."

Phương Quý nhú nhú mày, cảm thấy có chút không quen.

Bích Hoa Thần Quân đã lãnh lãnh đạm đạm nói: "Người nói chính là, định đi nơi đâu?"

Cái vấn đề này Phương Quý thật là có chút đau đầu, hẳn nào có biết nên đi nơi nào a, nói lời này thuần túy là vì giang một thoáng!

"Các người đã đều nghe ta. . ."

Hắn trầm ngâm một chút, cười nói: "Vậy chúng ta liền đi đem Tây U châu đánh xuống chứ?"

"Bá. . ."

Vô số đầu bỗng nhiên cùng nhau quay đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt đều hiện ra đến cực kỳ kinh ngạc.

"Đây chính là quyết định của ta!"

Phương Quý đón bọn họ ánh mắt nói, trong lòng nghĩ, ai để cho các người không phải hỏi ta tới, lập tức trở về há không phải là không có mặt mũi?

Tiểu Hồng tiểu Hắc tiểu Lục ba người nhìn nhau một chút, bất ngờ gật gật đầu, nói: "Được!"

. . .

. . .

To lớn Bắc Vực, tình thế vạn biến.

Ngay khi bảy ngày trước, vẫn là nam bắc hai cảnh giằng co, chớp mắt thiên biên cục diện.

Vào lúc đó, nam cảnh, hoặc nói Tôn phủ, còn chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, tài nguyên, binh mã, khí thế, đều vượt xa Bắc Vực, càng không cần phải nói bọn họ còn trong bóng tối trừ bị quỷ thần tà binh, mà Bắc Vực Tiên minh bên trong, nhưng là phân tranh không ngớt, chỉ còn trên danh nghĩa, cơ hồ bị người đào thành một cái xác không, cùng nam cảnh so sánh lẫn nhau, sợ là không người đối với Tiên minh có nửa phần xem trọng. . .

Sau đó cũng là ở trong mấy ngày, Bắc Vực các loại đại sự, liên tiếp phát sinh.

Long đế nam tuần, đại náo nam cảnh khắp nơi Tôn phủ, dẫn tới hỗn loạn tung bừng, thậm chí bại lộ tà binh việc.

Ngay sau đó, bắc cảnh ngoài dự đoán mọi người xuất binh, thừa dịp nam cảnh hỗn loạn đoạt Hải Châu.

Mà ở phía sau, gọi ra các loại tình thế đàn hồi, vốn là ai cũng cho rằng tiếp đó sẽ là Tôn phủ phản công, Tiên minh bị thương nặng cục diện, nhưng cũng chẳng ai nghĩ tới, mặt sáng bên trên, Thái Bạch tông chủ tại Tiên minh bên trong đại điện, mạnh mẽ ra tay, trấn áp Đông Thổ người về, U cốc chi đế, long đình ba phe thế lực, đường đường chính chính lay thiên hạ, làm vì Bắc Vực cầu được một tuyến sinh cơ, cũng đặt vững Tiên minh ổn định.

Mà trong bóng tối, long đình đại tổng quản phá vỡ Tôn phủ tà binh, dẫn tới Tôn phủ lực lượng thất hành, càng khó khăn.

Liên, ngay sau đó mà đến, chính là ai cũng dự liệu chưa kịp thế cuộc.

Bắc Vực Tiên minh, bắt đầu chính thức đánh vào nam cảnh mười châu, vô số binh mã, cường thế ép vào.

Những thứ này binh mã, có lẽ không bằng Tôn phủ tinh nhuệ, có lẽ không bằng Tôn phủ đông đảo, nhưng duy nhất thắng ở, chính là khí thế như cầu vồng, thêm nữa có mỗi một chi tiên quân, đều có cao thủ tọa trấn, Tôn phủ so sánh với nhau, lại là cao giai lực lượng do dự không quyết định, tiến thoái không có củ, liền hậu như xuất hiện nghiêng về một phía cục diện, bất quá trong mấy ngày ngắn ngủn, Hải Châu, Bình Châu, Đông U châu, Nam Lộ châu đều nhập Bắc Vực tay.

Như lâu huyết sập đê, nước lũ tràn lan.

Vốn là thoát nhìn ổn định vững chắc Tôn phủ thế cuộc, lại có sụp đổ tư thế.

Nguyên bản nam cảnh mười châu, Bình Châu, Hải Châu, Nam Lộ châu, Đông U châu, Tây U châu, Vụ châu, Yên châu, Quan Châu, Huy châu, Dương Châu nơi, trong vòng nửa tháng, liền có bốn châu rơi vào Bắc Vực Tiên minh tay, địa vực bên trên xem, đã là Tiên minh chiếm ưu thế. . .

Bất quá bàn về góc gác, Tôn phủ tự nhiên còn cùng Bắc Vực Tiên minh, có một trận chiến.

Nhưng là đối với bọn họ mà nói, trọng yếu nhất, lại là nam cảnh nội bộ, cũng đã nhắc lên từng trận phản kháng làn sóng.

Trước đây nam bắc giằng co lúc, nam cảnh tiên môn, thế gia, hoàn toàn duy Tôn phủ như thiên lôi sai đâu đánh đó, nhưng là đợi đến phát hiện Tôn phủ liên tục bại lui, lại dần dần có tiên môn quật khởi mạnh mẽ, dồn dập phản phê Tôn phủ, Tôn phủ vốn là bị Bắc Vực Tiên minh mạnh mẽ tấn công ép tới khó có thể thở dốc, ở cái này chút tiên môn từ nội bộ phản lên tình huống xuống, càng là như sụp đổ, một quốc gia một châu, tan vỡ so với tưởng tượng trong còn nhanh hơn!

Như bày kiến phê tượng, nam cảnh mười châu lý mặt, không biết bao nhiêu tiên môn cũng công Tôn phủ, một số thời khắc, một số trọng trấn điểm mấu chốt, còn không chờ Bắc Vực Tiên minh tiên môn đi tới, liền đã bị nam cảnh tiên môn chính mình đánh xuống đến, chỉ chờ Tiên minh đại quân lại đây, thuận thế gia nhập.

Nhưng nếu nói tới những thứ này hỗn loạn tiên môn cùng đạo thống trong, đưa đến tác dụng lớn nhất, ra ngoài tất cả mọi người dự liệu.

Triều Tiên tông!

Bắc Vực chân chính ý nghĩa trên thứ nhất đại tiên môn!

Sớm ở mấy năm trước, An Châu Tôn phủ phát huy tấn công Thái Bạch tông thì Triều Tiên tông liền đã từng phái ra ba vị trưởng lão, một cái thánh nữ đi tới đó giúp đỡ, cuối cùng ba vị trưởng lão tất cả đều chết đi, một cái thánh nữ vào Thái Bạch tông chủ, bây giờ đã trở thành một cái nội danh Thái Bạch tông đệ tử, mà Triều Tiên tông ở cái kia một chuyện sau khi, trong ngoài không có kết quả tốt, chịu đến Tôn phủ gõ, đằng hoàng ở lại rất lâu.

Nếu không là Đế Tôn vẫn không có mệnh lệnh đi ra, Triều Tiên tông có thể đã bị khắp nơi Tôn phủ cho tiêu diệt.

Nhưng chiếu nguyên bản tình thế đi xuống, Triều Tiên tông cũng vô cùng có khả năng ở mấy chục năm, hoặc là trăm năm bên trong, dần dần bị Tôn phủ rút củi dưới đáy nồi, phá hủy khí vận, nhanh chóng sa sút, có thể chẳng ai nghĩ tới, Tôn phủ vừa mới vừa gõ Triều Tiên tông không lâu, liền nghênh đón bực này khủng bố tình thế biến hóa, mà cái này, lại kỳ tai quái cũng trở

thành Triều Tiên tông trong lúc nguy cấp tốt đẹp thời cơ!

Ở Bắc Vực Tiên minh đại quân cường thế áp sát, nam cảnh khắp nơi đạo thống tiên môn dồn dập phản phệ Tôn phủ thời khắc, Triều Tiên tông động.

Dù sao cũng là Bắc Vực thứ nhất đại tiên môn, Triều Tiên tông hơi động, động tĩnh lớn lao, lực lượng mạnh mẽ, vượt quá vô số người tưởng tượng.

Trần ngập nguy cơ Vụ châu, nội loạn không loạn, tiên môn phân lên Yên châu, kể cả Triều Tiên tông kinh doanh lâu nhất Huy châu, một khi trong lúc đó, bỗng nhiên nổi lên nạn binh hoả, Triều Tiên tông hiển lộ kinh doanh 1,500 năm gốc gác, cường thế ra tay, chém liên tục Vụ châu, Yên châu, Huy châu ba châu Tôn chủ thủ cấp, lại tung binh cướp bóc ba châu thành Thân Huyền, hoàn toàn đồ diệt lưu lại tới đây Tôn phủ huyết mạch, đoạt được ba châu.

Sau đó tới đây thì mang ba châu oai, Triều Tiên tông chính thức cùng Tôn phủ đối lập, muốn cùng Bắc Vực Tiên minh kết minh.

Bắc Vực thừa dịp này cổ tử sức mạnh, mạnh mẽ tấn công nam cảnh tư thế, nhất thời ngừng lại.

Không gì khác, ba châu rơi hết Triều Tiên tông tay, Triều Tiên tông liền cũng là trở thành vấp ngang ở Bắc Vực tiên quân cùng còn sót lại hai châu nơi Tôn phủ trong lúc đó một phương đại thế, đang cùng Triều Tiên tông bàn xong xuôi tất cả những thứ này điều kiện trước, lại không tiện lướt qua Triều Tiên tông đi. . .

Mà càng then chốt, cũng là Triều Tiên tông ở cái này một buổi trong lúc đó, triển lộ gốc gác, hết sức kinh người.

Ba ngày đoạt được ba châu nơi, cái này là cái gì loại bá khí?

Phải biết lúc trước Bắc Vực trong một đêm rối loạn Cửu Châu, vậy cũng là các đại tiên môn cùng nhau làm loạn, lại thêm vào Thương long một mạch bốn châu.

Mà Thương long một mạch lúc mới đầu loạn ba châu, vậy cũng là trải qua mấy chục năm phân tranh cùng hỗn loạn.

Chỉ có Triều Tiên tông, vậy thì thật là trong một đêm, liền đoạt ba châu nơi,

hơn nữa đoạt được sạch sành sanh, thanh tẩy một lần!

Triều Tiên tông thái độ rất tốt, đoạt được ba châu nơi, lập tức nói rõ lập trường, cùng Tôn phủ cắt đứt, sau đó gửi thư tại Bắc Vực Tiên minh, muốn cùng Tiên minh chur lão ngay mặt trao đổi, quyết định cái này ba châu nơi động viên, cùng với đối với Tôn phủ cuối cùng giai đoạn thảo phạt. . .

Đây đối với Tiên minh mà nói, tựa hồ cũng là chuyện thật tốt.

Dù sao không phé một binh một tốt, liền trắng rơi vào ba châu nơi, càng đem Bắc Vực, hoàn toàn ngưng tụ thành một phương đại thế.

Chỉ bất quá, càng nhiều người nghĩ đến lại là. . .

Nên làm gì đối xử Triều Tiên tông?

Nên làm gì đối xử cái này lúc trước sớm nhất phản bội Bắc Vực, đầu nhập Tôn phủ dưới trướng, vì Tôn phủ ở Bắc Vực chiến thế lập xuống công lao hãn mã, thậm chí ở sau đó 1,500 năm bên trong, cũng vì Tôn phủ trấn áp vô số Bắc Vực tiên môn, nhưng một mực, lại ở Bắc Vực trực Tôn phủ cái này một trận đại chiến trong, lập tức bạo phát gốc gác, giúp Bắc Vực đoạt đến rồi ba châu nơi, hình thành như lớn ảnh hưởng Triều Tiên tông?

. . .

. . .

Rất nhanh có tin tức truyền đến, Bắc Vực Tiên minh đem tại Tây U châu tê ngô đài, thiết lập ra tiên yển, nghênh Triều Tiên tông sứ giả!

Chương 692 : Nhị Thánh Nhất Quái, Tam Anh Thất Tử

"Triều Tiên tông muốn vào Tiên minh, hấn nghị hay lắm!"

"Tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua cho Triều Tiên tông, 1,500 năm trước, chính là bọn họ trước tiên đầu hiệu Đế Tôn, cam làm vì Vụ đảo dưới trướng binh đao, tàn sát Bắc Vực bao nhiêu tiên môn tu sĩ, hiện nay ta Tiên minh thế lớn, cuối cùng có hi vọng đem Tôn phủ trục xuất Bắc Vực, bọn họ cũng lại xem thời cơ đến nhanh, bỗng nhiên cùng Tôn phủ phản bội, đoạt ba châu, càng áp chế ba châu tư thế, đòi được ở Tiên minh một vị trí, phi, rất vô liêm sỉ!"

"Nếu thật sự như bọn họ nói, do cho bọn họ nhờ vào đó ba châu vào Tiên minh, thậm chí thống ngự ba châu nơi, lặc mình biến hóa, lại thành cao cao tại thượng người, cỡ này nhiều lần đồ vô sỉ, như vào Tiên minh, thậm chí còn có thể đến trường lão vị trí, cái kia muốn đem chúng ta khổ sở liều mạng chém giết hạng người đặt nơi nào, đem trước đây phản kháng Tôn phủ, rồi lại bị Triều Tiên tông tàn hại các đời trước đặt nơi nào?"

"Tiên minh như chịu Triều Tiên tông, cái kia chúng ta thà rằng phản Tiên minh!"

". . ."

". . ."

Triều Tiên tông mang ba châu nơi làm vì lễ đến đây Tây U châu Tê Ngô đài trao đổi việc, rất nhanh liền truyền khắp toàn bộ Bắc Vực, nhất thời một thạch kích khởi ngàn tầng chi sóng, cũng không biết gọi ra bao nhiêu người không có rõ ràng cơn giận, sáng quắc chi tâm, tiếng phản đối kiếm người nhiều vô số kể.

Nhưng tương tự, cũng có vô số tiên môn cùng tu sĩ, biểu thị ra ý kiến bất đồng, có người nói: "Triều Tiên tông trước đây làm cái gì tạm thời bất luận,

dù sao đã qua 1,500 năm, năm đó những kia đầu hiệu Đê Tôn lão tu, sợ là cũng chết gần hết rồi, tiền bối chi nợ nhất định phải hậu nhân công, vốn là vô lý cử chỉ, lại còn Triều Tiên tông cũng không phải tay không đến, nhân gia trực tiếp đoạt Tôn phủ ba châu nơi, vốn là hiển hách kỳ công một cái, bàn về Bắc Vực khắp nơi tiên môn, thậm chí bao gồm Thái Bạch tông cùng Thương long một mạch. . ."

"Cái kia. . . Vậy cũng là đều không bằng người ta!"

"Nhu vậy như không tiếp nhận Triều Tiên tông, cái kia chính là muốn bức phản cái này ba châu, lại khai chiến sự hay sao?"

". . ."

". . ."

"Đáng tiếc nha đáng tiếc, bây giờ mắt thấy Bắc Vực liền có thể đoạt lại mười chín châu nơi, ngưng tụ khí vận, cùng Tôn phủ làm cuối cùng đối quyết, ít nhất đem bọn họ hoàn toàn trục về trong biển, kết quả lại vào lúc này, sinh muốn nội đấu, cái này chẳng phải là đem mới vừa mới hơi có khởi sắc ưu thế miễn cưỡng chôn vùi, cho không thể cứu vãn Tôn phủ dang cơ hội sao? Bức này tự hủy góc tường việc, Tiên minh trưởng lão làm sao có thể làm?"

". . ."

". . ."

Đủ loại thảo luận đều có, đủ loại ý kiến nhiều vô số kể.

Mà ở cái này cuộn cuộn sóng ngầm thế cuộc trong, cũng không ai biết Tiên minh nghĩ như thế nào, nhưng có một việc có thể xác định, Tê Ngô đài tiên yển tháng ngày đã định ra, Bắc Vực Tiên minh sứ giả cùng Triều Tiên tông sứ giả, đều đã đi Tây U châu, chuẩn bị trao đổi việc này!

Chuyện này, liên lụy đến hận cũ, mới thù, thế cuộc, thái độ, thậm chí là lợi ích phân phối, tự nhiên hấp dẫn vô số người ánh mắt.

Trong lúc nhất thời, phàm là có thể đánh đến mở thân, hoặc là thân phận ý kiến có nhất định phân lượng người, đều ở đây lúc đây mở tay ra một bên việc, vội vã hướng tây U Châu Tê Ngô đài chạy tới, từ khi Bắc Vực Tiên

minh bắt đầu cũng công nam cảnh, luân phiên đại chiến, biển máu ngập trời, bên trong không biết hiện lên bao nhiêu nhân vật nổi tiếng, nổi bật thiên tài, nhưng loạn thế chưa định, chúng tu cũng vẫn còn ở cái này luân phiên đại chiến táo bạo trong, vẫn còn chưa kịp ngồi xuống thật tốt trao đổi qua cái gì, bây giờ cũng không có thiếu người đem cái này Tê Ngô đài Tiên hội, coi như nghị sự hội.

...

...

Bây giờ Tây U châu Tê Ngô đài, từ lâu là người đông như mắc cửi, tiên ý tung hoành.

Cái này Tê Ngô đài, vốn là nguyên lai Tây U châu Tôn chủ Huyền Nhai Chí Chân vì chính mình ái thiếp xây dựng ngắm cảnh chi đài, lâm tại bên hồ, Phong ảnh xinh đẹp, chỉ bất quá liền ở tháng trước, long đình đại tổng quản Phương Quý dẫn người giết vào Tây U châu, chém giết Tây U châu Tôn phủ tất cả cao thủ, phá hủy thần điện, cứ thế Tây U châu đại loạn, ngay sau đó, chính là được đến tin tức Tây U châu chúng Tiên môn thừa cơ mà lên, hoàn toàn phá hủy Tôn phủ ở chỗ này thần điện, mua chuộc nguyên Tây U châu Thần vệ quân, làm cho nơi đây, trên danh nghĩa rơi vào Tiên minh quản hạt.

Cái này phương Tê Ngô đài, cũng ở cái kia vô tận trong chiến loạn bị hủy, trước đây trang trí tới đây các loại dị bảo, bị quét đi sạch sành sanh, đương nhiên, cũng không chỉ là Tê Ngô đài, trên thực tế, trước đây Tây U châu thần điện, chư Tôn phủ huyết mạch thế gia, nhiều vô số, tất cả đều bị Tây U châu tiên môn công hãm, dị bảo gốc gác, quét đi sạch sành sanh, liên đới rất nhiều kiến trúc, cung điện, tất cả đều trả giá tại lửa lớn trong.

Toàn bộ Tây U châu, nguyên bản phần hoa nhất, chính là thành Thần Huyền.

Nhưng bây giờ, nhất là tàn tạ không chịu nổi, cũng là thành Thần Huyền.

Cái này Tê Ngô đài, chính là được ngọn lửa chiến tranh lan đến, liền nói trước đây trên đài nạm mười tám viên minh châu, liền ngay cả khá hơn một chút điều văn cây cột, đều bị người nhấc đi rồi, cũng không biết bây giờ đến phương nào tiên môn chính mình trong đại điện, cũng là bởi vì này, đúng là trên đến Tiên minh muốn ở chỗ này triệu kiến Triều Tiên tông thần

sứ, đều không có chỗ tốt, lâm thời lại thỉnh đến Tiên minh phía dưới, lâm thời kéo tới chủ quản lễ nghi Minh Nguyệt tiểu thư bố trí một phen, miễn cưỡng bày ra chút kỳ hoa dị thảo, một hàng đèn lồng, tạo nên chút hiếm thấy Tiên gia mỹ cảnh!

Mà bây giờ, chính là Tiên minh chính thức cùng Triều Tiên tông sứ giả gặp lại lúc, bốn phương tám hướng chúng tu, đều phân trào mà đến, chính là nhiệt nhiệt nháo nháo thời khắc, có tư cách nhập tiên đài, đã sớm đi lên, nhập không được tiên đài, cũng đều ở bốn phương trong chư thiên, nghị luận sôi nổi, nhìn những kia tới rồi tiên đài, sau đó bị tiếp dẫn đi lên các tu sĩ, thảo luận ai vũ dũng nhất, ai chiến tích nhiều nhất. . .

"Thái Bạch Tam Anh chạy tới. . ."

Trước hết gọi ra một tràng bàn tán sôi nổi, chính là ba vị đạp mây mặc giáp mà đến Thái Bạch tông đệ tử, chỉ thấy ba người kia, hai nữ một nam, một nữ người thân mặc quân trắng, chỉ ở đầu vai eo bộ ngực vị, áo giáp, trên người tựa hồ lộ ra một tầng quý khí, ở giữa một người, chính là một người mặc vải bào, hai cái lông mày dựng thẳng đi xuống, một mặt khổ tướng, trung thực nam tử, mà người thứ ba, nhưng là thân mặc màu đen giáp cốt, một thân sát khí, hành động ngời ngẩn trong lúc đó, tựa hồ so với mặt khác hai cái gặp lại đều càng có khí phách cô gái. . .

Tuy rằng cùng hội người, sợ là không người đối với ba người này xa lạ, nhưng hay là có người hiện ra làm chính mình kiến thức, thờ dài nói: "Bây giờ Thái Bạch tông trọng, thanh danh thịnh nhất, nam cảnh thảo phạt trong khiến người chú ý nhất, chính là ba người này. Bọn họ cũng là Thái Bạch tông đệ tử, một tên Bạch U, tu vi Kim Đan, nhưng thần thông quý dị, chư phiến đại chiến bên trong, chém giết Tôn phủ Nguyên Anh, vô số kẻ!"

"Có người nói, nàng vốn là Triều Tiên tông đệ tử, bây giờ cuộc thịnh yên này, nàng đến cũng là tất nhiên!"

"Vị nam tử kia, chính là Thái Bạch tông khổ sư huynh, người này quả thật biết điều lợi hại, bình thường không lộ liễu, bí ẩn, nhưng ở Bình Châu thảo phạt Tề Viễn quốc trận chiến đó bên trong, hấn đã từng hiển lộ thần uy, một mình đánh tan một con quỷ thần tà binh, lập tức dương danh thiên hạ!"

"Mà này cái nữ tử, lai lịch bí ẩn, không người nào có thể biết, trước đây sớm đã có người đem Thái Bạch tông từ trên xuống dưới, đều sờ soạng cái lộn chồng vó lên trời, chỉ là lại vẫn không biết sự tồn tại của nàng, chỉ biết

là nàng ở trước đây không lâu Thái Bạch tông chủ nắm toàn bộ Tiên minh quyền to lúc thì mới lộ diện, nhưng một khi hiển lộ, lập tức lộ ra cái này một thân hơn người bản lãnh, luân phiên bên trong chiến trường, chém giết Tôn phủ thần tướng vô số. . ."

"Từng có người nói, nàng căn nguyên, thật giống là ở Nam Cương. . ."

". . ."

". . ."

"Thái Bạch Thất Tử đến. . ."

Tiếng nghị luận chưa tuyệt, liền lại nghe được có người a tiếng, trong đám người nhất thời náo nhiệt lên, không người ngóng trông lấy phán.

Sau đó liền thấy được xa trong không gian, có một chiếc pháp thuyền bạc xuống, phía trên nhảy xuống bảy, tám cái trẻ tuổi tu sĩ, trong đám người nhất thời có tiếng hoan hô vang lên, bọn họ hiển nhiên không ngờ tới sẽ có bực này chiến trận, đúng là bị sợ hết hồn, có người mặt đều đỏ, vội vã lên núi.

Đám tu sĩ lại đều cười nói: "Bây giờ cái này Thái Bạch Thất Tử, cũng thành tiểu bối bên trong tám gương!"

"Cũng chớ trách tiểu bối tu sĩ ngưỡng mộ bọn họ, Thái Bạch tông kỳ nhân xuất hiện lớp lớp, mọi người đều biết, nhưng ai có thể nghĩ tới, Thái Bạch tông đệ tử bên trong, cũng có nhiều như vậy kỳ nhân, cái này bảy vị, tu vị không giống, xuất thân không giống, người mạnh nhất mới là Kim Đan, người yếu miễn cưỡng Trúc Cơ, nhưng bọn họ đều thiên phú kỳ tài, thần thông hơn người, tương tự một đạo pháp thuật, ở trong tay bọn họ xuất ra, chính là mạnh hơn người khác nhiều lắm!"

"Bây giờ nam cảnh luân phiên đại chiến, bọn họ bảy người, cũng nhiều lần triển lộ tài năng, đặc biệt là Xà Bàn sơn trận chiến đó, Tôn phủ rõ ràng đã tan tác, nhưng này chút Tôn phủ tiểu bối, lại không tâm phục, muốn mời Bắc Vực cùng cảnh tu sĩ một trận chiến, lấy quyết cái kia ba vạn tàn binh sinh tử, Bắc Vực các đạo tu sĩ, luân phiên ra trận, đều đã bại, hiển nhiên chỉ có thể không đồng ý, cùng công chi, bọn họ bảy người rất cục miễn cưỡng đi đến!"

"Dựa vào thần thông tinh diệu, luân phiên cùng Bình Châu Tôn phủ thiên kiêu đấu pháp, bảy người bại Tôn phủ hơn hai mươi vị thiên kiêu, cuối cùng khiến đến đám kia Tôn phủ huyết mạch, tất cả đều chịu thua, cũng là vào lúc đó bắt đầu, bọn họ danh tiếng càng vang dội, trở thành tiểu bối tu sĩ bên trong tám gương, mà Bắc Vực tu sĩ huyết khí cùng dũng mãnh, cũng ở trận chiến đó triển lộ không bỏ sót, đúng như câu nói kia, ai nói ta Bắc Vực tu sĩ, không bằng Tôn phủ?"

"Triệu Thái Hợp, Tiêu Long Tước, Trương Vô Thường, Nhan Chi Thanh, Hứa Nguyệt Nhi, Trương Kinh, Mạnh Lưu Hồn, không phụ Thái Bạch Thất Tử tên!"

". . ."

". . ."

Nghị luận sôi nổi bên trong, chúng tu nhìn thấy vô số tới đây đại chiến trong triển lộ tài năng, dương danh một phương trẻ tuổi tu sĩ, đều hào không keo kiệt tán thưởng lời nói, bất quá cũng có rất nhiều người mắt tập trung, chỉ là vẫn về phía sau nhìn lại, phảng phất đang đợi người nào xuất hiện.

"Ha ha, các vị đạo hữu, nhưng là đang đợi cái kia một cái?"

"Đây là tự nhiên, sợ là bây giờ cái này Tê Ngô đài một bên xem trò vui, hơn nữa là đang đợi người kia chứ?"

Có người cười cảm khái lên: "Thái Bạch tông độc chiếm thiên địa tạo hóa, kỳ tài xuất hiện lớp lớp, từ trên xuống dưới, có Nhị Thánh Nhất Quái, Tam Anh Thất Tử, danh khắp thiên hạ, cái kia Nhị Thánh tự không cần phải nói, người thứ nhất Thiên Thượng Kiểm Tiên, không nhiệm tục bụi, người thứ hai tọa trấn Tiên minh, hướng về thiên hạ đòi hỏi một phần sinh cơ tại Bắc Vực, Tam Anh Thất Tử, cũng không cần phải nói, đều có thần thông danh tiếng, danh chấn vạn dặm, nhưng muốn nói đến. . ."

"Vị kia tung hoành nam cảnh, đại náo mười châu Thái Bạch Nhất Quái Phương Quý mới là danh khắp thiên hạ kỳ nhân. . ."

"Không tồi không tồi, cái kia Phương tiểu quái bây giờ thanh danh kinh thế, hầu như có thể cùng Thái Bạch Nhị Thánh đem nổi danh. . ."

"Hắn sao còn chưa tới, ta suy nghĩ nhìn hắn đây. . ."

"Hắn là muốn tới, nghe nói hắn nhất thích tham gia náo nhiệt, làm sao có khả năng không được. . ."

"Vậy hắn làm sao còn chưa xuất hiện?"

"Sẽ xuất hiện đi, nghe nói hắn yêu nhất làm náo động. . ."

". . ."

". . ."

Phương Quý đương nhiên đã đến rồi.

Phương Quý đương nhiên sẽ không xuất hiện.

Phương Quý đã bị tức khóc ở sau núi.

Chương 693 : Ba Phân Đại Lễ

"Bằng cái gì ta chính là cái kia Nhất Quái, a?"

"Bằng cái gì các ngươi đều hoa lý hồ tiêu lại là thánh lại là anh, tốt xấu cũng rơi xuống cái tử, a!"

"Bằng cái gì đến phiên ta chỗ này chính là quái?"

Tê Ngô đài phía sau núi, Phương Quý ngồi xồm ở trên nham thạch, tức đến con mắt đỏ lên. Ở bên cạnh hắn, Tức đại công tử, Tiêu Tiêu Tử các loại cùng hắn đến làm vì Bắc Vực mười hai Tiểu thánh quân mấy người vây ở một bên khuyên. Lại xa một chút, mới vừa là mới vừa chạy tới gặp lại A Khổ sư huynh, Thái Bạch Thất Tử các loại, liền ngay cả Bạch U, lúc này cũng rất xa đứng ở một bên, bây giờ nàng đã là Thái Bạch tông đệ tử, tự nhiên không thể không đến Phương Quý cái này Nhất Quái. . . Cái này chân truyền đại đệ tử tới trước mặt lộ cái mặt, nhưng trước đây mọi người dù sao cũng là kẻ địch, nàng còn không là rất thói quen.

Phương Quý lúc này cũng không chú ý lên cùng những thứ này cố nhân chào, chỉ là ở nơi đó sinh giận, tức giận bất bình: "Ta Phương Quý Phương lão gia, đúng không, đối phó Tôn phủ thời điểm cũng không ít xuất lực khí, đúng không, này Tôn phủ tà binh, bị ta làm rơi bao nhiêu đây? Đúng không, ta cái này một thân bản lĩnh, ta đáng đáp kia, tự thái, đúng không, cái nào không so với người cường nha, đúng không, bằng cái gì liền gọi ta Nhất Quái đây, đúng không?"

Bên cạnh mọi người đều là hai mặt nhìn nhau, cũng không biết khuyên như thế nào.

Cái này cũng không cách nào khuyên a!

Cái này bí danh cái gì, cái kia không đều là thế gian tu sĩ truyền đến truyền đi, sẽ theo miệng gọi mở mà. . .

Trước đây Bắc Vực nhất làm náo động, chính là bọn họ cái này mười mấy

cái hướng về Long cung dự tiệc, vì lẽ đó mọi người liền đều ở lưu truyền cho bọn họ tên tuổi, Tức đại công tử tuyên truyền một làn sóng, cái này mười hai Tiểu thánh tên tuổi liền lên rồi, Phương Quý muốn cải danh, liền đổi thành mười hai bá, sau đó những người khác không đồng ý, liền lại đổi thành mười hai quân, mà bây giờ Thái Bạch tông thanh danh ngày càng hưng thịnh, tại cái này từng cuộc một cùng Tôn phủ đại chiến trong, kỳ tài xuất hiện ló ló, mọi người tự nhiên cũng liền cảm thấy mắt sáng, tự nhiên cũng là thuận miệng giúp Thái Bạch tông chúng tu phong như thế cái tên. . .

Cho tới vì sao nhân gia lại là thánh lại là anh lại là tử, đến phiên Phương Quý nơi này là cái quái. . .

"Khục khục. . ."

Tức đại công tử ho khan hai tiếng, nói: "Lão Phương, kỳ thực không cần quá mức sinh giận, mọi người vẫn là rất vừa ý ngươi, ngươi nhìn, ngươi ở Thái Bạch tông xếp hạng, đã gần như chỉ ở Nhị Thánh phía dưới, nói thật sự, ta ở phía trên chiến trường cũng đã gặp qua A Khổ đạo huynh, Bạch U tiên tử ra tay, bọn họ một thân bản lãnh, quả thật không phải chuyện nhỏ, nhưng mọi người cái này không phải là đưa ngươi xếp hạng bọn họ bên trên mà. . ."

Nói khen ngợi, nói: "Điều này nói rõ cái gì, nói rõ mọi người tán thành ngươi công lao a!"

Tiêu Tiêu Tử nhìn Tức đại công tử một chút, cũng khuyên nhủ: "Không sai, cũng không biết là cái nào tốt miệng người, đưa một mình ngươi Phương lão quái tên, bất quá cái này ngược lại không phải mắng ngươi, chỉ là đang nói ngươi làm việc kỳ mưu quái để tính, ra nhân ý biểu thôi, ngẫm nghĩ kỹ đến, ngươi loạn nam cảnh, chém tà binh, hủy Ma sơn đại trận, cuối cùng càng là kỳ tập Tây U châu, các loại hành vi, có thể không phải là quái lạ lại. . ."

Phương Quý trực tiếp hướng về nàng nhìn lại, nói: "Cái gì?"

Tiêu Tiêu Tử vốn muốn nói "Hồ đồ", đón hấn ánh mắt, liền mỉm cười, thay đổi câu nói cửa miệng, nói: "Xuất quỷ nhập thần!"

Phương Quý vẫn là ở tức: "Hừ!"

Việt Thanh có chút bất đắc dĩ hít một câu, nói: "Đến này một chữ, cũng coi như thích hợp, dù sao người tuổi tác không lớn, bồi phận cũng không cao, kết quả lại liên lập kỳ công, đã ra ngoài chúng tu dự liệu, xung người làm vì lão thánh lại không thích hợp, chỉ được dùng Nhất Quái chữ biểu đạt tâm tình!"

Hải Sơn Nhân gật gật đầu: "Đúng!"

Mạnh Đà Tử ở một bên đưa đầu nói: "Kỳ thực quái chữ cũng rất êm tai nha. . ."

Mọi người nhất thời đều quay đầu nhìn hẳn, Mạnh Đà Tử có chút thật không tiện thu về cái cổ.

Phương Quý bất đắc dĩ đứng dậy, xem xét nhìn những thứ này vậy nhốt khuyên mình người, nói: "Danh tiếng này ta không muốn có được hay không?"

Tức đại công tử nở nụ cười, nói: "Người có thể tể đến quý thân, nhưng làm sao có thể quản người khác nói cái gì?"

"Vậy cũng không thể liên như vậy a?"

Phương Quý tức giận bất bình: "Hợp ta liền Tôn phủ đều giao cái lộn chống vó lên trời, kết quả lại liên cái chính mình tên tuổi đều tuyên không được?"

Chúng tu nhìn Phương Quý, cùng nhau gật đầu: "Cái này thật sự không tốt tuyên!"

"Cái này còn có thiên lý sao?"

Phương Quý tức đến chụp nổi lên bấp đùi của chính mình.

Bên cạnh tất cả mọi người theo thở dài, sau đó một mặt đồng tình nhìn hẳn.

"Mặc kệ thế nào đều tốt, Triều Tiên tông sứ giả lập tức đến, tổng nhanh chân đến nhìn!"

Vào lúc này, càng xa hơn một chút địa phương, ngòi xếp bằng trên mặt đất không chút biến sắc tiêu Hồng tiêu Hắc tiêu Lục bỗng nhiên đều mở mắt ra,

vẫn là tính khí tương đối mà nói càng tốt hơn một chút điểm tiêu Hồng nói nhắc nhở, trên mặt đều là đối với bọn họ nói cũng không có hứng thú về mặt.

Mọi người nghe được bọn họ mở miệng, liền cũng cũng bao nhiêu cảm thấy có chút không dễ chịu.

Nói thật sự, liền ngay cả bọn họ cũng không nghĩ tới, ba vị này lai lịch cực kỳ thần bí người, bây giờ lại thật sự cam tâm đi theo ở Phương Quý cùng tiêu Hắc long thân một bên làm tên hộ vệ đáng ghét, liền ở đây trước Tuyết Châu thì ba người bọn họ, còn đều là Đông Thổ, Tây Hoang, Nam Cương phân biệt sai đến người tâm phúc, địa vị cao cả, nhưng ai có thể nghĩ tới, mấy ngày trong lúc đó, ba người này lại làm cái này Phương Quý hộ vệ xuất hiện?

"Có tới hay không có ý gì, không đi!"

Phương Quý vốn là nhất thích tập hợp loại này náo nhiệt, nhưng hôm nay trong bụng có tức, đều không có hứng thú.

Tất cả mọi người khuyên: "Hay là đi xem một chút đi!"

"Ai, đi thôi đi thôi, ta phải nghĩ một biện pháp, đem danh xưng này sửa lại!"

Phương Quý biết thời biết thế, cùng mọi người cùng nhau, đi ra ngoài.

Nhìn hẩn một mặt không hài lòng về mặt, Tức đại công tử cùng Tiêu Tiêu Tử bước chân, liền đi chậm chút, Tiêu Tiêu Tử lặng lẽ hướng về Tức đại công tử nói: "Ngươi đoán, nếu như hẩn biết rồi danh xưng này là từ người cái này truyền đi, có thể hay không cho người lưu lại toàn thân?"

"Ta cũng không nghĩ tới a. . ."

Tức đại công tử nhanh khóc lên: "Trước chính là có người đến hỏi, nói các người đều là Bắc Vực mười hai Tiêu thánh quân, vì sao vị kia là có thể tung hoành nam cảnh, tới lui tự nhiên, như chỗ không người, mà mấy người các người, cũng chỉ có thể đằng hoàng đi theo Tiên minh chư bộ tiên quân bốn phía chinh phạt đây, đương thời ta cũng là uống một chút rượu, nói đó chính là con quái vật, chúng ta người bình thường sao có thể với hẩn so với?"

Nói một mặt đau thương căm giận: "Ai biết liền một câu như vậy, liền để người truyền ra cái này Thái Bạch tên Nhất Quái?"

Tiêu Tiêu Tử cười gằn: "Ha ha!"

Phía trước Việt Thanh bỗng nhiên lùi về sau vài bước, thấp giọng nói: "Tiêu sư tử, tựa hồ ngươi cũng ở trước mặt người đã nói hẳn là cái tiểu quái vật. . ."

Tiêu Tiêu Tử sắc mặt nhất thời có chút không tự nhiên.

Hải Sơn Nhân xoay người, nhìn về phía Việt Thanh, nói: "Ngươi cũng có!"

Việt Thanh có chút lúng túng mỉm cười.

Mạnh Đà Tử gãi gãi đầu, nói: "Kỳ thực ta cũng nói, chủ yếu là ta cảm thấy cái này thật là dễ nghe. . ."

Chúng tu: ". . ."

Chúng tu: "Tốt này sự kiện mọi người sau đó không nên nhắc lại!"

. . .

. . .

Cùng mọi người ở sau núi đàm luận đại sự so với, Triều Tiên tông sư giả đến chuyện nhỏ này, lại gây nên càng nhiều người chú ý.

Chính khi chúng tu đều ở ngóng trông vị kia trong truyền thuyết Thái Bạch tông Nhất Quái hiện thân gặp mặt lúc, liền thấy được phương xa bầu trời, một đóa đặng vân nhanh chóng mà đến, mây trên tu sĩ, tựa hồ là cố ý gọi ra mọi người quan tâm, cách xa ở bên ngoài trăm dặm, liền đã thả ra một thân khí cơ, đạo đạo thần quang từ mây trên bay vút, xúc động hư không biến hóa, không gian đều đã trở nên hơi vặn vẹo lên, còn như thần chỉ hàng lâm.

"Triều Tiên tông ba đại trưởng lão mang lễ trọng, lạy trên Bắc Vực Tiên minh chư vị đồng đạo. . ."

Ngoài ba mươi dặm, mây trên liền đã vang lên quát to một tiếng, tiếng như

sấm rền, mệnh mông cuồn cuộn, tại bên trong đất trời lẫn lộn!

Trong lúc nhất thời, Tê Ngô đài trên dưới, tất cả tu sĩ đều theo bản năng ngẩng đầu lên, có chút kinh ngạc hướng về giữa không trung nhìn lại.

Triều Tiên tông việc, đã sớm dẫn tới Bắc Vực vô số người thảo luận, chính là phong ba rung chuyển lúc, người đều ở thân thiết Tiên minh đối với Triều Tiên tông sẽ là cái gì loại thái độ, còn lấy người phản đối chiếm đa số, ở cái này ngay miệng, không nghĩ tới Triều Tiên tông lại kiêu căng như vậy mà đến!

"Triều Tiên tông lại thật sự dám đến. . ."

"Đem bọn họ đánh ra đi. . ."

"Đừng cản ta, ta trước tiên phun nước bọt bọn họ một mặt. . ."

"Triều Tiên tông so với Tôn phủ còn muốn đáng ghét, làm sao có khả năng cho phép bọn họ gia nhập Tiên minh. . ."

". . ."

". . ."

Có chút tính tình cấp bách, vào lúc này, liền đã không nhìn được hướng về cái kia đằng vân đến nơi lớn tiếng hô quát lên rồi.

"Ào ào ào. . ."

Chẳng ai nghĩ tới chính là, bọn họ tiếng nói còn chưa hạ xuống, liền thấy cái kia mây đã đến giữa không trung, người vẫn không có hiện lộ ra, liền đột nhiên nghiêng rơi xuống một đồng đen sì sì vật thập đi xuống, nhất thời không trung chỉ nghe đến máu tanh nức mũi, có người nhìn chăm chú nhìn lại, nhất thời sờ cả tóc gáy, đã thấy từ mây trong nghiêng rơi xuống, lại là một viên một viên đầu người, ngay lúc này ở núi chật lên núi nhỏ.

Mới nhìn đi, lít nha lít nhít, như người tóc gáy dựng lên.

Chỗ đầu lâu kia, cũng giống như là hiện cắt đi, máu hồ vén kéo, vô cùng thâm thắm, từng cái từng cái khuôn mặt vặn vẹo, mở to đánh kiệt con mắt, chết không nhắm mắt, trên mặt còn mang theo sợ hãi cùng không cam lòng

vẻ mặt, trong đó càng có một ít, thậm chí là lão nhân cùng hài tử dáng dấp.

Cũng không biết có bao nhiêu viên, trực tiếp xây thành một ngọn núi nhỏ, đứng ở Tê Ngô đài trước.

Chúng tu đang tự phần uất thời khắc, vừa thấy đầu người này đều không khỏi cả kinh, chu thiên tảo loạn tiếng vì đó hơi ngưng lại.

"Ha ha, đây là Triều Tiên tông món quà lớn đầu tiên, Tôn phủ huyết mạch thủ cấp ba ngàn viên, lấy đó ta Triều Tiên tông cùng Tôn phủ không cộng đồng trời!"

Mây trong tiếng nói găm thét, truyền về bốn phương, tựa như vận dụng thần thông, chân động đến mức không ít người dòng máu đều mãnh liệt mấy phần.

Theo cái này tiếng nói truyền ra, không trung mây khói dần dần tiêu tan, ba vị vóc người cao lớn ông lão cùng một cái thân mặc áo bào trắng, vóc người thon gầy, trẻ tuổi dáng dấp người hiền lộ ở mọi người trước người, nhưng bọn họ vẫn chưa gấp hạ xuống, trong đó một cái vóc người cao lớn ông lão vung tay lên, liền có một vệt thần quang xông về phía trước đi, ánh ở giữa không trung trong, lại là một bức họa mặt, tranh bên trong lại đều là đầy người áo giáp tướng sĩ.

Hình ảnh lưu chuyển, từ đầu về phía sau lao đi, mượn một người tầm mắt, xem khắp cả toàn bộ trận thế.

Cái kia thành linh đều là khí cơ uy nghiêm đáng sợ, một thân sát khí tướng sĩ, một chút không nhìn thấy bờ, um tùm nhưng bài bố tại giữa không trung.

Cuộn cuộn sát khí tại giữa không trung tập cuộn, giống như hóa thành cuồng phong vù vù.

"Đây là Triều Tiên tông mười vạn tiên quân, đều phối hợp giai thần binh áo giáp, Ma sơn dị bảo, bất cứ lúc nào cũng có thể một trận chiến!"

Không trung áo bào đen ông lão, trầm tiếng quát chói tai, sau đó cùng mấy người khác cùng nhau chậm rãi hạ xuống, chân chân áo bào, nhanh chân hướng về Tê Ngô đài trên đi tới, đối với chung quanh chúng tu làm như

không thấy, duy vẻ mặt hồ hững, chậm rãi mở miệng: "Cái này, chính là ta
Triều Tiên tông phân thứ hai đại lễ!"

Chương 694 : Đại Nghĩa Lâm Liệt Triều Tiên Tông

Ba ngàn thủ cấp!

Mười vạn tiên quân. . .

Tê Ngô đài chu vi chúng tu ồn ã la rầy tiếng, bỗng nhiên vô hình trong, liền nhỏ đi rất nhiều.

Nguyên bản tụ tập ở người nơi này, trong lòng đều thiêu đốt một đám lửa, chính là muốn phản đối Triều Tiên tông gia nhập Tiên minh việc, bất luận từ góc độ nào tới nghĩ, đã từng là Bắc Vực phản đồ, nghĩ muốn lặc mình biến hóa gia nhập Tiên minh, cái kia đều là một cái mọi người khó có thể tiếp thu chuyện, nhưng là, Triều Tiên tông sứ giả vừa đến, hai phân đại lễ dâng, lớn tiếng dọa người, cũng khiến đến mọi người khí thế vì đó một đoạt.

Tu hành bên trong người, đặc biệt là trải qua cùng Tôn phủ đại chiến tiên quân, ai còn chưa từng thấy máu.

Mấy viên thủ cấp, tất nhiên là không người sẽ sợ, nhưng ba ngàn viên thủ cấp, chông ở cùng nhau, núi nhỏ cũng tựa như, lại còn có chút lực uy hiếp.

Bây giờ Bắc Vực tu sĩ cùng Tôn phủ chinh chiến, người tới ta đi, đại quân đánh lén, chiến trận bên trên, giết người thực tại không ít, nhưng bất kể là bên nào, đều vẫn chưa từng nghe nói tàn sát việc, dù là trước đây Xà Bàn sơn, đối mặt Tôn phủ ba vạn tàn binh, nếu là Tiên minh đại quân toàn lực đánh lén, không hấn không thể tuyệt diệt, nhưng khi đó bọn họ vẫn không có như vậy làm, mà là do Thái Bạch tông Thất Tử ra tay, cùng Tôn phủ huyết mạch quyết đấu, đường đường chính chính tranh tài, đánh cược ba vạn tàn mệnh, bây giờ đều đã bắt giữ, từ ở Đông U châu một phương nước nhỏ trong.

Nhưng hôm nay cái này Triều Tiên tông nộp tới, lại rõ ràng là ba ngàn viên

Tôn phủ bình thường tộc nhân thủ cấp a!

Đặc biệt là bên trong lại còn có thể nhìn thấy một ít lão nhân, thậm chí là hài tử. . .

Tình cảnh này, đã không khỏi xúc động chúng tu tâm tình, sinh ra hai loại tuyệt nhiên không giống phản ứng.

Có người nhú mày lên, tựa hồ có hơi không đành lòng, phải biết Tiên minh thành lập đến nay, thời gian ngắn ngủi, Bắc Vực tu sĩ đối với Tôn phủ trực xuất, trình độ nào đó trên, cũng là tự phát làm chủ, thế nhưng Tiên minh lại từ lâu từng hạ xuống chiếu lệnh, giết người làm đất trời oán giận, bắt quá uổng thả!

Triều Tiên tông bực này diễn xuất, đã là xúc động một chút tu sĩ giới hạn.

Nhưng cũng có một phần khác người, nhìn thấy bực này tình cảnh, đầu tiên là cả kính, lại chính là trái tim khô liệt, phần bực tức nói: "Tôn phủ ức hiếp ta Bắc Vực tu sĩ, bách tính, 1,500 năm, hơi một tí giết người diệt tộc, biết bao tàn khốc, hiện nay phong thủy chuyển đổi, chúng ta vốn là không cần đối với bọn họ niệm cái gì nhân từ thiên hòa, vốn nên cùng nhau bắt được, tất cả đều giết, vào ngay hôm nay có thể đánh tan mỗi hận trong lòng!"

"Triều Tiên tông bực này diễn xuất, cũng làm cho ta đối với bọn họ có chút vài phần kính trọng!"

". . ."

". . ."

Mà khác một món lễ lớn, đúng là quan tâm người không nhiều.

Mười vạn tiên quân hiện thân, bất kể là quy mô vẫn là khí thế, xác thực đầy đủ kính người, không thể khinh thường.

Nhưng là bây giờ Bắc Vực Tiên minh thế lớn, tiên quân, long đình Yêu quân, lại thêm vào các đường tán tu, sợ không dưới trăm vạn chi chúng.

So sánh cái này mười vạn tiên quân, cũng vẫn không tính là cái gì.

Chỉ có một ít ánh mắt tinh Đạo giả, lại là từ cái kia một bộ trong hình, nhìn ra Triều Tiên tông cái kia mười vạn tinh quân bất phạm, bất kể là toàn thân tu vị, vẫn là khí phách, phân phối, thậm chí là sắp xếp chiến trận, đều có thể nhìn ra được, cái kia cũng không phải là bình thường tiên quân!

Đó là mười vạn tinh binh!

Cùng những kia từng cái đạo thống làm vì chiến, thậm chí là Tiên minh qua loa tụ tập lên tiên quân so với, không thể giống nhau.

Như vậy Tiên binh, không thể là Triều Tiên tông luyện ra.

Không khó tưởng tượng, cái này mười vạn tinh binh, kỳ thực chính là Triều Tiên tông tiếp thu ba châu Tôn phủ Thần vệ quân, đổi cờ xí, liền trở thành Triều Tiên tông ngự dưới tiên quân, mà trên thực tế, chúng tu ngược lại cũng không ít nghe nói, Triều Tiên tông ba ngày trong lúc đó, tiêu diệt ba châu Tôn phủ, cũng đúng là ra lệnh một tiếng, ba châu Tôn phủ Thần vệ quân, đại quy mô tạo phản, bên trong loạn đem lên, Triều Tiên tông mới thuận lợi như thế.

Mà đổi mặt cái này mười vạn tinh binh, nếu thật sự cái cứng đối cứng lên, sợ là có chút khó gặm!

Các loại ý nghĩ phía dưới, nguyên bản chúng tu tụ tập, nghĩ Triều Tiên tông sứ giả vừa xuất hiện, lập tức phun hắt một mặt nước bọt kế hoạch nhất thời bị quấy rầy, còn không chờ có người làm phản ứng lại, Triều Tiên tông ba vị sứ giả, liền đã leo lên Tê Ngô đài đi tới.

Trên đất chỉ chừa một đồng thủ cấp, ruồi đen bay loạn, máu đen giàn giụa.

Trên trời vẫn còn giữ lại cảnh tượng đó, mười vạn tinh binh trận địa sẵn sàng đón quân địch, tựa hồ bất cứ lúc nào liền có thể bước lên chinh phạt con đường!

...

...

"Triều Tiên tông Bá Thưởng Phụng Nguyệt, bá kiến Tiên minh chư vị trưởng lão!"

Bước lên Tê Ngô đài, Triều Tiên tông chúng sứ giả trong, đi ở trước nhất đầu áo bào trắng người tuổi trẻ, liền rất xa chấp tay làm vì lễ, tự giới thiệu, hẳn mới tới thì uy phong lẫm lẫm, thần uy khuấy động, nhưng vào lúc này, cũng như đối một cái người, cực kỳ có lễ!

"Bá Thượng Phụng Nguyệt, Lăng Kim, Vấn U Sơn. . . Còn lại vị này, nghĩ là Sở Giang đế?"

Tê Ngô đài trên, từ lâu ngồi xếp bằng ba vị Tu giả, ở giữa một người, chính là Thái Bạch tông chủ, phía trái là Cô Thông lão quái, bên phải là Túc gia gia chủ Túc Chúc, từ Tuyết Châu đoạt quyền tới nay, ba người bọn họ chính là toàn bộ Tiên minh thực tế quyền bính người chưởng khống, bây giờ cùng Triều Tiên tông sứ giả gặp lại bức này đại sự, cũng sẽ là ba người bọn họ tiếp đón, mà những trưởng lão khác, hoặc có chuyện quan trọng, chưa từng chạy tới, hay là như U Đế, Trần Khang lão tu các loại, từ lần đó đại biến sau khi, liền đều đã sâu che giấu thân, cực nhỏ ở mọi người trước người lộ diện.

Túc gia gia chủ cái thứ nhất mở miệng, trực tiếp hét ra ba người kia thân phận, cười nhạt nói: "Triều Tiên tông chín đại trưởng lão, vang danh thiên hạ, mà bây giờ còn lại sáu người bên trong, lại một lần đến rồi bốn vị, ngược lại thực để ta Tiên minh, trên mặt rục rỡ!"

Nghe được lời này, cái kia Triều Tiên tông ba vị áo bào đen ông lão bên trong, trên mặt đều mơ hồ lóe qua một vệt không vui.

Mọi người đều biết, Triều Tiên tông vốn có chín đại trưởng lão, lấy kim mộc thủy hỏa thổ, nhật nguyệt phong lôi làm tên, các tu một đạo pháp thuật, nhưng là trước đó, Triều Tiên tông từng có ba vị trưởng lão ứng An Châu Tôn phủ ước hẹn, tấn công Thái Bạch tông, kết quả liền chôn thân tại Thái Bạch tông trước sơn môn, không chỉ có là ba người bọn họ, chính là liền bọn họ dẫn tới thánh nữ Bạch U, cũng từ trận chiến đó sau khi, thành Thái Bạch tông đệ tử.

Bây giờ Thái Bạch Tam Anh bên trong, liền có nàng một cái.

"Đại sự như thế, Triều Tiên tông nào dám khinh thường, nếu không phải tông còn cần có người ở sơn môn tọa trấn, chủ trì đại cục, sợ là ta Triều Tiên tông sáu vị trưởng lão cùng đến cũng không quá đáng, ha ha, Túc tiên bối nói những câu nói này, nhưng là để ta Triều Tiên tông thẹn thùng. . ."

Đúng là vị kia thân mặc áo bào trắng Bá Thường Phụng Nguyệt, mở miệng cười, tựa hồ may mắn không hề bị lay động.

"Nếu nhà ngươi Lão tổ đã đem Triều Tiên tông đại trưởng lão vị trí truyền cho ngươi, ngươi ta chính là cùng thế hệ, không cần cao nhắc ta!"

Tức gia gia chủ nhìn Bá Thường Phụng Nguyệt, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Cứ nói thẳng, ngươi Triều Tiên tông đến, muốn cái gì?"

"Muốn cái gì?"

Vị kia áo bào trắng người tuổi trẻ ngồi ở Tiên minh ba vị trưởng lão đối diện, mặt khác ba vị áo bào đen trưởng lão, liền cũng ở hắn một bên ngồi, chỉ là đều so với hắn xa nửa cái thân vị, nhìn dáng dấp hắn ở Triều Tiên tông tuy xem như là trẻ tuổi đồng lứa, lại là kế thừa Lão tổ chức trưởng lão, nhưng tại thân phận trên, lại còn so với cái khác mấy cái trưởng lão mạnh hơn chút, ngồi xuống sau khi, liền trước tiên ngưng thần một lát, tựa như đang suy nghĩ gì.

Một lát sau khi, hắn mới chậm rãi ngẩng đầu lên, sắc mặt có vẻ vô cùng lo lắng, trầm giọng nói: "Chư vị tiền bối ở trên, kính xin nghe ta Triều Tiên tông một lời, ta Triều Tiên tông này đến, cũng không nửa điểm tư tâm, chỉ nguyện vì ta Bắc Vực, tận một phần tâm lực. . ."

Người chung quanh đều im lặng tịch, không có ai tiếp hắn lời nói gốc rễ, cũng không có ai vẻ mặt biến hóa.

Bá Thường Phụng Nguyệt chậm rãi hít một tiếng, nói: "Nghĩ đến chư vị tiền bối cũng biết, năm đó ta Triều Tiên tông tiền bối, cũng là boong boong thiết cốt, một bầu máu nóng, chỉ là bị Đế Tôn bức bách, bất đắc dĩ cúi đầu phục đầu, chỉ là tuy là như vậy, trái tim nhưng cũng không có một ngày, không lo đem Tôn phủ trục xuất Bắc Vực, kỳ thực sớm ở bắc cảnh đại loạn trước đây, chúng ta Triều Tiên tông liền đã bí mật bố cục, không tiếc liều lĩnh bị Tôn phủ phát hiện, tiêu diệt sơn môn nguy hiểm, không ngừng trù tính chuẩn bị, liền vì sẽ có một ngày, có thể thừa cơ mà lên, trục Tôn phủ về nam hải. . ."

"Hiện nay, thiên đạo chăm sóc Bắc Vực, ban xuống cơ hội tốt, giúp ta Bắc Vực tiên môn quật khởi, hiển nhiên trục xuất Tôn phủ lớn lao tốt cơ hội tốt, liền ở trước mắt, ta Triều Tiên tông lại sao không hiệu đại cục? Tự nhiên nghe đây cung mà động, liền rơi xuống ba châu, chỉ nguyện đến đây, gia

nhập Tiên minh, cộng thương đại kế, mười vạn tiên quân, chằm mầu lầy chờ, hận không thể lập tức cùng Bắc Vực chúng tiên, đến trục Tôn phủ, lấy toại bình sinh chi chí!"

". . ."

". . ."

Nghe được hẳn đồng dục, một mặt nghiêm túc, thậm chí tiếng nói bên trong, đều vận chuyên chân lực.

Trôi dạt từ từ, đều truyền tới dưới đài đi, chui vào chúng tu trong tai.

Sau đó tất cả nghe được câu nói này người, liền lập tức đều trở nên hơi há hốc mồm. . .

Nói đúng là thật là dễ nghe, chính là nghe, làm sao có chút không đúng vị đây. . .

Liền ngay cả ngồi ở đối diện nghe Thái Bạch tông chủ, Cổ Thông lão quái, Tức gia gia chủ ba người, sắc mặt cũng biến thành quái lạ chút.

Cổ Thông lão quái rất còn xì một tiếng bật cười, sau đó vội vàng banh lại.

Tức gia gia chủ nhìn về phía Bá Thường Phụng Nguyệt, trên mặt tựa hồ lộ ra chút chằm biếm, lạnh nhạt nói: "Này mấy câu nói, là thực sự là nguy, cũng tự không cần nhiều lời, người Triều Tiên tông đến tốt cùng là cái gì đáng về, người biết ta biết, người trong thiên hạ biết, nói những thứ này có ích lợi gì?"

tiếng nói truyền đến, chu vi phụng dưỡng hoặc là ngồi nghe tiểu bối bên trong, có không ít trên mặt lộ ra chút ý cười.

Cái này lại là lời nói thật.

Bắc Vực tiên môn, có lẽ đều có thể nói mình là bị Tôn phủ bức bách, duy Triều Tiên tông không thể.

Bởi vì Triều Tiên tông, vốn là do cái kia một nhóm 1,500 năm trước chủ động hướng về Đế Tôn quy hàng người xây.

Cho tới chuẩn bị mưu tính, vậy dĩ nhiên cũng là có.

Lúc trước ba đại trưởng lão cùng An Châu Tôn phủ cùng nhau tấn công Thái Bạch tông thì liền đã từng tiết lộ qua Triều Tiên tông dã tâm, khi đó bọn họ đánh nhưng là nâng đỡ vương đình, ở kiêu căng dừng lại, vì chính mình mưu lợi dự định, kế hoạch nói hết ra, Tôn phủ sau đó còn bởi vì chuyện này, chèn ép qua Triều Tiên tông, khiến cho mọi người đều biết, đến lúc này bỗng nhiên lâm thời đổi giọng, không khỏi thì có chút để người chê cười. . .

Đúng là một mảnh hoặc lạnh lùng, hoặc vi diệu trong ánh mắt, Triều Tiên tông bốn vị trưởng lão, đều là sắc mặt trầm tịch.

Như tượng đất sét giống như, tựa hồ không cảm giác được trong lời nói của mình hoang đường.

"Việc này, ta xem vẫn là. . ."

Tức gia gia chủ, càng là đã lười cùng hấn nhiều lời, nhìn Thái Bạch tông chủ một chút, vung vung tay áo lớn, liền muốn mở miệng.

"Tức tiên bối. . ."

Nhưng cũng liền vào lúc này, vị kia Bá Thường Phụng Nguyệt bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Tức gia gia chủ nói: "Cỡ này liên quan đến Bắc Vực vận mệnh quyết định, không nên quá nhanh làm ra, ta Triều Tiên tông này đến, thành ý tràn đầy, mới vừa đến bên dưới ngọn núi, liền đã làm vì Tiên minh dâng hai phân đại lễ. . ."

"Hừ!"

Tức gia gia chủ vẻ mặt lạnh lùng, lại sao đem cái kia hai cái cái gọi là đại lễ để ở trong mắt?

Chỉ là lúc này, Bá Thường Phụng Nguyệt đã cười nói: "Lẽ nào tiên bối liền không muốn biết, chúng ta phần thứ ba đại lễ là cái gì sao?"

"Hả?"

Nghe được hấn lời nói mang thâm ý, Tức gia gia chủ vẻ mặt hơi ngưng lại.

Cho đến lúc này, hẳn hơi nhìn thật kỹ, mới cuối cùng cũng coi như rõ ràng Triều Tiên tông cái này mấy vị trưởng lão vì sao đều thần sắc như vậy lãnh đạm.

Không phải là bởi vì bọn họ da mặt quá dày, mà là . . .

. . . Bọn họ thật giống thật sự có Tiên minh nhất định sẽ đáp ứng bọn họ gia nhập năm!

Chương 695 : Chỉ Có Triều Tiên Tông

"Người Triều Tiên tông ba vị trí đầu hai phân đại lễ, chúng ta đã lĩnh giáo qua!"

Nhìn Bá Thượng Phụng Nguyệt tằm kia cười tùm tùm mặt, Tức gia gia chủ đã hơi nhú mày, tức giận nói: "Một cái giết bừa lão yếu, lấy bác ác danh, cái thứ hai chiêu hiện ra tinh binh, lấy tranh thế, lão phu không biết là Triều Tiên tông vị cao nhân nào, giúp các người ra bực này chủ ý, nhưng ở lão phu xem ra, cái này nhưng cũng bất quá là nhất lưu thủ đoạn. Tôn phủ xác thực đã từng đối với ta Bắc Vực tu sĩ lạm thi sát nghiệt, làm ác vô số, thế nhưng, lão phu cũng không muốn nói cái gì làm như vậy, liền cùng Tôn phủ không khác dối trá lời nói, chỉ nói chút chân thực lời nói. . ."

"Các người như vậy đem chuyện làm tuyệt, nhìn như xả giận, chẳng lẽ không là ở đem Tôn phủ những người còn lại đẩy vào tuyệt cảnh, nhượng bọn họ quyết định tâm tư cùng chúng ta liều mạng? Các người như vậy tàn nhẫn hạ sát thủ, chẳng phải là bại hoại ta Bắc Vực tu sĩ danh tiếng, trực xuất Tôn phủ đại nghĩa được ô, tổn thất làm sao lớn lao? Cho tới các người cái kia mười vạn tinh binh đặt tại nơi đó, ở lão phu xem ra, lại càng là một chuyện cười. . ."

Tức gia gia chủ nhú mày, chỉ nói một câu: "Cái này mười vạn tiên quân phản bội Tôn phủ, dễ dàng như vậy, cái kia phản bội người Triều Tiên tông, nghĩ cũng không khó, lẽ nào người liền thật sự dám nói Tiên minh đại quân đây đi, cái này mười vạn tiên quân, liền đồng ý vì người Triều Tiên tông liều mạng?"

"Cho tới các người phân thứ ba đại lễ. . ."

Tức gia gia chủ lắc đầu, nói: "Y lão phu lời nói, không nghe cũng được!"

...

...

Tê Ngô đài trên bầu không khí, nhất thời trở nên hơi ngột ngạt.

Triều Tiên tông vừa có mặt, liền hai phân đại lễ dâng, xác thực đem dưới đài tức giận tràn đầy chúng tu tạm thời doạ dẫm, nhưng ở thân ở Tiên minh trưởng lão vị trí Túc gia gia chủ mấy người trong mắt, hiển nhiên không đáng nhắc tới, chỉ cần một chút, liền nhìn thấu bọn họ hư thực. . .

Chỉ bất quá, cái kia Bá Thường Phụng Nguyệt nghe xong Túc gia gia chủ, lại không hề bị lay động, chỉ là đang cười.

Trên mặt của hắn, thậm chí còn xuất hiện một ít ý ngả ngớn, nói: "Tiên bói thật không nguyện ý nghe nghe ta phân thứ ba đại lễ?"

Túc gia gia chủ lạnh lùng phát tay áo, quát lên: "Lão phu xem thường nghe ngóng!"

Bá Thường Phụng Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, lại chuyển hướng Thái Bạch tông chủ, nói: "Tiên bói đây?"

Tê Ngô đài trên, làm vì không nhiều người, đều đưa mắt nhìn sang Thái Bạch tông chủ, kỳ thực mỗi người đều biết, Tiên minh tuy rằng có mười mấy vị trưởng lão, nhưng trên thực tế, bây giờ nắm toàn bộ quyền to, liền chỉ có Thái Bạch tông chủ, bất kể là Thái Bạch tông bây giờ danh tiếng, vẫn là chính hắn thực lực, đều đã là vượt quá cái khác Tiên minh trưởng lão không chỉ một đoạn, chính là hoàn toàn xứng đáng đại trưởng lão.

Cái này cũng là hắn không muốn lại tiếp một bước duyên cớ, bằng không đã sớm thành thực chất lên Tiên minh chi chủ.

Thái Bạch tông chủ nghe Bá Thường Phụng Nguyệt, vẻ mặt càng lạnh lạnh, như là đã ý thức được cái gì.

Hắn không có vội vã mở miệng, chỉ là sắc mặt càng trầm ngưng.

Đúng là một bên khác Cổ Thông lão quái, bỗng nhiên nói: "Nếu Triều Tiên tông đến rồi, cũng không thể nhượng bọn họ liên câu nói cũng không nói!"

Túc gia gia chủ hừ một tiếng, liền cũng không lại phản đối.

Mà Bá Thường Phụng Nguyệt nhưng là nở nụ cười, không nói gì, lại chỉ là

hơi đổi pháp lực, truyền âm lại đây.

Cổ Thông lão quái, Thái Bạch tông chủ, Tức gia gia chủ ba người nghe được cái này truyền âm, sau đó sắc mặt đột nhiên liền thay đổi.

...

...

"Người. . . Cái này. . . Thật lớn cả gan!"

Cổ Thông lão quái nguyên bản chính là hòa hòa khí khí một người, lúc này lại phần nộ râu mép đều kiêu lên, đột nhiên dùng sức vỗ một cái, trước người bàn ngọc nhất thời bị hấn chụp nứt ra rồi hai đạo khe hở, uy nghiêm đáng sợ quát to: "Lại dám phát bực này ăn nói linh tinh?"

"Triều Tiên tông thật muốn tự tuyệt khắp thiên hạ?"

Tức gia gia chủ cũng bỗng nhiên con ngươi co lên, nhìn Bá Thường Phụng Nguyệt trong ánh mắt, đã có sát cơ hiện lên.

Thái Bạch tông chủ lúc này trên mặt nhàn nhạt mỉm cười cũng biến mất rồi, chỉ còn một mảnh đông lạnh, nghiêm túc cẩn thận, nhìn Bá Thường Phụng Nguyệt một chút.

...

...

Nhưng là đến lúc này, Bá Thường Phụng Nguyệt trên mặt cái kia một vệt ngả ngón, lại đã biến mất sạch sành sanh, đúng là lại biến trở về trước hấn cái kia phó cung kính thành thật đáng đáp, nghiêm túc cẩn thận hướng về ba vị này Tiên minh trưởng lão cuối người thi lễ, sau đó ngồi ngay ngắn người lại, nói: "Ba vị tiên bối ở trên, mà lại dung vãn bối một lời, các người ba người, đặc biệt là Thái Bạch tông Triệu sư bá, đều là boong boong tiên cốt, không sợ cường quyền, sớm nhất đứng ra phản kháng Tôn phủ, vãn bối trong lòng thực tại kính trọng, nhưng việc quan hệ thiên hạ đại sự, nhưng cũng không cho phép tư tình. . ."

"Ta Triều Tiên tông, chỉ vì thiên hạ cân nhắc, dằng này lễ, thực tại cũng là hoàn toàn bất đắc dĩ!"

Hắn cười, thân hình ngời xấp bằng, cổ hơi thấp, cũng thì một cái có chút giống là Tôn phủ huyết mạch lễ tiết, sau đó ngẩng đầu lên thì trong mắt loé ra một vết tàn khốc: "Nói đã đến nước này, các tiên bối nói vậy biết ta Triều Tiên tông ý đồ đến, không cần nhiều lời!"

"Nên làm như thế nào, ba vị tiên bối, mà lại xin mời cẩn thận suy nghĩ đi!"

Dứt lời này thì hắn liền đã đứng lên đến, nhìn dáng dấp kia, lại chính là phải đi.

Mà Cổ Thông lão quái cùng Tức gia gia chủ nhìn hắn dáng dấp như vậy, đều là đầy người hỏa khí, đặc biệt là Cổ Thông lão quái, thậm chí còn lộ ra chút ý sợ hãi, thế nhưng bọn họ hoặc là nghĩ trực tiếp ra tay đem chém giết, hoặc là nghĩ ra nói lưu lại thương lượng một chút, lại đều là lời chưa kịp ra khỏi miệng, liền lại cứng rắn sinh ép trở lại, bởi vì bọn họ cũng rõ ràng, một khi mở miệng đem bọn họ lưu lại, liền phiền phức.

Đúng là Thái Bạch tông chủ, nhưng vào lúc này mở miệng: "Việc này, là ai ở sau lưng chỉ điểm các ngươi?"

Bá Thương Phụng Nguyệt quay đầu, tựa như cười mà không phải cười: "Ồ?"

Thái Bạch tông chủ mặt không hề cảm xúc, nhàn nhạt nói: "Các ngươi Triều Tiên tông, còn không nghĩ ra bực này mưu kế, càng thì không được cỡ này quỷ kế!"

"Cái này không trọng yếu!"

Bá Thương Phụng Nguyệt nở nụ cười, nói: "Trọng yếu chính là Thái Bạch tông sẽ làm sao tuyển, làm thế nào!"

Dứt lời này, hắn nhẹ nhàng vung vẩy tay áo lớn, cùng ba vị áo bào đen trưởng lão, nhẹ nhàng đi.

Thân hình mang theo cuồng phong, gọi lên Tê Ngô đài chu vi đèn lồng, ánh nền lay động, chiếu vào Tê Ngô đài trên chúng tu trên mặt.

Sáng tối chớp chờn!

...

...

Chiều gió lập tức liền thay đổi.

Sớm ở Triều Tiên tông lộ ra muốn cùng Tiên minh trao đổi ý đồ trước, Bắc Vực chúng tu liền đều là tiếng mắng một mảnh, hận không thể liền những thứ này dám can đảm đến cùng Tiên minh gặp mặt sứ giả đều chém giết, dù là ở Tê Ngô đài trên, không ít người bị Triều Tiên tông hai phân đại lễ, khiến cho nhất thời mộng ở lại, khí thể hơi thua, nhưng ở trong lòng bọn họ, còn là phi thường phản đối, cho rằng Tiên minh sẽ cùng Triều Tiên tông tan rã trong không vui. . .

Nguyên nhân rất đơn giản, Tiên minh vốn là Bắc Vực Tiên minh.

Có thể chẳng ai nghĩ tới chính là, kết quả cùng bọn họ nghĩ tới không giống nhau.

Thứ nhất phiên ở Tê Ngô đài trên gặp lại sau khi, Tiên minh không có trực xuất Triều Tiên tông sứ giả, thậm chí không có biểu lộ bất kỳ một điểm đối với Triều Tiên tông việc thái độ, đúng là Triều Tiên tông bốn vị trưởng lão, từ Tê Ngô đài bên trên xuống tới, liền trực tiếp vào trăm dặm ở ngoài thành Thần Huyền, còn ở nguyên lai Tôn chủ dinh thự bên trong để ở, như là dĩ nhiên bị Tiên minh chư trưởng lão, coi như thượng khách giống như đối xử.

Lần này, Tiên minh mơ hồ thái độ, nhất thời khiến cho chúng tu, trái tim mê man, không biết như thế nào cho phải.

Mà ở thành Thần Huyền bên trong, bốn vị Triều Tiên tông trưởng lão, cũng công nhiên bắt đầu chiêu thấy rất nhiều tiên môn đạo thống người, lúc nào cũng thiết yến, đàm kinh luận kiếm, rõ ràng liền đã như là đem chính mình coi như Tiên minh người nội bộ giống như, cũng không biết dẫn tới bao nhiêu người kinh sợ rơi mất cảm.

Có thể hết lần này tới lần khác, Tiên minh đối với bọn họ bực này diễn xuất, vẫn cứ là nhìn kỹ mà không thấy, vẫn không có tỏ thái độ.

Lại sau đó, lại có vô số nam cảnh tiên môn tu sĩ, một nhóm một nhóm chạy tới, làm cho cái này Tây U châu, càng náo nhiệt.

Đoàn người một tạp, nghị luận cũng tạp, liền không biết ít lời đến mức nào luận truyền lưu lên.

Có người căm giận nhắc lên nói: "Triều Tiên tông vốn là Tôn phủ chó săn, thế Tôn phủ chấp trọng, không biết phạm vào bao nhiêu ngạt trời tội nghiệt, thật tính ra, Triều Tiên tông so với Tôn phủ còn muốn đáng ghét, bây giờ ta Bắc Vực tông môn, đang muốn trục xuất Tôn phủ, lại há có thể tha cho qua bọn họ?"

Liền có người nói: "Lời ấy sai rồi!"

"Nếu nói là Triều Tiên tông được Tôn phủ cai quản, vậy này 1,500 năm trước, Bắc Vực người nào tiên môn, phương nào thế gia, không bị Tôn phủ cai quản?"

"Nếu nói là Triều Tiên tông thế Tôn phủ chấp trọng, chèn ép Bắc Vực tiên môn, cái kia khắp cả bây giờ Bắc Vực mười chín châu, lại có phương nào tiên môn không từng vì Tôn phủ hiệu lực, không từng nghe Tôn phủ hiệu lệnh?"

"Thần Phù Tức gia, trước đây chính là chuyên vì Tôn phủ chế phù đây, Đan Hỏa tông, cũng vì Tôn phủ luyện qua vô số đan dược đi!"

"Coi như người nói 1,500 năm trước chuyện, vậy cũng là Triều Tiên tông đòi trước người chuyện, nếu là mọi người đều muốn cùng tìm tòi đấy, cái kia toàn bộ Bắc Vực tiên môn, sợ là cái mông trên đều không được sạch sẽ chứ?"

Có người giận dữ: "Tiên minh liễu chết mà lên, phản kháng Tôn phủ, hiện nay không dễ dàng có chút cục diện, lại tùy ý Triều Tiên tông bức này nên tảng bất chính hạng người lẫn vào, cái kia chúng ta sơ sơ cùng Tôn phủ liễu mạng, lại làm vì cái gì, vì này Triều Tiên tông làm áo cưới hay sao?"

Có người xua tay cười nói: "Lời ấy sai rồi!"

"Nếu bàn về thực sự công lao, ngoại trừ trước rối loạn bốn châu phương bắc Thương Long một mạch, lại có cái nào đạo thống, cái nào tiên môn, có thể so với Triều Tiên tông?"

"Dù sao nhân gia nhưng là chưa mượn chúng ta một phần một hào lực lượng, liền từ Tôn phủ trong tay đoạt lại ba châu nơi, còn có mười vạn tiên

quân, chẳng phải là hơn xa chúng ta?"

"Nói ngược lại, nếu thật sự nói đúng Tôn phủ đuổi tận giết tuyệt, làm vì Bắc Vực tranh danh, sợ là còn muốn đến phiên Triều Tiên tông trên đầu, quân không gặp, Tiên minh thái độ, nguyên do mềm yếu, từ vừa mới bắt đầu gọi, chính là trục xuất Tôn phủ! Chụp bọn họ nói, chỉ cần đem Tôn phủ trục xuất Bắc Vực, cái kia liền trở thành, nhưng nếu là làm như vậy rồi, lẽ nào ta Bắc Vực tu sĩ 1,500 năm huyết hải thâm cừ, liền không báo sao?"

"Lẽ nào ta Bắc Vực bị Tôn phủ bóc lột thậm tệ, vô tận tài nguyên, liền không đòi trở về rồi sao?"

"Bây giờ Tiên minh, khớp xương quá nhuyễn, căn bản không cách nào giúp chúng ta ra cơn giận này, nói không chắc bọn họ còn tồn cùng Tôn phủ cuối cùng đàm phán tâm tư đây, đúng là Triều Tiên tông, đối với Tôn phủ huyết mạch đuổi tận giết tuyệt, mới để ta Bắc Vực buồn bực, quét đi sạch sành sanh. . ."

". . . Nói nói như thế, tổng không muốn bị Triều Tiên tông lắc mình biến hóa, hái quả đào!"

"Lời ấy sai rồi!"

"Hái quả đào không phải Triều Tiên tông, mà là bắc cảnh tiên môn a, bọn họ chiếm tiện nghi, càng sớm chút hơn lên phản kháng Tôn phủ, có thể cũng bởi vậy ở Tiên minh trong đoạt địa vị cao, chư vị thử nghĩ, nếu là do cho bọn họ trục xuất Tôn phủ, vậy này Bắc Vực chỗ tốt nơi, chẳng phải là đều bị bọn họ đoạt đi tới, chúng ta nam cảnh tiên môn thế gia, có thể hạ xuống cái gì, đối với chúng ta mà nói, bọn họ cùng Tôn phủ lại có gì dị?"

"Việc đã đến nước này, đối với ta nam cảnh tiên môn mà nói, trọng yếu nhất, chính là ở Tiên minh trong, đề cử giúp chúng ta nam cảnh tu sĩ người nói chuyện, nhưng bàn về gốc gác, thực lực, toàn bộ nam cảnh, lại nơi nào có thể có cùng Thái Bạch tông cùng Thần Phù Tức gia chống lại?"

"Chỉ có Triều Tiên tông!"

"Chỉ có Triều Tiên tông vào Tiên minh, mới có thể thay chúng ta nói chuyện, mới có thể bảo đảm chúng ta nam cảnh tiên môn lợi ích!"

"Chỉ có Triều Tiên tông, mới có thể bảo đảm chúng ta không tại trục xuất Tôn phủ sau khi, lại rơi vào bị bắc cảnh tiên môn nô dịch hoàn cảnh. . ."

Chương 696 : Ba Sách Một Pháp

Trong mấy ngày ngắn ngủn, tình thế biến hóa, liền nhượng người đại đại ngoài ý muốn.

Nếu có người ở mấy ngày nay bên trong bế quan, liền sẽ phát hiện, liền như thế mấy ngày ngắn ngủi bên trong, phảng phất toàn bộ thiên hạ đều thay đổi, nguyên bản chúng biết đều biết đạo lý, biến thành quấy nhiễu, hoặc là phiến diện lời giải thích, mà một ít trước đây căn bản là không có cách tưởng tượng nghiêng cửa tà lý, vào lúc này lại thành huy hoàng đại đạo, người người tán thưởng, mạch lạc rõ ràng nói ra, tựa như cùng nguyên do như vậy. . .

Biến hóa nhanh chóng, hầu như muốn cho Nhân đạo động lòng dao động!

Mấy ngày trước, vẫn là Bắc Vực tu sĩ một mảnh phần nộ, kiên trì phản đối Triều Tiên tông gia nhập Tiên minh, vì thế không tiếc xin mời chiến, nguyện trước tiên đánh vào Triều Tiên tông ba châu, cùng cái kia mười vạn tiên quân so sánh cao thấp, mà mấy ngày sau, càng là càng ngày càng nhiều người chống đỡ Triều Tiên tông gia nhập Tiên minh, thậm chí là ở Tiên minh trong, nắm giữ rất lớn lời nói, trong lời nói ở ngoài, thậm chí đã đem Triều Tiên tông coi như người mình.

Đúng là vẫn kiên trì lúc trước như vậy phản đối Triều Tiên tông thái độ tu sĩ, vào lúc này gặp phải rất nhiều răn dạy, đi lại gian nan.

...

...

Đương nhiên, người tinh tường đều biết rằng, Triều Tiên tông ở trong này đưa lên tác dụng cực lớn.

Ban đầu ngôn luận, bắt đầu từ Triều Tiên tông chương ngự ba châu nơi, rất nhiều tiên môn lưu truyền tới, mà Triều Tiên tông đi tới Tây U châu sau khi, cũng hầu như không có một chút nào che giấu, định ngày hẹn nam

cảnh thậm chí bắc cảnh vô số tiên môn trưởng lão, tông chủ, hàng đê tiên yển, còn ở yển trên có hay không nói qua cái gì, đồng ý qua cái gì, ai cũng không biết, nhưng rất nhiều tiên môn thái độ thay đổi, lại là hết sức rõ ràng.

Đương nhiên, Triều Tiên tông làm gây nên, vốn là nằm trong dự liệu.

Dù sao Triều Tiên tông lần này đến Tây U châu cùng Tiên minh thương lượng, chính là gia nhập Tiên minh.

Có thể ở cái này Triều Tiên tông hô mưa gọi gió tình huống xuống, Tiên minh lại vẫn trầm mặc, mới là trợ trưởng những thứ này lời nói nguyên nhân chủ yếu.

Cũng không ai biết, Tiên minh vì sao vào lúc này trầm mặc lại. . .

Triều Tiên tông mời vô số tiên môn, trắng trợn đồng ý, Tiên minh tự nhiên không thể không nhìn thấy.

Liền coi như bọn họ không nhìn thấy, cũng sớm có vô số người tìm tới cửa, đem tất cả những thứ này sự tình nói cho bọn họ biết.

Nhưng là bọn họ vẫn là chẳng hề làm gì cả.

Lẽ nào Tiên minh đúng như Triều Tiên tông nói, cũng sớm đã trong bóng tối đáp ứng Triều Tiên tông?

. . .

. . .

"Tiên minh tất nhiên là đáp ứng rồi!"

Tây U thành Thần Huyền nguyên Tôn chủ dinh thự bên trong, phòng khách trọng lúc đó, Bá Thượng Phụng Nguyệt cười tủm tỉm bụng chén trà, nhìn hẳn trước người ngồi xếp bằng mây vị lão tu, những thứ này lão tu đều thanh danh không ít, rất có uy vọng, nhưng bây giờ lại đều có chút thấp thỏm nhìn về phía vị kia trẻ tuổi Triều Tiên tông đại trưởng lão, bọn họ đến trước, vốn là đã sớm thỏa thuận, không cùng Triều Tiên tông cùng lưu, nhưng hôm nay lại đều ngạc nhiên.

Kết nối lên mặt Tiên minh cũng đã trong bóng tối đáp ứng Triều Tiên tông

yêu cầu?

"Trước đây ta Triều Tiên tông chịu nhục, tao ngộ tiểu nhân nói xấu, danh tiếng được khinh miệt, Tiên minh dù sao cũng là cầu ỏn, vì lẽ đó không dám lập tức đáp ứng ta Triều Tiên tông cho mời, nhưng bọn họ lại sớm đã bí mật đồng ý, bằng không bây giờ lại sao vẫn không đứng ra nói chuyện?"

Bá Thượng Phụng Nguyệt cười nói: "Các vị tiên bối không muốn đáp ứng, là cùng ta Triều Tiên tông không qua được, vẫn là cùng Tiên minh không qua được?"

Mấy vị lão tu vẻ mặt, lập tức có vẻ càng không tốt nhìn.

"Nhàn ngôn không nói nhiều!"

Bá Thượng Phụng Nguyệt nói: "Hứa lão tiên bối, người cái kia Tử Hà động, vốn là Đông U Tương quốc một nho nhỏ tông môn, còn không có chỗ xếp hạng, nhưng ta Triều Tiên tông có thể đồng ý cho người, chỉ cần người chống đỡ Triều Tiên tông, sau đó trực Tôn phủ. . . Không, không cần sau đó, hiện tại liền có thể, toàn bộ Tương quốc, chính là người Tử Hà động thiên hạ, dù là người muốn cho chính mình đề tôn đi làm cái hoàng đế, cũng không phải không thể!"

Một cái biểu hiện căm giận râu bạc lão tu, nghe vậy khí thế trên đã là yếu đi nửa đoạn, muốn nói cái gì, lại nhất thời nhịn xuống.

Bá Thượng Phụng Nguyệt vừa nhìn về phía một người khác, nói: "Thượng Quan lão gia tử, người Địa Hỏa cung am hiểu luyện khí, nhưng cũng vẫn không có gì khí hậu, nếu ta hứa cho người, sau đó nam cảnh ba châu nơi pháp khí làm ăn, đều cho người Địa Hỏa cung, người có thể ăn được đến?"

Một thân áo bào xanh lão tu, trên mặt nhất thời hiện ra vẻ do dự.

Bá Thượng Phụng Nguyệt lại nói: "Kê Minh Sơn lão mẫu, ta nghe người nói có vị con trai độc nhất, muốn đi Vô yếm chi lộ?"

Một cái mặt nạ sương lạnh bà lão nhất thời có chút động lòng.

Bá Thượng Phụng Nguyệt trên mặt, ý cười càng nồng lên, cười ha ha, nhìn về phía những người khác, nói: "Không nói những khác, chỉ là ta Triều Tiên tông phía dưới ba châu mười bảy quốc, liền có bao nhiêu Tiên duyên

đạo uân, cái kia này cảnh tiên môn, vì sao nhất định phải cùng ta Triều Tiên tông không qua được, còn không là nghĩ cùng nhau cướp đi, có thể là chúng ta tại sao phải cho bọn họ? Người ta bảo vệ nam cảnh, dùng chung Tiên duyên, chẳng phải là tốt?"

Nhất thời, càng nhiều người bị hấp thuyết phục, trên mặt sinh ra vô tận cảm giác chờ mong.

Tu đến cảnh giới cỡ này, bọn họ tự nhiên cũng đều không phải tiêu hài tử, biết sự tình sẽ không như thế đơn giản, bên trong chắc chắn phức tạp hơn vấn đề xuất hiện, có thể dù như thế nào, bọn họ cũng đều biết, ít nhất câu nói này ở đại phương hướng trên, xác thực không có gì sai!

Mà bây giờ ngoại giới, chư phiên lời nói phía dưới, cũng đã không thể tìm được bọn họ không làm ra lựa chọn.

Đến lúc này, đừng nói Triều Tiên tông nhập không vào Tiên minh chuyện, thậm chí ngay cả vào Tiên minh địa vị, đều đã chưa biết.

Tiên minh dù sao cũng là phân tán, liền cái Tiên minh chi chủ cũng không có, chư phương gia nhập Tiên minh, cũng đều là mỗi người dựa vào tự nguyện, chỉ là vì trục xuất Tôn phủ, lúc này mới liên hợp lại cùng nhau, Thái Bạch tông chủ, chính là bây giờ mọi người đều biết, ở Tiên minh bên trong danh vọng cao nhất, cũng nắm giữ mạnh mẽ nhất lời nói một người, mà Thái Bạch tông Nhị Thánh Nhất Quái, Tam Anh Thất Tử, cũng đều là danh môn Bắc Vực tồn tại. . .

Có thể trên thực tế đây, có người nhìn kỹ mới phát hiện, Thái Bạch tông thậm chí đều không có một cái hoàn chỉnh tiên quân ở tay!

Từ một điểm này bàn về đến, Thái Bạch tông thậm chí còn không bằng Tứ gia.

Tứ gia 7 vạn tiên quân, chính là toàn bộ Tứ gia ỷ trọng lớn nhất. . .

Thậm chí không bằng Đan Hỏa tông, tốt xấu Đan Hỏa tông do đan đến khí, nắm giữ Bắc Vực lớn nhất tài nguyên mạch lạc.

Mà khi tay cầm mười vạn tiên quân, lại có vô tận gốc gác tài nguyên Triều Tiên tông gia nhập Tiên minh sau khi, chỉ bằng bây giờ Thái Bạch tông cái này hai tay trống trơn lá bài tẩy, coi như dựa vào danh tiếng, có thể cùng

Triều Tiên tông giành giật một hồi, nhưng đến sau đó, lại là cục gì mặt?

Ai cũng hiểu!

...

...

"Cái này mẹ kiếp như nói sao?"

"Dám tới tìm ta đòi nợ?"

Tiên minh không có động tĩnh, nhưng Thái Bạch Nhất Quái Phương Quý động tĩnh nhưng lớn rồi.

Vốn là Phương Quý không nghĩ đến việc này, từ lúc vào Thái Bạch tông, từ lúc Thái Bạch tông bắt đầu phản kháng Tôn phủ, cái kia gặp phải sốt ruột chuyện, quả thực quá nhiều, Phương Quý có thể không quản được, bây giờ chính hắn còn ở làm vì cái tước hiệu này chuyện buồn rầu, đương nhiên, quan trọng hơn một điểm là, hắn từ trước đến giờ tin tưởng Thái Bạch tông chủ, cũng biết mặc kệ là cục gì mặt, chính mình vị sư bá này, nhất định có thể xử lý rất khá.

Nhưng hắn vạn vạn không nghĩ tới, Triều Tiên tông lá gan lại lớn như vậy, dám đến hướng mình đòi nợ!

"Người nghe được không sai, Triều Tiên tông muốn ta đem túi vải màu đen trả lại?"

Phương Quý trừng hai mắt, nhìn tới trước mặt truyền lời người, dáng dấp kia hận không thể nghĩ muốn đánh người.

Vị kia truyền lời tu sĩ đầy mặt lúng túng: "Không phải nói như vậy, Triều Tiên tông chỉ là nói, lúc trước Triều Tiên tông có một phương dị bảo Tứ Hoang túi, bị Thái Bạch tông Phương đạo hữu mượn đi, cái kia túi, vốn là Triều Tiên tông Thất trưởng lão Ngô Phong tất cả, Ngô Phong trưởng lão bỏ mình, liền nên truyền cho con cháu đời sau, bất quá Triều Tiên tông đối với Thái Bạch tông nguyên do ngưỡng mộ, càng là bội phục Bắc Vực Tiểu thánh quân Phương Quý làm vì Bắc Vực lập xuống công lao, vì lẽ đó người như không dùng tới, liền trả lại, như còn cần, cái kia liền tiếp tục dùng, dù là không trả, lên tiếng chào hỏi cũng là có thể. . ."

"Ta liền không đánh chiêu này hô như thế nào, ta cướp đến, dựa vào cái gì còn muốn nói cho bọn hần biết một tiếng?"

Phương Quý giận không nhịn nổi, thô bạo kêu lên.

Lúc trước An Châu Tôn phủ tấn công Thái Bạch tông thì Triều Tiên tông nhúng tay, ba vị trưởng lão, ban xuống ba bên dị bảo cho thánh nữ Bạch U, làm cho nàng dùng tới đối phó Phương Quý, nhưng cũng bị Phương Quý đoạt đến rồi cái này túi, bắt đầu từ lúc đó, Phương Quý coi như thành chính mình, sau đó càng là bị thần thông cóc cho nuốt, sao có thể nghĩ đến, Triều Tiên tông bây giờ lại dám phái người lại đây, năm này sự kiện tìm chính mình phiền phức?

Tuy rằng nói thật dễ nghe, nhưng ai có thể nghe không ra trong đó chọc rút ý vị?

Phương Quý quả thực đều đã không thể nào hiểu được, ta còn chưa có đi gây phiền phức cho các người, cũng dám đến tìm ta?

"Vượng Tài Lai Bảo, tiểu Hồng tiểu Hắc tiểu Lục, đi, theo ta làm thịt bọn họ đi!"

Nổi giận đùng đùng phía dưới, vốn là bị cái này một cái quái chữ danh tiếng, khiến cho trong lòng có tức giận Phương Quý, liền muốn ra ngoài giết người.

Hồng Yên, Huyền Cung, Bích Hoa ba người đều trầm mặc ngồi xếp bằng, chậm rãi mở mắt ra.

Bất quá cũng đang lúc này, bỗng nhiên có cái người mặc ngân giáp thon gầy cô gái, từ trên trời giáng xuống, đi tới bây giờ Phương Quý đặt chân đỉnh núi bên trên, chính là Phương Quý hồi lâu không thấy sư tử Quách Thanh, nàng nhìn thấy Phương Quý sau khi, chưa kịp hàn huyên cái gì, liền nhỏ giọng nói: "Phương Quý sư đệ, không thể vọng động, sư tôn nói để cho ta tới xin mời người qua, có việc trọng yếu tìm người thương lượng. . ."

Phương Quý không rõ, liền theo nàng đi, để tiểu Hắc tiểu Hồng tiểu Lục chuẩn bị kỹ càng gia hỏa, bất cứ lúc nào đi ra ngoài chém người.

Thái Bạch tông chủ chính đang tại Tê Ngô đài sau, một phương tàn tạ bên

trong cung điện bàn tức, nhìn thấy Phương Quý lại đây, còn không chờ Phương Quý nói với hắn ra bản thân chuẩn bị đi chém người chuyện, hắn liền mở miệng nói: "Ta có việc muốn nói với ngươi, cũng hi vọng nghe một chút ngươi ý kiến!"

Phương Quý kinh ngạc: "Ngươi như thế có thể, tìm ta thương lượng cái gì?"

Thái Bạch tông chủ chậm rãi nói: "Thái Bạch tông dự định lui ra Tiên minh, ngươi nói làm sao?"

...

...

"Mãi đến tận hiện tại, đều không hề lộ diện, nhìn dáng dấp vị kia Tiểu thánh quân, hẳn là sẽ không tới!"

Mà ở thành Thần Huyền Triều Tiên tông mấy vị trưởng lão đặt chân nguyên Tôn chủ phủ trong, Bá Thượng Phụng Nguyệt vẫn chờ ở trong hoa viên, lẳng lặng chờ, sau lưng hắn, ba vị áo bào đen trưởng lão, khuôn mặt lãnh tuấn, tựa hồ có hơi căng thẳng, chỉ bất quá, bọn họ từ lúc xế chiều sai người mang ra câu nói kia bắt đầu chờ, mãi đến tận mặt trời chiều về tây, lại vẫn không có chờ nổi giận ùng ùng Phương Quý đến tìm phiền phức.

Liền, Bá Thượng Phụng Nguyệt đem chén trà đặt ở trên bàn đá, cười nhạt nói: "Nhìn dáng dấp Thái Bạch tông nghĩ lùi một bước!"

Ba vị áo bào đen trưởng lão hơi thở phào nhẹ nhõm, tựa hồ như trút được gánh nặng, nói: "Vậy chúng ta chuyện này liền. . ."

Bá Thượng Phụng Nguyệt không đợi bọn hắn nói xong, liền lạnh lùng mở miệng: "Chính là chúng ta đem cái kia tin tức thả ra ngoài thời điểm!"

Ba vị áo bào đen trưởng lão nhất thời kinh hãi: "Không phải nói chỉ dùng kế này bức Thái Bạch tông thoái nhượng sao?"

"Thoái nhượng Thái Bạch tông, làm sao có thể là để người yên lòng Thái Bạch tông?"

Bá Thượng Phụng Nguyệt chậm rãi đứng dậy, lạnh nhạt nở nụ cười, nói:

"Vạn kiếp bất phục Thái Bạch tông, mới là đôi với ta Triều Tiên tông, đôi với Bắc Vực, đôi với thiên hạ này, đều có lợi Thái Bạch tông!" Nói chuyện, hần khe khẽ thở dài, đôi với đầy mặt ngọc nhiên nghi ngờ ba vị áo bào đen trưởng lão nói: "Đi làm sắp xếp đi, các ngươi cũng chỉ để ý giải sầu, việc này cũng không phải là ta quyết định, mà là người kia nói cho ta Triều Tiên tông!"

"Vị tiên sinh kia vì ta Triều Tiên tông hiến ba sách một pháp, nói không chỉ có thể giải ta Triều Tiên tông khốn cực, cũng có thể bại Thái Bạch, trấn quần hùng, vì ta Triều Tiên tông mưu đến Bắc Vực thiên hạ, bây giờ cái này ba sách đều đã phụng ra, cũng nên triển khai cái kia một đạo pháp môn.
.."

"Đi thôi!"

"Nói thiên hạ biết người, cái kia Thái Bạch tông quái vật, chính là một cái chân chính quái vật!"

Chương 697 : Thiên Ma Xuất Thế

"Lui ra Tiên minh? Tông chủ đây là điên rồi sao?"

Phương Quý bất thành linh nghe Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên nói ra câu nói kia, cả người đều đã ngây ra tại chỗ.

Đều muốn tiến lên thử xem Thái Bạch tông chủ cái trán, xem có phải là bị bệnh nói mê sáng.

"Lui ra Tiên minh, cũng chưa chắc chính là điên rồi!"

Thái Bạch tông chủ vung vung tay áo lớn, đúng là cười vô cùng hồ hững, hướng về Phương Quý nói: "Bây giờ Bắc Vực mười chín châu, đã có mười bảy châu từ Tôn phủ trong tay đoạt lại, Bắc Vực đại thế đã lên, chính là Tiên minh nghĩ muốn đoạt lại đi độ khả thi cũng không lớn, Thái Bạch tông tâm nguyện không tính hoàn toàn đạt thành, nhưng cũng cách biệt không xa, đúng là không có quá to lớn cần thiết lưu luyện không đi, cùng người ở xấu xa thủ đoạn bên trong đấu xảo trá!"

"Cái gì đấu không đấu xảo trá, không phải chơi rất vui sao?"

Phương Quý tuy rằng xem Thái Bạch tông chủ nói tựa hồ có đạo lý, lại không thể nào để ý tới này một bộ, nhìn Quách Thanh sư tử một chút, liền thấy vị này mới từ phía trên chiến trường trở về Quách Thanh sư tử, vẫn là một mặt phong sương, khe khẽ lắc đầu, cũng không biết nàng chính là không biết tông chủ trong lòng nghĩ như thế nào, vẫn là đã khuyên bảo qua, cũng không biết nên làm gì lại khuyên Thái Bạch tông chủ thu hồi lúc này tâm tư. . .

Phương Quý không nhịn được buồn bực vô vô lỗ tai, nói: "Tông chủ sư bá a, cũng không phải ta nói nguoi, nguoi cái này quyết định cũng quá đột nhiên rồi, nguoi đừng xem ta mấy ngày nay không làm sao quản sự, nhưng ta cũng biết Triều Tiên tông đám kia khôn kiếp chạy tới làm sự tình, chính đến đâu đâu cũng có bản thủ xấu xa, đang muốn tìm cái gốc rễ đi sửa chữa bọn họ một trận đây, không ngờ rằng nguoi cái này đột nhiên liền muốn bỏ

gánh?"

Thái Bạch tông chủ lắc đầu, nhẹ khẽ cười nói: "Thế sự vốn là như vậy, cần gì phải quá nhiều cưỡng cầu?"

Phương Quý tức giận nói: "Vậy thì do cho bọn họ tranh địa bàn cướp danh tiếng đâu đến đâu đi?"

"Những chuyện này, vốn là hóa giải không được!"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Trước đây ta Thái Bạch tông nhen lửa Bắc Vực mảnh này lửa rừng, vốn là vì trục xuất Tôn phủ, thế nhưng Tôn phủ bị trục xuất đi ra ngoài sau khi, to lớn Bắc Vực, chính là một khối vô chủ thịt mỡ, mọi người đều là đói bụng quá lâu người, bất kể là Triều Tiên tông cũng tốt, những tiên môn khác cũng được, bất luận nam bắc, lúc này kỳ thực đều là nghĩ muốn cắn một cái, người nhượng bọn họ cắn cái này một hớp, lần này phong ba tranh cướp, liên tránh không thoát, nhưng người như nghĩ không nhượng bọn họ cắn cái này một miếng, nhưng cũng là làm người khác khó chịu. . ."

Phương Quý nghe trở mắt ngoác mồm: "Tôn phủ còn không hoàn toàn bại a. . ."

"Người không thể yêu cầu tất cả mọi người đều làm anh hùng!"

Thái Bạch tông chủ cười nói: "Đạo lý lớn kỳ thực không ai không hiểu, một số thời khắc, người muốn cùng người giảng đạo lý, lại phát hiện giảng không đi ra ngoài, có lẽ cũng không phải là bởi vì hấn không hiểu đạo lý của người, chỉ là hấn cũng có chính mình lựa chọn, hoặc là cơ duyên hoặc là chỗ tốt, hoặc là vắn vắn bởi vì cái kia một hơi, nhưng bất kể là nguyên nhân gì, đối với hấn mà nói, cái kia lựa chọn phân lượng, liền đã ở đạo lý này bên trên!"

Đừng nói Phương Quý, nghe lời nói này, Quách Thanh đều có chút há hốc mồm.

Đây là cái gì gặp quý đạo lý?

"Bắc Vực, vốn là không phải một mảnh anh hùng, ít nhất bây giờ còn không là!"

Thái Bạch tông chủ đứng là bất đắc dĩ mỉm cười, nói: "Kỳ thực đối với Bắc Vực mà nói, nhất nên đi con đường, chính là thận trọng từng bước, từng giọt nhỏ ngưng tụ lại đến, lại luyện binh, sáng suốt, thậm chí là được càng thật nhiều hơn khổ sở, lúc này mới thật có thể sẽ đối kháng Tôn phủ, chỉ tiếc nha, thời cơ không chờ người, chúng ta không có nhiều thời gian như vậy, cũng chỉ có thể đốt cháy giai đoạn, trước tiên làm đến một bước này. ."

"Cái này. . ."

Phương Quý chợt nhớ tới Thái Bạch tông chủ trước đã nói mấy câu nói.

Bắc Vực không phải Đông Thổ như vậy anh hùng, vì lẽ đó không sinh được chân chính hào kiệt đến.

Lúc trước đối mặt Tôn phủ ức hiếp, Bắc Vực chúng tu, chúng Tiên môn, vốn là không có bao nhiêu lòng phản kháng, thậm chí càng nhiều chính là xem trò vui giống như tồn tại, Phương Quý trong lòng cũng từng bực mình, cũng từng nghĩ tới muốn liên những kia tiên môn cũng tốt, Tôn phủ cũng được, cùng nhau đui rồi, có thể cái kia chung quy là không làm được, cũng là vào lúc đó, Thái Bạch tông chủ nói cho Phương Quý, Bắc Vực không phải anh hùng, nhưng có thể thử dẫn dắt, đem Bắc Vực dẫn ra một phen anh hùng khí tượng đến, hồi tưởng Thái Bạch tông chủ tất cả cách làm, hẳn cũng đúng là làm như vậy. . .

Bây giờ Bắc Vực, xác thực thành anh hùng địa!

Bọn họ dồn dập quật khởi, đáp lời đại thế, cùng cao cao tại thượng Tôn phủ khai chiến, đấu võ Bắc Vực nơi.

Bọn họ lại ra ngoài thế gian tất cả ánh mắt dự liệu, thật là từ Bắc Vực trong tay đoạt lại mười bảy châu nơi!

Lúc này Bắc Vực, vốn là một mảnh anh hùng khí tượng, hào kiệt xuất hiện lớp lớp!

Thế nhưng. . .

Phương Quý biết, Bắc Vực có chân anh hùng, nhưng đã chôn thây tại Bắc Hải bên trên.

Còn lại, có xác thực tại phía trên chiến trường chém giết, thành danh tại khốc liệt trong quân nam nhi nhiệt huyết.

Có lãng tử hồi đầu, toàn bộ tinh ngộ, xoay người đối kháng Tôn phủ hào kiệt chí sĩ!

Có khổ sở kinh doanh , chờ đợi thời cơ, một khi lên nơi, liền phản Tôn phủ thâm mưu người.

Cũng có xem gió biến hướng, thừa cơ mà lên, theo mọi người cùng nhau hô khẩu hiệu vô chủ hạng người.

Thậm chí, còn có bị mang theo trong đó, thân bất do kỷ, không thể không đi đối kháng Tôn phủ theo lưu trực lưu người. . .

Cái này gọi là cái gì anh hùng?

Cái này kỳ thực vốn là quân ma loạn vũ!

. . .

. . .

Phương Quý bỗng nhiên ngẩng đầu, nói: "Các ngươi có phải là thật hay không không có từ chối Triều Tiên tông gia nhập Tiên minh?"

Thái Bạch tông chủ mặt đối với Phương Quý vấn đề, cũng không có vội vã trả lời.

"Vốn là tùm la tùm lum đáng ghét thời điểm, không đi đánh bọn họ, trái lại muốn nhường cho bọn họ?"

Phương Quý mặt đều có chút đỏ: "Thật làm cho những tên kia chạy vào, cái kia đến loạn thành dạng gì?"

Thái Bạch tông chủ nhẹ nhàng hít một tiếng, nói: "Kính chiếu yêu sẽ xuất hiện, bất quá. . . Vậy hẳn là chuyện về sau!"

"Ngươi cái này. . ."

Phương Quý vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy, Thái Bạch tông chủ lại cũng sẽ

như vậy không có quyết đoán, đầy mặt không còn hơi sức hình dáng, không khỏi quay đầu nhìn về phía Quách Thanh sư tử, đã thấy Quách Thanh lại cũng chỉ là vẻ mặt âm đạm, hình như có chút bất đắc dĩ, trong lòng không khỏi vô cùng không lạnh lẽo lên, hai người kia đều là hãn tương đối tin phục, nhưng lúc này đây nhưng có phân kỳ, trong lúc nhất thời tuy là nghĩ khuyên, cũng không biết nên làm gì khuyên.

Sau đó cũng liền vào lúc này, bỗng nhiên có người vội vã xông đến Tê Ngô đài tới, chính là Túc đại công tử.

"Xảy ra vấn đề rồi!"

Hắn đề xuống trong lòng ngực sôi trào huyết khí, nhẹ giọng lại nói.

...

...

"Ma đầu xuất thế, biến máu chìm nổi!"

Tây U châu thành Thần Huyền trong, chẳng biết lúc nào, bỗng nhiên liền xuất hiện một cái dị thường đáng sợ nghe đồn.

"Chư vị lại có biết, Ma sơn vì sao?"

"Chư vị lại có biết, tu hành vì sao?"

"Chư vị lại có biết, đại thế vì sao?"

Cái này nghe đồn, lấy một loại dị thường tốc độ đáng sợ, thậm chí có thể nói quỷ dị truyền khắp toàn bộ thành Thần Huyền, nghe vậy đều kinh sợ, không rét mà run: "Sớm ở di địa xuất hiện, thế gian liền đã có linh tinh nghe đồn, này một đời, vốn không phải là Thiên Nguyên duy nhất thế gian, bên trong đất trời, phong lại di địa, Ma sơn phía dưới, trần có động phủ, này đều là một đời trước chi tích, chính là đại thế táng diệt chi để lại!"

Phản lớn người đều là mộng: "Di địa là cái gì?"

"Đại thế sở dĩ táng diệt, liền là bởi vì thế gian có Thiên Ma, mỗi lần đột nhiên xuất hiện, đoạn thiên sinh cơ!"

"Này Thiên Ma xuất thế, cùng chúng ta không khác, nhưng tu hành cực nhanh, có dị bảo hộ thân, tâm thường tu hành bên trong người, tuyệt khó là đối thủ, thậm chí cách biệt cực xa, chúng ta khổ tu mấy trăm năm, cũng kém xa mấy năm thời kì, chúng ta tham nghiên thần thông thiên đạo trăm năm, cũng không như hộ thân Ma bảo chi cuộn cuộn ma uy, hẳn vốn chính là không phải thiên tài, bởi vì hẳn so với thiên tài còn đáng sợ gấp mười gấp trăm lần ngàn lần!"

Đại bộ phận người vẫn là mộng: "Thiên Ma là cái gì?"

"Thế nhân đều biết, bên trong đất trời có Ma sơn, như quân cờ rơi xuống cực, trải rộng Thiên Nguyên, lại đặc biệt Bắc Vực nhiều nhất, thế nhân thủ Ma sơn, bảo hộ Ma sơn, chém hết vô tận Ma sơn tà vật, nhưng cũng từ bên trong thu được dị bảo, kỳ hoa bảo dược, lại nguyên do không biết, cái này Ma sơn vì sao ở đây, cái này Ma sơn vì sao có thể sinh sôi tà vật, lại làm gì có thể sinh ra Ma sơn dị bảo, thậm chí bạo phát, hủy diệt một vực. . ."

"Nhưng bây giờ, ta Triều Tiên tông khổ phê ngàn năm lực lượng, đã giải Ma sơn bí mật!"

"Ma sơn, vốn là cái kia Thiên Ma quân cờ, Ma sơn tồn tại, vốn là vì hủy diệt đại thế!"

Phần lớn người mộng tới cực điểm: "Vì sao hủy diệt?"

"Bây giờ, chúng ta còn ở trục xuất Tôn phủ, tranh cướp khí vận, nhưng ai có thể nghĩ đến, sớm ở lần này phân tranh trong, Thiên Ma sớm đã xuất thế, sớm bên trong mưu đoạt khí vận, chậm đợi quật khởi cơ hội, quân không gặp, bây giờ Ma sơn thức tỉnh, đã so với trước đây càng nhiều lần?"

"Quân không biết, trước đây, thiên hạ Ma sơn, đều bỗng nhiên xuất hiện khí cơ phun trào dấu hiệu?"

"Thiên Ma chưa trừ diệt, đừng nói ta Bắc Vực, sợ là thiên hạ này, đều khó tồn rồi. . ."

". . ."

". . ."

Chúng tu nghe được đều mắt choáng váng, đúng là rốt cực bắt đầu cảm

thấy có chút sợ hãi.

Không sai biệt lắm một tháng trước, Bắc Vực tất cả Ma sơn, đều tái hiện một chút không bình thường biến hóa, đúng là thật, không riêng Bắc Vực, thế gian tất cả Ma sơn, cũng đều phát sinh biến hóa như thế, theo lý giảng, Ma sơn dị biến, cũng không phải đại sự gì, dù sao Ma sơn lúc nào cũng dị biến, nhưng là thế gian tất cả Ma sơn, bỗng nhiên đồng nhất cái thời gian, xuất hiện dị biến, lại làm người ta kinh ngạc.

Cũng chính là Bắc Vực, là do chính gặp cùng Tôn phủ khai chiến, các loại chiến thế khẩn cấp, lúc này mới không rảnh bận tâm.

Mà ở nơi khác, sớm có vô số người đều vội vã đi kiểm tra thăm dò Ma sơn dị động dấu hiệu.

Lúc này chợt nghe được có người đề cập Ma sơn việc, bất luận tin hay không, cũng đều sốt sắng lên đến, khắp nơi hỏi thăm.

"Mở miệng Thiên Ma, ngậm miệng Thiên Ma, này Thiên Ma đến tột cùng là ai?"

"Chuyện có khác thường tức là yêu, đạo hữu muốn biết ai là Thiên Ma, chỉ quản chính mình suy nghĩ!"

"Ngẫm lại đến tột cùng có ai, đều là có thể vì người khác không thể làm được việc?"

"Ngẫm lại là ai, tu hành như bay, đều là đánh vỡ cái khác tu hành bên trong người lẽ thường?"

"Suy nghĩ thêm là ai, há mồm ngậm miệng thiên hạ đại nghĩa, vẫn ở chỗ động người bên cạnh cùng Tôn phủ khai chiến?"

"Ngẫm lại là người nào, rõ ràng lập xuống không ít công lao, lại lại từ đó không giành tư lợi, mặt ngoài đại nghĩa lâm liệt?"

Chúng tu rốt cục bưng tỉnh rõ ràng: "Hóa ra là hắn!"

". . ."

". . ."

"Ha ha, chừ vị, các người tin tưởng có người thiên phú có thể cao đến mức độ này, đánh vỡ lẽ thường?"

"Các người tin tưởng một đứa bé, liền có thể họa loạn nam cảnh, ở Tôn phủ vô số cao thủ cùng quý thần trong lúc đó tung hoành như thường?"

"Các người tin tưởng thật sự có người sẽ một lòng vì Bắc Vực, lại không làm Bắc Vực chi chủ, thậm chí mưu chút chỗ tốt?"

"Vẫn là nói. . ."

"Kỳ thực này thiên phú cao, vốn là không phải người!"

"Bản lãnh lớn, dựa vào vốn là không phải cá nhân bản lãnh. . ."

"Không mưu lợi thủ lợi, cũng là bởi vì hấn nhìn chăm chăm vốn không phải là bực này chỗ tốt, mà muốn thừa dịp loạn lấy Ma sơn chi lợi?"

Chương 698 : Ba Hỏi

"Tên khốn kiếp này, muốn chết!"

Nghe được Tức đại công tử lời nói, trong sân nhất thời trở nên hơi ngột ngạt.

Thái Bạch tông chủ chậm rãi nhíu mày, tựa hồ Triều Tiên tông bực này cách làm, cũng đã làm cho hắn cảm giác đến có chút bất ngờ, mà đối mặt này sự kiện, hắn hiển lộ ra, càng nhiều chính là uể oải. Một bên Quách Thanh sư tử, nhưng là thân hình khẽ run, có chút lo lắng nhìn Phương Quý một chút, ánh mắt kia có vẻ hơi phức tạp, vừa có lo lắng, cũng có một chút nói không rõ không rõ. Nàng rất rõ ràng, đã sớm nghe qua Thái Bạch tông chủ giải thích, vì lẽ đó từ vừa mới bắt đầu, nàng liền có vẻ do dự, nhưng nhưng không có cách nói chút, làm những gì. . .

Thái Bạch tông vào lúc này lui ra Tiên minh, tự nhiên là ai cũng không muốn.

Nhưng là việc này liên lụy đến Phương Quý, lại làm cho tất cả Thái Bạch tông đệ tử, không cách nào nói cái gì.

Đúng là Phương Quý, nghe được việc này sau khi, đầu tiên là ngẩn ra, lại giận tím mặt, trước đây còn hơi nghi hoặc một chút vì sao Triều Tiên tông đến rồi Tê Ngô đài sau, vì sao không có bị Tiên minh đuổi đi, vì sao trái lại đương nhiên lưu lại làm sự tình, càng là không rõ Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên sẽ đột nhiên sinh ra ý lui, mà khi nghe đến chuyện này sau khi, lại trong nháy mắt liền đem tất cả mọi chuyện nghĩ rõ ràng.

"Nói ta là Thiên Ma?"

"Ta mẹ nó chính mình cũng không biết chuyện người cũng biết?"

Phương Quý đã lập tức liền minh bạch Triều Tiên tông dụng ý, vào đúng lúc này, đây cũng là tức giận chà xát hướng lên mào, trước Triều Tiên tông sai người lại đây đưa nói, nói cái kia màu đen túi chuyện, Phương Quý

cũng đã đủ tức giận, vụn vụn không nghĩ tới, Triều Tiên tông lại còn không chỉ dừng lại tại đây, bọn họ muốn gia nhập Tiên minh, muốn đối phó Thái Bạch tông, lựa chọn bia ngắm, lựa chọn chỗ đột phá, lại là chính mình!

"Người đều nói trái chọn mềm đến năm, Triều Tiên tông đây là coi ta là thành quả hồng mềm?"

Tiếng hét phần nộ bên trong, Phương Quý liếc mắt nhìn Thái Bạch tông chủ, đột nhiên liền đằng vân mà lên, tung hướng về thành Thần Huyền.

Quách Thanh sư tử thấy thế, dĩ nhiên lấy làm kinh hãi, vội vàng nhìn về phía Thái Bạch tông chủ: "Sư tôn, Phương sư đệ hấn. . ."

Thái Bạch tông chủ sắc mặt cũng đã trầm ngưng tới cực điểm, lại không có ngăn cản Phương Quý, hơi vừa chậm, mới nói: "Vòng vòng đem bức, giáo làm thanh thế, bức này kẻ sách, tuyệt đối không phải Triều Tiên tông có thể nghĩ ra được, cũng không phải Triều Tiên tông có bản lĩnh có thể làm được đi ra. . ."

Hấn chậm rãi ngẩng đầu nhìn hướng về phía Quách Thanh, nói: "Chúng ta Thái Bạch tông, gặp phải một cái đôi thủ lợi hại!"

Quách Thanh vẻ mặt ngạc nhiên, nàng vẫn không có thấy chính mình sư tôn lộ ra qua bức này vẻ mặt.

. . .

. . .

"Lai Bảo Vượng Tài, tiểu Hồng tiểu Hắc tiểu Lục, cùng ta đi đánh người!"

Thân hình tung ở không trung, Phương Quý đã là quát lên một tiếng lớn, như sấm rền cũng tựa như, cuộn cuộn chảy qua phía chân trời.

Mà ở phía dưới, chính đang tại trong tiểu viện chờ hấn tiểu Hắc long, Anh Đề, nghe vậy không chút nghĩ ngợi, liền đã dòn dập vọt lên bầu trời, mà tại hấn nguyên bản đặt chân đỉnh núi ngòi xếp bằng, tựa như tượng gỗ cũng tựa như Hồng Yên, Huyền Cung, Bích Hoa ba cái, cũng chậm chậm mở mắt ra, ba người liếc mắt nhìn nhau, tựa hồ đều từ lẫn nhau trong mắt nhìn ra gì đó, sắc mặt khẽ nhúc nhích, sau đó rất nhanh liền lại tiêu tan vô hình.

Ba người bọn họ đều không hề nói gì, đều là nhún người nhảy lên, đi tới Phương Quý bên người.

Mà tiếng hét này, cũng không biết hấp dẫn bao nhiêu chính đang tại trong thành, lòng tràn đầy hoảng sợ tu sĩ, chợt nghe thấy như thế một tiếng vang lên, liền vội gấp đi ra kiểm tra, vừa vặn nhìn đến Phương Quý mấy người khí thế hùng hổ, hóa thành mấy đạo thần quang, nhắm thành Thần Huyền đầu đi qua.

"Cheng lang!"

Phương Quý trực tiếp một cước đá văng nguyên Tôn chủ phủ cửa lớn, quát lên: "Triều Tiên tông khôn kiếp, đi ra chịu đòn!"

Nhưng ngoài dự đoán mọi người, bên trong tòa phủ đệ, trống rỗng, lại không người.

Phương Quý cau mày, bỗng nhiên một đạo thần niệm, bay quét ra đi, quét qua toàn bộ thành Thần Huyền, khoảng khắc trong lúc đó, liền đã tìm tới tự mình nghĩ tìm người, lập tức lại phi thân lên, liền đầu hướng phía nam, bắt quá mười mấy dặm nơi, liền đã nhìn thấy, bây giờ thành Thần Huyền phía nam, một mảnh núi hoang bên trên, cùng Tê Ngô đài xa xa vị trí tương đối, thành linh đang có thợ thủ công, dựng đúc một phương cao cao thần đài.

Cái này thần đài chung quanh, tựa lại vô số tu sĩ, còn như biển người, dồn dập vây xem, khe khẽ thấp nghị.

Vị kia Triều Tiên tông trẻ tuổi trưởng lão, lúc này liền ở tiên đài trước, ngồi xem những kia thợ thủ công dựng lên thần đài, thỉnh thoảng còn ra nói chỉ điểm vài câu, mà sau lưng hắn, ba vị áo bào đen trưởng lão đều thờ ơ lạnh nhạt, thần niệm thả ra, tựa hồ lưu ý tất cả xung quanh.

Ầm ầm!

Sau lưng hư không, như là vang lên một tiếng sấm rền.

Đó là có người thân pháp quá nhanh, khí cơ đại thịnh, rung động hư không hình thành dị tượng.

"Đến rồi!"

Phát hiện khác thường, cái này thần đài chu vi, từ trên xuống dưới, trong ngoài, tất cả mọi người đồng thời xoay người, căng thẳng về phía sau nhìn lại.

Sau đó liền nhìn thấy, đang có một bóng người hăng hái đi tới nơi đây giữa không trung, trên đầu vai ngồi xồm một con tiểu Hắc long, bên người còn theo một cái mọc ra móng vuốt quái xà, mà ở phía sau, lại có một đốm, một đen, một lục ba đạo cái bóng, bọn họ đến quá nhanh, làm cho người cảm giác, liền như là đột nhiên xuất hiện ở nơi này, vô tận cuồng phong từ phía sau cạo đến, cuốn lên một mảnh bụi bặm tung bay.

"Đạo hữu xin dừng bước. . ."

Triều Tiên tông ba vị trưởng lão phản ứng cực nhanh, ngay lúc này nhưng đã đến đến không trung, liền thủ hướng về cái kia thể tới hung hăng người nghênh đi.

"Lăn một bên chơi bùn đi!"

Phượng Quý tay áo lớn phát một cái, một đạo vô hình lực lượng khổng lồ càn quét lại đây.

Ba vị Triều Tiên tông trưởng lão, không dám khinh thường, cùng nhau vận chuyển một thân thần thông, về phía trước nghênh đi, nhất thời không trung lười mác tâm ý mãnh liệt, bóng núi biển ảo, sông lớn hiện hình, ba loại sức mạnh đan dệt tại một chỗ, hình thành rồi một phương khuấy động khắp nơi cuồng mãnh lực lượng khổng lồ, mà cái này một nguồn sức mạnh, đón nhận cái kia phát một cái lực lượng, lại oành một tiếng nổ tung, cuộn cuộn loạn lưu như mưa đánh thiên địa, cuồng loạn tung đi ra ngoài.

Triều Tiên tông ba vị trưởng lão, càng là rên lên một tiếng, đều thân hình thu thể không được, đồng thời sau hạ xuống, miệng phun máu tươi.

Bất quá vị kia người tới, cuối cùng bị bọn họ ngăn lại.

"Trời ơi. . ."

Thần đài chu vi, tu hành bên trong vô số người, thấy cảnh này, đã sợ hãi đến sắc mặt tái nhợt.

"Đây cũng là Triều Tiên tông đại trưởng lão, tu vị tinh thâm, tung hoành

một đời, chính là Bắc Vực địa giới cao cấp nhất cường giả, mà bây giờ, ba người bọn họ liên thủ đi cản, lại bị cái kia Thái Bạch tông. . . Tay áo lớn phát một cái lực lượng, liền quét đến thu thế không được, miệng phun máu tươi?"

"Cái kia Thái Bạch tông. . . Tiểu quái vật, đến tột cùng khủng bố đến mức nào?"

". . ."

". . ."

"Hà?"

Phương Quý một tay áo phát lui cái kia ba vị Triều Tiên tông trưởng lão, thân hình nhưng cũng bị chặn lại, lông mày đứng là cau lên đến, nhìn cái kia ba vị Triều Tiên tông trưởng lão một chút, cảm thấy có chút kỳ quái, hắn vừa nãy cố nhiên là trong lòng có lửa, phát một cái phía dưới, cũng không lưu lại lực, thế nhưng cái kia ba vị Triều Tiên tông trưởng lão, đều là một thân tu vị, dĩ thường khủng bố, tiếp cận cảnh giới Hóa Thần biên giới, không tốt như vậy đối phó. . .

Chính mình nếu là vận dụng dĩ bảo lực lượng, cũng không phải sợ hãi bọn họ, có thể rõ ràng chỉ là tiện tay phát một cái, nào có lớn như vậy uy lực?

Cái này ba cái Lão đầu tử, diễn kịch ni đặt cái này?

"Không cần cản hắn. . ."

Cũng vào lúc này, một tiếng thét kinh hãi vang lên, chỉ thấy cái kia canh giữ ở thần đài trước nhìn Triều Tiên tông trẻ tuổi trưởng lão Bá Thường Phụng Nguyệt, đầy mặt kinh hoàng, tiến lên đón, rất xa liền hướng về Phương Quý cúi chào, khách khí nói: "Vị này nói vậy chính là Thái Bạch tông vị kia nhiều lần hiện ra thần tích, có thể vì người thường không thể làm được việc chân truyền đại đệ tử, Bắc Vực Tiểu thánh quân đứng đầu Phương Quý Phương đạo huynh đi. . ."

Nói đứng lên, tao nhã cười nói: "Không biết Tiểu thánh quân đến đây, có gì chỉ giáo?"

"Có gì chỉ giáo?"

Phương Quý giận không chỗ phát tiết, bắt ống tay áo liền muốn tiến lên động thủ: "Người trong bóng tối mắng ta, ta đánh người có vấn đề?"

"Mắng người?"

Bá Thường Phụng Nguyệt nhìn Phương Quý hướng mình đi tới, lại sắc mặt không mấy may mắn, mà là bỗng nhiên bắt đầu cười lớn, nói: "Lời này ta nhưng là không hiểu, ta Triều Tiên tông chỉ là mới vừa mới đưa có quan hệ Ma sơn tham nghiên sơ làm rõ, cáo thiên hạ, nhắc nhở thế nhân xuất hiện Thiên Ma cái này các loại quái vật, có thể chưa bao giờ chỉ qua họ gì, nói qua tên gì, không biết Phương đạo hữu vội vã chạy tới, lại là ý gì?"

"Theo ta chơi bực này cơ phong?"

Phương Quý trái tim giận quá, thì lại làm sao không biết cái này Bá Thường Phụng Nguyệt chủ ý.

Triều Tiên tông bây giờ toả sáng lời đồn đãi, nói cái gì Thiên Ma, cái gì diệt thế, hơn nữa dẫn tới chúng tu hướng về trên người mình nghĩ. Chính mình nếu là không đến, thậm chí thật sự nghe Thái Bạch tông chủ, lui ra Tiên minh, đi rồi, như vậy chính là rơi xuống Triều Tiên tông mượn cớ, trong lòng có quỷ, hiện nay đến rồi, chính là thẹn quá thành giận, cố ý gây phiền phức, cái này nói vậy vốn là hấn Triều Tiên tông rất sớm liên tính toán kỹ. .

Mà đối mặt cái này dạng tính toán, Phương Quý chỉ có một cái đơn giản nhất xử lý phương pháp.

Trực tiếp đánh chết xong việc!

"Người đoán ta lần này lại đây, là vì ý gì?"

Nghĩ như vậy, hừ lạnh một tiếng, liền đã chuẩn bị đi lên phía trước, một cái cho bốp chết.

Bá Thường Phụng Nguyệt thấy được Phương Quý đi lên phía trước, tựa hồ cũng không ngờ tới Phương Quý lại không có theo chính mình ý tứ đi, mà là trực tiếp muốn động thủ, trong lòng cũng có chút quái lạ, lập tức lui về phía sau một bước, không cách nào lại theo kế hoạch lúc trước đến, mà là trực tiếp quát lên: "Thái Bạch tông bây giờ danh chấn thiên hạ, thế gian

không hai, cao thủ đông đảo, ta Triều Tiên tông tất nhiên là chọc giận người không nổi, nhưng người nếu đến rồi. . ."

Hắn đã lui đến thân mép bàn trên, bỗng nhiên hét lớn: "Phương đạo hữu như muốn giết ta, Phụng Nguyệt không dám chống đối, chỉ là ngay ở trước mặt Bắc Vực chúng đồng đạo trước mặt, kính xin đạo hữu trả lời ta ba cái vấn đề, nếu là trả lời, Phụng Nguyệt liền ở chỗ này, tùy ý Phương đạo hữu đến giết!"

"Hả?"

Hiển nhiên chu vi chúng tu đều đã ngưng thân nhìn mình, Phương Quý sắc mặt cũng chìm xuống: "Vấn đề gì?"

Bá Thượng Phụng Nguyệt thân sắc mặt lạnh xuống, bỗng nhiên nói: "Phương đạo hữu đến từ phương nào?"

"Cái gì?"

Phương Quý đều sắp muốn tức đến nở nụ cười: "Người đoán đây?"

"Mọi người đều biết, Phương đạo hữu đến từ An Châu nước Sở Thái Bạch tông. . ."

Bá Thượng Phụng Nguyệt híp mắt lại, trầm giọng nói: "Nhưng bây giờ ta hỏi chính là, Phương đạo hữu ở nhập Thái Bạch tông trước, lại đến từ phương nào? Cha mẹ là ai, chôn cũ ở đâu? Từ nhỏ bị ai nuôi lớn, lại là làm sao vào Thái Bạch tông thành đệ tử chân truyền?"

"Hả?"

Nghe cái vấn đề này, liền ngay cả Phương Quý, cũng không khỏi hơi ngần người ra.

Mà Bá Thượng Phụng Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn, đã lại lần nữa đặt câu hỏi: "Vấn đề thứ hai là, Phương đạo hữu cái này một thân tu vị, làm sao chiếm được?"

Hắn vừa nói, vừa lại lần nữa về phía trước bước ra một bước, ánh mắt quần quần, khí cơ uy nghiêm đáng sợ.

"Vấn đề thứ ba!"

tiếng nói như lời, cuộn cuộn truyền ra, rơi vào rồi mỗi một cái tu hành bên trong tai người.

"Một tháng trước, thiên hạ Ma sơn dị động lúc, Phương đạo hữu lại chính ở nơi nào, làm chuyện gì?"

Chương 699 : Cầu Chết

Ba hỏi đã qua, chư thiên đều im lặng. Kiểm tra

Bá Thượng Phụng Nguyệt mỗi hỏi một vấn đề, tiếng nói liền cao gấp đôi, tới thứ ba hỏi ra lời, đã là thái độ khác thường, khí cơ gào thét, như phích lịch nổ vang, tất cả mọi người đều bị hấn kinh sợ trái tim co rụt lại, liền như là thần hồn đều bị lay động một thoáng, có một loại tim đều nhảy đến cổ rồi, sau lưng tóc gáy dựng lên cảm giác, từng cái từng cái đều chậm rãi xoay người, ánh mắt thăm thẳm, đan dệt rơi ở Phương Quý trên người.

Mà Phương Quý nghe cái này ba cái vấn đề, cũng đột nhiên trầm mặc lại.

Hắn đột nhiên phát hiện, chính mình lại không tốt trả lời Bá Thượng Phụng Nguyệt cái này ba cái vấn đề.

Chính mình từ đâu mà đến?

Phương Quý tất nhiên là từ Thái Bạch tông mà đến, mà ở Thái Bạch tông trước, chính mình là đến từ thôn Đầu Trâu, nhưng thôn Đầu Trâu cũng không phải là mình ruột nơi, người trong thôn đã nói, hắn là một cái râu bạc Lão gia gia ôm lấy, là tiên nhân hậu duệ, thế nhưng bây giờ, chính mình nếu là chụp thực trả lời cái vấn đề này, cái kia ở một trình độ nào đó, chẳng phải là lại vừa vụng trúng Triều Tiên tông cái tròng?

Phương Quý thậm chí cũng không thể nói mình là thôn Đầu Trâu đến, bởi vì thôn Đầu Trâu đã không gặp.

Chớ nói chi là cái gì cha mẹ là ai, căn nguyên làm sao vấn đề. . .

Mà vấn đề thứ hai, Phương Quý đúng là trả lời được lên đến, chính mình cái này một thân bản lãnh, tự nhiên là tu luyện được.

Chính mình đã lạy Mạc Cửu Ca sư phụ, cũng được Đông Thổ Tân gia pháp, nhưng là cái này cũng tương tự không phải một câu nói có thể giải thích đi ra, bởi vì tất cả mọi người đều biết, chính mình thành danh, cũng

không phải dựa vào Mạc Cửu Ca Thái Bạch Cửu Kiếm, mình có thể ở Bắc Vực làm ra những thứ này chuyện đến, hiển lộ cũng không chỉ là Thái Bạch tông hoặc Đông Thổ truyền qua bản lãnh, tương tự cũng có rất nhiều không thể báo cho người ngoài việc. . .

Cho tới vấn đề thứ ba, thì lại càng trí mạng.

Một tháng trước Ma sơn dị động thì Phương Quý liền đang ở Ma sơn trong.

Không gàn như chỉ ở Ma sơn, càng là tiến vào nhập Ma sơn nơi sâu xa, nhìn thấy Ma sơn phía dưới trần áp này phương động phủ.

Này sự kiện nhìn thấy người rất nhiều, có Tôn phủ một phương, có Đông Thổ, Tây Hoang, Nam Cương một phương, giấu đều không thể giấu.

Hay hoặc là nói, kỳ thực Phương Quý chính mình cũng rõ ràng, cái kia dị động, đúng là do hấn mà xảy ra!

. . .

. . .

Trải qua Ma sơn dị biến sau khi, Phương Quý chính mình vốn cũng chính bị vây ở nghi hoặc trong, lại không nghĩ rằng, chính mình cũng không có tìm được một cái đáp án, nhưng này sự kiện cũng đã bị những người khác cho lợi dụng, hấn đón cái này ba cái vấn đề, thậm chí trong khoảng thời gian ngắn, cũng không nghĩ tới dưới sự tức giận đi giết người chuyện này trên, bởi vì chính hấn cũng rơi vào chốc lát mê man trong, đáy lòng nghi vấn bị câu lên.

Triều Tiên tông dụng ý, chính là chỉ về Phương Quý thân phận chân thật của mình: Người là ai?

Mà đối với cái này để tâm, hết lần này tới lần khác chính là Phương Quý tử huyệt.

Bởi vì, liền ngay cả Phương Quý chính mình, kỳ thực cũng không biết chính mình là ai. . .

. . .

...

Mê man trong, đúng là Bá Thường Phụng Nguyệt nhắc nhở hẳn!

Lúc này Bá Thường Phụng Nguyệt, hỏi thôi ba cái vấn đề, sau đó ánh mắt liền thẳng liền nhìn Phương Quý, nháy mắt cũng không nháy mắt.

Nhưng hẳn thần thức, cũng đã quét khắp toàn trường, chỉ thấy tất cả tu sĩ, lúc này đều chính nhìn Phương Quý, cũng đều như là đang đợi Phương Quý trả lời, nhưng là Phương Quý nhất thời không có mở miệng, sắc mặt của bọn họ, liền dần dần trở nên hơi kinh ngạc, hơi kinh ngạc, mà cái này kinh ngạc, liền tưởng đến cho tới nay đồn đại, liền không biết có bao nhiêu người lộ ra bỗng nhiên tỉnh ngộ, lại sợ hãi vạn phần đáng dấp.

"Lẽ nào. . ."

". . ."

". . ."

"Phương Quý đạo hữu. . ."

Bá Thường Phụng Nguyệt đợi đến chính mình đang đợi một khắc, liền bỗng nhiên lên tiếng hét cao, đem Phương Quý cùng mọi người sự chú ý dẫn lại đây.

Sau đó hẳn ở ánh mắt của mọi người bên trong, bỗng nhiên quay người sang, đi tới phía kia cùng Tê Ngô đài xa xa tương đối, mới vừa dựng đức hoàn thành thân đài trên, đi tới trung tâm, chậm rãi ngồi xếp bằng, thẳng eo lên thân, cảm khê nâng, thậm chí như là đem cổ của chính mình đều sáng lên, chu vi gió buộc mây nhiều, một thân chính khí, nghiêm túc cẩn thận nhìn về phía Phương Quý nói: "Hiện tại người có thể tới giết ta!"

"Bá" "Bá" "Bá "

Không biết bao nhiêu ánh mắt, bỗng nhiên liền tập trung đến trên mặt của hẳn, kinh ngạc khó tả.

Liền ngay cả Phương Quý, cũng là ánh mắt lạnh lẽo, xem ở trên mặt của hẳn.

Kẻ này trước nói, hỏi xong ba cái vấn đề, liền do được bản thân giết hẳn, hiện nay còn dám nói thế với?

"Thiên Ma giáng thế, hủy chính là nhân gian, diệt chính là chúng sinh!"

"Ma sơn bạo phát, táng phải là bách tính, tuyệt là hi vọng!"

Bá Thương Phụng Nguyệt lạnh lùng nhìn Phương Quý, tiếng nói hùng trầm, truyền khắp khắp nơi: "Ta Triều Tiên tông phát hiện bí mật này, cũng từ sợ đến chảy mồ hôi lạnh rùng rùng, chúng ta cũng biết, có lẽ sớm đã có người phát hiện bí mật của ngươi, nhưng không có lựa chọn vạch trần, mà là cùng ngươi thông đồng làm bậy, thậm chí là mượn ngươi lực lượng, tu luyện sông máu ma công, lấy mưu mình lợi, cũng có người phát hiện bí mật của ngươi, lại lòng sinh sợ hãi, lựa chọn thế ngươi che giấu, nhưng là, ta Triều Tiên tông một lòng vì thiên hạ, đại nghĩa làm đầu, lại là tuyệt đối sẽ không sợ ngươi. . ."

Hắn tiếng nói vang vọng ở quần sơn trong lúc đó, dường như mẫn bao hàm bi thương.

"Ta cũng biết, nếu ta vạch trần thân thế của ngươi, thế người trong thiên hạ hỏi ngươi bí mật này, ngươi nhất định sẽ không tha cho ta!"

Bá Thương Phụng Nguyệt đứng lên, lớn tiếng quát lên: "Vì lẽ đó, ngươi liền lại đây giết ta đi!"

. . .

. . .

Rào. . .

Quần sơn trong lúc đó, dưới bầu trời, bỗng nhiên gậy nên vô tận ô lên.

Nguyên bản Thiên Ma việc truyền ra, chúng tu kỳ thực đều là một mặt mờ mịt, cũng duy là do trong đó bao hàm chúng tu đều quen thuộc mà lại quan tâm Ma sơn việc, cho nên mới phải cảm thấy hứng thú, có thể là đối với cái kia cái gọi là di địa, cách thế, lại thật là là một mặt hồ đồ, còn cái gọi là diệt thế các loại, vậy thì càng như là một cái chạm không thể thành hoang đường lời nói, Tôn phủ còn không trực xuất đi đây, cái gì diệt bất diệt thế.

Có thể sau đó, việc này càng truyền càng rộng rãi, chi tiết nhỏ càng ngày càng nhiều, tham dự đến trong đó phần lượng càng lúc càng lớn, nhưng không để người không tin.

Đặc biệt là khi trong đồn đãi nói đến, Thái Bạch tông cái kia vị đệ tử, tuổi tác không lớn, tố chất cũng không tính tuyệt đỉnh, nhưng là lại một thân bản lãnh thông thiên, không chỉ có tuổi còn trẻ liền tu thành Nguyên Anh, càng là trên người có rất nhiều kỳ dị chỗ, thực lực mạnh cũng là thôi, nhưng là hẳn lại mạnh đến có thể tung hoành nam cảnh nơi, thu phục long đình chi chủ, sức một người phá huỷ Tôn phủ Ma sơn đại trận lúc. . .

Cái này liền không thể tìm được người không chú ý kinh ngạc.

Phương Quý Thái Bạch Nhất Quái tên, lại đến cũng không phải là không có nguyên nhân.

Chúng tu tuy là trêu chọc, có lẽ cũng không có ác ý, nhưng xưng là hẳn Thái Bạch tông Nhất Quái, vốn cũng là bởi vì hẳn gây nên chuyện, đứng công lao, vốn là dẫn theo chút khó mà tin nổi, vốn cũng đã đạt đến chút vượt quá mọi người tưởng tượng cường đại cùng không nói lý!

Chỉ bất quá, vào lúc này, cái này "Quái" chữ, vẫn là thiện ý nhiều hơn ác ý.

Nhưng là, theo cái kia nghe đồn truyền lưu, lại thật là dần dần chọc đến mọi người tâm tư, bắt đầu không có dừng tận liên tưởng. . .

Đúng đấy, hẳn dựa vào cái gì liền lợi hại như vậy?

Có lẽ, vền vẹn là bởi vì, hẳn vốn là khác với chúng ta?

Lại thêm vào, cường đại không chỉ là Phương Quý, còn có Thái Bạch tông, còn có Thái Bạch tông vị tông chủ kia, đặc biệt là vị kia Thái Bạch tông chủ đã từng triển lộ chính mình một thân bản lãnh, lại là đã tuyệt diệt với thế gian một lúc lâu, rất ít người lại đi quan tâm công pháp ma đạo, liền không khỏi càng khiến người trong lòng sinh ra một loại phức tạp đến cực điểm tư vị, lẽ nào toàn bộ Thái Bạch tông, cũng đã là như vậy. . .

Thái Bạch tông vốn là quật khởi quá nhanh.

Từ An Châu nước Sở một cái nho nhỏ tông môn, hiện nay nhảy một cái trở thành Bắc Vực nổi danh nhất đại đạo tông!

Dựa vào cái gì người có thể làm được, chúng ta lại không làm được?

Cái này chỉ có thể nói rõ, các người vốn là liền dựa vào chúng ta lý giải không được lực lượng. . .

Ý nghĩ thế này, đã uẩn nung mấy ngày, khiến người tâm âm trầm, che lên một tầng âm ảnh, mà bây giờ, Triều Tiên tông trưởng lão Bá Thường Phụng Nguyệt bỗng nhiên trước mặt mọi người ba hỏi, lại như là lôi đình nhất kích, bỗng nhiên trong lúc đó, liền đem loại tâm tình này cho làm nổ tới cực điểm. . .

. . .

. . .

"Người là thật muốn chết?"

Phượng Quý quay đầu nhìn về phía Bá Thường Phụng Nguyệt, hàm răng hơi cắn chặt.

Vừa bắt đầu hẳn xác thực không nghĩ tới, Triều Tiên tông sẽ nắm chính mình ra tay, càng không nghĩ tới, Triều Tiên tông có bản lĩnh đem chuyện nào làm lớn, hẳn chỉ là có chút bởi vì Triều Tiên tông làm tất cả những thứ này, mà cảm giác được tức giận, bởi vậy mới động ra tay giáo huấn ý nghĩ.

Bây giờ, này sự kiện tựa hồ vẫn cứ không có làm quá to lớn.

Nhưng ít nhất, đã lớn đến dao động nhân tâm, thậm chí dao động Thái Bạch tông căn cơ thời điểm.

đề tâm ác độc, cũng ở chỗ này.

Tại Tiên minh mà nói, có thể cùng Triều Tiên tông đánh lôi đài, thậm chí ủng hộ Triều Tiên tông một đầu, vốn là chỉ có Thái Bạch tông.

Mà Thái Bạch tông ở tông chủ Triệu Chân Hồ cố ý dặn dò xuống, Thái Bạch tông đệ tử chưa nuôi tiên quân, cũng không đi đoạt Tiên minh bên trong mỗi cái trọng yếu vị trí, tuy rằng nắm quyền, cái kia cũng là bởi vì Thái Bạch tông chủ tu vị cùng thanh danh hơn người, đơn giản tới nói, ở Tiên minh trong, Thái Bạch tông có những phe khác đạo thống, dù như thế

nào cũng không sánh được một cái ưu thế, đó chính là Thái Bạch tông bây giờ danh tiếng. . .

Nhị Thánh Nhất Quái, Tam Anh Thất Tử!

Cái này danh tiếng, từ trên xuống dưới, đại biểu Thái Bạch tông công lao, nhân tâm sở hướng.

Nhưng hôm nay Triều Tiên tông muốn làm, chính là chỉ Phương Quý làm vì ma, thừa cơ chèn ép Thái Bạch tông danh tiếng, lấy mưu lợi.

"Không sai, ta đúng là ở cầu chết!"

Bá Thượng Phụng Nguyệt đón Phương Quý ánh mắt, thản nhiên nói: "Ồ Phụng Nguyệt muốn nói ra cái này chân tướng trước, liền có vô số trưởng bối khuyên ta, nhưng ta Triều Tiên tông sát vai gánh đạo nghĩa, nguyên do gánh gánh trách nhiệm nặng nề, dù sao cũng nên có người đem cái này chân tướng báo cho khắp thiên hạ người. . ."

"Vì lẽ đó, ngươi đều có thể lấy giết ta!"

Bá Thượng Phụng Nguyệt hơi cắn chặt răng, sau đó cười to: "Phụng Nguyệt cái gì tiếc vừa chết, chỉ nguyện cái này vừa chết, có thể cảnh giác Bắc Vực chư đồng đạo!"

"Không nên mới vừa trục Tôn phủ, liền rơi vào Thiên Ma tay, sinh tử không thể nha. . ."

". . ."

". . ."

"Rào. . ."

Lớn hơn tiếng ồn ào vang lên, trên trời trên đất, trong đám người, rối loạn tung bùng.

Mà Phương Quý vào đúng lúc này, cũng đã không khỏi thật là trái tim dâng lên sát ý, liền muốn muốn lên trước một chương đem đập chết, hẳn đã nhìn ra Triều Tiên tông dụng tâm hiểm ác, càng là rõ ràng, từ Triều Tiên tông dự định ra tay một khắc, liền không có cho mình để lại đường lui!

Nhưng là hấn lúc này không thể ra tay giết hấn.

Bởi vì hấn nhìn ra, Bá Thưởng Phụng Nguyệt là thật sự ở cầu chết.

Người này, vốn là Triều Tiên tông ném đi ra chịu chết một con cờ.

Chính mình nếu là giết hấn, cái kia Thái Bạch tông liền đem mất đi tất cả kinh doanh!

Chương 700 : Phương Quý Căn Nguyên

Đối phó kẻ địch, phương pháp đơn giản nhất không gì bằng trực tiếp đánh giết!

Trước đây Phương Quý liền yêu thích loại này phương pháp đơn giản nhất, chỉ tiếc chính mình một thân tu vị chưa tới, làm không đến một bước này, bây giờ tu vị tăng lên, cũng có đánh giết kẻ địch bản lĩnh, lại không nghĩ rằng, lại sẽ có người thông qua đi tìm cái chết phương pháp, đối phó chính mình!

Bá Thường Phụng Nguyệt, chính là đi tìm cái chết người!

Là do không sợ chết, trái lại hoàn toàn không sợ, đúng là đang gây hấn với cũng tựa như nhìn Phương Quý.

Nhìn dáng dấp kia , nếu Phương Quý không hướng về hấn động thủ, chính hấn đều hận không thể hướng trên đầu mình chụp một cái tát!

Mà ở một bên, cái kia ba vị Triều Tiên tông áo bào đen trưởng lão, nhưng là một mặt căng thẳng nhìn Phương Quý, vẻ mặt đều hiện ra đến cực kỳ trầm trọng, thậm chí là căng thẳng, lòng bàn tay cũng đã xuất mồ hôi, bọn họ khắp toàn thân, đều đã căng thẳng, trước mắt nào đó một số chuyện, cũng đã vượt qua người dự liệu của bọn họ, thế nhưng bọn họ trước đây đến dặn dò, không thể ngăn cản Bá Thường Phụng Nguyệt đi tới Tây U sau khi làm tất cả.

Nói cách khác, dù là Phương Quý lúc này thật hướng về Bá Thường Phụng Nguyệt ra tay, bọn họ cũng không thể ngăn cản.

Bất quá, dù sao đều là mèo già hóa cáo tồn tại, bọn họ lúc này cũng đã đoán được Bá Thường Phụng Nguyệt, hoặc nói là cái kia lúc trước Triều Tiên tông trên dưới rơi vào hoảng loạn lúc, xuất hiện ở Triều Tiên tông sơn môn trước, nói nên vì Triều Tiên tông hiến kế người dụng ý.

Khi đó Triều Tiên tông, hoàn toàn không nghĩ tới Bắc Vực đại thế lên

nhanh như vậy, nguyên bản bọn họ tuy rằng biết được Tiên minh thành lập, thậm chí lôi long đình làm cái này minh hữu, tuy rằng khi đó Tôn phủ đã cuồng tạo áp lực lực, muốn buộc Triều Tiên tông hoàn toàn hướng về Tôn phủ cúi đầu, nhưng dưới cái nhìn của bọn họ, Tiên minh cùng Tôn phủ, ít nhất còn có thể giằng co một quãng thời gian, thế cuộc chưa rõ trước, chính là Triều Tiên tông cơ hội.

Mà kết quả lại làm cho người kinh ngạc.

Thái Bạch tông chủ tại Tuyết Châu Tiên điện trước, lay bát phương, làm vì Bắc Vực cầu được một tuyển sinh cơ.

Tiểu thánh quân Phương Quý xông nam cảnh, tung hoành khắp nơi, quấy nhiễu đến nam cảnh chư châu đại loạn, càng phá huỷ Ma sơn đại trận.

Liên, vốn là chiếm ưu thế cực lớn Tôn phủ, đột nhiên liền trở thành một mảnh tán cát, mà vốn là nội đấu không ngớt Tiên minh, thì lại lập tức ngưng tụ lại đến, tiên quân cuộn cuộn, nhảy vào nam cảnh, mặt ngoài trên như thùng sắt nam cảnh mười châu, lập tức liền quân lính tan rã.

Đến lúc này, Triều Tiên tông tình thế nguy cấp, liền đã là 1,500 năm qua, trước đây chưa từng thấy.

Ngã về Tôn phủ, Tôn phủ đã là tự thân khó bảo toàn, Triều Tiên tông sợ là sẽ phải bị bọn họ coi như bia đỡ đạn, điền ở phía trước.

Ngã về Tiên minh, Bắc Vực chúng tu, người đều hận chi, sợ không phải sẽ tự chui đầu vào lưới?

Thiên hạ lớn lao, Triều Tiên tông càng không nửa điểm sinh cơ. . .

Cũng liền là vào lúc này, cái kia thần bí người xuất hiện ở Triều Tiên tông sơn môn trước, hiển ba sách một pháp, nói không chỉ có thể giải Triều Tiên tông tình thế nguy cấp, cũng có thể giúp Triều Tiên tông đoạt được Bắc Vực đại thế, lần đầu nghe lời ấy thì Triều Tiên tông chư trưởng lão, tất nhiên là ai cũng không tin, nhưng là người kia cùng Triều Tiên tông thái thượng trưởng lão, Bá Thượng Phụng Nguyệt Lão tổ trong mật thất một phen sâu đàm luận sau khi, hình thức liền thay đổi.

Bá Thượng Lão tổ thái độ đại biến, đối với người kia ân cần phụng dưỡng, cũng mệnh yêu mến nhất con cháu Bá Thượng Phụng Nguyệt đến làm việc

này.

Hắn thậm chí ở xuất hành trước, đem trưởng lão vị trí, truyền cho Bá Thường Phụng Nguyệt, lúc này địa vị của hắn, còn cao hơn qua chính mình những thứ này người.

Ba sách một pháp, định đỉnh càn khôn!

Thứ nhất sách, chính là không chừa thủ đoạn nào, chém Tôn phủ huyết mạch.

Thứ hai sách, chính là chiêu hiện ra võ lực, bố trí tiên quân.

Thứ ba sách, chính là cũng bức Thái Bạch tông, loạn Bắc Vực nhân tâm!

Mà cái này ba sách bên trong, độc nhất, tự nhiên chính là thứ ba sách.

Phương Quý đến tột cùng có phải là Thiên Ma chuyển thế?

Ba vị trưởng lão tự nhiên không biết, bọn họ thậm chí cảm thấy, khả năng này Thiên Ma tên, đều là lâm thời nghĩ ra được.

Như vậy tùy tiện nói một chút, đừng nói Bắc Vực chúng tu, liền ngay cả chính bọn hắn đều chưa chắc tin, nhưng là tin hay không, đều không quan trọng, bởi vì vị thần bí nhân kia, chắc chắn Thái Bạch tông đối với việc này, nhất định sẽ lựa chọn thoái nhượng, cũng chắc chắn cái này Bắc Vực chúng tu chúng Tiên môn, bất luận trong đáy lòng tin hay không, cũng nhất định sẽ có rất nhiều người lựa chọn vào lúc này, đứng đang ủng hộ Triều Tiên tông một phương.

Cùng hắn tính toán không sai biệt lắm, Thái Bạch tông chủ, quả nhiên lựa chọn thoái nhượng.

Bởi vì Thái Bạch tông chính mình cũng không có phương pháp gì, có thể vào lúc này chứng minh Phương Quý thân thế.

Tình thế khó xử lúc, Thái Bạch tông cũng chỉ có thể trước tiên nhường một bước.

Mà Triều Tiên tông thì lại tùy thời bức tới, trái lại phải đem vị này Thái Bạch tông chân truyền đại đệ tử bức đến tuyệt lộ mất đi. . .

Lúc này Phương Quý như giết Bá Thường Phụng Nguyệt, cái kia chính là ngôi vững này sự kiện.

Bắc Vực nhân tâm khuấy động, chắc chắn sụp đổ, bất luận Thái Bạch tông làm sao biện giải, Triều Tiên tông nhập Tiên minh việc, liền lại cũng không có thể có người ngăn cản, không chỉ ngăn cản không được, thậm chí Triều Tiên tông vừa vào Tiên minh, liền nắm giữ mạnh miệng nhất lời nói quyền chuyện cũng thành chắc chắn!

Thái Bạch tông ưu thế lớn nhất, chính là danh tiếng, mất danh tiếng, liền mất hơn nửa tâm huyết.

Tuy là còn sẽ có người chống đỡ Thái Bạch tông, nhưng so với trước đây toàn bộ Bắc Vực, nhân tâm sở hướng, cũng kém đến cực xa. . .

Này mưu cũng vốn là không phải muốn tất cả mọi người đều tin tưởng, chỉ cần có một nhóm người tin tưởng liền đủ rồi.

Triều Tiên tông này một phen hành sự, vốn là âm, dương kế hoạch đồng thời tiến hành, vốn sẽ không có cho Thái Bạch tông để lại đường lui.

Mà lúc này Phương Quý, cũng là ý thức được điếm này, đáy lòng bỗng nhiên do dự lên.

Nếu là chuyện của chính mình, hẳn đều có thể lấy buồng tay đi đánh giết.

Có thể nếu là mình giết trước mắt người này, hủy diệt lại là Thái Bạch tông chủ khổ tâm kinh doanh tâm huyết đây?

. . .

. . .

"Phương đạo hữu không dám giết ta sao?"

Bá Thường Phụng Nguyệt con mắt gắt gao nhìn Phương Quý, cũng không ai biết hẳn lúc này trong lòng là cái trạng thái gì, chỉ có thể nhìn thấy, sắc mặt của hắn, tuy rằng chăm chú banh, nhưng cũng mơ hồ lộ ra mấy phần vắn vẹo tâm ý, tựa hồ liền hắn, cũng đã biểu hiện căng thẳng, banh đến cực hạn, thấy được Phương Quý lúc này chỉ là mắt lạnh nhìn mình, hắn đáy mắt

càng lộ ra mấy phần điên cuồng vẻ.

"Vốn là vì diệt thế mà sinh Thiên Ma, lúc này cũng đối với ta, sinh ra không nhìn ý xuống tay?"

Hắn lạnh lùng lớn tiếng: "Vẫn là nói, ngươi sợ giết ta, trái lại bị Bắc Vực chư đồng đạo nhận rõ ngươi bộ mặt thật?"

Phương Quý hàm răng cắn chặt, bỗng nhiên nhìn về phía Bá Thường Phụng Nguyệt.

Không khí chung quanh, bỗng nhiên liền có vẻ hơi ngọt ngào mà căng thẳng, đến lúc này, đừng nói thân chung quanh đài, vẫn ở vậy xem chúng tu, liền ngay cả trước theo Phương Quý tới Hồng Yên, Huyền Cung, Bích Hoa ba người, đáy mắt cũng lộ ra mấy phần vẻ phức tạp, bọn họ đều chăm chú nhìn về phía Phương Quý bóng lưng, tựa hồ tại chờ, bất luận Phương Quý ra tay, vẫn là Phương Quý lệnh bọn họ ra tay, bọn họ đều sẽ không chút do dự đi làm, lúc này tình thế, đã không quan hệ tại đúng sai, chỉ cần tình thế có phát triển, đối với bọn họ chính là có lợi.

"Triều Tiên tông ăn nói linh tinh, cũng thật sự có ngu xuẩn theo tin?"

Cũng liền vào lúc này, trên trời xa bên trong, bỗng nhiên vang lên một tiếng quát, cuộn cuộn khí cơ quăng đến.

Chúng tu vội vã quay đầu nhìn lại, liền thấy xa trong không gian, có người đạp mây mà đến, mây trên người, ung dung hoa quý, một mặt ý vắng vẻ, chính là Đan Hỏa tông đại chưởng quỹ, Minh Nguyệt tiêu thư, ở bên người nàng, còn theo Thanh Phong đồng nhi cùng mấy vị Đại đan sư.

"Nói cái gì Thiên Ma cùng không Thiên Ma, bịa đặt cố sự cũng chỉ cần xuống điếm công phu!"

Có khác một người cười sang sảng, đạp lên hư không đi tới lúc này, đã thấy là Túc đại công tử, Tiêu Tiêu Tử mấy người.

"1,500 năm trước nợ cũ còn không tính rõ ràng, Triều Tiên tông liền đã không thể chờ đợi được nữa đến quấy đục nước?"

Có người gánh vác trường thương màu đen mà đến, chính là Tiên minh trẻ tuổi nhất trưởng lão, Cung Thương Vũ.

Nhìn thấy bọn họ chạy tới, mọi người đều là hơi kinh ngạc, rất rõ ràng nhìn ra, bọn họ là đến giúp Phương Quý, hơn nữa thân phận của mấy người này, đều phi thường đặc thù, Minh Nguyệt tiểu thư, đại biểu chính là Đan Hỏa tông, đây là toàn bộ Bắc Vực, lớn nhất ảnh hưởng lực lượng, bọn họ hầu như nắm giữ toàn bộ Bắc Vực, gần nửa tài nguyên phân phối, mà Túc đại công tử cùng Tiêu Tiêu Tử, lại phân biệt đại biểu Thần Phù Túc gia cùng Tuyết Sơn tông, đây là bây giờ tạo thành Bắc Vực Tiên minh các đại thế lực trong, xếp hạng ít nhất ở năm vị trí đầu hai phe đại thế lực.

Mà Cung Thương Vũ xuất hiện, thì lại càng khiến người không thể khinh thường.

Mọi người đều biết, phương bắc Thương Long làm vì Bắc Vực chết ở Bắc Hải bên trên, cái kia chính là Bắc Vực tu sĩ trái tim anh hùng.

Cung Thương Vũ đại biểu, chính là vị này anh hùng!

"Ha ha, mấy vị đến cũng chính là lúc, không biết có gì có thể dạy ta?"

Bá Thương Phụng Nguyệt nhìn thấy bọn họ xuất hiện, tựa hồ cũng không cảm thấy bất ngờ, trái lại lạnh giọng mở miệng cười.

"Ta đến không phải vì dạy người cái gì, chỉ là không ưa bực này vô liêm sỉ hành vi, hoang đường lời nói. . ."

Minh Nguyệt tiểu thư hừ lạnh một tiếng, rõ ràng quát lên: "Thái Bạch tông Tiểu thánh quân vốn là vì ta Bắc Vực đoạt đến Long cung bút lớn tài nguyên, lại loạn Tôn phủ, vì bọn ta đoạt được chiến trường phần thắng Đại công thần, Bắc Vực chúng ta, không lo cảm kích ngược lại cũng thôi, lại còn sẽ bị Triều Tiên tông lời nói chọn rút, rối loạn tâm thần, thực sự hoang đường buồn cười, cũng không suy nghĩ một chút, Triều Tiên tông là cái thứ gì, bọn họ có thể có hảo tâm gì?"

Nói nhìn về phía Bá Thương Phụng Nguyệt, quát lên: "Các người nói cái gì Thiên Ma không Thiên Ma, diệt thế bất diệt thế, có thể có nửa điểm chứng cứ?"

"Ngược lại, ta ngược lại có chứng cứ, trước đây Long cung tặng cho Bắc Vực rất nhiều vật tư, chính là hẳn vì ta Bắc Vực hiệu lực chứng cứ, hẳn rối loạn nam cảnh, phá huỷ Tôn phủ Ma sơn đại trận, chính là chứng cứ, hẳn

mời tới Long đế, tại Bắc Vực bố trí long đình, giúp đỡ ta Bắc Vực đến một phương cực kì trọng yếu minh hữu, cái này chính là chứng cứ, chân thực công lao, cũng không sánh bằng người há mồm nói bậy?"

Nói đã là đầy mặt thiếu kiên nhẫn, lạnh giọng nở nụ cười, như là cảm thấy những câu nói này chính mình cũng lười đi nói, lười một bác: "Các người còn muốn hỏi hấn cái gì căn nguyên, lai lịch, ta Bắc Vực 1,500 năm qua, tao ngộ Tôn phủ ức hiếp, còn có rất nhiều chớ sẵn giúp đỡ Tôn phủ chèn ép Bắc Vực tu sĩ, trong một đêm, nhà hủy người vong, đạo thống tiêu diệt vô số kẻ, khắp cả toàn bộ Bắc Vực giới tu hành, sinh ở chuyện vặt, không biết chính mình thân thể lai lịch người, sợ không dưới mấy chục vạn đê tính, thậm chí một ngày trước, liền sẽ xuất hiện vô số người như vậy. . ."

"Bực này bi chuyện, cũng thành người Triều Tiên tông nói hư nói vượn lấy có?"

"Tốt, người muốn hỏi hấn căn nguyên, vậy ta đến nói cho người, hấn là Thái Bạch tông chân truyền đại đệ tử, cái này chính là hấn căn nguyên, hấn là Thiên Thượng Kiếm Tiên Mạc Cửu Ca truyền nhân, cái này chính là hấn căn nguyên, hấn là Đông Thổ Tần gia con rể, cái này chính là hấn căn nguyên!"

"Không chỉ có như vậy, hấn vẫn là Bắc Vực Tiểu thánh quân đứng đầu, long đình đại tổng quân, Đan Hỏa tông tiêu sư thúc!"

"Bắc Vực tu sĩ Phương Quý, chính là hấn căn nguyên!"

". . ."

". . ."

"Cho tới người hỏi nhân gia tu vị lai lịch. . ."

Cung Thương Vũ lúc này mở miệng, mắt lạnh nhìn về phía Bá Thương Phụng Nguyệt: "Người tính là thứ gì, cũng có tư cách hỏi thăm những thứ này?"

Chương 701 : Thần Đài Ma Tượng

Xoạt xoạt xoạt. . .

Minh Nguyệt tiểu thư, Tức đại công tử mấy người hiện thân, một phen chất vấn, lại là làm cho trong sân ngọt ngào bầu không khí rất là giảm bớt, đúng là không còn trước cái kia ngọt ngào đến khiến người tóc gáy dựng lên xơ xác sát khí. Trước đây vậy xem chúng tu tâm tư, khó hiểu nan giải, càng phức tạp, vừa có đối với Triều Tiên tông cái này thà rằng có thể chết ép hỏi chân tướng mang đến kinh ngạc, cũng có cái này Thái Bạch tông đệ tử là có hay không chính là Thiên Ma này sự kiện cảm giác khủng hoảng, bây giờ Minh Nguyệt tiểu thư mấy người, tuy là ở trách cứ Triều Tiên tông, nhưng cũng mơ hồ, nhượng bọn họ nhiều chút khoan khoái tâm ý.

Chính là mà!

Vừa bắt đầu bị Triều Tiên tông Bá Thượng Phụng Nguyệt vấn đề, hỏi ở Phương Quý, cũng lập tức xúc động chúng người nội tâm nơi sâu xa nhất sợ hãi, cũng như là trực tiếp ngồi vững này Thiên Ma việc giống như, có thể trên thực tế, tựa như Minh Nguyệt tiểu thư giảng, người hỏi người cha mẹ là ai, đến từ phương nào, nhân gia nếu thật sự là được Tôn phủ nổi khổ cô nhi xuất thân, vậy không biết cha mẹ thân thế, há phi thường thấy đạo lý?

Thiên Ma hại không hại người, diệt bất diệt thế không biết, cũng rất xa xôi, nhưng nhân gia làm ra công đức, lại là chân thực.

Cho tới cái kia một thân tu vi vốn chuyện. . .

Tu hành bên trong người, mỗi cái có ép đáy hòm thần thông tuyệt kỹ, đạo lý trong lúc đó, đều chưa chắc lẫn nhau hiểu rõ, vì sao phải nói cho người?

Đương nhiên, thật là nghĩ như vậy, cũng cũng chưa chắc toàn bộ, nhưng ít nhất có một nhóm người, theo ý tưởng này, đã trái tim khoan khoái không ít, mà một khi không phải tất cả mọi người đều ôm ấp loại ý nghĩ này, trong sân loại kia nước đóng thành băng, hầu như có thể mang người đè chết cảm

giác ngọt ngào cảm giác, cũng là biến mất rồi không ít, Triều Tiên tông tạo nên đèn bầu không khí, vào lúc này đã mơ hồ có tiêu tan dấu hiệu. . .

. . .

. . .

"Bác Vực tu sĩ Phương Quý, chính là hấn căn nguyên!"

Mọi người từng cái trái tim lo sợ, suy tư, lại không người hiểu rõ, lúc này Phương Quý tâm tình biến hóa.

Bị Bá Thượng Phụng Nguyệt cái kia ba hỏi ảnh hưởng đến nghiêm trọng nhất, kỳ thực chính là hấn.

Tựa như Minh Nguyệt tiểu thư trả lời cái kia ba hỏi, quả thực chính là tùy tiện tiện, dễ dàng bác bỏ, có thể Phương Quý lại không làm được.

Bởi vì hấn bản thân mình cũng đang bị cái vấn đề này quấy nhiễu!

Chính mình đến từ phương nào?

Chính mình tu hành trong, xuất hiện một ít dị tượng, tựa như Đạo cung, tựa như đồng tiền kia, tựa như mấy người sợ hãi. . .

Chính mình lúc trước nhập Ma sơn, đổi mặt tà khí, sinh ra loại kia cảm giác khác thường. . .

Chẳng lẽ mình đúng là Thiên Ma?

Chẳng lẽ mình cái này Thiên Ma, thật sự muốn đi diệt thế?

Phương Quý trái tim, thậm chí mơ hồ cảm thấy kinh hoàng, hấn rất vững tin, chính mình là không nghĩ diệt thế, thật tốt sinh sống có cái gì không được, tại sao nhất định phải diệt thế? Phương Quý thấy tốt ăn ngon chơi, cũng nghĩ đoạt tới, nhưng duy một chút xác định chính là, chính mình cũng không muốn tất cả đều đoạt tới, hấn cũng không ngại nhiều cho người khác lưu lại một ít, có người mới náo nhiệt, diệt thế, liền còn lại chính mình một cái, có ý tứ gì?

Có thể hết lần này tới lần khác, bây giờ có khả năng tìm tòi đến một chút

chứng cứ, lại xác thực ở chỉ dẫn chính mình thân phận. . .

Mơ hồ nói cho Phương Quý, tựa hồ cũng không phải là chính mình có khả năng nhìn thấy cái kia đáng vẻ!

Cảnh này khiến Phương Quý đáy lòng sinh ra rất lớn âm ảnh.

Hắn khi còn bé, liền hi vọng chính mình là chân chính thuộc về thôn Đào Trâu, lớn, cũng hi vọng chính mình là thuộc về Thái Bạch tông, bây giờ hắn phát hiện một ít dấu hiệu, cho thấy hắn cũng không giống như thuộc về nơi này, điều này làm cho trong lòng hắn, sinh ra cảm giác vô cùng không thoải mái.

Đúng là Minh Nguyệt tiểu thư lời nói này, bỗng nhiên liền để trong lòng hắn mở ra một cái mụn nhọt!

Đúng vậy, chính mình là ai?

Minh là trời trên Kiếm Tiên Mạc Cửu Ca đệ tử, Thái Bạch tông chân truyền, Đông Thổ Tần gia đông sàng rể cung!

Bắc Vực mười hai Tiểu thánh quân đứng đầu, Đan Hỏa tông tiểu sư thúc, long đình đại tông quản!

Chính mình chính là Bắc Vực tu sĩ, Ngọc Điện Tiểu Lang Quân Phương Quý Phương lão gia!

"Lão Phương, mau chóng trở lại, chúng ta chính là phụng Thái Bạch Triệu sư bá mệnh lệnh, đến đây vì ngươi giải vây tới!"

Cũng là ở Phương Quý tâm tư hòa hoãn lúc, Tức đại công tử truyền âm cho hắn: "Triều Tiên tông lai giả bất thiện, mà lại sau lưng có yêu nhân chỉ điểm, muốn mãi liệt gây rối, bây giờ chúng ta biết lo lắng, thực sự quá ít, tranh không được hắn, chỉ có thể tạm nhường một bước, quấy đục nước, tránh tại phía sau, cũng mà lại nhìn bọn họ cái này cái bàn kịch, làm sao có thể hát đến xuống, chờ cháy nhà ra mặt chuột, tình thế sáng tỏ, sẽ cùng hắn tính sổ cái!"

Phương Quý nhìn về phía Tức đại công tử, liền nhìn thấy hắn cùng với bên người mấy người ý lo lắng.

Nghĩ đến cái này chính là Thái Bạch tông chủ tại thời gian cực ngắn bên trong, nghĩ ra được duy nhất một cái ổn thỏa đối sách.

Trên thực tế, Thái Bạch tông chủ vừa bắt đầu đối sách, cũng là như thế.

Thái Bạch tông tạm thời lui ra Tiên minh, thờ ơ lạnh nhạt một trận.

Ngược lại bằng bây giờ Phương Quý một thân tu vi này, công lao, Triều Tiên tông cái này cái gọi là Ma sơn lời nói, nói toạc trời đi, cũng còn không uy hiếp được Phương Quý, cũng không thể thật sự có đầu người sắt đến trình độ như thế này, nghe xong Triều Tiên tông cổ động, liền tới cùng Phương Quý làm khó dễ?

Một cái tát kia cho hắn đập chết, ai dám nói chút gì?

Thái Bạch tông toàn thân tạm lui, nên chuẩn bị chuẩn bị, nên điều tra điều tra, trong lòng rõ ràng, mới tốt phản kích!

Đây quả thật là là duy nhất phương pháp!

Bất quá Phương Quý nghe cái này truyền âm, nhưng cũng không có lập tức trả lời.

Hắn biết duy nhất vấn đề ở nơi nào, Triều Tiên tông này đến, vốn là vì bức lui Thái Bạch tông, chính mình thuận thế tiến vào Tiên minh, cướp đoạt quyền lên tiếng, tuy rằng Thái Bạch tông chủ cái này lui lại kế sách, có thể bảo toàn Phương Quý, nhưng dù như thế nào, cũng xác thực giống như là đem bây giờ Tiên minh cái này không dễ dàng kinh doanh đi ra tốt đẹp cục diện, liền như vậy tặng cho Triều Tiên tông, từ cái này một trận tới giảng, vẫn thua!

...

...

"Thế gian này, quả có người không lấy đại cục làm trọng, một lòng mưu tư, mất giới hạn!"

Cũng liền vào lúc này, ngôi đàn hoàng ở thần đài trên Bá Thượng Phụng Nguyệt, tựa hồ cũng không ngoài ý muốn Minh Nguyệt tiểu thư mấy người nói ra lời, thanh thanh nụ cười nhạt nhòa cười, nói: "Mấy vị nói cũng có lý,

lây Phụng Nguyệt tu vị, xác thực không có tư cách nghi vấn bây giờ cái này như mặt trời ban trưa Thái Bạch tông chân truyền đại đệ tử, nhưng các người thật liền cảm thấy, cái này trên đời này, liền không người nào có thể trị được này Thiên Ma sao?"

"Muốn Tru Thiên ma, liền cần ở hấn hoàn toàn trưởng thành trước động thủ, chúng ta hiện nay đã là đã muộn!"

Hấn tiếng nói càng lúc càng vang lên, nhìn về phía bốn phương: "Chẳng lẽ còn lại muốn cho phép hấn tiếp tục trưởng thành, mãi đến tận ai cũng đôi phó không được hấn?"

"Bá" "Bá" "Bá "

Vô số ánh mắt, bỗng nhiên đồng thời tụ tập đến Bá Thường Phụng Nguyệt trên người.

Trước đây bọn họ rõ ràng nhìn ra, Tức đại công tử mấy người vừa đến, liền đã có khuyển Phương Quý trở lại ý tứ.

Nếu nói là đây là một tràng giao binh, cái kia Triều Tiên tông đã là thắng.

Thử hỏi, Bắc Vực chúng tu đã bị Triều Tiên tông thả ra lời nói làm đến lòng người bàng hoàng, Thái Bạch tông lại một mực thối lui nhường, lúc này Bắc Vực, đã không người nào có thể ngăn cản Triều Tiên tông gia nhập Tiên minh, mục đích dĩ nhiên đạt đến, vì sao càng còn muốn như vậy kẹp buộc không ngớt?

"A, như chỉ vì gia nhập Tiên minh, liền không cần phiền phức. . ."

Mà Bá Thường Phụng Nguyệt rốt cục chờ đến lúc này, đáy lòng nhưng cũng đã là dâng lên một cỗ một cỗ nhiệt huyết, cả người tựa hồ cũng có chút hưng phấn cả người nóng lên ý, cất cao giọng nói: "Chính là bởi vì thế gian đều là nhân tâm không đồng đều, mới sẽ bị Thiên Ma chui chỗ trống, cũng chính là bởi vì luôn có người mưu lợi riêng, chỉ vì chính mình cân nhắc, vì lẽ đó ta Bắc Vực mới sẽ mặc người xem thường ức hiếp, không cách nào thẳng tắp eo lưng. . ."

Lời vừa nói ra, chu vi đã là tất cả xôn xao.

Bá Thường Phụng Nguyệt cũng thật là nói lời thành thật, nhưng cái này lời

nói thật từ trong miệng hẳn nói ra, lại có vẻ cực kỳ hoang đường.

Cái này làm cho người cảm giác, quả thực chính là quái đản. . .

Đạo lý như vậy, lại là bị Triều Tiên tông công khai nói ra. . .

Cái này, làm sao liền cảm thấy như vậy buồn cười đây?

Tức đại công tử đã là trưởng đỏ mặt, không nhịn được trầm tiếng quát lên: "Người lại muốn sai trò gian gì?"

"Bằng ta chút bản lĩnh này, tự nhiên sai không được trò gian!"

Bá Thường Phụng Nguyệt lớn tiếng quát lên: "Bằng ta chút bản lĩnh này, cũng không làm gì được này Thiên Ma!"

Chu vi không ít người đều kinh ngạc hướng về hẳn nhìn lại, nếu tự mình biết làm không xong, cái kia lúc này người lại nói những thứ này. . .

Có thể Bá Thường Phụng Nguyệt, ngay sau đó liền tiếp tục nói: "Nhưng có người có thể!"

Chúng đều im lặng tịch, ánh mắt đồng thời đan dệt ở trên người hẳn.

Liền ngay cả Tức đại công tử mấy người, trong lòng cũng bỗng nhiên đều lấy làm kinh hãi, cảnh giác ngẩng đầu hướng về chu vi nhìn lại, nghĩ thầm, chẳng lẽ Triều Tiên tông đứng ra, ngoại trừ cái này Bá Thường Phụng Nguyệt ở ngoài, còn âm thầm mai phục rơi xuống nhân vật lợi hại nào, nghĩ muốn đối phó Phương Quý?

"Người kia, chính là ta Bắc Vực tu sĩ, vạn ngàn tộc nhân!"

Cũng vào lúc này, Bá Thường Phụng Nguyệt lớn tiếng nói ra, kêu lên: "Ai có thể đối phó Thiên Ma, duy ta Bắc Vực tu sĩ, ai có thể kéo sóng to lại không ngã, duy ta Bắc Vực tu sĩ, có lẽ chúng ta một mình người, ai cũng không phải là đối thủ của này Thiên Ma, nhưng chỉ cần chúng tu một lòng, cái kia liền có thể thuận buồm xuôi gió, đừng nói là chưa trưởng thành Thiên Ma, liền là chân chính Thiên Ma, làm sao đủ sợ tai?"

Tiếng nói rung động ở bốn phía, chúng tu đã là bị lời nói của hẳn tâm tình quái lạ tới cực điểm.

Đều đến lúc này, lại nói những thứ này lời hay, qua chứ?

"Chư vị mà lại đến xem. . ."

Mà Bá Thường Phụng Nguyệt, vào lúc này cũng đã đứng lên, đột nhiên tay áo lớn vung một cái, trước người liền đã xuất hiện một phương màu đen hộp, hấn giơ tay đem cái kia hộp mở ra, liền nhìn thấy bên trong có một cái hắc mộc điêu liên tiêu nhân, phía trên tràn đầy đều là quý dị đạo văn, càng là quán quanh từng tia từng sợi hắc khí, có người một chút liền đã phát hiện, hắc khí kia, lại là Ma sơn trong ma tức.

"Đây là Ma sơn chi tượng gỗ liền ma tượng, cũng là chúng ta ngăn được Thiên Ma duy nhất pháp bảo!"

Bá Thường Phụng Nguyệt đem cái này một cái Mộc nhân lấy pháp lực buộc lên, nâng ở giữa không trung, để mọi người nhìn kỹ, đồng thời lớn tiếng nói: "Ta đã nói qua, Ma sơn chính là Thiên Ma lưu lại, là Thiên Ma tương lai diệt thế quân cờ, Ma sơn trong tất cả, tự nhiên cũng đều cùng Thiên Ma có ngàn vạn tia quan hệ, như hôm nay chúng ta không thể động Ma sơn, không làm gì được Thiên Ma, thậm chí không cách nào xác định Thiên Ma là ai, nhưng cũng không hấn đối phó không được hấn, ta Triều Tiên tông lịch tận tâm máu, thiết lập ra thần đài, tìm ma mộc, từ lâu định ra rồi cái này đương đại hiếm hoi còn sót lại trừ ma phương pháp!"

"Hôm nay Phụng Nguyệt đem này Ma nhân lập tại thần đài trên, lấy mệnh thủ chi, đương đại chư tu, tự có thể đi biện bạch thật giả, tồn thật đi giả, trái tim có định số, trở lại lay này thần đài, mỗi lay một lần, này đài liền nhiều một đạo nguyện niệm, mỗi nhiều một đạo nguyện niệm, liền có thể nguyện rửa này Thiên Ma một phần, nếu nguyện niệm đầy đủ, bất luận này Thiên Ma ở nơi nào, cũng khó khăn trốn bị ta Bắc Vực tu sĩ lay chết vậy khôn!"

". . ."

". . ."

"Phương đạo hữu cho rằng kế này làm sao?"

tiếng nói khuấy động trong, hấn bỗng nhiên hướng về Phương Quý nhìn sang, lớn tiếng quát lên: "Người không muốn tự thừa nhận làm vì Thiên Ma, Phụng Nguyệt cũng không dám buộc người, nhưng ta thiết lập ra thần

đài, lạy ma tượng, làm vì Bắc Vực tu sĩ giải ách, làm vì cái này Thiên Nguyên chư vực trừ mầm hoạ, tông không có sai rồi chứ?"

"Nếu người cùng Ma sơn cũng không quan hệ, vậy chúng ta lại thế nào đi nữa lạy, cũng không ảnh hưởng tới người nữa phân nhân quả!"

"Mà người như quả thật là Thiên Ma, giết người cũng không phải ta, không phải ta Triều Tiên tông, mà là cái này Bắc Vực chúng đồng đạo!"

"Như vậy. . ."

Hắn cắn răng, trong mắt hung quang bạo tránh: "Tông sẽ không oan uổng người chứ?"

Chương 702 : Lạ Thiên Ma

Bá Thường Phụng Nguyệt lời nói xa xa truyền ra ngoài, bên trong đất trời, cuối cùng trở nên hoàn toàn tĩnh mịch.

Trong sân có cuộn cuộn sóng ngầm, ngọt ngào đáng sợ.

Bất kể là Túc đại công tử, Minh Nguyệt tiểu thư mấy người cũng tốt, Huyền Cung, Hồng Yên, Bích Hoa cũng tốt, Triều Tiên tông ba vị áo bào đen trường lão cũng tốt, chu vi cái kia càng ngày càng nhiều vây xem chi tu cũng tốt, vào lúc này cũng đã thay đổi sắc mặt, bởi vì quá mức đột nhiên, thậm chí đều chưa kịp phản ứng, chỉ là gắt gao nhìn về phía Bá Thường Phụng Nguyệt, trái tim rõ ràng, nguyên lai đây mới là Triều Tiên tông độc nhất kế sách. . .

Trước đây Triều Tiên tông đưa ba phân đại lễ, chính là ba đạo kế sách, đã có thể làm cho Thái Bạch tông thoái nhượng.

Nhưng bây giờ, cái này một đạo pháp môn, mới là định càn khôn một viên cờ!

. . .

. . .

"Đắp nặn ma tượng, tập chúng sinh niệm. . . Đây là Yém linh chi pháp!"

Những người khác còn chỉ là kinh ngạc tại Triều Tiên tông cái này một đạo pháp môn thần dị, nhưng ngồi ở mặt khác một bên, như là theo Phương Quý mà đến, càng nhiều lại như là ở xem trò vui giống như Huyền Cung, Hồng Yên, Bích Hoa ba cái, lại đều là thay đổi sắc mặt, Bích Hoa Thần Quân mãnh đến quay đầu, nhìn về phía Hồng Yên, giảm thấp thanh âm nói: "Chẳng lẽ nói các người Đông Thổ, mới là Triều Tiên tông sau lưng chân chính duỗi tay?"

Không chỉ là hắn, Huyền Cung cũng nghiêng đầu, ánh mắt vắng lặng nhìn

về phía Hồng Yên Tiên Tử.

"Đây là ta Đông Thổ bí pháp một trong, nhưng sau lưng thúc đẩy lại không phải ta Đông Thổ!"

Hồng Yên Tiên Tử nhìn chằm chằm Bá Thường Phụng Nguyệt, một lát sau, mới chậm rãi nói: "Đối với có mấy người tới nói, đừng không phải một bí mật, cũng không cách nào bảo đảm chính mình trên đường đồ vật, không bị người khác học đi, lấy ba sách định pháp, từng bước hạ cờ, lẽ nào các người còn không nhìn ra. . ."

"Kỳ cung!"

Tây Hoang Huyền Cung bỗng nhiên mở miệng, lạnh lùng nói ra một cái tên.

"Làm cái này sớm nhất giác tỉnh, đoạt được di sản người tới nói, cũng chỉ có Kỳ cung thủ đoạn, nhất là hung tàn, khó có thể đề phòng!"

Bích Hoa Thần Quân cũng chậm rãi mở miệng, trên mặt lộ ra ý cười: "Cái này vừa đến, liền thú vị!"

"Không sai!"

Hồng Yên Tiên Tử chậm rãi nói: "Như chỉ là Triều Tiên tông, còn giáo không thể động đại thể nhân tâm, không thể tổn thương Thái Bạch tông gân cốt, càng không cần phải nói là tên kia, nhưng nếu tất cả những thứ này, kỳ thực đều là Kỳ cung người ở sau lưng thúc đẩy tới nói. . ." Nàng một lát sau, mới cười nói: "Nhìn dáng dấp lão tổ tông nói không sai, chỉ cần chờ, tự nhiên sẽ xuất hiện một ít chuyện chơi vui. . ."

. . .

. . .

"Bất động thương, không động kiếm, liền như thế lay một thoáng, liền có thể đem ta lay chết?"

Một mảnh trong trăm mặc, Phương Quý đánh giá Bá Thường Phụng Nguyệt một chút, trong lòng sinh ra một loại vô cùng cảm giác cổ quái.

Trên thế giới này còn có thú vị như vậy pháp môn?

Trong lòng hấn lúc này nghĩ tới đồ vật, cùng người khác không giống nhau.

Tức đại công tử mấy người, lúc này dự liệu đến Triều Tiên tông ác độc thủ đoạn, nghĩ đến đã là phi thường đáng sợ hậu quả, bọn họ ý thức được lúc này Triều Tiên tông triển khai, đã là một loại vượt qua bọn họ lý giải quỹ dị pháp môn, nhưng lại không biết nên như thế nào phá giải cái pháp môn này, Triều Tiên tông thần đài, đã dựng đúc lên, Bá Thường Phụng Nguyệt, cũng đã đem cái kia ma tượng dựng ở trên đài.

Nếu là giết Bá Thường Phụng Nguyệt, phá huỷ cái này thần đài, đốt cái kia ma tượng, có thể không thể phá giải?

Bọn họ mơ hồ cảm thấy không thể.

Nếu là phương pháp này dễ dàng như thế liền có thể phá vỡ, Triều Tiên tông thì sẽ không đem cái này thần đài khoát lên Tây U châu như thế rõ ràng địa phương.

Nhưng nếu là không đuổi khẩn phá vỡ, tâm tư người biến, cái kia nghênh tiếp Phương Quý chẳng phải là. . .

Phương Quý không nhúc nhích, mà là một đạo thần niệm, bỗng nhiên phiêu đi qua, liền dâng tới trên thần đài Bá Thường Phụng Nguyệt.

"Không thể. . ."

Người chung quanh có người nhận ra được cái kia đạo thần niệm, còn tưởng rằng Phương Quý là muốn hướng về Bá Thường Phụng Nguyệt hạ sát thủ, đều là trong lòng cả kinh, mở miệng muốn dừng, nhưng nói còn không nói ra, liền thấy Phương Quý thần niệm đã thu lại rồi, nguyên lai hấn chỉ là đem thần niệm bay về phía ma tượng, quét một lần mà thôi, không có động tác khác, trên mặt đúng là cũng ung dung lên, giờ giờ tay áo lớn, cười dừng dừng như không.

"Người nếu là nghĩ giết ta, vậy ta khẳng định liền lập tức làm thịt ngươi!"

Phương Quý nhìn về phía Bá Thường Phụng Nguyệt, một mặt không đáng kể vẻ mặt, nói: "Nhưng ngươi nếu thật sự là một lòng muốn đối phó cái gì Thiên Ma, cái kia đối với ta mà nói liền không đáng kể, ngươi tiếp tục ở

đây chơi chính người, tuồng vui này, hiện tại ngay cả ta đều rất muốn nhìn!"

"Hả?"

Phương Quý lời nói, nói tới chu vi tất cả mọi người đều là đầy mặt kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau.

Thần đài trên Bá Thượng Phụng Nguyệt, cũng ghen một thoáng, mới nói: "Phương đạo hữu tựa hồ vẫn là nghĩ rũ sạch quan hệ?"

Phương Quý lắc lắc đầu, cười nói: "Ta không phải rũ sạch quan hệ, mà là chính ta cũng muốn nhìn một chút. . ."

tiếng nói hơi ngừng lại, hắt rơi vào Bá Thượng Phụng Nguyệt trong tay ma tượng bên trên, nói: "Đến tột cùng cùng cái này cùng ta, có hay không có quan hệ gì!"

Dứt tiếng thì Phương Quý liền ở một mảnh kinh ngạc không rõ bên trong, thật là xoay người liền đi, bên người Vượng Tài, Lai Bảo, lập tức đuổi tới hắt, tiểu Hồng tiểu Lục tiểu Hắc, cũng sắc mặt kinh ngạc, càng là đuổi tới hắt, đúng là Tức đại công tử mấy người, đều đầy mặt không rõ, tuy rằng bọn họ vừa bắt đầu là vì khuyên Phương Quý trở lại, nhưng bây giờ ma tượng đã dựng đứng lên, ngoài dự liệu của bọn họ, làm sao có thể không để ý tới?

Chỉ là trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ cũng không biết nên xử lý như thế nào, càng là trơ mắt nhìn Phương Quý rời đi. . .

Không, không hề rời đi!

Phương Quý trực tiếp dẫn theo Anh Đề cùng Vượng Tài, đi tới cùng cái này một phương Yếm linh thần đài xa xa tương đối Tê Ngô đài trên, cách xa nhau trăm dặm, chính chính tương đối, tại Tê Ngô đài trên, ngồi xếp bằng xuống, ánh mắt hơi đóng lại, sau đó liền như vậy, cái gì cũng không tiếp tục để ý!

Nhìn thấy này hình, tất cả mọi người trong lòng đều hoảng rồi, vội vã đi tìm các vị trưởng bối thương nghị.

Có thể chính là Cô Thông lão quái, Tức gia gia chủ mấy người, đối mặt cái

này chưa từng gặp pháp môn cùng cực diện, cũng là nhất thời không có sách.

Chỉ có hỏi Thái Bạch tông tông chủ thì hẳn trầm mặc rất lâu, nói: "Vừa phải đợi, cái kia liền chờ đợi xem!"

...

...

"Cố làm ra vẻ bí ẩn, không cần để ý tới!"

Mà vào lúc này trên thần đài Bá Thường Phụng Nguyệt, cũng không ngờ rằng Phương Quý sẽ thẳng thắn như vậy gọn gàng rời đi, biểu hiện có chút trầm ngưng, hiển nhiên Phương Quý lựa chọn, cùng trước hẳn nghĩ ra ứng đối không giống, có chút không rõ Phương Quý làm sao sẽ dễ dàng như vậy buông tha việc này, trong lòng thậm chí bay lên một cái có chút hoang đường ý nghĩ: "Hắn là cảm thấy ngồi ở chỗ đó nhìn, liền không người nào dám tới lạy sao?"

Lắc lắc đầu, bỏ đi này niệm, cũng biết Phương Quý dầu gì, cũng sẽ không có bức này buồn cười ý nghĩ.

Mà hẳn cũng làm ra quyết định, lạnh nhạt dặn dò: "Chiếu trước đây thỏa thuận đến tốt!"

...

...

Ào ào ào. . .

Thiên Ma việc, ban đầu vốn là ở Tây U châu cảnh nội phạm vi nhỏ truyền lưu, hơn nữa càng nhiều người cũng chỉ là coi như sau khi ăn xong đề tài câu chuyện, cũng không quá coi là chuyện to tát, nhưng là bây giờ, theo Triều Tiên tông trẻ tuổi nhất trưởng lão cùng Thái Bạch tông vị kia nổi danh nhất đệ tử đối với thần đài trên giảng co, mà lại đáp nện thần đài, lập ma tượng chuyện truyền ra sau khi, lại rào một tiếng, mọc ra cánh giống như hướng về bốn phương tám hướng bay đi.

Cũng không biết đúng hay không có người thúc đẩy, một buổi trong lúc đó,

việc này đã truyền khắp Bắc Vực, thậm chí càng xa hơn.

Bất luận người khi nghe đến sau chuyện này, chuyện thứ nhất chính là cảm thấy ly kỳ: "Bực này hoang đường chuyện cũng có người tin?"

Đặc biệt là ở bắc cảnh, là do phản Tôn phủ đã lâu, Thái Bạch tông tên càng tăng lên, cũng là do vì đối với Triều Tiên tông càng thống hận hơn, thêm nữa lúc trước Phương Quý từ Long cung đàm luận đến vật tư, cũng là sớm nhất cho bọn họ, bởi vậy đối với Phương Quý càng tin phục, nghe đến mấy câu này, không chỉ có là không tin, thậm chí là phản nộ, vô số người cãi nhau, thậm chí muốn tụ hợp nổi dậy, liên thủ đi nam cảnh đến giết Bá Thường Phụng Nguyệt.

Có thể ở cục diện này xuống, cũng có một số ít người duy trì đầu óc "Tĩnh táo", cùng người nghị luận: "Chúng ta tu hành bên trong người, trọng yếu nhất, chính là phải có chính mình suy tư cùng tham nghiên, không nên bị người cô động, liền mất lý trí, mà lại đến xem này Thiên Ma việc, đột nhiên nghe tới có chút hoang đường, nhưng nếu thật sự là không có lừa thì làm sao có khói, lại giải thích như thế nào vị kia Thái Bạch tông đệ tử nhường người khó có thể lý giải được bản lĩnh?"

"Không sai, không sai, kiếp trước di địa việc, ta cũng là nghe nói qua, đại thể tan vỡ, càng là có tích có thể hỏi!"

Có người khịt mũi coi thường: "Các ngươi cũng không suy nghĩ một chút, Triều Tiên tông là món đồ gì? Nói có thể tin?"

Có người phản xỉ trở lại: "Lịch sử là mặc người trang phục tiểu cô nương, càng cái gì là 1,500 năm trước chuyện, Triều Tiên tông chính là một cái lưng nồi, huống hồ, coi như Triều Tiên tông căn cơ bất chính, lẽ nào liền chứng minh hẳn nói chuyện là giả? Dưới cái nhìn của ta, bọn họ nên tăng càng không sạch sẽ, mới càng muốn làm chút chuyện chính xác, đến chuộc tội, cứu vãn đã từng là khuyết điểm chứ?"

"Đúng, nghĩ như thế, Triều Tiên tông trái lại càng có thể tin!"

"A, ta trước đây liền nói, Thái Bạch tông vốn bất quá chỉ là tiểu Tiên môn, làm sao có thể làm được bây giờ bực này thanh danh thành tựu, bây giờ suy nghĩ một chút, quả nhiên có vấn đề, ta là tin tưởng này Thiên Ma việc, bởi vì sư tôn ta đạo lý tục gia ngoại sinh nữ liền gặp được. . ."

"Ta cũng tin!"

"Vì sao?"

"Bởi vì cái khác người đều không tin a, vì lẽ đó ta phải tin!"

". . ."

". . ."

Nhiều tiếng bè bộn lời đồn đãi trong, lại bỗng nhiên xuất hiện một chút đẽ người dự liệu chưa kịp biến hóa, mỗi một tông mỗi một phái, đều có một ít người thái độ đại biến, khàn cả giọng, bắt đầu tuyên giảng Thiên Ma việc, thậm chí liệt ra các loại chứng cứ, những thứ này người, không có chỗ nào mà không phải là ở tiên môn, thế gia, đạo thống trong, thân ở trọng vị, thậm chí là đức cao vọng trọng hạng người, chu vi mọi người, nghe được cái này hoang đường Thiên Ma việc, vốn là trái tim còn nghi vấn, nghĩ đi tìm bọn họ thỉnh giáo, lại không nghĩ rằng từ bọn họ nơi đó được đến bất ngờ đáp án.

"Còn cần nghĩ sao? Việc này chính là thật sự!"

"Cái kia Ma sơn, là ở chỗ đó, thấy được, mò, lẽ nào là giả?"

"Nói công lao gì, nói cái gì đại nghĩa?"

"Phàm Thiên Ma xuất thế, lúc đầu không có chỗ nào mà không phải là một bộ giả thiện mặt, như không như vậy, thì lại làm sao đi lừa gạt thế nhân?"

"Ta cũng biết, Thái Bạch tông thực tại đang đối kháng với Tôn phủ việc bên trong, đưa đến tác dụng lớn, ta cũng biết, cái kia Thái Bạch tông đệ tử vì ta Bắc Vực lập xuống không ít đại công, nhưng các người cũng không suy nghĩ một chút, công lao là công lao, Thiên Ma là Thiên Ma, lẽ nào liền bởi vì hắn làm chút giả thiện việc, chúng ta liền thả mặc bọn họ làm ác làm to? Huống hồ, như hắn không phải Thiên Ma, lại cái nào có bản lĩnh làm được những thứ này?"

"Lùi 10 ngàn bước giảng, chúng ta cũng chỉ là lạy Thiên Ma, lại không phải lạy cái kia Thái Bạch tông đệ tử, lẽ nào sẽ oan uổng hắn?"

"Đúng rồi, lạy thời điểm, ha ha. . ."

"Có thể ngàn vạn nhớ tới, chỉ nghĩ Thiên Ma, không nên nghĩ vị kia Thái Bạch tông đệ tử a. . ."

Chương 703 : Oán Khí Như Mây

"Nhu thế dựng cái tượng thần, liền đem người lạy chết, là thủ đoạn gì?"

Mà ở Bắc Vực âm âm nổi lên từng luồng từng luồng ám lưu lúc, Phương Quý lại lần thứ nhất đã rời xa thị phi, trước đây hẳn, không có quan hệ gì với hẳn náo nhiệt, cũng phải đi tập hợp một phen, nhưng hôm nay, rõ ràng chính mình chính là trong dòng nước ngầm tâm, nhưng một mực lại yên tĩnh lại, không có đi để ý tới qua những thứ ngôn ngữ kia chuyện, chỉ là xếp bằng ở Tê Ngô đài trên, như tượng đất sét, xa xa nhìn bên ngoài trăm dặm, phía kia dựng đứng ma tượng thần đài, lại như là ở thờ ơ lạnh nhạt, nhìn một cái căn bản liền cùng mình không có bất cứ quan hệ gì chuyện hoang đường.

Bất quá ở trong lòng hẳn, nhưng cũng vài lần thần niệm chìm vào biển ý thức, hỏi dò tiêu Ma sư cùng Bạch Quan Tử.

"Đây là Đông Thổ Yểm linh pháp!"

Tiểu Ma sư đối với những thứ này liền ngay cả điển tịch bên trên, đều không có nói thêm qua vài câu pháp thuật, tất nhiên là biết không nhiều, nhưng Bạch Quan Tử đúng là một lời nói toạc ra huyền cơ: "Đông Thổ muốn tạo thiên đình, đắp nặn thần cai trị trời, làm, chính là như vậy chúng sinh niệm pháp. Nếu chúng sinh ý niệm, có thể đắp nặn thần, tự nhiên cũng là có thể giết người, nhân tâm ý niệm, chính là một đạo lực lượng, chỉ bất quá người bình thường lực lượng, bé nhỏ không đáng kể, nhưng nếu là đại thể hình thành, hợp suối thành sông, hợp sông thành biển, liền có thể hình thành một loại đánh đầu thẳng đó không gì cản nổi, giết chết tất cả nguyên rủa!"

"Đơn giản tới nói, muốn cho người chết nhiều người, người liền sẽ chết!"

Phương Quý ngẩng đầu, nhìn về phía bên ngoài trăm dặm thần đài, có thể xem tới đó có đầy trời khói đen tràn ngập.

Hắn trầm mặc một hồi, nói: "Người thế nào mới sẽ ảnh hưởng đến ta?"

"Coi người là làm Thiên Ma người!"

Bạch Quan Tử trầm mặc một hồi, mới nói: "Có hai loại người, sẽ đối với người tạo thành ảnh hưởng, một là bản thân liền đem cái kia ma tượng, coi như người đến lạy người, hai là trên mặt lạy cái kia ma tượng, trong lòng nghĩ là người người. Triều Tiên tông có câu nói cũng không nói gì, bọn họ chỉ là muốn đồ thiên ma, vì lẽ đó như thật sự có người chỉ là lạy này Thiên Ma, mà không phải bái người, như vậy người xác thực sẽ không chịu ảnh hưởng. . ."

Nói đến chỗ này, nàng đúng là thở dài, nói: "Bất quá cục diện như thế là sẽ không xuất hiện!"

Phương Quý nói: "Nói như thế nào?"

Bạch Quan Tử nói: "Ta rõ ràng loại thủ đoạn này, bất luận Thiên Ma có phải là người, chỉ cần có người đem cái này hoài nghi dẫn tới trên người người, cái kia thế nhân lạy Thiên Ma thì nghĩ tới chính là người, chính là bọn họ ngoài miệng không nói, thậm chí chủ trong ý thức không nghĩ, nhưng trong tiềm thức, cũng sẽ đưa người cùng Thiên Ma lôi kéo cùng nhau, bọn họ lạy ma tượng, lạy chính là người, cái này một phương Bắc Vực bách tính nguyên rủa, cũng sẽ rơi xuống ở trên thân thể người!"

Phương Quý thậm chí cảm thấy có chút hoang đường: "Vì lẽ đó ta tất nhiên muốn chết?"

Bạch Quan Tử nói: "Nếu người vẫn không làm những gì, đúng là!"

Phương Quý nói: "Vì lẽ đó đúng là Bắc Vực tu sĩ muốn giết ta?"

Bạch Quan Tử nói: "Vâng!"

Phương Quý trầm mặc một hồi lâu, mới cẩn thận nhìn về phía này phương thần đài, tinh tế cảm thụ tất cả những thứ này.

. . .

. . .

Ngay khi mấy ngày trước, Phương Quý vẫn là Bắc Vực đại công thần.

Mà trên thực tế, cho tới nay, hấn ở Bắc Vực danh tiếng, đều là vô cùng tốt!

Sớm ở hấn tiến vào An Châu Tôn phủ lúc, liền đã từng tại An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích thần sinh bên trên, đại náo Tôn phủ, bằng sức một người, bại tận Tôn phủ huyết mạch, làm vì bị Tôn phủ áp chế hồi lâu, đầu đều không nhắc lên nỗi Bắc Vực tu sĩ, đánh cái rất tốt dạng.

Lại đến lúc sau, hấn theo Thái Bạch tông, nhiều lần lập kỳ công.

Kính Châu di địa, hấn chém giết Kính Châu Tôn chủ con, đại tóa Kính Châu.

Thái Bạch tông núi trước, hấn bại Triều Tiên tông thánh nữ Bạch U, phá Triều Tiên tông kế sách.

Vừa đến Viễn Châu, hấn cùng tiểu Lý cùng nhau chữa trị ôn dịch, mượn Đan Hỏa tông gốc gác, luyện đạo tương, giải ôn khí.

Sau đến nước Dao Trì, hấn theo Mạc Cửu Ca chém Tôn phủ bất thể hung binh, hóa giải một cơn họa kiếp.

Đến Long cung cho mời, hấn làm vì bảo hộ Bắc Vực Tiểu thánh tên, từ tây giết tới đông.

Trong Long cung, hấn đưa Bắc Vực Thương long, cũng bắt con tin trứng rồng, đối kháng cùng Long cung liên thủ Tôn phủ.

Lại sau đó. . .

Hấn cùng Long cung đàm phán, làm vì Bắc Vực đoạt đến vô tận vật tư!

Hấn mang Long đế trở lại Bắc Vực, bố trí long đình, trợ Bắc Vực Tiên minh oai.

Hấn xông nam cảnh, loạn bốn châu, làm cho Tiên minh có cơ hội đánh vào nam cảnh, liền đoạt mấy châu nơi. . .

Thậm chí ngay cả Tôn phủ nỗ lực lấy quý thần tà binh, họa loạn chiến trường cục diện, cũng là hấn dựa vào một cái người mở ra.

Không cần thận ngẫm lại, Phương Quý cũng không biết chính mình đã từng lập xuống nhiều như vậy công lao.

Nhưng hôm nay, Bắc Vực tu sĩ, lại thật sự muốn giết mình?

...

...

Trong tầm mắt, trăm dặm ở ngoài phía kia thần đài trên, oán niệm như mây, mênh mông cuộn cuộn.

Phương Quý có thể rõ ràng cảm nhận được bên trong biến hóa.

Ở này Thiên Ma lời đồn truyền khắp toàn bộ Bắc Vực lúc, cái kia thần đài trên oán niệm, liền đã cuộn cuộn vô tận, càng ngày càng nhiều.

Bây giờ cái này Tây U châu trong, cũng có rất nhiều người cho rằng Phương Quý lúc này ngồi ở Tê Ngô đài trên, là vì nhìn chăm chăm cái kia thần đài, muốn nhìn một chút đến tột cùng có người hay không thật sự dám đi tế bái cái kia thần đài, nhưng không nghi ngờ chút nào, cái này cách làm, kỳ thực chỉ là chuyện cười thôi.

Lúc mới đầu, bị vướng bởi Phương Quý ngay khi bên ngoài trăm dặm Tê Ngô đài trên nhìn, xác thực không người dám công khai đến lạy, nhưng dần dần, liền có một ít trung thành với Triều Tiên tông tiên môn, đến đây tế bái thần đài, hơn nữa trên miệng còn nói, chỉ là lạy ma tượng, không có quan hệ gì với Phương Quý.

Nhưng bọn họ phát hiện Phương Quý vẫn không nói cái gì, Thái Bạch tông, Tứ gia các loại cũng chưa từng nói qua cái gì thì lá gan liền lớn.

Càng ngày càng nhiều người, đến công khai tế bái cái này thần đài, mang trai nhắc nữ, hoặc đau thương căm giận hoặc sợ hãi, đến lạy thần đài.

Càng có chút người, thậm chí lạy xong thần đài sau khi, còn không quên hướng về Tê Ngô đài phun nước bọt trên một hộp.

Cũng có người đã lạy thần đài sau khi, lại chạy đến Tê Ngô đài đến đây hướng về Phương Quý hành lễ, giải thích: "Phương tiểu thánh quân mình xét, Thiên Ma việc, họa loạn bát phượng, tuyệt diệt một đời, không thể

không coi trọng, vì lẽ đó chúng ta đến lạy thần đài, cũng chỉ là vì tuyệt diệt thiên ma, nhưng chúng ta bảo đảm, ở chúng ta trong lòng, tuyệt không tin Phương tiễu thánh quân cùng Thiên Ma có quan hệ, kính xin Tiễu thánh quân cùng Thái Bạch tông lượng giải. . ."

Phương Quý kỳ thực muốn hỏi, nếu như các người lạy thời điểm không có như thế nghĩ, nhưng này một tia oán niệm lại là làm sao đến?

Bất quá hẳn không có hỏi, bởi vì lúc này hẳn lười nói chuyện!

Mà cái này, còn chỉ là cực nhỏ một bộ phận cực nhỏ.

To lớn Bắc Vực, càng suy nghĩ nhiều muốn té bái thần đài người, không cần đi tới thần đài trước, thậm chí không cần đến Tây U châu.

Bọn họ đã sớm theo những kia lời đồn đãi, biết rồi té bái thần đài phương pháp.

Chỉ cần bọn họ thành tâm tĩnh ý, tập trung thần niệm, hướng về thần đài phương hướng quỳ lạy, liền thì sẽ có một tia thần niệm, hướng về thần đài bay đi, hội tụ tại thần đài trên, sau đó gia trì ở ma tượng thân, mà đi qua ma tượng, cái này một tia thần niệm, lại sẽ hóa thành oán niệm, men theo Phương Quý thần thức, mơ hồ hướng về hẳn chảy lại đây, liền giống như bây giờ Phương Quý, chính là vùng thế giới này trung tâm. . .

Bất luận hẳn có hay không chống đối, có hay không né tránh, cái kia oán niệm, tổng sẽ chảy về phía hẳn, quán quanh đến trên người hẳn.

Phương Quý liền vẫn như thế ở Tê Ngô đài trên nhìn, điều động ma nhãn hẳn, thậm chí có thể nhìn thấy to lớn Bắc Vực, bốn phương tám hướng, có vài vô tận, từng tia từng sợi màu đen thần niệm, bồng bênh lại đây, dâng tới phía kia thần đài, lấy phía nam làm vì nhiều, này ngược lại cũng thôi, nhưng phương bắc đến, lại cũng càng ngày càng nhiều, đến sau đó, lại như là có vượt quá phía nam oán niệm.

Cái kia vô tận oán niệm, liền như thế đặt ở Phương Quý trên người, như là vô hình vòng xoáy, phải đem hẳn xé nát, tiêu diệt.

"Cỡ này ăn nói linh tinh, các người làm sao có thể tin?"

Thần Phù Túc gia, Đan Hỏa tông, Tuyết Sơn tông, Bắc Vực mười hai Tiễu

thánh quân các loại, tuy không có mới mệnh lệnh, nhưng thấy đến tình thế không ổn, cũng dồn dập chủ động xuất kích, chạy về bốn phương tám hướng, tận tình khuyên nhủ cùng người khuyên bảo, nổi giận đùng đùng cùng những kia chính đang tuyên giảng này Thiên Ma việc người biện giải, nỗ lực đem cái này hỗn loạn mà hoang đường lời đồn đãi cho xoay chuyển, nhưng là kết quả lại thường thường trở nên khiến người thất vọng. . .

Bọn họ phát hiện mình khó tranh luận cũng người.

Vô số xuất thân đại tiên môn, quyền cao chức trọng, người đức cao vọng trọng, đều có thể nói thiện biện, tư duy linh xảo, một phen phiên biện luận ồn ào đi xuống, bọn họ lại không cách nào thủ thắng, thậm chí càng có một ít người, trái lại bị đối phương bác bỏ, gần như tại tan vỡ. . .

Đúng là có không ít người lúc này mới rõ ràng, nguyên lai đạo lý món đồ này, là thật sự không giảng đạo lý!

Chỉ có cơ biến linh xảo, có thể nói có thể biện người mới nói được thắng đạo lý.

Mà cần phân cái thắng thua đạo lý, lại nơi nào còn có thể được cho đạo lý?

Huống chi, đối với một ít người tới nói, tin cái gì không tin cái gì, cũng không nhìn nó hợp không hợp đạo lý!

Ở cái này loạn tượng trong , liền ngay cả Tây Hoang, Nam Cương, Đông Thổ, đều có vô số người bắt đầu nhảy ra ngoài, phân trần việc này, không thể nghi ngờ trong, lại trợ tướng rất nhiều kiêu ngạo, mà hết lần này tới lần khác, lúc này ba bên chur tu, lại đều không thực sự nhân vật đi ra biện giải, trình độ nào đó trên, cũng như là ngầm thừa nhận việc này giống như, thì càng dẫn tới Bắc Vực chúng tu tâm niệm bị làm nổi lên, thậm chí bởi vậy đã xảy ra là không thể ngăn cản.

. . .

. . .

Hiển nhiên tình thế mất khống chế, bọn họ cũng cuối cùng tại ngồi không yên, vô số lần đến đây khuyên Phương Quý: "Việc đã đến nước này, cũng không thượng sách, chỉ có thể xuất thủ trước giết cái kia Triều Tiên tông trưởng lão, xong chuyện, có lẽ Triều Tiên tông sau đó còn có độc kế, nhưng

vào lúc này cũng đã chỉ có thể đi được tới đâu hay tới đó, không phải vậy tùy ý bọn họ như vậy tiếp tục làm, sợ là Thái Bạch tông chủ còn có Phương đạo hữu, đều sẽ trở nên. . ."

"Bắc Vực tu sĩ, thà rằng tin Nam Cương Tây Hoang Đông Thổ, cũng không tin chính mình, thậm chí vẫn lấy làm kiêu ngạo, đã không thể chỉ nhìn bọn họ lại hiểu được, bọn họ thậm chí đều chỉ cảm giác mình lạy cúi đầu cũng không có gì ghê gớm, nhưng lại không biết chính mình đang giết chết cái gì!"

Đôi mắt mọi người khuyên bảo, Phương Quý lạ kỳ duy trì trầm mặc.

Không chỉ có là hắn, liền ngay cả Thái Bạch tông chủ, Thần Phù Tức gia các loại, cũng duy trì trầm mặc.

Phương Quý chỉ là bình tĩnh ngồi, hắn trơ mắt nhìn những kia oán niệm từ bốn phương tám hướng mà tới, dâng tới phía kia thần đài, sau đó lại mượn do ma tượng, quán quanh đến trên người chính mình, cảm ứng trong này mỗi một phân biến hóa, thậm chí nhờ vào đó, đến thử nghiệm đi sinh ra rõ ràng cảm ứng, để phán đoán mình cùng cái kia một bộ thần đài trên ma tượng trong, đến tột cùng có cái gì loại liên hệ.

Như vậy cảm ứng, tiến hành rồi rất nhiều ngày, Bắc Vực cái này phương đại thế, cũng là mắt không chế rất nhiều ngày.

Phương Quý vẫn bao phủ ở cái này vô tận oán niệm bên trong, một số thời khắc, lại sẽ hơi thất thần, giống như là muốn trầm luân đi vào.

Mãi đến tận có một ngày, ở vô số muốn giết chết chính mình oán niệm trong, Phương Quý bỗng nhiên cảm ứng được một đạo đến từ chính phía đông màu vàng thần niệm, quán quanh đến trên người mình, làm cho bản thân tâm thần sinh ra một cỗ cùng oán niệm tuyệt nhiên không giống âm áp, bảo vệ tâm thần của hắn, loại kia dường như muốn bị oán niệm bao phủ giống như cảm giác, vào lúc này ngăn ngủ thôi lui, để hắn cảm giác dị thường ung dung.

"Là xấu con cá. . ."

Phương Quý nhìn về phía phía đông, biết cái này một đạo thần niệm đến từ chính nơi nào.

Trong lòng không hiểu cảm thấy nhẹ nhàng lên, sau đó hần bỗng nhiên nở nụ cười, hạ quyết tâm, đứng dậy.

Trong khoảng thời gian này, vẫn không yên lòng Phương Quý, cho nên canh giữ ở bên cạnh hắn Tức đại công tử mấy người, thấy thế cũng gấp lập tức đứng lên, đều là vừa sốt sắng lại lo lắng nhìn Phương Quý, nghĩ khuyên, cũng không biết làm sao khuyên, muốn giúp, cũng không biết nên giúp thế nào. . .

"Triều Tiên tông cái này biện pháp ngược lại không tệ!"

Phương Quý mấy ngày nay bên trong, lần thứ nhất mở miệng cùng mọi người nói chuyện, cười nói: "Bọn họ đoán được ta cùng Ma sơn có quan hệ, nhưng lại không biết đến tột cùng là quan hệ gì, liền dùng biện pháp này tới thăm dò, cũng là nhờ vào đó tới đối phó ta, nhưng trên thực tế, chính ta cũng muốn xác định mình cùng Ma sơn trong lúc đó quan hệ, trình độ nào đó trên, mấy ngày nay thời gian vừa quá, bọn họ cuối cùng cũng coi như giúp ta cái này đại ân. . ."

Tức đại công tử mấy người nghe được trái tim kinh ngạc, muốn nói lại thôi: "Vậy ngươi dự định làm sao. . ."

"Rất đơn giản!"

Phương Quý giơ giơ tay áo lớn, để tiêu Hắc long nhảy đến chính mình trên bả vai đến, cười nói: "Triều Tiên tông kỳ thực thật là đã đem tất cả mọi chuyện đều tính đi vào, duy nhất tính sai chính là một điểm, Bắc Vực tu sĩ muốn giết người, nhưng bọn họ cũng quên mất một điểm. . ."

"Bọn họ cho rằng ta là Thiên Ma!"

Phương Quý cười hướng phía nam thần đài nhìn lại, nụ cười dần dần biến mất: "Lại không nghĩ rằng, ta có thể thực sự là Thiên Ma!"

Chương 704 : Đúng Là Thiên Ma

"Đúng là Thiên Ma. . ."

Phương Quý cuối cùng một câu nói này, làm cho Túc đại công tử mấy người, lớn ra dự liệu, vốn là lo lắng đến cực điểm thời điểm, chẳng ai nghĩ tới Phương Quý sẽ nói ra câu nói này đến, đặc biệt là trong lời này nghe được trực quan ý tứ, càng làm cho bọn họ một trận mê man. . .

Thực sự là Thiên Ma?

Nói như thế nào?

Mà Phương Quý vào lúc này thì lại cũng đã không nói cái gì, chỉ là gương mặt trầm lợi hại, nghĩ trong lòng ở mấy ngày nay được đến đáp án, một loại nào đó quái lạ ý nghĩ vẫn trong lòng chìm nổi, làm cho chính hắn đều có chút cảm giác một trái tim như là chìm vào trong hầm băng, cùng Túc đại công tử mấy người chỉ nhìn thấy Triệu Tiên tông muốn hại chính mình không giống, Phương Quý quan tâm chính là, bọn họ là có hay không có thể hại chính mình?

Sớm ở Triệu Tiên tông Bá Thường Phụng Nguyệt lấy ra cái kia một bộ ma tượng bắt đầu, Phương Quý cũng đã dùng thân thức đảo qua.

Hắn không phải vì xem những khác, chỉ là vì xem, cái kia một bộ ma tượng, là có hay không cũng chỉ là một bộ ma tượng?

Kết quả là chính xác!

Phương Quý thấy rất rõ ràng, cái kia xác thực chính là một đoạn, dùng Ma sơn chi tượng gỗ thành ma tượng, cùng mình không có chút quan hệ nào, bên trong vừa không có dòng máu của chính mình, tóc, cũng không có một loại nào đó dùng bí văn khắc ở phía trên ngày sinh tháng đẻ các loại, thậm chí ngay cả ma tượng ngũ quan, cũng cùng mình không có nửa điểm giống nhau, nói đơn giản, cái này ma tượng cũng chỉ là đơn thuần ma tượng, mà không phải chính mình thể thân!

Chính là bởi vì phát hiện điểm này, hấn mới xoay người trở về Tê Ngô đài, một thủ mấy ngày, chỉ vì quan sát.

Hấn muốn xem, Triều Tiên tông tiếp đó sẽ làm thế nào!

Còn lại chờ, hoặc lời đồn đãi, hoặc nói xấu, Phương Quý một chút cũng không để ở trong lòng.

Tức đại công tử mấy người, quan tâm chính là cái này to lớn Bắc Vực, đến tột cùng có bao nhiêu người muốn hại chính mình. . .

Mà Phương Quý đang chăm chú, lại là có bao nhiêu người không muốn hại chính mình!

Hấn đã từ Bạch Quan Tử nơi, biết được Yếm linh pháp quan khiêu, phạm là đi lạy ma tượng người, trong lòng nghĩ chính mình, ghi nhớ chính mình, liền sẽ sinh ra oán niệm, quán về tự thân, càng là rõ ràng sáng tỏ nghĩ chính mình, cái kia oán niệm liền càng thuần túy, đến cũng càng sâu, nhưng nếu như, thật sự có người chỉ là nghĩ lạy Thiên Ma, mà không phải nghĩ lời của mình, cái này oán niệm liền sẽ không rơi vào trên người mình.

Dù sao, Bắc Vực lớn lao, tu hành bên trong vô số người, cũng không phải là mỗi người đều gặp chính mình, đều biết mình là ai.

Đối với những người này mà nói, lạy Thiên Ma, chính là lạy Thiên Ma, cùng cái gọi là Thái Bạch tông đệ tử, không có cái gì trên bản chất liên hệ. .

Vì lẽ đó, Triều Tiên tông như chỉ là nghĩ hại chính mình, chỉ là ở ô danh hãm hại chính mình, như vậy bốn phương chư vực đến oán niệm, liền ít nhất sẽ có một phần, đúng là không có quan hệ gì với chính mình, mà Phương Quý, nhưng là vẫn đang quan sát cái này một phần oán niệm hướng chỗ. . .

Có thể kết quả, không có!

Phương Quý lẳng lẳng nhìn, không có phát hiện những thứ này oán niệm!

Tới đây hấn liền có thể đến ra một cái kết luận, cái kia oán niệm đúng là hướng mình mà đến.

Đúng là thông qua cái kia ma tượng, trực tiếp dẫn dắt đến trên người chính mình.

Chỉ có một cái nguyên nhân có thể giải thích cái này hiện tượng, đó chính là, cái kia một bộ chột thoạt nhìn cùng mình không có quan hệ gì ma tượng, xác thực cùng mình có ngàn vạn tia quan hệ, bởi vì nó là từ Ma sơn mà đến, nếu nó cùng mình có quan hệ, vậy cũng liền chứng minh, mình quả thật cùng Ma sơn có quan hệ, cũng là chứng minh, chính mình. . . Xác thực chính là Triều Tiên tông trong miệng Thiên Ma!

Diệt bắt diệt thế không biết!

Nhưng mình cùng Ma sơn trong lúc đó quan hệ, đã chiếm được chứng minh!

Càng liên tưởng đến, hơn tháng trước, chính mình ở thâm nhập Ma sơn thì sinh ra loại kia dị thường cảm giác cổ quái.

Phương Quý đối với mình cùng Ma sơn trong lúc đó liên hệ, liền không nghi ngờ.

Nếu không nghi ngờ, cái kia cũng sẽ không tất lại nhìn những con khỉ kia tiếp tục nhảy nhót tung bưng!

...

...

Trong nháy mắt trong lòng lóe qua vô số ý nghĩ, nhưng ở Phương Quý đáy lòng, lại chỉ là nháy mắt, đứng dậy sau khi, hấn một bước bước ra, thân hình phiêu diêu, cuồng phong đột nhiên nổi lên, tất cả mọi người đều bị cái kia vô tận cuồng phong thổi đến mức con mắt đều không mở ra được, mà Phương Quý cũng đã vào lúc này, ngang qua hư không, xuyên qua trăm dặm nơi, đi tới phía kia ma tượng thân trước đài giữa không trung, nhìn xuống trên đài ma tượng!

Lúc này thần đài chu vi, thành linh còn có mấy cái tông môn, chính đang tại tế bái cái kia ma tượng, lão lão tiểu tiểu đều có, bọn họ vốn là yên tâm đến cực điểm, đã sớm nghe nói Thiên Ma bắt bọn họ hết cách rồi, chỉ muốn lay xong liền đi, còn muốn phun nước bọt này Thiên Ma một hớp, lại không

ngờ, bỗng nhiên sau lưng cuồn phong gào thét, Phương Quý lại lại đây, quay đầu nhìn lại, nhất thời sợ hãi đến hồn phi phách tán, thân thể cũng như run cầm cập.

"Ha ha, Phương đạo hữu rốt cục vẫn là không nhìn được sao?"

Thần đài trên, Bá Thường Phụng Nguyệt chậm rãi mở mắt ra, hần vẫn ngồi xếp bằng ở ma tượng bên cạnh, một cái tay đặt tại ma tượng bên trên, làm liền mình bảo vệ tâm ý, lúc này nhìn về phía Phương Quý, vẻ mặt lại có vẻ hơi châm chọc, hai mắt đỏ đến mức như máu!

"Ta đã sớm biết ngươi sẽ đến!"

Bá Thường Phụng Nguyệt thấp tiếng hét lớn: "Ta cũng đã sớm đang chờ ngươi, ngươi đều có thể lấy giết ta, nhưng điều này cũng chỉ có thể ngồi vững ngươi là Thiên Ma này sự kiện, lại tuyệt đối không thể giấu diếm được đi!"

Phương Quý cúi đầu nhìn hần, bỗng nhiên nở nụ cười một tiếng, nói: "Ngươi nói đúng!"

Bá Thường Phụng Nguyệt hơi ngẩn người ra: "Cái gì?"

Phương Quý nhìn hần, sau đó lại đưa mắt chuyển mở ra, nhìn về phía thần trước đài tế bái cái kia mấy cái tông môn, vừa nhìn về phía càng xa hơn một chút Triều Tiên tông ba vị áo bào đen trưởng lão, cuối cùng rất nhìn về phía cái kia che ngợp bầu trời mà đến vô tận oán niệm, sau đó hần chậm rãi mở miệng, tiếng nói khuấy động hư không, mang theo làn sóng cũng tựa như tầng lên lật lưu âm thanh: "Các ngươi nói đúng, Phương lão gia ta chính là Thiên Ma!"

"Vĩ lẽ đó. . ."

Hần bỗng nhiên nhìn về phía Bá Thường Phụng Nguyệt: "Dám đắc tội ta, liền giết chết ngươi!"

"Xoẹt!"

Vừa nói chuyện, hần đã bỗng nhiên trong lúc đó, tay áo lớn hướng phía dưới phát rơi xuống, trong tay áo năm ngón tay như câu, hướng về đầu hần vồ xuống.

"Người. . ."

Bá Thường Phụng Nguyệt giật nảy cả mình, hấn nghĩ tới vô số khả năng, duy độc không nghĩ tới đây một chút kết quả.

Phương Quý có phải là Thiên Ma, hoặc nói Thiên Ma là chuyện gì xảy ra, bây giờ toàn bộ Bắc Vực, có lẽ cũng chỉ có hấn mới biết.

Chính mình vốn là phải đem hấn rơi vào một loại biện bạch không rõ hoàn cảnh, há có thể nghĩ đến, hấn càng không phân biệt?

Đón cái kia mệnh mông cuồn cuộn vọt tới trước người mình đến sức mạnh to lớn, hấn dưới sự kinh hãi, liền lập tức kêu to lên, biết mình tu vị không bằng Phương Quý, lúc này càng là không đi cân nhắc chống đối, mà là bỗng nhiên trong lúc đó, đem hấn một bộ quần quanh vô số oán niệm ma tượng nhắc lên, coi như bình khí, hướng về Phương Quý đón đầu đập tới, che ngợp bầu trời oán niệm, nhất thời bao phủ cả Phương Tiên đài. . .

Như vậy oán niệm, đã là vượt quá tưởng tượng của mọi người, vượt qua bình thường tu hành bên trong người lý giải.

E là cho dù là Nguyên Anh đến rồi, ở cái này oán niệm phía dưới, cũng chỉ có thể bị bức ép lùi về sau.

Nhưng là hấn tuyệt nhưng không nghĩ tới chính là, Phương Quý dĩ nhiên không có chịu đến cái này oán niệm ảnh hưởng. . .

Hay hoặc là nói, cái này oán niệm càng như là lại gia trì hấn thần thông lực lượng.

Phương Quý cái kia một chưởng vỗ đến, trực tiếp liền xuyên qua rồi tầng tầng oán khí, khuấy lên một cái lại một cái nhỏ bé mà quỷ dị vòng xoáy, ngón tay hơi gầy thời khắc, cái kia một bộ bị Bá Thường Phụng Nguyệt chộp vào trong tay ma tượng, cũng đã tuột tay bay ra, mà Phương Quý bàn tay, lại thuận thế về phía trước, nắm lấy Bá Thường Phụng Nguyệt đầu, nhẹ nhàng kéo một cái, Bá Thường Phụng Nguyệt đầu, cũng đã bị hấn đem hái xuống. . .

Liền như thế hái xuống!

Dù sao cũng là Nguyên Anh, bị hái đầu, Bá Thường Phụng Nguyệt cũng không chết, chỉ là trợn to hai mắt, ngơ ngác nhìn Phương Quý.

Hắn không thể nào tưởng tượng được, cái này đến tột cùng là chuyện ra sao. . .

Phương Quý bỗng nhiên thừa nhận chính mình chính là Thiên Ma, là hắn ý không ngờ được.

Phương Quý dĩ nhiên không bị oán niệm ảnh hưởng, cũng là hắn hoàn toàn ý không ngờ được. . .

"Người vẫn cầu ta giết người, hiện tại ta này không phải là đến rồi?"

Phương Quý nhìn Bá Thường Phụng Nguyệt trên đầu, cặp kia trùng trùng con mắt, lắc lắc đầu, cười có chút quái lạ, nói: "Bất quá thành thật giảng, Phương lão gia ta sống lớn như vậy, còn thật sự chưa bao giờ gặp có người đề cập với ta như thế quá đáng yêu cầu. . ."

Bá Thường Phụng Nguyệt mở miệng, nghĩ muốn nói chuyện, nhưng trong miệng chảy ra lại đều là bọt máu.

Hắn vào lúc này, chỉ có thể thần thức hỗn độn, liên tục bay ra thần niệm: "Tại sao? Tại sao? Tại sao?"

"Bởi vì các người không nghĩ tới, ta khả năng thực sự là Thiên Ma!"

Phương Quý cười trả lời hắn một câu, đồng thời cái tay còn lại trực tiếp vung đi ra ngoài.

"Không được, ngăn lại hắn!"

Cũng vào lúc này, Triều Tiên tông ba vị áo bào đen trưởng lão, cũng đều kinh hãi, liều mạng kêu to hướng về Phương Quý vọt tới, bọn họ đều dự liệu đến tình thế biến hóa không đúng, chỉ nghĩ liều mạng xông về phía trước, cướp xuống Bá Thường Phụng Nguyệt, hoặc là cướp xuống cái kia một bộ ma tượng, lại không nghĩ rằng, Phương Quý cái này phát một cái lực lượng vọt tới, cái kia vô tận oán niệm, nhất thời như cuộn cuộn sông lớn, trào ra ngoài, liền đem bọn họ lay động bay ra ngoài.

Roi xuống đất lúc, ba vị trưởng lão đều đã sắc mặt tái nhợt, khóe miệng

máu tươi rùng rùng.

Bọn họ ánh mắt, dĩ nhiên trở nên tràn đầy đều là khó có thể tin.

Trước đây bọn họ cùng Phương Quý giao thủ lúc, vì ở trước mặt người triển lộ Thiên Ma đáng sợ, đã từng cố ý thua một chiêu, biểu hiện như là bị Phương Quý một chiêu đẩy lui, miệng phun máu tươi, có thể làm sao cũng không nghĩ tới chính là, lần này, lại thật sự bị một chiêu bức lui. . .

Lần này, cũng không phải diễn!

Duy nhất vấn đề là, lúc này mới mấy ngày, hãn tu vị làm sao có khả năng tăng nhiều như vậy?

"Tiểu Hắc tiểu Hồng tiểu Lục!"

Phương Quý nâng Bá Thường Phụng Nguyệt đầu, bỗng nhiên trong lúc đó, xoay người lại.

Ở bờ vai của hãn bên trên, tiểu Hắc long đã bay ra, đem cái kia ma tượng điêu trở về, ngồi xổm ở bờ vai của hãn bên trên, làm cho hãn lúc này cả người cũng giống như là bị vô tận khối đen che lấp, quái phong xoay tròn, quấy nhiễu hãn áo bào phân phát bay khắp, tình cảnh bi thảm, mà hãn một thân khí cơ, vào lúc này lại như là trời không còn cả mới thiên địa trước đây giống như, lại đang không ngừng cất cao, cao hơn mây trời.

"Hãn. . ."

Mà Huyền Cung, Hồng Yên, Bích Hoa ba người, cũng đều bị tình cảnh này kinh động, đầy mặt kinh ngạc.

Liếc mắt nhìn nhau, ba người bọn họ quyết định vẫn là quan sát, đồng thời tiến lên, nghe Phương Quý lời nói.

"Ba người các ngươi bảo là muốn làm hộ vệ của ta, lời này còn tính hay không?"

Phương Quý ở một mảnh oán niệm trong, cười nhìn về phía ba người bọn họ.

Huyền Cung, Hồng Yên, Bích Hoa ba người còn không có được đến các

Lão tổ hấn mệnh lệnh, càng là không biết bây giờ Phương Quý, đến tột cùng là trạng thái gì, lại là chuyện ra sao, trái tim hơi trầm ngâm, liền thuận thế trả lời: "Tự nhiên giữ lời!"

"Được!"

Phương Quý nói: "Triều Tiên tông chiếm ba châu nơi, ba người các người một người một châu, đi cho ta đoạt lại. . ."

Huyền Cung, Hồng Yên, Bích Hoa ba người khẽ trầm mặc một chút, trả lời: "Tuân mệnh!"

. . .

. . .

Phương Quý ánh mắt đảo qua ba người kia, tâm tình khoan khoái dễ chịu, lại là kêu to một tiếng: "Vượng Tài Lai Bảo!"

"Gâu!"

"Hai người các người, theo ta đi đem Triều Tiên tông diệt!"

". . ."

". . ."

"Tức lão đệ, Cung sư diệt, Minh Nguyệt sư diệt. . ."

Chính đang tại cách đó không xa, nhìn cái này hoàn toàn khó có thể lý giải được một màn Tức đại công tử mấy người, cũng mang đến miệng: ". . . Ổ!"

Phương Quý tựa như cười mà không phải cười, nói: "Kỳ cung xếp vào không ít quân cờ ở Bắc Vực, thừa dịp bọn họ những thứ này lộ đầu, nên dọn dẹp một chút!"

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, thấp giọng trả lời: ". . . Là!"

". . ."

". . ."

Phương Quý liên phát mấy câu nói, sau đó quay đầu nhìn về phía thân đài chu vi, cái kia mấy cái mới vừa mới vừa lại đây lạy Tể Thần Đài tông môn, nụ cười có vẻ hơi quái lạ, nói: "Lão gia ta giúp các ngươi làm việc thì các ngươi không sợ ta, nghe chút gì Thiên Ma không Thiên Ma, liền muốn muốn ta chết, vậy ta hiện tại hiếu kì nhất chính là, nếu như ta thực sự là Thiên Ma, các ngươi có còn hay không can đảm kia muốn giết ta?"

"Đặc biệt là . . ."

Hắn mãnh trong lúc đó, vung một cái tay áo lớn, đầy trời oán niệm, đồng thời khuấy động, cuốn lên đây trời mây bay.

Mỗi một sợi oán niệm, đều có chính mình đầu nguồn.

Bây giờ theo Phương Quý rung động oán niệm mây, tất cả oán niệm chủ nhân, vào lúc này bỗng nhiên đều cảm giác tâm thần không yên.

Mà Phương Quý tiếng nói, thì lại theo những thứ này oán niệm khuấy động, vang lên ở vô số người trái tim, như hồng chung mộ cổ, lại tựa như ác mộng kinh hồn, rung động được vô số người vào đúng lúc này, tâm thần không yên, sinh đại sợ hãi: "Ồ ta bất cứ lúc nào có thể đem các ngươi tìm ra tình huống xuống!"

Chương 705 : Thiên Ma Lão Gia

Thiên địa đều im lặng!

Vào đúng lúc này, tất cả thông qua cái kia oán niệm liên hệ, nghe được Phương Quý cái kia một phen vang lên chính mình đáy lòng lời nói tu sĩ, to to nhỏ nhỏ, tất cả đều kinh ngạc ở đương trường, liền như là như thế tử nghe được cái gì ác ma lời nói, thậm chí cả người tóc gáy, đều dựng thẳng lên một tầng lại một tầng, như lấy một loại cực cao thị giác, nhìn về phía mỗi người, liền có thể thấy, vô số người bỗng nhiên sững sờ ở tại chỗ, trên mặt đầu tiên là kinh ngạc, lại cái này kinh ngạc, lại biến thành khủng hoảng, lại từ cái này khủng hoảng vô tận, biến thành vô tận tức giận. . .

Làm sao có khả năng?

Đáy lòng của chính mình, làm sao sẽ vang lên như vậy tiếng nói?

Chính mình trước đây vốn là trong nội tâm cầu nguyện, thậm chí không có bị bất luận người nào nhìn thấy, lại sao bị tóm hiện hình?

...

...

"Ha ha, các ngươi chờ ta!"

Mà ở thiên địa đều im lặng, vô số người bị sợ hãi đến há to miệng, lại phát không ra bất kỳ một điếm lời nói lúc, Phương Quý cũng đã bay lên trời, thân ở không trung, liền chỉ chưởng giang rộng ra, tay áo lớn dùng sức rung động, bên người cuộn cuộn oán niệm, liền đã như sóng triều giống như dâng lên, hấn một cái tay mò về không trung, nâng chính là Bá Thường Phụng Nguyệt cái kia một viên hầy còn tràn đầy đều là sợ hãi đầu, sau đó tại trước mặt mọi người, năm ngón tay dùng sức, liền nghe "Phốc" một tiếng, Bá Thường Phụng Nguyệt thủ cấp đã bị bóp nát, một mảnh trong huyết vụ, Nguyên Anh chạy trốn.

Chỉ là cái kia Nguyên Anh, mới vừa từ đầu bên trong chạy ra, liền đã bị chu vi phun trào oán niệm bao phủ, bức này oán niệm, vốn là dị thường âm tà ác độc, lại thêm vào Bá Thường Phụng Nguyệt Nguyên Anh, lại không phải tương tự với Đông Thổ đại tiên tông loại kia vạn tà bất xâm Tiên Anh, bởi vậy hầu như là trong nháy mắt, liền đã bị oán niệm xâm nhiễm, bị ác độc ăn mòn giống như kêu thảm thiết lên, tiếng nói thê thảm, dị thường khàn giọng.

Có thể không chờ hắn kêu ra tiếng, Phương Quý đã là thần niệm hơi động, liền đưa nó kéo vào mi tâm của chính mình phía dưới, lại sau một khắc, hắn cũng đã xuất hiện ở Đạo cung trong, té ngã ở Bạch Quan Tử cùng tiểu Ma sư dưới chân, đồng thời truyền đi vào, còn có Phương Quý tiếng nói: "Không có ai không sợ chết, kẻ này không sợ, chỉ có thể nói rõ bọn họ còn có sắp xếp khác, hai người các người, giúp ta ép hỏi ra đến!"

Nhìn rơi vào chính mình chân trước, liễu mạng giấy dựa kêu khóc Bá Thường Phụng Nguyệt, Bạch Quan Tử cùng tiểu Ma sư hai cái đều choáng váng.

Bá Thường Phụng Nguyệt đã là bán Ma hóa hình, hình dung khủng bố, nhìn thấy mà giật mình.

Bạch Quan Tử bức này lá gan, nhìn đều có chút nhút nhát, theo bản năng lui lại vài bước.

Đúng là tiểu Ma sư, cắn răng một cái, đánh bạo đi lên đạp một cước, thấy hắn theo tiếng đổ xuống, lá gan liền càng lớn hơn.

Một cước đạp cứng ngắc Bá Thường Phụng Nguyệt, quát lên: "Mau mau giao cho, miễn chịu khổ!"

Bạch Quan Tử ở một bên xem đều kinh ngạc, đúng là phát hiện tiểu Ma sư một mặt khác.

Mà ở bên ngoài, Phương Quý thì đã là vung tay lên, bên người cuộn cuộn oán khí, càng vào lúc này biến thành đầy trời binh khí, mỗi một loại, đều u lạnh lẽo toả sáng, vô cùng sắc bén, như là từ nhỏ liền đại biểu tử vong, mỗi một kiện, đều lộ ra một loại vô cùng quý dị ánh sáng, như là trời sinh liền đại biểu vô tận ác độc, mà theo hắn ánh mắt, những binh khí này, đã chỉ về một phương. . .

Mà là Triều Tiên tông tam đại áo bào đen trưởng lão!

"Muốn tiêu diệt Triều Tiên tông, liền trước tiên nắm ba người các người khai đao!"

Phương Quý quát khễ, bên người đầy trời oán binh, đồng thời về phía trước gào thét mà đi.

"Người. . . Người. . ."

Ba vị Triều Tiên tông trưởng lão tuyệt nhưng không nghĩ tới chính mình sẽ thấy cảnh này, bọn họ không nghĩ tới Phương Quý lại sẽ thừa nhận chính mình Thiên Ma thân phận, càng không có nghĩ tới hẳn lại trực tiếp giết Bá Thường Phụng Nguyệt, nhất không nghĩ tới nhất chính là, cái kia đầy trời làm người ta kinh ngạc oán khí lại không làm gì được ma đầu này, trái lại hóa thành vô tận oán binh, dồn dập chỉ về chính mình, phảng phất làm nổi lên nội tâm sợ hãi!

Cái này oán binh, vốn là trong trần thế ác độc nhất ý biến thành!

Đặc biệt là ở số lượng này như vậy khổng lồ tình huống xuống, càng làm cho người không thể nào tưởng tượng được khủng bố!

Chính là Hóa Thần ở đây, đều không chống đỡ được!

Huống chi, ba người bọn họ tu vị tuy rằng ở cảnh giới Nguyên Anh là đứng đầu, lại vẫn không có đạt đến Hóa Thần bước đi kia!

"Người. . . Người lại đúng là Thiên Ma. . ."

Ba vị Nguyên Anh lão tu sợ hãi tới cực điểm sau khi gọi ra, tiết lộ bọn họ nguyên bản ý nghĩ.

Chỉ là đến lúc này, cũng đã không người chú ý tới bọn họ lời nói.

Tất cả mọi người trong mắt, chỉ nhìn thấy đầy trời đầy đất oán binh rơi xuống đem đi xuống, đem bọn họ hoàn toàn bao phủ, đường đường Triều Tiên tông ba đại trưởng lão, ở cái này đầy trời oán binh bao phủ phía dưới, không chút nào lực phản kích, thậm chí không có cơ hội chạy trốn, liền đã bị xé rách thân thể, vết cắt thân hồn, từng mảnh từng mảnh cốt nhục chia lìa, thân hồn ăn mòn thành lỗ thủng, gần như tại bị từ trong ra ngoài lãng

trì!

Không cách nào dùng chuẩn xác ngôn ngữ mà hình dung được ba vị này trường lão trước khi chết sợ hãi.

Đơn giản tới nói chính là, ta mẹ nó cho rằng ngươi là Thiên Ma, vì lẽ đó mắng ngươi, không nghĩ tới ngươi đúng là!

...

...

"Ba ngàn tộc nhân, đi theo ta đi!"

Mà ở Phương Quý giờ tay, không chút nào đem đạo lý đem Triều Tiên tông bốn vị trường lão, cũng liền giống như là Triều Tiên tông lần này lên phía bắc bốn vị sứ giả tất cả đều chém giết lúc, sau lưng Phương Quý, Huyền Cung, Hồng Yên, Bích Hoa, hoặc nói tiểu Hắc tiểu Hồng tiểu Lục, cũng rõ ràng đều đã định ra rồi chủ ý, bọn họ lúc này đều rõ ràng đang đợi một ít tin tức truyền đến, chỉ là tin tức nếu không có đến, liền đại biểu thái độ.

Liền Bích Hoa Thần Quân bỗng nhiên cười ha ha, một tiếng dặn dò, xa xa liền có một phương cực lớn kiệu đài bay tới, ba mươi sáu vị đệ trần sông lưng, trên người mặc đồ rực rỡ khó tả tinh tráng nam tử giờ lên, kiệu trên đài mặt, còn có rất nhiều xinh đẹp nữ hầu làm bạn, mà ở kiệu đài mặt sau, càng là theo ba ngàn yêu binh, từ xa nhìn lại, một mảnh yêu vụ bốc hơi, lộ ra một cỗ không nói được quý quyết.

"Vụ châu quy ta, trong vòng một ngày, giúp ngươi chém hết Vụ châu tiên quân thống lĩnh!"

Hắn cười to, kiệu đài nhanh chóng đi xa, ngay lúc này chỉ còn nhàn nhạt yêu vụ tràn ngập ở không trung.

"Ta hướng Yên châu, chỉ chém đứng đầu, bất động bên kia Tiên binh!"

Hồng y cô gái mở miệng, thân hình đã bay tới giữa không trung, càng xa xôi, ngay lúc này liền có mấy chục vị Đông Thổ người về chạy tới, nương theo ở bên người nàng, đồng thời cùng nàng hóa thành thần quang, nhanh hướng phía nam độn đi, mới nhìn, liền như là một cơn mưa sao băng!

"Ta đi Huy châu, nhân quả ở người!"

Tây Hoang Huyền Cung thấp giọng mở miệng, sau đó hít sâu một hơi.

"Oành!"

Hắn bỗng nhiên phi thân lên, trong nháy mắt nhảy đến giữa không trung, trong chớp mắt liền thành một điểm đen, dần dần đi xa.

Mà trên mặt đất, thì bị hắn bước ra một cái cực lớn hố sâu.

"Cái này ba cái khôn kiếp, bình thường quái gỡ, đến chính sự trên còn rất nghe lời!"

Phương Quý nhìn ba người bọn họ đi xa, hừ lạnh một tiếng, chính mình cũng giơ tay một chiêu, Anh Đề đã sớm chờ không kịp, vui vẻ bay tới, trên dưới bốc lên, mà tiểu Hắc long nhưng là cái mông chìm xuống, chặt chẽ vững vàng ngồi xôm ở Phương Quý trên bả vai, một cái móng vuốt nhỏ còn lôi kéo Phương Quý một chòm tóc, cái này cũng là làm tốt này vừa đi, vẫn dàng hoàng đi theo Phương Quý bên người chuân bị.

"Ta đi diệt Triều Tiên tông, liền trở lại!"

Phương Quý quay đầu lại, kêu to một câu, cũng không biết là hướng về ai kêu.

tiếng nói hạ xuống lúc, hắn dĩ nhiên tạo nên mây đen, gấp như chớp giật, liền hướng phía nam Triều Tiên tông phương hướng lao đi.

...

...

"Hắn. . . Hắn lại là thật sự. . ."

Mãi đến tận Phương Quý đi rồi sau khi một lúc lâu, trong sân chúng tu, mới từ cái kia kinh ngạc cùng ý sợ hãi, hoãn qua thần đến, đặc biệt là lấy mới vừa chính đang tại thần đài trước tế bái cái kia mấy cái tông môn là nhất, bọn họ vừa nãy thậm chí sợ hãi đến mất tâm thần, thẳng đến lúc này mới một lần nữa đến trở về lý trí, nhìn trước mắt trống rỗng thần đài, Bá Thường Phụng Nguyệt không đầu thân thể, hầu kết lăn động, khó có thể

tưởng tượng. . .

Triều Tiên tông thần sứ, liền như thế chết rồi?

Cái kia Thái Bạch tông đệ tử, lại đúng là Thiên Ma?

Càng then chốt là, hẳn thật sự sẽ tìm đến mình báo thù sao?

"Phù phù "

Bỗng nhiên có một vị lão tu hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống thần đài trước, đầy mặt tuyệt vọng, kêu gào khóc lớn.

Những người còn lại thấy thế, cũng thuận thế một mảnh quỳ xuống, đầy mặt đều là đau thương vẻ.

. . .

. . .

"Thật là to gan, đứa kia quả nhiên là Thiên Ma!"

"Chúng ta quả nhiên không có oan uổng hẳn!"

"Hắn lại tự thừa nhận thân phận, còn muốn uy hiếp chúng ta, lá gan bao thiên, tự tìm đường chết. . ."

Nhưng cũng ở Phương Quý cái kia mấy câu nói, thông qua vô tận oán niệm, truyền tới mỗi cái tu sĩ trái tim lúc, gọi ra, lại tạm thời không phải sợ hãi, mà là phẫn nộ, không biết có bao nhiêu tu sĩ, mới đầu lúc còn tưởng rằng là ảo giác, đợi đến lần nhau báo cho, mới phát hiện đó là thật sự, cảnh này khiến bọn họ trái tim như lật giang thao biên, vô tận lửa giận, đều vào lúc này hùng hực bắt đầu cháy rừng rực, chửi ầm lên!

"Giết, vừa là Thiên Ma, cái kia càng không thể bỏ qua cho hắn!"

"Càng còn muốn mở miệng uy hiếp, ngược lại muốn xem ngươi có thể hay không giết hết ta Bắc Vực tu sĩ. . ."

Không biết có bao nhiêu người, vào lúc này thậm chí muốn tự hợp nổi đến, đi Tây U châu, bắt đầu Thiên Ma.

Nhưng cũng đang lúc này, nhanh nhất tin tức truyền đến: "Triều Tiên tông tứ đại trưởng lão bị giết, thần đài bị hủy, ma tượng bị đoạt. . ."

"Bạch!"

Tâm thần trên giông như gặp đòn nghiêm trọng, vô số người tiếng nói nhỏ đi xuống, phảng phất lùn nửa đoạn.

Nhưng còn có người đang tức giận kêu to: "Tây U châu vốn là Tiên minh địa bàn, bọn họ người toàn ở nơi đó, Triều Tiên tông bốn vị trưởng lão bị giết, cũng không quá đáng, cái này vừa vặn chứng minh trong lòng bọn họ chột dạ, huống hồ Triều Tiên tông còn có ba châu nơi, mười vạn tiên quân, bây giờ vừa đến càng là muốn cùng Tiên minh không chết không thôi, chúng ta cũng thừa dịp lúc này, cùng nhau tìm tới đi, cũng không tin bọn họ dám. . ."

. . .

. . .

Thứ hai tin tức rất nhanh truyền đến: "Một ngày đêm, Vụ châu tiên quân lều lớn bị người xông vào, từ tiên tướng bắt đầu, trận sư phụ tá, tiên phong thống lĩnh, đều bị chém giết hết sạch, Tiên minh đại quân thuận thế đuổi tới, Vụ châu ba vạn tiên quân, bất động một đao một thương, tất cả đều thân phục!"

Được kêu là huyên náo tiếng nói, bỗng nhiên lại thấp vô số.

Có người lẩm bẩm nói: "Tiên minh thật là có chút bản lĩnh, Triều Tiên tông không khỏi cũng quá. . ."

Càng có chút người giận dữ liên thanh, giận dữ hét: "Biết rõ đó là Thiên Ma, Tiên minh càng còn muốn che chở bọn họ, liền Tiên minh cũng phản!"

"Ta Bắc Vực tu sĩ, Tôn phủ cũng không sợ, còn sợ cái kia đồ bỏ Tiên minh?"

. . .

. . .

Cái thứ ba tin tức rất nhanh truyền đến: "Yên châu ba vạn tiên quân bị Đông Thổ tu sĩ thu phục, đã hàng rồi Tiên minh. . ."

Kêu gào tiếng nhất thời vì đó hơi ngưng lại, một lúc lâu không có người nói chuyện.

...

...

Thứ tư tin tức rất là lúc: "Này Thiên Ma đã công Triều Tiên tông núi trước, đập phá sơn môn rồi. . ."

...

...

Toàn bộ Bắc Vực trên không, dần dần tràn ngập nổi lên một loại tâm tình tuyệt vọng.

Không biết có bao nhiêu người, vội vã quỳ xuống, gọi trời khóc đất kêu la lên: "Thiên Ma lão gia tha mạng. . ."

"Chúng ta tuyệt không có ý muốn hại Thiên Ma lão gia, chỉ là bị người đầu độc. . ."

"Chúng ta chỉ nguyện Thiên Ma lão gia thọ so với thiên địa, phúc trách thiên hạ, đời đời kiếp kiếp, vì ta Bắc Vực chi chủ. . ."

Chương 706 : Hắc Bạch Chi Kỳ

"Ta còn không nghĩ tới tìm các người Triều Tiên tông, các người Triều Tiên tông ngược lại muốn tìm đến ta?"

"VẬY các người tìm ta trước, có bao giờ nghĩ tới ta sẽ đánh tới cửa tìm các người sao?"

Khí cơ lay động lay động, gió cuốn mây chuyên, Phương Quý đạp lên hư không mà tới.

Rất xa liền đã nhìn thấy một áng mây màu đầy trời, đó là linh mạch đan dệt, khí vận hưng thịnh, mới sẽ chiếu rọi hư không, hình thành dị thường. Bình thường tới nói, chỉ có nội tình thâm hậu, đạo thuật hưng thịnh đại đạo thống, đại thế gia trên không, mới phải xuất hiện bức này dị tượng, Phương Quý ở Bắc Vực lớn như vậy, liền chưa từng thấy phương nào tiên môn, dưới nền đất linh uẩn, có thể bốc hơi lên ra như vậy mây tía đến, Triều Tiên tông là cái thứ nhất, nếu không thân thấy, ai có thể nghĩ đến, Bắc Vực nhất có tiên tông khí tượng, nhất như một phương tiên môn, lại là Triều Tiên tông?

Mở ma nhãn, nhìn xuống dưới, ánh mắt xuyên thấu tầng tầng mây khói, liền có thể nhìn thấy, phía dưới chính là một mảnh liên miên không dứt núi lớn, sạ vừa nhìn đi, có tới 300 dặm phạm vi, bên trong kỳ phong mọc như rừng, U cốc giấu diếm, có vô tận linh mạch, dọc theo thế núi mà đi, cuối cùng ở cái này một vực dưới nền đất đan dệt, bởi vậy làm cho cái này một phương tiên môn, tàng phong tụ khí, ừng có vô tận linh tức. . .

Có thể nói, ở đây, tùy tiện một chút cây cỏ đại sinh trưởng địa phương, đều so với Thái Bạch tông linh tuyến càng có linh khí.

Trình độ nào đó trên, nơi này quả thực chính là toàn bộ Bắc Vực linh mạch chi nhãn.

Chẳng trách Triều Tiên tông có thể nuôi ra uy danh hiển hách thập đại trưởng lão, chẳng trách Triều Tiên tông đã tâm một ngày so với một ngày

càng to lớn hơn, đặt ở cái này Linh nhĩn bên trên, lại thêm vào bọn họ cướp đoạt toàn bộ Bắc Vực vô số tiên môn quyền kinh bí pháp, vốn liền khiến cho bọn họ gốc gác, vượt xa những tiên môn khác tưởng tượng, chỉ 1,500 năm, cũng đã nhượng bọn họ nắm giữ có thể so với Đông Thổ tiên tông khí phách!

Bất quá, lần này Phương Quý không phải đến cảm khái, cũng không phải đến trông mà thèm.

Hắn rất xa nhìn phía kia tiên tông, đáy mắt có trước nay chưa từng có vẻ quyết tâm, nhiệt huyết đều ở dòng nước xiết!

Ngày hôm nay, hắn là đến diệt tông!

Thuận tiện, muốn tìm ra cái kia trôn ở Triều Tiên tông người phía sau!

Biển ý thức Đạo cung trong, Bá Thương Phụng Nguyệt ở tiểu Ma sư một trận đánh đập, Bạch Quan Tử một phen cao cao tại thượng khuyên bảo phía dưới, đã đem hắn bản thân biết chuyện nói ra, kỳ thực đáp án cũng ngoài ý muốn đơn giản, Triều Tiên tông ba sách một pháp, vốn là không phải hắn, hoặc là Triều Tiên tông có thể nghĩ ra được, cái này ba sách một pháp, đều đến từ chính một cái chủ động tìm tới cửa nhân vật thần bí. . .

Vì lẽ đó Phương Quý mục đích, cũng vô cùng đơn giản!

Diệt Triều Tiên tông, xả giận!

Tìm ra cái kia thần bí nhân vật đến, thật tốt hỏi một chút hắn!

Phương Quý vững tin, nếu người này có thể mượn Ma sơn cho mình đào hầm, như vậy hắn nói vậy cũng xác thực hiểu rõ một số chân tướng!

Nói thí dụ như, chính mình đến tốt cùng là nơi nào đến?

Nói thí dụ như, chính mình tại sao lại cùng Ma sơn có như vậy liên hệ?

Lại nói thí dụ như, chính mình là ai?

. . .

. . .

"Nói chuyện giữ lời, lăn ra đây cho ta nói chuyện!"

Người ở giữa không trung, Phương Quý liền đã xa xa hét lớn, thẳng hướng phía dưới rơi đi, đồng thời tay áo lớn vung vẩy, một đạo mạnh mẽ cực kỳ pháp lực, liền thẳng hướng về phía dưới mênh mông cuộn cuộn quét xuống, lấy hẳn bây giờ cái này hung cuồng lực đạo, tiện tay một đạo thần thông đánh rơi, liền có thể quét gãy mấy đạo ngọn núi, liền như một đạo từ trên trời giáng xuống lôi roi, từ xa đến gần, chặt chẽ vững vàng đánh ở Triều Tiên tông bên trên.

Coong! Coong! Coong!

Làm người nghe xong lợi tê âm thanh vang lên, cái kia một đạo thần thông rơi vào Triều Tiên tông trên không, nhưng không có thuận thế đánh đi vào, đúng là xúc động Triều Tiên tông đại trận hộ sơn, chỉ thấy được cái kia linh đày dồi dào mỗi cái đỉnh núi, vào lúc này bỗng nhiên đồng thời phun trào vô tận linh tức, ở Triều Tiên tông trên không, đan dệt thành một phương nửa trong suốt bình phong, trận quang lấp lánh, chập trùng lên xuống, còn như ngoài khơi.

Lại như một cơn nhấm đánh ở trên biển, nước biển chí nhu, nhưng có thể thừa nhận chặn lấy cái này một cơn lực lượng.

"Hả?"

Phương Quý một chút thoáng nhìn, cau mày, quát lên: "Lai Bảo, cho ta đánh!"

"Hồng (tốt)!"

Trên bả vai hẳn tiểu Hắc Long Ngao Lai Bảo mơ hồ không rõ đáp ứng, cái cổ vươn lên lấy hơi, chính là há mồm phun ra một đạo màu đen long tức, như là một thanh kiếm sắc, từ giữa không trung chém rơi đi xuống, cái này long tức chính là nó giác tỉnh sớm nhất, cũng là sở trường nhất thần thông, thẳng tắp văng đi xuống, chính là liền Long chủ loại kia cảnh giới tồn tại, cũng không dám trực diện tranh phong, để tránh khỏi ăn vị đắng.

Bây giờ phun rơi xuống, cũng ẩn chứa một loại khó có thể tưởng tượng sức mạnh kinh khủng, chỗ đi qua, như là hư không đều bị ảnh hưởng, dần dần vụn vụn, thật giống là một đạo đạo sóng ngọn, hình thành rồi nhả nheo

giống như mũi tên, thuận thế rơi vào Triều Tiên tông trên không, tầng tầng trào rơi xuống.

Rào. . .

Liên như núi lửa bạo phát, Triều Tiên tông trên không trận quang càng tăng lên, tỏa ra một loại chói mắt cũng tựa như ánh sáng.

Phương Quý cùng tiểu Hắc Long, còn có cùng ở một bên Anh Đề, đều trọn to hai mắt nhìn.

Sau một hồi lâu, ánh sáng rút đi, chỉ thấy Triều Tiên tông quần sơn trong lúc đó, linh khí như tuyền, từ trong cốc chảy xuôi, vô số hư hao trận cơ, cũng đều ở linh khí này trong lúc đó chậm rãi trở lại bình thường, tuy rằng thanh thế thật lớn, nhưng là ở Triều Tiên tông đây cơ hồ là hội tụ toàn bộ Bắc Vực lớn nhất mấy cái linh mạch đan dệt Linh nhãn gốc gác trước, nó đại trận hộ sơn, lại còn là chống đỡ, không có bị hoàn toàn hủy diệt.

"Hừ hừ hừ. . ."

Anh Đề ở một bên vẫy vẫy đầu to, phát ra chút không hài lòng âm thanh.

"Rú rít rít. . ."

Tiểu Hắc Long hai cái móng vuốt nhỏ che mặt, tựa hồ có hơi lúng túng, không mặt mũi gặp người.

"Đến cùng vẫn là thiếu mất máu chốt nhất tài nguyên, không có bù đắp, cái này thần thông lực lượng vẫn có cực hạn a. . ."

Phương Quý đứng là an ủi một câu, ở hóa anh trước, hấn đối với tiểu Hắc Long thực lực, căn bản liền không thể nào phán đoán, bởi vì cái kia thực tại đã vượt qua cảnh giới của hấn quá nhiều, xem không hiểu, chỉ biết là rất lợi hại, bây giờ hấn đã hóa anh, càng là trải qua các loại chuyện lạ, đúng là càng ngày càng rõ ràng một ít chuyện, tiểu Lai Bảo cái này một thân huyết mạch, tự nhiên là lạ kỳ cường đại, dĩ nhiên vượt quá thế gian hơn nửa. . . Hoặc nói là tất cả sinh linh, thế nhưng nó dù sao vẫn không có bị bù đắp huyết mạch, vẫn cứ có rất lớn hạn chế!

Nó từ nhỏ liền có thể thương tổn được cảnh giới Hóa Thần tu sĩ, nhưng cũng không nhất định có thể cho đối phương tạo thành trí mạng uy hiếp.

Mà bây giờ, cái này Triều Tiên tông đại trận hộ sơn, cực hạn chịu đựng, cũng đã vượt xa bình thường cảnh giới Hóa Thân. . .

Nói không chắc, cái này đại trận hộ sơn, vừa bắt đầu là vì ứng đối nam hải vị kia Đế Tôn mà bố trí.

"Nhìn dáng dấp còn đến ta đến!"

Phương Quý nếu đến rồi, liền không đạo lý không phá tan Triều Tiên tông đại trận hộ sơn, hơi nhướng mày, liền đã có chủ ý, bỗng nhiên trong lúc đó, vung tay lên, cái kia giữa không trung, theo hắn đến cuộn cuộn oán niệm, ngay vào lúc này phân trào xấp đến, như là đạo đạo chảy đầm đìa, hội tụ vào biển, sau đó hướng về phía dưới Triều Tiên tông dâng tới, rất nhanh liền đã đem toàn bộ Triều Tiên tông đều bao phủ ở bên trong.

Oán niệm cùng Triều Tiên tông đại trận tiếp xúc, liền sinh ra cực kỳ khủng bố biến hóa, xì xì thiêu đốt, ăn mòn cái kia trận quang.

Trơ mắt có thể nhìn thấy, Triều Tiên tông cái kia viên mãn không chút tí vết đại trận hộ sơn, đã đang nhanh chóng trở nên trở nên ảm đạm, dù là có vô tận linh tức, có thể lúc nào cũng bổ sung, nhưng này trận quang tốc độ chữa trị, cũng đã không bằng bị ăn mòn tốc độ!

Mà Phương Quý chính mình nhìn tình cảnh này, cũng đã tức giận tăng mạnh, tại chỗ ngay khi núi trước mắt nổi lên đến.

"Triều Tiên tông khôn kiếp đi ra nhận lấy cái chết. . ."

"Người dám chạy tới phương bắc đi tìm nhà người Phương lão gia phiền phúc, bây giờ ngược lại không dám đi ra?"

"Chờ ta đánh vỡ người quy xác, liền người trong động phủ mèo đều cho bóp chết!"

". . ."

". . ."

"Trưởng lão, sư tôn, không tốt rồi. . ."

"Cái kia Thái Bạch tông tiểu quái vật, đánh tới cửa rồi. . ."

Mà ở Phương Quý dẫn rơi xuống vô cùng oán niệm, từng bước xâm chiếm Triều Tiên tông đại trận hộ sơn lúc, hoặc là nói, ngay khi Phương Quý chạy tới Triều Tiên tông trước, một đạo thần thông đánh rơi xuống thì toàn bộ Triều Tiên tông trên dưới, liền đã loạn tung tung phèo, vô số môn nhân đệ tử, bôn ba kêu khóc, khóc kêu nữ, hoảng loạn không chịu nổi, dồn dập trào đi tìm sư tôn của chính mình cùng trưởng bối, hỏi dò phải làm sao mới ổn đây. . .

Mà sư tôn của bọn họ cùng trưởng bối, thì lại lại phân trào đi tìm trong môn phái trưởng lão, gào khóc hỏi phải làm sao mới ổn đây!

Cái này mẹ nó, nói cẩn thận Triều Tiên tông lập tức liền có thể lên phía bắc, nhập trú Tiên minh, lặc mình biến hóa tay cầm quyền cao, lại quay đầu lại trở về cùng Tôn phủ đàm phán đây, làm sao lập tức liền biến thành nhân gia khí thế hùng hổ đánh tới cửa, đồng thời ở núi trước mặt lên đến?

"Tiên sinh, người tựa hồ nên cho ta một cái giải thích!"

Mà ở Triều Tiên tông đại loạn, tiếng sôi doanh thiên lúc, rốt cục có một tiếng nói già nua vang lên.

Đó là một ngọn núi!

Triều Tiên tông quần phong trong lúc đó, cổ lão nhất một ngọn núi, bây giờ ngọn núi này, như là có chính mình sinh mệnh, vách núi bên trên, đất đá vách đá, dồn dập nhào xuống, xuất hiện hai con mắt, con mắt này chính là nham thạch hoa văn hình thành, thoạt nhìn lại như là vẽ lên đi, chỉ là nhưng có một loại bất kể như thế nào vẽ, đều không thể truyền đạt ra chân thực ý, thậm chí đầu bắn ra hai đạo ánh mắt.

Mà cái này ánh mắt, thì lại nhìn về phía Triều Tiên tông nào đó toà bí ẩn phong trên đại điện.

Điện bên trong, đang có hai người đang chơi cờ, một người mặc áo bào đen, một người mặc áo bào trắng, bất quá lạ kỳ chính là, hai người này đều có được giống như dáng dấp, khuôn mặt tuấn lãng, đầy mặt ý cười, chỉ là tóc có vẻ hơi hỗn độn, thoạt nhìn có chút chán nản dáng dấp. . .

Bọn họ hai người động tác, vẻ mặt, thậm chí lời nói cùng phản ứng, cũng

hoàn toàn tương tự.

Nghe xong cái kia trên núi truyền đến, liền đồng thời quay đầu nhìn lại, cười nói: "Còn muốn cái gì giải thích đây?"

Ngọn núi trên vách đá con mắt, lộ ra chút lạnh ngưng ý, tiếng nói như là sấm rền, vang lên trong lòng đất trong lúc đó: "Tiên sinh hiến ba sách một pháp, ta Triều Tiên tông dĩ nhiên nghe theo, nhưng kết quả cuối cùng, lại cùng tiên sinh trước nhắc tới cũng không giống nhau. . ."

Chơi cờ hai người cười nói: "Các ngươi cũng không có theo lời thả ta đi a, cái này không phải là đem ta giam ở nơi này?"

Chân núi tiếng nói trầm mặc một hồi, nói: "Chỉ cần tiên sinh thực hiện lời hứa, ta thì sẽ cung tiễn tiên sinh rời đi, mà ở ta Triều Tiên tông thành tựu Bắc Vực chi chủ sau, ngàn năm vạn năm, Triều Tiên tông đều sẽ phụng tiên sinh làm vì đại ân người, vĩnh viễn, tuyệt không nuốt lời!"

"Ha ha, vậy sao!"

Người đánh cờ kia cười nói: "Ta đáp ứng các ngươi đã sớm thực hiện đi, đã kích Thái Bạch tông danh dự, gia nhập Tiên minh, đều thế các ngươi bày sẵn đường chứ? Chỉ bất quá, nếu chúng ta đi trên chọc Thiên Ma, vậy thì phải sớm ngờ tới Thiên Ma phát hỏa nha, cũng không thể chỉ cho phép người mắng người, lại không cho nhân gia cãi lại, hiện tại cục diện này kỳ thực cũng đơn giản, các ngươi đem này Thiên Ma giết, cái kia liền vạn sự thỏa đáng. . ."

Chân núi tiếng nói đã có chút phẫn nộ, vẫn cương chế: "Tiên sinh trước nói hẳn sẽ bị oán niệm quán quanh người, lại thì lại làm sao?"

"Hắn quả thật bị oán niệm quán quanh người, không phải sao?"

Người đánh cờ kia cười nói: "Đương nhiên, ta biết ngươi đã bị sợ rồi, bất quá không sao cả, hiện tại ngươi tuy rằng chỉ có cái này một thân cảnh giới, nhìn hẳn lại không tên sợ sệt, đó là bởi vì ngươi không biết hẳn, không cách nào khắc chế hẳn, vì lẽ đó thúc thủ vô sách, nhưng ta hiểu rõ, cõi đời này sợ là cũng lại không có mấy người sợ với ta hiểu rõ cái này tiểu bại hoại, bây giờ ngươi, chỉ là thiếu một dạng đồ vật thôi. . ."

Hắn nói chuyện, hai người bỗng nhiên giao hòa, biến thành một cái, một

nửa áo bào đen, một nửa áo bào trắng.

Sau đó hắn đứng dậy, đem trước người bàn cờ nâng lên, đưa hướng về phía ngọn núi phương hướng.

Đỉnh núi kia, hiện lên lượng lớn sinh khí, như là một cái vật còn sống, ở ngưng thần đánh giá cái này bàn cờ.

"Đây là cái gì?"

Hắn nhìn rất lâu sau đó, mới có nặng nề âm thanh vang lên.

Cái kia nâng bàn cờ nam tử cười nói: "Rất rõ ràng, đây là một phương bàn cờ!"

Ngọn núi lại trầm mặc, tựa hồ sắp không nhận được hắn trêu chọc, lửa giận sắp bạo phát.

Mà vào lúc này, nam tử kia cười tiếp tục nói, nói: "Chỉ bất quá, cái này bàn cờ cùng bình thường bàn cờ bao nhiêu vẫn còn có chút không giống, nó là dùng Tiên Linh sơn trên tảng đá mài thành, nói như vậy, ngươi liền hẳn là hiểu được phân lượng của nó chứ?"

"Thật chứ?"

Phía trên ngọn núi, bỗng nhiên lặn xuống vô số nham thạch, như là ngọn núi này ở kích động.

Trên núi có dây leo rắn giống như sinh trưởng, dò xét lại đây, nhanh chóng đem cái này bàn cờ giành lấy.

Sau một hồi lâu, ngọn núi phía dưới, tiếng nói nặng nề vang lên: "Hắn như chết, tiên sinh chính là Triều Tiên tông đại ân nhân!"

"Hắn nếu không chết, tiên sinh liền cũng chỉ có thể vĩnh viễn ở lại Triều Tiên tông. . ."

Chơi cờ nam tử nghe vậy lại nở nụ cười, nói: "Các ngươi thật là biết làm khó dễ người, ta trở lại còn có việc đây. . ."

Chương 707 : Bàn Cờ

"Khốn kiếp Triều Tiên tông, nhanh đi ra cho ta. . ."

"Các người cho rằng núp ở vương bát xác bên trong liền xong rồi, các người cho rằng ta không vào được sao?"

"Triều Tiên tông đại trưởng lão, nhà người Phương lão gia gọi người a. . ."

Triều Tiên tông bên trong cái kia một phen nói chuyện vừa lên lúc, Phương Quý còn chính xiên eo chặn ở núi trước mắt to, thấy được Triều Tiên tông bên trong không có nửa điểm động tĩnh, chỉ có thể mơ hồ cảm giác được, phía kia đại trận hộ sơn bên trong, tựa hồ ẩn giấu vô số sợ hãi hoảng loạn ánh mắt, Phương Quý đứng là càng thống khoái hơn, càng mắng càng vui vẻ, lôi kéo cổ họng liền mắng nửa canh giờ, liền Anh Đề đều ở một bên cho hắn giúp nổi lên khang, hướng về Triều Tiên tông bên trong, uông uông uông uông réo lên không ngừng, đột nhiên nghe tới lên, một người một rần mạnh mẽ mắng ra cả thôn đại não mù vị.

"Vương ~ bát ~ đản ~~~ "

Tiểu Hắc long đều ngồi xổm ở Phương Quý trên bả vai bị biệt cuống lên, mặc kệ là "Uông uông uông", vẫn là "Hừ hừ hừ", thậm chí là "Ríu rít rít", nó cũng không bằng Anh Đề như vậy rõ ràng, khá cụ thể uẩn, bởi vậy rốt cục bị bức ép nói ra nhân sinh câu thứ nhất hoàn chỉnh, tuy rằng chữ còn có chút không rõ ràng, nộn tiếng trẻ em tức giận, thế nhưng ba chữ kia hung hăng cùng rút hồ, thật đúng là đúng chỗ.

Sinh ở thôn Đầu Trâu, Phương Quý sâu sắc cảm giác, làm người uy phong nhất chuyện, là cái gì?

Đó chính là canh giữ ở đối phương cửa, mắng hắn cái hôn thiên ám địa, thiên hấn trốn ở nhà, chính là không dám đi ra!

Cái này chính là trong thôn uy phong hào khí bá đạo cực điểm điểm!

Trước đây hẳn ở thôn Đâu Trâu thời điếm, mặc kệ chạy ai cửa nhà đi mắng, đều là mắng không được một hồi, nhân gia liền sao dao thái rau đi ra đuổi hẳn, Phương Quý cũng là ngay lập tức sẽ đến chạy, nào giống lần này, mắng nửa canh giờ, đôi phương liền hừ cũng không dám hừ một tiếng?

Không cần thận, đúng là đem mơ ước lúc còn nhỏ thực hiện!

...

...

"Chuẩn bị kỹ càng rồi. . ."

Mà ở chửi ầm lên trong quá trình, Phương Quý cũng lưu ý đến, cái kia dâng tới Triều Tiên tông đại trận hộ sơn oán niệm, càng ngày càng nhiều, liền dường như lúc này, chính có nhiều người hơn, ở nội giận đùng đùng, đem oán khí của bọn họ tạt đến trên người mình, chỉ là những thứ này người có lẽ cũng không nghĩ tới, chính là oán khí của bọn họ, đúng là giúp đỡ Phương Quý càng nhanh một bước đem Triều Tiên tông đại trận hộ sơn cho ăn mòn.

Bây giờ đại trận hộ sơn bên trên, đã xuất hiện một cái lại một cái to lớn nhỏ nhỏ lỗ thủng, cái kia sơn môn phía dưới linh khí, đều không thể đứng lúc bù đắp, lỗ thủng chỉ có thể càng ngày càng lớn, đợi đến đại trận hộ sơn đổ rơi, Phương Quý liền có thể mượn cơ hội tấn công đi vào!

"Ngu ngốc tiểu nhi, nào dám xông ta sơn môn, hủy ta đại trận?"

Đang nghĩ thì chợt nghe thấy được cái kia đại trận hộ sơn trong, đột nhiên vang lên một tiếng gầm lên.

Theo tiếng hét phẫn nộ, một đạo xám ánh sáng mờ mịt xông thẳng tới chân trời, trào vào mây trong, lại Triều Tiên tông trên đỉnh ngọn núi, mây khói tất cả đều sinh ra biến hóa, tựa như một cái lão tu đầu dáng dấp, râu xanh tóc bạc, giận không nhịn nổi, mạnh mẽ hướng về phía dưới nhìn lại, cái kia trong mắt lửa giận, như thực chất, tựa hồ muôn từ không trung chảy xuôi đi xuống, đem núi trước Phương Quý cho trực tiếp nuốt hết rơi. . .

"Ta đi, đi ra. . ."

Phương Quý cả kinh không nhỏ, cũng không dám khinh thường, trong nháy

mắt, liền dẫn Anh Đề cùng tiểu Hắc long, vội vàng thôi lui mấy trăm trượng.

Ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy cái kia một đám mây khói biến hóa bất định, hóa ra các loại lửa giận, cũng như là người thật giống như, hẳn trong lòng biết đây là Triều Tiên tông cái đầu lớn nhất vương bát, liền cũng nhắc lên khí, mắng: "Ngươi không phải muốn ăn núp mà, cái này sẽ dám đi ra?"

Cái kia mây khói biến hóa, phát ra âm thanh, lửa giận ngập trời: "Ngươi bất quá nhỏ nhỏ Nguyên Anh, lời trẻ con trẻ em, bất quá mượn điểm đại đạo tu thế, liền cũng dám đến ta Triều Tiên tông trước xúc phạm tiên uy, lão phu vốn niệm tình ngươi tuổi nhỏ, không muốn cùng ngươi tính toán, nhưng ngươi lại dám dùng độc kế hủy ta đại trận hộ sơn, hôm nay chính là ngươi Thái Bạch tông chủ, Thiên Thượng Kiếm Tiên đến rồi, lão phu cũng phải đưa ngươi cái này tiểu nhi trấn áp vĩnh viễn. . ."

Vừa nói chuyện, đã há to miệng rộng, đột nhiên vô tận mây khói giảo lay động, hóa thành một đạo thâm đậm ánh chớp, từ trên trời đánh xuống.

"Đây chính là Hóa Thần?"

Phương Quý đón cái kia ánh chớp, trong lòng cũng là cả kinh.

Hắn trước đây có thể chưa từng có đánh qua Hóa Thần, mặc dù coi như hung hăng, đề tâm đây thực tại không dám khinh thường.

Thế gian Hóa Thần, đều là không tầm thường, theo tầm thường tu hành hệ thống, bọn họ cũng đã là sắp đi tới tu hành đỉnh người, chỉ thiếu chút nữa Vấn Thiên, liền có thể đồng thọ cùng trời đất, vĩnh viễn làm vị tiên, cũng là do cho bọn họ tu vị tuyệt diệu, cảnh giới quá cao, vì lẽ đó thế gian mỗi một cái đột phá Hóa Thần người, không một không có một cái đầy trời dạng cơ duyên lớn hoặc là tâm cảnh rèn luyện, không giống người thường.

Tới cái này một cảnh, chính là những kia lên đường, hoặc là nửa bước ở trên đường, cũng không dám tùy tiện trêu chọc bọn hắn.

Bây giờ vị này Triều Tiên tông đại trưởng lão, dựa vào không trung mây khói hoá hình, miệng phun một tia sét, Phương Quý cũng đã có thể đoán ra cảnh giới của hắn, người này tuyệt đối không là Nguyên Anh, bởi vậy lúc này Nguyên Anh, đã trên căn bản sẽ không cho hắn tạo thành như vậy uy áp!

Bất quá, đối thủ là Hóa Thần, vậy mình có dám hay không đánh hấn đây?

Phương Quý dám!

Giống như nửa bước ở trên đường người, có lẽ không dám khinh thị những thứ này Hóa Thần cảnh cường giả.

Có thể Phương Quý không giống nhau!

Chính mình ở trên đường cơ duyên, cũng không phải chỉ có một kiện hai cái. . .

"Lão già khôn kiếp, nhận lấy cái chết!"

Phương Quý một tiếng gầm lên, lại lần nữa lui nhanh, tránh thoát cái kia một tia sét, sau đó tay bắt pháp quyết, trên đỉnh đầu thần quang gào thét, đã hiện ra hấn Nguyên Anh đến, người mặc núi đồ tiên bào, phía trên phóng ra các loại dị bảo hình chiếu, ma đầu quái nhãn bông bành trước người, Âm Dương đạo uẩn Thái cực đồ thì lại phóng ở phía sau, Thanh Mộc Tiên Linh ở bên tay trái, cái kia một cái ngưng luyện thần thông thần linh cốc ở bên tay phải.

Trảm Thần Sát Quỷ đại chân ý quay quanh ở trên đỉnh đầu, như phiêu phiêu dải lụa màu, vặn vẹo hư không.

"Vượng Tài Lai Bảo, động thủ!"

Phương Quý kêu to, sau đó đem hết toàn lực, hai tay mạnh mẽ về phía trước vung tới.

Ầm ầm!

Lấy hấn làm trung tâm, thiên địa bỗng nhiên liên tục rút lại, như là hư không như nước, hình thành rồi một vòng xoáy khổng lồ, cùng lúc đó, Phương Quý quanh người, các loại dị bảo, đồng thời toả ra ánh sáng chói lọi, sau đó hiện lên vô tận ánh sáng, ma nhãn trong, bắn ra một đạo ma quang, thẳng hướng cái kia một đám mây đen xuyên thủng qua, Thanh Mộc Tiên Linh cùng Thái cực đồ ảnh, cũng trước sau quán quýt, dâng tới hư không.

Cái này cũng chưa tính!

Phương Quý trên đỉnh đầu tiên mang, phiêu phiêu như bay, quán về đám mây đen kia.

Màu vàng cóc oa một tiếng kêu, kinh thiên động địa, bên trong đất trời, kim mộc thủy hỏa thổ, nhật nguyệt phong lôi các loại lực lượng cùng nhau hiện ra, như là lại mở ra đại thế, tái hiện hỗn độn, một đạo một đạo thần thông lực lượng, như lưới lớn, chụp vào cái kia một đám mây khói. . .

Tiểu Hắc long "Oa" một tiếng kêu, miệng phun màu đen long tức.

Anh Đề uông uông kêu to, hai cái nhỏ cánh liên tục chớp, đánh ra một tầng một tầng phong nhận. . .

. . .

. . .

Đôi mắt Hóa Thần đại tu, Phương Quý đáy lòng không dám coi thường, cái này vừa ra tay, cũng sẽ không dám có lưu lại nửa phần chỗ trống!

Vừa ra tay, liền đã là dốc hết toàn lực!

"Người. . ."

Cái kia giữa không trung, mây khói hóa thành lão tu, cũng rõ ràng không nghĩ tới Phương Quý ra tay lại hung mãnh như vậy.

Thế gian này cùng người đấu pháp, hoàn toàn trước tiên quan sát đối thủ, thăm dò vài lần, cầm lấy đối phương điểm yếu lại xuống tay ác độc. . .

. . . Ai từng thấy loại này tới liền liền mạng?

Dù là hẳn là Hóa Thần đại tu, đón những thứ này tách ra đến bất kỳ một đạo đều đủ để sức mạnh kinh thiên động địa, cũng là giật mình không nhỏ, găm dữ dội trong, cũng không biết triển khai cái gì pháp tắc, bên trong đất trời, đạo uẩn cùng vang lên, có pháp tắc hình bóng hiện ra, dần dần bài bố tại trong hư không, tựa hồ muốn mượn này để ngăn cản Phương Quý thả ra đạo đạo lực lượng, chỉ tiếc, những kia lực lượng quá mạnh, đến cũng quá nhanh, còn không chờ ngăn cản được một, hai, liền thấy cái kia vô cùng lực

lượng trước sau oanh kích lại đây, trong nháy mắt liền đem lực lượng pháp tắc cho hoàn toàn san bằng.

Lại sau một khắc, cái kia hóa thành đầu hấn dáng dập mây khói, cũng trong nháy mắt bị bốc hơi lên sạch sẽ.

Cái này cũng chưa tính, còn lại lực lượng, đã thuận thế xông về phía trước đi, trực tiếp đánh vào lúc này đã bị ăn mòn thủng trăm ngàn lỗ đại trận hộ sơn trong, liền còn sót lại trận quang, mang trận cơ, dần dần thúc đẩy, lại dâng tới trước, liền Triều Tiên tông sơn môn, đại điện, bảy đạo ngọn núi, cùng với những thứ này phía trên ngọn núi, nếu là khoảng cách so sánh gần môn nhân đệ tử, tất cả đều bốc hơi lên, đẩy ra một đạo bằng phẳng đến cực điểm đường lớn!

Cuộn cuộn khói bụi bình địa mà lên, tràn ngập bốn vực.

Bên trong, chính là vắng lặng một cách chết chóc, cùng lúc nào cũng lấp loé thần thông dư quang.

Không biết qua bao lâu, Triều Tiên tông bên trong, mới vang lên sợ hãi mà tuyệt vọng kêu to, cùng với thê thảm tuyệt vọng kêu khóc.

Cuồng phong vù vù, rất nhanh liền đem cái kia tràn ngập bụi mù thổi đến mức sạch sành sanh.

Phương Quý trước người, trống rỗng, đại trận hộ sơn cùng nửa cái Triều Tiên tông, đều biến mất ở cái kia một đòn trong, chính diện hướng về phía hấn, chính là một toà quái núi, thoạt nhìn cao mấy trăm trượng, hình dạng quái lạ, ở cái kia vách đá bên trên, lại có hai con mắt cũng tựa như tồn tại, chính kinh ngạc lại sợ hãi nhìn về phía hấn, thậm chí có thể nhìn thấy cái kia núi đang run rẩy, như là phần nộ, vừa giống như là sợ hãi. . .

"Tiểu nhi, ngươi dám hủy ta sơn môn?"

Trước nghe được cái kia tiếng nói lại lần nữa vang lên, lúc này mới phát hiện, cái kia tiếng nói càng vang lên từ lòng đất.

Đột nhiên nghe tới lên, càng như là ngọn núi kia phát ra.

"Ha ha, nguyên lai Triều Tiên tông cũng không ra sao. . ."

Phương Quý nhìn mình đòn đánh này tạo thành cảnh tượng hoành tráng, cũng là sừng sốt một lát, lại cười ha ha.

Bước nhanh về phía trước chạy tới, liền muốn sát tướng đi vào.

Có thể cũng vào lúc này, cái kia một ngọn núi đã vang lên như sấm rền cũng tựa như phần nộ gầm rú, mà núi đá cuộn cuộn mà rơi, cả tòa núi hấp dẫn vô tận linh mạch lực lượng, mỗi một khối núi đá, vào lúc này cũng giống như là phát ra bảo quang, mỗi một cây cỏ, cũng giống như là tỏa ra cuộn cuộn linh khí, mà cái này vô cùng linh khí, lại hội tại một chỗ, khoảng khắc trong lúc đó, tế nổi lên một phương màu đen bóng mờ. . .

Bóng đen kia vuông vức, bay đến giữa không trung, nhất thời gợi ra vô tận pháp tắc đan dệt.

Nó tựa hồ không có biên, vừa tựa hồ lập tức trở nên vô cùng lớn, cả phương thiên địa, cũng giống như là thu ở trong bàn cờ!

Bàn cờ xuất hiện nháy mắt, thiên địa pháp tắc, đều đã bị nó thay đổi.

"Không tốt. . ."

Phương Quý trong thức hải, bỗng nhiên vang lên Bạch Quan Tử tiếng kinh hô: "Là gần nhất hoàn chinh đại đạo chí bảo!"

Mà thời khắc này Phương Quý, cũng rõ ràng cảm giác được, theo cái kia bàn cờ xuất hiện ở giữa không trung, bên cạnh mình Ma sơn quái nhãn, Thanh Mộc Tiên Linh, Âm Dương đèn, thậm chí bao gồm chính mình chân ý, cóc, tất cả đều chịu đến một loại sức mạnh vô hình dẫn dắt.

Những thứ này gia trì ở hãn tự thân lực lượng, lại cũng giống như là đang nhanh chóng ngủ say đi.

Bất quá làm hãn khiếp sợ nhất, lại là cái kia không trung bàn cờ, làm cho hãn sinh ra một loại dị dạng cảm giác quen thuộc.

"Cái này bàn cờ. . ."

Hãn gắt gao nhìn, sau đó xác định một vấn đề.

Mình đã từng thấy!

Chính mình thậm chí còn ở cái này bàn cờ trên tất qua đài. . .

Chương 708 : Thắng Bại Tay

Không cách nào hình dung thời khắc này Phương Quý nhìn thấy cái kia bàn cờ sau khi trái tim sinh ra ý ngạc nhiên, khi còn bé chính mình ở trong thôn gặp qua bàn cờ, bây giờ tại sao sẽ xuất hiện tại nơi này bên trong, Triều Tiên tông lão quái vật, lại làm sao có khả năng bắt đến trong thôn đồ vật?

Bây giờ trận chiến này, vốn là hắn nghĩ đến hỏi ý thân thể của chính mình, nghĩ hiểu rõ những kia Ma sơn đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra, nghĩ hiểu rõ có thể mượn Ma sơn tính toán mình người, hoặc nói là Kỳ cung Cung chủ, lại là chuyện gì xảy ra, nhưng lại chưa từng nghĩ đến, bây giờ chỉ là phủ vừa động thủ, liền nhìn thấy bàn cờ, chẳng lẽ nói tất cả những thứ này sau lưng, đã có thôn Đầu Trâu người tham gia vào hay sao?

Àm âm âm!

Phương Quý trái tim thịnh nộ, nhưng này trên bàn cờ, vô hình đạo uẩn phân tán, dĩ nhiên hướng về hắn trấn áp lại đây.

Gặp phải tình huống như thế này, hắn vừa vội vừa sợ, gấp muốn tránh thoát, có thể hết lần này tới lần khác, cái kia Ma sơn quái nhãn, Âm Dương đạo cốc nhỏ, Thanh Mộc Tiên Linh, thậm chí còn có chính mình Trảm Thần Sát Quỷ đại chân ý, chính mình Cửu Linh cốc, vào lúc này lại đều chịu đến áp chế, những sức mạnh này, vốn là có thể để cho Phương Quý tiện tay tâm sở dục triển khai, nhưng là vào lúc này, hắn lại hết lần này tới lần khác không cách nào triển khai ra được. . .

Cái này vẫn là đầu một lần xuất hiện tình huống như vậy!

"Gần nhất hoàn chỉnh đại đạo chí bảo?"

Phương Quý nghĩ đến Bạch Quan Tử thất thanh kêu gào đi ra, cũng nhất thời mơ hồ ý thức được vấn đề chỗ ở.

Đến bây giờ, hắn cũng đã sớm hiểu rõ đến một chút đường bí mật, hiểu được huyền cơ.

Đường, liền đại diện cho không giống với bình thường tu hành hệ thống một loại phương hướng, cũng đại diện cho một loại mạnh mẽ đến sức mạnh đáng sợ, thậm chí có thể nói, đại diện cho chung cực đi tới, mà ở trên đường, không chỉ có bọn họ một mình tu hành bí pháp, càng là có một ít ẩn sâu đạo uẩn pháp bảo, chính mình vẫn không có thâm nhập tu luyện qua đường bí pháp, bây giờ dựa vào, chính là những thứ này đại đạo chí bảo. . .

Nhưng là trên người hắn đại đạo chí bảo, đều không hoàn chỉnh!

Ma sơn quái nhãn, chỉ là mắt, tai, lưỡi, thân, tay, chân, Lục Thi bảo một trong.

Âm Dương đạo cốc nhỏ, cũng chỉ là Âm Dương đạo hai ngọn đèn một trong.

Thanh Mộc Tiên Linh, chính là một đời trước Ngũ linh bảo một trong.

Về phần mình tu luyện được Trảm Thần Sát Quỷ đại chân ý, Cửu Linh cốc, càng là thần thông ngưng tụ mà thành.

Thuộc về bí pháp loại hình, thậm chí đều còn không coi là là đại đạo chí bảo.

Gặp phải bình thường tu hành bên trong người, tự nhiên thần uy khó lường, không có gì bất lợi.

Nhưng bây giờ, hắn gặp phải lại là Tiên Linh sơn, thậm chí có thể là gần nhất hoàn chỉnh Tiên Linh sơn!

Theo trước Bạch Quan Tử lời nói mà nói, bây giờ cõi đời này Tiên Linh sơn, đã không hoàn chỉnh, bởi vì trước, xuất phát từ nguyên nhân nào đó, Tiên Linh sơn có một bộ chịu đến ô nhiễm, vì lẽ đó bị người chém tới, cái kia bị chém xuống một phần, rơi vào nam hải, quy về Đê Tôn tay, sinh sôi quỷ thần, mà một phần khác, nhưng là rơi vào Kỳ cung trong, trở thành Kỳ cung mạnh nhất dị bảo. . .

Tuy không hoàn chỉnh, cũng đã là đương đại rải rác tại chư địa đại đạo chí bảo bên trong, gần nhất hoàn chỉnh một cái.

Cũng chính là mạnh nhất chí bảo!

Vì lẽ đó ngọn núi này khí tức vừa xuất hiện, liền lập tức áp chế Phương Quý trên người cái này rất nhiều di bảo!

Mà cái này, liền đại biểu một chuyện đáng sợ!

Mất đi đại đạo di bảo gia trì, bây giờ Phương Quý, chính là một cái bình thường Nguyên Anh. . .

Hắn nhiều nhất có thể sử dụng, cũng chính là Trảm Thần Sát Quỷ đại chân ý, còn có cái kia một con Cửu Linh cóc. . .

Nhưng hắn đôi mắt, lại là Triều Tiên tông Hóa Thần Lão tổ!

Kim mộc thủy hỏa thổ, nhật nguyệt phong lôi, chín vị trường lão bên trong, tuổi tác lớn nhất, tu vị cũng cao nhất sơn chủ. . .

"Ha ha ha ha, thì ra là như vậy. . ."

Mà nhìn thấy Phương Quý các loại di bảo bị áp chế, vị kia Triều Tiên tông bên trong ngọn núi, lại cũng tỏa ra một trận cười lớn, ngọn núi bên trên, từng tia từng sợi khí xám chung vọt lên, ngưng tụ thành một bàn tay lớn giống như dánh dáp, mạnh mẽ hướng về Phương Quý vồ tới, có thể từ cái kia trong tiếng cười, cảm nhận được một ít vui mừng quá đỗi, thậm chí chen lẫn can rở ý vị tán loạn thần thức: "Ta rốt cuộc biết, nam hải đế tôn vì sao sẽ đáng sợ như vậy, ta rốt cuộc biết, nguyên lai đường cùng đường trong lúc đó, còn có bực này khắc chế quan hệ. . ."

"Tiểu nhi, ngươi bất quá là chỉ là giun dế, đều nhờ vào di bảo oai làm xằng làm bậy. . ."

"Tiểu nhi, bị áp chế đại đạo di bảo, ngươi có thể xem như là cái gì?"

Ầm ầm ầm. . .

Theo tiếng cười của hắn, đêm mãi không hết khí xám gào thét mà đến, liền như sóng triều, phải đem Phương Quý trực tiếp cuốn đem đi vào.

Mà đôi mắt cái này vô cùng quý dị lực lượng, Phương Quý thậm chí cảm giác mình thân thể như là giấy giống như, hắn căn bản không dám gắng đón đỡ, bởi vì ở cái này cao hơn hắn rông rãi một cảnh giới lớn lực lượng

trước mặt, dù là chỉ là một tia lực lượng, đều có khả năng xé nát hẳn.

Đúng là vào lúc này, tiểu Hắc long vội vã miệng phun màu đen long tức, ở cái kia che ngợp bầu trời lực lượng bên trong, xé ra một lỗ hồng.

Cũng là do cái này xé ra lỗ hồng, cuối cùng cũng coi như để cho hắn có mấy phần né tránh lực lượng!

Nhưng rất rõ ràng, chính là cái này né tránh, cũng là miễn cưỡng đến cực điểm, căn bản không được kéo dài. . .

"Ha ha ha, bằng lão phu tu vị, lại thêm vào cái này đại đạo di bảo, cái gì sợ người cái này phô trương thanh thế tiểu bối. . ."

"Như có thể lưu lại bảo vật này, chính là cái kia nam hải Đế Tôn, e sợ vậy. . ."

Triều Tiên tông bên trong ngọn núi lớn kia, ý nghĩ đã hưng phấn tới cực điểm, càn rỡ tới cực điểm!

. . .

. . .

"Lão Thái Bạch, người đến tột cùng đang suy nghĩ gì?"

Cũng là ở Triều Tiên tông sơn môn trước, triển khai cái kia một tràng cuộn cuộn đại chiến thì lúc này Tây U châu, Tê Ngô đài phụ cận, lâu không lộ diện Thái Bạch tông chủ cùng Cổ Thông lão quái, thì lại chính sóng vai đứng ở trên đài, bọn họ giương mắt nhìn lại, nhìn chính là Triều Tiên tông phương hướng.

Bây giờ Tức gia gia chủ đã đi tới ba châu, tiếp thu cái kia mười vạn tiên quân, trước đây bị Triều Tiên tông đoạt đi ba châu nơi, mười vạn tiên quân, xác thực so với bọn họ tưởng tượng dễ dàng hơn tan rã, theo Tây Hoang Huyền Cung, Đông Thổ Hồng Yên, Nam Cương Bích Hoa ba người ra tay, chém hết ba châu thượng tầng tiên quân thống lĩnh, như đại tiên môn, liền đã trở thành vô chủ chi quân, tâm thần hoảng loạn, khó có thể tự tin, rất dễ dàng thu phục.

Tựa như Triều Tiên tông ngay vừa bắt đầu đến cùng Tiên minh gặp lại thì

Tức gia gia chủ nói như thế.

Cái này mười vạn tiên quân, tuy là tinh nhuệ, lại không hẳn có thể nghĩ đến cái gì lớn tác dụng.

Bọn họ nếu có thể dễ dàng phản bội Tôn phủ, sửa đầu tại Triều Tiên tông môn hạ, ai có thể bảo đảm bọn họ sẽ không phản bội Triều Tiên tông?

Mà Tức gia gia chủ đi qua, Thái Bạch tông chủ cùng Cổ Thông trưởng lão lại lưu lại, ở quan tâm một chuyện khác.

Dù là cách xa nhau không dưới mười vạn dặm, Cổ Thông lão quái, tựa hồ cũng có thể nhìn thấy xa xa Triều Tiên tông núi trước, cái kia một trận đại chiến, tâm thần không khỏi có chút lo lắng, hướng về Thái Bạch tông chủ nói: "Nhà ngươi người đệ tử kia, ta cái kia anh em kết nghĩa, bản lĩnh xác thực không nhỏ, liên lão phu đều xem không hiểu hắn bây giờ đến tột cùng có bao nhiêu bản lĩnh, có thể hắn bây giờ dù sao cũng là muốn đi tấn công Triều Tiên tông a, có thể đó là 1,500 năm trước truyền thừa đến nay Triều Tiên tông, hiện nay bọn tiểu bối, không biết Triều Tiên tông đáng sợ, người cùng ta lại là sâu sắc biết đến. . ."

"Thật liền để chính hắn cái này đi đánh?"

"Chúng ta thật liền không chạy tới, giúp hắn một tay?"

". . ."

". . ."

Thái Bạch tông chủ chậm rãi lắc đầu, nói: "Chúng ta đi cũng không dùng!"

Cổ Thông lão quái nhìn hắn ánh mắt, đã kinh biến đến mức cực kỳ quái lạ: "Triều Tiên tông này sự kiện trên, người thật liền cái gì cũng không tính tới?"

Thái Bạch tông chủ nhất thời có chút bất đắc dĩ: "Ta lại không phải thần tiên, sao có thể tính tới tất cả?"

Cổ Thông lão quái nhất thời nhú mày, vô cùng không phục nhìn hắn.

Nghĩ thâm từ đầu tới đuôi, vẫn cho là, cái này Thái Bạch tông Triệu lùn ở người khác trong lòng, có thể không phải là thần tiên?

Nào có cái gì chuyện là hẳn không tính được tới?

Hắn quả thực cười một cái, liền để người cảm thấy hẳn ở bố cái gì kinh thiên cục tốt à?

Đến lúc này, người cũng bỗng nhiên nói mình không tính tới?

Thái Bạch tông chủ cảm nhận được Cổ Thông lão quái không phục ánh mắt, chính mình cũng cảm thấy có chút tâm mệt mỏi, cũng không biết nên giải thích như thế nào, một lát sau, hắn mới nói: "Có vài thứ, không phải có thể hay không tính tới vấn đề, mà là chúng ta cảnh giới thực sự quá thấp, chúng ta có thể tính, chỉ có tự mình biết chuyện, lại không thể đi tính một ít không biết chuyện, đặc biệt là, quá không biết chuyện. . ."

Cổ Thông lão quái nghe, cả người đều có chút bối rối: "Triều Tiên tông?"

Thái Bạch tông chủ trầm mặc không nói.

Cổ Thông lão quái phản ứng một thoáng, lại nói: "Tam tử kỳ cung?"

Thái Bạch tông chủ chậm rãi lắc đầu.

Cổ Thông lão quái quả thật có chút không tìm được manh mối: "Vậy người chỉ chính là ai?"

Thái Bạch tông chủ một lát sau, mới nói: "Ta đã từng đi gặp qua tiểu Phương Quý người trong nhà!"

Cổ Thông lão quái có chút kinh ngạc: "Sau đó thì sao?"

Thái Bạch tông chủ nói: "Đương thời bọn họ hoặc sáng hoặc tối, nói cho ta biết rất nhiều chuyện, chỉ là đều không có nói rõ, có một số việc, đương thời ta liền minh bạch, cũng có một số việc, một cho tới hôm nay, đều còn nghĩ rõ ràng, tỷ như điểm trọng yếu nhất. . ."

Dừng lại một chút, hắn mới nói: "Thái độ của bọn họ!"

Cổ Thông lão quái đã có chút phát điên: "Thái độ gì không thái độ?"

"Phải nói như thế nào đây. . ."

Thái Bạch tông chủ chính mình cũng lắc đầu, tựa hồ cảm thấy có chút khổ não: "Ta không biết bọn họ ở chờ cái gì, nhưng có một chút là có thể xác định, bọn họ đối với thiên hạ này thái độ cùng chúng ta không giống, ta tin tưởng bọn hắn cũng không phải vô dụng vô cầu tồn tại, bọn họ nói vậy cũng đại biểu một loại nào đó ý chí, vì lẽ đó lúc này chúng ta cần hiểu rõ, bọn họ đến tột cùng có đồng ý hay không chúng ta đối địch với Đế Tôn?"

Cổ Thông lão quái ngơ ngác nói: "Nếu như bọn họ đồng ý. . ."

Thái Bạch tông chủ nhàn nhạt nói: "Cái kia Triều Tiên tông sau, liền là chúng ta cùng Tôn phủ quyết thắng bại tay thời điểm!"

Cổ Thông lão quái vẻ mặt càng căng thẳng, hầu kết giật giật, thanh âm khẽ run: "Cái kia. . . Bọn họ nếu là không đồng ý. . ."

Thái Bạch tông chủ chậm rãi đem hai tay lưng lên, nhìn về phía trời xa.

Qua một hồi lâu, hắn mới chậm rãi trả lời: "Vậy chúng ta phải ngẫm lại, như thế nào thuyết phục bọn hắn đồng ý!"

. . .

. . .

"Lão già khôn kiếp bắt nạt ta?"

Lòng tràn đầy nổi bần khoản Phương Quý, bị cái kia bàn cờ xuất hiện, khiến cho có chút tâm thần không yên, càng là bởi vì tự thân đại đạo di bảo bị áp chế, cho nên có chút lực bất tòng tâm, nhưng đón Triều Tiên tông sơn chủ càng hung ác mạnh mẽ tấn công, hắn rốt cục vẫn là cắn chặt hàm răng, lần này chuyện, hắn không có mượn Tiên minh lực lượng, cũng là bởi vì cái này quan hệ đến thân thể của chính mình, quan hệ đến bí mật lớn nhất.

Vì lẽ đó dù như thế nào, hắn đều muốn đánh vỡ Triều Tiên tông, trao cái kia người phía sau đi ra để hỏi cho rõ.

Vì lẽ đó mắt thấy Triều Tiên tông sơn chủ làm cho càng ngày càng gấp, hắn cũng cắn răng một cái, bỗng nhiên lớn tiếng rống to, bỗng nhiên nhấc lên

cái kia mệnh mông cuộn cuộn oán niệm, như sông lớn triều cường cũng tựa như, mạnh mẽ hướng về Triều Tiên tông sơn chủ pháp lực màu xám chính diện va đánh tới. . .

Đại đạo di bảo bị áp chế, nhưng hẳn còn có những thứ này oán niệm!

Trước đó , liền ngay cả Phương Quý đều không nghĩ tới, những thứ này vốn là muốn muốn hại chính mình oán niệm, cũng thành bây giờ chính mình duy nhất có thể dùng đến đối kháng Hóa Thân cảnh tu sĩ lực lượng. . .

Trình độ nào đó trên, cái này thậm chí như là có người cố ý giúp mình tụ tập lên. . .

Chương 709 : Bắc Vực Thật Đáng Yêu

Ầm!

Sợ hãi rụt rè đầy mặt sợ hãi trốn ở chư phương bên trong thung lũng, để tránh khỏi mình bị cái này trận đại chiến lan đến, ngơ ngác ngác táng tính mạng Triều Tiên tông chúng môn nhân đệ tử, còn có cách xa ở bốn phương, xa xa nhìn cái này Triều Tiên tông núi trước một trận đại chiến chúng tu, vào lúc này nhìn thấy dị thường làm người kinh ngạc một màn, bọn họ ở đại địa bên trên, nhìn thấy hai phe làn sóng lẫn nhau tập cuốn va chạm một màn!

Một phương đến từ trên núi, đó là Triều Tiên tông cô lão nhất, vị trí chỗ ở cũng là linh mạch đan dệt, góc gác thâm hậu nhất ngọn núi, trước đây Triều Tiên tông tuổi tác lớn nhất Ma Sơn trưởng lão, liền ở đây phong phía dưới bế quan, bất quá trưởng lão đã mấy trăm năm không hề rời đi qua ngọn núi này, lão nhân gia người tu vị, có người nói sớm ở mấy trăm năm trước, liền đã đột phá cảnh giới Nguyên Anh ràng buộc, thành tựu Hóa Thân thân.

Nhưng cũng từ khi đó bắt đầu, vị này Ma Sơn trưởng lão, liền không còn tại người trước lộ diện.

Rất nhiều lúc, ngọn núi này, chính là hẩn hóa thân.

Mà vào lúc này, Ma Sơn trưởng lão, xác thực sử dụng tới trước nay chưa từng có thần thông, ngọn núi kia trên, tỏa ra ngập trời khí diễm, khí xám sóng lớn, mỗi một tia bên trong, đều ngưng tụ không cách nào hình dung quý dị lực đạo, như sóng lớn bay khắp, thẳng hướng ngoài núi nhào đem đi qua.

Nhưng là ở ngoài núi, đại đạo di bảo bị trấn áp Phương Quý , tương tự cũng là hai tay vung lên, quăng đến một mảnh ma tức.

Đó là một loại sắc hiện màu đen, yêu độc dị thường khí tức, từ to lớn Bắc Vực, bốn phương tám hướng mà đến, hội tụ như biển, nương theo ở Phương Quý quanh người, nguyên bản người lý giải trong, cái này oán

niệm, hẳn là muốn Phương Quý mệnh, có thể sự thực lại tuyệt nhiên đem phần, những thứ này oán niệm không những không có muốn Phương Quý mệnh, trái lại mơ hồ có loại bị hẳn quản lý ngự tư thế, theo ý chí của hẳn, về phía trước gào thét mà tới.

Ào ào ào. . .

Hai loại sức mạnh tại Triều Tiên tông sơn môn trước chạm vào nhau, cuộn cuộn hồng triều hướng ra phía ngoài bay khắp, tiêu diệt vô số vạn vật.

Vốn là bị Phương Quý trước đại đạo di bảo lực lượng dần vật biến mất rồi phía trước một nửa Triều Tiên tông, lập tức lại hướng hai bên cuộn tới, còn lại một nửa, nhất thời lại ít đi hai phần ba, nguyên bản linh khí cuộn cuộn Triều Tiên tông, vào lúc này toàn bộ biến thành một đồng ngói vụn, không biết bao nhiêu trung thực trốn ở trong thung lũng tránh họa Triều Tiên tông đệ tử, đều bị cái này sức mạnh trực tiếp tiêu diệt. . .

Hết cách rồi, liền thung lũng đều san bằng, hướng chi là bọn họ?

. . .

. . .

"Không thể, cái này không thể nào, này tiểu nhi chỉ là Nguyên Anh, sao xúc động như thế oán niệm?"

Triều Tiên tông vị kia Ma Sơn trưởng lão ngạc nhiên tại kết quả này, hí lên rống to lên, cả tòa núi đều đang chấn động, truyền đạt hẳn khó có thể hiểu thần niệm, theo lý thuyết, nếu mình đã mượn Tiên Linh sơn bàn cờ áp chế Phương Quý đại đạo di bảo, như vậy lúc này Phương Quý bất quá là chỉ là Nguyên Anh, chính mình nghĩ muốn giết hẳn, hẳn là không chút nào phế lực mới là, làm sao rồi lại bị hẳn lấy oán niệm đỡ?

Nếu là cái này oán niệm càng có thể giúp được hẳn, vậy mình làm sao khổ bố trí cái kia ba sách một pháp?

Trực tiếp lấy Tiên Linh sơn tiêu diệt là tốt rồi, tại sao lại nên vì hẳn đưa tới cái kia to lớn Bắc Vực tu sĩ oán niệm?

Này không phải thành hướng về đối phương trong tay đưa đao sao?

Ma Sơn trưởng lão lúc này đã phản ứng lại, có một số việc, ra ngoài dự liệu của chính mình, vượt qua chính mình tính toán.

Trước đây hẳn tin tưởng cái kia Kỳ cung chủ nhân cho mình hiển kế , bởi vì hẳn trước sau cân nhắc vô số lần vị này Kỳ cung chủ nhân ba sách một pháp, xác định sự tình sẽ hướng về chính mình tưởng tượng bên trong phương hướng phát triển, nguyên nhân có lẽ nói đến cũng rất buồn cười , bởi vì Triều Tiên tông, vốn là đại diện cho Bắc Vực một phần, hoặc nói phần lớn người, vì lẽ đó Triều Tiên tông tin tưởng những người kia rất dễ dàng bị thay đổi ý niệm này!

Chuyện phía trước phát triển cùng bọn họ sở liệu không khác nhau chút nào.

Thái Bạch tông thanh danh bị đả kích, Bắc Vực tu sĩ oán niệm bị xúc động, quả thực lạ kỳ thuận lợi!

Sau đó vào lúc này, xuất hiện bất ngờ!

Tiểu nhi kia không có chết, trái lại là cái kia vô tận oán niệm, biến thành binh khí của hẳn!

Tại sao lại như vậy?

...

...

"Lời đồn đãi oán niệm, có thể giết chết, chỉ có người tốt!"

Mà vào lúc này, ở cái này một mảnh gần như tại tàn tạ Triều Tiên tông phế tích bên trong, vị kia trên người mặc trắng đen áo choàng nam tử, lại đang ngồi ở đã đổ rơi một nửa bên trong đại điện, nghiêng người dựa vào ở nghiêng nghiêng lệch lệch lang trụ, thoả mãn quan sát cái này một trận đại chiến.

"Tiểu vương bát đản này lại không phải người tốt, oán niệm có thể nào giết hẳn?"

Hắn bĩu môi, có chút khinh thường nói: "Tiểu vương bát đản này thậm chí ngay cả người đều không phải. . ."

...

...

Triều Tiên tông trưởng lão, lúc này hoàn mỹ hỏi kỹ đến tột cùng chỗ nào có vấn đề, tình thế khẩn cấp, hẳn cũng chỉ có thể trước tiên như vậy đối phó Phương Quý, có lẽ trực tiếp đem Phương Quý trấn áp, hỏi lại cái kia Kỳ cung chủ nhân, thậm chí coi đây là lấy cớ, đem Kỳ cung chủ nhân lưu lại Tiên Linh sơn bàn cờ lưu lại ở trong tay khá là tốt, vào lúc này, trước đem cái này Thái Bạch tông tiểu quái vật cho trấn áp, mới là chuyện gấp gáp nhất.

Cũng may, chính mình dù sao cũng là Hóa Thần!

Cũng may, cái kia tiểu quái vật trên người đại đạo di bảo, quả thật bị trấn áp.

Cũng may, cái kia Tiên Linh sơn bàn cờ, vẫn là nắm giữ ở trong tay mình. .

"Chỉ dựa vào bực này yêu tà oán niệm, người còn đánh không lại lão phu thần thông. . ."

Triều Tiên tông trưởng lão hăng hái quát chói tai, tạo nên tầng tầng màu xám mây bay, cuồn cuộn không ngừng hướng về Phương Quý cuốn tới.

Đến lúc này, hẳn cũng đã thật sự nổi giận, thậm chí toàn bộ Triều Tiên tông lòng đất linh mạch, đều bị hắn khuấy động lên, mắt thường có thể thấy, đạo đạo dường như đại long cũng tựa như linh mạch bay vút trên không, đan dệt ở cái kia một toà tương tự với bản thể hắn ngọn núi chu vi, liền như mười mấy đạo Thần long quấn ở trên núi, mà hắn tạo nên thần thông, thì lại càng khủng bố, một tầng một tầng, cuồn cuộn không ngừng hướng về Phương Quý tuôn tới!

Có thể tương ứng, lại là Phương Quý đáy lòng càng buồn bực!

Hắn bây giờ mượn dùng cái kia đầy trời oán niệm, chống lại rồi Triều Tiên tông Ma Sơn trưởng lão thế tiến công, nhưng chính hắn, ở cái này oán niệm trong, nhưng cũng càng trầm luân, những thứ này oán niệm, xác thực không đả thương được hắn, không cách nào lấy tính mạng của hắn, thế

nhưng, cái này oán niệm bản thân là ác độc dị thường, Phương Quý càng mượn dùng bọn họ lực lượng, liền càng bị lực lượng này bên trong một loại nào đó thâm độc xấu xa ý nghĩ nhuốm dần.

Ý nghĩ thế này, để cho hắn nghĩ phát điên, nghĩ buông tay đại sát, nghĩ. . .
Phát tiết!

Tựa hồ đáy lòng vô cùng vô tận tâm tình tiêu cực, đều vào lúc này bị những kia oán niệm cho kích phát ra!

Ở cái này dưới tình hình, hắn hầu như muốn biến thành một người khác.

Nhưng may mà, ở cái này chút oán niệm trong, còn có một chút tốt ý nghĩ, nghĩ muốn Phương Quý sống tiếp.

Cái này đến từ chính một ít chân tâm hi vọng Phương Quý tốt người, đặc biệt là trong đó có một đạo, đến từ chính phía đông một cái tiểu cô nương, nàng ở thành tâm cầu nguyện, hi vọng Phương Quý tất cả mạnh khỏe, loại sức mạnh này, như là một cái ánh nến, chiếu vào Phương Quý sâu trong nội tâm.

Lấy mặt khác một loại ánh mắt nhìn, có thể nhìn thấy Phương Quý cả người đều bị vây ở vô cùng vô tận biển lớn màu đen trong.

Làn sóng phun trào, tiêu diệt tất cả.

Ở cái này làn sóng trong lúc đó, nhưng có một cái nữ hài cái bóng, bảo vệ cái kia một điểm ôn tồn.

. . .

. . .

"Tà pháp thương người càng thương mình. . ."

Mà Triều Tiên tông Ma Sơn trưởng lão, tu vị cao thâm, cũng phân minh có chính mình lão lạt, tuy rằng cái kia vô cùng oán niệm, giúp đỡ Phương Quý chống lại rồi chính mình thân thông, hắn nhưng cũng nhìn ra bức này mầm họa, không biết là cố ý, vẫn là quả thật trái tim quá mức càn rỡ, lệ tiêng hét lớn lên: "Người Thái Bạch tông bất quá giun đé giống như, người cái kia sư tôn bất quá là người may mắn, ngẫu nhiên ngộ Tâm kiếm, người cái kia

tông chủ, cũng bất quá là lén lút tu luyện ma công, cái này mới xem như là có mấy phần thủ đoạn, thì lại làm sao có thể cùng ta Triều Tiên tông 1,500 năm gốc gác so với?"

"Người mượn oán niệm đến ta thân thông, có thể chính người chìm đắm ở oán niệm trong lúc đó, đạo tâm có thể thủ đến khi nào?"

Vô cùng vô tận, có chính là lấy tiếng nói hình thức truyền đến, có chính là tán loạn thần thức tán hướng về bốn phương.

Nhưng duy nhất đặc điểm, chính là đều điên cuồng phun trào, lay động ở Phương Quý đáy lòng, nhiễu loạn tâm thần của hắn, dao động đạo tâm của hắn.

"Người làm vì Bắc Vực làm việc, Bắc Vực người lại muốn giết người. . ."

"Người làm vì Bắc Vực lập công đức, bọn họ lại ô người là Thiên Ma. . ."

"Người. . ."

"Người là chuyện gì xảy ra?"

". . ."

". . ."

Cái kia toả ra tà niệm chất chứa Triều Tiên tông Ma Sơn trưởng lão tà pháp, đang tự làm cho tâm thần người hỗn loạn, thậm chí ở gia tộc Phương Quý tại oán niệm trong trầm luân, nhưng lại không nghĩ rằng, vị này Triều Tiên tông trưởng lão tự mình nói nói, bỗng nhiên cả người đều bối rối. . .

Âm điệu đều thay đổi, thấy quý giống như: "Chuyện gì thế này?"

Cùng lúc đó, từ trong mắt của hắn, hướng về bốn phương tám hướng nhìn lại, có thể nhìn thấy, vẫn cứ còn có vô cùng vô tận oán niệm, chính từ bốn phương tám hướng mà tới, cái kia đều là Bắc Vực các nơi, là do tin Thiên Ma nghe đồn, trong bóng tối nguyên rủa Phương Quý Bắc Vực tu sĩ oán niệm, chính là dựa vào cái này oán niệm, Phương Quý mới tạm thời chống lại rồi Triều Tiên tông Ma Sơn trưởng lão cảnh giới Hóa Thân lực lượng, nhưng cũng chính bởi vì những thứ này oán niệm, đạo tâm của hắn đang bị từng bước xâm chiếm, vô tận tâm tình tiêu cực phân trào, hầu như phải đem

bản tính của hắn bao phủ, hóa thành một người khác. . .

Nếu là tiếp tục như vậy, Phương Quý tự nhiên là kết cục thê thảm.

Hoặc là chết, hoặc là thật là tẩu hỏa nhập ma, trở nên so với chết còn đáng sợ hơn!

Có thể vạn vạn không nghĩ tới chính là, những kia oán niệm vẫn cứ ở từ bốn phương tám hướng hội tụ lại đây, nhưng tính chất lại thay đổi.

Một tia một tia màu đen oán niệm trong, chính có từng tia từng sợi màu vàng cầu nguyện ý niệm giao tạp, dâng tới Phương Quý, thậm chí có thể nhìn thấy, những thứ này oán niệm có trước một nửa vẫn là đen, sau một nửa liền trở thành màu vàng, cũng có một hồi là màu đen, một hồi lại thành màu vàng, đổi tới đổi lui, có thể có một chút có thể xác định, lại có càng ngày càng nhiều oán niệm, ở biến thành cầu nguyện lực lượng!

"Tại sao có thể có loại biến hóa này?"

Triều Tiên tông trưởng lão toàn bộ đều bối rối, dù là hắn tuổi thọ dài lâu, kiến thức rộng rãi, cũng không có lường trước đến loại biến hóa này.

Rõ ràng toàn bộ Bắc Vực tu sĩ đều còn đang suy nghĩ Phương Quý đi chết, rõ ràng phần lớn Bắc Vực tu sĩ, cũng đã tin tưởng Phương Quý chính là Thiên Ma sự thực này, thậm chí ngay cả Phương Quý chính mình, cũng đã thừa nhận, những thứ này người làm sao cũng vì hắn cầu nguyện lên?

. . .

. . .

"Đây là. . ."

Phương Quý chính mình cũng bối rối.

Hắn có thể cảm nhận được bây giờ hướng mình vọt tới oán niệm, không những không có biến ít, trái lại biến nhiều.

Hoặc là không nên lại xưng là oán niệm, mà hắn là xưng là nguyện niệm.

Hắn có thể cảm nhận được cái này vô cùng vô tận nguyện niệm phần cuối,

chính là một ít thành tâm thành ý cầu nguyện lực lượng, thậm chí thân thức hướng về sâu hơn tra xét, hẳn vẫn có thể nghe được một ít phát ra nguyện niệm người tiếng lòng: "Thiên Ma lão gia, ta chúc người phúc thọ kéo dài, thọ so với thiên địa!"

"Thiên Ma lão gia, ta chúc ngài thể thiếp cả sảnh đường, lão bà ta đều có thể cho người. . ."

"Cầu người Thiên Ma lão gia, ta trước là bị người che đậy, hiện tại bỗng nhiên tỉnh ngộ, ta trung tâm làm vì ngài cầu phúc a. . ."

"Cầu ngài tha cho ta đi, tuyệt đối đừng tìm đến ta báo thù, ta mỗi ngày ở nhà cho ngài đốt nhang a. . ."

". . ."

". . ."

Mà lúc này Triều Tiên tông bên trong, cái kia rách nát bên trong đại điện, trắng đen đạo bào nam tử, hướng về Bắc Vực nhìn lại, liền có thể nhìn thấy vô số Bắc Vực tu sĩ, càng nhiều chính là trước lên lút phát ra oán niệm nguyện rửa Phương Quý người, vào lúc này đều là một mặt sợ hãi, đặc biệt là ở ba châu đều đã thất thủ, Phương Quý đã đánh tới Triều Tiên tông sau khi, càng là hoàn toàn thay đổi thái độ. . .

Bọn họ ở trung tâm cầu nguyện, thành kính cầu phúc!

Cũng không ai dám làm bộ, không dám ở trong lòng thầm mắng, bởi vì bọn họ biết, Thiên Ma là có thể nghe được bọn họ tiếng lòng.

Trước trong lòng mình mắng Thiên Ma mắng còn nhiều tàn nhẫn, lúc này cầu phúc tâm liền còn nhiều thành!

Thời gian thực sự là không còn nhiều a. . .

Ai biết chờ này Thiên Ma diệt Triều Tiên tông, quay đầu lại có phải là muốn theo những kia oán niệm tìm đến mình báo thù?

Lúc này không đuổi khẩn kỳ nguyện, còn muốn chờ đến khi nào?

Liền, càng ngày càng nhiều màu vàng nguyện niệm từ bốn phương tám

hướng vọt tới, như là một cái lại một cái sóng lớn vàng óng ánh, rất nhanh liền đem Phương Quý cuốn ở trong đó, cũng rất nhanh liền phủ kín toàn bộ đất trời, những thứ này nguyên lực yên tĩnh tường hòa, không những không còn yêu tà âm lãnh, thậm chí để Phương Quý sinh ra một loại dị thường cảm giác thoải mái, quả thực như là đang bị toàn bộ Bắc Vực người đồng thời vượt mông ngựa. . .

"Nguyên niệm chính là phúc lộc, chính là công đức, như nghĩ bỗng dung kiếm lấy, không cái xấp xỉ một nghìn năm, là thành không được đến chuyện!"

Trắng đen áo choàng nam nhân đã không nhịn được bắt đầu cười lớn: "Nhưng ta cái này Thâu Thiên Hoán Nhật lấy công đức phương pháp, lại giúp người trong mấy ngày, ngưng tụ Bắc Vực chúng sinh nguyên lực, nhưng là phải so với Đông Thổ cái kia khổ tâm kinh doanh vài ngàn năm pháp môn, đều lợi hại hơn rất nhiều. . ."

"Có cái này công đức phác họa, người, cũng là có thu hồi chính mình lực lượng sức lực. . ."

"Từ một điểm này trên xem. . ."

Hắn không nhịn được cười to: "Bắc Vực người, cũng thật là đáng yêu đây. . ."

Chương 710 : Di Sản

"Ha ha ha ha, ta cũng không biết tại sao, nhưng mình thật giống là kiếm lời.
.."

Cảm thụ cái kia từ từ bốn phương tám hướng, che ngợp bầu trời mà đến vô cùng nguyện niệm, Phương Quý chỉ cảm thấy tâm tình bỗng khoan khoái dễ chịu lên, hẳn cũng không vô cùng hiểu rõ cái này oán niệm cùng nguyện niệm trong lúc đó chuyển hóa, trong đó liên lụy đến vi diệu tâm tư cùng tình tế mưu tính, mà lúc trước hẳn dọc theo oán niệm uy hiếp cái kia trên đời này vô số người, cũng không phải vì mưu chút cái gì khác, thuần túy chỉ là trong lòng có tức giận hù dọa bọn họ một thoáng thôi, làm sao từng nghĩ đến, chính mình lại chính là như thế một dọa, những thứ này người liền lập tức thái độ nghịch chuyển, ngược lại muốn vì chính mình cầu phúc?

Ta giúp ngươi làm việc thì ngươi muốn ta chết!

Ta muốn quay đầu lại bắt nạt ngươi, ngươi cũng nguyện ta sống lâu trăm tuổi?

Bất quá tuy rằng không rõ biến hóa này, nhưng hẳn nhưng cũng có thể rõ ràng cảm giác được, bây giờ cái này nguyện niệm cùng với trước cái kia oán niệm khác nhau, trước đây cái kia oán niệm, càng như là một loại binh khí, lấy thương người làm chủ, Phương Quý cố nhiên không có bị thương tổn được, còn có thể dùng để thương người, nhưng hẳn giống như mình cũng phải bị lực lượng này phản phệ, mà bây giờ cái này cuộn cuộn nguyện niệm, lại tuyệt nhiên ngược lại, càng là lấy một loại bảo vệ làm chủ, cũng như là ở Phương Quý quanh người, buộc nội lên đạo đạo nguyện lực sóng triều, mãi bao hàm thân tức an bình, đem hẳn tự thân bảo vệ ở bên trong. . .

Lực lượng này ngưng tụ cường đại, vô kiên bất thôi.

Nhưng cũng không biết làm sao, Phương Quý mơ hồ cảm thấy lực lượng này không một chút nào chân thật. . .

Cũng may bây giờ đã là đủ dùng. . .

"Người đến tột cùng đang làm cái gì mê hoặc. . ."

"Dù như thế nào, mất đại đạo di bảo, người chính là chỉ là giun đé. . ."

Triều Tiên tông Ma Sơn trưởng lão cũng kinh ngạc tại cái này đầy trời oán niệm biến hóa, trái tim càng là vừa giận vừa sợ, hấn tiếng rống thẳm bên trong, ngọn núi rung chuyển, vô số nham thạch bay lên, ở không trung phủ xuống bùn tiết, lại hóa thành đạo đạo kiếm đá, che ngợp bầu trời xông hướng Phương Quý, ngẩng đầu nhìn lại, không trung tối om om một mảnh, như là vô tận tiên quân, đồng thời tế nổi lên phi kiếm màu đen, đủ để tiêu diệt tất cả.

"Ầm!"

Phương Quý đón cái kia vô cùng phi kiếm, vội vàng một bước đạp tiến lên, hai tay giao nhau, chặn hướng phía trước.

Bên người màu vàng mây bay một tiếng vang ầm ầm bạo phát vô tận lực lượng, trải ra ở thiên địa, chặt chẽ vững vàng đem cái kia vô cùng kiếm đá cản lại, mắt thường có thể thấy, mỗi một chuỗi kiếm đá, đều bị màu vàng mây bay ma sát, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến thành dung nham, nhỏ xuống ở đại địa bên trên.

Đầy trời kiếm đá đỡ, lại không có một thanh có thể đến Phương Quý trước người đến.

Bất quá Phương Quý thân hình, nhưng cũng bị những thứ này kiếm đá ẩn chứa lực lượng chặn lại, đẩy đến vội vã lui về phía sau.

"Còn không quá đủ. . ."

Phương Quý lập tức trong lúc đó, liền nhận ra được cái này đầy trời oán khí cùng nguyện niệm trong lúc đó khác biệt.

Trước đây oán khí, lực lượng thâm độc, trái lại có thể mượn cơ hội đả thương địch thủ, nhưng bây giờ hóa thành nguyện niệm, chính mình lại chỉ có thể bị ép phòng thủ, hung uy phản chưởng bằng vừa nãy, như muốn hình dung, vừa nãy chính mình nắm, là một thanh có thể thương người lại có thể thương mình độc kiếm, bây giờ lại là một mặt dày trầm trọng tâm khiên,

chính mình vốn là không bằng đôi phương tu vị càng mạnh, một đầu phòng thủ, trái lại không bằng đánh nhau chết sống!

"Tu vị, mới là căn cơ!"

"Thực lực, cũng là từng bước từng bước tu luyện được. . ."

"Các người những quái vật này, những yêu ma này. . ."

"Các người chui thiên địa chỗ trống, nắm giữ vốn là không thuộc về các người lực lượng, vốn là làm trái thiên ý. . ."

"Mất đi đại đạo di bảo giúp đỡ, các người liền lộ ra nguyên hình. . ."

"Dù như thế nào thủ đoạn, cũng không lật nổi cái gì bọt nước đến. . ."

Triều Tiên tông đại trưởng lão cũng tựa như phát hiện Phương Quý biến hóa, mạnh mẽ đè xuống tâm tư, uy nghiêm đáng sợ hét lớn trong, trên đỉnh ngọn núi, pháp lực màu xám ngưng tụ, lại hóa thành một mặt gương đồng cũng tựa như vật thập, tại không trung lật mấy vòng, trong đó một mặt, liên xa xa chụp hướng về phía Phương Quý, rồi sau đó mặt kính bên trên, lưu quang gọn sóng, đạo đạo Hỏa long dâng lên mà ra, đốt trời nung đất, hướng về Phương Quý bao phủ tới.

"Cái này lão vương bát đản vẫn đúng là dám nhân cơ hội chơi vui?"

Mà đón cái kia vô tận Hỏa long, Phương Quý lại đem xoay chuyển mây vàng, gắt gao chống đối, liền ngay cả tiêu Hắc long Ngao Lai Bảo, cũng giúp đỡ hãn miệng phun long tức, phá diệt có vài Kim long, nhưng là bọn họ hai người, rồi lại bị va chạm ra mấy chục dặm, lúc này khoảng cách Triều Tiên tông, trái lại càng ngày càng xa, bất luận từ góc độ nào đến xem, bọn họ cũng đã là rơi vào hạ phong, vẫn bị Triều Tiên tông Ma Sơn đè lên đánh.

"Không đúng, then chốt không ở nơi này. . ."

Bất quá đến lúc này, Phương Quý trái lại không vội vã lên.

Hắn càng nghĩ cái này nguyện niệm việc, có khác kỳ lạ, tựa hồ ẩn giấu đi một loại nào đó dụng ý.

Nguyện niệm không cách nào đả thương địch thủ, thậm chí còn không như vậy trước oán niệm uy lực càng lớn một ít, xuất hiện cũng vô cùng kỳ lạ.

Nhất hoàn nhất hoàn thủ sẵn, có thể từ bên trong nhìn ra chút cố ý dung túng cảm giác. . .

"Nguyện niệm bảo hộ tâm thần, như thông qua oán niệm tới nói. . ."

Phương Quý trong lòng mơ hồ bay lên một ý nghĩ, bỗng nhiên liền cảm giác một trái tim oành oành nhảy lên!

. . .

. . .

"Vượng Tài, Lai Bảo, thay ta ngăn trở hắn!"

Ý thức được một cái nào đó vấn đề hắn, đột nhiên lớn tiếng rống to, phi thân lên.

Mà cái kia từ Triều Tiên tông bên trong, hướng về hắn vọt tới vô tận thân thông pháp lực, thì lại đều bị tiểu Hắc long cùng Anh Đề hai cái liều mạng vọt lên chống đỡ, cũng may tiểu Hắc long tuy rằng chưa bù đắp bản nguyên, nhưng ở khoảng cách như vậy xa tình huống xuống, chống đối một thoáng Triều Tiên tông vị này Ma Sơn trưởng lão thân thông vẫn không có vấn đề, Anh Đề bản lĩnh dầu gì, ở một bên cũng có thể uông uông gọi hai tiếng trợ trợ hứng.

Bất quá điều này cũng thiệt thòi vị kia Triều Tiên tông trưởng lão, không cách nào đuổi theo ra đến đánh, bằng không nó hai cái cũng phải bị thiệt thòi!

"Đề tiểu Long để cùng mình vật cưới chống đỡ, hắn đây là. . . Muốn chạy trốn?"

Chỉ là Phương Quý cái này quyết định, lại lập tức xem sững sờ vô số người, khó có thể lý giải được dụng ý của hắn.

Muốn chạy trốn cùng nhau trốn chính là, làm chi còn đến lưu lại hai cái?

"Tiểu nhi, ngươi muốn chạy trốn. . ."

Liên cái kia Triều Tiên tông Ma Sơn trưởng lão, đều theo bản năng gọi ra câu nói này.

Chỉ là ở câu nói này ra miệng lúc, vị kia ngồi ở Triều Tiên tông đại diện phế tích bên trong, trên người mặc trắng đen áo choàng nam tử, trên mặt bỗng nhiên liền lộ ra chút thần bí mỉm cười, hấn ngẩng đầu nhìn hướng về phía giữa không trung Phương Quý, nụ cười nhẹ thỉn, bàn tay lại ở khẽ run.

...

...

"Trước đây tiến vào Ma sơn lúc, ta ở nơi đó cảm nhận được một loại cảm giác rất cổ quái. . ."

"Thật giống như, nơi đó có ta đồ vật. . ."

"Chỉ bất quá, khi đó trong lòng tuy rằng cũng nổi lên chút kích động, nhưng miệng đồng lại biểu hiện ngược lại kết quả. . ."

"Như vậy hiện tại. . ."

Cùng lúc đó, xông thẳng đến giữa không trung Phương Quý, sắc mặt trước nay chưa từng có nghiêm nghị, hấn lấy ra cái kia một viên có khắc "Càn Nguyên Thông Bảo" bốn chữ tiền đồng, hơi trầm ngâm sau khi, mới đưa tiền đồng quăng lên, nhìn nó ở không trung lặn lộn, nhìn nó tựa hồ mơ hồ tác động bên trong đất trời một cái nào đó sợi khí vận, sau đó ở cái này một tia khí vận ảnh hưởng phía dưới, chậm rãi rơi vào lòng bàn tay.

Phương Quý cúi đầu, liền nhìn thấy "Càn Nguyên Thông Bảo" bốn chữ hướng lên!

"Thật đến lúc rồi sao?"

Phương Quý nắm chặt tiền đồng, cúi đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Triều Tiên tông phương bắc ước chừng ngàn dặm nơi, có một toà Ma Sơn.

Cái kia Ma Sơn, quanh năm có ma khí bốc hơi, như là bao phủ ở một mảnh màu đen mây mù trong, phía trên có bỗng bệnh đi tới Ma linh, cũng có vô ý

thức đi khắp ma vật, càng có rất nhiều ẩn giấu ở trong núi, mỗi một kiện đều giá trị liên thành Ma Sơn dị bảo.

Mỗi một toà Ma Sơn, đều đại biểu vô tận hung hiểm, cũng đại biểu vô tận tài bảo.

Chỉ bất quá, ai cũng không cách nào đem cái kia Ma Sơn dị bảo, chiếm làm của riêng.

Có thể bây giờ Phương Quý, chợt nổi lên một loại tâm tư như thế. . .

"Như là của ta, cái kia liền đưa ta. . ."

Trái tim cũng trải qua sóng to gió lớn giống như suy tư, hấn mãnh đến cắn chặt răng một cái, làm ra quyết định này, bỗng nhiên một tiếng quát chói tai, trên đỉnh đầu, thần quang lóng lánh, đã hiện hóa ra hấn Nguyên Anh, đó là một cái cùng Phương Quý giống như dáng dấp, trên người khoác một cái sơn hà bào cái bóng, hấn vốn là cực nhỏ, dài hơn một xích ngắn, có thể theo Phương Quý tâm niệm động thì lại vội vã lớn lên, tràn ngập bầu trời.

Cũng là ở cái này một chỗ, hấn cái kia một cái quần sơn liên miên tiên bào bên trên, có một đạo bóng núi lấp loé.

Cùng lúc đó, bên ngoài ngàn dặm toà kia Ma Sơn, thì lại đột nhiên rung động âm âm, phảng phất có một đạo sức mạnh to lớn ảnh hưởng đến ngọn núi kia, bởi vậy từ núi dưới bắt đầu, một đạo khùng bố vết rách xuất hiện, sau đó vô cùng vô tận tà khí, từ bên trong dâng lên âm âm!

Cái kia tà khí, bất luận người nào một tới gần, đều sẽ cảm nhận được một loại phát ra từ thần hồn nơi sâu xa rung động!

Đó là một loại bản năng khùng bố!

Nhưng một mực, Phương Quý không có, hấn từ rất nhỏ bắt đầu, liền đối với như vậy tà khí không sinh được cảm giác sợ hãi. . .

Mà bây giờ, mắt thấy đến này vô cùng tà khí, từ núi trong lên, dòng lũ giống như hướng về chính mình cuốn tới, Phương Quý càng là sinh ra một loại ảo giác, liền giống như là, hấn chính đang tại thu hồi một số vốn là thứ thuộc về chính mình, hấn cảm giác cái kia vô cùng tà khí, như là mãn bao hàm linh động, như là chính mình chỉ cánh tay giống như thích làm gì thì

làm, mang theo vô cùng huyền diệu, còn có này trời sinh cảm giác thân cận. . .

Ào ào ào. . .

Những thứ này tà khí cuốn ở quanh người của hắn, như là màu đen mây bay giông như, xa xa đẩy ra!

Cái này tà khí cường đại vô cùng, nhưng cũng có cực kỳ đáng sợ phản thực lực lượng, Phương Quý lúc này cũng đã rõ ràng, tại sao trước chính mình ở Ma Sơn phía dưới, cảm nhận được những sức mạnh này thì rõ ràng cảm thấy có thể thu hồi, nhưng miếng đồng lại cho mình ngược lại chỉ thị, nguyên nhân rất đơn giản, khi đó chính mình, còn quá nhỏ yếu, căn bản không chịu nổi cái kia vô cùng vô tận Ma sơn tà khí. . .

Mạnh mẽ muốn thu về, chỉ có thể đem chính mình phản phệ hài cốt không còn, thành cận bã!

Lúc này rồi lại không giống!

Hắn có toàn bộ Bắc Vực, vô số người gia trì ở trên người mình nguyện niệm!

Những thứ này nguyện niệm, làm cho bản thân có chịu đựng một phần tà khí sức lực, không đến nỗi bị tà khí thúc đẩy!

"Lực lượng này không tốt chừng không. . ."

Mà cảm thụ cái kia càng ngày càng nhiều tà khí gia thân, Phương Quý trong lòng, cũng ý thức được một cái chuyện phi thường đáng sợ, cái kia tà khí quá mạnh mẽ, tâm thần của chính mình cũng tốt, pháp lực cũng tốt, không cách nào đưa nó điều động lên, chỉ hiện ra đến mức dị thường những trầm. . .

"Bất quá, điểm này cũng rất dễ giải quyết!"

Phương Quý tâm niệm động thì sau đầu liền sáng lên một cây đèn.

Đó là Âm Dương đèn, lúc này phát ra huyền diệu bảo quang, ánh ở trên hư không, hiện ra âm dương thái cực dấu hiệu.

Lúc này Âm Dương đèn, bị Tiên Linh sơn bàn cờ áp chế, phát huy ra nó thần uy, nhưng cũng không ảnh hưởng Phương Quý đi cảm thụ chiếc đèn này bên trong, trời sinh liền có đạo uẩn, sau đó dựa vào cái này đạo uẩn trong âm dương lý lẽ, đi vận chuyển Bắc Vực nguyện niệm cùng Ma sơn tà khí cái này hai loại hoàn toàn khác nhau lực lượng, lẫn nhau khắc chế lại lẫn nhau đem sinh sôi, cuối cùng hóa thành có thể do chính mình đến chưởng ngự lực lượng. . .

"Hóa ra là như vậy. . ."

Phương Quý hai tay hướng lên trên giờ lên, màu vàng nguyện niệm bắt đầu cùng Ma sơn tà khí giao hòa, giúp đỡ truy đuổi, ở sau lưng của hắn hình thành rồi một cái cực lớn thái cực, không chỉ có như vậy, còn có càng nhiều nguyện niệm, càng nhiều tà khí, chính cuộn cuộn không ngừng vọt tới, giao hòa một chỗ.

Cái kia thái cực cũng càng lúc càng lớn, hầu như muốn căng kín toàn bộ bầu trời.

"Tuy rằng ta sinh ra được liền không ai muốn, nhưng kỳ thực ta cũng là có di sản. . ."

Hắn cười: "Cái này di sản, liền là Ma sơn. . ."

Chương 711 : Thân Thế Của Người

"Cái này đến tốt cùng là món đồ gì?"

Xa xa Triều Tiên tông bên trong, Ma Sơn trưởng lão nhìn Phương Quý sau lưng cái kia tựa hồ có thể đẩy lên toàn bộ đất trời Thái cực đồ, trong lòng run sợ, phát ra bởi vì sợ hãi mà mạnh mẽ kích khởi tiếng rống giận dữ, hẳn không biết đó là vật gì, bởi vì dù là đối với hắn mà nói, phía kia Thái cực đồ uy thế, cũng đã vượt qua phạm vi hiểu biết, vì lẽ đó hắn chỉ có thể liều mạng toàn lực, gia trì thế công của chính mình, Triều Tiên tông dưới nền đất linh mạch, một đạo một đạo bị hắn đánh lên, ẩn chứa trong đó vô tận linh khí, hầu như muốn vào lúc này lấy sạch.

Tiểu Hắc long cùng Anh Đề hai cái, ở cái này lão quái liều mạng thế tiến công phía dưới, cũng phân minh có chút không chống đỡ được, chính liên tục lui về phía sau, chỉ bất quá, dù là cảnh này khiến Ma Sơn trưởng lão làm hết sức đem thân thông đánh về phía giữa không trung Phương Quý, nhưng cũng là chuyện vô bổ, tất cả thân thông dư âm, ở vọt tới Phương Quý trước người thì liền đã bị cái kia Âm Dương đạo uẩn tiêu diệt, tiêu tan vô hình.

Cái kia do Bắc Vực sinh linh nguyên lực cùng Ma sơn tà khí đan dệt mà thành Thái Cực Âm Dương Đồ, dĩ nhiên đủ để che đậy một phương thiên địa, nhưng vẫn cứ đang không ngừng lớn lên, bởi vì vẫn cứ còn có vô cùng vô tận nguyên niệm, cùng Ma sơn tà khí, từ bốn phương tám hướng hướng về hắn vọt tới.

Tòa thứ nhất Ma Sơn tà khí đã bị lấy sạch, có thể nhìn thấy cái kia trên một ngọn núi ma tức ở tiêu tan.

Ngọn núi kia, ở biến thành một toà bình thường núi.

Thật giống như Phương Quý trực tiếp lấy sạch nó tất cả sinh cơ.

Sau đó ngay sau đó, chính là khoảng cách hơi xa một chút mặt khác một ngọn núi.

Sau đó là tòa thứ ba. . .

Cái kia mênh mông cuồn cuộn tà khí, thuộc về trước Phương Quý liền nghĩ cũng không dám nghĩ tới khổng lồ, nhưng vào lúc này, lại đều bị hấp dẫn lại đây, gia trì ở trên người hắn, mênh mông cuồn cuộn, không ngừng vô tận, đợi đến tòa thứ ba núi bị lấy sạch trong, Phương Quý trong lòng mới bừng tỉnh thức tỉnh, vội vã thu lại tiếp tục đưa tới tòa thứ tư Ma sơn tà khí cử chỉ , bởi vì hắn đã lập tức liền không chịu được nữa lực đạo này.

Bắc Vực chúng sinh nguyện niệm cũng tốt, cầu nguyện cũng được, chung quy có hạn!

Có thể giúp hắn điều khiển ba toà Ma Sơn tà khí, cũng đã đạt đến cực hạn. .

"Ha ha, ha ha. . ."

Phương Quý cảm thụ cái kia hầu như để cho mình có đều chút khó có thể lý giải được lực lượng, đột nhiên cất tiếng cười to, sau đó ánh mắt nhìn về phía Triều Tiên tông, bỗng nhiên trong lúc đó, bước ra nhanh chân, đạp lên hư không hướng về Triều Tiên tông bên trong vọt tới, sau lưng hắn, cái kia Thái Cực Âm Dương đạo uẩn xoay chậm chậm, lực lượng càng ngày càng khổng lồ, phảng phất toàn bộ hư không đều bị tiêu diệt, rồi sau đó quy về hỗn độn trong lúc đó. . .

"Hống. . ."

Triều Tiên tông Ma Sơn trưởng lão, vào đúng lúc này phát ra thú hoang tàn giống như chết tuyệt vọng gầm rú.

Cả ngọn núi, bỗng nhiên loé lên chói mắt bảo quang, đó là hắn đã đem toàn bộ Triều Tiên tông dưới nền đất phía dưới linh mạch, tất cả đều lấy sạch dấu hiệu, vô cùng vô tận cuồn cuộn mây khói, hồi làm một nơi, hóa thành một cái ngập trời bàn tay lớn, hướng về Phương Quý chộp tới.

"Khách khách khách. . ."

Nhưng này cảnh tượng, lại người ngoài dự đoán mọi người yếu ớt.

Âm Dương Thái Cực Đồ đón nhận cái kia một cái Ma Sơn bàn tay lớn, liền

như là dò vào cối xay trong.

Từng tia từng sợi, đều bị cắn nát, quy về hỗn độn.

Cái này ở giữa, cái kia một bàn tay lớn, thậm chí cũng không có thể ngăn trở đến Âm Dương Thái Cực Đồ nửa phần thế. . .

"Làm sao có khả năng, cái này sao có thể?"

Ngọn núi rung động, điên cuồng gầm rú trong, chen lẫn một ít kinh nộ cùng không cam lòng.

"Lão phu mới là Hóa Thần, ngươi bất quá là chui một chút chỗ trống vai hê, sao địch đến lão phu ngàn năm khổ tu?"

Ở cái này vô tận trong tiếng gầm rú tức giận, đỉnh núi kia, như là phát ra như người sống giống như phần nộ mà tâm tình sợ hãi, cả ngọn núi trên, bất kể là nham thạch cũng tốt, cây cỏ cũng được, sơn tuyền kim tàng, toàn vào lúc này bị tinh luyện đi ra, hồi làm đủ loại, cỏ quái kỳ lạ thế tiến công, rất giống là một cái bị bức ép đến góc ở liều mạng giãy dựa điên phụ, đem tất cả có thể sử dụng tất cả đều dùng đến. . .

Liên ngay cả cái kia tế ở giữa không trung, trấn áp Phương Quý một thân đại đạo di bảo bàn cờ, đều bị hấn cho ném tới. . .

Chỉ là, rơi vào mọi người mi mắt trong lúc đó, lại là cái kia Âm Dương Thái Cực Đồ bắn bay bàn cờ, tiêu diệt các loại thần thông, ôm theo như bẻ cành khô tư thế, một đoạn một đoạn, trực tiếp đây tới Triều Tiên tông bên trong, sau đó đây tới đỉnh núi kia bên trên. . .

Ngay sau đó, cả ngọn núi, từ trên xuống dưới, dần dần bị tiêu diệt, hóa thành vô cùng bụi mù.

"Sao như vậy?"

Ầm ỉ mà chói tai tan vỡ trong không khí, có Ma Sơn trưởng lão thậm chí dẫn theo chút bị thương tiếng nói.

"Lão phu mười tuổi tu hành, mười bảy tuổi Trúc Cơ, ba mươi tuổi thành đan, thông ngộ đại đạo, không cam lòng phạm tục, cho nên tự hủy Kim Đan từ đầu trùng tu, làm vì đập Vô yếm chi lộ, lão phu đi U cốc cùng người

làm trâu làm ngựa, làm vì phá Kim Đan bình cảnh, lão phu không tiếc thí sư đồ môn đoạt đến Thanh Linh tiên kinh, làm vì đoạt Tiên đạo tạo hóa, lão phu không tiếc lay thân Đế Tôn thủ hạ, chỉ vì cầu được hắc ban thưởng một chút Tiên đạo cơ duyên. . ."

"Vì tu hành, lão phu ăn hết thế gian tất cả khổ!"

"Vì tu hành, lão phu làm hết thiên hạ tất cả chuyện!"

"Lão phu mua chuộc Bắc Vực chư môn tiên kinh, chỉ vì thôi diễn ra thích hợp bản thân công pháp!"

"Lão phu không tiếc hóa thân núi con rôi, chỉ vì bước ra cái kia một đạo Nguyên Anh cùng Hóa Thần ràng buộc!"

"Nhưng vì cái gì, lão phu trái lại không bằng người bực này tiểu bối?"

". . ."

". . ."

Cuốn cuộn tiêu khói tản đi, Phương Quý bỗng nhiên giơ tay, trước người Âm Dương Thái Cực Đồ vào lúc này hơi thu hồi, thần thông hơi liễm, hắc cúi đầu nhìn lại, liền thấy cái kia Triều Tiên tông cái này một đạo ngọn núi chính, lúc này đã bị toàn bộ mài đi, rơi vào trước mắt hắc, chính là một cái quái lạ động phủ, động phủ này đỉnh đã không còn, có thể trực tiếp nhìn lại, sau đó rơi vào hắc trong tầm mắt, chính là một cái khô gầy mà lão giả già nua, hắc xích xương sống trên người, có thể nhìn thấy thon gầy cực kỳ rõ ràng một cái một cái xương sườn cùng lõi ra huyết mạch.

Mà kỳ dị nhất, nhưng là hắc toàn bộ nửa dưới núi, đều hòa vào lòng đất.

Hoặc là nói, hòa vào cái này một ngọn núi sơn cơ trong.

Lúc này, hắc chính ngẩng đầu nhìn tới, trong mắt đều là tràn đầy phần mộ cùng không cam lòng, thậm chí còn có chút xem thường.

Hắc thần trí cũng giống như là có chút hỗn loạn, đang không ngừng kêu to: "Bọn người. . . Bất quá là đánh cắp thiên cơ tiểu tặc, bọn người, bất quá là mượn đại đạo di bảo làm dữ con rôi, bọn người bản lĩnh là giả, chỉ có lão phu, chỉ có lão phu mới là thật sự. . ."

"Chỉ có lão phu cái này chân thật tu hành, mới là chính đạo!"

"Bọn người chính là lại hung cuồng, cũng bất quá là hoa trong gương, trăng trong nước. . ."

". . ."

". . ."

"Lời này nói, Triều Tiên tông làm đủ trò xấu, cũng nói chúng ta không phải chính đạo?"

Phương Quý cúi đầu nhìn lại, trầm mặc một hồi lâu, mới cười nói: "Nghe người lời này trong lòng ta liền không phục, sao thế, mượn đại đạo di bảo bản lĩnh, liền không phải thật sự bản lĩnh, đời trước lưu lại tiền, liền không xài được vẫn là tính sao?"

Triều Tiên tông Bá Thường Ma Sơn thậm chí đã nghe không tiến vào Phương Quý lời nói.

Hắn vẫn cứ chỉ là trong miệng lải nhải: "Cái này không công bằng, cái này không công bằng, này không phải là chính đạo. . ."

"Thời đại đã thay đổi!"

Phương Quý nói, sau đó giơ tay một chưởng theo roi xuống.

Hắn cũng không tính cùng cái này Triều Tiên tông trưởng lão nói nhiều cái gì, chuyện này lại đây, cũng không phải vì tìm hắn.

Hắn chỉ là một chưởng, liền đem cái này bởi vì cùng núi dung hợp, bởi vậy ngọn núi bị tiêu diệt, hắn cũng là ít đi lớn nửa cái mạng Ma Sơn trưởng lão đánh chết, xác định hắn không có cái gì hồn lưu lại, sau đó liền ngẩng đầu lên, hướng về trời cao bên trong nhìn lại, lúc này, cái kia Bắc Vực chúng sinh nguyện lực cùng Ma sơn tà khí giao hòa mà hình thành Âm Dương Thái Cực Đồ, vẫn không có tiêu tan, như là nhật nguyệt huyền nhiều tại bên cạnh người.

Không chỉ có như vậy, theo cái kia Tiên Linh sơn bàn cờ bị bắn bay, trước đây bị áp chế đại đạo di bảo, cũng đã trọng phục thần uy.

Cảnh này khiến quanh người hấn quán đầy đạo uẩn, thậm chí có loại khí thôn sơn hà thiên địa chi ý.

Hấn ánh mắt đảo qua Triều Tiên tông phế tích, còn lại không nhiều Triều Tiên tông đệ tử lại gặp ánh mắt của hấn. . . Kỳ thực không có gặp phải, chỉ là thuận thế quét tới, nhưng cũng đủ hoảng sợ. . . Liền đã từng mảnh từng mảnh quỳ xuống, run run rẩy rẩy, như là bị đồ tể chọn tuyền cừu con, cũng không có nửa phen nắm giữ tính mạng mình chỗ trống, thậm chí không sinh được nửa điềm đi chống lại cái này vận mệnh dũng khí.

Nhưng Phương Quý không có nhìn bọn họ, chỉ là đảo qua toàn bộ di tích, sau đó hít sâu một hơi.

"Vương bát thao chết tú tài, người lăn ra đây cho ta. . ."

tiếng nói ở Triều Tiên tông phế tích trong lúc đó vang vọng, thành hình một tầng một tầng tiếng vang.

Phế tích vắng vẻ không hề có một tiếng động, không người trả lời.

Phương Quý trên mặt, đều tuôn ra một chút huyết sắc: "Người đi ra cho ta, ta vừa nãy đều nhìn thấy người!"

Phế tích trong, vẫn cứ cái gì âm thanh đều không có.

Phương Quý bỗng nhiên có vẻ hơi nhụt chí, tức giận nói: "Người cho rằng ẩn đi là không sao, đại gia người tốt xấu đi ra theo ta nhìn một lần a, người giúp đỡ Triều Tiên tông tính toán ta, tốt xấu muốn nói cho ta nguyên nhân a, lão gia ta đã không phải khi còn bé, nên có cái gì muốn nói các người đi ra nói với ta rõ ràng a, ta đến tột cùng đến từ nơi nào, là ai sinh, cũng không thể luôn gạt ta a. . ."

Sóng gió khắp nơi, gió thổi lá rách.

Phương Quý có thể nghe rõ ràng hoảng loạn con kiến ở vận chuyển đất cát âm thanh, chỉ là không nghe được tú tài trả lời.

Hấn đợi rất lâu rồi, rốt cục yên lặng cúi đầu, một hồi lâu mới nói: "Che giấu đầu che giấu cái mông, Hoa tử đồng lúa không lọt mắt người. . ."

Thấp giọng mắng, hắn đang muốn xoay người rời đi, lại chợt nghe đến sau lưng một cái âm thanh cười nói: "Đó cũng không nhất định!"

Phương Quý cả kinh, gấp vội vàng xoay người, liền nhìn thấy trước người một khối nham thạch bên trên, xuất hiện gương mặt, lại như là cái này Triều Tiên tông Ma Sơn trưởng lão thần thông giống như, trông rất sống động, do trên nham thạch mặt hoa văn phác họa ra đến mi mắt, thậm chí còn có chút lười biếng, tiện hề hề mùi vị, rung động phát ra một cái có chút đặc ý tiếng nói: "Ta cùng quả phụ gần nhất tiên triên nhưng là rất nhanh. . ."

Phương Quý cả kinh, mắng: "Quả nhiên là ngươi!"

Nói khắp mọi nơi bản khoản, gấp vội kêu lên: "Ngươi chân thân ở nơi nào, mau ra đây!"

"Ta không thể đi ra!"

Cái kia nham thạch, hoặc nói là tú tài, cười hì hì lắc đầu, nói: "Bởi vì ta sợ ngươi!"

Phương Quý đều sắp muốn tức đến nở nụ cười, nói: "Ngươi sợ ta làm gì, ta lại không đánh ngươi. . ."

Vừa nói vừa điều động ma nhãn đến xem, nắm đấm đã nắm chặt, bất cứ lúc nào cũng sẽ một quyền đấm ra đi.

"Này không phải là ngươi có gọi hay không ta vấn đề. . ."

Tú tài thấp giọng than thở, sau đó lên giọng cười nói: "Nói cái gì ta tính toán ngươi, nhưng là có chút quá đáng, rõ ràng chính ngươi cũng rõ ràng, ta không những không có tính toán ngươi, còn chờ liền giúp ngươi một đại ân đây, nếu không là ta khiến cho như thế cái chiêu, chỉ bằng ngươi cái này không chịu cố gắng lười biếng kinh, đến chờ tới khi nào mới có thể nắm giữ cái này đạt đến cảnh giới Hóa Thần lực lượng đây?"

Phương Quý tức giận, tức đến cắn răng, nói: "Ngươi nếu thật muốn giúp ta, liền nói cho ta ta đến tột cùng là ai!"

Tú tài cười chợt tiếng đột nhiên biến mất, qua một hồi lâu tiếng nói mới lại vang lên, nói: "Ta không dám nói!"

Phương Quý tức giận, một quyền nện đến cái kia trên nham thạch.

Toàn bộ nham thạch đổ nát, nham tiết tung toé, nhưng tú tài dáng dấp, lập tức lại xuất hiện ở bên cạnh một cái trên nham thạch, cười nói: "Ồ yêu yêu, lại tức rồi, may mà không thể chân thân đi ra thấy ngươi, không phải vậy cú đấm này trúng vào cũng không phải chơi vui. . ."

Phương Quý dùng bỏ ra rất lớn công sức, mới đưa đày lòng tức giận ép xuống, nói: "Ta chỉ là hỏi hỏi thân thể của chính mình, là khó khăn như thế sao?"

"Cái này. . ."

Tú tài tiếng nói cũng hơi chăm chú chút, một lát mới nói: "Mỗi người đều có giải chính mình thân thể quyền lực, ngươi tự nhiên cũng không ngoại lệ, bất quá, ngươi nếu là thật như vậy nghĩ biết mình là ai, ta cũng có một vấn đề muốn hỏi ngươi. . ."

Phương Quý vội la lên: "Có rắc mau thả!"

"Ha ha. . ."

Tú tài mỉm cười, tiếng nói trở nên hơi chơi bời, dẫn theo điềm trêu chọc làn điệu: "Nếu có một ngày, ngươi biết rõ bản thân mình thân thể sau khi, liền muốn đại khai sát giới, giết ta, giết trưởng thôn, giết trong miệng ngươi Hoa tử, giết Hồng Bảo Nhi, giết Đại Tráng, thậm chí càn giết các ngươi Thái Bạch tông tông chủ, giết ngươi vị kia Thiên Thượng Kiếm Tiên sư tôn, vậy ngươi còn có muốn biết hay không chính mình thân thể?"

"Cái gì?"

Phương Quý nghe, vội vã lắc đầu: "Ngươi nói bậy cái gì, cái này không thể nào!"

"Không có gì không thể!"

Tú tài tiếng nói dường như có chút lãnh mạc: "Ngươi lại không phải chưa từng làm!"

Chương 712 : Liền Ở Hôm Nay

"Ta từng làm?"

Phương Quý bị tú tài nói ra nói gở cho làm bồi rồi, trong lòng tràn đầy quái lạ cùng nghi hoặc, còn có đề trong lòng hấn kinh động sợ hãi, một hồi lâu mới nhảy lên chân đến, cố sức chửi nói: "Cùng tú tài người nói chuyện muốn giảng lương tâm, ta Phương Quý Phương lão gia khi còn bé là không ít ở trong thôn làm, ta xé qua người sách, đái qua bàn cờ của người, hướng về người trong chần nhét qua pháo đốt, còn ở người nhìn lên Hoa tử rửa ráy thời điểm hô qua trao tặc. . . Nhưng người nói ta giết qua người? Ta mỗi ngày mắng người đoán mệnh đáng đời chết, nhưng trong lòng ta xưa nay không nghĩ tới. . ."

Khối này nham thạch, hoặc nói tú tài, trầm mặc lại.

Trên nham thạch hoa cương hoa văn tạo thành con mắt, lẳng lặng nhìn Phương Quý.

Phương Quý thở hên hên, cũng nhìn chòng chọc vào cái kia trên nham thạch mặt con mắt, hai người đều trầm mặc.

"Đúng đây, người bây giờ, đúng là hi vọng chúng ta tốt, chúng ta lại không phải cảm giác không ra. . ."

Tú tài qua một hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: "Nhưng vấn đề cũng ở chỗ người không nhớ rõ, bằng không nói không chắc đã sớm khai sát giới. . ."

"Đại gia người khai sát giới, người tổ tông khai sát giới, người mười tám đời con rùa khai sát giới. . ."

Phương Quý tức đến trán nổi gân xanh, bị cái kia cảm giác nghi hoặc trên đến tâm loạn như ma, giờ chân cố sức chửi: "Người nói những thứ này người nghe không hiểu lời nói có ích lợi gì, người phải biết cái gì liền mau mau nói cho ta, ta sẽ không khai sát giới, ta làm sao có khả năng sẽ giết các người, ai muốn giết các người ta liền đi làm thịt ai. . . Người mẹ kiếp ngoài

lệ, ngươi nếu là lại không nói chuyện cẩn thận, Phương lão gia ta hiện tại liền muốn giết chết ngươi!"

"Ngươi cái này. . . Ai. . ."

Tựa hồ là nhìn thấy Phương Quý phát điên dáng dấp, vừa tựa hồ là bởi vì cảm nhận được hấn trong lời nói toát ra đến tâm tình, tú tài cũng vẫn trầm mặc lại, giọng điệu cũng có chút mềm nhũn, nhẹ giọng nói: "Hay là ta sai rồi, không nên nói cho ngươi những thứ này!"

"Ngươi. . ."

Phương Quý gấp không được, lại muốn bắt đầu mắng.

Nhưng tú tài trực tiếp đánh gãy hấn, thấp giọng nói: "Ngươi bây giờ, đúng là vô tội, chỉ bất quá, ta cũng hi vọng ngươi hiểu rõ, trình độ nào đó trên, thôn làng kỳ thực không có lừa ngươi, ngươi nghĩ biết mình là ai, chúng ta cũng đồng dạng muốn biết, thậm chí so với chính ngươi đều càng muốn biết, bởi vì cái kia đối với ngươi mà nói, đại diện cho thân thể chân tướng, thế nhưng đối với chúng ta mà nói, cái kia đại diện cho. . ."

Phương Quý nghe lời này, đều có chút bối rối.

Nếu không là bây giờ trải qua nhiều chuyện như vậy, hấn đúng là có thể lý giải tú tài lời nói.

Người trong thôn vừa bắt đầu chính là có mong muốn, lấy nuôi lớn hấn phương thức, hướng đi tiên nhân đối lấy thù lao, có thể đến bây giờ bước đi này, lại nói lời này cái kia không phải hồ đồ mà, người trong thôn vốn là không một cái bình thường, ngươi muốn cái quý thù lao?

Mà tú tài nói đến chỗ này, cũng nhẹ nhàng lắc đầu, không có tiếp tục nói hết.

Hấn thật lòng nhìn Phương Quý một chút, nói: "Với chúng ta mà nói, có thể xác định nói cho ngươi, liền chỉ có ngươi là bị người ôm đến, ôm ngươi đến người kia lừa chúng ta, hấn không có đúng hẹn trở lại đón ngươi, vì lẽ đó bây giờ chúng ta, cũng đồng dạng mê man!"

"Ta đều lớn như vậy, ngươi còn muốn nắm những lời như vậy gạt ta?"

Phương Quý phần nộ kêu to: "Làm ta là tiểu hài tử?"

"Ta không có lừa ngươi!"

Tú mới thấp giọng nói: "Người trong thôn ở rất nhiều chuyện trên giầu điểm ngươi, duy độc điểm ấy không có lừa ngươi!"

Phương Quý: "Nhưng là. . ."

Tú tài đánh gãy hẳn, nói: "Ngươi như nghĩ thật sự biết thân thể của chính mình, cái kia liền chỉ có hai cái biện pháp, một cái là, chờ cái kia nói muốn tiếp ngươi người trở về, hẳn tự sẽ nói cho ngươi biết tất cả, một cái khác chính là, chính ngươi đi tìm đến cái kia thân thể!"

"Được được được, chính ta tìm!"

Phương Quý xác định hẳn sẽ không nói, gằm lên nói: "Có thể ngươi tốt xấu muốn nói cho ta, nên đi nơi nào tìm đi?"

"Nếu thật muốn tìm, cần gì phải cố ý đi tìm?"

Tú tài trầm thấp buông tiếng thở dài, nói: "Phần cuối có tất cả đáp án, khi ngươi tiếp cận phần cuối thì liền rõ ràng tất cả!"

"Phần cuối?"

Phương Quý nhất thời sững sốt, đáy lòng có chút ngọt ngào.

"Ta hôm nay cùng ngươi nói nhiều như vậy, đã là trái với một ít chuyện!"

Tú tài hít một tiếng, cái kia nham thạch hoa văn tạo thành con mắt, lẳng lặng rơi vào Phương Quý trên mặt, cũng có vẻ hơi nhu hòa, một hồi lâu, mới cười nói: "Tốt xấu cũng là đã từng đã dạy ngươi đọc sách viết chữ người. . . Tuy rằng ngươi học rất không ra sao. . . Đơn giản sẽ dạy ngươi một cái đạo lý đi, nếu là con đường phía trước mê man, không biết đi đâu, cái kia không ngại theo dưới chân đường đi thẳng xuống. . ."

"Ngươi biết cái gì đạo lý, ít nói những thứ này giả bộ cao thâm lời nói. . . uy. . ."

Phương Quý theo bản năng bên trong muốn mắng to, chợt phát hiện không

nghe được tú tài tiếng nói, vội vàng kêu to: "Người trở về. . ."

Nhưng là hư không vắng vẻ, chu vi trong hư không, đã cũng không có tú tài nửa đêm trả lời.

Phương Quý nhất thời giận không nhịn nổi, một cước đem trước mặt nham thạch đá nát, quả thực vô cùng tức giận, mình còn có đặc biệt nhiều lời nói muốn hỏi đây, kẻ này lại liền như thế lưu, chính mình còn không hỏi hẳn đến tột cùng là ai, cùng Kỳ cung có quan hệ gì, còn không hỏi hẳn cái này Ma sơn tà khí tại sao lại cho mình cảm giác như vậy, càng là còn không hỏi hẳn, cái này Bắc Vực chúng sinh nguyện niệm, thực sự là hẳn có ý tính toán?

Trong lòng phun trào một loại khó mà diễn tả bằng lời tâm tình rất phức tạp.

Từ nhỏ thì Phương Quý liền khát vọng vị kia thần tiên trong truyền thuyết gia gia có thể đến đón mình, không cách nào nên xuống chính mình đi tìm thân thể cảm giác, nhưng là bây giờ, cũng mơ hồ bắt đầu tiếp xúc đến thân thể của chính mình, có thể kết quả lại làm cho hẳn tâm càng rối loạn. . .

Rõ ràng chính là cái thân thể chuyện, làm sao sẽ dính dáng đến cổ quái như vậy vấn đề.

Liền không thể như cố sự bên trong như thế, hảo hảo tìm tới một cái nhà đại phú, hảo hảo đem mình vị kia từ trước tới nay chưa từng gặp qua vô dụng đệ đệ bạo đánh một trận, hảo hảo đem vị kia chính mình xưa nay chưa từng gặp mặt vợ chưa cưới cho cưới, lại cẩn thận kế thừa vị kia vừa mới cùng mình gặp mặt liền bệnh đến giai đoạn cuối, đặt xuống bạc triệu thân gia liền muốn một mạng hô ô cha di sản sao?

Phương Quý cái kia tức a. . .

Tức đến đá nát vài khối nham thạch, sau đó liền chậm rãi ngồi xuống, chau mày, dăm chiêu tú tài giảng cho mình lời nói.

Nói mình giết qua bọn họ, chuyện gì xảy ra?

Nói bây giờ chính mình là vô tội, lại là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ mình thực sự là bị một cái nào đó thần tiên Lão gia gia ôm vào

trong thôn gởi nuôi?

Nhưng là thôn làng đều không đứng đắn, cái kia thần tiên Lão gia gia có thể đứng đắn?

...

...

Đủ loại hỗn độn ý nghĩ, đan dệt tại trong đầu, làm cho hắn tâm loạn như ma.

Không người dám quấy rối hắn!

Những kia quỳ sát khắp chung quanh Triều Tiên tông còn sót lại đệ tử, có chân đều quỳ đã tê rần, vẫn cứ không dám nhúc nhích vạ phần, cũng có cách khá xa chút, thấy Phương Quý vẫn không nói có giết hay không chính mình những thứ này người, liền đánh bạo lén lút đứng dậy, thừa dịp bóng đêm chạy.

Tiểu Hắc long vẫn đang hoàng canh giữ ở Phương Quý bên thân, hai cái móng vuốt nhỏ đẩy qua lại một khối tàn tạ bàn cờ, không biết từ nơi nào nhặt tới, mà Anh Đề như là phát hiện Phương Quý tâm tình không tốt, liền không biết từ nơi nào cho hắn ôm một vò rượu lại đây uống, lại nghiêng đầu nhìn, thấy hắn chỉ có rượu, nhạt nhẽo, liền cũng không biết chạy tới chỗ nào, cho hắn hái điểm linh quả.

Cuối cùng nhìn chỉ có linh quả cùng nhậu, vẫn là không đủ, dứt khoát tìm cái động phủ, buộc lên tạp dề cho hắn xào hai món thịt đồ nhắm!

...

...

"Ai, tính toán một chút, trời sập xuống, cũng không thể làm lỡ ăn cơm!"

Đầy đủ một đêm đi qua, Phương Quý chung quy là thật dài thở một hơi, ném cái vò rượu, chậm rãi đứng dậy.

Một thân bộ xương rung động đùng đùng!

Giương mắt nhìn lại, liền thấy bây giờ toàn bộ Triều Tiên tông, đều đã biến thành phế tích, cái này một phương gốc gác thâm hậu, kinh doanh 1,500 năm lâu dài đại đạo thống, xem như là bắt đầu từ bây giờ, hoàn toàn với thế gian xoá tên, đối với Bắc Vực tới nói, đây là một việc lớn, đối với Phương Quý chính mình tới nói, cái này kỳ thực cũng là hấn từ bước lên con đường tu hành tới nay, không nhiều đại công tích một trong. . .

Chỉ là, chính mình lần này đến, vốn là vì cầu thân thế, từ một điểm này trên xem, rồi lại không tính là thành công.

Nhưng Phương Quý biết mình nghĩ như vậy xuống vô dụng.

Tú tài không chịu nói, người trong thôn thậm chí trốn đi không thấy mình, cái kia chính mình nghĩ muốn biết tất cả những thứ này, liền cũng xác thực chỉ có hai cái biện pháp, một là mấy người đến đón mình, hai chính là, thật là đi tới phần cuối đi liếc mắt nhìn, xem có hay không đáp án.

Dưới chân con đường, cũng rất đơn giản!

Tôn phủ, chung quy vẫn là muốn đánh, đặc biệt là ở vào thời điểm này!

...

...

"Quyết thắng bại tay thời điểm đến!"

Mà ở Phương Quý tiêu diệt Triều Tiên tông, một đêm dăm chiêu, rốt cục bước lên đường về lúc.

Tê Ngô đài trên, đã điêu khắc giống như đứng thẳng một đêm, tóc mai bên trên đều nhiễm sương trắng Thái Bạch tông, tựa hồ cũng cuối cùng từ cái kia âm u bầu trời trong, xem hiểu một số huyền cơ, thân hình hấn hơi rung một cái, triển triển chính mình tay áo lớn, thấp giọng nói.

Ở một bên trên bờ đoàn ngũ gập Cổ Thông lão quái, bỗng nhiên thức tỉnh, phản ứng một thoáng mới giật mình nói: "Người là nói?"

"Triều Tiên tông đã tiêu diệt, ta Thái Bạch chân truyền đại đệ tử, chính đang tại trở về!"

Thái Bạch tông chủ vác lên hai tay, hướng về phía nam nhìn lại, tiếng nói có vẻ hơi nghiêm nghị: "Ba châu nơi, đã hết nhập Tiên minh trong túi, Đông Thổ không có mới động tĩnh, Nam Cương cũng không có mới động tĩnh, Tây Hoang càng không có, Bất Tri địa, vẫn cứ trốn ở thiên ngoại quan sát, những kia thần bí người, cũng vẫn nhưng không có vào đời cử động, thậm chí còn đối với việc này dùng sức đẩy một cái. . ."

"Vì lẽ đó. . ."

Hắn tiếng nói trầm thấp: "Đây chính là bọn họ cho Bắc Vực đáp án!"

Cô Thông lão quái bỗng nhiên trong lúc đó, đứng lên đến, kinh ngạc nói: "Người nói thắng bại tay là chỉ. . ."

"Bắc Vực cùng Tôn phủ trong lúc đó 1,500 năm ân oán, nên giải quyết!"

Thái Bạch tông chủ trong mắt, bỗng nhiên lóe qua một vệt tàn khóc: "Có lẽ này không phải là cơ hội tốt nhất, nhưng cũng đã là ta Bắc Vực duy nhất cơ hội, đã như vậy, cái kia liền thuận thế mà làm đi, ngược lại ta Bắc Vực, vẫn đều chưa từng có cơ hội tốt nhất!"

. . .

. . .

Sau nửa canh giờ, một đạo màu tím tiên bồng, theo sơ bay lên mặt trời mới mọc, bay về phía Bắc Vực đại địa.

"1,500 năm, Đế Tôn nhập Bắc Vực, thiết lập ra Tôn phủ, chặn quý thân. Vượt lên muôn dân bên trên, ngạo mạn bên trong đất trời. Hủy ta truyền thừa, đoạt ta linh mạch, chém ta đồng đạo, đoạn ta sống lưng. May mắn ta Bắc Vực tu sĩ, trăm gãy mà không dễ ý chí, may mắn ta Bắc Vực huyết mạch, vạn hủy mà không dứt tâm. Hôm nay chúng ta lấy máu thịt lót đường, gân cốt đúc cầu, huy hoàng đại đạo sắp thành, ngàn năm oan hận chờ tuyệt. . ."

"Ta Tiên minh, hôm nay lấy nhật nguyệt làm vì thề, thiên địa làm chứng, triệu anh hùng thiên hạ, trực xuất Tôn phủ, đoạt còn khí vận!"

"Trận chiến sống còn, liền ở hôm nay!"

"Giết!"

Chương 713 : Ngàn Năm Cuộc Chiến

Tiên chiếu vừa ra, Bắc Vực nhất thời hoàn toàn đại loạn.

Vốn là lúc này Bắc Vực, liền bởi vì Thiên Ma việc, huyền não âm âm, lại càng không biết có bao nhiêu người, bởi vì bị Triều Tiên tông gây xích mích, bỏ đá xuống giếng, ở Triều Tiên tông đối phó Phương Quý lúc, cũng theo thả ra chính mình oán niệm, bọn họ lúc này, chính là bởi vì Phương Quý câu nói kia sẽ tìm tới cửa, mà suốt ngày bất an, ngày đêm làm vì Phương Quý cầu nguyện, càng bởi vì cái kia "Tiểu Thiên ma" dưới cơn nóng giận, sai người đoạt lại Bắc Vực ba châu, thu phục mười vạn tiên quân, càng một thân một mình diệt Triều Tiên tông việc mà nội tâm sợ hãi, không được an bình.

Ai có thể nghĩ tới, ngay vào lúc này, Tiên minh lại phải có động tác lớn?

Dù là bây giờ Bắc Vực mười chín châu, đã có mười bảy châu nơi, rơi vào rồi Tiên minh trong tay, mà Tôn phủ chỉ được hai châu nơi, vậy tại một góc, nhưng ở phần lớn Bắc Vực tu sĩ trái tim, tổng vẫn cảm thấy cùng Tôn phủ quyết cuộc chiến sinh tử tháng ngày vẫn còn xa, bây giờ mười bảy châu, vẫn không có thể hoàn toàn tiêu hóa, nên chèo đũa bàn, nên phân chỗ tốt nơi, đều còn một đoàn loạn tề, không có phân được rõ ràng sạch sẽ đây!

Kết quả ngay vào lúc này, liền muốn cùng Tôn phủ quyết đấu?

Đương nhiên, cũng có người cảm thấy không đáng kể, ngược lại xem bây giờ cái này mười bảy châu nơi, đoạt đến cũng không khó, Nam Hải Đế Tôn không xuất thế, Tôn phủ liền rần mất đầu, không còn nữa 1,500 năm trước hung ác kiêu ngạo, bây giờ mười bảy châu nơi, đều như thế thuận thuận lợi lợi đoạt lại, cái kia nói vậy mạng mười bảy châu oai, đem còn sót lại hai châu nơi đoạt lại, cũng có thể là một cái phi thường chuyện dễ dàng chứ?

"Dù như thế nào, 1,500 năm ân oán, trận chiến này không thể bỏ qua!"

"Tiên minh chọn tuyển quá là lúc, bây giờ khắp nơi đạo thống, chính là cao phân Bắc Vực thiên hạ lúc, nếu ở cái này trận chiến cuối cùng trong không

xuất lực, không lộ diện, tương lai như thế nào tốt danh chính ngôn thuận từ cái khác nhân thủ bên trong cướp xuống như thế mấy khối lớn thịt mỡ đến?"

"Bây giờ Đế Tôn không ra, Tôn phủ gây yếu, Tiên minh chính như mặt trời ban trưa, chính là mò công đức cơ hội tốt!"

"Thiên Ma lão gia nhìn chăm chăm chúng ta làm sao bây giờ?"

"Mau mau thật tốt biểu hiện a, đại chiến trong lập công, hấn còn không thấy ngại lật chúng ta nợ cũ hay sao?"

". . ."

". . ."

Bắc Vực xưa nay sẽ không có đồng lòng qua, này không phải là một mảnh anh hùng, luôn có đủ loại người, ôm đủ loại tâm tư, nhưng lần này, theo tiên chiêu vừa ra, cũng không biết là bởi vì thời cơ chọn tuyển tốt, vẫn là cơ duyên tế hội, lại hình thành rồi một đạo ai cũng không có lường trước đến làn sóng, có người là bởi vì thù hận, có người là vì lợi ích, có người là vì đem công tránh họa, cũng có người vốn là bị mang theo trong đó, nhưng duy nhất tương đồng chính là, bọn họ đều đối với trận chiến này biểu hiện ra rất lớn nhiệt tình. . .

Những kia vốn là một mảnh hùng tâm, muốn trực xuất Tôn phủ ngược lại cũng thôi, dù là một ít chỉ vì trực lợi người, cũng tại lúc này tranh nhau chen lấn vọt tới, mà một ít trong ngày thường liên không muốn hướng ở phía trước, chỉ nguyện trốn về sau, lúc này cũng bắt đắ dĩ vọt tới đằng trước đến rồi , bởi vì đã có đôn đại xuất hiện, nói cái kia Thái Bạch tông Tiểu Thiên ma, lúc này chính đang tại chế tạo một phần báo thù danh sách.

. .

"Không thể nào, đương thời mắng hấn nhiều như vậy. . ."

Có người trái tim lo sợ bất an, trong lòng liên tiếp mạo khí lạnh.

"Cũng không phải có chuyện như vậy!"

Có người như là đã đến tin tức, lời thề son sắt nói: "Kỳ thực đương thời trong lòng chú hấn tổng cộng cũng không có mấy người, dù sao nhân gia

Thiên Ma lão gia là Bắc Vực đại công thần, cái nào không lương tâm sẽ ở trong lòng nguyên rửa hấn nhạ, nếu ta nói, những thứ này người chính là đáng đời, dù là bị Thiên Ma tiểu lão gia bắt tới giết, mọi người cũng đều vỗ tay bảo hay, ta ngược lại là nghe Thái Bạch tông cùng Thần Phù Tức gia người đã nói, Thiên Ma tiểu lão gia có thần thông, ai mắng qua hấn, dễ dàng liền tìm đến, sẽ chờ đại chiến sau khi tính số đây. . ."

"Ông trời của ta, cái này.... cái này.... Cái này. . . Như thế thù dai đây?"

"Hấn là. . . Lại nói người tại sao sốt sắng như vậy, đương thời người chú Thiên Ma tiểu lão gia?"

"Không có không có, ta chính là hỏi một chút, lại nói. . . Thái Bạch tông cụ thể là sao nói, cái kia danh sách chuyện?"

"Ai biết, có người nói Thái Bạch tông chủ ở khuyên Thiên Ma tiểu lão gia, nói có mấy người chỉ là bị Triều Tiên tông che đậy, nếu là ở cuối cùng đại chiến trong biểu hiện tốt, chèo rơi cũng chính là, nhưng nếu là u mê không tỉnh loại kia, đối với Bắc Vực vô ích, giết cũng là giết!"

"Cái này. . ."

". . ."

". . ."

Trong mấy ngày ngăn ngùn, cái này một đạo tiên chiếu liền đã truyền khắp Bắc Vực, kích khởi vô biên làn sóng.

Mà Bắc Vực các bộ chúng tu, cũng ở thời gian cực ngắn bên trong, liền đã dồn dập làm ra lựa chọn, liền, sau một ngày, Tiên minh quản lý mười bộ tiên quân, đều ở các phương thần tướng suất lĩnh phía dưới, như sông lớn vào biển, tất cả đều ép hướng về phía Dương Châu một đường, tập kết thành quân.

Nguyên thuộc Tôn phủ Thần vệ, sau quy Triều Tiên tông mười vạn tiên quân, cũng ở ngăn ngùn mấy ngày bên trong, liền bị đánh tan, một lần nữa sắp xếp Tiên minh đại quân, ngay tại chỗ tập kết, liền, nguyên lai Tiên minh ba mươi vạn tiên quân, ngay vào lúc này thành bốn mươi vạn, ngoài ra, còn có nguyên lai nam cảnh mười châu chư tiên môn, tuy rằng thời gian ngăn ngùn, vẫn chưa thể chinh biên thành tiên quân, liền cũng mệnh mệnh

cuồn cuộn, mùi vạn có thừa.

Ngày thứ ba, long đình bốn mươi vạn Yêu quân, cuồn cuộn xuôi nam, chạy tới Dương Châu tập kết.

Đợi đến ngày thứ năm, sáu, Thần Phù Túc gia, Tuyết Sơn tông các loại đại thể gia, đại đạo thống, cũng đồng dạng đem chính mình trước đây lưu lại một cái tâm nhãn, đặt trong bóng tối, vẫn chưa nhập Tiên minh ba, năm vạn tiên quân điều động tới Dương Châu, lấy các loại danh nghĩa, cùng Dương Châu tiên quân tập kết.

ngày thứ bảy, tám, Bắc Vực chư phương, tự do ở Tiên minh ở ngoài tán tu, cũng gần như đã hết tất cả chạy tới Dương Châu.

Cùng Tôn phủ quyết đấu, đây là ngàn năm chuyện việc trọng đại, bất kỳ một cái tu hành bên trong người, đều không muốn bỏ qua.

Mà đến lúc này, toàn bộ Dương Châu tiên quân tổng số, hoặc nói chuẩn bị cùng Tôn phủ quyết đấu tu hành bên trong người tổng số, đã qua trăm vạn!

...

...

"Tiên minh mười lăm vị trưởng lão, tất cả đến rồi!"

Dương Châu phía bắc, liên miên vô tận núi Nhạn Vân trước, vô số người ngửa đầu nhìn, phía kia mây trong Tiên điện.

Bây giờ Tiên minh, đã có trưởng lão mười lăm vị, nguyên ở bắc cảnh, Tiên minh mới thiết lập ra thì vẫn còn chỉ có mười vị, sau đó U cốc chi đế trở về, đến một tịch, long đình Vương thúc Ngao Lân trở về, đến một tịch, Đông Thổ người về trở về, Trần Khang lão tu đến một tịch, liền đến mười ba vị, mà ở công hãm nam cảnh bốn châu sau khi, lại có các đại tiên môn cùng đạo thống gia nhập Tiên minh, liền lại cho phép đi ra ngoài hai tịch.

Bây giờ Tiên minh thế nào cũng phải mười lăm vị trưởng lão, bây giờ mười lăm người cùng đến, đã hiển lộ cuối cùng quyết tâm.

"Chư phương đạo thống chi chủ cũng tới. . ."

Một mảnh tối om om mây khói trong, khí cơ đan dệt tung hoành, đó là vô số Bắc Vực Tiên minh đạo thống chỉ chủ, cao người đã đạt đến cảnh giới Nguyên Anh, thấp người bất quá Kim Đan, nhưng cũng đều đại diện cho một loại thái độ, bọn họ do thân phận hạn chế, chưa gia nhập Tiên minh, mà Tiên minh, lại không dùng tới cái này rất nhiều trung giai người tới đảm nhiệm trọng yếu chức, bởi vậy phần lớn đều là bạch thân, tụ tập cùng một chỗ, cũng mơ hồ thành một phe thế lực.

Qua loa tính toán, ít nhất có mấy ngàn.

"Đông Thổ trở về kỳ tài đám người, cũng tất cả đến rồi. . ."

"Thái Bạch tông Tam Anh Thất Tử, tất cả đến rồi. . ."

"Bắc Vực mười hai Tiểu thánh quân, cũng tất cả đến rồi. . ."

". . ."

". . ."

Vô số người ngược nhìn phía dưới, chỉ thấy lại đến cao thủ một nhóm lại một nhóm, mà mỗi nhiều một nhóm cao thủ, thì lại nhượng bọn họ tâm thần càng kích động một phần, tựa hồ không nghĩ tới, trước đây vẫn cuộn cuộn sóng ngầm Bắc Vực, bây giờ lại sẽ biểu hiện thật là như vậy tâm đến, nhìn cái kia trời cao khí thế, có thể thấy được tầng tầng pháp lực từ từ trải ra, đạo đạo bảo quang đan dệt như mây, lưng lấy tiên uân, liên lay động cửu tiêu Thiên cung bên trên. . .

"Trận chiến này, là ta Bắc Vực sống còn một trận chiến, những thứ này người sẽ không. . ."

Cái kia bị tế luyện thành một phương pháp bảo, tung bay ở giữa không trung bên trong tiên điện, cũng không có thiếu nhân tâm tồn lo lắng.

"Ha ha, các vị đạo hữu, lão phu có một lời muốn giảng!"

Tựa hồ là nhìn ra mọi người trái tim lo lắng, Đông Thổ trở về Trần Khang lão tu, chủ động tới tìm Cổ Thông lão quái, Tức gia gia chủ, Thái Bạch tông chủ mấy người, cười nói: "Trận chiến này liên quan đến Bắc Vực khí vận, chúng ta lại làm sao, cũng là sinh từ Bắc Vực, mệnh hệ tâm liên, trước đây mọi người lúc ban đầu không giống, hoặc có xấu xa, nhưng trận chiến

này, không cho phép những kia âm u tâm tư, huông hồ, chúng ta cũng đã đến Đông Thổ Lão tổ mệnh lệnh, Đế Tôn tu luyện tà pháp, nuôi dưỡng quỷ thần, khiến trời nổi giận, cũng đúng là lúc, nên để cho hắn trả giá thật lớn!"

Cổ Thông lão quái mấy người, nghe nói lời ấy, vui vô cùng.

Lời nói này, đã đại biểu Đông Thổ thái độ, bọn họ lại thật sự muốn trong trận chiến này, toàn lực giúp đỡ Bắc Vực.

Đặc biệt là, trong lời nói của bọn họ, nhắc tới Đông Thổ Lão tổ, cái kia liền không thể nói dối.

"Thất hải di tộc, đến Bắc Vực trợ giúp, có thể may mắn còn sống sót, bố trí long đình, bây giờ Bắc Vực đối mặt trận chiến sống còn, lão phu sẽ ở long đình hạ lệnh, toàn lực giúp đỡ Bắc Vực, trận chiến này, cũng coi như là trả lại Đông Thổ nhân quả, nếu sau trận chiến này, long đình vào biển lúc, mong rằng Bắc Vực chur vị đồng đạo, niệm ở tại chúng ta cũng từng là Bắc Vực chém giết đẫm máu phần trên, không nên lại cùng chúng ta làm khó dễ. . ."

Long đình Vương thúc Ngao Lân, từ quy long đình, vẫn còn là lần thứ nhất nói chuyện như vậy bên trong nghe.

Mà chúng tu nghe thấy, cũng rõ ràng hắn là bởi vì Nam Cương thái độ không rõ, thậm chí có thể là trực tiếp cho hắn hạ lệnh, bởi vậy trong lòng liền cũng chuẩn bị kỹ càng, dự định mượn trận chiến này, làm vì sau đó long đình vào biển làm chuẩn bị, dù sao thân là Thất hải di tộc, long đình không thể vẫn ở lại Bắc Vực lục địa bên trên, chỉ có Thân long vào biển, mới có thể xem như là kéo dài chính thống, được đến cuối cùng chánh quả.

U cốc chi đế vào lúc này không nói gì, nhưng chúng tu cũng giải.

Từ tại bắc cảnh Tiên điện, bại vào Thái Bạch tông chủ tay sau, U cốc chi đế liền ít giao du với bên ngoài, không cùng người gặp lại.

Lần này, hắn có thể theo tới, liền đã đại biểu hắn thái độ.

"Vốn tưởng rằng cái này sẽ là xấu nhất thời điểm, không nghĩ tới, lại có thể có lần này khí tượng. . ."

Cổ Thông lão quái đều có chút ngạc nhiên, khá là vui mừng nhìn cảnh

tượng này.

"Nói trắng ra, là thời cơ đến. . ."

Thái Bạch tông chủ cũng như là tất cả sớm nằm trong dự liệu, ánh mắt yên tĩnh nói: "Những kia cao thủ chân chính, quan tâm cũng không phải là Bắc Vực thế cuộc, mà là cao hơn một chút chuyện, nhưng bây giờ, theo Triều Tiên tông tiêu diệt, Ma Sơn dị động, ta vị sư diệt kia, đã xúc động chư phương nhân quả, vì lẽ đó đến lúc này, bất kể là Đông Thổ vẫn là Tây Hoang, hay là Nam Cương, bọn họ đều bắt đầu quan tâm một chuyện, cái kia chính là Nam Hải trên đảo sương mù vị kia Đế Tôn, đến tột cùng là ở đi cái gì đường, hẳn lại ở đánh cái gì loại chủ ý. . ."

"Trước đây bọn họ cho rằng Bắc Vực gốc gác không đủ, không muốn để cho chúng ta đánh rấn động cỏ, là do chuẩn bị không đủ, càng muốn tiếp tục quan sát!"

"Nhưng bây giờ, bọn họ cũng không thể không lợi dụng Bắc Vực, bức một thoáng Nam Hải vị kia!"

". . ."

". . ."

Cô Thông lão quái nghe lời này, vẻ mặt tựa hồ có hơi ngọt ngọt: "Chúng ta là bị lợi dụng quân cờ?"

"Quân cờ thì lại làm sao?"

Thái Bạch tông chủ cười: "Không làm cái này quân cờ, thì lại làm sao đoạt đến chân chính khí vận?"

"Cái này thân làm quân cờ tư cách, nhưng là ta Bắc Vực tu sĩ cầu mãi 1,500 năm, mới rốt cục chiếm được a. . ."

"Thành làm quân cờ, mới có thể bị lợi dụng, bị lợi dụng, cũng mới có thể lợi dụng bọn họ!"

Chương 714 : Quan Sơn Đại Trận

Khí thế đã lên, cuồn cuộn không ngớt.

Trải qua 1,500 năm cực khổ Bắc Vực, phảng phát rốt cực lần thứ nhất đến thiên đạo quan tâm, tập kết đại quân xa so với bọn họ tưởng tượng còn muốn thuận lợi, càng hiếm thấy xuất hiện một lần đồng tâm hiệp lực, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng cực diện, bất quá ngần ngần mười ngày trong lúc đó, đại quân liền đã hội tụ, chư phương cao thủ cùng đến, mệnh mông cuồn cuộn tụ tại Dương Châu biên giới, liền do Thương long một mạch đại đệ tử Cung Thương Vũ nhậm chức tiên quân tổng tướng, Thái Bạch tông chủ hậu trường chỉ điểm, mười bốn vị Tiên minh trưởng lão ở phía sau áp trận, chuẩn bị trường kiếm một chỉ, mang vô tận hung uy đánh vào Dương Châu.

Bây giờ Tôn phủ, trong tay cũng chỉ nắm Dương Châu cùng Quan Châu hai nơi, đoạt được Dương Châu, chính là đoạt bọn họ một nửa thiên hạ.

Chỉ bất quá, cũng ở cái này sĩ khí đang thịnh lúc, lại xuất hiện một cái không ai từng nghĩ tới cực diện, ban đầu đánh vào Dương Châu tiên quân, đều đã chuẩn bị triển khai một trận đại chiến, lại không nghĩ rằng, vào Dương Châu sau khi, liền phát hiện trống rỗng, Tôn phủ tiên quân, triệt sạch sành sanh, một tên Thần vệ, một con quý thần đều không có lưu lại, thậm chí Dương Châu một chỗ tiên môn, bách tính, đều bị bọn họ bắt đi không ít, bây giờ Dương Châu, lại thành một phương nơi vô chủ, như là Tôn phủ trực tiếp đem này châu chấp tay nhường cho. . .

Nguyên bản liền chỉ còn hai châu nơi, bây giờ lại chủ động nhường ra một châu?

Thật hào phóng!

...

...

"Lẽ nào Tôn phủ thực sự là sợ, muốn trực tiếp lui về trên biển?"

Có người hưng phấn vui mừng, kêu lớn lên: "Bọn họ nghĩ hay lắm, trực tiếp công tới Vụ đảo, bắt sống Đế Tôn!"

"Ta Bắc Vực mười bảy châu, không, hiện tại tính mười tám châu, mười tám châu tiên quân đánh tới, Tôn phủ chẳng phải chạy mất dép?"

". . ."

". . ."

Chỉ là cái kia theo quân mà đi bên trong tiên điện, thấy được này tình hình, lại đều trầm ngâm không ngớt, lại cảm thấy có kỳ lạ, Thái Bạch tông chủ truyền tin cho Cung Thương Vũ, để cho hãn tạm thời ngăn chặn đại quân, không thể liều lĩnh, rồi sau đó sai ra thám tử, khắp mọi nơi điều tra, chưa hết một ngày, thám tử liền đã báo lại, bây giờ toàn bộ Dương Châu, xác thực đã là trống rỗng, Tôn phủ ở thời gian vô cùng ngắn trong, liền rút về tất cả quân mã.

Nhưng tương ứng, lại là bây giờ Dương Châu phía nam, Quan Châu quần sơn trên không, lại là quý khí trải ra mười vạn dặm, sát khí doanh thiên, cách đến cực xa, liền có thể cảm nhận được cái kia quần sơn bên trên sát khí, ngửi được nồng nặc mà khủng bố máu tanh mùi vị, làm người ta kinh ngạc không ngớt.

"Cho nên nói, bây giờ Tôn phủ là trực tiếp lấy đi Dương Châu nơi tiên quân, trái lại ở Quan Châu quần sơn bày xuống đại trận!"

Có người ngưng mi: "Bọn họ là muốn mượn cái này một phương đại trận, cùng ta Bắc Vực tiên quân chính thức quyết đấu sao?"

"Dương Châu địa thế bằng phẳng, thích hợp nhất đại quân xung phong, hợp lại vây tổ, thích hợp tiên quân đông đảo một phương, dù là Tôn phủ tiên quân lại tinh nhuệ, quý thân lại hung dữ, tại Dương Châu trong, cũng khó đến trăm vạn tiên quân tung hoành xung phong, vì lẽ đó ở Dương Châu chiến trường giao chiến, Bắc Vực trăm vạn tiên quân, liền chiếm rất lớn phần thắng cùng tiện nghi, mà Quan Châu, thì lại cùng Dương Châu vừa vặn ngược lại, đó là Thiên quan nơi. . ."

Thái Bạch tông chủ chậm rãi mở miệng, đem trái tim suy nghĩ nói ra.

Tức gia gia chủ, Tuyết Sơn tông chủ mấy người nghe đến đó, liền đã hoàn toàn rõ ràng, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Người là muốn nói, Tôn phủ chính là ý thức được điểm này, mới có ý chấp tay nhường ra Dương Châu nơi, lấy lưu lại toàn thực lực, ở Quan Châu quần sơn cùng bọn ta quyết đấu?"

Thái Bạch tông chủ chậm rãi gật gật đầu, cũng không biết nghĩ tới điều gì, sắc mặt có chút đông lạnh.

Những người khác cũng đều hơi trầm mặc lại.

Bắc Vực mười chín châu, Quan Châu chính là địa thế nhất là thù kỳ một châu, tới gần Nam Hải, địa thế nhiều kỳ phong quái núi, đặc biệt là lấy Quan Châu bắc góc là nhất, vô tận quái núi kiêm chỗ ở thế, hỗn loạn đan dệt, quả thực chính là một phương thiên địa sinh thành u hiểm kỳ trận, Quan Châu tên, chính là do cái này một phương cổ quái thế chiếm được, từ bắc nhìn lại, cái kia vô tận hiểm phong cùng địa thế, chính là một phương thiên nhiên cửa ải!

Chiếu thế cục hôm nay phân tích, từ bỏ Dương Châu, lui giữ Quan Châu, đối với Tôn phủ tới nói đúng là một cái lựa chọn chính xác, nhưng là đạo lý quy đạo lý, thật muốn làm như thế, lại cần cực kỳ đáng sợ quyết đoán lực, dù sao bây giờ Tôn phủ, cũng chỉ còn hai châu nơi, bởi vì một phen suy tính, liền toàn bộ đem Dương Châu nơi bỏ quên, cái này cần là cái gì loại có quyết đoán người, mới có thể làm đến ra chuyện quyết định?

Bên trong tiên điện, bầu không khí lộ vẻ trầm ngưng.

Thái Bạch tông chủ thờ dài, nói: "Bây giờ ta chỉ hi vọng, bây giờ ở Quan Châu quần sơn chờ chúng ta, không phải người kia!"

Tức gia gia chủ cùng Cổ Thông lão quái, tựa hồ cũng nghĩ đến cùng một người, sắc mặt càng thêm trầm.

...

...

Rất nhanh, Tiên điện liền đã có quyết đoán đi ra, mà hậu cung Thương Vũ hạ lệnh, tiên quân tiếp tục tiến lên.

Lúc đầu thấy được Dương Châu nơi, đã bị nhường ra, cũng không có thiếu nhân tâm lo lắng, sợ sẽ có trò lừa, thế nhưng theo tiên quân trì hoãn tốc độ, ngang qua Dương Châu, lại thật là không có ở cái này Dương Châu nơi, phát hiện một binh một tốt, thậm chí ngay cả bách tính, sinh linh, đều cực nhỏ, vô số tiên môn đạo thống, người đi nhà trống, liền tài nguyên, điển tịch, đều toàn không còn, chỉ còn trống rỗng phủ đệ.

"Tôn phủ đi thống khoái như vậy, sẽ không là thấy không thể cứu vãn, cuốn đồ vật chạy trốn chứ?"

Chúng tiên quân các loại suy đoán nổi lên bốn phía, không chỉ có mơ hồ có chút lo lắng.

Sau ba ngày, tiên quân đã đi ngang qua Dương Châu, tiên phong đến Quan Châu quân sơn trước, mà cái này đi ngang qua Dương Châu cử chỉ, tuy rằng chưa động một đao một thương, có thể là bởi vì quá mức ung dung, đáy lòng trái lại đều là nghi thần nghi quỷ, đúng là thần kinh căng thẳng, ba ngày đi qua, trước đây đại quân tụ tập ngưng tụ lại khí thế, mạc danh kỳ diệu liền tiết hơn nửa, thậm chí đã có chút tu vị thấp, cảm giác uể oải.

Cũng may đến Quan Châu quân sơn, thậm chí khoảng cách còn xa thì chúng tiên quân liền cũng nhìn thấy Quan Châu quân sơn bên trên, cái kia tràn ngập thiên địa sát khí cùng trận quang, trái tim liền đều không khỏi cả kinh, đúng là tinh thần phấn chấn không ít, nghĩ thầm rốt cục chạm gặp người. . .

"Giết. . ."

Có người hưng phấn kêu to, không chờ mặt trước tiên tướng hạ xuống mệnh lệnh, liền dĩ nhiên bắt đầu ồn ào.

Bất quá cũng chỉ gọi một tiếng, hoặc nói nửa câu, liền lập tức lại nín trở lại.

Trước mắt quân sơn bên trên, khói đen tràn ngập, mà theo Tiên minh đại quân tiên phong đến, dần dần đóng quân, rất xa giữa không trung, Tiên minh Tiên điện cũng đã nhẹ nhàng lại đây, lúc này quân sơn bên trên, liền bỗng nhiên có oánh oánh nổi trống tiếng vang lên, sau đó bao phủ trên núi khói đen, bỗng nhiên trong lúc đó tiêu tan, lộ ra lúc này trong dãy núi, một mảnh vàng rực rỡ, tím dọi dàng Thần vệ quân, bài bố tại giữa không trung.

Cuốn cuộn sát khí, tầng tầng chiến ý, xa xa gạt ra, nổi liền dù sao đều

không gặp giới hạn tiên quân.

Mà ở cái kia vô tận tiên quân bảo vệ quanh trong lúc đó, lại có thể thấy được tràn ngập không đi màu đen ma khí, tại quân sơn chúng cốc trong lúc đó, tựa như từng vũng màu đen nước biển, lúc nào cũng có quỷ thần cái bóng, từ cái kia ma khí trong chui ra, nhìn tiên quân, lại cười gằn trở lại.

"Cái này. . ."

Có người nhìn cái này một phen chiến trận, trái tim đã không khỏi hơi hoảng: "Tôn phủ còn có nhiều như vậy tiên quân đây?"

"Sợ là Tôn phủ cái này 1,500 năm gốc gác, hơn nửa ở đây!"

Cũng có người trông thấy cảnh tượng này, đáy lòng cũng hơi có thoải mái: "Tôn phủ huyết mạch ít ỏi, nhưng này là cùng Bắc Vực so với, tộc nhân tổng số, sợ cũng không dưới ngàn vạn, trong đó càng là hơn nửa có thể tu hành, mà lại bọn họ cười ở Bắc Vực trên đầu, bóc lột thậm tệ, thực sự không biết đoạt đi bao nhiêu tài nguyên, gốc gác sâu, khó có thể tưởng tượng, hiện nay Bắc Vực tiên môn quật khởi, từ trong tay bọn họ đoạt lại không ít linh mạch, dị bảo, chém hết không ít Thần vệ, nhưng Tôn phủ thấy tình thế liên lùi, thực lực chân chính cùng gốc gác, tổn thất cũng không như tưởng tượng bên trong lớn!"

"Bây giờ, bọn họ lại đem sở hữu thực lực cùng gốc gác, tất cả chất đồng ở cái này Quan Châu góc, một chút nhìn lại, Thần vệ sợ là không dưới hai mươi vạn, càng đều chiếm được quỷ thần vô số, chư phương Nguyên Anh bên trên cao thủ, sợ qua trăm mấy, càng có rất nhiều kinh hãi khí tức. . ."

"Quan Châu địa hình núi nguy hiểm, lại bày xuống đại trận, càng thêm vào cái kia vô tận dị bảo. . ."

". . ."

". . ."

Ôm vào phía sau tiên quân, còn có người ở cổ vũ, la lên xung phong đi qua, nhưng phía trước, cũng đã kinh hãi không thôi.

Mà vào lúc này, phiêu ở không trung Tiên điện, dĩ nhiên thuận thế bay về phía trước.

Cửa điện, Thái Bạch tông chủ, Túc gia gia chủ, Cổ Thông lão quái ba người, đứng sừng vai, cùng nhau nhìn hướng về cái kia một mảnh ma vân hội tụ Quan Sơn hiểm địa, tựa hồ bọn họ cũng trong bóng tối suy tính cái này một phương hiểm địa giấu điếm lực lượng, lại là càng tính càng là hoảng sợ.

Mà ở Tiên điện bay về phía trước lúc, liền thấy cái kia Quan Châu quần sơn trong lúc đó, cũng có ba bóng người bay lượn mà tới.

Bên trái, chính là một cái áo bào trắng tóc bạc, mắt đỏ răng đen, hình dung quái lạ cô gái, chính là Vụ đảo tam đại người hầu một trong Tuyệt Nữ, mà ở bên phải, lại là một cái khắp toàn thân đều bao bọc màu đen khôi giáp, không nhìn thấy dáng dấp, chỉ có thể nhìn thấy thăm thẳm quý khí ở khôi giáp lỗ thủng trong tiên vào chui ra nam tử, mà ở chính giữa, lại là một người mặc áo lam, dáng dấp ưu nhã người trung niên.

"Quả nhiên là hắn. . ."

Nhìn thấy cái kia cái người đàn ông trung niên sau khi, Cổ Thông lão quái, Thái Bạch tông chủ, Túc gia gia chủ ba cái, đều là vẻ mặt buồn bã.

Cổ Thông lão quái đã là có chút không đành lòng, Túc gia gia chủ nhưng là mặt hiện vẻ giận dữ.

Thái Bạch tông chủ thì lại chỉ là than nhẹ một tiếng, đứng ở cửa điện, xa xa hướng về trung niên nam tử kia áp lễ.

"Cô nhân gặp lại, vốn là chuyện may mắn, lại làm sao càng là lúc này nơi đây. . ."

Thái Bạch tông chủ áp lễ thôi, đứng dậy than thở: "Nguyên Thần tử đạo hữu, ba trăm năm không gặp, lâu không gặp. . ."

"Cái gì?"

"Người kia càng là Nguyên Thần tử?"

"Hải Châu tán nhân Nguyên Thần tử, Bắc Vực Thất Thánh một trong?"

Đột nhiên nghe tới đến Thái Bạch tông chủ xưng hô, tiên quân trong, nhất

thời một mảnh ngọc nhiên nghi ngờ tiếng.

300 năm trước, Đông Thổ Lão thần tiên lời bình Bắc Vực trẻ tuổi đồng lứa tu sĩ, trong đó kinh tài tuyệt diệu nhất người có bảy người, được người gọi là Bắc Vực bảy Tiểu thánh, bây giờ ba trăm năm đi qua, đã từng là bảy Tiểu thánh, cũng biến thành Bắc Vực Thất Thánh, mà không thể không nói, Đông Thổ Lão thần tiên, ánh mắt thật có độc đạo chỗ, bảy người này tại 300 năm trước, biểu hiện không giống nhau, nhưng cũng đều trước sau kinh diệu thế gian.

Cổ Thông lão quái, đan đạo như thần, bằng hấn đan thuật, mạnh mẽ ở lúc trước Tôn phủ thống ngự Bắc Vực lúc, liền dệt thành một tấm thương mạch lưới lớn, mà ở phía sau đến Bắc Vực đối kháng Tôn phủ từng cuộc một đại chiến bên trong, cái này một cái lưới lớn, càng là thành Bắc Vực chúng tu trong lúc đó liên hệ tài nguyên con đường, ý nghĩa không tại mặt sáng, nhưng trong bóng tối, lại hầu như có thể nói ảnh hưởng đến toàn bộ Bắc Vực vận mệnh.

Thương long một mạch, làm vì Bắc Vực lập đảm, cuối cùng chết trận tại trên biên, thế nhân đều tôn.

Thái Bạch tông chủ, Tức gia gia chủ, Mạc Cửu Ca ba người, bây giờ thanh danh thông thiên, càng là không cần phải nói.

Liền ngay cả bốn mươi chín kiếm Tiêu Kiếm Uyên, bây giờ cũng mượn đệ tử tên, trở lại tầm mắt mọi người, làm vì Tiên minh trưởng lão.

Chỉ có Nguyên Thần tử, 300 năm trước phong thánh tên sau khi, liền thiếu làm người biết.

Bắc Vực đối kháng Tôn phủ cuộc chiến, biết bao khí thế ngất trời, các loại thiên kiêu tầng tầng quật khởi, vô số lão quái dòn dập hiện thế, chỉ có vị này năm đó bảy Tiểu thánh một trong Nguyên Thần tử, lại là từ đầu tới đuôi, hầu như hoàn toàn không có hiện lộ qua bất kỳ tung tích nào cùng danh tiếng. . .

Bây giờ hấn đúng là xuất hiện, nhưng lại đứng ở Tôn phủ một phương?

Chương 715 : Thập Môn Quỷ Thần trận

"Ha ha, nhìn thấy bạn cũ, lòng mang rất an ủi!"

Vị kia Thất Thánh một trong Nguyên Thần tử, nghe xong Thái Bạch tông chủ, sắc mặt ngược lại cũng hình như có chút thộn thức, ánh mắt chậm rãi đảo qua Thái Bạch tông chủ, Tức gia gia chủ, Cổ Thông lão quái khuôn mặt, thờ dài nói: "Hơi nhớ tới 300 năm trước, ta bảy người tuổi còn trẻ, liền đến hưởng nổi danh, đối nguyệt mời uống, không thịnh sung sướng, chỉ tiếc đến thoáng qua trong lúc đó, ba trăm năm đi qua, có người hai bên tóc mai bạc trắng, có người thành tựu đương đại Kiếm Tiên, có người cuối cùng không phụ cuồng ngôn hứa hẹn, quả làm vì Bắc Vực sinh linh đoạt đến rồi một tuyến sinh cơ, cũng có người sơ tâm đã sửa, thay đổi môn đình, ai, lúc trước đến nghe Thương Long đạo huynh chết đi tại Bắc Hải bên trên, ta cũng từng chịu không nổi thương cảm, đối nguyệt độc uống, tưởng nhớ hẳn một phen. . ."

Này cho hẳn lời ấy nói ra, trong sân tất cả mọi người hơi thay đổi sắc mặt.

Hắn thân trái Tuyết Nữ, cùng sau lưng hắc giáp nam tử, tựa hồ có hơi kinh ngạc, hơi góc đầu, nhìn trừng hẳn một cái, mà chu vi Bắc Vực Tiên binh, nhưng là không nghĩ tới gương cung bặt kiếm song phương tại giữa không trung gặp lại, lại dường như bạn cũ nói chuyện.

Thái Bạch tông chủ mấy người cũng đều thoáng thay đổi sắc mặt, vốn cho là hẳn sẽ xé rách da mặt, lại không hoài cự, không nghĩ tới hẳn lời nói này nói ra, tình chân ý chí, rồi lại không giống như là giả, hơi trầm ngâm sau khi, Thái Bạch tông chủ hít một tiếng, nói: "Nguyên Thần tử đạo huynh nói như thế, liền không phụ chúng ta năm đó tình nghĩa, chỉ bất quá, nếu đạo huynh rõ ràng, cần gì phải muốn ngàn ta Bắc Vực tiên quân?"

Hắn hơi về phía trước, khí cơ đột nhiên phát, như tiếng hàm chứa phong lôi, ngưng nhiên nói: "300 năm trước, chúng ta phong Tiểu thánh tên, Tức Châu Phi Tiên đài trên uống rượu lúc, liền từng là Bắc Vực bất công vận mệnh mà giận, lập lời thề sửa chi, hiện nay, Bắc Vực cuối cùng cũng được mệnh trời, thừa thế xông lên, đoạt mười bảy châu, tụ trăm vạn tu, chém quỷ

thần không tính, chém yêu ma vô tận, hiện nay chính là thừa thế xông lên, trực lụi Tôn phủ, đưa ta Bắc Vực lấy đạo trời sáng tỏ lúc, Nguyên Thần tử đạo hữu cũng là Bắc Vực tu sĩ, mà là trên người chịu trọng vọng Thất Thánh một trong, vì sao không đem phù đồng đạo, cùng nhau thảo phạt Tôn phủ, lấy toàn 300 năm trước chi thề, đòi lại Tôn phủ nợ máu, ngược lại muốn ở Bắc Vực tiên quân trước liệt trận, cản ta đường đi?"

"Đều từng lập lời thề cứu Bắc Vực tại thủy hỏa, hiện nay lại không giúp đỡ muôn dân trợ quý thần, Nguyên Thần tử đạo hữu, ngươi. . ."

Nghe được Thái Bạch tông chủ mấy câu nói, chúng tiên quân đều khí ý bộc phát, phảng phất chịu đến vô hình cô vũ, vóc người đều cao to mấy phần, càng có người giương mắt nhìn về phía vị kia Thất Thánh một trong Nguyên Thần tử, tựa hồ tiềm thức cảm thấy, cái này Nguyên Thần tử chắc chắn bị lôi kéo tới.

Dù sao, Bắc Vực Thất Thánh, không có chỗ nào mà không phải là hào kiệt, vị này Nguyên Thần tử. . .

Nguyên Thần tử nụ cười trên mặt, đã từ từ biến mất, thở dài một tiếng, nói: "Vừa tốt tìm kỳ chủ, cái kia liền đạo bất đồng không cùng chí hướng, ngươi ta đều là bạn cũ không sai, nhưng ta vừa đã công hiến cho Đế Tôn, tự nhiên vì Tôn phủ hiệu lực, 300 năm trước, ngươi ta bất quá là những kia Đông Thổ đại nhân vật trong mắt thăng hê mà thôi, Thất Thánh tên, cũng chỉ đến từ chính nhân gia một câu lời nói đùa, nói cái gì trọng vọng, lại nói cái gì đạo nghĩa đây, hiện nay ba trăm năm đi qua, thế sự như mây khói, đạo tâm cũng sáng rực, trước đây trẻ con lời nói, cần gì phải nhắc lại?"

Thái Bạch tông chủ mấy người nghe vậy, sắc mặt dần dần trở nên hơi nghiêm nghị.

Dù là bên trong tiên điện, nghe được tiếng gió, cũng tiến tới xem Tiêu Kiếm Uyên, lúc này cũng cách cửa điện liếc mắt nhìn Nguyên Thần tử, sau đó thu hồi ánh mắt, xem trên mặt của hắn, tựa hồ vừa có ý tức giận bất bình, lại có vô tận tiếc hận về.

"Rào. . ."

Mà ở phía dưới, vô tận tiên quân trong, thì lại nhất thời vang lên một mảnh tiếng hét phẫn nộ.

"Còn nói cái gì Bắc Vực Thất Thánh một trong, chỉ là một cái chó săn. . ."

"Tiên quân trận trước, còn dám toả sáng quyết tử, liền nên chộp tới, loạn đao chém chết. . ."

"U mê không tỉnh, tự tìm đường chết!"

Mà vị kia Nguyên Thần tử, đang nói những câu nói này sau, hiển nhiên phía dưới tiên quân trong, vô tận phần nộ lời nói, tựa như từng tầng từng tầng nước biển làn sóng, hấn cũng khẽ lắc đầu một cái, đúng là sái nhiên nở nụ cười, bỗng nhiên lên giọng, cười nói: "Đám con cháu vô tri vô giác, truy danh trục lợi, lại đường hoàng, lão phu làm sao cần cùng bọn người tranh chấp, hôm nay việc vui, chính là nhìn thấy bạn cũ. . ."

"Nếu như thế, lại há có thể bắt lực hung cử chỉ?"

"Lão Thái Bạch, lão Cổ Thông, tiểu Túc Chúc, còn có cái kia luyện kiếm không được lại miễn cưỡng muốn tranh danh gia hỏa, hôm nay chúng ta bạn cũ gặp lại, sao có thể không luận bàn khảo thí, ta từ lâu bày xuống Thập Môn Quỷ Thần trận ở đây, chính là muốn dùng đến gặp gỡ các người mấy vị bạn cũ. . ."

Hấn cười to, bỗng nhiên nhẹ nhàng phát tay áo, sau lưng bỗng nhiên khói đen bao phủ, trận quang ngút trời, như một mảnh năm màu mây tía trải ra.

Cái kia mệnh mông cuộn cuộn trận ý, ngay lúc này toả ra, tiên quân trong ồn ào tiếng nhất thời đè ép xuống, không biết có bao nhiêu người, ngẩng đầu nhìn cái kia đầy trời trận quang, cảm giác liền như là toàn bộ đất trời đều hướng về chính mình đè ép xuống, bị khí cơ kia chấn nhiếp thở không nổi, đừng nói tiếp tục ở ngoài miệng cố sức chửi, nếu là sau lưng tiên quân đóng quân, người chen người, lúc này đều sinh ra ý lui.

"Thập Môn Quỷ Thần trận?"

Mà ở bên trong tiên điện, Thái Bạch tông chủ mấy người, nghe được lời ấy, cũng không khỏi hơi thay đổi sắc mặt.

Bắc Vực Thất Thánh, thiên tư hơn người, đều có sở trường.

Mà vị này Nguyên Thần tử, chính là ở Thất Thánh trong, đều là tài năng xuất chúng.

Năm đó bọn họ phong danh bảy Tiêu thánh thì vẫn còn đều chỉ là Kim Đan, hơn nữa Bắc Vực tu sĩ, tài nguyên khô cạn, nghĩ muốn phá giai, vốn là rất khó, có thể chính là tại ở tình huống kia, hẳn đều là theo sát phương bắc Thương Long sau khi, người thứ hai phá giai Nguyên Anh người, có thể thấy được thiên tư biết bao xuất chúng, mà đều là Thất Thánh, Thái Bạch tông chủ mấy người càng là rõ ràng, Nguyên Thần tử chân chính bản lãnh, còn không ở tu vị trên.

Tức Chúc thiện phù, Mạc, Tiêu hai người thiện kiếm, Triệu Chân Hồ thiện mưu, Cổ Thông lão quái thiện đan, phương bắc Thương Long thiện chiến, mà vị này Nguyên Thần tử, nhưng là trận thuật chi đạo, nhất là tinh xảo, bọn họ khi còn trẻ tuổi liền luận bàn qua, nếu bàn về đấu pháp tranh tài, Nguyên Thần tử hẳn là chỉ ở ngay lúc đó phương bắc Thương Long cùng Mạc Cửu Ca phía dưới, thế nhưng cho hẳn đây đủ thời gian chuẩn bị, hẳn bày xuống trận, lại không người chắc chắn phá đến!

Hắn trận đạo, trình độ nào đó trên, có thể cùng Cổ Thông lão quái đan đạo so với.

Tuy không môn không phái, chính mình tham diễn mà thành, nhưng cũng đoạt thiên địa tạo hóa, vô cùng khủng bố.

Mà bây giờ ba trăm năm thời gian không gặp, nói vậy hẳn trận đạo, lại có tăng lên, huống chi lúc này hẳn sở hữu to lớn Tôn phủ gốc gác, lại có thể mượn quý thần lực lượng, còn chọn ở Quan Châu quần sơn bực này nơi hiểm yếu nơi, ai biết sẽ khủng bố đến trình độ nào?

Thái Bạch tông chủ giương mắt nhìn cái kia hỗn tạp một chỗ trận quang, mi tâm nhíu chặt.

Hắn bỗng nhiên nhìn về phía Nguyên Thần tử, nói: "Trước đây Tôn phủ thoái nhượng một châu, tại Quan Châu thiết kế mệnh lệnh, cũng là ngươi bỏ xuống?"

"Không sai!"

Nguyên Thần tử gật đầu, nói: "Đế Tôn tin ta, lại đem cuối cùng mệnh mạch giao cho ta tay, ta tự lấy mệnh báo đáp!"

"Ngươi. . ."

Lời này đều nói ra, Cổ Thông lão quái mấy người, cũng tự rõ ràng, tuyệt đối không thể lại khuyên cho hắn quay lại tâm ý, trái tim nhất thời vừa giận vừa vội, Tức gia gia chủ mặt đều trứ ở cùng nhau, uy nghiêm đáng sợ quát lên: "Người này 300 năm trước, liền một mặt âm trầm tướng, cùng ai cũng không giao tâm, bây giờ càng là thành người điên, ta Tiên minh có trăm vạn tiên quân ở tay, lại có vô số cao nhân tương trợ, còn phá hắn cái gì quỷ trận, trực tiếp phát lên tiên quân, giết tới, ta ngược lại muốn nhìn hắn cái kia chỉ là mây cây trận giản, có thể chặn đến ta Bắc Vực vài món binh đao!"

Không chỉ có hắn nghĩ như vậy, cách đó không xa, Cung Thương Vũ sứ giả cũng tới, hiển nhiên cũng là nghĩ hỏi tiên quân muốn hay không giết tới.

Nhưng là Thái Bạch tông chủ nhìn trước người vô tận trận quang, lại nhìn một chút phía dưới vẻ mặt khác nhau Tiên minh tiên quân, lại chậm rãi lắc lắc đầu, nói: "Nơi đây địa thế thù kỳ, quần sơn liên miên, trận quang doanh tiêu, chúng ta trăm vạn tiên quân, nhiều cũng tha cho không qua đi, mà như xông thẳng đại trận, sợ là sẽ phải có một nửa tiên quân đều sẽ cản nát ở đây trong trận, lấy bây giờ Tiên minh quân tâm, đừng nói một nửa, chính là chết một hai thành, đều có khả năng quân tâm đổ nát, hướng chi, Tôn phủ tỳ có quý thần, chúng ta trùng trận, bị giảo diệt quá nhiều người, lại sẽ sinh thành tử địa, không chỉ có quý thần có thể nhờ vào đó hưởng thụ huyết tể, tăng trưởng lực lượng, càng có thể sinh sôi mới quý thần, giết chết không dứt. . ."

Tức gia gia chủ mấy người nghe vậy, đều đã đại cau mày: "Nếu như thế, có thể làm sao?"

"Bây giờ đại quân đã tới, lại bị cản ở chỗ này, đối với sĩ khí, cũng là một cái đả kích thật lớn. . ."

". . ."

". . ."

Thái Bạch tông chủ sắc mặt nghiêm túc sắc, thấp giọng nói: "Hắn muốn đầu trận, vậy chúng ta cũng chỉ có thể phụng bồi, phá hắn trận!"

Vừa nói chuyện, bỗng nhiên đi về phía trước ra vài bước, xa xa nhìn Nguyên Thần tử nói: "Đạo huynh, nếu người có đầu trận nhã tính, chúng ta

cũng chỉ có thể vâng lời, bất quá, nếu người bố trí bực này Thập Môn Quỷ Thần trận, cái kia trận tên làm sao, kính xin báo cho biết đi. . ."

Nghe được lời ấy, Nguyên Thần tử cười nói: "Vẫn là lão Thái Bạch làm người lanh lẹ, 300 năm trước, ta liền phát hiện, chúng ta trong bảy người, người nhất là âm trầm, có thể hết lần này tới lần khác vẫn đề cho người nghĩ muốn cùng người làm bằng hữu, nhưng đáng tiếc, Thất Thánh trong, ta cực không muốn cùng là địch, chính là người, nhưng nếu đến nơi này một bước, vậy chúng ta liền vẫn là muốn đầu cái sáng khoái đi, người mà lại nghe rõ, ta cái này mười trận là. . ."

"Không thể. . ."

Bên cạnh hẳn Tuyết Nữ bỗng nhiên vội la lên: "Vừa muốn bắt đại trận ngăn trở bọn họ, liền nên nhượng bọn họ không mò ra hư thực tốt, nghĩ muốn biết đây là cái gì trận, lại nên làm gì phá, mà lại nhượng bọn họ bắt người mệnh đi vào điên, nào có đối thủ hỏi một câu, liền đằng hoàng đem nội tình giao cho đi ra ngoài, Nguyên Thần tử, ta chỉ hỏi người, sớm đem chính mình đại trận báo ra đi tới, cái kia chẳng phải là tự yết ngắn?"

Một bên hắc khôi nam tử, viền mắt vị trí cũng là hắc khí phun trào, hình như có chút nham hiểm.

"Các người biết cái gì?"

Nhưng nghe Tuyết Nữ, Nguyên Thần tử lại xem thường trách mắng: "Vừa là tu hành bên trong người, liền muốn dựa vào đường đường chính chính học thức tranh tài, ta được Đế Tôn trả giá, ở đây thiết lập ra trận chặn đường, cái kia dựa vào cũng là chính mình một thân trận đạo bản lãnh, mà không phải nham hiểm tính toán, lỗi lạc chính ý, mới là chính đạo, ta xem cỡ này đạo lý, các người những thứ này sinh ở u ám, doanh doanh cầu thả Vụ đạo tiểu dân, cả đời cũng sẽ không hiểu!"

"Người. . ."

Tuyết Nữ cùng hắc giáp nam tử, làm sao lúc bị người bực này mắng qua, đều đã sốt sắng, thậm chí mắt lộ sát cơ.

Mà Nguyên Thần tử, cũng đã nhanh chân tiến lên, bỗng nhiên tay áo lớn vung lên, quần sơn bên trên, dày đặc quỷ vụ tản đi, lộ ra một toà lại một toà quái lạ đèn cực điểm trận môn đến, phẳng phát từng đạo từng đạo cánh cửa,

quần quanh đạo uẩn, dâng lên trận quang, đứng ở quần sơn đỉnh, Nguyên Thần tử tiếng nói, cười sang sảng vang lên: "Triệu đạo hữu, ta nói cùng ngươi nghe, ta cái này Thập Môn Quỷ Thần trận, đem thập bàn pháp loại, hóa thiên địa bí pháp!"

"Thứ nhất cửa, làm Kim Quang trận."

"Thứ hai cửa, là Quỷ Liễu trận."

"Thứ ba cửa, là Nhược Thủy trận."

"Thứ tư cửa, là Địa Hỏa trận."

"Thứ năm cửa, là Loạn Sơn trận."

"Thứ sáu cửa, là Lưu Quang trận."

"Thứ bảy cửa, là Yêu Nguyệt trận."

"Thứ tám cửa, là Châm Phong trận."

"Thứ chín cửa, là Âm Lôi trận."

"Thứ mười cửa, là Vạn Thần trận."

". . ."

". . ."

tiếng nói lay động lay động, truyền khắp chư vực: "Đại trận ở đây, cánh cửa đã mở, các vị đạo hữu, mời vào trận đi!"

Chương 716 : Bắc Vực Thiên Thời Đến

Nguyên Thần tử mỗi báo một cái tên, sau lưng quần sơn trong lúc đó, liền có một mảnh ma khói tản đi, lộ ra một toà đại trận cánh cửa, xem ở trong mắt mọi người, trái tim giống như tại một đạo phích lịch lóe qua, mẫn mắt trong, đều là cái kia khí cơ khủng bố đại trận cánh cửa đáng dấp!

Thứ nhất cánh cửa, đứng ở quần sơn thấp thoáng, thâm cốc trong lúc đó, chỉ thấy cánh cửa như kim, phát ra ánh sáng xán lạn, nhưng tia sáng kia, mới nhìn đi, lại không giống như là đơn thuần ánh sáng phản xạ, mà là còn như thực chất, chậm rãi ở cánh cửa nội ngoại đan dệt, khoảng cách cực xa, liền có thể nhìn thấy kim quang kia sắc bén chỉ ý, có tu vị không đủ người đánh bạo, bay ra thân thức tra xét, nhưng chỉ là mới vừa tiếp xúc đến kim quang kia, liền kêu thảm một tiếng, trong mắt chảy ra huyết lệ đến, dường như trong chớp mắt, liền tự thân thần thức, đều bị kim quang làm bị thương.

Thứ hai toà cánh cửa, thì lại khoảng cách thứ nhất đạo môn hộ, ước chừng ba mươi dặm xa, làm như cây liễu bện mà thành, ở cái kia trong môn hộ, thậm chí còn có thể xem đến rất nhiều cành liễu dò xét đi ra, rễ giống như hướng ra phía ngoài dò xét, làm cho người cảm giác, lại như cùng sống vật cũng tựa như, thậm chí có thể nhìn thấy, vừa vặn một cái bị núi trong trận quang kinh động thú nhỏ chạy trốn, lại bị cái kia cành liễu trực tiếp cuốn lấy, kéo vào cửa hộ bên trong đi.

Đạo thứ ba cánh cửa, đứng ở núi trong một toà hồ trên, hồ nước lay động lay động, như huyết triều, nhưng này hồ nước, càng như là có vô tận quỹ dị ăn mòn ý, theo gợn nước đẩy ra, mỗi lay động một vòng, chu vi cây cỏ, liền khô héo mấy phân, lan tràn ra phía ngoài!

Đạo thứ tư cánh cửa, đào hết rồi một ngọn núi, mơ hồ có thể thấy được sáng ngời dung nham phun trào. . .

Đạo thứ năm. . .

. . .

...

"Nhanh. . ."

Cũng ở cái này một đạo đạo đại trận cánh cửa hiển lộ tại tiên quân trước thì bên trong tiên điện, cùng với vô số theo Tiên điện chạy tới Bắc Vực các tiên môn tông chủ các loại, đều vội vã quát khê, có người đưa tay đi mò cái kia không trung gió, có người thôi thúc bí pháp, trợn tròn hai con mắt, có người dứt khoát nhắm hai mắt lại, mạnh mẽ ngưng khí, đi cảm ứng cái kia từng toà từng toà đại trận cánh cửa xuất hiện bên trong bốc lên khí cơ.

Cổ Thông lão quái đã là luống cuống tay chân, lấy ra một viên đan dược, kéo ra nút, bại lộ ở không trung, xem kỳ biến hóa.

Tức gia gia chủ ba đạo thần phù bay đến giữa không trung, tạo nên tầng tầng linh ý, thông qua thần phù đến xem.

Liền ngay cả Thái Bạch tông chủ, lúc này cũng tại âm thầm bấm chỉ, vội vã suy tính.

"Ta nếu là trực tiếp cường đẩy đi qua, sẽ là kết quả gì?"

Mà ở Tiên điện phía sau, đi theo, chính là Nam Cương Bích Hoa Thần Quân kiêu đài, ba mươi sáu cái trên người mặc đồ rực rỡ thanh niên khỏe mạnh mang tới cái này kiêu đài, bay trên không trung, bất quá kiêu trên đài nằm, lại là Phương Quý, còn có Anh Đề, còn có tiểu Hắc long, Bích Hoa Thần Quân lúc này đang cùng Đông Thổ Hồng Yên, Tây Hoang Huyền Cung hai cái, cùng nhau cùng ở một bên bay, cái này kiêu đài bị Phương Quý lão gia trung dụng.

Bây giờ tất cả mọi người đều ở nhìn đại trận kia, Phương Quý cũng không ngoại lệ.

Hắn đúng là không hiểu gì trận pháp, nhưng bây giờ chính mình bản lãnh lớn, lòng dạ tự nhiên cũng cao.

Sớm ở Nguyên Thần tử chủ động xua đuổi ma tức, hiển lộ cái kia mười đạo đại trận cánh cửa thì hắn liền đã thôi thúc ma nhãn, xem nội tình, bất quá vừa nhìn phía dưới, lại mơ hồ cảm thấy có chút quái lạ, chỉ thấy cái kia trận quang phiến phức huyền diệu không nói, hơn nữa mỗi một toà trận hộ

trong, đều tựa hồ ẩn giấu đi một ít quái lạ sóng sức mạnh, chính là liền hẳn nhìn thấy, đều tựa hồ tâm thần sẽ được cái kia sóng sức mạnh ảnh hưởng.

Liền hẳn rất nhanh liền đã xác định, như bằng tu vi chân chính đi phá trận. .

Chính mình hẳn là một cái đều phá không rồi!

Nhưng nếu là bằng chính mình bây giờ một thân đại đạo di bảo cùng Bắc Vực nguyện niệm thêm Ma sơn tà khí tạo thành thái cực cứng đây đây?

Cố gắng muốn trả giá một ít cái giá rất lớn, lại cũng không phải là không thể được. . .

"Trận đạo chính là trận đạo, không có dễ dàng như vậy phá đến!"

Đúng là nghe được Phương Quý lầm bầm lầu bầu, theo kiểu đài cùng ở một bên Đông Thổ Hồng Yên lại lạnh nhạt mở miệng, nói: "Trận đạo một đường, chú ý chính là dung thiên địa bát phương lực lượng để bản thân sử dụng, vốn là tán loạn lực lượng, thô bạo khó tuân, nhưng có thể mượn trận đạo thuận phục, vốn là thiên địa vạn vật, nhưng có thể ngưng tụ một chỗ, hóa thành tự thân lực lượng, ta xem cái này Thập Môn Quý Thần trận, mỗi một môn đều là tinh diệu phức tạp, lực lượng quý dị, diễn sinh biến hóa, sợ là liền Hóa Thần đều có thể vây chết, mà người, có địch nổi mười tôn Hóa Thần bản lĩnh sao?"

Phương Quý nghe vậy, ngược lại có chút ngạc nhiên: "Mười tôn Hóa Thần, người nói đùa ta đây?"

Đông Thổ Hồng Yên nhàn nhạt nói: "Người như nghĩ cứng san bằng trận này, liền giống như là đối mặt mười tôn Hóa Thần, nhưng trận đạo cũng có trận đạo đạo lý, nếu người có thể thôi diễn ra căn nguyên, giải hẳn trận lý, vậy hẳn phát huy được lực lượng, có lẽ chỉ cùng Kim Đan xấp xỉ, cái này, cũng chính là đấu trận quan khiêu, đến tốt cùng là cứng đây, vẫn là phá trận, cái nào càng có lời, liền xem Tiên minh chính mình!"

Phương Quý bĩu môi, nói: "Nói cùng người rõ ràng tựa như, người sao không đi phá trận đây?"

Đông Thổ Hồng Yên lạnh lùng liếc mắt nhìn hẳn, không tiếp tục nói nữa.

Cũng vào lúc này, Nguyên Thần tử mắt lạnh nhìn chúng tu, tựa hồ cảm giác cho bọn họ nhìn ra thấy không còn nhiều, liền tay áo lớn phát một cái, quần sơn trong lúc đó, ma khói lại nổi lên, lại là một toà một toà, đem những kia đại trận cánh cửa tất cả đều bao phủ lại, chính mình thì thôi bay về phía chư trận trong lúc đó, giơ tay ném một phương bồ đoàn, bay đến giữa không trung, ngồi xếp bằng bên trên, rồi sau đó mắt lạnh nhìn về phía Tiên minh, nói: "Vị nào đi tới phá trận?"

Bên trong đất trời, một mảnh vắng vẻ, nhìn thấy đại trận này khủng bố đáng sợ, còn ai dám miêng đây bảo đảm?

"Ha ha, đạo hữu chớ gấp, tha cho chúng ta thương lượng một, hai!"

Đúng là Tiên điện cửa điện nơi Thái Bạch tông chủ, gió yên sóng lặng, cười ha ha, cùng Cổ Thông lão quái các loại trở về Tiên điện.

Nhập điện sau khi, sắc mặt liền có chút đông lạnh, nói: "Có thể tương tượng đến phương pháp phá trận?"

Cổ Thông lão quái, Tức gia gia chủ, Tuyệt Sơn tông tông chủ, Tiêu Kiếm Uyên các loại, đều trầm mặc không nói, có người hơi mở miệng, nhưng vẫn lắc đầu một cái, than thở: "Thời gian dù sao quá ngắn, tuy rằng quét đến vài lần, có chút chủ ý, nhưng chung quy vẫn còn bất ổn thỏa!"

Thái Bạch tông chủ nói: "Mở ra Tiên điện cánh cửa, xin mời chư phương đồng đạo cộng đồng thương nghị!"

Một đạo tiên chiếu bay ra, rất nhanh tiên quân trong, các bộ thống lĩnh, kể cả những kia theo quân mà đi các tiên môn chi chủ các loại, cũng đều vào Tiên điện, người một lời, tạ một lời, đúng là chủ động lợi hại, thậm chí còn có người mình âm ỉ lên, hẳn nói Quỷ Liễu trận trọng ở như thế nào phá trong trận sinh khí, cái này nói trận này càng nặng tử khí, phá trong đó sinh khí, ngược lại sẽ càng trợ tăng trận quang lực lượng.

Vô tận ồn ào trong, đã là mấy canh giờ đi qua, nhưng thủy chung không kết quả.

Phương Quý ở một bên xem đều ngáp, mông lung mắt, làm bộ chính mình không một chút nào buồn ngủ đáng vẻ.

Có người thấy được lần này loạn tượng, trái tim không chỉ có lo lắng.

Cũng vào lúc này, chỉ thấy được Quan Châu trong dãy núi, truyền đến từng mảnh từng mảnh chề cười cười to, lại là Tôn phủ Thần vệ quân đều đang lớn tiếng trào phúng, chen lẫn rất nhiều quỷ thần âm thầm thâm cười mắng tiếng, tâm tình liền càng không khỏi trầm trọng mấy phần, nghĩ thâm lẽ nào đại quân mới vừa tập kết, chuân bị muốn cùng Tôn phủ quyết một trận thắng thua, bây giờ lại bị vây ở Quan Châu trước, liền khí thế đều muốn thua hay sao?

"Vừa nói nên vì Bắc Vực hiệu lực, lại sao lại vào lúc này tiếc khí lực?"

Nhưng cũng liền vào lúc này, có người cười dài một tiếng, đem người xuất hiện ở bên trong tiên điện.

Mọi người nhìn, liền thấy người tới, rõ ràng đều là Đông Thổ người về, cầm đầu một cái, chính là một cái thân mặc áo bào lam, dáng dấp trẻ tuổi nam tử, trong tay nâng một đạo quyền trục, mà sau lưng hắn, theo cũng tất cả là chút khí vũ hiện ngang trẻ tuổi nam nữ, đi tới trong điện sau khi, người tuổi trẻ kia liền cầm trong tay quyền trục, hướng ra phía ngoài lôi kéo, nhất thời đem cuốn trúnng nội dung, hiện ra ở trước mắt mọi người.

Điện bên trong mọi người thấy thì liền thấy quyền trục này bên trên, đã vẽ mãc các loại quái lạ phù hiệu, cùng tới nghĩa trận lý đánh dấu.

"Vừa nãy xem trận lúc, chúng ta liền đã cùng nhau thôi diễn, hiện nay đại thể có kết quả!"

Vị kia áo lam người tuổi trẻ, ánh mắt đảo qua mọi người, cười nói: "Cái kia Nguyên Thần tử, ngược lại cũng thành thực, mỗi một đạo đại trận tên, đều cùng trận lý tương quan, cửa thứ nhất Kim Quang trận, chính là vận chuyển Kim tướng lực lượng, đan dệt mà thành, ta lấy Tiêu sư huynh Diễn Thiên cuốn nắm bắt to lớn trận còn lại khí tức, lại dựa vào Tôn sư đệ Thần Đồng pháp xem thế núi, trước sau suy tính, liền có thể đến ra, trận này nên có bảy cái trận tuyến, chôn bảy cái Kim hệ pháp bảo, từ bên trong có thể cảm nhận được hai loại kiếm khí, vì lẽ đó cái này bảy cái Kim hệ pháp bảo trong, hẳn là có ít nhất hai cái là kiếm!"

Nói ngón tay vẫy một cái, ở cái kia quyền trục bên trên, lấy ra một đường linh cơ, dường như hình ảnh, triển ở không trung, lại chính là một phương kiếm trận diễn tức đồ, sinh sôi liên tục, tuần hoàn vận chuyển, chính là ở bày ra phía kia Kim Quang trận bên trong trận lực cất bước con đường

cùng quan khiêu.

"Mà cái kia cửa ải thứ hai, Quỷ Liễu trận, như chúng ta đoán không sai, hẳn là hóa mộc thành linh phương pháp, vì lẽ đó. . ."

Nghe cho bọn họ một lời một câu, giảng tỉ mỉ, nhưng là bên trong tiên điện, nhưng có phần lớn người đều ở choáng váng, đặc biệt là Đông Thổ người về trước ngạo mạn đến cực điểm, nhưng là cùng Bắc Vực chúng tu cũng không hòa khí, sau đó bọn họ cũng là dựa vào Thái Bạch tông chủ bại tận quần hùng, rồi mới miễn cưỡng cùng tồn tại, lúc này thấy những kia Đông Thổ người về hung hăng kiêu ngạo lại lên rồi, còn cho rằng bọn họ thói cũ trợn manh, trái tim không thích.

Có người cười lạnh nói: "Nói tốt như vậy nghe, vậy các ngươi đồ tới phá một trận đến xem nhìn. . ."

Đặt ở trước đây, chính là một câu nói này, sợ là lại muốn gọi ra nửa ngày tranh chấp.

Nhưng không nghĩ tới, lần này những kia Đông Thổ người về nghe xong, lại không có phát hỏa, vị kia áo lam nam tử xoay người lại, tựa như cười mà không phải cười nhìn cái kia nói chuyện thần tượng một chút, cười nói: "Đạo huynh đúng là khách khí, tới trước hết đem cái này một việc đại công để cho chúng ta sao?"

Cái kia thần tượng cười gằn: "Ngươi. . ."

Nói còn chưa rơi xuống, liền thấy cái kia áo lam nam tử đã xoay người, kêu lên: "Chúng ta không phá một trận, mà muốn phá ba trận!"

"Bá" "Bá" "Bá!"

Nghe xong hẳn, Tiên điện bên trong, vô số người kinh hãi, khó có thể tin nhìn về phía bọn họ.

Nhìn dáng dấp kia, còn tưởng rằng là thấy quỷ.

Sau đó liền ở một mảnh ngạc nhiên bên trong, thấy cái này áo lam nam tử, xoay người hướng về Thái Bạch tông chủ, Trần Khang lão tu các loại Tiên minh trưởng lão, vái chào, lớn tiếng nói: "Đông Thổ Kiếm Quy tông đệ tử chân truyền Nhạc Tông Hàn, suất bạn môn Kiếm Quy tông môn nhân bốn

người, Ly Hỏa tông chân truyền Tiểu Thần Duyên cùng môn nhân bảy người, Bắc Chân cung chân truyền Tôn Trì Việt cùng môn nhân chín người, nguyện mời ra chiến, phá Kim Quang, Quỷ Liễu, Nhược Thủy ba trận!"

Tiên điện bên trong, yên lặng như tờ, đều ngơ ngác nhìn bọn họ.

Một mảnh kinh ngạc bên trong, cái này quần Đông Thổ người về, đều đầy mặt hào khí, cười to: "Chúng ta thành danh lúc đến!"

Mà nhìn dáng dấp của bọn họ, cũng có chút Bắc Vực lão tu, trái tim không tự kìm hãm được sinh ra mấy phần ý mừng.

"Liên Đông Thổ trở về người, cũng chân chính đồng ý hiệu lực. . ."

"Ta Bắc Vực thiên thời. . . Đến!"

Chương 717 : Tiên Bồi Cao Nhân

"Lợi hại như vậy?"

Nghe được những kia Đông Thổ người về, Phương Quý đều không khỏi ngồi ngay ngắn người lại.

Ngay khi người khác thảo luận cái kia Thập Môn Quý Thần trận đến tột cùng là cái thứ đồ gì, âm ỉ không thể tách rời ra, nước bọt bay loạn thì đám này Đông Thổ về người đến, thì đã dám toả sáng cuồng ngôn, chủ động thỉnh cầu đi phá cái kia Thập Phương Quý Thần trận bên trong ba toà?

Cùng với so sánh, Bắc Vực tu sĩ ngược lại thật sự là cái bị người hoàn toàn cho làm hạ thấp đi a. . .

Trước đây Phương Quý nhưng là đứng ở Bắc Vực bên này, không chỉ có giúp đỡ Bắc Vực tu sĩ đi cùng Đông Thổ thiên kiêu tranh cãi, thậm chí còn thể bọn họ đánh một trận, hiện tại cái kia Đông Thổ đến tiểu Hồng, đó chính là bị chính mình cho đánh phục rồi, bất quá bây giờ nhìn thấy Đông Thổ người về chủ động đứng dậy xin mời phá ba trận đáng vẻ, trong lòng cũng nhiều hơn một chút những khác tâm tình, đối với những thứ này ngạo mạn gia hỏa cũng không thể nào chán ghét.

"Các người, có chắc chắn hay không?"

Thái Bạch tông chủ cũng rõ ràng có chút lưu ý, hơi cúi đầu thân, trầm tiếng hỏi.

"Ha ha, phá trận chi đạo, bảy phần ở tính, ba phần ở đấu, mưu tính chi đạo, chúng ta đã thỏa đáng. . ."

Vị kia Đông Thổ trở về Kiếm Quy tông đệ tử Nhạc Tông Hàn, quay đầu từ cửa điện nhìn lại, nhìn về phía cái kia một mảnh kim quang lấp lóe đại trận cánh cửa, trầm giọng nói: "Bất quá Tôn phủ ở đây tử chiến đến cùng, góc gác toàn ra, nghĩ đến cũng không tốt ứng phó, bên trong nói không chắc còn ẩn giấu chút cái khác hung hiểm, vì lẽ đó như cầu ôn hòa, tốt nhất vẫn

có một cái am hiểu chữ kim pháp cao nhân tiên bối, theo chúng ta cùng nhau vào trận, như vậy, mới có thể bảo đảm ở phá hấn Kim Quang trận tình huống xuống, chính là chột hiện cái gì hung hiểm, cũng có thể bất cứ lúc nào ứng phó. . ."

"Ta đi!"

"Ta nguyện bồi các ngươi vào trận. . ."

"Đông Thổ quy người đã ra một cái làm náo động lớn, Bắc Vực tộc nhân cũng sẽ không thể chênh lệch, đều theo ngươi vào trận!"

Trong lúc nhất thời, chúng Bắc Vực tu sĩ đều lớn tiếng xin mời chiến, ý nghĩa ngang nhiên.

Chính là Tức gia gia chủ mấy người, cũng đều vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Nhưng cần bao nhiêu người, chỉ để ý nói đi!"

Cái kia Nhạc Tông Hàn lại nở nụ cười, nói: "Phá trận chi đạo, không phải là người nhiều liền tốt, chúng ta vào trong trận, không chỉ cần đề tính coi như bọn họ trận lý, còn cần đề tính tính tự chúng ta người phương vị, vì lẽ đó càng nhiều người, tính toán lên càng phiền phức, vốn là ba người có thể phá trận, như thay đổi năm người đi vào, không chừng trái lại phá không được, vì lẽ đó người không tại nhiều, chỉ cần một cái!"

"Cái này. . ."

Thái Bạch tông chủ mấy người nghe vậy, lại không khỏi khẽ cau mày.

Những thứ này Đông Thổ người về nói muốn xin mời cao nhân tiên bối, cái kia tất nhiên là muốn tu vị cao hơn bọn họ, có thể ứng phó đột phát việc, nhưng là bây giờ Bắc Vực, người như vậy, đúng là có thể tìm ra mấy cái đến, nhưng lại đến tìm am hiểu chữ kim pháp, cái này nhưng là. . .

"Hừm, tông chủ am hiểu chính là chữ Thần pháp, Tức gia lão đầu là phù pháp, Tuyết Sơn tông chủ. . ."

Liền ngay cả Phương Quý, cũng ở một bên hiếu kỳ, theo hướng về điện bên trong đánh giá.

Kết quả cũng thật sự có chút đau đầu, Bắc Vực cao nhân không ít, nhưng

sở trường về chữ kim pháp, lại vừa tựa hồ không nhiều. . .

Cũng có mấy người hỏi hận rồi lên, lúc trước nếu là không có diệt Triều Tiên tông, cái này thập tự pháp, có thể lập tức liền toàn. . .

Cũng liền vào lúc này, Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên chuyển hướng Phương Quý nói: "Người đi đi!"

Phương Quý ngạc nhiên: "Ta?"

Thái Bạch tông chủ gật gật đầu, nói: "Người chữ kim pháp rất tốt!"

Phương Quý nói: "Người không nghe người ta nói, muốn tìm nhưng là cao nhân tiên bối. . ."

Thái Bạch tông chủ liếc mắt nhìn hắn, nói: "Người hiện tại cũng đã xem như là một vị cao nhân!"

Phương Quý nghe xong ngớ ngẩn, con mắt đúng là hơi sáng lên.

Mà mấy vị kia Đông Thổ người về, nhìn nhau một chút, như là trao đổi một số ý kiến, sau đó cũng đồng thời gật đầu, Nhạc Hàn Tông nói: "Trước đây chúng ta cũng đã từng nghe nói, Thái Bạch Nhất Quái. . . Chân truyền đại đệ tử, tu luyện qua Tân gia Cửu Linh pháp, mà Tân gia Cửu Linh pháp, vốn là có Kim hệ thân thông, nếu là vị này Phương sư. . . Phương đạo huynh nguyên ý, cái kia cũng thực là có thể giúp đỡ được chúng ta đại ân. . ."

Phương Quý đáy lòng bàn hăng một phen, lập tức đứng dậy nói: "Cái kia đi thôi!"

Điện bên trong mọi người thấy thế, lập tức bận rộn cả lên, lôi lên trống trận, bày ra trận thế, thông cáo đối phương, có người đến phá trận.

Vô tận tiên quân cùng Tôn phủ quý thân ngược nhìn trong, thấy được Tiên minh đại điện mở ra, mới vừa lại cùng nhau thương thảo một lát Nhạc Hàn Tông mấy người, cùng Phương Quý cùng nhau từ bên trong tiên điện bay ra, ở chúng mắt mục mục phía dưới, bọn họ cũng cảm thấy khá là ngạo nghễ, đặc biệt là Phương Quý, đứng ở mây trên trước mọi người, chấp tay sau lưng, ưỡng ngực, ngạo nghễ nói: "Nhạc sư diệt, người nói, chúng ta làm sao phá trận?"

Nhạc Hàn Tông mấy người nhìn nhau một chút, nghĩ thầm chính mình bồi phận làm sao còn hàng rồi. . .

"Phương tiểu thánh quân, người theo chúng ta vào trận, chỉ vì áp trận, miễn cho thất tình thế chường không, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, không cần ra tay, tự có chúng ta suy luận trận thế lý lẽ, vào trận sau khi, chúng ta sẽ báo cho người hiện tại phương vị, chỉ cần trấn thủ ở đây, yên lặng xem biến đổi!"

Mấy vị kiếm Quy đệ tử dứt lời, liền chen chúc Phương Quý tiên lên đón đến.

"Ha ha, đi ra đều là tiểu bồi, mấy vị bạn cũ đúng là rất yên tâm bọn họ!"

Mà ở đối diện hư không, Nguyên Thần tử xếp bằng ở bờ đoàn bên trên, mắt lạnh liếc Phương Quý mấy người một chút, liền bỗng nhiên tay áo lớn phất một cái, một đạo pháp lực tuôn tới, đem cái kia tòa thứ nhất đại trận, Kim Quang trận cánh cửa hoàn toàn mở ra, chỉ thấy được trong đó kim quang chói mắt, kiếm khí tung hoành, mới nhìn đi, liền như là một phương kiếm quật, cấp người lạnh lùng nghiêm nghị ý đáng sợ, như là vừa tiến vào trong, thì sẽ bị cắn nát tựa như.

"Mấy vị tiểu bồi, vào được trận đến, liền sinh tử do mệnh!"

Theo Nguyên Thần tử tiếng nói hạ xuống, cái kia đầy trời đầy đất quỷ thần cùng Thần vệ quân, đều lớn tiếng gào thét, đe dọa Phương Quý mấy người.

Mà ở Tiên minh một phương, nhưng là trống trận lôi lên, cho Phương Quý mấy người tráng dũng.

Vừa gào khóc thảm thiết, vừa chiêng trống vang trời, nghe tới đúng là náo nhiệt, cùng hát vỡ kịch lớn tựa như!

"Ta luôn cảm giác mình có thể giết chết hắn. . ."

Phương Quý xem xét một chút giữa không trung Nguyên Thần tử, hơi do dự, vẫn không có đi thử một chút.

Trong tình huống bình thường, hắn vẫn là rất lưu ý đại cục, biết bây giờ trận này liên quan đến Bắc Vực vận mệnh đại chiến, chủ mưu là chính mình Thái Bạch tông chủ, tiên tướng nhưng là đại biểu Thương long một

mạch Cung Thương Vũ, ở tình huống như vậy, chính mình chính là qua đèn giúp đỡ, đối với bọn hắn hai người sớm định đi xuống kế hoạch, không phải vạn bất đắc dĩ, Phương Quý cũng là sẽ không lung tung làm, quấy rầy kế hoạch của bọn họ.

"Vào trận!"

Mà vào lúc này, Đông Thổ Kiếm Quy tông đệ tử Nhạc Tông Hàn đã là quát to một tiếng, cùng sau lưng sáu vị đồng môn, cùng nhau tề lên bản mệnh cổ kiếm, kiếm quang vờn quanh, thậm chí đem Phương Quý cũng bảo hộ ở trong đó, vội vã hướng về bên trong đại trận phóng đi, bọn họ tu vị cùng bạn cùng lứa tuổi so với, cũng không phải yếu, đặc biệt là Nhạc Tông Hàn, thoát nhìn tuổi tác không lớn, cũng đã là Kim Đan viên mãn, chỉ kém một đường liền có thể phá cảnh.

Đương nhiên, bực này tu vị, đặt ở như vậy một mảnh phía trên chiến trường, lại vẫn còn có chút không đáng chú ý.

Ngược lại cũng không có trách bọn họ sẽ chủ động thỉnh cầu một vị cao nhân tiên bối theo vào trận.

"Ào ào ào. . ."

Phương Quý ở Kiếm Quy tông chúng đệ tử chen chúc dưới, vào Kim Quang trận, nhất thời cảm giác chu vi vù vù khiêu khiêu, đều là tung hoành đan dệt kiếm ý, hoặc là nói, là kim khí, loại kia đại biểu phương tây cực hàn chi kim, sắc bén uy nghiêm đáng sợ đến cực hạn kim khí, tràn ngập ở cả phương bên trong đất trời, làm cho người cảm giác, cũng như là về đến chưa tu hành thời điểm, bị mũi kiếm thổi qua tóc gáy lúc mới có cảm giác như thế.

Chỉ bất quá, bây giờ tu vị không giống, bản lãnh lớn, Phương Quý tự nhiên cũng sẽ không để ý điểm ấy kiếm ý, thân hình không giống, tùy vào Kiếm Quy tông đệ tử bảo vệ, chính mình thì lại bỗng nhiên trong lúc đó, thôi thúc ma nhãn, hướng về chu vi nhìn lại, liền thấy cái này một phương Kim Môn trận trong, dường như một thế giới nhỏ, trong hư không đạo đạo màu vàng lưu quang đan dệt bay qua, tại bên trong đất trời, dệt thành một phương tung hoành biến hóa lưới lớn!

Mà ở cái này lưới lớn trong, Kiếm Quy tông bảy vị đệ tử, cũng đã đều tề nổi lên bản mệnh thân kiếm, tỏa ra tầng tầng kiếm khí, thế bọn họ chống

đôi chu vi đan dệt màu vàng kiếm ý, sau đó bảy người đều là bình thường động tác, truyền âm cho Phương Quý, để cho hắn chỉ cần lưu lại ở chính giữa bảo vệ, chính mình bảy người thì lại phân biệt quan sát màu vàng lưu quang quỹ tích, sau đó đồng thời bấm chỉ suy tính lên, tốc độ cực nhanh.

Ầm! Ầm! Ầm!

Cái này một phương Kim Quang trận bên trong, lúc nào cũng có sóng lớn hiện lên.

Mỗi một đạo sóng trào dâng lên, trong trận màu vàng lưu quang, liền mạnh mẽ gấp đôi, thần uy lại đang không ngừng tăng.

Bất quá cũng may, cũng ở cái này Kim Quang trận uy lực, sắp lên cao lên tới liền cái này bảy vị Kiếm Quy tông đệ tử đều sắp muốn không chống đỡ được thì bọn họ trong bảy người, lại là lấy Nhạc Tông Hàn dẫn đầu, cái thứ nhất mặt lộ vẻ vui mừng, hét lớn: "Ta đã đến đi ra. . ."

Lại là thứ hai, thứ ba, người thứ tư, rất nhanh bảy người liền đều có kết quả.

"Đồng loạt ra tay, phá huỷ trận cơ!"

Nhạc Tông Hàn vẻ mặt căng thẳng, bỗng nhiên kêu to một tiếng, cùng sáu vị đồng môn cùng nhau, hóa thành kiếm quang xông ra ngoài.

Mỗi người động tác, đều là dị thường tinh chuẩn, chạy về phía một phương hướng.

Nếu là nhìn kỹ lại, đem cái này không trung chiếu rọi người hoa mắt màu vàng lưu quang hóa đi, liền có thể nhìn thấy, mỗi người bọn họ xông hướng địa phương, đều có một cái không đáng chú ý đồng đất, đồng đất phía dưới, thì lại có từng tia từng sợi kim khí thả ra, chính là cái này bảy phương trận chân, tản mát ra kim khí, lẫn nhau dẫn dắt vờn quanh, hình thành rồi như vậy một phương sinh sôi liên tục, giảo diệt trong trận tất cả sinh linh trận quang!

Nếu là không tìm ra cái này bảy phương trận chân đến, chính là Hóa Thần ở cái này trong trận, cũng sẽ vẫn bị suy yếu, gắt gao nhốt lại.

Mà nếu là không thể đồng thời tìm ra cái này bảy phương trận chân, cái kia

chính là phá huỷ một đạo hai đạo, cũng là chuyện vô bổ, thậm chí trong trận uy lực còn có thể dần dần tăng cường, mỗi huỷ một đạo, lực lượng liền mất không chế một phần, đợi đến phá huỷ đạo thứ sáu thì cả phương đại trận đều sẽ tan vỡ.

Bất luận trong trận là ai, đều là tùy theo táng diệt kết cục.

Mà nếu là người tiến vào nhiều, cái kia màu vàng tung hoành lưu chuyển, trái lại càng không tốt tính toán.

Như vậy ngược lại cũng có thể nhìn ra được, Kiếm Quy tông đệ tử thực tại bất phàm, bất kể là chọn tuyển vào trận người, vẫn là thôi diễn trận tuyển tốc độ, thậm chí là đối với cái này một phương Kim Quang trận uy lực tính toán, đều tinh tế tỉ mỉ, bây giờ bảy người đồng thời chạy về phía khắp nơi trận tuyển, trước sau chênh lệch đến xem, lại cũng như là hoàn toàn sớm tính toán tốt, chạy đến trận tuyển, phá huỷ trận tuyển tốc độ, cũng hoàn toàn tương tự!

Kim Quang trận sắp bị phá. . .

"Bọn họ phá không được. . ."

Cũng vào lúc này, Quan Châu quần sơn bên trên, giữa không trung, Nguyên Thần tử bỗng nhiên cười gằn mở miệng, giơ tay phát một cái.

Trong trận, một chốc trong lúc đó, bảy đạo trận tuyển, đồng thời nổ tung.

Không chờ Kiếm Quy tông đệ tử phá vỡ trận tuyển, cái kia bảy đạo trận tuyển, đồng thời chính mình liền phá huỷ, cũng là ở cái này một chốc, Kim Quang trận bên trong, cái kia chói mắt kim quang lập tức sáng ngời gấp mười lần, thậm chí gấp trăm lần, cái kia màu vàng chói mắt tới cực điểm, liền đã trở thành màu trắng, là một mảnh uy nghiêm đáng sợ khủng bố, làm người ta kinh ngạc run rẩy màu trắng, phảng phất là bên trong đất trời phía tây Hàn kim Bôn nguyên chi khí, vô tận sát phạt!

Bôn nguyên chi khí, thậm chí hóa thành một con Bạch Hồ đáng dấp, ở giữa không trung lưu chuyển, vô giết tất cả.

"Không được, cái này càng là tuyệt diệt đại trận. . ."

Kiếm Quy tông mấy vị đệ tử thấy thế, đã là thất thanh kêu to: "Thật ác độc

thủ đoạn, chính là phá trận, cũng phải đem mệnh lưu lại!"

Đúng là giữa không trung giả vờ giả vịt bãi đủ tiền bối phong độ Phương Quý, bỗng nhiên liền mở mắt ra đến.

Nhìn con kia trông rất sống động Bạch Hổ, một trái tim đã là không nhịn được kinh hoàng.

Chương 718 : Cóc Tiến Giai Lực Lượng

"Bên trong xảy ra chuyện gì?"

Lúc này đại trận ở ngoài, không biết có bao nhiêu tiên quân cùng Tôn phủ quý thân, đều nghe được Kim Quang trận bên trong, truyền đến kinh thiên động địa vang động, nhất thời người người giật mình, thân thiết nhìn về phía trước, tựa hồ cảm nhận được trong trận cái kia dĩ nhiên phồn thịnh tăng vọt đến cực điểm khí tức.

Liên ngay cả bên trong tiên điện, những kia chính đang đứng ở cửa điện thân thiết nhìn về phía Kim Quang trận phương hướng chúng tu đám người, sắc mặt cũng ngưng trọng tới cực điểm, một người là phá trận thành bại, liền rất có thể quan hệ đến trong trận người tính mạng, thứ hai, nếu phá cái này trận thứ nhất, liền trả giá rất lớn đánh đổi, như vậy mặt sau chín trận, thì lại làm sao đi phá, còn ai vào đây, có can đảm này đi phá?

"Nghĩ muốn phá trận, tổng cần trả giá chút đánh đổi!"

Mà cảm thụ trong trận bốc lên khí cơ, quần sơn bên trên, ngòi xếp bằng ở bộ đoàn bên trên Nguyên Thần tử, ánh mắt cũng đã trở nên hơi khốc liệt, hấn xa xa hướng về Tiên điện phương hướng liếc mắt nhìn, uy nghiêm đáng sợ tự nói: "Đông Thổ, Tây Hoang, Nam Cương, long đình, đều đã quyết định chủ ý giúp đỡ Bắc Vực, có thể thấy bọn họ vì bức Đế Tôn đại nhân xuất quan, đã quyết định lợi dụng Bắc Vực viên quân cờ này, mà cái này, vốn là Bắc Vực thiên thời, cũng có thể xưng đại thế, nhưng hôm nay lão phu ngược lại muốn xem xem, bằng ta một thân trận đạo, có thể không xoay chuyển cái này cái gọi là đại thế!"

"Bọn người làm vì trợ Bắc Vực, muốn tới phá ta trận, vậy ta ngược lại muốn xem xem, cần để mạng lại phá trận, các người có dám hay không giúp!"

Tuy là bình tĩnh ngòi, nhưng trên người, cũng như là theo trong trận khí tức giống như, gồ lên vô tận sát khí, tay áo lớn vung lên, mạnh mẽ hướng về trong trận quét qua, gầm thét nói: "Ta lấy bảy đạo thần binh luyện Kim

tướng dị bảo, hiện ra đại đạo chi phong, hóa Kim tướng chi linh, chính là Đông Thổ Tân gia, cũng luyện không ra ta bực này Kim tướng chi linh, chính là truyền thuyết trong Ngũ linh chí bảo, sợ là cũng không sánh bằng ta cái này. . ."

Nói nói, vẻ mặt bỗng nhiên biến đổi: "Ồ?"

Liên ở mấy tấc trước, Kim Quang trợn bên trong, mắt thấy đến vô tận kim khí tung hoành đan dệt, thậm chí hóa thành một con màu trắng mảnh hồ hình dạng, cái kia Kiếm Quy tông mấy vị đệ tử, đã đều là run như cây sậy, vẫn còn không đợi được con kia hồ trắng hương về bọn họ vọt tới, trong trận phân tán ánh vàng liên đã đem bọn họ cái kia lấy vô tận bí pháp luyện chế ra đến bản mệnh thần kiếm đánh trúng liên tiếp phá nát, lại dường như gỗ mục giống như không đỡ nổi một đòn.

"Ta mệnh xong rồi. . ."

Bọn họ bảy người trái tim đều là như thế ý nghĩ, đón con kia bạch hồ lực lượng, thậm chí bay lên không nổi chống đối tâm tư.

Dù là bọn họ sớm liền nghĩ qua, có thể sẽ có một ít biến cố đi ra, bởi vậy sớm mời cao nhân tiên bối đi vào tọa trấn, nhưng cũng tuyệt không nghĩ tới, đối mặt mình biến cố, sẽ là bực này đáng sợ, cái này đã tuyệt đối là có thể thương tổn được cảnh giới Hóa Thần lực lượng, lại có ai người, có thể ở chống đối cái này bừa bãi tàn phá vô cùng lực lượng đồng thời, còn đem bọn họ bảy cái cũng đều bình yên vô sự bảo vệ đến?

Sau đó cũng vào lúc này, bọn họ chợt nghe cười to một tiếng.

Đang ở giữa không trung đang hoàng đóng vai cao nhân tiên bối Phương Quý, đang nhìn đến con kia hồ trắng hoá hình sau khi, liên đã trong lòng cả kinh, hẳn trước đây vốn là đã từng tu luyện Cửu Linh chính điển, hơn nữa từng hạ xuống khổ công phu, lúc trước hẳn Hoàn Tảo Cửu Thiên Vô Địch Bá Huyền Công, nhưng là khá cụ hỏa hầu, thậm chí đã mơ hồ chạm đến đến chín pháp chân đế, đạt đến hư không sinh linh huyền diệu cảnh giới. . .

Chỉ bất quá, sở học của hắn rất tạp, sau đó cũng không biết chỗ nào có vấn đề, hư không sinh linh cảnh giới, là không thể tăng lên bao nhiêu, trái lại tu luyện một con cóc đi ra, hẳn liên cóc là làm sao tu luyện được cũng không biết, tự nhiên cũng liền không biết nên làm gì tiếp tục tiếp tục tăng lên, nhưng là bây giờ, nhìn cái kia cực điểm thuần túy kim khí, cùng với Bạch

Hồ hiển ảnh, chợt lòng sinh cảm ứng!

Hắn có một loại mãnh liệt cảm giác, cái này trận nguyên bên trong luyện chế ra đến Bạch Hồ kim khí, so với lúc trước chính mình lấy Thái Ất kim kiếm quyết tu luyện được, còn muốn thuần túy vô số lần, liền dường như, cái này kim khí đã đạt đến Kim tướng lực lượng cực điểm, nắm giữ tiên thiên linh tính. . .

Cái này căn bản là đã vượt qua cảnh giới Nguyên Anh lực lượng!

Cũng khó trách Nguyên Thần tử tự tin như thế mãi.

Mặc dù là Hóa Thần đại tu gặp cảnh giới cỡ này lực lượng, sợ là cũng sẽ cảm giác đau đầu. . .

Nhưng là, ai hắn gặp phải chính là Phương Quý Phương lão gia đây?

Ai bảo Phương Quý Phương lão gia trước đây tu luyện chính là cái này đây?

Ai bảo hắn cóc những khác không thể nào biết, nhưng cũng trời sinh liền có Thiên Phệ thần thông đây?

Trái tim vô số ý nghĩ chuyển qua, Phương Quý đã là cười ha ha.

Lại cũng không kịp nhớ ngốc tại chỗ, bỗng nhiên vung múa tay áo lớn, trước người đã có một cái màu vàng cóc hiện ra, núi nhỏ giống như nặng đôn đôn hướng phía dưới rơi đến, mắt thấy đến này một con Bạch Hồ hoá hình, liền muốn hướng về Kiếm Quy tông bảy vị đệ tử nhào đem đi qua, cái này một con cóc, nhưng cũng đúng lúc mở ra miệng rộng, "Oa" một tiếng kêu, kinh thiên động địa, sau đó trực tiếp đem con kia bạch hồ cho cuốn vào trong miệng.

"Xèo "

Có thể nhìn thấy, có tán dật bạch quang từ cóc lỗ mũi, trong đôi mắt xông ra.

Như là cái kia một con Bạch Hồ không cam lòng, còn muốn xông ra đến.

Nhưng cóc chính là ngậm chặt miệng, trung thực ngồi chồm hõm trên mặt

đất, gặt gao cầm miệng, chậm rãi tiêu hóa.

Mà Phương Quý cũng không dám khinh thường, vội vã thôi thúc một thân thần thông, Âm Dương đạo uẩn cũng tốt, Thanh Mộc Tiên Linh cũng tốt, Ma Sơn quái nhân cũng tốt, Trảm Thần Sát Quỷ đại chân ý cũng tốt, thậm chí ngay cả mới vừa ở Triều Tiên tông một trận chiến trong đền nguyện niệm cùng Ma sơn tà khí tạo thành kim, xám hai màu Thái cực đồ, đều phát huy ra, dần dần đánh vào cóc trên người, giúp đỡ nó. . . Xoa bóp cái bụng, trợ tiêu hóa!

Các loại dị bảo, thần thông khó lường, rõ ràng áp chế lại cái kia cuồng bạo kim khí, miễn cưỡng cho niêm phong ở bụng cóc trong.

Một lúc lâu, một lúc lâu, mới thấy con kia cóc trong lỗ mũi hương bên ngoài xuyên bạch quang, dần dần phai nhạt.

Mà trong cơ thể nó cái kia lẫn lộn như tiếng sấm, cũng dần dần nhỏ.

Cái kia một con vô cùng kim khí hiển hóa ra ngoài Bạch Hổ, lại liền thật là như thế bị nó cho. . . Tiêu hóa?

"Cái này. . ."

Mới vừa đem lâm chung di ngôn đều nghĩ kỹ, đang lo lắng lấy cái gì dạng giọng điệu gọi ra càng có thể cấp người lưu lại sâu sắc ấn tượng Kiếm Quy tông các đệ tử cũng ngây người, thân thể ở giữa không trung cứng một lát, cũng đã bắt đầu đi xuống rơi, kết quả nhưng không có bị kim khí xé nát cảm giác, rồi mới miễn cưỡng mở một con mắt, lại hai cái đều mở, trên mặt đều là vô tận kinh ngạc biểu hiện!

Cái kia ngập trời kim khí đây?

Con kia bạch hổ hoá hình đây?

Làm sao tất cả cũng không có, chỉ có vị kia Thái Bạch Nhất Quái ôm chỉ cóc một mặt thỏa mãn dáng dấp?

"Vừa nãy cái kia kim khí. . ."

Đủ sững sốt một hồi lâu, Kiếm Quy tông đệ tử Nhạc Tông Hàn mới nuốt ngụm nước bọt, khàn giọng mở miệng.

"Ha ha, không cần lo lắng, đã giải quyết!"

Phương Quý đặc ý đem cóc nâng ở trước mắt, nghiêng đầu nhìn một chút, luôn cảm thấy thật giống lại mập điem.

Một đạo Kim tướng lực lượng, con này cóc liền mập, nếu sức mạnh như vậy nhiều vài đạo. . .

Vậy này cóc có thể hay không cũng sẽ tiến giai?

"Giải quyết?"

Kiểm Quy tông mấy vị đệ tử đều một mặt đại ra, loại kia kim khí, làm sao giải quyết?

"Làm sao?"

Phương Quý cũng phát hiện sự kinh ngạc của bọn họ, nghi ngờ nói: "Các ngươi đề ta đi vào không phải là vì giải quyết cái này sao?"

Chúng ta không phải!

Kiểm Quy tông mấy vị đệ tử hiện ra chút gọi ra tiếng đến, cuối cùng cũng coi như chân truyền Nhạc Tông Hàn phản ứng mau mau, giờ tay liền ngăn lại mấy vị đồng môn, cương chế đáy lòng lạnh lẽo, cổ cứng ngắc gật gật đầu, nói: "Không. . . Không sai, Thái Bạch tông Phương sư. . . Sư thúc, quả nhiên thần thông tinh diệu, không phải chúng ta có khả năng nghĩ cùng. . . Nhờ ngài phúc, cái này Thập Môn Quỷ Thần trận trận thứ nhất, chúng ta đã phá!"

"Tốt, rất tốt, ta trước đây quả nhiên là coi thường các ngươi!"

Phương Quý cũng là vui sướng, lại giờ tay trong lúc đó, một chưởng hướng về giữa không trung vung tới.

Một tiếng vang âm âm, cuồng phong gào thét, cái này một toà đại trận, đã bị hấn chưởng lực đổ nát, âm âm sụp đổ.

Mà ở bên ngoài chúng tu xem ra, thì lại chỉ thấy cái kia Kim Quang trận bên trong, vốn là bạch quang lấp loé, mơ hồ có thể nghe được Bạch Hồ gào

thét tiếng, đang tự trong lòng run sợ, không biết đại trận này sẽ xuất hiện cái gì khủng bố biến hóa lúc, lại không ngờ cái kia trong trận bạch quang lại biến mất rồi, cái kia tưởng tượng khủng bố tình cảnh, cũng chưa từng xuất hiện, trái lại là cái này một toà ỷ đứng ở trước mắt mọi người cánh cửa, âm âm sụp đổ.

Phương Quý cùng Kiếm Quy tông mấy vị đệ tử bóng người, từ trong cánh cửa bay tới, đẩy ra bụi mù, cát tiếng cười to.

"Diệu tai, trận thứ nhất đã phá!"

Mà ở bên trong tiên điện, Thái Bạch tông chủ mấy người thấy được tình cảnh này, cũng đều cười to, Tức gia gia chủ hướng về bên người chưởng quản công văn môn nhân cười nói: "Bắc Vực Vĩnh Châu người, Đông Thổ Kiếm Quy tông đệ tử chân truyền Nhạc Tông Hàn cũng sáu vị đồng môn, Thái Bạch tông tiêu quái. . . Ho, Thái Bạch tông chân truyền đại đệ tử, Bắc Vực Tiểu thánh quân Phương Quý, dặt tay phá vỡ Kim Quang trận, này chiến dịch, khi nhớ bọn họ công đầu, viết đến!"

Công văn lập tức đi nhớ, mà Tiên điện bên trong, mọi người liền đều nhìn về phía mặt khác đoàn người.

Chính là trước đây hiền kê, muốn phá Quỷ Liễu trận Ly Hỏa tông chân truyền Tiểu Thần Duyên mấy người, mấy người này, vừa nãy nhận ra được Kim Quang trận bên trong dị biến, cũng tự có chút hoảng sợ, nhìn thấy Nhạc Tông Hàn mấy người bình yên xuất trận, lúc này mới thoáng yên tâm, liền cũng đứng dậy, nói: "Trận thứ hai liền để chúng ta đi thử xem, bất quá, cùng Nhạc sư huynh giống như, chúng ta cũng cần có sở trường về Hỏa pháp tiên bối. . ."

Nói còn chưa rơi xuống, Đông Thổ người về trong, đã có một cái áo đỏ lão tu đi ra, cười nói: "Ta tùy các ngươi đi!"

Mọi người thấy đi, đều biết cái này lão tu chính là cùng Trần Khang lão tu đồng lứa, thuộc về từ Đông Thổ trở về, tu vị thâm hậu nhất mấy người một trong, hẳn vừa quen thuộc những thứ này Đông Thổ trở về người tuổi trẻ, lại sở trường về Hỏa pháp, do hẳn giúp đỡ, tất nhiên là sẽ không ra cái gì phần tử.

Liền ngay cả Tiểu Thần Duyên mấy người, cũng cười rộ nói: "Có Hồng tiên bối giúp đỡ, vậy thì thật là. . ."

"Chậm đã!"

Một lời chưa rơi xuống, chợt nghe bên người một người nói: "Làm sao thay đổi người rồi, ta còn có thể tiếp tục đánh đây. . ."

Mọi người thấy đi, lại là Phương Quý, nhất thời đều không khỏi ngẩn ra.

Thái Bạch tông chủ cũng không nhịn được nói: "Người đã đấu thắng một trận, tạm thời nghỉ ngơi, mà lại do Đông Thổ tiên bối ra tay!"

"Vậy làm sao có thể nói giải lao liền nghỉ ngơi chứ?"

Phương Quý thần sắc nghiêm túc, nói: "Ta vừa nãy xông một trận, nhưng là biết bên trong còn nhiều hung hiểm, hơn nữa này còn là trận thứ nhất, càng ở sau, khẳng định liền càng hung hiểm, để vị này Lão ca đi, tay chân lắm cầm, vạn nhất không chịu nổi làm sao bây giờ, vấn đề cho chúng ta người tuổi trẻ lên đi, tông chủ người biết a, ta Hỏa pháp tu luyện cũng rất tốt, ta triển khai ra Hỏa điều. . ."

Nói ra đầu một cái: "Rất lớn!"

Thái Bạch tông chủ sắc mặt nhất thời hơi đen, cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Hắn sao vẫn như thế chủ động cơ chứ?

Đúng là vị kia Đông Thổ lão tu cùng Tiên điện trong lúc đó những người khác, thấy Phương Quý nói như vậy, nhất thời có chút do dự.

Cũng đang lúc này, Nhạc Tông Hàn thấp giọng hướng về Mạnh Thần Duyên nói: "Mạnh đạo hữu, vị này phương. . . Tiểu Phương tiên bối, thần thông kinh người!"

Mạnh Thần Duyên thấy được mắt của hắn sắc, trong lòng nhất thời có đoán, quay đầu nhìn về phía họ Hồng lão tu.

Họ Hồng lão tu rõ ràng bọn họ ý tứ, liền cười ha ha, nói: "Nếu như thế, có thể nào cùng hậu bối tranh công?"

"Ha ha, không cần giải lao, đi thôi!"

Mà Phương Quý thấy những người khác đều không có ý kiến gì, tâm tình cũng sẽ sáng khoái, nghênh lên đầu, đĩnh ngực, nhanh chân đi ra ngoài.

Tiên điện bên trong, mọi người thấy, đã đều nổi lòng tôn kính, thậm chí có người trái tim có chút xấu hổ.

Chương 719 : Đến Tặng Lễ?

"Trận thứ nhất là chuyện gì xảy ra?"

Mà tới đây lúc Quan Châu quần sơn bên trên, thấy được trận thứ nhất Kim Quang trận bị phá, Nguyên Thần tử bên người Tuyết Nữ cùng vị kia người mặc màu đen khôi giáp nam tử, cũng đều đã sắc mặt trầm ngưng đến cực điểm, quay đầu nhìn Nguyên Thần tử, diêm nhiên nói: "Sao dễ dàng như thế bị người phá?"

Mà Nguyên Thần tử chính mình, trên mặt vốn cũng có chút nghi hoặc, nghe xong hai người này, lại nhất thời kéo xuống mặt đến.

Biểu hiện lãnh đạm, lạnh lùng nói: "Ta cần hướng về các người giải thích sao?"

Tuyết Nữ trong mắt, lóe qua một vệt lệ sắc, diêm nhiên nói: "Đế Tôn đại nhân đem cuối cùng chức trách lớn giao phó cho người, thậm chí xem như là đem Tôn phủ vận mệnh giao cho người, vì người bỏ cái này quý trận, Tôn phủ ngàn năm gốc gác, vô tận dị bảo, biến dạng Linh Tinh, tất cả đều cho người lấy ra, mà người ở trước khi xuất chiến, cũng từng ở Vụ đảo lập lời thề, không tiếc bất cứ giá nào, đỡ những thứ này Bắc Vực thấp hèn sinh linh, nhưng hôm nay, người đầu nhập bảy cái thần binh, vô tận linh uẩn Kim Quang trận, lại dễ dàng như thế liền bị Bắc Vực mấy tiểu bối phá tan."

Vừa nói chuyện, nàng tiếng nói đã như hàn băng giống như: "Đây chính là người cho giao cho?"

"Các người cần rõ ràng một vấn đề!"

Nghe nàng chất vấn, Nguyên Thần tử vẻ mặt lãnh đạm đến cực điểm, bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía Tuyết Nữ, trầm giọng nói: "Đế Tôn đại nhân đem cuối cùng chức trách lớn giao phó cho ta, liền là bởi vì đối với hai người các người không có lòng tin, hẳn tin tưởng ta càng hơn tại hai người các người, nếu các người có đầy đủ bản lĩnh, có thể lùi đến Bắc Vực Tiên

minh đại quân, cái kia cần gì phải ta khổ tâm cô nghệ, ở đây bày trận chặn đường?"

Tuyết Nữ cùng người mặc hắc giáp nam tử nghe vậy, nhất thời nghẹn ở lại, mắt lộ ra hàn quang.

Cái kia người mặc hắc giáp nam tử, trải qua một hồi, mới âm thanh lời nói nhỏ nhẹ nói: "Như hôm nay chúng ta cũng không tranh với ngươi, bất quá ngươi phải hiểu được một vấn đề, nếu ngươi không cách nào hoàn thành Đế Tôn đại nhân giao cho, cái kia bản tọa nhất định sẽ muốn cái mạng nhỏ của ngươi. . ."

"Không cần quý Vương đại nhân phế tâm!"

Nguyên Thần tử lạnh lùng nói: "Như không ngăn được Bắc Vực Tiên minh, ta thì sẽ lấy chết hướng về Đế Tôn đại nhân tạ tội!"

Tuyết Nữ cùng cái kia người mặc hắc giáp Quý Vương nghe vậy, nhất thời trầm mặc không nói.

"Ly Hỏa tông chân truyền Tiểu Thần Duyên suất chư đồng môn, đến đây phá ngươi thứ hai cửa Quỷ Liễu trận!"

Cũng vào lúc này, vị kia Ly Hỏa tông chân truyền đã cùng Phương Quý mấy người, đi tới trước trận, phần tiếng hét lớn.

"Lại là hần?"

Mà không trung Nguyên Thần tử, nhìn thấy trong đám người lại xuất hiện Phương Quý cái bóng, không khỏi khẽ cau mày, ngưng thần vừa nghĩ, lại vẫn không có nhiều làm những gì, mà là tay áo lớn vung lên, gầm thét nói: "Trận môn đã mở, mà lại đến xem bản lĩnh của các ngươi!"

Mọi người lại càng không nhiều lời, vận lên một thân pháp lực, nhảy vào trong trận.

Vào trận một chốc, thiên địa bỗng nhiên trở nên khắp nơi đóng băng lạnh lẽo, vô tận cảnh liễu lung lay lúc lắc, như lệ quý múa tung, Phương Quý mấy người thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ ràng cái này trong trận hoàn cảnh, liền đã cảm giác được quanh thân quý ý um tùm, trong thân thể như là có vật gì đó, bị cái này trong trận quý dị khí tức cho hút ra đi ra ngoài,

theo những thứ đồ này biến mất, cả người cũng trở nên hơi mệt mỏi lên.

"Mau chóng tạo nên Dương hỏa, khóa lại chu thiên!"

Ly Hỏa tông chân truyền Tiểu Thần Duyên vội vã hét lớn: "Cái này Quý Liễu trận có thể hút đi chúng ta sinh khí!"

Mấy vị khác đệ tử tất cả đều căng thẳng vẻ mặt, mỗi nơi đứng tại đạo phương vị, một tay niết lên pháp ấn, quanh thân pháp lực cuộn cuộn, đem tự thân các đại huyết khiếu niêm phong lại, cái tay còn lại, thì lại nhanh chóng bấm tính ra, suy tính cái này trong trận các cây quý liễu hiện tại chỗ.

Trong quá trình này, bọn họ quanh thân sinh khí, vẫn là ở cuộn cuộn không ngừng bị rút đi, thậm chí mắt thường đều có thể nhìn thấy, bây giờ làn da của hắn, chính đang nhanh chóng khô quắt xuống, có thể tưởng tượng, đợi đến sinh khí bị lấy sạch lúc, bọn họ liền sẽ trở thành một cỗ cây khô.

Đúng là bị bọn họ bảo hộ ở ở chính giữa Phương Quý, chịu ảnh hưởng nhỏ nhất.

Hắn cũng có thể cảm giác được cái kia vô cùng vô tận giống như quý liễu cành liễu, mang theo tà dị mà sức mạnh kinh khủng.

Chỉ bất quá, những kia lực lượng đối với mình tới nói, ảnh hưởng lại còn nhỏ một điêm, vẫn còn không cách nào rút đi chính mình thân thể trong sinh khí.

Hắn thấy mấy vị kia Ly Hỏa tông đệ tử, tựa như muốn không chống đỡ nổi dáng vẻ, hơi động ý, nghĩ muốn ra tay giúp bọn họ chống đối.

Nhưng không ngờ, còn không chờ hắn dò ra tay đi, vị kia Ly Hỏa tông chân truyền đã hét lớn: "Không thể!"

Phương Quý nhất thời kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn, cái kia Ly Hỏa tông đệ tử quát lên: "Trận quang vận chuyển, thiên biến vạn hóa, người thoáng hơi động, liền sẽ ảnh hưởng vô số trận quang dao động, chúng ta suy tính thì sẽ chậm mấy lần, lúc này người chỉ cần đứng ở chính giữa, nếu như không có cái khác dị biến phát sinh, dù là chúng ta bị trận thể này rút hết rồi sinh khí, người cũng tuyệt đối không thể tùy tiện ra tay hỗ trợ chúng ta. . ."

"Còn có cái này?"

Lời này nói nghiêm trọng, đem Phương Quý đều sợ hãi đến không dám nói lời nào, truyền âm nói: "Các người chết rồi ta cũng không thể động?"

Cái kia Ly Hỏa tông đệ tử dờ khóc dờ cười, quát lên: "Chúng ta chết rồi người liền chạy a. . ."

"Ân. . ."

Phương Quý lập tức giật cả mình, nghĩ thầm còn có cái này chuyện tốt?

Nhưng nhân gia mãnh liệt yêu cầu, chính mình cũng chỉ có thể ở trận trong lòng bảo vệ, mắt thấy đến này mấy vị Ly Hỏa tông đệ tử, tu vị thấp, cũng đã bị đánh da bọc xương, mắt thấy cũng sắp thành một bộ xương khô, rốt cục vị kia Ly Hỏa tông chân truyền trong mắt hiện ra một vết sắc mặt vui mừng, kêu lên: "Ta thôi diễn đi ra, quý liễu tổng cộng ba mươi hai cây, phân bát phương, một phương liền có bốn cây quý liễu. . ."

Nghe được hần tiếng nói, mấy vị khác Ly Hỏa tông đệ tử nhất thời theo kêu lớn lên: "Là bát quái căn cơ!"

Người còn lại kêu lên: "Lúc này chính giờ thân ba khắc bốn phân. . ."

Ngay sau đó lại có người quýnh lên thét: "Sinh môn ở tây nam!"

Tiểu Thần Duyên phân tiếng kêu lên: "Công tử môn!"

Phương Quý nghe bọn họ gọi, cả người đều có chút bối rối.

Nghĩ thầm cái này lại là canh giờ lại là phương hướng, một hồi sinh một hồi tử, làm cái gì đây?

Bất quá ở hần mộng thời điểm, mấy vị kia Ly Hỏa tông đệ tử, cũng đã đều cắn chặt hàm răng, vôi vãi đập lên hư không, liền đồng thời hướng về hướng đông bắc hướng về công tới, mỗi người đều liều mạng tế lên một cái thiêu đốt liệt diễm thiết hoàn, ô ô xoay tròn, bay ở trên đỉnh đầu, qua lại đan dệt hướng về cái kia Quý Liễu trận bên trong, thoạt nhìn khá là không đáng chú ý một cây quý cây liễu rễ vị trí nện rơi xuống.

Ầm ầm!

Cái kia một cây quý liễu, chính là cây mẹ nơi, vừa bị thiết hoàn tới gần, chu vi quý liễu nhất thời đều dâng lên vô số ma tức, đan dệt hướng về thiết hoàn cùng với tế nổi lên thiết hoàn Ly Hỏa tông đệ tử quán quanh lại đây, trong chớp mắt, liền đã có ba bốn thiết hoàn bị cuốn lấy, càng có hai vị Ly Hỏa tông đệ tử đều bị quý liễu quán ở trên người, mắt thấy bọn họ liền muốn hóa thành khô héo khớp xương. . .

Bất quá cũng may, lúc này cũng đã có một cái thiết hoàn, nện ở cái kia cây mẹ quý liễu bên trên.

Trong giây lát đó, hùng hực ngọn lửa, nhất thời nuốt hết cả cây quý liễu.

"Chu sư đệ, Lưu sư muội. . ."

Mấy vị khác Ly Hỏa tông đệ tử tâm trạng vui buồn lẫn lộn, vừa nhìn Quý Liễu trận đem muốn bị phá, vừa nhìn về phía cái kia hai cái bị quý liễu cuốn lấy đồng môn, tiếng nói cũng đã có chút biến điệu, đầy mặt bi thương, rất xa đưa tay, bất lực đưa về phía bọn họ.

"Vì thế vực phá này một trận, chúng ta cũng là. . ."

Hai vị kia bị quý liễu cuốn lấy Ly Hỏa tông đệ tử, cũng bi tiếng kêu to, vẻ mặt bi thương.

Bên trong đất trời, tràn ngập vô tận ý bi tráng.

Sau đó cũng ở cái này một chỗ, bọn họ đều không có ý thức được chính là, phía dưới cái kia một cây bị bọn họ ly hỏa nhen lửa quý liễu, chính phi nhanh hóa thành tro tàn, thế nhưng ở quý liễu hóa thành tro tàn lúc, trong trận rồi lại càng nồng nặc tử ý bay vọt lên, cả phương đại trận, chính đang ngưng tụ vô tận tử khí, vội vã hướng về cái kia cây mẹ vị trí ngưng đi, có một cây màu đen liễu mầm xuất hiện. . .

"Đến rồi. . ."

Cũng là vào đúng lúc này, Phương Quý bỗng nhiên trong lúc đó phản ứng lại, tay áo lớn mạnh đến văng ra ngoài.

Một tiếng vang âm âm, màu vàng cóc liền rơi xuống cái kia cây mẹ trước, trong chớp mắt, đầu lưỡi cuốn một thoáng.

Mới vừa mới lộ đầu ra đèn màu đen liễu mầm, liền trực tiếp bị nó cho nuốt.

Liễu mầm: ??

Mà Phương Quý thân hình, cũng đã xuất hiện ở hai vị kia bị quỷ liễu quán quanh Ly Hỏa tông đệ tử trước người, tay áo lớn vung lên, cái kia quán quít lây hai vị này Ly Hỏa tông đệ tử quỷ liễu liền đã vỡ thành bột mịn, sau đó Phương Quý một tay nâng một cái, trôi nổi bồng bềnh, bay ở giữa không trung trong, lúc này, mấy vị kia Ly Hỏa tông đệ tử còn không phản ứng lại, hãy còn không còn hơi sức đưa hai tay, đầy mặt đau thương căm giận. . .

"Ân. . ."

Nhìn bay đến trước mặt bọn họ, một cái tay nhắc lên một cái người Phương Quý, bọn họ vẻ mặt có chút ngạc nhiên.

Bị Phương Quý nhắc lên ở trong tay hai người, vẻ mặt cũng có chút ngạc nhiên.

Mọi người trên mặt đau thương căm giận cùng bị trắng sức lực còn không đánh tan, lúc này bốn mắt nhìn nhau, khó tránh khỏi có chút lúng túng.

"Người. . . Người làm sao đi xuống?"

Một hồi lâu, một cái Ly Hỏa tông đệ tử mới lắp ba lắp bắp mở miệng, ngây ngốc nhìn Phương Quý.

Phương Quý trợn to hai mắt: "Không là các người để ta lúc này ra tay sao?"

Chúng ta không có!

Mấy vị Ly Hỏa tông đệ tử trong lòng đồng thời nghĩ đến, sau đó cùng nhau gật đầu, nói: "Không sai, không sai, chính là lúc!"

"Ha ha, Đông Thổ trở về, quả nhiên có bản lĩnh, cái này một phương đại trận, các người phá!"

Phương Quý cười to, đầy mặt khen ngợi nhìn bọn họ, phía dưới cóc lúc này đã lặng lẽ thu nhỏ lại, bay vào hấn trong tay áo.

Mấy vị Ly Hỏa tông đệ tử cũng quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy cái này cả

phương bên trong đại trận quỷ liễu, chính đang nhanh chóng trở nên khô héo, cũng không biết tại sao, rõ ràng cái này trong trận còn tràn ngập lượng lớn tử khí, nhưng lại thành không chỗ nương tựa không có bằng chứng đồ vật, chính đang nhanh chóng lưu chuyển, Phương Quý nói không sai, bọn họ xác thực đã đem cái này một phương đại trận cho phá, thậm chí là đang không có tổn hại nhân thủ tình huống xuống phá.

Duy một vấn đề là, thật giống nơi nào có chút không đúng. . .

"Xuất trận!"

Phương Quý đem hai vị kia Ly Hỏa tông đệ tử thả xuống, lúc này hai người bọn họ đến chính mình truyền vào một chút pháp lực, dĩ nhiên trở nên khá hơn không ít, chỉ là có chút ngạc nhiên nghi ngờ chưa định, đầu óc choáng váng, đều ngây ngốc nhìn Phương Quý, không biết nên không nên lập tức hành lễ.

Toàn bộ đại trận đều đã ở tan vỡ, bọn họ cũng chỉ đành trước tiên theo Phương Quý bay lượn đi ra ngoài.

Mà vừa chạy ra ngoài, Phương Quý cũng vừa cảm ứng trong tay áo cóc, lúc này thần thức dẫn dắt, rõ ràng có thể cảm giác được con kia cóc trong cơ thể phun trào quỷ dị lực lượng, đó là một loại giới tại thời khắc sống còn, huyền diệu vô tận, lại cực kỳ thuần túy lực lượng, thậm chí lấy hẳn lúc này tu vị cùng kiến thức, cảm thụ cái này một cỗ lực lượng, đều sẽ sinh ra một loại nhìn mà than thở ý kinh ngạc. . .

Quay đầu lại nhìn về phía giữa không trung sắc mặt trầm ngưng Nguyên Thần tử, Phương Quý đối với nổi lên hảo cảm.

"Đây là tới bày trận, vẫn là tặng lễ oa?"

Chương 720 : Lại Đoạt Một Bảo

"Diệu, Quỷ Liễu trận cũng phá!"

"Ha ha, Thập Môn Quỷ Thần trận đã phá thứ hai, ta Tiên minh đại quân tất nhiên kỳ khai đắc thắng!"

Đợi đến Phương Quý mấy người trở lại Tiên điện lúc, điện bên trong đã có vô số người đầy mặt hỉ khí, tranh đem tới tán thưởng, lúc mới đầu nhìn thấy cái này Thập Môn Quỷ Thần trận, thực tại cho người một loại cực kỳ cảm giác bị đè nén, nhưng là bây giờ, trước hai trận thuận lợi bị phá, hơn nữa cũng không có tổn hại nhân thủ, cũng đã cho người một loại thoáng nhẹ nhàng cảm giác, vô hình trong, sĩ khí cũng được đến rất lớn cỗ vũ.

"Giờ đến phiên chúng ta đi phá thứ ba trận!"

Mà thấy được Kiếm Quy tông cùng Ly Hỏa tông đệ tử, liên tiếp lập xuống đại công, Bắc Chân cung chân truyền Tôn Trì Việt cũng đã không thể chờ đợi được nữa, nhanh chân đi ra, cười nói: "Nhược Thủy trận trận lý ta đã thôi diễn phải hiểu, chỉ là đi vào phá trận, còn cần. . ."

Phương Quý từ lâu nóng ruột, đứng dậy nói: "Đi!"

Bên trong tiên điện, nhất thời có vô số ánh mắt nhìn về phía hắn: "Người còn muốn đi?"

Phương Quý kinh ngạc nói: "Đương nhiên muốn đi tới, vì sao không đi?"

Trong lúc nhất thời, chúng tu đứng là khá là vì hắn cái này đánh sức lực bất ngờ, bây giờ chính là to lớn Bắc Vực quyết định vận mệnh một trận chiến, cao thủ như mây, tiên quân cuộn cuộn, Phương Quý thực lực tuy rằng mạnh, ở chính mình tiêu diệt Triều Tiên tông trận chiến đó bên trong cũng được chứng minh, nhưng từ bối phận trên luận, hắn lại còn chỉ là cái vãn bối. .. Bất quá cái này vãn bối trên người vẫn lộ ra vô số kỳ quái khí tức thần bí thôi.

Cũng may nhờ Phương Quý là Thái Bạch tông đệ tử, hơn nữa Thái Bạch tông vốn là cái ra quái thai địa phương, cũng chẳng phải bắt mắt.

Nói đi nói lại, bây giờ Thập Môn Quỷ Thần trận, Phương Quý đã tham dự phá trước hai trận, công lao đã lập xuống, nhưng ở tình huống như vậy, lại còn không dự định giải lao, mà là muốn đi vào thứ ba trận, những khác không nói, phần này tích cực đã để không ít người làm vì cảm động.

Vô số ánh mắt lúc này đều theo bản năng nhìn về phía Thái Bạch tông chủ.

Thái Bạch tông chủ lúc này trên mặt cũng dù sao cũng hơi quái lạ, nhìn Phương Quý nói: "Thật muốn đi?"

Phương Quý đập nện chính mình ngực, nói: "Vì Bắc Vực, việc nghĩa chẳng từ!"

Rào. . .

Chu vi một mảnh ánh mắt đan dệt lại đây, tràn đầy đều là kính trọng.

"Ha ha, tốt, có Bắc Vực Tiểu thánh quân giúp đỡ, chỉ là Nhược Thủy trận, thì lại làm sao để ở trong mắt?"

Bắc Chân cung một đám chân truyền liếc mắt nhìn nhau, liền cũng cất tiếng cười to, cùng nhau hướng về Phương Quý áp lễ, nói: "Làm phiền!"

Một lời đã định, mọi người liền cùng nhau ra Tiên điện, lúc này cái kia mênh mêng cuộn cuộn, trăm vạn tiên quân, cũng đều đang chăm chú cái này phá trận việc, thấy đã liền phá hai trận, đã sớm mừng như điên vô tận, hiện nay nhìn thấy phá thứ ba trận người đi ra, hơn nữa trong đó lại còn có Phương Quý, nhất thời vừa mừng vừa sợ, đánh trống trận người, vung múa hai tay, đem trống trận gõ đến kinh thiên động địa, mà cái khác là tiên quân, thì lại đều lớn tiếng khen hay, tiếng sôi doanh thiên, vô số người đang gọi Bắc Vực Tiểu thánh quân tên, thỉnh thoảng có mấy cái gọi Thái Bạch tông tiểu quái vật. . .

"Ha ha, ha ha, mọi người đều quá nhiệt tình, ứng nên làm chuyện thôi!"

Liền ngay cả nhất thời cân nhắc cái kia trong trận còn có thể có thể bắt đền bảo bồi gì Phương Quý, cũng có chút bị bất thành linh hoan hô cho sợ hết hồn, nhưng lại chính là đầy mặt nụ cười, đặc ý quay đầu lại, hướng về tiên

quân vẫy tay, thời khắc này chỉ cảm thấy trên người mình có ánh sáng, liền ngay cả cái kia tình cờ mấy tên trương cổ họng gọi mình là tiểu quái vật âm thanh cũng không tính đến, lồng ngực giơ cao, tay muống sau lưng, lúc này hình tượng trọng yếu nhất.

Mà ở cái này một mảnh hoan hô trong, Phương Quý càng là mơ hồ, phát hiện tự thân khí cơ một số biến hóa.

Bây giờ hẳn hành động trong lúc đó, quanh thân liền mơ hồ có thể kéo hai cái khí lưu, một cái là kim, một cái là xám, tâm thần hơi động, cái này hai đạo khí lưu, liền có thể bị hấp vò hợp lại cùng nhau, tạo thành một cái uy lực kỳ tuyệt, tiêu diệt vạn vật Âm Dương Thái Cực Đồ.

Hai cái này, tự nhiên chính là hẳn đang tấn công Triều Tiên tông lúc đưa tới Bắc Vực chúng tu nguyện niệm cùng với Ma sơn tà khí, mà ở Triều Tiên tông chiến dịch kết thúc sau khi, cái này hai đạo lực lượng, lại cũng vẫn không có tản đi, càng không cách nào luyện vào trong cơ thể, liền chỉ là như thế vô hình vô tức theo hẳn, không cách nào tăng cường, cũng tạm thời không có tản đi, ngẫu nhiên thoáng nhìn, cũng như là dẫn theo hai cái tiên mang tại bên người tựa như.

Cái này hai đạo lực lượng, trình độ nào đó tới giảng, giống như là tú tài đưa cho mình.

Phương Quý không biết chúng nó nguyên do, cũng không biết nên xử lý như thế nào, bình thường cũng là không thể làm gì khác hơn là theo bọn họ đi.

Có thể vào lúc này, Phương Quý mơ hồ cảm giác, cái kia màu vàng nguyện lực, lại mơ hồ đang gia tăng, tựa hồ hơi cường tráng hơn, hơn nữa bây giờ to lớn lên, cũng rõ ràng so với trước đây màu vàng nguyện lực, có vẻ càng ngưng luyện, càng chân thực rất nhiều, hơn nữa Phương Quý cũng rõ ràng có thể cảm giác được, cái này từng tia từng sợi nguyện lực, đến phương hướng, cũng chính là trước người cái kia chính hoan hô tiên quân.

"Như vậy cũng có thể đưa tới nguyện niệm?"

Phát hiện biến hóa này Phương Quý, tâm tình càng là tốt hơn rất nhiều.

Bây giờ hẳn lớn nhất bản lĩnh, chính là cái này Âm Dương Thái Cực Đồ, mà Âm Dương Thái Cực Đồ uy lực, liền do chính mình có thể đưa tới bao

nhiều Ma sơn tà khí cùng nguyện niệm quyết định, Ma sơn tà khí đúng là không sao cả, cái này trên đời này Ma Sơn nhiều hơn nhiều, chỉ bất quá chính mình năng lực chịu đựng có hạn, trình độ nào đó trên, chỉ có mượn nguyện niệm giúp đỡ trung hoà, áp chế, mình mới có thể đưa tới càng nhiều tà khí.

Trước đây hắn đã đưa tới ba toà Ma Sơn tà khí, không cách nào lại tăng thêm, bởi vì nguyện niệm có hạn, nhưng hôm nay, chính mình lại có thể từ trăm vạn tiên quân trong, thu được càng nhiều nguyện niệm, cái kia chẳng phải liền đại diện cho, sau đó cũng có thể đưa tới càng nhiều tà khí để bản thân sử dụng?

Vô hình trong, đúng là lại phát hiện một cái tăng trưởng thực lực tốt phương pháp.

Nghĩ như vậy, hắn tốc độ chạy đều chậm lại, tại không trung đi dạo, dáng người như vậy tiêu sái.

Mà sau lưng hắn, cái kia bên dưới ngọn núi, không trung, đầy khắp núi đồi tiên quân cũng càng hoan hô lên, từng tia từng sợi nguyện niệm quần quanh mà tới.

...

...

"Lại là hắn. . ."

Cũng vào lúc này, Quan Châu quần sơn bên trên, Nguyên Thần tử nhìn thấy cùng Bắc Chân cung đệ tử cùng xuất hiện Phương Quý, lông mày cũng không khỏi chăm chú cau lên đến, hắn không để ý tới bên người Tuyết Nữ cùng Quý Vương cái kia ánh mắt hoài nghi, chỉ là trong lòng âm thầm suy tư, trước hai trận bị mạc danh kỳ diệu phá tan, mà hắn bố trí tuyệt trận oai, cũng quý dị biến mất, sớm liền khiến cho trong lòng hắn sinh ra nghi hoặc.

Không muốn bị Tuyết Nữ cùng Quý Vương xem ra bản thân trái tim nghi hoặc, để tâm đáy cũng đã âm thầm làm ra một cái quyết định.

Liền, thứ ba trận bị phá càng nhanh. . .

Lần này, Phương Quý cùng Bắc Chân cung đệ tử mới vừa vào trận, thậm

chí còn chưa kịp thôi diễn, liền chột thấy phía dưới thăm thăm hồ nước, đột nhiên trong lúc đó cũng trướng lên, phảng phất tất cả hồ nước, đều ở đây lúc mất đi trọng lượng, lại trực tiếp dâng lên không trung, hơn nữa hồ nước này dị thường quý dị, liền như là mềm mại tới cực điểm, chỗ đi qua, tất cả hư không đều trở nên vụn vụn lên.

Quá nặng đồ vật, sẽ khiến cho hư không vụn vụn, tựa như Tây Hoang tu luyện bất tử thân người.

Mà quá nhẹ đồ vật, tương tự sẽ khiến cho hư không vụn vụn cùng biến hình, liền như thế lúc Nhược Thủy.

Đương nhiên, càng khủng bố chính là, cái này thứ ba phương đại trận, đã cùng trước hai trận không giống, lại không có cho Bắc Chân cung đệ tử đi phá trận thời gian, trực tiếp cũng đã đem Nhược Thủy trận đáng sợ nhất, cũng ẩn giấu sâu nhất đòn sát thủ cho tế lên, rõ ràng có thể nhìn thấy cái này vô tận Nhược Thủy lưu chuyển trong lúc đó, cất giấu một vũng màu đen tiêu cổ dòng nước, mềm mại ở hồ nước trong lúc đó nhảy, thay đổi trong nháy mắt.

"Xong. . ."

Mấy vị Bắc Chân cung đệ tử vào trận trước, cũng đã làm tốt thôi diễn trận cơ, lấy thủy công thủy sách lược, nhưng bọn họ nơi nào nghĩ đến, cái này chưa kịp chính mình phá đây, trận pháp liền chính mình rối loạn, trong lúc nhất thời quanh người đều là bay lộn dòng nước, đan dệt tại bên trong đất trời, trốn đều không cách nào trốn, bình thường Nhược Thủy cũng là thôi, nhưng này một vũng màu đen tiêu cổ dòng nước, lại ẩn chứa vượt xa bọn họ sức chống đối hung uy.

Bọn họ thậm chí trực tiếp nhắm hai mắt lại, chờ đợi tử vong hàng lâm.

Sau đó đang lúc này, bọn họ nghe được một niềm vui bất ngờ kêu gào:
"Các người quá lợi hại!"

Mấy vị Bắc Chân cung đệ tử mở mắt ra, liền thấy Phương Quý chính một mặt hung phấn nhìn bọn họ, hung hăng nháy mắt.

Đầy trời Nhược Thủy, đều đã ngưng dừng bất động.

Một lát sau khi, rầm một tiếng, tất cả dòng nước đều hạ xuống trở về trong

hồ, thoát nhìn như là một trảng như trút nước mưa to. . .

Mấy vị Bắc Chân cung đệ tử đều bối rối: "Người làm cái gì?"

Phương Quý nháy mắt một cái, cũng nói: "Không là các người làm sao?"

Bắc Chân cung đệ tử ngơ ngác nhìn về phía bốn phía, phát hiện cái này một phương Nhược Thủy trận xác thực phá, sắc mặt quý dị tới cực điểm.

"Chúng ta. . . Cái gì cũng không có làm a. . ."

"Nói bậy, các người cái gì cũng không có làm, đại trận này liền phá?"

Đổi mặt Phương Quý chất vấn, mấy vị Bắc Chân cung đệ tử quả thật là đều cảm giác được một điểm ủy khuất.

"Chúng ta xác thực cái gì cũng không có làm a, vừa tiến đến chú chỉ lo chờ chết. . ."

Trong lòng đều là ý niệm như vậy, chỉ là câu nói này mạnh mẽ không nói ra được, bọn họ đúng là nhìn thấy ban đầu đại trận này chính mình tan vỡ một màn, bất quá theo lý tới nói, bực này đại trận tan vỡ, liền hẳn là bùng nổ ra đáng sợ nhất lực lượng, đem bọn họ tính mạng của tất cả mọi người đều ở lại chỗ này mới là, nhưng là ai có thể gặp được cổ quái như vậy đại trận, tan vỡ sau khi, chẳng có cái gì cả?

Vị kia Nguyên Thần tử đại sư đây là muốn làm gì, mời chúng ta đi vào nhìn hẳn làm sao phá chính mình trận sao?

"Lại thu rồi một cái bảo bối. . ."

Đúng là Phương Quý, lúc này mừng rỡ toàn bộ tâm đều đang run.

Cái này liền phá ba trận, đoạt ba cái bảo bối, không khỏi cũng quá may mắn đi. . .

Nhân sinh lần thứ nhất, Phương Quý hay là bởi vì bảo bối chiếm được quá mức dễ dàng, mà cảm giác có một chút điểm tâm hư. . .

. . .

...

"âm. . ."

Ở Phương Quý mấy người từ thứ ba trận phé tích trong đi ra, hướng về chúng tiên quân vẫy tay lúc, tất cả mọi người đều sôi trào.

Mới vừa bọn họ vừa vào trận, chúng tu liền nghe được một trận sơn hô hải khiếu giống như động tĩnh, toàn bộ đại trận đều ở tan vỡ, tự nhiên cũng làm cho tất cả mọi người đều theo bản năng tâm thần căng thẳng, không nhìn được có chút lo lắng, nhưng là khi bọn họ ngay sau đó liền nhìn thấy Phương Quý mấy người lông tóc không tổn hại ra trận, thậm chí thoát nhìn trên người một điểm động thủ vết tích đều không có thì nhất thời kích động dòng máu khắp người cũng giống như là sôi trào.

"Người đến tột cùng đang làm cái gì?"

Mà cùng Tiên minh một phương vừa vặn ngược lại, nhưng là Tôn phủ một phương, tất cả Thần vệ quân cùng quý thần đều sừng sốt.

Giữa không trung Quỷ Vương, càng là lập tức đứng dậy, trong lòng bàn tay khối đen tụ tán, giao thủ trong lúc đó, hóa thành một cây màu đen thương thép, trực tiếp đến ở Nguyên Thần tử mi tâm trước, uy nghiêm đáng sợ quát lên: "Ba vị trí đầu trận liền bị bọn họ như vậy trò đùa phá tan, Bạch Hô ân, Sinh Tử liễu, Hắc Thủy châu, ba cái làm cái này mắt trận dị bảo một chút tác dụng cũng không phát huy, người là nghĩ muốn phản bội Đế Tôn đại nhân hay sao?"

Một bên khác, Tuyết Nữ cũng đồng dạng ánh mắt lạnh lẽo, uy nghiêm đáng sợ nhìn Nguyên Thần tử.

Nguyên Thần tử nhẹ nhàng nâng tay, kéo ra chỉ ở chính mình mi tâm thương thép, ánh mắt hướng về trên trời xa, chính hướng về tiên quân đám người phát tay Phương Quý, con người thu nhỏ lại, sau đó nhẹ giọng nở nụ cười, nói: "Nguyên lai vị kia Tiểu Thiên ma, là cái như thế thú vị gia hỏa. . ."

Dứt lời, hắn nhàn nhạt nhìn về phía thứ tư trận, nói: "Thứ tư trận, hấn hấn phải chết!"

Sau đó đón Quý Vương cùng Tuyết Nữ lạnh lẽo ánh mắt, hắc cừi nhạt nói: "Hắn nếu không chết, ngươi giết ta!"

Chương 721 : Độc Chiếm Công Lao

"Ha ha, ta nói là cái gì Thập Môn Quỷ Thần trận, nguyên lai bất quá là trò cười!"

"Liên phá ba trận, mặt khác bảy trận cũng sẽ là điều chắc chắn!"

"Diệu tai, hôm nay ta tiên quân tư thế, ai có thể kháng cự?"

Tiên minh đại quân trong, đã tiếng sôi doanh hoang dã, vô tận hoan hô cùng tiếng giễu cợt, hiển nhiên ba trận liên tiếp bị phá, thậm chí tốc độ càng lúc càng nhanh, đặc biệt là thứ ba trận, căn bản chính là mới vừa vào trong trận, liền đã bị phá, trước đây đối với cái này Thập Môn Quỷ Thần trận kính nể liền đã hoàn toàn biến mất, có người lớn tiếng hoan hô, có người cất tiếng cười to, còn có hướng về giữa không trung Nguyên Thần tử lớn thêm trào phúng.

Trong đó càng có người nghĩ đến, cái này Nguyên Thần tử sẽ không thực sự là ta Bắc Vực nằm vùng chứ?

Nói là vì Tôn phủ hiệu lực, trên thực tế là ở trong tối trợ Tiên minh?

Chính là bên trong tiên điện, cũng đã bầu không khí trở nên ung dung khoái hoạt lên, trước đây chúng lão tu thấy được cái kia thập phương cánh cửa, trận ý đan dệt, xem đều cơ hồ xem không hiểu, chỉ có thể cảm giác được bên trong che giấu vô tận hung hiểm, nhưng bây giờ, nhìn thấy liên tiếp ba bên đại trận bị phá, hơn nữa ra tay thậm chí chỉ có Kim Đan, duy nhất một cái cảnh giới Nguyên Anh, vẫn là tuổi tác không lớn Thái Bạch tông đệ tử Phương Quý, bọn họ trái tim cũng nghi ngờ diệt hết, đầy mặt sắc mặt vui mừng trong, ánh mắt nhìn nhau, đã có không ít người đều âm thầm gật đầu, có thể thấy được đầy mặt nóng lòng muốn thử tâm ý.

Một mảnh vui mừng trong, chỉ có Thái Bạch tông chủ xa xa hướng về ngoài điện liếc mắt nhìn, lông mày hơi nhíu lại.

Một bên Cổ Thông lão quái chú ý tới hấn vẻ mặt, thấp giọng hỏi: "Cảm

thấy có gì đó quái lạ?"

Thái Bạch tông chủ chậm rãi gật đầu, nói: "Nguyên Thần tử bản lãnh, không chỉ dừng lại tại đây!"

Cổ Thông lão quái lặng lẽ, nghĩ đến khi còn trẻ tuổi Nguyên Thần tử, tâm tình cũng hơi có chút trầm trọng.

Cũng vào lúc này, đã có vô số người lớn tiếng ồn ào lên: "Thứ tư trận, vị đạo hữu nào đi phá tan?"

Trong đám người vô số người nhìn nhau, trầm thấp bắt đầu bàn luận.

Trước đây xem qua cái kia thập phương trận thế sau khi, chúng tu vốn là trong lòng không chắc chắn, lại là Đông Thổ trở về đệ tử, tinh thông trận đạo, cái thứ nhất đứng dậy, có lòng tin phá tan ba vị trí đầu trận, nhưng mặt sau mấy phương đại trận, lại còn vẫn không có ai phát biểu qua nghị luận, lúc này nghe người ta hỏi, cũng có không ít người nóng lòng muốn thử, có người muốn nói lại thôi, cũng có người vội vã tăng nhanh thôi diễn tốc độ.

"Ha ha, thứ tư trận Địa Hỏa trận, liền giao cho ta Vạn Pháp tông đi!"

Lúc này, trong đám người đi ra một người mặc áo bào xám tay áo lớn ông lão, cười ha ha mở miệng, trong tay nâng một đạo quyền trục, sau lưng thì lại đi theo mùi mấy vị đệ tử, thoạt nhìn từ mi thiện mục, khí độ bất phàm, nhất thời thu hút sự chú ý của vô số người.

"Vị này chính là. . ."

Mọi người thấy, có chút lạ mắt, liền nhỏ giọng hỏi thăm.

"Bình Châu Vạn Pháp tông chủ Lục Trường Sinh. . ."

Có tiếng bàn luận xôn xao ở nơi đó nói: "Vạn Pháp tông đúng là Bắc Vực hiếm thấy sở trường về trận đạo tông phái, trước đây chính là Bình Châu Tôn phủ ngự dụng chế tạo hộ sơn trận tông môn, có người nói toàn bộ Bình Châu chín quốc, mấy trăm tiên môn đại trận hộ sơn, ngược lại có bảy thành trở lên, đều là xuất thân từ Vạn Pháp tông đứng đầu, tuy rằng không người bình điếm qua, nhưng từ quy mô cùng danh tiếng trên xem, cũng được cho Bắc Vực nhất lưu trận đạo đại tông!"

Thái Bạch tông chủ thấy hắn đứng dậy, liền cũng vội hỏi: "Đạo hữu có chắc chắn hay không?"

"Năm?"

Cái kia lão tu cười nói: "Lúc trước liền Bình Châu Tôn phủ thành Thần Huyền đại trận, đều là ta Vạn Pháp tông tu, người nói. . ."

Nói đến chỗ này, cũng bỗng nhiên cảm giác không quá thích hợp, hắng giọng một cái, cười nói: "Ho, cái kia Nguyên Thần tử cố làm ra vẻ bí ẩn, thiết lập ra cái này cái gì đồ bỏ Thập Môn Quỷ Thần trận, nghĩ đến Quan Châu quần sơn, địa mạch có hạn, làm sao có thể cho phép bực này phức tạp đại trận, y lão phu xem ra, bất quá phô trương thanh thế thôi, chư vị đồng đạo yên tâm, đừng nói cái này thứ tư trận, mặt sau mấy trận, ta Vạn Pháp tông cũng cho người phá!"

Thái Bạch tông chủ nghe vậy, lông mày lập tức cau lên đến.

Người chung quanh cũng đều là một mảnh ngạc nhiên, bỗng nhiên có người hét lên: "Cái kia tại sao có thể, chúng ta cũng nguyện nhờ vào đó chiến làm vì Bắc Vực hiệu lực, bây giờ vội vã thôi diễn thứ năm, đạo thứ bảy đại trận, người Vạn Pháp tông muốn đem còn lại bảy trận bao hết, nhưng là quá tham chứ?"

"Không sai, thứ sáu trận ta Thất Sơn tông đến phá đi!"

"Thứ tư trận ta Địa Nguyên tông cũng muốn thử một chút. . ."

"đừng cướp đừng cướp, mọi người đều là trận đạo một mạch, làm sao phân pháp, chỉ cần thương nghị thật kỹ lưỡng mới là!"

"Thương lượng cái gì, cái này còn lại đại trận tổng cộng liền chỉ có bảy đạo, chúng ta mấy chục trận đạo tông môn, làm sao phân?"

"Đúng vậy, dựa vào cái gì các người nói một tiếng, liền muốn chiếm đi, chẳng lẽ không cho chúng ta một ít cơ hội?"

Trong lúc nhất thời, bên trong tiên điện lại ồn ào lên, người người dựa vào lí lẽ biện luận, không chịu thoái nhượng.

Vô số người ở một bên nhìn, vẻ mặt đều có chút ngạc nhiên, hoàn toàn

không nghĩ tới đây một chút màn, bất quá cũng chỉ là chuyển niệm vừa nghĩ, liền rõ ràng, thấy được ba vị trí đầu trận dễ dàng bị phá, những thứ này trận đạo tông môn, liền cũng nổi lên tranh công tâm tư, bây giờ dù sao cũng là ảnh hưởng Bắc Vực vận mệnh một trận đại chiến, khắp thiên hạ đều ở nhìn nơi này, nếu có cái nào một tông có thể phá tan trong đó một trận, sẽ lập xuống như công lao lớn không nói, ở anh hùng thiên hạ trước mặt cũng là đại đại lộ mặt, thanh danh truyền xa, thậm chí sau đó chia lãi chỗ tốt thì cũng nhiều hơn mấy phần sức lực.

"Chư vị đừng tranh, mà lại trước tiên phá cái này thứ tư trận lại nói!"

Tức gia gia chủ thấy bọn họ tranh thành một đoàn, thậm chí còn có người muốn bắt ống tay áo đánh nhau, không nhịn được một tiếng chân động ưỡng.

Chúng tu cảm tiếng, cái kia Vạn Pháp tông tông chủ Lục Trường Sinh lại đi ra, cười nói: "Sau mấy trận, sau một lúc lại nói, nhưng cái này thứ tư trận, ta Vạn Pháp tông đã thôi diễn hồi lâu, rất chắc chắn, do lão phu đi vào cho phá, chư vị tông không có ý kiến gì chứ?"

Chúng tu thấy được, rõ ràng cũng không có thiếu mặt người lộ vẻ không cam lòng, nhưng mình chuân bị không đủ, lại cũng không tốt lại tranh cãi.

Phương Quý cũng mặc kệ bọn họ tranh cái gì, vừa nãy hắn vẫn ở cẩn thận cảm ứng chính mình con kia cóc nuốt lấy bảo bối, thậm chí còn lạng lẽ phân ra một tia tâm thần bám vào đến cóc trên người tra xét, lại phát hiện cái kia bụng cóc trong, bây giờ đã nhiều mấy thứ vật thập, cái thứ nhất, chính là cái kia Bạch Hồ kim khí ngưng tụ, hóa thành một phương nho nhỏ ấn thạch, thoát nhìn cũng như là màu trắng ngọc thạch giống như màu sắc.

Cái thứ hai, nhưng là một đoạn quán quanh thành một đoàn nho nhỏ liễu mầm, sinh cơ cùng tử khí bất cứ lúc nào biến ảo.

Thứ ba kiện, chính là một viên bọt nước, lẳng lẳng đoàn ở nơi đó, hơi nước mông lung.

Càng là cảm ứng, hắn càng là có thể từ cái này ba loại sự vật bên trên, cảm giác được huyền diệu đến cực điểm linh vận, trái tim rất là ý động, không khỏi nghĩ, bây giờ chỉ là ba cái dị bảo, liền đã có bực này thần uy, cái kia nếu là lại đến hai cái, ngũ hành tụ hội, ai biết lại sẽ sinh ra cái gì loại huyền diệu biến hóa, không chừng chính mình cái này một con cóc, ngũ hành đủ

sau, liền có thể lột xác.

Đáy lòng đã không khỏi có chút nóng nảy lên, thấy có người muốn phá thứ tư trận, liền cười nói: "Đi thôi, cùng đi!"

Điện bên trong mọi người thấy hắn còn cần giúp đỡ, ánh mắt liền đều có chút phức tạp.

Vạn Pháp tông lão tu Lục Trường Sinh nghe xong, lại cười ha ha, khoát tay nói: "Không cần làm phiền Tiểu thánh quân, ta Vạn Pháp tông tự có thể phá đến!"

"Cái gì?"

Phương Quý hơi ngần người ra, đánh giá cái kia lão tu nói: "Người không sợ bên trong có cái gì dị biến sao?"

Vạn Pháp tông lão tu ha ha cười, khoát tay áo một cái, từ trong tay áo lấy ra một đoạn màu đen mộc thước, cười nói: "Bảo vật này chính là là Ma sơn chỉ mộc điều thành, khá cụ uy lực, lão phu nắm ở trong tay, liền không sợ bất kỳ dị biến, mà lại Tiểu thánh quân đã liền phá ba trận, tông cũng nên nghỉ ngơi một chút, nghĩ đến nho nhỏ này Địa Hỏa trận, có thể có cái gì lợi hại, không đáng Tiểu thánh quân lại cùng lão phu chạy cái này một lần. . ."

Phương Quý đã không khỏi nhú mày, không cam tâm, nói: "Dự phòng vạn nhất, ta vẫn là theo các người vào đi thôi!"

Vạn Pháp tông lão tu vội vàng xua tay, cười nói: "Hảo ý chân thành ghi nhớ, quả thật không cần!"

Thấy được lần này tình cảnh, đã có người lĩnh ngộ đi ra: Cái này Vạn Pháp tông tông chủ là lo lắng có người cướp công lao a. . .

Lúc này, liền ngay cả Thái Bạch tông chủ cũng không nhịn được mở miệng, thấp giọng nói: "Lục đạo hữu, ta cũng biết người Vạn Pháp tông trận đạo tinh diệu, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, phe ta sư diệt thực lực không yếu, tùy vào hắn bảo hộ người vào trận, giúp người hộ pháp, cũng coi như. . ."

"Không cần!"

Vạn Pháp tông Lục Trường Sinh không đợi hắn nói xong, liền đã ngắt lời hắn, lông mày đều đã hơi nhíu lại, nói: "Triệu đạo hữu thân là Tiên minh trưởng lão, nắm toàn bộ toàn cục, liền cũng nên cân nhắc đến chúng ta tiên môn tâm tình, phá trận lúc, lão phu có lẽ sẽ dùng đến một ít tông môn bí pháp, không muốn gặp người, người phái Thái Bạch tông đệ tử theo ta đi vào. . . Cái này, ha ha, luôn có chút bất tiện đi!"

Thái Bạch tông chủ nhíu mày lên, càng là không tốt lại nói.

Phương Quý nghe vậy cũng có chút hỏa khí, bất mãn nói: "Người sợ ta học trộm nhà người trận đạo bí pháp sao?"

Lục Trường Sinh lắc đầu cười nói: "Không dám không dám, chỉ là ta Vạn Pháp tông phá trận, xác thực không cần người khác giúp đỡ!"

Phương Quý nhất thời cũng hận đến nghiến răng, nhưng cũng không tiện nói gì.

Những người khác thấy thế, đúng là vừa học đến một tay, không ít người đều ở trong tối nghĩ: "Thái Bạch tông chủ đều là phái hắn cái kia vị đệ tử vào trận, đã liền phân ba đạo đại trận công lao, cái này sau đó nói lên, chẳng phải là Thái Bạch tông tiểu quái vật mới là công lao lớn nhất, cũng đem chúng ta trận đạo tông môn đều ép xuống, Lục Trường Sinh đúng là cáo già, hắn dùng không muốn bị người dòm ngó đi trận đạo bí mật lời giải thích từ chối, cái kia Triệu Chân Hồ liền cũng không tốt cường bách nữa, đợi đến chúng ta phá trận thì cũng phải dùng cái phương pháp này, độc chiếm cái kia phá trận công lao. . ."

Tức gia gia chủ đã nhíu mày, nói: "Lục Tông chủ, người có chắc chắn hay không?"

"Tức trưởng lão là đối với ta Vạn Pháp tông không có lòng tin sao?"

Lục Trường Sinh nhìn về phía Tức gia gia chủ, cười nói: "Phù đạo tất nhiên là người Tức gia càng hiểu, nhưng trận đạo sao. . . Ha ha!"

Nghe ra hắn trong lời nói vẻ ngạo nghễ, lại là liền Tức gia gia chủ cũng không tiện nói gì.

"Ha ha, đi thôi!"

Lão tu Lục Trường Sinh thấy mình đã đem những người khác đều đổi nói không ra lời, vẻ mặt nhất thời nhiều hơn mấy phân đặc ý, cười ha ha, liền áo bào rộng hoãn tay áo, xoay người hướng về đi ra ngoài điện, sau lưng của hắn, tất cả Vạn Pháp tông đệ tử đều đi theo ra ngoài, có tới ba mươi sáu người, chen chúc hắn, lâm ra trước điện, tựa hồ còn cười khẽ một tiếng, nghe được Phương Quý trong lòng không tên cảm thấy có chút buồn bực. .

Trong lòng thực tại có chút không nở cái kia thứ tư trong trận bảo bối, tâm tư nhanh quay ngược trở lại, còn muốn lại nói, nhưng bên người Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên khe khẽ lắc đầu, ra hiệu hắn không cần nói nữa, sau đó gương mặt hướng về điện nhìn ra ngoài, đáy mắt hiện lên một vệt vẻ ưu lo.

..

Chương 722 : Toàn Quân Bị Diệt

"Ha ha, trời xanh chăm sóc, nên ta Vạn Pháp tông lại hưng thịnh ngàn năm. . ."

Vô số người ánh mắt đan dệt nhìn kỹ trong, Vạn Pháp tông Lục Trường Sinh suất ba mươi sáu vị đệ tử thân truyền, tay áo lớn phiêu phiêu, đập lên tường vôi, kính hướng về Địa Hỏa trận cánh cửa bay đi, đón cái kia muôn người chú ý cảm giác, trái tim nhưng cũng thật là trấn an, tự đắc chi tâm tự nhiên mà lên.

"Ồ, lại có người đến phá trận?"

"Cung chúc trận sư kỳ khai đắc thắng, vì ta Bắc Vực lại lập một công. . ."

"Vạn Pháp tông uy vũ. . ."

Vô tận tiên quân trong, cũng đều ngóng trông lấy chờ, chờ bên trong tiên điện đi ra người phá trận, chợt thấy đến Vạn Pháp tông mọi người bay ra, thẳng hướng Địa Hỏa trận, trong đám người cũng nhất thời vang lên một mảnh reo hò khen hay, bây giờ chúng Tiên môn nhìn thấy liền phá ba trận tự thế, chính là lòng dạ sục sôi thời điểm, vừa thấy có người phá trận, liền đều đồng lòng cổ vũ lên, tuy rằng không có ở lần này trong đám người, nhìn thấy Phương Quý bóng người, nhưng cũng không có ai suy nghĩ nhiều cái gì, dù sao Phương Quý đã liền phá ba trận, nghĩ muốn nghỉ ngơi một chút, cũng hẳn là. . .

"Ha ha, đa tạ chư vị đồng đạo. . ."

Vạn Pháp tông Lục Trường Sinh cười khanh khách, xoay người hướng về tiên quân đội hướng về thi lễ, bên người đệ tử cũng đều cùng có vinh yên.

Trước đây Vạn Pháp tông, là do được đến Bình Châu Tôn phủ thưởng thức, trận đạo tên khá thịnh, tháng ngày qua muốn so với rất nhiều bình thường tiên môn tốt hơn nhiều, thế nhưng ai nghĩ đến bỗng nhiên trở trời rồi, Tiên minh thế lớn, trực Tôn phủ, chiếm Bình Châu, cũng may Vạn Pháp tông

phản ứng cực nhanh, sửa đầu tại Tiên minh môn hạ, lúc này mới không có trước tiên liền bị Tiên minh đại quân phá hủy, bất quá tâm bên trong kỳ thực cũng là có chút lo lắng đề phòng, cho tới nay, cực kỳ cẩn thận, chỉ lo một ngày kia thế cuộc bình định rồi, sẽ có người nhớ tới trước chuyện, đến tìm bọn họ tính sổ.

Lùi một bước giảng, coi như không người tính sổ, mất đi Tôn phủ phối hợp, Vạn Pháp tông tháng ngày cũng không như trước dễ chịu.

Nhưng ai có thể nghĩ tới, bây giờ Tiên minh đang muốn cùng Tôn phủ quyết cái thắng bại tay, cũng lại có người ở đây bày xuống Thập Môn Quỷ Thần trận, vừa lúc lại có một cái to lớn lơ lơ mặt cơ hội, bây giờ chỉ cần biểu hiện tốt, không lo danh dương thiên hạ, tương lai nói vậy càng phong quang!

Đây là cái gì, cái này chính là Vạn Pháp tông khí vận a. . .

Trong lòng nghĩ, đã tới đến Thập Môn Quỷ Thần trận trước, Lục Trường Sinh hướng về giữa không trung Nguyên Thần tử hét lớn: "Nguyên Thần tử, ngươi có thể nhận biết Bình Châu Đại trận sư Lục Trường Sinh? Ngươi ta danh phận nam bắc, nhất thời Du Lượng, hôm nay liền do lão phu đến phá ngươi Địa Hỏa trận!"

Đang khi nói chuyện, tay áo lớn phát lên, đầy người uy nghi, cùng chúng đệ tử đến hướng về Địa Hỏa trận bên trong đi tới.

Thấy được hấn bực này hào sảng, sau lưng lại lên một mảnh hoan hô.

Mà ở giữa không trung Nguyên Thần tử, lại là hơi nhú mày, trầm mặc không nói.

Bên cạnh hấn Tuyết Nữ cùng Quý Vương hai cái, cũng đều mặt lộ vẻ nghi sắc, vốn là Nguyên Thần tử đã lập lời thề, muốn tại địa hỏa trong trận chém Phương Quý, bọn họ cũng là do vì cái này lời thề phân lượng, mới lại nhẫn nại đến nay, có thể ai có thể nghĩ tới, lòng tràn đầy chờ mong chờ đến lúc này, cái này một trận Phương Quý nhưng không có đến, đúng là cái này không biết từ nơi nào chui ra lão trận sư vào trận đi, trái tim khá không lạnh lẽ, cũng không nói chuyện nói.

Mà thấy được Lục Trường Sinh vào trận, cho tới Tiên điện, cho tới tiên quân chưa doanh, cũng đều bính tức ngưng khí, lẳng lặng chờ xem trong

trận động tĩnh, vừa nãy Phương Quý mấy người đi vào đó phá trận, hoàn toàn là thắng thắn dứt khoát, rất nhanh liền đã phá trận, như vậy cái này Vạn Pháp tông. . .

Càng nhanh!

Mọi người một viên thoảng treo lên tâm, còn chưa hạ xuống, Địa Hỏa trận bên trong, bỗng nhiên nổi lên một áng lửa.

Chúng tu nhất thời trái tim đột nhiên nhảy một cái, vội vã nắm lên nắm đấm, chờ hoan hô. . .

. . . Vừa nãy Phương Quý bọn họ, liền đều là theo trận thế tăng vọt, sau đó ngay sau đó liền phá đại trận!

Cái này tăng vọt trận thế, trình độ nào đó trên, liền là các loại bọn họ phá trận dấu hiệu.

Chỉ bất quá, lần này thật giống có chút không giống.

Địa Hỏa trận bên trong, ánh lửa đại thịnh, sau đó ngay sau đó, cũng không phải cái kia một cánh cửa âm âm sụp đổ, mà là lẳng lặng ỷ đứng, không hề biến hóa, một lát sau khi, mọi người đại ra trong ánh mắt, chỉ thấy trong cánh cửa kia, chỉ sợi ngọn lửa như tơ, từ trong cánh cửa thiêu đi ra, trong ngọn lửa, lại là một bộ lại một bộ cháy đen thi thể, treo ở đại trận cánh cửa trước, không hề có một tiếng động rung động.

"Cái này. . ."

Bên trong đất trời, bỗng nhiên yên lặng như tờ.

Vô tận tiên quân tâm tuôn ra vui mừng tiếng hô, lập tức liền bị đè ép trở lại, trái tim ngọt ngọt đến cực điểm.

Ba mươi bảy cụ cháy thi. . .

Có người một chút liền tỉnh ra cái kia cháy thi số lượng, ánh mắt cũng biến thành sợ hãi đến cực điểm.

Vạn Pháp tông vào trận trận sư, lại liền như thế tất cả đều. . .

Chết rồi?

Vạn Pháp tông toàn quân bị diệt?

Sao như vậy?

Trước liền phá ba trận, rõ ràng cực kỳ dễ dàng, không chỉ có phá trận cực nhanh, càng là liền nửa điểm tổn hại cũng không có a, Vạn Pháp tông chính là đầu gối, cái kia trận đạo tên coi như là thổi ra, nhưng Lục Trường Sinh lại là cái cầm trong tay dị bảo Nguyên Anh, chỉ là bằng chính hãn tu vị, cũng có thể chống đỡ một trận a, làm sao liền sẽ như vậy thẳng thắn dứt khoát, trong nháy mắt, liền tất cả chết rồi?

"Bạch!"

Không riêng là Tiên minh một phương, chính là Tuyết Nữ cùng Quý Vương, cũng cũng không nhịn được quay đầu nhìn về phía Nguyên Thần tử.

Bọn họ ánh mắt, đều có chút kiêng kỵ.

Chính là bằng bản lĩnh của bọn họ, nghĩ muốn giết cái kia Vạn Pháp tông người, cũng cần thời gian nhất định, nào giống trận đạo nhanh như vậy?

Tuy không phải thật là giết Phương Quý, nhưng như vậy một phương chiến công, ngược lại cũng nhượng người không dám khinh thường.

...

...

"Vạn Pháp tông Lục đạo hữu thất thủ!"

Bên trong tiên điện, cũng trong nháy mắt trở nên hơi ngọt ngào, một lát sau khi, Thái Bạch tông chủ mới chậm rãi mở miệng, nói: "Chiến thế không thể dừng lại, tổng chỉ cần phá hãn cái này trận mới tốt, các vị đạo hữu, các người còn có ai nguyện vì ta Bắc Vực, đi phá trận này sao?"

Nghe được lời ấy, cả sảnh đường đều im lặng.

Không biết có bao nhiêu mới vừa còn ồn ào trận sự các loại, từ bên trong

tiên điện, hướng về nhìn ra ngoài.

Nhìn cái kia Vạn Pháp tông một loạt bị treo ở giữa không trung thi thể, từ đáy lòng chảy ngược khí lạnh, can đảm đều tiêu.

Không người dám vào lúc này đáp ứng Thái Bạch tông chủ lời nói.

Mà thấy được tình cảnh này, bên trong tiên điện, không biết có bao nhiêu người mặt hiện trầm trọng vẻ.

Đáng sợ nhất cục diện xuất hiện.

Sớm ở trước đây, liền phá ba trận, sĩ khí đại chấn, chư phương trận đạo tiên môn tranh nhau chen lấn muốn cướp phá trận, thậm chí còn nghĩ độc chiếm công lao lúc, liền đã có người nghĩ đến tình cảnh này, kêu căng phía dưới, tất có thất thủ, mà nghiêm trọng nhất tình huống là, thất thủ không đáng sợ, làm mất mạng, cũng là chính mình, thế nhưng lập tức đã kích thật vất vả ngưng tụ lại đến tinh thần, lại là đáng sợ nhất.

Vừa nghĩ tới trước đây cái kia Vạn Pháp tông chủ ngông cuồng tự đại thái độ, liền có trong lòng người tức giận dân sinh.

Có thể người chết làm vì lớn, nhân gia lại là làm vì Tiên minh mà chết, lúc này lại cũng không tốt nói cái gì, vẫn là lấy phá trận làm vì chủ yếu.

"Vạn Pháp tông chủ cũng chân truyền môn nhân ba mươi sáu, làm vì Bắc Vực mà chết, tất cả ghi nhớ, sau lần này Tiên minh phải đối xử tử tế môn nhân đệ tử!"

Thái Bạch tông chủ thấp giọng thét lệnh, sau đó vừa nhìn về phía những người khác, nói: "Nhưng tới đây thì lại vẫn là lấy phá trận làm vì chủ yếu, chư vị trận đạo cùng tu, nếu có đề nghị, không ngại nói thẳng, dù là một số kiến giải ý nghĩ, cũng có thể nói đi ra, cùng nhau tham diễn!"

"Cái này. . . Ta cảm thấy, không ngại nghe một chút Đông Thổ trở về các thiên kiêu ý kiến. . ."

Một mảnh trong trầm mặc, có người chậm chậm mở miệng, nhất thời dẫn được vô số người gật đầu.

Khởi đầu ba trận, đều là Đông Thổ trở về các thiên kiêu phá giải, mọi

người đương thời cảm thấy đơn giản, liền đều đi cướp, bây giờ lại phát hiện trận này hung hiểm vô cùng, liền lại nghĩ tới những này thiên kiêu, nghĩ đến bọn họ vốn là thiên tư hơn người, lại được đến Đông Thổ loại kia cao minh trận đạo tông môn giáo dục, có lẽ ở trận đạo một đường trình độ cùng thực lực, xác thực muốn so với Bắc Vực trận đạo tiên môn cao minh một ít.

Thế nhưng nghe xong bọn họ, vừa nãy phá trận mấy vị Đông Thổ người về, nhưng cũng có chút lúng túng, trầm mặc một hồi, Kiếm Quy tông đệ tử chân truyền Nhạc Tông Hàn mới nói: "Chúng ta đều là xuất thân Đông Thổ năm tông, các thiện một đạo, nhưng cũng không phải toàn thông, nghĩ đến cái này Địa Hỏa trận, hẳn là mặt khác hai tông người đến rồi, mới có chủ ý, nhưng bọn họ cũng không Bắc Vực đi học người, bởi vậy cũng không đến a. . ."

Chúng tu nghe vậy, liền càng hơi trầm trọng.

Đông Thổ đạo thống mọc như rừng, tiên môn đa dạng, nhưng gốc gác thâm hậu nhất, chính là tứ gia năm tông, tứ gia là Tần, Khương, Lục, Hàn, năm tông nhưng là Kiếm Quy tông, Bắc Chân tông, Ly Hỏa tông, Thủ Sơn tông, cùng với Trường Thanh tông, bây giờ từ Đông Thổ trở lại, liền chỉ có Kiếm Quy tông, Bắc Chân tông, Ly Hỏa tông môn nhân, bọn họ các phá một trận, đã chứng minh thực lực, chứng minh tâm ý, nếu còn không phải muốn cưỡng cầu nhân gia lại đi phá giải chính mình cũng không am hiểu trận pháp, cái kia vô luận nói như thế nào, đều xem như là có chút làm người khác khó chịu.

"Bằng không, liền xin mời Nguyệt Châu Bái Nguyệt tông người đến đây đi. . ."

Có người bỗng nhiên nghĩ đến một điểm, liền cẩn thận từng li từng tí một mở miệng.

Chu vi nhất thời có người phản ứng lại, nếu bàn về trận đạo, Vạn Pháp tông chỉ là Bình Châu Tôn phủ phụ thuộc, bậc có tiếng tên, Bắc Vực mười chín châu, nổi danh nhất, kỳ thực chính là Nguyệt Châu Bái Nguyệt tông, lúc trước Bái Nguyệt tông chân truyền đại đệ tử Đoan Mộc Thần Linh, liền đã từng tại Hải Châu bố trí yêu trận, nỗ lực từ Thái Bạch tông đệ tử Phương Quý trong tay đoạt danh, kết quả bị Phương Quý chém giết ở Hải Châu yêu trận trong.

Cũng là bởi vì việc này, Bái Nguyệt tông thanh danh hỏng rồi, Tiên minh

đại quân nhập Nguyệt Châu thì bọn họ liền đóng sơn môn, quy ẩn không ra.

"Nhưng là Bái Nguyệt tông người cũng chưa theo quân mà đến, chính là đi xin mời, cái kia qua lại cũng phải tốt công phu mấy ngày a!"

"Đáng ghét, ta Bắc Vực nhân tài đông đúc, liền không người có thể phá cái này quỷ trận?"

"Bên ngoài quỷ thần nào động, chính đả kích ta Tiên minh đại quân khí thế. . ."

". . ."

". . ."

Nhất thời các loại nghĩ kế, đều là không cái định luận, mọi người đều lòng tràn đầy vẻ ưu lo, nhưng có một chút có thể xác định, thời gian kéo càng lâu, đối với Bắc Vực Tiên minh càng bất lợi, sĩ khí vật này, vô hình vô sắc, nhưng cũng chân thực tồn tại, quá dễ dàng bị phá hủy. . .

"Chúng ta đi đi!"

Ngay vào lúc này, có vẫn không có mở ra miệng mấy vị Trận đạo tông sư, thương nghị qua đi, đứng dậy, trầm giọng nói: "Trước đây chúng ta vẫn ở liên thủ thôi diễn, đúng là chợt có đoạt được, chỉ bằng vào sức lực của một người, sợ là phá không được cái này Địa Hỏa trận, nhưng chúng ta nếu là liên thủ, liền có không ít nắm, chỉ bất quá, chỉ bằng chúng ta những người này tu vị, sợ là ứng đối không được cái này Địa Hỏa trận bên trong dị biến. . ."

Nói lời này thì đã ánh mắt do dự, đều hướng về Phương Quý nhìn lại.

Mọi người bưng tỉnh rõ ràng, trước đây Vạn Pháp tông vào trận, cực không muốn chính là bị Phương Quý đoạt công lao, nhưng bây giờ những người khác đã rõ ràng, Thập Môn Quỷ Thần trận thật không đơn giản, hiện tại cần cân nhắc không phải công không công lao, mà là muốn bảo toàn tính mạng. . .

Thái Bạch tông chủ lúc này nhíu mày, trầm mặc không nói.

Mà Phương Quý, trong lòng không biết nghĩ đến cái gì, lại cũng do dự một

chút.

Sau đó hấn ngẩng đầu lên nói: "Tốt, ta và các ngươi đi!"

Chương 723 : Đưa Chúng Ta Đi Ra Ngoài

"Phương tiểu thánh quân đi ra. . ."

"Phương thánh quân uy vũ, mau mau đi phá bọn họ chim trận!"

"Phương thánh quân ra tay, xem bọn ngươi còn có thể không hung hăng ngang ngược nổi đến. . ."

Mới vừa bởi vì Vạn Pháp tông toàn quân tiêu diệt, mà dẫn đến tâm tình ngọt ngào chúng tu, đột nhiên nhìn thấy bên trong tiên điện, lại có người đi ra, đi vào đó phá trận, tâm tình liền vì đó giương lên, đợi đến nhìn thấy trong đám người này, thành linh liền có trước tham dự liền phá ba trận Phương Quý, tâm tình liền càng tức duyệt lên, không biết có bao nhiêu tiếng hoan hô, cổ vũ tiếng, tán thưởng tiếng, làn sóng giống như, điên cuồng phun trào.

Phương Quý chính mình thậm chí cũng có thể cảm giác được, chính có vô tận nguyện niệm, nhanh chóng gia trì đến trên người mình.

Trước đây còn ở bởi vì Vạn Pháp tông chuyện càng tức giận, lại không nghĩ rằng, bọn họ cái này một bại, cũng để cho mình càng được tín nhiệm.

Bất quá lúc này trong lòng, cũng thực tại không dám khinh thường.

Ba vị trí đầu trận xác thực phá cực kỳ thông thuận, nhưng cái này thứ tư trận vừa bắt đầu, liền táng diệt Vạn Pháp tông một nhóm, hơn nữa đến tiếp sau mấy vị này trận sư, tuy rằng cũng nói chắc chắn, nhưng cũng rõ ràng từ trên người bọn họ không cảm ứng được Đông Thổ người về loại kia tự tin, vì lẽ đó Phương Quý chính mình đáy lòng, cũng thực sự không dám thả lỏng, duy nhất dựa vào chính là, vừa này chính mình, tốt xấu đã lạng lẽ dùng tiền đồng bóc qua một hồi.

Chính diện hướng lên, có thể làm!

"Ha ha, hẳn đến rồi. . ."

Mà ở Quan Châu quần sơn trên không, Nguyên Thần tử mấy người nhìn thấy Phương Quý lại lần nữa hiện thân, cũng không khỏi đánh tới tinh thần đến.

Quý Vương âm trầm nhìn Phương Quý, nói nhỏ: "Người có thể đừng quên lời của mình đã nói, cái này đảm con cháu, ở Bắc Vực nhưng là hết sức quan trọng, Thái Bạch tông chân truyền đại đệ tử, Thiên Thượng Kiếm Tiên duy nhất truyền nhân, càng là mọi người trong miệng truyền thuyết Tiểu Thiên ma, Triều Tiên tông Ma Sơn lão quái, đều là bị hấn cho giết, trước đây chúng ta hướng về Đế Tôn đại nhân dâng lên Thiên Nguyên các loại đại thế đồ thì Đế Tôn đại nhân còn từng chuyên môn hỏi qua hấn chuyện vài câu, nếu là có thể đem hấn ở lại trong trận, Nguyên Thần tử người liền lập xuống một cái công lớn. . ."

"Ta thì sẽ đem hấn ở lại trong trận. . ."

Nguyên Thần tử nhân nhật nói: "Bất quá ta làm vì Đế Tôn đại nhân hiệu lực, cũng không phải vì công lao gì. . ."

Quý Vương cùng Tuyết Nữ lạnh lùng liếc mắt nhìn hấn, đều hừ một tiếng.

Cũng vào lúc này, chỉ thấy Phương Quý cùng mấy vị trận sư, liền cùng bọn họ dưới tay từng cái phụ tá bảy, tám vị đệ tử chân truyền, trước trước sau sau, tổng cộng ba mươi, bốn mươi người, đã đập lên tường vân, trực tiếp vào Địa Hỏa trận bên trong, liền cũng nhất thời bính ở khí tức, chủ động quan sát, mà lúc này Nguyên Thần tử, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, trên mặt bỗng nhiên lộ ra một vết nhăn bí mỉm cười, nhẹ nhàng giơ tay áo lớn.

"Vèo. . ."

Địa Hỏa trận cánh cửa bên trong, bỗng nhiên có đạo đạo ánh lửa ngút trời mà lên, chu vi khói đen, lại trở nên phai nhạt.

Vốn là chúng tu hướng về Địa Hỏa trận bên trong nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy một đoàn dày đặc khói đen, cùng với phía kia cao vót tại quần sơn trong lúc đó, thiêu đốt hắc đằng đằng ngọn lửa cánh cửa, có thể vào lúc này, khói đen một tán, nhưng có thể trực tiếp nhìn thấy Địa Hỏa trận bên trong cảnh tượng. . .

Đâu đâu cũng có Hỏa quật, như là từng khối từng khối dung nham, vô số núi lửa tụ tập, phun ra đạo đạo chích liệt hỏa diễm.

Những kia thoáng cái khói đen ngọn lửa, bay đến giữa không trung, liền như là hóa thành một con một con cự lớn quạ đen, phun liệt diễm, tại không trung xoay chuyển, bay lượn, mà cái kia dung nham, thì lại hóa thành từng con từng con cự mãng, quanh thân dung nham chảy xuôi, ở mặt đất trên nhanh chóng bò sát, hiển nhiên Phương Quý mấy người vào trận, trong lúc nhất thời, không trung quạ đen, trên đất hỏa mãng, tất cả đều bay vút lên, hướng về bọn họ vô giết.

"Ôi, trận này rất hung, Tiểu thánh quân kính xin che chở chúng ta, cho chúng ta thôi diễn trận cơ thời gian. . ."

Mấy vị lão trận sư vừa thấy này hình, nhất thời sợ hãi đến cả người mồ hôi lạnh chảy ròng, gấp tiếng kêu lớn lên, đồng thời từng cái suất đệ tử, phân chiếm một cái phương vị, vừa quan sát trong trận các loại đạo uân, vừa làm hết sức hướng về Phương Quý bên người nhích lại gần.

"Ồ?"

Phương Quý cảm giác khác thường: "Cùng Đông Thổ những người kia không giống nhau a. . ."

Đông Thổ những người kia tuy chủ động mời Phương Quý vào trận, nhưng cũng không hi vọng hẳn quá nhiều nhúng tay, để tránh khỏi hẳn ảnh hưởng đến trận thế đi tới, khiến cho bọn họ càng không tốt tính toán, mà bây giờ những thứ này trận sư, lại là kinh sợ đến mức hoang mang lo sợ, trái lại cầu Phương Quý mau mau bảo vệ bọn họ.

Bất quá bất luận thế nào, Phương Quý nếu vào trận, tự nhiên cũng phải tận cùng chính mình một phần lực, lập tức thi triển tay áo lớn, đạo đạo thần thông kích phát ra, tại không trung khắp mọi nơi lưu chuyển, đem mấy vị kia lão trận sư, cũng bọn họ các đệ tử, đều cho bảo hộ ở bên cạnh mình, thế bọn họ chống đối cái kia khắp mọi nơi tấn công tới quạ đen, cùng với từ phía dưới dương đầu nuốt tới dung nham cự mãng.

Ầm! Ầm! Ầm!

Những kia yêu nha cùng dung nham cự mãng, một mình lực lượng cũng không mạnh, bất quá là khoảng Kim Đan, Phương Quý thần thông lướt

qua, liền thấy cho chúng nó tất cả đều bạo nát, mấy vị lão trận sư xem trong bụng vô cùng vui vẻ, thoáng an tâm, hét lớn: "Tiểu thánh quân thân thông quả nhiên tinh diệu, có người ở đây ổn định càn khôn, lo gì này Địa Hỏa trận không được phá? Chư đệ tử, mau chóng trặc xuất trận lý, mà lại xem sư phụ lộ lên một tay. . ."

Bọn họ dưới trướng những đệ tử kia, cũng từng cái từng cái đều cứng ngắc đầu lên da, phóng ra ngoài, có thể thăm dò trận lý.

Nhưng cái này vừa đến, rồi lại đem áp lực thêm đến Phương Quý trên người, những thứ này người tán đến càng mở, hấn bảo vệ lại đến lại phiền phức, nhưng cái này là phá trận cần thiết, bởi vì hấn cũng chỉ có thể phân khởi toàn lực, đem một thân thân thông triển khai ra, tung hoành một vực, che chở bọn họ. . .

"Không đúng. . ."

chịu đựng đến một lát, Phương Quý đột nhiên cảm giác thấy hơi kinh ngạc.

Hấn lúc này triển khai thân thông kích đẩy ra đến, đánh nát những thứ này yêu nha cùng cự mãng, thực đang vấn đề không lớn, có thể then chốt ở chỗ, hấn rõ ràng có thể chỉ khiến một phần lực, liền đem yêu nha đánh nát, nhưng một mực mỗi lần triển khai ra lực lượng, lại vượt quá ba phần, thật giống như là, chính mình thừa bao nhiêu hai phần lực lượng, mặc danh kỳ diệu, liền bị cái này một phương Địa Hỏa trận bên trong một số trận cơ cho dẫn đi, hóa rơi mất.

Mà cái kia yêu nha, lại cũng giết chi không dứt, tựa hồ mỗi giết một con, liền có hai chỉ xuất hiện, bay vút tại không trung, càng hung mãnh.

"Nhu vậy xuống, nơi nào còn có thể giết đến xong?"

Phương Quý tâm tình rùng mình, cắn chặt hàm răng, miễn lực chống đỡ.

Trận thế quái lạ, hấn cũng không còn thượng sách, chỉ có thể làm hết sức bảo vệ những thứ này người, chờ bọn họ phá trận.

Liền, thời gian một phần một hào đi qua, dần dần đã là nửa canh giờ.

Cái kia không trung yêu nha, lại càng ngày càng nhiều, tràn ngập tại Chu Thiên bên trên, lít nha lít nhít, mà Phương Quý thân thông, cũng đã thôi

thúc đến cực hạn, không chỉ là hấn , liền ngay cả cóc đều té đi ra, chur đạo thần thông, quét về phía bốn phương, duy nhất vẫn không có triển khai, chính là đại đạo di bảo, nguyên nhân cũng đơn giản, đại đạo di bảo uy lực quá mạnh, nhưng cũng không tốt chừng không, có thể hại người, lại không tốt che chở người.

Như triển khai đại đạo di bảo, e sợ bên người những thứ này người cũng có thể bị chính mình ngộ thương.

Có thể rõ ràng đã chịu đựng lâu như vậy, mấy vị kia lão trận sư, lại còn đều không có thôi diễn ra trận lý, lúc này bọn họ trên mặt nụ cười đều đã không gặp, thay vào đó chính là một trán mồ hôi lạnh, từng cái từng cái sắc mặt tái xanh, thỉnh thoảng vung tay áo quét một cái cái trán.

"Quá. . . Quá phức tạp, không tốt tính a. . ."

Có lão trận sư ánh mắt đăm đăm, liền chính thôi diễn ngón tay đều cứng ngắc.

"Lại. . . Lại nhiều như vậy biến hóa, cái này sao có thể. . . Làm sao có khả năng có người làm được a. . ."

Càng có một cái lão trận sư, đã gần như tuyệt vọng, tự lắm bầm.

"Ta mẹ nó đều chịu đựng nửa canh giờ, các ngươi lại nói thôi diễn không ra?"

Phương Quý nhìn thấy cảnh này, cũng đã vừa giận vừa sợ, hận muốn mắng, lại sợ ảnh hưởng đến bọn họ, lại không mắng được.

. . .

. . .

Mà vào lúc này ngoại giới, chúng tiên quân cùng với cái kia bên trong tiên điện trưởng lão cùng tông chủ đám người, cũng đều ở thân thiết nhìn trận này bên trong tình hình, càng xem càng là hoảng sợ, bây giờ nửa canh giờ đi qua, sớm liền khiến cho trọng lòng bọn họ không có trước tự tin, phải biết vừa nãy Phương Quý mấy người liền phá ba trận, gộp lại thời gian, tựa hồ cũng không bằng phá cái này một phương đại trận dùng thời gian càng lâu a. . .

Càng then chốt chính là, mãi đến tận hiện tại, lại một điểm tiên tri cũng không có?

Thái Bạch tông chủ ánh mắt, đã trở nên càng lạnh lùng nghiêm nghị lên, um tùm nhưng hướng về quần sơn bên trên nhìn lại.

Mà quần sơn bên trên, giữa không trung Nguyên Thần tử, nhưng là lãnh đạm nở nụ cười, đột nhiên dùng sức giơ tay áo lớn, trận thế lại biến.

"Hồng. . ."

Một đạo cả người dung nham, to như núi lớn giống như cự mãng bỗng nhiên phá đất chui lên, ôm theo vô tận hung uy, đột nhiên hướng về một cái thăm dò trận thế chân truyền nuốt đi, Phương Quý chính triển khai toàn lực, che chở trong trận mỗi người, nhưng đã kéo dài quá lâu, lại thêm vào này tiêu đối trướng, cái này trong trận lực lượng càng hung cuồng, càng nhất thời không thể bảo vệ, mắt thấy đến này chân truyền kêu thảm thiết bị nuốt xuống, chết ở khoảng khắc.

Mà con này cự mãng, thì lại càng là lắc đầu quấy đuôi, hướng về mặt khác một chỗ ba vị chân truyền nuốt đi.

"Khốn kiếp, muốn chết!"

Phương Quý giận dữ, tay áo vung vẩy trong lúc đó, một đạo thân thông vội vã bay đến, đem con này cự mãng trực tiếp đánh nát.

Có thể cũng cùng lúc đó, thừa dịp hấn phân thân chém giết cự mãng, không trung một con yêu nha bay tới, hai cánh chém vệt, nhất thời có hai vị chân truyền né tránh không kịp, bị nó cánh chém trúng, cả người dấy lên liệt hỏa, thê tiếng kêu thảm thiết từ giữa không trung rơi đem đi xuống.

"Tông Thất Triệu Bát Chu Thập Cửu. . ."

Một cái tóc hoa râu lão tu thấy thế, đau lòng kêu to, hướng về Phương Quý phần nộ quát: "Ngươi làm sao che chở người?"

Phương Quý cắn răng, đem một con lặn lẽ vọt tới phía sau hấn yêu nha giết chém, khắp cả mắt nhìn về hướng về bốn phương, dĩ nhiên lòng như lửa đốt. . .

Không bảo vệ được!

Một không cẩn thận, tựa như đê hội tổ kiến!

Hắn chịu đựng lâu như vậy, đã sớm không biết chém giết bao nhiêu yêu nha cùng hỏa mãng, mà mấu chốt nhất chính là, hắn mơ hồ phát hiện, cái này Địa Hỏa trận cực kỳ kỳ lạ, dường như có thể rút lấy hắn lực lượng biến hoá để cho bản thân sử dụng, hắn chém giết yêu nha cùng hỏa mãng lực lượng, đều có một phần, thậm chí là một phần lớn, bị Địa Hỏa trận nuốt hết, sau đó lại hóa thành cái này phương đại trận lực lượng, lại lần nữa sinh sôi yêu nha cùng hỏa mãng.

Này tiêu đối tượng, hắn pháp lực lại dồi dào, cũng có không chống đỡ nổi thời điểm.

Mấu chốt nhất chính là, đồng nhất thời gian bảo vệ nhiều người như vậy, hắn sao có thể bảo vệ một điểm sơ cũng không có?

Theo mấy vị chân truyền bị giết, cái này Địa Hỏa trận trận thế, tựa hồ cũng càng ngày càng hung cuồng, không bao lâu, đã lục tục lại có bảy, tám cái trận môn đệ tử bị giết, nếu không là Phương Quý xem thời cơ đến nhanh, chiêu kê cóc lại đây, đem một cái hỏa mãng thể tiến công cho cản lại, chỉ sợ cũng liền trong đó một cái lão trận sư cũng bị giết, hắn đã đem hết toàn lực, lại căn bản là không có cách ngăn cản những thứ này người bị trận thế giết chết. . .

Duy nhất hi vọng, chính là mấy vị này lão trận sư phá trận. . .

"Không tốt, không tốt, người căn bản không bảo vệ được chúng ta, cái nào còn có dư lực đi thôi diễn trận lý a. . ."

"Bảo mệnh đều đã không kịp, nào có thời gian phá trận, nhanh. . ."

Mấy vị lão trận sư, thương lượng qua giống như, đồng thời liều mạng kêu lớn lên: "Người trước tiên chống đỡ trận thế, đưa chúng ta đi ra ngoài a. . ."

Chương 724 : Cảm Động Thiên Địa Phương Thánh Quân

"Cái này mẹ nó trận mới phá một nửa, các người muốn đi ra ngoài?"

Nghe mấy vị kia lão tu, Phương Quý đã thực tại tức đến giận sôi lên, tay run run một cái, suýt chút nữa đem mấy tên này tại chỗ làm rơi ở chỗ này, không như thế làm sao có câu nói, gọi là không so không biết, không cùng những thứ này Bắc Vực lão trận sư hợp lực phá trận trước, hấn còn quả thật không có cảm thấy Đông Thổ cái kia đến mấy vị kia trận sư tốt, bất kể là thôi diễn lực lượng, vẫn là thấy chuyện rõ ràng, thậm chí một số trên nguyên tắc mặt, chuyện này quả thật chính là một trời một vực a, Phương Quý rõ ràng chỉ là cái đi vào người giám hộ, nơi nào nghĩ đến phản roi xuống không phải!

"Nhanh a nhanh a, lại không đi chúng ta liền không ra được. . ."

"Người phòng hộ thực sự không đủ, chúng ta an nguy khó bảo toàn, thực tại không còn hơi sức phá trận nha. . ."

Tâm tư nhanh quay ngược trở lại trong lúc đó, lại có hai, ba vị trận đạo chân truyền chết ở yêu nha cùng hỏa mãng trong, mấy vị kia lão trận sư cũng nhất thời càng trong lòng run sợ lên, bọn họ cũng đều có thể cảm giác được, bây giờ cái này Địa Hỏa trận bên trong, trận lực đã khủng bố đến vượt xa bọn họ cảnh giới trình độ, loại kia hung hãn Hỏa nha cùng hỏa mãng, quả thực chính là chạm tức chết, tiếp tục ở lại trong trận, bọn họ cũng không hề sức chống đối.

"Khốn kiếp, khoác lác cũng là các người, muốn chạy trốn cũng là các người. . ."

Phương Quý trong lòng thực tại tức giận, nhưng là hấn cũng nhìn ra, mấy tên này thực tại đã sợ vỡ mật, tâm tư cũng đã rối loạn, lại chỉ nhìn bọn họ phá trận càng không thể, tiếp tục ở lại nơi này, ngược lại muốn làm phiền chính mình liên tiếp bảo đảm bọn họ, càng vất vả phế kính, vẫn là

mau mau đến cùng bọn họ những thứ này người cùng nhau, trước tiên cách toà này quý trận sau khi, lại làm những tính toán khác.

Bây giờ vẫn cần phân ra vô số tâm thần bảo vệ bọn họ không bị Địa Hỏa trận giết chết, cũng không rảnh cùng bọn họ tranh cãi, liền tâm ý hơi động, hai cái tay áo lớn vội vã về phía trước múa đi, cùng lúc đó, cái kia một con vàng rực rỡ cóc cũng nhảy đến giữa không trung, oa một tiếng miệng phun liệt diễm, ba đạo lực lượng âm âm âm về phía trước vọt tới, đem trước người cùng trận môn nơi yêu nha cùng hỏa mãng, tất cả đánh trúng nát bấy.

"Tiểu thánh quân, có thể không phải chúng ta không chịu tận lực, thực sự là . . ."

Cái kia lão tu bên trong, còn có người ở nơi đó tự tự cần nhẫn, Phương Quý đã không lo được, lệ quát một tiếng: "Còn không mau rút đi!"

Tay áo lớn hướng phía sau cuốn một cái, liền cuốn lên bọn họ, thẳng hướng trận môn miệng lao đi.

. . .

. . .

"Đây là muốn lui ra ngoài?"

Bây giờ Tiên minh đại quân trong, bên trong tiên điện, không biết bao nhiêu người, ánh mắt đột nhiên trở nên hơi căng thẳng.

Chẳng ai nghĩ tới, lần này Phương Quý đều ra tay, lại còn chỉ là thất bại tan tác mà quay trở về.

Bất quá, nếu là bọn họ có thể an toàn đi ra, nhưng cũng không tính là đại bại, tổng còn có lại đi vào cơ hội.

Chỉ là lúc này Quan Châu quần sơn bên trên, Nguyên Thần tử thấy được trong trận biến hóa, lại chỉ là nhàn nhạt cười gằn, bàn tay nhẹ nhàng lật lại.

"Ầm ầm ầm!"

Đại trận đột nhiên nhắc lên vô tận biến hóa, sóng gió tụ về khiêu, địa hỏa ngập trời, ở Phương Quý thần thức cảm ứng bên trong, rõ ràng cảm thấy

phía kia rõ ràng đứng ở trước mắt đại trận cánh cửa, càng vào lúc này trở nên mơ hồ không rõ, phẳng phát thiên địa lưu chuyển, chính đang thay đổi phương hướng, trong lúc nhất thời hấn tâm thần cũng gấp gấp nâng lên, hấn tuy không rõ trận lý, cũng biết đại trận này là phải đem bọn họ nhốt ở bên trong.

Trận lực âm âm, hỏa lưu đan dật, đã làm cho trong trận hôn thiên ám địa, không phân rõ được phương hướng.

Chỉ bất quá, cái này không chế đại trận Nguyên Thần tử, rõ ràng vẫn còn có chút coi thường chính mình, Phương Quý trong lòng rõ ràng, chính mình như triển khai toàn lực, không hấn không thể cướp ở trận môn biến mất nháy mắt, sớm hướng đem đi ra ngoài, nhưng là cứ như vậy, chính mình lực lượng bạo phát, những thứ này lão trận sư cùng bọn họ chân truyền, ở pháp lực của chính mình cùng trận hỏa hai đem giao tạp phía dưới, e sợ không một cái sống được đi xuống. . .

. . . Phương Quý ngược lại là không có cảm thấy đau lòng!

Việc quan hệ mạng nhỏ, tự nhiên là chính mình trước tiên cướp đi ra ngoài tốt, ai quản cái này mấy cái lão khôn nạn.

Có thể cũng ngay khi sắp làm ra lựa chọn lúc, trong lòng hấn lại là mơ hồ sinh ra một cái khác ý nghĩ. . .

. . . Không đúng a!

Rõ ràng chính mình vào trận trước, đã dùng tiên đồng bóc qua một lần, là cát tướng!

Chính mình dùng tiên đồng bóc qua vô số lần, không một không chuẩn, dù là vừa bắt đầu thoạt nhìn lại hung hiểm cục diện, chỉ cần theo tiên đồng chỉ dẫn đi xuống, cuối cùng hoàn toàn chuyển hung hóa cát, như vậy nói cách khác, chính mình lúc này ở lại trong trận càng tốt hơn một chút. . .

Nếu là hiện tại liền đi ra ngoài, chẳng phải là bằng trắng vào trận cái này một lần?

Căn cứ vào đối với tiên đồng tín nhiệm, Phương Quý cũng ở trong nháy mắt, liền làm ra quyết định đi ra!

Hiển nhiên đại trận cánh cửa tức sắp biến mất, hấn trầm quát một tiếng, bỗng nhiên hai cái tay áo lớn dùng sức về phía trước vung tới, ở bên cạnh hấn mấy vị lão tu, liền cùng đệ tử của bọn họ, không có không sợ hãi kêu to, thân bất do kỷ, bị Phương Quý cái kia một thân sức mạnh mẽ đẩy đến vợi vĩ hướng ra phía ngoài ngã ra ngoài, càng trước ở đại trận kia cánh cửa biến mất trước, hiểm chi lại hiểm, dôn dập từ Địa Hỏa trận trong quãng đến bên ngoài đi. . .

Nhưng là Phương Quý chính mình, lại là do đến cái này đây một cái lực lượng, thân hình ngừng lại, đại trận cánh cửa đã biến mất.

Xem ở chúng tu trong mắt, lại là Phương Quý vì đem mấy vị kia lão tu đưa ra trận đi, chính mình lại bị vây ở bên trong!

. . .

. . .

"Cái này. . ."

Bên trong tiên điện, không biết bao nhiêu lão tu lập tức đứng dậy, ánh mắt vừa sợ lại phức tạp nhìn về phía trong trận.

Vị kia Tiểu thánh quân, bởi vì cứu người, đem mình ở lại trong trận?

Mà ở bên ngoài, cái kia đầy trời đầy đất tiên quân, nhìn thấy tình cảnh này, càng là bỗng nhiên biến đến cực kỳ ngọt ngào nghiêm túc, trong lòng trên liền như là đè ép một tảng đá lớn, càng trong mắt mọi người ở cái này nháy mắt che lên hơi nước, khí đều không kịp thở, thực sự là tình cảnh đó cho bọn họ xung kích quá to lớn, bất cứ lúc nào nơi nào, bất kể là ai, tận mắt chứng kiến cái này liền mình cứu người một màn, đều là muốn thay đổi sắc mặt.

Đầu tiên là đem hết toàn lực, ở cái kia đáng sợ trong trận, liền che chở tất cả mọi người chu toàn, hầu như muốn dùng hết cuối cùng một phần khí lực, mà ở mắt thấy phá trận vô vọng, mấy vị lão trận sư đều đã từ bỏ thì lại không tiếc mình bị vây, cũng phải đem bọn họ cho đưa ra đến. . .

Vị kia Tiểu thánh quân, nguyên lai càng là như vậy một cái phẩm hạnh cao thượng nhân vật anh hùng. . .

Hào cảm người! ! !

Đặc biệt là, bây giờ chính là Phương Quý liền phá ba trận, tại chúng tiên quân trong mắt hình tượng nhất là hào quang lúc!

Cái kia hạo nhiên vô tận tiên quân, đều trầm mặc lại, phun trào đạo đạo ám lưu.

"Khá lắm tiểu nhi. . ."

Dù là Quan Châu quần sơn bên trên, Nguyên Thần tử sắc mặt, đều đã hơi đổi, nhìn bị vây ở chính mình trong trận Phương Quý, hấn trầm mặc cực kỳ lâu, thì mới hiện ra một vết nụ cười cổ quái, nhân nhật mở miệng tự nói: "Người đến tốt cùng là xem thường lão phu cái này phương Địa Hỏa trận, hay là thật cái đồng ý vì mấy cái lão thất phu, không tiếc đặt mình vào nguy hiểm đây? Triệu Chân Hồ, Mạc Cửu Ca. . ."

"Các người càng có thể dạy dỗ bực này đệ tử xuất sắc. . ."

Hấn trầm thấp hít một tiếng, bàn tay giơ lên, sau đó nắm tay: "Chỉ tiếc, đệ tử này hôm nay muốn chôn vùi ở ta trận trong đó rồi!"

Phía dưới Địa Hỏa trận bên trong, vô cùng vô tận liệt diễm, bỗng nhiên mãnh liệt bay vọt lên, uy lực ở kịch liệt tăng, ngay lúc này liền đã tăng gấp đôi không ngừng, mà ở phía dưới, càng càng hùng hậu hỏa khí ở hội tụ, khó có thể hình dung góc gác tới đây nhất thời bạo phát, minh mông cuộn cuộn, liền phảng phất toàn bộ chân núi ngọn lửa cùng dung nham, đều vào lúc này bị xúc động, mang vô tận thần uy hướng về Phương Quý cuốn tới.

"Lui lại!"

Mà lựa chọn tin tưởng tiền đồng, ở lại trong trận Phương Quý, nhận ra được cái này hỏa thể chi mãnh, nhưng cũng không khỏi mạnh mẽ cắn răng, thấp giọng nói, quanh thân pháp lực cuộn cuộn, vô cùng khí cơ đẩy ra, trên đỉnh đầu, có thể thấy được Nguyên Anh hiện ra, Ma Sơn quái nhãn, Âm Dương đèn, Thanh Mộc Tiên Linh các loại các loại dị bảo, Trảm Thần Sát Quỷ đại chân ý các loại tất cả đẩy ra, một tiếng vang âm âm hướng về chu vi khuếch tán đi ra ngoài.

Một chốc lát, không chỉ có những kia phun trào Phương Quý trước người hỏa ý, bị hấn càn quét hướng về phía bốn phương, lấy hấn làm trung tâm,

xuất hiện một mảnh hoàn chỉnh chân không, thậm chí cái này cả phương Địa Hỏa trận đều âm âm rung động, đã mơ hồ lộ ra bị xé nát dấu hiệu. . .

"Cái này tiêu nhi lại có bực này bản lĩnh?"

Nhìn tình cảnh này, Nguyên Thần tử bên người Quỷ Vương cùng Tuyết Nữ, đều là kinh hãi, mãnh đến đứng dậy.

trên thân quỷ khí quanh quần, đã là làm tốt ra tay chuẩn bị.

Mà Tiên minh trên dưới, vô tận tiên quân, tất cả đều kinh sợ đến mức hít vào một ngụm khí lạnh, nháy mắt một cái cũng không dám nháy.

Nếu có thể bằng sức một người xé nát đại trận này, cái kia. . .

Chỉ tiếc, tình cảnh này chung quy chưa từng xuất hiện, ở cái này Địa Hỏa trận âm âm vang vọng, mắt thấy liền muốn kề bên tận vỡ biên giới thì chu vi ngọn lửa lưu chuyển, đem Phương Quý lực lượng từng tấc từng tấc tiêu diệt, ngược lại hóa thành chính mình cái này phương đại trận lực lượng, trái lại càng hướng về Phương Quý phản phệ lại đây, cái kia dấu hiệu hồng mắt, rất nhanh liền bị ngừng lại, lại lần nữa hỏa thế ngập trời, trái lại hướng về Phương Quý thiêu đốt lại đây.

Ở cái này một chốc, Tuyết Nữ cùng Quỷ Vương sắc mặt hơi nguôi, nhìn về phía Nguyên Thần tử ánh mắt, ngược lại có chút kiêng kỵ.

Mà một đám tiên quân tâm thần, lại như là đồng thời rơi vào hàm băng.

. . .

. . .

"trị không được, phá không được. . ."

Mà ở Phương Quý điều động một thân lực lượng, suýt nữa xé rách đại trận, dẫn được vô số tâm thần người dẫn dắt lúc, mấy vị kia chạy ra Địa Hỏa trận lão tu, lại chỉ là liều cái mạng già chạy về Tiên điện, căn bản không có tâm theo dõi đến sau lưng tình cảnh, càng là không biết trước đây phá trận cảnh tượng, đã sớm bị Nguyên Thần tử đầu ở không trung, còn tưởng rằng như trước ba trận lúc giống như, người ngoài cũng không biết trong trận tình cảnh làm sao.

Lo lắng làm mất mặt mũi của chính mình, vừa chạy về Tiên điện, vừa lớn tiếng kêu: "Cũng không chúng ta không chịu tận lực, thực sự là cái kia tiểu Thiên. . . Tiểu thánh quân, tu vị quá thấp, không cách nào giúp chúng ta chống đối trận hỏa lực lượng, còn lại không ra tinh lực đến thời diễn trận đạo a. . ."

Nghe bọn họ lấy cớ, Tiên điện bên trong, vô số người ánh mắt phức tạp nhìn bọn họ, không ít người mắt mạo lửa giận.

Mấy vị này lão tu, trái tim cảm giác kỳ quái, vẫn là nhìn về phía trong lòng bọn họ bên trong tính khí tốt đẹp nhất Thái Bạch tông chủ, kêu lên: "Triệu trưởng lão minh giám, chúng ta thực tại đã tận lực, nhưng liên cái thời diễn nhàn rồi đều không có, này không phải là lỗi do chúng ta những thứ này. . ."

Nói đều chưa nói xong, bọn họ bỗng nhiên nghẹn ở.

Bình thường bất luận đối mặt cái gì, đều sắc mặt bình tĩnh, thậm chí cười ha ha Thái Bạch tông chủ, tựa hồ có hơi không đúng, hấn mặt trầm như nước, đáy mắt dường như thoát ra hai đạo độc hỏa, chính ép không được phần nộ hướng về bọn họ hấn mấy cái nhìn lại, lớn tiếng quát lên: "Lâm trận bỏ chạy, tội không thể tha thứ, tốc đem cái này mấy cái lão tạp mao bắt lại cho ta, chém tới thủ cấp, lơ lửng ở trước trận, lấy chính ta tiên quân oai!"

Chương 725 : Bắc Vực Nhất Gan

"Cái gì?"

Đột nhiên nghe tới đến Thái Bạch tông chủ gầm lên, bên trong tiên điện, người người sợ hãi.

Còn không chờ Thái Bạch tông chủ trái phải Thái Bạch tông đệ tử tiến lên áp ở lại những thứ này lão tu, liền đã có người vội vàng tiến lên khuyên nhủ: "Trưởng lão cân nhắc, bọn họ tuy rằng phá trận thất bại, nhưng dù gì cũng đi hết tâm ý, bây giờ chính là dùng người thời khắc, không bằng tạm thời cho bọn họ một cái chịu tội cơ hội lập công, bằng không một khi thật là chém, sợ là sẽ phải tổn thương nhân tâm, liền càng không người dám đi phá trận a. . ."

Chính là Cổ Thông lão quái, cũng lo lắng nói: "Bây giờ vẫn là mau mau đem ta cái kia Phương lão đệ cứu ra mới đúng nha!"

Mọi người đều lo lắng, quay đầu nhìn lại, liền thấy phía kia Địa Hỏa trận trên không, đạo đạo diễm khí, vẫn phủ kín bầu trời, đem trong trận tình cảnh chiếu đi ra, lúc ẩn lúc hiện, có thể nhìn thấy Phương Quý bóng người như ẩn như hiện, chính đang toàn lực chống đối trận hỏa oai, hấn tu vị quả là mạnh mẽ, đặc biệt là ở điều động một thân bản lãnh tinh huống xuống, chính là cái kia vô cùng vô tận địa hỏa, cũng gần không được hấn trước người, trái lại bị hấn đem cả phương Địa Hỏa trận uy lực áp chế xuống, ngược lại không như trận khôn ở người, mà là người đè ép trận.

"Vừa có bực này thần thông, vừa nãy vì sao không sử dụng đến?"

Bên trong tiên điện, một cái mới từ trong trận đi ra lão tu nhỏ giọng nói: "Không phải vậy vừa nãy bảo vệ chúng ta, không chừng đã phá trận!"

"Bạch!"

Trong lúc nhất thời, nhất thời có vô số ánh mắt hướng về hấn nhìn sang.

Không chỉ có là tiên điện này bên trong chư tu , liền ngay cả mới vừa cùng hấn cùng từ trong trận đi ra lão trận sư đám người cũng bất mãn nhìn hấn.

Cái này lão tu có lẽ là thấy nhiều Thái Bạch tông chủ đều là tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ, trong ngày thường cũng một phái ôn hòa đáng vẻ, lại biết trước đây Thái Bạch tông chủ tuy rằng đã từng chấn nhiếp U cốc chi đế mấy người, nhưng mỗi một lần lại đều chỉ là uy hiếp làm chủ, chưa từng giết người, hay hoặc là bởi vì biết bây giờ Tiên minh cần gấp người phá trận, sẽ không đối với bọn họ những thứ này trận sư làm sao, lại lúc này còn trước tiên trách cứ lên rồi.

Thái Bạch tông chủ chậm rãi nhắm hai mắt lại, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

Một lát sau khi hấn mở, hét lệnh trái phải: "Lời của ta nói, các người không có nghe thấy sao?"

Vừa nghe đến lời ấy, hai bên trái phải phụng mệnh Hùng Bình, Nguyên Nghệ trưởng lão mấy người, đều là cả kinh, nhìn Thái Bạch tông chủ một chút, mới biết hấn là chăm chú lên, liền đều đồng thời tiến lên, trước đem vậy vừa nãy nói chuyện lão tu cho cầm đi xuống, mà mấy vị trưởng lão khác, cũng đều suất đệ tử tiến lên, đem tất cả từ trong trận trốn thoát trận sư đám người vây nhốt, sau đó mắt lộ ra vẻ hỏi thăm, nhìn tông chủ.

Liền ngay cả bọn họ, trong lòng cũng cảm thấy có chút khó mà tin nổi, mờ hồ cảm thấy tông chủ hấn là sẽ không thật giết bọn họ.

Bên trong tiên điện, còn có vô số người kinh ngạc nhìn Thái Bạch tông chủ, có người một mặt kinh ngạc, có người muốn nói lại thôi.

Thái Bạch tông chủ ngẩng đầu hướng về ngoài điện bị vây ở Địa Hỏa trận bên trong Phương Quý nhìn sang, hấn tự nhiên cũng có thể thấy, dựa vào Phương Quý thực lực, trong thời gian ngắn, cái kia Địa Hỏa trận còn không thể tổn thương hấn, nhưng là càng như vậy, càng khiến người cảm thấy hoảng sợ, Phương Quý bây giờ một thân bản lãnh đến tột cùng mạnh bao nhiêu, chính là liên hấn cũng không cách nào rõ ràng phán đoán, có thể nói, Phương Quý thực lực, cùng đường đi càng gần, liền càng nhượng người không dễ đoán trắc, từ lúc trước hấn ở Tuyết Châu Tiên minh bên cạnh động phủ hóa anh lúc, liền đã vượt qua lễ thường phạm trù. . .

Nhưng ở tình huống như vậy, hấn lại cũng trốn không thoát đến!

Mà chỉ cần không cách nào rời đi cái kia trận, đối với Phương Quý mà nói, chính là tử cục, bởi vì hắn tu vị bất luận mạnh bao nhiêu, đều là cần liên tục điều động pháp lực, đi đối kháng cái kia vô cùng địa hỏa, chống đỡ đến thời gian càng lâu, pháp lực tiêu hao liền càng lớn, pháp lực lại chất phác, cũng luôn có không chống đỡ nổi thời điểm, trừ phi hắn có thể ngưng tụ toàn thân pháp lực, trong nháy mắt xé rách đại trận, bằng không chính là một con đường chết!

Người ngoài ở ngoài trận thương nghị, Phương Quý nhưng vẫn ở trong trận khổ chống.

"Có lẽ ở nào đó một số chuyện trên, đúng là ta sai rồi. . ."

Thái Bạch tông chủ tiếng nói thật nhỏ một câu, sau đó nhẹ nhàng vung lên tay áo lớn, nói: "Chém đi!"

"Bạch!"

Cả tòa bên trong tiên điện, nhất thời trở nên yên lặng như tờ.

"Thái Bạch tông chủ, phá không được trận, lại không chỉ là chúng ta chuyện, người nào dám đem toàn bộ tội trách cứ ở trên người chúng ta?"

"Trước đây phá trận lúc, cũng không nói phá trận không được, không cho lui ra ngoài a. . ."

"Triệu Chân Hồ, người dám giết chúng ta, không sợ lạnh Bắc Vực chúng tướng sĩ tâm sao?"

"Triệu trưởng lão, cầu người lại cho chúng ta một cơ hội. . ."

". . ."

". . ."

Khàn cả giọng, hoặc phản nộ hoặc không cam lòng hoặc xin tha tiếng gào to ở bên trong tiên điện vang lên đi ra, nhưng mấy vị kia trận sư vẫn bị đẩy đi ra ngoài, lâm thời xác định một phương Trảm Tiên đài, Thái Bạch tông Hùng Bình trưởng lão cầm đao, chặt rơi xuống bốn viên thủ cấp, sau đó khắp cả chúng tiên quân, xích tội lỗi trách, treo ở Tiên điện bên bờ, toàn bộ

tiên quân, tất cả mọi người, nhìn cái kia bốn viên thủ cấp, nhất thời rơi vào trầm mặc trong.

"Ha ha, giết được tốt!"

Mà vào lúc này, rất xa Quan Châu quần sơn bên trên, Nguyên Thần tử nhìn cái kia bốn viên đẫm máu thủ cấp bị huyền đi ra, lập tức vỗ tay cười to, chỉ vào Tiên điện nói: "Lão Thái Bạch, người chung quy vẫn là quá tham lam, nghĩ muốn quá nhiều, liền bó tay bó chân, hiện nay bị bức ép đến tuyệt lộ, lại bắt đầu sát phạt, sợ là đã chậm đi, Bắc Vực một mảnh tán cát, ta ngược lại muốn xem người làm sao ngưng tụ quân tâm!"

Một bên Tuyết Nữ cùng Quý Vương, thấy hấn như thế hưng phấn, biểu hiện đều hơi kinh ngạc.

Hiện nay thời khắc, không nên là nhốt lại cái kia Thái Bạch tông đệ tử, nghĩ biện pháp đem hấn chém xuống, mới là chuyện quan trọng nhất sao?

Làm sao Tiên minh chém bốn cái không còn dùng được lão trận sư, cũng làm cho Nguyên Thần tử kích động như thế?

"Các người đều phi Nhân tộc xuất thân, tự nhiên không hiểu!"

Nguyên Thần tử tựa hồ nhìn ra bọn họ nghi hoặc, lại thêm vào tâm tình không tệ, lại mở miệng giải thích: "Thái Bạch tông đời này sư huynh đệ, 300 năm trước liền đã là ta bạn cũ, ta biết hấn hai người bất phạm, cũng biết bọn họ kiêu ngạo, cho nên muốn qua có lẽ tương lai có một ngày, mọi người sẽ trở thành đối thủ, chỉ là ta cũng không nghĩ tới, bây giờ trở thành đối thủ sau khi, lại một cái bắt đầu tròn, một cái phạm vào sai lầm lớn!"

"Bắc Vực là năm bè bảy mảng, vẫn luôn là!"

"Vì lẽ đó bất luận Bắc Vực đoạt đi mấy châu nơi, cũng bất luận Bắc Vực hiện lên bao nhiêu cao thủ, kéo tới bao nhiêu minh hữu, đoạt bao nhiêu tài nguyên, đám người ô hợp, chính là đám người ô hợp, ta bày trận ở đây, vốn không phải là vì cùng hấn đại quân xung phong, mà là vì loạn hấn quân tâm, nếu hấn lấy đại quân công trận, mười trận cản giết phía dưới, tiên quân thương vong tất nhiên nặng nề, e sợ thương không tới một thành, thậm chí nửa thành số lượng, toàn bộ Tiên minh trăm vạn tiên quân, thì sẽ tán loạn, đến thời điểm, chính là Tôn phủ đại quân quét ngang qua kết cục!"

"Mà hấn như lựa chọn phá trận, cái kia liền đẩy người qua đi tìm cái chết, chết đến mấy cái, chính là người người tự nguy kết cục, tương tự sẽ trở thành bên trong giang, quân tâm khó có thể thu thập, Thái Bạch tông thực tại bất phạm, dạy dỗ cái đệ tử giỏi, lại không biết lấy cái gì quý tà pháp cửa, phá ta ba trận, có thể cũng chỉ là đến đây mà thôi, bàn về trận đạo thô diễn, thế gian khó tìm lão phu đối thủ, Thái Bạch tông chủ cũng không được. . ."

"Bây giờ hấn đẩy ra mấy vị kia lão trận sư, huyền đầu tại Tiên minh, chính là hấn quân tâm tan tác bắt đầu. . ."

". . ."

". . ."

Tuyết Nữ cùng Quỷ Vương nghe lời này, thậm chí cảm thấy có chút khó mà tin nổi.

Tuy rằng không phải là Nhân tộc, nhưng bọn họ cũng nhiều lần đi khắp nơi Tôn phủ hưởng thụ cung phụng, càng từng thấy Tôn phủ trị quân, thấy nhiều gặp chướng ngại lúc, lệnh những kia Bắc Vực tu sĩ lập xuống quân lệnh trạng đi xung phong một màn, nếu là thành, cho chút ngợi khen, nếu là không được, cái kia liền hết thầy giết, lại đổi một nhóm, hiệu quả như thế lại rất tốt, không biết bao nhiêu tiên tông đạo thống, nhắc theo đầu hiệu lực.

Nhưng bây giờ Thái Bạch tông chủ làm, vẫn còn không sánh bằng Tôn phủ vạn nhất, làm sao lại muốn nhân tâm tan vỡ?

"Ta nói rồi, là bởi vì Triệu Chân Hồ quá tham lam!"

Nguyên Thần tử lạnh nhạt mở miệng, nói: "Nếu hấn vừa bắt đầu liền muốn làm Bắc Vực đế vương, nghiêm lệnh phía dưới, suu cao thế nặng, chế tạo chính mình tiên quân, phân phong bên người người, cũng thật sự có thể cho Tôn phủ tạo thành uy hiếp, nhưng hấn lại đem danh tiếng xem quá nặng, rõ ràng gây nên đại loạn, đè ép U cốc chi đế, lại không chịu lấy thân thay thế, làm Tiên minh người có quyền thế nhất, rồi lại không chịu mời chào chính mình tiên quân, như vậy tự tập lên Bắc Vực tiên quân, nhìn như thanh thế thật lớn, nhưng chung quy lại chỉ là năm bè bảy mảng thôi. . ."

"Hấn không giết những thứ này trận sư, lấy dụ dỗ chi, hay là còn có người đồng ý làm vì Tiên minh hiệu lực, tiếp tục liều chết đi vào phá trận, nhưng hấn giết những thứ này trận sư, cái kia liền nguội nhân tâm, thà rằng có

người lưu lại trong bóng tối xem chiều gió, chờ chiếm tiện nghi, cũng sẽ không liều mạng một mạng, đến đây phá ta trận, đúng là quạt gió thổi lửa, nhân cơ hội phát tiết bất mãn làm vì nhiều, Tiên minh đầu chí, liền muốn liền như vậy tản đi!"

". . ."

". . ."

Tuyết Nữ nghe xong lời này, không nhịn được nói: "Thật sẽ giống như người nghĩ đơn giản như vậy?"

Nguyên Thần tử lạnh nhạt nói: "Người đã là như thế, Bắc Vực càng là như vậy, không phải vậy ta tại sao lại lựa chọn Đế Tôn?"

Tuyết Nữ cùng Quý Vương đúng là trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên làm sao nói tiếp.

Trình độ nào đó trên, vị này Bắc Vực Thất Thánh một trong, đối với Đế Tôn đại nhân trung thành, đúng là còn vượt qua hai người bọn họ, còn đối với trận chiến này, đối với Bắc Vực tu sĩ xem thường, tựa hồ cũng vượt xa hai người bọn họ, lúc trước thấy Bắc Vực thế lớn, bao phủ tới, chính là lấy tu vi của bọn họ cùng bản lãnh, cũng cảm giác có chút sợ hãi, chỉ có vị này Nguyên Thần tử, tựa hồ vẫn luôn rất xem thường. . .

Đại khái Đế Tôn truyền chỉ, lệnh hấn chấp chương đại cục, cũng có phương diện này nguyên nhân.

"Như còn không tin, liền hãy chờ xem!"

Nguyên Thần tử ánh mắt, thì lại thăm thẳm hướng về Tiên điện phương hướng nhìn sang, thấp giọng nói: "Bắc Vực nhất gan, tu sĩ tầm thường, không dám nhìn thẳng Tôn phủ, dân chúng tầm thường, không dám nhìn thẳng quý thân, Thiên Thượng Kiếm Tiên, trốn vào Bất Tri địa, liền ngay cả Thái Bạch tông, cũng không dám làm cái kia Bắc Vực chi chủ. . . Bởi vì nhất gan, vì lẽ đó bọn họ nhất định không thành sự, bởi vì nhất gan, vì lẽ đó chỉ có bị nô dịch vận mệnh!"

"Đáng tiếc a, duy nhất một cái có gan, đã sớm chết ở Bắc Hải bên trên. . ."

"Vì lẽ đó. . ."

Hắn lạnh nhạt cười, nụ cười nhưng có chút thống khổ, cuối cùng chỉ nói ra hai chữ: "Đáng đời!"

...

...

"Có ai nguyện ý đi phá Địa Hỏa trận, cứu ta Thái Bạch tông đệ tử đi ra?"

Mà vào lúc này, bên trong tiên điện, Thái Bạch tông chủ, cũng chính trầm tiếng hỏi dò, ánh mắt nhìn về phía bên trong tiên điện trận sư đám người.

Một lúc lâu một lúc lâu, không người mở miệng, tất cả tu sĩ đều cúi đầu, trốn ở người sau.

Không người dám đi!

Chương 726 : Có Tới Hay Không, Toàn Dựa Vào Bản Thân

"Các vị đạo hữu, có ai có thể hiển phá trận kế sách?"

"Các vị đạo hữu, có ai có thể hiển tấn công Quan Châu kế sách?"

"Các vị đạo hữu, có ai có thể hiển cứu ta Thái Bạch tông đệ tử kế sách?"

Bên trong tiên điện, Thái Bạch tông chủ nhìn cả tòa Tiên điện bên trong, người người trầm mặc, sợ sợ lờ lờ, rõ ràng một cái trả lời cũng không có, nhưng hắn tựa hồ có hơi không cam lòng, lại liền hỏi ba lần, toàn bộ Tiên điện bên trong bầu không khí, nhất thời liền khiến cho càng ngột ngạt, trước đây những kia tranh cướp giành giật phá trận trận sư đám người, bây giờ thậm chí đã có người nhân lúc người không để ý, lặng lẽ chuẩn ra Tiên điện đi tới, chính là đứng ở rõ ràng mắt vị trí, muốn chạy trốn cũng không cách nào trốn, lúc này cũng chỉ cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tựa hồ một đầu nhân.

Có thể cảm giác được rõ rệt, trước đây cái kia mệnh mông cuồn cuộn, thề muốn đẩy bình Thập Môn Quỷ Thần trận, bắt xuống Quan Châu, thậm chí một đường tấn công đến Vụ đảo, đem Đế Tôn bắt sống khí phách, vào lúc này giống như là dưới mặt trời chói chang băng sương giống như, nhanh chóng hoà tan đi. . .

Liền ngay cả Cổ Thông lão quái, lúc này cũng không nhịn được mặt lộ vẻ khó xử, nhỏ giọng nói: "Dù sao ta Bắc Vực trận sư không nhiều. . ."

Thái Bạch tông chủ khe khẽ lắc đầu, lại nở nụ cười.

Hắn nói: "Bắc Vực cũng không phải là trận sư không nhiều, mà là Bắc Vực có gan lớn người không nhiều!"

Vừa nghe lời ấy, Tiên điện bên trong, đúng là âm âm một tiếng, không biết nghĩ đến bao nhiêu xì xào bàn tán tiếng.

Có người nói: "Trận sư phá trận, muốn chính là bản lĩnh, liên quan can đảm chuyện gì?"

Có người nói: "Phá trận thành hay không, vốn là khó có định luận việc, Tiên minh lại quá không nói lý, vừa thấy phá trận không được, lập tức liền đem trận sư chém, đã như thế, chẳng phải là giảng, chỉ cần không có mười phần phá trận nắm, cái kia tiến vào trận bên trong, chính là một con đường chết? Phá trận thất bại, muốn chết, chính là trốn ra được, còn muốn chết, đã như thế, ha ha, liền nghĩ thử một chút tâm tư cũng không rồi!"

"Không cũng là bởi vì Thái Bạch tông đệ tử bị vây ở trong trận, vì lẽ đó đau lòng?"

"Người Thái Bạch tông đệ tử chính là một cái mạng, chúng ta trận sư, cũng không phải tính?"

Khởi đầu như vậy lời nói, còn lặng lẽ giao đầu nghiên tai, nhưng dần dần gan lớn, âm thanh càng ngày càng vang lên.

Tức gia gia chủ cùng Cổ Thông lão quái mấy người nghe vậy, sắc mặt đều đã trở nên hơi khó coi.

Bọn họ tự nhiên có thể nhìn ra, bây giờ không khí này, nhưng là đấu chí tức đem tan vỡ điếm báo a. . .

Đại quân đã đẩy tới Quan Châu trước, Thái Bạch tông đệ tử còn bị vây tại địa hỏa trong trận, lúc này nếu là đấu chí tan vỡ, chẳng phải là chuyện cười lớn một cái, lẽ nào chúng quân liền thật là muốn như thế rút đi, lẽ nào liền bỏ mặc cái kia Thái Bạch tông đệ tử không để ý tới?

"Trước đây có người hiến kế, nói Nguyệt Châu Bái Nguyệt tông am hiểu trận đạo?"

Thái Bạch tông chủ vào lúc này, sắc mặt cũng bình tĩnh lại, nhẹ nhàng hướng về người bên cạnh hỏi thăm được.

Tiên điện bên trong, lập tức có người mở miệng, nói: "Không sai, Bái Nguyệt tông vốn là trận đạo lập nghiệp, sở trường về chư phương trận đạo, liền Tôn phủ đều đối với bọn họ khá là nhờ vào, có người nói năm đó Vụ đảo ba thị một trong Nam Phương, đều đã từng mặc danh đi tới Bái Nguyệt

tông đi học trận đạo, chỉ bất quá, là do Hải Châu đoạt danh việc, Bái Nguyệt tông tự biết chịu tội, bể quan không ra, không có theo đại quân đến đây. . ."

"Quan trọng hơn chính là, bây giờ bọn họ như biết được Tiên minh đối với trận sư như vậy bức bách, chỉ sợ cũng lại càng không chịu đến rồi. . ."

Trong đám người, lại nhất thời vang lên một mảnh thôn thức than thở tiếng.

Tuy rằng lúc này còn không một người ngay mặt chỉ trích Thái Bạch tông chủ, nhưng này về mặt thái độ đã rất rõ ràng.

Đúng là Thái Bạch tông chủ tựa như chưa quan tâm, chỉ là nhàn nhạt nói: "Đi cá nhân, xin bọn họ lại đây!"

Mọi người ngạc nhiên, nhưng lại như là nằm trong dự liệu, có giải Bái Nguyệt tông người nhân tiện nói: "Nếu là đi xin mời, cái kia liền muốn hơi coi trọng một ít, Bái Nguyệt tông vốn là tu trận đạo, trận đạo tu sĩ, không có chỗ nào mà không phải là kiêu căng tự mãn, đặc biệt là bây giờ bị vây ở trong trận vị kia Thái Bạch tông đệ tử. . . Họ, Bắc Vực Tiểu thánh quân, còn từng ở Hải Châu chém giết bọn họ Bái Nguyệt tông kỳ tài Đoan Mộc Thần Linh, bây giờ trái lại yêu cầu bọn họ đến cứu giúp Bắc Vực Tiểu thánh quân, sợ là nhân gia trong lòng càng cảm giác khó chịu, Tiên minh chung quy phải nhiều năm chút thành ý mới là. . ."

Không biết bao nhiêu người nghe vậy, đều âm thầm gật đầu.

Lúc trước cái kia Bái Nguyệt tông chân truyền chính là chết ở Bắc Vực Tiểu thánh quân trong tay, mà Bái Nguyệt tông cũng là bởi vì cái này đoạt danh việc, mới kiêng kỵ như vậy Tiên minh, sợ bị người tìm tới đến tính sổ, bởi vậy đóng sơn môn không để ý tới thế sự a, đại khái liền ngay cả hôm nay vị kia bị vây ở trong trận Tiểu thánh quân, cũng không nghĩ tới, chính mình sẽ có một ngày, sẽ cần lúc trước hẳn cũng không để vào mắt Bái Nguyệt tông cứu mạng đi!

"Ta đi!"

Cổ Thông lão quái lập tức đứng dậy, nói: "Lão phu liều mạng một tấm nét mặt già nua, kéo cũng phải đem Bái Nguyệt tông người kéo qua!"

Mọi người nghe vậy sắc mặt đều trở nên hơi nghiêm nghị.

Cổ Thông lão quái thực lực tuy rằng không cao, nhưng bồi phạt rất lớn, lại là Tiên minh trưởng lão, thân phận hiếm thấy.

Do hắn đi mời người, này phân lượng đúng là đủ rồi.

"Không cần!"

Có thể Thái Bạch tông chủ rồi lại vào lúc này, chậm rãi lắc đầu, nói: "Cổ Thông đạo huynh vẫn là lưu lại ở chỗ này tọa trấn tốt, bất quá là xin mời Bái Nguyệt tông đệ tử lại đây giúp đỡ Bắc Vực phá trận mà thôi, không cần làm phiền, Thái Bạch tông đệ tử Nhan Chi Thanh ở đâu?"

Ở bên trong tiên điện, theo văn bối lễ ở bên hầu hạ Nhan Chi Thanh đều sững sốt, vội vàng tiến lên nói: "Đệ tử ở!"

Thái Bạch tông chủ nói: "Người đi xin mời Bái Nguyệt tông người đến phá trận!"

Nhan Chi Thanh nghe vậy đều sững sốt, thật lâu mới nói: "... Là!"

Tiên điện bên trong, cũng là âm âm một tiếng, tùm la tùm lum.

Chẳng ai nghĩ tới, Thái Bạch tông chủ lại sẽ sai một cái Thái Bạch tông tiểu đệ tử đi xin mời Bái Nguyệt tông, đây chính là quan hệ đến phá trận đại sự, hơn nữa còn có Thái Bạch tông đệ tử trước cùng Bái Nguyệt tông hiềm khích ở, chính là Cổ Thông lão quái bực này thân phận đi tới, mặt mũi này đều không nhất định rất lớn đây, người lại chỉ là phái một cái Thái Bạch tông tiểu đệ tử đi qua, cái kia Bái Nguyệt tông chẳng phải là sẽ cảm giác được sỉ nhục?

"Người nhớ kỹ!"

Thái Bạch tông chủ vào lúc này lại nói: "Đi tới chỉ hỏi một câu, có tới hay không, toàn bằng chính bọn hắn chính là!"

Nhan Chi Thanh đã rất là không rõ, một mặt mê man.

Bên trong tiên điện, mọi người cũng đều đã đầy mặt hoang đường, thậm chí có chút dở khóc dở cười.

Cái này Thái Bạch tông chủ, là chỉ lo xấu hổ khinh miệt Bái Nguyệt tông không đủ sao?

"Lần này đi Nguyệt Châu, cần ngang qua hai châu, đem gần mười vạn dặm đường xá, y người tu vị, đi tới quá chậm, ta từ tiền người một đoạn đường!"

Thái Bạch tông chủ như không có chuyện gì xảy ra, chỉ là nhẹ giọng dặn dò đệ tử, rồi sau đó tay áo lớn giương ra, bên người nhất thời có cuộn cuộn sông máu lực lượng hiện lên, mệnh mông cuộn cuộn khí cơ, hầu như tràn ngập ở cả Phương Tiên điện, không biết có bao nhiêu trong lòng chính hiện lên vô số nghi hoặc, thậm chí là xem thường tu sĩ, bị cái này sông máu lực lượng làm sợ hãi, nhất thời trái tim kinh hãi, không để ý đến nghĩ những khác, mà là nhanh chóng lùi hướng về một bên.

Chỉ thấy được cái kia một đạo sông máu, lại ở phía trên cung điện, hướng lên trên ủa lên, hóa thành một đạo mơ hồ cánh cửa, thăm thẳm lay động lay động, không biết thông hướng nào, từ cái kia trong huyết hà, càng là có thể nghe nói đến nhiều tiếng thê thảm oan gào, càng làm cho cả người sồn tóc gáy.

Nhưng cũng chỉ có Nhan Chi Thanh bực này nghe lời đệ tử, lại chút nào cũng không nghi ngờ.

Nàng chỉ là sâu sắc nhớ rồi Thái Bạch tông chủ, sau đó vuốt tay hơi rủ xuống, liền một bước bước vào trong huyết hà.

Ngay lúc này, thân hình của nàng, liền đã biến mất không thấy.

Bên trong tiên điện, chúng tiếng vắng vẻ, không người dám vào lúc này nói ra nói cái gì đến, mạnh mẽ cũng không dám loạn thờ.

"Cổ Thông đạo huynh, ta có một chuyện muốn nhờ!"

Mà Thái Bạch tông chủ, thì lại giương ra tay áo lớn, chậm rãi đi tới tiên cửa điện.

Giương mắt nhìn lại, lúc này Địa Hỏa trận bên trong, Phương Quý vẫn cứ ở khổ sở đối kháng cái kia Địa Hỏa trận bên trong vô cùng liệt diễm.

Mỗi một tịch đi qua, hắn đều cần triển khai lợi hại thần thông chống đối cái kia diễm, đều cần tiêu hao vô tận pháp lực, mà Địa Hỏa trận uy lực, lại từng

tầng tầng tầng hướng lên trên tầng vọt, vừa pháp lực tiêu hao nghiêm trọng, vừa trận thế càng thêm hung mãnh, cũng không ai biết, Phương Quý lúc nào thì sẽ lực kiệt, cũng không ai biết lúc nào Địa Hỏa trận uy lực, thì sẽ cao lên tới đủ để trực tiếp đem hấn cũng đốt diệt lợi hại trình độ.

Tiên minh một phương, vô tận tiên quân, đều chính ngẩng đầu nhìn, ánh mắt cũng không dám dời đi chỗ khác, tâm thần chăm chú dẫn dắt.

Trước đây liền phá ba trận, lại ở chúng mắt mục mục phía dưới, không tiếc chính mình vây ở trong trận, cũng phải đem những cái khác trận sư đưa ra đến hành vi, đã làm cho bây giờ Phương Quý, ở chúng tiên quân trong lòng hình tượng lớn chuyển, trình độ nào đó trên, thậm chí đã trở thành một loại nào đó khí khái tượng trưng, hiện nay, chúng tiên quân ai cũng không giúp đỡ được, lại đều ở thân thiết, đầy ngập tâm thần, chỉ nhìn hấn ở trong trận nhất cử nhất động.

Hấn còn chống, phần này lòng dạ, liền còn có thể bảo tồn, hấn như bị đại trận đốt diệt, cái kia chúng tiên quân đầu chí. . .

Cổ Thông lão quái theo lại đây, thấp giọng nói: "Chuyện gì?"

Thái Bạch tông chủ trầm giọng nói: "Bất luận đã xảy ra chuyện gì, đều nhất định phải bảo vệ tính mạng của hấn!"

Cổ Thông lão quái ngạc nhiên, lại rõ ràng dụng ý của hấn, sắc mặt nghiêm túc đến cực điểm.

Một lát sau, hấn mới nói: "Lão phu có một đan phương, có thể luyện Cửu Chuyển Tạo Hóa đan, chỉ bất quá, này đan quá mức đắt giá, cần vô tận bảo tài linh uẩn, mỗi một đan, đều cần một bụi Tiên đạo tư nguyên làm vì dẫn, 108 loại bảo dược là phụ trợ, càng cần vô tận thượng giai hỏa thạch linh tinh thôi thúc lò luyện đan, tiêu hao đáng sợ nhất, nhưng một khi luyện đi ra, có thể giúp được ta cái kia vị lão đệ nhiều chống đỡ chút công phu. . ."

Thái Bạch tông chủ nói: "Tiên minh bây giờ không thiếu tài nguyên!"

Cổ Thông lão quái chậm rãi gật đầu, nói: "Xác thực không thiếu, nhưng sau khi luyện thành. . ."

Thái Bạch tông chủ nói: "Ta tự có sắp xếp!"

Cổ Thông lão quái hơi do dự, nhưng không lại hỏi, mà là gọi Minh Nguyệt, lệnh nàng đi mau chóng sắp xếp.

Chỉ là ở Minh Nguyệt lĩnh mệnh mà đi sau khi, Cổ Thông lão quái lại vẫn là không nhìn được hỏi một câu: "Người trước hết mời Bái Nguyệt tông, lại không tiếc vô tận bảo tài đến luyện Bảo Mệnh Đan, lại cứ cái này đều là có thể hoãn nhất thời, lại không quan hệ căn do kế sách, người đáy lòng đến tột cùng đang suy nghĩ gì?"

"Trước đây ta sai rồi!"

Thái Bạch tông chủ nhân nhạt nói: "Ta bị vướng bởi Đông Thổ chi thể, không thể làm Bắc Vực chi chủ, lại không muốn triển khai một ít thủ đoạn, vì lẽ đó chỉ có thể từng bước từng bước, thủ xảo doanh thế, đem Bắc Vực đẩy tới bây giờ phần này đại thế bên trên, ta vốn còn muốn, có lẽ bằng một chút thủ đoạn cùng tính toán, không chừng thật sự có thể giúp Bắc Vực đổi lấy một tuyến sinh cơ, nhưng bây giờ ta biết, cái này chung quy là không thể. . ."

"Bắc Vực không phải anh hùng, thủ đoạn lại nhiều hơn, cũng không có thể để cho hắn sinh ra chân chính hào kiệt!"

Nhận ra được thần sắc hắn không đúng, Cổ Thông lão quái đáy lòng bỗng nhiên cực kỳ lo lắng, run giọng nói: "Người nghĩ muốn cái gì?"

Thái Bạch tông chủ hai tay đặt ở sau lưng, mắt lạnh nhìn về phía Thập Môn Quỷ Thần trận.

Hắn nói: "Ta nên vì Bắc Vực luyện gan!"

Chương 727 : Bất Tử Thần Đan

Thái Bạch tông chủ để cho Bắc Vực người ấn tượng, vẫn là sâu không lường được, mưu rồi sau đó định.

Từ vừa mới bắt đầu tại An Châu Tôn chủ Huyền Nhai Tam Xích thần sinh bên trên, tập kết An Châu chúng đại tiên quân bức cung, tiếp về chính mình đệ tử, lại tới Thái Bạch tông một trận chiến, đối kháng An Châu Tôn phủ cùng Triều Tiên tông ba vị đại trưởng lão, triển lộ chữ Thần pháp, lại tới nhắc lên Bắc Vực đại trận, vạch trần trận này Bắc Vực tu sĩ phản kháng Tôn phủ triều cường, lại tới tiếp tiểu Hắc long về Bắc Vực, bố trí long đình, kết làm đồng minh, đối kháng Tôn phủ. . .

Cái này còn không cần nói nữa, cái khác tại bên trong tiên điện, chấn nhiếp Đông Thổ người về cùng U cốc chi để các loại chuyện.

Bất cứ lúc nào, hấn đều như là mưu lược vô cùng, luôn có thể tính ở người đằng trước, luôn có thể lần lượt xoay chuyển cục diện, chưa bao giờ có sai lầm thái cử chỉ, cũng chưa từng hiển lộ qua táo bạo thái độ, ôn hòa hòa hững, tao nhã người ngoài, như một cái không dính khói bụi trần gian trích tiên nhân.

Nhưng hôm nay, hấn lại đang làm gì?

To lớn Tiên điện, thậm chí toàn bộ Bắc Vực, không người đoán nghĩ được đến.

Chính là Tiên minh dùng người thời khắc, hấn lại chặt đầu mấy vị kia lâm trận bỏ chạy lão trận sư.

Đi xin mời Bái Nguyệt tông giúp đỡ, rồi lại không có gì thành ý, chỉ sai một cái Thái Bạch tông tiểu đệ tử đi tới đó.

Bực này khinh bỉ cử chỉ, nhân gia có đến hay không?

Huống hồ Nguyệt Châu khoảng cách Quan Châu như vậy xa, dù là hấn

triển khai Huyết Hà bí pháp, vừa đến vừa đi, lại đến bao nhiêu thời gian?

Càng lùi một bước giảng, coi như đến rồi, Bái Nguyệt tông có thể hay không phá đến cái này trận?

Bây giờ Thái Bạch tông chân truyền đại đệ tử, Bắc Vực Tiểu thánh quân Phương Quý, bây giờ nhưng là chính đang tại trong trận bị nhốt a!

Bây giờ toàn bộ Tiên minh đại quân, đều ở tâm thần dẫn dắt, quan tâm vị kia Tiểu thánh quân an nguy, một khi hắn có cái sơ xuất, toàn bộ Tiên minh đại quân tinh thần, đem sẽ phải chịu nghiêm trọng như thế nào đã kích, bây giờ đây chính là quan hệ đến Bắc Vực vận mệnh một trận đại chiến, lúc này đối mặt cũng là việc quan hệ Bắc Vực tiên quân sĩ khí đại thế, không đuổi khẩn tham hơi mấy cái sách lược đi ra giải quyết vấn đề, lại như là một cái thúc thủ vô sách người giống như, liền như thế đang hoàng ở bên trong tiên điện chờ lên, cái này nơi nào còn như cái trí giả gây nên?

To lớn bên trong tiên điện, vô số trưởng lão cùng đại tu, đều là lúng túng mà trầm mặc ngồi, như trên bờ đoàn mọc ra gai.

Ở bầu không khí như thế này phía dưới, đừng nói đối phó Tôn phủ, phá cái kia Thập Môn Quỷ Thần trận, không đuổi khẩn đào tẩu, đó chính là tốt.

...

...

Bắc Vực bên trong tiên điện, chúng tu tâm nhiệt liệt, chính đang tại theo thời gian dần dần tắt.

Mà cùng lúc đó, Địa Nguyên trận bên trong, cái kia đốt cháy Phương Quý địa hỏa lại càng ngày càng dồi dào, ngọn lửa kia, thậm chí như là có chính mình sinh mệnh giống như, liền yêu nha cùng hỏa mẫn đều không cần hóa ra, chỉ có từng mảng từng mảng hỏa ý, dồn dập hướng về Phương Quý tuôn tới.

Mà đã ở cái này Địa Hỏa trận trong chịu đựng hồi lâu Phương Quý, cũng như là đã thích ứng, hắn dĩ nhiên ngồi xếp bằng ở trận tâm trong, quanh thân pháp lực phun trào, liên tục đem nhào hướng về bên cạnh mình ngọn lửa đẩy ra, một lần một lần, một phần một tức, cũng không ai biết bức này tê đại mà khô khan động tác liệu sẽ có nhượng người cảm thấy uể oải, chỉ

biết là như vậy kéo dài , chờ đợi hẳn sẽ chỉ là một cái tuyệt lộ.

"Cái kia Thái Bạch tông tiểu đệ tử, đến tột cùng là tu vị gì, có thể ở Địa Hỏa trận trong, chịu đựng đến lâu như vậy?"

Liên ngay cả Tuyết Nữ cùng Quý Vương, lúc này có đều có chút không kiềm chế nổi.

Mới đầu lúc bọn họ nhìn thấy Phương Quý cả người thần thông bạo phát, hầu như đem toàn bộ Địa Hỏa trận nhô tận gốc, cũng đã không tên hoảng sợ, nhưng này các loại hoảng sợ, lại còn không sánh được bây giờ nhìn thấy Phương Quý vẫn chống đỡ ở Địa Hỏa trận trong, lại từ đầu đến cuối không có bị thật là đốt cháy rơi đến kinh người, cái này cần là nhiều dày nội tình, rất mạnh pháp lực, thậm chí rất mạnh thần thức, mới có thể vẫn chống đỡ ở trong trận, không mệt mỏi, cũng không chán?

"Hắn cũng làm cho ta nghĩ tới một cái người. . ."

Nguyên Thần tử nhìn hướng về trong trận, đều không khỏi nhẹ nhàng mỉm cười.

Quý Vương cùng Tuyết Nữ hai người vẻ mặt quái lạ, hiển nhiên đều không có cùng hắn tán gẫu tâm tư.

Bất quá Nguyên Thần tử cũng không cần bọn họ có tâm tư, đã tự mình tự chính mình giảng lên, giọng điệu hờ hững: "300 năm trước, chúng ta bảy người bị phong tên Bắc Vực bảy Tiểu thánh, trên thực tế đương thời vị kia Đông Thổ Lão thần tiên, bất quá là lời nói đùa, có thể dù sao khi đó trẻ tuổi, lại coi như vô thượng vinh quang, đáy lòng không một không nghĩ tới làm ra một phen sự nghiệp đến, phương bắc Thương Long, quyết định muốn bảo hộ Bắc Vực, đốt ra lửa rừng, Cổ Thông lão quái muốn luyện đan cứu thế, Tiêu Kiếm Uyên nghĩ thôi diễn ra vô địch thiên hạ một kiếm, Túc gia cáo già rõ ràng muốn lấy Tôn phủ mà thay thế, Thái Bạch tông đôi kia sư huynh đệ hai cái, thì lại trong bóng tối mưu tính, không biết trong lòng đến tột cùng đang suy nghĩ gì, chỉ có lão phu. . ."

Hắn thấp giọng mỉm cười, nói: "Ta muốn làm một cái đại sự kinh thiên động địa, ám sát Đế Tôn!"

"Bạch!"

Quý Vương cùng Tuyết Nữ nghe lời này, rớt cục thay đổi sắc mặt, kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Nguyên Thần tử như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục cười nói: "Ta mai danh ẩn tích, ẩn trốn đi, mưu tính trăm năm, định kế hoạch, sau đó giả ý đầu hiệu Tôn phủ môn hạ, nhiều lần lập đại công, lại bỏ ra ba mươi năm, rớt cục được đến Tôn phủ tín nhiệm, sau đó leo lên Vụ đảo, làm vì Vụ đảo bố trí đại trận, khắp nơi lưu lại cửa ngầm, rớt cục thừa dịp Đế Tôn đại nhân bế quan lúc, quyết định bắt đầu cái này kế hoạch to gan. . ."

"Ta biết mình ở tu vị trên nhất định sẽ không là Đế Tôn đối thủ, vì lẽ đó ta định dùng trận luyện chết hắn!"

"Ta cho rằng ta làm rất bí ẩn, tất cả cũng đều đã thành công, liền các người, thậm chí là Vụ đảo Nam Phương, đều giấu đi qua, thậm chí thành công điều động đại trận, nhưng là ta luyện a luyện a, qua cực kỳ lâu, Đế Tôn đại nhân, lại may mắn chưa thương, liền đến lúc đó, ta mới biết mình làm tất cả, tất cả ở trong mắt hắn, ta cho rằng nghịch chuyển cần khôn đại trận, bắt quá là trò cười. . ."

"Đế Tôn đại nhân vốn có thể giết ta, nhưng hắn không có, trái lại triệu kiến ta. . ."

"Một buổi trường đàm. . ."

Nguyên Thần tử sắc mặt, trở nên quái lạ lên, tiếng nói trầm thấp: "Ta bắt đầu chân chính trung thành với hắn!"

Tuyết Nữ cùng Quý Vương nghe được đầy mặt ngạc nhiên, hồi tưởng lại, thậm chí không biết là chuyện gì xảy ra, bọn họ chỉ nhớ rõ, năm đó Vụ đảo bên trên, Hộ Đảo đại trận đã từng xảy ra vấn đề, gọi ra một loạt tan vỡ, mà làm vì những thứ này đại trận người thiết kế, Nguyên Thần tử vốn nên bị tại chỗ xử tuyệt, lại là Đế Tôn lâm thời lên tiếng, triệu thấy hắn, không những không có thương tính mạng hắn, trái lại bắt đầu trọng dụng hắn. . .

Bọn họ làm sao biết, cái này lại không chỉ là đại trận vấn đề, thậm chí còn liên lụy đến Đế Tôn bị ám sát chuyện?

Đế Tôn đã từng bị ám sát qua, bọn họ lại cũng không biết?

"Bất quá, cái này tiểu nhi mặc dù có chút Đế Tôn đại nhân năm đó cái

bóng, nhưng hấn chung quy không phải Đế Tôn đại nhân!"

Nguyên Thần tử vào lúc này, thì thôi tiếp tiếp tục nói, nói: "Huống hồ, ta cũng đã không phải năm đó Nguyên Thần tử, bây giờ ta bố trí trận pháp, đừng nói là hấn, chính là năm đó Đế Tôn đại nhân một lần nữa vào trận, cũng chưa chắc còn có thể vẫn cứ không bị thương chút nào, những thứ này trận đạo trong, thậm chí có Đế Tôn đại nhân đã từng cùng ta thảo luận qua, một lần nữa gia nhập một số có thể khắc chế hấn trận lý. . ."

"Vì lẽ đó, không cần thiết lại kéo. . ."

Hấn chậm rãi lấy ra một đạo nho nhỏ trận kỳ, ánh mắt nhìn về phía Tiên điện phương hướng, nhẹ giọng nói: "Ta cũng không biết cái kia lão Thái Bạch ở chờ cái gì, nhưng nói vậy hấn nhìn thấy nhà của chính mình đồ bị luyện chết ở trong trận thì trên mặt cái kia vết hờ hững, hấn là duy trì không được. . ."

Cái kia một đạo nho nhỏ trận kỳ, bị ném xuống.

Trong lúc nhất thời, quần sơn dưới nền đất, nổ vang vô tận, cái kia khói đen bao phủ, chưa bị phá vỡ bảy cánh cửa, thì lại đồng thời oanh vang vọng, vô cùng vô tận trận lực, lại bị hút ra đi ra, sau đó gia trì đến cái kia thứ tư trận Địa Hỏa trận trên, cũng là ở cái này một chỗ, Địa Hỏa trận bên trong lửa uy, thì lại tại khoảng khắc trong lúc đó, tăng vọt gấp mười lần, thậm chí là gấp trăm lần, như là núi lửa lập tức bạo phát lên.

"Bạch!"

Địa Hỏa trận Phương Quý, trong giây lát mở mắt ra đến, lần thứ nhất cảm nhận được một loại trí mạng uy hiếp.

Mà ở bên ngoài, cái kia vô tận tiên quân, thì lại đều kinh sợ đến mức hơi lui về phía sau, nhìn cái kia phảng phất có một cái bàn tay vô hình khế động óng bễ, đem địa hỏa mãnh liệt thúc chuyển động Địa Hỏa trận, bọn họ tâm đều đang run rẩy, như là phả vào mặt tuyệt vọng khí tức. . .

Chống đỡ lúc trước trận thế, liền cực điểm khó, bây giờ trận thế uy lực mãnh gấp mười lần, thì lại làm sao chống đối?

Bây giờ mỗi một tức thời gian trôi qua, đều giống như là từ trong trận chịu khô một canh giờ!

Làm sao chống đối?

Bạch! Bạch! Bạch!

Bên trong tiên điện, cũng có vô số ánh mắt, đến loạch xoạch hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn sang.

Ai cũng ý thức được, không thể lại như vậy trầm mặc chờ đợi, trừ phi là Thái Bạch tông chủ dự định buông tha Tiêu thánh quân mệnh.

Hay hoặc là nói, kỳ thực chính hắn cũng biết, chính mình cái này vị đệ tử, không gánh nổi?

...

...

Tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt lúc, Thái Bạch tông chủ lại mặt trầm như nước, không có một chút biến hoá nào.

Hắn lại lần nữa nhìn về phía trong sân, thấp giọng nói: "Có thể có vị đạo hữu nào, hiến kế phá trận?"

Bên trong đại điện, nhất thời một đám người hai mặt nhìn nhau, đều đến lúc này, lại còn hi vọng người khác phá trận, nhìn cái kia Địa Hỏa trận oai, dĩ nhiên đạt tới cực điểm, ai sẽ lúc này đuổi đi chịu chết a, đừng nói có người đáp ứng phá trận, hoặc là hiến kế, thậm chí có mấy người, đã không đề cho người chú ý lộ ra mấy phần cười gằn về mặt, tựa hồ là đang nói, ai bảo ngươi chém mấy vị kia lão trận sư đến?

Liền Thái Bạch tông chủ chậm rãi nhắm mắt, sau đó mở, thấp giọng nói: "Thanh Phong!"

Một bên Thanh Phong đồng nhi vội vã tiến lên nói: "Lò thứ nhất đan lập tức luyện ra. . ."

Mọi người đều kinh sợ, không biết vì lẽ gì, sau đó liền thấy được Tiên điện phía sau thiên sương bên trong, có một trận chạy chậm tiếng vang lên, Minh Nguyệt tiểu thư hai tay nâng một viên tử hà bồng hơi đan được, vội vội vàng vàng đi tới tiên điện, bung qua đỉnh đầu nói: "Cửu Chuyển Tạo Hóa

đan xong rồi. . ."

Mọi người đầy mặt kinh ngạc, nhìn sang.

Chóp mũi người đến nồng nặc kia đan hương, thậm chí mịn mờ ra tia sợi đạo uẩn, ánh mắt đều có chút thẳng.

Đây là đan dược gì?

Dược xưng cửu chuyển, chính là đan đạo cực hạn ý, mà tên là tạo hóa, cái kia chính là có đoạt thiên địa công lao a. . .

Ai biết cái này viên đan dược trong, luyện vào cỡ nào tiên tài?

Lẽ nào Thái Bạch tông chủ là muốn dùng bực này thân đan, mê hoặc người khác đi vào phá trận?

A. . .

Nếu thật sự là thử một lần, liền ban thưởng cái này viên đan dược tới nói, ngược lại cũng không phải là không thể mạo cái hiểm. . .

Cũng không nghĩ đến, Thái Bạch tông chủ lại là quét về phía mọi người, nói: "Ta Thái Bạch chân truyền, sợ là đã sắp muốn không chịu được nữa, bây giờ, ai nguyện ý thay ta hướng về Địa Hỏa trận trong chạy lên một lần, đem cái này một viên đan dược đưa đi cho hắn, thoáng bù đắp một ít hao tổn?"

Chu vi chúng tu nghe vậy, rào một tiếng sắc mặt cùng nhau đại biến.

Bực này tiên tài thân đan, lại muốn đưa đi cho cái kia một cái đã chắc chắn phải chết Thái Bạch tông đệ tử?

Đặc biệt là, cái này viên đan dược, còn cần có người chuyên môn đưa vào đi?

Chương 728 : Được Ăn Cả Ngã Về Không

Đưa bực này thần đan đi vào cho chính mình đệ tử, cũng là thôi.

Dù sao thân là Tiên minh trưởng lão, hơn nữa là mơ hồ có quyền thế nhất trưởng lão, điểm ấy tử quyền lực mọi người vẫn là thừa nhận, cái nào sợ bọn họ cũng cảm thấy, bực này thần đan đưa vào đi tới, đại khái tỉ lệ cũng chỉ là lãng phí, nhưng cũng không người dám vào lúc này đi ra nói cái gì.

Nhưng cái này thần đan, lại còn cần có người giúp đỡ đưa vào đi. . .

Cái kia đại biểu cái gì?

Địa Hỏa trận vốn là hung uy khó lường, tuyệt địa một phương, bây giờ lại đã trận thế tăng mạnh, càng là làm người ta kinh ngạc run rẩy, nếu là nhất định phải đi vào, cái này ngược lại cũng đúng không khó, chỉ khi nào đi vào sau khi, thì lại làm sao còn có thể tái xuất được đến? Cái này Thái Bạch tông chủ, cái gọi là muốn người đi vào đưa đan, cái kia chẳng phải là giống như để cho người khác cầm cái mạng nhỏ của chính mình, đi vào vì hấn nhà vị này Thái Bạch tông đệ tử kéo dài tính mạng đi tới?

Bên trong tiên điện, người người trầm mặc, thậm chí đáy lòng cảm thấy có chút hoang đường.

Phá trận cũng không dám, lại sao sẽ có người liều lĩnh đồng dạng bị vây vào trong trận nguy hiểm đi cấp người đưa đan?

"Tông chủ, ta đi!"

Cũng là ở một mảnh trong trầm mặc, có người như là nghe nói việc này, từ ngoài điện chen vào, mọi người thấy thì người kia mọc ra một tâm cũng treo lông mày, đôn hậu thành thật, nhưng một nhìn sang chính là một mặt khổ ý, chính là Thái Bạch tông Nhị Thánh Nhất Quái, Tam Kỳ Thất Tử bên trong Tam Kỳ một trong Khổ tôn giả, hắn cũng không biết từ nơi nào chiếm được tin tức, vừa vào điện đến, liền vội gấp hướng về Thái Bạch tông chủ nói.

Thái Bạch tông chủ quét điện bên trong mọi người một chút, hướng về Khổ tôn giả nói: "Người phải biết, bây giờ vào trận, thì sẽ giống như hấn bị vây ở trong trận, nếu chúng ta có thể phá trận, cũng là thôi, nếu là không cách nào phá trận, hai người các người tính mạng cũng khó khăn bảo toàn!"

A Khổ sư huynh gật gật đầu, nói: "Mặc kệ thế nào, ta đi vào, Phương Quý sư đệ còn có thể chịu đựng đến lâu chút!"

Bên trong tiên điện, cũng có không ít người trở nên động dung.

Nhìn dáng dấp vị này khổ Tôn phủ, đó là đã nghĩ đến rất rõ ràng, biết được hung hiểm, nhưng vẫn là muốn hướng về cái này trong trận đi.

Thái Bạch tông chủ không cần phải nhiều lời nữa, liền tiện tay đem cái kia cái đĩa đan dược hộp đặt ở A Khổ sư huynh trong tay, mọi người có không ít trong lòng người đều cảm thấy không ổn thỏa, nhưng thấy cái này Thái Bạch tông chủ cùng Khổ tôn giả hai cái, một ý kiến đã định, một cái một lòng muốn đi, lại thêm vào đây là nhân gia Thái Bạch tông chuyện, chính là muốn khuyên, lại cũng không tốt khuyên, chỉ có thể tất cả đều trầm mặc nhìn Khổ tôn giả đi ra ngoài.

Bên hông hồ lô vỡ một cái, một đám mây lửa bay ra, khổ Tôn phủ phi thân nhảy đến mây lửa bên trên, liền vội vàng hướng Địa Hỏa trận phóng đi, lúc này vô tận tiên quân nhìn, chính là cái kia Địa Hỏa trận, làm vì bị vây ở Địa Hỏa trận trong Bắc Vực Tiểu thánh quân lo lắng, đã thấy một lát không có động tĩnh bên trong tiên điện, bỗng nhiên có người đi ra, xông thẳng Địa Hỏa trận, còn tưởng rằng có người phá trận, nhất thời lớn tiếng quát màu.

Chỉ là bọn hấn cũng không nghĩ tới phải là, cái kia một đám mây lửa tới ngoài trận cánh cửa trước, liền trực tiếp bắn lên mây lửa vọt vào, lại sau đó, liền thấy được địa hỏa phun trào, đem trong ngoài ngăn cách, mà cái kia tung mây lửa người, cũng hoàn toàn không có nửa điểm phá trận ý tứ, chỉ là cầm trong tay một cái tím hộp đưa đến Bắc Vực Tiểu thánh quân trước, sau đó chính là bên cạnh hấn ngồi xếp bằng, ở lại trong trận.

Chúng tiên quân đều biểu hiện hơi ngạc nhiên, có người còn tưởng rằng hấn là nhanh như vậy liền từ bỏ phá trận, nhận mệnh, trái tim càng tuyệt vọng hơn.

"A Khổ sư huynh, tông chủ liền để người cho ta đưa cái này một viên đan

đi vào?"

Mà ở trong trận Phương Quý, bắt đến viên thuốc đó, nhưng cũng là dở khóc dở cười, trái tim tư vị phức tạp.

Bây giờ trận thế này tuy rằng bỗng nhiên trở nên hùng hồn cuộn cuộn, so với trước càng hung điên gấp mười lần, nhưng hấn lại vẫn là có thể lại chịu đựng đến một hồi, pháp lực chưa tiêu hao hết, đại đạo di bảo, cũng vẫn còn có thể bảo vệ được chính mình, duy nhất có chút cảm giác hung hiểm, nhưng là bản thân hấn, dù sau hấn tu vị chỉ có Nguyên Anh, lúc này bị cuộn cuộn địa hỏa luyện, dù là thủ đoạn còn có dư, bản thân mình nhưng có chút không chịu được nữa.

A Khổ sư huynh cho mình đưa cái này viên đan lại đây, đúng là có thể giúp mình không nhỏ lực.

Có thể then chốt là, hấn làm sao đi ra ngoài a?

"Tông chủ bản lĩnh lớn như vậy, ngươi còn không tin được nha?"

A Khổ sư huynh cũng thành thật, đem thần đan đưa cho Phương Quý sau khi, liền đã ngồi xếp bằng xuống, mi tâm trong, trong nháy mắt liền có ba đạo hắc tuyến hiện lên, sau đó biến mất, hơi cảm ứng, cảm thấy không đủ, liền lại mở ra bốn đạo, lại phát hiện còn chưa đủ, liền lại mở ra một đạo, đợi đến mở ra tám đạo hắc tuyến, Phương Quý đã thi triển một đạo pháp lực, bảo hộ ở trên người hấn, không cần chính hấn mạnh mẽ chống đỡ.

Cùng lúc đó, cái kia một viên thần đan, Phương Quý cũng không chút khách khí, trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Thần đan vào bụng, nhất thời có cuộn cuộn dục lưu, ở trong cơ thể lưu chuyển, Phương Quý chính mình cũng không nhận được lấy làm kinh hãi, từ bên trong cảm nhận được Tiên Nguyên lực lượng, không khỏi ánh mắt kinh ngạc, không nghĩ tới đưa tới đan dục bên trong lại luyện vào Tiên Nguyên, thậm chí đều không cần hấn có cái gì khác động tác, một thân pháp lực liền đã tăng cao, vô hình khí cơ lay động mở ra, đem địa hỏa thổi đến mức cách hấn càng xa hơn một chút.

Sư huynh đệ hai cái, liền như thế ở lại trong trận, nỗ lực chống đỡ, chờ Thái Bạch tông chủ tới cứu.

"Đưa đan vào trận, vì hấn kéo dài tính mạng?"

Quan Châu quần sơn bên trên, Nguyên Thần tử thấy thế, cũng vẻ mặt kinh ngạc, thậm chí cảm thấy có chút hoang đường: "Bực này uống cưu dĩnh khát, càng bị vây càng nhiều chủ ý, sao là Triệu Chân Hồ loại kia thiện mưu người nghĩ ra được, trừ phi, hấn không dám để cho đệ tử kia chết?"

Trái tim ngẫm nghĩ, cũng có rất nhiều khả năng, lại khẽ lắc đầu, cũng không để ý, chỉ là tăng lên trận thế.

Thời gian đã chóng được cả một ngày, Địa Hỏa trận vẫn không có nửa điểm phá trận hi vọng.

Mà lúc này bên trong tiên điện, Minh Nguyệt tiểu thư đã bùng đến rồi quả thứ hai thân đan, Thái Bạch tông chủ theo thường lệ hỏi đi: "Ai muốn đưa đan?"

Trong đám người, vẻ mặt càng kinh ngạc.

Ngược lại có một cái khoác áo giáp, vóc người thon gầy cô gái vượt ra khỏi mọi người, nói: "Sư tôn, ta nguyện đi!"

Thái Bạch tông chủ nhìn về phía chính mình đệ tử Quách Thanh, hơi trầm ngâm, nói: "Đi thôi!"

Quách Thanh lúc này tiếp nhận đan dược, đập lên đặng vân, nhắm trong trận lao đi.

"Người sao cũng tới?"

Địa Hỏa trận trong Phương Quý nhìn thấy Quách Thanh sư tử, không khỏi một trận gào thét, pháp lực vội vã hướng về nàng xoắn tới.

Quách Thanh sư tử quát lên: "Ít nói nhảm, phục rồi đan dược!"

"Ta không phải phí lời, chủ yếu là. . ."

Phương Quý đang hoảng tiếp nhận đan dược, chỉ là đáy lòng ở oán thầm, tặng hay không tặng đan không có chuyện gì, chỉ là Quách Thanh sư tử bây giờ mới chỉ là cảnh giới Kim Đan, đối lập với đại trận này mà nói thực sự là quá nhỏ yếu, thậm chí nàng cùng A Khô sư huynh còn không giống

nhau, A Khô sư huynh là có thể dựa vào chính mình lực lượng chống đối một thoáng trận lực, nhưng là vị này Quách Thanh sư tỷ, lại chỉ có thể chính mình giúp nàng chống.

Đương nhiên, lời này hiện tại có thể không thể nói ra được. . .

Lại có ba canh giờ đi qua, bên trong tiên điện, Thái Bạch tông chủ chính đang tại hỏi: "Ai đi đưa viên thuốc này?"

Điện bên trong người người sợ hãi, Thái Bạch tông chủ đây là điên rồi phải không?

Đáp lên hai vị đệ tử còn chưa đủ, lại còn nghĩ lại đáp lên cái thứ ba?

Nhưng càng khiến người kinh dị chính là, lần này đứng dậy, lại sợ với trước còn nhiều, Thái Bạch tông Thất Tử một trong, Hứa Nguyệt Nhi cẩn thận từng li từng tí một đứng dậy, tựa hồ cùng tông chủ nói chuyện, có chút sốt sắng, nhỏ giọng nói: "Ta đi đưa có được hay không?"

Thái Bạch tông chủ lắc lắc đầu, nói: "Ngươi tu vi quá thấp, nhập không được trận!"

Hứa Nguyệt Nhi nhất thời đầy mặt đỏ chót.

Triệu Thái Hợp hơi do dự, đi ra, lại bị Tiêu Long Tước một cái kéo trở lại.

Sau đó Tiêu Long Tước chính mình đi lên phía trước, một vỗ lồng ngực, nói: "Ta đi!"

Thái Bạch tông chủ ánh mắt híp lại, liếc mắt nhìn Triệu Thái Hợp, nói: "Hai người các ngươi đều chuẩn bị, mặt sau lại đi!"

Điện bên trong lòng người bàng hoàng: Chính mình con trai con dâu cũng phải đáp lên?

Cũng là ở trong điện bầu không khí dĩ nhiên trở nên quái lạ đến trình độ nhất định thì lại nghe thở dài một tiếng, có một cái chống gậy, còng lưng nam tử vượt ra khỏi mọi người, cười nói: "Ta Mạnh Đà Tử đời này không bội phục người khác, chỉ bội phục lão Phương, hẳn là vì Bắc Vực phá trận mà nhốt ở bên trong, lúc này muốn chúng ta trợ mắt nhìn hắn đi chết, vậy này Bắc Vực tu sĩ, còn có mặt mũi xưng chính mình là người?"

Nói cười to: "Triệu tiên bối, ta đi làm vì lão Phương đi cái này một vòng!"

Thái Bạch tông chủ nghe vậy, sâu sắc nhìn Mạnh Đà Tử một chút.

Bên trong tiên điện, những người khác cũng đều đầy mặt kinh ngạc, nhìn về phía Mạnh Đà Tử, bây giờ cái này tình thế bên trong, người người đều biết vào trận thì sẽ bị vây ở trong trận, chẳng biết lúc nào thì sẽ bị mất mạng, vào trận đi đưa đan, vốn là tương đương là một con đường chết a. . .

Cái này Mạnh Đà Tử, vẫn là cái thứ nhất Thái Bạch tông ở ngoài tu sĩ đứng đây, đồng ý đi đưa đan.

Thái Bạch tông chủ đồng ý, quả thứ ba đan, do Mạnh Đà Tử đưa tiến vào.

Rất nhanh liền có quả thứ tư đan, do Triệu Thái Hợp đưa tiến vào.

Quả thứ năm đan, nhưng không có đến phiên Tiêu Long Tước, bởi vì Túc gia gia chủ, bỗng nhiên một cước đem Túc đại công tử đá đi ra.

...

...

"Điên rồi, thật sự điên rồi!"

Tiên minh từ trên xuống dưới, đã là một mảnh dòng nước xiết sóng ngầm, tiếng bàn luận vang lên thành một mảnh.

"Cái này Thái Bạch tông chủ quả thật là điên rồi, đáp lên một vị đệ tử còn chưa đủ, bây giờ lại đáp năm người đi vào, hơn nữa nhìn tình cảnh này, xa xa khó vời, ai biết lúc nào mới có thể phá trận, thậm chí là không cách nào phá trận, hẳn vì cho chính mình vị này chân truyền đại đệ tử kéo dài tính mạng, lại hoàn toàn không đem các đệ tử khác tính mạng xem là là mệnh không được, làm người làm việc, há có như thế bất công?"

"Này cũng còn thôi, mấy cái tự nguyện đưa mạng kẻ ngu si thôi, máu chót nhất chính là, các ngươi lại có biết đó là cái gì đan?"

"Cổ Thông trưởng lão, vẫn ở Thiên điện luyện đan, bây giờ ta Bắc Vực chiếm được Thất hải Long tộc, các đại thế gia đạo thống dâng ra đến, từng

cuộc một đại chiến trong từ Tôn phủ trong tay đoạt tới, không dưới trăm loại đứng đầu tài nguyên, thần dược, cũng đã nước chảy giống như đưa vào hần phòng luyện đan, bây giờ cái này mới bắt quá luyện năm viên đan dược, cũng đã tiêu hao gần nửa, cái kia là cái gì loại khủng bố khái niệm a?"

"đừng coi thường cái kia một viên đan, đủ bù đắp được một phương đứng đầu đạo thống gốc gác a. . ."

"Chính là lãng phí, cũng không phải như thế cái lãng phí pháp. . ."

"Tiên minh tài nguyên là chư phương tổng cộng có, hần đây là toàn xem là Thái Bạch tông nhà mình sao?"

"Như vậy tiêu hao phía dưới, toàn bộ Tiên minh cũng chông đỡ không tới ba ngày, vị này mọi người trong miệng trí giả, đến tột cùng nghĩ làm cái gì?"

"Lẽ nào hần thực sự là ở đánh cược, đánh cược Bái Nguyệt tông người đến rồi, liền nhất định sẽ phá cái này Địa Hỏa trận?"

". . ."

". . ."

Mà ở vô số suy đoán, đan dệt ở Tiên minh mọi người trái tim thì Thái Bạch tông đệ tử Nhan Chi Thanh, cũng chỉ là mới vừa mới chạy tới Bái Nguyệt tông núi trước, được đến Bái Nguyệt tông trả lời: "Ta Bái Nguyệt tông không có bản lãnh cao như vậy, Tiên minh hay là đi tìm người khác đi!"

Chương 729 : Phá Trận Đơn Giản

"Đi tìm người khác?"

Nghe Bái Nguyệt tông bên trong truyền tới, Nhan Chi Thanh thân thể đều tức đến bắt đầu hơi hơi run rẩy.

Quan Châu cùng Nguyệt Châu trong lúc đó, ít nhất mười mấy vạn dặm đường, chính là Thái Bạch tông chủ, cũng không cách nào đưa nàng trực tiếp đưa đến Bái Nguyệt tông trước sơn môn đến, mà chỉ là đưa đến Nguyệt Châu biên giới, nàng không biết tông chủ vì sao sai chính mình đến xin mời Bái Nguyệt tông người phá trận, nhưng nàng biết chuyện này tầm quan trọng, cũng biết ở chính mình đi ra cầu viện trong khoảng thời gian này, Phương sư đệ còn chính ở Địa Hỏa trận trong mây lần bị dày vò, liền nàng điều động chính mình cấp tốc đăng vân, lượng lớn lượng lớn Bô Khí đan ăn, chỉ vì sớm một chút chạy tới Bái Nguyệt tông đến xin mời người.

Vì chạy đi, nàng hầu như tiêu hao pháp lực của chính mình, chạy tới Bái Nguyệt tông núi trước thì sắc mặt đều đã tái nhợt, trong lòng ngực tích úc, tựa hồ có nhiệt liệt huyết khí đều muốn phun sắp xuất hiện đến, nhưng lại không nghĩ rằng, Bái Nguyệt tông thủ sơn đệ tử nghe xong chính mình đại biểu Tiên minh lại đây truyền ra lời, lại liền cho phép chính mình vào sơn môn ý tứ đều không có, chỉ là nhẹ xảo ném một câu nói, liền muốn đuổi rồi chính mình. . .

Nhan Chi Thanh bực này tính cách, đều sắp muốn không kìm nén được chính mình trái tim hỏa khí.

Tông chủ đã nói, chỉ làm cho nàng lại đây hỏi một câu, hỏi xong liền đi, nhưng là việc quan hệ Phương Quý, việc quan hệ Bắc Vực thắng bại cuộc chiến, Nhan Chi Thanh vẫn không kềm chế được, nhiều hỏi một câu: "Việc quan hệ Bắc Vực sinh tử vận mệnh, việc quan hệ. . . Thái Bạch tông đệ tử Nhan Chi Thanh, phụng Tiên minh trưởng lão mệnh lệnh, đến đây xin mời Bái Nguyệt tông tiên bối đi giúp đỡ phá trận, một chút sức mọn, Bái Nguyệt tông cũng không chịu. . . Giúp đỡ?"

Một câu nói này, nàng dùng hết toàn lực, dùng sức đem tiếng nói truyền tới Bái Nguyệt tông bên trong đi.

"Một chút sức mọn?"

Bái Nguyệt tông ngọn núi nơi sâu xa, vang lên một tiếng cười cười, lạnh nhạt nói: "Có lẽ Tiên minh thật cảm thấy Nguyên Thần tử bày xuống Thập Môn Quỷ Thần trận chỉ đến như thế, chỉ cần một chút sức mọn liền có thể phá tan đi, lời ấy ngược lại cũng không tồi, nhưng vừa là sức mọn, cái kia làm sao cản ta Bái Nguyệt tông đi ra ngoài hiện xấu, bất kỳ trận thế, đều có một cái cực hạn, thế gian có vô địch người, nhưng không có vô địch trận thế, ngược lại bây giờ Tiên minh, cũng là nhiều người thế lớn, dứt khoát đẩy ngang đi qua liền có thể, không cần tìm chúng ta những thứ này Bái Nguyệt tông Lão đầu tử!"

"Đẩy ngang đi qua. . ."

Tính tình ôn oán Nhan Chi Thanh, cũng nghe ra lời này bên trong ý nhạo báng, tức đến hầu như muốn thổ ra máu.

Nếu là có thể đẩy ngang đi qua, Tiên minh cần gì phải tiêu hao hết tâm huyết đi phá trận, Phương sư đệ cần gì phải sẽ bị vây ở Địa Hỏa trận trong?

Không chịu đẩy ngang đi qua, không phải là vì để tránh cho trắng trợn thương vong, vì Bắc Vực?

Chính là bởi vì không muốn xuất hiện quá lớn thương vong, phá huỷ Bắc Vực căn cơ, hỏng rồi tiên quân đầu chí, vì lẽ đó Tiên minh mới lựa chọn phá trận, cũng chính là vì phá trận, chính mình Phương sư đệ mới rơi vào trong trận, có thể đến lúc này, những thứ này có năng lực phá trận người, lại từng cái từng cái trốn ở một bên, thờ ơ lạnh nhạt, không những không chịu bắt đầu hỗ trợ, còn muốn vào lúc này nói chút nói mát tới nghe sao?

Nhan Chi Thanh lần thứ nhất cảm giác thật sự nổi giận, thậm chí nghĩ phải đại náo Bái Nguyệt tông.

Nhưng là nàng nghĩ đến tông chủ lời nói. . .

. . .

. . .

"Thái trưởng lão, bây giờ Bắc Vực thế lớn, Nam Hải Đệ Tôn không ra, Tôn phủ cũng không phân thắng, có độn đại Đệ Tôn đại nhân là bị Đông Thổ, Nam Cương, Tây Hoang mấy phương cao nhân kiềm chế ở, vì lẽ đó không cách nào hỏi đến nhân gian chuyện, như vậy tính ra, Tiên minh vẫn là phân thắng chiếm đa số, đến lúc này, ta Bái Nguyệt tông tranh cướp công lao cơ hội đã không còn nhiều, lần này Quan Châu quý thần trận, chính là chúng ta cơ hội a. . ."

Mà ở Nhan Chi Thanh lời nói vang vọng ở Bái Nguyệt tông bên trong thì thái thượng trưởng lão động phủ trước, cũng đã tụ tập không ít người.

Can hệ trọng đại, dù là biết rõ thái thượng trưởng lão tu vị cao thâm, bọn họ cũng không thể không đem lời này nói ra.

"Chuyện làm Bắc Vực vận mệnh, ta Bái Nguyệt tông lúc nên xuất thủ, tự nhiên cũng sẽ xuất thủ!"

Cái kia trong động phủ, Bái Nguyệt tông thái thượng trưởng lão tiếng nói thăm thẳm truyền sắp xuất hiện đến, dẫn theo chút lạnh nhạt ngạo ý: "Chỉ bất quá, ta Bái Nguyệt tông chung quy không phải loại kia mặc cho người ta đến kêu đi hét tiểu tông tiểu phái, Tiên minh muốn cho chúng ta ra tay phá trận, dù sao cũng nên có chút thành ý mới là, tùy tùy tiện tiện chỉ đến rồi một vị tiểu đệ tử, liền muốn triệu chúng ta đi tới đó hiệu lực, ta Bái Nguyệt tông ở trong mắt người khác, lại thành cái gì?"

Cái khác trưởng lão trong lòng đều hiểu đạo lý này, lại có chút thấp thỏm hỏi: "Vậy bọn họ làm sao muốn mời, chúng ta mới. . ."

"Ít nhất muốn Tức gia Tức Chúc, hoặc là Cổ Thông lão quái, thậm chí là cái kia Triệu Chân Hồ chính mình. . ."

Trong động phủ tiếng nói thăm thẳm vang lên: "Không ăn thua nhất, cũng phải là Tiêu Kiếm Uyên cái này cùng bọn họ đồng dạng ghi tên Tiên minh trưởng lão cùng Bắc Vực Thất Thánh người lại đây xin mời, mới xem như là cho ta Bái Nguyệt tông một chút tôn trọng, bọn người làm chuẩn bị cẩn thận, nếu là bọn họ đến rồi, các người có thể đáp ứng, chỉ là nói cho bọn họ biết, lão phu đang bế quan, ít nhất cũng phải ở sau bảy ngày, mới có thể lên đường, đi Quan Châu!"

Động phủ ở ngoài chư trưởng lão nghe vậy đều bối rối: "Bảy ngày, cái kia

chẳng phải là. . ."

Trong động phủ, trầm mặc hồi lâu, mới có một cái âm thanh âm thầm âm thầm vang lên: "Lão phu có thể giúp Tiên minh phá vỡ một, hai trận, miễn cho bị người trong thiên hạ khinh thường ta Bái Nguyệt tông trận đạo, nhưng là để ta cứu cái kia tiểu Thiên ma? Ha ha, lúc trước lão phu đệ tử thân truyền Thần Linh hài nhi bị giết thì tại sao không có người nghĩ tới sẽ có một ngày, bọn họ cũng cần dùng đến ta Bái Nguyệt tông trận đạo tới?"

Các trưởng lão nhất thời bưng tỉnh, trong lòng cũng có hiểu.

Bái Nguyệt tông tất nhiên là có thể ra tay, bất quá chung quy phải thời cơ thích hợp mới được.

Muốn cho Bái Nguyệt tông cứu cái kia tiểu Thiên ma, cũng đừng nghĩ đến, còn đến muốn Tiên minh dành cho Bái Nguyệt tông đầy đủ tôn trọng. . .

Có lẽ, nên đem những câu nói này, đôi lời giải thích, để cái kia Thái Bạch tông đệ tử rõ ràng, trở lại truyền lời mới được!

Trong lòng bọn họ đang muốn, chuẩn bị sai người đi qua hướng về cái kia Thái Bạch tông tiểu đệ tử dặn dò một phen thì chợt thấy cái kia thủ sơn đệ tử vội vã chạy tới, đầy mặt quái lạ, bậm bậm: "Cái kia Thái Bạch tông đệ tử thậm chí ngay cả câu khẩu âm đều không có đợi đến, liền tự đi. . ."

"Cái gì?"

Động phủ trước, các trưởng lão trong nháy mắt sắc mặt quái lạ.

Cái này Thái Bạch tông đến chính là cái kẻ ngu si sao?

Lại chỉ là lỗ mãng sơ suất lại đây hỏi hai câu, sau đó liền không nói một lời đi rồi?

Người chỉ phái một cái đệ tử lại đây, vốn cũng đã thật là vô lễ, nhưng cái này đệ tử nói cũng không nói vài câu, liền lại đi rồi. . .

Cái này không chỉ có riêng là vô lễ, căn bản chính là hồ đồ mà. . .

"Nàng. . . Đi rồi?"

Cũng là ở các trưởng lão đều vừa tức vừa buồn cười thì trong động phủ, bỗng nhiên vang lên thái thượng trưởng lão run rẩy tiếng nói.

Thủ sơn đệ tử không nghĩ tới thái thượng trưởng lão tự mình hỏi dò chính mình, vội hỏi: "Vâng, nghe xong Thái trưởng lão truyền âm, liền xoay người đi rồi!"

Cái kia trong động phủ thái thượng trưởng lão vội vàng nói: "Không lưu lại nói cái gì sao?"

Thủ sơn đệ tử vẻ mặt quái lạ: "Hoàn. . . Hoàn toàn không có, cũng chỉ là hỏi qua câu nói kia, liền đi!"

Trong động phủ trầm mặc một lúc lâu, vị kia thái thượng trưởng lão tiếng nói mới lại lần nữa vang lên.

tiếng nói bên trong dĩ nhiên có vô tận vẻ ưu lo, thậm chí là mơ hồ khủng hoảng: "Hồng rồi!"

Động phủ trầm trọng cửa đá kẹt kẹt vang vọng, bị dùng sức đẩy ra, một thân áo bào xám thái thượng trưởng lão, vội vã đi trong động phủ đi ra, khô gầy trên mặt, tràn đầy đều là vẻ ngưng trọng, vội vã dặn dò: "Nhanh, tập kết tất cả thiện trận đệ tử, chạy đi Quan Châu!"

Các trưởng lão đều ngạc nhiên, toàn không nghĩ tới thái thượng trưởng lão chú ý thay đổi nhanh như vậy.

"Ngu xuẩn!"

Cái kia thái thượng trưởng lão nhìn mọi người trên mặt ý không rõ, đã tức đến run rẩy cả người, giận dữ hét lớn.

"Lại không mau mau chạy đi, Bái Nguyệt tông tiêu diệt ngày liền ở trước mắt rồi. . ."

. . .

. . .

"Tông chủ, đệ tử đáng chết, không thể mời tới Bái Nguyệt tông người giúp đỡ phá trận. . ."

Cùng lúc đó, một ngày một đêm sau khi, Nhan Chi Thanh đã chạy về Quan Châu núi trước, Tiên minh đại điện, nàng khi chiếm được Bái Nguyệt tông trả lời sau khi, liền lại không ngừng không nghỉ, chạy về Nguyệt Châu biên giới, ở nơi đó, còn dừng lại tông chủ vì chính mình lưu lại sông máu cánh cửa, vào cửa này, liền từ trở lại Tiên minh đại điện, lão đạo quỳ xuống, đầy mặt đều là lo lắng nước mắt chảy xuôi.

"Ồ?"

Chúng tu nghe được lời của nàng, nhưng cũng không cảm thấy bất ngờ.

Sớm ở Thái Bạch tông chủ chỉ phái nàng một tên tiểu đệ tử trước đi mời người thì chúng tu liền đã đoán được, Bái Nguyệt tông định sẽ không tới.

Bây giờ kết quả này, may mắn cũng không ngoài dự đoán mọi người.

Đúng là có không ít ánh mắt đều vội vã nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, bây giờ đã ba ngày thời gian trôi qua, Phương Quý cũng vậy ở Địa Hỏa trận trong ba ngày, hẳn có thể chống đỡ đến lúc này chưa chết, toàn bằng Cổ Thông lão quái ngày đêm liên tục luyện đan, đem Tiên minh kho tàng đứng đầu tài nguyên, hầu như tiêu hao sạch sẽ, sau đó lại cuộn cuộn không ngừng sai người đi vào nắm mệnh đưa đan, lúc này mới chống được cái này ngày thứ ba tới!

Hiện nay, không chỉ có Tiên minh đứng đầu tài nguyên lập tức sẽ tiêu hao hết, rơi vào trong trận người cũng đạt đến chín cái.

Thái Bạch tông Khô tôn giả, đệ tử chân truyền Quách Thanh, Thái Bạch tông chủ con Triệu Thái Hợp, Tiêu Long Tước.

Ghi tên mười hai Tiểu thánh quân Túc gia đại công tử Túc Chúc, tán tu Mạnh Đà Tử, Hải Sơn Nhân.

Thái Bạch tông hộ sơn thần thú Vượng Tài!

Thứ chín viên thần đan, vốn là long đình tiểu Long đế muốn đi, chỉ là bị long đình bên trong người liễu mạng khuyên nủ, chính là Thái Bạch tông chủ cũng không tốt đáp ứng tại nó, liền cuối cùng quyết định vào trận đi đưa cái này một viên thần đan chuyện, bị bây giờ long đình trưởng công chúa Ngao Tâm đón lấy, nàng chủ động thỉnh cầu, nói Bắc Vực Tiểu thánh

quân Phương Quý là sư phụ của nàng, thân làm đệ tử vì sư phụ đưa đơn, cũng là tận hiếu chi đạo!

Ngoài ra, cũng cũng không có thiếu người ở tranh đoạt.

Tựa như Thái Bạch tông Hứa Nguyệt Nhi, Trương Vô Thường các loại, còn có Cổ Thông lão quái Thanh Phong đồng nhi.

Chỉ bất quá bọn hần tu vị quá thấp, lại không tới phiên bọn họ.

Lại thêm vào Bắc Vực Tiểu thánh quân, bây giờ hãm lạc ở Địa Hỏa trận bên trong người, đã đạt đến mười vị!

Hơn nữa mỗi một vị, đều là ở bây giờ Bắc Vực bộc lộ tài năng, địa vị không phải tục người.

Bây giờ Thái Bạch tông chủ, vì bảo đảm cái kia một cái Bắc Vực Tiểu thánh quân tính mạng, không tiếc đem Tiên minh đứng đầu nhất tài nguyên tiêu hao sạch sẽ, càng là liên tục đưa đến chín vị thiên kiêu tiểu bối bị vây vào trong trận, mà kết quả cuối cùng, cũng chỉ là giúp đỡ cái kia Tiểu thánh quân tụt ba ngày mệnh, nhưng cũng là chuyện vô bổ, Bái Nguyệt tông người không đến, phá trận vô vọng, sĩ khí thấp mỹ, rốt cục chỉ là bồi phu nhân lại gây binh. . .

Cỡ này thất trí việc, càng là Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ làm được?

Không biết bao nhiêu người ánh mắt kinh ngạc, thậm chí ngậm lấy chút trào phúng cùng vẻ khinh thường, nhìn về phía Thái Bạch tông chủ.

Từng bước từng bước đi tới bực này tuyệt địa, vị này Tiên minh trưởng lão, lại nên làm gì cấp người giải thích?

...

...

"Há, bọn họ có thể có hiến cái gì phương pháp phá trận?"

Chẳng ai nghĩ tới chính là, thoạt nhìn liên tục sai lầm quyết sách, đã đem Tiên minh gần như đẩy mạnh trong tuyệt cảnh Thái Bạch tông chủ, vào lúc này lại là thần sắc bình tĩnh, không chỉ có không có xấu hổ nổi giận, trái lại

không chút biến sắc hỏi thăm tới mới vừa trở về Nhan Chi Thanh.

"Không có. . ."

Nhan Chi Thanh vừa vội lại đau lòng, khóc không ra tiếng: "Bọn họ không những không chịu đến, còn nói nói mát, chỉ cần chúng ta san bằng cái này quỷ trận thần. . ."

Điện bên trong chúng tu nghe được, đều đầy mặt bừng tỉnh, xác thực như là Bái Nguyệt tông có thể nói ra lời. . .

"Ha ha, quả thế!"

Thái Bạch tông chủ nghe xong lời này, lại không khỏi nở nụ cười, nhẹ nhàng vỗ tay, nói: "Ta sớm nên nghĩ đến!"

Điện bên trong một đám người đều bối rối vòng: Người nghĩ tới điều gì?

Mà ở một mảnh kinh ngạc trong, Thái Bạch tông chủ đã lập tức đứng dậy, tiện tay đỡ dậy Nhan Chi Thanh, rồi sau đó chấp tay đi tới Tiên điện trước cửa, trầm tiếng quát lên: "Thế gian có vô địch người, lại không có vô địch trận, ta sớm nên nghĩ đến, Nguyên Thần tử coi trời bằng vung, thiết lập ra cái này quỷ vực thủ đoạn ở đây, vốn bất quá là kéo dài thời gian, trợ Tôn phủ kéo dài hơi tàn, chúng ta ở đây trầm tư suy nghĩ, muốn phá hấn trận, kì thực liền rơi vào rồi hấn cái tròng, nhớ ta Tiên minh có trăm vạn tiên quân, cao vô số người, quét ngang qua, còn hấn có gì mà sợ quỷ trận?"

tiếng nói khuấy động, như lôi âm cuộn cuộn, không chỉ có trần ngập Tiên điện, thậm chí ngay cả vô số tiên quân đều nghe thấy lời ấy.

"Bái Nguyệt tông hiến này một sách, liền có thể đến trăm vạn công!"

Thái Bạch tông chủ đứng ở Tiên điện trước, quanh người huyết khí cuộn cuộn, trần ngập bốn phương, ánh đỏ nửa bầu trời đám mây, còn tựa như ma đầu.

Thâm trầm quát chói tai, truyền khắp chư vực, qua lại khuấy động: "Truyền tiên quân tổng tướng Cung Thương Vũ, tốc nhắc lên binh mã, đánh vào Quan Sơn!"

"Sợ chiến không tiến người, chém!"

"Không tuân quân lệnh người, chém!"

"Yêu ngôn hoặc chúng người, chém cả nhà, diệt đạo thống!"

Chương 730 : Diên Rôi Sao

"Diên rôi sao?"

Nghe được Thái Bạch tông chủ cái kia quát to một tiếng, cả tòa Tiên điện, liền như là nước sôi trào giống như, một tiếng vang âm âm tất cả mọi người đều nhảy lên, một trái tim dừng không được kinh hoàng, ngây ngốc quay đầu nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, trong lúc nhất thời cả kinh hồn vía lên mây. Không biết có bao nhiêu người, cái ý niệm đầu tiên, chính là muốn muốn lớn tiếng quát tháo, thậm chí ngăn cản, nhưng là Thái Bạch tông chủ một thân huyết khí, tràn ngập bốn phương, um tùm nhưng đứng ở nơi đó, trên người liền có vô tận sắc bén khí cơ tràn ngập ra, càng là làm sợ hãi mọi người, không người mở miệng.

Mà vào lúc này Tiên điện ở ngoài, tiên quân tổng tướng Cung Thương Vũ, cũng đã chiếm được Tiên điện bên trong truyền lệnh, lúc này bên trong tiên điện, đều là một mảnh ngạc nhiên, đúng là duy độc vị này tiên quân tổng tướng, lại về mặt hồ hững, như là đã sớm chuẩn bị, thậm chí ở cái kia tiên lệnh mới vừa truyền đến thời khắc, liền đã vẫy tay một cái, tát ra mấy chục đạo Tiên phù, phân biệt hướng về chư đường tiên quân tướng lĩnh nơi bay qua.

"Mười bảy đường tiên phong, suất quân đánh vào Quan Châu, san bằng Thập Môn Quỷ Thần trận, không được sai lầm!"

"Sợ chiến không tiên người, chém!"

"Không tuân quân lệnh người, chém!"

"Yêu ngôn hoặc chúng người, chém cả nhà, diệt đạo thống!"

". . ."

". . ."

Ầm ầm!

Tiên phong đại quân, lập tức điều động, dường như tối om om quái vật khổng lồ, bắt đầu rời trầm trọng mà cuộn cuộn biến hóa, có tiên quân bay lên giữa không trung, có tiên quân cùng nhau té nổi lên pháp bảo, cũng có từng loạt từng loạt tiên quân, cầm trong tay Độn Địa phù, dĩ nhiên bất cứ lúc nào chuẩn bị kỹ càng chui xuống đất, càng có một đám một đám, người mặc trọng giáp, thể trạng khổng lồ yêu thú, bị khu đến trước trận, cát vó đào đất, nâng sừng khó chịu hông, sau lưng lôi roi ùng ùng vang vọng, trước đầu trận quang tràn ngập chặn lại, bất cứ lúc nào đều có thể thả đem đi ra ngoài, phá vỡ trước người gặp phải tất cả.

"Điên rồi sao?"

Cũng là vào lúc này, Quan Châu quần sơn bên trên, phía trên bờ đoàn Nguyên Thần tử nghe được bên trong tiên điện Thái Bạch tông chủ rống to, cũng nhìn thấy Tiên minh đại quân chuẩn bị xung phong tư thể, tương tự cũng là mãnh đến ngòi ngay ngăn người lại, đầy mặt kinh ngạc: "Không thể, Triệu Chân Hồ bực này âm trầm tâm tư, khổ tính đến vậy, làm sao có khả năng cuối cùng tuyền tới chỗ này các loại thô bạo cử động, hẳn chuyện này quả thật chính là đang tìm. . ."

Không đợi hắn nói xong, Tuyết Nữ cùng Quỷ Vương liền đã đứng dậy, vội la lên: "Bọn họ thật phải quy mô lớn công trận?"

"Không thể!"

Nguyên Thần tử như chặt đinh chém sắt nói: "Bọn họ như công trận, liền có một cái nhược điểm trí mạng, Triệu Chân Hồ không thể không nghĩ tới. . ."

Nói còn chưa rơi xuống thì Tiên minh đại quân phía sau, bỗng nhiên trông trận tiếng vang âm âm lên.

Cùng lúc đó, Cung Thương Vũ lại tát một mảnh Tiên phù, chư phương tiên quân, đều đã tuân lệnh.

Không trung lôi roi nổ vang, trận quang thu đi, những kia đã tích trữ vô tận sức mạnh, đã sớm chờ xông sấp xuất hiện đến trọng giáp đám Hung thú, lập tức âm âm vang vọng, cúi đầu xông về phía trước, từ xa nhìn lại, như là một dòng lũ bằng sắt thép, thẳng hướng Quan Châu đánh tới.

Mà ở phía sau, chư đường tiên quân cùng kêu lên hô quát, từng mảnh từng mảnh, hoặc bay hoặc xông, kết thành trận thế, tùy theo chạy tới.

Cùng bên trong tiên điện chư vị trưởng lão hoặc là cao nhân đại tu đám người không giống, những thứ này tiên quân, bây giờ trái lại là hưng phấn lại táo bạo, bọn họ trước liền đã cảm thấy, chính mình Tiên minh một phương, có tới trăm vạn, người nhiều thế lớn, càng có cao thủ như mây, khí thế vượt qua Tôn phủ, vô số kể, nhìn thấy cái này cái gọi là Thập Môn Quỷ Thần trận chặn đường, tâm trạng mặc dù có chút kính nể, nhưng cũng chưa chắc không thể gãy đổ.

Mà đến lúc sau, thấy được Phương Quý cùng Đông Thổ người về, liền phá ba trận, càng là đối với Thập Môn Quỷ Thần trận xem thường không ít.

Lại tới Phương Quý bị vây ở trong trận, mặc dù không cách nào thoát vây, rất là dọa người, nhưng cũng nhìn thấy cái này một phương đại trận, luyện ba ngày, cũng không có thể đem Phương Quý luyện chết, tâm trạng tuy rằng lo lắng, dấn dặt, nhưng cũng không có bị cái này một phương đại trận cho sợ vỡ mật lượng. . .

Tựa như bên trong tiên điện người đoán, Phương Quý nếu là bị luyện chết, tiên quân sĩ khí, thì sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Nhưng bây giờ, Phương Quý dù sao còn không có chuyện gì.

Vì lẽ đó, thật vất vả nghe được có thể xưng phong mệnh lệnh, bọn họ ngược lại là hưng phấn, đặc biệt là Thái Bạch tông chủ trước cái kia lời nói, vẫn là nói với bọn họ, trong lời nói đối với Thập Môn Quỷ Thần trận cực kỳ khinh bỉ, cho rằng cái kia không thể là quỷ vực thủ đoạn, không đỡ nổi một đòn, đại quân vừa đến, tất nhiên tan vỡ, nếu như vậy, làm cái này người quyết định mà nói, là hồ đồ, là khinh địch, là được ăn cả ngã về không.

Nhưng nghe ở tiên quân trong tai, lại là chính hợp quân ý, cổ vũ sĩ khí!

. . .

. . .

"Trời ạ, như vậy xông vào trong trận, ai biết muốn chết bao nhiêu người?"

Mà thấy được tiên quân lại thật sự xông về phía trước trùng kích, bên trong tiên điện, cũng cuối cùng tại có người không lo được Thái Bạch tông chủ một thân sát ý uy áp, gấp tiếng kêu to nói: "Đây cũng là đủ để vây giết Hóa Thần quý thần đại trận, bình thường tiên quân, bao nhiêu máu thịt mới điền đến mãn?"

Tiếng hét này, chính là bên trong tiên điện phần lớn người lo lắng nhất việc, vô số người gấp hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn lại.

Trước đây bọn họ tại sao muốn thu ở lại đại quân, tìm người phá trận?

Không cũng là bởi vì cái kia Thập Môn Quý Thần trận quá mức khủng bố, có thể cắn giết vô tận tiên quân?

Có câu nói đúng là nói không sai, thế gian có vô địch người, không có vô địch trận, thậm chí trận đạo, đều có cực hạn, cũng đều có kẽ hở, tựa như Thập Môn Quý Thần trận, coi như là trận thế lại mạnh, lại khủng bố, nhưng chỉ cần điều động đại quân ép về đằng trước, cũng đều có thể đem hấn trận cơ nhỏ, hoàn toàn phá hủy, chỉ là muốn bắt người mạng đến điền chính là, một vạn cái không đủ, liền điền mười vạn cái. . .

Nhưng Tiên minh không thể nắm mạng người đi lấp, cho nên mới muốn phá trận a. . .

Ai có thể nghĩ tới quay một vòng, lại cuối cùng vẫn là chọn dùng cái này đã man nhất phương pháp?

"Đánh trận, nào có không người chết!"

Mà đón cái này nghi vấn, chỉ có Thái Bạch tông chủ, một thân huyết khí, đứng ở Tiên điện trước, không chút biến sắc, chỉ um tùm nhưng nhìn về phía này phương đại trận, tiếng nói bên trong dường như dẫn theo chút ma ý: "Khác nhau chỉ ở tại, ta Tiên minh có hay không cái này cảm tử người can đảm!"

Hấn lúc này, cùng bình thường quá không một dạng.

Lại thêm vào hấn mới vừa nói qua yêu ngôn hoặc chúng người diệt gia tộc, trăm đạo thống, làm người lạnh lẽo tâm gan, không dám cứng đi ngăn cản.

. . .

...

"Bọn họ thật sự công lại đây. . ."

Mà Quý Vương cùng Tuyết Nữ, vào lúc này cũng đều đã lập tức đứng dậy, gắt gao nhìn về phía Tiên điện phương hướng.

"Đến đúng lúc!"

Nguyên Thần tử lạnh lùng nhìn về phía Tiên điện một phương, thấp giọng nói: "Ta cũng không nghĩ tới, Triệu Chân Hồ thật sự dám phát lên đại quân đến công, chỉ bất quá, người không khỏi cũng quá coi thường ta đại trận, loại này đã man phương pháp, nếu thật sự có trăm vạn không sợ chết tiên quân xung phong, không, thậm chí là phạm nhân, vậy cũng quả thật có có thể sẽ phá ta trận, có thể vấn đề ở chỗ, ở dưới tay người, là Bắc Vực a. . ."

"Bắc Vực không phải anh hùng, yên có trăm chết không sợ quân!"

"Người muốn tròng ta trận, ta liền giết người cho người xem!"

"Chỉ bằng Bắc Vực những thứ này nhát gan người, ta ngược lại muốn xem xem người chết đến bao nhiêu, mới sẽ tan vỡ, một vạn không được, ta giết người mười vạn, mười vạn không được, ta giết người hai mươi vạn, luôn có thể giết phá bọn họ đảm tán, giết tới bọn họ nhát gan tái chiến, đại quân tan vỡ, ha ha. . ."

"Bất quá như ta thấy, Bắc Vực tiên quân bực này dám người ô hợp, đều không cần mười vạn, giết người một vạn, đại quân liền tự tan. . ."

". . ."

". . ."

Vừa nói chuyện, đã vung lên trận kỳ, bay về phía bốn phương.

Thập Môn Quỷ Thần trận, nhất thời âm âm vang vọng, cánh cửa mở ra, trong trận địa hỏa phóng lên trời, giống như Địa ngục chi môn.

Đã như thế, đón chúng Tiên môn, càng là một phương lửa cánh cửa, xung phong ở trước, giống như là muốn vọt vào trong địa ngục đi.

Mà quả nhiên dường như Nguyên Thần tử sở liệu, thấy được Thập Môn Quỷ Thần trận tạo nên vô tận hung uy, cũng nhìn thấy cái kia Quan Châu quân sơn bên trên, đại trận bên cạnh, vô tận quỷ thần cùng Thần vệ binh cùng nhau bay lên ở giữa không trung, hung uy khuấy động, xung phong ở trước nhất đầu Tiên minh đại quân, tâm trạng dĩ nhiên có chút sợ hãi, Nguyên Thần tử thậm chí còn đánh giá cao bọn họ, không phải giết đến một vạn, thậm chí đều không cần bắt đầu giết. . .

Chỉ là nhượng bọn họ cảm nhận được cảm giác nguy cơ mãnh liệt, những thứ này người cũng đã bắt đầu sợ. . .

Bất quá ngay vừa bắt đầu sợ, là trước đầu tiên phong, bọn họ phía trước, chính là không biết sợ hãi, mê đầu xung phong mặc giáp Hung thú, sau lưng, nhưng là không rõ vì sao, âm âm về phía trước đè xuống đại quân, bị mang theo ở ở giữa, lại là nghĩ quay đầu cũng không thể.

Đương nhiên, điều này cũng không trọng yếu.

Nguyên Thần tử đã chuẩn bị kỹ càng, đại quân đi vào, chính là bị điên cuồng cắn giết kết cục.

Chỉ cần giết biết dùng người cũng đủ nhiều, loại này sợ hãi tâm tình thì sẽ lan tràn, sẽ nhiễm đến trăm vạn tiên quân trên người.

Đến lúc đó, mặc cho là Thái Bạch tông chủ uy thế nặng hơn nữa, cũng ngăn cản không được đại quân tán loạn!

Dù sao chỉ là giết người mà thôi. . .

Nguyên Thần tử từ lâu chuẩn bị kỹ càng, thậm chí chờ mong thời khắc này đến. . .

. . .

. . .

"Thái Bạch tông đệ tử Phương Quý, nên phá trận. . ."

Nhưng cũng là ở tiên quân xông về phía trước trùng kích, mắt thấy liền muốn vọt tới thứ tư trận Địa Hỏa trận trước, sau đó bị cái kia địa hỏa tuôn

ra đại trận uy thế cho lan đến gần, liên miên tử thương lúc, lúc này đứng ở Tiên điện trước Thái Bạch tông chủ, bỗng nhiên một tiếng quát chói tai, tiếng nói giống như ngưng chát, mênh mông cuộn cuộn, quét về phía khắp nơi bát phương, chân động đến mức thiên địa vang lên ong ong, tựa hồ cùng hẳn tiếng nói hình thành rồi cộng hưởng!

Mà vào lúc này, vẫn tại địa hỏa trong trận, cần thủ tự thân Phương Quý, bỗng nhiên mở mắt ra.

Hắn biết nên làm như thế nào, sớm ở A Khổ sư huynh cho mình đưa đan lúc, hẳn cũng đã rõ ràng tông chủ ý nghĩ.

Bởi vậy, nghe được lúc này ngoài trận, trước tiên quân xung phong, âm âm vang vọng thời khắc, hẳn cũng mãnh đến cắn răng, trong cơ thể pháp lực vội vã vận chuyển, đem cuộn cuộn đan dược chỉ lực tan ra, làm cho một thân khí cơ, nhanh chóng tăng vọt, thậm chí hóa thành một mảnh không cách nào hình dung hồng triều.

Hắn đã liền phục chín viên thần đan, phần lớn dược lực, thậm chí đều không có bắt đầu luyện hóa.

Người bên ngoài cho rằng hẳn chịu đựng đến ba ngày, là dựa vào thần đan lực lượng, nhưng trên thực tế, hẳn căn cơ so với người khác tưởng tượng càng kiên ổn.

Thần đan hẳn dùng, nhưng thần đan uy lực, lại còn chưa sử dụng.

Mà vào đúng lúc này, hẳn cắn chặt hàm răng, vội vã thôi thúc dược lực, đồng thời chính mình bàn tay trái vung lên, một con vàng rực rỡ có xuất hiện, miệng rộng một mở, liền đem A Khổ sư huynh, Quách Thanh sư tỷ, Long nữ Ngao Tâm mấy người, đều cho nuốt tiến vào, bảo hộ ở trong người, sau đó chính mình một thân thần thông cùng pháp lực, kể cả các loại đại đạo di bảo, tất cả đều thúc chuyển động, hình thành rồi một mảnh tràn ngập thiên địa dòng lũ.

Rào. . .

Toàn bộ địa điểm âm âm địa hỏa đại trận, lúc này cũng đã bị hẳn áp chế xuống.

Hắn lấy một người, đè ép một phương đại trận!

Không phải phá tan, mà là đè ép, tạm thời làm cho toàn bộ đại trận, đều địa hỏa thu lại, hoàn toàn không có thương người lực lượng, cái này rồi cùng trước đây hẳn chông đỡ đại trận, giúp đỡ mấy vị kia lão tu lao ra trận đi đạo lý thông thường, tuy rằng không có đem cả phương đại trận cho phá tan, thế nhưng hẳn lại một người chông đỡ đại trận, làm cho cái này một mảnh Địa Hỏa trận thần uy, tạm thời tập trung đến hẳn một người trên người, mở ra cánh cửa.

Mà như thế làm kết quả, nhưng là xông vào trước đầu tiên quân mừng rỡ.

Bọn họ vẫn đứng là cho rằng Địa Hỏa trận đã phá, vui mừng khôn xiết, dũng khí càng tráng, dõn dập la lên, kêu to, thẳng tắp đuổi ở những kia mặc giáp Hung thú phía sau, vọt qua Địa Hỏa trận, sau đó hướng về đại trận nơi càng sâu trào tiến vào, nếu nói là cái này Thập Môn Quỷ Thần trận cùng với chu vi vô tận quỷ thần cùng Thần vệ quân, bao bọc nổi lên một mảnh chiến trường, bây giờ, bọn họ liền có tiến vào chiến trường cánh cửa.

"Bọn họ cái này. . ."

Nhìn tình cảnh này, giữa không trung Nguyên Thần tử cả người đều ngẩn ra, thậm chí cảm thấy quái lạ.

Đây là đang làm gì?

Trình độ nào đó trên, quả thực liền là đối thủ ở đem đầu của chính mình, chủ động hướng về dưới đao của chính mình tập hợp lại đây. . .

Nếu nói là trước đây trăm vạn tiên quân trùng trận, là ở chịu chết.

Như vậy, bọn họ bây giờ lỗ mãng vung lên đại quân thâm nhập chiến trường này, chính là ở cầu chết!

"Cái này. . ."

Liền ngay cả Quỷ Vương cùng Tuyết Nữ hai cái, nhìn tình cảnh này, cũng không nhịn được vui mừng lên: "Trời trợ Tôn phủ, những thứ này Tiên minh đại quân là ở tự chui đầu vào lưới, thâm nhập ta trận, trước sau không đường, chính là bị cắn giết kết cục, cái kia Thái Bạch tông chủ, đều để mạng ở lại đây?"

"Phiền phức lớn rồi. . ."

Có thể cùng với ngược lại chính là, Nguyên Thần tử sắc mặt tuy rằng trở nên hơi khùng hoảng.

Đón Tuyết Nữ cùng Quỷ Vương về vui mừng, hấn tiếng nói hơi phát lạnh: "Bọn họ xác thực thâm nhập vào chúng ta đại trận, xác thực phi thường dễ dàng liền có thể đem bọn họ cắn giết, có thể vấn đề ở chỗ. . ." Hấn khẽ trầm mặc một chút, như là lấy hết dũng khí mới nói ra: "Vây ba thả một, mới xem như là bao vây, mới có thể để cho bọn họ quân tâm tan vỡ, nhưng là liền điều đường lui đều không có lưu lại tới nói. . ."

"Cái này tất cả tiên quân, liền chỉ còn một con đường. . ."

Hấn bỗng nhiên hét lớn, tiếng nói bên trong có phần nộ, càng nhiều nhưng là sợ hãi: "Triệu Chân Hồ, ngươi đến tột cùng nghĩ làm cái gì?"

Chương 731 : Hóa Ma Cứu Thế

"Giết. . ."

Mà ở chư phương đều kinh sợ lúc, Bắc Vực Tiên minh đại quân cũng mặc kệ những thứ ngôn ngữ kia, bây giờ Thập Môn Quỷ Thần trận, dựng đứng tại quần sơn trong lúc đó, mơ hồ hình thành rồi một phương cực lớn trận thể, mà khe hở chỗ, thì lại lại đều bị Tôn phủ quỷ thần, Thần vệ quân, chư vị Tôn chủ, Tôn phủ huyết mạch bên trong cường giả các loại canh gác, từ từ một mảnh, hình thành rồi một cái phương cực lớn cửa ải, lại là do đến ba vị trí đầu trận đã phá, thứ tư trận Địa Hỏa trận, liền trở thành cái này một phương cửa ải ở trước nhất đầu, phẳng phất miệng hồ giống như , chờ đợi nuốt sống người tồn tại.

Như thường lệ lý giảng, tấn công cái này cửa ải, tự nhiên là khó nhất.

Nếu tiến công thất lợi, cái kia công ở trước nhất đầu người, tất nhiên sẽ bị Địa Hỏa trận tiêu hao sạch sẽ, cắn giết vô số, đã như thế, phía trước nhất tiên quân liền trước tiên bị ý sợ hãi nhiếp, ảnh hưởng đến hậu quân, toàn bộ Tiên minh đại quân, sợ là liền muốn vì vậy mà tan vỡ.

Nguyên Thần tử trước đây chủ ý, đã là như thế!

Có thể hết lần này tới lần khác, hẳn không nghĩ tới chính là, Địa Hỏa trận trong, bây giờ vây Phương Quý, hơn nữa Phương Quý đã đến chín viên thần đan lực lượng, bây giờ luyện hóa dược tính, lại mượn đại đạo di bảo lực lượng, thực lực cá nhân, thì đã mạnh mẽ đến một cái cực kỳ trình độ đáng sợ, hẳn dựa vào chính mình sức một người, liền đem cái này một phương Địa Hỏa trận kiềm chế lại, dành cho tiên quân tiên phong công qua cái này miệng hồ thời gian. . .

Trình độ nào đó tới nói, liền tương đương chính hắn mở ra một cánh cửa, để những thứ này tiên quân thoả thích vọt tới.

Mênh mông cuộn cuộn, vô cùng vô tận, Tiên minh đại quân, quả thực như là dòng lũ giống như, ngay lúc này liền cuộn cuộn chảy vào Quan Châu

quần sơn trong lúc đó, bây giờ cũng vẫn thôi, phía sau tọa trấn Cung Thương Vũ, đã lại phát Tiên phù, điều động hai cánh, mỗi cái có hai mươi vạn tiên quân, từ đông tây hai bên vòng qua, vượt núi băng đèo, hướng về canh giữ ở khắp nơi cửa ải khe hở trong lúc đó Tôn phủ quý thần cùng Thần vệ quân xông tới giết.

Lúc này Nguyên Thần tử, đã vẻ mặt kinh sợ.

Từ vị trí của hắn, trời cao nhìn lại, bây giờ phía dưới thế cuộc, liền như là hắn lấy Quan Châu quần sơn làm vì bàn, bày xuống một cái cục lớn cần giết chi cục, nguyên bản Bắc Vực Tiên minh đại quân đánh tới, hắn là từng đoạn từng đoạn phá hủy này cục, mới có khả năng thu được phần thắng, mà hắn yên tâm nhất cũng ở nơi đây, mạnh mẽ phá hủy chính mình này cục, liền sẽ xuất hiện lượng lớn thương vong, Bắc Vực không chịu được nữa cái này thương vong.

Nhưng lúc này cùng bọn họ dự liệu không giống chính là, Bắc Vực Tiên minh, lại cường tướng vung lên đại quân, trực tiếp đánh tới ván cờ này bên trong đến, nếu nói là ván này, chính là một cái cần giết máu thịt cơ quan, như vậy lúc này Bắc Vực Tiên minh đại quân, chính là liên tục đem mình người điền tiến vào cái này cần giết cơ quan bên trong đến, như là hoàn toàn không đau tiếc tính mạng của bọn họ, thậm chí ở dụ dỗ bọn họ đi vào.

..

Đúng là hồng đi vào, nếu không là những kia tiên quân vừa bắt đầu cho rằng Địa Hỏa trận phá, lại sao dám đi vào?

Vào lúc này, Nguyên Thần tử thậm chí đều muốn thả tiếng hét lớn, nhắc nhở bọn họ: "Bên trong là cạm bẫy, không nên tiến vào đi tìm cái chết!"

Chỉ tiếc, hắn nói lời này cũng vô dụng, huống hồ đã chậm.

Cuộn cuộn dòng lũ, vọt vào bên trong đại trận, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không ai biết tràn vào bao nhiêu người, mà từ hai bên trái phải cánh, cùng với đại trận bên bên góc góc vọt lên tiên quân, tương tự cũng bị canh giữ ở bốn phương khe hở bên trong Tôn phủ quý thần cùng Thần vệ quân các loại, có ý thả ra một cái lỗ hồng, nhưng bọn họ tiến vào đại trận trong vòng vây, cái này vốn là cũng là bọn họ trước định tốt, Bắc Vực Tiên minh đại quân tấn công tới, liền lập tức tránh ra một con đường, để những thứ này tiên quân vọt vào đại trận trong vòng vây bị cần giết, cùng với hao tổn chính mình lực lượng.

Mà cứ như vậy, tiến vào bên trong đại trận Bắc Vực tiên quân, nhưng là quá nhiều.

Đáp mắt nhìn lại, như sóng biển bao phủ, mênh mông cuộn cuộn, bọt nước tứ quyền, một chút nhìn sang, ai biết có bao nhiêu người?

Toàn bộ đại trận quán quýt trong, thoát nhìn toàn bộ đều là người.

Bọn họ tựa như giống như bị điên, phát hiện mình nghĩ muốn công trận, liền thuận lợi tấn công vào đến rồi, tiến công cái khác nơi quỷ thần cùng Tôn phủ Thần vệ, đối phương cũng là dễ dàng sụp đổ, dường như không dám cùng chính mình giao chiến giống như, dễ dàng liền về phía trước đến, càng càng thêm hưng phấn, liền có chút tranh công tâm tư, người tranh ta cướp, liều mạng trào vào trong trận, sau đó lớn tiếng hô, hỏi, đối thủ ở nơi nào?

Nhưng cũng liền vào lúc này, sau lưng bỗng nhiên một tiếng vang âm âm.

Phía kia bị Phương Quý mạnh mẽ chống Địa Hỏa trận, rốt cục thu thế không được, âm âm vang vọng.

Cái kia ngọt ngạt hồi lâu địa hỏa, nhất thời bay trốn trời cao, thoát nhìn như là có trăm nghìn ngọn núi lửa đồng thời bạo phát.

Dù sao Phương Quý cũng không thể phá đến Địa Hỏa trận, chỉ là tạm thời áp chế trận thế này mà thôi!

"Chuyện gì thế này?"

Cái kia tràn vào bên trong đại trận vô số Bắc Vực tiên quân, tất cả đều kinh ngạc, tranh đem hỏi dò.

Nhưng cũng liền vào lúc này, cái khác chư phương đại trận, đều đã âm âm vận chuyển, địa thế triển khai, cũng không biết có bao nhiêu vọt tới quá nhanh, đứng đều không có đứng vững người, nhất thời bị đại trận kia nuốt hết, sau đó ở vô tình trận thế thôi thúc phía dưới, tất cả tiêu diệt thành máu thịt.

Cái này bị thảm một màn, nhất thời kinh sợ đến vô số người, vừa thấy không ổn, lập tức liền muốn lùi lại.

Có thể sau lưng bọn họ, Địa Hỏa trận trận thế bạo phát, so với trước mặt trận thế còn hung, đường lui nhất thời bị ngăn chặn.

Cuốn cuộn tiên quân nhất thời kinh hãi, không đầu con ruồi giống như tán loạn, thậm chí có kêu khóc tiếng nổi lên.

...

...

"Nhanh, mau đem trước đầu tiên quân rút về đến a..."

Lúc này ngoài trận, đã không biết có bao nhiêu tiên bối lão tu, kinh sợ đến mức mặt như màu đất, vội vã hướng về Thái Bạch tông, hoặc là Cung Thương Vũ vọt tới, ý thức được đón lấy thảm trạng bọn họ, dĩ nhiên không lo nổi cái khác, chỉ là khóc lớn tới khuyên: "Tôn phủ bày xuống Thập Môn Quỷ Thần trận, chính là đồ ta Bắc Vực tộc nhân, chúng ta càng tự chui đầu vào lưới, cái kia chẳng phải là trúng ngay Tôn phủ ý muốn?"

"Cỡ này một trận chiến, các người nghĩ chôn vùi ta Bắc Vực một nửa tu sĩ hay sao?"

"Đại quân thảo phạt, há có nói lùi liên lùi lý lẽ?"

Cung Thương Vũ đón những thứ này khuyên can, trầm tiếng quát chói tai: "Loạn ta quân tâm người, chém!"

Mà lúc này tiên điện nơi cửa Thái Bạch tông chủ, cũng đông lạnh quát khê: "Nhu không đại quân thôi thúc, khi nào mới có thể phá Tôn phủ đại trận? Nếu như không có cái này một tràng thấy máu đại chiến, ta Bắc Vực tộc nhân, làm sao lúc mới có thể tìm về chính mình hẳn là có đảm lượng?"

Nói huyết khí tràn ngập, con mắt cũng giống như là thành đỏ: "Yêu ngôn hoặc chúng người, chém!"

...

...

"Nhanh, đem núi Đông Dục quỷ thần cùng Thần vệ quân tất cả rời đi, cho

Bắc Vực tiên quân lưu lại một cái lui ra con đường!"

Quan Châu quần sơn bên trên, Nguyên Thần tử cũng đã gấp sắc mặt nhăn nhó, hướng về Quỷ Vương hét lớn.

Quỷ Vương đã đại cau mày, quát lên: "Kẻ địch vào vây bên trong, chính là thoả thích đồ diệt lúc, làm sao còn muốn thả bọn họ đi?"

Nguyên Thần tử giận không nhịn nổi, càng là hoàn mỹ giải thích, chỉ có thể hét lớn: "Bọn họ không còn đường lui, cũng chỉ có thể liều mạng!"

Quỷ Vương tức giận, vẫn là không muốn triệt mở, đúng là một bên Tuyết Nữ vội vàng tới khuyên, ám chỉ Quỷ Vương trước hết nghe Nguyên Thần tử một lời, liền chỉ có thể vung ra lệnh hào, lệnh núi Đông Dục chính bao vây đi qua quỷ thần cùng Thần vệ quân lui lại, làm cho bị bao vây ở bên trong Tiên minh đại quân có cái lui ra ngoài lỗ hồng, thậm chí vừa tránh ra, vừa hô to gọi nhỏ, lấy hấp dẫn bị vây lại Tiên minh đại quân chú ý.

"Luận trận pháp, người có thể, luận chiến trận, người không hiểu!"

Mà tại Tiên minh đại quân trên trời cao, xa xa nhìn cái này một phương chiến trường thế cuộc Cung Thương Vũ, cũng nhìn ra Đông Dục nhường lại con đường kia, con mắt hơi nheo lại, sớm liền minh bạch Tôn phủ tâm ý, hần đầu tiên là hít một hơi, lại ánh mắt trở nên cực kỳ kiên nghị, trái tim làm ra quyết định, lại trầm giọng hét lớn: "Tôn phủ đại quân ở lùi, đã không có chiến ý, chư tướng nghe lệnh, nhân cơ hội đánh giết!"

Liên từng đạo từng đạo quân lệnh đều truyền ra ngoài, trong đại quân bộ, lại lần nữa phun trào.

Trăm vạn tiên quân, biết bao là nhiều, tung là vừa nãy đã vọt vào Quan Châu trong dãy núi không ít, còn ở lại trung bộ cùng phía sau, còn có vô số, những thứ này tiên quân, lấy long đình bốn mươi vạn Yêu quân chiếm đa số, đang tự không biết phía trước chiến thế làm sao, người người thân thiết, lúc này nghe được Cung Thương Vũ lời nói, lập tức chất phác chấp kích, ở chư đường tiên phong hét lệnh phía dưới, làm tốt xông về phía trước trùng kích chuẩn bị.

Bọn họ có thể lưu ý không tới nhiều như vậy chi tiết nhỏ, chỉ là nghe thật giống chiến thế không sai, vậy dĩ nhiên muốn lên trước tranh công.

"Không thể, không thể. . ."

Đại quân nghiêm túc trong, có tâm hoài nhân từ lão tu, liềm lĩnh vọt ra, hướng về chúng tiên quân xua tay kêu to: "Phía trước là tử địa, bọn họ là ở để cho các ngươi đi chịu chết a, ta Bắc Vực tộc nhân tính mạng, há có thể dễ dàng như thế chôn vùi tại. . ."

"Phốc!"

Lời còn chưa nói hết, sớm có một vệt ánh đao bay tới, một đao chém xuống cái này lão tu đầu.

Lại tiên quân trận trong, thậm chí phía trên bên trong tiên điện, kiếm lên đao rơi xuống, dòng máu cuộn cuộn, chém xuống liên tiếp đầu.

Cung Thương Vũ dương tay một chiêu, cái kia lão tu đầu liền bay đến trong tay hắn, mang theo búi tóc vừa nhìn, đã thấy cái này vị lão tu chính là Tuyết Châu một cái đức cao vọng trọng tiên bối, là nhất nhân thiện, không biết làm qua bao nhiêu việc thiện, năm đó Bắc Vực phương thương loạn ba châu lúc, từng muốn chém hết Tôn phủ huyết mạch, cũng là cái này vị lão tu tới khuyên, rốt cục chỉ là đem những người kia trục xuất ba châu, không có trở thành biển máu.

Mà bây giờ, Cung Thương Vũ nhậm chức tiên quân tổng tướng, tìm đến không ít phụ tá, người này chính là trong đó một cái.

Vị này lão tiên bối ở trước đây, cũng từng giúp mình không ít, không nghĩ tới, bây giờ lại ở chính mình trong quân bị chém đầu.

Cung Thương Vũ nhìn cái này vị lão tu phần nộ lại không cam lòng nhắm lại hai mắt, trái tim một trận trầm thấp, dùng chỉ có chính mình nghe thấy tiếng nói chậm rãi tự nói: "Chung lão tiên bối, ngươi một đời làm vì thiện, là người tốt, nhưng là người như ngươi, cứu không được Bắc Vực. . ."

Thật dài phun ra một cái buồn bực, hắn nhắc lên cái này vị lão tu thủ cấp, hướng về chu vi chúng tiên quân cười nói: "Ngột lão già này, lại còn mưu đồ gây rối, loạn ta quân tâm, chết không hết tội, chúng tộc nhân nghe lệnh, tiên quân tiên phong đã đánh vào Tôn phủ đại trận, đều ký đại công, không muốn lạc hậu, nghe ta hiệu lệnh, tốc công đại trận, chém quỷ thần, phá đại trận, đồ Tôn phủ huyết mạch, đều là đại công, có thể thưởng linh tinh vạn lượng, có thể chiếm được bí pháp hồ sơ, lập đền công đức mười vạn, liền có

thể thượng Tiên minh mệnh bài một đạo, hứa cho ở Ma Sơn chu vi, lập đạo truyền thế!"

Rào. . .

Lời vừa nói ra, không biết có bao nhiêu người, hai mắt tỏa ánh sáng, kích động không thôi.

Tiên quân trong, tất lập công đức chi bi, nhưng trước Tiên minh trong đại quân công đức, đều là thượng linh tinh pháp bảo, những thứ đồ này, cố nhiên có sức hấp dẫn, nhưng thì lại làm sao có thể đáng giá người đi liều mạng, đúng là bây giờ Cung Thương Vũ nhắc tới Tiên minh mệnh bài, thật là đê người tâm động, cái kia cho phép ở Ma Sơn chu vi lập đạo truyền thế mệnh bài, liền đại biểu bọn họ có cơ hội khai tông lập phái, thành chúa tể một phương a!

Bắc Vực Tiên sơn vô tận, nhưng nghĩ khai tông lập phái, liền chỉ có ở Ma Sơn chu vi.

Chỉ có như vậy, mới có thể thu được đến cuộn cuộn không ngừng Linh bảo tiền tài, mới có khả năng thật sự đặt chân truyền thế.

Nhưng là Ma sơn cố nhiều, lại phần lớn đều bị thế gia tông môn cho chia cắt, nơi nào đến phiên người mới, Tiên minh trước cũng không dám lung tung đồng ý, dù sao tiên môn thế gia, chính là Tiên minh căn cơ, làm tức giận bọn họ, Tiên minh liền chỉ còn xác không. . .

Nhưng hôm nay, Cung Thương Vũ càng ở trước mọi người, thả ra lời ấy!

Mười vạn công đức, liền có thể đổi được một phương tông môn?

Cái này chẳng phải là đại diện cho, trước đây những kia cao cao tại thượng tông môn, có thể thành chính mình?

Cái này chẳng phải là đại diện cho, chính mình bây giờ, thật sự có hi vọng cá vượt long môn?

Dù sao đây chính là ở đại chiến trong a, ần Tiên minh này trước định ra tiên luật, chém giết Thần vệ quân một tên, liền có năm ngàn công đức, chém giết Trúc Cơ cảnh giới Tôn phủ huyết mạch một cái, liền có một vạn công đức, chém giết cảnh giới Kim Đan Tôn phủ huyết mạch một cái, liền có ba

vạn công đức, chém giết quỷ thần một con, liền có mười vạn công đức, mà chém giết đại quỷ thần một con, cái kia công đức càng là trực tiếp liền có ba mươi vạn. . .

Tính toán một chút, cái này đã bao nhiêu cái tông môn?

"Giết. . ."

Không biết là ai a hô một tiếng, cuồn cuộn đại quân, đều điên cuồng giống như vọt tới.

Ở lệnh kỳ chỉ dẫn phía dưới, bọn họ xông hướng địa phương, chính là Quan Châu quân sơn mới vừa thả ra Đông Dục, mà lúc này Đông Dục quỷ thần cùng Thần vệ quân, mới vừa ở tuân lệnh lui lại, chợt thấy nhiều như vậy tiên quân vọt tới, tâm trạng nhất thời sợ hãi, lại muốn lùi, lại cũng bị những thứ này người xung phong, nhất thời càng là tâm thần đại loạn, cũng không biết có bao nhiêu người đang lùi lại trong quá trình, bị Bắc Vực tiên quân cắt lấy thủ cấp. . .

nhất số xui chính là những kia mới vừa muốn từ Đông Dục rút khỏi đến Bắc Vực tiên quân, vừa mới muốn từ Đông Dục nơi này lui về phía sau ra, lại bị người mình trào lại đây, từng cái từng cái ủng trở về, nhất thời tâm tình đều loạn, chỉ cảm thấy đầy trời đầy đất, đều là điên cuồng. . .

"Cái này.... cái này.... Cái này. . ."

Một màn này, nhìn ra thấy giữa không trung Nguyên Thần tử đều rối loạn.

Chính mình mới vừa mới cho những kia Tiên minh đại quân, thả ra một con đường sống, nhưng là bọn họ lại. . .

. . . Chính mình cho lấp kín?

. . .

. . .

"Đây chính là người nói mưu kế?"

Quỷ Vương đã phản nộ hét lớn: "Chúng ta thân binh lùi lại, trái lại bị bọn họ đánh lén không ít, trận thế đem loạn!"

Trong tiếng hét vang, hắn đã lại không nghĩ ngợi nhiều được, bỗng nhiên cả người hóa thành một đạo yêu dị đến cực điểm hắc phong, trực tiếp chạy Đông Dục vị trí đi tới, bây giờ nơi đó thực sự loạn tung tung phèo, Tôn phủ quỷ thần cùng Thần vệ, bởi vì chính đang tại có ý tránh ra, lại bị Tiên minh tiên quân thừa cơ đánh lén, đã lớn chịu khổ, tâm trạng đại loạn, lúc này mơ hồ cũng đã có muốn trận thế tan vỡ ý vị. . .

Vụ đảo Quỷ Vương, đã quyết định tự thân ra tay, ổn định trận thế.

"Kỳ thực, coi như là bồi thêm tất cả Đông Dục một phương Thần vệ cùng quỷ thần, cũng đáng. . ."

Nguyên Thần tử trái tim yên lặng nghĩ, nhưng lời này nhưng không cách nào nói ra.

Hắn dù sao cũng là Bắc Vực người, nếu nói là lời này, cái kia liền quá đáng giá Quỷ Vương cùng Tuyết Nữ hoài nghi.

Nhìn phía dưới hoàn toàn đại loạn quần sơn, nhìn cái kia đã mơ hồ vượt qua chính mình chừng không thể cuộc, sắc mặt của hắn, cũng đã trở nên không có đều âm u, bên trong thậm chí có chút thống khổ cùng xoắn xuýt, giờ lên ánh mắt, nhìn về phía đối diện giữa không trung bên trong Tiên điện.

"Triệu Chân Hồ, ngươi thật là không tiếc hóa thân thành ma?"

. . .

. . .

"Đến chúng ta ra tay rồi. . ."

Mà vào lúc này, phía trên tiên điện, Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ, cũng đã tràn ngập nổi lên đầy trời huyết khí, hắn nhìn về phía dưới tình hình rối loạn, sau đó nhìn về phía cả phương tiên điện, ánh mắt chiếu tới chỗ, lại không người dám nhìn thẳng hắn, liền chính mình Thái Bạch tông trưởng lão Hùng Bình mấy người, cũng không quá dám nhìn thẳng nhìn hắn, ở trên mặt của hắn, chậm rãi lộ ra một chút phức tạp nụ cười, tựa hồ dẫn theo chút ý khó hiểu.

"Cũng không biết chuyện hôm nay, ta còn có thể không ngủ đến!"

Sâu sắc thở dài một hơi, hấn bỗng nhiên lay động ra tầng tầng sông máu, đem những kia lão trận sư các loại, tất cả bao lấy, căn bản không quản bọn họ gãy dựa cùng kêu to, trực tiếp liền hướng về phía trước bên trong chiến trường vọt tới, trầm giọng hét lớn, như thần lôi kinh sợ lay động trên thế gian.

"Nhưng không có đòi mạng đâu, lại sao thẳng lên bị đánh gãy sống lưng?"

Chương 732 : Tu La Chiến Trường

Đại trận nổ vang, thân bị vây tuyệt địa.

Bắc Vực tiên quân một phương, xuất hiện một loại tuyệt nhiên ngược lại tâm tình, có người mù quáng, nhìn chằm chằm Tôn phủ cái kia tán loạn tại Quan Châu quân sơn bên trên quý thân, Tôn phủ Thân vệ mấy người, gào gào thét liên xông lên tới, liều mạng chém giết, trong miệng còn gầm nhẹ cái gì "Hãnh diện", "Về nhà cưới hai ny", "Kiếm được công đức làm tông chủ" loại hình, những kia đối mặt bọn họ quý thân cùng Tôn phủ huyết mạch các loại, hoàn toàn không nghĩ tới Bắc Vực tu sĩ còn có cái này một mặt, trước đây sợ hãi rụt rè bọn họ, lại dám coi chính mình là con mồi.

Mặt khác một loại, nhưng là sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Vốn là muốn vọt vào Quan Châu quần sơn đến, cùng sau lưng người khác nhất công lao, lại không nghĩ rằng, trước mắt xuất hiện càng là một mảnh tử địa, trước người, vô tận trận quang, tiêu diệt đồng bạn máu thịt, sợ hãi chiến trường, một chút nhìn không thấy bờ, mà sau lưng, Địa Hỏa trận liệt diễm trùng thiên, đã đem đường lui chặn chết, khắp cả mắt nhìn đi, bên người đều là sợ hãi cùng tuyệt vọng kêu thảm thiết, thậm chí đã sợ hãi đến liên pháp bảo đều té bất ổn.

Bọn họ hiện tại đầu óc hỗn loạn tung bưng , căn bản không biết là làm sao rơi vào nơi tuyệt địa này trong, cũng không biết nên đi nơi nào, càng không biết trước người những thứ này đại trận, hẳn là hi vọng vị cao thủ kia lại đây phá tan, phá không xong, chính mình lại nên làm gì?

"Ào ào ào. . ."

Cũng là ở một mảnh tuyệt vọng bên trong, bên ngoài sông máu tràn lan, tràn ngập nửa bầu trời, Thái Bạch tông chủ thân khóa vô cùng huyết khí mà đến, nhảy vào bên trong chiến trường này, không biết có bao nhiêu người, ngẩng đầu nhìn hướng về phía Thái Bạch tông chủ, nhận ra cái kia mảnh huyết khí, nhất thời hưng phấn không thôi, cao tiếng la lên cứu mạng, nhưng đang ở giữa không trung Thái Bạch tông chủ, chỉ là sông máu lật lại,

vút roi xuống vô số người đi xuống.

Nhìn chăm chú nhìn lên, liền thấy cái kia lại đều là một cái lại một cái lão trận sư, đều là trước đây ở bên trong tiên điện thảo luận qua phá trận việc, thậm chí còn đoạt lấy phá trận cơ hội, nhưng sau đó lại đang hoàng ngâm miệng, đều bị ném vào chiến trường này, Thái Bạch tông chủ tiếng nói khuấy động bốn vực, truyền vào chư tiên quân trong tai: "Bắc Vực trận sư đều ở đây nơi, phá trận cầu sinh, bắt quá trong một ý nghĩ. . ."

"Ào ào ào. . ."

Vô số nghe được cái này âm thanh tiên quân, còn có không nghe được thanh âm này, nhưng thấy người khác đều hướng về nơi này xông tiên quân, tranh đem vọt tới, phải đem những kia lão trận sư đám người đoạt ở trong tay, ánh mắt đỏ như máu, cũng như là chính đang tại đoạt, chính là cầu sinh cơ hội.

"Thái Bạch tông chủ, người. . . Người sao có thể cường bức chúng ta nhập chiến trường?"

"Triệu. . . Triệu Chân Hồ, người cái này vô liêm sỉ tiểu nhân, người. . . Người là đang cố ý hại người a. . ."

"Thái Bạch tông, ta Tứ Trụ môn cùng các người đời đời kiếp kiếp, không đội trời chung. . ."

Những kia lão trận sư bị huyết khí kích hoa mắt chóng mặt, hoàn toàn không biết chuyện gì nữa đây, liền bị mang theo tiến vào chiến trường này, đợi đến tỉnh lại thì liền dĩ nhiên nhìn thấy một mảnh tuyệt vọng cảnh tượng, phóng lên trời trận quang, còn có chu vi chính một mặt cầu xin, rõ ràng đem bọn họ coi như nhánh cỏ cứu mạng tiên quân đám người, trái tim dâng lên vô cùng vô tận sợ hãi, ôm theo tuyệt vọng phần nộ mắng to lên.

"Chỉ cho phép tiên quân tộc nhân liềm mạng chém giết, lại không cho các người cũng tiến vào liềm một phen mệnh sao?"

Mà Thái Bạch tông chủ đối với bức này chửi mắng, lại chỉ là uy nghiêm đáng sợ cười gằn, thoáng qua liền đã làm hóa huyết ảnh đi xa.

Trong lúc nhất thời, phía dưới tức giận mắng tiếng, càng thêm mãnh liệt.

...

...

"Cái này. . ."

Mà lúc này bên trong tiên điện, thấy được Thái Bạch tông chủ mang theo chư phương trận sư, vọt vào chiến trường, Tức gia gia chủ, Tuyết Sơn tông chủ, cùng với mới vừa mới từ phòng luyện đan đi ra Cổ Thông lão quái, nhìn thấy Thái Bạch tông chủ hành vi, đều đã kinh sợ tại chỗ, thậm chí cảm thấy như là đã xa lạ, Cổ Thông lão quái ánh mắt đều trở nên hơi âm u, thấp giọng nói: "Lão Thái Bạch a lão Thái Bạch, ngươi. . ."

"Trước đây ngươi, chỉ là tu luyện ma công, tăng cao tu vi, nhưng ngươi làm vì công vì nghĩa, lại không người sẽ đưa ngươi xem là ma đầu, nhưng lúc này đây, ngươi làm những việc này, bất luận trận chiến này kết quả làm sao, sau này ngươi, đều sẽ bị làm thành chân chính ma đầu. . ."

"Nguyên là bực này thích danh tiếng thể diện người, làm sao liền nhất định phải làm được trình độ này đây?"

". . ."

". . ."

"Chỗ của Đạo, tuy ngàn vạn người ta cũng hướng về!"

Tức gia gia chủ nhanh chân đi hướng về phía tiên cửa điện, bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn về phía cái này bên trong tiên điện, vô số vẻ mặt quái dị, lo lắng lão tu đám người, uy nghiêm đáng sợ quát lên: "Đại chiến đã lên, trăm vạn tiên quân, gần nửa nhập cục, chúng ta lại há có thể tiếp tục không đếm xỉa đến, chư vị, một đời tu hành ngộ đạo tâm, ngàn kiếp muôn vạn khó khăn cuối cùng lâm, việc đã đến nước này, cao cao tại thượng, chỉ điểm giang sơn liền không thích hợp!"

"Chúng ta, cũng phải nhập cục!"

Bên trong tiên điện, nặng nề vắng vẻ, nhất thời lại không người trả lời hẳn lời nói.

Tức gia gia chủ có chút trầm thấp nở nụ cười, trầm giọng nói: "Ta cùng hẳn

không giống, ta không dám buộc các ngươi!"

Dứt lời này thì hấn tay áo lớn vung một cái, sau lưng bảy, tám đạo tử khí quân quanh thân phù bay lên, tựa như bảy, tám đạo kỳ tử, rồi sau đó hấn phi thân lao ra Tiên điện, quát lên: "Tức gia tộc nhân nghe ta mệnh lệnh, tốc nhập chiến cuộc, vì ta Bắc Vực bác một tuyến sinh cơ!"

Tử khí tuôn ra, kinh thiên động địa, thẳng vào trong cuộc chiến đi tới.

Tuyết Sơn tông chủ chậm rãi đứng dậy, trầm ngâm một lát, hướng về Tiên điện bên trong chur tu hơi thi lễ, ra điện, nhập chiến trường.

Tiên điện trầm mặc lợi hại hơn, ít nhất trên trăm vị đạo thống không giống, tu vị không giống, nhưng có thể nhập tiên điện này nghị sự, lại đều đại diện cho bọn họ địa vị không tầm thường tu sĩ, vào lúc này người nhìn ta một chút, ta nhìn người một chút, lại vô thanh vô tức trong lúc đó, ả nhiên chia làm mấy phái, có người tàn nhẫn lên tâm đến, cắn chặt hàm răng, nhanh chân ra điện, hướng về bên ngoài chiến trường vọt tới, thân hình trầm mặc mà kiên định.

Cũng có người do dự không quyết định, vẫn cứ ở bên trong tiên điện quan sát, đi vậy không phải, đi cũng không phải.

"Thanh Phong đồng nhi!"

Một mảnh trong trầm mặc, Cổ Thông lão quái, bỗng nhiên thấp tiếng quát chói tai.

Vẫn trốn ở lang trụ mặt sau Thanh Phong đồng nhi lộ ra một cái đầu, nhỏ giọng kêu lên: "Sư tôn!"

Cổ Thông lão quái quát lên: "Lấy sư phụ hoàng kim chày thuốc đến!"

Thanh Phong đồng nhi không do dự, yên lặng lấy ra một cây vàng rục rở chày thuốc, hai tay nâng, đưa tới Cổ Thông lão quái trước mặt.

Cổ Thông lão quái cười ha ha, đem hoàng kim chày thuốc nắm ở trong tay.

Sau đó liền thấy Thanh Phong đồng nhi cũng lấy một cây đen nhánh huyền thiết chày thuốc, nói: "Sư tôn, ta cùng đi với ngươi!"

Cô Thông lão quái ánh mắt hơi thay đổi sắc mặt, lại cười ha ha, nói: "Tốt, sư phụ sẽ che chở ngươi!"

Thanh Phong đồng nhi lặng lẽ lườm một cái, nhỏ giọng thầm thì nói: "Sư tôn, ta bản lãnh kỳ thực đã cao hơn ngươi. . ."

Một già một trẻ, hai bóng người nhanh chân hướng về đi ra ngoài điện, mà ở lại điện bên trong Minh Nguyệt tiểu thư nước mắt mông lung, hướng về hai người bọn họ bóng lưng hành lễ, trong lúc nhất thời, Tiên điện bên trong bầu không khí càng ngọt ngào, cũng không có thiếu người, đều nhìn Cô Thông lão quái hai người, nhìn đầy mặt giọt nước mắt Minh Nguyệt tiểu thư, cảm nhận được một loại trước nay chưa từng có ngọt ngào cùng tuyệt vọng, loại tâm tình này, dễ nhân tâm thương.

"Ha ha ha ha, thế gian thú vị, liền ở đây. . ."

Một mảnh trong trâm mặc, bốn mươi chín kiếm Tiêu Kiếm Uyên, chợt cười to, đem cái hộp kiếm lưng ở trên người, vừa chậm chậm rãi đi ra ngoài, một vừa cười nói: "Một niệm thành tiên, một niệm thành ma, biến người không phải tâm, chỉ là danh. Một niệm kích động, nhập chiến trường làm vì hùng, một niệm sợ hãi, sẽ thành bọn chuột nhất, biến người không phải là người, mà là đằm. Có lẽ chúng ta có người sẽ chôn vùi tại nơi này, thậm chí hậu thế cũng không có người nhớ tới, có lẽ chúng ta có người sẽ ngồi kiếm lợi, thậm chí sau đó đoạt được vốn không nên thuộc về tự mình chỗ tốt cùng hư danh, thế nhưng. . ."

Hắn hơi nghi chân, thấp giọng cười nói: "Thiên địa có thể chứng, những việc này, tông là chúng ta làm!"

Ào ào ào. . .

Hắn tay áo tung bay, cũng nhảy vào bên trong chiến trường kia đi tới.

Mà cái này bên trong tiên điện, cuối cùng cũng có người kiếm bất quá nội tâm tranh đấu, vọt vào chiến trường, cũng có người nhìn nhau vài lần, nhận định trận chiến này sẽ là thế thảm nhất kết cục, liền lặng yên không một tiếng động, từ cửa sau lui ra Tiên điện, không biết trốn hướng về phía nơi nào. . .

Minh Nguyệt tiểu thư vẫn ở tiên bên trong nhìn, thờ ơ lạnh nhạt, không nói một câu, không lọt một bút.

...

...

Mênh mông cuộn cuộn, giữa không trung, trên chín tầng trời, vô số cao nhân, tràn vào chiến trường.

Mà ở phía dưới, còn có lệnh kỳ vung múa, càng nhiều tiên quân đang tự sau từ từ vọt tới, trở thành bên trong chiến trường này một phần, Thập Môn Quỷ Thần trận dĩ nhiên ở bách dưới sự bất đắc dĩ, vận chuyển tới mạnh nhất, phân cách đan dệt, đem toàn bộ chiến trường vây ở trong đó.

Nguyên Thần tử biết, lúc này hẳn là cho Bắc Vực tiên quân lưu lại một cái đường lui, như vậy mới tốt nhượng bọn họ quân tâm tan vỡ.

Nhưng là hẳn đã không có cách nào làm như vậy.

Chiến trường quá khổng lồ, quá loạn, chính là hẳn đang thao túng mười trận sau khi, cũng đã không thể chú ý đến cái khác.

Đặc biệt là, Quỷ Vương cùng Tuyết Nữ, đều đã vào chiến trường, lúc này nhượng bọn họ tạm lui, vốn là làm người khác khó chịu.

Liền, hẳn cũng chỉ có thể điều động đại trận, cật lực vây giết tất cả người.

Mà tại trong trận Bắc Vực tiên quân, lúc này cũng chỉ có thể thể lương vô chủ, toàn bằng tự cứu.

Lại không nói thêm gì, có thể hình dung bọn họ lúc này đối mặt sợ hãi, bọn họ bị còn lại bảy cửa đại trận, cùng với vô cùng quỷ thần cùng Tôn phủ huyết mạch vây vào giữa, trình độ nào đó trên, quả thực như là đợi làm thịt cừu con giống như bất lực, bọn họ có người thân như run cầm cập, ôm đầu trốn ở nham thạch phía dưới, lại vẫn bị trận quang can quét, bọn họ có người gào thét xông hướng đi vào, lại vẫn bị quỷ thần nuốt chửng, bọn họ có bỏ quên pháp bảo, gào khóc, bọn họ có chửi ầm lên, mắng Tiên minh làm sao bị vây chính mình nhập tuyệt địa. . .

Có tuyệt vọng tiên quân vây nhốt những trận sư kia, cầu xin bọn họ nhanh đi phá trận, nhưng những thứ này trận sư cũng sớm đã tuyệt vọng, tiếng bực bội mắng to: "Bực này cao minh đại trận, chúng ta cái nào có biện pháp

đi phá a, vẫn chưa rõ sao? Chúng ta đều bị cái kia chết tiệt Triệu Chân Hồ cho lừa gạt rồi, hấn cố ý đem chúng ta rơi vào tuyệt địa, hấn là đang ép chúng ta đi chết a, chúng ta sớm đã bị hấn cho từ bỏ rồi. . ."

Tiên quân rơi vào hoàn toàn tuyệt vọng, có người lay nằm trên mặt đất, cầu xin Tôn phủ tha chính mình một mạng, nguyện đời đời làm vì trâu ngựa.

Chỉ tiếc, như vậy phía trên chiến trường hỗn loạn, cầu xin là không có đường sống, bọn họ bị quỷ thần ăn, Tôn phủ huyết mạch giết.

Thậm chí có chút, trực tiếp chết ở người mình đao kiếm phía dưới.

Mà những người còn lại bên trong, thì lại cũng xuất hiện không giống phản ứng, có người cắn răng, trực tiếp lấy đao gác ở trận sư đám người trên cổ, gân xanh lộ kêu to: "Người là trận sư, người nhất định có biện pháp, ngược lại Khoảng chừng đều là chết, liên không tin bác không sinh ra đường!"

Cũng có người trực tiếp một đao ném lăn trận sư, cố sức chửi: "Đều là phế vật vô dụng, tự chúng ta đi phá trận!"

...

...

Đây là một mảnh tuyệt vọng Tu La chiến trường.

Nhưng tuyệt vọng bên trên, lại mơ hồ có chút trước đây rất ít xuất hiện ở Bắc Vực tu sĩ trên người gì đó ở thai nghén.

Chương 733 : Đều Điên Rồi

Người đều là kỳ quái, mỗi lần cảm giác mình có thể khống chế được chính mình, bất kỳ chuyện của mình làm, đều là do vì tự mình nghĩ làm mới đi làm, có thể cũng chỉ có khi phát sinh một chút chính mình cũng không có sớm dự liệu được chuyện thì mới phát hiện mình còn có ra ngoài chính mình dự liệu một mặt, liền như thể lúc cái kia vô cùng vô tận, có tới mười vạn hai mươi vạn rơi vào mảnh này vũng bùn bên trong Bắc Vực tiên quân!

Bọn họ vừa bắt đầu chính là đang chờ người khác phá trận, chính mình theo mò chút chỗ tốt mà thôi, sau đó chợt phát hiện mình đã hãm sâu nhập đại trận trong lúc đó, đào mạng không đường, cho nên bọn họ sợ hãi, chạy trốn, thậm chí cầu nguyện, quỳ xuống đất xin tha, tất cả những thứ này đều là bình thường, cực kỳ giống bọn họ đã thành thói quen diễn xuất, có thể khi bọn họ phát hiện, sợ hãi vô dụng, chạy trốn vô dụng, thậm chí cầu nguyện cùng quỳ xuống đất xin tha cũng vô dụng thì nhưng dần dần bị buộc lên tuyệt lộ, thậm chí dần dần bị bức ép ra một chút liền bọn họ trước đây đều không dự liệu được về quyết tâm. . .

Lúc này cũng không thể không nói, Tôn phủ thực sự là giúp đại ân!

Dù sao Tôn phủ ngự trị ở Bắc Vực trên đỉnh đầu 1,500 năm, đã sớm cho Bắc Vực người bình thường gieo xuống cực sâu khủng bố ấn tượng, bọn họ biết, làm tức giận Tôn phủ huyết mạch, hẳn phải chết, đắc tội rồi Tôn phủ huyết mạch, cũng hẳn phải chết, vì lẽ đó ôm ấp ở Tôn phủ huyết mạch trước mặt xin tha tâm tư cũng không có nhiều người, bởi vì phần lớn người đều biết xin tha cũng hẳn phải chết, vì lẽ đó càng nhiều chỉ là lựa chọn chạy trốn. . .

Mà ở không chỗ có thể trốn lúc, tâm liền tàn nhẫn.

Tôn phủ huyết mạch cùng cái kia vô cùng vô tận quý thần, cũng ở cười ha ha, bọn họ cũng tương tự đã quen Bắc Vực tu sĩ khúm núm, dưới cái nhìn của bọn họ, bây giờ thừa cơ mà lên, đem bọn họ trực đến cực nam cảnh giới, đem bọn họ Bắc Vực mười chín châu tất cả đoạt đi Bắc Vực tu sĩ, căn bản liền không phải là bọn họ bình thường nhìn thấy Bắc Vực tu sĩ, bây giờ

những thứ này hốt hoảng chạy trốn người mới là. . .

Cho nên bọn họ vào đúng lúc này, cũng đều thả ra đến đáy lòng sát ý.

Những kia tung hoành tại bên trong chiến trường, xung phong Bắc Vực tu sĩ Tôn phủ huyết mạch đám người, triển lộ ngọt ngào hồi lâu lệ khí, một đám một đám người khắp mọi nơi xung phong, té lên pháp bảo cùng thần binh, đem cái kia vô số quý xuống đất xin tha hoặc chạy trốn Bắc Vực tu sĩ chém giết.

Mà những kia âm phong từng trận quỷ thần, thì lại cuồng thanh cười to, thoả thích nuốt máu thịt, hưởng thụ chính mình lâu không gặp huyết thực thịnh yên!

Phía trên chiến trường, thậm chí thường thường xuất hiện một chút buồn cười tình cảnh.

Ba, năm cái Tôn phủ huyết mạch, một hai con quỷ thần, liền đuổi theo mấy chục, thậm chí mấy trăm Bắc Vực tu sĩ chém giết!

Quá nhiều người chết rồi!

Tu hành bên trong người giết người, vốn là người thường khó có thể tưởng tượng, pháp bảo lóe qua, liền có một đám người làm mất đầu, thần binh từ trên trời đáp xuống, trên đất liền xuất hiện từng mảnh từng mảnh phá nát thi thể, loại kia thê thảm tình cảnh, xa không phải thế gian bình thường chiến trường có khả năng cùng, vô tận thê thảm bi trong tiếng, trên đất thi thể, xếp thành một toà một toà núi lớn, trên trời tu sĩ bị chém giết, thi khối cùng máu tươi như mưa xối xả giống như như trút nước hạ xuống, trên đất tu sĩ bị chém giết, nhưng là một cái một cái sông máu hội tụ, chạy chảy xuống động, hội tụ thành từng toà từng toà hồ nước.

Máu hôi thối liền ngửi mấy vạn dặm, núi thây cao lũy tựa như lên trời!

"Trái cũng là chết, phải cũng là chết, ha ha ha, ngược lại hiện tại liền mẹ nó cùng chết!"

"Trốn cũng là chết, quý cũng là chết, ô ô ô, chung quy bất quá cái mạng này!"

"Làm, XXX mẹ hần!"

"Giết, sắp chết cũng phải kéo cái chịu tội thay. . ."

Rốt cục có người gặp phải tình huống như thế này, phần nộ rồi lên, rống to lên.

Bọn họ nhìn thấy quá nhiều ở sau lưng bị chém, hoặc là ở gáy trên cổ bị chém người, nhìn thấy quá nhiều cái chết, trong lòng bọn họ sinh ra một chút buồn cười mà hoang đường ý nghĩ, có lẽ chính mình sớm muộn đều là chết, nhưng là không nghĩ tuyển kiểu chết này.

Không nghĩ sau lưng bị chém, không nghĩ sau gáy trên cổ bị chém.

Không nghĩ sau lưng bị chém, cái kia liền chỉ có xoay người lại, hướng về những kia Tôn phủ huyết mạch chém giết tới.

Không nghĩ sau gáy trên cổ bị chém, vậy cũng chỉ có thể đứng lên đến, ngẩng đầu nhìn hướng về những kia thường ngày không dám nhìn thẳng quỷ thần!

Liền có người số gào kêu to, thân hình hoàn toàn không có kết cấu, thậm chí thân thông đều triển khai hoàn toàn không giống cái dáng vẻ, chỉ là như là dã thú bị sô, có nhân khẩu bên trong thóa mạ Tôn phủ quỷ thần cùng huyết mạch, có người cố sức chửi hăm hại hấn đám người đi vào Tiên minh, người điên giống như hướng về những kia Tôn phủ huyết mạch hoặc là quỷ thần vọt tới, quả thực chính là kẻ hở mở ra, cho nên bọn họ cũng là rất chết thống khoái.

Nhưng là có chút không chết người, lại rất nhanh phát hiện, những kia Tôn phủ huyết mạch cùng quỷ thần, tựa hồ cũng không mạnh như vậy. . .

Có chút Tôn phủ huyết mạch, lại chỉ là mới chém giết ba năm người mà thôi, lại liền bị người khác xông lên cắn một cái.

Nha a, nguyên lai Tôn phủ trong cũng có kém như vậy.

Liền càng nhiều người hướng về hấn vọt tới, có cắn, có chém, có đập, đem hấn giết chết.

Nha a, nguyên lai Tôn phủ huyết mạch cũng không bản lĩnh lớn như vậy, bọn họ lại sẽ chết. . .

Càng nhiều người dũng khí tráng lên, một làn sóng một làn sóng xông hướng những kia Tôn phủ huyết mạch, mà như vậy liệu lĩnh không sợ chết người, hoặc nói người điên cuồng càng nhiều, lại rút cục ở phía trên chiến trường này, hình thành rồi một đạo một đạo yếu ớt lại điên cuồng lực lượng, nơi bọn họ đi qua, chính là Tôn phủ huyết mạch cũng hoảng sợ, không còn dám hai, ba người chém giết tới, mà là lựa chọn né tránh, cho nên bọn họ lá gan càng to lớn hơn.

Thậm chí một ít quý thân, cũng bị bọn họ cái kia điên cuồng huyết khí uy hiếp, càng nhất thời không dám trực diện tranh phong.

Những thứ này người lúc này điên cuồng trong óc, thậm chí xưa nay không nghĩ tới, nguyên lai Tôn phủ huyết mạch, kỳ thực cũng là sẽ sợ. . .

"Không nên sâu vào trong trận, để tránh khỏi bọn họ sắp chết phản công, chỉ cần ngăn cản, lấy đại trận giết chết bọn họ. . ."

Tôn phủ cũng có thiện chiến người, sớm nhìn ra tình thế khác thường, những kia Bắc Vực Tiên minh đại quân, thực sự là quá nhiều, nhiều đến như bây kiến, nhiều đến liên tục chém giết, cái kia số lượng càng không nhìn ra ở giảm thiểu, đặc biệt là, những thứ này không có đường lui Bắc Vực tu sĩ, ở bắt đầu phát rồ lúc, bọn họ liền lại không dám vọt vào, liền chur bộ thống lĩnh, đều ở hét lớn lùi lại, mặc bọn họ bị trận thế cắn giết.

Cái này vốn là cũng là Tôn phủ trận chiến này nguyên sơ kế sách.

Bắc Vực đoạt đi mười tám châu, tiên quân số lượng, được xưng trăm vạn, Tôn phủ cùng với so với, thực sự kém đến quá xa.

Cho nên bọn họ mới bố trí Thập Môn Quý Thân trận, muốn cắn giết những thứ này Bắc Vực tu sĩ.

Tôn phủ huyết mạch sẽ sợ, quý thân thậm chí đều sẽ sợ, nhưng quý thân trận sẽ không, chỉ sẽ vô tình cắn giết mọi người.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới chính là, lúc này Bắc Vực tu sĩ, lại cũng có vô số người, biểu hiện ra khủng bố dũng khí, hay hoặc là nói, này không phải là dũng khí, mà là sợ hãi, sợ hãi đạt tới cực điểm lúc, liền không đáng kể sợ hãi, ngược lại bất luận đối thủ là cái gì, đều chỉ là muốn mạng của mình mà thôi, cái kia liền Tôn phủ huyết mạch giết chính mình, liền giết

Tôn phủ huyết mạch, quý thần muốn nuốt chửng chính mình, cái kia liền nuốt chửng quý thần, cái này Thập Môn Quỷ Thần trận muốn tiêu diệt chính mình, vậy thì đi mẹ kiếp, trước tiên đem cái này lao kiện quý thần trận cho bung!

Phá trận?

Sẽ không, hoàn toàn mẹ kiếp sẽ không!

Nhưng ta có thể đào hố, trực tiếp đưa người cái này quý trận cho điền!

"Tất cả trận sư, đều cho hắn ném tới trong trận đi, các người là trận sư, các người không phá trận ai tới phá trận?"

Có một thân huyết khí, cả người dũng mãnh khí tiên quân kêu to, hắn vốn là một cái Trúc Cơ, vốn là ở tiên quân trong, không hề chức vị tại người, có thể là bởi vì hắn là cái thứ nhất lá gan lớn lên, vì lẽ đó chu vi vô số tu vi so với hắn cao, nhưng đầu óc vẫn không có tinh táo xuống người đến, lại vào lúc này đều tê dại nghe theo hắn hiệu lệnh, điên cuồng chấp hành hắn nói tới tất cả. . .

Liền, vô số trận sư, đều bị ném vào trong đại trận, căn bản không quản bọn họ có thể hay không phá trận, có thể hay không phá trận.

Cũng có trận sư phản ứng lại, liều mạng kêu to tất cả có thể phá trận phương pháp.

"Đào, đào cái này Loạn Sơn trận địa mạch!"

Liền từng mảnh từng mảnh tu sĩ, hoặc là liều mạng tính mạng, hoặc là căn bản liền không biết chính mình đang làm gì, cùng nhau xông hướng trước.

Bọn họ có trốn vào lòng đất, vung múa pháp bảo, đi lòng đất loạn đảo trống một mạch, chặt đứt tất cả bọn họ sẽ gặp phải địa mạch, bọn họ làm như vậy, tự nhiên không thể có hiệu quả, liền chết ở lòng đất người càng ngày càng nhiều, từng mảnh từng mảnh dòng máu, nước suối giống như thoát ra mặt đất. Nhưng là, theo nhảy vào lòng đất người càng ngày càng nhiều, cái kia Loạn Sơn trận, lại thật sự vận chuyển càng ngày càng chậm, tới đến cuối cùng thì dĩ nhiên trận lực hỗn loạn, chính mình trận lực đan dệt, ảnh hưởng lẫn nhau, thời khắc cuối cùng, thậm chí trực tiếp bạo ra. . .

"Phá sao?"

Có người ngẩng đầu nhìn cái kia Loạn Sơn trận cánh cửa bắt đầu nhiễm lên một tầng máu tươi, cuối cùng vỡ tan, hung phần kêu to.

Bọn họ không biết mình là làm sao phá trận, thế nhưng bọn họ xác thực phá trận.

Bọn họ tiến vào lòng đất đi tu sĩ quá nhiều, chết ở hải cốt dưới đất cũng càng nhiều, thậm chí là bởi vì sợ hãi phía dưới tử vong, những kia đây cõi lòng oán khí tàn hồn cũng quá nhiều, tất cả lực lượng đan dệt phía dưới, mạnh mẽ đem cái này một phương Loạn Sơn trận cho bế tắc.

"Chôn. . . Chôn nó. . ."

Có người chỉ vào phía kia đưa tới mây đen bên trên ánh sáng mặt trời, lưu quang đan dệt, liền đem vô số vào trận người cắn giết thứ sáu trận Lưu Quang trận, lớn tiếng tê hô, người này kỳ thực đối với phá trận không một chút nào hiểu, nhưng hắn chỉ nghĩ, trước mắt cái này trận, thật đáng sợ, nhất định là không thể phá đến rơi, vì lẽ đó, có thể đem nó chôn dưới đất, mọi người từ phía trên đi tới a. . .

Người này kỳ thực chỉ hô một tiếng, liền bị một cái Tôn phủ huyết mạch xa xa một mũi tên bắn chết.

Nhưng không biết có bao nhiêu người nghe được câu nói này, bắt đầu triển khai Thổ tướng thần thông, hoặc là Phi thạch thuật, hoặc là dứt khoát một nắm một nắm đất đi đến điện, đào rỗng một toà lại một toà núi lớn, đem vô số bùn sạn thạch điện tiến vào này phương đại trận, Lưu Quang trận uy lực biết bao đáng sợ, đất đá vào trận, liền bị đốt thành lưu ly, nhưng càng ngày càng nhiều lưu ly điện đi vào, đại trận cũng rất nhanh sụp đổ.

Càng nhiều người ở về phía trước tuôn ra đi qua, mê đầu mê não, dâng tới chư phương đại trận.

Có người như là kiến hôi, vọt tới cửa lớn trên cánh cửa, nắm cái đục liên tục tạc phía trên phù văn.

Có tập kết thành trận thế, một lần một lần trực tiếp đi xông tới đại trận kia.

Có làm thành một vòng, đứng ở giữa không trung hướng về trong trận đi

tiểu, muốn dùng cút đáí ô nó trận quang.

Còn có mấy cái mắt sắc, chuyên môn tập kết thành một đội người, từ các nơi chọn nằm ở trên mặt đất giả chết người, mỗi lấy ra tới một cái, mọi người liền hưng phấn vui mừng cùng nhau đem hấn giờ lên đến, sau đó một, hai ba cho ném vào cái kia căn giết tất cả sinh mệnh trong đại trận đi.

Đều điên rồi!

Nhưng ở cái này điên cuồng phía dưới, đã có càng ngày càng nhiều đại trận bị phá tan. . .

Chương 734 : Hủy Đạo Tâm, Cứu Bắc Vực

"Bắc Vực tu sĩ, thật sự tất cả đều điên rồi sao?"

Bên trong chiến trường, đã là từng mảng từng mảng thê thảm, nhưng người không đành lòng nhìn thẳng, thậm chí khiến người cảm thấy một loại xuất phát từ nội tâm kinh hãi, cái kia không quan hệ tu vị cùng can đảm, chỉ là một loại bản năng sợ hãi, nhìn thấy quá nhiều siêu ra bản thân bất ngờ hoang đường, cho nên sản sinh sợ hãi, bất kể là Tôn phủ quý thần cùng tiên quân, vẫn là giữa không trung Nguyên Thần tử, đều có như vậy kích động. .

Đúng là Bắc Vực tu sĩ không có , bởi vì phần lớn Bắc Vực tu sĩ, dĩ nhiên điên rồi.

"Bắc Vực người, khi nào có bực này điên cuồng?"

Nguyên Thần tử tại giữa không trung, mắt lạnh nhìn xuống phía dưới chiến trường này, nội tâm mãnh liệt, càng là hơn xa người khác.

Hắn từ vừa mới bắt đầu, cũng đã tính toán tốt tất cả, nghĩ kỹ mỗi một bước, bao quát bây giờ chuyện đã xảy ra, cũng ở hắn mưu tính bên trong, nếu không phải nói có một chút bất ngờ, chính là hắn nghĩ tới rồi khả năng này, lại duy độc không nghĩ tới thật sự sẽ như vậy. . .

Thân là trận sư, hắn tự nhiên biết mình bày xuống đến trận, dùng phương pháp gì có thể phá tan!

Trong đó đơn giản nhất, chính là nắm đại quân đến xung kích, dùng hài cốt đến lập bằng.

Tựa như kiến đông cắn chết voi, voi lớn bất kỳ phương pháp chiến đấu, đều đánh không lại từ từ ửng đến đàn kiến.

Chỉ là, hắn từ vừa mới bắt đầu liền cảm thấy đây là không thể , bởi vì dùng loại này phương pháp, Bắc Vực Tiên minh, không biết muốn chết bao

nhiều người, hẳn không cho là Bắc Vực tu sĩ có bực này can đảm, dù sao tiên quân đại chiến, cùng tu sĩ đầu pháp không giống, nhân số quá nhiều, liền dễ dàng tan vỡ, tầm thường đại quân, thương tổn ba phần mười, liền có thể tan vỡ, có thể chống được năm, sáu phần mười không tan vỡ, liền đã là tuyệt thế tinh binh!

Nhưng là đối với Bắc Vực tu sĩ tới nói, bọn họ có thể chống được một thành thương tổn không tan vỡ, cũng đã là đốt nhang!

Vì lẽ đó theo Nguyên Thần tử, đây là một cái Bắc Vực Tiên minh tuyệt đối sẽ không lựa chọn phương pháp. . .

Nhưng kết quả lại là, Bắc Vực Tiên minh vẫn đúng là lựa chọn cái phương pháp này.

Không chỉ có là lựa chọn cái phương pháp này, bọn họ càng là không tiếc đem trăm vạn tiên quân trực nhập tử địa, Tôn phủ một phương cố ý lưu lại đào mạng cánh cửa, đều bị chính bọn họ lấp kín, sau đó dựa vào cái này gần chết điên cuồng, đến phá chính mình bố trí tỉ mỉ xuống đại trận!

Bây giờ, xác thực một toà tiếp một toà đại trận bị phá tan. . .

Nhưng mỗi một phương đại trận bị phá tan, bọn họ cũng vì đó trả giá bao nhiêu đánh đổi?

Nguyên Thần tử chính mình thậm chí đều bàn tay bắt đầu run rẩy. . .

Hắn nhìn thấy Bắc Vực tu sĩ, ở chính mình trong trận, chính từng mảnh từng mảnh chết, hẳn nhìn thấy hài cốt xếp thành núi, cũng nhìn thấy máu tươi lưu thành sông, nhìn thấy cái kia vô cùng vô tận oan hồn cũng tương tự bị vây ở trong trận, không cách nào rời đi, liền chỉ có thể tụ tập ở giữa không trung trong, hình thành rồi mây đen, mây trong có mưa máu rơi xuống, mây khói bốc lên, hóa thành từng cái từng cái không cam lòng thống khổ đáng đáp.

Những kia bị phá tan, hoặc nói là bị lấp đầy đại trận, mỗi một trận tổn hại bao nhiêu người?

Liền ngay cả Nguyên Thần tử chính mình cũng đã không tốt tính toán.

Ba vạn, năm vạn, vẫn là mười vạn?

Này không phải là con số, là thật sự có nhiều như vậy người sống sờ sờ, chết ở chính mình bố trí đại trận phía dưới!

"Người. . . Các người. . . Sao có thể như vậy lòng dạ ác độc?"

Nguyên Thần tử đã không kìm nén được nội tâm phần uất, tê tiếng kêu lớn lên, hắn không biết nên làm gì cùng người giải thích những thứ này trong nội tâm tâm tình, những thứ này đại trận đúng là hắn bày xuống, những thứ này Bắc Vực tu sĩ, cũng là hắn bày xuống đại trận tiêu diệt, nhưng trên thực tế, hắn không nghĩ tới giết nhiều người như vậy a, hắn cho rằng bọn họ sẽ tan vỡ, sẽ chạy thoát, có thể Tiên minh chặn chết bọn họ đường lui.

Vì lẽ đó, bọn họ liền chết ở trong đại trận của mình. . .

Như vậy, những thứ này cùng tộc, xem như là chính mình giết, vẫn là Tiên minh giết?

Thế gian có nhân quả, không nhìn thấy, mò không được, nhưng trình độ nào đó tới nói, lại là chân chính tồn tại, mà lại có phân lượng!

Mà lúc này Nguyên Thần tử, liền đã có chút không chịu được nữa cái này trọng lượng, hắn cảm giác đến cái kia núi sông giống như hướng mình vọt tới nhân quả cùng oan khí, rốt cục vẫn là thả xuống tay bên trong trận kỳ, hắn biết những thứ này trận kỳ, có thể để cho Bắc Vực tu sĩ thương vong, lại tăng thêm rất nhiều, nhưng là hắn càng không dám múa chủy động, không phải là bởi vì hắn nhẹ dạ, muốn hạ thủ lưu tình, mà là hắn cảm nhận được rõ ràng sợ hãi. . .

Hắn tại giữa không trung đứng dậy, chậm rãi lui về phía sau, thân hình lùi hướng về phía cuối cùng một phương trận pháp.

. . .

. . .

Mà ở phía này phía trên chiến trường, không người lưu ý đến Nguyên Thần tử cái này nhỏ bé động tác, dù là có người nhìn thấy, cũng chỉ cho rằng hắn cảm thấy phía trên chiến trường quá nguy hiểm, gánh tâm bị người ám sát, cho nên mới sớm trốn trở về chính mình bày xuống cuối cùng một phương bên trong đại trận!

Cái khác đầu pháp, vẫn cứ lại tiếp tục!

"Ha ha ha, Bắc Vực tu sĩ, đều muốn tuyệt diệt tại Quan Sơn một trận chiến!"

Người mặc hắc giáp Quỷ Vương, lúc này từ lâu xé rách trên người hắc giáp, cả người hóa thành một mảnh cự phong, như ẩn như hiện ma đầu, hấn uy nghiêm đáng sợ rộng to, vọt tới giữa không trung, Yêu Nguyệt trận trên, góc áo tung bay, tạo nên vô cùng ma khí, hướng về Bắc Vực tiên quân một phương rộng to: "Các người cho rằng để mạng lại đánh, sẽ có người nhẹ dạ sao? Các người cho rằng chết người đầy đủ cao, thì sẽ xông vỡ Tôn phủ?"

"Chuyện cười, các người để mạng lại đánh, tại chúng ta quý thần mà nói, chỉ là sẵn có huyết tể. . ."

Ẩn hàm vô tận ma ý trong tiếng cười, được đến hấn cảm ứng, sau lưng hấn, vô cùng vô tận quý thần, tất cả đều bay vọt lên, có xông hướng giữa không trung, nuốt chửng cái kia Bắc Vực tu sĩ oan hoá khí ra mây đen, có chen chúc ở mặt đất, tham lam liếm ăn trên mặt đất thành hồ thành sông huyết nhục, trên người quý thần ý càng đậm, bọn họ lực lượng cũng càng ngày càng lớn mạnh, khuấy động chu thiên.

Không biết có bao nhiêu phía sau vọt tới Tiên minh tướng sĩ, nhìn thân hình của hấn, cảm nhận được tuyệt vọng run rẩy.

Bây giờ cái này một mảnh chiến trường, xác thực đối với quý thần mà nói, quá có lợi.

Quý thần vốn liền cần huyết tể, bây giờ phía trên chiến trường này chết càng nhiều người, đối với bọn họ càng là có lợi.

Thoạt nhìn Bắc Vực tu sĩ như là ở lấy mệnh đi phá tan Nguyên Thần tử đại trận, nhưng một góc độ khác đến xem, nhưng cũng đúng là ở dâng ra máu thịt của chính mình, thành tựu những này quý thần huyết thực, đang không ngừng giúp đỡ bọn họ tăng lên nổi lên chính mình lực lượng. . .

"Phản phật lạt. . ."

Chỉ là còn không chờ những này quý thần uống đủ máu thịt, bắt đầu thảo phạt, Tiên minh một phương, liền có cuộn cuộn huyết khí hiện lên.

Thái Bạch tông chủ lúc này chu vi đều quần quanh huyết khí, làm cho hần bên người nhìn lại, tựa như cùng dẫn theo một cái biển máu, mà cái này một cái biển máu, rõ ràng vẫn còn tiếp tục mở rộng, hần chính đem toàn bộ bên trong chiến trường huyết khí, đều mệnh mông cuồn cuộn, nạp tại tự thân, chính làm cho bản thân một thân huyết khí, càng tràn đầy, liền có một loại dờn núi lấp biển, tràn ngập tại bên trong đất trời Ma thần khí phách. . .

Cuồn cuộn huyết khí, từng tia từng tia ngưng tụ giống như ma ý, thậm chí làm cho quỷ thần đều cảm giác được sợ hãi, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lại.

"Người. . ."

Liền ngay cả mới vừa còn ở cất tiếng cười to Quỷ Vương, cũng bỗng nhiên tiếng nói có chút khàn giọng: "Khá lắm Tiên minh trưởng lão, khá lắm Thái Bạch tông chủ, người càng nhân cơ hội tu luyện bực này ma công, người vốn là người, có thể người xem một chút chính mình, người so với chúng ta quỷ thần, còn muốn giống quỷ. . ."

"Người hưởng dụng nổi lên huyết tể, so với chúng ta quỷ thần còn muốn yên tâm thoải mái. . ."

"Ta không phải ở hưởng dụng huyết tể!"

Thái Bạch tông chủ tiếng nói bên trong, đều hình như có không giấu được ma ý, như róc xương lạnh lẽo đao, đảo qua da lông: "Ta chỉ là chuẩn bị mang theo những thứ này không cam lòng liền chết Bắc Vực tộc nhân, tiếp tục cùng người Tôn phủ ác chiến mà thôi, chỗ bất đồng chính là, trước đây bọn họ biết sợ hãi, sẽ bị các người bị dọa cho phát sợ, thế nhưng bọn hần bây giờ, đúng là vĩnh viễn cũng sẽ không biết sợ hãi là loại cái gì loại tư vị. . ."

Dứt tiếng thì tựa hồ liền chính hần đều cảm giác mình thuyết pháp như vậy có chút buồn cười.

Chợt cười to, quanh người huyết khí lưu chuyển, như ngân hà từ trên trời đáp xuống, mang vô cùng hung thế, liền hướng phía trước đâm đến.

Thân hình lướt qua, liền ngay cả Tôn phủ quỷ thần, cũng không dám liền tranh sông máu lực lượng, bất kỳ một con đến gần rồi sông máu quỷ thần, đều bị bên trong không có không oan hồn kéo đi, xé nát, nuốt chửng, lần

đầu tiên trong đời, quỷ thần trở thành Bắc Vực tu sĩ con môi. . .

"Rào. . ."

Quý Vương phóng lên trời, cùng Thái Bạch tông chủ đụng vào một chỗ, thân hình lại dừng không được lui về phía sau.

Thần sắc hấn sợ hãi, nhìn Thái Bạch tông chủ hét lớn: "Ma đầu, ngươi là ma đầu!"

Cuốn cuộn đại chiến triển khai, Thái Bạch tông chủ thể không thể đỡ, nhưng Tôn phủ Quý Vương nhưng cũng không phải chuyện nhỏ, khó phân sinh tử, nhưng con khác quỷ thần lại ngã một nhóm lớn, một con tiếp một con bị sông máu nuốt chửng, mà cái này một toà Yêu Nguyệt trận, vốn là Bái Nguyệt cùng quang, trợ trưởng quỷ thần lực lượng, nhưng là bây giờ, quỷ thần đều hồn loạn bốn trốn, lại thêm vào giữa không trung chủ trì đại trận, bất cứ lúc nào điều chỉnh Nguyên Thần tử đã rời đi, cái này Yêu Nguyệt trận càng thành Vô căn chi thủy, rất nhanh liền bị vô cùng Bắc Vực tu sĩ vọt vào, toàn bộ đại trận, đều tan vỡ ra.

Mà khác một sương, Tuyết Nữ cũng đã tới đến Châm Phong trận trước, sau lưng hóa ra một đạo băng tuyết giống như đại phiến, dùng sức vung tới, trong trận cái kia nghe ngóng tức chêt chậm phong, nhất thời bị nàng vồ đi ra, vọt tới trận này trước Bắc Vực tu sĩ, từng mảnh từng mảnh ngã xuống đất bỏ mình.

Cổ Thông lão quái cầm trong tay Hoàng kim xử, tiến lên đón đến, nhìn cái kia vô cùng chậm phong, trên mặt hấn hiện ra bi thương.

"Không nghĩ tới, lão phu cứu người một đời, lại cũng cần luyện tà đan. . ."

Hấn tựa như khóc tựa như cười, chân đạp cương bước, xúc động chu vi gió tanh mưa máu.

Trúc thi làm vì lô, dẫn máu làm vì thuốc, chiêu hồn làm vì củi.

Chu vi vô cùng vô tận tử thi, hóa thành cực lớn lò luyện đan, mà cái kia mệnh mông cuốn cuộn Bắc Vực tu sĩ máu tươi cùng oan hồn, thì lại ngưng tụ thành một viên cực lớn đan dược, sau đó bị hấn chậm rãi luyện hóa, đan trên tà khí càng trọng, tới cuối cùng thì đã hóa thành một viên chu vi bông bênh vô số đầu lâu ảo giác màu xanh đan dược, phá tan núi thây chi lô, bay

đền giữa không trung, thẳng tắp ép về đằng trước.

Chỗ đi qua, liền ngay cả vô số Bắc Vực tu sĩ, cũng đều đã trở nên xanh cả mặt, trên người bốc hơi lên vô cùng sát khí, khiến cho bọn họ giống như bị điên, xông hướng Chậm Phong trận, cái kia nghe ngóng tức chết Chậm phong, lại đối với bọn họ hoàn toàn không sinh được nửa điểm ảnh hưởng.

..

Bởi vì bọn họ trên người đã có càn nặng độc!

Đôi mắt bực này tà đan độc, Chậm Phong trận chính đang tại tan rã, Tuyệt Nữ đều đang kinh hoảng chạy trốn.

Mà Cổ Thông lão quái lại là uể oải ngồi ngã xuống đất, trong cơ thể hình như có lưu ly vỡ tan giống như âm thanh vang lên.

Chậm Phong trận phá, nhưng Cổ Thông lão quái, lại từ đây lại không có đạo tâm có thể nói!

Canh giữ ở Cổ Thông lão quái bên người Thanh Phong đồng nhi mờ mịt chung quanh, hẩn nhìn thấy Tức gia gia chủ cùng Tức gia ba vạn tinh binh xông hướng Âm Lôi trận, lấy mệnh làm vì phù, đánh về trận mạch một màn, cũng nhìn thấy chính mình sư tôn khóc lão lệ tung hoành, đạo tâm tan vỡ một màn.

Thập Môn Quỷ Thần trận, đã sắp tận phá. . .

Nhưng nội tâm hẩn đều cảm thấy sợ hãi, không biết cái này đánh đối, có phải là quá to lớn một điểm!

Chương 735 : Cuối Cùng Một Trận

Đại trận luân phiên bị phá, toàn bộ chiến trường xu thế, dĩ nhiên không người nào có thể dự liệu mà lại khống chế, nhưng cùng với ngược lại chính là, bây giờ nằm ở phía trước nhất, hoặc nói đúng toàn bộ chiến trường tới nói, đã đợi liền phía sau cùng thứ tư trận, Địa Hỏa trận trong Phương Quý, lại còn vẫn đang hoàng ở tại trong trận, vẫn cứ ở chịu đựng cái kia Địa Hỏa trận tại mọi thời khắc bức tới lửa nóng hùng hực, nỗ lực chống đỡ lấy.

Lúc này, trước hết bị phá trái lại là mặt sau những kia đại trận, Phương Quý không vội vàng được.

Bởi vì Địa Hỏa trận bị phá, toàn bộ chiến trường, liền giống như là mở ra một cái lỗ hổng, bên trong Bắc Vực tu sĩ, ngược lại sẽ liền lĩnh đem trốn đi, vì lẽ đó phía trước nhất Địa Hỏa trận, cũng trở thành nhất thời không người lo lắng một phương di trận. . .

Mà từ vừa mới bắt đầu, Phương Quý liền biết Thái Bạch tông chủ dụng ý, lúc này liền cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Hắn phá không được trận, liền chỉ có mạnh mẽ đè ép cái này một phương trận, cho cái khác Bắc Vực tu sĩ cơ hội, nhưng bọn họ phá tan Thập Môn Quỷ Thần trận bên trong cái khác đại trận, mãi đến tận cuối cùng, cái này một phương chiến trường đặt vững thắng cục, sau đó bọn họ mới sẽ đến trợ chính mình phá trận, trước đó, Phương Quý không cách nào tranh chút gì, cũng không cách nào thay đổi chút gì, ngoại trừ nhẫn nại, vẫn là nhẫn nại, nhẫn nại đại trận oai!

Ầm ầm ầm!

Theo càng ngày càng nhiều đại trận bị phá, Quan Châu quân sơn phía dưới, địa mạch lực lượng trái lại càng tập trung, đều hướng về Địa Hỏa trận cùng tới thượng đầu Vạn Thần trận tuôn tới, không cách nào hình dung cường đại địa hỏa, liền tiếp tăng vọt, đốt cháy Địa Hỏa trận trong tất cả. . .

Mà lúc này Phương Quý, thì thôi bình tĩnh tâm thần của chính mình, lắng

lặng xếp bằng ở trong trận.

Hắn lúc này, còn không biết chính mình tông chủ đang làm gì, hắn chỉ là khi chiếm được tông chủ truyền âm sau khi, liền phi thường có kiên trì chờ, tông chủ nếu để cho mình đè ép cái này một phương đại trận, vậy mình liền đè ép cái này phương đại trận, hắn tin tưởng Thái Bạch tông chủ nhất định sẽ có chính mình sắp xếp, ở phá tan cái khác đại trận sau khi, nhất định sẽ rảnh tay, giúp đỡ chính mình phá cái này Địa Hỏa trận.

Ngoài trận, là Tu La chiến trường, huyết khí doanh thiên.

Trong trận, là liệt diễm cuộn cuộn, đốt cháy cơ thể hắn, pháp lực, ngũ tạng lục phủ.

Cũng không ai biết lúc này Phương Quý vẫn bị Địa Hỏa trận thiêu đốt, là cái gì loại tư vị, càng không biết liên tục bị đốt ba, bốn ngày, là cái gì loại tư vị, bọn họ chỉ có thể mơ hồ đi suy đoán, lấy cái này Địa Hỏa trận uy lực mà nói, bình thường tu sĩ, hoặc nói Nguyên Anh, đại khái nhiều nhất chịu đựng đến thời gian uống cạn chén trà, liền đã biến thành tro bụi, nhưng Phương Quý, lại đầy đủ chịu đựng chừng mấy ngày thời gian. . .

Hơn nữa, hắn vẫn còn tiếp tục chống đỡ xuống!

Cũng là do vì hắn vẫn ở chống, trái lại nhượng người cảm thấy, có lẽ hắn nhiều chống đỡ một hồi cũng không có gì. . .

Pháp lực của hắn, đều đã tiêu hao hết, thậm chí ngay cả hắn đại đạo di bảo lực lượng, cũng đã từ từ tiêu hao hết thần uy, bất quá cũng cũng may, lúc này Phương Quý liền bắt đầu vận dụng cái kia chín viên Cửu Chuyển Tạo Hóa đan dược tính, hắn đem những này dược tính, tất cả hóa vào chính mình trong huyết mạch, tự sinh ra pháp lực, sau đó lại tiếp tục đối kháng cái kia Địa Hỏa trận đốt cháy, tại mọi thời khắc, đối kháng Địa hỏa chi lực. . .

Đây là đã vượt xa cực hạn sau khi, lại liên tục đẩy hướng về mới cực hạn!

Cửu Chuyển Tạo Hóa đan hóa bên trong Tiên Nguyên lực lượng, vô tận dược tính, ở cái này địa hỏa uy lực phía dưới, đang lấy một loại trước nay chưa từng có tản ra, tấm bổ Phương Quý thân thể, cũng ở cái này địa hỏa rền đúc phía dưới, cùng cơ thể hắn sinh ra không phải bình thường biến hóa!

Liệt hỏa luyện chân kim, thần diễm rèn bảo thân.

Ở trong quá trình này, Cửu Chuyển Tạo Hóa đan dược tính, Thanh Mộc Tiên Linh, Ma Sơn quái nhãn, Âm Dương đèn, thậm chí là những kia Bắc Vực tu sĩ nguyện niệm, Ma Sơn rút lấy đên tà khí, đều chính đang phát sinh một loại biến hóa kỳ diệu, bọn họ hoặc cùng Phương Quý thần thức đem giao, hoặc cùng pháp lực của hắn hòa vào nhau, hoặc cùng cơ thể hắn kết hợp lại, tựa như không giống tài liệu, chính đang tại luyện thành một loại trước nay chưa từng có tiên kim.

Thời gian từng phút đi qua, biến hóa từng phút xuất hiện.

Một ngày, hai ngày, ba ngày. . .

Mà vào lúc này, ngoài trận chiến trường, cũng đã trải qua mấy ngày chém giết, tức đem tiến vào kết thúc.

Phía trên chiến trường, có thể thấy được tùy ý tàn tạ, xác thối doanh thiên, khắp nơi tàn chi phá nát thi thể, trên đất dòng máu khô cạn lại trải lên, một tầng một tầng, đại địa bị nổ đến vỡ tan, sau đó lại điền lên, thế núi địa hình, thay đổi một hồi lại một hồi, Bắc Vực tu sĩ, chết đi một nhóm lại một nhóm, nhưng cũng có mới gia nhập vào, ở cái này dạng một chiến trường bao la trong, nước chảy bèo trôi, quên mất sinh tử.

Cái này cũng tương tự như là một mảnh lò lớn, ở luyện ra một loại dị dạng khí chất.

Không ai dám cùng như vậy Bắc Vực tu sĩ chém giết, bởi vì bọn họ nhìn thấy những thứ này Bắc Vực tu sĩ đã trở thành người điên.

Loạn Sơn trận bị trận, Lưu Quang trận bị phá, Yêu Nguyệt trận bị phá, Chậm Phong trận bị trận, Âm Lôi trận bị phá. . .

Suất lĩnh quý thần tập kích Bắc Vực tu sĩ Vụ đảo Quý Vương, đang cùng Thái Bạch tông chủ một tràng hàm chiến sau khi, rốt cục tâm trạng khiếp sợ, lựa chọn thoái nhượng, mà tán loạn quý thần, cũng như là mất đi tất cả người tâm phúc, bắt đầu liều mạng lùi về sau, mà những kia ở các châu Tôn chủ suất lĩnh phía dưới, tập kết thành đại trận tình huống xuống căn giết Bắc Vực tu sĩ Tôn phủ Thân vệ quân, cũng lựa chọn lùi lại.

Bọn họ không thể không rút lui.

Nguyên bản bọn họ cho rằng căn giết Bắc Vực tu sĩ, chỉ cần những thứ này người thương vong vượt quá một thành, Bắc Vực tiên quân thì sẽ tán loạn, có thể kết quả lại là, những thứ này không có đường lui Bắc Vực tu sĩ, đều điên cuồng, bọn họ thương vong, thậm chí đã vượt qua bảy thành, nhưng bọn họ vẫn không có lùi, bởi vì không có đường lui, đúng là Tôn phủ Thần vệ quân, thương vong vượt qua ba phân mười, cũng đã có dấu hiệu hồng mắt!

"Tất cả dừng tay đi. . ."

Bỗng nhiên trong lúc đó, tình cảnh bi thảm, tinh mạch bị thương trong, có một cái âm thanh, truyền khắp nhạ chiến trường lớn.

Bên trong chiến trường này, có vô số chìm đắm ở sát phạt trong, hầu như mất đi thân trí, hoặc là một ít vốn cũng đã bị thương nặng, hầu như rơi vào ngất trong người, đều ngẩng đầu lên, nhìn về phía cái kia tiếng nói truyền đến chỗ, ánh mắt dường như dại ra.

Lúc này Quan Châu quân sơn, bên trong chiến trường, đã chỉ còn hai toà đại trận cánh cửa.

Một toà, là trước nhất đầu Địa Hỏa trận, một toà, nhưng là ở vào cuối cùng đầu Vạn Thần trận!

Mà cái này tiếng nói, chính là từ Vạn Thần trận trong truyền ra, cái kia phía trên đại trận thân quang lưu chuyển, có thể xem đến lúc này Vạn Thần trận trên, Nguyên Thần tử lẳng lẳng xếp bằng ở trên bầu trời, cùng phía trên chiến trường này tất cả mọi người là một thân huyết khí, vết thương đầy rẫy không giống, hẳn thậm chí không có bị bay đến nửa điếm vết máu, quanh thân linh quang, đều không có chịu đến một điếm ảnh hưởng, đây người linh uẩn, dường như tiên nhân.

"Cần gì phải làm được như thế tàn nhẫn?"

Hắn ánh mắt, chính nhìn về phía chiến trường này, thấp giọng nói: "Các ngươi muốn đem toàn bộ Bắc Vực chôn vùi ở đây sao?"

Cái này tiếng nói bên trong, dường như có chút đau lòng cùng chát vắn mùi vị.

Nhưng phía trên chiến trường, tất cả mọi người đều ở nhìn về phía vị này đã từng là Bắc Vực Thất Thánh một trong, Vụ đảo mạnh nhất trận sư, thậm chí theo trận chiến này kết thúc, hắn cũng có khả năng sẽ trở thành bây giờ Thiên Nguyên, nhất phụ thắng danh trận sư một trong, không có người trả lời hắn, bởi vì bị phía trên chiến trường này huyết khí bốc hơi, chém giết mấy cái ngày đêm, đã có quá nhiều người tạm thời mất đi nói chuyện năng lực.

Bất kể là giết hoặc là bị giết, cũng đã hơi choáng.

"Mười trận còn chưa toàn phá, cái này trận đại chiến, tự nhiên vẫn là muốn... Kéo dài!"

Có một cái âm thanh trả lời hắn, đón vô số người ánh mắt, liền nhìn thấy lúc này Thái Bạch tông chủ, chỉ thấy hắn lúc này đã là một thân vết máu, trên người cuộn cuộn huyết khí, đã như vực sâu như biển, tràn ngập thiên địa, mà cơ thể hắn, cũng tất cả quần quanh máu đen, mới nhìn đi, lúc này hắn, như là cả người đều chìm đắm ở huyết khí trong, như là địa ngục chui ra ngoài oan hồn.

Trước đây hắn, một thân áo bào trắng, hắn hôm nay, nhưng là một thân huyết y.

Dần dần róc rách dòng máu, còn ở từ hắn áo bào phía dưới, hướng phía dưới lâm rơi xuống, thân hình lướt qua, như là tung mưa máu.

"Cần làm đến một bước này sao?"

Nguyên Thần tử nhìn suýt nữa không nhận ra Thái Bạch tông chủ, tiếng nói trầm thấp hỏi.

Thái Bạch tông chủ vung lên tay áo lớn, chậm rãi đạp lên hư không đi về phía trước, khoảng cách Vạn Thần trận cánh cửa càng ngày càng gần.

"Người cảm thấy thế nào?"

Hắn hỏi ngược lại Nguyên Thần tử, bình thường trong lời nói, như là ẩn chứa vô cùng ma ý.

"Ta không nghĩ tới người dám làm đến một bước này!"

Nguyên Thần tử thấp giọng mở miệng, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, thấp giọng nói: "Trận chiến này cùng ta nghĩ tới cũng không giống, dưới cái nhìn của ta, trận chiến này thậm chí không nên xuất hiện, cho dù xuất hiện, cũng không nên lấy loại này hình thức xuất hiện, Bắc Vực vốn là không đáng cứu vớt, vì lẽ đó coi như không cam tâm, rời đi chính là, tu hành bên trong người, siêu nhiên hậu thế, cần gì phải bị cái này hẹp hòi ý niệm khó khăn?"

"Trước đây Bắc Vực có lẽ không đáng, hiện tại đây?"

Thái Bạch tông chủ móc ra một cái khăn tay, chậm rãi lau trên mặt vết máu, cười hướng về Nguyên Thần tử hỏi.

Nguyên Thần tử giơ lên ánh mắt, nhìn về phía chiến trường này, chỉ nhìn thấy vô số hoặc tê dại, hoặc trầm mặc nhắc lên binh khí trong tay, không nói một lời, nhìn về phía chính mình, hoặc là nhìn về phía cái này Vạn Thần trận sau, cái kia sợ hãi mà co rúm lại quỷ thần cùng Tôn phủ tu sĩ.

"Hiện tại Bắc Vực, xác thực cùng ta nghĩ tới không giống nhau, nhưng người cũng sẽ không trở thành bọn họ anh hùng!"

Nguyên Thần tử ánh mắt quay lại đến Thái Bạch tông chủ trên mặt, nói: "Bọn họ thậm chí có thể sẽ tìm người báo thù!"

"Nếu như bọn họ dám đến tìm ta báo thù, liền nói rõ bọn họ đã trở thành ta hi vọng bọn họ trở thành người!"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Này còn là xong rồi!"

Nguyên Thần tử trên dưới đánh giá hẳn một chút, nói: "Thế nhưng người cái này đánh đổi quá lớn!"

"Không trả giá như vậy đánh đổi, thì lại làm sao có thể vì Bắc Vực cải thiên nghịch mệnh?"

Thái Bạch tông chủ nở nụ cười, nói: "Nhàn lời đừng giảng, chỉ còn cuối cùng một trận, nên phá tan!"

Vừa nói, hẳn dĩ nhiên đi tới Vạn Thần trận trước, chuẩn bị một bước bước vào.

"Chậm đã!"

Nhưng vào lúc này, Nguyên Thần tử dường như không đành lòng, phát tay ngừng lại, gắt gao nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, nhìn hấn quanh người tràn ngập biển máu, cùng cái kia vòng quanh người mà bay oan hồn, khế quát: "Cuối cùng này một trận, vốn là ta chuyên vì ngươi bày xuống, ngươi thiện chữ Thần pháp, ta lợi dụng chữ Thần pháp làm cơ sở, ngươi tán chữ Thần pháp khắp thiên hạ, ta liền thu hết chư phương đạo thống chữ Thần pháp để bản thân sử dụng, ta vốn muốn mượn trận này cùng ngươi tranh tài, xem ai mới là Bắc Vực chân chính thông hiểu chữ Thần pháp người, nhưng là lúc này ngươi, xác thực còn muốn nhập ta cái này Vạn Thần trận sao?"

Thái Bạch tông chủ không hề trả lời, chỉ là nhìn về phía Nguyên Thần tử.

Đúng là Nguyên Thần tử trong mắt, dường như đã lộ ra chút có ý đồng tình, trầm tiếng quát chói tai: "Ngươi thần thức, đã đạt tới cực điểm, ngươi luyện hóa vô tận huyết khí oan hồn, rất xa vượt quá ngươi cực hạn chịu đựng, lúc này ngươi chỉ cần bước vào ta Vạn Thần trận nửa bước, thì sẽ là thân hồn sụp đổ, biến thành tro bụi kết cục, ngươi liền đầu thai chuyển thế cơ hội đều không có, chỉ sẽ trở thành vạn quỷ đồ ăn!"

"Cái này. . ."

Bất thành linh nghe được lời nói này, xa xa gần gần bên trong chiến trường, Cổ Thông lão quái cũng tốt, Tức gia gia chủ cũng tốt, bốn mươi chín kiếm Tiêu Kiếm Uyên cũng tốt, thậm chí còn có cái kia giữa không trung, bây giờ chưa ra tay bên trong tiên điện người cũng tốt, tất cả đều kinh hãi, gắt gao hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn lại, lúc này mới phát hiện Thái Bạch tông chủ thân hình quý dị, thân thể đều đã bắt đầu nứt toác, vết thương trái rộng toàn thân.

Trên người hấn máu, không chỉ là máu của người khác, càng nhiều chính là chính hấn.

Thái Bạch tông chủ tu luyện ma công, thành tựu sông máu, mượn chính mình đối với chữ Thần pháp am hiểu, mượn sông máu lực lượng để bản thân sử dụng, nhiều lần đối kháng cường địch, lần này, hấn càng là mượn cái này một mảnh trên chiến trường vô tận biển máu, hóa thành bản thân lực lượng, đại chiến Vụ đảo Quỷ Vương, người khác xem ra, tất cả những

thứ này đều là thuận theo tự nhiên, nhưng lại không biết, trên thực tế hẳn dĩ nhiên vì thế chịu đựng không cách nào hình dung phản phệ lực lượng.

Chữ Thần pháp chung quy là có hạn.

Hắn tu luyện Quy Nguyên Bất Diệt Thức lại mạnh, nhưng cũng có cực hạn nơi.

Bây giờ, liền đã vượt xa đạo kia cực hạn. . .

Vì lẽ đó Nguyên Thần tử mới hỏi hắn muốn hay không vào trận, chỉ cần hắn vừa vào trận, thần niệm va chạm, thì sẽ hoàn toàn tan vỡ.

"Ta đương nhiên muốn vào trận!"

Thái Bạch tông chủ ở vô số người ánh mắt đan dệt trong, thì lại bỗng nhiên nở nụ cười một tiếng, như là đã kinh biến đến mức cực kỳ ung dung, sau đó hắn nhấc bước bước vào bên trong đại trận, không có mảy may do dự, trái lại nhìn Nguyên Thần tử nói: "Kỳ thực Bắc Vực cũng không so Đông Thổ chênh lệch, người đều là giống nhau người, Bắc Vực thiếu hụt, chẳng qua là có người đến nói cho bọn họ biết một cái đạo lý đơn giản nhất mà thôi. . ."

"Người không chịu chết, ta không chịu chết!"

tiếng nói chậm rãi tung bay ở bên trong chiến trường: "Như vậy, mọi người liền chỉ có thể cùng nhau, sống không bằng chết!"

Chương 736 : Chỉ Là Sợ Mà Thôi

"Lão Thái Bạch. . ."

Xa xa cùng ở gần phía trên chiến trường, nhìn Thái Bạch tông chủ thân nhiên bước vào Vạn Thần trận một màn, Cổ Thông lão quái mấy người bỗng nhiên đều hoảng hồn, thất thanh kêu to lên, có khoảnh khắc như thế, bọn họ thậm chí cảm giác được một loại trời sập xuống cảm giác.

Mà ở chiến trường chư phương, Thái Bạch tông chủ vị trưởng lão các loại, cũng lập tức tim nhảy tới cổ rồi, đầy mặt đều kinh sợ, thậm chí lộ ra khó có thể tin về mặt, bọn họ đối với cái này một phương chiến trường, nghĩ tới vô số, duy độc chưa hề nghĩ tới, Thái Bạch tông chủ lại cũng sẽ rơi vào bực này hung hiểm trong, trong lòng từ đầu đến cuối đều cảm thấy, Thái Bạch tông chủ không nên làm gì, những người khác đều chết, hắn cũng sẽ không chết. . .

Bọn họ có như bị sét đánh, nhất thời thân hình đều đã chấn thờ.

Có kinh hoảng kêu to, liều mạng về phía trước chạy vội tới. . .

Chỉ bất quá, bất kể là loại nào, đều đã rất xa không kịp, Thái Bạch tông chủ tiến vào cái kia Vạn Thần trận động tác thực sự quá kiên định, hắn cách đến Vạn Thần trận cũng gần quá, gần đến tất cả mọi người cũng không có hạ phản ứng, liền đã trơ mắt nhìn hắn tiến vào này phương đại trận!

Vạn Thần trận trận quang, đã từ trong cánh cửa đan dệt, cuốn lấy Thái Bạch tông chủ.

Mà trước đây bị Thái Bạch tông chủ lấy Quy Nguyên Bất Diệt Thức tu luyện được thần thức mạnh mẽ trấn áp sông máu, vào lúc này cũng đã cuốn cuộn phản phê, tựa hồ cái kia vô tận oan hồn đều ở trong huyết hà giác tỉnh, mang theo đầy ngập oán độc, mở ra dữ tợn mồm miệng, hướng về Thái Bạch tông chủ trên người phê đi, mà trước đây thần uy lẫm lẫm Thái Bạch tông chủ, ở lực lượng này phản phê phía dưới, hầu như không có sức lực chống đỡ lại!

"Tông chủ. . ."

Cũng là ở Thái Bạch tông chủ tiến vào Vạn Thần trận một khắc, Địa Hỏa trận trong Phương Quý, bỗng nhiên lòng sinh cảm ứng, cảm giác khó hiểu đến một loại không cách nào hình dung khủng hoảng, lại như là trái tim của chính mình bỗng nhiên bị một cái hố đen nuốt hết, đó là một loại nhượng người tuyệt vọng khủng hoảng, cả người đều hoảng hồn, đáy lòng hướng lên trên thoán khí lạnh, cuối cùng khiến cho hắc liêu lĩnh mở hai mắt ra, hướng ra phía ngoài xông ra ngoài.

Dĩ nhiên bị luyện có tới bảy ngày thân thể, lúc này càng là xuất hiện một chút lưỡi mác chân minh ý, vô cùng lực lượng bỗng nhiên tại xung quanh người tạo nên, lực lượng này quá mức ngưng tụ, đến nỗi ở hắc quanh người hư không, lại xuất hiện từng mảng từng mảng mơ hồ pháp tắc bóng mờ.

Trình độ nào đó tới giảng, cái này đã là đột phá Nguyên Anh, bước vào Hóa Thần con đường.

Bất quá lúc này Phương Quý, căn bản không kịp cân nhắc những chuyện khác, cũng không biết cái này đại biểu cái gì, hắc chỉ là lòng tràn đầy kinh hãi, vội vã đem một thân pháp lực đẩy lên, va về phía chu vi khắp mọi nơi tràn ngập, đem toàn thân mình bao lấy Địa Hỏa trận, sau đó giận dữ rống to, lấy không tiếc mượn thân thể đổ nát cả phương đại trận ý chí, mạnh mẽ hướng về cái này Địa Hỏa trận lực lượng mạnh nhất nơi phóng đi.

Hắn lúc này nhất định phải lao ra, không tiếc tất cả.

Chỉ là kết quả cùng hắc tướng tượng bên trong không giống nhau, quanh người hắc lực lượng tuôn ra, khuấy động thiên địa, nhưng là ở hắc xông ra ngoài chỉ đi, lại chợt phát hiện, chính mình chu vi trận quang biến mất rồi, địa hỏa cũng biến mất rồi, trời xanh mây nhạt, không có một tia ràng buộc.

..

Địa Hỏa trận lại biến mất rồi?

Phương Quý nội tâm kinh ngạc tại tình cảnh này, căn bản không biết chuyện gì xảy ra.

Bất quá hắc cũng không kịp ngẫm nghĩ nữa, chỉ là hơi sững sờ sau khi, liền lập tức hướng về Vạn Thần trận phương hướng vọt tới!

Không cách nào hình dung tốc độ của hắn, lúc này hắn, hầu như ửng có thể lấy trực tiếp ngang qua hư không năng lực, tâm niệm động nơi, liền đã tới đến Vạn Thần trận trước, sau đó bàn tay thăm dò mở, thẳng hướng phía trước nắm lấy, mãn tâm mãn mắt, đều chỉ có một ý nghĩ, hắn phải đem chính đang tại đi vào Vạn Thần trận Thái Bạch tông chủ trao ra đến, dù như thế nào, cũng không thể để cho tông chủ tiến vào cái này Vạn Thần trận bên trong chịu chết!

Có thể kết quả. . .

Cuối cùng chậm một bước!

Ở bàn tay hắn dò ra trước, Thái Bạch tông chủ, cũng đã tiến vào Vạn Thần trận bên trong!

Phương Quý sắc mặt, bỗng nhiên liền gấn đầy ý sợ hãi.

Mà nhạ một mảng lớn chiến trường, tất cả mọi người cũng đều kinh sợ đến mức đứng chết trân tại chỗ, một lúc lâu thở không được một hơi đến.

"Thái Bạch tông chủ, cuối cùng vẫn là muốn. . ."

. . .

. . .

"Tiểu tử kia thoát vây rồi!"

Mà ở ngoài trận toàn bộ chiến trường, đều đã trở nên yên tĩnh một cách chết chóc lúc, Thái Bạch tông chủ lại ở tiến vào cái này Vạn Thần trận cuối cùng một tức công phu, nghe được sau lưng trận thế nổ vang, hắn không quay đầu lại, bởi vì hắn lúc này thân thể, đã không chịu được nữa bất luận cái nào nhỏ bé động tác, hắn chỉ là trái tim rõ ràng phát sinh cái gì, sau đó tâm cảnh thần nhiên đi vào cái này một mảnh Vạn Thần trận trong.

Thập Môn Quỷ Thần trận cuối cùng một trận, nói vậy cũng sẽ là thập môn quỷ trận thần bên trong, tinh diệu nhất một trận.

Thập Môn Quỷ Thần trận, vốn là đại biểu thập tự pháp loại, mà ở cái này thập tự pháp loại trong, chữ Thần pháp, cũng vốn là thần bí nhất, uy lực

cũng đáng sợ nhất một loại, lấy chữ Thần pháp làm cơ sở bố trí đại trận, có thể tưởng tượng thấy huyền diệu thần uy.

Thái Bạch tông chủ tùy ý cái kia trong huyết hà oan hồn phản phệ chính mình, ánh mắt chỉ là hiếu kỳ nhìn cái này phương đại trận.

Tu luyện sông máu, liền đã sớm biết chính mình sẽ có cái này bị phản phệ một ngày, vì lẽ đó hẳn lại rất thận nhiên, liền nghĩ giãy dựa một thoáng ý tứ đều không có, chỉ là muốn mượn cuối cùng này công phu, nhìn cái này Thập Môn Quỷ Thần trận bên trong cuối cùng một trận, có thể có cái gì loại tư tưởng kỳ diệu, lại để cho mình lãnh hội đến cỡ nào huyền bí hiểm thấy chí lý, lại như là ở tham lam xem nhân sinh cuối cùng phong cảnh. . .

"Người cũng đã muốn chết, lại còn không quên xem ta trận đạo?"

Nguyên Thần tử tiếng nói vang lên, hắc bóng người hiện lên ở Thái Bạch tông chủ trước người, mới nhìn đi, như hư như huyền, quanh người đều là đầy sao lốm đốm, mà mỗi một viên đầy sao, nếu là nhìn kỹ lại, lại có thể từ bên trong nhìn thấy từng hình ảnh thế giới bóng mờ, từng cái từng cái tươi sống nhân vật, cái kia như là người một đời, đem một người hồi ức, tất cả niềm phong ở cái này một viên đầy sao trong, hóa thành trận cơ.

Mà Nguyên Thần tử bóng người, liền ở cái này chút đầy sao trong lúc đó, trôi nổi bồng bềnh, cũng không chân thực.

"Ta tu chính là chữ Thần pháp, tự nhiên thật tò mò người sẽ làm sao dùng cái này chữ Thần pháp. . ."

Thái Bạch tông chủ cười khê một tiếng, vung vung tay áo lớn, đặt ở sau lưng, đánh giá chu vi cái này vô cùng trận cơ, cười nói: "Không có để ta thất vọng, người cái này Vạn Thần trận, đi chính là vạn pháp định thần con đường đi, chữ Thần nhất pháp tu hành, trọng ở thần thức, nhưng một người thần thức, chung quy là có hạn, ta xem như là không sai, thuở nhỏ tu luyện theo người khác không có gì dùng Quy Nguyên Bất Diệt Thức, kết quả càng là đi tới sau đó, càng là nổi tiếng, bây giờ cái này thân bản lĩnh, tất cả đều là cái này thần thức cho ta mang đến, có thể ta biết, tất cả những thứ này đều là hư vô, ta tu vị càng cao, sẽ có một ngày đến phản phệ liền càng lợi hại, chống đỡ cho tới bây giờ, đã là may mắn. . ."

"Người cũng cùng ta không giống, lại là mượn người khác thần thức để bản thân sử dụng, cái này nhìn cũng không giống như là oan hồn, thần thức lại

vô cùng sạch sẽ, quả thật là có chút thủ đoạn, nếu ta đoán không sai, người khác đi vào phá trận, bất động thần thức liền có thể, hơi động thần thức, thì sẽ rơi vào cái này tất cả trong mắt trận đi, không chừng nhất mống đi qua, liền trải qua một phần nhân sinh, chẳng biết lúc nào mới có thể tỉnh lại. . ."

"Đừng khoe khoang!"

Nguyên Thần tử mặt không hề cảm xúc, phất Thái Bạch tông chủ một chút, nói: "Người từ thiên đạo di thư phía trên ngộ ra đến chữ Thần pháp, ta cũng xem qua, bất quá là chút thô thiên pháp môn mà thôi, chẳng có gì ghê gớm, cũng chính là Bắc Vực người chưa từng thấy cái gì quen mặt, mới lập tức như nhật được chí bảo, thậm chí đưa người bung lên chữ Thần pháp tông sư địa vị, thật muốn luận đến tinh xảo, chỉ bằng người? Ha ha. . ."

Thái Bạch tông chủ khuôn mặt tươi cười không đổi, nói: "Ta tất nhiên là thô thiên, nhưng ta xem người cái này Vạn Thần trận, cũng không phải một điểm kẽ hở. . ."

Nguyên Thần tử nói: "Ta Vạn Thần trận, tương tự cũng là thô thiên không chịu nổi, sơ hở trăm chỗ, không đáng nhắc tới!"

Thái Bạch tông chủ sắc mặt hơi ngạc nhiên, cũng nhất thời không nên làm sao nhận.

Vừa mới chuẩn bị muốn mắng người thời điểm, kết quả đối phương sớm đem mình mắng, cũng thật khó khăn tiếp chiêu.

Thái Bạch tông chủ đều hoãn một thoáng, mới nói: "Vậy ai chữ Thần pháp lợi hại?"

"Đương nhiên là Đế Tôn đại nhân, hần chữ Thần pháp tu vị, cao thâm khó dò!"

Nguyên Thần tử xem thường nở nụ cười, nói: "Người ta sánh với hần, tựa như huỳnh huy so với nhật nguyệt!"

Thái Bạch tông chủ lập tức trở nên hơi trầm mặc lên, hần vẫn đúng là không tốt lắm ý tứ đi cùng Đế Tôn so với, liền hần hơi trầm ngâm, mới nhìn về phía Nguyên Thần tử, nói: "Người liền là bởi vì nhìn thấy Đế Tôn cảnh giới, cho nên mới cuối cùng phục rồi hần?"

"Ta không phải phục hấn, vẫn luôn không phải!"

Nguyên Thần tử trên mặt mang theo vẻ không vui, nói: "Ta là sợ hấn!"

Thái Bạch tông chủ sừng sốt: "?"

"Sợ đến khớp xương loại kia sợ, chuyển thể mười lần, gặp lại được hấn, vẫn cứ sẽ thân hồn run rẩy loại kia sợ!"

Nguyên Thần tử trả lời vô cùng thản nhiên, nói: "1,500 năm trước, Đế Tôn chính là vô địch tồn tại, bây giờ 1,500 năm qua đi, có người cho rằng hấn tu vi cảnh giới đã rơi vào bình cảnh, không cách nào lại tăng lên, cũng có người cho rằng hấn thậm chí chịu đến một số nguyên rửa, thực lực đang lùi lại, hoặc là cho rằng hấn đang sợ hãi, vì lẽ đó hấn vẫn bắt đầu trốn, không muốn gặp người, chỉ có ta. . ."

Hấn trầm mặc một chút, thật lòng nhìn Thái Bạch tông chủ, nói: "Ta là cái này trăm năm bên trong, duy nhất gặp qua hấn người!"

Nghe được cái vấn đề này, chính là Thái Bạch tông chủ, cũng không khỏi hơi kinh hãi: "Hấn đã hỏi qua thiên địa?"

Tại Thiên Nguyên trong giới tu hành, Luyện Khí, Trúc Cơ, Kim Đan, Nguyên Anh, Hóa Thần, Vấn Thiên Địa!

Vấn Thiên Địa, chính là đại diện cho chí cao vô thượng, đại diện cho một loại người thường không thể chạm đến, thậm chí tưởng tượng cảnh giới.

Mà Nguyên Thần tử nghe xong Thái Bạch tông chủ, lại chẳng qua là cảm thấy có chút buồn cười giống như, khe khẽ lắc đầu, nói: "Người kỳ thực căn bản liền không biết Vấn Thiên Địa là cảnh giới gì, vì lẽ đó người tùy tiện liền hỏi lên, bất luận ta trả lời là phải hay không, người đều sẽ cảm thấy chỉ đến như thế, dù sao ở trong mắt người, Vấn Thiên Địa cảnh giới này, cũng chỉ là cao hơn Hóa Thần như vậy một cảnh, không phải sao?"

Thái Bạch tông chủ hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ không là?"

Nguyên Thần tử lắc đầu nói: "Hoàn toàn không phải!"

Thái Bạch tông chủ nhất thời trầm mặc lại, Nguyên Thần tử cũng không

tiếp tục nói nữa.

Cả phương Vạn Thần trận bên trong, chỉ còn một mảnh chết cũng tựa như vắng lặng.

"Hắn chính là lại mạnh, cũng chung quy không có quan hệ gì với ta!"

Thái Bạch tông chủ một hồi lâu, mới khẽ lắc đầu, nói: "Chuyện ta muốn làm, đã làm, ta con đường, cũng đã đi đến cuối con đường, lúc này ta có thể làm, chính là tiếp thu chính mình sông máu phản phệ, chờ những người còn lại đi đối kháng Đế Tôn, có lẽ Đế Tôn xác thực như người nói như vậy đáng sợ, nhưng đã lại một lần bị bức ép ra huyết tính Bắc Vực người, hẳn là cũng có thể. . ."

Không đợi hắn nói xong, Nguyên Thần tử bỗng nhiên đánh gãy hắn: "Người sợ qua cái gì không có?"

Thái Bạch tông chủ hơi ngẩn người ra, có chút ngạc nhiên nhìn hắn.

Nguyên Thần tử nói: "Để người sợ hãi, để người né tránh, thậm chí để người khuất phục sợ!"

"Ta sợ đồ vật kỳ thực có rất nhiều!"

Thái Bạch tông chủ mỉm cười, nói: "Lần thứ nhất chạy đi An Châu Tôn phủ tiếp về ta Thái Bạch tông đệ tử thì ta đang sợ, lần thứ nhất thấy ta người sư điệt kia gia trưởng thì ta đang sợ, phát động toàn bộ đối kháng Tôn phủ làn sóng thì ta cũng đang sợ, lúc trước ở Đông Thổ một ý nghĩ sai lầm, không có thập cái kia đầu thì ta cũng sợ, nhưng trước sau ngẫm lại, ta sợ nhất, hay chính là chính mình sẽ bởi vì sợ mà cúi đầu!"

Nguyên Thần tử tựa như cười mà không phải cười: "Dù là người sắp bị sông máu phản phệ, thần hồn không có chỗ dung, cũng không sợ?"

"Tự nhiên là sợ!"

Thái Bạch tông chủ cười nói: "Bất quá còn không đến mức sợ đến hồi hận trình độ!"

"Miệng là thật cứng a. . ."

Nguyên Thần tử xa xôi hít một tiếng, nói: "Lúc này ta, kỳ thực căn bản liền không cần đối phó ngươi, ở ngươi tiến vào Vạn Thần trận thì liền đã xúc động trong trận thần thức, cũng liền bắt đầu tự thân tan vỡ, ngươi sẽ chết, hơn nữa trời đất phía dưới không người có thể cứu ngươi!"

Thái Bạch tông chủ gật gật đầu, vẻ mặt cũng không cái gì biến hóa.

Cơ thể hắn, đã đang trở nên nát vụn, sông máu lưu chuyển, phân hoá cơ thể hắn cùng cơ lạc, chỉ là ở cái này Vạn Thần trận bên trong, không có âm thanh, mà hắn lại nhận nhìn cái này tất cả thống khổ, vẻ mặt cũng không hề biến hóa, vì lẽ đó cũng rất dễ dàng nhượng người quên điễm này.

Nguyên Thần tử nói: "Ngoại trừ ta!"

Thái Bạch tông chủ như là khách khí như thế cho hắn một điễm kinh ngạc, cùng với một điễm hiếu kỳ.

Nguyên Thần tử nhẹ nhàng giơ tay áo lớn, cái này Vạn Thần trận bên trong, ánh sao đầy trời bắt đầu hướng về Thái Bạch tông chủ bay tới, mỗi một viên ánh sao, đều ẩn chứa vô cùng lực lượng thần thức, mà cái này lực lượng thần thức, thì lại phân biệt rơi vào Thái Bạch tông chủ cái kia đã bắt đầu tan vỡ sông máu bên trên, áp chế lại cái kia sông máu, thậm chí ổn định cái kia sông máu, đơn giản tới nói, Thái Bạch tông chủ bởi vì áp chế không nổi cái này khổng lồ biên máu lực lượng, bắt đầu rồi tự thân tan vỡ, nhưng Nguyên Thần tử lại đem cái này vạn thân đại trận, rơi vào trên người hắn, giúp hắn áp chế biên máu.

Thái Bạch tông chủ như là có chút dở khóc dở cười, nói: "Ngươi bức này đạo tâm, cũng phải chơi những kia hoàn toàn tỉnh ngộ tiết mục?"

"Sẽ không!"

Nguyên Thần tử thất thanh cười nói: "Sống sót lúc không nghĩ ra đạo lý, trước khi chết mới làm bộ lập tức rõ ràng, này không phải là chuyện cười sao?"

Thái Bạch tông chủ rốt cục hơi nhíu mày, nói: "Vậy ngươi đây là ý gì?"

"Vạn Thần trận, chung quy là sẽ bị phá, không phải sao?"

Nguyên Thần tử mở miệng cười một tiếng, nói: "Ngươi lấy kẻ bên tan vỡ

thân, tiến vào Vạn Thần trận, người khác xem ra, dường như người chỉ là để chứng minh chính mình muốn phá trận thái độ, hùng hồn chịu chết, nhưng ta lại biết, người kỳ thực là đánh mượn cái này sông máu tan vỡ lực lượng, đến phá ta Vạn Thần trận ý nghĩ, ta cũng biết, ở người đi vào ta cái này Vạn Thần trận thì người liền đã nhất định phải chết, mà ta Vạn Thần trận cũng nhất định sẽ bị phá, người chỉ là vì phát huy càng mạnh mẽ hơn sông máu lực lượng, cho nên mới qua loa theo ta tán gẫu, như là một cái bạn cũ. . ."

Thái Bạch tông chủ bây giờ sắc mặt, là thật sự trở nên hơi quái lạ.

"Vì lẽ đó ta không dự định để người chết, ta đem cái này Vạn Thần trận đưa cho người. . ."

Nguyên Thần tử thấp giọng nói, thân bí mỉm cười: "Ta bảo đảm người mạng, để người nhìn thấy Đế Tôn đại nhân!"

Thái Bạch tông chủ nhú mày lên.

"Đế Tôn đại nhân đã xuất quan, các người rất nhanh sẽ có thể nhìn thấy hắn!"

Nguyên Thần tử bỗng nhiên không hề có một tiếng động cười to: "Ta rất hiểu kì, nhìn thấy hắn thời điểm, người có hay không sợ. . ."

Hắn nói lời này thì bóng người của chính mình, lại cũng đang trở nên mơ hồ, phỏng phát là theo toàn bộ Vạn Thần trận tràn quang tràn vào Thái Bạch tông chủ trong cơ thể, giúp hắn đè ép sông máu, liền ngay cả Nguyên Thần tử chính mình, cũng chính đang chậm chậm tan vỡ cơ thể chính mình.

. .

Thái Bạch tông chủ sắc mặt cũng có chút trầm ngưng, thấp giọng nói: "Tại sao làm như thế?"

"Như nhất định phải nói một cái lý do tới nói. . ."

Nguyên Thần tử trả lời trôi dạt từ từ, nặng nề thở dài: "Bắc Vực tu sĩ liều mạng đáng vẻ, để ta cũng cảm thấy có chút sợ sệt. . ."

"Vì lẽ đó ta rất muốn biết, nhìn thấy Đế Tôn đại nhân thời điểm, các người còn dám hay không liều mạng. . ."

Chương 737 : Bắc Vực Thắng

"Tông chủ sư bá, nhanh cho ta thả ra. . ."

Lúc này ngoài trận, hoặc nói cái kia cả một phiến phía trên chiến trường, tất cả mọi người đều đã phần nộ đến điên cuồng.

Phương Quý nhìn vào trận tông chủ, trái tim cơn giận lửa đã hoàn toàn không cách nào áp chế, vừa kêu to vừa hướng về cái kia Vạn Thần trận cánh cửa công đi qua, bất kể là hấn tu luyện thần thông, vẫn là cái kia một thân mới vừa bị Địa Hỏa trận luyện bảy ngày pháp lực, đều ở đây lúc âm âm mà ra, ôm theo kinh thế oai, mạnh mẽ va về phía cái này một phương Vạn Thần trận cánh cửa, lúc này trong lòng đã cái gì cũng không nghĩ, chỉ là phải đem cái này Vạn Thần trận bắn cho nát, sau đó đem rơi vào cái này một phương Vạn Thần trận bên trong Thái Bạch tông chủ cho cứu vớt ra.

Thập Môn Quý Thần trận, ở ngoài trận tấn công lên, cũng không dễ dàng, hấn mỗi một thức thần thông, mỗi một kiện dị bảo, cũng đã phát huy ra kinh sợ lay động toàn bộ chiến trường lực lượng, chỉ tiếc, cánh cửa kia vẫn không có bị phá hủy, chỉ là một lần lại một lần ở hấn mạnh mẽ tấn công phía dưới, trở nên run run rẩy rẩy, sau đó lực lượng bị phân hoá, dẫn vào lòng đất, có thể cánh cửa kia, lại vẫn là vẫn như cũ vững vàng đứng ở nơi đó.

Càng không đánh tan được, càng muốn đánh, trái tim hùng hực tức giận cũng đang điên cuồng tăng.

Không chỉ là, lúc này toàn bộ phía trên chiến trường, Túc gia gia chủ, Thái Bạch tông chủ trưởng lão cũng đệ tử, Tiên minh lão tu các loại, cũng đều đã phần nộ tới cực điểm, ôm theo vô cùng vô tận lửa giận cùng sát ý, hướng về Tôn phủ quý thần cũng đại quân, mạnh mẽ chém tới.

Nhìn Thái Bạch tông chủ thông dong tiến vào Vạn Thần trận chịu chết một màn, trong lòng bọn họ đều có một loại phức tạp tâm tình bị làm nổ.

Tới đây một khắc, không biết cái gì có thể sai hoải, duy nghĩ tiêu diệt tất cả

Tôn phủ quý thần cùng huyết mạch.

Mà vào lúc này, Tôn phủ quý thần cùng huyết mạch, vốn cũng đã bị điên cuồng Bắc Vực tu sĩ nhiếp, chính diện phía trên chiến trường liên tục bại lui, thậm chí đã có tan vỡ dấu hiệu, lúc này đều đã thu nạp trận thế, vội vã lui về phía sau, toàn bằng cái kia duy nhất còn sót lại Vạn Thần trận đến làm làm phòng ngự, chống đối những thứ này điên càng thêm điên Bắc Vực các tu sĩ, chỉ là đối với cái này to lớn một mảnh chiến trường tới nói, Vạn Thần trận có thể bao trùm khu vực vẫn là quá nhỏ, che chở đâu, bảo hộ không được đâu, vẫn bị những kia Bắc Vực các tu sĩ cho đánh lên tới.

"Bắc Vực bực này thấp hèn huyết mạch, nào dám càn rỡ?"

Đã đang cùng Thái Bạch tông chủ đối kháng bên trong bị trọng thương Vụ đảo Quý Vương, cũng bị những kia Bắc Vực tu sĩ ép lên cửa đèn hung sức lực làm tức giận, hay hoặc là cũng là bởi vì hắn nhìn thấy Thái Bạch tông chủ tiến vào Vạn Thần trận, tâm trạng kiên ky nhất đại địch đã qua, cũng lại nổi lên chiến ý, một đạo ma thân bay vút trời cao, từ từ bao phủ, từng mảnh từng mảnh ma vân, tựa như hắc cánh, từ chân trời hoành quét tới.

Ma vân đảo qua chỗ, tất cả mọi người đều khoảng khắc trong lúc đó, liền bị thôn phệ thần hồn, từng mảng từng mảng lặng yên không một tiếng động chết đi.

Dù sau hắn là bây giờ Vụ đảo thứ nhất Quý Vương, đã từng nuốt chửng qua tiên thiên sinh linh tồn tại, thế gian độc nhất vô nhị quý thần, lúc này hung thế bộc phát, lại ngoài dự đoán mọi người khủng bố, đúng là có không ít Bắc Vực tu sĩ, mạnh mẽ bị hắn một người bức cho lùi.

"Giết giết giết! Giết cái này đơ bản quý thần, tế ta Bắc Vực tộc nhân. . ."

Nhưng là liền ngay cả Quý Vương cũng không nghĩ tới chính là, chính mình bực này tàn nhẫn ra tay, lại hoàn toàn không dọa được những kia Bắc Vực tu sĩ, trái lại kích khởi vô số người điên cuồng, Cổ Thông lão quái hai mắt đỏ như máu, cầm trong tay Hoàng kim xử đón đầu đập tới, Tức gia gia chủ bên người bay lên chỉ còn một đạo nửa tử phù, hai tay xoay chuyển, tay áo vung vẩy, tiêu diệt trên người hắn thỉnh thoảng tản mát ra quý thần khí.

Mà cái khác chư phương, cũng đều có thể thấy cái kia vô cùng vô tận, thế như điên cuồng Bắc Vực tu sĩ, thành đàn hướng về hắn ép giết tới.

"Ta thảo đại gia người Tôn phủ quỷ thần. . ."

Nghiêng xuống dưới, một tiếng gào lớn vang lên, Phương Quý cũng vọt lên.

Chu vi khí cơ tùy ý, dường như mây đen đánh thẳng, rất xa cùng Quỷ Vương quanh thân tản mát ra quỷ thần khí tức va chạm, liền đã khuấy động đầy trời tà khí, Quỷ Vương cái kia vẫn lấy làm kiêu ngạo quỷ thần thân thể, càng vào lúc này tỏa ra một loại từng tia từng sợi tà khí, thật giống như là cái này một bộ kiên cố quỷ khu, vào lúc này đã có chút rung động, có một ít hấn quý báu nhất bản nguyên khí tức lưu tán.

"Sao như vậy?"

Vụ đảo Quỷ Vương sợ hãi không tên, gắt gao nhìn Phương Quý, nhắc lên một mảnh quỷ thần sóng lớn.

Sau đó hấn liền nhìn thấy lúc này thịnh nộ không ngớt Phương Quý, bước nhanh từ cái kia một mảnh quỷ thần trong vọt tới, chỗ đi qua, thậm chí cũng không thấy có bất luận động tác gì, tất cả quỷ thần, liền đều đã dần dần phá nát, hóa thành thuần túy quỷ thần khí tức, dường như mây đen giống như tràn ngập ở toàn bộ đất trời trong, mà hấn thân thông, càng là không có mảy may có thể ngăn cản lại lúc này Phương Quý đáng dấp.

Quỷ khí tràn ngập mà đi, nhưng Phương Quý mỗi bước ra một bước, bên người hư không, đều có pháp tắc bóng mờ hiện ra, đem cái kia từng con từng con quỷ thần ma thân cắn nát, thân ảnh kia rõ ràng có vẻ không cao, nhưng là xem ở trong mắt hấn, dĩ nhiên như là dần dần muốn che chắn thiên địa.

"Cái này tiêu nhi đến tột cùng là món đồ gì?"

Trơ mắt nhìn một thân hung thần ác sát Phương Quý đã vọt tới trước chân, Vụ đảo Quỷ Vương chung quy vẫn là không dám thật sự cùng hấn chính diện đối đầu, trái tim cái kia ý sợ hãi lái đi không được, lần đầu tiên cảm giác được những kia Bắc Vực phạm nhân đối mặt với mình như vậy quỷ thần lúc mới sẽ sinh ra đến sợ hãi tâm tình, tâm tư hơi đổi trong lúc đó, hấn liền lựa chọn lùi về sau, một mảnh ma vân vội vã tránh ra.

"Ào ào ào. . ."

Hắn cái này lùi lại, lại nhất thời làm hại những kia Tôn phủ quý thần cùng Thần vệ đám người số xui.

vốn cũng đã bị điên cuồng Bắc Vực các tu sĩ dồn đến chỗ chết, lúc này càng là không thể lui được nữa, hiển nhiên trên trời thần thông, trên đất binh đao, từng mảng từng mảng hướng về bọn họ trào lại đây, những kia quý thần cuối cùng mất đi có gan lớn, gào khóc thảm thiết giống như tứ tán bay đi, mà những kia Tôn phủ Thần vệ quân đám người nhưng là không thể trốn đi đâu được, thậm chí trái tim đã hoàn toàn mất đi tất cả chiến ý, như là từng cái từng cái hoang mang lo sợ ấu thú giống như, trợn to hai mắt, đối mặt những kia đã chém tới trước người mình đến hàn đao lợi kiếm.

Tôn phủ còn sót lại đại quân, đã bắt đầu tan vỡ, thoát được trốn, tán đến tán, nhắm mắt chờ chết chờ chết.

Lúc này Bắc Vực tu sĩ, nếu là có bất cứ người nào đứng dậy, hét lớn nhượng bọn họ đầu hàng, bọn họ thì nhất định sẽ đầu hàng, nhưng là không có, không có ai nhượng bọn họ đầu hàng, mọi người, chỉ là cơ giới vung múa lầy binh đao chém về phía bọn họ.

Tàn sát!

Đây chính là một tràng tàn sát!

Mạng người không đáng giá, vẫn còn không bằng chuyện vật, chỉ là phát tiết trái tim tuyệt vọng một loại phương thức.

Tựa hồ 1,500 năm qua tích ức tuyệt vọng, toàn vào lúc này phát tiết đi ra, chém tới những kia Tôn phủ Thần vệ quân.

Lại là từng mảng từng mảng biển máu hiện lên, chỉ bất quá, lần này lưu, lại là Tôn phủ máu.

"Giết, giết sạch bọn họ. . ."

Toàn bộ phía trên chiến trường, vẫn còn còn sót lại vô số Bắc Vực tu sĩ, bọn họ đều là ở từng cuộc một đại chiến bên trong, là do may mắn mà còn sót lại xuống người đến, vốn là chen chúc rộn ràng Bắc Vực tiên quân, bây giờ khắp cả mắt quét tới, lại chỉ có thể nhìn thấy một cái hai cái, lác đác lưa thưa đầu người, nhưng những người này tụ tập lên, số lượng vẫn cứ rất nhiều, hơn nữa bọn họ còn chính đang tại từ bốn phương tám hướng chạy

tới, tụ tập cùng nhau.

Long đình đã bắt đầu đánh trống thu binh, chỉ có Bắc Vực tu sĩ, còn đang ở tụ tập tại cùng nhau, điên cuồng hướng về Tôn phủ giết đi.

Mà ở Tôn phủ một phương, Quý Vương, Tuyết Nữ, cùng với những kia cảnh giới Nguyên Anh Tôn chủ cùng trưởng lão, cũng đã có thể trốn thì lại trốn, có thể trốn thì lại trốn, thậm chí còn có nằm xuống giả chết, cũng không thể trốn không thể trốn, liền giả chết đều quên người, cũng chỉ có thể giống như bị điên, choáng váng giống như, chen chúc ở một chỗ, tùy ý Bắc Vực tu sĩ đem binh đao chém về phía chính mình, đều quên chống đối.

Nguyên lai người hung lên, mỗi cái có các càn rỡ, nhưng sợ sệt lên, lại là một cái kinh sợ dạng.

Bực này hình thức nghịch chuyển giết chóc, vốn là Bắc Vực người mong mỗi 1,500 năm tình cảnh.

Là một hợp động lại 1,500 năm buồn bực rốt cục có thể phun ra cảm giác, nhưng trên thực tế cũng không người cảm nhận được những thứ này.

Có người múa đao chém về phía Tôn phủ huyết mạch, là bởi vì lúc này chính mình sợ hãi, cũng có nhiều người hơn, là bởi vì bọn họ trưởng bối, hoặc là bạn cũ bị giết, bọn họ cảm giác được loại kia mất đi lớn nhất dựa vào hư vô cùng tuyệt vọng, trong lòng như là không có người tâm phúc.

Vì lẽ đó bọn họ dựa vào cái này đại chiến, đến bỏ khuyết phần này hư vô.

"Các người lại làm thịt ta tông chủ sư bá, vậy ta liền làm thịt các người. . ."

Phương Quý gằm lên, đỏ mắt chạy về phía những kia Tôn phủ Nguyên Anh.

"Lão Thái Bạch. . ."

Cổ Thông lão quái đầy mặt roi lệ.

"Hôm nay, ta lấy Tôn phủ đầu người, đưa cổ nhân đoạn đường. . ."

Tức gia gia chủ thở dài.

Sau đó cũng là ở mỗi người bọn họ trong lòng hừng hực cùng sợ hãi, đều đã tích góp tới cực điểm thời điểm, bỗng nhiên trong lúc đó, phía sau bọn họ, cái kia làm vì Tôn phủ huyết mạch cung cấp còn sót lại một chút phòng hộ Vạn Thần trận, sương mù tràn ngập, trận quang đan dệt, cao to đại trận cánh cửa, vô thanh vô tức lặng yên đổ nát, sau đó tự phế khứ trong, đi ra một cái áo bào trắng chói mắt râu dài nam tử.

Hắn hai tay chấp ở sau lưng, trên người áo bào trắng một bụi không tạp, khí độ ôn hòa hờ hững.

Chỉ là như nhìn kỹ lại, liền có thể thấy trên người hắn áo bào trắng, dường như có lấm ta lấm tẩm hiện lên, như là tinh thần thấm ở áo bào bên trên, mà ở cái này lấm ta lấm tẩm phía dưới, thì lại có từng tia từng sợi huyết khí phun trào, như thủy triều, nhàn nhạt này lên phân rơi xuống.

"Nhà ta tông chủ sư bá. . ."

Chính hẳn tiếng kêu to Phương Quý lập tức sững sốt: "Hả?"

"Lão Thái Bạch. . . Dát?"

"Bạn cũ a, ngươi. . . Ngọa tào?"

Bên trong đất trời, chính đầy mặt đau thương căm giận tất cả mọi người đều lập tức mắt choáng váng, sững sờ quay đầu nhìn lại.

Bọn họ nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, biểu hiện đều có chút quái lạ. . .

Vốn là bọn họ đều cho rằng đã hẳn phải chết Thái Bạch tông chủ, lại đang yên đang lành xuất hiện ở trước mặt bọn họ, không những không có như bọn họ tưởng tượng như vậy sụp đổ rồi thân thể, chôn vùi thân hồn, thậm chí ngay cả trên người những kia thương đều biến mất, thậm chí ngay cả trước đây cái kia rõ ràng đã hoàn toàn mất khống chế, hoàn toàn không có cách nào áp chế huyết khí, cũng biến mất rồi, thoát nhìn, giản giống như đi dạo trong sân vắng trịch tiên nhân.

Lần này quá đột nhiên, chúng ta cái này tâm tình cũng đã làm nền đứng chỗ. . .

. . .

...

Trong sân bầu không khí dù sao cũng hơi lúng túng.

Không biết bao nhiêu con mắt chớp nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, cảm thấy lúc này nói cái gì cũng không tốt.

Tiếp tục gào khóc đi, quá giả.

Ôm lấy Thái Bạch tông chủ nói hết nội tâm vui mừng cùng lo lắng đi, quá xấu hổ!

Làm bộ lúc này không thấy hấn, vẫn cứ đi phát tiết chính mình đau thương căm giận chi tâm đi, quá lúng túng. . .

Cũng may, Thái Bạch tông chủ đều là Thái Bạch tông chủ, hấn nhìn về phía toàn bộ chiến trường, sau đó nhẹ nhàng nói ra một câu.

"Chúng ta thắng!"

...

...

"Rào. . ."

Bên trong chiến trường này, tất cả mọi người đều bị một câu nói này thức tỉnh.

Cho đến lúc này, bọn họ mới vừa mừng vừa sợ hướng về chiến trường này nhìn sang, nhất thời buồn vui đan xen, nội tâm phun trào không cách nào hình dung tâm tình, có người ngẩn ở tại chỗ, binh khí trong tay, leng keng một tiếng té rớt đến trên đất, có người vội vã đi lau con mắt, nhưng là trong đôi mắt như là bay vào đi tới một ngọn núi, càng lau càng mờ hồ, càng lau càng xót, cuộn cuộn nước mắt, liên tục chảy xuống. . .

Thập Môn Quỷ Thần trận đều phá, Quỷ Vương chạy trốn, Tuyết Nữ không gặp, quỷ thần khắp mọi nơi tán loạn, Tôn phủ huyết mạch giờ cổ chờ chém!

Trận chiến này, càng là thật sự Bắc Vực tu sĩ thắng?

Cái kia ngọt ngọt Bắc Vực tu sĩ 1,500 năm Tôn phủ, bây giờ thật sự muốn. .

Nhưng còn không chờ những thứ này Bắc Vực tu sĩ trong nội tâm vui mừng tâm tình thả ra ngoài, vị kia mới vừa từ Vạn Thần trận bên trong đi ra, vẫn còn chưa kịp cho bất luận người nào giải thích hấn ở Vạn Thần trận bên trong trải qua cái gì Thái Bạch tông chủ, rồi lại nhẹ nhàng quay người sang đi.

Hấn ánh mắt hướng nam nhìn lại, sau đó nói: "Nhưng vẫn không có thắng được hoàn toàn!"

"Tôn phủ còn có một người chưa bại!"

...

...

Lúc này Nam Hải bên trên, có một toà trống rỗng đảo nhỏ.

Trên đảo, có một toà thoạt nhìn không một chút nào bắt mắt núi nhỏ, núi nào đó góc, lại có một cái cỏ dại rậm rạp, thậm chí đem cửa đá đều che lấp lên động phủ, vào lúc này, cái kia động phủ cửa đá chính lặng yên không một tiếng động mở ra, sau đó có một người mặc rộng lớn áo bào đen trẻ tuổi nam tử đi ra, hấn từ trong động phủ, nhặt ra một thanh đao, ôm vào trong ngực, chậm rãi đi tới cạnh biên.

Đón cái kia trên biên sóng lớn, hấn chậm rãi chậm rãi xoay người, trong cơ thể xương cốt rung động ùng ùng.

Mà kinh người nhất chính là, tựa hồ tại hấn bộ xương rung động ùng ùng lúc, cái kia vạn dặm trời quang, tựa hồ cũng ở sấm rền cuộn cuộn.

Ào ào ào. . .

Trên biển bỗng nhiên khuấy lên ngập trời sóng lớn, một con màu đen con ba ba lớn, phá tan sóng lớn, đi tới nham trước.

Cái này áo bào đen nam tử nhảy đến con ba ba lớn trên lưng, quay đầu xem hướng về phương bắc.

Toàn bộ Nam Hải bên trên, bắt đầu có dày đặc mây đen tụ tập, sau đó bị cuồng phong cuốn lấy, hướng Bắc Vực vọt tới, che đậy nhật nguyệt.

Chương 738 : Đế Tôn Đến Rồi

1,500 năm trước, Nam Hải một cái người tuổi trẻ đạp con ba ba lớn từ trên biển đến, cầm một thanh yêu đao, giết hết Bắc Vực đại tu, phá huỷ ba đại đạo thống, trục U cốc chi đế, từ đây đặt chân Bắc Vực, xây xuống Tôn phủ, từ đây Bắc Vực mười chín châu vạn ngàn tiên môn, tất cả quy về Tôn phủ phía dưới, ngàn tỉ bách tính, đều lạy Đế Tôn, to lớn Bắc Vực, trở thành Tôn phủ bãi chăn nuôi, máu chảy hiến thịt, bẻ đi sống lưng.

Sau lần đó Bắc Vực xuất hiện quá nhiều quá nhiều huyền bí chuyện cổ quái, có người phản bội Bắc Vực, cam làm người nô, có người tại bé nhỏ trong quật khởi, lập xuống đại hồng nguyện, có người bất kể sinh tử, làm vì Bắc Vực mà chiến, cũng có người từng tia từng tia mưu tính, chỉ vì mưu đến chỗ tốt.

Long xà hỗn tạp, bản thủ xấu xa.

Hết thấy tất cả, đều là bởi vì 1,500 năm trước vị kia từ Nam Hải đổ bộ người tuổi trẻ.

Mà bây giờ, hẳn lại tới nữa rồi.

...

...

Đồng dạng vẫn là ở Nam Hải , tương tự vẫn là cái kia một con ba ba lớn, cũng đồng dạng vẫn là như vậy một phương vách núi cheo leo vách núi, con ba ba lớn cắt ra bích sóng, ở trong biển lộ ra chính mình cự xác, như là một ngọn núi từ trên biển bay vọt lên, sau đó móng vuốt đặt ở 1,500 năm trước cái kia đồng dạng vị trí, lại một lần bò đến Bắc Vực đại địa bên trên, lắc lắc nước biển, chậm chậm rãi, bò ra bước thứ nhất.

Ầm ầm!

Bầu trời bỗng nhiên có ám lôi phun trào, vốn là vạn dặm không mây, ánh

mặt trời chiếu khắp trời, lại ở trong chớp mắt, gió cuốn mây bay, tầng tầng che lấp, thiên địa như là đột nhiên tiến vào ban đêm, như là một ngọn núi bỗng nhiên đặt ở Bắc Vực bên trên, nhượng người thở không nổi.

...

...

"Trời tối!"

Bắc Vực phía trên chiến trường, chính hung phần tại Bắc Vực đối mặt Tôn phủ trận chiến này, rốt cục thắng Bắc Vực tu sĩ, cùng với nhìn thấy Thái Bạch tông chủ chưa chết, vẻ mặt lại lúng túng lại kích động lão tu đám người, đều cảm giác được cái này nháy mắt thiên địa khí cơ biến hóa, sau đó bỗng nhiên sắc mặt biến hóa, vội vã ngừng đầu nhìn lại, liền chỉ nhìn thấy trên đỉnh đầu, cái kia lẩn lộn mây khói, cùng tối om om màn đêm.

Trong bọn họ, không phải tất cả mọi người đều có năng lực nhìn thấy Nam Hải bên bờ, nhưng cũng đều cảm giác được nào đó một số chuyện.

Liên đường như, 1,500 năm trước sợ hãi, lại một lần hiện lên tại Bắc Vực trong lòng mọi người.

Loại tâm tình này, không biết làm sao bài sai, vì lẽ đó bọn họ cũng chỉ có thể nói ra đơn giản như vậy lời nói: "Trời tối!"

...

...

Thái Bạch tông chủ hai cái tay đeo ở phía sau, lẳng lặng nhìn về phía phía nam.

Bên trong tiên điện, có chút toàn bộ chiến trường cũng không có nhúc nhích qua tay lão tu, bưng chén trà tay, đang khe khẽ run rẩy.

Mà ở Tiên điện mặt sau, lâu không lộ diện U cốc chi đế, bỗng nhiên mở mắt ra.

...

...

Đông Thổ phương hướng, một phương tiên khí tràn ngập phía sau núi, có ba vị lão tu, từng cái dừng lại trong tay mình ở bận rộn sự tình, đưa mắt tìm đến phía Nam Hải bên bờ, đều là trầm mặc sơ qua, sau đó ba người nhìn nhau mà cười, lẫn nhau gật đầu, nói: "Đến rồi!"

Nam Cương, có giống như hai phương sơn cốc lớn bằng con mắt nhìn về phía Bắc Vực phương hướng, cười nói: "Đi tới!"

Tây Hoang đại địa, bỗng nhiên vang lên trầm trọng thờ đóc tiếng.

...

...

"Đi thôi, nên đến tông sẽ đến, nên đối đầu tránh không khỏi!"

Bắc Vực bên trong chiến trường, Thái Bạch tông chủ cái thứ nhất mở miệng, nhẹ nhàng hơi phe phẩy tay áo lớn, sau đó trước tiên hướng về phía nam nghênh đi, thân hình của hắn thoạt nhìn vẫn là có vẻ mềm mại mà hào hiệp, cái này tựa hồ cho người bên ngoài một ít tự tin, chỉ có hắn tự mình biết, lúc này trong tay áo lớn tay, đã chăm chú nắm thành quyền đầu, hắn ở trong lòng chính nghĩ đến Vạn Thần trận bên trong từ trần Nguyên Thần tử lời nói.

Vị kia Đê Tôn, đến tột cùng còn nhiều đáng sợ?

"Tông chủ, chờ ta. . ."

Phương Quý nhìn thấy Thái Bạch tông chủ đi về phía nam mà đi, vội vàng cũng gọi là một tiếng, vội vã đi theo phía sau hắn.

Mà càng xa xôi, Anh Đề một thấy Phương Quý đuổi tới, liền lập tức ương ương kêu, nhanh chóng đi theo phía sau hắn, càng xa hơn một chút chút bị Ngao Lân mấy người chen chúc ở cùng nhau tiếu Hắc long Ngao Lai Bảo, cũng gấp quát to một tiếng, đuổi Phương Quý cùng Anh Đề mà đi.

"Hắn đến rồi, chúng ta cũng nên đi qua!"

Bắc Vực phía trên chiến trường, rất nhiều lão tu nhìn nhau, trong mắt lập

loè tinh quang.

Những thứ này lão tu bên trong, có không ít người, ở cái này một tràng đối với Thập Môn Quỷ Thần trận đại chiến trong, căn bản cũng không có ra quá nhiều lực, thậm chí là vẫn luôn không có xuất lực, nhưng là ở Đế Tôn xuất hiện cái này một chốc, bọn họ chợt kích động đứng lên, già nua đầy lòng, hiện ra lâu không gặp chiến ý, cái này thậm chí nhượng bọn họ hung phấn, thấp giọng thét, xì xào bàn tán, làm ra chính mình quyết định.

"Từ Đế Tôn lên bờ, Bắc Vực bị quản chế 1,500 năm!"

"Ồ cái này 1,500 năm bên trong, chúng ta mắng U cốc chi đế, mắng tiền bối vô dụng, mắng 1,500 năm!"

"Hiện nay, hẳn lại tới nữa rồi, cũng không biết chúng ta có hay không cùng hắn chiến một tràng can đảm?"

Ở ý nghĩ thế này phía dưới, bọn họ bỗng nhiên một cái tiếp một cái bay vút lên, vội vã chạy về Nam Hải.

Bất luận người nào đều biết đối với Bắc Vực tới nói, cùng Đế Tôn trận chiến này đại diện cho cái gì, bất kỳ một cái Bắc Vực tu sĩ, cũng đều khó thoát qua Đế Tôn mang đến âm ảnh, vì lẽ đó trong lòng bọn họ dù là lại sợ hãi, cũng vẫn nhưng có nghĩ tham đánh với này một trận tâm tư.

Thái Bạch tông chủ cái thứ nhất, Phương Quý thứ hai, lại là Anh Đề cùng Ngao Lai Bảo.

Lại mặt sau, là Bắc Vực các đạo tông tông chủ, Cổ Thông lão quái, Tứ gia gia chủ, Tuyết Sơn tông chủ, bốn mươi chín kiếm Tiêu Kiếm Uyên các loại Tiên minh trưởng lão, là Bắc Vực bây giờ vẫn còn có sức đánh một trận tiên quân thần tướng, thậm chí là một ít trước đây chưa từng ra tay lánh đời lão tu các loại.

Bên trong đất trời, như là xuất hiện một dải hào quang, cùng nhau dâng tới phía nam.

"Bá" "Bá" "Bá" "Bá "

Quan Châu quần sơn phía nam, chính là một mảnh dữ tợn như nanh sói bãi đá vụn, vừa vụn canh giữ ở Quan Châu một góc, chính diện hướng về phía

phía nam, trước đây, Nguyên Thần tử chính là lấy Quan Sơn làm vì quan, ngăn cản Bắc Vực tu sĩ xuôi nam, mà bây giờ, cái này tất cả Bắc Vực lão tu, nhưng là đi tới cái này Quan Sơn bên trên, xa xa đón lấy lúc này chính ngang qua Quan Châu đại địa, hướng về Bắc Vực thâm nhập Nam Hải Đế Tôn.

Một vệt sáng bay tới, rơi vào một ngọn núi bên trên, chính là Thái Bạch tông chủ.

Lại, Phương Quý theo sát mà đến, rơi vào Thái Bạch tông chủ phải phía sau một ngọn núi bên trên, mà Anh Đề cùng Lai Bảo chạy tới, thì lại phân biệt rơi vào Phương Quý bên tay phải cùng vai trái bên trên, bồi tiếp hẳn, cùng nhau hướng phía nam nhìn lại, như là tan ra làm một thể.

Lại sau đó, Tiên minh các trưởng lão đến rồi, chư phương đạo thông chi chủ, cùng tiên quân thần tướng cũng tới.

Bọn họ đều rơi vào phía trên ngọn núi này, phóng tầm mắt tới phía nam.

Lít nha lít nhít, một chút nhìn lại, số lượng dường như có mấy trăm.

"Ào ào ào. . ."

Không trung bỗng nhiên vang lên một đám mây đen bị xé rách âm thanh, xa xa chỉ thấy không trung, có hai ngọn đèn sáng lên, một chiếc màu đen, một chiếc màu trắng, hai cái đồng nhi ở trước dẫn đường, thân vị một cái thân hình khô gầy, đầu đội ảm đạm vương miện ông lão, hẳn tạo nên vô cùng khí cơ, trước người mây khói như là sóng lớn, rất xa hướng về hai bên tách ra, như là mở đường nghi trượng, dẫn hẳn đi tới một ngọn núi bên trên.

U cốc chi đế lộ diện, trận chiến này hẳn càng không có một chút nào từ chối.

Xèo, xèo, xèo. . .

Theo sát phía sau, thiên địa mỗi cái phương hướng, lại lần nữa có mãnh liệt khí cơ tạo nên, lại có ba đạo bóng người mà đến, ba người này thân hình lướt qua, thiên địa pháp tắc tất cả đều hỗn loạn không chịu nổi, như là bị bọn họ khí cơ kinh động, mà bọn họ thân hình, thì lại như là thỉnh thoảng xuyên qua hư không, như ẩn như hiện, cuối cùng đột ngột xuất hiện ở cái này một mảnh quần sơn bên trên, các thủ một góc, chậm rãi rơi đem đi

xuống.

Quan phủ Tam tổ, Vân Vụ sơn chủ, Vô Nhan Đế ba người cũng tới.

Ba vị này cùng U cốc chi đế cùng thế hệ, Bắc Vực lâu năm Hóa Thần, vẫn Thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, dù là trước đây Bắc Vực Tiên minh cùng Tôn phủ đại chiến trong, lại ở thế yếu, bọn họ cũng chưa từng có ý muốn ra tay giúp đỡ, thật giống cái này tất cả mọi chuyện cùng bọn họ hoàn toàn không liên quan như thế, nhưng là bây giờ Đế Tôn từ Nam Hải tới, bọn họ lại chạy tới đầu tiên chiến trường này, nghênh hướng phía nam.

Bọn họ đều đi tới cái này một mảnh Loạn nha phong, tùy tiện tìm địa phương đứng xuống, lẫn nhau cũng không nói gì.

Nhưng khí cơ đan dệt, liền như là thành một phương đại trận, kiếm ở Bắc Vực cái này cuồng hống vị trí.

...

...

Ánh mắt từ xa nhìn lại, Quan Châu nơi, khói đen mãnh liệt.

Cũng không ai biết khói đen nơi sâu xa, là cái cái gì cảnh tượng, chỉ có trầm trọng tiếng sấm, một tiếng một tiếng vang lên.

Cái này âm thanh như là đập vào Bắc Vực tu sĩ trong lòng bên trên, nhượng người không tên hốt hoảng.

Chỉ là mỗi người, đều ở đây lúc cần răng chống đỡ, không để cho mình hoảng loạn hiện lộ ra, làm mất mặt mũi.

Thực sự là, trận chiến này, quá trọng yếu!

Cái kia tiếng sấm càng ngày càng trầm trọng, càng ngày càng vang dội, phảng phất đã gần trong gang tấc.

Tất cả mọi người pháp lực, cũng đều theo cái này tiếng sấm mà bắt đầu bay lên, căng thẳng tới cực điểm.

Không biết là bởi vì chiến ý, vẫn là sợ hãi.

Rốt cục, cái kia tiếng sấm đi tới mọi người trước người, 300 dặm nơi, cái kia một mảnh dày đặc khói đen, vòng xoáy giống như tản đi, một cái cực lớn móng vuốt, xé nát khói đen, sau đó lộ ra sương mù sau cảnh tượng, đó là một con ba ba lớn, thoát nhìn lại không dưới cao trăm trượng, quanh người đều bao trùm nhỏ bé dày đặc mà lóe sáng vảy giáp, từng tia từng sợi yêu khí, bốc hơi chu vi vô tận khói đen.

Cái này tất cả khói đen, kinh thiên động địa, nhưng rõ ràng đều là cái này một con ba ba lớn xúc động.

Cái kia trăm trượng tiếng sấm, cũng chỉ là cái này con ba ba lớn bốn trào chụp mà hình thành.

Tất cả mọi người đều đình chỉ hô hấp, con người rụt lại, nhìn về phía cái kia một con ba ba lớn trên lưng.

Có thể nhìn thấy một cái người tuổi trẻ, thân mang màu đen áo bào rộng, trong lòng ngực ôm một thanh đao, thân hình đứng thẳng tắp, trên mặt không mang theo bất kỳ biểu lộ gì, chỉ là lặng lẽ cúi đầu, mí mắt rủ xuống, nửa nhắm nửa mở, phảng phất cõi đời này, không có bất kỳ vật gì có thể gây nên hấn hứng thú.

Nhìn thấy người này, tất cả mọi người đều ánh mắt sắc bén mấy phần, gắt gao tập trung hẳn.

Vị này chính là Đế Tôn!

Vị này chính là đoạt Bắc Vực khí vận 1,500 năm Vụ đảo thứ nhất cường nhân.

Vị này chính là bọn họ lần này tụ tập lại đây, dù như thế nào cũng phải đem hẳn đánh bại. . .

. . .

. . .

"Tất cả mọi người đều ở ngóng trông ta xuất quan. . ."

Cũng là ở bọn họ trái tim ý nghĩ còn ở sóng lên sóng xuống lúc, liền thấy

cái kia con ba ba lớn trên lưng Đê Tôn bỗng nhiên chậm rãi ngẩng đầu, nhìn những thứ này Loạn lang phong trên Bắc Vực chúng tu một chút, ánh mắt không có chút rung động nào, vẫn cứ muốn nói, cũng chỉ là có chút thất vọng.

"Kết quả tới đón ta, chỉ có các ngươi những người này?"

Vừa nói chuyện, hắn có một cái ôm yêu đao cánh tay buông ra, về phía trước vung một cái!

Giống như là muốn đuổi mở trước mặt con ruồi.

...

...

Trong chớp mắt, pháp tắc tan vỡ, thiên địa không quan hệ, Loạn nha phong cùng nhau bẻ gãy, chúng tu cuốn ngược mà bay!

Chương 739 : Đê Chiến

Phân phạt lạt. . .

Đón cái kia hôn thiên ám địa phát một cái lực lượng, không biết có bao nhiêu người tâm thần kinh hãi, nóng lòng ổn định thân hình của chính mình, nhưng là chẳng ai nghĩ tới, cái này phát một cái lực lượng gọi ra lực lượng càng là như vậy khủng bố, Phương Quý lúc đầu cũng không có quá để ý cái kia phát một cái lực lượng, nhưng đợi đến dưới chân ngọn núi đồ nát, cuồng phong như là cạo mặt lợi hoàn giống như quét đến trước người thì mới bỗng nhiên cảm giác được khủng bố dị thường, hắn không chút nghĩ ngợi, liền đã thôi thúc chính mình ba phần chân lực ổn định thân hình, mà ngay sau đó, liền đem ba phần chân lực, nhắc đến bảy thành!

Nguyên bản hắn là nhìn về phía vị kia con ba ba lớn trên lưng Đê Tôn, dù sao nghe nói cái này tên, thực sự đã nghe nói quá lâu, vì lẽ đó hắn muốn nhìn một chút người này đến tột cùng dài ra hình dáng gì, nhưng là đợi đến này cuồng phong trở về, hắn lại theo bản năng cúi đầu, nhắm hai mắt lại, cảm thấy như là thiên địa cũng giống như chính mình đánh tới, chỉ có thôi thúc một thân lực lượng cố định ở trong hư không, mới sẽ không bị thổi đi.

Không riêng là hắn, liền tiểu Hắc long cùng Anh Đề hai cái, đều bị hắn một tay một cái kéo, gắt gao lôi, mới không bay đi.

Mà hắn cũng đã như vậy, những người khác thì lại càng là loạn tung tung phèo, cuồng phong phát đến lúc, còn có người trái tim chưa làm lên đầy đủ cảnh giác, dù sao Đê Tôn đều không có ra tay, chỉ là nhẹ xảo phát một cái mà thôi, đợi đến cái này phát một cái lực lượng đến trước mặt, bọn họ mới rõ ràng chính mình sai lầm lớn sai lầm lớn, có người phấn hồng liên thanh, lại một giây cũng không chống đỡ, liền rất xa về phía sau ngã ra ngoài, càng có người cả người lực lượng điều động lên, chống đỡ cái này cuồng phong, lại bị cái này cuồng phong một tầng một tầng, đem trên người mình huyết nhục đều thổi đến sạch sành sanh.

Ào ào ào. . .

Vô số người bay lên, cái kia vô số Bắc Vực đạo thông chi chủ, vô số người mang tuyệt kỹ Bắc Vực lão tu, đều như là gió bão trong muỗi ruồi, thân bất do kỷ, ngã xuống đi ra ngoài, có người ở cái này gió bão trong kêu to, âm thanh lại bị tiếng gió ngăn chặn, cũng không biết té ra cách xa mấy trăm dặm, ngã âm âm trên mặt đất, hoặc trên vách núi, đụng phải xương gãy tạng nát, bị thương nặng, mà cái này vẫn là tốt, càng có rất nhiều người, ở cái này gió bão trong, trực tiếp bị thổi làm thân thể đều vỡ vụn, từng tia từng tia huyết khí hóa đi, toàn bộ tan thành mây khói.

Đón đây cơ hồ là tận thế giống như cảnh tượng, thậm chí đều có người kêu khóc lên.

Bọn họ nhìn cái kia phía nam đến con ba ba lớn, cả người rung động, nội tâm tuyệt vọng, nghĩ muốn hí lên rống to, phát tiết trái tim không cam lòng cùng tuyệt vọng: "Chúng ta không nghĩ tới chính mình sẽ là Đế Tôn đối thủ, nhưng sao lại thế. . . Làm sao sẽ liền hấn phát một cái lực lượng cũng không chịu được nữa?"

...

...

Thiên địa vắng vẻ, cuồng phong qua đi, chính là yên tĩnh giống như chết.

Thẳng đến lúc này, Phương Quý mới ngẩng đầu hướng về chu vi nhìn lại, sau đó cả người liền cũng đã bối rối, ở cái này phát một cái lực lượng đi qua sau khi, bây giờ đứng ở phía trên ngọn núi, không có bị cái này đạo lực lượng lay động đi người, thành linh chỉ còn chính mình, Thái Bạch tông chủ, U cốc chi đế, cùng với Bắc Vực Quan phủ Tam tổ, Vân Vụ sơn chủ, Vô Nhan đế các loại sáu người, những người khác, dù là Túc gia gia chủ, Tuyết Sơn tông chủ, Tiêu Kiếm Uyên bực này lão tiên bối, cũng đều đã bị cái kia phát một cái lực lượng xa xa quét bay ra ngoài, còn đây ngập chiến ý Cổ Thông lão quái. . .

Phương Quý chỉ hi vọng lão nhân gia người ở cái này phát một cái lực lượng xuống, còn sống!

Vốn là mấy trăm đại tu, khí cơ cuộn cuộn, thanh thế khủng bố, cùng nhau đón lấy Đế Tôn.

Nhưng là chỉ chớp mắt, cái này mấy trăm đại tu, liền chỉ còn sáu người, lại

thêm vào một con rồng, lại thêm một con rắn!

"Lợi hại như vậy?"

Phương Quý có chút ngạc nhiên, hoạt động một chút mới vừa rồi bị thổi có chút trở nên cứng gò má, thật không dám coi thường vị này Vụ đảo chi chủ.

...

...

"Ha ha ha ha. . ."

Cũng là ở cái này phát một cái sau khi, thiên địa tĩnh mịch, bất kể là bị thổi đi ra ngoài, vẫn là ở lại vùng hư không này bên trong, đều không người nào dám tùy tiện nói chuyện với Đế Tôn, trong nội tâm chỉ có tràn ngập sợ hãi, đúng là một tiếng cười lớn, đánh vỡ giống như chết vắng lặng, mọi người đều nhìn lại, liền thấy U cốc chi đế, chính chậm rãi thả xuống che ở trước mặt mình tay áo lớn, ánh mắt nhìn về phía Đế Tôn, tiếng cười rất lớn, nhưng trên mặt không phải vui thích vẻ, mà là trào phúng, cái kia trào phúng lại không phải hướng về người khác, càng nhiều chính là tự giễu.

"1,500 năm, cuối cùng lại gặp được ngươi!"

Hắn tiếng cười dần dần tan biến, khí tức có chút ồ ồ, nặng nề nói: "1,500 năm trước, ngươi từ Nam Hải mà đến, lão phu tự nghĩ không phải là đối thủ của ngươi, hoặc là nói thẳng, liền là bởi vì ta sợ ngươi, liền ta rút đi Tây Hoang, ném to lớn Bắc Vực cho ngươi, liền, ta trở thành Bắc Vực chuyện cười, những thứ này hậu thế tiểu bối, đầy đủ nở nụ cười ta 1,500 năm, nói ta là loại nhát gan, nói ta hại Bắc Vực, dù là bây giờ ta đã trở về, bọn họ vẫn cứ coi ta là trò cười, phảng phất Bắc Vực tất cả, đều là lão phu cho hại. . ."

300 dặm ở ngoài, con ba ba lớn trên lưng, Đế Tôn khẽ cau mày, hơi nghi hoặc một chút nhìn hắn.

"Bây giờ ta ngược lại muốn cảm ơn ngươi!"

U cốc chi đế tiếng nói, dường như lôi đình, rung động bát phương, cuốn lên mây bay, điên cuồng gào thét giống như cuốn về bốn phương tám hướng: "Nêu như không phải ngươi tại 1,500 năm sau, lại lần nữa lên bờ, e sợ cái

này Bắc Vực người, mãi mãi cũng không hiểu lão phu vì sao phải rút đi. . ."

Nghe lời này, bất kể là mới vừa bị phát đi, té đến mức dị thường chật vật người, vẫn là những kia căn bản không có tư cách xông lên chiến trường này, chịu đựng cái kia phát một cái lực lượng người, nhất thời đều đổi sắc mặt, U cốc chi đế vào lúc này, lại còn nói cái lời nói thật, xác thực, trước đây có rất nhiều người đem hấn xem là chuyện cười, cảm thấy hấn bị Đế Tôn dọa đi, thực sự là mất một cái đế vương uy nghi, nhưng là bây giờ, bọn họ tận mắt chứng kiến Đế Tôn, cảm nhận được hấn cái kia mạnh mẽ đến không thể nào tưởng tượng được lực lượng, rốt cục hơi thay đổi ý nghĩ.

1,500 năm trước, nếu đổi mặt cái này người chính là chính mình, chính mình có thể hay không trốn?

Đúng là đón U cốc chi đế, cái kia con ba ba lớn trên lưng người trẻ tuổi như là rốt cục nghĩ đến hấn là ai, hấn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn U cốc chi đế một chút, trên mặt vẫn cứ như là chất phác giống như, không lộ bao nhiêu biểu tình, chỉ là thân sắc bình tĩnh nhìn hấn.

U cốc chi đế lúc này ánh mắt uy nghiêm đáng sợ khủng bố, nhìn chòng chọc vào Đế Tôn.

Đế Tôn cũng chính ngẩng đầu, cùng ánh mắt của hấn đan xen.

Có thể nhìn thấy, U cốc chi đế lúc này, cũng không biết là bởi vì cũ oán, vẫn là phần nợ, bây giờ hấn con mắt cũng đã trở nên đỏ như máu, như là ngưng đầy máu tươi, thế nhưng Đế Tôn con mắt, lại trắng đen rõ ràng, như là không có một tia tạp chất tựa như.

"Năm đó như không phải là bởi vì lão phu trong lúc vô tình nhìn được quy nguyên di địa, mê muội tại Tri Kiến viện thiên đạo di thư, ngộ mà không rõ, đạo tâm chịu đến ảnh hưởng, một thân tu vị hoang phế, bằng người khi đó mới vừa phá Hóa Thần cảnh giới, sợ là không hấn chính là đối thủ của lão phu. . ."

U cốc chi đế chậm rãi nhắc bước, đạp lên hư không, chậm rãi đi về phía trước, trên người hấn ánh sáng, dần dần tản đi, cho đến lúc này, chúng tu mới có thể thấy rõ ràng hấn chân thực đáng đáp, chỉ thấy vị này bình thường trên người đều khóa đầy hoàng đạo hơi thở, nhượng người liền đáng đáp cùng trang phục đều nhìn không rõ ràng lão tu, nguyên lai vóc người khô gầy, mặc trên người, cũng là một cái rách rách rưới rưới long

bào, trẻ ăn mày cũng không bằng.

Hắn vừa đi về phía trước, vừa tiếng nói trầm thấp, chậm rãi nói: "Sau đó người đến rồi, ta chạy trốn, nhưng ta cố ý đem những kia hại khổ ta đạo tàng đánh tan, phần lớn cho người, phần nhỏ lưu lạc với thế gian, chính là muốn nhìn một chút, người là có hay không cũng sẽ mê muội tại cái kia cuốn đạo thư, sự thực quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, người cũng tương tự bế quan không ra, ở Vụ hải bên trên tìm hiểu nổi lên đạo điển. . ."

Trên mặt hắn bỗng nhiên hiện lên một chút chê cười vẻ, nói: "Người từ bên trong tìm ra con đường kia?"

Con ba ba lớn trên lưng người tuổi trẻ, chậm rãi lắc lắc đầu.

"Ha ha, người đương nhiên xem không hiểu, lão phu cũng xem không hiểu, bởi vì lão phu đi tới Tây Hoang, bình tĩnh lại, mới biết cái kia vốn là không trọn vẹn, không hoàn chỉnh, cái kia thậm chí chỉ là một bộ tàn kinh, ở trong đó vò vạc quá nhiều, lại vốn không hoàn chỉnh. . ."

U cốc chi để uy nghiêm đáng sợ cười: "Như vậy tính ra, người ta ngược lại tính là đồng môn. . ."

Con ba ba lớn trên lưng người tuổi trẻ, lại lần nữa chậm rãi lắc lắc đầu, vẫn chưa nhiều lời.

"Hiện nay, lão phu ở Tây Hoang lão ma dưới sự chỉ điểm, đã có tìm hiểu, lần này trở về, có người cảm thấy ta là vì đoạt lại U Đế vị trí, có người cảm thấy ta là lại đồ tạo hóa, nhưng trên thực tế đều không phải, lão phu lần này trở về, liền chỉ là vì lại tìm người chữa trị trận chiến này, 1,500 năm trước, lão phu cảm thấy lên đường trọng yếu nhất, nhưng là bây giờ, lão phu đã hối hận rồi. . ."

"Hôm nay, trẫm tới đón người, chính là hướng về thiên hạ chứng minh, người chưa thắng qua, trẫm cũng không từng thua qua!"

". . ."

". . ."

Hắn tiếng nói, dường như đã rít gào lên, càng ngày càng nặng, càng ngày càng vang lên, như là lôi đình vào thiên địa.

Toàn bộ đất trời, liền như là vách đá giống như, đang vang vọng hấn tiếng nói, như là trả giá làm công hưởng.

Mà ở hấn nói xong những câu nói này thì hấn cũng đã từ giữa không trung, một bước đạp đem đi ra, chu vi khí cơ, bỗng nhiên tạo nên, như là ở bên cạnh hấn cuốn lên tầng hoàng bào, làm cho hấn bỗng dung thêm ra một loại không cách nào có thể không chế hoàng uy, thân hình vào đúng lúc này, như là tràn ngập toàn bộ bầu trời, trở thành bên trong đất trời chúa tể, sau đó ở trên cao nhìn xuống, mang thiên địa oai, thẳng hướng Đế Tôn rơi đi.

Lâm đánh ra chiêu thức này thần thông lúc, hấn ánh mắt, hình như có ý, tựa như vô ý, đảo qua Thái Bạch tông chủ.

Thái Bạch tông chủ ở cái này một chỗ, bỗng nhiên rõ ràng chút gì, hướng về hấn chậm rãi gật đầu.

Từng ở Tuyết Châu Tiên điện, Thái Bạch tông chủ từng mượn sông máu lực lượng, trấn áp qua U cốc chi đế một lần, khi đó, Thái Bạch tông chủ cho rằng là U cốc chi đế dĩ nhiên phế bỏ, hấn đạo tâm tan vỡ, sớm sẽ không có 1,500 năm trước ngạo ý cùng thực lực, bây giờ nhìn thấy hấn thân cái này một thân hoàng uy, mới rõ ràng, nguyên lai U cốc chi đế vẫn cứ có dư lực, chỉ là đương thời hấn chưa triển khai ở trên người mình.

Có lẽ, là bởi vì cái này một đạo thần thông, hấn chỉ có thể triển khai một lần, vì lẽ đó không muốn lãng phí ở trên người mình.

Liền có lẽ, hấn chỉ đem Đế Tôn xem là đối thủ, chính mình cũng không đáng hấn triển khai.

...

...

Mãn người trong thiên hạ, đều ở ngẩng đầu hướng trời cao nhìn lại.

Bọn họ nhìn U cốc chi đế thân hình tràn ngập cửu thiên, hướng về Đế Tôn một đòn mà xuống.

Bọn họ nhìn trận này 1,500 năm trước chưa từng xuất hiện, mà bây giờ lại rốt cục hàng lâm thế gian một trận chiến!

Bắc Vực vị cuối cùng đế vương, cùng ngự trị ở Bắc Vực bên trên 1,500 năm Đé Tôn trong lúc đó, đã từng bỏ qua một trận chiến.

Bọn họ nhìn đầy trời hoàng uy, tràn ngập tại bên trong đất trời.

Bọn họ nhìn đầy trời ánh sáng, tại dưới cửu thiên nghiêng rơi xuống mà xuống!

Sau đó bọn họ liền nhìn thấy ba ba lớn bên trên người tuổi trẻ bỗng nhiên chuyển động, hần đưa tay hướng thiên, từ cái kia vô tận ánh sáng trong, nắm lấy U cốc chi đế cái cổ, kéo đến trước người mình đến, liền tất cả hoàng uy cùng thần thông, tất cả đều biến mất, tất cả khí cơ cùng pháp lực, tại một chốc trong lúc đó yên tĩnh trở lại, bên trong đất trời không có nửa phần dị tượng, chỉ có một cái người tuổi trẻ mang theo một vị lão nhân.

Đé Tôn chậm rãi mở miệng: "Người xác thực chỉ là một chuyện cười!"

Chương 740 : Ba Đạo Di Bảo

"Rào. . ."

Không cách nào hình dung tất cả mọi người nhìn thấy U cốc chi đế bị Đế Tôn kiềm ở lại sau khi phản ứng.

Bọn họ trước tiên cảm giác được, lại là một loại hoang đường đến cực điểm cảm giác, mỗi người bọn họ đều nhìn ra U Đế trên người tuyệt quyết khí tức, thậm chí cũng ở đáy lòng mơ hồ bay lên một chút đối với bọn họ trận chiến này chờ mong, dù sao từ trình độ nào đó tới giảng, Đế Tôn đúng là U Đế đối thủ, năm đó U Đế đào tẩu, không có tiếp xuống hấn vị này đối thủ, vì lẽ đó Bắc Vực bị người thống ngự 1,500 năm, nhưng bây giờ U Đế trở về, đáy lòng cũng là tự nhiên nghĩ, cố gắng, U Đế có thể thoát thay đổi Bắc Vực vận mệnh. . .

Có thể kết quả, lại là bây giờ chuyển tiếp đột ngột!

Có lẽ có người nghĩ tới U Đế không phải là đối thủ của Đế Tôn, nhưng ai sẽ nghĩ tới, thậm chí ngay cả đầu quá một hiệp đều không phải?

"Người. . ."

Không chỉ có là người khác, liền ngay cả U cốc chi đế, lúc này cũng đã ức đến đây mặt đỏ chót, hấn sức mạnh toàn thân đều đang ra sức phun trào, muốn tránh thoát cái này ràng buộc, nghĩ muốn dành cho bây giờ khoảng cách này hấn rất gần Đế Tôn lấy một đòn trí mạng, nhưng là hấn dùng hết toàn lực, từng thử các loại bí pháp, nhưng ở Đế Tôn kiềm chính mình cổ cái này một bàn tay lớn phía dưới, pháp lực của chính mình lại không có nửa điểm hô ứng.

Liền, trên mặt hấn phần nộ, dần dần biến thành sợ hãi, thậm chí có chút mê man.

Tại sao lại như vậy?

Hắn cũng từng bởi vì 1,500 năm trước đào tẩu chuyện, hồi hận không thôi, cho nên mới nghĩ trở về, bù đắp trận chiến này, có thể lại sao sẽ nghĩ đến kết quả của trận chiến này thì ra là như vậy, thay lời khác giảng, nếu sớm biết kết quả của trận chiến này là như vậy, cái kia tại sao mình còn phải quay về, chính mình không trở lại, còn có thể sử dụng chính mình không thua qua này sự kiện đến an ủi mình, có thể trên thực tế. . .

Chẳng lẽ nói, 1,500 năm trước, chạy trốn chính mình, mới là đúng?

"Ta nói ngươi là trò cười, cũng không phải nói ngươi tu vị không bằng ta!"

Mà Đế Tôn thì lại nhìn thẳng U cốc chi đế trên mặt cái kia sợ hãi, thậm chí là vẻ mặt mê mang, lại nhẹ giọng bắt đầu giải thích: "Bởi vì trên thực tế, các ngươi Bắc Vực không người là đối thủ của ta, cho nên năm đó ngươi đào tẩu, trái lại là chuyện sáng suốt, chỉ bất quá, ngươi đem Quy Nguyên đạo tàng để cho ta, thậm chí nghĩ muốn nhờ vào đó đến hại ta chuyện, lại chân thực chính là một chuyện cười. . ."

"Ngươi. . ."

U cốc chi đế nghe được lời này, trong mắt bỗng nhiên tỏa ra một vệt thân mang, hí lên gầm thét: "Ngươi tìm tới bên trong. . . Đường. . ."

"Không có!"

Đế Tôn chậm rãi lắc đầu, nói: "Cái kia đúng là một bộ không trọn vẹn hơn nữa chưa thành hình đạo tàng, từ bên trong không tìm được đường!"

Sau đó hắn mỉm cười, nói: "Nhưng ta cùng ngươi không giống, ta tìm hiểu thấu đáo!"

U cốc chi đế trên mặt nhất thời lộ ra khó có thể tin vẻ mặt, tựa hồ đáy lòng lập tức tuôn ra vô số vấn đề muốn hỏi, nhưng là Đế Tôn lại cũng không tính trả lời hắn vấn đề, chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu, rồi sau đó năm ngón tay một kiếm, tựa hồ muốn đối với hắn động sát thủ.

"Lui lại!"

Nhưng cũng đúng vào lúc này, trong hư không đồng thời tiếng vang ba tiếng hét lớn.

Ở cái này một chốc, ba đạo bóng người phóng lên trời, lại là Quan phủ Tam tổ, Vân Vụ sơn chủ, Vô Nhan đề ba người, đồng thời vọt ra, ba người bọn họ biết rõ, bây giờ đối mặt Đế Tôn như vậy quái vật, phe mình có thể cùng hắn có sức đánh một trận, hoặc nói giao thủ lực lượng, thậm chí nói là hướng về hắn ra tay can đảm người đã cực nhỏ, mỗi một vị đạo hữu đều là dị thường hiếm thấy, bởi vậy hiển nhiên Đế Tôn tựa hồ muốn đối với U cốc chi đế hạ sát thủ, bọn họ cũng liều lĩnh vọt lên, nghĩ muốn làm cho Đế Tôn lùi về sau, bảo vệ U cốc chi đế mệnh.

"Các người ba người cũng có chút tiên cảnh!"

Đế Tôn nhìn trong hư không ba đạo thần quang đan dệt mà đến, sắc mặt tựa như cười mà không phải cười: "Dám hướng về ta ra tay rồi!"

Nói lời này thì mắt thấy đến này ba người hóa ra từ từ thần quang, làn sóng cũng tựa như vọt tới trước người mình, hắn liền cũng tiện tay về phía sau ném đi, bị hắn nhắc trong tay U cốc chi đế, nhất thời rơi vào sau lưng con ba ba lớn trên lưng, cái kia con ba ba lớn thân hình cực lớn, cao tới trăm trượng, lưng rộng như núi, phía trên tràn đầy trời sinh đạo uẩn, tựa như trận pháp giống như, U cốc chi đế trực tiếp liền bị ràng buộc ở pháp trận trong.

Cùng lúc đó, Đế Tôn khẽ quát một tiếng, đồng thời hai cái tay về phía trước cầm.

Cái này quát khẽ một tiếng, hóa thành sấm rền, cuộn cuộn về phía trước lăn đi, ở chính giữa Vân Vụ sơn chủ, lập tức liền bị cái này một tiếng muộn lôi bắn trúng, thần thông ảm đạm, nhanh chân lùi về sau, mà hai bên Quan phủ Tam tổ cùng Vô Nhan đề hai cái, lại rõ ràng chỉ nhìn thấy Đế Tôn bàn tay ở trước mặt chính mình, càng lúc càng lớn, thậm chí có thể nhìn thấy hắn lòng bàn tay hoa văn, chính che ngợp bầu trời giống như bắt được trước người mình. . .

Đón cái này hai bàn tay lớn, bọn họ cuối cùng đã rõ ràng rồi U cốc chi đế là làm sao bị Đế Tôn một phát bắt được.

Cái kia nhìn như bình thường giương tay vỗ một cái, lại chương ngự nhật nguyệt, huyền cơ lưu chuyển, cho người một loại lên trời xuống đất không chỗ che thân.

. . .

...

"Đại La Từ Bi Thủ?"

Mà ở phía sau góc, Phương Quý sắc mặt mãnh đến biến đổi, nhìn về phía Thái Bạch tông chủ.

Từ Đế Tôn chiêu thức này thần thông trong, hẳn lại nhìn ra một chút Thái Bạch tông chủ tuyệt học Đại La Từ Bi Thủ chi ý.

Mà Thái Bạch tông chủ, vào đúng lúc này, cũng phân minh có chút chịu đến xúc động, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, sâu sắc nhìn sang, sau một chốc, mới chậm rãi lắc đầu, nói: "Không phải Đại La Từ Bi Thủ, chỉ là một số đạo lý phương diện tương tự, nghĩa lý. . . Cao hơn ta!"

"Nên học trộm tông chủ sư bá đạo lý, đánh hẳn!"

Phương Quý kêu to, liền muốn ra tay.

Mặc dù nói pháp ngang ngược không biết lý lẽ, còn không biết có thể hay không xem như là như thế, càng không thể nói là học trộm, nhưng quyết định nhưng là đúng, mắt thấy đèn này hai cái tay chộp tới, dường như muốn cùng trấn áp U cốc chi đế giống như, một thức thần thông trong lúc đó, liền đem Quan phủ Tam tổ cùng Vô Nhan đế hai người trấn áp, phe mình tổng cộng sáu người, cái này liền muốn thiếu một nửa, bọn họ tự nhiên cũng phải mau mau ra tay, cứu viện bọn họ hai người. . .

Chỉ là Đế Tôn ra tay quá nhanh, ở bọn họ ý niệm này bay lên lúc, bàn tay lớn đã đến cái kia trước người hai người.

Rõ ràng chỉ là tùy ý một trào, nhưng lại cho bọn hắn hai người một loại bao la vạn tượng, thiên địa lớn lao không chỗ che thân.

Ầm! Ầm!

Nhưng ngoài dự đoán mọi người một màn xuất hiện, đón bàn tay lớn kia, Quan phủ Tam tổ cùng Vô Nhan đế hai cái, lại đều là âm thầm cắn răng, như là xuống một cái rất lớn quyết định, hai người giống như động tĩnh, đồng thời lệ tiếng hét lớn, từng cái trước người bảo quang bốc hơi, hướng về Đế Tôn hai bàn tay lớn đánh tới, Quan phủ Tam tổ trước người tể lên, chính là một cái màu đen khéo léo bầu rượu, tại trước người mãnh đến nổ

tung.

Mà Vô Nhan đế trước người tể lên, nhưng là một viên hỏa ý lưu chuyển hạt châu.

Cái này hai cái dị bảo xuất hiện một chốc, trong nháy mắt liền bùng nổ ra vô cùng uy lực, không những trực tiếp đem Đế Tôn hai cái tay gãy đi ra ngoài, thần thông dư thế, càng là đuổi tận cùng không buông, trực tiếp ngang qua nửa bên hư không, hướng về Đế Tôn vị trí ép tới!

"Hà?"

Thấy được tình cảnh này, chư thiên đều kinh sợ, mặt lộ vẻ vui mừng.

Nếu bàn về tu vị, thế nhân đều biết, U cốc chi đế hẳn là so với Quan phủ Tam tổ mấy người mạnh không chỉ một bậc, dù sao năm đó Bắc Vực, từ trên xuống dưới, đầu tiên là U cốc chi đế, sau đó là ba đại đạo thống chi chủ, lại sau đó mới là Quan phủ Tam tổ cảnh giới này cao nhân, nhưng là bây giờ cùng Đế Tôn động thủ, không nghĩ tới biểu hiện của bọn họ, cũng còn mạnh hơn U cốc chi đế chút, lại ẩn giấu hậu chiêu.

"Đó là. . ."

Mà nhìn bọn họ lấy ra dị bảo, Phương Quý nhưng là bỗng nhiên cả kinh, phảng phất nhận ra cái gì.

Miệng đều đã há thật to, đầy mặt khó có thể tin vẻ mặt.

"Vụ đảo Đế Tôn, người thật sự coi ta Bắc Vực không có trị người phương pháp?"

Giữa không trung đột nhiên vang lên một tiếng gầm thét, lại là mới vừa bị Đế Tôn một tiếng sấm rền bức lui Vân Vụ sơn chủ, hẳn cũng đồng thời tể nổi lên một phương núi đá, thoạt nhìn bất quá ôm ấp to nhỏ, nhưng tể ở giữa không trung, đón gió liền lớn, khoảng khắc trong lúc đó liền đã hóa thành một phương cao tới vạn trượng núi lớn, uy nghiêm đáng sợ nguy nga, quán quanh vô cùng vô tận núi kinh, tại trời cao thẳng tắp hướng về Đế Tôn rơi đem đi xuống.

Cùng Quan phủ Tam tổ ẩn bên trong bay ra một đạo sông lớn, Vô Nhan đế tạo nên đầy trời liệt diễm, đến hướng về Đế Tôn tuôn trào đến!

"Cái này 1,500 năm qua, chúng ta cả ngày lẫn đêm, đều đang suy nghĩ làm sao giết người. . ."

Vân Vụ sơn chủ trong lời nói, tràn đầy đều là ngọt ngào cùng tức giận, âm thanh như nước thủy triều, truyền khắp chư thiên: "Khổ tâm người, trời không phụ, ta ba người bỏ quên gia nghiệp cùng an ổn, thậm chí bỏ quên tu hành, thân nhiên đôi mắt tuổi thọ sắp hết khôn cục, đi khắp thiên hạ, rốt cục từng cái cầu được một phương dị bảo, như hôm nay ba người chúng ta tìm đến người, chính là mượn cái này ba cái dị bảo oai, đòi lại Bắc Vực nợ máu. . ."

Ào ào ào. . .

Trong tiếng hét vang, núi lớn trần rơi xuống, pháp tắc tan vỡ, thiên địa biến sắc.

Sông lớn chảy xuôi, ngang qua hư không, như ngân hà.

Liệt diễm ngập trời, đốt diệt vạn vật!

Tam bảo đồng thời hướng về Đế Tôn rơi xuống đem đi qua, quả thực chính là hủy thiên diệt địa oai!

"Đại đạo di bảo, ba người bọn họ lại cũng có đại đạo di bảo. . ."

Phương Quý đã hầu như không nhìn được kêu lớn lên, hắn đã sớm từ Kỳ cung Bạch Quan Tử nơi, biết được thế gian một ít bí ẩn, hắn biết một đời trước thì thế gian có một cái cực kỳ khủng bố con đường, cái kia một con đường người, thiện nhất luyện bảo, đã từng luyện ra kim mộc thủy hỏa thổ Ngũ linh đại đạo bảo, mỗi một bảo đều có vô tận thần uy, tất cả huyền diệu, tập kết cái này Ngũ linh chí bảo, thậm chí có thể diệt thế lại mở ra.

Trong đó Mộc đạo di bảo, Thanh Mộc Tiên Linh, liền ở trên người mình, giúp mình chống đỡ không biết bao nhiêu cường địch.

Nhưng không nghĩ tới chính là, bây giờ lại nhìn thấy thủy, hỏa, sơn tam đại dị bảo, mà cái này dị bảo, vẫn là ở chính mình cái này một phương người trong tay, hơn nữa ba người này khổ tâm cô nghệ, ẩn giấu lâu như vậy, lại là dùng tới đối phó Đế Tôn cường địch như vậy!

Nguyên bản nhìn thấy Đê Tôn như vậy khủng bố tồn tại, đối với bắt xuống hấn, đã không có cái gì tự tin.

Nhưng nếu là tam đại di bảo cùng đến tới nói. . .

. . .

. . .

Cũng là ở Phương Quý một niệm lóe qua, thậm chí muốn ra tay giúp đỡ lúc, chỉ thấy tam đại di bảo cùng nhau trấn rơi xuống phía dưới Đê Tôn, trên mặt bỗng nhiên xuất hiện chút biến hóa, hấn nhìn về phía cái kia tam đại di bảo, cũng tựa như hơi xúc động, sau đó hấn vẫn là đứng ở con ba ba lớn trên lưng, thân hình bất động, chỉ là bên chân yêu đao, bỗng nhiên tự động nhảy lên, bay đến trong tay hấn, nhẹ nhàng ở lưỡi đao phía trên bắn ra. . .

Tranh. . .

Một đao tinh tế mà quỷ dị tiếng rung vang lên vang lên, thăm thăm đẩy ra.

Rõ ràng âm thanh nhẹ nhàng, nhưng ở cái này một chốc, lại tựa hồ như toàn bộ Bắc Vực người, cũng nghe được cái này một tiếng kêu khế.

Chương 741 : Quy Nguyên Di Tàng

Đại bảo di bảo, hoàn toàn thần uy khó lường, diệu dụng vô cùng.

Tuy rằng từ Bạch Quan Tử nơi đó được đến giải thích cũng không nhiều, nhưng Phương Quý cũng biết, cái này Ngũ linh bảo hấn là một đời trước một số cường nhân luyện, bọn họ vì tìm hiểu thiên địa bản nguyên , bởi vì luyện ra cái này năm loại đại biểu Ngũ Cực lực lượng cực hạn dị bảo, năm bảo hợp lại cùng nhau, liền có thể diệt thế lại một lần nữa, liền có thể thích làm gì thì làm, là lấy, Ngũ linh con đường, vốn cũng là nguy hiểm nhất đường một trong.

Phương Quý rất sớm liền bắt đến Thanh Mộc Tiên Linh , bởi vì biết rõ cái này Ngũ linh đại đạo bảo diệu dụng, lúc trước ở Viễn Châu, tổ chất vốn là thường thường Dao tiên tử, liền dựa vào Thanh Mộc Tiên Linh tuyệt diệu, trăm năm bên trong, trưởng thành lên thành có thể cùng Vụ đảo Nam Phương như vậy Tôn phủ cao thủ hàng đầu so chiêu chúa tể một phương, mà nàng được đến chỗ tốt nơi, còn chỉ là Thanh Mộc Tiên Linh ở chính mình chữa thương quá trình trong, phân tán cho nàng một ít linh khí mà thôi, lại đến lúc sau, Phương Quý chính mình đến cái này Thanh Mộc Tiên Linh, càng là ở tu hành trong quá trình, cho hấn vô cùng chỗ tốt, bất kể là tu hành, hay là dùng đến ngăn địch, đều có thần bí khó lường uy nghi, đủ để trấn áp nửa bước ở trên đường cường giả.

Một đạo Thanh Mộc Tiên Linh liền đã là như vậy, huống chi là ba đạo cùng cấp dị bảo cùng ra?

Ở Ngũ linh đại đạo bảo bên trong, Mộc linh tác dụng vốn là không ở chỗ sát phạt, mà ở chỗ chữa trị sinh cơ, ngay cả như vậy, như vậy một đạo Linh bảo, ở Phương Quý như vậy cảnh giới Nguyên Anh tu sĩ trong tay, đều có thể phát huy ra kinh khủng như vậy thần uy, như vậy, cái khác chư như hỏa, thủy, sơn các loại ở sát phạt bên trên tác dụng, rõ ràng đều mạnh hơn Thanh Mộc Tiên Linh di bảo, do lâu năm Hóa Thần triển khai. . .

Vào đúng lúc này , liền ngay cả Phương Quý tâm thần đều không khỏi lên lên. . .

Đế Tôn lại mạnh, chẳng lẽ còn có thể mạnh đến nỗi qua ba linh đại đạo bảo?

Hắn tâm thần đều đã có chút kích động, trợn to hai mắt nhìn về phía trước, lẽ nào ngày hôm nay thật không dùng ra tay, liền có thể nhìn thấy cái này cho Bắc Vực dẫn theo 1,500 năm ác mộng Đế Tôn, chôn thây ở ba vị này cầm trong tay đại đạo di bảo Bắc Vực cảnh giới Hóa Thần cao nhân thủ hạ?

...

...

"Ào ào ào. . ."

Ở Đế Tôn quanh người, theo cái kia ba đạo Linh bảo thần uy hàng lâm, tựa hồ thiên địa cũng đã tan vỡ, này trời đất vốn là liền thành một khối, lại bị ba đạo Linh bảo trực tiếp lấy sạch bản nguyên, hóa làm pháp bảo oai, đánh về ở chính giữa Đế Tôn, ở cái này các loại thần uy phía dưới, mặc người tu vị gì, thần thông nào, hết thảy vô dụng, bởi vì người bản thân, chính là bị cái này Linh bảo đạo uẩn không chế.

Đại đạo Linh bảo thôi diễn đến cực hạn, thậm chí có thể mượn người bản thân có lực lượng đến phản phệ tự thân!

Có thể chẳng ai nghĩ tới chính là, ở này đại đạo Linh bảo thần uy phía dưới, vị kia con ba ba lớn trên người tuổi trẻ, vẫn nhưng bất động nửa điểm thanh sắc, hắn thậm chí vẻ mặt đều chưa từng xuất hiện biến hoá quá lớn, đón tam đại Linh bảo kéo tới, hắn cũng chỉ là nhẹ nhàng bước ra một bước, thân hình hơi cong, phản cầm lại yêu đao chuôi đao, cảm thụ trong thiên địa uẩn động, sau đó bỗng nhiên trong lúc đó, một đao về phía trước chém ra.

Xẹt xẹt!

Một loại quỷ dị lại âm thanh lạnh lạnh vang lên!

Quan phủ Tam tổ té lên cái kia một đạo đại đạo giống như sông dài, đã lăn lộn trào bọt nước, buộc đến Đế Tôn trước người, lại bị cái này một vệt ánh đao, trực tiếp chặt đứt, sau đó trước sóng không tiếp sau sóng, ẩn chứa trong đó thần uy dĩ nhiên tan vỡ, một nửa rầm một tiếng, từ Đế Tôn trước người hạ xuống, tung rơi trên mặt đất, mặt khác một nửa lại đàn hồi trở lại,

va về phía Quan phủ Tam tổ chính mình.

Vân Vụ sơn chủ té lên núi lớn, vào lúc này càng bị trên thân đao khí cơ khuấy động, hơi chìm xuống, lại lại hướng trời cao phản xạ trở lại, hơn nữa bay đến càng cao, thể tích liên càng nhỏ, tới cuối cùng thì liền chỉ như một viên vẩn thạch, nhỏ đến nhanh không nhìn thấy.

Vô Nhan để lay động ra một mảnh mây lửa, lại bị cái kia đao khí ăn mòn, phần phật lạt tứ tán, đốt hướng về phía khắp nơi bát hoang!

Mà Quan phủ Tam tổ cùng Vân Vụ sơn chủ, Vô Nhan để ba người, thì lại tới đây một chốc, đồng thời cuộn ngược bay trở về.

Chỉ bất quá bọn hắn ba người lúc này về mặt, lại còn không là lực lượng này cho bọn họ tạo thành quấy nhiễu, bọn họ đều đã thay đổi sắc mặt, cứng rắn chống đỡ lên một thân pháp lực, lảo lảo đảo đảo chống đỡ thân hình của chính mình, trên mặt đều như là thấy quỷ giống như về mặt, phần tiếng hét lớn: "Sao như vậy? Người làm sao có khả năng không sợ hãi đại đạo di bảo lực lượng, người làm sao có khả năng không bị ảnh hưởng, người cái kia. . ."

Kinh hoảng hét lớn bên trong, bọn họ chợt thấy Đế Tôn đao trong tay, con người đột nhiên co rút lại lên: "Người cái kia đao?"

Đế Tôn màu đen góc áo bị cuồng phong quét qua, phần phật xoay chuyển, trong tay chuôi này yêu đao thoát nhìn như vậy chói mắt, trên đao hàn mang lưu động, làm cho đao này dường như có một loại khác sinh khí, như là có chính mình sinh mệnh giống như, 1,500 năm trước, hẳn chính là mượn chuôi này yêu đao, bại hết Bắc Vực cao thủ, nhưng tựa hồ cho đến giờ phút này, mới có người bắt đầu nhìn thẳng vào nổi lên cái này yêu đao chân tướng. . .

"Quy Nguyên di tàng trong có ghi chép. . ."

Đế Tôn cúi đầu nhìn đao trong tay của chính mình, ở trong mắt mọi người, đao này trên sinh khí càng linh hoạt, cũng càng cường đại, tựa hồ muốn che đầy một phương hư không, phía trên kim qua chi ý càng ngày càng mạnh, tới cuối cùng, dường như muốn cao hơn mây trời, đem Quan phủ Tam tổ các loại ba người tay trong đại đạo di bảo khí cơ ép trù xuống, liền ngay cả Phương Quý đều cảm giác được một loại phát ra từ thần hồn nơi sâu xa run rẩy.

Hắn biết, đó là Thanh Mộc Tiên Linh đang sợ hãi.

"Một đời trước thì chín đường tranh đấu, thứ năm con đường trên người quyết định luyện lại năm bảo, mở ra luân hồi, nhưng bọn họ không thể toại nguyện, bị một cái người khủng bố đánh bại, cướp đi bọn họ Ngũ Hành đại đạo bảo, chỉ bất quá, cái này đại hành đại đạo bảo uy lực, xác thực quá mạnh mẽ, mạnh đến người kia đều cảm thấy kiêng kỵ, liền hắn chỉ để lại trong đó bốn đạo di bảo, lại đem bên trong chủ sát phạt Kim đạo đại đạo bảo cho hủy diệt, chỉ để lại một khối sắt vụn, không biết tiện tay ném tới nơi nào, liền, thứ năm đường hoàn toàn bị chém. . ."

"Cũng là do vì năm bảo thiếu mất một trong số đó, vì lẽ đó thứ năm con đường mất khí vận, cái này một thế cho tới hôm nay, cũng không xuất hiện!"

Vừa nói chuyện, Đế Tôn vừa chậm rãi về phía trước, động tác của hắn thoạt nhìn rất chậm, nhưng một mực hắn mỗi đi ra một bước, đều có thể tùy ý xuất hiện ở hắn nghĩ xuất hiện địa phương, bước thứ nhất bước ra thì đã đến Quan phủ Tam tổ mấy người sau lưng, bước thứ hai bước ra thì đã tới đến một cái hướng về ba người bọn họ ra tay vị trí tốt nhất, sau đó tiếng nói kết thúc thì hắn đã chậm rãi giơ lên trong tay đao.

Cái kia đao rất bình thường, thân đao dài hai thước rưỡi, duy chuôi đao cùng thân đao, không còn hoa văn trang sức, đơn giản như là món đồ chơi.

"Ta tuổi nhỏ lúc cùng chó hoang cướp ăn ăn, bị một đám ăn mày đánh một trận, suýt nữa chết đi, trong lòng xin thề phải có một thanh đao, liền ta liền nhặt được một khối rỉ sắt sắt vụn, ta dùng thời gian một năm, đem khối này sắt vụn mài thành một đao, chính là hiện tại chuôi này!"

Đế Tôn nói lời này, không phải ở cùng người khác giải thích cái gì, mà là ở giới thiệu hắn đao.

Theo hắn tiếng nói hạ xuống, chuôi đao kia trên, cũng đột nhiên bắn ra vô cùng hận ý, cuộn cuộn liệt liệt, tràn ngập thiên địa.

"Nguyên lai mạnh nhất Sát phạt chi bảo, lại ở trong tay ngươi. . ."

Không cách nào hình dung thời khắc này Quan phủ Tam tổ các loại trong lòng người khiếp sợ cùng sợ hãi, ba người bọn họ, vốn là đã sớm thuyết

phục tại Đế Tôn tu vị cùng thực lực, cảm giác mình vĩnh viễn cũng khả năng không sánh được hẳn, cho nên bọn họ ba người 1,500 năm bên trong tị thế không ra, nhưng lại không phải thật sự tị thế, mà là đường đường Hóa Thần, nặc danh ẩn tông, khổ sở truy tìm có thể đánh bại Đế Tôn pháp bảo, rốt cục, bọn họ thành công, thậm chí là so với tưởng tượng còn may mắn, bọn họ tìm tới Ngũ linh bảo bên trong ba cái, chân chính nắm giữ khiêu chiến Đế Tôn sức lực. . .

Có thể đến cuối cùng, bọn họ mới phát hiện, nguyên lai Đế Tôn trong tay, sớm đã có đại đạo di bảo, mà lại là khí sát phạt nặng nhất!

Chỉ là vừa bắt đầu, bọn họ không nhận ra mà thôi. . .

"Ta không có cái gì Sát phạt chi bảo!"

Đế Tôn lắc đầu: "Ta chỉ là lượm một khối sắt vụn, đưa nó mài thành một thanh đao!"

Dứt tiếng lúc, hắc đao cũng đã chém xuống.

Không phải mỗi cái phí lời nhiều người cuối cùng đều sẽ bị người giết ngược lại, bởi vì có mấy người chính là yêu thích vừa nói chuyện vừa động thủ.

Hai không làm lỡ!

Phản phạt lạt. . .

Đao khí tập cuốn trong, Quan phủ Tam tổ bên người quán quanh cái kia một cái sông lớn cũng bị đánh nát thành điểm điểm giọt mưa, bắn mạnh bốn phương, mà chính hẳn cũng bị kích bay, đường đường Hóa Thần, vào lúc này càng như là như điều đứt dây như thế, bị vô hình đao khí cuốn lên, thẳng tắp rơi xuống cái kia con ba ba lớn trên lưng đi tới, tựa như U Đế giống như, bị cái kia cuộn cuộn khối đen quán quanh, vây ở trong trận.

Vân Vụ sơn chủ mở mắt đỏ, không chịu được trói, hí lên rống to, song chưởng đẩy tới, lại bị Đế Tôn trong tay yêu đao khê run lên, liền tận diệt hẳn chưởng lực, sau đó thân đao mặt bên vỡ một cái, Vân Vụ sơn chủ liền cũng nhanh chóng rơi xuống tới cái kia con ba ba lớn trên lưng đến rồi.

Vô Nhan đế kêu to, xoay người chạy trốn, nhưng chỉ chạy trốn một bước,

lưỡi đao liền đã gác ở trên cổ.

Cả người hắn đều mộng ở đương trường, lớn tiếng thở hổn hển, dũng cảm đều phải bị đổ nát.

Đế Tôn mặt không hề cảm xúc, lưỡi đao rung một cái, liền đã đem bên cạnh hắn bành trướng hỏa ý áp chế, sau đó đoạt được trên người hắn Hỏa đạo Linh bảo.

Hết thấy tất cả, đối với hắn mà nói đều là đơn giản như vậy, như là đang bắt nạt tiểu hài tử.

Chỉ là cũng tại lúc này, thân hắn một bên bỗng nhiên có vô cùng sông máu di động, chẳng biết lúc nào, bên cạnh hắn thì đã là một cái biển máu ngập trời, như là đầu chuyển tinh di, đại thế sụp đổ, thế giới chân thực rút đi, chỉ để lại một cái biển máu ngập trời, cả hắn cùng với cái kia một thanh yêu đao, đều bị cái này vô cùng biển máu cho vây ở ở giữa, bất luận hướng về phương hướng nào nhìn lại, đều chỉ có một mảnh vô tận sóng máu.

Thái Bạch tông chủ một thân áo bào trắng, đứng ở biển máu sóng lớn bên trên, trên dưới phập phồng, bình tĩnh nhìn Đế Tôn.

"Người chính là Triệu Chân Hồ?"

Đế Tôn tựa hồ không hề có một chút nào bị biển máu ảnh hưởng, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, nhẹ nhàng mở miệng hỏi dò.

"Bác Vực hậu tiến, xin ra mắt tiên bối!"

Thái Bạch tông chủ hơi do dự, vẫn là hướng về Đế Tôn hành lễ, chỉ là thi chính là vẫn bối lễ.

Kính hắn bối phận, kính hắn tu vi, nhưng không cách nào kính thân phận của hắn.

Đế Tôn nhìn thủ vẫn bối lễ Thái Bạch tông chủ, tựa hồ cũng hơi có chút thoả mãn, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nhìn chu vi cái này một phương tràn ngập biển máu, nói: "Ta biết người cũng xem qua Quy Nguyên đạo điển, vì lẽ đó, đây là chính người ngộ ra đến pháp môn?"

Thái Bạch tông chủ gật đầu, nói: "Xin tiên bối chỉ giáo!"

"Không có gì hay chỉ giáo!"

Đế Tôn mỉm cười, nói: "Ngươi cũng không tệ lắm, từ bên trong ngộ ra một phương hướng, có chính mình lý giải, điểm này mạnh hơn U Đế, nhưng hẳn là không bằng ngươi vị kia thành tựu Thiên Thượng Kiếm Tiên sư đệ, hẳn mới là từ bên trong chân chính tìm ra một con đường người đến!"

Thái Bạch tông chủ nói: "Sư đệ ta tổ chất vốn là. . ."

"Cũng chỉ!"

Đế Tôn lắc đầu, ngắt lời hắn, nói: "Ta khen các ngươi, chỉ là bởi vì hai người các ngươi so với người bình thường cường chút, một cái dám đi, một cái biết ngộ, dù sao cũng hơn U Đế như vậy người bình thường nhiều chút sở trường, nhưng cũng không có nghĩa là các ngươi thật sự liền đủ để nhập mắt của ta, trên thực tế, bất kể là ngươi, vẫn là sư đệ của ngươi, các ngươi cũng không miễn quá không phóng khoáng, căn bản cũng không có xem hiểu Quy Nguyên đạo điền!"

"Vì lẽ đó, cuối cùng vẫn còn có chút đáng tiếc. . ."

Hắn lắc đầu, nói: "Ngươi với bọn hắn không giống, không thể lưu lại ngươi, vẫn là giết đi!"

Thái Bạch tông chủ trong lòng cả kinh, ánh đao kia liền đã chém ở mi tâm trước.

Chương 742 : Quá Nhiều Bí Ẩn

Đón cái kia một vệt thuần phát mà tới, đi tới chính mình mi tâm trước ánh đao, Thái Bạch tông chủ mới bừng tỉnh rõ ràng Nguyên Thần tử lời nói.

Thất Thánh một trong Nguyên Thần tử, tại cuối cùng Vạn Thần trận bên trong nói thẳng, chính mình thái độ đối với Đế Tôn chính là sợ.

Hắn thậm chí cho là mình cùng Triệu Chân Hồ tuy rằng đều tìm hiểu một chút chữ Thần pháp, nhưng cùng Đế Tôn so với, cũng giống như tại huỳnh huy so với nhật nguyệt, đây là một loại đem mình biếm đến tro bụi bên trong lại đem đối phương đẩy tới trên trời lời giải thích, quả thực thấp kém mà lại tuyệt vọng. . .

Hắn cuối cùng thậm chí giúp đỡ Thái Bạch tông chủ áp chế sông máu, cũng không phải là bởi vì cái gì thiện tâm quá độ loại hình.

Chỉ là bởi vì Thái Bạch tông chủ không sợ, vì lẽ đó hắn cho một cái Thái Bạch tông chủ thấy Đế Tôn cơ hội, muốn xem hắn có sợ hay không!

Hắn cho rằng Thái Bạch tông chủ là sẽ sợ!

Mà ở cái này một chốc, Đế Tôn rõ ràng đã bị mình sông máu nhốt lại, rõ ràng hắn quanh người đều là ngập trời biển máu, lại vẫn là không nói một lời, liền hướng mình ra đao, Thái Bạch tông chủ tâm thần, cũng lập tức ngưng nặng tới cực điểm, thần sắc hắn căng thẳng, không có nửa phần động tác, chỉ là bình tĩnh đứng ở nơi đó, nhưng là chung quanh hắn sông máu, cũng đã đột nhiên một tầng một tầng, một làn sóng một làn sóng nhấc lên, mỗi một sóng đều ôm theo che đầy nhật nguyệt ngày, có thể so với cảnh giới Hóa Thân đại tu một đòn, trước sau trùng điệp, hướng về Đế Tôn trào lại đây!

Tại Bắc Vực Tuyết Châu Tiên điện lúc, Thái Bạch tông chủ cũng đã có thể chưởng ngự sông máu, trấn áp Trần Khang lão tu, thậm chí là U cốc chi đế, mà ở cái này một mảnh chiến trường, hắn không tiếc hóa thân làm ma, càng là dựa vào cái kia vô tận chiến trường máu cùng oan hồn, tăng lên trên diện

rộng chính mình sông máu lực lượng, thực lực tăng lên đâu chỉ gấp mười lần, thậm chí là cái này sông máu lực lượng tăng lên, đều đã vượt qua hẳn tự thân cực hạn!

Nguyên bản, hẳn là dự định mượn cái này sông máu lực lượng tan vỡ, đi phá huỷ Vạn Thần trận!

Nhưng là Nguyên Thần tử dù sao vẫn là giúp hẳn, đem Vạn Thần trận trận lực, đánh vào Thái Bạch tông chủ trong cơ thể.

Giúp đỡ hẳn trấn áp sông máu, cũng tăng lên hẳn thần thức cảnh giới!

Liên có thể rất rõ ràng giảng, lúc này Thái Bạch tông chủ, vốn là ở vào một thân thực lực đỉnh cao, cái này đỉnh cao, thậm chí là không cách nào phục chế, trước đây chưa từng thấy, mặc dù là Hóa Thần đại tu, cũng tuyệt đối không thể xem thường, thậm chí không đỡ nổi. . .

"Vù" "Vù" "Vù "

Mặc dù là Đệ Tôn đao, ở cái này sông máu trước mặt, cũng hình như có chút bị áp chế, tối nghĩa không rõ.

"Đây chính là người tìm hiểu ra đèn chữ Thần pháp?"

Đệ Tôn nhìn Thái Bạch tông chủ tạo nên đạo đạo sóng máu, lông mày hơi nhíu lại.

Nói chuyện đồng thời, hẳn chém liên tục ba đao.

Mà chém ra cái này ba đao quá trình trong, hẳn tiếng nói vẫn cứ ổn định, thậm chí như là bạn cũ ở nói chuyện giống như: "Quy Nguyên đạo điển bên trong, kỳ thực bao dung lên một cái đại thể chín cái đường cái bóng, có người nghĩ vô luyện tất cả đường lý niệm cùng pháp bảo, thôi diễn ra một cái mới đường đèn, nhưng hẳn lại thất bại, bởi vậy chỉ để lại quá nhiều gian khó chát khó hiểu, thậm chí nghĩa lý đều không thông tàm quyền. . ."

"Cũng nguyên nhân chính là người kia thất bại, vì lẽ đó Quy Nguyên đạo điển nội dung bao la vạn tượng, nhưng lại hỗn loạn không chịu nổi, không có thiên phú người, chỉ có thể nhìn đèn choáng váng đầu hoa mắt, không biết đã, thiên phú cao người, lại có thể lĩnh ngộ càn khôn, từ bên trong nghịch đẩy ra chín cái đường cái bóng, tái hiện chín cái đường kinh nghĩa,

ngươi từ bên trong lĩnh ngộ đến thần thức tu luyện, chính là trong đó một đạo, điều này nói rõ ngươi thiên phú không tệ!"

Hắn đao thứ nhất chém ra, ánh đao tùy ý, tung hoành tại biên máu trong lúc đó.

Bất luận người nào đối mặt Thái Bạch tông chủ sông máu, mỗi trong lúc nhất thời nghĩ tới đều là đi chống đối hắn sông máu ăn mòn, dù sao cái kia trong huyết hà ẩn chứa vô cùng sát ý cùng oan hồn, mới là vật đáng sợ nhất, nhưng là Đệ Tôn cái kia một đao chém ra, lại là ánh đao tung hoành, chém về phía đều là không nhìn thấy địa phương, ánh đao nhẹ nhàng xẹt qua, thoạt nhìn liền như là hào không chú ý, ở tùy ý do ánh đao tràn ra!

Nhưng là Thái Bạch tông chủ đón ánh đao kia, lại là thay đổi sắc mặt.

Bởi vì Đệ Tôn chém đến không phải sông máu, chém đến lại là hắn năm dày đặc ở trong huyết hà thần thức.

Lưỡi đao xẹt qua, Thái Bạch tông chủ hầu như không có một chút nào chống đối năng lực, liền bị chém tới thần thức, liền cái này đầy trời sông máu liền lặn xuống dưới, phảng phất biến thành không bị ràng buộc ngựa hoang, hoàn toàn mất khống chế, liền tại vùng thế giới này bên trong lay động lay động bay khắp.

"Nhưng ngươi muốn tu thần thức, lại đi làm đường!"

Đệ Tôn nói tiếp: "Ngươi quá nóng lòng tăng cao thực lực, vì lẽ đó ngươi lựa chọn cấp tốc nhất ma đạo, ngươi cho rằng ma đạo chỉ là cần một ít lý niệm trên thay đổi, là có thể đi được đi ra sao? Ngươi cho rằng tiêu hao hết sinh mệnh bản nguyên, chương ngự sông máu, liền có thể nghịch thiên cải mệnh, lấy nét bút nghiêng chỉ kiếm thành tựu biên máu Hóa Thân sao? Sai rồi, toàn sai rồi, cái này kỳ thực là một loại đặc biệt ngu xuẩn phương pháp!"

"Ngươi nên đi tìm hiểu Nam Cương Hóa thiên chi đạo!"

"Quy nguyên thần thức, liền nên lấy thức giải thiên địa, đi tới thân thể Hóa thiên chi đạo!"

"Đó là thiên đạo công pháp, có thể ngươi đi lại là Nhân đạo!"

Cái này tiếng nói vang lên đồng thời, hấn mặt khác hai đao cũng chém đi ra.

Một đao bao phủ tại bên trong đất trời, đem Thái Bạch tông chủ quanh thân đường lui, thậm chí là Hóa Thần pháp tắc, tất cả đều đóng kín, mặt khác một đao lại thẳng tắp chém tới Thái Bạch tông chủ trước người, một đao trong lúc đó đẩy vào tuyệt cảnh, lại không cho phép hấn có bất kỳ chạy trốn cơ hội.

Trước đây cũng không biết là vì cái gì, Đế Tôn bại U Đế, mà không giết U Đế, bại ba lão, mà không chém ba lão, chỉ là đem bọn họ ném tới con ba ba lớn trên lưng, lấy trận pháp nhốt lại, nhưng hôm nay đối mặt Thái Bạch tông chủ, hấn lại trực tiếp rơi xuống sát thủ, cái này một đao ép diệt lại đây, liền có một loại tràn ngập tại toàn bộ đất trời, chém chết chính mình thân thể cùng thân hồn, bên trong đất trời không để lại một tia bá đạo.

Thái Bạch tông chủ trên mặt, cũng lộ ra hơi kinh ngạc, không ngờ không thể tránh khỏi.

Hấn trí kế hơn người, mưu lược chồng chất, thực lực bản thân cũng cực mạnh, hầu như xưa nay chưa bao giờ gặp cái gì siêu ra bản thân nắm giữ chuyện.

Vì lẽ đó hấn cũng chưa từng nghĩ tới, có người chỉ nhẹ nhàng chém ba đao, liền đem chính mình bức đến tuyệt lộ.

Chân chính tuyệt lộ!

Đến lúc này, hấn bỗng nhiên có chút rõ ràng Nguyên Thần tử trước đây nói.

...

...

"Cách ta sư bá xa một chút. . ."

Nhưng cũng ở cái này một chỗ, Đế Tôn ánh đao dĩ nhiên buộc đến Thái Bạch tông chủ trước người lúc, bỗng nhiên kêu to một tiếng vang lên, chu vi cái kia hỗn loạn sông máu, bỗng nhiên cuộn cuộn tan vỡ, một đao cực lớn thái cực đột ngột xuất hiện ở cái này một cái biển máu trong thiên địa, như nhật nguyệt giao trực, từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ hướng về

chính múa đao chém về phía Thái Bạch tông chủ Đế Tôn trên đầu trần áp lại đây.

Đế Tôn cau mày, về tay áo đánh tới.

Ầm. . .

Cái kia âm dương thái cực đồ nát, tán tràn ra ngoài cuồng bạo lực lượng bao phủ bát phương, đem biển máu thổi tan.

Tay nâng thái cực vọt tới Phương Quý, bị cái này một cỗ cường hãn đến khó có thể hình dung lực lượng chấn động đến mức về phía sau hạ xuống đi, liền lật lộn mây vòng mới ổn định thân hình, mà một tay áo tản ra âm dương thái cực Đế Tôn, quanh người áo bào cũng bị cái kia cuồng loạn lực lượng phát động, lăn lộn, trôi nổi bồng bềnh, thân hình hãn cũng không nhúc nhích qua một tia, nhưng chu vi thiên địa cũng như là bị cái này cuồng phong thổi đến mức loạn choà loạn choạng.

"Người. . . Người lại đánh nát ta âm dương trướng?"

Phương Quý thôi thúc nổi lên pháp lực, lấy lại bình tĩnh, mới xem như là tỉnh táo lại, phóng tầm mắt nhìn, liền thấy Thái Bạch tông chủ chính thừa dịp chính mình phân Đế Tôn tâm, chạy đâu cũng không dám quay lại. . . Bóng lưng vẫn là như vậy tiêu sái. . . Cái này mới thoáng yên tâm, lại liền lại vừa giận vừa sợ nhìn về phía Đế Tôn, chính mình vì cứu người, vừa lên đến liền triển khai mạnh nhất âm dương thái cực lực lượng công hướng Đế Tôn.

Ai có thể nghĩ tới, lại bị Đế Tôn phát một cái đánh nát?

Hắn kinh nộ phía dưới, gấp vội vàng hai tay một dẫn, Bắc Vực nguyện niệm cùng Ma sơn tà khí lại lần nữa thành hình, lại hóa thành một phương thái cực.

Lúc này mới yên lòng lại, cười to nói: "Không nghĩ tới đi, ta cái này âm dương trướng là đánh không nát. . ."

"Người liền là Ma sơn con?"

Đế Tôn lúc này chính cau mày nhìn về phía Phương Quý, sắc mặt có chút ngạc nhiên, chậm rãi nói: "Thế gian con đường, ta đều có thể nhìn ra thấy

rõ ràng, duy độc là người, đúng là một cái nhượng người xem không hiểu tồn tại, một đời trước quá xa xưa, lúc trước tiêu diệt, cũng quá đột ngột, lưu lại từng cái từng cái bí ẩn, cho dù là ta tìm hiểu 1,500 năm, trải qua hết tâm kế, cũng không cách nào mở ra tất cả bí mật!"

Hắn nói chuyện, bỗng nhiên đưa tay hướng về Phương Quý vồ tới.

"Vì lẽ đó ta không giết người, ta muốn giữ lại người, đi xác minh một ít chuyện!"

Cái kia một bàn tay bỗng nhiên liền đến Phương Quý trước mặt, trong lòng bàn tay xanh đỏ hai đạo khí cơ đan dệt, lại có âm dương chi ý.

Phương Quý nhìn bàn tay kia, rõ ràng cảm giác được đối phương động tác đơn giản, chính mình có thể tránh phải tàng, trước nhào sau tránh, nhưng ở cái kia một chưởng đến trước người thì rồi lại bỗng nhiên cảm giác một chưởng này bên trong, ẩn chứa vô tận biến hóa, chính mình bất luận thế nào trốn né tránh, cũng khó khăn trốn hắn cái này một trảo, trái tim mãnh liệt chiến chuyển động, lại bị bức ép đến hết lớn một tiếng, chỉ có thể mạnh mẽ cùng một chưởng này xông tới.

Ma Sơn quái nhãn, Âm Dương đèn, Thanh Mộc Tiên Linh lực lượng đồng thời bạo phát, thẳng tắp va về phía một chưởng này.

Nhìn cái kia vẻ quyết tâm, liền tựa như muốn trực tiếp đem một chưởng này cho bính đoạn cũng tựa như.

Nhưng là ở hắn lực lượng bạo phát lúc, Đệ Tôn bàn tay, cũng thuận theo biến hóa, trong nháy mắt che kín bầu trời, lại như là biến ảo ra một cái tiểu thế giới, trực tiếp đem Phương Quý quán ở bên trong, trong đó xanh đỏ hai đạo khí cơ đan dệt, càng là tại Phương Quý quanh người nhanh chóng đi khắp, lại đem Ma Sơn quái nhãn, Âm Dương đèn cùng Thanh Mộc Tiên Linh lực lượng đảo loạn, khiến cho bọn họ lẫn nhau trong lúc đó đụng vào lẫn nhau lên.

Mà ở cái này một chốc, Phương Quý dường như hoàn toàn không có có thể né tránh năng lực. . .

Một chưởng chụp vào Phương Quý đồng thời, cái tay còn lại còn nhẹ nhàng múa đao, tạo nên vô tận ánh đao. . .

. . . Bởi vì mặt khác một bên mới vừa né ra Thái Bạch tông chủ, hiển nhiên Phương Quý rơi vào tình thế nguy cấp, rồi lại chạy về, tạo nên biến máu nghĩ muốn giải Phương Quý vậy, chỉ là cái này biến máu mới vừa dâng lên, liền bị này đao quang lại một lần đánh tan, rơi vào trong hỗn loạn.

"Không đúng a, tên khốn kiếp này làm sao như thế cường?"

Phương Quý đón cái kia một chưởng, cả người đều cảm giác lạnh lẽo, thậm chí có chút trợn mắt ngoác mồm.

Xưa nay đều là trên người hắn một ít tình huống khác thường, để đối thủ không thể nào hiểu được, lần này càng là hắn lý giải không được đối thủ tình huống khác thường.

Một chưởng này bên trong, quá nhiều huyền cơ, càng để cho hắn có chút thúc thủ vô sách. . .

. . .

. . .

"Cách đệ tử ta cùng sư huynh xa một chút. . ."

Cũng là vào lúc này, xa xa tây thiên bên trên, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên.

Cùng lúc đó, tây thiên bên trên từ từ bay khắp mây đen bỗng nhiên bị xé rách, một luồng ánh kiếm gào thét mà tới.

. . .

. . .

Nghe cái kia tiếng nói, nhìn ánh kiếm kia, Phương Quý cùng Thái Bạch tông chủ đều là đây mặt vui sướng!

Chương 743 : Trở Lại Một Kiếm

Phản phạt. . .

Đế Tôn đi tới Bắc Vực, mang đến chính là dày cộm nặng nề mây đen, những kia mây đen tựa như ngưng tụ mảnh, che lại giữa bầu trời liệt nhật, đem vốn là ban ngày Bắc Vực hóa thành đen tối trời đêm, mà bây giờ, theo cái kia một luồng ánh kiếm xé rách mây đen đi tới nơi đây, liệt nhật ánh sáng cũng thuận theo rót vào, toàn bộ đất trời trong lúc đó, bỗng nhiên liền trở nên khắp nơi hoàn toàn trắng xoá, đâm vào trước mắt mọi người một mảnh hoa râm.

Không nhận rõ đó là ánh sáng mặt trời vẫn là kiếm quang, chỉ cảm thấy tràn ngập thiên địa, che kín hư không mỗi một góc.

Mỗi người vào lúc này đều bị ánh kiếm kia đến động tác kinh động, sợ hãi ngẩng đầu nhìn lại.

Quan Châu quần sơn ngọn núi, vào đúng lúc này như là trở nên chót vót rất nhiều, như là có một loại nào đó khí cơ khuấy động, làm cho những thứ này ngọn núi cũng có một loại nào đó kiếm đạo chân ý, làm hết sức cất cao, mang theo quyết chí tiến lên tư thế, dần dần chỉ về giữa không trung mây đen.

Gió cũng biến thành lạnh rất nhiều , bởi vì có kiếm ý nhuộm đẫm, làm cho cái này phong hoá làm kiếm khí.

Bắc Vực thiên địa, pháp tắc hiện ra, lại tụ hợp, phẳng phát thế giới thành không chân thực!

...

...

Mặc dù là Đế Tôn, cũng tại lúc này, trong giây lát ngẩng đầu nhìn sang.

Lại, cái này vô tận trắng xóa thiên địa, đột nhiên trong lúc đó ngưng tụ ở một chỗ, thẳng tắp hướng về hấn chém xuống đến, mà lúc này Đé Tôn, vốn là một cái tay chụp vào Phương Quý, cái tay còn lại cầm đao, chém về phía Thái Bạch tông chủ, đón cái này phảng phất từ dưới cửu thiên lưu rơi xuống kiếm quang, Đé Tôn mi tâm hơi nhú lên, thu hồi chém về phía Thái Bạch tông chủ một đao, xoay tay lại hướng về trên trời chọc đi.

Coong!

Yêu đao cùng ánh kiếm kia chạm vào nhau, trong thiên địa tất cả đều là lưỡi mác thúy minh tiếng, khuấy động người màng nhĩ.

Cái kia một đao cửu thiên bên dưới hàng lâm kiếm quang bị đánh tan, tán tại bốn phương.

Mặc dù là Đé Tôn, vào lúc này tựa hồ cũng bị cái kia một kiếm lực lượng hơi lay động, thân hình hơi run, chụp vào Phương Quý cái kia một bàn tay lớn động tác hoãn nửa phần, không có đem Phương Quý nắm trong tay, mà chính đang tại hấn chuẩn bị lại về phía trước dò ra, bắt được Phương Quý thì liền lại nghe được kiếm ngân vang tiếng vang lên, bên trong đất trời kiếm mang lại lần nữa ngưng hợp, cũng lấy tốc độ nhanh hơn hướng về Đé Tôn chém đi xuống.

Đé Tôn cau mày, chụp vào Phương Quý tay cũng thu lại rồi, pháp lực khuấy động, một đao hướng về kiếm quang chém ra.

Ầm!

Kiếm quang lại lần nữa phá nát, vô tận tán loạn khí tức dâng tới bốn phương tám hướng, đem ngọn núi chặt ngang cản đoạn, đem đại địa đánh ra vô tận lỗ thủng.

Bắc Vực chúng tu, đều đã bị cái kia vô hình khí cơ ép tới không nhắc nổi đầu lên, thân thể như run cầm cập.

Nhưng cũng ở cái này tia kiếm quang thứ hai bị bể nát lúc, cái kia mây đen bị cắn nát chỗ trống nơi, rốt cục xuất hiện một bóng người, một thân thẳng tắp màu trắng kiếm bào, ở lỗ thủng rực rỡ ánh mặt trời chiếu sáng phía dưới phản mắt sáng ánh sáng, sâu sắc khắc ở mỗi người đáy lòng.

Chém ra thứ nhất kiếm thì hấn vẫn còn mười vạn dặm ở ngoài.

Chém ra kiếm thứ hai thì hấn đã ở cách xa ba vạn dặm vị trí.

Mà bây giờ, hấn rốt cục ở ba kiếm này trong lúc đó, đến nơi này, từ lỗ thủng nơi bước vào chiến trường này, trên mặt không có nửa điểm vẻ mặt, rất xa đưa tay ra đi, thiên địa phương xa, liền xuất hiện một tiếng chấn minh, một hướng khác, có một thanh vãn canh giữ ở Thái Bạch tông chủ lân cận màu đen thạch kiếm hiện lên, hóa thành một vệt sáng bay tới, bay vào cái kia màu trắng y phục người trong tay.

Thời khắc này, cái kia màu đen thạch kiếm tựa hồ cũng dị dạng hung phấn, hơi kêu run, như là ở nhảy nhót hoan hô.

Mà cùng lúc đó, Đệ Tôn trong tay yêu đao cũng tương tự ở kêu run, chỉ có phải là nhảy nhót, mà là phần nộ, chuôi này đao như là đã giận dữ, chính đang tại tạo nên một tầng một tầng minh âm, như là đang phát tiết lửa giận của chính mình, như là dâng lên vô tận tức giận.

Một trắng một đen, một kiếm một đao.

Một người ở trên trời, một người trên đất, xa xa nhìn về phía lẫn nhau, trong mắt đều là sát ý.

Áo bào trắng cầm kiếm người vẫn chưa nhiều lời, Hắc Thạch kiếm trở lại trong tay hấn sau khi, hấn liền ngưng thần, chu vi hư không bắt đầu xuất hiện gợn sóng, như là một loại nào đó sức mạnh thần bí, ảnh hưởng đến chu vi hư không, sau đó ở những rung động này đều hướng về trên người hấn tụ tập tới trong nháy mắt, hấn đột nhiên một bước về phía trước bước đi ra, kiếm trên tụ tập vô tận thực chất giống như kiếm ý, thẳng hướng Đệ Tôn chém tới.

Kiếm thứ ba!

Đây là hấn chân chính đuổi đến khu này chiến trường, bắt đến chính mình binh khí sau khi, chém ra một kiếm.

Mà ở phía dưới, Đệ Tôn cảm thụ này kiếm ý, sắc mặt cũng trở nên hơi thâm trầm.

Lần này hấn quay người sang đến, chu vi pháp lực đều cuộn cuộn trở lại thân thể, hai tay cầm đao, hướng thiên không chém tới.

Ánh đao cùng kiếm quang, ở giữa không trung gặp gỡ!

Thời gian phảng phất vào đúng lúc này, dừng lại, trong mắt mọi người thậm chí có thể nhìn thấy mỗi một tia chi tiết nhỏ, bọn họ nhìn thấy kiếm quang cùng ánh đao giao hòa tại một khắc, lẫn nhau xé rách, dung hợp, đổ nát, sau đó nhìn đổ nát lực lượng, hóa thành điểm điểm mưa ánh sáng, hướng về bốn phương tám hướng tản đi, bọn họ nhìn thấy đan dệt chồ, pháp tắc hiện ra, sau đó một tắc một tắc, bị đổ nát không được cái dáng vẻ.

..

Ầm ầm. . .

Thời gian lại bỗng nhiên tăng nhanh, tai nạn khổng lồ tại một chốc trong lúc đó, bao phủ toàn bộ đất trời.

Không cách nào hình dung cuồng phong, cuốn ngược đi lên, làm cho giữa không trung cái kia dày đặc mây đen, trong nháy mắt liền vỡ thành từng mảnh từng mảnh, đại địa như là trống mặt, bị sức mạnh khổng lồ đánh trúng, nổi lên một trận rung động gợn sóng, ở cái này rung động xuống, trên đất nham thạch, cây cối, thậm chí là núi cao, đều bị chấn động đến mức nhấc lên khỏi mặt đất, sau đó hạ xuống, bị lực lượng này chấn động đến mức tan vỡ, tán loạn, bãi thành một mảnh.

Không trung hạ xuống đao kia áo bào trắng bóng người, không nhúc nhích.

Trên mặt đất áo bào đen Đế Tôn, cũng không nhúc nhích.

Hai người bọn họ bị tê thiên liệt địa sức mạnh bình thường bao bọc, áo bào phân phật tung bay, nhưng thân hình lại như định về hướng trụ, bất động không lay.

Chỉ bất quá, bọn họ không nhúc nhích, nhưng lấy bọn họ làm trung tâm đại địa lại nứt ra rồi, sức mạnh khổng lồ xé nát mặt đất, chậm rãi hướng về hai bên rời đi, một cái rộng chừng trăm trượng hồng cầu, xuất hiện ở trước người bọn họ, hồng cầu nơi sâu xa, có thể nhìn thấy sáng loáng dung nham, ở dư lực khuấy động lúc, lúc nào cũng dâng lên, bọt nước cũng tựa như bốc lên, đem dung nham dội đến hồng cầu hai bờ sông bên trên.

...

...

"Cái này. . . Cái này đến tột cùng là cảnh giới cỡ nào giao thủ a?"

Không biết có bao nhiêu Bắc Vực tu sĩ, vào lúc này đã xem cả người run.

Cũng không biết là sợ hãi hoặc là hưng phấn, hay hoặc là nói hai cái không phải, bởi vì bọn họ lúc này nhìn thấy cảnh tượng, cảm nhận được lực lượng, đã là chân thực vượt qua phạm vi hiểu biết của bọn họ, trái lại không lo nỗi sợ hãi hoặc là hưng phấn, lúc này bọn họ đáy lòng đầy rẫy, chỉ là nhân loại nguyên thủy nhất tâm tình một trong, hiếu kỳ, bọn họ hiếu kỳ cái này đến tột cùng thuộc về cảnh giới gì lực lượng!

Mà ở mặt khác một bên, mới vừa né ra Phương Quý cùng Thái Bạch tông chủ hai cái thì lại chính rất xa nhìn hồng cầu hai bờ sông người, như thế về mặt, đều là trợn to hai mắt, há to miệng, chỉ bất quá Thái Bạch tông chủ về mặt so Phương Quý khá hơn một chút, Phương Quý là con mắt trợn lên tròn xoe, mà Thái Bạch tông chủ nhưng là con ngươi co rút nhanh, Phương Quý là miệng lớn có thể nhét vào dưa hấu, Thái Bạch tông chủ nhưng là môi khẽ run.

"Thật là lợi hại a. . ."

Phương Quý một lúc lâu mới cảm thán.

Thái Bạch tông chủ theo bản năng gật gật đầu: "Ừm!"

Sau đó hai người nhìn nhau một chút, vội vàng đi chậm chậm, chạy đến màu trắng y phục người cái kia một bên, đứng ở sau lưng hắn.

...

...

Áo bào đen cùng áo bào trắng, cách cái kia hồng cầu nhìn nhau, nhất thời ai cũng không nói gì.

Đế Tôn qua một hồi lâu, mới bàn tay khẽ vuốt, đặt tại trên đao của chính mình, hấn đao chính đang kịch liệt kêu run, tựa hồ là vừa nãy không thể chém giết đối thủ, chuôi này đao vô cùng tức giận, cái kia ý phần nộ, thậm chí có thể ảnh hưởng đến người ý chí, mãi đến tận Đế Tôn bàn tay nhẹ

nhàng phủ ở trên đao, cái này trên thân đao phần nộ tâm tình, đang chậm chậm áp chế, thu lại, chỉ hóa thành thâm trầm sát ý.

"Mạc Cửu Ca?"

Đế Tôn phủ ở thân đao, sau đó nhìn đối diện áo bào trắng, nhẹ giọng hỏi dò?

Áo bào trắng gật đầu, đồng thời cũng ở hiếu kỳ nhìn về phía Đế Tôn, trên dưới đánh giá, tựa hồ tại xem người này cùng trong lòng mình có hay không như thế.

"Người rốt cục dám xuất hiện!"

Đế Tôn gật gật đầu, trên mặt tựa hồ có nhàn nhạt chê cười.

Mạc Cửu Ca mặt không hề cảm xúc, chỉ là trả lời: "Người cũng như thế!"

Đến bọn họ cảnh giới cỡ này, tựa hồ cũng biết mình đường bày ra hậu thế mặt người trước, sẽ mang đến hậu quả gì, vì lẽ đó đều không ngoại lệ lựa chọn ẩn giấu, Mạc Cửu Ca là phá cảnh sau khi, lập tức đi tới Bất Tri địa, mà Đế Tôn nhưng là bế quan mấy chục năm, dù là Tôn phủ bị Bắc Vực quân hùng ép tới liên tục bại lui, cũng không dám xuất quan, mãi đến tận cái này trận chiến cuối cùng, đại thế phải đi, hắn mới rốt cục hiện thân.

Cái này tự nhiên là một loại thông minh cách làm, nhưng cũng không khỏi có vẻ khiếp đảm.

"Chúng ta là không giống nhau!"

Đế Tôn mỉm cười, nhẹ giọng mở miệng nói: "Ta là vì nghĩ rõ ràng một ít chuyện mới không cách nào xuất quan, người là chân chính bắt đầu trốn, từ người hóa thân Thiên Thượng Kiếm Tiên một khắc đó, ta liền biết người đã đi ra Tri Kiến viện muốn xem thấy con đường, có thể thấy được người đúng là một thiên tài, có thể từ Quy Nguyên đạo điền như vậy không trọn vẹn điền tịch trong, nhìn thấy một cái chân chính con đường, cái này thật sự rất tốt!"

Hắn vừa nói, trên mặt than thở lại tựa như lại biến thành chê cười: "Cũng chính bởi vì người đi ra con đường này, vì lẽ đó Bất Tri địa mới sẽ che chở người, chỉ tiếc, như vậy người, là ở tu hành con đường của chính mình, vẫn

là trở thành Tri Kiến viện con rôi?"

Mạc Cửu Ca lông mày đã cau lên đến.

Đế Tôn nói tiếp: "Tiếp nhận rồi Bất Tri địa che chở, trở thành Tri Kiến viện con rôi, như vậy ngươi còn có mấy phần mình làm chủ quyền lực? Ngươi cùng sư huynh của ngươi không giống nhau, tuy rằng các ngươi là từ một đạo quyền kinh bên trong ngộ ra đến tu vị, thế nhưng hấn đi chính là thần thức một đạo, càng thiên hướng tại Nam Cương con đường, ngươi đi lại là Tri Kiến viện con đường, nếu đường không giống, liền sớm muộn muốn rút đao đối mặt, ngươi thật sự đã chuẩn bị kỹ càng, phải đem sư huynh của ngươi, thậm chí ngươi đệ tử, ngươi Thái Bạch tông môn người tất cả chém giết sao?"

"Quan trọng hơn một người là. . ."

Hấn cười, nói: "Cái kia đã từng mượn Thanh Mộc Tiên Linh tu hành qua nữ nhân?"

Mạc Cửu Ca không nói một lời, trên mặt cũng không có nửa điểm vẻ mặt, như là không hề có một chút nào chịu ảnh hưởng.

Đế Tôn nói: "Nhu không muốn đi đến binh đao đối mặt bước đi kia, liền chỉ có tin tưởng ta!"

Hấn nói, đối với Mạc Cửu Ca phát ra mời: "Đến cùng ta sóng vai, chém phá những kia sắp đến hỗn loạn!"

Mạc Cửu Ca nhú mày đến càng sâu.

Cũng không biết trong lòng hấn đang suy nghĩ gì, bỗng nhiên quay đầu hướng về Thái Bạch tông chủ cùng Phương Quý nhìn sang.

Thái Bạch tông chủ trầm giọng nói: "Sư đệ, tiền đồ vừa quấy nhiễu, liền hỏi sơ tâm!"

Phương Quý hét lớn: "Lão cửu, đánh ngã hấn!"

Mạc Cửu Ca liền như là có đáp án, xoay người hướng về Đế Tôn nhìn sang, nói: "Ngươi nghe thấy?"

Đế Tôn cau mày, thất vọng lắc đầu: "Ta chung quy vẫn là không am hiểu thuyết phục người khác!"

Trong tay yêu đao, đột nhiên bay lên, một đạo kinh diễm mà quỷ dị ánh đao phủ kín ở toàn bộ trong hư không, hắn hít sâu một hơi, thân hình đột nhiên biến đến cực kỳ cao to, hầu như muốn lưng chống bầu trời, nhìn về phía thế gian tất cả tựa hồ cũng là nhìn xuống, sau đó hắn tiếng nói từ bên trong đất trời vang lên, dẫn theo chút bất đắc dĩ, càng nhiều nhưng là có chút mất hứng tiêu tịch ý, cùng với sát khí.

"May mà, ta cũng không cần thuyết phục người khác!"

Chương 744 : Bất Bại

"Hôm nay Nhị Thánh Nhất Quái nếu là bại Đế Tôn, Thái Bạch tông chắc chắn tên lưu lại sử sách!"

"Vượt lên Bắc Vực bên trên 1,500 năm, Đế Tôn hôm nay thật đến trả giá thật lớn lúc sao?"

"Giết giết giết, Thái Bạch tông đạo hữu, thiên hạ đều ở nhìn các ngươi. . ."

Hiển nhiên Phương Quý cùng Thái Bạch tông chủ trước sau gia nhập chiến đoàn, cũng phối cái kia gào thét tại bên trong đất trời kiếm ý, bắt đầu áp chế Đế Tôn ánh đao, toàn bộ Quan Sơn lân cận, tất cả tu sĩ đều kích động ngẩng đầu lên, đầy ngập tâm tình, đều sôi trào lên.

Một nghĩ tới đây một chút chiến có thể thắng lợi, liền sinh ra một loại nhiệt huyết dâng lên cảm giác.

Mà trên thực tế thoát nhìn, bây giờ Thái Bạch tông Nhị Thánh Nhất Quái, lại thật sự có loại ổn chiếm thượng phong cảm giác.

Trước đây Đế Tôn cùng Mạc Cửu Ca giao thủ lúc, hai người một phương kiếm ý ngưng luyện, tung hoành thiên địa, một phương đao khí hung cuồng, phô tung chur vực, tuy rằng trong thời gian ngắn khó phân thắng bại, nhưng về mặt khí thế xem, tất nhiên là Đế Tôn một phương liên tiếp tăng vọt, có bề ngưỡ thiên hạ tư thế, liền như núi lửa bạo phát, khó có thể ngăn chặn, đặc biệt là hấn đao bản thân liền có một loại không cách nào hình dung hung hãn chi ý, gia trì ở đao thế bên trên, liền càng lộ vẻ thiên hạ vô song, bất kể là đối thủ như thế nào, đều căn bản là không có cách ở hấn đao thế trước mặt, đạt được chút tiện nghi nào.

Cùng Mạc Cửu Ca so với, Đế Tôn chính là khí phách, công pháp, binh khí, không một không ưu, mà Mạc Cửu Ca so sánh với nhau, thì lại chỉ có cái kia chí cao vô thượng kiếm đạo cảnh giới, mặc dù coi như tựa hồ không thua tại Đế Tôn, nhưng dù như thế nào, đều có vẻ hiếm rất nhiều.

Có thể theo Phương Quý cùng Thái Bạch tông chủ tất cả đều ra tay, tình thế liền đã có khác biệt lớn.

Nếu bàn về chính diện chống lại, trước đây Phương Quý cùng Thái Bạch tông chủ đều từng thử, mà kết quả cũng không thế nào như ý.

Hai người đều là một thân bản lãnh, nhưng là ở Đé Tôn đối thủ như vậy trước mặt, lại rất khó đem ưu thế của chính mình phát huy được.

Bây giờ từ không giống nhau, Mạc Cửu Ca chính diện tiếp xuống Đé Tôn, giúp đỡ Thái Bạch tông chủ cùng Phương Quý chia sẻ đi tới áp lực, hai người liền có cơ hội phát huy ra ưu thế của chính mình, hướng về Đé Tôn ra tay, thấy được Đé Tôn yêu đao lợi hại, Phương Quý liền nhìn đúng cơ hội, âm dương thái cực liên tục đập về phía Đé Tôn đồng thời, Thanh Mộc Tiên Linh tiên khí dâng lên, cũng lúc nào cũng hướng về Đé Tôn yêu đao hướng đâm đến.

Mà Thái Bạch tông chủ, nhưng là phát hiện Đé Tôn công pháp thiên biến vạn hóa, lúc mà quý dị, thỉnh thoảng tràn đầy, liền điều động sông máu, lấy có thể tùy ý biến hóa biến máu lực lượng, đi loại bỏ rơi Đé Tôn tiện tay triển khai ra mỗi một loại cạm bẫy, phân đi tinh lực của hắn.

Màn cửu ca vào lúc này, nhưng là kiếm ý càng ngưng luyện, chiêu nào chiêu nấy hướng về Đé Tôn cướp công.

Lấy ba chiến một, các trử sở trưởng, miễn cưỡng xoay chuyển tình thế, đồ ở Đé Tôn trước mặt chiếm trước thượng phong.

Một tức, hai tức, một nén hương công phu!

Bọn họ chiếm trước thượng phong, liền không chịu tùy tiện làm mất ưu thế, liều mạng đi áp chế lại Đé Tôn.

Bắc Vực chúng tu kích động đã tột đỉnh, nắm chặt nắm đấm cao tiếng quát chói tai.

Chỉ bất quá, loại này tâm tình kích động kéo dài quá lâu, nhưng dần dần sinh ra chút không giống nhau biến hóa. . .

"Đé Tôn làm sao vẫn không có bại?"

Loại này quái lạ ý nghĩ xuất hiện, liền nhất thời nhượng người lòng tràn đầy nghi hoặc, dân lên ý không ổn.

Thái Bạch tông Nhị Thánh Nhất Quái, đã ổn chiếm thượng phong, theo lý liền nên ưu thế mở rộng, thậm chí cuối cùng đem Đế Tôn áp chế tư thế, có thể trên thực tế là, bọn họ vẫn đầu đem đi xuống, Đế Tôn tuy rằng rơi vào hạ phong, nhưng cũng vẫn cứ gắt gao bảo vệ, vẫn không có bị bọn họ hoàn toàn ép vỡ, đao khí vung múa trong lúc đó, thậm chí còn thỉnh thoảng hung khí sạ lộ, phản mà đối với bọn hắn ba người tạo thành chút quấy nhiễu.

Cái này lại như là một cái ngoan cường tới cực điểm người.

Đòi, mà không bại.

Thương, mà không chết!

Bất luận ưu thế của bọn họ còn nhiều rõ ràng, sát chiêu mạnh bao nhiêu, nhưng ở thời khắc cuối cùng, đều là sẽ bị Đế Tôn hiểm chi lại hiểm né qua, bất luận thế công của bọn họ còn nhiều tàn nhẫn, sát ý còn nhiều nùng, lại đều là ở thời khắc cuối cùng, chênh lệch cuối cùng một hơi không thể bắt xuống hắn!

Này cũng làm cho tất cả quan chiến người tâm tình hung hăng lên voi xuống chó, mới vừa đầy cõi lòng hi vọng, sau đó lại cùng kêu lên thở dài.

"Đáng tiếc, một kiếm này chỉ kém một chút. . ."

"Đau tai, nhanh hơn một bước là tốt rồi. . ."

"Ai nha, Tiểu thánh quân cái kia một cước Liêu Âm Thối vị trí cao thêm chút nữa là tốt rồi. . ."

Nhiều tiếng tiếc hận liên tiếp, dần dần liền có người phát hiện đầu mối.

"Còn kém một hơi!"

"Nếu là có người có thể lại trợ ba người bọn họ một chút sức lực là tốt rồi. . ."

"Như vậy một trận chiến đấu kinh thế, như có thể hoà trộn trong đó. . ."

Chính đang tại chúng tu đều nghĩ thì liền nghe đâm nghiêng bên trong một tiếng rống to, đây trời hỏa ý cuốn lên, biển lửa góc nghiêng giống như hướng về Đế Tôn trấn ép tới, mọi người kinh ngạc nhìn lại, liền thấy ra tay càng là Vô Nhan đế, trước đây hẳn đã bị Đế Tôn hạn chế, suýt nữa liền bị ném tới con ba ba lớn trên lưng, lại bị Thái Bạch tông chủ cứu, bây giờ trong quá trình điều chỉnh tức, lấy lại sức đến, cũng lập tức gia nhập chiến đoàn trong.

Biển lửa nghiêng rơi xuống trong lúc đó, trong nháy mắt liền đã đem Đế Tôn dồn đến chỗ chết.

Thế nhưng Đế Tôn tại sát na trong lúc đó, sau lưng chợt có xanh đỏ hai đạo hào quang lóe qua, lại cũng hóa thành một cái thái cực đáng sợ, cực kỳ giống Phương Quý lúc này thúc đẩy Âm Dương Thái Cực Đồ, vội vã lượn vòng, liền đem biển lửa lực lượng tan ra, thông dong phá vỡ mà ra.

Mọi người tiếc nuối, không nghĩ tới Đế Tôn còn có loại thủ đoạn này, thiếu một chút đã chết rồi.

"Âm Dương đạo uẩn?"

Phương Quý nhìn Đế Tôn ra tay, trái tim khê động.

Trước đây hẳn liền nhìn thấy Đế Tôn triển khai bức này xanh đỏ hai màu quang mang, có chút giống Âm Dương đạo uẩn ý tứ, nhưng không cách nào xác thực, mà đến lúc này, thì thôi có thể kết luận, Đế Tôn triển khai, chính là cùng mình như thế Âm Dương đạo uẩn, chỉ bất quá, Đế Tôn Âm Dương đạo uẩn, lại rõ ràng không bằng chính mình mượn Âm Dương đèn luyện chế ra đến đạo uẩn hoàn chỉnh, càng như là tàn khuyết không đầy đủ.

"Hẳn pháp môn này hẳn là đến từ chính. . ."

Phương Quý tâm niệm cấp chuyển trong lúc đó, cách đó không xa Thái Bạch tông chủ đã trầm tiếng mở miệng: "Kính Châu Thần Minh tông!"

Phương Quý nghe vậy, nhất thời bừng tỉnh, lúc trước hẳn cùng Thương long một mạch, Tây Hải một mạch, Kính Châu Tôn phủ một mạch, cùng nhau tra xét Tiên hiền di địa, kết quả ở cái kia di địa trong, được đến Âm Dương đèn, còn giết long tử, rút gân rồng, nắm toàn tốt đẹp nơi, nhưng ở chính mình đoạt chỗ tốt sau khi, Kính Châu Thần Minh tông di địa, cũng theo đó vỡ vụn, hàng lâm đến nhân gian, gây nên đại loạn. . .

Tốt đẹp nhất bảo bối bị hấn đến, nhưng di địa bên trong, còn có rất nhiều không trọn vẹn pháp bảo cùng công pháp, lưu lạc bốn phương.

Rất nhiều đều chiếm được cái kia không trọn vẹn pháp bảo cùng công pháp, chỉ là giá trị không cao, tìm hiểu không ra quá lợi hại đồ vật đến.

Thế nhưng Đế Tôn bây giờ triển khai, lại rõ ràng là Thần Minh tông công pháp.

vốn là cực kỳ đơn giản công pháp, nhưng ở trong tay hấn, cũng đã bùng nổ ra cực kỳ huyền diệu cảnh giới.

"Hống. . ."

Cũng ở cái này một niệm còn không lóe qua lúc, đâm nghiêng bên trong vang lên một tiếng bi bô rống to, lại là tiểu Hắc long Ngao Lai Bảo cũng vọt vào chiến đoàn trong, trước đây Phương Quý gia nhập chiến đoàn lúc, trong nội tâm cũng thực sự cảm thấy Đế Tôn có chút dọa người, không dám để cho nó cùng Anh Đề hai cái ra tay, sợ bị Đế Tôn tiện tay một cái, liền đem hai người này bên trong một cái nào đó cho chém xuống, chính mình có thể đau lòng.

Vừa bắt đầu hai người này đúng là rất thành thật, Anh Đề ôm tiểu Hắc long, liền ở một bên quan chiến.

Nhưng là tiểu Hắc long đó là cái gì tính tình, vậy chính là có giá không đánh cả người ngựa tính khí, để cho nó chờ lên một chút vẫn được, nhưng bây giờ đại chiến tiến hành rồi lâu như vậy, hấn cũng càng ngày càng không kiềm chế nổi, rốt cục vẫn là tránh thoát Anh Đề ngăn cản, vọt vào bên trong chiến trường, khoảng cách còn xa thì liền đã nhe răng há mồm, sau đó một đạo hung khí ngập trời long tức, mạnh mẽ hướng về Đế Tôn ỏi ra lại đây.

Bây giờ nó tuy rằng căn cơ không hoàn toàn, huyết mạch vẫn còn ấu, nhưng cái này bản mệnh long tức phun ra, lại ngang qua hư không, để vô số người hoảng sợ.

"Có cơ hội. . ."

Bắc Vực chúng tu nhìn, trong lòng lại là trở nên kích động.

Lúc này chính là Đế Tôn toàn bộ tinh thần chống đối Mạc Cửu Ca cùng Phương Quý liên thủ thảo phạt lúc, chính hoàn mỹ bảo vệ hậu tâm.

Nhưng chẳng ai nghĩ tới, cũng ở cái này một đạo long tức miễn cưỡng thô đến hần áo lót lúc, Đế Tôn bỗng nhiên tay áo lớn phát ra, cái kia một đạo màu đen tay áo lớn, vào lúc này càng hiển hóa ra một đạo trông rất sống động long ảnh, tại phía sau hần xoay quanh, vừa vặn ngăn lại cái này đạo long tức, nhất thời chỉ thấy được long ngâm mãnh liệt, cái kia một đạo long ảnh thiên biến vạn hóa, lại đem cái kia một đạo long tức hóa đi một nửa, nửa kia ngược tiểu Hắc long quay lại, liền đem tiểu Hắc long sợ hết hồn, rút lại đầu trốn một chút, mới né qua cái này một nửa long tức. . .

"Long. . . Long tộc thần thông, Đế Tôn làm sao cũng sẽ triển khai Long tộc thần thông?"

Thấy tình cảnh này mọi người, đã không biết có bao nhiêu thất thanh kêu lớn lên.

"Cái này. . . Lúc trước toàn bộ Nam Hải Long cung gốc gác, đều rơi vào Đế Tôn trong tay, hần hiểu được Long tộc thần thông, tựa hồ vậy. . ."

Có người lẩm bẩm mở miệng, lại là nói ra chân tướng.

Lúc trước Thất hải bị diệt, Long cung đều bị thế lực khắp nơi sao đi, trong đó Thất hải một trong Nam Hải Long cung, chính là toàn bộ rơi vào Tôn phủ trong tay, Đế Tôn nghĩ ở từ bên trong dò xét ra một ít Long tộc chân bí đến, tự nhiên không phải việc khó gì, chỉ là, thời gian ngắn như vậy bên trong, liền có thể đem Long tộc thần thông tìm hiểu đến trình độ như thế này, trong khi xuất thủ có thể so với Long chủ, cũng thực tại có thể xưng tụng thần dị!

"Chẳng lẽ còn thật liền không bắt được người này rồi hay sao?"

Nhìn cái này nhiều lần bỏ mất cơ hội tốt, đã có người phần uất khó tả, hoảng sợ khuấy động.

"Vụ đảo vị này quái thai, xác thực sắp bại, thế nhưng hần gốc gác, nhưng cũng không thể khinh thường. . ."

Đại chiến trong, vô số quan chiến người nhìn trận chiến này, mà ở trong

này, càng có ba cái khác với tất cả mọi người, Đông Thổ Hồng Yên, Tây Hoang Huyền Cung, Nam Cương Bích Hoa ba cái, lúc này cũng chính ở khoảng cách chiến trường chỗ xa vô cùng, chăm chú nhìn trận chiến này, quan chiến đồng thời, tựa hồ cũng đang nghe một ít người truyền âm, trên mặt thần thông, đã từ ban đầu ngạc nhiên nghi ngờ, dần dần trở nên nghiêm nghị lên.

"Lão tổ tông nói, người này là chư phương đại thế trong, khó nhất phán định một cái biến số!"

Đông Thổ Hồng Yên bình tĩnh nói, nhìn hướng về yêu đao quang mang bên trong Đế Tôn: "Hắn bế quan quá lâu, che giấu đồ vật cũng quá nhiều!"

Nam Cương Bích Hoa cười tủm tỉm nói: "Từ trên người hắn lại có biết, có quá nhiều chúng ta cũng cần phải đồ vật. . ."

Cùng bọn họ hai người vẻ mặt không giống, Tây Hoang Huyền Cung chỉ là bình tĩnh ngồi, sau đó bỗng nhiên mở mắt ra, hắn không nói gì, trực tiếp đứng lên dậy, hai chân hơi cong, sau đó bỗng nhiên trong lúc đó nhảy lên, đại địa bị hắn đạp ra một cái hố to, xa xa một toà sụp nửa bên núi nhỏ chịu đến chấn động, mặt khác nửa bên cũng sụp xuống, không biết vung lên bao nhiêu sương mù giống như bụi mù.

Mà Huyền Cung dựa vào cái này đạp xuống lực lượng, đã vọt tới giữa không trung, như viên sao băng giống như đập về phía Đế Tôn hậu tâm.

"Hắn đúng là trực tiếp hơn chút!"

Đông Thổ Hồng Yên cùng Nam Cương Bích Hoa cũng đều đứng lên, trên mặt mang theo nụ cười, nhìn về phía Tây Hoang Huyền Cung.

Lúc này Đế Tôn, vốn là đã bị người áp chế, lúc nào cũng đều có hiểm cảnh bạn sinh, dù là không có người ngoài ra tay, tựa hồ cũng bất cứ lúc nào có thể bị ép vào tuyệt cảnh, mà Tây Hoang Huyền Cung càng là nắm lấy cơ hội, ỷ vào chính mình một thân ma khu bất phôi, miên cưỡng xông vào chiến đoàn trong, thân thể bên trên, đột nhiên liền dâng lên vô tận ma ý, nặng nề như núi, mạnh mẽ hướng về Đế Tôn cho đánh tới.

Đế Tôn chu vi tràn ngập pháp lực, lại đều không ngăn được hắn cái này va chạm, bị hắn va đến trước người.

Mà trong tay yêu đao, càng là đã bị Mạc Cửu Ca kiềm ý cho cuốn lấy, hoàn toàn không cách nào chém về phía xông lại Huyền Cung.

"Muốn kết thúc sao?"

Không biết có bao nhiêu người vào lúc này ngẩng đầu lên, tâm thần có chút kích động nhìn về phía chiến trường.

Sau đó bọn họ liền nhìn Huyền Cung đung vào Đệ Tôn trước người, nhìn Đệ Tôn bị cuốn lấy, thậm chí đều không thể né tránh, nhìn Đệ Tôn quanh người tràn ngập pháp tắc, đều không thể ảnh hưởng đến Huyền Cung thế tiên công, lại nhìn Đệ Tôn đột nhiên giơ tay lên đến, một cái màu da bàn tay, bỗng nhiên liền phun trào nổi lên vô tận ma khí, làm cho người cảm giác liền như là, cái này một cái tay, lập tức biến đến cực kỳ trầm trọng.

Thậm chí trầm trọng đến, chỉ là thoáng mở ra phong ấn, cũng đã có thể ảnh hưởng đến chu vi hư không.

Sau đó Đệ Tôn giơ tay, một chương võ ở Huyền Cung trên người.

"Phốc "

Thân thể bất phôi, thân binh dị bảo khó thương Huyền Cung, trực tiếp bị cái này một chương đánh bay đi ra, người còn ở giữa không trung, liền đã tuôn ra vô tận khí huyết, đó là trong cơ thể khí huyết không chịu nổi cái kia áp lực cực lớn, phun ra chur khiêu mới hình thành thảm trạng. . .

Cả người hẳn cũng giống như là một cái rách nát túi vải giống như, xa xa đập bay ra ngoài.

"Ma thi tay. . ."

Huyền Cung phát ra trước nay chưa từng có có tiếng kêu thảm thiết, mà gọi ra, thì lại chỉ có một cái tên.

Chương 745 : Ma Thủ Cùng Tiên Thai

Nhìn Tây Hoang Huyền Cung bị đánh cho gần như nổ tung một màn, tất cả mọi người cũng giống như là một chậu nước lạnh tưới vào trên đầu.

Càng là hiểu rõ Tây Hoang Huyền Cung người, càng là cảm giác được hoảng sợ.

Huyền Cung vốn là Tây Hoang ma thân truyền, chính là Tây Hoang Lục Thi cung một mạch truyền nhân, hấn đi đường chính là bất tử bất diệt thân thể chi đạo, cũng là bởi vì này, cơ thể hấn cường hãn, thuộc về người thường không thể tưởng tượng loại hình, lúc trước Phương Quý đã từng đã đánh bại hấn, nhưng cũng chỉ là mượn thiên địa tượng sinh tượng khắc chi đạo, mới đưa hấn áp chế, nhưng không có thương tổn được hấn, mà trên thực tế, như vậy quái vật, vốn là không cách nào thương tổn được, chính là chém sắt như chém bùn thần binh, chém ở trên người hấn, cũng chỉ là đợi đến cho hấn gãi ngứa mà thôi. . .

Cơ thể hấn, vốn là vượt qua thế gian phần lớn dị bảo tiên kim.

Có thể ai có thể nghĩ tới, hấn cái này vừa ra tay, liền bị Đế Tôn một chưởng vỗ gần chết, trái tim kinh ngạc sau khi, cũng đã có người nhìn về phía Đế Tôn tay, lại nghĩ tới Huyền Cung tên gọi ra cái tên đó, nhất thời đã liên tưởng đến một chuyện đáng sợ.

Một đời trước tám cái đường đều có di vật truyền thế.

Trong đó, một đời trước ma, lưu lại chính là Lục Thi cung.

Cái kia Lục Thi, liền chia ra là mắt, tai, lưỡi, thân, tay, chân, mỗi cái có ma uy ngưng tụ.

Trước đây Phương Quý từng nghe Bạch Quan Tử đã nói, Tây Hoang vị kia ma, được đến hấn là ma thân, mà ma nhãn liền ở Phương Quý trên tay của chính mình, mắt khác tai, lưỡi, tay, chân, lại chẳng biết đi đâu, mà liền Bạch Quan Tử cũng không biết chuyện, thế gian người bình thường càng là

hoàn toàn không hiểu, cho đến lúc này thời điểm, bọn họ mới bỗng nhiên tỉnh ngộ ra, Đế Tôn tay, chính là Lục Thi một trong.

Chỉ có kẻ thừa Lục Thi tay, mới có khả năng một đòn trong lúc đó, liền đem Huyền Cung đánh thành trọng thương.

Bằng không bất luận thay đổi tu vi cao bao nhiêu người lại đây, hoặc có thể áp chế, hoặc có thể đẩy lùi, lại tuyệt đối không thể đem hấn thương thành như vậy.

"Thần Minh tông di địa trong, đến Âm Dương đạo pháp thuật, Nam Hải trong Long cung, nhìn được Long tộc thần thông, lại thêm vào trong tay Ngũ linh chí bảo, từ U cốc chi đế trong tay đoạt đi Quy Nguyên đạo điền, Nam Hải người này, đến tột cùng có bao nhiêu gốc gác?"

Mọi người đều giật mình, lại còn không sánh được Đông Thổ Hồng Yên cùng Nam Cương Bích Hoa.

Hai người này vừa nãy nhìn thấy Huyền Cung ra tay, thậm chí đều cho rằng đại cục đã định, Đế Tôn tất nhiên bị thua.

Nhưng cái này tuyệt nhiên ngược lại kết quả, cũng nhất thời khiến đến hai người bọn họ tâm thần rùng mình, trong mắt sát cơ lộ!

"Trước đây các Lão tổ dung túng Bắc Vực, ép hấn xuất thế, quả nhiên là đúng!"

Hai người tâm thần trao đổi trong lúc đó, bỗng nhiên từng cái cắn răng, gấp về phía trước nhào tới: "Người này không chết, tất thành đại họa!"

Trong tiếng hét vang, Nam Cương Bích Hoa xông vào phía trước, vừa đạp lên trong hư không mây khói đi về phía trước, vừa tạo nên một thân pháp lực, chỉ thấy hấn thân thể hóa ra cự mãng yêu tướng, thân rắn đong đưa trong lúc đó, liền đã khuấy lên một tầng một tầng lực lượng pháp tắc, toàn bộ đất trời cũng giống như là bị hấn mở ra, đan dệt một loại hư không đồ nát bản thân liền có vô hình sát ý, xa xa cuốn về Vụ đảo Đế Tôn.

"Tây Hoang trị không được người, lẽ nào ta Nam Cương cũng trị không được người?"

Âm thầm thầm tiếng quát vang lên lúc, cái kia lực lượng pháp tắc, liền

cũng đã phun trào Đệ Tôn trước người.

Đón cái kia lực lượng pháp tắc, thậm chí ngay cả Đệ Tôn bên người ác chiến Thái Bạch tông chủ mấy người, đều không thể không vội vã lùi về sau, bởi vì cái kia lực lượng pháp tắc, che ngợp bầu trời giống như vọt tới, vốn là khó phân địch ta, bất kỳ bị lan đến gần người đều sẽ gặp ương.

Chỉ có bị cái này lực lượng pháp tắc bao vây Đệ Tôn, vẫn cứ là mặt không hề cảm xúc, hấn có nề nếp ứng phó cái này trận đại chiến, trên mặt vẻ mặt chưa từng thay đổi, bất kể là thượng phong vẫn là hạ phong, đều chỉ là thông dong ứng đối, thậm chí cho người một loại chất phác, bây giờ đối mặt Nam Cương Bích Hoa công tập, hấn cũng chỉ là lấy tay chộp tới, một cái kéo lấy Thái Bạch tông chủ tùy ý ở xung quanh sông máu.

Tách cách một tiếng, cái kia sông máu dường như tơ lụa, bị hấn kéo xuống một khối.

Mà cầm trong tay cái này một đạo tơ lụa, hấn về phía trước vung tới, tựa như bùn, bỗng nhiên léo vào cái kia tán loạn bên trong đất trời.

Vốn là đã một lần nữa hóa thành pháp tắc đan dệt thiên địa, lại trực tiếp bị hấn bù lên, không chỉ có như vậy, ở bù lên bản thân vùng thế giới này tình huống xuống, hấn đã năm ngón tay gấp đan, đầu ngón tay chạm, pháp tắc đan dệt, ngược Nam Cương Bích Hoa dâng tới.

"Người cũng hiểu diễn hóa thiên địa đạo pháp. . ."

Nam Cương Bích Hoa cả kinh không nhỏ, thất thanh kêu to.

Chỉ là Đệ Tôn căn bản không quan tâm tới để ý đến hấn, đầu ngón tay khẽ gảy, cuộn cuộn pháp tắc vọt tới, liền đã đem hấn va bay ra ngoài.

"Cái kia. . . Đó là Quy Nguyên thần thức chi pháp. . ."

Đúng là Thái Bạch tông chủ thoáng nhìn tình cảnh này, trái tim đột nhiên lên tầng tầng làn sóng, trước đây Đệ Tôn nói chuyện cùng hấn, thuận miệng giảng một chút Quy Nguyên đạo điển bên trong đạo lý, đồng thời vạch ra con đường của hấn sai rồi, mượn sông máu tăng cao thực lực, là đem đường đi sai lệch, Thái Bạch tông chủ còn chưa ngẫm nghĩ, càng là theo bản năng cảm thấy, có lẽ Đệ Tôn chỉ là ở tranh cãi, dựa vào chính mình tu hành bên trong điếm yếu loạn chính mình đạo tâm.

Nhưng là nhìn thấy màn này, hấn mới bỗng nhiên rõ ràng, Đế Tôn nói lại là thật sự.

Chính mình từ thiên đạo di thư trong ngộ ra đến đồ vật, Đế Tôn cũng đồng dạng ngộ đi ra, thậm chí. . .

Thái Bạch tông chủ hầu như không muốn thừa nhận sự thực này!

"Thiên địa sinh thần linh, thần linh ra cứu tiêu!"

Một mảnh kinh hoàng cùng trong hỗn loạn, Đông Thổ Hồng Yên cũng trầm tiếng quát chói tai, cũng không biết tại sao, lại có thể từ trong tiếng nói của nàng, nghe ra một chút ý giận hờn, nhanh chân chạy vọt về phía trước đến, đồng thời pháp quyết liên tục bốc lên, đã bị cái này một trận đại chiến, quấy nhiễu hỗn loạn không ngớt bên trong đất trời, nhất thời không có cách nào ngăn cản bản nguyên chi khí vội vã lưu động, nhanh chóng ngưng tụ, hóa thành từng đạo từng đạo bóng mờ.

Những thứ này bóng mờ phân loại tại thiên địa bốn phương, mỗi người nắm thần quang, cùng nhau hướng về trung tâm trấn áp lại đây.

Tới đây một chốc, thiên địa liền như là hình thành rồi một cái cực lớn lao tù, mà những bóng mờ kia, chính là cái này lao tù ở ngoài thẩm phán người, bọn họ cúi đầu nhìn về phía Đế Tôn, cũng triển khai chính mình quyền bính, dùng để trấn áp Đế Tôn như vậy một cái bên trong đất trời khác loại.

vốn cũng đã bị người triển đấu, vây ở ở giữa Đế Tôn, lúc này càng như là trở thành một con khốn thú cũng tựa như.

Dù là ai xem ra, hấn cũng đã hoàn toàn rơi vào rồi tuyệt cảnh, khó có thể nhảy ra.

Chỉ là nhượng người phé giải chính là, lúc này hấn, lại cũng hoàn toàn không có chạy trốn hoặc là sức phản kháng, hấn thậm chí không có thử đi ngăn cản cho gọi ra những thứ này bóng mờ đến Đông Thổ Hồng Yên, mà là lạnh lùng nhìn tất cả những thứ này phát sinh, mãi đến tận cái kia vô cùng bóng mờ xuất hiện, hấn mới nhẹ nhàng niết lên một cái pháp ấn, ngón tay ở Mạc Cửu Ca kiếm quang bên trên phát qua, sau đó bị vẽ ra một vết thương. . .

Từ cái này trong vết thương, hấn đẩy ra một giọt máu giọt, đạn hướng trời cao.

Cái kia một giọt máu, đón gió mà lớn dần, đột nhiên trong lúc đó, liền hóa thành một cái cao tới trăm trượng huyết ảnh, nhìn kỹ lại, cái kia đường viền, lại như là một cái đầu đội vương miện, người mặc hoàng bào bóng người, cho người một loại trấn áp vạn vật, đứng ngạo nghễ bên trong đất trời ẩn tượng.

Nếu không phải nói có một loại khí chất có thể hình dung, cái kia chính là "Hoàng" !

Chí cao vô thượng, ngôn xuất pháp tùy "Hoàng" !

Cái này huyết ảnh xuất hiện nháy mắt, khí cơ khuấy động bốn phương, những kia bị Hồng Yên cho gọi ra đến bóng mờ, động tác đều hoãn.

Một lát sau khi, bọn họ lại đồng thời hướng về cái kia huyết ảnh cúi đầu, như là thần phục.

Như là bọn họ quyền bính, vốn là cái này huyết ảnh ban xuống đến.

"Cái này không thể nào. . ."

Người người bị cái này dị tượng kinh sợ, nhưng giật mình nhất, lại là Hồng Yên, nàng tiếng nói đều đã khàn giọng, cả người như là doạ rơi mất một nửa hồn cũng tựa như, gấp tiếng kêu to: "Người làm sao có khả năng sẽ có Tiên hoàng máu, người làm sao có khả năng lướt qua ta ảnh hưởng thần linh?"

"Đông Thổ kế hoạch, nào có thể giấu diếm được thế nhân!"

Đế Tôn ở lần này đã mở miệng, chỉ là tiếng nói dị thường lạnh lùng nghiêm nghị, tựa hồ còn dẫn theo chút trào phúng: "Cái kia mấy cái lão quái vật tự cho là có thể tính đến tất cả, nhưng cũng đều sẽ có sơ hở, các ngươi cái kia tử mị bồi dưỡng đi ra Tiên thai, không hẳn liền đồng ý tiếp thu vận mệnh của mình, đây chính là bọn họ kẽ hở, cũng tức là ta cơ duyên, đương nhiên, có thể làm đến một bước này, ta xác thực muốn cảm tạ ngươi. . ."

tiếng nói hạ xuống lúc, Đế Tôn bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía một cái

người.

"Người muốn cảm ơn ta?"

Phương Quý đón Đé Tôn ánh mắt, cả người đều bối rối.

Cái gì tình huống?

Chính mình liền Đé Tôn đều chỉ là lần thứ nhất thấy. . .

"Vĩnh Châu!"

Mạc Cửu Ca bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên mở miệng: "Người ở Vĩnh Châu, trộm đến Tiên thai máu!"

Hơi dừng lại một chút, con người của hắn cơ lên, nhìn về phía phía đông:
"Nguyên lai những người kia, là ở đánh ý đồ này. . ."

"Vĩnh Châu? Lẽ nào là. . ."

Phương Quý trải qua đến nhắc nhở, cũng bỗng nhiên phản ứng lại, có chút sinh nhưng: "Cá chạch nhỏ?"

Sớm ở Vĩnh Châu thì từng là do quý thân làm loạn, sinh ra đại ôn, cùng mình đồng hành Tần Lý không nhìn nổi dân chúng chịu ôn mà chết, từng luyện một trăm ngàn đạo tương, rót vào địa mạch, cứu trị bách tính, khi đó Phương Quý cũng không biết cái này đại biểu cái gì, chỉ biết là sau đó Đông Thổ Tần gia đặc biệt coi trọng này sự kiện, còn bởi vậy cố ý chạy tới Bắc Vực, đem Tần Lý chuyên môn nhận trở lại, từ đây lại chưa từng gặp.

Thẳng đến lúc này, bọn họ mới bỗng nhiên nghĩ đến, lẽ nào Đé Tôn chính là từ cái kia mười vạn được dịch trong, một lần nữa tinh luyện máu của nàng?

Nếu là Tần Lý máu, thật sự có cái gì huyền bí chỗ, vậy này đúng là duy nhất một cơ hội. . .

Phương Quý nghĩ đến cái này lựa, chỉ là não nhưng có chút loạn.

Tần Lý máu thật sự có trọng yếu như vậy?

Nếu thật sự trọng yếu như vậy, lúc trước Đông Thổ thì tại sao sẽ thả mặc nàng ở bên ngoài, thậm chí không nghĩ tiếp nàng trở lại?

...

...

"Sao liền vật này đều bị hấn phải đến?"

Rơi vào kinh sợ loạn trong, không chỉ là phía trên chiến trường kia người, bây giờ Đông Thổ, nào đó toà phía trên ngọn núi, mấy vị lão giả cũng đều đã xa xa xem hướng Bắc Vực, sắc mặt tựa hồ có vẻ hơi nghiêm nghị, một ông lão mở miệng nói chuyện, tiếng nói đã cực kỳ bất mãn.

"Chỉ là chút mỏng manh huyết khí, Tiên thai cũng không định chân mệnh, vì lẽ đó không tính là gì!"

Mặt khác một ông lão chậm rãi mở miệng, khe khẽ lắc đầu.

"Hấn được đến đồ vật, cũng không tính là cái gì!"

Người thứ ba ông lão nhíu mày, nói: "Vụ đảo quỷ thần núi, vốn bị chính là bị chém xuống Tiên Linh sơn một góc, Quy Nguyên đạo tàng, cũng chỉ là một cái kiếp trước thôi diễn thất bại điển tịch, hấn đao, là hủy diệt Kim Linh đại đạo bảo tàn sắt, hấn nắm giữ Lục Thi, hấn là cũng chỉ là bị hủy hơn nửa ma tí chi chương, Long tộc thần thông, càng là Nam Hải trong long cung được đến bỏ đi tàn quyền mà thôi. . ."

Nói nói, hấn tiếng nói hơi thấp chìm xuống: "Nhưng các ngươi không có phát hiện. . ."

"Trong tay hấn những thứ này không tính là gì đồ vật, đã quá nhiều sao?"

Chương 746 : Đế Tôn Bại

"Hắn đến tột cùng ẩn giấu bao nhiêu thủ đoạn?"

Mà ở chư phương cao nhân đều nhìn về phía Đế Tôn, đồng thời cảm giác được một loại nào đó mơ hồ ý không vui thì đang cùng Đế Tôn ác chiến Bắc Vực chư tu, đều đã sinh ra một loại nào đó táo bạo cảm giác, rõ ràng sớm đã đem hắn đặt ở hạ phong, rõ ràng đã cuối cùng thủ đoạn, rõ ràng đã trước sau mấy lần thoát nhìn phải đem hắn đẩy vào tuyệt địa, làm sao liền trước sau không cách nào đem hắn bắt xuống, đầu tiên là Long tộc thủ đoạn, tái hiện Âm Dương thuật pháp, lại nhìn thấy hắn Ma thi tay, cuối cùng thậm chí Đông Thổ công pháp đều có trải qua, người này cứu càng còn có bản lĩnh gì?

Quan trọng hơn chính là, vì sao có loại càng đấu càng mạnh về bất an?

Thoạt nhìn vẫn luôn ở hạ phong người, kết quả hướng về hắn người xuất thủ càng ngày càng nhiều, hắn lại vẫn là như thế ở hạ phong, lại nhiều lần phiến ra tay, chấn thương đối thủ, này sự kiện bản thân liền rõ ràng một cỗ quỷ dị khí tức, khiến người cảm thấy từng trận hoảng loạn.

"Không đúng. . ."

Tại góc bên thi triển sông máu, lúc nào cũng khuấy động, muốn đem Đế Tôn bức tiến góc chết, nhưng kết quả trước sau thử vô số lần, thật nhiều lần nhìn lập tức liền muốn thực hiện được, nhưng chung quy lại chỉ là đã trảng xe cát Thái Bạch tông chủ, đột nhiên như là ý thức được cái gì, vội vã thu hồi chính mình sông máu, lùi tới bên ngoài trăm trượng, nhìn chăm chăm Đế Tôn động tác, sau đó một mặt âm trầm, tiếng nói có chút phát lạnh nói.

"Xác thực không đúng!"

Mạc Cửu Ca kiểm ý tung hoành, phảng phất lúc cuốn lúc thư mây khói, phô tung nửa bên hư không, đến Đế Tôn ánh đao, hắn là Đế Tôn mạnh nhất đối thủ, tiếp nhận ở Đế Tôn phần lớn áp lực, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên cũng như là ý thức được cái gì.

"Đúng. . ."

Phượng Quý mạnh mẽ ngưng tụ lại một cái cực lớn âm dương thái cực hướng về Đệ Tôn ném tới, xoay người kêu to.

Sau đó hỏi: "Là lạ ở chỗ nào?"

Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca, nhất thời đều không nói gì, chỉ là vẻ mặt càng âm trầm.

Mà vào lúc này, lục tục triển lộ mấy loại thần thông uy năng Đệ Tôn, vẫn là loại kia mặt không hề cảm xúc đáng vẻ, giống như bị vây tại trong mọi người không phải hấn, thật giống nhiều lần bị bức ép đến tuyệt cảnh người không phải hấn, hơn nữa theo đại chiến kéo dài, hấn ngược lại như là càng ung dung một chút, tuy rằng bị vây ở ở giữa, nhưng ánh đao vung chém, thân thông biến hóa, ứng phó toàn không nửa điểm kẽ hở.

"Người này, càng là vô địch hay sao?"

"Lẽ nào hấn quả thật là không bị thua?"

Mà cái này một tràng càng ngày càng khiến người cảm thấy quỷ dị đại chiến triển lộ tại trước mặt mọi người, liền ngay cả những kia không có tư cách tham chiến Bắc Vực các tu sĩ, cũng đều cảm giác được từng trận mê man, bọn họ nhìn Đệ Tôn bị bức bách, lại nhìn Đệ Tôn ung dung hóa giải mỗi một đạo đối thủ thần thông, nhiều lần thất vọng, nhưng không có cách thả xuống hi vọng, rốt cục vẫn là dần dần bị bức ép ra một chút phần hận khó hiểu sát ý.

"Ta liền không tin, Đệ Tôn thật đáng sợ như thế!"

"Ta liền không tin, Bắc Vực nhiều người như vậy, đòi không trở về cái này một phen nợ máu!"

"Chúng ta có lẽ tu vị không bằng người, nhưng khó nói liền hướng người ra tay can đảm đều không có sao?"

Phảng phất là bị Đông Thổ Hồng Yên, Tây Hoang Huyền Cung, Nam Cương Bích Hoa ba người thất lợi kích thích đến, có vô số người đỏ lên con mắt, bỗng nhiên có người hét lớn, lại là Đông Thổ trở về Trần Khang

lão tu, cùng với cùng hấn cùng trở về sáu vị lão tu, tổng cộng bảy người, bỗng nhiên trong lúc đó hét lớn lên, bảy đạo bóng người đồng thời vọt tới, cùng dùng một đạo thần thông, mệnh mông cuồn cuộn hướng về Đế Tôn đập tới.

"Đây là Bắc Vực hướng về ngươi đòi lại nợ máu một trận chiến, lão phu chính là chết, cũng không nỡ lòng bỏ qua!"

Tức gia gia chủ cắn chóp lưỡi, phun ra bản mệnh tinh huyết, té lên còn sót lại nửa đường tử phù, hung tợn vọt vào chiến trường.

"Nếu là vì cầu danh, cơ hội tới!"

Tuyết Sơn tông chủ du tiếng thở dài, sải bước vào giữa tràng: "Trận chiến này như thắng, ta chính là chết, cũng sẽ vang danh vạn thế!"

Tiếng nói thăm thẳm lay động lay động trong, nàng cũng đã sử dụng tới Tuyết Sơn tông bí pháp.

Tu vi của bọn họ, có lẽ đều không bằng Đế Tôn, chính diện tranh tài, thậm chí không có hợp lại lực lượng, nhưng bây giờ, dù sao đã có Thái Bạch tông Nhị Thánh Nhất Quái, tiếp xuống Đế Tôn phần lớn thần uy, liền cũng cho bọn hấn từ mặt bên xông vào chiến trường cơ hội, dù sao bây giờ Đế Tôn, vẫn ở hạ phong, chỉ là miễn cưỡng chống đỡ mà thôi, mỗi người đều vọt lên, liền không tin hấn sẽ không bại. . .

Chiến đến vậy thì bất cứ người nào, đều có khả năng sẽ trở thành ép vỡ hấn cuối cùng một cọng cỏ!

. . .

. . .

"Người này quá không cho người yên lòng, mang xuống không có gì hay nơi. . ."

Liền ngay cả lúc này Đông Sơn, cái kia ba vị đứng ở trên núi hướng Bắc Vực xem ra lão tu, cũng đều thấp giọng nói.

Bọn họ cũng tựa hồ đã có chính mình chủ ý.

Liên, trong đó một vị lão tu, liền nhẹ nhàng nâng tay, một đạo ngân quang bay vào trong hư không.

"Tiễn hẳn một đoạn đi!"

...

...

"Giết. . ."

Mà ở Bắc Vực phía trên chiến trường, theo càng ngày càng nhiều người gia nhập chiến đoàn, liền giống như trong nháy mắt dâng lên một mảnh làn sóng, khắp cả mắt quét tới, có thể nhìn thấy vô số đầy người sát khí người, thậm chí có thể nhìn thấy vô số ôm áp tử chí người, Đê Tôn bị đặt ở hạ phong, khiến cho bọn họ tráng nổi lên hướng về Đê Tôn ra tay can đảm, mà Đê Tôn trước sau không bại, thì lại cũng mơ hồ kích khởi bọn họ đáy lòng lửa giận.

Cái này lửa giận, có lẽ ở Thập Môn Quỷ Thần trận bị phá đi trước, sẽ không xuất hiện.

Nhưng bây giờ, lại xuất hiện phi thường tự nhiên.

"Bạch!"

Trong hư không một mảnh kiếm quang chợt hiện, cực kỳ quý dị, chém về phía Đê Tôn phía sau lưng.

Đó là đã từng ám sát qua Hải Châu Tôn chủ Tuyết Cơ Tử, lần này hẳn ra tay ám sát Đê Tôn.

"Ăn nhẫn ba trăm năm, không phải vì thời khắc này?"

Có người cao tiếng kêu to, chính là bốn mươi chín kiếm Tiêu Kiếm Uyên, hẳn phi thân lên, dưng ở giữa không trung, hướng về phía dưới đệ tử Việt Thanh kêu lên: "Đồ đệ tốt, đây là sư phụ đời này hiếm thấy một lần lộ mặt lúc, ta truyền đưa cho ngươi cái kia một kiếm, trước tiên cho ta mượn đi. . ."

Phía dưới Việt Thanh đáp ứng, vội vã đem cái kia một kiếm cao cao rút

lên.

Giữa không trung Tiêu Kiếm Uyên cười ha ha, thân tay nắm lấy cái kia một kiếm, mạnh mẽ về phía trước lay động đi, quanh thân bên trên, nhất thời phóng ra hào quang chói mắt, trình độ nào đó trên, tia sáng này thậm chí đã không thua tại Mạc Cửu Ca kiếm, vượt qua hư không, sau đó biến mất tại mây khói trong lúc đó, lại một lần xuất hiện thì thành linh cũng đã chém tới Đế Tôn cổ bên cạnh, đến thẳng Đế Tôn thủ cấp. . .

Đây là hẳn ba trăm năm thời gian tìm hiểu, "số một" chạy trốn kiếm!

"Oa nha nha. . ."

Cổ Thông lão quái vung múa nổi lên Hoàng kim xử, kêu to về phía trước vọt tới.

Bên người Thanh Phong đồng nhi cùng Minh Nguyệt tiểu thư kinh hãi, liều mạng tiến lên, hai bên trái phải kéo hẳn lại: "Đừng đi. . ."

"Thả ra. . ."

Cổ Thông lão quái phản tiếng kêu to: "Bọn họ đều có thể đi, ta vì sao không thể?"

"Sur tôn, nhân gia tốt xấu có thể chịu đựng trận chiến đó dư âm, ngươi cái này đi vào, liền bị cắn nát a. . ."

Minh Nguyệt cùng Thanh Phong liều mạng lùi.

"Lão phu không đi không được. . ."

Cổ Thông lão quái tránh thoát hai cái đệ tử ngăn cản, vẫn là vọt tới, oán hận vọt tới khoảng cách chiến trường kia rất xa trên một đỉnh núi, nhặt lên một tảng đá đập tới, vậy liền coi là tận cùng chính mình trách nhiệm, hùng hùng hổ hổ đi trở về.

. . .

. . .

Ầm! Ầm! Ầm!

Đạo đạo thân quang, tầng tầng làn sóng, đều mênh mông cuộn cuộn dâng tới Đé Tôn.

Nếu nói là vừa bắt đầu, một cái một cái cao thủ gia nhập, còn có thể cho Đé Tôn một cái ứng phó cùng thời gian phản ứng, như vậy lúc này, liền lập tức thành kết bè kết lũ tu sĩ gia nhập chiến trường, cái kia thân thông tựa như mưa to một giống như mênh mông cuộn cuộn ép hướng về phía Đé Tôn, lúc này đối với Đé Tôn tới nói, liền không phải ngẫu nhiên trong lúc đó bị ép vào tuyệt cảnh, hẳn trực tiếp bị vô cùng tu sĩ, mạnh mẽ ép tiên vào tuyệt cảnh.

Dù là hẳn, lúc này thậm chí cũng giống như là đã vung không xuất đao đến, chiến đoàn đang bị không ngừng áp súc.

"Đé Tôn đại nhân. . ."

Mà vào lúc này, chiến trường tà phía sau, con ba ba lớn bên người, vẫn còn có Tôn phủ mấy ngàn tu sĩ, trong đó còn bao gồm các vị Tôn chủ, cùng với Quý Vương, Tuyệt Nữ mấy người, bọn họ khó có thể tin nhìn những kia điên cuồng giống như Bắc Vực tu sĩ, liều mạng như thế xông hướng Đé Tôn, chỉ cảm thấy trong lòng đang phát run, cảm thấy trời đều sụp, hoàn toàn không nghĩ ra, những thứ này người làm sao dám hướng về chí cao Đé Tôn ra tay?

Mấu chốt nhất chính là, Đé Tôn thật sự sẽ bại sao?

Bọn họ tự đáy lòng cảm giác được từng trận ý sợ hãi, so với Thập Môn Quỷ Thân trận bị phá lúc còn đáng sợ!

Mà bọn họ vào lúc này, thậm chí không dám lên trước giúp đỡ.

Thực sự là bình thường bọn họ cùng Đé Tôn khoảng cách, cũng quá xa xôi, căn bản không biết Đé Tôn có hay không cho phép chính mình giúp đỡ. . .

Liền, bọn họ cũng chỉ có thể nhìn Bắc Vực tu sĩ như thủy triều đặt ở Đé Tôn trên đỉnh đầu.

Nhìn Đé Tôn đao ý thậm chí đều đã bị đồ nát, kiếm chế, như là rơi vào một mảnh trong vũng bùn cự thú cũng tựa như.

"Vù. . ."

Cũng vào lúc này, phía đông chân trời, mây bay chuyển động, bỗng nhiên có một luồng ánh kiếm phá không mà tới, ánh kiếm kia đến như vậy đột ngột, hầu như như người hoàn toàn không phát hiện được nó là làm sao xuất hiện, mà ở nó xuất hiện một chốc, thiên địa pháp tắc tựa hồ cũng đã biến mất, hoặc nói bị ngưng phục, tất cả đều khóa đến một kiếm này bên trên, làm cho cái này ánh kiếm đột nhiên lóe lên, sau đó trở về Đé Tôn trên đỉnh đầu.

Tựa hồ đã sâu sắc rơi vào đầm lầy Đé Tôn bỗng nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn về phía ánh kiếm kia.

Trong tay hắn yêu đao, bỗng nhiên giơ lên, cùng cái kia một đạo phi kiếm chạm vào nhau, ngay lúc này đem kiếm quang chém đến nát bấy.

Chỉ bất quá, vốn là đã rơi vào trùng vây trong, bây giờ hắn đột ngột xuất đao, chém về phía ánh kiếm kia, nhưng cũng lập tức làm cho quanh người hắn lộ ra kẽ hở, hầu như ngay khi hắn giơ lên yêu đao nháy mắt, Mạc Cửu Ca mũi kiếm trào mà tới, tại một chốc trong lúc đó, bạch quang lóe qua, cái kia một kiếm liền trực tiếp xuyên thủng hắn lồng ngực, như là một đạo cái đinh, trực tiếp đem hắn đóng ở trong hư không. . .

"Phốc. . ."

Ngay sau đó tới, là Tiêu Kiếm Uyên bỏ chạy một kiếm, chém ở bờ vai của hắn bên trên.

"Ầm!"

Là Tức gia gia chủ thân phù, nổ ở hắn trên đỉnh đầu.

"Đùng!"

Là Cổ Thông lão quái ném tới tảng đá, nhẹ nhàng nện ở sau gáy của hắn bên trên.

. . .

. . .

Chư thiên đều im lặng, thời gian phảng phất đã ngưng dừng.

Con ba ba lớn bên người, không biết nhiều thiếu Tôn phủ tu sĩ, trợn to hai mắt xem ra, đầy mặt kinh hoàng.

Con kia cả người khói đen bao bọc con ba ba lớn, trong mắt hàn quang lưu chuyển, gắt gao nhìn về phía lúc này Đế Tôn.

Chuôi này yêu đao, bỗng nhiên kêu run, tỏa ra phần nộ đến cực điểm khí cơ.

Đế Tôn lại bại?

Đế Tôn lại thật sự thua ở cái này quần Bắc Vực người dưới tay?

...

...

"Ha ha ha ha. . ."

Ở cái này phảng phất bất động giống như thời không bên trong, Đế Tôn bỗng nhiên cất tiếng cười to, âm thanh hình như có chút điên cuồng.

Chương 747 : Đế Tôn Con Đường

Tiếng cười như lôi, lẫn qua khắp nơi.

Mới vừa mới nhìn thấy Đế Tôn bị hạn chế, vui mừng vô tận Bắc Vực các tu sĩ, bỗng nhiên liền bị tiếng cười kia khiến cho tâm có chút loạn!

Bởi vì tiếng cười kia thực sự là quá ngông cuồng, thậm chí vui thích, hoàn toàn không có một cái bị người bức đến tuyệt địa sau khi người nên có cảm giác bị thất bại, cũng chính vì hắn không có cảm giác bị thất bại, đúng là làm cho những người khác trong lòng ngọt ngào lên, nhìn thấy Đế Tôn bị nhiều người như vậy đồng thời chém trúng, loại kia mừng rỡ như điên về kích động, ở hắn tiếng cười kia phía dưới, đúng là dường như nhà lớn giống như, nhanh chóng sụp xuống.

"Cười đại gia ngươi cái quý. . ."

Nhân tâm kinh động lúc, đâm nghiêng bên trong vang lên Phương Quý quát to một tiếng, thúc đẩy Âm Dương Thái Cực Đồ, mạnh mẽ đánh tới, bây giờ có thể chính là quan trọng thời điểm, hiển nhiên Mạc lão cửu, Tiêu Kiếm Uyên, Tức gia gia chủ, thậm chí Cổ Thông lão quái mấy người, tất cả đều thương tổn được Đế Tôn, nhưng là mình cùng Đế Tôn triển đấu lâu như vậy, lại còn không đụng hắn nửa điểm, cái này có thể làm sao như nói đây?

Vì lẽ đó Phương Quý nhanh chóng chạy tới, cũng đến đánh Đế Tôn lập tức.

Thái Bạch tông chủ không biết có hay không ôm ấp với hắn như thế ý nghĩ, cũng nhanh chóng xông về phía trước, sông máu sóng ngầm, đánh về phía Đế Tôn.

Chu vi bóng người lay động, lại càng không biết bao nhiêu người liều mạng giống như về phía trước, các loại thần thông dị bảo hướng về Đế Tôn đánh tới.

Dù sao đây chính là Đế Tôn, đây là cùng hắn trận chiến cuối cùng.

Như có thể vào lúc này thương tổn được hẳn, vậy tương lai cái này sử sách bên trên. . .

Dù là không để lại sử sách, sau đó chuyên giữ lại về phía sau người khoác lác cũng là tốt. . .

"Ha ha ha ha. . ."

Mà ở thoát nhìn đã bị thương nặng, lại có vô số người hướng về chính mình vọt tới, phảng phất liều mạng chết cũng muốn từ trên người chính mình cắn xuống một khối thịt đến gần chết cảnh giới, Đế Tôn tiếng cười nhưng từ chưa ngừng, hẳn càng là tùy ý đến tất cả mọi người đánh vào trên người mình, sau đó cũng liền ở đó thiên địa nặng nề, máu tươi phun bay một khắc, hẳn bỗng nhiên trong lúc đó, bỏ quên yêu đao, rồi sau đó hai tay bỗng nhiên rung lên!

"Không được!"

Người người cảm nhận được cái này rung lên phía dưới, tâm trạng kinh hãi, như là đón một toà dâng lên núi lửa.

Sợ hãi phía dưới, gấp nhắc lên pháp lực phòng ngự, lại vẫn bị cái kia cuồng bạo sức mạnh vô hình khuấy động, thân hình xa xa bay ra ngoài.

Người người kinh hãi, trọng thương phía dưới, Đế Tôn dĩ nhiên vẫn có thực lực như vậy, một đòn đẩy lui tất cả đối thủ.

Không, không phải tất cả!

Ít nhất có một người không có bị hẳn đánh văng ra, cái kia chính là Mạc Cửu Ca!

Dù là đón Đế Tôn cuồng bạo tư thế, hẳn vẫn cứ thân hình bất động, áo bào trắng xoay chuyển, một thanh kiếm xuyên qua ở Đế Tôn lồng ngực.

Ào ào ào. . .

Đế Tôn trầm quát một tiếng, thân hình bay ngược mà lên, tay áo vung vẩy, thoát nhìn như là giương cánh chim nhọn nhanh chóng lui về phía sau, bên người tất cả đều là bị hẳn đánh bay người, một mảnh kinh hoàng bên trong, mọi người chột thấy, cũng không phải mọi người đều bị Đế Tôn đánh bay,

còn có một người, Mạc Cửu Ca, hấn kiếm vẫn cứ xuyên qua Đê Tôn lồng ngực, theo Đê Tôn về phía sau hạ xuống đi, vẫn như ảnh đi theo.

"Đê Tôn đại nhân. . ."

Con ba ba lớn quanh người, vốn là liền có vô số Tôn phủ huyết mạch, thấy được Đê Tôn lại đây, tất cả đều kêu to.

Đến lúc này, bọn họ cũng cuối cùng tại không dám lùi bước, mà là nhanh chóng xông về phía trước đến, công hướng Đê Tôn trước người Mạc Cửu Ca.

"Xoẹt. . ."

Nhưng là Đê Tôn lại toàn không để ý đến bọn họ, thân hình sắp rơi vào con ba ba lớn trên lưng thì tay áo lớn dĩ nhiên hướng về một phương vung lên, cuồng phong khuây động trong, con ba ba lớn trên lưng vốn là bao phủ vô tận khói đen, nhất thời bị sức mạnh cuồng bạo thổi tan, mà mọi người cũng là vào lúc này, mới phát hiện cái kia con ba ba lớn trên lưng, lại có một phương màu đen ghé đá điều đi ra vương tọa tồn tại, đứng ở con ba ba lớn phía sau lưng vị trí trung tâm.

Mà ở vương tọa chu vi, nhưng là cái kia đã sớm bố trí ở trên lưng, bây giờ còn bị vây U cốc chi để mấy người trận pháp.

Đê Tôn hướng về con ba ba lớn trên lưng ngã lại đây, liền vừa vặn ngồi ở vương tọa trong.

Mạc Cửu Ca cái kia một kiếm, vẫn cứ ở xuyên qua hấn trước ngực phía sau lưng, lực lượng quá lớn, theo hấn ngồi trở lại vương tọa bên trên, thoát nhìn, cũng như là bị Mạc Cửu Ca cho một kiếm đóng ở vương tọa bên trên, tìm nơi miệng máu tươi, còn ở hướng về khắp mọi nơi bắn mạnh!

Mà càng ngoài ý muốn chính là, Đê Tôn đối với một kiếm này, lại làm như không thấy.

Hấn ngồi trở lại vương tọa, hai tay liền khoát lên hai bên tay vịn bên trên, rồi sau đó lạnh lùng ngẩng đầu.

Hấn ánh mắt nhìn về phía phía đông, vừa nhìn về phía phía tây, phía nam, dần dần trở nên uy nghiêm đáng sợ mà khốc liệt, có tinh mang nổ tan.

"Liên các người cũng không nhìn được hướng về ta ra tay rồi?"

tiếng nói hờ hững, Đế Tôn chậm rãi mở miệng.

Người chung quanh ngây ra đến một thoáng, mới ý thức tới, hấn nói chính là phía đông bay tới cái kia một kiếm.

Trước cũng là bởi vì hấn giờ tay chém nát một kiếm này, mới cho Mạc Cửu Ca cùng Bắc Vực chúng tu cơ hội, thương tổn được hấn.

"Các người dùng hết thủ đoạn, không làm gì được ta, liền nghĩ đến lợi dụng Bắc Vực, mượn tay của bọn họ buộc ta đi ra!"

Hấn tiếng nói bên trong nghe không ra hỉ nộ, chỉ là chậm rãi nói, thậm chí như là có chút ý cười: "Nhưng không biết các người nghĩ tới một vấn đề không có, buộc ta đi ra dễ dàng, nhưng ta thật sự đi ra sau khi, xui xẻo đến tột cùng là ta, vẫn là cái này thiên hạ đây?"

...

...

tiếng nói cuồn cuộn, tuy rằng Đế Tôn tiếng nói cũng không mạnh, nhưng vẫn bị rất nhiều người nghe được.

Cũng không biết tại sao, bọn họ bỗng nhiên trái tim nhảy lên kịch liệt, bay lên một loại không cách nào hình dung đại sợ hãi!

"Nhanh rời Đế Tôn. . ."

"Bảo vệ Đế Tôn đại nhân. . ."

Cũng là vào lúc này, mới vừa rời bị Đế Tôn vung quét con ba ba lớn trên lưng khói đen lực lượng quét bay ra ngoài Tôn phủ chúng tu, lúc này rất cục lại xông về, bất kể là Quý Vương vẫn là Tuyệt Nữ, hay là những kia Tôn phủ chi chủ, Thần vệ quân, quý thần các loại, bọn họ đều vào lúc này run sợ sắp nứt, bọn họ trước đây dù là nhìn thấy Đế Tôn rơi xuống nhập hạ phong, cũng không nghĩ tới Đế Tôn thật sự sẽ bại, sẽ thương. . .

Bọn họ thậm chí không thể nào tưởng tượng được, Đế Tôn thật sự bại, sẽ là

một cái kết quả như thế nào. . .

Liền lúc này bọn họ đều liều mạng giống như, phải đem lúc này vẫn cứ làm bị thương Đế Tôn Mạc Cửu Ca đây rồi, cho Đế Tôn cơ hội thở lấy hơi!

Nhưng bọn họ không nghĩ tới, lúc này Mạc Cửu Ca không để ý tới bọn họ, đúng là Đế Tôn bỗng nhiên tay áo lớn lay động ra.

Hắn cái này một cái tóm tới, liền đem một bóng người bắt được phụ cận, đó là nguyên lai Quan Châu Tôn chủ Thanh Vân Thành, cũng là nhất trung thành với Đế Tôn người một trong, chính vì hắn nhìn thấy Mạc Cửu Ca kiếm còn ở xuyên qua Đế Tôn ngực, bởi vậy liều mạng nghĩ muốn xông lên, đem Đế Tôn cứu, bực này cháy bách phía dưới, cũng khiến đến tốc độ của hắn, so với Quỷ Vương cùng Tuyết Nữ càng nhanh thêm mấy phần. . .

Vì lẽ đó hắn người thứ nhất xông tới Đế Tôn trước người, cũng cái thứ nhất bị Đế Tôn nắm lấy.

Sau đó Đế Tôn nhìn kỹ hắn con mắt, bỗng nhiên trong lúc đó, liền đem cơ thể hắn trực tiếp cho bóp nát.

Máu thịt nổ tan, thần hồn tung bay, Thanh Vân Thành hoàn toàn không biết xảy ra chuyện gì, phiêu ở không trung nguyên thần trên mặt, đều tràn đầy kinh ngạc vẻ, cũng không biết chính mình vừa nãy làm cái gì, lại chọc giận Đế Tôn đại nhân, muốn đối với mình triển khai loại này trừng phạt!

Sau đó còn không chờ hắn nghĩ rõ ràng cái vấn đề này, hắn nguyên thần cùng máu thịt, liền đều đã bị con ba ba lớn trên lưng trận quang hấp thu.

Cuộn cuộn dòng lũ, tất cả đều tràn vào vương tọa trên Đế Tôn trong cơ thể.

Đế Tôn vốn đã bị thương nặng, khí cơ nuy mi thân thể, vào lúc này bỗng nhiên quang mang đột nhiên nổi lên, như là bỗng dung nhiều vô số sinh cơ, pháp lực ở vội vã khôi phục, liền ngay cả vết thương trên người, cũng ở lấy thân thể tốc độ rõ rệt phục hồi, từ xa nhìn lại, làm cho người cảm giác lại như là một viên đã tiếp cận tắt liệt nhật, chính đang tại một lần nữa toả ra quang mang, đồng thời từ từ trở nên càng chói mắt. . .

"Trời ạ, lẽ nào Đế Tôn là nghĩ hút máu người thịt chữa thương?"

Tình cảnh này đã kinh động chu vi Tôn phủ chúng tu, thân hình khó tránh

khỏi có chút chần chờ.

Cái nào sợ bọn họ lại trung với Đế Tôn, nắm mạng của mình đi làm vì Đế Tôn chữa thương, vẫn cứ là do dự.

Đã có người ở lạng lẽ lui lại.

Chỉ là Đế Tôn rõ ràng không dự định cho bọn họ cơ hội này, cao giọng cười to bên trong, con ba ba lớn trên lưng trận quang, liền vù vù từ từ, hướng về chu vi bắn nhanh mà đi, như dây thừng, như bàn tay lớn, khoảng khắc trong lúc đó, cũng không biết nắm lấy nhiều thiếu Tôn phủ huyết mạch cùng quý thần, sau đó không chút do dự đem bọn họ cắn nát, cái kia máu thịt cùng thần hồn, tất cả đều bị đại trận hấp thu, sau đó mênh mông cuộn cuộn, tràn vào Đế Tôn trong cơ thể.

Lại sau một khắc, thì lại có càng nhiều trận quang bay ra, đem càng nhiều người kéo lại đây. . .

Quá trình này bên trong, Đế Tôn thương thế, cũng ở vô cùng dị trở lại bình thường, ngay lúc này đạt đến viên mãn, sau đó không có chùng mục tăng vọt!

Càng như là, những người kia tu vị cùng lực lượng, ở hoàn toàn cùng hẩn dung hợp, hóa thành hẩn một phần. . .

"Xi. . ."

Mạc Cửu Ca thấy thế, trong tay kiếm quang càng sâu đâm vào trong cơ thể hẩn.

Nhưng cái này cũng không có cho Đế Tôn tạo thành càng nặng thương thế, trái lại làm cho hẩn thân thể thần quang càng là tăng vọt lên.

. . .

. . .

"Đó là cái gì. . ."

Đón cái kia tình cảnh quái quỷ, tất cả mọi người tất cả đều sửng sốt, thân thể đều dừng không được run.

Tu hành một đời, ai đều gặp một ít thảm đáng sợ tà pháp, nhưng bây giờ nhìn thấy, lại là trước nay chưa từng có quỷ dị!

"Đế Tôn đại nhân tha mạng. . ."

Hiển nhiên lượng lớn đồng bạn bị kéo vào trong trận, những kia Tôn phủ huyết mạch đám người cũng sợ sệt, dồn dập hướng về xa xa chạy trốn, chỉ là cái kia con ba ba lớn trên lưng trận thế, xa so với bọn họ tưởng tượng dài càng nhanh, mà bọn họ trước đây khoảng cách cũng không tránh khỏi gần quá, không biết có bao nhiêu người, bất luận nam nữ già trẻ, quỷ thần vẫn là huyết mạch, tất cả đều bị cái kia trận quang kéo lấy, thân bất do kỷ kêu to, sau đó biến mất tại trận quang trong lúc đó!

Lúc này Đế Tôn, lại làm ra một cái mặc cho ai cũng không dám tưởng tượng chuyện.

Hắn ở tàn sát chính mình cùng tộc!

Thủ đoạn này, quả thực so với bất luận cái nào mộng tưởng hướng về Tôn phủ báo huyết cừu Bắc Vực tu sĩ đều càng ác hơn!

Bởi vì phạm là bị hắn kéo vào bên trong đại trận người, không chỉ có là thân thể, tính mạng, liền thần hồn đều bị thôn phệ sạch sành sanh.

Diệt tộc, diệt chủng, diệt tín niệm!

. . .

. . .

"Hắn đây là thủ đoạn gì?"

Lúc này phía đông, ba vị lão giả bỗng nhiên về mặt kinh hãi, bình tĩnh nhìn về phía Bắc Vực phương hướng.

Tây Hoang, có một ngọn núi lớn mở mắt ra, về mặt nghi hoặc.

Nam Cương có một cái thanh âm trầm thấp đang lưu chuyển: "Quái lạ. . ."

Mà ở một chỗ không biết tên thôn xóm nhỏ bên trong, một cái nạo đó ngồi

ở cối xay trên hút thuốc lá ông lão, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hần nhìn Bắc Vực, vẻ mặt đầu tiên là có chút mê man, nhưng dần dần, cái này vẻ mê man, liền bỗng nhiên hóa thành một loại nào đó ý sợ hãi.

"Hông rồi!"

Hần bỗng nhiên thu hồi tẩu thuốc, mang theo toàn bộ thôn làng, lao thẳng tới Bắc Vực.

...

...

"Các người không phải đều thật tò mò, ta đi đường là cái gì sao?"

Bên người là vô tận cùng tộc tề gọi kêu thảm thiết âm thanh, trước người còn đình Mạc Cửu Ca thanh kiếm kia, thế nhưng Đế Tôn bây giờ lại chỉ ngạo nghễ ngồi ngay ngắn ở vương tọa bên trên, ánh mắt lạnh lùng, phảng phất nhìn xuống thiên hạ, hần khí cơ đang nhanh chóng tăng vọt, dĩ nhiên vượt quá bất luận người nào tưởng tượng, giống như là muốn cùng thiên địa sánh vai, tiếng nói lại vẫn như cũ bình tĩnh: "Hiện tại các người nhìn thấy, cái này, chính là ta đường!"

Chương 748 : Quy Nguyên Đạo Tàng

"Đường? Đây là cái gì đường?"

Nghe được Đế Tôn lời nói truyền khắp bốn phương, thậm chí như là có loại muốn lay động hướng về toàn bộ đất trời khí phách, trong sân vô số tu sĩ, cũng tất cả đều kinh hãi, trái tim có loại vừa kinh hoảng lại cảm giác sợ hãi, bây giờ đường chuyện, đối với Bắc Vực tới nói, từ lâu không phải một bí mật, hầu như tất cả mọi người đều biết đường tồn tại, cũng biết đường cường đại, mà trước đây Đế Tôn, vốn là dựa vào một thân tu vị, mới ép tới Bắc Vực chúng tu không thờ nổi, nhưng nếu là hắn lại còn đi ra một con đường, cái kia ai biết sẽ khủng bố cỡ nào?

"Người cái gọi là con đường, lẽ nào chính là nuốt chửng chính mình cùng tộc?"

Mọi người vắng vẻ trong, Thái Bạch tông chủ mấy người liếc mắt nhìn nhau, bỗng nhiên đồng thời hướng về Đế Tôn vọt tới, tuy rằng trái tim đều là khiếp sợ không hiểu, tuy rằng theo bản năng người bên trong người đều nghĩ cách hắn rất xa, nhưng là bọn họ hiểu hơn, càng là lúc này, càng không thể rời xa hắn, trái lại muốn xông lên phía trước, đánh gãy hắn, nếu không thì, cũng không ai biết tùy ý hắn làm, có thể làm được một bước nào.

..

"Con đường như vậy, chính là đi ra, cũng là đường tà đạo!"

"Ào ào ào. . ."

Vô cùng vô tận thân thông cùng pháp bảo, trải ra mở ra một mảnh, hướng về Đế Tôn đập tới.

Lúc này Đế Tôn, lồng ngực bị Mạc Cửu Ca xuyên thủng, đứng ở vương tọa trên, dưới thân con ba ba lớn trên lưng trận pháp, lại càng hướng về chu vi bay ra đi ra ngoài, bắt giữ bọn họ Tồn phủ huyết mạch cùng quý thân, nhưng cũng là hiểm thay cho bọn hắn một cơ hội, đang muốn thừa dịp lúc này hướng về hắn công lại đây, bất luận có thể không giết chết được hắn,

cũng phải trước tiên nhiễu loạn tâm chí của bọn họ, kéo hoãn hẳn bước đi. .

Ầm!

Chỉ là chẳng ai nghĩ tới chính là, Đệ Tôn đón thế công của bọn họ, chỉ là khễ ngẩng đầu, sau đó tiện tay vung tới, bên trong đất trời, liền đột nhiên tựa như vang lên một cái phích lịch, vô cùng tia chớp màu đen đan dệt bay tới, đem cái kia giữa không trung từng mảng từng mảng pháp bảo đánh tan, vô số đạo bóng người đánh thành sương máu, sau đó bất kể là pháp bảo mảnh vỡ, vẫn là người vỡ thành sương máu, đều bị đại trận nuốt chửng vào.

Dù là Thái Bạch tông chủ, né tránh nhanh, không có bị tia chớp màu đen bắn trúng, nhưng bên người sông máu, lại cũng khoảng khắc trong lúc đó, liền bị hấn đánh nát hơn nửa, hoàn toàn cùng mình mất đi liên hệ, mệnh mông cuồn cuộn tràn vào bên cạnh hấn trong huyết hà. . .

"Người. . ."

Thái Bạch tông chủ chưa bao giờ có một khắc như vậy lúc giống như kinh sợ qua.

Chỉ từ đòn đánh này bên trong, liền cảm giác Đệ Tôn không những không bị suy yếu, lực lượng thậm chí hơn xa mới ra tay lúc. . .

"Cũng không phải là nuốt chửng!"

Đệ Tôn chậm rãi tiếp nhận những thứ này tràn vào bên trong đại trận pháp bảo nát cùng sông máu, bình tĩnh lắc đầu, lại ở thành thật trả lời: "Ta cũng không có nuốt chửng bất cứ người nào, cũng không có giết chết bất cứ người nào, ta chỉ là xin bọn họ cùng ta dung hợp lại cùng nhau, bọn họ không có chết, cũng không có biến mất, chỉ là cùng ta cùng nhau, hóa thành mới sinh mệnh, cùng đi tiếp thu thiên địa chi vận. . ."

"Người hỏi đại gia người đây?"

Không đợi hấn nói xong, Phương Quý đã lặng lẽ chạy tới phía sau hấn, bỗng nhiên một đạo âm dương thái cực liền đập tới.

Thế nhưng Đệ Tôn thậm chí căn bản không quay đầu lại, cũng không có né

tránh, chỉ là tùy ý cái này âm dương thái cực nện đến trên người mình, sau đó hòa vào trong cơ thể chính mình, bên cạnh hấn đại trận màu đen, nhất thời trở nên càng cuồng bạo, vô biên hắc triều hướng về trời cao dâng lên.

Như là sóng lớn, muốn vỗ tới bầu trời.

Phương Quý thấy tình cảnh này, đã sợ hãi đến trợn mắt ngoác mồm.

Chính mình âm dương thái cực, lại bị hấn cho nuốt?

Trước đây cái này âm dương thái cực sụp đổ rồi vô số lần, đều một lần nữa trở lại bình thường, nhưng hôm nay làm sao bị nuốt?

"Một cá nhân sức mạnh, chung quy là có hạn, dù là cường đại như ta, cũng sẽ bại. . ."

Đế Tôn tiếng nói, vẫn như là côn lôi giống như, ở bên trong trời đất, qua lại lay động: "Vì lẽ đó, chỉ có tất cả mọi người tập hợp lại cùng nhau, mới sẽ trở nên cường đại, mới sẽ cả thế gian không nhìn, ngạo thị hoàn vũ, thế nhưng người đều ích kỷ, vĩnh viễn không thể chân chính hợp tác. . ."

"Nếu như thế, cái kia liền đem tất cả mọi người đều hóa thành một cái, đều hóa thành ta. . ."

". . ."

". . ."

Hấn tiếng nói vang thì sau lưng đại trận màu đen biến thành thủy triều chính trầm trọng hạ xuống, mà ở cái này lẫn nhau đánh ra triều thủy trong, dĩ nhiên đã xuất hiện một chút kỳ dị bóng người, bọn họ đều là bóng người màu đen, hình dung đều dị, thậm chí khí cơ đều có chỗ bất đồng, duy nhất tương đồng, chính là cho người một loại cảm giác, cái này hết thấy bóng người, đều như là Đế Tôn, đều cùng Đế Tôn khí cơ liên kết.

Ào ào ào. . .

Bỗng nhiên trong lúc đó, bọn họ đều hướng về bốn phương vọt tới, dâng tới bát phương, đi bắt hướng về phía bất cứ người nào.

Chỉ này hơi động, tựa như đại quân, lẫn lộn lẫn nghiền ép bốn phương.

Đế Tôn ánh mắt, từ vương tọa bên trên nhìn về phía bốn phương, nhìn về phía tất cả hoặc là phần nô, hoặc là sợ hãi nhìn hấn Bắc Vực các tu sĩ: "Các ngươi không phải cảm thấy bị Tôn phủ ngự trị ở trên đỉnh đầu, trái tim bị khuấy sao? Các ngươi không phải cảm thấy ta đoạt các ngươi Bắc Vực, trái tim hận ta sao? Nhưng từ đó về sau, các ngươi đem đều hóa thành ta, cùng Tôn phủ huyết mạch, lại khó phân khó, lại không khác nhau. . ."

"Lẫn nhau hòa vào nhau, không thù, không hận, không mừng, càng không có bi. . ."

"Thất tình tuyệt diệt, đại đạo làm một, vĩnh phá ràng buộc, thành tựu chân chính bất hủy bất bại. . ."

". . ."

". . ."

"Không được, hấn điên rồi. . ."

Đón cái kia vô số hướng mình vọt tới màu đen đại quân, có người kinh hoàng, cũng có người bỗng nhiên nghe ra cái gì.

Đặc biệt là Thái Bạch tông chủ, nghe được Đế Tôn những câu nói này, hấn đột nhiên liền hiểu rõ ra, cả người lộ ra trước nay chưa từng có vẻ sợ hãi, thậm chí môi đều run lên: "Hấn. . . Hấn không phải nuốt chừng Tôn phủ huyết mạch, mà là nuốt chừng tất cả mọi người!"

"Nuốt chừng tất cả mọi người? Ý tứ gì a. . ."

Không biết có bao nhiêu người nghe, sắc mặt mê man, không cách nào phản ứng lại đây.

Đúng là Đế Tôn, vào lúc này thật lòng nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, nói: "Không phải nuốt chừng, là dung hợp!"

Mà ở cái này tiếng nói vang lên lúc, hấn hơi nhấc tay chỉ hướng, hướng về Thái Bạch tông chủ điểm lại đây, nhất thời đây trời hắc triệu dâng lên, như nắm giữ chính mình sinh mệnh giống như, lẫn lộn xông về phía trước đi, hướng về Thái Bạch tông chủ bao phủ đi qua: "Nhưng ngươi không nằm trong số này, con đường của ngươi đã quá tà, không thích hợp tiến vào thế

giới của ta, vì lẽ đó ta vừa bắt đầu liền đã nói, ta sẽ giết ngươi. . ."

Ào ào ào. . .

Cái kia đây trời hắc triều dâng lên, cuộn cuộn đến Thái Bạch tông chủ trước người.

Cùng cái kia hầu như cường đại đến đột phá một phương phía chân trời lực lượng so với, Thái Bạch tông chủ dĩ nhiên hoàn toàn không có né tránh năng lực.

"Hô. . ."

Cũng liền vào lúc này, bên người một đạo lửa đen kéo tới, đánh tan hắc triều một góc.

Chính là tiểu Long đế Ngao Lai Bảo ra tay, miễn cưỡng chậm chạp cái kia hắc triều trào tới tốc độ.

Lại ngay sau đó, một đạo thân hình hô to gọi nhỏ vọt tới, một đạo chân ý mạnh mẽ chém xuống, đem cái kia hắc triều đánh tan, sau đó nâng lên dĩ nhiên ngay người Thái Bạch tông chủ, quay đầu liền chạy, chính là Phương Quý đứng lúc xông lại, miễn cưỡng cứu Thái Bạch tông chủ. . .

Chỉ là Thái Bạch tông chủ được cứu, nhưng càng sau lưng chút Tức gia gia chủ cùng Tuyết Sơn tông chủ lại không may mắn như vậy.

Bọn họ bị hắc triều bay đến, thuận thế liền kéo đi qua, thậm chí đều không hề có một chút sức phản kháng.

Ào ào ào. . .

Càng nhiều hắc triều trào lại đây, dâng tới tiểu Long đế, cũng đuổi hướng về phía Phương Quý.

"Không có ai không giống, cũng không có lý niệm cách biệt, càng không có đường cùng đường trong lúc đó chém giết, từ đây về sau, tất cả đường đều hòa làm một thể, tất cả mọi người hòa làm một thể, hóa thành một cái trước nay chưa từng có sinh linh, tuyệt đối sinh linh mạnh mẽ. . ."

Đế Tôn tiếng nói bên trong, tựa hồ liền cảm tình đều ở rút đi, càng dần dần

trở nên hơi chồ trống.

Đón cái này hắc triều, chính là liền Phương Quý cũng chỉ có thể cũng không quay đầu lại gánh Thái Bạch tông chủ về phía trước mãnh thoán.

Tiểu Hắc long càng là kinh sợ đến mức trên người lân phiến dựng thẳng, vèo một tiếng kéo đứng lên sau Anh Đề đuôi, kéo nó hướng về xa xa chạy.

"Tên khốn kiếp này, rõ ràng đều sắp chết rồi, tại sao lại lợi hại như vậy. . ."

Phương Quý vừa gánh Thái Bạch tông chủ, vừa trong lòng kêu khổ:
"Không đạo lý a, không nói lý a. . ."

"Dung hợp tất cả con đường, mọi người. . ."

Mà ở bả vai hấn bên trên Thái Bạch tông chủ, lúc này tiếng nói đã có vẻ hơi tuyệt vọng: "Đây chính là hấn đường sao? Đây chính là hấn nghĩ ra được Siêu thoát chi đạo sao? Đây chính là hấn đem thế gian tám cái đường dung hợp tại một chỗ, cuối cùng được đến đáp án sao?"

"Tông chủ, nói điem ta có thể nghe hiểu. . ."

Phương Quý chạy một trận, nhìn lên về phía sau nhìn lại, thấy hắc triều chưa đuổi kịp chính mình, hơi thở dốc.

Chỉ thấy lúc này chính mình đã khoảng cách Đế Tôn ít nhất trăm dặm xa, cái kia hắc triều vượt quá phạm vi, chỉ có thể thu hồi, nhưng là chỗ kinh khủng ở chỗ, lúc này chính có vô số người, đều đang bị hắc triều nuốt chửng, thậm chí ngay cả Đế Tôn dưới chân cái kia một con ba ba lớn, cũng đang bị hấn nuốt chửng, mà mỗi nuốt chửng một người, cái kia màu đen làn sóng, liền cuồn cuộn bao một phần, phạm vi liền lớn một phần, chính bao phủ càng nhiều vị trí.

"Ta rõ ràng hấn lời nói. . ."

Thái Bạch tông chủ vẻ mặt tuyệt vọng, cơ giới trả lời Phương Quý lời nói: "Đời trước thì có người bại tám cái đường, nghĩ muốn tìm được một cái giải thoát, liền người kia liền Quy Nguyên đạo tàng, ý là vạn vật quy nguyên, tìm kiếm ý giải thoát, chỉ bất quá, người kia thất bại, chỉ để lại tàn quyền, vì lẽ đó chúng ta những thứ này nhất được Quy Nguyên đạo tàng, đều rất khó từ bên trong học đến hoàn chỉnh đường. . ."

"Nguyên bản vốn là rất đơn giản, cái kia Quy Nguyên đạo tàng, do tám cái đường mà đến, là do trong này có tám cái đường lý niệm, nhưng cuối cùng lại không có thối diễn ra một kết quả, vì lẽ đó nhất định không trọn vẹn, nhưng cũng nhất định được đến cái này Quy Nguyên đạo tàng người, có thể từ bên trong lý giải đến tám cái đường lý niệm, mà cái này, chính là đồng dạng đạo quyền, ta đến Đại La Từ Bi Thủ cùng Quy Nguyên Bất Diệt Thức, sư đệ nhưng từ bên trong tìm hiểu ra Thái Bạch Cửu Kiếm duyên cớ, mỗi người cũng khác nhau, vì lẽ đó từ bên trong có thể lĩnh ngộ đến đồ vật cũng không giống. . ."

"Ta mạnh hơn U Đế, bởi vì ta từ bên trong ngộ đến một vài thứ, sư đệ mạnh hơn ta, hẳn từ bên trong tìm ra phương hướng, lại bước ra một cái hoàn chỉnh đường. . ."

"Có thể bất luận thế nào, chúng ta cũng không bằng Đế Tôn. . ."

"Chúng ta chỉ là từ bên trong lĩnh ngộ đến một vài thứ gì đó, mà hẳn. . ."

Hắn tiếng nói run rẩy, chậm rãi chỉ về cái kia một đoàn màu đen hoa sen giống như phun trào màu đen làn sóng, tiếng nói vào đúng lúc này, lại tựa như khóc tựa như cười, tựa hồ có một loại trước nay chưa từng có cảm giác bị thất bại cùng cảm giác tuyệt vọng: "Hắn lại bù đắp cái kia một phương đạo tàng. . ."

"Bù đắp đạo tàng. . ."

Phương Quý nghe được lời này, đầu bỗng nhiên hơi choáng váng, theo bản năng nói: "Lẽ nào đây chính là con đường thứ nhất?"

"Không, ở một đời trước, con đường thứ nhất thối diễn đạo tàng thất bại. . ."

Thái Bạch tông chủ lâm lâm mở miệng: "Vì lẽ đó, hẳn đây là thứ mười con đường. . ."

Chương 749 : Kể Dịch Của Chúng Sinh

"Thứ mười con đường?"

Phương Quý nghe Thái Bạch tông chủ, cũng không biết sao, nhất thời cảm giác đầu đều nổ.

Thái Bạch tông chủ mới vừa nói những câu nói này, cái gì một đời trước người thôi diễn thất bại Quy Nguyên đạo diễn, cái gì bại tận tám cái đường, cái gì thôi diễn ra thứ mười con đường, cái gì dung hợp chúng sinh loại hình, có chút hấn thậm chí là lần đầu tiên nghe được, thậm chí trong khoảng thời gian ngắn, cũng không cách nào đi tìm hiểu cái này đến tột cùng chỉ chính là cái gì, nhưng hấn vẫn là cảm giác đầu vang lên ong ong, thật giống như là những câu nói này bỗng nhiên trong lúc đó xúc động một số hấn ẩn giấu rất sâu trí nhớ tựa như, trong lúc nhất thời, lại là sững sờ ở đương trường, một lúc lâu đầu cũng không nói lời nào. . .

Ngơ ngác nhìn lại, liền thấy đến lúc này Đê Tôn vị trí, dĩ nhiên hóa thành một phương màu đen đậm nước giống như, vô tận hắc triều cuộn sóng giống như cao cao vung lên, cuốn về bốn phương tám hướng, gồ gồ lên lên, nuốt hết gặp gỡ vạn sự vạn vật, mà nằm ở cái kia màu đen đậm nước trong lúc đó Đê Tôn, thì lại ngồi nghiêm chỉnh, ngồi ngay ngắn ở đó một phương vương tọa phía trên, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt thăm thăm, xuyên thủng thiên địa.

Lúc này những kia Tôn phủ huyết mạch cùng quỷ thần, đã hầu như phần lớn, cũng đã bị hấn nuốt chửng, ở trong quá trình này, hấn dưới thân con kia con ba ba lớn, rõ ràng từ lâu thân nhiên tiếp nhận rồi quá trình này, đang bị luyện hóa tình huống xuống, cái kia một con ba ba lớn căn bản liền động cũng không nhúc nhích qua, bất quá nó thân hình quá lớn, bị cái kia vô cùng hắc triều, đầy đủ luyện hóa rất lâu, mới rốt cục biến mất không thấy.

Thế nhưng con ba ba lớn bị luyện hóa trong nháy mắt, hắc triều cũng mãnh đến điên cuồng gào thét, thanh thế tăng vọt mấy lần không thôi.

Đến lúc này, đã không người dám lại tiếp tục hướng về Đế Tôn ra tay, thậm chí không người dám tới gần hắn, mỗi người đều là liều mạng chạy trốn ra ngoài, rất xa tách ra hắn, rất xa tách ra cái kia màu đen làn sóng, nhưng coi như là như vậy, ngoại trừ thực lực cao đến như tiểu Hắc long cùng Phương Quý như vậy tồn tại, nghĩ muốn né ra cũng là rất khó, cái kia hắc triều mở rộng tốc độ, đã dị thường kinh người.

Hơn nữa màu đen thủy triều trong, lúc nào cũng dò ra một cái đạo đạo màu đen trận quang, từng cái bàn tay lớn.

Chỉ cần bị nhìn chăm chăm, liền cơ bản là bị kéo rơi xuống đi qua kết cục, không có mấy may sức chống cự, kêu thảm thiết bị thôn phệ.

"Nếu là... Nếu là tiếp tục như vậy..."

Phương Quý nhìn cái kia hắc triều, dĩ nhiên kinh hãi không thôi, bỗng nhiên nói: "Cái kia chẳng phải là tất cả mọi người đều xong rồi, ai biết cái kia hàng lúc nào mới có thể ăn no, hắn nếu là vẫn như thế nuốt xuống hắn, chẳng phải là càng lúc càng lớn, toàn bộ Quan Châu đều sẽ..."

"Không chỉ là Quan Châu!"

Thái Bạch tông chủ nỉ non mở miệng: "Thật tình tuyệt diệt, đại đạo làm một, hắn là nghĩ dung hợp trên đời này tất cả sinh linh a, mặc kệ là Quan Châu, vẫn là Bắc Vực, thậm chí là Thất hải, Tây Hoang, Đông Thổ, Nam Cương, Bất Tri địa, hắn dung hợp càng nhiều, thì sẽ càng mạnh, trở nên càng mạnh, liền càng là không có bất kỳ sinh linh có thể chống đối hắn dung hợp, lại dài không có cuối, vẫn tiếp tục như vậy, mãi đến tận cuối cùng thì hắn sẽ trở thành Thiên Nguyên duy nhất một cái sinh linh, hay hoặc là nói, hắn đem toàn bộ Thiên Nguyên tất cả sinh linh, luyện ở một chỗ..."

"Khốn nạn?"

Phương Quý cả kinh run cầm cập một cái: "Không chê chen đến hoảng sao?"

Thái Bạch tông chủ đã không nói lời nào, nhìn cái kia Đế Tôn dáng dấp, sắc mặt hắn đã trở nên cực kỳ tuyệt vọng.

Đế Tôn mục đích, hiển nhiên sẽ cho thế gian mạng một cái cực kỳ tuyệt

vọng kết quả, nhưng ai có thể ngăn cản được hẳn lúc này đây?

"Su tôn, su tôn ta còn ở bên trong. . ."

Phương Quý vội vã gọi lên: "Mạc lão cửu nhất định có thể giết chết hẳn, nhất định. . ."

Lúc này gương mặt nhìn lại, liền nhìn thấy ở cái kia vô tận hắc triều trong, bất kể là trước đây bị Đế Tôn ném tới con ba ba lớn trên lưng U cốc chi đề, vẫn là Quan Tổ lão tam mấy người, lúc này cũng đã bị cái kia hắc triều nuốt chửng, phàm là đến gần rồi Đế Tôn quanh người 300 dặm bên trong tất cả sinh linh, dù là trên đất giun, cũng đều đã bị hẳn cho luyện hóa, nhưng ở hắc triều phạm phòng trong lúc đó, lại còn có thể nhìn thấy, ngay khi Đế Tôn trước người, vẫn cứ có một bóng người mơ hồ hiện lên, trong tay gắt gao nắm một thanh kiếm, xuyên thủng hẳn lồng ngực. . .

Chính là Mạc Cửu Ca!

Trước đây Đế Tôn bị thương, một đòn đẩy lui tất cả mọi người thì Mạc Cửu Ca không có bị hẳn đẩy lùi, mà là theo hẳn về phía trước, một kiếm đem hẳn đóng ở vương tọa bên trên, mãi đến tận hiện tại, đều không có bị Đế Tôn bức lui, dù là bây giờ bên cạnh hẳn, đã đều là sóng lên sóng xuống màu đen trập quang, hẳn cũng chỉ là một đạo thuần trắng kiếm ý bảo vệ toàn thân, giúp hẳn chống đối những kia hắc triều, không có bị thủy triều nuốt chửng.

Những người khác lúc này đã không dám tới gần cái kia màu đen thủy triều, Mạc Cửu Ca là duy nhất một cái.

Tựa hồ, đến lúc này, cũng chỉ có thể hi vọng hẳn, ở thời khắc cuối cùng đánh gãy Đế Tôn quá trình. . .

"Không đúng, không đúng a. . ."

Mà Thái Bạch tông chủ nghe Phương Quý lời nói, chợt không hề có một tiếng động thậm nở nụ cười, nói: "Lẽ nào ngươi còn chưa phát hiện, su đệ cũng không phải chủ động ở lại nơi đó chém giết hẳn, mà là bị hẳn dẫn ở lại, nghĩ muốn thoát thân, nhưng không cách nào tránh thoát hẳn đại trận sao?"

Phương Quý cả kinh cả kinh, vội vã nhìn lại, sắc mặt nhất thời đại biến.

Mạc Cửu Ca kiếm từ vừa mới bắt đầu liền xuyên thủng Đé Tôn, mà thẳng đến lúc này, thanh kiếm kia đều không thể nhổ ra!

Tới đây một chốc, hấn càng là nghĩ đến lúc mới đầu, thoát nhìn là Đé Tôn đẩy lui tất cả mọi người, duy độc Mạc Cửu Ca không có bị đẩy lui, trái lại tiến sát từng bước, đem hấn đóng ở vương tọa bên trên, nhưng nếu là đổi một cái ý nghĩ, liền càng khiến người cảm thấy khủng bố, Mạc Cửu Ca không phải là không có bị đẩy lui, mà là bị hấn lấy thân thể khóa lại kiếm, không phải ở từng bước ép sát, mà là bị hấn dẫn tới vương tọa trước!

Lúc này, không phải Mạc Cửu Ca đại biểu duy nhất hi vọng, mà là. . .

. . . Mạc Cửu Ca chính mình, đều tự thân khó bảo toàn!

"Hấn. . . Hấn thật giống vừa bắt đầu, cũng đã nhìn chăm chăm sự đệ. . ."

Thái Bạch tông chủ tựa như khóc tựa như cười, từ trước đến giờ gió yên sóng lặng trên mặt, dường như lộ ra chút điên cuồng vẻ.

. . .

. . .

"Ta nói rồi, ta hi vọng người cùng ta đứng chung một chỗ!"

Mà lúc này vương tọa trước, Đé Tôn lạnh lùng nhìn mình trước người Mạc Cửu Ca, tiếng nói lãnh đạm: "Thế nhưng người từ chối ta, ta không biết nên nói như thế nào phục người, nhưng cũng còn tốt, ta cũng không cần phải thuyết phục người, người như thế sẽ đứng ở ta chỗ này!"

Mạc Cửu Ca bàn tay nắm kiếm, kiếm thì lại đâm thủng Đé Tôn lồng ngực, đem hấn đóng ở vương tọa bên trên.

Mà là cái kia một thanh kiếm, lại bị Đé Tôn hút lại, liên đới hấn cũng bị khóa ở nơi này, muốn rời khỏi, đều là không thể.

Nhưng lúc này Mạc Cửu Ca, kiếm ý lưu mãi toàn thân, thoát nhìn đúng là thân hình như thật như ảo giống như, phảng phất đều biến thành kiếm khí vô hình, tất cả hắc triều đến gần rồi hấn, lại đều bị quanh người hấn khí cơ chém chết, không chút nào đến gần người, nhưng là cái kia hắc triều vĩnh

sẽ không bỏ qua, một làn sóng một làn sóng hướng về hắn trào lại đây, tựa hồ nhất định phải đem cả người hắn đều nuốt chửng, luyện hóa mới cam tâm.

"Ta cũng không phải là bị ngươi thuyết phục mới ở lại chỗ này!"

Hắn mắt lạnh nhìn Đế Tôn, thấp giọng nói: "Ta là không nghĩ bại bởi ngươi, mới ở lại nơi này!"

Nói chuyện thanh âm, trên người hắn kiếm ý đột nhiên ngưng tụ, gào thét nhanh quay ngược trở lại, vội vã hướng về gần trong gang tấc giống như Đế Tôn bay đi.

"Phốc. . ."

Không người có thể ở khoảng cách gần như thế phía dưới chông đối Mạc Cửu Ca kiếm, Đế Tôn cũng không thể.

Vương tọa bên trên Đế Tôn trong nháy mắt, liền bị kiếm ý xé rách, liền ngay cả đầu đều biến mất, thậm chí cái kia tàn dư kiếm quang còn đang không ngừng hướng về phương xa độn đi, chỗ đi qua, đem gặp đến một ít màu đen thủy triều, tất cả đều xé rách, xuất hiện liên tiếp động.

Ào ào ào. . .

Nhưng chỉ ở một khắc tiếp theo, vô cùng màu đen thủy triều trào lên, rồi lại bỏ khuyết Đế Tôn đầu thiếu hụt vị trí, mặt của hắn đều ở không đổi biến hóa, từ Thanh Vân Thành, lại tới U cốc chi đế, lại tới Tuyệt Nữ, lại tới không biết tên tu sĩ. . . Cuối cùng thì vẫn cứ biến trở về Đế Tôn gương mặt đỏ, xem ra không có nửa điểm biến hóa, lạnh lùng nhìn Mạc Cửu Ca, uy nghiêm đáng sợ mở miệng nói: "Không có ích lợi gì!"

"Ta dung hợp chúng sinh, chính là bắt tử bắt diệt!"

"Quá trình một khi bắt đầu, liền không người nào có thể ngăn cản đến ta. . ."

Hắn tiếng nói lạnh lẽo âm trầm: "Thế gian có đường, mỗi một con đường, đều đại diện cho một loại cực hạn lực lượng, nhưng mỗi một con đường, cũng đều có chính mình điểm yếu, chính mình chất cóc, cho nên mới phải mất khống chế, vì lẽ đó bọn họ mới sẽ bại, nhưng ta không giống, ta không

có đi tới bất kỳ một con đường, mà là dựa vào chính mình lĩnh ngộ, tập kết chín đường, tìm tới một cái siêu thoát tại chín cái đường tồn tại. . ."

"Chín chính là con số cực hạn, mà ta, vượt qua con số cực hạn!"

"Cái này, chính là siêu thoát. . ."

Ào ào ào. . .

Ở hấn âm thanh này vang lên lúc, đột nhiên chung quanh hấn thủy triều điên cuồng giống như, lại một lần đại quy mô hướng ra phía ngoài dâng trào ra ngoài, cái này thể như là biển gào bị lật tung lên, lập tức liền vượt qua ngàn dặm nơi, trong đó một số lợi hại xúc tu, cùng với hắc triều biến thành bóng người màu đen, trực tiếp đều vọt tới bên ngoài mấy ngàn dặm đi, vô tình chụp vào những kia kinh hoàng đại ra người.

"Hiện tại ngươi còn có thể chịu đựng được, nhưng ngươi đã không trốn được!"

"Mà ta dung hợp có đủ nhiều người thì ngươi thì lại chỉ có quy về ta một đường. . ."

"Vô địch hai chữ, là nhất thô bỉ, nhưng trình độ nào đó trên, lúc này ta, xác thực đã là vô địch. . ."

Màu đen thủy triều đi tới phía dưới, chỉ về đã là những kia Quan Châu quân sơn mới vừa tham gia xong Thập Môn Quỷ Thần trận một trận chiến, bây giờ chính đang tại cứu trị thương binh đồng thời nghỉ ngơi Bắc Vực tiên quân, cái kia vốn là có tới trăm vạn số lượng tiên quân, nhưng ở Thập Môn Quỷ Thần trận chiến dịch, cũng không biết chết bao nhiêu, bây giờ người sống giảm nhiều, nhưng cũng có hai mươi, ba mươi vạn số lượng, chính là khí cơ đề mê, ngay cả chạy trốn cũng không đủ sức lúc.

Bây giờ bị màu đen thủy triều bao trùm, bọn họ thậm chí đều đã tuyệt vọng, nào có nửa điểm chống đối năng lực?

Mà nếu là bọn họ đều bị Đế Tôn luyện hóa, Bắc Vực trình độ nào đó trên cũng là tuyệt, lùi một bước giảng, một cái tập đem nhiều như vậy tiên quân luyện hóa, lúc này cũng đã cường đại vô cùng, lực lượng không cách nào hình dung Đế Tôn, lại sẽ cường đại đến cái gì loại cảnh giới?

Mà mâu chốt nhất chính là, vào lúc này, thậm chí cũng không có người có thể cứu vớt bọn họ. . .

Bất kể là Phương Quý cùng Thái Bạch tông chủ, vẫn là tiểu Hắc long, lúc này đều vẹn vẹn chỉ có thể tự vệ, mà không gì khác chiều cố lực lượng.

Lúc này Đế Tôn, đúng là vô địch. . .

. . .

. . .

"Xoẹt. . ."

Nhưng cũng ở cái này một chốc, trong hư không, bỗng nhiên tầng mây bị xé rách, thiên địa tới đây lúc một chốc, rung động không ngớt, phảng phất trực tiếp sụp đổ ba khối, xuất hiện ba cái cực lớn chỗ hông, mà tại cái này khuyết khẩu trong, có ba đạo bóng người bước đi ra, vung tay áo lay động đi, Quan Châu quần sơn bên trên, nhất thời hiện lên vô tận kim quang, còn như là mặt trời chói chang hạ xuống, đánh vào hắc triều bên trên.

Cái kia nhìn như dĩ nhiên không thể chống đỡ hắc triều, nhất thời bị xé nát, về phía sau rút đi.

Cùng lúc đó, ba vị thân mặc áo bào xám lão tu, hiện thân ở Quan Châu quần sơn bên trên, mắt lạnh nhìn về phía Đế Tôn phương hướng.

"Người nếu phải đi con đường này, vậy người liền không còn chỉ là Bắc Vực kẻ địch!"

Ở giữa lão tu, trầm tiếng quát khẽ, đáy mắt có sát ý di động: "Này không phải là con đường vô địch, mà là kẻ địch của chúng sinh đường!"

Chương 750 : Tới Chạm Sao?

"Ba vị này lẽ nào là . . ."

Nhìn cái kia bỗng nhiên xuất hiện ở trong sân, khí thế tựa như cùng trời sánh vai giống như lão nhân, bất kể là tu vị cao vẫn là thấp, đều trong lòng sinh ra một loại dị thường tâm tình, liền giống như đáy lòng có vật gì đó bị xúc động, không tự chủ phát ra khó có thể tự tin run rẩy.

"Lão tổ tông, các ngươi. . . Ba vị lại đồng thời tới?"

Mà ở một mảnh vắng vẻ trong, mới vừa rồi bị Đế Tôn kích thương, bây giờ cũng chính khá là chật vật chạy ra Đế Tôn hắc triều bao phủ chi vực Đông Thổ Hồng Yên, ngẩng đầu nhìn đến cái kia ba vị lão giả, nhất thời sáng mắt lên, bất quá theo sát mà đến, nhưng là khó có thể hình dung kinh ngạc, nàng không nghĩ tới, Đông Thổ lão tổ tông sẽ đến, càng không có nghĩ tới chính là, ba vị này lão tổ tông, lại đồng thời hiện thân. . .

"Đông Thổ Lão thần tiên lại đến rồi. . ."

"Ba vị này đi tới Bắc Vực, là. . . Là đến giúp chúng ta sao?"

Mà ở nơi khác, cũng không biết có bao nhiêu người, đoán ra ba vị này lão giả thân phận, nhất thời kích động không tên.

Đông Thổ, vốn là Nhân tộc nguyên địa, đạo pháp hưng thịnh tượng trưng, mà Đông Thổ bốn tộc năm tông, càng là đại biểu đạo pháp đỉnh, thánh địa giống như, mà ba vị này ông lão, lại đều là Đông Thổ bốn tộc năm tông trong cũng đã giống như là truyền kỳ giống như nhân vật, cũng không ai biết bọn họ đã sống bao lâu, cũng không ai biết bọn họ thành danh tại cái nào cái thời đại, chỉ biết là bọn họ cao thâm khó dò. . .

Sống sờ sờ thần tiên, Nhân đạo đỉnh cao!

Ba người bọn hắn, bất luận cái nào xuất hiện ở nơi nào, đều sẽ khiến cho không biết bao lớn ảnh hưởng, 300 năm trước, trong bọn họ một cái nào đó

người một câu lời nói đùa, liền có thể giúp đỡ Bắc Vực Thất Thánh phong danh, thậm chí trở thành bọn họ quạt khởi trong quá trình khí vận gia thân!

Mà bây giờ, ba người bọn họ lại đồng thời xuất hiện?

Phải biết rằng, liền ngay cả tiêu diệt Thất hải lúc, bọn họ cũng chỉ là lộ ra một cái bóng mờ a!

Mà bây giờ, bọn họ lại là chân thân đến đây!

...

...

"Các người rốt cục chịu xuất hiện. . ."

Ba vị Đông Thổ Lão thần tiên hiện thân sau khi, liền vẫn nhìn kỹ Đế Tôn, nhìn hấn cái kia một mảnh màu đen làn sóng, mà Đế Tôn vào lúc này, cũng ngồi đằng hoàng ở vương tọa bên trên, mắt lạnh nhìn bọn họ, tiếng nói không giống như là trong miệng phát ra, cũng như là từ cái kia vô tận hắc triều trong truyền tới: "Cùng tại tính toán, lại không có dũng cảm, sống lâu như vậy, lại chỉ là trông trước trông sau, chính mình không dám đi quá nhanh, rồi lại chỉ lo người khác đi ở phía trước, người đều xung các người ba người là Nhân tộc chi chủ, ta lại chỉ nhìn thấy ba cái không chết lão tặc. . ."

"Đoán ta con đường, thăm dò ta đáy, nhưng cũng ngồi chắc chỗ câu cá, cở động Bắc Vực tu sĩ đến buộc ta xuất quan. . ."

Theo ba vị Lão thần tiên xuất hiện, trong giọng nói của hấn, cuối cùng cũng coi như nhiều hơn một chút tâm tình chấp chờn, mặc dù là tức giận, nhưng cũng tóm lại là chút tương tự với hơi thở của người sống, khiến người cảm thấy, hấn lúc này, tốt xấu còn có thể xem như là một cái "Người": "Bây giờ, ta đã đem con đường của chính mình bày ra hậu thế mặt người trước, các người lúc này mới ngồi không yên tìm đến ta, nhưng không có ý thức được, cái này đã là quá muộn sao?"

"Phản phật. . ."

Theo cái này âm thanh lẫn ở bên trong trời đất, hấn dĩ nhiên chủ động ra tay.

Cái kia mênh mông cuộn cuộn màu đen làn sóng, thẳng hướng ba vị Đông Thổ Lão thần tiên cuốn tới, như là làn sóng muôn đập nát hết thảy trước mắt.

"Đường tà đạo!"

Cái kia ba vị Lão thần tiên đều là một phái ung dung ôn hòa khí, nhưng sắc mặt lại vào lúc này đông lạnh lên, ba người thân hình bất động, cũng đã bỗng nhiên xuất hiện ở không giống ba cái phương vị, tay áo lớn vung quét trong lúc đó, liền đã đem cái kia màu đen làn sóng rất xa lay động bay ra ngoài.

"Con đường như vậy, cùng với bước ra bước đi kia, còn không bằng không bước ra đến!"

Mênh mông cuộn cuộn màu đen làn sóng, thoát nhìn không thể chống đỡ, không chỗ nào không lọt.

Nhưng là ở ba người bọn họ khí cơ trước mặt, lại như là đụng vào một phương vô hình vách tường, xa xa liền đảo ngược trở về.

"Ha ha, cái gì đường tà đạo không đường tà đạo, có thể vượt vượt cảnh giới, chính là tốt đường!"

Đế Tôn tiếng nói quát lạnh, hình như có chút điên cuồng: "Nói cái gì không bằng không bước, chỉ là bởi vì các ngươi không đủ dũng khí!"

Đang nói lời này đồng thời, cái kia màu đen thủy triều, bỗng nhiên càng cuồng bạo tăng vọt lên, bỗng nhiên trong lúc đó, vôi vãi quét về phía bốn phương tám hướng vị trí, cái kia ba vị Lão thần tiên thấy thế, vẻ mặt đã là vô tận phẫn nộ, đều là tay áo lớn huy động liên tục, vôi vãi đem cái kia màu đen thủy triều cuốn ngược trở lại, chỉ bất quá, mặc cho là ba người bọn họ tu vị thông thiên, cũng chỉ có thể thủ đến một ngự, liền như thủy triều xoắn tới, lại kiên cố đập, cũng chỉ có thể bảo vệ phía sau mình một chốn cực lạc, lại không cách nào không chế cái kia làn sóng, cuốn về cái khác phương hướng. . .

Đang ở Quan Châu quân sơn bên trên tàn dư Tiên binh, tất cả đều bị bóng người của bọn họ che ở mặt sau, chưa được màu đen làn sóng tập cuốn, nhưng là cái khác mấy cái phương hướng màu đen làn sóng, lại lật dào dạt

dâng trào ra ngoài, có lẽ cái khác phương hướng, không có Quan Châu quần sơn trong lúc đó nhiều như vậy tiên quân, nhưng tương tự cũng có lát pha lát phát, xa xa ở gần tu sĩ cùng với đủ loại sinh linh tồn tại. . .

Mà theo màu đen làn sóng trải qua đi, tất cả sinh linh, đều bị màu đen làn sóng nuốt hết, rồi sau đó liền âm thanh đều không có phát ra, cũng đã bị dung hợp, màu đen làn sóng thế nhất thời trở nên càng to lớn hơn, trở nên càng không cách nào có thể cản, cuồng bạo chi thể đoạt thiên chi uy.

Ba vị Đông Thổ Lão thần tiên thấy tình cảnh này, đã không khỏi nhú mày.

Đối mặt bây giờ Đế Tôn quý đệ này trạng thái , liền ngay cả bọn họ, càng cũng có chút thúc thủ vô sách, bọn họ có thể đỡ một phương, Đế Tôn cũng không có dễ dàng như vậy làm bị thương bọn họ, thậm chí thật bàn về thời khắc này cảnh giới đến, có lẽ bọn họ vẫn là cao hơn Đế Tôn, có thể then chốt là, bọn họ có thể áp chế Đế Tôn, nhưng không cách nào bảo vệ hẳn không đi những chỗ khác, dung hợp hết thủy có thể thấy sinh linh.

Mỗi dung hợp một cái, lực lượng liền lớn một phần, mà cái này bắt đầu tăng mạnh lực lượng, có thể dung hợp càng nhiều sinh linh.

Lúc này Đế Tôn lực lượng, vốn là đang hiện lên cấp số tăng lên dữ dội lên.

. .

"Bá" "Bá" "Bá "

Đối mặt như vậy thanh thế, ba người bọn họ đều tiện tay điều động một đạo thần thông, đánh vào màu đen làn sóng trong.

Làn sóng rơi xuống nơi, đều đem cái kia màu đen làn sóng chôn vùi tảng lớn, nhưng cũng chỉ là thoáng qua trong lúc đó, cái kia bị chôn vùi sau khi, đã hoàn hảo như lúc ban đầu, thoát nhìn như là kích tay áo kích nước, nhìn như bọt nước tung toé, kì thực đối với nước căn bản không có hình thành thực chất thương tổn. . .

"Nhất định phải tìm tới có thể chém giết hẳn phương pháp, bằng không ngăn cản không được hẳn!"

Ba vị Lão thần tiên bên trong một người, đã chăm chú nhú mày, trầm tiếng quát lên.

"Giết, làm sao giết?"

Ở giữa vị kia Lão thần tiên gầm thét: "Hắn đã dung hợp chín cái đường, hắn bù đắp Quy Tàng đạo tàng, thế gian sức mạnh mạnh nhất, chính là cái kia chín cái đường, nhưng là hắn nếu như đã dung hợp chín cái đường, cái kia liền tương đương là không có kẽ hở, mỗi lúc mỗi tức, hắn lực lượng đều đang tăng trưởng, lúc này hắn, căn bản liền đã không hề kẽ hở, chỉ có ở bước ra bước đi này trước, mới có thể ngăn cản. . ."

"Nhưng là hắn bây giờ, đã bước ra không chỉ một bước. . ."

Liền ngay cả trên mặt của bọn họ, lúc này cũng không tự kìm hãm được xuất hiện một chút đông lạnh vẻ: "Lẽ nào. . . Thật sự tới chậm?"

. . .

. . .

"Chẳng lẽ nói, liền Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, cũng ngăn cản không được hắn sao?"

Mà xa xa nhìn chúng tu, nhìn cái này một màn kinh người, đã là trái tim sợ hãi, khó có thể hình dung.

Mỗi người đều biết ba vị Đông Thổ Lão thần tiên thần thông cái thế, ở ba người bọn họ xuất hiện một chốc, trong lòng liền đã yên tâm không ít, nhưng là bây giờ trơ mắt nhìn, ở ba vị Lão thần tiên xuất hiện sau khi, cái kia màu đen làn sóng thế, không những không có bị áp chế, trái lại càng tăng vọt lên, đan dệt thành dòng lũ, như là hoàn toàn mất khống chế nước biển giống như, tùy ý bao phủ tất cả.

"Khách khách khách. . ."

Cũng vào lúc này, màu đen thủy triều lan tràn mà đi phía tây, đại địa bỗng nhiên rạn nứt, xuất hiện một cái cực lớn cực kỳ lỗ hổng, dưới đáy có dung nham trải qua đi ra, màu đen thủy triều cuộn cuộn chảy về phía dung nham phía dưới, nhưng sau một khắc, chợt có một bàn tay cực kỳ lớn, từ dung nham phía dưới đưa ra ngoài, tầng tầng ấn ở mặt đất, mỗi một ngón tay hạ xuống, đều ép ra một điều thung lũng. . .

Mà ngay sau đó, là một viên lớn vô cùng đầu, từ trong cái khe dò ra, chậm

rãi thẳng lên trời cao.

Chỉ là cái kia một cái đầu lâu, liền đã so với Quan Châu quần sơn mỗi một ngọn núi đều còn cao hơn.

Cuồng bạo vô tận khí cơ hướng về bốn phía kích phát ra, tất cả màu đen thủy triều, đều cuốn ngược mà quay về, lựa loạn phân rơi xuống.

"Đó là . . ."

Nhìn cái kia viên cực lớn đầu, còn có cái kia phảng phất hai mảnh khảm ở giữa không trung trong hồ nước giống như con mắt, không biết bao nhiêu người kinh hoàng thất sắc, từ cái này độc nhất vô nhị đặc thù, trực tiếp liền đoán ra người đến thân phận, như là trái tim đều bị núi ngăn chặn.

"Ma!"

"Tây Hoang ma, lại cũng tự mình đến rồi. . ."

"Đây cũng là đã không biết bao nhiêu năm đều không hề rời đi qua Tây Hoang tồn tại a. . ."

". . ."

". . ."

"Quy Tàng đạo tàng ta cũng xem qua, nhưng từ trước đến giờ chỉ là coi nó là trò cười đến xem, đường có không giống, mỗi người nắm đường, vốn là không thể hòa vào nhau, không nghĩ tới thật là có người chăm chú đi tham nghiên, thật là có người đem cái này tất cả đường đều tập trung vào cùng nhau. . ."

Trời xanh bên trên, bỗng nhiên vang lên vô cùng sấm rền.

Những thứ này tiếng sấm có lớn có nhỏ, đan dệt lại sai, lại hình thành rồi một người tiếng cuồng tiếu.

Bất luận người kinh ngạc ngẩng đầu, liền nhìn thấy trên bầu trời mây khói bị sức mạnh vô hình tất cả đều giảo tán, rồi sau đó hư không phun trào, dần dần hóa thành một cái độc giác cự mãng đáng sợ, con này cự mãng xoay quanh ở trong hư không, lúc ẩn lúc hiện, làm cho người cảm giác, liền như

là nó một hồi cùng bầu trời tan ra ở cùng nhau, một hồi lại từ trên bầu trời tách ra, tất cả đều là giới tại tồn tại cùng không tồn tại trong lúc đó.

"Nam Cương Yêu Tổ. . ."

Cảm thụ cái kia huyền bí mà khí tức quái dị, vô số tu sĩ, liền tư duy đều cứng ngắc lên.

. . .

. . .

"Đông Thổ Lão thần tiên, Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu Tổ, đều đã chạy tới. . ."

Cũng là ở cái này ánh mắt của mọi người đều bị những người kia thu hút tới lúc, chiến trường một góc, không đáng chú ý tồn tại, xuất hiện một cái nhỏ nhỏ thôn xóm, cửa thôn cối xay nơi, lão thôn trưởng chấp hai tay sau lưng, nhìn hướng về phía trước phun trào màu đen làn sóng cùng cái kia mấy tôn cao cùng trời đến bóng người to lớn, vẻ mặt lạnh lùng mà nghiêm túc, ở hẳn sau người, thì lại có rất nhiều người lẳng lặng đứng, xem hướng phía trước.

Phát hiện một số không dễ phát hiện khí cơ, tú tài dáng dấp người nói: "Bất Tri địa cũng tới, nhìn dáng dấp bọn họ biết lợi hại!"

"Rất nhiều trốn rất nhiều năm quý dị tồn tại cũng tới. . ."

Một cái dáng dấp xinh đẹp quả phụ nhìn mình đầy ngón tay, sắc mặt hồ hững nói.

Mà ở lời nói của bọn họ trong tiếng, lão sắc mặt của thôn trưởng lại không có được đến bất kỳ một chút ung dung, trái lại càng nghiêm nghị.

"Cũng đã lúc này, bọn họ đến rồi thì có ích lợi gì?"

Chương 751 : Táng Diệt Thiên Địa

Àm! Âm! Âm!

Ở Bắc Vực chúng tu trong mắt, cái kia Đế Tôn nhắc lên đến hắc triều, đã không cách nào chống đối, không cách nào ngăn chặn, thậm chí chỉ có thể nhìn hấn lan tràn ra, dung hợp vì lẽ đó gặp phải sinh linh, cảm thụ loại kia yêm không tâm linh tuyệt vọng, thế nhưng theo Đông Thổ Lão thần tiên, Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu Tổ các loại tồn tại ở trong truyền thuyết xuất hiện, bọn họ lại phân biệt ổn định đông nam tây bắc mấy phương cản khôn, bên trong đất trời liền như là xuất hiện vô hình đê đập, cuối cùng rồi đã đem cái kia vô tận hắc triều, ngăn trở ở trong phạm vi ba ngàn dặm, không để cho lan tràn hướng về những phương hướng khác.

Cũng là theo cái này hắc triều bị ngăn cản ở lại, cái kia Đế Tôn tiếp tục tăng tốc độ rút cục thoáng ngừng lại, bất quá cũng chỉ là cái kia cấp tốc trưởng thành thế bị ngừng lại mà thôi, trưởng thành vẫn lại tiếp tục , bởi vì cái kia màu đen thủy triều trong, vẫn cứ còn có vô số còn chưa có bị hấn hoàn toàn dung hợp sinh linh, mỗi một cái sinh linh bị hấn hoàn toàn dung hợp, hấn lực lượng đều sẽ tăng cường một phần, loại này tăng cường, không có chừng mực!

"Liên ngay cả lão phu , liên ngay cả ta Bát Yêu tháp bên trong tiên bôi, cũng chỉ dám lấy thân đại thiên, mục thủ một phương, mà người cái này Nam Hải tiểu bôi, lại đã tâm lớn lao, lại nghĩ muốn nuốt chửng tất cả sinh linh, lại nghĩ muốn trở thành cái kia bên trong đất trời duy nhất tồn tại. . ."

Trời xanh bên trên, hạ xuống Yêu Tổ uy nghiêm đáng sợ mà trêu tức tiếng nói: "Người không cảm giác mình đã tâm quá to lớn sao? Người lấy chúng sinh là địch, liền giống như là trước tiên đem chính mình đẩy tới chúng sinh đối lập mặt, lại không nói người có thể hay không thật sự thành công, coi như là thành công, cái này bên trong đất trời, chỉ còn người cái này một cái sinh linh, cô cô đơn thê, trống rỗng, lẽ nào liền sẽ cảm thấy thú vị?"

"Ta hóa thiên địa duy nhất, lấy nhật nguyệt tinh thần làm bạn, tại sao cô đơn?"

Đế Tôn tiếng nói vẫn cứ bình tĩnh, hắc triều tập cuốn: "Cái gọi là lo lắng, bất quá là các người khiếp đảm, vì chính mình tìm lấy cơ, cảnh giới không giống, tâm cảnh cũng khác nhau, tầm thường hối hả giun dế, làm sao có thể hiểu được người chi thất tình? Bọn người nhất gan người, cũng vĩnh viễn không cách nào lý giải duy nhất sinh linh tâm cảnh, người đạo là thiên địa đều không, duy nhất còn lại cô tịch, ai biết cái kia cô tịch không phải tiêu dao tự tại?"

Àm!

tiếng nói hạ xuống lúc, cũng là hắc triều tạo nên lúc, mạn mạn hướng về thiên ngoại cuốn tới, gặp phải Đông Thổ Lão thần tiên, Nam Cương Yêu Tổ, Tây Hoang ma ngăn cản, liền lại thuận thế chảy về phía nơi khác, liền như là tảo bạo thú hoang, nhất định phải tìm đến một cái khe hở.

Cùng lúc đó, cái kia hắc triều trong, cũng không biết hiện lên bao nhiêu sinh linh, đều là bình thường đáng đáp, hắc triều ngưng thân, thoạt nhìn cũng không biết là những kia bị Đế Tôn nuốt chứng sinh linh tái hiện hậu thế, còn chỉ là cái kia hắc triều một loại biến ảo, bọn họ không lo không sợ, triển khai thân thông võ pháp, um tùm nhưng hướng về Lão thần tiên, Tây Hoang ma cùng Nam Cương Yêu Tổ giết tới, đều có một cỗ hung hãn chí ý.

Mà đối với những thứ này thế gian đứng đầu tồn tại tới nói, bực này dạng công tập, hiển nhiên còn không ảnh hưởng tới bọn họ, chỉ là tay áo lớn vung lên trong lúc đó, liền đã đem những kia hắc triều biến thành sinh linh đánh cho bột mịn, may may không uy hiếp được bọn họ, thậm chí gần không được trước người.

Có thể vấn đề ở chỗ, bọn họ tuy rằng đánh tan những sinh linh này, nhưng đối phương trong nháy mắt, liền đã tụ hội, tựa như không bị hao tổn thương.

Một làn sóng tiếp một làn sóng xông về phía trước đến, dường như vô cùng vô tận.

"Hắc lúc này, đã gần như bắt tử bắt diệt, thân thể không tồn, thiên địa tề chân, không cách nào giết chết. . ."

Đông Thổ Lão thần tiên ánh mắt lạnh lẽo âm trầm, trầm giọng hét lớn, nhắc

nhờ mọi người.

"Mài. . ."

Tây Hoang ma, vào lúc này chậm rãi mở miệng, quanh người hư không, như là đồng nhất thời gian rung động lên: ". . . Diệt!"

"Hà?"

Đông Thổ ba vị Lão thần tiên nghe vậy, nhất thời rõ ràng hấn ý tứ, khẽ nhíu mày.

"Ha ha, nói đúng lắm. . ."

Trên bầu trời Yêu Tổ nghe vậy nhất thời bắt đầu cười lớn: "Rốt cuộc vẫn là Tây Hoang bắt tử lão quái mới biết làm sao giết chết những kia bắt tử tồn tại, nếu lúc này ngay cả chúng ta đều không giết được hấn, vậy dứt khoát liền đem hấn nơi phía thế giới này, trực tiếp tiêu diệt!"

Mấy tâm ý người đan dệt trong lúc đó, nhất thời hiểu rõ ra.

Đến bọn họ bực này tồn tại, càng không có cái gì do dự cùng châm chước, chỉ trong nháy mắt liền làm quyết định.

Quanh người vô cùng pháp lực tạo nên, hướng về chu vi khuếch tán đi qua, ngay lúc này, liền đã đan xen vào nhau, trên tiếp bầu trời, xuống liền địa mạch, lại đem Đế Tôn bây giờ cái kia hắc triều nơi ba ngàn dặm vực, tất cả đều bao bọc lại, lại đủ loại thần thông, tất cả đều dâng tới cái này ba ngàn dặm vực trong, sau đó một tác một tác, đem đại địa núi cao, kể cả hắc triều, cùng nhau rung động hủy diệt. . .

"Bọn họ đây là. . ."

Mắt nhìn tình cảnh này, không biết bao nhiêu tu sĩ trái tim kinh hãi, thất thanh kêu lên.

"Tiêu diệt thiên địa!"

Mà vào lúc này, chiến trường một cái nào đó biên giới, không đáng chú ý làng nhỏ bên trong, trưởng thôn sau lưng, cái kia tú tài tiến lên một bước, thấp giọng mở miệng nói: "Những thứ này đường truyền nhân, quả nhiên

đều có đại khí phách, vừa thấy lúc này Vụ đảo nhóc con giết không chết, liền đem hấn liền với cái kia ba ngàn dặm vực thiên địa cùng nhau tiêu diệt, hắc, thiên địa nắm chắc, pháp tắc chôn vùi, lấy bọn họ thân phận, không thể không biết cái này thoát nhìn không đáng chú ý ba ngàn dặm vực thiên địa bị tiêu diệt sẽ mang đến hậu quả gì, nhưng làm như vậy lên, càng không chút do dự nào!"

"Thiên địa tan vỡ, tổ kiến sập đê, ai biết tiêu diệt nơi đây, gọi ra tan vỡ, Bắc Vực có thể còn lại bao nhiêu địa phương?"

Liền ngay cả vị kia xinh đẹp quả phụ, cũng thấp giọng nói: "Cái này một thế người, so với chúng ta lúc ban đầu còn muốn tàn nhẫn. . ."

. . .

. . .

"Tiêu diệt thiên địa, tiện thể làm thịt Đế Tôn?"

Một nơi khác, Phương Quý nghe Thái Bạch tông chủ cho lời giải thích của chính mình, đều theo bản năng trợn to mắt.

"Không sai!"

Thái Bạch tông chủ trầm giọng nói: "Bây giờ Đế Tôn, đã là bất tử bất diệt, bất kỳ một tia hắc triệu lưu giữ, hấn liền sẽ không chết, bất kỳ một tia trận quang tán dật đi ra ngoài, hấn cũng có ở bên trong trời đất sống lại, tiếp tục bắt đầu quá trình này, vì lẽ đó nghĩ muốn giết hấn chết, liền chỉ có đem hấn nơi thiên địa trực tiếp tiêu diệt, thiên địa táng diệt, như vậy vùng thế giới này trong lúc đó bất kỳ sinh linh, bất kỳ một điểm có thức có linh đồ vật, đều sẽ bị hủy diệt, bất luận Đế Tôn mạnh bao nhiêu, cũng không có thể từ cái này táng diệt bên trong đất trời trồn tràn ra tới. . ."

"Không được, như vậy không được. . ."

Phương Quý bừng tỉnh cảm giác kinh sợ, vội vã nhảy đến trời cao bên trong hô to: "Ngừng tay, nhanh ngừng tay. . ."

Bốn phương tám hướng, bỗng nhiên liền có mấy đạo ánh mắt hướng về hấn nhìn lại, thăm thăm lay động lay động, uy nghiêm đáng sợ lạnh lùng.

Cái này có thể đều là trong thiên địa đứng đầu nhất tồn tại a. . .

Bị bọn họ ánh mắt nhìn, Phương Quý trong lòng cũng là một trận run cầm cập, nhưng vẫn là nhắm mắt kêu lên: "Không thể như thế làm a, nhà ta lão cữu. . . Sư tôn ta, hấn còn ở bên trong đây, các ngươi tiêu diệt thiên địa, hấn chẳng phải là cũng chạy không ra rồi. . ."

". . ."

Đông Thổ Tây Hoang Nam Cương, những kia tồn tại còn tưởng rằng hấn muốn nói gì, chợt nghe đến câu nói này, lại nhất thời đều cảm giác có chút hoang đường, cũng đã đến lúc này, ai còn sẽ lo lắng cái này ba ngàn dặm vực bên trong, có hay không những khác sinh linh tồn tại, Đế Tôn một khi đột phá cái này ba ngàn dặm vực, nuốt chừng càng nhiều sinh linh, liền có thể liền bọn họ đều không khống chế được, toàn bộ Thiên Nguyên đều muốn chôn cùng. . .

Đều đến lúc này, lại còn muốn cân nhắc sẽ sẽ không bởi vậy mà nhiều giết một người?

Chẳng lẽ không giết hấn, hấn bị vây ở bên trong, liền có thể sống đi ra?

Bọn họ thậm chí đều lười trả lời cái vấn đề này, liền đã thôi thúc pháp lực, tiếp tục nổi lên tiêu diệt phía kia ba ngàn dặm vực quá trình, hiển nhiên bên trong đất trời, như là bay lên một phương đại lục, bị vô cùng pháp lực đan dệt, dần dần từ chung quanh hướng bên trong sụp đổ.

"Đều nói bên trong có người, còn không mau dừng lại. . ."

Phương Quý gấp cái trán đều nổi gân xanh, hấn vốn là đối với mấy người này cũng sợ, nhưng là vừa nghĩ tới Mạc Cửu Ca còn ở bên trong, sợ hãi phía dưới, tức giận lớn bay lên, phần nộ cái gì đều không lo nổi, hấn cũng biết những thứ này người bây giờ đánh ý định gì, vội vã xông hướng đi tới, tức miệng mắng to: "Là các ngươi trước đây đều việc không liên quan tới mình, thờ ơ lạnh nhạt, là các ngươi trước dung túng hấn đối phó Bắc Vực, bây giờ nhìn thấy hấn lực lượng muốn mất khống chế, các ngươi đúng là một bộ đại nghĩa lẫm liệt đáng vẻ muốn giết người, các ngươi sớm đi làm gì?"

Lời nói này chính là trong lòng hấn nghĩ đến hồi lâu, cũng là rất nhiều Bắc Vực tu sĩ trong lòng cũng giải.

Bây giờ Đế Tôn con đường, đúng là không cách nào ngăn chặn tới mức độ này sao?

Kì thực không phải vậy, Đế Tôn cái kia khiến người cảm thấy dị dạng bé quan, đã kéo dài mấy chục năm, cũng là sớm ở mấy chục năm trước, Đông Thổ cùng Tây Hoang, Nam Cương, thậm chí là đã tiêu diệt Thất hải, nhưng đã sớm cảm giác có gì đó không đúng, nhưng là bọn họ đều lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt, đơn giản liền là bởi vì, bọn họ cảm thấy, Đế Tôn dù như thế nào, uy hiếp đến cũng chỉ có Bắc Vực, không có quan hệ gì với bọn họ. . .

Bọn họ thậm chí còn ở dung túng, trình độ nào đó trên trợ trướng Đế Tôn, dù là hi sinh Bắc Vực lợi ích, cũng phải trong bóng tối giúp Đế Tôn một tay, ngầm nghĩa cần thận Đế Tôn tìm hiểu, có thể hay không cho bọn họ mang đến cái gì dẫn dắt, dù sao, khi đó bọn họ, đều biết Đạo Đế tôn là cái nhặt rác, trên tay có đường đồ vật, lại không hoàn chỉnh, vì lẽ đó không cho là Đế Tôn cuối cùng có thể uy hiếp đến bọn họ.

Cho tới hôm nay, bọn họ mới phát hiện, Đế Tôn lại thật dựa vào những thứ này vật không ra gì, đi tới bây giờ bước đi này.

Cho nên bọn họ liền lại sốt ruột nhất đem hấn giết chết.

Bất kể là luyện hóa ba ngàn dặm vực sẽ đối với Bắc Vực tạo thành cái gì ảnh hưởng, cũng bất luận sẽ đồng thời táng diệt bao nhiêu người. . .

Chỉ là lúc này Phương Quý lời nói, nhưng căn bản dẫn không nổi những thứ này nhân tâm sóng lớn, bọn họ thậm chí không để ý chút nào, dù là mắt thấy Phương Quý đã vọt tới trước mặt đến, cũng hoàn toàn không thèm để ý hấn, một tia khí cơ lay động đi, liền đã đem Phương Quý cách ở bên ngoài, như lại tiếp tục hướng phía trước phóng đi, thậm chí Phương Quý cũng có thể bị khí cơ kia cho tiêu diệt, dù sau hấn bây giờ tu vị, ở trước mặt những người này. . .

"Các người. . . Các người cái này mấy cái. . ."

Phương Quý không xông tới được, mắt thấy ba ngàn dặm vực bị tiêu diệt, Mạc Cửu Ca ngàn cân treo sợi tóc, đã gấp cắn răng hét lớn.

"Các người cái này mấy cái lão già khốn nạn, như không muốn cùng thiên địa này chôn cùng, liền dừng tay cho ta!"

Cũng ở cái này một chốc, bỗng nhiên một tiếng gầm lên vang lên, tiếp Phương Quý lời nói mắng lên.

Thiên địa đều kinh sợ, tiếng gió tức thở, vô số ánh mắt, đều ngây ngốc hướng về cái kia tiếng nói vang lên chỗ nhìn lại.

Ai dám mắng Đông Thổ Lão thần tiên, Tây Hoang ma, còn có Nam Cương Yêu Tổ làm vì lão già khốn nạn?

Liền ngay cả Phương Quý chửi đồng thời điếm, đều không dám mắng ra cái này chữ thô tục đến a. . .

Mà tại ánh mắt của mọi người đan dệt trong, Thái Bạch tông chủ quanh người bao bọc huyết khí, đập lên hư không chậm rãi đi lên, cùng Phương Quý cùng tồn tại, đón những kia cao nhân ánh mắt, cũng không biết hẳn lúc này trên mặt chính là tức giận, vẫn là mắng xong người sau khi ý sợ hãi, lại là có vẻ vừa tái nhợt, lại có chút vắn vẹo, lạnh lùng đảo qua cái kia Đông Thổ Lão thần tiên, Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu Tổ.

"Dám to gan luyện hóa cái này ba ngàn dặm vực, các ngươi đều phải chết!"

Chương 752 : Nghe Ta Mệnh Lệnh

"Người tuổi trẻ, người có biết hay không chính mình ở nói cái gì?"

Nghe Thái Bạch tông chủ, bất kể là Đông Thổ Lão thần tiên, vẫn là Tây Hoang ma, hay là Nam Cương Yêu Tổ, lúc này ánh mắt đều lạnh lùng hướng về hắn nhìn lại, lấy bọn họ thân phận, dù là chỉ là như vậy đơn giản nhìn Thái Bạch tông chủ một chút, làm cho người cảm giác, cũng giống như là ở nhìn xuống, hơn nữa mỗi một cái cảm nhận được bọn họ khí cơ người, lúc này trong lòng đều không hoài nghi chút nào, dù là Thái Bạch tông chủ, cũng đã là một phương cường giả, nhưng là những thứ này người như muốn giết hắn, cố gắng chỉ cần khẽ động tâm niệm mà thôi. . .

Thái Bạch tông chủ không thể không biết mình cùng đối phương ở giữa chênh lệch, hắn hít sâu một hơi, trên mặt tựa hồ có một ít xoắn xuýt cùng nghi nan, như là một cái nào đó ý nghĩ ở trong lòng vẫn không có rõ ràng, thế nhưng hắn cắn chặt hàm răng, duy trì đầu óc tỉnh táo, vội vã quay đầu hướng về hắc triều ở giữa liếc mắt nhìn, nhìn thấy Mạc Cửu Ca cái kia vẫn chưa chôn vùi kiếm quang, ánh mắt đã càng trong sáng lên.

Sau đó, hắn duy trì trấn định, lạnh lùng nói: "Ta nói, dám to gan luyện hóa cái này ba ngàn dặm vực, các người đều sẽ chết!"

Vô số người ánh mắt đều đan dệt ở trên người hắn, như là hiển lộ chút ý hoang đường.

"Vị này Bắc Vực Tiểu thánh, là điên rồi sao?"

Nam Cương Yêu Tổ "Xì" một tiếng cười, nói: "Lão phu đều đã quên đi rồi bao nhiêu năm không có bị người uy hiếp qua!"

Phía đông ba vị Lão thần tiên vẻ mặt càng là vắng lặng, một người trong đó nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, nói: "Chân Hồ, người ở lão phu trong mắt, vẫn luôn là cái không sai người tuổi trẻ, vì lẽ đó người hắn phải biết, bây giờ chính mình đối mặt chính là cái gì, lại ở nói cái gì!"

"Ta biết, vì lẽ đó ta mới nói như vậy!"

Thái Bạch tông chủ đón ánh mắt của đối phương nhìn về phía Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, lạnh lùng nói: "Các ngươi nếu là luyện hóa cái này ba ngàn dặm vực, thì sẽ tạo thành đại đạo chân không, đến thời điểm, sợ là hơn nửa Bắc Vực đều sẽ bị cuốn vào, gợn ra tan vỡ, thiên địa đại biến phía dưới, chính là cái khác Bắc Vực trên mặt đất sinh tồn bình dân bách tính, cũng sẽ bị cái này hỗn loạn thiên tượng cho hại chết, đến thời điểm, toàn bộ Bắc Vực, liền sẽ biến thành không có lông nơi, đời đời sinh tồn tới đây Bắc Vực sinh linh, sợ là liền muốn bắt đầu từ hôm nay tuyệt tộc tuyệt chủng. . ."

Đông Thổ ba vị Lão thần tiên sắc mặt vẫn là không có nửa phần biến hóa.

Nam Cương Yêu Tổ trên mặt thì lại lộ ra chơi bời ý cười. . .

Cho tới Tây Hoang ma, càng như là hoàn toàn không nghe thấy hắn lúc này lời nói.

"Mấu chốt nhất chính là, các ngươi cũng sẽ chết. . ."

Thái Bạch tông chủ ngay sau đó nói ra lời, lại khiến cho bọn họ trên mặt cân nhắc nụ cười biến mất, thay vào đó chính là vô cùng lo lắng.

"Nếu luyện hóa ba ngàn dặm vực, Đế Tôn liền sẽ thật sự đập phá cái kia cực hạn, dung hợp chín cái đường, thông suốt tất cả, đến lúc đó, bất luận các ngươi tu vị cao bao nhiêu, sống bao lâu, ở trước mặt của hắn, đều lại không có nửa phần sức lực chống đỡ lại. . ."

"Hay hoặc là nói. . ."

Thái Bạch tông chủ tiếng nói hơi dừng lại một chút, tiếp tiếp tục nói: "Muốn các ngươi luyện hóa cái này ba ngàn dặm vực, vốn là hắn đã dự liệu đến, hắn đã sớm biết các ngươi sẽ làm như vậy, vì lẽ đó hắn cũng đang chờ các ngươi làm như thế, nhìn như đây là duy nhất có thể giết chết hắn phương pháp, lại là đang giúp hắn bước ra trọng yếu nhất một bước. . . Ở trong mắt hắn, các ngươi đều là bị trêu chọc kẻ ngu si!"

Mấy vị Đông Thổ Lão thần tiên, sắc mặt đều xuất hiện một chút biến hóa, cau mày.

Mà Nam Cương Yêu Tổ, càng là hiện lên ý cười nhàn nhạt, nhẹ giọng nói:

"Bắc Vực tiểu bối, ta biết ngươi có chút bản lĩnh, nhưng nói chuyện cũng là muốn chịu trách nhiệm, nếu ngươi ở Lão tổ trước mặt nói hư nói vượn, ta nhưng là sẽ đưa ngươi thần hồn cũng nuốt nha. . ."

"Câm miệng!"

Thái Bạch tông chủ liếc mắt nhìn hắn, bình tĩnh nói.

"Ngươi. . ."

Nam Cương Yêu Tổ trên mặt lóe qua một vết ý lạnh, u thẩm thẩm nhìn lại.

"Đông Thổ ba vị lão tiên bối, kính xin giúp ta bày xuống Tuyệt Diệt Đại Trận, ổn định thân hình của hắn, không nên bị hắn chạy trốn, Tây Hoang tiên bối, kính xin ổn định hư không, trấn phục bốn phương, nếu ta đoán không sai, hắn ở nơi khác, nhất định còn có một toà trận pháp, không thể để cho hắn hai đạo trận pháp đụng vào nhau, còn Nam Cương. . . Ta muốn ngươi đè ép cái này phương hắc triều, cho ta mượn lực lượng thiên địa, ta muốn vào trận!"

Thái Bạch tông chủ hai tay đặt ở sau lưng, bình tĩnh nói ra những câu nói này.

"Cái gì?"

Nghe được Thái Bạch tông chủ, đừng nói những thứ này chư phương cao nhân, chính là Bắc Vực tu sĩ, nghe cũng đều choáng váng.

Đặc biệt là Phương Quý, đã đây mặt cao thâm khó dò nhìn Thái Bạch tông chủ, trong lòng nói: "Ngọa tào!"

"Tiểu tử này là điên. . ."

Nam Cương Yêu Tổ ngây ra đến một lát, đã là không nhìn được bật cười.

"Nói để ngươi câm miệng!"

Thái Bạch tông chủ lại một lần ngắt lời hắn, trầm tiếng khẽ quát: "Ta tu vị không bằng các ngươi, cảnh giới không bằng các ngươi, địa vị càng không như các ngươi, nhưng hôm nay, chân chính có thể ngăn cản hắn người, cũng chỉ có ta, vì lẽ đó các ngươi lúc này chỉ có nghe ta. . ."

Nam Cương Yêu Tổ đậy mắt, đã lộ ra uy nghiêm đáng sợ sát khí đến.

Tây Hoang ma, vẫn là không chút biến sắc.

Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, nhưng là hai mặt nhìn nhau, nhìn nhau một chút.

Ở giữa vị kia Khương gia Lão thần tiên bỗng nhiên mở miệng, nói: "Chân Hô, cho chúng ta một câu giải thích!"

Thái Bạch tông chủ gật đầu, nói: "Các vị tiên bối vốn là cũng nên phát hiện, chỉ là, các người vẫn luôn quá coi thường chúng ta!"

Đông Thổ ba vị Lão thần tiên cau mày, vừa định nói chút cái gì khác, Thái Bạch tông chủ đã tiếp mở miệng: "Đặc biệt là sư đệ ta!"

"Cái này. . ."

Đông Thổ ba vị Lão thần tiên nghe vậy hơi run, bỗng nhiên ý thức được cái gì, vội vã định nhìn chăm chú nhìn sang.

Tây Hoang ma vẫn là không chút biến sắc, như là ngủ.

Nam Cương Yêu Tổ thân rắn chậm rãi xoay quanh, như là đang quan sát Thái Bạch tông chủ, cân nhắc từ nơi nào ngoạm ăn.

"Hắn nói không sai!"

Bỗng nhiên trong lúc đó, Đông Thổ ba vị Lão thần tiên đồng thời mở miệng, một đạo thần niệm nhanh chóng lưu chuyển, rơi vào rồi Tây Hoang ma cùng Nam Cương Yêu Tổ đậy lòng, tới đây một chốc, ba người bọn họ bỗng nhiên tay áo lớn rung động, phân biệt hướng về ba phương hướng lao đi, cùng lúc đó, trên người bọn họ đều đẩy ra vô cùng khí cơ, xa xa chảy đi, lại tựa như hóa thành một cái tam giác, vừa vặn đem cái kia vô cùng hắc triều, vòng ở bên trong.

Cũng vào lúc này, Tây Hoang ma chậm rãi mở mắt, nhìn về phía bốn phương tám hướng.

Liền ngay cả Nam Cương Yêu Tổ, cũng ở hơi trầm ngâm sau khi, bỗng

nhiên nở nụ cười, há mồm phun ra một hơi yêu khí, cái này yêu khí lướt qua, thiên địa tựa hồ cũng hóa thành lưu ly, một đạo thật dài lưu ly cầu xuất hiện ở trong hư không, liền dâng tới hắc triều nơi sâu xa.

Vô cùng hắc triều cuộn cuộn mà lên, đánh cái này lưu ly cầu, lại nhất thời lấp kín không tới cầu tới.

Ba bên cao nhân, lại thật là tất cả đều theo Thái Bạch tông chủ nói đi làm, chấp hành hẩn mệnh lệnh.

...

...

"Tông chủ, cái này đến tột cùng là. . ."

Phương Quý nhìn trước mắt tình cảnh này, trái tim đã là vạn phần không rõ, vội vã mở miệng.

"Hẩn cũng không có dung hợp chín cái đường!"

Thái Bạch tông chủ mở miệng, đồng thời đã triển khai tay áo lớn, nhìn về phía Phương Quý, nói: "Muốn hay không cùng nhau đi vào!"

"Đi!"

Phương Quý một lời đáp ứng, đồng thời nói: "Ngươi lại giải thích cho ta một đôi lời!"

Hai người thân hình triển khai, khắp thiên hạ người trong ánh mắt, đập lên lưu ly cầu, vội vã hướng về hắc triều nơi sâu xa chạy đi, Thái Bạch tông chủ thần niệm trực tiếp truyền tới Phương Quý trái tim đến, hóa thành hẩn tiếng nói: "Từ vừa mới bắt đầu, Đế Tôn liền đã mời ngươi sư tôn gia nhập hẩn, chỉ là bị cự tuyệt, mà ở phía sau đại chiến trong, hẩn cũng chỉ là cùng ngươi sư tôn triển đấu, tuy rằng thủ đoạn vô cùng, nhưng thủy chung không làm gì được hẩn, đến cuối cùng, càng là liều mạng được ngươi sư tôn một kiếm, cũng phải đem hẩn dẫn vào đến đại trận kia nơi sâu xa nhất đi. . ."

"Nguyên nhân rất đơn giản, hẩn thiếu mất một con đường!"

Thần niệm khuấy động trong lúc đó, hẩn tiếng nói, cũng tựa như càng ngày

càng kiên định, như là xác thực cái gì: "Người cũng nhưng cẩn thận ngẫm lại, Đế Tôn muốn luyện hóa thiên hạ sinh linh, trở thành cái này bên trong đất trời duy nhất, như vậy hẳn đối mặt vấn đề lớn nhất, đến tột cùng là cái gì?"

Phương Quý nói: "Không hiểu!"

Thái Bạch tông chủ nói: "Là phản phệ! Hẳn cái này thậm chí không phải đơn giản nhất luyện hóa, mà xác thực như hẳn nói, chính là dung hợp, cái này cũng liền dẫn đến, hẳn mỗi dung hợp một cái sinh linh, đối phương huyết nhục, pháp lực, thần hồn, thậm chí ý nghĩ, đều đã bị hẳn nuốt chửng, hẳn có thể trở thành cái này bên trong đất trời, duy nhất sinh linh, nhưng là hẳn nhưng cũng gánh chịu thế gian này tất cả mọi người thần hồn cùng ý nghĩ, bằng chính hẳn một người thần hồn, căn bản không chịu nổi cái này phản phệ, thần hồn của hẳn cũng sẽ tùy theo tan vỡ, thay lời khác giảng, hẳn cũng sẽ chết!"

"Vì lẽ đó, hẳn liền cần một cái bảo đảm chính mình thần hồn bất diệt chống đỡ!"

"Mà có thể làm đến một bước này, chỉ có Tri Kiến viện!"

"Chỉ có Tri Kiến viện con đường, tâm thần cường đại đến mức tận cùng, ý nghĩ không hủy, thần thức bất diệt, mới có khả năng gánh chịu cái kia thế gian vô cùng sinh linh tạp niệm, mới có khả năng đề cho hẳn trở thành duy nhất sinh linh sau khi, vẫn cứ bảo lưu tự mình bất diệt chi thức. . ."

"Vì lẽ đó ta mới nói, Đông Thổ Lão thần tiên, khinh thường chúng ta!"

"Bọn họ đều thật sự cho rằng Đế Tôn đã thôi diễn hoàn chỉnh Quy Nguyên đạo tàng, dung hợp chín cái đường, bọn họ đều cho rằng, ngay cả chúng ta đều có thể từ Quy Nguyên đạo tàng trong ngộ ra đến con đường, Đế Tôn càng không thể không có ngộ ra đến, có thể trên thực tế, Đế Tôn xác thực tìm tới Quy Nguyên đạo tàng đường phía sau, kinh tài tuyệt diệu, nhưng hẳn cũng có không bằng chúng ta địa phương, ta từ bên trong ngộ ra Quy Nguyên Bất Diệt Thức, sư đệ từ bên trong ngộ ra hoàn chỉnh Tri Kiến viện chân ý, hai cái này, đều là Đế Tôn không bằng sư huynh đệ chúng ta hai cái địa phương. . ."

"Vì lẽ đó hẳn muốn giết ta, bởi vì sợ ta Quy Nguyên Bất Diệt Thức rồi loạn thần hồn của hẳn!"

"Vì lẽ đó hãn nghĩ muốn sư đệ , bởi vì hãn cần sư đệ đường!"

"Đây chính là hãn điếm yếu, cũng là hãn duy nhất vẫn không có viên mãn địa phương. . ."

". . ."

". . ."

Phượng Quý nghe được trợn mắt ngoác mồm, từ Thái Bạch tông chủ trong lời nói, lập tức liên tưởng đến rất nhiều.

Lúc này Mạc Cửu Ca, tuy rằng bị vây ở trong trận, nhưng còn ánh kiếm của hãn lưu chuyển, còn ở che chở tự thân, không có bị Đệ Tôn nuốt chửng, nói cách khác, hai người còn ở đầu, mà chỉ cần Mạc Cửu Ca không có bị luyện hóa, Đệ Tôn đường liền không phải thật sự hoàn chỉnh, có thể nếu vừa nãy Đông Thổ Lão thần tiên mấy người, thật sự đã đem ba ngàn vực tiêu diệt, cái kia đồng thời bị tiêu diệt, chính là Mạc Cửu Ca.

Nhìn như Đệ Tôn sẽ bị tiêu diệt, kì thực vào thời khắc ấy, hãn liền được đến chân chính hoàn chỉnh!

Trái tim hồi hộp, hít vào một ngụm khí lạnh.

Duy nhất còn có chút không hiểu chính là, Thái Bạch tông chủ mới vừa rồi còn vẻ mặt tuyệt vọng, làm sao lập tức nghĩ đến những thứ này.

"Đệ Tôn rất mạnh. . ."

Thái Bạch tông chủ ngẩng đầu nhìn hướng về phía trước mắt vô tận hắc triều, đáy mắt lửa giận dâng lên: "Nhưng ta không tin!"

"Không tin hãn thật là liên cái gì địa phương, đều mạnh hơn sư huynh đệ chúng ta!"

Chương 753 : Đế Tôn Chi Độc

Toàn bộ Bắc Vực vô tận tu sĩ, lúc này đều ở nhìn Thái Bạch tông chủ cùng Phương Quý hai người chạy về phía hắc triều trong.

Bây giờ hắc triều tràn lan, tầng tầng nhắc lên cuồng triều, thôn phệ tất cả, mà hắc triều trải qua chỗ, chính là tuyệt đối khu vực cấm, ngoại trừ Đông Thổ Lão thần tiên cùng Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu Tổ bực này tồn tại, đã không người dám tiếp cận hắc triều, cũng không có người có thể ở hắc triều phía dưới kiên trì cái một tức công phu, dù sao chỉ cần dính một tia, cái kia có thể chính là bị hắc triều nuốt chửng, cả người cũng bị luyện hóa khớp xương đều không dư thừa kết cục, quả thực là khu vực cấm bên trong khu vực cấm, chủ động xông hướng hắc triều nơi sâu xa nhất, lại cùng chủ động đi tìm chết có khác biệt gì?

Thay lời khác giảng, liền Đông Thổ Lão thần tiên, Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu Tổ mấy người, lúc này cũng bất quá là chỉ phía bên ngoài, ngăn cản hắc triều lan tràn, đều năm lúc này Đế Tôn không có biện pháp, Thái Bạch tông cái này Nhất Thánh Nhất Quái, chẳng phải là có chút. . .

"Đế Tôn diện hạ, người kẻ hở đã bị nhìn ra, nên thu tay lại. . ."

Cũng là ở vô số người nghĩ thì liền chỉ thấy Thái Bạch tông chủ nhanh chân chạy vào hắc triều trong, vẻ mặt lạnh lùng, âm thanh sáng sủa, bên người đã còn lại không nhiều sông máu, vào lúc này vội vã trào lay động lên, nhưng cũng không giống như là trước như vậy tiêu diệt một phương, mà là hóa thành một đạo huyết triều, cuốn ở chính mình quanh người, thân hình vào lúc này như là phủ thêm một bộ huyết sắc áo đỏ, gấp hướng về Đế Tôn đánh tới.

"Đúng, nên thu tay lại!"

Phương Quý cũng theo kêu to, sao một cây đại chùy ở tay, mạnh mẽ hướng về Đế Tôn đập xuống dưới đi.

Ở bọn họ hai người thế tiến công đi đến, Đế Tôn vẫn cứ ngồi ngay ngắn ở

cái kia vương tọa bên trên, phảng phất ngồi ở màu đen biển rộng trong, thân hình như ẩn như hiện, mà ở trước người của hắn, Mạc Cửu Ca lúc này hầu như đã xem không thấy bóng người, chỉ có thể nhìn thấy một đạo hào quang màu trắng tinh chìm nổi ở hắc triều trong, bị hắc triều bao lấy, không thoát thân được, nhưng cũng đang không ngừng chém chết gần rồi chính mình thân hắc triều, ong ong kêu run.

"Ai. . ."

Một tiếng như có như không tiếng thở dài vang vọng ở cái kia vô tận hắc triều trong lúc đó, tựa hồ có hơi thất vọng.

Vốn là ở vào hắc triều trong, tựa như đế vương giống như sở hữu toàn bộ hắc triều Đế Tôn, trước người bỗng nhiên liền dâng lên cuồng bạo hai lật sóng lớn, một hướng Phương Quý tuôn tới, một hướng Thái Bạch tông chủ tuôn tới, thoạt nhìn chỉ là tùy tâm ý mà động, điều động hai đạo màu đen bọt nước mà thôi, nhưng cũng trong nháy mắt trở nên ngàn cao trăm trượng, giống như núi, mênh mông cuộn cuộn, hướng về bọn họ hai người đè ép lại đây.

"Quá cho là tựa như người thông minh ngu xuẩn, liền ở đây. . ."

Đế Tôn cái kia như có như không tiếng nói, chen lẫn ở màu đen bọt nước bốc lên âm thanh bên trong, cũng nghe không ra là thất vọng, vẫn là buồn cười: "Phàm nhân tại đại thế trước, vẫn còn biết thuận lòng trời nhận mệnh, nhưng lại có chút người thông minh, luôn cảm giác mình có thể nghịch đại thế, sửa lại đại cục, nhìn được một chút huyền cơ, liền liều lĩnh dân thân vào trong đó, vì thế lại thường thường trả giá càng to lớn hơn đánh đổi, rơi vào càng sâu tuyệt vọng!"

"Liền như thế lúc ngươi!"

Hắc triều trong, tựa hồ có ánh mắt nhìn về phía Thái Bạch tông chủ: "Biết rõ ta muốn giết ngươi, rõ ràng đã tạm thời thoát được một mạng, đối với ngươi mà nói, cái này còn sót lại một chút thời gian, chính là duy nhất còn lại, vì sao không quý trọng, càng muốn lại đưa tiễn đến trước mặt của ta đến?"

"Xoẹt. . ."

Mà ở hắn tiếng nói tiếp cận kết thúc lúc, cái kia dâng tới Thái Bạch tông

chủ màu đen bọt nước, cũng đột nhiên hình dạng sửa lớn, lập tức biến thành bàn tay khổng lồ, mạnh mẽ hướng về Thái Bạch tông chủ vồ xuống, bàn tay to kia chính là màu đen bọt nước hình thành, hầu như như là một tấm đủ để bao trùm thiên địa bàn tay lớn, hầu như so với Tây Hoang ma thủ chương càng cực lớn, bao phủ một phương hư không, mạnh mẽ chụp vào Thái Bạch tông chủ.

Cùng lúc đó, dâng tới Phương Quý màu đen bọt nước, lại bỗng nắm tay, mạnh mẽ đập tới.

Phân biệt đối phó hai người bọn họ, lại là hai loại tuyệt nhiên không giống thần thông, một người là chương, chụp vào Thái Bạch tông chủ, không cho hắn có chạy trốn cơ hội, một người là quyền, mạnh mẽ đánh rơi, lại tựa như phải đem Phương Quý trực tiếp đánh bay ra ngoài, để tránh khỏi làm lỡ chuyện của chính mình. . .

Mấu chốt nhất chính là, cái này thoát nhìn thích làm gì thì làm một chương một quyền, lại đều thần thông tinh diệu.

Nhìn như đơn giản, cũng đã có một loại đại đạo quy chân, vô cùng phồn chí giản đạo uẩn, vô cùng biến hóa, tận bao hàm ở giữa, xê dịch gãy chuyển, đều ở tính bên trong, càng cho người một loại không cách nào chống đỡ, không thể chống đỡ cảm giác, Phương Quý một chút dòm ngó, đã chợt nhớ tới trước Thái Bạch tông chủ, lúc này Đê Tôn đã không biết nuốt chừng bao nhiêu cao nhân, bao nhiêu sinh linh, mà hắn nuốt chừng, lại không chỉ là nuốt chừng, mà là dung hợp, cái này cũng liền đại diện cho, cái kia vô số cao nhân, vô số sinh linh pháp lực thân thể, thậm chí đại đạo lĩnh ngộ, đều quy hắn.

Vì lẽ đó, hắn lúc này tùy tiện một chút động, đều có vô cùng đạo uẩn, đều là vô số người đại đạo lĩnh ngộ chi cùng.

. . .

. . .

Người lực lượng điệt gia, đáng sợ nhất!

Nếu nói là một phạm nhân lực lượng là trăm cân, cái kia một cái Trúc Cơ lực lượng, thì sẽ là nghìn cân!

Nếu là song phương tranh tài, cái kia một trăm phạm nhân gộp lại, cũng sẽ không là một cái Trúc Cơ tu sĩ đối thủ, tuy nhiên làm vì song phương đấu pháp, không phải lực lượng thêm điệp, người không cần vượt qua cái này trăm người lực lượng chỉ cùng, chỉ cần so với bọn họ mỗi một cái cao hơn gấp đôi, thậm chí nửa lần, liền có thể nắm giữ tung hoành ngàn quân trong lúc đó, không ai địch nổi tư thế, mà đồng dạng, một trăm gộp lại cũng không đấu lại một cái tu sĩ phạm nhân, chỉ cần lực lượng có thể chân chính tập trung cùng nhau, cái kia cũng không cần trăm cái, chỉ cần mười cái gộp lại, liền có thể tương đương Trúc Cơ!

Một ngàn cái gộp lại, không thua tại Kim Đan.

Một vạn cái gộp lại, có thể bại Nguyên Anh!

Mười vạn cái gộp lại, chính là Hóa Thần cũng muốn gặp thế mà chạy. . .

Mà lúc này Đế Tôn, dung hợp lực lượng, làm sao dừng tại mười vạn phạm nhân, có lẽ hẳn dung hợp sinh linh số lượng, vẫn chưa tới mười vạn, nhưng là hẳn dù sao dung hợp đều là chư phương cao thủ, đầu tiên là Tôn phủ huyết mạch, lại thêm quý thần, lại tăng thêm U cốc chi đế, Quan phủ Tam tổ các loại Hóa Thần cảnh cao thủ, lại thêm vào vô số trồn chi không kịp Bắc Vực tu sĩ, lực lượng này điệp gia, đã là dị thường khủng bố.

Có thể nói, luận thực lực, luận tu vi, hẳn lúc này cũng sớm đã cao hơn Thiên Nguyên tất cả mọi người!

Bây giờ, cũng chỉ là bởi vì hẳn đem lực lượng phân tán, đem một thân tu vi hóa máu biển màu đen, chỉ vì bắt giữ càng nhiều sinh linh, dung hợp càng nhiều sinh linh, cho nên mới không có hiên lộ ra cái kia vững vàng áp chế tất cả mọi người kinh cuồng lực lượng, không có quá kinh thế hãi tục.

Chỉ là, lực lượng không nói, nhưng cái này điệp gia lĩnh ngộ cùng pháp lực, nhưng cũng đã đầy đủ kinh người.

Phượng Quý vừa thấy cái kia nắm đấm đánh tới, liền đã hoảng sợ, lại chỉ chớp mắt, liền nhìn thấy chính mình tông chủ lúc này đã sắp bị điều hâu vô gà con tựa như bị người chộp đi rồi, lại là gấp vô cùng lo lắng, bỗng dung bên trong một tiếng rống to, trên đỉnh đầu Nguyên Anh hiện ra, tụ tập nhiều loại đại đạo di bảo lực lượng, mạnh mẽ hướng về cái kia lăn tới trước người mình nắm đấm màu đen đập tới, đã liều mạng. . .

Mà cái kia ngưng tụ không lực lượng, vô tận đạo uẩn năm đăm, càng thật là vào đúng lúc này, mạnh mẽ bị hấn đánh tan.

Sau đó hấn thì lại hai chân một đặng, vội vã phóng đi, sát na thời khắc, vọt tới Đế Tôn cái kia một đạo che ngợp bầu trời bàn tay trước, tạo nên vô cùng pháp lực chặn lại, sau đó gánh Thái Bạch tông chủ quay đầu liền chạy, toàn bộ tâm đã gấp sắp từ lồng ngực nhảy ra.

"Cái này chết tiệt kêu cái gì chuyện a. . ."

Phương Quý trong lòng đang kêu khổ.

Mới vừa nghe chính mình tông chủ nói mạch lạc rõ ràng, tự tin tràn đầy, còn tưởng rằng lúc này Đế Tôn dễ đối phó đây. . .

Kết quả cái này vừa chạm mặt mới biết căn bản không phải như thế rồi. . .

Nhân gia trong lúc phát tay, liền có thể muốn chính mình tông chủ mạng nhỏ, này coi như biết kẽ hở, như thế nào đâu?

Cái này không phải là đến chạy?

"Dĩ nhiên đi vào, còn muốn đi sao?"

Hắc triều trong, cũng như là vang lên Đế Tôn cười gằn, lại, hắc triều cùng nhau tăng vọt.

"Oành" "Oành" "Oành "

Ở cái này hắc triều xung kích phía dưới, cái kia do Nam Cương Yêu Tổ hóa đi ra lưu ly cầu, bỗng nhiên liên tiếp bạo nát, hóa thành điểm điểm lưu ly ánh sáng tung hướng về bốn phương, đều bị hắc triều hòa tan, tới đây một chốc, toàn bộ hắc triều, liền như là hóa thành một mảnh vô ngần ám biển, đã không có cùng ngoại giới tương thông con đường, Phương Quý giương mắt nhìn lại, đâu đâu cũng có hắc triều, cả người cũng trong lòng phát lạnh, sững sờ ở đương trường.

Cũng là ở đây một khắc, hắc triều trong, vô số cánh tay mọc ra, lít nha lít nhít, chụp vào hấn cùng Thái Bạch tông chủ.

"Tông chủ, vậy phải làm sao bây giờ?"

Phương Quý kêu to, hai chân luân đá, đem những kia bàn tay đá tán, nhưng cũng đã không nhìn thấy hướng ra phía ngoài chạy đi con đường.

Càng không cần phải nói chém giết Đế Tôn.

Đế Tôn lực lượng quá mạnh, chính là biết hẳn điếm yếu, cũng không chém hẳn.

Thật giống như, biết rõ một tên tráng hán điếm yếu chính là đâm một đao liền chết, có thể đâm không được làm sao bây giờ?

"Người đi giúp sư đệ!"

Thái Bạch tông chủ tiếng nói vang lên, vào lúc này càng hiện ra đến tình táo dị thường.

Phương Quý "Dát" một tiếng, ngẩng đầu nhìn hướng về phía Thái Bạch tông chủ: "Vậy người làm sao?"

Xem lúc này thế cuộc, chính mình nếu là đi tìm Mạc lão cửu, Thái Bạch tông chủ sợ là một tức trong lúc đó, thì sẽ bị hắc triều cho cuốn đi, luyện cạn bã đều không có, cũng còn không bằng trước tiên che chở hẳn, ít nhất Mạc lão cửu lúc này đã ở hắc triều trong chịu đựng hồi lâu, thoát nhìn còn có thể lại nhiều hơn chống đỡ một hồi, trong thời gian ngắn, Đế Tôn cũng bắt hẳn không có biện pháp, bằng không đã sớm trở nên chân chính vô địch khắp thiên hạ. . .

"Đây chính là ta đi vào nguyên nhân. . ."

Mà đón Phương Quý lo lắng ánh mắt, Thái Bạch tông chủ lại nở nụ cười, vẻ mặt một mảnh an lành, nhìn cái kia vô tận hắc triều, trên mặt lộ ra một vệt ý cười, nói: "Kỳ thực có thể ở một trình độ nào đó bỏ tức Đế Tôn thiếu hụt, cũng không chỉ có sư đệ, ta Quy Nguyên Bất Diệt Thức, như thế có thể giúp được hẳn, chỉ tiếc, ta mượn Quy Nguyên Bất Diệt Thức, tu luyện ra sông máu, đi tới ma đạo, vì lẽ đó Đế Tôn mới sẽ cảm thấy đáng tiếc, bởi vì lúc này ta, không những không cách nào đến giúp hẳn, ngược lại sẽ nhiều loạn hẳn dung hợp con đường. . ."

"Nói cách khác, lúc này ta, đối với hẳn mà nói, chính là độc dược!"

Hắn vừa nói, vừa phi thân lên, tay áo lớn đẩy ra, đón vùng thế giới này, rõ ràng quanh thân sông máu quần quanh, lại thiên có một cỗ hạo nhiên chi khí: "Vi lẽ đó hắn chỉ nghĩ giết ta, cũng không dám dung hợp ta, đã như vậy, ta làm sao phòng chủ động dung hợp?"

"Có lẽ vào lúc này, chỉ có ta, mới có thể thật là chém giết Đế Tôn. . ."

"Đây chính là ta đi vào mục đích. . ."

". . ."

". . ."

Nói lời này thì hắn bỗng nhiên cất tiếng cười to, tay áo lớn triển khai, càng hướng về hắc triều tiến lên nghênh tiếp.

. . .

. . .

"Cái này. . ."

Nhìn Thái Bạch tông chủ đón lấy hắc triều một màn, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, Tây Hoang ma, thậm chí Nam Cương Yêu Tổ, đều lập tức con người co rút nhanh, gắt gao nhìn lại.

Mà ở một nơi khác, người trong thôn đều trầm mặc, sắc mặt ngưng nặng tới cực điểm.

"Cái này mẹ nó. . ."

Bất đắc dĩ nhất chính là Phương Quý, oán hận vô đôi: "Ta nói sư bá, người cái này động một chút là muốn tìm chết tặc xấu có phải là đến sửa sửa?"

Chương 754 : Trời Sập Xuống

Hiển nhiên Thái Bạch tông chủ nhào về phía hắc triều một màn, bên trong đất trời, người người đều kinh sợ.

Vừa mới Thái Bạch tông chủ nói chuyện lúc, cũng không biết là có ý, vẫn là tâm thần khuấy động phía dưới, ngôn tùy pháp xuất, hắc tiếng nói xa xa truyền ra ngoài, làm cho cái này hắc triều chu vi chúng tu đều đã nghe thấy hắc, cũng liền khiến cho cái này tất cả mọi người, đều hiểu tâm ý của hắc, cũng biết hắc dường như phó giống như chét vọt vào cái này hắc triều trong mục đích, vừa nghĩ tới càng sẽ có người làm đến một bước này, lại dự định lấy thân hóa độc, mượn chính mình lực lượng đến hòa vào Đế Tôn hắc triều trong, chặt đứt con đường của hắc, cứu vớt thế gian, cái này trái tim liền. . .

Cảm động, muốn khóc. . .

"Hả?"

Liền ngay cả Đế Tôn, nghe được Thái Bạch tông chủ, cũng bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, màu đen thủy triều mãnh đến bắt đầu co rút lại, mà tại cái kia màu đen thủy triều bên trên, thì lại trong nháy mắt hiện lên từng mảnh từng mảnh bóng người, chính là trước bị hắc luyện hóa một ít Tôn phủ huyết mạch cùng quý thân, phân phân nhảy lên giữa không trung, cùng hắc triều chia lìa, sau đó hướng về Thái Bạch tông chủ vây giết tới, đạo đạo ô quang đan dệt, sát khí lẫm lẫm.

"Người sợ?"

Thái Bạch tông chủ đón những hắc ảnh này, tùy ý một mảnh sóng máu.

Những hắc ảnh này cùng Đế Tôn hắc triều chia lìa, lực lượng liền có cực hạn, hắc cũng là có thể đối kháng sức lực, mà càng then chốt một điểm là, Thái Bạch tông chủ phát hiện Đế Tôn cái này ý đồ, liền càng xác định tự mình nói chính là hữu hiệu, Đế Tôn chính là lo lắng cho mình mạnh mẽ hòa vào hắc triều, cho nên mới tách ra những hắc ảnh này, mượn tay của bọn họ chém giết chính mình, lấy điểm cứu mặt!

"Ha ha ha ha, toàn bộ Bắc Vực bại trong tay ngươi bên trong, Đông Thổ Lão thần tiên, Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu Tổ đều bắt ngươi hết cách rồi, thậm chí ngay cả Bất Tri địa cùng những kia thần bí tồn tại, đều chỉ có thể mắt trợn nhìn ngươi gây nên đại họa, ai có thể nghĩ đến. . ."

Tay áo vung vẩy, đánh tan những kia bóng đen đồng thời, Thái Bạch tông chủ đã triển khai tay áo lớn, điều động chữ Thần pháp.

tiếng nói khuấy động, truyền khắp cửu tiêu: "Cuối cùng, ngươi vẫn thua ở ta Triệu Chân Hồ trong tay!"

Ào ào ào. . .

Hắn quanh người bắt đầu lưu chuyển châu lưới cũng tựa như thần quang, vôi vãi hướng ra phía ngoài bắn tới, mà cùng lúc đó, những thứ này thần quang lại theo một số huyền diệu mà quỷ dị điếm, vôi vãi bên trong rút lại, xúc động trong cơ thể hắn pháp lực cùng quanh người sông máu, như là đang nổi lên một tia ô quang, mãnh liệt lưu chuyển, liên tục áp chế cùng rút lại, thậm chí đều đã hình thành rồi một loại nào đó quỷ tà mà khủng bố khí tức, đem thả chưa thả. . .

Ong ong ong. . .

Liền ngay cả cái kia một thanh vây tại hắc triều trong, chính đan vào lẫn nhau, tiêu diệt vô tận hắc triều kiếm, vào lúc này đều chiến chuyển động.

Đó là Mạc Cửu Ca, hắn đang tức giận, chém chết từng mảng từng mảng hắc triều, gấp muốn đi qua ngăn cản.

"Thật muốn đi đến một bước này?"

Nhìn tình cảnh đó, Bắc Vực tu sĩ đều kinh sợ, thậm chí có chút lệ nóng doanh tròn, nhìn về phía Thái Bạch tông chủ.

Đông Thổ Lão thần tiên, Tây Hoang chi ma, Nam Cương Yêu Tổ mấy người, thì lại ánh mắt thu nhỏ lại, muốn nói lại thôi.

Mà ở một bên khác, cái kia nho nhỏ trong thôn xóm, trưởng thôn sau lưng, tú tài ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, gắt gao nhìn về phía trong hư không, thấp giọng hỏi: "Dĩ nhiên thật muốn đi đến một bước này, trưởng thôn, hẳn

như thật làm như thế, có mấy phần thành công khả năng?"

"Ba phần!"

Trưởng thôn thấp giọng mở miệng: "Nhưng cũng đúng là cái biện pháp!"

...

...

"Ha ha ha ha, bỏ đến một đời thân xác thối tha, đổi được vạn thế bất diệt tên!"

Thái Bạch tông chủ cất tiếng cười to, tiếng nói hào hiệp, tay áo lớn mở ra, áo bào bay phân phật, giống như từ dưới cửu thiên bay rơi đi xuống trích tiên nhân, thoáng qua lay động lay động, quanh người thần quang lưu chuyển, thẳng đến cái kia vô cùng hắc triều mà đi, vào đúng lúc này, phảng phất thể gian lực chú ý của tất cả mọi người, đều bị hấp thu hút tới, phảng phất thiên địa vào lúc này đều mất đi hào quang, hắc trở thành duy nhất.

Sau đó cũng đúng vào lúc này, Thái Bạch tông chủ trên đỉnh đầu, bỗng nhiên lại lộ ra một cái đầu.

Phương Quý bay đến Thái Bạch tông chủ trên không, hai tay nắm một thanh tím bầm sắc sỡ búa, vẫn là lúc trước ở Bắc Hải Long cung đại chiến lúc đoạt tới, nhìn trước người chính hai tay triển khai, thông dong chịu chết Thái Bạch tông chủ, hắc chậm rãi đem cây búa cho nâng lên. . .

"Đùng!"

Một búa nện ở trên đầu, Thái Bạch tông chủ nhất thời bồi rồi.

Chu vi thần quang bắt đầu mất đi, trong cơ thể sắp sục tích đi ra tà khí, cũng đột nhiên biến mất không thấy hình bóng.

Bất kể là Đông Thổ Lão thần tiên cũng tốt, Tây Hoang ma cũng tốt, Nam Cương Yêu Tô cũng tốt, Bắc Vực chúng tu cũng tốt, thậm chí là Đê Tôn, còn có những kia người trong thôn, còn có đang bị hắc triều quán lấy Mạc Cửu Ca, vào đúng lúc này tất cả đều sững sờ ở đương trường.

Phảng phất bị đập phá một búa này, không phải Thái Bạch tông chủ, mà là

bọn họ.

Một cái tay mò xuống, tóm lấy suýt chút nữa một đầu tròng vào hắc triêu trong đi Thái Bạch tông chủ, sau đó Phương Quý cầm giận mắng lên:

"Triệu lùn. . . Không, tông chủ sư bá, người cũng là cao tuổi rồi, thoát nhìn còn rất thông minh, làm sao động một chút là lên đầu, chính người đếm xem, quang ta nhìn thấy, từ An Châu trở lại lần đó, Thái Bạch tông theo người đánh nhau cũng coi như một hồi, còn có trước đây không lâu. . ."

Vừa nói vừa huân: "Sao liền như thế muốn cùng người liều mạng đây?"

". . ."

Thái Bạch tông chủ bị Phương Quý mắng nửa ngày, mới tỉnh táo lại, trên mặt lộ ra một mảnh xấu hổ khí, vội vã xoay người lại, tránh ra áo bào, một cái tát liền hướng Phương Quý đánh xuống: "Người có biết hay không vừa nãy đã nhiều người như vậy nhìn, làm sao xuống đài?"

"Ân. . ."

Phương Quý rục cổ lại, lưu mở ra mấy trượng, dư quang đảo qua chu vi vô số người hóa đá về mặt, trái tim bùng tỉnh.

"Nhân gia tâm tình cũng đã áp ủ tốt. . ."

"Tựa hồ. . . Xác thực. . . Có chút không thể nào dễ nhìn a. . ."

Trên mặt lại hãy còn không chịu rơi xuống hạ phong: "Người đến giảng đạo lý, dù sao cũng hơn người đưa mệnh cường chứ?"

. . .

. . .

"Ha ha ha ha. . ."

Cũng vào đúng lúc này, cái kia vô cùng hắc triêu trong, bỗng nhiên vang lên Đế Tôn cái kia mơ hồ lay động lay động tiếng cười, như là tầng tầng sấm rền, lưu chuyển trong chín tầng trời trong lúc đó, tới đây lúc một chốc, vô cùng hắc triêu, bỗng nhiên đều hướng về trời cao dương lên, như là toàn bộ thiên địa xoay chuyển, tất cả nước biên, đều chính đang tại hướng về

bầu trời rơi đi, nhất thời trong hư không trắng sao mất đi ánh sáng, đều là cái kia từ từ màu đen thủy triều. . .

"Thế nhân ngu muội, sao giải chân thực đại đạo?"

Cái này tiếng nói rung động bốn phương lúc, cái kia vô cùng hắc triều, cũng ở phần phật một tiếng, tán hướng về bốn phương.

Thật giống như là một mảnh nước biển, lập tức phân liệt, phiêu ở không trung, hóa thành phân tán mây bay, đang dâng tới bốn phương tám hướng.

Biển cô này, cực kỳ đột ngột, Đông Thổ Lão thần tiên đã đột nhiên trong lúc đó, đổi sắc mặt, vội vã điều động một thân pháp lực, hướng về chu vi cản đi, trầm tiếng quát lên: "Không được, hấn đã bỏ quên căn bản, nghĩ muốn trốn tới toàn bộ Thiên Nguyên đại địa. . ."

Kinh sợ tiếng quát không biết sợ rồi bao nhiêu người, tất cả đều phản ứng lại.

Trước đây mọi người chỉ nghĩ đem Đế Tôn vây hãm ở chỗ này, mà Đế Tôn cũng không chút hoang mang, chỉ cần hấn có thể vẫn kéo dài tới, lao thẳng đến sinh linh luyện hóa, như vậy thực lực của hấn thì sẽ vẫn tăng, dù là hấn bị người vây ở ba ngàn dặm vực bên trong, trực tiếp tiêu diệt, như vậy trước hết bị tiêu diệt, cũng là Mạc Cửu Ca, trái lại có thể trợ hấn hoàn chỉnh, tiếp đến tiếp sau kế hoạch, như thế có thể đột phá cực hạn!

Nhưng hôm nay, hấn rõ ràng đã thay đổi chủ ý, hấn không còn chỉ vây ở nơi đây, mà là nghĩ trốn ra phía ngoài.

Lấy hấn bây giờ trạng thái, bất luận trốn tới đâu, bất luận chạy đi bao nhiêu, chỉ cần rơi vào nhiều người chỗ, liền có thể lập tức dung hợp vô số sinh linh, lực lượng rất nhanh tăng lên tới cực điểm, vì lẽ đó, hấn chính là liều mạng bị trọng thương, chia năm xẻ bảy, cũng muốn chạy trốn.

Ào ào ào. . .

Bất kể là Tây Hoang ma, vẫn là Nam Cương Yêu Tổ, đều ở đây lúc ra tay.

Sức mạnh khổng lồ dâng tới bốn phương, nghĩ muốn đem hấn phong ở trong đó.

Chỉ bất quá, tu vi của bọn họ có lẽ cường đại, thực lực có lẽ khủng bố, nhưng đón cái kia từ từ nước biển, lại cũng không ai dám bảo đảm chính mình sẽ không buông tha bất kỳ một tia hắc triều, dù sao mọi người cường đại, có chỗ bất đồng, tựa như Tây Hoang ma, hắc chuyên tu thân thể, hầu như không am hiểu bất kỳ pháp thuật thân thông, hắc có thể một quyền đem núi đánh nát, nhưng thì lại làm sao có thể ngăn lại tất cả nước biển?

...

...

"Cái này. . . Vậy phải làm sao bây giờ?"

Liên ngay cả Thái Bạch tông chủ, nhìn tình cảnh này, trên mặt cũng lộ ra chút vẻ tuyệt vọng, vừa nãy Phương Quý đem hắc cứu lại, bây giờ Đế Tôn thì lại muốn chạy trốn hướng về bốn phương tám hướng, mà hắc chính là muốn muốn tiếp tục lấy thân tỳ ma, lại cũng đã sẽ không lại được đến cơ hội. . .

"Có biện pháp, nhất định có biện pháp. . ."

Phương Quý lúc này, thì lại chỉ là hận cắn răng: "Ta liền không tin bọn họ không ra. . ."

Thái Bạch tông chủ hơi ngẩn người ra, kinh ngạc nhìn về phía Phương Quý.

Cũng ở cái này một chỗ, bỗng nhiên chu vi đều phun trào tầng tầng đạo uẩn, lại tại vùng thế giới này bốn phương tám hướng, những kia sớm bị người nhận biết được cũng tốt, không có bị người nhận biết được cũng tốt, hư không biến ảo, thần quang đan dệt, cuộn cuộn xông về phía trước đến, có chính là pháp bảo, có chính là thân thông, có ngay cả mặt mũi cũng không có lộ, chỉ là vận dụng lấy hết tất cả lực lượng, hướng về hắc triều đánh tới.

Liên ngay cả trong thôn, trưởng thôn cũng thân tay đè lại thốt đá, chậm rãi thúc đẩy mấy phần.

Mà ở trong thôn, càng có một đạo màu đỏ, một đạo màu đen, hai bóng người, đồng thời bay lên giữa không trung, màu đen chính là cái tráng kiện thiếu niên, trong tay cầm một cái dao mổ lợn, cắn răng mạnh mẽ chém đi

ra, liền đem cái kia hắc triều chém xuống một mảnh.

Màu đỏ chính là cái béo lùn chắc nịch tiểu nha đầu, vung quyền đánh tới, liền có một mảnh hắc triều bị tiêu diệt.

"Xoẹt. . ."

Đang muốn xông ra ngoài đi ra ngoài hắc triều, liền lập tức nghênh đến vô số đả kích, chia năm xẻ bảy, sau đó từng mảng từng mảng bị tiêu diệt, mà ở chính giữa một phần, thì lại một tiếng vang âm âm từ trên trời rơi đi xuống, tầng tầng va ở trên mặt đất, rơi chia năm xẻ bảy. . .

"Ha ha, ta liền biết các ngươi sẽ đến. . ."

Phương Quý trông thấy hai đạo thân ảnh kia, nhất thời cười to: "Ta liền biết các ngươi cũng không giấu được!"

"Ngươi biết bọn họ sẽ đến?"

Thái Bạch tông chủ cũng lấy làm kinh hãi, thất thanh hỏi.

"Ta chỉ biết là bọn họ không thể không đến!"

Phương Quý cười nói: "Nếu là đế Vụ đảo cái này thật sự một trường thành, Thiên Nguyên sinh linh đều chạy trốn không được, vậy này chút kinh sợ hàng, như thế nào lần đi xuống? Vừa nãy ngươi cũng nói, lúc này Đế Tôn, đã không phải Bắc Vực kẻ địch, mà là cái này toàn bộ thiên hạ kẻ địch, nếu là hẳn thật sự nổi lên thế, như vậy cái này trên đời này, tất cả mọi người trốn không thoát, tất cả mọi người sẽ bị dung hợp!"

"Vì lẽ đó, dựa vào cái gì còn muốn cho ngươi đi chịu chết!"

"Trời sập xuống cái đầu lớn nhất vương bát trước tiên chống, chúng ta cái đầu còn chưa đủ lớn!"

"Trước tiên nhượng bọn họ chống!"

Chương 755 : Không Đường Lui

Thần quang khuấy động, hư không phá diệt!

Hiện nhiên càng ngày càng nhiều vốn là trốn trong bóng tối tồn tại ra tay, cái kia vô số thân thông cùng dị bảo ánh sáng, che kín một phương hư không, trong nháy mắt bốc lên hung uy, tựa hồ đem cái kia hắc triều ánh sáng đều áp chế xuống, có thể nhìn thấy cái kia vốn là che kín ba ngàn dặm vực, vô cùng vô tận hắc triều, vào lúc này đã bị tiêu diệt càng ngày càng nhiều, thể tích đang nhanh chóng thu nhỏ lại.

"Nhiều như vậy. . ."

Liên ngay cả Thái Bạch tông chủ đều có chút kích động đứng lên: "Nhiều như vậy cao nhân ra tay, thật có thể trực tiếp đánh bại Đế Tôn?"

"Ha ha, ta đã nói rồi, bằng cái gì người trong thiên hạ này chuyện, cần phải để chúng ta đi liều sống liều chết?"

Phương Quý cười to nói: "Người nhìn bọn họ vẫn rất có bản lĩnh mà!"

Ánh mắt quét tới, liền nhìn thấy tay nắm một thanh dao mổ lợn, đem hắc triều từng khối từng khối cắt Đại Tráng, để trần lòng ngực, thoạt nhìn rất có mấy phần nam nhi khí khái, lại chỉ chớp mắt, liền lại nhìn thấy chính vậy vậy nổi đất như thế lớn phần quyền, đem cái kia hắc triều từng mảng từng mảng tận diệt Hồng Bảo Nhi, nụ cười trên mặt liền đã đạt tới cực điểm: "Ha ha, ha ha, hai người bọn họ cũng có bản lĩnh như vậy. . ."

Bất quá cười cười, đột nhiên cảm giác thấy không quá tự tại, mặt lại không khỏi chìm xuống: "Phi, cầu nam nữ!"

"Hà?"

Mà hiện nhiên những thứ này ra tay càng ngày càng nhiều, Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, cùng với Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu Tổ mấy người, cũng đều nhíu mày, bọn họ tựa hồ tại vô hình trong, khí niệm đan dệt một

thoáng, làm ra một loại nào đó giao lưu, trên mặt vẻ mặt, liền cũng biến thành hơi có chút nghiêm nghị, có lẽ cũng không tính được là nghiêm nghị, càng như là một số trước hoài nghi, lúc này được chứng minh.

Không biết là vô tình hay là cố ý, trong khi xuất thủ, lực lượng tựa hồ mơ hồ thu một chút.

"Một khi mộng tỉnh vươn mình đi, cả kinh cá tôm chung quanh bay. . ."

Mà hiển nhiên người xuất thủ nhiều như thế, hắc triều đang bị nhanh chóng tiêu diệt, nhưng là lúc này Đế Tôn, chợt có tiếng cười lay động ở không trung, không nói ra được kỳ quái, lúc này rõ ràng hẳn chính ở thế yếu, nhưng một mực, hẳn tiếng nói lại có vẻ phi thường ung dung lên, càng cùng với trước chỗ trông chất phác không giống, cũng như là so với trước còn nhiều một chút sinh khí, có vẻ càng linh chuyển động, nhẹ giọng ngâm tụng trong lúc đó, hẳn đột nhiên đến cất tiếng cười to, hắc triều bên trên, có một đạo khí cơ phóng lên trời, thẳng vào cửa thiên trong. . .

Cũng là ở đây một chỗ, xa xa Nam Hải phương hướng, cũng có một đạo khí cơ phóng lên trời, lẫn nhau giao đem huy ấn.

Cảm nhận được khí cơ kia, cái này trong một vùng hư không tất cả tu sĩ, đều theo bản năng bên trong cả kinh, quay đầu hướng phía nam nhìn sang.

"Đó là. . ."

. . .

. . .

Lúc này Nam Hải, một toà bí ấn phía trên hòn đảo nhỏ, chính có vô số bách tính tụ tập.

Những người dân này, đều là Tôn phủ huyết mạch, nhưng bên trong Tu hành giả cũng rất ít, phần lớn đều chỉ là người bình thường.

Tôn phủ huyết mạch, tự xưng là cao quý, có thể người tu hành cũng rất nhiều, nhưng bên trong vẫn là vô số người bình thường, những người bình thường này, đương nhiên sẽ không tham dự cùng Bắc Vực trong lúc đó đại chiến, mà là tụ tập ở cái này Vụ đảo bên trên, đời đời sinh sôi, bây giờ, Bắc Vực cái kia trảng phiến thiên phúc địa đại chiến, tựa hồ hoàn toàn không có

ảnh hưởng đến hòn đảo nhỏ này, vẫn là một mảnh ôn hòa yên tĩnh, như là một cái bình thường sau giờ ngọ.

Duy nhất có vẻ hơi quái dị, nhưng là ở trên đảo này, có một ngọn núi.

Cái kia núi cực kỳ quái lạ, tà duỗi ra đi, thoát nhìn như là chỉ có một nửa, vòng vo đặt ở đại địa bên trên, đem đại địa ép ra một cái hố, mà ở cái này trong hầm, thì lại lưu chuyển một ít quỷ dị hắc triều, như là có sinh mệnh bọt nước giống như, liên tục đánh đê, mà ở cái này hắc triều trong, có thể nhìn thấy nhìn thấy một ít chưa tan ra tận quái lạ hài cốt, có sinh mệnh giống như đang giãy dụa.

"Đế Tôn đại nhân không thể bại!"

Những thứ này trên đảo bách tính, chính đang tại đem từng loạt từng loạt tù binh ném vào trong hầm, sắc mặt bình tĩnh, không có nửa điểm sóng lớn.

"Đế Tôn đại nhân không thể bại!"

Vứt xong tù binh sau khi, bọn họ liền bắt đầu từng loạt từng loạt chủ động đi vào trong hầm, sắc mặt bình tĩnh, không có nửa điểm sóng lớn.

Mà theo bọn họ càng ngày càng nhiều người đi vào trong hầm, cái kia trong hầm hắc triều, càng cuộn cuộn lên, mà trong hầm cái này một ngọn núi, hoặc nói là nửa toà núi, thì lại như là có chính mình sinh mệnh dấu hiệu giống như, lại phát ra thần hồn tựa như ngọn sóng, bỗng nhiên rung động, oanh hàng vang vọng, rồi sau đó bỗng nhiên trong lúc đó chìm xuống, tại một nháy mắt trong, liền chìm vào trong địa mạch, vội vã hướng về phương bắc độn đi .

Lúc này đảo nhỏ, chân chính trở nên trống rỗng.

"Bắt đầu rồi sao?"

Mà lúc này Bắc Vực hắc triều trong, cũng có một đạo màu đen thân hình, chậm rãi ngưng tụ, tại hắc triều hiện nổi lên, nhìn về phía phía nam, hắt ánh mắt sâu vào, nhìn thấy cái kia trên đảo quen thuộc từng cái cây cọng cỏ, cũng rốt cuộc không thấy một bóng người.

Toàn bộ hắc triều, đều hơi buồn bã, tựa hồ đại biểu một loại nào đó tâm tình.

"Không còn đường quay đầu. . ."

Tới đây một chốc, Đế Tôn cũng ở thờ dài.

...

...

"Không tốt. . ."

Bỗng nhiên trong lúc đó, cái này một mảnh trên chiến trường tất cả mọi người, đều cảm nhận được cái kia một đạo đến từ chính phía nam khí cơ, tất cả đều trở lên lớn kinh sợ, không biết có bao nhiêu pháp bảo bay đi, muốn ngăn cản cái kia một đạo khí cơ đến, nhưng là cái kia một đạo khí cơ, dường như so với Đế Tôn hắc triều không kém bao nhiêu, không cách nào ngăn cản, mà cái này một mảnh hắc triều, cũng đã dâng lên vô số, thẳng hướng cái kia một đạo khí cơ đến đón. . .

Ngay lúc này, bỗng nhiên tràn ngập vô tận lãnh lệ chi ý, như là một loại đau thương tình thương.

"Cút ngay!"

Một cái âm thanh vang lên.

Cùng lúc đó, cái kia vô tận hắc triều mệnh mông cuộn cuộn hướng về ở giữa ngưng tụ lên, phảng phất một mảnh biển nước biển, bỗng nhiên bị vô cùng vô tận đè ép, đè ép đến một cái người to nhỏ trong không gian, một lần nữa hóa thành Đế Tôn dáng dấp, một mình hấn đứng ở nơi đó, liền như là hấp dẫn thiên địa chú ý, mông mông lung lung trong lúc đó, làm cho người cảm giác thật giống hấn có vô số cái bóng.

Hấn giơ tay, tiếp được không trung rớt xuống yêu đao, sau đó múa đao chém tới.

Ầm ầm vang vọng trong, thiên địa tách ra, khí cơ ngập trời, những kia cản hướng về phía phía nam đến khí cơ người, đều bị cái này một đạo đánh tan, xa xa ngã mở ra, cũng là cùng lúc đó, hấn về phía sau chém ra, chính là Đông Thổ Lão thần tiên, đều thân hình về phía sau đẩy ra.

Tây Hoang ma, bị hấn chân động đến mức lùi về sau một bước.

Nam Cương Yêu Tổ, vẻ mặt hơi ngạc nhiên, cao cao bay lên đi lên, cách đến bầu trời càng ngày càng gần.

Mới vừa còn ở liềm mạng tiêu diệt những kia hắc triều Đại Tráng cùng Hồng Bảo Nhi hai cái, bên người một không sắc mặt hơi kinh, ngay sau đó liền bị một tầng đao khí lay động lại đây, Đại Tráng một cái né tránh không kịp, Hồng Bảo Nhi vọt tới, gánh hấn liền hướng xa xa chạy.

"Phi, cầu vật. . ."

Phương Quý tức đến trong mắt bốc lửa, căm giận mắng lên.

"Không tốt. . ."

Thái Bạch tông chủ đã không có quan tâm cái này, sắc mặt biến đến cực kỳ nghiêm nghị lên: "Đế Tôn quả nhiên như ta trước đoán, bày xuống hai toà trận pháp, Vụ đảo trận pháp, vừa là hấn hậu chiêu, cũng là hấn đường lui, hấn vốn nên trước tiên thử luyện hóa Mạc sư đệ, đoạt hấn Tâm kiếm con đường, mới sẽ chân chính bước ra cái kia không cách nào quay đầu lại một bước, nhưng là bây giờ, hấn bị bức ép tới cực điểm, liền đã không lo được cái khác, trực tiếp liền bước ra bước đi kia, nói cách khác, hấn đã ở đánh cược, đánh cược mình nhất định có thể luyện hóa sư đệ. . ."

"Đánh cược thành, hấn đạo cũng là thành, thành vì thiên hạ duy nhất sinh linh!"

"Đánh cược thua, hấn đạo cũng sẽ thành, thế nhưng chúa tể cái kia duy nhất sinh linh ý thức, có lẽ sẽ không là hấn. . ."

". . ."

". . ."

"Cái gì?"

Phương Quý nghe Thái Bạch tông chủ, trong lòng cả kinh: "Ta cho rằng hấn muốn thua. . ."

"Hấn thua không rồi!"

Thái Bạch tông chủ hít một hơi thật sâu: "Hắn có một câu nói cũng không tính là khuếch đại, lúc này hắn, xác thực vô địch!"

Phương Quý trợn to hai mắt nhìn lại, liền thấy được lúc này Đê Tôn đã hóa xoay người lại hình, chỉ là bên người chợt có tảng lớn hắc triều kích khởi, hiện ra tầng tầng lực lượng, hắn chỉ là đi hướng nam, thân hình lướt qua, chém ra từng mảng từng mảng đao khí, hư không bị liên tục xé rách, hiển lộ ra một chút ẩn giấu cực sâu bóng người, sau đó những thứ này bóng người, không một không bị đao khí của hắn chém đến liêng xiêng, vô cùng chặt vật.

Trong lòng bỗng nhiên rõ ràng lúc này Đê Tôn trạng thái.

Trước hắn tản ra hắc triều, cũng là tản ra lực lượng, tuy rằng không lộ, nhưng lực lượng là phân tán.

Nhưng là bây giờ, hắn đã thu nạp tất cả sức mạnh làm một thân.

Lúc này hắn, đúng là một loại vô địch tồn tại, không người hiểu rõ cảnh giới của hắn tồn tại.

"Thật liền không trị nổi?"

Điểm này để Phương Quý có chút ngoài ý muốn, hắn vốn tưởng rằng những kia ẩn giấu tồn tại đều hiện thân sau khi, liền hắn là có thể áp chế Đê Tôn, lại toàn không ngờ đến, dù là đã nhiều người như vậy đều xuất hiện, dù là thôn Đầu Trâu những khôn kiếp đó đều bị bức ép đi ra, nhưng là Đê Tôn lại còn là hiển lộ ra bức này vô địch hung hãn, một người một đao, càng mơ hồ có áp chế thiên hạ khí phách. . .

Mà mấu chốt nhất một điểm là, loại này khí phách, bỗng nhiên làm cho hắn có chút đau đầu, thật giống rất tinh tường.

Từ trên trời đáp xuống lưu hỏa, lên chậm gió. . .

Cái này cùng mình trước mơ tới tình cảnh, biết bao tương tự. . .

"Chỉ có cái này một cái biện pháp. . ."

Thái Bạch tông chủ gằm thét, bỗng nhiên đem Phương Quý thức tỉnh.

"Người lại muốn đi chết?"

Phương Quý vội vàng tròn to hai mắt nhìn Thái Bạch tông chủ.

"Ta chính là muốn lấy thân phó khó, hỏng rồi con đường của hã, cũng không có cơ hội!"

Thái Bạch tông chủ căm giận phất một cái tay áo lớn, tựa hồ nhắc lên này sự kiện đến, vẫn cứ tức giận, nhưng vẫn là vội vàng nói: "Lúc này duy nhất có hi vọng chém hã, chính là sư đệ, chỉ có sư đệ Tri Kiến viện con đường, chỉ có sư đệ Tâm kiếm, mới có thể chém hã, đây là hã duy nhất không có tập hợp đủ chín cái đường, cũng là bây giờ trạng thái hã, duy nhất có thể bị người bắt được kẻ hở. . ."

"Nhất định phải đưa người sư tôn cứu ra. . ."

Gầm thét trong, Thái Bạch tông chủ tay áo lớn triển khai, liền muốn xông về phía trước.

"Không có cơ hội. . ."

Nhưng vào lúc này, chiến trường một góc, trường thôn mắt lạnh nhìn chiến trường này, thấp giọng mở miệng: "Cứu không ra. . ."

"Duy nhất còn có hi vọng, chính là. . ."

Hã ánh mắt, hơi chuyển đi, nhìn về phía lúc này ở bên trong chiến trường xem trò vui Phương Quý.

"Không cần thử cứu ta. . ."

Cũng là vào lúc này, một đạo truyền âm, đi tới đang muốn xông hướng trước Thái Bạch tông chủ cùng Phương Quý trong tai, chính là Mạc Cửu Ca: "Ta cùng hã lực lượng đạt thành cân bằng, hã không cách nào luyện hóa ta, liền đem những người khác đối với thế công của hã, tái giá đến trên người ta, liền ta cũng không rảnh hướng về hã ra tay, các người nếu là tới cứu ta, thì sẽ đánh vỡ cái này cân bằng, đến lúc đó, liền có thể. . ."

"Như nói như vậy. . ."

Thái Bạch tông chủ nghe được, đã là tiếng bực bội trầm hồng: "Một chút biện pháp cũng không có sao?"

"Còn có một cái. . ."

Mạc Cửu Ca tiếng nói, dường như kiếm ngân vang, lay động ở Phương Quý trước người: "Người!"

Chương 756 : Kiếm Thứ Tám

"Ta?"

Nghe Mạc Cửu Ca truyền âm, Phương Quý cả người đều bối rối.

Hắn ngây ngốc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lúc này Đê Tôn, thân hình như ẩn như hiện, thỉnh thoảng hóa thành vô tận hắc triều, thỉnh thoảng lại tận quy về thân, thân hình qua sau, đao khí tung hoành, vô số cao nhân đều bị đao khí của hắn áp chế, như là ở cái này trong chớp mắt, thân hình hắn cực kỳ cao to, đem cái này một phương thiên hạ, đều cho áp chế ở dưới đao của chính mình, phảng phất là ở dùng chính mình bây giờ đáng dấp, chân chính hướng về người trong thiên hạ này giải thích, đến tột cùng cái gì loại, mới xem như là chân chính vô địch, mới thật sự là siêu thoát cảnh giới. . .

Đông Thổ Lão thần tiên, Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu Tổ, lúc này đều muốn tạm lánh phong mang. . .

Chính mình đi chém hắn?

Chính mình nào có bản lĩnh lớn như vậy?

"Hắn hôm nay đã bước ra bước đi kia, liền không người là hắn đối thủ!"

Mạc Cửu Ca kiếm âm, mèm mại vang ở Phương Quý bên tai: "Vì lẽ đó sư huynh nói rất đúng, nghĩ muốn chém hắn, liền chỉ có Thái Bạch Cửu Kiếm, đây là hắn duy nhất không có ngộ ra đến con đường, cũng là lúc này hắn, duy nhất điểm yếu. Bất quá, hắn rất thông minh, chúng ta đều trúng hắn tính toán, hắn vừa bắt đầu, liền muốn nhốt lại ta, dù là không cách nào luyện hóa ta, dù là cái này vì vậy mà làm cho con đường của hắn, xuất hiện một chút biến số cùng hung hiểm, hắn cũng phải đem ta nhốt lại, nếu không thì, hắn liền sẽ chết ở dưới kiếm của ta. . ."

"Bây giờ, hắn thành công nhốt lại ta!"

Mạc Cửu Ca tiếng nói, như là vang ở Phương Quý bên tai: "Nhưng hắn sai

rồi một điểm, hiểu Thái Bạch Cửu Kiếm người không chỉ có ta!"

"Ta cũng có truyền nhân!"

". . ."

". . ."

Phượng Quý cuối cùng đã rõ ràng rồi Mạc Cửu Ca ý tứ, hầu như nhảy lên, nghĩ muốn phản bác, lại nhưng không có cách phản bác, chính mình thật giống đúng là Thái Bạch Cửu Kiếm duy nhất chính quy truyền nhân, có thể then chốt vấn đề ở chỗ, cái này mẹ kiếp, chính mình thật học được sao?

"Sur bá cũng biết a, người sao không cho hắn đi. . ."

Hắn sững sốt một chút mới gọi lên, chỉ vào Thái Bạch tông chủ nói.

Thái Bạch tông chủ sắc mặt nhất thời trở nên hơi lúng túng.

Mạc Cửu Ca nói: "Cũng không phải là mỗi một kiếm đều có năng lực thương tổn được hắn, có thể đôi với hắn tạo thành thương tổn chỉ có Thái Bạch Cửu Kiếm sau ba kiếm, cũng tức là đến chân ý ba kiếm, sư huynh tự nhiên hiểu được Thái Bạch Cửu Kiếm, nhưng là trước, hắn vẫn cho rằng ta sau ba kiếm sai rồi, vì lẽ đó hắn chỉ học sẽ sáu vị trí đầu kiếm, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, chỉ hiểu sáu vị trí đầu kiếm, liền cùng không hiểu, cũng không khác nhau gì cả. . ."

Thái Bạch tông chủ sắc mặt nhất thời trở nên lúng túng hơn. . .

"Nhưng là ta cũng không hiểu a. . ."

Phượng Quý không nhịn được kêu rên một tiếng: "Ta lại không mắt qua luyến. . ."

Thái Bạch tông chủ rất xa hướng về Hồng Bảo Nhi cùng Đại Tráng bóng người liếc mắt nhìn, không nói gì.

"Sau ba kiếm, lại không chắc cần phải. . ."

Mạc Cửu Ca tiếng nói bên trong, cũng giống như là xuất hiện chút ý bất đắc dĩ, không đưa cái này nói tiếp theo, mà là lại lần nữa biến đến trầm

ngưng, trầm, nói: "Ta sau ba kiếm cũng không phải là tuyệt vọng chi kiếm, năm đó ta sáng chế sau ba kiếm hai kiếm rưỡi thì cũng không phải vì phát tiết một chút gì, hưởng hồ ta cũng biết, người ở Thái Bạch Cửu Kiếm trên trình độ, đã sâu qua sư huynh, ta tuy ở Bất Tri địa, nhưng cũng có thể cảm giác được, người từng ở kiếm thứ sáu trụ cột trên, càng tiến lên một bước, là do bước đi này, người mới xem như là chân chính chín kiếm truyền nhân!"

"Ta. . ."

Phương Quý biết hẳn nói chính là cái gì.

Năm đó ở Bắc Hải Long cung, hắn đưa phương bác Thương Long rời đi, cũng từng tâm thần khuây động, tu luyện ra một đạo chân ý, hắn cũng rõ ràng, như làm theo Thái Bạch Cửu Kiếm đường tới nói, cái này một đạo chân ý, kỳ thực chính là Thái Bạch Cửu Kiếm kiếm thứ bảy, chỉ bất quá, từ kiếm thứ bảy bắt đầu, mỗi người ngộ ra đến chân ý đều không giống nhau, thậm chí rất nhiều người ngộ không ra, lại như bên người Thái Bạch tông chủ. . .

Thế nhưng, cái này một đạo chân ý, có thể chém đến Đế Tôn?

Cái này đạo chân ý, thậm chí ở chính mình rất nhiều thủ đoạn bên trong, cũng không tính là lợi hại nhất mà. . .

"Là lúc, ta sẽ cho người ra một kiếm này cơ hội. . ."

Mạc Cửu Ca nhẹ giọng nói.

Phương Quý trái tim cả kinh, kêu lên: "Ta vẫn không có. . ."

Nhưng cũng là ở hắn cái này tiếng nói vang lên lúc, bỗng nhiên cả người tóc gáy dựng lên, như là cảm giác được một loại nào đó dị thường đáng sợ khí cơ, cũng là ở đây một chốc, chỉ thấy cái kia trọng hóa hình người Đế Tôn, đã nhanh chân chạy hướng phía nam, đem một toà phá đất chui lên núi nhỏ tiếp ở trong tay, tới đây nháy mắt, quanh người hắn lực lượng tăng vọt, hầu như vô cùng vô tận, tựa như muôn liền lay động đến bầu trời, hủy diệt nhật nguyệt.

Nhưng cũng ở hắn một thân khí cơ phun trào cực điểm lúc, bỗng nhiên trong cơ thể hắn, có một luồng ánh kiếm xuất hiện, lại là vô số đạo, những

thứ này kiếm quang gào thét mà lên, từ trong cơ thể hắn bay ra, làm cho hắn nhìn như một bộ thân hình, lại một lần nữa phân tán nứt ra, hóa thành trước cái kia vô tận hắc triều, thậm chí ngay cả mang theo trong tay hắn ngọn núi nhỏ kia, cũng tại lúc này bỗng nhiên trong lúc đó vỡ toang ra. . .

Hắc triều tạo nên, càng hơn lúc trước.

"Không tốt. . ."

Nhìn tình cảnh này, bất kể là Đông Thổ Lão thần tiên, vẫn là trong thôn trưởng thôn, đều sắc mặt đột biến.

"Làm sao như vậy dễ kích động. . ."

. . .

. . .

"Ha ha ha ha, rốt cục vẫn là người trước tiên không nhìn được. . ."

Mà cái kia một mảnh hắc triều trong, Đế Tôn tiếng cười vang lên, sơ tiếng tiếng cười kia còn như là có chút kinh ngạc, dần dần, lại chỉ còn vô tận vui thích, vô số ánh mắt đan dệt đi qua, liền nhìn thấy hắc triều tuy là vô cùng phun trào, nhưng ở cái kia hắc triều bên trên, lại tựa như xuất hiện một cái kỳ dị không gian, phẳng phất là ở thế giới này, vừa giống như là đã đến một cái khác hư huyền mà mờ mịt địa phương.

Ở nơi đó, Mạc Cửu Ca cùng Đế Tôn tương đối ngồi xếp bằng.

Nguyên bản hai người khí cơ đan dệt, lẫn nhau áp chế cùng ảnh hưởng, ai cũng động không làm gì được.

Mạc Cửu Ca ngăn cản không được Đế Tôn bên người hắc triều phun trào, nhưng tương tự, hắn một thân kiếm ý ngưng tụ, Đế Tôn nhưng cũng không phá ra được kiếm ý của hắn, chỉ là vào lúc này, Mạc Cửu Ca thân hình trước tiên chuyển động, kiếm ý bay ra, dâng tới vô tận hắc triều trong. . .

Nhìn như hắn trong nháy mắt, đem hắc triều thoáng áp chế, nhưng hắn hoàn mỹ tới kiếm ý, nhưng cũng có vết rách.

Trình độ nào đó trên, bọn hắn nếu là từ bỏ tự thủ, để cho hắc triều tràn vào

kiếm ý, nuốt chừng, hoặc nói luyện hóa chính mình cơ hội.

Đế Tôn bước ra không có đường lui một bước.

Mạc Cửu Ca liền cũng theo bước ra một bước.

Bước đi này sau, Đế Tôn đã phun trào hắc triều, hướng về hấn nuốt chừng mà đi.

Quanh người hấn kiếm ý, bắt đầu bị hắc triều đoạt đi.

Mà cái kia vô cùng hắc triều, cũng vù vù lạt lạt, dương trời mà đi, che kín bầu trời, nuốt chừng một phương.

...

...

"Lại. . . Lại thật sự muốn để cho ta tới xuất kiếm. . ."

Phương Quý thấy tình cảnh này, thậm chí cảm thấy nhiệt huyết dâng lên, trong lòng hấn đều vẫn không có làm tốt chút nào chuẩn bị, Mạc Cửu Ca lại cũng đã đi ra bước đi này, quả thực chính là ở đem hấn mạng của mình đưa tới Đế Tôn trên tay, cho Phương Quý sáng tạo cơ hội này.

"Nhưng là ta làm sao chém a. . ."

Phương Quý gập trên đỉnh đầu đều sắp muốn bốc lửa.

Chính mình rõ ràng chỉ có kiếm thứ bảy mà thôi, như thế nào chém giết Đế Tôn như vậy tồn tại. . .

"Đi thôi, đây là cơ hội cuối cùng. . ."

Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên quay người sang đến, thần sắc bình tĩnh, nhìn về phía Phương Quý.

"Tông chủ, ta. . ."

Thái Bạch tông chủ nhẹ nhàng xua tay, đánh gãy Phương Quý lời nói, nói: "Sư đệ nêu tin người, liền có hấn tin đạo lý của người, ở hấn đi trên con

đường này, người đúng là hãn duy nhất truyền nhân, điểm này người mạnh hơn ta, nếu có thể ngộ ra kiếm thứ bảy đến, cái kia nói vậy cũng có hi vọng ngộ ra kiếm thứ tám, trước đây ta, xác thực sai rồi, ta nhận là sư đệ sau ba kiếm là sai, nhưng bây giờ nghĩ lại, nhưng cũng là đúng rồi, người chỉ cần nhớ kỹ, lúc trước sư đệ ngộ ra cái này kiếm thứ tám thì trong nội tâm là viên mãn, là không thiếu sót. . ."

"Biết hãn là làm thế nào đạt được một kiếm này, vậy người cũng đủ có thể tìm tới một kiếm này. . ."

". . ."

". . ."

tiếng nói nhẹ nhàng hạ xuống thì hãn đã chậm rãi lui về phía sau, tựa như muốn để cho Phương Quý cũng khá lớn thiên địa.

"Ta đi. . ."

Phương Quý bỗng nhiên cắn răng kêu to: "Được rồi, ta đi!"

Như vậy bất chấp giống như kêu to, hãn bỗng nhiên một bước về phía trước đạp đi ra ngoài, đưa tay một chiêu, trong túi càn khôn liền có một tia ánh sáng đỏ bay ra, chính là hãn lúc trước đoạt được thứ nhất thanh kiếm, Quý Linh kiếm, tuy rằng hãn đã rõ ràng, Thái Bạch Cửu Kiếm sau ba kiếm, kỳ thực không nhất định phải sử dụng kiếm, nhưng vào lúc này, áp lực tăng gấp bội, hãn vẫn là đem chính mình duy nhất một thanh kiếm nắm ở trong tay.

Hồng quang khóa thân, hãn vội vã về phía trước xông ra ngoài.

Chính mình đã từng ngộ ra kiếm thứ bảy chân ý, nhưng như thế vẫn chưa đủ.

Muốn đối phó Đế Tôn như vậy tồn tại, liền nhất định phải chém ra càng mạnh mẽ hơn chân ý. . .

Liền vừa về phía trước xông ra ngoài, hãn bên tai cũng vang lên Thái Bạch tông chủ, hãn rõ ràng những câu nói kia ý tứ, Mạc Cửu Ca thành tựu Thiên Thượng Kiếm Tiên, là ở trải qua đại tình đại thương, bi thương tuyệt vọng tình huống xuống, nhưng là hãn sáng chế kiếm thứ tám thì lại cùng cái này

tuyệt nhiên ngược lại, khi đó hẳn, không những không tuyệt vọng, trái lại cảm giác mình trên đời này vui vẻ nhất người, không còn ước mong gì khác người.

Khi đó hẳn chính cùng với Dao tiên tử, kiếm này chỉ vì bảo vệ Dao tiên tử.

Như vậy, chính mình kiếm thứ tám. . .

Về phía trước xông ra ngoài đồng thời, Phương Quý ánh mắt đảo qua, hẳn nhìn thấy ở cái này vô tận hắc triều phía dưới, Đông Thổ Lão thần tiên cùng Tây Hoang ma, đều ở hăng hái chống đối, đấu ra chân ý, liền bọn họ bực này tồn tại, lúc này cũng cảm nhận được uy hiếp cực lớn. . .

Phi!

Sau đó hẳn lại nhìn thấy Hồng Bảo Nhi cùng Đại Tráng, ở nắm tay trốn ra phía ngoài. . .

Phi!

Sau đó hẳn khước mắt đảo qua, nhìn thấy chiến trường một góc, vội vã cùng hắc triều đấu Anh Đề cùng tiểu Hắc long, nhìn thấy phi thân lên, dựa vào còn sót lại sông máu, đi đem một cái lại một cái người đưa đi càng phương xa hơn Thái Bạch tông chủ, nhìn thấy A Khổ sư huynh, nhìn thấy Hắc Sơn đại tôn, nhìn thấy càng xa xôi, nhìn cái này một mảnh hắc triều, đây mặt tuyệt vọng Nhan Chi Thanh sư tử, Hứa Nguyệt Nhi sư muội các loại. . .

Nhìn thấy cùng Đế Tôn giao thủ, liều mạng chết, cho mình sáng tạo ra một kiếm này cơ hội Mạc Cửu Ca. . .

Khước mắt, thậm chí còn thoáng nhìn phía kia quen thuộc thôn làng, cùng trong thôn người quen thuộc.

Trong lòng lập tức liền cảm thấy thoải mái.

"Nếu Mạc lão cứu lúc trước là vì bảo vệ một người, mà ngộ ra kiếm thứ tám, vậy ta nhất định so với hẳn lợi hại. . ."

Phương Quý thâm nghĩ, tốc độ bỗng nhiên tăng nhanh, trên người áp lực đột nhiên tiêu.

"Bởi vì Phương lão gia ta nghĩ che chở người, thực sự là so với người muốn nhiều. . ."

Chương 757 : Một Kiếm Này Vết Tích

Một số thời khắc, một cái bình thường chữ ở thích hợp thời điểm nói ra, liền có thể xúc động rất nhiều thứ.

Liền như thế lúc Phương Quý.

Cái gì bảo vệ, cái gì cứu vớt loại hình lập dị chữ , căn bản không tại hấn cân nhắc bên trong phạm vi, hấn cũng không cảm thấy thế giới này có một ngày cần hấn đến cứu vớt, dù sao trời sập xuống cái đầu đầu vương bát trước tiên chống, chính mình còn không có chỗ xếp hạng đây. . .

Tuy rằng Phương Quý Phương lão gia bản lĩnh cũng không nhỏ, nhưng cõi đời này bản lĩnh so với hấn lớn người cũng nhiều đến là.

Mà thẳng đến lúc này, nhìn thấy chư phương kinh hoàng dáng dấp, hấn mới bỗng nhiên ý thức được, nguyên lai đến lúc này, chính là những kia cao nhân các loại, kỳ thực cũng thật không có phương pháp gì khả thi, tu vi của bọn họ có lẽ cao, lực lượng có lẽ mạnh, nhưng cùng đường so ra, lại vẫn là chịu đến hạn chế, mà đường tồn tại, bản thân liền là thế gian này khác loại, nắm giữ đường lực lượng, liền thường thường có thể nhảy ra tu vi cảnh giới hạn chế, nắm giữ sức mạnh mạnh mẽ, bọn họ những thứ này người, đều là mượn đường mà đi, nhảy đến cao giai.

Đồng dạng, bọn họ hưởng thụ đường mang đến ưu thế, nhưng cũng sẽ phải chịu đường kiềm chế!

Bây giờ Đế Tôn, chính là cõi đời này nắm giữ đường mạnh nhất, cũng là đầy đủ nhất người, không có một trong!

Vì lẽ đó dù là mạnh như Đông Thổ Lão thần tiên, Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu Tổ, thần bí như trưởng thôn, lúc này đối mặt đi ra con đường này Đế Tôn, cũng sẽ thúc thủ vô sách, bọn họ chính là lại mạnh, hay là có thể bảo đảm phía thế giới này bị Đế Tôn hủy diệt sau khi, bọn họ vẫn cứ tồn tại, nhưng không cách nào ngăn cản lúc này Đế Tôn đem thế giới này hủy diệt, lực lượng cực hạn, liền ở chỗ này.

Nhưng là mình không thể ngồi xem những chuyện này phát sinh. . .

Dù sao thế giới này có lúc rất làm người tức giận, nhưng phần lớn lúc chính mình vẫn là khoái hoạt.

Thế giới này còn có rất nhiều để Phương Quý Phương lão gia lưu ý người và sự việc, không thể để cho bọn họ liền như thế tan thành mây khói. . .

Vì lẽ đó Phương Quý rõ ràng, mình quả thật nhất định phải ra một kiếm này.

Không phải đồng ý chủ động gánh vác, mà là thực sự cũng không có những khác chiều nha. . .

Đã như vậy, vậy thì chém đi ra ngoài đi. . .

. . .

. . .

Ào ào ào. . .

Thân hình hắn từ từ trở nên mờ lung, có vô hình chân ý ở trên người hắn lưu chuyển.

Hắn vốn là lấy tốc độ nhanh nhất xông hướng Đế Tôn vị trí, nhưng theo quanh người hắn chân ý dâng lên, động tác nhưng thật giống như trở nên càng ngày càng chậm, đây là một loại ảo giác, bởi vì hắn chân ý ảnh hưởng đến tất cả nhìn về phía hắn tu sĩ thần hồn, thậm chí ghi dấu ấn vào những tu sĩ này thần hồn trong, quá mức rõ ràng, vì lẽ đó trái lại cho bọn hắn một loại thoát nhìn động tác trở nên rất chậm cảm giác!

"Hả?"

Đông Thổ ba vị Lão thần tiên bỗng nhiên quay đầu, bị Phương Quý dẫn ở lại: "Cái này chính là còn chưa thành hình Thái Bạch Cửu Kiếm?"

Mặc dù là ba người bọn họ bực này tu vị, cũng hơi động tâm.

Thái Bạch Cửu Kiếm, bọn họ đã sớm chú ý tới, khi đó Mặc Cửu Ca còn ở

Đông Thổ, chỉ bất quá, khi đó Thái Bạch Cửu Kiếm còn chưa thành hình, càng chưa hiện lộ ra quá nhiều chỗ huyền diệu, là lấy không có gây nên bọn họ quá nhiều tham nghiên, sau đó, càng là bởi vì Mạc Cửu Ca phé bỏ trăm năm, khiến cho bọn họ cũng cho rằng đây là một cái sai lầm con đường, cho nên đối với Thái Bạch Cửu Kiếm quan tâm càng thấp hơn. . .

Mãi đến tận Mạc Cửu Ca tại Viễn Châu bù đắp cuối cùng nửa kiếm, nhảy một cái mà thành Thiên Thượng Kiếm Tiên, triển lộ kinh thể hải tặc cảnh giới.

Bọn họ mới bỗng nhiên rõ ràng, Thái Bạch Cửu Kiếm chân ý là cỡ nào hiếm thấy.

Chỉ là, đến lúc này, Mạc Cửu Ca đã quy Bất Tri địa, hưởng hồ cảnh giới ở cái kia, cũng không phải bọn họ có thể tùy ý tham nghiên.

Đúng là không ao ước, bây giờ bỗng nhiên lại nhìn thấy một người.

Trước đây Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, mọi người cũng không có quá mức coi là thật.

Phương Quý thành danh, cũng không phải mượn Thái Bạch Cửu Kiếm tư thế.

Bao quát ở Nam Hải ngộ ra Thái Bạch Cửu Kiếm kiếm thứ bảy, khi đó binh khí của hắn cũng không phải kiếm, hưởng mà khi ấy Nam Hải, gió nổi mây vần, cao thủ xuất hiện lớp lớp, quần hùng đấu võ, cũng chặn lại rồi Phương Quý màu sắc, khiến người không có lưu ý đến kiếm ý của hắn, đúng là làm cho Đông Thổ Lão thần tiên mấy người, mãi đến tận hiện tại mới lưu ý đến, nguyên lai thế gian còn có như thế một đạo trưởng thành lên, lại chưa viên mãn kiếm ý.

Bọn họ nhất thời cũng đều bị hấp dẫn, ngưng thần nhìn đạo kiếm ý kia trưởng thành.

"Bá. . ."

Theo Phương Quý xông hương hắc triều trong lúc đó, trên người chân ý cũng càng ngày càng mạnh, có thể nhìn thấy, hắn quanh người dĩ nhiên xuất hiện một đạo xoay quanh dải lụa màu, chính là chân ý ngưng, xúc động hư không bay khắp, vội vã hướng về hắc triều bên trong một cái nào

đó điểm rơi đi.

Toàn bộ hắc triều, đều là Đệ Tôn chân thân, Phương Quý không thể chém xuống tất cả hắc triều, chỉ có thể chém về phía Đệ Tôn điểm yếu, mà lấy hắc bấy giờ ánh mắt, là rất khó chuẩn xác nhìn thấy Đệ Tôn điểm yếu ở nơi nào, bất quá lúc này Mạc Cửu Ca, kiếm ý phun trào, bức ra Đệ Tôn cái kia một đạo chân ý, lại là tương đương vì thế lúc Phương Quý, trực tiếp chỉ rõ một kiếm này muốn chém ở nơi nào mới được!

"Nguyên lai người đi ra bước đi này, là vì cho hắc lưu lại cơ hội. . ."

Mà lúc này hắc triều trên không, này phương hư không mờ mịt trong thế giới, cùng Mạc Cửu Ca tương đối ngôi xếp bằng Đệ Tôn, cũng chú ý tới xông lại Phương Quý, càng là chú ý tới Phương Quý trên người kiếm ý, trên mặt hắc vẫn là không có vẻ mặt đặc biệt gì, chỉ là khẽ nhú mày, ánh mắt rơi vào Mạc Cửu Ca trên mặt: "Nhưng người không cảm thấy, kiếm ý của hắc dù cho khắc ta, lại còn quá yếu sao?"

Mạc Cửu Ca lẳng lặng ngôi xếp bằng, nhẹ khẽ cười nói: "Hiện tại có lẽ yếu, nhưng sẽ cường lên. . ."

Đệ Tôn nói: "Ta nói, chính là hắc cường ngay sau đó. . ."

Nói chuyện đồng thời, hắc bỗng nhiên tát, xúc động hắc triều bên trên chuôi này yêu đao, thẳng tắp đón lấy Phương Quý.

"Oa nha nha, ta tới rồi. . ."

Phương Quý bỗng dung một tiếng rống to, kỹ oa kêu loạn, mạnh mẽ một kiếm bổ tới.

Một kiếm này, thật đúng là dùng đủ khí lực, một thân lực lượng đều ngưng tụ tại một kiếm bên trên, cái kia một đạo Trảm Thần Sát Quỷ đại chân ý, mà là thôi thúc tới cực điểm, vốn là quay quanh lưu động dải lụa màu, tới đây một khắc căng ra đến mức thẳng tắp, lực lượng tất cả ngưng vào một thân, ôm theo vô kiên bất thôi khí cơ, ở hắc triều bên trên tạo nên hai hàng cực lớn bọt nước, sau đó mạnh mẽ cùng Đệ Tôn đao đụng vào nhau. . .

"Vù. . ."

Đón một kiếm này, Đệ Tôn yêu đao lấp loé vô tận quỷ dị quang mang, chói

tai tiếng vang cuốn về bốn phương.

Tất cả mọi người đều trợn to hai mắt nhìn lại, liền thấy yêu đao quang mang, thoáng âm đạm, mà Phương Quý thì lại ở cái này một đạo sức mạnh mạnh mẽ bao phủ phía dưới, vội vã về phía sau ngã ra ngoài, thân hình cũng tựa như thân bất do kỷ, liền tiếp ở không trung lật mười mấy cái té ngã. . .

"Chẳng lẽ không địch. . ."

Chúng người trái tim đều là mãnh đến co rút lại, ánh mắt trầm ngưng.

Có thể còn không chờ bọn họ cái ý niệm này lóe qua, liền thấy Phương Quý hai chân ở không trung bắn ra, lại là lại là một lần xông về phía trước.

"Oa nha nha, ta lại tới rồi. . ."

Gầm dữ dội vang vọng, kiếm ý của hắn lại lần nữa ngưng tụ, không chỉ có ngưng tụ lên, càng là đang ngưng tụ đến một cái nào đó cực hạn sau khi, đột nhiên lại lần nữa tăng vọt, miễn cưỡng lại cất cao một cấp độ, mà lại tại một chốc trong lúc đó, kiếm ý đầu khác ở trong hư không, lại hóa ra vô số như thật tựa như huyền cái bóng, tuy chỉ chợt lóe lên, cũng đã ở vô số người tâm lý, gieo xuống nào đó đạo chân ý. . .

Đông Thổ, một cái nào đó che kín thân quang, lại cũng chỉ có thân quang, lạnh lạnh cô tịch thân đài trên, một cái gây gò yếu yếu, một thân một mình ngồi xếp bằng ở thân đài trên nữ hài, đáy lòng sinh ra một tia gọn sáng, nàng ngẩng đầu lên, trên mặt dần dần lộ mỉm cười.

"Đứa bé này. . ."

Thái Bạch tông chủ cảm thụ trái tim xúc động, hơi sinh cảm khái.

"Ông ông!"

Anh Đề kêu to.

"Ông ông!"

Ngao Lai Bảo học nó kêu to.

"Ta thật giống nhìn thấy ta cái bóng. . ."

Hứa Nguyệt Nhi khó có thể tin hướng về người chung quanh nhìn sang, kích động gọi: "Là không phải, là không phải?"

Nhan Chi Thanh hơi thở dài: "Không chỉ là người. . ."

. . .

. . .

Quá nhiều quá nhiều người, vào lúc này cảm nhận được cái kia một đạo kiếm ý, trái tim nổi lên mềm nhẹ chèo ngán.

Bất luận tu vị cao thấp, cảm nhận được đạo kiếm ý này, liền từ sẽ hiểu chút gì.

"Trưởng thôn. . ."

Chiến trường biên giới làng nhỏ bên trong, Hoa quả phụ tiếng nói bỗng nhiên khẽ run mở miệng: "Người nhìn thấy không? Cái kia tiêu hồn đản trong lòng là ghi nhớ chúng ta, hấn ra một kiếm này thời điểm nghĩ đến chúng ta, hấn một kiếm này, là nghĩ bảo vệ chúng ta. . ."

Trưởng thôn trầm mặc, một lúc lâu không có mở miệng.

Hoa quả phụ trên mặt bỗng nhiên chảy xuống lệ đến, oán hận mắng: "Chúng ta đều như vậy, hấn vẫn là nghĩ chúng ta!"

Toàn bộ người trong thôn đều trầm mặc.

. . .

. . .

Ào ào ào. . .

Vô cùng vô tận kiếm ý, một đoạn một đoạn tăng vọt lên.

Kiếm ý này tăng trưởng nhanh chóng, ra ngoài dự liệu của tất cả mọi người, càng như là không có chừng mực.

"Hả?"

Liên ngay cả Đê Tôn, vào lúc này cũng khẽ cau mày.

Trước hấn ngờ tới Phương Quý kiếm ý sẽ có tăng lên, thậm chí sẽ chém ra mới một kiếm, nhưng hấn không có dự liệu đến chính là, Phương Quý cái này mới một kiếm, lực lượng lại vượt xa khỏi hấn tính toán, đã thẳng tắp áp sát chính mình có khả năng chống đối cực hạn!

"Hấn như ngộ ra kiếm thứ tám, tất nhiên mạnh hơn ta!"

Chỉ có hấn đôi diện Mạc Cửu Ca, tựa hồ cũng không cảm thấy bất ngờ, chỉ là cảm thụ trái tim chèo ngân, hơi sinh cảm thán.

"Bởi vì hấn nghĩ bảo hộ đến người, so với ta càng nhiều!"

"Mà lại chân thực. . ."

. . .

. . .

"Xoẹt. . ."

Đê Tôn đã không quan tâm tới đáp lại Mạc Cửu Ca lời nói, hấn chỉ là bỗng nhiên đứng dậy, ảo ảnh biến mất, tới đây một khắc, cái kia mảnh hắc triều bên trên, cuộn cuộn trận quang ngưng tụ, hóa thành thân hình của hấn, cầm trong tay yêu đao, thân hình tăng vọt, vội vã về phía trước chém đi ra ngoài.

Ầm!

Cái này một đao cùng Phương Quý chém tới kiếm ý chạm vào nhau, chu vi cuốn lên vô tận cuồng triều.

Thời gian tựa hồ tại này đao kiếm tương giao một khắc ngưng dừng.

Đê Tôn mắt lạnh xem nhìn về phía trước, lực lượng vô cùng vô tận giống như tăng trưởng, ở bên cạnh hấn, dần dần hiển hóa ra âm dương bóng mờ, tàn tạ vách núi, như ẩn như hiện long ảnh, Ngũ Linh bảo kim qua chi ý,

Chân Ma khí cơ, thiên đạo chi tức, Tiên thai khí, thậm chí còn có ảnh ảnh ước ước một phương Tiên điện bóng mờ xuất hiện, mỗi một cái bóng xuất hiện, hấn trên đao khí tức đều trở nên càng mạnh, dần dần tăng vọt.

Có thể cũng cùng lúc đó, Phương Quý quanh người cũng tương tự có ánh quang hiện lên, xuất hiện Âm Dương đèn, Tiên thiên chi linh khí tức, tiểu Hắc long ngao Lai Bảo cái bóng, Thanh Mộc Tiên Linh, Ma Sơn quái nhãn, Cửu Linh cốc, thậm chí trong thức hải, trực tiếp đầu ấn ra một phương Tiên điện, càng cùng Đế Tôn Tiên điện bóng mờ cực kỳ tương tự, chỉ bất quá không giống nhau chính là, hấn tiên điện này, thậm chí càng như là chân thực. . .

Những thứ này hình chiếu xuất hiện, làm cho hấn kiếm trên lực lượng vội vã tăng vọt, như bề cảnh khô giống như vượt qua Đế Tôn!

Đế Tôn trên mặt lạnh lùng, bỗng nhiên lộ ra kinh hãi vẻ!

Chương 758 : Đế Tôn Chết Rồi

"Bạch!"

Ngay khi Phương Quý cái kia một kiếm lực lượng đạt đến cực hạn, thậm chí cũng xúc động quanh người hắn khí cơ lúc, không chỉ Đế Tôn bị cái này mạnh mẽ kiếm ý kinh sợ đến , liền ngay cả lúc này chính xa xa nhìn một kiếm này người, cũng đều kinh hãi, ánh mắt nháy cũng không nháy mắt, gắt gao tập trung Phương Quý, tựa hồ phải đem quanh người hắn xuất hiện mỗi một đạo khí cơ, tất cả đều nhớ ở trong mắt, tất cả đều nhìn ra lai lịch của bọn họ. . .

"Sao như vậy?"

Bọn họ nghĩ đến Phương Quý một kiếm này lực lượng, sẽ chém ra cảnh giới mới, lại không nghĩ rằng sẽ có những cái bóng này.

Trong sân đều là cao nhân, tự nhiên có thể tại một chút trong lúc đó, nhìn thấy quá nhiều đồ vật.

Đế Tôn bên người có âm dương bóng mờ, đó là hắn tìm hiểu Thần Minh tông pháp thuật, từ bên trong ngộ ra đến Âm Dương đạo.

Có tàn tạ vách núi, đó là từ Tiên Linh sơn chém xuống đến một phần, thuộc về Tam tử kỳ cung đường.

Có như ẩn như hiện long ảnh, đó là hắn ở Nam Hải Long cung tiêu diệt lúc, đoạt đến Long tộc thần thông tham diễn mà thành.

Có chuôi này yêu đao, chính là Ngũ linh đại đao bảo bên trong lưỡi mác chỉ bảo một lần nữa mài giữa mà thành.

Có Chân Ma khí cơ, đó là Lục Thi mộ bên trong ma thủ.

Có thiên đạo chi tức, đó là hắn từ Quy Nguyên đạo tàng bên trong ngộ ra đến đạo uẩn, cùng Nam Cương đi hóa thân thiên đạo con đường xấp xỉ.

Có Tiên thai khí, đây là hắc tử tiêu Lý nhi năm đó ở Viễn Châu chữa trị ôn dịch lúc nắm tự thân bản mệnh luyện chế đạo tương bên trong đánh cắp đến, bên trong cất giấu Đông Thổ đi con đường một chút linh tàng.

Mà máu chốt nhất, nhưng là phía kia bóng mờ, đây là con đường thứ nhất trên chân ý.

Đế Tôn được đến Quy Nguyên đạo tàng, cũng đem nó bù đắp, cho nên thành tựu thứ mười con đường, bất quá kinh người nhất, nhưng là hắc tử cái này Quy Nguyên đạo tàng trong, thậm chí còn ngộ đến con đường thứ nhất trên một vài thứ gì đó, bởi vì cái kia không trọn vẹn Quy Nguyên đạo tàng, vốn là con đường thứ nhất trên người, nỗ lực đem tám cái đường dung hợp thông suốt, bởi vậy sáng lập ra, vì lẽ đó bên trong cũng là ẩn giấu con đường thứ nhất lý niệm.

Chính là dựa vào những thứ này, Đế Tôn đi ra thứ mười con đường, thành tựu bây giờ đại đạo.

Chỉ bất quá, con đường của hắc kỳ thực cũng là không trọn vẹn, bởi vì hắc thiếu mất Tri Kiến viện chân ý, vì lẽ đó chỉ có tám đạo hình chiếu, cái này tuy là một việc khuyết điểm, cũng đã đầy đủ kinh người, bằng không cũng sẽ không có như thế cao nhân bị hắc làm cho thúc thủ vô sách, giận dữ hoàng cực.

Nhưng đã có cường hãn như thế Đế Tôn, lại gặp đến Phương Quý lúc, càng thịnh linh bị hạ thấp xuống, hắc có âm dương bóng mờ, Phương Quý liền có Âm Dương đèn, hắc có Tiên Linh sơn tàn vách, Phương Quý liền có Tiên Linh sơn chi linh, hắc có Long tộc tàn ảnh, Phương Quý liền có tiêu Long đế khí tức, hắc có yêu đạo, Phương Quý có Thanh Mộc Tiên Linh, hắc có Tiên thai khí, Phương Quý liền có Cửu Linh chính điện. . .

Kinh người nhất, nhưng là phía kia Tiên điện!

Từ Quy Nguyên đạo tàng bên trong nghịch đẩy ra con đường thứ nhất trên một chút lý niệm, đã là Đế Tôn nhất làm cho người kính phục việc.

Nhưng là ai có thể nghĩ tới, Phương Quý càng trực tiếp có một phương Tiên điện?

Song phương lúc này bộc phát ra khí tức, nào đó trong nháy mắt, lại có vẻ

cực kỳ tương tự. . .

. . .

. . .

Ầm ầm!

Nói thì chậm, lúc đó nhanh!

Mọi người ở đây trái tim sinh ra vô tận sóng to gió lớn lúc, Phương Quý cùng Đế Tôn kiếm đao đã đụng vào nhau.

Cũng ở cái này một chốc, khí cơ chốc lát ngưng dừng, lại gia tốc biến hóa.

Cuồng bạo kinh gió cuốn cùng nhau, rồi sau đó quét sạch tứ phương, đại địa bỗng nhiên sụp đổ, cực lớn bụi mù bay lay động lên, vắn vẹo mà sắc bén kinh khí, đan dệt dâng lên bầu trời, liên ngay cả hư không đều bị cái này dư thế cho đánh tan, làm cho bầu trời xuất hiện một đạo một đạo tia chớp màu đen, như là một cái đồ sứ xuất hiện vết rách, xa xa hướng về bốn phương tám hướng chảy đi, không người nào có thể vào lúc này nhìn thẳng lại đây. . .

Đế Tôn tu vị cao hơn Phương Quý, cách biệt có tới một cảnh!

Nhưng là Phương Quý quanh thân đạo đạo khí cơ, liên kết lên, lại thúc khò kéo hủ giống như áp chế lại Đế Tôn.

Mà mâu chốt nhất, nhưng là hãn một kiếm này, mới là Tri Kiến viện chân ý.

Thái Bạch Cửu Kiếm, kiếm thứ tám!

Phương Quý tự thân kiếm thứ tám. . .

Liên ở cái này vô tận khí lưu xoay chuyển trong nháy mắt, Đế Tôn quanh người phun trào hắc triều, liên đã bắt đầu liên tiếp bạo nát, như là bị chết đi đánh trúng ngoài khơi một mặt, bắn lên ngập trời bọt nước, cũng không biết có bao nhiêu nước biển, trong nháy mắt này bị sấy khô, nhưng càng nhiều nước biển, nhưng là ở cái này cuồng bạo lực lượng xung kích phía dưới, rất xa tung toé đi ra ngoài, mệnh mông cuộn cuộn, dâng tới bốn phương tám

hướng.

Trời sa vào một mảnh cuồng loạn trong.

...

...

Mà vào đúng lúc này, Phương Quý tự thân, chợt hiện vào một loại trong yên tĩnh.

Ở hẳn một kiếm này cùng Đé Tôn cái kia một đao tương giao, hấn khí cơ cùng Đé Tôn khí cơ chạm vào nhau lúc, hấn tự thân cũng chịu đến rất lớn rung động, mông lung trong lúc đó, phảng phất cảm giác được trước nay chưa từng có cảm giác quen thuộc cảm giác, liền như là nghĩ đến một cái nào đó mộng cảnh!

Mộng cảnh không dấu vết, tỉnh lại tức quên.

Nhưng nếu ở một cái nào đó khắc bỗng nhiên lại nghĩ ra đến, lại sẽ biến đến mức dị thường rõ ràng.

Hấn ngẩng đầu nhìn thì liền thấy vùng thế giới này, tựa hồ đã thay đổi, đi tới một cái yên tĩnh mà rách nát bên trong thế giới, như là đại chiến tàn khur, hẳn một thân một mình đứng ở cái này tàn khur bên trên, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy vô tận cô đơn, hấn chịu đựng cái kia không cách nào cân nhắc cảm giác ngọt ngào cảm giác, cúi đầu nhìn lại, liền nhìn thấy trước người mình ba thước, ngồi xếp bằng một cái người tuổi trẻ.

Đé Tôn cầm trong tay yêu đao, xuyên ở trên mặt đất, chống đỡ lấy thân thể chính mình.

Yêu đao dĩ nhiên phá nát, phía trên tràn đầy vết rách.

"Không nên như vậy. . ."

Đé Tôn ngẩng đầu nhìn hướng về phía Phương Quý, quan trọng hơn chính là, nhìn về phía Phương Quý sau lưng này Phương Tiên điện.

Bên trong tiên điện, đang có một nam một nữ hai cái bóng từ trong khe cửa ngó dáo dác hướng ra phía ngoài xem, nam trốn ở nữ mặt sau.

"Ta kỳ thực không hiểu, tại sao mình thất bại?"

Đế Tôn sắc mặt tựa hồ có vẻ rất bình tĩnh, chỉ là bóng người có vẻ phi thường nhạt, hấn nhíu mày, nhìn về phía Phương Quý, ánh mắt phi thường chăm chú: "Ta không nghĩ tới thế gian còn có người như vậy tồn tại, vì lẽ đó. . . Ta kỳ thực thua rất không cam tâm. . ."

Phương Quý ánh mắt rơi vào trên mặt của hắn, nhưng không có mở miệng nói chuyện.

"Ta xuất thân cũng không rất tốt, lên đường cũng rất muộn. . ."

Đế Tôn trên mặt, lộ ra chút thất lạc vẻ: "Ta không có lợi hại sự thừa, cũng không có trời cho cơ duyên, liền ngay cả ta sinh ra Vụ đảo, cũng chỉ là một cái trên biển nho nhỏ bộ lạc, khi đó ta chỉ là nghĩ ăn bữa cơm no, chỉ là nghĩ sẽ không bởi vì một khối nát rơi khoai lang bị người đánh đập, ta cảm giác mình không so những kia có thể ăn cơm no bọn nhỏ kém, vì lẽ đó ta liền đi thí mình!"

"Giết mấy người sau khi, ta có tu hành cơ hội, thế nhưng ta rất am hiểu tu hành, cũng rất dụng công đi tu hành, liền ta tu vị tăng lên rất nhanh, nhanh đến ta phát hiện mình ở Vụ đảo đã không có đối thủ, thậm chí cái này thiên hạ đối thủ cũng không nhiều, ta khi đó cảm thấy, chính mình hẳn là đã chứng minh chính mình, dù sao, lúc trước những kia mạnh hơn ta người, đều đã kém xa ta. . ."

"Nhưng là ta vào lúc này, lại biết được đường tồn tại, biết được những kia rõ ràng không bằng ta người, lại đều có thông thiên cái thể lực lượng, ta một đời tu hành, lại còn so với không được bọn hắn, liền ta trái tim không cam lòng, ta vẫn là muốn chứng minh chính mình. . ."

"Ta nhập Bắc Vực, thiết lập ra Tôn phủ, bố cục bốn phương, tìm kiếm liên quan tới đường tất cả, chỉ bất quá, ta xác thực quá muộn, bất kể là một đời trước di địa, vẫn là dị bảo, hay là những kia hoàn chỉnh đạo tàng, ta đều không tranh nổi Đông Thổ người, Nam Cương người, Tây Hoang người, vì lẽ đó ta có thể cướp được, chỉ có một ít bên bên góc góc, chỉ có một ít giống thật mà là giả không trọn vẹn lý niệm mà thôi. . ."

"Nhưng ta không cam lòng, ta lấy lực bỏ thiên, ta từ cái kia chút bên bên góc góc rách nát trong, thôi diễn ra con đường của bọn họ, dòm ngó thấy

bọn họ chân ý, ta thậm chí bù đắp Quy Nguyên đạo tàng, bù đắp liền một đời trước cái kia cuối cùng người thắng cuộc, đều không có thể làm đến chuyện, ta đã nằm ở chưa từng có ai cảnh giới, ta đã vượt qua đời đời kiếp kiếp, những kia đi thẳng ở trên đường người. . ."

Đế Tôn thần thức tán dật, hóa thành linh tinh tiếng nói mảnh vỡ, tán ở bốn phương, bị Phương Quý bắt giữ.

Mà theo những thứ này thần thức tán dật, trên mặt của hắn cuối cùng xuất hiện vẻ mặt, cái kia như là thất vọng, vừa giống như là tiếc nuối, càng nhiều, nhưng là không cam lòng, hắn rút cục miễn cưỡng mở miệng, phát ra âm thanh: "Ta không thua tại bất luận người nào, vì sao lại muốn thua ở trong tay ngươi?"

Phương Quý nhìn lúc này Đế Tôn, trong lòng nổi lên một chút phi thường kỳ lạ ý nghĩ.

Phảng phất có vô số hồi ức, đang tràn vào đầu óc của chính mình, nhưng cách một tầng sương mù, hắn có chút thấy không rõ lắm.

"Ngươi kỳ thực cũng không phải vẫn không thua!"

Hắn nhìn Đế Tôn, chậm rãi mở miệng nói: "Ngươi không có ngộ ra Tri Kiến viện con đường, vì lẽ đó ngươi không bằng sư tôn ta, ngươi thiết kế muốn luyện hóa sư tôn ta, đoạt con đường của hắn, nhưng cũng bị ta tông chủ sư bá nhìn thấu, vì lẽ đó ngươi mưu kế trên giống như bại bởi hắn. . ."

"Mấu chốt nhất chính là. . ."

Hắn bỗng nhiên chậm rãi ngồi xổm xuống, thật lòng nhìn Đế Tôn hai mắt.

"Ngươi bù đắp Quy Nguyên đạo tàng, cũng đi ra con đường này, vì lẽ đó ngươi cho là mình so với Quy Nguyên đạo tàng chủ nhân cũ cường. . ."

"Nhưng ngươi nghĩ không nghĩ tới. . ."

Trong giọng nói của hắn, dường như có chút thần bí đạo uẩn, làm cho hắn tiếng nói đều có vẻ hơi mờ mịt lên: "Có lẽ Quy Nguyên đạo tàng chủ nhân cũ, cũng không phải là không có phát hiện con đường này, chỉ là hắn cho rằng con đường này là sai, vì lẽ đó từ bỏ cơ chứ?"

"Người. . ."

Đế Tôn bỗng nhiên choáng váng, trên mặt hiện ra một loại cực kỳ vẻ phức tạp.

Ở trong cơ thể hắn, lại truyền ra vật gì đó phá nát âm thanh.

"Người đến tột cùng là ai?"

Hắn dùng hết toàn thân cuối cùng khí lực, gất gao hỏi lên.

Nhưng này như là bị sương mù che chắn Phương Quý, lại chỉ là lắc lắc đầu, thân hình tựa hồ càng ngày càng xa.

Đế Tôn bóng người, bỗng nhiên trong lúc đó phá nát ra, tán tại thiên địa.

. . .

. . .

Ào ào ào. . .

Cảnh vật hồi tưởng, Phương Quý trở lại trong hiện thật.

Khắp cả mắt nhìn lại, liền chỉ nhìn thấy cái kia phun trào hắc triều, như là vừa nãy nói chuyện, tình cảnh mới vừa rồi, đều là giả, hắn chỉ nhìn thấy, ở chính mình cái kia một chiêu kiếm xuống, Đế Tôn đã bị rất xa đánh bay ra ngoài, bên người các đạo khí cơ dần dần nổ tung, phá diệt, đan dệt mà thành đạo đạo hỗn loạn mà sức mạnh mạnh mẽ, lôi kéo hắn thân linh, như là ảm đạm sao băng, từng điểm từng điểm mất đi ánh sáng.

Bốn phương tám hướng, không biết có bao nhiêu người nhìn về phía Đế Tôn cái kia cuối cùng một điểm chôn vùi linh tính. . .

Đế Tôn chết rồi. . .

Bởi vì hắn tộc người đã biến mất, vì lẽ đó vào đúng lúc này, không người vì hắn tiễn đưa!

Chương 759 : Muốn Tới

"Người kia, rất cục. . . Đã chết rồi sao?"

Theo cái kia một mảnh phẳng phát xé rách toàn bộ thiên địa giống như điên cuồng gào thét qua đi, tất cả tại trong nháy mắt quy về bình tĩnh.

Cường giả chết đi, sẽ khiến đến mỗi một vị tu hành bên trong người, cảm nhận được một loại rõ ràng biến hóa, gần giống như bọn họ quen thuộc thiên địa, bỗng nhiên trong lúc đó thiêu hụt một khối, vì lẽ đó mỗi người vào lúc này, bất kể là có cũng không đủ bản lĩnh nhìn thấy cái này một mảnh chiến trường chủ yếu nhất nơi tình cảnh đó, trong đầu cũng đều xuất hiện hiểu ra, biết có một cái bất thể cường giả, vào lúc này biến mất rồi. . .

Có như vậy trong nháy mắt, bọn họ thậm chí cảm giác không thể tin được!

Đặc biệt là Bắc Vực tu sĩ, bọn họ từ đi theo ở Tiên minh lại đây, trăm vạn tiên quân thế ép Tôn phủ, lại tới gặp Thập Môn Quỷ Thần trận chặn đường, lại tới liều mạng một trận chiến, nắm vô số mạng người điền Thập Môn Quỷ Thần trận, lại tới mắt thấy nhìn thấy sinh cơ, sau đó chợt vào lúc này, nhìn thấy 1,500 năm trước, cái kia từ Nam Hải bờ đồ bộ người, lại một lần đồ bộ, xuất hiện tại bọn hắn trước mắt.

Lần lượt bay lên hi vọng, sau đó lại tiêu diệt, lần lượt rơi vào tuyệt vọng.

Đặc biệt là cái kia cầm trong tay yêu đao nam nhân, hắn đã trấn áp Bắc Vực 1,500 năm, có thể tưởng tượng chính là, có lẽ hắn cho Bắc Vực tu sĩ mang đến ảnh hưởng, còn có thể lại kéo dài 1,500 năm, hay là sẽ kéo dài càng lâu càng lâu thời gian. . .

Tự thân liền đã là cao tuyệt, lại đi ra bực này lợi hại đường!

Liền ngay cả Bắc Vực Thiên Thượng Kiếm Tiên, Bắc Vực thế ngoại ba lão, U cốc chi đế, Thái Bạch tông chủ, Tứ gia gia chủ, bực này tất cả tuyệt thế cao thủ xuất hiện, đều không làm gì được hắn, điều này cũng ngược lại cũng thôi, tới cuối cùng, thậm chí ngay cả Đông Thổ ba vị Lão thần tiên,

Nam Cương Yêu Tổ, Tây Hoang ma đều đến rồi, lại còn là không làm gì được hắn, chuyện này quả thật cũng đã vượt qua tưởng tượng của mọi người!

Hắn thật sự đã vô địch rồi hay sao?

Hay hoặc là nói, hắn xác thực đã vô địch rồi. . .

Ít nhất hắn đối mặt bất cứ người nào, đều không có bại, biểu hiện đều là không cách nào ngăn cản. . .

Hắn thậm chí để thế giới cảm nhận được tuyệt vọng!

Mãi đến tận cuối cùng. . .

Hắn lấy một loại phạm nhân không thể lý giải nguyên nhân, thua ở Thái Bạch Nhất Quái Phương Quý dưới tay, cuối cùng cũng coi như là chết rồi. .

.

. . .

. . .

"Hắn liền như thế chết rồi?"

Mà lúc này Phương Quý, cũng rơi vào một cái cực kỳ phức tạp tâm tình bên trong.

Đế Tôn, hoặc nói hắn linh tính, đã hoàn toàn tiêu vong, cõi đời này lại không gì khác nữa điểm cái bóng, hắn lưu lại hắc triều, cũng thành vô chủ vô thức chi vật, liền như vậy tản mạn ôm vào đại địa bên trên, như là một mảnh nước đọng, chỉ là tình cờ, mới sẽ nhắc lên một điểm hơi nhỏ sóng gió, giương mắt quét tới, chỉ có thể nhìn thấy hắc triều ở giữa, cắm vào một thanh tàn tạ đao, ở không hề có một tiếng động gào thét. . .

Nghĩ đến vừa nãy ra cái kia một kiếm cảm giác, Phương Quý trong lòng cực kỳ quái lạ.

Đặc biệt là ở cuối cùng, cái kia như thật tựa như huyền nói chuyện, càng làm cho hắn cảm giác có chút mê man, bởi vì đương thời cùng Đế Tôn nói chuyện chính là hắn, giọng điệu là hắn, tiếng nói cũng là hắn, nhưng là hết

lần này tới lần khác lúc này nhớ tới đến, có mấy lời quả thực không giống như là tự mình nói. . .

Là do vì chính mình đều không hiểu là có ý gì.

Đặc biệt, liên quan tới Quy Nguyên đạo tàng, liên quan tới con đường kia lời nói!

. . .

. . .

"Ha ha, Đế Tôn chết rồi. . ."

"Cái kia trên đảo sương mù yêu ma, rốt cục vẫn là chôn thây ở Bắc Vực. . ."

"1,500 năm, Bắc Vực rốt cục nghênh đón ánh sáng. . ."

Lâu dài ngọt ngào sau khi, bỗng nhiên bắt đầu có tiếng hoan hô vang lên, đây là những kia chân chính ý thức được, Đế Tôn đã chết Bắc Vực tu sĩ, bọn họ dùng một quãng thời gian rất dài, để chứng minh chính mình không phải đang nằm mơ, sau đó bọn họ liền cười lớn lên, phát tiết lên, có người cười to, có người khóc lớn, có người nện ngực, có người lại, tâm tình lan truyền, dần dần ảnh hưởng đến càng nhiều người.

Bắc Vực là thật sự thắng!

Đế Tôn chết rồi, con đường của hắn cũng bị đánh gãy.

Mấu chốt nhất chính là, Tôn phủ hầu như tất cả tộc nhân cùng quý thân, toàn bộ đều bị hắn luyện hóa, không còn một mống.

Không còn như vậy thắng, thắng như vậy tuyệt đối, sạch sành sanh.

Thế gian lại không có Đế Tôn, lại không có Tôn phủ, cũng lại không thể lấy vượt lên ở Bắc Vực tu sĩ trên đỉnh đầu người.

"Làm được, thật sự làm được. . ."

Cổ Thông lão quái ở đây mặt hân cuồng, lại đây mặt nước mắt, vừa cười,

vừa rơi lệ.

Ai có thể nghĩ tới, Bắc Vực lại thật sự có đánh bại Tôn phủ một ngày?

Bắc Vực tu sĩ, có lẽ chỉ nhìn bọn họ những thứ này người thiết lập ra Tiên minh, luyện tiên quân, từng bước từng bước, vượt khó tiến lên, rồi loạn Tôn phủ, lại đoạt Bắc Vực, sau đó tập kết đại quân, đánh vào nam cảnh Tôn phủ hạt địa, Thập Môn Quỷ Thần trận, còn có cuối cùng Đế Tôn, nhìn bọn họ mỗi một kiếp đều vượt khó tiến lên, mỗi một lần hoặc hung hoặc hiểm, nhưng cũng đều thắng, nhưng trên thực tế, bọn họ lại là một chút lòng tin cũng không có?

Bây giờ Thái Bạch tông chủ, người mặc sông máu, hung thế kinh thiên.

Bây giờ Mạc Cửu Ca, Thiên Thượng Kiếm Tiên, danh chấn Thiên Nguyên.

Bây giờ chính mình cái kia tiểu lão đệ, càng là cao thâm khó dò, thần bí đến cực điểm. . .

Tựa hồ người như bọn họ, trời sinh nên làm Đế Tôn đối thủ, nhưng trên thực tế, bọn họ ban đầu quyết định muốn đối kháng Tôn phủ thời điểm, còn chỉ là một cái Kim Đan, một kẻ tàn phế, một cái Trúc Cơ cảnh giới nhỏ lông con khi a, dù là đến lúc này, Cô Thông lão quái đều còn nhớ, lúc trước hắn ở An Châu Tôn phủ, hộ tống Thái Bạch tông chủ về Đan Hỏa tông trị độc thì gặp phải cái kia toàn bộ đường hiểm tượng!

Khi đó, mấy con quỷ thần, liền hiểm một điểm liền lấy mất Thái Bạch tông chủ mạng nhỏ!

Vào lúc ấy, ai có thể nghĩ tới người này càng sẽ có lật đổ Tôn phủ một ngày?

"Xác thực làm được!"

Mà tại trong hư không đứng Thái Bạch tông chủ, lúc này cũng chính cảm khái nhìn về phía bốn phương, lặng lẽ vượt lên trên người nhả nhúm áo bào, hắn trong lòng ngực tựa hồ phun trào một loại không tên tâm tình, ánh mắt đảo qua Bắc Vực chính hoan hô đám người, lại đảo qua cái kia một mảnh tình cờ cũng sẽ nổi lên một chút sóng lớn màu đen tử triều, cuối cùng, hắn bỗng nhiên tâm có lay động, ngẩng đầu nhìn hướng về phía trước.

Nơi đó, có Đông Thổ ba vị Lão thần tiên!

Cái nhìn này nhìn sang, nguyên bản nên có một ít hãnh diện cảm giác.

Thế nhưng cái nhìn này nhìn sang thì trong lòng chột kinh sợ đến mức nhảy một cái.

...

...

"Ha ha, mặc kệ như thế nào, chúng ta xác thực thắng trận chiến này rồi. . ."

Mà vào lúc này tàn khư phía trên chiến trường, Phương Quý cũng từ mê man trong thức tỉnh, ngẩng đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Mạc Cửu Ca chính hướng mình nhìn sang ánh mắt, Đế Tôn đã chết, Mạc Cửu Ca liền cũng mất đi ràng buộc, lúc này hắn đang lẳng lặng đứng ở hắc triều bên trên, ánh mắt bình tĩnh hướng về Phương Quý nhìn lại, lông mày hơi nhíu, phảng phất đang suy nghĩ, hoặc là đang lo lắng một chút gì.

Phương Quý hướng về hắn vẫy tay, toét miệng cười.

Mạc Cửu Ca ánh mắt, dần dần trở nên hơi ngưng nhiên.

...

...

Mà ở khác một chỗ, người trong thôn càng là hiển lộ ra cùng Bắc Vực tu sĩ tuyệt nhiên ngược lại vẻ mặt.

Bọn họ không những trên mặt không có nửa điểm nhảy nhót cùng hưng phấn, sau đó chỉ có vô tận ngọt ngào, thậm chí là sợ hãi. . .

...

...

"Cái này Vụ đảo người tuổi trẻ, rất đáng sợ!"

Tại một mảnh vắng lặng bên trong, ở cao nhất trên trời, Nam Cương Yêu Tô bỗng nhiên nặng nề mở miệng, nhìn cái kia một mảnh còn sót lại hắc triều, con người thu nhỏ lại, Đế Tôn đã chết, lại còn di lưu lại như vậy một mảnh không lồ hắc triều, chỉ có đến bọn họ loại cảnh giới này người, mới biết cái này hắc triều đến tột cùng khủng bố đến mức nào, bởi vì cái này vốn là không phải một loại ứng nên xuất hiện trên thế gian đồ vật, nó đại diện cho mất không chế.

Từ trong miệng bọn họ, nói với Đế Tôn ra "Đáng sợ" hai chữ, cũng không chút nào có vẻ khác lạ.

Tu vi của bọn họ cùng cảnh giới, ít nhất là góc gác, ánh mắt, đối với thế giới hiểu rõ, đều là vượt xa Đế Tôn, vì lẽ đó bọn họ nguyên lai trong nhận thức, Đế Tôn chỉ là một cái bé nhỏ không đáng kể người tuổi trẻ, bọn họ thả hấn ở nơi đó, chỉ là nghĩ nhìn hấn có thể làm được cái gì, lại có thể hay không cho mình những thứ này người mang đến một ít mới dẫn dắt, nghĩ đến một ít trước không nghĩ tới điem. . .

Mãi đến tận bọn họ cảm thấy Đế Tôn che giấu quá sâu, trong lòng mới hơi sinh lo lắng, mượn Bắc Vực tay đem hấn ép đi ra.

Sau đó bọn họ mới ý thức tới, trước cái này bọn họ cũng không làm sao để ở trong mắt người tuổi trẻ, đã trở nên đáng sợ như thế!

Bọn họ vốn là có vô số vẫn lấy làm kiêu ngạo đồ vật, đủ để kiểm kê chế được hấn, nhưng là kết quả lại phát hiện, căn bản kiểm kê không được, cái này không đáng chú ý Vụ đảo đi ra người tuổi trẻ, dễ dàng, liền đem bọn họ tất cả mọi người đều bức đến tuyệt địa. . .

Chỉ thiếu một chút, thì sẽ mang toàn bộ thế giới đi tới hủy diệt!

Mấu chốt nhất chính là, khi đó bọn họ, nhìn tất cả những thứ này phát sinh, lại không cách nào ngăn cản.

Không tìm được ngăn cản phương pháp!

Dù là cuối cùng Đế Tôn quả thật bị ngăn cản, cũng là Thái Bạch tông chủ làm được, Thiên Thượng Kiếm Tiên làm được, Phương Quý làm được!

Nói cách khác, một lần nữa tới một lần, bọn họ vẫn là ngăn cản không rồi!

Liên sắc mặt của bọn họ, ngay vào lúc này trở nên càng nghiêm nghị, càng sợ hãi. . .

"Mà tên tiểu tử này, so với hắn còn đáng sợ. . ."

Nam Cương Yêu Tổ trầm mặc một hồi lâu, còn nói ra câu nói thứ hai.

Đông Thổ ba vị Lão thần tiên sắc mặt, trở nên càng nghiêm nghị, cũng càng lo lắng.

Liên ngay cả Tây Hoang ma, vào lúc này cũng gật gật đầu.

Vừa nãy Phương Quý chém về phía Đế Tôn một màn, bọn họ đều nhìn thấy, nhìn thấy Đế Tôn trên người bắt đầu bay lên những kia thần bí khó lường khí tức, nhưng càng nhìn thấy Phương Quý trên người cũng tương tự có những kia thần bí khó lường khí tức, thậm chí liên ngay cả bọn họ, cũng có thể sáng tỏ cảm giác được, Phương Quý trên người khí cơ, so với Đế Tôn khí tức trên người càng ngưng tụ, đáng sợ hơn, càng cấp người mang đến sợ hãi!

"Vì lẽ đó. . ."

Nam Cương Yêu Tổ bỗng nhiên thấp giọng nở nụ cười.

Mà Đông Thổ Lão thần tiên, nhưng là âm gương mặt, lạnh lùng nhìn về phía dưới thế gian.

Tây Hoang ma, im lặng không lên tiếng.

Mà ở phía dưới, cái kia vô cùng vô tận, thoát nhìn vốn đã ngủ đông hắc triều, bỗng nhiên như là chịu đến một loại khí thể không tên dẫn dắt, nhanh chóng tăng vọt lên, dường như một vòng xoáy khổng lồ, vù vù khiếu khiếu, hình thành rồi một loại tiếp thiên che trời làn sóng.

. . .

. . .

"Quả nhiên, quả nhiên vẫn là như vậy. . ."

Người trong thôn so với những người khác càng sớm hơn một ít nhận ra

được cái gì, đồ tể trên mặt, lộ ra vẻ tức giận.

Hoa quả phụ mím mím môi, tựa hồ cắn ra vết máu.

Nuôi gà Vương lão thái, trên mặt như là lộ ra trào phúng, như là trào phúng người khác, cũng như trào phúng chính mình.

Trưởng thôn thấp giọng nói: "Hắn, muốn tới!"

Chương 760 : Vừa Bắt Đầu Liên Nhất Định Kết Quả

"Đây là muốn làm cái gì?"

"Lẽ nào Đế Tôn còn chưa chết hẳn sao?"

Thấy được cái kia một mảnh hắc triều bốc lên, tất cả mọi người đều kinh hãi, dồn dập kêu to, đặc biệt là mới vừa mới sinh ra chút khoan khoái tâm tư, mới vừa mới phát tiết giống như rồng to không vài tiếng Bắc Vực các tu sĩ, càng là liên sợ hãi đến mặt đều tái nhợt, nghĩ thầm nếu liên như vậy kiếm đạo, đều không có thể đem Đế Tôn giết cái tuyệt diệt, như vậy vị này Vụ đảo đến ngoan nhân đến tột cùng nên còn nhiều khó chơi?

Bất quá lại, bọn họ liên cũng ý thức được sự tình không đúng. . .

"Không phải Đế Tôn. . ."

Phương Quý một chút nhìn lại, liền biết cái này hắc triều phun trào không có quan hệ gì với Đế Tôn, Đế Tôn đã chết, ý thức tuyệt diệt, cái này một phương hắc triều, chính là không có linh vật chết, bây giờ chúng nó trào lay động lên, tự nhiên là có người đưa chúng nó hất lên, vô cùng lực lượng, khiến cho chúng nó cao cao vung lên, hầu như trên nhận bầu trời, lại dường như một phương lao ngục, gặt gao đem nó cho bao phủ ở bên trong. . .

"Các ngươi dám. . ."

Phương Quý bỗng nhiên gầm lên, trước nay chưa từng có phần nộ, vội vã kêu to, bay trốn trên giữa không trung.

"Phản phật. . ."

Nhưng là vào lúc này, cái kia vô cùng vô tận hắc triều, đã tại giữa không trung kết hợp ở một chỗ, sau đó mạnh mẽ hướng về hắc đê ép lại đây, bây giờ Phương Quý, mới vừa chém ra kiếm thứ tám, mà lại ở một kiếm này

bên trong, cùng Đế Tôn cứng đối cứng, thực tại tiêu hao đi tới quá nhiều pháp lực, thậm chí ngay cả đại đạo di bảo, đều có vẻ hơi ảm đạm tối tăm, cả người quả thực liền trở thành xác không, thì lại làm sao có thể ở cái này vô cùng vô tận màu đen thủy triều phía dưới chịu đựng được, hiển nhiên hấn bóng người, liền đã bị cái kia vô tận hắc triều bao phủ lại ở bên trong.

"Đó là chuyện gì xảy ra?"

"Là ai đang ra tay đối phó Tiêu thánh quân?"

Phát hiện tình cảnh này chúng tu, tất cả đều thất thanh kêu to, có không ít người theo bản năng chạy đến đây.

"Bạch!"

Mà tại một màn này, Thái Bạch tông chủ trên mặt, càng là lần thứ nhất hiển lộ ra phần nộ đến mất khống chế vẻ, quanh người còn sót lại không nhiều huyết quang, vào lúc này tụ khiếu cùng nhau, lại là hóa thành một thanh huyết đao, mà ở quen thuộc Thái Bạch tông chủ trong mắt người, cái này vẫn là Thái Bạch tông chủ lần thứ nhất dùng đao, hấn vẫn cho rằng sử dụng binh khí, liền đã mất tiểu thừa, mà đao sát khí quá nặng, càng là có thương tích phong nghi, vì lẽ đó hấn rất ít dùng binh khí, càng là hậu như xưa nay không dùng đao, duy lần này, hấn vừa ra tay, huyết quang liền hóa thành đao. . .

Hấn cái này một đao vượt qua bầu trời, mạnh mẽ hướng về Đông Thổ Lão thần tiên mấy người chém đi qua!

"Các người, sao dám như thế?"

Đón cái kia một đao đao khí, Đông Thổ Lão thần tiên mấy người đều vẻ mặt lạnh lùng, tay áo lớn xa xa lay động đi ra, liền đem Thái Bạch tông chủ xa xa đánh bay ra ngoài, rồi sau đó, ba vị Lão thần tiên, Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu Tô, bọn họ cùng nhau về phía trước bước ra một bước, tiếng nói trầm thấp, như tiếng sấm lặn ra, không giống như là ở giải thích, chỉ là ở tỏ rõ bọn họ đạo lý: "Thế gian không thể lại mạo lần thứ hai hiểm!"

Nói lời này thời điểm, trên người bọn họ khí cơ khuấy động, dần dần bay ra, đem cái kia trải rộng ba ngàn dặm vực hắc triều, tất cả đều cuốn lên, một tầng một tầng, hướng về bị hắc triều quán vào trong đó Phương Quý điệp đi lên, như là một phương làm trời kén. . .

Cái này vừa đến, tất cả mọi người đều biết hướng về Phương Quý ra tay, càng là những kia thế gian mạnh nhất người.

Trong lòng như là tảng đá ép xuống, thở dốc đều đã không hề có một tiếng động.

"Trước đây Bắc Vực đã từng có một cái thuyết pháp, nói hấn là hủy thế Thiên Ma!"

Nam Cương Yêu Tổ tiếng nói như có như hiện, từ dưới bầu trời hạ xuống: "Lời ấy tuy không trúng, lại cũng không xa, người này người mang dị bảo, tu vị cao tuyệt, Vụ đảo người kia đi ra con đường, chỉ cần hấn đồng ý, hấn cũng như thế có thể đi được đi ra. . ."

"Bất quá chỉ trong một ý nghĩ!"

Nói lời này thì chỉ thấy cái kia ba ngàn dặm vực bên trong hắc triều, tất cả đều mênh mông cuồn cuộn, trào ở Phương Quý quanh người, như là một phương rót nước cuốn ngược, hóa thành một cái cực lớn giọt nước mưa, chỉ là ở cái kia giọt nước mưa trong, có thể nhìn thấy lúc nào cũng gồ lên, có bóng người ở xông tới, rõ ràng là Phương Quý còn ở bên trong la to, nghĩ muốn trốn ra được, liền bầu trời bên trên, liền bỗng nhiên hạ xuống vô số pháp tắc.

Những thứ này pháp tắc, như là từng đạo từng đạo dây thừng, đem cái kia cực lớn hắc triều giọt nước mưa, tầng tầng trói chặt lên.

"Đế Tôn còn có kế hớ, có hay không hiểu được Tri Kiến viện con đường!"

Một âm thanh khác vang lên, chính là một cái thân mặc áo bào lam Đông Thổ Lão thần tiên, hấn mắt lạnh nhìn bị hắc triều bao lấy, lại bị tầng tầng trắc đan dẹt quần quanh Phương Quý, tiếng nói trầm thấp mở miệng: "Mà hấn lại hầu như không có kế hớ, hấn đồng dạng có chín cái dấu vết của đường, mà lại đều mạnh hơn Đế Tôn, càng then chốt chính là, hấn học Tâm kiếm, thậm chí ngộ ra kiếm thứ tám, cũng vừa là nói, hấn muốn đi ra con đường này, liền thật sự sẽ đi ra, đại thế hủy diệt, cũng chỉ ở hấn trong một ý nghĩ, đồng thời lại cũng không có người, có thể ngăn cản đến hấn. . ."

Mà đang nói những câu nói này thì ba người bọn họ, trên người cũng đều bay ra vô số phù văn.

Những bùa chú này, lắm ta lắm tâm, giống như đầy sao trụy thế, từng điểm từng điểm, đánh rơi ở cái kia hắc triều các cái phương vị, làm cho tuy rằng bị pháp tắc trói lại, nhưng vẫn cứ đang cuộn trào không ngớt hắc triều, dần dần trở nên trở nên vững chắc, dường như cực lớn khối băng. . .

"Không thể. . . Di hoạ. . ."

Chính là Tây Hoang ma, cũng tiếng trầm hờn dỗi mở miệng.

Cũng không biết hẳn làm cái gì, nhưng theo hẳn tiếng nói hạ xuống, đại địa bắt đầu nhấc lên mênh mông cuộn cuộn bụi mù, vô số tảng đá bay lên, dâng tới cái kia cực lớn khối băng, trước sau lũy diện tích ghép lại, từng khối từng khối chồng lên nhau, chặt chẽ vững vàng đem cái kia khối băng đặt ở bên trong, đến lúc này, cái kia hắc triều động tĩnh bên trong, rốt cực hoàn toàn biến mất, chỉ có đầy trời bụi mù, tràn ngập một phương.

. . .

. . .

"Bọn họ. . . Bọn họ đang làm gì đây?"

Chiến trường một bên khác trong thôn, Hồng Bảo Nhi cùng Đại Tráng thấy được tình cảnh này, đã sợ hãi đến đến hình dung thất sắc, cùng với những cái khác người lạnh lùng cùng hờ hững, hình thành rồi so sánh rõ ràng, sột ruột lôi kéo cha mình ông tay áo, kêu lên: "Bọn họ tại sao đối phó tiêu Quý tử?"

"Bởi vì bọn họ sợ sệt!"

Đồ tể không có mở miệng, trưởng thôn lại chậm rãi tiếp nhận cái này câu nói cửa miệng, tiếng nói hiện ra đến cực kỳ trầm thấp: "Bọn họ nhìn thấy Vụ đảo Đế Tôn đi ra thứ mười đường, không có trước đây loại kia có thể chỉ chương trong lúc đó, nắm tắt cả biến số tự tin, bọn họ sợ Đế Tôn, mà bọn họ lại gặp được, tiêu Quý tử gốc gác, thậm chí còn dày qua Đế Tôn, tiêu Quý tử trên người, có bọn họ càng thấy không rõ lắm đồ vật, vì lẽ đó bọn họ sẽ không cho phép hẳn tiếp tục lưu lại trên đời này, mà bọn họ, thậm chí đều đã không có lòng tin có thể giết đến hẳn. . ."

"Vì lẽ đó, bọn họ muốn phong ấn lên hẳn đến!"

Tú tài bỗng nhiên tiếp nhận nói lú, lạnh nhạt nói: "Đề Tôn lưu lại vật chất, do sinh hóa chết, đã thành làm vì đến bất hủ đồ vật, vừa vụn có thể dùng đến phong ấn hấn, cơ hội như vậy, bỏ qua, nói vậy liền cũng lại không chờ được đến, vì lẽ đó bọn họ thậm chí ngay cả cân nhắc thời gian đều không có, bọn họ chỉ là dựa vào chính mình bản năng, liền làm ra quyết định này, liền đem hấn cho phong ấn lên. . ."

"Bởi vì sợ, vì lẽ đó xoá bỏ!"

". . ."

". . ."

Hồng Bảo Nhi sợ sệt lên, không chỉ có là bởi vì những người kia người làm ra như thế tàn nhẫn quyết định, càng là bởi vì nàng phát hiện người trong thôn tựa hồ đối với tất cả những thứ này biểu hiện dị thường lạnh lùng, lớn tiếng kêu lên: "Vậy các ngươi. . . Các ngươi làm sao còn không cứu hấn?"

"Chúng ta. . ."

Vương lão thái bỗng nhiên gằn giọng nở nụ cười hai tiếng, vẻ mặt bên trong như là có dày đặc hận ý.

Mà cái này hận ý, không phải đối với người khác, càng là đối với mình: "Chúng ta, cũng không so những người kia cường bao nhiêu!"

"Biết ta đang suy nghĩ gì sao?"

Một cái âm thanh u than thở vang lên, người trong thôn quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy con mắt ửng hồng Hoa quả phụ, trên mặt nàng còn chảy nước mắt, nhưng cũng đã ở không hề có một tiếng động cười, trong nụ cười tràn đầy đều là vẻ trào phúng, nàng cười nói: "Ta chỉ là thế cái kia tiểu hồn đản thiệt thòi, rõ ràng hấn vừa nảy ra cái kia một kiếm thì còn ở ghi nhớ chúng ta, nhưng là vừa quay đầu, chúng ta cũng chỉ có thể như thế nhìn. . ."

Người trong thôn lập tức đều biến đến mức dị thường trầm mặc.

"Thậm chí. . ."

Hoa quả phụ nói: "Chúng ta đã sớm biết, nhưng vẫn gạt hấn, thậm chí dung

túng tất cả những thứ này xuất hiện!"

Trong thôn bầu không khí, bắt đầu trở nên càng nghiêm nghị, tựa hồ có nùng đến hóa không ra ngọt ngọt.

"Kết quả này. . ."

Trưởng thôn qua hồi lâu, mới thấp giọng nói: "Không phải từ vừa mới bắt đầu, liền biết rồi sao?"

. . .

. . .

"Ào ào ào. . ."

Bây giờ cái kia hắc triều đã bị ngưng tụ, mà lại bày xuống tầng tầng phong ấn, cũng không phải là do làm vì cần nhiều như vậy phong ấn, mới có thể đem nó ổn định, mà là bởi vì, mỗi một cái ý thức được sự tình quan khiếu người, đều không yên lòng bên trong người có thể đi ra, cũng lo lắng cái khác bày xuống phong ấn người, sẽ bởi vì một số ý nghĩ, đem bên trong người thả ra, vì lẽ đó chỉ có thể chính mình cũng bày lên một đạo, mới sẽ thả tâm.

Lúc đầu, cái kia hắc triều trong, tựa hồ còn mơ hồ có chút thần niệm khuấy động truyền tới.

Nhưng là theo tầng tầng phong ấn bày xuống, cái kia thần niệm khuấy động ý, đã trở nên càng ngày càng yếu. . .

Cuộn cuộn bụi mù tràn ngập trên cửu thiên, sau đó lại chậm rãi hạ xuống, cho đến lúc này thời điểm, mọi người mới lúc ẩn lúc hiện nhìn thấy phía kia cực lớn phong ấn, chỉ thấy hắc triều đã cố định, thành hình, bị pháp tắc ràng buộc, lại bị cái kia vô tận Đông Thổ phù văn ổn định, lại bị Tây Hoang ma thôi thúc ma, đem vô tận nham thạch biến thành khô giáp giống như, gặt gao trần ở bên trong, hình dạng dần cũng thay đổi.

Trong sân đã không nhìn ra hắc triều vết tích, chỉ có thể nhìn thấy một ngọn núi.

Cái kia một ngọn núi, lẻ loi đặt đang bị trận này trận đại chiến tỏa bình phía

trên vùng bình nguyên, dữ tợn mà cô tiếu.

Có thể từ cái kia trên núi, cảm ứng được vô cùng vô tận khí tức, quỷ dị mà tà ác.

"Đó là . . ."

Hết thấy đều phát sinh quá nhanh, quá nhiều người còn chưa kịp phản ứng, vẫn không có làm ra quyết định, phong ấn liền đã thành, không biết có bao nhiêu người, lúc này chỉ có thể ngơ ngác nhìn cái kia đột nhiên liền xuất hiện ở trước mắt, bụi mù bao phủ bên trong to lớn bóng đen, không cách nào hình dung lúc này trong lòng bọn họ tâm tình, nhưng có người chợt phát hiện cái kia một ngọn núi đáng vẻ, dị thường nhìn quen mắt, trong lòng hồi hộp một thoáng.

Liền ngay cả Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu Tô mấy người, nhìn thấy ngọn núi kia đáng vẻ, trong lòng cũng bỗng nhiên nổi lên một loại cực kỳ quái lạ ý nghĩ, phong ấn là bọn họ làm, nhưng là bọn họ cũng không dự liệu được cuối cùng đáng đáp. . .

Đó là một toà Ma sơn!

Chương 761 : Người Ở Đường Trước

Ma Sơn ở Bắc Vực tu sĩ trong mắt, vốn là một loại không thể quen thuộc hơn được tồn tại.

Thế nhưng bây giờ, chợt thấy một toà mới Ma Sơn xuất hiện ở trước mặt mình, lại lập tức trở nên ngột ngạt đến cực điểm.

Bên trong đất trời, như là mất đi tất cả âm thanh cùng sắc thái.

Chỉ có cái kia một toà Ma Sơn tồn tại, lẳng lẳng đứng ở đại địa bên trên, vô thanh vô tức.

"Uông uông uông. . ."

Đột nhiên có phần nô tiếng kêu vang lên, mọi người thấy thì đã thấy đó là một con cánh dài quái xà, nó trợn to hai mắt nhìn toà kia Ma Sơn, như là cảm ứng bên trong để nó hơi thờ quen thuộc, bỗng nhiên vừa giận vừa sợ, không muốn sống giống như hướng về Ma Sơn vọt tới, vung mệnh múa lấy hai cái móng vuốt nhỏ, dùng sức ở cái kia một toà phía trên ngọn núi lớn đào lên, vừa đào vừa gọi, như là điên rồi.

"Quá. . . Hận!"

Có mơ hồ không rõ tiếng nói vang lên, tiểu Long đế Ngao Lai Bảo mặt hướng đem Phương Quý phong ấn lên Đông Thổ Lão thần tiên cùng Tây Hoang ma các loại, nó dùng sức kêu to , làm cái này Thất hải lúc trước tiêu tổn vô tận tâm huyết chế tạo đi ra tồn tại, nó vốn là từ nhỏ nên là cùng Đông Thổ Lão thần tiên các loại một loại độ cao, thậm chí càng cao tồn tại, bây giờ chúng nó lần thứ nhất mặt đối mặt nói chuyện, bất luận từ đâu loại góc độ tới nói, đều tính là phi thường có ý nghĩa, nhưng là bây giờ, nó há to miệng nói, cái thứ nhất rõ ràng chữ, lại là. . .

Hận!

Nó phần nô, bây giờ vẫn còn không rõ ràng mồm miệng, không cách nào

biểu đạt sự phẫn nộ của nó, thế là nó điên cuồng kêu to, bỗng nhiên hướng về bọn họ vọt tới, há mồm ra, một đạo mênh mông cuộn cuộn ma tức liền vượt qua trăm dặm, mạnh mẽ hướng về những người kia phun tới.

"Bọn họ phong ấn Phương Quý, bọn họ tại sao có thể phong ấn Phương Quý?"

Có một cái gập muốn khóc âm thanh vang lên, chính là Thái Bạch tông Hứa Nguyệt Nhi, nàng dặm chân kêu to, trong mắt đều đã tuôn ra lệ.

Mà cùng nàng như thế, nhưng là Thái Bạch tông đệ tử, Nhan Chi Thanh, Trương Kinh, Mạnh Lưu Hôn, Trương Vô Thường các loại, bọn họ đều là kinh nộ không ngớt, cùng một đám Thái Bạch tông đệ tử vội vã hướng về phía trước đoạt lại, chưa chạy đến vài bước, đám nghiêng bên trong đã có một cái nữ đem giết ra, chỉ thấy nàng vóc người đơn bạc, đây người là máu, đều là ngọn lửa chiến tranh khí tức, chính là Quách Thanh sư tỷ, mạnh mẽ giết hướng về phía phía trước.

"Tại sao phải làm như vậy?"

"Dựa vào cái gì làm như thế?"

Có vô số người kêu to, trong này có Tức đại công tử, hẳn trước đây không lâu vừa mới vừa mất thấy cha của chính mình bị Đế Tôn nuốt chửng, bây giờ liền lại nhìn thấy chính mình bạn thân, giúp mình báo thù cha bạn thân, bị những thứ này chí cao vô thượng tồn tại phong ấn lên.

Có Tiêu Tiêu Tử, nàng cùng Tức đại công tử giống như, tuyển nhìn thấy sư tôn chết đi, lại xem Phương Quý bị phong ấn.

Có Việt Thanh, có Hải Sơn Nhân, có Mạnh Đà Tử. . .

Lúc này bọn họ tất cả mọi người, đều là trải qua cái này từng cuộc một đại chiến, sợ hãi mệt mỏi đến cực điểm, rồi lại mất thấy tất cả những thứ này.

Cái kia nặng nề như núi phẫn nộ bi thương, hầu như phải đem bọn họ ép vỡ.

"Các ngươi. . . Các ngươi. . . Thằng khốn, tất cả đều là thằng khốn!"

Cô Thông lão quái đã chà xát vài lần con mắt, trước sau không thể tin được

chính mình nhìn thấy cái kia một toà Ma Sơn, hẳn cảm thấy hẳn hẳn là ảo giác, không nên xuất hiện chuyện như vậy, mãi đến tận hẳn xác định đây là thật sự, trái tim cái kia khó có thể hình dung ngọt ngào mới lập tức xông vỡ lý trí của hẳn, hẳn biết mình tu vị, biết bản lĩnh của chính mình, nhưng là hẳn lại tiếng bực bội hướng về những kia chửi âm lên.

Hắn ở chỉ vào Đông Thổ Lão thần tiên, chỉ vào Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu Tổ, mắng to thằng khốn!

"Ta Bắc Vực, làm vì báo 1,500 năm huyết cừu, trăm vạn tiên quân, duy nhất còn lại một, hai, hơn ngàn tiền bối, chỉ còn rất ít, nhưng các người thấy ta Bắc Vực mới vừa mới đến thắng thảm, liền đem ta Bắc Vực ân nhân phong ấn ở đây, là cảm thấy, ta Bắc Vực đã không có sức tái chiến sao?"

Cung Thương Vũ thân thể đều đã tàn tạ nửa bên, lại nhắc lên thương, thẳng hướng không trung chỉ vào, tiếng nói đang run rẩy.

Thế nhưng cái kia tức giận, lại như cuộn cuộn sông lớn: "Ta Bắc Vực giết bại Đế Tôn, lẽ nào liền không giết được các người những thứ này. . ."

"Các người những thứ này vong ân phụ nghĩa lão khốn nạn sao?"

". . ."

". . ."

Ào ào ào. . .

Khe núi bên trong, phong dưới đáy, trong bụi cỏ dại, vô số mới vừa trải qua những thứ này vĩnh viễn khó quên ác chiến Bắc Vực còn sót lại các tu sĩ, nghe Cung Thương Vũ, đều đứng lên, lúc này bọn họ cũng đã tê dại, trong đầu vẫn còn chưa bao giờ từ cái kia từng cuộc một đại chiến trong khôi phục như cũ, bọn họ chỉ biết là, cái này một trận đại chiến, ở Bắc Vực tiêu tốn khó có thể hình dung đánh đổi sau khi, thắng, càng là biết, Vụ đảo Đế Tôn mang đến tai họa, đã không chỉ là liên quan đến Bắc Vực, thậm chí cũng liên quan đến toàn bộ Thiên Nguyên. . .

Trận chiến này, kỳ thực là Bắc Vực cứu vớt Thiên Nguyên!

Sau đó vào lúc này, Thiên Nguyên công lao lớn nhất, khắp cả thiên hạ có ân người, bị phản bội. . .

Liên, loại này phần nộ cùng không cam lòng, chống đỡ lấy bọn họ lại lần nữa bò lên, một bước một tắc, lưng lay đi tới đến đây. . .

. . .

. . .

Đông Thổ Lão thần tiên, Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu Tổ, chỉ là mắt lạnh nhìn những thứ này Bắc Vực người, sắc mặt lạnh lùng, không có nửa điểm vẻ mặt, tất cả những thứ này tựa hồ sớm ở bọn họ trong dự liệu, cũng không có thể kích khởi bọn họ trái tim nửa điểm gợn sóng.

Bọn họ chỉ là lạnh lùng nhìn!

Nhìn những kia giun đé chậm rãi tiếp cận bọn họ, bên người có khí tức phun trào.

"Đều ngừng tay đi!"

Cũng tại lúc này, một giọng nói vang lên, chậm rãi truyền khắp chư vực.

Mọi người thấy thì trong lòng đều là cả kinh, chỉ thấy đến chính là Mạc Cửu Ca, cái này thời điểm, bất kể là ai nói câu nói này, cũng không thể ép tới ở lại Bắc Vực lửa giận, chỉ có Mạc Cửu Ca có thể, dù sau hắn là Thiên Thượng Kiếm Tiên, là Phương tiểu thánh quân sư phụ.

Ánh mắt của mọi người, đều hướng về hắn nhìn lại, chờ mong hắn giữ gìn lẽ phải.

Nhưng Mạc Cửu Ca lúc này cũng không có vội vã nói chuyện, mà là nhìn về phía Thái Bạch tông chủ.

Trước đây Thái Bạch tông chủ đã từng ra một đao, muốn ngăn cản bọn họ, nhưng cũng bị đánh lui, dĩ nhiên bị thương, trong miệng đều ở phun huyết khí, hắn quay đầu nhìn về phía Mạc Cửu Ca, một cái ánh mắt trong, liền đã rõ ràng hắn muốn nói cái gì, liền hắn liền cũng chỉ có thể trầm mặc lại, sau một hồi lâu, hắn bỗng nhiên cao tiếng quát chói tai: "Tất cả Thái Bạch tông đệ tử nghe lệnh, lập tức rút đi, trở về sơn môn!"

"Rào. . ."

Vô số người kinh hãi đến biến sắc, trên mặt lộ ra khó có thể tin về mặt.

Bọn họ không hiểu, vào lúc này, vì sao Thái Bạch tông chủ lại nhất định phải làm cho các đệ tử thôi lui. . .

Lẽ nào đôi mặt Đông Thổ Lão thần tiên bực này tồn tại, liền hẳn cũng cảm thấy sợ sệt?

Chỉ có cực nhỏ một nhóm người, trong lòng kinh nộ qua đi, nhưng dần dần rõ ràng hẳn ý tứ, bọn họ cắn chặt hàm răng, đè lại hỏa khí, chậm rãi lui ra chiến trường này, thậm chí dùng hết một thân có khả năng, vội vã hướng về bốn phương tám hướng độn tới. . .

Dương nhiên, phần lớn người cũng không có nhúc nhích.

Dù là đối với Thái Bạch tông chủ có rất lớn tín nhiệm người, cũng không có.

Mà Thái Bạch tông chủ, cũng không có cưỡng cầu nữa những thứ này, hẳn hít một hơi thật sâu, đè xuống chính mình trái tim phun trào cuộn cuộn sóng máu, nỗ lực duy trì chính mình tỉnh táo, hẳn xoay người hướng Đông Thổ ba vị Lão thần tiên nhìn sang, ánh mắt đảo qua Tây Hoang ma, cũng đảo qua Nam Cương Yêu Tổ, nói: "Mới vừa ta Thái Bạch tông đệ tử cái kia một kiếm, chém giết Đế Tôn, cứu toàn bộ Bắc Vực. . ."

"Thế nhưng hẳn, cứu cũng không chỉ là Bắc Vực!"

Hắn thấp giọng nói: "Các ngươi đều rõ ràng, như là mới vừa rồi không có ngăn cản Đế Tôn, như vậy đường đi của hẳn xuống, liền là các ngươi cũng ngăn cản không được, có lẽ các ngươi tu vị đủ cao, thực lực đủ mạnh, có lẽ các ngươi rất khó bị hẳn nuốt chửng, có thể các ngươi ngăn cản không được hẳn, vì lẽ đó đạo thống của các ngươi, các ngươi môn nhân đệ tử, các ngươi huyết mạch tộc duệ, đều sẽ bị hẳn nuốt chửng, mà đến lúc đó, liền là các ngươi bực này tu vị, cũng không phải hẳn đối thủ, vì lẽ đó cuối cùng, các ngươi cũng sẽ bị hẳn nuốt chửng, cuối cùng đều khó thoát khỏi cái chết. . ."

"Vì lẽ đó, vừa nãy ta Thái Bạch tông đệ tử cái kia một kiếm, cứu lại không chỉ có là Bắc Vực!"

"Hắn cứu chính là Thiên Nguyên, bao quát các người thân bằng hữu hảo hữu Thiên Nguyên. . ."

Thái Bạch tông chủ thấp giọng nói: "Mà hắn mới vừa cứu các người, các người liền phong ấn hắn, vì lẽ đó ta vừa nãy nghe có người mắng các người vong ân phụ nghĩa, có người mắng các người thẳng khôn, lời này quả thật một điềm sai cũng không có, các người thậm chí chỉ có thể tính súc sinh!"

"Rào. . ."

Chu vi chư thiên, nghe thấy những câu nói này, tất cả đều lớn đổi sắc mặt.

Mặc dù là Tây Hoang ma cùng Nam Cương Yêu Tô, đều hơi sinh niệm, bên trong đất trời, có gió lạnh dao cạo.

Tất cả mọi người đều biết, đây là bọn hắn dĩ nhiên động sát ý gây nên.

Bọn họ không hề động thủ, là bởi vì Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, chậm rãi đã mở miệng, trong đó một cái áo bào trắng ông lão, ánh mắt bình tĩnh rơi vào Thái Bạch tông chủ trên mặt, vẻ mặt không hề lay động, như là hoàn toàn không có bị Thái Bạch tông chủ lời nói xúc động, hắn thậm chí như là ở thật lòng suy nghĩ, chậm rãi mở miệng: "Vì lẽ đó dưới cái nhìn của người, chúng ta làm quyết định, đúng là sai!"

Thái Bạch tông chủ gật đầu, thản nhiên nói: "Mười phần sai!"

Lão giả áo bào trắng cũng ánh mắt thản nhiên nhìn hắn, nói: "Người nói những thứ này, chỉ là bởi vì người không biết, một đời trước là làm sao bị táng diệt, có người bại hết tất cả con đường, sau đó lại mở ra cái này một phương đại thế, sau đó mới có chúng ta cái này bây giờ Thiên Nguyên, mà bây giờ, chúng ta đã thấy, có người đi tới con đường kia, suýt nữa hủy diệt thế gian, lúc này, lại có trên người một người xuất hiện những thứ này đường cái bóng, thậm chí có thể nhìn thấy trên người hắn Tiên điện tồn tại, chẳng lẽ còn không cách nào nhìn thấu thân phận của hắn sao?"

"Chẳng lẽ còn muốn trơ mắt nhìn hắn, lại lần nữa chặt đứt con đường của tất cả mọi người, lại lần nữa táng diệt một hồi thế gian?"

Thái Bạch tông chủ trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên chậm rãi nói: "Lời tương tự, tựa hồ chúng ta trước đây đã nói. . ."

Lão giả áo bào trắng chỉ là lạnh lùng nhìn hấn.

Mà Thái Bạch tông chủ trên mặt, thì thôi hiện ra một chút châm biếm: "300 năm trước, các ngươi liền muốn thu ta cùng sư đệ nhập môn, vì thế không tiếc gả cho chính mình huyết thân tộc nhân, đương thời còn không biết, bây giờ nghĩ lại, khi đó bắt đầu, các ngươi liền đã đang vì mình đường mà lựa chọn nhân tài, ta cùng sư đệ phải quay về, giúp Bắc Vực làm một ít chuyện, có thể các ngươi lại cho rằng, chúng ta muốn làm không đáng nhắc tới. . ."

Lão giả áo bào trắng lạnh lùng nói: "Các ngươi chú ý những thứ đó, vốn là liền không đáng nhắc tới, lão phu 300 năm trước, liền đã cho các ngươi cơ hội, để cho các ngươi có thể nhập Đông Thổ, nhập Khương gia, để cho các ngươi 300 năm trước, liền có tiếp xúc đến đường hi vọng, có thể các ngươi lại thiên quăng không ra hỗn loạn như thế Bắc Vực, thân là tu hành bên trong người, lại lòng tràn đầy tục nhân ý niệm, nói cái gì đời đời khuất nhục, nói cái gì nước nhà địa vực ý niệm, cái này bản thân liền là ma chướng, là thô tục ý niệm, cũng là tu hành trên đường nhất không được hồng trần độc!"

"Cái gọi là nước nhà cố thổ, như thế nào nước nhà cố thổ?"

"Man Hoang lúc, yêu ma hoành hành, tổ người ốm yếu, chỉ có thể ôm đoàn sưởi ấm, cái này chính là ban đầu nước nhà ý niệm, vạn dặm hiểm cảnh, hiểm thấy tìm một mảnh thanh u an bình nơi, bởi vậy không dám tự ý rời, cái này chính là cố thổ ý niệm, nhưng là bây giờ đã không giống nhau, chúng ta tu hành bên trong người, có thể bay du hoàn vũ, đời núi lấp biển, liền nên đi tìm đường, đi tham phá thiên địa huyền bí, cái này, chính là đường. . ."

Thái Bạch tông chủ khế quát: "Vì lẽ đó bởi vì hấn có thể sẽ ảnh hưởng đến các ngươi con đường, các ngươi liền ân đền oán trả?"

"Cái gọi là ân cừ, cũng là hồng trần độc!"

Lão giả áo bào trắng vẻ mặt đã biến đến mức dị thường lạnh lùng: "Có liên quan với đường, làm cái gì, liền đều không gì đáng trách!"

Lời ấy trầm tiếng hét ra, khuấy động thiên địa, một mảnh thăm thăm yên tĩnh.

Tất cả mọi người cũng nghe được hấn, cũng như là từ lời này bên trong,

cảm nhận được một loại khó có thể hình dung lạnh lùng.

Bởi vì hắn lời nói quá mức lạnh lùng, đạo tâm lại quá mức kiên định, càng nhất thời để người không thể phản bác.

"300 năm trước, chúng ta liền không ủng hộ những việc này, vì lẽ đó chúng ta thà rằng trở về. . ."

Thái Bạch tông chủ cũng trầm mặc rất lâu, mới chậm rãi mở miệng, lắc đầu nói: "Bây giờ, chúng ta vẫn là không cách nào tán đồng, các ngươi đem đường coi trọng lắm, đem đường xem trọng tại tất cả, nhưng đường không nên trọng tại người, trước tiên tại người, mà là người trước, đường ở phía sau!"

Lúc này, áo bào trắng bên người áo lam ông lão bỗng nhiên nói: "Đạo bất đồng, mưu cầu khác nhau, 300 năm trước châm ngôn, nhắc tới làm gì?"

"Nhắc tới những thứ này nói chuyện cũ, chính là nói cho các ngươi, sai là các ngươi!"

Thái Bạch tông chủ vẻ mặt phát lạnh, hơi cắn răng, tiếng nói bên trong ngực ngạt vô cùng tức giận, càng ngày càng cao: "Nếu là mấy lời nói không rõ ràng, vậy thì không cần nói, nói nhiều thì sẽ rườm rà, đáp án trái lại có thể từ đạo lý đơn giản nhất trong tìm ra. . ."

"Đạo lý đơn giản nhất, chính là làm việc ăn cơm!"

"Ta Thái Bạch tông đệ tử có lẽ thật sự có các ngươi đoán cái kia loại khả năng, đến khi đó, khắp thiên hạ người đều sẽ chém hắn, nhưng hắn dù sao vẫn không có làm, ta không nhìn thấy trên người hắn triển lộ các ngươi lo lắng loại kia uy hiếp, ta chỉ nhìn thấy, hắn làm rồi việc, hắn giúp đỡ thiên hạ chém Đế Tôn, nhưng cũng không những không có được đến chính mình hắn là đến, trái lại lại bị các ngươi phong ân lên, đây chính là không có đạo lý!"

"Đây chính là hỗn trướng!"

". . ."

". . ."

Theo hấn tiếng nói vang lên, Đông Thổ ba vị Lão thần tiên đều trầm mặc lại, cau mày không nói.

Mà Nam Cương Yêu Tổ trong mắt, thì thôi lóe qua mấy vệt hàn quang, bỗng nhiên nói: "Vậy ngươi lại chuẩn bị như thế nào đây?"

"Ta chỉ là ở nói cho các ngươi một chuyện!"

Thái Bạch tông chủ quay đầu nhìn về phía Nam Cương Yêu Tổ, vẻ mặt trước nay chưa từng có chăm chú, âm thanh trầm thấp nói: "Các ngươi đem hấn phong ấn lên, chúng ta thì sẽ cứu hấn đi ra, các ngươi đối với hấn bất công, chúng ta thì sẽ dẫn hấn tìm về trận này công đạo, ta Thái Bạch tông lý niệm, tổng cùng các ngươi không giống, nhưng tương tự cũng phải quán triệt xuống, bây giờ, ta Thái Bạch tông đã có một phần đệ tử rời đi, hạt giống rải đi ra ngoài, như vậy chỉ cần Thái Bạch tông đệ tử còn sót lại một cái, liền chắc chắn cứu hấn đi ra, bất luận vì thế, cần bỏ ra cái giá gì!"

Nam Cương Yêu Tổ nghe vậy đã là vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, tiếng nói u đặng: "Giết sạch Thái Bạch tông đệ tử, thậm chí giết sạch Bắc Vực người, đều không khó!"

tiếng nói đầy ra, truyền khắp bốn phương, thiên địa nhất thời trở nên một mảnh xơ xác sát khí!

Đón Nam Cương Yêu Tổ sát khí, Mạc Cửu Ca thì lại chỉ là cầm trong tay kiếm, chậm rãi nắm chặt, đi lên phía trước.

Cùng Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ sóng vai, nhìn về phía những thứ này cao nhân đương thế.

Chương 762 : Mời Tới Trong Thôn Ngòi

Thiên địa trầm ngưng, chỉ có ánh mắt đan dệt, ý thức va chạm.

Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ cùng Thiên Thượng Kiếm Tiên Mạc Cửu Ca hai người, đối mặt đứng ở đối diện bọn họ Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, Tây Hoang ma cùng Nam Cương Yêu Tổ, cùng đối phương so sánh với nhau, bọn họ hai người một cái là sông máu sắp phá diệt tận diệt, một cái ở mới vừa mới đối kháng Đế Tôn lúc kiếm ý hao tổn hết sạch, dường như trong gió tàn đèn, dao động kéo đem diệt, nhưng đứng sóng vai bóng người, lại còn trước sau như một.

Kiên định, mà lại không đem bất luận người nào để ở trong mắt.

Theo lý thuyết lúc này Đông Thổ Lão thần tiên mấy người, hẳn là có thể không đem bọn họ hai người để ở trong mắt, nhưng cũng không biết tại sao, nhìn bọn họ như vậy hờ hững mà bằng phẳng ánh mắt, lại khiến đến trong lòng bọn họ, đều mơ hồ sinh ra một chút hơi chút cảm giác bị đè nén.

"Hai người các ngươi, lại có thể làm được cái gì?"

Nam Cương Yêu Tổ vào lúc này, đúng là liền mở miệng trước, tiếng nói bên trong tràn đầy lạnh lùng: "Đạo bất đồng, mưu cầu khác nhau, thị phi đúng sai, chúng ta đều có trái tim cân nhắc, sẽ không phải chịu người bên ngoài ảnh hưởng, nói tất cả lời nói tiên đề, cũng nên là chính mình có nói lời này tự cách cùng sức lực, bây giờ các ngươi, bây giờ Bắc Vực, đã thua gần đủ rồi, các ngươi lại nơi nào đến can đảm đây?"

Âm thanh không lớn, lại một cách tự nhiên, có thể lan truyền tiến vào trong tai của mọi người, như là sấm rền, lay động ra mấy ngàn dặm.

Đặc biệt là hẳn nói lời này lúc ung dung cùng lạnh lùng, càng là khiến người cảm thấy vô cùng sát ý.

Không biết có bao nhiêu người, đều đã đổi sắc mặt, ngọt ngọt mà nặng nề.

Sớm trước bọn họ nhìn thấy mới vừa chém giết Đé Tôn Phương Quý, bị những thứ này người phong ấn lên thì trong lòng đều là phần uất khó tả, thậm chí chửi ầm lên, nhưng là bây giờ, cũng đã đi qua một ít thời gian, đặc biệt là Nam Cương Yêu Tổ, nhượng bọn họ nhận rõ ràng một chút cái sự thực đáng sợ, cái kia chính là bây giờ bọn họ đối mặt những thứ này người, đều là thể gian nhân vật đáng sợ nhất, những thứ này người tu vị, đều không thua tại Đé Tôn, thậm chí bàn về gốc gác, còn còn cao hơn Đé Tôn rất nhiều, hơn nữa bọn họ, cũng đều có từng cái đường.

Đừng nói bọn họ gộp lại, coi như chỉ là đơn lấy ra một cái, cũng không phải bây giờ Bắc Vực có khả năng so với. . .

Dù sao cùng Tôn phủ một trận chiến, Bắc Vực tổn thương, thực sự là quá lớn. . .

To lớn Bắc Vực, càng như là một cái bị thương nặng sắp chết cự nhân, khắp toàn thân, đều là đầm máu vết thương. . .

Mà ở tình huống như vậy, đi đối kháng những thứ này thể gian nhân vật khủng bố nhất?

Bắc Vực dám sao?

. . .

. . .

"Lão phu liền dám!"

Một mảnh trong trầm mặc, bỗng nhiên có tiếng hét lớn vang lên, một bóng người già nua, vung múa nổi lên trong tay Hoàng kim xử, tức giận hướng về những thứ này thể gian người khủng bố nhất hét lớn: "Can đảm không phải đến từ chính tu vị, cũng không phải đến từ chính đường, can đảm là đạo lý cho, lão phu là Kim Đan, nhưng lão phu tự nghĩ làm có lý, tự nghĩ không thẹn với lòng, lẽ nào. . . Chẳng lẽ còn sẽ sợ các người hay sao?"

"Nếu thật sự nói cái gì đường, lão phu. . . Lão phu trong lòng cũng biết chính mình nên làm cái gì đường, không thua cho các người. . ."

Cổ Thông lão quái, vừa gầm lên, vừa tiến lên đón, râu bạc trắng phiêu phiêu, khí thể hùng hổ, Minh Nguyệt cùng Thanh Phong hai cái đệ tử, đã sợ

hãi đến sắc mặt tái nhợt, nhưng là bọn họ nhìn Cô Thông lão quái xông về phía trước, lão lão đảo đảo lúc nào cũng có thể sẽ ngã sập xuống dáng vẻ, liền vẫn là căn môi, hai bên trái phải đuổi theo, sau đó đỡ lấy Cô Thông lão quái, cùng hẳn cùng nhau, đi tới những kia khung bố người.

"Ta Thương long một mạch, chính là Bắc gan!"

Một âm thanh khác lớn tiếng vang lên, chính là Cung Thương Vũ, hẳn giận tiếng hét lớn: "Su tôn ta năm đó ở Tôn phủ trước mặt, không có sợ qua, ở Bắc Hải bên trên chịu chết, cũng không có sợ qua, chúng ta bây giờ đã thắng rồi Đế Tôn, lại dựa vào cái gì muốn sợ các ngươi?"

Càng nhiều người đứng dậy, là Thái Bạch tông đệ tử.

Trong bọn họ, đã có người rời đi, là vì truyền ra Thái Bạch tông chủ, lưu lại một ít khả năng.

Nhưng càng nhiều, vẫn là ở lại nơi này, lúc này dứt khoát về phía trước.

Trong này, có A Khổ sư huynh, có Quách Thanh sư tỷ, có Nhan Chi Thanh, có Hứa Nguyệt Nhi, Trương Kinh cùng với Hùng Bình, Hòa Hậu Quân các loại.

"Mau chóng thả ta Bắc Vực Tiểu thánh quân. . ."

"Bắt nạt ta Bắc Vực công thần lớn nhất, chính là bắt nạt ta Bắc Vực, cái gì có thể cho ngươi?"

"Chúng ta nhiều người, chẳng lẽ còn sợ ngươi?"

". . ."

". . ."

Càng nhiều người về phía trước vọt lên, có lớn tiếng quát mắng, có trầm mặc.

Tức đại công tử, Tiêu Tiêu Tử, Việt Thanh, Hải Sơn Nhân, Mạnh Đà Tử, thậm chí còn có Hứa Lưu Hoan cái bóng, bất luận nhận thức cùng không nhận ra, bọn họ đều từng cái từng cái đứng dậy, dù là bị thương nặng, dù là chỉ còn thở một hơi, cũng đều ở đi về phía trước ra, tựa hồ là muốn dùng

như vậy phương thế, qua lại trả lời Nam Cương Yêu Tổ, đến cho thấy chính mình đối với chuyện như thế này mặt thái độ. . .

Biết rõ loại thái độ này có lẽ không trọng yếu!

Lúc này, giờ khắc này, vẫn còn không người nào biết những thứ này đều không quan trọng thái độ, đại diện cho cái gì. . .

. . .

. . .

Nam Cương Yêu Tổ, lúc này sắc mặt đã thay đổi, hẳn rõ ràng không nghĩ tới, Bắc Vực thật sự dám.

Bắc Vực đã bị Tôn phủ thống ngự 1,500 năm, bóc lột thậm tệ, truyền vào hạ đẳng huyết mạch quan niệm, không chỉ có là người khác nhìn bọn họ, đều là gây mất sống lưng một nhóm người, liền chính bọn hắn, cũng đều đã nhận, mà bây giờ, càng là Bắc Vực thương vong nặng nề, khổ sở thăng được trận chiến này, suy yếu nhất thời điểm, ai có thể nghĩ tới bọn họ lúc này, lại thật dám phản đối chính mình những thứ này người?

Mấy vị Đông Thổ Lão thần tiên, ánh mắt thì lại phức tạp hơn chút.

Cùng Nam Cương Yêu Tổ cùng Tây Hoang ma đem so với, có lẽ ba người bọn họ, mới càng tiếp cận người một ít, vì lẽ đó bọn họ ngược lại bỗng nhiên ý thức được chút gì, có lẽ đối với Bắc Vực tới nói, hết lần này tới lần khác là vào lúc này, bọn họ có thật là có can đảm lượng đứng ra phản đối. .

.

Trải qua cái này Quan Sơn đại chiến, Bắc Vực thắng Tôn phủ, trả giá thật lớn rất lớn, nhưng cũng đổi lấy một vài thứ.

Đặc biệt là, ở bọn họ dám đứng ra phản đối với mình những thứ này người thời điểm, càng là có vẻ từ trong xương cũng đã có chút không giống.

Đối với Bắc Vực mà nói, cái này phải là một phi thường trọng yếu thời khắc.

Đáng tiếc, không có gì dùng. . .

Tâm địa của bọn họ lại lần nữa biến đến lạnh lẽo cứng rắn, thậm chí hồ hững, rồi sau đó sát ý ra. . .

Đến bọn họ bực này địa vị, có mấy lời cũng không phải nói lung tung, cái gì giết chết đối thủ, cái gì giết sạch Bắc Vực, người khác nghe tới càng như là uy hiếp, nhưng là bọn họ sẽ không, nếu là có chút chặn đường tồn tại, bọn họ xóa đi thời điểm không một chút nào sẽ đau lòng, có lẽ giết sạch Bắc Vực, bọn họ sẽ hiềm phiền phức, nhưng là giết chết trước mắt Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca hai cái này uy hiếp lớn nhất, lại tất yếu.

Dù sao, hai người này sau đó khôi phục thương thế, thì sẽ trở nên phi thường vương tay chân. . .

Thậm chí không cần trao đổi ánh mắt, bọn họ liền biết trái tim suy nghĩ, liền ý nghĩ liền cũng khế động. . .

Sau đó ngay vào lúc này, bỗng nhiên có một đạo dị thường huyền diệu mà kinh người khí cơ, xuất hiện ở bên trong đất trời, cũng đồng thời hấp dẫn bọn họ lực chú ý của tất cả mọi người, đều chậm rãi xoay người, hướng về khí cơ kia truyền đến phương hướng nhìn lại, sắc mặt trầm ngưng. . .

Có một cái làng nhỏ, xuất hiện ở chiến trường biên giới.

. . .

. . .

Cái kia làng nhỏ, thoạt nhìn không một chút nào bắt mắt, chỉ là một cái rất bình thường nho nhỏ thôn xóm, rất ít mấy cái phòng ốc, cửa thôn có một toà thốt đá, trong thôn mơ hồ có thể nhìn thấy chút bóng người, mà duy nhất có thể nhượng bọn họ cảm giác bất phàm, chính là thôn này như là bỗng nhiên trong lúc đó xuất hiện, tối thiểu ở vừa nãy, không có ai chú ý tới chiến trường này biên giới phệ tích bên trên có cái nhỏ làng nhỏ tồn tại.

"Hôm nay huyết khí đã đủ dày đặc, sau đó nói vậy càng nồng, chư vị cần gì phải nóng lòng nhất thời?"

Cửa thôn nơi, có một cái vóc người lộm khộm ông lão xuất hiện, trong tay nhắc theo một cây tẩu thuốc, hần bình tĩnh ngẩng đầu, nhìn về phía không trung Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu Tổ cùng Thái Bạch tông chủ, Mạc Cửu Ca các loại tồn tại, nhẹ nhàng chấp tay,

thi lễ một cái, nói: "Chư vị nếu không chê, kính xin đến trong thôn ngôi một chút, có mấy lời, nghe một chút, đôi với chư vị cũng là có chỗ tốt!"

"Hả?"

Có rất nhiều người chột thấy cái này quái lạ thôn làng, trong lòng liền không tên cả kinh.

Nhưng không trung những người kia thì lại khác, Thái Bạch tông chủ nhìn thấy thôn kia, ánh mắt đầu tiên là hơi ôn hòa, như là có chút thả lỏng chút, nhưng là nghĩ lại trong lúc đó, liền lại nhờ vào đó liền tưởng đến càng chuyện kinh khủng, sắc mặt đúng là lập tức trở nên còn hơn hồi nãy nữa muốn thâm trầm.

Mạc Cửu Ca nhưng là nhìn thôn làng một chút, tựa hồ cũng không để ý.

Mà Đông Thổ ba vị Lão thần tiên ánh mắt rơi vào cái kia cửa thôn ông lão trên người, khẽ gật đầu.

Bọn họ ánh mắt đảo qua hư không, vị kia lão giả áo bào trắng bỗng nhiên cười nói: "Vừa nghe trưởng giả mời, cái kia liền quá rồi!"

Hắn vung vung tay áo lớn, cũng không biết là đôi với người nào nói: "Xin mời!"

Vừa nói chuyện, dưới chân liền đã mây bay hội tụ, chậm rãi hướng về trong thôn phiêu qua, chậm rãi ở thôn trước rơi xuống đất, hướng về cái kia cửa thôn ông lão áp lễ, sau đó ba vị Lão thần tiên liền cùng nhau vào trong thôn.

Tây Hoang ma tượng là bị một loại nào đó khí cơ hấp dẫn, trái tim hơi động niệm, chậm rãi về phía trước di động, một màn kỳ dị xuất hiện, vốn là hấn ma khu mạnh mẽ quá đáng, đã không cách nào biến ảo, vẫn luôn là như vậy, nhưng là theo hấn tiếp cận thôn làng, thân thể lại càng ngày càng nhỏ, cuối cùng nhập thôn thì liền đã như thường. . .

Nam Cương Yêu Tổ cũng rơi đi xuống, đầu tiên là từ một phương cùng chu vi thiên địa lúc nào cũng giao hòa, như ẩn như hiện dáng dấp, biến trở về chính mình mảng khu bốn tướng, rồi sau đó lại biến thành một người mặc trắng đen sắc sỡ bào lão nhân dáng dấp, chấp hai tay sau lưng, vào trong thôn.

Mà thấy tình cảnh này, Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca cũng rơi đi xuống, cùng đi vào thôn.

Bọn họ nhìn thôn này bên trong cảnh sắc, nhìn các vị ánh mắt phức tạp người trong thôn, tâm tình trở nên càng hơi trầm trọng.

Còn có rất nhiều những người khác nghĩ muốn hướng về trong thôn đi tới, nhưng là bọn họ mỗi đi một bước, thôn làng liền phảng phất cách bọn họ càng xa hơn một chút bước, càng như là nhanh chóng thối lui, xa đến không cách nào chạm đến giống như, nhưng là ở bọn họ ngừng lại thì ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy thôn làng ngay khi trước mắt của chính mình, thậm chí không dùng pháp lực, đều có thể nhìn thấy trong thôn một cảnh một vật, thậm chí nghe được bên trong gà gáy chó sủa.

"Mời ngồi!"

Cửa thôn cối xay bên cạnh, có chút ghé đá phiến đá, trưởng thôn xin mời mọi người ngồi xuống, nói: "Dâng trà!"

Có cái béo lùn chắc nịch áo đỏ cô bé nghiêm mặt bưng hai chén trà nhỏ tới, một chén cho Thái Bạch tông chủ, một chén cho Mạc Cửu Ca.

Đông Thổ ba vị Lão thần tiên không có, Tây Hoang ma không có, Nam Cương Yêu Tổ cũng không có.

Liền ngay cả trưởng thôn đều không có!

Chương 763 : Chín Đường Quy Nguyên, Nhân Đạo Cực Điểm

Bất kể là Đông Thổ Lão thần tiên, vẫn là Tây Hoang ma, vẫn là Nam Cương Yêu Tô, vào thôn làng sau khi, đều biểu hiện có chút ngạc nhiên, lấy bọn họ tu dưỡng công phu, tự sẽ không làm loại kia mất thể thống hết nhìn động tới nhìn tây cử chỉ, nhưng là ở lơ đãng trong lúc đó, lại vẫn là ánh mắt ở trong thôn quét qua, có người nhìn thấy thôn làng cửa thốt đá, có người nhìn thấy trong thôn đồ tể, quả phụ, lão thái thái, thiêu niên, có người nhìn chằm chằm vòng bên trong gà, trong ruộng trâu, có người nhìn cái kia nhà đá, có người nhìn trong thôn trời.

Càng xem, bọn họ tựa hồ cảm thấy càng sợ, sau đó đáy mắt ý thoải mái càng ngày càng đậm.

"Không nghĩ tới, nhanh như vậy liền lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy, càng là so với trước đây lại đến còn nhanh hơn chút. . ."

Trưởng thôn thần nhiên tùy ý bọn họ nhìn trong thôn một cảnh một vật, một lúc lâu mới nhẹ nhàng mở miệng cười: "Bất quá đối với chúng ta mà nói, tựa hồ cũng không cảm giác kỳ quái, mắt thấy thế gian đại thế, cuối cùng đi đến một bước này, đúng là cảm thấy càng ngày càng quen thuộc!"

Trong sân mọi người nhất thời đều không có vội vã trả lời, đều trong lòng châm chước.

Đi tới như thế một cái quái lạ thôn làng, chính là bọn họ, cũng không nghĩ buông tha bất luận cái nào cơ hội, phạm một điểm sai.

Đông Thổ áo bào trắng Lão thần tiên, trầm mặc một hồi lâu, mới nói: "Nguyện xin chỉ giáo, một đời trước đến tột cùng phát sinh cái gì?"

Trưởng thôn cười tủm tỉm liếc mắt nhìn hắn, nói: "Các người hẳn phải biết mới đúng!"

Đông Thổ ba vị Lão thần tiên nhìn nhau một chút, lão giả áo bào trắng nói: "Biết một ít, nhưng cuối cùng không thể so với thân trải qua người rõ ràng hơn!"

Trong lời nói của hắn, nhắc tới thân trải qua người ba chữ, nếu là bị thôn làng người bên ngoài nghe được, chỉ sợ sẽ cảm thấy ba chữ này so với kinh động thiên hạ còn đáng sợ, thế nhưng đối với bây giờ tiến vào thôn này người tới nói, lại đều không có biểu hiện ra cái gì vẻ kinh ngạc, tựa hồ cảm thấy lẽ ra nên như vậy giống như, chỉ là đồng thời ngẩng đầu hướng về trưởng thôn nhìn sang, biểu hiện ra đối với chuyện này quan tâm.

"Chỉ là một ít cũng không mới lạ chuyện!"

Trưởng thôn tùy tiện mỉm cười, nắm hỏa thạch đốt thuốc lá, từ từ phun ra một cái hơi khói, mới nói: "Đơn giản là xuất hiện đường, lại đánh ở cùng nhau, chỗ bắt đồng chính là, so với các người đánh đến càng hung một ít, bởi vì các người mãi đến tận hiện tại, cũng chỉ xuất hiện Nam Hải vị kia người tuổi trẻ một người điên, những người khác, tựa như các người, bao nhiêu còn duy trì chút lý trí, lên đường bước chân bước không có lớn như vậy, mà chúng ta đời kia, nhưng là có vô số cái như vậy người điên, mọi người đều đấu ra hỏa khí, đấu cuống lên mắt. . ."

Hắn vừa nói, vừa nhẹ nhàng cười, nhìn về phía thôn làng bên ngoài.

Nơi đó, mới vừa hình thành một toà Ma Sơn, lẳng lặng trữ đứng ở đó, Phương Quý liền ở trong đó.

"Người xem Ma Sơn liền biết rồi, bây giờ các người cái này một thế, mới chỉ bắt quá xuất hiện một toà Ma Sơn mà thôi. . ."

". . ."

". . ."

Trưởng thôn lời nói, đột nhiên làm cho Đông Thổ Lão thần tiên cùng Nam Cương Yêu Tổ mấy người, sắc mặt đều xuất hiện hơi biến hóa.

Ma Sơn xuất hiện, là bọn họ cũng không có dự liệu đến, bọn họ trước chỉ là lợi dụng Đế Tôn lưu lại màu đen thủy triều, dựa thế đem Phương Quý phong ấn mà thôi, lấy tu vi của bọn họ, có thể nhìn ra cái kia màu đen thủy triều quý dị chỗ, đó là một loại vượt quá thế gian mặc cho cái gì vật chất đồ

vật, do sinh chuyển chết, liền khó tăng khó giảm, nắm giữ cái khác vật tư không có không đổi đặc điểm, thậm chí bất hủ.

Càng là bất hủ đồ vật, càng là thích hợp phong ấn.

Chỉ bất quá, phong ấn hoàn thành sau khi, lại xuất hiện một toà Ma Sơn, lại là bọn họ không có ý tưởng đến.

Thậm chí cái này nhượng bọn họ sớm nghĩ đến rất nhiều không thể tưởng tượng nổi khả năng. . .

Trước đây lưu lại Ma Sơn, đến tột cùng là làm sao xuất hiện?

Chẳng lẽ những kia Ma Sơn bên trong, cũng đều phong ấn một ít liền như thế lúc Phương Quý như thế người?

Thậm chí nói, chính là hắn?

. . .

. . .

"Một đời trước thì xuất hiện một cái người, hắn bị chư đường tranh chấp loạn tượng kích động, cuối cùng quyết định xuất thủ cứu thế. . . Đương nhiên, cái này là sau đó lời giải thích, hắn lúc đó, kỳ thực liền cùng với những cái khác ở trên đường tranh đấu người cũng không có gì không giống, duy nhất không giống nhau, là hắn đủ mạnh. . . Cuối cùng hắn thắng, hắn bại hết tám cái đường, đoạt đi các con đường tất cả ý chí, lý niệm, dị bảo cùng truyền thừa, hắn trở thành một cái tập thể gian hoàn chinh chín cái đường vào một thân người, đứng thẳng trên thế gian đỉnh cao, nhìn xuống thiên hạ. . ."

Trưởng thôn chậm rãi tiếp tục nói: "Mà hắn những kia đối thủ, thì bị hắn phong ấn lên, liền là các người nhìn thấy Ma Sơn!"

"Thì ra là như vậy. . ."

Tất cả mọi người nghe đến đó, càng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ cùng Mạc Cửu Ca hai người đều không mở miệng nói chuyện, chỉ là lẳng lặng nghe.

Trưởng thôn trên mặt thì lại lộ ra một chút thần nhiên vẻ, hoãn một hồi mới nói: "Hắn tuy rằng hoàn thành chưa từng có ai tráng cử, hắn thắng, thế nhưng hắn nhưng không có vui vẻ, phản mà chỉ có tuyệt vọng, bởi vì hắn nhìn thấy, chỉ có khắp nơi bừa bộn thế giới, này không phải là kết quả hắn muốn, liền hắn nỗ lực dung hợp tám cái đường lại thêm vào hắn con đường của chính mình, đi ra một cái tiền cổ người đường đến!"

"Chín đường quy nguyên, Nhân đạo cực điểm!"

Trưởng thôn ánh mắt rơi vào Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca trên mặt, nói: "Các người nói vậy cũng không xa lạ gì!"

Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca tự nhiên đều biết, thậm chí ngay cả Đông Thổ Lão thần tiên cùng Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu Tổ mấy người cũng không xa lạ gì, bởi vì những kia Quy Nguyên đạo tàng bên trong quyên kinh, bọn họ vốn là cũng là đều xem qua, chỉ là mỗi người ngộ ra đến đồ vật không giống, được đến di sản cũng không giống, vì lẽ đó cuối cùng đi ra đường cũng không giống, nhưng Quy Nguyên đạo tàng đến tột cùng vật gì, lại đều trong lòng rõ ràng.

"Nhưng là cuối cùng, hắn thất bại. . ."

Trưởng thôn chậm rãi nói, chỉ là nói xong sau khi, hắn lại khe khẽ lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết có nên hay không nói hắn thất bại, nói tóm lại, hắn không thể thôi diễn ra bản thân cần thiết kết quả kia, cũng không có đi ra khỏi một bước cuối cùng kia, hắn chỉ nói mình nhìn thấy mấy kết quả, đều không phải thiện quả, bởi vì những kia kết quả, cuối cùng đều không phải đối với người có lợi kết quả. . ."

Lời nói này nói, tất cả mọi người đều đã nhú mày.

Nam Cương Yêu Tổ bỗng nhiên đánh gãy thôn lời nói dài, nói thẳng: "Người kia ở đâu bên trong?"

"Hắn đi rồi!"

Trưởng thôn chậm rãi hỏi đáp: "Ồ cái này một thế bắt đầu trước hắn liền đi, hắn thôi diễn Quy Nguyên đạo diễn mà không được, liền từ bỏ thôi diễn, hắn mở ra đại thế, lưu lại tám cái đường dị tàng, một mình rời đi, cũng không ai biết hắn đi nơi nào, chỉ biết là hắn trước khi đi, buông tha một

chút người, cũng lưu lại một vài thứ, chúng ta trong thôn này người, chính là hấn buông tha, vì lẽ đó ở một trình độ nào đó nói, chúng ta đều là thuộc về đã từng bị hấn giết chết người, kẻ địch, chỉ là sau đó, lại sống lại mà thôi. . ."

"Hả?"

Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, sắc mặt đều là ngưng lại.

Đặc biệt là vị kia áo lam ông lão, nghe được trưởng thôn nói "Giết chết lại sống lại" bực này quý dị, phảng phất lập tức để hấn nghĩ tới rồi một số cực kỳ khiếp sợ chuyện, hấn ngưng thần nhìn về phía trưởng thôn, muốn nói lại thôi, trưởng thôn tựa hồ nhìn ra tâm sự của hấn, bình tĩnh nở nụ cười, nói: "Ta cũng biết Đông Thổ có kỳ thuật, có thể chương ngự sinh tử, nhưng các người kỳ thuật, hấn là chỉ tính vừa mới bắt đầu!"

Đông Thổ áo lam Lão thần tiên trầm mặc, không hề trả lời.

Hấn chỉ là có thể nghịch chuyển một ít sinh linh bé nhỏ sự sống còn, liền người bình thường bắt tay vào làm đều miễn cưỡng, mà một đời trước người, cũng đã làm được nghịch chuyển những kia tu vị thông thiên, đứng với thế gian đỉnh cao người, trong này cao thấp, lại há là có thể đánh đồng với nhau?

"Hấn đi rồi, liền cũng không có lại trở về, cho tới hôm nay, cũng không ai biết hấn ở đâu. . ."

Trưởng thôn xa xôi than thở, nói tiếp người kia.

Lời nói này, nghe được trong sân tất cả mọi người đều nhú mày, đến bọn họ bây giờ cảnh giới cùng độ cao, vốn tưởng rằng đã có thể tưởng tượng kiếp trước người kia trạng thái, cũng có thể đẩy coi một cái con đường của hấn, nhưng là nghe trưởng thôn nói cái kia chuyện cá nhân, bọn họ lại cảm thấy trong lòng có chút hồ đồ, người kia rõ ràng đẩy ra vài con đường, rồi lại không đi, cứu sống đối thủ, lại mở ra đại thế, sau đó lại lưu lại tất cả đường hạt giống, chính mình bỗng bênh rời đi, hấn là đi nơi nào, nhiều năm như vậy, lại đang làm gì?

"Hấn vẫn chưa có trở về?"

Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn trưởng thôn nói.

Trưởng thôn lắc đầu: "Chưa có trở về!"

Thái Bạch tông chủ trên mặt, nổi lên một chút vẻ ngưng trọng, hồi lâu mới nói: "Như vậy, hấn là ai?"

Trong thôn bầu không khí hơi có vẻ hơi ngột ngạt.

Nhập thôn người, vào lúc này đều lưu giữ chú ý, lắng lắng nghe.

Chính là trong thôn những kia thoạt nhìn như là ở không hề quan tâm người, động tác trong tay cũng bỗng nhiên ngừng lại.

Nếu là người kia lại cũng không trở về nữa, như vậy hấn là ai đây?

Lần này trưởng thôn cũng trầm mặc rất lâu.

Sau đó hấn chậm rãi mở miệng: "Bởi vì chúng ta trước sau không hiểu nổi, người kia tại sao lại buông tha chúng ta, lại làm gì lại lưu lại chúng ta đi xuống, vì lẽ đó cái này một thể, chúng ta vẫn luôn chỉ tính là thể ngoại người, chúng ta biết người kia không biết làm không có ý nghĩa chuyện, vì lẽ đó chúng ta đang đợi hấn đáp án, đang đợi được đáp án này trước, chúng ta thậm chí không dám tùy tiện rời đi thôn làng, chỉ là đang đợi, quan sát cái này một thể sinh sôi, cái này một chờ, chính là mười mấy vạn năm, chúng ta không có chờ đến người kia trở về, cũng không đợi được đáp án!"

"Nhưng chúng ta lại. . ."

"chờ đến một đứa bé!"

Tất cả mọi người vào lúc này, sắc mặt đều đã biến đến cực kỳ nghiêm nghị lên.

Bọn họ đỡ lấy lỗ tai nghe, không nghĩ buông tha lúc này trưởng thôn nói ra mỗi một chữ.

"Có người đi tới chúng ta cửa thôn, đem đứa bé này lưu lại, nhờ chúng ta thật tốt chăm nom, chúng ta từ người kia trên người nhìn thấy một số khí cơ, vì lẽ đó không dám không đáp ứng, chỉ có thể hảo hảo chăm nom đứa bé này, chúng ta nuôi hấn, cũng cẩn thận quan sát hấn, từ trên người hấn, chúng ta thật giống nhìn thấy một chút quen thuộc cái bóng, lại lại cảm

thấy không giống như là người kia, trong chúng ta trong lòng e ngại hẳn, nhưng hẳn lại là chúng ta nuôi lớn, hẳn tựa như bình thường, lại tựa như bất phạm, ở trên người hẳn, hẳn là thì có bọn chúng ta đáp án!"

Nghe được "Đáp án" hai chữ, tất cả mọi người đều vẻ mặt nghiêm túc lên.

Đông Thổ lão giả áo bào trắng thấp giọng hỏi: "Là cái gì?"

"Không biết!"

Thôn lời nói dài nói rất thản nhiên, cười nói: "Chúng ta chẳng qua là cảm thấy trên người hẳn có đáp án, lại không nhìn ra là cái gì!"

Cối xay người chung quanh, đã đều là chau mày, thấp giọng nói: "Các người thật sự cái gì cũng không nhìn ra?"

"Tất nhiên là nhìn ra một chút!"

Trưởng thôn chậm rãi đập đập đầu thuốc, than nhẹ một tiếng, nói: "Rõ ràng nhất, chính là một lựa chọn chuyện, đưa bé này hiểu lắm đến làm sao tuyên chọn, tựa như người kia đã từng thích nhất nói một câu nói, trong một ý nghĩ, liền có thể thay đổi thiên địa vạn vật, mỗi người đều có thông thiên triệt địa năng lực, chỉ là chôn vùi ở chính mình lựa chọn bên trong, từ đạo lý này nói đi, nếu là ở lựa chọn thứ nhất phân chỗ rẽ, làm được lựa chọn đều không giống nhau, người này cuối cùng nghênh tiếp vận mệnh có hay không cũng sẽ không giống đây?"

Tất cả mọi người nghe những câu nói này, tất cả đều nhíu mày, tựa hồ cái vấn đề này đều không cần thảo luận.

Quãng đi chỗ đó chút mê hoặc đạo lý bất luận, mỗi một lựa chọn, tự nhiên đều sẽ dẫn ra một cái biến số, đồng nhất cái giao lộ, đi tới phương hướng khác nhau, đều có khả năng sẽ gọi ra hoàn toàn cuộc sống khác trải qua, hướng chỉ là mỗi một lựa chọn đều đúng đây?

"Đáp án là phủ định!"

Trưởng thôn vào lúc này nói: "Tựa hồ có thể thay đổi, nhưng trên thực tế, bất kể như thế nào tuyên, đều là giống nhau kết quả!"

Tất cả mọi người vào lúc này, đều quay đầu nhìn về phía trưởng thôn, tựa

hồ có vô tận lời nói muôn hỏi.

Trưởng thôn nụ cười tựa hồ có vẻ hơi bất đắc dĩ, khe khẽ lắc đầu, nói: "Tựa như hấn cái kia chỉ thích lão bà hài tử nóng giường đầu tính tình, vốn nên xa cách các người những người này xúc động vòng xoáy, nhưng hấn vẫn là đi vào, tựa như hấn rõ ràng có thể xu cát tị hung, cuối cùng lại vẫn là đi tới cái này tuyệt vọng nhất một bước, tựa như các người rõ ràng cũng có thể không đem hấn phong ấn lên, còn là đắp nặn thành một toà mới Ma Sơn, những chuyện này là có thể thay đổi sao? Kỳ thực không có, nếu đã biết đi đến một bước này, vậy thì đại biểu tất nhiên!"

Hấn càng là nói, Đông Thổ Lão thần tiên mấy người, sắc mặt liền đã càng là nghiêm nghị.

Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên nói: "Nếu cái này một thể người đã làm ra lựa chọn, như vậy sẽ có cái gì hậu quả?"

"Hậu quả?"

Trưởng thôn bỗng nhiên nở nụ cười, nói: "Trước ta và các người đã nói, chúng ta đối với hấn cảm giác, vẫn là lại thân cận, lại sợ hãi, mà mới vừa, các người đã đem cái kia để chúng ta cảm giác người thân cận cho phong ấn, vì lẽ đó tiếp đó sẽ thế nào đây?"

Trong thôn bầu không khí bỗng nhiên biến đến cực kỳ nghiêm nghị, sắc mặt của mọi người, đều trở nên hơi khó coi.

Theo bản năng, mỗi người ánh mắt, đều nhìn về ngoài thôn.

...

...

Đùng! Đùng! Đùng! Đùng!

Ngoài thôn có Ma Sơn, mà lúc này Ma sơn trong, bỗng nhiên vang lên một tiếng một tiếng vang trầm.

Đó là tiếng tim đập!

Chương 764 : Ma Tử Từ Trên Trời Đáp Xuống

Ma Sơn đã là vật chết, Bất Hủ vật chết, bị phong ấn ở Ma Sơn bên trong, tự nhiên cũng là vật chết.

Nhưng là bây giờ Ma sơn trong, lại truyền ra tiếng tim đập.

Một tiếng một tiếng, phảng phất khuấy động đại đạo, rung động thiên địa.

Cái này âm thanh, tựa hồ so với Tây Hoang ma tâm nhảy tiếng đều cường đại hơn, đều muốn khiến người cảm thấy thần hồn trong ngọt ngọt.

Bất kể là Đông Thổ Lão thần tiên, vẫn là Tây Hoang ma, hay là Nam Cương Yêu Tổ, bọn họ vào lúc này, bỗng nhiên đều ngừng đầu hướng về cái kia Ma Sơn nhìn sang, sắc mặt dần dần biến đến ngưng trọng dị thường, ánh mắt như là hóa thành xuyên thủng tất cả kiếm, gắt gao nhìn về phía toà kia Ma Sơn, cái kia tiếng tim đập tựa hồ cũng dần dần nhịp tim đập của bọn họ, khiến cho bọn họ liền ngay cả thở dốc, đều trở nên hơi gian nan.

"Khách khách khách. . ."

Theo tiếng tim đập tiếp tục, càng ngày càng nặng, bỗng nhiên có kẽ nứt, xuất hiện ở Ma Sơn bên trên.

Liền như là nào đó viên trứng thần, bắt đầu mơ hồ có chút phá xác dấu hiệu.

"Rào. . ."

Nam Cương Yêu Tổ con người vào lúc này đột nhiên thu nhỏ lại, thôn làng bên ngoài, lực lượng thiên địa nhất thời bị xúc động, còn như là thác nước, do đó hàng, đạo đạo pháp tắc hóa thành một cái sợi giây thừng, một vòng một vòng, một tầng một tầng quấn vào cái kia Ma Sơn bên trên, đồng thời dùng sức nắm chặt, tựa như phải đem cái kia Ma Sơn chăm chú cuốn lấy, ghì khấn, hoàn toàn đem cái kia Ma sơn trong sinh cơ lại lần nữa xoá bỏ.

Thế nhưng cái kia kẽ nứt vẫn là ở xuất hiện, thiên địa pháp tắc biến thành dây thừng, lại đang bị chậm rãi kéo đứt.

Tây Hoang ma nhãn đáy chảy ra dung nham giống như ánh lửa, Ma Sơn chu vi đại địa, bỗng nhiên hướng lên trên cuộn lên, như là cơ rút lại hoa sen, đem ở cái kia Ma Sơn khóa ở bên trong, làm cho nó thể tích, một tầng một tầng, liên tục ở trở nên càng to lớn hơn, xác càng dày nặng.

Nhưng là cái kia tiếng tim đập vẫn còn tiếp tục, trứng thần phá xác lạnh lạnh tiếng vang, trái lại bị lít nha lít nhít.

Liên ngay cả Đông Thổ ba vị Lão thần tiên đều ngồi không yên, bọn họ vung múa tay áo lớn, ngay lúc này ảnh hưởng thiên địa.

Trong hư không, bỗng nhiên có ánh sao biến đến mức dị thường lóng lánh, xuyên thấu bên trong đất trời nặng nề khói xám, mỗi một đạo tinh đều có một đạo thuộc về độc với mình thân quang giáng lâm xuống, ẩn hướng về phía cái kia Ma Sơn một vị trí, lưu lại một cái thân pháp ấn ký, mà cái này tất cả thân pháp ấn ký đan dệt cấu kết, liền hình thành rồi vô cùng lực lượng, chặt chẽ vững vàng trấn áp ở Ma Sơn bên trên, phảng phất đè ép thiên địa.

Oành oành oành. . .

Có thể vào lúc này, cái kia tiếng tim đập trái lại càng cường đại rồi, lay động đến đại địa đều đang lay động.

Vết rách to lớn đã từ nội bộ, lan tràn đến bên ngoài, làm cho cái kia một toà Ma Sơn từ ở giữa tách ra, một cái cực lớn cực kỳ khe hở xuất hiện, như một tấm nứt ra miệng, như là lộ ra một cái cười quái dị, hướng về phía âm ép ép trầm thấp xuống bầu trời. . .

"Không tốt. . ."

Tây Hoang ma cùng Đông Thổ Lão thần tiên mấy người, đều đã ngồi không yên, vội vã lao ra thôn làng, xông hướng Ma Sơn.

Mà vào lúc này, chính là trong thôn trưởng thôn mấy người, cũng tất cả đều đứng lên, cùng tú tài, Hoa quả phụ, đồ tể, Vương lão thái mấy người, cùng nhau đứng ở cửa thôn hướng về cái kia Ma Sơn ngược nhìn, rất khó hình dung bọn họ lúc này vẻ mặt, như là sợ hãi, nhưng lại hoàn toàn không có

nửa điếm muốn đi ngăn cản ý tứ, như là đau lòng, vừa giống như là có rớt cục muốn chiếm được đáp án lúc chờ mong, trình độ nào đó trên, trên mặt của bọn họ, thậm chí có rớt cục nên vì cái này mười mấy vạn năm chờ đợi, nghênh đón tới một cái giải thoát mà sinh ra vui mừng. . .

"Lão tiên bối. . ."

Vào lúc này, không có ra thôn Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca đứng sóng vai, hãnh bông nhiên quay đầu, nhìn trưởng thôn nhìn sang, trầm giọng nói: "Các ngươi đã biết sẽ nghênh đón đáng sợ như vậy kết quả, nhưng là vì cái gì các ngươi chưa hề nghĩ tới ngăn cản?"

Nghe Thái Bạch tông chủ, trong thôn cũng có rất nhiều người nhìn về phía trưởng thôn.

Tựa hồ bọn họ cùng Thái Bạch tông chủ như thế, đều muốn nghe một chút trưởng thôn đáp án.

Trưởng thôn qua một hồi lâu, mới chậm rãi trả lời: "Bởi vì chúng ta tồn tại, chính là xem, chính là chờ đáp án này, vì lẽ đó ở đáp án này đi ra trước, chúng ta sẽ không nỗ lực đi ảnh hưởng cái gì, để tránh khỏi ảnh hưởng đến đáp án này!"

Thái Bạch tông chủ sắc mặt, nhất thời trở nên trầm ngưng lên.

. . .

. . .

"Khách khách khách. . ."

Cái kia một toà Ma Sơn phân liệt, đã không cách nào ngăn cản, phía kia đen ngòm quái miệng, cũng đã từ từ mở lớn, ngửa mặt nhìn bầu trời, mà vào lúc này, Đông Thổ ba vị Lão thần tiên cùng Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu Tổ, đều đã xuất hiện ở vết nứt phía trên, quanh thân lực lượng cuộn cuộn quấn quanh, gắt gao tập trung phía dưới cái kia vết nứt, nhìn về phía cái kia vết rách trong, truyền tới cuộn cuộn khủng bố khí tức. . .

Không chỉ có là bọn họ, thậm chí vào lúc này Đông Thổ, có ba toà thần điện, cũng đang chậm chậm chuyển hướng, thần điện cửa lớn bông nhiên trong lúc đó cắt mở, chính đặt ở thần điện vị trí trung ương nhất tượng thần,

phảng phất cũng có người sông khí tức, hướng về cái này một toà Ma Sơn nhìn lại.

Mà ở Tây Hoang, có đại địa mở mắt ra, nhìn về phía cái này một toà Ma Sơn.

Nam Cương, bầu trời như là có chính mình sinh mệnh, mây bay bao phủ, tựa hồ tại nồn nóng bất an.

Mọi người, lúc này đều nhìn về Ma Sơn, nhìn về phía Ma sơn trong người kia, bọn họ không biết sau một khắc Ma sơn trong sẽ xuất hiện hạng người gì, cũng không biết cái này Ma sơn trong xuất hiện người, lại sẽ cho thế gian mang cái gì loại hậu quả!

Nhưng bọn họ không nghĩ tới chính là, biến hóa không phải đến từ chính Ma Sơn, mà là đến từ chính trên trời.

Ma Sơn kẽ nứt, chính chính diện hướng về phía bầu trời, vào lúc này bỗng nhiên có mơ hồ pháp tắc hiện ra, lúc đầu vô cùng nhỏ, lại tăng vọt, một chốc lát trong lúc đó, liền đã khuấy động ngưng tụ, dần dần trùng điệp, sau đó một tầng một tầng, hướng về hai bên triển khai, lại từ cái kia pháp tắc đan dệt trong, hiển lộ ra một cái cánh cửa khổng lồ, mà ở cánh cửa sau khi, có thể nhìn thấy một cái quỷ dị mà rục rờ thế giới. . .

Từ cái kia vết rách trong, bọn họ có thể nhìn thấy thế giới kia, như là có vô số điều song song đại đạo, có thể nhìn thấy ở những kia đại đạo trước, đều liền với một cái cầu đá, mà bây giờ, cầu đá một bên khác, đã khoát lên bọn họ nơi này thế giới.

"Ồ phía trên. . ."

Những kia thế gian đến đỉnh cao nhân, nghe vậy cảm thấy giật mình, vội vã ngẩng đầu nhìn lên.

Bọn họ đã ý thức được, kinh khủng nhất đồ vật, cũng không phải tới từ tại đại địa, mà là trên trời!

Nhưng là vào lúc này, đã chậm, cái kia kẽ nứt trong, có một bóng người, chậm rãi đi qua cầu đá, đi tới phía thế giới này, hẳn như là bị bầu trời này ngưng tụ đi ra, bóng người do thật mà hư, dần dần trở nên ngưng tụ, phảng phất theo sự xuất hiện của hắn, thiên địa thời không, đều đã biến đến cực

kỳ chậm chậm, mỗi người, đều có thể nhìn rõ ràng hấn dáng dấp, nhìn thấy hấn cười gằn về mặt.

Sau đó mỗi người đều kinh hãi.

Người kia thoát nhìn, lại cùng Bắc Vực Tiểu thánh quân, Thái Bạch tông Nhất Quái Phương Quý giống nhau như đúc.

"Người đến, chính là ta đến!"

Bóng người này xuất hiện thời điểm, ánh mắt chính nhìn về phía Ma Sơn, trên mặt của hấn mang theo nụ cười, cũng như là mang theo một chút thương hại, hay hoặc là nói là cười trên sự đau khổ của người khác biểu hiện, chỉ là bị hấn lấy thương hại về mặt thể hiện ra, hấn nhìn cái kia Ma sơn trong, đen ngòm thâm uyên, tiếng nói trầm thấp vang lên, lại như là lay động ở nhân gian mỗi người bên tai, như thì thầm giống như rõ ràng. . .

"Cảm nhận được tuyệt vọng sao?"

"Ta đã sớm biết, ngươi tới đây nhân gian, chính là dư thừa một viên cờ!"

"Ngươi trải qua tuyệt vọng, chỉ là vì ta lót đường, cũng là vì cho phụ thân một cái quyết định lý do!"

"Ngươi trải qua muôn vàn khó khăn, cũng chỉ là vì giúp ta chống đối nhân quả!"

"Liên ngay cả ngươi cái này một thân tu vị, cũng chỉ là vì dành cho ta. . ."

". . ."

". . ."

Hấn vừa nói chuyện, đã chậm rãi đưa bàn tay ra.

Phía dưới Ma sơn trong, bỗng nhiên có cuộn cuộn hắc triều dâng lên, hắc triều trong, như là vang lên Phương Quý phần nộ mà thống khổ kêu gào, này tiếng kêu nghe được mỗi người đều tê cả da đầu, sau đó còn không chờ bọn họ làm phản ứng lại, liền nhìn thấy cái kia vô cùng hắc triều bên trong, bỗng nhiên có một vệt thân quang bay ra, trong nháy mắt hấp dẫn bọn họ sự chú ý, thân quang bên trên, có để mỗi người động lòng, thậm chí quen

thuộc khí cơ, nhanh chóng đi tới này trên trời hạ xuống người trong tay, cũng chậm rãi đáp rơi xuống, hóa thành một bộ nhẹ nhàng tiên bào.

Người kia, cười đem tiên bào khoác ở trên người mình.

Nhất thời, có nhiều người hơn nhận ra được, cái này tiên bào càng là Phương Quý hiển lộ nguyên thần lúc lộ ra tiên bào, cái kia tiên bào bên trên, có vô cùng vô tận bóng núi, một toà liền với một toà, lại có Thanh Mộc Tiên Linh khí tức, có Ma Sơn quái nhãn khí tức, có Âm Dương đèn khí tức, thậm chí còn có Long tộc tiêu Hắc long ở lại trên mặt quyển luyện khí tức, cùng với vô số quái lạ tồn tại.

Mà theo tiên bào khoác ở trên người hắn, phía sau hắn cũng chậm rãi xuất hiện một phương Tiên điện bóng mờ, thăm thẳm đối mặt nhân gian.

"Hết thầy đều nên có kết quả!"

Hắn đứng ở Tiên điện trước, người mặc tiên bào, chậm rãi ngẩng đầu lên.

...

...

"Môn đạo gì?"

Chu vi trong hư không, bỗng nhiên có vô cùng tiếng hét lớn vang lên, tiếp theo mà đến, là mệnh mông cuộn cuộn thần thông.

Thiên địa tập cuốn, cát bay đá chạy, thần uy lực lượng, đan dệt mà tới.

Phảng phất trong thiên địa chí cường lực lượng, bỗng nhiên đều tới đây lúc ngưng tụ một chỗ, nghiền ép đến trước mặt hắn.

Mỗi người vào lúc này đều cảm giác được một loại tự đáy lòng sợ hãi, lúc này ra tay chính là bên trong đất trời, những kia quá sức nhân vật mạnh mẽ, bọn họ cái này vừa ra tay, liền như là có thể điều động nổi lên toàn bộ thiên địa, đến làm làm là bọn họ binh khí trong tay. . .

Tiêu diệt tất cả, trấn áp tất cả.

Nhưng là hắn người mặc tiên bào "Phương Quý", đón những thứ này công

tập, lại chỉ là bình tĩnh cười.

Sau đó hấn nhẹ nhàng lay động tiên bào, tiên bào hơi động, áo choàng trên những kia bóng núi liền cũng đang di chuyển, mà bóng núi hơi động, toàn bộ Bắc Vực, cái kia vô cùng vô tận Ma Sơn, liền cũng bỗng nhiên chuyển động, mỗi một toà Ma Sơn bên trên, đều dâng trào ra một đạo quý dị tà khí, những thứ này tà khí như là có thể xuyên qua vô cùng vô tận hư không, trực tiếp liền hội tụ đến hấn một bộ tiên bào bên trên. . .

"Vù. . ."

Lực lượng đan dệt phía dưới, hấn quanh người hư không trở nên quái lạ mà sên sệt.

Tất cả thế tiến công đến trước mặt hấn, liền đều bị ngăn trở, tốc độ dần dừng, không cách nào tiếp cận với hấn.

"Ta là Càn Nguyên chi tử!"

Hấn bình tĩnh nhìn về phía Đông Thổ Lão thần tiên, Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu Tổ, cùng với Bắc Vực tu sĩ, người trong thôn.

Như là tuyên án một kết quả giống như mở miệng: "Sự thực chứng minh, các ngươi không có tư cách nắm giữ những thứ này đường, vì lẽ đó ta đến lấy đi nó!"

Chương 765 : Cướp Đường

"Người đến tột cùng là người phương nào?"

Mắt thấy đến này vị Phương Quý, hoặc nói là Ma tử, từ thiên ngoại mà đến, người mặc tiên bào, khí cơ khuấy động, giơ tay trong lúc đó, chân động tiên bào, đưa tới cái kia vô cùng Ma Sơn bên trên khí cơ, chống lại rồi chính mình vốn nên vô địch thần thông lực lượng, bất kể là Đông Thổ Lão thần tiên, vẫn là Tây Hoang ma, hay là Nam Cương Yêu Tổ, ba người bọn họ cũng đột nhiên trong lúc đó, kinh hãi, cuộc đời vẫn còn có một khắc, như vậy lúc giống như khiếp sợ, cũng chưa từng có một khắc, dường như lúc này giống như, cảm nhận được loại kia không cách nào hình dung sợ hãi cùng kinh hoàng. . .

"Càn Nguyên chi tử, cũng là kết thúc tất cả người!"

Mà cái kia Ma tử, lại là hiện ra đến mức dị thường bình tĩnh, quanh người Ma sơn tà khí lay động lay động, làm cho toàn bộ hư không cũng giống như là thành toàn thân, giúp hắn chống đỡ thần thông, mà hắn thì lại không nhanh không chậm, bàn tay nhẹ nhàng hướng về trong hư không hạ xuống, quả thực lại như là ở từ trên cây hái trái cây giống như, dễ dàng, liền đem cái này hỗn loạn tung bồng bên trong chiến trường rất nhiều thứ, nắm ở trong tay, thu lại rồi!

Hắn cái thứ nhất cầm về, chính là một phương rách nát bàn cờ.

Cái này bàn cờ chính là Phương Quý tiêu diệt Triều Tiên tông thì từ ra về Tam tử kỳ cung chỉ chủ tú tài trong tay đem ra, hay hoặc là nói, hắn là tú tài cố ý để cho hắn, mà Phương Quý đương thời cũng rất nhẹ nhàng, liền đem cái này Tam tử kỳ cung, để cho tiểu Hắc long Ngao Lai Bảo, phảng phất trời sinh liền đối với tiểu Hắc long có không tên sức hấp dẫn, nó vẫn bên người mang theo, mãi đến tận trong hỗn loạn rơi vào chiến trường.

Mà tới đây thì Ma tử lại chỉ là nhẹ nhàng đưa tay, liền đem Tam tử bàn cờ nắm ở trong tay, lúc này bàn cờ, đã có vẻ rách rách rưới rưới, phía trên vết rách vô số, hầu như không có mấy may mắn thần dị quang mang, hắn đem bàn

cờ lấy ra, quanh thân tà khí, liền lập tức có một phần, mệnh mông cuộn cuộn, hướng về nguyên lai Ma Sơn trả đi, làm cho hãn quanh người đối với thần thông chống đỡ, yếu rất nhiều.

"Xoẹt. . ."

Tà khí thiếu, phòng ngự liền yếu, Tây Hoang ma nhất thời bàn tay lớn lật úp, chụp vào trước người của hãn.

Mà Ma tử thì lại sắc mặt trầm ngưng, bàn tay bàn cờ, nhẹ nhàng ở phía trên thổi một hơi.

Lần này, liền như là thổi đi bàn cờ trên tro bụi.

Có thể tình cảnh quái quỷ xuất hiện, không chỉ có là tro bụi bị thổi đi mà thôi, cái này một phương bàn cờ, lại cũng ở một chốc lát, trở nên càng lúc càng lớn, do ba thước vuông vắn, trở nên mấy trăm trượng, lại biến thành mấy trăm dặm, mấy ngàn mẫu, như là một mảnh đại lục cũng tựa như xuất hiện ở hãn trước người giữa không trung, mà tại trên bàn cờ, thì lại bỗng nhiên cuộn cuộn bốc lên, xuất hiện vô số vô tận cũng tựa như núi lớn.

Tây Hoang ma, một chưởng có thể che kín bầu trời.

Nhưng là bây giờ, hãn một chưởng này dò tới, lại trực tiếp chụp tiến vào trong bàn cờ, bàn tay liền đang nhanh chóng thu nhỏ lại.

Càng là cái này bàn cờ, có biến hóa thiên địa vạn vật năng lực, đem bàn tay của hãn chứa đựng tiến vào.

"Ầm!"

Tây Hoang ma nhãn bên trong, dung nham cũng tựa như ánh mắt tuôn ra hung cuồng về, trong đó bao nhiêu cũng chen lẫn chút phần nộ cùng không rõ.

Mà cái kia Ma tử, lại như là làm một cái không đáng nhắc tới việc nhỏ, hãn tiếp tục hướng phía dưới đưa tay ra.

Hãn tay, thoát nhìn tinh tế thon dài, không được mảy may khói lửa.

Mà ở hãn nhẹ nhàng mò về hư không lúc, lại mạc danh kỳ diệu, bỗng nhiên

trở nên tràn đầy đạo uẩn, phảng phất qua lại qua vô cùng vô tận hư không, trực tiếp tìm được tiểu Hắc long Ngao Lai Bảo trước, đón cái này một cái tinh tế bàn tay thon dài, tiểu Hắc long Ngao Lai Bảo như là cảm nhận được một số rất tinh tường khí cơ, nghiêng đầu nhìn về phía này cái trước mặt tay, càng là quên muốn tránh né. . .

"uông uông. . ."

Trong lúc vội vã, lại là Anh Đề vội vã vọt tới, ôm lấy tiểu Hắc long liền hướng phía dưới lăn đi.

"Xì "

Bàn tay kia động tác quá nhanh, cũng quá huyền diệu, tới đây một chốc, vẫn coi là nhẹ hơn nhẹ ở tiểu Hắc long mi tâm, rồi sau đó tiểu Hắc long rõ ràng không có mấy may vết thương mi tâm vị trí, chợt có một giọt máu tươi bay ra, cái này máu tươi bản thân, tựa như một con rồng nhỏ cũng tựa như, chỉ có khoảng một tấc bao dài, nhẹ nhàng hướng về hắc long bàn tay trong chảy đi, chỉ là Anh Đề phản ứng cực nhanh, ôm tiểu Hắc long lăn hướng về phía mặt đất, lại đem cái này điều máu tươi hóa thành rồng nhỏ xé thành hai nửa, vừa bị hắc thu đi rồi, vừa lưu trở về tiểu Hắc long mi tâm.

"Hà?"

Cái kia Ma tử cau mày, tựa như có chút bất mãn, bàn tay lại dò ra đến, lại một lần xuất hiện ở tiểu Hắc long trước người.

"Lui lại!"

Tới đây một chốc, bỗng nhiên có gầm thét vang lên, chỉ thấy được che ngợp bầu trời, đều là hùng hồn khí cơ, Nam Cương Yêu Tổ cùng Đông Thổ ba vị Lão thần tiên tất cả đều bay tới, đem vô cùng thần thông đầy tới, căn hướng về phía cái kia một cái mò về tiểu Hắc long mi tâm bàn tay, đến lúc này, bọn họ cũng như là đã nhìn ra một vài vấn đề, càng là đã ở liêu lĩnh ngăn cản cái kia Ma tử lấy tiểu Hắc long mi tâm máu.

"Cần gì giãy dụa?"

Ma tử cau mày, như là không có mở miệng, nhưng cũng có tiếng nói tràn ngập ở bên trong đất trời: "Đường ở trong tay của các ngươi, chỉ có thể tạo thành hủy diệt kết quả, thân mà làm người, các ngươi cũng không có nắm

giữ đường tư cách, chỉ có thể đi tới diệt vong, ta lúc này muốn lấy về các người nắm giữ con đường, cũng không phải ở đối địch với các người, ta lấy đi không nên ở lại các người trong tay con đường, cũng tương đương là cho các người để lại đường sống!"

"Duy nhất đường sống. . ."

Cái này tiếng nói tràn ngập trong lúc đó, hấn dò xét đi ra bàn tay, vẫn còn là tạm thời rút trở lại, nhưng cũng chụp vào hắc triều trong.

Bây giờ, phía dưới cái kia cuộn cuộn hắc triều, đã trở nên như là một phương hồ nước, chỉ bất quá, hồ nước này lại là dựng đứng ở đại địa bên trên, càng như là một đoàn giọt nước mưa, chỉ là cái này giọt nước mưa, sắp so với một phương đại dương, lúc này hấn, liền đưa tay vào hắc triều trong, lại thu hồi lại một vật, càng là một thanh tàn tạ yêu đao, phía trên có lạnh lẽo sát ý, cùng vô cùng vô tận lưỡi máu khí tức.

Đó là Đế Tôn đao!

Đế Tôn đã chết, duy để lại chuôi này đao, táng ở hắc triều trong, lại bị hấn dễ dàng lấy đi ra.

Bàn tay nhẹ nhàng ở trên đao phát qua, trên đao cái kia không cam lòng cùng thô bạo khí cơ, liền bị hấn nhẹ nhàng xóa đi, hòa vào tiên bào.

Chuôi này yêu đao, bị Phương Quý đánh cho trọng thương, lại bị hấn giết chết.

Mà đến lúc này, bàn tay của hấn vẫn cứ chưa dừng lại, còn ở hướng về hắc triều trong hạ xuống.

Hấn lại lấy ra một cái nho nhỏ ám, một viên hạt châu màu đen, một mảnh còn sót lại ánh lửa, những thứ này đều là Ngũ linh chí bảo, vốn là nắm giữ ở Bắc Vực vùng hẻo lánh tam hữu Quan phủ Tam tổ, Vô Nhan đế cùng Vân Vụ sơn chủ trong tay, dùng tới đối phó Đế Tôn, nhưng cũng thất bại, trở nên hồng hóc, rơi vào rồi Đế Tôn trong tay, mà bây giờ, bị hấn dễ như trở bàn tay bắt đền, sau đó xóa đi tàn niệm, hòa vào tiên bào.

Tiên bào trong, vốn là liền có Thanh Mộc Tiên Linh, này một chốc, đã là Ngũ hành chi khí tụ hội.

"Ngăn cản hẳn, nhất định phải ngăn cản hẳn. . ."

Không biết có bao nhiêu người, đều đã bị cái này bỗng nhiên từ thiên ngoại mà hàng Ma tử cử động dọa đến, liều mạng giống như dâng tới đến đây.

Tây Hoang ma dù là đối mặt Đế Tôn lúc, cũng chỉ là tinh táo mà lãnh đạm, nhưng hôm nay, hẳn đối mặt cái này trời sinh Ma tử, đối mặt hẳn thông dong lấy đi một vật một vật động tác, lại khó chịu hồng lên tiếng, như là trong cơ thể có vô cùng cồn lồi, cực lớn ma chưởng từ trong bàn cờ rút ra, cả người chậm rãi ngang đứng dậy, liền như là gánh vác thiên địa, hướng về giữa không trung Ma tử vô xuống.

Mà đón Tây Hoang ma, vị này trời sinh Ma tử, chỉ là nhẹ nhàng nâng tay.

Hướng về phía dưới chụp tới, liền từ hắc triều trong lấy ra một bàn tay, mà tay bàn tay của hẳn giờ tay, ở hẳn giờ lên trong nháy mắt, vậy này bàn tay, cũng đã đang nhanh chóng cùng cánh tay của hẳn dung hợp, bàn tay kia, chính là Đế Tôn trước được đến Tây Hoang ma chưởng, bây giờ, lại ung dung bị hẳn hòa tan, sau đó động tác mềm mại, giờ lên cái này một cái dung hợp ma chưởng tay, nhẹ nhàng hướng ra phía ngoài đánh ra.

"Khách!"

Quả đấm của hẳn, thông qua bàn cờ, trở nên như núi lớn lớn, cùng Tây Hoang ma đụng vào nhau.

Ngay sau đó, liền nhìn thấy Tây Hoang ma thủ chưởng bắt đầu nứt toác, từ bên trong bóc ra từng mảng rơi xuống vô cùng dung nham, lộ ra dung nham giống như kinh mạch cùng huyết quản, đồng thời cái này vết rách, còn ở không ngừng về phía trước lan tràn đi lên, như đại địa nứt ra, xuôi theo hướng về ma khu.

"Hồng. . ."

Tây Hoang ma bị đau, lão lão đảo đảo, lui về phía sau.

Mà bàn tay của hẳn, lại mãnh đến tăng nhanh, một cái xuyên thấu Tây Hoang ma thân khu, nắm chặt rồi một vật.

Răng rắc!

Thu hồi lại thì cái kia trong bàn tay, đã nắm một đoạn tràn đầy dung nham xương sống, như là có máu me đầm đìa rơi xuống.

"Oành" "Oành" "Oành "

Tây Hoang ma trầm tiếng gào lên đau đớn, lui về phía sau, mỗi lùi một bước, đại địa đều nứt ra một lỗ hồng khổng lồ.

Mà cùng lúc đó, hấn ma thân bên trên, bỗng nhiên phân hoá ra mấy đạo ô khí, gấp hướng về phương xa bỏ chạy.

"Ma tức, lại chạy trốn?"

Nhìn tình cảnh đó, không biết có bao nhiêu người khó có thể tin, không thể tin được đây là thật sự.

"Ma là sợ chết nhất, đúng như dự đoán!"

Mà vị kia từ trên trời đáp xuống Ma tử, nhưng là thu hồi cái kia tiết nhỏ xuống vô tận dung nham xương sống, nhẹ nhàng lắc đầu, hấn làm tất cả những thứ này, phảng phất đều phi thường tự nhiên, ánh mắt thuận thế quay đầu hướng về trong thôn nhìn lại, lúc này, có thể nhìn thấy cửa thôn cối xay nơi, trường thôn cùng với trong thôn mọi người, đều ở hướng về hấn hơi cúi đầu, hành lễ, chỉ có hai người thẳng tắp đứng, dị thường dễ thấy.

Chính là Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca hai người.

Hấn ánh mắt rơi vào Mạc Cửu Ca trên mặt, cau mày nói: "Con đường này chỉ có thể giết, không thể nhận!"

Sau đó hấn như là đang suy tư, trong chớp mắt, liền muốn qua vô số vấn đề, tự nói: "Nên cuối cùng đến thu!"

Vừa nói chuyện, hấn thuận thế hướng về một hướng khác duỗi ra.

Bàn tay chụp vào chính là bầu trời.

Chỉ là hấn không nghĩ tới, ở hấn lấy tay chụp vào trên bầu trời, trên bầu trời, dĩ nhiên trống rỗng, mới vừa rồi còn ở rỗng to, cùng Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, Tây Hoang ma cộng đồng ngăn địch Nam Cương Yêu Tổ, cũng sớm đã chạy trốn, một tiếng bắt chuyện cũng không đánh, trốn đi

thường nhanh chóng, ngay lúc này liền không có tung tích, chính là liền từng tia tia khí tức đều không lưu lại, sạch sành sanh. . .

Lúc này vẫn còn ở xung quanh ngăn cản hẳn, cũng chỉ có cái kia ba vị Đông Thổ Lão thần tiên mà thôi!

Liền hẳn như là có chút tự giễu giống như khế lắc đầu, bàn tay trực tiếp ghì xuống, chụp vào cái kia ba vị Đông Thổ ông lão. . .

"Xoẹt. . ."

Vô hình khí lưu cuộn cuộn đánh tới, cùng ba vị Đông Thổ Lão thần tiên bên người tạo nên tầng tầng thần ý, đánh vào một chỗ.

Ba vị Đông Thổ Lão thần tiên tới đây một khắc, tất cả đều vội vã lùi về sau, thân hình lại đều đang trở nên ảm đạm, như là trong gió tàn nền giống như, rất nhanh liền đã trở nên trong suốt, đến cuối cùng, hoàn toàn biến mất, trở nên không có bất kỳ một điểm cái bóng lưu giữ lại.

"Hả?"

Ma tử bỗng nhiên nhíu mày, sắc mặt tựa hồ trở nên hơi bất mãn.

. . .

. . .

"Trưởng thôn, trước người nói chúng ta nên chờ đáp án xuất hiện, không nên làm ra bất luận ảnh hưởng gì. . ."

Cũng là vào lúc này, thôn Đầu Trâu trong, tú tài bỗng nhiên thở dài mở miệng: "Nhưng trên thực tế, người đã từng làm ra qua ảnh hưởng. . ."

"Người nhẹ dạ qua một lần!"

"Không biết, hẳn sẽ làm sao phạt người?"

Chương 766 : Tu Hành Là Một Loại Sai Lầm

"Cái này một thể người, cũng đi ra một chút chính mình đồ vật. . ."

Giữa không trung Ma tử, lẳng lẳng đứng ở trong hư không, bên người đã không có đối thủ.

Tất cả nhìn thấy màn này người, vào lúc này đều trực giác đến không thể nào tưởng tượng được, dù sau hần mới vừa đối mặt, nhưng là bây giờ Thiên Nguyên, nhân vật mạnh mẽ nhất. Hần lấy một thân một người, đối mặt những thứ này thế gian người mạnh mẽ nhất, sau đó một phen ác chiến trong, Tây Hoang ma, bị hần kéo rơi xuống một đoạn xương sống lưng, phân thân mà chạy, Nam Cương Yêu Tổ, thậm chí ngay cả bất chuyện đều không có đánh một tiếng liền chạy trốn, Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, lưu lại ở chỗ này thân thể, lại cũng ở trước mặt của hần, không có mấy may sức chống đối liền đã bị hủy.

Cái này hết thấy tất cả, giống như trong mộng, nhượng người cảm thấy khó có thể tin, càng khó mà tin nổi.

Cái này một cái Ma tử mới hàng lâm, nhưng hần biểu hiện ra lực lượng cùng cảnh giới, cũng đã là vượt qua chúng tu tưởng tượng.

Đến nỗi tại, chúng tu ngẩng đầu nhìn hướng về hần, thấy hần rõ ràng liền ở nơi đó, nhưng có một loại cảm giác không chân thật, bọn họ thậm chí không biết cái này người đại biểu cái gì, lại ý vị như thế nào, từ người này xuất hiện trên thế gian bắt đầu, tất cả liền cũng đã nhất định?

Bất quá ở mọi người khiếp sợ đến hóa đá, chỉ biết là ngây ngốc nhìn hần thời điểm, vị kia không trung Ma tử, nhưng cũng chính đang tại khế lặc đầu thở dài, như là cảm thấy có chút bất mãn, hần vừa bắt đầu liền đã nói qua, là tới lấy đi Thiên Nguyên đường, nhưng là bây giờ kết quả này, hần tựa hồ cũng không hài lòng, dù sao Tây Hoang ma phân thân mà đi, Nam Cương Yêu Tổ càng là thoát được gọn gàng, Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, cũng không có để cho hần mang tới bất luận là đồ vật gì, thậm chí ngay cả vị kia Thất hải tiểu Long đế, hần cũng chỉ là mang tới một phần trong đó mà thôi!

Thu hoạch, quá ít!

Liên hẳn có chút do dự ngẩng đầu lên, nhìn về phía chu vi, ma, Yêu Tổ, Lão thần tiên ba cái, đi quá nhanh, cái này sẽ đã không nhìn thấy cái bóng, đúng là vị kia Thất hải Long đế, lúc này chỉ thấy được một cái sinh cánh quái xà đưa nó ôm vào trong ngực, nhanh chóng ngoắt ngoắt cái đuôi, rung động hai cái nhỏ cánh, nhanh chóng hướng về xa xa bỏ chạy, tốc độ cũng không chậm, nhưng đáng tiếc cảnh giới quá thấp.

Tựa hồ cảm thấy có chút buồn cười, hẳn lắc lắc đầu, chuẩn bị nhấc bước theo sau.

Sau đó nhưng vào lúc này, hẳn bỗng nhiên cảm giác được chu vi dâng lên một cỗ khí cơ, bình tĩnh quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy bên người mây bay đã hết đều tản đi, chiến trường biên giới cái kia làng nhỏ, bây giờ chân thực xuất hiện ở trước mặt hẳn, không giống như trước tựa như xa thực gần, mờ mịt huyền du, mà là chân chân thực thực xuất hiện, tất cả cảnh vật đứng ở trước mặt người, nhìn bình thường.

Trưởng thôn chính dẫn theo người trong thôn, chậm rãi từ trong thôn đi ra, rất xa hướng về chính mình hành lễ.

Cũng là vào đúng lúc này, bên trong đất trời, có mặt khác chín cái địa phương, tương tự cũng dâng lên một chút huyền diệu đến gần khí cơ, những thứ này khí cơ như là xa cuối chân trời, nhưng theo bọn họ khí cơ bốc lên, đan dệt mà đến, lại ở phía này giữa không trung, hóa thành một phương tiên đài, Ma tử động tác chưa biến, không gian cũng không biến, nhưng đã xuất hiện ở tiên đài giữa, đứng nghiêm trung tâm.

Thôn làng, cùng với cái kia chín cái khí bốc lên nơi, tất cả đều có người đi tới đến đây.

Bọn họ vây quanh ở tiên đài bốn phía, cùng nhau tại mây trên khom người áp lễ, miệng nói: "Bái kiến vạn cô bát diệt chí tôn Càn Nguyên điện chủ!"

"Ồ?"

Vị kia đứng ở tiên đài trên Ma tử, trên mặt đúng là lộ ra cảm giác buồn cười nụ cười, xoay người ở trên người bọn họ nhìn một vòng, sau đó bắt đặc dĩ khoát tay áo một cái, cười nói: "Nguyên lai ở lại Thiên Nguyên, nhìn

thế gian chính là các người, này không phải cũng không chết quang mà, bất quá cũng không cần xung ta làm cái gì vạn cổ bất diệt Càn Nguyên điện chủ, không có gì bất diệt, Càn Nguyên điện chủ đã chết qua. . ."

"Bạch!"

Bất luận hình dung hấn cái này cười tùm tùm một câu nói, cho những thứ này lay hướng về phía hấn người tạo thành bao lớn ảnh hưởng, sắc mặt của mọi người đều là đột nhiên đại biến, hơn nữa là chân chính đại biến, đặc biệt là từ trong thôn đi ra, ngưng thần lay hướng về hấn trưởng thôn, càng là đầy mặt không rõ cùng kinh ngạc, Càn Nguyên điện chủ làm sao sẽ chết, cái kia đã từng bại hết tám cái đường người lại làm sao có khả năng thật sự chết?

"Các người cảm thấy hấn sẽ không chết?"

Ma tử tựa hồ nhìn ra bọn họ tâm tư, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cười nói: "Hấn đương nhiên sẽ chết, bởi vì hấn trước sau đều không nghĩ ra được, cái gì mới thật sự là bất hủ, hấn nhìn thấy tất cả bất hủ đồ vật trở nên hủ hóa, lại không thể ký thác đồ vật, vì lẽ đó hấn liền vong, nói đến các người có thể sẽ cảm thấy khó có thể lý giải được, kỳ thực có cái đơn giản nhất lời giải thích, hoặc có thể cho các người lý giải!"

Ma tử cười nói: "Phụ thân hấn trước sau đều là người, không phải tiên!"

"Vì lẽ đó hấn mới tìm không được bất hủ, vì lẽ đó hấn mới chết rồi. . ."

"Người cuối cùng sẽ chết, tiên mới sẽ không. . ."

". . ."

". . ."

Người cuối cùng sẽ chết, tiên mới sẽ không. . .

Hấn trước sau là người, không phải tiên. . .

Vị này Ma tử nói ra mỗi một câu nói, trưởng thôn cùng với những kia Tiên đài chung quanh, phảng phất đã bị Ma tử không nhìn Bắc Vực tu sĩ, đều có thể lý giải, nhưng cũng hết lần này tới lần khác nghe không hiểu, đặc biệt là trưởng thôn các loại tôn tại, bọn họ càng là cảm thấy có chút hoang đường.

Càn Nguyên điện chủ không phải tiên sao?

Nếu như nói từ cổ chí kim, duy nhất một cái có tư cách xưng là tiên người, chính là hấn đợc không?

Ai dám nói hấn không phải tiên?

Hấn loại kia chấn cổ thước kim tu vị, nếu không là tiên, còn có cái gì mới có thể xem như là tiên?

"Nhìn dáng dấp, các ngươi đều không hiểu một cái tiên chữ!"

Ma tử nụ cười nhạt nhòa cười, khe khẽ lắc đầu, nói: "Bất quá ta cũng không cần các ngươi tới lý giải, bây giờ ta hàng lâm, cũng không phải vì cho các ngươi giải thích cái chữ này, dù sao các ngươi một đời trước không có hiểu thấu đáo, cái này một thế những người kia cũng không có tìm hiểu, duy nhất một cái tìm hiểu tiên ý cảnh người, chính là phụ thân, nhưng là phụ thân hấn ở hiểu thấu đáo cái chữ này trong nháy mắt, liền cũng chết!"

Trưởng thôn vẻ mặt chần chờ, hơi góc đầu, hướng về những người khác nhìn lại.

Những kia từ cái khác chín người đến tồn tại, lúc này vẻ mặt cũng phân minh có chút chần chờ, cực kỳ quái lạ.

Ở Ma tử trước mặt, ám làm giao lưu, dĩ nhiên là kiện đại bất kính chuyện.

Nhưng là lúc này bọn họ trái tim nghi hoặc thực sự quá nồng nặc, đến nỗi với bọn họ đều không thể không nỗ lực từ lẫn nhau trong mắt tìm đáp án.

Sau đó bọn họ nhìn thấy, lại đều là một mặt mờ mịt.

Rốt cục vẫn là trưởng thôn không nhìn được, trầm mặc một lát sau, thấp giọng nói: "Vậy chúng ta muốn mời điện hạ báo cho, đáp án là cái gì?"

Ma tử nói: "Cái gì đáp án?"

Trưởng thôn mấy người đều cảm giác kinh ngạc, sau đó không thể không nói bổ sung: "Một đời trước, Càn Nguyên điện chủ tập chín đường mà diễn sinh cơ, lại chỉ hoàn thành một nửa, cuối cùng hấn không có tiếp tục thôi

điễn xuống, mà là lưu lại nửa bước đạo tàng, để chúng ta ở lại Thiên Nguyên, xem cái này một thể sinh sôi, cũng là để chúng ta ở chỗ này chờ hấn đáp án, liền thoáng qua đi qua mười mấy vạn năm, chúng ta vẫn cứ ở chỗ này chờ, chúng ta cũng vẫn nhưng muốn biết, Càn Nguyên điện chủ để bọn chúng ta đáp án là cái gì, cuối cùng đường là cái gì, Thiên Nguyên lối thoát lại là cái gì?"

Ma tử nghe được lời này, đã không nhịn được nở nụ cười: "Người đến trên đời đi một lần, làm vì phải là cái gì? Ruồi muỗi ong ong tầm thường một đời, lại là vì cái gì? Nhật nguyệt tinh thần, vĩnh hằng bất biến, vô tri vô thức lơ lửng ở nửa ngày, ý nghĩa lại là cái gì?"

Hấn vừa nói vừa cười, triển khai hai tay: "Mênh mông tinh hán, trống vắng tuyệt tĩnh, lại là vì cái gì?"

Tiếng cười của hấn, làm cho trưởng thôn bọn người lộ ra một chút thần sắc mê mang.

Mà Ma tử thì lại lại nở nụ cười, nói: "Đáp án các người không nên sớm liền đã biết rồi sao?"

Trưởng thôn lại lần nữa hành lễ, nói: "Chúng ta ngu dốt, vẫn là. . . Vẫn là muốn hỏi, rõ ràng hơn một điêm. . ."

"Nếu biết chính mình ngu dốt, liền không nên tới hỏi!"

Ma tử bình tĩnh trả lời: "Bởi vì ngu dốt, còn muốn ham học hỏi, cho nên mới phải cảm thấy thống khổ, tựa như muỗi ruồi trùng kiết, một đời ngu ngốc, liền sẽ không có bọn người mê man cùng thống khổ, tựa như nhật nguyệt tinh thần, vĩnh hằng vô tri vô thức, liền sẽ không có sinh linh từ lúc sinh ra đã mang theo bi liên vui sướng, như không nhân loại xuất hiện, đại khái ức ức vạn vạn năm, nhật nguyệt tinh thần đều chỉ là lẳng lẳng ngốc ở nơi đó, vĩnh viễn cũng sẽ không nghĩ tới ý nghĩa sự tồn tại của chính mình là cái gì, bởi vì đối với bọn họ tới nói, ý nghĩa bản thân, liền không có bất kỳ ý nghĩa gì, không phải muốn câu trả lời. . ."

Hấn dừng một chút, nhẹ giọng nói: "Vậy bọn họ ngốc ở nơi đó, liền chỉ là bởi vì đồng ý ngốc ở nơi đó!"

"Bọn họ có thể từ sinh ra đến tiêu vong, vẫn ngốc ở nơi đó, hay hoặc là nói đối với bọn họ mà nói, sinh ra hoặc là tiêu vong, cũng bản thân liền không

hề khác gì nhau, cái này bản thân chính là vũ trụ đại đạo, chính là hoàn vũ quy luật, liền là các người vẫn theo đuổi đồ vật. . ."

Nói, đúng là nở nụ cười: "Thấy không, các người truy tìm một đời đồ vật, bọn họ vẫn đều biết!"

"Nếu nói là đại đạo, cái này chính là đại đạo!"

"Mà người, từ nhỏ chính là nghịch đạo mà sinh, tu hành, càng là một loại sai lầm. . ."

". . ."

". . ."

Trương thôn đám người trên mặt vẻ mặt, cũng càng mê man, không thể không ngẩng đầu nhìn hướng về phía Ma tử, tựa hồ có vô cùng vô tận vấn đề muốn hỏi, nhưng lại trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết nên hỏi chút gì, chỉ là mê man ngẩng đầu, nhìn về phía vị này Ma tử.

"Nỗ lực để cho các người những này sinh mệnh rõ ràng này lý, quả thật có chút miễn cưỡng!"

Ma tử đứng là nhẹ nhàng hít một tiếng, chậm rãi hồi đáp: "Phụ thân ở một đời trước, bại tám cái đường người, nhưng hắn biết này không phải là một kết quả, liền hắn nỗ lực đem tám cái đường cùng con đường của chính mình dung hợp, chỉnh hợp thành một cái, nhưng đáng tiếc, hắn hay là đã thất bại, hoặc là nói, hắn vốn có thể làm được các người trong mắt thành công, nhưng các người trong mắt thành công, dưới cái nhìn của hắn không phải chân chính thành công, liền hắn không có bước ra bước đi kia, trái lại tĩnh lại các người, cũng lưu lại các người, không có diệt thế, trái lại lưu lại hạt giống!"

"Hắn suy nghĩ, chính là lại nhìn một đời, cái này kỳ thực là bởi vì hắn ở do dự, hắn cũng không phải nhất định phải cái này một thể mới có thể tìm được đáp án, mà là bởi vì hắn xuống bất định quyết tâm, vì lẽ đó cần lại nhìn một đời, đến giúp hắn làm ra sâu trong nội tâm cái kia đáp án!"

"Tu hành bên trong người, cũng là người!"

"Mà làm vì người, theo đuổi đơn giản liền có hai cái, một cái là đại đạo, là

sinh linh chi chung cực, đại tự tại cảnh giới, hoặc có thể coi là tiên, cái thứ hai, chính là lực lượng. Vì lẽ đó sinh mà làm người, bất kể là cái nào một đời, đều tất nhiên sẽ sinh ra đường theo đuổi!"

"Mà đường, bản thân chính là vượt qua người có khả năng nắm giữ cảnh giới, đó là một loại mất khống chế lực lượng!"

"Vì lẽ đó người nắm giữ đường, liền đều không ngoại lệ, đều sẽ đi tới hủy diệt con đường, Thiên Nguyên mấy thế, vậy không bằng này!"

"Ta biết các ngươi đang lo lắng cái gì, kỳ thực không cần phải!"

"Phụ thân cũng không nghĩ muốn đoạt những người khác con đường, ta cũng không phải đến đây diệt thế, vừa vặn ngược lại, phụ thân là không muốn lại nhìn tới một đời sinh linh táng diệt, mà ta muốn làm, cũng chỉ là bảo đảm các ngươi sẽ không đem chính mình hủy diệt, vì lẽ đó ta mới chịu lấy đi tất cả đường. . ."

"Tu hành vốn là một loại sai lầm. . ."

Nói lời này thì hắn đã triển khai hai cái tay áo lớn, quanh người khí cơ độ sức.

"Ta hiện tại liền hướng về các ngươi biểu diễn cái này sai lầm là cái gì đáng về. . ."

Chương 767 : Cướp Đường

"Dùng đến các ngươi những con cờ này thời gian đã đến. . ."

Ma tử như là đã giảng minh bạch, vừa giống như là vẫn không có đem sự tình nói rõ ràng, chỉ bất quá, hẳn rõ ràng cũng không có tiếp tục nhiều làm cái gì giải thích hứng thú, thoạt nhìn càng như là đem chính mình nên nói một ít chuyện nói ra, sau đó liền chậm rãi quay người sang, đạp lên tiên đài đi về phía trước, một đường đi tới trong hư không, sau đó hai tay nhẹ nhàng hướng lên trên giơ lên, bình tĩnh nói: "Đứng lên đi, theo ta đi làm xong chuyện còn lại, ta sẽ trả cho các ngươi giải thoát, giải thoát các ngươi loại này nằm ở thời khắc sống còn thống khổ. . ."

Âm thanh không lớn, như là rất bình thường đang nói chuyện.

Nhưng là theo hẳn tiếng nói truyền ra, bên trong đất trời, cũng giống như là dâng lên một loại cực kỳ nhỏ bé rung động, từng điểm từng điểm, dần dần đẩy ra, truyền về cực kỳ xa xôi nơi, liền, cả tòa Bắc Vực, vào lúc này đều tựa hồ đã kinh biến đến mức không còn bình tĩnh nữa, đêm mãi không hết Ma Sơn, cái kia phảng phất là toà rơi vào trên mặt đất Tinh La bàn cờ, đều vào lúc này bắn ra sinh cơ.

Đạo đạo tà khí bốc lên, giữa không trung bên trong chung thành từng mảng từng mảng ma vân.

Mà ở ma vân trong lúc đó, thì lại có vô số ma vật cùng Ma linh, thậm chí còn có Sơn quý, đan dật hiển lộ bóng người, nghển cổ thét dài.

"Hồng. . ."

Thậm chí ở Ma Sơn nơi sâu xa nhất, đều có phảng phất đến từ Cửu U giống như sinh mệnh thức tỉnh.

Một toà một toà Ma Sơn nứt quăng đê vỡ, sau đó một bộ một bộ huyền quan từ bên trong bay ra, tại giữa không trung mãnh liệt mạ quang, nắp quan tài xốc lên, có áo bào trang phục mỗi cái có không giống xác ướp cổ

từ bên trong đi ra, mở hai con mắt, nhưng cái này không có nghĩa là tỉnh lại, bởi vì liền ngay cả hai con mắt của bọn họ, đều chỗ trông không có gì, chỉ có một chút linh quang lấp loé, khởi động cơ thể bọn họ, theo ma vân về phía trước.

Bọn họ cùng những kia ma vật cũng không có gì không giống, chỉ là trên người hung khí lại khuấy động một phương, vượt qua vô số ma vật.

Bước ra chất phác mà giới giới bước chân, từng bước một tiến lên.

Bên trong đất trời, như là phủ kín mây đen, tối om om nhượng người tuyệt vọng khí tức, bao phủ ở mỗi người trong lòng.

Trước đây, những thứ này ma vật cùng Ma linh tuyệt sẽ không dễ dàng rời đi Ma Sơn địa giới, tình cờ đi ra, cũng chỉ sẵn thú, rất nhanh liền lại sẽ trở lại, có thể vào lúc này, cái kia đầy trời ma vân bốc lên, lại như là hóa thành một cái lời dẫn, hoặc nói cờ xí, đem những thứ này ma vật bao phủ ở bên trong, sau đó từng mảnh từng mảnh, mênh mông cuộn cuộn, chạy rời đi Ma Sơn, như là một nhánh một nhánh tán loạn đại quân, xâm lấn thế gian.

Không biết có bao nhiêu trước đây lưu thủ ở tiên môn, hoặc là sinh tồn ở Ma Sơn chu vi không xa bách tính, thấy cái này Ma Sơn dị biến, đều đã cảm nhận được một loại tuyệt vọng tận thế khí tức, bọn họ kêu khóc bốn phía chạy trốn, mang theo ôm nữ, rùa rụt cổ ở bên trong góc.

Đôi mắt cái kia vô cùng vô tận giống như Ma Sơn hung vật, bọn họ thậm chí ngay cả tâm tư phản kháng đều không nhắc lên được đến.

Quá tuyệt vọng!

Có thể ngoài dự đoán mọi người chính là, bọn họ nhìn những kia ma vật hướng về bọn họ chạy tới, cũng nhìn cái kia bốc hơi ma vân, tựa hồ phải đem bọn họ bao phủ, nuốt chửng, nhưng là nhưng không có nghênh đón ý tưởng bên trong tử vong, cái kia vô số hung vật, từ bên cạnh bọn họ chảy qua, như là vòng qua sông nước bên trong nham thạch, đối với bọn họ xem thường, chỉ là theo những kia bốc hơi ma vân, mông đầu chạy về phía phía trước.

Như đem cái kia ma vân coi như là từng mảng từng mảng phun trào nước biển, liền có thể nhìn thấy, cái này nước biển như là có chính mình sinh mệnh tựa như, vòng qua Ma Sơn chu vi tiên môn, vòng qua từng toà từng

toà thôn xóm hoặc là thành trì, dày đặc phun trào, thẳng đến hướng về phía phía tây. . .

. . .

. . .

Giữa không trung Ma tử cũng quay đầu nhìn trờng thôn mấy người một chút, sau đó hướng phía tây đi tới.

Hắn càng chạy càng nhanh, như là khoảng khắc trong lúc đó, liền xuyên qua rồi ngàn vạn dặm, mỗi nhanh, liền theo bọn họ cộng đồng phương hướng, hắn đã cùng những kia từ Bắc Vực khắp nơi hội tụ đến ma lưu đi cùng nhau, chen lẫn ở ma triều trong, như bá chủ giống như, suất lĩnh cái này đủ khiến thế gian bất kỳ bên nào đại thế lực đều cảm giác tuyệt vọng ma triều, mệnh mông cuồn cuộn hướng về Tây Hoang phương hướng đi tới. . .

Xuyên qua Viễn Châu, vượt qua Vĩnh Châu, xuyên qua ma lên triều cường, đi qua u ám hẹp cốc.

Bầu trời bên trên, nhật nguyệt dao động, lẫn nhau trao đổi, thỉnh thoảng ban ngày, thỉnh thoảng ban đêm hàng lâm.

"Nhìn thấy không?"

Đối với cái này Ma tử mà nói, hắn như là không có thời không quan niệm, bây giờ hắn từ Bắc Vực đi tới Tây Hoang , dù là tốc độ cực nhanh , dù là giống như giá vân mà đi, có thể cũng đã đi rồi mấy ngày công phu, nhưng là hắn lúc này bỗng nhiên mở miệng, lại như là trong nháy mắt trước, còn ở tiên đài trên, hai phiên nói chuyện, vốn là một phen, ở giữa cái này mấy ngày khoảng cách, lại như là hoàn toàn không có tồn tại.

Hắn lại như là mới vừa còn đang nói, ta hướng về các ngươi biểu diễn sai lầm là cái gì đáng vẽ, hiện tại liền nói, nhìn thấy không?

"Đây chính là Tây Hoang!"

Hắn chỉ vào cái kia một mảnh từ từ bóng tối vô tận cánh đồng hoang vu, trầm tiếng nói.

Tây Hoang là một mảnh rộng rãi bao vô ngần đại địa, bàn về địa vực, thậm chí muốn so với Bắc Vực còn bao la hơn không ít, lại càng không như Bắc Vực nhiều núi, khắp cả mắt đi tới, chính là một mảnh rộng rãi bao bình nguyên, hơn nữa Tây Hoang cũng không giống hoang mạc như vậy không có nước, có thể nhìn thấy bao la sông lớn tung hoành tại đại địa bên trên, chỉ là, hết lần này tới lần khác bất luận người nào nhìn thấy Tây Hoang, đều sẽ cảm thấy cái này "Hoang" chữ xưng hô vô cùng thích hợp.

Đây là hoàn toàn hoang lương đến hầu như không có bất kỳ sinh cơ đại địa.

Rõ ràng trên trời cũng có nhật nguyệt, nhưng là lại nơi này lại cho người một loại ngột ngạt mà âm u cảm giác.

Khắp cả mắt nhìn về đi, một mảnh bao la đại địa bên trên, lại không có bao nhiêu cây cỏ, chỉ có lẻ loi tảng đá lớn đứng tại trên mặt đất.

Nơi này không có thôn xóm, cũng không có thành trì, càng là xem không tới bất kỳ đồng ruộng.

Cái này vô số từ Bắc Vực Ma sơn trong giấc tỉnh, ôm theo một loại trời sinh sát khí cuộn cuộn mà đến Ma Sơn hung vật, đi tới nơi này sau khi đều sửng sốt, bởi vì bọn họ đã làm tốt đại chiến chuẩn bị, nhưng là cái nhìn này nhìn lại, lại không nhìn thấy cái gì kẻ địch. . .

Bất kỳ có sinh khí vật còn sống, đều có thể thành làm vì kẻ thù của bọn họ.

Có thể ở đây, thậm chí ngay cả sinh cơ đều không nhìn thấy.

Ma tử bước chân liên tục, tiếp tục hướng về Tây Hoang nơi sâu xa đi tới, như theo hấn đi phương hướng nhìn về phía phía trước nhất, liền có thể xem đến lúc này Tây Hoang ở giữa, có một cái không giống với tùy ý có thể thấy được nham thạch cảnh sắc, đó là một ngôi mộ, lẻ loi phần mộ, không nhìn ra còn nhiều cổ lão, chỉ có thể cho người một loại vô cùng đơn giản cảm giác, qua loa như là tùy tiện mấy tảng đá điệp ở cùng nhau.

"Tây Hoang con đường tu ma, là ngốc nhất!"

Hấn bình tĩnh nói, ánh mắt quét về phía bốn phương: "Các ngươi tu chính là ma khu, tu chính là bất tử bất diệt bất phôi, trình độ nào đó trên, các ngươi cũng coi như là sắp tiếp cận, nếu là vẫn ở đây ngủ say đi, các ngươi có rất nhiều có thể ngủ thẳng thiên hoang địa lão!"

"Đó là như vậy, các ngươi cùng chết rồi khác nhau ở chỗ nào?"

"Sinh linh chính là cân bằng, bởi vì cân bằng mà sinh sôi đi ra đạo uân, nhưng các ngươi người tu ma, bước thứ nhất chính là đánh vỡ cân bằng!"

"Ma con đường, phần cuối không phải tiên, mà là tuyệt vọng!"

"Mà tuyệt vọng phần cuối, chính là tử vong!"

Nói chuyện thời điểm, hắn tay áo lớn vung lên, có mấy đạo thần quang về phía trước nhần tới, cái này một vết thần quang xuyên qua ngàn dặm địa vực, xa xa đi đến phía kia mộ hoang phía trước, rốt cục đến lúc này, mộ hoang chu vi, có một ít tồn tại chuyển động, bọn họ hoặc là cực lớn nham thạch, hoặc là như một ngọn núi, giãy giụa chuyển động, lúc này mới hiện lộ ra hình người, duỗi ra bọn họ cự chưởng.

Xa xa tấn công, đánh về phía cái kia đạo thần quang.

Ầm!

Trước mộ phần, ngay lúc này liền nổ lên bao quanh ô ám thần quang, nương theo một ít nhỏ xuống máu tươi.

"Các ngươi tu ma người, tu vị càng cao, liền thân thể càng cường đại, mà thân thể càng cường đại, liền càng vô tri vô thức, vô tâm vô niệm!"

Ma tử từ từ nói, áo bào gò lên ra, ánh mắt nhìn về phía phía trước: "Vì lẽ đó các ngươi cảnh giới tối cao, chính là hết thấy giai không, lại không nhân quả gia thân, đến lúc đó, chính là ma khu đại thành, vĩnh hằng bất biến lúc, nhưng cũng là đến lúc đó, các ngươi thì sẽ chân chính ngủ say, tai mắt mũi lưỡi thân ý, tất cả đều mất đi, hết thấy giai không, vạn vật đều không, ngu ngốc cũng không cảm giác. . ."

"Như vậy các ngươi, cùng chết rồi khác nhau ở chỗ nào?"

". . ."

". . ."

tiếng nói hạ xuống lúc, hắn giơ lên bàn tay, chậm rãi chụp vào toà kia mộ

phần.

Có cao to mà thân ảnh cô đơn, hướng về trước mộ phần ngăn cản lại đây, trên mặt bọn họ, tựa hồ liền về tuyệt vọng đều rất ít, mà ngăn ở phía trước nhất, chính là Huyền Cung, sớm ở Tây Hoang ma bị thương mà chạy trước, hẳn liền cũng theo trốn về Tây Hoang, cũng không ai biết mấy ngày nay bên trong, phát sinh cái gì, chỉ biết là bây giờ ngăn ở trước mộ phần, lại chỉ còn hẳn như thế một cái người tuổi trẻ.

"Đó là chúng ta chính mình chuyện. . ."

Hắn hướng về suất lĩnh vô tận ma triều chạy tới, dường như muốn đem Tây Hoang bao phủ Ma tử, lớn tiếng rống to.

"Này không phải là chuyện của chính các ngươi!"

Ma tử lắc đầu, giơ tay phất qua hư không, chu vi thiên địa bỗng nhiên thay đổi, như là lập tức đi tới một thế giới khác, khi đó Tây Hoang, trên là thương sơn xanh biếc, dòng suối nhỏ chảy, cá chim khắp nơi, vượn lớn hoành hành, Ma tử ánh mắt hạ xuống, nhìn về phía che ở trước mộ phần Huyền Cung, tiếng nói bình tĩnh nói: "Đây là trước Tây Hoang, khi đó còn bị gọi là Tây đại lục, có thể là bởi vì người tu ma xuất hiện, dần dần biến thành bây giờ đáng vẻ , bởi vì các ngươi luyện hóa tất cả sinh cơ ở trong cơ thể , bởi vì các ngươi thôn phệ tất cả, chính mình lại chỉ muốn ngủ, các ngươi là thiên nhiên đánh vỡ cân bằng, nhưng nhưng không có cách súc tích sinh cơ cùng hi vọng tồn tại, vì lẽ đó. . ."

"Ta muốn thu đi các ngươi đường. . ."

Bàn tay trong nháy mắt biến đến cực kỳ lớn, cao cao từ trên bầu trời rơi đi xuống.

Huyền Cung đôi mắt bàn tay kia, giận dữ rống to, đẩy lên hai tay: "Ngươi không có tư cách này. . ."

Trên người hắn, có ngập trời ma ý tạo nên, phẳng phất là một loại có thể thông suốt tất cả lực lượng, nhưng là ở Ma tử một chương này phía dưới, cái kia lực lượng lại có vẻ càng yếu ớt, nhẹ ý liền bị sụp đổ, trên người có mấy đạo rõ ràng mạnh hơn cái khác lực lượng, bị Ma tử bàn tay dễ dàng chộp vào chỉ, sau đó vừa vội gấp thu hồi cái tay này, ung dung như là từ trên mặt đất nhặt về mấy cục đá.

Huyền Cung uể oải ngã xuống đất, chảy ra huyết lệ dường như dung nham.

Tây Hoang ma bị đoạt đi rồi cột sống, người bị thương nặng, trốn về Tây Hoang, nhưng bởi vì mất đi Ma Tích, hắn đã không thể chịu đựng chính mình cái kia thân thể mạnh mẽ, tức sắp chết đi, vì lẽ đó hắn trước khi chết, đem cái này còn lại Lục Thi, đều truyền cho Huyền Cung.

Thế nhưng Huyền Cung đối mặt Ma tử, thậm chí đều không có nửa phần chống đối năng lực.

Hắn dùng hết khí lực, cũng chỉ là ở cái kia một cái tay hạ xuống trước, hô lên một câu "Người không có tư cách này" mà thôi!

"Ta kỳ thực là có!"

Ma tử bình tĩnh trả lời hắn: "Bởi vì một đời trước pháp cùng đường, tận quy về Càn Nguyên, các ngươi đường vốn là không là chính các ngươi, mà là cái này một thế bắt đầu trước, Tiên điện chủ nhân thông qua Bất Tri địa, đem ma đường cho các ngươi. . ."

"Vì lẽ đó, ta thu hồi lại, thiên kinh địa nghĩa. . ."

". . ."

Dứt tiếng thì hắn đã xoay người hướng nam.

Đi Nam Cương, đoạt lại Yêu Tổ đường!

Chương 768 : Nhúng Chàm Thiên Đạo Quyền Bính

Từ từ lay động lay động, khu quần ma, vượt Nam Hải, chạy Nam Cương!

Toàn bộ Thiên Nguyên, bây giờ phẳng phất thành một phương bàn cờ, mà cái kia Ma tử, thì lại thành tung hoành tại trên bàn cờ, không người nào có thể trị tồn tại, hẳn tại Bắc Vực hàng lâm, lập uy, lại liền tỉnh lại Ma Sơn quần ma, một đường chạy tới Tây Hoang, chạy đi dùng mấy ngày, nhưng chiến đấu lại chỉ dùng không tới nửa ngày thời gian, liền đã đoạt lại Ma thi, rồi sau đó treo đầu chạy tới Nam Cương, tại sóng lớn trong lúc đó bốc lên, như là bút lên một đạo cực lớn màu đen áo choàng, đem càng ngày càng nhiều Thiên Nguyên địa vực, gắt gao gắn vào màu đen áo choàng phía dưới.

"Người như đem Nam Cương coi như Tây Hoang, vậy coi như sai rồi. . ."

Mà ở hẳn đi tới Nam Cương thì to lớn Nam Cương, đã là một mảnh lâm trận chờ phân phó.

Nam Cương cùng Tây Hoang xác thực không giống nhau, Tây Hoang ma đều quá tự mình, dù là Ma tử thẳng đến Lục Thi phân mộ, đoạt Ma thi, nhữn kia ngủ say bên trong ma, cũng có phần lớn đều không có tỉnh lại, hoặc là nói là, bọn họ không dám tỉnh lại, bởi vậy ngăn cản hẳn, tổng cộng cũng chỉ có bảy, tám tôn ma, thậm chí ngay cả hẳn suất lĩnh đi qua Ma Sơn tà vật, đều không có được đến một cái cơ hội xuất thủ, liền đã dẹp yên Tây Hoang.

Mà bây giờ, Nam Cương cũng đã là Yêu quân hội tụ, tại hải tuyến trước, bày xuống tầng tầng đại quân.

Vào lúc này, cũng có thể thấy được Nam Cương yêu lực lớn.

Trước đây Bắc Vực công Tôn phủ, tập kết hầu như hết thảy có thể đủ tập kết lực lượng, lại thêm vào Long tộc bốn mươi vạn Hải tộc đại quân, cũng

bất quá mới tập hợp đến trăm vạn số lượng, nhưng là bây giờ Nam Cương, khắp cả mắt đi tới, tới om om vô cùng vô tận, lấp kín mệnh mông không gặp giới hạn, càng là ít nhất đã có mấy trăm vạn Yêu quân chất đống ở hải tuyến trước, liền như là vững như thành đồng vách sắt tường thành, gắt gao che ở đường ven biển trước.

Yêu quân phía sau, thì lại có vô số đại yêu, hoặc kỳ cụ thú, hoặc hóa nguyên thân, xoay quanh ở phía trên ngọn núi, uy nghiêm đáng sợ trông lại.

"Người như chỉ là vì trở về, ta Nam Cương liền không muốn cùng người là địch, người như nghĩ lại lần nữa xung đột, ta Nam Cương thậm chí có thể hướng về người cúi đầu xưng thần, người như cần cái gì thần kim dị bảo, ta Nam Cương tất cả, nhưng dâng cho người, nhưng nếu như người nhất định phải cướp đường. . ."

Yêu quân trên không, bầu trời biến ảo, khuấy động giận không nhịn nổi tiếng nói: "Ta Nam Cương ngàn vạn sinh linh, cùng người tử chiến đến cùng!"

"Sinh tồn tại Thiên Nguyên, hoặc là xung đột, hoặc là dị bảo, đều là dụ người nhất đồ vật. . ."

Mà đôi mắt Nam Cương Yêu Tổ gầm thét, Ma tử chỉ là nhẹ giọng trả lời: "Nhưng ta không phải người!"

tiếng nói hạ xuống lúc, hắn liền đã tay áo lớn về phía trước nhẹ phẩy: "Bó tay đi!"

Ầm! Ầm! Ầm!

Cái kia vô tận ma vật, đến chỉ thị của hắn, nhất thời mệnh mông cuộn cuộn, về phía trước dâng tới, cùng Yêu tộc đại quân xông tới.

Liền ngay cả chính hắn, cũng tay áo lớn phiêu phiêu, bước vào Yêu vực, giương mắt nhìn về phía bầu trời.

"Người thật sự coi ở Bắc Vực cùng Tây Hoang hung cuồng, có thể tại Nam Cương tái diễn?"

Nam Cương Yêu Tổ giận dữ tiếng gào, chen lẫn phần nộ cùng sợ hãi, cùng với liều mạng ý niệm, gấp hét lên điên cuồng.

Yêu kỳ bay xuống, Yêu tộc đại quân, cũng nhất thời cuộn cuộn về phía trước nghênh đón.

Hắn nói không sai, từ trên trời đáp xuống Ma tử ở Bắc Vực lúc, xác thực hung phong vô lượng, quét ngang chư vực, nhưng là ở Bắc Vực chiến công, lại không có nghĩa là ở Nam Cương như thế hữu dụng, Nam Cương chính là Yêu Tô lãnh địa, hắn ở đây nắm giữ vô cùng có nội tình, không lẽ Yêu quân, trải rộng Nam Cương yêu trận, thực lực của hắn so với một mình ở Bắc Vực bên trên, cường đại đâu chỉ gấp mười lần, quả thực chính là khác biệt một trời một vực!

Thậm chí là đi tới Bắc Vực thì hắn cũng không dám chân chính đem tất cả bản nguyên mang theo, miễn cho sinh có ngoài ý muốn.

Mà bây giờ, hắn trở lại Nam Cương, lại làm vì bảo hộ đường, lại là trực tiếp vận dụng chân chính lá bài tẩy, quyết định liều mạng một lần!

...

...

Khó có thể hình dung một mảnh khốc liệt chém giết tại Nam Cương đại địa bên trên triển khai, vô tận ma vật cùng yêu quái xung phong ở cùng nhau, máu thịt be bét, mây đen thâm nhạt, Nam Cương yêu vật hung cuồng thiên chiến, vốn là Thiên Nguyên thế lực đáng sợ nhất một trong, chỉ là trước đây có Đông Thổ tọa trấn, mới bức cho bọn họ không cách nào trắng trợn ra Nam Cương làm loạn, nhưng vào lúc này, ở Nam Cương cái này địa bàn, lại thoả thích thể hiện rồi chúng nó hung cuồng.

Bực này chính diện chém giết, Yêu tộc đã có thể nói không sợ bất luận người nào.

Chỉ tiếc, bọn họ đôi thủ, dù sao cũng là ma vật.

Vô sinh vô tử, ngu ngốc không sợ, chỉ biết liều mạng về phía trước chém giết ma vật.

Yêu tộc lại hung hãn, vậy cũng là biết sợ, bên người chết một người không để ý, chết hai cái cũng không để ý, nhưng ở chết đến chỉ còn chính mình lúc lại cũng khó tránh khỏi hoảng sợ, ở chết đến bên người chỉ còn chính

mình, trước người đối thủ lại không một chút nào thấy ít đi thời điểm, lại cũng khó tránh khỏi lòng sinh sợ hãi, ở phát hiện phía trước người cũng đã chết sạch, ma vật đại quân lại còn đang hướng về mình vọt tới thì lại khó tránh khỏi tan vỡ.

Thế gian đại quân, tổng khó làm được cộng tiến cộng lùi.

Thương vong đạt đến một thành, thì sẽ hoảng loạn, đạt đến ba thành, còn có thể xung phong, liền đã là tinh nhuệ.

Mà thương vong đạt đến một nửa, còn chưa tan vỡ, liền đã là nói mơ giữa ban ngày.

Trước đây Bắc Vực công Tôn phủ, thương vong vượt xa một nửa, còn đang ở tử chiến, đó là bởi vì bọn họ rơi vào tuyệt địa, không thể trốn đi đâu được, cũng là ở cái này các loại hãn phải chết cuộc chiến bên trong, mới có một phần Bắc Vực tu sĩ, rốt cục đột phá, giết ra huyết khí, nuôi ra Bắc Vực chi đảm!

Có thể Yêu tộc vốn là tán loạn, làm sao có thể chỉ nhìn bọn họ không trốn?

Nam Cương Yêu Tổ có biện pháp, hãn cười ha ha, toàn bộ Nam Cương Yêu vực trên không, cũng giống như là xuất hiện vô cùng vòng xoáy, lại, có đếm không hết xúc tu từ cái kia trong nước xoáy sinh trưởng đi ra, một cái một cái, dần dần phân hoá, hóa thành vô số tinh tế tua vòi, rồi sau đó những thứ này tua vòi, liền tất cả đều cắm vào những kia Yêu tộc sau não, biến mất không thấy, tất cả Yêu tộc chiến binh cũng thay đổi.

Từ kinh hoàng sợ hãi, bỗng nhiên trở nên vẻ mặt hờ hững.

Liền ngay cả bọn họ khí cơ, cũng tại lúc này liên tiếp tăng vọt, dần dần pháo thẳng thiên.

Vào đúng lúc này, chúng nó như là đều mất đi chính mình ý thức cùng lý trí, liền đến dường như con rối.

Bình thường không dám tham dự đại chiến, hiện tại dám, bình thường sợ tổn chính mình bản nguyên, không dám dễ dàng triển khai bạo máu thuật, bây giờ lại không muốn mạng giống như phát huy ra, thậm chí như là không chút nào tiếc chết, cuộn cuộn chạy tới, sau đó cùng trước mặt đối thủ song song cùng chết!

...

...

"Vì bảo vệ con đường của chính mình, ngươi là thật sự không tiếc táng diệt toàn bộ Nam Cương?"

Từ trên trời đáp xuống Ma tử mắt lạnh nhìn về phía trước, nhìn những kia tựa hồ trở nên cùng mình điều động mà đến ma vật giống nhau như đúc Yêu tộc đại quân, vẻ mặt có vẻ phi thường lạnh lùng, hẳn tựa hồ không muốn nhìn thấy quá nhiều giết chóc xuất hiện, ít nhất là không muốn nhìn thấy một trận chiến qua đi, Nam Cương biến thành đất không lông, nhưng lại không phải rất quan tâm, tuy rằng không thích, nhưng nhất định phải đi đến một bước này, vậy cũng không có biện pháp. . .

"Quy Nguyên đạo tàng trong đã từng nói, đường, chính là đại đạo!"

"Chúng sinh niệm sở hướng, chính là đại đạo!"

"Vì lẽ đó, cái này một thể chín cái giữa đường, ngược lại có hơn nửa tuần hoàn đều là cái này lý niệm!"

"Tây Hoang ma, là đoạt tận chúng sinh sinh cơ, tận hối tại một người người, ta tức sinh linh, sinh linh tức ta; Vụ đảo cái kia thôi diễn ra chín cái đường người, càng ác hơn, hẳn làm phải là đem thiên hạ sinh linh, tận tan ra một chỗ, hóa thành một cái sinh linh; mà ngươi càng không giống, ngươi tu thiên đạo, đại thiên mục dân, lấy thiên niệm điều khiển toàn bộ Nam Cương yêu ma, đem Nam Cương sinh linh, tận hóa thành con rối của mình. . ."

"..."

"..."

"Không sai, chúng ta vốn là liền có sở trường riêng, sớm tìm được đạo của chính mình!"

Nam Cương Yêu Tổ tiếng nói từ trên trời truyền xuống, ôm theo vô tận không cam lòng cùng phản nộ: "Ta không biết các ngươi một đời trước Càn Nguyên Tiên điện, đến tột cùng lưu lại cái gì loại hậu chiêu cùng kế hoạch,

nhưng bây giờ người dám bắt nạt ta, cũng bắt quá là bởi vì chúng ta đường đều còn đi không đầy đủ, nếu là lại nhiều hơn chút thời gian, lại nhiều hơn trăm nghìn, không, trăm năm, đợi đến chúng ta đường đã hoàn thiện, đợi đến chúng ta phân ra được thắng bại, các người cái gọi là Càn Nguyên, lại tính là gì, chính là một đời trước người thắng, ở cái này một thế cũng không có thể tiếp tục càn rỡ nổi lên. . ."

Nam Cương Yêu Tổ gào thét, thôi thúc càng nhiều Yêu tộc đại quân xông về phía trước.

Hắn thậm chí điều khiển mấy chục con cảnh giới Nguyên Anh đại yêu vây hướng về Ma tử, muốn lấy tự bạo phương pháp đem hắn giết chết.

"Lại cho người vạn năm, người đều đi không ra , bởi vì con đường của người đã sai rồi!"

Ma tử mặt không hề cảm xúc, ngón tay đan nơi, liền đã đem những kia đánh tới trước người mình đến Yêu vương chém giết, tiếng nói cũng giống như là chưa từng xuất hiện bất kỳ gợn sóng cùng phập phồng: "So sánh với nhau, người thậm chí còn không bằng cái kia Nam Hải Vụ đảo đi ra người tuổi trẻ, con đường của hắn dù cho điên cuồng, dù cho là phụ thân đã từng vứt bỏ con đường, có thể tối thiểu, con đường của hắn là hoàn chỉnh, là có thể đi xuống!"

"Nhưng là người không giống, người bắt quá là cái đầu cơ trục lợi giun đế thôi!"

"Người nỗ lực hóa trời, lại không muốn vứt bỏ chính mình ý thức, nói trắng ra, người tu luyện Hóa thiên chi đạo, chỉ là vì đánh cắp thiên đạo quyền bính, cũng không phải hóa thân làm trời, người chỉ muốn đem mượn thiên đạo, đem sinh linh đều hóa thành người con rối, lại không chịu buông bỏ chính mình!"

"Nguyên nhân chính là như vậy, người mới chỉ tu thành một cái Tứ bát tượng dáng vẻ!"

". . ."

". . ."

Đợi đến hắn tiếng nói lay động khắp cả bốn phương thì vẻ mặt cũng đã trở

nên lạnh lùng: "Người không có tư cách nắm giữ con đường này!"

Hắn giơ tay lên đến, chỉ hướng phía trước.

Nhưng hắn chỉ, cũng không phải cái kia hòa mình tại bầu trời bên trên Nam Cương Yêu Tổ, mà là phía dưới cái kia vô cùng vô tận, mất đi thần trí giống như Yêu tộc, nguyên bản những yêu tộc này vô tri vô thức, chỉ như con rối, nhưng là theo hắn cái này một chỉ chỉ đi, lại dần dần trong hốc mắt có sinh cơ phục hồi lại như cũ, liền như là từng cái từng cái từ trong ác mộng tỉnh lại, kinh hãi đến biến sắc, lại không có đều thống khổ giãy giụa. .

Giãy dựa ý niệm, đều theo cái kia cùng Yêu Tổ biến thành thiên đạo như ẩn như hiện liên hệ, phản phê hướng về phía Yêu Tổ.

Trên bầu trời, bỗng nhiên liền xuất hiện lượng lớn vết rách, mạng nhện giống như trải rộng bốn phương.

"Người. . . Người làm sao có khả năng tỉnh lại bọn họ, người dám. . . Người dám. . ."

Cuồn cuộn tiếng sấm, hội tụ thành Yêu Tổ tiếng nói, chỉ là có thể nghe được, lúc này nó dị thường sợ hãi.

"Nghĩ muốn bại người, đều không cần ta tự thân ra tay!"

Ma tử lạnh lùng trả lời, một toà nhỏ tháp từ Nam Cương bay ra, rơi vào rồi trong lòng bàn tay của hắn.

Rồi sau đó hắn xoay người lại liền đi, tay áo lớn hướng về hai phe lay động ra.

Thậm chí đều không có lại quay đầu nhìn lại cái kia đã bị Nam Cương chúng sinh phản phê, chính từng điểm từng điểm hóa thành hư vô Yêu Tổ.

"Vì lần này trở về, ngay cả ta cũng chờ đợi hồi lâu, có thể kết quả, đối thủ lại là như vậy?"

Vẫn cứ có vẻ vẻ mặt dị thường hồ hững Ma tử, lúc này cũng không nhìn được nhíu mày, tựa hồ cảm thấy có chút thất vọng: "nếu như phụ thân trong

miệng sinh linh, chỉ là ngăn như vậy coi mà nhất gan tồn tại, hấn cần gì phải ở trong tình không khổ cực bận rộn mười mấy vạn năm?"

Chương 769 : Đào Núi

Tiến quân thần tốc, tiêu diệt Tây Hoang.

Đại chiến lịch huyết, hủy diệt Nam Cương.

Toàn bộ Thiên Nguyên, tại trong mấy ngày ngắn ngủn, liền rơi vào một loại khó có thể hình dung trăm mặc cùng trong khủng hoảng.

Từ khi vị kia Bắc Vực Tiểu thánh quân bị phong ấn, từ trên trời đáp xuống Ma tử hiện thế sau khi, liền có một loại không cách nào hình dung đại khủng bố tập cuốn toàn bộ Thiên Nguyên, tập cuốn tất cả trong mắt bọn họ hầu như giống như là vô địch thế lực, mà liền tiếp truyền đến Tây Hoang cùng Nam Cương tiêu diệt tin tức, càng là khiến cho bọn họ trái tim sợ hãi mà tuyệt vọng, trước sau cái này tổng cộng mới thời gian bao lâu, thậm chí ngay cả Tây Hoang cùng Nam Cương đều phá hủy?

Đúng là từ trên trời đáp xuống Ma tử, làm cướp đường thần phạt?

Bây giờ, bọn họ đã nghe đến Ma Sơn tà vật đại quân, mệnh mông cuốn cuộn, vượt qua Đông Hải, hướng về Đông Thổ mà đi, mà bây giờ Đông Thổ, cũng đã đại quân chông chát, chuẩn bị cái này một trận đại chiến, càng là kinh sợ đến mức liền một trái tim đều huyền lên, Đông Thổ chính là Thiên Nguyên chi tâm, đạo pháp hưng thịnh nơi, bọn họ không thể nào tưởng tượng được, nếu Đông Thổ cũng bị Ma tử công hãm, cái kia toàn bộ Thiên Nguyên sẽ tuyệt vọng thành cái gì đáng vẽ.

Bọn họ nội tâm bên trong, thậm chí còn hi vọng Đông Thổ có thể nhiều chống đối một thời gian, thậm chí hi vọng bọn họ thắng lợi.

Dù là Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, đang ở trước đây không lâu, vừa mới vừa phong ấn bọn họ Tiểu thánh quân.

Chỉ là, phần này hi vọng, cũng hơn nửa là hy vọng xa vời, bởi vì hầu như tất cả mọi người đều nhìn thấy, trước đây Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, ở từ trên trời đáp xuống Ma tử trước mặt, bị một chưởng quét ngang, liền hủy

diệt rồi thân thể một màn, bực này dạng chênh lệch, há lại là có thể tùy tiện lấp kín?

Dưới tình huống như thế, chúng ta nên làm gì?

Toàn bộ Bắc Vực, đều không có đáp án.

...

...

Ở từ trên trời đáp xuống Ma tử tỉnh lại Ma Sơn tà vật, cuồn cuộn đi tây hoang mà đi thì bọn họ thậm chí chỉ có thể đứng ngây ra tại tại chỗ.

Lúc này mới vừa mới vừa thắng Tôn phủ a. . .

Thậm chí ngay cả một cái vui thích cơ hội đều không có, liền lại nghênh đón bực này tận thế cảnh tượng. . .

Bắc Vực vì sao liền không cách nào được đến một chút hân hoan báo lại?

Nếu là một chút hân hoan báo lại đều không có, cái kia Bắc Vực tu sĩ liệu mạng lại là vì cái gì?

...

...

"Su huynh, chúng ta nên làm cái gì?"

Bắc Vực Quan Châu tàn khư bên trên, có một đôi đứng sừng vai su huynh đệ, bọn họ sau lưng là chính trâm xuống núi đi hoàng hôn.

"Su đệ, ta cũng không phải cái gì đều hiểu a. . ."

Thái Bạch tông chủ nghe Mạc Cửu Ca, thấp giọng trả lời, tiếng nói bên trong có vô tận mê man.

Đúng là Mạc Cửu Ca, vào lúc này vẻ mặt vẫn như cũ có vẻ bình tĩnh hờ hững, chậm rãi nói: "Ta biết người không phải cái gì đều hiểu, nhưng su huynh đệ chúng ta, tựa hồ thường thường sẽ gặp phải bực này không biết

nên tiên vào vẫn là lụi gặp gỡ, mà người mỗi một lần đều chọn đúng rồi!"

"Sớm ở mới vừa bước lên con đường tu hành thì Tôn phủ thế lớn, ý muốn mời chào, cho chúng ta đương thời không thể nào tưởng tượng được hậu đãi, chúng ta không biết là nên nhập Tôn phủ, hay là nên ở lại ở giang hồ, đương thời liền cảm giác mê man, liền người dẫn ta đi khắp Bắc Vực, nhìn thấy Tôn phủ thủ đoạn tàn nhẫn, Bắc Vực thâm hiểm khó tả, tại là chúng ta liền có quyết nghị, không vào Tôn phủ, không lưu giang hồ, mà là đi Đông Thổ!"

"Ở Đông Thổ thì bọn họ coi trọng người ta, muốn vờ chúng ta đi vào, thậm chí đem những kia thân kiều thị quý thế gia tiểu thư đám người gả cho, còn muốn cho chúng ta không hề nghĩ ngợi qua bí pháp cùng tài nguyên, chúng ta đồng dạng cũng không biết nên lựa chọn thế nào, liền người mang theo ta nhìn thấy Bắc Vực tu sĩ ở Đông Thổ tình cảnh, liền chúng ta hai người liền liều mạng nhất tử, kháng Đông Thổ thế gia lệnh, trở lại Bắc Vực!"

"Ở Bắc Vực, tu hành tài nguyên bị người đoạn đi, không nhìn thấy tăng lên cảnh giới hi vọng, liền người mang ta xông Bất Tri địa!"

"Ta phế bỏ đạo tâm, người vốn có thể mang ta về Đông Thổ, hoặc là đi Viễn Châu, nhưng người lựa chọn chờ, chờ chính ta phá kiếp!"

"Tôn phủ thế lớn, phá huỷ Vân quốc, người lựa chọn lúc này bắt đầu cùng Tôn phủ đối kháng. . ."

"Thất hải tiêu diệt, đồ đệ của ta cuốn vào cơn sóng thần, người lựa chọn đem hãn tiếp về Bắc Vực, dựng lên long đình. . ."

". . ."

". . ."

Mạc Cửu Ca chậm rãi nói, như là không hề có một điểm thần sắc khác thường, vừa giống như là tràn đầy vô tận cảm khái, chỉ là đến nùng nơi, trái lại bình thản: "Trước ta nghe được cái kia người trong thôn nói, cái kia thổ tiểu tử là hiểu rõ nhất làm lựa chọn người, có thể trên thực tế hãn tuyên trái lại rất nhiều là sai, bằng không cũng không đến nổi rơi vào kết cục như thế, dưới cái nhìn của ta, người mới là nhất biết lựa chọn người!"

Thái Bạch tông chủ nghe Mạc Cửu Ca, biểu hiện trở nên hơi phức tạp.

Hắn nhìn vị này tựa hồ là đang đợi mình làm ra quyết định người, trên mặt lộ ra cười khỏ: "Su đệ a, ngươi có biết, ngươi bây giờ, kỳ thực thực lực đã cao hơn ta quá nhiều. . . Phỏng chừng hiện tại ba cái ta gộp lại, cũng không phải là đối thủ của ngươi chứ?"

Mạc Cửu Ca nghe lời này, trên mặt đột nhiên cũng lộ ra chút nụ cười.

Hắn thấp giọng nói: "Su huynh, kỳ thực từ ngươi cho ta xem thiên đạo di thư ngày thứ nhất bắt đầu, ngươi cũng không là ta đối thủ!"

Thái Bạch tông chủ vẻ mặt lập tức liền trở nên phức tạp hơn.

"Nhưng cái này không có nghĩa là ta không tin phán đoán của ngươi!"

Mạc Cửu Ca nói tiếp: "Ta trời sinh liền rõ ràng một cái đạo lý, không đủ bỏ công sức, liền nhất định không đủ mạnh, mà ta sau đó kỳ thực còn bị ngươi dạy một cái đạo lý, cái kia chính là, cường, cũng không nhất định đúng, chỉ là cường tiếng nói càng to lớn hơn chút thôi!"

Thái Bạch tông chủ càng nhất thời không biết nên làm sao tiếp câu nói này.

Rất lâu sau đó, hắn chỉ là nặng nề ai một tiếng.

"Ta kỳ thực không phải biết làm lựa chọn!"

Hắn giải thích: "Ta chỉ là sẽ chèo mấy cái tuyến ở trong lòng, chỉ cần không động vào đường dây này, cái kia liền vạn sự có thể làm vì, chỉ cần đụng cái này mấy cái tuyến, mê hoặc lại to lớn hơn cũng không thể làm, ta ở đối mặt thời điểm mê mang, cũng không phải có cái miếng đồng quăng ném đi liền hiểu được nên làm sao chọn, ta chỉ là nhìn, cái nào một con đường, không có đụng ta tuyến, tuyến cùng tuyến, chính là ta đường. . ."

Mạc Cửu Ca cười đánh gãy hắn, nói: "Vậy nói một chút đi, hiện tại nên làm như thế nào?"

Thái Bạch tông chủ nặng nề hít một tiếng, nói: "Cái kia tất nhiên là trước tiên cứu chúng ta nhà mình người lại nói. . ."

Bọn họ hai người nhìn nhau một chút, sau đó ánh mắt hướng phía dưới nhìn sang.

Bây giờ bọn họ còn ở Quan Châu, còn ở cái kia một mảnh cơ hồ bị toàn bộ san bằng chiến trường phế tích bên trên.

Ở cái này một tràng tai họa, tập cuốn toàn bộ Thiên Nguyên, cái này trên đời này vô tận tu sĩ, đều ở hoảng sợ mà không chịu nổi một ngày tình huống xuống, bọn họ hai người lại chỉ ở làm một cái chuyện đơn giản nhất, cũng là Ma tử xuất hiện trước, bọn họ chuyện cần làm.

Đào núi!

Núi là trước đây phong ấn Phương Quý toà kia Ma Sơn, phong ấn hấn chủ thể, chính là Đê Tôn lưu lại bất hủ vật chất, mà ở bất hủ vật chất ở ngoài, nhưng là Nam Cương Yêu Tổ, Tây Hoang ma, cùng Đông Thổ Lão thần tiên mấy người lưu lại cấm chế cùng trận quang, tuy rằng trước đó, từ trên trời đáp xuống Ma tử, đã mở ra ngọn núi này, cũng từ bên trong cướp đi Phương Quý Nguyên Anh tiên bào, nhưng Phương Quý lại còn ở bên trong.

Sau lần đó, Ma tử rời đi, bất hủ vật chất, một lần nữa hóa thành Ma Sơn, Phương Quý liền ở chân núi.

Cái này trên đời này, tất cả Ma Sơn đều đã bị mở ra, trên núi ma vật, cùng chân núi tà thi, đều đã bị tĩnh lại, cũng truy đuổi Ma tử mà đi, chỉ có cái này một toà Ma Sơn, lại vẫn nhưng còn ở đóng kín, vẫn cứ đem Phương Quý trấn áp ở Ma Sơn phía dưới. . .

Bây giờ, cũng không ai biết Phương Quý là chết hay sống!

Nếu là trước Phương Quý, trên người có đại đạo di bảo bảo vệ, trong thời gian ngắn, tự sẽ không chết.

Nhưng là hết lần này tới lần khác, hấn mượn bảo vệ chính mình tiên bào, cùng với tất cả đại đạo di bảo, cũng đã bị đoạt đi tới.

Vì lẽ đó lúc này Phương Quý, liền chỉ còn lẻ loi một cái.

Hắn chỉ là một cái bình thường tu sĩ Nguyên Anh, lại bị trấn ở đáng sợ nhất Ma Sơn phía dưới.

Cái nào tu sĩ Nguyên Anh có thể bị bất hủ vật chất trấn áp mấy ngày lâu dài, còn không bỏ mạng?

Thái Bạch tông đôi này sư huynh đệ tự nhiên cũng rõ ràng đạo lý này, nhưng là bọn họ vẫn là ở đào núi, nghĩ muốn đem lúc này Ma Sơn phía dưới Phương Quý cho đào móc ra, là sống là chết, kỳ thực đã không trọng yếu, trọng yếu chính là hấn không nên bị trấn áp ở chân núi.

Mà vẫn đang đào núi, cũng không chỉ là bọn hấn hai cái.

Thái Bạch tông chủ các đệ tử cũng tiến tới gần, có thương dùng thương, có đao dùng đao, không có binh khí dùng pháp bảo tàn phiến, từng mảnh từng mảnh hướng về Ma Sơn trào lại đây, keng linh leng keng ở cái này trên núi đào lên, tình cảnh nhìn sang, quả thật dị thường náo nhiệt.

Sau đó Bắc Vực Tiểu thánh quân bên trong người cũng tới.

Sau đó rất rất nhiều mê man nhìn cái này trên đời này đại biến, không biết phải đi con đường nào Bắc Vực tu sĩ cũng tới.

Càng ngày càng nhiều người lại đây đào núi, đào rất là hăng say, phảng phất đây là trên đời này chuyện quan trọng nhất.

Vừa bắt đầu có người căn bản không biết đào núi có hay không dùng, nhưng thấy người khác cũng không hỏi, bọn họ liền cũng không hỏi. . .

Ma Sơn chính là bất hủ vật chất thành, rất khó lay động, nhưng bọn họ lại rất có kiên trì.

Trên đời này đã loạn tung tung phèo, không biết có bao nhiêu tu sĩ trái tim mê man, không biết đã, bọn họ lại biết nên làm cái gì.

Ma tử giáng thế, đến tột cùng là mục đích gì?

Liền tủa Tây Hoang cùng Nam Cương hấn, liệu sẽ có bị Đông Thổ ngăn lại?

Hấn cướp đi tất cả đường sau khi, bước kế tiếp lại sẽ làm cái gì?

Ở trong mắt hấn, con đường tu hành là sai, như vậy hấn có thể hay không cướp đi Thiên Nguyên con đường tu hành?

Thiên Nguyên như không có con đường tu hành, lại sẽ hình thành cái gì

loại cách cục cùng biến hóa?

Những chuyện này, bây giờ chính quấy nhiễu Thiên Nguyên mỗi một vị tu sĩ.

Ngoại trừ Bắc Vực, Bắc Vực tu sĩ, lúc này chỉ giống là một con một con cần lao kiến, chỉ vội vàng đào núi.

Nói đến có lẽ hoang đường, nhưng bọn họ thật sự đem cái này coi như duy nhất việc trọng yếu.

Đương nhiên, cũng hoặc hay là bởi vì, đây là duy nhất bọn họ có thể xác định là chuyện chính xác!

Ở cái này vô số trong đám người, thậm chí có cái trăm mặc ít lời tiêu lão đầu, trên đầu đội đỉnh che nắng mũ, dưới chân đạp lên đôi da trâu nhỏ ủng, trong tay còn nhắc theo thanh không biết từ nơi nào tìm đến cái cuốc, cũng theo mọi người, tràn đầy phấn khởi đào toà kia Ma Sơn. . .

. . .

. . .

Cũng là ở đồng dạng lúc, từ Nam Cương trải qua xong một tràng khốc liệt đại chiến Ma tử cùng Ma Sơn tà vật, bây giờ đã ngang qua Đông Hải, đi tới Đông Thổ trước, bọn họ nhìn thấy, chính là ba toà trôi nổi giữa không trung Tiên điện, cùng với tiên điện kia phía dưới, lít nha lít nhít, vô cùng vô tận Tu hành giả đại quân, là vô số đã chầm đán năm mậu, bất cứ lúc nào chuẩn bị cùng Ma Sơn tà vật chém giết đến chết Đông Thổ tu sĩ.

"Vì Thiên Nguyên, giết. . ."

Bên kia gào thét tiếng, rung động toàn bộ Thiên Nguyên, chiến ý sục sôi thiên địa.

Mà ở Bắc Vực bên này, thì lại càng làm ra khí thế ngất trời, còn có người nâng nước trà lại đây, bắt chuyện mọi người.

"Đến đến đến, làm mệt mỗi liên nghỉ một lát, uống ngụm nước lại đào. . ."

Chương 770 : Cứu Tiêu Phong Thần Trận

"Két Cứu Tiêu Phong Thần trận, bảo hộ Đông Thổ trăm vạn vực. . ."

Khi Ma tử suất lĩnh từ từ vô biên ma vật triều cường đến Đông Thổ lúc, Đông Thổ tu sĩ, từ lâu ở Đông Thổ biên giới, bày xuống kinh thiên đại trận, giương mắt nhìn lại, chỉ thấy tam đại Tiên cung, bay huyền tại giữa không trung, như ba cái đỉnh hải thần châm, lẫn nhau khoảng cách ba vạn dặm, ổn ổn định lại hư không, mà ở ba bên Tiên điện phía dưới, nhưng là tứ đại thế gia, năm đại đạo thông tinh nhuệ, từng cái thông lĩnh tiên quân, phân biệt ngăn chặn khắp nơi trận góc, lẫn nhau trong lúc đó thần quang đan dệt liên tung, lăm ta lăm tằm, dường như tạo thành một phương mờ mịt Tiên đình bóng mờ.

"Hồng. . ."

Ma tử ôm theo bại Tây Hoang, tòa Nam Cương oai mà đến, tới Đông Thổ, càng không đáp lời, ông tay áo vung một cái, cái kia vô tận ma vật liền đã cuộn cuộn xông về phía trước, bây giờ trải qua đến Tây Hoang cùng Nam Cương thế chiến thứ hai, những thứ này ma vật, dường như không có giảm bớt, vẫn cứ hung khí như điên, lại là trước đây đại chiến trong, bị chém rớt ma vật, liền lại sẽ hóa thành tà khí đưa về ma vân, sau đó lại từ ma vân trong sinh sôi.

Cái này một phương sẽ không giảm thiểu, vĩnh viễn duy trì cái kia sức mạnh kinh khủng ma vật đại quân.

Tôi om om như diệt thế hung triều, ôm theo vô tận sát khí xông về phía trước đi, một tầng một tầng, đánh Đông Thổ biên giới trận doanh.

Đã sớm chuẩn bị Đông Thổ đại quân cũng đều gào thét liên thanh, trong trận trống trận vang lên, từng loạt từng loạt tiên quân xếp Tiên trận, che ở những kia hung triều trước, dùng hết toàn lực ngăn cản chúng nó, không nhượng bọn họ lướt qua Lôi trì một bước, như vàng đen hai màu va chạm.

Chỉ bất quá, đến lúc này, liền có thể rõ ràng nhìn ra Đông Thổ cùng Nam

Cương không giống, Tây Hoang ma ít, khó có thành tựu, nhưng Nam Cương yêu ma, lại không so Đông Thổ tu sĩ ít, nhưng là cái này vừa lên chiến trận, liền có thể phát hiện có hay không kết cấu, ở giữa cách biệt, Đông Thổ tiên quân cũng ở lệ tiếng gào thét, về phía trước nghênh chiến, nhưng cũng đều khắc chế, chỉ đặt ở đại trận bên bờ, phòng ngự ma vật vọt tới.

Mà nếu là thay đổi Nam Cương yêu ma, đã sớm như ong vỡ tổ xông tới.

Bàn về một mình thực lực, cũng có thể thấy được Đông Thổ tiên quân bất phàm, mỗi một vị tiên quân, đều có tinh diệu thần thông pháp tắc cùng lợi hại dị bảo, thêm nữa lẫn nhau trong lúc đó phối hợp có quen, uy lực càng thêm, từng mảnh từng mảnh ma vật bị bọn họ cắn giết ở bên trong. . .

"Thiên nguyên chi đô, đạo khởi nơi, cũng quả nhiên có mấy phần bất phàm. . ."

Ma tử đứng tại giữa không trung, ánh mắt chỉ là nhìn không trung cái kia ba toà Tiên cung, rồi sau đó ánh mắt dời xuống, rơi vào cái kia giao chiến ma vật cùng đại quân bên trên, trên mặt cũng không cái gì thù địch vẻ mặt, giọng điệu bên trong ngược lại có chút ý khen ngợi: "Bất kể là sĩ khí vẫn là toàn thân tu vị, hay là trận đạo thần thông vận dụng, đều so với Nam Cương tốt hơn một chút, đã có mấy phần lý tưởng đáng đáp. . ."

"Chỉ tiếc. . ."

Hắn hơi khẽ nâng lên một ngón tay, nhẹ nhàng về phía trước vạch ra: "Tầng thứ yếu đi chút!"

tiếng nói hạ xuống lúc, sau lưng hắn, cái kia vô cùng ma triều bên trong, bỗng nhiên có lần lượt từng bóng người đi ra, đó là hắn từ Ma Sơn nơi sâu xa tỉnh lại người, những thứ này người đều ánh mắt vô hồn, động tác chậm chạp, nhưng trên người khí cơ lại dị thường khủng bố!

"Bán Tử tiên, nên các người ra tay rồi. . ."

Hắn tiếng nói không lớn, nhưng xa xa truyền ra ngoài, tất cả ma sơn dưới đáy đi ra tu sĩ, trong mắt đều hung quang mãnh liệt.

Ào ào ào. . .

Tới đây nháy mắt, vô cùng vô tận giống như tôi om om bóng người tất cả đều về phía trước nhào tới.

Lướt qua Ma Sơn tà vật đại quân, mạnh mẽ va về phía Đông Thổ canh giữ ở tuyến đầu tiên tiên quân trước mặt. . .

Không ai từng nghĩ tới, những thứ này Ma Sơn nơi sâu xa dần sinh ra tồn tại, lại đều có điều này bức này khủng bố thực lực, khó có thể tưởng tượng bọn họ khi còn sống cảnh giới như thế nào, chỉ có thể nhìn ra, cái nào sợ bọn họ bây giờ đã không giống như là còn có sinh mệnh, càng như là theo bản năng làm việc, thậm chí ngay cả thần thông cùng binh khí đều sẽ không sử dụng, nhưng này trên người bản thân ẩn chứa tà khí, lại khủng bố tới cực điểm. . .

"Hóa Thần. . . Những người kia khi còn sống sợ tôi thiểu cũng là cảnh giới Hóa Thần. . ."

"Chỉ có Hóa Thần, thậm chí sắp đột phá cảnh giới Hóa Thần, mới sẽ ở chết rồi lâu như vậy, vẫn như cũ bạo phát bức này khủng bố thần uy!"

". . ."

". . ."

Nhìn cái kia mảnh mây đen, nhìn ở trong đó tựa hồ có mấy trăm, thậm chí gần mấy nghìn bóng đen, Đông Thổ một phương, không biết có bao nhiêu người trên mặt đều lộ ra dị dạng mặt hoảng sợ, bọn họ bố trí ở phía trước nhất cùng Ma Sơn tà vật chém giết tiên quân, ở cái này chút Bán Tử tiên trước, hầu như không có bất kỳ sức chống đỡ, liền bị những người kia xé ra một đạo lại một lỗ hồng không lồ, về phía trước đè xuống.

Sau lưng tà vật gào thét, theo rót vào, tựa hồ muốn thừa thế xông lên, đem Đông Thổ đại trận hoàn toàn xé nát.

Nhìn trước mắt tựa hồ đủ đạt cao trăm trượng ma khí làn sóng, canh giữ ở phía trước Đông Thổ tiên quân đám người, trong lòng thậm chí xuất hiện một loại vẻ tuyệt vọng, nhưng là bọn họ lại cũng không lui lại, chỉ là tất cả đều sắc mặt xám xịt, có người đã nhắm hai mắt lại, chờ chết vong hàng lâm.

"Yêu ma rút đi. . ."

Đột nhiên quân trận sau khi, vang lên lệ tiếng hét lớn.

Có người quay đầu lại, liền nhìn thấy bên trong đại trận, cũng đang có một đạo một đạo bóng người vội vã vọt tới, đều là tứ gia ngũ tông bên trong Nguyên Anh đại tu, những thứ này bình thường đều là trên người mặc nho bào, một phái ôn hòa lão tu, bây giờ cũng phủ thêm chiến giáp, cầm trong tay binh khí, ở trên người bọn họ, càng là có từng tia từng sợi trận quang quán quanh lại đây, khiến cho bọn họ thần lực tăng vọt, mạnh mẽ nghênh hướng phía trước.

Oành oành oành oành. . .

Bọn họ hầu như là mạnh mẽ đánh tới, đem những kia xông vào phía trước nhất Bán Tử tiên thế tiến công chặn lại, lại bức ra trận đi.

Những kia Bán Tử tiên, khi còn sống tu vị cao đến dọa người, bây giờ tuy rằng chết rồi quá lâu, tu vị tổn thất lớn, lại không hiểu được triển khai thân thông cùng dị bảo lực lượng, nhưng ở tà khí gia trì dưới, lại ít nhất vẫn là có thể phát huy ra, Nguyên Anh cao giai, thậm chí là Hóa Thần cảnh lực lượng!

Ít nhất bình thường Nguyên Anh, đụng tới bọn họ, sợ là không còn sức đánh trả chút nào!

Nhưng hôm nay vọt ra những thứ này Đông Thổ đại tu, tương tự cũng được đến trận quang gia trì, mà khó có thể tưởng tượng chính là, những kia gia trì trận quang, lại dẫn dắt lực lượng thiên địa, đem một đạo đạo lực lượng pháp tắc đan dệt tại trên người bọn họ, phương nam Chu Tước chi ý, phương bắc Huyền Vũ chi ý, tây phương Bạch Hổ chi ý, đông phương Thanh Long chi ý, nhiều vô số, tụ hợp tại thân, càng hiện ra thân thông tinh diệu.

Điều này cũng càng làm cho những thứ này Đông Thổ tu sĩ, đúng là có đôi kháng những thứ này Bán Tử tiên uy lực.

"Thiết lập ra Tiên đình, mượn lực lượng thiên địa, không. . . Là đoạt lực lượng thiên địa. . ."

Ma tử nhìn dưới chân cái kia một tràng người tiến vào ta lùi, lăn lộn đại chiến, trên mặt tựa hồ lộ ra một chút ý cười, nhẹ nhàng khen ngợi nói:

"Đông Thổ quả nhiên cũng đi ra một chút ý mới, ít nhất so với Nam Cương lập ý cao một bậc, chỉ tiếc a, vẫn là kém một chút, vẫn là không cách nào đạt đến hư không tạo thần cảnh giới, vừa không cách nào tạo thần, liền vẫn là người, chỉ cần là người, chung quy vẫn là biết. . ."

"Chung quy vẫn là thất bại. . ."

Tới đây một chốc, bay đến không trung ba toà Tiên cung trong, lẫn nhau có thần niệm đan dệt, lan truyền lời nói, đã ở Bắc Vực mất đi thân thể ba vị Đông Thổ Lão thần tiên, lúc này chỉ có thể dựa vào Tiên cung trong điều khắc nấu thân, thần niệm lan truyền bên trong, tựa hồ có thể nghe ra bọn họ cái kia nhìn như bình tĩnh, thế nhưng có chút tuyệt vọng lời nói: "Tuy rằng có thể tạm dùng Cửu Tiêu đại trận địch lại Ma tử thể tiên công, nhưng tiêu hao cũng đồng dạng lợi hại, Ma tử tà khí không dứt, ta trận lại nhanh chóng tiêu hao, này tiêu đôi trường, vẫn còn là sẽ ghênh đón bại cục. . ."

Một vị khác Lão thần tiên nói: "Nếu là đối lại Thiên Nguyên bất kỳ bên nào, cỡ này Cửu Tiêu đại trận, liền đã trọn lấy thắng. . ."

"Thì có ích lợi gì, chúng ta bây giờ đối mặt dù sao không phải đến từ Thiên Nguyên đối thủ. . ."

". . ."

". . ."

Trong lời nói của bọn họ, bao nhiêu có thể nghe ra chút không cam lòng cùng hậm hực tâm ý, đối lại bất kỳ bên nào đại quân, ở Đông Thổ tiên quân bực này thần uy phía dưới, đều sẽ liên tục bại lui, thậm chí bị làm hao mòn hết sạch, lại không thể chiến lực lượng, có thể hết lần này tới lần khác, bọn họ gặp phải chính là từ trên trời đáp xuống Ma tử, là Ma sơn tà vật, Ma Sơn tà vật, bị tiêu diệt, lại sẽ từ tà khí trong sống lại, hơn nữa ngu ngốc không sợ, căn bản sẽ không sợ.

Điều này cũng làm cho, bọn họ căn bản liền đứng ở thế bất bại, giết chết bất tận, đem trăm không dứt.

"Bù đắp Cửu Tiêu thiên cung chuyện chuẩn bị xong chưa?"

"Còn ở thôi diễn. . ."

"Đã như vậy, cái kia e sợ liền chỉ có. . ."

Ba vị Lão thần tiên, sợ là đều không nghĩ tới, sẽ có một ngày, chính mình sẽ nói ra những lời ấy.

"Cầu viện quân!"

Sinh ra cái ý niệm này sau khi, ba vị Lão thần tiên liền đều ngênh đón chốc lát trầm mặc.

Bây giờ cùng Ma tử tiếp trận, Đông Thổ triển lộ ra bọn họ tất cả góc gác, xác thực chặn lại Ma Sơn tà vật đại quân, lại không có mấy phân phần thắng, việc đã đến nước này, tự nhiên chỉ có xin mời người đến giúp đỡ, bây giờ Thiên Nguyên, vẫn còn có chút thế lực, có thể ra chút lực. . .

Mỗi thêm một phần trợ lực, liền có thể chịu đựng đến lâu hơn một chút, một bước cuối cùng kia thôi diễn đi ra khả năng thành công liền lớn một phần.

Chỉ là, đường đường Đông Thổ, càng đến cầu viện quân thời điểm. . .

Ba người bọn họ đều không nói gì thêm, chỉ là trong lòng đã có tính toán, vài sợi ý nghĩ, tại Tiên cung trong bay ra.

Trong đó một tia ý nghĩ, bay đến một phương sóng lớn trên biển, có thể thấy được biển này như tử địa, tanh hôi khó ngửi, trên mặt biển chông đến tràn đầy đều là chết đi cá tôm, theo sóng biển phập phồng, cái này một tia ý nghĩ không lo nổi ghét bỏ, liền đâm vào trong biển, trái chuyên phải nhiều, rất nhanh liền tới đến đáy biển nơi sâu xa, một phương đen ngòm nham huyết trước, sau đó hóa thành Tần gia lão tổ thân mặc áo bào trắng đáng dấp.

"Không mời mà đến, chính là ác khách. . ."

Nham huyết bên trong, bỗng nhiên truyền ra một cái thâm trầm thờ dài tiếng nói.

Tần gia lão tổ vẻ mặt lạnh lùng, hơi do dự, liền đi vào nham huyết trong, sau đó liền nhìn thấy, cái này nham huyết bên trong, đâu đâu cũng có tàn tạ lân phiến, cùng tanh hôi vết máu, mà ở nham huyết ở chính giữa, có thể nhìn thấy trên tảng đá lớn, ngồi hai người, bọn họ như là mới vừa mới hóa

trở về hình người, bên cạnh trên mặt đất, còn có thể nhìn thấy bùn cát bên trong có thanh ngân ngũ ngân.

Hai người kia, một người mặc áo bào đen, trên mặt máu thịt không gặp, trên người cũng đầu đầu cũng có thiếu tổn, khô gầy khó coi, một cái khác, lại như hài đồng dáng dấp, chỉ là thiếu mất một tay, thân thể cũng ít nửa mảnh, nhìn cái kia vết tích, càng như là bị người miễn cưỡng cắn đi.

"Nhìn dáng dấp người vẫn luôn biết chúng ta không có chết. . ."

Hai người kia ngẩng đầu hướng về Tần gia lão tổ nhìn lại, hài đồng dáng dấp bỗng nhiên mở miệng cười.

"Thất hải Long chủ, há lại là như vậy dễ dàng liền chết. . ."

Tần gia lão tổ bình tĩnh trả lời, nhìn về phía hai người bọn họ, đại khái thể nhân đều không tưởng tượng nổi chính là, trước đây đồn đại đều đã chết ở trên biển Thất hải Long chủ, lại còn có hai cái còn sống, thậm chí còn sống, vẫn là U Minh hải cùng Vụ hải hai vị vẫn luôn là đối thủ một mất một còn giống như tồn tại, bây giờ bọn họ lại đều trốn ở nhỏ nhỏ nham huyết trong, một thân là thương, kéo dài hơi tàn đến hôm nay.

U Minh hải Long chủ tựa như cười mà không phải cười nhìn về phía Tần gia lão tổ: "Làm sao, người là đến giết người diệt khẩu?"

Tần gia lão tổ chậm rãi lắc đầu, nói: "Các người hẳn phải biết ta ý đồ đến, Thiên Nguyên hạo kiếp, các người cũng không có thể không biết, lão phu biết các người là đang ngồi đợi cơ hội tốt, đông sơn tái khởi, nhưng là ta này đến chính là muốn nói cho các người, Tây Hoang cùng Nam Cương đều đã bị đoạt đường, gần như tiêu diệt, ta Đông Thổ đã là cuối cùng có thể chống đối cái kia Ma tử lực lượng, quả thật, bây giờ ta Đông Thổ đối mặt cái kia Ma tử, cũng là lực có chưa đầy, nhưng nếu có thể được đến hai vị giúp đỡ, ta Thiên Nguyên. . . Cũng chưa chắc sẽ không có thắng được cơ hội. . ."

"Thắng được?"

Hai vị Long chủ liếc mắt nhìn nhau, bỗng nhiên đồng thời cười ha ha.

Trong tiếng cười, Tần gia lão tổ sắc mặt, đã kinh biến đến mức càng ngày càng trầm ngưng.

"Xác thực còn có thắng được cơ hội. . ."

U Minh hải Long chủ cười nói: "Chỉ cần bù đắp người Đông Thổ con đường, cái kia bất kể là đối mặt ai, chỉ cần ở Thiên Nguyên, đều còn có một ít thắng được cơ hội, chính là một đời trước người trở về, bằng người Đông Thổ đã tâm cùng quyết đoán, cũng dám tại một trận chiến. . ."

"Chỉ bất quá. . ."

Trên mặt của hắn, tràn đầy đều là vẻ trào phúng: "Đó là người Đông Thổ thắng được cơ hội, cùng ta Thất hải có quan hệ gì?"

Tần gia lão tổ mặt lộ vẻ khó xử, tiến lên phía trước nói: "Thế nhưng. . ."

Vụ hải Long chủ sắc mặt trầm xuống, đầy mặt đều là châm biếm, lạnh giọng nói: "Cút!"

Chương 771 : Làm Ra Lựa Chọn

Ba vị Đông Thổ Lão thần tiên, có phân tâm hóa niệm, đi tới U Minh hải, tìm kiếm hai vị này tiếm tàng lên Long chủ, có đi tới Tây Hoang, đi tìm những kia lại lần nữa ngủ say xuống ma, có thì lại đi tới Nam Cương, tìm kiếm Yêu Tổ lưu lại tàn niệm.

Nhưng không có ngoài ý muốn, được đến chỉ là từ chối.

Tây Hoang vẫn có to to nhỏ nhỏ ma mấy trăm vị, nhưng bọn họ cũng không mong muốn cùng Ma tử tiếp tục chém giết, bọn họ thậm chí ở Ma tử đến đây Tây Hoang, cướp đi đối với tại con đường của bọn họ tới nói cực kì trọng yếu lúc xích lúc, đều đại đa số trầm mặc, cũng lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, bởi vì đối với bọn họ mà nói, phần thắng quá thấp, nếu phần thắng quá thấp, cái kia liền không bằng buông xuôi bỏ mặc, liều mạng không phải bọn họ nguyên tắc.

Khuông gia lão tổ chỉ có thể trở về, hẳn biết không làm gì được.

Bởi vì ma bản chất, vốn là ích kỷ!

Mà bây giờ Nam Cương, càng là đã kinh biến đến mức một mảnh thảm loạn, thậm chí so với Bắc Vực còn thê thảm hơn, lúc trước Ma tử suất ma vật tấn công tới lúc, ngọn lửa chiến tranh cũng không có lan tràn đến toàn bộ Nam Cương, thậm chí những kia ma vật đều không có chân chính đánh vào Nam Cương, Ma tử cũng đã thắng, đồng thời suất binh rút đi, nhưng là lúc này Nam Cương, lại như là bị ngọn lửa chiến tranh tắm rửa vô số lần, đang bị coi như con rối quá trình bị tình lại, đồng thời dưới cơn nóng giận thần niệm phản phệ Yêu Tổ, gọi ra Nam Cương một chỗ mấy vạn năm tới nay, đáng sợ nhất đại loạn. . .

Mặc dù là Nam Cương Yêu Tổ, cũng không thể chịu đựng nhiều như vậy Nam Cương sinh linh phản phệ, liền hẳn bị cái kia lũ yêu ý niệm xé nát, điên cuồng Yêu man đám người đem Yêu Tổ tương ứng đạo thống cùng bộ tộc cũng tất cả tiêu diệt, lại ở trong thời gian ngắn ngủi, bọn họ chia cắt Yêu Tổ lưu lại tài nguyên cùng di sản, sau đó lại bắt đầu chém giết lẫn

nhau, ngọn lửa chiến tranh càng so với Ma tử ở lúc còn cường thịnh hơn, đốt khắp cả toàn bộ Nam Cương.

Lục gia lão tổ đi tới Nam Cương, nỗ lực tìm được Yêu Tổ tàn niệm, hẳn có thể cảm giác được, Yêu Tổ còn có một phần còn sống, chỉ là vô luận nói như thế nào, Yêu Tổ cũng không chịu hiện thân, Lục gia lão tổ rõ ràng, lúc này Yêu Tổ, đã không dám hiện thân.

Hắn ở chúng sinh niệm phản phệ phía dưới, tuy rằng còn sống, thế nhưng cảnh giới cũng đã cấp tốc rơi xuống.

Hắn lúc này đã không phải này có thể đứng với thế gian đỉnh Yêu Tổ, một cái Nguyên Anh cảnh đại yêu, đều có khả năng giết hắn.

Lúc này, hẳn không thể lại hiện thân đáp ứng Đông Thổ cái gì.

Huống hồ đáp ứng rồi cũng không làm được.

Lục gia lão tổ nỗ lực tìm kiếm một cái có thể làm ra quyết định Yêu vương, nhưng cũng đồng dạng thất bại, những thứ này Yêu vương hoặc là thật sự điên rồi, hoặc là giả điên, bọn họ lúc này chỉ còn dư lại giết chóc, chỉ là muốn chém giết chính mình tất cả đối thủ cùng cản đường mình người, toàn bộ Nam Cương tuy rằng còn lại yêu binh không ít, cũng đã chỉ có thể bên trong hồng bên trong háo, cũng lại không có một người có thể tụ hợp nổi đến, giúp đỡ Đông Thổ.

Nào đó trong nháy mắt, Lục gia lão tổ thậm chí còn nổi lên điểm tâm tư, muốn hay không nâng đỡ một cái Yêu vương, nhất thống Nam Cương?

Bất quá cái ý niệm này, rất nhanh lại bị hắn bỏ đi!

Đều lúc nào, chính mình còn đang suy nghĩ những thứ này?

Không có mấy chục năm thậm chí trăm năm hoạ chiến tranh, Nam Cương không thể thống nhất lên.

Mà lúc này Đông Thổ còn có thể chống đỡ thêm bao nhiêu thời gian, là ba ngày, vẫn là nửa tháng?

Hay hoặc là, càng thiếu?

Cuối cùng, hẳn cũng chỉ có thể thất ý từ Nam Cương rời đi.

...

...

Cuối cùng, ba vị Lão thần tiên thần niệm tại Tiên cung trong gặp mặt lúc, đều là hai tay trống trơn.

Hoặc có một ít tán tu cùng vùng hẻo lánh chi tu, nghe theo bọn họ triệu kiến, phá quan mà ra, giúp đỡ Đông Thổ, nhưng thế gian đại thế, đủ để ảnh hưởng đến Đông Thổ chống đỡ Ma tử tập kích lần này đại thế, cũng không phải cái này rất ít mấy người liền có thể sinh ra ảnh hưởng. . .

"Còn có thể chống đỡ bao lâu?"

Bọn họ thần thức, từ Tiên cung trong bay ra, quét về phía chiến trường kia.

Không cách nào hình dung bây giờ Đông Thổ biên giới, trận này chém giết đã thành cái gì dáng vẻ, đông xác như núi, máu chảy thành sông, phe mình Đông Thổ tu sĩ tiên quân, chính dựa vào đại trận lực lượng, khổ sở chống đỡ, mà cái kia từng mảng từng mảng ma vân cuộn cuộn tập cuốn phía dưới, ma vật chết rồi lại sinh, sinh lại chết, không biết mệt mỏi, không biết sợ hãi, một lần một lần hướng về Đông Thổ vọt tới, giống như là muốn thôn phệ tất cả.

Ở cái này dạng tình hình trận chiến xuống, chư vị Lão thần tiên, thậm chí mơ hồ cảm giác mình thật giống sinh ra một loại ảo giác.

Địa vực vô ngần, đạo pháp hưng thịnh Đông Thổ, vào lúc này, lại như là trở thành một phương đảo biệt lập, chu vi đều là từ từ tập cuốn hung ác nước biển, một khắc liền tục đánh cái này phương đảo biệt lập, tựa hồ liền phải đem cái này đảo biệt lập hoàn toàn bao phủ mới bằng lòng bỏ qua.

"Nếu theo trận chiến này thế xuống, lại có thêm ba, năm ngày, không nói thương vong làm sao, chỉ là đại trận, liền không chống đỡ nổi. . ."

"Lại không ai giúp quân, ta Đông Thổ liền thua chắc rồi. . ."

"Nhưng là phóng tầm mắt Thiên Nguyên, cố nhiên vô biên vô hạn, lại nơi nào còn có viện quân?"

"Có lẽ. . . Bắc Vực?"

Nên có người nhắc tới "Bắc Vực" hai chữ này thì ba vị Lão thần tiên tất cả ý nghĩ, đều trầm mặc lại.

Bọn họ nghĩ tới rồi Tây Hoang, nghĩ đến Nam Cương, nghĩ đến Thất hải, duy độc chưa hề nghĩ tới Bắc Vực, dù sao, Bắc Vực từ trước đến giờ đều không phải có thể chen người tại Thiên Nguyên đại thế một phương, lại thêm vào, Bắc Vực cùng Tôn phủ một phen đại chiến, thương vong nặng nề, còn lại mấy cái có thể chiến người, quan trọng hơn chính là, liên Bắc Vực loại kia đoạn đi tới sống lưng tính tình, lại có mấy người có gan, dám tham dự bực này đại chiến?

Dương nhiên, trọng yếu nhất là, trước đây bọn họ suýt nữa liền tiêu diệt Bắc Vực, ai có mặt đi xin mời Bắc Vực?

"Bắc Vực. . . Bây giờ chính đang làm gì?"

Một mảnh vắng lặng bên trong, cuối cùng hay là có người không nhịn được, nổi lên một ý niệm.

"Đào núi!"

Một cái Lão thần tiên hiển nhiên đã xem qua Bắc Vực, thấp giọng mở miệng.

"Chúng ta ở đây làm vì Thiên Nguyên mà chiến, bọn họ. . . Bọn họ lại đang đào núi?"

Không biết là vị nào Lão thần tiên, tiếng nói bên trong nhưng có thể nghe được, có không kìm nén được tức giận.

"Vẫn là. . . Theo bọn họ đi thôi. . ."

Một mảnh trong trầm mặc, có một cái âm thanh thờ dài: "Khương gia trận sư đám người, đã thôi diễn đi ra người thích hợp nhất!"

Hai người khác thần niệm bên trong, rõ ràng nhiều hơn một chút thân thiết: "Con cái nhà ai?"

Cái kia tiếng nói trầm thấp trả lời: "Tần gia!"

"Tần gia nha đầu. . ."

Thần thức rõ ràng hơi kinh ngạc, qua một lát, mới có người thấp giọng trả lời: "Tần gia nha đầu, hẳn là chín vị tiên tử trong, nhất không thích hợp một cái, mẫu thân nàng sinh ở Bắc Vực, thuở nhỏ sẽ là do vì thân phận ở trong tộc nhiều được đầu đá, với ta Đông Thổ sợ là thuộc về không sâu, huống hồ sau đó du lịch hồng trần tránh nhân quả thời điểm, hay bởi vì cứu Bắc Vực bách tính, tồn hành lang nguyên, căn cơ nửa hủy. . ."

"Nàng rõ ràng nên chín người bên trong, không thích hợp nhất một cái!"

". . ."

". . ."

"Chính là bởi vì nàng tồn hành lang nguyên, tồn thương căn cơ, cho nên nàng mới là thích hợp nhất!"

Cái kia tiếng nói trầm mặc chốc lát, hồi đáp: "Bây giờ Ma tử thế tiến công quá mau, Đông Thổ đã chống đỡ không được mấy ngày, nếu là lựa chọn cái khác tiên tử nhập thiên đình, trái lại cũng không đủ thời gian giúp nàng tẩy đi một thân hồng trần ý, luyện ra Lưu Ly thân, chỉ có cái kia Tần gia hải tử, mới có thể sử dụng thời gian ngắn nhất bên trong, luyện ra Lưu Ly thân, đưa vào thiên đình, bổ túc Cửu Tiêu cung bước cuối cùng, tọa trấn trung cung, phong thần tạo tiên, cũng mới có khả năng chân chính mượn dùng Thiên nguyên chi lực, bức lui vị này đời trước hàng lâm tới đây Ma tử. . ."

Có thần thức trầm mặc một hồi, mới nói: "Như vậy thiên đình, chung quy không hoàn chỉnh!"

"Vị kia Ma tử, cũng không hoàn chỉnh, bằng không hẳn căn bản không cần trở lại nhân gian đến cướp đường. . ."

Có âm thanh quát chói tai: "Bù đắp bước cuối cùng, ít nhất có đánh với hẳn một trận lực lượng, thậm chí thiên đình. . ."

Khẽ trầm mặc một chút, lạnh lùng mở miệng: "Độ kiếp nạn này, lại nghĩ cách đổi đi!"

Ba toà Tiên cung bên trong, lập tức lại là một mảnh trầm mặc.

Cũng tại lúc này, vẫn không có mở ra miệng một đạo thần thức trầm mặc rất lâu, mới chậm rãi mở miệng nói: "Cái này vốn là không cần cân nhắc một chuyện, nhưng dù sao. . . Nàng cùng Bắc Vực hài tử kia, từng có hôn ước, đưa nàng đưa vào Thiên cung, e sợ Bắc Vực biết. . ."

Cái kia thanh âm nghiêm nghị đánh gãy hẳn: "Ta như nhớ tới không sai, các ngươi Tần gia hẳn là không đáp ứng hôn sự này!"

Tần gia lão tổ thần thức loạng choạng, thở dài nói: "Nhưng chúng ta cũng không có lui về cái kia sính lễ. . ."

. . .

. . .

Bây giờ vốn là đại chiến chiến thế nguy cấp, chớp mắt tất tranh thời khắc, nhưng là ba toà Tiên cung trong, chợt trở nên trầm mặc lên, thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhưng bọn họ lại hiếm thấy tâm tư khó định, ba cái một con đường trên người, lại lần thứ nhất xuất hiện rõ ràng như thế phân kỳ cùng do dự, vốn là một niệm có thể định, thậm chí không cần thương lượng chuyện, lại nhất thời làm không xuống quyết định này.

"Nhìn dáng dấp, chúng ta cũng cần làm ra một lựa chọn. . ."

Cuối cùng, một đạo thần thức lay động ở ba toà Tiên cung trong lúc đó: "Hơn nữa cần làm quyết định thời gian cũng không nhiều!"

. . .

. . .

Đang ở trước đây không lâu, Ma Sơn rốt cục vẫn là bị đào ra.

Cố nhiên Ma Sơn chính là bất hủ vật chất biến thành, dù cho phía trên có Đông Thổ Lão thần tiên cũng tốt, Tây Hoang ma cũng tốt, Nam Cương Yêu Tổ cũng tốt, những thứ này đại nhân vật bố trí phong ấn, thế nhưng ở nhiều người như vậy đồng thời mở đào một ngọn núi tình huống xuống, cái này một ngọn núi vẫn là rất nhanh biến mất rồi, dù sao, không chỉ có là nhiều người như vậy ở đồng thời đào một ngọn núi, hơn nữa những thứ này đào

núi người trong, còn có Thiên Thượng Kiếm Tiên, Hóa Thần cảnh cao thủ, cao minh Phù sư, trận sư, cùng với sức lực toàn thân không biết khiến ở nơi nào tinh nhuệ Tiên binh đám người. . .

Nhìn trước mắt, hắc động kia động một phương hang động, tất cả mọi người đều chậm rãi dừng lại động tác trong tay.

Bọn họ đào ra ngọn núi này thì chỉ là nghĩ, phải đem núi người phía dưới cứu ra, nhưng là rốt cục đào ra ngọn núi này thì lại cảm thấy trong lòng bỗng nhiên sinh ra âm thầm sợ hãi cùng lo lắng, bọn họ sợ sệt sẽ thấy chân núi bên trong người đã chết rồi, cũng sợ sệt bởi vì gặp phải phản bội, chân núi bên trong người đã nhập ma, sợ hơn chính là, người này vừa ra tới thì sẽ chết vẫn mình những thứ này người. . .

Rốt cục, có người đánh bạo, đem thân thức đầu nhập hắc động kia động cửa động trong, sau đó thay đổi sắc mặt.

"Bên trong. . . Bên trong không có ai người sống khí tức. . ."

Cái này một cái run rẩy tiếng nói, lập tức gọi ra vô số người sợ hãi, dồn dập đem thân thức đầu nhập trong đó.

Ngay sau đó, liền mỗi một cái đều thay đổi sắc mặt, gần như tuyệt vọng.

Trong động, không có mảy may người sống khí cơ. . .

Bọn họ chuyện lo lắng nhất, quả nhiên vẫn là phát sinh sao?

Dù cho ngày đêm liên tục, đem cái này một ngọn núi cho đào ra, nhưng chân núi người, lại vẫn là đã. . .

Không nói những người khác, liền ngay cả Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca hai người, đều một bước bước đến cửa động bên cạnh, ngưng thần đi vào trong nhìn lại, sau đó sắc mặt liền biến đến cực kỳ trầm thấp cùng ngột ngạt, bằng tu vi của bọn họ, thậm chí đều không cần thả ra thân thức đi vào, liền có thể cảm giác được, cái này chân núi, tuyệt đối không có nửa điểm người sống tồn tại khí tức, nói cách khác, bọn họ nghĩ muốn cứu ra người, vẫn là. . .

"Các người nhìn cái gì đây?"

Lúc này, một cái đội nón cỏ tiểu lão đầu đi tới bọn họ trước mặt, đi đến hơi giương ra, hiếu kỳ hỏi thăm.

Chương 772 : Sớm Đi Ra

"Phía trước người làm sao, bọn họ ở hoảng cái gì?"

"Ma Sơn đào ra, nhưng là. . . Nhưng là bên trong không có người sống. . ."

"Cái gì? Tiểu thánh quân rốt cục vẫn là đã chết rồi sao?"

Ma Sơn chu vi, một đám nhọc nhằn khổ sở, đem Ma Sơn đào ra Bắc Vực tu sĩ, vốn là chính một trái tim treo ở giữa không trung, chợt nghe đến phía trước rồi loạn tung bùng, nhất thời lo lắng tìm hiểu, mà đang nghe nói cái kia Ma Sơn phía dưới, không có cảm thụ đến bất kỳ người sống khí cơ lúc, cũng không biết có bao nhiêu người chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, lại có một loại cảm giác tuyệt vọng phả vào mặt, thâm trầm bi thương, bao phủ cả tòa Ma Sơn cùng với Ma Sơn chu vi Bắc Vực các tu sĩ, vô luận là có hay không cùng Phương Quý quen biết, đều thất kinh, thậm chí còn có người khóc ra tiếng đến. . .

Cũng là vào lúc này, Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca hai cái, bỗng nhiên đều quay đầu nhìn về phía cái kia một mặt hiếu kỳ tiến đến bên cạnh bọn họ đến hỏi thăm tiểu lão đầu, đầu tiên là ngẩn ra, lại con người mãnh đến thu nhỏ lại, càng xem càng cẩn thận, sau đó cũng là càng ngày càng lộ ra khó có thể tin về mặt, Mạc Cửu Ca cũng còn tốt, chỉ là gất gao xác thực định, Thái Bạch tông chủ thì thôi run cầm cập lên, môi khê run.

Tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng cũng không nói ra được, mãnh đến một phát bắt được hấn, gất gao đánh giá.

Cái này tiểu lão đầu mang đỉnh đầu nón rộng vành, còn để lại đem râu dê, cái đầu thon gầy, lại có vẻ rất cường tráng, mới nhìn đi, trên người càng như là hoàn toàn không có tu vị giống như, nhưng cẩn thận cảm ứng, nhưng có thể phát hiện hấn chu thiên khí uẩn ám tàng, con mắt trong suốt trong suốt, rõ ràng tu vi cảnh giới cực cao, mặc trên người thì lại như là cái nông phu giống như áo ngắn, trên chân còn đạp một đôi da trâu nhỏ ủng. . .

Dáng dấp kia, càng là càng xem càng nhìn quen mắt. . .

"Người. . . Là người?"

Thái Bạch tông chủ rớt cục run giọng mở miệng, tiếng nói không lớn dám xác định.

Ông lão kia như là bị Thái Bạch tông chủ phản ứng cùng Mạc Cửu Ca ánh mắt sợ hết hồn, run giọng nói: "Ta. . . Ta là ai a?"

Vừa nghe lời này, Thái Bạch tông chủ càng thêm xác định là hẩn, con người đều sắp rớt xuống, một thân khí độ hoàn toàn không ảnh, chỉ là gất gao nhìn trước mắt cái này lão đầu, sau đó lại kinh ngạc nhìn về phía hắc động kia động hào không có sinh cơ Ma Sơn hang động. . .

Lập tức trong lòng chặn lại quá nhiều vấn đề, nhưng cũng không biết từ đâu hỏi.

"Người làm sao sẽ ở bên ngoài?"

Mạc Cửu Ca bỗng nhiên tiến lên, hỏi ra Thái Bạch tông chủ muốn hỏi nhất một vấn đề.

Tiểu lão đầu ánh mắt nhất thời trở nên quái lạ: "Không ở bên ngoài ta hẩn là ở đâu?"

Mạc Cửu Ca khẽ trầm mặc một chút, sửa lại một câu hỏi: "Người. . . Lúc nào đi ra?"

Tiểu lão đầu sắc mặt nhất thời trở nên càng quái lạ: "Từ tên kia đoạt ta tiên bào thời điểm liền đi ra a. . ."

Hẩn trả lời thật giống như thế đều chuyện đương nhiên đáng vẻ, cũng như là cảm thấy quái lạ, không biết bọn họ tại sao muốn hỏi chính mình cái này vấn đề, mà bọn họ nói chuyện cũng dần dần hấp dẫn càng nhiều người, từng cái từng cái quay đầu nhìn lại, lúc đầu không có nhận ra, nhưng lại nhìn kỹ sau khi, lại lập tức kinh sợ cũng một mảnh, không biết bao nhiêu người che miệng lại, muốn xác định, lại không dám xác định.

Trước mắt cái này tiểu lão đầu, ngoại trừ tuổi tác khá lớn, trên mặt dài ra râu mép ở ngoài, thoạt nhìn nhưng lại là bọn họ đào ra cái này cả ngọn núi lớn, cũng phải đem hẩn cho đào móc ra, Thái Bạch tông chủ truyền đại đệ

tử, Bắc Vực thứ nhất Tiểu thánh quân, Phương Quý Phương lão gia?

Chỉ là hấn hôm nay, không chỉ có dáng dấp biến lão, hoặc là bởi vì làm mất đại đạo di bảo duyên có, liên khí cơ đều thay đổi.

Bởi vậy coi như là người quen thuộc nhất, mặt đối mặt đứng,

"Người. . . Người. . ."

Thái Bạch tông chủ phí hết lớn sức lực, rốt cục hỏi ra câu nói đầu tiên:
"Người đều đi ra còn muốn chúng ta đào núi?"

Mạc Cửu Ca ánh mắt có chút lạnh lùng nghiêm nghị: "Thậm chí còn bồi tiếp chúng ta đào núi!"

Tiểu lão đầu càng bồi rồi, có điểm tâm hư nói: "Ta xem các người đào núi đào thật vui vẻ, thuận lợi liền đến giúp một chuyện. . ."

"Người. . ."

Không cách nào hình dung Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca lúc này tâm tình, gắt gao nhìn cái này tiểu lão đầu, thậm chí có loại muốn bóp chết hấn kích động, chỉ bất quá càng là như vậy nhìn hấn, liền càng là nhìn thấy cái này tiểu lão đầu, hoặc nói là Phương Quý, lúc này cái kia già nua dáng dấp, cùng tựa hồ đã kinh biến đến mức phi thường suy yếu, chỉ cùng bình thường Nguyên Anh tương tự khí cơ, trong lòng đúng là nhất thời cảm thấy tâm tình trầm trọng lên.

Mạc Cửu Ca thân hình bất động, nhưng một đạo kiếm ý ngưng chuyển, liền đem bọn họ nơi cùng những tu sĩ khác cách ly lên, cùng với bị những kia đồng dạng nhận ra Phương Quý, tâm tình kích động các tu sĩ xông lên quấy rầy bọn họ nói chuyện, ánh mắt có chút đau lòng nhìn Phương Quý.

Hấn là bị người phản bội, tại mới vừa triển khai bảo vệ một kiếm sau khi, liền bị phong ấn tiến vào Ma Sơn.

Sau đó từ trên trời đáp xuống Ma tử, đoạt đi hấn Nguyên Anh tiên bào, Tiên điện, còn có cái kia vô số đại đạo di bảo. . .

Trước đây Phương Quý, vốn là khí cơ cuộn cuộn, tuy chỉ là Nguyên Anh đỉnh cao, nhưng cũng đã đủ để đứng ở Bắc Vực, thậm chí là Thiên Nguyên

cao thủ hàng đầu hàng ngũ, hướng về nơi đó một đứng, thì sẽ bị người một chút nhìn thấy a, nhưng hôm nay hấn khí cơ lại như vậy bình thường. . .

Bị đoạt đi rồi đại đạo di bảo cùng tiên bào, thật sự đối với hấn không có ảnh hưởng sao?

Hấn vốn là loại kia trẻ tuổi đáng đáp, nhưng là bây giờ, lại thành một cái tiểu lão đầu tử. . .

Hấn đi ra giải quyết xong chưa hiển lộ thân phận, chỉ là theo mọi người cùng nhau đào núi, hoặc là bởi vì trong lòng hấn cũng chùng chát quá nhiều tuyệt vọng, quá nhiều thất vọng, bởi vì trong lòng hấn cũng quá loạn, vì lẽ đó hấn mới cùng người cùng nhau đào núi, đào chừng mấy ngày, có lẽ, ở trong lòng của hấn, cái này kỳ thực là một loại nào đó bài sai trong lòng mình cái kia như thủy triều tuyệt vọng, ở trấn an chính mình nào đó loại phương thức. . .

Trong lòng nghĩ những thứ này, nghĩ muôn răn dạy, chát vắn, bỗng nhiên đều không nói ra được.

Thái Bạch tông chủ trên mặt cái kia tức giận vẻ mặt, tất cả đều thôi lui, còn lại chỉ có đau lòng cùng thương hại.

Qua rất lâu, rất lâu, hấn mới bỗng nhiên vồ vồ Phương Quý vai, trên mặt nặn ra nụ cười, thấp giọng than thở nói: "Không sao, không liên quan, chỉ cần ngươi không có chuyện gì là tốt rồi, đi ra là tốt rồi, thương thể của ngươi. . . Thương thể của ngươi, nhất định sẽ cho ngươi tìm phương pháp chữa khỏi!"

Phương Quý nhìn mũi chân bay lên, chụp chính mình vai Thái Bạch tông chủ, trên mặt có chút cảm động, càng nhiều chính là mê hoặc.

"Cái gì thương a?"

Thái Bạch tông chủ nhìn Phương Quý già nua đáng vẻ, tâm tình càng ngọt ngào, nhưng trên mặt lại đẩy ra nụ cười, hoãn một hồi mới nói: "Ta còn nhớ, ngươi trước trúc cơ, cũng xuất hiện vấn đề giống như vậy, tuổi còn trẻ, liền như cái tiểu lão đầu tử, bây giờ, bất quá lại là phạm vào bệnh cũ thôi, trước đây nếu chữa trị đến tốt, hiện tại cũng nhất định có thể chữa cho ngươi tốt, vì lẽ đó ngươi không cần lo lắng. . ."

Nghe lời này , liền ngay cả Mạc Cửu Ca, cũng không nhịn được khẽ gật đầu một cái.

"Người nói cái này a. . ."

Phương Quý bỗng nhiên tỉnh ngộ, ưỡn một chút lồng ngực, liền thấy trên người hẫ khí cơ lưu chuyển, vóc người tựa hồ rút cao hơn một chút, trên người già nua khí diệt hết, lại lần nữa hóa thành dáng dấp ban đầu, thậm chí so với trước càng linh động, sinh cơ càng tràn đầy, tựa như ánh mặt trời.

Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca ánh mắt lập tức liền thẳng.

Bọn họ có thể thấy, đây cũng không phải là cố ý biến hóa, mà là rõ ràng hồi phục đến trước đây dáng vẻ. . .

Như vậy, đây rốt cuộc là cái gì tình huống?

"Cái này. . ."

Phương Quý đón hai người kinh ngạc ánh mắt, có chút lúng túng giải thích: "Ta cảm thấy đi, tu hành quá nhanh cũng không tốt, người xem ta còn hai mươi tuổi không tới đây, Trúc Cơ đây, cũng là thôi, kết đan đi, cũng còn tạm tạm, Nguyên Anh mà, thì có điểm quá mức, thoát nhìn liền không cái cao nhân phạm, có thể hết lần này tới lần khác ta không cẩn thận. . . Còn Hóa Thân, trước đây cái kia dáng vẻ, cái này thích hợp mà. . ."

Vừa nói, hẫ vừa phải biến đổi trở lại. . .

"Người dừng lại cho ta!"

Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên trừng mắt lên mệnh lệnh: "Biến trở về đến!"

"Ồ. . ."

Phương Quý đành hoảng biến thành trẻ tuổi dáng dấp, cười theo nói: "Dáng vẻ không trọng yếu, phù hợp thân phận là được mà. . ."

"Người. . ."

Thái Bạch tông chủ đã tức giận, quả thực không biết nên nói cái gì cho

phải.

Mạc Cửu Ca cũng vẫn duy trì tỉnh táo, chỉ là lông mày cũng chăm chú cau lên đến: "Lúc nào phá đến cảnh giới Hóa Thần?"

Phương Quý suy nghĩ một chút, nói: "Vừa nãy cái kia mấy cái lão khốn nạn phong ấn thời điểm, trong lòng ta cái kia tức a, ta đã nghĩ lao ra, nhưng là ta đem hết phương pháp, xác thực làm sao đều tránh thoát không ra, thế nhưng đem toàn thân tiềm lực đều vận chuyển lên sau khi, đúng là bất ngờ đem trước không có bước ra đi bước đi kia bước qua đi tới, cảnh giới Hóa Thần cũng liền lập tức. . . Không cẩn thận, phá. . ."

Mạc Cửu Ca nhíu mày đến càng sâu: "Vị kia Ma tử không có thương tổn được ngươi?"

Phương Quý suy nghĩ một chút, nói: "Hắn là. . . Không có chứ, dù sao lột người xiêm y cùng lột da vẫn có chút khác nhau. . ."

Mạc Cửu Ca trầm mặc một hồi lâu, nói: "Bị những người kia phong ấn, ngươi không có rất lưu ý sao?"

Phương Quý vẻ mặt đúng là chăm chú chút, một lát sau, mới nói: "Vừa bắt đầu là có, mẹ bọn họ phong ấn ta, người trong thôn cũng không cứu ta, ta liền chính mình chỗ đó kìm nén, ta cái kia tức a, còn muốn dứt khoát tất cả đều giết chết quên đi. . ."

Thái Bạch tông chủ rõ ràng có chút sốt sắng lên, nói: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó. . ."

Phương Quý nở nụ cười, nói: "Sau đó ta liền nghe đến, các ngươi phải cứu ta, nghĩ với bọn hắn đánh một trận a. . ."

Càng cười càng vui vẻ, nói: "Ngẫm lại còn thật vui vẻ!"

Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca đều trầm mặc lại, nhìn Phương Quý vẻ mặt, nghĩ đến khi đó đáng đáp, lập tức liền có loại dị dạng tâm tình trong lòng phun trào, bọn họ lúc này trong lòng nghi hoặc quả thực đếm không hết, nhưng là nhìn lúc này cười phi thường vui vẻ Phương Quý, cũng không biết tại sao, đột nhiên liền cảm thấy những kia nghi hoặc, những kia lo lắng, những kia không biết, đều không trọng yếu.

Trầm mặc rất lâu, Thái Bạch tông chủ lại là không nhịn được, bỗng nhiên mạnh mẽ nhìn chăm chăm Phương Quý, nói: "Vì lẽ đó người kỳ thực một chút việc cũng không có, thậm chí đã sớm từ bên dưới ngọn núi mặt đi ra, kết quả lại không nói tiếng nào, tùy theo chúng ta lo lắng, còn cùng chúng ta cùng nhau đào núi?"

"Cái này. . ."

Phương Quý đón Thái Bạch tông chủ lửa giận, cũng không khỏi rụt cổ một cái, nhỏ giọng giải thích: "Ta cũng cần nghĩ chút chuyện. . ."

Thái Bạch tông chủ quát lên: "Chuyện gì?"

Phương Quý nói: "Liên quan tới những kia đường chuyện. . ."

Thái Bạch tông chủ hỏa khí, liền lại lập tức tiêu , liền ngay cả Mạc Cửu Ca, cũng về mặt chăm chú chút, chột nghe đến Phương Quý nhắc tới chuyện quan trọng nhất, cũng là không lo nổi vừa nãy những kia tức giận, từ Ma tử xuất hiện, từ trong thôn mấy lời, thậm chí bao gồm trước, bọn họ liền đã biết Phương Quý cùng đường nhân quả một lời khó nói hết, tại thời điểm này, hẳn trả lời, thực sự quá là quan trọng. . .

"Người. . ."

Thái Bạch tông chủ có vẻ hơi căng thẳng, thấp giọng nói: "Người nghĩ rõ chưa?"

Phương Quý gật đầu: "Nghĩ rõ ràng!"

Thái Bạch tông chủ càng khẩn trương , liền ngay cả Mạc Cửu Ca quanh người kiếm ý, cũng biến thành ngưng trọng dị thường: "Đáp án là. . ."

"Rất đơn giản a. . ."

Phương Quý về mặt thành thật, căm giận nói: "Vấn đề phức tạp như thế, bằng cái gì ta đến nghĩ?"

Chương 773 : Bắc Vực Tu Sĩ

"Tiểu thánh quân lại không có chết?"

"Trời ạ, hẳn thật sự còn ở sống sót. . ."

"Trời xanh phù hộ. . ."

Không người nào biết trước đây ở này kiếm ý lưu chuyển trong lúc đó, Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca hai cái cùng cái kia tiểu lão đầu nói chút gì, thế nhưng khi bọn họ nhìn thấy kiếm ý tản đi, Phương Quý lại lần nữa sống sờ sờ xuất hiện ở trước mặt mọi người lúc, có trong nháy mắt vui mừng tiên vào trong lòng mọi người, vội vội vàng vàng đông xúm lại, đem Phương Quý vây vào giữa, gắt gao nhìn trước mắt cái này Phương Quý, có trả lại tay bóp một cái xem là thật hay giả, lại còn có người kích động trực tiếp khóc lên, hân hoan vẻ, nhất thời bay vút đến mây trên. . .

Rất khó hình dung lúc này Bắc Vực tu sĩ lại lần nữa nhìn thấy sống sờ sờ Phương Quý hiện thân cho bọn họ mang đến ảnh hưởng, đặc biệt là đào mấy ngày nay Ma Sơn sau khi, vẫn huyền ở giữa không trung bên trong tâm rốt cục hạ xuống, như là phập phù tâm thần rốt cục có rơi!

Trước đây có như vậy nháy mắt, đang nhìn đến một kiếm chém giết Đế Tôn sau khi Phương Quý bị phong ấn, mà bọn họ đối mặt, nhưng là đương đại mạnh nhất mấy người, thậm chí cũng không biết có được hay không cứu vớt đến Phương Quý đi ra thì trong lòng bọn họ, chỉ có vẻ tuyệt vọng, thậm chí cảm giác được trước nay chưa từng có mê man, bọn họ vẫn ở đây đào núi, cũng là bởi vì, bọn họ không biết nên làm như thế nào.

Mà bây giờ, Phương Quý xác thực xuất hiện lần nữa ở bọn họ trước mắt, rốt cục cũng là phá vỡ vẻ mê man.

"Nếu. . . Nếu Tiểu thánh quân đi ra, như vậy. . . Cái kia dù sao cũng nên nói cho chúng ta, phải nên làm như thế nào chứ?"

Cũng ở một mảnh vô tận vui mừng trong, rốt cục có người mở miệng hỏi

lên.

Cũng là một câu nói này, nhất thời đưa tới vô số ánh mắt.

Bọn họ có chờ đợi, có thấp thỏm, đều xem ở Phương Quý trên mặt, tràn đầy đều là kích động.

Trước đây từng có Phương Quý chính là Thiên Ma nghe đồn, mà sau đó, Phương Quý bị Đông Thổ Lão thần tiên phong ấn, tuyệt vọng thời khắc, từ trên trời đáp xuống Ma tử, đồng thời cướp đi Phương Quý tiên bào cùng đại đạo dị bảo, sau đó trọng thương Đông Thổ Lão thần tiên cùng Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu Tổ, càng là tỉnh lại Ma Sơn tà vật, thống suất đại quân, công hướng chư phương, muốn đoạt đi con đường của bọn họ, cho thế giới này, mang đến tuyệt vọng khí cơ.

Người bình thường có lẽ hiểu rõ cũng không nhiều, càng không nghe thấy trong thôn mấy người nói chuyện, có chút thậm chí ngay cả đương thời từ trên trời đáp xuống Ma tử hàng lâm, cướp đi Phương Quý tiên bào cũng không biết, bọn họ chỉ là mơ hồ cảm giác được, Phương Quý cùng cái kia Ma tử có chút liên quan, mà nếu là Phương Quý bị phong ấn sau khi, cái kia Ma tử mới hàng lâm, mà lại một hàng lâm, liền đoạt Phương Quý tu vị, cũng không có giải cứu hắn đi ra, như vậy ở Bắc Vực phần lớn tu sĩ trong mắt, liền theo bản năng bên trong cảm thấy, Phương Quý tất nhiên cũng tới trải qua bất phàm, hơn nữa cùng cái kia Ma tử không giống.

Cùng Ma tử không giống, chính là Cứu thế chi tử.

Trước đây chính là bởi vì Cứu thế chi tử bị phong ấn, Ma tử mới hàng lâm.

Mà bây giờ, Cứu thế chi tử lại bị chính mình cho đào lên, tự nhiên đến hẳn ngăn cản Ma tử lúc. . .

Không chỉ là những kia bình thường Bắc Vực tu sĩ, liền ngay cả Mạc Cửu Ca cùng Thái Bạch tông chủ, lúc này cũng ở thật lòng nhìn về phía Phương Quý, tuy rằng vừa nãy Phương Quý đã nói cho bọn họ, liên quan tới đường chuyện, hẳn nghĩ ra được đáp án chính là không nghĩ nữa, nhưng là bây giờ, thiên hạ đại loạn, duy nhất còn lại Đông Thổ khổ sở chống đỡ, như vậy Bắc Vực tu sĩ, phải đi con đường nào, tự nhiên cũng nên hỏi thăm hẳn ý kiến. . .

"Đường không đường mà không đi nói, nhưng Ma tử trước tiên hủy Tây

Hoang Lục Thi phân mộ, lại đoạt Nam Cương Bát Yêu tháp, bây giờ càng là đi tới đó tấn công Đông Thổ, cũng không ai biết nếu là Đông Thổ không chống đỡ nổi, chờ đợi Thiên Nguyên sẽ là một cái gì kết cục, đến tột cùng chỉ là có liên quan với đường đi bảo bị đoạt đi, vẫn là tu hành con đường cũng sẽ bị đoạt đi, những việc này, chúng ta Bắc Vực, cũng nên có cái chính mình thái độ mới là. . ."

Thái Bạch tông chủ làm hết sức châm chọc, chậm rãi mở miệng, ánh mắt từ trên người Phương Quý, lại xem đến rất nhiều cái khác Bắc Vực tu sĩ trên người: "Ma tử khủng bố, chúng ta trước đây đều đã thấy, hấn đến tột cùng là cảnh giới gì, cũng đã không phải chúng ta tưởng tượng, bây giờ Bắc Vực, lại mới vừa trải qua một trận đại chiến, thương vong nặng nề, chúng ta đến tột cùng muốn hay không đi giúp đỡ Đông Thổ, hay hoặc là nói, dù là chúng ta đi, lại có thể hay không đến giúp Đông Thổ, tại đại thế có ảnh hưởng hay không, đều là một cái. . . Không cách nào xác định chuyện!"

Theo hấn nói ra mọi người trái tim lo lắng, nhất thời không khí chung quanh có chút ngột ngạt.

Đề Bắc Vực tu sĩ đi viện trợ mới vừa mới phong ấn bọn họ đại công thân, thậm chí không tiếc tiêu diệt Bắc Vực Đông Thổ, vốn là đề rất nhiều Bắc Vực tu sĩ trong lòng không dễ chịu, huống hồ Ma tử khủng bố, cũng đều xem ở trong mắt, cùng bậc này nhân vật khủng bố là địch, vốn là một cái nhượng người khủng hoảng chuyện, huống chi, tựa như Thái Bạch tông chủ nói tới, chính là đi tới, có thể không hữu dụng, cũng không tốt nói.

Không người muốn đi, nhưng là nếu không đi, Đông Thổ tiêu diệt sau khi, Thiên Nguyên lại sẽ biến thành cái gì đáng về. . .

Quyết định này, thực sự quá to lớn, cũng quá trọng yếu, trọng yếu đến hầu như không người dám tùy tiện làm ra quyết định này.

"Hồng rồi, sự tình khiến cho thật giống có chút lớn. . ."

Phương Quý nhìn mọi người xung quanh một mặt lo lắng, vẻ mặt lập loé đáng về, trong lòng không khỏi âm thầm kêu một tiếng, từ hấn hiện thân sau khi, trên căn bản đã đem chính mình trước trải qua chuyện đều nói cho Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca, chỉ là. . .

. . . Hấn che giấu một cái chuyện vô cùng trọng yếu!

Muốn nói, rồi lại đã không cách nào mở miệng!

Mà ở hẳn xoắn xuýt thời điểm, đã có vô số ánh mắt hướng về hẳn nhìn lại.

Thái Bạch tông chủ, Mạc Cửu Ca, Túc đại công tử, Tiêu Tiêu Tử, Cổ Thông lão quái, bốn mươi chín kiếm, Thái Bạch tông A Khổ sư huynh, Hắc Sơn đại tôn, nhận thức cùng không nhận ra, tu vị cao hoặc là thấp, đều là một mặt xoắn xuýt, đưa mắt tìm đến phía Phương Quý, bọn họ không người nguyện ý làm ra quyết định này, cũng không có tư cách hoặc sức lực làm ra quyết định này, liền tự nhiên hi vọng Phương Quý tới làm quyết định!

"Đều nhìn ta, ta cũng không có gì nói a. . ."

Phương Quý trong lòng thật buồn bực, khổ não vô vô lỗ tai, sau đó ngẩng đầu lên.

"Vấn đề lớn như vậy, thực sự là quá không tốt làm ra lựa chọn. . ."

"Vì lẽ đó. . ."

Bàn tay hẳn chậm rãi mở ra, đã thấy trong lòng bàn tay lẳng lẳng nằm một viên cô điển tiền đồng.

"Chính diện liền đi, phản diện liền không đi. . ."

Trong miệng nhắc tới, Phương Quý bỗng nhiên bấm tay bắn lên tiền đồng, nhẹ lè một tiếng vang, tiền đồng bay lên giữa không trung, chỉ thấy được nó ở không trung nhanh chóng xoay chuyển, có một đạo hào quang màu tím quán quanh ở phía trên, tất cả mọi người đều theo bản năng tập trung cái đồng tiền này, con mắt theo nó bay lên giữa không trung, lại cùng nó hạ xuống, sau đó nhìn nó rơi vào Phương Quý mu bàn tay trên, nhanh chóng nắm một cái tay che.

"Cái này. . . Chuyện lớn như vậy, dùng một cái tiền đồng đến quyết định, có phải là có chút. . ."

Mọi người đều yên lặng như tờ nhìn Phương Quý mu bàn tay trên tiền đồng, hô hấp cũng không dám lớn tiếng, sợ cho thối ngã.

Hiển nhiên Phương Quý chuẩn bị muốn xóc lên bàn tay, Cổ Thông lão quái hoảng, nhỏ giọng hỏi một câu.

Vừa nghe đến lời ấy, chúng tu nhất thời đều theo gật đầu.

Đúng vậy. . .

Đây cũng là từ trên trời đáp xuống Ma tử, đây cũng là có thể tiêu diệt Tây Hoang cùng Nam Cương, thậm chí Đông Thổ đều sắp muốn không chịu được nữa Ma tử, mà từ nhà Bắc Vực, cũng là còn lại như thế điểm cân lượng, bất kể là đi, hay là không đi, đều là một cái đủ để ảnh hưởng đến toàn bộ Bắc Vực vận mệnh đại sự, mà lớn như vậy chuyện, lại chỉ dùng một cái quăng tiền đồng phương pháp đến giải quyết, dù như thế nào, cũng làm cho người cảm thấy không đáng tin cậy. . .

Quả thực chính là trò đùa!

Phương Quý quay đầu nhìn về phía Cổ Thông lão quái: "Vậy nếu không Lão ca người đến định?"

Cổ Thông lão quái ngẩn ngơ, lắc đầu liên tục: "Bực này đại sự, ta cái nào có bản lĩnh đến định!"

Phương Quý nói: "Người chăm chú phân tích phân tích, suy nghĩ một chút, không chừng có thể làm ra một cái tốt quyết định đến. . ."

Cổ Thông lão quái sửng sốt một chút: "Làm sao phân tích?"

Thái Bạch tông chủ nhíu mày nói: "Ít nhất cũng phải từ cái kia Ma tử thực lực, Ma Sơn quái lạ, Đông Thổ bây giờ góc gác cùng thực lực, chúng ta Bắc Vực bây giờ hiện trạng, đi tới đó giúp Đông Thổ, có thể thắng phần thắng là bao nhiêu, thua khả năng lại là bao nhiêu, thắng sau khi, Thiên Nguyên sẽ là cái gì dáng vẻ, cái gì cách cục, thua sau khi, ta Bắc Vực lại nên đi nơi nào, ứng đối ra sao. . ."

Cổ Thông lão quái nghe được trợn mắt ngoác mồm, phát tay nói: "Người vẫn là nhìn chính phân mặt đi. . ."

Phía sau hẳn này rất nhiều vừa nãy cũng cảm thấy quăng tiền đồng thực sự người không đáng tin cậy, theo Thái Bạch tông chủ lời nói suy nghĩ một chút, cũng nhất thời cảm giác từng cái từng cái có chút đau đầu, trực giác

đến một cái đầu so với một cái đầu còn lớn hơn, trong lòng liền không tự chủ đánh tới trống lui quân, liền cũng bất đắc dĩ che mặt, đúng là cảm thấy chưa từng có hồ đồ như thế qua, dĩ nhiên thật không có cái tốt phương pháp sao?

Tốt xấu cũng có mười mấy cái đầu ở đây, lại còn không bằng miếng đồng ném đi lại đến bớt việc?

"Vậy ta có thể mở ra a. . ."

Phương Quý ánh mắt đảo qua người chung quanh, không nhìn được lại nhắc nhở một câu.

Không có người nói chuyện, thậm chí không người gật đầu, tất cả mọi người đều chỉ là vẻ mặt căng thẳng, một mặt nghiêm nghị nhìn lòng bàn tay của hắn.

Phương Quý bàn tay khẽ run, Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên cho hắn đè lại.

Phương Quý quay đầu nhìn hắn, Thái Bạch tông chủ vẻ mặt nghiêm túc, thấp giọng nói: "Như đối đầu Ma tử, ngươi có phần thắng sao?"

"Lời này nói như thế nào đây. . ."

Phương Quý lại không nhìn được nghĩ đến chính mình che giấu sự kiện kia, có chút lo lắng.

Mà nhìn thấy trên mặt của hắn vẻ ưu lo, Thái Bạch tông chủ trong lòng cũng rất cục vắn là không nhìn được thở dài, hắn lại làm sao có thể không rõ ràng, Phương Quý bây giờ thành tựu Hóa Thần thân, bàn về tu vị, đã xem như là đương đại cường giả, có thể ở hắn đột phá Hóa Thần lúc, nhưng cũng mất đi tất cả cùng đường có quan hệ đồ vật, lúc này hắn đến tột cùng là mạnh, vẫn là yếu đi, sợ là mỗi người đều hiểu. . .

Chỉ là, coi như rõ ràng, lẽ nào liền không đi?

Thái Bạch tông chủ bỗng nhiên cũng cảm thấy khổ não, lại từ từ đem tay rút trở lại, vẫn là làm không hạ quyết định.

Sau đó Phương Quý cũng chỉ đành quơ quơ đầu, bỗng nhiên cắn răng một

cái, đưa bàn tay hất ra.

"Bạch!"

Vô số đầu đồng thời về phía trước thân đến, có không ít đều đụng vào nhau.

Không lo được choáng váng đầu hoa mắt, mọi ánh mắt đều nhìn về Phương Quý trên mu bàn tay tiên đông, sau đó đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh.

Càn Nguyên Thông Bảo!

...

...

"Cái này. . . Đây chính là nói, chúng ta thật muốn đi cứu viện Đông Thổ?"

"Nói cách khác, chúng ta thật muốn đi đối địch với Ma tử?"

Yên tĩnh trong đám người, qua thời gian thật dài, mới có người hít vào một ngụm khí lạnh, chiến chiến mở miệng.

Sau đó một mảnh trong sự ngọt ngào, bỗng nhiên có người nổi nóng nói: "Đi thì đi, ta Bắc Vực từ trước đến giờ đều là không vào những kia cao nhân mắt, nhưng là bây giờ, chúng ta đã bại Tôn phủ, chém Đế Tôn, chúng ta còn có Thiên Thượng Kiếm Tiên, còn có chư vị cao nhân, chúng ta nam nhi nhiệt huyết, quản hãn là ai, nên làm liền làm, nói không chắc, nhân gian lần này lớn nhất họa kiếp, vẫn đúng là chính là yếu nhất Bắc Vực giải quyết đây?"

Mấy câu nói nói ra, cũng làm cho không ít người nhiệt huyết sôi trào.

Làm cái này yếu nhất Bắc Vực, vẫn là yếu nhất trạng thái Bắc Vực, lại đi cứu vớt cường đại nhất Đông Thổ, còn rất mang cảm giác!

"Chỉ là lớn như vậy cái quyết định, lại là dùng tiên đồng quyết định, ngẫm lại vẫn còn có chút. . ."

"Tiên đồng làm sao rồi?"

Đã có người nhiệt huyết dâng lên, hét lớn lên: "Chính diện hướng lên, đây chính là thiên ý!"

"Thiên ý giúp chúng ta quyết định, còn có cái gì so với cái này càng to lớn hơn?"

"Đi, cái kia liền cùng đi!"

Vô số tiếng nói hét lớn lên: "Ai có thể so với Lão thiên còn lớn hơn?"

Cũng có người hận nghiến răng, giận dữ nói: "Chúng ta bị Tôn phủ ức hiếp 1,500 năm, phải nên vượt mình thời điểm, lại có người muốn đoạt chúng ta con đường tu hành, dựa vào cái gì a, dựa vào cái gì đến chúng ta hưởng phúc thời điểm liền đem thối đòi thay đổi?"

"Đông Thổ uy phong nhiều năm như vậy, ngược lại muốn xem xem bọn họ thấy chúng ta lúc sắc mặt. . ."

". . ."

". . ."

Dần dần, càng ngày càng nhiều tiếng nói kêu lớn lên, vang vọng ở cái này Ma Sơn chu vi, những kia đang cùng Tôn phủ đại chiến trong còn sống các tướng sĩ, dồn dập gào thét lên, hình thành rồi một mảnh hồng triều, bao phủ bốn phương, cũng không biết, có người hay không nghe được đi tới Đông Thổ tin tức, lặng lẽ trốn, nhưng ít nhất mặt ngoài trên, Bắc Vực đã hiển lộ trước nay chưa từng có anh hùng khí khái.

Phương Quý đem tiền đồng cất đi, đúng là cười rất vui vẻ.

Lật tiền đồng hữu dụng sao?

Lời này thật khó nói, lại như là lật tiền đồng chính là hấn, có thể quyết định muốn đi, cuối cùng chính là những thứ này Bắc Vực tu sĩ.

Chương 774 : Một Hô Trăm Ứng

"Triệu tập Bắc Vực tộc nhân, đi tới Đông Thổ phó chiến!"

Tại cái kia khuấy động khí khái trong, một đạo lệnh kỳ, bay ra Quan Châu quần sơn một vùng, gây nên không biết bao nhiêu kích phấn hét lớn.

Nói cũng kỳ quái, Bắc Vực vốn là xung tên, dũng khí yếu nhất, cũng kém nhất đảm đương, mà bây giờ, Bắc Vực chiến Tôn phủ, bại Đế Tôn, trải qua như thế một tràng khốc liệt đến không cách nào hình dung ác chiến, thương vong nặng nề, có thể nói mỗi một cái còn sống, đều là từ đồng xác bên trong đánh lẫn ra đây, đều là trải qua vô số lần ngàn cân treo sợi tóc kiếp số, ở trong mắt tất cả mọi người, vốn là yếu Bắc Vực, bây giờ chính là nằm ở suy yếu nhất thời điểm, nhưng là hết lần này tới lần khác, lại ở cái này trong tuyệt cảnh, cũng sinh ra trước nay chưa từng có khí phách.

Rõ ràng là đi cứu viện cái kia thoát nhìn mạnh mẽ hơn bọn họ không biết bao nhiêu lần Đông Thổ, rõ ràng là đi đối kháng này Thiên Nguyên đều từ chưa từng gặp từ trên trời đáp xuống Ma tử, diệt thế địch thủ, có thể hết lần này tới lần khác bọn họ đứng là dũng khí tăng nhiều, nhìn còn giống như thật vui vẻ đáng vẻ. . .

"Bắc Vực có gan. . ."

Mà nhìn cái kia một mảnh xúc động đáng dấp, Cổ Thông lão quái đầy mặt trần an, thở dài hướng về Thái Bạch tông chủ nói: "Hoặc hay là bởi vì bại Tôn phủ, chém Đế Tôn, khiến cho chúng ta phát hiện lại đối thủ mạnh mẽ, cũng là có hi vọng thắng, hoặc hay là bởi vì quá mức chứng minh chính mình, lại hoặc hay là bởi vì khổ sở bại Tôn phủ, vốn nên hưởng phúc thời điểm, liền càng không nỡ lòng bỏ để Thiên Nguyên tiêu diệt, hay là. . . Ha ha, bọn họ nội tâm bên trong thật là đem Phương tiểu tử xem là cứu thế người, cảm thấy ôm lấy một cái người bên ngoài không có bắp đùi. . ."

"Nhưng bất luận thế nào, nhưng gan này, có!"

Vừa nói, hấn tựa hồ cũng không tự kìm hãm được giọng cao lồng ngực, tiếng

cười càng sang sảng, tự tin: "Không có gan này thì nghĩ luyện ra cái này viên đả đến, khó, mà bây giờ có gan này, nghĩ lại nhượng bọn họ làm mất gan này, cũng khó. . ."

"Thật không biết, nếu là phương bác Thương Long cùng cái kia mấy lão già, nhìn thấy màn này, sẽ nghĩ thế nào. . ."

"Có lẽ bọn họ đã sớm biết sẽ có một ngày như thế!"

Thái Bạch tông chủ bình tĩnh nói: "Nếu không, bọn họ lại sao cam lòng làm vì Bắc Vực thông dong chịu chết?"

...

...

Bắc Vực đến công Tôn phủ thì thêm vào long đình bốn mươi vạn Yêu quân, được xưng trăm vạn, mà cùng Tôn phủ một trận đại chiến, không biết giết bao nhiêu tiên quân tướng sĩ, có thể nói huyết chiến, nhưng hôm nay muốn đi cứu viện Đông Thổ, tập hợp lại, kiểm kê binh tướng, có thể đánh có thể chiến, vẫn là tập hợp lên rồi mười vạn số lượng, có lẽ áo giáp đã tàn, có lẽ binh khí trên có vết rách, nhưng sĩ khí lại dị thường cao giương.

"Bọn họ. . . Bọn họ càng thật sự muốn đi Đông Thổ, cùng cái kia Ma tử liều mạng. . ."

Mà đối mặt Bắc Vực tu sĩ chiến ý ngang nhiên, những kia chen lẫn ở Bắc Vực tướng sĩ trong long đình tướng sĩ, lại đều là vẻ mặt nghi nan, hoảng loạn, trước đây long đình vốn là cùng Bắc Vực hện cẩn thận, trợ bọn họ cùng Tôn phủ trận chiến này, nhưng sau trận chiến này, Bắc Vực giúp đỡ lập xuống long đình, bảo hộ tiểu Long đế ân tình, cũng là xóa bỏ, từ đó về sau, Bắc Vực cùng long đình, ai cũng không nợ ai.

Mà trong trận chiến này, Bắc Vực thương vong nặng nề, long đình đồng dạng bị thương không cạn, bốn mươi vạn Yêu quân, còn lại sợ là không đủ mười vạn, tuy rằng tỉ lệ trên xem, không bằng Bắc Vực, nhưng rỗng rã ba mươi vạn Yêu quân, long đình còn sót lại binh lực ba phần tư, cũng tuyệt không có thể xem như là thiếu, then chốt chính là, sau trận chiến này, Ma tử hướng về tiểu Long đế ra tay, Anh Đề dẫn nó chạy trốn, thượng tằng Quy tướng cùng đại yêu tướng, cũng tử thương vô số, lại có chút ý rạn mất đầu,

còn lại long vương thúc cùng Long nữ Ngao Tâm cùng tam ngọc các loại, đã không biết phải đi con đường nào.

"Cái kia Ma tử giáng thế, vốn là liền đã từng hướng về Long để ra tay, đoạt hãn bản mệnh long huyết, nói rõ hãn coi ta Thất hải là địch, nếu chúng ta không đi cứu, Đông Thổ bại, cái kia Ma tử tất nhiên còn có thể hướng về ta Long tộc ra tay, đến thời điểm chúng ta lấy cái gì chống đối?"

Long Tâm Ngao Tâm chống đỡ đi chiến, lúc nói chuyện mạnh mẽ cắn chặt răng.

"Ta long đình bấp bênh, mệnh đường bao thẳng trăm, nếu là đi, lại tăng thương vong, cái kia Thất hải đạo thông. . ."

Long vương thúc Ngao Lân trong lòng đau, khó có thể lựa chọn.

Coi như là còn lại những kia yêu binh yêu tướng đám người, cũng các chấp nhất từ, khó có định luận.

"Đi!"

Nhưng cũng liền vào lúc này, chân trời có nước biển cuốn ngược, chen chúc hai bóng người bay tới, chúng long đình tướng sĩ hướng về bọn họ nhìn lại thì nhất thời doạ đến sắc mặt tái nhợt, dồn dập quỳ gối, đặc biệt là long vương thúc Ngao Lân, càng là kinh sợ đến mức suýt nữa một giao té ngã, vội vã quỳ trên mặt đất, run lẩy bẩy, giống như là muốn mở miệng nói cái gì, nhưng lại không dám, chỉ có thể gất gao đem đầu thấp xuống.

Người tới là hai bóng người, một cao một thấp, đều là thân thể tàn tạ, như là được qua trọng thương, nhưng trên người bọn họ uy sắc, lại không giận mà lay động, xa xa truyền đến, toàn bộ địa vực nơi, tất cả yêu binh yêu tướng cảm thụ, lại là kính nể, lại là kinh hoàng.

Long chủ, lại có hai vị chân chính long chủ ở đây hiện thân.

Truyền thuyết trong Thất hải Long chủ đều đã chết đi, lại là giả, còn sống sót hai vị.

Mà ở hai vị Long chủ phía sau, còn ngó dáo dác theo hai người, một cái là sinh hai cái móng vuốt nhỏ, trên trán, đang có sừng chui ra, thoạt nhìn dáng dấp đúng là càng ngày càng uy phong, chỉ là nguyên do một loại quý quý

sùng sùng ý quái xà, chính là Anh Đề, mà ở nó trong lòng ngực, còn ôm một con cuộn thành một đoàn, như là bị trọng thương, chóp đuôi duyên ở trong miệng tiểu Hắc long.

Chính là trước nhìn thấy Ma tử hướng về tiểu Long để ra tay, ôm nó đào tẩu Anh Đề, lại theo hai vị Long chủ trở về.

"Ô oa. . ."

Anh Đề một chút nhìn thấy đang yên đang lành Phương Quý, nhất thời hơi ngẩn ngơ, vội vàng nhấc một cái móng vuốt xoa xoa con mắt, đợi đến phát hiện cái kia lại đúng là Phương Quý, lập tức một tiếng hét thảm, khóc lớn lên, tiện tay liền đem tiểu Hắc long đem ném đi rồi, chính mình thì lại nhanh chóng quăng đuôi, như một làn khói chạy đến Phương Quý trước người, ụi đầu to hướng về trong lòng ngực của hắn xuyên, vừa xuyên vừa khóc có thể thương tâm.

"Ai, đừng khóc đừng khóc. . ."

Phương Quý ôm cái kia viên mình đã nhanh ôm không tới đầu to, vẻ mặt lúng túng an ủi, nhanh an ủi không vài câu, liền thấy có chút suy yếu tiểu Hắc long, cũng giãy giụa chạy tới, vịn Anh Đề thân thể, bò đến vai hắn trên, cũng cầu an ủi.

"Ai, đừng khóc đừng khóc. . ."

Phương Quý không thể làm gì khác hơn là một cái tay ôm một cái, cùng nhau an ủi lên.

Nhìn hai cái này vừa sợ lại đáng vẻ kinh hoàng, nghĩ đến chính mình che giấu sự kiện kia, thì càng áy náy.

. . .

. . .

"Mặc kệ hắn là ma tử vẫn là thứ đồ gì, thương ta Thất hải Long đế, liền muốn trả giá thật lớn!"

U Minh hải Long chủ ánh mắt quét hướng bốn phía, âm trầm mở miệng, trên trời cũng giống như là hạ xuống một tầng sương lạnh.

"Đến lúc này, cũng đừng nói như thế bất chấp lời nói!"

Vụ hải Long chủ vóc dáng lùn lùn, tiếng nói non nớt, liền như thằng bé con, nhưng cũng một thân Long chủ khí độ, chắp hai tay sau lưng, xa xa hướng về Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca cái này hai đôi sư huynh đệ nhìn lại, nói: "Ta Thất hải tao ngộ thế nhân tính toán, suýt nữa tuyệt diệt, lâm quay đầu lại, bầm chỉ tính tính, đúng là chỉ có các người Bắc Vực chưa từng hướng về Thất hải ra tay, cũng chỉ có các người Bắc Vực bảo vệ Thất hải một mạch đèn nhang, nếu như thế, ngại gì hỗ trợ càng thật nhiều hơn, sau trận chiến này, ta song phương kết minh, hử ước ba ngàn năm cộng tiến cộng lùi, làm sao?"

Bắc Vực trên dưới, tất cả mọi người đều đến loạch xoạch ngẩng đầu hướng về bọn họ nhìn lại.

Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca nhìn nhau một chút, sau đó lên trước một bước nói: "Câu cũng không được!"

U Minh hải Long chủ uy nghiêm đáng sợ mở miệng nói: "Vừa là như vậy, cái kia liền cùng đi Đông Thổ mở miệng ác khí đi. . ."

Ầm ầm!

Long đế cùng hai vị Long chủ đồng thời trở về, long đình cái nào còn cần nhiều làm trừ trừ, lại liền có quyết nghị, đại quân cùng nhau khởi hành.

Mà cũng là ở đại quân khởi hành thời khắc, Thái Bạch tông trận doanh trong, có hai người hơi do dự, hướng về Thái Bạch tông chủ nhìn lại, bọn họ thậm chí đều không có mở miệng, ở bọn họ nhìn về phía Thái Bạch tông chủ thì Thái Bạch tông chủ liền cũng đã lòng sinh cảm ứng, quay đầu hướng về bọn họ nhìn lại, sau đó đón bọn họ hỏi dò ánh mắt, Thái Bạch tông chủ khẽ gật đầu, hai người này liền đều hành lễ, rời đi.

Một cái hướng tây, một cái hướng nam!

Hướng tây người, đạp một mảnh mây lửa, vội vã mà đi, vượt qua hư không, chạy về Tây Hoang.

Hắn đặt chân tại Tây Hoang đại địa, chậm rãi đi vào trong, hét lớn: "Ta là tới mời các người theo ta hướng về Đông Thổ một trận chiến!"

Tây Hoang vắng vẻ, không người trả lời, tựa hồ một người sống cũng không có.

Người này gấp vò vò lỗ tai, tiếp tục đi đến phía trước, chỉ là trên trán, bỗng nhiên xuất hiện chín đạo hoành văn, hơn nữa một cái một cái biến mất, trên người hắn, cũng tựa như có vô hình khí cơ tạo nên, trầm giọng kêu to: "Có người hay không ứng ta?"

Khắp nơi bát hoang, vắng vẻ không hề có một tiếng động, tình cờ như là có sinh linh bị hấp khí cơ kinh động, hướng về hắn quét tới một chút.

Liên người tuổi trẻ này, liền cũng dứt khoát một đạo một đạo phong ấn tất cả đều mở ra, trên người khí cơ, cũng theo một tầng một tầng tăng vọt, cái tốc độ này rất nhanh, trong lúc nhất thời càng từ không hề bắt mắt chút nào, trở nên vô tận bốc lên, như một mảnh ma vân, cuộn cuộn mà lên, trùng xích tại trên chín tầng trời, hướng về bốn phương tám hướng bốc hơi, tới đây một chốc, người tuổi trẻ này như là biến thành thiên địa trung tâm.

"Đều mẹ nó cút cho ta lên!"

Mà người tuổi trẻ này, vào lúc này càng cũng tựa như bỗng nhiên biến thành người khác, vẻ mặt vạn vạn, uy nghiêm đáng sợ hét lớn.

tiếng nói như sấm rền, cuộn cuộn hướng về bốn phương tám hướng lay động đi.

"Bá" "Bá" "Bá "

Không biết bao nhiêu cực lớn nham thạch, bị cái này ma ý kinh động, dồn dập đứng dậy, kinh ngạc hướng về hắn nhìn lại.

"Ta biết các ngươi từng cái từng cái đang suy nghĩ gì. . ."

Người tuổi trẻ kia thân thể vào lúc này, cũng đang không ngừng sinh trưởng, càng lúc càng lớn, bất quá nhưng không có dáng vẻ như trước đây ma như vậy cực lớn, chỉ là khí cơ như là vô cùng vô tận, lay động chí cao trời giống như, tiếng nói như như lôi đình từ cửu thiên rung động mà đến: "Tu ma người, theo đuổi vẫn luôn là Ma chi lục thi, phảng phất nhất định phải dựa vào Lục Thi, mới có thể thành ma, sai rồi, đều sai rồi. . ."

"Đi theo ta, ta hướng về các người biểu diễn Chân ma chi pháp. . ."

Hắn hai mắt đỏ như máu, hí lên rống to, bỗng gằn giọng cười quái dị:
"Không phải vậy, ta đang ở chỗ này bên trong hướng về các người biểu diễn Chân ma chi pháp!"

Những kia cực lớn nham thạch bên trên, bỗng nhiên đều có nham tiết dồn dập hạ xuống.

Đó là đang phát run!

. . .

. . .

Mà ở khác một sương, một mảnh màu đen mây khói, hàng lâm đến Nam Cương biên giới, bây giờ Nam Cương, chính là hỗn loạn không ngớt, vô số đại yêu tại không trung đấu pháp, vô số yêu binh tại núi trong chém giết, lẫn nhau đều đã giết đỏ cả mắt rồi, ai đến nói cũng nghe không lọt, liền ngay cả lúc trước Đông Thổ Lão thần tiên đến thời điểm, đều không ai phản ứng hẳn, nói ra lời đều không có người sẽ nghe, huống chi là những người khác?

"Giết đi, giết đi, một đám lòng lang dạ sói thẳng khôn, lẫn nhau giết sạch mới tốt. . ."

Mà cái kia một mảnh mây đen đi tới Nam Cương, kính hướng về đấu pháp ác nhất địa phương chạy đi, mây khói tản ra, lộ ra một cái thân mặc áo bào đen, vóc người linh lung cô gái, bên người còn theo mười mấy cái cái đầu không cao, trong miệng mọc ra răng nanh tiểu hài tử, từng cái từng cái nhí nha nhí nhảnh.

Những thứ này giết tới lục thân không nhận Yêu vương yêu tướng, nhìn thấy cô gái này, càng đều kinh hãi, lấp bắp ngừng tay.

"Tẩu. . . Tẩu tẩu. . ."

"Đừng gọi ta tẩu tẩu, các người có cái gì mặt như vậy xưng hô ta?"

Áo bào đen cô gái chửi ầm lên, đặc biệt là hướng về những kia thực lực mạnh nhất, bối phận cao nhất Yêu vương nhìn sang, trong mắt tràn đầy oán

độc: "Năm đó cái kia lão yêu lòng mang ý đồ xấu, tu luyện tà pháp, ta phu quân nhiều lần nhắc nhở các ngươi, các ngươi lại mê muội hẳn ban tặng tài nguyên chỗ tốt, bỏ mặc, thậm chí hẳn hướng về ta phu quân ra tay lúc, các ngươi cũng đều làm con rùa đen rút đầu, một cái ra tay giúp đỡ đều không có, kết quả lại thì lại làm sao? Ha ha, các ngươi càng mỗi một cái đều thành cái kia lão yêu đưa lên làm con rối, không biết tư vị làm sao?"

Trong sân hoàn toàn tĩnh mịch.

Nghĩ đến trước Ma tử công Nam Cương thì bị người hoàn toàn điều khiển tư vị, lũ yêu vương cũng đều trái tim sợ hãi.

Mà cái này sợ hãi, lại khiến cho bọn họ nghĩ đến năm đó cái kia sớm ý thức được Yêu Tổ công pháp có vấn đề, đồng thời cái thứ nhất đứng dậy, cảnh cáo lũ yêu vương, du thuyết lũ yêu tộc, kết quả lại bị Yêu Tổ hạ xuống lửa giận, vung chưởng xóa đi Hắc Sơn yêu vương. . .

"Hiện tại ta cho các ngươi thêm một cơ hội!"

Cái kia áo bào đen cô gái, hoặc nói là Hắc Sơn đại tôn, trầm tiếng quát chói tai: "Theo ta đi Đông Thổ đánh một trận, luận công lao phân cái này Nam Cương Yêu vương vị trí, nếu là đi, dù là ở Đông Thổ người giết tới chỉ còn chính mình một người, ta cũng sẽ kể cả Bắc Vực Thái Bạch tông, giúp ngươi đặt xuống cái này Yêu vương vị trí, nếu là không đi, dù là người nhân cơ hội nhất thống Nam Cương, đợi ta trở về, cũng nhất định phải vạn đao chém cái này vương bát . . ."

Chu vi nhất thời càng tĩnh lợi hại, tất cả Yêu vương đều người xem ta, ta xem người, nhất thời không người trả lời.

Một con lông xanh lão Quy sớm nhất run cầm cập giơ lên móng vuốt: "Ta. . . Ta đi, chỉ cần. . . Người đừng làm khó con trai của ta. . ."

Chương 775 : Chúng Ta Trở Về

Bắc Vực tiên quân mười vạn, long đình Yêu quân mười lăm vạn, cùng nhau dâng vùn mà lên, gió to cạo lên, gập phó Đông Thổ, ở hai vị Long chủ thần thông triển khai phía dưới, cái kia Bắc Vực cùng Đông Thổ trong lúc đó khoảng cách vô ngàn biển rộng, sóng biển cuốn lên, trợ lên vùn thế, mỗi người tốc độ, đều ít nhất nhanh không chỉ gấp mười lần, nhìn nhau từ hai bờ đại dương Đông Thổ, bình thường đi qua, có thể sẽ cần mười ngày nửa tháng, cái này còn đến là Kim Đan thậm chí Nguyên Anh toàn lực đi tình huống xuống, mà bây giờ, bằng tốc độ này, cũng chỉ một hai ngày, cũng đã có thể chạy tới. . .

Độ nửa gần nửa, ngẩng đầu hướng Đông Thổ phương hướng nhìn lại, liền có thể nhìn thấy hướng đông nam, cũng tức Đông Thổ hướng đông bắc hướng về, dĩ nhiên là một mảnh tối om om sương mù áp sát, bao trùm nửa bầu trời, lúc nào cũng tập kích, mà ở cái kia sương mù màu đen phía dưới, nhưng là vô tận trận quang ngập trời vận chuyển, gát gao chống đỡ này trên trời ép rơi xuống khói đen, hai người đan dệt va chạm, thế đã nhanh xé rách bầu trời.

Mà nhìn thấy cái kia trên chín tầng trời tràn ngập sương mù màu đen, mọi người liền cũng nghĩ đến trước đây ở Bắc Vực lúc nhìn thấy Ma tử giáng thế lúc triển lộ ra hung uy, mỗi một cái đều không nhìn được có chút sợ mất mật, dồn dập nói: "Ma tử xông Tây Hoang, hủy Nam Cương, đều như dễ như trở bàn tay, duy độc công Đông Thổ thì lại bị ngăn trở, giao chiến mấy ngày, vẫn cứ chưa lộ dấu hiệu thất bại, Đông Thổ góc gác, quả nhiên không cạn!"

"Dù sao đây là Đông Thổ a. . ."

Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca hai người, xa xa nhìn về phía Đông Thổ phương hướng, cũng nhẹ nhàng lắc đầu, thấp giọng cảm khái.

Lại lần nữa nhìn thấy Đông Thổ dáng dấp, chính là hai người bọn họ, đáy lòng cũng tựa như bay lên ra rất nhiều khác tự vị, tương tự có tự vị này, thậm chí là mặt lộ vẻ vẻ lo âu, còn có rất nhiều Đông Thổ người về, nhìn

thấy Đông Thổ thể nguy, trong lòng dĩ nhiên có chút nôn nóng.

"Chúng ta đi thẳng đến chiến trường, gia nhập chiến đoàn sao?"

Có người lớn tiếng đề nghị, đã ở hồi dò, như muốn xông thẳng chiến trường, liền nên chuyển hướng.

"Không cần!"

Thương long một mạch đại đệ tử Cung Thương Vũ nói: "Ma tử chỉ huy quần tà, quỷ dị khó chơi, từ đây trước một đường đi theo Ma tử thám tử truyền quay lại tin tức xem, Ma tử ngự dưới những kia yêu ma, dường như bất diệt không giống như chết, chúng ta tuy cũng có hai mươi vạn tiên quân, không ít cao thủ, nhưng nếu là xông thẳng trận địa địch, nhưng cũng là chuyện vô bổ, những kia yêu ma sẽ không bị chúng ta xông loạn trận tuyến, cũng sẽ không bởi vì chúng ta tập kích hao tổn bao nhiêu, thẳng tấp hùng hực đi, cũng chỉ tìm cái chết vô nghĩa, vì lẽ đó, vẫn là trước tiên chính thức bái phỏng Đông Thổ, thương nghị qua đi lại công!"

Mọi người thể mới biết, tuy rằng vẫn đang đào núi, nhưng Cung Thương Vũ đều chưa quên phái ra thám tử cùng sau lưng Ma tử, cái này thống soái, đúng là làm hợp lệ, cũng là bởi vì có những thám tử này, vẫn đang bận đào núi Bắc Vực, mới có thể hiểu rõ cái này tình thế.

"Nếu như thế, cái kia liền từ tây nam nhập Đông Thổ, chính thức bái phỏng đi!"

Mọi người tính toán đã định, liền chưa sửa hướng về, vẫn là liền hướng Đông Thổ vùng tây nam lao đi, chỉ là tốc độ nhanh hơn không ít.

Thái Bạch tông chủ nhìn Đông Thổ cái kia tây nam một góc, bỗng nhiên cười nói: "Su đệ, thật giống chúng ta năm đó cũng là từ nơi đó đổ bộ!"

Mạc Cửu Ca cũng đồng dạng ngẩng đầu nhìn hướng về cái hướng kia, nhàn nhạt nói: "Bị trục lúc đi ra, cũng là từ nơi đó rời đi!"

Thái Bạch tông chủ một lát sau, mới gật đầu cười nói: "Xác thực!"

Một bên Cổ Thông lão quái nghe bọn họ, đã không nhịn được có chút ngạc nhiên, dưới chân mây khói thôi thúc, đuôi tiến lên, hướng về bọn họ hai người nói: "Không đề cập tới cũng vẫn quên, trước đây đời chúng ta, đều

biết hai người các người là từ Đông Thổ trở về, còn có người nói các người là bị đuổi giết đi ra, cũng biết hai người các người đều phải đi về, như vậy, hai người các người năm đó ở Đông Thổ đến tột cùng trải qua cái gì?"

Lời vừa nói ra, chu vi liền có rất nhiều lỗ tai chi lắng lên.

Bao quát Phương Quý, cũng thật tò mò, đầu hướng về phương hướng của bọn họ đuổi tới.

Thái Bạch tông chủ trầm mặc một hồi, mới nói: "Bây giờ nhớ tới đến, có lẽ chỉ là bé nhỏ không đáng kể việc nhỏ!"

Cổ Thông lão quái nói: "Không có gì có nhỏ hay không, nói một chút. . ."

Phương Quý cùng với chu vi không ít người, đều đi theo yên lặng gặt đầu.

Thái Bạch tông chủ ánh mắt xa xa nhìn về phía Đông Thổ phương hướng, vẻ mặt như là có chút xa xưa, nhưng người quen biết hắn, nhưng có thể nhìn ra, cái này như là xa xưa cảm khái về mặt phía dưới, còn chen lẫn một điểm một chút lúng túng, không xem qua thấy được nhiều người như vậy ánh mắt đều hướng mình nhìn lại, hắn vẫn là háng giọng một cái, thấp giọng nói: "Năm đó ta cùng sư đệ hai cái, ở Bắc Vực cầu không được tu hành pháp môn, cảm giác khắp nơi bị người cản tay, không gập chân ý, làm vì cầu con đường tu luyện, liền cũng chỉ có thể vượt qua mệnh môn hải vực, đến đây Đông Thổ cầu đạo. . ."

Hắn tiếng nói rất chậm: "Vừa đến Đông Thổ thì ta hai người tu vị không sâu, cảnh giới không cao, đúng là khá không được coi trọng, bị người coi như nhà quê, bất quá, nghĩ đến cũng là bình thường, ta hai người cũng còn không đến mức để ở trong lòng, bất quá là bỏ bao công sức, nhiều bán chút lực thôi, tại là chúng ta khổ sở tu hành, không dám lười biếng, đặc biệt là sư đệ, cũng dần dần ở Đông Thổ triển lộ thiên tư. . ."

"Sau đó thì sao?"

Cổ Thông lão quái bên người Thanh Phong đồng nhi hỏi, nghĩ thầm lẽ nào liền cái này?

"Sau đó chúng ta vẫn là không được tôn trọng!"

Thái Bạch tông chủ cười rất bình thản, nói: "Có lẽ nói như vậy cũng không

trọng yếu, khi đó chúng ta ở Đông Thổ thắng mấy trận chiến, cũng không bị tổn hại gì, càng là kết giao một chút bạn tốt, thoát nhìn, hẳn là được đến một chút tôn trọng, ít nhất so với phần lớn chạy tới Đông Thổ cầu đạo người đều muốn tốt, rất nhiều đạo thống nguyện thu hai người chúng ta làm đệ tử, thậm chí ngay cả một ít cô thế gia, đều nguyện thu chúng ta đi vào!"

"Thế nhưng, hay là chúng ta tâm nhãn khá là nhỏ đi. . ."

Thái Bạch tông chủ trầm ngâm một lát, khẽ thở dài: "Hai người chúng ta, dù sao vẫn là có thể cảm giác được một ít không dễ chịu, người khác khen chúng ta, sẽ nói chúng ta cùng Bắc Vực những người khác không giống nhau, người khác mời chào chúng ta, như là ở giúp chúng ta thoát ly khổ hải, bọn họ mời ta hai người thực lực, thậm chí đồng ý đem thế gia quý nữ gả cho, nhưng cũng đồng dạng sẽ hơi khác thường cảm giác, đều là nhượng người khó có thể chịu đựng. . ."

"Khó có thể chịu đựng chính là ta. . ."

Mạc Cửu Ca vào lúc này chen lời nói: "Su huynh suýt nữa liền thật sự cười. . ."

"Không nên nói lung tung!"

Thái Bạch tông chủ quay đầu lại, thần thức quét một vòng, không nhìn thấy Thiết nương tử, lúc này mới xệ mặt xuống huân một câu, sau đó mới lại nói: "Liền ta hai người liền dần dần rõ ràng, có lẽ có ít tôn trọng, cùng hai người chúng ta mạnh cùng không mạnh không quan hệ, mà cùng Bắc Vực có quan hệ, hai người chúng ta lại mạnh, Bắc Vực là cái kia đáng về, hai người chúng ta liền cũng trước sau kém thõ một hơi, rất không liền cái kia sống lưng. . ."

"Hai người chúng ta, tu hành liền càng khắc khổ, theo tuyệt rất nhiều chân truyền cho mời, chỉ phải đi về. . ."

"Là do có ý trở lại, cũng có không ít người cảm thấy hoang đường, cũng tới khổ khuyên, nhưng chúng ta tâm ý đã định, tự nhiên cũng sẽ không dao động, vốn là ngược lại cũng không sao cả, mãi đến tận sư đệ kiếm đạo tinh diệu, tại Đông Thổ dương danh, vào cái kia mấy phương cổ thế gia mặt, bắt đầu chân chính mời mời chúng ta lưu lại lúc, ta hai người vẫn là từ chối, chỉ nghĩ trở về Bắc Vực, lại rốt cục vẫn là gây nên một chút người chuyện cười. . ."

Nói đến chỗ này thì hắn đã trầm mặc lại.

Sau một chốc, mới nói: "Bây giờ suy nghĩ một chút, ngay lúc đó làm việc, quả thật có chút như chuyện cười!"

"Cho tới hôm nay, cũng không nói được những người kia là hảo ý vẫn là ác ý, có lẽ bọn họ thật sự chỉ là nghĩ khuyên chúng ta lưu lại, đừng làm chuyện hồ đồ, liền có lẽ, bọn họ là ở dùng phép khích tướng, nhưng nói chung, ở cái kia một tràng tranh chấp trong, ta hai người coi là thật!"

"Liên ngay cả Đông Thổ Lão thần tiên, đều hiện thân khuyên chúng ta, tại là chúng ta lợi dụng phạm nhân nước nhà chi đề, biện một tràng, vị kia Lão thần tiên không có tranh luận qua chúng ta, cuối cùng đáp ứng muốn thả chúng ta rời đi, chỉ là đường đường cổ thế gia Lão tổ, tự mình mời, lại bị hai cái tiểu bối từ chối, Đông Thổ cũng sẽ có rất nhiều người là bất mãn, liền. . . Ai, ngược lại rời đi lúc, cũng mạnh mẽ náo loạn một tràng!"

"Đông Thổ cho chúng ta là có ân!"

Thái Bạch tông chủ nhẹ giọng nói: "Bằng không chúng ta không thể rời bỏ!"

"Nhưng từ khi đó bắt đầu, hai người chúng ta liền cũng đã quyết định, nhất định sẽ trở lại!"

Hắn thấp giọng nói: "Bất kể là báo ân cũng tốt, báo thù cũng tốt, nhất định sẽ trở lại, chỉ là sẽ thay cái phương thức trở lại!"

Hắn lại nói rất đơn giản, chỉ là như là không chứa cái gì tâm tình đem chuyện này nói một lần, hơn nữa giảng giải trong quá trình, thậm chí còn nhiều lần cho thấy ngay lúc đó trẻ con, từ trên người chính mình tìm vấn đề, bất quá hắn nói ra lời, đúng là lập tức xúc động rất nhiều trong lòng người cam căn dây cung, đặc biệt là những kia từ Đông Thổ trở về giúp đỡ Bắc Vực tu sĩ, càng là có người đã về mặt hạ.

"Cũng còn tốt. . ."

Mạc Cửu Ca nhẹ khẽ cười nói: "Bây giờ, chúng ta xác thực trở về!"

. . .

. . .

Đông Thổ đại địa, bây giờ đều bị một phương cực lớn trận thế bao trùm, toàn bộ phương bắc đại lục đều tràn ngập lấp loé trận quang, ở tận mắt chứng kiến trước, không người có thể tưởng tượng, thế gian này lại còn có người có thể chế tạo ra như vậy khổng lồ trận thế, bao trùm nửa cái đại lục, cùng cái này quái vật khổng lồ so với, trước đây Nguyên Thần tử ở Quan Châu bố trí Thập Môn Quỷ Thần trận, quả thực như là côn trùng so với nhật nguyệt.

Mà vào lúc này, hầu như tất cả Đông Thổ tu sĩ, đều ở tham chiến, tất cả thế gia, đạo thống, tất cả đều vào trong trận, theo trận thế vận chuyển, hoặc là xông hướng tiên phong, hoặc là điều đến mặt sau đến nghỉ ngơi, mỗi một cái dây cung, đều đã căng thẳng, không dám nửa điếm lỏng lẻo.

Nhưng dù là như vậy, Đông Thổ áp lực vẫn là càng ngày lớn.

Bọn họ đối mặt, như là một cái cường đại, lại hoàn toàn không biết mệt mỏi đối thủ.

Mà Đông Thổ bất kể là tài nguyên, vẫn là linh khí, thậm chí là mạng người, đều đang nhanh chóng tiêu hao. . .

Cũng không ai biết Đông Thổ còn có thể chống đỡ bao lâu, chỉ biết là vẫn chống đỡ xuống. . .

Sau đó cũng ngay vào lúc này, đột nhiên phía tây nam hướng về một phương cực lớn trận góc trước, có thám tử vội vã đến báo, nói có nhóm lớn người đổ bộ, những thứ này canh giữ ở phía sau điều sai các thế gia chủ, trong nháy mắt mồ hôi lạnh đều xông ra, vội vã dẫn theo rất nhiều nhân mã, bay lên trời, chạy tới đến phía tây nam hướng đến, xa xa nhìn về phía cái kia trên biển chính phun trào tới lớn đóa mây vàng. . .

"Bắc Vực tu sĩ, đến đây trợ Đông Thổ đồng đạo, cộng nộ đại kiếp nạn!"

Mây trên, trước nhất đầu nơi, chính là hai bóng người, một cái trong đó vận chuyển pháp lực, cao giọng gầm thét.

"Không phải kẻ địch. . ."

Chúng Đông Thổ tu sĩ, đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, lại lại trợn mắt ngoác mồm: "Bắc Vực, càng là Bắc Vực đến cứu viện?"

Cái này trên đời này, khắp nơi đại thế toàn bộ, Bắc Vực có thể xếp tới mấy phần?

Mà hết lần này tới lần khác, bây giờ Đông Thổ gặp nạn, ra sức chống lại, những kia thế gian đại thế, hủy đèn hủy, vong đèn vong, toàn bộ Đông Thổ, đã gần như thành độc thân ngăn địch cục diện, ai có thể nghĩ tới, vào lúc này, càng là cái kia yếu nhất Bắc Vực đến đây tương viện. . .

Chương 776 : Cuối Cùng Trở Về Đông Thổ

Bây giờ tới đây phía sau tọa trấn, đều là đại thế gia, đại đạo thống bên trong thực quyền nhân vật, chuyên ty điều phối tài nguyên, thúc đẩy đại trận, tầm quan trọng, quả thực chính là chỉ đứng sau trên không bên trong ba toà Tiên cung, mà càng là người như bọn họ, liên càng là thăm thiết hiểu rõ trước đây Bắc Vực là cái gì loại.

Thiên Nguyên cái gọi là bốn vực một phủ, thất hải bát di cửu bất tri, nghe đều là chút ghê gớm tồn tại, nhưng trên thực tế, nơi này muốn nói không phải có một cái lưu manh, đó chính là Bắc Vực. Muốn cao thủ không cao thủ, muốn dũng cảm không dũng cảm, muốn đảm đương không đảm đương.

Dù là ở bây giờ Đông Thổ, Bắc Vực tới tu sĩ, vô hình trong, đều mơ hồ so với người khác thấp cái đầu.

Cái này ngược lại không phải nói Đông Thổ tu sĩ cao bao nhiêu ngạo, đương nhiên, kiêu ngạo cũng là tất nhiên, thế gian người người biết Đông Thổ tu sĩ kiêu ngạo, nhưng Đông Thổ bầu không khí, cũng nhất định bọn họ không sẽ đặc biệt đi xem thường ai, trên thực tế vừa vặn ngược lại, Đông Thổ đối mặt mỗi một vị Bắc Vực tu sĩ thì đều sẽ có vẻ vô cùng khách khí, bởi vì loại kia ngạo mạn, đối với bọn hắn mà nói, chính là không có lễ phép một loại.

Mà đang đối mặt Bắc Vực một ít cá biệt phát triển thiên tài cường giả thì bọn họ càng là không chút nào keo kiệt chính mình ca ngợi cùng tán đồng.

Đơn giản tới nói, bọn họ trái lại sẽ không xem thường Bắc Vực cá nhân, ngược lại càng giống là mơ hồ nhưng sẽ xem thường Bắc Vực cái này bộ tộc.

Đúng là một loại rất mâu thuẫn trong lòng, nhưng Bắc Vực tu sĩ xưng tên loại nhu nhược, không đảm đương, tất cả thoát đi, lầy vào Đông Thổ làm vinh, cũng xác thực đang không ngừng sâu sắc thêm Đông Thổ tu sĩ đối với Bắc Vực tu sĩ ấn tượng, khó có thể đối với Bắc Vực sinh ra tín nhiệm. . .

Dù sao, Bắc Vực không phải anh hùng đất!

Này không phải là người kia cái nhìn hoặc là quan điểm, mà là tất cả mọi người!

Đông Thổ phần lớn tu sĩ như thế nghĩ, ba vị Lão thần tiên cũng như thế nghĩ, bọn họ đi tới cái khác mấy cái địa phương cầu viện, duy độc không đi Bắc Vực, liền là hiểu rõ Bắc Vực tu sĩ tính tình, đặt ở bình thường, bọn họ đều sẽ nghĩ biện pháp trốn tránh trách nhiệm, huống chi chi trước ba vị Lão thần tiên mới vừa phong ấn bọn họ Tiểu thánh quân? Sẵn có lý cớ ở bọn họ ngoài miệng, sẽ đáp ứng đến cùng Ma tử liều mạng mới là quái sự. . .

Có thể hết lần này tới lần khác ở cái này loại nhận thức bên trong, ở to lớn Đông Thổ tứ cố vô thân lúc, bọn họ lại chợt thấy viện binh. . .

Mà đến, lại chính là Bắc Vực!

Trong lúc nhất thời, những thứ này Đông Thổ tu sĩ, đều đã bối rối.

"Bắc Vực. . . Bắc Vực tu sĩ, lại sẽ chủ động đến cứu viện. . ."

"Tốt, tốt, có giúp đỡ. . ."

Không biết bao nhiêu người rơi vào vui mừng cùng cuồng hoan trong, ngược lại không phải nói nhìn thấy Bắc Vực lực lượng lớn bao nhiêu, chủ yếu là ở cái này tứ cố vô thân tình trạng phía dưới, chợt thấy đến rồi viện binh, liền như là thâm trầm trong bóng tối, đột nhiên nhìn thấy một tia ánh sáng.

"Bắc Vực. . . Bắc Vực đến rồi, có ích lợi gì a. . ."

Cũng có người nghĩ đến xưa nay bên trong mọi người câu cửa miệng Bắc Vực gây yêu, vẫn cứ lo lắng.

Có vị nam tử mặc áo bào tím, khẽ nhíu mày, thấp giọng dặn dò người ở bên cạnh nói: "Người đi xin bọn họ lại đây!"

Người ở bên cạnh tuân lệnh, liền muốn tiến lên dẫn đường.

Có thể cũng liền vào lúc này, phía kia Bắc Vực chúng tu bên trong, bỗng

nhiên có hai đạo long khí xông thẳng cửa tiêu, đầu ẩn tại trong hư không, mơ hồ hóa thành hai đạo long ảnh, lật bốc lên thoáng cái, khuấy động khắp nơi, chúng Đông Thổ tu sĩ nhất thời kinh hãi, nhìn chăm chú nhìn lên, lúc này mới nhìn thấy tại Bắc Vực chúng tu sau cánh Thất hải yêu binh, cùng với cái kia yêu binh chen chúc trong hai vị Long chủ, đáy lòng nhất thời kích động đứng lên.

"Nguyên lai Thất hải cũng tới. . ."

"Cái kia hai đạo khí cơ đáng sợ như vậy, Thất hải có hai vị Long chủ còn sống sao?"

Vừa mừng vừa sợ trong, nhưng cũng có người phát hiện một chút đầu mối: "Không đúng, Thất hải làm sao đi theo Bắc Vực mặt sau?"

"Đi theo Bắc Vực mặt sau, chính là tuyên cáo này một phen, Thất hải lấy Bắc Vực dẫn đầu. . ."

"Có thể đường đường Thất hải, làm sao sẽ như vậy không trọng thân phận?"

"Nếu là hai vị Long chủ không tại thì cũng là thôi, khi đó Bắc Vực mạng con trai lấy lệnh Thất hải, giống như là Thất hải người tâm phúc, có thể hiện tại xem, đã có hai vị Long chủ vẫn còn tồn tại hậu thế, như vậy Thất hải, liền không hề có đạo lý phụng Bắc Vực dẫn đầu a. . ."

". . ."

". . ."

Một mảnh nghị luận bên trong, vị kia áo bào tím trung niên nam tử cau mày, tuy rằng cũng có chút xem không hiểu tình thế, nhưng lại biết trước đây sắp xếp không thích hợp, mở miệng kêu ở cái kia nghĩ muốn nghênh đón người, thấp giọng nói: "Vẫn là ta tự mình đi qua nghênh bọn họ đi. . ."

Sau đó cũng vào đúng lúc này, vẫn còn không chờ bọn họ nghênh tiếp Bắc Vực tu sĩ lại đây, liền chợt nghe đến phía tây có cuộn cuộn kinh ý xé rách hư không, tạo nên tầng tầng gào thét, khiến người cảm thấy thần hồn phương diện đều chịu đến một loại sợ hãi xung kích, vội vã giương mắt nhìn lên, liền nhìn thấy phía tây trong hư không, một mảnh ma vân di động, mà ở cái kia ma vân di động trong lúc đó, nhưng là một cái lại một cái, thân

hình to nhỏ như núi nhỏ tựa như ma ảnh, như là bơi ở trên biển một mảnh cá voi, sao vừa nhìn đi, ít nhất mấy trăm cái, mênh mông cuộn cuộn, thẳng hướng Đông Thổ vọt tới.

"Phụng Bắc Vực cho mời, Tây Hoang ma đồ, đến đây phó chiến. . ."

Cái kia một mảnh ma ảnh bên trong, có một cái thâm trầm tiếng nói vang lên, sóng gợn giống như đánh vào mỗi người đáy lòng.

"Tây Hoang ma. . . Lại đến rồi. . ."

Đông Thổ một phương, có người kinh hãi, lấp ba lấp bắp kêu lên: "Còn . . . Vẫn như thế nhiều?"

Cái này một ý nghĩ còn chưa lóe qua, liền nghe được phía nam cũng có từng mảnh từng mảnh yêu vân cuộn cuộn, sau đó liền thấy hùng hực yêu vụ phía dưới, từng mảnh từng mảnh yêu vân, dần dần trào lại đây, kỳ số nhiều như thế, yêu khí như vậy cường thịnh, trực tiếp đem toàn bộ phía nam bầu trời đều cho che đến chặt chẽ, mà ở trước nhất đầu, thì lại chính là trước đây tự mình tự ở Nam Cương giết không thể tách rời ra Nam Cương Yêu vương đám người, bọn họ đều đang hoảng, chen chúc ở một cái áo bào đen cô gái sau lưng, sau lưng yêu khí mơ hồ hóa ra bọn họ khổng lồ mà khủng bố bồn tương đáng dấp.

"Nam Cương Yêu vương, được Bắc Vực cho mời, đến đây trừ ma. . ."

Những câu nói này là những kia Yêu vương gọi ra, quả thật là có loại hãnh diện cảm giác.

Trước đây người đều là đem trăm yêu trừ ma các loại nói đặt ở cùng một chỗ nói, nhưng hôm nay làm sao, ta cũng tới trừ ma. . .

. . .

. . .

"Tây Hoang, Nam Cương cũng tới. . ."

"Vì sao. . . Vì sao. . . Bọn họ hai phương đều nói là phụng Bắc Vực cho mời?"

Đông Thổ tu sĩ kinh sợ đến mức tột đỉnh, đặc biệt là một ít thế gia cùng đạo thông người cầm lái, càng là kinh hãi, bọn họ biết một ít tu sĩ bình thường không biết bí ẩn, ba vị Lão thần tiên, trước nhưng là đi qua Tây Hoang cùng Nam Cương, nhưng kết quả lại là một cái viện binh cũng không có đến, ai có thể nghĩ tới, vào lúc này, lại Thất hải, Tây Hoang, Nam Cương đều lại đây, mà lại là chạy Bắc Vực đến?

Đông Thổ mời không đến, lại là do Bắc Vực mà đến rồi, cái này. . .

Có người trên mặt, dĩ nhiên lộ ra khá không tự nhiên vẻ mặt, cũng có người tràn đầy đều là ngờ vực, mà ở cái này một mảnh khe khẽ thấp nghị bên trong, vị kia ông lão áo tím, hoặc nói là Tần gia gia chủ, dĩ nhiên thật dài thở một hơi, bỗng nhiên âm thanh sáng sủa, cao giọng nói: "Người tới đều là bạn, tuy là ở cái này đại chiến trong, chư phương đồng đạo đến đây tương viện, cũng không thể mất lễ số, tốc hàng tiên nhạc, chức đường mây, tại núi Thượng Thanh trên pha trà. . ." Nói liếc mắt nhìn trên đỉnh đầu Tiên cung, thấp giọng nói: "Sau đó, chúng ta cùng đi nghênh!"

Chúng tu nghe được, đã là vẻ mặt ngạc nhiên nghi ngờ.

Tiên nhạc đi theo, đường mây muốn mời, núi Thượng Thanh trên dâng trà, đây là Đông Thổ tiếp đón tôn quý nhất khách nhân lễ nghi nha. . .

Đặc biệt là, bực này lễ nghi, cũng là ở bình thường khi nhân hạ mới có công phu làm, mà bây giờ. . .

Bất quá lại, bọn họ liền cũng thoải mái, vội vã truyền lệnh xuống, mà trong sân chư đạo thông chi chủ, phàm là có thân phận, liền cũng đều chỉnh đốn áo bào, đỡ thẳng mũ miện, theo ở Tần gia gia chủ sau khi, thanh thanh cuống hống, trên mặt cũng đã chất lên duyệt sắc nụ cười.

"Thành mông Bắc Vực, Thất hải, Tây Hoang, Nam Cương đồng đạo không bỏ, đến đây tương viện, Đông Thổ trên dưới, vô cùng cảm kích. . ."

Một tiếng hét cao, vang vọng ở trong hư không.

Khắp nơi bát hoang, thậm chí nói là toàn bộ Thiên Nguyên, tựa hồ cũng nghe được một câu nói này.

Thế gian chư thế, mạnh yếu khó biện, nhưng Bắc Vực, lại vẫn là lần thứ nhất xếp hạng tất cả thế lực đằng trước.

Cũng là ở đây một chốc, không trung có tiên nhạc minh lên, mờ mịt động lòng người, tựa hồ theo tiên nhạc vang lên, không trung có thiên hoa rơi rụng, một mảnh tiên ý lượn lờ, mà ở giữa không trung, lại có tia sợi mây khói hạ xuống, đan dệt quần quanh, hóa thành một cái hoàn toàn trắng muốt đường mây, trực tiếp về phía trước lan tràn đi ra ngoài, một mặt đưa đến Bắc Vực chúng tu dưới chân, một đầu khác lại kéo dài hướng về phía Đông Thổ một toà Tiên sơn.

Tượng trưng Đông Thổ văn hoa khí vận núi Thượng Thanh!

Núi Thượng Thanh trên, Tần gia gia chủ các loại Đông Thổ thân phận cao quý đại tu hành giả, đều đứng ở đỉnh núi, tự mình đón lấy.

Phía sau bọn họ, đã có chư vị lão tiên sinh tự mình pha trà, cẩn thận chăm chú.

...

...

"Cái này. . ."

Bắc Vực tu sĩ thấy được tình cảnh này, đều trực tiếp sửng sốt.

Tuy rằng chính bọn hắn từ trước đến giờ không thừa nhận, nhưng Bắc Vực nhiều nhất đúng là nhà quê, cái nào gặp qua khung cảnh này a, cả kinh trợn mắt ngoác mồm sau khi, từng cái từng cái không từng va chạm xã hội nhìn trái phải thậm, cái kia đường mây thoát nhìn liền không sai, cái kia thiên hoa làm sao biến ảo ra đến?

"Ai nha, đều muốn đánh trận, còn làm nhiều như vậy hoa lý hồ tiểu, Đông Thổ thực sự là. . ."

"Chính là, chân thực không được mà, chẳng lẽ đánh trận trước còn đến uống cái rượu?"

Có Bắc Vực tu sĩ một mặt ghét bỏ nói, chỉ là trên mặt cái kia không che giấu được sắc mặt vui mừng, lại là bán đi bọn họ.

Còn có người vừa nói, vừa lạng lẽ đưa chân ra, giẫm giẫm trước mắt đường

mây.

"Hai vị, xin mời!"

Cổ Thông lão quái là Bắc Vực người có tiền nhất, cũng là nhất từng va chạm xã hội người, bày ra một bộ cũng không làm vì những dị tượng này lay động dáng dấp, chỉ là cười ha ha, hướng về Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca hai người cười nói, mà ở xung quanh, những người khác cũng đều rõ ràng, không có ai cướp leo lên cái này đường mây, chỉ là vô cùng có hiểu ngầm hướng về hai bên tránh ra, xin mời hai người bọn họ trước tiên bước lên cái này đường mây.

Tất cả mọi người đều biết, bọn họ lần này về Đông Thổ, ý nghĩa trên là không giống nhau.

"Người cũng tới. . ."

Triệu Chân Hồ cùng Mạc Cửu Ca hai người không có từ chối, chỉ là quay đầu lại, hướng về Phương Quý nói.

"Cái gì?"

Dọc theo con đường này, Phương Quý đều lo lắng, phảng phất đang lo lắng cái gì đại sự, liên tiếp thất thần, đối với tất cả xung quanh đều không thể nào quan tâm, lúc này chợt nghe đến bọn họ hai người ở kêu chính mình, nhất thời hơi ngẩn người ra, ngẩng đầu lên: "Làm gì?"

"Cùng đi đi!"

Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ cười nói: "Người nên đi ở phía trước!"

Mạc Cửu Ca vẻ mặt thản nhiên nói: "Chủ yếu nhất chính là, này một phen cố là đến nợ kiếp, cũng coi như là đến vì người đón dâu!"

"Ồ. . ."

Phương Quý ngẩn ngơ, vẫn là lo lắng đi lên.

Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ cùng Mạc Cửu Ca hai người ở trước, mắt tập trung Phương Quý lạc hậu nửa cái thân vị, tiểu Long đế ngồi xỏ ở trên bả vai của hắn, Anh Đề một mặt hiếu kỳ đi theo bên cạnh hắn, sau đó

chính là Cổ Thông lão quái, Cung Thương Vũ, Bắc Vực Tiểu thánh quân
đám người, lại lui về phía sau chính là Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu
vương, Thất hải hai vị Long chủ cùng với Long nữ Ngao Tâm mấy người,
từng bước một bước lên đường mây.

Đạp lên đường mây, đi kèm tiên nhạc, bọn họ như là trích tiên hạ phàm
giống như, kính hướng về núi Thượng Thanh đi tới!

Chương 777 : Duy Nhất Phương Pháp

"Triệu sư. . . Đạo huynh, Mạc tiên sinh!"

Đi kèm tiên nhạc, đạp lên đường mây, Triệu Chân Hồ cùng Mạc Cửu Ca hai người, dẫn theo Phương Quý, Cổ Thông lão quái, Cung Thương Vũ, Cửu U Minh Hải, Vụ hải hai vị Long chủ, A Khổ sư huynh cũng Tây Hoang mấy vị Đại Ma, Hắc Sơn đại tôn cũng Nam Cương mấy vị Yêu vương, cùng nhau tại núi Thượng Thanh trên ngòi xuống, bốn phương đại quân, thì lại tại núi Thượng Thanh xuống đóng quân, chờ đợi điều sai, sớm có thị nữ dâng tiên trà lại đây, Tàn gia gia chủ xin mời từ muốn mời, xưng hô Thái Bạch tông chủ cùng Thiên Thượng Kiếm Tiên thì hơi có chút do dự, cuối cùng vẫn là lựa chọn "Đạo huynh" cùng "Tiên sinh" hai chữ!

Xưng "Đạo huynh", chính là kính thân phận của đối phương địa vị, xưng "Tiên sinh", chính là kính đối phương tài học!

Một tiếng xưng hô bên trong, liền đã bao hàm quá nhiều đồ vật.

Đặt ở 300 năm trước, Thái Bạch tông chủ cùng Thiên Thượng Kiếm Tiên, chính là cùng hẳn nói một câu, đều giống như là một loại ban ân, tất nhiên sẽ không được đến xưng hô như thế, cũng không ai biết lúc này Đông Thổ chư vị tu sĩ, nói những câu nói này thời điểm, có phải là thật hay không tâm thành ý, xuất phát từ nội tâm, bất quá, cái này kỳ thực cũng không trọng yếu, đối phương rõ ràng không chân tâm, nhưng không được không bày ra loại thái độ này, kỳ thực càng thoải mái hơn.

"Tần đạo huynh không cần có nhiều như vậy hư lễ!"

Thái Bạch tông chủ trên mặt rõ ràng có giấu không giấu được ý cười, nhưng vẫn là bày ra một bộ trịnh trọng nghiêm nghị dáng dấp, uống qua trà, liền trầm giọng nói: "Như hôm nay hàng tai ách, nhân quả hôn tạp, có Ma tử tỉnh lại Ma sơn, cưỡng bức Thiên Nguyên, Đông Thổ đã là cuối cùng một đạo phòng tuyến, một khi Đông Thổ thất thủ, Thiên Nguyên sợ là đường đem không phúc, con đường tu hành cũng từ gian nan, với ta Thiên Nguyên chúng sinh mà nói, con đường tu hành, thế nhưng vẫn minh căn cơ,

đường, chính là trong lòng bàn tay binh khí, chúng sinh đều từ hoang man mà sinh, nếu như không có văn minh căn cơ, há lại trở về hỗn độn vô tự, nếu như không có trong lòng bàn tay binh khí, lại há có phi thăng thăm dò cánh cửa, là lấy chúng ta đều biết lợi hại, lật mây vượt biển, cũng muốn đi qua giúp đỡ!"

"Triệu đạo huynh nói có lý!"

Tần gia gia chủ nghe vậy, đúng là vẻ mặt vừa chậm, trong lời nói nhiều chút kính phục.

Kỳ thực đối với hắn mà nói, trong lòng sợ nhất cái gì, đơn giản chính là những thứ này người đi tới Đông Thổ sau khi, không nói chống đỡ ngoại ma việc, mà là vừa đến đã lôi chuyện cũ, không nói những cái khác, vèn vện là Bắc Vực nhắc tới bọn họ Tiểu thánh quân bị phong ấn, Thất hải nhắc tới lúc trước tiêu diệt chuyện, thì sẽ để Đông Thổ á khẩu không trả lời được, mà nếu bọn họ lại mượn cơ hội này thừa dịp cháy nhà hôi của, liền càng khó chịu hơn.

Không trở mặt đi, nói nói không được, trở mặt, lại hồng rồi đại cục. . .

Nhưng Triệu Chân Hồ vừa mở miệng, liền đem giai điệu định ở đại thế trên, không đề cập tới chuyện xưa, cũng nhượng bọn họ an tâm không ít.

Vẻ mặt vừa chậm, liền muốn xin mời người nắm hồ sơ lại đây, thương lượng đại chiến việc, nhưng không ngờ Mạc Cửu Ca còn không chờ hắn mở miệng, liền cười nói: "Đại chiến tuy gấp, cũng không thể thiếu lễ số, đồ nhi ngoan, còn không mau mau tiến lên, đến bái kiến người tương lai nhạc phụ đại nhân?"

Thái Bạch tông chủ cười bỏ sung: "Kỳ thực hiện tại đã có thể gọi thẳng nhạc phụ đại nhân!"

Phương Quý chính ở phía sau trầm tư, bị Tiêu Tiêu tử đẩy một cái, lúc này mới phản ứng lại: "Ồ nha. . ."

Mà vừa nghe đến lời ấy, Đông Thổ chúng tu, nhất thời vẻ mặt uất ức.

Chuyện này làm sao liền, vừa lên đến liền muốn gọi người nhạc phụ?

Đặc biệt là Tần gia gia chủ, sắc mặt càng kém, nghĩ thậm, mới vừa ta còn ở

trong lòng khen các người thức đại cục, không có tới liền doạ dẫm đây, kết quả các người liền đến cái này vừa ra, ta làm sao liền lập tức nhiều cái con rề đi ra, hiển nhiên Phương Quý đã đi lên phía trước, hướng về chính mình hát cái phì vâng, miệng nói "Lão Thái sơn", cả khuôn mặt cũng như thể từ trở nên uất ức lên, lúng túng đến cực điểm. . .

Lời này nói thế nào, chính mình là đáp ứng vẫn là không đáp ứng?

Vừa nhìn thấy Phương Quý, vừa nghĩ tới cái cửa này lung ta lung tung việc hôn nhân, liền để hấn cảm giác đầu đều nổ.

Cái này căn bản là một quyền ai cũng nói không rõ ràng sổ sách lung tung a!

Vừa bắt đầu bọn họ muốn hướng về chính mình nữ nhi câu hôn, chính mình liền không nghĩ tới đáp ứng, nhưng là Thiên Thượng Kiếm Tiên đem kiếm ý của hấn ở lại vách núi bên trên, coi như sính lễ, này kiếm ý thực sự quý giá, càng làm cho Tần gia nhất thời không nở lòng bỏ từ chối, vì lẽ đó, tuy rằng không có đáp ứng hôn sự này, nhưng sính lễ nhưng cũng không có lùi, mà hôn sự này, lại cũng thật liền như thể mơ mơ hồ hồ gác lại lên. . .

Mà bây giờ, tiểu tử này vừa lên đến, liền gọi "Lão Thái sơn", chính mình như thể không dám không đáp ứng a. . .

Nếu là không đáp ứng, cái này viện binh có phải là ngay lập tức sẽ muốn biến thành kẻ địch?

"Nhi nữ việc nhỏ, không cần treo ở bên mép?"

Cũng liền vào lúc này, thấy được Tần gia gia chủ vẻ mặt trầm ngưng, đã sắp đẩy ra nước đến, phía sau hấn một cái áo bào trắng thân dài nam tử, liền ngưng tiếng mở miệng nói: "Việc quan trọng, vẫn là bức lui Ma tử, cứu đến Thiên Nguyên. Cái kia Ma tử lại lịch kỳ lạ, làm việc quỷ bí, thiên lại có thể ngự Ma sơn, cảnh giới quái lạ, Bắc Vực, Thất hải, Tây Hoang, Nam Cương các vị đạo hữu vừa đến, có thể có cái gì lùi địch kẻ sách?"

Mọi người nhìn nhau một chút, đều không mở miệng.

Đúng là Thái Bạch tông chủ hơi trầm ngâm, liền cười nói: "Chúng ta tự có một bầu máu nóng, liền đem binh đến cứu viện, lùi địch kẻ sách, đúng là không có suy nghĩ nhiều, chỉ bất quá Đông Thổ thần thông tinh diệu, đạo

uẩn phi thường, bây giờ vừa đã chịu đựng đến hồi lâu, nói vậy trong lòng cũng sớm có tính toán, nếu là chư vị đạo huynh tin được chúng ta những viện binh này, không đề phòng trực tiếp giảng kế hoạch của các người nói ra, mọi người cùng nhau tham tường. . ."

Mấy vị kia Đông Thổ đại tu nghe vậy, nhất thời khẽ cau mày, nhất thời không người mở miệng.

Thái Bạch tông chủ hơi lộ ra vẻ kinh ngạc, nói: "Chẳng lẽ có cái gì nổi niêm khó nói?"

Mấy vị kia Đông Thổ đại tu sắc mặt càng là có chút không dễ nhìn, không người mở miệng.

Bọn họ cái này chìm xuống mặc, bầu không khí liền đã có vẻ hơi ngột ngạt, dù là ai đều nhìn ra, Thái Bạch tông chủ nói không sai, Đông Thổ trong lòng kỳ thực đã có một loại nào đó lùi địch kế hoạch, chỉ là không biết tại sao, bọn họ lại không chịu ở trước mặt người nói ra. . .

"La lý a sách, há lại là nên có hành vi?"

Trong trầm mặc, bỗng nhiên một tiếng nói già nua quát lên: "Như không nói cho chúng ta, các người Đông Thổ chính mình chặn đến xuống sao?"

Mọi người kinh hoàng nhìn lại, liền thấy nói chuyện càng là Cổ Thông lão quái.

Này lão đầy mặt uy nghiêm, vẻ mặt bất mãn, ngồi đàng hoàng ở trên ghế thái sư, căm giận nhìn những kia Đông Thổ đại tu.

Trời ạ. . .

Không biết có bao nhiêu người trong lòng than thở, mấy vị kia Đông Thổ đại tu, đều là tu vị sâu không lường được, sợ là đã có cảnh giới Hóa Thần đi, mà Cổ Thông lão quái mới là tu vị gì, trải qua cái này từng cuộc một đại chiến, lần lượt cảm ngộ, đột phá Kim Đan trung cảnh không có?

Lại trực tiếp răn dạy những thứ này Đông Thổ đại tu, thực sự là. . .

. . . Uy phong!

Quả không hổ là Bắc Vực tư cách già nhất, danh tiếng vang nhất lão tiên bối một trong!

Mà đón Cổ Thông lão quái rắn dạy, mấy vị kia Đông Thổ đại tu trên mặt, nhưng không có lộ ra cái gì phần uất vẻ, chỉ là càng thêm trầm ngưng, như là có cái gì nỗi niềm khó nói, lấy thân phận và địa vị của bọn họ, lại không tốt làm ra quyết định đến, cũng ở cái này vô hình trầm mặc, ép tới trong lòng mỗi người đều không thoải mái, cái này một mảnh cùng kẻ thù khái khí thế, liền muốn tùy theo mà tan rã lúc, bỗng nhiên trong lúc đó, núi Thượng Thanh giữa không trung, có Tiên cung hình bóng hiện ra, rồi sau đó ba đạo thần quang từ Tiên cung trong rơi xuống, rơi vào núi Thượng Thanh trên.

Ba vị lão giả hiển lộ ra thân hình, một người thân là áo bào trắng, một người thân mặc áo bào đen, một người trên người mặc nâu bào, thân hình tựa như hư vẫn đứng là, áo bào bên trên thân quang mờ mịt, phảng phất tự thân liền dẫn có thể ảnh hưởng thiên địa đại đạo khí uẩn, chính là Đông Thổ ba vị Lão thần tiên!

"Bái kiến lão tổ tông. . ."

Vừa thấy được ba người này đồng thời hiện thân, Đông Thổ chư vị đại tu, đều đến thân hình lễ, thân hình lui về phía sau.

Liền ngay cả mới vừa rắn dạy qua mấy vị gia chủ Cổ Thông lão quái, sắc mặt cũng hơi hơi có chút không tự nhiên.

"Vị lão hữu này, nói không sai!"

Ngoài dự đoán mọi người chính là, mấy vị Đông Thổ Lão thần tiên nhẹ nhàng mở miệng, hướng về Cổ Thông lão quái nhẹ nhàng gật đầu, đem cái Cổ Thông lão quái đều kinh sợ đến mức ngậy ra tại chỗ, cũng không biết là nên khóc hay nên cười, tốt xấu mấy vị này Lão thần tiên vẫn chưa nhiều lời, trong đó lão giả áo bào trắng nhân tiện nói: "Thế như một phát , ngược lại cũng không cần lừa gạt, Ma tử mang Ma sơn oai mà đến, thực khó chống đối, chính là ta Đông Thổ đánh lên vạn năm gốc gác, bây giờ cũng bất quá là miễn cưỡng chống đỡ, kéo dài hơi tàn, mà nếu là nghĩ thật là đoạt chút sinh cơ, liền chỉ có bù đắp Cửu Tiêu cung con đường. . ."

"Hả?"

Nghe được mấy vị Lão thần tiên lời nói, mọi người đều là cả kinh, nhắc lên hứng thú: "Thật có biện pháp?"

Nậu bào ông lão đến lúc này, cũng không dỗi gạt người bên ngoài, nói thẳng: "Thê có di tàng, chính là kiếp trước lưu lại, bây giờ Ma tử đến từ kiếp trước, tự có người thường nan giải hung uy, nhưng nếu muốn đối phó hẳn, nhưng cũng chỉ có thể dựa vào kiếp trước di tàng, bất luận là Thất hải vẫn là Tây Hoang, Nam Cương hoặc là trước đây Tôn phủ, vốn là liên đều đã tham diễn kiếp trước di tàng, tìm tới một chút đường phương hướng, ta Đông Thổ cũng không ngoại lệ, chúng ta tiêu tốn vô số đời Đông Thổ cao nhân tâm huyết, tham diễn Cửu Tiêu Diễn Thiên Cung, có thể bố trí Vạn Vật Quy Nguyên đại trận, nhờ vào đó chống đối Ma tử!"

"Cửu Tiêu diễn thiên cung?"

"Vạn Vật Quy Nguyên đại trận?"

Chúng Bắc Vực tu sĩ, đều nghe có chút kinh ngạc, trong lòng sinh ra một ý nghĩ: nghe không hiểu, nhưng thật giống rất lợi hại!

Mà ánh mắt nhẹ nhẹ đảo qua chúng tu, ba vị Lão thần tiên bên trong lão giả áo bào trắng nói: "Chỉ là tuy rằng bày xuống đại trận, có thể có năm thành năm, đối kháng Ma tử, nhưng thời gian của chúng ta, cũng đã không còn nhiều, chỉ dựa vào đông Thổ chi lực, vẫn còn chống đỡ không tới đại trận hoàn thành, vì lẽ đó chư vị tới đúng lúc, nếu là có thể giúp đỡ ta Đông Thổ chống đỡ chút thời điểm, kéo dài tới quy trận đại trận thành, Thiên Nguyên liền có thể. . ."

Không đợi bọn hắn lời nói xong, Mạc Cửu Ca bỗng nhiên nói: "Vạn Vật Quy Nguyên đại trận còn thiếu cái gì?"

Hắn làm như đã đoán được cái gì, sắc mặt dĩ nhiên trở nên hơi lạnh lùng nghiêm nghị.

Ba vị Lão thần tiên khẽ trầm mặc một chút, vị kia áo bào đen ông lão chậm rãi mở miệng nói: "Vẫn còn cần một người, nhập trú Thiên cung, tọa trấn trung thiên, lấy tự thân chi linh, bù quy nguyên số lượng, nhờ vào đó ôm đồm lực lượng thiên địa, phong vạn vật chi thần, như vậy, mới có thể chống đỡ Ma tử!"

Thái Bạch tông chủ sắc mặt, cũng theo chìm xuống, thấp giọng nói: "Người

này là ai?"

Chu vi chư Đông Thổ đại tu, đặc biệt là mấy vị kia thế gia chi chủ, lúc này sắc mặt, cũng đều có vẻ hơi trầm ngưng.

Núi Thượng Thanh trên, đúng là hư không ngưng tụ, khiến người cảm thấy ngọt ngào.

Áo bào trắng Lão thần tiên nhẹ giọng nói: "Người thích hợp nhất, chính là Tần gia một đứa bé, tên gọi Tần Lý!"

...

...

Rắc rắc!

Trên núi phẳng phất có lôi đình lóe qua, thiên địa đều im lặng, yên lặng như tờ.

"Người mẹ kiếp nói lại cho ta nghe?"

Bỗng nhiên một tiếng phần nộ kêu to vang lên, Phương Quý đã là đầy mặt căm tức, hướng về ba vị lão giả chửi ầm lên: "Ta vạn dặm xa xôi lại đây giúp các ngươi Đông Thổ theo người đánh nhau, kết quả các ngươi cái này duy nhất phần thắng, chính là hi sinh ta cái kia chưa xuất giá vợ? Hợp chụp các ngươi ý tứ, ta còn muốn giúp đỡ các ngươi tranh thủ thời gian, đến để cho các ngươi có đầy đủ thời gian đem vợ ta cho hại?"

Chương 778 : Lựa Chọn

Nghe Phương Quý gầm lên, núi Thượng Thanh trên, bầu không khí bỗng nhiên liền trở nên cực kỳ lúng túng.

Phương Quý tiếng hét này hỏi, liền đem Đông Thổ chư tu bức đến một cái cực kỳ lúng túng mức độ, mà cái này lúng túng, còn có một phần nguyên nhân ở chỗ, đang ở trước đây không lâu, vốn cũng là bởi vì Phương Quý bị Đông Thổ ba vị Lão thần tiên phong ấn, bởi vậy đưa tới Ma tử giáng thế, bây giờ Phương Quý cùng Bắc Vực tu sĩ, bất kể hiềm khích lúc trước, đến đây Đông Thổ tương viện, kết quả đối mặt rồi lại là như vậy tuyệt vọng kết quả?

Bất kể là ai một ngẫm nghĩ lên, đều sẽ cảm thấy khó có thể mở miệng.

Mà đối mặt Phương Quý lửa giận, Đông Thổ ba vị lão thần, lại lạ kỳ không có phát hỏa, bọn họ chỉ là xoay người, lẳng lặng nhìn về phía Phương Quý, vẻ mặt có vẻ khá là bình tĩnh, nghe giọng hỏi: "Vị tiểu hữu này, hoặc nói là Tiểu thánh quân các hạ, người chất vấn chúng ta, không tốt đáp lại, nhưng lão phu vẫn là muốn hỏi người một vấn đề, người đến tột cùng là ai, cùng ngày đó hàng Ma tử lại là quan hệ gì?"

Cái này một tiếng hỏi, nhất thời làm cho chu vi vô số ánh mắt, tụ tập đến Phương Quý trên người.

Đông Thổ Lão thần tiên, hỏi ra tất cả mọi người đều quan tâm nhất một vấn đề.

Mọi người đều biết, Ma tử là đang bị Phương Quý phong ấn sau khi mới giáng sinh, hơn nữa hẳn một giáng sinh, liền đoạt đi Phương Quý tiên bào, lúc này mới có sức mạnh kinh khủng như vậy, lại thêm vào cái kia thôn Đậu Trâu trong người nói cho bọn họ biết mấy lời, liền người người đều biết, Phương Quý cùng Ma tử, cùng đời trước Tiên điện chủ nhân, hẳn là đều có một ít thân bí quan hệ, chỉ bất quá, cái này quan hệ đến tột cùng là cái gì?

Theo thôn Đầu Trâu trong người mà nói, bọn họ phong ấn nhượng bọn họ thân cận Phương Quý, vì lẽ đó thả ra cướp đường Ma tử.

Cái kia bây giờ Phương Quý từ trong phong ấn thoát vậy, có hay không lại đại biểu sẽ che chở Thiên Nguyên đường?

Trong lòng mỗi người, đều có chính mình suy đoán, trong lòng mỗi người, kỳ thực đều có một đoàn loạn tề, chỉ bất quá, có mấy người lựa chọn, đem cái này loạn tề gác lại lên, chỉ tuyên chọn chính mình tin tưởng, tựa như Thái Bạch tông chủ cùng Mạc Cửu Ca, cũng có chút người, dựa vào trực giác của chính mình, liền lựa chọn tin tưởng Phương Quý, tựa như những kia từng cùng Phương Quý sóng vai làm loạn, lật đổ toàn bộ Tôn phủ Bắc Vực tu sĩ.

Mà Đông Thổ Lão thần tiên, nhưng là đem cái này nghi hoặc, trực tiếp hỏi lên.

Liền, mỗi người đều nhìn về Phương Quý, chờ bọn họ trả lời.

Chính là lựa chọn tin tưởng Phương Quý, cũng không có nghĩa là bọn họ đối với đáp án này không hiểu kỳ.

Mà Phương Quý đón cái vấn đề này, cũng đột nhiên trở nên trầm mặc lại, nếu là có người hiểu rõ hắn, liền có thể mơ hồ từ hắn trong ánh mắt nhìn thấy một chút chột dạ vết tích, bất quá cái kia chột dạ vết tích, lóe lên liền qua, Phương Quý liền lại trở nên một mặt nghiêm nghị, như là một cái khổ nhiều thù sâu, một lòng vì Thiên Nguyên cân nhắc trí giả, chậm rãi mở miệng nói: "Các người hỏi chân tướng, có trọng yếu không?"

Mọi người nghe được đều có chút mộng, trong lòng thầm nghĩ: "Đương nhiên trọng yếu. . ."

Phương Quý chậm chậm mở miệng, tiếp tục nói: "Nếu như các người không phải hỏi ta cùng Ma tử, cùng đời trước vậy ai ai quan hệ. . ."

Hắn dừng lại một chút, nói: "Ta quên!"

Nhìn hắn vô số ánh mắt, nhất thời trở nên hơi ngờ vực.

Phương Quý giải thích: "Thật sự quên, hoặc là nói căn bản liền không nhớ ra được. . . Cũng không ai nhắc nhở ta!"

Mọi người thấy hẳn vẻ mặt thành thật, thậm chí có chút dảng dấp khổ não, đúng là dần dần tin.

"Thế nhưng. . ."

Phương Quý nhân mạnh, ngạo nghễ nói: "Thế nhưng ta có thể cảm giác được, ta cùng cái kia muốn đoạt người khác đường gia hỏa không giống nhau, ta đối với người khác đường căn bản liền không có hứng thú, đừng xem trên người ta nhiều như vậy bảo bối, nhưng cũng không phải ta đoạt, đều là chính bọn hắn đưa tới cửa a. . ." Nói tới chỗ này, thấy chung quanh người nhìn ánh mắt của hắn nghi sắc càng nặng, vừa bất đắc dĩ khoát tay áo một cái, nói: "Được rồi, có chút là ta đoạt, nhưng ta đoạt thời điểm căn bản không biết đó là cái gì trò chơi a, liền cùng nhặt tiền tựa như kiếm về. . ."

Chúng tu trên mặt đều lộ ra suy tư nhưng cũng càng mộng bức vẻ mặt.

Phương Quý hơi không kiên nhẫn, nói: "Tính toán một chút, nói tóm lại, một câu nói, ta cùng cái kia Ma tử cũng không phải một nhóm a, ngẫm lại là được, ta với hắn nếu là một nhóm, vậy ta chạy tới các ngươi nơi này thêm cái gì loạn, đàng hoàng ngồi xôm ở Bắc Vực nhìn các ngươi Đông Thổ bị diệt không phải xong, trên thực tế, hiện tại ta, so với các ngươi càng hận hắn, hắn chỉ là muốn đoạt các ngươi con đường, mà trên người ta những kia bảo bối, có thể cũng đã bị bọn họ cướp đi a, hắn thậm chí nói đều giảng minh bạch, trước chính là đang lợi dụng ta!"

Càng nói càng tức, mạnh mẽ nắm quả đấm, cắn răng nói: "Ta sao có thể được cái này khí, ta đến đánh chết hắn!"

Chúng tu nghe đến đó, mới chậm rãi gật đầu, không ít người trên mặt lộ ra thoải mái vẻ mặt.

Đối với Phương Quý nói, bọn họ trên căn bản đều là không tin. . .

Bất quá Phương Quý có một câu nói, nói đến đó, cái kia chính là nếu Phương Quý lòng mang ý đồ xấu, vậy căn bản không cần đến Đông Thổ, chỉ ở Bắc Vực xem trò vui là được, ngược lại bây giờ Đông Thổ, tình thế đã sụp đổ đến đây, tiêu diệt cũng chỉ là sớm muộn việc, cũng không thể hắn nghĩ xem trò vui, còn đến chuyên chọn cái gần điểm địa phương xem đi, tuy rằng việc này hẳn không phải không làm được, nhưng độ khả thi dù sao không lớn. . .

"Nếu đồng thời tới, chúng ta tất nhiên là tin tưởng hẳn!"

Cũng vào lúc này, vẫn chưa từng mở miệng, tựa như người ngoài cuộc giống như U Minh hải Long chủ, hờ hững mở miệng nói: "Chỉ bất quá, coi như là tin tưởng, nên như thế nào giải quyết khốn cục trước mắt, nên làm gì chém giết, hoặc là bức lui vị kia Ma tử, chung quy phải có cái kế hoạch!"

Một câu nói liền dẫn ra sự chú ý, ánh mắt mọi người lại lần nữa nhìn về phía Đông Thổ một phương.

Đông Thổ ba vị Lão thần tiên trầm mặc, chưa phát một lời.

Đúng là Đông Thổ một cái mặc hoa phục người đàn ông trung niên, nhàn nhạt mở miệng nói: "Trước đây chúng ta đã nói qua, như muôn lấy đến một ít phần thắng, liền chỉ có bù đắp Vạn Vật Quy Nguyên đại trận, theo lẽ thường mà nói, đưa Tần gia nữ oa nhập Tiên cung, lại mượn do chư vị lực lượng, bảo đảm nàng có hòa vào đại trận thời gian, cái này vốn là phần thắng một cái lớn nhất đường, cũng gần như duy nhất một con đường. . ."

"Chỉ tiếc. . ."

Hắn nhìn Phương Quý một chút, tiếng nói trầm thấp đi xuống: "Sinh mà làm người, lại luôn là sẽ bởi vì như vậy như vậy nguyên nhân, trước sau không cách nào đi ở chính xác nhất trên đường, biết rõ đó là duy nhất cơ hội, nhưng thủy chung sẽ nhận được quá nhiều người phản đối. . ."

"A. . . Quá!"

Phương Quý một hộp phun nước bọt ở hắn bên chân, tức đến đối phương sắc mặt tái xanh, lùi lại mấy bước.

Trong sân bầu không khí cũng nhất thời trở nên hơi nặng nề lên.

Bọn họ không thể đáp ứng này sự kiện, trước liền là bởi vì Đông Thổ Lão thần tiên cảm giác được uy hiếp, cho nên lựa chọn đem Phương Quý phong ấn, kết quả đưa tới bức này đại họa chuyện, bây giờ nếu lại bởi vì đối với cái này phần thắng suy tính, lại mạnh mẽ đem cái kia Tần gia nữ oa phong ấn tiến vào bên trong đại trận, ai biết lại sẽ dẫn ra cái gì loại vấn đề đến, ai biết tình thế có thể hay không lập tức chuyển biến xấu đến không cách nào cứu vãn?

"Ba vị lão tiên bối, ta có một hỏi. . ."

Cũng vào lúc này, Thái Bạch tông chủ chậm rãi mở miệng, nói: "Bây giờ, nếu chúng ta có thể vì cái kia hư vô phiêu miểu năm thành phần thắng, liền đem một cái vô tội nữ hài đầy hương về trong trận, đem nàng hi sinh, cái kia sẽ có một ngày, vì một cái khác mục đích, vì mặt khác một cái càng mạnh con đường, có hay không cũng chẳng khác nào có thể hi sinh rơi càng nhiều người? Thậm chí là. . . Hi sinh rơi toàn bộ Thiên Nguyên mọi người?"

Ba vị Lão thần tiên vẻ mặt lãnh đạm, có một người nói: "Trước đây chúng ta đã nói qua loại này, người có lúc, chung quy phải từ bỏ một chút gì, nếu người muốn cùng lão phu nói cái gì bảo vệ một đường nhân niệm, cái kia liền vạn vật có thể bỏ, có thể ngừng rồi! Chụp người như vậy nói đi, cái kia xưa nay tự có hùng hồn chịu chết hạng người, tự có làm vì đại nghĩa bỏ thân hạng người, bọn họ cũng đều là sai đi? Các người Bắc Vực, cũng có phương bắc Thương Long, làm vì Bắc Vực chịu chết, hẳn cũng là sai lầm đến, dù sau hẳn cũng là hi sinh một cái, lại bảo hộ Bắc Vực đèn nhang!"

Thái Bạch tông chủ vẻ mặt không đổi, chậm rãi nói: "Thương Long bạn cũ chết, là vì tráng cử, hùng hồn phó nghĩa hạng người, cũng đều nghĩa sĩ, có thể ngàn vạn tung chi, chỉ là, bọn họ chết, cùng Tần gia nữ oa, cùng chúng ta Thái Bạch tông đệ tử thế tử, còn có chút khác biệt. . ."

"Hùng hồn phó nghĩa hạng người, chính là mình làm ra lựa chọn!"

"Mà cái kia Tần gia nữ oa, có thể có lựa chọn?"

Hơi dừng lại một chút, hẳn mới chậm rãi nói: "Chủ động chịu chết, là vì đại nghĩa, như chỉ là bị ép, bị lừa gạt, lại là nhân gian bị chuyện!"

Núi Thượng Thanh trên, người chung quanh nhất thời đều trầm mặc lại.

Mà Thái Bạch tông chủ lại chậm rãi nói: "Đường ở người trước, hoặc là người ở đường trước, nguyên thì lại khác, kết quả cũng sẽ không giống, nêu quả thật là đường ở người trước, vậy chúng ta kỳ thực không cần làm đến một bước này, lúc trước Đế Tôn muốn luyện hóa chúng sinh, thành tựu thế gian duy nhất sinh linh, không phải là vì đường, mà hi sinh rơi người bên ngoài sao, chỉ bất quá Đông Thổ hi sinh một cái, hẳn là hi sinh Đông Thổ tất cả sinh linh mà thôi, lại đi lên trước một đời giảng, Tiên điện chủ

nhân cũng sớm là có thể bước ra bước đi này, lại cần gì phải chờ cho tới bây giờ, lại do chúng ta giẫm lên vết xe đổ?"

Núi Thượng Thanh trên, bầu không khí ngọt ngào càng nhiều.

Đủ qua hồi lâu, cái kia ba vị Đông Thổ Lão thần tiên mới nói: "Vậy người có thể có kế sách ngăn địch?"

"Đem hết toàn lực, duy chết mà thôi. . ."

Thái Bạch tông chủ sớm có đáp án, chỉ thấp giọng nói: "Mượn Đông Thổ bây giờ Thiên cung lực lượng, trấn áp Ma sơn yêu tà, rồi sau đó chúng ta ra hết, cầm kiếm giết Ma Tử, như Ma tử chết đi, hoặc là đem hấn bức ra thiên ngoại, Đông Thổ hao kiếp, tự nhiên liền đã tiêu mất. . ."

"Cái này. . ."

Mọi người nghe được, đều là ngẩn ra.

Lúc này Thái Bạch tông chủ nói ra đáp án, cùng Đông Thổ tính toán, vừa vặn ngược lại.

Đông Thổ Lão thần tiên kế hoạch, chính là đem Vạn Vật Quy Nguyên đại trận bù đắp, mượn lực lượng thiên địa, chém chết những kia Ma sơn tà vật, đã như thế, Ma tử liền không còn giúp đỡ, bằng hấn sức một người, lại còn không làm gì được Thiên Nguyên, liền có thể nhân cơ hội đem hấn đuổi đi, mà bây giờ Thái Bạch tông chủ nhưng là muốn trước tiên tập trung lực lượng, trấn áp Ma tử, sau đó lại nghĩ cách đối phó những thứ này Ma sơn ma vật. . .

"Ma tử cảnh giới, cao thâm khó dò, như làm theo kế hoạch của người, e sợ muốn chết càng nhiều người. . ."

Đông Thổ tu sĩ bên trong, có người thấp giọng mở miệng, ý đang giễu cợt.

Những người khác đều hiểu rõ hấn vì sao sẽ nói như vậy, bởi vì Ma tử giáng thế lúc, từng lấy dốc hết sức đấu Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, Nam Cương Yêu Tổ, Tây Hoang ma, kết quả còn dễ dàng hơn trước, đem bọn họ kích thương, cũng là bởi vì ý thức được Ma tử tự thân tu vị cao như thế, Đông Thổ mới sẽ muốn từ Ma sơn tà vật tay, tiêu diệt tà vật, lại bức Ma tử rời đi, thực sự là bất đắc dĩ lựa chọn.

Bởi vì bọn họ biết, Ma tử thực lực của bản thân, thực tại sâu không lường được!

"Quả thật có có thể sẽ hi sinh rơi rất nhiều người. . ."

Thái Bạch tông chủ bình tĩnh hồi đáp: "Nhưng tốt xấu, có đi hay không cùng hẳn liều mạng, chúng ta đều có thể mình lựa chọn!"

. . .

. . .

Gió mát khiêu khiêu, âm lưu tràn ngập.

Trong sân chúng tu, nghĩ đi đôi mắt tu vi kia khùng bố Ma tử, sắc mặt đều trở nên hơi ngọt ngào.

"Ta cái thứ nhất đi!"

Cũng tại lúc này, Phương Quý đứng dậy, hai tay chấp ở sau lưng, ưỡn ngực, trên mặt có trước nay chưa từng có chăm chú cùng ngạo nghễ, có lẫm lẫm tiên uy, sắc vai gánh đạo nghĩa cảm giác, lẳng lặng nhìn về phía Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, nói: "Ta sẽ cái thứ nhất hướng về cái kia Ma tử ra tay, đi đoạt lại thuộc về ta đại đạo di bảo, các người chờ ta cuốn lấy hẳn, lại ra tay, cũng có thể cho ít thương vong. . ."

"Đề báo đáp lại, các người đem xấu con cá gả cho ta, làm sao?"

Chương 779 : Đôi Nàng Một Cái Lựa Chọn

"Người. . ."

Thái Bạch tông chủ nói ra đề nghị, vốn là liên đề rất nhiều người cảm giác được sợ hãi lo lắng, trong lòng không chắc chắn, bản năng liên không muốn cùng Ma tử như vậy khủng bố tồn tại đối đầu, cũng không nghĩ đến, Phương Quý lại vào lúc này đứng dậy, sắc mặt hấn trầm ngưng, đầy mặt nghiêm nghị nói chuẩn bị người đầu tiên xuất thủ, còn nói muốn chờ mình cuốn lấy Ma tử sau khi, lại do những người khác xông lên, cỡ này đảm đương cùng ý không sợ, nhất thời làm cho mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía hấn, dự liệu không kịp sau khi, cũng khó tránh khỏi sinh ra chút ý cảm động. . .

"Đối phó Ma tử, người. . . Người có chắc chắn hay không?"

Vô cùng lo lắng tiếng nói bên trong, có người như là ôm chút hi vọng, thấp giọng hỏi.

"Năm. . ."

Phương Quý lông mày hơi nhíu lại, sau một hồi lâu, lắc đầu thờ dài một tiếng, tuy rằng trong lòng có chút chột dạ, nhưng nghĩ tới chính mình tông chủ bình thường phong độ, vẫn là cần răng một cái, hiện ra một mặt bằng phẳng, hai tay chấp ở sau lưng, khe khẽ lắc đầu, thấp giọng nói: "Chắc chắn cùng không chắc chắn, khác nhau lớn sao? Chúng ta đều biết, không thể làm mất con đường của chính mình, đều là chặn đánh bại hấn. . ."

"Ồ yêu yêu. . ."

Mọi người nhất thời kinh sợ khen, trong mắt Phương Quý hình tượng tựa hồ không có chừng mực lên cao lên.

Kỳ thực mọi người thấy hướng về phía lúc này Phương Quý, trong lòng cũng vô cùng lo lắng, trước đây Phương Quý, Nguyên Anh bên trên có tiên bào, tiên bào bên trên, có đại đạo di bảo, cái kia liền làm cho hấn một thân

khí cơ, huyền diệu khó hiểu, cảnh giới Nguyên Anh, liền đã rất nhiều cảnh giới Hóa Thần cảm giác cao thâm khó lường, nhưng bây giờ đây, hấn xác thực đã phá cảnh giới Hóa Thần, nhưng cũng hoàn toàn mất đi đại đạo di bảo, chỉ có cảnh giới.

Nếu là chỉ có cảnh giới, liền có thể đánh bại từ trên trời đáp xuống Ma tử, cái kia đừng nói Phương Quý, trong sân quá nhiều người đều có thể đánh bại Ma tử, Đông Thổ những này thế gia cùng đạo thông bên trong đại tu, thậm chí là ba vị Lão thần tiên, trong lúc vung tay nhắc chân đều có thể đem Ma tử trấn áp. . .

Mà sự thực là cái gì?

Trên thực tế Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, Nam Cương Yêu Tổ, Tây Hoang ma, liền thủ đều không phải là đối thủ của Ma tử!

Lúc này Phương Quý, đi đối kháng Ma tử, chẳng phải là lấy trứng chọi đá?

"Ta dù sao cùng hấn có chút nhân quả liên lụy. . ."

Như là nhìn ra mọi người lo lắng, Phương Quý thở dài một tiếng, chậm rãi ngẩng đầu lên, như là nhìn chăm chú chân trời đám mây, tiếng nói bị đặt ở một cái trầm thấp lại có từ tính độ dày: "Nếu bàn về thực lực, e sợ Thiên Nguyên không có ai là hấn đối thủ, nhưng ta ít nhất cùng người khác không giống nhau lắm, nếu ta xuất thủ trước, liền có thể thấy được hấn càng nhiều kẽ hở, cùng điểm yếu, nếu ta có thể đoạt lại chính mình Nguyên Anh tiên bào, cái kia thì sẽ mức độ lớn suy yếu thực lực của hấn, như vậy động lên tay đến, mọi người liền sẽ. . . Thiếu một ít nguy hiểm!"

"Trí nhớ trước kia, có lẽ ta không nhớ rõ, nhưng ta biết bây giờ chính mình là ai, ta là thôn Đầu Trâu đi ra Ngọc Điện Tiểu Lang Quân, ta là Thái Bạch tông chân truyền đại đệ tử, ta là Bắc Vực Tiểu thánh quân, ta là sinh ở Thiên Nguyên người, vì lẽ đó, chỉ cần đối phương đối với ta Thiên Nguyên bất lợi, vậy ta thì sẽ cùng hấn tử chiến đến cùng, hấn như nghĩ cướp đi Thiên Nguyên con đường tu hành, cái kia liền muốn hỏi trước qua ta!"

". . ."

". . ."

Trong sân chúng tu, bị hấn thái độ cho kinh sợ, một lúc lâu không người

dám nói tiếp.

Chỉ có không ít người, ánh mắt dần dần biến hóa, trong ánh mắt đã từ từ nhiều chút kính phục tâm tình.

"Vì lẽ đó, ta sẽ người đầu tiên xuất thủ!"

Phương Quý nhẹ giọng mỉm cười, trong tiếng cười, tựa hồ có hơi ý bất đắc dĩ, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, thấp giọng nói: "Nếu nói là có một chút tư tâm, vậy cũng là ta hi vọng dùng chính mình đi liều mạng này sự kiện, đổi được xấu con cá một mạng. . ."

Như là có chút ngưng nghẹn, hơi trầm mặc, nhẹ nhàng thổ khí, than thở: "Tất cả mọi người đều có lựa chọn, nàng cũng phải có!"

Trong sân có chút nữ tu, đáy lòng càng đều nổi lên chút gợn sóng. . .

Vô hình trong, núi Thượng Thanh trên bầu không khí, dĩ nhiên thay đổi, nghe Phương Quý lời nói, dù là vừa bắt đầu liền nhìn Phương Quý ánh mắt phi thường quái lạ, như là dẫn theo chút bất mãn vô cùng tâm tình Tần gia gia chủ, lúc này đều hơi hơi có chút kỳ quái, xem Phương Quý thì đã không còn loại kia trời sinh địch ý, đúng là hơi than tiếc, như là thay mình cái kia nữ nhi, sinh ra một chút ý muốn vui mừng. . .

Mà không khí này biến hóa, cũng như là có vô cùng áp lực, đặt ở ba vị Lão thần tiên trên người.

Cuối cùng làm thế nào, vẫn là muốn để cho bọn họ tới quyết định.

Là dựa theo Thái Bạch tông chủ nói đến, vẫn nhất ý đi một mình, đưa tiêu Lý nhập Thiên cung, bọn họ cũng cần lựa chọn. . .

"Kỳ thực, chúng ta một ngày trước cũng đã bắt đầu cân nhắc cái vấn đề này. . ."

Đón ánh mắt của mọi người, đặc biệt là một mặt nghiêm nghị Phương Quý, ba người bọn họ cũng trầm mặc một hồi lâu, vị kia áo bào trắng ông lão mới nhẹ giọng nói: "Các người nói có lẽ không sai, không cá nhân đều nên có mình lựa chọn cơ hội, ta cái kia huyền tôn nữ tử cũng không ngoại lệ, chúng ta không làm được liền bởi vì lý do như vậy mà không cho nàng tiến vào Thiên cung quyết định, nhưng ít nhất. . . Cũng xác thực không có quyết

định ra đến!"

Có người nghe lời này, cảm thấy có chút hồ đồ, không rõ ý nghĩa.

Đúng là Thái Bạch tông chủ nghe lời này, nhìn về phía lão giả áo bào trắng ánh mắt, đúng là hơi sinh ra chút biến hóa, hẳn rõ ràng ý tứ trong lời nói này, bọn họ đương nhiên sẽ không như Bắc Vực tu sĩ bây giờ nói giống như , bởi vì cái gì lựa chọn không lựa chọn đề tài, liền quyết định không đi bù đắp Vạn Vật Quy Nguyên đại trận, nhưng bọn họ nhưng cũng do dự , bởi vì cái này do dự, mới làm cho bây giờ đều không có làm ra quyết định.

Nếu không, tiểu Lý sớm đã bị đưa vào Thiên cung, liền không có mọi người lần này nghị luận.

Bọn họ không có làm ra quyết định này đến nguyên nhân, ai cũng không tốt nói, hơn nữa khả năng không phải là bởi vì nhẹ dạ, mà là bởi vì đối với những khác một ít chuyện suy tính, tỷ như Bắc Vực tu sĩ thái độ, tỷ như Thiên Thượng Kiếm Tiên thái độ, tỷ như chính mình thái độ.

Nhưng dù như thế nào, ở đối mặt lựa chọn lúc phần này do dự, bảo vệ tiểu Lý.

"Nếu không có quyết định ra đến, cái kia liền không cần quyết định!"

Phương Quý hít sâu một hơi, nở nụ cười, chấp hai tay sau lưng nói: "Hiện tại ta đi diệt trừ cái kia Ma tử, trở về liền kết hôn!"

Mọi người nghe hẳn nói ung dung, trong lòng lại càng hơi trầm trọng.

Trong lúc nhất thời không biết bao nhiêu ánh mắt rơi vào trên người hẳn, đều có chút trầm ngưng cùng ngọt ngọt.

Người này chẳng lẽ không biết Ma tử còn nhiều đáng sợ?

Không, hẳn hẳn là sợ với cái gì người đều hiểu Ma tử còn nhiều đáng sợ, nhưng hẳn lại thật liền muốn như thế đi qua. . .

...

...

"Phương sư đệ, ngươi bây giờ, đôi mắt Ma tử, vẫn là quá miễn cưỡng!"

Một mảnh trong trâm mặc, A Khổ sư huynh bỗng nhiên đứng dậy, hướng về Phương Quý nói: "Ma tử tự thân tu vị cường đại lại không nói, hơn nữa thế gian hơn nữa đại đạo di bảo, đều đã rơi vào trong tay hắn, lúc này ngươi cùng hắn tranh tài, thực sự chịu thiệt quá nhiều. . ."

Phương Quý thoáng cảm động, vẫn là thờ dài nói: "A Khổ sư huynh a, ta như không ra tay, như vậy. . ."

Nói còn chưa rơi xuống, A Khổ sư huynh liền thật lòng bước lên trước, nói: "Ta có thể mang Chân Ma tâm ý cho ngươi mượn. . ."

Phương Quý nhất thời choáng váng: "A?"

A Khổ sư huynh mở ra tay chưởng, liền thấy hắn trong lòng bàn tay, có một đoàn đen ngòm khí tức, càng cùng trước đây Phương Quý cái kia Ma sơn quái nhãn khí tức có chút tương tự, A Khổ sư huynh nhìn đoàn kia màu đen khí tức, thấp giọng nói: "Kỳ thực ta chính là lấy Chân ma chi pháp nuôi đi ra, tuy rằng ta không đánh Lục Thi, nhưng ma ý so với mượn Lục Thi thành ma người càng thuần túy, cái này chính là ta bốn nguyên chi khí, Phương Quý sư đệ, ngươi ném mắt Ma sơn quái nhãn, thực lực tổn thất lớn, nhưng điều này cũng không có gì, ta đem ma ý cho ngươi mượn, bù đắp ngươi ma nhãn chi nguyên!"

Vừa nói chuyện, hắn đem cái này ma tức hướng về Phương Quý đưa tới.

Ma tức rơi vào Phương Quý mi tâm, lại là ba đạo hoành văn, đan vào lẫn nhau, mơ hồ tựa như hình thành rồi một cái ma nhãn hình dạng.

Cảm thụ cái này ma nhãn khí tức, Phương Quý cả người đều ngẩn ra, sắc mặt mơ hồ có chút cảm động.

"Tiểu bại hoại, còn có chúng ta. . ."

Lúc này, bị chen ở đoàn người mặt sau, đằng hoàng đi theo các trưởng bối sau lưng một đám Thái Bạch tông các đệ tử đứng dậy, cái thứ nhất nói chuyện lại là vành mắt đều đỏ Hứa Nguyệt Nhi, nàng điềm đạm đáng yêu nhìn Phương Quý, nói: "Chúng ta. . . Chúng ta đều từng theo ngươi, mượn Âm Dương đèn đạo uẩn tu hành, trên người nuôi ra Âm Dương đạo uẩn, hiện tại, chúng ta đem nó cho ngươi mượn. . ."

Nói càng nhanh muốn khóc lên: "Cho người mượn, cho người đi. . . Đi cưới vợ của người. . ."

Phương Quý càng là ngây người, cảm động nói không ra lời, trên mặt một mảnh vẻ ưu lo.

"Ai, đã như vậy, ta cũng cho người mượn. . ."

Lại có một cái nói chuyện, lại là Thái Bạch Tam Anh bên trong Bạch U, nàng chân thành nói: "Ta là quỷ thần cùng người huyết mạch, quỷ thần huyết mạch, chính là Tiên Linh sơn huyết mạch, trên người ta máu, liền có Tiên Linh sơn khí tức, giúp người một tay đi. . ."

Phương Quý ngạc nhiên quay đầu nhìn về phía nàng, càng cảm động.

"Hô. . ."

Vẫn ở Phương Quý trên bả vai ngồi xồm tiểu Hắc long Ngao Lai Bảo, lúc này lại cũng chậm chậm giơ lên đầu, liếm liếm Phương Quý mặt, sau đó a ô một tiếng, trong miệng lại là phun ra một tia huyết khí, liền như hình rồng, nhẹ nhàng tung bay ở Phương Quý quanh người.

Mọi người thấy, đã là kinh hãi đến biến sắc.

Cái này một tia huyết khí, chính là tiểu Hắc long Tô long máu, cũng là nó quý giá nhất đồ vật.

Trước đây, đã bị Ma tử đoạt đi một nửa Tô long máu, may nhờ Anh Đề liều mạng cứu giúp, mới bảo vệ nó nửa kia, mà bây giờ, nó lại phun ra một nửa, quán quanh ở Phương Quý bên người, chính mình chỉ chừa một phần nhỏ bảo đảm mệnh, cái này đã là một loại không thể nào tưởng tượng được cảm giác tín nhiệm, mọi người đều vừa sợ lại thán, nhưng liền hai vị kia Long chủ, đều không có thử đi ngăn cản nó. . .

Phương Quý dĩ nhiên cảm động không xong rồi, nghĩ muốn cho nó đưa trở về, nhưng thấy mọi người đều nhìn mình, chỉ có thể cắn răng nhịn xuống, chỉ là nhẹ nhàng sờ sờ tiểu Hắc long đầu, đối với nó nói: "Người yên tâm, quay đầu lại ta nhất định đem trước người những kia bản nguyên cho đoạt lại. . ."

Mạc Cửu Ca nhìn hướng về Phương Quý, thấp giọng nói: "Người đã ngộ ra chính mình kiếm thứ tám, có Tri Kiên viện con đường, Tri Kiên viện kiếm ý là không cách nào đưa cho người khác, cũng sẽ không bị người cướp đi, vì lẽ đó thứ bảy con đường trên ý, vẫn cứ ở trên thân thể người, chỉ bất quá, ta vẫn là muốn chỉ điểm người một câu, Thái Bạch Cửu Kiếm, kiếm thứ tám thường thường đều là thoát nhìn sẽ sai, tựa như ngay lúc đó ta, cũng như vậy lúc người, một kiếm này vốn là bảo vệ, nhưng thường thường bảo vệ sau khi, lại sẽ gặp đến phản bội, mà kiếm thứ chín, chính là. . . Tin tưởng!"

"Người tin tưởng đó là thật sự, cái kia chính là thật sự!"

Phương Quý như là lĩnh ngộ cái gì, nghiêm nghị gật đầu: "Ta biết, ta rõ ràng, ta hiểu!"

Thái Bạch tông chủ cũng nói: "Nam Cương con đường, chính là Quy Nguyên Bất Diệt Thức con đường, cũng ở trên người người. . ."

Phương Quý lại nghiêm nghị gật đầu: "Ta biết, ta rõ ràng, ta hiểu!"

Chương 780 : Thiên Hạ Hi Vọng

Hiển nhiên mọi người đều đem chính mình có thể dành cho, đều cho Phương Quý , liền ngay cả Đông Thổ một phương, cũng có chút thay đổi sắc mặt, đôi mắt nhìn nhau trong, Đông Thổ ba vị Lão thần tiên bên trong lão giả áo bào trắng, bỗng nhiên khẽ gật đầu một cái, Tần gia gia chủ rõ ràng, liền đi lên phía trước, trong tay nhiều một cái màu tím hộp, nhẹ nhàng nói với Phương Quý: "Đông Thổ con đường, đi chính là hư không sinh linh, diễn hóa Thiên cung. . ."

Phương Quý trực tiếp nở nụ cười, nói: "Ta hiểu, ta dùng các ngươi pháp tu luyện ra một con cóc. . ."

Tần gia gia chủ sắc mặt trầm xuống: "Chỉ có ngươi tu luyện ra cóc!"

Phương Quý nhất thời có chút lúng túng, nói: "Ta cho rằng đều là cóc. . ."

Tần gia gia chủ nói: "Không phải!"

Phương Quý: ". . ."

Tình cảnh trở nên hơi lúng túng.

Tần gia gia chủ thở phào, ngăn chặn trái tim lại lần nữa bay lên không thoải mái, hướng về Phương Quý nói: "Bất kể như thế nào giảng, trên người ngươi cũng là có Đông Thổ đường, ta có thể cảm giác được khí cơ kia còn ở trên thân thể ngươi, chỉ bất quá, ngươi tu luyện pháp, cũng không hoàn chỉnh, bây giờ ta có thể cho ngươi chín đạo chính thần chi phù, ngươi có thể từ bên trong lĩnh ngộ đến chân chính Cửu Linh chính điện, bù đắp này pháp. . ."

Phương Quý theo bản năng cau mày một cái, nói: "Không cần chứ?"

Trước Đông Thổ Lão thần tiên còn phong ấn qua chính mình đây, theo bản năng bên trong không quá muốn bọn họ pháp.

Trước đây là trước đây, ngấm lại ở thôn Đầu Trâu thời điểm, vì Tần gia pháp, không biết phé bỏ bao nhiêu tâm tư, nhưng hôm nay đây, ta Phương Quý Phương lão gia đã không giống nhau, người Tần gia pháp lại làm sao, người ba ba đưa tới, ta còn chưa chắc chắn muốn. . .

Vừa nghe Phương Quý lại từ chối, Tần gia gia chủ không khỏi nhú mày.

Một lát sau, hần mới lạnh lùng nói: "Này pháp chỉ truyền người nhà họ Tần, bây giờ cho người. . ."

Phương Quý vừa nghe liền vui vẻ, lắc đầu nói: "Ta lại không phải người Tần gia người. . ."

Thái Bạch tông chủ nghe được lông mày đều cau lên đến, bỗng nhiên đá Phương Quý một cước.

Liền ngay cả Mạc Cửu Ca, cũng sâu sắc nhú mày.

"Người đá ta làm gì?"

Phương Quý có chút không rõ quay đầu lại nhìn về phía Thái Bạch tông chủ, nghĩ thầm tông chủ làm sao keo kiệt như vậy, vừa thấy Tần gia pháp, liền gập gáp như vậy, không biết đối với ta Phương Quý Phương lão gia tới nói, từ lừa gạt đến Tần gia pháp, đến từ chối Tần gia pháp, đại diện cho. . .

Ý nghĩ chưa rơi xuống, Thái Bạch tông chủ đã lặng yên đối với hần nói: "Nhận Tần gia pháp, chính là Tần gia người. . ."

Phương Quý ngẩn ra, nghĩ thầm đúng vậy, cái này như thế nào. . .

"Con dâu!"

Mạc Cửu Ca thấp giọng nói một câu.

Phương Quý nhất thời bỗng nhiên tỉnh ngộ, sắc mặt vừa mừng vừa sợ, trợn to hai mắt nhìn về phía Tần gia gia chủ, bỗng nhiên hai tay nâng đón lấy, vừa tiếp còn vừa liên tục chấp tay, nói: "Ta rõ ràng, ta rõ ràng, cảm tạ lão Thái sơn, cảm tạ lão Thái sơn. . ."

Tần gia gia chủ mạnh mẽ nhin xuống đem hộp đoạt lại kích động.

"Âm Dương đạo, Tiên Linh sơn, Tô long máu, Chân Ma khí, Tri Kiên viện chi ý, Quy Nguyên thần thức, Cửu linh chi pháp. . ."

Đông Thổ mặt khác một cái Lão thần tiên nhẹ giọng thán lên, nói: "Thế gian chín đường, lại đã có bảy đường quy ở trên người người, mà người bản thân mình, lại cùng Càn Nguyên có quan hệ, chính là có tám cái đường chân ý, chỉ tiếc a, cuối cùng vẫn là thiếu mất Ngũ linh con đường, cái kia Ngũ linh chí bảo, đều đã bị Ma tử cướp đi, nếu không thì, có chín cái đường chân ý, người phân thắng, còn có thể càng to lớn hơn chút. . ."

Những người khác nghe lời này, cũng đều có chút tiếc nuối.

Bây giờ Phương Quý, cùng Ma tử khác biệt lớn nhất, chính là ít đi đường khí tức, cho nên như là không có răng chi hổ cùng địch chém giết, mọi người đem chính mình quý giá nhất đường khí tức cho hắn, chính là đang giúp hắn bù đắp cái này một khối, nhưng là chung quy, không cách nào bù đắp. . .

Thiếu mất một con đường, liền nhiều một cái lớn nhất kẽ hở.

"Kỳ thực, thật giống cũng không thiếu. . ."

Phương Quý bỗng nhiên do dự một chút, chậm rãi ngẩng đầu nói.

"Hả?"

Mọi người nghe vậy, đều là ngẩn ra, không rõ nhìn về phía hắn.

Ngũ linh chí bảo, đều đã mất ở Ma tử trong lòng bàn tay, bao quát bị Đệ Tôn một lần nữa mài đi ra chuôi này yêu đao, đều bị Ma tử thu đi, có thể nói, Ngũ linh con đường, trên thế gian đã tuyệt diệt, lại không có bất cứ dấu vết gì, Phương Quý như thế nào sẽ nói không thiếu đây?

"Ta có cái này. . ."

Phương Quý cúi đầu ngưng lại, mở ra tay chưởng, chỉ thấy hắn trong lòng bàn tay, đang có một phương nho nhỏ màu vàng Bạch Hồ ấn, ngược lại hóa thành một đoạn xen vào vật còn sống cùng vật chết trong lúc đó quý liểu, một viên nho nhỏ bọt nước, đều là đạo uẩn phi thường, chính đang tại mọi người kinh ngạc lúc, Phương Quý nói: "Trước ở Quan Châu phá Tôn phủ Thập Môn Quỷ Thần trận thì ta liền ở trong trận phát hiện những thứ lật vật

này, tuy rằng không biết rõ là làm sao luyện ra, thế nhưng từ phía trên này, nhưng có thể rõ ràng cảm nhận được một ít tương tự với Ngũ Linh bảo khí tức. . ."

Mọi người nghe được, đều cảm giác mới mẻ, lập tức tới nhìn kỹ.

Vừa nhìn phía dưới, lại đều có chút bưng tỉnh, lại hiểu ra: "Là Đê Tôn!"

"Đê Tôn được xưng bù đắp Quy Nguyên đạo tàng, đi ra thứ mười con đường, bây giờ xem ra, hẳn càng thật sự làm đến rất nhiều người bên ngoài không làm được chuyện, hẳn lại bằng sức một người, luyện ra tương tự Ngũ Linh bảo tồn tại, gia trì ở Thập Môn Quỷ Thần trận bên trong. . ."

Vừa suy đoán, chúng tu cũng nhất thời có chút kinh ngạc.

Cái kia Vụ đảo tiểu tộc ra người đến, lại bằng sức một người luyện Ngũ Linh bảo, cái này là cảnh giới cỡ nào cùng quyết đoán?

...

...

Đê Tôn luyện ra kim bảo, mộc bảo cùng nước bảo, so với chân chính Ngũ linh chí bảo, hay là còn có chút chênh lệch, nhưng từ chân ý trên xem, lại cũng đã càng tiếp nhận bản nguyên, trình độ nào đó trên, cũng đã có thể thay thế Ngũ Linh bảo tồn tại, này một phen bất ngờ phát hiện, lại khiến chúng tu mừng rỡ, trước trái tim còn có chút bận tâm, nhưng bây giờ cái này ý muốn lo lắng, cũng đã hết bị hòa tan.

Trước Bắc Vực Tiểu thánh quân Phương Quý, vốn cũng đã vang danh thiên hạ, gây nên mọi người quan tâm, hẳn từng mang đại đạo di bảo lực lượng, triển khai Thái Bạch Cửu Kiếm oai, chém giết đã đi ra con đường kia, thiên hạ hầu như không có ai có thể ngăn cản đến Đê Tôn.

Mà lúc đó Phương Quý mạnh, thậm chí đã để Đông Thổ Lão thần tiên cùng Nam Cương Yêu Tổ mấy người sợ hãi.

Chính là bởi vì loại này sợ hãi, bọn họ mới phong ấn Phương Quý, mới dẫn rơi xuống Ma tử.

Mà bây giờ, Phương Quý không chỉ có đột phá cảnh giới Hóa Thần, càng là

ngoài dự đoán mọi người, ở cái này núi Thượng Thanh trên, lại lần nữa tập hợp đủ Cửu Linh con đường, trình độ nào đó trên, mọi người liền mơ hồ cảm thấy, trước cái kia có thể chém xuống Đế Tôn người lại trở về, chỉ bất quá, trước hấn cường đại, khiến người cảm thấy sợ hãi cùng uy hiếp, nhưng ở lần này, đại diện cho, lại là Thiên Nguyên hi vọng. . .

"Hiện tại, có thể ra tay rồi!"

Mà Phương Quý vào lúc này, biểu hiện cũng có vẻ hơi quái lạ.

Mỗi thêm một cái người, đem chính mình quý giá nhất đồ vật cho hấn, Phương Quý liền càng cảm động một ít, nhưng tương tự, áp lực cũng lớn hơn một chút, hấn không cách nào từ chối, chỉ có thể nhận lấy, nhưng lại như là có một toà một toà núi, liên tục đặt ở hấn đầu quả tim trên. . .

Chúng tu đều có chút vui mừng nhìn hấn, mà Phương Quý lại đang thờ dãi.

Hấn như là có nhiều chuyện, nghĩ muốn nói ra được, nhưng chung quy, vẫn là nhịn xuống.

Hấn chỉ là thấp giọng than thở, nhẹ nhàng nâng đầu, nhìn về phía Bắc Vực góc đông bắc phương hướng, nhìn về phía cái kia mảnh ma vân. . .

Có thể ra tay rồi!

Đi chiến Ma tử, đi làm vì Thiên Nguyên chúng tu, bác đến một tuyến sinh cơ!

...

...

Đông Thổ vô ngần đại địa bên trên, cái kia tụ lại co rút lại, bảo vệ lấy đại lục một góc Vạn Vật Quy Nguyên đại trận, trận quang bỗng nhiên đang chậm chậm hướng ra phía ngoài triển khai, cùng lúc đó, tất cả chính đang tại tiền tuyến nghiêm phòng tử thủ, đối kháng những kia phảng phất giết chết bất tận, đem trăm không dứt Ma sơn tà vật Đông Thổ tu sĩ, đều được đến lúc này truyền đến mệnh lệnh, trái tim nhất thời kinh sợ, lộ ra vô tận ý cảm khái.

"Cái gì? Không tuân thủ sao?"

"Chủ động xuất kích, trấn áp những kia tà vật, cái này. . ."

Từ một bắt đầu đối kháng những thứ này Ma sơn tà vật, Đông Thổ chúng tu chính là dựa vào đại trận lực lượng, chống đối Ma sơn tà vật một làn sóng một làn sóng xung kích, mà đối mặt những thứ này tựa hồ vô cùng vô tận giống như tà khí, cái này tự nhiên là một loại dị thường gian nan bị động chịu đòn cục diện, chỉ là bọn hắn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể như thế khô sở chống đỡ lấy, bởi vì Đông Thổ nghĩ muốn đối kháng Ma tử, cũng chỉ có thể mượn đại trận chống đỡ, nếu không, thì sẽ cho Ma tử xung phong đi vào cơ hội, ở ngoài có ma vật, bên trong có Ma tử, Đông Thổ chống đỡ, chỉ có thể tan vỡ. . .

Nói vậy Ma tử cũng là đánh ý đồ này, cho nên mới phải khu tà vật trùng trận, cho mình sáng tạo cơ hội.

Nhưng nếu là trong nháy mắt bạo phát đại trận lực lượng, Đông Thổ tu sĩ, đúng là có chút nắm, có thể mang những kia tà vật tạm thời áp chế, đương nhiên, chỉ cần không tìm được giết chết tà vật phương pháp, loại này áp chế, vẫn là tạm thời, tà vật còn có thể phản công trở về!

"Truyền bốn tông năm đạo mệnh lệnh, công hướng tất cả ma vật, mở ra một cái con đường lên trời. . ."

Nhưng lần này, phía trên truyền xuống mệnh lệnh, phi thường kiên định.

Tuy rằng không biết đến tiếp sau làm sao, nhưng những thứ này bị tà vật xung kích, khô sở chịu đựng hồi lâu Đông Thổ tu sĩ, nhưng cũng thật là tích góp một bụng hỏa khí, bây giờ có cơ hội, liền ai cũng không chịu buông tha, một tiếng rống to phía dưới, đồng thời quát chói tai xông ra ngoài, cuộn cuộn trận quang, mãn phúc thiên địa, cái kia trước đây không có chừng mực co rút lại trận quang, lập tức triển khai, triển lộ vượt qua ma vân quy mô.

Ầm!

Trận quang ép hướng về phía ma vân, cũng tại một chỗ trong lúc đó, áp chế lại những kia tà vật.

Chỉ là cái này áp chế tà vật thời gian, cũng không ai biết sẽ bao lâu, dù sao, tà vật thực sự quá nhiều, địa vực thực sự quá rộng, quá dễ dàng lộ ra kẽ hở,

mà một khi có kẽ hở, tà vật thì sẽ như từ nước suối bên trong trào ra giống như, xé ra một cái miệng lớn.

"Tây Hoang đến cứu viện. . ."

Chính trực những thứ này triển khai đại trận Đông Thổ tu sĩ trái tim lo lắng lúc, chợt nghe đến có tiếng quát chói tai rống to.

Mấy trăm con bóng đen từ núi Thượng Thanh phương hướng lướt tới, vọt vào chiến trường, tuy rằng số lượng không nhiều, nhưng cũng mỗi một cái đều có dị thường khủng bố lực lượng thân thể, trấn áp hướng về phía chiến trường này các góc, đem những kia nơi tại trong lúc nguy cấp yếu kém nơi cho trấn áp.

"Nam Cương đến cứu viện. . ."

"Thất Hải đến cứu viện. . ."

Ngay sau đó, liền lại là hai phe đại quân, tràn vào chiến trường, trấn áp cả phương đại trận hai cánh.

"Bắc Vực đến cứu viện!"

Cuối cùng vang lên đến, là vạn quân quy nhất tiếng rống to, huyết khí hầu như phóng lên trời, lật tung bầu trời, truyền đến trên chín tầng trời, có tới mười vạn tiên quân, như một mảnh tiên vân, cuồn cuộn mà đến, xông hướng chiến trường các góc, cái kia bị đại trận bao trùm, trấn áp ở phía dưới Ma sơn tà vật, hầu như trong nháy mắt liền bị áp chế tất cả khí diễm, gắt gao đặt ở đại trận phía dưới.

Mà ở chực phương liên quân, cùng Ma sơn tà vật đụng vào nhau lúc, hư không liền bị lay động ra một cái sạch sẽ con đường.

Ở cái này sạch sẽ trong hư không, Phương Quý đạp lên hư không mà lên, từng bước từng bước đi về phía trước.

Phía sau hắn, gánh vác vô số người chờ mong.

Mọi người, đều ở đây lúc đem hi vọng ký thác ở trên người hắn. . .

Chương 781 : Như Một Đi Không Trở Lại, Cái Kia Liên. . .

Cái này vừa đi, là sống hay chết?

Cái này vừa đi, nếu không có thể trở về?

Tất cả, đều không cái gọi là , bởi vì, đều là muốn đi!

. . .

. . .

Vào giờ phút này, nhìn Phương Quý đi tới hư không bóng lưng, không biết có bao nhiêu người trái tim đều đang run rẩy, bất kể là Thái Bạch tông sư trưởng vẫn là đồng môn, bất kể là Bắc Vực đồng đạo hoặc là trước đây từng có hiềm khích kẻ địch, bất kể là Đông Thổ Lão thần tiên, vẫn là những tu sĩ khác, bọn họ nhìn Phương Quý đạp bầu trời mà lên bối cảnh, trái tim chỉ có phun trào mà khuấy động nhiệt huyết cùng cảm động, bọn họ nhìn thấy cái kia có vẻ hơi thân ảnh thon gầy, chỉ cảm thấy hấn thời khắc này, tựa hồ đã gánh vác nổi lên thiên địa, như là chống đỡ lấy đại đạo!

Có người trước đây hoài nghi Phương Quý, thậm chí chửi bới qua hấn!

Có người xem thường qua Phương Quý, thậm chí đối phó qua hấn. . .

Có thể vào lúc này, trong mắt tất cả mọi người, đều chỉ còn cái kia một đạo bước lên trời bóng người.

Trước có người vẫn là lo lắng Phương Quý không phải Ma tử đối thủ, chuẩn bị cùng hấn đồng loạt ra tay, nhưng là bị Phương Quý từ chối, bất kể là đối với Thái Bạch tông chủ vẫn là Thiên Thượng Kiêm Tiên Mạc Cửu Ca, hay là A Khổ sư huynh, Hắc Sơn đại tôn, Phương Quý thái độ đều là giống nhau, Ma tử quá nguy hiểm, vì lẽ đó chỉ có thể tạ xuất thủ trước, chỉ có ta tra rõ hư thực, cuốn lấy hấn, các người mới có thể ra tay. . .

Nguyên nhân sao. . .

"Rất đơn giản a!"

Phương Quý cười trả lời: "Ta sợ các ngươi sẽ xảy ra chuyện!"

Chính là đơn giản như vậy, làm cho trong lòng mọi người, đều sinh ra một loại trước nay chưa từng có bi thương cùng cảm động.

Cái kia lên trời mà đi bóng người, không tên như là nhiều hơn một chút bi tráng sắc thái!

"Tên tiểu tử này, cuối cùng vẫn là ở chúng ta dưới mí mắt tử, trở thành bực này có đảm đương người a. . ."

Cô Thông lão quái nhìn Phương Quý lên trời bóng lưng, ha ha cười, lại ở gạt lệ hoa.

"Hắn kỳ thực vẫn luôn đúng thế. . ."

Thái Bạch tông chủ nghĩ đến Phương Quý tu luyện ra thần thức lúc chấp niệm, thấp giọng than tiếc.

"Có lẽ hắn lần này, có thể sử dụng kiếm thứ chín đến rồi. . ."

Mạc Cửu Ca nhìn Phương Quý bóng lưng, như là hơi xúc động.

"Trước đây hắn còn chỉ là cái luyện phi kiếm lúc ngã vào trong hồ tiểu hải tử. . ."

Nhan Chi Thanh sư tỷ cảm khái nhìn Phương Quý bóng người: "Nhưng là hắn hôm nay. . ."

"Ai, trước đây đánh nhau thời điểm, hắn còn dạy ta đi động thủ, chính mình ở phía sau kiếm lợi. . ."

A Khổ sư huynh cũng liền liền lắc đầu: "Nhưng là bây giờ, hắn đã lựa chọn chính mình che ở tất cả mọi người phía trước. . ."

. . .

...

"Phương Quý ca ca. . ."

Đông Thổ một cái nào đó trong động phủ, tiểu Lý ngồi xếp bằng ở một khối trôi nổi ở giữa không trung cự nham bên trên, vẻ mặt có chút tiều tụy, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng đã có chút huyết sắc, trước đây nàng, hiềm một điểm liền thất lạc chính mình, các lão tổ tông nói với nàng qua một cái vô cùng nghiêm trọng chuyện, nàng thiếu một chút liền đáp ứng rồi, tuy là trong lòng nàng có muôn vàn ủy khuất cùng không muốn, nhưng vì những người khác, nàng vẫn là thiếu một chút liền đáp ứng rồi, chỉ là ở nàng đáp ứng trước, nàng nghĩ đến cùng Mạc Cửu Ca cùng Phương Quý đi Viễn Châu lúc trải qua chuyện. . .

Nàng cũng nghĩ đến Mạc Cửu Ca nói với nàng lời nói: "Chuyện tình cảm, một người dùng sức là vô dụng!"

Liền, nàng đánh bạo, hướng về các lão tổ tông đưa ra một yêu cầu: "Chính mình vì Tân gia, vì Đông Thổ, vì Thiên Nguyên, có thể đi ra bước đi kia, nhưng là đang đi ra bước đi này trước, nàng còn là hi vọng, có thể trước tiên thấy Phương Quý ca ca một mặt. . ."

Liền bởi vì cái này một cái yêu cầu nho nhỏ, các lão tổ tông trầm mặc.

Bọn họ không có buộc chính mình tiến vào Thiên cung, trái lại như là quên này sự kiện.

Cho đến lúc này thời điểm, nàng bỗng nhiên được đến phụ thân truyền âm, biết rồi núi Thượng Thanh trên chuyện đã xảy ra, sau đó nàng dùng hết chính mình tất cả tu vị, đưa mắt nhìn đi ra ngoài, nhìn thấu cái này quần sơn cách trở, nhìn thấu hư không, nhìn thấy đạo kia lúc này chính chậm rãi bước lên trời, đi nghênh chiến cái kia để toàn bộ Thiên Nguyên cảm giác kẻ địch khủng bố, đi đem Thiên Nguyên gánh ở trên vai bóng lưng.

"Hắn là dùng chính mình liều mạng, đến vì ta đòi một lựa chọn cơ hội đây. . ."

Tiểu Lý trên mặt lưu đầy nước mắt.

Cái này lần thứ nhất gặp mặt lúc lừa mình người, lại mang đến cho mình

duy nhất hi vọng.

...

...

"Hắn vẫn là hắn. . ."

Mà ở một nơi khác, đó là Ma tử sau lưng trong hư không, người trong thôn đều rời đi thôn làng, bọn họ cùng Bất Tri địa người cùng nhau, đứng ở mây trên, nhìn phía xa, đạp lên hư không đi tới Tiên điện Phương Quý, không cách nào hình dung bọn họ lúc này tâm tình, nhìn thấy Phương Quý không có chết ở Ma sơn phía dưới, bọn họ cảm giác có chút vui mừng, có thể ngay sau đó đến, chính là trái tim bị thương.

"Ta đã sớm biết, tiểu hồn đản sẽ có một ngày như thế, hắn sẽ che ở trước mặt của mọi người!"

Hoa quả phụ khóc nước mắt như mưa: "Có thể là chúng ta những thứ này đem hắn nuôi lớn, đã không có tư cách lại bị hắn che chở. . ."

Nghe lời của nàng, mỗi người đều áp chế, đều không nói lời nào.

Lão thôn trưởng tàn thuốc đã sớm tắt lửa, lại vẫn nhưng ở không tự chủ, dùng sức hút.

...

...

Từng bước một lên trời, quanh người khí cơ, cũng từng bước một đẩy ra.

Bên người có Âm Dương đạo uẩn lưu chuyển, như có như không, có mang theo quỷ thần khí cơ bóng núi hiện ra, có cuộn cuộn Huyết long hình bóng du đăng, có tinh diệu lại hơi chút nhỏ yếu Ngũ linh chí bảo khí tức đẩy ra, cũng có ma khí bao phủ toàn thân, có giống như thực chất giống như kiếm ý, như dải lụa màu giống như bay lượn, cũng có trầm ngưng đến giống như thực chất thần thức, có một con màu vàng cóc hiện ra, theo hắn nhảy một cái nhảy một cái.

Mấu chốt nhất chính là, bên cạnh hắn tựa hồ hiển hóa ra một toà mơ hồ

Tiên điện ảo ảnh, như ẩn như hiện!

Phương Quý điều động một thân khí cơ, phảng phất xúc động bên trong đất trời biến hóa.

Hắn chậm rãi, kiên định, hướng về giữa không trung cái kia mấy cái bóng đi tới, không có mấy may chân chờ.

Thậm chí trên mặt của hắn, đều không có nửa điểm vẻ mặt.

...

...

Không trung cái kia mấy cái bóng, cũng đang xem Phương Quý.

Ma tử lẳng lẳng đứng ở trong hư không, sau lưng chính là một toà chân thực Tiên điện, tiên điện kia cực kỳ lớn lao, như là có thể nuốt tất cả, đem tất cả mọi người đều bao phủ đi vào, mà hắn liền đứng ở Tiên điện trước, trên người khoác một cái huyền diệu đến cực điểm tiên bào, tiên bào phía trên, lại có Âm Dương đèn, Tiên Linh sơn, Tổ long huyết khí, Ngũ linh chí bảo, Ma chi lục thi, Nam Cương Yêu tháp các loại tồn tại, những thứ này dị bảo đem hắn bao vây vào giữa, làm cho hắn tựa như chân chính trong thiên địa tâm, ảnh hưởng toàn bộ thiên địa, lúc tụ lúc tán.

Nhìn thấy Đông Thổ hạ lệnh, trấn áp tất cả tà vật thì hắn không có mấy may bất ngờ.

Hắn thậm chí đều không có nỗ lực ngăn cản chút gì. . .

Mà nhìn thấy chúng tu xuất hiện, rất xa tại Đông Thổ bên trên nhìn mình, nhìn cái kia vượt ra khỏi mọi người, chậm rãi hướng mình đi tới bóng người, sắc mặt của hắn đồng dạng vắng lặng, không có nửa điểm vẻ mặt, chỉ là lẳng lẳng chờ Phương Quý hướng mình đi tới, càng ngày càng gần.

"Người rốt cục vẫn là đến rồi. . ."

Mãi đến tận Phương Quý đã cách cho hắn rất gần rồi, hắn mới bình tĩnh mở miệng.

"Ta nhất định phải đến!"

Phương Quý đón Ma tử, hai tay đặt ở sau lưng, trên mặt một mảnh trầm ngưng, nghiêm túc.

"Người so với ta sớm rất nhiều trở lại thế giới này, người vốn là đại diện cho hi vọng, nhưng là người đã tuyệt vọng, vì lẽ đó ta mới sẽ hàng lâm, bởi vì ta không có người nhiều như vậy ảo tưởng, vì lẽ đó ta mạnh mẽ hơn người nhiều lắm, trong lòng người hẳn là so với ai khác đều hiểu. . ."

Ma Tử tiếng nói chậm rãi lay động ở bên trong trời đất: "Thực lực của người, so với ta kém đến quá xa, không phải là đối thủ của ta!"

Nghe rõ ràng như vang ở bên tai, trên mặt mỗi người, đều hiện ra sâu sắc vẻ ưu lo.

Trước đây nhìn thấy Phương Quý tập hợp đủ chín cái đường, bọn họ vẫn không có làm sao lo lắng, cho tới hôm nay, nhìn thấy Phương Quý đứng ở Ma tử trước người, nhìn thấy hai người bọn họ khí cơ so sánh, bọn họ mới bỗng nhiên ý thức được loại này chênh lệch, loại này hầu như khiến người cảm thấy tuyệt vọng, hoàn toàn không có mảy may thắng lợi hi vọng, cảm giác như là đối mặt một mảnh sâu không thấy đáy tuyệt vọng chi hải giống như chênh lệch. . .

Loại này chênh lệch, làm sao đánh?

"Là không phải là đối thủ của người đều không quan trọng, trọng yếu chính là, ta làm ra chính mình lựa chọn!"

Chỉ là ở mọi người lo lắng trong, Phương Quý trả lời dị thường đơn giản!

. . .

. . .

Nói xong lời này thì hẳn cũng đã nở nụ cười.

Trong tiếng cười, quanh người hẳn khí cơ, tất cả đều lay động lên, như là làn sóng giống như hương về trời cao vung lên, một tầng một tầng phủ nhiễm ở trong hư không, sau đó hẳn nỗ lực ưỡng ngực, sau lưng thoát nhìn như là một cây như tiêu thương kéo thẳng, bước chân, mang theo một loại không sợ mà lại không sợ, mang theo một loại đem người phía sau, sau

lưng Thiên Nguyên đều bảo vệ hào hùng, nhanh chân xông về phía trước.

"Không khác nào muốn chết!"

Mà Ma tử cũng thấp giọng mở miệng, tiếng nói nhẹ nhàng truyền khắp thế gian.

Cùng lúc đó, hấn khí cơ cũng đã đẩy ra, như là Thất hải đều bay đến không trung, cũng không chùng mịch triển khai.

Ầm! Ầm! Ầm!

Song phương khí cơ chạm vào nhau, vô cùng vô tận loạn lưu tập cuốn, tán loạn đạo uẩn cùng thần quang dần dần đổ nát ra, làm cho toàn bộ trong hư không, như là dâng lên đềm bằng ức đễ tính pháo hoa, bành trưởng, xé rách, hư không đều đã tan vỡ, rấn trườn như thế tia chớp màu đen đan dệt tung hoành, cuồng bạo khí áp dâng tới bốn phương tám hướng, toàn bộ Đông Thổ, toàn bộ Thiên Nguyên, đều hình như có vô cùng áp lực.

"Trời a. . ."

Tất cả mọi người đều bị bọn họ lực lượng tương giao cảnh tượng cho kinh sợ, sắc mặt tái nhợt tới cực điểm.

Đối với cảnh giới cỡ này đại chiến, liền ngay cả bọn họ, cũng không cách nào lấy thần thức đi tra xét đại chiến quá trình, càng không thể nhìn thấu cái kia vô cùng vô tận loạn lưu, nhìn thấy hai người kia chân chính bóng người, chỉ có thể theo bản năng treo lên tâm, theo bản năng cầu nguyện.

Đây là liên quan đến Thiên Nguyên khí vận một trận chiến a. . .

Đây là người kia, đánh bạc tính mạng của chính mình, đi che chở Thiên Nguyên, che chở chúng sinh một trận chiến. . .

Trận chiến này, hấn hầu như không có phần thắng, thế nhưng hấn. . .

. . .

. . .

"Bọn họ hẳn là nhìn không thấy chứ?"

Cũng vào lúc này, toàn bộ Thiên Nguyên, tất cả mọi người đều ở nhìn trận chiến này thì Phương Quý chính tâm hư hướng về sau lưng nhìn lại.

Hắn tạo nên khí cơ, cùng Ma tử tạo nên khí cơ, lẫn nhau va chạm, đan dệt, liền khiến cho bọn họ nơi, hình thành rồi một cái bị loạn lưu, thần quang bao vây to lớn chiến trường, như là bị sương mù dày bao phủ giống như, chỉ có thể nhìn thấy bên ngoài mảnh liệt cùng khuấy động.

"Không nhìn thấy, không người nào có thể nhìn thấu hai người chúng ta khí cơ!"

Ma tử bình tĩnh trả lời, cau mày nhìn về phía Phương Quý: "Người đến tột cùng đang làm cái gì?"

"Ta mẹ nó có thể làm cái gì?"

Phương Quý căm giận chỉ trích lên, nói: "Ai bảo người làm tình cảnh lớn như vậy tới?"

Ma tử cau mày, nói: "Ta trách chức đã là như thế, lại nói, rõ ràng là người triệu hoán ta xuống đến. . ."

"Ta. . . Ta đó là. . . Đó là. . ."

Phương Quý đều có chút yên lặng, một hồi lâu mới bắt đầu nói: "Ta mới vừa đem người triệu đi xuống, liền hối hận rồi nha. . ."

Ma tử nói: "Vậy người cùng bọn họ giải thích một chút liền tốt, cần gì để ta cùng người diễn kịch?"

"Giải thích không được a. . ."

Phương Quý vẻ mặt đau khổ nói: "Vừa bắt đầu chính là có chút ngưng ngừng giải thích, chậm rãi chợt phát hiện lại không có cách nào giải thích. . ."

Vừa nói, hắn bắt đầu mở ra tay: "Sao làm đây?"

Chương 782 : Chỉ Có Một Cái Biện Pháp

Nhìn Phương Quý tám kia phát sàu mặt, Ma tử mặt không hề cảm xúc nhìn hần.

Bị hần nhìn, Phương Quý cũng có chút lúng túng, có chút thật không tiện cười theo, đánh cái ha ha, nói: "Tốt tốt, trước tiên không nói những thứ này không vui chuyện, kỳ thực ta vẫn luôn muốn ngay mặt thật tốt hỏi người một chút, cái này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

Ma tử hờ hững ngồi xếp bằng ở trong hư không, bình tĩnh nói: "Cái gì chuyện gì xảy ra?"

"Chính là hai ta nha. . ."

Phương Quý ra dấu một cái nói: "Ta không hiểu a, tại sao ở ta đột phá cảnh giới Hóa Thần thời điểm, lập tức liền sinh ra một loại cảm giác kỳ quái, bỗng nhiên cũng cảm giác được sự tồn tại của người, tại sao ta rõ ràng cảm giác thực lực người cường sâu không lường được, thế nhưng là cũng không cảm giác người đáng sợ, tại sao rõ ràng hai ta không phải một cái, nhưng ta lại cảm giác có thể không chế được người, ta tức giận, muốn đem những thứ này khôn kiếp giết chết thời điểm, người liền trở lại, ta lo lắng người thật là đem Đông Thổ giết chết thì người liền tạm thu tay lại. . ."

"Hai ta đến tột cùng là quan hệ gì. . ."

Càng nói càng cảm thấy có chút doạ người: "Người sẽ không là con trai của ta chứ?"

Ma tử mặt không hiểu trở nên hơi đen.

Hần trầm mặc một hồi mới nói: "Nhất định phải hình dung, chúng ta nên tính là huynh đệ!"

Phương Quý nhất thời ngạc nhiên, ngượng ngùng nói: "Không nên nói là huynh đệ, vậy ta lớn lên so với người tốt xem một điểm. . ."

Ma tử khẽ trầm mặc một chút, quyết định không để ý tới hắn, chỉ là nhàn nhạt mở miệng nói: "Chúng ta là đồng nhất cái phụ thân sáng tạo ra đến!"

"Sáng tạo?"

Phương Quý cảm giác nhạy cảm đến cái này không quá bình thường từ ngữ.

"Tất cả, đều là vì siêu thoát!"

Ma tử bình tĩnh mà hờ hững mở miệng, nói: "Năm đó phụ thân thôi diễn không ra nửa phần sau Quy Nguyên đạo tàng, liền hắn rời đi, thế gian người đều cho rằng hắn đi tìm cái gọi là bị nạn, nhưng trên thực tế, phụ thân sớm liền minh bạch, bị nạn vĩnh viễn cũng không tìm được, bất luận một bên bờ vũ trụ khác tồn tại cái gì, cái kia đều không phải là người bị nạn, chỉ là không biết mà thôi, mà đối với người đến nói, bị nạn, hoặc nói là quy tụ, sẽ chỉ là hủy diệt cùng tử vong, không có lựa chọn thứ hai, sinh linh xuất hiện, vốn là như là một cái ngẫu nhiên sai lầm!"

"Nhưng coi như là sai lầm này, cũng sẽ nghĩ rõ ràng ý nghĩa sự tồn tại của chính mình là cái gì!"

Ma tử ngữ điệu bằng phẳng, không nhanh không chậm, tinh tế nói ra: "Tu hành bên trong người, lần thứ nhất phát hiện mình nhỏ yếu, là bởi vì bọn họ phát hiện mình đã có thể tung hoành Thiên Nguyên, cả thế gian vô địch thời điểm, lại liên hoành độ tinh không đều không làm được. . ."

"Từ khi đó bắt đầu, bọn họ đối thủ, cũng đã không còn là đồng loại, mà là vũ trụ sông dài!"

"Chỉ là buồn cười chính là , bởi vì ban đầu điểm ấy vượt qua tinh không chấp niệm, bọn họ thôi diễn ra rất nhiều đường, khiến cho bọn họ càng ngày càng lớn mạnh, hoặc theo đuổi bất tử bất diệt, hoặc theo đuổi siêu thoát sinh mệnh tầng thứ, mà những thứ này đường, kỳ thực cũng không có giúp bọn họ hoàn thành ban đầu cái kia chấp niệm, trái lại bởi vì tài nguyên tranh cướp , bởi vì thế gian duy nhất cái này khái niệm tranh cướp, bọn họ lần lượt phân tranh, lần lượt chiến tranh, kết quả lại là lần lượt phá hủy chính mình cái này một thế, lần lượt làm cho Thiên Nguyên hủy diệt, sau đó lại lại một lần nữa. . ."

"Vốn là vì đi ra ngoài, kết quả lại là mệnh đều làm mất, cái này có phải là nhất hoang đường chuyện?"

"Liên phụ thân cuối cùng đã rõ ràng rồi, đường là đúng, nhưng người lại là sai, người không thể điều khiển đến đường. . ."

"Chân chính có thể điều động đường, có thể thăm dò càng xa hơn địa phương, chỉ có thể là một loại càng hoàn mỹ hơn sinh linh, tỷ như ta. . ."

"Cái gì trò chơi?"

Phương Quý kinh hãi, trừng hai mắt nói: "Người không phải là người?"

Ma tử liếc mắt nhìn hắn, nhàn nhạt nói: "Tương tự tồn tại người lại không phải chưa từng thấy!"

Vừa nghe lời này, phía sau bên trong tiên điện, chính nằm ngoài cửa sổ lẳng trên hướng ra phía ngoài trương đầu trương não nào đó hai tên này sợ đến lập tức rụt trở lại.

"Phụ thân ở trong tinh không ngao du rất lâu, hắn đã là Thiên Nguyên trong lịch sử, nhân vật mạnh mẽ nhất, thế nhưng hắn ở trong vũ trụ, vẫn cảm giác mình cực kỳ nhỏ yếu, trong tinh không, có quá nhiều có thể thương tổn được hắn tồn tại, cũng có quá nhiều hắn nhìn không thấu, giải quyết không được rồi tồn tại, liền hắn xác định, đường là tất yếu tồn tại, nếu không, người, hoặc nói cái khác sinh linh, chỉ có thể vĩnh viễn ở lại Thiên Nguyên, không cách nào bước ra nửa bước, cái kia nếu đường là tất yếu tồn tại, có lẽ người liền không phải quá tất yếu!"

"Rất sớm trước, liền có người đã nói, người tồn tại, chỉ là vì thai nghén một loại càng siêu thoát sinh mệnh, cho nên mới có người chế tạo ra Tiên Linh sơn, chế tạo ra bực này không giống với người sinh mệnh, chỉ bất quá, những này sinh mệnh, cũng là hàng nhái dỏm, đều có rất lớn thiếu hụt, phụ thân cũng không hài lòng, vì lẽ đó hắn sáng tạo ra ta, ta so với thế gian bất luận cái nào đã bị sáng tạo ra đến sinh mệnh càng hoàn mỹ hơn, ta có thể hoàn mỹ chấp hành phụ thân ý chí, cũng không có tuổi thọ hạn chế, ta có thể loại bỏ rơi tất cả mặt trái tâm tình!"

"Nếu như nhất định phải có một cái hình dung, kỳ thực ta chính là người đối lập mặt, là hoàn mỹ nhất tiên!"

Ma tử nói tới chỗ này thì trầm mặc một hồi, mới giơ tay, tựa hồ xuyên qua những kia cuộn cuộn khí cơ cách trở, nhìn về phía không trung tinh thần, nói: "Tuy rằng ta có thể nói chuyện, có thể suy tư, nhưng ta cùng những kia tinh thần, trên bản chất là như thế, ta không có dục vọng, người là do dục vọng mà phạm sai lầm, mà từ hủy, ta không có dục vọng, liền có thể hoàn toàn tách ra cái này tất cả thiếu hụt. . ."

Chu vi bỗng nhiên trở nên yên tĩnh rất nhiều.

Phía sau bên trong tiên điện, Bạch Quan Tử cùng tiểu Ma sư hai cái run lập cập, một tiếng cũng không dám hàng.

Phương Quý cũng trầm mặc một hồi, mới nói: "Cái kia phụ thân. . . Tiên điện kia chủ nhân, vì sao lại thay đổi chủ ý?"

Ma tử nhìn về phía hắn, tựa như cười mà không phải cười, nói: "Làm sao ngươi biết hắn thay đổi chủ ý?"

Phương Quý bắt đầu dĩ giải đầu một cái, nói: "Hắn nếu là không thay đổi chủ ý, lại nơi nào còn cần chạy đi ra bên ngoài mười mấy vạn năm, lại nơi nào còn có hiện tại những việc này, trực tiếp đem ngươi phái trở về, cướp đi con đường của tất cả mọi người, cái kia không phải hết thảy đều giải quyết?"

"Không sai, phụ thân thay đổi chủ ý!"

Ma tử trầm mặc một hồi mới nói: "Hắn phát hiện ta quá hoàn mỹ!"

Phương Quý hơi ngạc nhiên, một hồi lâu mới nói: "Ngươi nói khả năng là lời nói thật, nhưng vẫn là cảm giác có chút hung hăng. . ."

Ma tử không để ý tới hắn, chỉ là nhàn nhạt nói: "Ta lúc đầu cũng không hiểu lời của phụ thân, chỉ biết là hắn bắt đầu khổ não một cái vấn đề khác, hắn tiêu tốn mười mấy vạn năm thời gian, mượn rất nhiều ta, làm một chút cực kỳ chuyện phức tạp, sau đó ở cái này chút chuyện làm thành lúc, hắn cũng liền bắt đầu đối mặt một lựa chọn, vào lúc này, hắn sáng tạo ra ngươi, cũng đưa ngươi đuổi về Thiên Nguyên. . ."

"Sao tạo?"

Phương Quý rõ ràng đối với vấn đề này càng hiểu kỳ hơn một ít.

Nhưng Ma tử chỉ là khê trầm mặc một chút, lựa chọn không nhìn hấn, tiếp tục nói: "Thiên Nguyên chúng sinh linh, cho rằng ngươi là mang theo đáp án trở về, nhưng cũng không biết, ngươi kỳ thực là đại biểu phụ thân, quay lại tìm tìm một cái đáp án, phụ thân cuối cùng quyết định là cái gì, chúng sinh mệnh vận sau này là cái gì, kỳ thực đều ở ngươi trong một ý nghĩ, vì lẽ đó, ngươi mới có thể triệu hoán ta, ngươi hi vọng ta hủy thế, ta thì sẽ diệt thế, ngươi hi vọng ta ngừng tay, vậy ta thì sẽ ngừng tay, bởi vì phụ thân cuối cùng dành cho ta ý chí cơ hội, dành cho ngươi!"

Phương Quý con mắt nhất thời tròn tròn, vừa nghĩ tới trước một ít chuyện, vẻ mặt liền lại có chút khổ não.

Ma tử nhưng là hiện ra đến mức dị thường bằng phẳng cùng bình tĩnh: "Ta vốn là không hiểu phụ thân quyết định này, mãi đến tận ta lần này trở về, từ trên người người nhìn thấy đáp án, cũng liền minh bạch, phụ thân tại sao ở sáng tạo ta sau khi, lại đưa ra một cái lựa chọn khác!"

"Trên người ta? Đáp án?"

Phương Quý nghe có chút kinh ngạc: "Ta lợi hại như vậy đây?"

"Chỉ là ngươi chứng kiến đáp án, mà không phải ngươi đưa ra đáp án, cái này ý nghĩa cũng không giống nhau!"

Ma tử rất không biết nói chuyện nói: "Chân chính để ta rõ ràng phụ thân quyết định này, là Bắc Vực!"

Phương Quý lúc này là thật sự có chút giật mình: "Liền cái chỗ chết tiệt này?"

Ma tử tựa hồ cũng ở châm chước, chậm chậm mở miệng nói: "Trình độ nào đó trên, Bắc Vực đại diện cho thế gian ác liệt nhất sinh mệnh, bọn họ thiên cận, ích kỷ, nhu nhược, lại không hề đảm đương, mà ta đại biểu, nhưng là hoàn mỹ nhất sinh mệnh, nhưng là phụ thân đã nói, càng là như ta như vậy hoàn mỹ sinh mệnh, càng là có một cái không cách nào lơ là lớn thiếu hụt, cái kia chính là, ta vĩnh không biết phản kháng!"

Phương Quý trên đỉnh đầu đạn trên một cái cục lớn "Dấu chấm hỏi" !

Ma tử lạnh nhạt nói: "Ta không có dự vọng, vì lẽ đó ta cũng sẽ không có

cái gì chuyện muốn làm, chỉ có thể chấp hành ý chí, mở ra bí mật, nhưng bởi vì ta vốn là không có dự vọng, vì lẽ đó ta tuy là mở ra bí mật, bí mật này, cũng là không có ý nghĩa, tựa như nhật nguyệt tinh thần, người đem trong vũ trụ bí mật lớn nhất giảng cho bọn họ nghe, bọn họ cũng toàn không thèm để ý, đối với ta mà nói, cũng giống như vậy!"

"Phụ thân có thể mang ý chí của hắn cho ta, ta sẽ đi chấp hành hắn mệnh lệnh, tựa như quả một ngày nào đó, có nhân vật càng mạnh mẽ hơn xóa đi phụ thân để cho ta vết tích, một lần nữa ban cho ta ý chí, ta cũng sẽ đi chấp hành hắn mệnh lệnh, không một câu oán hận nào!"

"Mà Bắc Vực thì lại khác!"

"Bắc Vực bị Tôn phủ thống ngự, bóc lột thậm tệ, từ vừa mới bắt đầu song phương lực lượng cách xa đến xem, bất kỳ một cái Bắc Vực người đi đối kháng Tôn phủ, đều là một con đường chết, lựa chọn như vậy, với ta mà nói là sẽ không đi làm, ta chỉ có thể chấp hành Tôn phủ ý chí, chỉ sẽ làm ra đúng rồi lựa chọn, đối mặt thoát nhìn không có phần thắng chút nào cục diện thì ta sẽ thần nhiên tiếp thu, mà sẽ không có câu oán hận nào, nhưng là Bắc Vực không giống, tuy là biết rõ phải chết, cũng vẫn sẽ có người đi đối kháng Tôn phủ, đồng thời ở cái này đối kháng quá trình trên, liên tiếp lột xác, nguyên nhân liên là bởi vì, trong lòng bọn họ có dự vọng, mà cái này dự vọng, chính là sẽ vẫn thúc đẩy bọn họ động lực. . ."

Ma tử bình tĩnh nói: "Cái này, chính là ta cùng chân chính sinh linh lớn nhất khác biệt, cũng tức là chênh lệch!"

Phương Quý nghe được, dĩ nhiên há to miệng, cảm giác rất kỳ quái.

Làm như đã hiểu, lại làm như không hiểu.

Người bởi vì có dự vọng, mà không hoàn mỹ, mà từ hủy.

Hay bởi vì có dự vọng, mà hiểu được phản kháng, mà tự cứu?

. . .

. . .

Như thế hao tổn tâm trí đề tài, Phương Quý quyết định không nghĩ, sắc mặt hắn nghiêm túc lại nghiêm túc nói: "Vậy người cuối cùng quyết định là cái

gì?"

Ma tử nói: "Ta sẽ cấp người lưu lại đường hạt giống, cũng sẽ chấp hành mệnh lệnh của phụ thân, lấy đi nhân gian đường!"

Phương Quý vừa nghe, nhất thời kinh ngạc: "Nói nửa ngày, vẫn là muốn lấy đi?"

"Lấy đi con đường của bọn họ, không phải chuyện xấu, chỉ là vì càng nhiều dành cho. . ."

Ma tử trên mặt, như là hiện lên tương tự với nụ cười giống như vẻ mặt, nhẹ giọng nói: "Cái này cũng là phụ thân cuối cùng để cho nhân gian lựa chọn một trong, theo hần ý nghĩ, nếu đem đường dành cho ta, là không đúng, vậy dĩ nhiên là muốn trả lại người, nhưng là người được đến đường, lại sẽ bởi vì đường lực lượng mà dẫn đến tự hủy, cái kia sẽ làm thế nào?"

"Đáp án rất đơn giản. . ."

". . ."

". . ."

Nghe Ma tử, đầu óc cũng giống như sinh ra vô tận ý nghĩ, Phương Quý miệng dần dần trương lớn.

Tựa hồ cảm thấy khó mà tin nổi, lại tựa như cảm thấy chuyện đương nhiên.

Cuối cùng, lông mày của hần dần dần cau lên đến: "Những thứ này, đúng là đều tốt nói, chỉ là, chúng ta có cái vấn đề nghiêm trọng nhất. . ."

Ma tử hơi run, nghi hoặc hướng về hần nhìn lại: "Ta không có tính toán đến còn có vấn đề. . ."

"Hiện tại cái này cục diện a. . ."

Phương Quý lo lắng ra dấu một cái, nói: "Hiện tại ta là rõ ràng, nhưng là làm sao nói với bọn họ a. . ."

Vừa nghĩ, vừa lo lắng về phía sau liếc mắt nhìn, nói: "Những người kia, đều còn tưởng rằng ta là đi vào liều mạng đây, lần này, ta đi ra ngoài với

bọn hấn giảng, chuyện gì đều không có, mọi người về nhà ăn cơm đi, bọn họ không được. . . Không được. . ."

Càng nghĩ càng là khổ não: "Không nỡ đánh chết ta?"

Ma tử vẻ mặt, có vẻ hơi uể oải, tựa hồ không nghĩ tới chính mình sẽ đối mặt vấn đề như vậy.

Hấn có thể đưa ra rất nhiều chuyện đáp án, nhưng hiển nhiên không bao gồm cái này một loại.

Liền hấn chỉ là hơi suy nghĩ một chút, nhân tiện nói: "Người đến quyết định đi. . ."

"Ta. . ."

Phương Quý long mày đều trứu ở cùng nhau, thực sự là rất làm vì cái vấn đề này mà khổ não.

Hấn nghĩ nát óc nghĩ ra đến, trong ký ức chính mình còn giống như chưa từng có như lúc này giống như làm vì một vấn đề mà khổ não qua, hấn nghĩ đến rất nhiều rất nhiều biện pháp, nhưng mỗi một cái biện pháp đều không thể nào đáng tin, liền hấn bắt đầu từ người ở bên cạnh trên người tìm nguyên nhân, tìm đáp án, trong đầu hiện lên Thái Bạch tông chủ thông dong cùng trần định, cũng hiện lên Mạc Cửu Ca hồ hững cùng không sợ. . .

Liền, sắc mặt của hấn, dần dần trở nên trầm ngưng đi xuống.

Khi một cái lời nói dôi càng lúc càng lớn, đã kinh biến đến mức sắp tròn không ngay sau đó, làm sao bây giờ?

Vậy thì. . .

. . . Kiên trì tới cùng!

. . .

. . .

"Người lại theo ta đi một tràng đi!"

Phương Quý bỗng nhiên thật lòng nhìn về phía Ma tử, đại nghĩa lẫm liệt nói.

Ma tử là thật sự sùng sốt một chút: "Có ý gì?"

"Bọn họ hiện tại đều cho rằng ta là đi vào cùng người liều mạng. . ."

Phương Quý ra dấu một cái, nghiêm túc nói: "Vì lẽ đó chúng ta liền đánh một tràng cho bọn họ xem. . ."

Suy nghĩ một chút, lại bổ sung: "Không phải thật sự đánh, chính là đánh cho bọn họ nhìn, người tới ta đi, ta đánh người một quyền, người lại đá ta một cước, sau đó muốn làm ra một loại đánh phi thường khốc liệt đáng vẻ, muốn nhượng bọn họ nhìn thấy, ta hiện tại đánh còn nhiều khổ cực, nguy hiểm cỡ nào, muốn nhượng bọn họ nhìn thấy một loại trước đây chưa từng thấy, sau đó cũng vẫn không quên được loại kia, khoáng thế đại chiến. . ."

Ma tử trầm mặc lại, vẻ mặt rõ ràng có chút không vui.

"Đây là chuyện tốt a. . ."

Phương Quý khuyên nhủ: "Càng như vậy, bọn họ càng tin ta, ta mới tốt khuyên bọn họ đi một điều cuối cùng đường a. . ."

Ma tử nói: "Không cần bọn họ tin người, ta cũng có thể nhượng bọn họ đi đường này!"

"Cái kia nhiều phé kình?"

Phương Quý nói: "Người cẩn thận nghĩ một hồi, theo ta nói đến, có phải là càng tỉnh điêm chuyện?"

Ma tử thật là thật lòng suy tư rất lâu, chậm rãi gật đầu nói: "Đúng!"

Phương Quý bắt đầu cười lớn, kêu lên: "Đến đây đi, điễm đẹp điễm. . ."

Chương 783 : Khoáng Thế Đại Chiến

Thiên Nguyên chúng tu, trước đây chưa từng gặp như vậy một trận đại chiến.

Mà sau lần này vô số năm bên trong, bọn họ cũng vẫn đàm luận lên trận này kinh thiên động địa khoáng thế đại chiến!

Trước kia, ở vị kia Bắc Vực Tiểu thánh quân, không, phải nói là đối mặt toàn bộ Thiên Nguyên, hẳn đều có tư cách bị người tôn xưng một tiếng "Tiểu thánh quân" Thái Bạch tông đệ tử Phương Quý, dựa vào Đông Thổ, Nam Cương, Tây Hoang, Bắc Vực chúng tu áp chế Ma sơn tà vật, bước lên trời, đi cùng thiên ngoại mà đến Ma tử một trận chiến lúc, mỗi người đều cảm giác được một loại dị thường ngọt ngào, mà vừa thương xót tráng khí tức.

Đối mặt Ma tử loại kia có thể liền bại Đông Thổ Lão thần tiên, Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu Tổ bực này cao nhân tồn tại, có ai có thể nói chính mình chắc chắn thắng được hẳn, thậm chí nói, có ai dám thật là buông lời, nói mình có đầy đủ can đảm, đi đối mặt hẳn?

Vị này Tiểu thánh quân làm được!

Hắn rõ ràng đã bị đoạt đi rồi đại đạo di bảo, nhưng hẳn hay là đi.

Vì Bắc Vực, vì Đông Thổ, vì Thiên Nguyên, cũng vì hẳn chưa xuất giá thê tử. . .

Hắn được đến Thiên Nguyên khắp mọi mặt kỳ nhân tặng cho dư đường khí tức, lên trời một trận chiến, hẳn gánh vác toàn bộ Thiên Nguyên, liền, toàn bộ Thiên Nguyên người, cũng đều vào lúc này, chứng kiến như vậy một tràng trước đây không có, sau đó cũng sẽ không xuất hiện khoáng thế cuộc chiến!

Ầm!

Thứ nhất nháy mắt va chạm, là đây trời tản ra thân thông dòng nước xiết, vô tận yên diệt lực lượng, sức mạnh kia, đem toàn bộ bầu trời đều che đi ra, tất cả mọi người đều không thể nhìn thấu này tầng tầng lay động lay động thân thông loạn lưu, thậm chí tu vị thấp, lúc này chỉ có thể cúi đầu, bởi vì bọn họ thậm chí không cách nào nhìn thẳng những kia thân thông quang mang đan dệt, bắn ra vượt xa bọn họ cảnh giới thân thông quang mang. . .

Mạnh mẽ đến xem, bọn họ sẽ bị tổn thương hai mắt, khó để khôi phục!

Mà ở cái kia một tràng kinh thiên động địa va chạm sau khi, giữa không trung, chính là dài đằng dặc trầm mặc.

Tu vị cao, khẩn nhìn chăm chăm cái kia không trung tụ tán không ngừng, lại quý dị trầm mặc tầng mây cùng loạn lưu, mạnh mẽ cũng không thở một cái, mà tu vị thấp, nhưng là cúi đầu, hoặc là chăm chú nhắm hai mắt, bọn họ dồn dập hỏi thăm, thảo luận, lo lắng đề phòng:

"Làm sao, vì sao không có động tĩnh?"

"Tiểu thánh quân hấn. . . Hấn lẽ nào một chiêu cũng không địch lại?"

"Không thể, hấn. . . Hấn không thể có chuyện. . ."

Mà ở một mảnh tán loạn trong, cũng không ai biết vì sao không trung sẽ rơi vào trầm mặc, chờ đợi một lúc lâu một lúc lâu, có chút trường bối đại tu, liền cũng không nhìn được suy đoán lên: "Hấn là. . . Hấn là sẽ không a, nếu Tiểu thánh quân ở lần đụng chạm này phía dưới, cũng đã bại, cái kia Ma tử nói vậy cũng đã phá tan vô cùng loạn lưu, hướng về chúng ta ra tay rồi, lúc này Đông Thổ, đối với hấn mà nói. . ."

"Tương đương không đề phòng!"

Mọi người nghe đến càng sốt sắng lên: "Cái kia. . . Cái kia vì sao không có động tĩnh? Lẽ nào, bọn họ lúc này không hề động thủ?"

"Không thể!"

Có lão tiên bối lắc đầu, như chặt đinh chém sắt nói: "Càng là không có động tĩnh, càng nói rõ chiến thế khốc liệt!"

Chu vi tiêu bối đều kinh hãi, ngây ngốc quay đầu nhìn hấn.

Những kia lão tiên bồi cảm thán, lông mày ngưng tụ thành mụn nhọt, thấp giọng nói: "Nếu là bọn họ không có đại chiến, không trung những kia loạn lưu, đã sớm tản ra, nhưng là bây giờ không một chút nào thấy biến mất, lại không nghe được động tĩnh gì, không nhìn thấy bóng người của bọn họ, liền chỉ có thể nói rõ, bọn họ hai người lúc này, chính đang tại thiếp thân đấu pháp, ân, đúng rồi, là Tiểu thánh quân cảm giác hấn lực lượng không bằng đối phương, vì lẽ đó hấn lựa chọn càng hung hiểm võ pháp, lúc này hấn, nhất định chính ở không trung đuổi theo đối phương, nắm mệnh đi quần quít lấy đối phương. . ."

Chu vi chúng tiêu bồi nghe lời này, từng cái từng cái vẻ mặt kinh ngạc, nổi lòng tôn kính.

"Người sai rồi!"

Chính đang bàn luận trong lúc đó, chợt có mặt khác lão tu mở miệng, sắc mặt dị thường trầm ngưng: "Người khi Tiểu thánh quân là tự nguyện lựa chọn cùng đối phương gần người đánh võ pháp sao? Hấn là không có biện pháp nha, bọn họ lực lượng, quá mạnh mẽ, một chạm vào, liền tràn ngập tại chu thiên, nếu bọn họ hai người, đều buông tay buông chân, toàn lực lấy thần thông chém giết, chiến trường kia, sợ là sẽ phải không bị khổng chế tràn ngập ra, đến thời điểm, sợ là chúng ta những người này, sợ là toàn bộ Đông Thổ, đều sẽ phải chịu không cách nào tránh khỏi lan đến, không biết muốn chết bao nhiêu người. . ."

"Vì lẽ đó, Tiểu thánh quân mới lựa chọn võ pháp, hấn là sợ chiến trường lan tràn, lan đến gần người bên ngoài a. . ."

Chúng tu nghe, đều là hoảng sợ.

Có người trên mặt, đã lặn xuống lệ đến, doanh tròng nghẹn ngào: "Tiểu thánh quân lại có bực này lòng mang?"

"Ai, Tiểu thánh quân chỉ là cảnh giới Hóa Thần, hấn đường khí tức, đều là mượn tới, vốn là không bằng đối thủ, nhưng là ở tình huống như vậy, hấn lại còn đang suy nghĩ khổng chế chiến trường kia, không cho chúng ta chịu ảnh hưởng, hấn thực sự là. . . Thật là khiến người. . ."

"Kính nể a. . ."

". . ."

". . ."

Càng là không trung một mảnh trầm mặc, phía dưới liền càng là có vô số suy đoán.

Mỗi cái lo lắng đề phòng người, thấp thỏm bất an người, đều tranh đem hỏi thăm, cho người bên ngoài giải thích, đồng thời cũng động viên nội tâm của chính mình, liền, đối với lúc này Tiểu thánh quân lựa chọn tại giữa không trung, gần người đấu pháp chuyện, đã hẳn sâu ở đáy lòng của mọi người.

"Cái kia. . . Cái kia nếu là gần người đấu pháp, Tiểu thánh quân có. . . Có hay không hy vọng thắng?"

"Cái này. . ."

Vừa nghe cái vấn đề này, trước đây ở cho mọi người giải thích lão tu đám người, đều choáng váng, trầm ngâm, lại khó nói, sau một chốc, mới có người lông mày sâu nhíu nói: "Ta xem. . . Sợ là có chút miễn cưỡng, Tiểu thánh quân chính là Thái Bạch Cửu Kiếm truyền nhân, kiếm đạo tất nhiên là kinh người, nhưng là cái kia Ma tử, cũng đã từ Tây Hoang đoạt lại lục thi, hẳn lúc này, thân thể vô địch, còn vượt qua Tây Hoang ma, mà Tây Hoang ma, vốn là chính là thân thể vô địch, võ pháp vô địch, ta xem, Tiểu thánh quân có thể chịu đựng đến thời gian uống cạn chén trà, cũng là. . ."

Mọi người nghe, một trái tim càng là chiến lên.

Sau đó thời gian uống cạn chén trà đi qua, không trung vẫn không có động tĩnh.

Cái kia vị lão tu kích động khen: "Xem, Tiểu thánh quân quả thật là lợi hại, đã sống quá thời gian uống cạn chén trà. . ."

Chúng tu đều quay đầu hướng về hẳn nhìn lại: "Vậy kế tiếp. . ."

Cái này vị lão tu trong lòng không chắc chắn, do dự nói: "Có lẽ, sắp có biến hóa. . ."

Ầm! Ầm! Ầm!

Bỗng nhiên cũng đang lúc này, không trung vang lên liên tiếp nổ vang, sau đó liền thấy cái kia tĩnh mịch giống như trong hư không, loạn lưu bay vọt, che kín bầu trời, một bóng người nhanh chóng từ loạn lưu trong bay ra ngoài, xem thể cục kia, như là bị người đánh ra đến, quả thực lại như là một viên sao chổi, rất xa quãng ngã đi ra, đầy đủ quãng ngã mấy trăm trượng, mới pháp lực kéo lấy hư không, mạnh mẽ ngừng lại. . .

Nhìn chăm chú nhìn lại, cái kia không phải Tiểu thánh quân là ai?

Bên trong đất trời, bất kể là Thái Bạch tông chủ cũng tốt, Thiên Thượng Kiếm Tiên cũng tốt, Đông Thổ Lão thần tiên cũng tốt, chư vị đại tu cũng tốt, vào lúc này đều mãnh đến nhắc lên tâm thần, từng cái từng cái lo lắng không ngớt, theo bản năng nắm chặt nắm đấm, gắt gao hướng về không trung nhìn sang!

"Người quả nhiên rất mạnh a. . ."

Không trung Tiểu thánh quân, mạnh mẽ chà xát một thoáng khóe miệng, tựa hồ đã bị đánh ra nội thương.

Thế nhưng hấn ngẩng đầu nhìn hướng về phía trước, nhìn về phía loạn lưu chuyển động trong lúc đó, thân hình như ẩn như hiện, rõ ràng là ở cái này các loại kịch liệt đấu pháp trong, lại một mảnh thông dong, như là thân hình căn bản cũng không có động tới Ma tử, mạnh mẽ kêu lên: "Nếu có lựa chọn, ta tuyệt sẽ không cùng người đối thủ như vậy tranh tài, nhưng là, hiện tại ta không thể tuyện, ta không thể để cho người cướp đi chúng ta Thiên Nguyên con đường, chúng ta hi vọng!"

Trong tiếng hét vang, hấn lại lần nữa đập lên hư không, mạnh mẽ về phía trước vọt tới!

Chúng tu tâm thần chăm chú nâng lên, không dám thở mạnh một cái, còn có vô số người, bị Tiểu thánh quân lời nói cảm động.

"Rào. . ."

Lần này Phương Quý vọt tới, tăng lên đứng lên đường biên khí tức, mạnh mẽ về phía trước đánh tới, lại không giống trước như vậy, lập tức sẽ không có động tĩnh, vị kia Ma tử, cũng là tay áo vung vẩy, bên người các loại thân thông bỗng dung hiện ra, một đạo một đạo, như là liên tục tại không trung tỏa ra pháo hoa, cùng Phương Quý triển khai thân thông đụng vào nhau,

sóng gọn vô hình đi ngang qua mấy ngàn dặm, lay động ở trong hư không.

"Bọn họ. . . Bọn họ hợp lại. . ."

Có người thất thanh kêu to, kỳ phán giống như nhìn về phía vị kia trước đây giải thích lão tu.

Cái kia vị lão tu, chính là Đông Thổ một cái lão tiên bối, họ Lữ tên Lương, đức cao vọng trọng, mới vừa chuẩn xác nhìn thấu cái kia một trận đại chiến hư thực, đã vô hình trong, thu hoạch không biết bao nhiêu người sùng bái, lúc này theo bản năng, liền đều hướng về hắn nhìn lại, phảng phát khẩn cầu hắn, giảng giải một phen bây giờ không trung tràn đại chiến kia thế cuộc, dù sao đại chiến như vậy, bọn họ đã xem không hiểu.

"Ai, quả nhiên. . ."

Lữ Lương lão tu ngưng thần nhìn không trung, bỗng nhiên thấp giọng thờ dài, nhất thời trêu đến chúng người trái tim cao cao treo lên.

"Các người xem. . ."

Cái này lão tu chỉ về không trung: "Tiểu thánh quân vẫn ở tìm cơ hội, xông về phía trước, mà vị kia Ma tử, lại là thân hình bất động, nhiều nhất chỉ là đẩy ra tay áo lớn, đem hắn bức lui, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ trước lão tu đoán không lầm, Tiểu thánh quân chính là lo lắng chiến thế lan đến gần chúng ta, vẫn là nghĩ tìm cơ hội cùng hắn gần người đấu võ pháp, chỉ tiếc, Ma tử đã không cho hắn cơ hội, chỉ muốn đem hắn ép ra, nguyên nhân cũng đơn giản, Ma tử nắm giữ quá nhiều đại đạo di bảo, tại thân thông đấu pháp phương diện, vượt quá chúng ta Tiểu thánh quân quá nhiều. . ."

Mọi người cảm động không hiểu, tâm thần khuấy động, càng xem càng như chuyện như vậy.

Có người nhìn lên quét vài lần, bỗng nhiên kêu lên: "Cái kia Ma tử lại. . . Lại như là không hề có một chút sát khí. . ."

"Cũng là bởi vì không có sát khí, mới đáng sợ a. . ."

Lữ Lương lão tu bi thương kêu lớn lên: "Cái kia Ma tử đến từ thiên ngoại, cảnh giới dĩ nhiên đạt đến chúng ta không thể nào tưởng tượng được cảnh giới, hắn như thế nào sẽ sinh ra giống chúng ta phàm nhân như thế sát khí,

hắn chỉ có thể lý trí đến gần như tuyệt tình giống như, không buông tha bất luận cái nào công hướng Tiểu thánh quân cơ hội, lão phu. . . Lão phu thà rằng đối mặt mười cái, trăm cái đằng đằng sát khí đối thủ, cũng không muôn đối mặt cái này dạng. . ."

"Như vậy một cái chân chính ma a. . ."

Hắn cái kia bi thương tiếng nói truyền ra ở bốn phương, bên trong đất trời, như là tràn ngập nổi lên vô tận ý bi thương.

Cũng không biết từ ai bắt đầu, bắt đầu có người cúi đầu đến, nhắm hai mắt, lẳng lẳng hướng về không trung Tiểu thánh quân cầu nguyện.

Chính là bởi vì có Tiểu thánh quân lên trời một trận chiến, chặn lại rồi Ma tử, bọn họ mới không cần trực tiếp đối mặt cái này các loại khủng bố đối thủ, chính là bởi vì có như vậy lòng mang thiên hạ Tiểu thánh quân, đánh bạc tính mạng, cuốn lấy Ma tử, bọn họ mới không cần thân thân lĩnh hội cái này kinh khủng a. . .

Có người như vậy ở, ai nói nhân gian vô vọng?

Có người như vậy ở, Thiên Nguyên, lại làm sao có khả năng tuyệt hi vọng?

Chương 784 : Chung Cực Chi Bí

"Oa nha nha. . ."

"Giết. . ."

"Ta Ngọc Diện Tiểu Lang Quân Phương Quý, hôm nay cùng ngươi cái này ma đầu, không chết không thôi!"

"Nhưng có ta ở, liền sẽ không cho phép ngươi làm xằng làm bậy. . ."

"Tiểu táp, xem chiêu!"

Tiếng tiếng hét lớn trong, Phương Quý một lần lại một lần xông lên tới, lần lượt bị Ma tử đánh đuổi.

Tới bây giờ, Thiên Nguyên chúng tu đã sâu sắc cảm nhận được Ma tử cái kia cực kỳ thực lực khủng bố, cảm nhận được hấn cái kia tựa hồ để người không thể nào hiểu được cảnh giới, bên cạnh hấn tạo nên mỗi một sợi khí cơ, tựa hồ cũng có thể mang mọi người thần hồn ép diệt, mỗi một thức thần thông, tựa hồ cũng có thể mang thiên địa này đánh ra một cái động lớn, đối mặt đối thủ như vậy, không người muốn cùng hấn trực diện, chỉ nghĩ rất xa rời xa hấn.

Chỉ có một người, Thiên Nguyên Tiểu thánh quân Phương Quý!

Hấn đối mặt kinh khủng như vậy đối thủ, đối mặt loại kia hiểm tượng từ sinh thế cuộc, càng là hoàn toàn không có một tia vẻ sợ hãi, hấn coi Ma tử cái kia kinh thiên động địa thần thông bình thường tại không có gì, dù là đối phương hung thế lại đáng sợ, hấn cũng dũng cảm tiến tới, ngăn ở mọi người trước người.

Đây là một tràng cũng không còn cách nào nhìn thấy đại chiến, chúng tu thậm chí xem cực kỳ lo lắng.

Bọn họ đều nhìn ra, Phương Quý lúc này, hoặc là nói, cũng sớm đã bị đối

phương đặt ở hạ phong, hấn chỉ là ở cường chống, hấn vô số lần cũng đã bị bức ép tiến vào góc chết, nhưng cũng dựa vào chính mình thần thông, dựa vào chính mình ngoan cường nghị lực, lần lượt xông lại đây, sau đó lại độ xoay người, không nhìn những kia hung hiểm, chỉ là liều mạng cùng vị kia Ma tử chiến ở cùng nhau. . .

Người này, càng là không biết cái gì là sợ sao?

Hay hoặc là nói, hấn chỉ là vì bảo vệ người phía sau, sau lưng Thiên Nguyên?

Không biết có bao nhiêu tu sĩ, cũng đã bị cảm động không muốn không muốn.

"Không thể, không thể như này. . ."

Thiên địa thăm thẳm, lo lắng trong trầm mặc, có người rất cục không nhìn nổi, liều mạng quát to: "Chúng ta tại sao có thể liền như thế trốn ở một bên, nhìn Tiểu thánh quân thay chúng ta liều mạng, chúng ta tại sao có thể không ở nơi này trận đại chiến trong, chỉ mình một phần lực?"

"Đúng, Tiểu thánh quân không sợ chết, lẽ nào chúng ta liền sợ?"

"Ra tay, chúng ta đồng loạt ra tay, đi trợ Tiểu thánh quân một chút sức lực. . ."

Ở cái này trong tiếng hét vang, quần tình kích phấn, có người đã hoàn toàn mặc kệ cái khác cái gì, kêu to liền vọt lên, ở Phương Quý ra tay trước, xác thực đã nói với bọn họ qua, phải chờ tới áp chế Ma tử, hoặc là phát hiện Ma tử kẽ hở, lại do bọn họ ra tay, nhưng là bọn họ đã không nhìn được, dù là chết, dù là liều mạng trọng thương, cũng phải thế Phương Quý chia sẻ đi một điểm áp lực. . .

"Không muốn. . ."

Giữa không trung đại chiến Phương Quý một chút miết thấy bọn họ vọt lên, nhất thời gấp kêu to.

Mọi người vừa nghe, càng cảm động.

Bởi vì có thể rõ ràng từ trong lời này nghe được, Tiểu thánh quân là chân

tình thực lòng, xác thực không muốn để cho bọn họ ra tay.

Đây là lớn đến mức nào không sợ, cỡ nào tâm địa nhân từ tồn tại a?

"Tiểu thánh quân chớ lo lắng, chúng ta là tự nguyện ra tay trợ giúp người. .
."

"Không sai, cỡ này đại chiến, sao có thể để Tiểu thánh quân một mình gánh chịu?"

Những người kia cảm động sau khi, lại là dồn dập hét lớn, rõ ràng hướng càng nhanh rồi, phía trước nhất, chính là một cái Đông Thổ trẻ tuổi thiên kiêu, mặc trên người phiêu dật áo bào xanh, quanh người toả ra kinh người khí cơ, tay áo vung vẩy, bay đến giữa không trung, ha ha cười to nói: "Làm vì Đông Thổ, làm vì Thiên Nguyên, làm vì chúng sinh, vì này vạn thể khó gặp gỡ một đời, chính là buông tha bộ tú da thối này, có thể như. . ."

Hắn tiếng nói, lay động hướng về bốn phương, thần sắc bình tĩnh, rồi lại đầy cõi lòng hào hùng.

Mắt thấy liền muốn xông tới gần vòng chiến, tiếp xúc đến cái kia đáng sợ loạn lưu, cái kia bối cảnh quả thực để vô số người sùng bái!

"Dùng!"

Nhưng cũng đang lúc này, Phương Quý bóng người bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau hắn, cầm một phương bảo ấn liền mạnh mẽ đập vào đầu hắn trên, vị này chính đầy mặt thông dong cùng hào hùng đi chiến trường Đông Thổ thiên kiêu nhất thời sững sốt, té xỉu trước, chậm rãi xoay người, hướng về Phương Quý liếc mắt nhìn, chỉ thấy Phương Quý một mặt nghiêm túc, hoặc nói phần nộ, tóm hắn cái cổ liền hướng về sau lưng cho ném qua. . .

"Đều mẹ nó nói không cho ngươi lên đến, còn muốn đến. . ."

Trái tim thực tại tức giận, loại này cướp danh tiếng người làm sao nơi nào đều có đây?

Có tức hay không người?

. . .

...

"Ân. . ."

Đám kia đang muốn quần tình xúc động xông lên hỗ trợ các tu sĩ đều sững sốt, tựa hồ làm sao cũng không nghĩ tới đây một chút bước, không thể làm gì khác hơn là ngậy ngốc ôm bị Phương Quý ném trở lại vị kia Đông Thổ tu sĩ, nhất thời không biết trên mặt nên lộ ra vẻ mặt gì đến ứng đối. . .

"Đại công vô tư. . . Tiêu Thánh sư!"

Bất quá rất nhanh, liền có người chiến tiếng kêu lớn lên.

Những người khác cũng lập tức bị cái này tâm tình lây, trên mặt đều lộ ra vô cùng kính ý, kích động kêu to.

Cái gì mới gọi đại công vô tư?

Đây mới gọi là đại công vô tư!

Bởi vì không muốn để cho chính mình những thứ này người làm mất mạng, mạnh mẽ không để cho mình tiến vào chiến trường!

...

...

Ầm! Ầm! Ầm!

Bỗng nhiên không trung vang lên liên tiếp hung hăng tiếng, vô cùng màu đen sấm sét từ trên trời giáng xuống, bổ về phía Phương Quý.

Phương Quý một cái né tránh không kịp, bị đánh ở ngoài cháy bên trong nộ, tóc đều nổ lên, trong miệng bốc lên khói xanh, đủ sững sốt một hồi thần, mới bỗng nhiên giận dữ, bên người cuộn cuộn loạn lưu ngưng tụ, như là trong tay nâng một cái cối xay không lồ, mạnh mẽ vọt vào giữa không trung, như trong lòng ngực ôm một phương hư không cũng tựa như, hướng về không trung Ma tử liên mạnh mẽ nện, nhìn tư thế kia liền giống như là muốn liêu mạng.

"Nói cẩn thận diễn kịch, ngươi ở cái này theo ta đùa thật. . ."

Trong miệng còn thấp giọng mắng, con mắt mạnh mẽ trừng mắt cái kia không trung Ma tử.

Ma tử mặt không hề cảm xúc, tiếp xuống Phương Quý thế tiến công, nhàn nhạt truyền âm nói: "Người quá giả, ta lại không nặng tay, liền muốn có người hoài nghi trận chiến này chân thực tính, đặc biệt là vừa nãy, rõ ràng đã có người đối với người sinh ra lòng nghi ngờ. . . Hiện tại tốt!"

Phương Quý ngạc nhiên: "Người còn rất chuyên nghiệp?"

Ma tử lạnh nhạt nói: "Ta nói rồi, ta sẽ hoàn mỹ chấp hành mỗi một đạo ý chí. . ."

Vừa nói, vừa bỗng nhiên nhanh chân về phía trước, liền nắm chín đạo ẩn pháp, không trung như là xuất hiện chín đạo ngân hà, đối chiều tại phía chân trời, bị hấn xa xa dẫn rơi xuống, sau đó một đạo một đạo hướng về Phương Quý trên đỉnh đầu nổ xuống lại đây, mỗi một đạo ngân hà, cũng giống như là có thiên địa ý chí, mỗi một đạo ngân hà, cũng giống như là một cái thật sông đại giang đại hà, phảng phất có thể xuyên qua cái này Thiên Nguyên đại lục. . .

Oành! Oành! Oành!

Phương Quý bị ngân hà lực lượng liên tiếp đánh trúng, liên tục hướng phía dưới hạ xuống đến, đau oa oa kêu to.

Phần nô truyền âm: "Người xác định là vì biểu diễn càng hoàn mỹ hơn, mà không phải cố ý muốn đánh ta?"

Ma Tử tiếng nói rất bình tĩnh: "Hai cái cũng không xung đột, không phải sao?"

"Ta giết chết người. . ."

Phương Quý cũng thực sự tức giận, bên người một con vàng rực rỡ cóc hiện lên, miệng phun thần lôi, hướng về Ma tử đánh mạnh.

Bọn họ chiến thế vốn là hung mãnh khủng bố, bây giờ càng như là bỗng nhiên trong lúc đó, cái này trình độ kịch liệt liền lại dâng lên một cảnh, chỉ là hai người đấu pháp, cũng đã có thiên quân vạn mã tại giữa không trung

va chạm vào nhau tư thế, toàn bộ hư không, đều bị bọn họ pháp lực tràn ngập, tràn ngập, làm cho người cảm giác, chính là cái kia hư không vô tận, đang bị liên tục đánh nát, sau đó lại sắp xếp lại, thiên địa đều không chân thực.

"Đấu đến lúc máu chốt. . ."

Không biết có bao nhiêu tu sĩ, một trái tim chăm chú huyền lên, hét lớn:
"Ép đáy hòm thần thông đều xuất ra. . ."

"Trời ạ, loại kia sát khí. . ."

". . ."

". . ."

Nếu nói là vừa bắt đầu, quả thật có người đối với trận chiến này, sinh ra một chút mê man, cảm thấy có chút xem không hiểu, nhưng bây giờ, lại là lập tức mất đi tất cả hoài nghi, không gì khác, ra tay quá ác, nhìn hai người kia đều mạnh mẽ hướng về trên người đối phương đánh tới kinh người thần thông kinh, quả thực lại như là hai người đều có thù giết cha tựa như, đó là hoàn toàn nghĩ muốn đối phương mệnh a. . .

"Đúng rồi, Tiểu thánh quân vừa bắt đầu, kỳ thực chỉ là nghĩ tìm ra nhược điểm của đối phương, tốt áp chế hắn, cuốn lấy hắn, chỉ tiếc, Ma tử thực sự quá mạnh, nhiều lần quấy rầy Tiểu thánh quân kế hoạch, liên chiến đến đây thì Tiểu thánh quân cũng cuối cùng tại nỗi giận. . ."

Đông Thổ Lữ Lương lão tu đã là kích động không tên, lớn tiếng kêu lên:
"Lúc này, hắn đã không lưu tay nữa, thậm chí không suy nghĩ thêm nữa cuốn lấy đối phương, áp chế đối phương cái gì, hắn chỉ là đang cùng đối phương liều mạng, hắn cũng không thể không liều mạng, bởi vì cái kia Ma tử quá mạnh mẽ, bất kỳ đang đối mặt hắn thì phân tâm cử động, đều có khả năng sẽ làm mất mạng, Tiểu thánh quân là bất đắc dĩ, chỉ có thể liều mạng a. . ."

Nghe tiếng hét lớn của hắn, người người trái tim lộ ra vô tận vẻ lo âu.

. . .

. . .

"Ồ?"

Cũng là ở cái này trận đại chiến trong, Phương Quý bỗng nhiên trái tim cảm giác bùng tỉnh, ở Ma tử ra tay càng mạnh mẽ cuồng mãnh lúc, hẳn lại cũng lúc ần lúc hiện, như là bị xúc động đến một cái nào đó huyền cơ, tựa hồ nghĩ đến trước đây một chút gì, chỉ bất quá, ý nghĩ này, chỉ là một loại cảm giác, trong đầu của hắn trống rỗng, vẫn là cái gì đều không có, chỉ là bản năng, như là nắm giữ cái gì, chung quanh đây vô cùng loạn lưu, chu vi hư không, tất cả trong trời đất, cũng giống như là để cho hắn dị thường quen thuộc, dường như nắm giữ ở lòng bàn tay.

"Ta đây là. . ."

Liên ngay cả Phương Quý, nhất thời cũng cảm thấy ngạc nhiên: "Đột phá? Hãy tìm trở về cái gì?"

Trái tim lại có chút mê man, đúng là nghe nói qua sinh tử đại chiến trong, có mấy người sẽ cảm nhận được áp lực, bởi vậy đột phá, có thể nhân gia cái kia đều là đường đường chính chính chém giết, chính mình bây giờ cái này trận đại chiến vốn là giả, lẽ nào cũng có thể nhờ vào đó đột phá sao?

"Người có phải là đã biết mình là ai?"

Ma tử nhận ra được Phương Quý biến hóa, ra tay bỗng nhiên liền nặng rất nhiều.

Đạo đạo thần thông tại không trung khuấy động, đem tình cảnh khiến cho rất là đẹp đẽ.

Phương Quý sừng sốt một hồi, mới lắc đầu nói: "Không biết!"

"Như là biết, vừa giống như là không biết, loại này hỏa hầu, chính là trước đây người nghĩ muốn. . ."

Ma tử thân hình ngưng lại, dựa vào chu vi thần thông quang mang che lấp, hướng về Phương Quý làm một cái người bên ngoài khó có thể phát hiện lễ tiết, rồi sau đó bỗng nhiên trong lúc đó, chu vi thần quang đại thịnh, mênh mông cuộn cuộn, hướng về Phương Quý ép xuống lại đây, trong miệng lộ tiếng hét lớn: "Coi như người thật sự có thể cầm lại vốn là tại cảnh giới của người, thật sự được đến Tiên điện truyền thừa, cũng không có thể ngăn cản

đã đoạt cử thiên ta. . ."

Tiếng hét lớn truyền về khắp nơi bát hoang, cồn lồi giống như rơi vào mỗi người trong tai.

Cũng là cùng lúc đó, một đạo truyền âm, vào Phương Quý trong tai: "Là lúc. . ."

. . .

. . .

"Bạch!"

Thậm chí không cần Ma tử nhắc nhở, Phương Quý cũng ý thức được là lúc, hấn theo bản năng vẫy tay, ở vào Ma tử sau lưng, phía kia vũng vàng tại trong hư không Tiên điện, liền như là bỗng nhiên chịu đến một loại nào đó không tên triệu hoán, lại rung động nhẹ nhẹ, rồi sau đó đột ngột hóa thành lưu quang, hướng về Phương Quý bay tới, toả ra vô tận thần quang lưu màu, đặt ở Phương Quý sau lưng trong hư không.

Cũng là cùng lúc đó, bên trong tiên điện chảy ra vô tận đạo uẩn, quán ở Phương Quý trên người.

"Ta đã biết. . ."

Phương Quý lúc này quanh người đều là đạo uẩn, khuấy động thiên địa, hay hoặc là nói là, cái này toàn bộ đất trời, cũng giống như là lấy hấn làm trung tâm, hấn tiếng nói thì lại đồng thời vang ở trong sân trong tai mỗi một người: "Nguyên lai, đây mới là Tiên điện chủ nhân. . . Phụ thân lưu lại đáp án!"

"Hóa ra là ngươi, ngươi lại muốn che giấu lên phụ thân lưu lại sự lựa chọn này. . ."

Hấn thoát nhìn, lại như là mới vừa biết được một cái nào đó ghê gớm đáp án, liều mạng kêu lớn lên.

Phía dưới chúng tu, đã đều là nghe được choáng váng, lại tâm thần khấn hệ.

Mỗi người đều nhìn ra, lúc này Phương Quý, tựa hồ nghĩ đến cái nào đó

chuyện vô cùng trọng yếu. . .

"Phụ thân dùng mười mấy vạn năm, chế tạo chín toà cầu đá, mỗi một toà cầu, đều sẽ dẫn tới một cái thần bí giới vực, ở cái kia giới vực bên trong, có mỗi một con đường hoàn chỉnh bí tàng cùng đại đạo đi bảo, cái này chính là phụ thân để cho nhân gian di sản. . ."

"Người khác đều lấy vì phụ thân sẽ cướp đi cái này một thế con đường, trên thực tế vừa vặn ngược lại. . ."

"Hắn không những không nghĩ đoạt đi con đường của tất cả mọi người, trái lại phải đem hoàn chỉnh con đường, ban cho cái này một thế người. . ."

"Mà ngươi. . ."

". . . Lại muốn đem những thứ này giới vực ẩn đi?"

Chương 785 : Chín Đại Giới Vực

"Cái gì?"

"Hắn mới vừa nói đến chính là cái gì?"

"Ta nghe hắn nhắc tới đời trước Tiên điện chi chủ, nghe được hắn nhắc tới giới vực. . ."

"Hắn nói tới biểu tặng, là cái gì?"

Phương Quý lớn tiếng thét, rung động bốn phương, có chút cực kỳ trao tâm tư người chữ, từ những câu nói này bên trong truyền ra, bất kể là Đông Thổ Lão thần tiên cũng tốt, Thất hải hai vị Long chủ cũng tốt, Nam Cương những kia Yêu vương, Tây Hoang những kia ma cũng tốt, người bên ngoài nghe những câu nói này, nghe những câu nói này bên trong chữ, cũng chỉ là cảm giác nghi hoặc, nhưng là bọn họ nghe được, lại cảm thấy mấy chữ này con mắt, lại như là có ma lực giống như, đem bọn họ toàn bộ tâm thần ôm lấy, lại tốt dưỡng khí công phu, đều đã không kiểm chế nổi giờ khắc này rục rà rục rịch.

"Chư vị, chém giết Ma Tử, từ trong tay hắn đoạt lại Tiên điện chủ nhân tặng cho chúng ta đường. . ."

Mà cũng là vào lúc này, Phương Quý đã vọt tới Ma tử trước người, lệ tiếng hét lớn, sau lưng Tiên điện tạo nên vô cùng ánh sáng, gia trì ở hắn mỗi một đạo thần thông bên trên, tầng tầng phun trào che khuất nửa bầu trời, như là một loạt cực lớn làn sóng, hướng về phía trước chụp đem đi qua.

"Ra tay. . ."

Chư vị đại tu, vào lúc này tất cả đều có chính mình lý giải.

Nguyên bản bọn họ chỉ là nghĩ bảo vệ Thiên Nguyên con đường, không bị đoạt đi, nhưng là Phương Quý lời nói, lại chỉ rõ khác một điểm.

Hắn là muốn mang chúng tu, đoạt lại Tiên điện chủ nhân tặng cho bọn họ đường!

Tiên điện chủ nhân, tặng cho đường. . .

Ào ào ào. . .

Một niệm chưa chuyển trong lúc đó, không trung đã bốc hơi nổi lên ba đạo hào nhiên khí cơ, đó là ba vị Đông Thổ Lão thần tiên, hầu như liền khi nghe đến Phương Quý những câu nói kia thì bọn họ liền đã ngộ đến cái gì, về mặt ngưng trâm phía dưới, ba người đồng thời đẩy ra tay áo lớn, nguyên thần tăng vọt, như ba vị đỉnh thiên lập địa cự nhân, khoác tinh thần nhật nguyệt, đạp lên núi non sông suối, chạy hướng phía trước, thần thông đánh về phía Ma tử.

"Ồ yêu. . ."

Phương Quý giật nảy mình, sớm biết cái này ba cái Lão đông tây lợi hại, không nghĩ tới là thật sự lợi hại như vậy. . .

Nhanh đuổi tới mình bây giờ đều!

"Xèo. . ."

Cũng là tới đây một chốc, chỉ so với ba vị Đông Thổ Lão thần tiên chậm một chút mà thôi, hai vị Long chủ liền cũng đều đã ra tay, thân hình từ từ, hóa thành hai con Thần long, ôm theo rung động cả phiên thiên long uy, khu lôi ngự điện, vội vã hướng về Ma tử công đi qua.

Lại theo sát phía sau, chính là Tây Hoang chư vị ma, thân hình trâm ngưng, tràn vào chiến trường.

Sau đó là Nam Cương Yêu vương đám người, dồn dập hóa thành bốn tướng, tràn vào chiến trường.

. . .

. . .

"Người chủ ý, tựa hồ rất tiện dụng. . ."

Ma tử nhìn cái kia từng mảng từng mảng, từng tầng từng tầng hướng mình vọt tới khí cơ, trên mặt hiện ra khó có thể phát hiện nụ cười.

Tiên điện chủ nhân lưu lại lựa chọn, vốn là vô cùng đơn giản.

Nếu đường tồn tại là cần thiết, nếu nhân gian chương ngự không được đường lực lượng, cái kia liền rất đơn giản, đem hắn đưa vào Thiên giới tốt, liền, hắn tiêu tốn mười mấy vạn năm, chế tạo ra chín toà cầu đá, mỗi một toà cầu đá, dẫn tới đều là một mảnh rộng lớn mà thần bí thiên địa, mà thân là kế thừa Tiên điện chủ nhân cuối cùng ý chí Ma tử, cần thiết đi làm, chính là lấy đi nhân gian con đường, sau đó đem tất cả điển tịch cùng đạo tạng, đều để ở đó chút thần bí địa phương, sau đó đem tất cả mọi người, đều mạnh mẽ buộc lên đường!

Nếu lưu lại ở nhân gian là mối họa, mạnh mẽ tuyệt diệt lại không thể thực hiện được, cái kia liền trực bọn họ đi ra ngoài!

Vì lẽ đó Ma tử mới sẽ không chút do dự hướng tây hoang, hướng nam cương, hướng về Thất hải, hướng Đông Thổ, sau đó thậm chí cũng sẽ hướng Bắc Vực ra tay, bởi vì hắn muốn làm chính là những thứ này, thu hồi nhân gian những thứ này đường hạt giống, sau đó tất cả đều đưa đến cầu đá một đầu khác đi.

Chỉ bất quá, tương tự một chuyện, Phương Quý lại đưa ra mặt khác một loại phương pháp!

...

...

"Tiểu thánh quân, người vừa nãy nói đúng lắm. . ."

Đông Thổ Lão thần tiên, Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu vương, Thất hải hai vị Long chủ, thậm chí ngay cả Thái Bạch tông chủ mấy người, cũng đều đã ra tay, liền ngay cả chiến trường càng xa hơn nơi, chín phương Bát tri địa trong tồn tại, cùng với người trong thôn, lúc này cũng chính kinh ngạc trọn to hai mắt, nhìn cái này một mảnh sắp tập cuốn Thiên Nguyên, trước nay chưa từng có khoáng thế đại chiến, chỉ cảm thấy, trước mắt tình cảnh này, là quen thuộc như thế!

Một đời trước, Tiên điện chủ nhân cướp đi con đường của tất cả mọi người

thì cũng là bực này đại chiến.

Mà cái này một trận đại chiến kết thúc, nhưng là đời kia chung kết.

"Tiên điện chủ nhân, hoặc nói là cha của ta, cũng không tính lại một lần cướp đi con đường của tất cả mọi người!"

Phương Quý trả lời dị thường nhanh, hiển nhiên cũng sớm đã nghĩ kỹ, bất quá nghe ở những người khác trong tai, thì lại như là biết được như vậy một cái rất lớn bí mật, ở không nhìn được nói ra, báo cho tất cả mọi người: "Một đời trước thì hắn đã từng cướp đi tất cả con đường, cũng nỗ lực dung hợp tại một chỗ, thôi diễn ra cuối cùng đường đến, nhưng hắn lại thất bại, vì lẽ đó hắn phát hiện, dung hợp tất cả con đường, chính là tuyệt lộ!"

"Nếu không cách nào dung hợp, cái kia liền hoàn toàn phân tán ra đến!"

"Cái này một thế, phụ thân vẫn chưa dự định lại lần nữa cướp đoạt con đường của tất cả mọi người, vừa vặn ngược lại, hắn lấy Càn Nguyên to lớn gốc gác, ở trong tinh không chế tạo chín phương giới vực, có liên quan với đường bí pháp và đạo che giấu, đều đặt ở cái kia giới vực trong, hắn để ta trở về, kỳ thực chính là vì để ta xem một chút cái này một phương đại thế, đồng thời nhìn có người nào là thích hợp kế thừa những thứ này giới vực truyền thừa. . ."

"Thế nhưng hắn. . ."

Phương Quý vội vã nói, chỉ về Ma tử: "Hắn vốn là phụ thân ta chế tạo đi ra sinh linh, lại sinh ra đã tâm cùng mình linh tính, hắn cho rằng người không có tư cách kế thừa những thứ này đường, vì lẽ đó hắn không những không dự định đem giới vực trả lại nhân gian, còn muốn đem người đường đều lấy đi, ta nghĩ ra rồi, ta cái gì đều nghĩ tới, cái này phương tiên điện bên trong, liền có đường tọa độ cùng phương hướng. . ."

". . ."

". . ."

"Ôi, ta mẹ ruột. . ."

Có người nghe được Phương Quý những câu nói này, quả thực như là có đầy trời lôi đình, lập tức tràn vào trong não.

Phích lịch lóe qua, bên trong đất trời một mảnh ban ngày.

Những câu nói này, quả thực như là vô cùng máu gà, lập tức liền đánh vào mỗi người trong cơ thể.

"Giết. . ."

Tất cả mọi người sát khí, lập tức liền dựng lên gấp mười gấp trăm lần thậm chí vạn lần, làn sóng giống như về phía trước dâng tới.

"Cút ngay!"

Ma tử lệ tiếng hét lớn, phát lên tay áo lớn.

Tất cả vọt tới hấn trước người thần thông, tất cả đều bị hấn rất xa về phía sau lay động ra, tuy là người ý chí lại mạnh mẽ, nhưng lực lượng chung quy có hạn, mà Ma tử cường đại, nhưng là chớ dung hoài nghi, dù là bây giờ những ngày qua nguyên đại tu đám người, cũng đã như là giống như bị điên, nhưng ở hấn cái kia hầu như không cách nào phỏng đoán lực lượng trước mặt, vẫn bị đánh trúng liên tiếp tan tác, không cách nào gằn gữ thân đi. . .

Cùng lúc đó, hấn thì lại thần thông biến ảo ra bàn tay lớn, chụp vào Phương Quý sau lưng đạo điện.

"Ngăn cản hấn. . ."

Phương Quý tới đây lúc rộng to, vừa thần thông về phía trước đánh ra, vừa lui về phía sau.

Phía sau hấn đạo điện, vào lúc này lại như là đang dần dần cùng thần hồn của hấn dung hợp.

Mà mỗi dung hợp một phần, hấn lực lượng liền tăng vọt một phần.

Trước đây hấn, tuy nắm giữ cái này phương đạo điện, nhưng cũng chỉ là lưu giữ ở trong thức hải, kỳ thực cùng hấn cũng không hòa vào nhau, tựa như hôm nay, lại là ở chân chính dung hợp, nguyên nhân cũng rất đơn giản, hấn trái tim đã có giúp đỡ Tiên điện chủ nhân hoàn thành nguyện vọng tâm tư, thậm chí cũng nghĩ kỹ giúp đỡ hấn hoàn thành nguyện vọng phương

pháp, tiên điện này tự nhiên liền sinh ra cảm ứng, bắt đầu rồi cùng hấn thân hồn dung hợp.

Đơn giản tới nói, bây giờ hấn chính đang tại trở thành Tiên điện chủ nhân chân chính!

...

...

"Nhanh, chớ để hấn gần rồi Tiểu thánh quân thân. . ."

Mà thấy được Ma tử nhanh chóng chụp vào Tiên điện, những kia nổi lên ra tay cao nhân, liền cũng đều giống như bị điên, dồn dập tiến lên vọt tới, bây giờ bọn họ dĩ nhiên biết được, phía kia bên trong tiên điện, liền bày đặt có liên quan với chín phương giới vực tọa độ cùng bí mật, rất rõ ràng có thể thấy được, Phương Quý chính là bởi vì đoạt lại Tiên điện, mới rõ ràng bí mật kia, mà bây giờ, Ma tử lại muốn một lần nữa đoạt lại Tiên điện!

Đó là Tiên điện sao?

Không, đó là chúng ta giới vực cùng di tàng a. . .

Chết cũng không thể lại để Ma tử đi tới gần phía kia Tiên điện. . .

...

...

Liền trong hư không, rất nhanh liền xuất hiện quỹ dị một phương, Phương Quý chính tranh thủ thời gian, hoàn toàn luyện hóa này Phương Tiên điện, mà mọi người, vào lúc này đều đã trở nên đại công vô tư, vội vã về phía trước đến, bảo hộ ở Phương Quý trước người, hầu như là đánh lên tính mạng của chính mình, cũng phải che chở lúc này Phương Quý, cũng không muốn để Ma tử lại lần nữa đối với tiên điện kia, sản sinh bất luận ảnh hưởng gì!

Trước mấy trăm ngàn năm, sau mấy trăm ngàn năm, Thiên Nguyên đều không như thế đoàn kết qua!

...

...

"Nguyên lai, nguyên lai đây mới là vị kia lưu lại đáp án. . ."

Không riêng là Đông Thổ Tây Hoang Nam Cương Bắc Vực cùng với Thất hải, liên ngay cả chiến trường phía sau, những kia người trong thôn, vào lúc này cũng đều đã trở nên kích động không tên, bọn họ kêu to, có trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, có đầy mặt hối hận, còn có lưu lại lệ đến, Hoa quả phụ khóc lóc, dùng sức đẩy trưởng thôn một cái, kêu lên: "Trước đây mọi người đều tin ngươi, đều cảm thấy ngươi nói đúng, nhưng là ngươi sai rồi, ngươi hoàn toàn dự liệu sai rồi người kia đáp án, cũng hoàn toàn trách oan tên tiêu tử kia, ngươi. . . Ngươi để chúng ta làm sao bây giờ?"

Trưởng thôn túi thuốc lá, từ lâu rơi xuống đất, tất cả những thứ này rõ ràng liền hẳn cũng dự liệu không kịp, hắn chỉ lẩm bẩm nói: "Sai rồi, toàn sai rồi, ta vốn tưởng rằng, một đời trước người kia, trả lại đáp án, sẽ không là một cái kết quả tốt, cũng không nghĩ đến. . . Không nghĩ tới hắn lại. . . Lại. . . Chính hắn không tìm được đường, liền. . . Hắn lại đem hi vọng ký thác đến trên người người khác. . ."

"Bạch!"

Đồ tể rút ra đao, trong mắt hàn quang lấp loé: "Trưởng thôn, chúng ta nên làm như thế nào?"

Mặt sau, tú tài, người mù, Vương lão thái, đều ánh mắt lo lắng nhìn về phía trưởng thôn, vội vã đang đợi cái đáp án.

Trưởng thôn nhìn Ma tử oai, vẻ mặt do dự, ở trong lòng hắn, vẫn cảm thấy Ma tử cướp đi con đường của tất cả mọi người cái này diễn xuất, càng như là đời trước chủ nhân, hắn không thể nào tưởng tượng được, kiếp trước đoạt tận tất cả đường người kia, làm sao sẽ ở nơi này một đời đi ngược lại con đường cũ?

Lại là ban cho đường, lại là giúp đỡ chế tạo giới vực, làm sao tất cả đều là chuyện tốt đây?

"Bá" "Bá" "Bá" "Bá "

Còn không chờ trưởng thôn làm ra quyết định, mặt sau bỗng nhiên có vô số

thần quang, xông lên tận trời, chạy về giữa không trung.

"Là Bất Tri địa người. . ."

Tú tài kinh hãi, quát lên: "Bất tri địa trong những quái vật kia, vốn là phụng Tiên điện chủ nhân mệnh lệnh, ở cái này một thể truyền thụ đường hạt giống, đồng thời chờ hấn đáp án, phụng di người, nhưng những lão quái vật này cũng đôi với giới vực động thủ, bọn họ lại so với chúng ta còn muốn sớm làm ra quyết định, bọn họ. . . Bọn họ kỳ thực cũng là nghĩ đoạt đến những kia giới vực bí mật, được đến hoàn chỉnh đường!"

"Đã như vậy. . ."

Trưởng thôn cắn chặt hàm răng: "Chúng ta cũng ra tay. . ."

Chương 786 : Chuyện Quan Trọng Nhất

Bất luận lại qua một số năm, đều sẽ không có người quên trận chiến đó.

Một ngày kia, vẫn bao phủ ở đời trước Càn Nguyên chủ nhân bóng tối trong Thiên Nguyên, bỗng nhiên được biết một cái khác đáp án, nguyên lai Càn Nguyên chủ nhân muốn làm, cũng không phải lấy đi con đường của bọn họ, vừa vặn ngược lại, hấn trái lại lưu lại tất cả hoàn chỉnh đường. . .

Cái kia một ngày Thiên Nguyên sinh linh, biểu hiện ra trước nay chưa từng có đoàn kết.

Tất cả mọi người tính gộp lại, có lẽ đều không phải là đối thủ của Ma tử, ngoại trừ Tiểu thánh quân.

Mà ở hiểm chi lại hiểm tình huống xuống, Tiểu thánh quân đoạt lại Tiên điện, cũng nhận biết được bí mật kia, nhưng là nếu như hấn không cách nào hoàn toàn luyện hóa Tiên điện, liền cũng không có thể nắm giữ những bí mật này, càng không thể giúp đỡ mọi người đánh bại Ma tử, liền, tất cả mọi người đều ra tay rồi, thậm chí là nắm mệnh che ở Tiểu thánh quân trước, đầu tiên là Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, sau đó là Thất hải hai vị Long chủ, sau đó là Tây Hoang ma, Nam Cương Yêu vương, lại sau đó, là Bất Tri địa tồn tại, cuối cùng, càng là người trong thôn. . .

Đó là một tràng âm âm sóng dậy, xưa nay chưa từng có một trận chiến.

Tất cả mọi người ở trận chiến đó bên trong, đều cho Phương Quý, cho Tiểu thánh quân, thôn ra cố gắng hết sức!

Tiểu thánh quân luyện hóa Tiên điện thời gian hơi dài, mà Ma tử thế tiến công có chút mãnh, vì lẽ đó ở cái này trận đại chiến trong, mỗi người đều chịu đến áp lực thực lớn, đặc biệt là Bất tri địa tồn tại, bị Ma tử xuống tay ác độc giết không ít, chính là trong thôn người xuất thủ, cũng đều ăn rất lớn vị đắng, trưởng thôn bị mạnh mẽ đạp một cước, tú tài bị đánh mất đen ngòm, đồ tề lần lượt bị đạp ở dưới chân, liền ngay cả cái kia kiêu mị mê người, hiểm thấy trên đời Hoa quả phụ, cũng trong lúc hỗn loạn, bị người

mạnh mẽ đá mây đá cái môn. . .

...

...

Dương nhiên, tất cả những thứ này đều là đáng giá!

Mãi đến tận sau bảy ngày, đại chiến kết thúc thì mọi người đều đã lực kiệt, mà Ma tử còn ở đại phát thần uy, lúc này, rốt cục có Thái Bạch tông chủ, Bắc Vực, thậm chí Tây Hoang, Nam Cương tiểu bối tu sĩ ra tay, bọn họ rõ ràng cùng Ma tử thực lực kém đến quá xa, nhưng cũng vẫn là che ở Phương Quý trước người, hi vọng dùng tính mạng của chính mình, đến giúp hắn tranh thủ, dù là bé nhỏ không đáng kể nhất một chút thời gian.

Trong đám người này, cũng không có thiếu số xui.

Tựa như Tần gia Giáp công tử, liền vừa mới hơi mất tập trung bị Ma tử nắm lấy, liền quát mười mấy cái vả miệng.

Kết quả cuối cùng, là Đông Thổ Tần gia Lý tiểu thư ra tay.

Vị kia Lý tiểu thư, cũng cuối cùng tại không nhịn được trái tim lo lắng, từ trong động phủ vọt tới, liền lĩnh đi tới Tiểu thánh quân trước người, đưa ra hai tay, thế hắn chặn lại rồi vị kia ma khí cuộn cuộn, thoạt nhìn có thể ép diệt tất cả Ma tử. . .

"Ai, cái này ngu ngốc. . ."

Phương Quý nhìn che ở trước người mình Lý tiểu thư, bất đắc dĩ thở dài.

Phảng phất là bởi vì bị cảm động, phía sau hắn Tiên điện rốt cục hoàn toàn cùng hắn thần hồn dung hợp, liền ở một chốc lát, hắn bỗng nhiên giơ tay, Tiên điện xuất hiện ở trên đỉnh đầu, cửa lớn mở ra, đem thoạt nhìn lập tức liền muốn bị Ma tử đánh chết Lý tiểu thư thu vào bên trong tiên điện, có người mắt sắc, nhìn thấy Tiên điện chi cửa đóng một chốc, Tiểu thánh quân "Bá" ở trên mặt nàng hôn một cái.

"Đến phiên ta. . ."

Hoàn toàn dung hợp Tiên điện Tiểu thánh quân, đem Lý tiểu thư ở lại sau

lưng bên trong tiên điện, sau đó nhanh chân chạy vội ra, cùng Ma tử chính điện giao thủ, chiến ở cùng nhau, bất quá so với trước hẳn bị Ma tử áp chế cục diện, bây giờ đã rất là không giống, Tiểu thánh quân lúc này triển lộ ra người thường khó có thể tưởng tượng thần uy, bên người bỗng nhiên tạo nên vô cùng vô tận kiếm ý, mạnh mẽ về phía trước chém ra.

Đó là kiếm ý siêu thoát, ly thể thoát tục một kiếm.

Toàn bộ Tiên điện lực lượng, tựa hồ cũng bị một kiếm này phát huy ra, một mảnh ánh sáng lay động ở chu thiên, cuộn cuộn xông về phía trước đi, chém ở Ma tử trước người vô tận thần thông loạn lưu bên trên, lại đem loạn lưu chém chết, sau đó kiếm ý đung vào Ma tử trên người. . .

Cái này tuôn ra kiếm ý, đem Ma tử chém đến về phía sau liền lùi lại mấy bước.

Lui ra bước thứ nhất thì trên người hẳn bay ra Thất hải tiêu Long đế bản nguyên máu, bị tiêu Long đế cầm lại.

Lui ra bước thứ hai thì trên người hẳn bay ra Lục Thi, bị Khổ tôn giả đoạt lại.

Lui ra bước thứ ba thì trên người hẳn bay ra Bát Yêu tháp, rơi vào Hắc Sơn đại tôn trong tay.

. . .

. . .

Ma tử trên người khí cơ, đang nhanh chóng biến mất.

Phảng phất hẳn cũng là ý thức được không thể cứu vãn, rốt cục tạm thời tính ngừng tay, ánh mắt đảo qua Tiểu thánh quân, cũng đảo qua toàn bộ Thiên Nguyên, hầu như đã vô lực tái chiến người, chậm rãi mở miệng: "Bọn người có tham nghiên lối thoát chi huyền diệu trí tuệ, lại không có chương ngự đường phạm cách, vì lẽ đó đường lưu lại trong tay các người, chung quy chỉ làm cho các người mang đến diệt vong, ta vẫn sẽ quán triệt ý chí của ta, đem tất cả đường đoạt lại, tại tinh không không biết nơi, ta sẽ nhìn các người, chờ các người tự hủy, sau đó đến đây làm xong ta không làm chuyện. . ."

Nói xong những câu nói này thì hắn tụt trong hư không, hướng về Phương Quý xa xa thì lễ một cái.

Phía sau hắn trên bầu trời, có cực lớn kẽ nứt xuất hiện, hắn bị cái kia kẽ nứt hấp dẫn, bay vút trên không.

Sau đó, kẽ nứt biến mất, hắn cũng không ở nhân gian.

...

...

Bên trong đất trời, một mảnh vắng lặng, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn hướng về phía không có một bóng người giữa không trung, vẫn không thể tin được đây là thật sự.

Cúi đầu nhìn lại, theo Ma tử biến mất, tất cả ma vật, cũng đều tản đi.

Xa xa Bắc Vực, cùng với vô số địa phương, Ma sơn chính đang tại tiêu tán vô cùng ma khí, biến trở về bình thường núi.

"Chúng ta. . . Chúng ta thắng sao?"

Đã bị thương nặng, gần như sắp muốn duy trì không được thân hình Đông Thổ Lão thần tiên, giãy giụa lại đây, vất vả hỏi.

"Chúng ta thắng!"

Phương Quý vươn ngón tay, đem một tia đạo uẩn đánh vào trên người bọn họ, giúp đỡ bọn họ duy trì thân hình, sau đó như là tâm sự nặng nề, thấp giọng than thở: "Chỉ tiếc, hắn quá mạnh mẽ, chính là hiện tại ta, cũng không cách nào đem hắn hoàn toàn giết chết, cuối cùng vẫn bị hắn trốn về thiên ngoại, cũng không biết hắn lúc nào sẽ trở về, càng không biết, hắn có phải là biết đánh lên những kia giới vực chủ ý. . ."

"Cái này. . . Đây là chuyện lớn. . ."

Đông Thổ Lão thần tiên đám người kinh hãi, trầm tiếng nói: "Dù sao cũng nên cần làm cái giải quyết!"

"Ta cũng là nghĩ như vậy!"

Phương Quý quay đầu nhìn về phía bọn họ, đầy mặt nụ cười: "Cái này có thể kéo không được!"

...

...

Theo Ma tử bại tâu, Thiên Nguyên đón lấy chính là thu thập chiến trường, quét tước cái đuôi chuyện.

Chư bộ tiên quân đều không có vội vã rút đi, chỉ là từng cái phái một phần, trở lại chính mình địa vực, tuyên truyền đại chiến thắng lợi, cũng phải xử lý một ít hậu chiêu, dù sao, dù là bực này dạng đại chiến trong, chư địa đều vẫn cứ có một phần chết cũng không chịu xuất lực, không cần người khác nói, những thứ này từng góp sức, liền sẽ không khoan dung bọn họ tồn tại, tất nhiên sẽ có một quãng thời gian thanh tẩy.

Chư phương cao nhân, cũng đều cần dưỡng thương.

Bất quá đáng nhắc tới chính là, tuy rằng chư bộ tiên quân, đều là đoạt liễu mạng đến, nhưng trên thực tế, dựa vào Đông Thổ Vạn Vật Quy Nguyên đại trận, giúp đỡ áp chế ma vật, bọn họ đúng là đều không có quá nhiều cùng ma vật trực tiếp giao binh cơ hội, vì lẽ đó cái này một tràng thoát nhìn hoa lý hồ tiểu đại chiến kết thúc, bị thương nhiều nhất, lại đều là những kia đứng đầu các cao nhân, bình thường Tiên binh lại đều đang yên đang lành.

Ở hầu như mỗi người đều đồng ý, mỗi một phe thế lực đều tán thành tình huống xuống, Thiên Nguyên Tiên hội vội vã tổ chức.

Tại Đông Thổ núi Thượng Thanh trên, bất luận bị thương nặng thương thiên, có thể đi hay không động, khắp nơi cao nhân đều đến rồi, vội vã hướng về Tiểu thánh quân hỏi dò tất cả, muốn hiểu được đến liên quan tới cái này một tràng cực lớn động khó, sau lưng ẩn giấu đi tất cả bí mật, cùng với quan trọng hơn. . .

"Bí mật rất đơn giản nha. . ."

Phương Quý ăn nhỏ, khiêu hai chân ngồi ở tối thượng đầu trên ghé thái sư, một mặt trầm trọng thở dài nói: "Chính là ta cái kia phụ thân, hoặc nói Tiên điện chủ nhân, trước có chút để tâm vào chuyện vụn vặt, đương nhiên, cũng

là Thiên Nguyên trước mấy đời sinh linh, quá không hăng hái, mỗi khi đem lợi hại điếm thần thông tham nghiên đi ra, đều là không không chế được, động một chút là cầm đánh nhau, đem thế giới đều đập nát!"

"Vì lẽ đó a, vị kia Tiên điện chủ nhân, liền vừa bắt đầu sinh ra ý nghĩ này, sáng tạo ra một loại mới sinh linh, loại sinh linh này, có thể càng tốt nắm giữ đường lực lượng, hẳn sẽ không dùng đến đánh nhau, chỉ có thể đem đường này lực lượng tham diễn đến càng sâu. . ."

"Vốn là đây, hẳn cảm thấy đây là một loại phương pháp tốt nhất, có thể là sau đó, hẳn lại lại nghĩ thông suốt. . ."

"Cái gì đường không đường, tự hủy không tự hủy, đều là vô nghĩa, đường không phải là công cụ sao, lúc ở trong thôn, người đi bắt thỏ, còn đến cầm cây gậy đây, tu hành cũng tốt, đường cũng tốt, kỳ thực đều cùng cái này gậy như thế, Man Hoang lúc, chúng ta những sinh linh này lão tổ tông, không phải là dựa vào món đồ này mới đánh giết đi ra sao, như hôm nay chúng ta binh khí trong tay thành đường, cũng chính là hơi hơi mạnh một điếm, nguy hiểm hơi lớn, bởi vì cái này liền không khiến người sử dụng binh khí, này không phải là cùng tất cả lão tổ tông không qua được mà!"

". . ."

". . ."

Trong sân người nghe được đều là một mặt mộng: "Sau đó thì sao?"

Phương Quý nhấp ngụm trà, chậm từ tốn nói: "Sau đó liền đơn giản a, nếu đoạt người đường là không đúng, cái kia liền đem đường trả lại người đến, chỉ là còn ở nhân gian, lại sợ người đấm người tiếp tục đánh, vì lẽ đó dứt khoát chế tạo chín phương giới vực, đem đường giấu ở nơi đó, ai thích hợp ai liền đi kế thừa, ta chính là phụ trách trở về làm chuyện này, thế nhưng a, cái kia Ma tử, thấy mình bị vứt bỏ, hẳn lại không vui, hẳn bị làm ra đến, chính là chướng ngại tất cả con đường, vì lẽ đó hẳn mới sẽ tìm cơ hội trở về, cướp đi tất cả đường!"

"Đương nhiên. . ."

Hắn nhìn Đông Thổ Lão thần tiên một chút: "Hắn trở về có quan hệ tới ta, hẳn vốn là thứ hai kế hoạch, vừa bắt đầu thấy ta tuyệt diệt, cho rằng ta chết rồi, không cách nào lại tiếp tục tìm người kế thừa, vì lẽ đó hẳn liền chui chỗ

trông, trở về tiếp tục làm chuyện của chính mình, vào lúc này, tiên điện kia chủ nhân, đã chết qua, cũng không ai quản được hắn, nhưng cũng may mà ta không chết, vì lẽ đó còn có thể trị được hắn. . ."

Mọi người nghe, đều có chút vẻ xấu hổ, đặc biệt là Đông Thổ ba vị Lão thần tiên.

Nhưng bọn họ vẫn là cố nén, kiềm chế không được, lại hỏi ra một câu: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó?"

Phương Quý hơi kinh ngạc: "Cái gì sau đó?"

Bên cạnh có người nhắc nhở hắn: "Chính là cái kia, ngươi nói. . . Giới vực!"

"Giới vực?"

Phương Quý bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Liên ở trong tay ta a, ta đến thật tốt chọn người, xem ai thích hợp hơn đây. . ."

Núi Thượng Thanh trên, không biết bao nhiêu trong ánh mắt, lập tức nhiều chút chờ phân phó ý tứ.

"Ma tử nếu lui về thiên ngoại, chúng ta cũng không thể quá mức bất cần, nói không chắc hắn biết đánh lên giới vực chủ ý, vì lẽ đó lúc này, chúng ta cũng đến mau chóng giúp đỡ Tiểu thánh quân tìm ra thích hợp người thừa kế mới là, để tránh khỏi bị Ma tử chui chỗ trống a. . ."

Có người trầm ngâm, nhìn như lơ đãng thờ dài nói.

"Đúng là đúng là. . ."

Trong sân một đám lớn phụ họa tiếng nói.

Không biết có bao nhiêu tâm tư, lúc này chỉ ở nghĩ một vấn đề, đó chính là. . . Làm sao chứng minh chính mình thích hợp?

Phương Quý khóe mắt liếc nhìn phiêu bọn họ, biết bọn họ sốt ruột, vậy mình liền hoàn toàn không vội vã, cười híp mắt nói: "Ngược lại ta cũng

không có ý định rời đi Thiên Nguyên, vì lẽ đó cái kia giới vực ta giữ lại cũng không có chỗ dùng, sớm muộn cũng là muốn cho người khác, chỉ bất quá a. . ."

Sắc mặt nghiêm túc lên: "Hiện tại đặt tại trước mặt chúng ta, kỳ thực là một cái chuyện quan trọng nhất. . ."

"Là cái gì?"

Chúng tu tâm bên trong mãnh đến nhảy một cái, vội vàng hỏi thăm tới đến.

Phương Quý vẻ mặt một mặt nghiêm túc, nhìn về phía Đông Thổ ba vị Lão thần tiên.

Dù là Đông Thổ ba vị Lão thần tiên cảnh giới cỡ này, bị Phương Quý ánh mắt nhìn kỹ, cũng cảm giác được dị thường áp lực kinh khủng, liền như là nhìn thấy một phương Tiên điện, xuất hiện ở trước mắt mình, như là ôm theo vô số thế giới trọng lượng, theo Phương Quý ánh mắt, rơi vào trên đỉnh đầu của mình, bọn họ hoàn toàn không dám có nửa điểm bất cẩn, đều sắc mặt trầm ngưng nhìn về phía Phương Quý, chờ hẩn mở miệng.

Nhưng là Phương Quý vẫn liền như thế nhìn bọn họ, cũng không nói lời nào, vẻ mặt nghiêm túc.

Đông Thổ ba vị Lão thần tiên thì càng ngọt ngào, tốt hồi lâu mới nói: "Tiêu thánh quân. . . Giảng a. . ."

Phương Quý vẫn là như thế nhìn bọn họ, cũng không nói lời nào, mặt đúng là đỏ.

Bầu không khí trở nên trầm ngưng mà ngọt ngào, mỗi người đều phảng phất có thể nghe được trái tim oành oành nhảy âm thanh.

Rốt cục Thái Bạch tông chủ không nhịn được, cau mày nói: "Hẩn là nghĩ hỏi các ngươi, lúc nào có thể cưới cô dâu mới vào cửa. . ."

"Cái này. . ."

Ba vị Đông Thổ Lão thần tiên đều bối rối.

Nhìn thần sắc của bọn họ, Phương Quý phần nộ vô một cái bàn trà: "Các ngươi dám không đồng ý?"

Chương 787 : Gặp Lại (Đại Kết Cục)

Đông Thổ ba vị Lão thần tiên, tự nhiên là không dám không đồng ý.

Vừa vặn ngược lại, bọn họ cực kỳ thông khoái đáp ứng rồi hôn sự này, đồng thời bấm chỉ tính toán sau khi, liền nói vừa vặn, không cần chờ quá lâu, dời lại hai ngày, cũng đã là vạn năm khó gặp một lần ngày hoàng đạo, có thể an bài Tiêu thánh quân lại đây đón dâu!

Đối với chuyện này Phương Quý đỏ mặt đồng ý.

Mà ngay sau đó cần làm một chuyện, chính là muốn quyết định nên ở nơi nào làm tiệc rượu.

Tuy rằng Đông Thổ phồn hoa, đạo uân hưng thịnh, hơn xa Bắc Vực, nhưng Phương Quý là tuyệt đối không chịu ở Đông Thổ làm rượu, hẳn trong xương là cái lạc hậu người, cảm thấy ở Đông Thổ làm rượu, liền như là chính mình ở rề giống như, quá thật mất mặt, hơn nữa hẳn cũng hiểu rõ tiêu Lý tâm tư, Đông Thổ Tần gia, là cái trên đời này người người nghĩ đi vào địa phương, mà đối với nàng mà nói, lại là một cái nhất muốn rời đi địa phương.

Liền Phương Quý cần ở thôn Đầu Trâu cùng Thái Bạch tông trong lúc đó làm ra lựa chọn.

Thôn Đầu Trâu là hẳn lớn lên địa phương, mà lúc trước đánh với Ma tử một trận bên trong, thôn Đầu Trâu người, cũng cuối cùng lựa chọn đứng ở bên cạnh hẳn, ở định ra rồi việc hôn nhân sau khi, trưởng thôn, Hoa quả phụ mấy người, còn cố ý cùng Phương Quý gặp mặt một lần, người bên ngoài chỉ nghe lần đó gặp mặt, có vô số sang sảng tiếng cười, còn có uống rượu âm thanh, nhưng là ở ngày thứ hai thì Phương Quý làm ra quyết định.

Hẳn muốn ở Thái Bạch tông làm rượu!

Thiên Thượng Kiếm Tiên Mạc Cửu Ca, đối với chuyện này không đặc biệt gì phản ứng.

Thái Bạch tông chủ Triệu Chân Hồ, cũng không có đặc biệt gì phản ứng, chỉ là cả ngày đều mặt đỏ lừ lừ.

Bởi vì đây là một việc lớn, một cái so với giới vực tin tức càng to lớn hơn chuyện, vì lẽ đó Thái Bạch tông A Khổ sư huynh, Hắc Sơn đại tôn, Quách Thanh sư tỷ, Nhan Chi Thanh vân vân, ngày thứ hai liền khởi hành trở lại, muốn vội vã thu thập tiên môn, bố trí hỉ đường, chờ Phương Quý nhận được tiểu Lý sau khi, liền diễn tấu sáo và trống về Bắc Vực đi, sau đó ở Thái Bạch tông bãi đường, cũng xin mời thiên hạ chúng tiên ăn tiệc. . .

Mà Đông Thổ Tàn gia cùng với các đại thế gia, đối với chuyện này cũng khá là trịnh trọng, Tàn gia đưa ra thật lớn của hồi môn, cái khác mấy cái thế gia cùng đạo thống, cũng phân biệt cho tu sĩ bình thường khó có thể tương tượng phong phú quà tặng, nghe người ta nói sắp chuyển hết rồi của cải của bọn họ. . .

Phương Quý mỉm cười dành cho bọn họ một cái báo lại.

Thứ nhất phương giới vực tọa độ, Phương Quý tặng cho ba vị Đông Thổ Lão thần tiên.

Ba vị Lão thần tiên tự có biện pháp đi thăm dò thật giả, vui mừng hầu như muốn phản lão hoàn đồng, lập tức liền làm ra một loạt sắp xếp, mà trong lúc này, Phương Quý bỗng nhiên lại thuận miệng nói một câu: "Tàn gia Giáp công tử, ta đã thấy, là người tốt, cũng là một thiên tài, mỗi một phe giới vực, định là cần lượng lớn người đi kế thừa, đi tham diễn, như vậy cơ hội tốt, ta cảm thấy có thể tính hần một cái!"

Có người nói Tàn Giáp công tử biết được sau chuyện này, cảm động đều khóc.

Chính mình trước đây còn đến tội lỗi Tiểu thánh quân, không nghĩ tới hần lại rộng lượng như vậy, còn cho mình lớn như vậy tạo hóa.

Toàn bộ Đông Thổ, đều khua chuông gõ mõ công việc lên, rút ra vô số người mới, chuẩn bị ở Phương Quý đại hôn sau khi, liền theo các lão tổ tông bước qua cầu đá, đi tới cái kia thần bí mà lại xa xôi giới vực, bước ra cái này tu hành trong lịch sử, một bước máu chốt nhất. . .

Thấy được Đông Thổ đến giới vực, cái khác chư phe thế lực, cũng đều kích

động đứng lên, dồn dập đến hỏi thăm.

Mà Phương Quý, cũng liên tiếp không ngừng, đưa ra mấy cái đáp án.

Một phương giới vực, cho Hắc Sơn đại tôn, thông qua nàng đến chọn tuyển Nam Cương Yêu vương.

Một phương giới vực, cho A Khổ sư huynh, thông qua hắn đến chọn tuyển Tây Hoang chi ma.

Lại có một phương giới vực, cho hai vị Long chủ, đồng thời nói rõ nói cho bọn họ, tới giới vực, bọn họ cũng đã không cần lại khô phí tâm tư, bồi dưỡng tiểu Long đế, giới vực trong, có để hai người bọn họ cũng hóa thân trở thành Tổ long pháp môn. . .

Lời này là thật sự, Phương Quý tin tưởng bọn hắn cũng biết phải làm sao.

. . .

. . .

Chín phương giới vực, đã qua thứ tư, còn lại còn có năm cái.

Phương Quý đem bên trong tiên điện Bạch Quan Tử cùng tiểu Ma sư phóng ra, đồng thời đồng ý cho hai người bọn họ, nếu bọn họ hai người cũng nếu mà muốn, như vậy cái này chín phương giới vực bên trong, đem sẽ có một phương là thuộc về bọn họ, đương nhiên, hai người bọn họ, đặc biệt là tiểu Ma sư, nếu là nguyện ý nhiều ở nhân gian góc một quãng thời gian, như vậy hắn cũng là phi thường hoan nghênh, tổng sẽ không để cho bọn họ bị thiệt lớn. . .

Tiểu Ma sư không có ý kiến, là Bạch Quan Tử làm ra quyết định.

Nàng nguyện ở nhân gian ở thêm một quãng thời gian, nhờ vào đó quét sạch khắp nơi đạo thông bên trong Kỳ cung chi tử, lại cả Kỳ cung.

Sau đó Kỳ cung có lẽ lại cũng không có cơ hội chặt đứt người khác đường, cái kia dù sao cũng nên tìm tới một cái mục tiêu mới mới được. . .

Mà đối với thôn làng, Phương Quý nhìn ra một chút người cũng là nghĩ đi tới giới vực, đồng thời hắn sao cũng được, cũng xin bọn họ thay thế mình,

đi cùng Bất tri địa trong người thương nghị, đến tột cùng nên làm gì quyết định còn lại mấy phương giới vực, còn cần bọn họ cho cái đề nghị.

Cái này nên tính là nói sau, Bất tri địa trong người còn sống sót, rất nhanh liền bố trí mấy phương đạo thống, đều từ nhân gian chọn lựa bọn họ áp dụng nhân tài, truyền thụ thần thông kỹ thuật, bất luận xuất thân, bất luận tuổi tác, chỉ xem có hay không thiên tư, chỉ xem đức hạnh làm sao, cái này mấy phương đạo thống sau đó đều bảo tồn lại, đối với toàn bộ Thiên Nguyên, toàn bộ Bắc Vực ảnh hưởng đều phi thường sâu, hơn nữa nhiều là tốt ảnh hưởng.

...

...

"Chúng ta Tiểu thánh quân đã nhận được cô dâu, chính đang tại về Thái Bạch tông đến, vừa mới đón dâu, đúng là náo loạn trò cười, cô dâu mới bên kia sắp xếp nha hoàn cản cửa, không chịu thả tân lang quan đi qua, này ngược lại cũng là Đông Thổ phong tục, bất quá nhượng người không nghĩ tới chính là, Tân gia đúng là có khác một tay, cản cửa nha hoàn, lại là vài con yêu tinh, hơn nữa còn là vài con thổ yêu, đem tân lang sợ hãi đến không nhẹ. . ."

Thái Bạch tông ngọn núi chính bên trên, phong sau là phía sau núi, phong trước là Đạo Đức đại điện, Thái Bạch tông chủ đang cùng Mạc Cửu Ca cười nói.

Mạc Cửu Ca cũng theo nở nụ cười, nói: "Cô dâu nếu đồng ý, nói vậy trong đó cũng có thâm ý đi!"

"Thâm không thâm ý không biết, ngược lại tiểu tử kia bỏ ra vốn liếng mới mua được mấy vị nha hoàn, nhận được cô dâu!"

Thái Bạch tông chủ cười nói: "Theo lý thuyết trực tiếp trở về chính là, hẳn lại không chịu, đi vòng Đông Thổ một vòng, lại đi Thất hải, cuối cùng còn nhất định phải đi Tuyệt Châu nhiều một vòng, cũng không biết có phải là vì để cho càng nhiều người đều nhìn một chút hẳn cái này đón dâu đội ngũ không lò. . ."

Mạc Cửu Ca nói: "Hay cũng là muốn cho phương bắc Thương Long nhìn một chút!"

Thái Bạch tông chủ gật đầu cười, nói: "Đứa nhỏ này kỳ thực vẫn luôn là cái trọng tinh trọng nghĩa người, bất quá hắn cũng coi như có chính mình báo lại, lần này đón dâu, Bắc Vực Tiểu thánh quân đám người đều qua, Thái Bạch tông đệ tử cũng đi qua không ít, đón dâu đội ngũ nên xem như là thế gian này độc nhất vô nhị, ha ha, tuy rằng hắn tiệc rượu làm ở Thái Bạch tông, nhưng thôn Đầu Trâu người cũng đều lại đây, đối với trưởng bối chỗ ngồi nên ngồi ai, cũng không phải tốt định, thôn Đầu Trâu không nói, chúng ta tự nhiên cũng muốn đi, không nghĩ tới chính là Cổ Thông lão quái, hắn cũng muốn đến trưởng bối chỗ ngồi xuống, bất quá theo bối phận, hắn cùng tân lang cùng thế hệ, lại là ngồi không lên. . ."

Mạc Cửu Ca lại cười nói: "Chính mình lạy bô, tông được bản thân gánh chịu hậu quả!"

Thái Bạch tông chủ gật gật đầu, quay đầu nhìn về phía Mạc Cửu Ca, một lát sau, mới nói: "Su đệ, bây giờ ngươi là thế gian đường đầy đủ nhất người, cũng là có tư cách nhất tiến vào giới vực người, không biết trận này đại hôn sau khi, ngươi có phải là cũng chuẩn bị muốn. . ."

"Ta cũng không tính tiến vào giới vực!"

Mạc Cửu Ca lắc đầu, nói: "Ta đường không tại giới vực, cũng không cần người khác biểu tặng!"

Thái Bạch tông chủ hơi ngần người ra, lại nở nụ cười, tựa hồ rất vui vẻ.

Mạc Cửu Ca chân mày hơi nhíu lại, bỗng nhiên nói: "Su huynh, ngươi nói những người kia thật sự tin tưởng giới vực tồn tại sao?"

"Tất nhiên là sẽ không tất cả đều tin!"

Thái Bạch tông chủ chút nào cũng không cảm thấy bất ngờ lắc đầu, nói: "Coi như không phải mỗi người cũng không thấy tiểu tử kia trận chiến cuối cùng, căn bản chính là đang nhường, bất quá có một chút là có thể xác định, giới vực bên trong, quả thật có đường bí mật, bọn họ nghĩ muốn đến trời những kia bí mật, liền chỉ có tiến vào giới vực, vì lẽ đó mọi người xem lên như là đều tin, nhưng trên thực tế cũng đều ở làm chính mình lựa chọn, đến tận cùng là đường trọng yếu, vẫn là nhân gian quan trọng hơn, chỉ có làm ra lựa chọn, bọn họ mới sẽ quyết định đi tới giới vực. . ."

"Mà ở bọn họ làm ra lựa chọn sau khi, giới vực có hay không như truyền thuyết trong giống như, nhưng cũng không trọng yếu!"

". . ."

". . ."

Mạc Cửu Ca nghe vậy, bỗng nhiên nở nụ cười, nói: "Cũng hoặc hay là bởi vì, bọn họ hiện tại đều sợ cái kia nhỏ hồn bóng, dù sau hắn đã kế thừa Càn Nguyên Tiên điện, cũng có kế thừa Càn Nguyên Tiên điện chủ nhân cái kia phân bản lãnh, ở thiên ngoại, hắn còn có một người trợ giúp, vì lẽ đó những thứ này người bất luận có tin hay không, đều chỉ có thể tin, dù sao thật muốn la hét lên, bọn họ cũng chỉ có thể bị bức ép lên đường. . ."

Thái Bạch tông chủ cười lắc lắc đầu, bỗng nhiên nói: "Su đệ, ngươi có không có tò mò qua một vấn đề?"

Mạc Cửu Ca nhẹ nhàng gật đầu: "Ngươi là nói thân phận của hắn?"

Thái Bạch tông chủ gật đầu, nói: "Hắn tựa hồ giúp người mở ra rất nhiều nghi nan, lại còn có cái nhất làm cho người hiểu kỳ diệu, hắn xưng Tiên điện chủ nhân là phụ thân, nhưng là Tiên điện chủ nhân thực sự là sau mười mấy vạn năm, mới sinh ra hắn sao, mẫu thân hắn là ai?"

Mạc Cửu Ca trầm mặc một hồi, nói: "Su huynh ngươi lẽ nào quên hắn chấp niệm?"

Thái Bạch tông chủ chậm rãi gật đầu, nói: "Hắn không hy vọng rời đi bất luận người nào!"

Mạc Cửu Ca cũng trầm ngâm một hồi, mới chậm rãi nói: "Đời trước có cái bại hết tám cái đường, cũng đoạt hết tám cái đường người, lựa chọn rời đi nhân gian, hắn đã không có đối thủ, nhưng cũng không có bằng hữu nào, người thân, hắn ở trong tình không, ngao du mười mấy vạn năm, cô độc chế tạo ra chín phương giới vực, vì lẽ đó, ngươi nghĩ hắn vào lúc này, trong lòng rất muốn chính là cái gì?"

Thái Bạch tông chủ nhẹ giọng nói: "Tiên điện chủ nhân như vậy cảnh giới, cũng sẽ cảm giác được cô độc?"

Mạc Cửu Ca nhẹ giọng nói: "Ma tử đã từng nói, Tiên điện chủ nhân không

có thành tiên, hoặc là nói, là chính hấn không muốn thành tiên, muốn thành tiên, liền sẽ mất đi tất cả dục vọng, trở nên dường như nhật nguyệt tinh thần giống như, người vĩnh viễn cũng không cách nào thành là chân chính tiên. .
."

"Thành tiên, liền cũng không còn là người, thậm chí không phải sinh linh!"

". . ."

". . ."

"Cho nên nói, hấn đã từng vứt bỏ nhân gian tất cả, thậm chí diệt một phương đại thế, sau đó hấn mang theo đời kia người cho rằng là trọng yếu nhất đồ vật, bước vào tinh không, ở trải qua mười mấy vạn năm cô độc sau khi, làm được tự mình nghĩ làm tất cả sau khi, cuối cùng đã rõ ràng rồi, sau đó trở về, tình nguyện vứt bỏ chính mình tất cả trí nhớ, cũng phải một lần nữa cảm thụ cái này nhân gian các loại màu sắc. . ."

Thái Bạch tông chủ chậm rãi nói, vẻ mặt hơi xúc động.

Mạc Cửu Ca đúng là nở nụ cười, nói: "Nếu làm mất trí nhớ, cái kia chính là một cái hoàn toàn mới người, cùng Tiên điện chủ nhân không quan hệ!"

Thái Bạch tông chủ cười, vỗ xuống bàn tay, nói: "Không sai, hấn chính là ta Thái Bạch tông đệ tử, Tần gia con rể!"

Đang nói lời này thì xa xa có tiếng kèn xô na xa xa truyền đến, một điểm không giống tiên nhạc, chỉ có nhân gian hỉ khí.

"Đón dâu đội ngũ đến rồi, chúng ta cũng nên đi qua!"

Thái Bạch tông chủ đứng dậy, thẳng tắp eo lưng, mở miệng cười nói.

"Nhìn bọn họ sau khi kết hôn, ta liền muốn đi rồi!"

Mạc Cửu Ca cũng theo đứng lên, nhìn không trung phiêu qua mây tía, cười nói.

Thái Bạch tông chủ hơi ngẩn người ra, có chút kinh ngạc: "Người không phải nói không chuẩn bị tiến vào giới vực. . ."

"Ta không đi giới vực, lại cũng sẽ không lưu lại ở nhân gian!"

Mạc Cửu Ca mỉm cười, nhẹ nhàng vung lên tay áo lớn, phất qua chính mình không dính hạt bụi kiếm bào, cười nói: "Ta cũng chuẩn bị đi trong tinh không nhìn một chút, nhìn những kia vô tri vô thức tinh thần, nhìn cái kia vô cùng vô tận vũ trụ, có người nói tiên nhân đám người chính là như vậy tìm kiếm bỉ ngạn, đương nhiên khả năng này mãi mãi cũng sẽ không tìm đến, cũng không quan hệ, chỉ cần ở đường, liền vẫn có hi vọng, không phải sao?"

Thái Bạch tông chủ trầm mặc rất lâu, mới rút cục thở dài mở miệng: "Vì lẽ đó, sư đệ ngươi cũng phải. . ."

"Thiên hạ không có không tiêu tan yến hội. . ."

Mạc Cửu Ca nở nụ cười, xoay người nhìn về phía Thái Bạch tông chủ: "Sư huynh, ngay vào lúc này nói lời từ biệt đi!"

Hai người đều lặng lẽ nhìn đối phương, sau đó đồng thời giơ tay, áp lễ.

"Sư đệ, gặp lại!"

"Sư huynh, gặp lại!"

Tịch quang từ trên trời cao rơi xuống, chiếu vào bọn họ hai người nói lời từ biệt cái bóng trên, kéo đến rất dài, rất dài.

END

Hết rồi, cảm thấy không bằng bộ trước, mong bộ sau sẽ hay hơn
Cảm tạ các đạo hữu đã ủng hộ, đã thảo luận cho bộ truyện này
Gặp lại